

11 metri pătrați

On Septembrie 22, 2014

Întregește-ți personalitatea, investind mai mult timp în munca de creare a propriei realități.

Moscova este bombardată sălbatic. Hitleriștii încep ofensiva împotriva capitalei. Dar Eisenstein continuă munca la film. Peste tot domnește haosul dezorganizării, mersul normal al vieții studioului nu este reluat încă multă, multă vreme. Sala de spectacole devine și ea platou de filmare. Platourile sunt mici, încăperile casei de cultură nu sunt făcute pentru filmări. Eisenstein nu are o locuință separată, stă pe 11 metri pătrați. Adeseori, situația financiară este complet catastrofală: „peste tot mi se rețin rate și iese dracu știe ce".

De unde atâta forță în acest artist care trăiește în asemenea condiții, de a lucra – și condițiile de lucru sunt și mai teribile – urmărindu-și obstinat ideile, ducând cu o răbdare neomenească, până la desăvârșire fiecare detaliu, cel mai mic amănunt al viziunii sale, ocupându-se de tot, de absolut tot, insistând până și pentru obținerea grosimii corespunzătoare a stratului de chit de pe obiectele bisericești ce abia mai urmează a fi aurite? *****

Leadership: Creația ta își descoperă sensul și veridicitatea numai dacă este privită din perspectiva unei experiențe de viață constrângătoare?

Poate că leadershipul, urmând legi descriptibile prin valori ce apar la momente de timp imprevizibile, este o componentă a unui model mai larg de schimbare, în care experimentezi ceea ești în condiții de mare solicitare. Întotdeauna dominanta pe care este plasată interacțiunea cu ceea ce te înconjoară, cu ceea ce contează în momentul stabilirii unei noi relații cu o realitate care te depășește, străpungând vălul limitator al concretului, colorează și antrenează după ea câmpul întreg al trăirilor individuale.

Şi numai aceste trăiri, învăluindu-te uneori cu un subtil văl de tristețe și îngrijorare, te ajută – sau te împiedică - să faci față unei lumi în care poate n-ai vrea să mai trăiești nicio clipă, dar care pare să te aștepte chiar după colț. Toate acestea nu sunt rezultatul a ceea ce ești, ci sunt rezultatul rezidual al gândurilor și acțiunilor tale predominante, fapt ce îți permite să te concentrezi pe lucrurile importante din viața ta, în același timp oferindu-ți șansa de a-ți dezvolta cariera într-un mediu incert.

Pentru ca creația ta să-și descopere sensul și veridicitatea, ea trebuie uneori privită din perspectiva unei experiențe de viață constrângătoare, deci prin prisma unui obiectiv greu de atins, după ce analizezi realitatea în care te găsești din toate punctele de vedere, pro și contra. Numai investind mai mult timp în munca de creare a unei realități obiective, menite să îți exprime conștiința și nu disperările sau nemulțumirile, îți vei putea întregi personalitatea.

După cum precizam într-un articol mai vechi: „ *Personalitatea are ca destinatar acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dărui întru totul pasiunii sale și lucrurilor în care crede, chiar dacă circumstanțele nu sunt întocmai favorabile.* "

Leadership: Ești pregătit să experimentezi o nouă dimensiune a formării tale, prin prisma trecerii de la statutul de "căutător-dezvoltator" la statutul de "luptător-supraviețuitor" ?

Probabil că toate aceste reprezentări ale sinelui, puse în legătură cu valoarea ascunsă a omului, formează laolaltă, sau ar putea forma, un model general, dezorientat din punct de vedere al căii de urmat pentru evoluția profesională. Aici leadershipul capătă o nouă caracteristică pentru detectarea naturii reale a omului, aceea de „transfer de siguranță", prin care se face trecerea de la statutul de *căutător-dezvoltator* la statutul de *luptător-supraviețuitor.*

Siguranța este o preocupare și o responsabilitate continuă, ce-i revine omului care se angajează singur într-un proces continuu de dezvoltare, în condiții de incertitudine. Un proces dinamic, focalizat pe construirea unui sistem de valori care poate să genereze, mai ales pe termen lung, o anumită rentabilitate, o anumită rezistență cu valoare de test, o stare de spirit care include păstrarea unei atitudini ferme față de ceea ce ceri de la tine, de la viață, de la hobby-ul tău și de la viitor.

A experimenta o nouă dimensiune a formării tale ca artist înseamnă să trăiești experiența unei aventuri născută din stoicismul cu care reziști în fața oricărei greutăți și din viziunea cu care te poți identifica într-o mai vie și mai pricepută solicitare a capacității de redare a unei realități care substituie realitatea pe care trebuie să o înduri.

11 metri pătrați vizează acea formă de existență a omului, devenit prizonierul propriei sale creații și proiecții în viitor, dar care meditând la sine și autoanalizându-se îndelung poate înțelege alte unghiuri de abordare a unei situații potențial problematice.

Bucuria victoriei, concretizată într-o nouă serie de reușite profesionale, are de multe ori la bază tocmai conștiința, atitudinea față de sine, revelarea de sine, validabile prin opoziție cu ceea ce se întâmplă în jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

3 lecții de leadership din partea lui Antoine Bourdelle

On Martie 20, 2008

Niciodată să nu dai vina pe o eroare ca să-ți justifici atitudinea. Niciodată să nu îți fie rușine de nimic din ceea ce faci sau gândești.

Antoine Bourdelle a fost unul din sculptorii monumentaliști realiști cei mai expresivi și plini de forță ai primei părți a secolului XX. El l-a admirat încă din tinerețe, deosebit de mult, pe scriitorul francez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, Anatole France. De aceea a realizat portretul marelui scriitor în bronz. Figura prelungă exprima o mare vivacitate și totodată un impresionant echilibru interior.

La un moment dat, Anatole France a spus despre Bourdelle: "Nu-i cunosc decât un singur defect, cel de a concepe lucrări peste putință, iar acesta este un nobil "defect".

Iar răspunsul lui Bourdelle a fost: "Să-mi văd erorile, în aceasta constă toată forța mea. Drumul adevărului este alcătuit din erori recunoscute."

Cred că este util să ne oprim asupra acestui punct de vedere și să analizăm dacă se poate susține și astăzi, în domeniul conducerii.

Leadership: Iei în considerație faptul că puterea oricărui performer constă în a ști să-și recunoască "erorile" în care se oglindesc ideile creației sale, ori de câte ori încearcă să-și dovedească sieși că poate concepe lucrări peste putință de realizat?

Cred că poți contribui substanțial la dezvoltarea leadershipului tău numai dacă reușești să-ți recunoști erorile și să-ți asumi consecințele. În asta constă forța oricărui performer de elită. Drumul adevărului - despre care Bourdelle spunea că este alcătuit din erori recunoscute, indică de fapt traseul optim, dar foarte dificil și solicitant, care leagă trăsăturile, calitățile, talentele tale de adevărata performanță.

Acest drum pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ți desăvârși măiestria, vădind o orientare pozitivă spre folosirea cu bun gust și pricepere a propriilor atuuri și abilități, se aseamănă cu consumul de cantități mari de ciocolată. Așa cum ciocolată poate dăuna sănătății dacă cantitatea consumată depășește normalul pe care organismul o poate suporta, tot așa drumul tău spre performanță nu va avea particularitatea de a fi excelent dacă nu contribui substanțial la formarea propriei tale personalități, adică dacă nu începi să gândești, să acționezi și să produci rezultate mai multe și mai bune.

Dacă nu ești înclinat să-ți asumi anumite riscuri, dacă nu încerci să te întreci pe tine însuți, să intri pe un teren nou și să reușești o anumită progresivitate a Creației, atunci nu vei constata niciodată că poți face ceea ce credeai că nu se poate.

Tu cum contribui la dezvoltarea Creației tale? Ai sinceritatea și curajul de a-ți recunoaște greșelile și de a-ți asuma consecințele lor? Ţi-ai ales drumul pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ți desăvârși măiestria? Acest drum are particularitatea de a fi "excelent"?

Leadership: Ești în stare să te întreci pe tine însuți și să intri pe un teren nou care nu-ți garantează 100% obținerea unui nivel înalt de excelență?

Sunt sigur că excelența în leadership are la bază o riguroasă selectare a erorilor care afectează operațiunile adiacente actului de creație (al cărui singur scop este să scoată la iveală veleitățile tale artistice, dar și cele mai înalte trăsături ale tale). Un performer ar trebui să identifice acele tehnici de corectare a erorilor care pot să producă rezultate constructive de consolidare a cunoștințelor, cu implicarea altor perspective de dezvoltare ale artei, așa încât orice realizare a lui să fie considerată o capodoperă a creației.

Vorbele marelui scriitor român Nicolae Iorga susțin adevărul transmis de mine. El spunea: *"Să râzi, nu de greșelile pe care le-ai făcut, ci de acelea pe care nu le-ai făcut niciodată, deși ai avut prilejul să le faci."*

Un om fără conștiință propriilor greșeli nu va putea să pătrundă niciodată în ungherele ascunse ale excelenței, el nu va putea să creeze niciodată acea legătură dintre investiții și profit, adică dintre efort și beneficiile efortului. A avea conștiința propriilor erori și greșeli constituie un mijloc de a reliefa cele mai caracteristice aspecte ale propriei tale "arte de conducere" căreia îi dai viață. Excelența are la bază o riguroasă selectare a erorilor și greșelilor spre a obține o cât mai profundă și mai cuprinzătoare exprimare a propriei tale individualități, a lumii tale interioare.

Ca să te ridici la nivelul propriilor tale așteptări, mai întâi trebuie să-ți răsplătești tu însuți eforturile. Cum? Recunoscându-ți erorile, adică definindu-ți punctele slabe.

Ori de câte ori vei face o greșeală, ori de câte ori vei detecta o eroare sau o deficiență în mecanismul propriei tale funcționări, completează-ți singur un cec pentru a plăti o amendă pentru ea. O amendă pentru fiecare eroare. Cecul poate fi în valoare de 5 Lei, 10 Lei sau 25 de Lei. Efectul va fi uluitor. Căci acest cec validează propria ta contribuție la sporirea valorii personale. Acest cec este o mărturie a perseverenței tale, a puterii tale de a te dedica progresului personal.

Dacă nu-ți răsplătești singur "producția" de greșeli, înseamnă că n-ai făcut niciun pas înainte, că nu ai evoluat cu nimic în mânuirea propriilor tale abilități.

Leadershipul este un indicator al forței cu care performerul acționează asupra descoperirii erorilor premergătoare substanțializării, împlinirii creației, proces din care învață să-și întărească încrederea în sine și în munca sa.

3 lecții de leadership din partea lui Antoine Bourdelle am identificat în acest articol:

1. Rezultatele obținute diferă prin erorile lor experimentale. Niciodată să nu te pierzi pe tine însuți în timpul gestionarii erorilor.

2. Pentru a exclude cât mai mult posibil erorile sistematice, ar trebui să analizezi întotdeauna cu atenție metoda de măsurare a valorii care însoțește rezultatul creației tale.

3. Niciodată să nu dai vina pe o eroare ca să-ți justifici atitudinea. Niciodată să nu îți fie rușine de nimic din ceea ce faci sau gândești.

Source: https://neculaifantanaru.com/3-lectii-de-leadership-din-partea-lui-antoine-bourdelle.html

93% din totalul unui spațiu temporar

On Noiembrie 12, 2014

Explorează-ți limitele și orizonturile, contribuind la crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare a adevărului unanim acceptat.

Toată această imensitate mi se învârtea în fața ochilor, nefalsificată de nicio senzație de presiune, într-o varietate de sensuri subtile care se opuneau acelui spațiu temporar numit generalitate, sub semnul experimentului și al neconvenționalului. Era un fel de vizualizare particulară a unei dimensiuni suportabile prin felul cum era manevrată, de dincolo de fizic, de dincolo de înțelegerea esenței existenței, de dincolo de mintea creatorului ei, privite prin lentila unui model informațional suprastructural.

În cazul meu, dorind să mă afund mai mult în "Spațiul de forță al lui Alpha", sub puterea de proslăvire a *Astrului cu 5 colțuri al Microcosmosului Cabalistic* , trebuia să aprofundez funcția exploratoare a gândirii unei noi intervefețe de comunicare cu filosofia expusă în Pendulul lui Focault:

"Deci cea mai mare osteneală a mea era să găsesc o ordine în aceste șapte măsuri, una potrivită, destulă, deosebitoare și care să țină pururea simțul deștept și memoria nealterată. Această înaltă și comparabilă aranjare îndeplinește nu numai rolul de a-mi păstra ceea ce mi-a fost încredințat din lucruri, cuvinte și arte, dar îmi dă pe deasupra și adevărata înțelepciune…"

Limitele și orizonturile științei, bine impregnate în memoria nealterată a marilor creatori de lumi, acești artiști izolați în vastitatea universului ce ne înconjoară, pot suscita în mintea asociativă, fidelă *Ochilor Magici ai lui Oberon* , un joc al analogiilor fără sfârșit prin întrepătrunderea planului imaginar cu cel real. Marea splendoare a științei, cuprinsă în perimetrul convenției dintre simbol și vizualiarea particulară a unei imagini mărite prin procedeul comparației, are o permanentă deschidere spre forma cea mai subtilă a parcugerii cu sfințenie a "Cufărului lui Newton".

Leadership: Poți înregistra progrese remarcabile privind lumea de la înălțimea contemplații tainice, în încercarea de studiere și exprimare a nevoii de adaptare la un stil de gândire transferat în afara buclei relativului?

Dacă voiam să înregistrez progrese remarcabile în arta de a privi lumea de la înălțime, facil și necondiționat de vreo influență exterioară, dacă voiam să deslușesc formula aparent imposibilă a perfecțiunii exigente într-o realitate ireală - fiindcă era nouă, atunci trebuia să aplic un raționament invers, de la general la particular. Era o încercare de studiere și exprimare a nevoii de adaptare la un stil de gândire transferat în afara buclei relativului, un stil acceptat drept partener inevitabil în stabilirea unor adevăruri științifice aplicate în cercetarea unui nou orizont.

Nefiresc, mă simțeam prins în mecanismul proiecției unui ideal de superioritate care exista doar în opoziție cu logica gândurilor și ideilor iraționale, abordate într-un mod rațional, ca și când ar fi trebuit să iau măsuri împotriva unei inteligențe care depășea standardul normal de rezonabilitate în redarea unui înțeles, ca autentic sau neautentic. "Relativul" este permanentă tensiune a presimțirii schimbării lumii, dintr-un punct de vedere care învie o altă lume, iar bucla relativului este întoarcerea la înțelesul primordial aflat la răscrucea dintre "nevoia de a vizualiza abstractul" și "nevoia de a transcende vizibilul".

Eram confuz, legat subtil de un raționament complicat. Într-un fel, mă regăseam în rolul acelui personaj creat de Pat Rushin care încerca să deslușească o formulă imposibilă, neputând să treacă de 93%, căci tot ce acumula prin extinderea cunoașterii se autodistrugea. Devenea altceva, ca un ultim act al unui duel purtat de mai multe luni de cei doi adversari: lupta cerească între arhanghelul Mihail și dragonul de foc. Materia se transformă prin distrugerea vechilor interpretări, reînviind lumea comprimată în austeritatea semnului Alpha.

Leadership: Ești în stare să creezi o lume congruentă cu interpretarea ta, chiar dacă ar putea fi o lume greșită, în încercarea de a recepta o nouă perspectivă asupra criteriului de orientare spre puterile superioare ale manifestării Creației" ?

Practica explorării necunoscutului, deschizând larg poarta spre înălțimile științei care pot defini omul ca pe un reprezentant al lumii noi, în care gândirea asociată cu fantezia reușește un salt peste ceea ce este permis, impune o relativitate în evaluarea cunoștințelor prin extinderea valorilor de adevăr de la două, la trei valori: adevărul, falsul și probabilul.

Ceea ce se poate răsfrânge asupra leadershipul, în încercarea de a recepta o nouă perspectivă asupra criteriului de orientare spre „puteri superioare", extinse dincolo de granițele obișnuitului și admisibilului, este tocmai raționamentul prin care știința poate să existe într-un spațiu în care nu există limite, un spațiu în care imaginația face ca totul să fie posibil. Un fel de raționament prin care se trece de la acceptarea unor principii general valabile la crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare științifică, utilizând informațiile pe care le deții pentru a evalua adevărul sau falsul în continua dezvoltare a relației dintre lume, realitate, existență și perfecțiune.

Un fel de suprapunere dintre tot și nimic, în același mod în care un program utilizat de un calculator este verificat și validat de realitate înainte de a fi implementat la scară largă în diferite instituții. Doar cu un singur amendament: acela de a nu încurca mintea cu o logică care are o sumedenie de opusuri, împingându-te spre o ambiguitate excesivă, dificil de descifrat.

Puterea superioară a manifestării Creației se regăsește în interpretarea pe care o dai unei lumi ideale, pure, geometrice, chiar dacă această interpretare poate fi greșită sau neînțeleasă.

Mare dreptate avea avocatul american specializat în litigii economice, Daniel Castro: „ *Când facem un raționament înseamnă că vom crea modelul mental al unui univers așteptat. De fapt, creăm o lume congruentă cu interpretarea noastră, chiar dacă ar putea fi o lume greșită.* " Cu alte cuvinte, tendința de redefinire a ideilor și idealurilor anterioare poate fi o trecere dintr-o lume mică într-un univers incomensurabil care se împlinește prin lanțul gros și complex al conștiințelor asimilate.

A crea o lume congruentă cu interpretarea ta, chiar dacă ar putea fi o lume greșită, înseamnă a te îndepărta de realitatea concretă, dar și singura posibilitatea de a accede la un standard superior de gândire. Interpretarea exclusiv personală, bazându-te exclusiv pe ea, poate conduce spre o lume utopică, fără nicio legătură cu concretul de azi, dar care definește și încurajează posibilul de mâine.

Funcția exploratoare a creației are ca sursă primordială de inspirație modelul propriu de interpretare a adevărului unanim acceptat de restul lumii, cu precizarea că același adevăr poate lua oricând o altă întorsătură spre concretul realității perceptibile doar de mințile care știu să transceandă vizibilul.

93% din totalul unui spațiu temporar semnifică desfășurarea trecerii spre o etapă avansată a

evoluției – aproape de absolut, prin crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare a realități pe care o cunoști, sau mai exact a ceea ce se numește „adevăr unanim acceptat".

Leadershipul este posibil prin reinterpretarea acestei lumi complexe, fundamentându-se pe sintagma: „ *puterea se reînnoiește prin orientarea intelectuală și competența analitică care facilitează dezvoltarea tuturor variantelor posibile de viitor* ".

Modelul mental pe baza unui raționament propriu, trebuie să fie în concordanță cu un orizont prezent (îngustat, temător, cu mii de întrebări cu răspunsuri variabile). Dar în același timp să rezoneze cu un orizont esențialmente mobil, care cuprinde profunzimile (în interpretare) de dincolo de sfera de aplicare a viziunii.

Source: https://neculaifantanaru.com/93-la-suta-din-totalul-unui-spatiu-temporar.html

A deveni tu însuți în lumea științei

On Martie 15, 2014

Încearcă să-ți constitui autoritatea științifică ca o materializare a spiritului de a privi cu încredere spre viitor, identificând schimbările care survin în contextul dobândirii unei conștiințe de sine mai înalte.

Totdeauna m-am gândit la mine ca la un om de știință ce caută principiile și cauzele profunde ale unei realități fizice unice, obligat să-mi utilizez însușirile superioare de bun observator spre dobândirea unei noi puteri de chemare și de iluminare, ca demonstrație de credință intelectuală ce trebuia dovedită înainte de a fi crezută fără rezerve.

Ştiința constituia singurul mijloc preventiv în contra pasiunilor și patimilor ce puteau fi condamnabile și distrugătoare dacă reușeau să-mi orienteze privirea și simțurile spre un punct prea mic de interes ca să însemne ceva pentru progresul lumii.

Așadar, consecințele unei astfel de intenții erau de ordin spiritual, căci întotdeauna simțeam că mă apropii de dorința universului conjugată cu creșterea abundenței de potență creatoare (informații, imagini, interpretări, realități fascinante, teme de reflecție), atunci când apucam să croiesc o nouă cale de gândire și de prezentare a ideilor. Mă simțeam în largul meu, ca în fața unei opere de ficțiune, într-o atmosferă a interiorității apărate prin forța care asigură ordinea cosmică împreună cu tot ce presupune viața pe pământ.

Singura explicație logică a abundenței de sensuri și semnificații ce-mi asediau interiorul, revendicându-mi astfel locul bine-meritat în ceea ce scriu, căutând să mă mențin ancorat în vizibilul unei lumi fizice (văzute) și metafizice (nevăzute), era aceea că destinul meu se hrănea din coincidentele unor pași premergători de configurare a frontierelor de cunoaștere pe care i-au parcurs vechii alchimiști.

Bagheta magică care transformă orice idee într-un diamant veritabil era asociată timpului și energiei consumate în reflecții și puncte de vedere fertile.

Sau, mai degrabă, cred că încercam să mă utilizez pe mine însumi drept un memento al unei vieți trecute, unde am trăit prin intermediul altcuiva credința într-o lume în care știința și tehnica trebuiau să deschidă orizonturi inimaginabile. Sub acest cuvânt "credința" se ascunde și acum întreaga mea inițiativă de a determina schimbările fundamentale ce intervin în destinul lumii, a cărei miză este atingerea unei trepte superioare de dezvoltare și de spiritualitate.

Leadership: Poți să-ți asumi atașamentul față de totalitatea ființei care te înălță spre măreție, raportându-te la un act de voință desemnat prin sintagma "o materializare a spiritului de a fi ca Unu în multiplu"?

Fizicianul italian Alessandro Volta a trimis o scrisoare fizicianului german Georg Christoph Lichtenberg, din care putem să extragem următorul pasaj:

"Oricât ai recomanda această scrisoare tinerilor fizicieni, tot n-ar fi prea mult. Ea îi va iniția în arta dificilă a experiențelor; ea îi va învăța să nu se încreadă în primele observații, să schimbe mereu forma aparatelor. Iar dacă imaginația nerăbdătoare i-ar face să părăsească drumul încet, dar sigur, al observației pentru visări seducătoare, poate vor fi opriți pe acest teren lunecător, văzând cum un om de geniu ia în seamă orice amănunt."

Citind aceste rânduri, mi-am dat seama că ceea ce contează foarte mult pentru sufletul meu, care are întotdeauna dreptul de a fi martor la frământările și năzuințele de fiecare clipă, este să aprofundez mentalitatea experimentatorului și a descoperitorului care știe unde să caute și ce să găsească pentru a-și putea expune un punct de vedere ferm față de rezultatele dorite a fi materializate.

Totalitatea ființei care te înălță spre măreție rezidă din datoria spiritului științific de a fi întotdeauna și pretutindeni centrul acelor schimbări menite să aibă efectul de stimulare a interesului pentru cunoaștere și autocunoaștere. Iar o materializare a spiritului de "a fi ca Unu în multiplu" sugerează contopirea mai multor mentalități și caractere într-o singură entitate de inteligență superioară a cărei singură realitate vizionară se exercită printr-o lărgire a conștiinței spirituale.

La o conștiință de sine mai înaltă se ajunge prin optimizarea raportului dintre intuiția pătrunzătoare de a vedea dincolo de fața imediată a lucrurilor și lărgirea orizontului cunoașterii care se materializează prin experiență și descoperire.

Un succes nesperat sau o încercare fără sorți de izbândă sunt două din plăcile turnante ale filosofiei științei, fiecare din ele reprezentând o expresie a credinței de a privi spre viitor. În definitiv, experiența mea de viață nu trebuie să fie doar o cucerire excepțională a științei, ci trebuie considerată o reflectare, o oglindă a sufletului care încearcă mereu să se transpună în cuvinte și în fapte pentru a realiza lucruri care să reziste timpului și memoriei lumii.

Momentul oportun al dobândirii unei noi conștiințe de sine contează mai mult decât prilejul de a mă forma ca om de calitate, specialist într-un domeniu, în vederea dobândiri unui loc fruntaș în lume. Un savant își atinge adevărată valoare numai prin expresia credinței pe care o parcurge și o împărtășește prin intermediul a ceea ce aduce nou în slujba progresului.

Leadership: Încerci să dai viață unui lucru care se poate anula pe sine privindu-l ca pe o experiență inițiatică, subsumată exclusiv logicii căutării de sine într-un demers de creație de nivel superior?

Pregătirea temeinică într-o anumită ramură a științei se poate încadra într-un sindrom rigid de dependență față de profunzimea ascunsă a creației care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Dar dacă constatările și aprecierile privind noile posibilități de asimilare și conectare a ideilor inovatoare produse de-a lungul vremii, contrapuse schemelor formale aplicate de ceilalți, sunt supuse unor distorsiuni interioare, conștiente sau inconștiente?

Vâlvătaia interioară, ca un foc nestins, pasiunea pentru studii se poate domoli sau chiar dispărea dacă dezvolți un grad mare de dependență față de o autoritate de nivel superior, față de o gândire mult prea aprofundată. O asemenea autoritate poate fi un model de descoperitor al unei lumi ipotetice sau al unei noi științe.

Dovadă în acest caz este renumitul alchimist Fulcanelli, a cărui constatări și observații se bucură și astăzi de un interes enorm în lumea științifică. El ținea deseori să precizeze: *"Cărțile maeștrilor nu sunt scrise pentru toți, deși toți sunt îndemnați să le citească."* Nu-i de mirare că și-a păstrat cu înverșunare secretele științei, cu caracter mistic sau simbolic. Dar ceea ce evidențiază întrucâtva sentimentul său de superioritate este faptul că, la fel ca toți alchimiștii, Fulcanelli s-a exprimat într-o manieră mai puțin tangibilă publicului larg. Şi chiar el ținea să afirme că ultimul său manuscris nu va fi niciodată publicat deoarece nimeni nu ar înțelege conținutul său.

Prin aceasta s-ar traduce și expresia: "a da viață unui lucru care se poate anula pe sine".

Ştiința prea avansată îți trasează noi orizonturi, dar totodată îți anulează garanția că poți fi înțeles, restricționându-ți dorința de a da răspunsuri și îndrumare. Să îi mulțumim minții noastre, plină de aspirații, purtată de imaginație și idei către zone inaccesibile de înțelegere, că ne atenționează despre faptul că ea nu poate cuprinde pe deplin acele aspecte care au impact direct în modul de relaționare cu cei din jur.

Mintea, echivalând cu promovarea identității însăși a creației noastre, trebuie să ne semnaleze întocmai care sunt granițele și limitările noastre. Apoi, cu dreptul, să pășim împreună cu ea în căutarea Vrăjitorului din Oz, dar cu pretenția de a nu aventura prea mult în necunoscut, precum Gulliver în țara Liliputanilor. Cine se lasă prins în urzelile și legăturile superiorității gândirii, cu mii de fire mărunte conectate la perspectivele cele mai îndepărtate, cu greu se va mai scula din somnul obscurei sale rațiuni.

Căutarea de sine într-un demers de creație de nivel superior este o modalitate de a obține mai multe informații despre ceea ce te definește sub influența unei puteri concentrate și constante numită "imaginație" reprezentată de perpetuarea unui "limbaj revoluționar".

A deveni tu însuți în lumea științei este considerentul pe care trebuie să-l iei în calcul atunci când încerci să-ți recunoști gradul de adaptabilitate și de maleabilitate la o conștiință ce are ca unic semn distinctiv faptul că rămâne ancorată atât în valorile eterne ale credinței, cât și în cerințele utilizării eficiente a cunoașterii în lumina descoperirilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-deveni-tu-insuti-in-lumea-stiintei.html

A domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit

On Ianuarie 11, 2009

Leadershipul se confundă prea des cu simpla putere obținută de-a gata, în umbra plăcerii pe care o poate procura prin dominația celorlalți.

În timp ce Abedu își pregătea revanșa și viitorul, Snefru îl chemase pe Keops la palatul său. Prințul veni neîntârziat la chemarea tatălui său. Snefru nu îl primi în sala tronului, în public, în fața Curții, ci într-o parte mai ferită a palatului. După ce ascultă veștile despre copiii și soțiile fiului său, regele zise:

– Keops, fiule, îți confirm din nou, fără a o declara oficial, că tu ești moștenitorul tronului celor Două Regate. Tu îmi vei urma într-o zi la conducerea acestei țări, ceea ce nu este o poziție confortabilă și nicio sinecură. Nu, fiul meu, să nu crezi că lăsându-ți moștenire coroana îți fac un cadou frumos, căci nimic nu este mai greu de asumat decât conducerea oamenilor. Fiecare se crede în stare de așa ceva, dar, în realitate, asta se întâmplă pentru că se confundă prea des simpla putere regală – și plăcerea pe care o poate procura prin dominația celorlalți – cu îndatoririle unui rege, a cărui sarcină nobilă este să facă să domnească asupra poporului său dreptatea și prosperitatea. Restul e foarte simplu, dar a domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit.

– Tată, stăpâne, îl întrerupse Keops, ce vrei să spui zicând că un servitor, prea zelos să te apere, ți-a ucis agresorul?

Leadership: Reflectând la dificultatea de a acționa în diverse cazuri, cum ai echilibra nevoia de justiție cu riscul de a acționa pe baza unor presupuneri?

– Vezi, fiule, soldatul care mă agresase fugea, nu mai putea să-mi facă rău și, gândindu-mă la asta, mi-am zis că ar fi fost ușor să fie prins sau, în orice caz, să fie găsit. De ce acest soldat a reacționat atât de prompt și inutil, lipsindu-mă cu un gest de un martor atât de prețios? Așa că m-am informat și am aflat că acest soldat a fost detașat de la trupa lui Udji adusă de la Buro și de la cetățile din Nord de Udji. M-am întrebat atunci dacă nu cumva acel soldat – un ofițer – l-a lovit cu sulița ca să închidă pe vecie gura agresorului

Totuși, toate acestea sunt doar presupuneri și nu am niciun motiv întemeiat să-l arestez pe acel om și să încerc să-i smulg adevăratul motiv al gestului său, pentru că aș putea să mă înșel, iar el să fi acționat cu bună credință. Şi nici nu aș vrea, printr-un astfel de gest, să las să se creadă că aș putea câtuși de puțin să-l bănuiesc pe Udji. Poți vedea astfel cât de limitată este puterea regelui, cum trebuie să țină cont de toate celelalte puteri, de toate susceptibilitățile, acest zeu viu, acest fiu al lui Horus.

Cum ai aborda dilema morală și strategică a unui conducător care trebuie să decidă între acțiune directă și precauție, încât să nu-și submineze propria poziție prin acțiuni necugetate?

Acum, când mă gândesc, sunt confruntat cu un număr atât de mare de dușmani, cu oameni susceptibili de a-mi dori moartea, de la preoții lui Ptah până la șefii diferitelor clanuri din ținutul de sus, încă nesupus în întregime, încât nu mă pot pronunța și nici nu pot să aduc la judecată demnitari atât de puternici.

Pentru că suntem amenințați de atâția dușmani neștiuți, trebuie să ne apărăm, tu și fratele

tău Rahotep trebuie să vă uniți. Vreau să-i încredințez comanda trupelor. Este aliatul tău, lucrează pentru apărarea tronului nostru. I-am dat ordin să formeze o armată adevărată, o armată permanentă, puternică, sub comanda unui singur șef, el, și bineînțeles, regele. În felul acesta putem contrabalansa puterea șefilor de clan, cea a căpitanilor trupelor care ne sunt furnizate de marile cetăți ale regatului.

Un conducător adevărat recunoaște că puterea sa este restricționată nu doar de legi, ci și de percepțiile și acțiunile celor din jur.

A domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit, deoarece într-un stat există provocări și responsabilități care trebuie să te protejeze nu doar împotriva dușmanilor externi, ci și a intrigilor interne. Tu cum percepi rolul alianțelor și loialităților în consolidarea puterii pe care o deții, în special într-un mediu politic plin de rivalități și tensiuni?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/a-domni-cu-adevarat-nu-este-un-lucru-la-indemana-primului-

A fi un lider adevărat

On Decembrie 30, 2008

Veghează asupra modului în care îți îndeplinești rolul, așa încât să nu plătești un impozit prea mare pe "terenul tău de joc".

Eterna întrebare: *a fi sau a nu fi...un lider* ? Nu voi căuta nicidecum să răspund la această întrebare într-un mod cât mai interesant, așa cum ar face-o probabil un parlamentar în fața alegătorilor cu puțin timp înainte de alegeri, sau într-un mod științific cum ar proceda un fizician, un biolog sau un chimist. Voi încerca în acest articol să simplific cât mai mult lucrurile și să vă ajut să înțelegeți cu mai multă ușurință conceptul de leadership.

Curiozitatea veșnic vie îmbinată cu seriozitate și încredere m-au determinat cu mult timp în urmă să caut cu orice preț răspunsul la această întrebare: " *Ce este un lider?* " Un prieten căruia i te poți adresa în orice împrejurare nu este tocmai răspunsul cel mai potrivit, ori definiția cea mai corectă a liderului, ținând cont de faptul că au existat lideri care nu admiteau prezența în jurul lor a prea multor persoane.

De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, nici nu cred că pot oferi o definiție exactă, unică și completă a termenului de "lider". Totuși, voi încerca să vă ofer un răspuns cât mai simplu de înțeles legat de ce este leadershipul, respectiv ce este un lider, din punctul meu de vedere.

Leadership: Îți pui la încercare potențialul de a fi mai mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce înseamnă model de consum, gândind în termenii ideii de "câștig"?

Veți înțelege mai ușor conceptul de leadership dacă veți gândi în termenii ideii de "câștig". Să spunem că un întreprinzător dorește să-și dezvolte afacerea și să obțină un profit mai mare din vânzarea de umbrele. El angajează mai mulți tineri fără prea multă experiență în vânzări care să convingă clientela de calitatea, importanța și avantajele acestor umbrele, și să investească serios în această piață. Dar pentru ca totul să meargă bine, întreprinzătorul trebuie mai întâi să-i trimită pe angajații săi la cursuri de pregătire în negociere și vânzări. Apoi trebuie să le ofere un salariu cât mai bun care să fie proporțional cu volumul de muncă prestat și cu profitul realizat, pentru ca ei să fie motivați să lucreze la firma lui.

Un întreprinzător iscusit știe foarte bine un mare adevăr: singura cale de a-și dezvolta afacerea, respectiv de a-și crește profiturile prin vânzarea umbrelelor, este să obțină în primul rând sprijinul angajaților săi și apoi să vină în întâmpinarea oricăror doleanțe din partea clienților pentru ca aceștia să solicite cât mai multe comenzi.

Prin analogie pot spune că "leadershipul" se poate măsura prin câștigul pe care îl obține atât întreprinzătorul, cât și angajații și clienții. Fiecare are ceva de câștigat dacă, și numai dacă, întreprinzătorul care demarează o afacere deține experiența necesară în coordonarea unei echipe, dacă dă dovadă de profesionalism în exercitarea tuturor activităților pe care le desfășoară și, mai ales, dacă are idei și dacă știe să exploateze la maximum posibilitățile pe care le are. Așadar, întreprinzătorul este cel care dă tonul și pune lucrurile în mișcare. El este liderul în acest caz, pentru că de el pornește totul, și de el depinde în mare măsură cum se vor mișca lucrurile.

Modelul de consum este lucrul care trebuie să îți avantajeze trăsăturile și valoarea, potrivit cu ceea ce caută oamenii, și care contribuie la asigurarea unui nou parteneriat. Iar a-ți pune la încercare potențialul de a fi mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce înseamnă model de consum, înseamnă să-ți crești șansele de a-ți recupera valoarea

investiției prin ridicarea nivelului de performanță în zona de imagine și în cea de negociere.

La fel ca în fotbal, trebuie să-ți pregătești un teren de joc care să aibă cel puțin 5 "jucători": o premiză de încredere, o premiză de abundență sau de creștere a valorii, o premiză de creare a condițiilor de câștig, premiza de a acoperi o zonă mare de impact și premiza de la care pornește prezentarea contextului unei dezvoltări durabile. Veghează asupra modului în care îți îndeplinești rolul de lider, așa încât să nu plătești un impozit prea mare pe "terenul tău de joc".

Impozitul este contribuția adusă relației dintre investiție și câștig ce se stabilește între responsabilitatea de a te ridica la nivelul așteptărilor consumatorilor și angajamentul de a livra acea "Performanță cu Mesaj" care să te diferențieze de concurență. Oamenii beneficiază de un cost personalizat la achiziția unui produs în funcție de profilul tău de întreprinzător.

Leadership: Poți să găsești momentul prielnic de a fi prezent în orice circumstanță de mare însemnătate, refuzând orice solicitare din partea celorlalți care contravine cu termenii propriului Cod de acces la o nouă direcție de urmat?

Urmându-te, oamenii vor reuși să se autodepășească? Celebrul scriitor Stefan Zweig sublinia: *"Cine vede apropiindu-se o furtună, știe că un singur lucru poate salva nava și echipajul: voința neclintită a căpitanului de a sta el însuși la cârmă și, mai presus de toate, de a o ține el singur în mâinile sale.* "

Pe măsură ce ritmul general al schimbărilor se accelerează, sarcina liderului de a-i îndruma pe oameni în direcția cea mai bună devine tot mai grea. Căci a-i conduce pe oameni nu este nicidecum cireașa de pe tort pe care s-o mănânci lingându-te pe buze de plăcere, ci dimpotrivă o corvoadă fără sfârșit.

Termenii propriului Cod de acces la o nouă direcție de urmat sunt de ordine valoric, vizual, moralizator și revelator, în funcție de cât de departe ești dispus să mergi pentru a crea momentul de vârf al călătoriei în care trebuie să le împărtășești celorlalți ce ai învățat de la viață și ce s-a schimbat o dată cu aceste lecții.

Puțini sunt cei care au talentul de a prelua conducerea și de a se impune în fața oamenilor, câștigându-le respectul și admirația. Pentru că, a fi un lider înseamnă să ai o voință neclintită de a răzbi într-un mediu ostil, să preiei inițiativa atunci când nimeni nu pare interesat sau nu are curajul să o facă. Înseamnă, de asemenea, să câștigi încrederea celor deznădăjduiți și să-i convingi că, urmându-te, vor reuși să se autodepășească și să-și împlinească viața.

Rolul liderului este deci foarte important. El trebuie să fie alături de oameni în momentele dificile, să-i motiveze să fie mai performanți și mai concentrați spre rezultate, să vegheze asupra modului în care își îndeplinesc sarcinile și să-i îndrume în direcția cea bună, conștient de faptul că eșecul sau succesul oamenilor depind numai de el. Şi la fel ca întreprinzătorul despre care v-am vorbit la începutul acestui articol, liderul trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru ca toată lumea să iasă în câștig.

Leadershipul este beneficiul pe care îl obții în urma unui demers considerat "de mare însemnătate" care integrează pragmatism în spațiul unei vieți pline de învățături din care nu renegi nici un minut, ci rămâi fidel (ca un adevărat întreprinzător) îndemnului „Here I go again" !

A fi un lider adevărat este un scop pe care îl ating oamenii ce vor să se autodepășească făcând din realitatea înconjurătoare propria lor mărturisire de credință într-o capacitate sau

talent specific, cât mai ales într-un simț general al succesului - valabil nu doar în afaceri, cât și în viața de zi cu zi.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-fi-un-lider-adevarat.html

A Kind Of Magic (II)

On August 10, 2015

la decizia de a-ți manifesta priceperea la nivelul de genialitate, prin declanșarea fenomenului artistic ce uimește prin integrarea imaginarului în conștiință.

Iminent, mă văd silit să recunosc un anumit grad de autonomie a intelectului în fiecare străpungere a zidurilor dintre două lumi acoperite de contraste izbitoare, răsturnări de idei, acumulări de imagini, la limita umanului și divinului, adunate în același vers *„One shaft of light that shows the way / No mortal man can win this day* ". Vers care parcă strigă: „Dar, ce-am făcut?"

Acum începe indefinitul, unde numai un aventurier al spațiului fără dimensiuni, într-o operațiune de neutralizare a identității, se poate avânta. Un verdict neclar în este dat în primă instanță consumatorului de legi nedetectabile de către metodele științei empirice, croitorului ce coase cu o curiozitate neînfricată pe pânza solidă a irealității și transfigurării un nou model de trofeu al unicității, acționând „The bell that rings inside his mind" ce vestește schimbarea.

Răscolitor, mă simt de parcă aș fi atins o perfecțiune ireală, fără să-mi pot spune ceva și - mai cu seamă, fără a putea să înțeleg cauzele unor sarcini de livrare a imaginarului în evoluție. Asemenea unui erou al lui Jules Verne care nu caută punct de sprijin în istorie și nici printre alți oameni, mă sustrag automat oricărei priceperi raționale. Să fiu pe lume ca și când n-aș fi. „A kind of magic."

Dar în toată această perfecțiune automată - la care mai curând mă îndeamnă acea rațiune care se străduiește să cunoască o nebunie, o altă cauză în sens propriu, o poveste ieșită din comun, ancorată într-o realitate transcendentă - trebuie să existe o singură instanță de model. „There can be only one."

Leadership: Îți dublezi eforturile de a te transforma într-o forță care poate răspunde condiției „TRUE" de abordare a falsei identități, încât să faci din imaginar o putere a revelațiilor tale?

Decizia de a-ți manifesta priceperea la nivelul de genialitate, prin declanșarea fenomenului artistic ce uimește prin integrarea imaginarului în conștiință, este o premieră, o acțiune conștient aleasă dintr-un număr oarecare de posibilități în scopul de a ajunge la un rezultat spectaculos. Imaginarul este o realitate autonomă și superioară prin provocările adresate unui anumit tip de gândire, o structură de reprezentare simbolică acumulând varii elemente și o dinamică proprie, o structură de „poveste vs. răspuns" alternând între o poveste ficțională și imagini ale unei lumi subiective, dar fascinante.

Această decizie face cinste leadershipului care urmărește să stabilească o corespondență inovativă între mijloacele de reprezentare a unei concepții și rezultatul urmărit prin aplicarea ei. Sau, mai bine zis, între nivelul de inteligență de care dai dovadă prin unicitate și rezultatele pe care vrei să le obții sustrăgându-te automat oricărui raționament admis ca fiind valabil.

Magia este cultivarea sentimentului de apartenență la această lume neînțeleasă de mulți, dar spectaculoasă prin noutatea domeniului, prin instrumentele de creație alese de un autor perspicace, prin diversitatea elementelor de decor, prin diversitatea efectelor care par a fi miracole.

O forță care răspunde condiției "TRUE" a falsei identități este dată de însăși capacitatea de a-ți cunoaște și depăși limitele viziunii, preluând controlul asupra situației în care nu există opțiuni alternative, ca atunci când știi cine se uită la tine fără să întorci capul.

Tradus mai simplu, acest lucru presupune să exiști ca și când n-ai fi, și, totuși, să realizezi o schimbare majoră în mersul lumii. Arta desăvârșită de a-ți exterioriza pofta de a sta sub semnul unei perfecțiuni ireale, iscă și mai puternic senzația de *inattendu* de care sunt bântuite spiritele cele mai evoluate, ceea ce comportă nu doar un anumit grad de autonomie a intelectului, ci și un anumit grad de ambiguitate.

A-ți dubla eforturile de a te transforma într-o forță care poate răspunde condiției „true" de abordare a falsei identități, presupune să atingi o perfecțiune ireală, integrată într-un demers fictional-științific, dar fără a leza pe nimeni și fără a contesta realitatea. Autoritatea de care magicianul dă dovadă se poate vedea în situația în care el trebuie să găsească momentul potrivit de a întreprinde tot felul de acțiuni, pentru a nu rămâne descoperit sau a nu depăși un deziderat de tipul "Toate secretele mele vor fi țesute în jurul unei simple iluzii de scenă".

Orice situație în care trebuie să urmezi regulile impuse de altcineva și în care trebuie să ții cont de constrângerile realității se termină printr-un eșec, ca atunci când te uiți la o fotografie 3D fără ochelari speciali care focalizează imaginea centrală. În domeniul artei și al creativității, magia constă în a face exact contrariul a ceea ce este logic, a ceea ce simt, trăiesc și gândesc ceilalți oameni, contrariul a ceea ce se crede în mod firesc.

Leadership: Ce rol ești dispus să-ți asumi legat de un domeniu în care nu multă lume excelează, prin referire la un proces de creare a imaginilor, obiectelor și fenomenelor nepercepute de mintea și ochiul obișnuit?

Iar dacă reușești să înțelegi cu adevărat cauzele unor sarcini de livrare a imaginarului în evoluție, deci nu doar să uzezi de procesul imaginativ, ci să-l utilizezi în formarea competenței de cunoaștere științifică, abia atunci se va putea vorbi cu adevărat de „magie". Una este să ai imaginație, altceva este să transformi imaginația într-un câmp de valori sau într-un câmp de bătălie.

A te apropia de acest fel de-a fi, necăutând punct de sprijin printre alți oameni, ci doar în procesul de dezvoltare și diferențiere a științei, denotă o anumită înclinație spre magie, spre extremele unei interpretări rigide a raporturilor dintre creator și creație, dintre ceea ce cunoști și ceea ce nu poate fi măsurat. Din aceste considerente, leadershipul ar trebui să devină mai mult o umbrelă de autoevaluare decât o structură de comandă, care are o gaură în ea - cu funcția de oprire automată. Ai grijă până unde te avânți cu imaginația !

Această capacitate de a te raporta la o singură valență de claritate și originalitate se datorează procesului de ancorare la o altă frecvență de înțelegere, la un alt sistem de procesare a cunoașterii, care stabilește corespondența între știință și genialitate.

Leadershipul, care se construiește luând pe ordonata punctului de funcționare o variabilă de tip " *tu nu ești majoritatea lumii* ", aduce automat un punct bonus, un plus de remunerație în însemnătatea propriei atitudini față de realitate, conform cu indicatorul perfecțiunii.

Rolul pe care și-l asumă magicianul într-o regie a provocărilor fără limită este acela de consumator de știință care știe să facă legătura dintre artă, experimentul științific și experiența mistică, prin prisma calității de a-și amplifica "puterea de vrajă" cu o altă versiune a realității.

A Kind Of Magic vizează trecerea la un alt nivel de reprezentare a sinelui, în raport cu o perfecțiune ireală, dar cu pretenții științifice. Este și un verdict pronunțat în virtutea acelor idealuri, prejudecăți sau mituri proprii care te particularizează sub aspectul raportării la adevărurile benefice ale închipuirii.

Nu înceta să te cunoști și sub semnul a ceea ce aș numi „exilul într-o poveste". Cum ar suna acest lucru din perspectiva științei? Imaginează-ți...

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

A Kind Of Magic (III)

On August 12, 2015

Încearcă să devii substanța de contrast a unei individualități plină de subtilități, încât să păstrezi ridicate valorile frecvenței vibratorii ale fluxului de energii nebănuite.

Fundamentul inatacabil al autorității mele de a face lucruri mărețe, *this flame that burns inside of me* , în jocul deliberat cu fantezia în stare să procure viziuni neobișnuite, în cursul experiențelor de învățare și reinventare, solicită recunoașterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil". E un fel de magie să știi să supraviețuiești unei experiențe neașteptate, desprinsă parcă dintr-un vis real, ca să poți îmbrățișa supranaturalul, să-l slujești ca și când ai asculta ordinele unui Dumnezeu ascuns - *Deus absconditus.*

Ceea ce nimeni nu este hotărât să îndeplinească prin fiecare eveniment al lumii care generează înțelesuri referitoare la Dumnezeu, în mijlocul a ceea ce pare a fi un haos, se transformă într-un exercițiu de flexibilitate, de adaptare și de sagacitate prin oferirea unui refugiu în fața necunoscutului și inexplicabilului care caracterizează o identitate atractivă, puternică, pregnantă, memorabilă.

În secret, în cea mai adâncă tăcere care echivalează cu o detașare de tot ce este material, de tot ce împovărează excesiv creierul cu gânduri derulate fulgerător, eu însumi existând doar într-o învârtire interminabilă a fluxului de creație, ca de carusel, simt că nasc în mine o ultimă tinerețe. Una însetată de o libertate nouă și fragedă.

Silențios, începe să se ivească o nouă lume: o clădesc alături de cealaltă, înjghebând-o din elemente izolate spre obținerea unui întreg, asemenea unui artist ce ordonează părțile colorate ale imaginii prin intercalarea unei sumedenii de noțiuni purtătoare de asociații.

Leadership: Ești în stare să-ți croiești o identitate credibilă în jurul unei culturi a fantasticului, încât să pui în lumină procesul unei transformări a realității într-o concepție a științei oculte?

Desigur, totul se învârte în jurul științei, baza solidă generatoare de semnale de putere, nu fără a exclude eventualitatea unei pătrunderi într-un câmp magnetic invariabil, din care aș putea percepe doar efecte de suprafață și senzații de vacuitate. Şi totuși altceva se oferă drept ipoteză de cercetare științifică după citirea percutantelor versuri: „The waiting seems eternity / The day will dawn of sanity".

Un artist ca Freddie Mercury, această inflorescență a păcatului de a fi genial, izbutește să redea în mod magic viziuni stranii și splendide ce iau naștere, una după alta, adunate în felul în care sculptorul găsește în natură de-a gata pietre sau bucăți de lemn cu chip de om, și nu are decât să le ciopleească puțin ca să mărească și mai mult asemănarea. „It's a king of magic".

Până când voi putea să mă susțin în totalitate sub efectul unei exprimări care denotă o spaimă plină de fascinație, să mă afund în întunecimea hipnotizantă a unei vrăji mereu active? Ştiința ocultă a unui artist plin de mister, plin de energie, charismatic și mereu în alertă, face echipă bună cu aplicarea cunoștințelor cele mai solicitante, greu accesibile, într-o practică ce are ca fundament o permanentă căutare a prezenței lui Dumnezeu într-un cadru al constrângerilor de tipul: *"No one can stop me"* sau *"No one can be just like me any way".*

Întotdeauna geniul răzvrătit, substanța de contrast a unei individualități plină de subtilități,

are nevoie de o mască pentru a se exprima nestingherit, de forțe nebănuite propagate prin curent energetic pentru a se afla într-un echilibru stabil. Dar nu orice fel de energie, ci una demnă de onorat, o energie izvorâtă în virtutea unei lucrări sinergice între realitate și aparență, între spirit și lume, între rațiune și irațional. Trebuie să fii un Freddie Mercury, „One dream, one soul, one prize", ca să păstrezi ridicate valorile frecvenței vibratorii ale fluxului acelei energii nebănuite.

Leadership: Poți să obții întregul creației, căutând recunoașterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil?

Alegerea deciziei de a te exprima nestingherit prin actul de creație și de a te identifica cu el, adică să deschizi temnița unei realități limitat înțelese, depinde de utilitatea capacităților pe care le apreciezi ca fiind bunul tău cel mai de preț: redarea unor viziuni singulare, urmărind aici implicațiile revoluționare pe care ele le au pentru găsirea unei noi identități.

Mulțumiri deosebite se cuvin aduse identității care, accentuând relația dintre știință și forțele nebănuite de care numai geniul este capabil să dea dovadă prin detașarea tot ce este material, aduce sprijin leadershipului prin faptul că individul devine produsul unei viziuni interpretative ce poate duce la noi și neprevăzute configurații în conceptele promovate.

Leadershipul se poate judeca prin felul în care omul vede lucrurile atunci când le concepe. A exista într-o învârtire interminabilă a fluxului de creație, spre a experimenta cunoștințe de un nivel deosebit, proces clarificabil prin intuirea unei dimensiuni de sine care o depășește pe aceea a existenței și conștiinței, este totodată rezultatul unei interpretări și aplicări corecte a legii: „Un întreg se obține prin înjghebarea elementelor izolate."

Exilul este forma unor practici exlusiviste, una din probele de încercare a fanteziei, virtuților, curajului și vitezei de reacție mentală, care șlefuiește modalitatea de a te exprima unic prin crearea unei realități diferite de a celorlalți oameni.

Creația este un întreg în care tu însuți trebuie să te integrezi ca să evoluezi în aceeași direcție cu fluxul elementelor ce trebuiesc puse în valoare. Ea reușește să impună o interpretare acelor fenomene care sunt încă în mister, stârnind încântare și admirație, astăzi când moda de a avea o înțelegere perfectă a noțiunii de „produs original" se tot reinventează și prezintă importanță prin faptul că intră în componența unei atitudini de singurătate.

Încercarea de a obține un întreg al creației, căutând recunoașterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil, este o cerință fundamentală a activității de producție a noului (noi posibile definiri ale conceptelor științifice).

Iar această cerință, în ecuația genialității, este exprimată pe baza rațiunii că în artă este nevoie de manifestarea integrală a posibilităților de stabilire a conexiunii între realitate și aparență, între spirit și lume, între rațiune și irațional. Tu ai capacitatea să regândești contrastul dintre ele în cadrul unor noi concepte defensive?

Magia care însoțește experiența unică a leadershipului vizează truda sisifică de șlefuire a unei modalități de a te exprima liber și constructiv, într-un moment unic de vis în care totul pare atât de real.

A Kind Of Magic sugerează acea atmosferă de singurătate, specifică genialității, care aduce noi elemente de sens creației a cărui alcătuire nemărginită se dezvăluie prin vederea indirectă, prin redarea unor viziuni închipuite care impun clarificarea unor noi concepte. Menirea acestei creații speciale este funcțională doar prin dedicarea ta în slujba ideii de

„magie".

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/a-kind-of-magic-III.html

A Kind Of Magic (I)

On August 07, 2015

Găsește noi metode de a capta sensul autentic al superiorității, în virtutea puterii de modelare a unei lumi interioare mai vaste.

Niciuna din vederile mele artistice, desprinse din înălțimile celeste ale spațiului și timpului, contrapuse unui sens existențial mai profund, n-ar fi putut fi împărtășite printr-un mesaj direct. Ci prin magie, sub puterea unor descărcări electrice, fenomene imprevizibile, imposibil de oprit, fără să știu că depindeam de efectul lor real. Niciun muritor nu-și putea câștiga măreția printr-un asemenea mod de manifestare a formei de cunoaștere.

Vrând-nevrând, ajunsesem la acea răscruce a minții, diferită în fiecare moment de revelație, de care mă temeam că venise vremea s-o biruiesc. Când întreaga mea ființă se abandona propriului demon sau geniu, urmând o tainică lege a existenței, subordonată timpului, care-mi poruncea fie să mă distrug, fie să mă autodepășesc. "The bell that rings inside your mind / Is a challenging the doors of time."

Îmi revenea misiunea să fac ceva în privința acceptului meu de a-mi uni puterile cu rezonanța acelor curenți de energie care intrau în structura unei noi realități de a fi. O realitate în strânsă legătură cu frecvențele de transmisie a unor cantități de informații reținute deseori în mai multe locuri, concomitent, dar mai ales în actul de manifestare a sinelui în relație cu o instanță superioară de iluminare. Până când voi putea să trec peste liniile alea de finish la care momentan știința nu are răspuns? „It's a kind of magic."

Leadership: Ce rol ești dispus să-ți asumi legat de o trăire pe care o exprimi în diferite feluri, experimentând un stil personal de creare a unui spectacol care se străduiește prea mult să fie "cool"?

Lutul uscat devine mai solid atunci când este ars în foc. La fel și magia, încălzită la temperaturile înalte ale inspirației și inventicii, asigură energie alternativă printr-un câmp magnetic uniform. Încât fluxul ei de transformări succesive și formele ei de intensitate, trecând prin valorile maxime și minime ale forțelor producătoare de efecte speciale, întărește concepția artei de a convinge.

Atunci când folosești o putere aparte, prin transpunerea unui parametru ireal într-un parametru real, sau invers, ea nu trebuie să fie vizibilă, dar trebuie să fie capabilă să uimească, să inspire și să fidelizeze audiența prin crearea unei stări de spirit. Rolul tău într-un spectacol care se străduiește să fie prea "cool", riscând o oarecare dezamăgire în cazul celei mai mici greșeli, este unul de referință în realizarea credibilă a unui personaj cu nesfârșite valențe interpretative. Fiindcă în leadership contează mai mult felul cum se dezvoltă o personalitate într-un cadru inedit, non-competitiv, al inevitabilului, un cadru al aparențelor, al realităților permanent schimbătoare necesar pentru manifestări emoționale „deschise și fără cortină".

Numai inventatorul Nikola Tesla putea genera înaltă tensiune, producând scântei și împrăștiind lumina în jur fără să rănească sau să producă arsuri. Scriitorul Christopher Priest vorbea despre el că despre un magician: *"Totdeauna avusese nevoie de un efect de scenă spectaculos. Pe de o parte pentru a evidenția trucul Noului Om Transferat și, pe de altă parte, pentru a masca modul său de realizare."*

Magia, în care „I'm hearing secret harmonies" prin sunete, proiecții și culoare, este o formă

inteligentă de exprimare a stărilor, a emoțiilor, a gândurilor, a artei de a fi mijlocul de transpunere a frumosului în materie, care stârnește interesul. Oare ce-ar fi avut de spus despre magie scriitorul german Thomas Mann?

Leadership: Superioritatea ta se poate constitui ca o experiență fără egal în folosirea unei experiențe memorabile drept un simulator de situații cu caracteristici mistice care te ajută să cântărești o multitudine de relații cauză-efect?

Cu siguranță că studierea unei construcții științifice rău famate sub raport moral, fără a lua în seamă că se află o contradicție în însuși faptul de a o considera opera geniului, magia, prea plină de mistificări ce aduc a vrăjitorie, cu stranii indicații spre hazard, reprezintă o necugetată încălcare a legilor divine. Dar totuși, ea ne încântă mereu cu frumuseți vizuale și auditive. Nu-i așa, Freddie?

Întotdeauna în leadership problematica va fi situația în care actul de creație și trăirile pe care le sugerezi, ce îi orientează pe ceilalți oameni spre o nouă construcție a realității, devin elemente ale cadrului tău de referință, al unei experiențe care dobândește mereu o altă semnificație.

O relație cauză-efect, prin prisma folosirii magiei ca rampă de lansare în taina cunoașterii superioare, se măsoară prin prin felul cum reușești să faci față celor mai neprevăzute situații. O asemenea relație de tipul *"încearcă să evidențiezi un truc, mascând modul său de realizare"*, pune preț considerabil pe facilitarea imaginilor instantanee ca mijloc de definire a unei identități coerente, diferențiate, și de apărare a ei în fața oricărui atac de natura inhibiției.

Magia, o piatră grea de o încercare a științei conturată cu sprijinul și încurajarea consecventă primită din partea spiritului inovativ, este posibil de înfăptuit prin efectele interpretării lumii interioare - în așa fel încât trăirile să capete un sens vizual, fantastic și credibil în același timp. În sens restrâns, spunea cineva, *magia înseamnă un efort de a controla sau obliga forțele naturale sau supranaturale să acționeze la ordinul omului.*

Leadershipul este realitatea pe care oamenii o percep adevărată, fără să-și închipuie nicio clipă ce haos se ascunde în spatele "strălucirii" spectacolului pe care îl plănuiește regizorul.

A Kind Of Magic are ca punct de sprijin capacitatea omului de a se alinia unui sens existențial mai profund, care oferă alte vederi asupra artei, ce nu pot fi împărtășite printr-un mesaj direct. Ci prin aplicarea cunoașterii la cel mai înalt nivel științific, având ca atribut esențial o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare.

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/a-kind-of-magic.html

A rămas doar Ego-ul

On Aprilie 02, 2016

Fă din leadership o capodoperă, integrându-te în configurația faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

Exista o pagină mereu rescrisă în viața mea care mă făcea să vibrez și să înțeleg, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, secretul unei întoarceri la același punct de răscruce, la același ceva care trecea dincolo de mine, cu multe semne de explicație greu de adunat, neuitând nicio clipă faptul că eram condiționat de ele. Imaginația mă ajuta să redau viața celor ce și-o pierdeau prin condamnarea la o tragică introspecție, să stăpânesc pulsul unei inimi omenești, să țin locul punctului fix al unui întreg univers căutat în zadar de vânătorii de absolut.

Un fragment plin de emoție îmi făcea mare bucurie să-l redau întocmai, în forma originală, în configurația subiectivității faptelor intrate într-un fel de con de inspirație, retrase discret în cumpăna unor redundanțe de ghidare, în surplusul de exprimare liberă. În mijlocul încercărilor de a constitui o nouă artă a scrisului, o formă de spiritualizare a materiei, din revelații supuse unor corelații de ordin esoteric și unor presiuni deterministe multiple datorate combinării cunoștințelor practice, se năștea acel sentiment de apartenență la o putere inegalabilă prin rafinament și unicitate.

Scrisul părea un fel de ieșire din Matrix, o evadare din lumea surzilor și orbilor, un surogat pentru neîmplinirile dintr-o viață falsă. Dând contur ideilor și valorilor dominante ale conștiinței mele, simțindu-mi gândurile cum se lovesc uneori de colțurile unei priviri din afara a ceva în care eram și nu eram, încercam să justific restrângerea concentrică a aceluiași gigant puls ce răspundea favorabil la chemările năzuinței de a cunoaște scopul vieții. De a pătrunde în tainele lumii prin scris și de a-mi însuși cât mai multe privilegii: *"Sometimes I feel It's all too much to take in, I can't hold on."*

Leadership: Cum estimezi conținutul noțiunii de REALITATE din punct de vedere al unor experiențe de creație pe care le-ai bifat la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat?

Ca și în cazul artiștilor, mă confruntam cu părțile denaturate ale unor cantități însemnate de elemente de conținut, putând fi înțelese ca niște axe organizate în jurul unui amestec de factori perturbatori, cu greu primind de la ele impulsuri ale mișcării ideilor întretăiate continuu de modelul abstract al fenomenului concret. Conținutul noțiunii de realitate pe care încercam s-o definesc prin intermediul experiențelor de creație, exprimat sub formă de text sau imagini, asemănător sau total diferit față de domeniul conducerii, conținea mai mult subiectivism, nu doar libera interpretare a alcătuirii lumii.

Repetitiv, aruncasem și eu în artă toate acele substanțializări ale trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit și nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspirațional al existenței mele: povestea fără sfârșit.

Lăsați-mă să încerc să fac o paralelă aici. Cea dintâi condiție de a scrie a marelui poet american Walt Whitman și, în același timp ireductibilul gândirii lui, era desfășurarea acelui Eu evadat în spațiul construit după iubirea lui, de-a lungul întregii existențe, realizarea lui concentrică și succesivă în universul întreg. Poate că tocmai iubirea a fost rezultatul experienței de creație bifată la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat.

În felul acesta de-a căpăta experiența, prin ceva la care ținea atât de mult, prezentul i-a răpit anxietatea. În mintea lui incandescentă, uneori încețoșată de variante care l-ar fi putut ajuta să meargă din nou pe pista *"E aici ceva unic !* ", evenimentele în sine nu mai contau prea mult, mai aveau foarte puțin loc. A rămas doar Ego-ul. Dar un Ego nemăsurat, fiindcă își multiplica perspectivele de a reflecta asupra sa ca Ego universal, ca receptare a ideii de expansiune a materiei vii aflată în stare de agregare.

Leadership: Controlezi contextul trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit și nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspirațional al existenței tale?

Mobilitatea în fața realității fenomenelor din care ești parte activă, vibrația mistică în fața unei entitătii transcendentale, ca atunci când scrii despre ceva ieșit din comun, caracterizează omul care atacă viața în mod indirect, dar cu influență spre fapticul imediat. El își supune percepțiile vizavi de lume unei selecții dictate de izvorul inspirațional al existenței sale.

Aceste unde ale mobilității, având la origine existența unei anumite trepte de contemplare, susținând bucuria de a exista printr-o viziune interioară nemărginită, se încrucișează într-un sistem de construcție unitară a conținutului evaluării a tot ce ți se întâmplă și te înconjoară. Fantasticul și aventura avându-și originile în rațional.

Ceea ce scrii, se întoarce întotdeauna în realitate, spre tine, cu precădere spre ceea te cheamă inima, spre ceea ce te va împlini. În felul acesta capeți o experiență trebuincioasă prin ceva la care ții atât de mult, generând sentimentul că ești pe calea ta.

Ultimul izvor inspirațional al existenței tale este iubirea pentru un moment care nu mai trece, văzută ca un fel de conturare a unei imagini întregitoare despre tine care se transformă fără încetare.

Iubirea este varianta unui Eu căruia nu i-a mai rămas altceva decât anevoioasa muncă de a se integra în configurația faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

"Ce roman a mai fost și viața mea". Napoleon a înțeles mai bine ce înseamnă să fii știutor de viață, în timp ce-și scria memoriile pe insula Sfânta Elena. Scrisul a reprezentat ultimul izvor inspirațional al existenței sale.

Zona numită „ *ar fi trebuit și nu mai este* " se situează în prezența unei rațiuni care nu se mai crede atotputernică, expunându-se modalității de a se reforma cu adevărat. Chiar dacă uneori este prea târziu...

Leadershipul integrează în forma lui de bază acea calitate fără egal ce conduce și stăpânește omul potrivit tendinței lui de a se avânta mereu spre ceea ce generează un consum interior mare, iubirea care se înalță dinspre sine spre sensul vieții. Trebuie să fii scriitor ca să ai acces la acea pagină mereu rescrisă care te face să vibrezi și să înțelegi, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, fluxul forței vieții.

A face din leadership o capodoperă înseamnă să combini cunoștințele posedate de un spirit al acțiunii, în sensul determinat de valorile unor experiențe de viață pline de învățături, cu acea incontestabilă veridicitate pe care o dă un Ego prins în contemplația sinelui.

A rămas doar Ego-ul este consecința unei cunoașteri profunde condiționată de tendința de a puncta un destin la răscruce de „ *Ai fi putut face și nu ai făcut* ".

Leadershipul este un regat al ireductibilul gândirii, având ca reper desfășurarea acelui Eu evadat din închisoarea existenței obișnuite și atașat în spațiul construit după o viziune, în funcție de starea care îți dă puteri să fii nebănuit de bun de-a lungul unui context de apel la mobilitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-ramas-doar-ego-ul.html

Membership

On Ianuarie 07, 2016

Imaginează-ţi că intri în posesia unui manuscris foarte vechi, foarte valoros, dintr-o bibliotecă regală care adăpostește scrierile prin care secolele și-au transmis înțelepciunea. Manuscrisul dezvăluie unele din cele mai prețioase secrete ale leadershipului. Numai o mână de oameni le cunosc, le înțeleg, le urmează și le respectă fiindcă ele deschid drumul spre adevărata performanță, netezind calea spre atingerea obiectivelor.

Manuscrisul îți dezvăluie o serie de învățăminte și practici esențiale pentru dezvoltarea ta, pe care dacă le păstrezi în minte și le pui în practică, concentrându-ți mereu atenția asupra rolului pe care îl ai de îndeplinit, vei reuși să-ți consolidezi imaginea, cariera și relațiile, și să câștigi un ascendent asupra celorlalți.

Vrei să te conectezi la un nivel superior de cunoaștere și de înțelegere a leadershipului?

Membership-ul este ca un manuscris foarte prețios pe care eu ți-l pun la dispoziție. El conține un ansamblu de rețete bine puse la punct care includ pașii ce îți pavează calea spre înțelegerea cât mai profundă și mai cuprinzătoare a propriului tău potențial de lider. Este un patent personal, prin care îți dezvălui ceea ce nu vei găsi niciodată pe internet sau în alte cărți de specialitate.

Vrei ceva în plus?

Leadershipul pornește de la o bază existentă, dar principiile, strategiile și căile de acțiune se schimbă tot atât de repede ca și vremea. Vrei să fii la curent cu cele mai noi concepte și principii de leadership?

Ţi-am oferit până în prezent, gratuit, peste 800 de articole. Ai fost mulțumit? Vrei ceva în plus?

Așa cum o carte, ca să intre în legătură cu cititorii săi, trebuie să fie mai mult decât o carte - trebuie să posede o parte din autorul ei, tot așa și tu, ca să sporești valoarea leadershipului tău, trebuie să fii mai mult decât ceea ce ești, iar pentru asta trebuie să intri în posesia acelor cunoștințe care îți lipsesc, și care te ajută să-ți dezvolți abilitățile și să progresezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/abonament-membership.html

Abordarea frontală a lucrurilor neelucidate

On Martie 04, 2014

Identifică acele ipoteze care par să fie semnificative pentru determinarea valorii juste a realității, raportându-ți valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalți.

- Se petrec lucruri ciudate pe aici. E greu să mă pronunț. S-ar putea să fie răutate îmbinată cu o acuzație conducând spre o anumită persoană.

- Ce credeți că vrea să însemne asta? Adică acuzația să fie îndreptată direct împotriva doamnei Lee?

- Nu, nu cred că putem să spunem asta. S-ar putea ca cineva să fi văzut ceva, sau să fi auzit ceva. Un zgomot sau un strigăt, sau calul fugind de parcă ar fi mâncat pământul. Şi ar fi putut să fi dat peste cineva. Iar ei au văzut sau au întâlnit vreo femeie, curând după aceea. Dar sună ca și cum ar fi vorba de o altă femeie, pentru că toată lumea crede că altcineva este oarecum amestecat în povestea asta. Așa încât mesajul sună de parcă o altă persoană, o cu totul diferită femeie ar fi legată de eveniment.

- Vreți să spuneți că acea femeie necunoscută a provocat accidentul, pe care o bănuim mai mult sau mai puțin, fără să știm dacă există într-adevăr sau nu? *

Leadership: Ţii cont de opiniile celorlalți cu scopul de a înțelege ceea ce nu se poate descrie și reprezenta pe harta propriilor tale certitudini?

Certitudinea pe care ți-o oferă faptele cele mai simple suportă grandoarea în a alege acea configurație a personalității pe care ești dispus să o accepți ca parte din existența ta, dincolo de ceea ce crezi că este adevărat pentru altcineva. Altfel spus, certitudinea este o revelație a trăirii de tip perceptual pe care o obții trecând printr-o experiență a rupturii de realitatea cu care te-ai obișnuit să-ți răsfeți mintea.

Ca să te convingi de importanța pe care o are leadershipul în lumina experienței de a înțelege ce gândesc alți oameni, ce simt, ce așteptări au, în funcție de deschiderile lor - fapt ce te transformă într-un adevărat *tester* pentru verificarea a tot ce este evident și măsurabil - trebuie să acorzi atenție acelor ipoteze care pot fi semnificative pentru determinarea valorii juste a ceea ce cunoști. Sau a ceea ce ai de scos la iveală pentru a-ți întregi înțelegerea asupra unor evenimente care depășesc controlul tău.

Această înțelegere a evenimentelor la care nu ai acces și pe care nu ai puterea să le gestionezi, experimentală dacă se măsoară acel nivel de " *Ce anume susțin și cred ceilalți oameni* ", necesită aplicarea judecății categorice a conștiinței tale care tinde spre explicații cauzale stringente. Altfel spus, îți dai seama că există totuși o față a lucrurilor pe care nu ți-o imaginezi. Că undeva, poate nu departe, în așteptare, se instaurează o aparență de realitate care implică o esență.

Iar această esență, care dezleagă misterul oricărei raportări la propriile convingeri, se constituie ca o invitație pentru realizarea unor noi update-uri la coordonatele tale de impact asupra realității. Începi să vezi lumea altfel, începi să judeci altfel problemele de căpetenie care se înscriu, cu mult mai multă îngăduință, în completarea sferei de cuprindere a obiectului de analiză asupra căruia îți îndrepți gândirea.

Leadership: Cum îți raportezi valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalți în cazul în care nu ești dispus să suporți costurile unei interpretări greșite a circumstanțelor în care se produce un eveniment?

Punctul de pornire a demersului de organizare a opiniilor vizavi de tot ceea ce se petrece în jurul tău, vădind tendința de a acorda o mai mare întrebuințare acelor convingeri care conturează interpretările interpersonale, este reprezentat de gândurile care dau năvală-n tine, care se zbat în adâncul tău încercând neîncetat să îți spună ceva. Ele nu trebuie să deformeze perceperea realității, a cărei pregnanță stabilește o puternică direcție a controlului calității leadershipului și stimularea inițiativei de acțiune.

Circumstanțele în care se produce un eveniment trebuie interpretate prin prisma a ceea ce simți cu privire la tine însuți prin comparație cu opiniile celorlalți în cazul în care dai greș în a face alegerea potrivită. Convingerile exprimate de alți oameni vizavi de o situație dată pot constitui revelația unei îmbinări perfecte între sforțarea de a explora o realitate care întrece orice așteptări și a fi deschis în fața unei înțelegeri a situației de ansamblu plasată într-un context de tipul: "totul trebuie să capete contur într-un fel".

Gânduri profunde care câteodată răstoarnă multe în tine, dacă nu tot adevărul în care crezi, regăsind ceva din ce credeai că ar fi pus înstrăinare înțelesurilor atribuite realității și care depind de perspectiva din care privesc ceilalți oameni. Gânduri inițiate de mărturiile lor nesigure, dar uneori credibile, pe care le aprobi sau dezaprobi, unul câte unul, adunate în tine ca într-un jurnal plin de idei, nematerializate până în clipa în care îți sunt validate așteptările.

Asta înseamnă să-ți raportezi valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalți.

Ca să înțelegi leadershipul trebuie să efectuezi o evaluare a certitudinii pe care ți-o dă experiența de analist în căutarea unei viziuni de ansamblu, prin prisma a ceea ce ți se întâmplă când ești ocupat să revelezi o nouă realitate.

Abordarea frontală a lucrurilor neelucidate scoate în evidență acea capacitate de a te corela la "ce anume susțin și cred ceilalți oameni", de a fi în tandem cu așteptările și realitățile lor obiective. Ceea ce implică o judecată și o reevaluare a propriei conștiințe și a propriei viziuni.

* **Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Source: https://neculaifantanaru.com/abordarea-frontala-a-lucrurilor-neelucidate.html

Abracadabra, cine ești?

On Iulie 19, 2010

Pentru a cunoaște realitatea un lider trebuie să dețină și arta disimulării – o armă de temut, dar eficientă în cele mai multe situații.

Într-un articol precedent, *„După toate regulile artei* ", v-am povestit despre tânărul prinț Hamlet, care, dorind să răzbune moartea tatălui său, a luat ciudata hotărâre de a se preface pe de-a-ntregul zănatic. Cu o pricepere de inegalat, Hamlet și-a jucat rolul impecabil, făcându-i pe toți oamenii de la curte, și mai ales pe regele Claudius, unchiul său, pe care îl bănuia de uciderea tatălui său, să creadă că adevărata pricină a smintelii sale era dragostea față de iubita lui, Ofelia.

Complet absorbit de vorbele stafiei tatălui său care îi povestise cu lux de amănunte cum a fost săvârșit omorul, și mânat de instinctul pe care îl au numai oamenii dornici de răzbunare, Hamlet a inițiat o schimbare imediată de atitudine adoptând un comportament intimidant pentru absolut toată lumea, cu excepția prietenului său cel mai bun, Horațio. Şi, fiind o fire creativă și întreprinzătoare, a reușit nu numai să stârnească atenția, dar chiar să provoace neliniștea întregii curți împărătești.

Moralistul francez François de la Rochefoucauld făcea o precizare prin care sublinia un mare adevăr: „ *Arta cea mai înaltă a unui om iscusit este aceea de a ști să-și ascundă iscusința* ".

Hamlet nu ar fi putut să dovedească vinovăția unchiului său Claudius, dacă nu ar fi adoptat o strategie foarte bună, deși riscantă din multe puncte de vedere. Căci numai prin subtilitate își putea învinge dușmanul. Foarte dibaci și isteț, el a pregătit totul cu o grijă deosebită, găsind o modalitate inteligentă și eficientă de a-și ascunde vulnerabilitățile. Şi, luându-și acea mască falsă de om nebun, și jucându-și rolul cu abilitatea unui actor de excepție, a reușit să alunge orice bănuială.

Suprema capacitate de a ține sub control mințile oamenilor constă în a cunoaște foarte bine psihologia umană. Masca pe care a adoptat-o Hamlet l-a ajutat să-și pună în practică scopul fără să trezească vreo suspiciune. Dar a trebuit să-și intre în rol atât fizic cât și mental, făcând astfel să dispară urmele cele mai vizibile ale adevăratului său chip, ale adevăratelor sale intenții care însoțeau în mod firesc pregătirile lui pentru deconspirarea ucigașului tatălui său.

Leadership: Concepția despre sinele tău poate fi reprezentată într-o situație de conflict cu intențiile pe care le ai în vedere, într-o tentativă de a prelua controlul asupra unei situații periculoase sau incerte?

O mască a aparențelor. Să-ți pui o mască cu ajutorul căreia să surprinzi tainele dușmanului tău, să-i câștigi încrederea și să nu rămână decât să ți-o scoți pentru a-l duce la pieire. Iată pe scurt planul de răzbunare al lui Hamlet. Operând sub această mască a aparențelor, comportându-se așa cum i-a dictat rolul – prin gesturi și atitudini, mințind cu trupul, așa cum alții mint din gură, îmbinând adevărul cu falsul – în limita verosimilului, el a mânuit cu dibăcie și încredere arta prefăcătoriei.

Niciodată nu ești mai bine deghizat, mai capabil să distorsionezi realitatea și să abați atenția oamenilor decât atunci când te ascunzi sub o nouă înfățișare. Sub masca sa, a omului slab și învins, fără caracter, a omului nepregătit pentru viața de conducător, se ascundea însă o fire dură, neclintită, necruțătoare cu dușmanii ei. Poate că asta a fost cauza pentru care Hamlet a

reușit să se impună atât de puternic în fața tuturor. Totul a depins de modul în care s-a comportat - în așa fel încât să arate că realitatea pe care o trăia el era complet diferită de a celorlalți.

Sinele pe care vrei să-l proiectezi lumii, pentru a recupera raporturile de cauzalitate dintre faptă și răsplată implicate într-un moment care îți este favorabil în planul relațiilor cu caracter interpersonal, într-o abundență de curbe liniare, acompaniate și intersectate de alunecări și incertitudini, este o inversare a moralei și a trăsăturilor tale, nu ceea ce văd alții atunci când se uită la tine.

Acest sine obligă la sentimente false care te fac să te simți mai bine, dar te vor minți pentru a-și satisface propria dorință, pentru a te vedea doborât. După cum bine știi, Hamlet ajunge la un pas de nebunie, simulând nebunia și întruchipând negarea rațiunii.

Leadership: Poți să devii o reflectare a adevărului prin intermediul intențiilor pe care le ai în modul de abordare a unei realități care se refuză comprehensiunii umane?

Lui Hamlet i-a stat în putere să-și aleagă și piesa și rolul. Marea lui contribuție a constat în aceea că el a formulat și scenariul, jucând și în rolul principal. Piesa pe care a creat-o trebuia să instruiască, să miște și să delecteze publicul, ceea ce s-a și întâmplat. Însă pentru ca piesa să fie bine individualizată și să se transforme într-un succes deplin, trebuia avută în vedere permanent verosimilitatea întâmplărilor prezentate. Cu alte cuvinte, totul trebuia să pară cât mai real, cât mai natural.

Adevărul în cazul lui nu a fost decât o prefăcută servitudine, de care s-a folosit pentru a-i supune pe alții. Stârnind sentimente de milă și compasiune prin jocul său teatral, el a întipărit puternic în mintea spectatorilor realitatea dorită de el, spre delectarea și folosul său. Falsul comportament pe care l-a adoptat l-a ajutat să-și atingă scopul propus. Distorsionarea realității a fost maniera lui de a obține rezultate.

O realitate care se refuză comprehensiunii umane este un catalizator al potențialului de acțiune la nivel de faptă, gând și simțire care se manifestă prin asocierea unei stări depresive.

Reconstrucția categorială a unei astfel de realități se sancționează printr-o cădere în abisul unei dorințe neîndeplinite în totalitate care pricinuiește moartea spirituală lentă, adică separarea de Dumnezeu și trecerea într-o stare de iraționalitate a păcatului.

Abracadabra, cine ești? reprezintă misterul pe care trebuie să-l dezlegi atunci când te transformi în altcineva, într-un individ care pare că nu are nici o legătură cu cel de dinainte.

Liderii, la fel ca majoritatea oamenilor, adoptă atitudini și comportamente adecvate situațiilor obișnuite. Dar în situații neobișnuite, atunci când instinctul le arată că ceva nu este așa cum pare, cei mai isteți caută să cunoască realitatea pură adoptând o mască îndărătul căreia însă, vigilența stă trează și capacitatea de analiză este mai adâncă ca oricând.

Mă refer aici la situațiile când un lider simte că i se pun bețe în roate, că este sabotat fie din interiorul echipei, fie din exteriorul ei. În consecință, pentru a cunoaște realitatea, un lider trebuie să dețină și arta disimulării – o armă de temut, dar eficientă în cele mai multe situații.

Accente pronunțate în leadership

On Decembrie 28, 2008

Învață să contribui la crearea unui eveniment care să ofere o imagine amplă privind evoluția omului, în cazul în care cursul evenimentelor ar continua să se desfășoare după alte reguli decât faptele conștiente.

Dă-mi voie să-ți prezint o născocire ciudată. Îmi vorbeai adineauri de siguranța zilei de mâine. Dacă ar veni cineva la tine, doar la tine, și ți-ar spune că a deslușit tainele lumii viitoare - nu mă refer la viața din ceruri, ci la cea pe care o trăim. Iar acest om te-ar convinge că nu e un șarlatan de la bâlci și că descoperirea e reală, bazată pe un studiu secret de matematică, știință, astrologie, tot ce vrei. Pe urmă, ți-ar povesti despre lumea viitoare, ce se va întâmpla mâine, de azi într-o lună, anul viitor, o sută, o mie de ani de acum înainte. Totul, ca într-o poveste. Ia zi - ai alerga pe străzi să-i anunți pe toți sau n-ai scoate un cuvânt?

- Haideți, domnule. Fiindcă am ajuns la acest moment prielnic, oare nu dumneavoastră ați râs acum câteva zile de superstiții? Vorbiți de parcă soarta v-ar fi potrivnică.

- Hazardul nu e superstiție, Lacy.

- Poate o aruncătură de zaruri. Dar mai poți arunca o dată.

- Oare Rubiconul se poate trece de două ori? *

Leadership: Poți să creezi condiția unei existențe de a se transforma în destin prin ridicarea hazardului la rangul de principiu de creație?

Leadershipul înseamnă să fi pregătit să ieși în evidență într-o situație în care toți ceilalți oameni par a se afla în impas, legat de o experiență sau o viziune care le lipsește și pe care numai tu o poți formula prin ridicarea hazardului la rang de principiu de neînlocuit în doctrina "Omului Nou". Adevărata capodoperă de care trebuie să te simți mândru este conștientizarea unei anumite puteri de care ești apt să dai dovadă, în mod constructiv, într-un teritoriu căruia nu mulți îi acordă interes sau căruia nu i se vede capătul.

Un orizont de gândire turnat în matricea unui alt orizont de gândire, certitudinea ușuratică a unei victorii reprobabile, un succes de scurtă durată, insipid, care ajunge mai devreme sau mai târziu într-un punct mort. Ca o aruncătură de zaruri. O resemnare fatalistă a înțelepciunii. Acesta este rezultatul intervenției tale în realitatea unei lumi care nu crede în nimic. Nu încerca să născocești o teorie, o idee, o intrigă, o poveste credibilă, dacă nu ești pregătit să suporți o antipatie, o imagine de tipul: "An empty perspective".

A crea condiția unei existențe de a se transforma în destin înseamnă să-ți folosești spiritul de observație, tot ceea ce îți pune la dispoziție natura, împrejurările, situațiile cu care te confrunți, tot ceea ce prin virtutea întâmplării ai fost nevoit să înveți, astfel încât să creezi premisele unui eveniment de tip "Go Forward" care să marcheze începutul unei noi etape de evoluție în conștiința celorlalți oameni.

Iar prin ridicarea hazardului la rang de creație se înțelege acea apropiere de "tainele lumii viitoare", având ca substrat o transformare a conceptului de "surpriză a zilei de mâine", prin

care folosești inspirația, viziunea, lărgirea perspectivei de abordare a vieții ca pe o mărturie despre revelația supusă obiectivității pe care o așteaptă oamenii.

O asemenea revelație asupra sentimentelor și rațiunii, putând chiar extinde conceptul lumii la nivel de "cunoaștere apriori", țintește spre generarea unei noi filozofii a existenței, precum: "Tot ceea ce născocești poate deveni realitate, cu condiția ca realitatea să nu te lovească la un moment dat".

Accentele pronunțate în leadership se constată din formularea scopului pe l-a născut o viziune, prin puterea de a încropi povestea unei existențe care ajunge la o singură justificare: nu întâmplările contează, ci doar ceea ce le declanșează.

Așadar, două accente ne atrag atenția: modul cum te raportezi la situațiile prin care treci și percepția pe care o ai asupra lor.

*** Notă:** Fowles, John - *Omida* , Editura univers București, 1995.

Acceptare totală în indefinit

On Martie 20, 2015

Caută să afli ceea ce nu ești, transformându-te într-un creator al posibilităților nelimitate de personalizare a științei prin transfigurarea realității.

Treceam peste granițe nebănuite, ca dintr-o lume în alta cu desăvârșire amestecate, către tot ceea ce era prielnic procesului dinamic și evolutiv. Eu, omul înclinat spre valorile vieții lumești, cel căruia o revelație a ascunsului i-ar fi putut trezi impetuoasa nevoie de a migra spre versiunea adevărurilor devenite în timp neadevăruri. Întotdeauna trebuie să știi ce cauți ca să afli ceea ce nu ești.

Neajutorat, cădeam pradă gândurilor înșelătoare, mici frânturi ale ființei limitate care se repetau continuu asemenea unei întrebări cu puține variante de răspuns, iar în acest sens ușa pentru tentativa de ieșire din real rămânea închisă. Dar n-am înțeles ce era cu ferestrele rămase deschise, experimentând un fenomen de exagerare, căci păream să mă orientez, așa cum un pictor caută plasticitatea expresiei pentru o idee pe care o dorește exprimată, spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of my own self,* spre un absolut aproape imposibil.

O mie de ceruri cad în a patra dimensiune a universului invizibil, ca un fenomen de rezonanță inexplicabil, spintecând două cristalele de foc într-o singură dezvăluire. Şi, brusc, ești condamnat să iei loc printre propriile tale ficțiuni, demne de un roman de Kafka, de un Joseph K. evoluând de la normal la absurd.

A fi cu totul altcineva era premiza unei resorbții totale a extremităților unei axe continue a nemaîncercatului. Oricine ar fi încercat să mă înțeleagă ar fi fost înșelat, debusolat. Ar fi pierdut sentimentul timpului care trecea cu atât mai repede cu cât mintea le-ar fi fost mai ocupată cu deslușirea unor fenomene de neînțeles.

Numai un maestru al compozițiilor chimice, purtând în el tot ce este mai realist și mai genuin, știind să extragă expresia unei stări a materiei din orice relație de concentrare, mai întâi neclar conturată, abia sesizabilă, apoi, încetul cu încetul, definită tot mai precis, numai el ar fi reușit să controleze accesul la acel spațiu fără dimensiuni, pe care renumitul scriitor Artur Silveștri îl numea " *Indefinitul* ". Spațiu care mă conecta la o realitate potențială, caracterizată de acceptare totală.

Leadership: Te propui unei interpretări ca prototip al Omului Nou, la modul general sau la modul particular?

Atunci când omul se lovește nemijlocit de realități care se vădesc a fi în contradicție cu imaginea întreagă a lumii, între intensitatea exercițiului intelectului și volumul efortului posibilităților de înțelegere a nemărginitului, de-a lungul porțiunii de linii care face unghi drept cu știința, atunci se resimte o relație de tip cauză-efect. O inversare a întregii viziuni.

În artă, acest lucru este similar cu a fi receptiv la tot ceea ce este nou, prin dezvoltarea capacității de a fi parte dintr-un experiment ce are ca premisă fenomenul de exagerare. Îndrăznești o astfel de aventură?

Artistul libanez Khalil Gibran spunea că exagerarea este adevărul care și-a pierdut răbdarea. Ceea ce înseamnă, chiar dacă rămâne de lămurit întrebarea „ *până la ce punct poți rămâne*

creatorul unor posibilități nelimitate? ", să te raportezi la o serie de amplificări ale creativității într-o altă direcție, migrând astfel spre versiunea unor adevăruri ce pot deveni în timp ori esențialități ori neadevăruri în perimetrul științei.

Un fel de combinație a gândirii, a exprimării ideilor, a deschiderii spre o cunoaștere prin trăire și prin intuiție a lumii, în condiții multiple și uneori necontrolabile, care generează o expansiune a propriei tale conștiințe până-ntr-acolo unde nu îți mai simți limitele. În leadership, această expansiune are semnificația unei tendințe de acceptare a imposibilului ca un protest împotriva acelor restricții ale identității care împiedică orice reprezentare a realității prin conexiune cu spațiul imaginativ, pentru a deveni un om diferit.

Omul Nou este o descoperire a spiritului de creație trezit din uimirea pură a nevoii de a încadra misterul reprezentației de neuitat numită "Myself" într-un joc savant cu obscurul, cu întunericul și cu lumina, cu absurdul si cu suprarealismul, din care în final să rezulte Minunata Lume Nouă.

Întotdeauna trebuie să știi ceea ce cauți ca să afli ceea ce nu ești, chiar dacă asta implica acel curaj nebunesc de-a crede cu toată ființa ta într-o idee, prin conectarea la o realitate ficțională.

Iar când găsești ceva nou și vrei să apreciezi beneficiile unei eventuale dezvăluiri a unei noi perspective, ridicându-te învingător deasupra inconvenientelor apărute pe parcursul întregii provocări numite „ *Ce-ar fi dacă* ", te transformi într-o individualitate de o distinctă originalitate, într-un întreg cu profil aparte, al omului de mâine.

Poți să te propui unei interpretări ca prototip al omului nou, la modul general sau la modul particular, în funcție de înclinația ta spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of your own self* , spre un absolut aproape imposibil.

Modul general se referă la simplul act de exersare a gândirii ce zugrăvește realitatea în mod obiectiv și veridic. În timp ce modul particular înseamnă să forțezi nota până dincolo de limitele gândirii liniare.

Şi, nu în ultimul rând, devii rezultatul unei interpretări față de ceea ce te pune pe gânduri, față de ceea ce aștepți să fie exprimat în tine și prin tine.

A te transforma într-un creator al posibilităților nelimitate de personalizare a științei prin transfigurarea realității înseamnă să-ți urmezi împlinirea printr-un act de modelare a gândirii sub imboldul unei forțe constante numită "punct de vedere progresist" care decurge din cum vezi tu lumea și nu din cum acționează ceilalți în ea.

Acceptare totală în indefinit se referă la posibilitatea omului de a reuși să controleze accesul la acel spațiu fără dimensiuni - al experimentării unor noi abordări, pendulând permanent între cele două lumi (a realității si a ficțiunii), fără nici un fel de limitări.

Numai acolo unde te lovești nemijlocit de realități care se vădesc a fi în contradicție cu opinia celorlalți, despre care ai putea fi înclinat să crezi că schimbă adevărurile cunoscute, printr-o frământare și o coacere a gândurilor în cuptorul minții, chiar cu prețul unor exagerări, numai acolo se deschide calea spre omul suprarealist. Singurul care poate să dea semnificație unor subiecte mai puțin abordate.

Accesul unui străin în cadrul insuficient definit al științei

On Ianuarie 14, 2014

Îndreaptă-ți demersurile de cercetare spre noi direcții de valorificare a potențialului de performanță, astfel încât știința ta evoluată să nu se transforme într-o sursă de incertitudine și dezorientare.

Eram atât de aproape și totuși atât de departe de a descoperi fondul inepuizabil de resurse de înțelegere, acel *pretiosum rubinus,* piatra sângerie a științei. Pătruns de imboldul aproape de neînvins al cercetării, spre realizarea formulei de calcul a indicelui care măsura toate elementele constituente ale adevărurilor și non-adevărurilor, am sărit peste tot ceea ce reprezenta abisul inexistentului. O plonjare într-o lume paralelă. O aventură care s-a concretizat într-o deconectare de la rutina "acceptabilului", permițând instalarea unei gândiri flexibile și adaptative. Şi, totuși restricționată de o forță externă.

Simțeam că eram condiționat să reneg tot ceea ce știam, de o forță invizibilă care îmi îndrepta demersurile de cercetare spre noi direcții și priorități în regândirea ipotezelor care diminuau gradul de falsificare a realului de către imaginar. Iar asta însemna încă un pas spre multiplicarea perspectivelor de înțelegere a modului în care iau naștere și funcționează marile reguli ale științei. Prin urmare, trebuia să încerc să evidențiez discrepanța dintre ceea ce știam și ceea ce credeam, călăuzindu-mă în muncă după perceptul lui Georges Cuvier: a denumi, a descrie, a clasifica. Diferența era importantă.

În ceea ce privește pornirile mele spre însușirea științei avansate, de care trebuia să țin seama pentru a nu-mi compromite cumva tăria de a fi eu însumi, mi-am modelat gândirea după înțelesul ideii exprimate de esteticianul român Liviu Rusu:

"Când printr-un vaccin se introduc în organism anumiți microbi, în realitate se introduc fermenții unui conflict. Luptă sa cu acești fermenți mărește rezistența organismului la anumite boli. Vigoarea spirituală depinde și ea de puterea de rezistență față de "microbii" tendințelor primare. Cel care se lasă în voia naturii sale primitive nu va fi niciodată un artist creator."

Leadership: Îți poți valorifica potențialul de performanță care poate să schimbe imaginea științei de care ești posedat în prezent, exprimându-te prin intermediul ideii "pot vedea mai departe de ceea ce sunt la origini" ?

Nu-mi dădeam seama prea bine dacă era adevărat sau fals tot ceea ce se ascundea în interiorul acelui spațiu închis care opera cu legi neclare. Ştiința devenise mai degrabă o sursă de incertitudine. Nu puteam să exclam: "Vezi, ai avut dreptate ! ", fiindcă trebuia mai întâi să dovedesc că nu pot exista două realități distincte în același timp. O realitate a unei lumi imaginare și o realitate a unei lumi raționale.

Un artist care știe să devină una cu revelațiile sale, un creator care știe să folosească cuceririle științei și culturii pentru construirea unei încrederi puternice în sine se exprimă întotdeauna prin intermediul ideii: "pot vedea mai departe de ceea ce sunt la origini". Adică, trebuia să conștientizez că eram mai mult decât credeam că sunt, și că sunt capabil să stăpânesc mai bine ca oricine arta de a pune împreună, de a asocia materiale, forme, texturi, de a alcătui acea structură în care părțile se susțin, fără să mă lupt cu himerele imaginației.

Ştiința este prioritatea versiunii unui sine ce dorește să retrăiască o parte din altă realitate, una în care ceea ce pare azi într-un fel, mâine este exact opusul său. Mă simțeam mai

degrabă străin într-un cadru insuficient definit, echidistant de tot ceea ce înseamnă putere de înțelegere, de parcă aș fi coborât pe pantele exterioare ale unui crater de impact mai complex. Din plin fusesem lovit de ceea ce se numește *blocking-distortion* rezultat în urma unui proces de tipul *wishful thinking.*

Aceste tentative de manipulare a științei erau însoțite mai ales de cuvintele scenografului român Helmut Stürmer: „ *Tocmai atunci când crezi că ai priceput ceva și încerci să bați în cuie o realitate, apare automat contrariul ei.* "

Leadership: Cum evaluezi actul de revizuire a propriei ființe supusă efortului de a ieși din rutina acceptabilului, prin oglindire cu o suprapunere aproape perfectă între ceea ce te izolează de lume și provocarea de a descoperi o lume nouă?

Nu vom putea niciodată regândi leadershipul decât prin prisma evoluției, aplicativă în contextul unor raportări permanente la un cadrul bine definit al științei, fără să ne lăsăm plafonați de descoperirile făcute. Tot ceea ce înseamnă putere de înțelegere, observabil și descriptibil mai ales în condițiile unei dezvoltări dinamice, rezidă din instalarea unei gândiri flexibile și adaptative, mai imaginativă și mai creativă. Dar care aproape întotdeauna este restricționată de acea forță externă numită "rațional".

Pentru a concepe și a conduce procesul de dezvoltare a leadershipului, specific științei care ne învață că resursele de cunoaștere și de evoluție sunt nelimitate, spre abordarea durabilă a diferitelor zone de câștig de ordin intelectual, se impune luarea în calcul a deficitului de incertitudini. Care se naște odată cu întrebările succedate de-a lungul pătrunderii noastre într-un spațiu de cunoaștere și autocunoaștere mai evoluat, condiționându-ne însă să renegăm tot ceea ce știm.

Este vorba, în principal, de actul de revizuire a propriei ființe prin oglindire, prin analiza coincidențelor și a deosebirilor dintre ceea ce e propriu și ceea ce este străin, dintre ceea ce gândim și implicațiile pe care nu le putem întrevedea.

Sprijini căutările științei de a se autodesăvârși în sfera de investigație a leadershipului, prin provocarea de a multiplica perspectivele necesare măsurării performanțelor proprii?

Forța invizibilă care ne orientează demersurile de cercetare spre noi direcții de valorificare a potențialului de performanță, în regândirea acelor idei, principii și opinii ce sunt contra propriilor noastre aprecieri, este dată tocmai de dorința de evoluție. Câștigarea unei bătălii decisive, prin auto-impuneri, întru dobândirea independenței noastre de sub jugul unei stăpâniri străine - a acelei forme de cunoaștere calitativ diferite, este esențială pentru evitarea oricărui colaps. Care, luând forma unor tendințe de stagnare, întinează instantaneu orice apetit pentru performanță și inovație.

Leadershipul poate fi investigat prin aportul remarcabil pe care îl aduci dezvoltării științei, iar perspectiva de măsurare a performanțelor proprii are în vedere abordarea durabilă a științei cu ajutorul antrenamentului imaginativ reflectat într-o realitate care ne dă speranța că ceea ce vedem ar putea fi și altfel.

Putem spune că puterea noastră de cercetare este total în afara sferei de investigație a leadershipului atunci când nu reușim să exploatăm din plin resursele unei noi "nașteri" intelectuale - pasul câștigător în regândirea poziționării noastre, din punct de vedere al abordărilor, pe un loc fruntaș al științei. O plonjare într-o lume paralelă, urmărind cazul de intersectare a cererii și ofertei de capital științific, care sporește activele de explorare ale leadershipului, este singura cale de a scăpa din acel impas compromițător, *blocking-distortion.*

Numai identificând punctele tari și provocările inerente ale fiecărei structuri noi de gândire adoptate, permițând trecerea noastră spre un nivel superior de evoluție, vom putea să facem un pas mai mare spre multiplicarea perspectivelor necesare măsurării performanțelor proprii. Şi pentru punerea în aplicare a tot ceea ce am acumulat în scopul diversificării și optimizării leadershipului.

Potențialul de performanță impus de dimensiunea leadershipului atinge cel mai mare grad de libertate creativă în capacitatea științei de a răspunde la orice întrebare, pe de o parte, și în căutările științei de a gestiona momentele cheie ale jocului numit: "plonjare într-o lume paralelă".

Accesul unui străin în cadrul insuficient definit al științei vizează în special pe indivizii lipsiți de cunoașterea unui leadership autentic ce vor să impună schimbarea fără a avea un substrat științific. Cine intenționează să deschidă o nouă poartă către cunoaștere și să redescopere liderul din el însuși, ar trebui, mai înainte de toate, să-și îndrepte demersurile de cercetare spre noi direcții de valorificare a potențialului de performanță.

Source: https://neculaifantanaru.com/accesul-unui-strain-in-cadrul-insuficient-definit-al-stiintei.htm

Acei copii ai șoaptei timpului

On Ianuarie 07, 2016

Îmbogățește-te cu o cunoaștere avansată, îndreptându-te asupra ansamblului lumii cu spiritul și cu întreaga ta personalitate.

Lumea întreagă începea, în sfârșit, să observe prin obscuritatea voită a unui timp ce nu te lasă să te răzgândești, ceea ce ar fi trebuit să vadă clar mai devreme. În universul căutătorilor de adevăruri, al cărui microcosm mă descopeream a fi și eu, plăsmuit din înalturile unui cer destinat deplasărilor prin veacuri, s-au format cele mai convingătoare dovezi ale unei omniprezențe avansate.

Puterea divină, îngăduitoare prin asistența și susținerea ei, al cărui senin veșnic se reflecta direct în alcătuirea tuturor sistemelor vii, mă saluta prin sutele de mijloace ce le avea la îndemână. Și îmi șoptea mereu povești nemuritoare.

Dar cine mai vorbește despre cerul de ieri? El făcea inima curată, dând pasiune vieții care te face să trăiești. Acum, reprezentarea unui punct în spațiu, asemeni unui vis pe care numai Luceafărul îl mai susține prin strălucirea sa în întuneric, poate fi interpretată ca o distanță măsurată în lacrimi de toți acei copii ai șoaptei timpului care încă mai împrumută de la Ființa Supremă o busolă - asemenea unui colac invizibil de salvare.

Ca niște cristale protejate de o incintă cu pereți izolatori, copiii sunt acum închiși în închisoarea altui timp, parcurs de o alianță stranie cu conformismul, schimbând cu el fluxuri de energie falsă.

Leadership: Reflectezi la ceea ce te impulsionează sa devii o mai bună varianta a ta într-un context de tipul: "ceilalți sunt doar în trecere" ?

Am înțeles că șoapta nu este altceva decât o vedere a lui Dumnezeu dincolo de lume, îndemnând la aflarea marii împărății cu ajutorul cauzalității ori al analogiei, alteori prin suprimarea, înlăturarea și negarea oricărei idei. Puterea unei șoapte este o momeală teribilă. Căci o dată ce te-a cucerit, încă de la primul ei ascult, în felul în care Iasomia te atrage prin parfumul ei îmbietor, te dedublezi într-un Avatar. Devii manifestarea unei divinități sau suflet lansat trupește de pe pământ.

Cred în sinceritatea vorbelor lui Ioannis Anghelos ce cuprind o bogăție de cunoștințe hermetice, însumarea unui mare număr de mistere ale vieții, în memoria unei amintiri plimbată printre aștri:

"Toată mândria mea s-a năruit. Poate mi-am imaginat că în fața lumii sunt mai bun sau mai important decât alții, nu doar din cauza originii mele împărătești, ci pentru toate câte le-am încercat în viața mea, evadând dintr-un loc pustiu în altul, pentru a-l căuta pe Dumnezeu de-a lungul drumului înșelător pe care merg oamenii. Şi am uitat că sunt, la rândul meu, un om."

Leadership: Poți da viață unei ființe superioare prin intermediul unei experiențe complet nouă, evadând dintr-un loc pustiu în altul?

Cel ce se lasă învrednicit de vederea unei lumi în devenire, ascultă șoaptele vocii interioare

care îl propulsează deasupra axei timpului, avertizându-l deseori asupra unei posibile puteri superioare.

O asemenea ființă, situată deasupra spațiului timpului, pluralității și devenirii, care înțelege și practică leadershipul în funcție de descoperirile care adună cele mai convingătoare dovezi ale unei omniprezențe avansate, își poate ușor diminua încrederea în ceea ce este trecător.

Este aceeași senzație pe care o încearcă alpiniștii. Cel ce ajunge în vârful unui munte, deasupra căruia numai cerul îi face cu mâna, încearcă să perceapă acea față nevăzută a lumii și a lucrurilor din perspectiva unei libertăți de interpretare fără frontiere. El poate să facă din orizontul nou care i s-a deschis înainte un demers spiritual superior, orientat spre excelență, spre modelare în spiritul valorilor creatoare autentice, nu al unor reguli impuse.

A te apropia de Dumnezeu înseamnă să te recunoști a fi parte dintr-o poveste nemuritoare din care să se inspire toți acei oameni care cred că tot ceea ce te definește este cuprins între amintiri, imaginație și vise.

Tocmai în această formă de a relaționa cu ceea ce se află mai presus de lumea vizibilă, manifestându-te în prezentul pe care nu-l cunoști, se poate recunoaște esența absolută a unei imaginații puse în slujba analizei realității și evoluției lumii, favorizând aflarea unor adevăruri ascunse.

Iar descoperitorul viitorului, încercând a deduce prin imaginație și intuiție adevărurile neelucidate, nu își îndrumă pașii doar după dâra de lumină a desăvârșitei sale inteligibilități, ci mai ales după semnele lăsate de trecerea timpului. Evadând dintr-un loc pustiu în altul, în dimensiunile înaltului, el va putea să formuleze judecăți noi asupra ansamblului lumii. Tu ai ajuns la o cunoaștere dincolo de percepțiile obișnuite?

Un loc pustiu, unde nu se perindă stări sufletești variate prin conștiință, semnifică de fapt acea realitate care poartă în sine amintirile, duioșia și înțelesul spațiului haotic dintre cer și pământ. Aici nu poți găsi grija zilei de mâine, la fel cum nu poți da o semnificație celor ce ți se întâmplă. Însă te poți simți mai bine în privința ta prin faptul că orice părere pe care ți-ai făcut-o inițial despre omenire și pământ este o închipuire a dumnezeiescului în tine prin Logos.

Lumea pe care o treci prin filtrul gândurilor poate fi înțeleasă ca un fel de reflectare a ceea ce se întâmplă într-o realitate complexă care dă senzația viziunii totale, atunci când lucrurile în care crezi sunt creația unui Dumnezeu care continuă să te însoțească prin bezna unui labirint numit simplu "Viață".

Din categoria **„Acei copii ai șoaptei timpului"** face parte fiecare om care ascultă ecoul gândurilor sale, deschizând spre exterior ușile unei lumi aparte. O influență directă a „vederii de la înălțimea profunzimii" asupra reprezentării unei lumi noi este sugerată de evoluția omului în timp, până când reușește să se dedubleze într-o ființă măreață.

Source: https://neculaifantanaru.com/acei-copii-ai-soaptei-timpului.html

Achitați-vă bine sarcinile ce vă revin

On Iulie 11, 2009

Continuă să înaintezi pe traseul spre excelență, fără să deviezi "traficul" tău de eficiență către o direcție greșită.

Bzzz... bzzz...bzzz...

De zece minute, o muscă se învârte haotic în jurul meu. Stau la birou, în fața calculatorului și scriu ultimul capitol la noua mea carte. Din cauza bâzâitului, care devine tot mai enervant și mai deranjant, nu mă pot concentra deloc asupra lucrului. Hotărăsc că este cazul să iau măsuri. Voi încerca s-o prind, dacă nu, măcar s-o alung pe fereastră afară, acolo de unde a venit. Mă uit atent după ea.

Îi urmăresc zborul sacadat, fiecare rotație, fiecare "popas" pe care îl face prin preajma biroului meu. La un moment dat, musca se așează chiar lângă imprimantă. E loc destul pentru a-i aplica lovitura fatală. Mă apropii încet, încet de ea, făra să fac nici o mișcare bruscă; mi se pare aproape, atât de aproape, încât e imposibil să ratez. Poc ! Am nimerit-o ! Ce bucurie, ce satisfacție am pentru că mi-am învins inamicul. Gata cu bâzâitul și cu deranjul. Mă pot apuca din nou de scris. Deja am pierdut aproape un sfert de oră cu eliminarea ei.

Mă așez pe scaunul meu confortabil și încep să scriu la calculator. Mă simt mai plin de viață, mai capabil să-mi continui treaba. Este liniște - o liniște plăcută, plină de intimitate. Şi deodată, în liniștea aceasta, de undeva de prin preajma mea se aude din nou sunetul acela îngrozitor: Bzzz... Bzzz... Bzzz... o altă muscă a intrat pe geam.

Leadership: Faci greșeala de a crede că poți menține scorul de 2-0 în favoarea ta, în partida cu experiența de evaluare a lucrurilor asupra cărora îți concentrezi atenția, fără să depășești limitele putinței de a te detașa de tine însuți?

Un lider extrage valoare din experiența personală prin evaluarea lucrurilor asupra cărora își concentrează atenția, dar nu din perspectiva satisfacerii propriilor nevoi, ci din perspectiva înțelegerii asupra vieții. Pentru el lucrurile sunt ca niște zugrăveli, dedesubtul cărora se ascunde ceva, o idee sau un concept, în niciun caz nu reprezintă o revenire la atitudini care sunt tipice unor reacții despre care se poate spune că exprimă constrângeri fizice sau psihice reflectând în termeni orientativi factorul de "limitare".

Concentrarea este o formă de atenție deosebită și reprezintă cel mai important factor pentru a obține rezultate optime, rapide și eficiente, în activitatea noastră. Dacă vrem să obținem rezultate foarte bune, atunci trebuie să ne concentrăm numai asupra sarcinilor pe care le avem de îndeplinit, renunțând la capacitatea de a vedea lucrurile care se interpun între ceea ce ai în "farfurie" și reacția ta față de ceea cele ce ți se întâmplă în această situație.

Avem puterea de a alege lucrul asupra căruia ne concentrăm, indiferent de ce se întâmplă în jur, indiferent de cine ne distrage atenția. Putem alege să ne concentrăm atenția asupra lucrurilor prioritare, sau să acordăm o importanță sporită lucrurilor mici și neînsemnate. Regula de baza în tot ceea ce facem este să alegem să ne concentrăm întotdeauna asupra obiectivului cel mai important, în pofida a ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Noi decidem cât de necesar este să ne îndeplinim obiectivul pe care ni l-am propus, noi decidem asupra cărui lucru trebuie să ne concentrăm pentru a ne atinge obiectivul.

Leadership: Îți reprezinți într-un model de eficiență tendința firească de a vizualiza lucrurile: ca un întreg care îți împlinește existența, sau ca o parte a unei încărcături care îți îngustează orizontul?

Ori de câte ori ai de îndeplinit o sarcină importantă și mai ales dacă ți-ai propus sau ți-a fost impus un termen limită de finalizare, trebuie să te concentrezi numai și numai asupra ei, și să nu te lași intimidat de unii si de alții până când nu o duci până la capăt cu brio. Evoluția ta în cadrul companiei în care îți desfășori activitatea depinde de multe ori de capacitatea de a te concentra asupra unei sarcini care trebuie îndeplinite înainte de termenul limită. Iar în situații de criză, atunci când intervin diverse solicitări, nu îți poți permite să pierzi timpul inutil sau să nu acționezi cu profesionalism.

Ciudat este că mulți oameni chiar asta fac - pierd mereu timpul alergând după muște, având speranța că altcineva le va prelua sarcinile și le vor duce la îndeplinire. Alții găsesc alte modalități de a pierde vremea, foarte evidente, cum ar fi pauzele frecvente de țigară sau de masă.

Ce se poate spune despre angajatul care face pauză de țigară la fiecare zece-douăzeci de minute, sau care, toată ziua-bună ziua, de când ajunge la serviciu și până la terminarea programului de lucru, cea mai importanta grijă a sa este aceea de merge să-și cumpere ceva de mâncare de la magazinul de peste drum? Mereu se vor găsi (mai ales în instituțiile și companiile de stat) astfel de angajați care lucrează foarte încet, fără tragere de inimă și care, la sfârșitul zilei, vor susține cu tărie și argumentat că, de fapt, nu le-a ajuns timpul pentru câte au avut de făcut. Uff.. câtă transpirație !

Leadership: Cât de multe așteptări ai de la ceea ce te înconjoară atunci când te plasezi singur pe un palier de înțelegere și de responsabilitate apropiat de contextul unei înțelegeri greșite a obiectivului tău?

O înțelegere greșită a obiectivului tău seamănă cu o vânătoare de muște: ești îndreptățit să le prinzi, dar fiindcă numărul lor e prea mare se întâmplă ca cele mai multe dintre ele să-ți scape. Obiectivul pe care urmărești să-l atingi nu trebuie să fie determinat de probabilitatea ca, alegând un număr dintr-o mulțime, acesta să fie totodată un "pătrat" aproape perfect.

Liderii au mari așteptări de la membrii echipei lor. Ei nu doresc sub nici o formă să aibă în echipa lor simpli spectatori care să urmărească cu atenție "de pe margine" pe cei care cu adevărat își dau tot interesul să facă compania să funcționeze contribuind la realizarea obiectivelor ei. Toți membrii echipei trebuie să-și dea silința să-i ușureze povara liderului, să-și aducă aportul la succesul companiei. Trebuie să-l ajute să ia decizii cât mai bune, să vină cu noi idei care să îmbunătățească performanțele companiei.

Liderii vor persoane serioase și active în echipa lor care caută să-și aducă aportul cât mai mult și mai eficient cu putință la realizările companiei și care sunt dispuse să facă ceea ce alții refuză. Este o plăcere sa vezi cum oamenii pe care i-ai ales cu multă grijă și cu mult simț de răspundere în echipa ta sunt dornici și nerăbdători să-și pună talentul, inteligența și dinamismul creator în serviciul companiei. Şi este într-adevăr o mare bucurie să-i răsplătești pentru munca depusă, pentru toate eforturile pe care le fac în vederea dezvoltării și eficientizării activităților desfășurate în cadrul companiei.

Leadershipul este imposibilul pe care îl cauți și îl găsești, fără să alergi după niște presupuse "echivalențe" care mai mult te fac să te rătăcești de la calea performanței.

Concluzie: Există o mare diferență între oamenii valoroși, care muncesc pentru a evolua pe plan profesional, și ceilalți care nu-și dau nici cel mai mic interes de a face ceva bun, eficient

și durabil. Care este acel lucru care îi diferențiază în mod special pe oamenii valoroși de ceilalți? Ei bine, primii se concentrează asupra îndeplinirii obiectivelor, sarcinilor, responsabilităților ce le revin funcției lor, ceilalți se concentrează "asupra muștelor". Aceștia din urmă vor fi expulzați din echipă, în timp ce oamenii cu adevărat valoroși vor fi recompensați și mai bine.

Ca să faci pasul spre excelență învață să fii productiv - nu devia "traficul" tău de eficiență către o direcție greșită.

Source: https://neculaifantanaru.com/achitati-va-bine-sarcinile-ce-va-revin.html

Acolo unde domnește întunericul

On Mai 23, 2014

Onorează-ți obligațiile morale și spirituale în așa fel, încât de la un capăt la altul al personalității tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială.

Episcopul Myriel știa să spună lucrurile cele mai însemnate în graiul cel mai popular. Vorbind toate limbile, pătrundea în toate sufletele. De altminteri, se purta la fel cu cei de sus ca și cu cei de jos. Nu învinuia niciodată în pripă și fără să țină seama de împrejurările respective. Spunea: "Să vedem mai întâi de unde vine răul."

Omul poartă pe el carnea, care îi este în același timp povară și ispită. O târăște după el și i se supune. E dator s-o supravegheze, s-o înfrâneze, să i se împotrivească și să nu i se supună decât atunci când nu mai are încotro. Dându-i în felul acesta ascultare, săvârșim totuși o greșeală, dar o greșeală de felul acesta se poate ierta. E o cădere, dar o cădere în genunchi, care poate sfârși cu o rugăciune. Să fii sfânt e un lucru rar. Să fii drept e o datorie. Puteți greși, puteți avea slăbiciuni, puteți păcătui, dar fiți drepți.

Pe cei ce nu știu, învățați-i cât mai multe lucruri puteți. Societatea e vinovată, ea trebuie trasă la răspundere pentru bezna pe care o menține. Acolo unde domnește întunericul, încolțește păcatul. Vinovat nu e cel ce păcătuiește, ci acela care-l ține în întuneric. *

Poate leadershipul tău să spargă zidurile invizibile ale vieții reale, fără să intre într-o buclă de cauzalitate temporală determinată de împrejurările în care te remarci ca un exemplu de fapte bune?

Cel ce își manifestă personalitatea doar într-o singură direcție, spre ceea ce îl face superior și spre ceea ce contează mai mult pentru devenirea lui, raportându-se mai întâi la ceea ce înseamnă a fi om de mare caracter, de fapt încearcă să se elibereze de acea optică pietrificată despre viață care face ca lumea din jurului lui să se deformeze. E un soi de speranță inventată de creierul uman pentru a putea continua să supraviețuiască într-o societate apăsătoare, care nu îi rezervă nici un viitor strălucit.

A intra într-o buclă de cauzalitate temporală determinată de împrejurările în care te remarci ca un exemplu de fapte bune presupune să-ți schimbi optica despre ce poți și cât valorezi într-un context în care totul este trecător, adică se poate schimba imediat datorită influenței unei anumite constrângeri externe asupra conștiinței și voinței tale.

Ai puterea de conștientiza felul cum te influențează interacțiunea cu ceilalți într-o societate egoistă și lacomă în care, din ce în ce mai des, pe nimeni nu interesează de nimeni. Iar în intenția de a demonstra ceea ce ești, purtându-te la fel cu cei de sus ca și cu cei de jos, fără a ține seama neapărat de împrejurările și de anturajul în care te găsești, îți vei spori puterea de a conștientiza binele și răul, și care pot fi urmările lor.

Iată ce spunea marele filozof german, Friedrich Nietzsche: "Dacă viața noastră are *de ce-ul* , atunci putem suporta *cum-urile* ." Pentru ca leadershipul să spargă zidurile invizibile ale vieții reale, mai întâi trebuie să conturezi perspectivele legate de ceea nu știi sau nu îți convine, deci să suporți „de ce-urile" și "cum-urile", luând în seamă aspectele negative din jur.

Leadershipul capătă o poziție dominantă printr-o subtilă oglindire a realității care se regăsește în felul cum întrebuințezi experiența vieții, dar și prin măsurarea stabilității

legăturilor pe care le creezi între tine și ceilalți.

Leadership: Poți să te integrezi într-o lume ce își face un scop din a te exclude, fără a declanșa o anumită schimbare a cursului dramatic al experienței pe care ți-l imprimă efectul împrejurărilor instalat de sensul societății?

În intenția de a demonstra eficiență și nevoia leadershipului, ținând cont de cât de bine urmărești adevărul fundamental și moral după care se orientează oamenii în decursul vieții potrivnice lor, deci cercetând "de unde vine răul", vei putea să acorzi mai mult credit acelei părți din tine care face posibilă înțelegerea vieții. Numai dacă cercetezi mai adânc experiențele din care poți trage învățături, fără a pune la îndoială validitatea a ceea ce accepți că fiind adevărat, aproape la extrem, dar nu întotdeauna benefic și suportabil, numai astfel te poți deschide în fața vieții și te poți apropia de superioritate.

A te integra într-o lume ce își face un scop din a te exclude înseamnă să aduci echilibrul acolo unde domnește întunericul. Chiar dacă nu vei putea să tragi la răspundere societatea pentru bezna pe care o menține, îți poți onora obligațiile morale și spirituale în așa fel, încât de la un capăt la altul al personalității tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială.

Cursul dramatic al experienței pe care ți-l imprimă efectul împrejurărilor instalat de sensul societății poate fi oricând deviat spre susținerea și întemeierea responsabilității de a fi tu însuți un model de spiritualitate revelatoare.

Asta, numai dacă linia ta de conduită pe care o socotești bună va fi de continuitate în ceea ce privește ideea de: umanitate, de egalitate, drept, ordine și onestitate.

Acolo unde domnește întunericul vizează acea normalitate adoptată de lider pe tot parcursul vieții sale și-n toate împrejurările. A fi tu însuți, dar și a funcționa după standardele cele mai înalte ale societății, a nu abdica în nicio împrejurare de la ele, face din tine un model demn de urmat de majoritatea celor din jurul tău.

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/acolo-unde-domneste-intunericul.html

Acolo unde matematica s-a înfrățit cu frumosul

On Februarie 10, 2009

Marea Taină a Creației este o idee care rămâne singura putere veșnică pentru a releva crearea Celui asemenea din Cel asemenea !

- Nu te mai contrazic ! Ba chiar am să mai adaug și cealaltă caracteristică a tăieturii de aur, aceea de a arăta că există o posibilitate de a măsura frumosul. La această tăietură de aur se gândeau filosofii greci când afirmau că frumusețea înseamnă "proporție bine cumpănită". Și, chiar dacă nu au numit-o "secțio aurea", ca Leonardo da Vinci, toate statuile antice, nu numai acelea din secolul lui Pericle, ci și de mai târziu, au fost sculptate ținând seama de această tăietură de aur.

La fel și Vitruviu spunea că "simetria decurge din proporție - ceea ce numesc grecii analogie - consonanța dintre fiecare parte din întreg. Leonardo da Vinci susținea că tăietura de aur ar trebui să fie legea care să domine arhitectura, ca prin ea să se stabilească proporțiile dintre diferitele părți ale unei clădiri, precum și între volumul construit și cel rămas liber, fiindcă numai respectarea acestui raport face ca un ansamblu arhitectonic să placă ochiului". De aceea, în cartea lui Matila Ghyka sta scris: Estetica și teoria artelor sunt menționate numeroase măsurători care s-au efectuat în legătură cu "dimensiunile și proporțiile templelor din Elada" din care reiese că, în frumusețea și armonia care o răspândește Parthenonul, Propileele și alte temple grecești, intervine și tăietura de aur.

- Ai dreptate. Arhitectura greacă prezintă un alt aspect al frumosului, aș putea spune, diametral opus aceluia pe care-l inspiră arhitectura egipteană, căci, dacă maiestatea piramidelor sau a Sfinxului ne aduce în minte gândul morții și al eternității, arhitectura greacă palpită de viață. E de ajuns să privim Templul Athenei Nike, coloanele ei elegante și armonioase care poartă un fronton în formă de triunghi isoscel, totul fiind calculat așa ca să dea impresia de grație și eleganță.

- Dar nici în statui, sculptorii greci nu au folosit modele vii pentru zeitățile lor, ci le-au realizat ținând seama de un anumit sistem de proporții care aveau rostul să producă impresia de armonie a totului. Începând din Renaștere și până în ziua de azi, toți artiștii au ținut seama de această împărțire a segmentelor. Îți mai amintesc numai de Kepler, astronomul, matematicianul și, aș putea spune, esteticianul secolului al XVI-lea, fiindcă a scris, pe lângă celelalte lucrări bine cunoscute, și un tratat de estetică cu titlul: Harmonices muncii (Armonia lumii), în care se exprimă într-o formă cu totul originală despre tăietura de aur: *"Această proporție geometrică, cred eu, este o idee care rămâne singura putere veșnică pentru a releva crearea Celui asemenea din Cel asemenea ! "*

Leadership: Poți să-ți formezi o anumită percepție asupra a ceea ce reprezintă "frumosul provenit din creația divină", încât să urmezi coordonatele unei singure meniri: de a genera o singură viziune asupra unei științe care își asuma ferm un obiect de studiu?

- Dacă ar fi vorba să aleg frumosul din matematica rămasă de la grecii antici, îți spun drept că nu știu ce ar trebui să las deoparte. Am impresia că filosofii greci, care erau și matematicieni, au țesut toate problemele de matematică cu fire desprinse din frumos, armonie sau încântare. De pildă, teorema: *"toate unghiurile înscrise într-un semicerc sunt drepte"*, pe care a stabilit-o și a demonstrat-o Thales. Se spune că l-a impresionat așa de tare, încât a adus drept sacrificiu zeilor un bou.

Și doar Thales nu era nici la prima lui descoperire științifică și nici un naiv, care să se lase prins în capcana orgoliului. Era unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei, călătorise prin Egipt

și stârnise mirarea Faraonului arătându-i că știa să măsoare înălțimea piramidei numai cu ajutorul umbrei pe care o lăsa ea. Și totuși, în această teoremă, care nu aduce nici un folos practic, el a văzut o frumusețe demnă de admirat, o frumusețe care l-a încântat și pentru care a simțit nevoia să mulțumească acelora care considera el că-s stăpânii înțelepciunii.

- Dar această teoremă este și astăzi tot așa de frumoasă, deși trecem peste ea cu multă ușurință ! Faptul că e de ajuns să luăm oricare punct de pe semicerc și să-l unim cu extremitățile diametrului ca să se formeze de la sine un unghi drept, te poate încânta ca și o melodie, sau ca o poezie, sau ca un tablou ! La fel de remarcabilă este și admirația pitagoreicilor pentru numărul în sine, numărul abstract și lipsit de orice semnificație practică. Ca să-l izoleze de orice fel de aplicații care i s-ar putea atribui în viața socială și economică, pitagoreicii întâi, și apoi ceilalți matematicieni greci, au născocit o nouă știință, numită Aritmetică, știință care să se ocupe numai de proprietățile numerelor abstracte, bineînțeles întregi, căci numai întregii erau priviți ca numere.

Celelalte numere concrete, care puteau fi și fracționare sau chiar iraționale, erau considerate ca mărimi și calculele cu ele aparțineau altei științe, numită logistică, știință la îndemâna negustorilor, sclavilor și nebăgată în seamă de filosofi. Aritmetica nu avea nici un fel de aplicații practice, ea era studiată numai ca o delectare, iar Socrate o definește în Harmide sau despre înțelepciune drept: *"știința a ceea ce este par și impar, a deosebirilor dintre numere și a relațiilor dintre ele".*

Leadership: Poți să exprimi ceea ce percepi ca fiind "frumos" în cadrul unei asemănări dintre o descoperire care se face numai sufletului și prin suflet, și o descoperire empirică care se confirmă constant în toate situațiile vieții?

- Așa-i. Pentru Pitagora, Aritmetica era cea mai frumoasă dintre științe și chiar cea mai avantajoasă, fiindcă numai în acest domeniu, "lucrurile apar sub formă de numere" !

- Parcă numai lui Pitagora Aritmetica îi apărea ca știința cea mai frumoasă ? Gauss nu a spus că Matematica este regina științelor, iar Aritmetica este regina matematicii ?

- Lui Gauss îi dădea mâna să o spuie, fiindcă avea știința gata plămădită de pitagoreici și de toți cei ce au urmat după ei timp de peste douăzeci de veacuri, pe când Pitagora frământa chiar atunci armonia ce avea să farmece generațiile viitoare. Erau lucruri la care nu se gândise nimeni mai înainte și pe care le înșira el atunci ca pe niște mărgele strălucitoare pe un fir de ață. Să ne gândim numai la împărțirea numerelor în prime și compuse. Din punct de vedere practic această împărțire nu servește la nimic. Dar câtă desfătare nu au creat aceste numere prin proprietățile lor în sufletele matematicienilor, începând din vremea lui Pitagora și până azi ?

Mă gândesc, de pildă, la demonstrația pe care o dă Euclid, în Cartea a IX-a, despre infinitatea numerelor prime.

- Te-ai gândit bine, căci această demonstrație a încântat pe mulți matematicieni, de atunci și până în zilele noastre, și i-au îmbiat să mai adauge alte demonstrații noi. -ar fi să luăm Elementele ca să citim, chiar de acolo, cum a formulat Euclid această descoperire a pitagoreicilor ?

Marea Taină a Creației vizează o descoperire care nu se bazează neapărat pe observație și calcule matematice, ci pe credința într-o lume care a fost ordonată de către o inteligență supremă.

Acolo unde matematica s-a înfrățit cu frumosul se instituie obligația de a recunoaște transferul responsabilității creației divine către om și de a urma sfatul Creatorului: *"Tot ceea ce faci pentru știință, faci și pentru Mine. Şi tot ceea ce descoperi prin puterea credinței, este o invitație la explorarea frumosului din tine ca reflexie a frumosului din jurul tău"*.

Revenind la matematică, iată ce ne spune Wikipedia: Dintre lucrările mai recente despre secțiunea de aur, care stau la baza gândirii lui Matila Ghyka, mai sunt de menționat cele ale lui Heinrich Emil Timerding care, analizând modul în care principiul secțiunii de aur a fost aplicat, insistă asupra faptului că "secțiunea de aur este doar un caz particular al unei reguli mai generale, cea a recurenței acelorași proporții în elementele unui întreg".

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporții și simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/acolo-unde-matematica-s-a-infratit-cu-frumosul.html

Acolo unde se odihnesc străbunii

On Octombrie 23, 2012

Caută să descoperi şi să înţelegi "întregul" omului, fără să minimalizezi ştiinţa de a te dedica în întregime deşertăciunii lui.

Se gândea tot mai mult la el însuşi, nu prin respingere sau spirit critic, ci printr-un soi de prejudecată crudă, printr-o umilă resemnare manifestată în jurul propriului său destin.

Ar fi vrut să împrumute o nouă viaţă, a unuia mai tânăr ca el, *un homme d'action* , ca să mai încordeze o dată arcul forţei cu adevărat combative care îşi aruncă săgeţile spre obiectivele cel mai dificile, ţintind totdeauna spre mijlocul problemelor, totdeauna în direcţia inaccesibilului, străpungând ceaţa bătrâneţii.

Ar fi vrut să găsească un sprijin solid, continuator, în biruirea tuturor opreliştilor şi strâmtorărilor de tot felul care ţineau în loc evoluţia acţiunilor sale. Un soi de căutare a unei alte identităţi. O eliberare a interiorului, printr-o descătuşare a unei voinţe supreme care să se reverse, ca o ploaie rece şi grea, asupra oricăror forme de regres. A unei voinţe care să nu se risipească niciodată. O diminuare a incertitudinilor care îi învăluiau perspectivele, planând vertiginos asupra evoluţiei sale ca lider, ca autoritate a legii, ca om de mare caracter.

Asemenea unui creştin care îşi asumă suferinţa lumii întregi prin intermediul perspectivei propriilor sale experienţe, transformate de o credinţă vie, dinamică, care dă sens vieţii, şeriful Ed Tom Bell se îndrepta cu paşi repezi spre apusul existenţei sale. Spre un tărâm care preceda încercarea cea mai grea a destinului său, care domina cu gravitate misterul ce înconjura într-un lanţ greoi şi sinistru originea stărilor sale sufleteşti.

Leadership: Coordonata ta acţională în abordarea unei gândiri autonome este argumentată şi demonstrată de experimentul unui sfârşit care îşi îndură singurătatea?

Astfel, din nou, ca un om singur şi pierdut, renegat de societate, fără a fi găsit rânduială şi statornicie într-un ţinut dur cu oamenii, dar mai ales cu bătrânii, Ed Tom Bell se lăsa târât în peregrinările sale în căutarea unui străin, a unui asasin. Simţea pământul lunecându-i de sub picioare.

O apucă spre apus, mereu către apus, acolo unde mereu se înfăptuia o crimă, mereu un alt bătrân. Către marea fortăreaţă a menirii sale, înţelegând că nu avea cum să răzbată în acea vâltoare a căutării. O prietenie foarte vie îl lega de bătrâni, fiindcă şi el era bătrân.

Ed Tom Bell se prăvălea în abisul unei realităţii reci, a unei bătrâneţi tot mai împovărătoare. Pricepu că se apropia sfârşitul, că toţi – toţi în afara celor tineri şi triumfători - trebuiau să se transforme, să părăsească pământul şi să meargă altundeva. Şi, ca un om care piere îngheţat în noaptea deşertului, el îşi îndreptă gândurile spre meleagurile eterne. O reîntoarcere spre origini, spre un trecut înţepenit în timpul său, spre o lume uitată şi necunoscută, spre o zonă îndepărtată de esenţa umană. În căutarea unui loc mai liniştit.

Acolo unde se odihneau străbunii săi.

Leadership: O abatere de la profilul tău de toleranţă la normalitate poate fi definită ca distanţa dintre ceea ce se întâmplă în jurul tău şi greşeala de a te compara cu cei deja

dominați de verdictul negativ al vieții?

Prima jumătate a leadershipului, cea umană, este hotărâtoare. Liderii care știu să se raporteze foarte bine la ceilalți oameni din jurul lor, încearcă să evite clișeele de percepție a leadershipului.

Mai întâi, ei caută să descopere și să înțeleagă omul ca un întreg, fără să disprețuiască sau să minimalizeze știința de a se dedica în întregime deșertăciunii lui – acel drum spre piscul existenței omului care trece numai prin iadul unei gândiri atrofiate, supuse anumitor constrângeri, și care îi îngrădește libertatea de a fi el însuși, reorientându-i credințele, opțiunile în care înclină să creadă.

Leadershipul pe care îl extragi nu doar din încercările și greșelile tale, ci mai degrabă din "raftul cel mai ascuns" al omului ca întreg, în care este așezată esența lui cea mai profundă, este adevărata comoară pe care trebuie s-o exploatezi cum trebuie.

Esența ta cea mai profundă se clădește din prea plinul realității pe care o trăiești prin consolidarea diferențierii între exprimarea unei identități prestabilite și alterarea totului care copleșește individualul.

Așa cum esența timpului este curgerea, nu stagnarea, tot astfel esența unei înnoiri a relației **om-timp** este dată nu doar de formarea și dezvoltarea unei gândiri pozitive, de perspectivă, ci în primul rând de valorile pe care le prețuiești cel mai mult, de convingerile pe care viața ți le-a implantat în minte.

Altfel spus, în locul procedeului mai uzitat al confirmării cât mai multor așteptări legate de posibilitatea schimbării, amplificării, diversificării formei de exercitare a influenței, în alcătuirea unui leadership cât mai facil, este mai util să urmărești o mai bună valorificare a tendinței de optimizare a relației **leadership-om-valori-timp**.

Leadership: Înțelegi esența a ceea ce ești în contextul unei alterări a Ego-ului?

O apropiere lămuritoare de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ținând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realitățile negative, ale vulnerabilității și neputințelor de tot felul, este esențială în leadership.

Acest proces delicat de a avansa spre cunoașterea omului, știința de a te conecta la latura invizibilă a lumii sale interioare, a tendințelor și aspirațiilor sale în continuă schimbare, îți va permite să accesezi orice dispozitiv de consolidare a sistemului său de gândire.

Cealaltă jumătate, urmărită de oamenii de top, cea profesională, încearcă să completeze existența unei cercetări sistematice asupra viitorului leadershipului, prin recurgerea la un "arbitraj" ușor confuz, extrem de slab, nefavorabil statutului esențial al omului. O contracție severă dintre aparență și esență ce trebuie atenuată.

Primul pas spre o nouă descoperire de sine este dată de "reîntoarcerea spre origini", spre o zonă aproape uitată, spre esența a ceea ce te aștepți să găsești acolo unde se refugiază speranța.

Trăiești într-un sistem de gândire care ignoră sau disprețuiește realitatea celorlalți? Ţintești în direcția "inaccesibilului"? Te îndrepți spre un vârf care precedă încercarea cea mai grea a

rolului tău, de lider? Accepți să pornești în căutarea unui teren de înțelegere a Omului, un teren care este străin de leadership?

Acolo unde se odihnesc străbunii pune în prim plan ruptura dintre lumea obiectivă și sine, o falsă imunitate la întregirea unei realități care cu greu poate fi acceptată. Ca să-ți schimbi deprinderile de gândire și acțiune, mai întâi trebuie să accepți realitatea, chiar dacă ea pare a fi în discordanță cu structura ta de personalitate.

Analizează oamenii privindu-i ca un întreg, cu bune și rele, cu calități și defecte. Ancorează-i în realitatea obiectivă și mobilizează-i pentru a-și îndeplini menirea și de a-și atinge țelurile. Acest lucru putând fi realizat numai supunându-te tu însuți acestei analize interioare, și întrebându-te mereu:

De unde ai pornit și încotro vrei să ajungi? Ce ți-ai dorit, ce ai realizat până în prezent? Ce mai ai de realizat?

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Actorii sunt prea artificiali

On Decembrie 27, 2015

Asigură-ți ascensiunea spre culmile înalte ale mândriei de a fi superior, câștigând autonomie asupra propriului tău „show".

În timpul șederii la Paris, regizorul rus Eisenstein discută despre posibilitatea obținerii unei comenzi pentru realizarea unui film. Sosise în capitala Franței la invitația uneia din cele mai importante case producătoare de filme. Dar nu se poate înțelege cu producătorii. Se lovește - de data aceasta nu în glumă ca în parodia de la La Sarraz - de cinematografia comercială.

I se propune să realizeze un film „popular", cu condiția utilizării unei tinere actrițe într-un rol atractiv. Eisenstein rămâne siderat, neputând răspunde cu nici un argument logic, ci doar: „ *Dar eu nu folosesc actori... Actorii sunt prea artificiali !* "

Obișnuit să-și declare deschis concepțiile, primește cu furie opoziția producătorilor: „ *Cum se poate imagina să renunț la concepțiile mele? strigă el revoltat. Succesul meu în Franța nu este oare bazat în întregime pe ilustrarea acestor concepții?* "

Leadership: Îți dai tu singur acceptul asupra a ceea ce poți sau nu să realizezi din punct de vedere al fundalului de orientare a atitudinii "știu că am dreptate" pe care îl furnizează profilul imaginii tale în lume?

Leadershipul prezintă episoade de ascensiuni spre culmile înalte ale mândriei de a fi superior. În acest caz, individul reprezintă în interesul propriilor realizări anumite valori de la care nu se poate abate. Iar pentru ca leadershipul să poată fi utilizat în orice situație, mai ales în cadrul unor schimbări de direcție, se impune a fi respectate cumulativ două condiții, sub criteriul: „Singur îmi dau acceptul asupra a ceea ce pot sau nu să realizez ! "

Prima condiție în leadership este să nu renunți la jocul posesiei, întreținut cumva de o conștiință care vede și trăiește idei absolute - în interacțiune cu crearea unei percepții favorabile față de sine. Posesia asupra unei forme de cunoaștere și de gândire, dobândită prin stimularea interesului aparte pentru interpretarea faptelor, fenomenelor și ideilor, creând pentru tine însuți un rol unic „over and over" în relație cu alții, fără a schimba repertoriul presupunerilor și argumentelor tale.

A doua condiție este să te asiguri că audiența are dreptul să ascensioneze în numele unei entități de tip „sursă de evenimente", fără să se angajeze într-o luptă de opoziție. Într-un anume fel, trebuie să fii o oglindă a stării de a exista tocmai în centrul actului de a exista, potrivit relației dinamice dintre procesul de creație și puterea de a îndeplini scopul creației.

Profilul imaginii în lume a unui regizor ține de ilustrarea opțiunii "decizie finală" pentru formarea concepțiilor și impulsionarea activităților conceptuale vizând dezvoltarea sferei științifice.

În leadership, "decizia finală" este semnul unei autorități în materie de inovație, echivalând cu rodul unei profunde și riguroase experiențe de cunoaștere care aduce în prim plan dovada de libertate în gândire, un stil original și îndrăzneț, o personalitate aparte, nonconformism și imaginație bogată.

Exclamația „**Actorii sunt prea artificiali**" denotă îndepărtarea de normele unei stricteți accentuate în ceea ce privește acceptarea și receptarea unor forme de redare a realității prin artă. Mesagerul unei viziuni evoluate este mai întâi de toate un jongler al argumentelor logice și bine întemeiate de pe urma cărora, cu inteligență, știe să câștige autonomie asupra propriei munci de creație. Dar mai ales asupra propriului său „Show".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Actul creator al reinventării

On Ianuarie 05, 2015

Străduiește-te să faci din leadership un spațiu al reinventării creative, prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele rațiunii.

Secondată de firul de lumină al conștiinței critice, mintea mea se îndrepta către marile întrebări ale timpului, prin prelucrarea riguroasă a unor valori inexacte ale probabilității producerii efectelor Deja-Vu. În special prin metoda observațiilor de tip „transfer de reflecții". Exista aici aceeași nebunie naivă la care mă înhămasem pe vremea când încercam să elaborez traseele optime ale unor portaluri energetice din viitor, prin pulsiuni creative care declanșau secvențele de imagini ale unei realități ineluctabile, într-un joc exploziv de contraste de complementaritate.

S-ar fi zis că optam între revelarea unei noi evidențe și revelarea unei noi ascunderi, încercând să introduc o clasă de algoritmi de aproximare a timpului într-un limbaj de scripting cu o sintaxă simplificată la maximum. Astfel încât să scad imprevizibilul și nonsensul oricărei încercări de a înțelege ceea ce știința consideră inexplicabil, să nu las în urmă niciun semn de întrebare. Timpul devenise reprezentarea unui sistem de referință care poseda proprietatea de a se opune variației factorilor de tranzit al impulsului numit „viață".

Citeam undeva că în 1572, astronomul danez Tycho Brahe a descoperit o supernovă deasupra uneia din stelele mici din constelația în formă de W. Cassiopeea. Această novă, denumită steaua lui Tycho, a dobândit repede tot mai multă luminozitate astfel încât a ajuns să strălucească mai puternic decât toate celelalte stele și planete noaptea, apoi a devenit vizibilă și ziua, până când a început să pălească.

Dacă voiam să ating intangibilul reinventării modului de a face știință, trebuia să fiu raza de gândire a unei idealități unitare care conexează gândurile și cunoștințele în raport cu modelarea existenței. Dar fără să devin captivul propriei mele creații.

Leadership: Intri în jocul reinventării de sine prin curajul de a te lupta cu ceva ce pare aproape imposibil de înțeles și de înfăptuit?

Filosoful român, C. Rădulescu Motru spunea la un moment dat: „ *Omul de știință se deosebește de ignorant prin activitatea ce-o desfășoară în sistematizarea experienței. Ignorantul primește această experiență într-un mod pasiv, însă omul de știință o transformă după un plan voit. Cu alte cuvinte, în conștiința metodelor întrebuințate, iar nu în rezultate stă puterea regenatoare pe care o are știința asupra omului.* "

În ceea ce privește leadershipul, pentru a face față procesului de dezvoltare tot mai dinamic, ca să percepi în mod diferit schimbarea și efectele ei specifice (de multe ori destabilizatoare), este necesar să te axezi pe o experiență a judecății sistematizată în mod strălucit și pe efortul de prelucrare a ceea ce face parte din universul tău cognitiv. Trebuie ca în conștiința ta să existe puterea de adaptare a imaginarului la condițiile realului accesibil prin metodele obișnuite ale științei experimentale și logice.

Ceva imposibil de înțeles și de înfăptuit poate corespunde numai unei lumi a imaginarului care edifică un spațiu virtual din care poți să observi totul fără sa fii observat, din care nu-ți mai vine să pleci. Omul de știință pătrunde în acest spațiu, vede mai departe de momentul prezent sau de un cerc restrâns împrejurul acestui moment, se integrează într-o imagine nouă despre om și societate, apoi revine în imediata apropiere de realitate cu o viziune care merge

de sus în jos, nu de jos în sus.

Leadershipul este o știință a gândirii si a înfăptuirii care se impune prin succesiunea revelațiilor. Iar dacă vrei să faci din această știință un spațiu al reinventării creative, opus fiecărei forme de convenționalism, atunci trebuie să intri în jocul reinventării de sine prin curajul de a te lupta cu ceva ce pare aproape imposibil de înțeles și de înfăptuit. Mai curând prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele rațiunii.

Fiecare piesă de fixare a structurii de putere care te caracterizează, printr-un raționament inductiv, prin metoda observațiilor de tip „transfer de reflecții", devine o declarație de originalitate și de încredere în sine într-o lume în care competiția devine din ce în ce mai acerbă.

Leadership: Poți să te reprezinți ca o caracteristică a filosofiei de evoluție a științei din perspectiva unei viziuni care câștigă în persuasiune doar prin substratul imaginativ?

Puterea de creație are toate șansele să pălească în fața unei sincere dedicări, mai ales dacă artistul nu reușește să concretizeze revelarea unor noi evidențe sau revelarea unor noi ascunderi.

Aceste două constante de integrare în cercetarea științifică - evidențele și ascunderile - puse pe seama unui cumul de informații obținute din analiza coordonatelor de definire a unor noi principii, concepte său noțiuni, au o anumită pondere asupra eficacității de manifestare a unei noi culturi a gândirii. Ne referim la o cultură care nu inhibă, a unei noi generații de creație care poate să inspire un adevărat trend în domeniu.

Accelerarea formării imaginilor inovative ale realității, lăsând loc unui nivel mai mare de diversitate și complexitate a producției de creații individualizate, poate să crească gradul de conștientizare a rolului de lider – prin faptul că lasă loc reflecțiilor și cugetărilor să se manifeste liber. Comunicarea valorii personale se poate realiza prin comunicarea unei gândiri a negânditului, împletind sensurile unei arte abstracte, în cazul funcțiilor de reprezentare a realității, reduse sau absente în marea ecuație a dezvoltării unei culturi superioare.

Reinventarea de sine este rezultanta experienței de a interpreta mesajul revelațiilor provocate de actul de creație într-o afirmare a impulsului vital, a dorinței și a setei de a da semnificație unei realități complexe.

Actul creator al reinventării este în strânsă legătură cu metoda observațiilor de tip „transfer de reflecții prin care îți asumi exploatarea științei în numele unei ideologii a înnoirii, care la rândul ei lansează o modalitate sau propune un unghi de vedere neobișnuit.

Source: https://neculaifantanaru.com/actul-creator-al-reinventarii.html

Adâncurile mișcătoare ale imensului ocean de materie

On Decembrie 23, 2013

Îndreaptă-ți evoluția un stadiu înalt de dezvoltare, astfel încât premizele obținerii unor rezultate ambițioase să fie asigurate.

Pătruns de sentimentul de stăpânire al materiei care mi-a invadat întreaga ființă, ca urmare a procesului de interacțiuni continue între elementele de limbaj artistic și elementele de creație efectivă a universului, am stabilit noi linii de cercetare extrem de performante. Iar datorită observațiilor judicioase asupra proprietăților corpurilor am reușit să-mi perfecționez anumite tehnici de analiză și interpretare, concentrate exclusiv pe producerea de rezultate viabile care mi-au garantat progresul.

Totodată, prin experimentele efectuate asupra unui sistem de referință am reușit să identific punctul în care este atrasă materia invizibilă, punctul în care forțele de reacțiune se egalizează. Astfel mi-am îmbunătățit mecanismul de identificare și creare a hibrizilor, a pattern-urilor, a echilibrelor și dezechilibrelor dintre fazele unui sistem multicomponent, caracterizat printr-o multitudine de parametri. Când pui pe primul loc aspectele esențiale ale științei, nu doar cele captivante, abia atunci reușești să înțelegi mai multe despre viață, despre omul care ești, ce îți dorești cu adevărat sau ce ești în stare să realizezi.

Această inițiere în spațiul consacrat al științei permitea dezvoltarea unei puteri de pătrundere fără putință de egalat, ca o împrăștiere a radiației laser dublată de o absorbție de energie. Premisele și concluziile implicite ce derivau din acest proces de asumare a unui orizont prin el însuși mobilizator, stimulator de noi structuri de gândire, trebuiau să aibă o aplicabilitate cât mai mare.

Leadership: Poți să-ți demonstrezi calitățile și adevăratul potențial de înțelegere al filosofiei științei din spatele conceptului numit "iluzia vieții", transformând realitatea într-o nouă formă de percepere virtuală?

Cine nu descoperă prin propriile forțe drumul tăinuit spre marea știință, acela nu se va întrece niciodată pe sine. Aveam senzația că am fost cucerit de una din acele femei înzestrate cu claritate și forță de pătrundere, nu atât prin frumusețea ei, ci mai cu seamă prin acele însușiri minunate: dăruire, compasiune, gingășie, îmbinându-se ca o vrajă într-un mozaic de impresii și experiențe cu efect surprinzător.

Nu mă consider atotștiutor, dar a trebuit să cobor în abisurile imaginarului, acordat deformărilor de perspectivă și constrângerilor stricte ale legilor fizice, ca să experimentez durerea "dulce" a propriei renașteri într-o nouă lume. Alchimia, suma tuturor elementelor supuse transformării, emană acel ceva inexplicabil căreia trebuie să-i dai târcoale, dar căreia îi sunt necesare multe luni de studiu ca să-i înțelegi sufletul. Ea poate suci mințile celui care nu-i înțelege dubla valoare sau care se încumetă să acceadă la fazele superioare de realizare a Marii Opere fără să traverseze timpul și spațiul.

Când un titan face un pas înainte, omenirii îi trebuie zece mii de pași doar ca să-l ajungă din urmă. Acesta este unul din adevărurile care însoțesc călătoria alchimică. Simpla pasiune pălește repede dacă nu este secondată de un intelect superior incitant. Dar, la rândul ei, obsesia de a căuta profunzimea în orice combinații și mutații de elemente, printr-o accelerare a reacțiilor ce decurg din marea transformare, se poate termina printr-o explozie de energie negativă, printr-o evoluție dezamăgitoare.

Iluzia vieții nu este moartea, trecerea într-o altă dimensiune, ci speranța găsirii unui elixir magic care transformă plumbul în aur și îi face pe oameni nemuritori. Ajungând la acest unic adevăr prin prisma cercetărilor mele asupra lutului, materiei din care sunt constituite obiectele de uz casnic (farfurii, vaze, ghivece, căni) am reușit să transform realitatea într-o nouă formă de percepere vizuală. Forma obiectului nu este doar un înveliș al pământul, o protecție plină de har a imaginației, ci reprezintă lumina interioară a Eului poetic descris printr-un limbaj universal.

Leadership: Dispui de capacitatea de a reflecta asupra fenomenelor de simbolizare și transmitere a conținutului unui mesaj, de la înălțimea perspectivei de a înțelege lumea prin reinterpretarea cunoștințelor dobândite?

Să plutești ferm pe apele imensului ocean al cunoașterii, în care valurile cu puternicele lor argumente, cu elocvența lor torențială ating înălțimi favorabile desfășurării activităților de formare profesională, constituie o alternativă la neacceptarea gândirii limitative care te individualizează. Dar în același timp valurile se și întorc la mal, considerând prin acesta scăderea interesului pentru performanță și pentru stabilirea unor noi direcții de cercetare dedicate domeniului de competență.

Dintr-o infinitate de modele un spirit inovator alege, fără a nega liberul examen al faptelor și al datelor, un anumit eșantion de analiză, de dragul unei campanii personale de *illuminatio* , cu iz de glorie. Şi îl împământenește, fără să știe nimeni cum. Apoi, așează în mijlocul noilor sale descoperiri o mică concentrație de substanță, bine definită pentru un nou produs științific. Opțional aplică o anumită selectivitate elementelor. Şi, în final, stabilește o anumită logică pentru a furniza o funcționalitate oarecare sau un set de funcționalități ce sunt, cel mai adesea, înrudite între ele.

Ce are de câștigat leadershipul din această alchimie plină de semnificații, din această stăpânire a materiei? Diverse accepțiuni de noțiuni variate și delimitări de sensuri, viziuni și mize de natura unor schimbări fundamentale, te vor ajuta să gândești totul într-o manieră profundă și structurată, pe baza cărora, părtaș la decizii, poți calcula înălțimile unei noi perspective de a înțelege lumea, viața, universal, în raport cu abilitățile și cunoștințele dobândite.

Astfel devii personajul principal al unui întreg complex de procese de transformare a materiei, care implică o bună funcționare și coordonare între resursele de înțelegere de care dispui și în jurul cărora se plasează, mai mult sau mai puțin simetric, funcțiile de ordin practic.

Leadership: Poți să realizezi o extindere a cunoașterii spre un nivel avansat de studiere a fenomenelor subtile de transformare a materiei, folosind drept pârghie de sprijin a creațiunii fiecare unghi al decorului natural?

Am găsit recent într-o revistă de cultură un citat aparținând esteticianului român, Victor Ernest Masek, care zicea următoarele: " *În realitate, operele mari și viguroase sunt indestructibile și nu numai că supraviețuiesc tuturor procedeelor de analiză, dar capătă chiar un spor de prestigiu atunci când analiza formală este judicios făcută.* "

Dacă vrem să apreciem esența acestor cuvinte la justa lor valoare trebuie, înainte de toate, să înțelegem fenomenul supraextinderii cunoașterii, consecința necesară a ceea ce trebuie să includem în planul gândirii ca să putem transforma în idei ceea ce experimentele și observațiile relevă în mod nemijlocit.

Contactorul și întrerupătorul sunt cele două dispozitive extrem de utile care fac parte din

circuitul tău educațional. Primul vizează căutarea unor creații de nișă care să aducă " *altfel-ul* " și " *profunzimea* ", formele de exprimare novatoare a gândirii. Cel de-al doilea servește la întreruperea sau la restabilirea circuitului când are loc o breșă în mecanismul de implementare a propriilor elaborări.

Unealta cea mai de preț în măsurarea "distanței" dintre cele două dispozitive este dată de dorința ta de evoluție și de aprofundare a cunoștințelor trebuincioase în sfera leadershipului și a traseului profesional.

Leadershipul, ca și alchimia, se bazează pe utilizarea extensivă a informației și a proceselor sale, dar și pe distribuirea conținutului informației într-o nouă perspectivă de gândire pentru lumea de azi și de mâine. Iar extinderea cunoașterii spre un nivel avansat de studiere a fenomenelor subtile de transformare a "materiei" se realizează folosind drept pârghie de sprijin a creațiunii fiecare unghi al decorului natural.

Privește în jurul tău: ce anume se poate modifica, mai întâi de toate, prin simpla observare?

Alchimia se revelează astfel: Ai răbdare până ce-ți vine timpul să devii mai mult decât ești. Toată lupta omului constă în a avea tăria de a ajunge în punctul în care Marea Lucrare a Universului i se dezvăluie prin rostul vieții.

Adâncurile mișcătoare ale imensului ocean de materie desemnează acel echilibru care trebuie permanent menținut în leadership, între voință și putință, între Eul propriu și mulțimea de individualități în continuă schimbare. Leadershipul poate fi ridicat la rang de artă numai dacă supraviețuiește în timp propriilor creații.

Source: https://neculaifantanaru.com/adancurile-miscatoare-ale-imensului-ocean-de-materie.html

Adâncurile sufletului

On Octombrie 15, 2010

Oamenii vor fi dispuși să te accepte ca lider atâta timp cât te vor percepe ca un om apropiat sufletului lor.

În finalul filmului *"Prince of Persia – The sands of time"* , are loc un dialog între prințesa Alamutului, Tamina, și prințul Persiei, Dastan, care urmau să se căsătorească pentru ca cele două națiuni să fie strâns unite nu numai prin relațiile de vecinătate și de prietenie.

- Cum pot avea încredere în omul care a străpuns zidurile orașului meu? îl întreabă prințesa pe Dastan privindu-l cu stăruință, cercetându-l cu o atenție desăvârșită, încercând parcă să-i descifreze intențiile.

Privirea lui Dastan era calmă și chiar strălucitoare. Privind-o adânc în ochi, cuprins de o bucurie nespusă, el îi răspunde cu acea căldură a inimii pe care n-o găsești niciodată când o cauți:

- Încep să cred că nu mai sunt același om care le-a străpuns.

Leadership: Experimentezi caracteristicile principale ale unui drum anevoios, și totuși, în final împlinitor al unui ideal nutrit cu neîntinată credință într-o izbândă care-ți asigură întoarcerea la un feeling de "deja-vu" ?

În glasul lui răsuna o siguranță, o convingere, o energie, care o puse pe gânduri pe prințesă. Privindu-l uluită, emoționată, Tamina exclamă cu o oarecare reținere:

- E o perioadă cam scurtă ca un om să se schimbe într-atât.

- Poate, răspunde Dastan, care fără îndoială își reamintea toate întâmplările trăite alături de ea.

- Se pare că ai descoperit ceva prințe... o nouă conștiință spirituală.

- Un destin, răspunde el cu vocea pe deplin liniștită.

Şi atunci a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc. Cuvintele lui îi aprinseră prințesei focul din inimă. Îl privi pe Dastan cu o expresie de duioșie ce se asemăna cu dragostea, gasul inimii ei era cu desăvârșire vesel și-i făgăduia numai bucurii și împliniri. O seninătate aproape supraomenească părea că îi învăluia pe amândoi ca o aureolă. Sângele lor simțea aceleași înflăcărări.

Leadership: Inspirația de a împlini un destin măreț vine din totala ta acceptare a realității numită "coincidența oppositorum" în actul regăsirii sinelui de care ai fugit tot timpul?

Unul din secretele leadershipului e că nu-i nevoie să înțelegi un lucru, ca să-l simți. Există situații când oamenii simt din instinct, dar nu se pot exprima prin vorbe. Ştiu pur și simplu.

Înțeleg îndată cum stau de fapt lucrurile. Poate rațiunea, poate conștientul dau greș, dar inima nu-i înșală niciodată.

Prințesa Tamina nu-l măsurase decât din priviri pe prințul Dastan, nu-i judecase faptele, dar i-a simțit firea, sufletul, după privirea lui caldă și duioasă. Văzându-i licărirea din ochi, ea înțelesese. Fusese imediat cuprinsă de un fel de admirație mută și reverențioasă. Căci a putut să vadă până în adâncul sufletului lui, și i-a văzut adevărata față, adevăratul său caracter, adevăratul său "Eu". Ea nu ar fi prețuit niciodată acea unire dacă nu ar fi "văzut" sufletul prințului, ce îi gândea mintea și ce simțea pentru ea.

Ca lider, trebuie să întreprinzi o călătorie: călătoria spre tine însuți, care te va ajuta să-ți cunoști în amănunt personalitatea și convingerile pe care le ai, și să-ți analizezi alegerile pe care le vei avea de făcut. Privește-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ți potențialul după propriile tale convingeri, criterii și idei. Caută să fii așa cum te vezi. Dă glas realității prin intermediul a ceea ce ești, a ceea ce gândești, a ceea ce simți și a ceea ceți dorești. Leadershipul se întărește prin dezvoltarea inteligenței tale emoționale.

Coincidența oppositorum, concept filosofic și religios care semnifică „coincidența contrariilor", se aplică în situația în care două persoane cu convingeri total diferite ajung, printr-o întorsătură a destinului, să împărtășească aceleași experiențe, aceleași valori, să posede cunoștințe asemănătoare și să gândească prin gândurile celuilalt fiecare pas următor.

Iar a-ți regăsi sinele de care ai fugit tot timpul este similar cu a-ți cumpăra o hartă care te ajuta să scurtezi drumul spre destinația finală, chiar atunci când ești pe punctul de a renunța la călătoria ta.

Leadership: Exersezi aplicarea libertății în alternanță când ești pe punctul de a simți ceva ce nu vrei să simți?

Leadershipul este produsul contribuției tale la perpetuarea unei înțelegeri corecte și clare a experienței de a te conecta la ceilalți oameni. Felul cum te manifești în ochii lor, asigurând proporția dintre firesc și forțat, spune ceva despre finețea ta, despre profunzimea propriei tale realități - în care te vezi cu totul altcineva, oferind criterii de ordonare a elementelor disparate în climatul personal.

În sensul acesta, leadershipul nu se referă strict la viitorul plin de aspirații pe care îl poți cunoaște prin puterea minții de a controla realitatea, ci la prezentul în care te găsești ca suflet, punându-ți amprenta asupra îmbunătățirii acelor aspecte de contrast care au un impact semnificativ asupra conștiinței. Conștiința de a fi purtătorul unui destin unic - destinul propriei funcționări în relație cu un nivel înalt de însemnătate.

Ceea ce te plasează într-o configurație mai înaltă de "iluminare" și transformare, la nivel de conștiință, spre un nou aspect a cine ești cu adevărat, este redat în chip nemijlocit de scriitoarea franceză, Marguerite Yourcenar, într-una din cărțile sale:

"Toți exersăm aplicarea libertății în alternanță: emoțiile, ideile, preocupările, trebuie să fie capabile în orice moment de întrerupere și reluare. Certitudinea de a le putea alunga sau rechema ca pe niște sclavi ne privează de orice tendință tiranică, dezlegându-ne de sentimentul oricărei constrângeri."

Tot ceea ce intră în relație cu personalitatea și convingerile tale, creând ori un efect de distanțare față de ce incluzi uzual în sfera propriei tale măreții, ori un efect de apropiere față de ceea ce îți alimentează fericirea, se reflectă în această "libertate în alternanță", care

trebuie exersată la nivel de joc de rol.

Ea vizează așteptările, atitudinile și strategiile individului pentru orientarea sa într-un climat schimbător, într-un joc plin de întreruperi și reluări, dar care îl reprezintă întotdeauna fidel propriilor gânduri și sentimente. Iar în acest caz leadershipul poate fi considerat rezultatul unei munci grele de lucru cu sinele, însoțit de un salt în viitor, o contonare în trecut și o revenire în prezent.

Să simți ceva ce nu vrei să simți înseamnă să recunoști că este ceea ce făceai până să eșuezi nu era ceea ce îți doreai, sau că ceea ce ți se întâmplă este o amplificare a unor sentimente de abandon cristalizate anterior.

Foarte mulți lideri manifestă o preocupare tot mai mare față de atingerea rezultatelor, punând mai puțin preț pe latura umană. Ei caută să-i împingă pur și simplu pe oameni în direcția dorită, forțându-i direct sau indirect să se alinieze convingerilor și valorilor lor proprii. Însă ei nu înțeleg că pentru a schimba oamenii trebuie să intervii în comportamentul, în mintea și mai ales în inimile lor.

Oamenii simt cine ești, iar dacă nu te percep ca o persoană capabilă să exprime sentimente autentice de grijă și compasiune, ca un partener de lungă durată, ci te percep ca un stăpân, atunci nu se va crea niciodată o legătură spirituală între tine și ei.

Așa cum aportul de sânge spre țesuturi depinde în primul rând de cantitatea de sânge pe care o pompează inima, adică de debitul cardiac – tot așa atingerea unei maturități emoționale, care este absolut necesară pentru stabilirea și menținerea pe termen îndelungat a relațiilor cu oamenii din jur, depinde în primul rând de contribuția pozitivă pe care leadershipul tău o are la creșterea capacității oamenilor de a se raporta la tine, și de „cantitatea" de răbdare pe care trebuie să ți-o impui pentru a descoperi valoarea lor, adevărata lor natură și adevăratele lor trăsături.

Uneori, ca să poți schimba ceva ce nu funcționează în viața ta trebuie să conștientizezi și să recunoști că ceea ce experimentezi este creația altcuiva.

Adâncurile sufletului sunt greu de pătruns, mai ales pentru aceia care nu cunosc răspunsul la ceea ce li se întâmplă pe tot parcursul sinuos al unui destin din care nu se poate ieși cu nici un preț.

E foarte important pentru un lider să fie perceput de oamenii care l-au ales ca fiind un aliat al lor, un om apropiat lor, care îi va conduce aidoma unei călăuze pe căile cele mai bune. Uneori sufletul său (adevărata lui fire), nu este cunoscut decât după îndelungate colaborări, alteori poate fi doar intuit. Dar odată descoperit, comportamentul oamenilor ori va fi favorabil liderului, ori va lua o turnură nefavorabilă ceea ce va crea o prăpastie uriașă între ei, plasându-i pe poziții antagoniste, nocive ambelor părți.

Cum contribuie leadershipul tău la creșterea capacității oamenilor de a se raporta la tine?

Source: https://neculaifantanaru.com/adancurile-sufletului.html

Adaosuri (II)

On Ianuarie 25, 2015

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Leadershipul devine tot mai neglijat în prezent. Indivizi care ocupă poziții importante, dar care nu binevoiesc să respecte nici cele mai elementare reguli de bun simț. Precum aceia care "plagiază" orice din munca altora. Ei nu pricep ce este "integritatea". Căci așa cum unui orb îi lipsește simțul observației, lor le lipsește conștiința sinelui, care, asemenea unei perle care se afundă în mare, își pierde tot mai mult din valoare și tinde tot mai mult să nu mai însemne absolut nimic.

Iar leadershipul, care oglindește întâlnirea sinelui cu firea omului, își diminuează șansele de a beneficia de o dezvoltare armonioasă, profilându-se în straturile inferioare ale unei viziuni și a unor manifestări bolnăvicioase, sărăcite de orice virtuți.

Așa cum organismele pluricelulare iau naștere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potențialul tău de lider se va dezvolta din acea legătură singulară care se stabilește între părțile care te definesc, garantându-ți dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor, a acțiunilor pe care le poți schimba. Spre obținerea beneficiilor și fructificarea rezultatelor obținute pe termen lung.

Dacă vrei să te angajezi în cursa spre desăvârșire, învață să gândești ca un lider de nivel înalt care știe exact care sunt punctele tari și cele slabe ale propriului Ego - care îi controlează toate simțurile, șlefuindu-i caracterul.

Când îți cercetezi și înțelegi propria ființă, propriul caracter, propriile simțăminte, simți că ai câștigat încă o dată lupta cu tine însuți, simți că avansezi, că progresezi. Simți, asemenea unui sculptor care știe să transmită tuturor un mesaj prin însăși operele sale, că ții lucrurile sub control, că păstrezi o anumită stabilitate în ceea ce privește viața ta, Eul tău, în relație cu leadershipul.

Simți că răspunzi cu considerație la orice formă de transmitere a idealurilor tale. Simți că poți calcula, valorifica, așa cum un filatelist calculează valoarea oricărui timbru prin expertiză temeinică, orice formă de exercitare a autorității tale, orice demers pe care îl întreprinzi. Îți liniștești mintea, conștiința și sufletul știind că principiile pe care ți le-ai impus a le respecta nu sunt încălcate prin îndoială sau nepăsare.

Un leadership care se sprijină pe pilonii înalți al înțelegerii profunzimii "Omului" își găsește menirea odată cu consecințele evoluției tale. Sau își încheie temporar sau definitiv misiunea în situațiile în care ești condus de ceea ce îți dictează conștiința critică, nu acea rațiune pură care primează. Poți lupta pentru conservarea și dezvoltarea leadershipului tău numai dacă plătești polița extrem de scumpă pentru a te asigura împotriva unei deprecieri a Eu-lui tău.

Felul cum treci prin "tunelul de tranziție", determină felul în care vei funcționa în viitor.

Însă leadershipul nu se poate produce de la sine. Mai întâi trebuie să separi Eul de Non-Eu, adică să îmbunătățești relația cu acea parte din tine care funcționează normal, care știe și a știut dintotdeauna că ești și că poți fi mai mult decât crezi că ești.

Până la urmă toate eforturile tale se vor dovedi a fi în zadar, propriul tău Eu se va epuiza de la sine. Iar leadershipul tău va apune fără să strălucească, calitatea lui se va pierde în timp, fără ca nimeni să știe că a existat vreodată.

Viitorul îți poate rezerva cu mare probabilitate "surpriza" confirmării unui leadership ineficient, care e strâns legat de acea întregire a propriului tău fel de a fi. Numai pe măsură ce progresezi în studiul științei conducerii îți descoperi deficiențele.

Orice rivalități sau controverse în hățișul cărora, în treacăt fie zis, nu se rătăcesc numai gânditorii originali, căutători ai ideilor pure care, prin relația lor cu știință s-au pus în sprijinul inovării și reînnoirii. Ci și novicii în *learning* . De aceea aceste dispute pot deveni adevărate surse de profit. Ele pot reprezenta starturile care îl rup pe viitorul performer de unitatea inteligenței în formă asociativă, în echipă, ușurând nașterea unui nou orizont mental și abordarea unei noi atitudini în fața provocărilor cunoașterii și a realităților lumii interioare.

Totodată, acest start oglindește integral acea plăcere de a afla lucruri extraordinare, izvorâtă nu din contractul de împrumut a "substanțialității" materiei științifice, ci mai ales din drumul călăuzit de flacăra aventurii, a creației și inovației ce arde în adâncul sufletului tău, acea aventură a orientării în lume. Numai prin simpla acceptare a unei doze consistente de muncă intelectuală individuală, prin intermediul puterii de a te elibera de dogme, de a fi original în totalitate, vei putea atinge măiestria în leadership.

În urma experienței de navigare într-un labirint al absurdului, al cărui centru este tocmai tendința de a rescrie regulile leadershipului conformându-te unor standardelor non-morale, se consemnează valoarea propriului tău Ego. Un Ego care se percepe separat de realitate și, de asemenea, se vede pe sine ca cea mai importantă parte din realitate.

În calitate de reprezentant de frunte al unui soi de pseudofilozofie, deloc potentă, care nu trezește decât dubii și suspiciuni, ai puterea să te retragi într-o atitudine de ascultare și de așteptare, sau într-o atitudine de asprime, de tipul: *"Sunt împotriva tuturor"* - ce poate fi domolită numai de-un oareșicare dezinteres.

Leadership: Te înscrii în planul tendinței de a te autonomiza în fazele realității pe care o explorezi?

Pe planul tendinței de a te autonomiza și a-ți dezvolta mecanismele de perpetuare a superiorității, mi se pare valabilă - ca un ecou de trezire, tot mai pronunțat - opțiunea de a te exclude pentru o perioadă nedeterminată din ecuația bilanțului obligații-realizări. Atât de complexe pot deveni constrângerile la un moment dat, care se cer pentru investigarea diferitelor aspecte ale tranziției spre noi abordări (cercetate de știința de a evita atât supraestimarea, cât și subestimarea capacităților de leadership), încât lucrul de unul singur apare ca imposibil. Deși este o variabilă de bază.

Această diviziune a abilităților tale este benefică dacă sporește capacitatea ta de a gândi, de a lua decizii și de a acționa în diverse circumstanțe. Ea joacă un rol important, te poate ține departe de eșec eliminând numeroase obstacole care stau în calea valorificării acelor resurse proprii care au particularitatea de a produce efecte pozitive.

Rezultatele se pot determina prin integrarea acestei poziții de dependență la toate elementele "circuitului" de detectare, estimare și ajustare a așteptărilor celor din jur. Deși teoretic această metodă este todeauna aplicabilă, în practică este posibil de aplicat numai în cazurile când atât forma circuitului cât și modul tău de a performa sunt mai stricte și mai apropiate de propria ta împlinire. De propria ta destinație numită "desăvârșire".

Nu toți oamenii sunt pregătiți pentru o schimbare de proporții în viața lor, sau nu-și doresc nicio schimbare. Doar unii, cei energici și plini de viață, dedicați unui scop și hotărâți până la sacrificiu să-l atingă, acceptă schimbarea și se grăbesc să o adopte. Însă orice proces de schimbare majoră debutează în general greu, iar cel care se străduiește să pună bazele unei acțiuni are multe de făcut. Şi, fără niciun dubiu, va întâmpina multe greutăți. Dar odată trecute hopurile, va putea construi și implementa ușor acțiunile de schimbare.

În primele faze din stadiul de progres profesional, atunci când războiul de cucerire a științei leadershipului abia izbucnește, ca o consecință a creării și aplicării ideilor de cercetare fundamentală asupra saltului în conștiința umană, nu dispui decât de tine însuți. Numai de ceea ce ai asupra ta, de ceea ce te înconjoară. Deci un buget limitat de cunoștințe și de un sistem de pârghii slab reglat care să-ți permită eficientizarea resurselor umane.

Iar această mulțime este formată din alți lideri, tot mai numeroși, din tot mai mulți "intruși într-un spațiu al gândirii foarte îngust" - cocoțați în funcții nemeritate, dar care la fel ca produsele de top se vând în cantități mici, până ce se devalorizează în întregime și nu-i mai dorește nimeni.

Iar în aceste limite, greu de depășit, bazate pe rațiune, se ciocnesc niște atomi generând energie. Ele se închid, creând un spațiu vid, chiar atunci când ești pe cale să-ți descoperi valorile și resursele personale cele mai de preț.

Mai mult decât atât, calculând și sintetizând informația necesară identificării unei noi versiuni a realității din haosul subiectiv de impresii nelimitate care, devenind reprezentări, contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, practic îți mărești capacitatea de înțelegere a unor structuri de relații și de a trage concluzii despre aceste structuri.

Puntea care face legătura cu marea putere a științei, luând în considerare probabilitatea de manifestare a autenticității ca o combinație constituită întâmplător dintr-un realism împins la extrem și din claritatea de înțelegere în jurul evenimentelor și contextului lor, este străbătută permanent de impulsul stringent de a te îndrepta acolo unde nu ai fost niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-II.html

Adaosuri (III)

On Ianuarie 26, 2018

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Cele mai hazlii sunt reclamele alea la TV, când apare câte un individ (doctor, profesor, artist, etc.) și spune: "Am studiat în străinătate x-x ani". De parcă asta îl face mai bun la ceva...

Dacă ești atât de studios și plin de merite, mai bine spune-ne cum ai contribuit la dezvoltarea științei pe care o reprezinți !

Ai mișcat din loc vreun munte, ai făcut vreo descoperire colosală, ai construit o gândire nouă, ai intrat în Guinness Book, ceva de genul acesta?

Dacă n-ai reușit să duci știința cu un pas mai departe, îți sugerez să pleci din nou în străinătate și să studiezi în continuare !

Încă ești la nivel de: "mai am multe de învățat ! "

E o cale lungă până să ajungi la nivelul: "pot să inventez și să schimb".

Ceea ce contribuie la întregirea leadershipului este acea categorică lămurire a esenței ființei tale, urmată de finisarea ei în timp, cu grija și finețea cea mai rafinată. Această autocunoaștere, sprijinită pe un ideal ales, va contribui la declanșarea unor acțiuni constructive, la alinierea sistemului tău de valori.

Acel mesaj care contează

Ce am învățat azi se poate rezuma astfel: oamenii sunt tentați să amâne lucrul cel mai important cu o oră. Dar acea oră este exact cea care contează. Odată ce-o pierzi, toată ziua e pierdută.

Așa că oamenii așteaptă următoarea zi, și din nou pierd aceeași oră importantă, sperând s-o înlocuiască cu altă oră, dar care nu mai e cea care contează.

Şi pentru că au pierdut acea oră ei importantă sunt pedepsiți să piardă o zi. Şi acea oră, și acea zi se repetă și se pierde mereu, transformându-se în săptămâni, luni, ani, o viață.

Pentru că totdeauna au amânat lucrul cel mai important cu exact acea singură oră care contează.

Acum închipuie-ți că Ea și Eu am pierdut 5-6 ani fiindcă Ea nu a putut să-mi trimită nici măcar un mesaj.

Exact acel mesaj care contează.

Un jurnalist l-a întrebat pe directorul general al companiei "La Fântâna" (liderul pieței din România pe segmentul distribuției și îmbutelierii de apă naturală) de ce a ales să își extindă serviciile în alte țări, când piața locală părea să fie un loc pentru toată lumea. El a răspuns: "Mai mult decât dinamica pe care o avem acum pe plan local, nu cred că este sănătos să ai. Trebuie să crești într-un anumit ritm, altfel pierzi controlul."

Impune-ți mereu un anumit ritm de conducere și profită de ceea ce ai obținut înainte de a vrea sa obții mai mult. Ritmul pe care îl impui leadershipului tău, determină valoarea și calitățile tale.

Inima este organul propulsor al sângelui, determinându-l să circule în sens unic. Ea se contractă (bate) și pompează sânge în întreg organismul.

În momentul în care atriile (cele două camerele de primire a sângelui) încetează să bată regulat și încep să se contracte într-un mod dezorganizat, se formează acea fibrilație atrială (cea mai comună tulburare de ritm a inimii), care favorizează formarea de cheaguri de sânge care ajungând în creier pot provoca accidente vasculare cerebrale, paralizii și chiar moartea.

În leadership lucrurile cam stau la fel. Dacă ritmul leadershipul tău este neregulat, mai devreme sau mai târziu îți vei pierde interesul și motivația, îți vei pierde elanul. În loc să continui să lupți pentru atingerea scopurilor propuse, te vei bloca pe un anume făgaș care va avea un efect negativ asupra succesului tău. În loc să continui bătălia cu problemele din viața profesională, vei înceta să te mai implici. Şi astfel vei înceta să exiști în sufletul oamenilor. Vei da faliment !

Este binecunoscut faptul că chirurgii cei mai buni își pot salva pacienții fiindcă s-au specializat pe un anumit tip de operație, pe care o pot efectua mai bine decât oricine altcineva. Şi tu trebuie să te bucuri de acest gen de reputație, păstrând ritmul leadershipului tău la un nivel acceptat de cei din jurul tău.

Configurează-ți arta, cu grijă, plin de atenție și pricepere, astfel încât să generezi o nouă stare de spirit, o stare de mulțumire sufletească.

La fel cum un sculptor știe să elimine asperitățile pietrei și imperfecțiunile ei, realizând o lucrare de calitate - ce are un efect uriaș asupra tuturor celor care o privesc, tot așa și tu, ca lider, trebuie să elimini imperfecțiunile artei tale, aliniind-o la un anume standard care să fie îndrăgit de toată lumea. Deci, configurează-ți leadershipul la mare artă astfel încât el să trezească o puternică și intensă stare pasională în rândul celorlalți oameni.

Dacă leadershipul tău nu genereazǎ în oameni acea mobilitate care să-i conducă către acțiuni productive, care să-i determine să aspire și să-și stabilească idealuri cât mai înalte – de exemplu de a deveni la fel de buni ca tine în domeniu – înseamnă că nu le-ai dat o bună și serioasă pregătire. Iar în acest caz trebuie să te gândești cu seriozitate la verificarea cunoștințelor tale profesionale și a abilităților de conducere.

Să fii cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să conștientizezi faptul că tu evoluezi rapid spre desăvârșire, în timp ce alții rămân în urma ta cu prea mulți ani ca să mai poți să-i numeri.

Şi dacă s-ar aduna cele mai luminate spirite într-un minunat brainstorming, fii conștient că toți la un loc n-ar face nici măcar 1% din ce-ai făcut tu și toți la un loc n-ar ajunge să se apropie de talentul tău nici peste 1000 de ani.

Un singur om face mai mult decât restul lumii. Luați ca exemplu Freddie Mercury. Dacă s-ar aduna toți cântăreții din lume, credeți că toți la un loc vor putea vreodata să compună un "The show must go on" versiunea 2.0 ?

Trebuie să fii întotdeauna conștient de unicitatea și valoarea ta !

Dacă România nu ar fi avut câțiva oameni valoroși care să ducă peste hotare niste aptitudini alese sau o cunoaștere unică, probabil ar fi fost demult cucerită.

Prin urmare, aș încuraja pe cei unici și cu adevărat talentați să se afirme cât mai mult în toată lumea ! Ei sunt singura speranță de trăinicie a acestei țări !

Politicienii pot oricând să fie cumpărați sau șantajați, dar imaginea țării în întreaga lume o dovedește doar o minoritate care decide atunci când majoritatea nu are o variantă mai bună !

Problema cea mare a personajelor devenite peste noapte "mari vedete" este că s-au grăbit să se afirme, dar fără să-l lase pe Dumnezeu să le șlefuiască talentul până la perfecțiune.

Una este să cânți din "durerea" unei tendințe generale, cu totul altceva este să știi să faci artă ... chiar și dintr-un bob de nisip !

Perfecțiunea este geometria secretă a formei și a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Începutul unui mare eșec este să apari prea devreme în lumina reflectoarelor. Faptul că ai o sclipire de moment, nu înseamnă că ești un geniu, e doar o încurajare de a porni în căutarea unei lumi noi și pure.

Atât de puțini sunt îndeajuns de hotărâți și protejați de providență ca s-o descopere.

Devin necesare în acest sens anumite eforturi de străpungere a aparențelor, de clarificare a poziției sale față de tendințele "umbrei" de a-i minimaliza valoarea. Deci o mai bună înțelegere cu privire la situația cu care se confruntă. Iar rezultatele vor fi pe măsura riscurilor asumate de îndepărtare a "umbrei" care îl ține captiv în perimetrul degradării și regresului.

Uneori este necesară deplasarea în anumite condiții spre trecut, respectând o anumită distanță față de "umbra" ta, care încearcă totul și vrea să te depășească prin dimensiune, printr-un cumul de puncte slabe care să te distanțeze de valoarea ta, de cine ești tu cu adevărat. Această umbră nu este altceva decât dublura ta ascunsă, partea inacceptabilă din tine însuti, porțiunea de spațiu întunecoasă în care ești prins, între aspirații și realizare, care te împiedică să evoluezi.

Limitările tale, alunecarea spre marginile propriei tale individualități întâmpină o singură forță de opunere atunci când te hotărăști să evadezi din infernul torentului de zgomote din întunericul minții. Această forță te ajută să-ți întărești controlul asupra capacităților tale ascunse. Să se îndepărtezi de zona zero a neliniștii, să scapi de pedeapsa dureroasă a păcatului de a te supune propriei tale firi esențiale, sensibile și neputincioase.

Conținutul ambiguu al percepției despre sine, al omului necondiționat de nicio regulă, al omului străbătut de gândirea - trăită intuitiv pe de o parte, atractiv și facil pe de alta,

mărește în bună măsură abilitățile de leadership. Asta numai dacă în contextul unei crize sau a unei dezvoltări durabile, omul manifestă o bună parte din personalitatea sa flexibilă, asumându-și provocarea de a reduce la zero orice tentativă de discreditare proprie. Adică pierderi la nivel de imagine.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-III.html

Adaosuri (IV)

On Ianuarie 17, 2018

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Un manager trebuie să-și cunoască compania la fel de bine cum își cunoaște grădinarul gradina. De fapt, este și o chestiune de bun simț. Nu poți menține compania la un nivel de performanță ridicat dacă nu-ți cunoști îndeajuns de bine angajații și practicile pe care aceștia le utilizează. Dezvoltarea și îmbunătățirea relației cu toți angajații din companie este primul și cel mai important pas care trebuie să-l facă un manager.

Ce fel de „îngrășământ" și ce concentrație folosești pentru a-i menține pe oameni activi? Relația ta cu ei se înnoiește, se maturizează în contact cu tipul tău de personalitate? Dezvoltarea companiei se petrece sub semnul transformării lor? Ei s-au dezvoltat sub înrâurirea binefăcătoare a exemplului și îndrumărilor tale? Cât de bine îți cunoști grădina și cum o îngrijești?

La fel cum un grădinar iscusit știe fiecare plantă în parte din grădina lui, tot așa și managerul trebuie să-și cunoască foarte bine tot personalul; să știe să evalueze nivelul lor profesional și să dezvolte competențele acestora. Abilitatea de a se apropia de toți angajații, de a le înțelege și satisface nevoile și de a-i îndruma în direcția cea mai potrivită îl face pe manager mai mult decât un șef, îl face un lider.

Leadership: Te implici cu tot sufletul în dezvoltarea "bazei" umane?

Un manager conduce pe baza a ceea ce face, nu pe baza a ceea ce spune. Dacă angajații constată la manager lipsa unor cunoștințe minime sau chiar o lipsă de profesionalism din partea lui, atunci ei nu se vor mai implica în dezvoltarea organizației sau în îmbunătățirea continuă a activității lor. Dar, în acest caz, se naște și întrebarea: cum a ajuns manager un individ fără cunoștințe temeinice?

Pentru ca eficiența obținută de un colectiv să fie maximă este necesar ca managerul să urmărească buna funcționare a activității organizației.

Așa cum un grădinar vizualizează în sămânță copacul pe deplin dezvoltat, așa și tu trebuie să vezi în oameni viitorul succes al companiei tale. Iată de ce preocuparea consecventă și adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale procesului de selecție și recrutare este atât de necesară. Trebuie să ții cont de însușirile lor cele mai bune precum și de necesitatea valorificării și îmbogățirii orizonturilor lor în lumina unei evoluții care să îmbine eficiența cu dinamismul, precizia și ingeniozitatea – dacă vrei ca leadershipul tău să înflorească.

Nu voi mai lungi vorba inutil. Voi adăuga doar atât. Nu pot să știu cu certitudine dacă ești un grădinar iscusit, la fel cum nu știu dacă ești un manager talentat. Nu știu dacă îți prețuiești angajații la fel de mult cum își iubește un grădinar plantele din grădină. Tot ceea ce știu este că, dacă dorești să fii un manager iscusit trebuie să respecți resursele umane și să te implici cu tot sufletul în dezvoltarea "bazei" umane, căci de ea depinde în cea mai mare măsură progresul și evoluția unei organizații.

Ţine cont de însușirile cele mai bune ale oamenilor, clădindu-le orizonturile în lumina unei evoluții cât mai naturale și mai sănătoase.

Concepția oamenilor despre tine este susținută de măsura în care cred că ai putea să luminezi într-un fel sau altul situația lor. Te vor ignora și te vor neglija, și vor considera leadershipul tău drept unul neinteresant dacă nu vor regăsi în tine acea lumină dătătoare de speranță. Impactul tău asupra lor va fi cu atât mai mare cu cât interesul lor asupra leadershipului tău va crește, cu cât se vor raporta mai bine la ideile tale, la modul în care îți exprimi concepția privitoare la rolul tău și la menirea artei tale de a-i conduce.

Dacă România nu ar fi avut câțiva oameni valoroși care să ducă peste hotare niste aptitudini alese sau o cunoaștere unică, probabil ar fi fost demult cucerită.

Prin urmare, aș încuraja pe cei unici și cu adevărat talentați să se afirme cât mai mult în toată lumea ! Ei sunt singura speranță de trăinicie a acestei țări !

Politicienii pot oricând să fie cumpărați sau șantajați, dar imaginea țării în întreaga lume o dovedește doar o minoritate care decide atunci când majoritatea nu are o variantă mai bună !

Leadershipul tău se situează la o altitudine minimă sau maximă?

Ca să-ți evaluezi progresul în relația cu oamenii trebuie să-ți supui leadershipul unei analize. Această analiză trebuie să aibă în vedere câteva aspecte deosebit de importante, și anume: altitudinea maximă și minimă la care leadershipul tău poate garanta funcționarea la parametri optimi, precum și gradul de extensiune al diferitelor sale trepte de dezvoltare.

Altitudinea minimă joacă rolul nivelului de bază la care operează leadershipul tău, și care controlează procesele de eroziune care pot distruge o porțiune importantă din aria ta de performanță. Iar altitudinea maximă este acea parte calculată din evoluția ta care poate să-ți asigure o maximă eficiență.

Se știe că vitamina D este esențială pentru funcționarea la parametri optimi a sistemului imunitar - cel care susține sănătatea întregului organism. Însă numai în prezența luminii solare este ea sintetizată.

Tot astfel componentul necesar creșterii potențialului tău depinde de funcționarea la parametri optimi ai leadershipului tău. Însă acest component esențial, investit cu grijă în „motorul" excelenței tale, poate fi sintetizat numai prin angrenarea unor elemente de bază, cum ar fi: profesionalismul, calitatea serviciilor, pasiunea, responsabilitatea asumată sau etica. Acest „component" este reputația ta, iar aceasta determină altitudinea leadershipului tău.

Identificarea unor programe de training care să ducă la dezvoltarea profesională a personalului este de cele mai multe ori soluția optimă. În urma acestor traininguri angajații vor înțelege mai bine ce se cere de la ei și cu această ocazie își vor dezvolta nivelul de cunoștințe și abilități tehnice necesare realizării obiectivelor profesionale. În consecință, pentru ca angajații să lucreze la potențialul maxim, ei trebuie să-și dezvolte aptitudinile profesionale.

Acești adversari redutabili, strâns legați de un raționament subdezvoltat, dificil de susținut, și de o putere scăzută de înțelegere a lucrurilor, ca niște adevărate ținte în continuă funcționare, dar fără a genera vreun profit intelectual particular, orientează individul într-o direcție care nu oferă posibilitatea de a face "Refill". Şi astfel, stimulii de dezvoltare intelectuală își vor arăta limitele, împiedicând orice pătrundere în spațiul privat al marii științe care pulsează și se schimbă neîncetat.

Dacă vom reuși să demonstrăm celorlalți oameni că suntem capabili să-i ghidăm cu înțelepciune spre succesul în carieră, dacă le vom reda speranța în ziua de mâine, abia atunci vom putea considera că avem aptitudinile necesare pentru a reuși în domeniul conducerii.

Mentenanța este un termen generic pentru o varietate de operațiuni inițiate când are loc evenimentul neprevăzut. Ea creează o cădere nedorită și prelungită a sistemului de valori, convingeri, motivații, atitudini, experiență de viață, amplificând sentimentul unei nedreptăți.

A bloca jucătorii puternici să se conecteze la sistemul tău de siguranță în timpul unei mentenanțe este sinonim cu a accede la o experiență vizionară fără a-ți seta parametrii de risc pe o anumită o zonă de refugiu. Înseamnă să-ți pierzi din motivația de a acționa în necunoscut.

Leadership: Apelezi la procesele de producere a informației, trebuincioase în contextul reprezentării unor proiecții subiective a

Putem distinge în cursul etapelor de creație, două procese de producere a informației trebuincioase în contextul reprezentării unor proiecții subiective, unor idei care dau conținut abordărilor care susțin alte realități.

Un proces urmărește creșterea subiectivă a competenței specifice autopercepute, prin care treci la nivelul superior de asumare a închipuirii. De unde posibilitatea de te impune mai mult, prin explorarea directă a realității subiective.

Al doilea proces domină faza concepțională a producției de reprezentări ale sinelui în raport cu neștiutul, bizarul, cu o realitate greu acceptabilă, în care se conturează - renunțând la probleme de detaliu - proiectul operei pe care vrei s-o creezi. Practic, oferi o nouă îndrumare creației, sporind informațiile ca măsură a dezordinii, a surprizei și a improbabilității. Acestea produc inovație și originalitate în realizarea leadershipului prin configurarea individuală a unui proces de gândire aparte, a unui traseu care nu a mai existat.

Subiectivitatea este cea care, în urma prelucrării și evaluării realității externe sau interne, atribuie unora din componentele acesteia statutul de sumă a multiplelor forme de manifestare a existentului, delimitând și legând trecutul perimat de viitorul existent, ca posibilitate de valorificare personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-IV.html

Adaosuri (V)

On Ianuarie 28, 2017

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Ştiința provoacă o adevărată debandadă în mintea ta? Ai ajuns să regreți fiecare moment care te ține departe de tine însuți? Psihicul tău poate să susțină greutatea așteptărilor pe care le generezi tot timpul? Dorința arzătoare de a evada din rutină, dorința de schimbare absolută devine de neprețuit?

O parte a "veniturilor" precise, exacte, pe care le realizezi din leadership pot fi depășite substanțial de "cheltuieli" ca urmare a faptului că poziția ta față de tine și față de ideea de schimbare se construiește pe o premisă de care nu ești sigur.

Veniturile, care pot fi limitate în anumite circumstanțe, depind în mare măsură de eforturile investite în studiul acelor avalanșe de idei și revelații care se pot concretiza în rezultate deosebite. În timp ce cheltuielile sunt întreaga osatură a unei bune cunoașteri și a unei orientări adecvate în mediul încercărilor cu care te confrunți de-a lungul unei îndelungate perioade de autoevaluare. Cu cât veniturile sunt mai mari, cu atât "restul" care îți rămâne după plata acestor cheltuieli de bază este mai mare.

Frumusețea artei de a conduce este totdeauna dată de apropierea de viață. De aceea liderii cei mai buni sunt constant "reînviați" de forța creației autentice într-un timp care le oferă oportunitatea profundă și unică de a primi, de a încorpora și integra o nouă relație suverană cu tot ceea ce înseamnă viață. Ei sunt întotdeauna interesați de consolidarea stabilității pe plan intern, aprobând întotdeauna "cererea" de întrerupere a funcționalității lor atunci când fluxurile de inspirație se schimbă sau se adună.

Astfel este aprobată victoria asupra viciilor de ordin fizic, psihic și cognitiv, aducând fără teama de a depăși limitele admise de propria lor autoritate, o nouă și binevenită culoare vieții. Dorința arzătoare de a evada din rutină, dorința de schimbare absolută nu este o extremă, ci o unealtă de neprețuit. Nimeni nu poate să avanseze pe plan personal dacă se învârte în cercul unei dezvoltări continue.

Ar trebui să căutăm în măruntaiele acestui munte viu, ce se numește om, studiat sub lupa enormă a unei lucidități fără defecte, deci de pe pozițiile unei rigori a gândirii. Şi să smulgem o dezvăluire bine fundamentată care să nu provoace răni sau sentiment. Atunci l-am putea considera un învins sau un învingător.

Drumul spre cunoașterea absolută este închis atunci când omul intră în atmosfera unei realități psihologice impuse sau autoimpuse. Ca să reținem câteva din trăsăturile leadershipului în viitor, pe care le putem întrezări prin perspectiva deschisă a naturii umane ce simte nevoia de a exprima îndoieli, dictând evoluția unui joc de nepotriviri, constând în construirea de noi trăiri și emoții, mai întâi trebuie să asigurăm materialul necesar elaborării alternativelor pe care omul trebuie să le exploreze.

Acest material, caracteristic felului de "a fi" al omului, poate avea vicii ascunse, puncte de minimă rezistență, cedând sub presiunea unor forțe externe. În funcție de nivelul de forță emoțională și psihică pe care îl are, când se dorește o modificare a realității trăite intens, el poate participa cu toată ființa la un proces de transformare, pozitiv sau negativ. Cu precădere atunci când adaosul de stimuli duri și impreciși, greu de finisat în condiții de "înaltă presiune", nu asigură funcționarea optimă.

Dincolo de bariera leadershipului de azi, dincolo de bariera construită de mintea umană aflată sub controlul emoțiilor, rămâne un teren absolut necunoscut care seamănă însă atât de mult cu o cărare pe care nu s-a pășit niciodată. Alternativa la o oprire de moment, o șovăire din care de abia cu sforțări se poate smulge omul care nu este capabil să exercite controlul corespunzător asupra propriilor frontiere.

Cine oare îndrăznește să se avânte dincolo de propriile frontiere, în condițiile în care asupra lui se răsfrâng toată acele oscilații bruște de indispoziție și dificultăți de concentrare, cu efect distructiv? În condițiile în care toate acele manifestări de personalitate, naturalul și artificialul, sunt închise în adevărul deranjant al realității?

Leadershipul este un model de gândire extensibil care se va axa tot mai mult pe ideea de a fi complet chiar și în afara spațiului de raționalitate admis de propria ta conștiință și de propria ta obiectivitate. Completul este o entitate de sine, un soi de trăsătură unică care te caracterizează, ceva ce trebuie pus pe primul loc și pe care mulți nu vor reuși să-l depisteze și să-l stăpânească.

Asta presupune să susții posibilitatea unei fuziuni temporale între odinioară, acum și cândva, chiar dacă asta poate însemna să nu cazi de acord cu ceea ce îți cere o altă variantă a ta, un Alter Ego.

În acest moment, când ești prins în ghearele unui torent nou de cunoaștere, aflat în afara conștiinței celorlalți oameni, nu mai ești doar un creier care coordonează rațional căutările spre un început de o mare amploare, ci mai degrabă un robot programat să își execute zilnic misiunea pentru care este proiectat: să se supună unor ordine superioare, venite din partea unei instanțe superioare de judecată.

Cum îți atingi limitele constructive? Cu riscul apariției unei "hipertensiuni" în modul tău de a aborda procesul de evoluție, care netratată poate eroda ireversibil potențialul tău de creștere?

Culmile gloriei se ating greu după mulți ani de muncă bine dozată, făcând sacrificii conștient acceptate. Este o investiție pe termen lung pe care ar trebui s-o ia in considerare fiecare dintre noi pentru a putea face lucrurile normale extraordinar de bine, canalizându-ne energiile în direcția potrivită spre atingerea excelenței.

Un citat pe care l-am găsit întâmplător pe internet, și pe care probabil mulți guru ai timpului prezent îl scot din desaga plină cu secrete atunci când vor să capteze atenția publicului pe la întâlniri și sesiuni de traininguri, suna cam așa: "Depășiți-vă așteptările. Nu sunteți motivați să faceți lucruri extraordinare, ci să faceți lucruri normale extraordinar de bine."

Tot felul de experți din diferite domenii sunt bucuroși să-ți explice de ce stabilirea nivelului de așteptări este inevitabilă, la fel de importantă ca și procesul derulat ulterior, atunci când începi să-ți stabilești obiectivele.

Dar ei uită sau nu iau în considerare efectele eforturilor necorespunzător dozate, fiindcă nu s-au izbit de acea limită de suportabilitate pe care nu o poate trece nimeni decât cu un singur preț: o scădere a capacității de înțelegere a lucrurilor și de răspuns adecvat.

Mai devreme sau mai târziu, aceasta depășire de sine, grabnică, hotărâtoare, va ieși din matcă și va inunda capacitatea de înțelegere a lucrurilor, de asimilare a noilor cunoștințe utile performanței.

E o chestiune particulară de trend, de interes sau cumva de supraviețuire, care mă îndurerează. Un soi alterare a factorilor de stimulare a înnoirii, deconectarea de la dispozitivul de control intern, o maladie incurabilă căreia uneori din neștiință sau din grabă, suntem tentați să-i picăm pradă. Lupta continuă dintre două regimente, unul care vrea să obțină o poziție de superioritate, dar nu poate păstra cuceririle, și unul al cărui avanpost se afla în apropierea făgașului măsurii, al echilibrului și normalității.

Într-un asemenea context, propun să testăm o cale alternativă. O constatare. Şi anume, constatarea conform căreia conflictul dintre cele două regimente joacă un rol vital, menținându-ne într-un ritm alert conținu; punându-ne față în față cu noi înșine, cu capacitatea noastră de dezvoltare, prin educarea mobilității și voinței de a urma căile progresului.

Acum ea este din nou liberă să se manifeste după dorințele ei, din nou pe val, din nou disponibilă să-și aducă aportul la întărirea relațiilor dintre interior și exterior.

Așadar, pentru înțelegerea mai bună a propriilor tale limite și dezvoltarea acelui sentiment de depășire a ființei, urmărește implicațiile pe care le presupune o detașare de configurația unică a personalității tale. Mai exact a acelei părți care se referă la percepție, afectivitate și gândire. Acest lucru impune o coerență a acțiunilor de prevenire și control ale unei eventuale "alunecări" spre extrem.

O „paralizie" care se profilează într-un moment decisiv al vieții, poate avea ca efect întârzierea sau chiar anularea upgrade-ul de configurație lăuntrică menit să îmbunătățească nivelul cunoașterii de sine.

Leadershipul este o continuare a experienței live în care ești prins și în care te privești ca într-o oglindă. Deseori, ca să părăsești "zona de turbulențe" care îți împiedică dezvoltarea, printr-o urmărire consecventă a consecințelor, ducând la bun sfârșit lupta cu tine însuți, trebuie să explorezi într-o mai mare măsură aspectele comune ale experienței de viață și a implicațiilor sale, la granița dintre " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-V.html

Adaosuri (VI)

On Ianuarie 28, 2017

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Să tratezi știința în aceleași fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Liniștea și inspirația o găsești numai în mijlocul naturii. Fiecare fir de iarbă îți spune mereu altceva. Nu încerca să numeri. Doar ascultă. Şi privește.

Când cineva pleacă departe de tine, urează-i din toată inima Bon Voyage.

Unii confundă biserica cu Dumnezeu, la fel cum confundă toceala cu Marea Știință.

Arată-mi un om care a schimbat și inovat domeniul științei, și îți voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Marea Știință este doar pentru cei care s-au dedicat întru totul Creației.

Să știi să vezi...iar dacă nu reușești, va vedea altcineva pentru tine exact la momentul potrivit.

Talentul: Ceea ce altora li se pare atât de greu de făcut, ție trebuie să-ți fie atât de ușor, dar atât de ușor de făcut.

Să tratezi știința în aceleași fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Când îți place cu adevărat o melodie, dar atât de mult...și vocea, și versurile, mai ales ritmul de mare finețe, nu-ți mai rămâne decât s-o experimentezi sub altă formă de artă, ca și când ai face tu parte din ea.

Cei făcuți pentru a îmbrățișa tainele Marii Ştiințe oferă permanent ceva nou prin însăși "producția" lor creativă.

Cine vrea puțin de la viață își orientează demersurile spre țintele cele mai sărace.

Omul care se gândește numai la bani nu va fi niciodată un Creator. Creația este o călătorie în valea răbdării, care are ca și corespondent un citat din biblie: "Lasă totul și urmează-Mă pe Mine ! "

Dublează-ți continuu valoarea în funcție de rezultatele talentului tău. Un om valoros este un talent cu mare putere de exprimare.

Nu poți fi un actor excelent dacă îți lipsește vraja... Te rog, interpretează tu rolurile mici, mie lasă-mi-le pe cele mari.

Cea mai măreață putere a creației este să fii tu însuți expresia desăvârșirii ei.

Ca să vezi totul de la înălțime fii dispus să urci mai multe trepte de impreviziblitate decât ești pregătit să întâmpini.

Poți gândi ca un angajat sau ca un lider. Depinde cât de sus vrei să-ți exprimi unicitatea și cât de puternică este voința ta.

Muzica este acea parte a sufletului care îți întinerește mintea.

Un om cu adevărat talentat este un om de neîntrecut în lume. Și el știe bine acest lucru: "N-am învățat nimic de la niciun profesor. Tot ce știu am învățat numai de la mine.

Dacă ai un talent și te ții de el, totul este atât de ușor. Mai mult decât ușor. Dacă nu ai niciun talent, închipuiește-ți cât este de greu să te apuci de ceva.

Celui ce i s-a dat știința, i s-a dat și capacitatea de a genera schimbarea.

Numai cineva din afara sistemului va reuși să schimbe sistemul.

Ori de câte ori faci un pas înainte spre culmile Marii Științe, amintește-ți că cei mai mulți rămân cu o sută de pași în urmă. Iar dacă faci în fiecare zi un pas înainte, vei realiza la sfârșitul anului cât de în urmă au rămas ceilalți față de tine.

Omul care are un talent, îl are oriunde. Omul care nu are niciun talent, nu-l are nicăieri. Astfel, omul care are un talent nu are nevoie de studii în străinătate pentru a deveni excelent. Iar cine pleacă în străinătate ca să studieze, se va întoarce la fel cum a plecat: fără talent în nicio direcție. Tot ce ai nevoie pentru a-ți descoperi talentul se află chiar în preajma ta. Dar acest lucru nu-l vor afla niciodată cei cu studii în străinătate. Cum pleacă, așa se întorc.

Dacă ochiul știe să vadă, atunci mintea poate să lucreze. Mai ales în vacanță, când ești relaxat, atunci mintea lucrează cel mai bine, fiindcă ochiul nu se mai străduiește să observe, ci admiră cu adevărat.

Numai cel care reușește să ducă o știință la un alt nivel poate spune că a beneficiat de sprijinul universului în fiecare etapă a "căutărilor" sale.

Oare cine este mai deschis și mai înclinat spre progres: acela care aduce constant noutăți într-un domeniu, sau acela care nu are nimic, nimic, nimic de arătat lumii? Judecați singuri.

Adevărul așteaptă. Numai minciuna se grăbește.

Cine nu știe să vadă, nu va putea nici să priceapă.

N-ai să strălucești niciodată ca o stea dacă cobori până la rădăcina firului de iarbă. Atât de mulți oameni coboară, atât de puțini se înalță.

Nu există decât infinitul. Și câțiva îngeri deghizați în oameni.

Până la sfârșitul anului se vor schimbă atât de multe în sfera științei. Unii vor fi cu un pas înaintea tuturor. Își vor intensifica eforturile pentru a inova în sfera științei, oferind constant noi perspective, noi abordări, noi creații. La alții nu se va vedea nimic. Nimic, nimic, nimic. Absolut nimic. The nothing is everywhere..but you don't have to be nothing.

Oricât de importanți se consideră unii, internetul va arăta în Lumea Nouă, cât de mici și neînsemnați sunt. A apus vremea falșilor învățători, vlăstarele cele rele" care au ținut în loc lumea cu neștiința lor. Datorită internetului, toată atenția lumii se va îndrepta spre cei cu adevărat înzestrați intelectual și spiritual, adevărații deschizători de drumuri.

Unii înaintează constant spre un nou început, alții sunt mult prea în urmă ca să aibă vreun început. De fapt, unii sunt prea în urmă ca să-și dea seama c-au rămas în urmă. Majoritatea celor rămași în urmă nu lasă nicio urmă, pe când cei fruntași lasă constant urme care deschid noi orizonturi.

Numai cine face o schimbare majoră într-o știință poate spune că a făcut o schimbare majoră în lume. Forța de creație este arta de a cuceri știința, înainte de a finaliza transformarea ei într-un sistem complex.

Dacă ești AS într-un domeniu, ceea ce este greu de făcut devine extraordinar de ușor. Dacă ești slab pregătit, ceea ce este simplu de făcut devine extraordinar de greu.

Prinți și prințișori. Cum vin, așa pleacă toți. Nu se vede nimic în urma lor. Nimic, nimic, nimic...

Progresul este truda omului care își face cunoscută știința. Omul care nu își prezintă inovațiile în fața lumii, nu are capacitatea și știința de a asigura progresul.

Nenumărate schimbări vor avea loc în domeniile științei și tehnologiei. Iar unii vor fi vârf de lance în exact cele mai importante direcții de dezvoltare ale științei.

Tot mai mulți candidează la funcții înalte, dar prea puțini nu au inițiativa să-și construiască un blog ca să arate lumii ce anume spune știința lor. Toți iubesc funcțiile înalte, dar foarte puțini au ceva de arătat.

Lumea este a celor treji care acționează și își extrag din ei înșiși propriile puteri. Exact cum ar extrage aur din adâncul unei mine. (Erika Nachez)

Ați văzut filmul "Ran" al lui Akira Kurosawa? În el se arată felul în care rigiditatea unui bătrân, șeful unei familii nobile, duce la distrugerea completă a întregului său clan. (Erika Nachez)

Bătrânii folosesc întotdeauna metode învechite. Numai ei folosesc dinamita acolo unde mâna fină a maestrului trebuie să folosească dalta.

Celui ce i s-a dat știința, i s-a dat și capacitatea de a face descoperiri în mai multe domenii. Asta include capacitatea de a obține perspective noi despre spiritualitate.

Singurul lucru pe care îl pot face cei rămași în urmă este să netezească și să lase calea liberă celor care vor s-o ia înainte.

Nu există decât infinitul care alimentează universul. Şi mai există 1001 îngeri care traversează timpul sub alte identități. Numai știința va dezvălui acest adevăr, într-o clipă care va dura cât o mie de ani.

Credința înseamnă să crezi într-o comoară care sta tot timpul ascunsă.

Cel ce nu face niciodată un pas înainte, va face întotdeauna trei pași înapoi.

Dacă nu ești un om al schimbării, nu vei avea lângă tine oameni ai schimbării. Dacă nu excelezi într-un domeniu, nu vei fi înconjurat niciodată de oameni excelenți. Din cauza asta se pierd bătăliile: fiindcă și conducătorul este slab, și armata este slabă.

Cine are ceva de spus, spune. Cine nu are nimic de spus, tace. Cine are ceva de arătat, arată. Cine nu are nimic de arătat, nu are nimic de ascuns.

Degeaba îți place arta, ție, om al fineții și al rafinamentului, dacă nu știi să faci din tine însuți o operă de artă. Artiștii fără a lor creație sunt ca vioara fără strune.

Oricât de mare ar fi efortul, nu simți deloc oboseala. Asta se întâmplă când pasiunea întâlnește talentul.

Lumea nu stă după cei care stau. Lumea se mișcă după cei care mișcă lucrurile. Să nu treacă o zi măcar fără să aduci ceva nou în domeniul științei.

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată.

Numai talentul real poate învinge. Unica ta putere nu este vastitatea în care se pierde toată lumea, ci limita deasupra căreia te poți considera genial.

Oamenii care nu au niciun talent deosebit își revendică o anumită importanță prin prisma culturii generale. Este ca și când Beethoven s-ar apuca să studieze chimia și fizica pentru a compune Sonata Lunii. Așadar, responsabilitatea unui creator nu este de a obține cunoștințe generalizabile, cât de a obține o cunoaștere focalizată pe un scop particular.

----

pe care le uploadați.

Recomand CS (CamScanner), o aplicație mobile foarte bună pentru fotocopierea cărților, mai ales că are posibilitatea de eliminare a umbrelor (Shadows), și are multe alte efecte pentru claritatea documentelor/cărților.

Îngerii au fost mai întâi demoni. La început a fost iadul, apoi a urmat raiul.

Când asculți DeepHouse în taină, atmosfera este total diferită de aceea dintr-un club, fiindcă îți consolidează forța sufletului.

Cam asta este realitatea din România ultimilor 30 de ani, cu precădere în instituțiile de stat, unde colcăie pilele și relațiile: soțul, soția, tata, mama, copii, cumătrii, vecinii, prietenii, socrii, etc.. Caracatițe întregi, o corupție infernală care nu face altceva decât să scadă drastic prestigiul instituțiilor. Este plină vârf de "somități" țara noastră. În instituțiile unde observați aceste grade de rudenie și amiciție, acolo să știți că este corupția cea mai mare, și specialiști ZERO. Toate instituțiile s-au dus încet la vale, iar curând nu vor mai reprezenta niciun interes...

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-VI.html

Adaosuri (I)

On Ianuarie 25, 2015

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Nedevenind funcțional decât cu prețul eșecului, leadershipul nu încetează să intereseze spiritele preocupate de viitorul lor, de modul în care vor acționa în noua lor funcție. Această știință tot mai bine înfiptă în mentalitatea zilelor noastre, vine în ajutorul omului care nutrește ambiția să creeze arta, s-o trateze și s-o expună - nu ca pe o marfă oarecare, pretutindeni unde "rețeaua comercială" o permite - ci mai degrabă ca pe o investiție pe termen lung, ca pe o reflexie în oglindă care-i luminează constant adevăratele abilități, pasiuni, motivații, intenții și idealuri.

Începând cu momentul producerii faptelor, deci din momentul în care începi să-ți etalezi cunoștințele și să-ți exersezi îndemânarea, pericolul scăderii valorii tale devine tot mai mic. Se fac din ce în ce mai simțite efectele de stimulare a capacităților ascunse, a creativității, a productivității, furnizând adevăratele răspunsuri care îți vor folosi în drumul tău spre succes. Şi astfel vei căuta să acționezi tot timpul într-un mod în care nu ai fi procedat în mod obișnuit.

Creezi leadershipul ca pe o marfă oarecare sau ca pe o investiție pe termen lung?

O cantitate enormă de practici realizate la indigo, după diferite modele celebre de leadership, sau realizate în colaborare cu prestigioși profesioniști din domeniu, prin folosirea în comun a resurselor, nu induce o doză de responsabilitate. Ci poate produce mari prejudicii transformând leadershipul într-un duplicat, cu pretenția exagerată de a se impune ca o artă majoră.

Evident, copia rudimentară a acestui leadership, realizată în condițiile procedeelor și tehnicilor neexersate, nedezvoltate și nedemonstrate, care pot permite doar pe termen scurt obținerea unor rezultate pozitive, nu va poseda nici pe departe calitățile originalului.

În condițiile dezvoltării omului care nu poate distinge bine realul de aparențe, problema realizării unor reproduceri fidele și verosimile leadershipului care să sporească dimensiunea câștigului său de productivitate, după o serie de rezultate ambigue, după o serie de indicii pe care el nu a știut inițial cum să le interpreteze, începe să devină presantă.

Materialul de calitate inferioară din care e croit un asemenea individ, prelucrat cu ajutorul unor mici "trucuri", și mai puțin cu ajutorul operațiilor gândirii: analiza, sinteza și comparația, ajunge să fie utilizat în realizarea a tot felul de prototipuri de lideri cu pretenții de niveluri avansate.

Dar în condițiile în care se intervine - din punct de vedere al câștigului pe care îl reprezintă un asemenea individ pentru ceilalți oameni, sau al pierderii pe care aceștia o simt la rândul lor - pentru ca leadershipul să placă și să atragă, pe linia efectelor de contrast între vechi și nou, totul capătă o nuanță gravă. În acest caz leadershipul devine o dezamăgire, o daună care vizează exclusiv buna funcționare a unei companii.

Putem oricând identifica o serie de indicatori ai eșecului în îndeplinirea unui obiectiv de leadership, cum ar fi: "repetenția" în urma evaluărilor curente, care atestă niveluri scăzute de competență.

Mai exact, repetenția la comunicarea unei viziuni de transformare personală. Sau, repetenția la predarea unei lecții de viață care să ducă la implicarea și simularea unor abilități practice. Repetenția la capitolul obligației asumate, de a te implica direct în activitățile desfășurate de ceilalți, exercitându-ți autoritatea în mod pașnic, cinstit și eficient. Sau, repetenția în ceea ce privește încălcarea dreptului la libera exprimare.

Toți indicatorii eșecului sunt conectați la nevoia de apartenență la o conștiință mult mai cuprinzătoare, care în momentul luării deciziilor de impunere a unor obligații, este adormită și ignorată.

Tind să cred că una dintre tendințele de dezvoltare a leadershipului este cea de monitorizare și evaluare a indicatorilor de rezultate ai activității de producere a excelenței persoanelor din jur. Constând în caracterul temporar al imaginii pe care ți-o formezi despre ele până să ajungi să le cunoști, și o altă imagine, cea pe care o ai după ce le cunoști foarte bine.

Se întrevăd, tot mai mult, posibilități clare de expansiune a leadershipului în sfera vieții personale a oamenilor, nu în sfera activității organizaționale. Se întrevăd vaste posibilități de expansiune a percepției despre oameni, prin reproducerea realității cu obiectivitate perfectă și sub toate aspectele sale, după diferite criterii de evaluare a muncii și a importanței ei, cu ajutorul leadershipului și a opțiunilor lui de reglare a influenței.

Dar mai ales prin intermediului modelului tău de a te raporta la realitatea din sufletul lor, la puterea lor de se reface, de-a se situa deasupra tuturor slăbiciunilor. Deci, prin creșterea gradului tău de adaptabilitate la condițiile lor de funcționare.

Am impresia că în privința formelor de cunoaștere umană, fără a ajunge la o rezolvare completă a ceea ce-l frământă pe om, împingându-l la fapte nesăbuite pe care le poate regreta ulterior, liderii nu dețin o experiență prea bogată, izvorâtă din existența unei vaste arii de competențe, ce-și propun pătrunderea într-o zonă discretă, de atașament față de importanța sau utilitatea pe care omul o acordă propriei sale creații.

O imposibilitate de apreciere a ceea ce este cu adevărat relevant pentru a asigura o productivitate maximă, face ca imaginea leadershipului să fie complet compromisă.

Poți să-ți transformi leadershipul într-o formă de artă desăvârșită?

Nu poți fi lider dacă îți contrazici, flagrant, cu detașare, alegătorii. Nu poți fi văzut drept un om mare, dacă nu-ți poți valida caracterul integru.

Așa cum arheologul trebuie să pună laolaltă vestigiile istorice descoperite cu migală, răbdare, imaginație și inteligență, pentru a obține acel tot al perioadei istorice din care ele datează - tot astfel și tu, ca să fii în măsură să dai valoare leadershipului tău, trebuie să scoți la iveală din sufletul oamenilor (mai ales a celor complicați și dificili) mulțimea aceea de sentimente mărunte, dar constante, care-i definește, care dă sens existenței lor, care le alimentează suferințele sau bucuriile. Să le pui laolaltă, apoi să le îndepărtezi, sau măcar să le minimalizezi pe cele nocive.

Nu este suficient să fii lider numai cu numele, numai fiindcă ai fost acceptat la conducere, ci trebuie să-ți prezinți leadershipul în lumina calităților tale reale, a acelor însușiri care fac loc de „mai bine". Trebuie să creezi din leadership o formă de artă accesibilă, serioasă și antrenantă, nu decorativă, - o formă de artă care să servească drept mijloc de relaționare și transformare.

Un leadership nefuncțional, sărăcit de conținut, bolnăvicios prin constrângerile pe care le impune, ciuruit de decizii neinspirate, - poate totuși, în anumite cazuri, să avanseze spre niveluri superioare, însă cu riscul de a produce supărări în rândul oamenilor, în conștiința lor. Ceea ce va atrage după sine repercusiuni și mai grave, cum ar fi abandonarea ta bruscă, totală, definitivă, așa cum o afecțiune neurologică netratată la timp poate avansa spre creier producând moartea bolnavului.

Așa cum un pictor ia în considerare întotdeauna structura formei și a culorii pentru a putea optimiza calitatea imaginii, tot așa și oamenii trebuie să ia în considerare simțirea ta lăuntrică ca să-și poată optima mai eficient resursele necesare desfășurării activităților în concordanță cu obiectivele tale.

Iar această lume a trăirilor, din imediata vecinătate a complexului de convingeri, ne permite să supunem, într-o concepție proprie, acel imperiu al erorii de gândire, axat în cea mai mare parte pe distrugerea unității ființei. Imperiu care s-a născut prin înlănțuirea tuturor evenimentelor și deciziilor, a quiproquo-urilor (" *atunci* " în loc de " *acum* ") stabilite la comanda unor stări de agitație sau de așteptare neîmplinită. Conducându-ne înspre o formă de „a fi" mai puțin elevată, înspre o greșită înțelegere a perspectivelor de evoluție.

Iată întrebarea care ne frământă. Oare ce limbaj comun poate asigura parteneriatul fructuos între un Ego supradimensionat de producțiile de înțelegeri furnizate de sursa vieții și leadershipul utilității sociale, nu doar științifice, pe scara continuității în timp, ținând cont de necesitățile reale de formare și de progres?

Ei bine, este limbajul libertății de a te exprima și de a fi tu însuți, condiționat de reacții ale gândirii despre sine, în strânsă legătură cu ceea ce te fascinează, prin însușirea elementelor unei științe perfecte. Această libertate îndeplinește o funcție de comandă și control asupra a ceea ce te stăpânește cel mai mult - extremele, una a închiderii și una a deschiderii schimburilor de convingeri - făcând din tine o ființă umană de calitate, eliberată de toate limitările.

Ficțiunea se impune printr-o mare complexitate ca alcătuire, plămădire, evoluție și raportări la noi valori și atitudini, derivă din motivele "Morții" și "Învierii", înțelese ca o nouă formă de activare a sinelui ce se manifestă sub forma de reflex de orientare.

Restricțiile referențiale, în baza excesului de rațiune care conduce la impresionante descoperiri, constituie un minim necesar pentru atingerea superiorității. Ele reprezintă acele acțiuni sau activități în care ai prefera să nu te angajezi, dar care au o importanță mare. Au menirea să readucă sistemul de inter-relații dintre realitate și ficțiune într-o stare de echilibru.

Dacă nu te pui în gardă în privința unei despărțiri de tine însuți, atunci întregirea cunoștințelor și cristalizarea unei structuri particulare de înțelegere a științei va avea ca simptom închiderea ta într-un "iad" privat. Te vei plasa sub un nou setup de cauze și efecte, neluate în calcul, sub formă de contra-lovitură, care se vor resimți peste vreme.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri.html

Adelante

On Noiembrie 11, 2017

Ceea ce te ajută să fii o cu totul altă persoană este rezultatul unui mic element care poate transforma fenomenul numit „connect to yourself" într-un perpetuum mobile al acțiunilor viitoare.

Nu-i important ce spun, cât mai ales ceea ce mă inspiră. Momentul sublim de trezire din somnul greu al lenevirii, neașteptata evadare dintr-o închisoare fără gratii numită auto-suficiență, se prelungește infinit de lung, până când îmi desprind privirea de la proiecția mea în oglindă și contemplu orizontul. O creație instinctivă în care se relevă viitorul, diferențiat între cuvântul de spirit și culoarea imaginii picturale, refuză o teoretizare adâncită, dar capătă valențe magice. Mă eliberează de iluziile propriei vanități.

Posibilitățile de a mă integra într-o nouă realitate sunt nenumărate când forța de creație cade hotărâtor, ca un trăsnet din înaltul cerului, asupra necesității de a mă descotorosi de latura pasiv-reflexivă care speră la lucruri mari, dar se teme de acțiunea directă și de confruntări. În mod tainic, simt că particip la o extraordinară experiență, profundă într-un imaginar al alterității. Ca și când m-aș fi eliberat brusc din niște lanțuri groase, iar sentimentul eliberării neîntâmplătoare, neașteptată, dar verosimilă după schemele unui univers paralel, ar trasa vieții mele o nouă sarcină. Din fericire, nu știu care. Încă.

Scrie mâna fără mine, așa cum vremea se schimbă fără niciun semn, fără niciun avertisment, încât reușesc să cântăresc cuprinsurile unei lumi fără ziduri, aceasta fiind singura posibilitate de a scruta orizontul potrivit unei note exhaustive: *„Oye, piensa en tu futuro ! "* Toate se petrec îndeosebi noaptea, fără să-mi pot explica dacă este doar vreo potrivire, o completare a unui plan divin sau o asortare universală. Atunci dansez în ritmul unei muzici numai de mine auzite.

Leadership: Poți crea un raport de reciprocitate între creația căreia îi slujești într-un moment sublim de catharsis și transfigurarea unei realități care te obligă să i te supui?

Tot printr-o transfigurare de inspirație creatoare, revelând cu intermitențe un mister al potrivirilor de ritmuri, ca niște arcuri tensionate, gata, gata să explodeze, reflexiuni ale timpului în care s-au născut dorința, viziunea, chemarea divină, înscrise în cuvinte și în conexiunea dintre ele, mi-am exersat putința de a fi eu însumi.

Am inversat rolul pasiv de a fi un produs al creației, la rațiunea de a recepta ceea ce mi se oferă prin legile de compunere a forțelor vieții. Fără a reflecta asupra ideilor cunoscute. Realitatea în fața căreia trebuia să mă înclin cu respect, cu răbdare, cu demnitate, părea extrasă dintr-un text al scriitorului Heinrich Cornelius Agrippa: *"Cel ce scrie în glasul universal trebuie să fie purificat și curat prin sacrificiu, să aibă speranță puternică, credință constantă, iar mintea să fie ridicată către Dumnezeul înalt, și atunci va obține cu siguranță puterea divină."*

Era un fel de oglindire a ceea ce cred despre mine într-o renaștere a vitalității programate și întreținute cu orice preț de energia sfântă, într-un refuz total de a mă supune, de a mă opri, de mă legitima în fața unor reguli fixe. O încleștare de acorduri în care învingătoare este autodepășirea. Ea se constituie într-un atribut al dinamicii unui sistem fizic din care pot fi derivate ecuațiile de mișcare ale unui corp pe direcția unui *inteligent sound that has a Level 10.*

Leadership: Îți poți ridica exemplul personal la rang de virtute prin punerea în valoare a potențialului de oglindire într-un dublu asemănător ție, identificat prin Sinele Suprem?

Am devenit cu totul altcineva pe măsură ce intensitatea transpirației creștea acolo unde nu mai era nimic altceva decât imaginație și curaj. Pentru ceea ce unii numesc "Adelante", în tensiune spre un înainte ce intensifică un și mai înainte, acea calitate de a fi sincron cu noul de pretutindeni doar ca să-l faci viu pe scena improvizată a unui timp uniform, *porque la vida es corta* , eu îl numesc Sinele Suprem provenit dintr-un nucleu divin de adrenalină.

Ideea necesității de a mă apropia de declanșarea unei *chain reaction* cu efecte imprevizibile, ceea ce am în minte când sunt prins în jocul manifestării realității pe care o creez în jurul ideii de "iluzie", mai mult ca sigur vine din invizibilul unei greșeli sau al unei vinovății nemărturisite, exprimate de percepția magicului necunoscut: *"Yo vivo hoy no miro para atrás ".*

Operând o deschidere interioară spre un dincolo insesizabil și totuși prezent, un "dincolo" metafizic, un viciu explodând cu așchii de foc, o punere în practică a fugii de singurătate în eventualitatea unei opriri bruște în timp, spre alte legi ale vieții, ajung să trec dincolo de mine și să văd ce este mai presus de posibilitățile mele de a cuprinde o totalitate. O lume rezumată într-un singur cuvânt mă integrează în structura divinului suprem: Intensitate.

Frumusețea a ceea ce vezi în oglindă este atracția ce nu cunoaște nicio limită față de ceea ce trăiești intens în prezentul unui cu totul alt viitor decât cel care poate fi imaginat în acel moment.

Să trăiesc într-o manifestare esențială de voință, o formă de energie regenerabilă, inepuizabilă, de vibrație înaltă, prin reducerea necunoscutului la cunoscut, ca o promisiune a unei experiențe care mă bucură nespus: *"Que viva la vida ! "* , parcă pe fondul unei predestinări de care nu pot fugi, a devenit expresia dorinței de a înfăptui o lucrare la nivelul cel mai subtil al naturii mele. De a recâștiga periodic perfecțiunea dincolo de orice fractură și polaritate.

Această manifestare este reacția neașteptată de a mă repezi spre cele ce se nasc și nu mor niciodată, îmbogățirea vieții spirituale, libertatea spiritului de a-și mări continuu volumul de conținut și libertatea spiritului de creație, propus acum revizuirii estetice. Însoțite de degajarea unei energii egală cu diferența dintre ceea ce simt și ceea ce gândesc în virtutea legii acțiunii și reacțiunii.

O viață care se derulează pe „repede" înainte are ca esență puterea de a trăi fiecare moment la intensitate maximă. În contextul unei astfel de intensități se trasează calea de accedere spre o realitate profundă și de durată, capabilă să renască prin fiecare gest, acțiune sau reacție, alimentând acea revelație în care realitatea formată în afara ta dispare la un moment dat.

Leadershipul vizează ducerea Creației personale la nivel de Sine Suprem, încât ceea ce scoți în evidență prin mărturisirile tale intime să poarte pecetea unei conștiințe universale receptive la pulsațiile unei trăiri autentice..

Adelante sugerează recrearea acelei realități intrinseci prin intermediului intensității și forței de sugestie cu care îți exprimi gândurile sau întâmplările implicate în expresia și modelarea unei personalități unice, autentice.

Ceea ce te ajută să fii o cu totul altă persoană este rezultatul unui mic element care poate

transforma fenomenul numit „connect to yourself" într-un perpetuum mobile al acțiunilor viitoare. Acest mic element are ca punct de referință valorizarea unei clipe printr-o trăire intensă și revelatoare. Imortalizarea acestei clipe creează amintiri care vor dăinui o viață.

*** Notă:** Sash ! - Adelante

Adevăr sau Provocare

On Ianuarie 02, 2009

Configurează materialul fundamental din care este constituit modul tău de gândire, astfel încât să-ți asiguri funcționalitatea în circumstanțele limitatoare.

Cartograful francez Nicolas-Thomas Baudin a fost numit în 1801 să conducă o expediție pe coastele Australiei pentru a întocmi o hartă exactă a acelor locuri. În 1802, ajunși pe țărmul Australiei, naturaliștii au debarcat pe uscat și s-au aprovizionat cu numeroase plante și scoici. Dar surpriză. Această ședere a fost una de foarte scurtă durată.

Toată lumea îl considera pe Baudin un căpitan extrem de curajos, dispus să sfideze orice risc și capabil să-și atingă toate obiectivele propuse. Însă, legenda spune că el s-a speriat într-atâta de orăcăitul broaștelor australiene, încât a ridicat grăbit ancora și a luat-o la fugă, fără să se mai întoarcă vreodată în acel loc.

Legenda e legendă, și nu putem ști cât este sau nu de adevărată. Dar există un tâlc important în ea: dacă nu suntem hotărâți în proporție de 100% în acțiunile pe care le întreprindem și dacă nu suntem pregătiți să facem față celor mai noi provocări, nu ne vom putea atinge niciodată scopurile.

Leadership: Modul tău de răspuns la condițiile unor împrejurări imprevizibile, dar dependente de voința ta, este specific funcției "RETURN" pentru măsurarea efectelor și impactului asupra valorii tale de referință?

Trăim într-o societate în care toată lumea dorește să obțină totul într-un timp cât mai scurt și fără prea multă bătaie de cap. Din acest motiv foarte mulți indivizi întreprind rapid tot felul de demersuri pentru a-și atinge cele mai incredibile scopuri, dar la apariția primului obstacol sunt gata să renunțe. Sunt ei oare atât de hotărâți și merituoși să-și atingă cu orice preț scopurile?

Nu cred. Nimeni nu obține un succes răsunător dacă pornește într-o călătorie, succesul îl obțin doar cei care ajung la capătul ei, adică cei hotărâți, curajoși și perseverenți. Dacă Baudin ar fi fost într-adevăr un bun conducător, și-ar fi înfrânt impulsul de a renunța. Dar el nu a fost tocmai un conducător adevărat, ci un foarte bun cartograf. Diferența e mare.

Valoarea de referință a unui lider este predominată de influența momentului de aplicare al impulsului de comandă asupra reacțiilor de răspuns la condițiile unui mediu ostil. Funcția "Return" se activează dacă ești setat să gândești în termeni de vină sau înfrângere, acceptând ca pretext imperfecțiunile unor circumstanțe care nu depind de tine.

Leadership: Cum te raportezi la cele două tipuri de condiționări?

Nu intenționez să modific nimic din tiparul liderului, ori să creez impresia că dincolo de el se află o grămadă de calități nebănuite, ci să semnalez unele variante de promovare a personalității sale profund adecvate timpului prezent și viitor. Dar și acele aspecte neexplorate care pot da naștere la confuzii nedorite.

Liderul autentic nu poate ignora filosofia, care convine perfect naturii sale, conform căreia orice faptă, orice eveniment și orice atitudine va avea efecte în viitor. Materialul fundamental

din care e constituit modul lui de gândire, acele profunde adevăruri care îl ghidează în timp, impune periodic o examinare riguroasă. Dar și o revizitare atentă a realității înconjurătoare. Altfel spus, se cuvine a fi făcută periodic o reactualizare și recontextualizare a felului său de *"a fi"* în situații variate, pentru a fi sigur de calitățile sale.

Înclinația spre succes a liderului este rezultatul raportului între două situații decizionale, atunci când el este familiarizat cu eșecul, sau atunci când nu este. Sau, mai bine zis, este rezultatul raportului de strânsă aderență între condiționarea de tip *"început - nu pot"* și *"pot - finalizare"* , din care leadershipul își extrage seva și își perfecționează structura. Deseori liderul poate fi complet insensibil la ceea ce se întâmplă în jurul lui, limitându-și strict dimensiunea de dezvoltare.

Fie și amestecul unei analize bine fundamentate a propriilor sale convingeri, decizii și acte de conducere, care deschide ochii prin înlăturarea vălului de confuzie, cu înguste reprezentări ale modului în care factorii externi își pun amprenta asupra imaginii sale, poate de naștere, brusc sau lent, în orice dozaj, în funcție de împrejurări, la interpretări diverse.

Sub rezerva acelei forțe inexorabile "de stânga" care-i programează atât de bine mintea, convingându-l să renunțe în momentele în care trebuie să treacă de proba curajului, liderul nu va mai putea să înlocuiască cu brio perspectiva imprecisă a faptelor care se înlănțuiesc în cursul procesul său de aderare la acea creștere a valorii care promite atingerea excelenței.

Leadership: Vii cu partea ta de răspuns la provocările pe care nu le poți controla, acceptând riscul de a fi supus unor influențe nejustificate din partea unei nuanțe de tip "excepție de la regulă"?

Așa cum un scriitor trebuie să prezinte un interes de actualitate în opera sa - tot astfel tu trebuie să prezinți un interes foarte mare în a-ți duce până la capăt misiunea, îndeplinindu-ți rolul cu cât mai mult sârguință.

Adevărul este că și cei mai destoinici conducători au temerile lor. Însă aceștia din urmă nu lasă frica să pună stăpânire pe ei. Odată cu fiecare nouă provocare întâmpinată, ei se încăpățânează parcă și mai tare să-și atingă obiectivele. Într-o altă ordine de idei, doar dacă ești deschis la schimbare și nou, și numai dacă dai tot ce ai mai bun din tine vei reuși să ajungi acolo unde cei șovăitori și neîncrezători în forțele proprii nu izbutesc.

Să capeți o nuanță de tip "Excepție de la regulă" este similar cu a face alpinism având încredere în utilizarea unei frânghii care nu rezistă. Singurul termen de garanție care lipsește din vedere pentru o ascensiune sigură ține de necesitatea de a-ți testa propriile limite, de ambiție, de senzații care numai acolo "sus" pot fi trăite.

Această excepție de la regulă mai spune că "orice întârziere este taxată" atunci când îți încalci o promisiune și îți pierzi stima de sine, ca apoi să pierzi și încrederea altora în tine.

Expertul internațional în leadershipul avansat, John Maxwell spunea: " *Nu schimba împrejurările pentru a-ți schimba viața - schimbă-te pe tine pentru a schimba împrejurările.* "

Fără îndoială va trebui să-ți înfrunți temerile și să capeți multă încredere în forțele proprii dacă dorești să-ți atingi obiectivele. Şi va trebui să te grăbești, căci pe măsură ce timpul trece lucrurile evoluează și se schimbă rapid, obstacolele se înmulțesc pe măsură ce înaintezi spre țelul propus și astfel misiunea ta devine tot mai grea.

Leadershipul este un examen al împrejurărilor neprevăzute pe care cu cat le experimentezi mai mult, cu atât mai interesantă devine viața și misiunea ta.

Adevăr sau Provocare: fiecare din ele reprezintă o alternativă la modul în care abordezi o realitate pe care nu o poți nega și pe care ai obligația să o schimbi. Chiar dacă ești îngrozit de necunoscutul care ți se așterne în față, găsește-ți curajul de a merge mai departe, fiindcă aceasta este singura direcție în care trebuie să te îndrepți ca să-ți testezi și depășești limitele.

Dorești cu adevărat să îți atingi obiectivele propuse? Dacă da, atunci ai grijă să privești numai înainte și să nu bați niciodată în retragere.

Mult succes !

Source: https://neculaifantanaru.com/adevar-sau-provocare.html

Adevărata capodoperă de artă

On Martie 26, 2017

Măsoară-ți pasiunea pentru leadership, demonstrând că ambiția cunoașterii imediate a unui efect final servește drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelații.

Mă gândeam la tot și gândeam totul în semnificațiile unei opere de artă cu autor necunoscut. În fiecare stadiu al neliniștii plină de întrebări, care își calculează accentele tulburi în funcție de ideea relevată de tendințele evolutive ale bolii, totul fiind pus sub semnul de neclintit al destinului, era scoasă la iveală o nouă dimensiune a ideii de formă, de ordonare, de sortare.

În secret, sub marea dimensiune a greșelii și a remușcării, în mine se năștea o frustrare, ca un soi de mistuire a sentimentului de obligație, apropiată lumii personajelor lui Dostoievsky, o stare atât de pasională, de fierbinte, căreia numai apocalipsa ii era imanentă.

Nu voi spune că nu m-am rătăcit, refuzând să mă las antrenat moral, și poate că nici nu trebuia s-o fac, într-o asemenea aventură experimentală, urmarea întâmplării de a nu avea odihnă, confruntându-mă cu efectele necruțătoare ale transformării virusului prin resortări de gene ce făceau ca rostul vieții pe pământ să fie doar o șansă la supraviețuire.

Dar voi privi rătăcirea sub aspectul unui fragment al infernului în care omul este asociat științific animalului de pradă, în înfăptuirea unui plan creator divin din perspectiva mutațiilor imprevizibile și transmisibile ale virusului.

Punctele de extrem ale funcției de căutare a vreunui inhibitor al virusului, într-un underground al vieții, erau aceleași cu punctele de extrem ale funcției de măsurare a impactului meu cu realitatea cea mai neagră, unde trebuia să o scot la capăt cum puteam.

Într-un fel știam ce urma să se întâmple, mă îngrozea ideea, fără niciun fel de retuș, fără niciun fel de rezervă. Eram dovada penalizării vieții după toate legile aspre ale științei și ale judecății finale ale lui Dumnezeu.

Leadership: Frumosul, ca înțelegere individuală a faptului că poți folosi legile vieții în crearea unor căi de a depăși limitele realității, este un răspuns la recomandarea ecoului care estompează o stare de slăbiciune?

Nostradamus a fost zidit pentru că nu lăsa pe nimeni să intre în camera lui. Acest caracter intim și discret este un răspuns la adresa anxietății, o îngrijorare cu privire la viitor, o stare afectivă caracterizată printr-un sentiment difuz de insecuritate, o penalizare pentru analiza sistematică a repercusiunilor pe care acest gen de intimitate o iradiază.

Diagnosticul acestei afecțiuni psihologice se stabilește în accepțiunea zicalei *"nu trebuie să crezi nimic ca să înțelegi totul"* . În asemenea situație, impactul final asupra concentrației ambiției de a trăi merge de la câteva fracțiuni la câteva zeci de procente, apoi coboară brusc la zero.

Un tu însuți mai finisat devine singurul material de construcție a cărui rezistență la compresiune crește în timp, oră de oră, pe măsura comparației între efecte și cauze, între firesc și arbitrar, sau între autoritate și libertate. Un tu însuți a cărui formă, nuanță și aspect sunt dictate doar de instinctul de supraviețuire și de nevoia de a te fereca într-un ecou golit

de șoapte, dar viu și extrem de dinamic, de felul "cine scapă viu de aici este un erou". Ecoul va face înconjurul lumii în căutarea speranței de a învinge forțele maligne ale răului, ale realității nefirești.

Îndrăzneala de a te avânta primejdios dincolo de limitele realității este un tablou în care toți ceilalți sunt absenți, și doar tu exiști.

Înainte de a promova leadershipul trebuie să iei în considerare calea de a te deschide unei viziuni referitoare la raporturile rezultate din înfăptuirea unui plan creator divin oferit perspectiva unei realități aspre și nesigure (în care interacționează factori nenumărați) și exigențele propriei chemări spre aventură în raport cu instinctul de a supraviețui „all by yourself".

Starea de forță este dată de tendințele omului de unificare a oricărei informații din mediu în direcția aspirației spre o lege absolută: "nu poți să-ți negi acțiunile fără să-ți negi propria vinovăție ori să scuzi eșecul moral". Iar starea de slăbiciune, dincolo de limitele impuse de realitatea aspră, este dată de acea experiență a întâlnirii omului cu un set de prejudecăți și mituri persistente, de tipul: "I can't survive alone".

Adevărata capodoperă de artă este să depășești limitele impuse de fatalitate. Oamenii îi urmează pe lideri dacă aceștia demonstrează că ambiția cunoașterii imediate a unui efect final servește drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelații.

O astfel de revelație, transpusă într-un rol de forță, poate suna în felul următor: *„I am the only one that place today before yesterday* " sau *„I am the only one that place pain before joy".*

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-capodopera-de-arta.html

Adevărata fericire a unei ființe virtuoase

On Iulie 19, 2016

Du-te unde vrei, dar, totuși, întoarce-te la tine.

Era o împrejurare excepțională, ca într-o enigmă care în loc să se dezlege, se învârtoșează mai tare. De pe urma căreia, cu multă chibzuință, am câștigat cel puțin două puncte de vedere: mai întâi, sensul adevăratei credințe mi-a devenit, dintr-o dată, în mod direct, accesibil. Factorul Beta al împrejurării în care mă aflam, oferindu-mi prilejul de a experimenta o ghicitoare în interiorul unei enigme de mare excepționalitate, se putea asocia spațiului simbolic al memoriei și continuității vieții.

În al doilea rând, expunerea motivelor ce stăteau la baza acestei inițiative de resurecție a unei părți consistente din mine, vizând deprinderea unei cunoașteri implicite, despre care un scriitor ca John Fowles ar fi numit-o *"o împletitură de efecte care nu întârzie să apară"* , conduceau la selectarea variantelor alese de nespusuri care - și acum - așteaptă o lămurire. Acest lucru constituia o bună introducere în estetica unei noi formule literare.

Parcă aș fi fost altcineva, imaginea unui personaj din romanele lui Umberto Eco, care caută o înțelegere a lucrurilor acolo unde nimeni altcineva nu se uită. Întotdeauna omul ancorat în stări profunde de prezență care compun în mod metonimic țesutul intim *della sua parte vivente* , într-o căutare a lui Dumnezeu cu inima, se conduce totodată după imperativul formulat de Heraclit: „să ai capacitatea de a cunoaște ceea ce cârmuiește toate lucrurile prin mijlocirea tuturor lucrurilor".

Leadership: Poți să prezinți imaginea unei lumi aparte prin intermediul inițiativei de a face parte dintr-o creație care poate să îți sugereze elementele necesare pentru a te elibera de puterea și de temerile egoului tău?

Sursa acesta rațională determinată de forțe realiste, înscrisă într-un cerc evolutiv ale cărui unghiuri opuse nu sunt congruente, reușește să-și readucă la normal, într-o manieră discordantă cu cea la care s-ar fi așteptat, nivelul de funcționare. Concomitent cu înălțarea spiritului către Creator. Singurul capitol unde ea nu își poate cuantifica progresul, unde nu se poate manifesta ca tot unitar, este acolo unde nu poate deveni accesibilă.

Imaginea unei lumi aparte determinată de particularitățile unei creații scriitoricești, menită să scoată în evidență funcția imaginativă a unui Ego cuprins de incertitudinea unei schimbări de atitudine și de mentalitate, este creația unui artist care se maturizează frumos, care nu se mai lasă sedus de modele și curente trecătoare. El și-a găsit o viziune, dar deocamdată nu o poate hrăni decât cu sentiment și gând cu gând.

Remarcați, așadar, preocuparea mea febrilă, de o viață, aceea de a-mi lămuri necunoscutele, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, examinându-mi existența în jocul absolut gratuit cu conștiința, *with my own releases, with my own unique sensibilities* , pentru a-mi înțelege trăsăturile esențiale și rolul personalității în viața unui Faust în bătălie cu Mefisto. Ghidându-mă după indicii numai de mine știute, ascunse în zicala "du-te unde vrei, dar, totuși, întoarce-te la tine".

Pentru o perioadă îndelungată, consumând cu nesaț imensele diversiuni ale tuturor negărilor și acceptărilor dominante, în lumina unei selecții multipolare a activelor realității mele, înscrise într-o mișcare sinergică, am simțit tot mai neputincios acea vrajă puternică *of the forbidden Fruit, hidden in the scattered traces of the lost wisdom* . Viața mea era un tablou

reflexiv dotat de psihologie cu o unitate izbitoare de tip: BlackList.

Leadership: Încerci să lansezi modelul tău de lider ca revelație a unei valențe aparte a personalității tale, trăind sub controlul unui Ego care îți cere să faci dovada unei cunoașteri mai presus de înțelegerea ta?

Citeam zilele trecute într-o revistă mai veche caracterizarea pe scurt a figurii celebrului Don Quijote:

"Una din trăsăturile care îl fac fascinant pe eroul lui Cervantes este aceea că, dacă de multe ori este complet întreg la minte, niciodată nu este complet nebun. Chiar și în momentele de sminteală, întotdeauna își păstrează o doză de bun simț și armonie. De aceea, cavalerul rătăcitor, în afară de momentele când e în joc soarta tagmei lui, poate fi considerat un model aflat sub semnul rațiunii, al discuției temeinice și al căutării adevărului."

Un om de acest fel, aflat în ipostaza de căutător-descoperitor, care-și subjugă cititorii prin povestea vieții sale, își măsoară certitudinea asupra chestiunilor subtile cu aceeași exactitate cu care chimistul își măsoară reacțiile. Supus propriei sale cunoașteri despre necunoaștere, în speță unei logici care scapă minții normale, el se apropie de o stare pură de inteligență critică, între bătăile inimii și contracția reprezentărilor sale morale. Dar neștiind când urmează a se împlini clipa în care mugurii filosofiei sale se vor deschide cu toții deodată și se vor transforma în înțelepciune.

Îți poți crea ideea de ființă virtuoasă, prin extinderea cunoașterii de sine la un nivel superior, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, atunci când încerci să-ți lămurești necunoscutele – toate acele moduri de a vedea lucrurile care îți testează limitele. Atunci când îți examinezi existența în jocul absolut gratuit cu conștiința, *with your own releases, with your own unique sensibilities.*

Egoul este cererea realității de a se vedea o alta, prin faptul că ceea ce te definește ca ființă te definește ca un un puzzle de perspective care interpretează realitatea pe alte coordonate.

Iar în această privință, adevărata deplinătate, care se ghidează după ideea că omul este o sursă rațională determinată de forțe realiste, dar totodată o formă ascunsă a ceea ce este în realitate, contribuie la estimarea modului său de a se proiecta în conștiința lumii exterioare de pe poziția unei validări a autenticității sale. A cărei nerespectare atrage nulitatea absolută.

Felul în care îți manifești sensibilitatea, preocuparea febrilă, aceea de a-ți lămuri necunoscutele, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, poate influența asumarea corespunzătoare a identității prin faptul că nu acționezi direct asupra a ceea ce ți se întâmplă, ci acționezi indirect asupra a ceea ce reprezinți pentru viața ta după ce înțelegi felul cum funcționezi.

Voința de a cuceri o conștiința nouă, orientarea spre o satisfacere de sine altruistă, axate pe dinamica aspirațiilor către o logică a firii și a trăsăturilor de caracter prin care oameni diferă unii de alții, este una din verigile nesfârșitului lanț al leadershipului care face trecerea de la un stadiu neevoluat la un stadiu avansat.

Omul care încearcă să-și lanseze modelul de lider ca revelație a unei valențe necunoscute a personalității sale, este omul care dorește să aibă control direct asupra a ceea ce i se întâmplă atunci când pune sub semnul rațiunii esența a ceea ce este. Adică atunci când experimentează stări pe care le-a trăit deja. Și reușește să le atribuie o semnificație aparte.

Leadershipul este lumea închipuită a creatorului, având avantajul de a nu fi o creație personală a lui, ci o creație existentă în sânul unei lumi care se vrea mai mult decât o realitate, se vrea a fi produsul unui Ego contrariat.

Adevărata fericire a unei ființe virtuoase stă în cunoașterea de sine și în imaginea pe care ți-o formezi despre tine. Chiar și atunci când te îndepărtezi de propria ființă, chiar și în momentele de sminteală, vei asculta întotdeauna ecoul acela fantomatic al unei lumi mai profunde care îți dictează ce să faci, ce să crezi, îți inoculează valori și îți arată mereu cum să fii, contribuind activ la realizarea unei vieți de calitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-fericire-a-unei-fiinte-virtuoase.html

Adevărata măsură a leadershipului

On Ianuarie 12, 2013

Învață să fii proactiv în elementele esențiale ale vieții, fără să creezi presiune asupra propriei tale autorități.

În volumul pe care Mihail Sebastian l-a scris despre "Corespondența lui Proust", găsim aceste rânduri tulburătoare: *"Aproape toate scrisorile lui Proust, chiar și cele din tinerețe, sunt scrise sub iminența sfârșitului. Gândul morții e mereu prezent în scrisori. Dacă primește o invitație, sau propune o întâlnire, sau fixează un termen, Proust e obligat să adauge clauza pentru el actuală, mereu plauzibilă, a morții care poate revoca totul."*

Moartea poate veni oricând, pentru oamenii triști și bătuți de greutățile vieții, spunea Mihail Sebastian despre scriitorul pe care năprasnica boala de astm îl ținea de ani de zile într-o cameră fumegândă, cu pereții de plută.

Neîmpăcat cu moartea lui Proust, nemângâiat, înduioșat de acest tragic destin, nu îi este dat lui Mihail Sebastian nici norocul modest de a-și presimți propria moarte, de a se pregăti pentru ea, de a se revolta, de a scrie un singur rând în lumina rece a apropierii ei. *

Leadership: Ești în stare să-ți păstrezi măreția de a fi împăcat cu cine ești și ce ești în punctul cel mai plăpând al vieții, încât să-ți creezi o identitate apropiată de traiectoria unui destin revelat doar printr-o antiteză?

În ce varietate de situații se stârnește în tine refuzul, dezaprobarea? Cazi uneori într-o stare de înrăire tot mai surescitată, sau într-o stare tot mai apăsătoare de sfârșeală? Toată esența vieții tale se distanțează de moralitate? Ești un sistem care poate să întrețină focul cel mai cumplit, sau un sistem care nu este capabil de nicio reacție impulsivă?

Un om azvârlit în mijlocul tumulturilor vieții este, în realitate, un navigator care înoată în derivă cu capul în jos, până ce ajunge să se scufunde în propriile îndoieli. Faze agitate de incoerență în gândire, proprii involuției sale. Un astfel de om ajunge să-și răsfrângă ultimele forțe nu doar asupra existenței sale, ci și asupra celorlalte persoane din jur, cauzând o ruptură între ei care uneori nu poate fi reparată.

Această înaintare haotică care creează o anumită presiune asupra omului, are loc în momentul de cumpănă când negativismul își pune amprenta asupra personalității și evoluției sale, producându-se o puternică destabilizare, sub cele mai diferite forme. Devine un chin să împartă cu alții experiențe cât mai variate. Iar îngrămădirea componentelor definitorii într-un spațiu mic de exploatare, în care nu este posibil un control absolut asupra identității sale reale, atrage după sine în mod ferm o diminuare a propriilor valori.

Poetul român, Mihail Eminescu își imaginează toată suflarea vieții în controversa spirituală a omului ca pe un fel de antiteză: *"Vreme trece, vreme vine, Toate-s vechi și nouă-s toate."* Prin aceasta, înțelegem caracterul omului care este strâns legat de diferența dintre tu cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, dar la nivel de motivație, emoții, performanță, destin, asociate cu sensibilitatea și cu slăbiciunea de a te lăsa pradă îndoielii, disperării, pornirilor instinctuale.

Leadership: Viziunea pe care ți-o formezi asupra vieții te ajută să înțelegi mai bine dimensiunea conștiinței a ceea ce experimentezi ca pe o atitudine practică în fața unei

ființe marcată de o dualitate ireconciliabilă?

"Astăzi am înțeles că a acționa, a iubi și a suferi înseamnă, într-adevăr, a trăi în măsura în care ești permeabil și-ți accepți destinul ca reflex al unui curcubeu de bucurii și de pasiuni", spunea la un moment dat Camus în "Caietele" sale.

Asta înseamnă să intri într-o zonă neagră, de neliniște, și să rămâi acolo restricționat fără a avea o viziune pozitivă asupra vieții și asupra propriei tale identități. Este momentul când atingi limita propriei neputințe de a te ridica deasupra situațiilor de viață bulversante. O sărăcire a propriei tale firi care se perpetuează, crește și devine de necontrolat. Şi nu se va schimba de la sine decât atunci când intervine o terță persoană, în cazul cel mai bun, sau abia atunci când fapta a fost comisă, adică prea târziu.

Nu vei putea niciodată să-ți dezvolți potențialul maxim de leadership dacă nu blochezi infiltrațiile negative, precum deprecierea stimei de sine și a statusului social propriu. Asigurând continuitate evoluției tale, fără să treci cu vederea acea atenționare care intră în vigoare ori de câte ori te apropii de zona interzisă, vei putea să îmbrățișezi toate aspectele multiforme ale realității.

O ființă marcată de o dualitate ireconciliabilă, fiind atinsă de limita propriei neputințe de a se ridica deasupra situațiilor de viață bulversante, își dă ușor acordul de a reprezenta o imagine afectivă în plan comportamental și psihologic, prin faptul că nu produce nicio emoție altuia lipsit de asemenea dispoziții. Reproducerea stărilor afective în satisfacție, evidente în cazul unui deznodământ nefericit, cu mult reproșuri și mustrări de conștiință, se reduce la o simplă amintire a faptului că le-a avut.

Leadership: Faci o săritură în afara destinului tău, fără să știi unde să te întorci după aceea?

Ca stimulent în procesul tău de îmbunătățire a calității de Om, poți utiliza un punct forțe, o trăsătură fundamentală, sau o atare convingere, care să-ți asigure permanența valorii. Aprobarea. Acceptă inevitabilul și încearcă să-l depășești, împacă-te cu tine însuți și profită la maxim de pe urma oricărei situații, aparent disperate, care îți pune la încercare caracterul.

Scriitorul român, Emil Cioran, spunea un lucru care merită citat. *"Nimeni n-a iubit mai mult ca mine această lume și, cu toate acestea, dacă mi-ar fi fost oferită pe tavă, chiar copilaș fi exclamat: "Prea târziu, prea târziu ! " Ce aveți, ce s-a întâmplat ? - N-am nimic, n-am nimic, am făcut o săritură în afara destinului meu, și nu mai știu acum spre ce să mă întorc, spre ce să fug..."*

Dacă abordezi continuu noi zone în afara ariei tale de "a fi", aproape sigur te vei îndepărta de leadershipul de calitate. Asta înseamnă să faci o săritură în afara perimetrului de siguranță, în care trăirile și gândurile pozitive sunt ocrotite și garantate. Te vei pierde într-o zonă fără o acoperire puternică. Şi astfel toată esența vieții tale se va distanța de bogăția morală, riscând să fii învins de neprevăzut și să deveni vulnerabil. Nesiguranța, teama, vulnerabilitatea, împletite formal, vor da naștere unei structuri aparent funcționale, dar fragilă și instabilă.

Traiectoria "joasă" a unui destin frânt are ca punct de sugestivitate măcinarea unui Ego aflat mereu la limitele existențiale dintre ființare și neant, într-un delir al suferinței susținut cu pregnanță de luciditatea unui angajament neasumat.

Adevărata măsură a leadershipului este puterea de a te rupe de acel "Prea târziu, prea târziu" în difuzia unei culturi a diversității și a manipulării, în care fiecare existență are

valoare neînsemnată, condiționată de satisfacerea nevoilor materiale, încât "săritura" pe care o faci în afara destinului tău să nu fie prea dură atunci când te vezi brusc "cu sacii în căruță".

De la sfârșeală la seninătate este un pas mic pe care conștiința îl percepe la nivel de credință, transcendență, autosugestie, transformare personală, inițiativă, la nivel de mentalitate colectivă sau la nivel de control și informație.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Adevărata Superioritate

On Mai 08, 2016

Schimbă-ți percepția asupra propriei ființe, în funcție de poziția sau unghiul din care privești fiecare din experiențele care te-au făcut să fii ceea ce ești.

Mă închideam în tăcere, în secretul unei chemări spre îndeletniciri mai înalte. Acest straniu fenomen nu se putea explica decât prin farmecul pe care îl reprezenta atingerea unui nivel mai ridicat de spiritualitate, în fața unei așa zise înclinații spre o nouă viziune a identității care, pentru a se declanșa, avea nevoie de împrejurări exterioare de "bun augur".

Ceva mă înstrăina de restul lumii, acea acută senzație a descoperirilor multiple, funcția stimulatoare a unor revelații redimensionate care puteau mai târziu să inducă o trăire mistică, densă ca norii care umbresc soarele, făcând din mine etalonul unui sistem de referință inerțial, un "outsider" al societății actuale. Cu toate că dădusem la iveală tot ce era mai bun din mine, prin felul cum gândeam, prin felul cum gândirea își exprima atât de izbitor forța nemasurată determinând proiecțiile unui suprauniviers, nu reușeam totuși să definesc ceea ce era adevăr și ceea ce era eroare.

Uneori mi se părea că visez. Nimic nu mă atrăgea mai mult decât energia explozivă a unei experiențe de viață asociată unei dimensiuni particulare - a profunzimii izvorâte dintr-un act de contemplație, înlocuind relațiile de transformare a coordonatelor spațio-temporare ale cadrului de întâlnire cu mine însumi, visându-mă că visez, că visul m-a ales pe mine, nu eu pe el.. că nu sunt eu, ci un altul este în mine. Totul părea atât de real într-un atât de larg ireal.

Magicianul încerca să folosească realitatea de dincolo de vizibil, pentru a avea putere asupra lumii din fața lui, încordând până la ultima limită a rațiunii mușchii acelor organe vitale numite: efecte secundare, dar nu fără a se transpune în ipostaza unui om condamnat să trăiască la nesfârșit proiecțiile propriei memorii, sfârșind prin a dialoga cu personaje imaginare.

Magia este calea spre construirea unui personaj din care îți vine greu să crezi că vei scăpa. Intră în lumea lui și convinge-te singur !

Leadership: Accepți să fii stăpân doar la tine acasă, sau ai pretenția ridicolă de a fi și la alții?

Talleyrand, Sfinxul neînțeles, triumful inteligenței și subtilității din umbra lui Bonaparte, n-a urmărit nimic altceva decât pacea pe tot parcursul evenimentelor acelor timpuri, și o aștepta în virtutea următorului ideal: *"Adevărata superioritate înseamnă să fii stăpân la tine acasă și să n-ai niciodată pretenția ridicolă de a fi și la alții."*

Privit ca pe o metaforă, acest *"la tine acasă, și niciodată la alții"* este consecința unei particularități a ființei superioare care a îndrăznit să-și asigure geometria ascunsă a spațiul personal, tipic desenelor onirice ale lui Escher. Din această exprimare se degajă satisfacția abandonării în fața sinelui suprem încărcat cu pace, acea atmosferă sufletească de care simți nevoia să te bucuri și să profiți, acea atitudine de invulnerabilitate într-un cadru care nu contravine legilor lumii exterioare.

Superioritatea este o retragere din ceea ce este previzibil, încununarea într-o stare de

conștiință clară care aduce noul, pacea sfântă, făcând ca adevărul ultim al lumii exterioare să fie adevărul tău. Retragerea nu se produce atâta timp cât omul nu e stăpânit de acea inteligență inexorabilă ce poate exista doar într-un singur punct: culminarea experienței limitării și a diferenței.

Limitarea este o restrângere a zonei în care dorești să „locuiești", un decor în care îți creezi propria poveste, este consecința rămânerii tale în sfera gândurilor și revelațiilor care stau la baza propriei transformări. Te autocreezi prin ceea ce mintea plămădește în background. Te exteriorizezi prin secretele pe care le dezvălui ca pe niște mărturisiri ale propriilor trăiri și experiențe, prin facultatea de a părăsi un rol și a lua locul altuia, fără a-l judeca, nu dincolo de bine și de rău.

Leadership: Forma fenomenologică a lumii exterioare coincide cu esența ta, cu propriul tău conținut, atunci când realitatea pe care o creezi este furnizată sub forma unui "outsider" al propriei tale deveniri?

Experiența magiei, clădită pe temeiul efectelor creării unei entități de sine stătătoare, putând fi înțeleasă ca o unitate de emoții și idei, ca o activitate directă a ceea ce noi numim Minte, Suflet și Voință, constă în a te situa la o distanță suficient de mare față de ceea ce se întâmplă în mintea altora. Această experiență este remarcabilă prin faptul că te ajută să treci peste orice obstacol aflat între tine și ceea ce te poate afecta în realitatea exterioară.

Magia reprezintă mărturisirea unor stranii atașamente față de știința de a obține orice dorești, de a supune orice dominației tale și de a dispune de o voință nelimitată de nimic. Un magician se transforma tot mai mult într-un profesionist atunci când ceea ce se ascunde în spatele aparențelor devine o întoarcere la izvoarele adevăratei credințe în ceva mai înalt decât este el în mod obișnuit.

După cum două elemente eterogene, ca salpetrul și cărbunele, amestecate în anumite proporții dau pulberea din care se poate desprinde o imensă energie explozivă, tot astfel fuziunea dintre cele două experiențe: „limitare" și diferență", funcționând la o anumită frecvență de rezonanță, poate să constituie o rută de exit față de restul lumii. Într-o anumită perioadă de timp, acest lucru conducând la crearea și propulsarea unei alte entități ale ființei spre un nivel mai înalt de percepție a tot ceea ce ea reprezintă.

Percepția asupra propriei ființe depinde de poziția sau "unghiul" din care privești fiecare din cele două experiențe. Un individ poate exista într-un singur punct, într-un anumit moment al timpului, în acel punct în care este coechipierul minții sale, când poate să compare rezultate celor două experiențe, și să devină stăpân pe direcția care reprezintă noul, schimbarea personală totală.

Realitatea pe care o creezi este furnizată sub forma unui "outsider" al propriei tale deveniri atunci când ceea ce simți, trăiești, experimentezi, este exprimat prin intermediul unei mărturisiri care nu dispare cu totul din povestirea pe lumea o citește din pură curiozitate.

Devii altcineva atunci când desăvârșirea științei tale pătrunde în sufletul celorlalți oameni prin intermeiul unei mărturisiri care nu-i surprinde, dar îi face să te invidieze prin indiciile pe care nu au voie să le ignore.

Adevărata Superioritate nu este atinsă decât de ființele care se bucură în libertate de orizontul vast al universului lăuntric. Iar credința în existența unor forțe înalte, oferite de știință, precum și mărturisirea fiecărei taine prin intermediul povestitorului care își deapănă firul amintirilor, se aplică la nivelul maturității de a-ți înțelege unicitatea și potențialul

creator dincolo de aparențe și presupuneri, dincolo de iluzia pe care oamenii o numesc "realitate".

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-superioritate.html

Adevărata valoare a leadershipului

On Octombrie 24, 2010

Înaintează pe calea spre excelență, declanșând întregul instinct al geniului tău și întregul avânt al inimii tale.

Maestrul era un om sclipitor. Nu avea deloc înclinație spre științele exacte și pentru matematici. Erau ca niște limbi străine pe care nu le putea înțelege, oricât de mult s-ar fi străduit să le învețe. Dar cu toate acestea era un învățat, un om care și-a însușit un mod de gândire cu mult diferit de al celorlalți oameni, un mod de gândire în esență generator de noi idei, conexiuni, analogii, comparații, simboluri și interpretări diferite. Era un artist desăvârșit care năzuia necontenit spre perfecțiune. Era un om deosebit care și-a impus propriul talent prin propriile forțe, prin eforturi, prin hotărârea nestrămutată și dăruirea sa exemplară pentru pictură.

Am mers într-o zi să stau de vorbă cu el și să-i admir operele. Își crease un stil inedit de pictură folosindu-se, cu o poetică ingeniozitate, de cele mai importante elemente ale tehnicii în acuarelă. Se vedea cât colo că era înzestrat cu acea imaginație originală în măsură să născocească cele mai intense efecte. Stăteam în picioare lângă el cu modestie, într-o atitudine plină de respect și de înțelegere. Ridicându-și ochii spre mine și încropind un surâs grăbit, maestrul luă cuvântul cu aceeași bună credință cu care îmi vorbise de nenumărate ori despre tablourile sale:

- Nicu, cel mai bine tainele semenilor le prind artiștii, dar uneori nici ei nu sunt conștienți de asta. Un pictor, un portretist, pune pe pânză la lumina zilei toate ascunzișurile sufletului uman. El dă glas realității prin intermediul operei sale.

Leadership: Dezvăluirile tale îndeplinesc condiția esențială a creației intelectuale și artistice?

Un lider adevărat își expune viziunea în tot ceea ce înseamnă "abordarea complexă a activității de creație", insuflând avizaților în domeniu puternice sentimente de apartenență și coeziune la un ideal care își măsoară dimensiunea prin însăși forța evidenței.

Emisiile de cerințe și virtuți, relativ extinse, pe care idealul le generează, sunt influențate de nuanțele de adâncime ale ființei care receptează realitatea din jur, în mod obiectiv, dominând toate semnificațiile de drept și de fapt. Bine preciza cineva pe web: *"Utilizarea unei opere care conține un portret necesită consimțământul persoanei reprezentate în acest portret."*

Un argument care stă în favoarea acestei ipoteze, îndreptându-ne atenția către dorința de individualizare a creatorului, dar mai ales către o garanție a gustului pentru sensibilitate, este răbdarea de a descoperi frumosul care se zbate între receptare și interpretare.

Leadershipul este apanajul unei intelectualități, deseori rebele, care schimbă realitatea, experimentând tot ce este mai nou și mai interesant; a unei intelectualități care analizează dimprejurul cu obiectivitate și alege tot ceea ce ar conduce la conturarea unei viziuni dinamice și constructive.

Adevărul, pe care dezvăluirile creației îl scot la iveală, este faptul că producția culturală și intelectuală îl supune pe creator la o presiune continuă, pentru a livra noi sensuri de exprimare cu valoare de exemplu. Este un adevăr care liniștește prin profunzimea pe care o

demonstrează procesul gândirii care conduce recunoașterea valorilor definitorii, dar în același timp sufocă printr-o apropiere mai mult decât necesară de un pattern alternant de creșteri și scăderi ale dispoziției de înțelegere a sinelui.

Leadership: Poți să dai dovadă o inepuizabilă forță de sugestie, actualizându-ți imaginea implicării tale concrete în dinamica unui parcurs artistic marcat de o rară coerență ideatică?

Prin intermediul "operei" sale, pe care are dreptul s-o retușeze și s-o desăvârșească, în voie, în vederea apropierii de perfecțiune, liderul își exprimă realitatea, tot așa cum marii pictori își exprimă conștient sau inconștient întregul lor univers prin capodoperele pe care le creează.

Opera liderului însumează acele senzații, percepții, noțiuni, judecăți și raționamente legate de realitatea percepută, care îl ajută să se manifeste și să se exprime. Un lider nu poate să-și transforme viziunea în realitate dacă nu-și declanșează întregul instinct al geniului său și întregului avânt al inimii sale.

Foarte sigur pe sine, pătruns de sentimentul unei demnități și unei valori cu totul personale, el își conduce strategiile și își călăuzește "creația" în concordanță cu valorile în care crede, astfel încât ea să capete o însemnătate cat mai mare.

Leadership: Ești în stare să-ți extinzi granițele influenței, creând valoare din analiza fundamentelor cu care îți argumentezi schimbarea conceptului de "receptare a operei" cu care te simți solidar?

Cu șase sute de ani în urmă, în epoca în care arta se afla la mare cinste, mulți duci, regi și papi au fost gata să-și vândă coroana, sceptrul ori tiara numai ca să poată achiziționa unul din acele minunate giuvaeruri sau opere de artă ce ieșeau din mâinile meșterilor.

Un lider nu se poate impune în relațiile cu oamenii dacă "opera" căreia i-a dat viață nu este dorită de nimeni. În acest caz el nu se poate numi un adevărat "meșter" în ale leadershipului.

Receptarea operei certifică un sens, și nu numai sensul operei, ci și sensul artei în general, sensul progresului ei. Așadar, conceptul de "receptare a operei" fixează corespondențele dintre sensul care permite circulația recunoașterii tale, prin trăiri ale experienței de viață materializate în linii, forme și culori, și expresia de uimire și încântare pe care o are privitorul atunci când îți evaluează lucrarea la terminarea ei.

Un lider adevărat își simte misiunea, chemarea nevăzută, pentru că ele singurele forțe cărora le dă întotdeauna ascultare. Asta e firea și destinul său, Dar nu privește cu ușurință datoria sa față de ascunzișurile artei. Conștient că adevărata lui valoare este apreciată după abilitățile sale, el își pune toate forțele în scopul creării unei opere desăvârșite care să capteze în totalitate atenția oamenilor și care să nu-și piardă niciodată magia.

Odată, un critic l-a întrebat pe marele pictor român, Nicolae Grigorescu în ce constă secretul artei sale. El i-a răspuns: *"Niciun secret, dragă domnule ! Privesc lucrul cu ochii mei și caut să-l fac așa cum îl văd ! "*

Ca lider trebuie să întreprinzi o călătorie plină de satisfacții: călătoria spre adevărata ta valoare. Privește-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ți potențialul după propriile tale convingeri, criterii și idei. Caută să fii așa cum te vezi. Dă glas realității prin intermediul a

ceea ce ești, a ceea ce gândești, a ceea ce simți și a ceea ce-ți dorești. Te-ai convins că totul se bazează pe leadership?

Să fii un rezultat al creației artistice înseamnă să experimentezi o stare de acceptare exterioară prin interiorizarea echilibrului, armoniei, coerenței presupuse de "frumosul" pe care îl dezvăluie arta ta.

Concluzie: Leadershipul poate fi o capodoperă sau doar o activitate stearpă. Poate fi o sumă de activități benefice tuturor, sau poate consta doar într-o sumă de acțiuni care să nu fie în beneficiul nimănui. Liderul, la rândul lui, poate fi un veritabil artist sau un cabotin, un individ care nu are nimic în comun cu arta conducerii. Depinde de noi toți să găsim mijloacele de a recunoaște un lider adevărat și să-l urmăm sau să demascăm și să înlăturăm "non-liderul".

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-valoare-a-leadershipului.html

Adevărul de dincolo de magie (II)

On Ianuarie 26, 2015

Asigură un mediu al schimbării care salută excepționalitatea, transformându-te într-un programator al unui nou conținut de sine.

Era un soi de convenție a unei funcționări ce admitea o singură variabilă: redimensionarea realității, sub acțiunea unor forțe de înaintare ce făceau posibilă teleportarea în timp și spațiu. Prin magie. Trecerea aceasta de la o unitate mai deplină, la o unitate profundă, părea înfășurată de spiralele unei lumi ce lăsa în urmă nimicul și alte ceruri. Astfel, exista posibilitatea de a detecta prezența lui Dumnezeu peste tot și nicăieri, asumată printr-un înțeles care acoperea intervalul cuprins între rațiune și imaginație.

Dintr-o clipă în alta, mi se părea că mă aflu într-un loc diferit, că uit unde mă aflu și ce se întâmplă în jur. Negreșit, eram țintuit în mijlocul unor determinări situate valoric în limitele unor legi de impact, exprimate prin ecuațiile unor clauze neevidente. Nu-i de mirare că nu mai aveam niciun control asupra situației. În ultimă instanță, probabil că n-aș greși dacă aș spune că îmi scăpa totul. Cu toate acestea, am mers înainte încercând să-i dau de capăt acestei șarade apropiate de zona science-fiction, cufundându-mă orbește în ireal.

„Prințul, abia reîntors din împărăția vecină, se uită drept în ochii tatălui său și-l întrebă:

- Tată, e adevărat că nu ești împărat, ci doar un magician? Trebuie să cunosc adevărul, adevărul de dincolo de magie. Altfel am să mă omor.

- Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul. Şi prin farmecele sale chemă moartea să vină. Moartea apăru în ușă și îi făcu semn prințului să vină cu ea. Prințul se înfioră. Își aminti de insulele frumoase, frumoase dar ireale și de prințesele ireale, ireale dar frumoase.

- Prea bine, zise. Voi putea îndura totul.

- Vezi, fiule, zise împăratul, acum ești și tu magician."

Leadership: Încerci să controlezi un mediu de tip „Open World" prin valorificarea unei experiențe distribuite într-un soi de colaj al concretului și abstractului?

Leadershipul este un factor extrem de important în fertilitatea unui teren nou de gândire, dar el are nevoie de aprobare din partea sinelui ca să se contureze. Mai ales din partea acelui sine care există dincolo de percepția directă, dincolo de filtrele realității obiective (care nu este atât de cuprinzătoare ca realitatea subiectivă).

Atunci când aprobi existența unei realități a cărui orizont de aplicabilitate nu se vede prea devreme, înseamnă că recunoști o altă variantă a cunoașterii care interferează cu „materia magică" a sinelui.

Open Word, ca și condiție a propriei transformări în marea ecuație a pretenției de a fi altcineva, evidențiază originalitatea pe care ți-o asumi prin constituirea unei noi identități care poate să-ți confere o anumită împlinire, pendulând între ceea ce ești capabil să înfrunți

și ceea ce ești capabil să posezi. Iar o mască pe care ți-o pui deasupra nesiguranțelor tale, de frica de a nu fi vulnerabil, este începutul unei tentative de a evada dintr-un univers obscur (obiceiuri lumești, disperate, obsedate de nereușită).

Dacă vrei ca leadershipul să reflecte și să pună în valoare o cunoaștere a cărei extindere să ducă la crearea unei noi realități, detașează-te de condiția imediată de prizonier al concretului și transformă-te într-un programator al unui nou conținut de sine. Care se poate realiza prin proiectarea în viitor a unei alte imagini a puterii, ca un magician de ordin superior capabil să furnizeze noi perspective lumii, prezentate ca un fel de " *Mission impossible* ".

Zilele trecute, Eric Schmidt, președintele executiv al Google, a declarat că internetul va dispărea în forma pe care oamenii o cunosc în prezent. Așadar noua realitate, căreia îi corespunde un alt orizont de așteptare, se construiește dintr-un alt soi de experiență - una bazată pe minuni, pe magie, pe suspendarea unor legi unanim acceptate, ca o redirecționare a înțelesului acordat obișnuitului. Rămâi în joc?

Leadership: Mintea ta își îndreaptă privirea spre tot ce e mai „sfânt" dincolo de confruntarea dintre lumea aceasta și lumea cealaltă?

Există costuri ascunse pentru orice fel de experiențe distribuite într-un soi de colaj al concretului și abstractului, dar ele ajută la promovarea imaginii puterii tale nebănuite. Leadershipul cel mai înalt se materializează prin puterea de a te manifesta ca un descoperitor de taine, prin puterea de a înlocui certitudinile prezentului. Prin puterea de a te situa deasupra acelui nivel mediu de gândire acceptat de marea majoritate. Prin puterea de a te situa deasupra unei realități ale cărei imperfecțiuni se estompează în acea perspectivă a obișnuitului, care nu poate da nicidecum măsura unei inteligențe creatoare originale.

Parafrazându-l pe istoricul olandez, Johan Huizinga, aș spune că mintea liderului-creator nu se poate desprinde din cercul magic al jocului puterii, ea își îndreaptă privirea spre tot ce e mai sfânt. Adică spre tot ceea ce este mai secret, mai acoperit cu subînțelesuri și asocieri care scapă oricărei logici, oricărei încadrări în real, căutând un ascunziș definitiv care poate apărea mai târziu în viața celorlalți oameni drept verosimil. Ca o consecință a condiției de convergență spre înalt, spre sursa supremă a „iluminării".

Dacă este adevărat ce spunea cineva, că abstractul și concretul se contopesc logic într-un univers ilogic - mintea noastră, atunci experiențele obținute prin cufundarea în ireal pot reda imaginea unei noi lumi vecine cu confuzia, plină de mister, dar în același timp plină de atracții.

Un conținut nou de sine are ca și corespondent imaginea unei personalități aflată între ceea ce se definește ca "imperativ imediat al acceptabilului" și ceea ce se naște din adâncirea ta în niște adevăruri irefutabile considerate ca fiind "sfinte" într-o realitate care se schimbă tot timpul.

Adevărul de dincolo de magie scoate în evidență acea putere a gândirii sprijinită de un soi de colaj al concretului și abstractului, prin care se clădește o nouă realitate adaptată incredibil pe pelicula leadershipului, printr-o încununare a cunoașterii imaginative, întemeiate pe o viziune misterioasă care atribuie incertitudine oricărei clase de convingeri.

*** Notă:** John Fowles, *Magicianul* , Editura Polirom, 2002.

Adevărul de dincolo de magie (III)

On Ianuarie 28, 2015

Realizează o expansiune a sensului realității către ceva mai vast, prin împletirea informațiilor de care poți fi conștient numai printr-o reconciliere a contradicțiilor propriei gândiri și identități.

Nu aveam niciun plan în minte, nicio idee despre ce urma să fac în tot acest pătrat mișcător, în al cărui centru, întunecos ca mormântul și tulburător ca somnul din care te trezești mai greu, se împleticeau însingurate toate fluxurile de reprezentări ale irealului. Absorbit de gânduri de nimeni știute, amplificate sub frânturile de glasuri ale nevăzutului, în dezordinea pagubelor suferite de conștiință, nu-mi dădeam seama că, involuntar, uitasem de mine însumi.

Ochii mei nu aveau puterea de a se deschide. Mă simțeam înstrăinat de propria mea natură, de parcă aș fi fost prins într-o vrajă pe care nimeni din lume nu o putea desface. Nesimțitor, rămâneam indiferent față de tot ceea ce se petrecea în jurul meu, destabilizat fiind de un gen de autoritate cu sensuri complicate, enigmatice și cuprinzătoare.

Unii metafizicieni numesc acest fenomen „rătăcirea frânturilor de adevăr în ceața presupunerilor false", o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să rămâi nesincer și inautentic. Un personaj al lui Frank Herbert încerca să găsească explicația pentru realitatea și prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile se prefac în visuri. În cazul meu, el ar fi trebuit mai întâi să elimine confuziile din jurul trăirilor care intersectau axa lumii reale într-un cadru în care predomina alteritatea.

„În timp ce prințul căuta o barcă pe mal, un bărbat îmbrăcat în haine de seară, cu mânecile suflecate, se apropie de el. Prințul, uimit de noua realitate care i se dezvăluise, îl întrebă:

- Insulele de acolo sunt adevărate? Şi făpturile acelea stranii și tulburătoare? Dacă da, atunci trebuie să existe și un Dumnezeu.

- Eu sunt Dumnezeu, răspunse omul în haine de seară, înclinându-se ușor.

- Nu-i adevărat. Data trecută m-ai păcălit, dar nu se va mai întâmpla. Acum știu că nimic din această împărăție nu este real. Iar tu nu ești decât un magician.

- Nu eu te păcălesc. Şi în împărăția tatălui tău există multe insule și multe prințese frumoase, dar tatăl tău te ține sub vraja lui și nu le poți vedea."

Leadership: Valoarea superiorității tale se datorează unei experiențe care poate fi realizată și apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume relativă?

Modul în care te gândești la ceea ce nu ești, sub forma unui experiment de redare a unei structuri diferite de gândire care să stea la baza transformării tale, poate deveni o călăuză a ascensiunii spre noi forme de putere. Dar această ascensiune, care își are debutul în acceptarea unei alte atitudini mentale și emoționale, limitează experiența interioară prin densitatea întrebărilor și răspunsurilor care nu reușesc să îți clarifice nivelul de luciditate spre care tinzi.

Cineva scria pe o pagină web: „ *Viața noastră psihică conștientă este în mare parte o iluzie, o împletire de informații de care nu suntem conștienți că le-am înregistrat.* "

O expansiune a sensului realității către ceva mai vast, prin împletirea informațiilor de care poți fi conștient numai printr-o reconciliere a contradicțiilor propriei gândiri și identități, cu riscul de a cădea în îndelungi reverii, este o abordare inedită a cunoașterii de sine - prin intermediul inițierii într-un grad superior de autonomie.

Autonomia pe care ți-o conferă fapta de a fi diferit într-un context de tipul "realitate augmentată", ce corespunde combinărilor de reprezentări ale lumii din afară Eului, are ca obiect obligația asumată de a te subordona unor legi superioare Ţie? Aceste legi provin din interiorizarea trebuințelor celorlalți, sau din descoperiri accidentale care te determină să-ți schimbi viziunea asupra a ceea ce este posibil a fi înfăptuit?

Leadership: Trebuie să-ți asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer și fals?

Pentru a trasa un nou curs leadershipului care să te ajute să stăpânești noi forme de devenire, trebuie să-ți asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer și fals. Această falsitate este o modalitate pretențioasă de a te verifica sub o altă formă, de a-ți gestiona identitatea sub o nouă lumină.

Altfel spus, este un soi de experiență care poate fi realizată și apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume magică, relativă - o lume dizolvată într-o lume nouă, care încă nu a prins formă. O nebunie care ascunde o mare înțelepciune, alte orizonturi, devenind sursa unei filosofii care-și asumă relativitatea, care refuză înțepenirea într-o anumită apreciere a fenomenelor sau proceselor cercetate.

Leadershipul cel mai autentic se regăsește în arta de a cădea și de a te redefini sub puterea unei vrăji, luând drept fir călăuzitor ideea de provocare a minunilor, deci învestirea ta cu puternice trăsături de alteritate, o experiență pozitivă a identificării opțiunilor de transformare personală. Şi de a te trezi la adevărata realitate preschimbat într-un cu totul alt om, într-un izvor de învățături, de înțelepciune și adevăruri adânci - din care ceilalți oameni să se inspire.

Vraja pe care trebuie să o faci ca să-i inspiri pe oamenii din jurul tău este să încerci să găsești explicația pentru realitatea și prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile lor se prefac în visuri.

Adevărul de dincolo de magie ține mai degrabă de înțelegerea fenomenologică - indică saltul pe care îl faci într-o lume relativă care îți poate conferi certitudinea unei noi înțelegeri de sine.

Puterea de preschimbare, care preexistă propriilor manifestări, și pe care nimeni nu ți-o poate conferi, este o mare tentație dacă aspiri la atingerea superiorității. Ea cântărește totul din mai multe puncte de vedere. Este o formă de adaptare la un nou context de autorealizare, o formă de raportare la niște factori considerați variabili, a căror valoare se modifică substanțial printr-un proces introspectiv pe parcursul trecerii de la un tip de gândire la altul.

*** Notă:** John Fowles, *Magicianul* , Editura Polirom, 2002.

Adevărul de dincolo de magie (I)

On Ianuarie 24, 2015

Încearcă să-ți fundamentezi propriile teorii științifice ce pot da credibilitate unei noi linii de gândire, interacționând cu acele „necunoscute" create în jurul unor experiențe personalizate.

Sub imboldul unei inspirații puternice, încercam să plonjez într-un necunoscut care exista doar prin acțiunea unor forțe de tip impuls. Invizibile circuite de identificare a adevărurilor nerostite în fluxul vieții, pe care înțelepciunea veacului acestuia nu putea să le împlinească. Neînduplecat, căutând ascunsuri ce nu se puteau împlini ușor, mistere rămase nedescoperite de mintea omenească, aterizam permanent într-un loc în care nici nu visam. Mă trezeam într-un teritoriu plin de farmec și de lucruri uimitoare, înconjurat de tot ceea ce mă făcea să cred că acolo era paradisul, lăcașul lui Dumnezeu.

Cred că mă aflam într-un soi de derivă experimentală, ca într-o călătorie inițiatică într-un *outside* care făcea posibilă schimbarea identității, încercând să-mi fundamentez propriile teorii științifice ce puteau da credibilitate unei noi linii de gândire. Intenționam să umplu golul acesta de neînțeles care se mărea la nesfârșit înăuntrul meu, în raport cu un exterior care scăpa oricărei înțelegeri.

Deliberat, mă pierdeam într-un labirint al jocurilor psihologice, cu roluri provocatoare și improvizații de situații ambigue. Într-o frenezie de senzații și dependențe de putere. Ca și când aș fi intrat într-un circuit integrator de impulsuri de identificare a unor entități de natură specială, pe care nu le credeam cu putință.

Leadership: Îți accepți statutul de a fi superior în ecuația propriei ființe, dand crezare unor lucruri pe care nu le credeai posibile?

Scriitorul englez, John Fowles, povestea că a fost odată un prinț care credea în toate lucrurile în afară de trei. Nu credea în prințese, nu credea în insule, nu credea în Dumnezeu. Împăratul, tatăl său, îi spusese că toate acestea nu există. Şi cum în împărăția tatălui său nu existau nici prințese, nici insule și nici vreun semn al existenței lui Dumnezeu, tânărul prinț îi dădu crezare.

Dar într-o zi prințul fugi din palat și ajunse în împărăția vecină. Aici, spre uimirea sa, văzu nenumărate insule în largul coastelor. Şi pe aceste insule niște făpturi stranii de o frumusețe răpitoare. Iar în timp ce se plimba pe malul uneia dintre insule, îl întâlni pe Dumnezeu.

A fi superior în ecuația propriei ființe înseamnă să manifești tendința de a te retrage dintr-un joc pe care nu l-ai inventat tu, dar la care ai luat parte prin faptul că aparții aceleiași linii de dependență față pe care practicarea lui.

Leadership: Poți să utilizezi linia de putere pe care operează fluxul de cunoaștere multi-direcțional, extrăgând noi constante de "inedit" din experiențe mai vaste?

Un scriitor profund își începea monologul: *„Ştiința este o haină pe care n-o găsim în magazine, ci în tainele a ceea ce ne înconjoară."* Ei bine, aceasta este o știință mai presus de celelalte științe, pe care o poți integra în unitatea superioară a unei viziuni care nu a mai fost abordată – și care face cinste leadershipului.

Poți să deschizi orizontul unei cunoașteri pe care să o poți integra într-un tot unitar? O cunoaștere care se particularizează printr-o abordare a interpretărilor a tot ceea ce te înconjoară - în lucrurile mici, în adevărurile nespuse, în simbolurile realului care ar putea fi imaginat ascuns sau explicit, într-un mediu în care te poți manifesta drept un artist al personalizărilor, în motivele pe care ți le pui singur în față, în rolurile diferite pe care le îndeplinești în relațiile cu ceilalți?

Cunoașterea cea mai profundă se naște din plăsmuiri ale minții, pline de semnificații, în relație cu lumea și cu realitatea pe care o recreezi printr-o autonomie a puterii de transformare identitară. Ea reprezintă o sursă importantă de informații, o modalitate prin care se atinge o realitate plină de miez, dar mai ales o abordare a propriei identități prin interacționarea cu anumite „necunoscute" exterioare care deseori nu se percep în mod direct.

Iar această cunoaștere, integrată într-un model de evoluție care poate schimba conștiința, dând un nou sens vieții, este rezultatul sondărilor interioare în cadrul unei varietăți de experiențe. Este rezultatul unei succesiuni de lecții care trebuiesc trăite într-un alt chip și în impulsurile altor coordonate pentru a putea fi înțelese și așezate într-o ordine care să creeze o continuitate identității tale, cu riscul de a te rătăci sau de a te dezamăgi. Aceasta este cunoașterea care fundamentează evoluția unui model de autoritate bazată pe noi abordări, de pe poziții mult mai echidistante și pluraliste, care dau leadershipului o notă de magie.

Leadershipul tău se poate reflecta ca autoritate îndrumătoare în înțelesul pe care îl dai experiențelor de interacțiune cu tot ceea ce te înconjoară?

Leadershipul devine o formă de cunoaștere evoluată în măsura în care îți asumi o experiență mai vastă de viață și de creație, mai provocatoare, care abia ulterior se răsfrânge asupra sferei de business. Comportându-se asemenea unei lumini care îndepărtează tot ceea ce este întuneric, leadershipul se poate reflecta ca autoritate îndrumătoare în înțelesul pe care îl dai experiențelor de interacțiune cu tot ceea ce te înconjoară.

Iar când această autoritate se înfățișează sub forma unor construcții independente de judecată, sub o formă neașteptată de dominare a unui „ *încă nu este evident* ", abia atunci vei fi plasat într-o poziție de superioritate.

Adevărul de dincolo de magie scoate în evidență acea cunoaștere întemeiată pe experiențe personalizate, ce au rolul de a te deconecta de la un real stabilit prin mai multe distincții familiare între adevărat și fals, formându-te ca un maestru al creării contextelor de auto-depășire sau de influențare.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-dincolo-de-magie.html

Adevărul de sub scutul confesiunii

On Mai 17, 2012

Observă-te și judecă-te singur de la distanța celui care a înțeles în bună măsură limitele firești ale leadershipului.

Filmul *"Meet Joe Black (1998)"* . Susan se afla în fața tatălui ei, marele om de afaceri Bill Parrish, mare și prin faptul că o iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Îi mărturisi cu înflăcărarea omului care a câștigat marea luptă cu prezentul, și a cărui viitor rezonează perfect cu gândurile sale:

- Dragoste, pasiune, obsesie... Toate acele lucruri pe care tu mi-ai zis să le aștept. Ei bine, au devenit realitate. M-am îndrăgostit de Joe, așa cum s-a întâmplat cu tine și cu mama. Îl iubesc !

Simțurile, sufletul, toate aceste elemente constitutive ale ființei cu adevărat supusă forțelor implacabile ale dragostei, conferindu-i stabilitate, dezmorțindu-i acel imbold lăuntric care o înălța în toate privințele, trezindu-i voința, sunt dintr-o dată tulburate. Căci, surprinzător, tatăl ei, șocat de confesiunea ce i-a fost împărtășită, lansează puternicul val al mâniei, îl împinge mai departe până ce acest val mătură ceea ce mai rămăsese și mai stăruia ca reziduu din trecutul lor. Ca și cum legătura dintre ei doi s-ar fi rupt, Bill ridică tonul, pentru prima oară atât de brutal:

- Nu-mi pasă dacă îl iubești ! Îți spun...Joe nu e bun pentru tine !

Privindu-l cu ochii plini de tristețe, ca un om neputincios ce și-a pierdut într-o clipă sensul vieții, simțindu-și gâtuite, sufocate toate acele emoții care dau frumusețe vieții, care ispitesc inima omului, înfierbântându-i sângele și făcându-l să clocotească în întreaga ființă, Susan se vede nevoită să încheie conversația:

- Desigur, tată. Îmi pare rău.

Inima ei, răvășită, dezgolită de orice extaz, cuprindea fără îndoială cuvintele pe care, odată, Marchiza de Brinvilliers i le-a adresat singurului ei prieten, cu puțin timp înainte de a urca pe eșafod: *„ Ești tu stăpânul tuturor sentimentelor mele până în momentul morții mele?* "

Leadership: Cauți să experimentezi o transformare de tipul "Revino la natura ta adevărată" insistând pe adevărul ce se ascunde în spatele constrângerilor de utilizare a ceea ce este mai presus de tine?

A nu fi eficient în acea zonă preponderent umană care îți dezvoltă leadershipul presupune a nu găsi modalitățile cele mai eficiente de manifestare a empatiei, a ignora toate acele idealuri, simțăminte, valori, convingeri care nu corespund cu realitatea ta, cu normele propriului tău Eu. Toate acestea constituie un indiciu infailibil cu privire la forma și stilul tău de a relaționa, si, totodată, semnul că te îndepărtezi de calea spre performanță; ele evidențiază calea cea mai ușoară de a-ți deprecia valoarea.

Puterea unui lider rezidă din capacitatea de a păstra simultan în minte și în suflet cele două elemente opuse, dar egale ca forță: dragostea și ura, înțelegerea și neînțelegerea lumii exterioare. Ea vine din interior, din percepția proprie asupra elementelor de bază care

alimentează o existență bazată pe constrângerile unei lumi unde nu dețin întregul control și nu pot spune Nu la orice.

Liderul care tinde spre perfecțiune prin calitățile sale deosebite, prin puterea lui de a sprijini dezvoltarea și consolidarea relațiilor umane, are încorporat în structura sa mecanismul de analiză al propriilor sale valori, pasiunile, convingerile, căruia își subordonează propria existență. El deține pârghia dură și sensibilă a dezvoltării ființei umane cu ajutorul căreia poate învinge cele mai dificile crize de personalitate. Şi datorită căreia poate liniști, înlătura manifestările negative, instabile, necaracteristice ale propriului său Eu.

Mai presus de ceea ce te reprezintă ca o versiune grandioasă a sinelui tău trebuie să fie generozitatea de a-ți dărui încrederea în aspirațiile și visurile celor dispuși să experimenteze o călătorie pentru suflet responsabilă de creșterea sensibilității față de valorile vieții.

Leadership: Ești pregătit să experimentezi o întâlnire cu tine din perspectiva abandonării pretenției de a ști totul în mod direct și de a controla totul?

A respinge orice cerere, orice formă, orice încercare a oamenilor de se apropia de tine. A nu fi receptiv la felul lor de a fi, a nu fi perceput drept confident, primitor și deschis la propunerea lor de dialog, înseamnă a respinge o parte din tine însuti. Înseamnă a respinge orice parte din creația căreia i-ai dat naștere, acel leadership înzestrat cu cele mai alese calități morale și emoționale.

Iar a respinge acea parte din tine însuți care îți asigură un aport ridicat de "nutrienți" sănătoși, ce combat orice îndepărtare de la principiile și valorile care te definesc, nu înseamnă altceva decât scufundarea ta în adâncul oceanului și rămânerea bruscă fără oxigen.

Să ieși la suprafață și să inhalezi aer proaspăt, aerul cald al reînnoirii propriului Eu. Să-ți schimbi toată garderoba empatică – și s-o alegi pe cea care te avantajează cel mai mult, aceea care conține foarte multă înțelegere, respect reciproc, multă căldură sufletească, acea garderobă care să satisfacă până și cele mai riguroase pretenții. Asta denotă că ești un om deosebit pe care ceilalți se pot baza oricând.

Leadership: Ești dispus să renunți la propria ta dreptate și să începi să te îndrepți spre orizontul unei înțelegeri primare atunci când vrei să știi totul despre ceilalți?

Dar Susan, femeia teribil de îndrăgostită, subordonată unui puternic imbold lăuntric, trece deschis la răzvrătire; își adună tot curajul inimii, își alimentează spiritul cu voința cea mai aprigă, își pune în stare de funcțiune toate instalațiile de apărare împotriva oricărui "NU" al tatălui ei, și își urmează inima. Ce contează părerea lui, atâta timp cât este în joc sufletul ei, dorința ei, pasiunea ei?

Şi abia în ceasul al 12-lea, la plecarea ei, ca și când ar fi rămas singur pe lume, Bill își dă seama de greșeala făcută. Se confesează. A fost oare o greșeală voită, sau neintenționată? se întreabă el, grav, în sinea lui, ca un om hotărât să-și însemne până în cele mai mici amănunte tot ce-a pătimit, tot ce-a murit în el însuși, străduindu-se din răsputeri să nu scape niciun detaliu, sau ca nu cumva să falsifice în vreun chip realitatea.

Ceea ce constituie unitatea leadershipului nu este compoziția sa de valori și de virtuți conținută, ci felul magistral în care liderul, destinat să-și ateste coeficientul de noblețe, le gestionează.

Leadership: Poți să deschizi noi posibilități de modificare a aprecierii tale față de calitățile unei persoane, prin corelațiile sau convergențele cu valorile care te fac să te simți împlinit?

Așa cum într-un roman, specificul personajelor, caracterul lor, reiese din semnele particulare pe care le observă autorul, tot astfel trăsăturile particulare de caracter ale liderului, care îl împiedică să se bucure de binele pe care l-ar fi putut oferi celorlalți, recăpătându-ți astfel stima de sine, reies din propria sa autoobservare.

Cu vasta lui experiență, cultură, cu vasta lui panoplie de principii, idei, convingeri pe care nu trebuie să le trădeze, deci pe care să se bazeze, liderul, asemenea instituțiilor media care trebuie să-și îndeplinească misiunea informând corect și obiectiv publicul, trebuie să-și îndeplinească sublima misiune de a trece dincolo de frontiera cunoașterii.

El trebuie să transmită oamenilor, cu forță susținută, fără să neglijeze calitatea relațiilor, esența bine conturată a caracterului său - acea viziune proprie, care să răspândească o energie copleșitoare, motivând pașii pe care ei trebuie să-i facă, și să dea un sens călătoriei vieții lor.

O întâlnire cu tine din perspectiva abandonării pretenției de a controla totul este o aproximare a intensității cu care încerci să-ți asumi destinul din partea plinătății Egoului care îți transmite neîncetat mesajul: "Nu judeca fiecare zi după roadele pe care le culegi, ci după semințele pe care le plantezi".

Adevărul de sub scutul confesiunii evidențiază acele trăiri benefice, care însumate dau valoare existenței acelora care se conformează leadershipului tău. Dar, în același timp, și reciproca este valabilă. Iar în acest caz, singurul care are de pătimit este liderul.

Leadershipul presupune și un permanent dialog cu sinele. Adevărul din Eul tău îl poți cunoaște doar atunci când te confesezi ție însuți. Leadershipul are în compoziția sa un imens conținut de sentimente umane; el nu este un sistem strict tehnic, cu un soft programat în baza unor legi ale fizicii, matematicii și electronicii, ci are o puternică încărcătură de elemente specific umane.

Observă-te și judecă-te singur de la distanța celui care a înțeles în bună măsură limitele firești ale leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-sub-scutul-confesiunii.html

Adevărul, Maat, este echilibrul lumii și realitatea intimă

On Decembrie 28, 2012

Maximizează vizibilitatea mesajului pe care îl adresezi celorlalți, creând o imagine care să reflecte valoarea simbolului "eu sunt" în mintea lor.

- De ce-mi spui că trebuie, mai înainte de orice, să-mi îndrept inima spre propria profunzime? De ce toți înțelepții spun că trebuie să-ți pui singur întrebări, să cauți în tine adevărul, din moment ce zeul se află peste tot în univers, în tot ceea ce este creat, în lumea aparențelor și în ceea ce rămâne ascuns privirilor noastre?

- Spune-mi: ce poate să ți se pară lumea pe care o vezi, tot ceea ce te înconjoară, tot ceea ce percep ochii și urechile tale, dacă nu ești în stare să-ți pui întrebări despre aceste realități care frapează simțurile? În noi și în afara noastră se află cunoașterea și, deci, Adevărul, Maat, care este echilibrul lumii, dar și realitatea intimă.

Căci acum cunoști probabil că zeii pe care îi reprezentăm, precum și tot ceea ce se spune despre ei sunt doar niște realități reduse la simboluri, semne pe care numai înțelepții le pot descifra și citi, după cum scrierea noastră sacră este exprimată doar prin imagini. Astfel, când vezi trasat pe un papirus un semicerc, îți spui imediat că se citește "neb" și că îl desemnează pe stăpân, iar dacă vezi un stindard care flutură în vârful cozii te gândești la "neter" și știi că este vorba de zeu, de ființa inefabilă, de cel pe care mintea noastră finită nu îl poate percepe. În timp ce un om care nu este scrib, un individ care nu a învățat literele sacre nu vede decât ceea ce ți-am descris: un semicerc și un drapel. Aceasta este puterea simbolului în mintea noastră, dar numai atunci când știm să-l descifrăm, când am primit cunoașterea lucrurilor secrete.

Leadership: Explorează și descoperă întregul spectru al realității intime, integrând într-un simbol cunoștințele dobândite în căutarea ta spirituală?

Or, află că tot ceea ce se află în lume, tot ceea ce este lumea este simbol, că noi înșine suntem încarnarea acestui ansamblu de simboluri, căci în noi se află universul, suntem oglindirea a tot ce există, a ființei prin excelență, căci tot ceea ce este jos conține potențial tot ceea ce se află sus. Şi așa este pentru că suntem vii. Dar imediat ce viața ne părăsește, adică atunci când își ia zborul ceea ce constituie esența ființei noastre, suflarea care îl animă, inteligența care ne luminează sufletul, acest corp nu mai este nimic, este doar o formă goală destinată unei distrugeri mai mult sau mai puțin rapide, o transformare în pulbere.

Căci ceea ce conferă formă corpului nostru, ceea ce este în el imaginea și reflexul Marelui Tot este ceea ce numim "ka", în timp ce părticica de lumină divină, care ne conferă cunoașterea lucrurilor, care este pentru noi instrumentul acestei căutări, este ceea ce numim "ba" și îl reprezentăm simbolic printr-o pasăre cu chipul nostru, dar este și Akhu, acea parte luminoasă și nemuritoare a persoanei noastre umane, acea părticică divină care coboară în corpul nostru la conceperea sa, ca să trăiască experiența pământească, provenind din lumină primordială, acea lumină care era forță și putere, conținând în ea toate formele existente mai înainte ca ele să se manifeste sensibil pornind de la materia increată, pornind de la divinul Ta-tenen, mai înainte ca zeul să fi scos din el formele existente și viitoare, înainte ca Maat să o organizeze, pentru ca din haos să se nască armonia.

Gândirea unui lider pătrunde în miezul lumii prin următoarea reflecție: "Imaginea pe care o creezi despre tine trebuie să reflecte valoarea simbolului care te reprezintă în mintea celorlalți."

Adevărul, Maat, este echilibrul lumii și realitatea intimă, atunci când tot ceea ce experimentezi îți conferă cunoașterea lucrurilor de care ai nevoie ca să ajungi la un nivel înalt de spiritualitate. Părticica divină din tine este esența ta nemuritoare și luminoasă, o rază a Marelui Tot, care te conectează la cunoașterea universului și la echilibrul absolut al Maat-ului. Tot ce rămâne să faci este să-ți găsești un simbol care să reflecte imaginea ta interioară prin conexiunea cu cunoașterea universală și cu echilibrul divin al Maat-ului.

Imaginea în care te regăsești creează un decor unic care reflectă dispoziția ta sufletească, când tot ce este lumea este simbol?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Adevărul mut așternut în cartea vieții

On Ianuarie 22, 2014

Efectuează numeroase incursiuni în lumea ascunsă a rațiunii, astfel încât să urci la un nivel mai înalt de dezvoltare personală.

Mă cuprinsese îndoiala. Eram, oare, într-adevăr în fața a ceea ce filozofii numesc *argentum vivum* ? Procesul de investigație a ceea ce putea determina o fragmentare a legăturii cu neverosimilul greu de digerat al unei lumi imaginate, se alinia cu tendințele cele mai inovatoare ale artei de a utiliza principiile de funcționare ale unui spațiu întins și foarte complex. Care delimita știința de pseudoștiință.

Efectuând numeroase incursiuni în lumea ascunsă a rațiunii care se realiza numai prin știință, ghidat de înțelegeri și supoziții metafizice sau de conceptele filosofice ale timpului, totodată bazându-mă pe observații sistematice, am depășit neputința de a înțelege legătura dintre valoare și identitate. Care mă definea în raport cu orizontul de așteptare al unei autorități străine ce mă supraveghea necontenit. Începusem să aflu cine sunt cu adevărat în relație cu un Ego supradimensionat de o imaginație relativ captivantă, dar distorsionată de un Alter Ego care îmi făcea mereu reproșuri.

Luptam împotriva curentului, împotriva propriei mele conștiințe, împotriva propriei mele structuri intelectuale care filtra orice imperfecțiune de ordin identitar? Diferitele fenomene de cunoaștere, simțire și voință, prin raportare la anumite lucruri și la felul în care le vedeam, se subordonau unei rațiuni care parcă apucase să existe cu mult înaintea mea și căreia mă grăbeam să mă supun.

Leadership: Te accepți sclavul unei realități îmbrăcate de aparențe care plasează o perspectivă de vastă semnificație la limita dintre ceea ce gândești, justifici și aplici în conformitate cu un adaos de cunoaștere care nu-ți dă posibilitatea să te înlături de la elementul "rătăcire" ?

Mă pusesem în raport cu elementele de construcție ale unei personalități față de care mă simțeam disproporționat, deformând astfel veritabilele condiții ale legăturii mele cu realitatea obiectivă. Studierea amănunțită a câmpului de luptă pe care se înfruntau cele două orientări, una spre autocunoaștere, cealaltă spre experimentare, uneori într-un sens abstract, sporea cooperarea din ce în ce mai strânsă cu știința.

Incursiunea în propria mea lume, adaptată la un anumit context în care ceea ce eram și ceea ce voiam să devin puteau fi separate în timp și spațiu, devenise o parte a acelei științe ascunse rezervate alchimiștilor. Numai alchimiștii erau capabili să descifreze mesajul codat pe care Dumnezeu l-a implantat în fiecare om la naștere. Această știință avea capacitatea să unifice și să solidarizeze toate strădaniile mele de cunoaștere, într-un singur tot, dându-mi posibilitatea să mă înlătur de la elementul "rătăcire" care decurgea din perspectiva ființei care eram.

Ce însemnătate am eu? Ca să răspund măcar estimativ la această întrebare exhaustivă trebuia să iau în serios ceea ce credeam despre mine însumi. Mai mult decât atât, ceea ce se schimba la mine în raport cu ceea ce mi se întâmpla pe măsură ce mă apropiam de punctul de întâlnire al celor două axe în mișcare: știința și experiența de viață.

Cunoașterea de care îmi legam existența era o consecință a senzației de realitate intangibilă, o plonjare într-un timp și spațiu fără coordonate, fără repere și fără ieșire, mai mult o dorință

de a acapara o parte însemnată din vitalitatea și imaginarul unui creator de ficțiuni care întretaie și traseele adevărului. Un alchimist exprima acest lucru folosind metafora: " *Cufundă-ți mintea în undele izvorului de lumină a lui Hermes care să te atragă spre adevăr.* "

Leadership: Poți să creezi anumite condiții de exploatare a sinelui în încercarea de regăsire a autenticității de fond, fără să faci din backgroundul existențial o latură vulnerabilă a personalității tale?

Temelia de nezdruncinat pe care se sprijină liderul autentic, protagonistul unei deveniri continue, este adevărul. Cunoașterea, care neagă sau susține adevărul a ceea ce omul-lider este, nu poate fi receptată și procesată doar la nivelul minții. Ci mai cu seamă la nivelul realității șablon în care el este de acord să creeze anumite condiții de "iluminare", de exploatare a sinelui în încercarea de regăsire a autenticității de fond. La rândul ei, această autenticitate se ridică împotriva adversarului numărul unu: lipsa de credibilitate în contextul crizei de identitate.

Dincolo de bariera dificilă a cunoașterii de sine rezultată din examinarea personală, la intersecția dintre știința și pseudoștiința de te pune în acord cu tine însuți, trebuie să înveți să-ți folosești și inima și intuiția. Autenticitatea de fond este dată de crezul puternic pe care îl slujești cu devotament față de o cunoaștere, o ghidare sau un har care nu se arată oricui, oricând, oriunde, și care nu poate face abstracție de nivelul realității pe care o trăiești prin faptele tale.

Când refuzi să te asculți se poate întâmpla ca puternicul contrast dintre Eu și backgroundul existențial să accentueze mai degrabă o latură vulnerabilă a personalității tale. Te lași ghidat de înțelegeri și presupoziții care îți îngrădesc capacitatea de defini corect componenta ta complexă și definitorie? Această componentă se bazează pe sentimentul intim al propriei valori?

O lipsă de credibilitate în ceea ce privește aplicarea măsurilor asumate în plan personal pentru reglarea oricăror dispute ce decurg din ascultarea de sine, nedând crezare semnalelor continue ale minții raționale care îți dau de înțeles cât de mult te cunoști și te accepți ca fiind o entitate unică, poate împiedica trecerea la o conștiință extinsă de sine. Şi îți limitează înțelegerile și interpretările despre ceea ce te definește la granița cu aspectele care îți aduc cele mai slabe motivații.

Leadership: Poți să configurezi un trigger de tip DEPTH care să declanșeze ruperea de realitatea subiectivă?

Între știința de a te cunoaște și leadership există mai multe linii de cache, care au ca separație între ele un întrerupător: acel „neverosimil" greu de digerat al lumii imaginate în care te adâncești. Aceste linii de cache stochează în conștiință tot ceea ce este concret și abstract în materie de perspective, idei, ipostaze. Examinând totodată alternativele privind disponibilitatea de a te desprinde de adversarul cel mai insistent - Egoul supradimensionat de o perspectivă încărcată cu prea multă subiectivitate.

Cineva spunea: " *Adevărul este obiectul înțelegerii noastre, la fel de bun este ca voința noastră, iar înțelegerea nu mai poate fi încântată cu o minciună decât când va putea alege un rău aparent.* " Vedem, așadar, în ce mod subtil se propagă în leadership adevărul a ceea ce suntem, cum se instalează el din punct de vedere valoric printre noi, aici, pe certitudinile noastre vizavi de felul cum evoluăm. Spre bine său spre rău.

Realitatea subiectivă desemnează în acest caz acea realitate interioară, pusă pe cântarul cel mai subtil al devenirii noastre, care nu ține seama de ecoul realității exterioare, depășind

cadrul de referință în relația cu însăși coerența experiențelor noastre de viață.

Poți să declanșezi ruperea de realitatea subiectivă în care te găsești, configurând "triggerul de tip DEPTH" care să-ți orienteze gândirea spre o știință a raționamentului și a judecății nesuspendate de ireal și improbabil. Acest trigger nu reprezintă altceva decât o îngropare a ceea ce ai fost, în favoarea a ceea ce trebuie să fii.

Ca să înțelegi rolul rațiunii din spatele creativității, pe baza experienței de filtrare a unei realități transcendente, trebuie să asculți ce îți spune Ego-ul despre tine prin intermediul unor adevăruri pe care nu le-a văzut nimeni și care nu pot fi descoperite decât numai printr-o virtuozitate poetică.

Adevărul mut așternut în cartea vieții reliefează acea valoare a omului care se realizează prin cunoaștere de sine și asumare a propriei persoane. Posibilitățile de devenire și perfecționare a elementelor native existente în om, ca o condiție esențială a progresului, oferă prilejul unei apropieri mai profunde și mai eficiente de leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-mut-asternut-in-cartea-vietii.html

Adevărul nu poate fi ascuns în dosul unei măști

On Ianuarie 09, 2009

Extinde-ți cercul influenței, promovând o gândire și un comportament care să ajute la recunoașterea adevăratelor tale valori.

Ieri am citit o știre pe internet. Se preciza faptul că consiliul de administrație al marelui motor de căutare, Yahoo, a înființat o comisie specială care să ancheteze cum a fost posibil ca în CV-ul lui Scott Thompson, CEO actual al companiei, să apară o diplomă de informatică pe care acesta nu a obținut-o.

Thompson a preluat în ianuarie funcția de CEO al Yahoo ! și atunci și-a adăugat în CV și informația falsă legată de o diplomă de licență în informatică. Minciuna a ieșit la iveală după ce șeful fondului de investiții Third Point care deține 6% din capitalul Yahoo a trimis o scrisoare board-ului Yahoo.

Yahoo a admis că este o problemă gravă și a creat o comisie specială care să ancheteze de ce calificările universitare trecute în CV nu coincid cu realitatea și în ce circumstanțe au apărut inexactitățile.

Dar lucrul cel mai important de reținut, este că în mijlocul acestui scandal, Patti Hart, membru al consiliului de administrație care a avut un rol crucial în angajarea lui Thompson, a decis să se retragă din funcție. *

Leadership: Poți să judeci pe cineva prin prisma interacțiunii dintre iluzie și adevăr, iar nu pe baza ideilor pe care le-ai căpătat din interpretarea eronată a unor fapte pertinente?

Dacă ai propria ta organizație, nu-ți poți permite să lași timpul să treacă fără să-ți pregătești liderii pentru viitorul ei. Iar soarta liderilor tăi stă fără îndoială în caracterul lor, care îi declară (sau nu), compatibili cu cerințele organizației. Ca șef al organizației ești îndreptățit, și este misiunea ta să pui în aplicare acele principii solide, prin care să-i transformi pe lideri în modele de urmat, asigurându-te că rezultatul alegerilor lor nu sunt alterate de diverși factori negativi care să le influențeze dezvoltarea.

Tu cum îți pregătești liderii pentru viitorul companiei tale? Dar tu cum te pregătești? Care sunt primele trei principii solide pe care le-ai formulat, care să-i inspire pe oameni și să-i ghideze către leadershipul tău? Cum îi transformi pe ceilalți oameni în lideri, și cum îi transformi pe lideri în modele de urmat? Cum dezvolți relații personale cu cei pe care intenționezi să îi înzestrezi cu o personalitate magnetică și impunătoare?

Nu uita că orice relații bune dintre tine și ceilalți viitori lideri, încep cu o legătură personală. Trebuie să fiți buni prieteni, și nu doar colaboratori. Care sunt primii trei factori care crezi că ar putea încetini sau chiar opri procesul de înzestrare al viitorilor lideri? Ce înseamnă pentru ei interesul tău sincer pe care li-l arăți?

Ceea ce mi-a plăcut la Patti Hart, membru al consiliului de administrație care a avut un rol crucial în angajarea lui Thompson, este faptul că a decis să se retragă din funcție imediat ce a izbucnit scandalul – evitând astfel o gravă deteriorare a leadershipului său care a avut de suferit odată cu izbucnirea scandalului. Practic Hatti Hart și-a îndepărtat masca, aceea a omului superficial care favorizează doar interesele celorlalți. Leadershipul său era unul virulent, înnegrit de neputința de a se solidariza principiilor integrității și a responsabilității.

Cel puțin așa reiese din știrea nou apărută pe internet. Căci un lider care angajează și acceptă la conducere o persoană care se pretează la falsuri nu este, cu siguranță, chiar o "ușă de biserică".

Leadership: Ce influență are impactul convingerilor tale asupra unor inițiative care nu sunt de competenț ta decizională, dar care se pot sincroniza cu imaginea unei noi întâlniri cu tine însuți?

Până când poți purta o mască? A te conforma la nesfârșit unei gândiri guvernate de acele așa zise proceduri ale "magiei", ale acceptării aspectelor mai puțin luminoase care contaminează leadershipul ,este ca și cum ai face un salt cu parașuta. Oricât te-ai asigura că ești în siguranță, ai pus totul la punct, tot nu poți fi sigur sută la sută că ți se va deschide parașuta, sau că nu vei fi doborât de un curent de aer foarte puternic. Un leadership "nesănătos" poate oricând să provoace imaginii tale un "infarct".

1. Care crezi că sunt aspectele pe care oamenii nu le știu (sau nu le observă) la leadershipul tău? Ce influență crezi că ar avea aceste aspecte asupra impactului tău? Pe măsură ce oamenii încep să te cunoască și să te placă, acceptă tot mai mult orientarea ta și doresc să învețe tot mai mult de la tine?

2.Cunoști priceperile și slăbiciunile viitorilor lideri? Ce temperament au? Ştii care sunt țelurile lor? Ce anume îi motivează?

3.Ai încercat să-i vezi pe potențialii lideri în afara lumii afacerilor? Nu uita că la serviciu cu toții încercăm să fim așa cum vor ceilalți să ne vadă. Acest lucru e valabil peste tot, la orice persoană. Ce înseamnă pentru tine "leadershipul nesănătos"?

Leadershipul se poate determina pe parcursul derulării unor analize anterioare adoptării unor inițiative care furnizează date despre posibilele consecințe decizionale care implică minciuna, falsitatea și înșelăciunea din spatele aparențelor.

Adevărul nu poate fi ascuns în dosul unei măști. El iese până la urmă la iveală, ca și caracterul tău, iar atunci când nu respecți o etică și o deontologie unanim acceptată, prestigiul tău are de suferit.

*** Notă: http://economie.hotnews.ro/stiri-it-12206504-yahoo**

Adevărul te paște

On Octombrie 01, 2010

Trezește în oameni sentimentul de apartenență la leadershipul tău, adăugând la personalitatea ta acea calitate care corespunde criteriilor de eligibilitate stabilite de ei.

Aseară, cu totul din greșeală am dat peste o scurtă poveste intitulată „ *Pictorul și Califul* ", de O. Henry. Personajul principal, un pictor pe nume Gerard Plumers era atât de talentat și de iscusit, încât reușea să dea fiecăruia dintre portretele sale o expresie care dezvăluia starea sufletească a modelului. Nimeni, nici chiar el nu-și putea explica misterul acesta. La început câștigase foarte mult din picturile pe care le crea la comandă în micul său atelier. Comenzile curgeau. Oamenii veneau adesea la el să-i admire operele. Până când au început să se ivească complicațiile.

De exemplu, într-o zi un cunoscut de-al pictorului, intră din întâmplare în atelierul său și văzu tabloul care se afla încă în șevalet. Se uită atent la desen. Recunoscuse personajul. Era tocmai bancherul său. „Ce cap de escroc are" spuse el cu o convingere greu de zdruncinat. Apoi ieși ca din pușcă din atelier și alergă la banca să-și retragă depunerile. Sosise prea târziu; onestul bancher o ștersese cu banii.

Astfel de scenarii se petrecură tot mai des. Toți cei care își făceau portretul la marele pictor, erau demascați. Fiindcă el avea darul să-i surprindă în pictură exact așa cum erau în viața de toate zilele. Avea darul să dezvăluie unul după altul păcatele ascunse ale modelelor: pungășiile lor, ticăloșiile, vicleniile, etc. E lesne de înțeles de ce nimeni nu a mai călcat în atelierul celebrului pictor. Pentru că nimeni nu voia să i se recunoască adevăratul caracter, bine ascuns în viața de toate zilele.

Leadership: Pui un mare accent pe unicitatea poveștii din spatele creatorului care te face părtaș la creația lui, sub aspectul unei retrospective a greșelilor făcute pe parcursul unei vieți trăită numai în folosul personal?

Imaginează-ți te rog că intri în atelierul pictorului Gerard Plumers, care are puterea să dezvăluie în picturile sale adevărata natură umană. Pe șevaletul acestuia se află terminată ultima lui creație, o splendidă capodoperă care, stupoare, înfățișează tocmai chipul șefului tău. Care ar fi reacția ta la vederea reușitului tablou? Dacă ai cunoaște adevărata natură a celui care te conduce, l-ai mai urma?

Felul în care îți percepi șeful are un efect imens asupra performanțelor tale și asupra randamentului tău. Dacă pictorul i-a redat șefului tău chipul cel mai înfricoșător cu putință, mi-e teamă că se va întâmpla următorul scenariu:

Scenariul cel mai negru – dar și cel mai des întâlnit. Ești la serviciu. Încerci să te concentrezi asupra lucrului, dar ecranul din mintea ta e prea des ocupat de imaginea șefului tău, a cărui adevărată natură ți-a dezvăluit-o pictorul cu atâta măiestrie și lux de amănunte prin intermediul tabloului său.

Simți cum în tine crește un întuneric care e prea amorțit ca să fie o mâhnire și prea rece pentru a fi o furie. Încerci să te împotrivești acestor sentimente. Te ții cât de ocupat poți. Dar niciun fel de muncă, niciun fel de extenuare nu poate să alunge din tine acel gust amar al adevărului, acel sentiment de profundă frustrare și nesiguranță pe care l-a redat tabloul.

Încetul cu încetul, chipul șefului tău începe să ocupe un loc ascuns al inimii tale. Ştii cine este el cu adevărat, știi de ce este în stare, îl resimți ca fiind intimidant, amenințător, distant, greu de înțeles și nepreocupat de sentimentele tale și ale oamenilor în general, iar asta îți frământă sufletul, creierul, gândurile, conștiința. Simți cum fiecare mușchi, fiecare articulație, fiecare os este suprasolicitat de nervozitatea și emoțiile tale negative. Orgoliul nu-ți dă voie să te plângi, dar ai face-o, ai face-o știind că ai făcut greșeala vieții tale angajându-te în firma condusă de un asemenea șef tiranic.

Leadership: Poți să repari percepția inexactă a oamenilor despre tine, oglindindu-te în spațiul unei creații din care reiese un profund sentiment de tristețe care nu mai trece?

Ori de câte ori gândurile îți umblă razna îți amintești că chipul șefului tău este mereu acolo, holbându-se la tine cu acea privire indescriptibilă de tiran. El persistă prin prezența lui, în fiecare zi, ocupându-se de afaceri. În timp ce lucrezi ești chinuit de griji, te forțezi să-ți reintri în ritmul susținut de lucru, dar tot mereu îți revine în minte imaginea lui: de bătăuș înfuriat, intimidant și neliniștit care-și pierde mereu cumpătul, o persoană obtuză, asurzitoare, care îți strigă totul în față și trezește teama în inima ta.

Ai curajul să te vezi demascat de propriul tău portret? Dacă ai o funcție înaltă de conducere, gândește-te cum ar fi ca oamenii să-ți vadă portretul care înfățișează adevărata ta natură. I-ai părăsi înainte să te părăsească ei pe tine?

În viața de toate zilele poți da chipului tău expresia pe care o dorești. Însă în portretul realizat de pictorul Gerard Plumers ești prins exact așa cum ești în realitate. Te temi? Ţi-e jenă de tine? Ești mâhnit de ceea ce vezi?

Neîncrederea dintre oameni și lider îngreunează interacțiunea eficientă ceea ce determină o fractură serioasă în cadrul companiei. Comportamentul oamenilor de care liderul se înconjoară arată indirect firea lui. Dacă el nu conduce creativitatea și pasiunea în muncă, va fi părăsit de echipa sa care, aidoma lui, va lâncezi și va bate în retragere.

Leadershipul este spațiul creației în care este oglindită firea ta adevărată, prelucrat de realitatea unei lumi care imită modelul de structură psihologică agreat cel mai mult prin intermediul efectului de adâncime al portretului în care te vădești fără pereche.

Concluzie: Oricât de mult ai dori să-ți ascunzi adevărata fire, aceasta iese totdeauna la iveală și se reflectă prin calitatea muncii întregii echipe. După mai mult sau mai puțin timp, oamenii de care ești înconjurat învață să „te citească", îți descoperă felul tău real de a fi și acest lucru va avea un impact deosebit asupra activității tale și a lor.

Dacă observi că ești perceput de ceilalți altfel decât cum ești cu adevărat, acest lucru ți se datorează ție și în special lipsei sau problemelor de comunicare dintre tine și echipă.

Poți să trezești în oameni sentimentul de apartenență la leadershipul tău? Care consideri că este calitatea cea mai prețioasă pe care oamenii o așteaptă de la tine? Prin ce se reflectă această calitate? Ea scoate în evidență adevărata ta natură? Sugerează indirect firea ta?

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-te-paste.html

Admisibilul pur al unui spațiu vast de reflecție (II)

On Februarie 11, 2014

Reglează puterea particulară a dimensiunii necunoscute a ființei tale, în încercarea de a descoperi măreția misterului invizibil al universului propriu de creație.

Ce anume aș putea să dobândesc în urma unei distanțări de mine însumi sub înrâurirea ideilor adunate în jurul unei cunoașteri cauzative, dar una nepotrivită zonei de reprezentare a realității, prin inițierea unei suite de metafore, comparații, consecințe extreme și alte instrumente de expresie?

Mă simt în situația unui ignorant pur empiric care încearcă să fabrice aurul material cu câteva frânturi de alchimie. Pot să sfârșesc într-un balamuc acceptat tacit de propria-mi minte, în care nu există reguli de logică. Ci doar un ansamblu de componente defecte sau decalibrate de la setările "default".

Recunosc că de ceva vreme sunt în căutarea unei puteri particulare de reglare a dimensiunii necunoscute a ființei mele, secondate de o plăcere intensă venită din adâncurile unei exploatări atente a mijlocului fix: rațiunea. Acea rațiune care se străduiește să cunoască o altă rațiune, ancorată într-o realitate transcendentă.

O inițiere în viață și o intrare în contact cu universul unui context de creație personalizată. O confruntare cu perspectiva exclusivă, inspirațională, a unei lumi ideale. A cărei tensiune de străpungere crește gradat o dată cu deconectarea automată de la admisibilul pur al unui spațiu vast de gândire, cunoaștere, reflecție și regăsire.

Leadership: Ai devenit suficient de matur pentru a face saltul spre o mai mare realizare de sine, încât să exiști în interiorul unei realități care își dezvăluie contururile în visurile îndrăznețe ale creatorului ei?

Îmi amintesc de tânărul acela din romanul *Perpetuum Mobile* , scris de Artur SIlveștri. O viață întreagă el a stat pe plajă, singur, scriind fără oprire. Când plecase de pe plajă, era deja bătrân. Cărțile lui, despre care ar fi vrut să vorbească, nu existau ori poate că existau altfel decât ar fi putut să fie vreodată și nu apucaseră să existe.

Dar el scrisese tot timpul: unde se aflau ele, de fapt? Şi dacă totuși erau cărțile altcuiva, de altundeva, din lumea aceea pe care odinioada, doar o întrevăzuse câteva ore, o zi, o vreme, într-un odinioară tot atât de indistinct ca și viața lui pe care poate că acela doar o visase și se trezise?

Când încerci să te cunoști mai bine din perspectiva sensului de a trăi sub înrâurirea ideilor adunate în jurul unei realități fictive, construind o metafizică a depășirii de sine prin creație literară, făcând asociații vizuale și revelatoare, câștigi o anumită deprindere în a manevra ceasul propriului destin. Începi să incluzi imagini noi în memoria ta, așa cum face pictorul când vrea să completeze tabloul perfect cu legături multiple din mai multe planuri, fiecăreia dintre aceste imagini conferindu-i un aspect original, un efect de culoare deosebit.

A exista în interiorul unei realități care își dezvăluie contururile în visurile îndrăznețe ale creatorului ei înseamnă practic să reconstitui diferite imagini și întâmplări care îți trec prin minte din perspectiva unei memorii apriorice, pe de-a-ntregul inventate, dar care aduce tuturor amintirea duioasă a unei lumi cândva existente, care continuă mereu să fascineze.

Leadership: Gândirea ta aparține unei realități care există înainte și după viața ta, cerând să fie trăită ca pentru prima oară în momentul lecturii unei cărți care se cere tot timpul completată?

Funcționând cu eficiență maximă, ca un agent de valorificare a activelor de fond ale personalității, gândirea, sau mai degrabă acea neîntreruptă tensiune a gândirii care se exprimă metaforic sau în imagini, surprinde toată varietatea de subiecte și evită până la urmă monotonia compozițională a unei perspective restrânse de abordare a realității.

Ești în căutarea unei puteri particulare de reglare a dimensiunii necunoscute a ființei tale, secondată de o plăcere intensă venită din adâncurile unei exploatări atente a rațiunii? Ce anume ai putea să dobândești în urma unei distanțări de tine însuți sub înrâurirea ideilor adunate în jurul cunoașteri cauzative nepotrivită zonei de reprezentare a realității?

Filozoful american William James, simțindu-se suficient de stăpân pe gândirea lui, menționa: *"Suntem asemenea insulelor din mare, despărțite la suprafață, dar legate prin fundul mării."*

Exact asta se întâmplă atunci când încercăm să ne decalibrăm de la setările "default" ale minții noastre. Puțin câte puțin facem trecerea de la un lucru la altul, de la o perspectivă la alta, extinzându-ne teoriile asupra lumii înconjurătoare. Ceea ce era just altădată se va transforma încet, încet, în altceva.

Iar atunci când vom deveni suficient de maturi pentru a face saltul spre o mai mare realizare de sine vom putea să atingem punctul culminant al modificării concepției despre leadership.

Lectura unei cărți care se cere tot timpul completată seamănă de fapt cu mărturisirea unor stranii atașamente față de realitatea unei imagini care se repetă în contextul unei conștiințe de sine autonomă, caracterizată printr-o atitudine teoretică care eliberează de dependențele rigorii de a spune "Da" unei lumi care se vrea superioară.

Admisibilul pur al unui spațiu vast de reflecție scoate în evidență relația omului cu experiența sa existențială secondată de o implicare nelimitată în încercarea de a descoperi măreția misterului invizibil al universului propriu de creație.

Liderul care se confruntă cu perspectiva exclusivă, inspirațională, a unei lumi ideale, este tot pe atât creator cât și artist, năzuind să-și extindă propriile teorii, concepții și viziuni asupra artei sale. Aici se găsesc, în germene, multe idei care, depășind stadiul de „un gând razant", le fac cu ochiul și celor care ajung să-l urmeze.

Source: https://neculaifantanaru.com/admisibilul-pur-al-unui-spatiu-vast-de-reflectie-II.html

Admisibilul pur al unui spațiu vast de reflecție (I)

On Februarie 11, 2014

Pornește în căutarea originalității protectoare de înțelegere individuală, lărgindu-ți orizontul de cunoaștere în afara contextului obișnuit al existenței tale.

Visul meu de noaptea trecută, fascinându-mă de la început și până la sfârșit, tinde oare să devină realitate? Nu-mi pot șterge din minte această nouă experiență de navigare în irealul unei individualități indefinite, a unei pozitivități incerte de tipul " *ought-to-be* ", a ceva cerut și numai subiectiv imaginat. Dar care totuși dă impresia frumoasă de spațialitate, în căutarea originalității protectoare de înțelegere a sinelui.

Un vis neexplorat până la capăt. Era vorba despre o insulă pustie din mijlocul unui ocean conectat la un univers impenetrabil. Şi insula aceasta adăpostea un recif splendid de corali. În jurul recifului se crea în mod constant o categorie de entități de înaltă vibrație, se reorganiza radical o nouă formațiune de viață.

Eram atât de mulțumit fiindcă ajunsesem unicul posesor al acelui recif de corali, care semăna perfect cu un mic creier uman, subdivizat în emisfera dreaptă și emisfera stângă. Însă nu puteam să am acces la acea nouă formațiune de viață care mi-ar fi putut oferi sentimentul de împlinire sufletească. Mărturisesc. Asta mă intriga și instiga la curiozitate maximă. Dar și la un soi de revoltă interioară.

Visul este o pătrundere în literatura unei lumi care nu se descompune. Şi când spun acest lucru, mă gândesc la tipul de evoluție conceptuală din prozele lui Artur Silveștri, cu trimitere în special la *Perpetuum Mobile* : "dacă ele au început din linia unui surrealism în care cu greu descifrezi granita subțire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, la fel se întâmplă și cu dimensiunea onirică a experiențelor trăite de mine".

Leadership: Te confrunți cu perspectiva unei aterizări forțate în zona de conștientizare a unei realități scăpate de sub control, fapt care îți întărește ideea de că ești unicul înțeles din toate iluziile acestei lumi?

Leadershipul, aplicat ca normă de reprezentare a unui spațiu nou de procesare a cunoașterii, devine dezvoltatorul unei suite de revelații, reflecții, trăiri și conștientizări, pentru simularea traiectoriei parcurse de acceptarea unei viziuni care poate să devină realitate. Iar această viziune se cere a fi, mai întâi de toate, remodelată. În niciun caz declarată "moartă" sau "nulă" în raport cu încercarea de explorare a propriei identități, a propriei conștiinței și a propriei creativități.

Leadershipul, mereu în curs de evoluție, formulând poate mai complet decât oricare altă știință noi reguli și perspective, poate conduce la actualizarea unor capacități și aptitudini intelectuale avansate.

Punând dimensiunea propriei tale existențe în omniprezenta deschidere a conștiinței exprimate sub forma schimburilor dinamice de impulsuri inteligente de evadare dintr-un spațiu îngust de cunoaștere, vei reuși să simți senzația reală a unei experiențe de conducere mai focalizată, mai îndrăzneață, mai dinamică și mai sofisticată.

Poți să creezi o punte puternică între realitate și vis, în încercarea de întrupare în conștiință a unei experiențe echivalentă cu adâncirea și înțelegerea unei noi lumi, care se conturează

precis, concret, lăuntric? Încercând să faci din ea mai mult decât un auxiliar al sârguinței continue spre desăvârșire, vei putea să-ți ridici propriul imperiu de judecată pe noi structuri de asigurare a calității leadershipului.

Leadership: Poți face din tine un narator care aderă la lumea Eului narat, evidențiind acea perspectivă spectaculoasă a creatorului de a deveni eligibil pentru a accesa o latură a realității alternative?

Ai șansa să pătrunzi într-un spațiu/timp de o stranie bogăție, aderând la două lumi: una virtuală și una materială, atunci când ceea ce-ți imaginezi că ai putea avea parte devine conștientizare a unei vederi mai bune asupra necesității de a trăi o altă experiență pe care o consideri definitorie pentru formarea ta ca deschizător de noi drumuri pe tărîm literar.

A te confrunta cu perspectiva unei aterizări forțate în zona de conștientizare a unei realități scăpate de sub control înseamnă să abordezi conflictul care ia în considerare atât nevoia de a crea rezultate, cât și relațiile cu părțile implicate.

Experiența de viață si sinele îndreptat spre cunoaștere, care nu așteaptă ca evoluția să se petreacă singură, ci provoacă inspirația, determină o adevărată schimbare în atitudinea cu care abordezi fiecare piesă a ansamblului de elemente care iau parte la producerea unei noi perspective.

Lumea Eului narat vizează trecerea dintr-un timp în altul, dintr-o lume în alta, prilejuind o sugestie culturală ce declanșează imaginea unei proze realiste caracterizată de un subiect principal: "Transformarea unui vis în imagini".

Admisibilul pur al unui spațiu vast de reflecție scoate în evidență acea dimensiune maximă pe care o poate atinge Eul personal în cadrul unui spațiu numit "narațiune" care favorizează și stimulează forța imaginativă și inovatoare excepțională constituită ca stare de luciditate paralelă crescută în jurul unei experiențe subiective.

Source: https://neculaifantanaru.com/admisibilul-pur-al-unui-spatiu-vast-de-reflectie.html

ADN-ul Leadershipului

On Martie 14, 2009

Îndreaptă-ți atenția către structura propriului tău caracter, pentru a-ți păstra în siguranță propriului tău sistem de valori și aspirații.

Nu exista niciun pericol în afară de răul pe care și-l provoca el însuși. Când și-a dat seama de acest lucru, Kevin Lomax era pe punctul de a se resemna în postura omului ispitit în toate privințele. Era principalul vinovat de decăderea sa morală și spirituală. Ştia că nu era în stare să stăpânească situația în care se afla. Impactul schimbărilor bruște pe care le suferise fusese atât de profund, încât nu avusese timp să reacționeze în niciun fel. Problemele îi subminau voința de a face față provocărilor muncii sale, îl determinau să renunțe la viața personală.

Tot ce cunoștea acum era diferit, tot ce simțea era pus la îndoială. Nu lucrurile de zi cu zi, ci lucrurile mai importante, precum rațiunea de a fi. Era ciudat cum de se lăsase atât de ușor antrenat în diferitele complicații ale acestor oameni care conduceau compania la care se angajase. Se simțea ca un șoarece prins într-o cursă fără șanse de scăpare, în cursa plină de provocări și pericole pe care i-o întinsese însuși John Milton, managerul companiei. Interacțiunea dintre cele două realități – a lui, și a lui Milton, era tot mai greu de suportat.

Deși încrederea în propria lui rațiune fusese zdruncinată, Kevin a avut totuși o viziune profundă asupra propriului său „Eu", care reprezenta centrul existenței tale. Se afla la interferența dintre două realități: una era a lui Milton și a acoliților săi, cealaltă, a lui. Trebuia să se elibereze singur, și cât mai repede din robia pe care aproape că i-o impuseseră aceștia, trebuia să se despartă de tot ceea ce îi lega de ei, folosindu-și propriul mecanism intern de „autoapărare".

Leadership: Pentru a-ți pondera Ego-ul, trebuie să trăiești experiența faptului că da, îți poți asuma consecințele, fără să suferi din cauza unui salt neasumat înainte?

Tu mergi pe sârmă la înălțime? Dacă îți amintești filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* " atunci știi că scăparea lui Kevin Lomax din ghearele „diavolului", s-a datorat priceperii sale de a înțelege și de a învinge toate mijloacele de constrângere a lui Milton, care dorea cu orice preț să-l determine să renunțe la valorile sale bazate pe un fundament solid și să adopte propriile sale reguli de acțiune sau de gândire.

Puterea ta de a conduce începe și se termină cu ceea ce crezi tu despre tine însuți, și este condiționată de felul în care abordezi și controlezi influența celorlalți. A încerca să te lupți cu influențele străine, e ca și cum ai merge pe sârmă la înălțime. Dacă te îndoiești de tine poți oricând să te dezechilibrezi atât psihic, cât și emoțional, și să decazi în primul rând în fața propriei tale persoane și a principiilor după care ți-ai ghidat viața. „Linia de comandă" care ghidează evoluția leadershipului tău se va subția atât de mult, va deveni atât de fragilă dacă nu-ți drămuiești bine forțele și echilibrul, încât singur te vei sabota singur și vei eșua.

A suferi din cauza unui salt neasumat înainte presupune de fapt să recunoști că ești un om ușor de manipulat care, chiar dacă înaintează spre un scop înalt dorit de ceilalți, nu este în stare să se sprijine singur, așa cum s-ar fi cuvenit, nu este în stare să se împotrivească și să-și curețe cu desăvârșire mintea de gânduri străine. Așa cum organismul uman are un mecanism de apărare împotriva bacteriilor, tot așa și tu trebuie să ai un mecanism de apărare, foarte bine pus la punct, împotriva leadershipului bazat pe o etică „murdară" a celor cu interese corupte.

Leadershipul este rezultatul unui Ego lipsit de pluralitate care nu primejduiește status-quo-ul omului, luând în calcul faptul că ceea ce omul este deja în sine ia naștere în sufletul lui dinainte ca acesta să se lase dezlipit de stăpânul lui.

ADN-ul Leadershipului dă măsura capacității tale de a-ți sprijini evoluția pe plan „intern". Este piatra de temelie pe care se sprijină progresul tău moral și spiritual. Ca și lider, vei avea întotdeauna de dus o luptă cu o forță negativă care te poate împinge înapoi, sau care, dacă știi cum să o abordezi, și dacă ajungi să o stăpânești, te poate propulsa înainte.

Concluzie: Depinde de ADN-ul tău, adică de structura personalității tale să-ți menții permanent echilibrul interior și să faci față provocărilor exterioare ca și influențelor nefaste ale celorlalți care te vor un instrument ușor manevrabil în scopul realizării beneficiilor pe căi ilegale. În leadership orice oscilație, orice abatere de la normalul acceptat de societate la un moment dat are consecințe nefaste.

Source: https://neculaifantanaru.com/adn-ul-leadershipului.html

Aforisme și păreri bine șlefuite (I)

On Septembrie 01, 2019

Să fii atât de bun într-un domeniu, încât să nu ai decât un singur egal: Dumnezeu. Abia atunci vei împlini ceea ce se numeşte "Marea Operă".

Mulţi oameni privesc spre stele, dar prea puţini reuşesc să se înalţe până la nivelul lor de strălucire.

Cine are știință face totul pentru știință. Cine nu are știință, nu face nimic pentru știință.

Fiecare om are datoria să descopere un tărâm nou, dincolo de văzul lumii, dincolo de limitele impuse de societate şi de timp. Un tărâm care să-i poarte numele în semn de recunoştinţă pentru stăruinţa de care a dat dovadă tot timpul.

Este atât de uşor să stăpâneşti materia. Cu o singură condiţie: să ştii cum să o alcătuieşti, să ştii să o recompui în forme şi dimensiuni noi, să o stimulezi şi să interacţionezi continuu cu ea.

Este atât de uşor să vezi universul într-un grăunte de nisip. Dar înainte de toate învaţă să creezi universul şi fii una cu el.

Omul care nu ştie nimic este sămânţa unei creaţii care îşi aşteaptă rodirea.

Nu contează ce intră în mintea omului, ci ceea ce el este pregătit să înţeleagă.

Nu încerca să-ţi însuşeşti o cunoaştere înaltă dacă ea nu poate oferi garanţia performanţei şi durabilităţii.

Arta se raportează la o singură lege privind actul de creaţie: UNU este mai important decât MULŢI.

Timpul pe care l-ai petrecut cu trandafirul tău face ca trandafirul tău să fie atât de important.

Există un anumit fel de închinăciune în "Metamorfozele" şi jurămintele sacre pe care Ovidiu le aduce fiinţelor superioare.

Este şi asta un fel de sfinţenie: să pui Creaţia şi Descoperirea la un loc de cinste în imaginea lui Jupiter.

Să fii desăvârşit într-un domeniu, încât să n-ai decât un singur egal: Dumnezeu. Abia atunci vei înţelege cu adevărat mesajul operei maestrului Michelangelo !

Să te raportezi numai la infinit. Să dai continuitate creaţiei tale, fără să te consumi niciodată. Astfel îţi câştigi nemurirea.

Alchimia, care de sute de ani a impulsionat minţile libere, va lua o altă denumire: Leadership.

Sunt două feluri de oameni: cei foarte puțini care știu, și cei foarte mulți care nu vor afla niciodată.

Tainele Marii Ştiinţe sunt apanajul strict al numerelor Prime !

Poţi gândi ca un angajat sau ca un lider. Depinde cât de sus vrei să-ţi exprimi unicitatea şi cât de puternică este voinţa ta.

Vechii alchimişti erau doar pe jumătate învăţaţi. Ei ştiau să treacă un metal prin ploaia de foc, dar nu ştiau cum să-l închine exclusiv lui Dumnezeu. Secolul 21 a adus schimbarea, odată cu el şi înlăturarea pericolului de a staţiona în fascinaţia unui miracol fără spirit.

Cea mai măreaţă putere a creaţiei este să fii tu însuţi expresia desăvârşirii ei.

Ca să vezi totul de la înălţime, fii dispus să urci mai multe trepte de imprevizibilitate decât eşti pregătit să întâmpini.

Dublează-ţi continuu valoarea în funcţie de rezultatele talentului tău. Un om valoros este un talent cu mare putere de exprimare.

Nu poţi fi un actor excelent dacă îţi lipseşte vraja. Te rog, interpretează tu rolurile mici, iar mie lasă-mi-le pe cele mari.

Cine vrea puţin de la viaţă îşi orientează demersurile spre ţintele cele mai sărace.

Omul care se gândeşte numai la bani nu va fi niciodată un Creator.

Creaţia este o călătorie în valea răbdării, care are ca şi corespondent un citat din biblie: "Lasă totul şi urmează-mă pe mine."

Cei făcuţi pentru a îmbrăţişa tainele Marii Ştiinţe oferă permanent ceva nou lumii prin însăşi "producţia" lor creativă.

Când îţi place cu adevărat o melodie, dar atât de mult...şi vocea, şi versurile, mai ales ritmul de mare fineţe, nu-ţi mai rămâne decât s-o experimentezi sub altă formă de artă, ca şi când ai face parte din ea.

Să şti să vezi. Iar dacă nu reuşeşti să vezi la timp, va vedea altcineva pentru tine exact la momentul potrivit.

Talentul: Ceea ce altora li se pare atât de greu de făcut, ţie trebuie să ţi se pară atât de uşor de făcut.

Arată-mi un om care a schimbat şi inovat domeniul ştiinţei, şi îţi voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Marea Ştiinţă este doar pentru cei care s-au dedicat întru totul Creaţiei.

Când cineva pleacă departe de tine, ureaza-i din toată inima Bon Voyage.

Unii confundă biserica cu Dumnezeu, la fel cum confundă toceala cu Marea Ştiinţă.

Liniştea şi inspiraţia o găseşti numai în mijlocul naturii. Fiecare fir de iarbă îţi spune mereu altceva. Nu încerca să numeri. Doar ascultă. Şi priveşte.

Nu ceea ce arăţi lumii, ci ceea ce lucrezi în background este izvorul adevăratei arte, şi al Marii Ştiinţe.

Cel mai sigur mijloc de a comunica cu Universul este prin sunetul muzicii.

Să tratezi ştiinţa în acelaşi fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Cea mai înaltă ştiinţă din lume este leadershipul. Important este să se găsească cineva care să-l redefinească în mod unic.

Numai cine se dedică 100% practicării unei îndeletniciri va afla toată secretele ei. Şi va reuşi să inventeze mereu alte secrete.

Dacă lumea ar cunoaşte planurile universului, probabil nimeni nu şi-ar mai face planuri.

Marea provocare înainte de a ajunge la piatra filosofală este să rezişti la foc intens cel puţin 20 ani, după primii 20 de ani de viaţă.

La baza marilor schimbări vor sta întotdeauna doar câţiva indivizi izolaţi.

În leadership există o singură constantă de echilibru: Un singur om face cât toţi ceilalţi.

Marea Ştiinţă este destinată numai celor care se dedică întru totul actului de creaţie.

Dacă tu însuţi nu te consideri o valoare, atunci nici ceilalţi nu te vor trata prin prisma metodei valorii adăugate.

Întotdeauna celor puţini li se revelează totul.

Desăvârşirea este religia minţilor alese.

Chiar şi un nor, sau un trăsnet, poate să-ţi indice un mesaj important: fii prudent !

Prima condiţie pentru a atinge excelenţa este să urmezi propria ta cale.

Leadershipul trebuie să fie în primul rând un instrument de popularizare a ştiinţei.

Viitorul aparţine celor care reuşesc să activeze în sufletul lumii ideea de continuitate în evoluţia ştiinţei.

Deviza unui învingător: în fiecare zi devin mai încrezător în ştiinţa mea !

Leadershipul se determină după o singură constantă: "Nu tu trebuie să fii ca ceilalţi, ci mai mult ceilalţi trebuie să fie ca tine".

Pedeapsa totală este să trăieşti cu frica de a nu face ceea ce îţi place. De fapt, cel mai greu lucru din viaţa asta este să faci ceea ce îţi face plăcere. Majoritatea îşi găseşte de făcut tot timpul altceva decât ce le cere inima.

Singura cale de a întări legătura dintre Ştiinţă şi Dumnezeu este prin Creaţie şi Descoperire.

Să citeşti într-un leagăn, la soare, şi să laşi razele să lumineze cuvintele potrivite. Universul încearcă să-ţi comunice ceva?

Să descoperi prin propriile forţe legătura dintre întâmplător şi magie care creează Marea Operă.

Toate lucrurile de care ai nevoie ca să-ţi îndeplineşti scopurile se află întotdeauna în preajma ta. Trebuie doar să le observi.

E necesar un singur om pentru ca schimbarea totală să se producă. Unu este un număr magic.

Unii creează schimbarea, alţii sunt obligaţi să recunoască că sunt martori la ceva nou.

Dacă planurile tale nu rezonează cu cele ale universului, atunci vei da greş, oricât de inteligent şi puternic te consideri.

O schimbare totală poate fi înfăptuită numai de un om provenit dintr-un mediu diferit de cel pentru care a fost iniţial construit.

Marea artă a creaţiei înseamnă să ştii să vezi în absolut orice lucru banal o coloană a infinitului.

Prezentul şi viitorul aparţin celor care acceptă frumuseţea absolută a creaţiei !

Cine înţelege cu adevărat arta are datoria să o salveze de la a fi uitată.

Când faci un rău ia aminte: te vei confrunta mereu cu frica de a ţi se întoarce răul făcut.

Numai cine îşi dedică întreaga viaţă ştiinţei este în măsură să dezlege tainele artei şi ale universului.

Dacă până la 35 de ani nu ţi-ai format o înţelegere nouă asupra ştiinţei, apoi fii sigur că nu vei mai reuşi în veci să produci schimbarea totală în vreun domeniu.

Să nu treacă o zi fără să-ţi aduci contribuţia la dezvoltarea ştiinţei şi artei.

Marea artă a creaţiei înseamnă să ştii să vezi în absolut orice lucru banal o coloană a infinitului.

Infinitul este invenţia minţilor nemuritoare.

Natura este cel mai bun învăţător.

Marile schimbări ale lumii sunt înfăptuite numai de oameni care construiesc noi universuri.

Îţi trebuie 10 ani de exerciţiu asiduu, pentru ca în al 11-lea an să înţelegi o mică parte din nesfârşită enigmă a Marii Ştiinţe.

A-ţi întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmăreşti 15 ani o ficţiune care poate face din tine oglinda unei noi realităţi.

În fiecare zi universul te face mai încrezător şi mai puternic, încât să devii o parte din El.

Să vezi întotdeauna mult mai departe decât vede restul lumii şi să nu te abaţi niciodată de la calea credinţei.

Dacă vrei să fii cel mai bun din lume, trebuie să dai mai mult din ţine decât dă restul lumii.

Marile schimbări se produc întotdeauna datorită celor la care nimeni nu se aşteaptă. Aşa lucrează universul.

Nu încerca niciodată să te ridici la nivelul gândirii celui pe care nu-l cunoşti.

Marea vrajă a magiei este să descoperi singur ceea ce au descoperit alţi magicieni, dar printr-o formulă complet diferită.

Degeaba afli toate tainele cunoaşterii dacă îţi lipseşte puterea alchimică de a răbda procesul transformării depline a materiei.

A citi fără a scrie este un fapt la fel de neînsemnat ca atunci când priveşti marea fără să înoţi. Nu poţi să simţi vraja în toată plenitudinea ei.

Laşitatea se trădează ori de câte ori se iveşte un prilej, dar în primul rând se trădează ea însăşi prin răzbunare.

Există două feluri de oameni: cei care gândesc în termeni de "jobs" şi cei care gândesc i stilul

lui Steve Jobs.

Nu judeca niciodată un om aflat la început de drum. Judecă-l la sfârşitul călătoriei sale.

Când asculţi intens o melodie, s-ar spune că eşti inspirat la maxim. Nu ştiu cum se face. Dar cred că am rezonat întotdeauna cu formaţia Enigma. Până la urmă, un român tot de la un român se inspiră, numai că pe altă frecvenţă de vibraţie – una la fel de înaltă.

Trebuie să uiţi complet trecutul ca să-şi redefineşti prezentul în lumina viitorului.

Fiecare lucru din jurul tău încearcă să-ţi spună mereu ceva, trebuie doar să ştii să asculţi.

Când vorbeşti despre artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie.

Marea tragedie a artei este că tot mai mulţi oameni caută să o înţeleagă fără să înveţe să construiască.

Este de ajuns un singur om care să aibă o nouă viziune asupra unui domeniu încât schimbarea întregii lumi să fie completă.

Secretele sunt expresia unei realităţi pe care nimeni nu o crede posibilă.

În fiecare zi devii mai bun în ceea ce faci şi tot mai încrezător în abilităţile tale.

Schimbarea lumii este opera marilor creatori de idei !

Dacă nu reuşeşti să comunici cu natura, atunci nu vei putea să fii niciodată de folos Universului.

Schimbarea la nivel global în ce priveşte leadershipul va începe din România.

Cel mai sigur mijloc de a comunica cu Universul este prin sunetul muzicii.

Să simţi ceea ce nimeni altcineva nu reuşeşte.

Primul lucru, esenţial, pentru a avea o putere semnificativă pe o anumită nişă piaţă este să-ţi creşti constant vizibilitatea.

În leadership stă veşnic în picioare o singură excepţie. Oricât de mare este valoarea pe care ţi-o atribui, cel care are de pierdut este acela care nu-şi permite să se conecteze la tine.

Omul care nu este în stare să uite definitiv trecutul este condamnat să-l retrăiască într-o veşnică şi profundă deprimare.

Ca să primeşti cât mai mult de la viaţă, mai întâi trebuie să valorezi cât mai mult, apoi să ceri cât mai mult.

A fi cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să cântăreşti totul de pe o poziţie foarte puternică.

O umbră răzbunătoare va fi întotdeauna anulată de o credinţă păzitoare.

Dacă ai o strategie bună nu ai cum să dai greş. Încrede-te doar în mintea ta. Nu te lăsa distras de vederi ademenitoare.

Aceasta este singura şi cea mai măreaţă înţelepciune: "Ai răbdare până ce-ţi vine timpul să devii altcineva, mult mai mult decât eşti acum."

Toată lupta omului constă în a avea tăria de a ajunge în punctul în care marea încercare a universului i se dezvăluie prin intermediul rostului vieţii.

Înainte de a te apuca de scris găseşte un spaţiu în care să-ţi exprimi gândurile.

Când te îndrepţi spre un scop măreţ, universul îşi aşează înainte persoanele care te vor ajuta să-l atingi.

Cine este în stare să producă infinitul va putea să susţină universul.

Numai cine îşi măsoară cunoaşterea cu un întreg univers poate să producă infinitul.

Stai departe de oamenii slabi, cel puţin până ce prind curaj şi devin puternici. Sau lasă-i să trăiască tot restul vieţii cu slăbiciunea lor.

Măiestria în leadership se vede atunci când deţii toate atuurile unui joc pe care alţii nu-l pot juca.

Un bun meseriaş nu se recunoaşte doar după felul cum lucrează, ci mai ales după felul cum îţi strânge uneltele.

Numai cine ajută ştiinţa să facă un pas mare înainte, a înţeles cu adevărat intenţia universului: de a considera infinitul drept o creaţie a minţii omeneşti.

Omul slab caută mereu căi ocolitoare şi îndepărtate de scopul principal. Omul puternic merge direct la ţintă şi nu se pierde pe parcurs.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu nu gândeşti în termeni de jobs şi cv-uri. Gândeşti numai în termeni de Business Model.

În leadership, ca şi în viaţă, există o lege universal valabilă: nu contează cine pleacă, important este cine rămâne.

Perfecţiunea este geometria secretă a formei şi a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Una este să cânţi din "durerea" unei tendinţe generale, cu totul altceva este să ştii să faci artă chiar şi dintr-un bob de nisip.

Talent + Ştiinţă + Experienţă + Pasiune + Magie = Alchimie

Un om care nu reuşeşte să pună bazele unei ştiinţe nu se va putea constitui niciodată el însuşi drept o ştiinţă.

Una din cele mai importante lecţii pe care le-am învăţat până în prezent este că niciodată n-ai să ştii leadership citind cărţi de dezvoltare personală. Secretul este în altă parte...în lărgirea orizontului de interpretare şi aplicare a cunoaşterii. Activează-ţi funcţia de creaţie şi de afirmare personală !

Adevăraţii promotori ai progresului au norocul să se întâlnească întotdeauna când este mai mare nevoie de ei, şi să formeze o echipă redutabilă.

Dumnezeu este interfaţa dintre credinţă şi ştiinţă, încrederea în îndeplinirea unui scop aproape de limita imposibilului şi spiritul de discernământ spre a alege momentul şi mijloacele potrivite pentru a-l atinge.

Dacă nu te grăbeşti să faci la timp un anumit lucru ajungi să nu te mai bucuri de beneficiile care rezultă de pe urma lui.

În fiecare zi devii tot mai conştient de valoarea ta şi nu-ţi mai rămâne altceva de făcut decât să te gândeşti cum poate fi ea măsurată (mai întâi de toate) în cuvinte, în modul cel mai credibil.

Să te joci cu materia şi să produci transformarea elementelor ei în acelaşi mod în care chimistul îşi alege experienţele cele mai relevante pentru implementarea unor noi legi şi principii.

Cu cât este mai vie imaginaţia, cu atât orizontul se lărgeşte mai mult.

Cu cât ai mai multe idei, cu atât mai uşor infinitul ţi se deschide înainte !

Când eşti cel mai bun din lume, îţi place tot mai mult să conduci.

Când se întrepătrund la modul cel mai strâns: talentul, pasiunea, experienţa, voinţa, răbdarea, perseverenţa, toate inclinaţiile artistice, abia atunci se împlineşte marea lucrare de creaţie a lui Dumnezeu.

Niciodată să nu te laşi condus decât de propriul îndemn: "Fii cel mai bun din lume într-un domeniu".

Leadershipul nu se bazează pe modestie, ci pe încredere deplină !

Infinitul este vecin numai cu oamenii care îşi făuresc singuri perfecţiunea.

Marea Ştiinţă este un nucleu echivalent cu infinitul: trebuie să-l posezi ca să poţi să-l conturezi.

Să fii cel mai bun într-un anumit domeniu înseamnă să te împrieteneşti cu ştiinţa atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău.

Să te menţii pe primul loc – asta înseamnă să fii excepţional.

Când eşti cu adevărat bun într-un domeniu, ai certitudinea că poţi să realizezi absolut orice.

Cine nu ştie să producă idei din orice mică formă a materiei, acela nu este un om de ştiinţă veritabil.

Cel mai bun "place to live" este să fii mereu în fruntea clasamentului.

Îndată ce ţi-ai desăvârşit o abilitate începi să vezi ideile acolo unde ceilalţi nu pot să vadă nimic. Chiar şi nimicul este o idee care ascunde atât de multe altele. Infinitul este suma ideilor care nu sar decât în ochii celor care au recunoscut şi au redefinit "nimicul".

În fiecare zi devii mult mai bun şi mai încrezător în tine şi în ştiinţa ta, în timp ce alţii rămân în fiecare zi tot mai în urmă, mult prea în urmă pentru a face faţă prezentului şi viitorului ştiinţei.

Numai cine a înţeles infinitul îşi va câştiga nemurirea. Află secretul înainte să-l stăpâneşti !

Când realizezi care este valoarea ta reală, abia atunci începi să vezi lucrurile de la înălţime.

Ştiinţa este coloana infinitului din care a fost creată lumea. Cine a înţeles asta cu adevărat, l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Fiecare moment pierdut de ceilalţi este un moment câştigat de tine.

Laşitatea îşi câştigă îndrăzneala numai în faţa furiei, a urii şi a răutăţii. Dar rămâne complet nemişcată în faţa adevăratelor valori.

Să fii cel mai bun înseamnă să înaintezi în timp ce toţi ceilalţi stagnează.

Oamenii străluciţi înaintează în pricepere, ceilalţi plutesc în derivă ca nişte bătrâni fără prezent şi fără viitor.

A fi cel mai bun este un parcurs în care nu întâlneşti nicio piedică. Încet-încet ţi se deschid toate uşile, toate ferestrele, toate lacătele, toate oportunităţile, toate drumurile.

În timp ce alţii se bat cu toată lumea pentru putere, tu obţii puterea fără nicio greutate. Fără

să mişti în deget !

Oamenii mari sunt valoroşi pentru că nu participa la nicio luptă. Ei câştiga de la sine doar dacă îşi continuă parcursul. Atâta tot: continuă să păşeşti înainte !

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-l.html

Aforisme și păreri bine șlefuite (II)

On Septembrie 01, 2019

Unii îmbătrânesc şi pier în uitare veşnică fără să fi aflat taina Marii Ştiinţe. Iară dacă pleci cu ideea c-ai fost cineva important, aminteşte-ţi următorul lucru: faptul că te-ai urcat până în vârful copacului nu înseamnă nicidecum că ai înţeles mişcarea planetelor din sistemul solar. Ca să nu mai zic cât de departe ai fost de misterele universului..

Unii oameni duc ştiinţa la nivel de secolul următor. Alţii calcă pe urmele lor. Restul pretinde a fi în acord cu ştiinţa.

Când înţelegi că nimeni nu are realizările tale, abia atunci începi să reprezinţi cu adevărat Leadershipul.

Te poţi considera cel mai bun din lume într-un anumit domeniu atunci când lumea devine dependentă de realizările tale.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu renunţi definitiv a te compara cu alţii. Unicitatea este o putere care nu are egal.

Cine nu descoperă prin propriile forţe drumul tăinuit spre marea ştiinţă, acela nu se va întrece niciodată pe sine.

Când un titan face un pas înainte, omenirii îi trebuie zece mii de paşi doar ca să-l ajungă din urmă.

Singura modalitate de a-ţi îmbunătăţi continuu performanţa este să-ţi placă la nebunie ceea ce faci.

Nu-i de ajuns să ajungi cel mai bun din lume într-un anumit domeniu, mai important este să ştii să te menţii în frunte.

Sunt unii oameni care efectiv scriu viitorul în numele ştiinţei, în timp ce alţii doar îşi rabdă prezentul.

Nu te grăbi să străluceşti într-o direcţie sau alta. Fiindcă într-o bună zi te vor depăşi toţi aceia (cu adevărat inteligenţi) care îţi arată la timpul potrivit valoarea.

Cel mai bun scriitor din lume este acela care te-a învăţat să scrii mult mai profund decât a reuşit el.

Ai nevoie de 10 ani de antrenament zilnic, la foc intens, ca să dobândeşti priceperea. Şi abia din al 11-lea an începi să faci performanţă.

Un singur om poate schimba întreaga gândire a lumii dacă susţine cu tărie ideea unei creaţii ce grăbeşte înaintarea exigentei şi mersul naturii.

Numai cine se dedică 100% actului de creaţie va descoperi toate secretele artei.

Scrisul care se ridică din suflet este singurul mijloc gratuit care te învaţă să gândeşti în stil mare.

Când talentul artistului va strânge mâna experienţei şi va fi ajutat mult de perseverenţă, abia atunci el va descoperi Marea Ştiinţă.

Există oameni capabili să absoarbă zilnic, ca un burete, o anumită valoare din marile taine ale ştiinţei. Până într-o zi când ei înşişi se vor constitui ca limbaj al Marii Ştiinţe.

Frumoasă încurajare primită la această oră din partea unui cititor din India: "În viitor, dumneavoastră veţi reprezenta etalonul curajului în creativitate, dar şi etalonul performanţei absolute în ştiinţa conducerii."

Să ordoni ştiinţei să se supună voinţei tale, ca şi când ai fi tu stăpânul ei, cel care îi dă viaţă !

Pe zi ce trece devii tot mai bun, mai creativ, mai înaintat în vederi decât toţi ceilalţi în perceperea operelor de artă.

Un lider veritabil face zilnic un pas mai departe pentru a-şi dubla valoarea din lume. Altfel nu are ce căuta în frunte.

Dacă ceea ce ai de spus se regăseşte în altă parte, înseamnă că nu ai nimic de spus.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu începi să înţelegi să singura oază de linişte este frumuseţea naturii contemplată pe fundalul artei.

Ştiinţa este ca o petală de trandafir pe care trebuie să surprinzi fiecare strălucire de rouă.

Simţi o mare satisfacţie când vezi că valoarea ta creşte direct proporţional cu numărul tot mai mare al cititorilor tăi.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu, primul lucru pe care îl conştientizezi este importanţa valorii tale.

Un om care acţionează este mult mai valoros decât unul care face planuri. Primul ajunge undeva, celălalt stă pe loc.

Un singur om care visează este mult mai puternic decât toţi aceia care se roagă.

Fiecare artist se loveşte de o îndoială. Ce preferi să ştii că eşti: un creator de materie sau un model explicativ al naturii ei?

Când ajungi cel mai bun din lume într-un domeniu devii conştient de faptul că nu tu depinzi de ceilalţi, cât mai mult depind ceilalţi de tine.

Fii întotdeauna o condiţie indispensabilă progresului. Încetul cu încetul, se va forma un cerc al forţelor vitale ce vor contribui la poziţionarea ta pe primul loc în clasamentul celor mai valoroase Branduri.

Să prezinţi un subiect ştiinţific într-o manieră cât mai captivantă şi mai accesibilă publicului larg este ca şi cum ai invita o fată tânără şi frumoasă la dans, iar ea ţi-ar răspunde: "Cu cea mai mare plăcere ! "

Când eşti cel mai bun din lume şi ştii că nimeni nu poate face ce faci tu. De aici începe frumuseţea leadershipului.

Ca să te promovezi solid într-un domeniu trebuie să fii neasemuit ca un diamant şlefuit impecabil, pe care şi-l doreşte toată lumea.

A fi cel mai bun nu este un scop, nu este o alegere, nu este un vis. Este un destin. Este un merit. Este ecoul universului !

Dumnezeu nu iartă laşitatea. Ei bine, laşitatea este sinonimă cu trădarea. Primul om care de va trăda într-o bună zi este întotdeauna cel lipsit de curaj.

Cea mai ambiţioasă iniţiativă este întotdeauna cea salvatoare. Cine se implică cu adevărat într-o cauză care este deja pusă pe rol, acela va câştiga totul. Sau va continua să fie condamnat la jocul responsabil prin stabilirea limitelor.

Din clipa când ai prins aripi ştii că nu mai există decât o singură cale: să te avânţi cât mai sus. Lângă cei ca tine !

Oamenii cu adevărat valoroşi ajung întotdeauna mult mai departe decât şi-a putut vreodată închipui cineva.

Există multe persoane care parcă duc lipsă de aprecieri. Îşi prezintă lucrările în faţa comisiilor de evaluare. Dar cine sunt cei care îi evaluează? De ce oare au ei nevoie de o notă din partea lor? Normal: fiindcă depind de evaluarea altora.

Însă un lider, omul care deţine o cunoaştere foarte avansată, nu are nevoie de note, fiindcă ştie că deja se află mult deasupra celorlalţi. Un lider gândeşte în felul următor: "Nu eu am nevoie de voi, ci voi aveţi nevoie de mine ! Nu voi mă evaluaţi pe mine, ci eu trebuie să vă evaluez pe voi toţi ! "

Fii întotdeauna Primul sau Ultimul, dar niciodată la mijloc.

Companiile şi universităţile care vor să-şi demonstreze valoarea ar trebui mai întâi de toate să investească masiv în oameni cu adevărat valoroşi. În România, un om de mare valoare va semna un contract cu orice universitate doar dacă instituţia va fi dispusă să investească o sumă de bani considerabilă. Vorba unui expert din informatică: dacă nu-ţi permiţi să investeşti într-un om valoros, atunci apelează la un rector sau la un decan universitar - aceştia cer mai puţini bani, dar tare puţin vei învăţa de la ei.

Uneori trebuie să fii mai bun decât eşti, pentru a fi tu.

Trebuie să stăpâneşti bine mijloacele artei, pentru a înţelege că nimeni altcineva nu le poate lua în posesie.

Geniul se recunoaşte după unicitatea şi dăinuirea operei plămădită din limbajul divin.

Discuţiile cele mai neînsemnate scot la iveală valorile cele mai mari. Discuţiile cele mai deschise sunt suportul caracterelor cele mai sincere. Discuţiile fără remiză reprezintă încheierea definitivă a unei cauze de interes.

Nu te compara niciodată cu ceilalţi. Fii întotdeauna cu mult deasupra lor.

Pasiunea şi Talentul te fac de neînvins. Două lumi care se întrepătrund în interiorul aceluiaşi univers.

Alege-ţi un singur drum şi continuă să înaintezi ca şi când n-ar exista altul.

Cel mai utile sfaturi le afli de la oamenii care au trăit şi au înfăptuit imposibilul.

Toţi elevii şi studenţii sunt condiţionaţi de profesori să înveţe, doar ca să strângă nişte puncte. Ceea ce nimeni nu le spune este să-şi găsească o pasiune. Căci dacă îţi găseşti o pasiune, poţi cu cea mai mică uşurinţă să laşi în urmă (chiar şi cu o mie de de ani) orice profesor, de orice rang şi cu orice funcţie. Indiferent că se numeşte rector, decât sau lector.

Dacă învingătorul se formează după principiul locului întâi, dacă meriţi să fii cel mai bun, atunci cum ai putea să refuzi ceea ce îţi este predestinat?

Sunt două feluri de scriitori: cei care scriu din capul lor şi cei care scriu din capul altora. Un scriitor bun se recunoaşte după felul în care îşi aşterne propriile gânduri. Pe când un scriitor mediocru se recunoaşte după coautorii alături de care semnează o lucrare academică.

Sunt două feluri de oameni: cei care mor crezând că au făcut ceva în viaţă, şi cei care nu mor niciodată.

Marea Împărăţie este destinată celor care au învăţat să cuprindă infinitul.

Cine nu reuşeşte să se transforme într-o picătură din oceanul timpului, nu va reuşi niciodată să lase urme în nisipul fin al clepsidrei universului.

Eşti ceea ce trăieşti în jocul propriei tale minţi.

Oamenii deosebiţi se îndreaptă numai spre un viitor care le conferă o valoare cât mai mare. Fii prezent numai acolo unde eşti preţuit cum se cuvine.

Avem atât de multe de învăţat de la natură, avem nevoie să simţim înainte de a cuprinde.

Fiecare viaţă este un roman. Ca să citeşti toate romanele lumii ar însemna să cunoşti toate vieţile ei.

Odată ce-ai descoperit infinitul nu-ţi mai rămâne decât să atingi nemurirea.

Răbdarea nu se dezvăluie, ea se deprinde prin credinţă.

Unul din cele mai rare momente din viaţă are loc atunci când ţi se relevă o însuşire care te poate înălţa deasupra tuturor. Un zero absolut se poate transforma cu răbdare într-un infinit perfect.

Competiţia este unul dintre mijloacele de a te apropia de excelenţă. Ea este unul din motoarele de bază ale dezvoltării. Fără competiţie evoluţia ar fi fost mult mai lentă.

Cu fiecare descoperire pe care o faci, te poziţionezi cu o treaptă mai sus de restul lumii. Important este cine descoperă primul. Restul lumii va încerca să calce pe urmele sale. Amintiţi-vă de Amundsen şi ..de Scott.

Omul lipsit de sentiment nu va căpăta niciodată îndurare.

Unicitatea deschide spiritelor superioare calea nemuririi.

Ştiinţa se dezvăluie numai atunci când apelezi la ea.

Omului rău i se va ierta totul numai atunci când va face înzecit binele.

Foarte puţini oameni îmbrăţişează cu adevărat o Pasiune. Şi, chiar şi mai puţini apreciază ceea ce trebuie să devină datorită Pasiunii.

Lasă-i pe trecători să se mândrească cu ce au şi cu ce nu au. Între timp, tu adaugă noi trepte care duc spre vârful piramidei performanţei.

Un sculptor excepţional îşi exersează îndemânarea realizând continuu noi piese de artă. Dar sculpturile cu adevărat speciale, care nu ajung la mâna oricui, se fac doar la comandă. Iar acestea au un preţ foarte mare.

Oferă-i ştiinţei timpul tău, iar ea îţi va dezvălui taina universului. Ascultă-ţi glasul inimii, iar ea îţi va dezvălui limbajul universului.

O pasăre care nu încearcă să dea din aripi şi nici nu încearcă să se înalţe, atunci cu siguranţă nu este un vultur.

Secretul este infinitul. Dacă reuşeşti să asiguri continuitatea acestui reper universal, înseamnă că te-ai autodepăşit.

Rezervele sunt pentru oamenii care nu mizează totul pe o singură carte.

Dacă vrei să fii un om mare, în orice domeniu, începe prin a fi autodidact. Excelenţa dă o notă mare studiului individual.

Nicio strategie nu te va apropia de scopul tău dacă nu dovedeşti că eşti pe măsura scopului tău.

Taina superioară a ştiinţei constă în a şti ce să faci cu ce-ai învăţat după ce-ai realizat cine eşti cu adevărat.

Este nevoie de o grămadă de minţi luminate ca să putem evalua performanţa unui bec economic.

Spiritele care se înalţă mult prea sus, de regulă ajung în spaţiul vidului.

Leadershipul este o piesă care reuşeşte să se facă auzită prin refrenul ei.

Este cu adevărat sublim să-i observi pe intelectuali cum investesc timpul doar în redimensionarea stimei de sine.

Acestea sunt ferestrele tale larg deschide către o ascensiune sigură şi îndelungată.

A prezenta leadershipul sub o nouă lumină este doar apanajul unui artificiu de inspiraţie la rece.

Leadershipul este poezia căreia artistul îi dă o ultimă versiune.

Oamenii care vânează permanent greşelile altora nu vor recunoaşte niciodată greşelile proprii.

Singura sursă importantă de câştig de care poţi profita la maximum este potenţialul de a deveni cel mai bun.

Leadershipul este o comoară care se dezvăluie numai prin redescoperire.

Trebuie să ai încredere în necunoscut, ca să îţi poţi orienta privirea către un loc mai îndepărtat.

Este o vreme când te simţi în putere să lupţi împotriva tuturor, şi să învingi. "Ţineţi minte: sunteţi mulţi, iar eu sunt singur ! " Apoi realizezi că lupta nu-ţi aduce aceeaşi bucurie ca un gest frumos, un zâmbet, căldură sufletească.

Dacă stai tot timpul cu muşchii încordaţi, atunci nu te vei relaxa niciodată.

Dacă trandafirul ar putea să-ţi vorbească...dar el întotdeauna tace. Ştii doar că este frumos, dar străjuit de spini.

Celui care are nevoie de surse biografice ca să elaboreze un text cu conţinut bogat, îi lipseşte experienţa care precede viziunea.

Ar fi auzit de tine dacă nu ai fi fost numit într-o funcţie înaltă? Valoarea ta adevărată este

alcătuită din cine eşti şi ce faci dincolo de funcţie.

Nu poţi înţelege un om decât după ce ai trecut prin ce-a trecut el.

Cel mai bun profesor în leadership este experienţa de viaţă, mult mai importantă în formarea personalităţii decât experienţa profesională.

Mai întâi compară-te cu cei mai buni profesionişti. Apoi găseşte-ţi cel mai bun model de inspiraţie şi depăşeşte-i limitele.

Combină mai multe stiluri, apoi formează-ţi propriul stil. Studiază artă pe cont propriu, apoi deviază în mod controlat de la tendinţele trasate de ceilalţi creatori.

Nu poţi fi ceea ce eşti dacă nu ştii cine eşti.

Nu poţi să cucereşti o cetate fără să identifici, în primul rând, locaţia ei.

Frumosul trăieşte prin designul aparte al florii. Iar ori de câte ori o petală cade, asta se întâmplă nu fiindcă îi lipseşte lumina soarelui, ci fiindcă se lasă pradă vântului.

E uşor să înţelegi o lume, dacă eşti creatorul ei şi îngrijitorul ei.

Omul care ştie totul constituie întruchiparea unei perfecţiuni de neatins.

Important nu este să oferi oamenilor o viziune. Ci să aprinzi în ei puterea de a-şi forma singuri o viziune.

Diferenţa de potenţial între lideri şi oameni este că primii generează transformarea, ceilalţi trec din transformare în transformare.

Mai bine spargi un zid invizibil, decât să continui o perfecţionare care subjugă toate forţele posibile.

Numai dacă ajungi să controlezi în întregime o ştiinţă, vei putea să generezi germenii unei ştiinţe viitoare.

Dacă vrei să fii cu adevărat bun într-un domeniu, atunci ambiţionează-te să studiezi un domeniu mai avansat, de care eşti complet străin.

Până ce nu eşti sigur că ţi-ai câştigat libertatea de a trăi o viaţă plină de sens, nu te lăsa pe-o ureche. După ce se termină petrecerea, prietenii pleacă. Şi rămâi doar tu.

O stea care nu-şi dă interesul să lumineze va rămâne întotdeauna neobservată.

Nu e de ajuns o stea strălucitoare pe cer pentru ca noaptea să capete o nuanţă plină de vis.

Experienţa te-a ajutat să te faci remarcat printr-o unicitate aparte?

Sclipirea cea mai puternică se observă cel mai bine în adâncul întunericului.

Trebuie să te ridici cât mai sus pentru ca cei de jos să te observe.

Un om de foc se recunoaşte întotdeauna după flacără.

Un caracter puternic este coordonat de un suflet şi mai puternic Un om puternic poate mişca toţi munţii din loc doar dacă este străbătut de o motivaţie puternică.

Totul este trecător, mai puţin esenţa care făureşte infinitul.

Omul care nu ştie ce vrea caută întotdeauna de toate sub forma implicată a unor simple stele căzătoare.

Preţul adevărat pe care viitorul plin de răsplătiri îl cere de la prezentul ambiguu este acesta: să ştii să ierţi, să înţelegi cu inima, cu sufletul.

Invizibilul, necunoscutul şi infinitul sunt cele trei mari componente ce intră în alcătuirea Marii Opere.

Liderul cel mai câştigat împrumută adepţilor săi noi valenţe de afirmare din resursele lui proprii de performanţă.

Oricât de multe fire de iarbă ar exista pe pământ, ele nu vor lumina niciodată în întuneric precum o stea.

Nu vei ajunge niciodată cel mai bun dacă te plasezi pe picior de egalitate cu ceilalţi.

Nu te poţi ridica deasupra Creatorului tău. Căci astfel ai deveni tu însuţi propriul model de urmat.

Toţi spiriduşii au dreptul să-şi valorifice cât mai mult potenţialul creator. Dar transformările lor pline de imaginaţie sunt plăsmuite de un singur scenograf: Dumnezeu.

Cele mai bune idei se ivesc atunci când construieşti, nu atunci când plănuieşti. Deci, construieşte cât mai mult.

Răbdare, flexibilitate – apoi viteză şi rezistenţă. Să îmbrăţişezi schimbarea cu mare drag. Şi să foloseşti cu chibzuinţă absolut tot ceea ce, bun sau rău, se iveşte în calea ta.

Leadershipul este un demers al dezvoltării durabile, doar dacă are continuitate în transformarea omului.

Cu precădere, în viitor se va pune accent pe talent şi pe calităţi. Mai presus de toate va conta

pregătirea individuală şi rezultatele obţinute în activitatea desfăşurată în mod independent.

În timp ce tot mai mulţi indivizi vor acumula diplome şi certificate de competenţă, alţii – cei puţini şi speciali – îşi vor crea un alt drum. Un drum al pasiunii. Mult mai eficient şi mai spectaculos decât pare.

Atâta vreme cât omul are voinţă şi dispune de libertatea de a-şi fructifica talentul, el va dispune şi de mijloacele necesare pentru a duce la bun sfârşit bătălia vieţii sale.

Cine atinge succesul prea devreme, se strică de tot mai târziu.

E - I = M (Experienţă – Imaginaţie = Mediocritate)

Deschide dicţionarul la orice pagină. Alege un cuvânt oarecare. Doar unul singur. Apoi încearcă să realizezi o capodoperă literară, fără să te inspiri din nicio altă sursă. Scrie cu ochii închişi.

Dumnezeu este punctul de întâlnire al celor trei instante mistice: artistul, magicianul şi alchimistul.

Cine ştie să manipuleze materia, acela ştie cel mai bine cum se creează un univers între atâtea universuri.

Nepricepuţii încearcă să înţeleagă materia. Artiştii o modelează. Magicienii o condensează şi o încadrează într-un ciclu nesfârşit de rotaţie. Iar alchimiştii ştiu să o însufleţească.

Lasă-i pe ceilalţi din jur să te depăşească. Pentru ca ei să dea greş cu mult înainte ca tu să ajungi la destinaţie. Deseori drumul spre excelenţă este netezit de greşelile "de viteza" a celorlalţi.

Un maestru reuşeşte să configureze materia după bunul său plac. Vei deveni maestru numai atunci când materia recunoscătoare îţi va de necontenit ascultare.

Dacă n-ai ajuns la stadiul în care efectiv să te joci cu materia şi s-o modelezi după cum îţi place, înseamnă că eşti departe de adevărata măiestrie.

Te vei regăsi numai atunci când te vei recunoaşte.

Vei atinge măiestria numai atunci când te vei depăşi pe tine însuţi.

Omul orgolios este un pierzător pentru că întotdeauna se lasă învins de el însuşi.

Dacă reuşeşti să percepi insesizabilul, vei putea să produci mereu noi ecouri în universul acestei lumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-II.html

Aforisme şi păreri bine şlefuite (III)

On Septembrie 01, 2019

Ori mizezi totul pe o singură carte, ori nu mai juca deloc. Jucătorii cei mai buni primesc întotdeauna cărţile cele mai proaste cu putinţă, dar ştiu să le transforme în cele mai bune.

Pierzătorul percepe muntele ca un întreg. Învingătorul se concentrează asupra pietricelelor din care este constituit muntele. În timp ce primul îşi spune: "N-o să pot niciodată muta muntele din loc", celălalt are deja câteva pietricele strânse în mână. Performanţa este ca pietricelele din munte: este doar o chestiune de timp până le strângi pe toate.

Artistul îşi poate extinde arta cu o singură condiţie: să posede ştiinţa construcţiei şi compoziţiei.

Trebuie să ajungi la un nivel înalt de înţelegere a obscurului, ca să reuşeşti să înfierbânţi materia, s-o transformi şi să produci expansiunea ei în lumină.

De ce să te mulţumeşti doar cu statutului de a fi bun, dacă ai posibilitatea să fii strălucit?

Cel care nu ştie decât să joace dur şi să ţină lupta în picioare, acela nu va primi niciodată o mângâiere.

Omul care nu şi-a descoperit un talent sau o pasiune, nu va putea să exceleze decât în mediocritate.

O singură idee poate transforma omul obişnuit într-un om genial. Ideea deschide porţile zăvorâte ale adevăratului tău potenţial.

Cine pretinde că ştie totul, acela nu ştie nimic. Iar cel care pretinde că nu ştie nimic, de fapt ştie totul.

Omul care nu poate să reinventeze ştiinţa sau să o modeleze exclusiv după voinţa lui, nu va dobândi niciodată măiestria.

Când lumea n-o să se mai gândească la bani, atunci va înţelege totul. Şi va avea totul.

Ca să cunoşti binele, mai întâi trebuie să cunoşti răul. Ca să recunoşti un adevăr, mai întâi trebuie să-l negi. Ca să iubeşti cu adevărat, mai întâi trebuie să urăşti. Ca să ai certitudinea că exişti, mai întâi trebuie să-ţi negi propria existenţă.

Înainte de toate caută să-ţi însuşeşti mai bine ca oricine ştiinţa care ţi se potriveşte.

Învingător nu este acela care obţine doar o mică parte dintr-un întreg. Ci acela care dobândeşte prin forţele proprii ştiinţa de a cuprinde întregul şi de a-l reinventa în chip strălucit.

Taina măiestriei: Învaţă să creezi un singur punct, pe care apoi să-l înmulţeşti la nesfârşit cu el însuşi.

Cine nu este capabil să dea viaţa în fiecare zi unei noi construcţii aparte, sau unei viziuni cu totul diferite în domeniul său de activitate, acela nu are dreptul şi puterea de a se numi profesionist.

Nu-ţi dori să intri în rândul celor mai buni. Nu te compara niciodată cu cei mai tari. Fii întotdeauna cu mult deasupra lor ! Aminteşte-ţi că oricât de puternici ar fi leul sau tigrul, întotdeauna vulturul se află sus, cu mult deasupra lor.

Secretele se dezvăluie numai celor puţini, care au transpirat mulţi ani la rând în căutarea lor.

Fii puternic prin înţelegere. Fii bun prin excelenţă. Fii tu însuţi.

Profesioniştii creează zilnic ceva nou şi viabil. Amatorii nu fac altceva decât să repete reţetele şi etichetele creaţiilor originale.

Ştiinţa nu este un instrument pe care să-l poţi iubi foarte mult, fără să-l fi abordat în mod direct.

Noţiunile unei ştiinţe simbolice pot fi oricând interpretate, dar rareori înţelese.

Fiecare vis are o stea şi fiecare stea are un vis.

Alchimia se poate efectua numai în întuneric. Fiindcă întunericul ascunde o lumină foarte mică. Şi tocmai acea lumină mică este esenţa.

Nu există doar un singur univers, şi nici mai mult universuri. Ci doar infinitul !

În clipa când vei descoperi fenomenul din spatele ştiinţei, te vei simţi dator să cotrobăi în tine însuţi pentru a-ţi amplifica valoarea.

Necunoscutul este sursa de alimentare a marii cunoaşteri.

Numai cine are curajul să se avânte cu toată inima în necunoscut va afla totul.

Excelenţa se clădeşte numai prin pasiune şi perseverenţa.

Nu contează numărul acelora care aleargă împreună cu tine. Contează doar cel mai perseverent dintre ei care rezistă până la sfârşitul cursei.

Cel mai greu de îndurat este suspansul: oare ziua de mâine va fi ca cea de azi?

Degeaba eşti cel mai bun, dacă nu ai tot ce-i mai bun.

Cel mai greu lucru este să faci un pas înainte, ştiind că altcineva va face doi paşi înapoi.

Formula alchimiei restrânsă: să crezi înainte de a şti !

Cel mai mult contează cine eşti înainte de a ajunge CINEVA.

Dacă flacăra începe să se stingă, vina îi revine în totalitate aceluia care nu ştie să-i întreţină arderea.

Să faci întotdeauna doar ceea ce îţi place. Să faci doar ceea ce îţi cere talentul.

Şi într-o bună zi vei ajunge cel mai bun din lume.

Alchimia este doar ştiinţa maeştrilor. Culege un ciob de sticlă, pune-l la fiert două ore, presară deasupra lui puţin clar de lună, suspendă-l de o rază de soare, şi vei obţine un diamant.

Unui om talentat îi trebuie doar un impuls de moment pentru a crea o lume întreagă cu legi proprii. Unui om cu experienţă îi trebuie o viaţă întreagă şi o lume întreagă pentru a constata că-i lipseşte talentul. De fapt, talentul este mult mai important decât experienţa.

Să realizezi ceea ce nimeni altcineva nu reuşeşte. Să înţelegi ceea ce este obscur celorlalţi. Să descoperi ceva important de unul singur. Să cucereşti un nou limbaj. Să realizezi într-o singură zi ceea ce altora le-ar lua săptămâni, luni sau chiar ani. Asta înseamnă să fii maestru.

Totul se transformă. În orice domeniu poţi fi un alchimist, cu o singură condiţie: să reuşeşti să transformi orice condiţie în altă condiţie.

Deseori cărţile se dovedesc a fi mult mai bine decât oamenii.

Pentru unii, bunătatea fără margini înseamnă ca ei să aibă întotdeauna ultimul cuvânt de spus. Prin urmare eşti nevoit uneori să fii puţin răutăcios cu oamenii prea "buni".

Nu-i invidia niciodată pe ceilalţi. Fă tot ce poţi pentru ca ceilalţi să te admire enorm de mult pe tine.

Un viitor performer îşi începe călătoria spre excelenţă pornind de la statutul de "mărginit". Şi îşi desăvârşeşte formarea până ce-i depăşeşte pe toţi cei înnobilaţi cu statutul de "Super Brand".

Greu nu este să creezi un scenariu nou de viaţă. Greu este modul în care îl interpretezi.

Prea mulţi să grăbesc să-şi găsească un loc de muncă. Prea puţini îşi orientează eforturile către atingerea excelenţei.

Un adevărat performer face în fiecare zi ceva care să-l apropie de ţelul suprem: to be the best of the best.

Dacă vrei să primeşti ceva, învaţă să dai mai întâi de la tine. Dacă ai dat deja, învaţă să aştepţi să primeşti. Nu îndura timpul, traversează-l. E rândul tău să faci un pas curajos înainte? Aştepţi să primeşti ceva fără să dai nimic de la tine?

Cea mai dificilă constantă a vieţii este: sincronizarea cu tine însuţi, cu lucrurile pe care vrei să le schimbi, cu oamenii dragi din jurul tău.

Promovează-ţi valoarea înainte de a te compara cu cei mai buni.

Antrenează-te zece ore pe zi, timp de şase-şapte ani, la un singur skill, şi vei ajunge să-l controlezi mai bine ca oricine. Fii convins că 99% dintre aspiranţii la statutul de performer nici măcar nu încep antrenamentul, sau nu-l duc până la capăt.

Desăvârşirea înseamnă să pătrunzi adânc în necunoscutul cel mai real dintre necunoscute, şi să descoperi lumina cea mai înaltă dinăuntrul tău.

Necunoscutul este cea mai importantă constantă a performanţei.

Două feluri de oameni merită cel mai mult atenţia: cei care ştiu să piardă şi cei care nu ştiu să câştige.

Talentul nu are nevoie de diplome sau de certificate de studii ca să se dezvolte şi ca să se afirme.

Atâta timp cât ne vom permite să fim Oameni, va exista şi Leadershipul.

Cine are o pasiune, dar nu face din ea un adevărat bastion de rezistenţă, acela niciodată nu va performa.

Cel mai greu lucru din lume este să încerci să faci imposibilul. Iar cel mai frumos, să reuşeşti.

Fii bun la un singur lucru, doar la unul. Dar la acela fii cel mai bun din lume

Talentul şi Pasiunea – doi fraţi gemeni care se înţeleg de minune în limba lor.

Cele trei etape ale transformării: caută + găseşte + atribuie un sens.

Important nu este să le ştii pe toate. Important este să ştii un singur lucru pe care nimeni altcineva nu îl cunoaşte.

Pasiunea este forţa care îţi dă garanţia că eşti mult mai bun decât ceilalţi într-o anumită direcţie.

Talentul este ca o floare, care odată răsărită, trebuie doar udată periodic ca să nu se usuce.

Singurul şi cel mai valoros profesor pe care îl ai este greşeala. Corectează, corectează,

corectează până când vei atinge perfecţiunea.

Nu există oameni de geniu pe lumea asta. Ci există doar două constante "POT" şi "NU POT".

Numai omului care a descoperit un secret îi este dat să culeagă în întregime roadele acestuia.

Foarte mulţi m-au întrebat de ce mă grăbesc atât de mult să termin anumite proiecte. Le-am răspuns: fiindcă cel care nu se grăbeşte, nu o să termine niciodată.

Doar pentru acel cineva care îmi va împărtăşi crezul: "Chiar dacă toată lumea va fi împotriva mea, eu voi fi alături de tine".

Una este să fii bun într-un domeniu de activitate. Cu totul altceva este să fii excelent într-un domeniu de activitate. A fi bun înseamnă să te afli într-un cerc alături de mii, sau milioana asemenea ţie. Dar a fi excelent înseamnă să fii tu cel care învârte cercul.

Să nu fii străin de privirile întoarse în alte direcții, construite pe principiul oglindirii în simetria aparențelor. Ceea ce privești nu e întotdeauna ceea ce vrei să găsești.

Și degeaba iei binele cu tine, dacă binele este uitat... Nu mai bine să lași în urma ta ceva de neuitat? Fii o stea pe cer, nu un sfânt pe pământ.

Poți să păcălești șoarecii și să-i faci să cadă în diverse capcane. Dar nu poți să convingi universul să-ți facă o stea pe cer, doar pentru că știi să întinzi capcane pentru șoareci.

Omul care își face mereu planuri, cel care are o poftă neînfrânată de a-și imagina noi strategii, este omul care nu acționează niciodată la timpul cuvenit.

Până ce tu aștepți să se întâmple ceva de la sine, alții deja au făcut 10 pași înainte. Schimbarea nu așteaptă să-i hotărăști momentul potrivit, fiindcă niciodată n-o să fie momentul potrivit.

Important este omul care aduce schimbarea, nu cei care așteaptă ca lucrurile să se întâmple de la sine. Schimbarea nu are planificată întâmplarea.

Nimeni nu îmbrățișează mai mult tehnologia decât un om al științei. Cel ce îmbrățișează orizonturi mai ample este cel ce-a străbătut distanța de la pământ la cer.

Unii sunt gata să meargă tot înainte, alții sunt nevoiți să rămână tot mai în urmă.

„Mai uşor trece o cămilă prin urechile acului, decât intră un bogat în Împărăţia Cerurilor." Ştiinţa (Marea Împărăţie) nu are nevoie de înlesnire materială ca să genereze accelerarea progresului.

Dacă citești o carte de o mie de ori, vei descoperi tot atâtea modalități de a percepe realitatea printr-o oglindire îndepărtată, înghițită de un spațiu ireal.

Nu vei găsi niciodată o comoară trăind cu capul în nisip, luând din când în când câte o gură de aer. Utilizează-ți energia pentru a profita de bogăția din tine !

Să fii cel mai bun dintre cei mai buni, fără să te consideri mai bun decât cel din urmă.

Nu te juca cu focul dacă nu te simți în stare să arzi ca o flacără. Temperaturile mari sunt declanșate de flăcările mistuitoare care ard atât de puternic.

Secretul pe plan spiritual este să fii înconjurat de o aureolă magică. Dacă nu știi să te transpui într-o cifră magică, nu te vor putea ajuta nici inteligența și nici hazardul.

Taina științei este lucrarea credinței celor care, strălucind ca stelele, reușesc să transmită lumina pe toate nivelurile de vibrație ale întregului Univers.

Singura cale de a ajunge foarte departe este să luminezi ca o stea într-un întuneric care străbate noaptea fără nicio direcție.

Directorii sau salariații vin și pleacă. Dar creatorii rămân pentru totdeauna.

Niciodată să nu excelezi acolo unde toți excelează. Ci, să excelezi numai acolo unde ești unic, fără egal.

Când Dumnezeu te ţine departe de ceilalţi oameni, înseamnă că are planuri mai mari cu tine.

Important este cel care duce știința la un nivel superior. Universul este un plin al științei umplut cu credința celor care construiesc piramide.

Progresul îi elimină pe cei sensibili și bolnăvicioși, și îi păstrează doar pe cei rezistenți în fața provocărilor. Progresul este știința de a fi cauza unei tămăduiri care transformă viața într-o provocare.

Tot secretul este să știi să vezi. Pentru asta, trebuie să studiezi arta subtilă a picturii. A vedea este un fel de a picta noaptea un relief.

În fiecare săptămână să aduci ceva în câmpul ştiinţei. La sfârşitul anului, mii de oameni vor folosi resursele tale ca să continue suplimentar angajamentul făcut ştiinţei, lucru care face, ca brandul tău să fie unic şi valoros.

Cei care au un website, le sugerez să traducă conţinutul tuturor articolelor cel puţin într-o limbă străină ! Şi chiar dacă nu ştiţi foarte bine o limbă străină, puteţi apela la traducători. Nu există scuze pentru a nu traduce !

Iar cei care ştiu bine o limbă străină şi au un website, şi nu traduc tot ceea ce au lucrat, degeaba au mai învăţat o limbă străină...

Cel care nu ştie, dar apelează la cine ştie, este mult mai important decât cel ce ştie și nu face nimic cu ceea ce ştie.

Ca să-ți asiguri locul 1 mondial în elita unei industrii puternice, nu-i de-ajuns să fii cu un pas înaintea altora, ci cu 100 km înaintea tuturor. 100 km înseamnă cam 100 de mii de pași. Deci un pas nu e suficient, ci 100 de mii.

Toată materia, stelele nemuritoare, toată energia universului, întreaga creație (complet infuzată cu spirit), natura înconjurătoare, tot ce numim timp și spațiu, întunericul și lumina, chiar și cea mai îndepărtată planetă, tinerețea fără bătrânețe, toate se aliniază spre a ușura traseul pe care ai de parcurs ca să reușești în ceea ce ți-ai propus.

Dar ca să se întâmple toate astea, trebuie să ajungi la acel nivel de credință care are în centrul ei alchimic însăși Forța Creației Infinite. Cum spunea cel mai mare alchimist al tuturor timpurilor: "Infinitul sunt Eu".

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată nimic.

Nu ai cum să-i depășești pe ceilalți decât dacă îți dovedești superioritatea cu ajutorul științei.

Iar dacă nu-i depășești pe ceilalți vei fi tu cel rămas în urmă.

Puţini acordă atenție micilor schimbări care creează în timp marea schimbare.

Cât timp oamenii își văd de cursul firesc al vieții, cineva acolo schimbă în taină ordinea lucrurilor în întreaga lume.

Cu toate astea, unii vor contribui cât pot de mult la dezvoltarea ştiinţei, în timp ce alţii vor privi neputincioşi la schimbările înfăptuite de cei care consideră că ştiinţa are propria frumuseţe.

Unii schimbă lumea, alţii sunt pur şi simplu sunt conduşi de curentul schimbării, fără să poată schimba nimic. Există, aşadar, oameni ai inovaţiei, şi oameni ai privitului fără noimă. Tu din care categorie faci parte?

P.S. Cei care iubesc ştiinţa, îmi vor da dreptate. Toţi ceilalţi mă vor urî din tot sufletul !

Big prizes are for great people. Small prizes are for small people.

Culorile sunt manifestări ale picturii valabile pe linia unei vieţi care nu-şi epuizează niciodată misterele.

Paradoxul pretențiilor grosolane: „Să te dai mare știutor, și cu toate astea să ajungi în cel din urmă stadiu al bătrâneții fără să fi aflat ce este Știința."

Unii sunt predispuși s-o ia înainte, alții sunt predispuși să rămână în urmă. Unii rămân în drum, în loc să își facă un drum.. adică nici nu merg măcar. Si asta este o alegere...sa existi este o optiune, sa traiesti este tot o optiune...don't judge, just observe and accept ! O parte merg în ritmul lor normal, fără a fi judecaţi de unii sau de alţii, fiecare merge pe drumul lui,

pe care nimeni nu poate merge.

Ar trebui să trăiesc o infinitate de vieți într-o infinitate de trupuri, doar ca să extrag o mică parte din infinitul pe care îl port acum în mine.

În asta constă inteligența: să ai puterea să le conduci pe toate în orice împrejurare.

Când vrei să faci cuiva un rău, asigură-te că Dumnezeu nu știe planurile tale. Altfel, se poate întoarce roata într-un fel în care nu îți imaginezi. Şi cum Dumnezeu îţi ştie planurile dinainte ca tu să ţi le imaginezi...este doar o chestiune de timp, nu de certitudine.

Cine are știință arată mereu ceea ce știe. Cine nu are știință, nu are nimic de arătat.

Cei mici vor ajunge cu totul neînsemnați, cei mari se vor înălța tot mai mult.

Anul acesta ne vor părăsi mulți bătrâni, și nu știm dacă mai au timp să îndrepte ce-au greșit. Cert este că tinerii vor mai întineri cu un an. Amin.

Acolo unde nu ai avut niciodată înclinații, exact acolo s-ar putea ascunde talentul tău. Punctul tău slab este punctul tău forte.

Cultura generală nu este pentru creatori. Creatorul știe un singur lucru: am un singur talent, mă țin doar de el, și restul nu contează.

Când alergi noaptea târziu este întotdeauna linişte şi însingurare. Dar se văd stelele.

Să alergi cât poți de bine ! Și când nu mai poți, continuă încă un pic. Dar niciodată, niciodată, niciodată să nu renunți.

Cum spunea un prieten azi: alergătorul este precum o pană de vultur, smulsă de vânt, purtată în neștire...

Lumea nu stă după cei care stau. Lumea se mișcă după cei care mișcă lucrurile. Să nu treacă o zi măcar fără să aduci ceva nou în domeniul științei.

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată.

Dacă fiecare ar fi preocupat de ce ştie el şi nu alţii, s-ar cunoaşte mai bine cu siguranţă. Mulţi sunt prea preocupaţi de ceilalţi şi nu încetează să se compare; în ideea că fiecare face ce poate şi ce ştie uitatul în grădina altuia nu duce la progres, ci doar de purtarea de grija altuia, care la noi constituie o mare problemă.

Toţi greşim, şi totul ţine de percepţie: o tratăm ca pe o oportunitate de schimbare pozitivă, sau aşteptăm pe ceilalţi să se schimbe (ca noi suntem perfecţi).

Amândouă părţile sunt lezate mai mult sau mai puţin, dar totul pleacă de la o şansă, şi aici începe "magia" schimbării.

Vezi şi "Prinde-mă dacă poţi", inspirat din realitate. Frank Abagnale fraudează sistemul, nu dintr o cultură a "răului" sau a sfidării, ci pe fondul unei insecurităţi afective, apărută în adolescenţă. Agentul FBI care l-a urmărit, i-a dat şansă după şansă (în total 3), convins fiind că totul pleacă de la o şansă, şansă care trebuie să asigure acea securitate emoţională de care individul are nevoie, pentru a înfăptui schimbarea.

Aşa a început schimbarea...din cel mai căutat fugar şi infractor fiscal, a devenit consultant în securitate financiară .

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-III.html

Aici se simte mâna Domnului

On Februarie 22, 2013

Reflectează asupra modului în care evoluezi, astfel încât să te convingi de legătura strânsă ce există între sistemul tău de valori și rolul pe care ți-l asumi în lume.

Numai un singur individ, numai o singură speță umană iese dintr-o casă străină, iar pe pragul de la intrare își inspectează încă o dată talpa pantofilor de eventuale urme de sânge. Asasinul - Anton Chigurh - hiena aceasta flămândă, fiara aceasta de o cruzime absurdă care după ce s-a înfruptat din prada aleasă la întâmplare, își linge cu poftă sângele de pe bot, lăsând impresia de curățenie și îngrijire.

O voință intensă care izbutește să domine frontierele propriei sale conștiințe, o captivantă aventură care însă urmează un traseu fizic și psihologic regresiv, o determinare care aduce cu ea un întreg șir de evenimente. Căci, îndepărtându-se de casă - locul unde și-a înfăptuit încă o dată opera, nici nu se urcă bine la volan, abia parcurge câțiva metri, că: "Boom" ! O altă mașină îl izbește în plin !

Şi acum, pentru prima dată, el simte tulburător efectul direct al acelui *châtiment* , întunecata întorsătură a destinului, descărcarea curentului invizibil, generat de un trăsnet, direct asupra stării sale inițiale de confort fizic și psihic. Abia acum resimte el puternica voința care-l domină, sarcina electrică, aproape mortală, care îi electrizează simțurile în avântul lui impetuos spre absolut.

Aici se simte mâna Domnului, invizibilă, neiertătoare, grea și traumatizantă ca o palmă servită din plin, cu toată ura, împingând fiara în mărăcinișul cu spini ascuțiți ai durerii. Un ultim avertisment?

Leadership: Cum se justifică efectele acțiunilor tale atunci când ispășirea păcatelor tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere care nu urmează alte criterii decât cele auto-impuse de restricția de a nu te uita în urmă?

Picior fracturat, mâna ruptă, oase dislocate, plin de tăieturi și de sânge, zdrobit de durere. O resuscitare a energiei în sistemul propriu de valori care se manifestă printr-o drastică tendință de apropiere de realitate - fenomen caracterizat printr-o emisie de "lumină", lumina vieții. În sfârșit omul ăsta este constrâns să perceapă mai profund, mai clar complexitatea existenței sale în raport cu latura negativă a caracterului său.

Sfera metalică este electrizată negativ, nu mai poate acționa nicidecum cu alte sfere. Personalitatea sa nu-i îngăduie să interacționeze cu alte personalități. Anton Chigurh eșuează lamentabil. Este doborât *très rapidement,* chiar în mijlocul călătoriei sale spre dobândirea întregii deplinătăți, chiar în momentul când se crede ajuns la suprema siguranță a existenței.

Chinul se statornicește în el, îl mușcă adânc din carne, dezvoltând un puternic efect de recul asupra lui, îi anulează orice forță eliberatoare, îi scutură bine mantaua de autoritate pe care o poartă. El nu încearcă să-și justifice efectele acțiunilor lui, chiar dacă simte că totul se petrece după legea divină "după faptă, și răsplată", fiindcă imaginea lui despre sine este identică cu acea vanitate necruțătoare de fiară care pândește o altă țintă, din instinct și pasiune. Durerea și plăcerea sunt de fapt două fețe ale aceleiași monede – nu poți avea una fără cealaltă.

Până în acest moment a avut prea puțin timp ca să se judece pe sine însuși, așa încât acum este foarte mulțumit că se poate gândi la acțiunile sale. Pare să-și amintească de toate crimele înfăptuite. Toate fărădelegile par a se perinda anapoda în mintea lui – preocupat împreună cu toate simțurile, de viitor.

Va lupta mai departe pentru un viitor curat, sau pentru un viitor tot atât de periculos și incert ca înainte?

Rănit, dar nu mortal. Chinuit de dureri, dar nu vlăguit în totalitate. Prins într-o mlaștină de contradicții, Anton Chigurh e nevoit să pună în practică – aidoma unui personaj al lui Balzac - singura axiomă care îl poate face să treacă peste acest moment: " *Fuge, late, tace* ". *

Leadership: Ce anume te poate determina să percepi mai profund și mai clar complexitatea existenței tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău, fără să te consideri învinsul unei lumi care te fascinează și te îndeamnă s-o îndrăgești?

O voință intensă izbutește să domine frontierele propriei tale conștiințe? Pornești într-o captivantă aventură care însă urmează un traseu fizic și psihologic regresiv? Îți aloci puțin timp ca să te judeci pe tine însuți? Lupți pentru un viitor curat, sau pentru un viitor periculos și incert?

Nu ne este greu să întrevedem, încă din perspectiva înțelegerii conceptului de leadership - axat pe latura umană, elementele care pot determina mai târziu apariția unor transformări de natură morală în existența individului supus unei singure rațiuni, tumultoase, o crăpătură în zonă care delimitează perimetrul caracterului său.

Nu ne este greu să ne explicăm, tot din perspectiva unei asemenea înțelegeri, a conceptului de leadership, de ce limitele omului, în ultimă instanță, nu sunt marcate cu precizie în partida dintre o viață pustie și una cu sens. Ca să treci la un nivel înalt trebuie să permanentizezi aceste limite în sens pozitiv, să te observi cât mai des din perspectiva automodelării.

Ceea ce te poate determina să percepi mai profund și mai clar complexitatea existenței tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău este încercarea de a te mântui prin înțelesul pe care îl dai suferinței pe care o trăiești după ce o produci în viața altora.

Leadership: Îți poți asuma destinul unei ființe care nu se lasă doborâtă de nicio experiență dezamăgitoare, fără să cazi pradă slăbiciunii de a rămâne constant în aceeași direcție a tuturor faptelor tale?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell spunea la un moment dat ceva de genul: " *Un act de echilibristică dă naștere unor conflicte interioare.* "

Acest act de echilibristică semnalează acea pierdere de energie în sistemul propriu de valori, care se manifestă printr-o drastică tendință de îndepărtare de realitate. Uneori este necesară o "scurtcircuitare" a circuitului tău intern de valori și convingeri, doar astfel vei fi constrâns să percepi mai profund, mai clar complexitatea existenței tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău.

Învață să transformi fiecare pepită de aur din existența ta – toate momentele pline de învățăminte și adevăr - în noi norme de facilitare a accesului spre excelență. Doar așa vei putea găsi, rapid, un înlocuitor al inacceptabilului sau regresului. Sau poți aspira să realizezi tot timpul opere îndrăznețe, fără excepție, dar această implicare într-un voiaj spre absolut, în

care să-ți dezlănțui partea lăuntrică negativă, nu-ți va fi deschizătoare de drumuri la nesfârșit.

Dante Alighieri a ajuns într-o zi în fața unei porți sinistre, înaintea căreia a șovăit. Şi în fața ta va exista o astfel de poartă în pragul căreia vei șovăi. Este "alternanța" - de la o zonă slab iluminată sau chiar întunecoasă, la una luminoasă. Poți cădea pradă propriei tale slăbiciuni dacă rămâi constant în fața ușii, în zona întunecoasă. Sau îți poți spori puterea de înțelegere a Omului din tine dacă treci de ea, spre zona luminoasă.

Leadership: Poți să înalți către o conștiință superioară fundalul unui sentiment de familiaritate cu impactul evenimentelor care te iau prin surprindere, fără să devii sclavul unui sine paralel care se identifică cu voia Domnului?

Reformularea propriei hărți interioare – furnizată de instanța numită "conștiință", așa cum există ea la un moment dat, este baza deciziei curente care comandă acțiunea. Acțiunea schimbă nivelul sistemului tău funcțional. Iar nivelul real al sistemului este generatorul care îți pune în mișcare orizontul și deschiderea față de valorile pozitive ale vieții.

Criticul rus Vladimir Vladimirovich Ermilov explica în una din cărțile sale un lucru important: " *Idealizarea dedublării este legată de faptul că nu poți concepe existența unui caracter integru, deschis, bine conturat, ferm, care să fie înzestrat în același timp cu sentimente subtile și scrupule de conștiință.* "

Iată-l pe Anton Chigurh. Şi privește-te pe tine. Poți să-ți definești caracterul? Poți să funcționezi în contradicție cu tine însuți? Ești rodul unei inconsecvențe de fond? Poți fi în același timp și alb și negru? Poți să șovăiești în pragul unei porți sinistre și în același timp să acționezi rațional dincolo de ea?

Relevanța pe care o acorzi „Omului" din tine și în același timp esteticii leadershipului, este plasată în spațiul în care vrei să te încadrezi, acel spațiu al ființării laturii tale dominante. Hotărăște-te ce cale vrei să urmezi și nu te îndepărta de la ea. În cadrul procesului de dezvoltare n-ai cum să fii două persoane în același timp, fără riscul de a cădea într-o extremă sau alta.

Reflectează asupra modului în care evoluezi, astfel încât să te convingi de legătura strânsă ce există între sistemul tău de valori și rolul pe care ți-l asumi în lume.

A înălță către o conștiință superioară fundalul unui sentiment de familiaritate cu impactul evenimentelor care te iau prin surprindere înseamnă să-ți reamintești mereu că lupta pe care o duci cu tine însuți, forțându-te să fii puternic, reprezintă de fapt revenirea la o viață normală în care ai posibilitatea să renunți la a te mai simți în stare să escaladezi "imposibilul".

Aici se simte mâna Domnului marchează consecințele regresului pe care îl înregistrezi atunci când funcționezi pe "aburi" și nu pe "combustibil". Un sistem de valori "redus" care, ca și non-valoarea, au repercusiuni negative pe termen lung.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007);

*** Notă:** *Fuge, late, tace.* " (lat.) – Fugi, ascunde-te, și taci;

Alchimia materiei vii

On Aprilie 15, 2009

Dezvoltă-ți o știință care să se sprijine pe pilonii înalți al înțelegerii profunzimii legăturilor dintre lucruri, încât să câștigi întrecerea dintre ceea ce se descoperă prin reflecție și ceea ce se constată prin experiment.

Ai încercat vreodată să uzi florile numai cu apă distilată? Am citit despre experiențe de acest fel făcute către sfârșitul veacului trecut de un german cu numele von Herzeele, reluate apoi după anii 1950 de profesorul Pierre Baranger, șeful catedrei de chimie organică a Şcolii Politehnice din Paris.

Ce idee ! Am pus niște semințe să încolțească într-o cuvetă în care erau numai cristale de sulf și apă distilată, iar într-o altă cuvetă am pus același fel de semințe, dar în pământ udat cu apă obișnuită. Interesant a fost faptul că semințele din cuveta cu sulf nu numai că au încolțit, dar deși le-am udat tot timpul doar cu apă distilată, plăntuțele au și crescut. Şi stai să vezi ce-am făcut cu ele.

După ce micile plante au crescut câtva, le-am scos din ambele cuvete și le-am ars în mod separat. Așa procedăm noi, biologii, ca să putem afla prin analize foarte fine ce elemente chimice conține fiecare plantă în parte. Ei bine, și la unele și la celelalte am găsit exact aceleași substanțe chimice, specifice speciei respective.

De aici se poate trage concluzia că plăntuțele din prima cuvetă, deși au fost hrănite numai cu sulf și apă distilată-mineralizată, și-au fabricat singure elementele chimice necesare. Plantele sunt adevărate micro-uzine atomice, în care, prin transmutații la energii scăzute, își produc în cel mai discret mod elementele chimice de care au nevoie. *

Leadership: Te limitezi numai să constați transformările calitative ale materiei, fără a încerca să explici rezultatele neobișnuite ce trebuiesc supuse avizării unor ipoteze explicative?

Materia care formează subiectul științei se constituie din toate mijloacele naturale sau artificiale care contribuie la funcționarea unui anumit organ sau la modul în care are loc un fenomen sau altul. În orice segment al naturii, unde elementele sunt conectate printr-un misterios proces numit "confuzie", savantul trebuie să-și facă intrarea printr-o metodă cât mai inovativă de a depista angrenajul în care locuiește un principiu sau un concept, trecând dincolo de situația imediată.

Celebrul inventator american, Thomas Edison, a spus: *"Nu am eșuat. Am descoperit 10.000 de modalități care nu funcționează."* Chiar dacă leadershipul se focalizează mai mult pe aspectele personalității care te pot avantaja în societate și în lumea businessului, aceasta nu înseamnă că îi lipsește partea de antrenament științific care poate valida noi abordări și noi puncte de vedere față de diferite aspecte ale lumii sau ale vieții.

Aceste aspecte contribuie la evaluarea propriei funcționalități din perspectiva unei gandiri care se implică propriu-zis în evenimentul revelării unei noi atitudini față de creația lumii.

Nu te mulțumi doar să admiri fațada leadershipului expusă la cel mai înalt nivel științific, printre zăbrelele gardului de fier al neputinței de a explora noi frontiere cunoașterii. Încearcă să unești părți diferite ale spațiului și timpului pentru a obține un fenomen de interferență

constructivă, important pentru analiza propriu-zisă a unei realități mai largi. Încearcă să faci strălucita dovadă a unei practici creatoare care să îmbogățească cultura și înțelegerea lumii. Încearcă să folosești întâmplarea care să ducă la contopirea mai multor idei într-o continuă evoluție și extindere, încât ele să alcătuiască fondul teoretic al dezvoltării durabile.

Leadership: Ești reprezentat de un câmp vizual extrem de larg pentru vederea la distanță, compatibil cu menținerea unei zone de reflecție confortabilă pentru vederea de aproape?

Perspectivele cele mai promițătoare de ascensiune sunt condiționate și menținute doar de adoptarea unei forme noi, distincte și particulare de "a fi", în contexte care îți pun la grea încercare răbdarea, adevăratul curaj de întreprinzător, convingerile și rezistența în fața a ceea ce este necunoscut. Transformările calitative ale materiei pot reprezenta o enigmă care ne e dezvăluită în ultima scenă a actului de enunțare a unor noi teorii, legate de faptul că imaginea dată a lumii devine prin gândire străbătută de noțiuni și idei tot mai îndrăznețe și mai năstrușnice.

Vei reuși să aerisești încăperile leadershipului racordate la rețeaua de alimentare și distribuție a ideilor inovatoare care promovează independența ta profesională și avansarea în carieră, numai dacă îți fixezi ca scop explorarea și promovarea gândirii științifice și raționale care, ulterior, va trezi interesul unui cerc larg de specialiști în domeniu.

Bineînțeles, în măsura în care dimensiunea reală a resurselor de autoevaluare pe care le ai la dispoziție și a răspândirii lor în practica de specialitate, în contact cu universul unui context favorabil de creație, nu depășește dimensiunea maximă de dezvoltare acceptată de trairea in imaginar.

O vedere la distanță optează pentru consacrarea expresă a unei constatări care, impusă prin deducție și reglementare prealabilă a colectării de probe, poate face obiectul unei transmutații de elemente unele în altele. Ea trebuie să fie compatibilă cu menținerea unei zone de reflecție confortabile pentru vederea de aproape prin spiritul argumentărilor și a demonstrațiilor logice care te obligă să tragi o concluzie referitoare la un anumit efect pe baza cunoașterii cauzei propriu-zise.

Ştiința presupune să-ți creezi o altă perspectivă de a privi mediul înconjurător, luând seama de distanța la care se întâmplă ca lucrurile să se înlănțuiască perfect care este aproape de expunerea lor la încercarea de foc a îndoielii.

Alchimia materiei vii singularizează existența unei practici ce implică conștientizarea unei forme de intervenție în cursul naturii și întinderea unui anumit drept asupra unui terioriu care pentru cei mai mulți indivizi face obiectul unor restricții diverse, provocând neliniști.

Dar, pentru alții, același teritoriu sugerează nelimitatul, o enigmă care se lasă greu descrifrată, ca posibilitate de descoperire a unor noi combinații de reguli, forme, efecte, metode, condiții și factori ce pot genera producerea unor noi puncte de vedere asupra complexității și înțelegerii lumii.

*** Notă:** Gheorghiță, Florin - *Întrebările științei* , Editura Albatros, 1988.

Alchimistul (II)

On Iulie 20, 2017

Ţintește cu uriașa ta voință asupra întregului din jurul tău, încât să-ți câștigi privilegiul unei avantajoase poziționări în zona adevărurilor conținute în revelația divină.

Totul se constituie într-o artă adecvată la trei planuri: corp, spirit și materie, care prin dubla natură a luminii și a diferitelor posibilități de expresie ale acesteia, într-o manieră figurativă, fac posibil atât dialogul dintre Cer și Pământ, cât și transmutația prin amalgamarea cu metalele nobile. O artă cu triplă propunere: o practică de enunțare a adevărurilor ascunse, o acțiune proporțională datorită naturii unor anticipări inspirate decât teorii științific elaborate și o reacție la raționalismul iluminismului care antrenează după sine un ideal de perfecțiune pus în slujba binelui.

Sunt eu însumi sub imperiul artei, adică eu însumi mă constitui ca act de mărturisire a unui crez artistic: cred în destinul creației mele. Alchimia, sub presiunea unei constante numită *Experimentum Crucis* , este o acțiune de eliminare a cauzelor oricăror neconformități între cer și pământ, între vid și plin, între unic și universal, între trecător și etern, ce mi-l procură însăși momentul și dorința mistuitoare de a scrie. Având privilegiul unei avantajoase poziționări în zona adevărurilor conținute în revelația divină.

În mare, este vorba de o determinare care adună real, imaginar și simbolic toate luările de poziție generice, teoretice și retorice, implicând refuzul separării subiectului de obiect și căutarea analogiilor, mai degrabă decât a cauzelor unei acțiuni sau stări de fapt. De o modalitate legitimă de a dobândi un nume, un plus de cunoaștere și strălucire, înarmându-mă cu entuziasmul unui sentiment sublim care aprinde focul secret din care se naște eternitatea.

Pot să mă privesc în lumina adevărului sublim și să mă accept ca o mică porțiune a rațiunii care se manifestă în natură, imaginându-mă o parte din creația unui artist care și-a propus să picteze lumea în culorile vii ale pietrelor prețioase și ale metalelor nobile, ale poveștilor umane, susținute de o abordare vizuală care comunică spectaculosul pe măsura unei întâlniri cu unicul înțeles din toate iluziile acestei lumi: Dumnezeu.

Leadership: Reușești să vezi noul de care ești avid în ceea ce n-a încetat să se afle sub ochii tăi?

Chiar dacă mă servesc excesiv de acea intuiție a geniului care surprinde cauzele mișcării corpurilor cu ajutorul acțiunii divine, diversă în efectele ei și unică în rațiunea cu care cineva se angajează la o astfel de lucrare personală, consider că totul are rolul de a mă învăța atât de multe..culmea..tot despre mine.

Sub ochii mei se află adevărul revelației divine, dar tot el poate face nevăzut miracolul propriei mele iluminări.

E ca și când aș descoperi cheia unei interpretări neașteptate, elementul favorabil calcinării aurului și argintului, fără să mai traduc textele enigmatice ale experimentatorilor hermetiști în termeni de procese naturale reproductibile în laborator. Luciditatea consecințelor supunerii oarbe în fața probei focului, hrănită din lupta cu visul, o las în seama tratatului *Cerului Terestru* , interpretat în zece feluri, ce se suprapune cu revendicarea unei priorități în finalizarea unei noi înțelegeri.

Marea cunoaștere este calea de a ieși din labirintul incertitudinii realității prin finalizarea unei noi înțelegeri asupra propriei persoane din perspectiva manifestării unei ordini superioare.

În mod particular, tind să cred că am ceva din bogăția unei firi care simte acolo unde alții gândesc, care construiește un sens acolo unde alții cred că totul este definitiv, fără să elimin cauzalitatea universală. Calculez molaritatea unei soluții obținută prin amestecarea fermentului extras din aur cu fermentul extras din argint, tot așa cum mâna pricepută a unui fizician cântărește toate părțile universului într-o cumpănă dreaptă, armonizând în mod exemplar legile mișcării cu natura corpurilor.

Așadar, am parte de o înțelegere care continuă în multe privințe oglindirea în cioburile unui glob transparent care înfățișează lucrarea divină. Concomitent, stăpânesc toate mijloacele artistice care pot să deschidă orizonturi noi de interpretare și înțelegere a creației universale și a dimensiunii umane, oferind celor pasionați de artă posibilitatea de a vedea lumea din perspectiva sculptorului care se oprește în fața unei porțiuni de stâncă, și exclamă cu ardoare: "Ce mare minune va fi și opera mea ! "

Leadership: Îți construiești o imagine a „luminii cerești" încât să vezi în toate tocmai ceea ce, fără tine, nu vede nimeni?

E clar, mă pricep de minune să fac din faptele și lucrurile mărunte o stea în calea măreției ideilor, o imortalizare a luciului unei ape cristaline, numită *Izvorul Sacru* , creând liber și nu imitativ, fabricând aurul mai întâi sub forma sa simbolică, asemenea geniilor care își găsesc inspirația în haosul unei stranii și fascinante întâlniri cu divinitatea.

Un făcător de miracole, care trebuie în consecință să fie și alchimist și magician, trebuie să se scufunde într-un cadru atemporal, construindu-și estetica de luminozitate nocturnă după postulatul că în microcosmosul din om sunt conținute energiile macrocosmosului, imprimând creațiilor sale pecetea autenticității atât în ceea ce privește conținutul, cât și forma.

Vissarion Grigorievici Belinski, fondator al programului estetic al realismului în literatura rusă, observa:

„Există oameni, foarte puțini, care posedă într-adevăr capacitatea unei activități creatoare independente de aptitudinea lor. Aceștia privesc totul într-o manieră oarecum deosebită, originală, văd în toate tocmai ceea ce, fără ei, nu vede nimenea, iar după ei vede toată lumea, și se minunează că n-a văzut respectivul lucru și înainte. Acești oameni nu sunt nici pe departe vicleni sau ciudați: ei înțeleg totul simplu, dar înțelegerea lor simplă pare tuturora, la început, foarte complicată, iar uneori smintită și absurdă. Pe urmă însă pare atâta de simplă, încât nu mai e niciun prost care să nu se mire cum de nu i-a dat lui prin cap - e doar atât de simplu ! "

Lumina cerească simbolizează cunoașterea pe care pe care singur o creezi, o improvizezi sau o zugrăvești într-un context de multiplicare a secvenței de inițiere într-o existență superioară căreia îi poți da un sens măreț chiar dacă ascunde o nebunie. Însă tocmai această nebunie este un produs al alchimiei pe care numai artiștii au măiestria s-o redea în variate forme, în conformitate cu un ideal de neatins. Un ideal de distincție. Un ideal de a schimba lumea în mod original.

Alchimia presupune să cercetezi cu răbdare o nouă abordare a interacțiunii dintre cunoaștere, credință și adevăr, încât să descoperi ascuns în ele mesajul unei ordini superioare.

Alchimistul este artistul care privește totul într-o manieră oarecum deosebită, originală, și vede în toate tocmai ceea ce, fără el, nu vede nimeni. Iar după el vede toată lumea.

*** Notă:** Enigma - The Alchemist

Source: https://neculaifantanaru.com/alchimistul-II.html

Alchimistul modern

On August 17, 2014

Împrumută câte ceva din propriile trăiri și concepții, pentru a stabili acea formă a experienței personale de a fi stăpân pe ceea ce ești.

Adeseori ai impresia unui alchimist modern, care cu migală științifică, dozând riguros elementele materiale din eprubete și alambicuri, măsurând și cântărind, încearcă să descopere piatra filozofală a artei. Ea se naște însă într-o explozie a eprubetelor și alambicurilor și în afara calculelor savant riguroase ale fostului inginer. Filmul "Greva", ca și întreaga operă a lui Serghei Eisenstein, este o creație artistică spontană și independentă de calculele pedante întreprinde de realizatorul ei.

Contradicția este doar aparentă. Exemplul mai vechi al unui Leonardo da Vinci o demonstrează. Spiritul științific, analitic al lui Eisenstein nu face decât să surprindă cu luciditate ideile în totala lor nuditate, în formă pură, aparent "în vitro", să descopere geneza acestor idei, mecanismul lor intim. Ar fi, poate, hazardată afirmația că întreaga alchimie practicată de Eisenstein nu era decât o formă de cochetărie a unui artist de un temperament creator, vulcanic, care nu putea fi de loc dozat în sticluțele etichetate ale unui laborator. Dar este deocamdată singura explicație posibilă, completată de cea a unei ființe, în fond foarte timide, poate inhibate, care-și maschează incandescența prin afirmarea temperaturii scăzute a lucidității. *

Leadership: Forma de cunoaștere științifică pe care o dezvolți incorporează o obligație abstractă față de tine însuți și față de cei în fața cărora te impui ca model?

Leadershipul este pentru agenții schimbării o creație în sine, garantând reușita în ceea ce privește impactul asupra performanței profesionale, dar în același timp și o creație condiționată de contradicția dintre tendința de certitudine față de descoperirile științifice și tendința de a le împărtăși cu alții. Adevărata artă care te mobilizează în direcția descoperirilor științifice rezultă din scoaterea la lumină a acelor amănunte care ar putea produce efecte în sfera activității profesionale.

Întotdeauna creația, în efortul de adaptare a descoperirilor la activitatea profesională, va fi supusă normelor întemeiate pe rațiune, iar valoarea acestor norme va fi condiționată de principiile confidențialității cât și de variabilitatea preferințelor de comunicare și de conținut.

Nu spunea filozoful Giovanni Papini că a stăpâni un lucru implică posibilitatea de a-l modela, de a-l transforma? Această transformare benefică evoluției, accentuând reflecțiile personale legate de partea rezistentă a creației, nefiind pusă sub semnul susceptibilului, poate constitui o formă de cochetărie cu pendularea între valoarea temporară și valoarea permanentă a leadershipului.

Aici intervine „alchimia", în sensul unei dezvoltări a formei de cunoaștere științifică prin creație, care incorporează o obligație abstractă, autonomă și necondiționată față de tine însuți și față de cei în fața cărora te impui ca model. O asemenea obligație evidențiază o cerință de ordin practic, dar totodată o adevărată necesitate estetică, care ți-o impui ca proces de creație ce îmbină tehnologia cu arta pentru a transmite anumite idei și trăiri imortalizate într-o formă vizuală de mare efect.

Ce parte a leadershipului este menită să asigure performanței tale un randament înalt prin costuri acceptabile de investiție?

Puterea de a înțelege lucruri care sunt mai presus de limitele înțelegerii celorlalți și de a le înnoi constant prin dezlănțuirea ideilor, uneori printr-o tacită exprimare, este o parte a leadershipului menită să asigure performanței un randament înalt prin costuri acceptabile de investiție. Costurile sunt reprezentate de timpul consumat prin actul creației, plin de raționalitate, care împrumută câte ceva din propriile trăiri, idealuri și concepții, stabilind acea formă a experienței personale de a fi stăpân pe ceea ce ești, pe ceea ce gândești, pe ceea ce transmiți și pe ceea ce lași în urma ta.

Dacă nu ai încredere în potențialul tău de înțelegere a mecanismelor de creație, sau dacă nu aduci modificări în percepția intensității continue de creație, căutând în perfecțiunea de sine arta de a făuri o știință a viitorului, probabil că nici nu o să încerci să descoperi geneza ideilor de redefinire a identității proprii.

Aceste idei, subordonate cunoașterii și a efectelor ei nelimitate de transformare a gândirii, aflate la frontiera dintre ceea ce este accesibil și ceea ce este inaccesibil experienței de utilizare a creației, determină consistența leadershipului.

A surprinde cu luciditate ideile în totala lor nuditate, în formă pură, aparent "în vitro", a descoperi geneza acestor idei, mecanismul lor intim, este primul pas spre instituirea și consolidarea spiritului științific, atât de trebuincios pentru a face performanță și a obține randamente înalte la prelucrarea zonei de influență pe care o deții.

Alchimia artistică cuprinde toate procedeele de creație cristalizate într-o practică aprofundată și perseverentă, acceptate ca un fel de modelaj neconvențional, gata oricând pentru a fi transpus în material definitiv, care poate ilustra atât eleganța simplității, cât și luxul unui produs inedit.

Alchimistul modern este liderul care împrumută constant câte ceva din propriile trăiri și concepții, pentru a stabili acea formă a experienței personale de a fi stăpân pe el însuși, pe ceea ce știe, pe ceea ce gândește și pe ceea ce transmite. Iar alchimia practicată de un asemenea lider nu este decât o formă de cochetărie cu puterea de creație ce izvorăște din el însuși, care garantează reușita în ceea ce privește efectele schimbării asupra performanței.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/alchimistul-modern.html

Alchimistul (I)

On Iulie 15, 2017

Şlefuieşte forma creației pe care o susții și o arăți prin intermediul unei noi realități, în așa fel încât să demonstrezi legătura directă între ceea ce te inspiră și ceea ce te reprezintă ca artist.

Îmi încerc penița plină de cerneală invizibilă pe una din foile destinului, constituind înțelesul profund și cauza unei stele căzătoare. Frumosul din arta de a da nume diferite unor descoperiri, atribute sau simbolici asemănătoare, din coșmarul unei lumi haotice pe care desfrânat și-o asumă magia, se săvârșește și se făptuiește prin puterea cuvântului care trebuie ghicit. Mercurul care ajută la extragerea aurului este un *string* din șirul guessedWord.

În loc să respect o anumită ordine care guvernează legile chimiei sau fizicii, urmăresc continuu paradigma infinitului izvorât din legile ascunse ale artei de a construi noi repere de gândire, noi metode de topire a metalului sacru, cu ajutorul materiei purificate. Alchimia cucerește și saturează prin sine întreg domeniul realității mele, într-o parte sau alta a talentului de a mă ridica deasupra limitelor pe care le presupune pactul cu un soi de determinare ascunsă care amintește de Hannibal: „Lucrurile care par imposibile devin posibile dacă le privești dintr-o altă lumină."

Frumusețea rară a Divinului, tripla finalitate a Marii Opere, trebuie să știi să o vezi acolo unde ea nu există, iar căutarea ei și efortul de a o crea oferă perspectiva prelungirii vieții. Or ce anume există dincolo de o înțelegere absolut nouă a clarobscurului, ce anume vine dintr-o hermeneutică atentă la vibrațiile sensului noțiunii de secret? Ce anume ascunde puterea de a vedea dincolo de aparențe, altceva decât dorința acută de a mă contopi cu un spațiu infinit?

Despre cele surprinse de mine cu ajutorul focului secret într-o revelație aproape profetică, universul ar avea de replicat doar atât: "Nu mă angajez să explic nicio rupere de simetrie între cuvânt și ființă, dar admit extremele unei realități agitate în punctele de control ale formei de a-mi interpreta rolul într-un adânc mister".

Leadership: Caracterul tău predominant se remarcă prin sugestia unei încrederi permanente într-o motivație intrinsecă, vitală care, deși este permanent în flăcări, își păstrează potențialul de fascinație?

Călimara neterminată de atâta materie acumulată ireversibil din concluziile atentei analize asupra unei imense sume de momente consecutive, această primă verigă a lanțului care mă leagă de cultura universală, suplimentează substanța lingvistică cu noi elemente, precum aglomerația unei mulțimi de înțelesuri și timpul de așteptare al facerii de minuni.

Scrisul, judecând după gama lui profundă de caracteristici, surprinde năzuințele lăuntrice, ascunse și întunecate ale sufletelor, în sfârșit, tot ceea ce privește curentele nevăzute ale conștiinței.

O reprezentare vizuală a unei clipe, o pendulare între contrariile inerente ființei umane care se exclud și totodată se condiționează, o reflexie asupra lumii din diversiunea „tainelor" universului. O imortalizare a farmecului sau armoniei ce decurg nu din finisarea exterioară a unei construcții lingvistice noi, ci din forța interioară vie insuflată de puterea creatoare a divinului.

Iată splendoarea unei alchimii care își încearcă bogăția de sensuri într-o continuă calcinare, manifestându-și efectele asupra creșterii organice a volumului de diferențe mai mult sau mai puțin perceptibile de concepție și viziune, ca niște culori pastelate, în virtutea căutării perfecțiunii de a mă contopi cu *Marele Tot.*

Valabilitatea semnăturii care te reprezintă cel mai bine, dinspre care vrei să generezi imaginea veridică a unei realități încă insuficient descifrate, corespunde motivației pe care o ai dincolo de cuvintele pe care le exprimi într-un cod de simboluri abstracte.

Cu enigma pe care o convoacă căutarea perfecțiunii, ca dorință a atingerii imposibilului, ca mijloc de acces la nemurire, pe care aș putea oricând să o numesc "arta imprevizibilului" decupată din prelungirea duratei zborului unei crisalide, pot să-mi prepar un elixir de viață lungă. Pot să produc acea transmutație a metalelor lipsite de valoare, inferioare și obscure, în aur pur, nobil și luminos.

Motivația mea este schimbarea revoluționară a modului de a percepe noțiuni precum: realitate, spațiu, timp, materie, Univers sau Dumnezeu. Schimbând, mai precis, regulile jocului.

Leadership: Gândul tău de a dobândi un plus de reputație intră în categoria genialității care descoperă o realitate nouă sub acțiunea unei veritabile credințe, încă de nimeni bănuită?

Dacă îi dai atenție unui gând ascuns, el crește tot mai mult și prea controlul asupra minții tale, aruncându-te într-o permanentă confruntare cu ceea există înăuntrul unui univers aparte, între vanitatea și disperarea cu care artistul se învăluie în încercarea de a determina săvârșirea unei capodopere.

Gândul, el însuși o parte a creației universale, dacă este expus la lumina unei superluni, intră în categoria genialității care descoperă o realitate nouă sub acțiunea unei veritabile credințe, încă de nimeni știută, încă de nimeni bănuită.

Și uite așa, între știință și alchimie, bântuit de gândul ascuns al evadării din concretul realității imediate, am intrat în pielea unui personaj născocit de John Fowles. Mă apropii de o răscruce, de un moment asemănător pe care romancierii moderni le rezolvă în sistem dublu. Mă simt tot mai mult prins între un trecut pe care-l cunosc și un viitor necunoscut. De aici vine senzația care mă tulbură, de a nu mai fi propriul stăpân, de a fi un personaj în piesa pe care altcineva o scrie.

Dintr-un faimos alchimist aflat în căutarea tinereții veșnice, își extrage esența subiectul unei povești fără finalitate care atestă originalitatea și autenticitatea unui „partener" mai înalt care știe să se facă simțit, mai mult ca altădată, în focul unei noi înțelegeri, încât să atingă inima oricui aflat sub vraja singurei game repetată la infinit: creșterea spirituală.

Leadershipul este un parcurs al relației dintre înțelegere și convingere care se transformă în acea experiență de a fi altcineva, exprimând înrudirea ta cu geniul unei mari capodopere.

Alchimistul se referă la forma creației pe care o susții și o arăți prin intermediul unei noi realități sau prin intermediul unei forțe fictive introdusă formal în magia realității, în așa fel încât să demonstrezi legătura directă între ceea ce te inspiră și ceea ce te reprezintă ca artist.

*** Notă:** Enigma - The Alchemist

Aleph

On Aprilie 15, 2024

Locul spre care privești poate să fie revelația care te motivează să devii tu însuți cea mai bună variantă a realității percepute prin scenariul unui vis.

Este o noapte plină de stele, mii de sclipiri luminează bolta cerească ca într-un vis frumos de primăvară. Amplificând fiecare fărâmă de lumină, ochii îmi sunt cuprinși de un "dincolo de acum", având convingerea că fiecare stea este o lume posibilă, un *Azyanasiell Elgnisira*, un vis ce așteaptă să fie visat. Şi, tot aici își face loc acea stare între două lumi, cea care credem că sunt și cea care pot fi.

Orientat către o depășire a temporalului, mă gândesc la toți cei care au privit cerul înaintea mea, astăzi, și mă întreb cu fiecare clipire din ochi, dacă mai împarte cineva același sentiment de uimire și reverență față de această vastă și veșnică minune cosmică. Privind stelele, obișnuindu-mă cu întunericul cosmic, am descoperit frumusețea subtilă și mesajele ascunse într-un *Ishtelephes Sdrowuiah Osoyulae*, un soi de fereastră către lumi necunoscute care reflectă o oglindă a universului meu interior.

E nevoie să suporți întunericul, să stai nemișcat, să ai răbdare până se acomodează ochii cu luminițele fugace ale universului, ca să înțelegi Aleph-ul.

Am văzut nenumărați ochi larg deschiși, scrutându-se în mine ca într-o oglindă, am văzut toate oglinzile de pe pământ și nici una nu mi-a distorsionat vederea panoramică, orientată asupra unui clarobscur generator de reflexii misterioase. Una din stele, cea mai dragă privirii mele, mi-a mărturisit că nu există nicio altă taină în afară de timp, această infinită întrețesere de ieri, de azi, de viitor, de totdeauna și de niciodată. O simțeam ca pe-o extensie a sufletului meu, liberă să-și exprime oglindirea într-un vis transformat într-o vie realitate, pe o cale specifică: *"fiecare moment trăit prin reflexie este o extensie a infinitului în simțuri"*.

N-am închis un ochi toată noaptea, știind că tot ce-am văzut, a fost un vis pe care am să-l repovestesc în toate viețile ce vor urma.

Leadership: Poți să captezi esența unui moment imediat, încât percepția ta să nu modifice impresia unui întreg auto-referențial care reflectă realitatea oglindită de propria ta imaginație?

Într-o noapte stelară, adânc învăluită în mister, am simțit cum universul îmi dezvăluie o parte din puzzle-ul imensității sale, părând să-mi șoptească secrete nespus de profunde.

- Ce sunt, eu, în această imensitate? l-am întrebat cu privirea larg deschisă, cuprinzând fiecare colț al bolții cerești.

Iar universul, cu ai lui ochi misterioși, mi-a răspuns:

- Ești o stea care nu vrea să se stingă niciodată, lumina ce nu cunoaște apusul.

Şi atunci, Aleph-ul, sursa nemijlocită a reflexiei mele în univers, m-a invocat ca martor al răsăritului unei stele care apune. Când întunericul nopții este visul viu al realității,

forțându-mă să fac inexistentul existent, imposibilul - posibil, atunci nu sunt altceva decât lumina unei stele care strălucește prin trăirile celui care am fost, în viața veșnică a celui care voi fi.

În acest caz, Aleph-ul va deveni o fărâmă de viață strălucind în memoria universală, triumful spiritului asupra materiei, starea de permanență a Sinelui într-o clipă dintr-un milion de ani, simbolul unei lumi care și-a câștigat unitatea omniprezentă.

Leadership: Expunerea emoțiilor tale într-un decor unic poate transforma percepția realității într-o viziune mai largă asupra destinului, încât să dai sinelui tău o semnificație de "călăuză luminoasă" ?

Mi-am închipuit mereu, privind cerul întunecat prin oglindirea luminii din mine, că timpul - o eternitate de incertitudine întinsă înaintea mea, îmi va arăta calea străbătută de la vis la destin. Privirea îndelungată spre cer, voința intuitivă de a da o aură de revelație unei făgăduințe făcute odinioară timpului, mi-a amintit că fiecare întuneric poartă sămânța unei lumini ce doar așteaptă să fie descoperită. Ajuns în acest punct de reflecție, sufletul meu pare să rezoneze cu simțirea unui personaj din filmul "Buried (2010)".

Era un vis, mai presus de realitate, sau o realitate care îngroapă orice vis? Protagonistul îngropat de viu, descoperă o brichetă Zippo ascunsă în sicriu. La început, o folosește doar pentru a-și lumina spațiul claustrofobic și a-și aprinde țigările. Totuși, mai târziu, Paul observă o gravură pe brichetă, ce pare a fi o hartă, cu linii și simboluri criptice. Descoperirea îl umple de speranță, crezând că harta îl poate ajuta să găsească o cale de ieșire din sicriu. Paul petrece ore întregi descifrând harta, folosindu-și cunoștințele despre zonă și indiciile din jurul său. Începe să creadă că harta a fost plasată intenționat în sicriu pentru a-l ajuta să scape. Un semn divin. Descoperirea hărții îi oferă un sentiment de scop și speranță, motivându-l să continue lupta.

Punctul în care leadershipul se conturează este următorul: "Locul spre care îți îndrepți privirea poate deveni catalizatorul transformării unei viziuni care inspiră acțiune."

Aleph este starea în care te manifești ca și călător în adâncurile existenței, este primul tău pas către explorarea sinelui și spre înțelegerea manifestării divine în tine, într-un proces continuu de transformare și descoperire a puterii care te învăluie cu strălucirea unei viziuni constructive. Modul în care observi ceea ce te inspiră dezvăluie viziunea ta asupra lumii, tot așa cum privirea îndreptată spre stele îți definește concepția despre univers.

Source: https://neculaifantanaru.com/aleph.html

Algoritmul de căutare al științei fără sfârșit

On Ianuarie 30, 2014

Pune-te la punct cu elementele determinante care stimulează progresul științei tale, astfel încât să depășești limita cunoașterii imperfecte.

Răspunsul lipsea cu desăvârșire. Sau mai bine zis exista, însă era foarte confuz, fiindcă altceva rămânea mereu deoparte. Un sens care se acumula neîncetat, o actualizare a unor interpretări imposibile, dezvoltate în funcție de o serie de formulări experimentale. Era oare încă un pas spre un infinit al multiplicării incalculabilului? Căci păream a fi nimerit într-un gol de spațiu-timp pe care nimeni nu-l putea umple nici măcar cu vreun cuvânt.

Pentru a asigura un grad corespunzător de iluminare a sensurilor, întrețesute în combinația potrivită, trebuia mai întâi să cântăresc punctele mele de vedere în mijlocul unei intersecții aglomerate, pline de premise, concluzii, conținuturi variate de simboluri, invadate de niște succesiuni de conotații care compuneau *materia prima.*

În acest caz, "semnificativul", care evidenția diferențele și apropierile dintre un raționament matematic, o speculație filosofică și un fapt științific, lăsa loc de interpretări acelor înțelegeri situate între două coordonate fixe. Prima, orientată înspre originea axei de accesare a relativului, cealaltă, orientată înspre evoluția ineditului ce se întindea până la nivelul abstractului.

Leadership: Ai o sumă de temeiuri pentru a reliefa esența unei gândiri axate pe rolul tău în mijlocul conținuturilor de reprezentare a unei lumi sui-generis, punând-o în ecuația termenilor de "transparență care are totuși o umbră" ?

Eliminând variantele necorespunzătoare de prelucrare a factorilor care intrau în ecuația de echilibrare a înțelesurilor, cu posibilitatea de alegere a algoritmului utilizat, aș fi putut, bineînțeles cu o mare doză de acceptare a ceea ce vine din sânul întunecat al unei taine arzătoare, să observ ceea ce nu era încă cunoscut.

Dacă aș fi încercat să pun la încălzit într-o retortă un amestec de acid sulfuric și fluorură de calciu, așteptând ca acidul fluorhidric rezultat să treacă în stare de vapori, aș fi putut pătrunde mai ușor dincolo de acele ziduri de neînțelegeri care împrejmuiau neostenite formulările obscure și normele interpretative ale simbolisticii de profundă originalitate. Dar mai întâi trebuia să învăț să mânuiesc fără precauții substanțele chimice particulare.

Chimia este strâns legată de alchimie. Iar alchimia epurează materia și te ajută să depășești limita cunoașterii perceptibile, prin experimente care au la bază coliziunile accelerate dintre sensuri și concluzii, pe marginea adevărurilor admisibile.

Termenul de "transparență care are totuși o umbră" se aplică în cazul acelei plăsmuiri a minții care transgresează granița dintre cotidian și oniric, exploatând un orizont de așteptare scurtat la maximum fără a avea însă și o bază reală, dar din care purced: emoția, revelarea, elementele de creație, opozițiile dintre transcendet și limitare, etc.

Stilul tău de leadership poate fuziona cu succes două extreme, fără să optezi pentru nici una din ele în cazul unei cunoașteri care rămâne în același timp mereu subiectivă?

Prin leadership, supus unei multitudini de legi și abordări ce-i determină eficiența, se poate înțelege o nouă modalitate de exploatare a cunoașterii, între ideile și ipotezele emise de-a lungul timpului, în scopul producerii unei formule prin care se poate face posibilă apropierea de un raționament mai deliberativ. Acest raționament vine în sprijinul acelor puncte de vedere care contribuie la înțelegerea unor noi direcții majore de progres.

Dar mai întâi trebuie să te simți într-adevăr capabil și foarte hotărât să te supui unei edificări riguroase a demersului intelectual. Chiar și cea mai sărăcăcioasă gândire are avântul ei. Numai dacă nu este stabilizată între niște coordonate fixe care respinge pluralitatea de interpretări și nu își asumă posibilitatea erorii.

Cunoașterea rămâne mereu subiectivă atâta timp cât depășește granițele unei realități palapile, schimbându-se și subit devenind imprevizibilă, impunându-se cu toată evidența într-un delir hermeutic pe care-l regăsești nu doar ca o constantă a vieții, ci și ca o constantă a întregului acestei lumi.

Consolidarea fluxului de stimuli de natură intelectuală produce o serie întreagă de forme derivate din cunoașterea elementară. La nivelul cărora stilul practicat poate fuziona cu succes două extreme: o știință care nu mai poate fi cucerită și o știință care se poate reexperimenta persistent până în momentul în care devii conștient de vastitatea resurselor și a propriilor capacități intelectuale.

Leadershipul poate fuziona cu succes două extreme: acea rigoare a raționamentului care dă atât de strălucite rezultate în ceea ce numim "plinătate a credinței" și acea rigoare a cunoașterii rezultată din modalitățile în care se adună și se analizează învățămintele posibile din experiențele vieții.

Demersul intelectual care te ridică la un alt nivel de înțelegere a importanței atingerii desăvârșirii corespunde răspunsurilor pe care le dai la întrebarea:

Cum poți să micșorezi confuzia în privința a ceea ce ar trebui să faci astfel încât să dai un imbold semnificativ atitudinii față de existență, ca totalitate a proceselor mentale care îți conturează o cu totul altă imagine asupra realității?

Algoritmul de căutare al științei fără sfârșit se execută ca răspuns la încercarea de a-ți depăși necesarul de susținere al performanței. Însă acest algoritm nu descrie pașii ce trebuie parcurși pentru a produce într-un timp finit noi realizări și noi abordări în leadership. Ci se apelează pe el însuși ori de câte ori încerci să deschizi calea perspectivelor de înțelegere a unor noi seturi de noțiuni pentru accederea la niveluri evolutive mai înalte.

Dacă nu încerci să-ți dezvolți capacitatea de stăpânire a ceea ce constituie *materia prima,* acest algoritm se va opri sau nu se va mai putea aplica în mod corespunzător.

Ești străbătut de acea preocupare continuă de cunoaștere a realităților mereu în schimbare, prin însușirea unei științe a conducerii în orice circumstanțe, astfel încât să devii un model demn de urmat?

Source: https://neculaifantanaru.com/algoritmul-de-cautare-al-stiintei-fara-sfarsit.html

Alone Tonight

On Ianuarie 29, 2016

Învață să faci din leadership entitatea esenței de a fi altcineva, amplificând mesajul obținut din oscilațiile conotațiilor specifice redescoperirii de sine.

Am nimerit în jocul secund al unei redescoperiri de sine realizată printr-un soi de apropiere de lucrurile care nu se văd, dar se caută, făcându-se simțite între somn și veghe, integrate în plinul unui întreg activ și mișcător. Credeam că numai Dante poate coborî involuntar în abisul cel mai întunecat, parcurgându-i dimensiunile greu accesibile, asimilându-i toate substraturile și valențele, ca apoi să revină în mod uluitor în vârful dimensiunii vieții.

Neputincios, dar lucid, simt că am devenit prizonierul unui sentiment exprimat cu mijloace furnizate de un laitmotiv, de o idee călăuzitoare ce îmi poate schimba concepția despre relațiile dintre "Above" și "Beyond" ascunse printre stihiile nopții. De multe ori singurătatea este produsul lor. Ghici cine-mi deschide ochii la trezire?

Alone Tonight este calea mea spre instituirea unui repaus de muncă prelungit, o tăcere sumbră, o scufundare în absența oricărei interacțiuni cu lumea, îndepărtarea oricărui sens de contextul său. Înseamnă înțelegere, ușurare, iertare, relaxare, asumarea conștiinței de sine. Presupune să experimentez entitatea esenței de a fi altcineva în surdina unui Ego care nu cere aprobări, acceptări, justificări și laude pentru ceea ce este și face.

Dar asta nu înseamnă că pot scăpa de sub supravegherea unei inteligențe substanțiale care corespunde, mai presus de orice înțelegere, unui soi de intruziune imaginară într-o lume în care, în realitate, nu voi avea acces niciodată. Este o provocare de a mă pune în pielea unui Elohim dintr-un tărâm misterios, aspațial și atemporal, dincolo de legi și de margini ale universului. *And if I'd fought with all the strength I held inside, I wouldn't be out here.*

Leadership: Îți poți asuma o experiență care accentuează sentimentul de vulnerabilitate, integrându-te într-o realitate care îți dă speranța că ceea ce vezi ar putea fi și altfel?

Pentru a face din leadership entitatea esenței de a fi altcineva, pe criteriul însușirii unor convingeri care să stea la baza unei imagini de sine modificate, trebuie să amplifici mesajul obținut din oscilațiile conotațiilor - pozitive și negative, specifice unei absențe din careul fraged al lumii pe care o percepi în mod obișnuit. Alone tonight este omul care își testează Egoul prin prisma convingerii că poate să se schimbe pe sine, să se recreeze, să fie propriul său stăpân, numai dacă se îndepărtează de căile superficiale ale lumii și căutând să-și regăsească pacea interioară.

Omul care vrea să garanteze revelația unor adevăruri unice despre el însuși, la care doar știința avansată și ezoterică poate răspunde, trebuie să realizeze un soi de intruziune imaginară într-o lume în care ceilalți nu au acces niciodată. El nu se înclină numai asupra realității sinelui care trebuie trăită integral prin raportarea constantă la o lume plină de culoare și diversitate, ci la o lume în care negrul câștigă mult mai mult teren, seduce și impresionează tocmai prin faptul că este diferit.

Cel mai mare inventator al lumii, Nikola Tesla și-a dorit întotdeauna să găsească răspunsul la întrebarea: ce se întâmplă cu o stea care apune și cu soarele care nu mai este?

Într-un anumit moment din viață, cred că fiecare om de știință își ia ca punct de referință

noaptea, întunericul, această ambiguitate imperioasă care îngăduie destule suspiciuni motivate sau nu, generând efecte ascunse, lăsându-te să crezi orice. I've wrestled with angels all my life, It's always the halos and the wings that keep me blind.

Leadership: Poți să te îndepărtezi de un punct pe care îl porți fără încetare în tine, îndepărtându-te de un centru al lumii care ești de fapt tu însuți?

Wilhelm Hauff, unul din cei mai mari scriitori ai lumii, mărturisea într-un moment de "Alone Tonight" ce anume îl face să se simtă măreț, liber și calm:

"Sunt un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa...Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli...Nu simt deasupra mea nici un stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și ale frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită. Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean și nemăsluit."

Același lucru îl simt și eu, ca un fel de sincronizare între spiritele alese. Am încercat deseori să mă surprind într-o ipostază de filozof, să vorbesc cu mine însumi într-un cadru atemporal, ca și când aș vorbi cu Dumnezeu, chiar dacă numai într-o manieră provizorie, evitând căile ocolitoare ale unui orgoliu nemăsurat.

Fiindcă trebuie să mă îndepărtez de un punct pe care îl port neîncetat în mine, adică să mă feresc de motivația de a fi altcineva, care nu e altceva decât dorința de a epata prin cunoștințe, prin limbaj, prin referințe livrești etalate ostentativ. Totodată, îndepărtându-mă de un centru al lumii în care mă simt asemenea unui Dumnezeu, așteptând o confirmare liniștitoare numai din partea minții mele, îmi asum de fapt dreptul de a fi uitat de lume. Alone Tonight devine mijlocul prin care Egoul meu obiectiv devine un eu transcendental, vrând parcă să spună: "încă nu sunt suficient pentru a mă schimba".

Asupra caracteristicii de frecvență ale acestor *self-integrations* în întunericul unei guri deschise a timpului, de care depinde fidelitatea unor principii ale rațiunii în dauna altora, o importanță mare o exercită partea de joasă frecvență a impulsului de a-mi lăsa „neîntâmplările" în suspensie.

Ceea ce încă nu am trăit, se multiplică prin monolog, în absența oricărei interacțiuni cu lumea, prin adâncirea într-un conținut meditativ. De fapt, acesta este și înțelesul subtil atribuit expresiei: " *There is nowhere in this universe to hide from you tonight.* "

Leadershipul surprinde nevoia mea de a fi o ființă totală, una respectată, înțeleasă și apreciată total, care nu dispare definitiv într-un cadru intim, departe de lume; atunci doar își ascute inteligența cunoașterii de sine.

Alone Tonight poate să determine o linie de forță a devenirii tale, prin intermediul unui soi de intruziune imaginară într-o lume în care ceilalți nu au acces niciodată. Dar pentru asta singurătatea - întunericul unei clipe - trebuie să fie motivația ta, produsul determinării de a parcurge o cale superioară de cunoaștere, și nu ceva super-deprimant.

*** Notă:** Above Beyond - Alone Tonight

Source: https://neculaifantanaru.com/alone-tonight.html

Am crescut și m-am înălțat ca om învățat

On Iulie 23, 2022

Pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieții despre o întreagă lume.

Cu mult timp în urmă am hotărât să-mi încerc norocul în pribegie. A însemnat o abandonare irevocabilă a tot ceea ce înseamnă calitate a vieții, un fel de stabilire spirituală în eternitate, trecând prin ceea ce efemerul condiției umane numește "damnare". Nu, nici nu voi minți în privința felului în care am înțeles să trăiesc, cu stima de sine subevaluată, entuziasmat doar de ideea de libertate, de peisaj, natură, intrând parcă complet în lumea fascinantă a poveștii unui pictor care a dat celebritatea pe traiul simplu de la țară.

Totul era atât de necunoscut, de nemaivăzut, pe fundalul unei narațiuni intens curgătoare, pline de fascinante simbolizări. Şi bine am făcut că pe tot drumul anevoios, parcurs doar cu ochii spre soare și spre stele, în cel mai sincer mod de a mă ține în viață, am fost destul de prevăzător. Astfel, am ajuns să isprăvesc acea parte a poveștii care m-a ținut captiv constant, această adâncă și necuprinsă operă tâlcuită doar de un artist al lumii trecătoare care și-a plasat arta pe axa adevărului și sublimului, pornind de la zero.

Un singur punct de reper mi-a fost călăuză și factor de rezistență: *Incorisedah* , apariția unei vederi dincolo de controlul meu. Iată unde m-a purtat vântul, iată locul unde tu, pribeag ca un înger de lumină, ți-ai încercat soarta după gradul de exigență față de ideea de particular, asociată noțiunii de "portret mișcător" (dintr-o mare galerie de artă) care începe prin a-și schimba imprevizibil trăsăturile, și sfârșește prin a nu mai semăna cu nimic. Trecând prin mai multe stadii de proeminență și obscuritate, am ajuns să mă conectez cu acea lumină vibrantă a îngerului, a aducătorului de lumină care este în mine însumi.

Leadership: Ai decis să te deschizi față de experiența unei realități mult mai cuprinzătoare decât crezi că este posibil în prezent, și să te întorci la un nivel de conștiință care ar putea fi catalizatorul marii schimbări numită "Ascensiune" ?

Sufletul mi-a rămas intact, nemăsluit, în pofida tuturor greutăților. Arta, cu ale ei capodopere universale, și-a păstrat caracterul sincretic, fără să-și taie legăturile cu totalitatea condițiilor vieții. Şi numai deschiderea mea către o manieră de lucru în plein-air m-a ridicat pentru eternitatea timpurilor. Pe măsură ce această convingere se întărea, tot mai intensă devenea acea prezență însoțitoare a Îngerului Păzitor care, stabil și rentabil, și-a ascuns slava divină a prezenței sale într-un șevalet plin de culoare prin care pot fi transmise emoții (prin combinarea mai multor modele).

Așa a fost să fie. Abandonarea a tot ceea ce a fost mereu prezent, dar învăluit în iluzie și deziluzie, dezvoltarea unei vederi clare la distanță și apropiere, puterea de a mă implica empatetic în idealurile de artă, idealuri de neatins care dau sens și frumusețe existenței, toate acestea m-au făcut vrednic să privesc acea lumină îngerească care stă ascunsă în ceruri, și pe care o pot privi numai cei ce au ochii sufletești curați.

Revelația a ceva extraordinar părea să își aștepte destinul misterios. Arta, tâlcuind această adâncă și necuprinsă operă destinată îndumnezeirii, fiind singura călăuză care îmi implora mintea să-și extindă orizonturile, a dat în vileag trăsăturile mele de căpătâi: rezistența în fața capriciilor vremii și autenticitatea simțirii subiective. Artistul și-a ridicat ochii spre cer și, conștient de scânteia spiritului încătușat de bună voie în materia extrafină a strălucirii, a suspinat din adâncul inimii, zicând: *„Dumnezeul meu nu trece cu vederea inima cea umilită și smerită".*

Leadership: Alegi să îți explorezi sinele folosindu-te de imagini pentru a relata o narațiune secvențială, decât să te ancorezi în realitatea unei istorii mereu repovestită de alții?

Câteva imagini mi-au inundat mintea, dar le-am putut controla: imaginea unei naturi ideale, imaginea unei utopii pe care aș fi vrut s-o fac reală și imaginea unei cărți deschise, simbol al procesului asimilării valorilor de cultură spirituală.

Cineva spunea că dacă toți oamenii din picturi arată ca niște vagabonzi, fiind în același timp luminați de o lumină slabă, atunci este vorba despre o operă a lui Rembrandt. Pe aceeași linie de privire, dimensiunile realității în care trebuia să-mi încadrez compozițiile artistice au fost înlocuite cu imaginea unui viitor visat de un om plin de har, înălțător prin vederile înaintate, care într-o lume realistă se folosește de imagini pentru a relata o narațiune secvențială. În alt scenariu, același om se folosește de iluzii ca să ia în stăpânire o conștiință nouă, mai tulbure, dar mai viguroasă, aidoma unui izvor proaspăt de energie.

Or acest punct de vedere exprimat în termeni de "conexiune internă și externă", îmbunătățind impactul potențial al conținutului de idei și sentimente pe scara unei realități mai cuprinzătoare decât cea obișnuită, este reprezentativ pentru viziunea lui John Fowles din cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Eu îmi apăr Eul meu", așa ar trebui să modific celebra expresie a unui personaj de roman. Câte puțin din mine însumi, iar alteori ceva mai mult, se va regăsi în toate eseurile care vi le supun astăzi spre lectură. Nu înțeleg să renunț la nicio fărâmă din persoana mea. Tot ce se află în această carte mă reprezintă. Atunci când cioburile din oglindă redau, pentru un singur om, mai multe perechi de ochi, urechi și buze, realitatea abia începe să devină mai interesantă.

La rândul meu, am reușit să-mi mențin aceeași deschidere a ochilor în aventura unei vieți care nu și-a epuizat nicio clipă misterele. Dincolo de orice încercări ale vieții, ca receptare a artei în situația de a regândi realitatea, m-am încrezut mai mult în șevalet, acest suport grandios din lemn pe care pictorul își fixează pânza, decât în realitatea unei istorii mereu repovestită de alții. Şi am ajuns la o singură concluzie: pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieții despre o întreagă lume.

Ascensiunea în leadership este dată de următoarea axiomă: singura călăuză care îți imploră mintea să-și extindă orizonturile este rezistența în fața capriciilor vremii, urmată de autenticitatea simțirii subiective.

O asemenea simțire subiectivă este facultatea sufletului de a-și depăși condiția de împlinire momentană, pentru a se putea duce spre "stele".

Am crescut și m-am înălțat ca om învățat, fiindcă mi-am așezat sufletul într-o carte pe care nu mai vrei să o închizi. Această carte va fi portalul unora spre imaginație, iar pentru alții va fi oglinda unei vieți exemplare. Unii vor fi victimele unei iluzii, care îi va lăsa să creadă că au elaborat ei înșiși ceea ce li s-a impus din exterior.

Pe prima pagină, sus, se află inscripția *Exprisedah-Edyam* , adică "Dumnezeu le-a pus pe toate în mișcare spre folosul lucrării Sale."

Source: https://neculaifantanaru.com/am-crescut-si-m-am-inaltat-ca-om-invatat.html

Am lăsat în urma mea, o umbră (II)

On Ianuarie 09, 2013

Continuă să-ți lărgești capacitatea de înțelegere a vieții, fără să devii prizonierul trăirilor care te frământă.

Încep să cred că aș fi mai puțin decât mă recunosc, doar una dintre ecuațiile unui reflex secundar al trăirii prin absurd, expresia unui fel mai puțin inteligent de a reacționa și de a mă proteja în fața neverosimilului realității. De fiecare dată când mai trece o zi, o săptămână, simțind că am făcut aceleași lucruri, ca un fel de repetare a unor date din memoria timpului, când simt că am văzut aceleași locuri și am vorbit cu aceeași oameni, încep să mă găsesc într-o imposibilitate de a-mi exercita întreaga forță a personalității.

Irosirea vieții începe cu o irosire a tuturor eforturilor de a găsi un motiv bun de a reacționa la propria percepție a realității. Dacă aș eșua să mă ridic la nivelul moralității și virtuții, capitalul adevăratelor valori care mă autentifică drept un om de mare caracter, ca o primă încercare de a eluda orice compromis făcut cu forțele pornirilor naturale de a-mi scrie jurnalul în văzul lumii, ar însemna de fapt să mă expun dramatizat într-un joc al interacțiunilor dintre "conformism" și "constrângere".

Aș fi putut fi în alt loc în orice moment, gustând din viața diferită a altor personaje din lumea pe care o cunosc, descoperind noi forme și stiluri de a trăi, cu cele mai interesante povești de împărtășit, de la care aș avea atâtea de învățat. Dar mereu ceva mă ține într-un loc, din perspectiva unei călătorii printr-un labirint al oglinzilor deformante în care rătăcesc mână în mână o realitate a trăirii prin regrete și o poveste a trăirii prin repetare.

În prefața cărții "Perpetuum Mobile", Mariana Brăescu Silveștri scria: *"Ca o scoică aș putea închide povestea, perla prețioasă a inimii mele și aș păzi-o pe tot restul vieții și acolo ar rămâne pentru vecie. Taina definitivă. Taina mea."*

Spre deosebire de momentele pe care le trăiesc în amintirea clipelor care au trecut, delimitând caracterul global al lucrurilor care mă îngrijorau și mi-au dat toate opțiunile pentru nevoile de vedere în ansamblu, implicând prin această operație o anumită distanțare de excesivele tendințe de a explica prin reflecție sensul vieții, povestea reinventării mele are ca laitmotiv prizonieratul unei stări de spirit care se declanșează numai atunci când acționez în încălcarea prezentului.

Leadership: Ești sută la sută autentic în trăirile pe care ți le dă momentul prezent în ceea ce privește consistența realității cuprinsă între exigența de a continua să te autolimitezi și firul poveștii care te ține într-o continuă încercare de înțelegere a experienței vieții?

Accepți să trăiești prin felul cum reacționezi la ceea ce ți se întâmplă sau renunți să te mai întrebi dacă povestea ta e ficțiune sau realitate.

De fapt, "Acceptarea" sau "Renunțarea" sunt cele două linii paralele care nu se ating, derivate din evoluția trecutului și prezentului – care la rândul lor determină viitorul. Două forțe decisive care despart oamenii în două categorii: învingătorii și învinșii, cei care își apără cu tărie condiția, și cei care își contrazic rolul, crezurile și menirea (pe care se sprijină leadershipul).

Ca să poți adăuga o valoare uriașă vieții tale, văzută ca o intervenție în formarea

personalității, trebuie să respecți condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea: acceptarea.

Acceptarea schimbării, evoluția spre o transformare fundamentală la toate nivelele, este ca o poliță de asigurare pentru viață: alegerea dacă o semnezi sau nu, îți aparține. Experiența de mare intensitate a trăirii autentice pe care ți-o asigură viața, în multe dialoguri cu tine însuți pe seama interpretării realității, măreției, desăvârșirii tale, dă naștere dispoziției de a te releva ca un filosof progresiv care încearcă să dea personalitate unei entități de tip cognitiv pe care să o numească din tot sufletul "GHID".

Dacă năzuiești la o înnoire a identității, a modului de a reflecta și de a acționa, trebuie să fii dispus să te raportezi mai mult la dimensiunea convingerilor care ori îți sabotează viața, ori îți canalizează percepția despre ce te frământă spre o uniformizare a gândirii filosofice. Adică să pui în prim plan realitatea și evoluția personală prin imaginea în oglindă a motivului central ce-ți cauzează "tulburarea" conștientă față de ceea ce ți se întâmplă.

Cu responsabilitate, fără a formula obiecțiuni care nu fac altceva decât să lungească procesul de evoluție, trebuie să semnezi acordul cu propria ta persoană, să confirmi faptul ca ai înțeles termenii și condițiile impuse de viitorul tău statut.

Respecți cu ușurință condiția esențială a inițiativei tale de a te transforma într-un alt om? Te detașezi de partea neînțeleasă din tine, sau o accepți cu ușurință? Cum traversezi pârtia abruptă a alternativei? Te arăți deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost?

Leadership: Monitorizezi informațiile privind percepția personală despre îndeplinirea cerințelor de evaluare pe care le atribui unui adversar tăcut și puternic?

Acceptarea schimbării în ceea ce privește redefinirea conceptului de "sine" este primul pas spre marea transformare a profilului de lider. Ea este dată de senzația de plenitudine din momentul acela cheie în care reușești să te definești, atunci când toate calitățile tale se unesc într-un singur nucleu și se materializează într-un set de acțiuni care duc în final la atingerea potențialului propriu.

Acceptarea se aplică întregului spectru al existenței tale ca Om și ca lider. Ea se realizează și se manifestă în mod practic atunci când alergi în direcția "umbrei" pe care o întrezărești la orizont. Când îți canalizezi eforturile spre partea neînțeleasă din tine, când ajungi să înțelegi într-un fel nou și clar ceva ce ai simțit întotdeauna intuitiv. Trebuie să te sprijini pe "umerii" acceptării dacă vrei să adaugi valoare vieții tale.

O insuficiență sau o absență a deciziilor care se impun a fi luate în momentele de incertitudine, atunci când asupra ta planează suspiciuni, când orizonturile îți sunt învăluie în ceață, răsfrângându-se apoi asupra întregii tale evoluții, - poate diminua abilitatea și dispoziția ta de a te ocupa de acele aspecte definitorii ale caracterului tău pe care se sprijină stilul leadershipului practicat.

Adversarul tăcut și puternic care oricând te poate lua prin surprindere, sabotând orice încercare a ta de a te autdepasi, este obișnuința de a te vedea mereu cu aceeași ochi, neschimbat de gândurile zilnice care te frământă.

Am lăsat în urma mea o umbră este un "la revedere" adresat gândurilor de peste zi care te-au frământat foarte mult, dar din care ți-ai alimentat o nouă înțelegere asupra ta și asupra vieții.

Fiecare din noi este propriul său lider în ceea ce privește viitorul său, dar este o dovadă de maturitate să accepți să te transformi și să devii un om pe care lumea se poate baza. Într-un om care are un "modus operandi" constructiv spre binele lui și al celorlalți, care acceptă asumarea responsabilităților majore pe care le implică noul său statut.

Respectă condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea, ca să rezonezi mai ușor cu întregul spectru al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra-II.html

Am lăsat în urma mea, o umbră (I)

On Ianuarie 09, 2013

Respectă condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea, astfel încât să rezonezi mai ușor cu întregul spectru al leadershipului.

Mă simțeam cumva învingător, în sfârșit liber și capabil să fac orice. Îmi oferisem posibilitatea unei autoevaluări, printr-o retrospectivă a propriilor dezamăgiri și căutări. O despărțire tacită de trecut, sănătoasă și completă ca un lucru indispensabil în existența mea. Ceva îmi dădea de înțeles că mai aveam de făcut doar un singur pas spre direcția definitivei schimbări pe care o întrezăream la orizont.

O aspră convenție cu mine însumi. Trebuia să înfrunt acel foc mistuitor care ardea fără încetare în mine ori de câte ori încercam să inițiez ceva. Şi cum altfel se stinge focul, decât cu îndrăzneală? Îmi impuneam o ultimă încercare, apoi, dacă dădeam greș, urma să-mi schimb traseul, definitiv și irevocabil ca o lege dură a vieții, respectată cu sfințenie. Şi să caut altceva, o forță de atracție, nu de respingere.

O înnoire imperativă, spre care năzuiam de ceva vreme. Ideile, imaginile stăruitoare, scenariile pe baza combinării și transformării trăsăturilor mele definitorii, nu încetau să mă obsedeze. Mă simțeam în pielea unui magician, păzitorul unei ciudate creații artificiale, care nu vrea să impună nimănui propriile sale viziuni și care opune o dârză rezistență tuturor celor ce vor să-i impună anumite constrângeri.

Înaripat de un suflu înnoitor și de elanul specific unui nou început, mă dăruiam în totalitate, grijuliu, cerințelor mele interioare. Forma elaborată a proiecției eu-lui care spune " *Da* " schimbării. Eram apărătorul înfocat al aspirațiilor mele spre a deveni altcineva, spre consolidarea unei individualități impusă pregnant de propria-mi examinare și apreciere.

Eram tot mai aproape de o "aterizare" dură. Trăiam iluzia unei realități autoimpuse.

Leadership: Poți să-ți evidențiezi în mod diferit subtilitatea trăirilor sufletești, chiar dacă ești constrâns să-ți suporți acele trăsături ale personalității pe care nu vrei să le arăți lumii?

Fără șovăială, mă lăsam purtat de pașii unei alchimii interioare, pe care mizam, tacit, cu toată ființa. Animat de același spirit de sacrificiu și de aceeași uriașă voință cu care Orfeu, fiul regelui trac Oeagrus, a coborât în infern pentru a-și regăsi nimfa mult iubită. Dar, la fel ca și Orfeu, frământat de temeri cum eram, nu reușeam să respect condiția esențială a inițiativei mele de a-mi grăbi transformarea: *acceptarea.*

Îmi escortam dorințele și idealurile departe, spre locul știut numai de mine, spre locul în care de fapt nu eram sigur că vreau să ajung, spre locul în care, printr-un mic spațiu între cele două coloane ale transformării " *a fi* " și " *a deveni* ", se putea distinge vulnerabilitatea, îndoiala și teama. Trei componente susținute de realitatea altora, trei goluri înscrise în propria mea poartă, în partida covârșitoare cu viața.

Alergam în direcția "umbrei" pe care o întrezăream la orizont. Spre partea neînțeleasă din mine, exponentul unei atitutini contradictorii, de nesiguranță, care reclama o uniformitate monotonă. Capitulam inconștient în fața necunoscutului.

Nu-mi dădea seama ce se întâmplă cu mine, cu sufletul și mintea mea, cu experiențele mele, cu tot ceea ce mă compunea în raport cu tot ceea ce mă înconjura. Ca și cum o forță nemaivăzută mă înălțase la o nebănuită acuitate a simțurilor. Şi, tot aceeași forță, mă doborâse apoi, într-o epuizare totală.

Totul părea să se amestece într-un perpetuum mobile al identității, al aducerii aminte, al trecerii timpului și al redevenirii. Traversam pârtia abruptă a alternativei: acceptarea sau respingerea. Era o mare încercare pentru cineva devenit sclavul unei stări pe axa timpului, în raport cu singurele două repere: prezentul și trecutul.

Ceea ce sunt a luat definitiv locul celui ce am fost?

Leadership: Te arăți deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost din perspectiva realizării de sine care suferă anumită imperfecțiuni?

Năzuiești la o înnoire totală? Mai ai de făcut un singur pas spre direcția unei schimbări definitive? Implică acest pas o acceptare sau o renunțare? Te dăruiești în totalitate cerințelor tale interioare? Trăiești iluzia unei realități autoimpuse? Îți escortezi dorințele și idealurile departe, spre locul în care nu ești sigur că vrei să ajungi?

Îmi amintesc ce spunea la un moment expertul în materie de leadership, John Maxwell: " *Spre încântarea mea, am descoperit că un lider poate fi construit.* " Dau dreptate acestei păreri.

Însă tot acest proces de construcție a liderului, care poate fi oricând pus în funcțiune, partea importantă a realizării de sine în prezent sau viitor, poate fi urmărit pe două planuri: acceptarea sau renunțarea. Dorința de cucerire a unor frontiere noi sau capitularea în fața necunoscutului.

Singura imperfecțiune pe care o poate avea realizarea de sine este reprezentată de contrastul dintre modul de a te privi în contextul unei renunțări la idealurile în care crezi și realitatea pe care ți-o impui ca limită a unei oscilații slab amortizate între ceea ce ți se întâmplă și ceea ce știi că nu poți schimba la tine.

Umbra simbolizează starea omului de a fi în raport cu actul percepției realității autoimpuse din perspectiva elanului specific unui nou început de ciclu pentru relația dintre imaginea neclară a propriei identități, când îți uiți rădăcinile și continuitatea, și capitularea în fața necunoscutului în ceea ce privește transformarea care te poate îndruma spre împlinire.

Am lăsat în urma mea, o umbră aduce în prim plan îndepărtarea rezistenței la transformare și redeschiderea unei căi luminoase, de real interes al vieții. Fii pregătit să decizi momentul despărțirii de trecut, de cel care ai fost, aducând o contribuție majoră la identificarea și valorificarea potențialului de a te transforma într-o variantă a ta mai bună.

Decizia de a te schimba îți aparține în totalitate. Dacă vrei să faci din tine un lider trebuie să te bazezi pe analiza potențialului tău, pe acceptarea neimpusă de a urma un trend ascendent în concordanță cu personalitatea și capacitatea ta de transformare - acceptarea renunțării la trecut, și ancorarea ta în prezent și viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra.html

Am uitat să mor

On Aprilie 27, 2017

Nu încerca să te împotrivești curgerii vieții înainte de a fi trecut pragul impus de determinismul ei.

Am crezut mereu că o viziune poate fi schimbată, că un mod de gândire poate fi răsturnat la 90 de grade ca într-o oglindă ce caută să controleze și să domine cu orice preț realitatea. La mijloc era conținutul intern al conștiinței umplut până la refuz de dorința construirii unui destin. Mai cu seamă eram un naiv, un ansamblu cu desăvârșire fals și convențional între cauzele și efectele aflate deasupra înțelegerii mele, foarte diferit de felul în care eram atunci când îmi slujeam idealurile de viață cu aruncarea unei priviri binevoitoare către un viitor ancorat în făgăduințele lui Dumnezeu.

Ce puteam să cer de la un tânăr familist care vedea lumea încă în culorile roz ale motivelor de basm, prin liniile rotunjite ale posibilității de a fi un erou al lumii libere și prospere, pașnice în tot ce ea are de oferit, producând un fel de refugiere într-un spațiu fantastic în care totul este posibil? Nu că am devenit altul, străin ființei proprii, un om văzându-se în întuneric și în izolare completă, fără nicio plasă de siguranță, dar acum cred că viziunile nu pot fi schimbate, ele pot fi doar adaptate, laborios interpretate drept încă o probă a obsesiei față de știință și cuceririle ei.

Virusul era inversul prezenței suflului divin în făptura mea, era condiția de a-mi asuma negarea realității pitită printre umbrele nepieritoare ale unei cu totul alte naturi, uriașe năluciri ale lucrurilor sensibile și lumești. Şi el se răspândea vertiginos către periferia nemărginită a unei umanități reci, decăzute, dureroase, sfârtecate, în care omul era mereu singur, iremediabil compromis.

Leadership: Ești slăbiciunea unui om care se vede pe sine ca un admirator profund al artei de a trăi, dar incapabil să o creeze sub un nume propriu?

Numele meu este Gerry Lane, sunt cercetător de profesie. Am uitat să mor. Neînvins de prilejul satisfacerii unei drame de o mare intensitate, a simțirii bolnăvicioase, parcă dincolo de timp, de o sută de ori mai intensă decât orice răsturnare de forțe între bine și rău. Sau mai bine zis, moartea a uitat de mine, așa cum artistul uită de oboseala drumului și parcă se umple cu energie când ia parte la finalizarea unei picturi deosebite. Pentru mine moartea era ceva care se întâmpla întotdeauna altora, în vârtejul unei chemări spre uitarea cea mai neagră din care sorbeam doar vaietul prelung al despărțirii de trecut.

O acceptam ca un fapt inevitabil, o pată neagră într-un cerc arzător, privind-o ca o perspectivă foarte îndepărtată, aproape ireală, cuprinsă de mușchiul unei inimi pe care o cunoșteam dar nu-i mai auzeam bătăile. Moartea era un țesut contractil format din celulele unei muzici care ironiza într-un mod terifiant diferitele filosofii de a trăi ale oamenilor, pe care oricum medicina n-o putea îndepărta.

Slăbiciunea de a te lăsa la mâna destinului și de nu crede în menirea ce ți-a fost dată este o întrerupere a experienței de a aparține unei lumi mici într-o lume mai mare.

Daimon, sau alegerea propriului eu, astfel ar fi caracterizat John Fowles răspunsul pe care eu îl ofeream morții. Amintindu-mi astfel de eroul lui, care se privea constant în interior unei camere:

„Se vedea pe sine ca un admirator profund al artei dar incapabil să o creeze. Avea un sentiment identic cu cel încercat în confruntarea cu marii compozitori sau interpreți, cu marii pictori, în fața unor spectacole extraordinare pe scenă sau pe ecran, în fața acelora care știau să facă dovada forței talentului lor - și care, implicit, demonstra propria lui incapacitate și dispreț pentru arta urbană căreia i se dedicase, o artă fără riscuri, dependentă, plină de compromisuri."

Menirea vieții mele era să mă caut pe mine însumi între culoarele unei morți care mă ocolea și ariile unei vieți care îmi era total necunoscută. Mă îndoiesc că aș fi putut să disting clar o parte importantă a aspectelor de leadership. La acel moment creația mea era un mod de a mă revela ca un izvor al vieții într-o lume muritoare, într-o dependență de subtilitățile esenței de a mă socoti viu și predestinat să fac schimbări.

Sensul pe care îl dai vieții depinde de virtutea transpunerii tale într-un rol de coșmar din care să evadezi printr-o cucerire a putinței de a te autodepăși prin faptul că accepți termenii și condițiile unor legi lumești (sau divine) care te dezavantajează.

Este de datoria fiecărui om să-și actualizeze sensul de înfruntare a provocărilor evenimentelor lumii în marea întindere a fronturilor pe care luptă, corelată cu capacitatea de a lua decizii și de a evalua impactul acestora.

Un front al negării realităților manipulate de forțele naturii sau divine, un front al refuzului de a fi dependent de un context particular, un front al definirii personalității care își găsește ecou în lupta cu morile de vânt și un front al libertății de a fi dependent de ceea ce experimentezi printr-o trăire a omului transformat.

Nu trebuie să pierzi pe niciun front, ci să strălucești pe fiecare, și pe frontul durerii, și pe frontul miracolului revelării divinului sau a naturii tale esențiale. Dacă nu vrei ca viața ta să capete valențe de decor, dovedește-ți că ești câștigător în orice confruntare.

Leadershipul este impactul pe care îl ai asupra evenimentelor care îți pun la grea încercare capacitatea de a lua decizii cu privire puterea de a rămâne consecvent propriilor idei despre sensul vieții într-o lume care nu mai crede în miracole.

Am uitat să mor este rodul unei însuflețiri manifestată prin forța de a experimenta lupta contra vieții. O viață al cărei determinism se explică prin înlănțuiri de cauze și efecte care nu pledează întotdeauna în favoarea ta.

*** Notă:** World War Z

Ameno

On Decembrie 08, 2019

Actul divin al Creației este o experiență de mare finețe în interpretarea unei realități plină de semnificație, despre însemnătatea pe care o are transformarea chipului originar al naturii într-o „imagine în oglindă".

De atâtea ori am observat că drumul pe care viața mi l-a întins cu mărinimie în cale trece printr-o grădină plină de trandafiri, îngrijiți în câmpul conștiinței Inmariasty, lăsându-se cunoscut mai bine printr-un soi de spiritualitate aparte, intelectualistă și elitară, pe care numai artiștii cei mai talentați sunt în stare să o dobândească. *Ameno, Ameno, latire* , căci mi se acordă privilegiul de a avea o mână de aur, utilizată ca remediu împotriva constrângerilor pe care le suportă trandafirii, cum este încercarea omenirii de a interveni în cursul naturii, în legile ei, în opera ei.

Inmariasty, în deplină iubire și adevăr, este numele profetic atribuit unei relații *matiro outhisum* între "lumina adevărului", "divinul în natură" și "recurgere la intervenție în planul experienței artistice", pe măsură ce creatorul se aventurează spre cele mai înalte viziuni ale frumuseții investită cu valoare unică de simbol. Termen foarte expus în actul sublim al profeției, căci „Cine vede interiorul meu, nu trebuie să se uite la aspectul exterior", creează impresia de viu *por medio de una escritura sagrada* , astfel încât șirul de situații și evenimente care mă pun față în față cu mine însumi capătă nuanțele unei contemplări asupra relației cu un Deus Absconditus.

Prin blândețea atingerii petalelor firave, cu acea ușurință a unei atingeri de pensulă fină, dar și prin practicarea toaletării frunzelor, una câte una, cu ajutorul unei batiste din catifeaua cea mai moale, am dobândit un altfel de concentrare asupra vieții, o cale paralelă de dezvoltare sufletească cu rezonanță în multiple exemple de inițiative creative. Trandafirul, fără de care nu se poate concepe existența unei arte *Latiremno* (unirea strânsă a celor plini de credință cu sensul profund al unei imagini sacre), cizelează în mod rafinat un fel de revenire la puritatea formelor și la natura reală, aparent ascunsă în spatele figurativului. *Ciò che è santo è sempre segreto...*

Efectul de lărgire a unei viziuni creative este dat de sensibilitatea unei spiritualități mistice surprinsă într-o imagine a perfecțiunii ce sălășuiește numai în știința artei de a-ți găsi în natură o asemănare pe măsura personalității tale.

Adesea, am fost tentat să-mi aleg un alt drum în viață, câte o potecuță care se adâncea într-un desiș de dumbravă, dar mă văd nevoit să recunosc că o forță stranie a ales în locul meu, și mai bine decât mine, aruncând o lumină puternică asupra adevărului despre lume în feluri greu de acceptat pentru cadrul existent al cunoașterii. Succesul unui artist este o analiză finală a colaborării cu Dumnezeu în determinarea ordinii unor fenomene distincte care facilitează execuția unor remarcabile compoziții. *Ameno, dore me !*

Totul mi se pare pictat cu sângele miracolului de a exista într-o discreție totală, dar și într-un cerc al impresiilor de o clipă înflorite superb în jurul unui ideal estetic. Trandafirii, alcătuind respirația spațiului sacru în care se contemplă rostirea atemporală a învățăturii Divine, mă sprijină în rafinarea subtilă a modelului expresiv de prelucrare artistică a mesajului abstract, ales ca să hrănească spiritului nemuririi. E o artă să știi să transformi materia sensibilă într-un corp nemuritor, apoi să te retragi în lumina lui.

Arta însuflețirii trandafirului este doar începutul unei mistici care pune accentul pe învierea Mântuitorului nostru Hristos într-un suprarealism *sui generis* , oglindit în conștiința lumii

printr-o imagine parțial figurativă.

În privința locului în care m-am înconjurat de sfințenia unei imagini cu rezonanță în „îmbrățișarea copilului Iisus", care nu cunoaște în lume decât o orientare ascendentă spre autonomia limbajului artistic, pot recunoaște în același timp acea manifestare a unei stări de uimire și admirație pe care artistul o trăiește duios, cu decență, cu răbdare, la vederea unei picturi abstracte, rechemând nostalgic luminile unor vremuri trăite *omoovia-sethys* în spiritul alchimiei.

Leadership: Arta pe care o păstrează Creația ta posedă taina stilului interpretativ bogat ornamentat, asistat de o viziune a destinului divin conceput ca o eternă călătorie arhetipală, de inițiere a sinelui în tainele unei compoziții figurative?

Așadar, trăirile experimentate în fiecare moment al vieții, în interiorul unui stil de desen mai rustic, au reprezentat un fel de mentor în subtila rafinare a unui limbaj trainic, a unui gust estetic ales, a rigorii suplimentare în interpretarea temelor de creație, bineînțeles adaptate contemporaneității. Cred că, și aici, gândurile mele merită să plonjeze într-un puhoi de trandafiri antici, ascunzând veșnic în semnificația lor o taină ce ii poate alunga pe propagatorii de kitsch-uri *: „Suntem ceea ce vedem și admirăm în mod repetat."*

Asigurarea corelației între viață și artă, în raport cu un simbol de frumusețe și pozitivitate, se sprijină pe un instinct natural de reproducere a imaginilor vii, a fenomenelor esențiale care împodobesc Creația Cychesthea, plonjarea în lumea opțiunilor cu potențial sensibil, dezvăluind uneori o realitate tangibilă, alteori o utopie sau un idealism căzut în capcana fanteziei. Fără să fie prea dulceag, romantic sau expansiv, trandafirul îmi șoptește o taină: " *Fii ca mine, fără să uiți cine ești tu ! "*

Gândit ca apariție miraculoasă a unui mesager divin, printr-o împărtășire din imaginea curată a lui Dumnezeu, deci oferindu-i o simțire foarte ortodoxă în modelul expresiv al unui zâmbet de copil, cu alură de înger, am încercat să descriu trandafirul (pentru eterna glorificare a credinței) într-un transfer de însușiri pozitive de la *un espíritu puro* la *un espíritu sagrado* , într-un mod sublim și supranatural, transformând cu adevărat harul celor sfinte într-un loc Argyasantri (scris într-un nume divin). Nu a fost deloc ușor, căci asta presupunea să experimentez trandafirul ca o expresie naturală a intimității mele în corespondență cu o eleganță figurativă.

Leadership: Este în natura creatorului din tine să treacă dincolo de Ego până la hotarul cu o altă lume, pretinzând o viziune a omului într-un univers al Sinelui Imperial?

Nimic nu e mai facil pentru un pictor, comparat cu splendoarea unei imortalizări de viață (narată în câteva secvențe frumos descrise artistic), decât să redea în mod plastic o situație produsă prin facilitarea întâlnirii dintre imanent și transcendent. Printr-o singură privire acordată unei flori unice, surprinsă într-o imagine cu mult roșu și galben, ce parcă vrea să renască în ipostaza de ființă umană sensibilă care începe să învețe un limbaj articulat *madeagis istenantza* , imaginea esențială a Creației capătă o calitate marcată de grație și poezie, dar cu o pondere tot mai mare în transmiterea mesajului solemn: „Ce-i adânc niciodată nu dezamăgește."

Dacă aș extinde această idee în legătură cu impactul realității din lumea trandafirului, aș putea recurge la supremul punct de vedere al episcopului Ghenadie al Râmnicului: *„Ideea sfintei noastre religii, predicate cu prisosință de către Mântuitorul și Apostoli, și introduse în mințile oamenilor, nu puteau să rămână aici multă vreme în formă numai de concepțiuni mintale, căci și ele aveau trebuință de un corp, ci trebuiau să fie înfățișate prin niște reprezentațiuni împrumutate din domeniul artelor și din cartea naturii."*

Sinele Imperial de care se folosește artistul pentru a crea coordonatele unei alte lumi, într-o miraculoasă armonie de patru trandafiri cu mirosuri total deosebite, adunați laolaltă și contopiți într-o sinteză perfectă, are ca și corespondent unic în spațiu și timp urmatoarele tușe: o tușă de culoare, o tușă de noblețe, o tușă de naturalețe, o tușă de factură suprarealistă, o tușă de modern, o tușă de stabilitate și o tușă de infinit.

Am înțeles, în sfârșit, că a fi divin înseamnă să exprimi artistic efectul de petale de trandafir sub un alt cer, cu un alt nume, în imagini sau în cuvinte, în trup și suflet. Dumnezeu este echivalentul perfect al trandafirului real, bogat înmiresmat și învăluitor, ascunzând veșnic în adâncurile sale o taină: *"să înflorești perfect în încercarea de a recrea o lume posibilă, la fel de obiectivă și de subiectivă ca oricare alta."*

Ideea sfintei credințe este transpunerea unei forme de limbaj interior într-o compoziție expresivă cu tentă de omagiu adus Naturii și Creatorului, în intenția de a obține o asemănare cu El sub înrâurirea unei ancore de putere: „Ţi-am dat o viziune a formei mele divine pentru a mă putea recunoaște ca un miracol al naturii în tine însuți".

Ameno este modelul de cooperare între artă și sentiment pe care ți-l dezvăluie unitatea dintre om și natură, personificată numai de un psihic sensibil, o gândire minuțioasă trudind răbdătoare între vizual, ideal și conceptual, care adesea recurge la *intervenția divină* pentru a reproduce o tematică și o realitate mai vibrantă, mai venerată și mai aproape de sufletul credinciosului.

*** Notă: Era - Ameno**

Source: https://neculaifantanaru.com/ameno.html

Amin

On Iunie 01, 2019

Adu-ți aminte de ceea ce te definește ca artist într-un timp care nu își încetinește niciodată mersul.

Îmi admir zilnic trandafirii, așa cum un pictor își admiră tabloul cu puțin timp înainte de a-l finaliza, pentru a-i face ultimele retușuri, încercând să disting mesajul transmis de natură într-un context de "eveniment trecător". Este dovada clară a unei forțe spirituale înalte, o mărturie a cuiva mai în temă cu condiția spre care sunt împins, de a fi o ființă înțeleaptă și plină de cunoștințe, una care recunoaște importanța opririi timpului într-o singură clipă.

Aici, în grădina mea, ca pretutindeni în artă și în viață, în pofida oricăror ascunsuri ale universului revelate doar prin intermediul unei ființe dragi, impresia de întoarcere în timp își găsește locul într-un decor plin de culoare, unde îmi recapăt sensul. Compoziția subiectului meu, de această dată având dimensiuni tot atât de vaste ca un bob de nisip dintr-o clepsidră fără ieșire, întâlnește o rugăciune, un regret și o faptă bună.

Aș putea reprezenta grafic posibilitatea de lectură a unei istorisiri pe care mi-o dă zilnic trandafirul, în culorile unei realități misterioase, ascunsă în curgerea unor endorfine dintr-un creier mai enigmatic care își solicită mecanismele de interconexiune între pământ și univers.

Printr-o linie mereu ascendentă, trecând prin toate înfăptuirile și mărețiile naturii, ca o metaforă într-un făgaș al timpului, aș putea să mențin cu venerație legătura dintre viața mea, un câmp al dorințelor totdeauna mai ample decât cele planificate, și sensibilitatea rafinată a unui artist care glorifică miraculosul acestei lumi printr-un AMIN răsunător.

Orice artist care aspiră la nemurire își ia ca model de inspirație natura unică a unui simbol dintr-o imagine, pe jumătate virtuală, la extinderea distanței dintre sugestie și percepție.

Am experimentat caracterul durabil al unui trandafir, parte a unei naturi grandioase, sigur pe el, niciodată cedând în fața slăbiciunilor unei celebrități care a trăit vreme îndelungată între culise și rampă. Am fost reprezentarea simbolică a unui personaj cheie dintr-un roman complex dotat cu o istorie a sufletului omenesc, privit ca o formă de exploatare egoistă a unor momente de îndoielnică noblețe, care ar suporta consecințele unui posibil scenariu de apartenență la un misterios semn al zeilor, într-un timp în care inteligența artificială era respinsă cu desăvârșire.

Am cunoscut toate enigmele lumii, toate vicleniile ei, toate bucuriile, toate realitățile ei. Am trăit mult, dar n-am întâlnit decât puțini oameni cu adevărat vrednici de laudă. Am făcut parte din nostalgia marilor împărați, din știința marilor alchimiști, din inspirația marilor artiști, dar cel mai tare am fost înduioșat de Peter cărbunarul, care și-a vândut inima necuratului doar ca să constate că nimic nu-l face mai fericit. Am fost, în acest caz, câmpul de observație al unei existențe pline de învățături.

"Când ai o inimă rece nimic nu te mai mișcă, nimic nu te mai bucură; niciun tablou, nicio muzică, niciun dans. Nu-ți mai rămâne din plăceri decât mâncarea, băutura și somnul. Astfel își ducea viața acest om, călătorind prin lume fără rost, amintindu-și doar rareori de vremea când, băiat sărac, nevoit să-și agonisească traiul prin muncă, fusese mai vesel și mai fericit."

"Watch out. I defeat the pain. I'm alive again" îmi șoptește firul unui gând care se resimte ca

un preludiu interminabil al grației și iertării divine, pe tot parcursul unei vieți nemuritoare, derivată din vestirea iminenței unei schimbări de mentalitate într-o evoluție a conștiințelor pure. Un fel de trezire spirituală pentru o conștientizare imediată a păcatului de a nu fi trăit ceea ce sufletul își dorește cu adevărat. Păcatul de a nu fi folosit tot ceea ce Creatorul a acordat oamenilor: o întoarcere la noi înșine.

Leadership: Deții rara calitate de a combina într-o singură formulă contribuția generoasă a naturii la desăvârșirea unei perspective despre ce înseamnă să-ți trăiești viața prin raportare la axele esențiale ale unui destin vulnerabil?

Trandafirul. Lumea întreagă într-o singură imagine care zugrăvește destinul unei opere neterminate. O viață plăsmuită din gingășia unei iubiri neîmpărtășite, sau din puritatea unui zbor de stea, sau din finețea cu care artistul descrie portretul unui om de rând care își scrie povestea în cartea nemuririi. Este singurul agent al naturii care are putere de rememorare a detaliilor trecutului, experimentând continu un deja vu al existenței personajului din opera lui Wilhelm Hauff.

I was blind and now I see. What if god is not for me? se întreabă omul care pășește fără ezitare în păcat, dar se lovește de insuportabilitatea propriului caracter. Natura aude zbuciumul inimii, își calmează nervii și-i acordă o șansă de izbăvire sub formula unei înțelegeri: "o singură calitate poate înlătura toate defectele."

Ce-i spunea "Omulețul de Sticlă" lui Peter cărbunarul, rămâne o parabolă a pocăinței: *"Întotdeauna părerea de rău, izvorâtă din curajul inimii de a iubi, împacă lucrurile și, dacă aș fi convins că-ți pare rău de viața păcătoasă ce ai dus-o, atunci m-aș strădui să fac ceva pentru tine."*

Când resimți o emoție puternică a celor petrecute în coeziune cu tot ce este esențial în planul vieții, în efortul de a-ți îndrepta caracterul, așa cum trandafirul își îndreaptă tulpina în bătaia vântului, mai ales după furtună, spiritul ființei tale capătă splendoarea unei izbăviri din legăturile fatalității.

Iar când trăiești prin misterele unui trandafir purpuriu, la fel ca și istoria admirată cu mare emoție, de fapt, intuiești potențialul artistic al unui tânăr regizor, care, înșiruind fapte după fapte, într-un ciclu de câteva secole, pregătește sufletul lumii pentru comoara ce-i este rezervată, dând sens unei misiuni mai înalte: de a face cunoscută lucrarea Domnului în cele mai mici fapte.

Leadership: Ești în stare să înțelegi glasul naturii potențat de imperativul unui destin chemat să te urmărească prin asemănările care te leagă de trecut, în căutarea unui simbol pe care să-l folosești într-un mesaj unic?

O, ce înlănțuire de întâmplări minunate mi-a hărăzit trandafirul. Dar cerul veghează întotdeauna deasupra simbolului pe care vreau să-l folosesc într-un mesaj unic: "Încearcă să păstrezi în memoria lumii tot ce-ai trăit în clipele când ai fost altcineva ! ".

Trandafirul a fost martorul unei existențe care se repetă prin ideea din spatele povestirii, anume că orice trăire își caută haina potrivită, iar orice impuls de manifestare a spiritualității își caută calea de acces spre cuvânt. În trecerea de la bogăție la suferință, și de la suferință la bucurie, Peter cărbunarul obișnuia să spună: *"Mai bine să te mulțumești cu puțin decât putred de bogat, cu o grămadă de aur și cu inima rece."*

În artă, la fel ca în viață, ești condamnat să îndrăgești o realitate care îndată imortalizată

într-o amintire de dincolo de cuvinte, nu mai poate fi schimbată niciodată de nimeni, ci doar însuflețită cu puțină culoare, cu sensibilitate, cu salut dumnezeiesc.

Numai un artist genial reușește să redea, ca o cronică perseverentă a unor întâmplări luate din realitate, chiar dacă puțin diluate cu sens de născocire, lectura unei linii de unire a sufletului cu divinitatea, scop suprem al existenței. Singura mea grijă provine din faptul că mi-am exagerat un pic puterea de înțelegere, impulsul spiritual care rezistă în fața timpului, de unde și această manifestare activă a dorinței de a concepe o estetică a fragilității, a suferinței și a bucuriei ce o urmează.

Leadership: Existența ta reprezintă o realitate care a început să fie vizibilă odată cu crearea unui personaj plin de contradicții, dar care rezistă în fața timpului prin intermediul temei pe care o abordează?

Din momentul în care m-am întors în timp, spre alte meleaguri, am creat o ambianță diferită, o altă variantă a mea care trăiește într-o realitate paralelă. Am fost imaginea unui trandafir care a crescut în inima personaj de basm plin de contradicții, dar inspirat din realitate, ceea ce echivalează cu plonjarea într-un univers cu adevărat fascinant unde oamenii de rând își descoperă deodată forțe noi, menite să le transforme viețile și pe ei înșiși în... altceva.

Totodată, îmi însușesc întâmplarea de a fi împins în prim planul lecturii tocmai ideea de măsură a lucrurilor, de ordine și de orientare, într-o estetică a bucuriei de a trăi în memoria unui trecut demult uitat, în care numai termenul "sfințenie" ar putea să măsoare distanța dintre regret și pocăință, dintre durere și starea de bine. Prezentul, cât este de diferit într-o verificare a temei "Privește înapoi"?

Să trăiești cu înțelepciune o întoarcere în alte timpuri nu este filosofie a științei despre creație și creator, nu este o imortalizare a rămășițelor unei morale depășite, ci este efectul unui gând menit să percuteze câmpul de luptă al unei dureri care și-a așteptat parcă dintotdeauna alinarea.

Meditația asupra artei începe cu justificarea ideii de finitudine. Am fost puritatea unui trandafir situat în prim-planul unui tablou în care culorile saturate sunt prea reci pentru a fi frumoase, dar în care imperfecțiunea este o virtute și fiecare personaj, măsurat cu acuratețea timpului, e absolut minunat așa cum e.

The past is gone for good, it's time to say: Amen !

Puterea unui artist constă în alegerea corectă a unui simbol menit să-l reprezinte în afara temei pe care o abordează din perspectiva timpului, ci a unei vieți trăite prin reîncărcări succesive.

Amin este țipătul unui artist care s-a uitat în jur, a văzut defectele lumii, și a ales să spună "Adio" doar pentru a se întoarce la ea în alte timpuri, în alte locuri, în alte dimensiuni ale ființării, pentru a-și desăvârși opera.

At last, I believe I will be found...

* **Notă:** Enigma feat. Aquilo - Amen (White Motive Remix)

Source: https://neculaifantanaru.com/amin.html

Amintește-ți cine ești

On Februarie 20, 2015

Schimbă-ți atitudinea de fond care justifică interesul în formularea unei noi idei de realitate, extinzând autenticitatea trăirilor care te încearcă neîncetat în fața situațiilor care te aduc în punctul în care devii altcineva.

Întotdeauna se ivea o descoperire atunci când încercam să pun în evidență existența îndârjitei consecvențe în lupta cu reprezentările vieții. Era un joc unic de explorat, o direcție ajustată pe parcurs, o cale de acces la drumurile închise ale individualității. Cumva, simțeam nevoia unui nou standard de exteriorizare, prin practica interiorizării. Pentru aceasta, trebuia să îndeplinesc exigența de redare a unei experiențe de navigare prin câmpurile trecutului, născută din ideea descrierii elementelor constitutive ale unui pariu însuflețitor (*eveniment - miză - câștig)* , cu ajutorul ecuațiilor de sugestibilitate.

Mă aflam și eu, precum temerarii vikingi care se avântau în diverse expediții de explorare a teritoriilor necunoscute, sub presiunea necesității acute de a-mi rezema umerii incertitudinii de delirul fragil al bucuriei procurate cu efortul imaginației. De o amintire profundă și afectuoasă, de o întâmplare petrecută în vecinătatea destinului meu, de vreun secret care îmi încălzea sufletul asemenea unei melodii răscolitoare care nu se mai oprește. Însă nu întotdeauna respectam ritmurile autoacceptării de sine.

Odată, în mintea-mi riguros formalizată, inadecvată nuanțării caracterului axat pe interpretările trecutului - derulat ca pe o peliculă de film imperfectă, am aruncat o întrebare al cărei răspuns m-am chinuit în zadar să-l aflu. Îmi vedeam propria poveste prin oglinda parțial reflectorizantă a rațiunii manifestate prin Eul empiric, într-o succesiune nesfârșită de imagini (reflectări ale realului din spatele aparenței trăirilor vieții) de la înălțimea conștiinței, de la înălțimea cuvântului gândirii care îmi vorbea în piept prin bătăile inimii, sub biciul de plumb al poruncii: „Remember who you are ! "

Leadership: Orizontul tău de cunoaștere și existență converge spre transformarea unei realități date, prin analogie cu un Ego care experimentează umilința de a trăi în permanență un adevărat proces de conștiință?

Pe când povestea despre fratele său geamăn care se înecase în copaie, Mark Twain observă că: „ *Nimeni n-a știut vreodată cine anume s-a înecat, eu sau fratele meu.* " Atât de bine se asemănau, încât nimeni nu a putut să verifice autenticitatea sa. El a fost unicul martor și mărturia lui a reprezentat singurul mijloc de exprimare a adevărului.

Posibilitatea de a valorifica o situație în care te lupți cu ceea ce numim clasic Ego, chiar dacă sentimentele sunt mai puternice decât tine, depinde de valabilitatea relației dintre certitudine și iluzie, dintre realitate și spirit. Tu ești singurul martor al situațiilor care îți validează autenticitatea trăirilor pe care le experimentezi în relație cu o realitate tot mai complexă, marcată de temeri acute sau de bucurii ascunse.

O amintire exprimată prin stimulii proveniți din exemplaritatea unei experiențe de navigare prin câmpurile trecutului, din amintiri și reconstituiri, relevând o realitate în care nu intervine eroarea de a te îndepărta de tine însuți prin întrebări la care nu găsești răspuns, poate să declanșeze o dorință profundă de schimbare și de transformare pe toate planurile.

Leadershipul, ca știință a cărei fundație se clădește, se urnește, se clatină sau cade în funcție de coordonatele de manifestare a puterii de a te recunoaște ca individ separat de lume și

care în același timp are o influență asupra lumii, trece prin stadiul empiric atunci când experimentezi emoții de neuitat.

Rezultatele explorării analogiei dintre cunoaștere și existență sunt calculate riguros în faza de schimbare de sine, dar ele pot fi interpretate și validate în drumul acceptării totale a ceea ce ești atunci când devii conștient de ce se întâmplă într-o realitate care acceptă numai varianta ta de adevăr.

Leadershipul seamănă în acest caz cu un joc de felul „călătorește și socotește" în care trebuie să renunți la vechea identitate care te urmărește, cu bunele și relele de care ai dat dovadă în trecut, într-o existență finită. Şi să concepi o nouă reprezentare a înțelegerii tale - prin prisma a ceea ce ai cunoscut de-a lungul timpului, prin surprinderea contrastului între aparență și esență.

Aparența este dată de gândurile sau sentimentele pline de regret, de tristețe sau de amăgire asupra cărora te concentrezi - care cresc din ce în ce mai mult în tine incertitudinea, până când în final se adună și are loc explozia. Îți pierzi identitatea în firul propriei memorii, în umbra amintirilor, devii suspicios față de propria putere de înțelegere.

La polul opus, esența este ceea ce rămâne stabil în tine, după ce citești printre rândurile aparenței. Adică, odată intrat în labirintul amintirilor, în loc să te pierzi, găsești certitudini care aduc confort psihic conștiinței, redându-ți liniștea interioară.

Atitudinea de fond care justifică interesul în formularea unei noi idei de realitate aparține situației când te vezi prins între incertitudinea unei schimbări de imagine și incertitudinea unei lumi în schimbare, și te-ai decis să alegi varianta adevărului care îți permite să fii tu însuți.

Amintește-ți cine ești aduce în atenție marca identității personale care se dorește a fi cercetată pentru a-ți reconsidera poziția față de virtuțile sau slăbiciunile tale. Să nu uităm ce spunea blogerul Radu Lucian Alexandru: *„ Identitatea este ceea ce fiecare ființă este la un moment dat, privită fiind din perspectiva Întregul ei Ființial."*

Astfel, nuanțarea caracterului prin interpretarea trecutului, trecând prin filtrul gândirii, al simțirii și al sistemului de valori acele întrebări care satisfac nevoia de autenticitate și cunoaștere profundă, este necesară pentru că facilitează trecerea mai ușoară de la statutul de „învins" la statutul de „învingător". Un om învins nu are nicio putere asupra a ceea ce-l neliniștește, el nu-și poate găsi ritmul vieții interioare în dezordinea socială.

Ca să-ți schimbi atitudinea de fond – de la resemnare la hotărâre, extinde-ți cunoașterea asupra a ceea ce te stăpânește, asupra a ceea te-a dus în punctul în care ești acum. Dar nu și emoțiile !

Source: https://neculaifantanaru.com/aminteste-ti-cine-esti.html

Amintirea unui trandafir se privește în altă înfățișare

On August 06, 2019

Fii capabil să-ți recunoști propriile gânduri și emoții într-o identitate pe care oricând o poți "împrumuta" din garderoba naturii.

Când am plantat primul trandafir în grădină, era într-o toamnă târzie, nu știam nimic despre viața florilor, cu atât mai puțin despre natura atât de surprinzătoare și de ofertantă. Era mai mult o nevoie imperioasă de ordine, un fel de rezervă față de frumusețea la care toți râvnesc să o simtă, un determinant al unei stări de spirit care, în virtutea unei constatări de ordin vizual, trebuia să stimuleze activarea resurselor necesare actului de creație.

Schimbarea perspectivei nu e același lucru cu chemarea de a sluji unui crez despre artă. Sunt acelasi om de atunci, aceeași forță imaginativă, o conștiință modelată prin noblețe sufletească, dar mă simt ca și când aș fi fost schimbat de împrejurările unei realitati care nu apartine acestei lumi. Precum în cazul lui Cervantes, amintirea a ceea ce fusese cu adevărat înălțător trebuia să aibă conturul unei himere, de aici pornesc toate neașteptatele măreții ale imaginației.

Totul capătă independență absolută în această viață, precum liberul arbitru, dar există o forță misterioasă care modifică la un moment dat cursul fiecărui destin, conform unui plan mai amplu. Iată că trandafirul meu a crescut, așa cum crește în mintea pictorilor tendința artistică, făcătoare de minuni, numită "Metaestetică", caracterizată prin sensul proporțiilor, gustul compozițiilor echilibrate și stabile.

Când te afli în posesia unei flori, numai a ta, cea mai delicată dintre toate, dar și cea mai rezistentă, simt că aluneci într-un delir mistic, ca și când o forță superioară de origine divină, o entitate angelică, te-ar pune în contact cu frumusețea interioară a revoluționarului autentic, a esteticianului care creează armonia și frumusețea unui tablou conform trăsăturii profunde a naturii înconjurătoare.

Voi fi mereu o parte a trandafirului, o fărâmă de cuget pe o tulpină înaltă și plină de spini care crește în interiorul unui cadru compozițional ce semnifică drumul parcurs de om de la curățirea inimii de patimi...spre iluminarea minții sale.

Leadership: Convingerile pe care le ai despre tine însuți contribuie la dezvoltarea sensibilității în vederea desăvârșirii unei creații revelate de natură în caracterizarea structurii unei identități vizuale unitare?

De atunci, am plantat mulți trandafiri în grădină. Peste 40 de specii. Culori diferite, parfumuri pline de emoții ce captează și reflectă lumina într-o scânteie de vis. Mă vedeam tot mai mult într-un tablou plin de vrajă și mister în care natura pură, cea mai frumoasă pictură făurită de către Dumnezeu, își făcea cunoscută splendoarea prin apropierea de un ideal artistic învelit în noțiunea de "Movement în stillness".

Convingerile despre obiectul dependenței mele de frumos, trandafirul, acest bun consultant de imagine, erau incluse în gândirea înaltă și pură a unui pictor de mare finețe: "Şterge tot ce faci dacă simți că sufletul tău nu e acolo".

Semnificația trandafirului ni se dă sub forma unei intensități de viață sensibilă surprinsă în universul unui tablou care luminează discret gestul unei simțiri pururi spontane, pe care n-o

poți întâlni decât la artistul unei lumi fragile care știe să descopere frumosul chiar și într-o îngălbenire pronunțată a frunzelor, chiar și în uscarea lor.

Vedeți, deci, cât de important este pentru mine să prind din prima cântărire a gândurilor de zi cu zi povestea de viață a unui personaj, din câteva linii și hașuri, încât să aduc în prim planul privitorului ideea de comuniune cu splendorile naturii, sau chiar ideea de imitație a naturii.

Tresărirea de sentiment a fiecărei linii poate fi înțeleasă numai în creația artistului care știe transpună pe pânză, în plan vertical, efortul de articulare a propriei experiențe de comunicare cu un trandafir, ca pe-o confesiune acordată conștiințelor modelate prin experiența călătoriei în lumea naturii. Nu degeaba mi-am ales ca motto pentru conversațiile cu mine însumi, pe tema picturii contemporane *il per sempre adesso* , repetiția subliniată a unei exclamații pusă pe seama unui bătrân inimos: "Într-un pictor există un șir nesfârșit de asemănări vizuale ale naturii."

Structura unei identități vizuale unitare se compune din prețuirea și asigurarea permanenței unei viziuni despre artă într-un cadru mai larg de promovare a imaginii privind plauzibilitatea imitației naturii în plan emoțional.

Desigur, o identitate vizuală implică și intervenția omului de creație în mersul naturii din punct de vedere al plauzibilității unei legături între imaginea unei frumuseți care durează și consecința unei stări emoționale, a unei aspirații, a unui vis, a unei trăiri în revelație. Numai renascentiștii puneau accentul pe asemănarea dintre manifestarea naturii și cea a Creatorului, așa încât pictura să conțină o notă de specificitate menită să reflecte totodată o concepție artistică care eclipsează alte creații de gen, dar și o abordare conceptuală de forma "Imaginea Celuilalt" .

Scriitorul Alexandru Vlahuță scoate în evidență substratul unei potențialități infinite de manifestări ale sufletului pe care îl posedă trandafirul, surprins în ipostaza de stăpân al creației, în studiul psihologic al personalității marelui pictor Nicolae Grigorescu.

"Toate lucrurile omului acestuia au o viață discretă, profundă, pe care n-o înțelegi, n-o simți la început, dar care palpită acolo și, cine știe când, sub ce rază de lumină, de afară, sau din sufletul tău, te va face odată să tresari și să zici: "Ciudat, asta acum parc-o văd întâia oară"...Şi de câte ori ai s-o mai vezi întâi ! Căci aceasta e taina, acesta e darul cel mai mare al vieții – de a fi pururea nouă."

Şi tu. Încearcă să imiți natura prin intermediul unei creații transformată prin personificare într-un trandafir sălbatic, domesticit prin puterea expresivității cu care îți mărturisești gândurile despre artă, văzându-te desculț într-un vis care mărturisește perspectiva de a transla în ficțiune evoluția unei ființe care umple ea singură întreaga lume.

În transformare se găsește tot ceea ce îți hrănește sufletul, experimentând într-un mod pur, autentic și puternic deschiderea față de o cu totul altă dimensiune a personalității, una artistică și foarte liberă în spirit, față de un nou sens al vieții, față de un nou mod de exprimare. Așa încât simplitatea din confortul minții tale să primeze în orice împrejurare, mai ales în fața "obligației" de a te pune într-o postură de creator al unei picturi liniștite, echilibrate.

Leadershipul este situația în care darul cel mai mare al vieții (de a fi pururea nouă) se manifestă într-un singur sens: dinspre lumea creației spre crearea unei lumi în care primul loc îl ocupă trăirea unei experiențe împlinitoare de ideal transferabilă de la o entitate de sine stătătoare, la o diversitate de entități cu evoluții distincte.

Trandafirul este mai mult decât un simplu format al realității când se vorbește despre contemplarea clarvăzătoare a lumii exterioare, este un îndelung proces de purificare și sacralizare a unei vaste moșteniri artistice care ne amprentează cu sensuri noi de interpretare a Marii Opere, îndemnându-ne să trăim după regulile mediului înconjurător.

Când voi înțelege mai bine originea trandafirului poate voi constata că el este o reflectare a mea într-o altă formă de existență, ce poate fi exprimată într-un cuvânt matrice al limbajului pur universal: "Metamorfoză".

Amintirea unui trandafir care se privește în altă înfățișare se naște numai în mintea unui povestitor excepțional care trăiește o altă viață înăuntrul său, o viață care nu este a lui și care nu se va termina niciodată, o viață care nu e satisfăcută doar de vizibil, de palpabil. Ci una care este inteligent proiectată de un Creator care își pune creația pe seama unei împletiri a resorturilor unei ființări autonome cu resorturile unei gândiri ce invită la respectul naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/amintirea-unui-trandafir-se-priveste-in-alta-infatisare.html

Amintiți-vă de mine

On Octombrie 05, 2019

Învață să te raportezi la un moment de intensă experiență artistică, imortalizându-l într-un moment decisiv al relației tale cu o ființă care te simte și te imită în tot ceea ce creezi despre ea.

Ori de câte ori mă aflu între trandafiri, asemenea unui Harry Houdini printre tablouri, simt cum sunt introdus într-un peisaj de poveste, în conversațiile memorabile dintre două personaje asemănătoare, și totuși atât de diferite ca zestre morală, educație și caracter. Este ca și când aș trăi o experiență de neimaginat într-o lume a senzațiilor și a iluziilor optice învârtite în jurul unei imagini de neuitat, sobră și totodată plină de sensibilitate, în care două puncte, percepute separat, se declară unite într-o singură parcurgere de istorie a artei.

Îmi dau dreptate și iau aminte atunci când gândurile-mi surprind tăcerea unei clipe de afecțiune și dor, *questo momento è un santo segreto,* că nu tot ceea ce văd este o grămadă de materie organică adunată într-o formă sau alta, în același timp ceva trecător și fără rost. Mai există și o latură estetică în care culorile îmi alterează percepțiile despre ceva existent în afara mea, un monolog dialogat, un simbolism religios complex întruchipat într-o formă artistică adecvată, o frumusețe răvășitoare care se desfată cu laudele și admirația tuturor prin constituirea unui punct de reper: "Destinul unei realități transcendente".

Această percepere a trandafirului, în momentele privilegiate ale rupturii mele de lume, facilitează întâlnirea cu un AlterEgo inspirat de strălucirea nemuritoare a unui întreg indestructibil, de orizontul unei înțelegeri situaționale iremediabil închistate într-un spațiu extrem de strâns. De multe ori, chiar, trandafirii își fac destoinic datoria de a transmite liber, ca o rugăciune sfântă, ceea ce cuvintele nu reușesc: o bună concentrare mentală, liniște sufletească, o creație mentală a Totului.

Leadership: Ai capacitatea de a materializa niște idei într-o formă vizuală care dau sens unui concept de tipul *"believe in something more than you can see"* , imortalizat printr-un factor de atracție care convinge subtil să-l adopți fără a avea reacții de respingere?

Într-un fel, mi-am impus să ascult tăcerea trandafirilor, cu plăcere și încântare, numai prin simplul fapt al prezenței mele printre ei, ca atunci când pictorul admiră peisajul și îl vizualizează ca pe o matrice de spațiu sacral și de acțiune devoțională, trăindu-l cu toată intensitatea de care este capabil, înainte de a-l imortaliza într-un moment decisiv al relației sale cu natura.

Tabloul, îndată terminat, este o clipă de mare surpriză fiindcă trebuie să recunoști o nouă înfățișare a ceea ce Dumnezeu a vrut ca tu să vezi din El, prin intermediul diversității și măreției naturii.

Amintiți-vă de Miranda Grey, personajul din opera lui John Fowles. Ce-i spunea ea colecționarului de fluturi rămâne o emblemă definitorie a trandafirilor exteriorizați prin artă, pentru că ei înșiși se simt o parte din viața oamenilor, *un ritiro dalle onde delle tentazioni del mondo* , așa cum sunt setați cu multe culori predefinite de natură, cu simțăminte și gânduri pe care le regăsesc și în mine, în sprijinul poveștii mele:

E o nebunie, e sinistru, dar s-a creat un soi de relație între noi. Ne tachinăm unul pe celălalt, o situație aproape prietenească. În parte pentru că mă simt atât de singură, departe de lumea agitată, în parte o fac deliberat încât să-l forțez să se relaxeze. O parte de slăbiciune,

o parte de viclenie. Dar mai există o parte, misterioasă, pe care nu o pot defini. Nu poate fi vorba de prietenie, căci îl urăsc, te înțeapă în venă cu niște cuvinte pline de nuanțe gri chiar și atunci când nu e necesar. Poate e un soi de interes față de persoana lui. Pentru că știu atât de multe despre el. Şi atunci când cunoști bine pe cineva, în mod automat te simți mai aproape de el. Chiar și atunci când ți-ai dori să-l vezi pe altă planetă."

Leadership: Obiectul atenției tale poate deveni versiunea autentică a unei empatii de tip proactiv prin reprezentarea plastică a unei ființe care anunță descoperirea unei capodopere de-a ta, cu desăvârșire neștiută până acum?

Atenția focalizată asupra unei splendori a naturii este asociată pregnant cu modificarea unei imagini de valoare artistică concepută în vederea facilitării extragerii informației de interes pentru construcția unui sens atribuit activității trăite prin intermediul unui personaj, prin conștiința sa, urmărindu-i gândurile și sentimentele. Fie ca emblemă a purității și candorii, fie ca emblemă a puterii pe planul cunoașterii imaginative sau intelectuale.

Cu multă inspirație și pasiune, știu că voi putea pricinui o schimbare de mentalitate artistică, *oltre ogni dubbio*, o îmbogățire durabilă a viziunii despre infinitele resurse creatoare ale geniului omenesc cu o sursă a puterii de expresie a limbajului, numai dacă obiectul atenției mele își va pune tot mai puternic amprenta asupra necesității de diversitate. De asemenea, el trebuie să motiveze alte curente de opinie să îmbrățișeze aspectele legate de revitalizarea sentimentului estetic față de natură.

A fi proactiv înseamnă să fii un om al ideilor despre artă impregnate în mintea și sufletul celui care îți completează trăirile cu o anumită intensitate. Iar capodopera unui artist constă în a reda intensitatea acestei trăiri ca expresie a unei reușite simbioze între vizual și conceptual, între natură și omul contemporan.

Pe măsură ce mi-am recunoscut înclinația spre redarea frumuseții trandafirilor, ca însuși faptul ce privește imortalizarea unui moment unic din viața mea, putând fi transpus într-o poveste, am început să introduc în tablourile mele conținutul de sens atribuit unei trăiri de impresionantă forță și vigoare, surprinsă imagistic, precum o face scriitorul Artur Silvestri în lucrarea „Perpetuum Mobile":

„O muzică nedeslușită îl făcea să viseze cu puțin cu ochii deschiși. Era ceva ca o magie pe care nu o mai încercase niciodată până acum. Începuse să vadă peisaje, scene fără mișcare și chipuri fără nume – aproape ca niște fotografii – pe care le cunoscuse altă dată, demult, poate chiar în viața lui. Părea că retrăiește momente concentrate, ce se întâmplaseră doar pentru a și le reaminti altădată, cândva, într-un viitor oarecare, venit abia acum fără să-l fi anunțat nimic."

Marea taină a creației este trăirea sentimentului de a fi VIU, desprins din spatele cuvintelor care rămân întipărite în mintea celorlalți oameni, numai dacă le comunici la timp prin reflectarea artistică a unui obiect, a unui peisaj, a unui tablou, dintr-o realitate uitată în viața cotidiană a zilelor noastre.

Cuvintele sunt drumurile pe care, totodată, arta mea le produce la vederea unei opere strălucite, cu totul inexplicabilă, pe care natura o numește Logos, expresia lui Dumnezeu, exprimarea Lui despre sine însuși. La început a fost cuvântul, apoi rostirea unei realități de care sunt legat profund subiectiv, dând la iveală grandioase revelații despre mine însumi. Scăpări din acelea care se găsesc numai în viziunea poetului asupra naturii, în gândurile de pace, armonie, liniște, iubire interioară pe care le dăruiesc tuturor celor care vor să constituie o permanentă noutate în peisajul artei.

Amintiți-vă de mine este îndemnul trandafirului exprimat prin percepția personală a artistului asupra schimbărilor de mentalitate, gândire și atitudine, pe care le prilejuiește contactul lui cu o sensibilitate de altă structură decât acea a limitelor care împinge expresionismul trăirii prin comparație, ci a unui expresionism vibrant, cu inserturi simbolice, ancorat în realitatea unui eveniment numit „ *La Creazione Incessante* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/amintiti-va-de-mine.html

Amsterdam

On Ianuarie 03, 2016

Accelerează înțelegerea propriei evoluții, dezvoltându-ți simțământul de cuibărire în brațele unui sine stabil care nu se schimbă în ciuda diferitelor încercări ale vremurilor.

Pe măsură ce-o alimentam, bizara nostalgie după zilele tinereții când mă avântam în fața impulsurilor de moment, suportând acea nedezlegată stare de tip "Don't worry, be happy", avea în mod paradoxal darul de a mă pune în legătură cu tot ce era material și imaterial. Rodul unei prostii efemere sau umbra unei oprelişti decăzute?

Aș fi vrut să iau lumea întreagă, s-o cuprind în căușul mâinilor, așa cum marea ia cu sine micile mormane de nisip, și să o fac a mea, dorind-o fără hotar și fără întoarcere. Fără să știu că asta suporta o tranziție de tip Fade-In. *„When I close my eyes I can only see miles of headlights / Fleshing out the distance."*

La un moment dat am simțit că eu sunt lumea, totul din jur am sorbit în mine ca pe conținutul unui pahar de apă vie, ca nu cumva să ajung eu înghițit de ea. Istovit, eram inundat de senzații dese de deja-vu, împingându-mă tot înainte, într-o modalitate care se mișca între extreme - între vise și amintiri. Cum să răspund la apelurile lor? Firește, eram depășit de situație.

Ceva mă conducea cu desăvârșire deasupra puterilor mele. Un corp străin, căzut direct din cer cu puterea unui fulger care luminează o clipă, apoi dispare, tradus prin: "I miss you". *And I miss you. And I miss you.* Dar, deși visele și amintirile mă răscoleau, ele nu reprezentau nici finalul, nici începutul unei noi călătorii. Ci doar garanția unui "unknown known".

Neîndurătoarea lumină de iarnă mă învelește din nou în pătura unei cronologii relative. Toate cerurile de deasupra mea și toate pământurile din dinăuntrul meu, luând aparența unor noi orientări de sine, revelate prin percepția unui astru al mișcărilor sufletești nepieritoare care de atâtea ori m-a lovit cu tonaj de voie bună, facilitează mersul prin univers în memoria unui timp care renaște. *„You love me then you leave me, still I lie here."*

Un timp pe care simt că nu o să-l mai recuperez vreodată, dar pe care mi-ar plăcea să-l trăiesc din nou. *„And I'm lonely here without you / Miss your breath against my skin."*

Leadership: Poți să demonstrezi validitatea modelului tău de progres, conectându-te la realitatea unui spațiu cunoscut?

Deschiderea unei acțiuni posesorie de amintiri - din London, New York, Amsterdam, care mai de care mai încâlcite și mai derutante, căreia devotamentul față de iluziile trecătoare îi poate acorda doar note de subsol într-un underground al conștiinței, subliniază parcă poziția mea în raport cu măreția de a dăinui.

Un spațiu cunoscut este un loc al amintirilor și al regăsirii, provocând o stimulare a motivației de a cotinua ceea ce a rămas neterminat, constituind totodată o reacție de răspuns la un stimul de o suficientă putere numit scăderea distanței față de o poziție anterioară. Cum ar fi poziția de căutător de al sensului vieții.

Pentru a putea folosi leadershipul în scopul demonstrării validității modelului meu de progres,

mă conectez la realitatea unui spațiu cunoscut. Navighez prin senzațiile corespunzătoare acelor lucruri, momente, locuri, care mă reprezintă și care mi-au adus împlinire. Asta înseamnă că acțiunile din viața personală, puse în sprijinul unei deveniri care poartă în sine bucurie și fericire, concordă cu jurnalul vieții mele, cu amintirile, cu zestrea mea emoțională.

„Nu uita de tine, nu uita prin ce-ai trecut, nu uita ce te-a format, să nu uiți ce-ai cunoscut ! " este deviza liderilor, căci ei nu trăiesc în virtutea inerției. Ei știu că una din cele mai mari ironii ale vieții este că oamenii nu acordă importanța cuvenită momentului „atunci" decât atunci când se află la un pas de a-l uita. „Acum" este voia lui „Atunci".

Ştiinței de a rezona cu momentul „Trecut" într-un „Acum" care va trece și el peste timp i se poate atribui însuși adevărul potrivit căruia omul acționează pornind de la anumite efecte pe care le-a simțit și pe care încă nu le-a îngropat. Amintirile, sub conducerea unor trăiri pozitive sau negative care tind să se repete, stau la baza fundamentării unui caracter de ghidare aflat într-o continuă căutare a propriei identități.

Un lider își demonstrează validitatea modelului său de progres, conectându-se la realitatea unui spațiu cunoscut, atunci când se apropie de acel model al experienței de a se implica într-un trecut care a rămas pentru el un fundal constant al vieții de fiecare zi.

Amsterdam este rezultatul unui trecut care continuă în prezent. Plasarea în timp și spațiu a unei regăsiri de sine, luând în primire amprenta mea singulară în jocul interminabil dintre lumină și umbra minții, ce seamănă cu un drum pavat de paradoxuri (încercând să le înțeleg n-aș face decât să mă rătăcesc prin gânduri !) este o acceptare a propriului meu „beginning" care îmi întreține primordialitatea.

*** Notă:** Luminary - Amsterdam (Super 8 Tab Remix)

Source: https://neculaifantanaru.com/amsterdam.html

Amuzamentul regizorului

On Ianuarie 22, 2016

Străduiește-te să obții mai multă claritate asupra a ceea ce realizezi, efectuând un salt în afara valorii hrănite din acumularea individuală de cunoștințe.

Compozitorul rus Dmitry Kabalevsky care îl vizitează în aceste zile pe Prokofiev, notează: „ *Ceea ce m-a uimit mai mult în această rațională și extrem de precisă metodă de lucru era faptul că încadrarea în canavaua de măsuri cu accentele ei dramatice și psihologice precis așezate nu-i stânjenea de loc libertatea gândirii creatoare. Scrie muzica pentru film tot atât de inspirat și cu aceeași pasiune cu care scria celelalte compoziții ale sale în care rămânea stăpân absolut fără nicio îngrădire.* "

Odată compusă muzica, Prokofiev i-o cânta la pian lui Eisenstein, urmărind imaginea pe ecran și cântând tot el partea corului, dar prost, spre amuzamentul regizorului. Muzica astfel înregistrată de probă mai este urmărită împreună cu imaginea și, dacă ele coincid perfect, Prokofiev scrie partitura de orchestră. În fine, după atente repetiții cu orchestra, muzica este înregistrată. Ca și cu prilejul colaborării la filmul istoric „Alexander Nevsky", Eisenstein asistă și acum la aceste înregistrări. Şi, ca și atunci, el rămâne fermecat. *****

Leadership: Ecoul exemplificator al acțiunilor celorlalți se reflectă asupra ta în valoarea TRUE sau FALSE, luând în considerare capacitatea artei de a se întoarce la tine într-un mod neașteptat, miraculos aproape?

Arta se reflectă în ceea ce creezi diferit de așteptările obișnuite pe care le ai de la ceilalți. Una este să creezi pentru a ajuta pe cineva, alta este să creezi pentru atingerea nivelului de excelență la care aspiri.

Diversele forme de sprijin, recunoscute în leadership drept un fel de apreciere și afecțiune, contribuie la satisfacerea necesităților de ordin funcțional al omului care vrea să urce cele mai înalte trepte ale măreției intelectuale. Dar acest lucru nu-ți asigură neapărat o satisfacție în a face lucruri care în mod firesc îți aduc o stare de bine, o satisfacție în a depăși o povocare, în a prețui și servi arta pe care ți-ai însușit-o de timpuriu.

Continuarea diverselor forme de sprijin în vederea stimulării unei pasiuni pentru o disciplină științifică în care creația este punctul forte, duce la o creștere a productivității forțelor de semnificație. Sau, dimpotrivă, la o scădere a importanței diverselor stări de spirit - ca fericirea, bucuria, îngrijorarea și tristețea, arătând fragilitatea devenirii, conflictele interioare cu care se confruntă individul.

Arta se întoarce la tine într-un mod neașteptat, miraculos aproape, numai dacă renunți a mai fi victima gusturilor celorlalți oameni, fiindcă originea caracterului trudnic al artei pretențioase (așa cum îl accentuează de regulă avangarda unei generații cu atitudine) stă în plăcerea de a ști că meritele tale reale nu se vor răspândi contra ta.

Un artist nu își etalează arta pentru a face cuiva pe plac, deci pentru a nu stârni o reacție adversă, ci după felul sentimentelor care îl stăpânesc, adică după cum predomină cele mai plăcute, încât să nu-și piardă frumusețea propriilor sale impresii despre lucrările realizate.

Leadership: Te vezi constrâns să reduci forțele de impact și semnificație ale demersurilor tale de creație sub impulsul primar de a fi agent cauzal, de a experimenta voința celor

care stabilesc cadrul unei schimbări majore de mentalitate?

Forțele de semnificație ale demersurilor tale de creație, având la bază anumite sondări ale zonei de reprezentativitate, pot reprezinta acele relații reciproce între semnalele de tip „suport" recepționate de la ceilalți. Nu este de mirare că efectul instalat după începerea etapei de aplicare a cunoștințelor, cuprinzând procesele de stimul-reacție, are ca opțiune de bifare acea stare de spirit debordantă de încredere și pozitivism care joacă un rol atât de important în jurul libertății gândirii creatoare.

Leadershipul, orientat spre reprezentarea unor modele de gândire autentice, întâlnește pe parcursul evoluției acea formă de manifestare a bunei-dispoziții care permite efectuarea unui salt în afara valorii hrănite din acumularea individuală de cunoștințe.

Individul, fermecat de această nebănuită serie de inspirație indusă într-o ambiantă plăcută, printr-o stimulare creatoare accentuată prin intermediul unui alt purtător de valori, poate acționa spre o tendință de creștere a randamentului, neinhibat de schimbul de experiență.

Libertatea gândirii creatoare este fondul organic înnăscut al temperamentului care se ghidează după dictonul "Eu organizez, eu câștig".

Ecoul exemplificator al acțiunilor de sprijin ale celorlalți se reflectă asupra ta în valoarea TRUE dacă reușești să-ți înțelegi atitudinea față de ceea ce practici, obținând mai multă claritate asupra a ceea ce vrei să realizezi.

Sau se reflectă asupra ta în valoarea FALSE dacă renunți la experiența unei călătorii fermecate ce ți se deschide înainte spre un altfel de „muzică", care nu se încadrează în tiparele convenționalului, a cărei finalitate trebuie să fie propria ta reinventare.

A reduce forțele de impact și semnificație ale demersurilor tale de creație sub impulsul primar de a experimenta voința celor care stabilesc cadrul unei schimbări majore de mentalitate înseamnă să generezi ideea care separă sentimentul de acțiune.

Iar ideea care separă sentimentul de acțiune, întregită printr-o armonioasă și elocventă expresivitate plastică, se face remarcată prin dispoziția artistului de a reacționa contrar impresiilor și concepțiilor altora. Ideea în artă nu este să fii original sau diferit, ci să fii împăcat cu tine însuți și cu ceea ce faci.

Amuzamentul regizorului este rezultatul unei sinergii îndreptate spre o esențializare a unui stil de gândire, a unei stări sau a unei situații, care poate să trezească bucuria de a fi mai eficient în desfășurarea activității profesionale. Chiar dacă asta înseamnă să renunți la ceea ce crezi că vor oamenii să fii.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/amuzamentul-regizorului.html

Analiza conceptului de frumos

On Februarie 13, 2013

Dezvoltă-ți sensibilitatea față de ceea ce arată orientarea direcției tale vizuale, reacționând mai intens la stimulii de "ridicare la alt nivel" a reprezentării unei entități de admirație reciprocă.

- Albrecht Durer nu a fost numai un mare pictor, dar și un geometru pasionat. Am putea spune că era un matematician înnăscut, fiindcă în cărțile pe care le-a scris, deși erau adresate tinerilor pictori, se găsesc probleme importante legate de teoria proporțiilor, a tăieturii de aur, a secțiunilor conice, de poliedrele regulate sau semi-regulate, de trisecția unghiului și duplicarea cubului, ba chiar și unele anticipări asupra geometriei analitice. Aceste probleme au stârnit admirația lui Galilei și Kepler.

Contactul cu Italia, evoluția studiilor asupra proporțiilor, reflectarea profundă la problemele artei l-au dus pe Albrecht Durer până acolo unde gândirea teoreticienilor italieni nici măcar nu se abătuse - la analiza conceptului de frumos, la dezbaterea esenței și cognoscibilității acestuia. Italienii nu se întrebau dacă frumosul poate fi definit. Dar Albrecht Durer era convins că se poate afirma în mod obiectiv ce este frumos și că se pot stabili legile estetice ale acelui ideal unic, conducător. Poate că numai Leonardo a intuit, ce-i drept problema subliniind că există o varietate de frumosuri și diferite aprecieri estetice.

- Așa-i. Știu că Leonardo s-a exprimat în felul următor: *"Chipurile frumoase sunt diferite, după cum diferite sunt și preferințele pentru frumos".*

- Mă gândesc la impresia pe care a făcut-o Leonardo da Vinci asupra lui Durer. Căci de văzut, l-a văzut. Poate că l-a auzit chiar rostind acele vorbe, rămase în capitolul VII, intitulat "Despre perspectivă" din Tratatul despre Pictură: *"Pictorului îi este necesară matematica, aparținând artei sale. Tu trebuie săstudiezi întâi știința, apoi va veni practica acestei științe. Perspectiva este ghidul și ușa, fără ea nu se poate face nimic bun în pictură".*

Leadership: Ai capacitatea de a memora și reprezenta expresiv și durabil evenimentele pe care le-ai trăit, pe linia specială a unei arte care corespunde în mod științific nevoilor spirituale ale creatorilor?

- Sunt aproape sigur de asta, o arată replica lui Durer în prefața la prima lui carte pe care a scris-o după ce s-a întors din Italia, niște îndrumări pentru măsurători cu compasul și rigla: "Deși îndemânarea necesită numai o mână liberă, opera executată în acest caz este inconștientă și făcută numai după fantezie. Privind această operă, pictorii înțelegători și adevărații artiști trebuie să râdă de orbirea acelor executanți, fiindcă unei adevărate înțelegeri nimic nu-i apare mai displăcut decât falsitatea în pictură, chiar dacă aceasta a fost pictată cu destulă sârguință. Faptul că asemenea pictori găsesc plăcere în greșeala lor vine de acolo că ei n-au învățat arta măsurării, fără de care nu poate exista și nu poate fi un meșter adevărat".

- Albrecht Durer și-a manifestat dragostea sau poate cultul pentru geometrie și prin gravura lui, în aramă, intitulată "Melancolia I", pe care a executat-o în 1514 după ce s-a întors din cea de-a doua călătorie în Italia și se pare că sub impresia durerii pe care i-a pricinuit-o moartea mamei lui. În această gravură, care a fost de multe ori și în diverse feluri comentată, Melancolia a luat chipul geometriei, fiind înaripată și ținând în mână un compas. Este îngrijorată. La ce se gândește ? Nu a putut stabili legea care leagă frumosul de matematică? La picioarele ei se află o sferă, la dreapta ei un imens dodecaedru și deasupra capului, pe un perete, se vede un pătrat magic, de ordinul patru, ceea ce arată că pe lângă problemele de

geometrie pură, pe Durer l-a mai interesat și această problemă, deloc ușoară, din teoria numerelor. Jucându-mă odată cu acest pătrat, a cărui sumă a cifrelor este 34, m-am întrebat dacă nu cumva Durer a ales acest număr drept constantă a pătratului său, fiindcă în acel an el împlinea tocmai 43 de ani ?

- Asta s-ar putea să fie o simplă coincidență, dar nu-i tot o simplă coincidență faptul că ai remarcat acest pătrat magic. Cred că poate fi un subiect foarte atrăgător pentru viitoarea noastră întâlnire. Ești de acord ?

În leadership se pot identifica două nevoi spirituale specifice creatorilor: nevoia de a lega știința de artă, și nevoia de a transforma datele realității în vederea construirii unei imagini care să te valideze drept "un fragment din ceva și mai mare".

Analiza conceptului de frumos este realizată întotdeauna numai de către un artist care face o artă abstractă bună, încercând să exprime realitate prin intermediul imaginilor care utilizează asocieri libere cu alte domenii, precum matematica, optica sau fizica. Aici artistul poate include diferite grade de simbolizare, sugerând sensul de "măsură" prin însăși forma unui corelativ obiectiv.

Există o sensibilitate în artă, datorată în primul rând admirației reciproce între artiști din diferite domenii care au reușit să contopească diferite științe între ele, exprimându-le simbolic în diferite imagini menite să-i lege de Marea Ştiință. Pentru asta ei și-au dezvoltat sensibilitatea față de ceea ce arăta orientarea direcției lor vizuale.

De exemplu, ca să ridice la alt nivel reprezentarea unei entități de admirație reciprocă, Albrecht Durer și-a oglindit măiestria preluând în propria lui Operă diverse idei din lucrările lui Leonardo da Vinci.

*** Notă:** Câmpan, Florica - *Povestiri cu proporții și simetrii*, Editura Albatros, 1985.

Analiza Sinelui

On Aprilie 07, 2009

Deschide poarta spre adevăratul sine, ridicându-te la înălţimea a ceea ce-ţi dictează conştiinţa.

- Cine eşti? îl întrebă marele Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications, pe străinul care poposise la el acasă.

- Gândeşte-te la milenii înmulţite cu eoni, la o scară infinită. Atât măsoară existenţa mea, dar numai de curând mi-au stârnit interesul afacerile tale ! răspunse liniştit străinul.

Ce vrei de la mine? De ce nu mă laşi să-mi trăiesc viaţa cum doresc eu, atât cât mai am de trăit?

Tu eşti alesul, Bill… Vreau să-mi arăţi lumea. Să fii ghidul meu. În schimb, vei primi timp. Minute, zile, săptămâni. Nu o să intru în detalii. Contează doar să-mi menţii interesul treaz.

Leadership: Refuzul de a-ţi sacrifica propriile aşteptări şi interese denotă viziunea ta pentru anii ce au să urmeze, mai ales dacă îţi recunoşti slăbiciunea în faţa fatalităţii, în faţa unei voinţe care te transcende şi în faţa căreia te arăţi neputincios, copleşit, debusolat?

Dacă ai văzut filmul „ *Meet Joe Black (1998)* " probabil îţi aminteşti influenţa pe care Prinţul Întunericului a avut-o asupra lui Bill Parrish. Mersul normal al vieţii lui Bill a fost afectat într-o asemenea măsură, încât şi-a periclitat statutul, funcţia, imaginea, credibilitatea, deci relaţiile cu ceilalţi. Fiecare pas pe care îl făcea, fiecare gând pe care mintea lui îl elibera, fiecare clipă pe care o trăia era o străduinţă dusă până dincolo de limitele propriului caracter. Se schimbase total. Începuse să devină ineficient în multe din acţiunile sale - mărturii ale gândurilor şi ale sentimentelor de nesiguranţă ce-l stăpâneau.

Influenţa lui Joe Black asupra lui Bill se asemăna cu o fiară fără chip care înainta implacabil spre teritoriul firav al conştiinţei sale, care îi dicta purtarea, determinându-l să se ascundă în sine şi să nu divulge nimănui ceea ce simte. Un coşmar care devine o crudă realitate. Nimeni nu poate însă ghici câte eforturi sufleteşti îl costa pe Bill fiecare moment petrecut în preajma lui Joe Black. Neliniştea pusese stăpânire pe el, fiind dominat exclusiv de lumea lui lăuntrică, şi mai puţin de deciziile importante ce trebuiau luate. Degeaba se străduia să revină grabnic la ritmul normal, totul părea fără speranţă.

Leadership: Prezenţa unei forţe care iese în evidenţă în locul nepotrivit poate să adauge organizare laturii tale îndrăzneţe, sau îţi conferă o perspectivă sceptică asupra vieţii cu care te vei confrunta mai departe?

Alternanţele gândurilor şi stărilor sufleteşti ale lui Bill reprezintă un exemplu minunat de auto-analiză psihologică, prin care poţi rămâne surprins de multitudinea nuanţelor sentimentelor umane ce apar mai ales în situaţii limită. Întreaga lui fiinţă a fost în întregime schimbată, sub controlul foarte atent şi riguros al lui Joe Black.

Dar, la un moment dat, Bill, contrar aşteptărilor lui Joe Black, a luat atitudine şi a acţionat numai după voia lui, făcând abstracţie de orice temeri şi nesiguranţe. El a pus piciorul în prag

și i-a spus lui Joe: „Nu mă interesează ce vrei tu ! "

Şi tu cred că ai face la fel. Căci oricât de mare ar fi influența altora, conștiința ta nu poate să funcționeze pe „pilot automat". Sinele îți cunoaște toate ungherele conștiinței tale, și se opune oricăror forme de exploatare, oricăror influențe nocive străine. Conștiința ta funcționează pe „pilot automat"?

Dacă vrei ca leadershipul tău să-și păstreze valoarea atunci trebuie să continui lupta îndelungată de creare a unui zid de apărare sau a unui antidot eficient împotriva oricărui tip de otravă. Ceea ce îți poate otrăvi structura ta interioară este tocmai acea forță nemiloasă, persistentă a influenței pe care o au ceilalți asupra ta. Dacă nu reușești să-ți aperi rezerva de sănătate morală și calitatea valorilor tale etice, opunându-te oricăror idei, mentalități și practici dăunătoare, vei rămâne întotdeauna la mâna celorlalți. Vrei să fii un prizonier al influenței celorlalți, un robot care execută ordinele, sau un om liber?

Leadershipul este rezultatul unei voințe care decurge dintr-un acord, anterior proclamării alegerii tale ca mesager al destinului, dintre o forță obscură care te ghidează în viață și acea ostentativă etalare a mândriei tale de a nu fi în rând cu lumea.

Analiza Sinelui este primul pas către buna funcționare a leadershipului tău. Este lucrul cel mai important de care trebuie să ții cont dacă vrei să-ți păstrezi poziția de lider. Așa cum un regizor încearcă să facă din fiecare cadru un tablou desăvârșit, tot așa și tu trebuie să încerci să faci din conștiința ta un bastion al susținerii întregului tău spectru interior.

Analiza Sinelui este sinonim cu auto-analiza propriei persoane, ceea ce pentru un lider care tinde, dacă nu spre perfecțiune, spre acel normal de a nu greși, este deosebit de important. Cineva spunea că perfect este doar Dumnezeu, iar în comparație cu El toți suntem mai mult sau mai puțin imperfecți. Prin această auto-analiză (inclusiv a propriei capabilități) trebuie mai ales să ajungem la concluzia că nu greșim, că nu am căzut sub influențele nocive a acelora care intenționat sau neintenționat vor să ne abată din drum – mai ales a acelora care oferă „recompense" într-un fel sau altul, făcând un fel de troc cu conștiința ta, sau care consideră conștiința ta că este obiectul unui contract de vânzare-cumpărare.

Source: https://neculaifantanaru.com/analiza-sinelui.html

Anatomia unei arte

On Octombrie 28, 2010

Exprimă-ți autoritatea față de arta pe care o stăpânești, marcându-ți diferența de stil printr-o continuitate a propriei tale creații.

Henri Matisse, unul dintre cei trei artiști care au contribuit la evoluția artelor plastice în primele decenii ale secolului 20, i-a scris la un moment dat marelui pictor român, Theodor Pallady: "Într-un tablou, culoarea este masculul."

La care pictorul român i-a răspuns: "Dimpotrivă, culoarea este elementul feminin al tabloului; ea are nevoie de sprijinul desenului, în timp ce acesta poate fi de sine stătător ! "

Pentru Matisse intensitatea culorii a însemnat un element predominant și un țel. Însă Pallady, dimpotrivă, n-a îngăduit niciodată culorii să atingă pragul exaltării. Mai mult decât atât, culoarea, deși a jucat un rol important în creația lui, a rămas întotdeauna pentru el un element secundar. În timp ce stilul lui Matisse se baza îndeosebi pe tăria brutală a contrastelor de culoare, stilul lui Pallady se impunea prin calmul armoniilor lui compoziționale. *

Leadership: Stilul care definește autenticitatea creației tale vine în acord cu valoarea pe care o atribui unui conținut care nu este capabil de semnificație prin natura sa?

Un lider iscusit își marchează întotdeauna stilul prin modul în care își exprimă solidaritatea și atașamentul față de propria sa „creație", față de propriile sale performanțe, fără să încline spre un stil care nu-i convine, care nu-i definește valorile și principiile după care își ghidează existența. El își folosește abilitățile pentru a se apropia cât mai mult de modelul de leadership pe care îl reprezintă, menținând acea continuitate lină și neîntreruptă care îi permite să devină stăpânul mijloacelor, al posibilităților pe care le oferă arta sa, printr-o depășire a performanțelor sale individuale.

Arta, pentru un lider, este o repetiție generală a propriei sale înțelegeri despre ce reprezintă realitatea, cum evoluează ea, încercând s-o modeleze după propriile sale criterii de evaluare, după propriul său ritm de evoluție, după propriile sale idei, după propriile sale legi determinate de gradul său de educație și instruire, după propriile sale posibilități intelectuale, după interesele proprii și după trăsăturile sale de caracter.

Leadershipul este o artă subtilă pentru cei care înțeleg cu adevărat miezul ei. Liderii cei mai buni nu creează o artă fără un profund sentiment, fără o doctrina clară. La fel ca marii pictori, liderii sesizează forma în care strălucește magnific o idee, în care se reliefează o viziune, identificând și revizuind mereu esența ei până obțin acea imagine clară, mult dorită, a reușitei lor.

Elementul dominant al creației tale este în acord cu rolul pe care ți-l asumi - acela de artist care se ridică la înălțimea provocării de a-și asuma o viziune suprapusă peste realitatea celorlalți?

Așa cum un regizor de film este dator să se gândească înainte de toate la ceea ce nu trebuie să apară în peliculele sale, tot așa și tu, pentru ca arta pe care o creezi să aibă un rost și să devină realitate, o realitate folositoare și atractivă, ești dator să te gândești înainte de toate la ceea ce nu trebuie să apară în cadrul ei. Trebuie să analizezi atent influența netă și ușor

detectabila pe care arta ta o are asupra celorlalți, redirecționându-ți atenția, gândurile și interesele către necesitățile lor, asigurând un leadership de calitate orientat în aceeași direcție cu a lor.

O artă cu un conținut fără esență sau fără formă este ca un telefon scos din priză, înseamnă o rupere de propria ta valoare și chiar față de realitate. Dacă vrei să strălucești în ochii celorlalți, dacă vrei ca arta ta să folosească altora și să fie apreciată, trebuie să-ți dezvolți acele calități care te diferențiază de ceilalți și care să consolideze imaginea solidă și de încredere a leadershipului tău.

O viziune care este suprapusă peste realitatea celorlalți oameni are ca prim constituent punctul de vedere al formei și al conținutului pe care îl transmiți, în așa fel încât să nu fii "o pată de culoare închisă peste una mai deschisa".

Anatomia unei arte desemnează acea structură intrinsecă, profundă a leadershipului tău, prin care îți exprimi sentimentele, punctele de vedere, stilul și personalitatea. Dacă o bună parte din stilul tău de leadership este comun concepției celorlalți despre leadership, înseamnă că arta pe care ai creat-o și pe care o practici și-a atins menirea, înseamnă că este autentica și ajunge la cei mai mulți oameni.

Concluzie: Se spune că stilul face omul. Iar acest lucru îi deosebește pe unii oameni de alți oameni. Stilul unui lider se recunoaște din felul lui de-a fi, din felul cum își construiește sistemul de valori, imaginea, după felul cum își exercită autoritatea, de felul cum își folosește propriile energii, în ce direcție și le îndreaptă. Așa încât apare și reciproca: omul face stilul.

Pentru a stârni interesul celorlalți, adoptă un stil propriu fără elemente de împrumut, fără discontinuități, și liber acceptat de tine însuți, dovedind că ești o autoritate în acest domeniu.

Exprimă-ți autoritatea față de arta pe care o stăpânești, marcându-ți diferența de stil printr-o continuitate a propriei tale creații.

* **Notă:** Revista Arta Plastică, Anul 3, 1956.

Source: https://neculaifantanaru.com/anatomia-unei-arte.html

Antichristul

On Decembrie 31, 2023

Ochii sunt o fereastră către cunoaștere, dar mulți preferă să privească în întuneric.

Dumnezeu ne-a dat ochii ca să vedem lumina învățăturilor sale, dar mulți și-i folosesc ca să umble în beznă. Concluzia asta am tras-o în urma unei scurte conversații purtate cu o bibliotecară din incinta unei universități din Iași. Surprins, am constat cum un om atât de simplu, liber în a-și exprima gândurile, a putut să grăiască niște adevăruri alese. Şi ea mi-a spus, cu luare aminte, într-un acces de sinceritate:

"În fiecare an sunt date la casat mii de cărți, pentru maculatură, și nimeni nu le salvează. Profesorii nu mai sunt profesori, ci sunt doar niște gropari, fiindcă tocmai ei au aprobat totul. Oare profesorii ăștia de pe ce-au învățat? Ce respect au ei pentru învățătura primită din partea altora?"

În altă zi, m-am reîntors la bibliotecă. Sub un birou era un teanc de cărți mai vechi, prăfuite, trecute parcă prin rândurile unei vremi uitate, reprezentând o serie de volume de psihologie din anii '67. Mi s-a permis să răsfoiesc unul din volume, și printre rânduri bine scrise, ca niște frânturi ale unor povești străvechi care conturează imagini tainice în mintea cititorilor, am întâlnit o legătură stranie cu o veche biserică catolică din care n-au rămas decât niște ruine.

Instant, din memorie mi-au revenit cuvintele uitate din romanul "Numele Trandafirului":

"Neputința asta a mea de a vedea cum trebuie este poate efectul umbrei pe care marele întuneric care se apropie o aruncă asupra lumii încărunțite. Cu cât îmi citesc mie însumi povestea de aici, cu atât izbutesc mai puțin să pricep dacă în ea există vreo urzeală care merge dincolo de desfășurarea firească a întâmplărilor și a timpurilor ce o încheagă. Şi este un lucru greu pentru mine să nu știu dacă litera pe care am scris-o cuprinde în ea vreun înțeles ascuns, sau dacă are mai mult de unul, și multe, sau nici unul."

Leadership: Amintirile care te inspiră pot să formeze ecouri ale unor evenimente trecute, prin filtrul unei transfigurări interioare care dă o nouă viață experiențelor tale de cunoaștere?

Am recitit acele câteva rânduri din volumul prăfuit, câteva minute bune, cu speranța de a găsi în ele o înțelegere mai profundă. Mai mult, am reflectat la cuvintele plăsmuitoare de sensuri care, nesocotind curgerea vremii, și-au făcut loc imediat în inima mea, tot așa cum culorile își fac loc în paleta unui pictor, doar mult mai subtil. Una din doamnele bibliotecare mi-a spus că acele volume vechi erau puse deoparte pentru a fi trimise la casat, și deoarece aveau ștampila bibliotecii nu puteau fi împrumutate oricui.

Așa că imediat am scris mesaj unui bun prieten al meu, profesor universitar cu mare influență, al cărui birou nu cred că era prea departe de incinta bibliotecii. Atât i-am scris: "nu lăsa cărțile să se piardă, ci dă-mi-le cu împrumut ca să le fotocopiez cu telefonul."

I-am scris mai multe mesaje bunului meu prieten, marele profesor universitar. El a citit mesajele, dar nu mi-a răspuns nici până acum. Singurul semn din partea lui, după câteva săptămâni, a reprezentat un cumul de imagini făcute într-un minunat sejur în străinătate, la un maraton în Grecia. Cât despre volumele vechi, singurele martore tăcute ale trecutului, aproape sigur au fost trimise la casat, iar din ele nu a mai rămas nicio urmă. Nimic nu s-a

salvat.

Doar amintirea acelor rânduri vii, cuceritoare, scrise cu cerneală roșie, însemnând o pagină întreagă, mai încălzește memoria mea. Cu câtă grijă au fost scrise, cu suflet și din suflet ! Presupun că acest detaliu este demn de personajul William of Baskerville care, cu ultimele puteri, a reușit să salveze câteva manuscrise vechi din mănăstirea benedictină, înainte ca focul să o cuprindă de-a întregul. Eu, totuși, n-am reușit să salvez nimic.

Leadership: Poți să privești schimbarea cum trece prin fața ta, fără să fii pus în situația de a sta martor la evenimentele care să pot îndurereze nădejdile tale?

Așadar, am apelat la cineva care avea puterea de a salva mii de pagini pline de cunoaștere, dar așa cum preciza și eroul lui Umberto Eco: *"Ultimele eforturi n-au mai ajutat la nimic. Cum ar putea un înțelept să comunice știința sa, dacă îi lipsește dovada cunoașterii sale? Poate că manuscrisele au fost condamnate de propriul lor refuz de a fi cunoscute, de taina pe care o păstrau? De un lucru sunt sigur: antichristul se apropie cu adevărat, pentru că nicio înțelepciune nu-i mai stă în cale."*

Întunericul ignoranței se întinde peste lume, ca o pânză a diavolului care învăluie tot ce este viu. Îndeosebi, cunoașterea se pierde exact ca o lumină care se stinge, ca o floare care se ofilește. Iar prin ignoranța lor, artizanii întunericului țin lumea în beznă prin refuzul salvării cunoașterii, aceeași indivizi mediocri care n-au învățat nimic din cărți, și cărora cărțile nu le folosesc la nimic. Într-adevăr, ei au puterea și autoritatea de a salva multă cunoaștere, dar în schimb lasă totul să moară. Ceea ce se întâmplă astăzi, casarea cărților fără a fi salvate în prealabil pe internet, este similar cu arderea miilor de manuscrise din timpul inchiziției (1490-1500). Oamenii inteligenți din vremurile trecute au avut ceva de spus, iar sistemul le-a închis gura.

Cei ce apără știința sunt gardienii cunoașterii, pe când ceilalți se numesc gropari ai învățăturilor curate, ignoranța dezvăluindu-le natura ușuratică, mentalitatea superficială, marea lor indiferență. Ei sunt sunt creatorii uitării, nu ai renașterii. Ei sunt răul în această lume, același suflet hain de inchizitor din vremurile trecute care încă persistă.

Leadership: Gândurile tale pot să formeze întregul unui univers din bucăți răsfirate, privind cu ochii minții lucrurile pe care alții nu le văd?

Mâna lui Dumnezeu creează, nu ascunde, și nu aruncă nimic în uitare. Frânturile de gânduri din acel volum învechit, rămase în memoria mea ca niște puzzle-uri, ecouri ale unor străvechi morale sociale, până să formeze întregul, încă îmi stârnesc întrebări și curiozități, purtându-mă cu gândul la evenimentele vremii. O parte din marile opere ale omenirii au fost salvate, majoritatea au pierit. Şi încercând să pun cap la cap cuvintele din acea pagină, rămase și acum în memorie, cu ochii care văd lucrurile pe care alții nu le văd, mă regăsesc din nou în romanul "Numele Trandafirului":

"Din portalul bisericii rămăseseră puține urme, roase de mucegai, deși trecuseră atâtea decenii. Scormonind printre resturi găseam uneori bucăți de pergament, căzute din scriptorium și din bibliotecă, supraviețuind ca niște comori îngropate în pământ. Am început să le adun, ca și cum ar fi trebuit să fac la loc foile unei cărți.

De-a lungul unei bucăți de zid am găsit un dulap, stând încă uimitor de drept lângă perete, scăpat de foc, nu știu cum, găurit de apă și de insecte. În el mai erau încă niște foi. Pe altele, sfâșiate, le-am găsit scormonind prin ruinele de jos. A fost o recoltă săracă, dar mi-am petrecut o zi întreagă ca s-o strâng, ca și când de la acele "disiecta membra" ale bibliotecii ar fi trebuit să primesc o vestire. Unele bucăți de pergament erau decolorate, altele lăsau să

se mai străvadă umbra vreunui chip, uneori fantoma vreunui cuvânt sau a mai multora. Uneori am găsit foi pe care se puteau citi fraze întregi, mai ușor găseam legături încă neatinse, apărate de altele care avuseseră paftale de metal. Larve de cărți, părând încă sănătoase pe dinafară, dar devorate pe dinăuntru; și totuși, uneori, câte o jumătate de pagină scăpase, se zărea pe ea câte un incipit, câte un titlu..."

Leadership: Discernământul pe care îl exerciți față de niște detalii memorabile poate să apere o creație de mare valoare spirituală, încât ceea ce simți în suflet să nu piară în uitare?

Dumnezeu este ceea ce rămâne în suflet, nu ceea ce piere în uitare. Puține, atât câte au fost, cuvintele acelea atât de adânc înrădăcinate în memoria mea au stârnit nevoia de a scrie acest articol. Ele au sădit înțelegere, înmugurind gânduri și simțiri ca niște flori nevăzute, dar pline de esența vieții. În lumina lor, mi-am contemplat esența existenței, iar ce-am scris aici sunt ca stelele pe cerul nopții. Ele au fost călăuze, îndrumându-mă prin întunericul incertitudinilor și oferindu-mi un far în marșul meu prin labirintul realității. Sau poate că, ale mele cuvinte sunt o oglindă a povestirii lui Umberto Eco, care conține un tâlc ascuns la final:

"Am cules toate rămășițele care se puteau găsi și am umplut cu ele doi saci de călătorie, aruncând lucruri care-mi erau de trebuință pentru a salva comoara aceea mizeră. Toate fragmentele, propoziții și fraze neterminate, voi ști să le pun cap la cap, să le conturez în alt mod, încât din puținul lor să creez ceva măreț.

De-a lungul drumului de întoarcere și apoi la Melk, mi-am petrecut multe și multe ore încercând să descifrez vestigiile acelea. Adesea am recunoscut, după un cuvânt sau după o imagine rămasă, despre ce operă era vorba. Când am regăsit, după aceea, alte copii ale acelor cărți, le-am studiat cu dragoste, ca și cum soarta mi-ar fi lăsat acea moștenire, ca și cum faptul de a fi descoperit copia distrusă ar fi fost un semn neîndoielnic din cer care spunea "Toile et Lege". La sfârșitul răbdătoarei mele realcătuiri mi s-a înșăilat în minte o mică bibliotecă, semn al celei mari, care dispăruse, o bibliotecă făcută din bucăți, citate, fraze neterminate, rupturi de cărți.

Paginile acestea neterminate m-au însoțit toată viața care mi-a mai rămas de trăit de atunci, le-am cercetat ca pe un oracol, și mi se pare chiar că tot ceea ce am scris atunci pe foile acestea, pe care le citești tu, cititorule necunoscut, nu e altceva decât o mixtură, "un carme a figura", adică un nesfârșit acrostih care nu spune și nu repetă altceva decât ceea ce mi-au șoptit acele fragmente. Şi nu mai știu dacă până acum eu am vorbit despre ele, sau ele au vorbit prin gura mea..."

Vederea divină se deprinde în lumina unei avuții tăinuite, cu ajutorul gândului de a salva cunoașterea ca pe o creație măreață, receptând ecoul unei imagini rămasă în amintire.

Antichristul este un om total lipsit de cunoaștere, care nu poate să recunoască o avere în reprezentarea subtilă a unor opere, fiind orbit de iluzia unei pretinse atotcunoașteri. El urmează doar întunericul care îi arată calea, ca pe un fel de busolă în viața sa. În loc să se orienteze după lumina și claritatea învățăturilor, el alege să meargă în direcția întunericului, ghidându-se după obscuritate și necunoscut. Astfel, întunericul devine pentru el un ghid, o sursă de călăuzire în locul luminii divinului.

În acest caz, este de ajuns să părăsești gândul de a salva cunoașterea, pentru a vedea totul risipindu-se precum nisipul în vânt.

Source: https://neculaifantanaru.com/antichristul.html

Apa înseamnă sânge

On Decembrie 26, 2015

Încearcă-ți măiestria în a da naștere unei creații autentice, găsind acel ceva dincolo de imaginație care să se poată materializa într-o schimbare lăuntrică.

În timp ce Emirul din Kharesm își face în genunchi rugăciunea în orașul asediat, prizonierii din jurul lui, care au ordinul să repare zidul de apărare, strigă disperați: "Apă ! Apă ! Nu avem apă cu care să amestecăm mortarul ! Ce să facem?" Atunci emirul dă ordin ostașilor săi: "Amestecați mortarul cu sângele lor". Şi își continua rugăciunea în timp de ordinul lui este executat.

Același val de cruzime inundă și acest film. Moartea domină începutul lui și, tot ca în filmul mexican, triumful vieții îl va încheia. *"De două ori - pe ideea: apa înseamnă sânge - stihia apei trece cu forța ei distrugătoare, aducând după ea moarte, vărsare de sânge și victorie asupra omului. Iar a treia oară apare sensul autentic al acestei idei despre apă ca sângele dătător de viață..."*

Ţesăturile filmelor lui Eisenstein sunt toate făcute cu aceleași fibre, aceleași teme se întrepătrund, revin și se dezvoltă obsesiv în fiecare operă a sa. *****

Leadership: Poți să configurezi o imagine a realității care abundă de intensitatea unor trăiri rezultate din acțiunea unei povești pline de culoare, prin declanșarea unei atitudini de spirit superior îndreptată spre o singură țintă: *"Să fie cum vreau eu ! "* ?

Prima acțiune de impunere a unei idei personale într-un montaj creativ, rezultate din adâncurile vii ale unei viziuni artistice generoase, se poate justifica prin faptul că nu se încadrează întotdeauna în standardul de referință al celor care înțeleg importanța unei experiențe memorabile prin substanța și consistența mesajului pe care ea îl poartă. Imaginea realității la care face referire regizorul este îndreptată întotdeauna spre o singură țintă: "să fie cum vreau eu", fiindcă el ține să-și arate puterea creației față de tot ce este pus înaintea faptelor.

De asemenea, montajul ne trimite la acel "Să fie cum vreau eu ! ", respectiv la acțiunea posesorie asupra unei actualizări a realității, folosită pentru a întrepătrunde o temă veche cu o lume nouă, sau o realitate transformată în ficțiune. Ceva care nu se pierde prin vizualizare, ci staționează multă vreme în mintea omului prin impactul declanșat de o explozie puternică - un efect al variabilei numite „argument credibil".

Leadershipul este un promotor al argumentului credibil, declanșând o anumită emoție în rândul oamenilor ca mijloc de reprezentare a unei noi perspective de cunoaștere a lumii prin lentila unei reacții afective, intelectuale și artistice.

Altfel spus, înainte să dai viață unei idei de scenariu trebuie să începi prin a găsi o rațiune cu care să explici totul, de la ce se vede la ceea ce nu se vede, să faci analiza lucrurilor care alcătuiesc prin însăși natura lor realitatea obiectivă. Scenariul este o poveste plină de culoare pe care nu o poate recepta oricine dacă mai întâi de toate nu este crezută, sau dacă nu este dezvăluită însăși esența ei.

Leadership: Poți să crești intensitatea unor trăiri rezultate din acțiunea unei povești considerată drept o modalitate de exprimare a unor concepții, sentimente despre lume și

viață, într-o formă artistică?

Argumentul credibil, în cadrul unui tablou unitar, coerent, unde realitatea poate respira chiar și în aburul ficțiunii, întărește legătura cu acel ceva care te face să simți, ceva care este dincolo de imaginația și așteptările tale, deci care se poate materializa într-o schimbare lăuntrică - ca și când ai fi trăit personal o experiență inedită. Aici nu ne referim doar la faptele înregistrate pe peliculă, ci la motivele și simbolismul din spatele faptelor ce servesc drept transpunere a sentimentelor într-o formă de creație.

A găsi o modalitate de exprimare a unor concepții, sentimente despre lume și viață într-o formă artistică înseamnă de fapt să conștientizezi relația dintre ceea ce experimentezi în mod direct și ceea ce experimentezi printr-o trăire a omului transformat de iureșul evenimentelor, din punctul de vedere al teoriei de film care spune că: "o înșiruire de imagini se caracterizează prin existența unui singur fond".

Cine privește pe web, de pildă, imaginea unei destinații turistice care se repetă pe numeroase site-uri, va reuși să se oprească din căutatul continuu al unei posibile opțiuni mai bune doar dacă aceasta oferă garanția unei experiențe memorabile.

Dar, să nu uităm pe această cale, ce spuneau frații Heath în cartea lor „Idei cu impact garantat": „ *Dacă încercăm să convingem un public sceptic să creadă de veridicitatea unui mesaj nou, realitatea este că vom duce o luptă anevoioasă împotriva cunoștințelor și relațiilor sociale pe care individul și le-a format de-a lungul unei vieți întregi.* "

Un regizor trebuie să dea scenariului și peliculei o notă personală reconstituind acțiunea unei povești pe baza imaginilor prezentate și slujindu-se de aceste imagini pentru a impune propria interpretare a evenimentelor din viața sa.

Apa înseamnă sânge exprimă de fapt o imagine a realității, redată prin culoare, dar care declanșează o emoție puternică. Regizorii cei mai buni știu sa creeze o poveste reală, oferind posibilitatea de a "intra mai adânc" în miezul ei, folosind chiar imagini fantastice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/apa-inseamna-sange.html

Aparența care ucide sufletele superioare

On Ianuarie 20, 2015

Impune-te prin puterea convingerilor pe care le rulezi continuu, astfel încât să-ți găsești un rost în rândurile interpretării vieții.

Monte Cristo ieși cu sufletul adânc mâhnit din casa unde o lăsă pe Mercedes, pe care, după toate probabilitățile, nu avea s-o mai revadă niciodată. De la moartea lui Edouard o mare schimbare se săvârșise în el. Ajuns la culmea răzbunării, pe povârnișul domol și întortocheat pe unde urcase, zărise de cealaltă parte a crestei prăpastia îndoielii. Mai mult decât atât: convorbirea cu Mercedes îi trezise atâtea amintiri în inimă, încât amintirile acestea aveau ele însele nevoie să fie înfrânte.

Un om cu firea lui Monte Cristo nu putea pluti multă vreme în melancolia care poate face să trăiască mințile obișnuite dându-le o aparență de originalitate, dar care ucide sufletele superioare. Contele își spuse că din moment ce ajunsese aproape până la a se mustra singur, trebuia să i se fi strecurat o greșeală în calcule.

"Nu privesc bine trecutul și pesemne că nu mă înșel chiar într-atâta. Cum - continuă el - scopul meu să fi fost oare nesăbuit? Să fi mers oare de zece ani pe o cale greșită? O oră să fie de ajuns ca să-i dovedească arhitectului suprem că opera tuturor nădejdilor lui era dacă nu imposibilă, cel puțin nelegiuită?

Nu vreau să mă obișnuiesc cu ideea asta. Ea m-ar putea înnebuni." *****

Leadership: Testezi superioritatea sau inferioritatea poziției tale față de linia zero, în aria unei sume de reflexiuni despre sine?

În raporturile cu existența, leadershipul poate fi rezultatul cunoașterii de sine ce decurge din cercetarea faptelor pozitive sau negative, administrând unitatea inconfundabilă a omului produsă în momentele trăite în fiecare zi, integrând esența nevoii lui de a-și asigura un sens de urmat.

Spre deosebire de alte științe, leadershipul trece, în raporturile cu realitatea complexă, prin stadiul declinului autorității omului - atunci când el întâlnește faptele și constrângerile firești ale consecințelor din timpul procesului de schimbare.

Trebuie să rămâi puternic în timpul tranziției spre un alt tip de om, chiar dacă asta implică o adâncire deopotrivă în suprasensibil, străbătând cu stoicism câmpul îndoielilor și deznădejdilor mai ales atunci când trecutul te ajunge din urmă, apăsând pe tine cu forțe nebănuite.

Identificarea căii pe care trebuie să înaintezi, în condițiile unei vulnerabilizări a sinelui care poate să degenereze într-o renunțare totală la sensul propriei ființe, este procesul cu adevărat greoi de reformare – dar reprezintă testul de confirmare a superiorității tale.

Leadership: Viziunea care predomină în zona ta de control creează un sentiment al zădărniciei, determinat de ideea că nimic nu e statornic în timp?

Modificarea semnificațiilor atribuite situațiilor de viață în care reacționezi neajutorat, fără conștiința propriilor alegeri și fără putința de a schimba cursul lucrurilor, dincolo de aparențele înșelătoare ale realității, este punctul de plecare al unei reflexiuni despre sine – care cade și asupra leadershipului, fiindcă testează superioritatea sau inferioritatea poziției tale față de linia zero.

Linia zero reprezintă perioada de referință în care predomină abaterile de la rigorile experiențelor de viață, ajustările de valoare sau toleranțele conștiinței. În funcție de lungimea acestei linii depinde devenirea ta, atribuirea unui sens major experiențelor, întărirea sentimentului valorii de sine și găsirea unui anumit rost în rândurile interpretării vieții.

Un lider se impune prin puterea convingerilor pe care le cucerește în urma luptei îndelungate cu propriile limite, slăbiciuni și eșecuri, în încercarea de a se dovedi mai bun și mai valoros. Prin conținutul său de calități, prin gândire și prin atitudinea în fața vieții, un erou al luptei cu viața este totodată expresia sensibilității actualizate care îl modelează astfel încât el să aibă un comportament mai înțelegător și mai tolerant față de semenii săi.

Reflexia este forța cu care se întoarce la tine intensitatea unei trăiri, după ce ea a lovit necruțător în conștiința unui destin capricios.

Aparența care ucide sufletele superioare evidențiază acea nesiguranță în „apărare", atunci când încerci să-ți impui autoritatea în drumul vieții. În careul propriilor tale experiențe se vor infiltra adesea sentimente sau convingeri demotivante, dar ele au menirea de a șlefui permanent si de a scoate la iveală tot mai mult din ce poți fi. Un om de mare caracter.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Aparțin privirii care îmi încarcă ochii cu bogăție artistică

On Februarie 25, 2024

O îndepărtare care mărește perspectiva face ca tot ce înconjoară vederea să se contopească într-un eveniment grandios.

În dimineața aceea frumoasă de vară, în liniștea cea mai deplină, mă plimbam pe plaja din Mamaia. Pe cerul tot mai senin, spre răsărit, dispăreau nuanțele palide ale zorilor care străpunseseră întunecimea nopții, lăsând să se distingă fundalul abstract, purpuriului strălucitor al unei aurore de o luminozitate nemaivăzută. Soarele tot mai vizibil se ridica la orizont, și asta se întâmpla și în inima mea, stârnind o stare de bine.

Orizontul pe care marea îl mângâia cu șoapte gingașe, invitându-mă să-i explorez tainele adânci și misterioase, măsura mișcările ochilor mei în timpul unui episod vizionar de contemplare a naturii, când mintea-mi călătorea pe cărările gândirii creatoare. Undeva în larg, un vas de croazieră își vedea nestingherit de drum, distanța dintre noi micșorându-se din ce în ce mai mult. Şi, plăcut surprins, am constatat că era înconjurat de un peisaj desprins din basme, unde marea și cerul se întâlneau într-o simfonie perfectă.

În acel unic moment, ochii îmi puneau la încercare vederea, de unde și rolul ieșit din comun al privitorului de a se metamorfoza într-un creator, dând o semnificație aparte lucrurilor prin puterea propriei sale percepții și imaginații. Sigur că ochii nu își exersează vederea doar având grijă de expresia constructivă a obiectului observat, încât să creeze o unitate spațială, ci faptul că însăși vederea devine parte integrantă a acestei construcții dirijată de artă, numită percepție. Sau cum ar spune anticii, *Urfechios Aositis Udarisvia*, o îndepărtare care mărește perspectiva, făcând ca tot ce înconjoară vederea să se contopească într-un eveniment grandios.

Leadership: Prin accesări succesive ale orizontului poți să conturezi un moment memorabil, drept corespondent al raportului dintre ceea ce percepi și ceea ce simți?

Vederea, bine antrenată de exterior, impune o nouă condiție intuiției și evidentei artistice: de a lăsa intactă plăcerea întâlnirii cu un moment memorabil, drept corespondent al raportului dintre ceea ce percep și ceea ce simt. Având capacitatea nu doar de a interpreta lumea, dar și de a o imaginea diferit, vederea ajunge prin accesări succesive ale orizontului un fel de locțiitor al lucrurilor care au existat și care au fost cunoscute, un principiu de referință sau de tendință, în ordinea cunoașterii a ceea ce nu mai există ca atare. Şi, colorând cu subtile și eficiente nuanțe de "efemer" toate lucrurile, într-un elan confesiv, vederea devine un soi de garant al orientării spre artă, spre pictură.

Cel mai probabil, vederea care se remarcă aici poate captura esența a ceea ce mă definește ca artist, fiind străbătut de neîncetatul elan al căutărilor, exact ca în romanul "Colecționarul" de John Fowles:

"Totul era gata. Nu-mi mai rămânea decât să mă așez la pândă și să profit de prima ocazie ce avea să se ivească. E adevărat că în momentul acela eram într-o stare ciudată. Mă gândeam la toate detaliile de parcă făcusem lucruri de-astea toată viața. Ca și când aș fi fost agent secret, detectiv, sau un artist în căutarea frumuseții perfecte. Până la urmă am așteptat, și am așteptat, zile întregi, așa cum se întâmplă și cu fluturii. Vreau să spun că te duci într-un loc unde știi că vei da peste specii rare și nu găsești nimic, dar altă dată, când nici nu cauți fluturi, îți apar în fața ochilor pe o floare, oferiți ca pe tavă, cum se zice."

Apariția oricărui exemplu de perfecțiune artistică necesită timp de așteptare. Iar dacă încerc să disting unicitatea dintr-o imagine vagă, precum un lucru aflat în depărtare, atunci simțurile mele trebuie să se piardă în fluxul unui moment deschizător de perspectiva, *coincidentia oppositorum*, ca să poată captura și exprima o anumită interpretare, devenind astfel instrumente ale creației. Doar astfel îmi pot amplifica capacitatea de a interpreta lumea din jur și de a o transforma într-o operă de artă, printr-un fel de a mă afla în locul în care, deși nu găsesc nimic palpabil, simt că sunt în mijlocul unei prezențe subtile, dar pline de semnificație.

Leadership: Ai reflectat vreodată asupra modului în care un reper vizual poate marca separarea dintre realitate și interpretare, creând astfel o legătură între două entități distincte?

Ştiu prea bine ce reprezintă fiecare din vederile mării pentru mine: un fluture pe care am dorit întotdeauna să-l prind. Am stat la pândă o zi întreagă, doar ca să sesizez ceea ce ochiului îi place mai mult: detaliile subtile sau esența amplă a întregului peisaj. Ştiam că și marea mă privește ca pe un colecționar de imagini unice, precum fluturii ce trăiesc o singură zi, realități pentru care idealitatea există, dar nu voiam să mă las cuprins de vraja ei decât acceptând realitatea unei scene desprinsă tot din romanul lui John Fowles:

"Când recitesc ce-am scris îmi dau seama că nu este numai o situație fantastică, este o variantă fantastică a unei situații fantastice. Vreau să spun că acum sunt la mâna sorții, iar soarta nu se poartă ca și cum ar fi de așteptat. Şi astfel soarta, prin intermediul acestui om, mă aduce în situația de a-i fi fals recunoscătoare. Sunt atât de nesigură, și cu siguranță că el știe asta. Mă poate face să depind total de el. Parcă aș trăi un timp nesfârșit, nesfârșit, nesfârșit, într-o singură clipă trecătoare.

Ce scriu aici e firesc. E ca și cum două persoane s-ar strădui să continue o conversație. Este invers decât desenul. Când tragi o linie, știi imediat că este o linie bună sau rea. Dar când scrii o linie, la început pare adevărată și apoi, când o recitești mai târziu..."

Arta este ca marea, mereu în schimbare, mereu fascinantă, mereu angajându-se în conversație cu mine. Mă poate face să depind total de ea dacă o privesc ca o linie de demarcație între două lumi diametral opuse: oamenii superiori și masele, ignorând spațiile dintre o apariție și alta. Iar dacă continui să caut forme de expresie în orice punct pe suprafața mării, să văd fluturi în orice mică apariție din larg, să mă comport ca un colecționar de vederi care hrănește pictura cu tot felul de tipologii de culoare, de la cele pe bază de uleiuri până la cele pe bază de apă, probabil aș ajunge în situația de a trăi un timp nesfârșit, nesfârșit, nesfârșit, într-o singură clipă trecătoare.

O clipă care la început pare adevărată, dar când o analizez mai târziu, ea pare iluzorie.

Una din preocupările constante ale unui creator este să surprindă esența unei experiențe sau să provoace reflecții profunde prin intermediul artei sale. Dar fără să ajungă în situația de a-și pierde originalitatea și autenticitatea în fața iluziilor percepute, fie ele provocate de vastitatea mării, de misterul orizontului, sau de propria interpretare a realității.

Aparțin privirii care îmi încarcă ochii cu bogăție artistică ori de câte ori sufletul meu întâlnește marea, concomitent cu simțul infinitului care se revarsă dincolo de orizont. Iar dacă aș privi de nenumărate ori marea, cu aceeași ochi cu care ea mă privește pe mine, atunci i-aș adresa aceleași cuvinte pe care le rostea personajul din romanul "Colecționarul", scris de John Fowles:

"Iubesc cinstea și libertatea, și generozitatea. Iubesc capacitatea de a face ceva, de a crea. Îmi place să mă implic din plin. Iubesc tot ce nu este static și îi urăsc pe toți cei care se mulțumesc să stea de o parte și să nu facă nimic, să plagieze, pe cei a căror inimă a murit înaintea trupului."

Source: https://neculaifantanaru.com/apartin-privirii-care-imi-încarca-ochii-cu-bogatie-artistica.htm

Apriga îmbrățișare a diavolului

On August 31, 2010

Mărește puterea leadershipului tău, fără să devii prizonierul propriilor tale patimi.

Qin Shi Huang Di a fost un strateg strălucit. A cucerit toată China, care îi poartă și azi numele. Dar cum a ajuns el cel mai puternic și mai de temut om din lume la acea vreme? Nimic mai simplu: ținând omenirea "în șah". Şi, de asemenea, ghidându-se mereu după principiul: " *Scopul scuză mijloacele* ".

Imperiul său trebuia să fie etern. A învins regat după regat prin forța armelor. Toți prizonierii erau executați. Nu admitea să i se discute ordinele. Totul, chiar și interesele celor ce-l sprijineau, trebuiau să fie subordonate intereselor sale. Obsedat de ideea de a-și atinge cu orice preț scopurile, a procedat întotdeauna fără milă și necruțător.

Pentru un om care are pasiunea puterii și a gloriei, dar mai ales a puterii, viața celorlalți nu are niciun preț. Temându-se de ce gândesc oamenii în privința acțiunilor și deciziilor sale ticăloase și inumane, Qin Shi Huang Di a găsit un motiv să execute 460 de învățați, o crimă care, mai presus de altele, s-a întipărit în mintea poporului. Sute de mii de oameni au trecut prin cele mai grele chinuri ca să-i construiască împăratului un mausoleu uriaș, un palat subteran păzit de o armată de teracotă, și un zid imens menit să confere apărare regatului său.

Leadership: Îți evaluezi corect nivelul de experiență în a judeca caracterul unui destin superior care își asumă o istorie îndelungată, prin prisma unei firești detașări de situația în care ești îndreptățit să te consideri ca find victima unei poticniri fatale?

Cu siguranță, cel mai bun prieten al diavolului este omul, pe care numai dacă reușește să-l câștige de partea sa își poate atinge scopul. Dar odată ajuns sub suprema lui putere, are dreptul de viață și de moarte a fiecăruia, căci diavolul nu acceptă niciodată înfrângerea. Odată ce intri în infern, odată ce ești prins în ghearele sale monstruoase, nu mai poți face nimic – ești prins ca într-o pânză de păianjen care se țese tot mai mult în jurul tău, și ești ținut prizonier ca într-o transă hipnotică.

Cine își închipuia că bunătatea conducea lumea, se înșela amarnic. Împăratul Qin Shi Huang Di devenise întruchiparea temerilor oamenilor. S-a manifestat în acțiunile sale cu toată puterea și cu toată răutatea lui. Dar pe lângă faptul că a fost foarte încăpățânat, a avut o foarte mare putere de convingere.

Oamenii care serveau interesele împăratului erau îndreptățiți să se considere ca find victima unei poticniri fatale, deoarece mintea lor nu filtra bunul mers al evenimentelor printr-o bogăție spiritual deosebită, prin tendințe permanente de înaltă valoare morală, ci mai curând printr-o lipsă de respect față de regulile și legile vieții în societate.

Ei nu puteau judeca lucid caracterul conducătorului lor tocmai fiindcă rațiunea lor de a exista nu era întemeiată pe adevăr, pe învățătură, pe principiul egalității în drepturi, ci pe sindromul istoric de a sta cu capul plecat precum un condamnat la pieire.

Leadership: Poți să extragi din viața ta acele semnificații atribuite relației dintre ceea ce ți se dezvăluie ca realitate incontestabilă și ceea ce ți se dezvăluie ca fiind cu mult mai cuprinzător decât îți poate oferi perspectiva unei imagini a puterii nelimitate?

Era expert în mesmerism, avea acea capacitate nesănătoasă de a hipnotiza masele de oameni. A exercitat de la distanță o influență telepatica răuvoitoare, a otrăvit sufletele oamenilor nevinovați care nu bănuiau nimic. În consecință mulți s-au lăsat în seama voinței lui superioare, așteptând ca el să hotărască pentru ei. Mulți au fost gata să-și sacrifice viețile în numele idealurilor sale înalte și a convingerilor pe care și le crease.

Mă întreb, ce-i trebuie unui om ca să-și dea, cu o bucurie atât de mare, viața pentru conducătorul său? În primul rând, liderul trebuie să corespundă întru totul așteptărilor sale. Iar un Don Juan al întunericului are capacitatea să sucească mințile oamenilor cu un raționament chipurile sănătos și coerență în gândire, încât aceștia, fără să fie cuprinși de nicio îndoială, cufundați într-o stare de euforie generală, să fie gata să-și dea și viața pentru el.

Așa este, ca să mânuiești oamenii trebuie să fii capabil să pătrunzi în interiorul lor, să le îngheți în așa măsură sufletele, încât să nu mai poată să discearnă corect între bine și rău. Iar prin puterea și arta lui, diavolul reușește întotdeauna să atingă această performanță. Atotputernicia lui psihică tulbură într-atât buna judecată a supușilor săi, încât aceștia, devotați lui trup și suflet, își semnează singuri condamnarea la moarte.

Omul care se lasă condus de un tiran este un martor umil al evenimentelor pe care nu le poate controla, fiindcă nu este dispus să atribuie vieții semnificația de "glorie", acea glorie câștigată printr-un ansamblu de alegeri libere și corecte, printr-o înălțare a forței lor sufletești, nu printr-un anumit fel de a te raporta la cineva mai puternic și cu viziune. Majoritatea oamenilor slabi slujește o autoritate autoimpusă, câștigată printr-un duh de slujire a unor idealuri de înrobire.

Leadership: Ești în stare să experimentezi acea trăire a "divinității" din tine, fără să devii robul acelei imagini a puterii care se sfărâma presiunea propriei energii devoratoare, eliberate de un destin fără scăpare?

Odată ajuns sub stăpânirea diavolului, viața omului atârnă de un singur fir de păr. Dar și viitorul diavolului depinde de oameni. Căci el se folosește de oameni ca de un suport pe care să se poată sprijini în voie. Din pricina asta el nu poate opta pentru o totală indiferență față de ei ci, adoptând o atitudine constructivă, se asigură că îi vor îndeplini unele nevoi, și abia apoi, când nu-i mai sunt necesari, se descotorosește de ei. Căci bunul mers al afacerii sale este influențat numai de rezultate, care depind de performanța supușilor săi. Iar demoralizarea oamenilor, lipsa de productivitate și proactivitate sunt factorii de risc cei mai semnificativi.

Un geniu al răului trebuie ucis sau închis într-un cufăr, sau să-l determini să accepte vitregia destinului și să se resemneze. Dar energia extraordinară a împăratului Qin Shi Huang Di, demonica lui putere asupra sufletelor era mult prea mare. Nu existau celule sau ziduri care să-l oprească. Oamenii se puteau doar amăgi cu gândul că e muritor, și că, într-o bună zi, vor putea scăpa din acel infern.

O ființă neînduplecată și nesocotită în pasiunile sale, veșnic lipsită de măsură, stăpânită de sentimente supraîncordate, nu poate nutri sentimente pozitive puternice pentru cineva, ci egoiste sau nedrepte care în final nu-l vor conduce decât la eșec. Imperiul împăratului Qin Shi Huang Di trebuia să fie etern. Dar s-a sfârșit în haos. Iar el a murit după ce-a înghițit o pastilă de mercur care spera să îi prelungească viața. Moartea a fost dușmanul de care s-a temut el o viață întreagă, și pe care nu l-a putut învinge.

Leadershipul este aspirația de a cunoaște o trăire a vieții fără lupte, încrâncenări și frustrări care îți secătuiesc energia, cu specificația că voința de a birui o pasiune este singura unealtă a expresiei sinelui care își controlează tristețea sau suferința.

În leadership trebuie să faci neapărat trebuincioasă o atare alunecare spre legendă, prin actul eroic de lepădare a sinelui care își presimte neîmplinirea.

Apriga îmbrățișare a diavolului este acceptată doar de oamenii fără credință într-un sens al vieții, aceia care acceptă mai degrabă să fie conduși decât să-și conducă singuri destinul spre făgaș împlinitor de vise.

În leadership nu poți avea succes bazându-te pe principiul "scopul scuză mijloacele" și nu poți să conduci având o politică tiranică, căci vei sfârși lamentabil. A ține la putere fără a te sinchisi de cei din jurul tău, a sacrifica totul, inclusiv oamenii, înseamnă să te îndepărtezi de noțiunea de lider (care este ales) și să devii tiran (care se impune prin forță), atrăgându-ți disprețul celor din jur care mai devreme sau mai târziu te vor înlătura de la conducere.

Mărește puterea leadershipului tău, dar fără să devii prizonierul propriilor tale patimi.

Source: https://neculaifantanaru.com/apriga-imbratisare-a-diavolului.html

Arhitectul destinelor

On Februarie 20, 2009

Concepe funcționalul și fațetele schimbărilor, astfel încât aportul pe care îl aduci leadershipului tău să fie maxim.

Un eveniment nefericit poate schimba cursul vieții unui om.

În 1955, o femeie de culoare a fost arestată pentru că nu a vrut să se ridice de pe locul "rezervat albilor" dintr-un autobuz din Montgomey. Acest incident a umplut paharul. Acesta a fost momentul când Martin Luther King Jr. a decis să se implice cu orice preț în lupta pentru dobândirea libertății și a drepturilor oamenilor de culoare și pentru combaterea discriminărilor rasiale. Urmând exemplul eroului său, Mahatma Gandhi, Martin Luther King Jr. a pornit bătălia.

În cele din urmă, după ce și-a atins scopul, el a mărturisit oamenilor pe care i-a sprijinit, cu puțin timp înainte de a fi asasinat: " *Am fost in vârful muntelui și am văzut Tărâmul Făgăduinței* ".

În sfârșit năzuințele cărora le-a consacrat cei mai buni ani ai săi, s-au împlinit.

Liderul nu e un biet zidar care pune în plus o cărămidă la fundație, ci arhitectul care pune acoperământul clădirii.

Inteligent, și foarte însetat de libertate, având, desigur, o viziune de perspectivă față de problemele cu care se confruntau oamenii de culoare, Martin Luther King Jr. a răspuns nădejdilor puse în el. Şi, în ciuda numeroaselor probleme pe care le-a întâmpinat, a reușit să le imprime acestora o atitudine fermă în fața tuturor nedreptăților care li se făceau.

El a venit cu o energie și un avânt extraordinar în fața oamenilor și le-a proiectat un alt viitor. Demersurile sale constant susținute, care au oglindit o adâncă și caldă dragoste pentru om, pentru libertatea și demnitatea lui, au avut un ecou larg în rândul populației de culoare care a răspuns chemării sale la luptă pentru dobândirea de drepturi egale cu ale celorlalți oameni.

Martin Luther King Jr. nu a fost doar un simplu om care a încercat să-și aducă aportul la schimbarea pe care toată populația de culoare o aștepta. Nu, el nu și-a pus doar ștampila asupra schimbărilor, ci a conceput funcționalul și fațetele schimbărilor, iar pentru aceasta a fost iubit și stimat.

Atingând un nivel ridicat de cunoaștere, înțelegând viața în mod profund, dominat de un accentuat spirit divin, el și-a asumat rolul de arhitect și amfitrion al schimbării. A pus problema rasismului pe un plan mai înalt decât o făcuseră predecesorii săi, cuprins totuși de tristețea față de întunecatele perspective ce-l așteptau în acea perioadă tulbure pentru el și poporul său.

Leadership: Poți să-ți reconsideri poziția față de o decizie hotărâtoare care te obligă să-ți resetezi calitatea de a livra o perspectivă nouă de abordare a evenimentelor într-un prezent al așteptărilor înșelate?

Poziția lui Martin Luther King Jr. față de decizia hotărâtoare de a apăra drepturile oamenilor de culoare a fost de la bun început exprimată în calitate de jurat, transformată apoi în calitatea de om greu de înlocuit. El și-a resetat calitatea de a livra o perspectivă nouă de abordare a evenimentelor într-un prezent al așteptărilor înșelate printr-un soi de hocus-pocus divin care l-a transformat într-un super-erou dotat cu puteri salvatoare.

Nu e cu putință să ajungi în vârful scării ierarhice dacă nu îndrăznești să faci ceva în această privință, dacă lași lucrurile așa cum sunt în loc să le schimbi, sau dacă nu te implici suficient de mult în rezolvarea problemelor cu care se confruntă cei din jur. La tot pasul vei întâlni oameni care au nevoie de ajutor pentru a putea face față problemelor. Dacă vrei să atingi un nivel mai înalt de performanță, atunci ieși din zona personală de confort și fă tot ce poți ca să le deschizi ușa spre o viață mai bună.

Mulți oameni își ațintesc privirile spre cer, cerând ajutorul lui Dumnezeu, dar rămân pe loc fără să facă nimic, până când cineva are curajul să se implice în viața lor mobilizându-i într-o anumită direcție. Visurile și aspirațiile spre mai bine nu îi vor ajuta întotdeauna pe oameni să se mobilizeze, dar un lider dinamic, hotărât și cu putere de convingere va reuși acest lucru. Dacă vrei ca oamenii să te urmeze, atunci stabilește-ti ca scop susținerea lor constantă. Succesul oamenilor depinde întotdeauna de cel care îi conduce, așadar nu-i dezamăgi.

Liderul este un arhitect care se ocupă numai de "lucrările mari", oferind soluția exactă pentru construirea lor cât mai urgentă după o imagine proprie originală și bine pusă la punct.

Leadershipul este o depășire a limitelor impuse de o credință fără margini a cărei primă ipostază este încălcarea regulamentelor care invalidează un vot majoritar și permite repetarea lui într-un tur favorabil.

Arhitectul destinelor este cel care se implică în ajutorarea oamenilor (înțelegând și materializând corect doleanțele lor) și-i conduce, urmând anumiți pași, spre un alt viitor mai bun decât cel care se prefigurează în prezent, căutând cea mai mare parte a recompensei sale în mulțumirea lăuntrică.

Dar trebuie să ai curaj și spirit de inițiativă ca să lupți pentru binele celor ce te-au ales, tocmai pentru aceste calități. Şi trebuie să insufli la rândul tău curaj și perseverență celor din jurul tău, tocmai pentru că ai ales să fii " *arhitectul destinelor* ".

Concepe funcționalul și fațetele schimbărilor, astfel încât aportul pe care îl aduci leadershipului tău să fie maxim.

Source: https://neculaifantanaru.com/arhitectul-destinelor.html

Aria limitativă a contrastelor

On Ianuarie 26, 2014

Testează valoarea de adevăr a ceea ce te definește, astfel încât să te distanțezi de identitatea îndoielnică care te limitează.

Mă cunosc pe mine însumi, dar în raport cu ceea ce sunt sau cu ceea ce nu sunt? O licărire îmbătătoare pâlpâie cu flacără firavă în lampa conștiinței, ca o lume care moare, pentru că se naște. Creată printr-un superior efort de înțelegere a versiunii reale a Omului care are în proprietatea lui adevărul. Format, la rândul lui, dintr-o mulțime infinită de mici adevăruri, spații înguste de acces spre marele mister al unei galaxii greu accesibile, în punctele de discontinuitate ale traseelor existențiale care mențin o diferență de potențial constantă între nesfârșitul sine și înșelătorul Alter-Ego.

Pe drumul spre întemeierea primelor etape ale demersului meu artistic, fiindcă arta asociată cu expresia vizuală reprezintă singura mea sursă de a mă dezvolta spiritual, am învățat multe despre ceea ce vreau să fiu și despre ceea ce cred alții despre mine prin comparație cu capacitatea de a valorifica lecțiile unei gândiri creative și reflexive.

Eu însumi am devenit expresia unei arte fără egal, o construcție de limbaj foarte rafinat, sugestiv și diferit de ceea ce consideră lumea în general a fi formula unei noi structuri intelectuale dominante, reușind o înălțare a exprimării la nivel de măiestrie datorită vederii de dincolo de timp. Identitatea îndoielnică care mă limitează este direct corelată cu incapacitatea de a mă simți „întreg" într-o lume copleșită de evenimente extreme în care nu mă simt niciodată adaptat.

Omul puternic se luptă mereu cu frica de a deveni mai mult decât poate duce. Arta nu este doar o călătorie spre descoperirea unui nou sens dat existenței, evenimentelor sau anumitor frământări interioare, ci este și o improvizație de mare clasă pe care o practici prin felul de a te raporta la un munte pe care trebuie să-l cucerești. Masutatsu Oyama, unul din cei mai mari luptători ai tuturor timpurilor, a păstrat permanent în conștiința sa un singur gând: " *Mă tem să lupt. Mă tem să nu fiu bătut și să pierd. Cu toate astea, îmi caut mereu un nou adversar.* "

Leadership: Cum se pot justifica efectele atitudinii tale de învingător atunci când obiectul gândirii tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere care nu urmează alte criterii decât cele prevăzute de succesiunea frământărilor interioare?

Adevărurile ce-l frământă pe om compun întotdeauna o lume în evoluție, intensă și puternică în trăiri, ruptă parcă din sfera ireală a unei opoziții puternice, mai consistente și mai inteligente, ducându-l invariabil pe un alt nivel al înțelegerii și dezvoltării sale.

Efectele atitudinii tale de învingător se pot justifica ca o ieșire dintr-un univers concentric atunci când obiectul gândirii tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere - prin faptul că deții curajul și virtutea de a mărturisi permanența adevărurilor constatate empiric, sau chiar a celor confecționate de imaginație din uimirea față de caracterul trudnic al unei arte pretențioase.

Neîndoios, ceva din mine se predă, se retrage în colțul neliniștitor al contrastelor ce-mi amenință stabilitatea, spunându-mi că trebuie să evadez degrabă din acel timp al întâlnirii cu înșelătorul Alter-Ego. Să mă distanțez de identitatea supusă unei întinderi continue și progresive de îngrădiri ce redau amploarea limitărilor la care sunt supus. Şi să mă privesc din afara ei.

Vulnerabil. Sunt închis într-un *speed of light* la nivel de gânduri întunecate peste care se suprapune o altă imagine, o formă de împrumut a unor cauze repetitive de anulare a sinelui, pe care realitatea refuză să le accepte categoric. Acolo unde cuprinsul rațiunii mele își depozitează ascunsul nedezvăluit al contrastelor, înțelesurile tăinuite, trecând de la static la dinamic, și invers, acolo se efectuează validări de fond ale ființei mele care facilitează întâlnirea cu subconștientul – singurul care poate ordona și armoniza totul în mine.

În regim staționar, când gândurile-mi sunt îndreptate spre destinul unei noi ființe, renăscute sub impulsul devenirii, trebuie să existe o continuitate între esența diluată a naturii mele sârguincioase și aparența nerentabilă a unui real care are o reprezentare finită.

Leadership: Ești adeptul acelei căi predefinite de construcție a unui limbaj rafinat care oferă statornicie în tot ceea ce înseamnă viață - cu trăirile ei astfel proiectate de experiență încât să poată fi transpuse în arta fără a-și pierde calitatea lor inițială?

Omul care își ignoră "conținutul" nu va putea niciodată calcula corect, în termeni de validitate a orientărilor adoptate, propria expunere la temperaturile foarte scăzute sau prea ridicate ale realității. Iar leadershipul, urmărind mai întâi cazurile de intersectare ale omului cu arta de a se cunoaște pe sine, se reflectă în modul în care el se raportează la cine este cu adevărat atunci când este înconjurat de ceea ce nu este.

Referitor la tot ceea ce te definește în raport cu cine ești cu adevărat, Anthony Silard, Director General al Global Leadership Institute, spunea: " *Pentru a reuși să te pui pe primul loc în viața ta, dă-te la o parte din propria-ți cale.* "

Această evitare a inamicului tău numărul unu, sinele care adesea te duce tot mai departe de calea naturii tale reale, poate reprezenta deviația dublă a coloanei vertebrale ce limitează caracteristicile esențiale - acele părți ale personalității tale care dorește să se dezvolte spre a-și atinge deplinătatea. În funcție de gradul lor de dezvoltare crește și nivelul aspirațiilor și al realizărilor, de la nevoile inferioare până la cele superioare (nevoia de apreciere socială, de apartenență la grup, de autoapreciere).

Te cunoști pe tine însuți în raport cu ceea ce ești sau cu ceea ce nu ești?

Adevărurile pe care le crezi despre tine compun acea lume în evoluție, puternică în trăiri și reacții, care lovind opoziția puternică a Alter-Egoului negativ, reușesc performanța să dovedească propria ta valoare, bine ancorată în realitate. Această realitate trebuie pusă în slujba leadershipului.

Trăirile tale proiectate de experiență pot fi transpuse în artă fără a-și pierde calitatea lor inițială atunci când ele intră sub incidența năzuinței de a-și singulariza demersul unei singure legi creative – autenticitatea unei viziuni veridice asupra vieții.

Aria limitativă a contrastelor desemnează acea zonă de interferență între ceea ce ești și ceea ce vrei să fii, sub acțiunea demersului artistic de care te folosești în realizarea unei noi viziuni asupra lumii și a vieții. Bineînțeles, personalitatea ta se dezvoltă și se șlefuiește întreaga viață, dar nu poate fi reconfigurată în discordanță cu ceea ce nativ ești. Iar cu cât această discordanță este mai accentuată, cu atât valoarea leadershipului este mai redusă.

E greu, dar absolut necesar să te cunoști pe tine însuți, sincronizându-te cu ceea ce ești și cu realitatea exterioară.

Art Nouveau

On Aprilie 04, 2016

Învață să faci din leadership o artă, păstrându-ți privilegiul de a fi mai mult decât ceea ce ești.

Se născuse în mine acea îndârjire fără seamăn, proprie artistului impulsionat de dorința de a crea ceva original, de a găsi un limbaj artistic prin vocea numită „Eu însumi". Dar cât mai apropiat de formele invizibilului, adică cu sensuri ascunse, dublate de adevăruri și incertitudini, prin intermediul elementelor particulare: colorit, teme, tendințe, îmbinarea nuanțelor, intensitatea, contrastul, aspectul, echilibrul de subiectivitate și obiectivitate.

Întotdeauna prin porțile umbrite ale întregului univers literar, pe care de atâtea ori am încercat să-l reinventez, singur împotriva lărgirilor periodice ale hotarului "neștiutului", se revărsa desăvârșita unitate a contrariilor, răsfrântă la cea mai pronunțată convergență. În ceea ce privește stilul abordat, relativ greoi, el trăda anumite tendințe de exagerare a efectelor de perspectivă ale unui personaj sau subiect.

Contrariile se atrag, dar nu înainte de a purifica și adâncind acea constantă stilistică consistentă, acea particularitate a percepției formei ce are loc chiar în absența informațiilor complete, sub aspectul unei intrări în imaginar, unde totul are alte valențe, alte concretizări, o altă audiență. Chiar dacă mi-am impus să fiu în pielea unui artist autentic, trăind și creând în afara cotelor comerciale, departe de clasificările apreciative sau depreciative ale criticilor, nu știam cât este de complicat să tratez abstract spațiul de referință al unei pure plasticități menită să dea naștere emoției artistice, exprimând vigoare și soliditate în același timp.

Leadership: Conținutul redat de imaginea creației tale este perceput ca fiind dominant în tratarea unei particularități a personalității artistice înclinate spre introspecție, dar mai ales spre analiza unei realități desfășurată paralel cu a sa?

Până la căpătarea măiestriei artistice, m-am tot preocupat de această unitate a contrariilor care asigura stabilitate și echilibru universului meu literar, dar cu o oarecare dezaprobare. De parcă aș fi intrat într-o luptă cu spiritul rătăcitor al unui geniu care își proiecta asupra mea toate oscilațiile unei imagini repetitive, subsumate unei alte imagini cu caracter de arhetip, de model originar.

Singurul loc unde reușeam o incursiune în Art Nouveau, explorând spontan ambivalența unei producții simbolice care era în același timp o reconstituire captivantă a vieții și a morții, pentru că totul suportă o transformare pe substrat organic, era acolo unde nu existau limite. În vis, ceva mult mai adânc decât simpla imagine a unui sfârșit fără început, o viziune în metafizic ce avea să fie expresia de mai târziu a frumuseții sufletești sau iluzia unei minciuni, cerând crearea deliberată a unei derute interpretative.

Constituentul esențial al artei este o obsesie a întregii vieți creatoare bazată pe fondul unui Ego aflat într-o ipostază de confruntare cu o realitate fictivă. Arta este un loc de unde revelația despre tine însuți iese la iveală în încercarea de a te autodepăși prin lărgirea sferei de reprezentări despre viață, natură, timp, spațiu, bine și rău, frumos și urât.

Așadar, particularitatea unei personalități artistice înclinată spre introspecție, de care trebuia să țin cont dacă voiam să experimentez o nouă formulă de depistare a capacităților creative, era aceea ce a mă exprima liber și de a-mi expune trăirile într-un mod diferit de alții. Prin viziuni enigmatice, prin realități enigmatice, prin povești și imagini care captivează, dar care

nu alcătuiesc niciodată un tablou complet.

Exact ca Salvador Dali. Toate picturile sale au o sumedenie de interpretări, și par a nu se opri niciodată din a stârni câte o polemică, tot mai de amploare.

Leadership: Depui efortul și toată străduința de a aprofunda o operă de artă, fără a încerca să găsești explicația creatorului ei?

A depune efortul și toată străduința de a aprofunda o operă de artă este un lucru total diferit de a încerca să găsești explicația creatorului ei. Prima variantă are la bază intenția de a te integra într-un tablou pe care îl găsești neobișnuit. A doua variantă ține de încercarea de a te plasa în locul celui care a stârnit în tine interesul de a identifica elementele esențiale ale tabloului.

"Privilegiul de a fi mai bun decât ceea ce ești" este rezervat celui care știe să aleagă din panoplia vieții cotidiene imaginea unei noi realități capabilă să provoace sentimente de domeniul artei, precum sentimentul de eliberare, de pace, de puritate, de libertate totală, ca atunci când deschizi un mare secret din care decurg toate celelalte, făcându-te să te simți într-un mediu familiar, plin de armonie, fantezie și originalitate.

Ca să fie mai clar ce vreau sa evidențiez, vi-l prezint pe Fanshawe, așa cum îl caracteriza pe scurt creatorul său, scriitorul Paul Auster. Extrageţi, dacă puteţi, acea noutate plină de tâlc, acel *"aici este locul tău"* , sub aspectele unui încetul cu încetul, pas cu pas, eliminând orice abordare filosofică. Deja v-am derutat, nu-i așa? Dar, citiți mai departe:

„ Fanshawe avea ceva atât de atrăgător încât îți doreai tot timpul să stai lângă el, de parcă ai fi putut să trăiești în sfera lui și să primești atingerea personalității lui. El se arăta mereu dispus să te ajute, dar în același timp rămânea inaccesibil. Îți lăsa senzația că există un nucleu secret înăuntrul lui în care nu ai fi putut pătrunde niciodată, un centru misterios și ascuns. Imitându-l, deveneam cumva parte din acel mister, dar totodată înțelegeam că nicicând nu vom putea să-l cunoaștem cu adevărat. "

Imaginea de creator aduce în prim-plan acel autoportret imuabil al unui ego care-și asumă rolul de personaj emblematic într-o zonă de tip "memorie" care poate fi observată și explorată în mod direct printr-o amplificare a trăirilor existențiale.

În versiunea mea, Art Nouveau se formează pe baza unei alianțe între descrieri și personaje, prezentate într-un mod neașteptat și imprevizibil, prin adăugarea unor imagini de fundal din care se naște specificul unui subiect viu, plin de mister, adică inaccesibil unei analize precise.

Această imagine poate fi individualizată prin valorile curente ale argumentelor propuse și integrate într-un scenariu din care cititorii - da, cititorii - trebuie să rețină doar particularitățile care dau un anumit farmec, o intrigă, asigurând căutarea esenței a ceea ce este ascuns chiar la ei înșiși. Cititorul este oglinda, povestea, vocea, modelul, portretul unui personaj fascinant cu care se identifică.

Un artist care nu inserează un sens aparte în picturile sale, unul care nu poate fi asociat cu vreun simbol, acela care nu face niciodată apel la contrastul de clar-obscur, niciodată nu va fi etichetat drept geniu. Deci, păstrează-ți privilegiul de a fi mai mult decât ceea ce ești în ochii lumii.

Omul care promovează leadershipul este artistul care construiește o imagine

nonconformistă, reunind-o cu adevăratele trăiri și aprecieri ale celui ce vrea să se înalțe deasupra genialității lui.

Leadershipul se află în spatele a ceea ce se prezintă drept o reacție la efectul unui apel de intrare într-un personaj misterios, din care poți să alegi o varietate de caracteristici și manifestări necesare reinventării personale. El conțiine un fragment din scenariul căutării esenței a ceea ce ești în varietatea unor tipologii umane aruncate în vârtejul măștilor.

Personajul te introduce în specificul unei anumite laturi a personalității pe care deseori ai ocultat-o, dar care există totuși în tine, și așteaptă să fie savurată și lansată în lume drept pretext pentru a simți că faci parte din lumea magică a poveștilor trăite de ceilalți oameni. Cine încearcă să te imite sau să găsească o explicație, automat este inclus în mister.

Arta se remarcă nu doar printr-o viziune îndrăzneață și perturbatoare, ci printr-o asumare emoționantă a trăirilor personajului de care ești dispus să nu te mai despărți în realitatea pe care ceilalți o observă contemplator.

Art Nouveau este o incursiune înăuntrul naturii umane care se caută, care se descoperă, care se refuză în ceea ce nu este și se acceptă în ceea ce poate și trebuie să fie. În leadership primează puterea de a fi un personaj misterios, făcându-te, mai îndrăzneț, mai diferit, uimind printr-un farmec aparte, devenind cu atât mai interesant cu cât reușești să lărgești hotarul neștiutului despre tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/art-nouveau.html

Arta alchimiei în viziunea artistică

On Decembrie 22, 2019

Un artist cu dorinţă de nemurire ştie să găsească potriviri cu viaţa sa în pildele spiritului naturii.

Nu sunt doar un trandafir oarecare, ci un purtător al spiritului naturii asociat cu un nume: Double Delight. Adevărata mea viaţă, cu trăirile cele mai intense manifestate în Misujaryan (misterul profund al visului activ), a început odată cu *Moartea lui Adam* , atunci când artistul a conceput din materia sensibilă a poeticului, prin fel de fel de alchimii, referenţialul expresiv al cunoaşterii spaţioase în unitatea misterului unei călătorii în timp.

Cei ce scriu "Aleph" pe mormintele din sticlă de Murano, sau cei care necontenit caută comori sub influenţa planetelor, sau cei ce văd Natura Universală sub forma unei reptile încolăcite, n-au priceput nimic. Latura spirituală a alchimiei adevărate, dimensiunea ideii aflătoare în spiritul unei gândiri înzestrate, echivalentul aurului cu puritate 100%, este să ştii devii un trandafir, sau măcar o parte din mine.

Din perspectiva puterii de a da viaţă lucrurilor nemişcate şi tăcute, am fost salvat de la ignoranţa lumii tocmai de acest artist îndrăgostit de frumos, întruchipat prin *il sogno dell'armonia,* care a ştiut să mă asimileze în arta fiorului sublim cu ajutorul uimirii genuine cuprinsă în spiritul unei ordini structurale. Fericit mă socotesc pentru că a stat în puterea acestui tânăr visător, neatins de muşcătura entropiei, să prefacă o formă de metafizică a naturii într-o inspiraţie de o complexitate spontană. Lucru de mare mirare din partea unui străin în ale practicilor acceptate de vechii cabaliştii.

Artistul privilegiat *nel primo grado dell'essenza divina* se descoperă în spatele scenariului „realist", în cazul angajării efective în universul trăit prin alăturarea uimitoare a unor lumi complementare. Efortul de a sonda un potenţial mediu exterior, selectând cu dibăcie şi pe îndelete realitatea dorită, fără a se mulţumi cu trăirea distanţată ce o poate oferi participarea estetică la spectacolul oferit de un tablou descifrat simbolic, îl situează pe Creatorul meu în planul metafizicii tradiționale: „Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Leadership: Poţi face trecerea de la „formalism" la „interpretare" printr-un act de conversiune simbolică în dublu sens: al imaginii care se vede diferit în alte lumi şi al imaginii care se roteşte în jurul aceleiaşi axe?

Altădată am fost un om ca toţi ceilalţi oameni, un simplu muritor de rând, dar lumea nu m-a perceput sau nu a înțeles nimic din ce reprezentam în valorile spirituale ale credinţei adevărate. Înţelesurile cele mai simple au început să poarte nuanţele cele mai diverse de roşu. Instinctul de metamorfozare a fost tot mai intens dezbătut și conceptualizat în *Quinta Essentia* . Astfel am pătruns în altă lume, identificată în Tiphereth, imaginea unei splendori a naturii redată în forma cifrei 9, prevăzută cu boboci trataţi ca nişte emisfere cereşti în varianta pământeană.

O, câtă nostalgie în amintirea exploziilor de culoare. În artă, să fii aidoma admiraţiei faţă de prestaţia unei frumuseţi neînţelese şi fără egal, este similar cu mărturia adevăratei *cruci în flăcări a lui Constantin* , cu menţiunea că orice model poate fi remodelat în funcţie de necesităţi. Bineînţeles, imaginea mea picturală va spune cu totul altceva decât focalizarea asupra *Arbustului Sfânt* perceput cu virtuţi narative în natura ereditară a operaţiei de înnobilare a Duhului Sfânt (prin transmutaţia substanţei pasive universale).

După câte se poate observa, o imagine se construieşte dându-i o măsură exactă de interpretare prin ideea dedublării, prin vecinătatea spaţio-temporală şi prin poziţionarea diferenţiată.

M-am expus măsurii timpului, cu potrivire în cugetările platoniciene precum aceasta: "măsura şi proporţia merg mână în mână cu frumosul şi virtutea", în încercarea de a găsi calea rapidă de învăţătură şi de înălţare a simţirii din *Oglinda Ploii din Răstimpuri* . În trecerea secolelor, ca o punte între lumi, am fost menţionat în scrierile lui Ptolemeu sau în codurile secretele introduse de patriarhul Abraham în "Sefer Yetzira". De asemenea, am călcat pe straturile de nisip din împărăţia califului Al-Raşid de la marginile Apusului, doar ca să mi se aducă drept ofrandă o adeziune de vis în povestea celor 1001 de nopţi.

Dar tot de fiecare dată, cu semeţie şi cu trufie, m-am situat într-o continuă aducere aminte a ceea ce lipseşte din viaţa oamenilor: cultul fecund al formei de metamorfozare.

Leadership: Creaţia căreia îi conferi o nouă înfăţişare, îmbogăţind „conţinutul perceput" cu un „conţinut imaginat", pune în valoare rostirea ascunsă, intrinsecă a mijloacelor stilistice de transmitere a revelaţiilor unei fiinţe duale?

Am o rugăminte la voi, căci nu vreau să vă încurc prin exprimări inepuizabile IN CUGERO, sau prin îmbrăţişarea ştiutului cu neştiutul. Înainte de a mă înţelege prin ochii artistului, care de atâtea ori deformează copia lucrurilor furnizate de percepţie, încercaţi vă rog să mă priviţi ca un muritor de rând, unul care va rămâne în sufletul vostru pentru totdeauna.

Nu mă veţi înţelege prin dinamica reprezentărilor arhaice. Nu atunci când ţineţi o mână o carte şi lecturaţi fără discernământ romanele copilăriei lui Quentin, cu trimitere la diferite reţele pentru întreţinerea *copacilor umblători* . Hibridizarea unui trandafir nu poate fi înţeleasă nici prin actul de „a privi" al spectatorului aşezat solemn în faţa ecranului, nici prin fidelitatea arătată învăţăturii aristotelice şi tomiste, nici prin experienţa descoperirii *Amuletei lui Dinesh.*

Numai prin măreţia inimii lui Bastian din „Neverending Story", care nu se lăsa stăpânită de păreri omeneşti şi raţionamente complicate, veţi putea să trăiţi viaţa mea, să-mi cunoaşteţi istoricul, să mă salvaţi de la uitare, şi să vă armonizaţi fiinţa instinctivă cu cea spirituală:

„Odată – pe când eram mult mai mic, am întrebat la ora de religie dacă Domnul Iisus avusese şi el nevoi ca orice om obişnuit, ţinând seama că obişnuia să mănânce şi să bea ca un om obişnuit. Toată clasa a izbucnit în râs, iar profesorul de religie mi-a scris în condică o mustrare pentru „purtarea necuviincioasă". Nu am primit niciun răspuns. Nu avusesem intenţia să mă port necuviincios. Probabil asemenea lucruri sunt mult prea lipsite de importantă şi neînsemnate pentru a fi menţionate în poveşti."

Trandafirul nu este o lume plină de simboluri, mai cu seamă este spiritul superior al artistului capturat în propriul portret, pictat în numele aducerii aminte. Să ştii să înfloreşti sub influenţa celui care te-a ridicat la rang de capodoperă, fiind mult mai încântător atunci când eşti amintit prin reproducerea unui punct de atracţie în fundalul imaginii genuine, înseamnă să fii atras în orbita unei logici capabile să dea un alt sens individualului.

Leadership: Ştii să pui în valoare „imaginea-percepţie" prin intermediul caracteristicii fundamentale a Creatorului, legată de realizarea unor forme complexe de expresie cu un potenţial accentuat de extindere înspre „vederea de dincolo de tine însuţi"?

Trandafirul îmi pune la încercare sufletul, aşa cum aurul pune la încercare natura corpurilor

inferioare de a se amesteca cu Piatra Sângerie în ordinea cosmică indicată de tranzitul lui Saturn prin Săgetător. Nu ştiu de ce continui să cred într-o realitate atât de greu de descifrat, *dori me* . Poate că este forma complementară de dobândire a unei corespondenţe cu spiritul unei plante perene, cu ascendent în al nouălea semn zodiacal, în sensul unei comunicări speciale cu o fiinţă gânditoare plasată într-un sistem al determinaţiilor ontologice ale creatului.

Poate că este doar o formă de a mă substitui vreuneia dintre multele şi diversele acţiuni de natură alchimică, cu ajutorul instrumentelor lui Hermes. Poate că este o formă de a mă manifesta inventiv prin dizolvarea puterii Numhesya în rădăcina lui Para Atar. Sau, poate că am înţeles mai bine ca oricine limbajul ascuns şi elementar al universului.

Pe bună dreptate, trandafirul meu preferat, Double Delight, face parte din categoria frumuseţilor care conţin o metaforă aleasă cu dibăcie: *cercul de foc al livrescului spiritual* . Eu nu sunt decât însufleţirea lui, transpunerea lui într-un limbaj cifrat, dar întotdeauna sincer, pur, liber, eliberator, coerent doar pentru aceia ce cred în altă viaţă, cu ochii deschişi înspre toate zările senine din Sufletul Lumii. Ne vom revedea atunci când ne vom contopi destinele.

Viziunea artistică este destinată capturării unei realităţi de dincolo de tine însuţi, prezentată printr-o comparaţie inclusă într-o imagine cu sens metaforic.

Arta alchimiei în viziunea artistică se datorează unei scrieri în care adevărul şi închipuirea s-au îngemănat până la acel amănunt dătător de unic trup, dinspre partea unei imagini care conteneşte să producă pulsaţii la nivel de experienţă (artistică) fără egal în producerea vieţii dincolo de cortina timpului, dincolo de ceea ce cunoaştem, dincolo de materie.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-alchimiei-in-viziunea-artistica.html

Arta concentrată în jurul unei picături de sânge

On Ianuarie 19, 2021

Creează-ți un univers care să reflecte căutările tale interioare, în așa fel încât să scoți în evidență trăsăturile adânci ale unei opere de artă.

Ieri am donat sânge pentru cineva drag, atât de drag, că aș mai dona o dată. Şi era liniște în sală, o liniște tulburătoare, ca și când eu și cu mine aveam de dat un examen de reciprocitate într-un spațiu al existenței duale, într-o încercare de transcendere a "substratului biologic-corporal" din ontologia unei opere de artă. Dacă aș fi cercetat atunci o parte din mine, prin felul cum se desfășoară procesele biochimice la nivelul structurilor celulare, poate aș fi remarcat ritmul marelui univers păstrat într-un moment sufletesc care poate fi descoperit prin contemplarea îndelungă a unei plante, cum este trandafirul.

În timp ce sângele mi se scurgea din vene cu o rapiditate caldă, un fluid amețitor de emoție se transforma într-un fluid de tip artistic, însuflețitor, asemănător cu colagenul unei sinteze endogene ce produce mutații de molecule în structura biologicului unei lumi mai vaste, dar dominată de imaginea tăcerii. Instantaneu, m-am gândit la un trandafir care, strecurat printre alte flori, de alte specii, își caută rostul într-un corp uman sănătos, nu într-un amalgam de suflete călătoare. Acesta este visul poeților și al filozofilor.

Numai o înțepătură te poate trezi dintr-o ațipire deplasată.

Într-adevăr, mă simțeam vulnerabil. Ca să-mi revin din starea de semiadormit aveam nevoie de un stimulent locomotor și metabolic pentru perceperea simțirii unui alt simț, specific trăirii în lumi paralele, într-o lume imaginară superioară, dominată de o „ordine întoarsă a simultaneității". Sau, poate că aveam nevoie de uniformizarea unui model de atașament față de o metafiză a depășirii de sine?

Trandafirul, atunci când este singur în ceasul sacru al amurgului, se învesmântează în vălul purpuriu al unei inimi uriașe care bate prin absorbirea căldurii unui suflet în care te afli chiar și atunci când ești departe. Într-adevăr, creația mea este o plăsmuire a gândurilor transpuse în simboluri vii, concrete, exprimând o realitate evidentă într-un moment sublim, de mândrie și recunoștință.

Leadership: Creația ta vizează modul în care trebuie trăită viața tocmai în vederea contactului dintre suflet și idee, în contextul unei cauze programate sau aleatorii ce continuă să se manifeste și să se exacerbeze?

Sângele mi se scurgea din venă, amintind atât de pregnant de lumina amurgului. Pentru o clipă mi-am imaginat că sunt un pictor cu vederi în alte lumi, încărcat cu vederea unui suflet de dincolo de timp. Culorile apăreau de peste tot, dar numai una singură îmi străpungea sufletul cu amintirile unei călătorii mistice în dimensiunea unei pensule de vopsea. Un roșu din acela închis, cum e vinul de Sagrantino, a declanșat în mine o pasiune imensă, o reacție centrifugă, ceva de genul: "I believe in something that needs to be created new".

Dorința de a mă vedea mai departe, pentru a-mi continua drumul în acest decor al tăcerii aflat la intersecția dintre suflet și trup, m-a condus la categoria de comenzi inedite din portofoliul artiștilor. Demult, artistul Mircea Sin povestea despre un tânăr care a venit la el cu desenul elaborat al unei inimi cu artere, pe care vroia să o dăruiască iubitei sale. Băiatul a ținut să precizeze că dorește ca inima să aibă și utilitate și să se poată bea din ea. "Aceasta era foarte complicată, ca o fotografie, și e mai greu să execuți așa ceva", a spus sticlarul.

Uneori, pentru redescoperirea adevăratei noastre naturi și a unei simțiri mai profunde, mai prezente în involucrul pneumatic al sufletului rațional, trebuie să dăm sens chiar și unei provocări nerealizabile. În artă se nimeresc foarte bine cuvintele lui Ioan Mititelu: *„Trebuie să răspunzi cu biologicul unei lumi care ține atât de mult la biologic, incapabilă să-și sacrifice o parte din concret pentru o idee."*

Chiar și după ce mi-a fost scoasă perfuzia, foarte eficient, fără durere, simțeam cum sângele continua să curgă cu aceeași ușurință și libertate ca și viața însăși, cu aceeași intensitate cu care artistul stimulează intensitatea înfloririi unui trandafir colorându-l în nuanțe foarte vii.

O singură picătură de sânge, pierdută într-o singură clipă, a fost de ajuns ca să mă facă să tresar din starea de amorțire. Şi nicicând în viața mea n-am mai întâlnit o asemenea picătură de sânge, atât de clară, atât de caldă, atât de chintesențială, care într-o singură clipă m-a făcut să simt că aparțin unui univers deschis care mă dorește, mă pune în valoare, așa vulnerabil cum sunt.

Exprimarea unei simțiri vii, coagulată în jurul spontaneității artistice, își adună sinceritatea în imediata apropiere a vărsării chiar și a unei singure picături de sânge.

La fel ca în artă, leadershipul apare ca mod de comunicare a simțirii ființei: să fii împăcat cu tot ceea ce simți și să fii capabil să exprimi creativ tot ceea ce vezi, chiar și atunci când te simți vulnerabil.

Arta concentrată în jurul unei picături de sânge confirmă sensibilitatea artistului care reușește să obțină o bucată de viziune, să dea o altă formă și un alt înțeles momentelor capturate într-o interioritate izolată, într-o nesfârșită simplitate a simțirii.

De fapt, întreaga mea operă de artă, constituită ca o modalitate de exprimare (prin metafore, simboluri, personificări), se determină prin raportare la reperele de care are nevoie lumea lăuntrică pentru a evolua spiritual: sentimentul, viziunea, mesajul artei, fantezia, avântul spre ideal și spre originalitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-concentrata-in-jurul-unei-picaturi-de-sange.html

Arta cuprinsă în orizontul pierdut al sinelui

On Mai 07, 2022

Omul care nu reușește să se facă înțeles și să-și transmită emoțiile mai departe, este omul care nu reușește să scoată la lumină "forma pe care materialul o ascunde".

Ieri după-amiază. În timp ce mă îndreptam spre casă, trecând întâmplător prin fața unei terase de pe strada Alexandru Lăpușneanu, privirea mi s-a oprit asupra unui individ straniu. Era imposibil să nu-l observi, ceva îmi dădea impresia că el vrea să fie observat, nu doar prin felul cum gesticula, ci prin faptul că, în același timp, adoptase cumva o atitudine dezaprobatoare față toți ceilalți oameni din jur. Ştiți voi, genul acela de om care vrea să atragă atenția tuturor, dar în același timp nu-i pasă ce crede lumea despre el? Ei bine, fix tiparul acesta de individ, calm și jovial, se găsea atunci la acea masă.

El era ca un obiect sensibil care își refuză satisfacerea unei nevoi de finisare. Un obiect în care își găsește alinarea tocmai satisfacerea simțământul egoist al altui om, egoist pentru că își caută în alt om propria sa esență.

Combinată cu un realism poetic tandru și profund, atitudinea celui luat în colimator putea fi măsurată și după felul cum ținea piciorul stâng pe scaunul alăturat, corelat cu acea maladie a ego-ului bolnav care face ca cel afectat de vreo tulburare emoțională să se posteze în centrul atenției. Părea genul de individ care a luat decizia conștientă de a se concentra pe obiectivul aflat de partea miraculoasă a durerii, un fel de evitare a imaginii de sine negative utilizată în scopul determinării unei eventuale reușite în viața socială, prin conștientizarea pericolului "înțepenirii" în rolul de victimă a vreunei discriminări sau privațiuni.

Leadership: Tinzi să faci în permanență distincția între "forma goală" și "conținutul real", fără să pierzi sprijinul ideii predominanței vieții?

Şi cum îți ținea el piciorul pe scaunul din stânga, fără să-i pese că altcineva se va așeza mai târziu pe acel scaun, fluturând o expresie de automulțumire supraevaluată înaintea interlocutorului, mi-am amintit de mine însumi cu mulți ani în urmă. Şi, deci, a fost ușor să-mi dau seama ce simte, ce crede, ce gândește, ce urmărește, ce-l inspiră, ce-i poate aduce viața.

De fapt atitudinea lui este ușor de identificat la un artist care poartă în el tot ceea ce reprezintă viața, dar care pune imagini neterminate peste tot în jurul lui. Un artist pătimaș, cu o traiectorie a vieții plină de capcane și rătăciri, în stare să combine într-un mod unic misterele iluzionismului cu falsa bună dispoziție.

Şi-l priveam pe omul acesta în treacăt, îl priveam tacit fără ca el să sesizeze privirea care îi măsoară sufletul. Discret, cu alura omului care emite judecați de valoare, integrat cu cine știe ce impulsuri venite din exterior, omul din prim planul vederii mele se manifesta la fel ca pictorul ce încarcă pensula cu prea multă vopsea pentru a evita un al doilea strat, și astfel vopseaua continua să se estompeze inegal pe suprafața pânzei, sau va lăsa mici picături peste tot. Felul său de a părea, felul cum gesticula, ținuta lui, toate trădau o profundă criză internă care postulează studiul raporturilor faptice ca domeniu exclusiv al unei baze de comparație între realitate și kitsch.

Leadership: Poți să schimbi modul de a fi al unui conținut experiențial greu de definit, plecând de la premiza că ceea ce vezi este relevant înainte de a alege să crezi?

Mai mult ca sigur, el nu este un om care a pierdut sprijinul ideii predominanței vieții: putința de a fi fericit cu ceea ce are deja. Ci, trezindu-se pe un orizont încețoșat al sinelui, părea că își compară criza lăuntrică cu sufletul unui artist (dominat de o mare voință de înnoire vizuală) care nu reușește să se facă înțeles și nu transmite emoția mai departe, care nu reușește să scoată la lumină forma pe care materialul o ascunde. Așa că, cu bună știință și ostentativ, el continuă să caute noi forme de a transmite mesaje non-verbale, mai mult corporale.

Sau, poate că avea ceva în comun cu artistul acela român, Ştefan Luchian care, confruntându-se cu experiențele de neuitat ale maturizării, cu povara durerii pe care a dus-o, cu lipsurile materiale, cu invidia răzbunătoare a colegilor de breaslă, a renunțat definitiv la artă și s-a apucat de "wildlife".

Leadership: Simțământul atotcuprinzător care îți dă puterea să te lași dus de valuri necesită adecvarea raportului dintre viziunea unei imaginii pictate cu o poveste neobișnuită și aparența unui obiect care își ajunge lui însuși?

Şi omul respectiv stătea la masă ca la el acasă. În niciun caz nu se putea dovedi un mesager de marcă al intelectualității, părea mai degrabă un fragment de pictură neterminată care fascinează prin aspectul discreționar, dar și prin pendularea dintre certitudine și incertitudine - sugerată de un dialog care nu părea să aducă la viață nicio emoție, dar facând lumină asupra a ceea ce înseamnă să trăiești cu depresia sau cu anxietatea. La un moment dat am simțit că își vorbea lui însuși cu acea latură a eroului tragic dintr-un roman scris de John Fowles:

"Obișnuiam să am un simțământ de culpabilitate pentru că am petrecut prea mult timp studiind trecutul. Mi-am văzut creațiile în chip de valuri ridicate, ca să nu văd ceea ce nu voiam să înțeleg. Acum văd că orice poate sluji drept val, dacă așa vrea cineva. Teama era fizică, materială, ca vreun hoț să nu se fi strecurat în gândurile mele și să mă atace în momentele de singurătate, deci în momentele de sinceritate profundă. Am mai avut această experiență, dar nu s-a mai repetat cu aceeași intensitate. Este foarte straniu, ca o întrerupere a timpului."

În acel scurt și trecător moment, singura mea provocare constase în a desluși sensurile unui destin artistic, în spatele pestrițului tablou ce-l oferă suma tuturor particularismelor speciale spre care tinde viața omului. Fiindcă însăși felul lui de-și etala personalitatea într-un mod ostentativ, dar oarecum delăsător, dovedea frământarea lăuntrică, pendularea între optimism și pesimism care nu putea decât să-l prejudicieze, cauzându-i dezechilibre și alienări, chiar patologii identitare. Iar dacă mi-aș exercita un pic mai mult puterea imaginației, punându-mi la încercare impresia sensibilă, aș vedea lupta obișnuită a unui om cu morile de vânt, care însă produce teama și deprimare.

Leadershipul este acel simțământ al răspunderii pe care îl dă confruntarea omului cu sine însuși, a unui om care nu s-a jucat cu viața, ci a impus vieții acceptarea propriilor limite.

Arta cuprinsă în orizontul pierdut al sinelui aduce în prim plan mijlocul de exprimare a unui ego rănit care caută validare socială, dar care refuză cu tot dinadinsul să controleze o realitate deformată.

Cred că avea dreptate scriitorul Liviu Rusu când spunea: *"Artistul se deosebește de omul de rând numai în ce privește intensitatea funcțiunilor sale psihice. Creația sa ar fi o descărcare a acestor funcțiuni. De fapt, arta începe cu analiza formelor simple de expresie gestuală, bazate exclusiv pe virtuțile limbajului coloristic, ținând seama de impulsurile primite de la viață."*

Arta este expresia senzației gustului

On Aprilie 29, 2022

Arta este sinonimă cu existența unui "perpetuu aici și acum" care unește realitatea între Interior (sinele) și Exterior (lume sau lucruri).

Privesc cu atenție micile gume de mestecat "Fini". Atât de dulci par ele la prima vedere, aproape că le simt gustul dinainte de a le mesteca, fapt ce asigură parcurgerea unei arte a trăirii clipei de față, cu totul deosebită. Prin studierea atentă a combinațiilor inedite de arome exotice, sortimente de culori, savoare și răcoare, voi lăsa loc fanteziei să dea naștere la un concept de tipul "bun gust". Ele pare a pune în prim plan ideea de "realitate transformabilă" – fiindcă ceea ce văd la prima vedere, lucrul care care îmi concentrez atenția, își schimbă textura de îndată ce intră în contact cu gura.

Mult mai mult decât un deliciu culinar, mai mult decât un aspect plin de delicatețe, trebuie să țin cont de simțirea pe care o degajă gustul dulce-acrișor al gumelor "Fini", încât să îmbunătățesc experiența interioară a ceea ce sunt eu, prin alți ochi, prin cunoașterea senzorială a lucrurilor deja trăite, înfăptuite. Şi numai din plăcerea de a explora vasta lume senzorială a gustului, a aromelor și a perspectivelor vizuale, mi-am permis luxul de a-mi găsi un refugiu în domeniul artistic.

Am priceput că o gumă de mestecat este diferită de o bomboană, o caramea sau de un pătrățel de ciocolată, iar acest lucru se întâmplă în jurul căii artei de a sorta, a alege, a filtra (ce am nevoie, ce n-am nevoie) despre un anumit conținut care își dezvăluie instant efectul, în primul rând la nivel senzorial. Este o chestiune de simțire, de manipulare a simțurilor în vederea eliminării obstacolelor pe care rațiunea însăși și le creează în momentul când conștientizez pericolul unei posibile dependențe de senzația unui gust irezistibil. Gravitatea unei asemenea dependențe nu trebuie subestimată.

Leadership: Poți face dovada cunoașterii realității prin repetarea experienței senzoriale a lucrurilor care contează pentru tine, ca să ajungi la formarea în minte a unui topos al esteticii (în ansamblul ei) ?

Trebuie să vă spun că n-am ajuns cu totul întâmplător să savurez gustul gumelor de mestecat "Fini". Nu a fost un capriciu al ființei mele profunde, o intimitate a apropierii dintre realitate și pictură, o dorință de moment schimbătoare, nu a fost subiectul unui transfer de informații cu conținut ideatic. Ci, mai degrabă, a fost doar o atracție de moment pentru combinația de culori ce îmbracă versiunea finală al unui produs cu un aspect estetic ideal pentru fiecare act specific de percepție.

Obiectul care intră în câmpul vizual este, de multe ori, vedeta gustului pe care nu am voie să o ratez.

Să fi fost oare un act de curaj în atmosfera dominantă a non-figurativului pe care îl implică abstractizarea relației dintre două concepte: "frumosul din lucruri" și "trăirea are valoare"? Prin ce se evidențiază guma "Fini" în evoluția ideii de frumos: ca o manifestare artistică pe care am încercat s-o fac mai puțin abstractă? Ca o ruptură de modernism, deschizând drumul spre noi forme artistice? Ca o ruptură de sine cu ambientul?

Un lucru este cert. Toposul este încercarea mea de a izola într-o singură secvență narativă ceea ce se găsește în modul de reprezentare a satisfacției pe care o dă relația dintre bunul gust și finețea unui obicei care mă inspiră. De aici, rezultă pretenția esteticii de a trasa

diagrama momentelor de satisfacție deosebită, de a evidenția intensitatea și profunzimea acestui sentiment înălțător numit: savoare.

Atât mai îmi trebuie: să forțez limitele artei și ale științei, punând în prim plan momentul forte al vieții unei gume de mestecat al cărei gust dulce-acrișor durează atâta timp cât zaharul nu s-a topit în gură. Evident, ca în cazul multor dileme legate de sfera estetici, este o chestiune pur subiectivă și ține exclusiv de gust. La urma urmei, cred că arta este sinonimă cu existența unui "perpetuu aici și acum" care unește realitatea între Interior (sinele) și Exterior (lume sau lucruri).

Arta este urmarea unei experiențe exterioare căpătată cu ajutorul percepțiilor vizuale, din care am extras fascinat viziunea unui Eu care știe în orice moment ce anume simte.

Arta este expresia senzației gustului dacă punem în evidență starea subiectivă a celui care se delectează cu plăcerea de a experimenta o împletire deosebită de arome, stări, culori, texturi, etc. Şi dacă tot am ajuns la artă cu ajutorul gustului și a bogăției savorii lui, iată ce spunea la un moment dat scriitorul Francois Chenet:

"Din opera de artă se degajă o savoare particulară, calitate esențială și dominantă care îi conferă specificitatea sași care trebuie să trezească în cel ce o contemplă o înțelegere imediată a naturii intrinseci a operei. "Savoarea estetică" este o stare subiectivă a spectatorului, a auditorului sau a cititorului, prin care dispozițiile sale afective consonante sau stările sale sufletești, în armonie cu opera incitatoare, se trezesc în contact cu aceasta, procurând o delectare estetică durabilă."

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-este-expresia-senzatiei-gustului.html

Arta între cadre și efecte

On Noiembrie 16, 2016

Stabilește o conexiune între idei, afecte, stări psihice, astfel încât ele să-ți sprijine afirmarea într-un context specific de expansiune a efectelor generate cu ajutorul unor teme.

În filmul lui Eisenstein, ordonarea plastică este completată de folosirea culorii: tema cruzimii și morții întruchipată de teutoni este, pe plan cromatic, tradusă – aparent paradoxal – în albul pelerinelor, în timp ce tema eroismului ce caracterizează luptătorii ruși are ca echivalent cromatic – negrul.

Dinamica tuturor cadrelor se înscrie în linia valorificării acestor caracteristici plastice. Cavalerii teutoni apar totdeauna în formații strict geometrice, spre deosebire de mișcările trupelor rusești, care sunt neregulate, dar ample, în fluxuri și valuri succesive. În montaj alternarea mișcărilor teutonilor-albi și a rușilor-negri creează rime plastice înscrise într-o simfonie a mișcărilor.

Paralel există un alt șir de teme plastice, echivalente figurative ale unor idei, afecte, stări psihice, care se orchestrează împreună cu temele de bază: forma căștilor, tema lăncilor care prin pozițiile lor succesive – orizontale sau verticale – comentează plastic evenimentele, tema focului legată de ruși, cea a ghetei corelată cu teutonii. *****

Leadership: Dinamica tuturor cadrelor de expansiune a efectelor pe care le generezi cu ajutorul unei teme de senzație se înscrie în linia valorificării unor caracteristici plastice?

Întotdeauna când se încearcă o combinație a unor caracteristici culturale, existențiale, concepționale, dezvoltate în diverse scene prin interacțiunea unor personaje de impact, autori ai unor fapte mărețe, are loc o așa numită individualizare, o centrare mai accentuată pe o devenire și un parcurs care dă măsura unui anumit construct teoretico-metodologic în psihologie.

Iar acest construct, în cinematografie, ca și în pictură, creează „rime" (potriviri) între ceea ce lipsește temei pentru ca tabloul să fie complet și ceea ce ai vrea să fie diferit pentru ca tabloul să fie ușor personalizat. Practic, o temă de senzație are rolul de a comenta plastic evenimentele petrecute în trecut, prin introducerea unei dinamici a imaginarului și a expresiei de cea mai certă anvergură într-un tablou al emoțiilor și a conceptelor derivate de aici. Acest tablou pune accentul pe găsirea unor noi modalități artistice de exprimare a convingerilor încrustate în conștiința și intelectul regizorului de o istorie impusă, trăită și asumată deplin.

Tema prezintă ordonarea unor fapte care merită a fi scoase la lumină, este o tendință a regizorului de a se înscrie în filonul de sens existențial al omului care vrea să-și modeleze perspectiva de abordare a lumii cu ajutorul unor scene celebre și personaje marcante readuse la viață. Tema este rezultatul unor căutări perpetue de cauze, abordări și efecte, înscrise într-o simfonie a mișcărilor, prin interacțiunea proceselor cognitive, volitive și afective, ce se întrepătrund într-o continuă dinamică a cadrelor de montaj.

A comenta plastic anumite evenimente importante ale istoriei înseamnă să reconstruiești o lume a cărei realitate este cuprinsă între o viziune bazată pe importanța imaginarului și o viziune bazată pe cunoașterea artistică (și pe concepția artistică a unei povestiri).

Leadershipul este, cel puțin într-o primă fază, o rescriere a unor teme, motive, convenții, procedee specifice realizării peliculelor de film, cristalizate într-o structură unitară de cadre și imagini care demonstrează acea apropiere între idei, afecte, stări psihice, în condiții variate de exploatare. Toate acestea arată posibilitățile de accentuare a unor caracteristici plastice - adică în mijloace specifice de exprimare.

Aceste mijloace de exprimare reprezintă o alegere culturală/intelectuală asociată cu auto-afirmarea unui artist într-un context specific de expansiune a efectelor generate cu ajutorul unor teme.

Ca să-ți demonstrezi rolul de mare artist în elaborarea unei premiere în psihologia unei lumi diferite, ca să aduci o viziune unică asupra unei realități nu totdeauna avute în vedere, trebuie să valorifici aceste posibilități de integrare a temelor într-un montaj care are puterea de a amplifica o anumită scenă. În cinematografie acest lucru este posibil prin intensificări cromatice sau suprapuneri grafice.

Leadershipul este asemenea teritoriului unei dinamici a imaginilor, raportabile întotdeauna la niște fapte care merită transpuse într-o viziune menită să te țină cu răsuflarea tăiată și cu nodul emoției în gât.

Arta între cadre și efecte evidențiază acea structură dinamică, de conectare între idei, afecte, stări psihice, care are nevoie de interpretare, de interacțiunea activă cu observatorul, pentru a se putea materializa într-o realitate în care toate fenomenele de cultură se unesc, interacționeaza și dau un înțeles totalizator.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-cadre-si-efecte.html

Arta între colorit și viață

On Octombrie 26, 2016

Dezvoltă-ți fascinația față de imaginea pe care ți-o oferă rațiunea, despre cum ai fi în mod ideal, fără să te împotmolești într-o cunoaștere de sine care îți evocă numai deficiențele.

După renunțarea la celelalte proiecte, filmul în culori despre Pușkin începe să prindă viață. Imaginile din viața poetului se nasc o dată cu imaginile colorate. Culoarea nu este un adaos pitoresc, ci face parte organic din structura dramatică a filmului. Scena din "Boris Godunov" este integrată în acest film, în forma unui coșmar. Scenele din viața poetului, apărute în imaginația lui Eisenstein într-o succesiune eruptivă de explozii cromatice, se axează în jurul unui pivot dramatic.

Ipoteza lui I. Tinianov în legătură cu Karamzina, care ar fi fost "dragostea necunoscută" a lui Pușkin, devine axul central al filmului, tema biografică cea mai sobră și de cea mai mare frumusețe dintre toate temele posibile ale materialului biografic al poetului.

Momentele din viața poetului se ordonează în jurul acestui pivot dramatic. Se explică astfel aparentul lui don-juanism și episoadele diverse capătă contururi ferme, "nu simplu pitorești, conform unei game coloristice stricte, ci de factură picturala". *****

Leadership: Scenele din viața ta se desfășoară conform unei game coloristice stricte, dezvoltate în jurul unui pivot de excepționalitate măsurat printr-o modalitate specifică de a înfățișa un alt punct de vedere asupra muncii intelectuale?

Leadershipul este un rezultat al muncii intelectuale, al rolurilor sociale și al evaluării existențiale. Iar munca intelectuală este un fenomen al experienței de creație, al imediatului, al reflecției, al concepției, este ca un fel de experiență mistică înzestrată cu un caracter artistic. Deci, concomitent cu amploarea obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților implicate în procesul devenirii, leadershipul devine axul central al unei reprezentări de sine pe scara unei desăvârșiri care se definește mai mult ca oricare alta prin colorit.

Coloritul creează premisele unei evoluții bazate pe "încercare și eroare" pentru a ajunge ntr-un moment al vieții în care omul se poate simți împlinit. Coloritul este acea fascinație care nu mai trece, acea stare de spirit persistentă față de un fenomen omniprezent în viețile noastre, față de maleabilitatea rolurilor pe care le îndeplinim. Este acea fascinație față de imaginea pe care ne-o oferă rațiunea, despre cum am putea fi în mod ideal, fără să ne împotmolim într-o cunoaștere de sine care ne evocă numai deficiențele.

Dacă vrei să explici efectele unei acțiuni de dezvoltare, care afectează mai mult sau mai puțin capacitatea de a da un sens mai înalt existenței, trebuie generezi mișcarea unui pivot de împingere care acționează asupra propriilor motivații și acțiuni. Trebuie să manifești continuu o fascinație pentru ceea ce te face să trăiești, pentru ceea ce te face să fii cea mai bună variantă a ta în jurul unei imagini care demonstrează caracterul liric al artei, care explorează teme precum "explozia cromatică".

Tema care se aplică la orice formă de imagine, observându-se într-o succesiune eruptivă de explozii „cromatice", este reprezentată de acele momente din viață când simți că faci parte dintr-un tablou care prezintă evoluția unui fenomen de combinare a mai multor forme de artă pe o perioadă lungă de timp.

Pivotul este punctul de sprijin esențial care asigură desfășurarea unei activități sau a unui proces. Prin intermediul pivotului, conturat de-a lungul consecințelor pe termen lung ale „temelor" propriei existențe, abordate uneori cu autoironie, alteori cu înțelegere și amuzament, urmărim un dublu scop care introduce un nou model al subiectului consumator de sens în momentele de mare intensitate:

Mai întâi surprinderea stărilor de intensitate, acumulate din nevoia imperioasă a imaginației de a se împotrivi crudelor realități, paralel cu valorificarea elementelor de adevăr extrase din explicațiile pe care ți le dai în legătură cu ceea ce ți se întâmplă. Ceea ce trăiești mai intens, mai alert, mai constructiv trebuie să reflecte totalitatea unui tablou care înfățișează forța și însemnătatea vieții tale, pe când saltul intuitiv are loc doar prin canalizarea și focusarea asupra unor elemente de artă, de limbaj plastic, realizate dincolo de granițele strictului clasicism.

Apoi, descifrarea funcțiilor încărcate de semnificații pe care le îndeplinesc în actuala confruntare ideile inovatoare care transformă și continuă să transforme lumea în care trăiești. Aceste funcții indică principalele orientări evolutive și ideologice, așa cum se relevă ele în cazul concret al interpretării unei anumite modalități de existență axată pe creație și pe temele ei.

Leadershipul este consecința exploatării unei imagini artistice care poate fi înțeleasă datorită muncii intelectuale avansate ce acționează ca un eveniment de mare impact în spațiul concret al creației culturale, științifice și spirituale.

Arta între colorit și viață este destinată numai creatorilor desăvârșiți în ale vieții care știu să surprindă noi conținuturi de valoare în imaginea de sine plămădită cu scopul de a se încărca singuri cu surse nebănuite de imaginație și motivare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-colorit-si-viata.html

Arta între Creație și Dumnezeu (II)

On Septembrie 19, 2017

Exteriorul bun este cea mai bună recomandare a desăvârșirii lăuntrice.

Mă simțeam prins într-o spirală abruptă a destinului ce părea să-mi pericliteze visurile cele mai înalte. O spirală de stări ciudate care urcau și coborau într-un vârtej de influențe inevitabile și interminabile, părând fără ieșire, ca un zid nesfârșit ce închide orizontul, deoarece trăgeam mult prea tare de comanda dreapta/stânga a fericirii care se traduce, într-un anume fel, prin intensitatea efortului intelectual și fizic de a fi: *The Best of The Best.*

Curiozitatea, imaginația și actul de creație, o paletă plină de pasteluri și culori, condițiile unei separări de factorul numit "Toleranță la Risc", păreau să primească acea însușire de a străbate intuitiv realitățile nevăzute și făgăduințele lui Dumnezeu. Avându-și rostul ca proces de reașezare a priorităților pe alte principii, nebănuite încă de mintea omenească, ce prefigura o Nouă Ordine a Lumii.

Desenul care se află pe primul loc în mintea artistului, imaginea pe care numai un trend îndrăzneț îi poate redimensiona importanța, este inevitabil străbătut de fiorul unei înmărmuriri în fața unui colț de rai creat de natură. Opera de pictură este unitatea tonală dată faptului vizibil descris prin feluritele nuanțe ale unei realități prea puțin cunoscute, stranie, particulară, misterioasă ca nașterea și moartea, oferind spre analiză imaginea unei lumi invizibile.

La mijloc era o lucrare personalizată, o reacție instinctivă de apărare sufletească, un demers fundamental al gândirii și al câmpurilor ei deschizătoare de orizont cultural și spiritual, izvorâtă din valorile singulare ale matricei stilistice: reflecția, inspirația și contemplația asupra celor dumnezeiești, ce ajutau la conștientizarea Binelui și a Răului, a frumuseții și a distrugerii.

Numai credința nestrămutată în particularitatea unui câmp de forțe manifestate într-un cadru restrâns al tendințelor de expansiune a mesajului divin, venit cine știe de unde, îmi putea transmite gustul subtil al valorilor picturale. Numai o triplă acțiune în direcția închipuirilor firești, luând ca model al proporțiilor compoziției însăși trupului creației, iluzia existenței, alipirea la o realitate particulară total diferită de visul la care sperasem, mă putea scoate de sub incidența legilor plastice ale acestei lumi.

Leadership: Poți să asiguri o reprezentare a imaginii în care "umbra" primește calitatea de gradare a „coloritului" ?

Războinicul luminii, artistul cel mai folositor unei metafizici a artei, este construit dintr-o fibră specială, un fel de amestec între spirit și materie, instinct, rațiune și conștiință, toate încălzite la presiune constantă în numele dorinței nepieritoare de a călca pe urmele perfecțiunii în straturile profunde ale dimensiunii transpersonale care aprinde miraculos, ca o făclie în întuneric, flacăra duhului sfânt.

El ține în mână o armă redutabilă, *cuvântul* . În suflet ține o iubire nemărturisită și o durere surdă, *omenia* . În estetica lui de sorginte filosofică, combinatorie esoterică, se recunoaște capacitatea magică de a schimba înfățișarea lucrurilor și de a le apropia de Miracolul unei lumi care deși este văzută, rămâne totuși nevăzută. Dar sublimă, autentică și de invidiat.

Un artist excepțional poate să asigure o reprezentare a imaginii în care "umbra" primește calitatea de gradare a „coloritului", sugerând acea condiție obligatorie a separării sale de restul lumii, întregindu-se astfel în iubirea divină, menținându-se apropiat de tot ceea ce poartă amprenta personală în corelație cu gândurile pe care le are Dumnezeu cu privire la planul Său.

Liderul este un creator de conținut inspirațional. El se formează sub îndrumarea artei care include, în structura ei mai amplă, atât considerații de ordin estetic cât și considerații metafizice asupra naturii și revelării Divinității.

Te poți apropia de o putere fără frontiere dacă reușești să spui "da" oricărei provocări pe care o aduce clarobscurul, fuzionarea unor entități distincte și chiar antagonice: suflet-trup, om-natură, alb-negru, cu ansamblul revelației și credinței.

Iluminarea, arta guvernată de confirmările clare ale frumuseții și virtuții, este ușor de explicat, așa cum ai încerca să explici tratarea cromaticii, adică numai pe înțelesul unui artist care insistă să facă o diferență între culoarea fizică și culoarea imaginii picturale.

Aici, pe undeva, se încadrează tehnica de aplicare a culorii pure în tușe alăturate, sau cât de deschise sau șterse sunt acestea, având ca punct de reper celebra maximă a lui Baltasar Gracian: *"Exteriorul bun e cea mai bună recomandare a desăvârșirii lăuntrice."*

Arta între Creație și Dumnezeu corespunde conceptului spiritual aplicat în artă.

Cine își caută desăvârșirea în intimitatea operei de artă trebuie să primească acea chemare specifică pe care o dă Dumnezeu numai celor care știu să sugereze coloritul, forma și frumusețea naturală a lumii, acolo unde „umbra" face unghi cu realitatea spirituală nevăzută.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu-II.html

Arta între Creație și Dumnezeu (III)

On Septembrie 24, 2017

Cu cât ești mai profund, cu atât arta ta capătă o strălucire mai intensă și pare însoțită de un mesaj universal.

Eram convins că trebuia să îndeplinesc o „slujire" plină de însemnătate, vădit susținută de aventura unor culori dintr-o paletă plină de vibrații, persistând doar ca o treaptă obligatorie a uceniciei pe calea spirituală, în toate fazele formării mele ca artist din perspectiva concluziei unui cercetător: "Totul a devenit științific".

Acolo unde există un element vizual, poți găsi întotdeauna o maladie a imaginației, o formă combinatorie inedită greu de catalogat în aria speculativ-conceptuală a cromaticii.

Ceva straniu mă ademenea spre împlinirea actului pictural, prezența unei forțe magnetice acaparându-mă cu totul și dictând cursul artei mele. Un novator care nu desparte erudiția de studiul naturii încearcă succesiv toate nuanțele, toate adâncimile, toate subtilitățile, toate unghiurile de vedere și de interpretare a culorii, toate combinațiile posibile, la fel cum un poet își plasează creația și existența în ipostazele unui joc cosmic, pe care îl joacă, om sau Dumnezeu, cu inocență și puritate.

Cu siguranță, conștientizarea talentului meu a venit cu timpul. Factorii modelatori fiind indiciile subtile presărate de-a lungul marilor scrieri despre artă. Și totuși, cel mai important lucru l-am învățat de la maestrul italian Pino Daeni, care a savurat din gustul subtil al valorilor picturale:

"Orice culoare, fie așa cum este, fie amestecată, produce felurite efecte, dar niciuna dintre ele n-are puterea să redea prin ea însăși efectele naturale, căci pentru asta se cere minte și practică de maestru priceput."

Așadar, un imbold vag spre deplinătatea lucrurilor, o deplinătate care nu poate fi atinsă cu ușurință, este întărită pe o spirală de stări care urcă și coboară într-un vârtej de influențe simțite ca o atingere divină: fii împlinit, dar cu băgare de seamă la Cele de Sus, care sunt mai presus decât Cele de Jos.

Sunt clipe când tot ceea ce atingi capătă o altă culoare, o altă însemnătate, un alt tip de sensibilitate, ca și când ai fi condus de o forța magică, mai presus de rațiune, accesată doar de simțire, care pune un strop de luciu acolo unde totul este mat.

Leadership: Arta ta este menită să înlesnească orientarea în abordarea gândirii supreme întemeietoare de punți între două lumi?

O artă guvernată de plăcerile cele mai intense ale creației, suplinind toate darurile care însoțesc tinerețea și lipsesc celorlalte vârste, în care divinul sfidează efemerul cu iluzia veșniciei oferită de câteva forme de perfecțiune autentică, o execuție desăvârșită a lucrării manifestată în lumea trecătoare prin intermediul închipuirilor firești.

Ca un Tiziano Vecellio, gata întotdeauna să-și primejduiască viața, dar niciodată opera, mă apropiam de planul mântuirii prin eliberarea creației de toată stricăciunea relației cu efemerul și de limitele ei de acceptare a realului unanim acceptat, pentru a fi părtașă la comuniunea

omului cu Dumnezeu.

La rândul ei, conștiința continua să se exprime cu aceeași seninătate cu care îmi acceptam limitele și calitățile. Străbătută de acceptarea de a fi supusă unei intervenții înălțătoare, conștiința striga din toată voința izbăvitoare a cinstirii artei: "Omule, părăsește păcatele tale ! "

Simțiți în toate cuvintele mele o sete de sinceritate față de ceea ce gândesc și insuficientul apetit pentru formă, pentru schimbare?

Să duci arta la nivel divin înseamnă să amesteci culorile în așa fel încât ansamblul astfel constituit să aibă puterea de a reda prin el însuși efectele unui univers viu și infinit.

Întotdeauna înăuntrul artistului, căruia Dumnezeu i-a dat talent și har, ele regăsindu-se în conținutul creativ al unei arte neînchipuit de vaste, se află un fruct cu care se poate ghiftui oricând, obiectul tuturor dorințelor, expresia plastică a raporturilor echilibrate: arta cuvântului.

Totdeauna convins de gustul subtil al valorilor picturale, artistul își duce imaginația pe o altă culme, din materia acumulată în imensitatea spațiului cosmic. În fiecare moment și latură a vieții sale se manifestă acea speranță a ștergerii totale și instantanee a oricăror păcate de ordin estetic prin vraja procesului comunicativ.

În artă, procesul comunicativ cuprinde proiecția mesajelor susținute de asocieri între lumi paralele ce se completează și conviețuiesc într-un spațiu numit „Inside-Out". **Ceea ce accepți înăuntrul tău e nevoie să fie creat în afara ta.**

Scriitorul John Granger, încercând să descifreze cheia secretă a lui Harry Potter, mergând de la elementul secular la cel sacru, ne spune de unde începem să privim spre cele înalte: *„Când ne rugăm în fața unei icoane sau când ridicăm ochii spre cer, spiritul sau sufletul nostru (la nivelul intelectului) conștientizează maiestatea sau perfecțiunea formei ca simbol al unui punct de corespondență cu o realitate superioară ce intervine în lumea noastră."*

Nu știu exact de ce, dar cu siguranță artiștii cei mai deplini și-au găsit intuiția și expresia de legătură cu divinul prin acțiunea artei și a simbolurilor ei constitutive asupra emoțiilor: cu cât ești mai profund, cu atât arta ta capătă o strălucire mai intensă și pare însoțită de un mesaj universal.

Coordonata acțională în abordarea avântului spre cele înalte trebuie argumentată și demonstrată de experimentul numit „invenție artistică" în elementul reflexiv al unei subordonări a artei față de realitatea nevăzută.

Un artist de mare mobilitate spirituală este capabil să treacă dincolo de limitele impuse de convențional prin revelația supremă a acestei realități.

Arta între Creație și Dumnezeu pune accentul pe frumusețea evocată prin culori. Ele își găsesc corespondența într-o lume întemeiată prin mijloace de lucru și de expresie vizuală, utilizate spre a fi în adevăr prin corelarea spiritual-existențială.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu-III.html

Arta între Creație și Dumnezeu (I)

On Septembrie 12, 2017

Marea Operă de Artă se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, care plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice.

Opera mea se situează în întregime în direcția sentimentului, cugetării și fanteziei, adesea de neînțeles chiar și pentru spiritele cultivate, cărora Dumnezeu nu le-a făgăduit răspunsul pozitiv la o rugăciune specială, acea revărsare de lumină și har după care sunt însetați doar artiștii capabili să-și ridice arta la un nivel înalt de credință.

Doar o acțiune fermă în direcția împăcării cu ceea ce este tainic, a renunțării la vechile dogme, față de valoarea de referință a elementelor inseparabile "forma" și "fondul", valoare numită de esteticieni "aurul pur", luând ca model al proporțiilor de amestec însăși compoziția dintre lumină și idee care transmit emoția artistică, ar putea să capete acea însușire nobilă a puterii cosmice: *"Dumnezeu este tot una cu omul".*

Există în orice artist o *terra magica* , o cunoaștere hermetică, un flux de sânge divin, o urmă de materie cosmică, o dorință insesizabilă omului motivat de plăceri trecătoare, dincolo de aspectul religios care merge în mod persuasiv spre evitarea în orice circumstanță a imaginii științei care a luat naștere prin contribuțiile convergente ale unor *physicos* reprezentativi.

Miracolul divin se întâmplă dacă îți privești opera ca pe o formă de exprimare artistică a creației imaginate, în care lucrurile cel mai puțin accesibile se văd doar dacă ești conștient de prezența lor.

Cumva, ochii minții mele coboară mereu jos, spre cele două văi torențiale, neclintite în proximitatea lui Dumnezeu, formate parcă în cinstea unei alchimii totodată estetice și spirituale: interpretarea de profunzime, în măsura în care caut să exprim ceva îndărătul imaginii, și o orientare înspre cercetarea lumii și a cauzelor lucrurilor fundamentale și profunde, configurate sub forma unor metafore extrem de puternice.

Un fel de trăsătură nedefinită, ceva contagios, puternic și irezistibil, ca o scânteie pe cer în infinitul întuneric, mă îndeamnă la visare: *Make a Wish !* Ea merge dincolo de tiparele arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe niște umbre ale realității abordate creativ, din perspective multiple, într-un context destul de diferit de conținutul concret al noțiunii de inspirație.

Cine ar căuta să se apropie de mine prin una din preocupările cardinale cele mai fertile, precum cunoașterea umană sau gândirea axată pe detaliu, fără de care arta este de neconceput, fie ea cuvânt scris sau operă plastică, o emoție estetică sau o formă de protest, inevitabil ar întâmpina obsesia artistului ce caută în imaginile necunoscute forme particulare de compoziție.

Leadership: Ești capabil să hotărăști soarta și direcția în care creația ta se confundă cu prezența lui Dumnezeu?

Opera mea se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, și care, plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice. Linii alimentate de credință în particularitatea unui câmp de forțe manifestate într-un

joc centrifug al tendințelor de înțelegere și de comunicare a mesajului divin, astfel că propovăduirea se manifestă ca vestire și însușire a învățăturii autentic spirituale ce depășește meschinul cadru al cotidianului.

Şi întrucât în orice consum de creativitate sporit opera este percepută dintr-o perspectivă originală, din accepțiunea unui termen cu conotație pozitivă și finalitate benefică, ca atare tind să cred că arta mea este un mod de a experimenta și reproduce o scânteie în construirea relației cu universul.

Pentru pictorul italian Cennino Cennini actul creației are legătură cu veșnicia, primind aflux de la Dumnezeu indirect prin intermediul lumii spirituale. Vrând să arate cum se poate învăța pictura, a mărturisit următoarele: "Pentru a fi artist se cere să ai închipuire bogată (*fantasia*) și iscusința în mâini, să găsești lucrurile nemaivăzute (ascunse sub umbra celor din natură) și pe care să le înfățișezi apoi, cu ajutorul mâinilor, voind să dovedești că ceea ce nu există - este."

Concepția despre artă, ca mijloc de manipulare a lucrurilor nemaivăzute, se realizează cu ajutorul unei reacții de stimulare a imaginației, pornind de la ideea că ceea ce lipsește dintr-un tablou poate fi un organ regulator, o direcție.

În leadership trebuie să progresezi exact în această direcție.

Arta între Creație și Dumnezeu aduce ca primă provocare găsirea unei noi posibilități de contopire cu Spiritul Universal, definindu-ți calea de urmat drept o formă a creației în care viziunile, sentimentele, trăirile și gândurile sunt exprimate prin intermediul lucrurilor care deși nu se văd - există.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu.html

Arta între esență și creație

On August 07, 2016

Descoperă-ți calitatea superioară de a fi original, printr-o analiză pertinentă și bine realizată a punctelor de vedere care produc și diseminează cunoașterea cea mai înaltă.

În genere cunoașterea, măcar informativă, a ideilor care erau acreditate în acei ani privind arta, cu aplicație la cinematografie, este importantă pentru înțelegerea uneia din sursele gândirii lui Eisenstein. Gândirea sa artistică din acea epocă nu s-a născut spontan, nu reprezintă o curiozitate, o bizarerie intelectuală, ci se găsește în concordanță cu evoluția logică a ideilor contemporane.

Vertov declara că supletea deosebită a construcției de montaj îngăduie introducerea într-un "cine-studiu" a oricărei idei politice sau economice. Cunoscând aceasta, nu ne vom mai mira la apariția filmului "Greva" a lui Eisenstein. Tot Vertov concludea de aici că filmul nu mai necesită prezența dramei, a mizan-scenei. Istoricul Lebedev, într-un studiu despre istoria cinematografiei sovietice, constata că unul din principiile de bază al experimentului artistic Proletkuit era acela al "colectivismului" care excludea existența eroilor individuali în favoarea maselor, a colectivelor.

Ideea tipajului fusese la rândul ei aplicată de Eisenstein încă în teatru și își avea obârșia în pasiunea sa pentru *comedia dell'arte* și în concepțiile teatrale ale lui Meyerhold. *

Leadership: Cât poți să dăruiești din preaplinul cunoaşterii sale, aşa încât originalitatea creaţiei tale să se alinieze concordanţei stabilite între evoluţia ideilor şi experimentul artistic?

Gândirea unui artist, revărsându-se asupra modelelor abstracte de reprezentare a datelor cunoașterii în dinamica creației, pentru ca apoi procesul să fie suplimentat, în mod constant, prin mijloace de recompunere a faptelor cu realul, are originalitate doar dacă participă la desfășurarea unei experiențe de lărgire a orizonturilor.

În artă, această lărgire a orizonturilor, fiind congenitală complexității plină de nuanțele interdependențelor dintre estetic și funcțional, îl poartă pe artist spre o nemaicunoscută înflorire - mai ales dacă el reușește să constate asemănările și diferențele între simțul unicității și transferul de date ale cunoașterii care contrazic ideile unanim acceptate. Originalitatea unei creaţii depinde de înţelegerea pe care o atribui unei gândiri înglobatoare, bazată pe interpretări şi reinterpretări succesive al căror adevăr e sistematic negociabil şi supus ajustărilor, reluărilor, modificărilor de circumstanţe şi efecte.

La fel cum poezia nu poate să depășească hotarele acurateței, neprezentând exactitate în executarea unui lucru mecanic, tot astfel cunoașterea, aflată în perpetuă transformare, nu poate să fie considerată un proces de descoperire treptată a complexității dacă nu prezintă prin însăși subiectul aferent o anumită predominanță în exprimarea unității dintre idee și idealul de judecată, aferentă creării armoniei compoziționale.

Esența în leadership este ceea ce versurile sunt pentru poezie: o înaltă rațiune ordonatoare a elementelor de sens care contribuie la crearea unei armonii în relația dintre subiect și revelație.

Iar, pe de altă parte, a te ancora în esența formelor gândirii, printr-un inedit periplu al ideilor,

înseamnă a căuta mereu varietatea în unitate. Înseamnă să găsești modalitatea de exprimare a propriilor convingeri adaptată la materia primă izvorâtă din acea cunoaștere care îngăduie o privire mult mai profundă în structura obiectivismului de care este legată partea ta reprezentativă.

Originalitatea este partea ta reprezentativă prelucrată în varianta obiectivă a esenței ce se descoperă prin intermediul creației. În timp ce experimentul artistic vizează stabilirea concordanţei dintre evoluţia logică a ideilor şi deprinderea cunoaşterii în extensio prin prisma comparaţiilor, încât arta să capete valoarea de bijuterie, iar creaţia să capete valoarea de reper în viaţa altora.

Relaţia dintre subiect şi revelaţie se constituie ca o înlănţuire de convingeri şi idei, percepţii şi valori, pe care regizorul le străbate pe drumul spre mecanismele artei, spre evoluţia ei, încât gândirea lui axată pe inovaţie să nu se blocheze în faţa realităţilor existenţei reale. Constituindu-se ca o revelaţie, relaţia regizorului cu un subiect bine documentat şi ataşant, luat din aceeaşi zonă a artei şi a creaţiei, face ca valorile, ideile percepţii şi convingerile pe care el le străbate în drumul spre suprarealism sau ficţiune, să confere existenţei reale o expresie de sublim. Nu poţi reuşesc performanţa asta !

Subiectul este povestea pe care vrei s-o pui în scenă, revelaţia este povestea pe care o ridici la nivel suprearealist.

Arta între esență și creație se materializează în acea calitate superioară a omului de a fi original într-o analiză pertinentă și bine realizată a punctelor de vedere care produc și diseminează cunoașterea cea mai înaltă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-esenta-si-creatie.html

Arta între experiență și creație

On Decembrie 12, 2016

Învață să faci din leadership o creație, prin prisma unei idei prezente în „peisajul" unei experiențe anterioare.

Moartea, ideea morții este permanent prezentă aici, în Mexic. Pe Eisenstein îl atrăsese doar de la început această neobișnuită sărbătoare a Zilei Morții. Aici însă viața răzbate permanent de sub moarte. Moartea aruncă tot ce e perimat și generează nașterea noului. Deși oamenii au lăsat milenii de civilizație în urma lor, ai senzația începutului. Moartea și nașterea sunt strânse împletite, la fiecare pas. Privind sarcofagul, ai senzația unui leagăn. Pe vârful piramidei milenare în ruină crește un boschet de trandafiri. Pe un craniu sculptat mai poți citi cuvintele: „ *Eu am fost ca tine - tu vei fi ca mine* ".

De Ziua Morților copiii se joacă cu schelete miniaturale și înfulecă cosciuge de ciocolată și cranii de zahăr. Același om parcă, cu același profil, privește și azi cu aceeași naivitate și exaltare cu care privea odinioară Guatemoczin de pe rugul pe care fusese pus de spanioli și cel de astăzi parcă are aceeași tărie de a rezista fără geamăt torturilor ca și el când, aflat în flăcări, îi spunea calm unuia mai slab de lângă dânsul: „ *Nici eu nu stau pe roze.* " Dar este copleșitoare mai ales acea Zi a Morților care începe cu un ospăț trist la mormântul strămoșului și se încheie cu o petrecere plină de senzualitate.

În acest context emoțional, în această ambianță senzorială, în acest peisaj purtător complex de posibilități plastice în interpretarea emoției, se naște filmul „Que viva Mexico ! " *****

Leadership: Ceea ce ai trăit într-o experiență anterioară trebuie să îndeplinească sensul pe care îl atribui unui nou context de creație în care este evidentă forța specifică emoționalului?

Întregul concept de leadership, căruia i se subordonează o anumită cantitate de informație-realitate, discernută prin cunoștințele anterioare, se poate formula în următoarea direcție: „ *Eu am fost ca tine - tu vei fi ca mine* ". Este vorba despre puterea de a fi invulnerabil la aspectele exemplarității, profund legate de zona emoționalului, fiindcă stă în natura ta de a găsi similitudini între ceea ce admiri la altcineva și ceea ce vrei să reprezinți pentru acel cineva în scopul construirii unei entități autonome.

Este și asta o înțelepciune specială, o depășire a unui stadiu timpuriu de descoperire a unei relații între ceea ce știi și ceea ce îți dă de gândit, din evoluția ta. Urmat de un alt stadiu, mult mai avansat, care are ca suport nașterea unul nou fel de interpretare a realității care poate fi transpusă într-o idee. Nașterea noului, într-un context emoțional, trebuie să aibă ca punct de plecare experiența duală a unei abordări existențiale de tipul: "Tot ce s-a întâmplat într-o situație este posibil să se repete în alt loc și în alt stadiu."

Profilul unei noi forme de artă este asemenea fiecărei idei care răzbate acolo unde nu te aștepți. Se evidențiază prin accesibilitatea și particularitatea unei preluări de efect al unui fundament bazat pe observație și interpretare a anumitor evenimente, știri, aspecte cu impact, care se întâlnesc la fiecare pas, în relație cu forma modificată a substanțialului care constituie un interes.

Ceea ce trăiești într-o experiență anterioară este doar un mod de a surprinde și de a trăi realitatea unui întreg, legătura între anumite lucruri, fenomene, părți care se potrivesc între ele. Cu scopul de a înțelege ceea ce este important de schimbat la o imagine care se

conturează prin raportarea la o temă ce are drept bază „nașterea noului".

Leadershipul este experiența de a fi altcineva într-un context în care a fi același creează premisele unei interdependențe creative și dinamice, sub forma dualismului dintre "tot ce s-a întâmplat din voia cuiva" și "ceea ce pot să fac ca să se întâmple totul după voia mea".

Arta între experiență și creație vizează extinderea unui fundament de sine la nivelul iminenței sensibile a cărui putere este sesizabilă numai în condițiile unei totalități stocată în memorie, utilizată ulterior în realizarea unei teme personalizate.

Leadershipul este rezultatul creației, este reluarea unei teme abordată prin prisma unei idei prezente în „peisajul" unei experiențe anterioare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-experienta-si-creatie.html

Arta între om și creație

On Iulie 29, 2016

Ridică-ți „particularul" la nivel artistic, integrând în opera ta toate experiențele și toate motivele care te-au determinat să te redescoperi în modul cel mai autentic.

Eisenstein lucrează la film absorbit cu totul de pasiunea pentru subiect, preocupat întreaga zi numai de Pușkin. Apar variante, numeroase schițe, scenariul se conturează. Paralel, se precizează și gândurile sale privind filmul în culori despre care scrie studii teoretice pe care le va continua până la moarte (ultimul rând, scris, și întrerupt de moarte, va fi al unui nou studiu despre culoare).

Douăzeci și două de manuscrise cuprinzând cercetări despre culoare, care însumează sute de pagini, se află în arhiva sa: cercetări despre ceea ce numește "funcția dramatică a culorii".

Pentru prima oară în creația sa, acum, în acest film despre Pușkin, dragostea poetică apare în tema erotică cu valorile ei psihologice nuanțate. După metafora acid sarcastică din filmul "Vechiul și Noul", după parodia caricaturală din "Romanța sentimentală", după erotismul biologic din "Que viva Mexico", după simbolicul și stilizatul erotic mineralizat din "Alexandr Nevski", acum, pentru întâia dată, dragostea devine tema unui film, înfățișată nuanțat, cu o observație psihologică de mare finețe asupra mobilurilor și evoluției sentimentului erotic.

Eisenstein dorește să-l reabiliteze pe marele dramaturg, Pușkin, în filmul sau, anulând imaginea don-juanului și înlocuind-o cu cea a unui autentic și intens îndrăgostit. *

Leadership: Poți să introduci în creația ta experiența de a fi un tot unitar, înfățișând-o nuanțat, cu o observație psihologică de mare finețe, asupra mobilurilor și evoluției manifestărilor personale?

Ca să fie înțeleasă cât mai profund rațiunea artistului, încât însăși arta lui să fie considerată o operă remarcabilă, o experiență în sine capabilă să-i aducă trăiri și cunoștințe cu care nu s-ar fi putut îmbogăți altfel, trebuie să ni-l imaginăm ca o carte deschisă spre un alt artist. Întotdeauna artistul, înălțat moral și emoțional de parcurgerea palpitantă a unei existențe superioare, prin materializarea unor idealuri pe care le-a apărat ani întregi cu răbdare și suferință, posedă două proprietăți definitorii.

Mai întâi o proprietate a minții, învăluindu-l ca o aureolă: aceea de a atinge cunoașterea adevărurilor absolute, dându-i o mai largă libertate de interpretare a imaginii pe care și-o creează despre sine. Şi o proprietate a aspirațiilor sale remarcabile: de a integra în opera sa toate experiențele, toate motivele care l-au determinat să se redescopere în modul cel mai autentic.

Pentru a te redescoperi în modul cel mai autentic, încât arta ta să-și câștige meritul de a fi autentică, trebuie ca lumea să te perceapă drept o imagine plină de sentiment, care întărește perfecțiunea prin culoare, apoi să plaseze această imagine în prelungirea unei existențe superioare. O existență plină de sens, prin faptul că are impact puternic și profund asupra modului de abordare a Creației, făcând apel la o rezultată a experienței de observație psihologică de mare finețe asupra mobilului și evoluției anumitor sentimente.

Omul care aprinde o scânteie de sens în evoluția gândirii sale este o consecință a motivelor care îl împing spre tărâmurile artei ce are în centrul esenței ei autenticitatea

trăirii sentimentului de "valoare personală concentrată într-o imagine".

Creația este acea marcă a leadershipului care rezistă la condiții extreme, pe care nu ai cum s-o înțelegi dacă nu ești un roman plin de viață, plin de secvențe înflăcărate, în care eroul este nevoit să lupte cu greutățile vieții mai întâi de unul singur.

Așadar, creația este o reflectare a experienței de a fi un tot unitar și de a fi într-o strânsă uniune cu eroul pe care îl reprezinți. Aceasta este una din efectele afirmării tale ca artist.

Artistul care introduce în propria lui creație experiența de a fi un tot unitar, înfățișând-o nuanțat, cu o observație psihologică de mare finețe asupra mobilurilor și evoluției manifestărilor personale, ajunge să afirme că el nu este doar un efort simbolic de a se redescoperi, nu este doar un arhetip simbolic care provoacă autoanaliza, nu este doar un triumf simbolic al vreunei forme de entuziasm din mijlocul evenimentelor.

Ci, desființând și ultima barieră care-l separă de infinitul unor șoapte, de efectuarea unei călătorii dusă până la capăt, el ajunge să redea în opera sa acea profunzime a înțelegerii personale care permite celorlalți să vadă modul cum el însuși s-a format: între dragoste și ură, între greu și ușor, anulând imaginea unui încercat al sorții și înlocuind-o cu cea a unui autentic și intens îndrăgostit de viață.

Înainte de a-ți măsura evoluția în cadrul leadershipului, învață să te redescoperi în calitatea ta de creator al lumii în care trăiești, contribuind la construcția unei imagini care reiese din mișcarea sentimentului spre idealul artistic pe care vrei să-l atingi.

Arta între om și creație poate reprezenta o dificultate de comunicare a unor mesaje pline de adevăruri dacă nu reușești să-ți exprimi manifestările existenței în vârful scării valorilor care se perpetuează, printr-o dinamică a dezvoltării, spre beneficiul cunoașterii de sine.

Particularul este un tip de conexiune între tine și rezultatele experiențelor tale, transformată treptat într-o creație unică.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Arta între particular și general

On August 01, 2016

Învață să vezi cu ochiul minții, privind întotdeauna „din spate" ceea ce se află „în față".

Câmpurile vizuale ale ochilor iepurelui se întretaie după ceafă. Iepurele vede în spatele său. Are în fața sa un fragment de spațiu invizibil. El nu vede lumea ca noi. Pe când oaia are ochii dispuși astfel încât câmpurile sale vizuale nu converg. Ea vede două lumi, una dreaptă și altă stângă, care nu coincid niciodată.

Un fel deosebit de a vedea atrage după sine și rezultate diferite în privința imaginii vizuale. Fără a mai vorbi despre transformarea acestei percepții într-un mod de a vedea, apoi într-un punct de vedere, când la iepure și oaie ne ridicăm la om și la ambianța factorilor sociali care, în cele din urmă, duc la o concepție asupra lumii.

Cum este așezat ochiul - ochiul minții în cazul nostru? Cum privește acest ochi? Cum vede acest ochi? Acest ochi care nu este ochiul oricui... *****

Leadership: Te adaptezi la un mod de a vedea care să ducă la constituirea unei noi concepții asupra lumii, revoluționând percepția raportului dintre particular și general?

Regulile leadershipului, asemenea regulilor artei care precizează faptul că nu poți să generezi iluzii fără surprinzi și adevărul crud al realității, se sprijină pe eficiența productivă a conștiinței, a intelectului, a simțului vizual și a câmpului de percepție. Acestea contribuie nu doar la reorientarea gândirii, ci mai cu seamă la conturarea unei perspective mai largi, mai bogate, mai detaliate asupra unor zone mai greu de investigat.

O asemenea zonă greu de investigat, pe care o voi numi „zona de editare", cuprinde o imagine dominantă care trebuie rotită dintr-o poziție în alta până când capătă un sens neașteptat, un orizont mai larg și un rol de reprezentare a unei realități formalizate ideologic sau conceptional.

De asemenea, viziunea este un atribut al vederii bazate pe exerciții obișnuite de mișcare a ochilor (sus, jos; stînga, dreapta), de unde se dezvoltă capacitatea de a analiza variantele disponibile ale realității din diferite unghiuri. La rândul ei, imaginea cu care ochiul se obișnuiește să vadă este imaginea cu care ochiul anticipează tendințe și formele de reflectare ale unei modificări din realitatea înconjurătoare. Ce decizii iau ochii tăi atunci când guvernează multiple aspecte din realitatea înconjurătoare?

Leadership: Ești în stare să evaluezi totul cu ajutorul „ochiului minții" într-un câmp mai extins al realității, încât să faci din realitate o imagine vizuală care să poată fi fixată cu ușurință în memoria și conștiința oamenilor?

În creșterea continuă a performanțelor de lider, cerând o profundă analiză a imaginii vizuale al ansamblului de forme, lucruri, fenomene, entități autonome, cărora le atribuim caracteristici ce ni se pare că ne aparțin cu adevărat, trebuie să evaluăm totul cu ajutorul „ochiului minții" într-un câmp mai extins al realității.

Cu ochiul minții poți să privești întotdeauna „din spate" ceea ce se află „în față". După cum orbul își formează o imagine a lucrurilor cu ajutorul pipăitului, tot astfel artistul își formează

o imagine a realității, în parte intuitivă, „prin ceea ce reușește să nu trăiască și, netrăind, să creeze."

Deci, nu ne referim la procesul de a vedea numai ceea ce stă deschis în fața ochilor, ci mai cu seamă la procesul de a vedea dincolo ceea ce percepem în mod obișnuit, care ne lipsește din arsenalul inspirațional. Un artist transformă observațiile concrete și imediate în idei care modelează gândirea axată pe alternanța dintre ceea ce se vede și ce nu.

Orice lider, la fel ca orice artist care vrea să se întreacă pe sine modificându-și proiecția conștiinței și a realității asupra evoluției viitoare, își îmbunătățește modalitatea de a vedea două lumi: una dreaptă și altă stângă, care nu coincid niciodată.

Particularul care precede generalul este expresia unei viziuni stabile, de nezdruncinat, asupra lucrurilor care preced realizări extraordinare.

Imaginile cele mai reprezentative trecute prin filtrul gândirii, deci cele modificate cu ochiul minții, sunt mărturia neobositelor strădanii de a înțelege și a exprima rezultatele unei sinteze unice, calitățile ascunse ale unei realități în care nu există nici cauză, nici efect, ci doar o expresie a raportului dintre particular și general.

Particularul, existând separat de ceea ce realitatea a dat naștere, este o relație de cauzalitate între lucruri, fenomene, entități autonome, a căror formă unică poate lua oricând locul ideii. Totodată, particularul poate fi expresia cea mai profundă a unității contrariilor, atestând apartenența individului la o aspirație de explorare mai largă a realității.

Pe când generalul este lipsa de „critică" sau lipsa de replică la adresa particularului, ce nu poate aduce într-adevăr nimic nou. Generalul nu poate da câștig de cauză, decât extrem de rar, orientării previzionare și consecinționale pentru desemnarea unei dimensiuni noi a cunoașterii care să ducă la constituirea unei noi concepții asupra lumii.

În leadership, imaginea vizuală pe care o atrage vederea bine dezvoltată este acel fragment dintr-un spațiu numit "comparație" pe care îl modelăm în funcție de experiențele trăite în apropierea lucrurilor extraordinare, sau a celor care ne marchează în mod decisiv.

Arta între particular și general se adresează indivizilor care, cu ajutorul ochiului minții, reușesc să contureze imagini mai detaliate asupra unor perspective greu de imaginat, greu de fundamentat într-o ipoteză științifică unitară.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-particular-si-general.html

Arta între preferință și tematică

On August 14, 2016

Raportează-ți personalitatea la nivelul unui personaj aflat la baza creației tale, în urma reanalizării modului său de expunere predominant în conștiința artistică.

În această perioadă îi cade în mână lui Eisenstein o carte despre procedeele compoziționale ale lui Tolstoi în „Hagi Murad" și „Holstomer", o poveste autentic emoțională despre construcție. O nouă soluție îi este dată astfel prin transfer. Deci procedeul analizat în acea carte constă în faptul că totul e arătat prin conștiința „înapoiată" a unui personaj. De ce să nu facă și el la fel? De ce să nu soluționeze astfel trecerea celor 33 de ani de la etapa a doua la ultima din filmul său?

E atât de simplu: conștiința cuiva de dinainte de război, izolat timp de trei decenii, care se ciocnește acum de noua realitate, exprimată prin construcția canalului. Astfel decalajul de timp, până acum o dificultate în soluționarea compoziției, devine o necesitate artistică. „În cazul când calendarul nu ar fi impus acești 33 de ani, ar fi trebuit inventați, impuși cu forța."

Acum bătrânul cântăreț Tohtasin, unul dintre personaje, și-a conturat traseul, are unde să meargă în partea a treia a filmului, devenind un „Holstomer invers". *****

Leadership: Îți exprimi preferința pentru o tematică inedită capabilă să te reprezinte ca model de comunicare artistică, prin intermediul conștiinței unui personaj care se alătură în povestea vieții tale?

Datorită raportului complex între autenticitate și premisele construcției unei identități a ideii de artă, artistul (asupra căruia se poate proiecta o nebunie a combinației dintre ficțiune și realitate) se simte obligat să-și întărească mijloacele de validare a creației, arătând o preferință pentru tematica inedită prin intermediul conștiinței „înapoiate" sau „avansate" a unui personaj. Prin identitatea ideii de artă se înțelege partea de rezistență a unei construcții emblematice, devenită un fel de necesitate a artistului de a însufleți o lume pierdută în „negura de vremi", de a dilua conținutul unui mesaj expus ca o reflectare a laturii sale creative.

Așadar, felul în care practici cunoașterea cea mai înaltă, factorul de producție prim al descoperirilor, susținând evaluarea caracteristicilor reale ale construcției de artă, creează nevoia imperioasă de exprimare pe un altfel de subiect, adăugat pe trunchiul existențial al unei personalități în manifestare psihologică dinamică.

Aici ne referim la un model de comunicare artistică al cărui principal atu îl constituie raportarea la un personaj interpretat într-o producție cinematografică care se relevă spectatorilor prin intermediul interacțiunilor dintre Egoul regizorului și Alter-Egoul său. Povestea unui personaj este curajul unui regizor de a modifica o realitate în funcție de cum crede el că ar trebui să se întâmple evenimentele, încă această realitate să rămână în amintirea lumii, și chiar să o schimbe.

Ce cunoaștere i se poate atribui unei instanțe narative, în cadrul actului artistic, astfel încât să se poată realiza o temă cuprinsă între realitate și ficțiune? Și ce-ar fi dacă imaginea unei anumite raționalități nu ar avea șansa de reușită din cauza faptului că nu poate stabili un raport viabil cu realitatea înconjurătoare?

Leadership: Ești în stare să percepi cunoașterea artistică din prisma unei experiențe de creație numită "o trecere dincolo de oglindă", încât să permiți conștiinței scurtcircuitarea distanței dintre realitate și ficțiune?

Iată un nou personaj, o identitate abstractă, perfectă pentru o tematică mai puțin explorată, care aparține unor surse de compoziție provenind din legătura formată între opțiunea personalizată și modelarea permanentă a rolurilor în funcție de context. Iar conștiința acestui personaj intervine, ca superioară față de precedentele modele, prin atitudinea de apărare sau de supunere, printr-un proces de identificare integrală cu rezultatul unei științe și al unei îndeletniciri care exaltă voința umană deasupra limitelor commune.

Liderul este creatorul unui personaj aflat într-o continuă transformare, un personaj care arată efectul direct în degajarea comportării și evoluției față de însăși opera în care este dezvoltat. De aici rezultă o concepție nouă despre reorientarea gândirii sau regăsirea ordinii reale a valorilor care îl întregesc pe lider în sfera artei de a se manifesta ca sursă de stimulare imaginativă și de interpretare creativă.

Să-ți raportezi personalitatea la nivelul unui personaj aflat la baza creației tale, în urma reanalizării modului său de expunere predominant, între o conștiință înapoiată și o conștiință avansată, este o reflectare a experienței de acomodare la o situație determinată de însăși noțiunea de deținere a unei profunzimi de expresie personală, cât mai apropiată de spiritul originalității.

Experiența de creație numită "o trecere dincolo de oglindă" se referă la raportul regizor-personaj care se confruntă cu imaginea de sine aflată relativ la maturizare, reprezintând (ca necesitate artistică) acțiunea diferit de felul cum o percep alții, dar identică cu cerința autoritară a conștiinței care strigă: "Fii atent să nu confunzi ce vrei să fie adevărat cu ce este adevărat".

Arta între preferință și tematică vizează transferul de manifestare al personalității în afara a ceea ce știm despre ea și efectul pe care îl produce într-un punct de recepționare al creației, exprimată printr-un ansamblu de elemente de construcție (atitudini-valori) care servesc ca bază de susținere a conceptului de „cunoaștere transferabilă".

Ceea ce transferi prin creație, de la tine la personajul tău, și invers, nu se opune normelor rigide ale leadershipului. Ci, dimpotrivă, este o integrare a gândirii într-o altă direcție de înțelegere, cuprinsă între necesitatea artistică a sublinierii contrastelor caracteristice evoluției tale și necesitatea de a te descoperi în ce nu ai mai fost.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-preferinta-si-tematica.html

Arta între temă și culoare

On August 09, 2016

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești și acele culori predominante de tip „model consequence relations" vizibile doar pentru cunoscători.

Toate temele sunt similare, constată Eisenstein, deoarece trecutul impregnat de culoare este inevitabil imaginat alții, la granița dintre Evul Mediu și Renaștere.

Un redactor al Direcției generale a cinematografiei îi face o propunere neașteptată: să realizeze un film despre lupta împotriva ciumei. Propunerea i se pare absurdă. Toată lumea insistă pentru folosirea culorii. Eisenstein se gândește totuși la proiect. Ospățul în timpul ciumei devine episodul unic care-l interesează. Nu un film în culori, ci un film despre culoarea neagră: negrul ciumei care se întinde și inundă totul, carnavalul pestriț înghițit de negrul șuvoiurilor cortegiilor funebre.

Este aici o revenire a aceleiași teme a fatalității oarbe care invadează totul. Face și schițe în acest sens. Dar după scurtă vreme abandonează ideea. Toate aceste planuri nu sunt pe placul lui, în ciuda pitorescului exterior, pentru că el caută o temă în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate dramaturgică necesară, crescută din interiorul temei. *****

Leadership: Poți să găsești o variantă de abordare a creației în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei?

Îndatoririle unui artist, care știe să facă din însăși viziunea lui o adevărata capodoperă, pot fi susținute cu ajutorul concepțiilor unitare privind raporturile dintre titlul temei alese, conținutul ei, cerințele ei și variantele ei de interpretare ca simbol al cunoașterii, create prin consecințele diferitelor surse de referință abordate.

Tema este rezultatul receptării și prelucrării unor informații, imagini, idei, provenite în mare parte din realitate, plasate pe fondul unui decor intuit, sugerat sau dezvăluit în urma unei descoperiri. Ea reprezintă este ideea principală dezvoltată într-o operă. Receptarea unei imagini a cărei temă scoate în evidență culoarea, trebuie să fie rezultatul unei realități prelucrate artistuc și plasată pe fondul unei descoperiri noi despre viață (de exemplu). În timp ce unei idei dezvăluite prin intermediul unei teme despre moarte, pe decorul unei nuanțe de gri sau negru sugerând durata de viață a unui eveniment mortuar, îi lipsește acea sclipire care să facă diferența dintre o valoare autentică și o ratare.

Însă nu trebuie să omitem, dat fiindcă tehnica și execuția o cer constant în privința concepției lucrării prezentate, că întotdeauna în vârtejul amețitor al exprimării prin mijloace artistice se păstrează un fir unificator: dorința de revanșă a fanteziei asupra realității constrângătoare.

Leadership: Baza tematică a temei principale pe care o tratezi, poate să fie aplicată și la legăturile dintre un tabloul principal și un tablou secundar, încât creația să capete semnificații multiple?

Aici intervine culoarea. Dacă aș putea să trăiesc o mie de vieți, ale căror sensuri suprapuse în mod absolut numai un artist le-ar putea surprinde în lucrările sale, cred că aș reuși să

împărtășesc numai 1% din cunoașterea pe care am avut prilejul s-o dobândesc până în prezent. Iar acest procent se micșorează pe măsura creșterii exponențiale a experienței și a informațiilor. Infinitul este forma minții de a reorganiza continuu materia.

Imensa sarcina a culorilor, mai ales în erupția fanteziei artistice, este de a domina și de a armoniza această vastă materie, mereu în mișcare, surprinzând alternanța între natură, știință și estetică, între emoții (dragoste și ură), între însușirile predominante ale caracterului (viciul său virtutea), etc. Culorile, atribuite unor elemente primordiale, adesea opuse, marchează printr-o tușă mai susținută sau mai subtilă tot ce poate să apară disparat sau divers în seninătatea rațională a armoniei constructive.

Leadershipul, precum arta, este o dezvoltare a temei prin culoare. El cuprinde în gigantica sa „ramă" realitatea și ficțiunea în funcție de rezultatul fuzionării eterogenului cu insolitul. Culoarea este ceea ce inserezi în spațiul unei realități închipuite, așa încât realitatea să capete nota de firesc și naturalețe a unei atitudini avangardiste care reușește să lase privitorii cu gura căscată.

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești și acele culori predominante de tip „model consequence relations" care să fie vizibile doar pentru cunoscători.

Culoarea poate să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, doar dacă efectul pe care îl produce prin maximizarea emoțiilor, măsurat prin intermediul corelației cu o lege de compoziție, devine cauza principală a accesului la profunzimile ideii inițiale.

Cine reușește să găsească o variantă de abordare a creației în care culoarea să nu fie doar un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, nu este doar un bun cunoscător și evaluator al artei. Ci, dincolo de meritul referitor la capacitatea de a parcurge și de a reface traseul compoziției, el este un artist care poate să exprime mai puternic un concept unitar al artei, caracterizat prin proprietăți de esență.

Leadershipul este o versiune majoră a temei principale cu care artistul își prezintă demersul artistic, cu tușă susținută și subtilă, drept un fel de confesional care retrezește amintiri despre ce înseamnă să fii inițiat într-un univers fascinant numit: CREAŢIE.

Arta între temă și culoare se afirmă ca o putere a forțelor ascunse ce se agită în adâncul perspectivelor de înțelegere a modului în care iau naștere și funcționează marile reguli ale științei expunerii ideilor. Aceste reguli își au obârșia în următoarea condiție: între idee și materie există întotdeauna o filosofie care pune semnul egalității între concepte diferite.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-tema-si-culoare.html

Arta între viață și moarte

On Martie 22, 2017

Modelează-ți gândirea nu doar în funcție de modul cum îți trăiești viața, ci în funcție de modul cum viața se organizează în jurul tău formând un tablou gândit în culorile unei realități misterioase.

Ce anume declanșează aceste reacții de agresivitate specifice animalelor de pradă? Toată măiestria artistului din mine, în numele vigilenței necesare înțelegerii viitorului medicinii, trebuie să constea în a mă situa într-un unghi de vedere din care să pot vedea întreaga natură în racursi, cât mai în profunzime, particularul și întâmplătorul, precum globul pământesc pe o hartă. Înseamnă să mă plasez într-un context larg de tratare a unor excepții ale țesăturii vieții care să-mi dea posibilitatea nu doar să simt anumite simptome ale bolii, ci să și reacționez în fața violenței pe care boala o impune și o transmite.

În definitiv, trebuie să-mi manageriez eu însumi pornirile, impulsurile biologice și psihologice, trăirile specifice diferitelor afecțiuni ce pot avea o valoare mare în diagnosticul și pronosticul bolii, printr-un proces de auto-observare și de conștientizare a efectelor de modificare a evoluției mele. Noile descoperiri produse de lumina unei semnificații generale și detaliate totodată, m-ar putea ajuta să găsesc un antidot direcționat asupra genei în cauză și să contrabalansez efectele de declanșare a unei întregi epidemii.

O semnificație clinică importantă o au caracterul tranzitoriu ori constant al endemicității virusului, condițiile de apariție ale procesului infecțios, posibilitățile de transformare a substanțelor care intervin în alt stadiu al replicării virusului, dar mai ales răspunsul virusului la alte infecții care nu au simptome clare, vizibile, unice, precum și cantitatea de virus eliminată prin salivă, prin sânge, prin respirație, prin intermediul contactului cu pielea infectată, sau prin intermediul elementelor din jur.

La toate acestea se adaugă semnificativul oftat al eroului lui James Joyce: *"Timpurile și-au ieșit din țâțâni. Vai mie c-am fost născut să le așez la loc."*

Leadership: Forțele motrice ale artei tale constau în producerea unor idei din interpretarea diferitelor particularități ale vieții, reflectând structuri cu funcții de auto-modelare?

Sunt Gerry Lane, om de știință. Misiunea artei mele este să reproduc ideea vieții, în totalitatea ei, prin cercetarea și mijlocirea naturii, ca printre niște curse complicate și nevăzute, în forma dată de boală. Iar încercarea de a aborda felul cum boala se reflectă în opera mea, declanșată de reflexul forței creatoare a naturii, nu este o aventură poetică, nu este o explorare a anatomiei omului, ci completarea unei idei mărețe.

O asemenea artă dintr-un mare capitol al practicării medicinii și al psihologiei medicale este rezultatul actului de creație. Este consecința localizării sursei evenimentului singular concretizat într-o teorie, care are funcția de auto-corectare a atitudinii și de modelare a gândirii mele în jurul felului cum percep lumea în eventualitatea unei lupte pe viață și pe moarte, chiar dacă nu știu prea bine cu ce mă lupt. Cum acționează acest virus în stadiul incipient?

O amețeală ușoară, o stare de leșin, sau poate o stare de epuizare psihică, ca un fel de tremurat intern. Deci, nimic agresiv în mine. Ceea ce înseamnă că nu sunt un purtător al virusului. Dincolo de aparențe, acestea sunt indicii pentru investigarea unui simptom ce apare în faza de forțare a limitelor de rezistență ale omului, parcă pentru a testa rodul unei minți

elevate dependentă de rezultatul comparației dintre anumite constante biologice ale organismului și explorările funcționale ale organelor afectate.

Michelangelo prețuia cel mai mult în arhitectură masa agitată, străbătută de mișcare, percepând-o ca pe o formă organică în stare a fi modelată sau sculptată, ca pe o formă ce dă naștere la o simfonie de lumină și umbră. Eu, ca artist al creației și cercetării științifice, am ajuns să prețuiesc dinamismul unei scene din viață care îmi asigură loc în procesul unei noi schimbări, cu început și sfârșit, a unei resetări a relației nedorite dintre circumstanțele întâmplătoare și fragilitatea unei speranțe reînviate, în reunirea destinației cu hazardul.

Definirea misiunii unui artist în leadership, față de versiunea continuă a transformării personale, se obține din perspectiva justificării unei stări de spirit favorabile ideii de dezvoltare în contextul unui eveniment decisiv.

Puterea personală, specifică artei de a modela ideea vieții, se obține dintr-un cadru de compoziție al efectului produs de acceptarea unei misiuni fără mari șanse de izbândă, situându-te într-un unghi de vedere din care să poți vedea întreaga natură în racursi, cât mai în profunzime, particularul și întâmplătorul.

Arta între viață și moarte surprinde acceptul sau abandonul căutării științifice a cauzelor, a efectelor și a factorilor favorizanți care te aduc în postura de artist sau de victimă.

Modelează-ți gândirea nu doar în funcție de modul cum îți trăiești viața, ci în funcție de modul cum viața se organizează în jurul tău formând un tablou gândit în culorile unei realități misterioase în care abandonul total sau înfăptuirea unui miracol justifică întreg destinul tău.

*** Notă:** World War Z

Arta între viziune și efect

On Iulie 30, 2016

Fii responsabil de calitatea și conținutul creației sale, așa încât originalitatea să se nască din acea concordanță stabilită între esență și aparență.

Eisenstein și Prokofiev, cei doi artiști stabilesc locurile unde vor trebui adăugate zgomotele, astfel ca muzica de la începutul episodului să nu se termine precis, ci să se dizolve în zgomotul bătăliei, din care, mai târziu, să se nască muzica victorioasă. Se tocmesc totdeauna cine să înceapă: *"Scriem muzica pe baza fragmentelor de imagini nemontate, pentru ca pornind de la muzica să se facă montajul? Sau, după ce s-a făcut montajul definitiv al scenei, scriem muzica pe baza acesteia?* "

Fiecare ar vrea să rămână al doilea, sarcina dificilă socotind-o amândoi a fi aceea de a compune desfășurarea ritmică a scenei. Celui de-al doilea îi este mai ușor, deoarece nu-i rămâne decât să se adapteze, cu mijloacele sale, acestei construcții gata create.

Uneori începe Eisenstein. Face un montaj al secvenței și, seara în sala de vizionare, i-l prezintă lui Prokofiev. Compozitorul cere să i se proiecteze materialul de câteva ori la rând, până va face semn că este de ajuns. *****

Leadership: Îți concentrezi eforturile spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectezi într-o viziune facilă și efectul de expunere a imaginii finale?

Artistul care dăruiește ceva din preaplinul cunoașterii sale este responsabil de calitatea și conținutul creației sale, așa încât originalitatea să se nască din acea concordanță stabilită între esență și aparență. El tinde astfel spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectează într-o viziune facilă, într-un cadru experimental, și efectul de expunere a imaginii finale. O imagine care sintetizează eforturile de creație a unei unități de gândire formată, adesea, din doi poli opuși de influență.

Această responsabilitate poate ajunge la afirmare, doar dacă mesajul transmis nu se transformă într-un „zgomot", adică fără să se producă pe un fond nerelevant sau aspru al informației expuse. În acest caz artistul trebuie să se raporteze, pe baza fragmentelor nemontate de-a întregul, la reperele unei construcții gata create (sau conturată prin intervenții străine succesive) care să fie luată drept referință de comparabilitate.

Mai întâi el trebuie să dezvolte fragmentele potrivite pentru fiecare idee, apoi să grupeze aceste fragmente într-o categorie unitară, dar într-o manieră improvizată printr-o strânsă conlucrare cu alți vizionari. Iar realizarea montajului final se face din ansamblul acelor imagini percepute și construite în mod diferit față de cum au fost stabilite inițial.

Asta în leadership se numește să separi materialul de intrare cu cel de ieșire, conținutul irelevant de materialul de prezentare și promovare.

Leadership: Cum se reflectă imaginea unei consultări tematice cu alți artiști într-o construcție gata creată menită să-ți asigure o apariție de excepție în cadrul evenimentului numit "Taste of the World" ?

Cel ce nu face deosebirea între o imagine neterminată și imaginea finală a operei sale și nu știe să modifice conținutul în funcție de relevanța temei pentru a corespunde celor mai înalte exigențe, este asemenea unui pasionat de artă care încearcă să se identifice în cadrul unui tablou în care ființele umane și peisajul se confundă cu imaginile deformate.

Imaginea finală a unei creații artistice, ca și relevanța temei expuse, subliniază acele particularități ale formării intelectuale care definesc și caracterizează interacțiunea dintre viziune, misiune, realizare și concretizarea ideilor de bază - ca formă a cauzalității dintre certitudine și aleatoriu, confuzie și probabilitate. Sau, poate că imaginea este un fel de simetrie bilaterală între elementele componente ale unei creații deja existente, la care artiștii fac o ultimă sforțare de revizuire a ideilor și criteriilor de conformitate cu preceptele noii revoluții culturale.

Individul care își concentrează eforturile spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectează într-o viziune facilă și efectul de expunere a imaginii finale, nu este doar un artist care poate improviza o creație din combinații diferite.

Ci este un materializator al raportului dintre ceea ce este prim pentru sine și ceea ce este prim pentru ceilalți. Un materializator al raportului dintre ceea ce percepe ca fiind necesitate, lipsă sau exces, în fazele de dezvoltare a creației sale.

Evenimentul numit "Taste of the World" face referire la contextul și modalitatea în care se manifestă o creație ca rezultat al schimbării pe care o inițiază viziunea unei conștiințe comune, din punct de vedere al unei imagini care poate face înconjurul lumii fără să se altereze în vreun fel din cauza inadaptării ei la cerințele unei game largi de specificații exigente (ale unei anumite audiențe).

Arta între viziune și efect însoțește pașii de evoluție ai artistului care încearcă să improvizeze o creație din combinații diferite, pe baza fragmentelor de imagini nefinisate, până când subiectul capătă un sens mai puternic, un mesaj mai clar și o valoare de captivare a atenției, prin intersectarea propriei sale experiențe cu acea formă a cauzalității dintre aleatoriu, confuzie și probabilitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-viziune-si-efect.html

Arta pentru artă

On Aprilie 22, 2010

Respectă-ți îndatoririle față de leadershipul tău, evaluând cu atenție felul în care te percep oamenii din perspectiva unei creații pe care încă nu ți-ai încheiat-o.

Maestrul se afla în camera lui de creație, unde razele soarelui puteau pătrunde nestingherite. Încerca să redea în noul său tablou trei personaje din opera lui Shakespeare, „ *Regele Lear*" : Contele de Kent, Contele de Gloucester și fiul său nelegitim Edmund, părând că poartă o discuție degajată în sala tronului, în palatul regelui Lear. Privitorul își putea face o idee sumară despre complexitatea nivelului de interpretare a realității izvorâtă din experiența sublimului, prin folosirea contrastelor puternice între lumină și întuneric, folosit ca suport al gândirii simbolice în mod universal.

Stilul său de a picta, caracterizat prin culori intense și o tușă îndrăzneață, largă și spontană, era asemănător cu cel al lui Paul Gauguin. Imaginile intense pe care le crea, impresionante prin claritatea lor explozivă, prin finețea detaliilor, deși păreau exagerate într-o manieră inedită ca să încânte cât mai mult privirea și să impresioneze, evocau episoade și personaje reale sau legendare, pe care le adapta ușor prezentului. Ele evitau senzația de melodramă și, păstrându-și credibilitatea și relevanța, căpătau caracterul unor reprezentații vizuale fascinante.

Leadership: Esența primordială a ceea ce relevă opera ta își poate îndeplini funcția de evaluare prin aportul unei prestații dobândite în temeiul unei fragilități pe care o generează o anumită distanță impusă privirii?

Observând cu câtă atenție și dăruire, cu câtă abilitate și eleganță își executa mișcările, i-am spus, împins de o voință interioară fără margini:

- Vă admir foarte mult, și vă spun că sunteți formidabil, cu adevărat superior. Asemenea siguranță în manevre, asemenea rapiditate în mișcări, asemenea ușurință în modul în care manipulați pensula, doar marii pictori au dat dovadă. Nu cred că ar putea exista cineva care să nu-i placă tablourile pe care le realizați.

Maestrul, mirându-se grozav de vorbele mele, mă privi cu o atenție care vădea, fără îndoială, foarte multă bunăvoință, și îmi spuse cu hotărâre:

- Orice pictor știe că cel mai greu lucru este să fii ceea ce vor alții. Chiar dacă ție îți place felul în care pictez, altora s-ar putea să nu le placă. La fel cum unii admiră mai mult picturile fanteziste, suprarealiste, în stilul lui Salvador Dali, alții admiră picturile realiste, în stilul lui Edward Hopper sau George Grosz. Unora s-ar putea să le placă mult mai mult picturile inspirate din subiecte istorice, altora mai mult acelea care au la bază subiecte literare. Unii preferă culorile întunecate, alții culorile vii și strălucitoare. Unii preferă lumina, alții umbrele, unii preferă nuanțele pure, aprinse, alții nuanțele estompate și mohorâte. Un pictor nu va putea mulțumi niciodată pe toată lumea, prin urmare, te asigur Nicu, că sunt foarte mulți oameni care nu îndrăgesc și nu vor îndrăgi niciodată tablourile mele.

O prestație dobândită în temeiul unei fragilități pe care o generează o anumită distanță impusă privirii se poate obține pornind de la expresia: *"Cel mai greu lucru este să fii ceea ce vor alții"*. Prin urmare, o perindare cât de succintă prin pluralitatea semnificațiilor propuse de artist și prin distingerea semnificațiilor relevante pentru viața sa, devine necesară fiindcă constituie încă un pas care ne apropie de o privire mai cuprinzătoare asupra efectului de

Wow pe care îl are asupra celorlalți.

Leadership: Stilul tău de a crea noi norme de reprezentare și modelare a imaginii personale, prin analogie cu interpretarea unor trăiri resimțite la un anumit moment al vieții, generează o atitudine de uimire față de realitatea imediată?

În leadership trebuie să știi unde își ascund oamenii talentați comorile. În cadrul celor mai bune relații cu ei, trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai de învățat de la ei. Învață, practică și asimilează. Uimirea în artă reiese din versiunea de legendă a unei comori descoperite pe un teritoriu greu de pătruns, din care observatorul poate extrage doar semnificația unei familiarități idealiste.

Așa cum culoarea este cea care rezolvă problema proporției și a reprezentării în realizarea unei unități generale a factorilor sonori și vizuali dintr-un film – tot astfel liantul care îi unește pe oamenii talentați de excelența în domeniul lor de activitate, contribuind pozitiv la maximizarea valorii lor, este analogia cu interpretarea unor trăiri resimțite la un anumit moment al vieții pe care o folosesc ca argument pentru a seta calitatea imaginii personale la o anumită valoare prin intermediul creației lor.

Pentru ca leadershipul tău să fie profitabil, trebuie să afli prin intermediul discuțiilor libere care acel factor secret care le asigură acestor oameni progresul. Concluzia firească și necesară trebuie să vină numai după o cunoaștere și o expunere obiectivă a propriilor lor idei, păreri, gânduri sau teorii. Ea trebuie să fie proporționată cu rezultatele cunoașterii și ale realizărilor lor - când s-au convins că toate demersurile lor au vădit reale preocupări de creștere a valorii lor.

Care este liantul care îi unește pe oamenii talentați din jurul tău de excelență? Înțelegi modul lor de funcționare?

Respectă-ți îndatoririle față de leadershipul tău, evaluând felul în care îi percepi pe oameni. De modul cum le percepi motivațiile, de modul în care îți transmit inspirația, de modul în care își demonstrează calitățile, de modul în care își expun viziunea, de modul în care își evaluează activitatea, după modul în care își tratează talentul - depinde felul în care îți vei exploata tu însuți propriul potențial, urmând exemplul lor.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine care să încânte privirea prin succesiunea contrastelor dintre ceea ce te definește ca fiind o porțiune din realitatea obiectivă accesibilă și ceea ce te pune în valoare când creezi fără să te gândești la validare din partea celorlalți?

Ce are de învățat un lider de la un pictor, dacă nu să fie el însuși? Un lider nu se poate schimba în funcție de dorințele fiecăruia, nu se poate mula în totalitate după nevoile oamenilor și după personalitatea fiecăruia, nu se va putea ridica niciodată la înălțimea așteptărilor tuturor, nu va putea niciodată mulțumi pe toată lumea.

Lumea are preferințe și așteptări diferite. La fel cum unii oameni admiră doar anumiți pictori și preferă doar un anumit stil de pictură, ca să nu spun că alții nu sunt interesați chiar deloc de artă și desen, tot așa unii oameni preferă un anumit tip de lider și un anumit stil de leadership.

Unii preferă liderii mai puțin pretențioși, care să le permită o libertate totală și care să nu le reproșeze niciodată nimic; alții preferă lideri un pic mai drastici, care să-i sancționeze pe aceia care nu se dedică în totalitate echipei și profesiunii lor. Şi mai există o categorie, aceea

a celor oscilanți, care bat extremele (care de fapt nu sunt în stare decât să pună bețe în roate) și care împiedică, voluntar sau involuntar, deciziile și măsurile luate de lider.

Fii tu însuți. Formează-ți un stil de conducere care să te caracterizeze, încearcă să fii cât mai bun, dar nu te aștepta să primești numai atenție și laude.

Ceea ce te pune în valoare în ochii celorlalți este opera pe care o creezi fără să te gândești la validarea estetică din partea celorlalți.

Arta pentru artă se produce atunci când restabilești setările de compatibilitate între creație și imagine (pe care le așteaptă toată lumea), la valoarea inițială de angajament pentru creșterea satisfacției personale.

Leadershipul poate fi o adevărată artă, dar pentru acest lucru trebuie să ai talent cât și abilități deosebite în munca cu oamenii. Arta leadershipului nu este ceva palpabil, ci este „măsurată" prin rezultatele tale. În prezent leadershipul, ca să ajungă o artă, are nevoie de oameni cu o educație și o instruire superioară și, mai ales, cu un comportament adecvat.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-pentru-arta.html

Arta vizuală implicată în lumea privitorului dedublat

On Mai 01, 2020

O artă creativă se cunoaște după felul cum o faci cunoscută pentru suprema împlinire a unei imagini artistice memorabile.

O frunză verde, nestânjenită de nicio emoție, zburdă jucăușă prin fața ochilor mei a căror privire este incapabilă să dea un sens ordonator, un reper logic, mișcărilor ei. Aceeași frunză delicată, văzută cu ochi de copil, îmi animă dintr-o dată visele și imaginația, cu mult elan spre explorarea diferitelor viziuni, procedee și mijloace artistice. Până la urmă, frunza este și ea o creație orânduită de Dumnezeu, iar Dumnezeu o vede mereu cu alți ochi, cu ajutorul privirii ațintite înspre ceva semnificativ, decât dinspre golul privirilor oamenilor de rând.

Ce pot face însă ca acțiunea ei să fie mai mult decât un argument de ordin vizual, impusă dincolo de privirea care caută a cuprinde esența divină? O frunză este o bucățică ruptă dintr-o mie de nopți întunecate, devenită prima mărime a unei imagini psihologice, iar eu, Creatorul cu vederi înaintate, manipulator prim al simbolului percepției intelectuale, trebuie să o mut în altă parte. Cât mai departe, sau cât mai aproape de vederea unui om de rând, și să extrag din traiectoria ei esențialul, senzaționalul acelei povești aptă să constituie morala unei priviri care îmbracă lumea în frumusețe.

Într-adevăr, sunt doar un Creator iscusit, iar ochii oamenilor de rând sunt neobișnuiți cu latura mirifică a creației mele, tot așa cum pictura nu-l poate înțelege pe pictor, dar pictorul poate să-L cunoască pe Dumnezeu în profunzime prin percepția unei fețe atractive și zâmbitoare, transpusă într-o minune a naturii.

Prin toate inimile oamenilor curge trăirea unei noi experiențe vizuale, sângele unei culori numită Luminozitate. Ei simt nevoia noi viziuni asuprea realității, dar să concepi o astfel de traversare a spațiului și timpului spre altă înțelegere a lumii, aceasta este o știință dată numai unui Creator cu priviri înaintate.

Leadership: Maturitatea creației tale poate să scoată în evidență efectele nebănuite ale schimbării unei imagini de la ideea unui lucru particular, existând actual, la o ființare care evocă o realitate mai înaltă?

De altfel, pictorul însuși se transpune într-o călătorie prin labirintul naturii a cărei reflecție este mărturia faptului că însuși Creatorul este omnipotent. Şi de aceea, poate mie îmi este dat să supun totul observației complexe, luând ceva din obiectul particular și preschimbându-l într-o ființare determinată, privilegiată, printre alte ființări, disponibilă unei științe esoterice numită *Metreximyuss* , adică vocea Domnului în fiecare lucru din jur.

La rândul ei, frunza mă percepe drept un vizionar în ale artei autentice, fiindcă până și mișcările ei luate de vânt exprimă tot atâta artă cât și culorile mele care învelesc cuvinte pline de farmec, trăiri pline de neliniști, speranțe și încântare. Nu mă voi da pe mâna ei nici atunci când mă voi simți deopotrivă cu Creatorul Veșniciei, nici atunci când ochii mei vor intersecta privirea expertă a filosofilor naturii, ci mă voi adânci mai degrabă în vorbele unui nebun care știe ce vorbește, dar pe care nu-l înțelege nimeni. Așa încât să mă constitui un mister al creației și al naturii, un hocus-pocus care nu ar avea niciun efect dacă ar fi rostit de oricine.

Iar dacă frunza este ultima dimensiune intrinsecă a mântuirii întregii Creații divine, de la care cu greu îmi pot lua ochii, un miracol al naturii simțitoare, delicate, mobilizatoare, atunci

ochilor mei le este dat să focalizeze permanent realitatea în care se cufundă un pictor care vede în orice lucru din jur o pată de culoare, ascunsă la prima vedere în spatele unei povești neterminate sau nerostite în limbajul psihologiei umane.

Frunza mă privește ca într-o oglindă căreia numai cerul îi oferă o singură reflecție: "în artă contează atmosfera unde expui o imagine".

Ei bine, chiar și unui Creator iscusit îi trebuie un element al viziunii suprarealiste pentru a-și corecta vederea divină, într-o abordare artistică, într-o explozie verde-maroniu, extrem de reconfortantă. Iar dacă trebuie să pătrund în iluzia frunzei de a fi o pasăre, trebuie să o fac în așa fel încât să evit o abordare ce reduce studierea vizualității la o simplă iluzie, tot așa cum pictorul trebuie să aibă curajul să evite ceea ce place prea mult.

Leadership: Continuitatea ideatică a creației tale se conformează privirii cu care Creatorul încearcă să cuprindă o lume devenită sinonimă cu privilegiul unei vieți împlinite printr-o trăire dublă?

Nu-i așa că dacă m-ați surprinde vorbind cu micuța creație a naturii, și dacă ați înțelege graiul ochilor mei deprinși cu lucrurile ce nu se pot rosti în graiuri omenești, nu-i așa că m-ați recunoaște drept creatorul unei ființe elevate, înfățișată într-o formă asemănătoare basmelor, miturilor, fabulelor răspândite în orientul antic?

Iar minunea aceasta cu o înfățișare aiurea și într-o stare ciudată de coloratură, nădejde dezlegătoare dintr-o altă lume, jucând rolul de morală a unei vieți câștigate în altă realitate, îmi vorbește cu amintirea cuvintelor lui Mika Waltari, din romanul Egipteanul:

"Oare omul este, într-adevăr, conștient de ceea ce vede? Tu știi totul, fiindcă tu ai avut acces la toată știința lumii, dar în același timp ești vinovat fiindcă alții sunt neștiutori și tu nu-i ajuți să-și deschidă ochii. Îi vei învăța pe oameni să vadă, sau vei fi chinuit până în ziua morții tale, Sinuhe."

În sfârșit, mi-am înțeles menirea de a fi Creator, deci a considera ca fiind alăturate anumite părți ale lumii care nu se văd cu ochiul obișnuit, ci doar cu ochiul magic al unui artist care este capabil să transmită oamenilor spiritul cuceritor al schimbării, dincolo de nevoia de afirmare. Frunza mea este produsul unei introspecții care nu se teme să înfrunte riscul obscurității, depășind în acest caz realismul în favoarea exteriorizării unei personalități adiacente, cu largă priză la public, care știe să prepare o poveste credibilă dintr-o mică minune a naturii.

Se poate spune că o creație și-a atins maturitatea atunci când artistul îndeplinește rolul unui Creator implicat într-o varietate de trăiri, de la melancolie la visare, fiecare din ele bazându-se pe o vedere de dincolo de materialitatea realității înconjurătoare.

Arta vizuală implicată în lumea privitorului dedublat se manifestă ca mod de intervenție a omului în mijlocul naturii printr-un act de comparație între puterea creatorului de a separa particularul de comun, și puterea creatorului de a înfrânge neantul din temporal, realizând în etern universalul.

Dacă fiecare privitor ar fi un creator, apt să se plaseze într-un plan al înaltului, și dacă fiecare creator și-ar aținti privirea asupra a ceea ce merită cu adevărat, într-un plan al existenței complet diferit, atunci poate că privitul ar fi considerat mai mult decât o lentilă naturală a ochiului, ci o extindere a artei de a fi altcineva.

Artistul care și-a deschis ochii asupra artei

On Iunie 29, 2021

Realitatea la care îți raportezi atenția este direct proporțională cu felul în care ochii tăi se adaptează la vederea unei imagini reflectată în percepția propriei persoane.

Mi-am revelat latura artistică văzând modul superb în care se prezintă marile creații ale altor artiști. Şi, în schimbul unei realități mai puțin trecătoare, m-am trezit în fața unei realități neobișnuite, însemnând negarea în sine a percepțiilor de care nu eram fascinat. Ca să mă înțelegeți mai bine, imaginați-vă pentru o clipă că priviți un tablou care înfățișează niște trandafiri roșii, proaspeți, puși într-o vază albă, totul fiind aranjat pe un fundal gri. Până la urmă, este vorba despre culori, nu-i așa?

De fapt, îmi place mult culoarea roșie, dar nu-mi plac nuanțele de gri sau alb, prin urmare combinația aceasta de culori poate să influențeze negativ evoluția vederii mele spre chintesența lucrurilor. Mai precis, atunci când ochii mei vor întâlni combinația aceasta de culori oriunde în jur, și sigur o vor întâlni, ei vor evita posibilitatea unei apropieri autentice de ceea ce știam că înseamnă artă. Se vede că realitatea mea este ea însăși o creație văzută prin ochii care se deschid numai spre ceea ce mă inspiră, dar care totodată îmi regenerează intensitatea trăirilor emoționale, în ineditul senzațiilor de cunoaștere primite din lumea exterioară.

Pur și simplu, în viziunea mea, în plăcerea ochilor mei de a admira o priveliște, o creație sau anumite lucruri, există o legătură între culori și trăiri, la un anumit cadru de referință. Ce să zic, poate că ar trebui să trec totul prin filtrul intransigent al unui al treilea ochi, fiind necesar a reconsidera și reconfigura o realitate - ținând cont de capacitatea culorilor de a se completa una pe alta și de faptul că extremele se atrag. Viața în roz nu înseamnă roz peste tot, ci un gri din acela grav și sentențios, care se pierde și el înspre tonuri alburii, degradându-se cu repeziciune.

Acum, înțelegeți de ce spun că uneori latura artistică a ființei mele înțelege totul prin felul în care ochiul distinge culorile, folosind ca punct de reper componenta cognitivă a atracției față de aprecierea frumosului ca simțire estetică? Dar înainte de a intra mai amănunțit în analiza frumosului, prin care orice creație își poate apoi permite jocul de-a subiectivitatea, aflat la temeia Logosului, trebuie să iau în calcul, ca o bună metodă de instruire, conștientizarea particularităților de concepție și de limbaj ale creației artiștilor pe care îi admir.

Leadership: Privirea ta este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, sabotate de complexul propriei superiorități?

Citeam la un moment dat într-o carte despre artă despre pictorul acela din Anvers, pe nume Joos Van Cleef, cel mai bun colorist al vremii lui. El și-a pictat tablourile pe spate, pentru ca lumea să poată vedea ceva interesant chiar și atunci când tablourile stăteau întoarse pe dos. A avut o mică problemă cu realitatea, aș zice. Tablourile pictate de el, adevărate opere de artă, pe unde le vedea la cei carora le vânduse, căuta să le ia înapoi cu împrumut, ca să le "corecteze" cum spunea. Şi așa le-a stricat pe toate.

Este mare păcat că a prăpădit lucruri atât de frumoase, produse artistice atât de valoroase, numai din cauza ambiției de a da glas unei vederi pe care ochiul voia să o multiplice, să o transpună într-o viziune care depășea granițele normalului unanim acceptat.

Avem oare de-a face cu un creator al unui sistem de gândire vizuală? Totuși, poate că Joos

Van Cleef a avut în spatele ochilor săi o altă realitate, o excelentă ocazie de a-și testa spiritul inovator, mai puțin o viziune a Iluminismului raționalist. Probabil, inițiativa lui nu era percepută în termeni de "efecte secundare negative", căci și acestea rămâneau în interiorul unei realități diferite. El percepea partea opusă a lucrurilor, la fel cum eu prefer contrastul culorilor, decât opusul lor.

Totul este în privire. Iar, uneori, privirea este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, fiind sabotată de complexul propriei superiorități.

Haideți să vă mai spun ceva. Cea mai mare parte a culorilor pe care le percepe ochiul meu nu reprezintă o comutare și distragere de la sursa unei situații stresante, ci mai degrabă este rezultatul unei nevoi specifice, a unei dorințe, convingeri, și servește scopului satisfacției pe care un artist liber profesionist dorește s-o aibă. De fapt, ochiul meu nu știe ce este Iluminismul, la fel cum nu știe să picteze, dar el are o mare influență asupra modului cum văd lumea, lucrurile, cum mă manifest și cum înțeleg să fiu ceea ce sunt.

O ființă care și-a pierdut direcția este rezultatul unui Ego care continuă să caute cauze pentru care să sufere, continuând să fie un Don Quijote, un erou imprudent gata oricând să lupte cu morile de vânt.

Dacă se întâmplă să mă trezesc în fața unei realități necunoscute, având convingerea că o pot schimba sau că o pot îndrepta în favoarea mea, acest lucru se datorează faptului că ochii mei au sesizat o trăire acolo unde granițele dintre sine și restul naturii sunt șterse. Sau, poate că ochiul a sesizat o trăire acolo unde satisfacția este mai mică și unde rezultatul evaluării muncii depuse, influențat de performanțele individuale, nu este considerat rezonabil.

Iar cum senzațiile văzului devin atenție în clipa în care numai ochii surprind esența obiectelor exterioare, atunci realitatea la care îmi raportez atenția este direct proporțională cu felul în care ochii se umplu de bucurie sau de furie la vederea unei imagini reflectată în percepția propriei persoane.

Așa stau lucrurile. Leadershipul capătă valențe de implicare într-un act de autocunoaștere printr-un act de creație, prin care se poate dezvolta percepția de sine, dar poate să capete și valențe de educare a spiritului de autodepășire. Fapt sugestiv deoarece, printr-o atitudine de presupusa superioritate, omul își va pierde din ce în ce mai mult valoarea ca ființă, va dori să-și valorifice tot mai mult potențialul fără să se confrunte cu altcineva în afară de sine.

Cum este personalitatea care te definește cel mai bine în vederea dobândirii simțului realității? Ești genul de om care își caută desăvârșirea în fericire și glorificare? Ești un artist care își află desăvârșirea în dobândirea asemănării cu un căutător de frumos preocupat într-o foarte mare măsură de elementul exterior? Conținutul de marcă al artei tale poate fi definit ca fiind conținutul unui creator al frumosului prin însăși arta impresionării prin impresie? Acest lucru te va determina să te revolți chiar împotriva ta, într-o bună zi?

Felul în care ochii continuă să vadă realitatea este în strânsă legătură cu felul în care te simți înlăuntrul tău, cu mențiunea că un Ego care se auto-convinge și auto-iluzionează că are o anumită putere este un Ego care trăiește permanent în afara sa.

Artistul care și-a deschis ochii asupra artei este un căutător de frumos care numai prin cultivarea unui sens pozitiv despre sine va învăța să distingă trăirile ființei de cele ale Ego-ului, aducând un echilibru în mintea și inima sa. Un asemenea artist va ști să comande ochilor săi să vadă numai ceea ce mintea este pregătită să înțeleagă, nu ceea ce mintea este dispusă să creadă.

Artistul și Arta Lui

On Martie 12, 2016

Asumă-ți un rol mare, manifestându-ți mai întâi opțiunea de a te transforma în altcineva.

Mă găseam la încrucișarea închipuită a două axe esențiale complementare, sub aspectul orânduirii tainice a unei lumi ai cărei eroi adevărați nu mor niciodată, poziționându-mă asemenea unui cerc cu raze ondulatorii deasupra planului orizontal, cu cote pozitive, a intensității motivaționale excesive. Ceea ce pentru alții ar fi reprezentat doar un scenariu fictional de utilizare a unei largi game de contraste între diverite perspective de alcătuire a unei opere literar-artistice, pentru mine reprezenta o adâncire într-un mod de cunoaștere ce risca să-mi devină închisoare.

Încercarea de a sfida prezența factorului conștient prin abordarea comparației dintre știință și artă, statornicia în neastâmpărarea cu care îmi încărcam avântul spre înălțimi nedeterminate, acest acumulator impecabil al ceea ce voiam să uit fără să regret, mă integrau într-un scenariu de film cum numai Stanley Kubrick știa să-l regizeze. Toate se roteau sub îndârjirile naive ale operatorului numit "Myself", o reflexie a trăirii fundamentată pe experiența dobândită în urma identificării cu un artist care își gândește profund Opera înainte de a o face cunoscută în lume.

Întreaga mea gândire era mai curând o axă pe care era reprezentată întruchiparea unui personaj anonim, ascunzându-și identitatea reală în spatele unei măști în care veriga intermediară, acțiunea transmisă sufletul rolului, determina soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi niciodată prezentă. Putea oare înțelege cineva importanța acestei măști pentru arta mea viitoare?

Arta pe care o compune un scenarist este expresia unei selecții de gânduri care reușesc să se impună pe fondul acordurilor dintre o imagine fin detaliată și o metaforă justificată care semnifică ideea unei eliberări din lanțurile aparențelor.

Dar în procesul creator de trăire scenică nu există doar punți spre cer, spre castelele vieții, spre artă și cunoaștere, intangibile spectatorilor, cât mai ales punți spre frumusețea jocului de-a v-ați ascunselea. Eu mă ascundeam, tot eu mă pierdeam. Important este că reușeam să mă regăsesc, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariție, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinație de lucruri într-un context diferit de cel al actului de scriitură.

Aș zice că mă aliniam pe compoziției unei deplasări spre infinit, ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, în care marele conductor universal, sufletul, căutându-și constant calea spre magia unui underground labirintic, reușea o pătrundere în adâncurile mulțumirii către un altfel de a înțelege lumea. Nimeni, nici măcar Shakespeare nu ar fi putut să creeze un caracter conturat atât de precis, cu artă, în necontenita dinamică a provocării numite „To be someone else".

Leadership: Poți să recompui părțile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia din care să reiasă forța ta de exprimare artistică?

O exprimare artistică nu trebuie să fie strâns legată de un limbaj foarte revelator, bogat, îngrijit, expresiv, plin de farmec, ci mai degrabă trebuie să conțină acea parte din personalitatea ta care este cea mai demnă de încredere, cea mai potrivită și cea mai bine dezvoltată, care te face unic în felul tău și te deosebește de toți ceilalți.

Artisticul este o emanație a harului poetic, o emanație unei conștiințe universale, o emanație a spiritului de creativitate pe care trebuie să-l stimulezi prin cuvinte pline de zel, pline de metaforă, pline de mister, pline de emoții. Uneori el conduce la o serie de fixații simbolice în microcosmosul uman, alteori creează un spațiu de dimensiunea avântului spre înălțimi încă neatinse, putând fi asimilat deseori prin ideea de "despărțire de lumea de ieri".

Celebrul regizor rus, pe care de atâtea ori l-am pomenit, Serghei Eisenstein a ajuns la aplicarea "metodei prim-planului" pornind de la fascinația unui fenomen: recompunând părțile separate ale unui întreg, se poate crea o nouă calitate a acestuia. Hocus Pocus, cine eram eu în prim planul ecuației dintr-un sistem de axe ortogonale?

Trăirea artistului și lumea interioară a piesei numită "Interviu cu mine însumi". Nimeni nu înțelege cine ești, după acțiuni, după fapte, după simțiri, ajungându-se astfel la ceea ce s-ar putea numi *"Behind every great artist there's a great improvisation"* . Astfel, totul se află sub orizontala unui profil fictional, îndreptându-se spre polul unei rotații de imagine în care se introduce permanent nou conținut.

Leadership: Te consideri un atât de bun actor în propria ta scenă încât să asiguri o separare a realității de detaliile unei lumi care se găsește la limita alegerii între aleatorismul controlat și improvizația de sorginte narativă?

Dominant în leadership este uneori capacitatea conștientă de receptare a unei fațete unice a realității, dar una care să mă înfățișeze în ipostază inversă, în expansiunea unei individualități trecute prin încrucișarea dintre ceea ce se vede și ceea ce nu se vede. Un fel de Gol-Plin care să-mi pună la încercare capacitatea de a atribui experienței de sine, printr-un proces feeling-thinking-doing, o însemnătate mai adâncă, manifestându-se ulterior în evenimentul real.

Mă preocupa cunoașterea modului de abordare a clipelor de rătăcire în proiecția ortogonală dintre axele unei realități fără ieșire, asta făcea din mine un fel de *seeker of knowledge about of self* . Căci omul care își ascunde identitatea reală în spatele unei măști, omul care alimentează prezența factorului conștient prin abordarea comparației dintre știință și artă, omul care se ascunde pentru a se regăsi într-un joc de-a v-ați ascunselea, poate înțelege diferit importanța lui în ecuația artei de a se accepta și de a deveni singur pe sine.

Cei mai mari lideri ai timpului, au fost mai întâi de toate actori în propria lor scenă. Întâi îți pui masca, apoi îți conturezi personajul, urmează să-ți faci numărul, și la sfârșit lași o portiță deschisă spre minunatele înălțimi ale cunoașterii tale. Aceasta este „verigă intermediară", acțiunea transmisă sufletul rolului tău, determinând soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi.

Behind every great artist there's a great improvisation. Nimeni nu-și poate afla și asuma un rol mare fără să-și manifeste mai întâi opțiunea de a se transforma în altcineva. Printr-un joc care te împinge mereu să-ți depășești imaginea de sine și limitele, vei putea să recompui părțile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia.

A asigura o separare a realității de detaliile unei lumi care se găsește la limita alegerii între aleatorismul controlat și improvizația de sorginte narativă înseamnă să-ți creezi o identitate cu totul nouă făcând apel la importanța rolului pe care îl interpretezi într-un context de istorisire mai larg.

Singurul lucru care poate face diferența dintre o realitate extraordinară și una obișnuită este proba de funcționare a simbiozei dintre scena pe care o consideri definitorie pentru personajul tău și povestea pe care o spui despre Eul tău.

Artistul și Arta Lui este omul care se ascunde, se pierde și reușește să se regăsească, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariție, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinație de lucruri desfășurate într-un context diferit. Pentru un artist, propria lui personalitate devine un scenariu de film - o lume cam prostească, nebună și oarbă, dar din care poate învăța mult mai multe despre sine.

Conteaza să iei și să transmiți doar ce e bun din ea.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-arta-lui.html

Artistul și începuturile artei sale

On Iulie 13, 2021

Cine nu știe să privească adânc o floare și să extragă esența unui simbol menit să fie subiectul unei picturi desprinsă din imaginație, nu va putea niciodată să accepte realitatea unei experiențe de autocunoaștere.

Totdeauna fac o oprire în acest loc: o seră plină de flori, plină de mirosuri ademenitoare, de chemări, de culori vii. Cu siguranță este un spațiu natural dedicat esteticii. Şi numai grădina mea știe ce vrea de la acest loc, vrea o comparație cu un model similar de mutualism, din punct de vedere al conținutului unei imagini în care orice floare zâmbește de fericire la vederea portretului ei ilustrat pe pânză. Sunt un artist, fiindcă orice floare care îmi încântă vederea devine imediat proiecție a realității pe pânza creației.

Uneori ies în grădină doar ca să-mi amintesc de liniștea din acea seră în care florile se dezvoltă mai repede, îmbinându-se cu alte plante și în care predomină culorile cele mai vii. N-am crezut niciodată că o seră atât de plină cu flori îmi va înfrumuseța gradina într-o bună zi, cu speciile născute într-un spațiul plin de diversitate, cu efect cromatic contrastant.

Şi uite că din nou m-am aflat în locul de unde grădina mea și-a procurat cu ani în urmă primul trandafir, primul crin, prima mușcată sau prima narcisă. Ordinea nu mai contează. Dar însăși faptul că ceva din grădina mea face parte din acea minunată seră, mult mai interesantă decât orice vizită în Dubai, mă face să cred că dețin o florărie cochetă, definită prin stil și eleganță, a cărei operă de artă n-o poate sesiza decât ochiul pictorului care apreciază cum trebuie estetica luminii menită să domine Paradisul. Faptul acesta face totodată distincția dintre „poezie" și „natură".

Este de așteptat ca eu însumi să fiu un artist, nu-i așa? Fiindcă am știut să adun dintr-o singură seră numai acele flori din care s-a creat compoziția imaginii care înfrumusețează grădina mea. Nu degeaba, esența simbolului unui trandafir este chiar efectul pe care-l va avea aceasta asupra celor care îl privesc: "A return to a place never seen".

Leadership: Poți să te descoperi într-o variantă a motivului de revizuire a unei experiențe vizuale în care apare o imagine nouă a Realității, în funcție de starea pe care o generezi în cadrul unui spațiu tematic de tipul: „Casa naturii" ?

Ați observat cum se formează un artist? Se formează din alăturarea florilor de culori, mărimi sau forme contrastante, sugerând frumusețea, puritatea, lumina, viața. Caracteristica acestora este fluiditatea compoziției care formează subiectul tabloului, orizontul deschis, ritmul viu al nașterii ideilor și al expunerii lor în fața unui privitor care se vede pe sine în centrul lumii care-l înconjoară. Cine nu știe să privească adânc o floare și să extragă esența unui simbol menit să fie subiectul unei picturi desprinsă din imaginație, nu va putea niciodată să accepte realitatea unei experiențe de autocunoaștere.

Următoarea dată când veți vizita o seră, știindu-vă mult mai apropiați de artă, poate vă veți gândi la grădina mea minunată, foarte îngrijită, admirată de trecători, unde florile parcă se întrec în parfumul lor plin de farmec și în culorile multicolore. Nu știu de ce cred asta, dar grădina mea este mult mai încântătoare decât orice seră. Fiindcă aici, în grădina mea, pot să fiu eu însumi. Mă simt bine, mă simt în largul meu. Neavând în minte decât grija pentru aranjarea culorilor.

Într-o variantă a acestei apropieri de artă apare o imagine nouă a omului care trăiește în

mijlocul naturii și se vede ca o parte importantă din ea, așa cum este el înfățișat de scriitorul Gheorghe Schwartz în romanul „Ucenicul Vrăjitor":

„În ziua aceea mi se părea că sunt atât de obosit. Așteptam ceva, nu știu prea bine ce. Se întâmpla ceva tare ciudat cu mine. Câteodată - cred că din cauza oboselii - am senzația că totul se petrece în afara mea, că nu am niciun rol în cele din jur. Privesc atunci fără să gândesc la frumusețile din jur, dar rațiunea fragmentată în mii de scântei sclipește în judecăți surprinzătoare, nelegate între ele. Eram eu și nu eram eu: eu le vedeam pe toate, eu găseam comparațiile cele mai ciudate și între timp priveam la mine ca la un altcineva, participând ca spectator la propriul meu spectacol. Vedeam totul, dar nu sesizam nimic care să aibă un asemenea efect de îmbunătățire a dispoziției sau cel puțin nimic bătător la ochi."

Ați observat de ce un artist este mai mult decât un fan al florilor colorate, capabil să găsească comparații între simboluri și realitate? Fiindcă, indiferent de starea pe care o are în momentul utilizării simbolicului asupra artei, el privește la sine ca la un altcineva, participând ca spectator la propriul său spectacol (ce poate să transpară din înflorirea grădinii).

Experiența vizuală este percepția pe care ți-o formezi despre ceea ce te emoționează atunci când ceea ce te atrage în jur este ceea ce admiri la tine însuți prin asemănare sau comparație cu sufletul naturii.

Experiența vizuală în care apare o imagine nouă a Realității este strâns legată de percepția pe care o ai despre lumea înconjurătoare în momentul când ești singurul martor la evoluția unei teme numite: „Personalizarea unei varietăți de emoții trăite prim comparație".

Artistul și începuturile artei sale fac referire la realitatea unei experiențe de autocunoaștere în care posibilitatea de a accede la un înalt nivel de spiritualitate depinde de modul în care folosești adevăratul spectacol al naturii la efectuarea unei explorări personale, în scopul promovării unei Creații autentice.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-inceputurile-artei-sale.html

Artistul și triumful artei sale

On Mai 06, 2017

Asumă-ți fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului și restul nu se mai vede.

Lucrurile înnebuniseră cu totul, o luaseră complet razna ca într-o pictură îndrăzneață a unui artist neînțeles care începea de la câțiva stropi de inspirație. Aș fi vrut să le prind într-o anumită ordine, într-o imagine de-o secundă căreia să-i modific parametrii înainte să se creeze variații prea mari între determinările de ordin exterior. Dar nu reușeam să apuc nicidecum linia de final a normalității.

Deoarece eu însumi, surprins în val-vârtejul rătăcirii, în fața celor mai fantastice teoreme ale chimiei, de care în mod normal nu sunt sigur că le puteam suporta, eram cel care picta lumea cum dorește, limitat de prilejul de a medita asupra propriei supraviețuiri. Aici se potrivea o replică interesantă dintr-un roman scris de John Fowles: *„Când narațiunea se bazează pe șanse ratate, poți să fii sigur că iese un scenariu prost".*

Constrâns de împrejurările nefaste, am început să folosesc imaginația prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă, tot așa cum artistul uită să privească în altă parte decât în ochii modelului pe care-l desenează, prinzând imediat linia unei culmi secundare care se forma spre dreapta unei interogări "multi_match" ca să explorez alte căutări similare unui "output" al unui model de referință.

Nevoia găsirii unui pattern comun între realitate și aparența unor lucruri greu de acceptat, de unde reieșea splendoarea unei arte care merita o cunoaștere aprofundată, configurarea indusă unei culturi expresive, mă obliga la trasarea unei analogii între evenimente aparent irelevante și presupuneri ale căror realizări nu păreau imposibile. Ca să reușesc o victorie chinuită în fața științei care studiaza legile creatiei artistice trebuia să merg, în multe privințe, împotriva căutărilor în domeniul individualului.

Leadership: Îți transformi capacitățile și condițiile de evoluție în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei?

Statusul pe care îl completezi atunci când servești ca simbol al ființei care aspiră să-și depășească condiția de a vedea lumea într-un anumit fel, confruntându-te cu provocarea numită „Stay In The Unique Work of Art", este uneori o deformare a imaginii despre lume pe care o ai în conștiința ta. Bineînțeles, te poți referi la artă ca la un joc de supraviețuire în fața lucrurilor care te fac atent la o altă domensiune a realității, una bazată pe convenția narațiunii adresate altcuiva decât creatorului însuși, și asta deoarece tot ceea ce spui și gândești despre tine reprezintă mijlocul de a te delimita e manifestările rutiniere ale vieții.

Să ai astfel acces la valorile care te ghidează în viață, precum credința, libertatea individuală sau curajul acțiunii, înseamnă uneori să recurgi la accentuarea excesivă a unor trăsături care fie alunecă în sublim, fie se reflectă cu semn schimbat – în ridicol. Arta la care trebuie să te raportezi, în ceea ce privește libertatea de a gândi în imagini, în termeni de poveste și de povestitor, rămânând fidel ambiției de a performa în scris, are ca tendință accentuarea sublimului unei destăinuiri care să comunice cu adevărat substanța propriei ființe.

Percepția pe care o ai asupra realității se extinde către profunzimile ființei tale?

Poți ajunge, de exemplu, să iei în considerare imaginea de înaltă definiție, de tipul „go forward" pe care te grăbești într-un prim moment al receptării să o identifici drept reprezentativă. Aici trăsăturile imaginii indică o culoare deschisă, partea lăuntrica a persoanei, precum conștiința, compromisul și cunoașterea. Sau, din contra, poți ajunge să iei în considerare o imagine mai *blurred* care are pronunțare spre niște trăsături cu expresivitate psihologică maximă, precum introversiunea, depresia, ostilitatea.

Când ești artist te confrunți nu doar cu șevaletul și emoțiile, ci cu povestea unui visător care numai imaginându-și cea mai urâtă lume posibilă va putea face din ea una mai bună.

În operele sale, Rembrandt nu descria natura, ci lumea lăuntrică a omului. El psihologiza modelul, descoperind în trăsăturile chipului său profunzimea în care el singur s-a încumetat să privească. Iată ce înseamnă să-ți fixezi atenția într-o oglindă din care te privește propria-ți imagine ca dintr-un univers alternativ, și să-ți măsori identitatea în funcție de ceea ce chipul vrea și ceea ce numai chipul știe, toate pornite dintr-un act atât instinctual cât și intuitiv.

A-ți transforma capacitățile și condițiile de evoluție în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei, înseamnă să-ți folosești imaginația numai prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă și să pierzi din vedere acea reflecție a oglinzii care ești tu, cu caracterul și trăsăturile tale.

Artiștii cei mai buni se consideră proiecția unei imagini în oglindă: mai întâi sunt impresionați de ceea de văd, invadați de un întreg simțământ de unicitate, apoi simt că trebuie să păstreze un moment de solemnitate. În tot acest timp în mintea lor se cuibărește o formă a puterii personale care devine reală pe măsură ce relația cu Sieși devine mai pregnantă.

Leadershipul este valoarea unică a operei de artă "autentice" care are la bază localizarea esenței omului în condițiile utilizării unei alternative de redare a realității, drept o continuitate a experienței de a fi altcineva, sub forma unui autor care continuă să-și intrige cititorii.

Artistul și triumful artei sale sunt două fețe ale unei oglinzi care te amețește puțin.

În leadership ai obligația de a fi mai mult decât ceea ce crezi că ești. Înseamnă să-ți asumi fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului și restul nu se mai vede.

Artistul unei lumi nemărginite

On Ianuarie 02, 2016

Învață să recunoști viitorul prin prisma a ceea ce se săvârșește în tine, simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume".

Nu găsesc drumul lin spre cel care sunt cu adevărat și care mă cheamă adesea sub pretextul unor frământări necontenite, prin presiunea exercitată de masa efemerului, sub forța unei fulgerări venite din spațiul necesității de a crea. De a fi artistul unei lumi renăscute prin aplicarea metodei comparațiilor, un adept al viziunii echivalenței dintre foc și apă, numai din voința de a desfășura cele mai variate transformări lumești. Fără a mă înfiora în fața gigantei explozii informaționale.

Totul trebuie să aibă o noimă în spatele paravanului lumii, în numeroasele contexte ale amestecului de real și imaginar. Şi simt cu vădită curiozitate, cu dorința de a înțelege în modul cel mai profund imaginea de ansamblu, că oricât aș căuta răspunsurile la marile întrebări ale condiției umane, ale trecerii mele prin lume, ale filosofiei și ale sinelui, niciodată nu le voi găsi.

Chiar dacă fac din această căutare aventura vieții mele, o continuare a tendinței de trecere spre abstract, un joc cu alunecări imprevizibile de la sublim la ridicol, până la urmă tot voi ocoli partea de drum care nu-mi aparține. Cu toată puterea imaginației ce-și încordează mușchii în întrecerea spectaculoasă dintre spații și locuri, din fiecare însemnătate acordată obiectelor și proceselor, de care mă tem că a venit vremea să le biruiesc, voi putea oare să dau viață unei sinergii puternice?

Leadership: Felul în care îți dezvălui ființa interioară slujește rolulului pe care îl trăiești prin prisma certitudinilor vieții aflate în prim planul unor întâmplări succesive ce trezesc o anumită suspiciune vis-a-vis de natura realității pe care o percepi?

Regăsesc în mine cuvintele lui Ioannis Anghelos din romanul lui Waltari: *"Două clipe, aparent despărțite de mulți ani, sunt doar una și aceeași. S-au săvârșit în mine simultan. Cele două clipe de clarviziune, scufundate în ființa mea și contopite una în alta, sunt singurele certitudini ale vieții mele, în timp ce întâmplările succesive pe care le-am crezut reale sunt doar viziuni și imaginație. Săptămânile, lunile, anii sunt doar măsuri inventate de om. Ele n-au nicio legătură cu timpul adevărat, timpul lui Dumnezeu".*

Dacă aș fi un clarvăzător puternic aș putea citi clipa ciudată a acestei dimineți. În ea sunt strânse, ca un colier din perle de cultură în jurul lumii, toate noimele neînțelesei formule: *nașterea = viață + moarte* . Sau poate că ochii mei, deprinși cu zonele obscure ale imaginației, sunt tulburați de magia înșelătoare a unei lumi mici încorsetate în regulile unei lumi mai mari.

Pentru a răspunde chemării de artist, leadershipul se poate cântări pe axa devenirii prin cultivarea abilității de a utiliza realul și imaginarul. Atât prin cunoașterea provenită pe linia momentului prezent, dintr-o experiență a căutării răspunsurilor la întrebările propriei identități, de genul: „cine sunt?", cât și din cunoașterea care rezultă din eventualele răspunsuri.

Leadership: Poți să asiguri forța motrice care face tranziția de la o formă de înțelegere de tip „Low" la o formă de înțelegere de tip „High"?

Liderul-Artist este omul schimbării care știe să recunoască viitorul prin prisma a ceea ce se săvârșește în el simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume". Un astfel de om pune totul sub microscop, fiecare noțiune neînțeleasă, fiecare simțire, fiecare fenomen, fiecare moment, așa cum pictorul pune alături obiectele cele mai diferite pentru a le descoperi corespondențele secrete, și transformă în pricepere ceea ce ține de concretul vieții pentru a obține revelația întregului.

Priceperea de a genera răspunsuri și certitudini vizavi de lume, cu ajutorul rațiunii și imaginației. Priceperea de a contraargumenta orice idei opuse constructelor lor plauzibile prin aplicarea metodei comparațiilor cu TOTUL din jur, este forța motrice care face tranziția de la o formă de înțelegere de tip „Low" la o formă de înțelegere de tip „High".

Cu alte cuvinte, o formă de înțelegere de tip „Low" lucrează conform unor motive venite din păreri preconcepute sau impresii generale, dar nu din experiență. Pe când o formă de înțelegere de tip „High", ca produs al unui act de creație, de cultură și de fructificare a experiențelor, având influență asupra muncii intelectuale, lucrează conform unor motive venite din reflexie, din judecată și raționament, iar nu din impulsuri sensoriale sau percepționale.

Ceea ce se săvârșește în tine, simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume", este calitatea de a recunoaște o realitate care nu există și de a o transforma într-o realitate imposibil de contestat?

Artistul unei lumi nemărginite poate îndeplini condiția favorabilă extinderii leadershipului de a fi, prin cercetarea totului din jur și prin adâncirea în sine, mult mai mult decât ceea ce este. De a fi un iluminat.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-unei-lumi-nemarginite.html

Artistul unei vieți care își asumă nemurirea

On Iulie 10, 2019

Învață să creezi mediul necesar pentru relevarea sentimentelor tale profunde, conferind credibilitate și consistență timpului pe care îl dedici imaginii "Celuilalt".

Încerc să-mi raportez percepția asupra lumii la maturitatea unei vieții trăite cu bune și cu rele, concepută în contemplația încărcată de nostalgie și vis a unui trandafir roșu, Double Delight, văzut că un personaj cu o structură interioară de natură kafkiană. Constrâns de modul de receptare al artei într-un context favorabil creației, mă simt din ce în ce mai atras, mai învăluit de misterul acestei legături despre care aș vrea neapărat să vă povestesc.

Conexiunea cu arta se întrevede la nivel de excelență în transformarea unui moment de reîntoarcere a spiritului de inovație într-o poveste care se țese fără întrerupere la nivel de durată de viață a unui trandafir care își trăiește, plin de glorie, fiecare secundă ca și când ar trebui să aducă la îndeplinire un proiect veșnic. Există un suflet în acest trandafir, dincolo de formă, culoare, parfum, prospețime, manifestându-se activ în mesajul unei realități mai cuprinzătoare decât orice alt stil de scriere, decât orice religie majoră a lumii, decât orice experiență de frumusețe și vizualitate.

În ceea ce privește oglindirea reală a vieții naturii în spiritul meu, simt că mă rătăcesc într-un labirint a cărui ieșire este indicată vag prin semne stranii, de cele mai multe ori ignorate de tăria amintirilor care ghidează fiecare om spre o lume mai bună, o lume confirmată de vizualizarea unei imagini care se pretinde a fi importantă și pozitivă pentru realizarea ideii de "eternitate".

Nevoia de a mă destăinui urmărește conceptualizarea și modelarea imaginii despre un "Celălalt" prea puțin luat încă în seamă de restul lumii, dar mereu prezent în sufletul meu. Se pare că, în fața eternității, trandafirul meu poate produce orice metamorfozare, îi rezistă orice relație cu lumea, cu lucrurile ei, cu orice gânduri ascunse, cu simțirile unei inimi care continuă să bată într-o ființă supremă, mereu aflată deasupra celorlalte, cu orice asociere posibilă care ar induce opinia că hazardul poate influența termenii tranziției de la efemer la însemnătate.

Leadership: Poți să te integrezi într-o imagine suprapusă peste imaginea originală, aducând în prim-planul unei vibrații de ecou al procesului creativ acea conexiune formată între considerentul "Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt" și îmbrățișarea unui fapt particular?

Ideii de eternitate i se pretează valențele artistice ale unei opere desăvârșite pe care un Creator Absolut, în largi trasări de pensulă, folosind doar câteva tonuri de culoare, reușește să-și grăbească intrarea într-o altă lume, în alt spațiu-timp, în altă încăpere a memoriei. Umbrele și luminile de care arta se simte legată, experiența unei explorări de proiecții simbolice, promisiunea alterității, revelarea unor conexiuni la distanță, toate devin un fel de realitate enigmatică, în care fiecare lucru este însăși contrariul său, suspendat între real, imaginar și plauzibil.

Trandafirul este emblema unei treceri de la ceva la altcineva, de la ceva în întregime necunoscut la ceva care se constituie drept esență a unei vieți cu semnificație. Artistul, drept o repetiție în alb-negru a acelorași obsesii tematice, își limpezește cel dintâi sentimentele scoțând în evidență, în îmbrățișarea unui *fatto particolare* , acea stare de "nonfinito", de suspendare între plauzibil și real, între firesc și misterios.

Cumva, simt întreaga ostenire a trandafirului în fața timpului, încercând a se face mulțumit de chipul unei lumi trecătoare prin vocea egipteanului Sinuhe pe care Mika Waltari îl surprinde în toată splendoarea unei istorii zbuciumate:

"Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt. Așa că mă văd pe un drum pietruit, despre care nu știu unde duce, dar rămân pe el câtă vreme o fac cu sufletul încărcat, cu mintea plină de praf și trăiri deșarte, plină amintiri apăsătoare. Inima mea este obosită din cauza povestirii, care m-a făcut să-mi trăiesc viața pentru a doua oară. Trupul meu este ostenit. Tânjesc după odihna eternă. Poate că nu sunt fericit, dar nici nefericit nu sunt din cauza singurătății mele. Poate că am fost mai singur și mai departe de oameni când am trăit printre oameni, fiindcă le-am văzut faptele și am înțeles deșertăciunea faptelor lor. Sunt deșarte toate faptele oamenilor."

Îmbrățișarea unui fapt particular rezonează cu producerea unei variante de realitate de tipul: "o trăire a unui eveniment rămas în amintire", camuflat într-o experiență de viață plină de învățăminte.

Arta se substituie, în acest caz, unei concepții despre ființa umană în ansamblul resorturilor adânci ale unei stări de spirit despre care nimeni nu poate să pretindă că ar fi trecătoare, în direcția materializării unor reflecții personale care luminează anumite cute ale personalității artistului surprins în ipostaza de contemplator al societății, al vieții, al propriilor virtuți.

Pentru a înțelege limbajul trandafirului, menirea pe care el și-o acordă într-o lume cercetată doar cu ochi de artist, am utilizat convenția clasică de redare a perspectivei unei ființe omenești, creând un sentiment de similaritate - "am mai fost aici, am mai sfârșit așa" - ca un fel de ghid al imprimării unui stil durabil de inspirație asupra unei existențe sădită în chip „natural", într-o anumită spontaneitate a sensibilității, creatoare de plăsmuiri revelatoare.

Am îndurat, prin aceasta, chinul de a transcende o realitate compromisă de reprezentarea unei lumi trecătoare, ale cărei înțelesuri se prefac în rostul de a sluji, sub semnul credinței și al rațiunii, unei opere care cere întruparea vieții în concordanță cu natura. Pentru că viața arată altfel în inima unui trandafir "Double Delight" și eu am văzuto, ca nimeni altcineva, mărturisind despre ea că este compatibilă cu viața unui artist care a pășit curajos pe un tărâm nou, având aspirații cutezătoare, în timp ce recunoaște că opera nu-i va fi încheiată niciodată.

Leadership: Poți să-ți formezi o personalitate distinctă pe direcția generală a unei vieți care se contemplă pe sine în fiecare moment și în care backgroundul devine "trend majoritar" în orientarea creației spre o nouă interpretare?

Timpul măsurat în secole, pe care trandafirul meu l-a cunoscut de-a lungul unui drum livresc, se revelează ca un exemplu din viața unui estetician care inovează actul de creație printr-un monolog pe care eu însumi, atât de preocupat de frumos, îl trăiesc cu atâta putere în paginile romanului "Exuvii" al scriitoarei Simona Popescu:

"Nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauți tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut, ci un sens în încâlceala asta din care te hrănești și care te destramă. E unitatea unei ființe – veche și nouă, un soi de coral uman înmugurit, tot mai tânăr și tot mai bătrân. Nu, nu timpul pierdut, ci timpul paralel, neliniștitor ca un vis care e și nu e cu totul al tău, care e și nu e adevărat. Şi care-și continuă lucrarea. Nu din amintiri ești făcut – amintirea pasivă, ornamentală, consolatoare și funebră – nu din vestigii. N-ai o istorie. Prezent absolut (și abstract), cum abstract și prezent e timpul pietrificat în conglomeratul străvechi care poartă în pântecul lui sediment și cochilii marine."

Creația care face cinste mereu interpretării surprinde acel spirit al timpului a cărui expresie organică originară este dată de vizualizarea amintirilor apărute în apropierea unei trăiri care se aseamănă cu o alta, de care ai mai fost legat o dată, atunci când viața pare a se contempla ca o realitate pe care nu o poți părăsi.

În ceea ce privește opera unui artist pe care n-ar putea-o șterge nici trecerea timpului, putem spune că backgroundul (fiorul vieții) devine "trend majoritar" în materie de sugestivitate atunci când realitatea la care te raportezi devine o închisoare, și numai mintea te poate elibera, făcându-te să înțelegi mai bine cine ești.

Leadershipul este o evaluare a timpului trecut, prezent și viitor, din perspectiva unei experiențe de viață pe care o trăiești prin intermediul Egoului, prin ceea ce ești pregătit să suporți emoțional și revelator atunci când devii inspirație pentru alți oameni.

Artistul unei vieți care își asumă nemurirea este copia fidelă a unei imagini care poate fi oricând înlocuită cu o alta, care la rândul ei poate primi o altă interpretare, în cuprinsul unei vieți care se desfășoară asemenea unei creații, în forme inedite de expresie.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-unei-vieti-care-isi-asuma-nemurirea.html

Ascultă-mă ca și când mi-ai privi sufletul

On Noiembrie 20, 2021

Între sunetul unei melodii și sunetul unui artist de mare talent există un infinit mic, care reprezintă o întreagă lume.

Există melodii de neuitat la care te întorci mereu, într-un fel de neimaginat, fiindcă însăși ele se încăpățânează să se ascundă în sufletul tău, împlinite, devotate pe timp îndelungat, punând pe primul loc legătura strânsă dintre vizual și acustic. Şi le asculți cu drag, în cel mai fidel mod posibil, cu gândul la mare, la nisipul cu scoici (prezente în apusurile pline de culoare și profunzime), fără să realizezi că timpul trece în timp ce ele îți ocupă tot timpul.

Iar sufletul tău este prezent acolo unde sunetul "DEEP" își face loc prin timpanul tău, ajungând până la acea unealtă magnifică numită senzație, mecanism de captare și înregistrare a informațiilor din realitatea înconjurătoare, în care toate amintirile reînvie până la a atinge acea stare inefabilă de pace cu tine însuți. Melodia însăși, primul secret inspirat din tainele universului, este acea forță a sufletului care trece prin experiența actului de creație, o pătrundere într-o realitate care își omite dimensiunea temporară, suplinind parcă eterna lipsă din infinitul unei priviri căreia îi lipsește acea notă predominantă de inspirație suprarealistă.

Nu trebuie să începem prin a face muzică, ci experiențe… Muzica este idealul omului iluminist, anunțând *la possibilità di imprimere nell'anima la sete di assimilazione della bellezza.*

Sunt cu mine însumi atunci când o ascult, discret, plin de naturalețe, cu inimă curată. Cred că natura și-a deschis sufletul în favoarea particularizării unui dialog încet, liniștit, dulce, care mă înviorează. You Are Deep, îmi transmite ea, fiindcă sunt parte din refrenul ei. Melodia mă lasă să-i pătrund armoniile, până când nu mai pot rupe contactul cu mine însumi, concomitent cu fragilitatea unei pânze transparente de in pe care artistul își țese imaginile multicolore, permițând ghicirea tuturor contururilor de dedesubtul unei stări de fond. Ascult-o, și spune-mi că n-am dreptate. (Roudeep - You Are Deep)

Leadership: Cum îți exprimi trăirea unui presentiment al eternității, din perspectiva credinței neclintite într-un ideal al armoniei înțeles ca o viziune bazată pe introspecție?

O ascult mai ales noaptea, când totul este DEEP în somnul care nu cunoaște altă lume în afară de acel loc surprinzător numit "Sunshine In The Moonlight", în măsura în care se ia drept simbol pe sine însăși în raport cu odiseea unei conștiințe în căutare de sine, sau cu descrierea aproape vizuală a unei ascensiuni nesfârșite în iubire. Încă, îmi recunosc vina de a mă atașa nespus de această melodie, excepțională prin frumusețea ei poetică, sintetizată în expresia gravă de coral, cu inflexiuni vocale de adâncă sensibilitate, simțire, pace.

Cred că așa îmi exprim eu trăirea unui presentiment al eternității, ascultând-o intens printr-un fel de însuflețire a sinelui și a experienței de creație, printr-un narator, respectiv prin eul liric.

Este un pansament pentru suflet. Melodia îmi ascultă sufletul cu aceeași putere cu care eu îi pătrund natura spirituală, pe plan sonor asortându-se nuanței cu care calmul ritmic se reinstalează în orizontul artistic al experiențelor vechiului romantism, pe un alt miraculos tărâm, numit: *Elaiznesse* , sau fiorul unei uimiri firave.

Ea îmi amintește de acea zi însorită de vară, la plaja din Mamaia, când citeam romanul "Pe

firul de păianjen al memoriei", izbutind să înțeleg ceva mai mult din universul Cellei Serghi:

"Fiecare scriitor este obligat să-și formeze limba sa, după cum fiecare muzician este obligat să-și formeze sunetul său, ritmul său, coardele grave intonând tema într-un tremolo adecvat momentului. Şi între sunetul cutărui muzician și sunetul unui artist de mare talent există un infinit mic, care reprezintă o întreagă lume."

Leadership: Ești în stare să împingi creația ta la limita imposibilului, în încercarea de a spori numărul lucrurilor la care se poate gândi cineva aflat într-o stare de vibrație continuă a sufletului?

Iar dacă ascult neîncetat "Roudeep - You Are Deep", pe o formulă unică ce cuprinde mai mult mi (minor) decât la (diez), fără să intervină un proces de dinamizare ritmică odată cu creșterea sonorității, asta se întâmplă pentru că în mine sunt cuprinse două infinituri, amândouă de adâncă vibrație emoțională: întreaga valoare a simplității „subtile" și aura simplității spiritualizate. Uniunea perfectă dintre ceea ce e imaginar și ceea ce este marcant.

O voi mai asculta o singură dată, înainte ca somnul să mă cuprindă de-a-ntregul. Fiorul unei muzici armonioase mi se va strecura în suflet. Simt că nimic nu va mai fi la fel. Viața mea se va schimba. Soarele va străluci în fiecare zi. Valurile mării îmi vor șopti cuvinte de dragoste amestecate cu scoici și nisip, într-un cuceritor joc al sunetelor delicate, variate, liniștitoare, combinate într-un requiem căruia nu îi lipsesc niciodată frumusețea și puterea emoțională.

Nu voi mai fi același, dar voi rămâne călăuzit de revelația unei voci aparte dintr-un timp de aur în care voi contempla întreaga măreție spirituală a unei creațiuni artistice. Cred că am învățat semnul scris al sunetelor, fiindcă m-am lăsat purtat pe tărâmul magic al sunetelor delicate, ca să devin una cu ele.

Sunt DEEP, pentru că am optat pentru tonuri blânde, consolatoare, relaxante. Sunt DEEP pentru că nu voi părăsi niciodată un anumit gen de muzică în perioada de creație, prin modalități de exprimare ce preconizează viziunea artistică. Sunt DEEP fiindcă îmi ascult sufletul pe cât de curat, pe atât de nobil, în avântul pe care o singură dorință îl mistuie fără încetare: să fiu împăcat cu mine însumi.

Leadershipul, provenit din articularea unui sunet de vrajă în contextul unei melodii de mare vibrație emoțională, vine în întâmpinarea acelei creații artistice pe care o posedă simțirea unei legături puternice între stimul și atitudinea ta față de stimul.

Ascultă-mă ca și când mi-ai privi sufletul ! Asta îmi transmite conținutul liric al melodiei "You are Deep", farmecul ei, ca un fel de stare a sufletului, inducându-mi o transă în care mă afund tot mai adânc, conturând în lumini și umbre, în vise și viziuni, personalitatea artistului care te invită seniorial într-o lume aparte. Activarea acestei lumi se face cam în același fel cum un privitor evaluează în subconștient valoarea unui tablou în funcție de impresia pe care o stârnește acel tablou asupra simțurilor sale.

Melodia "Roudeep - You Are Deep" este locul prielnic unei stări de fond, desemnată ca unitate indisolubilă de factori sensibili ce trec printr-o poveste a conținutului cu formă artistică, detașându-se cu o intensitate progresivă de orice umbră a ideii de „a urma mulțimea".

Source: https://neculaifantanaru.com/asculta-ma-ca-si-cand-mi-ai-privi-sufletul.html

Ascultă-mă înainte să te privesc

On Aprilie 01, 2024

Încearcă să înțelegi profunzimea unei experiențe autentice în funcție de perspectiva și interpretarea pe care i-o oferi, reflectând la complexitatea relației dintre observator și opera de artă.

Și de această dată, ochii mei au reușit să surprindă un detaliu uimitor într-un peisaj banal, o emoție sinceră pe chipul unui om oarecare. Până la urmă, asta înseamnă să recunoști că îndrăgești arta: să redescoperi frumusețea în locuri neașteptate, să explorezi nuanțe ale emoțiilor sau să inspiri gânduri, să percepi lumea într-un mod nou și unic, chiar și atunci când nu cauți nimic.

Ieri după-amiază, mă plimbam prin Parcul Expoziției, trăind clipa unei liniști depline. Într-un colț de alee, discret, dar cu o prezență ce nu putea fi ignorată, un artist stradal își etala măiestria impecabil. Domnul acesta cu acordeonul, un personaj ce părea desprins dintr-o lume unde muzica este limba universală, își lăsa degetele să alunece pe clapele instrumentului cu o dexteritate uimitoare, ca și când ar fi fost parte din el, într-o simbioză perfectă cu natura. Sub îndemânarea lui, acordeonul nu mai era doar un simplu instrument, ci un vehicul al emoției pure, scoțând sunete ce păreau să învie amintiri adormite, colorând prezentul și deschizând ferestre către viitor.

În dreapta lui, o cutiuță modestă din carton, deschisă generozității trecătorilor, găzduia câteva bancnote de 5 ron și respectiv 1 ron, ca o recunoaștere tacită a talentului său din partea trecătorilor. Era un moment simplu, dar profund, sugerând că, în ciuda rapidității și superficialității vieții cotidiene, există loc pentru aprecierea artei autentice, pentru un gest de recunoștință ce transcende banalul. Mai ales pentru un artist, am rămas uimit de interpretarea muzicianului, ca și când mi-aș fi pierdut adâncimea momentului, rămânând doar un scurt metraj de privit, reflectând emoțiile pure transmise prin notele muzicale.

Leadership: Prin surprinderea "momentului banal" poți să te transformi în garantul unei experiențe care transcende imediatul, aducând în prim-plan o viziune mai vastă asupra a ceea ce te face unic?

Parcul Expoziției este idealul pătrunderii într-un spațiu al revelației și al inspirației, unde natura și arta se împletesc armonios. Acest peisaj urban, golit de zgomotul infernal al orașului, se transformă subit într-un spectacol, într-un spațiu dedicat artei, când muzica liniștită începe să se împletească cu forfota trecătorilor, creând o simfonie a contrastelor. Sunetul acordeonului, înduioșător, plăcut auzului fin, reușește să aducă în prim-plan o lume unde imaginea și sentimentul se contopesc armonios, realitatea muzicii îmbinându-se cu lumea interioară a fiecărui ascultător.

Muzicianul, prin interpretarea sa "a capella", nu doar că îmbogățește peisajul sonor al locului, ci invită la o introspecție neașteptată, transformând strada într-o scenă pe care se desfășoară o piesă a emoției și umanității. Imaginea lui, *una forza del pensiero creativo*, este un instantaneu al acțiunii prin sunet și un simbol al reprezentării omului în armonie cu arta, din perspectiva unei experiențe transcendentale. Asta, deoarece permite ascultătorului să depășească limitele realității imediate și să intre într-un spațiu al înțelegerii profunde, unde muzica devine o punte între lumea materială și cea spirituală.

Iar dacă sunt cu adevărat unic, prin ceva caracteristic artiștilor, acest lucru se datorează abilității mele de a transforma momentele banale în opere de artă care rezonează cu sufletele oamenilor.

Leadership: Poți să reconstitui o acțiune a prezentului desfășurată sub proprii ochi, îmbinând-o cu un sentiment de prezență peste veacuri?

Nu știam ce este mai de preț: să-l ascult cu nostalgie, într-un elan ce amesteca umila prezență și splendoarea, sau să privesc cu admirație cum mângâie acordeonul, ca pe un fel de dans între degete și muzică, unde fiecare mișcare era în perfectă armonie cu ritmul inimii. Cred că muzica este doar un instrument al divinității și al inspirației, și devine un fel de mesager, făcându-mă să trăiesc o stare de extaz, ca în transă, pe tot parcursul creației, așa încât comunicarea dintre suflet și univers devine palpabilă, transformând fiecare notă într-o vibrație a existenței însăși.

În povestirea "Aleph", renumitul scriitor Jorge Luis Borges descrie un punct magic care conține tot universul. Alephul este descris ca fiind o "sferă transparentă" care conține "toate punctele din univers". Dar, Borges folosește sunetul pentru a crea o atmosferă de mister și uimire, descriind sunetul Alephului ca fiind un zumzet asemănător unui murmur de ape, sau ca un foșnet de frunze. Zumzetul simbolizează misterul și uimirea asociate cu Alephul, care este o reprezentare a infinitului. Acest sunet este intermitent și se intensifică pe măsură ce protagonistul se apropie de Aleph.

Într-adevăr. Sunetele surprind esența momentului, fie că este vorba de o melodie vibrantă sau de o simfonie liniștită. Iar omul, prin arta sa, dă viață acestor sunete, creând o experiență emoționantă și memorabilă. Mai nou, inteligența artificială poate analiza și interpreta sunetele, descoperind modele și emoții ascunse, dar te simți mai viu atunci când privești chipul omului în timp ce exprimă pasiunea și trăirea fiecărei note. De fapt, mai bine ca acest om, nu știu dacă în acest moment inteligența artificială ar fi în stare să creeze noi forme de artă, combinând sunetul, imaginea și mișcarea într-un mod unic și atât de captivant.

Lărgirea ariei de acțiune a leadershipului corespunde acelor împrejurări în care imaginea pe care trebuie să o evidențiezi în mod coerent nu se limitează la percepția vizuală, ci mai degrabă la simțirea pe care o transformi în creație.

Ascultă-mă înainte să te privesc și poate astfel vei înțelege esența cuvintelor mele fără să fie filtrate prin prejudecățile vizuale. Numaidecât, încearcă să te deprinzi de actul de a vedea doar lucrurile importante, cele evidente la prima vedere, ci mai degrabă fă în așa fel încât tot ceea ce întâlnești să fie explorat în profunzime, descoperind valoarea ascunsă în detaliile aparent minore.

Source: https://neculaifantanaru.com/asculta-ma-inainte-sa-te-privesc.html

Aspectul voluntar al leadershipului

On Februarie 05, 2013

Caută în lumina propriei tale povești de viață toate resursele necesare care să-ți dea forța să acționezi în concordanță cu "replicile" pe care le primești din interiorul propriei tale inimi.

De nenumărate ori v-am vorbit despre scriitoarea Cella Serghi. În perioada de formare a personalității ei, dincolo de mândria de a se purta ca un om de rang înalt, luându-se la trântă cu un destin care se va centra în jurul noțiunii de "admirație", scriitoarea își accentuează tendința de a-și justifica cumva existența și de a-și exprima într-o formă cât mai directă, naivă sau provocatoare propriile emoții.

Asistăm, noi cititorii, la un fel de alcătuire literar artistică, indicând ca punct de reper o creație spirituală și culturală în care inima, ca o apă adâncă, se simte numai la o privire aruncată în trecut, în fața influențelor exercitate de o conștiință curată la jumătate distanței dintre regret și fericire, dintre consolare, amăgire și distracție, atunci când aparențele lumii sufocă nădejdea de a poseda obiectul iubit numit literatură sau artă prin ochii unei societăți masculinizate și plină de prejudecăți.

Ea spunea la un moment dat într-un moment de mare emoție, echivalând cu manifestarea unui deja-vu, senzația că a mai trăit această experiență foarte puternică prin călătoriile întreprinse în întreaga lume și prin scrierile sale deosebit de importante:

Pe acest pământ, când nu știam să vorbesc, am învățat să ascult durerile mării, când nu știam să citesc, am aflat din cioburi povești cu daci și cu geți. În limba pe care o înțeleg numai învățații și copiii, stăteam de vorbă cu cioburile bunicului, cu scoicile mele. Pe aici a umblat Ovidiu, aici și-a strigat amarul și și-a săpat în piatră "tristele".

Aici am învățat să văd și să iubesc ce mă înconjoară, aici am învățat abecedarul și tot ce nu se poate scrie și povesti în cuvinte, de aici am luat tot ce am păstrat și voiam să se păstreze.

Leadership: Poți să dai o semnificație experiențelor personale care te ajută să devii "Autorul propriei tale povești de viață", într-un context de determinări și încercări ale Sinelui de a se descoperi prin raportarea la o formulă estetică?

Poți fi ceva mai mult decât un spațiu gol? Poți fi un nucleu de valorificare a potențialului propriu în jurul căruia gravitează toate forțele? Muntele cel mai semeț se apleacă și se prăbușește în cele din urmă în fața ta?

Îmi amintesc ce spunea odată celebra scriitoare Marguerite Yourcenar: *"Adevăratul loc de naștere este acela unde pentru prima dată ai aruncat asupra ta însuți o privire pătrunzătoare: întâile mele patrii au fost cărțile."*

Aruncă o privire mai atentă în tine însuți și vezi care este elementul electrizant, necesar pentru a depăși "inerția" unei impresii de spațiu restrâns. Un lucru perfect, și implicit original, un lucru instaurator, așadar de ordine inedită în scopul și în beneficiul dezvoltării tale, se cere astfel conceput încât să înfrunte timpul, să fie "etern".

O dezvoltare durabilă, o reformulare a intențiilor, o viziune clară, care să facă față tuturor provocărilor, asta este cerința unei bune stăpâniri a fenomenului "personalitate" în toată splendoarea vieții. Formula estetică pe care o atribuie Cella Serghi vieții se poate reprezenta în felul următor: "Splendoarea importanței mele este imaginea unei culori numită sensibilitate din care se hrănesc atitudinile personajului față de lume dintr-o poveste plină de parfumul convențiilor sociale".

Alcătuirea unei opere literare vizează reproducerea unei apariții tulburătoare în cadrul proiectului "șansa unei vieți trăite din toată inima" prin interpretarea pe care o dai momentului de mare însemnătate care îți determină destinul.

Cella Serghi este autoarea propriei povești de viață în care arta aparține trăirilor cele mai profunde pe care și le-a putut revela despre sine și despre ceilalți oameni din jurul ei. Tot ceea ce a surprins-o în momentele de mare însemnătate este creația unui artist de geniu care își transpune emoțiile pe pânză, dar numai emoțiile care sunt în totalitate dependente de experiența vieții sociale și culturale a omului de rând – a omului prins între îndoială și virtute.

Dar înaintea desăvârșirii proprii, înaintea descoperirii și însușirii oricărei alchimii, există întotdeauna o pre-alchimie, o muncă intensă de căutare, de concepere, adunare și corectare, de aranjare a cablurilor de date - generatoare de noi procese, de noi structuri, de noi deschideri, de noi realități. Elemente noi trebuiesc identificate, întregite într-un mozaic de introspective și imaginative cât mai original. Noi variabile trebuiesc definite, restaurate și promovate potrivit unui ansamblu de reguli și norme.

Iar tot acest proces de descoperire a elementelor necesare desăvârșirii tale se poate realiza numai prin strămutarea ta în spațiul benefic cristalizării operei tale – în laboratorul inovațiilor, lăcașul comorii neprețuite a cunoașterii tale. Întâile tale "patrii" sunt cărțile? Adevărata alchimie ți-o vei rafina în timp, doar dacă te vei lega mai mult de aceste patrii.

Un asemenea lucru, un stimulent cu efect puternic, un înlocuitor al inacceptabilului, un protest împotriva regresului, un restore la care să revii constant, se cere și ocrotit, spre a nu fi supus acțiunii distructive a naturii tale inferioare, spre a nu fi distrus de gradul tău anterior de mediocritate - care oricând se poate reactiva.

Leadershipul care imprimă vieții o anumită identitate și o anumită coloratură vizează exprimarea de tip "mărturisire de suflet" a asemănărilor dintre trăirile cele mai profunde pe care le poți revela despre tine însuți și certitudinile pe care le poți contura despre lume într-un peisaj plin de subiectivism.

Aspectul voluntar al leadershipului ține de importanța pe care o acorzi unei vieți pe care trebuie să o petreci în perspectiva întâlnirii cu o altă variantă a ta, în alte timpuri și alte împrejurări, atunci când tot ceea ce părea o certitudine devine îndoială, când tot ceea ce este comun nu e reprezentat decât de aluviunile condiției umane.

Nu uita că tot ceea ce ți se întâmplă este un proces prin care trebuie să te șlefuiești și să-ți valorifici la maxim caracterul.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/aspectul-voluntar-al-leadershipului.html

Asta este înțelepciunea mea

On Martie 31, 2016

Fii gata să-ți duci leadershipul la un nivel mai înalt, printr-o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi.

Una din micile mele pofte de-a mă îmbogăți intelectual, dublată de forța experiențelor de cunoaștere *Meinanserba* (plină de vise), era dată de încercarea de a trasa un șanț în timp, prin anii unor lămuriri finale cu viața, cu oamenii, cu gândirea aproape uitată, un fel de întoarcere imaginară în fiecare etapă a istoriei lumii. Oare relația dintre artist și arta scriitoricească poate fi dată de faptele și datele, întrepătrunse în timp de rațiunea trează și conștientă, când staționezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști?

Răbdarea mea era supusă la grele încercări de fiecare dată când, în mirajul unei întâlniri cu eroi mai vechi sau mai noi, de care sigur v-ar plăcea să citiți, forța intelectualului din mine izbucnea spre un "având în vedere" investigativ, așteptând parcă un verdict iminent din partea unor distribuții de evenimente aleatorii. Nimeni nu poate ști cât durează o eternitate a clipei în alta, când umbra îți este purtată printr-un accesoriu de efect numit: dezorientare.

Pentru fiecare amănunt în parte, pentru fiecare mică achiziție de constatări, repartizată pe întregul plan al unor mulțumiri și acuzații la adresa vechilor mentalități, corespundea ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, din perspectiva a ceva în care eram și nu eram. Fără implicare directă, dar cu efecte asupra sugestivității pe care încercam să o făuresc și să o depășesc totodată.

Condamnându-mă la o sentință mult prea dură, conform găsirilor și contrazicerilor filozofice, științifice, dogmatice, culturale și religioase din vremurile trecute, pentru care un artist și-ar pune lesne întrebarea: *"Care este trăsătura distinctă a realismului dacă unicul scop rămâne semnalarea unei perceperi vizuale a lucrurilor și evenimentelor, fără a băga de seamă partea lor negativă?"* , obțineam impresia pregnantă de gri. Pe care acum am vrut s-o împărtășesc cu voi.

Leadership: Poți să te pui în ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, comparând ceea ce știi din perspectiva a ceva în care ești și nu ești?

Iată, spre exemplu, care era gândirea secolului lui Victor Hugo, amăgitoare pe alocuri, făcându-mă să cred că toate au o explicație, dar nu tocmai una ușor de acceptat:

„Să dai pământul în schimbul paradisului înseamnă să dai vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Să te lași amăgit de infinit. Eu sunt neant. Mă numesc domnul conte Neant, senator. Existam înainte de a mă naște? Nu. Am să mai exist după moarte? Nu. Ce sunt eu? Un pumn de țărână închegat într-un trup. Ce rost am pe pământ? Am de ales. Să sufăr ori să petrec. Unde mă duce suferința? În neant. Dar voi și suferi. Unde mă va duce desfătarea? În neant. Dar voi fi avut parte de bucurii. Am de ales. Trebuie să mănânci sau să fii mâncat. Eu mănânc. E mai bine să fii dinte decât iarbă. Asta este înțelepciunea mea."

Umblând nesigur cu cheia a ceea ce am constatat pe drumul întoarcerii în veacuri, zadarnic al celui din urmă accept de reînnoire cugetătoare, mi-am continuat efortul de aflare al adevărurilor uitate. Cu singura mențiune că potrivirea lucrurilor și concepțiilor în ecuația propriei ființe, în mijlocul unei vieți confortabile de om care stăpânește arta de a descoperi și de a schimba înțelesurile, prin tot ceea ce spun astăzi, va fi scos din contextul analizei zilei

de mâine. E mai bine să uiți trecutul decât să-ți amintești de el, dacă vrei să trăiești prezentul. Asta este înțelepciunea mea.

"Ceva în care ești și nu ești" se traduce prin efortul de a-ți însuși o viziune de reînnoire a lumii tale interioare prin conștientizarea faptului că această lume poate să devină punctul central al unei istorisiri care te poartă spre alte lumi - a marilor creatori.

Pentru o mai bună lămurire a considerentelor perceperii mele în limitele unei cunoașteri din care lipsește experiența, dar persistă acea doză de înțelegere și de acceptare a unor puncte de vedere străine, bine argumentate, este nevoie de o comparație cu ceea ce știu deja din perspectiva a ceva ce sunt sau nu sunt. Sau din perspectiva a ceea ce am sau nu am.

În leadership, asta se traduce prin a construi certitudini pe suportul unor așteptări diversificate: optimiste sau pesimiste.

Leadershipul este o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, pozitiv sau negativ, dar din care rezidă o anumită înțelepciune - o sumă de percepții care, întărite prin repetiție, devin constante definitorii și creează astfel tipologia unei personalități distincte.

Însă potrivirea anumitor percepții, argumente și concepții în ecuația propriei ființe, fără o implicare directă în acțiunea realității, adică atunci când staționezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști, duce spre un rezultat total neinspirat care determină izolarea ta. Cu cât afli mai multe, cu atât dezorientarea este mai mare și cu atât devii mai aspru în a judeca.

Înțelepciunea care apare în istorisirea unei creații este o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, cu mențiunea faptului că tot ceea ce te înconjoară exista o dată cu tine într-un joc jucat cu realitatea.

„Asta este înțelepciunea mea" spune un intelectual desăvârșit care, citind și aflând, reacționând printr-o judecată echilibrată a cauzelor și a efectelor, reușește să se autoanalizeze mai bine și să-și dea seama ce fel de om este: al trecutului, al prezentului sau al viitorului.

Source: https://neculaifantanaru.com/asta-este-intelepciunea-mea.html

Asta înseamnă să fii artist

On Decembrie 31, 2020

Un artist adevărat își oglindește înalta expresie a sufletului în generarea unei creații ce are puterea să-i transforme destinul într-o personificare a splendorii naturii.

Trandafirul este manifestarea în artă a propriei mele existențe, dar numai atunci când îmi ghidez existența sensibilă, plină de emoție și de imaginație, după expresia unei anume logici interioare ce urmează forma de devoțiune față de valoarea unei clipe trăite în lumina creației avangardiste. Spirit de prim rang artistic, trandafirul înfățișează caracterul și expresia specifică culorilor din care se hrănește sufletul viu al unei opere de artă zămislită dincolo de compromisurile morale, dincolo de raporturile cu mediul, dincolo de orice metafizică a esențelor prețioase, a parfumurilor de lux și a explicațiilor transcendentale.

Evident, între mine și trandafir există o simțire de mare puritate, o apropiere autentică de fenomenul artistic, o corespondență perfectă între limbajul plastic și acel spațiu de graniță între text și realitate. Încât tot ceea ce m-a îndemnat spiritului Lui să scriu aici, cu chibzuință, cu multă admirație pentru înălțimea expresiei, devine semnul unei dăruiri complete a sinelui într-un univers metafizic care transcende forma și alchimizează substanța, ca s-o trimită înapoi în fluxul Vieții Universale.

Aici intervine raportul de asemănare cu luciditatea unui alt artist al cuvintelor. Fiindcă tot ce spun acum despre trandafir, prin corespondența dintre interioritate și subiectivitate, a fost bine redat de scriitorul Paul Auster în romanul "Trilogia New York-ului":

"Acea cunoaștere m-a transformat, cred eu, și m-a făcut să mă simt mai uman. Aparținându-i Lui, am început să mă simt de parcă nu aș fi aparținut tuturor celorlalți. S-a dovedit astfel că locul meu în lume era dincolo de mine însumi, iar dacă acel loc se afla în mine, era la fel de imposibil de localizat. Era spațiul minuscul dintre Ego și Non-Ego, iar pentru prima oară în viață am privit acest nicăieri ca fiind centrul precis al lumii. Și a venit apoi ziua când arta mi-a dominat instinctele de creator, permițându-mi să le împing spre limite inimaginabile."

Leadership: Ești în stare să duci măcar una formele arhetipale ale naturii la rangul de imagine originară, desăvârșită și sublimă, printr-o abordare a realității aflate la limita dintre figurativ și nonfigurativ?

Se vede că trandafirul, abia îmbobocit ieri, îmi prevede o afinitate suplimentară pentru conștiința unei ființe impregnată cu imaginație instantanee, deschisă sublimului unei scriituri greu de uitat. Cumva, el mă completează necondiționat, lăudabil, în chip firesc, prin prezența vie a unui sâmbure de creație determinist, narativ, pe care, dacă l-aș considera o iscodire a semnificațiilor purtate de culori, mi-ar fi mai ușor să înțeleg importanța simbolismului divin, sensibil, multidimensional, sincretic, necesar cunoașterii fenomenelor de transformare a legilor artei în legi ale sufletului.

Foarte adevărat. Orice artist talentat este sămânța de înaltă expresivitate a unui trandafir care îl pune în necontenită apropiere atât cu el însuși, cât și cu lumea creației universale în sânul căreia se înfruntă și se împacă forțele antagoniste ale spiritualului și materialului, în orice caz, adăpostind versiunea simbolului divin care transcende timpul, aparențele, granițele realității.

Cu nespusă considerație, *in concreto* , am acceptat din mers această cunoaștere a artiștilor

preocupați de latura metafizică a unei lumi iinfluențate de devenirea simbolică, considerând necesară integrarea artei în viața mea ca pe o izbăvire promisă în fața păcatului de a nu fi ascultat când a trebuit de legile blânde ale creației și progresului. Şi cred că aici își face loc chemarea divină a artistului care, cu tenacitate și migală, a învățat să contemple din exterior frumusețea ascunsă în lucrurile simple, în cele mai mărunte detalii, în fiecare suflet care dorește să se apropie de al său.

Așa este când îți iei în primire rolul unui artist condus de sacralitatea asociată trandafirului. Este ca și când a trăi experiența unui joc de lumini și umbre ce se poate rejuca la nesfârșit cu lumi și Quest-uri generate aleator printr-o abordare peisagistică aflată la limita dintre figurativ și nonfigurativ, între ceea ce se simte și ceea ce se poate face, între ceea ce se vede cu ochiul liber și ceea ce ține de partea metafizică a existenței mele.

Lui Dumnezeu i-au plăcut întotdeauna trandafirii. Cel mai mult.

Leadership: Care este maximul expresiei unei inspirații artistice care promovează ideea unei opere create după modele deja existente în natură, în conformitate cu caracterul de întreg prin care se distinge partea esențială a sinelui tău?

Da, accept acest aspect ca un fel de schimb de suflete între două individualități reciproc conștientizate, ca posibilitate optimă pentru personalizarea unei gândiri de revelație supranaturală în care se particularizează și se conștientizează preocuparea pentru cunoașterea naturii ce trebuie lăsată să evolueze în continuare. Trandafirul, de înaltă ținută poetică, îmbibat într-o pânză fină cu sudoarea unor eforturi sisifice de creație, înmiresmat cu lumina unei stele licărind în slow-motion, s-a integrat ușor în opera mea de artă, l-a fel cum eu mi-am integrat cu bine efigia proiecțiilor simbolice în armonia și puritatea naturii.

Așadar, cred că maximul expresiei unei inspirații artistice ce promovează ideea unei opere create după modele deja existente în natură, prin intermediul raportului dintre aspectul empiric și aspectul original al eului, este sentimentul empatiei strict raportat la cunoașterea artistic-estetică (necesitatea unei semnificații care trebuie să fie expresivă).

Şi iată ce s-a întâmplat. Mi-am petrecut toată dimineața vorbim cu un trandafir *Double Delight* , fără să știu ce este tendința spre unitate sau tendințele de diferențiere care pot fi în conflict cu Eul empiric al artistului din mine. Am vorbit la fel ca unui prieten, liber, degajat, cu nuanță lăuntrică, dialogul constând într-un soi de concomitență între atitudinea estetică străbătută de sentimentul deja-vu și gradul înalt de spiritualitate al unei simțiri care, de multe ori, te lasă fără cuvinte.

Mi-am dat seama că sunt asemenea trandafirului. Am realizat că sunt simbolul conectării unor lumi de dincolo de realitatea exterioară, puntea dintre ele fiind o juxtapunere a „două realități îndepărtate" unite pentru a crea o realitate nouă. Acum știu de ce trăiesc prin grația divină, ca să trăiesc mai mult prin vraja însuflețirii unei alterități familiare ca spirit, decât prin alegere sau prin întâmplare. Asta înseamnă să fii artist. Un artist cu mare putere de semnificație.

Părții esențiale a sinelui meu i se poate conferi un caracter de întreg atunci când îmbunătățirea semnificativă a percepției asupra desăvârșirii "Operei de Artă" are ca punct de referință creșterea sensibilității la stimulii de natură externă, proveniți din mediul înconjurător.

Asta înseamnă să fii artist, să faci în așa fel încât din exprimarea sinelui tău să rezulte imaginea unei opere de artă cu rezoluție înaltă, capabilă să reveleze profunzimea unor teme de compoziție, declanșatoare ale unor noi orizonturi de cunoaștere, prin intermediul

metaforelor și personajelor fictive.

Source: https://neculaifantanaru.com/asta-inseamna-sa-fii-artist.html

Așteptarea unei schimbări poate eroda spiritul

On Decembrie 17, 2013

Bătălia pe care o porți zi de zi cu tine se poate transforma într-un motiv de mândrie, fiind percepută ca o întărire a caracterului tău dacă ai viziunea unei realități transcendente.

O viață searbădă - n-o poți arunca așa, ca pe-o cartușieră golită ! Mai e încă destul de bună ca să lupți cu ea, cândva veni vremea și când va fi nevoie. Nu din motive personale, nici chiar din răzbunare, nici din egoism, și nici din motive altruiste, totuși e atât de mult pentru tine să întorci roata, pentru a împinge lumea dincolo de sânge și de sfărâmături - pentru nici un alt motiv în afară de luptă, lupta continuă, și să aștepți posibilitatea de a lupta până la ultima răsuflare. Dar așteptarea te macină și poate fi fără speranță, și la asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni în sfârșit vremea, vei fi prea zdrobit, prea ros, prea inert de atâta așteptare, prea obosit ca să poți merge împreună cu ceilalți.

Nu e acesta motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ți poate ațâța nervii, desființându-l, definitiv și pe nesimțite, cu ironie, sarcasm și chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă ființă omenească, într-un eu străin? Până când să ajungi în starea asta, neputința brutală are să revină în timp ce te lași în voia somnului și-a fantomelor.

Luna rotundă se strecura prin traversa de la fereastră. Nu mai era aidoma unei chemări crucificate, ci unui voyageur, gras și obscen, privind indiscret în camere și prin paturi. Ravic era acum pe deplin conștient. Acesta fusese un vis relativ nevinovat. Avusese și altele.

Leadership: Crezi că valoarea vieții tale, chiar și lipsită de un scop personal sau altruist, te poate ghida în efortul continuu de a schimba lumea, conform unei viziuni care se deschide dincolo de durere și distrugere?

Într-o viață care pare uneori fără rost, nu o putem abandona ca pe un obiect inutil. Ea încă deține valoare suficientă pentru a ne servi în bătălii viitoare, chiar și fără un motiv personal sau altruist. Lupta continuă, fiind un efort constant pentru a schimba lumea, pentru a o împinge dincolo de durere și distrugere, fără alt scop decât lupta în sine și speranța de a continua această luptă până la ultima suflare. Însă așteptarea aceasta ne macină, adesea părând fără speranță, amplificând temeri nespuse care ne zdrobesc sub greutatea lor. Ne face să ne retragem în noi înșine, să ne protejăm cu ironie și sarcasm, și să ne refugiem într-o identitate străină pentru a evita confruntarea cu neputința.

În această retragere, spectrul singurătății și al izolării devine mai palpabil, asemenea lunii pline care se strecoară prin fereastra deschisă. Această lumină nu mai este un semnal de alarmă, ci mai degrabă o prezență invazivă și grotescă, care spionează indiscret spațiile intime ale vieții. În aceste momente de luciditate sporadică, Ravic își amintește de visele sale, unele mai nevinovate decât altele, toate însă mărturii ale luptei interne și ale durerii care refuză să părăsească umbra sufletului său.

Prin leadership se considera că fiecare încercare de a împinge lumea dincolo de durere și distrugere este de fapt o reprezentare vizuală a luptei interne și a aspirației spre un ideal mai înalt.

Așteptarea unei schimbări poate eroda spiritul, transformând speranța într-o povară greu de suportat. Să nu uităm că, deseori, conștientizarea realității poate veni în momente neașteptate, adesea în urma unui vis aparent nevinovat. Iar schimbarea perspectivelor asupra vieții poate fi atât o eliberare, cât și o nouă formă de captivitate, în funcție de împrejurări și

de starea interioară.

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminesu, 1976

Astrul strălucitor și muritorul de rând

On Aprilie 06, 2014

Răspunde cerinței științei de a contribui la promovarea unei înțelegeri imaginative, reconfigurând acele componente ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii.

Nu știam ce să cred. Era acolo o enigmă pe care nu reușeam să mi-o explic, în genul unei utopii care provoacă o adevărată dispută între cer și pământ, între un astru strălucitor și un muritor de rând. Ea trimitea tot jocul definirii cerințelor necesare operării proceselor de gândire spre formularea unor idei altfel justificabile sau chiar redutabile ca idealuri de urmat.

Idei care, după cum ar pretinde proprietarul unei aspirații irepresibile către puritatea și libertatea înțelepciunii, un artist al lumii trecătoare, nu izvorăsc din realitate, ci sub efectul unei permutări imaginative ale punctelor de interacțiune dintr-un fenomen complex, variabil cu factorul cercetat. Idei provocate prin micile explozii ale "hidrogenului științific" care arde, dar care nu întreține flacăra. Eram parcă asemenea unui iluzionist care își ascunde identitatea în jocul sensurilor și non-sensurilor unei magii captivante ce-și cuprinde provocările în canoanele științifice, doar pentru a supravietui intr-o lume complexa.

Flacăra era mai mult o experiență personală, o consultare cu mine însumi, o provocare directă adusă necunoscutului din cunoscut, existentului din non-existent. Victor Hugo spunea mai bine despre această flacără arzătoare:

"Geniul, care ghicește mai curând decât învață, extrage, pentru fiecare lucrare în parte, legile generale din ordinea firească a lucrurilor, pe cele speciale din ansamblul izolat al subiectului de care se ocupă. Nu după metodele chimistului care aprinde cuptorul, suflă din foale, încinge creuzetul, analizează și distruge. Ci în felul albinei care zboară cu aripile-i de aur, se așează pe fiecare floare și-i fură mierea fără ca învelișul ei să piardă din strălucire, fără ca petalele să-și piardă parfumul."

Leadership: Procesul tău de formare predomină sub infinita varietate a permutărilor imaginative extrase dintr-o dublă perspectivă care sugerează un nou stil de integrare a cunoștințelor într-un program de genialitate?

Procesul de formare a genialității predomină sub infinită varietate a permutărilor imaginative extrase dintr-o dublă perspectivă: a faptelor de dincolo de granițele determinismului care duc la cunoaștere și a probelor de relevanță a valorii personale efectuate de instanță unui obiect numit "Word".

Genialitatea este calitatea produsului obținut în urma combinării ideilor care pot structura un plan simplu sau dezvoltat prin dialog cu un partener nevăzut care nu este disponibil decât în varianta unei lecții de conversație pe tema "Sorry seems the hardest word". Așadar, genialitatea depinde de instanța unui obiect numit "Word", care dacă este așezat într-o ordine anume, într-un plan precis de proiectie a viziunii sub incidența împrejurărilor istorice, sociale și culturale, poate să scoată la iveală un adevăr care să vizeze plenar Cunoașterea și care să preocupe pe toată lumea.

Aș vrea să cred că un om se poate forma ca lider în spiritul genialității atunci când tot ceea ce-l înconjoară capătă semnificația de acces la un nou nivel de înțelegere și control asupra promovării unui nou model de abordare a realității. Tot ceea ce cunoști este de fapt o vedere de ansamblu asupra lucrurilor mărunte pe care le aduni cu ajutorul imaginației într-o singură formă de expresie, de artă, de limbaj, înaintea unui plan care taie coordonatele unei concepții

unitare în punctele de acumulare și de susținere ale unui domeniu de larg interes.

Leadershipul este genialitatea cu care tratezi orice lucru, orice activitate orice situație, adiacent sentimentului că ai putea muta munții din loc pentru a obține o nouă versiune a propriei ființe și o înaltă popularizare a științei pe care ți-ai însușit-o.

Locul în care leadershipul prinde formă, oricât de originale sau viguroase ar fi ramificațiile sale pentru cunoaștere și descoperire, de lungimi și puteri diferite, sub infinita varietate a ideilor și permutărilor imaginative, se află acolo unde ești tu, acolo unde nimeni nu s-ar aștepta. La intersecția dintre genialitate și virtuozitate, între întuneric și lumină, între cer și pământ, între excepțional și derizoriu.

Leadershipul este o negociere între două părți care sunt interesate de preț, una gata să accepte ceea ce i se oferă, cealaltă gata să dea cât i se cere. Prima stă sub semnul particularului, posedând o infinită ambiguitate. Cea de a doua sub semnul generalului și univocității. Prețul fiind acea parte complexă din procesul de gândire care modifică structura personalității, plătit în prezent și îndreptat spre viitor, ca reacție a exploziei cunoașterii care din punctul de vedere al tratării științifice vădește o mână de maestru, un dram de geniu.

Leadership: Poți să-ți asiguri statutul de "Om Nou" format după criteriile genialității în lumina modurilor de abordare a ideilor care pot fi percepute ca mecanisme diferite de interpretare a realității pe care ți-o oferă experiența de a defini Marea Ştiință?

La liderul nou format după criteriile genialității, uneori coborând pe panta alunecoasă a dezordinii și a conflictelor interioare care-i zădărnicesc eforturile de a-și apăra și întări "strălucirea", vom găsi din plin acel tip de combustibil arzător, cu tendință de transformare, acea flacără care contribuie la armonizarea puterilor cedate de știință în scopul elaborării unor modele de "preț" individuale care să se adapteze la cererile presante ale devenirii.

Genialitatea are la bază aspirația către puritatea formei, arta de a reda viața organică a materiei și a o transfigura, ghicind mai curând decât a învăța acele coordonate ale punctelor de sprijin care, cu elanul inimii și preferința pentru observație, pot împreună cu experiența personală pot să sădească noi idealuri în pământul promițător al viitorului. O consultare cu tine însuți, o provocare directă adusă necunoscutului din cunoscut, este singura obligație pe care o ai față de leadership spre posibilitatea creării și menținerii legăturii dintre unitatea interioară și realitatea exterioară.

Reprezentările pe care le generezi despre realitate, necesare operării proceselor de gândire în formularea unor idei inovatoare, servesc la creșterea șanselor de a accede la un nivel superior în ceea ce privește înțelegerea și stăpânirea factorilor determinanți ai unei evoluții viitoare. Marea Ştiință este traseul pe care îl străbați de la idee la faptă și de la faptă la răsplată, în ceea ce privește atingerea unui ideal înalt de natură spirituală.

Componentele de bază ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii unui "Om Nou" pot fi următoarele: generarea acelor experiențe sufletești care rămân neschimbate în facultatea minții de reprezentare analitică a realității și trăirea acelor experiențe de aprofundare a cunoștințelor într-o formă avansată.

Astrul strălucitor și muritorul de rând desemnează legătura dintre excepțional și derizoriu, generând valori unice în leadership printr-un soi de limbaj comun, dar tot mai complex, care modifică interacțiunile noastre cu lumea și reprezentările pe care le avem despre realitate.

Dacă vrei ca leadershipul să se dezvolte spre o cunoaștere infinită, răspunde cerinței științei

de a contribui la promovarea unei înțelegeri imaginative, reconfigurând acele componente ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii.

Source: https://neculaifantanaru.com/astrul-stralucitor-si-muritorul-de-rand.html

Atingerea delicată de dincolo de gratii

On August 21, 2013

Măsoară-ți forța de influență, fără să împingi forțele celorlalți dincolo de limita lor de rezistență.

Înspăimântătoarea făptură, ținută închisă ca să nu poată scăpa, avea puterea de a-și hipnotiza victimele, de a le atrage cu forța sa demonică până la limita lor de rezistență psihică, într-un cerc al căror bariere să nu le poată depăși niciodată. Ca și cum ar fi fost însemnată printr-o magie necunoscută, ieșită de sub control și înzestrată cu puterea de a controla elementele, oamenii, emoțiile și stările lor.

Totuși, în acest moment, agentul FBI, Clarice Starling, nu-l mai privește pe Hannibal Lecter cu un amestec de fascinație și teamă, ca la început. Ci cu o căutătură flămândă, cu dorința de a se folosi de el, de a-i lua dosarul în care erau incluse toate datele privitoare la cazul ucigașul în serie, cunoscut ca Buffalo Bill. Dar Hannibal în continuare îi testează tinerei studente voința și nervii.

Clarice rămâne descumpănită. Lăcrimând, nu-și mai găsește decât cu greu cuvintele. Mai are puterea să-l implore o singură dată. " *Please, tell me his name doctor ! Please !* "

Această staționare în neant începe să devină exasperantă, provocând mai degrabă o experiență mentală care fluctuează în jurul unei valori de dezechilibru. Moleculele care absorb energie regenerabilă și care îmbunătățesc circulația sângelui spre creier, se blochează brusc. De parcă o substanță oxidată s-ar fi depus pe artere, privând creierul de nutrienții esențiali necesari într-un moment de maximă activitate. Clarice rămâne nemișcată ca o stană de piatră.

Leadership: Îți poți asuma destinul unei ființe care nu se manifestă în străfundul sufletului decât sub forma unui pericol resimțit ca asumare a unei misiuni care îi poate oferi posibilitatea de a-și valorifica potențialul într-o evoluție plină de grație?

Abia reușesc oamenii legii s-o mobilizeze și s-o escorteze spre ieșirea din camera în care se afla cușca monstrului. Când deodată, din spatele gratiilor, Hannibal insistă: " *Uite-ți dosarul, Clarice !* ". Femeia se smucește din mâinile polițiștilor, se apropie de cușca monstrului și întinde mâna spre dosarul pe care acesta îl împinge printre gratii.

Şi în acest moment se întâmplă ! O atingere atât de delicată, și atât de însemnată. Are loc o hipersensibilizare a simțurilor, care nu duce la o anume condiționare, ci determină procesul de aliniere între două realități. Două firi total diferite se contopesc într-o secundă decisivă, dezvoltând o forță cu intensitate extrem de mare. Pentru prima oară produsul a doua energii opuse vibrează pe aceeași frecvență și intră în rezonanță.

Această atingere bine gândită a lui Hannibal, această stăpânire de sine însoțită de o mare naturalețe, această prezență de spirit care garantează apropierea de om, să fie oare semnul unei răzvrătiri a sinelui? Sau o slăbiciune a lui care naște nenumărate posibilități de a se reinventa? Sau o eroare pe deplin explicabilă psihologic și chiar verosimilă la o făptură care percepe lucrurile mult mai fin?

Leadership: Spațiul tău de manevră este situat dincolo de limita subtilității în felul de a-ți manifesta puterea și autoritatea, în sensul sentimentului extraordinar al mândriei de a

purta în suflet compasiunea pentru durerea din sufletul celorlalți?

Durerea din sufletul lui Clarice nu era strâns legată de eventualitatea unui eșec în cazul FBI, ci de imaginea victimei supusă cruzimii de care dădea dovadă criminalul, cunoscut ca Buffolo Bill. Trebuia să se grăbească, trebuia să-l găsească cu orice chip înainte de a-și ucide victima. Iar Hannibal Lecter era singurul care o putea ajuta, informațiile necesare prinderii criminalului se aflau în acel dosar.

Clarice avea durerea, Hannibal avea leacul durerii, dar totodată el era stăpânit de dorința de a simți freamătul unui suflu de viață cuprins de disperare, voia să atingă învelișul ființe umane plină de emoții, spre a se ragasi pe sine într-o altă persoană. Când i-a atins mâna lui Clarice s-a creat un fel de contopire a două lumi distincte într-una singură, binele și răul într-un mic univers, un spațiu ideal de siguranță psihologică care pentru până atunci era necunoscut în esența lui.

Haideți să construim o sferă nouă a înțelegerii modului de funcționare a leadershipului dincolo de limitele obișnuite ale minții umane, din manifestările pe care indivizii le generează, pe care le condamnă sau pe care le judecă.

Nu e vorba aici despre niciun fel de agresiune sau abatere de la norme din partea liderului care apelează la superioritatea științei sale pentru a-și exercita influența, pornind în prealabil de la ideea că tot ceea ce poate fi identificat, poate fi apoi determinat și fixat. Ci este vorba despre posibilitatea de a distinge, cu ajutorul diferitelor manevre de "încercuire" și intimidare, până la un anumit nivel, o față umană greu detectabilă, mai ales de a sesiza acele caracteristici cheie care scapă tentativelor obișnuite de analiză.

Întreg spațiu de manevră al liderului se va situa dincolo de limita subtilității în felul de a-și manifesta puterea și autoritatea, numai atunci când va reuși să identifice exact capacitățile pe care le ascunde natura umană în diferite momente.

Spre deosebire de strategia de dezvoltare, care treptat realizează condiții pentru creșterea randamentului și productivității, liderul trebuie să fie în măsură ca în decursul câtorva mutări să pună în valoare o superioritate obiectivă care să nu lase loc nici celei mai palide îndoieli. Şi care, totodată, să-i pună pe ceilalți oameni într-o poziție favorabilă de a se uni cu el.

Leadership: La ce nivel de profunzime se asociază cele două părți distincte ale universului tău, prin asociație cu rafinamentul unui compozitor care încearcă să atingă toate laturile emoționale ale ființei?

Tind să cred că în viitor, cu precădere, liderul iscusit se va folosi de ajutorul diferitelor reprezentări a modelelor de indivizi, comparative cu modelul său de a fi, alături de celelalte mijloace informaționale moderne, pentru a putea mai ușor să le testeze acestora limitele la care vor și pot să se raporteze.

Punând profilul psihologic al indivizilor în prim plan, și comparându-l cu propriul său profil, deci prin contopirea caracteristicilor comune, liderul va putea determina procesul de aliniere între două realități. Astfel, două energii opuse vor putea intra în rezonanță, ceea ce se traduce prin faptul că toți cei care păstrează același tip de gândire concomitentă vor reuși mai ușor să realizeze schimbări mari.

Liderii a căror capacitate de apreciere a "conținutului" uman nu poate fi pusă la îndoială, prezentând un interes deosebit pentru analiza efectuată pe profilul individual, vor reuși mai ușor să obțină răspunsuri și rezultate "neforțate" din partea celorlalți oameni. De aceea

asocierea profundă dintre cele două părți distincte: *liderul – individul obișnuit,* poate să favorizeze o deschidere mai mare dacă se realizează la nivel de normalitate, în jurul unei mentalității necondiționate și nevictimizate, orientate către implicare și acțiune.

Cele două părți distincte ale universului tău, binele și răul, se pot asocia la nivel de profunzime în a descrifra anumite regularități sau preferințe în manifestarea caracterului uman printr-o afinitate ridicată a sentimentelor față de evenimentele nefavorabile trăite cu mare intensitate.

Rafinamentul unui compozitor care încearcă să atingă toate laturile emoționale ale ființei se poate observa în detaliile de ordin psihologic îmbinate armonios într-un spațiu special conceput pentru redarea unor evenimente memorabile care întrețin viața filozofică și sociologică a marilor exploratori ai conștiinței umane.

Atingerea delicată de dincolo de gratii aduce în prim plan sincronizarea dintre diferite tipuri umane, asemănătoare și totuși diferite. Unirea energiilor benefice într-una cu o forță mobilizatoare uriașă. Dacă vrei ca relația ta cu oamenii să fie una perfectă, măsoară-ți forța de influență fără să împingi forțele celorlalți dincolo de limita lor de rezistență.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Atragi clienții ca un magnet?

On Aprilie 12, 2009

Încearcă să dai valoare produsului tău prin ceea ce știi că va deveni, lăsând o impresie de neuitat prin amplasamentul lui într-un perimetru delimitat de expunerea rezultată din experiența "consumului" său.

Ce s-ar întâmpla dacă după multe experimente și cercetări ai inventa un echipament eficient pentru industria automobilelor? Probabil, mai întâi de toate vei împrumuta niște bani de la bancă, de la prieteni sau de la diverși investitori pentru a-ți deschide o mică fabrică care să producă echipamentul pe care l-ai inventat și care a fost testat și a primit avizul de fabricare. Apoi îți vei face cunoscut produsul peste tot în lume prin intermediul reclamelor difuzate pe posturile de televiziune sau pe internet. Dacă ai noroc, în cel mai scurt timp vânzările vor crește spectaculos, vei deveni celebru și bogat.

Însă acum vine partea cea mai interesantă. Fiindcă au investit milioane de euro în găsirea unui echipament similar și nu au ajuns la niciun rezultat concret, firmele concurente existente pe piață vor face tot posibilul să-ți pună cât mai multe bețe în roate, să te discrediteze și să-ți zdrobească imaginea. Întrebarea pe care ți-o adresez este: clienții vor mai apela la serviciile tale? Vor mai cumpăra oare echipamentul pe care l-ai inventat după ce te-ai ales cu o reclamă negativă?

Da, vor cumpăra, și încă hotărât. De ce? Pentru că echipamentul este mult mai performant decât altele existente pe piață, pentru că prețul este mai accesibil, pentru că designul este mai bine realizat, pentru că condițiile de livrare sunt foarte avantajoase, etc.

Leadership: Imaginea pe care o atribui produsului tău corespunde cu redefinirea zonei sale de aplicabilitate într-o situație reală sau de simulare a producerii de valoare adăugată?

Zona de aplicabilitate a unui produs poate fi redefinită într-o situație **reală** a producerii de valoare adăugată atunci când percepția cumpărătorului privitoare la calitatea superioară a produsului este rezultatul imediat al unei stări de bucurie inexprimabilă, ca reacție la îndeplinirea unei dorințe singulare.

Sau, aceeași zonă de aplicabilitate a unui produs poate fi redefinită într-o situație de **simulare** a producerii de valoare adăugată atunci când există posibilitatea unei confuzii privind garanția, actualitatea, acuratețea și detaliile comerciale specifice campaniei promoționale. Iar când există posibilitatea unei omisiuni direct imputabile producătorului, plata se reduce sau se anulează, parțial.

Totul ar fi mult mai simplu dacă am reuși să ne facem primii cunoscute pe piață serviciile de calitate.

Se pare că pe orice piață unde primează calitatea serviciilor, cei mai câștigați întreprinzători sunt aceia care ocupă locul cel mai favorabil într-o anumită ramură de activitate, care se implică activ în satisfacerea cu promptitudine și profesionalism a cerințelor și așteptărilor clienților. Dacă lupți pentru afirmare și dorești să atragi succesul într-un domeniu în care concurența este acerbă, atunci trebuie să-ți dai tot interesul să fii cel mai bun.

Leadership: Produsul pe care îl promovezi este rezultatul involuntar al unei erori de percepție și de reproducere a unei imagini care invită la extragerea unei concluzii sumbre

privitoare la amplasamentul său?

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci este să găsești o metodă prin care să-i determini pe clienți să depindă de produsul sau de serviciile tale. Acest lucru este posibil doar dacă reușești să vii primul în întâmpinarea nevoilor lor cu o soluție eficientă pe care să o vinzi apoi sub formă de produs sau serviciu. Asemenea unui magnet care atrage pilitura de fier, tu trebuie să-i atragi pe clienți servindu-le ceea ce își doresc și să-i determini să revină la tine.

Indiferent cât de neloială ar fi concurența, dacă devii un maestru în domeniul tău de activitate și reușești să creezi produse și servicii indispensabile pentru clienți, nu vei avea motive de îngrijorare. La fel cum la un medic care a dobândit faima de a vindeca orice boală apelează tot mai mulți pacienți, și la serviciile tale vor apela mai mulți clienți dacă îți creezi o reputație de invidiat, dacă oferi produse și servicii de calitate superioară.

Înainte de a face pasul cel mare întreabă-te mai întâi dacă serviciile și produsele pe care le oferă compania ta rezolvă problema cuiva. Apoi fă tot posibilul să îți îmbunătățești serviciile și produsele pentru a satisface exigențele tot mai mari ale clienților. Preocuparea ta trebuie să fie aceea de a oferi servicii și produse atât de bune, de ieftine și de necesare, încât tot mai mulți clienți să apeleze la compania ta.

Întrebare: Locația unui produs poate influența în mod direct impactul asupra cumpărătorilor atunci când produsul este evaluat în momentul încetării definitive a utilizării sale?

Source: https://neculaifantanaru.com/atrageti-clientii-ca-un-magnet.html

Autenticitatea omului care se gândește pe sine

On Martie 15, 2020

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ți-o oferă exemplul de gândire al altora.

Mi-a plăcut extrem de mult personalitatea tânărului scriitor Wilhelm Hauff, nu datorită originii sale umile care i-a dat un avânt creativ nemaipomenit, renunțând la o carieră în preoție, ci datorită imaginii pe care singur și-a construit-o despre el însuși. Este imaginea unui idealist. Unui pacifist. Unui filosof. Unui gânditor plin de conștiința excepționalității sale. La această imagine poate contribui și sentimentul de liniște sufletească și împlinire pe care îl ai atunci când creația ta devine subiectul imaginii unei noi realități: "Ceea ce construiești despre tine însuți schimbă ceea ce ești pentru o perspectivă diferită."

Când îl citesc pe Hauff, cu multă considerație, cu multă emoție, cu multă încărcătură sufletească, ca printr-un fel de chemare secretă și îndepărtată, simt că sunt în măsură să găsesc corespondențele simbolice ale unei tălmăciri Shakesperiene în visurile unei lumi Kafkaiene. În orice imagine, consacrată unei asemenea personalități, alcătuind o racordare la activitatea unor valori existențiale (precum demnitatea, reputația și integritatea), se reflectă cea mai înaltă distincție sufletească: "Fii mulțumit cu tine însuți ! "

Fixând echilibrul tuturor calităților trebuincioase scrierii profunde, ca un remediu pentru singurătate, manifestarea personalității supusă procesului de interiorizare se constată în următorul fragment decupat dintr-un monolog al unui narator care meditează asupra condiției sale într-un secol zbuciumat. Numaidecât, suportul afectiv al interiorizării depinde de rezultatul direct al motivației de a-și comunica punctul de vedere vizavi de experiența dobândită prin asimilarea individuală a Marii Cunoașterii. Nu ține neapărat de obținerea succesului, ci de autenticitatea propriei povești, autenticitatea propriilor trăiri, autenticitatea propriei viziuni.

Iată ce scria despre el însuși, Wilhelm Hauff, într-un scurt moment de luciditate:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită. Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne nemăsluit."

Leadership: Tratezi puterea ta de gândire ca un act de înaintare într-un "înțeles mai înalt" atribuit manifestării personalității tale într-un proces sublim de interiorizare?

Există două feluri de artiști: cei autentici și cei ajutați să devină autentici. Primii învață totul singuri, de la natură, ceilalți învață totul cu ajutorul altcuiva.

Aici e diferența. Cine învață totul de unul singur își dezvoltă propriile tipare de gândire. Cine învață totul de la altcineva, preia tiparele de gândire a acelui individ, chiar dacă opera sa este considerată unică prin formă, finisaj, design și calitate.

Depășind cadrul îngust al experienței personale, artiștii devin mai mult decât creatori, își îmbogățesc perspectiva de a vedea inima lucrurilor, frumusețea lor ascunsă, rostul lor, latura lor diferită într-o imagine a lui "Eu Însumi". Adică faptul de a trăi viața în alt plan, al

emoționalității simbolice.

Acest "Eu însumi" este cadrul de îmbogățire al scriitorului din experiența unui punct de vedere situat la înălțime. De fapt, libertatea de a fi artist poate fi interpretată numai prin ecranul unui Ego alimentat dintr-o permanentă admirație față de bine și frumos, din tot ceea ce înconjoară ființa sa. Este o revitalizare a sentimentului de mulțumire, de valoare, de recunoștință adus libertății de exprimare care oferă noi perspective de interpretare a realității trăite prin scris, printr-o reflecție prelungă asupra scrisului căruia îi dedici viața.

Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic, în afară de tine însuți.

Maestrul își învață elevul să deseneze flori. Elevul învață să deseneze niște flori minunate, mai frumoase ca cele din desenele maestrului. Dar el n-ar fi putut niciodată să ajungă la artă fără un maestru care să se țină de el. Toată opera lui se va rezuma la un punct de vedere al "Altuia" care a stat în spatele devenirii sale. Totdeauna, succesul creațiilor sale se va datora lecțiilor oferite de maestrul său.

Din acest motiv, mă văd nevoit să cred că este mai valoros acel artist care face din el însuși capodopera propriilor lecții de gândire. El nu datorează nimănui nimic, în afară de bucuria rezultatelor muncii cu el însuși. Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic. Deci, nu se rezumă la a face niște desene minunate, mai frumoase decât a altora.

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ți-o oferă exemplul de gândire al altora.

Un proces de interiorizare trebuie să reflecte o parte din personalitatea creatorului în planul gândirii așternute pe hârtie cu consistența unei experiențe de viață simple, oneste, libere, capabile să-i furnizeze Eului impresia de unitate, integralitate și autonomie.

Autenticitatea omului care se gândește pe sine este dovada de mare prețuire pe care și-o oferă un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa, care este mai mult decât un scriitor oarecare, este confesiunea unui spirit care posedă luciditatea arzătoare a personajelor sale. Este expresia unui spirit care va rămâne totdeauna nemăsluit.

Source: https://neculaifantanaru.com/autenticitatea-omului-care-se-gandeste-pe-sine.html

Autoformarea în leadership - de la creație la practică

On Octombrie 15, 2008

Făurește-ți un sine marcat de putere, un sine care se va dezvolta și se va maturiza în timp, fără a te considera mai mult decât un om simplu.

Tare mult mi-a plăcut cartea Egiptologul, scrisă de Arthur Philips. De ce mi-a plăcut? Fiindcă este o mare lecție de istorie, plină de învățăminte, care se păstrează și azi în marele domeniu al leadershipului. Ilustrațiile despre care se vorbește în această carte nu sunt de o fidelitate impresionantă, după standardele critice ale artei occidentale, și nici nu sunt cine știe ce tipice pentru arta egipteană. Şi, totuși, cât de răscolitoare sunt !

Analiză: În ciuda copilăriei mele fără griji, oamenii pe care-i admir cel mai mult pe lumea asta sunt oameni care s-au autoformat, o descriere care pare să i se potrivească și regelui. Prin autoformare nu înțeleg oameni săraci care au ajuns bogați. Înțeleg, mai degrabă, acei oameni care au adunat fragmentele ce le-au fost puse la dispoziție pe când erau copii abandonați sau asupriți. Şi apoi, prin forța clocotitoare, creativă, a propriei lor minți, și-au făurit un sine marcat de putere.

Acești oameni își creează identități care nu poartă absolut nici o urmă a moștenirii lor întunecate, nici urmă de părinți nechibzuiți sau de orașe prăfuite ale copilăriei sau de fărădelegi săvârșite împotriva lor, nici urmă de privațiuni (de bani, de afecțiune, de hrană, de prietenie), absolut nici o urmă din materialul sursă, ci în schimb o creație estetică și practică, dumnezeiască în simplitatea și în desăvârșirea ei. Simplitatea: totul vine din acest unic creier, fără influență părintească, fără tradiție locală, nimic ce nu provine din însăși mintea autocreatoare.

Leadership: Îți manifești forța interioară în cursul unei auto-transformi care limitează contactul dintre ceea ce ai fost și ceea ce ai devenit, sub amprenta unei evoluții în care îți stabilești singur competențele?

Desăvârșire: totul trebuie creat, fiecare atitudine, fiecare particularitate, fiecare credință și valoare și gest distins. Nimic moștenit nu poate fi tolerat dintr-un trecut intolerabil. Şi totuși, paradoxală cum e lumea noastră, acești oameni adesea nu sunt respectați, în timp ce oamenii ca mine - născuți cu dragoste, cu îndrumare, cu tot felul de avantaje - sunt. Admir, probabil cel mai mult dintre strofele sale, Catrenul 24 (Fragmentele B C):

Ţi-l poți imagina ușor pe tânăr compunând aceste versuri nu mult după ce-a aflat că a devenit regele Egiptului. Dar cum ți-l poți imagina, altfel decât conducând o armată bine echipată, cu care de război solide, numărând între 20,000-30,000 ostași care ascultă numai de ordinele sale? Ţi-l poți imagina îndeajuns de matur și curajos, său mult prea nepriceput în ale vieții?

Leadership: Renunți să te mulțumești cu aspectele superficiale ale vieții și încerci să scoți lumina din interiorul tău, dincolo de superioritatea cu care îți hrănești mândria de a fi un spirit independent?

Pentru a modela o realitate care nu te avantajează neapărat, deci fără a te afla sub imperiul unui talent nativ, fii atent la ceea ce te uimește în jur și încearcă să îți formezi o perspectivă clară asupra imaginii pe care o construiești despre tine însuți într-un context care îți permite să te exprimi liber. Perspectiva clară, un concept eminamente vizual, perceptibil, te ajută să vezi lucrurile într-un mod obiectiv și să înțelegi mai bine contextul în care acționezi.

La fel cum pictorul se concentrează asupra detaliilor și compoziției pentru a crea o imagine coerentă, tot așa și tu trebuie să-ți formezi o perspectivă clară asupra viziunii și valorilor tale, astfel încât să îți poți orienta gândirea și acțiunile spre decizii corespunzătoare care reflectă nu doar ceea ce ești acum, dar și ceea ce aspiri să devii în viitor. Încearcă să aduci claritate și direcție în procesul de modelare a realității, încearcă să vezi mai departe de aspectele superficiale ale vieții și încearcă să scoți lumina din interiorul tău.

Ştiind că fiecare etapă de dezvoltare, de la copilărie la maturitate, implică o auto-transformare în care forța clocotitoare a a propriei minți joacă un rol crucial, ferește-te să îți hrănești mintea cu idei de genul "sunt cineva, fiindcă m-am născut cineva", sub aparența unei viziuni nonfocalizate.

Fii sincer față de tine însuți și atunci nu mai poți fi fals față de acel "cineva" care te crezi. Rămâi cât mai distant față de mândria de a încerca să-ți controlezi viața și vulnerabilitatea, de unul singur și, mai ales, rămâi distant față de răzvrătirea de a gândi că te afli mai presus de restul lumii.

Leadershipul poate deveni un centru de forță numai dacă ești în stare să te ridici prin forțe proprii la standardul lui "Dumnezeu", luând în considerare faptul că uneori trebuie să renunți la mândria de a lupta împotriva neputinței tale zadarnice.

Autoformarea în leadership - de la creație la practică implica schimbarea propriei persoane și este rezultatul unei experiențe de viață unice, fără influența părinților, ceea ce arată că totul provine din tine, din puterea și potențialul tău interior. Felul cum te raportezi la realitatea provenită din absența părinților te ajută să fii responsabil pentru simplitatea și unicitatea gândirii tale, și chiar dacă te dezvolți sub influența părintească, în cele din urmă vei realiza că totul provine din tine însuți, din puterea și potențialul tău interior.

Creația este ceea ce vine din interior, dintr-o insondabilă și inexprimabilă profunzime, iar nu din afară, nu din necesitatea de a depăși dezavantajele lecțiilor dure ale vieții. Pe când practica este ceea ce duce la dezvoltarea gândirii logice, analitice și a creativității, este ceea ce aduce rezultate. Sau, cum spunea cineva: "Practica nu este ceea ce faci odată ce ești bun. Este lucrul pe care îl faci când ești extraordinar."

*** Notă:** Arthur, Phillips - *Egiptologul*, Editura Polirom 2006.

Source: https://neculaifantanaru.com/autoformarea-in-leadership-de-la-creatie-la-practica.html

Avantajele implicite ale unei minți neconformiste

On Iulie 11, 2014

Asigură calitatea cerută de standardele înalte ale unei noi forme de individualizare a construcției științifice, urmărind procesul de asimilare a realității concrete.

Eisenstein încerca realmente să realizeze în America un adevărat film american. Pentru a cunoaște viața new-yorkeză, regizorul se mută în strada cea mai zgomotoasă a orașului, într-un hotel de pe Broadway. De aici pornește la explorarea orașului. Ca de obicei percepe nu numai cu mintea, ci cu toate simțurile realitatea înconjurătoare. Își deschide toate antenele și abia apoi filtrează lucid senzațiile astfel înregistrate.

Urmărește mișcarea străzii. La prima impresie toată lumea i se pare concentrată asupra ocupațiilor pe care le are, asupra preocupărilor multiple și urgente care creează acest ritm intens. El urmărește picioarele oamenilor de pe stradă. Ritmul acesta apare agitat. Își mută apoi privirea pe fețele lor și descoperă cu uimire o mare îngrijorare, o neliniște marcată. Se concentrează asupra ochilor trecătorilor: în ei descifrează nesiguranța. Un montaj, așadar, involuntar, dar expresiv: picioare-față-ochi. Şi astfel el sesizează contradicția unei lumi.

Urmărind procesul de asimilare a realității inedite, descoperite de Eisenstein, putem să surprindem și un alt mecanism al transformării raționale a senzațiilor. Sunt cazurile în care experiența imediată devine mobilul unei meditații teoretice asupra unor aspecte inedite. *

Leadership: Poți să explorezi dimensiunea conceptuală a unei arte care prezintă numeroase constrângeri, pornind de la realitatea obiectivă care te menține în zona experienței de observare a lumii înconjurătoare?

Experiența imediată nu este doar mobilul unei meditații teoretice, ci este mai ales un instrument de investigație avantajos în realizarea construcțiilor științifice prin care se asigură o corelare mai bună între modele diferite de percepție a unor aspecte și metode viitoare de valorizare a elementelor inovatoare. Iar aceste elemente sunt posibil de aplicat în ceea ce priește complinirea oricăror lipsuri de natură conceptuală.

În cuvinte mai simple, nu poți să creezi un nou concept sau un nou montaj de elemente necesare constituirii unei științe mai ample, dacă prin experiența ta nu demonstrezi existența unor aspecte inedite, nesurprinse de alții, dar care reflectă o realitate concretă. Experiența de observare a lumii înconjurătoare seamănă cu tentativa unui artist de a crea o lucrare minunată din diverse materiale de cultură și din ansambluri cu încărcătură simbolică, fără să aștepte un câștig material imediat, ci doar concentrându-se asupra a ceea ce-i conferă o notă de inedit și o importanță multiplă.

Să asiguri calitatea cerută de standardele înalte ale unei noi forme de individualizare a construcției științifice, filtrând lucid tendințele, imaginile, impulsurile, emoțiile sau gândurile unei lumi din afara controlului tău, înseamnă să explorezi dimensiunea conceptuală a unei arte care prezintă numeroase constrângeri, pornind de la realitatea obiectivă.

Punându-ți întreaga creație mai presus de ceea ce reflectă realitatea, întreținută de reticențele unei moderne lucidități care situează gândirea într-o sferă înaltă, specială, vei putea să te apropii mai ușor de ceea ce este esențial în formarea unui nou stil de leadership.

Leadership: Mijloacele de investigare ce stau la baza științei tale, slujesc în egală măsură

la întărirea legăturii dintre experiență, descoperire, aplicabilitate și modelare?

La ce nivel și cum trebuie să acționezi, și ce mijloace trebuie să folosești pentru ca acest întreg numit "Om" să nu sufere datorită imposibilității de adaptare la nou?

Elementele de creare a valorii adăugate, adecvate unui context de autocunoaștere și evoluție, trebuiesc alese cu grijă, inventariate și aduse la o anumită omogenitate. Asta, pentru ca puterea ta de analiză, respectiv mijloacele de investigare ce stau la baza științei tale, să slujească în egală măsură la întărirea legăturii dintre experiență, descoperire, aplicabilitate a unor noi concepții și modelare a unui nou mod de acțiune.

Leadershipul este rezultatul unei înțelegeri mai ample asupra aplicabilității unor noi modele de gândire, coordonate de o continuă adaptare la cerințele și necesitățile științei. Iar această înțelegere oscilează între două fronturi. Primul, datoria de a câștiga o experiență valoroasă în urma percepției lumii exterioare. Al doilea, necesitatea de a preface diversele fațete a acestei lumi într-un redutabil arsenal experimental și implementarea unui montaj experimental pentru un prototip de "sistem de direcție" în cadrul manifestării unei noi dimensiuni a conștiinței.

A cunoaște lumea prin observarea și perceperea cursului ei coincide cu încercarea de a defini o nouă știință bazată pe relația dintre tot ceea ce te înconjoară raportat la existența reciprocă a lucrurilor unul în altul, printr-o promisiune de garantare a capacității de producere a unor perspective noi de abordare a creației.

Avantajele implicite ale unei minți neconformiste aduce în prim plan acele aspecte necercetate și uneori nesurprinse, legate de impactul asupra oamenilor, a cerințelor de implementare a unor modalități de acțiune deosebite, în concordanță cu standardele impuse de prezentul de azi, dar cu ecou în viitorul de mâine.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Avântul șoimului

On Februarie 12, 2010

Extinde-ți orizontul dincolo de limitele tale, acționând unitar și în armonie cu propriile idei, aspirații și convingeri.

Înzestrați cu un simt fantastic de orientare, conștienți de puterile lor, liderii pornesc cu mult curaj și avânt în călătoria spre îndeplinirea țelurilor propuse, lovindu-se deseori de dificultăți. Dar nu bat niciodată în retragere. Şi nu se lasă niciodată influențați în hotărârile lor de nimeni și de nimic. Ci gonesc înainte fără frică, pândindu-și neîncetat clipa de glorie. Iar atunci când ținta lor se arată la orizont, se năpustesc ca șoimii, cu putere și rapiditate, asupra ei.

Pentru oamenii dârzi și hotărâți, serioși și muncitori, nu există decât un singur sens de mers, o singură cale de urmat, numai înainte ! Mereu înainte ! De aceea reușesc să înhațe oportunitățile ce se ivesc în calea vieții lor, de aceea reușesc să-și atingă întotdeauna obiectivele propuse.

Leadership: Acțiunile tale coincid sub forma unei situații care se contestă și a unui angajament care se depășește prin încercarea de a manipula o realitate care nu este cunoscută cu exactitate?

Cu un an înainte să reușească traversarea Groenlandei pe schiuri, pornind de la țărmul cel mai inabordabil, Fridtjof Nansen și-a publicat în diverse reviste planul. Toți exploratorii precedenți dăduseră greș, el însă avea credința nestrămutată că va reuși. Planul său a stârnit multe comentarii din partea adversarilor expediției, neîncrezători și suspicioși, care țineau cu tot dinadinsul să-i arate că este aproape imposibil de realizat, și că ar fi mai bine să-și pregătească mai degrabă un plan de retragere.

Nu poți să zbori dacă nu dai din aripi. Nansen le-a răspuns cu convingere celor care au încercat să-l descurajeze: „ *Calea de retragere este un obstacol primejdios pentru cine urmărește să-și atingă țelul, deoarece pentru îndeplinirea sarcinii propuse trebuie să dai tot ce poți, nu să pierzi timp prețios, uitându-te înapoi, când totul este să privești numai înainte.* "

Leadership: Cum și cât de bine îți poți controla direcția de mers în limitele normale ale raportului dintre ceea ce este prim în sine și ceea ce este prim pentru tine?

Măsoară-ți forțele înainte să pornești într-o călătorie fără precedent. Ceea ce este prim în sine, acea realitate pe care nu o poți accepta drept garanție a datoriei de a continua cele începute cu bine, are ca prim considerent în toate acțiunile o trăsătură a situației care se modifică prin liberul arbitru al omului.

Iar ceea ce este prim pentru tine are legătură cu acea cultură a compromisului făcut cu convingerea că vei învinge ceea ce ți se întâmplă în defavoarea ta, ca pe o lecție utilă de viață.

Liderii ambițioși știu să se impună și merg întotdeauna până la capătul alegerilor lor. Cu admirabila filozofie a omului care nu crede nimic cu neputință, atâta timp cât pulsează de înflăcărare și curaj, făcând totul cu pasiune, Nansen și-a ascultat ființa interioară și a pornit, pe propriile „aripi", în călătoria în care nimeni nu-i dădea prea multe șanse de izbândă. Ceea

ce pentru majoritatea oamenilor părea mai mult un motiv de îngrijorare, o curată tentativă de sinucidere, pentru el, cel cu spirit de vânător și dorință mare de a câștiga, nu era decât o provocare, un prilej de a cunoaște lumea și de a-și măsura forțele.

Fiind un om cu o voință de neclintit, care privește pericolul ca pe un adversar într-un duel, Nansen și-a estimat toate șansele pe care le avea, și-a socotit în avans toate situațiile în care va fi pus, și a pornit în întâmpinarea primejdiei tăindu-și toate căile de retragere. Deplin conștient de riscul la care se expune el a mers înainte motivat de credința sinceră că va reuși și că astfel se va răspândi vestea despre el într-un fel care să-l facă memorabil.

Motivul unei lungi călătorii văzută ca și condiție permanentă a libertății de gândire și acțiune, are ca background acea trăsătură a situației de viață care se modifică o dată cu sfârșitul zonei tale de confort.

Nansen a posedat arta conducerii, controlând tot timpul direcția în care s-a îndreptat, evoluând încet, dar sigur, spre propria lui măreție. A avut curaj din plin, dar pe lângă curaj a mai avut tenacitate și o voință de neînfrânt, era o forță căreia nimic nu-i stătea în cale. S-a concentrat la maximum la ceea ce a avut de făcut demonstrând că prin voință totul este posibil. Şi nu numai atât. Şi-a stabilit în permanență scopuri noi, pornind spre noi destinații, experimentând astfel noi provocări și noi dificultăți. Iată materialul din care este făcut un lider puternic.

Avântul șoimului

Dacă Nansen ar mai fi trăit, probabil ne-ar fi dat următorul sfat: „ *Desfaceți-vă aripile și zburați să vă îndepliniți țelurile. Nu vă temeți de nimic. Fiți curajoși să zburați cât mai sus după ce ați învățat să dați din aripi. Iar aidoma unui stol de păsări călătoare care-și urmează surata cea mai experimentată și care se înalță prima în zbor, veți deveni călăuză pentru cei pe care-i conduceți.* "

Dacă vrei ca leadershipul tău să capete valoare, învață de la Nansen: extinde-ți orizontul dincolo de limitele tale, acționând unitar și în armonie cu propriile idei, aspirații și convingeri.

Source: https://neculaifantanaru.com/avantul-soimului.html

Avântul științei spre o lume mai de seamă

On Aprilie 04, 2020

Fii un exemplu de gândire pentru răspândirea științei, încât știința să devină o stare de spirit prin care să te protejezi împotriva oricăror influențe descurajante ale vechilor dogme.

Acum când scriu acest articol, lumea este închisă într-un haos total datorat unei pandemii care se numește Covit-19. Papa de la Roma a îndemnat lumea să aibă credință, frumoase vorbe, dar numai pe jumătate consolatoare. În Italia, numai ieri s-au înregistrat circa 800 de decese. Mâine probabil va crește numărul celor decedați. Şi asta deoarece credința este greșit înțeleasă. Credința nu înseamnă, nicidecum, să mergi la biserică, să-ți faci cruce, să aprinzi lumânări și să adresezi rugăciuni divinității. Drept dovadă, bisericile s-au închis, iar Corona Virus se răspândește tot mai rapid în toată lumea. Şi dacă stai să vă gândiți mai bine, există o singură cale de scăpare: ŞTIINŢA, găsirea unui antidot.

Vă rog, rugați-vă ca oamenii de știință să găsească un antidot, un vaccin. Aveți credință că îl vor găsi. Credința înseamnă știință. Este singura scăpare. Biserica a devenit un adevărat focar de infecție. În Italia, nici măcar preoții nu mai intră în biserici...sau deja își fac ultima rugăciune. Oare de ce le este atât de frică? Fiindcă și ei sunt conștienți că virusul nu iartă pe absolut nimeni, fiindcă însăși virusul este un mister al naturii, și în fiecare an sunt descoperiți alți noi viruși. Tot mai mulți, de care oamenii de știință habar nu aveau, și de care se tem tot mai mult.

Natura e mult mai puternică decât omul, chiar dacă omul încearcă să imite forțele naturii. Numai știința poate aduce la egalitatea mintea omului și forța naturii.

A trebuit să trimită Dumnezeu un virus ca să înțelegem că știința e mai presus de biserică? Giordano Bruno a transmis asta chiar înainte să moară, fiind condamnat și ars pe rug pentru concepția lui panteistă, potrivit căreia divinitatea și natura sunt identice. A murit la ordinul cardinalului Bellarmino, care nu i-a acceptat punctul de vedere. Moartea lui este răzbunată. Anul acesta Paștele este compromis, mai sunt doar 9 zile până la celebrarea Învierii Domnului, iar Italia a înregistrat peste 16.000 de decese într-o singură lună. Deocamdată, este cel mai mare număr de decese din toată lumea.

Leadership: Modul tău de a percepe realitatea este ferm prins în planul expresiei "știința este singura scăpare", dar ireal din punct de vedere al percepției unei încetiniri a trendului numit "poziție dogmatică"?

Odată cu extinderea pandemiei, omenirea va învăța să nu mai privească totul în termeni de bani, bun de consum sau distracție peste măsură. Puțini oameni ies acum din casele lor, mall-urile sunt închise, zborurile sunt anulate. A mai rămas o singură cale de recreere: INTERNETUL.

Acum, mai mult ca niciodată, oamenii vor începe să utilizeze mijloacele informaționale și tehnologice furnizate de World Wide Web. Chiar și elevii din clasa a 5-a și-au construit bloguri pe care le citesc cu regularitate profesorii lor. Toți devenim dependenți de internet. Poate că e un mijloc prin care natura vrea să unească mai mult ca niciodată toate mințile oamenilor într-un singur loc. Fiecare minte are acces la o altă minte, la multe alte minți, sau la toate mințile.

Ochii vor începe să sesizeze valorile credinței adevărate precum creativitate, cumpătare și

liniște. Vom da SHARE la producțiile minții noastre, puțin câte puțin. Un gând, o idee, o trăire, o amintire. Cu timpul, privirea se va îndrepta spre informație și tehnologie, fiindcă ochii nu vor mai fi încețoșați datorită lipsei de perspective și progres. Privirea va fi imortalizată pe imaginea unei construcții intelectuale de mari dimensiuni, ca o sferă universală, în care sunt adunate toate resursele cunoașterii. Ochii vor vedea numai ceea ce vrea informația să le furnizeze din milioanele de surse existente în variante diferite. Este începutul unei noi ere.

Bătrânii mor tot mai mult în această perioadă, tocmai pentru ca tinerii să aibă teren deschis pentru a schimba definitiv vechea mentalitate.

Cine caută avere, o va pierde. Deci, începe să privești atent cu ochii în jurul tău. Cine va reuși să-și manifeste plenar potențialul și să dea lumii roadele creației sale, va câștiga o avere. Ochii larg deschiși pot cuprinde o realitate atipică, dar numai privirea pătrunzătoare poate să identifice o ordine și o arhitectură în această realitate.

Biserica își va pierde aproape total din influența pe care o avea asupra minților de pretutindeni, pare deja a-și fi abandonat poziția dogmatică într-o serie de probleme de credință. Omenirea va fi liberă să se exprime, fără să aibă vreun acord din partea marilor reprezentanți ai bisericii. Ştiința va trece în ipostaza de "noua religie". Nu ne vom mai ruga neîncetat în biserici, ci ne vom axa tot mai mult pe descoperire, creație și artă. Lumea va arăta mult diferit, dar mult mai sănătoasă. Spiritele luminate ce au fost persecutate asiduu de inchiziție vor fi, în sfârșit, răzbunate, vor fi mândre de noua ordine mondială.

Adevărata Credință reprezintă o stare de spirit în acord fățiș cu normele unei sensibilități animate de căutarea idealității absolute care crede în puterea și în miracolul științei, atât ca mod de a contrabalansa false convingeri cât și ca mod de gândire care te pune în contact cu absolut totul.

Avântul științei spre o lume mai de seamă este un mod de exprimare a spiritualității prin dezvoltarea unui mod de gândire care te pune an contact cu absolut totul din jurul tău, cu natura, cu principiile ei, cu divinitatea, prin felul cum te raportezi la noile tendințe trehnologice și standarde de evoluție.

Source: https://neculaifantanaru.com/avantul-stiintei-spre-o-lume-mai-de-seama.html

Ai aptitudini de lider?

On Martie 26, 2009

Preia controlul asupra sistemului tău de ghidaj, ca să poți să te transformi în ceea ce ești în stare să fii.

Un tânăr soldat l-a întrebat odată pe un mare general dacă va putea să ajungă la fel de faimos ca și el. Generalul, care luptase în multe războaie și trecuse prin multe încercări în viața sa, îi vorbi pe un ton foarte serios:

- Tinere, a fi general nu este un lucru ușor. Ai avea curajul să lupți alături de oștenii tăi în prima linie a frontului? Ai fi capabil să ordoni uciderea cu sânge rece a soldaților inamici fără să clipești? Ai fi în stare să îți dai viața pentru patria ta? Şi nu în ultimul rând, crezi că în cazul în care vei fi luat prizonier, vei avea tăria să nu divulgi informații prețioase în ciuda celor mai îngrozitoare torturi?

- Nu, domnule, spuse băiatul întristat.

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai visa la o carieră de general. Găsește-ți un job unde nu vei fi nevoit să faci astfel de alegeri.

Leadership: Ești capabil să te transformi în ceea ce ești în stare să fii, sau tinzi să te transformi în ceva ce nu te reprezintă?

Istoria este presărată cu povești triste ale multor oameni care au eșuat în viață pentru că nu au avut aptitudinile necesare profesiunii pe care au practicat-o. La fel ca și tânărul din poveste, mulți visează să ajungă într-o bună zi pe culmile cele mai înalte ale succesului, să devină personalități de seamă, președinți, staruri de cinema, cântăreți de valoare, mari campioni, etc., dar nu toți au talent și înclinații deosebite spre domeniul la care aspiră.

În condițiile în care pentru funcțiile cele mai înalte este nevoie de o anumită pregătire și chiar o doză de talent nativ, numărul celor care vor ajunge într-adevăr în vârful piramidei profesionale va fi din ce în ce mai mic, și asta deoarece se observă tot mai pregnant faptul că tendința oamenilor este de a deveni ceea ce nu sunt capabili să fie.

A fi lider într-un anumit domeniu cere mult mai mult decât cunoștințe, cere curaj, perseverență și o responsabilitate foarte mare. Cere muncă și sacrificii. Înseamnă să iei deciziile cele mai dure pe care alții nu sunt capabili să le ia, să fii plin de inițiativă și să-ți asumi riscuri uneori enorme. Entuziasmul de care unii dau dovadă este într-adevăr o mare calitate, dar se stinge rapid dacă nu au aptitudinile necesare în domeniul în care vor să-și desfășoare activitatea. În consecință, este mai bine nu aspiri la funcții înalte de conducere dacă nu poți să-ți asumi responsabilități imense și, mai ales, dacă nu poți avea o judecată dreaptă și imparțială.

Leadershipul are ca punct de tangență beneficiile unei traiectorii sinuoase, abrupte, pe care se realizează, sub forma unei curbe, transferul de personalitate de la un om care are un sentiment de nobilă încredere în meritele sale - la un simplu participant pe scena lunii.

Însă, ca forță a gândirii și făptuirii, singurul învățător de nădejde în marea scenă a schimbării se dovedește a fi prețul scump al unei decizii de răsturnare a vechilor idei, concepții sau

convingeri care te autolimitează.

Funcția performatoare a gândirii care se gândește pe sine se poate ilustra astfel: "Privește cu atenție în tine și află cine ești dincolo de ceea ce crezi că ești în viziunea celor care nu te cunosc."

Creierul omenesc preia milioane de informații cu viteza luminii, creând o imagine a mediului înconjurător și percepând această imagine în două dimensiuni, colorată și în mișcare. Tot așa și tu, ca să-ți dai seama de potențialul tău existent mai întâi trebuie să preiei controlul asupra propriului tău „sistem de ghidaj" oferit de talentul și calitățile tale ascunse, apoi să-ți creezi o imagine a ceea ce vrei să devii și să te axezi pe latura aia.

Leadershipul este o funcție a gândirii și făptuirii din care nu se obține din oficiu un brevet, ci la care au acces doar cei dependenți de cunoaștere. Imensa ocazie de a fi în mijlocul evenimentelor care marchează unele dintre transformările și evoluția conștiinței, și puterea de a fi incomparabil mai bun decât toți în gestionarea propriilor frici, îndoieli și defecte, se ivește atunci când reușești să faci trecerea de la relațional la reacțional.

Cine țintește la o funcție de conducere are de făcut multe sacrificii. Ambiția gloriei și scopurile înalte sunt dorite de mulți oameni, dar până la un moment dat, când lucrurile devin din ce în ce mai anevoioase. Acesta este momentul când cea mai mare parte a lor renunță să mai viseze și să lupte pentru idealurile lor. Nu poți ajunge pe culmile succesului dacă nu ai ambiția necesară, tot așa cum nu este ușor să înoți dacă nu dai din mâini și din picioare. Trebuie să te miști, trebuie să preiei inițiativa și să faci de bună voie schimbările necesare pe plan profesional fără să te împingă nimeni de la spate.

În spatele fiecărui succes fulminant se află un om care a cunoscut cel mai mare eșec. Nu poți să înaintezi pe o cale firească și ascendentă, slujind drept trecere de la un reper la altul, dezvoltând concepții consecvente din aluziile ambigue și lipsite de aplicare ale oricărui individ care se crede Robin Hood.

Ideile dominante despre viață și valoarea unui caracter puternic se nasc din încercarea de a da piept cu sine însuși, cu suferința, cu o parte din realitate pe care n-o credeai posibilă, uneori chiar cu moartea, ca în cazul unui război.

Singurul învățător al tuturor este în tine, în dificultățile cu care te confrunți. Iar inspirația cea mai vie vine din realitatea care te lovește în față atunci când ești pregătit să faci din ea o creație personală.

Concluzia este una singură: oamenii care aspiră la un act de leadership, dar care nu au aptitudinile și competentele necesare pentru a face față cu succes provocărilor pe care le implică consecințele conștiinței de sine, de obicei renunță atunci când dau de greu, atunci când simt că balanța succesului nu înclină în favoarea lor.

Mai insiști să crezi că ai aptitudinile necesare unui lider? Ai un model de lider pe care să-l urmezi? Crezi că vei putea fi tu însuți un model de urmat? Intenționezi să faci lucrurile cum trebuie și apoi să îi conduci pe ceilalți? Sau mai întâi vrei să-i conduci, și după aia să faci lucrurile cum trebuie?

Preia controlul asupra sistemului tău de ghidaj, ca să poți să te transformi în ceea ce ești în stare să fii.

Source: https://neculaifantanaru.com/aveti-aptitudini-de-lider.html

Azerbaijan

On Noiembrie 27, 2021

Ascultă ceea ce ești, fără să vezi ce se așteaptă de la tine.

Roudeep - Azerbaijan. Ascultând-o, oferindu-i toată atenția mea, chiar dacă a fost ceva mai greu la început să-i prind linia melodică, simt că sunt conectat cu mine însumi, în raport cu scena unei plimbări solitare nocturne. Este o *Etnatropmysthes* , o susținere necondiționată a vieții lăuntrice ce calibrează mai mult o vibrație joasă, și mai puțin o vibrație înaltă, la niveluri favorabile de percepție a frumosului, a spațiului și timpului înconjurător.

Fondul este crepuscular, ocult, tranzitoriu, lăsând loc unei întrebări în surdină: mă pot oare întoarce la ceea ce a fost cândva atmosfera emoționantă și învecinată cu strălucirea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieți care se tot repetă?

O ascult cu toată ființa, cu un elan artistic nemaiîntâlnit, având înaintea mea șoapta unei brize de vară sau atingerea luminii crepusculare de un perete de sticlă care îți oferă o privire oglindită în fenomenele complexe ale vieții și universului. Linia melodia freamătă a mirare, fragilitate și delicatețe, a istorie, a iubire, unduindu-se în leagănul plăcut al valurilor care îmi mătură gândurile și pașii pe nisip, într-un moment când noaptea se îngână cu ziua, ajungând până la măsura acelei vibrații artistice atât de inconfundabile, atât de necunoscute chiar și pentru cei maturi spirituali. Desigur, o metaforă.

Leadership: Imaginea pe care o ai despre tine poate să asigure continuitatea între fluxul creator și însuflețirea sinelui, dublată de acea reverberație compensatorie a imaginii unei realități care nu mai există ca atare?

Dar cred totuși că există o continuitate ontologică între timp și eternitate în sound-ul unic al melodiei, același ca al unui ocean care așteaptă la țărm ca cineva să-i pătrundă tainele, încercând să simtă teribilul vârtej al adâncimilor sale de neînțeles, fără să piardă în ceață peisajul verde-albastru al universului abisal.

Asemănarea piesei Azerbaijan cu Moonlight Sonata s-ar putea realiza numai în salt registric (supratăcut-grav), prin trecerea lină de la o nuanță la alta. Ascultând-o și reascultand-o, ea pare să-mi întinerească trăirile, stăruitor și cuprinzător, printr-un fel de însuflețire a sinelui, dar și printr-un fel de difuzie a experienței de omnipotență ce asigură elanul pulsiunii de viață a unui Creator de ritmuri biologice, ușoare, îndrăznețe.

E ca și cum acel fior inițial al muzicii bine șlefuite de fluxul creator al mileniilor, venit din adâncul sufletului de origine cosmică, ar încearcă să-mi stârnească acea vibrație emoțională a sentimentelor pe care le animă amintirea unei mângâieri suave, calde, angelice, acea mângâiere lină a cununii biruinței, în îmbrățișarea îndelungă a veșniciei.

Leadership: Poți să te conectezi la tine însuți prin rememorarea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieți care se tot repetă?

Lipsită de orice deșertăciune, șlefuită de provocările vieții, știind că nu acumularea lucrurilor aduce bucuria și odihna sufletului, Azerbaijan are drept efect sensibilizarea materiei artistic-scriitoricească, dăinuind peste straniul fior al înțelesului ce stăpânește deopotrivă apusul, răsăritul, cerul și marea. Alteori, Azerbaijan se comportă ca un bătrân neghiob ce se lăsă cuprins de amintiri tot mai îndepărtate, estompând puterea vie pe care o posedă simțirea

unei rezistențe la o acțiune izbitoare. Numai fragmentarea lumii în puncte diferite de vedere mă scoate din unitatea acestei piese muzicale care aparține mai degrabă sensibilității spiritului, decât cuvântării unui tablou rar al lui Salai.

Este doar o reverberație care-mi răscolește sentimentele? Doar o șaradă a minții supuse unei entități caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru? Tot ce știu este că nicăieri nu m-aș simți mai aproape de mine însumi, da, curată sinceritate ce-a împodobit vreodată sufletu-mi de artist, ca atunci când sunetele *tenuto* repetate încep să aibă receptivitate absolută față de universul imaginar al lui Borges, unde moartea și busola nu-și găsesc niciodată drumul înapoi spre proprietar:

"Prințesa de Faucigny Lucinge primise de la Poitiers tacâmurile de argint ale familiei. De pe fundul adânc al unui cufăr pecetluit cu ștampile internaționale ieșeau, rând pe rând, cele mai fine lucruri neînsuflețite: argintăriile de Utrecht și de Paris, cu o bogată faună heraldică și un samovar. Printre ele - cu o abia perceptibilă și ușoară tresărire de pasăre adormită - bătea misterios o busolă. Prințesa n-a recunoscut-o. Acul albastru năzuia spre nordul magnetic. Cutia de metal era concavă. Literele de pe sferă aparțineau unuia din alfabetele de pe Tlon."

Așa s-a petrecut prima pătrundere a lumii fantastice în lumea reală, din universul lui Borges. Şi tot așa, Azerbaijan, acest perimetru al muzicii universale în care creația devine miracol, reprezintă o capodoperă plină de vrajă a cărei cunoaștere profundă se dezvăluie treptat, într-o comuniune a sufletului cu taina divină. În sfârșit, o altă perspectivă, o mică piesă dintr-un vast camuflaj.

Compensatoriu, puterea inefabilă a sunetului care mă învăluie total în timpul tranziției dintr-un spațiu al ne-minții, dintr-o liniște interioară, spre nostalgia acelui freamăt multiplu de reverberație a astrului pe un ocean al închipuirii, nu se amestecă neapărat cu tematica unei povești imaginare sau reale, dar creează un efect de rezonanță pe frecvența progresivă, *molto expressivo* , a unei stări armonioase.

Leadership: Efectul propriei tale imaginații se poate materializa într-o adâncire și o desăvârșire a unor intenții artistice, fără să inregistreze o tensiune în repetiția naturii complexe a Creației?

"Grăbește-te să mă asculți și să te bucuri de mine, căci nu știi cât de grăbită este viața", asta pare să exprime notele unei octave minore de care Azerbaijan s-a înconjurat prin intermediul unui pasaj intonat exclusiv în planul inferior al orgii electronice. Iar înțelesul primar al acestei legături puternice între ființa umană și spiritul neîmblânzit al muzicii, pe frecvențe soul și electro, în avangarda unei arte totale, pe care Azerbaijan îl evidențiază cu amplificarea unei mângâieri nostalgice resimțite cu plăcere încă de la început, este acela că măreția se naște din singurătatea cu care am legat pe parcursul vieții relații cu universul artistic și cu natura înconjurătoare.

Da, poate fi o explicație. Dar ar mai fi ceva. Atunci când ascult această minunată piesă, neobosit, cu luminile stinse, în schimbul unei realități mai puțin trecătoare, fapt ce are drept efect sensibilizarea materiei scriitoricești, simt că fac parte din activitatea de creație a unui artist care își dezvăluie orientarea contemplativă către Înalt, către latura religioasă. Şi astfel, simt că mă scufund într-un ocean al viselor, al emoțiilor, al exaltărilor, amplificând parcă o dilatare a sufletului: *Orevishartta* , când sufletul se pierde în Dumnezeu, unindu-se cu alte ipostaze divine.

Printr-un fel de vrajă electro-stimulatoare a acordurilor tonale fine, încadrată într-un moment ce permite trecerea dinspre lumea reală în cea a amintirii de dincolo de timp, această operă plină de vrajă, a cărei cunoaștere profundă se dezvăluie treptat, îmi ia ușor mințile și mă transpune într-un personaj din cărțile lui Asimov, sau din lucrările revoluționare ale lui

Salvador Dali. E ca un cutremur liniștitor pe o rază mai mare de acoperire. Vai, ce ciudat mă simt !

Vă prefaceți că nu mă auziți? Nu, nu sunt o imitație ieftină de acorduri muzicale izvorâte din plasticitatea unei rostiri trăite, interiorizate, candide, fără posibilitatea recuperării și a reparării momentului din trecut, când curenții oceanului trăgeau totul înspre depărtări și orizont. Căci am curajul să visez, atunci când nimeni nu mai are curajul să îndrăznească. Este vorba despre o stare a luminii caracterizată de un zgomot redus, în care sufletul meu, prizonier în realitatea unei lumi mai sublime, întărește una din legile universului: "asculți ceea ce ești, fără să vezi ce se așteaptă de la tine".

O tensiune în repetiția naturii complexe a creației este echivalentă cu acea atitudine de tipul „Eu știu și simt ceva ce tu nu vei putea înțelege niciodată", de care artistul dă dovadă atunci când face trecerea de la stări sufletești extrem de diferite: de la duioșie sau tristețe - la bucurie.

Azerbaijan este legătura dintre mine și o altă lume, din altă dimensiune a trăirii. Să știți că mi-am însușit efectul acestei muzici inaudibile urechilor care nu înțeleg limbajul artei, neștiind să fac diferența dintre timp și eternitate, coroborându-mi gândurile la ceasul când noaptea se îngână cu ziua. Mă pândea o primejdie, o singurătate ce angajează în forță ființa interioară, devenind un resort al creației.

Taina unui dor de mine însumi încă se ascunde în stele și în lună, în stări sufletești, în jocul de lumini și umbre, în raportul subtil dintre sunete și note, tonalități și tempou...

*** Notă:** Roudeep - Azerbaijan

Source: https://neculaifantanaru.com/azerbaijan.html

Bagheta magică a lui Jacques Merey

On Aprilie 13, 2009

Arată-ți interesul față de oameni, punându-le în valoare propria lor personalitate.

Cineva îl anunță pe Jacques Merey, care se afla în acel moment la comanda micului batalion, că unul dintre soldații care luptase sub comanda lui vrea să-i încredințeze diverse obiecte prețioase și nu vroia să le dea altcuiva. Se pare că caporalul găsise o pungă cu monezi de aur și inele de preț. După legile strict militare, toate acestea îi reveneau comandantului, adică lui Jacques Merey.

Jacques Merey, însă, nu era genul de om care să-și dorească să se îmbogățească rapid pe câmpul de luptă și a decis să înmâneze acea pungă, cu tot ce se afla în ea, generalului Dumouriez, care le va transmite adevăratului ei beneficiar, adică soției prințului care fusese înfrânt în bătălie.

Dar știți ce anume a făcut Jacques Merey ca să câștige definitiv și irevocabil încrederea și respectul caporalului? L-a desemnat chiar pe el să meargă la generalul Dumouriez și să-i înmâneze punga, ca să nu-i diminueze meritele în fața camarazilor săi. Iată un gest de autoritate morală pe care numai un lider adevărat, un om profund, poate să-l facă.

Leadership: Poți să îi determini pe oameni să își schimbe perspectiva din care privesc o oportunitate viabilă și de a le proiecta un sens nobil pe fundalul marilor evenimente ale vieții?

Nu poți să-l consideri pe om drept un obiect, atribuindu-i aproape cu dispreț rolul unei desăvârșite pasivități, drept un om care nu trebuie să aibă nimic de spus, nimic de întrebat, nimic de făcut decât să urmeze orbește ordinele tale. Trebuie să-l lași să simtă că este responsabil. Trebuie să-l lași să „respire" ca să-și refacă încrederea în sine și în potențialul său, trebuie să-l îndrumi să acționeze el însuși ca să-și pună în valoare propria lui personalitate.

Nu poți avea o înrâurire mai mare asupra oamenilor dacă nu lași să circule acel influx de încredere de la tine la ei. Adevăratul proces de transformare al oamenilor se desfășoară totdeauna în timp, prin fapte și acțiuni, pe care le inițiezi atât în folosul lor personal cât și în folosul tău. Iar acest proces de transformare este ca un cerc în care ei trebuie să caute, pe rând, toate cele trebuincioase propriilor modalități de cunoaștere și dezvoltare a capacităților lor, toate acele repere care să-i ajute să-și definească mai bine personalitatea și individualitatea.

În leadership lucrurile stau la fel ca în medicină. Rostul de căpetenie al științei conducerii este să se străduiască să nu se pună autoritar de-a curmezișul evoluției firești a oamenilor, ci să le reînnoiască arsenalul de valori pe care se bazează întreaga lor existență individuală, întărindu-le voința de a acționa prin propriile forțe în momentele limită.

Leadershipul este experiența bogată de viață care se interpune peste tendința oamenilor de a se considera umili și neînsemnați, îndreptându-ți atenția numai spre ceea ce este sublim la oamenii care încep să se comporte exemplar.

Bagheta magică a lui Jacques Merey este atitudinea care aduce o schimbare în viața oamenilor, redându-le în ochi mândria de a fi unici și inegalabili. Celebrul scriitor austriac

Stefan Zweig mărturisea într-un roman de-al său: *„Orice medicină umană trebuie să se străduiască - și acesta este rostul ei de căpetenie - să nu se pună autoritar de-a curmezișul evoluției firești, ci să întărească doar voința de însănătoșire, în caz de boală."*

Fiecare lider deține o „baghetă magică", o resursă incredibilă de care se folosește pe parcursul timpului pentru a-și consolida leadershipul. Este acea sursă de sprijin moral, acel stimul pe care îl acordă celorlalți oameni, atribuindu-le un rol important în propriul „scenariu de leadership" pe care îl regizează.

Concluzie: Bagheta magică a lui Jacques Merey este acea capacitate și putere a unui lider de a influența în bine concepțiile și mentalitatea oamenilor cât și modalitățile de acțiune ale acestora care trebuie să fie în concordanță cu o conduită etică deosebită, bazată pe justețe și umanitarism.

Source: https://neculaifantanaru.com/bagheta-magica-a-lui-jacques-merey.html

Be By My Side

On Ianuarie 24, 2018

Examinează realitatea convingerilor tale în funcție de modul cum experimentezi o întâlnire cu tine însuți din altă perspectivă.

Se întâmpla numai în întunericul nopții, înainte de a se produce acel declic magic care declanșează dialogul interior efectiv cu Dumnezeu, să-mi revăd toate obișnuințele, deprinderile legate de o viață mistuită la foc scăzut ce se rezuma la căutare, reflecție și alegere, pentru care timpul nu se mai întoarce.

Încrederea în această formă de ascundere, singurătate și iluminare, o nuanță de stranietate a Eului și regăsirea lui într-un departe fără margine sau răspuns, continua cu posibilitatea de revelare a nevăzutului lumii, el însuși o soluție existențială de depășire a trecutului imediat, fie în adâncul subiectivității, fie spre înălțimea transcendenței.

Ca în orice interacțiune cu tainele transcendenței lumii interioare care colaborează cu imanența, reacționând ca un fenomen de conștiință permanentizat, nu eram deloc mulțumit de nivelul de înțelegere la care ajunsesem, despre cine eram într-un joc al minții care se exprimă numai prin învățătura unei științe și a unor virtuți prea fine pentru a fi remarcate de cineva.

Totul din mine întâlnea aceeași priveliște a întunericului, o triadă non-cromatică cu accente de confruntare: griul, negrul și bordoul, asortate după chinurile minții de a-și recunoaște umbrele, înconjurându-mă de senzații de cădere în gol, de născociri de sensuri, unele cu logică altele ba, luate drept realități. Ele îmi alimentau stările negative scăzând abilitatea sângelui de a-și menține un status anticoagulant.

Leadership: Iei în considerare acea aparență contrară realității, prin definirea expresă a noțiunii de "latură neexplorată" pe care se întemeiază contestarea propriei enigme?

Uneori simțeam că mă sufoc, așa cum se întâmplă cu sculptorii ce inhalează praful de marmură obținut la finisaje, doar că latura mea neexplorată era mai greu de identificat și analizat pentru rigoarea morală decât este un bloc de piatră din care trebuie extrasă o formă de manifestare artistică.

Those small hours, uncertain and anxious, determinau o ordine a modului cum trebuia să-mi explic percepția faptelor sau împrejurărilor ce urmau a fi relatate în scris. La ele adăugam o nuanță de stranietate regăsirii mele în relație cu un Dumnezeu surd, în misterul unei interesante interpretări a noțiunii de „combinație prestabilită" dintre atemporal și efemer, ansamblul lor rezonând în tot ceea ce însoțește timpul unei realități nenumite.

Nu mă refer la o golire de sine ca purificare a mea de toate fricile conștiente, un mic update al experienței extracorporale obținută în starea de veghe, nici la contemplarea lucrurilor invizibile după modul lui Moise, care a intrat în întunericul unde era Dumnezeu ca să aducă la lumină comori noi ale înțelepciunii și cunoașterii.

Mai degrabă, căutam să demonstrez posibilitatea trecerii din real în necunoscut, cu diverse nuanțări neoimpresioniste, acoperind în parte mecanismele gândirii cu pericolul unor exagerări care aplatizau silențios elementele separate ale fundalului pe care îmi plasam enigma.

Enigma era o parte din ceea ce trăiam în spațiul imaginației, susținută de o prezență absolută, din care nu lipsea aleatoriul.

Leadership: Poți să dai lumii tale o formă de certitudine, fără te îndepărtezi prea mult de locul în care îți imaginezi lucruri pe care nu poți să le experimentezi?

Să mă joc cu materia nevăzută, închipuită și înmuiată într-un amestec pur de real și profund, să produc transformarea elementelor de bine și rău în același mod în care chimistul își alege experiențele cele mai relevante pentru implementarea unor noi legi și principii, iată cum îmi conturam convingerile despre momentele de îndoială prin care treceam. Ele puteau da naștere la noi certitudini.

La fel își cristalizează Dumnezeu formula de dominare a lumii. I need to call You, dar traseul Tău spre "marea vedere" este acoperit de șoaptele nopții din care se scurg trăirile ezitante.

Întunericul devenea și mai adânc. În momentele alea de îndoială, cu intensități contrastante, auzeam strigătul rațiunii care spune că Dumnezeu, căruia întreaga creație îi datorează anumite procente de sens atribuit iluzoriu realității, îți pune la dispoziție misterul universului prin accentuarea micilor umbre de pe sufletul tău, clădindu-le într-un templu livresc unde dăinuie Zidul plângerii, dar de unde primești Iluminarea.

I drift away from where I am imagining things I do not wish to experience, when I'm with You.

Din "Citadela", de Saint Exupery, am extras acest fragment:

"În ceea ce-l privește pe vecinul meu, am observat că nu era folositor să examinez faptele, stările de lucruri, instituțiile, obiectele imperiului său, ci doar înclinațiile și tendințele. Însă, dacă examinezi imperiul meu, ai să-i privești pe fierari și ai să-i găsești făcând cuie, pasionându-se pentru cuie și cântându-și despre ele. Apoi, ai să mergi și ai să-i vezi pe tăietorii de lemne și să-i găsești doborând copaci și pasionându-se pentru doborâtul copacilor și umplându-se de o imensă bucurie la ora sărbătorii tăietorului de lemne, care este aceea a primului trosnet, atunci când măreția copacului începe să se prosterneze. Iar dacă vei merge să-i privești pe astronomi, ai să-i vezi pasionându-se pentru stele și neascultând decât liniștea lor.

Iar, dacă te întreb: "Ce se petrece în imperiul meu, ce se naște mâine din el?", ai să-mi răspunzi: "Se vor făuri cuie, se vor doborî copaci, se vor studia stele, și vor fi, astfel, rezerve de cuie, rezerve de lemn și observații asupra stelelor." Căci, miop și neștiind să vezi mai departe de vârful nasului, n-ai recunoscut construcția unei corăbii. Şi, desigur, n-ai fi știut să spui: "Mâine vom pleca pe mare".

Cel mai subtil și mai reprezentativ argument al rezervei mele de cunoaștere dintr-un loc pustiu, din preaplinul unei imaginații care înalță, regândește, rescrie realitatea, ca ecou al șoaptelor din întuneric, se oglindește în afara mea, în ceea ce scriu.

Tendința naturală a rațiunii mele este aceea de a susține un punct de vedere la care am ajuns prin explorarea necunoscutului, încât să surprind o altă imagine a realității decât cea pe care v-ați închipuit-o despre mine acceptându-mi gândurile.

Îndreaptă-te în direcția în care îți dorești să excelezi, dar în așa fel încât a ta creație să capete sensul pe care îl caută ceilalți.

Be By My Side pe parcursul unor dezvăluiri guvernate de neprevăzut și necunoscut, în care caracterul aleatoriu (încărcat de hazard) al fenomenelor este definitoriu într-un interior unde adesea își face loc îndoiala. Ele vă vor schimba impresia despre mine.

Dar, așa cum vă dați seama, scriind aceste rânduri, am început deja să vă induc o altă realitate, numită: lumea mea.

*** Notă:** INXS - By My Side

Between Heaven & Earth

On August 13, 2017

A experimenta starea de conectare la divin din care se naște avântul spre visul care te încearcă, înseamnă să îmbrățișezi acele raze mărețe ale sufletului care aduc lumină în întuneric.

Totul intrase în întuneric, atât visul cât și viața mea, asemenea culorilor captate într-o fotografie ce nu redă nicio emoție. Era o formă de a mă oferi ofrandă timpului desprins din întregul unei lumi situate sus, lângă judecata și raționamentul unui Dumnezeu necunoscut, un timp stabilit aprioric, o mărime continuă care apelează resorturile cele mai puternice ale unei conștiințe tulbure aflate la intersecția dintre uitare, negare și renunțare.

În centrul cărei tentații lumești să-și mai facă loc sclipirea, raza de lumină, seninătatea de care are nevoie omul pentru a se recunoaște același, și totuși diferit? Întotdeauna cine experimentează marile etape ale creației artistice trebuie să se conformeze gândirii unei lumi apropiată de lumină și înstrăinată de impulsurile unei melancolii pesimiste, asta fiindcă simplă angajare într-un univers simbolizat are ca premisă de apreciere nu doar Logosul (sau ipostaza divinității), ci mai cu seamă sentimentele ascunse aduse în prim plan.

Supremul unghi de vedere care mi-a permis să privesc lumea ca pe o taină imperioasă și profundă, pe care dacă o voi împărtăși cândva sunt sigur că nu va fi decât spre cinstirea mea, se articula pe calea sinuoasă a luptei cu un sine care nu se lasă înțeles, nu se dă învins, în contextul unei izbăviri ce vine totdeauna cu puțin înainte de clipa finală a rătăcirii fără țintă.

Profunzimea creatorului stă în taina lumii pe care o pătrunde cu ochi de artist, nu cu ochi de muritor, având despre sine convingerea că tot ceea ce încearcă să scoată în evidență este tocmai mărturisirea propriei credințe, adevărata superioritate în ceea ce privește puterea de a fi diferit de restul lumii.

Leadership: Îți manifești mărturisirea propriei atracții pentru ideea de a face din experiența conectării la "Creator și Creație" o adevărată superioritate în ceea ce privește puterea de a fi diferit de restul lumii?

Dacă cerul este o strălucire care traversează secolele, atunci pământul pe care îl străbăteam cu sufletul la gură, el însuși piatra de stâncă a unui visător în stare de veghe, era o valorificare a experienței de a îndrăzni un răspuns la două sentimente puternice în orice moment: teama și speranța. Cu groaza perspectivei de a îndura vuietele lor. Iar a visa o altfel de lume, în care să te regăsești, în care să fii pur și simplu tu, înseamnă să acorzi însemnătate unui Creator care uită pur și simplu de cadrul descurajator al vieții pe care o trăiește și se ridică prin imaginație, inspirație și talent deasupra condiție de muritor.

Cel mai indicat este să te situezi la mijloc, nici jos, nici sus, înarmându-te cu argumentul grijei de a nu deveni hrana vie a "șarpelui", imaginea cauzei primare a păcatului de a răspunde la întrebările interzise. Dar fiind totodată acompaniat de caracterul pronunțat al vulturului care încearcă să atace o pradă de câteva ori mai mare decât el.

Viața este frica împotriva curajului, dar la mijloc se află avântul spre visul suprem, apropierea de Dumnezeu, care se măsoară prin puterea de sacrificiu, puterea de creație și libertatea de a alege.

Era o chestiune de supraviețuire, de probabilitate matematică, de voință și de detaliu, dar în același timp o probă a credinței de a uni cele mai adânci și vii realități. Legând lumi radical distincte - necreatul de creat, ridicolul de sublimul creator - am ajuns să fiu orbit de marea obsesie a artistului: de a-mi exprima aspirația spre nemurire prin realizarea unei capodopere pe care timpul n-o șterge din memoria sa.

Leadership: Dacă pricepi adevărata formă a cerului și pământului, vei fi lămurit asupra propriei tale forme de viață?

După cum limpede se poate observa, viața mi se cufunda în aceeași taină în care creatorii rătăcesc pe dibuite în căutarea modelului de perfecțiune, foarte diferit de modul cum credeam că trebuie să o experimenteze un om de rând. Asemenea unui erou din "Mizerabilii", toată viața mea se rezuma la o nesiguranță absolută, într-o pâclă de nepătruns, căreia un pictor i-ar fi redat consistența prin îmbrățișarea unor culori mai săturate, prin amestecul fizic dintre alb, gri și negru. Sub reflexia puternică a luminii.

Şi, culmea, în sferele rațiunii pure, ale vieții și ale artei, terminând cu lumea prejudecăților, se întâlnește tocmai acel aspect crucial pentru experiența care dicta limitele libertății mele de a alege. Şi asupra căruia va trebui, cu siguranță, să revin: găsirea unui sens în ceea ce mi se întâmpla. La care nu știu cum aș fi reacționat.

Între șarpe și vultur se află melancolia apusului și cețurile albastre ale înălțimilor, izolări autoimpuse și avânturi de self-improvement, obraznice prin cutezanța lor, pe care viața ni le oferă tocmai ca să trăim mai intens și să prețuim ce ni s-a dat.

Atitudinea omului care își caută sinele este un răspuns dat vieții trăite în virtutea unei amprente personale și a unei cauze supreme care pot genera senzația aproape permanentă de „neputință" sau de „high".

Cu ochii ațintiți asupra celor ce nu se observă, dar se intuiesc, ceea ce nu mi se poate imputa drept vină, încercam necontenit să înțeleg legătura dintre fărâma de visare care-mi îndulcea speranța găsirii unui sens în diferite situații sau evenimente imprevizibile ale vieții, și cheile împărăției artei - după pata de culoare neagră ce mă cuprindea la lăsarea nopții, făcându-mă să cred că există ceva ascuns care ar trebui scos la lumină. Nu degeaba Hugo a pus accentul în romanul lui pe *"steaua nopții dinăuntrul omului"* , reprezentând unica rațiune de a spera, de a lupta, de a te opune durerii.

Experimentând sensul adânc al cuvintelor filosofice ale unui blogger - *"Cine va vrea să treacă de întuneric și nu va descoperi nimic, nu va fi demoralizat, deoarece experienta acumulată în timpul traseului îl va ajuta ca data viitoare să găsească ce va căuta"* - am ajuns la acel strop de îndurare pe care se sprijină întreaga creație naturală a cerului și pământului. Anume că, orice licărire de transcendență este binevenită sufletului deznădăjduit numai dacă vede lumina în zarea lui.

Leadershipul este expresia unui „high" din care doar o mică parte este consacrată atingerii perfecțiunii, cealaltă fiind consacrată înțelegerii profunde a vieții cuprinse între înțelepciunea șarpelui în pustiu și zborul inegalabil al vulturului care știe și este capabil să folosească curenții de aer.

Urcând și urcând pe culmile viselor nemărturisite, ale plăsmuirilor divine ce aveau efectul unui fulger venind din înaltul cerului, din care parcă răzbatea o continuă nebunie, perspectiva se schimba la fel ca și a vulturului care avântându-se spre înălțimi vede lucruri diferite. Simțeam prezența unei puteri fără chip, fără margini, fără alt sens decât propria ei desfășurare, cuprinzând lumea întreagă, chiar dacă mă rugam în întunericul nopții.

Un singur om, Victor Hugo, pare-se a reușit să împace puterea apăsătoare a șarpelui cu rotirea vizuală a vulturului pe culmi de munte:

„Să nu scoatem nimic din spiritul omenesc, a suprima ceva este o greșeală. El trebuie reformat și transformat. Anumite facultăți ale omului sunt îndreptate spre necunoscut: gândirea, visarea, rugăciunea. Necunoscutul este un ocean. Ce este conștiința? Este busola necunoscutului. Gândirea, visarea, rugăciunea, sunt aici mari radieri misterioase. Să le respectăm. Unde se duc aceste raze mărețe ale sufletului? În întuneric. Ele aduc, prin urmare, lumina."

A experimenta starea de conectare la divin din care se naște avântul spre visul care te încearcă, stimulând necuprinsul, înseamnă să îmbrățișezi acele raze mărețe ale sufletului care aduc lumina în întuneric.

Between Heaven Earth se situează omul care a înțeles că viața este un urcuș și un coborâș care rezidă din dorința - niciodată satisfăcută - pentru cunoașterea de sine, și din căutarea măsurii propriei putințe de a ajunge la cuprinderea cu mintea a necuprinsului divin.

*** Notă:** Seasonable Project - Between Heaven & Earth

Source: https://neculaifantanaru.com/between-heaven-and-earth.html

Beyond The Invisible

On Iunie 17, 2017

Un joc poate fi real sau imaginar în funcție de ce ascunzi în el.

Încă mă pierd în voia prilejurilor experiențelor de creație, în vraja unei lumini care continuă să se aprindă undeva în interiorul meu, cu aceeași intensitate a nuanței de superioritate, ca atunci când din simpla făurire a unei arte fără compromisuri se ivește sclipirea omului împlinit, *the sword of the brave and wise men* . Însăși actul de creație mă ridică în grad de perfecțiune atunci când ascult de mine însumi, când îmi privesc interiorul și citesc mesajul unei arte bazată pe trei principii: uman, sufletesc și dumnezeiesc, toate trei fiind un prilej de a experimenta o nouă abordare a realității, sau mai bine zis a noțiunii de "cunoașterea născută din conștiența Realității Ultime".

Una este să-mi conștientizez plasarea între coordonatele efectelor de reflexii artistice, asemenea unui joc complicat de domino pe care un act semiconștient îl declanșează în creier, cu toată nevinovăția conștiinței trecutului care necontenit îmi strigă: Nu crede nimic din ceea ce gândești ! Totul este dincolo de invizibil, adică înăuntrul unei realități atipice, în spațiul unei cunoașteri pe care actul de creație o consideră mai mult o tendință de a proiecta imagini despre viață într-o altă dimensiune a gândirii, a simțirii și a exprimării, a reacțiilor față de lumea înconjurătoare.

Şi cu totul altceva este să mă trezesc plasat în spațiul tensiunilor dinamice dintre comparații, coincidențe și metafore. Care din ele este mai aproape de realitate?

Leadership: Prezinți formula artei tale ca pe o modalitate de a reconcilia contradicțiile expresivității dobândite prin accentul care cade pe propria persoană?

Arta este trecerea de la o realitate cunoscută la o realitate mai puțin înțeleasă. Este o aventură a minții și a cunoașterii esoterice trăită într-o călătorie inițiatică de regăsire a sinelui. O aventură pe care o deslușești cu timpul își are ca premiză de la sine înțeleasă explicarea a ceea ce ține de fapt de celălalt aspect al distanței care te separă, dincolo de cortina timpului, de momentul procesului cunoașterii. Ea constă în desprinderea mintală a determinărilor fundamentale ale compoziției artei intitulată: „Beyond the invisible ”.

Aici autenticitatea mea nu este o revoltă față de absurdul unei lumi fictive, ca gloria unui apus de deșert, prin contrastul dintre sensul esențialului desprins dintr-o oglindă fermecată și obsesia livrescă a unei utopii paradisiace. Ci, mai mult decât atât, este o eliberare de presiunea exercitată de nuanța individuală irepetabilă a unei aventuri într-un minunat coșmar: "Everything is possible".

Tot ceea ce ochiul cuprinde de la prima vedere ar fi imposibil de redat altfel decât prin filiera imaginativă a unui artist experimentat și de o înaltă tensiune creatoare, reîmprospătând formula artei și prezentând-o ca pe o modalitate de a reconcilia contradicțiile expresivității dobândite prin accentul care cade pe propria persoană. *Ne irascaris Domine !*

O încordare la limită a atenției, care parcă ar vrea să spună "nu, să nu credeți ! nu e chiar așa, doar așa pare", n-ar putea surprinde îndesirea și înălțarea enigmei în ceea ce privește monumentalitatea și uimitoarea precizie a execuției unei opere figurate până la cotele supranaturalului. În cazul artei, expresivitatea dobândită prin accentul care cade pe propria persoană este în strânsă legătură cu acel "totul este posibil" dintr-o exagerare a semnificațiilor atribuite realității din care suprarealistul vede mai mult – pentru că realitatea

este suprarealitate în orice zonă a creației și inovației.

Un magician al interpretărilor și al viziunilor moderne își păstrează autenticitatea în a reda o anumită trăire interioară prin intermediul imaginii unei realități care surprinde ceea ce nu se dorește a fi văzut sau crezut.

Marele economist, John Maynard Keynes a aflat de Cufărul lui Newton și, spre stupoarea sa, a descoperit fața ascunsă a eroului fondator. El a socotit că vede în omul ce pusese jaloanele științei moderne și inaugurase secolul Luminilor, moștenitorul unei tradiții esoterice ce cobora în timp până la babilonieni: primul dintre fizicieni fusese și "ultimul dintre magicieni." (Loup Verlet)

Jocul de-a magia, precum o întreagă poveste dintr-o singură imagine, poate fi real sau imaginar în funcție de ce ascunzi în el, *allowing yourself to dive into the hidden fantasies of a more perfect existence* , făcând din el obiectul mai multor dezvăluiri interesante. Accesul la această capcană a minții pe care linia sinuoasă a combinațiilor nebune o poate suporta, a alăturărilor întâmplătoare între culorile clasice și nuanțele atipice ale unei visări adânci, mărite de fiecare experiență a vieții, este întotdeauna limitat.

Creativitatea este o cheie a misterelor care împinge spre neprevăzut țesătura realității cu un tipar simbolic – precum un superb imprimeu auriu, încurajând mijloacele psihologice de expresie: *Close your eyes / Just feel and realize / It is real and not a dream !* Iar a reda o anumită trăire interioară prin intermediul imaginii realității, într-un mod simbolic, dar semnificativ, înseamnă să te afunzi în miezul unui vis care aruncă o nouă lumină asupra laturii tale mistice, mai puțin explorate, ceea ce te poate determina să trasezi un alt curs al evoluției tale spirituale, artistice, evenimențiale.

În leadership, creativitatea este adesea determinată de ceea ce construiești vizual prin cuvântul pe care îl porți în lume ca pe un adevăr alternativ menit să camufleze informația sau să o reinterpreteze în folosul unei părți.

Nu-i așa că poți să sfidezi orice conștiință, numai făcând loc originalității, cu focusul de la macro la infinit, să se manifeste în limitele unei singure rațiuni călăuzitoare: de a nu ceda decât în fața marilor întrebări universale?

Nu-i așa că poți crește șansele concepției interpretative a „Enigmei" *to break the chains of life* , pentru a-ți stimula simțurile și oferindu-ți o experiență artistică complexă în timpul unei condensări a razelor de lumină ce formează o configurație sau alta, devenind într-un anumit punct mai densă și mai reflectantă?

I look into the mirror. See myself, I'm over me. Ca și când aș fi dator să descopăr profunzimea planului lui Dumnezeu pentru viața mea, tot așa cum din haosul colorat se cristalizează treptat o imagine ce poartă pecetea devenirii mele în timp. *If you follow me, you will see what's beyond reality.*

Marile motor al creației constă în abordarea unei realități din care va trebui să extragi înțelesuri noi, încât să acționezi ca extensie a unei imagini despre tine însuți care se pretinde a fi materializarea unui vis împlinit.

Beyond The Invisible abordează profunda caracteristică psihologică a celor mai importante motive ale personalității umane de a se redefini în infinita complexitate a Creatorului care nu se dizolvă niciodată în strălucirea sa aurie. Totodată accentuează uimitoarea expresivitate a imaginii pe care o creează sufletul ori rațiunea prin utilizarea efectului de contrast dintre

fundalul întunecat al ieșirii într-un alt nivel de realitate și prim planul adjudecat de nuanțele revigorante ale iluminării.

*** Notă:** Enigma - Beyond The Invisible

Bogatele comori ale adevărurilor ascunse

On Ianuarie 01, 2014

Sporește valoarea leadershipului, folosind realitățile celorlalți ca pe un punct de pornire spre modelarea pozitivă a propriei tale personalități.

Mistuit de propria sa activitate creatoare, Eisenstein nu acorda atenție condițiilor cumplite de trai. Avea douăzeci și doi de ani, o putere de muncă uriașă, o pasiune fierbinte pentru artă. Suporta frigul cumplit fără a se sinchisi de el, preocupat de creația sa. Suporta foamea, uitând chiar uneori de ea. Într-o zi, regizorul Eisenstein venind la o repetiție la "Mexicanul", își lăsase bucată de pâine neagră pe tabloul de distribuție electrică din teatru.

*Alexandrov, proaspăt sosit în trupă, înfometat, se repezi asupra pâinii și începu s-o înfulece. Când Eisenstein observă, o bătaie cumplită începu între ei doi. Până când Alexandrov reuși să-i explice că era nemâncat de două zile. Atunci, Eisenstein, care apucase să mănânce în ajun, îi cedă și restul pâinii. Astfel a început o prietenie strânsă, care avea să dureze peste zece ani. **

Leadership: Poți să-ți încadrezi experiența cotidiană într-un exercițiu util de virtuozitate care să contrasteze puternic cu fundalul neutru al unei opere creatoare rezistentă la ruina memoriei?

Una din funcțiile artei este că aliniază înțelesul unei desfășurări optime a evenimentelor importante ale vieții cu magia amintirii pe care nimic n-ar putea-o șterge din imaginea unui proces de relaționare cu cei apropiați. Arta nu regăsește doar în informațiile prevăzute într-un tablou de mare valoare, nici în pasiunea cu care regizorul tratează scenele cele mai dificile, ci se regăsește în modul în care te raportezi la un prezent care se hrănește mult din amintirile cele mai spumoase.

Un artist sporește valoarea creației sale folosind realitățile celorlalți ca pe un punct de pornire spre modelarea pozitivă a propriei sale personalități. El încadrează experiența sa într-un exercițiu util de virtuozitate, pătruns fiind de un anumit elan plăsmuitor de noi forme de gândire în raport cu realitatea imediată.

Aceasta înseamnă că izvorul cel mai adânc al abundenței sale de idei și condiția fundamentală a caracterului său practic este acea formă particulară de identitate colectivă, fiind condiționat de reacția celorlalți oameni în fața unor situații care provoacă în el sentimente particulare, contradictorii, schimbând definitiv modalitatea de a vedea lumea.

O artă născută într-o situație care îi pune la încercare rezistenta la schimbare și gradul de acceptare a celorlalți, precum și nevoia de a deveni mai flexibil și mai adaptabil, se distinge prin dezvoltarea capacității de a privi spre necesitățile emoționale ale semenilor săi, nu numai ale sale proprii. Arta cea mai inspirațională este de multe ori o reproducere a unui eveniment care conduce la o abatere de la previziunile elaborate inițial, putând fi conturat ca o coeziune de fenomene, o noțiune de trecere de la static la dinamic, care exclude excluziunea.

Leadership: Poți să-ți eliberezi arta de sub imperiul unor interese străine ei, proces în urma căruia să schimbi înțelesul a ceea ce ești în stare să construiești singur?

Un citat extras de pe o pagină web sună cam așa: " *Nu judeca oamenii după aparențe, ci*

încearcă să pătrunzi mai profund în sufletul lor, pentru că doar ceea ce e acolo contează. Ai putea descoperi în jur oameni care, la prima vedere, nu-ți inspiră prea multă încredere. Dar, dacă ți-ai oferi răgazul să-i cunoști mai bine, ai găsi în ei resurse infinite de iubire necondiționată și de prietenie sinceră. "

Ei bine, această a doua realitate nu conține în sine un scop unic, cu un adevăr care trebuie înțeles în toată claritatea sa. În ultimă instanță, ea se manifestă nu doar ca un mijloc de a te ridica la cea mai aleasă dintre purtări, pe calea desăvârșirii personalității, ci mai degrabă ca un instrument cu ajutorul căruia poți să îndeplinești un rol prin excelență pozitiv: eliberarea artei de sub imperiul unor interese străine ei.

Acest interes străin artei se reflectă într-un fel de bâjbâială de colo-colo în jurul acelorași subiecte eterne și groaznic de plictisitoare, într-o ezitare în înțelegerea imaginilor relevante pentru realizarea și argumentarea ideilor inovatoare. Dacă ceea ce se produce în viața ta nu se poate valorifica într-o manieră particulară de folosire a mijloacelor de expresie, atunci tot ceea ce te reprezintă nu va reuni criteriile de raționament sigur și delicat al artistului de geniu.

Garanția unei activități creatoare se dezvăluie prin revelarea unei prietenii pusă sub semnul unei întâmplări neprevăzute care nu poate fi controlată în întregime. Tot ce este în strânsă legătură cu leadershipul se sprijină pe umerii acestei arte, care devine cu ajutorul însușirilor obiective ale realității conștientizate, nucleul dezvoltării independente a unei noi viziuni de originalitate.

Virtuozitatea este calitatea artistului de a constata apariția unei situații atipice, cu iz de deja-vu, care survine în contextul unei lumi în schimbare, o situație pusă sub semnul prelungirii unei realități care se deschide mereu mai departe de orizonturile limitate ale cotidianului.

Bogatele comori ale adevărurilor ascunse sunt în acord cu tot ceea ce răsună în conștiința omului, atâta timp cât ea se simte împlinită, interesată în realizarea unor radicale transformări, imposibil de atins fără o confirmare a valorii sale din partea celorlalți.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/bogatele-comori-ale-adevarurilor-ascunse.html

Bogatule, regăsește-l pe cel sărac

On Decembrie 11, 2014

Realizează o întoarcere la ceea ce ai fost odinioară, ca să-ți regăsești superioritatea în cine ai devenit.

"Judecății mele de acum îi lipsește cântărirea exactă a trecutului, fiindcă revăd trecutul de la celălalt capăt al zării. Într-adevăr, cu cât înaintez, trecutul, asemănător peisajului pe care-l străbați, se șterge pe măsură ce se îndepărtează. Mi se întâmplă și mie ceea ce li se întâmplă oamenilor care se rănesc în vis: ei își văd și-și simt rana, dar nu-și amintesc când și-au făcut-o.

Omule renăscut, bogătaș plin de ciudățenii, om care dormi cu ochii deschiși, vizionarule atotputernic, milionarule de neînvins, mai uită-te o dată pe drumul funest al vieții nenorocite și flămânde, mai treci din nou pe căile unde te-a împins ursita, unde te-a mânat nenorocirea și te-a primit deznădejdea.

Prea multe diamante, prea mult aur și prea multă fericire lucesc acum în apele oglinzii în care Monte Cristo îl privește pe cel trecut altădată prin întunericul cel mai adânc, pe Edmond Dantes. Adu-ți aminte ! Înlătură diamantele, mânjește aurul, șterge razele. Bogatule, regăsește-l pe cel sărac. Omule liber, regăsește-l pe deținut. Reînviatule, regăsește cadavrul."

Şi tot spunându-și astfel, Monte Cristo mergea de-a lungul străzii Caisserie. Era aceeași stradă pe unde, cu douăzeci și patru de ani înainte, fusese dus de paznicii tăcuți și nocturni. Casele cu aspect voios și însuflețit, în noaptea aceea fuseseră întunecate, mute și închise.

- Şi totuși, sunt același, murmură Monte Cristo. Atâta doar că atunci era noapte, iar acum e ziua în amiaza mare. Soarele e cel ce le luminează și le înveselește pe toate. *

Leadership: Cât de edificativă este imaginea pe care ți-o creezi asupra raportului "vechimii" față de experiența vieții, așa cum este ea exprimată într-un adaos de reflecție critică asupra interacțiunilor dintre Alegere și Destin?

Uneori trebuie să facem mai mulți pași înapoi pentru a vedea imaginea generală. Recunoașterea a ceea ce suntem cu adevărat, grupând anumite semnificații ale vieții puse în contact cu un Ego mai puternic, ne poate încărca cu mai multă motivație.

Este și aceasta o cale de a ne descoperi personalitatea, punctele forte sau slăbiciunile, dar nu o certitudine a vindecării de sindromul numit „dublă personalitate" care ne poate influența traiectoria urmată în viață. O personalitate care se vrea diferită față de cei din jur. Şi o personalitate care luptă cu teama de a se pierde pe sine, de a rămâne captivă într-o realitate în care nimic nu are sens.

Singura modalitate de a atinge o experiență de nivel înalt care să-ți permită să te autodepășești (ingredientul principal al evoluției personale), este de a nu te lăsa condus de acea conștiință încărcată care îți alimentează negativ starea de spirit, care îți șoptește permanent să te oprești din drum și să lenevești sub plapuma unei stabilități relative – a belșugului care nu-și revarsă preaplinul.

O formă de reflectare psihică a lumii obiective, caracterizată printr-o raționalitate seacă și

prin teama propriei identități, nu îți permite să-ți înțelegi imperfecțiunile, ci mai curând exercită o influență nefastă asupra indicatorilor tăi de performanță.

Psihologul Paul Slovic de la universitatea din Oregon, spunea: „ *Ai nevoie de sentimentele tale pentru a verifica o analiză și ai nevoie de o analiză pentru a ține sentimentele sub control.* "

Leadership: Ești dispus să-ți regândești modul de a te raporta la tine folosind instrucțiunea „Load Extended" în așa fel încât motivația cu care întâmpini încercările vieții să cunoască un trend ascendent?

Înainte de a contribui la expansiunea leadershipului, pus în valoare prin calitatea ta de a nu fi remarcat de ceilalți pentru varii defecte, amintește-ți cât de important este te autoevaluezi și să te formezi corect, "agățându-te" de trecutul care te-a pus la încercare și te-a adus până în acest punct. Apar, desigur, diferențe între ceea ce este principial realizabil și ceea ce nu este posibil să fie altfel, dar este totuși o cale de a te regăsi mai bine în propria ta autenticitate.

Instrucțiunea „Load Extended" permite saltul într-un timp al imprevizibilului, al întâmplărilor nefericite pe care a trebuit să le trăiești de parcă ar fi fost firești pentru viitoarele schimbări.

Străbătând acest spațiu apăsător, reîntorcându-te într-un timp al destinului încă nedecis, îți vei reaminti să trăiești, să riști și să muști din nou cu poftă din zilele atât de darnice pe care ți le așterne în cale viața. A trăi prin nădejdea acelei supreme împăcări cu sine, cu lumea și cu timpul, este o cale de a trece prin proba asupră a încercărilor vieții și de a împinge limitele propriilor tale gândiri spre binele pe care îl ai de atins. Aceasta este o formă a măreției de care trebuie să dea dovadă un lider.

Măreția care influențează leadershipul este reprezentată de modalitatea de relaționare cu Dumnezeu în încercarea de a intra în rezonanță cu acel lucru care te definește până la sfârșitul vieții, așa încât să nu forțezi destinul să te ducă acolo unde nu e nevoie de tine: spre regret și deșertăciune.

Bogatule, regăsește-l pe cel sărac este o metaforă care evidențiază acea relație dintre cauzalitate și efect, arătând că omul nu a fost așezat în centrul lumii pentru a privi cu înlesnire la cele ce se petrec în jurul său, și nici de a se complace în acea stare de rob al propriei sale agoniseli, ci mai curând pentru a se cunoaște pe sine însuși.

Adăugând o vorbă din doctrinele filozofilor, *"omul trebuie să se cunoască pe sine însuși spre a vedea ce știe și ce nu știe, apoi să se pregătească în mod temeinic pentru a dobândi știința, numai astfel putând ajunge înțelept, deci pe măsură să judece și pe ceilalți oameni."*

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/bogatule-regaseste-l-pe-cel-sarac.html

Brand Leadership

On Septembrie 27, 2015

Revizuiește-ți permanent creația, lansând un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experiențe personale mai vaste.

Cel ce a văzut filmul „Alexandr Nevski" și știe că bătălia ocupa o însemnată parte a filmului, va înțelege gândul lui Eisenstein la realizarea actualei pelicule: „Greva", când încerca să acorde o mare întindere scenei în care muncitorii întâmpină rezistența brutală a mașiniștilor din camera de cazane. Bătaia aceasta era mult prelungită de Eisenstein, spre disperarea supervizorilor, care se îngrozeau de greutățile ivite la tot pasul.

Căci Eisenstein, pasionat în muncă la această scenă, o realiza ca un număr de circ complicat, cu salturi, lupte, aruncarea de oameni în butoaie, etc. Totul fu pus la punct într-o repetiție, dar la filmare lucrurile nu mergeau. Multe scene au trebuit de multe ori reluate. Când în sfârșit, după numeroase filmări inutile, totul a reușit, s-a descoperit că nu mai ajungea pelicula și întreaga cazna a trebuit reîncepută. Eisenstein a insistat pentru filmarea completă a bătăii, deși la montaj a acceptat apoi, din considerații de dramaturgie, scurtarea ei.

Direcția vedea în toate aceste insistente mai degrabă niște capricii ale regizorului. Ele se dovedeau însă a fi o perseverentă urmărire a intențiilor sale inițiale. *

Leadership: Reușești să îți pui în valoare gustul pentru conținutul pe care îl promovezi, prin implementarea verosimilului într-o prezentare imaginară a realității ?

În toate segmentele de producție a cunoașterii, indiferent de cerințele leadershipului sau de abordarea constructivă adoptată, în funcție de curentele, stilurile sau formulele de continuare a revizuirii creației, domină clar o anumită structură de pregătire. Iar această pregătire, ce decurge din tot ceea ce îți pune în valoare gustul pentru conținutul pe care îl promovezi, nu se poate răsfrânge pe de-a-ntregul asupra libertății de exprimare decât dacă reușești să implementezi „verosimilul".

Cunoașterea este acea parte de viziune pe care o apreciezi nu numai prin prisma conținutului ei de realism, ci în special prin cadrul acțiunii pe care ea o formulează.

Aici verosimulul (instrumentul central necesar artei de a convinge) capătă accente de fenomen ce ia amploare dat fiind numărul tot mai mare al colajelor care contribuie la atingerea viziunii și la cultivarea unui climat artistic superior. Iar a implementa verosimilul într-o prezentare imaginară a realității înseamnă să creezi cadrul unui lungmetraj care reflectă tendința de a reinventa relația dintre ceea ce trăim și ceea ce avem iluzia că trăim, sau relația dintre ce se întâmpla pe scenă și privirea spectatorului.

Verosimilul este partea de scenariu care arată modul în care se reflectă în conștiința spectatorului realitatea exterioară la care face trimitere regizorul.

Revizuirea creației, asumată ca spațiu de depozitare a raționamentelor ce te definesc ca scenarist într-un proiect de lung metraj, în fond nefiind vorba decât de un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experiențe mai vaste de explorare a lumii și a vieții, se poate concretiza într-o interfață prietenoasă sau greu accesibilă, într-o construcție anume, sofisticată, numită **scenă**. Momentan vom elimina implicațiile de ordin pur fenomenologic ale acestei forme de artă, dar îi vom atribui o notă unică de obiectivitate.

Această scenă, cu un plot bine definit, în care sunt introduse o intrigă complexă, un punct culminant sau un „piece of action", pe care nu o putem deduce pur și simplu și formulele și principiile teoriei desprinse din combinația experienței cu realitatea, se realizează într-un cadru nou de interacțiune cu oamenii.

Scena tinde să capete un contur individual de organizare riguroasă a elementelor de regie, o anumită structură care te avantajează în momentul când vrei să activezi opțiunea de a-ți depăși limitele. Să regizezi înseamnă să materializezi un concept izvorât dintr-o experiență a cunoașterii, respectiv dintr-o acțiune complexă de prelucrare a informației reprezentată în formă idealizată.

Verosimilul, dotat cu elemente cu caracter de „știre", se produce ca răspuns al gândirii și imaginației care marchează demersurile de-a lungul anilor de cucerire a unui teritoriu izolat, mai ales atunci când reușești să transformi informația într-o adevărată experiență existențială, înnobilată cu o tentă artistică. Atunci când reușești să transformi munca experimentală și pregătirea teoretică într-o poveste reală.

Un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experiențe personale mai vaste constă în asocierea elementelor vizuale și sonore cu cele conceptuale, încât să dai o notă de certitudine evenimentelor traite la un moment dat și la o anume intensitate.

Poti să scoți în evidență latura unei realități mai largi care confirmă educația ta culturală prin lansarea apetilului pentru cultura perseverenței și a calității în construirea compozițiilor artistice?

Brand Leadership evidențiază ceea ce creezi prin includerea unor concepte, sau asocieri între idei și cunoștințe, în realitatea care o vrei tu să se vadă, nu neapărat cea pe care o știu cu toții. Brandul se poate concretiza într-o interfață prietenoasă sau greu accesibilă, într-o construcție anume, sofisticată, numită scenă, cuprinzând situații, personaje, aspecte caracteristice ale vieții, redate prin experiență proprie.

Dacă vrei să prezinți leadershipul sub altă formă, revizuiește-ți permanent creația, lansând un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experiențe personale mai vaste.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/brand-leadership.html

Bucuria nu se manifestă niciodată decât ca o licărire

On Noiembrie 01, 2009

Câștiga-ți autoritatea din punct de vedere moral prin puterea de a da sens și valoare acțiunilor tale, fără să-ți exteriorizezi prea mult sentimentul de importanță de sine.

Ieșind din camera Fredericăi, Samuel nu intră îndată în cea a lui Julius, ci se opri în încăperea care o precedă și sprijinindu-și fruntea de fereastră, plimbându-și degetele pe geam, privind în mod automat în curte, respira și reflecta. Avea nevoie, oricât de puternic era, să se odihnească o clipă din aspra muncă la care abia se înhămase și pe care trebuia s-o continue.

În sufletul acestui om profund înnegurat, bucuria nu se manifesta niciodată decât ca o licărire. Înapoindu-se la Julius, plăcerea pe care o resimțise smulgând consimțământul Fredericăi o dată cu promisiunea că va fi a lui după, ca și înainte de îmbogățire, fu repede eclipsată și înlocuită cu un nor de posomoreală amară.

"Iată deci, unde-am ajuns datorită abilității, a combinațiilor și a oboselii, își spunea el: să nu mă mai bazez decât pe virtutea umană. Mă bizui pe cuvântul Fredericăi și pe onoarea lui Julius !

Tot planul meu se sprijină pe faptul că Frédérique, odată bogată, contesă, liberă de tot ceea ce o menținea sub dominația mea, își va aminti de jurământul pe care mi l-a dat pe când era săracă și supusă; că bogata contesă își va aminti de copilul din flori, că milionarul își va aminti de sărac ! Tot viitorul meu, toate calculele mele, toată măreția mea, toată temeinicia mea se reazemă pe acest nisip mișcător: fidelitatea unei femei.

Leadership: Faptul că-ți renegi propria experiență și "lecțiile" asimilate în trecut, denotă că mai ai de realizat niște iertări către tine însuți pe marginea unei decizii care ulterior se poate dovedi a fi una prematură?

Gândirea mea este o răzbunare a trecutului, o încrucișare a trecutului meu cu prezentul altora. În ceea ce privește promisiunea lui Julius de a o trata pe Frederique ca pe o fiică a sa și nu altfel, voi proceda astfel încât să nu aibă timp să cedeze. El a vrut-o, cu atât mai rău pentru el ! Nu puteam face altceva. Părinții mor înaintea copiilor. Este legea firii. Julius va muri înaintea Fredericăi, va muri chiar în ziua căsătoriei. Am hotărât.

Lucrurile se vor schimba în bine. După moartea lui Julius voi aduce-o pe Frederique la Menilmontant. Sunt tutorele ei. Este suficient ca Julius să mă numească executorul lui testamentar. O voi ține pe Frédérique departe de Lothario.

Între timp evenimentele politice își vor continua cursul. Ministerul Polignac este o sfidare căreia Franța îi va răspunde cu o revoluție. Evident, revoluția aceasta care-i a întregului popor, va scăpa din mâinile celor ce pretind că o dirijează. Va evolua dincolo de voința lor și îi va îneca în valurile ei. Voi fi puternic, voi fi bogat, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce va rezulta dintr-o lume care dispare și alta care se constituie. O voi reține pe Frédérique prin admirație. Cum va arăta oare naivul de Lothario pe lângă un Napoleon al democrației !

Viitorul este al meu. Toți mă vor iubi, toți mă vor binecuvânta. Începând chiar cu Julius. He, he, este adevărat ! O să-mi datoreze moartea în plină fericire, el care zăcea în apatie și în dezgust. Dar să ne grăbim să terminăm totul până nu vine Lothario. Mi-e teamă să nu apară

prea curînd și să nu ne pună bețe în roate..."

Leadershipul înseamnă să te folosești de experiența prezentului, acumulată inclusiv din învățarea lecțiilor trecutului, pentru a-ți proiecta strategic viitorul, prin renunțarea la constrângerile exterioare care facilitează dobândirea atitudinilor negative.

Bucuria nu se manifestă niciodată doar ca o licărire, ci ca o forță morală spre a depăși orice neajunsuri de ordin afectiv sau material, spre a nu te lăsa învins de ele, și astfel prin rațiune să-ți câștigi libertatea care dă demnitate și independență sufletului prin dominarea efectelor de sens contrar care pot apărea în cazul in care Egoul tău este mult prea încrezător.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Bunul, Răul și Sinele

On Octombrie 03, 2010

Un lider face uz de influență pentru a înfrânge ideile care nu se potrivesc viziunii lui.

Războiul făcuse din locotenentul Waters ceea ce era: un soldat rece, fără simpatii, fără milă, fără regrete. Mândria, cariera, onoarea și reputația erau tot ce contau pentru el. Nu avea voia să se implice emoțional în misiunile sale, trebuia să și le îndeplinească cu orice preț, cu profesionalism și responsabilitate.

De data aceasta primise misiunea de a o salva pe doctorița Kendricks, ce se afla în misiunea St. Michael, din Yolingo, Nigeria.

Împreună cu trupa lui de comando, Waters ajunge la misiunea St. Michael și o surprinde pe doctoriță chiar în momentul când îngrijea un pacient aflat în stare gravă. Neavând timp la dispoziție îi ordonă acesteia să-și ia degrabă lucrurile și să se pregătească de plecare. Trebuiau să parcurgă 12 km pe jos pana la punctul Alpha, de unde urma să-i preia elicopterele americane.

Leadership: Dai dreptate unei perspective de receptare racordată la sensul desfășurării evenimentelor, în demersurile tale de a câștiga cu orice preț o dispută bazată pe forța argumentului?

Dar se întâmplă ceva cu totul neașteptat. Stejarul feminin. Doctorița nu voia să plece, nu fără oamenii ei.

- Când rebelii vor ajunge aici, vor ucide tot ce le iese în cale, îi spuse Waters. Ordinele mele sunt foarte clare, te putem lua numai pe tine. Ceilalți oameni nu sunt responsabilitatea mea. Doar tu ești responsabilitatea mea.

Cuvintele lui căzură ca un pumnal ucigător asupra doctoriței. Ea se uită la înfățișarea gravă și severă a lui Waters, pe care nicio durere nu părea că-l poate tulbura; simțea un fel de groază în fața omului acesta aparent străin de orice simțăminte omenești. Îl ascultă gâfâind, doborâtă, strivită. Dar ochii îi erau vii și în ei mocnea un foc cumplit. După o scurtă tăcere, în care gândurile îi zburaseră către toate acele suflete nevinovate din misiune ce se aflau in pericol, i-a răspuns locotenentului cu o hotărâre curajoasă:

- Ai dreptate locotenente. Nu e problema ta, e responsabilitatea mea. Iar eu nu plec fără oamenii aceștia.

Leadership: Conștientizezi cum anume trebuie să lupți cu realitatea și cu necesitățile de moment, încât să diluezi orice pornire neorânduită a firii tale?

Multe dimensiuni ale personalității apar comprimate în situația relației avânt-cauză-timp, făcând apel la calcul limitelor de alocare a resurselor de depășire a imposibilului și de extindere a autorității. Mai ales în condiții critice de recepție a unor stimuli pozitivi, în "interogarea" compromițătoarelor gânduri și emoții până ce ajungi să le înțelegi și să le accepți că atare.

Asta presupune să te poziționezi pe un soi de expectanță de tipul *"perform without alerts"* , subordonată unui scop din cele mai nobile - combaterea unei viziuni mărginite de o conștiință moale, care să atragă atenția asupra a ceea ce îți lipsește pentru a-ți face cunoscută adevărata valoare.

Vedem într-o clipă ceea ce se întâmplă în urmă cu puțin timp, juxtapus pe ceea ce se întâmplă momentan, odată cu simularea a ceea ce s-ar putea petrece pe parcursul perioadei următoare. Acest fenomen de Deja-Vu își are întreaga explicație în conținutul acelei variabile pe care o poți filtra în funcție de înclinațiile tale de înaltă moralitate. Iar această variabilă, procesată pe modul propriu de a percepe și de a interacționa cu realitatea, este asemănătoare comenzii *"Reset Your Identity"* . Cu mențiunea că înclinația de a-ți manifesta individualitatea în timp și în spațiu, prin caracteristicile de siguranță superioare, poate fi educată pe măsură încercărilor prin care treci. Roagă-te să fii puternic !

Asistăm deci la o întrepătrundere a spațiului și a timpului, ce pare caracteristică leadershipului schimbării, care poate să confere un stimul emoțional pentru crearea unei poziții unitare a omului, de tipul *"Asta pot decide singur"* , servind ca instrument de măsurare atât a curajului, cât mai ales a unei sensibilități și unei fineți extreme care diluează orice pornire neorânduită a firii tale.

Asta ne spune ceva despre natura a ceea ce ai de oferit și de transmis atunci când devii conștient de ceea ce gândești la nivelurile tale cele mai adânci, când devii conștient de predispoziția ta de a reacționa la o dezamăgire, simțindu-te fără valoare. Sau atunci când devii conștient de derizoriul tuturor lucrurilor și al propriei existențe în clipa când eviți să te pui în slujba unui ideal umanitar, demn de toată aprecierea.

Evaluarea unei situații riscante își pune amprenta pe puterea ta de decizie, întrucât vei fi tentat să dai dreptate unei multitudini de perspective.

Numai cel care are aptitudini de lider poate pătrunde în labirintul sufletului uman. Numai cel înzestrat cu o voință puternică și o mare putere de convingere poate să-și exercite influența asupra caracterului și personalității celor din jur.

În filmul *"Tears of the Sun (2003)"* , doctorița Kendricks i-a câștigat bunăvoința locotenentului, determinându-l să-i accepte condițiile. Înfruntându-l pe plan emoțional, ea a reușit ceea ce nimeni nu ar fi reușit: să-i schimbe mentalitatea, acțiunile și comportamentul moral-spiritual. Ea a pătruns mai adânc decât oricine în labirintul sufletului lui sclav, supus ordinelor și instrucțiunilor clare, cerându-i să servească unui scop mai înalt decât celui pur politic.

A-i lăsa pe oamenii aceia nevinovați să moară nu era nicidecum viziunea pe care o împărtășea doctorița. Ideile ei despre a fi om, despre viață și moarte, despre libertate, despre integritate, despre indiferență și ignoranță, despre sentimentele omenești: ca dragostea, mila, respectul, speranța și credința, erau atât de mărețe încât l-au impresionat adânc pe locotenentul Waters.

Un lider face uz de influență pentru a înfrânge ideile exprimate de ceilalți care nu se potrivesc viziunii sale.

Leadership: Forțezi aplicarea conversiunii de conștiință, încât să obții în mod valid o concluzie universală dintr-o premisă de tip: *"Omul de ieri nu e omul de azi"* ?

Situația lor era unică, niciunul dintre membrii trupei de comando nu se arătase pregătit

pentru noi "bagaje". A lua cu ei mai bine de treizeci de persoane, printre care și copii, era o povară aproape imposibil de purtat. Dar locotenentul, lovit de o emoție puternică, a simțit că ar înfăptui un păcat, acela pe care spiritul nu-l iartă – dacă i-ar lăsa acolo, în mijlocul primejdiei, pe oameni aceia nevinovați.

În el s-a declanșat prima din multele emoții care îl afectează pe om de-a lungul existenței sale – compasiunea. El, care n-a fost niciodată atins de vreun sentiment ce l-ar fi putut face slab în fața oricui, a simțit brusc un val de afecțiune față de acei sărmani atât de apropiați doctoriței. Omul de altădată a devenit brusc altcineva.

În situații critice, în sufletul și mintea oricărui lider se duce o luptă aprigă între bine și rău, între datorie și onoare, între respectarea misiunii stabilite și sentimentele umane care uneori se opun îndeplinirii misiunii.

Conversiunea de conștiință are ca prim considerent recunoașterea datoriei față de ceea ce meriți să simți în condițiile în care dinamica relațiilor (nemulțumire vs. recunoștință) devine din ce în ce mai greu de suportat, fiindcă rănește orgoliile.

În cele din urmă liberul arbitru decide asupra modalității de îndeplinire a misiunii. Este o dovadă de inteligență și strategie să-ți îndeplinești misiunea. Dar este o dovadă a măreției, vibrația cea mai înaltă a manifestărilor tale interioare, atunci când acțiunile tale au un caracter umanitar.

Bunul, Răul și Sinele sunt trei forme ale aceleiași unități a naturii primordiale umane: să cauți adevărul, să ocolești orice fel de argument și să te eliberezi de orice sentiment de vină.

Source: https://neculaifantanaru.com/bunul-rau-si-sinele.html

Burning In The Skies (II)

On Septembrie 25, 2015

Străduiește-te să acumulezi cunoaștere, realizând contopirea infinitului cu primordialul care te împinge să-ți depășești limitele.

Eram prizonier în cuprinsul unei temporalități extinse, pe care povestea mea nedezvăluită pe de-a întregul o reactualiza în jocurile grave de cuvinte. Un personaj de Wells, prin asemănarea cu inventatorul englez, condus de-o forță invizibilă în altă dimensiune a timpului, când secolele istoriei căpătau nuanțele unei provocări a destinului intelectual de excepție. Sau, poate că eram subiectul principal al unei opere științifice în care se multiplica cunoașterea specializată la care nu avea acces oricine.

Atotcuprinzător, dezvăluiam afinități și concordanțe în principiile și metodele de creație utilizate în scris, dar printr-un soi de elocvență riguroasă, așa cum Ali pașa își cârmuia posesiunile cu mână de fier. "Here's the dead wood to make the fire rase." Cele două scântei de rațiune ce luminau lumea mea în mijlocul torțelor arzătoare ale unui crez puternic, trecând peste tenebrele ignoranței și ale superficialității realității exterioare, erau nebunia de a trăi viața ca pe o ficțiune și ficțiunea ca pe o viață.

Când cineva ia în calcul poveștile deduse dintr-un potențial intelectual de excepție, atunci titanul gândirii independente, șlefuitorul informației care influențează limbajul, apare într-un gol experiențial. Un gol creat fie din deformările însemnătății lumii, fie din redimensionările sale consemnate într-o rezoluție a imaginii de sine care ocupă spațiu în profunzimile haosului sau ale confuziei. Sau din izolările existențiale de tip: "I'm losing what I don't deserve".

Leadership: Cum estimezi conținutul noțiunii de creație din punct de vedere al unor experiențe de viață pe care le-ai bifat la un moment dat ca "default" pentru deschiderea unor noi orizonturi de expresie artistică?

Conținutul de creație care făcea cinste standardelor mele de gândire cuprindea contribuția altor personalități la evocarea unei realități spirituale mai înalte, cu valoare estetică, fiindcă aducea în plim plan frumusețea încercării de a străpunge dincolo de marginile culturii și ale științei prezentului. Primordialul care mă împingea să-mi depășesc limitele era dorința de a instrui posteritatea cu puncte de vedere foarte îndrăznețe privitoare la legătura dintre preferințele mele literare și preocuparea mea de a întoarce lucrurile cu susul în jos.

În multe cărți se menționează faptul că luneta nu ar fi fost inventată de Galilei, pe la 1610, ci de alți trei pretendenți: Janssen, Lippershey sau Metius, căci acest instrument era deja cunoscut și utilizat într-o formă primitivă în Olanda și Franța. Dar cine poate verifica adevărul?

Așa se întâmplă și în cazul cititorilor care analizează un genial scriitor prin definițiile pe care el însuși și le atribuie, ca o perfectă ilustrare a logicii gândurilor. Numai un cititor integrat perfect în infrastructura a trei instanțe de judecată ar putea accesa acest izvor de materie însuflețitoare, ar putea să ia în primire torța vie a unei structuri informaționale complexe. "The blame is mine alone / For bridges I have burned."

Un astfel de cititor trebuie să fie, mai întâi de toate, un Jonathan Swift - să nu caute decât verosimilul și să-l atingă, apoi un Sheakspeare - să transforme involuntar și firesc o idee seacă într-o imagine de ansamblu, și în cele din urmă un Ştefan Zweig - să caute contopirea cu infinitul și primordialul ce-l împinge pe individ să-și depășească limitele. "And in the end

we were made to be apart / In separate chambers of the human heart."

Leadership: Explorezi lumea întreagă dintr-o singură parte a "insulei", în baza intențiilor de a poseda o cultură mai înaintată a cărei putere de fascinație să fie imuabilă în fața timpului?

Devii un călător în spectrul finitudinii atunci când rămâi în golul de producție al ideilor, cifra combinațiilor realizate din manipularea ideilor nereușind o adevărată minune în lupta cu propriile limite și perspective.

Ca reprezentant al unei mulțimi de cărări care se bifurcă din poteca principală, în fond fiind vorba de ceea ce împiedică manifestarea calității de descoperitor, deși intri permanent în contact cu materialul de explorare a unor contexte diferite de utilizare a informației, poți pierde enorm din ceea ce ai acumulat.

Este exact același fenomen, specific cititorilor înrăiți, ce se petrece atunci când cumperi cărți. Tot acumulând cărți peste măsură, nu-ți mai rămâne timp să le citești toate și rămâi cu informații lipsă, neutilizate. Practic te atașezi de ceva pe care nu-l poți fructifica pe de-a-ntregul. Tinzi să acumulezi cunoaștere, omițând numeroase alte mijloace și suporturi de cunoaștere.

În leadership, asta înseamnă să explorezi lumea întreagă dintr-o singură parte a insulei care este pe zi ce trece tot mai populată de străini, dar părăsită de un număr și mai mare de localnici.

Utilizez această a doua comparație, la fel cum marii esteticieni accentuează anumite puncte de lumină sau de întuneric, mai ales când afirm că o singură neinteracțiune cu anumite variabile de tip „referință" poate să nu mai solicite interes sau motivație majoră. Depinde ce asimilezi sau ce omiți.

Leadership: Ești pregătit să trăiești puterea de revelație a unui nou început de lume din modul de specificare a termenilor de utilizare a unui nou conținut de conștiință?

Ar mai fi un aspect important de reținut. Atunci când nu reușești să surprinzi și să accentuezi acele cadre inedite ale propriei individualități și subiectivități, prin dezvăluirea unei noi dimensiuni a științei pe care ți-ai însușit-o în timp, ce pot lăsa o impresie bună în mintea celorlalți, poți să deformezi însemnătatea unui întreg format din reprezentări sau evidențe.

Informațiile asimilate prin studiu sau prin aplicarea științei în practică, în viața de zi cu zi, au o anumită capacitate, nu le poți înghesui forțat într-un colț al realității proiectate musai după mintea ta. În timp ce informațiile omise pot avea oricând valoare de înlocuire atunci când nu formează în cantități mari un pas absolut necesar pentru fundamentarea unei concepții coerente de acțiune sau de dezvoltare personală.

Să nu uităm că știința și omul formează un întreg care se conectează la forța infinitului. Sunt două lumi, două concepte care se întrepătrund prin conotațiile, conexiunile și valențele pe care le implică, unele nebănuite, altele evidente, evoluând mereu, în ciuda controverselor ideologice și filosofice.

Dacă vrei să-ți dezvolți știința și să ajungi la o cunoaștere desăvârșită care poate face din tine mai mult decât un lider, ci un „Intelligence fără sfârșit care produce totul", începe să cauți verosimilul în tot ceea ce te înconjoară. Învață să transformi involuntar și firesc o idee

seacă într-o imagine de ansamblu. Străduiește-te să acumulezi cunoaștere, realizând contopirea infinitului cu primordialul care te împinge să-ți depășești limitele.

Termenii de utilizare a unui nou conținut de conștiință sunt garantați de modul cum îți prezinți creația cu trimitere la alți referenți externi, privitor la ceea ce poți să faci cu ceea ce crezi despre o lume în care adevărul devine greu de acceptat.

Burning In The Skies plasează omul în dimensiunea științei așezate între verosimil și plăsmuire, referindu-se la informațiile utilizate la construcția unui anumit nivel de performanță sau a unei structuri de gândire ce poate fi validată numai prin explorare, descoperire și experimentare a propriei persoane în mod autentic, din complexitatea realității sentimentului că te înalți spre sublimul unei priveliști de pe vârf de munte.

*** Notă:** Linkin Park - Burning In The Skies

Source: https://neculaifantanaru.com/burning-in-the-skies-II.html

Burning In The Skies (I)

On Septembrie 18, 2015

Monitorizează-ți progresul la cotitura dintre oniric și palpabil, manifestându-ți pregnant calitatea de a te introduce în existența unei lumi percepute prin sensurile cunoașterii avansate.

Revedeam acele cuvinte simbolice, mici taine provenite dintr-un procent de inspirație cuprins în câmpul de transformare al spatiului meu de creație: "All I Really Want to Do", sub forma unei profunde oglinzi de proximitate. Ele îmi puneam în mișcare inteligența socotită drept o deprindere a virtuții perfecte, dând impresia unei reîntoarceri a gândirii înspre principiile coordonate ale unui sine care parcă izvora din divin.

Singura scânteie de rațiune care luminează lumea unui scriitor este ideea de a fi original. La aceasta se adăuga riscul de a-mi testa limitele, după considerațiile unei distribuții empirice a valorii duratei pe care se baza întreaga concepție a unei invenții superioare numite „Al 6-lea simț". Iar această reîntinerire a forțelor, izbucnită dintr-un ideal al haloului eclectic, se datora întru totul unui protest viguros care viza propria-mi lege de funcționare. Ca și când cineva mi-ar fi sporit încetul cu încetul intelectualitatea, apelând la un efect cu potențial de *blockbuster*.

De nestăvilit, cuvintele se cuibăreau în lumea mea pentru a oferi imaginației material de explorare a unor contexte diferite de utilizare a informației. Invaziv, îmi veneau în minte toate acestea, după cum torța arde consumând oxigenul, în timpul intrării mele în acea dimensiune numită extraversiune, când însemnătatea pe care o atribuiam ideilor și scrisului depășea limita cunoașterii experimentale. "I'm swimming in the smoke / Of bridges I have burned."

Realitatea unui artist este precum utilizarea unui cuvânt de tipul "stop" aflat sub dominația unui sentiment de destăinuire a gândurilor intime: ea poate fi confirmată printr-un act de uz temporar al unor noțiuni mai elaborate, dar totdeauna până la un punct.

Dar omul cunoașterii nesfârșite, acest Jupiter orbitând în jurul unor povești fără vârstă, la cotitura dintre oniric și palpabil, se angajează profund în posesia succesiunii de acorduri perceptuale, numai cu permisiunea Egoului care neîncetat strigă: "Înalță-te deasupra cerurilor". Triumfător, el îmbrățișează ceea ce se ivește prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU. I used the deadwood to make the fire rase.

Odată cu renașterea unor lumi nemaivăzute, prin captarea unor noțiuni provenite subit dintr-un soi de ardere a cuvintelor, din îmblânzirea lor cu ajutorul procesului de redefinire a capcanelor metaforice, acest om se auto-exploatează. Ca și când și-ar fi stors creierii numai ca să producă substanța activă, piatra filozofală a cărei curbură particulară se caracterizează prin așa numitul punct omega. El trebuie luat musai ca martor al unei adevărate practici eliberatoare. "I'm lost in the beating of the storm."

Dacă m-aș fi asemănat cu un asemenea om, sub impresia unui sentiment de putere simbolică sau cu scopul de a deștepta o plăcere estetică, ar fi trebui mai întâi să combin ecourile batalilor inimii mele cu un flux de imagini care nu se oprește niciodată. Era ca și când aș fi creat un nou personaj decupabil din întregul unei opere de artă ca instantaneu narativ al unei povești fără sfârșit.

S-ar fi spus că m-am pierdut sau am fost absorbit într-o operă de artă, intrând în lumea ei pe ușa din dos a unei vieți de poveste care încă mă umple de mirare.

Leadership: Poți să înfățișezi imaginea unei creații bogate, fixând în mintea oamenilor estetica unei povești de succes printr-o comparație care mizează exclusiv pe materialitatea termenilor de formă și fond desprinși din articulațiile emoțiilor și viziunilor ce însoțesc viața reală?

Inteligența izvorâtă dintr-un prea plin al inspirației, ca activitate specific umană făuritoare de valori care pot contribui cu succes la atingerea rezultate optime de ordin estetic, se raportează nu numai la năzuințele de perfecționare ale minților predispuse la un tip de cunoaștere avansată, cât mai ales la tendințele și cerințele de funcționalitate ale potențialului de înnoire personală.

Estetica unei povești poate fi fixată în mintea oamenilor printr-o comparație care mizează exclusiv pe materialitatea termenilor de formă și fond desprinși din viața cotidiană, dar și pe imaginea unei ființe care devine cu adevărat liberă pe cale onirică. De altfel, putem privi estetica poveștii drept cea mai vie operație de imaginație combinativă între emoție și viziune, senzație și percepție, atunci când căutam să extragem noi adevăruri despre lume și viață cu ajutorul unor tehnici narative care ne conturează capacitatea de a vedea lumea prin ochii protagoniștilor unui univers paralel.

Inteligența omului creativ este precum imaginea comunicabilă a unei idei năstrușnice. Se poate pune în evidență printr-o combinație de cadre de prim plan surprinse într-o versiune alternativă a gândiri desprinse din negarea sau acceptarea oricărui adevăr. Ea aparține, așadar, uneia dintre puținele clase de combinații, cărora li se opune o clasă enormă, ce include restul posibilităților de cuantificare sau personalizare a ceea ce ai obținut prin învățare și asimilare succesivă.

Leadership: Poți aduce perfecțiunea în toate cadrele de prim-plan ale unei opere de artă, îmbrățișând ceea ce se ivește prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU?

În leadership se manifestă pregnant acea calitate a omului de a se introduce în existența unei lumi percepute prin sensurile pe care cunoașterea avansată le conferă elementelor de structură conceptuală ale ideilor și perspectivelor ce promovează progresul științei. Ştiința nu este doar o neîntreruptă căutare a unor noi perspective de a privi lumea și ființa umană, o luptă permanentă pentru a afla cum funcționează Universul, ci este totodată un proces de transformare a unei plăsmuiri hibridice în "adevăr alternativ" și apoi în "adevăr" pur și simplu.

Iar modul de raționalizare a conținutului de revelații sau concluzii desprinse din implicațiile acestui proces de utilizare succesivă a informației, transformându-te ulterior într-un critic sau într-un atotștiutor, conferă propriei entități creatoare mai multe garanții de funcționare.

Cadrele de prim-plan sunt reprezentări subiective elaborate pe baza interpretării acelor întrebări ajutătoare provenite din condensarea și utilizarea informației, care de altfel ar putea induce în eroare căutătorul de noi abordări științifice atunci când se adâncește prea mult în reliefarea unor idei care deformează personalitatea.

Dar omul de știință cu aptitudini de lider „renaște" din ceea ce el însuși experimentează la nivel de interpretare. Întotdeauna el îmbrățișează ceea ce se ivește prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU, chiar dacă asta înseamnă să se învârtă în cerc după aceleași miraje deșarte care îl îndepărtează și mai mult de adevărurile importante. Chiar dacă este înseamnă să se abandoneze pe el însuși în procesul de asimilare, prelucrare și transmitere a informației. Un asemenea Jupiter orbitând în jurul unor povești fără sfârșit, găsește

întotdeauna puterea și motive pentru a-și continua drumul.

Leadershipul este învățătura extrasă din farmecul unei creații artistice spectaculare care își dorește răspândirea unei povești de care nu te mai poți despărți.

Burning In The Skies sugerează acea parte creativă din tine, pe cat de puternică datorită dorinței de experimentare a resurselor informaționale care provoacă dependență, pe atât de vulnerabilă în fața fenomenului „miraj" (ceva care pare frumos pe dinafară, dar care nu are o bază, o substanță solidă).

*** Notă:** Linkin Park - Burning In The Skies

Source: https://neculaifantanaru.com/burning-in-the-skies.html

Ca să vezi, și să nu vezi

On Mai 19, 2023

Nu există nici o creație care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol și dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală.

Cunosc un om în vârstă de vreo 73 ani. Stă în grădina lui toată ziua, pe băncuța de lemn. Se joacă pe telefon, Apple Iphone 13. Şi îmi spunea zilele trecute, cât de mult a muncit el toată viața, ce mult i-a plăcut munca. Şi, păcat că nu mai are ce se muncească. Se cam plictisește. A fost șef contabil la CFR, pe vremea când se câștigau bani frumoși. Deci a fost un om foarte important. Are și un doctorat în filozofie, toată viața a fost premiant, și copii lui tot preminați au fost.

- Bun, unde pot să văd și eu ceva din munca dumneavoastră? Îmi puteți arăta ceva din experiența dumneavoastră de-o viață? Unde să mă uit? În sus, în jos, stânga, dreapta, pe internet, unde?

- Păi, uite, am cumpărat o casă, le-am cumpărat și la copii câte o casă la fiecare.

- Le-ai făcut dumitale, cu mâna ta?

- Nu, eu doar le-am cumpărat.

- Bun, dar eu ce-aș putea să văd făcut de mâna dumitale? Nu-mi puteți arăta chiar nimic din munca colosală de aproape 40 de ani de șef la CFR? Doctoratul ăla în filozofie de care spuneați, unde se găsește? Aveți vreun exemplar prin casă? Pot citi măcar o pagină din el?

- Păi…să vezi. Am făcut, am dres, am dat, nu mai știu pe unde este. Ca să vezi. Şi să nu vezi. Hocus Pocus Preparatus. Pe undeva trebuie să fie, dar nu știu unde…

Leadership: Creația ta poate să demonstreze recunoașterea eforturilor pe care le-ai depus pentru a-ți construi o superioritate care NU poate fi garantată?

După cum observați, cam așa stau lucrurile cu oamenii ăștia cărora le-a plăcut enorm de mult munca. Atât de muncitori au fost, că nu se vede nimic din munca lor. Nimic, nimic, nimic. Cum vin, așa se duc. Şi de aceea nu dă nimeni două parale nici pe munca lor, nici pe ei.

V-ar plăcea să stați pe lângă asemenea indivizi care muncesc cu spor o viață întreagă, dar nu se vede nimic în urma lor? Ați putea, oare, să vă exprimați gratitudinea pentru observațiile prețioase pe care le-au făcut asupra unui domeniu de activitate? Unde sunt cuvintele lor calde adresate propriei lor creații, pe care au făcut-o pierdută? Unde se revede influența stimulatorie și atitudinea lor activă, creatoare, în cursul ulterior al științei?

Moșnegi și babe care n-au nimic în capul ăla, ăsta-i adevărul ultimilor 30 de ani în România. Numai somități de felul ăsta a avut țara noastră, de aia suntem ultimii din Europa. Numai șpanuri și fantome au ajuns în funcții înalte. Cu pretenții de mari oameni de cultură. Cu diplome și doctorate, studii în străinătate. Unul mai intelectual ca altul. Şi cu toate astea, nu se vede nimic în urma lor. Nimic, nimic, nimic. Toți sunt o apă și un pământ…

Leadership: Ești subordonat conceptului de irealitate a creației pe care o plasezi în sfera „regiunii ideale a aparențelor"?

E posibil așa ceva? Atât de mult ai ținut dumitale la creația ta, doctoratul, această prețioasă experiență profesională de cercetare, încât nu știi nici măcar unde l-ai rătăcit? Și nici măcar nu te-ai străduit să-l găsești, să-l recitești, și să începi să pui în practică propriile sugestii. Mă întreb, oare cât timp ți-ai bătut capul să-l faci?

Se vede cât de temeinic ai muncit pentru doctoratul în filozofie, după cât timp ai investit să-l cauți și să-l recuperezi. Şi atât de prețioasă este creația dumitale, încât nici nu te-ai obosit s-o publici după atâția ani. Cred că seriozitatea și profesionalismul sunt răsplătite pe măsura eforturilor de a-ți revedea singura creație. De fapt, calitatea lucrării de doctorat se verifică în măsura eforturilor pe care le-ai întreprins dumitale ca să îl publici (măcar pe internet).

Ochii trebuie să vadă, înainte ca mintea să cuprindă. Vă dați seama ce minte ascuțită, ce idei uimitoare se regăsesc în lucrarea lui de doctorat, de vreme ce nu s-a sinchisit niciodată să-l scoată la vedere. Căci omul care își pierde creația, și care nu o face cunoscută, este exact omul care știe cât de puțin valorează munca lui.

Închipuiți-vă că Leonardo Da Vinci ar fi terminat de pictat Mona Lisa, și ar fi ascuns-o de văzul lumii, îngropând-o printr-o groapă din cimitir, ca ulterior să uite locul în care și-a îngropat creația. Este posibil așa ceva? Da, doar la români !

Leadership: Poți să-ți înțelegi mintea și trăirile raliindu-te conștiincios unei filozofii adoptată ca deviză a vieții : "creația se întoarce împotriva creatorului ei" ?

Somitățile noastre, intelectualii cu funcții înalte din România, exact asta fac: au uitat cu toții unde și-au îngropat creațiile. Nimic nu se vede, fiindcă le-au îngropat atât de bine, încât nimeni, vreodată, să nu le găsească. Cu toții se cred la fel de valoroși precum Da Vinci, doar că le lipsește exact lucrul cel mai important: dovada inteligenței lor. Oare cât de inteligent poate să fie omul care își ascunde meritele? Iar dacă dovada inteligenței omului sunt faptele sale, atunci cum se numește omul care își ascunde faptele și nu vrea să le scoată la lumină?

Cel fel de om este acela care își îngroapă în neuitare propria lui creație?

Oricum, cam atât a avut de spus și de arătat...marele filozof, mare șef la CFR, căruia nu-i va citi nimeni vreodată doctoratul. El în continuare se crede omul ideilor mărețe, idei care din păcate nu vor putea schimba societatea. Ele sunt ascunse bine, undeva în întunericul vreunui mormânt fără cruce, loc în care va ajunge și el, curând. Şi fără să-și dea seama, va fi complet uitat de lume, la fel cum a procedat și el cu doctoratul lui. Măreața lui filozofie nu a ajuns la nivelul acestui veșnic adevăr: creația se întoarce întotdeauna împotriva creatorului ei, dacă el nu se preocupă de ea.

Mare dreptate a avut Apostolul Pavel când a scris: *„Nu există nici o creație care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol și dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală".*

Valoarea conținutului propriei gândiri este direct proporțională cu eforturile depuse în timpul desfășurări activității de creație. Iar valoarea unui lider este dată de unicitatea creației sale pe care doar progresul științei o poate atesta.

Ca să vezi, și să nu vezi este deviza celor a căror creație există, dar nu se găsește. Este

deviza impostorilor care, încercând să arate că sunt mai mult decât sunt cu adevărat, cad în capcana propriei lor ignoranțe, dovada unei superficialități de cugetare neîngăduite, efectul unei delăsări cronice într-un anumit domeniu.

Iar Dumnezeu scoate întotdeauna adevărul la iveală, înainte ca ei să treacă în neființă, încât să conștientizeze toți cât de mici și neînsemnați au fost o viață întreagă. Mici și neînsemnați, la fel ca și creația lor...

Source: https://neculaifantanaru.com/ca-sa-vezi-si-sa-nu-vezi.html

Călător prin timp și spațiu

On Decembrie 17, 2015

Verifică-ți autenticitatea, adoptând un statut de ființă superioară în raport cu lumea nou descoperită.

Pășesc hotărât pe drumul închipuit spre care nu găsesc întoarcere, justificând repetat încrederea în cele fără de sfârșit. Situație care se manifestă drept consecință a plăsmuirii unui soi de punte de legătură între două lumi antagonice. Lumea unei lecturi ascunse pe fondul unui răspuns la întrebarea: "ce s-a întâmplat cu realitatea?", când totul cere nevoia de plauzibil la diferite nivele de sintetizare ale comparației cu creațiile unui scenarist plin de inspirație. Şi lumea fără sfârșit a asocierilor dintre pictura aplicată pe fondul unui peisaj imaginar și visul cu ochii deschiși al unui univers magic.

Cauzativ, cuprins de acea scânteie de inspirație proprie fizicianului care încearcă să aducă în contact două corpuri a căror temperatură diferă, astfel încât să producă un transfer spontan de energie sub formă de căldură, prin conducție, am înțeles că locul meu este mai degrabă printre aștri, decât printre muritori. Fiindcă atunci când mă însingurez în mod voit și visez la o cunoaștere care să nu fie nici literar-artistică, nici științifică, mă simt ca și când aș locui într-un cer care nu se mai termină, tăind necunoscutul în două părți bizare: o parte umplută cu frumosul care întrece orice adevăr și o parte umplută cu simbolismul unor lupte îndelungate în jurul sufletului.

Universul este lumea care te cuprinde atunci când te însingurezi într-un pustiu căruia trebuie să-i descoperi secretele frumuseții, simțindu-te prezent în el ca umbra vecină a unei glorii pe care trebuie să o reinventezi. Iar dacă fiecare stea își are propriul ei nemuritor, și dacă în ADN-ul fiecărui muritor se găsesc înmagazinate urmele prafului de stea amestecat cu o doză de materie solară, sub formă de energie regenerabilă, poate aș fi reușit să-mi satisfac curiozitatea vizavi de ceea ce reprezentam în planul terrei. Şi de ce.

Leadership: Poţi să fii tu însuţi într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva, fără să rămâi tributar vieții în care nu se întâmplă nimic nemuritor?

Citeam mai devreme în Utopia Terra, despre un tip ale cărui cunoștințe de fizică l-au determinat să se gândească la o metodă alternativă de a face o stea în miniatură. Cam după încă o lună de încercări, periculos de eșuate, el încerca să o plăsmuiască fără ardere. Doar ficțiune între electroni. A luat din laborator două materiale, care puse în contact, generează electroni. Apoi le-a desfăcut în praf atomic. Punându-le în contact, într-o formă sferică, el a izbutit să creeze o mini-furtună electrică, cu fulgere și mișcări ale prafului. Dar, în timp ce treceau secundele, sfera își mărea forma și își micșora numărul fulgerelor. Luând niște nisip și compactându-l la maximul puterilor, el a reușit să creeze o sticlă cu o densitate mai mare decât cea a diamantului.

A vorbi despre materie, despre efectul ei asupra vieții fragile și a morții care o urmează, pare a fi o continuare a învățăturilor extrase dintr-o experiență intermediară - a unei alchimii complicate. Nu sunt decât cuvinte neînsuflețite și teorii cernute în vuietul vremi, ca niște visuri purtând antetul descoperirilor științifice. Şi care, în timp își pierd lucirea. Numai nisipul se alege de ele.

Viața pe care par s-o trăiesc nu mai prezintă importanță decât prin aventura cunoașterii reperată la nivel de astrologie, metafizică și ezoterism. Cumva, par să fiu slavul unei zodii care se joacă cu proiecția onirică a unor mistere nepământești, generatoare de sensuri multiple, față de toată creația pe care o trăiesc cu toată acea mistuire de care orice artist se

lasă devorat, ca s-o scoată din el și s-o dea unei omeniri mai vechi, încă nepregătită pentru a îmbrățișa infinitul unei picături de nemurire.

Universul încape într-un bob de nisip de pe plaja unei planete din alt univers. Numai timpul și minunea transformării fac trecerea din unul în celălalt.

Leadership: Poți să oferi un înțeles plauzibil lumii la care aderi, extinzându-ți preocupările dincolo de marginile științei?

Inventatorul se definește în lumina a ceea ce descoperă prin cercetare și experimentare, putând concepe, așadar, semnele unui nou episod al triumfului asupra înfăptuirii de noi realizări științifice. El riscă să transforme întreaga lume într-un sistem al obiectelor, al "plus-produsului" și al raporturilor dintre ele. Pe de altă parte, creatorul de lumi își reevaluează viața din perspectiva unei călătorii în timp și spațiu, dincolo de frontierele Eului limitat, astfel încât să existe el însuși ca univers infinit.

Actul de creație, grupat în jurul mărcii unui început de orizont, poate să stăruiască în mod exclusiv asupra valorii de cunoaștere, dar fără să aibă vreun contact real cu natura omului însuși. Cu succesiunea de stări, gânduri și acțiuni în ecuația reprezentării unui tip uman nou.

Actul de creație poate chiar să degenereze într-un exces de demonstrație a calităților de căutător al unui nou sens al vieții. Iar acest exces poate să diminueze sensibilitatea față de ceea ce se petrece în lumea interioară-spirituală a omului.

Trăiești ca și cum nu existi? Ei bine, lanțurile îndeletnicirilor tale pot fi mângâietoare doar atunci când existi ca ființă interioară, ceea ce înseamnă să fii centrat pe evoluția și creșterea ta ca ființă conștientă de fundamentul ei. În caz contrar devii un călător care pornește spre nord doar pentru că toată lumea o ia spre sud, căutând în permanență o fărâmă de autenticitate între „n" opriri.

Leadershipul este universul în care te descoperi, te manifești și te obișnuiești să trăiești ca un scenarist care provoacă mereu regulile colajului și montajului, privind totul din prisma abisului din el însuși sau din depărtarea unei distanțe în aparență insurmontabile dintre "omul vechi" și "omul nou".

Călătorul prin timp și spațiu reprezintă partea defavorizată a „contractului" dintre știință și lumea interioară, având un impact major numai asupra transformării ideilor în concepte și aplicații inovatoare.

Dar o ființă cuprinsă pe de-a-ntregul în actul nesfârșit al creației nu-și poate exercita atribuția de „transmițător de stări și sentimente". Locul ei este mai degrabă printre aștri, decât printre muritori.

Un domeniu cum este leadershipul, aparținând în același timp celor două reprezentări, una a omului și cealaltă a științei, se prezintă drept o noțiune ce caracterizează o atitudine relațională între datorie și sentiment, între pasiune și conștient, între egoism și lepădare de sine.

Nu uita că mult mai minunat decât veșmântul pe care îl îmbraci și îl accesorizezi .. ești tu.

Călător spre infinit

On Februarie 10, 2010

Demonstrează o atitudine puternică în leadership, făcând mereu un pas înainte spre mari orizonturi.

Motivați de idei îndrăznețe, curajoși până la capăt, energici în muncă, animați de dorința de a-și împlini visurile, ambițioși, tenace și optimiști, unii oameni s-au avântat spre destinații necunoscute – îndepărtate și riscante. Să ajungă acolo unde nimeni n-a mai ajuns vreodată, să înfăptuiască ceea ce au promis și ceea ce nimeni altcineva n-a mai reușit să înfăptuiască, asta a fost cea mai mare recompensă și bucurie pentru ei.

De aceea faptele lor, a acestor temerari căutători de noi orizonturi, predestinați să împlinească anumite misiuni, predestinați să-și impună viziunile absolut extraordinare, vor rămâne nemuritoare. Numai cine își urmărește obiectivele cu tenacitate, cu un simț acut al timpului și al misiunii personale, cu multă convingere și hotărâre, va reuși să-și evidențieze calitățile cele mai prețioase și să cultive simpatie în rândul celorlalți oameni.

Leadership: Destinația spre care tinzi este infinitul pe care nu-l vezi, dar pe care Dumnezeu l-a presărat în tine?

Omenirea nu-l va putea uita niciodată pe marele explorator și om de știință Fridtjof Nansen, care mereu a fost gata să înfrunte totul cu o doză de curaj neînchipuit de mare. Realizările sale au întrecut orice închipuire. Îl pasionau sporturile de iarnă. S-a remarcat destul de rapid pe scena lumii, schiurile aducându-i o adevărată glorie sportivă. La numai 17 ani a fost campion al Norvegiei.

Dar pentru un om cu o voință puternică și idealuri înalte, un singur premiu, o singură medalie, nu sunt de-ajuns. Drept dovadă, doisprezece ani în șir a ieșit, mai apoi, învingător în concursurile de mare fond. De asemenea a ieșit și campion al lumii la patinaj viteză.

Sportul pentru un om de talia lui Nansen, îndrăzneț, inventiv și aventuros, nu i-a putut umbri celelalte năzuințe. Dând întotdeauna dovada de fermitate și inspirație, el și-a stabilit mereu alte scopuri, din ce în ce mai înalte, mai ambițioase, mai greu de atins. Așa că a mai stabilit un record, de neînchipuit. A reușit să străbată pe schiuri primul Groenlanda, țara aspră, necercetată pana atunci. Gloria lui a făcut înconjurul lumii.

Dar ca întotdeauna, meritele sale deosebite nu l-au putut opri și a continuat cu alte țeluri mărețe. Setea de aventură nu-i dădea pace. Cu o neasemuită îndrăzneală, dârzenie și dragoste de viață, și-a propus mai apoi un alt țel, mai măreț, mai ambițios, mai dificil de atins: să traverseze Polul Nord. A reușit împreună cu echipajul său de pe vasul Fram să înainteze de-a lungul țărmurilor Asiei, unde scepticii prooociseră mari greutăți. Apoi, pe schiuri, alături de prietenul său Johansen, a reușit să atingă cel mai nordic punct care fusese atins vreodată. Marea fapta a lui Nansen făcu și de această dată înconjurul lumii.

Infinitul este darul pe care Dumnezeu îl face omului pentru înfăptuirile care îl individualizează, încununându-i strădaniile cu libertatea de a se ridica deasupra propriilor limite.

Leadership: Poți să-ți asiguri o vizibilitate și un control sporit spre urcare, în variatele acorduri cu condițiile de valorizare a potențialului tău?

O protecție universal valabilă împotriva avalanșei de inițiative favorabile pentru evoluție o constituie căutarea acestor modele mai cuprinzătoare de interacțiune cu schimbarea "de sus în jos".

Cu alte cuvinte, nu este de ajuns să te înalți spre ceea ce poți deveni, prin idealurile pe care le slujești necontenit, mai important este felul cum îți orientezi voința în drumul spre coborâre.

Totuși, având vizibilitate și control sporit spre urcare, în variatele acorduri cu condițiile de valorizare a potențialului tău de lider, care își cere mereu dreptul de proprietate asupra capacităților de explorare a infinitului, în sensul unei înțelegeri a grandiosului, dar mai ales în sensul unei noi și diferite dinamici de viață, vei deschide leadershipului perspective noi.

Asta se poate numai prin individualizarea propriilor tale elemente de experiență și prin interpretarea a ceea ce se află dincolo de aparențe, dincolo de imposibil, dincolo de situația prezentă. Cine ești tu cu adevărat și ce poți să devii prin arta de a te a arăta puternic și de neoprit?

Dacă cauți îndelung să urci treptele infinitului, poți să ajungi la o stăpânire interioară atât de mare, ținându-te departe de descurajare, încât factorii exteriori să nu te afecteze în niciun fel. Totodată, și reciproca este valabilă. Eu însă cred că majoritatea oamenilor sunt departe de "independența de exterior", ci mai degrabă atașați de acel "echilibrul de interior" care nu le permite să evolueze spre nivelul cel mai de sus.

Poți spre evoluezi spre varianta ta de "a fi" care îți aduce maximum de satisfacție și îți suplimentează valoarea personală cu noi elemente de performanță?

Leadership: Îți stabilești poziția de start într-o cursă fără întoarcere, aliniindu-te cu următoarea direcție de referință: *"Infinitul este vârful care va urca mereu în ochii celor ce vor să-l cuprindă"?*

Nansen a fost tipul de lider competent și curajos. A mers tot timpul mai departe, tot mai departe, stabilindu-și în permanență noi țeluri. Nu și-a permis niciodată să rămână inactiv, repausul îl obosea cel mai mult. A ajuns ambasadorul Norvegiei în Anglia, a fost numit profesor de oceanografie al Academiei de Ştiințe din Christiania. S-a implicat în numeroase campanii umanitare cum ar fi ajutorarea armenilor refugiați în Turcia, a ajuns deputat de onoare, a scris mai multe cărți ce au făcut înconjurul lumii, a realizat un studiu complex al curenților maritimi și al mișcării ghețarilor în Bazinul Polar, și multe, multe altele.

Până la vârsta de 70 de ani, până în ultima clipă, Nansen a mers înainte ! Mereu înainte ! Viața lui se poate rezuma ca o veșnică goană după visuri, o veșnică competiție cu sine însuși, o nesfârșită dorință de aventură. Un nesfârșit șir de țeluri și năzuințe aparent imposibil de atins.

Bine a remarcat cineva odată: „ *Infinitul este vârful care va urca mereu în ochii celor ce vor să-l cuprindă.* " Oamenii puternic conectați la o mentalitate a realizărilor, bazată pe optimism și perseverență, se vor afla tot timpul în căutare de noi provocări, o viață întreagă. Păcat însă că viața este prea scurtă pentru o poveste prea lungă, nu-i așa?

Un om al faptelor mari își arată respectul față de ceea ce-l motivează lăuntric, chiar dacă nu știe prea bine încotro se îndreaptă și ce îl așteaptă !

Numai un om neînduplecat în îndeplinirea visurilor sale poate ajunge acolo unde nimeni altcineva n-a mai ajuns. Numai un om împins de ambiții imense, care pulsează energie, își poate croi drumul spre faimă și glorie. Numai un călător spre infinit este capabil să pornească în aventura vieții și să deschidă până în ultima clipă, mereu, alte porți.

Tu ești un astfel de om? Demonstrezi o atitudine puternică în leadership prin angajamentul pe care ți-l iei, acela de a deschide mereu noi porți spre o lume pe care o vei descoperi încetul cu încetul? Ești un căutător de noi orizonturi, predestinat să împlinească anumite misiuni, predestinat să-și impună viziunile absolut extraordinare? Te distingi prin grija vădită pe care o ai față de timpul tău? Realizările tale unde se opresc?

Leadershipul este viziunea din care se conturează măreția de a străbate o distanță prea ambițioasă spre excelență, în timpul mult mai scurt pe care ți-l acordă viața.

Concluzie: Cu toții suntem călători în această viață, avem scopuri, idealuri înalte. Dar oare câți dintre noi vom fi capabili să deschidem permanent noi uși spre noi tărâmuri necunoscute?

Demonstrează o atitudine puternică în leadership, făcând mereu un pas înainte spre mari orizonturi.

Source: https://neculaifantanaru.com/calator-spre-infinit.html

Călătoria spre dincolo de tine

On Martie 15, 2009

Învață să deții controlul asupra viitorului, fără să-ți pui sub semnul întrebării simțul de orientare.

Nu mai aștepta ajutor de nicăieri, știa că de acum nimeni nu putea să-i întindă mâna, că nu mai avea nici rude, nici prieteni, nici necunoscuți, de parcă ar fi fost osândit să fie singur. Între el și ceilalți se așternuse un gol. Nu suna a împăcare cu soarta, era doar acceptarea situației, așa cum e.

Urma să i se deschidă calea spre o nouă viață, nu putea să nu fie cuprins de înfiorare în fața acestui pas însemnat. Simțea că nu prea avea de ales. Perspectiva îl copleșea și îl înfiora. Nu mai fusese niciodată până atunci atât de izolat de ceilalți, și nu mai fusese niciodată confruntat cu lucruri necunoscute. Totuși, trebuia să descopere de unul singur toate aspectele legate de viitorul său.

Nu avea niciun punct de reper, nimic care să-l ajute să-și găsească drumul spre marele său vis: acela de a zbura în spațiu. Trăia într-un prezent necunoscut și plin de capcane, dar într-un fel care stârnea emoție, nu într-unul care să-l facă să se simtă amenințat în vreun fel. Instinctul său, pe care se bazase atât de mult, îl avertiza totuși să fie prudent.

Leadership: Minusurile care te dezarmează atunci când încerci să intri într-o poveste de succes îți oferă posibilitatea de a-ți exprima sufletul într-un mod inedit și spectaculos, să faci lucruri pe care le credeai de neatins?

Dacă ai urmărit filmul „ *Gattaca (1997)* ", probabil îți amintești de Vincent Freeman a cărui călătorie, lentă și sinuoasă, spre îndeplinirea viselor l-a ajutat să se descopere pe el însuși. În ciuda dizabilităților sale, el a realizat că a fost mult mai bun decât toți ceilalți aspiranți la zborul în spațiu. În finalul filmului, Vincent mărturisea cu multă credință: *„Am fost la fel de bun ca oricare altul, și mai bun decât majoritatea."*

Cineva spunea: *„Înainte de a deveni un om mare, începe prin a fi un om mic."* Adică, înainte de a deveni un om de valoare, învață să te descoperi, să găsești ce ai mai bun în tine, mai ales capacitatea ta de a-ți asuma riscuri și responsabilități. Încrederea în tine provine din încrederea totală în ceea ce crezi tu că ești, care este alimentată de convingerile bine fixate în subconștient.

A-ți exprima sufletul într-un mod inedit și spectaculos înseamnă să nu pui la îndoială ceea ce este fundamental pentru tine: modul în care te simți în prezența unei viziuni pe care Divina Providență ți-a inspirat-o.

În străfundul minții lui Vincent exista ideea că trebuie să reușească, chiar dacă avea se avânte într-o direcția necunoscută. Nu avea o imagine clară despre ceea ce va găsi în călătoria sa. Dar cumva a reușit să găsească ceea ce dorea. Reușita lui s-a datorat priceperii sale de a învinge dificultățile, și de a face lucrurile să se învârtă după dorința sa. Şi-a pus la încercare capacitatea de a acționa unitar și în armonie cu toate resursele sale pentru a-și crea un viitor . Şi-a creat singur ocaziile de care avea absolută nevoie pentru a reuși. A învățat să dețină controlul asupra viitorului, fără să-și pună sub semnul întrebării simțul de orientare.

Dacă vrei să te îndrepți spre punctul cel mai înalt al desăvârșirii tale ca lider, mai întâi trebuie să-ți pui la încercare capacitatea de a-ți controla propria soartă, cu încredere absolută în viitor. Acesta este testul suprem pe care marii lideri, din toate timpurile, de la Hannibal până la Napoleon Bonaparte și până la Bill Gates, l-au avut de trecut. Această călătorie care are ca efect recunoașterea propriilor tale capacități, este fundamentul pe care se sprijină viitorul tău. Reprezintă un pas mare înspre maturitate. Cum ai putea să-i conduci pe alții, dacă nu știi care este drumul cel mai bun pe care trebuie să-l urmezi tu?

Viziunea este ceea ce ajunge la tine sub formă de întâmplare, în raport cu o imagine a perfecțiunii pe care ți-o construiești în relație cu Providența.

Călătoria spre dincolo de tine desemnează trecerea spre nivelul cel mai înalt de autodepășire. Este singura cale prin care poți recunoaște valoarea propriei tale persoane, și a propriilor tale capacități de a te promova, în timp, în mijlocul „elitei". Nu uita ce spuneam în articolul trecut: Poți să decazi prin tine însuți, sau te poți înălța prin tine însuți". Ce alegi?

Dacă ești familiarizat cu aparatul foto Nikon Coolpix P7000, atunci știi că poți seta pentru funcția Auto-ISO o valoare maximă, reglând manual balansul de alb prin intermediul temperaturii culorii.

Tot așa este și cu capacitatea ta de a controla viitorul. Trebuie să-ți setezi sistemul de ghidare spre destinația aleasă, reglându-ți balansul de încredere și ambiție prin intermediul convingerilor și valorilor personale care îți determină performanța. Și, așa cum bine preciza cineva pe un blog de pe internet, este important să conștientizezi și să accepți că pentru îndeplinirea planurilor cu bătaie lungă e nevoie de determinare, răbdare și concentrarea potențialului creator în direcția respectivă.

Concluzie: Călătoria spre dincolo de tine este de fapt drumul spre autodepășire al fiecărui om, dar mai ales al unui lider. Dorința, dar și acționarea permanentă în direcția perfecționării continue și de atingere a țelurilor propuse reprezintă o modalitate de a deține controlul asupra viitorului tău. Să ai permanent încredere în forțele tale, să perseverezi, să lupți pentru viitorul tău și mai ales să nu te dai bătut niciodată. Acest lucru îți va permite să ocupi un loc fruntaș pe scara valorilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calatoria-spre-dincolo-de-tine.html

Călătorie spre profunzimile lumii

On Decembrie 25, 2015

Asigură unicitatea definitorie actului creator, direcționându-ți interesul spre ceea ce depășește limitele unei subiectivități autoimpuse.

Problema timpului istoric, a timpului privit în întinderea epocilor, a revenit în câteva proiecte ale regizorului rus Serghei Eisenstein (nu voia el să facă un film despre istoria Americii?) Cu „Que viva Mexico ! " preocuparea ia amploare și se ridică, pentru prima oară, problema creării unei soluții compoziționale inedite pentru a putea îmbrățișa întreaga istorie a umanității. Soluția compozițională a filmului mexican avea însă neajunsul de a nu crea unitate decât în final, prin contopirea, în acea sărbătoare a morților, a tuturor personajelor dispersate în povestiri independente de-a lungul filmului. Soluția epică nu fusese găsită.

Proiectele ulterioare căutau uneori să rezolve problema. Acum, în proiectul filmului despre Canalul Fergana, soluția se naște firesc, organic, din însăși substanța dramatică a filmului: figura bătrânului cântăreț Tohtasin va străbate întreg filmul, formându-i osătura epică. El cântă la început trecutul îndepărtat, apoi, într-un al doilea cântec, propria sa viață, iar în a treia parte el nu mai cântă, ci acționează direct. Cântărețul unește astfel epocile îndepărtate ale istoriei. Ideea, odată născută, se cizelează. *

Leadership: Poți să personalizezi ceea ce dezvolți în cadrul relației cu latura esențială a unei existențe trecute, astfel încât unicitatea creației tale să capete o anumită certitudine în privința imaginii și reputației care te reprezintă?

A realiza un film înseamnă să reconstitui o experiență de viață care nu contravine imaginii pe care intenționezi să facă înconjurul lumii. Specific unui demers de obținere a esenței unei producții personale, ca tendință de extindere a cheii compoziționale spre considerarea și adâncirea unor semnificații aparte asupra lumii, este faptul că astfel se instalează o stare de fapt - a posesiei față de ceva personalizat, utilizat mai apoi ca reper pentru modelarea viziunii personale.

Important în definirea unei științe precum leadershipul este inițiativa de construcție a unui montaj complex de imagini, fără draperii și fără perdele, de căutări și reconstituiri ale trecutului, care să surprindă latura „pregătirii pentru viață". Adică acea latură ascunsă a firii umane trecută prin diferite ipostaze, transpusă mai apoi în concepte definitorii. Un film declanșator de emoții și reacții, este o călătorie spre profunzimile lumii, fiindcă denotă o perspectivă istorică care explică în mod obiectiv situația prezentă, cu aspecte dramatice din care ai ceva de învățat.

Unicitatea creației tale poate să capete o anumită certitudine în privința imaginii și reputației care te reprezintă, în cazul în care existența pe care o aduci în prim planul lumii reflectă o nouă concepție despre felul în care interpretezi sensul lumii.

Revelațiile existenței au meritul de a fi corelate cu strădania regizorului de a progresa în contextul unor teorii care descriu din mai multe perspective o viziune reprezentativă asupra dimensiunii umane. Iar maeștrii" în arta diversiunii prin imagine știu să personalizeze ceea ce se dezvoltă în cadrul relației cu latura esențială a unei existențe trecute, astfel încât să-și poată atribui roluri egale cu ale modelelor lor.

Pe această cale aducem în discuție „dreptul de proprietate" asupra lumii datorită esenței dramatice dobândite prin crearea unor soluții compoziționale inedite. Dramatismul este o

încercare de a scoate în evidență niște emoții aparte vizavi de evenimentele unei lumi imperfecte. O lume ce are ca reper inclinația creatorului spre ceea ce depășește limitele subiectivității autoimpuse, pentru a da sens unei înțelegeri care intuiește profunzimile unei naturi sau realități din alt timp.

Subiectivitatea este ceea ce vezi la tine prin intermediul unei compoziții care schimbă percepția lumii despre ea însăși.

Iar limitele unei subiectivități autoimpuse, date de viziunea și personalizarea unui cadru de transmitere a experienței de viață, pot fi depășite prin redarea unei anumite perspective asupra lumii care nu judecă mersul ei, ci încearcă să găsească o înțelegere, o explicație, o interpretare, o poveste, în cadrul unei premiere care se anunță a fi un autentic eveniment cultural.

Călătoria spre profunzimile lumii este întreprinsă cel mai adesea de regizori - acești creatori ai faptelor substituite interpretării personale, în scopul redării diferitelor imagini ale unor personalități de seamă care, prin asemănare sau prin contrast, pot face din ei niște modele egale în reprezentativitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/calatorie-spre-profunzimile-lumii.html

Călăuza mecanicului

On Octombrie 12, 2010

Direcționează-ți pașii spre o cale mai bună, reevaluând felul cum îți clarifici principiile de conducere.

În captivantul roman polițist „ *Zece negri mititei* " al celebrei scriitoare Agatha Christie, criminalul, după ce a reușit să-și pună în aplicare minuțiosul plan diabolic, acela de a-i omorî pe toți invitații săi de pe insula Negrului, a scos la iveală printr-o scrisoare anonimă modul în care s-au petrecut lucrurile: cum a reușit să-i omoare pe fiecare în parte, cu câtă iscusință, viclenie și meșteșugire a acționat pe tot parcursul acelor câteva zile, modul în care și-a ascuns, cu foarte mare grijă și atenție adevărata identitate - modul în care și-a jucat rolul, cu câtă măiestrie și îndemânare i-a păcălit pe toți, negreșit, pe absolut toți.

Mărturisirea lui, care urma să fie închisă într-o sticlă sigilată și azvârlită în valurile mării, înainte de a-și pune singur capăt zilelor într-un mod cu totul și cu totul original, se încheie cam așa:

„Ambiția mea a fost să inventez o crimă misterioasă, pe care nimeni să n-o poată rezolva. Dar niciun artist, îmi dau seama acum, nu se mulțumește numai cu asta. Există o dorință firească de celebritate care nu poate fi negată. Am, o mărturisesc cu toată umilința, o dorință omenească vrednică de disprețuit – vreau ca cineva să știe cât de deștept am fost…"

Leadership: Ești în stare să-ți găsești adevărata autoritate interioară într-o permanentă determinare exterioară care poate să contribuie la identificarea cauzei unei viziuni capabilă să devină vocație?

Această poveste, splendidă prin intriga pe care o dezvoltă, prin jocul excepțional jucat de criminal, a cărui identitate abia la sfârșit este dezvăluită, ne reamintește un lucru simplu. Că oamenii cu cea mai mare influență pot să obțină în realitatea de zi cu zi o extraordinară performanță, și asta doar vrând să arate cât de iscusiți sunt în a-și folosi mintea. De fapt, această provocare de a-ți folosi mintea în cel mai iscusit mod posibil este forța unei autorități interioare care îți spune constant să fii cât mai funcțional, cât mai autentic, cât mai influent în raport cu ceilalți oameni.

Dar fiecare om cu influență își joacă rolul conform caracterului său, conturându-și personajul într-o manieră ideală viziunii sale. Acest criminal, prin profesionalismul cu care și-a conceput și și-a dus la îndeplinire planul, acest "lider" prin puterea lui de a face reguli, prin caracterul lui puternic (dar distrugător), prin puterea lui de a induce celorlalți o anumită stare, a avut fără îndoială acea încredere în puterea lui personală pe care știa s-o mânuiască cu precizia unui ceasornic.

El este un bun exemplu, mai întâi al puterii gândului – căci gândul îți dirijează faptele, apoi al puterii imaginației – căci imaginația îți creează viziunea. Dar poate oare mecanicul dintr-un astfel de om să descopere locul unde zace ascunsă rotița care, pusă în mișcare, să prilejuiască succesul total, acela de lungă durată? Nu. Nu poate. Sau poate, dar numai până la un anumit punct.

Dar, atenție ! Determinarea exterioară care poate să contribuie la identificarea cauzei unei viziuni capabilă să devină vocație este provocarea de a demonstra celorlalți oameni că ești mult mai presus ca ei, ceea ce poate duce la depășirea limitelor oricărei imaginații normale. De fapt, cauza unei viziuni capabilă să devină vocație poate fi o ocazie de a-ți testa

inteligența într-un mod original, dar totodată poate fi și o ocazie de a-ți extinde gândirea prin reevaluarea convingerilor despre sine.

Leadership: Poți să fii arbitrul propriului tău caracter prin identificarea cauzei unei imagini de sine care îți corectează automat erorile de gândire săvârșite printr-o concentrare asupra sentimentelor care îți alimentează vanitatea?

Cineva a spus: *"Adevărata mărime și noblețe a unui om este măsurată prin puterea lui de a-și supune simțămintele, și nu de puterea simțămintelor sale de a-l supune pe el."*

Așa cum un arbitru este obligat - prin comportarea sa - să reamintească necontenit echipierilor limitele permise de regulament și de etica sportivă, tot așa și tu, ca să-ți ridici nivelul de noblețe – ce face din tine un om cu adevărat valoros, trebuie să-ți reamintești ție însuți limitele permise de etica umană, și să nu încalci niciodată regulile absolut necesare unei bune funcționări – în conformitate cu modelul de leadership impus de ceilalți. Ca să ceri mai mult de la ceilalți, mai întâi trebuie să ceri mai mult de la tine - prin puterea ta de a-ti supune simțămintele. Ca și arbitru al propriului tău destin, trebuie să fii capabil să oprești jocul dintre bine și rău atunci când latura ta negativă este zdrobitoare în defavoarea celorlalți.

Tu ești un exemplu pentru ceilalți? Ca lider, ești mai întâi de toate adept al marilor principii care călăuzesc și reglementează conduita în relațiile interumane? Iți cultivi potențialul în lumina simțămintelor celorlalți? Care consideri că este aspectul negativ al potențialului tău?

Imaginea de sine care îți corectează automat erorile de gândire are ca substrat reflectarea ta într-o conștiință care a descoperit tristețea pe care o dă (adesea) avântul dorinței de validare și afirmare a inteligenței.

Nu uita că sentimentele care îți alimentează vanitatea, precum dușmănia, aroganța sau grandomania, sunt de fapt niște nevoi izvorâte dintr-o frustrare, și ele nu fac altceva decât să te agațe și să te coboare în starea de încordare și stres. Auto-vinovația te va distruge în cele din urmă, te va măcina până când nu va mai rămâne nimic din tine.

Călăuza mecanicului este de fapt drumul către tine însuți, care te ajută să îți reconstruiești și să îți fortifici bazele leadershipului. Dar pentru asta trebuie să identifici exact acea "rotița problemă" care îți indică greșit nivelul caracterului tău, și s-o repari înainte ca întreg mecanismul să se deterioreze.

Concluzie: Ca lider trebuie să discerni binele de rău, deci trebuie să-ti clădești principiile pe o etică și o deontologie stabilite de "normalul" societății umane. Ideile și viziunea ca și comportamentul trebuiesc orientate spre limita superioară a "normalului" stabilit și definit de societatea umană prin diferite dispoziții legale dar și de acel bun simț învățat de la predecesorii noștri, care trebuie să fie adevărate călăuze ce ne direcționează pașii pe calea adecvată spre atingerea unui scop benefic pentru toți.

Direcționează-ți pașii spre o cale mai bună, reevaluând felul cum îți clarifici principiile de conducere.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-mecanicului.html

Călăuza rătăciților (II)

On Iunie 03, 2010

Transmite-le oamenilor mărturia a ceea ce ești, optimizându-ți acțiunile în conformitate cu modul tău dominant de orientare.

Ca să nu ne strice planul și fără să mai stea pe gânduri, Vlad, liderul grupului, a luat o decizie curajoasă: „ *Voi merge eu la ei și-i voi conduce pe drumul cel bun. În douăzeci si cinci de minute voi fi înapoi. Așteptați-mă exact aici și odihniți-vă puțin, căci mai avem mult de urcat.* " Apoi, cu pași grăbiți, el plecă în urmă celor trei rătăciți.

Ei bine, ce s-a întâmplat apoi părea luat din filmele de aventuri. N-am avut încotro, și am așteptat. Dar am așteptat cam mult, vreo oră si ceva, iar Vlad n-a mai apărut. Văzând că nu mai apare, am hotărât să ne întoarcem pe traseul pe care am venit. Şi stupoare. Ne-am rătăcit și noi pe una dintre potecile ce coborau din munte. Norocul nostru a fost că un mic grup de turiști, condus de un ghid autorizat, cobora muntele, și astfel am fost ajutați să ajungem la pensiune.

Dar ce s-a întâmplat cu Vlad și cu ceilalți trei prieteni ai noștri? Căci nu se aflau la pensiune când am ajuns noi, ci abia mai târziu, spre seara i-am revăzut. Ei bine, Vlad i-a ajuns din urmă pe cei trei, dar Maria, una din cele două fete, și-a luxat piciorul, astfel că micul lor grup a coborât mai greu și într-un timp mai îndelungat decât cel estimat de Vlad. Când acesta a revenit la locul unde ne lăsase nu mai eram noi de găsit, căci luaserăm inițiativa de a coborî singuri.

Leadership: Poți să-ți impui limitele într-o căutare de a te autodepăși, fără să acorzi întâietate unei direcții de afirmare a valorilor care nu te definesc?

N-a fost cu putință să ajungem la destinația dorită fiindcă Vlad, călăuza noastră în care ne-am pus toată nădejdea, s-a purtat ca un novice, și-a permis scăpări. I-a lipsit capacitatea de organizare. El n-a putut să se impună în fața noastră, adică a întregului grup, pentru că n-a avut un plan bine pus la punct, cu alternative și măsuri de intervenție rapidă în cazul apariției unor neprevăzuturi, plan care trebuia adus la cunoștința noastră.

În primul rând Vlad ar fi trebuit să ne avertizeze de la început de eventualele probleme care pot apărea, și să se asigure că nu ne amenință nicio primejdie. Apoi el trebuia neapărat să ne evalueze capacitățile și aptitudinile personale. Un ghid autorizat, deci cu adevărat experimentat, ne-ar fi evaluat mai întâi din punct de vedere al capacităților fizice, a stării de sănătate, al cunoștințelor privind ascensiunea montană și a experienței anterioare. Pentru că din clipa în care urci muntele, fiecare pas poate deveni hotărâtor, și un singur lucru neluat în calcul poate periclita întreaga excursie. Deci, cine nu face față muntelui, nu are ce căuta pe munte.

Valorile lui Vlad - precum solidaritatea, angajamentul și responsabilitatea, nu au făcut casă bună cu convingerile potențatoare care îl defineau prin imposibilitatea de a-și pleca privirea în fața presiunilor evenimentelor nedorite, convingeri precum: "Nu am suficientă experiență și am impresia că reacționez cu niște sentimente pe care alții nu le au."

Leadership: Pui accentul pe experiența trăită și asumată, ca subiect al reflecției critice?

Un prim argument al decăderii sferei de influență din pricina alianței cu un scop care se vrea

a fi previzibil (dar marcat de un dram de contestare indirectă) și a acumulării de erori fundamentate care fie rămân trecute cu vederea, fie sunt interpretate și prelucrate la latitudinea conștiinței, este acela că o asemenea acumulare îl înstrăinează pe om de ceea ce era înainte, transformându-l în altcineva.

Aceste erori de gândire vizează componența realități de moment în care te descoperi pe tine cu totul altul, un perdant, care nu mai face față propriilor sale cerințe de orientare. Citeam undeva pe internet că psihologul american atribuia aceste erori de gândire unor "unghiuri moarte" acelor poticneli ale minții în care calitățile omului devin cele mai mari defecte.

Trecerea de la implicarea superficială la participarea activă în procesul de luare a deciziei, prin determinarea funcției de transfer a erorii și înlăturarea cauzei sale, este o parte a fazei de extensiune a orizonturilor personale. Acestea se execută prin "deplasarea" singură a autorității de lider spre o traiectorie de rază mai mică. Ne referim strict la o nouă orientare, într-o situație ambiguă, impusă de filtrările intuiției care pune accentul pe experiența trăită și asumată ca subiect al reflecției critice, din perspectiva propriilor valori și motivații.

Așa cum muncitorul industrial la bandă rulantă nu exercită niciun control asupra produsului finit, căruia el nu-i realizează decât o execuție parcelară - tot astfel inițiatorul unei noi direcții de abordare a diverselor "erori" nu prezintă nicio garanție de credibilitate în a propune soluții și a le rezolva dacă nu realizează trecerea de la însușirea de abilități la însușirea noilor deprinderi de gândire și comportament, urmate de exersarea și aplicarea lor în situații ambigue.

Reflecția critică este procesul prin care îți explici greșelile sub forma remușcărilor care te urmăresc în contextul unui grad scăzut de asigurare a integrității în luarea deciziilor dificile.

Un om care pune accentul pe experiența trăită și asumată, ca subiect al reflecției critice, își ia ca punct de reper o planificare premergătoare a acelor evenimente care pot avea cel mai mare impact și care sunt cele mai probabil de a se produce.

O „luminiță" rătăcitoare nu poate decât să rătăcească drumul și îi facă și pe ceilalți să se rătăcească. Degeaba ești un cercetaș în stare să descoperi căi neumblate, care nu se lasă doborât în fața primejdiilor sau greutăților, dacă nu ești capabil să te impui în fața oamenilor, arătându-le că tu ești piesa cea mai importantă luând decizii potrivite, asumându-ți consecințele și făcându-te respectat.

Cum ar putea oamenii să-și mențină încrederea în tine dacă în loc să-i conduci în siguranță la destinație, i-ai făcut măcar o singură dată să se rătăcească?

O călăuza are rolul de a conduce echipa la destinație în condiții de siguranță maximă. Acest deziderat poate fi atins atunci când există un lider competent, abil, cu experiență în domeniu dar și în munca cu oamenii, cu o capacitate de analiză deosebită, cu un plan de acțiune bine pus la punct, cu o capacitate deosebita de a intui neprevăzuturile și de a acționa rapid și eficient.

Pe de altă parte rolul echipei nu este de subestimat. Un lider foarte bun cu o echipă slabă, neprofesionistă, dezbinată, este precum o echipă foarte bună fără lider. În ambele situații rezultatul nu este altul decât un fiasco total.

Leadershipul este integritatea care te urmărește chiar și atunci când ești "offline" în momente de cumpănă, având ca variabilă rezultativă experiența de a fi tot timpul "online"

în schimbarea pe care o poți aduce.

Călăuza rătăciților este omul care își reneagă rolul de coordonator al unei acțiuni ulterioare producerii unei situații de urgență. Transmite-le oamenilor mărturia a ceea ce ești, optimizându-ți acțiunile în conformitate cu modul tău dominant de orientare. Altfel spus, felul în care funcționezi este determinat de cât de bine îți pui în valoare potențialul, de modul cum îți coordonezi fiecare decizie și de felul în care îți ghidezi acțiunile.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-ratacitilor-II.html

Călăuza rătăciților (I)

On Iunie 03, 2010

Asigură condițiile de validitate a experienței depășirii de sine, evaluându-ți limitele de rol, atribuțiile și responsabilitățile într-un context de gestionare a provocărilor.

Cu mulți ani în urmă, mai exact în primul an de facultate, am fost cu câțiva prieteni într-o excursie în munții Făgăraș. N-am să uit niciodată prima zi în care am urcat pe munte.

Ascensiunea s-a desfășurat sub conducerea lui Vlad, unul dintre localnici, care era obișnuit cu excursiile de acest gen. El escaladase în mai multe rânduri câteva din vârfurile muntoase din România. Se vedea după brațele sale puternice și picioarele viguroase că era un alpinism încercat, abil și experimentat. Fără îndoială era genul acela de om plin de vitalitate care nu dă înapoi în fața niciunui obstacol, și eram hotărâți să-l urmăm. Ne puteam bizui pe el.

Leadership: Îți satisfaci mândria de a aparține unui rol de "decizie hotărâtoare" în extremitatea unei zone de vulnerabilitate care face ca un eveniment minor să capete amploarea unei oglindiri în ceva mai mult decât în tine însuți?

Neprevăzuturile răstoarnă planurile mari. După aproximativ trei ore de urcuș ne aflam abia la jumătatea distanței de parcurs. Deodată, prietena unuia dintre băieți a exclamat cu năduf: *"Nu mai pot. Mă dor picioarele. Vreau să mă întorc."* Încă două persoane din grup, prietenul fetei și sora lui, au împărtășit aceeași dorință, de a se întoarce.

Fiindcă restul eram dornici să continuăm urcușul, Vlad a consimțit ca cei trei să se întoarcă, dar cu condiția să urmeze întocmai marcajele crestate pe scoarța copacilor, care indicau traseul de întoarcere. Zis și făcut. Ne-am continuat drumul, având speranța că cei trei vor ajunge în regulă înapoi la pensiune.

După vreun sfert de oră, aflându-ne pe un versant al muntelui, am privit în vale, și i-am zărit pe cei trei prieteni ai noștri pe o potecă, dar care vizibil nu ducea la pensiune. Am strigat la ei, dar nu ne-au putut auzi clar, căci ecoul ne-a distorsionat vocile. Am încercat să-i sunam de pe mobil, dar nu aveam semnal. Ce era de făcut?

Mă simțeam de parcă eram legat cu o frânghie de corp și cineva mă trăgea înapoi, nu mai puteam să neglijez faptul că undeva și eu pierdusem din perspectivă ideea de a avea contact cu cineva. Mă simțeam vinovat de situația în care mă aflam, de neputința de a trece la fape. În mine se oglindea spiritul de solidaritate care avea ca destinație acea atracție a interzisului, forțarea unor limite fără a le trăi niciodată cu adevărat, tendința de a acționa de unul singur fără a avea certitudinea unei direcții.

Leadership: Adopți o poziție fermă de actualizare a versiunii tale de performanță, condiționând menținerea funcției "True" a valorii personale?

Leadershipul este întotdeauna prima opțiune dată experienței care se armonizează pe necesitățile de raportare la situații concrete, în contexte de *"Lose Yourself"* sau *"Losing your access to the privileges of a new functionality"* , văzute ca niște probe de formare și de evaluare.

Ca atare, printre incertitudinile de caracter și stare de spirit care planează asupra

perspectivelor de viabilitate a versiunii tale de performanță, sub aspectul unei responsabilizări sporite, în sânul unei situații pe care îți este greu să o accepți, se strecoară niște aproximații de calcul ale valorilor "True" sau "False" autoimpuse.

Pledoaria noastră pentru necesitatea și posibilitatea menținerii funcției "True" a valorii personale, spre eliminarea acelor lanțuri cauzale care își au originea într-o decizie de moment, cu sens profund moralizator, pornește, paradoxal, nu de la analiza fenomenului *"Locked in your own excuse"* , deosebit de tot ce l-a precedat.

Ci de la calitatea semnificativă a performanței tale de lider și corectării acesteia în condițiile de validitate a experienței de a fi față în față cu tine, prevăzute de normele și constrângerile devenirii. O experiență care nu face altceva decât să reflecte afinitatea profundă ce există, în realitate, între formele fundamentale de manifestare a spiritului în practică și formele fundamentale de realizare a puterii personale.

Versiunea de performanță pe care o adopți într-o situație de tip "constrângere", când ești pe cale să renunți la o anumită inițiativă datorită stării confuzionale, se află sub măsura finalității lipsei de perspectivă care te ține demotivat la schimbările pe care trebuie să le faci pentru a deveni o altă persoană.

Dezavantajul pierderii, într-o anumită măsură, a controlului asupra ceea ce ai de făcut într-un context de constrângeri, aruncând o nouă lumină asupra certitudini de tipul "ori-ori", este o scădere a dinamicii sinelui care are consecințe asupra performanței celorlalți. O experiență dincolo de moartea formei psihologice a personalității, transpusă într-o frică organică sau într-o percepție distorsionată asupra situației de fapt, trăită în mod conștient, dar pesimist, care se hrănește constant din sine însăși.

În aceste condiții, preluarea inițiativei pe care o pretinde leadershipul nu mai devine un scop în sine, ci doar un mijloc, necesar și potrivit pentru cei ce duc lupta între starea de slăbiciune vizibilă și afirmarea fermă de voință.

A condiționa menținerea funcției "True" a valorii personale, prin depășirea limitelor de rol, înseamnă să prelucrezi experiențele de a interacționa cu sinele si cu ceilalți oameni până când ajungi să stăpânești în totalitate aspectele pragmatice care oferă un plus de sprijin modelului tău de autoritate.

Leadershipul este autoritatea cu care îți îngădui să rămâi liber și deschis la orice fel de provocări, fără să gândești că altcineva ar fi putut să le facă față mai bine decât tine.

Călăuza rătăciților nu este doar însoțitorul care arăta drumul corect de urmat, ci probabil o extensie a formei de manifestare a spiritului de lider care se descoperă singur în încercarea de a se mobiliza pozitiv, atât în caz de reușită cât și în caz de eșec. O condiție importantă a unui cost efectiv realist pentru asigurarea unor abilitați care, făcând posibilă desfășurarea optimă a procesului de formare-evaluare, te recomandă drept candidatul ideal pentru o poziție care necesită colaborare și compromisuri.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-ratacitilor.html

Calea evolutivă a sufletului de artist

On Ianuarie 11, 2013

Implică-te în însăși substanța creației tale pusă sub semnul unei îndârjite lupte pentru afirmarea acelor valori ale existenței care fac din tine un talent plin de sensibilitate.

Omul care părăsește meseria de fierar pentru a trece în tagma artiștilor talentați, la lucrul cu pensula, este versiunea restrânsă a unui tratat astral numit "întâlnire cu destinul".

Cred că aceasta este esența vieții celui care a avut un dialog mai lung cu universul, încă dinainte ca el să fi devenit strălucirea unei stele. Poate că totuși, acesta este și mesajul lucrării "Cartea pictorilor" de Mander, din care am printat acest scurt fragment:

Quintijn Messijs, pictor din Antwerpen, spune:

Leadership: Ai învățat să iei în considerare o creație care nu încetează să-și înnoiască perspectiva de dezvoltare prin intermediul compoziției unei imagini obișnuită din timp să privească spre ceea ce există dincolo de ea?

Această explicație a artei lui Quintijn, sau momentul trecerii unui muncitor de rând la exercitarea unei meserii distinse, prin faptul că este demn de un om să se ridice deasupra condiției sale, face ca arta să exercite o influență benefică asupra importanței pe care trebuie s-o aibă devotamentul artistului față de acel memento al începuturilor sale. Susținut de amintirea trecutul său, atât de bine reflectat în substanța creației sale, artistul trebuie se ridice deasupra convențiilor sociale ale secolului în care trăiește, deasupra condiției sale umile, încât să câștige devotamentul unei arte închinate demnității umane sub toate fațetele ei.

Un om devotat în primul rând artei, în aceeași măsură potențat de posibilitatea trecerii sale de la un mediu la altul, sau de la un statut la altul, își găsește fragmentul de inspirație nu în meseria sa, ci în însăși inima artei sale, care nu e altceva decât dorința puternică de a descoperi importanța esteticului în frumusețea altei persoane, identică sufletește cu el.

Vă întrebați, probabil, de unde începe această idilă plină de candoare și frumusețe, care evoluează lent, proporțional cu adaptarea lui la o nouă lume care își deschide porțile spre artă?

Începe de la înclinația lui către artă și simțul estetic, în fond, pornind de la o analiză a modului în care el se raportează la frumusețea ființei căreia îi poate încredința tainele sufletului său, spre păstrare. Așadar, talentul artistului nu își are justificarea doar în puterea de a-și depăși condiția umilă, căci foarte mulții au experimentat același gen de situație și n-au reușit să se schimbe, ci în dorința puternică de a fi pe placul unei inimi care radiază frumusețe.

Leadershipul, din perspectiva trecerii omului de la o condiție la alta, este exemplul unei vieții eliberată de durerea trecutului ei, în măsura în care viața capătă sensul unei creații care nu încetează să uimească.

În acest sens, să nu uităm ce spunea Adriana Ivonne Marinescu: *"Imaginea unei creații ia forma conducătorului, a națiunii, a unității și ordinii ideale, puse de regulă sub protecția*

Providenței."

Calea evolutivă a sufletului de artist se deschide în fața omului care știe să facă din condiția lui o rampă de lansare spre culmile artei, spre fuziunea esteticii și valorilor, prin prisma prețului care trebuie plătit: abandonarea vechilor credințe, a vechilor activități, a vechilor cutume, spre atingerea unui ideal măreț.

Idealul de a te identifica cu profilul ideal al unei alte persoane care îți poate completa personalitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/calea-evolutiva-a-sufletului-de-artist.html

Calea magului

On Martie 21, 2010

Integrează-te în cercul performanței, anulând limitările firești impuse de parametrii dezvoltării unui înțeles care stăruie întotdeauna la marginea însemnătății unui rol jucat impecabil.

Un glas tainic îmi spune că a fost ceva mai mult decât o întâmplare reîntâlnirea neprevăzută cu maestrul magician. Mai avea încă privirea aceea pătrunzătoare care pare că citește în adâncul sufletului. Vedeam în el adunată toată știința omenească, toate secretele ei. Se vedea cât colo că era un om ce avea puterea formidabilă de a schimba lucrurile, un om neobișnuit care ghicea totul, care știa totul, care pătrundea gândurile cele mai trainice ale tuturor oamenilor.

Câteva ore bune am vorbit, magicianul fiind plăcut surprins că îmi mai amintesc atât de multe despre el. Curios din fire, i-am adresat numeroase întrebări, poate doar așa voi afla secretul profesiei sale, secretul unui magician. Şi am aflat.

Taina din spatele sclipirii scenice. Magicianul s-a uitat cu încredere la mine, și-a coborât glasul în așa fel încât să nu audă nimeni din jur ce vorbim, și mi-a spus:

- Un magician care nu deține priceperea de a stârni curiozitatea spectatorilor și de a-i influența după bunul lui plac, plasându-se în mintea lor, nu poate avea succes în cariera lui. Majoritatea spectatorilor crede în miracole și în lucrurile imposibile ce pot fi realizate, de aceea, ca reprezentația să fie impecabilă, el trebuie să suspende temporar realitatea. Altfel spectatorii nu vor gusta nicio iluzie, se vor dovedi neimpresionați și vor aplauda fără însuflețire.

Făcu o scurtă pauză, mă cercetă cu privirea și cu mintea să vadă dacă într-adevăr sunt atent la el, apoi continuă:

- Eu nu sunt un magician, ci doar un actor care joacă rolul unui magician. Sunt un artist, care a învățat să realizeze efecte deosebite prin arta sa. Cheia succesului meu constă numai în cunoașterea fenomenelor fizice ce stau la baza percepției optice, în dexteritatea mâinilor mele, în rapiditatea și acuratețea cu care execut fiecare număr de magie. Cu cât mențin mai mult iluzia, cu atât magia e considerată mai bună.

Leadership: Beneficiezi de toate privilegiile puterii, indiferent de modul în care ești perceput?

Puterea unui magician de a face trucuri aparent imposibile, influențând subtil, pe căi mistice, aparent supranaturale, gândurile și convingerile oamenilor, ilustrează felul în care leadershipul depășește cadrele tradiționale de promovare. Ilustrează modul în care funcția de elaborare a resemnificării experienței trăite de oamenii din jur, prin intermediul unei tendințe de condiționare, este îndeplinită exclusiv de către artiști, în fața unei lumi redimensionate de noi realități.

Nu sunt deloc surprins că această reconfigurare a identității spre o desăvârșire atotcuprinzătoare, a punerii în practică, într-un mediu controlat, a tuturor tehnicilor avansate de modelare și manipulare, împărtășește de fapt unele caracteristici ale operei de artă.

Opera de artă este mijlocul prin care artistul își manifestă harul improvizației și al desăvârșirii, este o lecție de determinism din complexul fenomenelor care alcătuiesc împreună câmpul experiențelor practice. Acesteia îi revine o deosebită însemnătate, cu un număr larg de valențe de receptare și de reacție, prin faptul că devine o cale de dezvăluire a unei noi conștiințe care arde sub semnul unei forțe de impact în fața celor care învață să se adapteze la noi realități.

A beneficia de toate privilegiile puterii înseamnă să-ți exprimi acea latură creativă care dă măsură valorii tale concomitent cu săvârșirea unei abateri de la realitate, astfel încât publicul să încerce a privi simultan două părți deosebite ale aceluiași individ.

Cu alte cuvinte, opera de artă este o modalitate de formare a unor reprezentări despre lumea obiectelor și fenomenelor unei realitădii care face tot mai evidentă ideea conform căreia totul este posibil dacă încerci cu adevărat să obții imposibilul posibilului.

Leadershipul este varianta câștigătoare a unui experiment psihologic în care se testează puterea de înțelegere a unor persoane, prin intermediul unor efecte bine dozate de *clar - obscur* , apărute sub forma unor stiluri de gândire care surprind cu desăvârșire, asigurând obținerea unor performanțe de excepție.

De aceea cultivarea capacității de receptare a operei de artă, preluând variații ale unor teme și aspecte deosebit de captivante, de la înălțimea superioară a propriei tale culturi creative, este poate cea mai rentabilă investiție. Pentru că indiferent de modul în care ești înțeles, tu beneficiezi de toate privilegiile puterii. Asta înseamnă să rămâi fidel propriei superiorități intelectuale.

Leadership: Îți poți exprima latura ascunsă a ființei tale, fără să lași la voia întâmplării niciun aspect particular al „spectacolului" tău?

Leadershipul este un „joc" bazat pe reguli și îndemânare, unde numai cei cu adevărat merituoși vor putea obține rezultate excepționale și vor putea avansa la un nivel mai înalt. Este un „joc" în care trebuie să cauți să atingi perfecțiunea, chiar dacă nu o vei putea atinge niciodată. Este un „joc" în care dacă nu exersezi continuu poți da greș, în ciuda performanței excelente de care ai dat dovadă până în prezent. Reține că nu poți lăsa la voia întâmplării niciun aspect particular al „spectacolului" tău.

Așa cum sentimentul fără inteligență este orb, tot așa și tu devii orb iar calitatea performanței tale are de suferit dacă accepți limitările firești pe care ți le impune dimensiunea talentului tău. Întotdeauna poți fi mai bun decât crezi că ești. Hotărârea de a merge până la limita potențialului tău te va ajuta să ajungi la un nivel la care alții nu sunt în stare.

Ai făcut un inventar al calităților tale? Poți face lucruri pe care alții nu sunt în stare să le facă? Care este acea trăsătură care dă tonul performanțelor tale? Manifești o grijă autentică pentru elementele care sporesc capacitatea ta de conducere? Sau, te îndrepți cumva către o zonă pentru care nu ai inclinații?

Modul în care ești perceput de oameni depinde de înțelegerea cu care te apleci asupra dimensiunii estetice a actului creator.

Așa cum inteligența fără sentiment e rece și nu are forță dinamică, tot așa potențialul tău de lider nu va avea forță dinamică dacă nu ți-ai creat o pârghie care să-ți amplifice la maximum eficiența – pârghia fiind dată de angajamentul tău pentru îmbunătățirea condițiilor în care îți

validezi potențialitatea de a transfigura o anumită realitate.

Aceste condiții sunt responsabile de redirecționarea atenției spre altceva decât ceea ce se vede și de concentrarea propriu zisă asupra actului creator ce se săvârșește la un moment dat la vedere, dar tocmai când toată lumea este atentă în altă parte.

Există o cale spre a fi un maestru în leadership? Da, există, dar nu este simplă. În leadership, atingerea măiestriei necesită o pregătire constantă, mult efort, multe sacrificii, căci talentul nu e de-ajuns. Poți fi înzestrat cu un talentat aparte, cu niște virtuți foarte rare, și cu toate acestea să fii depășit de cineva care este mai însuflețit și mai productiv. Întotdeauna perseverența și efortul serios bat talentul.

Latura ascunsă a ființei tale are ca variabilă dominantă greutatea de a cuprinde într-un singur act de creație două lucruri deosebite: atenția expusă la planurile unui joc desfășurat în plan artistic și tendința naturală a minții de a merge în direcția curentului provocat de asociațiile de idei și corelațiile inedite pe care le trezește experimentarea iluziei.

Calea magului nu este altceva decât calea pe care trebuie s-o urmezi în leadership pentru a-ți crește performanțele. Într-o lume ca a noastră, în care există o concurență acerbă, numai cei care vor urma calea perfecționării, a dezvoltării dexterităților, și-n ansamblu, a îmbunătățirii continue pe toate planurile, vor reuși să se remarce în mod deosebit !

David Copperfield, cel mai faimos magician al tuturor timpurilor, cel care a făcut ca Statuia Libertății să dispară, a surprins cel mai bine acest adevăr: *„ Adevăratul secret al magiei stă în performanță."*

Tu cum îți amplifici performanța astfel încât să-ți crești valoarea?

Înțelesul pe care-l atribui rolului tău poate împărțit între dorința de a fi una cu realitatea și loialitatea pentru crearea iluziei?

Source: https://neculaifantanaru.com/calea-magului.html

Calificativul rentabilității

On Aprilie 07, 2009

Asigură-i leadershipului tău o rentabilitate mai mare, elaborându-ți eficient viziunea în concordanță cu cine ești tu cu adevărat.

În „Legea Influenței" vă spuneam despre Martin Luther King Jr., preotul baptist de culoare care și-a dorit din tot sufletul împlinirea principiilor biblice de viață și libertate. El a înțeles că americanii sunt norocoșii care s-au născut în acel ținut măreț, și că nu mai există o a doua națiune la fel pe pământ. Iată ce a spus în discursul de la 28 august 1963 cu ocazia marșului spre Washington:

„Visez ca cei patru copii ai mei să trăiască într-o zi într-o națiune în care să nu fie judecați după culoarea pielii, ci după caracterul lor."

Iată o viziune care a devenit realitate !

Leadership: Imaginea căreia i se asociază viziunea ta are ceva din plasticitatea unei experiențe de viață care a fost încorporată și transfigurată într-un ansamblu de acțiuni capabile să îți aducă dividende de 65% ?

Ni se taie respirația când privim spre viitor. Ne aflăm în vârful unei piramide. Dar privind în sus, iată că tocmai acest vârf, această direcție foarte puțin abordată de ceilalți spre care ne înălțăm aspirațiile, acest gigant care captivează întru totul lumea noastră interioară, permițându-ne să ne cunoaștem mai bine, să ne modelăm caracterul, să ne dedicăm și să ne concentrăm asupra a ceea ce este important în atingerea scopurilor propuse – ne dă acea rentabilitate impresionantă de care depinde valoarea leadershipului nostru, acelora care aspirăm la statutul de lider.

Tu te afli în vârful unei piramide? După părerea mea, dacă te afli într-o poziție de lider, singurele acțiuni capabile să îți aducă dividende de 65% sunt: ambiția, rigoarea, deschiderea și toleranța, focalizarea, vederea laterală, o răsturnare a percepției despre sine și despre lume.

Ce ai de câștigat de aici? În regulă, îți vei face o imagine pentru posteritate, vei învăța să fii o istorie pentru posteritate. Vei fi unul din acei 1% din oameni care schimbă ceva important în această lume.

Leadership: Acțiunile conștiente, persistente și atente asupra credințelor pe care le acumulezi în experiențele de viață, flexibilitatea mentală și dispoziția de a te desprinde de prejudecăți, îți arată adevărata intenție din spatele imaginii pe care ți-o creezi în fața celorlalți?

Marele regizor rus, Serghei Eisenstein, spunea: *„Cel mai important e să ai viziunea, concepția. Apoi să o stăpânești și să-i rămâi fidel. Trebuie să vezi și să simți la ceea ce te gândești, să-ți simți și să-ți stăpânești gândurile. Trebuie să fii consecvent și să le fixezi în memorie și în simțuri. Şi trebuie să faci toate acestea în același timp."*

Exact asta este ceea ce a făcut și Martin Luther King Jr., a conceput o viziune și a rămas fidel ei până în clipa când acesta a devenit realitate. În ciuda tuturor presiunilor care au apăsat pe umerii săi, în ciuda clipelor grele ca plumbul care cu siguranță altor oameni le-ar fi tăiat

orice urmă de speranță, nimeni și nimic nu a putut să-i strivească avântul spre înălțimile pe care a dorit să le atingă.

E timpul să te uiți în interiorul tău? Viziunea pe care o creezi, felul în care o gestionezi și răspunzi de ea reflectă cine ești tu cu adevărat. Viziunea este un mijloc de expresie a caracterului și acțiunilor tale, care te apropie de înțelegerea potențialului pe care îl ai. O intenție, insuficient fondată pe o viziune puternică, va rămâne neconvingătoare și incertă pentru viitorul tău.

Leadershipul este acel sistem de acțiuni care îți lasă o mare libertate de alegere în construcția experiențelor de luare aminte la sine, din care vei putea să scoți la iveală noi abilități despre care credeai anterior că nu le ai.

Dar nu încerca să îți confecționezi o imagine sau o biografie care să mascheze lucrurile care nu te avantajează. Şi nu încerca să-ți amplifici "câștigurile" (triumfurile) pentru a-ți asigura o cinstire pentru posteritate.

Calificativul Rentabilității se acordă calității leadershipului tău, numai dacă viziunea ta corespunde propriului tău interior. Viziunea este o oglindire a propriilor simțăminte și trăiri, te ajută să-ți îmbunătățești șansele de a ajunge la inimile oamenilor fără să exerciți nici un fel de presiune asupra lor.

Așa cum un cancerul poate produce leziuni severe creierului și atacă sistemul imunitar al organismului - tot așa o gândire îngustă, fără o viziune clară și un set coerent de valori care să scoată la suprafață tot ce este mai bun în tine, îți poate slăbi sistemul imunitar al leadershipului tău.

Dar, de asemenea, nu este suficient să ai viziune, ci trebuie să găsești și mijloacele de a o materializa. Iar odată materializată se poate spune că ai atins piscul cel mai înalt al muntelui numit leadership. Acest lucru reprezintă un calificativ maxim pentru tine. Şi înseamnă că toate eforturile pe care le-ai depus pentru a ajunge sus au fost rentabile.

Source: https://neculaifantanaru.com/calificativul-rentabilitatii.html

Calitatea slabă a leadershipului

On Aprilie 01, 2009

Privește dincolo de reușită pentru a descoperi drumul spre echilibrarea interioară.

Hernan Cortes a rămas guvernatorul ținutului pe care-l denumise Noua Spanie, așteptând ca regele să-l ridice la rangul de vicerege. A devenit extrem de bogat după cucerirea Mexicului. Coroana i-a dat mine de aur și argint, plantații de bumbac și zahăr, mori și pământuri. Şi-a construit un castel cu turnuri la Cuernavaca și a primit titlul de marchiz. Îi plăcea să i se spună Don Hernando. Faima lui i-a asigurat căsătoria cu Juana de Zuniga, rudă cu Ducele de Bejar, unul din cei mai influenți oameni din Spania.

Cu toate acestea scandalurile trecutului i-au marcat restul carierei. Plin de neastâmpăr, și-a dedicat întreaga viață căutării altui Mexic și altui Motecuhzoma. A risipit zestrea soției într-o inutilă explorare a legendarului Amazon. Şi-a petrecut ultimii ani în Spania încercând să solicite câte o audiență regelui. A devenit un bătrânel ridicol și agasant, care trăgea de mânecă funcționarii minori, plângându-se de nedreptățile reale sau imaginare care i se făcuseră.

În cele din urmă, după ce și-a dat seama că nu va primi binecuvântarea regală, a hotărât să se întoarcă în iubitul său Mexic. S-a îmbolnăvit cu câteva zile înainte să pornească în călătorie și a murit, singur și nefericit, la șaizeci și doi de ani. Azi, în Mexic, nu există nicio statuie a lui Cortes, niciun monument, niciun mormânt. Blestemul primei lui soții, Malinali Tenepal, l-a urmărit și pe el și pe fiul lui dincolo de mormânt: *"Te blestem Cortes, și pe tine, și pe copilul nostru, și Mexicul".*

Leadership: Îți controlezi tendința de a atribui valoare unor fapte menite să rămână în adâncul memoriei lumii, dar care se pot dovedi incriminate dacă cad sub incidența obligației de a fi o legătură de drept cu mersul lumii ?

Lumea nu se va opri într-un loc doar pentru că tu ai cucerit un teritoriu, sau pentru că intenționezi să cucerești alte teritorii. Important nu este teritoriul cucerit, ci mai degrabă ce se întâmplă pe acel teritoriu. Prin ce anume atrage un teritoriu lumea? Sugerează el o abordare nouă a mersului lumii, în afară de o expansiune târzie a unui imperiu? Este teritoriul o acțiune neîncheiată care ridică întrebări legate de semnificațiile comportamentului tău? Teritoriul se poate transforma într-un tot social-economic, sau într-un continuu război?

Mai mult decât atât, cum poate individul să își transforme teritoriul într-un loc de emancipare colectivă?

Hernan Cortes a vrut să cucerească noi teritorii într-un efort de a-și afirma personalitatea dominantă, spiritul de lider (de neînvins). Dar el nu a avut viziunea de a afirma, de a proteja, de a revitaliza valorile culturale ale societății în care trăia. El a văzut teritoriul Mexicului ca pe o bucată de pământ din care se pot extrage bogății, fără să ia în calcul faptul că adevărata bogăție a unui popor stă în valorile sale: egalitate pentru toți, justiție pentru toți, libertate pentru toți, ridicarea vieții la înălțimea unui ideal.

Dacă sufletul unui om măreț este analiza sufletească a unui popor la un moment dat, atunci lui Cortez i-a lipsit măreția fiindcă nu a reușit să unească fapta glorioasă cu latura înțeleaptă a sinelui. De fapt, Cortez a fost atât de mult cucerit de glorie și faimă, încât n-a simțit cum cade în acea uitare a sinelui de sine, iar forma etica a regretului s-a manifestat prea târziu, mai exact atunci când evenimentele au început să apună, când deja el nu mai putea să iasă

din acea uitare caldă și definitivă.

Obligația liderului de a fi o legătură de drept cu mersul lumii se constată din luciditatea încordată a sinelui de a admite imperfecțiunea ființei sale, fiind dispus să își asume partea de vină ce îi revine dacă nu se proiectează la timp în sufletul celor din jurul său.

Calitatea slabă a leadershipului se observă în felul în care omul își judecă sinele atunci când faptele glorioase întrec șansele sale de a fi potrivit poziției respective, în planul raporturilor cu conștiința generală a celorlalți oameni din jurul său.

Când omul își evaluează șansele de a rămâne în fruntea oamenilor, el își raportează personalitatea la poziția generală a oamenilor față de reușita unui obiectiv care nu trebuie să depășească conștiința identității naționale, conștiința apartenenței la o comunitate culturală omogenă.

*** Notă:** Colin Falconer - Aztec

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatea-slaba-a-leadershipului.html

Calitățile pictorului în leadership

On Septembrie 21, 2022

Învață să imortalizezi realitatea observată de ochiul atent al artistului, scoțând la iveală elementele cu adevărat cuprinzătoare ale "Totului Diferențiator" din care este formată gândirea din spatele realizării Operei de Artă.

Un fragment din cartea "Viața de artist" scrisă de Maurice Rheims, mi-a atras îndeosebi atenția în această seară liniștită de septembrie. Este vorba despre calitățile necesare unui pictor pentru a deveni extraordinar în domeniul artei. Dar, la fel de bine, aceste calități pot servi ca model pentru liderii de pretutindeni care aspiră la condiția de "excepționalitate", mai ales dacă luăm în considerare ochiul plin de infinite înțelesuri pe care lentila convergentă a imaginii despre sine o consideră definitorie pentru viitoarele orientări în definirea calității actului de creație.

"În realitate, puțini sunt cei care au calitățile cerute de excepționalitate, puse pe seama artiștilor. E adevărat că ceea ce degradează pictura, făcând-o să coboare până la josnicia meseriilor celor mai de disprețuit, este marele număr de pictori care n-au nici duh nici talent și uneori chiar nici simț comun.

Originea acestui mare rău izvorăște din admiterea în școlile de pictură a tot felul de copii, fără alegere, fără să fie examinați și fără să fie supravegheați un timp pentru a putea constata dacă au fost destinați acestei arte frumoase de firea și talentul necesar, ori mai curînd de o înclinație nesăbuită, sau de avariția părinților lor, care-i împing spre pictură ca spre o meserie pe care o cred, poate, ceva mai bănoasă decât altele.

Pentru a fi demn de numele de pictor trebuie să ai următoarele calități:

Leadership: Acorzi recunoașterea cuvenită realității în care te readuce momentul transpunerii tale într-o lume a imaginilor pe care nu ți-o poți închipui cu adevărat decât atunci când o trăiești ca pe un Alter-Ego?

Conștientizarea acestor calități, printr-o identificare a Sinelui cu reflexia lui (Alter-Ego) se poate recepta ca o lecție despre lucrurile pe care le surprinde ochiul la vederea unor lucruri sau situații menite să genereze anumite rezultate. Aici mă refer la valoarea unei abordări cuprinzătoare a fenomenului de oglindire în statutul artistului dornic de-a crea „artă pentru artă". Mă refer la ambiția artistului de a da corp unui gând, de a-și imagina anatomia acestuia până ce devine obiect de admirație și mijloc de exprimare a sentimentelor.

Bineînțeles că planul reflectant este ales arbitrar, căci Alter-Egoul specific artistului călătorește pe ideea de reformulare sau redefinire a unei experiențe pe care omul obișnuit nu urmărește explicit să o aibă modificată vreodată.

Totodată, această abordare cuprinzătoare a fenomenului de oglindire în statutul artistului (de a fi prezent în afara sinelui, deci aflându-se în realitatea alternativă a unei lumi transpusa în imagini viu colorate) se poate constata îndeobște nu prin fapte sau atitudini creative față de problemele vieții, ci prin inclinația vederii de a surprinde acele imagini asociate cu ideea de suflet. Pe această cale am scos în prim plan calitatea numită "inima de artă" care se aprinde de iubire pentru întreaga creație, atașându-se de cei care știu să vadă în lucrurile din jur mai mult decât un ambalaj frumos, ci o perfecțiune în ceea ce privește reprezentarea formei simbolice.

A anunța, însă, o nouă viziune cu mijloacele de expresie ale artei, este pentru un Alter-Ego inițiat în tainele picturii un fel de instanță intermediară între "a vedea" și a "rămâne orb". Căci indiferent ce anume plăsmuiește mintea, dacă sufletul nu are un limbaj plin de semnificații, dacă nu adăpostește sub aripile durabilului acea simțire a lumii interioare, delicată, ocrotitoare, statornică, capabilă să redea perfect și total umanul, atunci nici conștiința de sine nu se va putea manifesta prin puterea interioară de a transforma realitatea din jur.

Leadership: Urmărești respectarea fidelă a asocierii dintre "conținutul expunerii" și "reprezentarea vizuală" în planul artei, cu precădere atunci când intenționezi să faci o comparație între realitatea pe care o reprezinți și garanția unui act artistic de calitate?

Deci, printre calitățile unui om știutor se poate distinge capacitatea de a experimenta, de a observa manifestările interferenței dintre conștiința însemnătății artei (ca activitate intelectuală) și lumea exterioară, încât realitatea pe care el o reprezintă să fie similară cu expunerea unui act artistic.

Aici mă refer la deprinderea de a observa direct anumite fenomene, legăturile strânse dintre ele, în favoarea unei posibile paralele trasată între percepția din exterior (a celorlalți oameni) și asumarea individuală a efortului de a obține o realitate nouă și unică, în stare să emoționeze. Iar dacă această realitate orientată spre naturalețe, spre claritate obiectuală, provoacă punerea în mișcare a ființei determinate, atunci vom sesiza că cea mai importantă experiență de care are nevoie un lider este aceea de a fi conștient de individualitatea sa unică.

Şi numai printr-un complex de împrejurări, prin niște calități deosebite, din totalitatea observațiilor pe care le oferă experiența vizuală a unei realități obișnuite, liderul își va putea perfecționa imaginația, potrivit unghiului de privire ales. De exemplu, a avea o perspectivă mai largă asupra evenimentelor, sub aspectul unei corelații între reprezentarea vizuală a unui design și raportarea la o experiență de creație, nu este același lucru cu a avea o perspectivă mai clară asupra fiecărui lucru în parte (ca principal obiect al aprecierii subiective).

S-o spun altfel. Realitatea pe care o reprezinți este rezultatul observării imaginii la care te raportezi. Iar garanția unui act artistic de calitate se poate câștiga adesea prin atingerea unui oarecare grad de perfecțiune în privința redării realității într-o formă afectiv-rațională către o tematică inspirată (de exemplu, un peisaj rural care transmite atmosfera țărănească și spiritul popular).

Leadership: Poți să îți definitivezi creația aducând în prim plan noi reprezentări ale unor teme diverse cu ajutorul transpunerii tale în alt plan al realității, în al decor, în alt timp și spațiu?

Mai trebuie să stiți un lucru important. "Totul Diferențiator" vizează abordarea cuprinzătoare a fenomenului de conștientizare a Ego-ului distins ca formă de expresie, nu doar ca spirit. Căci frumusețea artei își găsește expresia atât în conținutul ei, cât și în formă. Este vorba despre un Ego observat de ochiul atent al unui artist care știe să aducă în prim plan noi reprezentări ale unor teme diverse cu ajutorul transpunerii sale în alt plan al realității, în al decor, în alt timp și spațiu.

Elementele "Totului Diferențiator" sunt niște etape constructive de realizare a creației artistice. Printre acestea se numără: actul elementar al transpunerii în plan a imaginii unui obiect, potrivit unghiului de vedere ales; completarea mentală a unei imagini rămasă ocultată; capacitatea de a surprinde și de a portretiza o temă doar din imaginație; reproducerea imaginii ce o consideri definitorie pentru senzația unui Deja Vu; sesizarea alterității într-o operă de artă; etc...

Încă ceva. Garanția unui act artistic de calitate este dată de gândirea din spatele procesului de creație care face ca lucrurile pe care le concepi să fie funcționale și durabile, nu doar frumoase. Totodată, garanția unui act artistic de calitate, făcând să exprime sentimente simple într-un sens impulsiv sau naturalist, se poate constitui prin realitatea observată de ochiul atent al artistului - o realitate ce există sub forma unor simboluri-imagini care, dacă sunt înțelese și astfel descărcate de potențialul lor sacru, vor permite lărgirea conștiinței.

Leadershipul se prezintă ca o formă de intelectualism izvorât din ingeniozitatea unei creații transpusă în trăiri reale, în contextul producerii și asigurării unei imagini capabile să redea pe deplin trăsăturile tale individuale.

Calitățile pictorului în leadership sunt necesare pentru a aduce la realitate ideea că o conștiință care caută să se interpreteze metaforic pe sine este miracolul unei creații care poate oricând să se angajeze în explicarea legăturii dintre ceea ce se rămâne neschimbat în timp și ceea ce survine ca o îmbogățire a experienței concretului transpusă într-o viziune suprarealistă.

Întotdeauna calitățile unui pictor fac loc de cinste la toate nivelurile leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-pictorului-in-leadership.html

Carisma

On Aprilie 27, 2009

Oamenii te vor admira și te vor urma numai dacă corespunzi idealului lor.

Se poate întâmpla ca ultima încercare de a dovedi lumii întregi că se poate, că poți ajunge la destinația pe care ți-ai propus-o, prin propriile puteri și hotărâre, să fie încununată cu succes. Cred că merită tot respectul cel care se face remarcat prin ceva, orice, și demonstrează cu această ocazie tuturor, că da, este posibil să îți atingi scopurile, să îți împlinești visele cele mai frumoase dacă pui suflet în ceea ce faci, dacă muncești cu seriozitate și simț de răspundere și dacă încă de la început îți iei angajamentul că nu vei renunța cu nici un chip la ceea ce ți-ai propus, oricât de greu ar fi drumul la un moment dat și oricât de imposibil ți s-ar părea de parcurs.

În cele din urmă răsplata pentru efortul depus va fi pe măsură, vei începe să vezi rezultatele, vei simți că te afli la numai un pas de finalul cursei, de câștigarea marelui "trofeu". Aproape instantaneu vei fi înconjurat de oameni, care mai de care mai diferiți, mai banali sau mai cocheți, mai tineri sau mai bătrâni, care vor dori să ajungă și ei ca tine, niște eroi, niste învingători, niște exemple demne de urmat pentru toți.

Leadership: Îți asumi tot ceea ce ești în momentul obținerii unui rezultat care influențează deciziile pe care le-ai luat în trecut, dincolo de aparențele unei realități obiective?

Partea a treia a filmului „ *Rocky* ", ilustrează exact punctul meu de vedere. Rocky, interpretat de actorul Sylvester Stallone, se pregătește de meciul împotriva arogantului Clubber Lang, pentru cucerirea titlului de campion. La fel ca înaintea fiecărui meci important, Rocky, peste măsură de ambițios și hotărât să-și îndeplinească visul cu orice preț, își începe antrenamentele lungi, intense și extrem de obositoare. Flotări, tracțiuni, sărituri cu coarda, ridicare de greutăți și, nu în ultimul rând joggingul.

Rocky alerga pe străzile pustii din cartierele sărace, locuri cu care de altfel era foarte familiarizat. La un moment dat, într-o zi, Rocky ajunge să atragă dupa el sute sau poate chiar mii de admiratori care încep să alerge împreună cu el, iar la sfârșitul cursei este luat în brațe, și toți încep să sară în sus de bucurie având sentimentul că și ei sunt învingători.

Carisma este modul de a te vedea prin ochii celorlalți și de a descoperi felul în care ei te apreciază din imediata apropiere a unei ieșiri din poziția de învins.

Care sunt șansele să ajungi un lider desăvârșit? Şansele sunt minime dacă nu reușești să-i conduci pe oameni într-o direcție favorabilă lor, dacă nu le inspiri încrederea de care au nevoie pentru a reuși în tot ceea ce si-au propus, daca nu-i entuziasmezi și dacă nu le insufli o viziune plină de speranță, clară și optimistă pe termen lung. Într-un cuvânt, ca să ajungi un lider desăvârșit trebuie mai întâi să-i câștigi pe oameni de partea ta, să-i determini să te urmeze din plăcere, la fel ca pe Rocky.

Asta înseamnă să ai carismă, să-i atragi pe oameni de partea ta transmițându-le entuziasmul de care au nevoie pentru a-și atinge obiectivele propuse. Prin atitudinea lui hotărâtă, prin perseverența și ambiția de care a dat dovadă, Rocky le-a inspirat oamenilor curaj și încredere în viitorul lor, reușind astfel să-i atragă lângă el.

Toți oamenii iubesc învingătorii și îi iau drept modele demne de urmat, fiindcă numai ei îi

inspiră să realizeze lucruri mărețe, fiindcă numai ei îi motivează să meargă mai departe în direcția visurilor lor și să nu renunțe niciodată în fața greutăților vieții.

Leadership: Modul în care îți accelerezi transformarea se întemeiază pe extremele unui moment în centrul momentului imediat următor?

Momentul în care înfăptuiești vraja transformării depline și ajungi în vârf, este de fapt centrul momentului imedia următor, când nu te mai uiți pe unde mergi și lecțiile motivaționale nu mai funcționează. Devii un nume care se confundă cu noțiunea de lume, nu cu noțiunea de "unu".

Cu siguranță oamenii îl vor admira și îl vor urma pe acela care corespunde idealului lor, acela care îi ajută să crească în credință, care îi ajută să-și dezvolte atitudinea pozitivă, calitățile și talentele. De aceea este atât de important să fii plin de carismă - să ai mereu o atitudine pozitivă, să-i convingi pe cei din jurul tău că ai o personalitate puternică și că ești un exemplu demn de urmat. Absolut toți vor ajunge să te iubească dacă le dai curajul și avântul de care au nevoie în vremurile nesigure, dacă îi încurajezi să creadă în reușită și dacă îi ajuți să se comporte și să gândească ca niște învingători.

Carisma este o calitate care îi face pe oameni să se simtă și să se privească ca niște învingători. Toți acei oameni care au decis să alerge cu Rocky s-au văzut, cel puțin pentru un moment, învingători. Spiritul de competiție, dorința de a câștiga, de a fi cei mai buni, a pus imediat stăpânire pe întreaga lor ființă, mobilizându-i să dea tot ce au mai bun din ei. Un lider carismatic îi motivează pe oameni să meargă mai departe cu mai multă ambiție și dăruire.

Câștigarea "marelui trofeu" este rezultatul unui leadership a cărui miză este mândria de a te simți deosebit prin pasiunea și determinarea cu care ai dovedit că poți visa și construi un ideal realizabil.

P.S. Trezește în oameni atitudinea energică și spiritul de învingător ! Susține-i și ridică-le moralul atunci când au nevoie. Încurajează-i să se ridice când sunt la pământ, și ei te vor iubi pentru asta.

Asta înseamnă să ai carismă: să-i farmeci pe oameni, să-i faci să te iubească și să te urmeze din plăcere.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-carisma.html

Creativitatea

On Ianuarie 08, 2009

Fii deschis la un nou mod de a gândi și, în esență la un nou fel de a vedea lucrurile, ca să asiguri dezvoltarea optimă a leadershipului tău.

Imaginează-ți pentru o clipă că ești trimis să urmezi niște cursuri speciale de agenți secreți la o școală de spionaj. Aici esti învățat în primul rând cum poți descoperi dacă ești urmărit. La sfârșitul primului semestru, în loc să susții un examen scris, ești trimis în Budapesta, îmbrăcat întocmai ca localnicii. Misiunea ta constă în a ajunge la o anumită oră la fântâna din centrul orașului, înconjurată de un parc frumos amenajat și bine îngrijit, scăpând totodată de urmăritor, rol care îi revine unui alt coleg de-al tău pe care însă nu-l cunoști.

Întrebare: Crezi că vei reuși să scapi de urmăritor și să ajungi la fântână?

Chiar dacă răspunsul tău este "Da, voi reuși", fii convins că nu vei reuși. De ce? Pentru că nu este deloc ușor, și mai ales pentru că nimeni nu trebuie să promoveze acest test de la prima încercare. Asta este prima lecție pe care trebuie s-o înveți la orice școala de spionaj: "Dacă nu ești vigilent și perspicace, dacă nu ești creativ și nu dai dovadă de imaginație în momentele critice, nu îți vei putea îndeplini niciodată misiunea. De fapt, ești un om mort".

Prin urmare, ca să promovezi acest test a doua sau a treia oară, trebuie:

Leadership: Anticiparea unei situații pe care o construiești în mintea ta atunci când aștepți un rezultat este direct proporțională cu perspectiva unei logici din care trebuie să reiasă pașii rezolvării unei enigme?

Sunt convins că nu dorești să ajungi spion și să îți pui viața în primejdie, nu-i așa? Însă este foarte folositor să gândești ca un spion atunci când soluțiile la îndemână nu se potrivesc, să fii dispus să iei în considerare orice idee, mai ales pe cele aparent ridicole, și să nu te limitezi niciodată doar la un singur punct de vedere. Ca lider, este absolut necesar să-ți dezvolți un mod de gândire foarte diferit de al celorlalți, și să înveți să anticipezi toate riscurile.

Un singur lucru este cert: dacă vrei să-ți atingi toate scopurile propuse, și mai ales dacă vrei să ajungi un lider eficient, va trebui să dai dovadă de creativitate în domeniul în care îți desfășori activitatea. Adevărul este că nu vei reuși să duci la bun sfârșit nicio misiune, nicio sarcină complicată de serviciu, niciun proiect important, nimic din tot ceea ce dorești să întreprinzi și, de asemenea, nu vei putea găsi nicidecum soluții viabile și rapide de rezolvare a problemelor cu care în mod sigur te vei confrunta în viitor, dacă nu ești îndeajuns de creativ și, totodată, perseverent. E nevoie de efort și de imaginație pentru a depăși toate barierele care te pot împiedica să-ți atingi scopurile propuse.

Însă, la fel ca și un spion, trebuie să înveți să fii "pe fază". A ocupa o funcție importantă într-o companie nu mai este la fel de sigur ca altădată. Managerii caută oameni cât mai competenți - capabili să-i inspire pe alții, cât mai în temă cu noutățile, cât mai hotărâți și cât mai creativi. În prezent, tehnologia se dezvoltă derutant de repede, schimbarea este foarte riscantă, și dacă nu acționezi atunci când trebuie și cum trebuie riști să pierzi poziția în care te afli și să fii înlocuit.

Leadership: Îți amplifici menirea de a fi un rezultat al descifrării unor enigme în tot ceea

ce ți se întâmplă pe parcursul tendinței de a maximiza importanța pe care o acorzi ieșirii dintr-un labirint fără limite?

Iar dacă ești manager, este deosebit de important să găsești căi novatoare de a trece peste toate obstacolele care pot apărea, să înveți să te descurci în situații de criză, să știi cum să procedezi atunci când te trezești înconjurat de probleme, care mai de care mai complexe, mai ciudate, mai presante, astfel încât să scapi rapid de ele. Vei reuși, oare, să scapi întotdeauna de probleme și să îți atingi obiectivele stabilite? Vei promova la testul de aptitudini și perspicacitate, sau vei pica?

Reține că, oricât de mult ți-ai dori să faci lucrurile să meargă, oricât de mult ai munci și oricât de multe sacrificii ai face, dacă nu ai spirit de inițiativă și dacă nu dai dovadă de creativitate în domeniul în care activezi, nu vei reuși niciodată să ajungi în top. Ca să reușești în leadership trebuie să fii dispus să urmezi fără rezerve calea imaginației și a creativității.

Iar dacă nu îți vei asuma riscuri, dacă nu vei avea suficientă prezență de spirit, un pronunțat simț al creativității și o putere de convingere foarte mare, nu vei ști cum să acționezi pentru a ieși din situațiile de criză. Şi, în consecință, nu vei reuși să urci mai sus în ierarhie.

Riscul cel mai mare la care ești supus în încercarea de a-ți demonstra vigilența este să te menții motivat de o ieșire dintr-un labirint al cărui sens îți scapă.

Liderii sunt extrem de talentați în domeniul în care activează. Ei știu să combine ideile noi cu cele vechi, știu să facă conexiuni între lucruri diferite, știu să creeze punți de legătură între aspectele opuse sau aparent incompatibile ale lucrurilor. Totodată, liderii sunt mereu atenți la detaliile mărunte, iau în calcul orice variantă de ieșire dintr-un impas și adoptă ideile respinse sau aparent fără însemnătate.

Dacă vrei să ajungi un lider desăvârșit trebuie să dai dovadă de pasiune pentru ceea ce faci, de perseverență și mai ales, mai ales de creativitate. Cum poți deveni mai creativ? Prin exercițiu. Încearcă să găsești în fiecare zi soluții la problemele pe care le întâmpini. Generarea ideilor, creativitatea și spiritul inovator trebuie să fie aproape de pulsul oricărei organizații de succes.

Modul de a te percepe în conformitate cu cerințele unei misiuni fără întoarcere este un labirint al cărui arhitect și prizonier vei rămâne mult timp dacă nu reușești să găsești "ieșirea" care te trimite la nivelul următor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-creativitatea.html

Credința

On Decembrie 27, 2009

Întrece-te pe tine însuți dacă îți dorești să faci saltul la un nivel superior.

De mult ori oamenii care își cunosc limitele și slăbiciunile rămân locului, deprimați și dezamăgiți, gata să facă un pas înapoi la orice greutate pe care viața le-o așterne în cale. Nu mai au putere fizică și tărie morală suficientă, se tem să reacționeze la provocările vieții și, prin urmare, în loc să-și învingă frica, în loc să încerce să devină mai încrezători și mai curajosi, ei își acceptă soarta (ori care ar fi ea) și se retrag în lumea lor.

Sper ca vorbele mele să nu sune rău și amenințător pentru acele persoane care nu iubesc schimbarea dar preferă monotonia, care nu preiau controlul asupra vieții lor, asupra propriilor hotărâri, și care nu au convingerea că vor reuși să-și atingă țelurile dacă se mobilizează.

Nu este deloc o noutate ceea ce afirma odată scriitorul Burke Hegdes, " *Cerul îi ajută numai pe oamenii care trec la acțiune* ". Credința înseamnă acțiune. Înseamnă să te miști, să faci ceva pentru a-ți împlini visele, știind că Dumnezeu va fi tot timpul lângă tine și îți va îndruma pașii pe drumul cel bun. Probabil vă amintiți bancul acela cu tipul care se roagă la Dumnezeu să-l ajute să câștige la loterie. Şi după o viață întreagă pierdută cu rugăciuni, exasperat, Dumnezeu îi strigă: "Mai Ioane, cumpără și tu măcar un bilet". Adică, Te Voi ajuta, dar fă și tu un mic efort.

Realitatea este din păcate mult mai crudă, dacă ne gândim la faptul că unii oameni pur și simplu nu depun nici cel mai mic efort pentru a-și atinge obiectivele. Probabil se duce o luptă mută în sufletul acestor descumpăniți, prea controversata luptă dintre bine și rău, dar care nu reprezintă altceva decât o încercare nefirească de a-și justifica propria lor neputință, adică lipsa de credință.

Voi încerca să vă ofer în cele ce urmează un exemplu bun care ilustrează puterea magică a credinței, având convingerea că mă veți asculta până la capăt.

Leadership: Ești conștient de permanenta ta conexiune cu "Tot Ceea Ce Ești" într-o dinamică a potențialului de a deforma o realitate, știind foarte bine că adevărul e în altă parte?

Considerat unul din cele mai bune filme ale anului 1997, *"Gattaca"* se înscrie în categoria filmelor motivaționale, care atrag atenția publicului asupra faptului că nimic nu este imposibil. Şi alte filme se pot înscrie probabil în această categorie: *"A Knight Tale"* , *"Fighter in the Wind"* ca să nu mai pomenim de *"The Neverending Story"* . De ce se numesc motivaționale?

Dintr-un singur motiv, acela că ne îndeamnă să trecem la acțiune. Adică ne fac să aspirăm la mai mult, ne mențin în priză, ne determină să luăm atitudinea pozitivă, să ne orientăm mai bine în alegerea căilor de urmat și să acționăm cu mai mult elan în direcția realizării scopurilor propuse. Personal nutresc o admirație teribilă pentru acest gen de filme, și cred că nu sunt singurul.

Vincent Freeman este unul dintre ultimii oameni născuți natural, nu în laboratoarele genetice. (Acțiunea filmului se desfășoară undeva în viitorul nu prea îndepărtat). Încă de la naștere, specialiștii au preconizat că va muri la vârsta de 30 de ani. Miop și bolnăvicios, Vincent nu

avea nici o șansă să-și facă vreo carieră într-o societate dinamică și profesională. Însă, încă de mic, el a avut o singura pasiune, planetele, iar visul pe care și l-a plăsmuit a fost să ajungă în spațiu. Chiar și după ce a împlinit vârsta majoratului, visul lui cel mai mare a fost acela de a ajunge în spațiu. A încercat să se angajeze la diverse companii, însă nimeni nu l-a angajat deoarece nu avea un "profil curat".

Credința înseamnă să faci din tine gloria unei făclii strălucitoare atunci când limitele propriei tale condiții sunt negociate clar de la început de către o autoritate deplină care îngrădește manifestarea ta în lume.

Vincent a înțeles atunci că are nevoie de "mai mult de o aterizare ca să ajungă în spațiu". Așa că a recurs la măsuri extreme. Trebuia să se întreacă pe sine însuși dacă voia să facă saltul la un nivel superior. Trebuia să facă ceva mai mult pentru el. Trebuia să-și înfrunte limitele.

Apelând la ajutorului unui specialist în astfel de cazuri, a reușit să se angajeze în Gattaca ca navigator, ceea ce implica numeroase sacrificii. În fiecare zi trebuia să-și îndepărteze toată pielea moartă și părul de pe corp pentru a limita orice suspiciuni; și-a pus lentile de contact, a făcut schimb de identitate cu un fost sportiv de performanță (dar care avea toate caracteristicile unui "valid"), ca să nu mai vorbim de schimbarea amprentelor sau de operația de mărire a picioarelor. Până la urmă, Vincent a reușit să-și împlinească visul.

Leadership: Ești pregătit să descoperi sensul unei vieți pline de substanță, urmărind neîncetat o ficțiune care poate face din tine oglinda realității într-un mod cât mai fidel avansării spre o cotă superioară de evoluție?

Însă o scenă de pe la sfârșitul filmului n-o voi uita probabil niciodată, și aici voiam de fapt să ajung. Între Vincent și fratele său Anton (care avea un profil curat) are loc o ultimă întrecere de înot. Încă de mici se luau la întrecere, iar cine abandona primul și se întorcea la mal era considerat învins. Nu este nevoie să amintesc cine era cel mai sanatos, mai puternic și mai apt dintre ei.

De această dată, însă, a câștigat Vincent. Anton, care de-abia se mai ținea la suprafața apei, îl întreabă pe Vincent: " *Cum reușești? Cum ai făcut toate astea?* " Adică cum de ai putut tu, un invalid, să realizezi imposibilul?

Ficțiunea care face din tine oglinda realității este un vis care merită trăit până la capăt, cu riscul de a te scufunda într-o groapă a disperării și a pierzaniei.

Chiar dacă se aflau departe de țărm, Vincent se oprește din înot și îi răspunde fratelui său: "Vrei să știi cum am făcut-o? Chiar vrei să știi? Uite cum am reușit, Anton: Niciodată nu m-am gândit să mă întorc la mal."

Leadership: Imaginea pe care ți-o formezi despre tine face referire la o condiție de „IF..., THEN", judecând tot ce faci după îndemnul "Ca să ajungi cineva, trebuie să începi prin a fi nimic" ?

"Niciodata nu m-am gândit să mă întorc la mal", este o afirmație care sper să rămână întipărită în mintea tuturor viitorilor lideri. Fiindcă asta înseamnă adevărata credință, să nu te îndoiești cu nici un chip de tine însuți și o dată ce ți-ai propus să atingi un anumit țel să nu te mai întorci niciodată "la mal".

"Tot înainte" este deviza oamenilor care au credința nestrămutată că vor putea mișca munții din loc. Tu ești convins că îți poți atinge scopurile?

Oamenii incapabili să facă lucrurile să se miște în favoarea lor așteaptă cu mâinile întinse să primească din cer, pe de-a gata, tot ce e mai bun de la viață. Din nefericire, toate aceste așteptări necuvenite care sunt adânc înrădăcinate în mințile lor "nefuncționale" la schimbare, nu se împlinesc niciodată. Nu este de mirare că atitudinea nehotărâtă a acestor oameni a căpătat un renume nefast, care, în opinia unora garantează eșecul oricărei acțiuni.

Leadershipul este oglindirea într-un vis mai înalt decât tine, care se întinde pe tot parcursul unei curse în care trebuie să stabilești cel mai rapid tur.

Ce ar trebui să se întâmple oare pentru ca acești indivizi să-și schimbe modul de gândire și de abordare a vieții?

Mai multă credință, acesta este probabil singurul răspuns bun. Credinta aprinde în sufletul nostru acea flacără puternică, acea dorință intensă și hotărâtă de victorie, de care au dat dovadă marii conducători. Fără credință focul interior se va stinge la primul obstacol pe care-l vom întâlni, și nu-i de mirare că oricat ne-am strădui să-l depășim, nu vom reuși. Ba chiar ne vom afunda și mai mult in mlaștina neputinței.

Probabil că nu se înșela Honore de Balzac atunci când a spus: " *Ca să ajungi cineva, trebuie să începi prin a fi nimic* ".

Dar, as adăuga eu, trebuie să ai credința nestrămutată că într-o bună zi vei ajunge acolo unde ți-ai propus, și asta numai prin acțiune se poate realiza. Ceea ce contează este voința ta de a trece la acțiune, având convingerea că vei izbuti în tot ceea ce întreprinzi. Trebuie să te intreci pe tine însuți dacă vrei să faci saltul la un nivel superior.

Credința este măsura sacrificiului pe care ești în stare să-l faci ca să atingi un scop la fel de absurd ca o ficțiune pe care doar tu o poți inventa.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-credinta.html

Devotamentul absolut

On August 19, 2010

Focalizează-ți antenele sufletului tău spre ceilalți, pentru ca ei să se atașeze mai mult de tine.

În filmul " *The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor* ", soților Evelyn și Rick O'Connell li se încredințează o misiune importantă: să mearga în China și să înapoieze muzeului din Shanghai " *Ochiul din Shangri La"* , care, potrivit legendei, arăta drumul spre Iazul Vieții Veșnice.

Ei își îndeplinesc misiunea, reușind să predea muzeului acea rară piesă de colecție. Dar acolo, pe neașteptate, sunt înconjurați de generalul Yang și oamenii săi. Acesta dorea cu orice preț să-l învie pe împăratul Qin Shi Huang și armata lui de teracotă.

Leadership: Poți să te descoperi drept valoare absolută în felul cum îți trăiești credința în cazul unei motivații lăuntrice față de apelul la depășirea oricărei limitări?

Generalul Yang, cu o autoritate ce nu lasă loc compromisului, o somează pe Evelyn să citească inscripția care era gravată pe " *Ochiul din Shangri La"* . Dacă ar fi refuzat, soțul ei era ca și mort.

Întregul ei trup i se zgudui de suspine la gândul că îl va pierde pentru totdeauna pe cel căruia i-a fost alături mereu. Nu putea să întoarcă spatele unui om care îi era atât de scump. Dar în adâncul sufletului ei simțea o teamă teribilă, era bântuită de un presentiment sumbru, că moartea îi pândea pe amândoi îndeaproape. Situația în care se afla aduse în mintea ei un noian de posibilități înfricoșătoare. Sufletul ei era pe punctul de a se lăsa pradă disperării.

Îl privi pe Rick cu inimă strânsă, ca și cum ar fi vrut să spună: " *Sufletul și trupul meu sunt întru totul ale tale. Nu te voi părăsi niciodată.* " Expresia ochilor ei era îngrijorătoare, asemenea privirii unei mame care-și privește pruncul cuprins de o boală gravă. Era o soție iubitoare, era o ființă cu o viață spirituală intensă. Nu, nu putea fi atât de nesimțitoare față de cel care era tovarășul și protectorul ei cel mai bun.

Rick tresări surprins când o văzu pe Evelyn cum se aruncă de bunăvoie în fața pistolului care era îndreptat spre el. Această perspectivă îl înspăimântă de-a binelea. I se rupea inima de mila ei, dar era la fel de îngrijorat ca ea. Își păstră în continuare pe chip o expresie gravă, căci viața lor atârna de un singur fir de păr.

Evelyn stătea în fața generalului, într-o atitudine supusă. Dintr-un sentiment de teamă era decisă să citească inscripția. Rick rămase un moment cufundat în gânduri, apoi, ascunzându-și îngrijorarea, afișând o mină încrezătoare, îi vorbi pe un ton afectuos: " *Nu Evelyn, nu face asta. Oricum mă vor omorî* ".

Ea cunoștea timbrul vocii soțului ei mai bine ca oricine – știa că nu voia să spună asta cu adevărat. Dar nu a putut să ia în considerație o altă variantă, decât să citească inscripția, cu toată spaima de ceea ce avea să urmeze.

Orice lucru care îi stătea în putință să-l facă pentru soțul ei puteai să-l consideri deja făcut, inclusiv sacrificiul personal.

Devotamentul este calea de a te arăta superior în fața unor semne de sfârșit - relevate ca lecții de viață care armonizează cauzele și efectele derivate dintr-o situație fără ieșire.

A făcut dovada devotamentului ei absolut față de soțul ei. Rick și Evelyn avuseseră toate motivele să fie neliniștiți. Generalul Yang îi tratase cu superioritate și răceală, și nu ezitase să dea glas disprețului în cel mai dur mod și în cei mai jignitori termeni. Puteau să moară, sau să trăiască doar dacă Evelyn citea inscripția – dar nimic nu era sigur.

Totul era clar precum cristalul, Rick nu se putea îndoi de devotamentul lui Evelyn, care nu și-ar fi pierdut niciodată afecțiunea față de el. Dar, citind inscripția, ea a aprins o flacără în sufletul lui. Fără nicio îndoială unei asemenea persoane merită să-i porți o recunoștință veșnică, merită să o răsplătești pentru devotamentul ei.

Leadership: Felul tău de a fi un om extraordinar rezidă din bucuria a te recunoaște drept învingător al unei lupte cu tine însuți în care inima își lasă amprenta asupra caracterului celui de lângă tine?

Dacă îți dedici inima și sufletul unei persoane, ea îți va răspunde cu același sentiment. Ca sa fii primit in adâncul inimii oamenilor, trebuie să faci dovada devotamentului tau absolut față de ei, sporindu-le senzația de siguranță și încredere vizavi de tine. Căci oamenii simt direct gradul tău de devotament și natura lui - angajamentul pe care ți-l iei față de ei doar din datorie sau de teamă să nu-ți pierzi poziția, sau devotamentul bazat pe dragoste și valori împărtășite. Iar daca nu te dovedești a fi în concordanță cu așteptările lor, vei fi părăsit.

Datoria ta, ca lider, este să fii mereu acolo, alături de oameni, în mijlocul lor, să-i sprijini și să-i ajuți în momentele dificile. Oamenii văd în tine salvarea lor. Nu-i de-ajuns să le fii călăuză în toate dându-le ordine și instructiuni clare pentru ca să-și ducă la îndeplinire sarcinile ce le-au fost încredințate. Trebuie să ai o voință de fier, dar și un suflet bun, să-i asiguri de prietenia ta pentru ca ei să-ți fie mereu recunoscători. Deci, se impune să-i tratezi cu bunăvoință și înțelegere, să ai grijă de ei ca de proprii tăi copii, ca de propria ta familie. Acest lucru va întări și mai mult legătura dintre tine și ei. Iar împreună, veți deveni o forță mai mare.

Concluzie: Munca cu oamenii este cea mai dificilă. Acest "material" numit om este fragil, și deci trebuie să ai o grijă deosebita cum te comporți cu el. Trebuie să dai dovadă de abilitate ca să asiguri coeziunea unui grup, ca să reușești să transformi o gloată de oameni într-o adevărată echipă.

Focalizează-ți antenele sufletului tău spre ceilalți, pentru ca ei să se atașeze mai mult de tine. Oamenii îți dedică inima și sufletul numai ești devotat lor.

Atributul cel mai puternic al liderului este că își lasă amprenta asupra împărtășirii emoțiilor celor din jur în vederea diferențierii dintre sine și ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-devotamentul-absolut.html

Dorința de autodepășire

On Ianuarie 07, 2010

Nu poți să mobilizezi energiile celorlalți oameni și să le stârnești o pasiune intensă pentru munca lor, dacă tu însuți nu ești mânat de dorința de a obține rezultate din ce în ce mai bune.

Niciun artist adevărat nu poate trăi fără să creeze. O singură privire aruncată spre chipul unui om, copil sau matur, îi poate oferi inspirația de care are nevoie pentru a schița un nou tablou. În el zace o forță misterioasă, o putere creatoare care nu dispare în niciun moment. Fiindcă niciodată nu se mulțumeste cu puțin, cu ceea ce a realizat până în prezent, ci se străduie mereu să se perfecționeze și să creeze ceva inedit. Să fie mai bun, din ce în ce mai bun. Atât de bun, încât să-și depășească limitele. Voința lui de a înfăptui miracolul este atât de puternică, încât se aruncă în muncă cu multă pasiune, de fiecare dată cu o intensitate mai mare, cu acea bucurie de nedescris pe care numai oamenii însuflețiți de dorința de a realiza imposibilul o cunosc.

Un adevarat artist se lasă purtat întotdeauna de torentul inimii, torentul dătător de viață. Din fiecare plimbare pe care o face revine cu o temă pe care se grăbește s-o schițeze pe hârtie. Îl atrage frumusețea lucrurilor în general. Sclipirile frunzelor în vânt, jocul de umbre, lumina, vibrațiile unei roți de bicicletă neechilibrate, o picătură de rouă de pe o petală de trandafir, un colier în jurul unui gât, zborul gingaș al unui fluture, tristețea unei statui, forma unei bănci de lemn. Evident, artistul tânjește după calitate și diversitate.

El notează cu o iuțeală magică toate ideile pe măsură ce apar, unele după altele, indiferent cât de asemănătoare ar fi. Dar apoi încearcă să le dea un alt sens. Un sens cu totul și cu totul diferit, unic, de neînchipuit. Cum ar fi, de exemplu, o combinație între pietre și flori. Sau între cer și păsări. Sau între un chip omenesc și ferocitatea unui animal sălbatic. Cuprins de frenezia creației, el caută mereu să le dea lucrurilor o interpretare proprie, să exprime în fiecare tablou un mesaj. Un mesaj care să însemne de fiecare dată altceva și care să atingă coarda sensibilă a privitorului.

Leadership: Pui în valoare acea parte a artei care există în procesul plăsmuirii artistice, în virtutea unei interpretări aduse momentelor esențiale care au marcat aprofundarea propriei vocații?

Un adevărat artist continuă să se autodepășească. El știe că singura cale de a se ridica deasupra celorlalți, este să continue să se perfecționeze. Să-și cultive și mai mult talentul. Să capete mai multă „strălucire", mai multă putere, mai multă încredere în capacitățile sale. De aceea nu-și pierde niciodată îndrăzneala de a încerca lucruri noi, de a vedea lumea dintr-o altă perspectivă. Ideile apar de peste tot.

Forme noi se îmbină, culori noi se întrepătrund. Descoperă noi tehnici. Misterioasa bucurie care sălășluiește în firea lui, de a crea, de a da o interpretare nouă și specială ideilor sale, îi alimentează pasiunea și îl determină să-și forțeze limitele. Niciodată nu se oprește din căutat. Stăpânit de acea năzuință lăuntrică spre ideal, ce este proprie tuturor maeștrilor, pune zilnic mâna pe penel și pictează. Uneori fără întrerupere. Ore în șir. Pentru că inspirația îi apare numai muncind.

Ceea ce îl face pe un lider să fie exceptional este această dorință imensă, precum cea a unui artist, de se autodepăși, de a fi întotdeauna mai bun. Niciodată un lider nu va reuși să-și mențină poziția dacă nu muncește cu multă abnegație, dacă nu urmărește zi de zi să se perfecționeze și să se autodepășească. Căci cel ce nu încearcă să se implice mai mult în

realizarea obiectivelor carierei sale, în dezvoltarea lui personală și profesională, cel ce nu se străduie mereu și mereu să devină mai creativ, mai productiv, mai eficient în ceea ce face, va fi tentat să renunțe.

Leadershipul înseamnă sa treci peste limitele unor valori de contur acceptabile, generând un concept de exploatare al acumulării de expresii artistice.

În ziua de azi, cine vrea să obțină rezultate extraordinare pur și simplu nu-și poate permite să rămână la un nivel de performanță scăzut. Iar cine vrea să conducă bine trebuie numaidecât să dovedească faptul că este un mult mai bun profesionist decât toți aceia pe care îi conduce.

Valorile de contur ale propriei tale importanțe, precum performanța, principialitatea, gândirea critică și etică, sunt date de modul cum te prezinți în fața celorlalți și ce limbaj folosești - un limbaj artistic, creativ, ce pune accentul pe emoția umană și pe expresia culturală. Definiția expresiei artistice o putem extrage din dicționar: este unitatea sintetică a manifestării exterioare a gândirii și sentimentelor prin intermediul cuvintelor, gesturilor, culorilor, liniilor, sunetelor.

Firmele au nevoie de lideri care să fie dispuși să treacă peste propriile limite. Prin urmare un lider, al cărui țel este să-și determine subalternii să obțină rezultate tot mai bune pentru ca firma să prospere, trebuie să fie mânat de dorința de a obține performanțe din ce în ce mai mari. Și, pentru că este un model pentru toți ceilalți, trebuie să fie cât mai bun în tot ceea ce face. În practicile pe care le utilizează, în regulile pe care le stabilește, în deciziile pe care le ia, în alegerile pe care le face. În arta pe care o semnează.

Leadership: Îți ridici exemplul personal la rang de virtute care constă în puterea și curajul de a îndura permanenta conexiune cu "Tot ceea ce ești" în mijlocul unei experiențe de creație omologate sub raportul valorii de referință?

Cum ar putea un lider să mobilizeze energiile celorlalți oameni și să le stârnească o pasiune intensă pentru munca lor dacă el însuși nu este mânat de dorința de a obține rezultate din ce în ce mai bune? Cum ar putea un lider să îi îndemne, să îi provoace, să îi inspire și să îi încurajeze pe oameni să se perfecționeze dacă el însuși nu este, mai întâi de toate, foarte bine pregătit și bine pus la punct cu toate noutățile din domeniu?

Numai prin exemplul personal, prin interesul pe care îl arată față de propria persoană, față de profesionalismul său, și prin fidelitatea lui față de companie sau angajator va putea să urce mai sus în ierarhie și să se mențină acolo. Prin urmare, un lider trebuie, în primul și în primul rând, să se autoeduce să devină ceea ce afirmă că este: un foarte bun profesionist. Iar un bun profesionist știe că singura cale de a obține performanțe superioare este să încerce în permanență să evolueze și să se autodepășească.

Valoarea de referință a unui om de calitate se scade din valoarea finală a investiției făcută în reprezentările artistice care depașesc așteptările celorlalți.

Arta pe care ți-o asumi în încercarea de a realiza o capodoperă derivă din interesul acordat unei pasiuni a cărei intensitate poate naște o legendă a perfecțiunii într-o lume nou-nouță.

Concluzie: Fără dorința de autodepășire nu se poate obține performanța. Performanța se obține numai prin muncă, creativitate, perseverență și perfecționare continuă. Este esențial să gândim că întotdeauna se poate și este loc de mai mult bine, și să acționăm în acest sens.

Automulțumirea duce la stagnare, la plafonare, ceea ce nu numai că nu este în beneficiul nimănui, ci chiar în detrimentul tuturor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-dorinta-de-autodepasire.html

Forța emoțională

On Iulie 21, 2010

Activează-ți acele forțe lăuntrice prin care sa găsești drumul potrivit spre inimile oamenilor.

Rick și Evelyn ajunseră în oaza din deșertul Ahm Shere, în apropierea templului lui Abu Simbel. Trebuiau să-l găsească cu orice preț pe fiul lor și să-l salveze din mâinile înaltului preot Imhotep și a credincioșilor săi servitori. Doar ei doi, împreună cu Jonathan și cu Ardeth Bay - o căpetenie a unui grup de războinici ai deșertului, n-ar fi avut aproape nicio șansă împotriva zecilor de soldați ce-l slujeau pe Imhotep.

Gândindu-se că aveau să lupte împotriva a mai bine de o sută de oameni bine înarmați, știind că șansele de izbândă nu erau deloc de partea lor, Rick se apropie încetișor de soția sa Evelyn. Un om bun, un om inimos, un explorator aventuros dedicat meseriei sale, se afla atunci în fața ei, însă pentru prima oară cam deznădăjduit. Conștient că lui Evelyn, și așa ostenită de emoțiile groaznice prin care a trecut, îi pătrunsese spaima în inimă, i se adresă cu o mare căldură sufletească, cu calm, cu un glas plin de demnitate, dar îndurerat.

Toate temerile și toate neliniștile puseseră stăpânire pe sufletul lor, simțind pericolul ca înaintea unei cumplite furtuni. Rick șovăi puțin, ca și când îi venea greu să-i spună că asta ar putea fi ultima lor clipă împreună. În loc să-i spună direct cât de mult o iubește, cât de mult înseamnă ea pentru el, cu câtă înflăcărare și pasiune o adoră, el îi dădu niște ultime indicații despre cum să tragă cu pușca, fiindcă îi cunoștea firea liberă și semeață.

Leadership: Domini imaginea realității pe care o construiești printr-un mesaj care invită la verificarea unei stări de spirit în care se întrepătrund esențele unice ale unor lumi lăuntrice?

Evelyn dădu aprobator din cap la indicațiile lui Rick. Cu ochii țintă la el, ea asculta cu inima deschisă cuvintele calde și emoționante ce curgeau de pe buzele lui. Simți cum o străpung fiorii. Un gând de nădejde izbucni pentru o clipă în sufletul ei. Tăria acestui gând se accentuă atât de tare încât aproape că îi dădură lacrimile. Rick o sărută cu tandrețe, un sărut care pe jumătate însemna „Adio", dupa care, fără să mai spună nimic, dispăru în oază.

Tot acest moment se transformase într-o forță lăuntrică pentru Evelyn. Cu inima strânsă, dar adânc mișcată de gestul soțului ei, își strânse bine arma în mână și, mânată de elanul femeii ce-și caută fericirea adevărată în bărbatul iubit, se pregăti de luptă.

Dacă ai urmărit filmul " *The Mummy Returns (2001)* ", cu siguranță îți amintești că Evelyn, a luptat cu îndârjire riscându-și viața, reușind să-și salveze fiul și soțul.

Marea putere a unui lider radiază din ființa lui atunci când realitatea pe care o trăiește și o exprimă scoate în evidență forma în care el se descoperă drept un conținut plin de afecțiune.

Pentru întâia oara s-a revelat măreața putere ce radia din ființa lui Rick – putere care zguduia, seducea și domina sufletele. Pentru întâia oară s-a manifestat în el misterioasă forță magică care a putut mobiliza pe cineva spre mai multă râvnă. Cine știe, dacă Rick nu i-ar fi luat pulsul interior și nu i-ar fi ridicat adrenalina lui Evelyn, stârnindu-i acea înverșunare lăuntrică specifică unui războinic neînfricat care luptă până la moarte, poate că ea ar fi rămas

deznădăjduită și n-ar mai fi dovedit acel curaj nemaipomenit.

Un lider adevărat transformă viața tuturor oamenilor care se afla în preajma lui, făcând apel mai mult la sentimente decât la rațiune. De fapt, în asta constă nemaipomenita lui putere. Peste tot, fără încetare, supraenergia ființei lui trezește în ceilalți o încordare nebănuită, excesiv de intensă, sub forma atracției. Sufletele, încătușate în puterea lui de vrajă, sunt cuprinse brusc de un teribil devotament, supunându-se orbește voinței sale.

O viață plină de încercări, prin prisma învățămintelor însușite din experiența unor întâmplări fascinante, este magica poveste în care se întretaie două vieți despărțite în timp, dar unite în spirit.

Se poate întâmpla ca oamenii pe care-i conduci să treacă prin momente de teamă sau îndoială și, neavând un interior dur, să-și diminueze interesul pentru obținerea performanțelor. Se poate întâmpla să-și piardă tot elanul și, în loc să reușească, să eșueze. În aceste momente, când situația lor se îngreunează, sarcina ta, ca lider, este să le dai putere, să-i faci să se simtă tari și încrezători. Trebuie să le iei pulsul interior și să le provoci acea emoție, acel sentiment ciudat în inima lor care să le scoată la iveală adevărata lor valoare, întregul lor potențial. Dacă reușești asta înseamnă că dispui de o forță emoțională uriașă.

A încerca să conduci un grup de oameni neînsuflețiți de niciun fel de entuziasm e ca și cum ai lua comanda unui batalion care nu a reușit să treacă de pregătirea fizică. Pentru ca oamenii să se străduiască să-și atingă potențialul și să realizeze ceva vizibil trebuie să le stimulezi ambiția, făcând apel la emoții și sentimente, nu doar la rațiune. Oamenii nu pot deveni hiperactivi dacă nu le transmiți acea energie de a reuși și, mai ales, dacă îi judeci superficial. Rick a ajutat-o pe Evelyn să-și canalizeze avântul prin forța sa emoțională, nu prin „lărgimea de bandă" a gândirii.

Leadershipul se prezintă ca un stâlp de rezistență atunci când ești însuflețit de ambiția de a-ți asuma constant responsabilitatea de a fi tu însuți într-o lume care reflectă valorile în care crezi.

Concluzie: Marii lideri dețin acea artă de a pătrunde în sufletul oamenilor, stabilind conexiuni ce stau la baza manipulării lor, cu scopul de a le activa acele forțe lăuntrice mobilizatoare prin care să poată depăși momentele critice care uneori apar.

P.S. Capacitatea echipei de a trece peste obstacole depinde de forța emoțională a liderului.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-forta-emotionala.html

Încrederea

On Decembrie 21, 2008

Arată-le oamenilor ești de partea lor și ei îți vor acorda încrederea lor.

La 6 octombrie 1769, pe țărmurile Noii Zeelande ancora vestitul căpitan James Cook. El deținea informații conform cărora băștinașii de prin părțile respective nu sunt tocmai pașnici, ci dimpotrivă, războinici și provocatori. Din experiența acumulată de-a lungul anilor, Cook știa că pentru a evita un conflict trebuia să-i transforme pe băștinași în foarte buni prieteni, mai ales că nu putea rămâne prea mult pe acea insulă și echipajul său avea mare nevoie de provizii și de odihnă.

Conștient că trebuie să acționeze rapid ca să evite orice atac imediat, de cum au pășit pe uscat Cook a ordonat să fie capturați trei băștinași, pe care-i făcu prizonieri. Însă acest prizonierat s-a dovedit a fi o mare sărbătoare pentru aceștia deoarece au fost serviți cu multe feluri de mâncare și li s-au făcut multe daruri. După câteva ore au fost „eliberați". La vederea darurilor primite de cei trei, ceilalți băștinași ascunși în pădurile din apropiere au renunțat la atitudinea ostilă și au acceptat să cadă la învoială cu europenii."

Așa a reușit căpitanul Cook să evite numeroase incidente în călătoriile sale pe mare, și așa se explică faptul că a rămas în memoria a milioane de oameni ca unul dintre cei mai iscusiți navigatori din istoria lumii.

Leadership: Triumful tău tinde să-și mărească volumul la fiecare pas, în sensul existenței unei concordanțe între aportul tău la modelarea destinului tău și ideea de a oferi celorlalți acces la valorile unei lumi noi?

Nimic nu este mai important în leadership decât abilitatea ta de a înțelege valorile oamenilor și de a le întări încrederea în tine. Identificarea unor lucruri pe care le ai în comun cu ei și realizarea unei bune comunicări cu ei este prima condiție care trebuie îndeplinită pentru stabilirea relațiilor de prietenie și colaborare. Dacă vrei să fii mai influent, învață să dezvolți și să menții relații sănătoase cu cei din jur oferind cât mai multă credibilitate. A fi demn de încredere și corect în relațiile cu ceilalți reprezintă cele mai importante caracteristici ale credibilității.

Oamenii au încredere numai în cineva care investește în dezvoltarea lor. Căpitanul Cook nu avea de ales, trebuia să le câștige încrederea băștinașilor. Cum? Adoptând o atitudine sociabilă și prietenoasă. Manifestându-și intenția de a stabili relații. Căutând un teren comun de cooperare. Oferindu-le daruri, adică obiecte din "lumea nouă" de care aceștia cu siguranță se vor îndrăgosti. Gestul lui de solidaritate a creat în rândul băștinașilor un soi de mândrie locală. Cel mai ușor lucru prin care poți construi relații este să trezești în oameni sentimentul de recunoștință.

Ca să stabilesti legături trebuie să te concentrezi mai degrabă pe a oferi decât pe a primi. Dacă ești egoist nu vei putea să creezi sinergii, similitudini și puncte comune de interes care să faciliteze o colaborare eficientă. Nu uita că așa cum într-o pictură de ulei lumina decurge din culoare, tot așa în leadership, influența ta decurge din capacitatea ta de a relaționa cu ceilalți.

Leadershipul este locul în care ajungi când lucrurile se finalizează cum dorești, asumându-ți întreaga imagine pe care o transmiți printr-un sentiment de recunoștință.

Suspiciunea îi face pe cei mai mulți oameni să se ferească într-un fel de individul necunoscut care nu cultivă în rândul lor sentimentul de siguranță și încredere. Liderul care își face prea multe planuri de viitor fără să țină seama de interesele celorlalți, riscă în timp să rămână singur, izolat de restul lumii. Şi prin urmare nu se va mai putea numi lider.

Locul de unde trebuie să începi este reprezentat de necesitățile și dorințele oamenilor. Orientează-te către ei, acționează în folosul lor ca să deschizi ușa stabilirii și menținerii unei legături eficiente între tine și ei. Comunică-le faptul că dorești să le oferi ceva de valoare, pentru ca ei să vadă că îți pasă de ei. Ca să dezvolți și să menții încrederea oamenilor în tine, fă-i să înțeleagă că te concentrezi asupra a ceea ce vor ei. Dacă ei nu conștientizează că ești de partea lor, atunci nu se vor arăta dispuși să înceapă o colaborare cu tine.

A-ți conștientiza triumful înseamnă să înțelegi ce ți se întâmplă din punctul de vedere al evoluției tale, căutând temeiul unei perspective absolut unice asupra situării tale în fruntea unei glorii pe care toată lumea așteaptă de la tine să o reinventezi. Liderii nu se culcă pe laurii unei glorii pe care au căpătat-o la anumit moment, ci continuă să evolueze spre cel mai mare potențial al lor.

Încrederea este autoritatea pe care ți-o acorzi ție în virtutea unei glorii care nu înseamnă bogăție sau putere, ci un test al ambiției de a te autodepăși.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-increderea.html

Inspirația

On Iunie 25, 2010

Deschide căile de comunicare cu ceilalți, oferind dovada că sistemul tău de valori și convingeri funcționează corect.

O personalitate puternică, cu ambiții ferme, un luptător condus de dorința de a obține rezultate remarcabile, un om care neîncetat s-a impus în fața provocărilor și încercărilor vieții a fost navigatorul de origine italiană, Cristofor Columb. Acest om plin de viață s-a avântat mereu pe drumul descoperirilor, trăind toate emoțiile pasionate ale unui navigator. Toate cele patru mari călătorii întreprinse de el în întreaga lume au îmbogățit cunoștințele geografice ale timpului cu numeroase insule precum Tortugas, Martinica, Dominica, Maria Galante, Guadalupe, Montserrat, Santa Maria, Santa Cruz, Puerto Rico, Jamaica, coastele Hondurasului, insulele Mulatas, golful Darien.

Dar ceea ce i-a fost cel mai de folos marelui navigator, ceea ce l-a ajutat să răzbată în fața tuturor greutăților care i-au apărut în cale de-a lungul anilor nu a fost doar perseverența, ci și inspirația. Căci întotdeauna un om însuflețit de idealuri înalte, care încearcă să-și depășească limitele și să se ridice la înălțimea pretențiilor sale nu poate răzbi fiind doar ambițios, hotărât și îndrăzneț. Are nevoie de încă o calitate, net superioară tuturor celorlalte. El trebuie să posede intuiție, să fie plin de inspirație, să fie ingenios, inventiv, creativ, ca să poată rezolva problemele cu care se confruntă și să depășească momentele de cumpănă ale vieții.

Leadership: Cum îți evidențiezi experienta obținută ca urmare a unei erori de autentificare în sensul de maximă rezistență în fața dependenței de autoritatea pe care o desemnezi?

Scriitorul francez Jules Verne, povestește în cartea sa „ *Cristofor Columb* ", un eveniment important din viața ilustrului navigator. Cristofor Columb a fost învinuit de injustiție și de cruzime de către ofițerii pe care îi trimisese acasă. Aceștia chiar insinuaseră că el încerca să devină independent față de rege. Influențat de aceste afirmații nedemne, amiralul, care ținea la reputația și caracterul său, porni spre Spania, vrând să se justifice cât mai repede.

La 12 iunie 1496 Columb a intrat în portul Cadiz din Spania, dar această a doua întoarcere a lui nu s-a bucurat deloc de simpatia mulțimii. În loc să fie entuziasmați de sosirea lui, oamenii l-au privit cu dispreț și cu ură. Până și însoțitorii săi i-au fost împotrivă; erau dezamăgiți că nu au adus cu ei bogățiile pe care acesta a făgăduit că le va găsi.

Numai inspirația de moment l-a salvat pe Columb de la un eșec timpuriu. El trebuia să găsească neapărat o cale de a-și susține nevinovăția, oferind dovada că valorile și convingerile sale sunt cele mai bune. Așa că, pentru a le dovedi adversarilor săi că are dreptate el i-a combătut cu însuflețire la curtea regelui, folosind împotriva lor arma ironiei. Le-a propus acestora să facă astfel încât un ou să stea în echilibru pe unul dintre capete. Nu au reușit. Atunci Columb a spart coaja la o extremitate, și a așezat oul pe partea aceea.

- Nu v-ați gândit la soluția asta, le spuse el. Ei bine, totul este să gândești.

Inspirația înseamnă să-ți descătușezi forța creatoare în perspectiva unei lumi dificile care face din lucrurile simple lucruri complicate, din idei clare idei confuze.

Inspirația este precum un dirijor de orchestră – te ghidează pentru a fi sigur că lucrurile sunt

făcute așa cum trebuie, îți oferă indicații în timp real și acționează când lucrurile scapă de sub control. Inspirația este coechipierul tău care te ajută să iei decizii în chestiunile cele mai delicate. Are un impact pozitiv asupra atitudinii și încrederii cu care abordezi orice situație.

Așa cum un dirijor armonizează diferite instrumente pentru a oferi o interpretare inedită, tot așa inspirația îți concentrează toate ideile, gândurile și toate trăirile la un loc, imprimându-ți un anumit impuls de acțiune. Inspirația este acea forță lăuntrică creatoare care îți orientează atenția și gândurile către soluțiile cele mai bune cu putință, îti oferă o alternativă mai bună de rezolvare a problemelor decât tradiționala abordare.

Inspirația l-a ajutat pe Columb să găsească rapid un mijloc ca să iasă învingător din acea dispută, determinându-și toți rivalii să-i dea crezare și să se încreadă în el. Inspirația i-a dictat să facă ceea ce era necesar, și să spună ceea ce trebuie. Inspirația i-a furnizat pe neașteptate soluția salvatoare. Inspirația te va călăuzi și pe tine spre soluții optime printr-o comunicare eficientă.

Leadershipul este o interpretare inedită dată efectelor unui parcus din care trebuie să rezulte dependența ta față de modul cum te valorizezi în extremele unei situații fără precedent.

Pentru a-ți comunica cât mai eficient ideile în fața oamenilor, mai ales în fața adversarilor tăi, și pentru a le schimba convingerile ai nevoie de o inspirație de moment, de acea magică sclipire care să pătrundă în sufletul lor și să le atragă simpatia. Dacă nu reușești să schimbi gândirea oamenilor din jur, surprinzându-i cu un alt punct de vedere, nu-i va putea niciodata câștiga de partea ta.

Parafrazându-l pe scriitorul Richard Cohen, a fi lider e ca și cum ai sta pe o navă care se zguduie. O să aluneci. O să te apuci de diferite lucruri. O sa cazi. Dar există tot timpul provocarea de a te ridica și de a te strădui sa continui.

Columb a înțeles consecințele grave ce vor decurge dacă nu-și dovedește nevinovăția, dar a știut că poate controla situația. El a răspuns provocării pe care i-au lansat-o adversarii săi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se gândească cum ar putea să le schimbe acestora opinia. Şi a reușit. A găsit un mod inovator de a se confrunta cu realitatea crudă. Inspirația nu l-a părăsit fiindcă era un om deschis, plin de imaginație, un om cultivat și îndeajuns de înțelept.

Leadership: Întreaga imagine pe care o proiectezi prin puterea minții este în deplin acord cu imaginea pe care o consumi prin multiplicarea greutății propriilor decizii?

În cartea mea, „ *Atingerea maestrului* " am făcut următoarea precizare: „ *Ca lider, trebuie să te gândești la o strategie prin care să-i câștigi pe oameni de partea ta, să-i faci să te urmeze de bunăvoie, chiar dacă la început aceștia sunt neîncrezători și suspicioși față de tine.* " Iar cea mai bună strategie pentru aceasta este să-ți demonstrezi iscusința în stabilirea, îmbunătățirea și menținerea relațiilor folosindu-ți inspirația și imaginația, așa cum a făcut-o Columb.

Ca lider trebuie să cauți întotdeauna moduri de a face lucrurile să funcționeze în favoarea ta și a celorlalți, trebuie să acționezi prompt și eficient, arătându-le celor din jur că ești un om al viitorului, adică un om competent și inteligent.

Inspirația este aceea calitate care il ajută pe lider să iasă din cele mai dificile situații, este cea care izvorăște din anii de muncă și experiență, poate fi colacul de salvare pentru cel care

este aproape de a se îneca.

Iar caracterul ce îl face pe un om demn de a fi în frunte, după gradul în care se apropie mai mult sau mai puțin de realizarea unor scopuri majore, se remodelează continuu după regula următoare:

Dacă există măcar o singură șansă să ai dreptate în privința unei informații, înseamnă că ești capabil să recunoști impactul pe care îl are o descoperire neașteptată asupra relațiilor dintre oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-inspiratia.html

Integritatea lăuntrică

On Iunie 09, 2011

Conștientizează-ți și protejează-ți virtuțile cele mai înălțătoare, ca să asiguri deplina și desăvârșita evoluție a ego-ului tău pozitiv.

Totul în viața lui Kevin Lomax s-a schimbat după ce a fost recrutat de cea mai puternică firmă de avocatură din lume, " *Milton, Chadwick Waters* ". În ciuda faptului că mama lui nu a fost de-acord, el a acceptat să-și presteze serviciile de avocat profesionist la această firmă condusă de nimeni altul decât John Milton, un om foarte puternic și cu o personalitate foarte bizară, care i-a trezit anumite bănuieli încă de la prima lor întrevedere.

Daca ai văzut filmul " *The Devil's Advocate (1997)* ", probabil îți amintești finalul. Milton îi propune lui Kevin să preia conducerea firmei lui, promițându-i că va avea totul pe lume, dar cu un singur preț - să-și vândă sufletul. Dar Kevin ascundea virtuți pe care Milton nu credea că le are.

Cercetându-și adâncul sufletului, cercetându-și cu atenție conștiința, simțind că ar putea săvârși cel mai grav păcat, Kevin, în loc să primească cu entuziasm propunerea lui Milton, în loc să se bucure de cinstea de a se afla la conducerea firmei acestuia, refuză oferta. El nu poate aproba ce i se cere, nu poate pune pe o singură carte întregul lui "eu", ci se vede nevoit - tragic dezacord - să respingă generoasă ofertă și să-și păstreze sufletul curat.

Iată o faptă cu adevărat frumoasă; ba chiar, aș spune mai mult, într-adevăr măreață, demnă de un om cu o virtute lăuntrică deosebită.

Leadership: Întâmpini probleme în a accesa conținutul profilului tău care avantajează nuanța percepției despre bine și rău, din perspectiva unei experiențe de extindere a conștiinței?

Filmul " *The Devil's Advocate (1997)* " este o metaforă care scoate foarte bine în evidență factorii fundamentali ce definesc "personalitatea" individului, dar mai ales a liderilor. Înainte de a decide ce tip de organizație ți se potrivește, ar trebui să ai o idee clară despre cine ești tu ca persoană. Pentru că, cu cât te vei situa mai sus în topul oamenilor de elită, cu atât vei fi mai supus încercărilor de tot felul, pe care le vei putea depăși numai prin responsabilitate, sinceritate, adevăr, dreptate, numai printr-o integritate lăuntrică deplină.

Nimic nu trebuie să te ispitească și să te îndepărteze de la adevăratul tău Ego. În leadership, dar și în viața de zi cu zi, este de mai mare însemnătate consistența ta morală - dacă acționezi în funcție de ce-ți dictează conștiința. Fiecare moment din viața ta este influențat de ceea ce ești, de felul în care simți și gândești, de felul în care te raportezi la propriile slăbiciuni și limitări. Trebuie să fii cât mai conștient de virtuțile tale cele mai înălțătoare și să le protejezi, ca să asiguri deplina și desăvârșita evoluție a ego-ului tău pozitiv.

Poți trece cu succes proba de foc a ispitelor și încercărilor care se abat asupra ta, numai dacă ești unit cu sentimentele tale cele mai sincere și cu personalitatea ta, numai dacă te supui acelor norme bune pe care tu le alegi, norme care să nu-ți permită să cazi pradă influențelor negative. Învață să te oprești înainte de a apăsa pe trăgaci !

Leadershipul se activează atunci când conștiința ta se reflectă în confruntarea dintre bine și rău și se materializează în asumarea unui angajament de loialitate față de valoarea pe

care o ai atunci când ți se oferă șansa de a schimba ceva fundamental în viața ta.

Numai dacă îți asumi integral pilda unei judecăți construite pe principiul confruntării dintre bine și rău, poți să atingi măsura deplină a propriilor capacități de a face față unor situații prin care nu ai trecut niciodată.

Ca lider, datoria ta cea mai mare este să-ți analizezi în profunzime convingerile care stau la baza propriilor tale valori. Conturează-ți o filozofie care să aibă la bază integritatea ta lăuntrică, respectul pentru sine și devotamentul tău față de principiile după care te ghidezi. Totul se va prăbuși dacă lucrurile pe care le faci, și care te reprezintă, se îndepărtează de adevăratele tale rădăcini sufletești.

Leadership: Îți iei în primire ideea de a fi o lecție de viață pentru ziua de mâine, găsind acea unică rațiune de a te abține de la săvârșirea păcatului numit "uitarea de sine"?

Imaginează-ți că într-o zi primești o scrisoare de la o persoană necunoscută. Scrisoarea îți stârnește cel mai viu interes, pentru că îți vorbește despre o comoară. Dar în același timp are un înțeles tainic care te pune pe gânduri în ceea ce te privește, sau cu privință la persoana care ți-a scris. E cu neputință ca acele vorbe misterioase, dar totuși pline de sens, să nu-ți frământe mintea.

Scrisoarea se încheie cu următoarea rugăminte: " *Ți-am lăsat în grijă o comoară. Veghează mereu asupra ei, și nu vei avea nicio problemă. Binevoiește, te rog, dragul meu prieten, să apreciezi gestul meu plin de afecțiune și să-ți amintești mereu de mine...* "

Ai vrea să împăturești scrisoarea și s-o pui undeva deoparte. Dar, cu toate acestea, simți nevoia s-o citești și s-o recitești mereu, pentru că îți vorbește despre tine și despre o comoară. Şi, mai presus de toate, pentru că cineva a ținut și încă mai ține cu tot sufletul la tine.

Învață să ții cont de glasul intuiției și să mergi pe mâna ei. A uita de tine înseamnă să arzi scrisoarea fără să ții cont de ceea ce există în interiorul tău.

A-ți confirma calitatea de a fi măreț înseamnă să permiți identificarea deficiențelor proprii de caracter ce urmează a fi remediate prin restabilirea situației anterioare săvârșirii unei fapte și prin redefinirea condiției tale de supraveghetor al comorii numită "suflet curat".

Integritatea lăuntrică este ca o scrisoare pe care simți nevoia s-o citești și s-o recitești mereu. Este un atribut pe care nu trebuie să-l uiți niciodată, este singura calitate care îți validează valorile. Ea îți spune ceea ce ești tu în interior, îți dă imboldul de a te conecta la propriul tău Ego și la convingerile tale care te coordonează în luarea deciziilor importante. Dacă ea nu înseamnă nimic pentru tine, înseamnă că îți neglijezi personalitatea.

Şi totuși îți repet, viitor lider: fii prevăzător. Condu-ți întotdeauna acțiunile după principii solide și pune mai mult accentul pe virtuțile tale cele mai alese, pentru a trăi liniștit, fără să ai niciun sentiment de culpabilitate. Ai ascunsă în tine o comoară – integritatea lăuntrică - care poate să te orienteze spre un raționament și o judecată sănătoasă și înțeleaptă. Toate avuțiile tale și binele tău depind de ceea ce se află în tine însuți și de ceea ce se petrece acolo.

A fi un lider eficient înseamnă să-ți menții trează vigilența, găsind acea cale de mijloc care tempereaza excesele în favoarea înțelepciunii, între ceea ce ți se întâmplă și felul

cum reacționezi la ceea ce ți se întâmplă.

Mare dreptate avea cel care a spus că suntem actori pe scena vieții. De multe ori interpretăm roluri care, în mod ciudat, nu coincid cu ceea ce suntem noi în realitate. Suntem asemenea actorilor care, ca să joace bine un rol, trebuie să uite de ei înșiși și să intre în "pielea" personajului pe care îl întruchipează.

Integritatea lăuntrică se referă la cine ești cu adevărat, nu la ceea ce vrei să vadă oamenii la tine. Una este să fii tu însuți și să acționezi în acord cu ceea ce simți în interior, alta este să fii altcineva decât cine ești și să acoperi cu un strat de poleială Eul tău interior. Nu poți să ignori adevărul despre tine. Nu poți să afișezi la nesfârșit o integritate care este în dezacord cu adevăratul tău eu. Amintește-ți de Kevin Lomax, în final el a fost nevoit să renunțe la falsa integritate și să revină la standardele dictate de propria conștiință.

Sunt de-acord cu cel care a spus că " *integritatea nu este un comutator pe care să-l închizi sau să-l deschizi, în funcție de circumstanțele care îți sunt convenabile și care îți pot aduce avantaje.* " Integritatea lăuntrică ține de ceea ce ești tu atunci când te confrunți cu propriul sine. Ești fidel propriului tău sine?

Concluzie: Oamenii se împart în două categorii: oameni și neoameni, spune o veche zicală. Depinde de tine din ce categorie faci parte. Calea cea mai lină și mai bună este aceea în care Eul tău nu intră în conflict cu ceea ce ți se cere. De aceea mereu trebuie să-ți menții integritatea lăuntrică și să-ți protejezi virtuțile interioare pentru a avea un viitor liniștit și luminos, în perfect acord cu ceea ce simți și cu ceea ce ești.

Îndreaptă-ți mai mult atenția la cine ești tu cu adevărat.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-integritatea-launtrica.html

Intuiția și viziunea pătrunzătoare

On Februarie 24, 2010

Controlează-ți gândurile, voința și acțiunile, punându-le într-o ordine care să țină seama de impactul pe care îl pot avea asupra destinului tău.

Doi conducători excepționali, îndrăzneți și abili, considerați adepți ai progresului au fost James Cook și Fernando Magellan. Călători prin predestinare, prin instinct, amândoi au răscolit, au colindat, au cercetat lumea pe vremea când ea nu se descoperise încă în totalitate. Amândoi s-au remarcat destul de greu, dar definitiv, pentru eternitate, pe scena lumii. Amândoi au demonstrat, fiecare în felul lui, că o idee, ca să aibă valoare și să supraviețuiască, trebuie să se transforme numaidecât în faptă. Dar, totodată, amândoi au făcut aceeași greșeală, fatală, care le-a hotărât destinul, deși precis li s-ar fi cuvenit o soartă mai bună, o viață mai lungă.

Amândoi și-au pus singuri gâtul sub cuțit, în adevăratul sens al cuvântului. Încrezători în capacitatea lor de a reuși în tot ce și-au propus, având la activ numeroase expediții și reușite, au gonit înainte, tot înainte, cu un avânt nebunesc spre insule necunoscute, dar fără să ia în calcul amenințările venite din partea indigenilor. Şi unul și celălalt au fost uciși cu bestialitate, unul în insula Sandwich, celălalt în insula Mactan, fiecare într-o lamentabilă încăierare cu indigenii, încăierare inutilă și dezastruoasă pe care ar fi putut cu ușurință s-o evite.

Leadership: Ești lider până la capătul experienței de acomodare la un mediu plin de realitate augmentată de presiunea propriilor limite?

Moartea lor, neprevăzută și inutilă, s-a datorat fără nicio îndoială lipsei de viziune. Fiecare dintre ei a neglijat, cu desăvârșire, cele mai importante însușiri ale unui conducător: prudența și viziunea de perspectivă. Magellan s-a gândit la primejdie tot atât de puțin ca și Cook, amândoi pierzându-și viața într-o întâmplare tot atât de măruntă. Amândoi au fost uciși de niște indigeni izolați care protestau față de actele inumane la care fuseseră supuse triburile lor.

Au înfrânat elementele naturii, au răzbit în fața celor mai mari furtuni, și au știut să domine oamenii, dar în final au fost doborâți de o ridicolă „gânganie omenească", chiar atunci când se așteptau mai puțin, imediat după ce și-au atins obiectivele propuse. Chiar dacă au fost avertizați de nenumărate ori să nu întreprindă acțiuni care prin natura lor nu constituiau o importanță majoră, cei doi conducători s-au aruncat ca niște sinucigași, cu bună știință, în fața morții.

Pentru acela care nu-și stăpânește voința și a cărui mândrie îl împinge mereu înainte, fără să vădească o viziune pătrunzătoare asupra diferitelor evenimente care se pot produce, nu-i este dat să ajungă la finalul cursei și să se bucure de tot ceea ce-a realizat pe parcursul călătoriei. Viziunea este crucială și nu doar pentru stabilirea obiectivelor. Ea te pune în gardă, te pregătește pentru ceea ce ți se arată în față identificând greșelile ce se pot dovedi fatale și ținându-te departe de ele.

A fi un lider adevărat înseamnă să vezi ceea ce este posibil să se întâmple într-o limită de cuantificare a datoriei față de rațiunea propriilor fapte de putere, reprezentând contravaloarea obligației de plată a unei daune morale.

Un lider adevărat detectează problemele înainte ca ele să se producă. Ajustând, corectând,

prevenind înrăutățirea lucrurilor, făcând totul cu cap, el se asigură că totul va ieși bine conform planurilor stabilite. Iar oamenii îl vor urma și sprijini pentru rațiunea sănătoasă conținută de ideile sale. Să ne amintim că liderul funcționează ca exemplu pentru cei pe care îi conduce. Ceea ce face el, caută să facă și oamenii din preajma lui. Ţelurile lui devin și telurile lor. Viziunea lui devine și viziunea lor. Acolo unde se îndreaptă el, se îndreaptă și ei, în direcția cea mai bună sau cea mai greșită, spre succes sau eșec. Viziunea este o imagine sau un concept al viitorului, care neîndoielnic stă la baza planurilor și acțiunilor liderului și care îi inspiră și îi motivează pe adepții lui.

Atât Magellan cât și Cook, din păcate, nu fuseseră pregătiți pentru ceea ce li se arătase în față. Ei au fost mai pregătiți pentru fapta în sine, dar nu și pentru urmările ei. Acționând sub impulsul momentului, căutând să-și impună propria lor voință, concentrându-și toate forțele numai în vederea atingerii scopurilor personale, au dat greș. Le-a lipsit intuiția și viziunea care ar fi trebuit să-i prevină asupra urmărilor. Dacă ar fi avut mintea trează, dacă ar fi fost mai calculați, dacă ar fi putut să vadă clar situația în care se aflau, viata lor ar fi luat o turnura diferita.

Leadership: Îți gestionezi în mod eficient impulsul de a evolua în acceptarea unui angajament de performanță și de înaltă ținută intelectuală, luând în considerare procesul de delimitare a efectelor unei daune morale?

Intuiția și viziunea pătrunzătoare reprezintă sistemul care te ghidează în viață, nelăsându-te să te abați de la drumul cel mai bun. Ele sunt, în același timp, elementele cheie ale leadershipului. Fără ele nu poți să conduci. Fără ele nu-ți poți atinge scopurile. Fără ele nu poți ajunge la finalul cursei. În mod aproape sigur, doar intuiția și viziunea pătrunzătoare te pot ajuta să vezi ceea ce este posibil să se întâmple în viitorul apropiat și îndepărtat, asigurându-ți mai multă coerență în gândire și oferindu-ți mai multă stăpânire pe propriile decizii.

Dacă nu te concentrezi asupra viitorului nu vei putea corecta sau preveni înrăutățirea lucrurilor, ci probabil vei rătăci ca un somnambul. Iar ca lider nu-ți poți permite să dibuiești cu piciorul ca și cum ai merge în întuneric, sau fără să știi când să te oprești.

Impulsul de a trece la acțiune și de a evolua în vederea realizării anumitor obiective, te va conduce pe un drum lung pe care însă nu-l vei parcurge până la capăt dacă-ți lipsește abilitatea de a vedea „copacii înaintea pădurii". Ai nevoie de o viziune pătrunzătoare pentru îndeplinirea scopurilor tale.

Leadershipul este impulsul de mărire pe care trebuie să-l restricționezi de la niște plăceri sau capricii, în ultimă instanță mărunte, care te duc la extrem și la durere.

Dacă ești pus pe fapte mari trebuie să fii și în măsură să-ți controlezi impulsurile, să te abții să acționezi în pripă și să faci ceva necugetat care să-ți dea planurile peste cap. Îndreaptă-ți atenția spre viitor, identifică toate piedicile și obstacolele înainte ca ele să apară, depășește-le cu grijă și du la bun sfârșit proiectele în care te-ai implicat trup și suflet.

Controlează-ți gândurile, voința și acțiunile, punându-le într-o ordine care să țină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta. Fii încrezător în capacitatea ta de a reuși în tot ce ți-ai propus, fără să-ți forțezi limitele pe care tu însuți ți le impui.

Ca mijloc preventiv în contra avântului înspre nemăsurat se recomandă să consumi numai vise și viziuni care nu depășesc perimetrul bine păzit al posibilităților tale de manevră în circumstanțele cele mai neașteptate.

Leadershipul înseamnă să-ți recunoști limitele atunci când împrejurările îți cer să fii mai mult decât ești capabil să fii.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-intuitia-si-viziunea-patrunzatoare.html

Luciditatea și profunzimea judecății

On Martie 04, 2011

Orientează-ți leadershipul spre virtute, arătându-te mai preocupat de latura nevazută a personalității umane.

Vă spuneam în „Măreția sufletească" că un lider, pentru a se bucura de prestigiul si recunoștința oamenilor, trebuie să aibă un suflet mare și să se implice cu toată dăruirea și cu toată competența în realizarea așteptărilor lor. Însă există și o parte gri în această situație.

Leadershipul presupune să-i cunoști pe oamenii pe care îi conduci, dar mai cu seamă să-ți dai seama de deosebirile dintre ei și de calitățile lor. Ca lider, trebuie să deții acea putere de surprindere a esențialului din oameni, a adevăratei lor firi, a caracterul lor - care este coloana de susținere a acțiunilor, ideilor, abilităților și inițiativelor pe care le au. În această privință, mintea ar trebui să-ți slujească pentru a desluși adevăratele lor intenții și sentimente, adică a desluși adevărata lor capacitate de a se adapta leadershipului tău.

Judecând cu multă chibzuință, înțelepciune și maturitate toate aspectele care îi privesc pe cei din jurul tău prin prisma propriilor tale valori și percepții - asupra ce este bun și drept, comparând interesele, aspirațiile, preferințele și dorințele lor cu propriile tale principii și idei vei reuși să realizezi performanțe deosebite.

Leadership: Ştii să vezi cu ochii minții adevărul de dincolo de tine, acceptându-l ca pe o parte nevăzută din cine ești în realitate?

Mai demult am citit un lucru interesant despre pictorul român, Nicolae Grigorescu. Cineva l-a întrebat cum anume trebuie pictat un portret. Iar el a răspuns mai întâi:

"Înainte de a începe un portret, uită-te bine, mai ales la mâinile modelului. Sunt mâini care nu seamănă cu figura. N-ai ce să le faci. Sunt mâini care gândesc, mâini bune, iubitoare, care parcă mângâie lucrurile pe care le ating, dar și mâini răutăcioase care privesc lumea cu necaz. Am văzut mâini foarte triste la un actor care nu juca decât roluri comice. Mâinile nu puteau minți... Orice lucru are o latură a lui mai expresivă - acolo e taina vieții lui."

Liderul are o ierarhie a valorilor stabilită printr-o gândire atentă și obiectivă, care de cele mai multe ori constituie unul din marile sale atu-uri. Să ai o minte receptivă, să știi să sesizezi adevărul și să vezi esențialul din oameni, cum gândesc, daca sunt sau nu afectuoși și cooperanți, daca sunt de încredere, daca sunt de acord cu ceea ce spui și cu principiile tale - asta e ceea ce ai tu nevoie pentru a da continuitate leadershipului tău.

Dă-i judecății tale mai multă profunzime ca să recunosti oamenii buni și ca să-i îndepărtezi pe cei răi. Așa cum orice lucru are o latură mai ascunsă, tot așa și fiecare om are o latură a lui, nevăzută – și acolo e taina caracterului său pe care trebuie s-o descoperi, și apoi să te hotărăști dacă să o accepti sau nu în sufletul tău.

Leadership: Îți asumi experiența de a fi conștient de profunzimea unei dureri invincibile puse pe seama manifestării tentației pe care o simți față de cei cărora le aparții?

Cred că revelatoare pentru înțelegerea aspectelor pe care doresc să le evidențiez aici este povestea lui „ *Timon din Atena*" , de William Shakespeare. Vă amintiți, desigur, de acel nobil

din Atena, pe nume Timon, a cărui mărinimie nu cunoștea limite. Avuția lui nesfârșită nici nu izbutea să umple bine cuferele, că el o și revărsa, mult mai iute, dăruind-o la tot soiul de oameni, de orice rang. Casa lui era deschisă cui vrei și cui nu-i vrei, iar datorită firii lui deschise și risipitoare, fiecare linge-blide se alegea cu ceva de la el.

În final, răsplata a fost proporțională cu favorurile acordate. Fiindcă nu și-a prevăzut nenorocirile și nu le-a ocolit, fiindcă nu a luat seama la niciunul din avertismentele primite de la cinstitul său slujitor Flavius, fiindcă nu a fost un om cu judecată care să-și evalueze faptele, fiindcă nu a avut o minte cercetătoare prin care sa surprindă trăsăturile oamenilor din jurul său, Timon și-a prăpădit toată averea, a ajuns într-o stare deznădăjduită, și lumea a devenit nepăsătoare față de el.

Cred că morala poveștii este aceasta: drumul dinspre Paradis spre Iad este presărat cu intenții bune, dar și cu minți neluminate. Dacă vrei ca leadershipul tău să dăinuie în timp, trebuie să pătrunzi în gândurile și sentimente oamenilor și să reziști oricăror tentații, presiuni și influențe din partea lor.

Calitatea de om rațional se obține atunci când îți pregătești mintea și sufletul să lucreze împreună la favorurile acordate unei lumi care nu-ți merită nici măcar palma unui impuls de a o trezi din beție.

Luciditatea și profunzimea judecății sunt calități care dau leadershipului tău o valoare în plus. Să știi să vezi cu ochii minții, nu doar cu sufletul și inima, să sesizezi adevărul, realitatea obiectivă, să știi să vezi dincolo de aparențe, să izbutești să descifrezi tainele caracterului celorlalți oameni – toate sunt rodul unei observații foarte subtile și adânci pe care e necesar să o faci.

Un lider care își dă ascultare imboldului inimii acționând în interesul celorlalți, în numele sentimentelor, gândurilor și dorințelor lor este acoperit de glorie și încărcat de laude. În consecință, bucuros de el însuși, va continua să se arate binevoitor față de toată lumea. Însă există și reversul medaliei. Cel care se dovedește prea simțitor față de nevoile oamenilor și nu-și frânează impulsul de a-i favoriza, va trece drept un om slab. Arătându-se prea darnic, va deveni o victimă.

Leadershipul tău trebuie să denote o judecată profundă și sănătoasă. Fii un profund observator al sufletului omenesc, identifică calitățile morale ale oamenilor și vezi dacă se potrivesc firii și principiilor tale.

Discernământul este senzația de înstrăinare pe care o simți față de propriile tale trăiri, atunci când reușești să adopți acele valori care generează o conștiință extinsă.

Ești însuflețit de valori precum principialitatea, gândirea critică și etică, asumarea rațională a riscurilor, ori curajul de a învăța din propriile experiențe?

Concluzie: Ca lider este necesar să ai o gândire obiectivă și să dai dovadă de cât mai multă luciditate în evaluarea oamenilor, atât din punct de vedere profesional cât și din punct de vedere al personalității lor, al aspirațiilor lor și, mai ales, este util să cunoști aspectele negative și ascunse ale firii lor.

Aceste „defecte ascunse", neștiute sau tolerate vor putea nărui, mai ales în situații critice, tot ce ai clădit impreună cu ceilalți coechipieri ai tăi, succesul transformându-se într-un eșec. Așa cum se spune să alegi grâul de neghină, așa și tu, ca lider, trebuie să-ți selectezi coechipierii... înlăturând „neghina".

Măreția spirituală

On Decembrie 23, 2010

Învață să observi și să modifici inteligent percepțiile oamenilor, astfel încât aceștia să depășească mai ușor perioadele dificile din viața lor.

Urmă un moment de tăcere aproape deplină, întrerupt doar de zgomotul de fond al elicopterului și de vibrația accentuată a acestuia. Se uitau unul la celălalt, între ei plutind un sentiment profund de empatie. Soldatul rănit, proaspăt eliberat din lagărul vietnamez, încercă să comunice impresia sa colonelului Cal Rhodes, și să-i spună un cuvânt binevoitor care putea fi și sincer:

- Ce mult ma bucur să te văd... Fiul tău, Frank, s-a îmbolnăvit foarte grav. Am încercat să-l ajutăm...dar... a murit.

La aflarea acestei vești zdrobitoare, pe care nu voia s-o creadă posibilă, trupul colonelului Cal Rhodes fu străbătut de un fior de durere, din tălpi până-n creștet. Mâhnirea lui era atat de mare încât îl ardea în suflet ca un fier înroșit.

Leadership: Experiența ta de viață coincide cu experiența de a da "înainte" sau "înapoi" ceasul grelei cumpene?

Soldatul îl privi intens în ochi pe colonel, cu o privire în care i se citea o emoție profundă. Încuviință trist din cap. Ochii săi, plini de-o inocență covârșitoare, păreau a cere îndurare și iertare. Apoi, adunându-și tot curajul și toată puterea inimii, îi spuse cu acea imensă tristețe pe care o ținea în adâncul sufletului:

- Fiul tău mi-a salvat viața în ziua aceea... mi-a salvat viața...

Cal Rhodes voia parcă să spună ceva, dar nu mai avea rost. Lăsă gândul neterminat, neputând să-și exprime emoțiile profunde de dezamăgire și suferință. Sentimentul de însingurare puse dintr-o dată stăpânire pe el. Întreaga lui lume părea că s-a prăbusit. Se simțea ca și cum nimic nu mai avea sens. Izbucni în lacrimi. Era asemenea acelui om ce a ieșit dintr-un salon iluminat feeric și s-a trezit brusc într-o beznă totală, din care nu mai putea ieși.

Importanța măreției unui moment memorabil constă în experiența de a fi implicat în el, nu în rezultatul final pe care el îl poate garanta.

Cineva spunea că slăbiciunea și puterea merg întotdeauna una lângă cealaltă - slăbiciunea vestejirii vitalității și tăria puterii pierdute. Iar ceea ce îl face pe om puternic este puterea de a merge mai departe, alegându-și alte scopuri în viață, alte idealuri care vor inclina mult balanța în favoarea lui.

Finalul filmului *"Uncommon Valor (1983)"* este deosebit de mișcător.

Pe aeroport, la revenirea în țară, toți soldații eliberați din lagărul din Laos au fost așteptați și îmbrățișați cu mare bucurie și lacrimi în ochi de către rudele lor. Pe Cal Rhodes îl aștepta numai soția lui. Helen îi strânse mâinile la piept cu putere, și-l sărută cu drag. Era bucuroasă să-l revadă, și mândră de el că i-a putut salva măcar pe acei prizonieri, iar dacă fiul lor nu

s-ar fi îmbolnăvit și nu ar fi murit cu mult înainte de inițierea misiunii de salvare, probabil că ar fi fost și el salvat.

Iar bucuria ei a făcut minuni - i-a schimbat colonelului starea de spirit. Dintr-o dată, toate acele emoții puternice și totodată nocive pe care el le încercase cu sufletul complet și conștiința întreagă – șoc, mânie și tristețe – au disparut. S-au îmbrățișat în fața tuturor cu multă dragoste, cu multă caldură și cu multă bucurie. Viața lor reîncepea, primind un nou sens, de la capăt.

Helen Rhodes a știut să modifice inteligent percepția sotului ei, astfel încât acesta să depășească mai ușor acel moment dificil din viața lui. Ea a dat dovadă de o măreție spirituală înaltă.

Calitatea leadershipul tău este strâns legată de starea de spirit pe care o transmiți celorlalți oameni, chiar și atunci când te simți tu însuți descurajat.

Cineva aflat într-o situație dificilă se simte bine doar dacă un om deosebit se află alături de el. Bucuria pură poate izvorî numai atunci cand starea sa de spirit se armonizează cu starea de spirit a celeilalte persoane. Helen a reușit să-i schimbe soțului ei starea de spirit fiindcă a avut o mare putere de influență asupra lui.

Tristețea și amărăciunea pot fi depășite numai dacă ai certitudinea că cineva, o persoană sinceră, plină de speranță și de încredere, îți poate aduce înapoi bucuria, acea bucurie cu totul specială care vine de undeva din adâncul sufletului și o face să dureze. Nimic nu ajută mai mult la schimbarea stării tale de spirit decat certitudinea că ești dorit de cineva. Optimismul propriu nu poate tăgădui suferința reală. Numai o persoană cu o mare putere de influență poate să îndepărteze emoțiile tale negative, o persoană empatică care îți înțelege cu adevărat sentimentele.

A-ți asuma decizia de a merge mai departe presupune să învârti foarte puternic cheia circumstanțelor tale existențiale spre trecut, ca și cum ai avea impresia că rupi cheia.

Măreția spirituală are o covârșitoare importanță în viața oamenilor și, de aceea, n-am vrut să pierd ocazia să vorbesc despre această calitate. Căci măreția spirituală este ingredientul principal care stă la baza unui caracter și a unui suflet bun și frumos. Ea denotă acea însuflețire totală a oamenilor - necesitatea lor interioară de a-și manifesta emoțiile, de a le descoperi pe ale celorlalți și apoi de a le schimba. Este dovadă certă că în adâncul sufletului tău există acel sâmbure colosal de umanitate, acea sclipire care te diferențiază de ceilalți oameni și care te face să radiezi numai speranță și bucurie în jurul tău.

Așa cum eterul umple spațiul dintre cer și pământ, tot asfel măreția spirituală a liderului umple prăpastia dintre tristețea și fericirea oamenilor, asigurând o continuitate a vieții lor. Piatra de temelie a succesului unui lider este dată, fără îndoială, de cea mai strălucitoare calitate a sa: măreția spirituală.

Concluzie: Măreția spirituală este puterea care trebuie să te însoțească permanent, mai ales în acele situații când ți se pare că totul este pierdut. Este puterea sufletului care îți dă elanul de a lua viața de la început ori de câte ori te prăbușești în hăul disperării.

Un caracter puternic și tenace poate depăși de unul singur situațiile critice, dar existența alături de el a unui suflet care să-l susțină și aibă încredere în el, este elementul care-l va propulsa și-l va determina să-și continue mai ușor drumul în viață.

* **Notă:** Uncommon Valor [1983]

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-maretia-spirituala.html

Măreția sufletească

On Octombrie 17, 2010

Ca să te bucuri de prestigiul și recunoștința oamenilor nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare.

În 1920, după încetarea războiului, situația prizonierilor din întreaga lume era tot mai grea, soarta lor era disperată. În țările ruinate tifosul și foametea decimau tot mai mulți oameni. Crucea Rosie Internațională nu prididea să acorde atâtea ajutoare. Numai eforturile unite ale națiunilor îi mai puteau salva.

Secretarul Ligii Națiunilor de atunci, diplomatul cu experiență Noel Baker, era ferm convins că doar un singur om era în stare să salveze situația, un om care se bucura de prestigiul și recunoștința generală pentru aptitudinile sale organizatorice, pentru energia, talentul său, dar în special pentru măreția sufletească. Cel care răspundea întru totul unor cerințe atât de înalte era nimeni altul decât eminentul explorator și om de știință Fridtforf Nansen, care era cunoscut în întreaga lume pentru curajul, cinstea, generozitatea și mărinimia sufletească de care dăduse dovadă de nenumărate ori.

- Nu ! a ripostat Nansen. În curând voi împlini 60 de ani; e timpul sa încep o viață liniștită. Misiunea pe care mi-o încredințați, îmi va lua câțiva ani. Înseamnă că în tot acest timp va trebui să-mi părăsesc lucrările științifice, să renunț la speranța unei vieți în sânul familiei... De ce să-mi închin viața unei probleme care-mi este străină, și de care alții caută să se debaraseze?

Leadership: Construcția și evoluția personalității sale se sprijină pe rolul pe care ți-l asumi în reglarea diferențierii între modul de a-ți împlini menirea și puterea de a-ți exprima convingerile?

Însă un om cu un suflet mare nu poate rămâne indiferent la suferințele altora. Noel Baker a insistat:

- Trebuie susținută credința oamenilor pe cale să se stingă, în marea familie a popoarelor...Liga este simbolul salvării. Trebuie întărită credința oamenilor în această organizație - instrument al păcii și înțelegerii reciproce. Omenirea în suferință își îndreaptă spre dumneavoastra privirile pline de speranță, Fridtforf Nansen.

Convins de cuvintele emfatice ale diplomatului, și însuflețit de adevărul pe care acesta l-a exprimat, Nansen a acceptat să ia cârma omenirii în mâinile sale. Dăruirea și entuziasmul lui pentru binele omenirii l-au obligat să renunțe la studiile sale marine și la liniștea sufletească pe care o visa și care i-o putea asigura familia. Încă o dată trebuia să se bată pentru salvarea oamenilor și a omenirii.

Adevărul care dă restart scopului tău în viață se ghidează după motto-ul: "Ești bun, ești milos, ești mare" ?

Măreția unui lider nu constă în fericirea personală, ci în fericirea pe care o împarte cu ceilalți. Nu banii, nu faima, nu puterea, ci doar faptele lui bune merită recunoștința generală. Punându-se în slujba omenirii atunci când situația era extrem de grea, atunci când nimeni nu avea curajul să-și asume responsabilitatea, atunci când, în acele clipe de deznădejde, toată lumea aștepta ajutorul, dar totul părea fără speranță, și făcând tot ce i-a stat în putință

pentru a îndrepta lucrurile spre un făgaș normal, luptând cu minciuna, cu clevetirile, intrigile și nedreptățile care se repercutau asupra milioanelor de oameni nevinovați, Nansen s-a făcut vrednic de recunoștința generală.

Datorită lui Nansen și numai datorită demersurilor și insistențelor sale, s-au strâns în cele din urmă donații de la oameni de toate naționalitățile, din cele mai diferite straturi sociale, care au fost repartizate cu strictețe și dreptate populației înfometate. Niciodată în istorie apelul unui om nu a stârnit un ecou atât de puternic în inimile oamenilor. Este surprinzător, nu-i așa, cât de mult poate să facă un om a cărui mărinimie sufletească nu cunoaște margini. Ca să te bucuri de prestigiul și recunoștința oamenilor nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare.

Leadership: Măreția de a fi cineva înseamnă să găsești răspunsuri la întrebările existențiale conform dorinței de a-ți crea așteptarea unei minuni din partea ta sau din partea altcuiva?

Coboară în adâncul inimii tale și cerceteaz-o. Îți spun cu mândrie, viitor lider, că oamenii vor avea nevoie de tine, cât timp vor trăi. Cercetează trecutul, analizează prezentul, încearcă să ghicești viitorul, caută să-ți asculți inima și vezi dacă ești sau nu capabil să-i servești cu dăruire, fără resentiment, fără zgârcenie sau șovăială pe cei ce au realmente nevoie de ajutorul tău. Doar o secundă e de-ajuns ca să schimbi îndoiala în certitudinea cea mai neclintită. Dacă inima ta nu se înviorează în fața niciunui simțământ de uniune cu ceilalți, înseamnă că nu simți nimic viu în tine; ceea ce înseamnă că nu ești "mare".

Nansen a fost un simbol al umanismului. Poți fi și tu dacă nu rămâi indiferent la soarta celorlalți oameni. Dacă, însă, ești ca unul din acei fățarnici care nu fac nimic, dar așteaptă cu nerăbdare ca lumea să-și arate recunoștința și respectul pentru el prin cele mai simandicoase reverențe. Dacă ești ca unul din acei oameni care-și fac socotelile de "mărire" fără să țină seama de principiile de solidaritate umană. Dacă ești unul din aceia care nu prețuiesc și nu luptă să cultive valorile umane ca binele, dreptatea, altruismul, onestitatea și, în sfârșit, dacă ești unul din aceia care se culcă pe laurii unui succes nemeritat, datorat altora, nu încape îndoială că lumea va începe să-și manifeste dezaprobarea față de tine, spre adânca ta dezamăgire. Lumea nu va nutri gânduri frumoase și speranțe, ci teamă sau dezgust, iar tu te vei pierde în cele din urmă într-o adâncă uitare...

Onestitatea față de sine este o abilitate dobândită prin lucrul cu propriul suflet în condițiile unei tendințe generale de a prefera unele situații altora.

Concluzie: Ca să te bucuri de prestigiul și recunoștința persistentă a oamenilor, trebuie să te implici cu tot sufletul în realizarea nevoilor și așteptărilor lor. Uneori este nevoie doar de puterea cuvântului care uneori convinge mai repede decât oricare altă metodă.

P.S. Așa după cum violența "minții" se exteriorizează prin acte violente, măreția sufletească se recunoaște prin puterea de convingere a vorbelor, spre realizarea unor acte pline de umanitarism.

*** Notă:** A. Talanov - *Nansen* , Editura Tineretului, 1961.

Perseverența

On Decembrie 22, 2008

Continuă să rămâi fidel convingerilor și ideilor tale, ca să răzbați dincolo de limitele pe care ți le impun ceilalți.

Ca un băiat sărac care n-are nici prieteni, nici jucării, dar are lampa lui Aladdin, Fernando Magellan are un gând, un gând măreț pe care vrea să-l vadă realizându-se cu orice preț. Vrea să pornească în căutarea strâmtorii care comunică între oceanul Atlantic și Pacific, strâmtoare pe care n-au reușit s-o găsească nici cei mai încercați navigatori ca Vespucci, Columb, Cortez, Cabot sau Juan Diaz de Solis. Ce șansă era să o găsească tocmai el, un șchiop trecut de prima tinerețe, sărac lipit pământului, un singuratic fără familie, fără prieteni, fără un loc al lui?

După calculele sale, pentru o astfel de călătorie erau necesare trei corăbii mari, un echipaj încercat, bine instruit, și cel mai important lucru, merinde suficiente pentru cel puțin jumătate de an. Dar de unde să obțină el sprijinul necesar pentru a da curs nevoilor sale, dacă nu de la regele Manoel?

Leadership: Poți să fii superior celui ce erai ieri, prin explorarea zonei de cuprindere a unei imagini de sine care se sincronizează cu idealul de reprezentare a virtuții de a crede în tine însuți?

Timp de aproape doi ani a încercat Magellan să obțină o sponsorizare, dar nu i s-a deschis nicio ușă din nenumăratele uși care duceau la camera de audiență a regelui. Ce crudă durere poate simți un om când se vede mereu îndepărtat de al său vis măreț. Dar nu și Magellan, care era un om dârz și tenace. Toate aceste respingeri jignitoare, usturătoare aș zice, pe care a trebuit să le înfrunte, i-au întărit și mai tare hotărârea. Un om ca el nu-și poate stăpâni zvâcnetul inimii. Odată ce și-a impus să atingă un scop, face tot ce-i stă în putință pentru a-l atinge.

Insetat de interesul său pasionat, Magellan reușește până la urmă să găsească un sponsor în persoana celebrului armator Christofor de Haro, un bogătaș care a considerat acțiunea promițătoare din punct de vedere comercial. În sfârșit ! În sfârșit după doi ani în care a alergat când în dreapta, când în stânga, încercând să obțină ba de la unul, ba de la altul o sponsorizare, șansa s-a arătat. După ani de zile în care a dus o luptă cinstită, serioasă și foarte stingheră, negăsind până atunci pe nimeni cu care să discute planurile sale ciudate și încâlcite, iată că în sfârșit cineva s-a oferit să-l ajute. Dar greul era departe de a se fi terminat.

Leadership: Sensul pe care îl dai drumului tău se datorează unei atitudini deschise față de o căutare fără sfârșit?

În fața unei misiuni uriașe numai un om deosebit de perseverent se poate impune. Sarcini, osteneli, răspunderi, toate au căzut asupra lui Magellan. Câtă trudă, câtă osteneală, câtă luptă cu funcționarii și negustorii a mai dus omul ăsta în cele cinci luni de zile înainte de plecarea mult așteptată, câte nopți nedormite, câte frământări. Să te ocupi de aproape absolut toate de unul singur doar pentru că n-ai niciun prieten de nădejde, asta da încercare. Oricine ar fi fost în locul lui Magellan și-ar fi abandonat cu siguranță de mult visele.

La 20 septembrie 1519, Magellan, după ce controlează încă o dată toate mărfurile și încărcatura, după ce mai trece o dată în revistă proviziile, după ce se asigură că totul e pregătit, că nu lipsește nicio pânză, nicio funie, niciun șurub (atât de minuțios era în vederea

reușitei), dă semnalul de plecare, iar flota sa se desprinde de țărm și pornește în căutarea acelui „el paso".

Un an de zile de căutări necontenite a urmat. Un an în care echipajul s-a răsculat impotriva lui Magellan din cauza foametei, din cauza oboselii, și mai ales din cauza faptului că strâmtoarea pe care Magellan pretindea că știe unde se află, nu era de găsit. Dar în fața unui om perseverent toată lumea se pleacă cu resemnare. Magellan a reușit să-și țină în frâu echipajul și, dupa ce a navigat în derivă vreme îndelungată, a reușit până la urmă să găsească strâmtoarea ce-i poartă și azi numele.

Leadership: Îți stimulezi motivația de a te angaja în procesul unei activări de Brand, în mijlocul unui triumf care produce o consecință de neevitat?

Brandul este sursa unei promisiuni încheiată în formă autentică, care introduce o acțiune pentru a obține o ofertă. Brandul unui lider este reprezentat de modul în care el este perceput și văzut în mintea celor cu care interacționează, prin prisma rolului și a faptelor pe care și le asumă într-un orizont temporal impredictibil.

Magellan n-a apucat să se bucure decât o clipă de reușita lui. A fost ucis într-o biată confruntare cu indigenii, chiar pe drumul de întoarcere acasă. Dar el a dovedit că un om, oricât de sărman ar fi el, chiar și șchiop, chiar și fără niciun fel de relații, poate realiza ceea ce cei mai renumiți și mai curajoși oameni nu reușesc. A dovedit că un singur om poate supune voinței sale un echipaj întreg și orice opoziție. Iată materialul din care este făcut un lider. Dacă ești suficient de perseverent și hotărât în deciziile și acțiunile tale, vei reuși să-ți atingi orice scop, indiferent cât de imposibil pare de îndeplinit.

Un conducător croit dintr-un lemn mai tare. A înfruntat frigul, oboseala, foamea și toate lipsurile inimaginabile, respingeri după respingeri, ani de zile, dar cu toate acestea Magellan a mers mai departe, tot mai departe. Iată ce înseamnă să fii perseverent, iată ce înseamnă să te dedici cu însuflețire unui scop nobil și să te ridici din anonimatul existenței tale.

În fața tuturor obstacolelor poți ieși triumfător doar dacă ești perseverent și stărui cu convingere în demersurile tale. Nu poți să ajungi un mare conducător dacă, cuprins de teamă, dai înapoi în fața valurilor de furtună. Nu poți să-ți atingi niciodată scopurile dacă nu mergi tot timpul înainte, dacă nu ești tot timpul credincios misiunii pe care ți-ai asumat-o, daca nu stărui în ideile tale și dacă n-ai curajul să înfrunți orice situație dificilă.

Perseverența este ceea ce promiți să dai posterității în lupta dintre tine însuți și lumea din jur, câștigându-ți statutul de învingător prin epocala descoperire de la sfârșitul unei lungi călătorii care îți reprezintă numele.

Concluzie: „Să lupți, să cauți și să nu găsești, dar niciodată să nu te dai batut, ci să fii perseverent", iată un motto pentru orice lider care dorește realmente să-și atingă scopul. Continuă să rămâi fidel convingerilor și ideilor tale ca să răzbați dincolo de limitele pe care ți le impun ceilalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-perseverenta.html

Puterea de pătrundere a eului individual

On Aprilie 04, 2011

Cu cât știi mai multe despre oameni, cu atât vei fi mai pregătit să-i înțelegi.

În cartea „ *Fiecare pacient spune o poveste* ", Lisa Sanders scoate în evidență un aspect foarte important. Anume că în medicină deseori ceea ce pare este ceea ce nu este și nu pare a fi !

Crystal Lessing abia împlinise douăzeci de ani. Fusese toată viața ei sănătoasă tun. Dar în ziua când a mers la cabinetul stomatologic ca să-și scoată câteva măsele de minte incluse în os, s-a îmbolnăvit. Era obosită. Avea dureri. Febră. Starea ei de sănătate se agravase atât de tare încât a trebuit să fie internată de urgență la terapie intensivă la marele centru medical universitar din Long Island. Era galbenă la față. Părea foarte slabă. Inima îi bătea tot mai repede. Respira mult mai repede decat era normal, in ciuda oxigenului care era pompat în nas. Rinichii nu funcționau.

Nimeni însă nu cunoștea adevărata cauză a bolii. Doctorii o consultaseră, o îngrijiseră cu mare seriozitate și atenție. Însă nu le era clar dacă misterul bolii ei avea să fie soluționat la timp pentru a-i salva viața. Fișa ei medicală era plina cu numere care atestau cât de bolnavă era. Existau foarte multe anomalii.

Leadership: Etichetezi experiența de a fi conștient de manifestările comportamentale ale oamenilor drept o variantă de gândire care îți permite să te privești pe tine însuți din unghiul unei sensibilități aparte?

Doctorul Steven Walerstein, șeful departamentului de Farmacologie a spitalului a fost chemat de urgență. Însă el a făcut altceva decât ceea ce făcuseră toți ceilalți doctori. Nu a citit fișa medicală a fetei. Fiindcă nu voia să fie influențat de gândirea celor care o consultaseră deja. Mult prea adesea, în aceste cazuri dificile era trecut ceva cu vederea sau interpretat greșit.

În schimb, s-a dus la patul bolnavei, s-a prezentat tinerei și mamei acesteia. Şi i-a cerut fetei să spună întreaga poveste de la capăt. Când anume au apărut primele dureri, ce a simțit exact și in ce lor, etc. Trebuia să pună lucrurile cap la cap de unul singur. Dupa relatarea evenimentelor, doctorul își îngădui să se uite în fișa ei. Trebuia să găsească un raspuns, altfel fata ar fi murit în câteva zile.

Walerstein s-a oprit o clipă să caute în fișa ei medicală un fel de tipar îngropat în acel haos de cifre și analize. Şi atunci observă că echipa care o îngrijise pe fată nu luase în considerare o anumită analiză în căutarea diagnosticului. Această informație fusese pur și simplu dată la o parte. S-a dus imediat la biblioteca spitalului pentru a-și verifica intuiția. Da ! Avea dreptate. Fata suferea de boala Wilson.

Fetei i s-au mai făcut o dată analizele pentru boală respectivă, și într-adevăr rezultatele au confirmat bănuiala lui Walerstein. Ea a fost transferata imediat cu elicopterul in New York, a primit în cele din urma un organ și a supravietuit.

Leadership: Cauți să pătrunzi în mințile oamenilor pentru a le descifra stările afective chiar și atunci când nu ești pregătiți să înțelegi limitele la care se extind consecințele propriilor tale erori de observație?

Dacă vrei să afli cum funcționează leadershipul, atunci trebuie să afli cum „funcționează" oamenii, care sunt stările lor afective: trăirile lor, atitudinea lor, sentimentele și gândurile lor. Așa cum un doctor analizează temeinic problema pacientului ca să poata pune un diagnostic corect, tu trebuie studiezi comportamentul și atitudinea oamenilor, și să analizezi ce se intamplă în mintea și în sufletul lor ca să poți să-i ancorezi de partea ta. Trebuie să demonstrezi acea subtilitate în observație, acea putere de pătrundere a Eului individual al omului.

Tu arăți un interes crescând pentru ceea ce simt oamenii din jurul tău? Eșecul în leadership se datorează unei multitudini de pași greșiți acumulați în timp, dar și lipsei de siguranța în stabilirea unui „diagnostic" obiectiv și corect. Învață să iei în considerare și alte aspecte decât cele pe care le vezi de obicei și mai ales învață să-i asculți.

Cu cât știi mai multe despre oameni, cu atât vei fi mai pregătit să-i înțelegi.

Leadership: Încerci să obții întreaga poveste a unui om cu riscul de a stabili diagnosticul unei involuții care contrastează cu evoluția propriei tale conștiințe?

Oamenii nu sunt cu toții la fel. Fiecare este o personalitate aparte, un „eu" deosebit. Nu poți doar să te uiți la ei și să-i înțelegi. Ca să poți să-i influențezi trebuie să le asculți "povestea" - și să încerci să deduci ce anume îi entuziasmează, ce anume îi motivează, care sunt aspirațiile lor și neîmplinirile lor, să înțelegi cum lucrează mintea lor, care este combustibilul care le pune in mișcare motorul stării lor de spirit. Şi să-i faci să înțeleagă cum pot participa pe deplin la propria lor "vindecare" urmand pașii indicați de tine.

Așa cum un medic trebuie să aibă o bază solidă de cunoștințe si o experiență suficient de mare ca să știe să interpreteze ce spun pacienții, tu trebuie să ai acea putere de pătrundere în lumea interioară a celorlalți, în tainele universului lor, în Eul lor, în conștiința lor și să intuiești ceea ce nu merge bine. Nu poți să le sporești valoarea celorlalți daca nu înțelegi sistemul lor de valori. Nu uita că diagnosticele bune duc la terapii țintite, cu șanse foarte mari de vindecare.

Ca lider trebuie să știi să asculți, nu numai să pui întrebări și să obții răspunsuri. Așa cum un medic ascultă pacientul ca să poată pune lucrurile cap la cap, și în final să stabilească diagnosticul cel mai corect, și tu trebuie să-i asculți pe oameni, să pui accent pe răbdarea în timp, să le acorzi multă atenție, si libertatea de a-și exprima motivele pentru care nu "funcționează" cum trebuie.

Leadershipul este locul pe care îl ocupă de gândirea intuitivă într-un context de acceptare a adevărurilor greu de înțeles. Înseamnă să anticipezi consecințele propriilor tale reacții la experiențele provocatoare ale vieții prin interpretarea și aprecierea atitudinii pline de grijă a celorlalți oameni.

Concluzie: Un lider performant trebuie să dețină arta de a asculta ceea ce spun oamenii. A ști să interpretezi obiectiv și imparțial ceea ce asculți îți dă posibilitatea să pătrunzi în adâncurile eu-rilor și aflând cât mai multe despre aceste eu-ri vei fi pregătit să-i înțelegi și vei putea acționa eficient.

*** Notă:** Lisa Sanders - *Fiecare pacient spune o poveste* , Editura Trei, 2011

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-patrundere-a-eu-lui-individual

Puterea de pătrundere psihologică

On Aprilie 07, 2011

Caută să pătrunzi în gândurile celorlalți pentru a le descifra caracterul.

Numeroase erau desenele pe care maestrul le concepuse în modestul său atelier de pictură. Zilnic îmi aruncam ochii asupra lor încercând nu doar să mă hrănesc cu noi idei colorate, ci să înțeleg mai bine ce este necesar să cunosc, măcar elementele esențiale ale artei sale. Maestrul era un om cu o ambiție insațiabilă care știa foarte bine cum trebuie muncit, ce tehnici și ce combinații trebuiau folosite pentru a conferi tablourilor sale o mare putere de emoționare.

- Nu-i de-ajuns să fii artist pentru a face artă, trebuie să devii un bun psiholog, mi-a spus el cu o voce convingătoare și plăcută.

Apoi mi-a arătat un vechi portret al lui Rembrandt și a adăugat:

- Uită-te cu atenție la acest portret. Încearcă să-l vezi din 400 de unghiuri diferite. Dacă nu reușești, atunci nu vei înțelege niciodata arta. Şi nu vei fi niciodată un mare artist.

Leadership: Încerci să modifici substanțial modul de percepere a unui conținut plin de valori, prin refuzul de a înțelege ce mesaje vrei să transmiți?

Firești considerații de la un spirit așa de pătrunzător. Dar gândul că trebuie să percep o imagine în 400 de feluri mi-a anihilat dorința de a avea o cât de mică inițiativă.

Mai târziu maestrul mi-a spus secretul. Singura cale de a vedea un portret dintr-o sumedenie de unghiuri este să-ți concentrezi atenția asupra chipului acelui personaj și să încerci să pătrunzi în mintea lui, în lumea lui de gânduri pentru a-i descifra caracterul. Gândirea ta nu trebuie să înceteze să pătrundă ceea ce se petrece înlăuntrul modelului. Ca să poți vedea un portret din mai multe unghiuri trebuie mai întâi să obții o mai bună imagine de profunzime. Fiecare personaj este un portret psihologic.

De exemplu în acel portret al lui Rembrandt, dacă pe chipul lui citeam maturitate, hotărâre, dar și o oarecare tristețe, atunci imaginea era a omului singur care știe că nu este iubit de nimeni.

Adevărata artă a leadershipului presupune să explorezi adâncurile lumii omului în situația dată de măsura unei inteligențe artistice aflate la maturitate.

Tu ești destul de bun când vine vorba de a pătrunde în lumea interioară a celor din jurul tău? Dacă vrei să fii un lider eficient trebuie să-i influențezi pe oameni. Iar singura cale de a-i influența este să înțelegi tainele din adâncul sufletului lor, să le înțelegi concepțiile, nevoile emoționale, sensul pe care ei îl dau vieții, să le înțelegi aspirațiile, să le înțelegi sensibilitățile și preferințele, și apoi să le stimulezi latura pozitivă a firii lor.

Asa cum un pictor știe să asimileze inovațiile care apar în pictură, să și le însușească și să le aplice în mod creator pentru a exprima o nouă viziune, tot așa tu trebuie să asimilezi cât mai multe informații din universul interior al oamenilor din jurul tău, să cercetezi și să înțelegi

modul lor de gandire, iar apoi să încerci să le relevi propria ta ideologie.

Leadership: Poți să găsești esența care îi definește pe oameni prin natura integratoare a unui proces de gândire a cărui regulă de înaintare este spargerea tiparelor de răspuns la anumiți stimuli externi?

Celebrul filozof Soren Kierkegaard spunea cu competență: " *Ceea ce ascunde fiecare om în intimitatea ființei sale psihice este mult mai bogat decât ceea ce lasă să se vadă la exterior, așa încât omul adevărat este mai degrabă cel din sine, care nu se manifestă, în timp ce cel care ni se lasă cunoscut nu este decât o ființă convențională.* "

Ca lider, dacă poți să analizezi sentimentele oamenilor în situațiile date și să înțelegi cele mai profunde și mai delicate mecanisme de funcționare a minții fiecaruia, și dacă ești capabil să faci anumite ajustări, atunci drumul tău către reușita în leadership este deplină. Încearcă să-i studiezi pe oameni cu aceeași subtilitate în observație, cu aceeași putere de pătrundere pe care o dovedește un pictor atunci când studiază natura.

Nu vei putea să-i influențezi pe oameni dacă nu reușești să faci ajustări în procesul lor de gândire și să le impui propriul tău punct de vedere. Ceea ce e șocant e că există numeroși lideri care totuși cred cu tărie că puterea de influență ține numai de carismă și personalitate. Greșit. Leadershipul este totodată și un joc psihologic prin care trebuie să afli cele mai ascunse intenții și realități ale oamenilor, și apoi să-i cucerești cu totul.

Cineva a făcut următoarea afirmație: " *Caracterul este suma tuturor însușirilor morale sau psihice ale unui om.* " Cred că nimic nu este mai adevărat. Caracterul oamenilor de care te înconjori este esențial, și el ține de procesul lor de gândire.

Ca sa le schimbi oamenilor percepțiile va trebui să înțelegi procesul lor de gândire. Neputința de a vedea clar în ei înșiși, de a înțelege universul lor interior îți va diminua considerabil influența.

Esența care te definește poate să devină obiectul unui studiu artistic superior al cărui impact necesită a fi fundamentat conceptual?

Concluzie: Puterea de pătrundere psihologică este esențială pentru un lider. Numai cunoscând psihologia oamenilor poți reuși să-i influențezi și să-i mobilizezi, având astfel buni colaboratori și suporteri în drumul spre performanță și victorie.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-patrundere-psihologica.html

Puterea de persuasiune

On Aprilie 06, 2011

Comunică-le oamenilor punctul tău de vedere într-un mod atât de eficient încât ei să fie convinși de justețea lui.

Cel puțin pentru gimnastul Dan Millman, toată viața lui se rezuma la acele 20 de secunde din fața arbitrilor care îi puteau dărui aurul. O notă foarte bună nu îl mulțumea, el dorea cu orice preț locul întâi. Dar visul lui era încă departe de a deveni realitate. Nu era pregătit pentru marea încercare. În urmă cu zece luni se accidentase grav. Doctorii erau destul de sceptici în privința lui, iar dacă ei nu vedeau la el dovezi foarte clare care să le indice că e destul de puternic să concureze, atunci nu i-ar fi permis să participe la olimpiadă.

Antrenorul lui, de asemenea, era foarte sceptic. Nimeni nu-i dădea mari șanse lui Millman. Nici măcar el însuși nu-și dădea mari șanse de reușită, deși, perseverent din fire, se reapucase serios de antrenamente.

Leadership: Simți că poți fi mai presus de tine însuți în circumstanțele unei asemănări sensibile între conținutul experiențelor pe care le-ai parcurs și profilul unui model de rațiune care îți determină voința prin temeiurile apariției sale?

Capacitatea de a stabili relații îți pune în lumină toate calitățile. Dacă ai urmărit filmul " *The Peaceful Warrior* ", atunci sigur îți amintești povestea. Totul în viața lui Millman s-a schimbat după ce a întalnit un străin misterios numit Socrate (interpretat de actorul Nick Nolte). Ei au început să se întâlnească tot mai des. Între ei s-a legat o bună prietenie. Socrate l-a antrenat și l-a învățat zilnic lucruri care la rândul său le învățase din propria experiență de viață. Şi astfel a reușit să-l schimbe.

Cu o subtilitate demnă de un mare psiholog, Socrate a pătruns adânc în psihicul lui Millman, sugerându-i și căile de a nu cădea în acea stare mentală de limitare. Unul din sfaturile cele mai prețioase pe care i l-a oferit merită să fie reținut:

"Vreau să încetezi să mai crezi ce spun ceilalți și să începi să crezi în tine. Aruncă gunoiul, Dan. Gunoiul este orice care stă între tine și singurul lucru care contează, clipa de față. Vei fi uimit de ceea ce poți să faci și cât de bine poți s-o faci dacă te concentrezi asupra clipei de față. Numai dacă te concentrezi cu adevărat asupra prezentului, vei putea schimba viitorul."

Leadership înseamnă să determini o mare extindere a experiențelor pe care le trăiești prin însumarea valorii pe care o porți pentru cei inferiori ție.

Ca să-i influențezi pe oameni, trebuie mai întâi să ai un punct de vedere comun cu ei. Tu poți, măcar pentru o clipă, să joci rolul lui Socrate? Poți să convingi măcar o singură persoană din jurul tău să realizeze lucruri de care nu este sigură că le poate face?

Ca să influențezi oamenii trebuie să fii capabil să "intri" mai întâi în gândurile lor, să intuiești ce se petrece cu adevărat în interiorul lor, apoi să trezești în ei o nouă conștiință, să le oferi o nouă înțelegere a lucrurilor. Iar găsirea unui punct de vedere comun este prima verigă care facilitează apropierea ta de ei.

Așa cum puterea de emoționare a unui tablou este datorată în primul rând vibrației sufletești

pe care artistul o transmite privitorului, tot așa puterea de convingere a unui lider se datorează apropierii sale de ceilalți oameni, manifestându-și întreaga disponibilitate și dorință de a-i susține în plan emoțional și psihic și de a-i capta de partea lui.

Leadership: Conținutul caracterul tău va servi bine unui scop mai înalt, dincolo de procesul de susținere al unor revelații de care devii dependent în pătrunderea lucrurilor spirituale?

Oamenii trebuie să simtă pe pielea lor adevărul pe care îl exprimi. Socrate i-a spus lui Millman că oamenii se tem de ceea ce e în interiorul lor. Acesta a fost primul pas spre o înțelegere mai profundă a lucrurilor. A fost etapa intermediară, scurtă, dar necesară pentru trecerea la adevăratul stadiu, cel mai important al vieții lui Millman – stadiul în care să poată din nou crește, în care să-și recupereze încrederea pierdută și să demonstreze un mai mare angajament față de scopul său.

În cele din urmă Millman s-a convins singur de profunzimea înțelepciunii lui Socrate, punând în practică toate sfaturile acestuia. A învățat să-și focalizeze atenția asupra proprilor sale capacități, în loc să-i asculte pe ceilalți din jurul lui care nu-i dădeau prea mari șanse de reușită. Şi în final a câștigat aurul.

Eficiența ta ca lider este influențată de capacitatea ta de a le impune celorlalți punctul tău de vedere într-un mod atât de eficient încât ei să fie convinși de justețea lui. Dacă oamenii nu simt pe pielea lor adevărul pe care îl exprimi, atunci mai devreme sau mai târziu te vor părăsi.

În leadership contează cum te vezi atât din perspectiva revizuirii atitudinii față de modul de a înțelege esența unei realități, a unei trăiri, a unui gând, a unui sentiment și de a accepta termenii lor. Cât și din perspectiva semnificației pe care o atribui experiențelor de învățare și motivare.

Concluzie: Un bun lider trebuie să dețină acea putere de persuasiune cu ajutorul căreia să stabilească un punct de vedere comun cu oamenii pe care-i conduce și să-i convingă pe aceștia că ei sunt de fapt baza schimbărilor prezente pentru un viitor mai bun.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-persuasiune.html

Responsabilitatea

On Decembrie 17, 2008

Evaluează-ți permanent potențialul în funcție de natura atribuțiilor pe care le ai și în funcție de consecințele pe care trebuie să ți le asumi.

Atunci când un om ajunge într-o funcție foarte înaltă inevitabil este prins în intersecția mai multor responsabilități, obligații și presiuni, iar în cazul unui eșec el este primul care dă socoteală pentru că nu a împiedicat apariția lui. Întotdeauna un lider trebuie să-și asume integral responsabilitatea pentru orice decizie pe care o ia, pentru orice acțiune pe care o întreprinde, pentru modul în care își face datoria, pentru rezultatele pe care le obține, pentru orice probleme și pentru orice greșeli.

Leadership: Te percepi drept un nucleu al ansamblului de interacțiuni între profilul tău reprezentativ și versiunea unei erori de operare, atunci când continui să evoluezi spre cel mai mare potențial al tău?

Imaginează-ți pentru un moment că ești căpitanul unui vas de croazieră și te afli într-o călătorie pe mare. Ești pe punte și admiri priveliștea. Este liniște - o liniște plăcută, plină de intimitate. Şi deodată, în liniștea aceasta auzi Zgomotul, provocat de coliziunea cu un aisberg. Simți cum totul se zguduie în jurul tău și abia reușești să te prinzi de balustradă. Toți pasagerii se îmbulzesc, se calcă în picioare ca să-și găsească un colac de salvare, sau ca să poată ocupa un loc într-una din bărcile de salvare. Pentru că nu mai ai timp de pierdut, le ordoni celorlalți marinari să coboare toate bărcile și să-i ajute pe toți pasagerii să se îmbarce.

Dar tu ești ultimul care trebuie să părăsească nava. Şi știi că cea mai mare datorie a ta este să te asiguri că absolut toți pasagerii se află în deplină siguranță. De aceea, trebuie să te grăbești să verifici fiecare cabină în parte ca să te convingi că nu există cumva pasageri rătăciți sau răniți. Ești convins că nava se poate scufunda în orice moment și că s-ar putea să nu mai scapi cu viață, dar cu toate acestea îți asumi riscul. Nu ai de ales. Ştii foarte bine că dacă un singur pasager moare, singurul vinovat de această tragedie ești tu. Tu, și numai tu, ești singurul răspunzător de ce se întâmplă cu echipajul pe care ai fost ales să-l conduci.

Liderii nu dau niciodată înapoi în fața dificultăților, ba mai mult, s-ar zice că tocmai în aceste clipe dificile acționează cu mai mult interes. Ei știu ce trebuie să facă în situațiile de urgență, știu la ce riscuri se expun, dar intervin prompt și eficient când e vorba de vieți umane. Tu ești unul din ei?

Leadership: A prelua controlul presupune să accepți ideea că ceea ce ești și ceea ce poți deveni este rezultatul acceptării unei realități de care te poți lovi și de care nu poți fugi?

Ce alegi să fii: căpitan sau pasager?

Este întotdeauna fascinant să auzi povestindu-se despre un om care, deși este pus într-o situație extrem de complicată, acționează cu foarte mult aplomb și încredere pentru a o remedia. Un astfel de om își găsește suficientă energie atunci când vine vorba să-și arate interesul față de cineva care are mare nevoie de el. Mai mult, atitudinea lui pozitivă le transmite și altora curajul de a acționa în același spirit cu el, spre rezolvarea problemelor. El este căpitanul, singurul capabil să îndrepte lucrurile, singurul care știe cel mai bine ce este de făcut în situații de urgență și care caută să-și îndeplinească cât mai bine obligațiile pe care le presupune rolul său major, și singurul care are tăria morală de a-și asuma responsabilitatea în cazul unui dezastru.

Pe de altă parte, a fi pasager este mult mai simplu. De ce? Pentru că pasagerii nu trebuie să-și asume nici un fel de responsabilitate. De fapt, singura lor preocupare este să se simtă bine alături de prieteni, în timp ce căpitanul veghează clipă de clipă, cu un ochi ager, la siguranța lor. Mai mult, pasagerii nu sunt obligați să ia decizii rapide și dificile, nu sunt obligați să stea treji în fiecare noapte, nu sunt obligați să-și asume responsabilitatea pentru o eventuală neîndeplinire a atribuțiilor ce le revin.

Leadership: Capacitatea de a te evalua într-o imagine a salvatorului este direct sau invers proporțională cu modalitatea de a te pregăti să înlături impulsurile de moment care le ai în urma diferitelor evenimente?

De ce nu ajunge oricine căpitanul unui vas? Fiindcă nu toată lumea are curajul să își asume responsabilitatea în fața unui eventual eșec. Pentru că nu oricine este capabil să facă față sarcinilor extrem de solicitante ce îi revin. Pentru că nu oricine are aptitudini de lider. Lipsa de responsabilitate este realitatea pe care foarte mulți refuză s-o vadă.

Poate ca ți-ai dezvoltat abilitățile corespunzătoare funcției de conducere pe care o ocupi, dar dacă nu ești suficient de motivat să acționezi cu o intensitate mare spre folosul celorlalți în situațiile dificile, sau dacă mai presus de toate esti egoist și centrat pe propria persoană, atunci nu vei putea stabili legături cu ceilalți și nu vei cunoaște niciodată succesul.

Așa cum un pictor se dovedește capabil să utilizeze cu strălucire teme dificile de culoare, și să recompună în desenele sale lumea văzută pe calea culorii, tot așa și tu trebuie să te dovedești capabil a juca bine rolul pe care-l exerciți, să-ți respecți angajamentele pe care ți le-ai asumat când ai fost numit în funcția de conducere, să-ți impui tu însuți niște reguli de la care să nu te abați niciodată, și să-ți recompui toate principiile, valorile și criteriile după care te ghidezi ca să dai un mai bun randament în activitățile pe care le desfășori.

Capacitatea unui lider de a se evalua corect pe sine este vitală, constituie puterea lui cea mai mare. Prin urmare, fii obiectiv. Privește mai bine în interiorul tău, vezi dacă ești potrivit pentru funcția respectivă și dacă te ridici la nivelul profesioniștilor adevărați. Evaluează-ți permanent potențialul în funcție de natura atribuțiilor pe care le ai și în funcție de consecințele pe care trebuie să ți le asumi, spre a vedea dacă ești demn să te ridici la înălțimea așteptărilor impuse de poziția pe care o ocupi.

A fi un bun căpitan de vas înseamnă să aduni punctele necesare unui triumf care a marcat traseul ascendent al întregului echipaj pe timp de furtună.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-responsabilitatea.html

Rezonanța

On Noiembrie 21, 2010

Iscusința unui lider devine o oglindă ce reflectă relațiile sale cu ceilalți oameni.

Încă de când am pășit prima oară în atelierul maestrului am încercat să mă apropii mai mult de el, de filozofia lui, de operele sale meșteșugit realizate, sperând că voi afla secretele cele mai prețioase ale artei sale. Era omul cel mai spiritual, cel mai instruit cu putință pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată.

Mulți ani am stat în preajma maestrului, timp în care, punând mult suflet în ceea ce făceam, și ascultând îndrumările sale prețioase fără de care mi-ar fi fost greu să înțeleg arta, mi-am însușit cunoștințele de bază în tehnica desenului și a picturii, și am deprins cele mai importante valori care mi-au ghidat viața.

Lucrul cu adevărat important este că, în timp, m-am adaptat la mentalitatea maestrului – nu mă așteptasem la asta. Mi-am dat seama mai târziu că aveam multe lucruri în comun cu el, în gândire și în simțire, talentul, pasiunea și creativitatea, chiar dacă eram împins de ambiția extraordinară de a realiza tablouri mai frumoase decât ale lui. Am ajuns să ne sincronizăm în gândire, în idei, să ne sincronizăm chiar și opiniile referitoare la ce intenționam să facem - la temele pe care le alegeam și la paleta de culori ce urma s-o aplicăm, chiar și în mișcări și în improvizațiile absolut superbe ajunsesem să ne sincronizăm.

Ce, mai ! Am preluat aproape totul de la el – tot ceea ce-mi lipsea mie: talentul și tehnica de lucru - atracția pentru artă nu-mi lipsea dar fără aceste două ingrediente nu aveam să ating niciodată performanța. Am ajuns să-i imit cumva stilul de pictură – păstrând totuși o doză apreciabilă de originalitate. Dar cumva, ceea ce făcea el instantaneu făceam si eu – pregăteam șevaletul la fel, amestecam culorile în același mod, desenul îl schițam simultan având aceleași puncte de pornire pe pânză, concomitent treceam de la desenul în creion la cel în ulei, și terminam pictura aproximativ în același timp.

Leadership: Modul de a-ți exprima identitatea și idealurile sunt în deplină conformitate cu valorile unui transfer de experiență care-ți garantează o adaptabilitate sporită la cerințele măreției de a fi tu însuți?

Sinergia se naște atunci când te conectezi cu oamenii potriviți.

Odată ce câștigi încrederea oamenilor cu care lucrezi, îți sporește și plăcerea de a fi la conducerea lor și, totodată, și șansele de reușită în atingerea scopului propus. Odată ce ei vor prelua de la tine lumina călăuzitoare, dătătoare de puteri nebănuite – calitățile, concepțiile, convingerile, tabieturile, respectiv percepându-ți vocea interioară, - vor fi motivați să muncească mai bine, mai ales în prezența ta. Vor avea sentimentul că sunt liberi să-și exprime deschis orice sentiment, liberi să-și exprime talentele, liberi să-și exprime sincer și deschis percepțiile vizavi de anumite lucruri, liberi să-și exprime părerile pro și contra - fiind ascultați și încurajați. Astfel vor rămâne concentrați mereu asupra lucrurilor principale, cele care contează cu adevărat atât pentru tine, cât și pentru ei.

Acțiunea mai multor oameni îndreptată în același sens se numește sinergie. Dacă reușești să te conectezi cu oamenii la nivel personal, ei vor începe să se sincronizeze cu tine în dorințe și aspirații, vor împrumuta de la tine până și atitudinea, psihologia ta, și vor îmbrățișa maniera ta de lucru. Vor ajunge să fie complementari ție – aidoma acelor reflectoare care se sincronizează în așa fel încât atunci când se sting unele, se aprind altele.

Leadership: Îți onorezi obligația de a fi accesibil, prin a avea încredere în mesajul propriei tale măreții din care trebuie să reții sensul pozitiv al unor "oferte limitate" de formare - ca părți ale unui tot unitar?

O lege din fizică afirmă: *"Pentru două corpuri ce se află în aceeași stare de mișcare perceperea unuia față de altul este influențată de timp."* Progresele foarte mari ale oamenilor se produc mai ales în prezența liderului, în timp, și numai dacă ei vor fi în deplină concordanță cu scopurile și aspirațiile sale, numai dacă vor împărtăși sentimentul de unitate – preluând o parte din personalitatea lui. Perceperea liderului ca un individ eficient, inteligent, cu calități practice deosebite, cu deosebite virtuți sufletești, facilitează procesul de comunicare cu oamenii, stabilindu-se acea armonie atât de necesară într-un colectiv.

Doar dacă te asemeni cu oamenii din jurul tău în cât mai multe privințe, doar dacă ești mereu pe aceeași lungime de undă cu ei te vei bucura de raporturile pe care le ai cu aceștia. De aceea, ca lider, datoria ta e să faci tot posibilul să le împrumuți ceva din spiritul tău și din energia voinței tale, pentru ca ei să nu fie niciodată în discordanță cu tine sau cu "opera" ta. Reține că pentru a avea succes în leadership trebuie să ai în comun cu oamenii același mod de a vedea lucrurile și aceeasi scară a valorilor, tot ce este valoros și important pentru tine să fie și pentru ei.

Leadershipul presupune să te ridici la un nivel mai înalt din conștiința alcătuirii unui tot unitar și să depășești apartenența ta la acest tot.

Rezonanța este acea calitate a liderului care rezultă din raportul cu ceilalți oameni. Înseamnă să fii capabil să transmiți "vibrațiile" tale întregii echipe, așa încât să existe o sinergie a acțiunilor și o conlucrare eficientă. Aceasta rezonanță este rezultatul abilității liderului de a intui un gen aparte de relații de muncă în interiorul echipei, de conlucrare eficientă, etc., iar această iscusință a unui lider este ca o oglindă ce reflectă relațiile sale cu ceilalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-rezonanta.html

Sensibilitatea sufletească

On Aprilie 09, 2011

Privește-i pe oameni cu ochii sufletului pentru ca influența ta să fie pozitivă.

Un negustor bogat, dar cu un suflet sărac. Acesta era multimilionarul Edward Lewis, a cărui unică preocupare era să facă afaceri la nivel înalt - să cumpere proprietăți aflate în pragul falimentului, apoi să le vândă la un preț mult mai mare. Foarte abil, rafinat, bun cunoscător al celor mai noi tendințe ale pieței, pe deplin familiarizat cu toate subtilitățile complicate ale legii și, mai ales, îndrăgostit de putere. Dar în sufletul lui situația era neliniștitoare.

Deși afacerile sale mergeau tot mai bine, el părea că se afundă tot mai mult în tristețe. Însă, ajuns la Hollywood, el o întâlnește pe Vivian Ward, o prostituată care era totuși diferită de toate celelalte de teapa ei. Era foarte drăguță și avea un suflet minunat. Din acest motiv el o angajează pe post de damă de companie. Cea mai bună decizie din viața lui.

Dacă ați văzut filmul " *Pretty Woman* ", atunci știți restul poveștii. În cele șapte zile cât stau împreună, Vivian reușește să sădeasca în sufletul lui Edward un profund sentiment de calm și liniște, determinându-l să-și concentreze atenția asupra aspectelor bune ale vieții sale, inoculându-i acea dorință insațiabilă de a iubi și de a se lăsa iubit. Dintr-un om rece, fără manifestări romantice, obsedat numai de afaceri și bani, Edward Lewis se preschimbă într-un alt personaj, un fel de Făt-Frumos modern.

Leadership: Poți să pui capăt conflictului dintre ceea ce se vede și ceea ce este ascuns, începând cu schimbarea privirii pe care ți-o adresezi ție însuți în afara conștiinței care se conjugă mai curând cu verbul „a simți"?

Ce anume a constituit nucleul generator al schimbării lui Edward Lewis?

Vivian i-a marcat lui Edward traiectoria profesională, impulsionându-l să-și reia viața personală, să creadă din nou în dragoste și să lupte ca s-o păstreze. Ca o adevărată lady, ea a știut să aducă sentimentele lui până în punctul în care el nu a mai avut altă ieșire decât aceea de a i se dedica ei întru totul. Astfel ea i-a iluminat drumul spre înțelegerea adevăratei meniri a vieții, îndepărtându-l definitiv de efectele nocive cauzate de afacerile lui profitabile, dar venoase. A deschis în viața lui o nouă filă, curată, de poveste, care a îmbunătățit starea lui sufletească.

Schimbarea lui Edward a survenit atunci când a încetat să-i vadă pe oameni cu ochii cu care vedea lucrurile inconjuratoare. Vivian a intrat pe scena vieții lui și a oferit calitate transformării sale determinându-l să-i vadă pe oameni cu ochii sufletului.

Leadership: Imaginea pe care o proiectezi în lume se împacă cu sufletul pe care îl așezi în mijlocul privirii pe care ți-o aruncă importanța propriei examinări?

Starea ta sufletească exprimă felul în care te comporți și îi vezi pe ceilalți. Felul în care îi vezi pe oameni, modul în care îi percepi determină succesul sau eșecul tău în leadership. Privește-i pe oameni cu ochii sufletului pentru ca influența ta să fie pozitivă. Dar cum te împaci cu tine însuți în văzul tuturor?

Leadershipul implică în primul rând legătura ta cu ceilalți. Iar dacă imaginea ta nu se împacă

cu sufletul tău, nu vei reuși să te apropii niciodată de oameni. Ei îți vor simți răceala și vor deveni mai reticenți în privința ta. Te vor cataloga drept un om insensibil, nepăsător la nevoile și problemele lor, și te vor urma fără bucurie, sau mai rău, te vor părăsi.

Imaginea pe care o asociezi cu ideea de suflet, nu numai că nu se înstrăinează una de cealaltă, ci dimpotrivă, își întind permanent una alteia mâna, pentru a se sprijini reciproc, într-o continuă sinergie. Ele sunt ca două flori care pentru a crea valoare trebuie să-și păstreze esența prețioasă nu într-un mister de nepătruns, ci într-un mod fermecător, adesea subtil. Cum pe dinafară, așa și pe dinăuntru.

A deosebi imaginea pe care o creează rațiunea de imaginea pe care o creează sufletul, avem totuși dreptul să spunem că are o mare însemnătate pentru procesul de rememorare a fațetei personalității pe care o prezinți și pe care o stăpânești cel mai bine. Dualitatea celor două imagini nu este nici într-un caz un merit al conștiinței de a se deschide lumii, întrucât de felul în care ele se întrepătrund și se alimentează reciproc depinde forța intenției tale de a intra în jocul maturității și atracției.

Leadershipul este imaginea de sine pe care o sugerezi nevoii de a simți mângâierea eternă a unei dulci recunoștințe.

Sensibilitatea sufletească este cheia spre o mai bună comunicare cu ceilalți, dar în primul rând spre o mai bună înțelegere a vieții personale. Ea marchează atitudinea ta pozitivă în viață, te determină să cauți și să te concentrezi pe ceea ce este corect, și nu pe ceea ce este greșit. Totodată ea indică faptul că ești un om minunat, cu o viață sufletească bogată. Cine să nu urmeze un asemenea om?

Oamenii nu se vor simți niciodată legați de tine dacă îți lipsește sensibilitatea sufletească. Ca să stabilești relații cu ceilalți trebuie să ai o anumită prezență și prestanță, demnă de luat în seamă și de urmat – aceea a unui mare om, cu valori morale înalte și cu un suflet minunat.

Tu poți să te preschimbi într-un astfel de om?

Concluzie: Adesea oamenii sunt evaluați nu numai cu mintea, ci și cu sufletul. Un lider care-i privește pe oameni și cu "ochii sufletului", va avea desigur o influență pozitivă asupra lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-sensibilitatea-sufleteasca.html

Spontaneitatea

On Mai 19, 2010

Sporește-ți capacitatea de decizie și de acțiune, pentru ca leadershipul tău să capete tot mai mult teren.

Numai un om înzestrat cu calități de lider, condus de o puternică voință ce animă o strategie bine gândită își poate consolida succesul impunându-și supremația în fața dușmanilor săi. Numai un om cu o încredere în sine nemaipomenită, care are curajul să probeze necunoscutul și să se avânte în cele mai neprevăzute primejdii, poate ajunge de neînvins.

Un astfel de om, niciodată frânt de oboseală, niciodată biruit de teamă, și care nu renunță cu niciun chip la convingerile sale, este gata să facă întotdeauna orice sacrificii numai pentru a-și atinge scopul propus. Importanța mizei îl însuflețește atât de puternic, încât ar fi capabil să raspundă la orice provocări, să-și asume orice fel de riscuri cu o tenacitate ieșită din comun. Dar ceea ce caracterizează cu adevărat un asemenea om mânat de o puternică dorință de succes, aproape patologică, este faptul că acționează rapid atunci când se ivește oportunitatea de a se propulsa într-o poziție înaltă.

Leadership: Te aștepți ca cineva să-ți valideze valoarea fără să generezi sentimentul pe care te aștepți să îl ai după ce îți atingi obiectivele?

Puterea se cucerește noaptea.

Imediat după ce regele Tutankhamon muri, căzând de pe scări, un mesager călare părăsi palatul, o luă pe drumul spre miazanoapte, spre Akhmim, galopând mâncând pământul, pentru a-l informa pe Ay de cele întâmplate. Simplul titlu de vizir nu l-a mulțumit niciodată pe bătrânul Ay, acest suflet nemilos, ahtiat după putere, despre care se credea că l-ar fi ucis chiar pe însuși regele Semenkhere și că ar fi răpit-o pe regina Meritaton. Așa că imediat ce află vestea, printr-o intuiție bruscă, Ay, o fire activă și ambițioasă până la capăt, ordonă să-i fie aduși trei cai de la grajduri, cei mai iuți și mai rezistenți, apoi, fără a mai șovăi nicio clipă, încălecă fără frică și timp de zece ore pe timp de noapte, fără lună, străbătu în galop drumul până la palatul răposatului rege.

Ay trebuia cu orice preț să ajungă acolo înaintea rivalului său, generalul Horemheb, care era un luptător și un strateg adevărat, cu o dârzenie ieșită din comun și cu un simț al datoriei extrem de pronunțat. Mai mult ca sigur Horemheb, care foarte probabil a fost și el înștiințat imediat de moartea regelui, ar fi ordonat trupelor sale, odată ce ar fi ajuns la Theba, să-l împiedice pe Ay să intre în oraș.

Dar cu toate că se apropia de 60 de ani, Ay, fost comandant al carelor de luptă, nu uitase nimic din antrenamentele de călărie. Așa se face că în zori el a ajuns la palatul din Theba. Scopul vizitei lui era clar: pregătirea succesiunii lui Tutankhamon.

Leadership: Validezi ceea ce ești pregătit să sacrifici într-un anume moment, concentrându-te doar pe ideea că vei reuși să faci un salt enorm și semnificativ pe toată coborârea abruptă a drumului spre împlinirea șansei de vizibilitate ivită în istoria lumii?

Ay nu putea aștepta. Fiecare minut conta. Trebuia cu orice preț să-l înlăture pe Horemheb din consiliul regal, pentru a-l lipsi de orice putere de decizie. Așa că, folosindu-și viclenia, jucând teatru ca un actor desăvârșit, reuși să o câștige rapid pe regina Ankhensepamon de partea

lui, căreia îi revenise puterea în urma decesului soțului ei, făcând-o să creadă că primejdia cea mare care amenință regatul vine din partea lui Horemheb, care tânjea la coroană și care dacă ar pune mâna pe ea ar distruge ordinea succesiunii dinastice.

Ankhensepamon, presimțind că generalul Horemheb nu și-ar fi dat niciodată osteneala s-o ia de soție, căci făcea parte din familia regală, întruni imediat consiliul regal unde, cu acceptul celorlalți membri, îl numi pe Ay regent – în interesul regatului. Scribul întocmi actul de numire, apoi îl întări cu sigiliul regal și cu cele ale membrilor consiliului.

Leadership: Îți poți evidenția experiența de a fi unic prin utilizarea unei doze de neprevăzut amplasată sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate a rezultatelor obținute?

În 24 de ore lumea și-a schimbat axa. La orele după-amiezii, în aceeași zi, își făcu apariția generalul Horemheb. Escortat de patru ofițeri, el pătrunse cu pas apăsat în Sala cea Mare, provocând uimirea, apoi spaima slujbașilor. Pe bună seamă nu știa nimic despre adunarea ce se încheiase cu câteva ore înainte. Şi el, ca și Ay, ceru imediat să se întrunească consiliul regal din care făcea parte.

Dar, vai ! Este înștiințat că adunarea s-a încheiat deja, și că el nu mai este membru al consiliului. Consiliul a hotărât, cu consimțământul tuturor membrilor ei, numirea imediată a Înălțimii Sale, Ay, ca regent al regatului.

Oare cum este posibil așa ceva? se întrebă în sinea lui generalul, căruia nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Peste noapte totul se prăbușise. Abia atunci, în acel moment de cumpănă când totul era pierdut, el și-a amintit sfatul pe care i-l dăduse cu multă vreme în urmă sfetnicul său: puterea se cucerește noaptea. Goana călare pe timp de noapte a rivalului său, s-a dovedit mai iute decat a sa.

A fi spontan înseamnă să treci peste acel munte abrupt pe care toți ceilalți îl subestimează. A fi spontan înseamnă să iei rapid cele mai bune decizii în avantajul tău și să acționezi rapid pentru a-ți asigura reușita.

Ay a reușit să ridice toate stavilele posibile ca să-i taie calea rivalului său, dar nu pentru că a fost mai isteț sau mai curajos decât acesta, ci pentru că a cântărit foarte iute situația, întorcând-o pe toate fețele, și a acționat imediat pentru a-și asigura reușita. Una din trăsăturile de bază ale liderilor desăvârșiți este rapiditatea cu care acționează adecvat atunci situația o impune, fără să tărăgăneze lucrurile, fără să mai piardă nicio secundă.

Deși se afla la o distanță mai mică de regat decât Ay, generalul Horemheb a pierdut cea mai mare ocazie a vieții sale, pentru că în loc să-și adune toate forțele și să acționeze degrabă, s-a pierdut în tot felul de planuri și manevre pentru ziua următoare. Lipsa de spontaneitate, lentoarea cu care a acționat au constituit cauzele eșecului său.

Un conducător desăvârșit, motivat de niște aspirații înalte, mânat de o sete enormă de a-și atinge țelurile, dovedeste întotdeauna, în orice fel de împrejurări, o capacitate rapidă de analiză, sinteză și de răspuns rapid. Cel căruia îi lipsesc aceste calități nu dovedește forță, ci slăbiciune, nehotărâre, ezitare.

Spontaneitatea are menirea de a crea condițiile pentru folosirea deplină a potențialului tău de receptivitate la solicitările formulate de unică șansă de a-ți găsi măreția într-o singură zi trecătoare.

Cel pe care nu-l trage inima să se arunce ori de câte ori este necesar în vâltoarea celor mai dificile misiuni, cel ce nu e mistuit de o voință nemăsurată de a face tot ce-i stă în putință ca să-și atingă scopurile, acela nu dispune de calități de lider și nu va fi niciodata un învingător. Experiența de a fi unic în timpul unei acțiuni pline de neprevăzut ține mai mult de caracterele active, întreprinzătoare, aventuroase, pline de vervă, care iau decizii rapide și caută să le transforme imediat în fapte.

Un conducător care pierde prea mult timp cu manevre pregătitoare, în loc să fie spontan și să știe să surprindă, poate să piardă o bătălie. Dacă nu acționează prompt atunci când ocazia îi este favorabilă, va fi învins de către altcineva mai ambițios și mai rapid. Cine nu apasă suficient de repede pe butonul de pornire, va fi întrecut de acela care, luându-și curaj, se năpustește cu un elan nebun, surprinzător, asupra țintei dorite.

Pentru un lider, spontaneitatea și promptitudinea cu care acționează sunt esențiale pentru a nu ieși din cursă și de a nu fi întrecut de alții poate mai puțini buni, dar mai rapizi decât el, care știu să profite de toate oportunitățile de a se afirma.

Însă trebuie ținut cont și de faptul că cine acționează fără să-și facă în prealabil o analiză atentă și competentă a riscurilor, poate de asemenea să eșueze.

În leadership totul depinde de felul cum se raportează imaginea ta la o victorie menită să ducă la realizarea unui obiectiv tactic, ca parte a unei viziuni pe termen lung care într-adevăr afectează istoria într-o modalitate practică și concretă.

Felul cum răspunzi la provocările care te pot pune într-o situație de vulnerabilitate, pornind de la gravitatea circumstanțelor și a momentului în care te afli, poate face din tine un erou, un caracter impenetrabil, sau dimpotrivă, un oportunist fără scrupule care încalcă orice omenie și orice dreptate.

*** Notă:** Gerald Messadie - *Măștile lui Tutankhamon* , Editura Nemira, 2009.

Voința fermă de a învinge

On Ianuarie 14, 2010

Ori de câte ori vei coborî ștacheta vei deveni vulnerabil, iar ori de câte ori se va găsi altul mai bun decât tine, cu o voință mai puternică, vei pierde.

Cel ce are un scop măreț și are curajul să se avânte în valurile înspumate și nesigure ale greutăților și încercărilor vieții, cel care, inspirat de un vis ambițios își zidește orice cale de retragere și se năpustește cu toată puterea în necunoscut și imprevizibil, cel care din dorința de a învinge și de a ieși triumfător este gata să ia taurul de coarne și să lupte până la ultima suflare, acela va izbuti să-și însușească darul de a fi conducător. Ceea ce caracterizează un conducător desăvârșit este faptul că reușește întotdeauna, cu multă abilitate și fermitate, să depășească toate primejdiile, piedicile și necazurile.

Doar o mână de oameni a reușit de-a lungul timpului să se distingă în lume, înfăptuind ceea ce părea imposibil de realizat. Fernando Magellan a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată pe aripile geniului, se vădește până la urmă mai puternică decat toate elementele naturii. Ghinghis-Han a arătat că un simplu cioban care nu știe să scrie și să citească, poate întrece în talente militare armatele celor mai mari împărății și că, totodată, este capabil să alcătuiască un corp de legi pentru cincizeci de popoare. Asoka, primul mare conducător al Indiei, a demonstrat că un om poate reuși mai multe cu vorba bună decât cu ordinele. Iar Napoleon Bonaparte a întărit ideea că cine își stabilește scopuri înalte și este condus de idealuri nobile își poate depăși condiția umilă. Şi exemplele pot continua.

Oamenii cu o voință și o tenacitate ieșite din comun sunt capabili să transforme în realitate ceea ce pentru mulți este doar o iluzie. Faptele lor întrec de multe ori orice așteptări. Mai mult ca sigur, calitatea lor cea mai importantă, pe care o manifestă în orice fel de împrejurări și în orice moment este voința fermă de a răzbi în fața oricăror provocări, de a trece peste orice opreliști și de a triumfa. Plini de energie, neînfricați și conduși de o voință de fier, ei reușesc să parcurgă drumul de la eșec la succes.

Leadership: Îți este teamă să-ți imaginezi viitorul relației tale cu opțiunea ce trăiește în inima ta și să îi crești bătăile printr-o vedere de la distanță care surprinde momentul de vârf al puterii tale de caracter?

Trebuie să ai o perseverență uimitoare și o voință neînfricată să te avânți ca Magellan într-o expediție în care șansele de izbândă sunt foarte mici. Trebuie să ai un curaj extraordinar să te avânți într-o bătălie și să lupți uneori chiar în prima linie, ca Napoleon Bonaparte sau Ghinghis-Han. Drumul spre realizarea "imposibilului" este, într-adevăr, foarte greu și anevoios. Este plin de obstacole și pericole la tot pasul, plin de eșecuri, de refuzuri, de tergiversări, căzături și rateuri. De aceea puțini se încumetă să-l parcurgă. Numai cei cu adevărat curajoși, cu o voință fermă de a-și atinge scopurile, vor reuși să "marcheze".

Drumul spre glorie se așterne numai în fața celui care este convins că poate înfăptui ceea ce nimeni altcineva nu poate, care are curajul să pornească într-o călătorie unde șansele de reușită sunt minime. Celor puțin ambițioși sau șovăitori care se tem să se arunce în necunoscut și să-și asume riscuri, nu le este dat să răzbească într-o astfel de călătorie, plină de primejdii și grele încercări, unde ori nu există nicio cale de întoarcere, ori există doar una singura, dar care este foarte greu de găsit. Scopurile înalte pot fi atinse numai de cei ce au o voință neînfricată de obținere a victoriei, de cei energici, curajoși, fermi și tenace.

O întreagă armată mânată de o singură voință, cea a conducătorului lor, poate înfăptui imposibilul. Manifestând o voință de neclintit, hotărâre în acțiuni și un curaj fără limite,

Hannibal a câştigat împotriva armatelor romane victorii zdrobitoare. Şi-a respectat întotdeauna jurământul făcut în fața tatălui său la vârsta de nouă ani: *"Jur că-i voi urî pe romani toată viața".*

Leadership: Sunt necesare nişte prelucrări în plus a unor motive autentice de găsire a unui sens de parcurgere a căii bătătorite de alții, special concepute pentru a înlesni relația ta cu ceea ce devine imaginea finală?

Hannibal a știut mai bine decât oricine că lipsa voinței este cel mai mare neajuns pentru un războinic adevărat. Numai un conducător tenace, care nu se teme de nimeni și de nimic și care are o putere de a răbda uluitoare, este în stare să insufle curaj și bărbăție luptătorilor săi și să câștige victorie după victorie. Era un luptător formidabil, învingător în toate duelurile, era sufletul oricărui atac. Era mereu cel dintâi dintre călăreți și infanteriști. Intra primul în bătălie și se întorcea ultimul de pe câmpul de luptă. Nu-i de mirare că toți cartaginezii l-au divinizat, iar faima armatei lui s-a răspândit în toată lumea.

Un om cu o voință puternică poate fi înfrânt numai de către un om cu o voință și mai puternică. Hannibal a fost un cuceritor de temut. A înspăimântat Roma, care ani de zile s-a aflat într-o permanentă stare de șoc. Dar în cele din urmă a fost înfrânt de Scipio "Africanul", care a avut tăria să-l înfrunte și să i se opună cu înverșunare. La fel cum singurul țel al lui Hannibal a fost să cucerească Roma, singurul țel al lui Scipio a fost să-l învingă pe Hannibal. Iar întotdeauna când două voințe mari se înfruntă, numai una singură iese câștigătoare: cea mai fermă și mai neînfricată, cea mai puternică.

Ca să-ți măsori leadershipul, întreabă-te dacă nu cumva puterea bilanțului dintre cerințele sufletului și cerințele nivelului tău de motivație, avantajează rezultatul final al luptei în care învingătoare este tranziția ta spre un destin frânt.

Voința fermă de a învinge presupune să-ți dorești să-ți îndeplinești scopurile propuse propunându-ți niște strategii și niște planuri foarte bine puse la punct. Dar, totodată, pentru ca ele să fie atinse este nevoie de tenacitate, îndrăzneală și mai ales de o voință de fier. Ori de câte ori vei coborî ștacheta vei deveni vulnerabil, iar ori de câte ori se va găsi altul mai bun decât tine, cu o voință mai puternică, vei pierde.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-vointa-ferma-de-a-invinge.html

Cămăruțele sufletului

On Martie 18, 2011

Concepția oamenilor despre tine este susținută de înțelesul adânc pe care ei ți-l acordă ție și leadershipului tău.

Aștepți și aștepți răspunsul, care nu mai vine niciodată. Dorințele tale cele mai adânci rămân neîmplinite, fiindcă trec pe plan secund atunci când vine vorba de cariera ta înfloritoare. Ești ca un pasager singur în drumul către o destinație foarte căutată, impresionantă, apreciată, dar neînsorită și tristă. Iar viața ta seamănă în multe privințe cu un film "plin de speranță", dar la care nu se uită nimeni iar sala de cinema rămâne mereu pustie - fiindcă are acțiune, dar îi lipsește povestea de dragoste.

Este și cazul multimilionarului Edward Lewis – personajul principal din filmul " *Pretty Woman (1990)* ", despre care v-am mai povestit în articolele precedente. Viața lui era mai degrabă un du-te vino continuu. Mereu prins în vâltoarea luptei pentru mai bine, care l-ar fi putut duce mai aproape de împlinirea idealurilor sale înalte, el nu a avut timp să se preocupe de menținerea unei vieți personale cu adevărat satisfăcătoare.

Până în momentul când a întâlnit-o pe Vivian Ward, o prostituată de lux, pe care a angajat-o pe post de damă de companie. Deși la început relația lor a fost doar una strict profesională, în timp, ea s-a transformat într-o frumoasă prietenie. Vorbind tot mai des unul cu celălalt despre viața lor, despre cum au devenit ceea ce erau - ea prostituată, el om de afaceri, vorbind despre visele lor, despre eșecurile dar și despre succesele lor, au ajuns să se cunoască mai bine.

Leadership: Validezi fiecare experiență pe care o trăiești prin ceea ce ești în exterior atunci când te apleci spre gustul dulce-acrișor de a trăi la "întâmplare" sau la nivel de "întreg" ?

Dacă îi înțelegi pe oameni, ai puterea să-i schimbi. Sufletul lui Edward era ca o casă goală, unde pe ușa de la intrare străjuia memorabila inscripție: *"Sunt plecat de acasă"* . Dar, vrăjit de sentimentele lui Vivian, și îndrăgostindu-se de ea, sufletul său s-a trezit din nou la viață. Starea lui de așteptare a luat sfârșit. Ea a fost răspunsul la întrebările lui, dezvăluindu-i un nou aspect al vieții, o nouă lume în care iubirea și dăruirea erau cele mai demne și mai frumoase virtuți.

Concepția lui Vivian despre Edward s-a schimbat în momentul în care și-a dat seama cine este el cu adevărat. Era un om bun, un om care se dedicase cu adevărat carierei sale, aspirând spre cele mai înalte culmi. Dar care, însă, își pierduse aproape toată voioșia și fericirea. Ea i-a înțeles toate trăirile interioare, toate frământările, toate "tainele" sale, și-a dat seama de starea lui sufletească chiar dacă încerca să exprime altceva, i-a înțeles toate sensurile și astfel a știut pe ce coardă să apese ca să-l sensibilizeze și să-l schimbe complet.

A trăi la întâmplare înseamnă să nu acorzi atenție lucrurilor care te atrag, să nu le experimentezi într-o manieră aproape de sufletul tău și plină de sens. În timp ce a trăi viața la nivel de "întreg" înseamnă să acorzi atenție lucrurilor care te definesc sau cu care simți că te identifici, înseamnă să te pui într-un rol care, plăcându-ți, vei încerca să îți materializezi dorințele fiind mai puțin motivat de dorința de putere și faimă.

Concepția oamenilor despre tine este susținută de înțelesul adânc pe care ei ți-l acordă ție și leadershipului tău. Leadershipul este ca un arbore a cărui rădăcini sunt ancorate în sufletul

oamenilor.

Leadership: Poți să te gândești la tine ca la un "dublu" al tău, fără să te conformezi unei imagini personale care tubura sufletul?

Teoria generală a leadershipului, a genezei și structurii pe care el se bazează, expusă de mine în numeroase rânduri, implică perpetuu în dinamica sa existența sau inexistența unor raporturi, criterii, dovezi, împrejurări și motive temeinice de schimbare, comune și puternice luate ca referință. Ea se poate dovedi un reactiv ideal pentru a măsura gradul de finețe și adecvare al fiecărei persoane la exigențele propriei stări de viață, într-o societate tot mai lipsită de promovarea adevăratelor valori.

Osmoza între diferitele nivele de angajament și implicare, în vederea asigurării resurselor necesare supraviețuirii și evoluției pe plan emoțional, nu doar material, oprindu-te din înaintarea pe drumul rătăcirii, îți va îngădui să descoperi în propria persoană răspunsurile la gravele semne de întrebare ridicate cu privire la crearea unui nou setup al unității propriei ființe și al unității propriei existențe.

Dacă este să te gândești la tine ca la un soi de "dublu" al tău, ca o forță magică de combatere radicală a ideilor strâmte și înguste despre viață, escamotând reala concretitudine a emergenței unor fenomene ale conștiinței din ansamblul unor condiții improprii de a fi măreț în fapte și în cuget, atunci poți să înțelegi marea importanță pe care trebuie s-o acorzi timpului vieții prezente.

Acest "dublu" al tău, această privire în oglinda altei reflecții, îți oferă cheia la problemele interioare pe care le-ai evitat ani de-a rândul, focalizându-ți mai bine atenția asupra calităților pe care le adăpostești adânc în tine. Dublul tău este experiența pe care o trăiești prin intermediul unui Alter-Ego care înregistrează doruri, destăinuiri, alinări, dezvăluind fațete diferite ale sufletului tău care te inspiră să venii mai bun, mai răbdător și mai tolerant în relația cu ceilalți oameni.

Virtutea cea mai admirabilă a liderului este în strânsă legătură cu disponibilitatea de a te consacra unei vieți spirituale care își caută materializarea în agățarea de așa-zisele "acorduri de tranziție" între ceea ce te reprezintă ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău și ceea ce te reprezintă ca o entitate de omenie.

În romanul " *Manon Lescaut* ", Abatele Prevos a spus un lucru foarte frumos care mi-a rămas întipărit în memorie: " *Nimic nu-i mai de admirat și nu dă mai mult preț virtuții decât încrederea cu care bați la poarta inimii unor oameni al căror caracter sincer îl cunoști.* "

Poți determina apariția unei încrederi reciproce dacă interacționezi des cu oamenii și numai dacă ești împlinit sufletește. Dacă posezi calități personale potrivite, dacă te asemeni mult cu cei din jurul tău ca mentalitate, corectitudine și implicare, ei se vor apropia de tine și de aici vor fi mai dispuși să te urmeze. Ca să existi în sufletul oamenilor trebuie să te ancorezi adânc la realitatea lor, la valorile lor și la sentimentele lor.

Realitatea benefică în care un lider se ancorează trebuie hrănită din acumularea unor lecții de viață trăite după motto-ul: „Iertați-mă că exist, pot să fac ceva pentru dumneavoastră încât să ne fie bine amândurora?"

Cămăruțele sufletului controlează calitatea leadershipului tău, și te protejează de dușmanii tăi cei mai aprigi: stresul, oboseala, depresiile, starea de anxietate, etc. Ele au suficientă putere ca să te ajute să te concentrezi asupra celor mai importante aspecte ale vieții tale pe

care din cauza unei vieți profesionale încărcate se poate să le fi uitat. Ele te ajută să te regăsești în tot ceea ce faci, în oamenii care te înconjoară. Te ajută să te recapeți pe tine însuți, servind ca adăpost în caz de pericol.

Rezultatele unui leadership de calitate depind și de sentimentele reciproce ce se dezvoltă în urma unor colaborări mai îndelungate, deoarece vorbim de oameni și nu de roboți. O carieră nu poate fi desăvârșită atâta timp cât pe plan sentimental oamenii nu sunt împliniți.

Source: https://neculaifantanaru.com/camarutele-sufletului.html

Când imaginile se mută în atenția "ochiului minții"

On Iunie 13, 2021

Tot ceea ce vezi trece prin filtrul a ceea ce simți față de ceva care te face să gândești profund.

Mă plimb seara prin Parcul Expoziției (din Iași), fapt atât de sugestiv pentru un om ai cărui pasi sunt călăuziți de acel conținut sufletesc spiritual, dens, inerent încărcat cu o mare dragoste de natură. Alene, cu chef de admirație față de vederile pe care natura le-a presărat din loc în loc pentru a-mi hrăni sufletul, încerc să disting forme, trăsături, și să creez ulterior imagini din care să-mi procur material nou de studiu în domeniul artei interpretative.

Tot ce e nou și plăcut mă bucură. Tot ceea ce natura dă experienței personale este urmarea firească a ceea ce se întâmplă când imaginile care îmi apar înainte surprind tot felul de expresii, emoții, trăiri. Iată ce observ cu atenție de această dată. Pe una din bănci șade o pisică a cărei blană, crem și negru, îmi stârnește curiozitatea. Pare a fi același suflet liniștit și blând care se lasă mângâiat de orice trecător, o formă de ființă a cărei acțiuni și aventuri au un sens simbolic dacă știi să transformi ceva banal în ceva sugestiv.

Cu altă ocazie am văzut aceeași pisică în brațele vreunui trecător, alteori am văzut-o plimbându-se agale prin mijlocul oamenilor, dar de cele mai multe ori ea așteaptă să fie mângâiata pe o bancă. Pe aceeași bancă. Toată lumea o place. Dar pisica nu schițează un gest, nicio expresie a chipului ei nu poate fi definită exclusiv prin accident, rămâne doar o constatare de fapt. Ea nu este nici tristă, nici fericită, pare doar puțin amăgită de un simțământ al propriei importanțe, ca și de-acela de a-și plânge de milă. Nu se mișca din cauza plăcerii, a durerii sau a trecerii alternative de la una la cealaltă din aceste stări.

Pisica nu simte decât mângâierea delicată a oamenilor buni, fiindcă numai oamenii buni simt lacrimile nevăzute ale unui suflet care așteaptă o mângâiere, dar și adierea speranței care îi străpunge inima.

Leadership: Poți să redai în pozitivism ceea ce simți cu adevărat atunci când dai sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Așadar, mintea-mi este chemată să dea un sens celor văzute, a celor nevăzute și a celor simțite din întorsătura gândurilor care nu contenesc să surprindă un mesaj aparte: tot ceea ce văd trece prin filtrul a ceea ce simt față de ceva care mă face să gândesc profund.

Pur și simplu n-am putut să rămân nepăsător față de micul suflet care parcă simțea apropierea pașilor mei. Ca și când imaginea dinaintea mea ar fi percepută printr-o stare de suflet, nu-i așa? Cu drag, plin de afecțiune față de ceva atât de fragil, m-am așezat câteva minute lângă micuța ființă. Atunci, ea s-a ridicat cu grijă din locul ei și s-a ghemuit încet-încet la mine în brațe.

Vedeți, sunt anumite imagini în care te regăsești, care te liniștesc sufletește, care te fac să te redefinești. Începi să te unești cu liniștea din interiorul tău. Nu trebuie să îți afișezi sentimentele în cuvinte doar ca să înțelegi că ceea ce simte cineva pentru tine este ceea ce simți tu pentru el. La fel îți dai seama și de sentimentele unui om drag, cu aceleași afinități. Când te apropii de el, se apropie și el de tine, nu se îndepărtează de tine, și nu te simți îndepărtat de lângă el.

Simți când cineva are suflet pentru tine... asta m-a învățat, cel mai bine, o pisică.

În principiu, ceea ce trecem prin filtrul emoțiilor face parte din categoria celor simțite, a celor văzute cu forța magiei care cumulează expresiv calitățile și cerințele trăirilor subiective menite să reflecte o oarecare putere asupra activității de cunoaștere. Or acum, mintea-mi contenește sensuri ale unei imagini profunde prin ceva aparte: gândurile gândesc oare ceea ce simt atunci când dau sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Leadershipul este consecința unei stări de compatibilitate. Înseamnă să introduci în lumea trăirilor tale o imagine a cărei finalitate (previzibilă) este similară cu prelungirea unei stări de reflexie asupra sinelui.

Când imaginile se mută în atenția "ochiului minții", abia atunci poți să deslușești mai ușor importanța situațiilor de viață care îți creează stări emoționale sau comportamentale.

Să nu uităm că, de la ascultare la învățătură este doar o imagine ce surprinde acea știință a însuflețirii, fără de care scrisul, oricât de perfect ar fi el, nu ar putea să redea cu exactitate ceea ce gândește omul în inima lui.

Source: https://neculaifantanaru.com/cand-imaginile-se-muta-in-atentia-ochiului-mintii.html

Candidatul ideal la leadership

On Februarie 23, 2013

Înclinația pe care o ai spre leadership este determinată de atitudinea de protector și îndrumător pe care o manifești față de ceilalți.

În sprijinul acestei afirmații pe care deseori, cu o convingere și o fermitate foarte serioasă am emis-o atât în cărțile cât și în articolele mele despre leadership, vine o întâmplare deosebit de interesantă din filmul " *Pretty woman* ", pe care îl găsesc drept unul din cele mai concludente lecții de leadership.

Sfârșitul filmului este unul plin de învățăminte, o reflectare a unei păreri generale, cred. După ce petrecuse o săptămână întreagă alături de controversatul om de afaceri Edward Lewis, și după ce, datorită lui pătrunsese în saloanele cele mai exclusiviste ale înaltei societăți, prostituata Vivian Ward, cucerită de paradisul noii lumi în care pătrunsese, se hotărăște să-și schimbe viața - să-și continue studiile și să-și construiască o carieră.

Vivian stă de vorbă cu prietena ei, Kit De Luca, care de asemenea era prostituată, în speranța că o va putea convinge să abandoneze acea "meserie" fără viitor, și să plece cu ea în San Francisco, să-și găsească un job ca lumea și să-și schimbe stilul de viață, adică modul de gândire și atitudinea. Dar Kit nu este deschisă la schimbare, nu oricine îmbrățișează șansa de îmbunătățire a vieții.

Vivian nu reușește să o convingă, deoarece convingeriile lui Kit erau bine înrădăcinate și cimentate, deci de nezdruncinat. Totusi, faptul că a încercat să-i schimbe acesteia convingeriile este o dovadă de mare prețuire, de respect, de o profundă sensibilitate față de problemele și neajunsurile ei. Şi, în același timp, face dovada incontestabilă a frumuseții ei interioare de invidiat, pentru care stă mărturie însuși propriul ei suflet mărinimos și bun.

Leadership: Traversezi experiența de a te considera de neînvins în fața unei demonstrații de atitudine care începe cu o reflectare asupra unei dorințe independente de ceilalți și se continuă cu predestinarea de a lăsa ceva în urma ta?

Parafrazându-l pe marele scriitor român Octavian Goga, spun că liderul este acel om care filtrează suferințele și problemele oamenilor prin sufletul lui, apoi le transformă într-o trâmbiță de alarmă.

Leadershipul este semnalul de alarmă prin care le reamintești oamenilor necesitatea schimbării, este semnalul de alarmă prin care încerci să-i pui în gardă în legătură cu riscurile pe care le prezintă o mentalitate nesănătoasă. Vivian a lăsat în urma ei dovada că orice femeie poate arăta ca o prințesă, că fiecare om are o stea norocoasă care îi călăuzește pașii în viață, iar această stea (ca o izbândă a luminii asupra întunericului, a binelui asupra răului) este reprezentată de momentul perfect de a permite unui nou orizont să se manifeste în existența ei.

Ca lider, trebuie să te concentrezi asupra mentalului și sentimentelor oamenilor, căutând să aperi, chiar și în condiții vitrege, demnitatea, libertatea și fericirea lor, propunându-le tot ce i-ar putea susține în viața personală și în carieră, îndemnându-i la acțiune, și acționând tenace și responsabil întru promovarea intereselor lor.

Este o cumplită iluzie să crezi că leadershipul se reduce numai în a ocupa o poziție

importantă. Înseamnă să-ți nesocotești misiunea, eficiența și posibilitățile. Căci un leadership de înaltă clasă se distinge, în primul rând, prin spiritualitatea înaltă de care dai dovadă. La rândul ei, spiritualitatea este o formă de a te dărui unei cauze mărețe atunci când te abandonezi unei alte persoane decât sine, datorită felului în care te distanțezi de un context de viață nefericit, menit să-ți solicite limitele.

Încercând să fii folositor înainte de orice, luptând să împlinești visul oamenilor, impunându-te prin acea noblețe lăuntrică care se manifestă prin capacitatea de a te arăta cu adevărat interesat de valorile lor, de speranțele lor, de viitorul lor, vei deveni fără doar și poate un deschizător de drumuri.

Leadership: Cât este important modul cum reacționezi la ceea ce ți se întâmplă, în măsura în care ești constrâns să mergi pe aceeași linie în termeni de profitabilitate?

Kit s-a abătut de la drumul lui Vivian fiindcă gândea totul în termeni de profitabilitate, dar mai ales fiindcă nu știa cum să reacționeze la ce îi pune viața în cale pe neașteptate. Ea își aprecia viața în funcție de lucrurile trecătoare, fără să-și cristalizeze preferințele ca o reflectare a unei lumi ideale, deci mizând mai mult pe o anumită doză de indiferență față de marile speranțe, față de normele impuse de societate pentru a putea să se dedice realizării interioare.

Pe de altă parte, Vivian reprezintă o escaladare a confruntării cu propriile limite, miracolul cu care sunt înlocuite toate reproșurile unei conștiințe care se străduiește să pună rațiunea înaintea fanteziei. Vivian nu reprezintă o schimbare de perspectivă a propriei vieți, nu este rezultatul unei lumi a perfecțiunii și a purității spirituale, ci reprezintă predestinarea de a lăsa ceva în urma ei, o lecție de viață pe care cel mai bine o găsim exprimată în romanul "Numele Trandafirului" de scriitorul "Umberto Eco"

"Trebuie să mărturisesc nenorocirea unei lumi care încărunțește. Tinerețea nu mai vrea să învețe nimic, știința e în decădere, lumea întreagă umblă în cap, niște orbi conduc alți orbi și-i fac să se prăbușească în prăpastie. Slavă Domnului Dumnezeu că în acele vremuri am dobândit de la maestrul meu dorința de a învăța și înțelegerea căii adevărate, care se păstrează chiar și când cărarea e întortocheată."

Există o anumită rigoare în aparența exterioară a vieții lui Vivian, căci ea nu vede în lume manifestarea activă a unei nevoi fundamentale, temporară și ireversibilă, nu se recomandă drept un aliat al unei realități care și-a pierdut orice urmă de viață, ci reușește să dea o interpretare evenimentelor care i se întâmplă, fapt ce o transformă într-un aliat al unei inimi sănătoase care s-a apropiat de o altă inimă care zvâcnește nepotolit, tumultuos. Ea l-a cunoscut pe Edward Lewis, care nu este oricine, ci un salvator de viață dusă la întâmplare.

Instrumentul predestinării este șansa pe care ți-o acorzi spre a-ți testa limitele într-o situație în care profitabilitatea cade sub incidența evaluării gradului de "realizare interioară" adiacent sentimentului de responsabilizare față de soarta ta: „Nu știu de ce, dar vreau să fac asta".

Candidatul ideal la leadership poti fi și tu. Şi poate fi oricine care dorește și încearcă să schimbe în bine ceva în viața celorlalți. Oferă-le oamenilor acea hrană spirituală autentică, consistentă, prin care să-și schimbe atitudinea iar nivelul leadershipului tău va crește. Felul în care înțelegi necesitatea de a fi mai bun cu cei din jurul tău, și încercarea de a-i aduce și pe alții pe drumul cel bun te va transforma într-un magnet ce va atrage tot mai mulți sustinători.

Dar trebuie să ai înclinațiile necesare și mai ales dorința de a fi un îndrumător pentru

oameni, un apărător al drepturilor lor și, în același timp, un modelator al mentalității lor - în scopul îmbunătățirii vieții lor și realizării idealurilor lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/candidatul-ideal-la-leadership.html

Cântecul mierlei

On Septembrie 17, 2012

Personalizează-ți drumul spre tine însuți, până ce izbutești să dezlegi cele mai obscure taine ale părții reale din tine care te caracterizează.

Asemenea unui om copleșit de un simțământ tainic, ispitit de un fenomen necunoscut de care nu se poate debarasa, simțeam cum mă pierdeam într-o lume sfâșiată de contradicții, *un monde de nulle part* , pe care n-o cunoșteam și pe care n-o puteam stăpâni. Pledam în favoarea existenței unei conștiințe profunde, mistice, provenite parcă de pe un alt tărâm, dintr-o dimensiune diferită, dintr-un spațiu nemăsurabil, dintr-un Avalon.

Probabil treceam printr-o transă de rutină. Ceva care se repeta ca un tipar, ca un refren obsesiv, ironic, cu tot felul de conotații, generând un mare amalgam de exagerări și neadevăruri împletite cu concluzii eronate ce transmiteau o încărcătură emoțională aparte. Ca un fenomen de ectoplasmă: ceva părea să sălășluiască în mine, emanând o anumită vibrație. Un soi de forță, o trăire intensă, o conștientizare de sine atât de rară, o virtute hotărâtoare care mă putea înălța, sau dimpotrivă, care mă putea face knockout oricând. Nu mai credeam în înțelepciunea "Omului" din mine. Păream obosit, cu bateriile descărcate.

Ceea ce se petrecea era mai mult decât apariția unei noi stări de conștiință, era un factor decisiv, declanșator, adânca povară a unei emoții impetuoase și nestingherite care s-a stins, luându-i locul o lecție de viață. Evoluția pusă față în față cu revoluția responsabilizării individuale. Covârșitorul zbucium al unei întregi lumi, al unui întreg continuu schimbător, al unei vieți trăite predominant prin ochii unui trecător care observă cealaltă față a lumii, marcată de o statornicie pentru unii greu de imaginat.

Leadership: Te pierzi într-o lume sfâșiată de contradicții pe care n-o poți stăpâni, în încercarea de a-ți contura o altă perspectivă asupra vieții sub forma unei stări de spirit care este "începutul eliberării de orice contradicții" ?

Odată cu fiecare intrare în "transă", odată cu fiecare mare străpungere a unei forme de cunoaștere profundă, se conturau alte întrebări fără răspuns. Rațiunea se lăsa atinsă, aproape biruită, de patima vidului propriilor mele dileme și contradicții spontane. Esența propriei mele existențe fiind condiționată de un alt mod de a interpreta realitatea. O singură contradicție îmi punea la grea încercare gândirea și trăirile: că aș putea să observ partea nevăzută a unei lumi, fără să o cunosc atât de bine.

Şi numai realitatea, acel "cântec" declanșator de schimbări pozitive, de viziuni mai largi, a cărui compoziție era mai mult sau mai puțin asemănătoare cu a altcuiva, și al cărui mesaj puternic mă trezea din transă, mă făcea să mă simt bine cu mine însumi și să dau noi valențe vieții. Mai reale, mai cuprinzătoare, mai puțin particulare. Cântecul, reflectând totodată starea mea sufletească, era concluzia unei vieți întregi, dintr-un alt punct de vedere.

Fusese ceva în transformarea mea, asemănător cu zbuciumul unei păsări închise în colivie care se izbește cu încăpățânare de gratiile ei până când reușește să recâștige văzduhul. O mierlă își poate recuceri libertatea numai cu cântecul ei.

Leadership: Urmezi o anumită cale pentru a ajunge la natura ta, transformându-te într-un trecător care observă cealaltă față a lumii sale?

Steve Farber, fost vicepreședinte al companiei Tom Peters, susținea că adevăratul leadership constă în reîntoarcerea la o serie de principii simple care au fost trecute cu vederea în contextul competiției acerbe din lumea afacerilor.

Iar eu, aș adăuga cu toată încrederea că lecțiile de viață pe care le primești din confruntarea cu tine însuți, reprezintă primul pas spre realizarea unei construcții durabile a unei lumii pe care nu o știi, dar o simți și o nădăjduiești.

Un lider este asemenea unui trecător care observă cealaltă față a lumii sale, comparând-o cu lumea din jurul său. Leadershipul, se apleacă, deci, cu egal interes asupra omului ca o sumă indivizibilă de caracteristici și valori pe care le poate deprinde de la el însuși, prin auto-observație, prin practicarea unui auto-control al manifestărilor sale.

În leadership, unitatea evolutivă este "Omul", care la rândul său reprezintă forța concentrată a unei cunoașteri profunde, perfectă, cauzativă, asumată existențial, potrivită progresului său.

Ştim poate ce înseamnă fericirea sau tristețea, am gustat râsul și plânsul, dar încă nu știm prea multe despre resorturile primare, cele mai subtile, ale propriei noastre ființe. Suntem ceea ce suntem la capătul unei serii de evenimente. Iar leadershipul este mai degrabă ultimul punct al propriei noastre ascensiuni. Dar și cel mai mare obstacol.

Leadership: Suporți consecința întrebărilor esențiale care provoacă răspunsuri de impact și generează schimbare, contribuind astfel la transformarea ta dintr-un om derutat de numeroase contradicții într-un exemplu reprezentativ al convergențelor dintre părțile întregului?

În urmă cu mai bine de trei secole, Francis Bacon sublinia că adevărul reiese mai ușor din erori decât din confuzii. Sunt de acord cu acest lucru. Căci o eroare a propriei tale perspective, descoperită la timp, se poate remedia prin resetarea propriului tău fel de a fi. Pe când o confuzie te poate duce într-o stare continuă de tensiune, de nedumerire totală, ca într-o transă hipnotică în care controlul conștient asupra faptelor tale este considerabil diminuat.

Toate progresele îi sunt deschise omului, în afară de unul singur, pe care, parcă constant îl defavorizează sau îl agravează: tranziția de la simplu la complex. Adevărul despre cine ești și cine poți deveni, iese la iveală atunci când te conectezi la propria ta natură, când te eliberezi din colivia incertitudinilor care îți învăluie perspectivele. Şi, mai ales, dacă nu te pierzi într-o lume sfâșiată de contradicții. Mă refer aici la o evoluție pusă față în față cu revoluția responsabilizării individuale.

Întregul căruia i se subordonează toate acțiunile cu impact asupra rezultatelor căutărilor tale, frământări și visări, are ca valoare de referință aprecierea subiectivă a circumstanțelor care formează conținutul vieții tale.

Leadership: Care este "refrenul" pe care îl simți constant în viața ta, în drumul spre excelență, așa încât să-ți poți demonstra apartenența la existența unui sine multiplu, atât episodic, cât și narativ, aceste două ipostaze ale sinelui nefiind nicidecum într-un raport de opoziție, ci de complementaritate?

Suntem tot mai mult interesați de trendurile și evoluția tehnologiei, de factorii care influențează afacerile de mâine, decât de noi înșine. Ar trebui să ne reîntoarcem, nu-i așa, la o serie de principii simple care au fost trecute cu vederea în contextul existenței unui ceva diferit de noi și afară de noi. De exemplu la principiul sinelui multiplu, care spune: "Să trăiești

ca și când ai fi altcineva este același lucru ca atunci când construiești o nouă lume care îți servește numai ție."

Te lași ispitit de un „necunoscut" de care nu te poți debarasa? Simți cum te pierzi într-o lume sfâșiată de contradicții pe care n-o poți stăpâni? Cum interpretezi propria ta realitate? În ce fel îți condiționează realitatea esența propriei tale personalități? Continui să-ți mobilizezi acea parte reală din tine, sau continui să hrănești dorințele sau nevoile unui „sine fals", a unui „sine trunchiat"?

Ce "cântec" te caracterizează? Cum poți ajusta cântecul astfel încât să obții refrenul? Care este "refrenul" pe care îl simți constant în viața ta, în drumul spre excelență? Te supui inconștient unor reguli ce transformă libertatea ta de "a fi" într-un perimetru închis? Ce efect exercită propriul tău fel de a fi asupra leadershipului pe care îl practici?

Un sine care cercetează lumea din jur ca o privire aruncată spre un mod unic de a se exprima, prin care transmite emoție celor din jur și totodată își liniștește sufletul, este un sine eliberat de povara apăsătoare a îndoielii față de propria lui valoare.

Cântecul mierlei este o metaforă revelatorie care semnifică ideea unei eliberări din colivia aparențelor și a incertitudinilor legate de natura personalității tale. Libertatea de-a evada este rară, uneori imposibilă. Dar refuzul de a recunoaște cheia și de a deschide poarta spre un alt fel de "a fi", te va conduce spre o ruină perpetuă, putând oricând a face knockout evoluția ta ca "om", nu doar ca "lider".

Personalizează-ți drumul spre tine însuți, până ce izbutești să dezlegi cele mai obscure taine ale părții reale din tine care te caracterizează.

Source: https://neculaifantanaru.com/cantecul-mierlei.html

Capacitatea compozitorului de a pătrunde esența imaginii cinematografice

On Aprilie 17, 2012

Abordările creative în explorarea sensibilității emoționale permit regizorului să creeze o expresie vizuală ce îmbogățește experiența cinematografică.

Şi apoi, da, da, acest compozitor, cel mai cerebral dintre compozitorii contemporani, are o inimă, și încă una fierbinte. Soția sa relata câtă sensibilitate se ascundea în acest artist extrem de impresionabil, în ce măsură lectura acestei cărți îl putea duce la identificarea cu personajele ei, suferind o dată cu ele, adeseori cu lacrimi în ochi. Iar în acei ani dificili, își amintește Ehrenburg, compozitorul era trist, chiar mohorât, spunându-i odată: *"Acum trebuie să lucrezi. Numai să lucrezi ! Acesta este refugiul..."*

Eisenstein îl prețuiește în cel mai înalt grad. Vede în compozițiile lui stilul laconic și precis al lui Stendhal, care...nu poate fi comparat decât cu Stendhal. Îl fascinează capacitatea compozitorului de a pătrunde esența imaginii cinematografice. Este un fenomen pe care încearcă să-l înțeleagă, să-i pătrundă secretul, mecanismul. Şi se amuză de coincidența nedumeririi șoferului său care-i declara într-o zi: *"Înțeleg acum cum se fac filmele. Despre asta știu tot. Un singur lucru nu înțeleg: nu-mi dau seama cum scrie Sergheevici muzica. Asta n-o pricep de loc."*

Leadership: Poți să-ți strecori amprenta subtilă a viziunii tale în fiecare cadru al operei tale, armonizând imaginile provenite din stimulii vizuali la lungimea de undă a caracterului tău?

Deși fenomenul cinematografic sugerează de multă vreme ideea obținerii unor imagini ce pot fi păstrate în memoria timpului, deși, pe măsură ce se dezvoltă tehnologia și se perfecționează "producția" de filme, se resimte din ce în ce mai mult nevoia inventării unui procedeu care să permită înregistrarea actuală a "sensibilității" regizorului, nu doar a personajelor. Procedeele inovatoare în film oferă noi posibilități pentru transmiterea emoțiilor regizorului, așa încât imaginile diferitelor scene din film, încurajatoare prin mesajul transmis, să fie obținute prin culori mai puțin intense, cu excluderea pe cât posibil a albului și negrului.

O dată cu puternica dezvoltare a științelor naturii, se dezvoltă și știința cinematografiei. Regizorul selectează elementele și le dă un chip nou, armonizat, pe lungimea de undă a caracterului său. Așa cum fiecare pictor lasă o mică semnătură personală în colțul tabloului, dar care nu poate fi sesizată decât cu ochiul format al unui expert, tot așa regizorul își strecoară amprenta subtilă în fiecare cadru, lăsându-și semnătura prin detalii fine și decizii estetice bine gândite.

Leadership: Incursiunea ta pe tărâmul mirabil al imaginarului îți permite să armonizezi imaginile vieții cu sensibilitatea propriei personalități, pentru a scoate din sine esența unei experiențe vizuale profunde?

Astfel, în anul său de glorie, regizorul Serghei Eisenstein evidențiază și cercetează proprietatea unor substanțe chimice de a-și schimba culoarea sub acțiunea luminii. Până la urmă, reușește să introducă numeroase efecte scenice în cinematografie, cu ajutorul unei metode de explorare a sensibilității sale, anume printr-o tematică bogată ancorată în operele înaintașilor ruși, despre pentru care nutrea o stimă deosebită. Înregistrarea sensibilității regizorului aduce o dimensiune autentică filmelor.

Totodată, el a explorat sensibilitatea propriei personalități prin intermediul cinematografiei,

printr-o incursiune analitică pe tărâmul mirabil al imaginarului, făcând ca propria imaginație să devină un instrument de povestire vizuală profundă și inovatoare. Cercetările și inovațiile regizorului au fost reluate mai târziu de către alți cineaști; ele s-au concentrat pe schimbările de culoare sub acțiunea armonizării iluminării și pe punerea în contact a modelelor de personaje sensibilizate "la lumină" cu ajutorul efectelor cromatice, precum filtrele de culoare sau tehnici speciale de expunere. Imaginile obținute pe aceste căi păreau să fie impregnate cu un rafinament vizual ce oferea o experiență cinematografică deosebită.

Exprimarea vizuală a sensibilității îmbogățește substanțial experiența emoțională, numai dacă creația finală evidențiază o temă vizuală care rezonează cu publicul.

Capacitatea compozitorului de a pătrunde esența imaginii cinematografice se referă la sensibilitatea sa în a surprinde subtilitățile emoționale prin muzică sau prin efecte de scenă care reflectă, în primul rând, propria lui personalitate. Abordările creative în explorarea emoțiilor conduc la inovații vizuale remarcabile. Numaidecât, exprimarea vizuală necesită o abordare creativă pentru a comunica eficient emoțiile dorite.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/capacitatea-compozitorului-de-a-patrunde-esenta-imaginii-cin

Capcanele amăgirii

On Decembrie 21, 2015

Apucă-te să-ți cureți de impurități atitudinea de om atotcunoscător și fă-o să lucească în felul în care poți să dai sens evoluției tale interioare.

Vreau să exprim într-un mod inovativ relația mărginitului cu nemărginitul, reprezentată printr-un număr π , după toate probabilitățile unei legi moralizatoare scoase din gândirea unui titan de pe tărâmul înalt al științei. Dar numai eu știu ce spun, nimeni nu mă înțelege. Doar frunza ce cade vestejită în urma mea, în alinarea vântului de toamnă târzie, pe care nu o mai pot prinde din mers, poate să anuleze efectul stării de amăgire profundă.

Ştiința este cel mai puternic resort al dominației asupra învățării, închinată idealului de a cuprinde totul, de la fiecare adiere de vânt, până la cel mai înalt val al unui tsunami, expusă invaziei imaginației pe care o putem numi „divină". Dar nimeni nu este în stare să construiască temelia adevărului în afară de Dumnezeu. Niciodată un muritor nu va putea să reconstituie din cioburi întregul. De va găsi cineva întregul său oglindit în cioburi, acela va fi un Sfânt !

Pe vremuri, dacă un om era trăsnit de fulger și nu murea pe loc, era îngropat în pământ ca să se scurgă din el toată electricitatea. În acest timp, el nu avea voie să doarmă pentru că ar fi murit imediat. Inima i-ar fi slăbit...

Prin prezența mea între aceste rânduri, substituită unui parcurs care adună victorii în fața determinării de a înțelege experimental această lume, țin să anunț că nu, nu am murit. Ci m-am trezit dintr-un somn al veșniciei, al erorilor infinite, al științei înșelătoare.

Acum, nu mai sunt însuflețit de nimic când vine vorba de a cunoaște necunoscutul și de a-l determina pe axa evoluției, când vine vorba de această obligație de conformare - cu imperativele instanței numite cercetare - la cerințele unei vieți apropiate de relația cu mine, cu lumea și granițele ei.

Leadership: Trebuie să te îndepărtezi de poarta marii științe pentru a-ți întări dominația asupra stimei de sine?

Acțiunea posesorie asupra descoperirilor realizate cu ajutorul științei, influențată de starea interioară a individului, stimulează posibilitatea de a reface acea primordialitate a suportului asupra demersului de optimizare a echilibrului personalității sale - încă nedesăvârșite.

Totodată, acțiunea de aplicare a unor legi de constituire a unui întreg științific care să-l împlinească pe subiect mai adânc, care să-i acopere golul pe care îl are - datorat insuficienței de a ajunge din poziția de spectator în cea de participant la evoluție, este pusă la îndemâna lui pentru a-și apăra starea de spirit care-l face să se simtă important și superior.

Leadershipul se definitivează prin măsura întăririi dominației asupra stimei de sine, care se poate realiza numai prin ponderarea dorinței de a fi superior. Ceea ce implică uneori îndepărtarea de poarta marii științe. Înșelătoare este știința care îți permite să cunoști fenomenele și tehnologiile, dar nu-ți permite să te înțelegi pe tine.

Dezvoltarea personală depinde de imaginea pe care ți-o faci mai ales atunci când există o concordanță între posesia cunoașterii și stima de sine care vine prin aspectele sociale, emoționale și condiționale de viață. Posesia cunoașterii poate deveni rodul unor tulburări de conștiință, putând oferi motivații delirante de trăi și de a te raporta la lume.

A ști să identifici și să exprimi ceea ce gândești înseamnă să pledezi în favoarea unei experiențe de găsire a adevărurilor ce fac posibil compromisul dintre imagina de sine și întregul științific pe care îl reprezinți.

În **Capcanele amăgirii** intră toți oamenii care au atins un nivel foarte înalt de cunoaștere. Dar liderul extraordinar nu este un rob al științei. El se conformează unui statut de persoană responsabilă pentru propria decădere sau pentru propriul progres, urmând întotdeauna crezul, ca pe o expresie concentrată a credinței față de propriul lui bine: *„Nu pot să exist fără mine."*

Source: https://neculaifantanaru.com/capcanele-amagirii.html

Capitolul întâi al leadershipului

On Martie 24, 2009

Poți influența în bine modul în care te percep ceilalți, doar dacă te ridici la înălțimea idealurilor lor spirituale și morale.

Aș dori în acest articol să vă mai relatez un aspect important din filmul „ *Prințul deșertului (1991)* ". Tom Burton, fost agent CIA, trebuia să se infiltreze în oaza Beni-Zairilor din deșertul Sahara, și să-l recupereze pe Robert Sanders, fiul influentei femei de afaceri Catherine Sanders.

Pentru aceasta Tom se dădu drept traficant de arme și împreună cu James Ross, unul din membrii echipei sale, se înfățișă înaintea puternicului emir Beni-Zair. Trebuiau să-și aleagă cu grijă cuvintele. Un singur cuvânt nepotrivit, i-ar fi putut costa viața pe amândoi.

- Nobile prinț al Draa, noi facem negoț cu arme. Vindem celor mai buni cumpărători. În Ciad, Mali, în străvechiul ținut al imperiului Songhai. Dacă am ascunde asta de tine, ți-am insulta înțelepciunea. Dar nu vindem celor fără steag ori fără credință, cum ar fi Zeralzii...

La auzul acestor cuvinte, emirul, care-i cântărise bine din priviri pe amândoi, își schimbă întreaga atitudine. Radia o măreție, o noblețe calmă, o eleganță solemnă, într-adevăr fără pereche. Ceva îi spunea că Tom și James nu erau niște traficanți ordinari, fără scrupule, fără suflet, pe care nu-i interesa cine cumpăra de la ei. Ci respectau o anumită etică, o onoare a lor, și chiar un cumul de valori ridicat la grad de religie; exista și la ei totuși un cod care ținea de credință, și de ordine.

Leadership: Potențialul tău de a-ți atinge scopurile este limitat de rezultatele obținute care au un impact concludent privind acumularea dovezilor în privința integrității tale?

Întotdeauna vei fi martor la o negociere ce se pretinde a fi în folosul vicleniei, dar și în folosul tratativelor care pot face din diplomație o adevărată artă. Poți influența în bine modul în care te percep ceilalți, doar dacă te ridici la înălțimea idealurilor lor spirituale și morale. Tom și James au dovedit acest lucru.

Câștigarea încrederii liderului este întotdeauna un proces de negociere. Vei lua parte la o „negociere" ori de câte ori îți vei manifesta dorința de a te integra în cercul de prieteni al liderului, sau în echipa sa. Pentru ca această negociere să aibă lor și să fie încununată cu succes, tu trebuie să sprijini gândurile liderului, iar el trebuie să te trateze ca și când ai acționa cu bună-credință. Cu alte cuvinte, liderul trebuie să înțeleagă poziția ta (pe măsura gândurilor, principiilor și moralității tale), să o compare cu a lui și în final să o accepte, sau nu.

Un personaj dintr-o operă a scriitorului Mika Waltari spunea: „Suflă bine pentru a se risipi pleava și păstrează doar grăunțele bune". Acesta era un fel de-a spune că nu toți oamenii sunt de încredere, și că numai cei bun trebuie aleși și păstrați.

Leadership: Activitatea desfășurată de tine sub egida unei singure entități de tip "sunt același" ar putea fi extinsă prin includerea unui rol de investigație cu privire la ce poți să obtiii atunci când captezi atenția cuiva, dar nu ai mari așteptări de la el?

Dovada în privința integrității tale se obține prin intermediul cunoașterii pe care ceilalți o caută la tine și pe care o propui drept scop principal al vieții tale. Dar, totodată, și viclenia cere același tip de garanție. Prin urmare, ce anume face diferența între integritate și viclenie? Ei bine, diferența o face apropierea dintre trecutul și prezentul pe care oamenii îl percep ca pe un simbol al eforturilor comune de a atinge un anumit obiectiv.

Obligația ta de lider este să cântărești oamenii. Să filtrezi sentimentele și emoțiile lor prin prisma rațiunii, prin prisma valorilor tale personale, în care crezi și pe care le respecți. Exact așa cum a făcut puternicul emir Beni-Zair.

După cum scopul suprem al unui fotograf este să asigure imaginilor sale o expunere adevărată, în fața unui public care să se întrebe: "De ce?" - tot așa scopul tău suprem trebuie să fie acela de a crește și de a asigura calitatea relațiilor cu ceilalți oameni, dar nu înainte de a-i cunoaște, nu înainte de a te întreba: „De ce?"

Nu poți să-i accepți pe oameni în jurul tău dacă nu-i înțelegi, nu-i așa? Nu poți să le acorzi un minim de încredere dacă ei nu au o oarecare înrâurire asupra inimii tale, dacă viziunea lor nu corespunde valorilor după care te ghidezi tu în viață. Judecă asupra valorilor oamenilor înainte de a face pasul spre un nivel mai înalt de apropiere.

Leadershipul este acordul dintre ceea ce ești capabil să înfăptuiești și ceea ce poți păstra cu drag în sufletul tău atunci când ești supus la încercarea de a accesa zonele de interes ale celorlalți oameni.

Capitolul întâi al leadershipului constituie baza de la care se poate construi o relație. Iar procesul stabilirii relațiilor nu se desfășoară întotdeauna foarte rapid. Mai întâi are loc „deschiderea", aici se poate vorbi de o comunicare continuă, dar subtilă, codată, în care fiecare surprinde la celălalt mai degrabă ce se ascunde în spatele cuvintelor. Dacă liderul intuiește caracteristicile complete ale celuilalt, și dacă va fi mulțumit de calitățile sale, abia atunci se va putea produce o apropiere.

În leadership, în primul rând trebuie să știi să cunoști oamenii, ceea ce presupune dezvoltarea relațiilor de colaborare și socializare permanentă. Învață să observi comportamentul oamenilor, atitudinea lor și în același timp, învață să interpretezi mimica, gesturile, cuvintele și chiar tăcerile lor. Fii deschis față de ei, receptiv la ideile lor, pentru ca la rândul tău să fii demn de încrederea lor.

Poți influența modul în care ești perceput de ceilalți, numai dacă te ridici la înălțimea așteptărilor și idealurilor lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/capitolul-intai-al-leadershipului.html

Captiv într-un roman de maturitate

On Iunie 01, 2015

Croiește-ți un drum propriu al cunoașterii umane, căutând calea de mijloc între timp și urmarea unor situații ce nu pot fi explicate decât ca fiind niște percepții false a unei lumi prezente.

Totul părea a se manifesta în deplinătatea capacității mele de a duce la bun sfârșit un lucru pe care alții doar îl visează sau îl țin secret, în modul în care albinele prelucrează nectarul, adică printr-un fel de atracție dintre o sursă de energie interminabilă - hrană vie pentru o minte care caută, nu una care doar se întreabă - și fluxul vectorului de stare care impulsionează ființele spre acțiune. Dar, de ce-mi ieșea în cale această obligație responsabilă încleștată cu disperare de gânduri și emoții străine mie?

La mijloc era vocea cea mai profundă, lăuntrică, care-mi șoptea tot felul de modificări revelatoare cu acea finețe a ceasornicarului ce are la dispoziție numai lama obișnuită a unui briceag pentru a finisa piesele prelucrate brut. Constant, ea îmi arăta calea de mijloc între timp și urmarea unor situații ce nu pot fi explicate decât ca fiind niște iluzii, percepții false ale unei lumi prezente, în numele trecutului și viitorului, strecurate prin desișul meandrelor și întortochelilor sufletești.

Mă simțeam cumva captiv într-un roman de maturitate a lui Dumas. Eroul său răscolea cu finețe și cu o înțelegere fantastică sufletele înalte și cele mai joase, până la cele mai ascunse gânduri, până la ultima celulă a fericirii sau nefericii lor. După ce lucra cu puteri demiurgice în întreaga lor complexitate, le arunca în experiențe însuflețitoare, redându-le acea valoare pe care timpul le-a răpit-o, aprinzând din nou în ei scânteia vieții. Altora le transmitea lecția obiectivă a pedepsirii divine în funcție de gradul lor de culpă.

Reversul acestei determinări cauzale îl constituia temerea de a accede spre o înlocuire a puterii de înțelegere cu supremația legilor nescrise ale leadershipului, în frământările căutărilor de afirmare. Plin de însuflețire, uitasem să respect arta reușitei de a fi eu însumi o carte.

Leadership: Pornești în căutarea a CEVA ce îți dorești să schimbi la o lume trăitoare prin tot ceea ce ascunde, în genul unei povestiri relatată într-o carte ce poate fi citită așa cum ai încerca să desprinzi un copil de vise?

Întotdeauna stăpânirea a ceea ce se cere a fi manifestat, cuprins și stăpânit cu întreaga pricepere, într-un câmp al efectului de cauză, chiar și în limitele mișcătoare ale imaginației, este o experiență la fel de spectaculoasă precum reușita de a răscoli sufletele și de a produce emoții. Dar tot atât de îndoielnică și greu de prelucrat.

Leadershipul nu se separă de ceea ce se cere a fi stăpânit atunci când nu se cunosc coordonatele punctelor de intersecție dintre „ascuns" și „dezvăluit". De fapt, leadershipul este ca o carte pe care pe măsură ce o citești pornești tu însuți într-o căutare a deznodământului, simți nevoia să faci o analiză a propriilor trăiri, să te compari cu alte versiuni ale tale și nu o lași din mână până n-o termini. Leadershipul este un produs al propriei tale minți care prinde viață ca urmare a experienței tale de a asimila alte manifestări, doar să le observi și să încerci să le înțelegi cauzele, mecanismele, sentimentele implicate, astfel încât să poți deveni altcineva.

Parcurgerea unei cărți, stăpânirea unei construcții de mari dimensiuni care ascunde adevărata

față a ceea ce este important de evaluat la un anumit tipar de gândire, trăire, acțiune și comunicare, produce o ruptură de vechile canoane în anumite faze ale încercării de a te cunoaște mai bine. Dar, presupune și o reprezentare despre transcendența absolută a unui autor pe temeiul unor însușiri false sau secundare pe care le găsim adeseori la oamenii simpli, lipsiți de educație, dar având „școala vieții".

În acest caz, individul și lumea lui vor fi substituite de așa-zisa împuternicire a închipuitului, o cunoaștere experimentală dezvoltată pe baza estimării gândurilor și emoțiilor în situațiile impresionante ale unui personaj care se confundă cu autorul cărții. Ţinând cont de faptul că el se reinventează constant printr-o serie de roluri de întindere relativ redusă, dintre care merită să fie abordate doar cele active și responsabile, putem avea sentimentul că prezentul se derulează paralel cu trecutul sau cu viitorul și că lucrurile efectiv pot fi controlate.

Leadership: Subiectele care pot fi abordate în confirmarea unei cărți cu adevărat valoroase pot transforma schimbarea dorită în ceva care se întâmplă printr-un efort de redare a unor imagini care doar se pretind a fi reale?

Așadar, cine intenționează să se valorizeze în ipostaza de om al schimbării, în deplinătatea capacităților sale de înțelegere a tot ceea ce se întâmplă în jurul său, prin tot ceea ce a fost și este ascuns, neputând fi decât intuit, mai întâi de toate trebuie să facă loc închipuitului să se manifeste. Cartea care îți construiește personalitatea este un cumul de subiecte captivante, abordate prin intermediul trăirilor cele înalte și mai aprinse, care travareseaza realitatea spre vis. De fapt, o carte devine valoroasă tocmai prin identificarea asemănării dintre ceea ce e trecător și ceea ce e definitiv.

Imaginile care se pretind a fi reale dintr-o carte care te ține cu sufletul la gură, absorbindu-te cu totul în povestea ei, dintr-o carte care te învață să creezi tot felul de scurtături către viața pe care ți-o dorești, pot fi rezultatul unor percepții false asupra lumii prezente, în numele trecutului și viitorului, strecurate prin desișul meandrelor și întortochelilor sufletești. Ai grijă cum incorporezi aceste imagini în contextul unei realități care există dincolo de ceea ce crezi că este realitatea.

Căutând un drum propriu al cunoașterii unei lumi trăitoare prin tot ceea ce ascunde, oscilând între granițele imaginației sau a CEVA ce îți dorești să schimbi la ea, vei reuși să te încadrezi mai ușor în tiparele impuse de o viziune care depășește imediatul. Omul este un martor al adevărului, dar în același timp un tărâm al iluziei și al înșelării pe care „imediatul" nu-l poate identifica ca fiind o determinantă a stabilității sau a potențialului său de evoluție.

Nu poți cuprinde cu rațiunea și cu sufletul o lume aparte, urmărind dintre numeroasele direcții de investigare ce vin în prelungirea acestui fir roșu al destinului numit efect (prin cunoaștere și descoperire, prin experiment și prin monitorizarea profunzimii trăirilor care însoțesc indivizii) decât dacă adaugi la reflecțiile tale despre însemnătate și rânduială conștiința unei discrepanțe între fapte și realitate. Dar, astfel, binemeritata imaginație poate aduce mai degrabă cu iluzia. Ai grijă în ce te încrezi !

Leadershipul este o carte ce are răbdare să reconstituie o lume din detalii prin identificarea asemănării dintre ceea ce e trecător și ceea ce e definitiv.

Captiv într-un roman de maturitate devine fiecare aspirant la statutul de lider care încearcă să realizeze legătura dintre o lume a simplei aparențe, o lume a prejudecăților și o lume a adevărului.

Dacă vrei să-ți croiești un drum propriu al cunoașterii umane, încearcă să găsești calea de mijloc între timp și urmarea unor situații ce nu pot fi explicate decât ca fiind niște iluzii,

percepții false a unei lumi prezente, în numele trecutului și a viitorului, strecurate prin desișul meandrelor și întortochelilor sufletești. Poți?

Source: https://neculaifantanaru.com/captiv-intr-un-roman-de-maturitate.html

Captiv între datorie și Dumnezeu

On Februarie 12, 2018

Testează-ți măsura credinței, impunând existenței tale traiectoria spre accesul la un nou mod de a-ți manifesta potențialul.

Zărindu-l pe abate, Villefort își duse mâna la frunte. Trecutul îi reveni în minte, ca unul dintre valurile a căror mânie face să se înalțe mai multă spumă decât celelalte valuri.

- Dumneata, aici? întrebă Villefort. Observ că nu te ivești niciodată decât ca să însoțești Moartea.

- Am venit aici să vă spun că mi-ați plătit îndeajuns datoria și că, începând din clipa de față, am să-l rog pe Dumnezeu să se mulțumească, asemeni mie, cu această răzbunare.

- Doamne ! făcu Villefort trăgându-se înapoi cu spaimă în ochi. Vocea asta nu e a abatelui Busoni !

Abatele își smulse peruca falsă, își clătină capul, și lungul lui păr negru, nemaifiind strâns, îi căzu pe umeri, încadrându-i figura bărbătească.

- Vai, nu ! E chipul contelui de Monte-Cristo ! strigă Villefort cu privirea rătăcită.

Leadership: Viața ta a ajuns o formă de manifestare a unui tip de putere oglindită într-o imagine care contează mai mult decât realitatea?

- N-ați ghicit, domnule procuror general. Căutați mai bine și mai departe.

- Vocea asta ! Vocea asta ! Unde am auzit-o prima dată? Nu ești Busoni? Nu ești Monte Cristo? Doamne, ești dușmanul acela ascuns, neclintit, ucigător ! Ţi-am făcut vreun rău la Marsilia? Nefericitul de mine ! Ce ți-am făcut? strigă Villefort a cărui minte plutea la limita unde judecata și nebunia se confundă, în ceața care nu este nici vis și nici trezire. Ce ți-am făcut? Spune ! Vorbește !

- M-ai osândit la o moarte înceată și înfiorătoare, m-ai ucis tatăl, mi-ai răpit dragostea odată cu libertatea și norocul odată cu dragostea !

- Cine ești? Cine ești ? Doamne !

- Sunt spectrul unui nenorocit pe care l-ai înmormântat în celulele castelului d'If. Spectrului acestuia, ieșit în sfârșit din mormânt, Dumnezeu i-a pus o mască pe obraji și l-a făcut conte de Monte Cristo, acoperindu-l de giuvaieruri și de aur ca să nu-l poți recunoaște decât astăzi ! Sunt un paravan al moralei ! Sunt acel Edmond Dantes, căruia tinerețea i-a fost spulberată de egoismul, nepăsarea, viclenia ființei tale, cel căruia numai Dumnezeu însăși i-a putut oferi incomensurabila iscusință de a folosi cunoașterea cea mai înaltă ca unealtă a judecății Sale cele mai severe pentru a-și putea desfășura în liniște, în ascuns, promisiunea răzbunării celor buni.

Leadership: Iei în calcul varianta negației atașamentului față de versiunea ta anterioară, sau îți accepți imaginea ce decurge din asocierea enigmatică a două realități incompatibile?

La modul spiritual, suntem responsabili de realitatea pe care o percepem pe fondul unor stări de conștiință în care se manifestă puterile unei gândiri axată pe cercetarea trecutului și valorizarea lui în noi orizonturi de interpretare și înțelegere a creației universale numită: Dumnezeu.

La modul existenței noastre în lume, jocul straniu al asocierilor între divin și empiric ne permite să accesăm o realitate de care preferăm să ne ascundem, căci ni se pare imposibil de dură chiar și pe ecranul cinematografului, în diverse plăsmuiri ale dorinței de a trece dincolo de granițele conștiinței obișnuite.

Această realitate secundară se numește: Interdicție. Ne este interzis să acceptăm o altă nuanță a adevărurilor în care credem, inerente unei imagini de sine ce decurge numai din faptul că elementele vieții puse în relație, chiar și luate separat, ajung la un numitor comun, un echivalent al cauzei și efectului transpus în accepțiunea unei concepții moralizatoare și a unei intervenții miraculoase.

Biruința ta asupra destinului este pe măsura imaginii pe care ți-ai format-o despre Dumnezeu și a convingerilor pe care le nutrești cu privire la realitatea acestei imagini după ce treci prin felurite încercări.

Prin urmare, avem de-a face cu două realități: cea a omului care crede în hazard și în marea întâmplare, alături de cea a omului care crede numai în ceea ce este repetabil și demonstrabil prin experiment. Ele sunt incompatibile prin faptul că prima realitate depinde de variația unui parametru necunoscut care, în general, se situează în raport invers cu intensitatea convingerilor personale. Iar cealaltă depinde de anumite consecințe vizibile care privesc baza acceptării oricăror limitări.

Imaginea care decurge din asocierea acestor două realități reprezintă ansamblul reflectărilor de natură materială sau imaterială, cu conținut rațional sau emoțional, ale unor fenomene pe care le poți experimenta, dar nu le poți controla cu totul.

Iar studiul acestei imagini este o etapă de exploatare a unei cauze pe care, chiar dacă nu ajungi să o înțelegi pe deplin niciodată, măcar îți dă o idee vizavi de cât ești de pregătit să faci față unei certitudini de care te poți oricând îndoi.

Negația atașamentului față de versiunea ta anterioară, când încă nu luaseși în calcul intervenția unei forțe tainice care a forțat supunerea și compulsiunea ta în mijlocul evenimentelor care te-au dus la o anumită situație, este o operație de contestare a propriilor limite, urmată de obicei de sporirea credinței.

Credința este o reflectare a naturii tale sub acțiunea unor forțe de tip reacțiune îndreptate spre toate evenimentele și fenomenele care pot să-ți consolideze poziția de protagonist al unei noi realități.

Captiv între datorie și Dumnezeu este omul care nu are de ales în fața vieții decât să se supună unui plan mai înalt, hotărât dinainte ca el să îndeplinească rolul de judecător neînduplecat.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Captiv între Om și Dumnezeu

On Decembrie 30, 2017

Desprinde-te de ceea ce te limitează, ca să te înalți mai presus de ceea ce ești tu însuți.

Evenimentele petrecute preocupau întregul Paris. Emmanuel și soția lui și le povesteau cu o uimire firească, făcând o legătură între cele trei nenorociri, tot atât de năprasnice pe cât de neașteptate, care se abătuseră asupra acelora ce l-au trimis la moarte pe Edmond Dantes.

Într-adevăr – spunea Julie – s-ar zice că toți bogătașii aceștia, atât de fericiți ieri, uitaseră partea Duhului rău, în calculul pe care își întemeiaseră bogăția, fericirea și respectul cuvenit. Iar Duhul, ca o zână rea din poveștile lui Perrault, nepoftită la vreo nuntă sau la vreun botez, s-a ivit pe neașteptate ca să se răzbune pentru uitarea aceasta.

– Câte nenorociri ! Câte suferințe ! spunea Emmanuel gândindu-se la Morcerf, Danglars și Villefort.

– Dacă Dumnezeu i-a lovit – spunea Julie – asta e doar fiindcă Dumnezeu, care este bunătatea supremă, n-a găsit în trecutul lor nimic vrednic să le micșoreze pedeapsa. Înseamnă că toți oamenii aceștia erau blestemați.

Din camera alăturată, nevăzut și totuși perfect conturat, în orice caz biruitor, Contele de Monte Cristo își revedea faptele cu o oarecare urmă de regret, dar însuflețit de acea împăcare de sine pe care Dumnezeu o prilejuiește numai acelora cărora le-a oferit acest stimulent de neînlocuit pentru inimă:

"Cădea-vor dintre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Peste șarpe veninos vei păși. Pe mâini vei fi înălțat ca nu cumva să-ți împiedici piciorul de piatră. Şi vei călca peste leu și peste balaur. Nu vor veni către tine rele. Şi bătaie nu se va apropia de locașul tău. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale."

Leadership: Poți să te eliberezi de exercitarea obligației față de Dumnezeu în favoarea exprimării regretului pentru hotărârile tale anterioare cu toate amarele lor urmări?

Când rezultatul gestului de forță din mijlocul faptelor sau evenimentelor nu este controlat sever de o intenție de limitare, fidelă valorilor asupra cărora au rază de acțiune principiile credinței, atunci imaginea pe care ți-o creezi devine confuză și cufundată în ceața părerii de rău.

Când, dimpotrivă, imaginea este pusă în valoare cu o anumită pregnanță, printr-o autosugestionare pozitivă care îți justifică actuala rătăcire prin meandrele concretului, ea domină intențiile de evoluție personală.

Primul principiu al credinței, cel mai solid, fidel imaginii pe care ți-o creezi, ar trebui să fie *: „Cred că Dumnezeu este Creatorul și Conducătorul întregii lumi".* Într-o asemenea formulă de referință, ce posedă un potențial nesfârșit de încurajare a funcției de control, sunt utilizate toate mijloacele de a te identifica cu Cel care cauzează majoritatea evenimentelor și le influențează cursul – asta dacă ești îndeajuns de priceput să modifici rezultatul unei acțiuni și

factorii care reflectă probabilitatea reală a acelui rezultat.

Îndeplinirea angajamentului de a executa o obligație față de Dumnezeu, să încerci să schimbi acel fluid ce străbate și unește prin mii de fire ființa umană cu legile universului, este un rezumat al întregului tău proces de elaborare a unei defensive capabilă să facă fața celui mai înalt nivel de ofensivă de care dispune jocul șansei. Este un act complex de gândire și de acțiune în care contează în egală măsură spiritul de analiză și capacitatea de pătrundere psihologică rezultată din contactul cu diverse tipuri de oameni.

Omul devine una cu Dumnezeu atunci când evenimentele cele mai neașteptate îi favorizează o evoluție rapidă și prielnică din care nu se mai poate opri.

Determinarea eficienței tale se rezumă la sentimentul înălțător și profund eliberator al gestului de acceptare a propriilor fapte, printr-o atitudine de iertare a greșelilor care nu anulează și nu modifică caracterul propriului personalism?

Personalismul este o concepție potrivit căreia Dumnezeu este o persoană, sau cum bine definește dicționarul, este o doctrină care pune la baza existenței o pluralitate de entități spirituale înzestrate cu atributele personalității și subordonate lui Dumnezeu ca ființă supremă.

Personalismul are valoare de câștig dacă reușești să-ți conturezi suficient de puternic o poziție privilegiată în ordinea desfășurării evenimentelor.

În ecuația lui Dumnezeu și a legilor universului nu se justifică această atitudine de iertare a greșelilor, ba mai mult, orice examinare a faptelor petrecute, bune sau rele, întărește sentimentul de control și de apartenență la un anume spațiu de autonomie în cea mai mare măsură posibilă. De aceea practicile sau stilurile adoptate de lideri ajung să fie considerate o tehnică de reprezentare a proceselor psihice la diferite niveluri de control conștient.

Procesele psihice sunt interacțiuni proprii raportului dintre individ și realitatea înconjurătoare. Ele sunt împărțite în trei categorii: procese psihice cognitive (de cunoaștere), procese psihice afective, procese psihice reglative (involuntare și voluntare). (tpu.ro)

Limbajul secret al leadershipului începe cu analizarea naturii și a semnificației existenței personale în eventualitatea unui tip particular de control asupra minții care se găsește în dialog cu Dumnezeu.

Captiv între Om și Dumnezeu este cel care a gustat din oțelul rece și inflexibil al sabiei numită "șansă de reușită" acolo unde destinul vrea să lase urme de suferință.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Captivitatea omului în spațiul arid al imperceptibilului

On Ianuarie 05, 2014

Deschide calea spre noi cuceriri ale cunoașterii, ca să vezi dincolo de limitele a ceea ce ești.

Marii titani ai gândirii superior-inovatoare, precum H.G. Wells sau Jules Verne, au cochetat deseori cu misterul care depășea orice cunoaștere, *indicibilul* . Utilizând acel conglomerat de imaginație ce le-a permis să se amplaseze într-un timp și într-un loc indeterminabil, ei au putut să identifice legile acelor abisalități care depășeau limitele înțelegerii acceptate de către cei mai mulți oameni.

Simțeam că era rândul meu să înțeleg aceste legi prin intensificarea singurei surse de energie, foarte elevată, care nu poate fi distrusă de nimeni și nimic: imaginația. Prin investirea unor calități artistice pline de miez, la răscrucea întrebărilor despre rostul existenței și al ființei mele în lume, se întrevedea contrastul cromatic al unor tensiuni, prejudecăți, forțe nemaivăzute de adeziune la o nouă formă de artă, plauzibilă prin motivele decupate parcă dintr-un film noir, dar care exprimă cel mai bine conflictul interior cu sinele revelat din trecut. Cu atât mai mare era disconfortul pe care îl simțeam.

Experimentele oamenilor de știință, expuse de cei doi scriitori în operele lor, erau menite să facă procesul invizibilității reversibil. Dar formula secretă lăsa întotdeauna loc de interpretări, nu indica nicio metodă de obținere și utilizare, nu se potrivea nici unei dogme, dovedindu-se a fi mai degrabă o fază rapidă de tranziție spre o dimensiune superioară. O etapă, utilă și necesară oricărei persoane care prețuiește progresul și îl susține, chiar cu riscul retragerii sau excluderii sale din societate.

Cine voia să înțeleagă și să aplice formula trebuia să vadă dincolo de orice limitare.

Leadership: Îți câștigi dreptul incontestabil la autodepășire urmând criteriile unui model de realitate la care te raportezi prin separarea ta de tot ce este comun lumii de care aparții?

Cum oare să încorporez complet invizibilul în timp? Trebuia să-l percep mai întâi ca pe o destinație a viitorului? Sau ca pe o sursă de învățare și explorare a experiențelor de inovație?

Şi totuși, întrebarea care mă frământa cu adevărat era alta. Oare această decodificare a invizibilului care se manifestă intrinsec, transformarea obscurului într-o entitate cognoscibilă, chiar dacă favorizează cercetarea științifică individuală și, prin aceasta, dezvoltarea gândirii, nu înseamnă mai degrabă un drept dobândit, dar necuvenit?

Stabilirea unei priorități în ceea ce privește investigațiile proprii asupra formulei invizibilității se putea dovedi compromițătoare, punându-mă într-o postură neonorabilă.

Mă simțeam captiv într-un spațiu arid, al imperceptibilului, asociat cu trecerea timpului, care mă făcea să-mi doresc să nu mai continui cercetările, obligându-mă să rămân cât mai mult în umbra acelor ziduri ale mediocrității, ca un simplu trecător prin viață, fără folos și fără o țintă precisă. Care nu cunoaște lupta, care nu trăiește marea aventură a cunoașterii, care nu se poate elibera din absurd, care nu caută răspunsuri și nu află niciodată adevărul.

Nu spunea oare alchimistul acela care își tăinuia numele, că majoritatea oamenilor sunt doar niște produse ale unor experimente științifice eșuate și că doar cei aleși sunt chemați să cunoască tainele lui Dumnezeu și calea ce duce la Marea Împărăție?

Leadership: În ce fel poți folosi știința pentru a-ți îmbunătăți percepțiile vizavi de o realitate paralelă?

Ieșirea din tipare și libertatea de creație nu trebuie privite drept lucru nefiresc, ci un drept incontestabil la actul autodepășirii și desăvârșirii. Ca un joc plin de misiuni imposibile și totodată plin de nestemate, pe care nu ești obligat să îl joci până la capăt. Dar pe care trebuie neapărat să-l experimentezi dacă vrei măcar să înțelegi cine ești cu adevărat și ce însemnătate ai ca ființă umană.

Leadershipul este supus riscului unei deprecieri puternice dacă contradicțiile tranziției spre o nouă etapa de dezvoltare se intensifică, dacă limite de percepție și reprezentare ale științei, situate exclusiv pe un plan inferior, strigând tare "Nu pot ! ", sunt aprobate în totalitate de caracteristicile tale definitorii.

Standardele de dezvoltare pe care singur ți le impui se oglindesc în modul cum tratezi solicitările de obiective și investiții pe termen lung, impuse de propriul Ego ca o încercare de a găsi calea de ieșire din actualul impas al mediocrității. Ele arată în ce fel poți folosi știința pentru a-ți îmbunătăți percepțiile vizavi de o realitate pe care încă n-ai avut posibilitatea s-o trăiești nemijlocit. Dar și pentru a înțelege mai bine fenomenul "lipsă" și implicațiile sale majore asupra formării personalității, cu efect prejudiciabil asupra elementelor de interes maxim care îți pot modela viitorul.

Cine nu se mulțumește cu puțin – la începutul călătoriei spre cunoașterea mai presus de înțelegere – este nevoit să caute alte ieșiri spre un altceva, necunoscut, care în ultimă esență, se identifică ca debut, prin contribuțiile științifice, la marea întrecerea cu sine însuți.

Numai înțelegerea vibrațiilor "imperceptibilului", utilizând acel conglomerat de imaginație care îți permite să te amplasezi într-o zonă de cunoaștere mai extinsă, face posibilă găsirea formulei secrete care conține proporții imense de posibilități de interpretare a lucrurilor și a lumii, pe care înainte le treceai cu vederea.

Leadership: Poți să construiești noi drumuri de performanță cu elementele unei științe pe care nu o creditezi până la capăt?

Elementele constitutive ale leadershipului, care reflectă o cunoaștere solidă a factorilor activi de inovație, pot fi identificate numai în armonia rezultatelor sau în eleganța unei suite de operații din cadrul procesului de cercetare, putând fi puse în aplicare în funcție de structura operativă a gândirii tale. Ești în căutarea unor provocări incitante care să-ți stimuleze pofta de cercetare?

Identificarea acelor legi ale "abisalităților" care depășesc limitele înțelegerii acceptate de către cei mai mulți oameni este primul semn că ai ajuns mult mai departe decât credeai, la un nivel de avansat de dezvoltare, ca entitate solitară, nu ca urmare a unei munci, cunoașteri și experiențe în colaborare cu alții.

Asta înseamnă că ai reușit să construiești noi drumuri de performanță cu elementele unei științe pe care singur ai creditat-o până la capăt cu idei, resurse și așteptări nelimitate, și pe care nu le-ai abandonat pe parcursul procesului de maturizare și de selecție aptitudinală. Toate aptitudinile și calificările tale relevante au fost dobândite de pe urma experiențelor de

lucru aplicat cu strictețe pe terenul dur al științei.

Cine coboară și urcă înapoi, de-a lungul subteranelor științei, știe că pornește într-o aventură cu detalii picante. În sensul unei alianțe cu orizonturile și premizele cunoașterii, un asemenea om poartă cu sine speranța să întâlnească, în galerii de multă vreme neumblate, semnele secrete ale autodepășirii.

Transformarea personală autentică este calea de a te autodepăși prin imaginația cu care creionezi o altă realitate, în care te integrezi ca un tip remarcabil prin capacitatea de a-ți comunica gândirea sub cele mai diverse forme de exprimare, de a-ți regândi ideile trecând de la o stare de spirit la alta, acoperindu-ți propria lege de funcționare cu numeroase semnificații.

Captivitatea omului în spațiul arid al imperceptibilului semnifică acea stagnare în jurul mediocrității, claustrarea în limitele unei cunoașteri superficiale și parțiale a specificului uman care nu mai poate servi drept bază esențială a leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/captivitatea-omului-in-spatiul-arid-al-imperceptibilului.html

Caracterul adânc înnoitor al leadershipului

On Iulie 28, 2014

Utilizează posibilitățile practice și nelimitate ale montajului, astfel încât să ajungi la găsirea și definirea unor noi mijloacele de creație a leadershipului.

Odată înlăturate legile generale dramaturgice din arsenalul regizorului, conținutul este exprimat direct. De aceea scenariul lipsește și metoda de creație este trecerea de la temă, de-a dreptul la foaia de montaj. Eisenstein nu-și propune un film care să ilustreze, printr-o poveste, semnificația grevei. El vrea, cu mijloacele de expresie ale artei, să răspundă la întrebarea: ce este o grevă, cum se organizează ea, care-i sunt premisele, desfășurarea, efectele? De aici necesitatea lipsei de fabulație, de personaje individualizate, ele fiind înlocuite cu noțiuni personificate: organizatorul, muncitorul, spionul, contramaistrul etc… Şi tot de aici necesitatea montajului metaforic.

Prin scopurile pe care și le propune, regizorul Eisenstein se proiectează implicit în miezul, în esența problemelor montajului. Așa se explică caracterul adânc înnoitor al montajului Eisensteinian. Așa se explică cum a ajuns Eisenstein la găsirea și definirea mijloacelor esențiale ale filmului modern. *

Leadership: Poți să te proiectezi în miezul a ceea ce reprezintă universul propriei creații, pentru a face cunoscută evoluția ta din punct de vedere al semnificației pe care o atribui expresiei artistice?

Liderul-creator are un rol bine specificat în contextul abordării științei, prin faptul că reușește să construiască imaginea vie a unui univers de infinită varietate. El se proiectează implicit în miezul a ceea ce reprezintă acest univers pentru a face cunoscută evoluția lui. Iar cine încearcă să ajungă în miezul a ceea ce este în neregulă cu viziunea expusă de un lider, în privința unui asemenea univers, constituind în lumea artei un fel de rațiune funcțională, făcându-l mai individualizat, cu siguranță se va lovi de o logică și mecanisme greu de înțeles.

Nu putem vorbi despre leadership dacă nu oferim hrană științei pe care el se sprijină, plasându-l în contextul unei orientări care este, în mod esențial, în relație cu tot ceea ce fost acceptat ca normă de tranziție spre un nivel superior de vizualizare a unei realități care ascunde o poveste. Munca de creație a unui artist, făcând diferența dintre autenticitate și kitsch, este cea mai clară demonstrație a nevoii de a asigura surse stabile de putere și control pentru o mai bună accelerare a dezvoltării și a procesului de schimbare.

Forma pe care o capătă creația ta este dată de montajul pe care îl realizezi. Montajul presupune asamblarea secvențială de piese separate de informații, imagini, perspective și experiențe. Este o modalitate de a-ți scoate în evidență capacitățile de coordonare și producere a elementelor inovative, a activităților specifice de cercetare desfășurate și de difuzare a cunoștințelor. Fără un montaj de calitate care să ridice nivelul eficienței în rezolvarea celor trei probleme fundamentale de leadership: cum, ce și pentru cine produci știință, nu vei putea să faci dovada valorii tale și profesionalismului tău.

Expresia artistică este o revelație a artei dătătoare de spectacol, o revelație a unui adevăr personal transpus într-o poveste, este o îmbinare a unor idei transpuse într-o imagine alcătuită din fapte, sentimente și interpretări. Ea poate avea semnificația pe care regizorul o dă realității pe care o o experimentează el însuși prin emoții, prin cauze și efecte reale diverse.

Forma pe care o capătă creația ta poate fi prelucrată într-un mod în care știința să poată asigura o nouă valoare de întrebuințare a leadershipului?

Identitatea structurii mai multor modele de reprezentare a cunoștințelor utilizate în cercetarea științifică se reduce la o succesiune de elemente de detaliu. Acestea se formează într-o unitate de timp nedeterminată în raport cu reperele existenței unor forme autentice de creație, contribuind la promovarea unui nou stil de artă.

Detaliile și procedurile de lucru, depinzând de premisele unei noi direcții de evoluție a științei și de efectele unei noi linii de trend, sunt parte a unei expediții personale de căutare a unei semnificații mai profunde a ceea ce transmiți, prin implicarea într-un joc de selectare a informațiilor și a modului de prelucrare a acestora.

Leadershipul apare ca un complex de intuiții și de posibilități de explorare a unei realități particulare, fiind bazat înainte de toate pe experiența în lucrul cu elementele de creație care au continuitate și unitate în câmpul efectelor produse.

Creația ta poate fi prelucrată într-un mod în care știința să poată asigura o nouă valoare de întrebuințare a leadershipului, doar dacă reușești să identifici o modalitate de utilizare a mijloacelor de expresie pentru construirea în prezent a unui „ *perfect future* ". Câștigarea independenței în modelarea științei este posibilă prin caracterul înnoitor a ceea ce ai realizat cu ajutorul unor noi luări de poziție în ceea ce privește definirea unor noi perspective de gândire și simțire.

O nouă valoare de întrebuințare a leadershipului constă în procesul de a atinge o realitate superioară prin înlocuirea cu noțiuni personificate a tuturor imaginilor și faptelor precise care pot reflecta cu mai multă acuratețe intențiile unui regizor: de a înfățișa o lume de vis, unde totul devine posibil.

Caracterul adânc înnoitor al leadershipului rezultă din mijloacele de creație, transpuse în practică, utilizate în procesul de cucerire a segmentului pe care îl ocupă producția de noi modele de cercetare științifică, acceptate și considerate ca valoare adăugată la un stil diferit de a interacționa cu noi niveluri de performanță.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/caracterul-adanc-innoitor-al-leadershipului.html

Caracterul favorizează succesul

On Iunie 07, 2009

Menține-ți constant caracterul nobil, făcând apel la acele idealuri, valori și convingeri care îți conferă stabilitate în relațiile cu ceilalți oameni.

Ai auzit de celebrul scriitor Russell H. Conwell? Înainte de a deveni scriitor, el a fost un ofițer de recrutare extrem de capabil și, mai apoi, a devenit căpitan al propriei sale campanii. A luat parte la multe bătălii și a fost ridicat la gradul de locotenent-colonel înainte să aibă loc un eveniment care i-a schimbat viața. Grav rănit în timpul unui atac al confederaților în munții Kenesaw, Conwell n-a putut să-și împiedice ordonanța să facă o bravă încercare de a-l salva. Din nefericire, încercând să salveze viața comandantului său, tânărul și-a pierdut viața. Însă înainte de a muri, i-a vorbit lui Conwell despre credința creștină. Această întâmplare a avut un efect profund asupra lui Conwell, încât s-a creștinat.

În cele din urmă, el a devenit un conferențiar de marcă, abordând o mare varietate de subiecte și, de asemenea, a fost autorul a 16 cărți. El a crezut în posibilitățile infinite ale omenirii, viața sa constituind o ilustrare a acestei convingeri. Cea mai renumită prelegere a sa, "Hectare de diamante", a fost susținută de peste 6000 de ori în timpul vieții sale și rămâne și astăzi dovada credinței pe care el o avea în potențialul nelimitat al omului.

Leadership: Puterea ta de a face fața tuturor provocărilor destinului poate să reprezinte modelul adaptativ al conceptului de sine în coordonatele unei viziuni care se bazează pe urmarea sensului vieții?

Oamenii își fac adesea o primă impresie (greșită) în legătură cu alți oameni, în legătură cu credințele și valorile lor, punând pe plan secund adevăratele lor convingeri și întregul lor fel de-a fi. A fost și cazul lui Russel H. Conwell, a cărui convingeri ferme, dar totuși atât de limitate, au putut fi schimbate, ce-i drept cu întârziere, la 180 de grade, abia după moartea tânărului care a încercat să-i salveze viața.

Te întreb, viitor lider, tu ești eficient în zonele în care este nevoie de dezvoltare? Sau rătăcești, asemenea unui om beat, lipsit de simțul direcției, în neștire prin viață, prin pustiul propriei tale lumi de gânduri, dorințe, sentimente și realități?

Aceasta este o întrebare dură care cere un răspuns sincer. Dacă răspunsul este da, atunci e necesară o schimbare, o limpezire a gândirii, o înceată (dar fermă) scuturare a întregii tale filozofii, renovând acele zone ale leadershipului tău, cuplate de propriul caracter. Zonele acestea îți împietresc și imobilizează preocuparea eficientă în relațiile interumane, sau pot să îți diminueze toleranța la orice tip de influențe negative.

Leadershipul este ca televiziunea prin cablu, deținătoare a propriului conținut. Cu ce îți înzestrezi leadershipul depinde de structura ta interioară, iar ceea ce generezi, ceea ce furnizezi, ceea ce ajunge la oamenii care te urmează sunt acele "aplicații" care permit analiza ta, care integrează tot ceea ce te definește ca om, ca prieten, ca profesionist. Cu ajutorul acestor aplicații (valori, nevoi, aspirații) ei se pot conecta la tine mai ușor. Iar acest lucru îți permite să înțelegi mai bine unde te afli, de ce ai nevoie și ce poți face pentru ei.

Leadership: Poți să faci o conexiune între acea explozie a timpului care a schimbat drumul unei vieți, și coordonatele evenimentelor care implică încălcări ale cerințelor sinelui de a avea liberul arbitru în decizii?

Sunt oamenii de aceeași parte a baricadei cu tine? Așa cum orice modificare a volumului de sânge este sesizată de niște receptori sensibili la variațiile de presiune ale sângelui, tot așa orice modificarea propriei tale structuri de funcționare este sesizată de majoritatea oamenilor a căror concepții și idei despre leadership, bine reglate de sistemul lor de îi determină să fie de aceeași parte a baricadei cu tine. Sau, dimpotrivă, îi poate întoarce împotriva ta.

A înțelege diferitele puncte de vedere ale celorlalți oameni, așa cum Conwell și-a accelerat transformarea preluând din filozofia și concepțiile unui om obișnuit, a unui muribund, abordând cu abilitate o nouă viziune asupra vieții și a direcției de urmat, este una din cheile leadershipului.

Să te apleci asupra acelor idealuri, filozofii. puncte de vedere și maniere de abordare a schimbării, cu acceptul celor din jurul tău, așa cum cercetătorii se apleacă asupra documentelor pentru a le întocmi corect și complet, și să tencuiești propriul tău model de leadership cu un mortar rezistent la orice fel de uzură morală și emoțională, aceasta ar trebui să fie preocuparea ta cea mai mare.

Înzestrându-ți ființa cu acele energii, cu acele virtuți care fac posibilă integrarea ta în "jocul" dorit de ceilalți oameni, încadrarea ta în tipul de personalitate care contribuie la dezvoltarea lor, acest lucru îți întărește rolul de călăuză sigură și te definește ca o persoană compatibilă cu tipul de lider dorit de ei, prin felul de a gândi și de a acționa.

Leadership: Caracterul tău poate să descrie un mijloc de a experimenta frecvențele și dimensiunile mai înalte ale vieții, în încercarea sinelui de a schimba modelul de formare al conștiinței?

Leadershipul este aidoma unei scări: cu cât este mai largă, cu atât este acceptată de un număr mai mare de susținători care au îmbrățișat aceleași concepții și idealuri. Şi cu cât este mai îngustă, cu atât va supraviețui mai puțin, și se va disipa în uitare.

Faptele de zi cu zi, dacă le cercetezi cu atenție îți oferă aspecte noi, nebănuite, ce pot avea o înrâurire deosebită asupra filozofiei proprii și pot consolida leadershipul tău. Un spirit analitic, pe lângă care evenimentele (aparent banale) nu trec fără o atentă cercetare, își întărește constant leadershipul și își dezvoltă constant puterea de influență asupra celorlalți.

Este inerent ca leadershipul pe care îl practici să fie orientat (și acesta este un important factor de optimizare) spre calitate, spre gestionarea și cimentarea unei relații pe termen lung cu oamenii, spre dezvoltare și extindere a dimensiunii sale. Acest lucru putând fi ușor realizat doar dacă acoperi toate acele "găuri" de ineficiență sau superficialitate pe care tu, sau subalternii tăi, le-ați făcut – să vezi, să supraveghezi, să controlezi toate formele existente de regres, sau de eventual risc.

Caracterul omului este strâns legat de menținerea prelungită unei imagini de sine adecvate care poate să servească eficient atingerii scopurilor pe care ți le-ai propus, sub imperiul unei constrângeri: tot ceea ce te împlinește este rodul a ceea ce a prins rădăcini în inima ta.

Caracterul favorizează succesul numai atunci când convingerile și atitudinea ta în diverse situații nu sunt în conflict cu circumstanțele care hotărăsc ceea ce ți se întâmplă. Sau așa cum preciza cineva pe internet, caracterul reprezintă totalitatea însușirilor esențiale și stabile care se reflectă în valorile pe care le promovezi și în atitudinea ta în raport cu sine, cu alții și cu diferite aspecte ale vieții.

Caracterul nedeterminat al omului de geniu

On Mai 31, 2014

Permite-le oamenilor să te definească în funcție nu doar de performanțele tale excepționale, cât mai ales în funcție de felul în care tu însuți îți canalizezi "vibrațiile" în viața lor.

Pe unii îi surprindea aspectul său: un cap mare, disproporționat, sau vocea sa neobișnuit de subțire. Pe alții, regizorul îi hipnotiza de la prima întâlnire. Criticul de cinema, Leon Moussinac descrie prima sa întâlnire cu Serghei Mihailovici Eisenstein, a cărui personalitate l-a "răscolit" cu totul: " *Te domina, fizic și intelectual totodată. Fizic, prin mobilitatea feței și a mâinilor, prin puterea bustului pe care se însera volumul masiv al capului, prin strălucirea energiei și a inteligenței care emana din toată persoana sa.* "

Eisenstein era perfect conștient de uriașa sa valoare, de geniul său, același artist care a creat cea mai solidă operă din istoria cinematografiei și căreia i s-ar potrivi, pe bună dreptate, cuvintele lui Picasso: " *Impresioniștii au vrut să înfățișeze lumea așa cum o vedeau. Pe mine nu mă atrage asta. Eu vreau să înfățișez lumea așa cum o gândesc.* "

Întrebat asupra primei impresii pe care i-a făcut-o Eisenstein, istoricul de film american Jay Leyda declara: " *Mi-a fost teamă. Eisenstein semăna cu Jupiter, cu un zeu mânios. Încerca totdeauna să te impresioneze ca și cum ar vrea să-ți facă un test. Ceea ce, bineînțeles, supăra pe toată lumea. Dar această atitudine a lui Eisenstein era numai o mască. Dacă supraviețuiai, totul mergea bine cu el și, în ciuda caracterului său foarte complicat, era un om și un profesor minunat.* " *****

Leadership: Poți să elimini neajunsurile de a fi un model de urmat construit după ideea că nu trebuie să fii perfect?

Este posibil să existe un gen de om al extremelor, în același timp promițător și dezamăgitor? Un om care să furnizeze impulsuri de sincronizare a funcțiilor Ego-ului cu valențe negative, dar care totodată să poată fi structurate și proiectate pe un fond mai luminos?

Un fel de versiune îmbunătățită a omului cu aspirații spre înalt, cum sunt toți aceia care nu cer niciodată nimic, dar știu să obțină totul, mișcând orice se întâmplă în jurul lor. A omului care utilizează parțial un sistem de conducere automată, direct influențat de caracteristicile de excepție care permit individualizarea sau stabilirea unicității sale.

Un asemenea om înțelege când ceva nu este în regulă, dar nu acționează imediat "frâna de urgență ". Ci îi lasă pe ceilalți oameni să-l definească în funcție nu doar de performanțele sale excepționale, cât mai ales în funcție de felul în care el însuși își canalizează "vibrațiile" în viața lor.

Aceste vibrații nu sunt altceva decât o manifestare a spiritului, provocate de încărcătura de convingeri existentă în diferite momente ale vieții. O depășire a propriilor limite prin crearea unei inteligențe superioare, hrănită din cultură, care îi lasă pe ceilalți fără cuvinte.

Leadership: Ești o inovație sau o lacună a "versiunii" finale a aceluiași individ, căruia i se poate încredința menirea de a fi un simbol al spiritului de challenger?

În studiul meu asupra dimensiunii umane, combătând incompatibilitatea, preconizată de unii, între diversele versiuni ale aceluiași individ, pătrunzând în straturile profunde ale ființei sale, urmăresc formarea constantă a resurselor sale de competență și originalitatea lui în a promova anumite concepte vizavi de construcția științei.

Şi ce constat la o scară din ce în ce mai mare? Că un asemenea artist care trăiește viața de zi în conformitate cu descoperirile succesive ale gândurilor care-l asaltează, nu poate fi decât solidar cu cei care contribuie în mod continuu la progresul lui, la sporirea științei sale.

Leadershipul înseamnă să reușești să impresionezi oamenii, fără să-i testezi și fără ca ei să te testeze pe tine. Dacă poți. Asta este măiestria de a trezi interese, de a te apropia de ceilalți, creând un consens, nu condiționând. Invitându-i pe oameni să te cunoască, chiar și atunci ești judecat aspru, chiar și atunci când nu ești în vârf de munte, chiar și atunci când te acompaniezi singur în procesul schimbării.

Inovația versiunii tale finale este un efort de a te raporta la un plus de valoare care se resimte în aspectul general pe care îl capătă reputația ta. Iar a te lega de o lacună a versiunii tale finale înseamnă să-ți accepți tendința de a te limita la esența ființei tale: de a rămâne un artist care a înțeles viața și a receptat-o în creațiile sale, dar care nu se dedă la a face artă din modul în care îl văd ceilalți.

Apa lichidă, plasată într-un mediu cu temperatură mai mică de 0 grade se solidifică, trecând în formă cristalină. La fel și un om iscusit care e plasat chiar într-un mediu neprielnic și ostil. El reușește să treacă în avantajul de a fi recomandarea ideală pentru un leadership puternic, creând o anumită stare de spirit și bună dispoziție, numai prin resursele sale de competență și performanță - ce acționează ca o pârghie pentru crearea de influență. Dar și pentru menținerea echilibrului de putere între acești doi poli: unicitatea și apartenența la grup.

Impresia pe care o lași celor din jur trebuie să fie direct proporțională cu valoarea pe care ți-o atribui singur într-un context de tipul: "trăiesc și mă ghidez după calitățile de care sunt perfect conștient că le am".

Caracterul nedeterminat al omului de geniu scoate în evidență latura vieții tale interioare care îți poate păstra mintea curată și deschisă, ferind-o, pe cât posibil, de acea experiență a neputinței de a înțelege realitățile înconjurătoare. Unicitatea te ajută să te distingi într-o lume plină de diversitate, determinându-te să fii un model de urmat pentru cei din jur, chiar dacă atitudinea lor față de tine este de tipul "mai vedem noi".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit

On Decembrie 16, 2020

Nimic nu e mai de preferat decât ceea ce ai putut să preferi, şi n-ai preferat.

Am întâlnit un om care alerga destul de bine, dominat de obiectivitatea unei personalităţi neatinse de sentimentul zădărniciei. Dar el nu alerga cel mai bine, la fel de bine ca un campion, şi până la urmă a ales să nu mai alerge decât pentru el însuşi, cât poate de bine, fără a se mai compara cu ceilalţi alergători. A continuat să alerge pe orice vreme, liber, mai înţelegător, mai mult în armonie cu sentimentele vieţii, numai să alerge în deplinătatea puterilor trupeşti, în dispoziţiile sale sufleteşti (adesea contradictorii, dar totuşi în raport de condiţionare reciprocă).

Anii au trecut, şi nu se mai întorc. Dar, ceva a rămas bine întipărit în sufletul lui. Dorinţa mult râvnită de a fi un campion, fiindcă orice proces sufletesc se răsfrânge asupra exteriorului şi provoacă sentimente intense, senzaţii diferite, emană putere, caracter, personalitate, pozitivism, conferă un anumit farmec destinului făurit de cei care îşi trăiesc viaţa pentru un vis pus în slujba performanţei.

Şi ori de câte ori el şi-a adaptat atitudinea pentru diferitele trăiri ale spiritului său avântat spre cele sfinte, adâncite în dedicare şi rezultate deosebite pe linia progresului, tot de atâtea ori o şoaptă desprinsă din eter, o chemare din inima unei adieri de presimţire, o rugăciune adusă din divin, i-a prevestit o parte din opera ulterioară a iluminismului. Ca şi când ar fi reuşit să surprindă cele mai impresionante imagini ale unei lumi desprinsă dintr-o matrice cinematografică în formă de lung metraj, în dinamica expresiei unei vieţi reinventate, a unei realităţi originale cristalizată în armonie cu evoluţia universului.

Să ştii să suporţi ce este în afara pistei de alergat, este mai puţin îngrijorător decât simţirea a ceva măreţ care, umplându-te de respect de sine (dar și de precauţie), te aşteaptă dincolo de lumea sigură cu care fusesei obişnuit. Pășești într-o lume pierdută și regăsită în altă parte. Porneşti de la un vis realistic, şi nimereşti în încăperea secretă a livrescului spiritual, decorată cu un portret al eroului cu o mie de feţe și cu simbolismul său care denotă simultan moartea și viața, înțelepciunea și cunoașterea infinită. Treci de la o extremă la alta fără să te întrebi cum s-a produs schimbarea.

Până la urmă, ceea ce contează cu adevărat este atitudinea pe care o ia Eul tău faţă de diferitele trăiri din care se nutrește substanța romanului numit: "Cărarea pierdută într-o verticalitate greu regăsită".

Leadership: Obiectivitatea propriei idei despre tine însuţi se dezvăluie într-o expresie de maximă sublimare artistică, în măsura în care este considerată o coordonată esenţială a acţiunii umane pusă în slujba unei cauze imateriale exterioare?

Referitor la experienţa personală pe care am postat-o aici, atât de bine impregnată în coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării, cred că este la fel de relevantă ca şi descrierea unui atelier de pictură pentru desfăşurarea unui studiu al vieţii sufleteşti pe care orice artist o trăieşte, atât din punct de vedere spiritual, cât şi material. Îţi ia ceva timp ca să treci de la o cărare laterală la una de mijloc, să treci de la o simplă idee la o uriașă realizare, de la o temă cu un singur fir epic la una care poate reinventa orice folosind tehnici mixte de lucru. Aşa că, răbdare...

Adevărat. Recunosc că am perseverenţa alergătorului de cursă lungă, dar în acelaşi timp sunt

apropiat de acea stare de grație a pictorului când se confundă cu Natura și lucrează în ritmul ei, fără să se lase impregnat la nivel afectiv şi inconştient de vreun complicat discurs filosofic. La urma urmei, poate că aparţin de acea preferinţă a pictorului pentru "Celălalt", atent la chemarea divinului - de a căuta o cale pe care toți o pot apuca, dar pe care prea puțini se avântă.

Poate mai bine ar fi să mă las orbit de strălucirea unei stele aflată dincolo de limitele convenţionalului, să îmbrăţişez "desăvârşita desăvârşire a desăvârşirii" pe care exegeţii s-au luptat decenii la rând să o traseze şi să o impună ca pe o regulă de aur a Iluminismului. Şi ce este iluminismul altceva decât asocierea unui om obişnuit cu statutul unei fiinţe însufleţite de impulsul divin (creator), pogorâtă parcă dintr-un corp ceresc, neavând prejudecăţile unei tradiţii nesusţinute de Revelaţie.

S-o spun altfel. Un individ mărunt şi-a revendicat dreptul la proprietate asupra celor mai sfinte dintre ştiinţe, lăsând să domine amintirea unui erou necunoscut din sportul românesc, şi asta dacă e vorba să dau o nouă coloratura sentimentului de sublim. Aşadar, cred că dincolo de fiecare configurare a conexiunii cu marele act al creaţiei universale stă un spirit de luptător specific atletismului. De fapt, alergătorul de cursă lungă s-a instruit, s-a impus, şi în cele din urmă s-a remarcat ca un pictor modern, inovator, capabil să revoluționeze însăşi artele cu manifestare tridimensională, acestea putând roti orice perspectivă şi orice percepţie într-o varietate de direcţii.

Leadership: Poţi să consideri momentele de maximă iluminare spirituală ca pe o trăire a cuvântului lui Dumnezeu ce se dezvăluie prin revelaţia unei treceri de la un stadiu existenţial la altul, de la o ipostază la alta, de la o imagine de sine la alta?

Atât de bine s-au impregnat în mine bazele, valorile şi disciplina atletismului, încât coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării n-a suferit nicidecum o bruscă „virare" spre petalele unei roze de flăcări, sau spre verdele unei pajişti pe corpul unei corăbii oprite la ţărm.

A existat, într-adevăr, o apropiere între atletism şi pictură. La mijloc era aceeaşi tendinţă de a testa limitele naturii mele, imboldul primar de a le depăşi, provocarea, nebunia, şansa de a-mi autoevalua aptitudinile într-un mod care să nu fie prea izbitor, un act de estompare a prejudecăţilor, o modalitate gratuită de a-mi elibera emoțiile puternice de sub povara unei captivităţi mai mult sau mai puţin evidente.

Pe oamenii vizionari, exemple rare de personalităţi în care se împletesc momentele rare de iluminare spirituală, îi caracterizează curiozitatea de a vedea ce iese dintr-o „comandă" dată spiritului de fineţe ce pune în acord tăietura profesională cu emoţia pură. Dacă atletismul m-a transformat într-un vizionar al ineditului, asta s-a întâmplat fiindcă atinsesem acea treaptă de adoraţiune a eroilor şi a faptelor măreţe, acea treaptă de slujire a idealului de "om nou şi nemuritor", considerând momentele de iluminare ca pe o trăire lăuntrică, chiar dacă pentru antici ele veneau din exterior.

Am abordat foarte serios acest subiect al trecerii de la o stare la alta, de la o nuanţă la alta, de la o etapă la alta, de la o lume la alta, ca într-un final să constat că tot ceea ce explică adevărata semnificaţie a frumosului îşi are rădăcinile într-un fenomen cunoscut, bine stăpânit, într-un cuprins de fioruri, aşteptări nebănuite, vibraţii, frecvenţe, unde, energii, taine, legende, toate acestea fiind confirmate prin examinarea mai îndeaproape a problemei Sinelui. Poate că unele spirite au fost dinainte alese pentru realizarea "Marii Opere" în momentul primordial al expansiunii lui Dumnezeu pe pământ.

Încă o dată se confirmă încercarea omului obişnuit de a fi parte dintr-un izvor invizibil, transcendent şi infinit îmbelşugat, hrănindu-se dintr-un crez mai înalt ce furnizează destinelor

de excepţie o influenţă sacră. Da, probabil sunt mai mult decât un om obişnuit, sunt un atlet de performanţă care a făcut performanţă în domeniul artelor vizuale, onorat cu atenţia primită din partea unei cauze imateriale exterioare şi superioare.

Iluminismul este ceea ce ni se dezvăluie prin revelaţia divină şi este confirmat de propria noastră experienţă ca fiind trecerea de la o situaţie la alta, de la un statut la altul, printr-o lărgire a conştiinţei de sine spre dimensiunea unei conştiinţe avangardiste.

Sau, cum spunea cineva pe un website: *"Dincolo de învelişul fizic şi vital al lumii, avem nevoie de o conectare conştientă a sufletului nostru cu cel al unei fiinţe de la care poate simţim doar o dispoziţie de intimitate sau prezenţă plină de seriozitate şi demnitate, neavând prejudecăţile unei situaţii anterioare."*

Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit este o modalitate neprevazută de-a îmbrățișa diferit realitatea care face ca scopul vieţii noastre (şi toate evenimentele care ne ies în cale) să se extindă dincolo de limitele cunoașterii pe care o deţinem la un moment dat. Totodată, desemnează acea înălţare a cugetării spre un complex de tendinţe de emoţii, de senzaţii, care luate separat sau toate la un loc, trecând prin schimbări multiple, formează permanenţa unui Ego metafizic, de dimensiuni nemărginite.

Adaug, tot aici, cuvintele Ioanei Sarah, o bună educatoare de spirit care mi-a urmărit tot timpul devenirea. Ea spunea: *"Spiritualitatea e uneori ca un deal stâncos, alteori este precum un ou, este ca un proiect din care se nasc idei şi curg în fiecare zi, este ca un râu ce curge: niciodată nu trece aceeaşi apă peste aceleaşi pietre...Lumea este asemenea unei coloane infinite, impresionează prin destin... Iar rezonanţa cu divinul este asemeni unui templu la care în fiecare zi trebuie să mai adăugăm o cărămidă, altfel se surpă şi pică..."*

Source: https://neculaifantanaru.com/cararea-pierduta-intr-o-verticalitate-greu-regasita.html

Care este rolul unui lider în propria lui poveste de viață?

On Februarie 21, 2009

Aprofundează fiecare nivel al leadershipului ca să-i poți determina pe oameni să se alinieze convingerilor, idealurilor și acțiunilor tale.

Vreau în acest articol să continui o idee foarte importantă care surprinde esența leadershipului, idee pe care am început-o în articolul "Tainicul atelier al leadershipului".

Pentru cei ce nu au citit articolul meu de pe blog, aș vrea să rezum puțin subiectul. La începutul filmului "The Devils Advocate (1997)", Kevin Lomax, un tânăr avocat foarte ambițios, reușește să-l scoată nevinovat pe clientul său foarte înstărit (care fusese condamnat pentru dublu viol). Imediat după acest succes, Kevin este recrutat de renumita firmă de avocatură "Milton, Chadwick Waters".

Iar de aici și până în Iad n-a fost cale lungă. Soția lui moare, mama lui moare, iar prietenii lui dispar în chip misterios. Viața lui se destramă. De vină era nimeni altul decât tatăl lui adoptiv, John Milton care, în finalul filmului, îi propune să se alăture lui, și să "servească" păcatul și pe însuși diavolul. Dar Kevin, copleșit de amintirea soției sale, comite gestul neașteptat: se sinucide, punând punct acestui pact cu diavolul.

În finalul filmului, evenimentele sunt derulate înapoi, și îl vedem din nou pe Kevin Lomax, intrând în sala de judecată, buimăcit, unde trebuia să-l apere pe respectivul inculpat acuzat de viol. Aici o întâlnește pe soția lui mult iubită, și datorită revederii, datorită simțămintelor pe care le nutrea pentru ea, decide să nu-și mai reprezinte clientul, refuzând în acest fel să decadă moral. Dragostea l-a salvat de la un eșec moral.

Leadership: Trebuie să vrei să cedezi ceea ce ești pentru ceea ce poți să devii, sau trebuie să te confrunți cu "păcatul" ca să îți dai seama pentru cine trebuie să te dăruiești?

Care este rolul pe care simți că-l poți juca cu adevărat? Rolul unui lider nu trece niciodată neobservat, de aceea el trebuie să decidă dacă poate juca acest rol sau nu. Deci, cea mai mare atribuție a unui lider este rolul pe care simte că-l poate juca cu adevărat. Dar acest rol trebuie jucat respectând criteriile onestității și a integrității, ce definesc caracterul liderului.

Leadershipul are un caracter integrator și arată dimensiunea spirituală și etică a liderului. Pentru ca leadershipul să atingă gradul de maturitate, liderul trebuie să garanteze cumva obligațiile sale, iar comportamentul să nu-i afecteze în niciun fel imaginea de sine. Dar în același timp turnura pe care o ia leadershipul (dependent și de alți factori) nu trebuie să afecteze viața lui personală.

Leadershipul este dinamic, și se modifică în funcție de relațiile existente între tine și ceilalți oameni. Așa cum un jucător nu poate fi penalizat pentru ofsaid atunci când are cel puțin doi adversari mai apropiați decât el de propria lor linie de poartă – tot așa și tu, ca să urci pe scara leadershipului, trebuie să micșorezi riscul de a fi penalizat de ceilalți oameni atunci când încalci regulamentul și te abați de la normele morale impuse de ei.

Căci da, oamenii dau tonul în ceea ce privește alegerea liderului. Deci, este absolut necesar să îți reglementezi moral și emoțional relația cu ei. Iar atunci când discrepanțele dintre tine și ceilalți oameni sunt prea mari, este mai bine să renunți – căci a continua, înseamnă a te bate cu morile de vânt.

Leadership: Performanța ta este afectată de o însușire cu care se identifică altcineva și care te domină prin inducerea unui sentiment de vinovăție care te determină să fii supus și să lași mereu de la tine?

Cum avansezi pe scara leadershipului? (Trebuie să oferi mai mult ca să ajungi la un nivel superior? Cum îți reglementezi moral și emoțional relația cu oamenii din jurul tău? Cu cât avansezi mai mult în carieră, cu atât mai nesigur este leadershipul tău? Cum îți afectează emoțiile și sentimentele performanța ?

În consecință, merită îndreptate eforturile spre consolidarea și împărtășirea valorilor care imunizează și sporesc puterea propriului tău Ego, sugerând apoi oamenilor aplecarea către esența bine conturată a circumstanțelor care pot consolida caracterul lor. Felul cum îți concepi personajul, felul cum îți interpretezi rolul, cu realism și implicare, cu echilibru, cu responsabilitate și luciditate, marchează acea dimensiune a leadershipului tău care permite continuarea procesului de convergență la standardul acceptat de cei care trebuie să te urmeze.

Acestea sunt întrebările la care orice lider trebuie să răspundă în fața propriului "Eu" și să decidă dacă continuă drumul într-un mod sau altul, sau abandonează.

Felul în care ți-ai conceput leadershipul, felul în care ți-ai interpretat până acum rolul de lider - a fost realizat în modul cel mai just? Te lovești de tendința spontană a oamenilor de a accepta un leadership bazat pe onestitate și moralitate? Navighezi printr-un tunel adânc, care te duce spre nimic? Crezi că este posibil să-i conduci pe oameni fără să te cunoști pe tine însuți? Te abați de la normele morale și de deontologie profesională? Cum ți-ai propus să atingi fericirea prin leadership? Care crezi că este factorul care îți poate stopa elanul și te poate demotiva să urci mai sus în ierarhie?

Indiferent de nivelul de conștiința la care ajunge un lider, el trebuie să se reîntoarcă mereu la primul nivel de putere: acela de prevenire a propriei victimizări.

Cu cât ajungi mai sus, cu atât este posibil să simți că e nevoie să revii la primul nivel. Pe măsură ce influența ta crește, s-ar putea să constați că oamenii din jurul tău "dispar". Este de la sine înțeles că influența nu înseamnă automat și un nivel calitativ înalt de leadership, ci poate determina renunțarea la valori, și deci excluderea fericirii. Care trebuie să fie prețul pe care trebuie să-l plătești pentru a atinge fericirea prin leadership? Căci, cu cât ajungi mai sus, cu atât este nevoie de mai mult angajament ca să te menții acolo. Nu ajungi la ceva măreț dacă oferi foarte puțin, sau dacă te abați de la normele morale și de deontologie profesională. Dar nici nu obții mare lucru dacă te bați cu morile de vânt.

Un lucru este valabil pentru liderii care aspiră la un stil sănătos. Nu doar potențialul lor este evaluat de cei din jur, ci întreaga lor personalitate, întregul lor stil de a se face înțeleși, de a transmite ceea ce simt, deci, de a empatiza cu cei din jur. Cum se îmbracă într-un anumit moment, cum își exprimă sentimentele, gândurile și opiniile, cum se comportă în diferite circumstanțe, etc. Dar nu mai puțin adevărat este și faptul că acest stil, chiar dacă este elevat, nu întotdeauna este acceptat și nu întotdeauna corespunde normelor majorității.

A stabili relații cu ceilalți oameni, dar a nu reuși să te înțelegi pe tine însuți este ca și cum ai naviga printr-un tunel adânc, care te duce spre nimic. Practic te afunzi în întunericul propriei tale ignoranțe, limitat de tine însuți, dar mai ales de lanțurile prejudecăților exterioare – îndepărtându-te tot mai mult de acea lumină binefăcătoare care îți umple sufletul de liniște și bucurie. Sfat: respectă-ți îndatoririle față de leadershipul tău, reevaluând felul în care îți percepi propria ființă, dar evaluează permanent "statusul" oamenilor pe care-i conduci, cât și schimbările pozitive obținute.

Leadershipul este puterea de a vedea cât de departe poți să ajungi, reevaluând felul în care îți percepi propria ființă din prisma unei vieți trăite cu sens.

Rolul unui lider în propria lui poveste de viață este acela de prezență nemuritoare a divinității din el însuși. Mai departe, trebuie reținut cu orice chip ceea ce spunea Yoga Swami: *"Nu te amesteca printre cei care nu au niciun interes real în spiritualitate."*

Source: https://neculaifantanaru.com/care-este-rolul-unui-lider-in-propria-lui-poveste-de-viata.html

Carly's Song

On Iulie 02, 2017

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este să te eliberezi de limitele care te țin prizonierul propriei anxietăți.

Făceam slalom printre stări, printre remușcările clipei pe care realul mi le arunca sub forma bătăilor răsunătoare și accelerate ale inimii, dereglări de ritm, palpitații, precum ascultarea necontrolată a unei muzici neselectate, interpretate ca o notă de subsol într-un experiment psihologic timpuriu.

Plină de întrebări, de incertitudini, mă aflam sub presiunea unui fenomen misterios și complex, aruncată într-un abis care parcă retrasa coordonatele unei creații ce deschidea drumurile artei între ideea de voaierism asociat pasiunii pentru lectură, foarte dark, însă nevinovat, și un voaierism scuturat de încărcătura plăcerilor senzuale.

Nu era de ajuns riscul pe care și-l asuma farmecul subtil al acestui tip de literatură autoficțională, atentă la nuanța unei tăceri adânci, acuzatoare, dar perverse și incitante, care adesea anesteziază rușinea unui păcat în imensitatea nopții.

Mai trebuia să posed și instrumentele necesare pentru a mă putea descurca în universul ce mi se propunea drept o vrajă pe care nu o înțelegeam, dar pe care o acceptam ca pe una din măreţele forme ale vieţii și transformării personale. Pentru că însemna o aventură totală și tainică, din care numai un artist ar fi putut extrage esența unei idei arhetipale, a unei ființe separate de ceilalți.

Leadership: Iei în considerare acea stare contrară unei firi statornice, prin definirea expresă a noțiunii de „împrejurare" pe care se întemeiază contestarea valorilor care te recomandă ca artist?

Rareori se poate vorbi despre un roman stilistic inspirat din împăcarea antagonismelor dintre privat și public, dintre încălcarea intimității, codul secret al perversității și ecoul inconștientului fericit, în paradigma modernistă ca fiind unul reușit. Mai ales dacă el nu își asumă o apropiere specială între două lumi diferite.

Îmi era de ajuns să mă privesc în oglindă ca să mă regăsesc într-o lucrare artistică întemeiată de născocirea unei minți aflate sub inspirație faustiană, prin zămislirea unui ritm al polarității între iubire și contrariul ei, între pasiunea unificatoare și dorințele multiple, între mistic și rațional, între Cervantes și Nabokov, între care existau un continuum de posibilități. *Carly don't be sad, Life is crazy, Life is mad, Don't be afraid.*

Fiind dăruită întru totul senzualității înlănțuirilor de cuvinte, fără de care genul autoficțional nu poate fi înțeles pe deplin, mă testam într-un experiment incognito al gândului obscen născut din aburii suspinelor pentru o fericire eternă. Un ultim acord al fanteziilor și viselor adolescenței. Pentru a evidenția regulile stranii are teoriei mele despre rolul miraculosului în efemerul de lângă mine și încărcându-l cu semnificații dincolo de limitele unilateralității.

Urlau în cuvintele mele nu doar savoarea unei obscenități bine plasate într-un context pasional, combinată cu o copleșitoare spaimă, ci și necunoscutul noii ipostaze de victimă care-mi măsura capacitatea de a urma orbește ceva atât de efemer ca senzația de euforie.

Nici Dumnezeu n-ar fi putut curprinde nemărginirea clipei plină de erotismul ce se agita în sufletul meu.

Leadership: Poți să te plasezi într-un context al posibilității de a te accepta pe de-a întregul, fără să-ți resimți propria condiție sub semnul unei alterități vinovate?

Şi datorită acestui farmec efemer mă simțeam urmărită din toate unghiurile unei situații, pozitive, negative, complexe, simple, privită din spatele unei oglinzi mișcătoare, reflectând doar presentimente, în noaptea unui joc palpitant care cerea un preludiu al ieșirii din timpul uman și o seducție a unui corespondent în planul simțurilor, pe fondul unei temperaturi aparte.

O curiozitate preschimbată într-o estetică a revelației. Căci mă simțeam sechestrată într-o proiecție a imaginarului artistic, mai presus de ceea ce consideram anterior o schimbare într-un colț de suflet, în care un ochi magic mă privea necontenit din toate direcțiile posibile. Eyes Wide Shut în ideea de voaierism al unui self-portrait care cere să fie citit în relație cu originalul.

Întotdeauna un portret creat în urma unei provocări neașteptate și a unei dorințe perverse, nespuse decât pe-ascuns, la miez de noapte, puse pe seama unui acces de nebunie doar ca să treci dincolo de acel sentiment de vulnerabilitate simțit inconștient, s-ar putea exprima foarte bine printr-un salt în necunoscutul unei suprarealități ipotetice.

Autenticitatea care îmbrățișează dezvoltarea personală, și mai apoi leadershipul, se stabilește în funcție de semnificația pe care o acorzi valorilor tale într-un test al limitelor și al revoltei care se pun în calea realizării de sine.

Valorile în care crezi sunt date de provocările care te îndeamnă la creație, de capacitatea de a fi conștient de sentimentele, senzațiile tale și de a le exprima în relație cu exteriorul?

Născocirea unei noi expresii artistice este una din virtuțile mele de căpătâi. Grandoarea obscenității debordante și umilința unui păcat pe care nu-l poate dezlega nici pocăința, se contopesc sub luna roșie a unei disperări care încearcă să-și esențializeze motivele ascunse în concordanță cu lucrarea artistului izolat ce își resimte propria condiție sub semnul unei alterități vinovate.

Carly don't be sad. That's your destiny. The only chance. Take it, take it in your hands. Abia acum remarc ce splendid se îmbină lenjeria intimă a literaturii cu tensiunea perversă a momentului înălțător de inspirație. Simt că cineva mă atinge, îmi cuprinde șoldurile într-o intensă încărcătură emoțională, mă incită și mă consumă. Ceva aproape ireal transcende acele trăiri egoiste și poate un pic materialiste de la vârste mai înaintate.

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este de a te elibera de limitele care te țin prizonierul propriei anxietăți (sau marginalități). Scriitorii și artiștii cei mai buni au înțeles foarte bine acest lucru.

Marea împlinire a unui om care experimentează formele de abordare artistică, fie că este vorba despre o abordare imaginativă particulară pentru lucrul vizual, fie că este vorba despre o anume evoluție opțională a limbajului poetic, este de a a câștiga o nouă înțelegere despre sine și despre misiunea artistului în mijlocul lumii.

Carly's Song este o mărturisire a păcatului de care suferă artiștii cei mai buni, semn că au și

ei sensibilitățile lor, ce se poate formula în felul următor: „Dacă ești deschis către noi experiențe de viață și noi posibilități de creație, nu ai limite în a-ți elibera dorințele ascunse".

*** Notă:** Enigma - Carly's Song

Cartea aflată între Borges și Hauff (II)

On Februarie 14, 2021

Ceea ce formează cunoașterea cea mai aleasă este esența unei trăiri apriorice pe care o întâlnești mereu în tine însuți.

Uneori simt că m-am transformat în altcineva, în cineva profund interesat de posibilitatea înnoirii unui orizont spațial al cunoașterii, conform valorii de adevăr atribuite unei conștiințe universale egală cu dimensiunea infinită a lucrării Creatorului. Iar dacă simt afinități mai adânci cu pasiunea pentru lectură, pentru scris, pentru creație, spunând lucruri esențiale, deci creând ceva frumos, este pentru că am reușit să mă raportez la universul scriitoricesc al lui Borges care s-a extins și s-a ghidat după fusul orar al unui univers paralel în care Wilhelm Hauff este ultima realitate.

Drept urmare, viața mea scrisă într-o carte de proză este rezumatul cărților celor doi mistici explicat într-o singură carte pe care nicio altă carte, din nicio bibliotecă din lume, nu-l mai cuprinde. Există o credință deșertică în ce privește cărțile secrete ale celor doi mistici, și pe care a mea carte o nuanțează minunat, cu accente contemporane, cu o suavitate imaginativă, prin înlocuirea unei identități cu o altă identitate.

Sunt sigur că niciun deșert nu cuprinde mai mult nisip decât găsești în basmele lui Wilhelm Huaff pe care Borges le-a vorbit în limba arabă cu vântul deșertului, cu specificația că fiecare bob de nisip prezent în întinderea deșertului lor este o consecință și o continuare a cărții mele, o regăsire a mea într-o viață trecută, sau o renaștere a mea într-o viață viitoare.

Iar dacă mi-aș reciti viața în universul lui Hauff, din care face parte Borges, m-aș regăsi în legenda faimosului călător care și-a scris numele pe nisipul timpului.

Leadership: Ai capacitatea de a influența direcția și ritmul schimbării unei funcții de tip "search you own self in the end of a new beginning" ca și consecință a posibilității tale de a modifica Universul micro și macro al unui Alter-Ego?

Da, este o mare plăcere să-l recitesc pe Wilhelm Hauff, fiindcă el mă trimite în universul lui Borges din care altădată m-am recunosc ca fiind Hauff. Așadar, drag cititor, citește-l pe Borges și ai să-l întâlnești pe Wilhelm Hauff. Citește-l pe Hauff și vei păși în 1001 nopți. Iar în 1001 nopți vei fi din nou Borges, în condițiile specifice ale nisipurilor mișcătoare din cartea mea.

Şi mai trebuie să știi un lucru, dragul meu cititor, din care eu însumi fac parte. De fiecare dată când marile evenimente prin care te-a dus viața vor deveni expresia unor năzuințe superioare și de valoare permanentă, într-un fond al universului ce evoluează continuu conform teoriei alterității, să știi că abia atunci vei simți nevoia de reîntoarcere la simplitatea definirii lucrurilor simple, privite prin ochi de artist.

Alteori, ți se va întâmpla să simți că ești altcineva, așa cum mi se întâmplă mie adesea, plin de relevanță, în contextul modelului cauzal al realității, atunci când îl citesc pe Borges. Şi, ca orice scriitor adevărat care vorbește misticii și în special oamenilor de știință, simt că ideile lui Borges aparțin ideilor lui Hauff și ca însăși ideile lui Hauff sunt rodul plăsmuirii unei minți de talia lui Borges.

Iar când vei simți acest lucru, și cu siguranță ți se va întâmpla acest lucru dacă citești cărțile

celor doi scriitori, poate vei reuși să intri în mintea celui care acum scrie aceste rânduri fără de care tu nu ai putea fi tu, ci ai fi un altul care urmează mereu și mereu un nou ciclu al întrupării și al metamorfozei. Cine știe, poate într-o bună zi vei înțelege *Misterul Cuvântului Întrupat*.

Leadership: Schimbarea modului în care privești o situație poate schimba modul cum o percepi și o înțelegi, în măsura în care te raportezi la un moment care nu-ți aparține, dar sălășluiește în tine?

Vei deveni deșert, vei deveni nisip, vei deveni ușor de modelat în forme compacte de poezie pură, în asociere cu un grad mare de independență la un univers ciclic, nestaționar, și iar te vei întoarce la punctul de unde ai pornit. Vei face trecerea de la micro la macro, de fiecare dată reenergizat, mai pur, ca să poți înțelege și recunoaște că identitatea sufletului nu moare niciodată, ci este mereu transpusă în cuvinte, în sentimente, în imagini, în numere sau în culori.

Acest aspect este valabil atât pentru tine cât și pentru cei ce și-au activat în memorie funcția de căutare a următorului fragment dintr-o altă carte a deșertului, scrisă de un alt erudit pe nume Mika Waltari:

"De ce am trăit încă nu știu. Terminând această ultimă carte, sunt și mai nedumerit decât atunci când m-am apucat să scriu. Scrisul a fost o mângâiere în toți acești ani, în care am avut doar marea în fața ochilor mei. Am văzut-o roșie și neagră, am văzut-o verde ziua, am văzut-o albă noaptea. Am văzut-o albastră uneori, în zilele toride, mai albastră decât pietrele albastre și sunt deja sătul s-o mai privesc. Marea este prea mare, prea înfricoșătoare și un om o poate privi toată viața fără să se plictisească, fiindcă întotdeauna este altfel. Numai că privind-o, se întristează și începe să i se învârtă capul de amețeală. Simt cum inima îmi coboară într-un hău fără fund când privesc marea.

Deșertul este la fel ca marea, este mereu prezent în gândurile mele, în sufletul meu, fiind simbolul care va continua să-mi dea încredere în mine, într-o altă vedere asupra vieții."

Mi-ai înțeles punctul de vedere, dragă cititorule, din care și eu fac parte. Căci până aici ți-am spus totul despre marea cunoaștere, sau *Marea Operă Universală,* cum o numesc unii. După cum bine ți-ai dat seama, universul micro și macro al unui Alter-Ego cuprinde acea formă a întrupării și a metamorfozei ce poate dura la infinit, dar și acea poveste pe scurt a unui moment de insight (care încorporează reflecția, inteligența emoțională, conștiința de sine și motivația) trăit printr-o identificare cu însăși natura ta reversibilă.

Leadershipul este o structură de profunzime ce ține de împletirea miraculoasă între fascinația pentru povestea inventată de mintea omului și existența lui reală supusă unei revizuiri a imaginii care îl reprezintă în altă ipostază.

Cartea aflată între Borges și Hauff este drumul pe care îl parcurgi de la identitate la alteritate, cu specificația că cine ești și cine vei fi nu spune mare lucru despre tine, ci despre adeziunea necondiționată din partea ta la un univers care pare guvernat de hazard, deci, inevitabil, absurd. Acest univers nu este legat de experiența directă asupra realității, ci de un dat aprioric.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-aflata-intre-borges-si-hauff-II.html

Cartea aflată între Borges și Hauff (I)

On Februarie 12, 2021

Istorisirea unei creații de mare întindere universală este expresia unei manifestări artistice care promovează ideea unei arte create după modele deja existente, în conformitate cu experiența de a fi ceea ce nu ești, chiar dacă în realitate ești altcineva.

Mi-am închipuit adesea că sunt o carte însuflețitoare, cuvântătoare și cugetătoare, scrisă la persoana întâi cu limbajul artei izvorât din atitudinea emotivă a creației aplecate spre taină și inexplicabil. Și, știind că nicio carte nu spune o poveste mai frumoasă decât un personaj care își trăiește povestea în lumea reală, m-am hotărât să-mi imaginez o lume fără sfârșit, perfectă prin echivalența dintre trăirea unei realități apriorice și imaginea ei veridică, indicată de tensiunea unei alterități fulminante.

Însăși faptul că eu sunt o carte fără nume, dintr-o lume fără sfârșit, spune multe despre un artist al cărui orizont este diferit de cele ale artiștilor din generația lui. Căci dacă mintea mea ar fi o carte, iar sufletul meu o altă carte, atunci lumea ar avea două cărți care spun în mod diferit aceeași poveste. Iar dacă aș fi o sumă de povesti scrise într-o singură carte, poate că totuși s-ar găsi cineva care să vadă în fiecare poveste o nouă carte ce promite să recreeze o altă lume. Nesfârșită. Nemăsurată. Artistică. Scânteietoare. Ieșită din tipare.

Iar tu, cititorule drag, din care fac parte eu însumi, te rog să iei în considerare următoarele. Fiecare carte nouă pe care o citești cu atenție nescăzută, fiind ancorată parcă într-un fond unitar al universului ce evoluează numai prin creație și originalitate, imaginează-ți că face parte din acea unică carte ce îți instruiește sufletul să-și facă o descriere distinctă.

Și chiar dacă ai citi mai multe cărți, scrise de alți autori, dacă nu trăiești cu adevărat viața personajelor din această carte unică, atunci nu vei simți niciodată vraja poveștilor fără sfârșit. Cred că, de fapt, important nu este să citești multe cărți, ci să înveți să te integrezi în povestea personajului din cartea ta preferată.

Leadership: Cum îți justifici alegerea de a trăi un mod autentic de a fi prin raportul ce se stabilește între momentul privilegiat al reflecției despre tine însuți și posibilitatea exprimării trăirilor sufletești oglindite într-o lume identică cu a ta?

Citind această carte despre mine însumi, îl vei întâlni pe Wilhelm Hauff și pe Jorge Luis Borges, sub aceeași stea care mi-a luminat drumul într-un moment în care-mi pierdusem busola și navigam în derivă, universul fiindu-mi martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator pe fondul zdruncinat al reflecției despre realitatea ajunsă până într-un strat al inteligenței carteziene, spectaculare, excesive.

Totul este favorabil până la nivelul profunzimii. Cu timpul¸ în privința a ceea ce se socotește o experiență pe care nu pot cunoaste decât apriori, am învățat de la Hauff cum să fiu Borges, fiindcă trăirile mele sufletești erau tot mai încorporate în personajele nemuritoare ale unei realități prudent revelate din perspectiva vieților multiple ale sufletului ce predomină asupra materiei.

După mulți ani de scris artistic, cu o semnificație ce ține de miraculos, cu acea doză de intimitate care s-ar cuveni să rămână secretă sau accesibilă doar creatorilor, am devenit destul de matur ca să înțeleg că o călătorie într-un mare deșert nu se termină niciodată. Și dacă voi fi mereu parte din sufletul lui Hauff, fiindcă Borges m-a făcut să îndrăgesc nespus fiecare din cele 1001 de nopți, este pentru că viața mea pare să funcționeze după principiul

vieților multiple ce se regăsesc numai în zona unui deșert parcă nesfârșit de dincolo de el.

Leadership: Ai putea să realizezi un tablou plin de viață fără să te uiți la o imagine, ci doar să redai ceea ce vezi cu ochii minții, încât să simți că în tine se regăsesc mai multe modele de gândire asemănătoare?

Și atât de mult mi-am regăsit sufletul în povestirile lui Hauff și al lui Borges, și atât de mult am călătorit cu ei în zona deșertului, încât am simțit cum un singur fir de nisip ce se cerne în clepsidra timpului este trup din suflul unei trăiri universale și a unei libertăți fără limite. Sufletul este și el o povestire, dar care se merită repovestită numai prin dedublarea lui în altă dimensiune.

Chiar și acum, prin mine însumi, în această altă viață care strălucește în alte vieți, în aceste rânduri scrise cu suflet, cu simțire, cu căldura deșertului, trăiește același Hauff perpetuat în realitatea vizibilă doar pentru ochiul adevăratului înțelept și clarvăzător, numit Borges. Astfel îmi justific alegerea de a trăi autentic, prin replica scriitoricească ce o dau unei vieți trăită în altă viață.

După cum se vede, mereu amintesc de Borges în cartea mea, fiindcă el îmi aduce aminte de Hauff, și pentru că Hauff îmi amintește de deșertul pe care l-am traversat deghizat în personajele lui Borges. Da. Mi-am imaginat că sunt Borges în timp ce-l citeam pe Hauff. Dar am devenit Hauff fiindcă filosofia mea era înzestrată cu gândirea lui Borges.

Pornind de la acest lucru, voi fi eu însumi Hauff datorită nisipurilor mișcătoare și a vântului deșertului care au îngropat biblioteca imensă a lui Borges, dar au păstrat în neuitare cuvintele de aur: "Timpul trebuie să mai aștepte".

Leadershipul este gândirea ce ți-o personalizezi prin sugerarea unei realități în care îți manifești superioritatea ca spirit, ca trup, ca energie, ca atitudine, dar așa încât să-ți dorești să afli mai multe despre tine.

Cartea aflată între Borges și Hauff deschide o nouă perspectivă asupra unei realități pe care ești obligat să o analizezi cu minuțiozitatea unui Alter Ego, încât să poți promova pe viitor gândirea unei noi ontologii a "diferenței" în încercarea de a fi altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-aflata-intre-borges-si-hauff.html

Cartea cărților

On August 27, 2020

N-am nevoie de inspirație din alte cărți. Eu sunt inspirația mea totală.

Am în fața mea o carte și un creion. Amândouă se au una pe cealaltă. Dar ochii mei cuprind mai mult înțelesul ascuns al cărții decât adnotările făcute cu creionul pe carte, în mare parte fiindcă ochii mei reacționează în mod independent la modalitățile de receptare a obiectului și a procesului artistic, asta în baza raportului dintre autor și operă.

Ceea ce văd este ceea ce cartea mă lasă să văd, iar ceea ce cuprind cu mintea, cu sufletul, cu lumină și cu adevăr, este ceea ce creionul îmi indică ca fiind prioritar pentru percepția unei imagini care se citește mereu altfel, la fiecare lectură.

Experiențele repetate de scriere și citire mi-au adus constatarea că sunt străbătut de un fluid misterios, invizibil, spiritual, nediluat în timp, care se află într-o mișcare de curgere față de orizontala parcurgerii imaginare a unei lumi construite din cuvinte.

Nu-mi trebuie prea multe cuvinte ca să descriu cartea sau creionul. Îmi trebuie doar un cuvânt: viziune. Şi, da, sunt un vizionar pentru că am citit într-o carte ceea ce acum scriu cu creionul, fără să fiu inclus ca personaj în acea carte.

Între pensulă și stilou există o legătură care se regăsește în modalitatea de e expedia o scrisoare, mai mult o scrisoare în care găsești toane, dispoziție și stări ce urcă și coboară în filonul gândurilor. Lucrarea lor este mereu imprevizibilă, la fel și destinația, sentimentele la care ne ridicăm citind sau privind nu au intodeauna o rațiune, povestirea se termină uneori înainte să ne ducem la capăt firul imaginației, culorile își aparțin însă mereu unele altora. Şi, bineînțeles, creatorul este un magician care face deseori o călătorie între nevoia de diversitate și agitație, între amintiri și vise, unele stringente, altele prea limpezi.

Totul devine complicat și extrem de simplu. Imaginația este asemenea unei telegrame trimisă din odaia celui care îmbină scrisul cu pictura ca și cum ar apăsa pe un buton, câteodată rămâne încremenit în încordarea creației. Tot astfel, realitatea se așează mereu diferit, uneori în planuri neclare, alteori ca și cum s-ar desprinde de la o fereastră al cărei geam ne pare cunoscut, uneori roz, alteori albastru și de multe ori are o culoare pe care nu știm să o citim foarte bine.

Da, așa este. Creatorul, în actul lui se vrea în acord cu tine, chiar dacă ești o prezență trecătoare, chiar dacă viața este efemeră. Necazurile și luptele, prin ceea ce creează, pentru un artist stiloul și pensula sunt precum o curățire, o dezlegare, el pune toate lucrurile desăvârșite prin talent deasupra cuvintelor, deasupra asfințitului și răsăritului…(Ioana Sarah)

Nicicând nu se arată mai bine semnele decât în zilele liniștite, când aparent nimic deosebit nu se întâmplă. Fii cu mare băgare de seamă la tot ce te înconjoară. Fii atent cum bate vântul, fii atent la zborul păsărilor și fii atent în ce se reflectă forma și lumina lunii.

Mai ales, învață să știi ce să faci cu ce cunoști. Nu uita de Dumnezeu nici când vezi, nici când nu vezi. Răul nu se schimbă niciodată.

Fiecare individ când scrie, este ca și cum ar face parte dintr-un roman în care personajele nu

sunt cunoscute, drept dovadă vede și nu crede, sau crede fără să vadă. Scrisul e un fel de poștaș care ajunge uneori la ușa sufletului omului, alteori merge pe căi ocolite, ca atunci când ninge abundent și se troienesc cărările. Ne strecurăm uneori în scris ca și cum am alerga pe scări, încât ajungem la o întâlnire altfel neprogramată și nicidecum așteptată. Da, scrisul e ca o liniște când toamna cad frunze, fiecare clipă fiind supravegheată de Dumnezeu, e ca o mamă ce stinge lumina atunci când toată lumea e acasă. (Ioana Sarah) -

Am întâlnit pe cineva care alerga bine. Apoi am întâlnit pe altcineva care alerga și mai bine. Apoi am întâlnit pe cineva care nu alerga deloc, stătea pe o bancă, liniștit, și privea în zare.

În altă zi m-am așezat pe o bancă. Am văzut un artist care picta minunat. Am observat apoi și alți artiști care pictau mult mai bine ca primul. Dar eu sunt un alergător.

Aici stă înțelegerea pe care o dau gândului din seara asta. Indiferent pe ce pun accent, forma și conținutul nu sunt întotdeauna pe același plan. Voi învăța să fiu pătruns de o perfectă potrivire între parte și tot.

Ascult o melodie superbă. O ascult de când eram mic. O voi asculta și la bătrânețe. O voi asculta mereu, fiindcă îmi amintește de mine, de trecut, de prezent. Şi chiar dacă o voi asculta mereu, o voi face diferit, la fel cum sunt și eu odată cu trecerea timpului. Diferit.

Melodia are prin excelență caracterul unui întreg mișcător, vibrant și însuflețitor mai ales dacă eu sunt cheia unui întreg univers. Şi, mai știu, că fără această melodie universul ar fi fost diferit, fiindcă nici eu nu mai sunt același.

Numai datorită acestui fapt încă mă mai caut, sperând să mă regăsesc în acele note muzicale purtate de-un suflet predestinat unui destin deosebit. Felul formei de a vedea lumea atârnă tocmai de felul conținutului care mă face să mă simt eu însumi, eu cel de acum.

Melodia încă mă hipnotizează...iar universul încă mă încurajează să mă las purtat de val.

Privesc noaptea. Sunt în întuneric. Luna este ceva mic și luminos care vrea să mă primească în lumea ei, dar tot ea mă părăsește odată cu primul nor, dându-mi binecuvântarea unei speranțe în renașterea unei conștiințe elevate. Dar nopții tomnatice nu-i pasă de lumină, mai debrabă preferă acea stare de amorțire a simțurilor, a spiritului, a sensibilității, pentru asigurarea unei uitări de sine și de alții.

Lumina lunii devine o alianță împotriva întunericului și singurătății, un fel de paranteză pătrată pusă în dreptul a două puncte verticale: îndoitul rod al simțurilor și tulburarea sensibilității datorate iluziei de a fi separat de întreg, despărțit de restul lumii, dar apropiat de cele sfinte. S-ar zice că răsuflarea mea în bezna nopții este renașterea unui sentiment numit nostalgie, versiunea integrală, necenzurată, a unui gând de pe alt un hotar, dintr-o altă experiență specifică tinereții mele. Bineînțeles, asta e o altă poveste.

Așadar, mă aflu la mijloc, între întunericul dens și o părticică din povestea unei luminițe care mă face să cred că orice este posibil. Nu este vorba despre curajul de a străluci în întuneric, ci despre faptul că spiritul meu se lasă atras de negația unei origini care ar trebui să fie descoperită. Un lucru complicat căruia încă mă străduiesc să-i deslușesc sensurile.

Luna încă se ascunde în noapte atunci când o ființă își caută parcă propriile ei temeiuri într-o iluminare a sufletului. Nu mai sunt eu însumi, sunt cel care mă găsesc în afara tuturor.

În fiecare dimineață citesc cel puțin o oră. Citesc fără oprire. Îmi încălzesc mintea, sau poate mintea îmi cere să fiu dovada străduinței omenești de a cunoaște Marele Tot al lumii în planul dualității: dintre conținut și formă, dintre visul ascuns și realitatea concretă.

Şi dacă citesc, și citesc zilnic, ei bine, lucrul acesta este evident în domeniul artei, unde fiecare pagină devine mai mult decât o pagină, devine o etapă precedentă alchimiei, însușire a limbajului scris cu litere de foc în vocabularul unei limbi universale, înregistrare în scris a unei observații referitoare la o anumită gramatică universală care ar putea constitui un fel de fond comun al tuturor limbilor.

Am decis să văd și să redau necontenit un întreg bine organizat, cu pulsație de poveste de viață, între adevăr și provocare. Iată, deci, cum ajung la același rezultat: repet o anumită operațiune pe mai multe linii de cod răspândite în lumea cuvintelor, și îmi dau seama că singurul cod care contează este, prin excelență, mirajul unui orizont posibil, dar neperceput decât de inimă.

Ochiul artistului este inima unui loc plin de mistere, iar artistul este un om care descifrează mistere în pași de cuvinte.

Am alergat în această seară vreo 8 km la stadion, mai cu seamă mi-am păstrat vitalitatea. La final am făcut câteva poze cu prietenii de la alergat. Cumva, am simțit că sunt prins între două lumi, între nu și da. Mai întâi eram eu însumi, închis în lumea mea, apoi erau ei înșiși, închiși în lumea lor.

N-am putut să nu remarc diferența dintre noi, deși diferența era un mic progres în ceea ce privește precizia acțiunilor inițiate, antrenamentul puțin diferit, dar la fel de intens.

În lumea mea se întrunea condiția obligatorie a unui spirit luminat de idealurile artei, care parcă își programase o misiune de îndeplinit, în căutarea unei perspective de creație sau de inovație. Or în lumea celorlalți, părea să se facă numai evaluarea performanței atletice într-un context de împărtășire a cunoștințelor și oferirea de exemple practice și relevante.

Iată ce am înțeles în această seară. Întotdeauna un artist gândește ca un artist chiar și atunci când practică sportul, concomitent cu actul de a avea o atitudine de loialitate și performanță. Așadar, chiar și atunci când alergi, nu uita că ești un artist a cărui practică variază de la filosofie până la roluri de leadership.

Am fost un pic mai devreme în grădina botanică. Soarele lumina totul atât de plăcut, aproape tot atât de plăcut ca vara. Am făcut vreo 3 poze, după care mi s-a dus bateria la telefon. În ansamblu, a fost o întâlnire cu mine însumi, cu soarele, cu natura, peste tot o ușoară îngălbenire de toamnă.

Şi m-am plimbat, am admirat, și am respirat aer proaspăt. Multă lume. Dar o liniște ciudată se răspândea peste tot în jur, ca o constrângere și ca o limitare, ca și când nimeni nu avea voie să converseze. Doar privitul părea obligatoriu. Razele soarelui treceau prin orice gând, prin orice privire, prin orice inimă doritoare să primească energie.

Dacă peste tot a predominat sentimentul de mulțumire sufletească, împăcare cu sinele, asta s-a datorat intelectului artistic și gustului pentru frumos care și-au trimis firele senzitive până în constituția specifică a fiecărui lucru sau a fiecărei ființe.

Uneori, arta de a fi un om plăcut se produce ca o conexiune între ceea ce simți când nu

alergi să atragi atenția și ceea ce gândești despre tine când devine posibil să fii un singuratic în mulțime.

În timpul scurt ce a mai rămas până la sfârsitul anului, atât de multe se vor schimba în domeniul științei. Trebuie doar să știi ce să schimbi.

În timpul scurt ce a rămas, nimeni nu știe ce se va schimba, omenirea încă se bâlbâie, ce să schimbăm devine greu dacă au fost aruncate toate în aer. Era o vorbă bună, un deștept aruncă o piatră în apă și zece proști nu o mai pot scoate. Fiecare poate crede orice și visa departe, afirmațiile stau în cuvinte, iar ca să schimbi realitatea e nevoie de fapte, mai ales că faptele bune și le asumă cei puternici, celelalte sunt exact ca atunci când mergi în parc și din multă dragoste arunci mâncare pentru porumbei...

În fiecare zi, indiferent de moment, omenirea citește și asimilează informație nouă, altfel nu s-ar mai vinde cărți și dacă nu s-ar vinde, fiecare ar scrie pentru apropiații care ar citi. Ceea ce ar fi un fel de "pomană" la care chemi rude și cunoștințe. În domeniul artei rămân opere literare, scrieri care se bucură de multe aprecieri, premii și așa mai departe...nu spun de picturi, însă și ele sunt valoroase prin prisma celor care le achiziționează, altfel un om poate muri liniștit cu multe lucrări nevalorificate...

Ce face fiecare în plan personal și în liniștea casei lui are cumva legătură cu arta. Arta este și atunci când speli vasele, știind că în sânul acestei activități domină anumite motive directoare, corespunzând diferitelor valori de eficiență. Poate că arta este atunci când expui sau vinzi lucrări și oamenii se calcă pe picioare pentru a cumpăra sau le vedea, este ca atunci când tipărești cărți și ele se vând, lumea le cauta încă... Dar, totodată, arta ține de numărul oamenilor care își aduc aminte de tine chiar și după ce ai murit: Eminescu, Brâncuși, Nichita, Labiș, Enescu, Grigorescu, Sadoveanu....aș sta până dimineață să enumăr ...ce facem noi oamenii simpli este hrănirea sufletului, oricât ne-am da peste cap ! (Ioana Sarah)

Am alergat în această dimineață, de la ora 9. Prin pădure, pe dealuri. A fost un traseu minunat, circa 12 km. Am alergat lângă alți alergători, majoritatea cunoscându-ne foarte bine, mai ales după atâtea antrenamente împreună. De asemenea, au lipsit foarte mulți alergători din grupul nostru.

A fost o zi normală pentru alergare, noroiul părea foarte alunecos pe alocuri, bruma se încadra și ea în plan, totul era umed. Dar soarele ne-a făcut cu ochiul la fiecare pas. De la 2 grade a crescut temperatura la 7 grade în numai oră și jumătate. Toți ne-am simțit minunat, exact ca atunci când urcam vara muntele în grupuri compacte.

Şi iată ce am învățat, de această dată. Totul vine de la sine. Forța fizică, rezistența, să fii capabil să alergi foarte mulți kilometri în amonte, voința să nu te dai bătut, acestea sunt doar un minim necesar pe care ți-l conservă ocazia de a fi parte dintr-o atmosferă de neuitat.

Uneori te pierzi în strădania ta de a fi tu însuți, absorbind în direcția propriului sistem de valori o trăire profundă, care implică în mod original acea simțire a inimii de a te recunoaște un altul, distinct, în fiecare din ceilalți. Ceea ce se remarcă aici este capacitatea conștiinței de a fi suverană unei Memorii colective, vii, menită să ducă mai departe un sens al continuității, al începutului fără sfârșit.

Mesajul și imaginea spun totul, mai rămâne ca fiecare să treacă prin prisma gândului scris propria-i înțelegere.

M-am plimbat prin parc, fac asta mereu. În seara asta nu era doar liniște, era și un soi de

pace a sufletului a cărei existență n-am mai cunoscut-o niciodată, sugerând un anumit mod al conștiinței mele de a se deschide în fața unei lumi mai reținute, mai retrasă din vibrația generată de aglomerația orașului. Şi am continuat să mă plimb, încet, visător, gânditor, făcând totul dintr-o asumare a condiției celui ce și-a dedicat existența universului numit "Eu însumi".

Nu m-am gândit la nimic altceva decât la liniștea atât de grăitoare, pe cât de solitară, pe atât de pătrunzătoare, încât am crezut la un moment dat că fac parte dintr-o anumită secțiune a "Sonatei Lunii", dintr-o stranie lume paralelă, asemănătoare cu o transă hipnotică. Mi se părea că aud o melodie lentă în surdină, cu niște versuri mângâietoare, totuși atât de străine de personalitatea mea.

Toamna târzie îmi vorbea prin felul cum priveam totul în jur: rupând câte puțin din înțelegerea mea, fiindcă am încercat să sesizez o emoție care să mă transpună într-o altă lume, fără să simt emoția unei clipe deosebite. Clipa de a trăi pe deplin aici și acum.

Am înțeles, totuși, un lucru. Posibilitatea de a mă cufunda în emoția unei experiențe a tăcerii, într-un parc liniștit, lasă să domine obiectivitatea unei viziuni clare și integre asupra naturii umane. Un om nu se poate cunoaște mai bine până ce nu-și întâlnește completarea firească într-o formă de comunicare cu el însuși.

Tăcerea este singura expresie de intonație a sinelui.

Prefer să fiu eu însumi, mai ales atunci când alerg, știind că ceea ce mă face un sportiv mai bun este insistența de a nu mă prezenta în postura falsă a unei persoane fără caracter puternic. Şi așa, am renunțat de mult timp la anumite motive directoare, corespunzând valorilor de mare atracție, cu pretenții de exclusivitate, care mi-ar putea evidenția prea mult calitățile sportive.

Nu sunt un vitezoman, nici vreun simbol al rezistenței în alergarea la maraton. Momentele în care apar destul de transparent, liber să mă simt în largul meu, în sânul cărora viața obișnuită trage cu ochiul numai la tiparul unei forme de auto-exprimare trăită cu puterea văzului artistic, sunt unice prin facultatea mea sufletească de a scrie, de a mă regăsi într-o singură poveste. Povestea mea.

O singură eroare, însă, mă pândește la fiecare pas, o plăsmuire lipsită de temei, un firesc lipsit de orice forță de sugestionare, față de orice act de evoluție a sinelui: aceea că niciodată nu voi putea alege eu însumi momentul când voi deveni altcineva.

Perfecțiunea este valoarea omului care își surprimă tendințele de diferențiere.

Încerc să uit de ceea ce nu trebuie să-mi amintesc. Însăși amintirile sunt uneori o povară, mult mai greu de îndurat decât posibilitatea de a nu mai fi eu însumi un unicat. Căci totul se reduce la nevoia de a uita faptul că nu am fost dintotdeauna cel ce sunt acum, îngrijorându-mă de importanța acordata unei căutări a ceea ce am vrut dintotdeauna să devin.

O facultate sufletească izolată, căci mi-am asumat multe nereușite, himere, neîncredere, imagine neclară de sine, atitudine nerealistă. Chiar și acum sufletul meu face acordul dintre atunci și acum prin care se distinge intuirea profundă a unei cauze de emancipare, afirmare, răbdare superioară. Nu-i de mirare că de atâtea ori am emis judecăți prea puțin apreciative cu privire la ceea ce e frumos la mine, la lume, la univers.

Lupta profundă cu mine însumi a fost orgoliul de a-mi controla destinul atunci când sufletul meu se aprinsese de dorința de a vedea acel ceva "mai deosebit" în alte persoane, decât la mine.

Probabil, modurile de a vedea acel ceva la care ne uităm zilnic ne sunt oferite la alegere de versiunea unei auto-observări în care sufletul nu este suficient de bine copt încât să iasă din ceața groasă a confuziilor... la lumina unei vârste fără amurg.

Şi dacă i-ai spune omului să se schimbe, el tot nu s-ar schimba, în veci. Nici măcar schimbarea nu schimbă omul, ci îl bagă în altă lume, într-o nebuloasă care nu are nimic de-a face cu realitatea.

Astfel este omul care nu are niciun Dumnezeu, este neschimbat, neschimbător și, bineînțeles, considerabil lipsit de caracter. În acest caz, poate e mai drăguț să ascultăm sfatul lui Marcus Aurelius:

"Nimic nu e mai rușinos decât prietenia lupului: înainte de orice, ferește-te de acesta."

Privesc tot timpul înainte, dar uneori uit să privesc de aproape, considerând că tot ceea are de spus depărtarea este mai de folos decât ce are de spus apropierea. În cazul Eului original, situația este cu totul alta. Am perfectă dreptate să mă analizez dintr-un punct de vedere neutru, adică fără influența vreunei vederi stabilizate în jur, fiindcă nu pun presiune pe sentimentul de a aparține cuiva.

Gândirea aceasta este foarte îndreptățită, chiar emancipată de domnia sferei vitale a ideii de contact autentic cu mine însumi. Sinele nu poate ajunge predominant în toate colțurile lumii, înspre vederile unei autorități exterioare, într-o vastă producție de perspective, dar întotdeauna se recunoaște aproape de profunzimea unei clipe trăită sub inocența orientării unitare.

Sinele are calitatea de a fi unul singur. Trebuie să-mi susțin starea de definire a trăitului a cărei intensitate dă valoare existenței, rezumând ființa mea la profunzimea ei originală.

Beau un ceai fierbinte de mentă, la prima infuzie. Nu doar că-l beau, îl și savurez cu toată ființa mea, ca și când aș introduce în organism un leac misterios care promite viața veșnică. Tot acest proces poate desemna o anumită suprapunere între miracolul tinereții și devitalizarea sfârșitului, o înlănțuire de gânduri simple între forța superioară a durabilului și o reacție de moment împotriva efemerului.

Cumva, aici și acum, mă simt nemuritor. Numai ceaiul este de vină, fiindcă îmi arată că păstrează încă un caracter de permanență, o orientare în sensul durabilului și atemporalului, exprimat mai bine printr-o stare de spirit excelentă, un nivel sporit de energie și un somn mai odihnitor.

Da, chiar și cei nemuritori își mai odihnesc din când în când oboseala de a trăi tot mai mult în prezent.

Însă, în legătură cu aceasta trebuie să accentuez ceva în mod deosebit: puterea ceaiului nu are legături unitare cu tinerețea fără bătrânețe, ci se raportează la o existență care încă se reabilitează prin sorbirea unei conversații cu mine însumi.

Asadar, ceaiul mă familiarizează cu un aspect profund al lumii în care mă învârt: tot ce se manifestă în acord cu mine însumi trebuie neapărat să se cufunde în sorbirea unei trăiri care nu se aseamănă cu o alta.

Ceaiul mă face să simt trăirea experienței unei realități care transcende ceea ce este trecător și care mișcă doar ceea ce nu se vede.

Veneam de la alergat. Multe frunze erau căzute pe bulevard, multe din ele rupte de pașii trecătorilor. Am ridicat o frunză veștedă, am privit-o atent, dar nu cu ochii unui artist, ci mai degrabă cu ochii unui om obișnuit care nu încearcă să descopere o semnificație ascunsă în orice lucru din jur.

Şi priveam frunza în timp ce mergeam, în liniște, cu o milă nesfârșită, fără să comunicăm în vreun el, fără să ne știm motivele blândeții din priviri. Cumva, mă simțeam ca și când aș fi intrat în underground-ul unei lumi ce se descompune lent, dar inevitabil. Şi frunza, atât cât se pricepea la oameni, mă privea cu niște ochi goi, ca și când ar fi văzut în mine propria ei goliciune, dezintegrare.

Şi atunci am înțeles mesajul naturii. În tot ceea ce îmi adâncesc gândurile zace o aparență, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, o aparență care-mi zice hai, deschide-mă, simte-mi prezența în neant.

O clipă mi-am întrerupt circuitul sufletului în univers și am plutit într-o necunoaștere crasă a realității, într-o încolăcire moale și leneșă de simțuri și rațiune.

Da, și eu sunt o aparență a frunzelor posibil de a fi percepută doar printr-o privire a naturii aruncată asupra limitelor umanului, asupra derivelor existențiale ale umanului.

Frunzele cad toamna si mereu sunt la fel de frumoase, realitatea are subtitluri si indeplineste mereu ceva in viata noastra, frunzele cad ca intr-o surzenie placuta tot timpul, unele se inalta cand sunt calcate de parca ar fi abisuri. Ele seamana unele cu altele la fel cum seamana picaturile de roua, nu trebuie sa fii artist sa privesti, artistul traieste in veacuri si e de neegalat, noi ceilalti suntem trecatori prin viata. (Ioana Sarah)

Am alergat în această seară aproximativ 10 km. Dar am alergat ca și când n-aș fi alergat, dovedind că sunt o punte peste timpul unui interviu acordat sufletului meu de a fi pururea același, statornic în comuniunea lui spirituală cu Dumnezeu. Şi asta pentru că în profunzimea firii mele, a gândurilor mele, a trăirilor mele, se regăsește acea înțelegere a scriitorului cu cititorul.

Pentru tot ce ai făcut pentru mine, tu, minunat suflet cuprins de cea mai tăinuită mângâiere a unui timp memorabil, îți datorez o mie de cuvinte de neimaginat, dar totodată îți datorez o explicație: îmi doresc consolidarea sentimentului de apartenență la ceva mai mare decât mine însumi.

În lumea esențelor sufletești domină miracolul de a face să coincidă sensul și ființa, acordul dintre formă și conținut, gustul independenței unei vieți libere.

Tocmai aici este înțelegerea. Oricât aș fi încercat să alerg, cât mai bine și pe distanțe cât mai lungi, ca de altfel, orice formă aș da unor situații de maximă concentrare, frumosul care îmi dezleagă cuvintele încă îmi urmează pașii spre o țintă necunoscută. Sunt un alergător care își alege bine cuvintele înainte de a-și impulsiona Egoul să creadă în imposibil.

Iar logica alergătorului nu este altceva decât expresia fidelă a principiului identității, adică a acordului cu sine însuși într-un mod deschis, neascuns, într-un infinit fără de care viața nu și-ar simți rostul. Voi alerga mereu ca să nu mă părăsesc niciodată. Ca să nu mă uit niciodată. Ca să nu rămân niciodată dator în fața rarității de a găsi calea cea bună spre iluminare.

Niciodată nu mă voi descuraja în drumul spre o cât mai posibilă desăvârșire ca om și ca spirit. Voi alerga tot timpul alături de spiritul meu.

Ascult ENIGMA, fiindcă la mijloc este ceva ce dintotdeauna m-a surprins, m-a inspirat, mi-a oferit acel ceva ce am căutat mereu: un sens acolo unde sensul a devenit brusc absent.

Mai mult ca orice, și dintotdeauna, am rezonat cu acest proiect spiritual. Tot un român a fost inițiatorul proiectului Enigma, tot un creator, tot un talent neîntrecut...

Stau pe un scaun, uitându-mă în jur la toate lucrurile din camera mea, inclusiv la cele ce nu se văd cu ochi obișnuiți, privirea nefiindu-mi alterată de superficalitatea unei lumi guvernată de imagine. Este și acesta un soi de confort, pentru că pot regla amestecul real și transparent între banalitate și noblețe - în dialogul meu compensator cu inspirația de mare ținută poetică și artistică.

Cumva, vreau să simt că mă înalț spre noblețe, nu să cobor spre banalitate. Dar scaunul mă ține într-un loc, ca un prizonier al absurdului sau al propriilor neliniști mistuitoare, fără să pot înainta cu privirea și cu gândul decât spre cele netrecătoare, ce nu se văd. Şi totuși, forma lucrurilor redată prin intermediul culorilor și al semnificațiilor pe care acestea le au, prin combinarea modelelor și mărimilor, transmit un mesaj din cele mai vechi timpuri: totul poate fi aranjat și rearanjat, într-un fel sau altul.

Cu vădita predominanță a aspectului individualizat de simțul practic al unui designer, a achiziționa un lucru nou înseamnă să scap de altul. Ar trebui să renunț la scaun sau la toate celelalte lucruri din jur, ca să îmi regândesc modul în care trăiesc, mai ales modul în care percep fenomenul artistic?

Clar. Trebuie să-mi recunosc subiectivitatea. Deși totul se învechește, se prăfuiește și se destramă, eu port în gândul meu, până la epuizare, aceeași imagine a personajului narator care, aflat permanent în căutarea absolutului, exagerează cu prea mult text relativul și particularul, aparentul și conjuncturalul.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-cartilor.html

Cartea Creației

On Octombrie 23, 2020

Cine înțelege semnificațiile artei și limbajul științei, acela înțelege modul de gândire al lui Dumnezeu.

Citesc o carte, cartea mă citește pe mine, fiindcă ne leagă scrisul, povestea și emoțiile realității pe care o trăim reciproc. Sunt o carte din orice carte, având aceeași esență, înfățișată printr-o accentuare a spiritului pătrunzător. Acordul nostru fiind realizat printr-o privire metafizică ațintită asupra lumii de dincolo de textual.

Stiloul și pensula formează un întreg ce conține corp și suflet, unind viața și moartea prin magia lor de a crea o operă de artă fără egal, dincolo de timp și spațiu. Ceea ce face ca stiloul să se exprime prin controlul imaginației constructive, uitând tot ce-a fost spus înaintea lui, este însăși experiența vederii pensulei care începe să se miște după lumină, chiar dacă intensitatea cu care ea aplică culorile este de la palid la roșu aprins.

Bineînțeles, stiloul poate să scrie liber, însuflețitor, simțitor, în numele artei și al artistului, dar mai întâi el trebuie să meargă tot înainte, rămânând cât mai mult timp în picioare fără să se teamă că ar putea să cadă. Scrisul lui va fi perfecționat în perioada în care pensula își va împlini a doua tinerețe, prin discreție și înțelepciune, considerându-se apropiat de cele sfinte, fiind capabil să preia mișcarea pensulei și să o transforme într-o formă de concretizare a limbajului și de reliefare a expresiei literare care să supraviețuiască vederilor prea înalte.

În lumea celestă, atât stiloul cât și pensula trimit raze de lumină sub formă de spirit, influențând aștrii de la prima la ultima pagină de poveste. Artistul le utilizează pe amândouă ca un act de cinstire a lui Dumnezeu, pentru a-și desăvârși realitatea fără să se nege pe sine, ci dublându-se ca ființă.

Stiloul îi cere pensulei să nu țină seama de tiparele unei limbi de o clasică perfecțiune și rigoare, ci să scoată în evidență trăsăturile mâinii care îi conduce cu ușurință scrisul către universalitate. Pensula a profitat de acest prilej pentru a spune că dacă stiloul s-ar fi aflat în prim planul tabloului, cuprins de mâna care scrie despre pluralitatea lumilor, atunci arta ar fi fost mai ușor digerabilă.

Or stiloul n-a fost corect informat de sugestiile pensulei de a conferi scrisului o mai mare exactitate în ceea ce privește filosofia artei și a trăirii estetice, în afara oricărei intervenții divine, așa încât să facă cu ușurință ceea ce era necesar pentru ca un tablou să prindă viață prin cuvintele experimentate în prezența Creației (izvorâtă din efort și suflet, din legendă și adevăr).

Şi astfel artistul, tânărul care descris în cartea lumilor peisajele altor lumi, n-a mai evaluat cu precizie capacitatea stiloului de a transfera imaginația pe hârtie și de a documenta invizibilul cu mereu alte cuvinte, ci a continuat să picteze o oglindă nesfârșită, cu două fețe, ca și când mâna lui ar fi fost cea care mânuiește pensula în marea iluzie a realității.

Ştiu că stiloul nu va pretinde niciodată că îi aparține pensulei, dar cu siguranță va transmite mai departe ceea ce pensula a avut de exprimat în culori vii și îmbietoare.

Natura cunoașterii de care face dovadă un artist se află în acord cu gradul lui de receptare a "frumosului sensibil" specific unui trandafir, și asta datorită modului simțitor de a fi îngerul

care cunoaște alt înger.

Artistul poate cunoaște cel mai mult "frumosul sensibil", și poate face ca trandafirul să fie cunoscut și îndrăgit cel mai mult, cu cât acesta se aseamănă prin natura lui cu un înger.

Pentru a surprinde legătura dintre un trandafir și spiritualitate, s-a folosit un mijlocitor, anume un simbol plin de înțelegere adâncă, Semnul Crucii.

La rândul ei, crucea fiind formată din două drepte dispuse perpendicular, intersectează domeniul artei și al culturii în punctul în care spiritualitatea și pictura devin o compoziție literară.

Poate oare o dreaptă dusă din reprezentările artei să intersecteze o altă dreaptă dusă dintr-o viziune a culorilor în punctul în care simbolul devine o trăire în revelație?

Arta este receptată de omul simțitor în acord cu modul de a fi spiritual. Intenția simțurilor de a căpăta o formă prin intervenție divină, necesită o simțire aparte, aferentă compunerii unei picturi gingașe cu ajutorul unui pensule plină de farmec și imaginație, care sfidează legile timpului și ale spațiului.

Așadar, ca să devii un artist trebuie să fii conectat cu ceea ce este sensibil și care are capacitatea de a fi surprins într-o pictură a cărei particularitate constă în resurecția identitară și spirituală a unei gândiri mistice.

Când văd ceva colorat percep culoarea cu rațiunea particulară a unui pictor care își plimbă vederea prin grădinile raiului. Pictorul compară trăsăturile fabuloase din portretele personajelor sale cu trăirile unei conștiințe sensibile, la fel cum rațiunea pe care Dumnezeu a pus-o în noi se compară intențiile universale.

Mi-am imaginat întotdeauna că sunt un erou al cuvintelor, capabil să favorizeze o viziune artistică aparte. Răspunsul stiloului meu este imediat trebuincios imaginației vizionare, dar totodată se învăluie în umbra misterului, căci seamănă adesea cu o pensulă care, amestecând petele de culoare, capătă echivalența mijloacelor de expresie ale poeziei sau ale plasticii (compunerea, valorația, stilizarea, generalizarea, etc).

Forța viziunii mele este modelată în alt spațiu, dincolo de accesibil, sau accesibil numai privirii care se întâlnește plurivalent cu o realitate mistică. Stiloul meu știe acest lucru și își condensează misterul scrisului în afară înțelegerii obișnuite, dar în așa fel încât să surprindă adevărata natură a ființei mele, de aici și de dincolo.

Există un fel de a scrie prin care sufletul stiloului poate fi unit cu sufletul unui alt corp sensibil, cum este pensula, căruia îi poate administra o substanță reală, vie, imaterială sau spirituală și nemuritoare.

În plus, virtutea acestui suflet este difuzată spre exterior, printr-o formațiune de simboluri puternice cu ajutorul FLUIDULUI UNIVERSAL, adică prin actul de creație, cu ajutorul pensulei. Sufletul nu poate fi atras de materie spre a da viață unei forme de exteriorizare a frumosului artistic, dacă stiloul nu conține virtuțile generative ale unei capodopere: acordurile cromatice, expresivități ale limbajului plastic, semnificații dătătoare de unitate, claritate și cursivitate.

N-ai cum să te joci cu știința fără să fii tu însuți un stilou fermecat transpus într-o pensulă

plină de culoare, vizionară, generatoare de fantastic.

Probabil, cea mai remarcabilă și mai caracteristică manifestare a artei mele este însușirea stiloului de a simți mlădierile pensulei în forme de expresie ale suprarealismului, concepute ca o juxtapunere a două realități îndepărtate unite pentru a crea o realitate nouă.

Stiloul meu posedă o conștiință cum rar mi-a fost dat să întâlnesc, posedă un spirit evoluat pe care, dacă reușesc să-l domin, voi putea să pătrund mai adânc în inima universului, tot așa cum un navigator, având la îndemână o busolă bine calibrată, se avântă tot mai mult în larg ca să descopere țărmuri noi.

Instrumentul complementar stiloului este pensula cu care artistul se deplasează în lumea culorilor de ulei, având și ea un spirit pur, lucid și subtil, capabil să întregească o viziune lucidă, o imagine a spațiului expusă cronologic pe măsura evoluției științei. Şi stiloul și pensula, atât de înfrățite amândouă printr-un limbaj artistic, pot face să curgă sângele pur al inimii în râuri de purpură numai dacă sunt direcționate de "mâna care conduce hazardul" spre universalitate. Totodată, ele cultivă gustul pentru cultura vizuală, impunând tendința spre monumental și grandios.

Cred că aici mă regăsesc și eu. Asemenea candelei vrăjite din cămăruța sfântă a alchimiștilor, ochiul bine format al stiloului își varsă raza luminoasă asupra unui pergament misterios, uns cu sângele pur al inimii, și tot atunci pensula fiind luată în posesie de spiritul unui artist al scrisului sacru, va influența razele reflectate pe suprafața șevaletului ca fiind, totodată, mijlocul de exprimare al sufletului divin.

Merg și mai departe de atât cu acest raționament, spunând că artistul ia în posesia sufletului său menirea stiloului de a fermeca mințile născocitoare cu acea curgere neîncetată a sângelui - arzător în cuvintele demiurgice, dar totodată artistul se delectează cu forța pensulei de a da sensibilitate zbuciumului său sufletesc făcând, precum în cazul magiei, ca razele cristaline ale unui glob de cristal să pătrundă în inima celor care au înțeles arta fermecării și a farmecelor.

Cerințele unui scris frumos sunt date de simțul gustului pentru universul artei pe care stiloul îl trezește cu răsufletul lui uniform, gust pe care îl regăsim în simțul tactic al pensulei care cultivă interesul pentru cultura vizuală.

Cine a observat bine, în literatură, la fel ca în pictură, mâna care creionează discret spațiul poveștii este aceeași mână care dă stiloului caracteristica viului de a se transforma la nesfârșit, împingând creația mai departe, iar pensulei îi conferă acea fragilă seninătate a viziunii cu care își desenează meticulos miraculoasa viață trecătoare.

În momentul în care stiloul își încălzește substanța expresiei unice, prin imaginație, iar pensula își arcuiește mișcarea divină pe suprafața șevaletului, atunci mâna care le coordonează pe amândouă, în funcție de maniera în care este afectat mediul intermediar, are calitatea de a traversa spațiul a două realități artistice: expresivitatea limbajului plastic și transmiterea creatoare a unor emoții.

Bineînțeles, un obiect sensibil nu-și schimbă mâna care-l utilizează, dar întotdeauna este atins de o mână sensibilă la vibrațiile unei profunde și foarte nuanțate trăiri.

Pentru a defini suprarealismul trebuie să construiești imaginea unui artist din viitorul unei opere de artă care mișcă prezentul cu plasticitatea unui sentiment spontan de Deja-Vu.

Viitorul, subordonat analizei expresiei imaginilor semnate de o realitate virtuală, mișcă opera de artă a prezentului către plasticitatea unei exprimări autentice, metaforizante într-o partitură a memoriei epice.

Sunt atâția oameni care au descoperit lucrurile sfinte doar cu ajutorul privirii, dar nu au reușit să le domine cu spiritul. Alții trec mereu nepăsători pe lângă ele, iar cei mai mulți nu știu ce să facă cu ele.

Practic, degeaba știi să folosești cuvântul dacă nu știi să legi culoarea de o viziune sau de o amintire, încât să atingi subiectul unei Creații pline de poveste și mister.

Să încercăm să desenăm cu diverse cuvinte un trandafir ale cărui culori întrec prin semnificație lizibilitatea unui conținut bine scris, relavant și prețios.

În acest caz, formularea cuvintelor trebuie să egaleze mlădierea pensulei, prin gingășia și sensibilitatea mâinii sensibile a unui artist care reaprinde scânteia divină din interior și își caută armonia în lirism, în misterul naturii.

Putem spune deci, că desenul este un cuvânt pe care artistul îl exprimă sub formă de culoare cu ajutorul pensulei.

Stiloul meu pare să fie condus de imaginația mea vizionară și plurivalentă spre forme de expresie care vestesc imaginea "Renașterii" într-o lume nouă, înfloritoare. Iar dacă acest lucru se întâmplă la sugestiile pensulei pline de grație, care are ca scop modelarea unei imagini din altă lume, într-un spațiu futurist, înseamnă că am îndeplinit o îndatorire creștină.

Un cunoscător știe să unească un lucru cu materia unui trup, la fel cum pictorul știe să unească culoarea cu expresia adâncă a unei simțiri adevărate. Ca atare, în artă, modul natural de a fi al unui lucru trebuie înțeles ca un mod fizic de a fi al unei forme.

Mă trezesc în fiecare dimineață la aceeași oră. Nu știu de ce se întâmplă asta, niciodată nu pun alarma să sune. Cred că de vină este soarele care îmi luminează camera cu un surâs atât de larg, încât mă umple de energie. Apoi mă apuc de citit, și nu mă ridic din pat până ce nu citesc cel puțin o oră.

Am învațat din cărți că nu trebuie să citesc mult pentru a scrie bine.

Artistul talentat nu va fi niciodată un produs al învățăturii adusă de școală. ci va fi un produs al muncii de creație.

În mine sălășluiesc două spirite. Primul este caracterizat de tendința spre unitate, celălalt este caracterizat de tendința spre multiplicitate. Primul este rațiunea, celălalt este viața. Primul liniștește, celălalt răscolește.

Între mine și aducerea artei la viață există o legătură cât se poate de evidentă, atât de evidentă încât stilul pe care l-am adoptat reeditează trăsăturile intime ale Renașterii.

Însăși Renașterea se leagă în bună parte de persistența cu care spiritul meu apare la suprafață în diferite epoci, îmbrăcând diverse forme de exprimare vizuală.

Să vezi frumosul într-un univers de stele care își merită locul în cartea unei vieți plină de semnificație.

Scrisul meu vorbește despre un personaj încântător care trăiește în două lumi, cea a lui Hauff și cea a lui Andersen.

Însăși scrisul traversează aceste lumi, de la oglindă la reflexie, și nu se oprește până ce nu își găsește echilibrul între Piatra Filosofală și Doctrina Secretă, încât personajul nou conturat pare să aibă calitatea unui creator cuprins de beatitudinea Renașterii.

Citesc o carte scrisă de John Grisham. Important este ca lumea să rămână loială modului meu de a o descrie. Sunt un regizor strălucit.

Citesc o poveste scrisă cu suflet divin. Cuvintele încep să facă parte din mine, din povestea mea, chiar dacă viața mea e diferită de viața celui din poveste.

Existența creației mele este atât de insistent cerută de știință, încât eu o numesc "Lumină", din punct de vedere spiritual. Prin urmare arta, la fel ca știința, se manifestă în orice lucru care se diferențiază prin purificarea făcută în duh de Cauză Eternă.

Înveți în fiecare zi ceva nou de la oameni, și nu ești niciodată hotărât ce să faci cu ce-ai învățat de la ei.

Un cunoscător a dobândit cunoștințele necesare schimbării formei lucrurilor, cu atât mai mult cu cât știe să observe minuțios diferența dintre "esența" și "natura" lor. De fapt, paralela dintre cunoscător și lucruri trebuie să fie făcută simultan cu distincția dintre "esență" și "natură".

Fiecare personaj al operei mele are simbolul unui atribut spiritual, care rezidă din apariția periodică a omului în două lumi distincte. O lume a trandafirului, pământească, și o lume a artistului, plastică.

Stiloul cu care notăm sau scriem, câteodată ne salvează, pentru simplul fapt că după ce scriem frumos strălucim noi înșine în fața noastră. Scriind recitim propria reflectare în gânduri. Poate că lucrurile pe care nu le-am expus cândva sunt precum o sobă în care ard lemne și fiind întuneric se desenează pe tavan imagini, gutuile stau la geam și așteaptă să fie gustate. Totul are iz de amintiri când scriem...

Vanitatea este un copac cu prea multe frunze multicolore, dar cu rădăcini firave.

Arta mea este un capitol independent de genurile frumosului, prin faptul că tot ceea ce altora li se pare frumos, pentru mine este doar o încordare a sentimentului de libertate totală care duce la însușirea de a fi un Creator.

Calitatea de a fi un Creator emană din atitudinea ta față de efectele științei.

Nu-ți poți lărgi orizontul cunoașterii fără să privești lumea ca o albină ce produce miere din nectar.

La început a fost haosul. Lucrurile începeau să se lege între ele, dar într-un mod destul de alambicat și chiar straniu. Apoi a urmat ordinea. Lucrurile au început să fie astfel aranjate, măsurate și interpretate, încât acestea căpătau un sens.

Nu merită să lupți într-un război care nu-și merită victoria.

Există oameni mari care știu ce vor chiar și atunci când nu au nimic.

Reflectez în fiecare dimineață la ziua de ieri. Ce-am scăpat din vedere? De ce s-a întâmplat cutare lucru, și nu altfel? Care este măsura lucrurilor pe care am pus preț? etc..

În asta constă procesul gândirii adevărate: să nu renunți la ceea ce-ai făcut ieri, chiar dacă azi devine mâine. Dă-ți seama de acest adevăr: nimic nu rămâne neschimbat, sau în aceeași stare.

O stea apune pentru că nu mai este în stare să lumineze.

Unii oameni au înțeles că 2+2=4. Dar ei n-au înțeles de ce, mai înainte de toate, a fost 1+1=2. Și n-au înțeles nici restul matematicii care stă la baza fizicii și chimiei.

Cartea de nisip

On August 28, 2020

Nu încerca să fii altfel decât ești, căci orice lucru diferit nu dă roadele celui ce rămâne același.

Dragă cititorule, am scris aceste rânduri pentru tine, cu multă simțire, cu multă sinceritate, dar și cu imaginație, ca și când aș fi scris pentru mine doar despre mine, arătând spre un om transpus într-o mulțime de suflete, pentru el străine..și totuși nici unul ca el. Rândurile le-am cuprins într-o carte de nisip, pline de cuvinte la fel de pătrunzătoare ca razele soarelui, ca fiind continuarea volumului celebrului Jorge Luis Borges.

În fiecare an, atunci când ajung la Mamaia, pe litoralul românesc, pășesc pe nisipul atât de plin cu scoici care au stat probabil într-un teanc de alte scoici moarte, o bucată bună de timp. Numai copiii le acordă atenție. Ascult ce au de spus valurile, vântul și pescărușii, cu speranța că voi fi puțin mai înțelept măcar cu o secundă de uimire și înțelegere spre largul unei mări care se întinde veșnic, și care pe unii îi devorează pentru o realitate mai dură. Vei observa că ochii mei fug spre un cer colorat în roșu sau portocaliu, atât de nesfârșit ca într-o carte plină de vise ce vorbeșite despre lecțiile vieții văzute tot timpul de pe alt mal al mării.

Poate te vei regăsi în gândurile mele, poate te vei regăsi în spiritul liber al dialogului dintre nisip și mare, dialog pe care îl poartă un artist a picturii cu Egoul său, și astfel poate te vei simți eliberat din mrejele lumii exterioare și a grijilor de tot felul. Nu sunt gânduri despre leadership, așa cum poate ai vrea să găsești într-un cufăr plin cu idei de afaceri, ci sunt despre viața pe care o anumită știință își bazează întreg eșafodajul raționamentului. Este știința de a fi tu însuți un câmp de bătălie pentru doi adversari teribili: omul și fotograful. Este știința de a fi un bun ascultător al zbuciumul mării, cu sentimentul că ai ajuns acolo, într-un loc în care regretele, lacrimile, sunt pline de ecourile trecutului, repetate ca o chemare tristă: *"Unde ești? Nu pleca ! "*

Şi chiar dacă nu ajungi la mare și nu vei atinge nisipul pe care pășesc eu, chiar acum, și nu vei simți briza unei amintiri, pătratată-n vara minunată, sau briza unei șoapte care îți promite iubire și împăcare de sine, sunt sigur că toate gândurile mele, expuse mai jos cu ecoul unei istorii multiseculare, vor ajunge la tine și îți vor mângâia sufletul la fel cum a făcut-o Borges în a lui "Carte de nisip".

Departe de mine gândul de a aborda un punct de vedere subiectivist, și pe această cale relativist. Dimpotrivă, cred că gândurile, în general, au o valabilitate transferabilă: pleacă întotdeauna de la un grăunte de nisip și ajung într-o mare tot mai transparentă pe măsură ce ajungi să-i cunoști adierea brizei, tainele, duioșia, sau chiar, durerea.

Nu cred că un scriitor ca Borges a intenționat să reducă subiectivitatea la o simplă oglindă pasivă a lumii obiective. Nici soarele, atunci când încălzește nisipul și domolește valurile, nu își micșorează mărimea ori de câte ori vreun nor încearcă să-i capteze căldura, ci doar atunci când apune. Pentru mine, Borges este nisipul oglindit de soare, privit suficient de profund într-o mare cristalină care își găsește solemnitatea în priveliștea apusului.

Leadership: Poți să-ți construiești o viziune admirabilă asupra a tot ce este în jurul tău, în natură, și în același timp să îți recâștigi puterea asupra vieții tale în totalitate?

Îmi este atât de ușor să scriu despre artă, încât scrisul mă consideră Eul său exterior.

Toate înțelesurile acestei lumi sunt înțelesurile unor vieți luminate de același soare.

Frumusețea unui trandafir este redată de culoarea pe care artistul o așterne pe pânză cu penelul său.

O barcă pe uscat, încăpătoare, cu un mic catarg. Arată bine. Uneori, câte un om își face un selfie cu ea. Poate își imaginează că are lângă el vasul în miniatură al lui Columb, și că a descoperit un continent nou după o lungă călătorie.

Desigur, lucrul acesta dă de gândit. Intimitatea oricărui suflet visător se oglindește în frînturile de timp dominate și oprite în loc de mari cuceritori.

Acțiunile mării pot fi animate de valurile variate. Ele sunt de admirat chiar și atunci când construiești castele de nisip la mal, în măsura în care te raportezi la criteriul de "Tot Închegat".

Nisipul nu se lasă dus în larg de valurile mării, el rămâne întotdeauna aproape de țărm.

Strâng din nisip câteva scoici mici, le pun lângă cartea pe care o citesc cu plăcere, privindu-le ca niște pagini lipsă pe care trebuie să le completez cu punctele mele de vedere.

Hotelul la care sunt cazat are culoarea galbenă. Soarele reflectă cel mai bine galbenul.

Nisipul de pe plajă are culoarea gri. Iar lui nu-i pasă de culoarea lui sau de culoarea hotelului la care stau eu. El știe doar atât: "hotelul este făcut din mine, și din apa mării."

Sandalele mele s-au umplut de nisip. Dar nu a bătut deloc vântul, nici copiii nu s-au jucat cu nisipul, nici eu nu am aruncat cu nisip în ei. Pare a fi o enigmă demnă de Sherlock Holmes.

O furnicuță urcă pe piciorul meu, printre firele de nisip care mă acoperă, ca și când ar căuta culoarul secret ce duce în altă lume. Cred că micuța curajoasă se raportează la acțiunea din filmul "Prince of Persia (The sands of time)".

Un moșneag mai înstărit, lângă masa mea la restaurant, era tare entuziasmat aseară deoarece a fost găsit negativ la repetarea testului coronavirus.

Marea nu poate să dea întotdeauna portretul pe care și-l face artistul sieși.

Perfecțiunea mării se observă în finețea care generează textura nisipului.

În timp ce nisipul ne arată ce aduce marea, marea ne arată ce-i lipsește nisipului.

În fața mării care îmbrățișează nisipul, și în fața nisipului care înfrumusețează marea, resimt o anumită plăcere, nu fiindcă le raportez la mine, ci fiindcă sunt așa cum sunt.

Se descarcă bateria telefonului fix atunci când intenționez să-mi fac cel mai expresiv selfie.

O doamnă se plimbă printre șezlonguri repetând întruna: "avem scoici de mare, steluțe".

E drept, scoicile și steluțele ei sunt mai mari și mai frumoase decât cele mici și ciobite din jurul meu, prin nisip.

Citesc o carte despre "logica frumosului". Vântul îmi ciufulește paginile.

Mă simt în largul meu. Nu sunt în largul unei mări care nu e decât rareori limpede, ci în largul unui nisip care și-a pierdut clepsidra.

Observ un om care își aranjează salteaua în toate felurile posibile, în funcție de soare.

Sunt oameni care nu vor comite niciodată păcate. Biserica este religia lor, biblia este crezul lor. Cuvântul lui Dumnezeu este o lege aspră.

Mi-am închipuit uneori că sunt nisipul fierbinte al verii. Mi-am închipuit că sunt marea în furtună, la începutul iernii. Mi-am închipuit că sunt poezia sângelui care face inima să bată cu putere în ritm de romantism.

Dacă mă gândesc mai bine, nicio închipuire nu poate fi ascunsă într-un cufăr, ca apoi cufărul să fie aruncat în mijlocul mării, iar marea să-l aducă la țărm, iar nisipul să-l păstreze intact doar pentru tine.

Dacă crezi că ești stăpân pe o situație, încearcă să înoți până în larg.

Crezi că hazardul este de partea ta? Atunci așteaptă să te salveze un delfin.

Am văzut aseară un tip jerpelit, murdar, vai amarul ei de viață. Dacă totuși îl priveai mai atent, cu ochi curioși care știu să vadă în întuneric, poate ai fi sesizat cele două ghiuluri la mâna stângă, și încă vreo trei inele la mâna dreaptă.

Imi amintesc ce era scris la intrarea unui restaurant cu profil asiatic, citatul lui Ginghis Han:

Ele nu găsesc răspunsul în locul tău, dar te conduc într-o zonă de unde tu poți alege răspunsul din mai multe variante posibile, luate la întâmplare.

Am rugat marea să mă spele cu finețea cu care mă mângâie nisipul.

Nu știu ce VIP își sărbătorea aseară ziua de naștere la un restaurant de pe plajă. Invitați speciali, momente deosebite, entuziasm, artificii, etc.

Dimineața priveam marea cum atinge nisipul. Și-l atingea ca și cum ai atinge o floare catifelată, nu erau valuri, nu era vânt, ci doar o liniște tainică, o căldură firavă.

Marea privește nisipul fără să-l sărăcească pe cel ce dăruiește, și nu îi poate dărui ceea ce deja a primit.

Marea nu poate număra granulele nisipului, dar îi poate simți căldura, năzuințele adânci, imboldul spre căutarea frumosului de poveste, ca și când l-ar cunoaște dintotdeauna.

Marea este o expunere a ideii de frumos, fiindcă cuprinde în ea imaginea nisipului descrisă cu finețe artistică.

Nisipul îmi vorbește cu glasul cu care se exprimă marea: frumusețea mea neîntrecută este naturală și artistică în același timp.

Dacă începi o carte și n-o termini, este ca și când ai întoarce clepsidra înainte de a curge tot nisipul până la capăt.

Dacă Borges căuta nisipul ca să ajungă la mare, eu am găsit nisipul ca o extensie a mării.

Borges a găsit într-un final nisipul ca o amintire a mării, l-a înfășurat în cuvinte dulci și l-a transformat într-o carte.

Eu am găsit nisipul blând ca briza mării, l-am cuprins în căușul mâinilor atât de expresive, l-am făcut să simtă mângâierea lor, mirosul lor delicat și căldura lor, care l-au inundat și i-au înnebunit simțurile.

O fire caldă rămâne o fire caldă. O fire rece rămâne o fire rece.

La cât este de caldă apa mării, îți convine să înoți tot înainte.

Dacă vrei să afli ceva interesant despre nisip, citește-l pe Borges.

Stau sub o umbrelă mare. Umbrela stă pe un nisip nesfârșit, protejându-mă de soarele arzător.

Întreabă nisipul dacă are înțelepciune. Întreabă marea dacă are înțelepciune.

Apoi răspunde tu în locul lor.

Dacă Dumnezeu îți schimbă planurile, este ca să înveți să nu te încrezi în tine, mai mult decât în El.

Când îți întocmești planurile, fă-o cu suflet. Altfel Dumnezeu o să ți le schimbe cu rațiune.

Când privesc în jur, aleg orice lucru la voia întâmplării.

Întreb nisipul dacă totul din jur îi aparține lui. El îmi răspunde că totul aparține mării.

Întreb marea, și ea spune că totul din jur aparține nisipului.

Înțelege-mă, dacă poți, între nisip și mare, și privește-mă ca un lucru luat la voia întâmplării.

Când scrii despre nisip trebuie să îți imaginezi că ești marea.

Oglindește-ți tăcerea în largul meu, spuse marea.

Dacă aș asculta o scoică, probabil aș auzi ecoul distanței dintre mare și amintirea ei.

Cuvintele pline de nisip sunt emoții topite de razele soarelui.

Privesc marea. O barcă se îndepărtează tot mai mult de țărm. Nisipul mă întreabă de ce privesc în depărtare marea, dacă el este atât de aproape de mine.

Oamenii care n-au curaj sunt trădătorii de mâine.

Ma voi întoarce în profunzimea gândurilor tale doar dacă îi oferi nisipului șansa să se plimbe desculț într-o mare nemărginită.

Dacă vrei să simți valurile mării pe pielea ta, nu aștepta până te seci complet pe nisip.

Nisipul așteaptă marea cu brațele deschise să-l răcorească, iar marea de abia îl atinge, că imediat se și retrage în larg.

Infinitul se regăsește într-un simplu grăunte de nisip. Fiindcă fiecare grăunte stă lângă alte grăunțele, formează nisipul, care e lângă mare, și din contopirea lor se fac castele.

Castelele sunt impozante, fiindcă amintesc de nisip și de apă, căci fără ele n-ar fi putut exista nici ele. De aceea castele sunt atât de rar construite la mal, tocmai pentru ca marea să nu le transforme la loc, în nisip.

Observ un om care observă marea de la mal, dar nu intră în ea.

Fii prevăzător. Veghează neîncetat. Bucuria de azi se poate opri la nefericirea de mâine.

Dacă nu accepți șansa atunci când ea îți surâde din plin, apoi va trebui să lupți din greu ca s-o recâștigi.

Tăria cuvintelor tale se va întoarce împotriva curajului tău, la fel cum marea se retrage în larg, iar plajele se măresc.

Sinceritatea și curajul sunt condițiile iertării lui Dumnezeu.

Cerul îți conduce mereu pașii acolo unde e voia lui, și unde e mai potrivit pentru tine.

Caută cu privirea sufletului urmele timpului lăsate pe întinderea nisipului.

Nisipul știe că niciodată timpul nu va fi potrivit ca să adăpostească totul.

Omul face de capul lui totul, crezând totul se va petrece fix după voia sa. Dar uită că peste pământ este voia Cerului, și orice uitare va fi răsplătită cu noi lecții de viață.

La fel pașii pe nisip. Ei nu lasă urme pentru următoarea zi, doar fiindcă vrei tu să lași o urmă.

Oamenii fericiți merg la biserică și se întorc fericiți. Oamenii nefericiți merg la biserică, se întorc tot nefericiți, dar cu speranța unei viitoare fericiri.

Iar deșertul nu-și schimbă nisipul doar pentru că ai făcut o călătorie la piramide și ai văzut Sfinxul.

Nisipul are o calitate ce amintește foarte mult de suflet: este arzător și maleabil în același timp.

Nisipul și marea îi apropie nespus pe oameni, sau îi desparte definitiv.

Întărește-ți spiritul printr-o singură aruncare a privirii în direcția unui deșert care nu își termină niciodată nisipul.

Nisipul, soarele arzător, îmi amintesc de cea mai importantă lecție a deșertului:

"Cea din urmă taină este curajul."

Nisipul te învață că nu știi nimic despre viață. Nu știi nici măcar să lași o urmă pe unde ai trecut. Vântul o va acoperi ziua următoare.

Nisipul denotă o anume liniște, o consimțire a minții. El ascultă totul fără să riposteze.

O singură bătaie de aripi a unui fluture poate să provoace un uragan în cealaltă parte a globului.

Un singur cuvânt, spus la un moment dat, poate schimba hotărâtor traiectoria oricărui destin.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un imperfect, chiar dacă ceea ce îți susține puterea de transformare într-un sfânt este perfecțiunea.

Un pescăruș mă privește necontenit. Ca pe-o pradă mă privește? Oare mă vede ca pe-un pește? Un pește mare pe uscat? Ce mai, Un festin de zile mari !

Privesc nisipul. Încerc să cuprind vizual fiecare grăunte de nisip în parte. Încerc să dau nume fiecăruia dintre ei. Încerc să le atribui câte o cifră. Încerc să-i diferențiez printr-o expresie de bunătate sufletească, de dârzenie și de hotărâre. De ce este unul mai frumos ca celălalt?

Cele mai bune cărți se găsesc la anticariat, la numai 1 ron. Și chiar dacă le-ar citi câțiva interesați, foarte puțini le-ar înțelege cu adevărat.

Fiindcă o carte nu trebuie doar citită, ea trebuie reinventată mereu, cu o altă viziune.

Cartea de nisip, scrisă de mine, dar amintind de Borges, este sinonimă cu noțiunea de valoarea estetică: tot ceea ce este frumos poate fi prețuit numai cu timpul. Şi cum orice timp își are cursul lui, așa cum l-a rânduit Dumnezeu, rezultă că prețul pe care îl dai frumosului din jurul tău este direct proporțional cu ceea ce vezi zilnic la un nisip care nu se udă niciodată, fiind uscat mereu de propria ta putere asupra naturii. Şi tu poți fi o parte din univers, fiindcă poți fi un grăunte de nisip care intră în alcătuirea corpurilor cerești prin care toate lucrurile sunt descrise și însemnate.

Bine spunea cineva: *"Să vezi lumea într-un bob de nisip, raiul într-o floare, să ții infinitul în palmă, și veșnicia să o trăiești într-o oră. Aceasta este viața ! "*

Cartea din parc

On Mai 02, 2024

Orice lucru are o latură a lui mai expresivă, și acolo-i taina vieții lui.

Există lucruri ascunse în adâncurile ochilor mei care nu îndrăznesc să-mi mărturisească nimic, dar aș vrea să le rog să mi se dezvăluie. Să mi se dezvăluie fără reticențe, fără umbre, fără ezitare, împărtășindu-mi adevărul lor cu sinceritate absolută. Fiindcă așa sunt lucrurile: simple, dar confuze, neprevăzute sau imprevizibile, dincolo de acel *Ulaeassio Sahtos Athesancha*, o fereastră deschisă către universul artistic, menită parcă să absoarbă culorile și formele dincolo de limitele pânzei.

În timp ce mă plimbam prin parc, liniștit, visător, am observat ceva ciudat pe o bancă parțial ascunsă într-un colț umbrit. Era o carte veche, un lucru trecut cu vederea de ceilalți trecători, *uma eternidade de solidão se estendeu diante de mim*, având coperta uzată și paginile îngălbenite de timp. Nu avea niciun nume scris pe ea, nicio indicație despre autor sau titlu. Stârnindu-mi curiozitatea, pe linia unei reprezentări vizuale simbolice, ceva m-a împins să o ridic, să o deschid, să-i răsfoiesc paginile, precum un pictor care explorează culorile pe paleta sa, în căutarea unei inspirații divine.

Experiența de a descoperi ceva nou, chiar în locuri neașteptate, trezește adesea curiozitatea și inspirația, similar cu felul în care un artist își caută muza. Aidoma unei chemări stranii, ochii mei au fost vrăjiți de această carte veche, pierdută și uitată pe o bancă din parc, paginile ei îngălbenite de vreme fiind mărturii ale trecerii nemiloase a timpului. Era ca și când ar fi trebuit să recreez pictura cea mai veche dintr-un muzeu, așa încât să restitui acea poveste uitată și să-i dau viață din nou în lumina prezentului. Cumva, simțeam că mă conectez cu trecutul într-un mod profund și că port povestea sa înăuntrul meu, ca un paznic al amintirilor pierdute, gata să le aduc din nou la viață prin cuvinte și imaginație.

Leadership: Lupta interioară pe care o porți zilnic, este în esență un act de echilibru între a vedea și a nevedea, într-o căutare constantă a ceva care, deși invizibil, trebuie să se vadă?

Lipseau multe pagini, multe rânduri, dar pe prima pagină pe care mi-am aruncat ochii, fiind de fapt pagina cu numărul 21, stăteau scrise undeva la mijloc următoarele cuvinte ale autorului, cuvinte scrise cu suflet, cu pricepere, cu nostalgie, cu sinceritatea unuia care nu-și ascunde gândurile în spatele cuvintelor, dar totuși le îmbracă în mister:

"O luptă strașnică era viața lui. Fiecare dimineață îi aducea o speranță nouă, și fiecare seară o nouă disperare, ca un fel de alternanță între lumină și întuneric. Veșnic nemulțumit de lucrul lui, răzuind de câte zece ori o pânză, plecând și întorcându-se de zece ori în același colțișor de natură, care mereu tot altceva-i spunea din marele mister, și el mereu întrebând, simțind că dincolo de liniile și de culorile care se văd, mai e ceva care nu se vede, și care totuși trebuie să se vadă. Trebuie. Că aceasta este chemarea unui artist pe lume - să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o singură dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa și spăimântătoarea veșnicie a vremii."

Dintr-un oarecare hazard, am recitit cuvintele acestea de mai multe ori, încă o dată și încă o dată, într-un context figurativ, dar astfel încât să cuprind în sufletul meu emoția vădită a unui călător prin lumi nespuse. O exprimare a bogăției simplificată, sintetizată, redusă la esențe, îmi străpungea imaginația cu un soi de claritate transcendentală, făcând ca fiecare cuvânt să vibreze în inima mea ca un ecou divin. Obiectele pierdute, regăsite în locuri neașteptate, pot avea o poveste proprie, invizibilă dar plină de semnificații.

Leadership: O descoperire a unui lucru găsit întâmplător te ghidează spre o apreciere mai profundă a faptului că fiecare moment pe care-l trăiești în prezent se extinde dincolo de ceea ce reflectă oglindirea ta în trecutul altcuiva?

Niciun nume, niciun autor nu străjuia coperta ei uzată. Doar un mister adânc m-a împins să o deschid, să o simt cu mâini de pictor, de parcă aș fi fost chemat de o forță invizibilă să explorez tainele ascunse ale unui univers paralel. În ea, am găsit fragmente dispersate, rânduri neterminate, schițe grăbite, fiecare pagină, ruptă sau nu, fiind o fereastră spre sufletul unui artist ce odinioară și-a vărsat inima și gândurile acolo - dar nu le-a aruncat de-a valma, ca o neglijență, ci le-a dat viață eternă, ca un ecou al nemuririi în sufletul celui ce știe să vadă dincolo de aparențe.

Îndată, mi-am dat seama că fiecare cuvânt era un fir într-un țesut mult mai vast, o rețea de experiențe artistice întinzându-se peste granițele timpului și spațiului.

Am urmat indiciile lăsate de acest suflet pe hârtie, fiecare conducându-mă spre colțuri necunoscute ale lumii artistice, simboluri ascunse, metafore neprevăzute, învățându-mă despre frumusețea complexității vieții. Această întâmplare a lucrului găsit, nu numai că m-a purtat prin colțuri neașteptate ale sufletului de artist, dar mi-a deschis inima și mintea spre înțelegerea că fiecare obiect, fiecare persoană, fiecare moment are o poveste de spus, iar uneori, cele mai mari comori sunt ascunse în cele mai neașteptate și mai banale locuri.

Dacă găsiți o carte veche, n-o aruncați, căci în ea se poate ascunde un suflet, bun, mărinimos, care a știut că într-o bună zi va fi citită de cineva asemenea-i, cineva care-i va înțelege și prețui mesajul. Şi-l va duce mai departe.

Leadership: În momentele de revelație finală simți că devii parte dintr-un dialog continuu cu trecutul văzut prin prisma unei realități care transcende imediatul?

Am căutat pe Google cuvintele, le-am găsit. Am găsit și cartea, și scriitorul. Mi-am amintit că am citit-o demult și îmi pare rău că nu am recunoscut-o încă de la început. Și, tot atunci, am dat peste alte cuvinte care parcă m-au făcut să reflectez mai profund la cuvintele de mai devreme:

"Dacă ai pus într-un vers o tresărire a inimii tale, să știi că, și peste o mie de ani, cine-l va citi, va simți în inima lui bătaia inimii tale. Dacă n-ai pus nimic, ce vrei să fie acolo? Așa e și cu un tablou."

Mai departe, călătoria printre cuvintele pierdute ale acestei cărți, regăsite întru totul pe Google, m-a făcut să conștientizez că această carte nu era doar un obiect pierdut, ci un dar deliberat, un mesaj în sticlă aruncat în marea timpului, menit să unească sufletele rătăcitoare. Într-un final revelator, am fost invitat să îmi adaug propriul fragment la această moștenire, înainte de a-i permite să continue călătoria ei, să fie descoperită de următorul explorator al vieții.

Acest episod al descoperirii nu doar că m-a purtat prin meandrele neașteptate ale artei și ale vieții, dar mi-a deschis inima și mintea, învățându-mă că fiecare obiect, fiecare persoană, fiecare moment poartă în sine o poveste ce merită spusă, iar comorile cele mai prețioase sunt adesea cele ascunse în cele mai banale locuri, chiar în fața ochilor care nu le văd.

La fel ca în artă, exprimarea autentică a sentimentelor în leadership își menține rezonanța și valoarea, trecând testul timpului și inspirând generații. Iar fiecare experiență, vizuală sau personală, este o oportunitate de a învăța și de a transmite mai departe valorile și

înțelesurile captate.

Cartea din parc este de fapt obiectul unei vederi care, deși expusă unei incertitudini aparente, reușește să-și păstreze misterul. Așa cum fiecare vedere hrănește ochii cu frumusețea ei distinctă, făcând ca orice inimă să vibreze, tot așa fiecare obiect, persoană sau moment, poartă o lecție valoroasă ce merită explorată și împărtășită.

*** Notă:** Alexandru, Vlahuta - *Pictorul Nicolae Grigorescu*, Edituta Tineretului, 1969

Cărți de Leadership

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/carti-leadership.html

Cum să câștigi popularitate

On Februarie 25, 2009

Lasă-i pe oameni să intuiască sensurile adânci ale personalității tale, întărindu-le încrederea în modelul tău de onoare și de excelență.

De ce era Napoleon Bonaparte atât de îndrăgit de poporul său, și mai ales de soldații săi?

Răspunsul la această întrebare nu o să te surprindă. Succesul lui Napoleon se datorează în primul rând prezenței lui constante printre oameni. Soldații aveau certitudinea că Napoleon va fi alături de ei în toiul luptelor și că va lupta cot la cot cu ei. Se spune chiar că în acele vremuri nu exista francez care să nu știe cum arăta împăratul Franței - atât de popular a devenit Napoleon.

Leadership: Cum te raportezi la efectele de impact cu conținut semnificativ de clar-obscur?

Reușita incursiunii tale în mijlocul unui experiment de condiționare a actului de conducere, în sensul exercitării competentelor care determină nașterea unor efecte de impact, cu conținut semnificativ de clar-obscur, se datorează în principal (pe spirala schimbărilor multiple de direcție) asigurării unui capital serios de automotivare.

Conținutul de clar-obscur, impulsionând capacitatea ta de a te adapta continuu la tot ceea ce este esențial pentru menținerea sau inițierea unor noi poziții de autoritate, coordonează forța ta de rezistență la înaintare, fără a te ascunde de consecințele propriilor fapte.

El își găsește înțelesul în starea de spirit pe care ți-o asumi, senină sau plumburie, rațională sau irațională, în a-ți crea condițiile favorabile pentru a reuși. În orice demers pe care îl iniția, Napoleon depindea de sentimentul efectului în atingerea unui scop bine determinat: câștigul și triumful puterii.

Aici, avem de-a face cu tragismul condiției de erou, în care se găsesc legate împrejurările experienței de a spori un prestigiu într-un mod vertiginos, dar anihilat ulterior de tragismul suferinței în care viața este percepută ca un exil. Asta înseamnă să te înconjuri o lumină care determină umbră. Napoleon nu a fost în stare să concretizeze cauzele și efectele hotărârilor sale în întâmplări ce într-adevăr pot să înfioare.

Un lider își găsește caracterul final al evoluției personale atunci când își pune la îndoială revelația calităților esențiale ce îi asigură superioritatea.

Factorii care fac posibilă propagarea anumitor "imperfecțiuni" cu efect tragic țin mai mult de natura unei pasiuni debordante, a febrei minții care îți micșorează puterea, făcându-te mai slab, mai sensibil, mai nesigur.

Aceste efecte, resimțite printr-o conexiune de mare putere cu evenimentele și cu procesul de luare a deciziei, mai ales în cazul unei expuneri prelungite la tot felul de strâmtorări (compromisuri, tensiuni, conflicte interioare), modifică presiunea pe care o exerciți asupra potențialelor cuceriri. Ceea ce nu este tocmai în avantajul evoluției tale.

Necesitatea de a reacționa imediat la orice formă de voluntară de auto-examinare și

auto-constrângere, dezvoltând cu un ecou tot mai pozitiv un upgrade de putere, sau un upgrade de imagine la nivel conștiință a faptelor, este micșorată de utilizarea necorespunzătoare a metodelor de control ale proceselor tale de transformare.

Nivelul tău de onoare și de excelență are de suferit dacă nu reușești să te mobilizezi spre ieșirea din această buclă temporară plină de incoerențe, contradicții, confuzii și nelămuriri - care denaturează sensurile adânci ale personalității tale. Sensul este o chestiune de temperament. Să credem că predomină lipsa de sens în ceea ce te privește?

Leadership: Poți să profiți de acceptul pe care ți-l dau oamenii, plasându-te sub imperiul emoției de a fi prins în mijlocul unei permanente constrângeri pentru "privitul din înalt"?

Înțelegerea cât mai corectă, mai profundă și mai cuprinzătoare a leadershipul tău este cheia care îți deschide poarta recunoștinței oamenilor. Dar mai întâi trebuie să nivelezi terenul care îți convine cel mai mult pentru a-i câștiga pe oameni de partea ta, trebuie să te încadrezi în acel spațiu prin care poți să îți controlezi în totalitatea aria de influență. Poți marca fundamental calitatea impactului tău doar dacă oamenii vor conștientiza valorile pe care se sprijină personalitatea ta și dacă îți vor acorda o importanță care să nu poată fi contestată.

Tu îți lărgești mijloacele de influență profitând din plin de acceptul pe care ți-l dau oamenii de a fi în fruntea lor?

Privitul din înalt poate fi savurat ca într-o stare de veghe atunci când stabilești, fără consultarea nimănui, natura și cauza unor triumfuri conștientizate prin prisma unui apropieri spirituale față de o putere cu adevărat glorioasă: acea acumulare de simțire, dincolo de rațiune, care transforma valoarea experiențelor într-o revelație a binelui sau raului, a fericirii sau a suferinței.

Leadership înseamnă să reinventezi modul de a face o schimbare în lume, fără să devii captivul unei conștiințe care nu-și poate asuma tragedia unei înfrângeri.

Liderii cei mai slabi se „evaporă" cu timpul. Ei apar atât de rar în fața oamenilor, încât, cu timpul, aceștia pur și simplu uită de ei. Şi cu cât lipsesc mai mult din „vizor", cu atât oamenii vor dori să le găsească un înlocuitor. Leadershipul este o competiție, iar cine nu știe sau nu poate să-și creeze o imagine puternică are foarte mari șanse să fie abandonat sau retrogradat, adică să ajungă doar un jucător de rezervă.

Scopul tău este să te menții tot timpul pe prima poziție. Nu vei reuși, însă, să atingi această performanță dacă nu îți dezvolți o personalitate atrăgătoare astfel încât oamenii să fie atrași de tine ca un magnet. Dacă prin personalitatea ta nu atragi permanent atenția oamenilor asupra, rămân foarte puține lucruri de spus.

Îți faci o onoare din calitățile pe care oamenii le prețuiesc atât de mult la un lider? Cum se aria ta de excelență?

Doar vedetele au fani. Ieși cât mai des în lumina reflectoarelor?

Oamenii cu priză la public sunt aceia care sunt zăriți cel mai des în mulțime. Ei au o personalitate foarte pregnantă, sunt carismatici, comunicativi, au o atitudine pozitivă și inspiră multă încredere în ei înșiși, și par că țin lucrurile sub control.

Atunci când vorbim despre lideri, respectiv despre leadership, modestia nu-și are locul. O persoană care nu știe să se facă remarcată nu poate fi o persoană de încredere, iar oamenii nu vor urma niciodată pe cineva care nu a știut să-i câștige de partea lui. Poți avea o influență mare asupra oamenilor numai și numai dacă știi să-ți pui în valoare calitățile și abilitățile. Ca să ajungi în vârful piramidei valorii străduiește-te să-ți găsești cât mai mulți susținători care să-ți recunoască talentul de lider.

Ar trebui să găsești o cale de a-ți proiecta personalitatea în lumina reflectoarelor asemenea vedetelor. Vedetele atrag privirile tuturor atunci când pășesc pe covorul roșu. Vedetele vând cele mai multe servicii și produse. Vedetele au cei mai mulți fani. Captează atenția celor din jur ori de câte ori au ocazia. Acesta este "pasul uriaș" de care depinde și succesul tău, ca lider.

Îți faci o onoare din a merita simpatia fanilor tăi? Poți trăi în inima lor prin intermediul personalității tale?

P.S. Este foarte important să fii popular, să-ți pui mereu la loc de cinste personalitatea, dar dacă nu reușești să schimbi ceva în viața oamenilor, dacă nu te implici serios în activități menite să rezolve problemele cu care aceștia se confruntă, s-ar putea să ajungi o vedetă prost cotată în sondaje și să te faci de rușine.

Lasă-i pe oameni să intuiască sensurile adânci ale personalității tale, întărindu-le încrederea în modelul tău de onoare și de excelență.

Source: https://neculaifantanaru.com/castigati-popularitate.html

Câștigul Leadershipului

On Noiembrie 17, 2018

Creația cea mai însemnată a oricărui om este visul unei vieți care are viitor, legat de o amintire ce o va prețui veșnic.

Prin clasa a 6-a am văzut filmul Léon: The Professional (1994). Atunci am învățat prima lecție de leadership. Îți trebuie o armată întreagă din forțele speciale ca să lupți împotriva unui singur PROFESIONIST. Dar numai un suflet de copil va reuși să țină piept puterii sale și să-i domolească drumul.

Mathilda, sufletul acesta plin de întristare și totodată plin de bărbăție, această putere inventivă de noi reguli și provocări, oare ce aspirații ascunde în dosul unei impetuoase răzbunări care îi stârnește toate simțurile, imaginația și libertatea de a alege? Ce anume își recunoaște acest spirit plin de adrenalină și emoție în momentul când devine participant direct la evenimentele pe care Léon le abordează printr-o gândire rece, fără Dumnezeu?

Obsesia care reverberează în conștiința acestui personaj corespunde unei valori sentimentale, cum este prietenia. Dar corespunde și unei drame acute, pline de amănunt viu, colorată sobru și exact, care pune față în față zbuciumul unui suflet impresionat de albul din negru, de frumosul din urât, cu vâltoarea alegerilor de tot felul și responsabilităților care decurg din ele.

În clipele de luciditate Mathilda își recunoaște ratarea destinului prielnic, pe care o eludează datorită înțelesului pe care îl dă realității pline de contraste: *"Is life always this hard, or is it just when you're a kid?"* Ea nu se retrage în spațiul securizant al utopiei, cum ar face-o un observator de tablouri articulate în ficțiune și poezie, ci pătrunde în misterul unui labirint pshihologic din care nu poți ieși decât în momentul în care iei o hotărâre finală, marea provocare a suferinței regăsindu-se într-un fel de mărturie a "omului din subterană".

Viața poate fi judecată cel mai bine din perspectiva omului influențat de o atracție intensă, de idealul său din tinerețe, chiar dacă tinerețea i-a fost zdruncinată de limitările unei lumi care nu s-a deschis plenitudinii de comuniune cu Dumnezeu.

Pe de altă parte, Léon devine instabil atunci când este adâncit în întunericul regulilor. Iar această fortăreață greu de cucerit, o adevărată armă de luptă fără permis în fața legilor civice și morale, ce regretă el atunci când se vede fața în față cu măreția altei puteri decât cea fizică, de amploarea posibilităților de vindecare a oricăror răni emoționale? Ce își reproșează el fără milă?

Dacă i-am citi gândurile lui Léon, direct asociate cu abilitatea pictorului de a imortaliza un moment unic din viața omului, de a bloca în timp ceea ce este pregnant în fața sa, o senzație, un fapt, o stare de spirit, iată ce-am afla:

Pot doar să regret că am vrut să renunț la mediocritatea unei vieți insuportabile. Nu-mi reproșez că am ucis cu sânge rece, ci îmi reproșez că nu am trăit prin și pentru alții ceea ce trebuia să trăiesc prin și pentru mine. Oare Mathilda este o minune pe care ar trebui să o păstrez întreagă, neprihănită, sau merită să o iubesc ca pe un sceptru interior care mă înnobilează și mă deosebește de restul lumii?

"You're not going to lose me. You've given me a taste for life. I wanna be happy. I want to sleep in a bed, have roots. And you'll never be alone again, Mathilda."

Leadership: Îți recunoști ratarea unui destin aflat mai presus de tine însuți, având acea legitimitate psihologică a învinsului care se simte superior doar fiindcă își biruiește patimile prin suportabilitatea unei răni care se vindecă într-o lacrimă?

Ce s-ar fi întâmplat cu totalitatea umană a lui Léon dacă esența lui lăuntrică n-ar fi fost influențată de acel "cu totul altfel" aparținând unui nou reper de orientare? Cât de mult l-ar fi apăsat viață mediocră, cenușie, care o ducea în pustietate, dacă n-ar fi avut energia necesară să renunțe la vechiul stil de gândire? S-ar mai fi zbătut pentru libertatea de a se așeza în slujba altcuiva, de a trăi patima slujirii de dragul unei mântuiri mai sublime decât vindecarea de o boală incurabilă?

Remușcarea este începutul unui drum pe care îl parcurgi cu teama de a nu fi pregătit pentru schimbarea de semnificație pe care o dai vieții. Dacă obiectul sau cauza ce a produs o neliniște adâncă constituie un fenomen psihic la nivel de conștiință de sine, atunci orientarea pe care ți-o faci în timpul drumului, pricinuită de senzații, emoții și percepții, poate avea caracterul unei confesiuni subiective care te absolvă de orice vină, eliberându-te de tensiunile acumulate.

Când ai înaintea ta un deșert plin de mărăcini, ca fapt psihic condiționat de lipsa unei motivații de autodepășire, te alegi cu împlinirea unui destin prestabilit, care nu poate fi schimbat. Te simți ca un ostatic reținut într-o predispoziție slabă spre visare, țintuit de-o stare vădită de vulnerabilitate în fața unei amenințări numite: "insuportabilitate de sine".

Aici viața capătă accente de repetabilitate față de o anumită situație căreia nu îi poți oferi răspuns, dar mai ales capătă accente de indignare față de deciziile sufletești care te-ar fi putut duce într-o direcție avantajoasă.

Léon este un fenomen psihologic aparte, o captivantă poveste a unui destin cu aură romantică, o laudă caldă pentru gingasia si rabdarea de a se împotrivi uitării pe care i-a așternut-o sindromul vieții agitate.

El evadează din deșertul mediocrității atât de contorsionate temporal și își confesează viața trăită în taină prin ochii unui copil care crește în aridul mediu al tipologiei sale. Într-o convorbire imaginară cu acest personaj plin de contradicții, a cărui vitalitate este dată de totalitatea tuturor demersurilor sale periculoase, am putea afla despre posibilitatea părăsirii unei condiții de om dur, pătruns de sânge rece, în avantajul unei imagini care impresionează prin similaritatea cu raiul păzitor, treapta supremă a existenței în bine care odată atinsă de suflet nu mai poate fi părăsită.

Leadership: Creația ta se individualizează în primul rând prin puterea de a încorpora semnificații aparte în faptele obișnuite de viață, promovând îmbunătățirea performanței de a fi altcineva față de cine ești cu adevărat?

S-ar zice că omul construit din urmarea păcatelor cele mai grave, acoperit cu pânza de păianjen a criminalității, ale cărei fire invizibile - dar puternice - își imobilizează prada cu o singură înțepătură de pudoare și modestie, vrea să evadeze din această existență zbuciumată cu ajutorul promisiunilor uitate și a viselor neîmplinite, printr-o poartă secretă numită: gingășie, sensibilitate, puritatea copilăriei.

Până la urmă, creația omului (bun sau rău) este visul unei vieți care are viitor, legat de o amintire ce o va prețui veșnic ca pe un diamant șlefuit impecabil ce pulsează energie și armonie prin strălucirea lui.

O rană sufletească tratabilă, o singură formă de manifestare a conștiinței curate, o lacrimă plină de înduioșare care se scurge pe obrazul plin de remușcări ale acestui veritabil Hitman, se revarsă într-o esență spirituală pură: *"You know, about my money - maybe I could give a little to someone, you know, to help out."*

Glasul acesta al trăirilor sale lăuntrice nu ne face să ne gândim la o resemnare plictisită de om ratat, de tristețe fără orizont, a unuia care se bălăcește într-o existență fără început și fără de cauză. Ci ne îndeamnă să plecăm urechea spre o rugăciune curată, o rugăciune de luptă împotriva patimilor: "Doamne. strunește-mi voința și învață-mă să mă rog, să sper, să cred, să îndur, să iubesc și să iert."

Laitmotivul vieții sale nu-l mai constituie deșertul, semnul profețirii în pustiu, ci teama de a nu fi devenit opera unui îmblânzitor de cobre, a acestei Mathilda care strălucește tocmai din veninul surdei sale activități de asasin. Brusc, fiara din el nu-și mai arată colții, șarpele poate fi amiabil, compromițător, un iubăreț distractiv, onorabil, altruist. Iată ce înseamnă să cunoști iubirea: să te lași luat de valul unei simțiri care cunoaște mângâierea unei dulci recunoștințe, dar care nu cunoaște încă clocotul frământărilor dramatice.

Cunoscutul antreprenor E. Joseph Cossman, făcea observația: *"Misiunea noastră în viață nu este să-i depășim pe ceilalți, ci să ne depășim pe noi înșine."*

Cum te poți autodepăși? Încercând să dai forma gândurilor care te lovesc în orice moment, ca fierarul care bate fierul înroșit în foc. Să le atribui un anumit înțeles, mobilizator spre valorificarea acelor părți din tine aflate în stare de latență. În fiecare clipă fii conștient de cine ești cu adevărat !

Leadershipul este sentimentul pe care îl încerci atunci când cineva îți răspunde rugăciunilor tale de pocăință cu o forță corespunzătoare și într-un timp corespunzător: "Ești mai bun decât simți că poți să fii."

Câștigul Leadershipului se obține odată cu transformarea ta de zi cu zi, se datorează îmbunătățirilor pe care le aduce fiecare perioadă decisivă de tranziție a vieții tale. Iar acest câștig se poate duce pe apa sâmbetei dacă nu îți creezi "un sistem automat de stins incendii", care să asigure spațiul și posibilitatea de a te eschiva de la orice încadrări în tipare rigide de gândire. Câștigul Leadershipului promovează îmbunătățirea performanței de a fi altcineva față de cine ești cu adevărat.

Stabilește-ți un mod de "a fi" care să regleze conținutul tău de interes: "Omul din tine" - Ego-ul tău, care, așa cum am văzut, nu se poate exprima cu ușurință în orice tip de situație, ci asemenea unui mecanism de răspuns la presiunile sociale își poate pierde coordonatele prin izolare.

Ori leadershipul se exercită cu caracter permanent pe teritoriul bine individualizat al omului, asupra destinului său dinamic, a cărui curbă evolutivă își are originea în impulsul de a alege, de a iubi. Să credem și să visăm !

Source: https://neculaifantanaru.com/castigul-leadershipului.html

Cât de important este timpul?

On Decembrie 29, 2015

Păstrează-ți siguranța în marea călătorie a schimbării, limitând rolul dominant al obiectivelor și al insistențelor de a atinge potențialul de excelență.

Se filma într-o grabă drăcească. Filmări simultane, cu două echipe, prelungirea neobișnuită a zilei de filmare, era posibilă doar pentru că regizorul și colaboratorii săi apropiați se dopau pentru a rezista lipsei de somn - toate acestea, precum și o bună organizare au permis un ritm de muncă intens.

Serghei Eisenstein își monta singur filmul. Înfășurat în peliculă, controla mereu efectele de montaj la moviolă. Uneori o chema pe Esfir Sub și îi cerea părerea. O numea "câinele meu de vânătoare", pentru că îi cerea să descopere cu severitate neclaritățile filmului său. Spunea că în acest timp capul îi e atât de plin ce celuloid, încât la simpla menționare a cuvântului "film" care ajunsese supra-detestat, începe să amețească nebunește. Şi poate că ceva din această amețeală, ceva din acest vârtej haotic al kilometrilor de film s-a strecurat în însăși compoziția filmului.

Graba - și de această dată - nu îi permite la montaj desăvârșirea structurii filmului. Spectrul acestei goane îl va urmări și mai târziu. De aceea se va întreba odată cu dureroasă revoltă: *"Va veni o epocă în lumea filmului care va înțelege cât de important este timpul?"* *

Leadership: Îți poți asuma implicarea într-un proces de tip „sens-unic" pe o intrare îngustă care conține "prompturi", fără să depinzi de exigențele senzației de extenuare nesfârșită?

Concentrațiile foarte ridicate ale experienței și abilitaților individuale, supuse unei tentative de a determina fundația unei opere științifice care să conducă la inovare și evoluție în domeniu, eventual prin acumulări de efecte de montaj, indică rolul dominant al obiectivelor și al insistențelor de a atinge potențialul de excelență.

Acest lucru se produce la nivelul unui fel aparte de a gândi și de a percepe munca, lumea și legătura dintre ele. Şi te pune întotdeauna pe primul loc în ecuația luării deciziilor cu care îți alimentezi priceperea de a-i învăța pe alții să evolueze. Cât mai repede. În același ritm cu tine, cu aceeași emoție, energie și speranță.

Încrederea ta în marea călătorie a schimbării este dată de insistențele cu care încerci să oprești timpul în loc, implicându-i totodată și pe oamenii din jurul tău. Insistența este o căutare penetrantă a ceva ce nimeni nu știe privind creația artistică, este o înlocuire a unei forme de exprimare cu alta care ne apare mai potrivită atunci când începem să înțelegem lucrurile din perspectiva avantajelor ce decurg din exploatarea unei resurse limitate de obținere a rezultatelor.

Prezența timpului în interacțiune cu tot ceea ce încerci să realizezi semnifică uneori implicarea într-un proces de tip „sens-unic" pe o intrare îngustă care conține prompturi. Ceea ce te obligă să păstrezi anumite rezerve în interpretarea unor nivele crescute de aparențe sau de forța lăuntrică. Vulnerabilitatea fizică și psihică se face simțită pe măsura creșterii temperaturii amestecului dintre dorință, entuziasm, dezamăgire, tristețe.

Dacă este planificată o intrare care conține prompturi, adică dacă se instalează graba ce trebuie să ducă la desăvârșirea operei, trebuie să salvezi valorile promptului sau să specifici

anumite valori implicite. Aceste valori pot fi îndreptate asupra omului însuși, asupra realității trăite prin prisma realizărilor, trecându-le prin filtrele unui sistem valoric articulat pe cumpătare și echilibru.

A-ți asuma implicarea într-un proces de tip „sens-unic" pe o intrare îngustă care conține "prompturi" înseamnă să surprinzi esențialul unei munci care te solicită intens într-o concepție de tip "investiție susținută de momentul de față", angajându-te într-un ansamblu de acțiuni ce ascund elemente de prudență, selectivitate și teama de rezultat.

Cât de important este timpul? este întrebarea pe care și-o pune orice om al schimbării care știe ce înseamnă să înregistrezi realizări notabile, și că fiecare realizare înseamnă o grabă continuă, care uneori seamănă cu o întrecere a cărei favorite sunt adrenalina și munca în exces.

Închei acest articol cu un citat aparținând celebrei scriitoare Laura Esquivel: *"În viață sunt lucruri cărora nu trebuie să le dai importanță decât dacă schimbă esențialul."*

Esențial în procesul schimbării nu sunt realizările pe care le obții în timp cu trudă și entuziam. Esențialul ești tu.

*** Notă:** *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/cat-de-important-este-timpul.html

Cât de viu a rămas în amintirile mele !

On Februarie 09, 2013

Viața fiecaruia dintre noi are dimensiunea unui destin care trebuie dus spre împlinire într-un roman al experiențelor profunde, înduioșătoare și răsunătoare.

Am mers mult, am mers alături, lipiți unul de altul, ca pe vremuri, când nu voiam să ne despărțim și n-aveam curajul să ne mărturisim gândul, n-aveam curajul să ne oprim.

Te vindeci vreodată de o mare iubire, mă întrebam. O iubire nouă nu vine peste cea care mocnește sub propria ei cenușă și refuză să moară de tot și nu te lasă să mori de tot?

În apropierea unui grup de tineri gălăgioși, Camil mi-a arătat o fată șuie, blondă, cu unduiri de trestie.

- Uite, așa erai tu. Părul tău mirosea a grâu copt și a soare.

- Ei sunt generația de după război, noi cea dinainte.

- Nu ne despart decât zece ani.

- Ne va despărți totdeauna războiul.

- Parcă e o replică dintr-o piesă de teatru. Replica peste care cade cortina, mi-a spus Camil.

E dialogul și replica cu care se încheie romanul Gențiane, o carte pe care nu știam că am s-o scriu, pe care Camil n-o va citi, cum nu va citi Scrisorile Agatei către Cirus Hotaru. Le găsisem într-un caiet, caietul pe care mi-l dăduse Camil cu patruzeci de ani în urmă, și lui îi erau adresate.

S-ar fi recunoscut Camil în Cirus Hotaru? I-ar fi plăcut personajul? S-ar fi înfuriat sau ar fi zâmbit puțin trist, înduioșat, dezabuzat? E o întrebare la care nu pot răspunde.

Când a apărut romanul, murise Camil. Dar cât de viu a rămas în amintirile mele ! Cu câtă forță trăiește în personajele, în opera lui ! Şi cât de bine știa că „existența morții ne obligă să dăm vieții noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi".

Leadershipul tău poate fi perceput mai mult ca "exploitation" sau ca "remember" din punct de vedere al unei vieți care încearcă să te atenționeze asupra poveștii unui destin implacabil?

Omul trebuie să simtă în orice condiție că intervenientul este modelatorul destinului său și că fericirea mult dorită, starea lui pozitivă de a fi, nu poate fi dobândită decât după învingerea tuturor obstacolelor pe care complexa viață le aruncă neîncetat asupra lui. În cazul Cellei Serghi, pentru care viața a meritat să fie trăită intens prin rememorarea unor amintiri dragi, intervenientul a fost Camil Petrescu, scriitor a cărui operă a marcat-o profund.

Punctul de vedere al scriitorului român Lucian Blaga este valid: *"De multe ori e o datorie să vedem în culori mai negre decât e de fapt. Pentru că din această vedere, să izvorască o luptă mai hotărâtă spre bine."*

Dar în jocul de lumini și de umbră a vieții, predominant nu trebuie să fie negru, și nici albul, ci mai degrabă un roșu aprins care nu pălește, țâșnind cu forță în fiecare moment, retrăgându-se apoi regulat, după cum răsăritul și asfințitul soarelui, momente la fel de frumoase, se întâlnesc și se completează armonios.

O viață care încearcă să te atenționeze asupra poveștii unui destin implacabil este rezultatul experiențelor unei persoane ce trăiește în sfera societății cu sentimentul de a nu putea face mai mult ca să schimbe ceva din ordinea lucrurilor și a întâmplărilor.

Leadershipul tău poate fi mai mult perceput ca "exploitation" dacă relația ta cu oamenii pe care îi conduci nu este în pierdere, deci dacă este adecvată tipului de rezultat scontat de amândouă părțile. În acest caz, viața nu trebuie să apară ca o consecință a unei emoționalități mai profunde, asociată cu o anumită vulnerabilitate de tip "frustrare sau o pierdere", ci ca un obiectiv al unor acțiuni de rezistență în fața unui destin potrivnic.

Sau poate fi perceput ca "remember" dacă nu reușești să cultivi virtuțile care conturează pe omul nou, dacă tot ceea ce întreprinzi în folosul unei exteriorizări a personalității celor cu care interacționezi nu se materializează într-o faptă măreață. Astfel leadershipul tău devine șters, dispare, sau în cel mai bun caz "împietrește", stă acolo, așteaptă fără niciun rezultat un răspuns.

Leadership: Poți suporta formatul imaginii unui destin văzut ca o consecință a unor situații de viață care îți suprasolicită Egoul în fața unor suferințe ce par greu de depășit, dar în așa fel încât interpretarea pe care o dai acelor situații să dobândească semnificația de act creator?

Zidul care îți conturează personalitatea începe să se clatine? În tine se dezvoltă forme de protest și de neîncredere? Constantele tale caracteristice par că se disipează atunci când întâlnesc zona de separare dintre cei doi poli: negativ și pozitiv? Poți să evadezi din starea abisal-imuabilă care te încearcă? Poți să transformi total reactantul X în exces care în cursul reacției negative tinde să-ți epuizeze resursele?

Inetitabil, un leadership încărcat cu vicii ascunse are un impact major asupra tuturor aspectelor implicate în procesul de dezvoltare al oamenilor - resurse, timp, interacțiuni, reacții, efecte, percepții, corecturi, determinări, atenționări, influențe multiple și variate, experiențe sociale satisfăcătoare. Un astfel de leadership ajunge tot mai mult să preocupe acel segment de lideri care investesc într-un "teren" care nu se poate vinde, dar de pe care se poate decola spre destinația finală: excelența. Acest teren este ideal pentru înțelegerea omului ca ființă duală, prinsă între două spații: cel interior și cel exterior.

Excelența unui om care își revine de pe urma efectelor contrarii ale vieții și ale destinului său este în strânsă legătură cu proiecția unei realități idealizate peste care timpul nu își așterne uitarea.

Leadershipul, prin prisma modului în care comportamentul afectează bunăstarea individului sau a grupului social, se răsfrânge cu o intensitate mai mare sau mai mică asupra eficacității și tolerabilității intervenientului. El, participantul principal la evoluția omului, are calitatea de a introduce o cerere de adoptare a unor măsuri, măcar provizorii, care să impună reciprocitatea, jocul în doi, gândirea comună, garantând o funcționalitate a noului său coechipier aflat în diverse stadii ale procesului de reabilitare și dezvoltare.

Marile schimbări survenite în câmpul vieții sociale și personale a omului supus transformării, încă din primele momente când intervenientul concepe propriile sale metode de schimbare, și până la ultima suflare, când armonia dintre factorii conducători ai omului respectiv este tulburată, - pot produce rezultate imediate, utile și constante, extrem de încurajatoare, satisfăcătoare pentru ambele părți. Sau, dimpotrivă, pot produce efecte imediate ce devin efemere de-a lungul timpului, chiar dezamăgitoare.

Sarcina cu care se încarcă leadershipul vizează aprofundarea dimensiunii umane în urma producerii consecințelor experiențelor de viață acumulate ca urmare a condiției de "trecător" într-o lume care își trăiește bucuriile, dar își asumă totodată drama resemnării și a fatalismului.

Cât de viu a rămas în amintirile mele marchează acea facultate intimă, spirituală a omului de a lega trecutul de prezent, devenind reflecție pentru a lega acțiunea prezentă de viitor într-o viață care își cere dreptul la dor, omagiu și neuitare.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Câteva învățături despre pictură

On Decembrie 25, 2012

Viziunea care te scoate din tipare este creația care se transformă de la simțire la reprezentare.

Pictorul care vrea să se bucure de cinstire, trebuie într-adevăr să studieze graba și gesturile firești făcute de oameni pe negândite și izvorâte din adâncul simțirii lor - să le însemne pe caietul lor de schițe, și apoi, la timpul lor, să le folosească, așezând un om într-un același fel, ca să vadă cum îi arată mădularele într-o asemenea atitudine. Acel lucru sau acel chip va avea trăsăturile cele mai distincte și mai precise, care va fi cel mai apropiat de ochi.

Pentru aceasta pictore, punând mâna după ucenic, să concepi un cap văzut de aproape cu pensulări conturate, obținând și trăsături aspre și crude. Dar nu uita că la orice îndepărtare vei concepe acest chip, oriunde s-ar găsi, el va trebui să fie bine finisat, cu toate că prin îndepărtare, contururile lor se pierd. Caută deci să pictezi astfel încât să apară, un contur fumuriu, mai degrabă decât contururi și profiluri aspre și contrastante.

Se poate zice deci: pentru acea operă de care ochiul se poate apropia, toate părțile din pictură sunt încheiate în amănuntele lor cu cea mai mare sârguință. În afară de aceasta, cele dintâi sunt terminate prin contururi apăsate și netede, iar cele mai îndepărtate sunt și ele isprăvite. dar prin contururi mai întunecate - adică mai nedeslușite sau, mai puțin apăsate. În ceea ce privește cele mai îndepărtate părți, să se observe rând pe rând ceea ce s-a spus mai sus, adică: contururile mai puțin vădite, apoi mădularele și în sfârșit tot ce e mai puțin deslușit în chip și culoare.

Vreți să știți cum a fost cea dintâi pictură? Ei bine, cea dintâi pictură a ieșit dintr-o trăsătură care înconjura umbra omului iscată de soare pe ziduri.

Leadership: Sentimentul care îți însuflețește viziunea poate să se materializeze într-o artă total diferită de imaginea inițială unde domină arta abstracției?

Leonardo Da Vinci avea dreptate când a scris rândurile de mai sus, cu precizarea ca ceea ce prinde contur într-o pictură nu trebuie să se distingă ca un protest împotriva "depărtării", și nu trebuie să micșoreze reciprocitatea sentimentelor dintre artist și privitorul tabloului. Deci, viziunea pe care o transmite tabloul trebuie să dovedească o anumită detașare față de alte interpretări, o anumită continuitate față de momentul anterior surprins în imagine, deci tabloul trebuie să redea acea profunzime a depărtării caracteristică pentru un peisaj sau un portret ieșit din comun, ceva abstract în culori mai îndrăznețe.

Pe această cale mai trebuie să menționez ceva. Echilibrul dintre artă și pictură, mai ales între pensulare și impregnare, este important dacă vrem să înțelegem viziunea pictorilor din perspectiva acelor ochi care nu dorm niciodată, fiindcă tot timpul visează o altă realitate. Să presupunem acum că arta picturală, privită ca o activitate a ochilor de a sesiza contururi, imagini, forme, particularități ale corpului, se constituie ca un fel de transformare a unei figuri în altă figura, pornind de la simțire la reprezentare.

În acest caz trebuie să luăm ca punct de plecare atitudinea omului, în special chipul sau corpul său, fiindcă ochii trădează emoțiile omului, în timp ce corpul trădează gândurile, esența dorințelor proprietarului său. Într-un număr mare în același tablou, culorile deschise fac ca expresia chipului (prin mimică și prin forma trăsăturilor faciale) să transmită stări pozitive, în timp ce culorile închise transmit autoritate, așa cum roșul închis te face să pari

insistent sau violent. Pe de altă parte, în pictură, corpul omenesc prezintă particularitatea de a abandona referirea imediată la om, care este evidențiată în cea de „creație a omului".

Arta abstracției, care însoțește leadershipul pe tot parcursul dezvoltării viziunii, presupune prelucrarea concretului și transformarea lui într-un produs nou care reflectă trei proprietăți ale unei senzații cromatice: tonul cromatic, saturația și luminozitatea.

Spun asta fiindcă, la fel ca și în artă, leadershipul trebuie să unească trei elemente principale: capacitatea de a deduce un sens general din câteva înșiruiri particulare, capacitatea de a reduce un obiect sau altul la câteva trăsături esențiale ale lui sau ale grupului din care face parte, și încercarea de a-ți muta privirea de la realitatea exterioară la o așa-zisă realitate interioară care nu a fost niciodată conturată.

Câteva învățături despre pictură vreau să rețineți. Mai întâi de toate, așa cum spunea Edgar Degas, în pictură trebuie să dai impresia de adevăr prin intermediul mijloacelor false.

Apoi, pictura trebuie să conțină și să transmită gingășia și emoția unor sentimente pozitive și trebuie să fie "citită" de la stânga la dreapta, nu doar de la dreapta la stânga, ca un fel de jurnal, un fel de invitație perpetuă la rememorare, ca un fel de experiment, un exercițiu de gândire, un stimul și o încercare de a transforma gândirea într-un eveniment, o forță cu potențial de transformare și schimbare.

Nu uita o lecție de leadership valabilă în domeniul artei: prin îndepărtare, "contururile" lor se pierd.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/cateva-invatatuturi-despre-pictura.html

Către noua lui noapte era una fără sfârșit

On Octombrie 30, 2016

Încearcă să induci o forță semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcții în viață, plasându-te într-o poziție de mediator: între surprizele vieții și presiunea unei moralități excesive.

Mă cuprinsese o nevoie curioasă, plină de freamăt, acea dominantă de a retrăi șederea mea alături de condiția obligatorie a personalității mele creatoare, a naturii mele esențiale, într-o lume străină în care comunicarea era foarte dificilă. Păream adâncit într-un întuneric total, o beznă a înțelegerii care survolează acea parte a creației pe care o consideram accesibilă tuturor, dar care se dovedea a fi tot mai mult o piedică pentru aceia care nu investiseră suficient de mult timp cu studiul și practica cabalei.

O nouă poziționare sub semnul respectului pentru chestiunea originii reticenței mele vizavi de cunoașterea superioară mi se oferea sub numele de rațiune pură, ignorată de atâtea ori prin acea convingere a realității interioare care te face să crezi că te potrivești în mereu altă situație, implicit în alt loc.

Şi numai această cunoaștere, reflectând aspirația către tot ce este inadmisibil de știut, se prefigura la orizontul așteptărilor mele îngrămădite într-un spectaculos salt spre ceea ce filozoful german Karl Jaspers numea *Transcendență.*

Viața unui creator este suma cunoașterii pe care o expui sincer în fața unei oglinzi care reflectă perfecțiunea divină. Intrasem într-o fază acută a existenței, într-un delir enigmatic, când renunțasem la orice speranță de a mă dedica asumării răspunderii față de tot ceea ce mă înconjura. Numai cu scopul de a da de urma unei concepții de tip "al treilea val" care sfidează viața și moartea, prezentul și viitorul, veghea și somnul.

Iar dacă lumea aceasta muritoare pune bazele unei anumite categorii de existență, și dacă definirea existenței ca temei al lucrurilor ne duce spre o viziune statică a realității, atunci probabil aș fi putut să mă pun în ipostaza de inițiator al unei metafizici a finalității *between law and nonlaw.*

Leadership: Te angajezi în depășirea sfârșitului unei limitări de perspectivă, într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noțiunii de „rol" atribuit unui Creator care își lasă amprenta inteligenței la toate nivelele de percepție ale vieții?

Cititorule, îți amintești ce alinare îi trimitea Contele de Monte Cristo tânărului acela, Maximilien, care intrase în bezna rătăcirilor lumești, când una din toanele destinului l-a făcut să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu? Către noua lui noapte era una fără sfârșit, alimentată cu mai multă forță de un sfânt al întunericului luminos:

"Nu spre morți trebuie să privești, Maximilien, ci dincolo - arătându-i cerul. Copile care încă nu știi ce înseamnă făgăduiala unui om mare, ți-am spus de douăzeci de ori că în ziua aceea, dacă tot îți vei mai dori moartea, te voi ajuta să mori ! Adio ! "

Inutil să reproduc combaterea acestui punct de vedere, despre o experiență de cunoaștere care nu-și poate asigura frontierele, validă pentru determinarea orientării față de o situație în cauză ce nu poate fi probată prin orice mijloace de probă admisibile. Contele nu era doar un mare cunoscător în problemele sufletului uman, dobândind o pregnanță sporită asupra

personalităţii multor oameni, ci era şi un creator de evenimente neaşteptate, procedând după metoda perfecţiunii divine, ca un magician care, având puteri speciale, poate săvârşi tot felul de minuni.

Marea cunoaştere este atributul perfecţiunii divine care determină cursul evenimentelor, implicând acea mistică a transcendenţei care nu este altceva decât o reinterpretare a sensului vieţii. Dar care e totodată o experienţă dătătoare de bucurii - bucuria a de a fi parcurs un pas măreţ, dacă nu chiar cel mai important, spre autodevenire, ba chiar de înflorire a personalităţii cu o nevoie vitală: depăşirea sfârşitului unei limitări de perspectivă într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noţiunii de rol.

Leadership: Îţi poţi duce creaţia la nivel de impact asupra evenimentelor prin facilitarea interacţiunii între momentele declanşatoare de emoţii şi creşterea conectării la esenţa divină?

Un creator are rolul de a-şi duce creaţia la nivel de impact asupra evenimentelor, încât să faciliteze o mai bună interacţiune între momentele declanşatoare de emoţii şi creşterea conectării la esenţa divină. Rolul, în accepţiunea leadershipului care onorează şi dezarmează, în ultimă instanţă, prin promovarea modalităţii cât mai eficiente de influenţare şi dirijare a procesului de formare a personalităţii, îi revine condiţiei prezente de convergenţă, de punct în care se întâlnesc trei tărâmuri diferite:

Un tărâm al extremelor şi al contrastelor uluitoare, neatins parcă de trecerea timpului. Un tărâm al cunoaşterii. Şi un tărâm al emoţiilor cele mai profunde, copleşitoare prin manifestările experimentate de individul obişnuit.

Un om al superiorităţii este Un Destin şi Un Merit. O Cauză şi O Consecinţă. De cele mai multe ori el este plasat într-o poziţie de mediator: între surprizele vieţii şi presiunea unei moralităţi excesive, fiind catalizatorul percepţiei faţă de ceea ce e condamnabil, fiind singura fiinţă cu perspective de detaşare de condiţia imediată şi cu perspective de proiectare a unei anumite învăţări în viitor.

Totodată rolul are ca principal resort acea convingere a realităţii interioare care te face să crezi că te potriveşti în mereu altă situaţie, implicit în alt loc. Conform acestei convingeri, desigur într-o epocă a provocărilor, singurul factor al dezvoltării unei superiorităţi se constituie prin inducerea ideii că tot ceea ce trăieşti în exterior este o reflectare a ceea ce nu ai acceptat încă la tine.

Uneori, ca să reuşeşti un transfer de personalitate trebuie să fii mai întâi partea personalităţii respinsă de ceilalţi oameni, de care ei trebuie să se ataşeze în timp pentru a-şi formula propria teorie a personalităţii.

Ştim că un creator este de esenţă divină atunci când imensitatea cunoaşterii sale se răsfrânge asupra evenimentelor, încât tot ceea ce se petrece în jur să fie parte dintr-o plăsmuire care ţine loc de realitate.

Dar să nu uităm că o prea mare alterare a realităţii duce la o scădere a moralităţii înţeleasă ca idealitate pură şi inalterabilă, mai presus de accidentalitatea condiţiei de Creator.

Către noua lui noapte era una fără sfârşit sugerează aspiraţia omului către tot ce este inadmisibil de ştiut, imposibil de atins, dar a cărei intrigă simbolică induce o forţă semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcţii în viaţă.

Caută-mă cu ochii cu care privești cealaltă față a lumii

On Martie 27, 2020

Perspectiva unei noi atitudini față de totalitatea creației, devine amețitor de largă dacă ai capacitatea de a-ți converti latențele de spiritualitate într-o lume care așează fondul înaintea formei.

M-am gândit de atâtea ori la mine însumi, visător, în preajma solemnității, cu patosul elanului creator, așa cum m-aș gândi la altcineva mai presus decât mine, aflat la un nivel spiritual mai înalt decât mi-aș fi putut imagina. Cumva, acest lucru însemna să deslușesc acel conținut de informații prețioase, esoterice, din memoria unor faimoși alchimiști, gândindu-mă că poate acesta este felul meu de a realiza Marea Operă, cu aplicare artistică, literară, dar și spirituală.

În acest caz, gândirea mea trebuia să recunoască, să adopte, să păstreze acel pattern cognitiv al altor *litteratisque hominibus prestigious* , încât imaginea mea să se confunde cu imaginea alchimiștilor într-o realitate care rezistă testului timpului. Doar astfel, mi-aș fi putut câștiga dubla existență, cu perspectiva unei moșteniri alchimice, cerești, atemporale. Mai trebuia să investighez cu luciditate expresia unei condiții mintale cauzatoare de confuzie: *"Precum în cer, așa și pe pământ."*

Şi oare, nu cumva, înglobând în propria-mi ființă conținutul cognitiv al memoriei universale, aș fi putut să apropii imaginea mea de imaginea unei alte laturi a științei, și profitând de această ocazie să mă autodepășesc, chiar să mă auto-poziționez cu un pas în fața celorlalți oameni?

Oare, imaginea ființei mele, fiind iluminată de un intelect agent responsabil pentru caracterul esoteric al limbii sanscrite, pătrunsă doar de elita cabaliștilor, ar fi putut îndeplini funcția de cunoaștere primordială, *Quasentio Adhis,* sau cunoașterea de dincolo de eternitate? Da, era posibil, dar numai prin cristalizarea și codificarea semnificațiilor lumii oculte, în cuvinte și structuri verbale caracteristice persoanelor cu nivel înalt de pregătire.

Leadership: Creația căreia îi dedici timp de reflecție poate fi punctul culminant al unei capodopere artistice totale în care o singură imagine poate să constituie versiunea realității trăită prin înrudire cu simbolurile cheilor spirituale?

Dar să trudesc pentru Marea Operă, în așa măsură încât imaginea mea să capete sensul și personalitatea altei imagini, mai presus de orice închipuire a imaginației, era fără de folos dacă nu luam în considerare cele două chei spirituale importante. Numai omul trecut prin chinurile grele ale creației le poate înțelege, după însemnătatea cuvenită Legilor lui Aziluth:

"Trebuie să renunți la această lume, pentru a o câștiga pe cealaltă."

"Iar cine va răbda până la sfârșit vă fi mântuit."

Newton a vorbit cu Dee înainte de a lua legătura cu Flamel. Toți trei au luat legătura cu prezentul, și l-au numit viitor, chiar dacă totul se întâmpla în trecut. Şi din întâlnirea lor s-a născut o stea, ea însăși operă a creației universale, care veșnic luminează pe cerul senin al unei lumi situată în planul lui Dumnezeu. O stea convertită într-o imagine fabuloasă, vizibilă doar în privirea interioară a creatorului. Mulți o văd, dar nu o pot înțelege, și uită de ea. Alții o înțeleg, dar nu pot s-o vadă, chiar dacă și-o imaginează.

Alchimistul o folosește ca pe o realitate robustă, imperativ înrudită cu acel „Fie" al creației. El știe că nimeni nu ajunge să descopere Marea Operă, magica întâlnire cu lumea *Reflecției in Quintessenza* prin condiția inseparabilității unui organism istoric-cultural, fără să trudească enorm la ceea ce se numește "Spațiul privilegiat al omniprezenței divine". Iar asta, deoarece fenomenul transcenderii nu prea corespunde realității puternic promovate în breasla oamenilor de rând, și fiindcă oamenii de rând nu vor să creadă într-o altă realitate.

Leadership: Conținutul creației tale variază în funcție de fundalul unor imagini care întregesc profilul unor indivizi capabili să împărtășească aceeași viziune imprimată pe tiparul unei istorii retrăite prin intermediul unei experiențe demiurgice?

Iar Dumnezeu, a mai făcut o lucrare excepțională, o lume nevăzută, o lume a îngerilor. Newton, Dee și Flamel sunt regi în această lume pentru că au fost mântuiți, sfințiți, pe motiv că au găsit o nouă înțelegere despre relația omului cu spațiul și cu acțiunea. Ei sunt nemuritori pentru că au răbdat totul până la sfârșit, asumându-și chinul sisific al creației și ambiția demiurgică a re-creației.

Am luat parte la întâlnirea lor, sub auspiciul lui Dumnezeu, bineînțeles, căci numai Creatorul poate să pună la cale o asemenea întâlnire. Nu mi-a venit să cred. Eu am fost cheia acestei întâlniri. Am fost chiar obiect de polemici ale excesului de cunoaștere, în măsura în care deveneam inteligibil în act prin lumina intelectului agent *Arhexossief* . Poate și datorită calităților mele de scriitor capabil să înțeleagă lucrurile neînchipuite, sau lucrurile auzite în două sau mai multe variante de vorbire, pentru a putea articula și comunica clar și coerent adevărul Scripturii, aici pe pământ, la fel ca și în cer.

La acest nivel, imaginea lumii în care mă învârteam, de la o realitate la alta, era ca o urmă de lumină lăsată de trecerea grațioasă a pașilor unui poet pe nisipul fin al unei limbi care piere, dar spiritul care o transcende nu poate fi atins de moarte. Sincer, pătrunzător, evocator, împărtășeam prin intermediul manuscrisului meu, atât de prețios, formele accidentale de expresie sau speciile sensibile ale originalului unei capodopere artistice: culorile, linia grafică, simbolurile, perspectiva, unghiurile de vizualizare largi asupra realității, etc.

Din moment ce imaginea lumii devenea imaginea unei întâlniri de grad spiritual, căci aceasta era, în fond, o imagine intelectuală intercalată cu asimilarea unor conținuturi informaționale excepționale, însăși capacitatea mea de a exista atât în obiectul extra-mental, cât și în mintea unui *Trio Intellectus* , devenea un soi de orientare spre glorificarea mijlocirii mele ca partener a lui Dumnezeu.

Mă înclin în fata demnității și solemnității trecerii la viața veșnică, la fel cum s-au înclinat Newton, Dee și Flamel. Toți trei sunt martorii ridicării mele la rang de Creator, într-un spațiu cu mai multe nivele de existență, ca participant la un eveniment numit *Reashmenthis Levhelyss* , sau glorificarea cerului în limba îngerilor.

Leadershipul vizează conținutul creației științifice, literare sau artistice, etalat pe fundalul unor imagini care întregesc tiparul unei istorii retrăite prin intermediul unei capodopere spirituale și providențiale de tipul: "I am The One Who Changes The Wonder of The World."

Caută-mă cu ochii cu care privești cealaltă față a lumii dacă vrei să înțelegi perspectiva unei noi abordări a cunoașterii, confruntate cu marele test al spiritului vremii.

Cunoașterea aceasta atât de prețioasă, fără sfârșit, poate fi abordată numai prin întâlnirea Creatorului cu Creația lui, după lungi eforturi de a-ți găsi echilibrul între minte, trup și suflet, în fața provocării de a vedea magia realității augmentate printr-un limbaj subtil ca o transcendență spre o altă lume, ideală.

Căutarea de sine

On Februarie 11, 2017

Înțelege-ți poziția față de ceea ce ajunge a fi considerat „normalitate" în tot ceea ce nu constituie un triumf al valorii omului.

Nu cred că groaza față de acea insulă mă va părăsi vreodată cu totul, de cele mai multe ori ea zace undeva în fundul sufletului meu, un simplu nor îndepărtat, o amintire și o bănuială vagă. Dar sunt momente când micul nor se întinde până ce întunecă întregul cer. Atunci, privesc în jur la semenii mei mici. Şi mă înfricoșez. Văd fețe aspre și însuflețite, altele întunecate sau amenințătoare, altele schimbătoare, nesincere. Niciuna care să aibă autoritatea calmă a unei ființe raționale. Simt ca și cum animalul din ei va trebui să iasă la suprafață. Că degradarea celor de pe insulă se va produce din nou, dar pe o scară mai mare.

*Ştiu că aceasta este o închipuire, că aceste aparențe de bărbați și de femei din jurul meu sunt într-adevăr bărbați și femei, pentru totdeauna, creaturi perfect raționale, pline de dorinți omenești și de griji tandre, eliberate din instincte, nefiind sclavii niciunei Legi fantastice – ființe cu totul diferite de Oamenii-Animale. Şi, totuși, fug de ei, de privirile lor curioase, de întrebările și sprijinul lor, și doresc să fiu departe de ei. Singur. Doar cu Dumnezeu. **

Leadership: Încerci să-ți dovedești că ești sincer în ceea ce crezi sau nu crezi, în scopul prevenirii conflictelor mentale care îți alimentează înstrăinarea de tot și de toți?

Tot ceea ce îți impui ca mijloc de control al puterii de a preveni degradarea propriei condiții sociale, se prelucrează de la înălțimea experienței de a fi pus în relație cu o realitate care doare și te nemulțumește. O realitate exprimată prin frica de a fi egal cu o valoare a omului, depășită de cerințele unei societăți aflate într-un continuu proces de ajustare spre un absolut necunoscut, care nu pune în evidență rostul propriei tale ființări și existențialități.

Marea răsplată a virtuții, imboldul de a te opune acelor transformări pe care nu le dorești în viața ta, care contribuie la câștigarea autorității de ființă rațional-superioară, este testarea puterii de a accepta dezamăgirea cauzată de atașamentul față de ceea ce reprezintă „Omul Ideal" în sfera firescului și normalității.

Evoluția celui care experimentează „dezamăgirea" izolându-se de ceilalți oameni, abandonându-se mod repetat voinței divine, are ca resurse de bază două forțe. Profunzimea liniștii sufletești și profunzimea conștiinței în care toate lucrurile se întâlnesc în aceeași unică realitate care stimulează avântul pe nesfârșitul drum al formării personale.

Evoluția în formarea unei personalități autonome înseamnă să recunoști ceea ce se manifestă în tine prin evadarea din realitatea pe care, pricepând-o în esența ei, nu poți s-o accepți.

Dincolo de justețea oricăror aprecieri făcute între cauzele și efectele schimbărilor care contribuie la mersul vieții, se distinge acea permanentă nevoie a omului de a-și asuma propria poveste în contextul curajului de a-și urma propria cale prin simpla probă a căutării de sine.

Căutarea de sine se poate concentra în următorul mesaj: înțelege-ți poziția față de ceea ce ajunge a fi considerat „normalitate" în tot ceea ce nu constituie un triumf al valorii omului. Este un proces izolat, sub nicio formă un motiv de mândrie, dar totuși singurul avantaj pentru

detașarea absolut necesară a omului de o lume care elimină omenia din om.

Aceasta este esența romanului „Insula Doctorului Moreau" scris de H. G. Wells.

Căutarea

On Mai 06, 2016

Mărește miza modelării mentalității care te ajută să împlinești o viziune, prin asumarea atitudinii de intervenție în cursul lucrurilor care merg pe o traiectorie unică.

Aveam în sfârșit posibilitatea să contribui, pas cu pas, din imediata apropiere a unei explicații care nu ținea cont de adevărurile științei, la nașterea, creșterea și răspândirea puternicei nevoi de a arăta o altă față a lucrurilor decât cea cunoscută de ochii lumii. Nu făceam altceva decât să contopesc în minte mai multe aspecte de sens contrar și să ajung la o concluzie pe care nu o știam înainte, din aceeași febrilitate și entuziasm cu care Gandhi a urmărit să arate o nouă cale de acțiune a rasei sale și a religiei ei pe temeiul unor convingeri ancestrale, formulând străvechea ei pasivitate.

Numeroase imperfecțiuni se găseau în expunerile unei alte imagini decât cea reală, în fața unei teme care aduna și sistematiza cât mai multe referințe, prin acțiunea unui flux intens de schimbări rezultat din influența unei stări, unui fenomen sau eveniment mai puțin obișnuit, față de care orice argument părea să nu își găsească rostul. Toate acestea mențineau într-un fel sau altul structura unei aplicații de tip *"Test di visione".*

Evident, mă complicam într-o căutare care părea să nu-și aibă rostul, asemenea gnosticului care caută o realitate divină, un regat în această lume, care este doar o umbră iluzorie a unei închipuiri, fără să găsesc o explicație plauzibilă asupra celor observate care puteau să declanșeze o schimbare reală.

Ca și când aș fi fost călăuzit de un adevăr axiomatic, un model sintetic de abordare a cunoașterii printr-un empirism radical, bazat pe trecerea de la particular la general, de la simplu la compus, obligând la necontenite reflecții și analize, la o necontenită explicație a ideii de mulțime (0,infinit] din care trebuie să se extragă infinitul pentru a obține o mulțime cu maxim cel mai mare număr real. Așa ceva nu era posibil, iar eu exact asta făceam: transformam imposibilul în posibil.

Leadership: Țelul suprem al cunoașterii tale vizează o mai mare stăpânire a convingerilor pe care le reprezinți la nivel de reflecție a unei realități dincolo de ea înseși?

Căutarea mea era de fapt legată de dobândirea progresivă a unei cunoașteri tot mai complexe care să fie o copie conformă cu realitatea unei lumi ieșită din comun, aflată într-o perpetuă schimbare și unde pot avea loc evoluții inovatoare și revoluționare. Convingerile pe care le reprezentam la nivel de reflecție a unei realități dincolo de ea înseși, constituind țelul suprem al cunoașterii mele, aveau ca miză principală o participare mai sensibilă și mai bogată la construcția unei aventuri pline de suspans, minunat povestită.

Leadershipul este un mod de abordare a cunoașterii care așează ideea de proces, schimbare și dezvoltare în centrul preocupării de căutare a unei noi realități, în lumina unei revelații care are nevoie de manifestare prin intermediul lucrurilor, faptelor și întâmplărilor.

Atunci când Cristofor Columb a descoperit America, de fapt a determinat apariția unei noi realități, extinzând lumea dincolo de granițele știute până la acea vreme. Când Albert Einstein a formulat teoria relativității, el a demonstrat că timpul și distanțele unui eveniment măsurate de doi observatori au, în general, valori diferite, dar se supun totdeauna acelorași legi fizice. Era un punct de vedere cel puțin ieșit din comun, dar mulându-se perfect pe evoluția realității.

Versiunea realității la care aderi este dată de căutarea unei cunoașteri superioare prin experiența directă a evenimentelor, consolidată de puterea de anticipare a efectelor deciziilor tale și de rezultatul obtinut prin aplicarea lor.

Un specialist în medicina de urgență din Florida, pe nume Alfredo Alvarado, a creat cu mulți ani în urmă o metodă de deosebire a pacienților care puteau avea apendicită de cei a căror durere avea probabil alta cauze. Astfel, folosind scorul lui Alvarado (Mantrels), doctorii îi puteau identifica pe cei care aveau apendicită și care puteau fi duși direct în sala de operație, separându-i de cei suspecți de apendicită care trebuiau supravegheați.

Orice schimbare este o versiune ameliorată a constărilor pe care le efectuezi vizavi de o realitate care este se prezintă cu totul "străină" la început, dar care se dovedește mai fascinantă și mai copleșitoare decât orice tenebră. Rezultatul experimentării unei analize continue și a observării atente, realizând pe această cale implicarea într-un fenomen de conductibilitate a instanțelor particulare care definesc elementele din jur (cu valoare de predictie a unui eveniment semnificativ), se constituie într-un fel de separare între armonie și haos.

Rezultatul acestei experimentări reprezintă nu doar miza unei modelări a mentalității, ci și modelarea structurii corelațiilor dintre variabilele care influențează producerea fenomenelor lumii.

Leadership: Te simți dator să găsești o explicație a ideii de "mulțime" din care trebuie să extragi o valoare bine definită pentru a obține un număr real?

În loc să privim înainte spre împlinirea unei viziuni strâns legată de realitatea vieții și a lumii, formulând întrebări ce nu pot fi ignorate, poate ar trebui să observăm modurile în care ea a fost deja împlinită, reglând cu o precizie absolută acele puncte de vedere care nu sunt neapărat opuse, ci complementare.

Ideea de "mulțime" este atribuită lucrurilor particulare care participă la formarea realității. În timp ce numărul real reprezintă măsura pe care o ia fiecare lucru atunci când te raportezi la o lume înfățișată sub aspectul neregularităților izbitoare. A extrage o valoare bine definită pentru a obține un număr real, cu acea febrilitate creativă a aflării noului, înseamnă să aduci un argument în plus privind comportarea lucrurilor în faza de cercetare și evaluare.

Leadershipul, constituindu-se din acea forță creatoare care contribuie la popularizarea unor anumite idei sau opinii, poate avea ca avantaj posibilitatea de a observa, pas cu pas, din imediata apropiere a unei explicații care nu ține cont neapărat de adevărurile științei, diverse asemănări și analogii cu lucrurile din jur în experiențe diferite.

Acest proces de observare nu are rolul de a arăta o altă față a lucrurilor sau a realității decât cea cunoscută de ochii lumii, ci de a răspândi nevoia puternică de a exersa capacitatea de a iniția și rafina o căutare.

Leadershipul raportat la căutarea unei noi realități echivalează cu extinderea conștiinței spre o mare mai libertate a voinței și imaginației, în vederea acumulării unei cunoașteri menite să-ți confere statutul de "colonizator" al unei lumi noi.

Căutarea are drept scop principal conștientizarea unei atitudini de intervenție în cursul lucrurilor care merg pe o traiectorie unică, din interiorul unui imaginar care trebuie să înfrunte continuu realitatea.

Căutătorul de stele

On Iunie 12, 2010

Rezultatul final al testului tău de desăvârșire depinde de capacitatea ta de a recunoaște valoarea pe care o acordă ceilalți leadershipului tău.

Aveam cred că 12 ani pe vremea aceea, dar cum aș putea să uit prima mea participare la un spectacol de teatru? Era vorba de o piesă specială, în patru acte, destinată în primul rând copiilor. Mărturisesc că mi-a plăcut tare mult.

La sfârșitul spectacolului, după ce cortina a fost trasă, după ce s-au aprins luminile în sală, mama m-a dus în culise pentru că, spunea ea, trebuia neapărat să-l cunosc pe regizorul Baldovin, cel care a pus în scenă spectacolul, care cu multă dăruire și profesionalism a inițiat, ani de-a rândul, sute de copii în arta teatrului.

Maestrul Baldovin nu era deloc un om rece și respingător, cum am crezut inițial, m-a tratat ca pe copilul lui din prima clipă. Nu știu de ce, poate din cauza firii mele foarte curioase și avide de cunoaștere, m-am simțit îmboldit să-l întreb:

Leadership: Poți să găsești o corespondență între ce face un regizor în spatele scenei și performanța pe care interpretul și-o revendică fără modestie?

Privirea lui, tare blândă, care îl făcea să pară cel mai bun om din lume, era îndreptată spre mine. M-a privit ca și când aș fi fost un elev care, arzând de dorința de a juca într-o piesă de teatru, de a deveni artist, se interesează dinainte care sunt beneficiile pe care le poate obține precum și eventualele obstacole de care se poate lovi. Mi-a răspuns foarte hotărât:

- Privesc, cu sufletul la gură, cum își interpretează rolurile elevii mei, pe care i-am selectat cu grijă și pe care i-am pregătit luni de zile. Asta fac întotdeauna în spatele scenei. Dar de fiecare dată sunt îngrozit că ceva va merge rău. Mi-e teamă ca nu cumva unul dintre elevi să-și uite replica sau scenariul, ca nu cumva vreunul să se încurce, iar piesa să se transforme în cele din urmă într-un eșec.

Apoi, după o scurtă pauză, maestrul a afișat un zâmbet larg și, satisfăcut pe deplin, a adăugat:

- Dar, pe de altă parte, cum s-a întâmplat și în seara aceasta, îi privesc cu o mândrie extraordinară pe elevii mei. Au dat tot ce-am sperat și au întrecut chiar toate așteptările – timp de 3 ore, cât a durat spectacolul, ei au colaborat într-o tovărășie perfectă. Sunt mulțumit de prestația lor, de felul în care fiecare s-a descurcat și și-a pus în valoare talentul. Sunt mulțumit că am făcut o selecție bună și că nu m-am înșelat in privința aptitudinii lor. Nu mă pot considera altfel decât un profesor deosebit de fericit.

Liderii își măsoară măiestria urmărind spectacolul din spatele scenei !

Maestrul era atât de pătruns de încredere în sine, atât de închis în carapacea convingerii sale atunci când mi-a vorbit, încât am știut de îndată că viața lui consta numai în a-și îndruma elevii spre succes, spre un adevărat triumf. Atitudinea lui era aceea a omului care trăiește, gândește și acționează pentru un singur ideal: acela de a descoperi tinerele talente și de a le îndruma - dându-le mereu indicații, stimulându-le spontaneitatea, creativitatea și apetitul

pentru teatru, cu scopul de a le dezvolta abilitățile necesare unui artist adevărat.

Privindu-și elevii cât de bine își interpretează rolurile, observând la sfârșitul spectacolului cu câtă pasiune, cu câtă determinare aplaudau spectatorii din sală, ce simțea oare maestrul Baldovin? Mai mult ca sigur simțea că munca lui, sutele de ore pe care le-a petrecut exersând cu elevii, truda adevărată pe care a depus-o luni de zile, au dat roadele mult așteptate prin prestația elevilor săi. Simțea că este un om deosebit, demn de toate laudele. Căci întotdeauna profesorul este evaluat după rezultatele elevilor săi. Altfel spus, cu cât elevii își joacă mai bine rolurile, cu atât e mai lăudat „inginerul" minunatului spectacol.

Leadershipul este dreptul regizorului de a modifica după voința lui înțelesul unei piese.

Tu determini evoluția celor din jurul tău? Sau îi lași să se ridice singuri la un nivel înalt de performanță prin propriile lor forțe? Ai puterea să-i determini pe oameni să vadă viziunea ta, s-o implementeze și să participe la ea? Care este atitudinea ta vizavi de prestația lor? Cultivi relații reciproc avantajoase? Potențialul lor de creștere este legat direct de potențialul tău de a fi strălucit? Ce ai de oferit celorlalți și ce aștepți în schimb de la ei? Sunt ei mulțumiți de tine? Sau se îndoiesc de îndrumările tale?

Rezultatul final al "testului" tău de desăvârșire depinde de capacitatea ta de a recunoaște valoarea pe care o acordă ceilalți leadershipului tău.

Leadership: Îți folosești la maxim potențialul de a împrumuta adepților tăi noi valențe de afirmare din resursele tale proprii de performanță?

Liderul cel mai câștigat nu este acela care dispune de o mai mare autonomie și competență, ci acela care împrumută adepților săi noi valențe de afirmare din resursele lui proprii de performanță.

Este evident că acțiunile consacrate acestei entități interioare cu două fațete - de conținut și de proces, prezintă elemente unice de identificare a personalității. Efectul de însușire și de prelucrare a celor mai promițătoare surse de diferențiere care ar putea stimula procesul de reinventare și de punere în valoare a atuurilor, este benefic mai ales atunci când poți concura individual, din punctul de vedere al rigurozității considerentelor de ordin practic, pentru titlul de performer.

Maestrul Baldovin a fost un performer fiindcă a lăsat deschisă portița elevilor săi să se autodepășească prin puterea lor de a se înălța la nivelul lui. Oferindu-le posibilitatea de a-și însuși cunoștințele rare care se întemeiază numai pe experiență și pe principiul comuniunii. El ar putea fi privit nu doar ca un exemplu de urmat, ci mai degrabă ca un transmițător de energii cu vibrație înaltă, care pot fi canalizate cu multă înțelepciune spre un stadiu foarte avansat - măiestria.

Maestrul nu le-a putut oferi un dar mai de preț elevilor săi, decât acela de a le împărtăși cât mai mult din calitățile sale actoricești. A-i face pe micuții săi artiști mai buni și mai devotați artei teatrale, aceasta era cea mai mare bucurie a lui. Cea mai mare realizare. Cât de fericit, cât de împlinit sufletește trebuie să fi fost el când și-a văzut elevii acoperiți de zgomotul aplauzelor spectatorilor. După atâtea și atâtea ore de lucru iată că efortul lui a fost răsplătit pe deplin.

Leadershipul presupune să intervii cu energie în sensurile și semnificațiile piesei astfel încât să determini măsura înălțimii unui rol care te reprezintă și din care se alimentează tendința celorlalți de a accepta opțiunile de personalizare a actului de creație artistică.

Maestrul Baldovin n-a făcut altceva decât să sădească „semințele" de pe urma cărora să beneficieze toți elevii săi - mari artiști în devenire. El le-a dat acestora imboldul necesar de a se angaja într-o muncă care cere multă pasiune, îndemânare, creativitate, practică, talent artistic. Căci un artist trebuie să-și creeze mereu alte stări sufletești în funcție de piesă sau scenariu, deci să aibă capacitatea de a interpreta tot felul de roluri.

Un lider, în orice domeniu, poate fi comparat cu un „**Căutător de stele**", pentru că succesul lui depinde de cât de bine și-a selectat oamenii din echipă, și de cât de bine i-a instruit. Succesul liderului este succesului echipei. Sau altfel spus, succesului unui lider pornește întotdeauna de la oameni și depinde de capacitatea lui de a recunoaște valoarea pe care o acordă ceilalți leadershipului său.

Source: https://neculaifantanaru.com/cautatorul-de-stele.html

Ce anume limitează calitatea influenței tale?

On Aprilie 01, 2009

Leadershipul se aseamănă cu o aplicație web de gestiune care nu trebuie să se blocheze sau să genereze "erori de sistem" ce conduc la întreruperea execuției comenzilor sau a unui proces de calcul.

"Ludovic al XIV-lea a fost protectorul scriitorilor Corneille, Moliere, Racine și al muzicianului Lully. Nu a pus prea mult preț pe codul moral al acelor vremuri, având numeroase amante. Dar după moartea soției lui, în 1683, s-a căsătorit cu o văduvă pioasă, doamna de Maintenon, care l-a încurajat să se aplece mai mult spre religie. Astfel, Ludovic a început să poarte cu el peste tot o cărticică de rugăciuni și un rozariu. Dezastrele din războaie și moartea mai multor urmași au cauzat multă durere. Monarh absolut, obsedat de grandoare și lăudat de curteni, Ludovic s-a izolat de oamenii simpli și la moartea sa, în 1715, când trupul neînsuflețit îi era transportat la St. Denis, mulțimea l-a apostrofat, batjocoritoare." (Brian Mooney - Mari lideri)

Această scurtă relatare a vieții celebrului monarh, ne aduce în prim plan o singură învățătură: grandoarea nu este o muncă ce se bazează pe valoarea adăugată adusă atât de către mijloacele de producție, de către capitalul uman. Ci, mai degrabă, este ca o loterie în care trebuie să ai grija cui încredințezi datele tale. Căci, într-o zi jucătorul care nu a avut destule jetoane pentru a da "call", a tras un loz necâștigător și și-a dat astfel viața.

Ei bine, poți influența în bine modul în care te percep ceilalți oameni, doar dacă te ridici la înălțimea idealurilor lor spirituale și morale, doar dacă nu blochezi încercarea lor de a se adapta unui context nou. Este vorba despre încercarea lor de a se vedea ei înșiși ca fiind cumva parte dintr-un întreg care nu se uzează, iar acțiunile lor, fără de care întregul ar fi întrerupt, trebuie să conducă la o mai mare implicare și o preocupare mai serioasă pentru ordine, pentru calitate, pentru îndeplinirea obiectivelor.

Din clipa când liderul stabilește o legătură cu oamenii, și până când izbutește să stabilească raportul exact dintre orizontul lor și al lui, poate trece un timp destul de lung. Iar lui îi revine cea mai dificilă sarcină în această perioadă de tranziție spre un nivel mai înalt de performanță deoarece trebuie să pună în acord interesele lui și a lor, facilitând transmiterea valorilor și a idealurilor sale, aducând dovezi de eficiență a leadershipului său, dezvoltând acea inițiativă menită să pună în valoare personalitatea sa plină de curaj și de înțelepciune – acea personalitate care trebuie să ocupe un loc de cinste în viața lor și să-și extindă cercul influenței aplicând o strategie de dezvoltare care să dea undă verde inițiativelor sale.

Leadership: Puterea ta de influență este limitată de situațiile cărora trebuie să le faci față prin poziția importantă pe care o ocupi, deoarece încerci să construiești firul evenimentelor în ordinea dorită de tine?

Ce anume limitează calitatea influenței tale? Puterea ta de influență este totdeauna limitată. Fiindcă situațiile cărora trebuie să le faci față prin poziția importantă pe care o ocupi, rămân, practic, nenumărate, ca să nu spun infinite. Oricât ai fi de capabil și de strălucitor în arta persuasiunii, nu vei putea să imprimi categoric, fără ezitare, fără a-ți fi contestate deciziile – o finalitate corespunzătoare nivelului tău de așteptări, și să construiești firul evenimentelor în ordinea dorită de tine.

Întotdeauna cineva se va opune, cineva nu te va accepta ca lider. Dar realitatea este că refuzul face parte din arta conducerii, fiind o componentă de bază a formării tale ca om. Leadershipul este dinamic, și se modifică în funcție de relațiile existente între tine și ceilalți

oameni. Tu la ce nivel de relaționare te afli cu celelalte persoane din jurul tău?

Ceea ce am observat în general la lideri este că fiecare își face propriul set de reguli referitoare la relațiile pe care le stabilește. Dar resursele personale și posibilitățile de a le întreține sunt, de asemenea, inepuizabile. Cu alte cuvinte, este greu să stabilești o relație, e greu să fii acceptat de oameni, dar odată ce ai reușit acest lucru, poți cu ușurință să găsești numeroase moduri de a optimiza și amplifica dezvoltarea lor.

De aceea, construirea unei atitudini de conștientizare, a unei atitudini care te menține în contact cu tine însuți, apoi cu ceilalți oameni, trebuie să facă parte din obiectivele tuturor orientărilor tale. Este meritul tău acela de a fi sesizat că oamenii au nevoie de tine, de resursele tale de cunoaștere, de credință, de încredere. Dar ei trebuie să se bazeze pe ei înșiși după stabilirea relației, ei au nevoie să se simtă creativi, adică în stare să facă față oricărei situații prin care trec. Si asta numai prin ceea ei ce sunt (și ar putea fi) în fiecare moment.

Dar pentru asta, mai întâi de toate, ei trebuie să-ți recunoască poziția și să fie dispuși să accepte să investești în ei timp, răbdare și energie emoțională.

Toate sensurile spre care se îndreaptă oamenii din jur duc la tine, chiar dacă felul cum îți construiești atitudinea față de sine nu este îndreptată spre împărtășirea valorilor de care dispune leadershipul tău?

Așa cum un arbitru trebuie să aplice sancțiuni, cu toată promptitudinea, în spiritul adevăratului fair-play, atunci când partida nu se desfășoară în limitele regulamentului – tot astfel liderul, ca să mărească încrederea oamenilor și capacitatea lor de a-l accepta în fruntea lor, trebuie să exprime ceea ce este caracteristic pentru ei – adică trebuie să aplice acea hotărâre, acea soluție, acea metodă de a le reda și susține idealurile (în spiritul adevăratului fair-play) și de a-i ridica la un nivel mai înalt.

Construirea unei atitudini corecte față de sine și față de relațiile pe care le stabilești nu este un obiectiv privilegiat, ci necesar. Toate sensurile spre care se îndreaptă oamenii trebuie să ducă la tine. Fiecare mod de gândire pe care ei și-l formează trebuie mai întâi branșat la gândirea ta, deci trebuie trecut prin "atelierul" leadershipul tău. În consecință, merită îndreptate eforturile spre împărtășirea valorilor de care dispune leadershipul tău, sugerând oamenilor aplecarea către esența bine conturată a leadershipului tău.

Dacă împărtășești o viziune propriei tale echipe, și observi reacții diferite, din ce cauză crezi că se întâmplă acest lucru? Pentru a te apropia de oameni este necesar ca viziunea ta să fie unanim acceptată, și astfel toate drumurile lor vor converge către tine. Nu uita că nimeni nu ajunge la ceva măreț dacă oferă foarte puțin. Nicio echipă nu devine performantă fără ca liderul să facă sacrificii și fără să dea ce are mai bun.

Leadershipul este reprezentat de lider + oameni, de oameni + lider. Calitatea leadershipului este dependentă de lider și de oamenii conduși de el. Iar leadershipul performant este conferit de oameni și de lider.

Poți să-i convingi pe oameni să respecte îndatoririle față de leadershipul tău, printr-un exemplu personal care aduce în conștiința lor povestea fabuloasă a unei viziuni care într-adevăr afectează istoria într o modalitate practică și concretă?

Ai împărtășit vreodată o viziune propriei tale echipe și ți s-a întâmplat să vezi reacții diferite? Din ce cauză crezi că s-a întâmplat acest lucru? Ca să-i conduci mai eficient pe oameni trebuie să te apropii moral și emoțional de ei.

Trebuie să obții mai întâi permisiunea oamenilor de a-i conduce, sau te pui singur în fruntea lor? Răspunsul este destul de evident. Este nevoie de timp, efort și de angajament pentru a dezvolta relații pozitive cu cei din jur, nu poți să treci direct la un nivel înalt dacă nu ai parcurs celelalte nivele de relaționare. Poți menționa cel puțin o cauză care ar putea împiedica progresul calitativ al leadershipului tău?

Tu cum abordezi o problemă de interes comun? Fiindcă nu te vei putea ridica la un nivel superior, nu vei putea să-ți mărești puterea de influență dacă oamenii din jur te abandonează, sau dacă nu-ți acceptă hotărârile. Este ca și cum ai dactilografia în dublu exemplar un raport important, dar îți scapă anumite litere – care schimbă sensul frazelor și înțelesul conținutului respectiv, ceea ce face ca raportul să fie anulat.

1.Tu generezi erori de claritate în gândire și acțiune? Sunt oamenii nemulțumiți de felul cum îți exprimi convingerile și felul cum îți etalezi calitățile? Blochezi orice punte de comunicare cu oamenii, anulând orice punct de vedere al lor?

2.Excluzi orice chestiune de interes comun, care ar putea să-ți afecteze și ție și lor dezvoltarea? Întâmpini dificultăți în a le transmite propriile coordonate de acțiune și de dezvoltare?

3.Conținutul de valori al leadershipului tău zădărnicește orice tentativă de a păstra intactă relația cu oamenii din jur?

Leadershipul se bazează pe interacțiunea dintre lider și cei care îl reprezintă, deci se bazează pe interdependența și coeziunea dintre ei. Leadershipul poate fi reprezentat printr-un cerc, în care razele sunt date de interacțiunea dintre lider și grup – care trebuie să fie dominantă între centrul cercului, unde se situează liderul și perimetrul cercului format de grup. Exemplul personal, dar și capacitatea liderului de a stimula performanțele colectivului prin diferite mijloace sunt esențiale în lupta pentru îndeplinirea scopurilor propuse.

Relațiile pe care le dezvolți cu ajutorul influenței sunt asemenea unei cărți care costă mai puțin decât patru cărți de același fel, cu singura condiție ca acea carte să fie citită și recitită cât mai des.

Calitatea influenței tale poate fi limitată de felul cum îți exprimi convingerile și de felul cum îți etalezi calitățile într-un context în care orice pas poate fi greșit. Nu uita ce-am scris mai sus: ca să mărești încrederea oamenilor și capacitatea lor de a te accepta în fruntea lor, trebuie să exprimi ceea ce este caracteristic pentru ei – adică trebuie să aplici acea hotărâre, acea soluție, acea metodă de a le reda și susține idealurile (în spiritul adevăratului fair-play) și de a-i ridica la un nivel mai înalt.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-anume-limiteaza-calitatea-influentei-tale.html

Ce anume te motivează cu adevărat?

On Februarie 13, 2011

Degeaba înțelegi leadershipul, dacă nu știi să te folosești de esența lui.

Ești eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi? Înzestrarea ta cu acele calități care pot face leadershipul să funcționeze continuu, la maximă capacitate, cere angajare. Cu cât drumul înzestrării tale este mai lung și mai greu, cu atât va da roade mai bune pe termen lung. Este nevoie de timp și efort din partea ta, fiindcă însușirea și dezvoltarea lor nu se poate deprinde de la alții. Este ca și cum te-ai uita la o emisiune despre fitness. Nu-i de-ajuns să-i privești pe alții cum se antrenează, ci trebuie să faci tu însuți sport pentru a slăbi, nu-i așa?

Un lider care caută să exceleze în rolul pe care îl are de interpretat în mijlocul oamenilor, nu uită cât de importantă este analiza calităților sale prin prisma propriei sale personalități, a propriei viziuni, și prin adoptarea unei atitudini mentale potrivite.

Însă, dorința de face performanță trebuie să fie dublată de adaptabilitate și acceptarea limitelor impuse de rolul de lider. Orice lider este responsabil de propriul său randament, și trebuie să accepte consecințele rezultatelor sale atunci când acestea nu-l ridică la rangul de performer.

Leadershipul vizează anticiparea unei situații pe care o construiești în mintea ta atunci când aștepți un rezultat, fără să te expui unei "transparențe" excesive.

Vei putea să stabilești legături solide cu ceilalți oameni numai dacă găsești puncte comune cu ei, numai dacă te concentrezi asupra tuturor aspectelor care prezintă importanță pentru ei. Vei putea câștiga încrederea oamenilor numai dacă sădești în conștiința lor interesul tău viu față de adevărata ta valoare. Să știi să te autoevaluezi, să te cunoști foarte bine, să-ți anticipezi corect reacțiile și deciziile este o artă care, mânuită cu îndemânare, poate la rândul ei să-ți crească potențialul. Sau, dimpotrivă, poate să ducă la diminuarea încrederii în tine, și deci la manifestări și reacții nedorite.

Ca lider, sau ca viitor lider, nu-ți vei putea impune calitățile și experiența dacă nu adopți o atitudine constructivă, matură și responsabilă în momentele când nu mai ești atât de sigur pe tine. Ceva te împiedică să-ți dovedești excelența? Tu adopți o atitudine constructivă atunci când îți este pus la grea încercare caracterul?

Culoarul îngust spre culmile desăvârșirii exprimă drumul spre performanță, presărat și de bucurii dar și de obstacole uneori greu de trecut și care îți pun la grea încercare tenacitatea, voința și abilitățile. Iar acest "culoar" se poate înfunda și îți poate defavoriza imaginea personală dacă nu te schimbi într-un mod pozitiv, sau dacă îți neglijezi mintea și sufletul.

Culoarul îngust spre desăvârșire se aseamănă cu acele antrenamente din patinajul artistic când pentru a reuși executarea unei figuri deosebite, de nota 10, cazi de nenumărate ori, te lovești, te rănești chiar. Dar dacă vrei să fii olimpic, nu te dai bătut. Depinde de tine și de tenacitatea ta să străbați acest drum sinuos presărat cu obstacole, să te strecori prin culoarul îngust ce te conduce spre desăvârșire și să devii un lider.

Esența leadershipului este să fii în stare să înțelegi semnificația și consecințele rezultatelor pe care le poți obține în favoarea performanței personale, dar în planul

anticipării unei pierderi cu toate consecințele sale.

Ceea ce contribuie la prestigiul leadershipului tău este acea finisare a esenței ființei tale care, modelată în timp cu grijă și finețe, va contribui la declanșarea unor acțiuni constructive, la impactul pozitiv al sistemului tău de valori. O insuficiență sau o absență a deciziilor care se impun a fi luate în momentele de slăbiciune, poate diminua abilitatea și dispoziția de a te ocupa de acele aspecte definitorii ale caracterului tău pe care se sprijină stilul leadershipului tău.

Ca să dai expresie leadershipului pe care îl practici, pentru ca leadershipul să se preteze ideal structurii personalității tale, trebuie să îmbini foarte bine elementele "team lider" + "team player", trebuie să îmbini perfect capacitățile mentale cu cele fizice, emoționalul cu acțiunea, și totodată motivația ta cu rolul pe care îl ai de îndeplinit.

Așa cum diabetul zaharat este cauzat de o insuficiență a secreției de insulină de către pancreas, tot astfel o abordare greșită a interacțiunii cu oamenii, care depinde direct de forța ta psihică și emoțională cât și de proprietățile leadershipului tău (precum flexibilitatea și capacitatea de relaționare), poate cauza o insuficiență a funcțiilor de menținere și continuă îmbunătățire a calității vieții profesionale.

Spuneam într-unul din articolele mele că tot ceea ce poate da mai bun un om din el însuși nu trebuie epuizat, ci valorificat la maximum. Valoarea unui individ înzestrat cu acele calități și particularități ideale care îi permit să-și asigure un rol de referință în palmaresul de invidiat al carierei sale - se aseamănă cu un sistem de operare proiectat să funcționeze la fel, atât pe desktop, cât și pe telefon sau tabletă.

Fiecare astfel de individ este înzestrat cu un "sistem de operare" care facilitează mai bine progresul propriei evoluții, prin aprovizionarea permanentă a fluxului de comunicare între trăsăturile, competențele și motivația sa - trei elemente principale care, conectându-se concomitent, îi optimizează valoarea.

Leadership: Poți să-ți ajustezi atitudinea după valorile pe care le prețuiești și în care crezi, în așa fel încât să trăiești în acord cu tine la nivel de circumstanțe în care poți avea un rezultat neconcludent?

Leadershipul este ca o carte pe care degeaba o citești, dacă nu o înțelegi. Şi degeaba o înțelegi, dacă nu știi să te folosești de esența ei. Esența leadershipului ești tu. De tine depinde felul cum gândești, felul cum reacționezi în fața unei situații, de tine depinde felul cum te evaluează ceilalți. Depășirea unui impas (de orice natură, fizică, psihică, emoțională) presupune, desigur, o cât mai profundă autocunoaștere, capacitatea de a conștientiza ce se întâmplă cu tine, sau poate să schimbe contextul în care acționezi.

Dar după autocunoaștere, pasul următor este schimbarea - adică folosirea tuturor lucrurilor pe care le știi pentru a te reinventa, pentru a trăi altfel, mai în acord cu tine. Schimbarea este, deci, una personală și se bazează pe dispoziția ta în diverse circumstanțe în care ești pus.

Nu poți deprinde principiile unui leadership eficient, dacă nu știi să-ți ajustezi atitudinea după valorile pe care le prețuiești și în care crezi. Orientarea ta accentuează utilitatea unor "rețete" de schimbare a atitudinii, de gestionare a relației dintre fizic, psihic și emoțional, astfel încât să obții un echilibru emoțional, astfel încât să ai reacții potrivite în fiecare situație, să îți poți controla toate formele de manifestare.

Leadershipul tău va funcționa și ca urmare a rezultatelor tale, dar și în funcție de echilibrul

tău emoțional, fizic și psihic – care ține de temperamentul tău. Ești un om puternic dar care în momentele dificile se pierde, se precipită, nu mai reușește să-și controleze reacțiile? Sau ești un tip spontan, asemenea actorului Puiu Călinescu? Ai întotdeauna cele mai potrivite reacții?

Leadershipul înglobează acea atitudine matură și responsabilă manifestată în momentele când nu mai ești atât de sigur pe tine, în încercarea de a da un sens mai înalt menirii tale.

Ce anume te motivează cu adevărat? Să fii desăvârșit într-un domeniu care și-a pierdut total direcția, sau să îți alegi o direcție în viață care să îți transforme experiența de muncă relevantă într-o experiență de învățare?

Desăvârșirea în orice domeniu se obține în timp și depinde în mare măsură de temperamentul tău, de educația ta, dar și de dorința ta de a deveni un performer, de a te autodepăși și de a da tot ce este mai bun societății, oamenilor din jurul tău. Sau preferi să fii un anonim trecător prin viață? De tine depinde cum te strecori prin culoarul îngust spre culmile desăvârșirii – culoar presărat cu obstacole pe care mulți vor să-l străbată, în care mulți se hazardează să se angajeze, dar numai unii ajung la finiș, acolo unde și-au propusă de la început să ajungă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-anume-te-motiveaza-cu-adevarat.html

Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund?

On Noiembrie 03, 2013

Decizia de a te accepta drept un confident discret al oamenilor este o formă de a vedea cum reacționează ei, de a le cunoaște limitele și de a afla până unde pot ei merge fără să le zdruncini convingerile.

- Iată, deci, ce m-a determinat să te consult, continuă Samuel. Ei bine, Julius crede că va muri curînd și mă tem că are dreptate - și ar vrea înainte de a muri, să aibă măcar bucuria de a te numi soția lui.

- Soția lui? murmură Frederique.

- Da. îți dai seama ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Ştiu bine că nu-ți cere absolut nimic altceva decât să-i continui afecțiunea filială pe care i-o dăruiești și acum. Ştiu bine că te va respecta ca pe fiica sa. Dar eu, care te iubesc, eu care am avut și mi-am exprimat înaintea lui Julius această dorință care înseamnă viața mea, nu pot îndura ușor ca altcineva, fie și un prieten pe moarte, să ofere înaintea mea numele său celei care a făgăduit să-l poarte pe al meu.

- Ţi-am făcut o promisiune, da, spuse încet Frédérique și te asigur că mi-o voi ține. Sunt a dumitale și n-aveai nevoie să mă consulți în privința răspunsului către domnul von Eberbach. Refuz categoric orice propunere din partea dumnealui.

Leadership: Ești în stare să schimbi ceva la modul tău de a te poziționa și de a acționa în contextul de asumare a unei dualități (reconciliate cu ea însăși), încât ceea ce te împlinește să nu impieteze drepturile și convingerile celorlalți?

- Da, ești un înger, zise Samuel; dar am eu dreptul să abuzez de generozitatea ta și pot eu răspunde devotamentului tău cu egoismul meu? Trebuie oare ca, în schimbul fericirii mele, două ființe să sufere? mai ales când aceste două ființe sunt omul pe care-l iubesc ca pe un frate, și femeia pe care o iubesc mai mult decât ca pe o soră? Nu se cuvine oare să renunț, evitând riscul de a fi considerat un nemernic, la o fericire care lui i-ar aduce moartea, iar ție sărăcia?

Se opri o clipă, de parcă s-ar fi străduit să-și adune forțele necesare unui sacrificiu și reluă:

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăiește decât pentru această supremă speranță. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existența. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputință. Ţine la căsătorie cu încăpățînarea aceea specifică doar copiilor și muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

Leadership: Poți să găsești o altă modalitate de a comunica o realitate, prin apartenența la o aceeași realitate exprimată diferit?

Gândurile și necesitățile noastre materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale fenomenului "fericire", așa cum o atestă relația celor două personaje din romanul lui Dumas, pot duce la schimbarea atitudinii despre viață. Şi nu numai atât. Ideea și

fenomenul schimbării apar în viața oamenilor atât în modul de a-și mărturisi sincer apăsătoarele pasuri ale inimii, cât și în modul de a aborda o realitate care, chiar dacă doare, chiar dacă provine dintr-o exasperare a sensibilității, chiar dacă caută aventura în toate ipostazele ei, creează o personalitate plină de fermitate și maturitate.

Aici intervine și fenomenul dualității, conflictul dintre real și latent, un exemplu de opoziție sau contrast între două aspecte ale ceva, un văl ce ți se ridică de pe ochi și înțelegi lumea exact așa cum este ea. Vreau să spun că atunci când își destăinuie gândurile, omul este cu adevărat el însuși, pe când în viața de zi cu el este doar o mască care se mândrește cu o compoziție superbă și cu un efect deosebit.

Or așa cum scria cineva pe o pagină web, "în relația de cuplu dualitatea merge până acolo încât partenerul de viață simte în permanență că nu știe pe cine are pe lângă el, ceea ce uneori nu este un lucru atât de rău, căci nu te poți plictisi niciodată, și ai în permanență în față o nouă provocare. În principiu, forțele opuse aspiră permanent spre o reconciliere care să le scoată din separare și să le înalțe din nou în unitatea din care au coborât."

Leadershipul oglindește imaginea aprinsă în mintea omului stăpân pe instinctele sale, care nu se poate umili când își destăinuie gândurile, intențiile și sentimentele. Asta îl face unic și determinabil (mai ales în reguli, comportamente și valori), îl face deținător al unei realități care are o dimensiune proprie și particulară.

Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Cred că dorința de a fi iubit, fără a fi nevoie să te califici pentru a fi acceptat, este un capriciu de care nu vei putea profita la maximum mai târziu așa cum ți-ai dori, un capriciu de care poți oricând să te dispensezi dacă observi că ceva nu îți convine.

Bine sublinia scriitorul Gerard Lele: "Dependența este acea nevoie imperioasă de a fi iubit fără niciun moment de slăbiciune sau de absență, iubire fără de care individul se îmbolnăvește, slăbește, nu mai trăiește, nu mai există. Dependentul are mai multă nevoie de a fi iubit decât de a da iubire, iar nevoia îi este insațiabilă; este ca un sac fără fund care cere fără încetare să fie umplut. Totul se petrece ca și cum acesta nu s-ar iubi și i-ar cere celuilalt să-l iubească în locul lui. Revendicările sale riscă să-l epuizeze pe partener."

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-capriciu-bizar-bantuie-sufletul-acestui-muribund.html

Ce este dragostea în contextul semnificației sinelui?

On Martie 4, 2008

Încearcă să captezi esența unui moment, fără a te limita doar la ce ai văzut sau auzit separat, încât percepția ta să producă impresia de "nesfârșit".

Se simțea gol și nu știa de ce. Ca și cum căldura trupului i s-ar fi scurs încet, prin piele, ca și cum sângele lui ar fi vrut să se sprijine de ceva ce nu era acolo și se prăbușea mereu, mereu, într-un gol. Golul acesta este ca o mână ce se desprinde din întuneric, vrând să te cuprindă pe de-a dreptul. Era dragoste? Da, dragoste. Cum mânuia ea cuvântul ăsta, gândi el. Fără să gândească, ca pe un pahar gol. Îl umplea cu ceva, căreia îi dădea numele de dragoste. Cu câte alte lucruri frumoase fusese umplut înainte! Cu teama de a fi singura - cu o tendință spre un alt eu - cu reflecția plină de strălucire a unei fantezii - dar ce știa ea cu adevărat? Nu era o prostie ceea ce spusese el, cu îmbătrânitul împreună? Nu era ea mult mai justa în spontaneitatea ei? Şi de ce stau eu aici, într-o noapte de iarnă, între războaie, și debitez cuvinte ca un profesor? De ce rezist în loc să mă confund cu însăși neîncrederea?

Leadership: Poți fi un exemplu viu al modului în care timpul și circumstanțele pot transforma percepțiile și sentimentele, promovând valorile conceptului de "totul converge spre măreție"?

Distanțarea tot mai fermă dintre semnificația ideală a dragostei și semnificantul Sinelui care nu-și găsește liniștea decât prin căldura trupului, sporește nuanța gândirii de tip "totul converge spre măreție" și duce la intensificarea elaborării unor idei din ce în ce mai generale, precum ideea ca persoana pentru care azi ai sacrifica orice s-ar putea, peste câteva luni, să te facă să traversezi strada (sau librăria) ca s-o eviți.

Istoria omenirii este plină de astfel de exemple eronate. În vreme ce, în structura semnalului pe care îl generează sentimentul de atașament, golul și plinul, semnificația și semnificantul nu sunt încă diferențiate, în structura umanului, deoarece semnificația nu se îndepărtează din ce în ce mai mult de semnificant. Semnalul aparține naturii, semnul aparține dorinței.

Iată trei valori umane care ar putea promova acest conceptul de "totul converge spre măreție"

Perspectiva pozitivă: Trebuie să ai o viziune optimistă asupra vieții și a circumstanțelor. Prin gândirea pozitivă și concentrarea pe aspectele bune ale experiențelor și provocărilor, vei putea vedea fiecare eveniment sau obstacol ca pe o oportunitate de creștere și dezvoltare personală.

Perseverența: Atunci când persiști în fața dificultăților și nu renunți la obiectivele propuse, vei aduce la viață ideea că fiecare efort depus contribuie într-un fel la un rezultat final mai măreț. Prin perseverență și hotărâre, demonstrezi că drumul către succes poate fi dificil, dar că fiecare pas înainte este un pas către o realizare mai mare.

Empatia și colaborarea: Înțelegerea și sprijinirea celor din jurul tău sunt esențiale pentru promovarea ideii că "totul converge spre măreție". Prin colaborare și empatie, poți crea conexiune profundă cu cineva pentru a depăși obstacolele și pentru a atinge obiectivele comune, aducând astfel la viață ideea că toate eforturile individuale contribuie la un rezultat colectiv mai măreț.

Leadership: Cum evaluezi impactul pe care îl are libertatea de exprimare asupra

dezvoltării personale, în contextul explorării emoțiilor care te fac să te simți viu în cadrul dimensiunii autenticității?

Dragostea este, într-adevăr, un cumul de emoții și gândiri prin care oamenii își reglează relațiile dintre ei în societate, mai ales că viața nu-ți oferă întotdeauna mari șanse de a fi fericit. Uneori e doar o iluzie. Însă, făurind unealta potrivită, precum vorbirea cu un ton sufletesc deosebit, sau prin gesturi fine, omul a devenit singura ființă capabilă să dea naturii sale semnificații alese, profunde, aparte. Fiind un mijloc de comunicare și de elaborare a informației emoționale, semnul iubirii unește în și prin el materia și ideea următoare: "tot ce este gol poate fi umplut cu ceva care durează". Semnul acesta este important nu prin materia sensibilă pe care o prezintă, nu doar prin gesturi, mici atenții și cuvinte șoptite într-un sărut, calm, cu infinite nuanțe de înțelesuri și interpretări, ci prin ideea că sufletul reprezintă punctul de atracție cu adevărat important într-un cuplu.

Dragostea, redată printr-o conexiune profundă și autentică cu esența noastră interioară, o îmbinare a inimii noastre cu a altora într-un mod care ne permite să ne exprimăm și să ne trăim autenticitatea și compasiunea, trebuie întotdeauna menținută liberă, în niciun caz constrânsă sau restricționată. Este o forță care ne unește prin umplerea golului dintre noi, pe linia unui echilibru subtil, și ne permite să ne dezvoltăm înțelegerea de sine și a celorlalți într-un mod profund și semnificativ.

Un lider își dă seama cum expunerea emoțiilor într-un decor unic poate transforma percepția vizuală a realității sale interioare, astfel încât să creeze un decor unic pentru modul său de a percepe și evalua lumea din jur.

Ce este dragostea în contextul semnificației sinelui? Este un mod de a recepta o imagine plină de expresivitate în modul în care interpretezi mesajul următor: "sunt aici pentru tine".

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminesu, 1976

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-dragostea-in-contextul-semnificatiei-sinelui.html

Ce este Fenixul?

On Aprilie 06, 2010

Felul cum modelezi reprezentările vizuale ale realității poate să servească ca un vehicul de expunere a propriei lumini interioare, chiar și în cele mai întunecate momente.

Iar acum, spune-mi, ce este Fenixul?

- Nu e sufletul lui Ra?

- ŞI?

- Nu este și Osiris?

- ŞI?

- Nu mai știu, mărturisi Keops.

- Atunci vino cu mine, îți voi arăta Fenixul, înainte de a-ți dezvălui natura lui.

Anhaf se depărtă, în timp ce Keops îl urmă pe Marele Prezicător, care îl călăuzi în jurul bazei obeliscului, un ansamblu de patru părți de ziduri oarbe înclinate, fiecare lung de o sută cincizeci de pași și înalt de mai bine de o sută cincizeci de pași. Doar o ușă joasă și îngustă, situată în spatele monumentului masiv, dădea acces spre interiorul monumentului care, la prima vedere, părea plin, destinat doar ca să servească drept soclu obeliscului. Pătrunseră într-o sală joasă, pătrată, luminată de lămpi cu ulei, așezate pe tăblii înguste formate de o cărămidă lată inserată în zidărie, în spatele căreia erau fixate plăci de cupru șlefuite, ca să reflecte lumina slabă a lămpilor. Cei patru pereți ai sălii prezentau o singură deschidere: în afară de intrare, celelalte trei laturi se deschideau spre galerii adânci, și ele luminate de lămpi cu ulei din pământ ars.

Benu îl prinse de braț pe Keops, care ar fi vrut să meargă spre galeria din fața ușii de la intrare.

Leadership: Cu câtă încredere poți să te avânți în necunoscut, conducându-te după simțuri, spre revelarea unei percepții vizuale care să te călăuzească pe calea corectă?

Pătrunderea în sanctuarele ascunse ale cunoașterii îți alimentează curajul de a-i urma pe cei care au viziunea să le descopere, în acord cu subiectivitatea propriei experiențe.

- Prințe, îi zise el, dovedești o cutezanță și o hotărâre care ar putea să-ți fie funeste, pornind astfel spre prima ușă întâlnită în cale, fără să cugeți !

- Ce fel de cugetare m-ar face să aleg o ușă și nu alta? zise cu mirare Keops.

- Un fel de cugetare care se dobândește nu prin știință, ci prin intuiție. Vezi: în fața ta, în

stânga și în dreapta sunt trei uși. Fiecare se deschide spre galerii întunecoase, cu multe ocolișuri, se întretaie, duc la fundături, la puțuri fără fund sau la scări care te duc, încetișor, în măruntaiele Pământului. Dar numai o singură ușă te poate călăuzi până în locul inițierii supreme. Celelalte sunt ca Duat, ca lumea morților, bântuite de demoni, pline de capcane mortale. Profanul îndrăzneț care ar intra singur și în secret în sala unde ne aflăm și ar pătrunde la întâmplare în una dintre aceste galerii, încercând să-i afle secretele, cu siguranță că nu ar mai ajunge niciodată la lumină, dispărând în mijlocul tenebrelor. Căci în părțile adânci și îndepărtate ale acestor galerii, lumina dispare brusc și probabil cel care se aventurează se pomenește în întunericul cel mai de nepătruns.

- Dacă e prevăzător, poate să ia cu el o făclie.

Leadership: În ce măsură îți poți însuși perspectiva faptului că o construcție nu este doar un adăpost, ci o reprezentare vizuală a unui echilibru între expunere și protecție, într-o simbioză perfectă cu natura înconjurătoare?

- Te simți echipat cu toate resursele necesare pentru a face față întunericului care te așteaptă, sau există încă multe de descoperit pe drumul către adevărata vedere? Într-un labirint construit cu atât de multă grijă, este lumina propriei conștiințe suficientă pentru a te orienta, sau este nevoie de mai multă înțelegere pentru a decoda mesajele ascunse ale arhitectului care a proiectat acest spațiu?

- Să-ți mai spun. Nu știm prin ce mister aceste lămpi, care ard tot timpul, mănâncă aerul. Dar dacă abilul arhitect care a conceput această construcție și aceste galerii nu ar fi prevăzut numeroase conducte de aerisire, care iau aerul din exterior, cei care ar pătrunde în aceste galerii ar muri sufocați. Acum trebuie să știi că numai coridorul unic, care duce până în inima misterioasă a sanctuarului, primește aer din exterior. De aceea putem ajunge și sta acolo cu lămpi și făclii, fără să riscăm să nu mai avem aer. Dar profanul care s-ar pierde prin celelalte galerii labirintice - dacă zeul nu-l ajută să găsească drumul care să-l readucă spre locurile luminate și spre ieșire - ar pieri curând. Căci, dacă va continua să-și lumineze drumul, focul îi va arde aerul și curând va muri sufocat, iar dacă stinge făclia, curând va muri de sete și de foame în întuneric.

- Benu, mă sperii ! Ce comoară e ascunsă în inima acestui sanctuar, ca să fie astfel apărată?

- Să nu crezi că sunt bogății în aur și lapis-lazuli. Sunt lucruri pe care profanul nu le poate nici vedea și nici pipăi; căci ar provoca mânia lui Ra și a lui Isis. Iar motivul îl vei afla după ce vei pătrunde tainele unui astfel de mister. Dacă aș încerca să ți le dezvălui acum, fie nu mi-ai înțelege limbajul, fie ți-aș descoperi ceea ce încă nu trebuie să fie dezvăluit decât inițiaților. Acum, urmează-mă cu încredere.

Un aspirant la statutul de atotcunoscător trebuie să aibă ceva din calitatea unui arhitect: trebuie să se raporteze intuitiv la dinamica spațiului, având convingerea că structura corespunde nu doar unei necesități fizice, ci și unei vizibilități superioare, necesare supraviețuirii.

Fenixul este un labirint misterios, spațiul sacru al cunoașterii, în care puțini se încumetă să intre, și chiar și mai puțini reușesc să găsească ieșirea din el. Arhitectul acestui labirint nu este doar un creator de spații, ci un deschizător de perspective noi în interpretarea și utilizarea lumii, având în vedere că fiecare element este plasat strategic pentru a facilita o experiență revelatoare.

Inițierea în misterele acestui sanctuar este, în sine, o experiență care îți modelează percepția despre lume și despre rolul tău în descifrarea și respectarea unor legi nescrise ale naturii și

divinității. În contextul în care realitatea și simbolistica se întrepătrund în designul acestui sanctuar, cum ar trebui să interpretezi acele căi secrete, închise, ale căror accese sunt strict controlate de inginerii aerisirii?

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-fenixul.html

Ce Este Leadershipul

On Aprilie 16, 2009

Nu îndrăzni vreodată să susții tranziția puterii de la o configurație unipolară la una multipolară, fără să respecți înțelepciunea și caracterul măsurii pe care o da unitatea lui "Tot ceea ce este".

Aud câteodată vorbindu-se despre societăți secrete, despre gradele masonice ale iluminaților, desprinse parcă dintr-un episod de clarviziune cunoscut pentru teoria conspirațiilor. Indivizi suspecți (unii ajunși la vârful piramidei societații) lăudându-se cu privilegiul de a face parte din tot felul de organizații sub acoperite, educați în școli conduse de iezuiți, cum este *Ordinul Iluminaților, Mystery Babylon, Illuminații Bavariei, Ordinul celor 7* , indivizi care se autointitulau "Perfectibilii" datorită funcției exploaratoare și intervenționale a gândirii lor.

Îți trebuie multă răbdare ca să rabzi înțelesul gândirii lor, care nu inspiră nicio idee despre ideal, nicio motivație spre umanitatea științei, spre propagarea culturii. Găsim în cazul lor doar exprimări pline de vorbe de duh ascunse sub forma unei limbi încâlcite, cu multe simboluri și semnificații, căci "așa cum e sus, așa este și jos". Interesantă figură de stil pentru cei ce-au înțeles cu adevărat la ce se referă ea (iar pentru asta trebuie musai să fii scriitor).

Dar universului nu prea îi pasă de organizații secrete. Dumnezeu există, cu siguranță, și el conduce orice lucru pe lumea asta prin forța moleculelor și structurilor supramoleculare, a ionilor, atomilor, fotonilor, etc. Este de ajuns un singur "impuls" venit cine știe de unde, pentru ca omul (mare sau mic) să-și schimbe categoric planurile. Alteori îți trebuie un element declanșator de schimbare totală, pentru ca lumea să nu uite că este atât de fragilă în fața *focului divin* exprimat metaforic prin duelarea cu un dragon cu capete și înfățișări nenumărate.

Şi dacă tot am intrat într-un joc al ambiguităților, merită să menționăm aici cuvintele scriitorului român Cornel A. Ailincăi: *"Ar trebui să ne reamintim că orice teritoriu, oricât de vast și oricât de liber în deschidere, are în nemărginirea sa o respirație ritmică ascunsă, o normă cosmică de ordonare care așează jocul infinitelor sale forme în dependența unor structuri și a unor funcții înțelese doar de către Marele Creator, niciodată de muritorii de rând."*

Leadership: Tăria virtuților tale se măsoară în capacitatea de a veghea asupra fiecărui aspect al vieții spirituale, în evaluarea probabilității de a suferi o mai mare răsturnare de situații care nu-ți dă motive mai puternice să nutrești amintirea vremurilor trecute?

Citeam undeva că înainte de-al 2 război mondial, rușii au intrat în posesia unui material secret în care era prevăzută nouă ordine mondială, sau luarea în stăpânire a lumii de nu știu ce grupare secretă. Şi au hotărât băieții duri să invadeze Germania.

Problema cea mai neoportună a fost Adolf Hitler, elementul invizibil minților conducătoare din umbră. Când universul trimite pe cineva, bun sau rău, acest individ încurcă toate planurile lumii. O adevărată catastrofă, o epidemie, un tsunami, un cutremur, o fatalitate a pedepsei divine, un asteroid neprevăzut căzut miraculos din cer (deși parcă a mai existat un caz asemănător cândva prin evul mediu). Mulți nu și-ar fi dorit un asemenea coșmar într-un joc al prelungirilor de agonii, chinuri și halucinări, tot mai lungi, dar întotdeauna trebuie ca *Biruința Mișcătoare a Cerului* să se facă bine înțeleasă, categoric și fără drept de apel, de către toți muritorii de rând.

Rusia a fost oprită la acel moment din tentativa de a invada Germania (și a fost salvată doar de condițiile meteo de invazia ulterioară a lui Hitler, vezi operațiunea Balbarossa), iar Franța a capitulat aproape peste noapte în fața germaniei și Italiei naziste. Plângeau cu lacrimi amare francezii, vai de capul lor, atunci când defilau armatele germane prin Paris.

Leadership: În zbuciumul evenimentelor pe care le trăiești cu intensitate se poate distinge un dor după binecuvântările sacramentale din trecut, dar și o izolare de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pe care ai ales să o ignori?

Şi ce-au făcut societățile secrete și masoneriile din toată Europa în mijlocul acestor schimbări de planuri ale universului? S-au destrămat, cu tot cu secretele lor, cu tot cu simboluri, cu tot cu bogății ! Nu a mai rămas nicio urmă de illuminati prin Europa.

Au fugit toți ca speriați de bombe, pe unde au apucat, departe de ororile războiului. Majoritatea celor rămași în viață au fugit prin America, nu în Rusia, căci nici rușii nu tolerau inteligențele astea rare. Întotdeauna oamenii din specia "Super-Intelectualus" par a da dovadă de multă iscusință când vine vorba despre intocmirea planurilor cu privire la ordinea mondială, dar niciodată nu demonstrează vreun act de curaj când sunt puși față în față cu un simbol al Mâniei Divine. Cine oare ar avea curajul acesta?

Ca și concluzie, și părere personală. Oameni cu capul pe umeri, vă rog lăsați deoparte insignele mistice și afilierile la grupări secrete, căci la primul semn al universului o să fugiți toți ca furnicile din calea focului, n-o să știți pe unde s-o apucați. E de ajuns un singur asteroid căzut miraculos din cer, chiar în dreapta voastră, și o să pricepeți imediat cât de mici și neînsemnați sunteți în fața universului. Învățați lecțiile istoriei și faceți în așa fel încât evenimentele să nu trebuiască să se prezinte într-o ordine inversată de *Cineva sau Ceva* mult mai puternic decât noi, muritorii !

Liderii cei mai buni pun mâna și fac ceva folositor pentru Planetă, ei sunt apărători ai umanității științei, nu apărători ai unor planuri lipsite de străluciri spirituale !

Leadershipul este semnul divin de care trebuie să ținem cont atunci când evenimentele par a nu se petrece în ordinea dorită de noi, în raport de simultaneitate cu puterea impresiilor și emoțiilor pe care o dă contrastul dintre ceea ce fusese și ceea ce este lov - dintre condiția lui în vreme de prosperitate și aceea la care fusese adus prin suferință.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-leadershipul.html

Ce este managerul și ce rol are el într-o companie

On Ianuarie 04, 2009

Managerul este pentru companie, ceea ce dirijorul este pentru orchestră.

Zilele trecute am urmărit un concert de muzică simfonică pe binecunoscutul canal de televiziune, Mezzo. Tot uitându-mă când la dirijor, când la instrumentiștii din orchestră, am observat un lucru interesant pe care, pe moment, nu mi l-am putut explica. Fiecare instrumentist avea în fața sa o partitură de la care nu-și ridica privirea aproape deloc. Deci, ce rost mai avea dirijorul în toată treaba asta, dacă tot nu se prea uita nimeni din orchestră la el?

O căutare rapidă pe Google m-a lămurit. Dirijorul este " *omul cu bagheta* " și contribuția lui la calitatea interpretării unei piese muzicale reprezintă mai bine de 80%. Rolul lui este să mențină ritmul până la finalul concertului, să coordoneze și să armonizeze permanent toate instrumentele astfel încât fiecare din ele să fie integrat în ansamblu conform partiturii, și bineînțeles să intervină în cazul în care nu se respectă indicațiile compozitorului.

Totodată dirijorul este cel care îi alege pe muzicienii care urmează să cânte într-un concert, pentru că este singurul care își poate da seama de abilitățile și calitățile interpretative ale fiecăruia. Mai trebuie să menționez faptul că pregătirea unui dirijor este aparte decât a celorlalți muzicieni - este imperios necesar să cunoască de la cap la coadă toată partitura, tempo-ul, intervențiile instrumentiștilor, și totodată trebuie să cunoască la perfecție cel puțin trei instrumente. Fără un dirijor care să coordoneze în mod profesional muzicienii și instrumentele muzicale, nu s-ar putea ține niciodată un concert.

Leadership: La tine s-a cristalizat starea de acceptare a valorii de îmbinare între rezonanță și acuratețe ce are corelat mijlocul de exprimare a conceptului numit: "Valență Expresivă" ?

Acum vine marea întrebare. Ce este managerul și ce rol are el într-o companie?

Un cititor mi-a adresat această întrebare pe email zilele trecute. Răspunsul meu este acesta: *Managerul este pentru companie, ceea ce dirijorul este pentru orchestră.* Managerul este cel care coordonează compania, cel care se străduie să o aducă la cote înalte, să o facă să funcționeze perfect. Este destul de evident că meritul cel mai mare pentru succesul unei companii îi aparține de departe managerului, pentru că el și-a ales echipa, a organizat-o și a îndrumat-o cât se poate de bine către scopurile propuse.

Într-o anumită măsură putem atribui unui manager o identitate distinctă, pe care ceilalți nu o cunosc, absolut necesară îndeplinirii funcționalității unice și inovatoare. O însușire neimpusă de nimeni care condiționează obținerea unei anumite performanțe, ce rămâne încă de verificat în urma experienței dobândite în raport cu ceea ce pretind ceilalți.

În configurația organizațională a managementului, între forma facultății creatoare și fondul reușitei în aplicarea unei viziuni care surprinde elementele noi de abordare a "partiturii", are loc un fel de tranzacție: între ceea ce se petrece pe scenă, rezonând cu gândurile și concepțiile maestrului și ceea ce exprimă muzica pe care el o dirijează.

"Valența Expresivă" desemnează acea armonie sugestivă, cu o puternică adresă a emoțiilor exprimate pe mai multe planuri, la toate nivelurile: de viață, percepție și realitate, care

garantează fascinația și totodată asigură un ambient plin de voie bună, constituind esența unui fenomen în desfășurare numit "Muzică" - ceva care își face simțită prezența prin sunete, dar care nu depinde de sunete, ci de valori și vibrații. Ceva care nu se schimbă peste noapte, dar evoluează lent spre un model propriu de exprimare: sentențios, abundent și convingător.

Acuratețea este o măsură a corectitudinii rezultatelor obținute prin măsurarea a ceea ce tinzi să transmiți prin intermediul mijloacelor specifice de expresie - contrast, ritm, armonie, proporție, echilibru, etc, în timp ce rezonanța este rezultatul aducerii lor la un loc care intensifică nuanța finală de autenticitate.

Leadership: Forma de exprimare artistică pe care o abordezi trece de partea cealaltă a trăirii personale?

Managerul are rolul de "dirijor", iar oamenii pe care îi conduce constituie „orchestra".

Un manager nu devine remarcabil dacă se străduiește din greu să facă o treabă cât mai bună. Ceea ce-l face unic și demn de admirat este faptul că se îngrijește de fiecare problemă în parte și intervine ori de câte ori este necesară adoptarea unei hotărâri.

Chiar dacă la prima vedere am putea crede că "stă pe margine" și alții fac treaba cea mai complicată, de fapt, el conduce întreg „spectacolul". Managerul are întotdeauna ultimul cuvânt de spus, dar trebuie să aibă capacitatea de a motiva emoțional oamenii pe care-i are în față, și trebuie să destindă atmosferă și să o facă plăcută transmițând oamenilor o anume stare, o anume trăire care să-i facă eficienți în ceea ce fac și să-și îndeplinească corespunzător obligațiile.

Cel mai adesea, idealul unui manager este să reușească să fie maestru măcar într-un anumit domeniu, sa stăpânească magia unei singure ramuri de activitate. Pentru asta, el trebuie să se perfecționeze zilnic, să își stabilească obiective din ce în ce mai ambițioase (dar în același timp cât mai realiste), astfel încât compania pe care o conduce să ajungă să ocupe un loc fruntaș pe piață. Iar una din sarcinile lui cele mai importante este să descopere problemele pe măsură ce apar și să le rezolve înainte ca acestea să se transforme în crize.

Un manager foarte bun nu lasă nimic la voia întâmplării. El analizează în profunzime fiecare sector de activitate și fiecare situație negativă din perspectiva potrivită. Atunci când ceva nu merge bine, pune în aplicare planul B pe care îl are întotdeauna la îndemână. Indiferent de gravitatea problemelor cu care se confruntă, el nu se oprește niciodată din căutat soluții. Şi oricât de multe suișuri și coborâșuri întâmpină, el continuă să insiste până când își atinge toate obiectivele. Iar cu perseverență, ingeniozitate și ambiție va deveni de neoprit.

Ce este managerul? Ce anume exprimă muzica pe care o dirijezi?

Însuflețirea pe care o emană "muzica" ta izvorăște din ceea ce reușesc oamenii să surprindă în tot ceea ce tu comunici. Ea rezultă din efectul de noutate pe care îl produci în contextul performanței de a prezenta simultan mai multe "tempouri".

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-managerul-si-ce-rol-are-in-companie.html

Ce este sau cine este Dumnezeu?

On Iulie 15, 2020

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția cunoașterii Sale.

Dumnezeu există, îmi spuneam eu, dar ce este Dumnezeu, asta nu vom ști niciodată. Cunoașterea și vocabularul nostru sunt limitate, tot ce putem încerca să spunem despre Dumnezeu e doar o comparație stângace. Până și Apocalipsa e scrisă tot de oameni. E prostesc să discutăm despre cuvinte, pentru că ele se explică tot prin cuvinte. Din moment ce Dumnezeu este, el este infinit și veșnic, iar ceea ce e infinit și veșnic, chiar dacă acestea nu sunt decât cuvinte, este mereu și pretutindeni, atât în lumea finită, cât și în cea infinită. Prin urmare, Dumnezeu este și acționează întotdeauna și în fiecare clipă, chiar dacă noi nu știm ce sunt existența și acțiunea sa dincolo de conceptele lumii noastre finite.

Dumnezeu este în mine și în afara ființei mele, mereu și în fiecare clipă. În el se unesc iubirea și ura, credința și necredința, patima și puritatea, în așa fel încât nimic nu este în contradicție în Dumnezeu, însă nu vom ști niciodată cum este posibil așa ceva. Dacă însă cred în Dumnezeu, cred în același timp și în întruparea Cuvântului și a tot ceea ce-i urmează și că Dumnezeu, dezvăluindu-se în Hristos, era pe de-a-ntregul om și pe de-a-ntregul Dumnezeu și nu mai există aici nimic contradictoriu sau tulburător pentru gândire. Iar Sfânta Treime este un simbol atât de logic și de rațional pentru esența și modul de acțiune al lui Dumnezeu în lumea finitului și a infinitului, încât aceasta mi se pare la momentul actual cea mai importantă cunoaștere.

Din cauza caracterului finit al cuvintelor, nu este decât un simbol, dar din cauza esenței și acțiunii lui Dumnezeu, este, în același timp, mai mult decât un simbol. *

Leadership: Poți să te convingi de justețea cuvintelor tale dincolo de conceptele unei lumi finite, încât să dai sens existenței și acțiunii unei entități atotputernice care întrece orice pricepere în a-și proteja înțelegerea?

Citesc rândurile de mai sus, scrise de Mika Waltari despre Dumnezeu, și trag o concluzie. Dumnezeu există, se află pretutindeni, este veșnic, dar nimeni nu-i poate observa chipul și nimeni nu îi poate desluși identitatea. Cu toții avem ceva de scris despre Dumnezeu, poate că mulți oameni l-au cunoscut prin cuvintele scrise ca pe-o poezie de dragoste sau de vitejie, dar nimeni nu va putea ști niciodată ceea ce este sau cine este El cu adevărat. De ce?

Pentru că dacă lumea ar ști cine este Dumnezeu cu adevărat, și dacă Dumnezeu s-ar lăsa observat de toată lumea, atunci lumea s-ar obișnui cu El și El ar deveni un lucru normal. O banalitate, un substituit neverosimil pentru neștiință, pentru nepricepere și pentru lipsa de interes. Căci cine se obișnuiește mult timp cu un lucru începe să renunțe la el, să se plictisească de el și să nu mai creadă în el. Într-un fel trebuie să fii acoperit de magie dacă vrei să ții aprins interesul și atenția oamenilor.

Ceea de fascinează omul, privirea lui, sufletul lui, mintea și facultățile lui spirituale este chiar acea notă de Hocus Pocus *That Will Blow His Mind.*

Prin urmare, orice cuvânt ce îl are în prim plan pe Dumnezeu trebuie să fie o metaforă, o personificare sau o comparație cu o entitate incomplet cunoscută, incomplet identificată, dar totuși sublimă, fiindcă face în așa fel încât toată lumea să creadă în ceva care le oferă speranța, la care care să se roage, și care să dănuiască după moarte. Importanța cunoașterii

de care depinde existența lui Dumnezeu face concurență acelei percepții fenomenologice asupra artei care cuprinde acțiunea de creare a unei opere investit ulterior cu denumirea de capodoperă.

Leadership: Te afli în pragul unei cunoașteri care se concentrează exclusiv asupra unei expresii de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puțin o valoare returnată care arată sub ce condiții s-a terminat o poveste" ?

Ca să te recunoști în cuvintele tale, pentru ca sufletul tău să rezoneze cu ceea ce scrii, trebuie ca orice noțiune pe care o abordezi să devină subiect în jurul unei realități vii. Mulți sunt dispuși să creadă că modelul lor de realitate corespunde plinătății credinței, fără să intuiască ce este credința adevărată și fără să facă din credință o religie a cunoașterii bazată pe dualitate.

Iar schimbarea imaginii din prim plan apare în mod obiectiv numai atunci când apar neîncrederi sau opoziții la care nu putem răspunde, putând doar să ne apărăm cu o expresie de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puțin o valoare returnată care arată sub ce condiții s-a terminat o poveste".

Această valoare returnată în spațiul cuvintelor poate avea ca și corespondent însăși forța cu care ele hrănesc sufletul omului, lovind în sensibilitatea și în conștiința lui, încât evoluția acestui om să capete statutul de autoritate sau persoană favorizată de un destin plin de sens, mai puțin plin de sinuozități. Pe de altă parte, cuvintele pot să justifice sinuozitatea drumului pe care îl parcurgi, sau pot să justifice gradul tău de credibilitate în alegerea unei noi perspective în viață. Iar autoritatea lui Dumnezeu, de asemenea, poate să se facă simțită în alegerea cu atenție a cuvintelor folosite încât ele să îți aducă împlinire sau neîmplinire.

Mare dreptate avea cine spunea că: *"Toate pălesc în fața cuvintelor pe care ești în măsură să le disciplinezi pentru a-ți contura traseul gândirii."*

Cuvintele răsună puternic în sufletul oamenilor, în conștiința omenirii. Şi încă o dată mă văd nevoit să fac trimitere la cuvintele așternute de Mika Waltari, când Tânărul Ioannis vorbea cu el însuși într-o clipă de luciditate:

"Cum își imaginează cei mai învățați, cei mai înțelepți oameni ai bisericii că pot cuprinde misterul divinității în cuvinte? Doar contradicțiile Părinților și chiar ale Bibliei arată că această chestiune depășește înțelegerea umană. Așa și trebuie să fie, pentru că, dacă Dumnezeu ar fi pe înțelesul nostru, dacă s-ar lăsa cuprins în cuvinte, atunci n-ar mai fi Dumnezeu."

Cuvintele sunt o invitație deschisă pentru a intra în reciprocitatea acțiunii lui Dumnezeu, iubind prezența divină în om și, prin urmare, fiind părtași la lucrarea lui Dumnezeu. Ele lovesc sau iartă. Dau sens la toate, returnând mereu alte sensuri. De aceea, când vorbim despre Dumnezeu, suntem favorizați să dăm valoare suferinței sau bucuriei noastre, introducând în destinul nostru statutul de "călător" atribuit sufletului care poate să se întoarcă mai mult spre bine, și mai puțin spre rău.

Ideea unei providențe atotputernice este importantă în leadership, mai ales din prisma cuvintelor folosite pentru a indica traseul demn de urmat de fiecare om ce aspiră la o treaptă mai înaltă de înțelegere asupra filosofiei și cunoașterii, insistând că spiritul uman este „o zonă mai largă decât conștiința".

Ce este sau cine este Dumnezeu? Ei bine, gândiți răspunsul prin cuvinte. Dar mai întâi priviți

în jur, luați aminte la tot ce vi se întâmplă, și încercați să deprindeți învățătura vieții. Secretul de a-l cunoaște pe Dumnezeu este creativitatea cu care combini piese ce par complet diferite, încât să justifici ieșirea dintr-un labirint numit simplu, viață.

Totodată, Dumnezeu poate fi un om înzestrat de la natură cu o inteligență superioară, tot așa cum Luceafărul luminează mai tare decât orice alte stele, dar exercitându-se efectiv printr-o formă de manifestare a materiei în mișcare, prin spirit, conștiință și rațiune. Puteți găsi un cuvânt care să redea din plin acest adevăr?

Voi încheia aici, tot cu un citat extras din dialogurile Tânărului Ioannis cu el însuși:

"Nu există smerenie mai mare decât a acestor oameni, cei mai mari învățați ai erei noastre, care își resimt limitele inteligenței și inexactitatea scrierilor, dar acceptă totuși să-și dedice timpul și priceperea, să-și folosească voința și cunoașterea ca să găsească o formulare comună și acceptabilă pentru ceea ce știm despre Dumnezeu."

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Ce fac liderii cei mai buni

On Februarie 23, 2009

Adu-ți contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării.

Recent, la o emisiune de pe postul de televiziune „Realitatea", invitatul special Cristian Tudor Popescu, unul dintre cei mai prestigioși jurnaliști din România de după 1989 și în prezent președinte al Clubului Român de Presă, vorbea despre imaginea României în lume. N-am urmărit emisiunea de la început și nici n-am avut răbdarea să o urmăresc până la sfârșit, dar mi-a atras atenția în mod deosebit ceea ce a spus cunoscutul jurnalist la un moment dat:

" *Simt nevoia să dau ceva. Un barman îți dă o bere, tu o bei și îți trece setea. Un chioșcar îți dă un ziar, tu îl citești. Şi eu, la rândul meu, simt nevoia să dau ceva celorlalți oameni.* "

Leadership: Dovedești o conștiință certă a valorii care te definește prin susținerea calității superioare a unei afirmații din categoria irefutabilului care nu provoacă surprinderea, dar se tot perpetuează spre beneficiul unor lecții de viață?

Ce îi deosebește pe liderii de mare performanță de cei mediocri? Ei bine, primii simt nevoia să dea ceva comunității în care trăiesc, să se facă folositori, și de aceea se implică cu tot sufletul în activitățile pe care le desfășoară pentru a produce o schimbare. O schimbare mică sau majoră. Temporară sau chiar definitivă.

Dorința lor cea mai mare este de a fi mult mai mult decât niște simpli spectatori care iau loc pe scenă, într-un singur șir de scaune, și care se uită cu fascinație ore în șir la spectacolul pe care îl susțin alții (acei interpreți excelenți aleși cu mare atenție și bun gust), iar la sfârșit aplaudă râzând și pleacă.

Să nu-ți imaginezi cumva că acești oameni vrednici de laudă, care se implică trup și suflet în tot ceea ce fac, care totodată obțin și performanțe excepționale în profesia lor, sunt cu mult diferiți de toți ceilalți. Nu, ei sunt oameni obișnuiți, dar au aspirații, gânduri și concepții diferite despre viață și implicit despre rostul lor în lume. Cred ca diferența dintre oameni este de cel mult o aruncătură de băț, dar uneori pare uriașă.

Tu iei parte la spectacol? Sau doar îl urmărești? Un lider care se concentrează pe educarea generațiilor prezente și viitoare își asumă conștiința certă a valorii sale prin susținerea calității superioare a unei afirmații din categoria irefutabilului care nu provoacă surprinderea, dar se tot perpetuează spre beneficiul unor lecții de viață care îi îmbogățesc spiritual pe cei din jurul lui.

Leadershipul se referă direct la comparația care se face între cinstea de a aduce la cunoștința publică exemplul de slujire a unei cauze nobile, în care sunt folosite ca mijloc de probă însăși faptele corespondente gândurilor, stărilor și trăsăturilor tale dominante, și beneficiile unei mai bune înțelegeri cu privire la acțiunile celorlalți în aceeași direcție cu tine. Cu singura deosebire că uneori trebuie să "faci stânga" ca să vadă ceilalți pe unde vrei să mergi.

Leadership: Poți să stabilești calitatea unei anumite afirmații de a fi adevărată sau falsă, făcând apel la ilustrarea concretă a unei sintagme de tipul: "Între scenă și public nu se află decât rampa" ?

După cum teatrul aduce o contribuție însemnată în dezvoltarea conștiinței sociale, tot astfel tu îți poți aduce contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării lumii spre mai bine.

Un lider face apel la ilustrarea concretă a unei sintagme de tipul: "Între scenă și public nu se află decât rampa" atunci când vrea să stimuleze o anumită dispoziție sufletească care intră în rezonanță cu motivul schimbării pe care o dorește atât de mult, evidențiind îndatoririle unui rol cheie: de a transforma o societate a conflictelor într-o societate a înțelegerii.

Dar așa cum contactul nemijlocit între actorul de pe scenă și masele din sala de spectacol conferă teatrului o răspundere deosebită, tot astfel contactul tău cu realitatea crudă pe care trebuie să o contracarezi conferă leadershipului tău o doză ridicată de obligații pe care dacă nu le onorezi cu brio, pot determina efecte secundare. În sensul că poți fi catalogat drept „inacceptabil" dacă apari dezinteresat față de ceilalți.

Leadershipul implică o răspundere și o îndatorire de slujire a fiecăruia pentru toți. Un expert în resurse umane, John Maxwell, a spus foarte bine: " *Calitatea unui lider nu se recunoaște în numărul oamenilor care îl servesc, ci în numărul de oameni pe care el îi servește."*

La noi, importanța întrajutorării constă în faptul că ea slujește drept trecere de la filozofările sterile ce se mărginesc cu apatia (și incultura), separat de ideile dominante ale unei categorii de indivizi care fac o excelentă impresie, la o viziune îngustă asupra calității vieții, întrucât principiile ei nu conțin germenele unui principiu diferit al realității. Al realității conform căreia lumea nu se reduce doar la o piață de bunuri, ci la germenele unui stat care se desăvârșește.

Leadership: Îți pui în balanță expunerea și vizibilitatea poziției tale înainte de modificarea "costului de surprindere" al unui moment de vârf care provoacă dependența de credibilitatea unei afirmații?

Este uimitor cum într-o lume sufocată de indiferență și răceală se găsesc totuși oameni care încearcă sa dăruiască ceva fără să fie împinși de la spate. A te strădui să vezi ce-i mai bun în ceilalți și a-i ajuta atât cât poți, uneori mai mult, alteori mai puțin, este într-adevăr un lucru extraordinar. Lucruri minunate se întâmplă atunci când cineva se grăbește să-și exprime solidaritatea și să-și aducă aportul la dezvoltarea și înflorirea comunității din care face parte.

Leadershipul se rezumă uneori la următoarele întrebări:

Leadershipul este un mijloc de a face experiența lumii în care trăiești un instrument care aduce în plus valoare umanității printr-o consecvență a ideilor și o convergență a demersurilor celor în drept să facă lumină acolo unde lucrurile nu sunt transparente, legale și morale.

Costul de surprindere al unui moment de vârf se caracterizează prin posibilitatea de a stabili impactul transmiterii unui mesaj puternic generațiilor prezente sau viitoare. Este parametrul unui model de motivație personală care trebuie să provoace dependența de credibilitatea unei afirmații care constituie tocmai condiția și principiul desăvârșirii tale morale.

Tu îți ajustezi atitudinea în favoarea schimbării? Cum îți aduci contribuția la modelarea societății? Poți să evoluezi în carieră ajutându-i pe ceilalți din jurul tău? Simți nevoia să dai ceva? Sau aștepți numai să primești?

Rampa ta spre succes e dată de atitudinea ta. Adopți o atitudine de indiferență și de superficialitate față de lumea din jur? Sau o atitudine de recunoștință și de solidaritate?

O lecție trainică de viață este precum formularea unui adevăr pe care ți l-ai însușit în timp: se conformează unor motive venite din reflecție și raționament, dar nu poate face dovada unei superiorități dacă nu schimbă fața lumii.

Liderii cei mai buni fac ca o afirmație personală să devină o cale de urmat pentru generațiile prezente și viitoare. Adu-ți contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-fac-liderii-cei-mai-buni.html

Ce fericită trebuie să fie păpușa asta

On Martie 27, 2014

Fă o incursiune în străfundurile ființei tale, care să asigure recunoașterea propriei tale individualități.

În clipa când micuța Cosette ieși cu găleata în mână, așa amărâtă și copleșită cum era, nu se putu stăpâni să nu-și arunce ochii spre această minunată păpușă, spre "doamna" cea frumoasă, cum îi spunea ea. Biata fetiță rămase înmărmurită. Nu văzuse încă păpușa de aproape. Toată prăvălia asta i se părea un palat. Păpușa nu era păpușă, era o arătare. Bucuria, strălucirea, bogăția, fericirea i se arătau ca în lumina unui vis acestei făpturi nefericite, atât de adânc cufundată în mizeria ei jalnică și rece.

Cosette măsura, cu înțelegerea neștiutoare și tristă a copilăriei, prăpastia care o despărțea de păpușă. Își spunea că ar trebui să fie regină sau măcar prințesă ca să poată avea un "lucru" ca ăsta. Se uită la frumoasa rochie roz, la frumosu-i păr neted și își spunea: "Ce fericită trebuie să fie păpușa asta ! "

Nu-și putea lua ochii de la această prăvălie fantastică. Cu cât se uita mai mult, cu atât rămânea mai uimită. I se părea că vede paradisul. Mai erau și alte păpuși în spatele celei mari, care i se păreau zâne și îngeri.

În extazul ei uitase totul, până și treaba pe care o avea de făcut. *****

Leadership: Poți să introduci noi "output-uri" în experiența personală care să identifice valoarea ta reală, fără să declanșezi durerile ce corespund reprezentărilor unei conștiințe acut reflexive?

Cum poate un lucru nesofisticat, un produs *fantasy story* lipsit de orice urmă de umanitate, remarcându-se doar prin artificialitate, care te încearcă intens de la prima până la ultima privire, rătăcind sensurile pe care numai o inimă curată le suportă, al autenticității sau sincerității, într-o ireversibilă stare de spirit, emoție vie, să determine valoarea propriei tale ființe?

Indubitabil, aici se dezvoltă interesul pentru propria ta imagine, nedistorsionată de percepțiile variate pe care le ai asupra a tot ce te înconjoară, prin obținerea unei satisfacții care ar putea confirma anumite aspecte pozitive ale vieții. Aceste aspecte, pentru a câștiga acea cursă rapidă cu tine însuți în mijlocul unei existențe pline de suișuri și coborâșuri, trebuie mai întâi să-și pună amprenta asupra progresului tău favorizând descoperirea de sine, ca și aplicarea unor noi formule de auto-condiționare.

Iar asta ne amintește de sentimentul trăit de micuța Eva de Chazelay, din romanul lui Dumas, care atunci când s-a privit pentru prima dată în oglindă, nepăsătoare până atunci față de persoana ei, a fost cuprinsă de un sentiment de bucurie vecin cu extazul: „ *Je suis belle* ".

Două "output-uri" par să identifice valoarea reală a unui individ: posibilitatea de a realiza un vis și amintirea unei experiențe dureroase care depinde de cantitatea totală a durerii suferite. Iar cine declanșează durerile ce corespund reprezentărilor unei conștiințe acut reflexive, comparând modul de a fi al lumii exterioare cu incognoscibilitatea lumii interioare, își măsoară stările sufletești în funcție de întâmplările și oamenii ce îi apar în cale pe neașteptate.

Leadership: Va fi viața ta o constantă fugă după ceea ce știi că ai putut avea odată, ancorându-te la ceea ce știi că ai trăit fără consecințe?

Orice se petrece în tine este întotdeauna strict confidențial, un fel de lege absolută a unei ficțiuni suverane, un bloc monolitic al unei puteri, acolo unde nu se poate strecura nimeni. Cumva, lumea ta pare că și-a găsit calea, umplând niște spații goale ale existenței tale. Este vorba de perceperea de sine, vibrând la comanda activă de tip comutator, raportată într-un anumit moment la un element de referință, influent și principial, în lumina unui vis care te preocupă.

În leadership, asta înseamnă că ai găsit mijloacele interioare de a activa programul de apreciere calitativă, introducând noi "output-uri" în experiența personală care pot identifica valoarea ta reală în contextele date de necesitatea recunoașterii propriei individualități. Aceste output-uri sunt de fapt indicatorii de tip rezultat care cresc satisfacția pentru faptul că ai reușit să te înțelegi, să te accepți, să ai o conexiune puternică cu tine însuți prin intermediul imaginii pe care ți-o asumi și o transmiți.

Imaginea despre sine funcționează ca o sită atunci când cerne sentimentele, amestecându-le cu timpul, conferindu-le o formă adecvată de expresie care îți conferă maturitatea și puterea de acceptare a ceea ce ești. Sau poate funcționa ca un scut de apărare atunci când le transformi în adversari de temut. În leadership, bucuria, strălucirea, bogăția descoperirii de sine este arbitrul care alege câștigătorul în marele concurs al împlinirii.

A te ancora la ceea ce știi că ai trăit fără consecințe, fără să îndrăznești să te apropii de obiectul minții tale, înseamnă să te limitezi la ceea ce știi că nu poți primi niciodată.

Ce fericită trebuie să fie păpușa asta aduce în atenție mulțumirea și satisfacția apărute în urma unei autoevaluări pozitive care își atribuie beneficiul acelei dorințe de a atinge un grad înalt de înțelegere și acceptare, asociate cu un grad înalt de certitudine obiectivă. Astfel încât imaginea reală despre sine să fie în concordanță cu ceea ce ești și cu ceea ce vrei să fii.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Ce-i lipsește ochiului pentru a-și desăvârși vederea?

On Martie 19, 2023

Nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă.

Ceea ce deosebește din capul locului un lucru luat la întâmplare, cum este pictura în ulei de pe peretele meu, este semnificația ei profund diferită, investigată prin intermediul unei întrebări sfredelitoare: "Există vreo taină ascunsă aici?" Şi chiar dacă pictura însăși depinde de proprietatea ochiului meu de a identifica universalul numai prin intermediul particularului, utilizând pe ici colo procedeul alegoriei, ochiul nu va putea să folosească niciodată vederea într-un mod neîngrădit, așa încât să explice temeiul unei imagini satisfăcătoare prin intermediul a puține lucruri.

Ochiul și frumosul în artă: perspectiva ! Hai să căutăm câteva lucruri frumoase, nebănuit de frumoase, să le admirăm pentru frumusețea lor interioară sau exterioară și să încercăm să reproducem în desen o imagine despre ele. Cred că absolut toate elementele din jur, odată remarcate și reproduse pentru plăcerea intrinsecă a artistului de a picta momente memorabile, constituie o artă decorativă de origine vizuală, artă care în mod firesc se dezvoltă pe baza unei sensibilități senzoriale.

Da, poate că sunt sensibil uneori, mai ales când privesc un lucru cu acea dragoste pe care ar trebui să-mi fie teamă s-o rănesc, lucru luat în raport cu mine însumi sau cu mediul înconjurător. Fapt care deseori face trecerea de la orientarea egocentrică la orientarea către experiența individuală a înțelegerii exteriorului. În mare, este vorba de acea sensibilitate estetică care rezidă din admirația nețărmurită pentru spiritul artistic, născută dintr-un dulce delir la care se dedă orgoliul, pe care o ai pentru un lucru de care se leagă vederea sufletului prin care omul înțelege cele ale realității văzute și nevăzute.

Leadership: Poți să transmiți emoția manifestată de un bun contact vizual cu lucrul care te atrage nespus, în acord cu normele unei simplități care subliniază dimensiunile titanice ale unui orizont vast?

Așadar, sensibilitatea estetică joacă un rol esențial într-un sistem bine ordonat, fiindcă însăși ochii mă fac să presimt o lege a artei: "nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă". Nu degeaba spun asta. Fiindcă în sufletul meu se simțea în acel moment emoția manifestată de un bun contact vizual asupra picturii care mă atrăgea nespus, oglindind probabil limbajul plin de poezie al unui ochi artistic care, înfăptuind o datorie de admirație față de peisajul reprezentat, se manifestă el însuși ca o iluminare a orizontului.

Instinctiv, nu doar imaginativ, aș spune că știu ce reprezintă ochii mei când se află în fața unui lucru oarecare: îi recunosc imediat, îi apreciez ca fiind armonioși din punct de vedere estetic. Cu alte cuvinte ochii reprezintă o sursă de memorare care nu își epuizează niciodată subiectele sau modelele, fără să îi frământe problema frumosului decât atunci când "măsura și proporția" întrec detașat în frumusețe și în execuție.

De fapt, aș spune că ochii reprezintă orizontul vast al conceptelor estetice integrate în orice creație, având anvergura unei viziuni ce integrează imediatul în dimensiunea înaltă a semnificațiilor diverse.

La un moment dat Socrate l-a întrebat pe frumosul și atotștiutorul Hippias ce este frumosul

în sine, acela care adăugat oricărui lucru îl face să devină frumos. Iar Hippias a dat răspunsul, ușor îngândurat: "frumosul este tot una cu avantajosul și utilul, dar sunt tare grele cele frumoase".

În acest caz, lucrul care îmi atrage atenția este nu atât o pictură simplistă, parte din ea înfățișând cromatic anotimpul primăverii, ci tocmai acea greutate cu care eu înțeleg și apreciez simplitatea, mai bine ca nimeni altcineva.

Leadership: Îți orientezi privirea în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Adesea oamenii nu văd ce se afla chiar în fața lor. Şi văzând, ei cred că știu să vadă. Spun asta fiindcă nu orice vedem reprezintă o viziune a ochiului, filtrată printr-un procedeu de modelaj cromatic ce presupune sugerarea luminii prin amestec de alb în culoare, iar a umbrei prin adaos de negru.

Dar ce se întâmplă dacă privirea mea se orientează în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Ei bine, aș putea găsi un prim răspuns pe baza unei diferențieri a luminii reflectate și restrânse. Mai întâi aș pleca de la ideea că orice lucru neînsemnat poate lua valoarea celui mai mare lucru, numai dacă știi cum să-l privești. De exemplu o frunză, dacă este văzută cu lupa, sau la microscop, punct cu punct, ea ar părea un imens teritoriu locuit de o infinitate de micro-organisme. Așadar, orice lucru minor poate fi văzut ca un mare întreg, sau ca un labirint fortificat, cu multe tuneluri care duc în direcții diferite, mai ales dacă ochii știu să sesizeze realitatea din interioritatea unei structuri temporare, imaginative.

Chiar și eu m-aș feri să mă plasez în altă parte decât se află cel mai neînsemnat lucru, căci ar însemna să-mi neglijez ochii de artist - ochi la fel de pătrunzători ca o lupă, sau chiar ca un microscop. De fapt, orice mic amănunt poate să reprezinte, cu totul întâmplător, însăși micro-organismul care alături de alte micro-organisme, formează în profunzimile desenului configurația unui simbol perceput numai de cei care știu cu ce au de-a face.

Nu oricine știe să vadă infinitul într-un singur punct, luat aleator într-un desen în care fiecare linie este un obiect separat.

Tema care se află la ordinea zilei, în meniul leadershipului, este arta de a privi lucrurile precum un întreg care prezintă urme de recombinare a unor elemente diferite, dar capabile să determine o nouă structură de ansamblu.

Elemente precum culoarea, aspectul, autenticitatea, conținutul temei, simbolurile abordate, toate întemeiate pe studiul sufletului.

Ce-i lipsește ochiului pentru a-și desăvârși vederea? Poate îi lipsește capacitatea de a diferenția perceptiv caracteristicile elementelor care fac dintr-un lucru oarecare, un lucru excepțional. Sau poate îi lipsește vederea dublă a artistului care nu dispare atunci când primește corecția optică modificată, variind de la distanțe mari până la distanțe intermediare și mici.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-i-lipseste-ochiului-pentru-a-si-desavarsi-vederea.html

Ce înseamnă leadershipul pentru tine?

On Ianuarie 13, 2013

Învață să răspunzi în fața gândurilor și faptelor tale ca o modalitate unică de a aduce și integra o experiență spirituală în realitatea socială.

Dacă nu știați, aflați acum. Oamenii slabi de fire, cei cărora le lipsește îndrăzneala de ieși la luptă, reacționează întotdeauna printr-o perfidie neasemuită la orice provocare a lumii, compensând adesea orice suferință, orice complex de inferioritate printr-o reacție violentă neașteptată, cât mai subtilă.

Privește-l pe omul acela liniștit, studios, fost premiant în timpul școlii, întotdeauna devreme acasă, în fiecare duminică prezent la biserică, rugăciuni de 3 ori pe zi, familist, nu consumă deloc carne la cină, etc.

Încearcă să-i arăți că ești cu mult mai inteligent decât el, încearcă să-l contrazici cu orice argumentație și vezi cum reacționează. Vei vedea cât este de ușor să-l scoți complet din sărite ! Dar ai mare grijă, el e ca sticluțele alea mici pline cu otrava cea mai veninoasă, care dacă explodează…

Așadar, trebuie să fii cu adevărat meseriaș în otrăvuri ca să știi să anihilezi și să abați cu mare dibăcie orice efect nedorit… în privința unora.

Să ne amintim de celebra Martha Lowenstein, cunoscută drept "Otrăvitoarea din Austria". Iată cum o descria lumea: "E atât de blândă, încât nu ar fi în stare să facă rău nici unei gângănii".

- Da, blândă și înșelătoare ca o apă liniștită – va rosti în sala tribunalului procurorul general la rostirea sentinței cu moartea.

Leadership: Ești pregătit să răspunzi provocării de a te gândi cine ești cu adevărat în momentul în care uiți că mai ești și altceva în încercarea de a te autodepăși?

Unde și cum se determină esența omului? Oare nu în încercarea de a-l pregăti pe om pentru definirea unei existențe durabile în timp, pentru asigurarea unei încrederi în acea rațiune care poate spune "Dumnezeu există și voi fi mântuit pentru că am făcut față oricărei tentații, fiindcă am biruit orice încercări, fiindcă am suportat orice numai din iubire pentru oameni" ?

Esența omului se determină prin dimensiunea gândurilor și faptelor sale, bune sau rele, atunci când e pus în fața unei realități mult prea crude și reci pentru experiența sa de viața de până atunci. Predominarea necondiționată a facultății de a discerne efectele anumitor schimbări asupra situației sale profesionale și, indirect, a situației sale personale, poate să rupă echilibrul ce caracterizează un suflet bine cumpănit, împiedicând adaptarea lui la condițiile vieții.

Regretul cel mai profund apare atunci ești pătruns de dușmănie împotriva cuiva sau ceva, sau când ești pus față în față cu afirmarea unei îndoieli asupra realității. E ca și când te-ai uita într-o oglindă în care imaginea ta apare deformată din cauza suferinței de a fi trăit la intensitate redusă o anumită experiență de viață. În acest caz, toată filozofia ta seamănă mai mult cu un mecanism de apărare împotriva suferinței de a fi cum ești atunci când „ți-e silă de tine".

Nivelul de suportabilitate a atitudinii personale se desprinde din atașamentul față de efectul vieții pe care îl produce tendința de a te devaloriza atunci când simți că nu te încadrezi în idealul tău ferm de perfecțiune.

Emoționalii și intelectualii cei mai pretențioși păcătuiesc nu doar printr-o atitudine disprețuitoare și arogantă, plină de mândrie și de înfumurare, ci mai ales printr-o detașare de lumea înconjurătoare, prin grija de a nu cădea în aventuri absurde.

Dacă trebuie să găsim un mijloc preventiv în contra pasiunilor și patimilor omenești pentru evitarea efectelor nedorite, atunci este bine să ne ferim de apropierea unor evenimente, pentru întâmpinarea și evitarea cărora este necesară o anumită experiență spirituală care să constituie un scut împotriva amăgirii de a izbândi în scopurile meschine, împotriva amăgirii de a fi liber pe o cale strictă a vieții.

Încercarea de a te autodepăși seamănă uneori cu încercarea de a da vina pe altcineva pentru o greșeală de-a ta care ar fi putut fi evitată dacă nu ți-ai fi dorit să se încheie așa. Este un fel de negare a spiritualității. În acest caz, felul tău de a deșteapta sentimente cu porniri către acțiune, dar cu caracter egoist, se ancorează într-un context dominat de disperare și frustrări, când ești învins de neputința de a te împlini mai mult decât ceilalți, neputința de a fi la același nivel cu ei la capitolul "adorabil".

Asta se cheamă să fii înzestrat cu vocație de trădător. Este și asta o cale de a ajunge mai presus de oricine: prin înstrăinarea activelor celorlalți, prin înșelăciune, prin conspirație, prin negare, prin năruirea relațiilor. Înseamnă că ai anumite viziuni și o anumită experiență de a mișca lucrurile, dar nu în mod ortodox.

A face dovada unui caracter tare înseamnă să revii permanent la căutarea elementului bun din tine care nu este valabil pentru răul care ți se întâmplă.

La polul opus sunt oamenii echilibrați, ajunși prin propriile forțe în sfera unei mai mari stabilități a valorilor în timp, nu datorită inerției într-o stare de spirit dureroasă. Privește tipul acela care combină atât de bine cunoașterea lucrurilor cu sportul. El știe să-și epuizeze energia negativă, nu o ține în el ca să se adune (până ce explodează). Încearcă să-l provoci cu orice. Pariu că nici nu te bagă în seamă?

Oamenii puternici nu răspund la nicio provocare, nu reacționează prin perfidie sau dedesubturi murdare, ci se redescoperă prin identificarea cu o experiență spirituală activă. Mai mult decât atât, ei își anihilează manifestările dominante printr-o liniștire a minții, a gândurilor, a sufletului, preferând întotdeauna să se bucure de o saună după 20 km de alergat.

La finalul zilei nu el este cel care decide cum arăta viața ideală, ci întreaga lui capacitatea de a înțelege momentul prin care trece, momentul prezent în totalitatea unui mod echilibrat de a gândi reflectat într-o atitudine pașnică care exprimă vigoare și măreție.

Nemulțumirea de sine este o mărturie a însăși existenței văzută ca o validare a fragilității omului în fața experienței de a fi mai prejos de așteptările pe care insistă să le impună.

Ce înseamnă leadershipul pentru tine?

Pentru mine leadershipul înseamnă să pun în evidență facultatea predominantă a unei gândiri sănătoase într-un caracter activ, emoțional și intelectual, reflectat într-o purtare căreia să nu

i se poată aduce nici o învinovățire.

Leadershipul cel mai trainic poate fi privit ca o expresie a spiritualității cuprins într-un ideal de măreție, trăit pentru un crez, care impune o anumită autodisciplină spre a putea oțeli sentimentul responsabilității morale și sociale.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-inseamna-leadershipul-pentru-tine.html

Ce înseamnă să fii congruent

On Ianuarie 30, 2009

Învață să comunici dincolo de cuvintele pe care le rostești, cu scopul de a putea interacționa mai bine cu ceilalți și de a discerne mai bine calitatea mesajului lor.

În dimineața aceasta am citit cartea "Bien se connaitre pour bien piloter să vie", scrisă de Erica Guilane-Nachez. Nu cred că este nevoie să spun mai multe decât s-a spus în această carte, fiindcă leadershipul urmează traiectoria aceleași gândiri, dincolo de condiționările pur individuale și sociale. Citiți cu atenție acest fragment, și recunoașteți-vă adevăratul sine (vocea interioară).

Învățați să fiți mereu congruent. Congruența este termenul care, în PNL și TNPro, desemnează compatibilitatea sensurilor între verbal și non-verbal, acordul profund dintre ceea ce spune și ceea ce emană dintr-o persoană prin intermediul non-verbalului. A fi congruent înseamnă a fi autentic, înseamnă a gândi cu adevărat și a crede ceea ce spui. Conștient sau nu, interlocutorul percepe acest acord și atunci este convins de sinceritatea lucrurilor ce i se spun.

Sunteți congruent atunci când săriți în sus de bucurie pentru că ați fost promovat și strigați: "Ura, sunt fericit, fericit, fericit".

Atunci când îl felicitați călduros în mod verbal pe rivalul care a obținut promovarea pe care o urmăreați de multă vreme, dar pe dinăuntru turbați de furie, sentimentul acesta transpare mai mult sau mai puțin în mod non-verbal - exceptând cazul în care sunteți un mare actor. Există și așa ceva, sunt oameni care au învățat să comunice. Acum nu sunteți congruent. Atenție: a căuta congruența nu înseamnă a dori să manipulați. Și de data asta, există o utilizare bună și una proastă a acestui instrument. Este politicos să nu vrei să strici cuiva bucuria victoriei, manifestându-ți ciuda, fiind natural să trăim un astfel de sentiment atunci când pierdem. În cazul acesta, congruența se pune în slujba politeții noastre.

Leadership: Ești în stare să orientezi Inconștientul persoanei de lângă tine în direcția obiectivului tău, în direcția a ceea ce țintești prin intermediul comunicării?

Străduiți-vă deci să vă observați în perioada care urmează. Să conștientizați ce comunicați dincolo de cuvintele pe care le rostiți. Apoi, corectați ce trebuie corectat, antrenându-vă să manifestați o expresivitate congruentă mai mare. Învățați să faceți gesturi care să vă susțină discursul. Nu ezitați să vă folosiți mâinile, corpul, pozițiile, ochii. Gândiți-vă să vă ocupați spațiul ce vă aparține: nu țineți brațele lipite de corp. Dați din cap. Folosiți tot ce v-a dat natura pentru a fi expresiv în congruență.

Astfel, veți avea deja atuuri enorme pentru a vă face înțeles și pentru a fi crezut - pentru că se va simți sau se va percepe că sunteți autentic.

Dar, îmi veți spune, și dacă trebuie să mint ? "Nu orice adevăr este bine să fie spus", afirmă înțelepciunea populară. Și făcând lucrul acesta, trebuie să fiți congruent, dacă nu, minciuna voastră nevinovată nu va prinde sau nu va prinde suficient. Imaginați-vă un prieten grav bolnav, la spital. Acesta geme: "Nu mai scap". Dacă îi spuneți: "Ba da ! Ai să scapi" și adăugați glumind: "Iarba rea nu piere", gândindu-vă că, de fapt, prietenul vostru nu se va vindeca, îi veți comunica asta în mod non-verbal Inconștientului (convingerea voastră profundă) și nu veți face decât să îi întăriți frica de moarte.

Așadar, învățați să fiți congruent în toate situațiile. Trebuie să orientați Inconștientul persoanei în direcția obiectivului vostru, în direcția a ceea ce țintiți prin intermediul comunicării. Și nu va fi eficient decât dacă sunteți congruent la nivel verbal și non-verbal.

Leadership: Te-ai antrenat să "auzi" într-un mod diferit, așa încât să îți îmbogățești capacitatea de percepție și înțelegere?

Fie că scopul vostru este să obțineți ultimul compact disc al cântărețului vostru preferat sau să vindeți unui client planta verde care îi va decora perfect interiorul. Să îl faceți pe partenerul de viață să vă însoțească la cinema sau să vă convingeți patronul să vă dea vouă un post ce se eliberează; fie pentru un interviu pentru o angajare sau pentru a propune unui producător proiectul vostru de scenariu; fie că este pentru a refuza produsul pe care vrea să fiți convins să îl cumpărați sau pentru a face un întreprinzător să semneze un contract enorm... Amintiți-vă mereu că Inconștientul ascultă și interpretează.

Ar trebui să vă antrenați să reperați elementele non-verbale privind cu atenție la oamenii noștri politici, la televizor. Nu vă opriți la sensul cuvintelor pe care ei le rostesc, ci priviți-i. Observați-i, transferați-vă capacitatea de "ascultare" în percepția vizuală. Cu puțin antrenament, veți începe și voi să vă dați seama - într-un mod conștient și nu numai vag - că aici, în cutare moment al discuției, este o minciună, o disimulare, o jenă. Este, într-adevăr, foarte instructiv. Fără să vă fi ascuțit atenția, Inconștientul vostru ar fi perceput foarte bine că ceva nu este în regulă și apoi această senzație s-ar fi pierdut, în vreme ce Conștientul vostru nu ar fi înregistrat decât sensul cuvintelor.

Trebuie deci să deveniți receptiv la non-verbalul celuilalt. Nu pentru a căuta ceartă, ci pentru a înțelege mai profund și într-un mod complet, cu scopul de a putea comunica mai bine cu el și de a discerne mai bine calitatea mesajului său. Să înveți să comunici dincolo de cuvintele pe care le rostești, așa încât să-ți îmbogățești capacitatea de percepție și înțelegere. Să urmăm aceste sfaturi, dar să nu uităm ce spunea scriitorul român Ionel Teodoreanu: "Sentimentele nu-și însușesc niciodată filozofia minții."

Leadershipul urmează o altă regulă, care acum ar trebui să fie evidentă: "O comunicare bună depinde de fundalul spuselor tale, încât să-ți manifești stima pe care o porți interlocutorului tău, găsind mereu ceva pentru a-l valoriza".

Învățați să fiți mereu congruent prin a face plăcere celorlați – acesta este cel mai mare vector de putere autentică pe care îl puteți avea asupra lor. Această atitudine de recunoaștere a celuilalt se aplică tuturor interlocutorilor voștri, în toate cazurile, copii, adulți, partener de viață, clienți, patron, colaboratori, grupuri, prieteni. Nu uitați acest ultim sfat pe care îl oferă Erica Guilane-Nachez:

A-l denigra pe celălalt, a-l face ridicol sau a „mătura" cu el pe jos pot fi niște obiective pentru unii. Aceasta însă nu va însemna comunicare niciodată și, în general, este semnul unei așezări mediocre a eului. Numai cineva slab încearcă să îl zdrobească pe altul mai slab decât el. Pe de altă parte, cineva cu adevărat puternic și împlinit este sigur de forța lui și încrezător în fericirea sa, nu are absolut nici o nevoie psihologică de a-și demonstra puterea în felul acesta.

O persoană care chiar este puternică mai degrabă se va apleca pentru a-i sprijini pe cei cărora le este greu să se țină pe picioare. Astfel, dacă aveți supărătoarea tendință de a-l înjosi pe celălalt (partenerul de viață, copilul, pe cei apropiați sau mai puțin apropiați), întrebați-vă ce nu merge bine înăuntrul vostru și cum să ameliorați această situație. Dar să nu vă întrebați de ce aveți probleme în contactele umane !

Trebuie să recunoaștem că celălalt are dreptul să se respecte ego-ul -sau, dacă nu, să păstrăm distanța și să nu încercăm să comunicăm cu el. în cazul în care căutați ajutor și cooperare, plăcerea de a fî împreună sau, mai prozaic spus, dovada bunei purtări, amintiți-vă mereu că ego-ul din fața voastră este cheia care va deschide sau va închide „încuietoarea" ușii care dă spre scopul vostru.

*** Notă:** Guilane-Nachez, Erica - Sansa e de partea ta, Editura Polirom, 2003

Ce înseamnă să studiezi cu adevărat

On Noiembrie 28, 2019

Învață să focalizezi un alt fel de a privi lucrurile, nu cel îndreptățit de o medie socială, de pildă, să surprinzi "DE SUS" ceea ce se arată "TOT MAI ADÂNC".

Alege orice carte de literatură, de minim 200 de pagini. Cum ar fi "Ochii Dragonului" de Stephen King. Dar poate fi o carte din orice domeniu.

Dacă citești o singură dată o asemenea carte, sau oricare alta, fii sigur că nu vei reuși să găsești *"Prima Esenția"* sau *"La Verdad de la Locura"* . Așadar, ești invitat să mai citești o dată, și încă o dată. Abia după ce recitești de 20 de ori acea carte, poate vei observa ceea ce ți-a scăpat de fiecare dată din vedere, pentru că sigur ai omis o mulțime de amănunte importante.

Iar după ce-o vei citi a 20-a oară, nu va mai fi nevoie de o altă carte. Cel mai probabil, ai înțeles totul.

Ei bine, asta înseamnă să studiezi cu adevărat: să ai răbdare, să revezi din nou și din nou, să observi de fiecare dată altceva, să descoperi indicii, să mergi mult pe amănunte, să-ți exersezi mintea. Şi, în final, înveți să gândești.

Să pricepi cum funcționează facultățile cognitive, să realizezi o succesiune de operații care duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realității și la rezolvarea anumitor probleme, să ai acces la o poziție de centralitate și demnitate într-un univers al ideilor, seamănă cu un miracol: participi la un eveniment care îți arată puterea, prezența sau scopul unei entități atotștiutoare.

Degeaba citești o mie de cărți, dacă n-ai priceput ce trebuie dintr-una singură.

Nu-i așa că tu nu vei citi niciodată aceeași carte de 20 de ori?

Leadership: Poți să te constitui drept o formă de cunoaștere imediată a adevărurilor subtile, fără raționamente logice complexe preliminare, încât să sprijini demersul unei Creații de a se împlini în proiectarea unui drum unic de înțelegere a ceea ce pare a fi de neînțeles?

A vedea în profunzime este ca și când te-ai uita din avion într-o anumită direcție. Cu cât te apropii mai mult de pământ, cu atât distingi mai clar lucrurile. Acest 20 x este ca un Zoom. O vedere mai bună presupune un proces de analiză cât mai profund. Nu se va putea vedea utilitatea acestei activități minuțioase decât dacă privești totul din altă perspectivă, a lucrurilor care se cer descoperite printr-o examinare riguroasă, a detaliilor care creează o altă linie de gândire.

A gândi diferit ajută în orice domeniu, nu are legătură fix cu critica literară sau cu calitatea logicii sensibile de a face incursiuni în metateorie cu rezultate unei măsurători de distanță. Eu m-aș axa mai mult pe electronică și inginerie. Acolo este minuțiozitate cu adevărat, o vrajă greu de descris. Cum spunea poetul român Gabriel Petru Băețan, este vorba de conexiunile dintre sinapse. Cu cât citești mai mult cu atât acestea devin mai complexe și mai clare. Matematica abstractă a creierului !

Un prieten de pe Linkedin, Roland Nită, comenta și el vizavi de acest subiect: *"Când citești o mie de cărți devii familiar cu diferite structuri, culturi, idei. Îți îmbogățești vocabularul și ai acces mai ușor la noi și diverse modele de gândire și stiluri de scriitură. Astea sunt lucrurile pe care le câștigi Dar, până la urmă, contează și ce urmărești cu cititul. Unii citesc că să se destindă alții vor să se perfecționeze în vreo aptitudine anume."*

Omul de mare știință este un mare miracol prin prisma a ceea ce este capabil să înțeleagă din acele lucruri cărora alții nu le percep esența, *Rădăcina lui Maximum* , fiindcă știe să vadă tiparele lucrurilor dintr-o altă variantă "buscar sin saber" a unei realități care te surprinde realmente. Iar printr-o reprezentare a rațiunii globale, practice, axată pe minuțiozitate, sub forma unei descoperiri extraordinare, neașteptate, care însă nu epuizează, nu secătuiește semnificația evenimentelor relatate, se ajunge la un leadership denumit: "Zoom 100%".

Prin "Zoom 100%" se înțelege esența focalizării asupra unui singur lucru până la înscrierea acestuia în meniul unei gândiri de tipul "viziunea este suma unor detalii aparte".

Zoom 100% este suportul unui instrument de experimentare a realității, pronunțându-se în favoarea formulării unei opinii de expert în ceea ce privește felul cum trebuie să distingi un lucru diferit de ceea ce în accepțiunea generală se numește "natura experiențelor unice".

Să studiezi cu adevărat înseamnă mai mult decât să repeți din nou și din nou experiența de descifrare a sensurilor ascunse într-o sursă complexă de informații, înseamnă mai mult decât să-ți dezvolți simțul observației și să-ți satisfaci nevoia de a înțelege profund complexitatea lucrurilor, fără să uiți de imaginea ta în oglindă.

Mai cu seamă, înseamnă să primești răspunsuri favorabile din partea conștiinței care îți cere să fii mereu creativ, mereu pregătit pentru orice schimbare, să fii mereu tu însuți, să nu cauți comparații, să îți fii propria măsură a judecății corecte.

A judeca corect înseamnă să iei contact cu acele necunoscute ale realității ce există în fiecare lucru din jur, încât să poți atribui minunilor naturii o semnificație de "premieră absolută".

Trebuie doar să înțelegi...și dintr-o singură gândire aprinsă să fii capabil să produci o operă de artă fără egal și fără sfârșit. Cât de elegantă este Marea Ştiință ! !

Citiți numai această frază a lui Toma d'Aquino, din "Arta Alchimiei", nu mai este nevoie de altceva...spune totul.

"Focul zămislește atât moartea cât și viața. Un foc ușor usucă substanța corpurilor și iată de ce: focul, ajungând în contact cu corpul respectiv, pune în mișcare elementul asemănător lui, care există în acest corp."

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-inseamna-sa-studiezi-cu-adevarat.html

Ce lucru minunat este să fii iubit

On Aprilie 26, 2012

Orice om născut creștin are obligația și onoarea de a sprijini lucrarea lui Dumnezeu într-un mod sistematic, ca pe o încercare de a se împăca cu trecutul și cu ce a rămas acolo.

Am întâlnit pe stradă un tânăr foarte sărac care iubea. Avea o pălărie veche, haine roase, coatele găurite. Ghetele îi erau pline de apă și inima îi era plină de stele.

Ce lucru minunat este să fii iubit ! Nu există decât un singur lucru mai minunat: să iubești ! Inima, trecând prin iubire, devine eroică. Nu mai este alcătuită decât din puritate. Nu se mai reazemă decât pe ceea ce e mare și înalt. În ea nu poate încolți nici un gând nevrednic, cum nu pot crește urzici pe un ghețar. Sufletul înalt și senin, neatins de patimi și emoții josnice, care domină viața și umbrele lumii acesteia, nebuniile, minciunile, urile, vanitățile, mizeriile, locuiește în albastrul cerului și nu mai simte decât zguduirile adânci și subterane ale destinului, așa cum culmea munților simte cutremurele de pământ.

Soarele s-ar stinge dacă n-ar mai iubi nimeni.

Inimi adânci, spirite înțelepte, luați viața așa cum a făcut-o Dumnezeu ! E o încercare îndelungată, o pregătire neînțeleasă pentru un destin necunoscut. Destinul acesta, cel adevărat, începe la om o dată cu prima treaptă dinăuntrul mormântului. Atunci se ivește ceva în fața ochilor și începe să se zărească veșnicia. Gândiți-vă la cuvântul acesta: veșnicie. Cei vii văd durata. Numai morții văd veșnicia. Până atunci iubiți și suferiți, nădăjduiți și gândiți.

Vai de cel care n-a iubit decât trupul, forme, aparențe. Moartea îi va lua totul. El va fi uitat și își va pierde nemurirea. Încercați să iubiți suflete, le veți regăsi trupul. *

Leadership: Luciditatea pe care ți-o aduce adâncul sufletului în care îl întâlnești pe Dumnezeu este forma în care se exercită privirea ta introspectivă asupra unui destin frânt, ruinat, dar nu și lipsit de speranță?

Singura putere care propulsează omul la alt nivel, spre maturitate, spre credință, spre piscul inteligenței, pe durata unei vieți pe care sufletul mărinimos o primește prin pocăință, este virtutea purității. În această direcție, drumul pare a fi pregătit nu atât de sărăcia aceea care poate să te coboare până la ultima treaptă, putând să devii ultimul nenorocit din cauza ei. Ci de sărăcia care poate să transforme necesitatea în virtute, devenind un răspuns la întrebarea: cât de mult pot să mă forțez să rezist în fața durerii și a deșertăciunilor lumești?

A studia fenomenul sărăciei ca fapt uman de proporții vaste, cercetând atât inimile bune, cât și cele rele, credincioșii și necredincioșii, fără a ține seama de munca cu propria cultivare intelectuală și sufletească, pare a fi ca un fel de carte pe care vrei s-o citești fără creion în mână, fără să subliniezi cele mai importante aspecte ale responsabilității: justificarea faptelor și verificabilitatea lor. Nu poți să citești fără să iei aminte la tine însuți, fără să înțelegi experiența altora, la fel cum nu poți să citești mult fără să îți obosești absolut deloc ochii.

Opera valorează mai mult decât omul, spunea pictorul Eugene Delacroix. Şi cred că nu se înșela, fiindcă cele mai importante aspecte ale versiunii propriei tale ființe, în fața valorilor care te pot ajuta să reușești în viață (precum corectitudinea, libertatea, adevărul, binele,

demnitatea, deschiderea, implicarea), trebuie să fie trecute prin filtrul unei minți sănătoase și a unei inimi sensibile. Opera evoluției tale de la materialitate la spiritualitate are ca bază de susținere utilizarea întregului potențial de transformare a anxietăților și momentelor tensionante din viață într-o modalitate creativă de a te redescoperi și a afla ce ai putea face pentru a te simți împlinit.

Aici este diferența dintre oameni, în acord cu adâncul sufletului, și nimic nu-i poate diferenția mai mult decât întâlnirea cu Dumnezeu în necunoscut. Unii acceptă sărăcia ca pe o bună ocazie pentru evoluție, găsindu-și tăria de a înfăptui adevărata lucrare a lui Dumnezeu care este în strânsă legătură cu natura minții, natura propriei forțe ,intelectual-creatoare.

Bogăția lenevește omul tânăr, îl seacă de orice sens. În tinerețe, numai sărăcia, puritatea și speranța sunt ajutoarele de baza înscrise în efortul de a primi lucrarea lui Dumnezeu. Iar adevărata credință se reduce la știință: descoperire, creație, inventică și reinventare. Numai tinerețea înfăptuiește schimbarea, bătrânețea doar o maschează.

Opera întregului sistem creștin uman se conformează maturității și virtuții purității, forțând într-un mod realist faptul omului de a fi măreț prin capacitatea de a lua aminte la viața sufletului său supusă idealului de a ierta, de a lumina în întuneric, de a transforma suferința în putere și înțelepciune.

Ce lucru minunat este să fii iubit de Dumnezeu nu atât pentru condiția ta umilă, ci pentru depășirea acestei condiții prin credință. Iar credința este o încercare îndelungată, o pregătire neînțeleasă pentru un destin puternic, capabil să șteargă limita dintre triumf și plânsul convulsiv, și care să extindă uniunea eternă dintre vis și realitate.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Ce nu vor uita niciodată oamenii?

On Februarie 10, 2009

Dacă vrei să-ți mărești o anumită zonă de influență, atunci fii realist în legătură cu cererile de ofertă care sunt disponibile în acea zonă.

Îi era frică de camerele mici, de dulapuri și de grote, iar acum îi era frică ca nu cumva în ziua următoare, în timpul evadării, să clacheze și să strice totul. Așa că s-a hotărât să evadeze singur, chiar în acea noapte, chiar dacă șansele de reușită erau minime.

S-a furișat în liniște printre barăcile de lemn și a ajuns foarte aproape de gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia lagărul. Tocmai se pregătea să-și riște viața când, deodată, cineva l-a prins de mână. Era prietenul lui cel mai bun, Willie, singurul în care avea încredere.

Willie îl imploră pe Danny: " *Nu fugi. Nu strica toată treabă. Nu-ți fie frică, voi fi lângă tine mâine în tunel oricât este de lung.* "

Leadership: Îți configurezi fondul sufletesc în temeiul hotărârii propriei conștiințe care cere un act de salvare?

Ce l-a determinat pe Danny, personajul interpretat de Charles Bronson din filmul " *The great escape (1963)* ", să renunțe la inițiativa lui de evadare din acea noapte? Ce anume l-a îndemnat să asculte de sfatul prietenului său cel mai bun?

Este vorba despre acel magnetism, generat de încredere, care radiază o energie specială, care atrage o ființă către alta, - este vorba de acea putere de influență care face conexiunea dintre două lumi: lumea unei ființe care se condamnă singură la moarte și lumea unei ființe care o salvează. Două percepții diferite și o nelămurită înrudire sufletească care posedă acea forță capabilă să asigure schimbarea.

Care este argumentul uman care îți ghidează pașii spre realizarea un act de salvare? Cum și în funcție de ce anume îți configurezi fondul sufletesc?

Fondul sufletesc înclinat spre generozitate, în limitele unei zone sigure de răspuns la deciziile care îți influențează viața, este marca personalității tale exprimată printr-un sine care își anunță abandonul total în fața înțelesului superior pe care îl dai acțiunilor tale. Este energia supremă ascunsă în tine ce iese la suprafață atunci când ești dispus să renunți la propria siguranță pentru a îmbrățișa repercusiunile reacției tale față de situațiile critice la care te raportezi.

Când vorbim de leadership, cel mai important lucru este să-i punem pe oameni, mai ales pe aceia cu care avem o strânsă legătură și cu care colaborăm, pe primul plan. Dacă reușim să fim mereu alături de ei în clipele grele îi vom câștiga de partea noastră - și ne vor rămâne multă vreme recunoscători.

Leadership: Prețuiești motivele care te țin în relația ta actuală cu ceilalți oameni din punctul de vedere al condițiilor ce trebuie îndeplinite și a limitelor ce nu trebuie depășite?

Aportul pe care îl aducem la înfăptuirea unui pas important, ocupându-ne de el cu spirit de

răspundere și serioasă capacitate de decizie, intervenind printr-o judecată clară și corectă, este oare suficient pentru a crește nivelul nostru de eficiență? Acest pas se caracterizează în oarecare măsură printr-o „plată" sau printr-o superficială luare în considerare a reacțiilor noastre vizavi de aspirațiile, percepțiile și ambițiile celorlalți?

Da. Într-un fel este nevoie de o plată în avans pentru a încasa de la ceilalți asigurarea obligatorie care să ne acopere cu înțelegere, cu cele mai bune sentimente în toate privințele. Însă nivelul de eficiență crește numai atunci când primim de la oameni feedback-ul vizavi de modul în care am acționat în numele lor, pentru ei sau împotriva voinței lor.

Acceptul lui Danny de a-și anula încercarea de evadare prin care și-ar fi semnat în mod sigur condamnarea la moarte, a însemnat un feedback pozitiv pentru Willie care și-a putut astfel evalua mai bine potențialul de influență.

În această situație, condiția care trebuia îndeplinită și limita ce nu trebuia depășită era însăși actul de voință liberă, care atrage concluzia că o persoană devine conștientă de apartenența sa la altcineva pentru că așa voiește, nu pentru că i se cere. Sau că o persoană care devine conștientă de propria sa deficiență sau frustrare, încearcă să o evite recurgând la eforturi de supraîncordare a puterilor fizice și sufletești.

Apartenența ta la altcineva este primul semnal că nu mai ești stăpânul nimănui, ci slujitorul unei cauze comune care nu trebuie căutată în limitele orizontului de evenimente care facilitează decepțiile, ci în orizontul de tranziție de la respingere la loialitate.

A-ți amplifica potențialul de influență, fără să primești un feedback pozitiv de la ceilalți oameni este ca și cum ai vrea să faci export, dar te afli într-o zonă care nu face comerț. Gândește-te la poziția pe care o dorești și la nivelul tău de eficiență. Dacă vrei să ieși în câștig cu leadershipul tău, dacă vrei să-ți mărești o anumită zonă de influență, atunci fii realist în legătură cu „cererile de ofertă" care sunt disponibile în acea zonă.

Are cineva nevoie să fie salvat? La câte cereri de ajutor poți să răspunzi? Care este valoarea lor în virtutea atribuții tale de autoritate deplină și a capacității de a fi responsabil?

Însă nu toți oamenii nu vor lansa „oferte" de ajutor. Tu ești un lider adevărat? Vei sesiza percepțiile lor, stările lor lăuntrice, și vei încerca să le dai o mână de ajutor chiar dacă sunt nestrămutați în hotărârile lor?

Leadershipul este modul de a-ți testa limitele valorii în situații de viață nefavorabile în care trebuie să-ți reglezi stările afective și gândurile declanșatoare ale acestora fără a simți tot timpul nevoia de a le pune în cârca altuia.

Pe ce zonă de influență te descurci mai bine? Pe zona spirituală sau pe cea materială? Pe zona socială sau pe cea antreprenorială?

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-nu-vor-uita-niciodata-oamenii.html

Ce nume dai la ceea ce simți acum?

On Aprilie 21, 2012

Fii ceea ce ești, fără să te încrezi prea mult în ceea ce nu cunoști despre tine.

Cosette simți, înainte de orice, o tristețe nedeslușită și adâncă. I se păru că sufletul i se întunecase într-o singură zi. Nu și-l mai recunoștea. Albul din sufletul fetelor tinere seamănă cu zăpada, e un amestec de răceală și veselie. Se topește la soarele dragostei.

Cosette nu știa ce-i dragostea. Nu auzise niciodată rostindu-se acest cuvânt în înțelesul lui pământesc. Pe cărțile de muzică profană care intrau în mânăstire cuvântul amor fusese înlocuit cu ulcior și pridvor. "Cele mari" încercau să dezlege ghicitorile: "Ah ! Ce dulce e ulciorul ! ", sau "Pridvorul nu cunoaște milă ! ". Cosette însă ieșise prea copil din mânăstire și nu se ocupase prea mult de "pridvor". Nu știa ce nume să dea la ceea ce simțea acum. Dar a nu cunoaște numele bolii nu înseamnă a fi mai puțin bolnav.

Iubea cu și mai multă patimă, pentru că iubea fără să-și dea seama. Nu știa dacă era bine sau rău, prielnic sau primejdios, trebuincios sau vătămător, veșnic sau trecător, îngăduit sau oprit. Iubea. S-ar fi mirat dacă i s-ar fi spus: "Nu dormi? Dar nu-i voie ! Nu mănânci? Foarte rău ! Te înăbuși și-ți bate inima? Nu trebuie ! Te roșești și te îngălbenești când un anumit domn îmbrăcat în negru se ivește la capătul unei anumite alei verzi? E îngrozitor ! " N-ar fi priceput și ar fi răspuns: "Cum să fiu eu vinovată de un lucru în care nu pot nimic și pe care nu-l înțeleg?" *****

Leadership: Căutarea unui ideal de esențializare a trăirii clipei prezente poate să contribuie la modificarea atitudinii și percepției tale față de viață, determinându-te să privești totul din punct de vedere al unui drum care se extinde dincolo de orizontul așteptărilor tale?

Din punct de vedere al unei trăiri puternice singurul sentiment care are capacitatea de a transforma omul, în tot ce acesta nu a fost vreodată, este cel de alertă. Iubirea este doar efectul unei intrări în rezonanță cu ceva aflat în afara Egoului tău, sau poate fi efectul poveștii despre experiența de viața pe care ți-o asumi ca pe o izbăvire a sufletului scăpat din primejdia unei vieți desfrânate, deznădăjduite.

Aici putem vorbi despre un ideal de esențializare al trăirii clipei prezente, ca și când am fi datori să ne regăsim pe noi înșine într-un moment fragil, vulnerabil, dar memorabil și plin de emoție, din care ne putem transforma relația cu realitatea și lumea din jur. A trăi o clipă de neuitat, într-un moment care se întâmplă poate o singură dată în viață, care ne scoate din zona de confort, este similar cu a surprinde munca unui artist: trebuie să înveți să fii creația unui Creator care te obligă să-i accepți prezența dintr-o altă perspectivă a duratei și a spațiului.

În ceea ce privește Cosette și starea ei ambivalentă de iubire și incertitudine, ea se datorează trăirii unui poveștii pe care și-o rula în subconștient despre un incident trecut, despre ceva ce a fost (sau ar fi putut fi) și nu mai este. Sufletul ei năzuia spre ceva neînțeles, dar pe care eu cred că instinctul i-l dicta numaidecât: "fii mai mult decât un spectator cuminte al vieții tale, începe să te implici în calitate de actor".

Fii mai receptiv și mai atent la tot ce se întâmplă, încât Egoul tău să nu rămână blocat într-o realitate care depășește capacitatea ta de înțelegere a potențialului ei.

Poate că, la urma urmei, reacția unui om în fața necunoscutului este exprimată de viața pe care și-o asumă ca pe o marcă identitară de neocolit, ceva care se simte asemenea unui nor ce blochează soarele să se întrevadă. Așadar, capacitatea unei trăiri de a se manifesta ca o entitate de maturitate, ca o sursă de putere, care în existența obișnuită este stimulată doar prin activitatea senzorială, intuitivă, depinde de modul cum privești lumea, semenii, evenimentele prin care treci.

Singurul drum care se extinde dincolo de orizonturile tale depinde capacitatea de a găsi ceva special în viața ta, care să te entuziasmeze cu adevărat. În fond, nu pentru tine se face transformarea personală, nu tu trebuie să percepi rezultate mai bune și să ți le asumi ca pe o cauză proprie intensificând-o cu noi trăiri. Ci, este pentru adevărul din tine, pentru lumina din tine, pentru eroul din tine, pentru acea parte din tine care nu te va lăsa niciodată să uiți amintirile frumoase.

Acest drum este luciditatea cu care te privești în oglindă și constați că ești mult mai mult decât o minte și un trup, ești un suflet care își poate deschide singur orizonturile.

Ce nume dai la ceea ce simți acum? Eu simt că-mi bate inima, iar asta se numește "Deja Vu". Parcă am mai trăit acest sentiment cu mult timp în urmă, pe vremea când eram copil, și la fel ca și atunci, simt că sunt aproape de înțelegerea vieții și a lumii. Ceva îmi spune că sunt pe cale să devin altcineva, un om mai matur, care trăiește și comunică prin scris atâtea vieți.

Dacă Cosette face parte din mine, este pentru că și eu am trăit povestea din care ea face parte. Povestea se numește: "Așa a fost odată.."

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Ce se petrece aici?

On Ianuarie 19, 2016

Traversează drumul afirmării unei noi personalități, prin redarea veridică a trăirilor intense experimentate în planul artistic al evenimentelor care te-au marcat și de care ai rămas agățat.

Eisenstein începe să cerceteze Mexicul. Ceea ce se petrece aici, în conștiința și sentimentele artistului, are o importanță capitală în biografia sa. Marea aventură mexicană este un moment de răscruce în care – pe toate planurile, atât pe cel al gândirii, cât și pe acela al vieții emoționale – se cristalizează brusc întreaga sa experiență de până acum și apare un nou punct de plecare, la un alt nivel superior, pentru evoluția sa de mai târziu.

Trăirile sunt acum atât de intense, arderile sunt la asemenea temperaturi, încât procesul intim de răsturnări, cristalizări, reordonări devine detectabil, palpabil. A fost deseori urmărită de comentatori această aventură mexicană în evenimentele ei tragice. Dar fascinant este altceva: cele ce s-au petrecut în cea mai adâncă intimitate a creatorului în aceste 13 luni cât a stat în Mexic ne ajută să înțelegem universul interior al artistului.

Apare astfel, din frânturi de însemnări, scrisori și mărturii din alăturarea migăloasă și dificilă a acestor fragmente, o pasionată fierbere interioară, care ne dezvăluie un Eisenstein necunoscut. Întreaga sa operă de mai târziu nu poate fi într-adevăr înțeleasă decât prin cunoașterea răscolirii gândurilor și sentimentelor artistului în decursul acestui an petrecut în Mexic. *

Leadership: Poți să-ți impui stilul de a face artă printr-o permanentă actualizare a expresiei personalizate de stil a cărei valoare este transformarea unei imagini memorabile într-o imagine de impact care poate întoarce privirile spre „epicentrul" ființei tale interioare?

Să încercăm să pătrundem nemijlocit în acest splendid monolog interior al omului de creație, în procesul intim de răsturnări, cristalizări, reordonări ce devine detectabil, palpabil, numai prin efectele produse. Leadershipul, preluând aceste efecte în compoziția unei formule complexe de zugrăvire a unei noi versiuni evoluate de cunoaștere, în termeni de plus valoare, creează așa numitul efect de oglindă. Tot ce scoți la iveală de la ceilalți este, de fapt, o parte din tine.

Cunoașterea de sine începe de la subiectele umane pe care le analizezi, prin simpla detecție a gândurilor și sentimentelor lor. Impactul unei autenticități nedisimulate și pure funcționează ca o validare a puterii de a fi parte din schimbarea modului de abordare a vieții lăuntrice, pentru a-ți valorifica potențialul de reinventare a spațiului artistic.

Când vrei să te cunoști mai bine începi să-ți aduni gândurile, le analizezi, și încerci să le exprimi prin intermediul ideilor, făcând referire la un personaj care prinde viață într-o nouă poveste. Însăși opera de creație este forma reflexivă a conștiinței despre sine în procesul de edificare a conștiinței de a fi altcineva, este reprezentarea concretă a sentimentelor tale cele mai subtile într-o axă vizuală amplă care descrie introspecțiile drept o metodă de studiu a esteticii.

Să gândești "artistic" înseamnă să combini viziunile cu introspecțiile, într-o afluență imagistică și stilistică debordantă, prodigioasă, astfel încât să descoperi o altă fațetă a personalității tale care să devină cauza unei direcții noi de configurare a expresivității în

compoziția picturală.

Între procesul de formare a unui anumit stil de gândire și procesul de configurare a unei structuri interioare în care elementele de „ieșire" lucrează exclusiv la ideea unei noi experiențe, de data aceasta superioară, se manifestă o anumită coeziune. Această coeziune dă naștere unei atitudini responsabile față de ceea ce descoperi prin raportarea la o altă fațetă a personalității, sau prin raportarea la un anumit subiect de interes.

Trăirile timpurii, uneori "de neînțeles", obținute în urma unei aventuri de neuitat, duc ulterior la alte lucruri sau acțiuni, iar acestea din urmă la rezultate. De asemenea, ele pot să cristalizeze un nou punct de plecare, la un alt nivel superior, pentru evoluția ta de mai târziu, propunând ca unică variantă de abordare a subiectelor de inspirație o realitate izolată, dar uneori plină de figurativ sau de paradox.

Liderii cei mai buni sunt actori de excepție, regizori prin excelență și artiști ai imaginii pe care o eliberează publicului. Iar regizorii știu să-și impună stilul de abordare a unui nou scenariu, în complicata lume a efectelor de impact, printr-o permanentă actualizare a expresiei personalizate - a cărei valoare este transformarea. Această transformare se dobândește prin cunoașterea răscolirii gândurilor și sentimentelor personajelor, prin infiltrarea subtilă în straturile lor sufletești.

Leadershipul este dezvoltat în jurul experienței de viață acumulată în formă artistică prin singularitatea aventurii personale ce apare ca un nou punct de plecare, la un nivel superior, pentru evoluția de mai târziu a trăirilor pe care le produci celor din jur.

Ce se petrece aici, în conștiința și sentimentele unui om, are o importanță colosală pentru tine dacă vrei să te reinventezi și să-ți asumi o nouă personalitate. Drumul afirmării unei personalități noi este posibil de traversat prin redarea veridică și prin însușirea trăirilor intense experimentate de ceilalți.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-se-petrece-aici.html

Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță?

On Aprilie 20, 2012

Ceea ce ești la un moment dat se compune din suma tuturor diverselor condiții schimbătoare la care face trimitere la evenimentul numit "o încercare pe toată durata vieții".

- Te-am văzut plângând pe Ponte Vecchio și lacrimile tale m-au tulburat. Astăzi te-am văzut râzând. Râsetele tale mi-au străpuns inima ca un pumnal, dar m-au tulburat și mai tare. Doar știi și tu ce ești, Ioannis. Intrebarea ei m-a izbit. Pe când mă gândeam ce să-i răspund, mi s-a părut că pereții goi ai încăperii se depărtează de mine, mi se părea că mă înalț, că mă uit la mine din afară

- Ce sunt eu? am rostit. Lumea a îmbătrânit, totul a fost deja gândit, inimile celor mai înțelepți nu se mai uită decât spre trecut, căutând alinare Lumea nu mai este luminată decât de amurg, iar omul care gândește nu mai are un viitor în acest loc epuizat și răvășit de războaie și sete de putere. Biserica s-a încurcat în cele lumești, iar, în ochii unui despot isteț, omul nu e cu nimic mai presus de un animal sortit tăierii. Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ce sunt? Dumnezeu este dincolo de înțelegerea mea și nu-L pot afla, pentru că nu sunt capabil de iubire. Din cauza asta, sunt prizonier în timp și spațiu. Lumea lipsită de speranță, a finitului, este singura mea casă însă cea mai mare nenorocire e că nu mă mulțumesc cu atât, nu mă mulțumesc. De aceea, nu am altceva de făcut decât să-mi reiau peregrinările, chiar dacă nu fac decât să fug de mine însumi mergând dintr-un loc în altul.

Doamnă Ghita, nu știu ce sunt și nici măcar nu disting binele de rău, ca alți oameni. Există îngeri ai luminii și îngeri ai întunericului, mi-a spus ea. Tu nu ești un înger al luminii. *****

Leadership: Importanța pe care o dai sensului vieții tale este direct proporțională cu importanța pe care ți-o acorzi ție într-un joc al destinului subordonat căutării unui adevăr ce nu poate fi suprimat?

Omul supus condiționărilor vieții, aruncat într-o adâncă reflecție asupra destinului oarecum nedrept, va dori mai întâi de toate să ocolească lipsa de durere, în pofida înțelepciunii care spune: "experiențele repetate se transformă într-un zid de apărare în jurul sufletului". Iar un om devine mai bun și mai onorabil pe măsură ce reușește să facă față acestor condiționări, luând drept punct de referință suma tuturor gândurilor din trecut, cu trimitere la ceea ce el își spune în minte atunci când trăiește acele experiențe.

Probabil, dreptul la care omul ține cel mai mult luând ca lecție de viață durerea de a nu se putea face de înțeles altora, neputându-și împărtăși trăirile, este acela de a-și conștientiza contradicțiile și de a ieși învingător din lupta cu el însuși. Ori, ce este această luptă, altceva decât o înțelegere și o asumare a dificultăților prin care trece de-a lungul vieții. Până la urmă, aceasta este deviza unui om puternic: *"Dacă vrei să-ți crești stima de sine, pune-ți în aplicare voința, dar fără emoții."*

Împlinirea supremă a unui destin de mare încărcătură dramatică are sens doar în cazul unui prizonier în timp și spațiu care își arată inteligența în încercarea de a găsi un adevăr ce nu poate fi suprimat, de genul: *"Atitudinea mea stimulativa este o încercare de a depăși orice limitare pe toată durata vieții."*

Probabil, marea dramă a unui om ținut prizonier într-o poveste numită "Sensul Vieții", chiar și în cazul supremei lui inteligențe care nu se lasă subjugată de vederile învechite, este că nu

se poate îndepărta de propria imagine care i-a pătat la un moment dat stima de sine.

Cel mai bine spunea acest lucru filozoful german Arthur Schopenhauer: "Omul inteligent se va feri să fie insultat de alții, va căuta doar o viață liniștită, modestă, însă pe cât se poate de netulburată și, prin urmare, după ce va fi început să cunoască așa-numiții oameni, se va retrage din lume și, dacă are o mare inteligență, va prefera singurătatea. Căci cu cât cineva are mai mult în sine, cu atât îi trebuie mai puțin din afară și cu atât îi pot fi și ceilalți de mai puțină importanță."

Leadershipul este însușirea omului de a-și conștientiza contradicțiile și de a ieși învingător din lupta cu el însuși, ținând seama de faptul că orice "mântuire în ceasul morții" este o încercare pe toată durata vieții.

Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ei bine, sunt un om revoltat de încercarea de a da un sens împlinirii unui destin cu mare încărcătură spirituală, fiindcă numai cine răzbește în condiții vitrege poate deveni un iluminat.

Adevărata înțelepciune, iat-o: "Încearcă dai un sens unei experiențe de viață plină de limite înainte de a-ți depăși limitele".

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Cea mai de preț lecție

On Mai 24, 2009

Scoate la iveală potențialul tău de a te raporta la ceilalți oameni, intuind sensurile cele mai adânci și mai cuprinzătoare ale atitudinii și personalității lor.

Ieri dimineață, în timp ce răsfoiam din simplă curiozitate o carte de medicină mai veche scrisă de un renumit profesor-doctor, am găsit o foaie, împăturită cu grijă de mama mea în tinerețe, în timpul facultății, pe care erau scrise aceste cuvinte, versuri din "lirica" nepublicată a profesorului, pe care acesta le-a scris pe tablă în prima oră a cursului de cardiologie pentru studenții din anul IV. Ca o paranteză, trebuie să vă mărturisesc că profesorul, s-a dovedit de-a lungul carierei sale mult superior altora, și ca om și ca medic și ca intelectual. Tare mult mi-ar fi plăcut să-l cunosc, pentru că, probabil, aș fi putut învăța de la dumnealui mult mai multe lucruri despre resursele umane, despre dedesubturile și subtilitățile vieții oamenilor, decât dacă aș citi toate cărțile din domeniu conducerii, sau dacă aș intervieva toți managerii din lume.

Valoarea de nou a potențialului tău de conectare la motivația oamenilor este dată de conținutul reflectării unei experiențe de navigare prin culoarele memoriei ca formă de observare a vieții.

Căci, fără nicio îndoială, nimeni nu poate cunoaște mai bine, mai îndeaproape, mai profund, mai clar un om decât medicul, care zilnic intră în contact cu pacienții, îi îngrijește, îi consultă, încercând să le găsească un remediu pentru boala de care suferă, și prescriindu-le rețete. Doar el, medicul, are de-a face în totalitate cu profunzimile și ascunzișurile omului, cu tot ce este insondabil și misterios în el; îi știe cele mai intime secrete, problemele care îl afectează și care îl preocupă cel mai mult, fiind singurul în măsură să decidă ce este mai bine și mai bun pentru el. Câtă bucurie, încredere și optimism se poate citi pe fața unui pacient atunci când medicul îl consultă, când îl examinează cu foarte multă grijă, și apoi îi prescrie un tratament menit să-l facă bine.

Dar ca să ajungi un medic foarte bun, în stare să tratezi pacienții bolnavi, trebuie să practici medicina mai mulți ani ca să-ți dezvolți anumite simțuri, în nici un caz nu trebuie să te rezumi doar la citit cărți de specialitate. Simțurile la un medic: văzul, auzul, simțul mirosului, simțul tactil, sunt mult mai dezvoltate decât la oamenii obișnuiți, sau decât la aceia care nu practică medicina. Medicul pune mâna pe pacient, simte cum îi este pielea, e caldă? e rece? e umedă? e uscată? este aspră? este moale? toate astea pot fi manifestări ale unei anumite boli după cum, la fel de bine, pot fi situații normale.

Cu ajutorul stetoscopului ascultă plămânul, ficatul, inima, dar trebuie să știe ce să asculte, pentru că dacă nu știe cum bate inima în mod normal la un om sănătos, atunci cum poate să știe cum bate inima la cel care are insuficiență mitrală sau la cel care are o stenoză mitrală? Nimeni nu poate învăța medicina citind cărți, ci doar practicând-o zi de zi, intrând cât mai des în contact cu bolnavii.

Ştiința care precede leadershipul este o extensie a reflectării sentimentului exprimat de sugerarea unei potențiale rarități a cunoașterii referitoare la compoziția lumii lăuntrice a omului.

De ce oare? De ce oare suferă pacientul? Aceasta este întrebarea misterioasa la care trebuie să răspundă un medic. Încă de la primul contact, medicul observă pacientul: cum intră, cum apasă clanța, cum merge, după poziția corpului său; după felul în care se prezintă: cum vorbește? vorbește pe nas, este răgușit? toate acestea pot fi diverse semne de boală pe care

medicul trebuie să le perceapă cu văzul, cu urechea, de aceea este important să învețe să-și dezvolte simțul observației.

Dar cum se dezvoltă acest simț al observației, pentru că s-ar putea ca medicul să nu aibă totdeauna același gen de pacienți? Ei bine, se poate uita cu atenție la un copil oarecare, la o floare, la un cer senin, sau la marea în furtună - care sunt modificările acestor elemente și să găsească și explicații la aceste modificări; un soț, un fluture, o mamă, o culoare și să se întrebe adesea, de ce oare?

Ca medic, când vezi un bolnav care merge într-un anume fel, te întrebi: de ce oare? Dar datorită cunoștințelor și experienței acumulate în timp, știi că acel tip de mers se întâlnește numai în cazul anumitor boli și încerci să cauți și alte elemente care să vină în sprijinul diagnosticului tău. Acest simț al observației la medici care așa cum spuneam, trebuie să fie foarte dezvoltat, trebuie exersat și el, și nu numai pe pacient, nu numai prin teste banale de perspicacitate, ci și din amuzament, prin exercițiu, uitându-te în jur, la orice și la oricine.

Să ajungi să simți boala și să oferi un tratament potrivit, acesta este cel mai important lucru pe care trebuie să îl facă un medic, de aceea este nevoie de multă, multă practică și exercițiu.

Un manager talentat îndeplinește cerințele de eficiență ale unei comunicări integrale prin intermediul unui mod de exprimare care îi scoate în evidență puterea sentimentelor șlefuite în atelierul experiențelor de proiectare a unei judecăți de observație.

Managerii, întocmai ca și medicii, trebuie să-și dezvolte simțul observației. Trebuie să învețe să observe în primul rând particularitățile, natura fiecărui angajat, structura sa proprie, limbajul caracteristic, obiceiurile pe care le are, și să fie capabili să determine starea de spirit a fiecăruia. Ei trebuie să-și cunoască atât de bine angajații, încât să identifice factorii care îi motivează sau îi demotivează, care sunt punctele lor tari dar și cele slabe, daca au talent sau nu, unde, în ce direcții, ca să-i poată încuraja să-și îndeplinească sarcinile cu mai multă ușurință și eficiență, și totodată, să-i poată pune în posturile potrivite. Dacă nu știi ce anume "îl doare" pe angajat, cum poți oare să-l determini să facă o treabă de calitate, să fie serios și perseverent, punctual, responsabil și plin de energie?

Un manager foarte bun petrece mult timp împreună cu oamenii din fiecare segment de activitate, ca să poată observa problemele cu care se confruntă aceștia sau nemulțumirile pe care le au. Elementul vizual ajută managerul să observe repede și eficient anumite calități sau defecte ale angajaților, încă de când aceștia au sosit la serviciu și până la terminarea orelor de lucru când pleacă acasă, în timpul pauzelor de masă, în timpul discuțiilor, dar și în timpul liber - cum se distrează, cum se împacă cu familia și prietenii, cum se comportă în societate în general. Toate acestea sunt semne de care trebuie să țină seama un manager, pentru ca priceperea lui față în lucrul cu oameni să se dezvolte.

Daca managerul observă că un angajat a început brusc să nu-și mai facă treaba ca lumea și că nu mai are o prezență regulată la slujbă, trebuie să se întrebe: de ce oare? Este din cauza job-ului, din cauza stresului și a muncii istovitoare, are probleme familiale, s-a certat cu colegii, este nemulțumit din cauza salariului, oare este bolnav, suferă de ceva? Cum pot să-l ajut, ce trebuie să fac ca să schimb situația aceasta?

Leadershipul este o privire de ansamblu asupra sensului vieții din perspectiva unei investigații concrete a valorii pe care se cuvine să o acorzi aspectelor ce se află în rezonanță cu nivelul experienței tale.

Concluzie: Ca manager trebuie să îți direcționezi eforturile spre îndeplinirea obiectivelor semnificative, dar în același timp trebuie să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău. Deschide

bine ochii, iar atunci când ceva nu merge bine, când situația devine presanta, când angajații nu mai sunt la fel de productivi, întreabă-te: "De ce oare?" Apoi încearcă să găsești soluțiile cele mai sigure, mai potrivite și mai avantajoase.

Scoate la iveală potențialul tău de a te raporta la oameni, intuind sensurile cele mai adânci și mai cuprinzătoare ale atitudinii și personalității lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cea-mai-de-pret-lectie.html

Cea mai prețioasă resursă a liderilor

On Ianuarie 13, 2009

Asigură-ți potențialul de a fi un lider strălucit, manifestându-ți în mod autentic recunoștința față de timpul tău.

Când omul de rând se întoarce seara de la serviciu, vrea liniște și pace. Își pune la încălzit mâncarea, se așează confortabil în fața televizorului pentru a urmări știrile și își bea berea câștigată cu trudă în timpul celor 10 ore de muncă. Timpul trece, știrile de pe toate canalele de televiziune s-au terminat. Înainte de culcare omul de rând se relaxează jumătate de oră citind ziarul. Încet, încet, i se închid ochii. Stinge veioza, își trage plapuma peste el și se culcă, dar nu înainte de a se consola: "Mâine va fi o zi nemaipomenită".

Iar ziua următoare istoria se repetă, aria performanței sale rămânând aceeași, neschimbată, mediocră sau chiar slabă.

Faci din leadership o formă permanentă de coerență a existenței care te pune față în față cu răspunderea de a împinge lucrurile până dincolo de limitele impuse de ceea ce este rutinier?

Dacă ești un admirator al artei, atunci probabil știi că atunci când un sculptor reprezintă mișcarea în creațiile sale, ea nu apare dezlănțuită, ci ca o formă permanentă a existenței.

Ca să fii un lider de primă mărime, trebuie sa fii capabil să desfășori o muncă de conducere de înaltă clasă. Poți face acest lucru schimbându-ți gândirea și acțiunile, reprezentându-ți eficient propriul tău fel de a fi pe axa vieții tale. Colaborarea ta cu timpul, cu practica, cu puterea ta de muncă, cu potențialul tău de leadership, trebuie să capete o formă permanentă a existenței.

Liderii nu sunt ca oamenii de rând. Ei fac mereu schimbări ca să iasă din rutină. Timpul este cea mai importantă resursă pe care o au la dispoziție și pe care trebuie să o folosească eficient în favoarea instruirii lor, pentru consolidarea statutului lor profesional.

Napoleon Bonaparte, considerat a fi unul dintre cei mai mari comandanți militari din istorie, avea obiceiul de a se așeza primul la masă, care era servită, bineînțeles într-un tempo rapid și rareori stătea mai mult de 20 de minute. Odată chiar a afirmat: *"Timpul nu așteaptă, iar zilele sunt cât niște ani."*

Fii sigur că lui Napoleon timpul nu-i ajungea pentru câte putea face. El știa foarte bine că va putea să-și clădească un viitor strălucit, glorios și prosper numai dacă reușește să câștige timpul de partea lui. Încă de mic își cultivase obiceiul productiv de a citi cărțile din biblioteca școlii. Şi a citit, a citit cu nesaț, uneori cu voce tare, dar întotdeauna cu foarte mare atenție, învățând din fiecare carte câte ceva. De multe ori nu dormea - medita la învățămintele zilei, și se spune că muncea cu atâta patimă încât acest lucru îl resimțea pe propria persoană.

Leadership: Poți să sădești un arbore pentru viitor în circumstanțele unei cauze determinate de impactul bunurilor vieții care te includ într-o altă categorie socială?

În timpul șederii sale la Gothaab, pe coasta apuseană a Groenlandei, marele explorator și om de știință Fridtjof Nansen a studiat traiul și caracterul eschimoșilor și a scris și o carte despre

ei.

Unul din cele mai importante lucruri pe care le-a scris a fost: „ *Bunurile vieții sunt repartizate în mod inegal. Sunt oameni pentru care este de-ajuns să fi sădit în tinerețe un arbore de pâine, ca să fie puși la adăpost de greutăți o dată pentru totdeauna, în vreme ce alții sunt nevoiți să trudească din greu o viață întreagă pentru a-i smulge naturii vrăjmașe doar niște biete fărâmituri cu care să-și țină zilele.* "

Acel „arbore de pâine" este o metaforă care exprimă foarte bine particularitățile esențiale ale procesului de dezvoltare. Trebuie să sădești ceva de calitate care să te întrețină o viață întreagă, și nu să culegi firimituri care să-ți țină zilele.

Categoria socială în care se autoinclude un lider este cea de grădinar al miracolelor, al hotărârilor și înfăptuirilor constructive zilnice fie ele cât de mici. Peisagiștii sunt cei care se consumă admirând doar ce-i trecător, fără să se integreze cu drept de apel în nicio inițiativă de mare amploare.

Leadership: Ești în stare să gândești BIG din perspectiva unei valori obținută din nimic?

Cine gândește BIG din perspectiva unei valori obținută din nimic ori este un magician de mare ambiție, ori este un trântor prin excelență.

Din nimic nu poți obține ceva, decât dacă devine o lecție de viață. Așa cum spunea cineva, nimicul este o producție care conține tot ce e necesar, dar din care poți să te lipsești de orice. Totodată este o iluzie din care poți ieși doar observând, analizând critic și gândind.

Timpul folosit în mod util îți va putea deschide ușile spre performanță și succes. O alegere înțeleaptă este să utilizezi timpul citind cele mai noi cărți și reviste din domeniul în care îți desfășori activitatea. O alegere neinspirată este să pierzi timpul uitându-te la televizor, plimbându-te de pe un canal pe altul, sau citind ziarele locale.

Nu știu care sunt alegerile pe care le vei face în viață, dar știu un singur lucru: dacă nu faci alegerile potrivite nu vei deveni niciodată mai productiv. Iar dacă vrei să devii un bun profesionist și dacă vreți într-adevăr să ai un viitor mai bun, mai generos și plin de perspective, trebuie să câștigi timpul de partea ta, să-l prețuiești și să-l folosești cât mai eficient.

Asigură-ți potențialul de a fi un lider strălucit, manifestându-ți în mod autentic recunoștința față de timpul tău.

Tu sădești ceva de calitate, sau culegi firimituri care să-ți țină zilele?

Source: https://neculaifantanaru.com/cea-mai-pretioasa-resursa-a-liderilor.html

Cea mai rentabilă investiție

On Ianuarie 22, 2009

Lasă-te condus de o conștiință de sine mai înaltă, urmărind neîncetat pulsul propriei tale integrități.

Un amic mi-a spus de curând povestea unui mare afacerist, să-i spunem Marius, care a delapidat de la compania la care era director adjunct o sumă foarte mare de bani pe care apoi a investit-o în afacerea lui personală. Cu alte cuvinte, Marius s-a făcut proprietar pe banii companiei la care își desfășura activitatea. Şi, pentru că era foarte abil, a reușit o bună bucată de vreme să nu fie descoperit. Însă, investițiile pe care le-a făcut în interes personal n-au dat rezultatele scontate și în final s-a trezit plin de datorii.

Managerul companiei a sesizat până la urmă lipsa unor sume mari de bani ce au fost sustrase din fondurile companiei și că, cu totul „întâmplător", au ajuns în conturile directorului adjunct. Nu a durat mult până ce Marius a fost demis din funcție și acuzat de furt calificat.

Este foarte important ce a spus managerul companiei după demiterea directorului adjunct din funcție:

- Marius a fost într-o situație financiară dificilă, era plin de datorii și de aceea s-a folosit de banii companiei mele. N-a venit niciodată să se consulte cu mine sau să-mi ceară ajutorul. Așa că mi-am pierdut încrederea în el definitiv și n-am avut de ales, a trebuit să-l demit imediat din funcție și să-l denunț autorităților."

Leadership: Folosești realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza deformările proprii?

Cineva remarca: „ *Dacă oglinda conștiinței e strâmbă în structura ei, lumea apare în ea ca o realitate diformă, pocită, așa ca în oglinzile de proastă calitate, ori în cele construite strâmb anume, ca într-unele panorame. Sunt și conștiințe care nu pot oglindi și folosesc realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza deformările lor proprii.* "

Prea mulți dintre cei care ocupă funcții importante uită de propria lor conștiință, săvârșind fapte antisociale. Ei nu-și păstrează inima curată, ferindu-se de ispita propriilor dorințe și orgolii - ci continuă să se vadă într-o lumină bună și favorabilă, având impresia că sunt mai mult decât sunt și că își pot permite cam orice.

Conștiința lor este strâmbă, deformată, stabilită de pofte incontrolabile. Ei nu se pot ghida după niște reguli sau orientări care corespund unei etici bine definite, bazate pe respect și integritate și care să pună accentul pe profesionalism. Conștiința lor folosește realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza "deformările" lor proprii.

Deformările ce decurg dintr-o receptare eronată a imaginii de om devotat "eticii și echității, încât să nu pară rupte dintr-o suspiciune la adresa a tot ce înseamnă "abuz", au ca punct de referință forme ale disperării, ale aroganței extreme, ale eșecului sau ale lipsei de perspectivă.

Când încerci să fii mai mult decât ceea ce crezi că ești, riști să nu mai gândești reactiv la ce se întâmplă în jurul tău și îți creezi o falsă conștiință conformă cu propriile interese, adică menținerea puterii sub aripa unui destin alambicat și sumbru.

A te lăsa condus de o conștiință de sine mai înaltă și a-ți respecta îndatoririle morale pe care trebuie să le îndeplinești față de societate, este ca și cum ai fi însărcinat cu o misiune de urmărire: trebuie să urmărești pulsul propriei tale integrități și să stai cu ochii pe tine și pe tot ce faci oricât timp va fi nevoie. Dacă o iei pe calea strâmbă, pulsul integrității tale va scădea – iar efectele negative vor veni de la sine.

În leadership sunt de preț numai acele valori și convingeri, al căror „cristal perfect" reflectă lumea ta interioară așa cum e ea, și nu deformată de defectele și insuficiențele propriei tale conștiințe.

Leadership: Îți urmezi cele mai îndrăznețe obiective deși îți menții tot timpul conștiința identificată cu un sine dublu?

Avalanșa de dumnezei vine și trece. Unii oamenii își creează impresia jenantă că sunt mult mai mult decât sunt în realitate, adică mici dumnezei pe pământ care nu pot da niciodată greș și de aceea nu își potolesc niciodată pofta de a face numai ce vor ei fără să țină cont de nimeni și de nimic, uitând complet de responsabilitățile pe care le au. Această impresie este însă crunt zdruncinată atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă. În final, ambiția lor de a se ridica mai presus de condiția lor și de a obține tot mai mari beneficii (deseori pe căi ilicite) – abuzând de funcția lui, se poate transforma în lacrimi și regrete.

La fel cum bufnița nu vede ziua și corbul nu poate vedea noaptea, nici noi nu vom putea să realizăm mai mult decât ne este dat. Nu putem păcăli forțele și legile divine. Nu suntem dumnezei. Şi nu avem dreptul să ocolim etica justei măsuri – manipulând în scopuri personale pe oricine, abuzând de funcția pe care o deținem.

Eșecul în oglinda conștiinței are ca reper o izolare într-un sine gol, ce își pierde interesul față de viață, sau într-un sine istovit de atâtea valori și repere ce par răsturnate definitiv. Încrederea într-un sine dublu, ține de imanență, având legătură cu fericirea, plenitudinea și desăvârșirea, și altul ținând de sensibilitate, vulnerabil și fragil.

A fi responsabil pentru un sine captiv în menghina multiplicității înseamnă să accepți situația prezentă indiferent de obstacolul cu care te confrunți și totodată să refuzi ceea ce crezi că nu poți duce până la capăt în condițiile restricțiilor vieții.

Cea mai rentabilă investiție a unui lider. Cu siguranță cinstea este cea mai sigură cale de a păstra relația intactă cu ceilalți oameni, cu șefii, cu colegii, cu prietenii. Dacă vei fi mereu cinstit, serios și cumpătat, lucrurile se vor mișca într-o direcție pozitivă și vei avea numai de câștigat. Iar în cazul în care ocupi o funcție de conducere, nu-i poți trăda pe cei care au investit încredere în tine. Dimpotrivă, arată-le tuturor că ești de încredere, că dai mai mult decât primești - că contribui prin cooperarea ta într-o mare măsură la succesul comun.

Nu vei putea niciodată să construiești relații sigure dacă trădezi încrederea celorlalți oameni, dacă nu îi tratezi cu respect, și dacă nu le dovedești mai întâi de toate că ești cinstit și serios. Lasă-te condus de o conștiință de sine mai înaltă, urmărind neîncetat pulsul propriei tale integrități.

Izolarea de sine se produce atunci când îți asumi un succes care consfințește eșecul.

Source: https://neculaifantanaru.com/cea-mai-rentabila-investitie.html

Ceea ce frapează ochiul, este ceea ce numai el vede

On Iulie 19, 2022

Dezvoltă-ți un mod de percepție a realității interne a creației pe care o experimentezi în mod concret, forțându-ți ochii să vadă dincolo de ceea ce se vede în mod direct.

Se zvonește că oceanul ascunde în adâncurile lui, tainice, necuprinse, negrăite, cele mai sublime vederi ale simboliștilor, vederi ale sufletului curățit și luminos extins dincolo de orice simț. Iar adâncurile acestui ocean, ale cărui comori stau ascunse printre marile recifuri de coral, pot scoate la iveală traducerea unei creații singulare. Este o lume enigmatică, un spațiu al creației conceput ca un *plin* atribuit unei profunzimi figurate. Şi tocmai aici își are originea privirea ochilor mei stăruitori, atotcuprinzători, și neîntrecuți povestitori, singura călăuză care îmi imploră mintea să-și extindă orizonturile.

Pe scheletul marilor legende care au susținut credința într-un *Erhutasfienta* (lăcașul împărăției lui Poseidon, delimitând posesiunile lui Hades) s-au sedimentat amprentele unor povești captivante, traduse parțial în pictură numai de artiști ca Jim Warren, motive pline de glorie, ideale pentru clipe de rătăcire sau de dor, făcute să mă ajute în trecerea pragului către mine însumi și către dimensiunea mea eroică.

Şi uite că, pe fundul oceanului, materia a devenit în sfârșit solidă.

Încă o dată mi-am pus la încercare imaginația, dezvăluind orizonturile unei creații impresionante prin vastitate și diversitate. Numai pictorul de mare talent poate să dea clasă multor consacrați ai simbolisticii oculte (de o complexitate nemaiîntâlnită), atât prin originalitatea compozițională a viziunilor sale, deloc conformiste și comode, cât mai ales prin acea decodificare a mesajului vizual, indisolubil prin raportare la valentele subiectivității: "Nu poți fi sigur de ceea ce vezi, auzi, înțelegi".

Leadership: Opera ta poate să dezvăluie orizonturile unei creații impresionante prin vastitate și diversitate, dincolo de impactul pe care îl revendică imaginea din prim planul atenției tale?

Oceanul limbilor principale din lumea artei își are însă valurile lui, fiind capabil să alăture toate valențele simbolisticii ce țin de receptivitate și deschidere. Şi totuși, pentru a reprezenta un moment artistic nu ai nevoie în mod nemijlocit de imaginea valurilor care izbesc țărmul, fiindcă acesta este un fenomen complex și complicat de realizat chiar și în arta poetică a simbolismului.

Nu-i de mirare că este greu să ajungi la o compoziție artistică, luând în considerare acest fenomen care are nevoie mai mult decât de forme, culori și expresivitate, pentru a avea în toate cazurile un caracter întâmplător.

Iar dacă în acest moment imaginea din prim planul atenției mele este o ilustrare a valurilor înalte pe o mare nesigură, acest lucru se datorează faptului că ochii mei, deschiși, expuși în mod direct luminozității, pot să vorbească și să dezvăluie atâtea taine, atâtea frumuseți, atâtea stări sufletești pe care orizontul meu creator subconștient le imprimă demersului artistic. Şi, toate acestea, urmează să le resimtă privitorul tablourilor mele într-un chip fabulos.

Firul acestui fenomen se ascunde cu măiestrie în ghemul unui artificiu artistic (iluzia optică

de spațiu infinit), lăsând fără explicație o mulțime de cazuri care reapar la orizontul imaginației. Se observă, deci, că realitatea internă a creației mele, în sensul explorării adâncurilor tainice ale oceanului, vizează sporirea efectului de mister și obscur, pulsând din fiecare centimetru pătrat de pânză.

Leadership: Ești în stare să făurești o creație durabilă pe un fond vizual alcătuit preponderent din compunerea și alăturarea mai multor secțiuni alternante sau contrastante, dar unitare prin viziunea de ansamblu?

Această sinteză dintre lumina soarelui și clarobscurul ascuns în valuri, produsă în cazul unui mediu relativ transparent, cuprinde cea mai mare preponderență a particularului în artă: realitatea este produsă de acel ceva în care ambele cazuri sunt una.

În principiu, s-ar spune că în artă surprindem o imagine dublă: vedem valurile lovindu-se de țărm, în același timp vedem cum lumina creează luciul deasupra valurilor. Iar ceea ce ochii mei conturează într-o imagine, datorită efectului refracției, cum ar fi imaginea unui curcubeu în direcția discului solar, nu suferă nicio modificare dacă este transpus într-un alt spațiu, relativ întunecat.

De fapt, ochii mei deplasează subiectul imaginii în așa fel încât aceasta să fie văzută concomitent cu alta. Imaginea apare felurit colorată pe margine, mai ales dacă spațiul luminos se află paralel cu fundalul vizibil al unui curcubeu de reflexie, asemenea unei oglinzi, astfel suprafața apei reflectând lumina din curcubeu înapoi în cer, intensificând în special culoarea albastru-verzui a valurilor.

Vedere corectă - acțiune corectă. Atenție corectă - reprezentare fidelă. Deci, a vedea corect înseamnă a distinge diferența dintre nuanțe, evitând vederile considerate "juste", nu și profunzimile relevate în chip intuitiv și în figuri pline de viață. În artă, trebuie să descoperi elementele pe care le constituie privitul și să descoperi cauzele care le-au generat multiplicarea lor în plan senzitiv, prin folosirea mai curând a observației și experimentului, decât prin zborul imaginației.

O viziune bine conturată trebuie să asigure reprezentarea fidelă a unei imagini care, imprimându-se în mod deosebit în imaginație, poate fi utilizată ca fundal al acțiunilor ce pun în evidență personalitatea și capacitățile tale artistice, dar și capacitățile de adaptare la variațiile mediului înconjurător.

Ceea ce frapează ochiul, este ceea ce numai el vede. Şi ce-au văzut ochii mei, azi? Au văzut oceanul cu ale lui valuri înspumate, care au schimbat percepții și au creat noi peisaje și priveliști. Ochii mei se jucau atât de frumos cu sclipirile orbitoare ale valurilor, dar și cu scânteierile vapoarelor care se încrucișau în zare. Alături de valuri, gândurile mele au călătorit mii și mii de mile, fără să le înțeleg întru totul sensul sau profunzimea.

Şi mi-am amintit că viața, cu ale ei valuri pline de neprevăzut, m-a dus forțat în altă direcție decât cea spre care am pornit. Niciun om nu ajunge un artist desăvârșit până ce nu a cunoscut senzația unică de dezorientare care vine dintr-o emoție involuntară, ca atunci când stai într-un peisaj de acuarelă terminat doar pe jumătate.

Este și aceasta o realitate internă a creației mele, fiindcă toate emoțiile mele cuprinse în dimensiunea spațiului și timpului pe care oceanul a comprimat-o într-o singură clipă de iluminare, au așteptat pur și simplu să fie descoperite...

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape

On Decembrie 23, 2022

Cel mai obișnuit parcurs pe care îl ai de străbătut nu duce lipsă de oglindiri care însuflețesc vizibilul într-un colaj interactiv de imagini ce-și caută întregul în adâncurile memoriei.

Mi-am închipuit întotdeauna marea, strălucind în bătaia soarelui, ca fiind un fel de cadru analitic vizual, globalist, abstract, nediferențiat, conceput parcă să creeze un joc al formelor și culorilor din spargerea valurilor care lovesc domol țărmul în zilele călduroase de vară. Așa se face că un moment esențial al gândirii creatoare, cel puțin parțial, transmis prin mărturia unui martor ocular, devine parte integrantă din imaginația simbolică instaurată în fața ostenelii de a urmări demonstrația unei legi universale a cauzalității: *"ceea ce vezi te poate fura în câteva clipe, și te poate duce în largul mării"*.

Şi mă privea cu ochi albaștri de pisică. Atât era de frumoasă marea, surprinsă de ochii mei ca într-un tablou de vis, pictat în vechea tehnică egipteană a encausticii. Şi se uita la mine într-un fel de repaus vizual, scrutând chinul meu de a suporta canicula de după-amiază, și-mi vorbea cu o voce de bluesman care, cucerindu-mă cu totul, mă purta peste lume într-un vârtej amețitor:

– Nicu, devii din ce în ce mai tăcut, la fel ca mine: încontinuu neliniștit la suprafață, tăcut și de o imensă forță în adâncuri. Hai, încearcă să zâmbești. Mi-ai promis cândva, la mijloc de veșnicie, într-o realitate narativă, că oricât ar fi de greu, ne vom regăsi și oricât de multe bariere vor fi înaintea noastră, vom răzbi. Nu suport bărbații care își încalcă promisiunile, la fel cum nu suport visătorii care tânjesc, așa, ca-ntr-o difuză amintire, spre alte lumi care aici ar părea ireale, dar sunt cât se poate de adevărate.

Leadership: Ești dublat de o reflexie care adaugă intensitate conținutului de emoții exprimate de tine în întregul parcurs pe care îl ai de străbătut până la momentul imaginării tale într-o altă ipostază?

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi, de aproape, ca într-o fotografie. Exact așa se petreceau lucrurile pe litoral, în timpul verii. Privind-o cu ochi de "nu mă uita", marea părea să aibă pretenția unei frumuseți unice, chiar avea acea vastitate din conturul viselor mele în care cuprindeam dintr-o privire aproape tot globul terestru, un fel de extensiune de peisaj într-un tablou al progreselor minții de artist, făcând ca fiecare val să aducă la țărm o nouă vedere, din altă lume. Așa cum este lumea recifurilor de corali care limpezesc și dau o culoare intensă mării.

Şi oricât de des aș revedea aceste imagini pe ecranul minții mele, cuprinzându-le într-o retortă a fuziunii dintre vechi și nou, sub semnul posibilului și al verosimilului, și oricât de tare mi-ar plăcea rolul de privitor al naturii, tot n-aș putea să înțeleg marea decât în spațiul compensativ al iluziei, al fantasticului și al fanteziei. Este limpede că imaginea mării vine să lumineze imaginea mea, creând astfel un fel de determinism transversal între sentimentul de liniște sufletească și acea puritate a spiritului întruchipată într-o imagine fizică.

O nouă ipostază îmi oferea prilejul de a exprima admirația pentru ceea ce reprezintă marea: ipostaza de simbol al eternității. Adâncul tainic al Eternității se deschidea în fața privirii mele uimite...

Am recunoscut o idee asemănătoare într-o carte a lui Paul Auster. Personajul se afla într-o

perpetuă căutare a identității pierdute. La un moment dat, Quinn s-a uitat la fotografia care surprindea chipul privitorului său, de parcă ar fi sperat să-i vină vreo inspirație bruscă, la vreun neașteptat torent subteran de informații care să-l ajute să-l înțeleagă pe acel om. Dar poza nu îi spuse nimic. Nu părea decât fotografia unui om obișnuit. O studie încă un moment și ajunse la concluzia că persoana aceea ar fi putut fi oricine, la fel de bine cum ar fi putut să fie chiar el însuși.

Leadership: Poți să te cuprinzi pe tine însuți într-o imagine care oglindește ideea de "retrăire a unor vechi reacții emoționale", într-o conectare durabilă și sigură cu obiectul privirii tale?

La fel și în privința mea, dar într-o conectare durabilă și sigură cu marea. Căci m-am recunoscut oglindit în imaginea în care m-am privit mereu pe mine însumi, cu privirea depărtării care-l absoarbe pe privitor în ochiul energiei ei devoratoare, cu intensitatea senzației infinitului, a unei depărtări ce se pierde fără a se risipi. Asemenea unui artist care trăiește spiritual, mi-am dat seama că nu mă pot cuprinde pe mine însumi decât într-o imagine care oglindește în ea cerul și soarele. Şi chiar asta face marea: joacă rolul unei oglindiri contemplative, rod al unor emoții timide, care reflectă lumina caldă și transparențe subtile, ea fiind percepută în mod inefabil în propriul meu univers ca o raritate a amintirilor ce rămân vii în suflet.

Tot de atâtea ori, având farmecul unei imagini 100% naturală, dar părând ireală atunci când este prelucrată într-o manieră mitică sau poetică, marea m-a privit cu îngândurare, cu melancolie, cu o seninătate a viziunii parcă aspațială, sigură de efectele de atmosferă ale tabloului ei de vis. Dar, tot de atâtea ori, m-a privit cu acea atenție sporită a pictorului care vrea să sugereze ingeniosul joc de tușe libere, în diverse tonuri de verde și albastru-ciel.

Este limpede că în privința coloristicii, prefer tonalitățile diluate, adică un alt mod de interpretare a nuanțelor, în baza cărora se disting culorile schimbătoare ale mării, absolut fantastice, care te încântă prin impresia puternică pe care ți-o lasă imaginea de ansamblu: uimire, fermecare, vrajă.

Leadership: Capacitatea ta de oglindire în obiectul privirii tale îți permite să trăiești experiențele pe care le generează transformarea ta într-un reper de unicitate angrenat în redarea unui conținut de imaginar care îți îngăduie să livrezi "percepție și sinceritate"?

Am început o nouă viață. Neavând încotro, privesc și acum marea așa cum mă privește ea pe mine în contextul în care par mult prea tânăr pentru ca ea să aibă încredere în mine, cum că aveam să-i port de grijă în mod firesc. Îmi doresc, totuși, să-i justific cumva această încredere, s-o fac să nu și-o piardă niciodată, dar asta ar însemna să mai trăiesc odată viața în care eu am fost marea, iar marea a fost nisip. Căci nu te poți supăra pe cineva care a fost totuna cu tine, într-o viață și în alt timp în care creatorul suprem, cu ajutorul răbdării, smulgând câte un atom din stelele sau din mări, atomi de metale - de aur, fier, smarald - a făcut ca fiecare lucru să fie complementar altuia.

Nu cred că este o cale mai sigură de a-mi dovedi că demult am fost o mare brăzdată de valuri, mai întins decât marea care ești tu, decât printr-un transfer al afecțiunii, dezvăluind în mare taină, cu o relativă obiectivitate, o imagine pe care o voi păstra mereu în suflet. Fiindcă nu a fost ceva trecător pe care memoria timpului îl îngroapă ca pe un anonim. Şi mi-aș mai dori ceva: să simt c-am fost eu însumi vraja mării pe care o oferă peisajele de la apusul soarelui și valurile numai bune pentru surfing.

Or, poate că aceste lucruri au prea puțin de-a face cu cuvintele, atât de puțin, de fapt, încât mi se pare inutil să încerc să le aștern într-un mod prea savuros. Căci, pe măsură ce te avânți printre valurile albastre ale mării, cuvintele nu mai sunt cuvinte, ci doar un cod straniu de

tăceri. Ele te fac să strălucești singur în larg...

Leadershipul se poate produce în expansiunea fenomenului de "oglindire în propria ființă", atunci când ceea ce marchează tot cursul existenței tale este dat de percepția multisenzorială: emoții și amintiri, conturate într-un nucleu narativ-subiectiv, care scriu istoria personală.

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape, mai ales dacă iau în considerare ideea că marea și valurile ei, soarele încălzind nisipul, sunt doar niște reflexii ale unei realități de rang superior care există independent de subiectul gânditor, dar care în același timp devin obiectivare a infinitului în finitul deschis spre infinit.

Iar atâta timp cât ele vor exista, voi exista și eu, căci am demonstrat că sunt reflexia imaginii lor, într-un hiperplan ce are o singură valoare proprie: de **+ ∞**

Source: https://neculaifantanaru.com/ceea-ce-vezi-in-departare-multiplica-ceea-ce-vezi-de-aproape

Cel ce știe să vadă își observă bine vederea

On Iunie 01, 2023

Ca să înțelegi semnificația unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care își asumă profunzimile unui creator inegalabil.

În această dimineață am primit un tablou viu-colorat, cadou din partea unui pictor debutant. Plin de naturalețe, reprezentând dinamismul timpului în lumina unui apus de soare superb, tabloul pare că vorbește de la sine cu acea delicatețe a stărilor ambigue, regăsite în intimitatea unor jurnale de călătorie. Ca să-l înțelegi trebuie să vezi înăuntrul lucrurilor, să-l vezi curat ca integritate artistică, cu un înțeles înclinat spre visare, spre meditație, să găsești în el acea liniște sufletească care promite a deveni contagioasă. Să vezi în el starea unei ființe care s-a purificat într-atât, care și-a dezvoltat într-atât capacitatea intelectuală și puterea perceptivă, încât a reușit să se ridice până la regiunile sublime ale spiritului care animă universul.

Aveam în fața ochilor mei o etapă inevitabilă dintr-o psihoterapie reușită, resimțită ca un efect al eliberării sufletului ce se manifestă în stare de veghe, un popas necesar dintr-o călătorie mai lungă, o imagine izvorâtă dintr-o vitalitate puternică și nestăpânită, dintr-o viață în comuniune cu Dumnezeu. Tabloul reprezintă un univers în expansiune. Firește, l-am privit în lumina sufletului curat, cu ochii minții liniștitoare, liberă de orice constrângere, care, în contact cu fragilitatea unei întâlniri real-imaginare devine cu mult mai prețios decât zece mii de ochi trupești, mai avântat de un rafinament plastic extrem.

La rândul său, tabloul mă privea din perspectiva unei călătorii din veac în veac, cu acea forță subtilă care trece de la un suflet la altul, acordându-se prin extensie la un plan metafizic, la o realitate despre care nu se poate vorbi decât în șoaptă, ceva ce se află în relație cu un plan filozofic secundar. Îți mulțumesc, scump tablou, fiindcă m-ai privit cu ochii sufletului, mângâindu-mi gândurile cu duioșia unui pelerin care își poartă în desagă opera de-o viață, fiindcă mi-ai redat forța privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spațiului și timpului.

Leadership: Îți dai seama ce simte față de tine o operă de artă care-ți fură atenția ochilor cu acea simplă trăire desfășurată în absența creatorului ei?

Făcându-mă să conștientizez faptul de a avea ceea ce eu numesc viziune, opera artistului pare îndreptățită să creadă că nu e departe momentul în care eu însumi voi face parte din lumea ei. Şi nu doar din lumea ei, a unei libertăți nelimitate, ci și din lumea unei conștiințe care și-a dorit să creeze cât mai mult frumos un spațiu în care să viseze, având ocazia de a călători prin intermediul artei în orice colț al lumii. Încă mă întreb ce simte față de mine o operă de artă care-mi fura atenția ochilor cu acea simplă trăire desfășurată în absența creatorului ei.

Și, de ce nu? Ochiul nu este rodul unei acțiuni care amintește de contemplația artistică, fiind mai evident în procesul de conștientizare a obiectelor din jur, esențiale în relația artelor plastice cu natura, dar mai ales în relație cu o realitate care te absoarbe într-un vârtej amețitor din care nu mai există scăpare. Ci, ca un drog sintetic care modifică starea de spirit și percepția, vederea ochiului (nefiind mascată de banalitatea cotidiană) derivă mai ales din libera desfășurare a activității spirituale potrivit cercetării frumosului ca material universal de reprezentare a simbolurilor cerești.

Nu-i așa că mă definește subtilitatea? Subtilitatea unei legături stranii între metaforă și observația întemeiată pe exigențele acuității spiritului artistic, legătură care invadează

intimitatea unei povești mereu tinere, ce n-are capăt. Hotărât lucru, numai cu ochii pot pătrunde în intimitatea unei lumi despre care am doar o vagă idee, și asta doar dacă vederea este axată pe dualitatea ideal-real, unde aparența unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginație. Din acest motiv se poate deduce o cale simplă de examinare a vederii, deschizând spațiul profunzimilor unei lumi ce își orânduiește sensul în adâncul sufletului meu.

Leadership: Poți să descrii o emoție capabilă să genereze o imagine de fundal, tratând-o cu o superioritate pe care te străduiești să o ascunzi de văzul lumii?

Tabloul este totul în fața ochilor mei. Vreau să spun că avansarea vederii nu reprezintă decât o recunoaștere firească a meritelor pe care le dobândesc ochii printr-o îmbogățire a perspectivelor și a înțelegerii față de partea vizibilă a realității, nu și față de partea adâncă a creațiilor pe care le reflectă realitatea tabloului. Iar în virtutea acestor merite, precum meritul aparenței de a nu fi întotdeauna adevăr, sau înfățișarea adevărului drept condiție a aparenței, ele revenind progresiv în centrul atenției, face ca artistul să pretindă în mod absolut existența iluziei pentru ca arta să-și extindă granițele și să-și schimbe stilul.

Tabloul înfățișează idilic un peisaj de vară, cu un soare care nu apune, ci doar coboara la orizont. Şi în acest peisaj care mă absoarbe într-un soi de suspans nedeslușit, dincolo de extensia unui *Triuleraos Agnal Zaitaznes*, o extensie a unui prezent liber, detașat de trecut, fațetele realității capătă noi dimensiuni și intensități.

Numaidecât, simt cum sunt privit de o viziune cuprinzătoare cu acea expresie de atenție a ochilor care se întorc spre interior înainte de ricoșa spre centrul unei înfloriri incredibile a experienței vizuale. Însăși ochii au focusul principal pe puterea mea de a îndura orice mesaj sufletesc, fiindcă tabloul pare că-mi vorbește pe seama cuvintelor lui Alexandru Vlahuță ce îl caracterizau pe pictorul Nicolae Grigorescu:

"Dacă te-ai uitat bine la lucrurile lui, care, de ce le privești, de ce-s mai frumoase (semnul operei adevărate), dacă ți-ai umplut sufletul de ele, târziu, când ești în mijlocul naturii și vezi aieve podoabele ei, atunci zici: "Parcă-i un Grigorescu". El a creat o lume tipică. A lui și-a tuturora. Aceasta-i puterea Artei. Şi secretul ei acesta e. Toate curg. Ea le oprește cu privirea, alege lamura lor și o toarnă în tipare eterne. Un adaos la opera vie și pururea noua a lui Dumnezeu."

Una din particularitățile imortalizării omului prin artă este aceasta: să știi să te oprești cu privirea asupra unei imagini care, lăsându-te fără cuvinte, te face să simți că trăiești într-o lume care se rotește în jurul tău, dar care se ascunde tot mai mult de ochii altora.

Cel ce știe să vadă își observă bine vederea înainte să se integreze spiritual într-un tablou intitulat "Dincolo de căpătul lumii", fiindcă a vedea înseamnă, în primul rând, a face distincție între semnificația subiectivă si semnificația obiectivă.

Ca să înțelegi semnificația unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care își asumă profunzimile unui creator inegalabil. Iar leadershipul este efectul de tip "pururea nou" pe care îl produce o creație extinsă spre un nou orizont.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-ce-stie-sa-vada-isi-observa-bine-vederea.html

Cel din urmă status al unui condamnat

On Aprilie 08, 2012

Maximizează-ți potențialul de a te raporta la oamenii din jur, fără să încalci linia continuă a propriei tale măreții.

Prin anii '90, „ *Lionheart* " a făcut mare vâlvă printre iubitorii de filme de acțiune. Pe scurt, Lyon Gaultier dezertează din Legiunea Străină și ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găsește pe fratele său între viață și moarte și pe soția acestuia, fără banii necesari pentru a-și vindeca soțul și pentru a-și îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale, la îndemnul și sub îndrumarea lui Joshua, cu care leagă o prietenie strânsă.

Spre finalul filmului, Lyon îl are ca ultim adversar pe Attila, un luptător strașnic, cu o statură impresionantă, care nu fusese niciodată înfrânt. Lyon, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să-i facă față. Trimis de două ori la podea, părea înfrânt definitiv.

Totul părea pierdut mai ales după ce Joshua îi risipi orice speranță spunându-i:

- Lyon, nu merită ! Rămâi naibii jos ! Omul ăsta te va ucide ! Am făcut o afacere, vom împărți totul așa cum am promis... Lyon, ascultă-mă, am pariat totul pe Attila !

Iar aceste cuvinte impunătoare, dureroase, această știre cutremurătoare – percepută de Lyon mai mult ca o ofensă adusă cumva performanțelor sale – venită din partea celui care îi datora întreaga încredere, loialitate și ascultare, au avut un efect contrar, stimulându-i energia interioară și resursele fizice.

Un strigăt venit din străfundul inimii „NUUUU" a declanșat în Lyon acea furie, acea reacție de respingere a oricăror îngrădiri. Acumulând într-o singură clipă o ură, o sete imensă de a învinge, ca și cum ar fi absorbit toată energia și toate resursele omenești posibile, Lyon se ridică pentru a treia oară de la podea și îi aplică lovitura de grație lui Attila, urmată de alte câteva lovituri hotărâtoare. Marele titan a fost înfrânt.

Accesul la realitățile cele mai dureroase este condiționat de modul cum percepi înfrângerea de pe scara propriilor limite și în funcție de modul cum îți definești victoria în cadrul unei imagini de sine vag definite.

Dacă nu te poți apropia așa cum se cuvine de o infrangere deplina, atunci nu îți vei putea da seama de valoarea ei. Deoarece infrangerea propovaduieste *înlocuirea orgolioasă a unei credințe* cu o alta , *dand nastere unei* minti si unei trairi complet autonome, nu numai îndepărtate de Dumnezeu, ci chiar excluzându-L.

Se poate întâmpla ca în aprecierea propriului model de leadership să te orientezi după niște valori, idealuri sau principii care să nu satisfacă corect statutul tău sau al celorlalți oameni, și astfel să omiți „punctele de semnalizare" care îți indică poziția ta față de ei.

Aceste puncte de semnalizare nu sunt altceva decât o succesiune de trăiri, reacții, decizii, gânduri, experiențe – corelate între ele, care optimizează procesul tău de transformare în ansamblul lui, fiind vorba mai mult de un proces determinist – care îți condiționează accesul la realitățile interioare ale celor din jur.

Leadership: Demonstrezi contrariul unui bine prin rezultatul unui pariu egoist?

Condamnatul își așteaptă sentința. După lupta împotriva lui Attila, cei doi prieteni Lyon (învingătorul), și Joshua (care pariase împotriva lui), se întâlnesc față în față. Abia în această clipă de supremă sinceritate, de grea încercare pentru amândoi - de împăcare interioară pentru Joshua, de iertare și de înțelegere pentru Lyon - se poate vedea cel mai bine profunzimea propriu zisă a leadershipului, ca o constantă a dezvoltării și transformării caracterului uman.

Figura lui Joshua pierdu expresia dură și deveni tristă, ca și cum un for superior l-ar fi găsit vinovat și condamnat pentru înaltă trădare. Lăsându-și ochii în jos cu acea încetineală caracteristică oamenilor ce își ascund gândurile negre, cuprins de o remușcare mută, mistuit parcă de aceeași vină pe care Iuda o avea față de sine după ce l-a trădat pe Hristos, făcându-și curaj, îi spuse lui Lyon care îl privea cu emoție:

- Într-adevăr ai o inimă mare, Lionheart. Să n-o pierzi, pentru că nu o vei recapăta niciodată.

Iar aceste ultime cuvinte fură pronunțate așa de încet, așa de timid, încât Lyon păru mișcat. În clipa când Joshua, copleșit de rușine, dădu să se îndepărteze, Lyon, cu lacrimi în ochi, îi puse mâna pe umăr și-l îmbrățișă ca pe cel mai bun prieten, absolvindu-l astfel de orice vină. Ce învinuiri putea oare să-i aducă? Căci Joshua procedase fără credință, dar în spiritul prieteniei la urma urmei; căci dacă într-adevăr el ar fi pierdut, singurul său câștig ar fi venit de pe urma pariului greșit.

Leadership: Îți testezi potențialul de transformare a obligației de revizuire a atitudinii față de alții printr-o declarație de vinovăție, de indiferență sau de regret?

Condamnatul n-a fost renegat, ci iertat și acceptat în continuare ca cel mai bun prieten. Iată adevărata esență a omului care îmbrățișează leadershipul, care face apel la reconciliere chiar și atunci când ceilalți îl dezamăgesc prin lipsa de loialitate și angajament, care reușește să scoată la lumină latura lor emoțională.

Victor Hugo și Honoré de Balzac, au spus la un moment dat: *„ Trebuie să cobori mai adânc când e vorba de adâncimea unei răni.* "

Trebuie să înțelegem că oamenii sunt mari numai datorită valorii lor interioare, și nu datorită poziției pe care o ocupă din întâmplare. Este dovada adevăratei măreții să reușești să te conectezi la resursele emoționale ale celor care ți-au disprețuit credința și să remediezi orice fel de neconcordanță între trăirile tale și ale lor. Eșecul sau succesul în leadership nu depind de cauze extrinseci, ci de ceea ce este în ea însăși ființa noastră.

Maximizează-ți potențialul de a te raporta la oamenii din jur, fără să încalci linia continuă a propriei tale măreții.

A fi tolerant înseamnă să privești lucrurile din perspectiva psihologică a potențialului de transformare a unei situații de conflict într-o recunoștință față de adevărurile unei realități mai înalte care ți se revelează. De exemplu, realitatea că poți să demonstrezi contrariul unui bine prin rezultatul unui pariu egoist.

Cel din urmă status al unui condamnat relevă poziția pe care o ocupă un individ în leadershipul tău și felul în care reușește să se împace cu sine însuși după ce își scoate la iveală adevărată față și adevăratele valori.

În îndrumarea oamenilor trebuie să te orientezi după felul cum ei acționează, dar și în funcție de factorii decizionali care au contribuit la transformarea lor. Așa cum un scriitor transmite ceea ce simte prin cuvinte, tot așa și tu, transmiți ceea ce ești cu adevărat făcând apel la leadership, la profunzimea propriilor tale trăiri - și mai exact la doza de măreție care îți punctează evoluția.

Leadershipul poate fi promovat și optimizat numai de acea categorie de indivizi care sunt dispuși să accepte compromisuri în situații delicate. Adică de aceia care stopează orice fel de orgolii și resentimente, regrupându-și forțele, trăirile, valorile în jurul unor principii și abordări bine conturate, astfel încât să se poate încadra în dimensiunea leadershipului de bună calitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-din-urma-status-al-unui-condamnat.html

Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta

On Martie 17, 2023

Felul cum vezi lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum ești tu, de fapt.

Privesc cu atenție scaunul meu ergonomic, înainte să mă așez la birou. Oare ce ar crede el despre mine dacă ar avea senzații și emoții implicate în legile sensibilității? De regulă, aceste dispoziții sunt întâlnite mai ales la pictori, și resimțite ca un har, ca o energie divină necreată. Iar ochii nu pot să înfățișeze gândurile oamenilor prin intermediul figurilor sau a lucrurilor, numai o mână de artist reușește asta ghidându-se după conceptul: "lucrul reprezentat vizual într-o imagine coerentă înseamnă altceva decât este cu adevărat el însuși".

Bine, mă așez pe scaun. Dar imediat privirea mi se îndreaptă asupra tabloului aflat pe peretele din fața biroului. Alt lucru care, benevol, îmi umple privirea cu frumosul unui peisaj de primăvară, făcând loc trăirilor care au avut loc cu mult timp în urmă, rămânând doar ale mele. Las trăirile acestea să se manifeste ca niște spirite intermediare, în entuziasmul care parcă mă determină să cercetez cu atenție natura și adâncurile a tot ce mă înconjoară.

După cum se observă, impresiile cauzate de lucruri, dar mai ales gândurile despre senzații caracterizate prin profunzime, putând fi mai greu explicate prin cuvinte, constituie sursa ideilor care fac dintr-un artist un bun observator al lucrurilor din jur, chiar și atunci când alte activități îi distrag atenția.

Evident, realismul de care dau dovadă printr-un fel de a fi, printr-o stare de spirit exuberantă și printr-o mulțime de cuvinte, legând semnificația fiecărui gând de vreun lucru exterior, am ajuns să-mi evaluez vederea după principiul: "Felul cum văd lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum sunt eu, de fapt."

Leadership: Lucrul asupra căruia te concentrezi aduce experiențe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanță a emoțiilor asupra realității pe care o produce pendularea între simbol și semnificație?

Îmi pun o întrebare: în ce măsură are nevoie ochiul de vedere ca să poată pătrunde în realitatea unui tablou bazat pe semnificații simbolice și în mijlocul căruia, prin raporturi vagi cu psihologia, sunt sugerate jocuri felurite de pe scena vieții?

Într-o măsură mai mică sau mai mare, în funcție de imaginea al cărei obiect nu doar că semnifică ideea, ci este ea însăși. Fără a-și pierde semnificația, imaginea ochiului este o imagine simbolică prin faptul că se concretizează atât în oglindire, cât și în realitate, dar mai ales în mod independent din punct de vedere subiectiv.

Evident, ceea ce se repetă în văzul ochiului de artist, dobândind semnificația de imagine simbolică și devenind formă de expresie a ideii de "fapt izolat", este tocmai acea posibilitate năstrușnică de a descoperi ceva extrem de profund într-o realitate capabilă să reprezinte formele unei lumi superioare ce intenționează să fie amprenta absolutului. Căci atât scaunul, cât și tabloul, ca rezultat imediat al acțiunii stimulilor asupra organelor de simț, sunt însoțite fiecare de o dispoziție și o coloratură afectivă generoasă, făcând ca pasiunea mea față de artă să rămână constantă și să accentueze tot mai mult acel *Wasotelas Otasojiteyi Relatheanek,* frumosul îmbrățișat de trăirile interioare.

Vai, asta mi-a scăpat din vedere. Nu am crezut niciodată că ochiul poate fi sentimental. Căci

pe măsură ce admiram totul din jur, privirea parcă îmi cerea să-mi întorc capul spre anumite puncte de real interes peste care nu puteam să trec cu vederea. Degeaba mă străduiam să impun stăpânire asupra ochilor mei, degeaba încercam să uit lucrurile care mi-au sărit în ochi. Ceva îmi cerea, o putere stranie mă îndemna să-mi aduc aminte că am privit cu mare curiozitate, ca o întrecere între mari vizionari, zecile sau sutele de demonstrații pe care frumosul le așterne înaintea celor care recunosc bunul gust atunci când acesta apare în calea lor.

Leadership: Spiritul tău creativ poate să cuprindă laolaltă lucrurile din jur ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea" ?

În Othello, celebra operă a lui Shakespeare, există două admirabile scene în care Iago îi insuflă maurului toată otrava geloziei, din ură, deoarece l-a promovat pe Cassio la gradul de locotenent, deși nu se remarcase printr-un niciun fapt de arme. Înfăptuind această crimă, subjugând cu o abilitate feroce sufletul lui Othello, Iago procedează astfel încât să lase impresia că-i face un serviciu, iar Othello îi mulțumește lovind pătimaș cu pumnalul pe care acesta i-l dă.

În această scenă pumnalul este lucrul ce mi-a atras îndeosebi atenția, reprezentând un simbol al momentelor mai dure și chiar al unei părți întunecate din sufletul omului, având o problematică morală aflată la vedere. Așadar, ceea ce exprimă lucrul, prin simbol, este tocmai ceea ce determină hotărâtor atitudinea mea față de artă, percepută nu ca o luminozitate orbitoare care distruge individul istoric, ci ca o realitate mult mai imediată care suportă consecințele unei trăiri acute și invadatoare.

Shakespeare a fost un artist sensibil la orice se întâmplă în preajma lui, fiindcă a știut să transforme trăirile în simbol, evident cu ajutorul lucrurilor. Nu întâmplător ochiul subtil al artistului, chiar dacă se înfățișează ca fiind de sine stătător, fapt ce aparține doar de o aparență a normalității, reprezintă unitatea dispoziției pe care o produce în sine puterea luminii de a anima ființele și lucrurile. Dar subtilitatea ochiului este, în același timp, și o consecință a luptei pe care lumina o duce cu umbra.

Ideea este următoarea. Cu cât ochiul înclină mai mult spre culoare, în spectrul unei lumini aparte proiectată pe verticala pânzei, cu atât posesorul său direct este mai însuflețit de dorința de a epata, trecând granița realității fizice. Deci el poate să confere o semnificație aparte tabloului lumii. Dar cu cât ochiul tău înclină mai mult spre profunzimea simbolurilor scoase la iveală din întunericul suferinței și al luptei interioare, cu atât este mai ușor să-ți adaptezi vederea la zona reacțiilor, a emoțiilor și a simțurilor.

De data aceasta leadershipul, aflat sub semnul modalității de raportare la imagine, ia în stăpânire legătura dintre lucruri și emoții, cu precizarea că ceea ce vezi din apropiere n-o să aibă întotdeauna deschidere către vederea la distanță.

În acest caz, imaginea în care îți oglindești sinele este o descriere a lucrului aflat în preajma ta, ba chiar în fața ta !

Nu-i așa? Pare de mirare că ochii ar putea să invoce agitația psihică alături de alte elemente dispuse în armonie, în așa măsură încât spiritul artistic să le cuprindă laolaltă ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea". Adesea lucrurile sunt dominate de un anumit dinamism în care relațiile de antagonism sunt mai puțin vizibile, ceea ce le conferă acestora un aspect mai pronunțat de materialitate.

Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta. Spun asta fiindcă de multe ori vedem,

dar nu conștientizăm valoarea a ceea ce vedem. Sau, așa cum bine spunea cineva, detaliul este cel care îmbogățește clipa, cel care poate schimba lumea: și el își găsește obârșia numai în lăuntrul nostru, apoi este reflectat în exterior sub forma lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-mai-greu-este-sa-vezi-ce-se-afla-chiar-in-fata-ta.html

Cel mai greu este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi

On Ianuarie 11, 2023

O imagine de o uimitoare expresivitate nu este veșnică dacă nu îți amintești de limitele ei și dacă nu o amplifici cu profunzimea trăirilor tale.

Am construit un loc în care sufletul meu nobil, curat, vibrând a credință, își regăsește calmul și ordinea de care are nevoie ca să se simtă deplin mulțumit. Este și asta un fel de artă a celor ce aspiră să slujească unui țel mai înalt decât măruntele griji cotidiene, să facă o pauză și să simtă cu adevărat liber. De fapt, simt că aici trăiesc în contextul unei ambianțe dominate de spiritul Renașterii aflate la limita unor decoruri identificate sub denumirea de *Terhivanthimi* (proiecțiile unei realități exagerate, stridente).

Şi nicicând nu voi sluji mai bine arta decât punându-mi ochii la încercare: să văd tot ce este mai frumos într-un mod în care imaginea capătă un sens artistic.

Aici, pe malul mării, unde nisipul fin se învecinează cu marea deschisă, sub un cer în care nuanțele se împletesc într-un joc amețitor, mi-am construit un colț de rai, un prag prin care pășesc în timp ca să mă reîntâlnesc. Şi numai aici pot să absorb din ochi interiorul aceleași picturi expresioniste, înrobite într-o singură temă extrem de actuală *"Bijuterii cromatice maritime"*, o dată cu trecerea de la peisaj la mesaj, de la trecut, la prezent și viitor.

Cumva, familiaritatea mea cu această temă, fiind una recurentă în spațiul unui realism expresiv în care câmpul vizual al unei psihologii "deschise în afară" vine să identifice personajul cu latura sa lăuntrică, îmi dă speranțe într-o lume a consumului de aparențe. Marea va fi întotdeauna vederea mea deschisă spre un orizont al unui spirit incomensurabil de pur, un orizont al Ființei mai profund decât orice obiect al tranzitivității acesteia.

Leadership: Poți să imortalizezi o imagine într-un mod în care ea să capete un sens artistic în lumina unei viziuni fără limite, astfel încât să realizezi o corelație între continuitate și permanență?

Locul în care mă reîntorc reflectă subiectul unei lucrări artistice, alcătuită din mai multe părți independente, care descrie natura în toată splendoarea ei. Pe această cale, utilizez lumina și culorile pentru a reda viziunea mea proprie asupra corelației între continuitate și permanentă. În varianta ochilor mei marea își cere nisipul înapoi, dar nu fără un preț: să fie agitată și să aducă alge la mal, ceea ce disturbă viziunea unei frumuseți pure, naturale.

Desigur, continuitatea este cea care mi-a dat sentimentul de a fi parte a unei mari intinderi: marea, de ea îmi agăț mereu gândurile și visele cele mai frumoase. Dar permanența înseamnă să fac parte din mare ca fiind o extindere a ei, ca un fel de conștiință exprimată prin intermediul simbolurilor celor mai încărcate cu putere emoțională.

Din păcate, n-am văzut Marea Neagră de doi ani, și de atunci parcă a trecut o veșnicie. Motivul care domină întregul decor nu are nici precedente de tipul unei punți peste anii îndelungați ce s-au scurs de când nu ne-am văzut, nici relații cu alte lacune ale memoriei din afara spațiului cromatic și plastic, dintr-o virtualitate care mă depășește și planează dominator asupra unei dimensiuni aspațiale, psihice.

Mai degrabă, are legătură cu un soi de eternitate care își întregește treptat forțele și își organizează unitatea în timpul prezent. Aici se nimerește foarte bine un fragment din "Mașina

Timpului", de H.G.Wells, când personajul principal își mărturisea apartenența la o trăire dincolo de timp:

"Mi se părea că încerc mai curând tristețea dintr-un vis, decât o pierdere reală. Dar, în dimineața aceea mă simțeam din nou absolut singur, teribil de singur. Mi-am reamintit de locul unde m-am regăsit de atâtea ori, de liniștea pe care o aveam acolo, de unii oameni, și, o dată cu aceste imagini, m-a năpădit un dor dureros. Acolo unde mi-am mutat de atâtea ori sufletul, căci doar acolo mă regăseam. Iar acestei stări perfecte de melancolie îi lipsea ceva pentru a ajunge un mecanism perfect și anume, permanența absolută. Mă mâhnea gândul că visul intelectului meu fusese atât de scurt..."

Leadership: Imaginea care îți creează o stare sufletească deosebită se focalizează pe dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea?

Miza construcțiilor longevive în artă, înălțate din pasiunea sufletească, căreia i se adaugă sârguința eforturilor depuse în direcția ilustrării anumitor concepte, este dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea, readucând în conștiința nevoia de împlinire sufletească.

Deci, accentul e pus pe ansamblul de valori estetice (armonia, lucrul frumos, sublimul, echilibrul) referitoare la conținutul de imagini care ating sufletul pentru că inspiră emoții puternice, te înduioșează, te încurajează sau chiar te fac să privești viața cu alți ochi. Desigur, unele imagini pot spune o poveste întreagă, fără niciun cuvânt.

Oare tot ce am văzut în locul meu preferat nu aș fi putut vedea oricând? Fiindcă ochii trebuie antrenați să vadă dincolo de actul vederii și al experimentării, ajungând la un nivel mai avansat de aprofundare a percepției unei realități înregistrate ca amintire. Iar când liniile realității nu sunt mereu paralele, evitând pe cât posibil orice repetiție a formelor pe care le iau lucrurile din jur, atunci nici unghiurile de văz ale ochilor nu au același grad, tocmai pentru că diversitatea se obține prin atribuirea unor semnificații simbolice formelor însăși.

Da. Marea își închipuie că nisipul face parte din cuprinsul ei, pe când nisipul consideră că marea este o entitate vie care, în mod perpetuu, creează, susține și regenerează viața. Așadar, cine este tentat să zăbovească în perimetrul unei singure realități care cuprinde simbolul infinitului, ca atare putând să cuprindă prezența statornică a tuturor creațiilor naturii într-o singură imagine, va trebui să se mulțumească cu absența aparentă a "formei absolute" care nu se distinge nici de particular, nici de general.

Leadershipul se poate compara cu domeniul artei atunci când adoptă ca reper de reprezentare a timpului și ca loc esențial al memoriei, acele trăiri care nu sunt limitate de partea pieritoare a omului.

Tu ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora asemenea trăiri?

Cel mai greu este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi. Mai cu seamă, este greu să vezi marea și nisipul, sub un cer în care nuanțele se împletesc într-un joc amețitor, dacă nu ești bine instruit în domeniul artei, și mai ales dacă imaginile întipărite în memorie nu readuc în conștiința ta nevoia de împlinire sufletească.

Numai în domeniul artei poți descoperi ceva nou în fiecare moment din zi. Nu uita că **limitele unei imagini** sunt date de capacitatea ochilor tăi de a observa fundalul ei, rezoluția ei, trăsăturile ei, reflexiile ei, efectele ei și mesajele pe care ea le transmite.

Cele 11 legi ale creației

On Februarie 18, 2023

Îndreaptă-ți atenția spre ceea ce te concentrezi, fără să ieși din autoritatea propriei viziuni.

M-am confruntat de curând cu o anume inerție, o anume pasivitate în nuanțarea ideilor trebuincioase unei lucrări ample, ceva care mă făcea să mă închid în mine însumi, fiindu-mi din ce în ce mai greu să comunic ceea ce simt sau vreau. Practic, mă aflam într-o stare de încordare și iritare nervoasă, ca și când m-aș fi trezit față în față cu un alt absolut: trecerea într-o altă dimensiune a personalității mele în care simțirea, pusă în stare de comuniune cu iraționalul activ, dar disciplinat de "rezonabil", părea cumva diluată de sentimentul obscur al unei ofense de nesuferit.

Da, scrisul seamănă cu o șaradă plină de mistere pentru ochiul profan, adesea fiind strâns legat de o stare de slăbiciune, o stare de așteptare a ideilor bune, egală cu o stare de melancolie sau de singurătate, încât riști să te închizi în tine însuți și să te izolezi de toată lumea, ajungi chiar să te temi de orice relații cu oamenii. Sau, cum spunea cineva pe un blog personal: *"Nici nu vreau să mai știu de ocupațiile zilnice. Toate îmi impresionează neplăcut nervii și așa destul de zdruncinați. Nimeni însă nu-mi împărtășește tristețea."*

Memorați aceste legi. Le-am scris în primul rând pentru mine, ca să nu fiu dominat și zdruncinat de tristețea lipsei de inspirație care mă însingurează foarte tare în momentele de creație. Ştiu că pare absurd, dar chiar și un creator bun trece prin perioade albe, când totul pare lipsit de semnificație și de direcție. Sper ca aceste legi să vă îndrume către o singurătate "productivă", nu către o distanțare de voia bună, de arătatul avânt titanic.

Leadership: Creația ta reușește să emoționeze prin intermediul unui moment plin de forță, luând în considerare finitudinea unei lumi închise între macrocosm și microcosm?

A fi un creator desăvârșit, presupune un efort greu de îndurat, ca un frig cumplit care îți mănâncă din oase, îți intră în organe prin fiecare părticică de piele lăsată liberă și îți consumă toată energia. Este un greu pe care doar cei cu un real potențial spiritual pot să-l transforme în putere, un drum lung pe care îl parcurg doar maratoniștii excepționali - aceia care nu-și încheie cursa la linia de final.

Ia seama: ceea ce scrii poate fi analog unei lumi închise între macrocosm și microcosm, adică între ceea ce își doresc ceilalți și ceea ce simți tu. Așadar, păstrarea unui echilibru între ceea ce cred și vor ceilalți, și ceea ce crezi și vrei tu să evidențiezi, este esențială pentru găsirea unei finalități a textului care ar trebui intuită și anticipată.

Leadership: Obiectul creației tale se poate camufla într-o "privire din-afară" prin prisma noțiunii de similaritate afectivă cuprinsă denotație, conotație și simbol?

În spațiul și timpul creației, unde știința se amestecă cu planul emoțional, se relevă nu numai diviziunile textului sau remarcile autorului, ci și intensitatea însăși cu care se desfășoară o acțiune ieșită din comun, un eveniment aleator care pune în mister toată suflarea omului, apoi se consumă în intriga povestirii și în semnificația morală a acesteia. Viteza de derulare a replicilor și prezența unui moment culminant pot să amplifice senzația de irealitate, replicile neașteptate, pantomima vioaie și inteligentă, fizionomia și alura personajului aflându-se într-un raport de similaritate esențială.

În temeiul acestei similarități, după cum observa scriitoarea Cotorcea Livia, cuvântul poate înlocui gestul, iar gestul suplinește cuvântul, amândouă aceste semne înscriindu-se într-un personaj care, în evoluția lui, se manifestă ca un cuvânt sau ca un gest mimic, adică se reduce la pecete (sens fundamental) și dezvoltă această pecete în conotații.

Un reper de primă importanță în stabilirea specificului textului scris, sub îndrumarea unei gândiri care se gândește pe sine, ni-l oferă afirmația conform căreia modul în care îți conturezi ideile se naște din etalarea unei intenționalități clare, emoționale, transformatoare, o intenționalitate de conștiință și adevăr orientată în lucrul contemplat.

De exemplu, o informație importantă, în calitatea sa de subiect al unui enunț, poate să conțină implicit o întâmplare ieșită din comun și, prin aceasta, devine "ochiul" unui personaj. Această întâmplare, cum ar specifica un poet care vede, se vede și este văzut scriind, reprezintă pecetea personajului și apare ca o condiție a oricărei acțiuni a lui.

Pentru a surprinde leadershipul în complexitatea și în dinamismul lui, trebuie să recurgi la un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experiențe personale mai vaste, prin intermediul unei creații care interpretează viziunea unei noi laturi a expresiei „a aduce plus valoare".

Cele 11 legi ale creației sunt trebuincioase realizării unei lucrări originale care deschide oamenilor drumul către lumea academică și intelectuală. Ele pot fi tratate ca o combinație între ambiția de mărire a propriei valori și de apreciere socială, de creștere a prestigiului, și ocazia de a descrie o realitate personală a cărei relevanță este, în imaginea de ansamblu, hotărâtor majoră.

Etalarea unei palete vaste a nivelelor de lectură, scrisul poartă pecetea unei creații originale, a unei individualități bine conturate, fiind resimțită ca etalare a unei palete vaste a nivelelor de cultură. Şi tot scrisul, ca pretext al unei intenționalități stabile, îndreptată în sensul unei realități sensibile care ar închipui una nesensibilă, devine temeiul funcției portante a personajului povestitor, precum și germenele unei intrigi organizate, concise, precise.

Se spune că arta este nemuritoare, că printr-o creație artistică îți câștigi locul în eternitate. Așadar, creația unui scriitor, ca nucleu narativ al textului real sau simbolic, nu trebuie întreruptă în continuitatea ei de prezența unitară pe care o realizează personajul cheie, prezență marcată uneori prin izolare, fapt care impune cuvântul și liniștea dintre cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/cele-11-legi-ale-creatiei.html

Cele două fețe ale sufletului

On Decembrie 01, 2010

Modelează-ți sufletul cu atenție, finisând latura bună din tine și nelăsând să intervină cea întunecată.

În celebra carte *"Secretele Succesului"* , scriitorul Dale Carnegie povestește o întâmplare din viața lui Abraham Lincoln.

În noaptea de 4 iulie, 1863, în timpul Bătăliei de la Gettysburg, generalul Lee și armata lui învinsă, și-a început retragerea spre sud sub o ploaie torențială. Ajunși la Potomac s-au împotmolit din cauza fluviului care ieșise din matcă și nu putea fi traversat. Lee era prins în capcană.

Abraham Lincoln a înțeles perfect. Aceasta era marea și unica ocazie pe care o așteptase atâta timp, de a captura armata lui Lee și de a pune capăt războiului. Plin de speranță, i-a ordonat generalului George Gordon Meade, omul său de nădejde, să-l atace imediat pe Lee. Însă Meade a făcut exact contrariul: a șovăit, a amânat, a refuzat să-l atace pe Lee, găsind tot felul de scuze, iar în cele din urmă apele s-au retras, iar Lee, împreună cu restul armatei sale, a reușit să traverseze Potomacul.

Furios la culme, foarte dezamăgit fiindcă Meade nu a avut curajul să-i aplice lui Lee lovitura de grație și să-l înfrângă definitiv, deși îl avea în mână, Lincoln a redactat aceasta scrisoare către Meade:

"Nu cred că sunteți conștient de consecințele dezastrului produs de fuga lui Lee. Îl aveam în mâini și capturarea lui, asociată cu recentele noastre victorii, ar fi încheiat războiul. În condițiile de față conflictul se va prelungi pe un termen nedefinit. Dacă nu ați fost capabili să-l atacați pe Lee lunea trecută, când nu erați expuși la riscuri, cum ați putea să faceți această ispravă la sudul râului unde nu puteți transporta decât o mica parte – nu mai mult de două treimi – din forțele de care dispuneați atunci? N-ar fi înțelept să pretind și nu voi pretinde că veți avea succes acum. V-ați irosit șansa și acest eșec m-a marcat puternic."

Leadership: Poți să-ți direcționezi gândurile după sentimentele pe care le trăiești în momentele de încercare, încât să atragi evenimentele pe care le vei experimenta într-un context de tip "reper al caracterului" ?

Marele scriitor argentinian Jorge Luis Borges a spus odată un mare adevăr: *"Ceea ce rostim nu seamănă întotdeauna cu noi înșine."* Generalul Meade n-a văzut niciodată această scrisoare, fiindcă, se pare, Lincoln nu a expediat-o niciodată. Scrisoarea a fost găsită printre documentele lui după moarte.

Probabil, înainte să expedieze scrisoarea, Lincoln s-a uitat în oglindă, s-a pus față în față cu el însuși, cu cel care era el cu adevărat, cu propriile sentimente și valori, și s-a gândit cu grijă dacă este bine, sau nu, să spună tot ce avea pe suflet.

Punându-se pentru o clipă în locul generalului Meade, privind lucrurile din perspectiva acestuia – a unui om timid care trecuse prin atâtea bătălii și văzuse atâta moarte în fața ochilor, a cărui timpane fuseseră străpunse de urletele și zbieretele răniților și muribunzilor - și ascultându-și inima cu adevărat, Lincoln a decis în final să nu-și descarce supărarea, păstrând scrisoarea în biroul său.

Pentru o clipă Lincoln și-a văzut cele două fețe ascunse ale sufletului său: cea bună și cea rea. Putea să-l judece cu asprime pe Meade după faptele sale și să-l mustre, rănindu-i astfel sentimentele – ceea ce l-ar fi obligat să părăsească armata. Însă Lincoln, fiind înzestrat cu o mare putere empatică, a ținut cont mai mult de partea bună a sufletului său, punând la socoteală simțămintele generalului său.

Lincoln a reușit să-și dezvăluie îngerii și demonii în fața oglinzii - latura buna a sufletului său și latura întunecată. Însă nu a permis laturei sale negative să influențeze buna funcționare a leadershipului său. Există un interval între stimul și răspuns, iar cheia către un leadership eficient este felul în care folosim acel interval, și dacă optăm spre decizia cea mai bună.

Leadership: Ai curajul să renunți la orice încercare de a-ți înfrânge pornirile, fără să deformezi imaginea clarității cu care îți percepi greșelile din spațiul ostil al regretelor?

Te dedici cu tot sufletul remedierii defectelor tale de caracter care nu-i lasă pe oameni să evolueze spre a fi noi modele de urmat?

Dacă ești un lider foarte bun, atunci te vei dedica cu tot sufletul remedierii defectelor caracterului tău. Așa cum un sculptor stăpânit de o puternică patimă creatoare își modelează figura cu gesturi subtile, calculate, foarte stăpânite, și se oprește să finiseze orice detaliu, tot așa și tu trebuie să-ți modelezi propriul suflet cu atenție, ascultându-ți glasul interior, cu o mare răbdare, "finisând" latura bună din tine și nelăsând să intervină cea întunecată. Nu lăsa niciodată emoțiile negative să câștige teren în fața propriei tale conștiințe.

Crezi că știi totul despre oameni? Greșești dacă crezi asta. De fapt, s-ar putea să nu știi nimic despre ei. Însă, daca îți dorești din tot sufletul și ai îndeajunsă răbdare, vei reuși să privești lucrurile din perspectiva lor. Iar acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru ca leadershipul tău să funcționeze mai bine: să-ți schimbi atitudinea și gândirea, analizând orice situație prin prisma celorlalți.

Va exista o permanentă stare de pândă între tine și oamenii din jurul tău. Iar dacă te asemeni cu acei lideri severi care, cu un fel de satisfacție răutăcioasă își descarcă supărarea pe fiecare persoană care nu reușește să execute ordinele sale cu sfințenie, te vei pune într-o lumină destul de proastă. Deschide-ți sufletul înainte să judeci oamenii după faptele lor, înainte să le zdruncini încrederea în ei înșiși. Trebuie să existe în tine o urmă de blândețe și de empatie, nu-i așa?

În leadership descoperim o abundență nebănuită a situațiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din caracterului omului care atentează la coloană vertebrală a obligației de a fi martorul principal la drama propriei sale însingurări sau înstrăinări.

Cele două fețe ale sufletului sunt, în esență, legate de aspectul tău interior, nevăzut celorlalți, dar care la un moment dat iese la lumină. Ele sunt coordonatele care te definesc ca persoană, respectiv ca lider, care îți descriu caracterul, trăsăturile tale frumoase sau întunecate, și care contribuie la succesul tău pe termen mediu și lung. Însă cele două fețe ale sufletului tău se vor lupta permanent, una se va lupta să înțeleagă simțămintele celorlalți oameni, cealaltă să le ignore. Trăsăturile tale dominante vor fi cele care vor influența deciziile pe care le vei lua.

Concluzie: Se spune că toți suntem alcătuiți dintr-o componentă Ying și una Yang care permanent ar trebui să fie în echilibru. Dar sunt momente când una din ele este dominantă. Dacă ne lăsăm dominați de una din ele, riscăm să eșuăm în deciziile noastre.

Fă permanent efortul de a-ți cunoaște cele două componente ale sufletului, mai ales pe cele legate de aspectele negative pentru a le putea corecta, deoarece ele pot uneori determina luarea unor decizii cu efecte catastrofale. Nu uita că liderii cei mai buni se dedică cu tot sufletul remedierii defectelor legate de caracterul lor.

*** Notă:** Dale Carnegie - *Secretele Succesului* , Editura Curtea Veche, 2002.

Cele două identități ale lui Eisenstein

On August 13, 2014

Descoperă noi perspective de gestionare a leadershipului, analizând proporția dintre cele două constante ale valorii sale.

Biografului nu-i sunt permise pronosticurile, totuși sunt sigur că odată, în moștenirea literară a lui Serghei Eisenstein, se va găsi confesiunea confirmând acestea. Munca sa la realizarea următoarelor filme nu face decât să confirme o atare ipoteza. Până atunci notăm contradicțiile și încercăm să descoperim în labirintul lor un mecanism de creație care se va perpetua: ideea. Abstracția generează totdeauna la el succesiunea vulcanică a soluțiilor artistice care apoi, la analiza severă, se dovedesc a fi fost riguros ordonate după legi imuabile.

Să nu uităm însă că legea lăuntrică a operei de artă o creează nu esteticianul, ci artistul. În acest sens exista un continuu conflict, sub masca unei perfecte înțelegeri, între Einsestein-creatorul și Eisenstein-esteticianul. Cel de-al doilea se străduiește, cu invidie, să-i smulgă meritele primului. *

Leadership: Stilul tău de a combina mai multe perspective de abordare a unui subiect de actualitate se întregește prin calitatea de a fi autentic sub aspectul condițiilor de valabilitate și de fond ale unei opere care se vrea a fi forma unei singure arte?

Leadershipul trebuie să fie util și totodată atrăgător ca să aducă rezultate pe măsură așteptărilor, iar aici vorbim despre o combinație a tuturor variantelor de realizare a unei creații de mare valoare și popularitate. Din păcate, nu tot ceea ce este atrăgător are în mod necesar valoare educativă, constructivă și mobilizatoare.

Leadershipul se întregește mai degrabă prin calitatea de a fi autentic sub aspectul condițiilor de valabilitate și de fond ale unui motto pe care îl putem atașa și aici: "unitate în diversitate", conform criteriilor de evaluare a performanței în ceea ce privește aprofundarea cunoașterii unui subiect care răspunde unui interes practic. Dar se întregește și prin capacitatea de a transforma o idee în realitatea unor concepte binecunoscute, dar repovestite în alt sistem de referință.

Referindu-ne mai ales la, condițiile de valabilitate ale unei opere de arta, ele pot fi îndeplinite prin ceea ce realizezi prin prisma unor noi abordări a temelor artistice, în timp ce condițiile de fond pot fi îndeplinite printr-un proces de lărgire a conținutului ideatic și de generalizare a valorilor pe care le cultivi.

Subiectele pot surprinde o vedere de ansamblu, de la înălțime, o perspectivă mult mai spectaculoasă asupra lumii, asupra vieții, asupra evenimentelor, asupra personajelor, riguos înfățișate prin meritul artistului de a disloca arta din perimetrul viziunilor plastice, orientând-o către epic, către literatură, către o înțelegere a realității care îl caracterizează pe om într-o anumită treaptă a evoluției intelectuale sau spirituale.

O operă care se vrea a fi forma unei singure arte nu se naște din dispoziția de a te concentra asupra încercării de a obține o promovare sau o reacție pozitivă din partea altor persoane, ci din capacitatea de a fi autentic în ceea ce vrei să te reprezinte ca stil și personalitate în controversa dintre estetică și durabilitate.

Un regizor foarte bun este acela care știe să construiască un scenariu după acea vestită maximă enunțată de Coco Chanel: *"Nu trăiești decât o singură dată. Ai putea să fii și amuzant, cu ocazia aceasta."*

Pentru a urca pe culmile performanței va trebui să te autoevaluezi regulat, mai întâi prin prisma creatorului care își exprimă idealurile prin originalitate, în scopul producerii unui nou tipar de gândire, punând o parte din sine în fiecare element al activității de cercetare. Apoi prin prisma unui promotor de „produs atractiv" care, chiar și în perioade mai puțin faste, stimulează prin imaginea de brand, prin pozitivitatea lui, prin sensul pe care îl atribuie realității, prin mesajul de efect pe care îl transmite, prin sugestie, prin abilitatea de a se integra în diverse medii, prin puterea de a înfrumuseța funcționalul, fără a-l compromite.

Dacă nu vrei ca leadershipul să devină un obstacol în calea procesului de dezvoltare, atunci analizează proporția dintre cele două constante ale valorii sale: estetica și durabilitatea. Observă convergența lor în raport cu produsul finit, analizând bogăția de sensuri ale mesajului pe care îl promovezi în ceea ce privește stilul și de trendul de creștere pe care îl traversezi.

Estetica este ceea ce se vede într-o imagine plină de viață. Durabilitatea este ceea ce se constituie într-o adevărată geografie a interiorității care conduce într-o singură direcție, cea a spiritualității creației.

Așa cum o pictură se poate remarca prin profunzimea expresiei realiste, leadershipul - ca produs al gândiri tale - trebuie să se remarce prin puternica lui individualitate. Leadershipul este un bun ce trebuie individualizat prin măsurarea, compararea și cuantificarea celor două elemente variabile: „artă creativă" sau „creație estetică".

Creatorul și Esteticianul sunt două fețe ale aceleiași monede, sunt două aspecte ale aceleiași existențe, ale aceleiași energii, dar care se deosebesc prin faptul că primul se concentrează asupra mixului optim de "context" și "conținut", al doilea se concentrează asupra aprecierilor pozitive prin intermediul generării efectelor vizuale de înaltă calitate.

Cele două identități ale lui Eisenstein evidențiază dualismul creatorului de performanță în leadership care trebuie să se distingă și prin originalitate estetică, dar mai ales prin creativitate bazată pe elemente științifice cu valoare aplicativă și transformatoare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cele două proeminențe ale leadershipului

On Septembrie 25, 2016

Trezește "revolta" celor din jur, dovedindu-le totodată superioritatea ta în întinderea și adâncimea gândirii.

Personalitatea sa era cuceritoare. Îi plăcea să-i facă pe ceilalți să râdă, dovedindu-le însă totodată superioritatea lui în întinderea și adâncimea gândirii. Fantezia sa extraordinară și pasiunea profundă pentru inovație în creație îi fascinau pe cei care l-au cunoscut atunci. Sunt trăsături ce i-au rămas proprii până la sfârșitul vieții.

Îi domina pe cei din jur. Un prim contact cu el trezea revolta interlocutorului. Cei ce aveau tăria de a ajunge să-l cunoască îndeaproape erau cuceriți de farmecul lui. În fond nu era vorba de infatuare. Cunoscându-și perfect valoarea, relația sa cu cei din jur pornea de la această premisă devenită fapt obiectiv. Pentru geniul său, intuit și descoperit de mințile luminate încă din acea vreme ca un fapt, numele său devenise un superlativ al puterii creatoare.

*O știa și nu o ascundea rușinat. Accepta aceasta lucid și obiectiv. Pe mulți faptul însuși îi irita. Şi pare că nici atunci, nici mai târziu vreodată, Eisenstein nu menaja și nu ținea seama de această iritare. Dimpotrivă. **

Leadership: Poți să pretinzi respect prin imaginea afișată de funcția „Defying", fără să afișezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me"?

Plecând de la zicala „ *Fii tu însuți și o să afli cine ți-e prieten* ", în cazul trecerii de la faza de autoevaluare la cea de dezvoltare, se poate ajunge la cazul de exploatare a percepțiilor celorlalți prin maximizarea valorii propriei ființe. Care duce la ipostaza de dependent de o anumită atmosferă de splendoare, de o anumită emoție pe care o poți controla în scopul evidențierii trăsăturilor tale dominante.

Imaginea unui lider trebuie să îmbrățișeze statutul de "superlativ al puterii creatoare", încât oamenii să fie uimiți de vastitatea unei gândiri ieșite din comun, să fie atât fascinați cât și înspăimântați, încât să se creeze o situație de alarmă. Este singura situație care atrage cel mai mult atenția.

Trebuie ca imaginea ta să se substituie unui mod de alcătuire a structurii de personalitate care permite adaptarea la orice fel de presiuni exterioare, fără ca prin aceasta să-ți periclitezi latura cea mai de sus a identității. Strădania maximă este de a fi un om înrădăcinat profund în solul superiorității, în întinderea și adâncimea gândirii.

Superioritatea este, uneori, modalitatea de a-ți demonstra valoarea prin prisma fascinației pe care o manifești față de contrariul așteptărilor lumii.

În acest caz, preocuparea ta trebuie să cristalizeze îndrăzneala supremă de a-ți menține impactul, această formă de deplinătate care nu lasă loc de regrete, fără a căuta explicații și argumente în funcție de noile schimbări ale realității celor din jur. Trăsăturile care îți rămân proprii până la sfârșitul vieții trebuie să denote o anumită viziune despre tine, o anumită imagine, o anumită părere, cum că indiferent ce faci – faci fiindcă este pe placul tău, nu pe placul altora, și că este în folosul științei, nu în folosul unei persoane care are nevoie de ajutor ca să se afirme.

Un lider știe să se prezinte în ipostaza de „băiat plin de sine", și nu o ascunde rușinat. Acceptă aceasta lucid și obiectiv. Pe mulți faptul însuși îi irită. Dar el nu menajează și nu ține seama de această iritare. Dimpotrivă.

Astfel devii un superlativ al puterii creatoare. Să creezi din tine o imagine neobișnuită, să pretinzi respect prin imaginea afișată de funcția „Defying", fără să afișezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me", trezind adesea revolta interlocutorului și cu toate acestea el să fie cucerit, asta echivalează cu un salt în gol de la înălțime care nu-ți „rupe picioarele" la impact.

Dimpotrivă, uneori te transformă într-un om superior, încrezător și înzestrat cu multe daruri de la Dumnezeu. Trebuie să fii un caz excepțional.

A trezi revolta celor din jur înseamnă să demonstrezi că posezi o abilitate pe care nimeni altcineva nu o are, și că această abilitate funcționează la capacitate maximă fără să i se impună anumite măsuri și fără să fie afectată de vreo pasiune egoistă.

Cele două proeminențe ale leadershipului sunt reprezentate de două tipuri de personalități distincte: una care trezește revolta celor din jur și alta care își cunoaște perfect valoarea, relația sa cu cei din jur pornind de la această premisă devenită fapt obiectiv.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cercul care închide toate sensurile

On Aprilie 02, 2008

Adaugă o imensă semnificație leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de om desăvârșit pe care îl poartă în suflet ceilalți oameni.

Vreau să încep acest articol prin a povesti despre un moment istoric, care îl are în centrul acțiunii pe faimosul general rus Alexander Suvorov. Victoriile atât de scump dobândite la Trebia, Novi și Cassano stinsese entuziasmul armatei sale. Avangarda nu mai voia să pornească spre Franța. Suvorov se adresă soldaților săi, dar nimeni nu-i dădu ascultare. Totul părea pierdut. Nu și dacă ar fi întrebuințat vreun mijloc puternic de a-i readuce la supunere pe răzvrătiți.

Suvorov luă opt sergenți și le ordonă să sape o groapă. După 10 minute groapa era gata, spre marea mirare a întregii armate care se strânse în cerc, cățărându-se pe cele două dealuri care mărgineau drumul.

Atunci, Suvorov descălecă, își rupse sabia și o aruncă în groapă; își smulse epoleții, unul după altul și îi aruncă în groapă; apoi își luă decorațiile ce-i acopereau pieptul și le azvârli peste sabie și epoleți. În sfârșit dezbrăcându-se până la piele, se culcă el însuși în groapă, strigând cu glas tare:

- Acoperiți-mă cu pământ și lăsați aici pe generalul vostru ! Nu mai sunteți copiii mei, nu vă mai sunt părinte; nu-mi rămâne decât să mor !

La aceste cuvinte, rostite cu un glas atât de puternic încât fuseseră auzite de toată armata, soldații ruși săriră în groapă plângând, și ridicară pe general în brațe, rugându-l să-i ierte și să-i ducă în luptă împotriva inamicului.

- Așa da ! Strigă apoi Suvorov, îmi recunosc copiii. Contra inamicului ! Contra inamicului !

Leadership: Poziția pe care o deții se bazează pe o putere de convingere care reflectă teama ta de a pierde ceva care este important pentru tine, mai ales dacă nu ești sigur ce simt ceilalți din jur?

Un lider nu renunță niciodată la poziția pe care o deține. Când vrei să întărești relațiile cu cei pe care îi conduci, nu renunța niciodată la poziția pe care o deții. Suvorov nu a renunțat la poziția lui. Ci i-a determinat pe soldații săi să creadă în el, i-a convins prin puterea de sugestie, prin voința sa, că poziția lui este cheia reușitei în acel moment dificil.

Un lider care nu se bazează pe puterea sa de convingere, care nu știe să-și păstreze poziția pe care o deține, este ca un pilot de curse aflat în competiția vieții lui, a cărui mașină rămâne fără combustibil. Odată ce ai construit relații cu oamenii și ai trecut la un nivel superior de performanță, nu abandona și nu neglija niciodată aceste relații.

Leadershipul este ca un cerc care închide toate sensurile de urmat ale celorlalți oameni – drumurile sunt de la centru sau la periferie, și invers. Spun asta fiindcă singura cale de a-i câștiga pe oameni de partea ta este să le anulezi orice nedumerire față de modul tău de a-ți atinge scopurile și să-i îndrepți, prin voința ta, prin credință, prin puterea de convingere și sugestie, prin punerea în valoare a potențialului lor - spre o singură direcție, cea dorită de

tine.

Indicatorul spre o direcție de urmat este dat de exemplul personal care reflectă cel mai bine poziția ta de lider. Trebuie să fii un model pentru oameni, să conferi o înțelegere superioară a esenței leadershipului tău. Iar eu cred că atitudinea ta față de opiniile, așteptările și perspectivele oamenilor determină atașamentul lor față de tine. Dacă îi lași pe oameni să câștige teren în fața leadershipului tău, înseamnă că nivelul tău de influență este superficial. Adaugă o imensă semnificație leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de om desăvârșit pe care îl poartă în suflet ceilalți oameni.

Leadership: Oamenii reacționează plin de curaj în fața dinamicii propriei tale naturi deterministe reflectată în conștiința istorică, sau ești ca "o roată care se învârtește singură" pe calea imprevizibila ce se deschide înaintea ta?

Cum îi îndrumi pe oameni în direcția aleasă de tine? Care sunt pașii pe care trebuie să-i faci pentru a le influența în mod pozitiv sensul lor de deplasare? (Cum le poți influența perspectivele de dezvoltare? Nu uita că elementul care are cel mai mare impact pentru performanța ta este nivelul de leadership la care te afli în relație cu fiecare persoană în parte. De aceea te întreb: cum reacționează oamenii la schimbarea impusă de tine?

Nu poți să fii acceptat ca lider dacă oamenii nu te înțeleg, nu-i așa? Oamenii nu pot să-ți acorde un minim de încredere dacă nu ai o oarecare înrâurire asupra existenței lor, asupra voinței lor, asupra judecății lor, asupra comportamentului lor, dacă viziunea ta nu corespunde valorilor după care ei se ghidează în drumul către performanță și succes. Judecă, deci, bine valorile după care se ghidează oamenii înainte de a face pasul care te apropie de ei.

Dă o șansă leadershipului tău dacă vrei să-ți menții poziția mai mult timp. Pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalți oameni, să te apropii moral și emoțional de ei, să citești cele mai adânci sentimente ale lor, etalându-le semnificația misiunii, importanța ei și motivele pentru care ei trebuie să se implice în continuare, cu un avânt tot mai mare. Atitudinea și capacitatea ta de a te adapta la fiecare situație în parte este cheia întregului proces de finisare a leadershipului tău.

Leadershipul este ceea ce te face să te simți puternic și urmat de ceilalți oameni, atunci când timpul istoriei se hrănește cu luarea deciziilor tale.

Cercul care închide toate sensurile relevă de fapt mobilizarea celorlalți oameni spre acțiune, spre rezultate bune, spre o realitate în care viața nu se mai rezumă la „a supraviețui", ci la a contribui la atingerea unui scop măreț capabil să facă istorie. Toți cei care urmează liderul în mod loial (până la capăt) închid cerul încrederii pe care se bazează liderul, simțindu-se obligați să acționezi în numele unei cauze care înlătură de multe ori caracterul pedepsibil al unei fapte.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul-care-inchide-toate-sensurile.html

Cercul inimilor surde

On August 11, 2011

Nu contează ce etalezi în fața ochilor celorlalți, ci ceea ce semeni în inima lor.

Vă amintiți filmul „ *Meet Joe Black (1998)* "? La un moment dat Bill Parrish, fondatorul și președintele corporației Parrish Communications, se adresează celor 14 membri ai comitetului director, adunați în sala de consiliu, nerăbdători să primească confirmarea lui Bill în privința ofertei generoase a lui John Bontecu de a achiziționa compania.

- M-a interesat să-l cunosc pe John, ieri. Impresionant, cred...Dar, m-a pus pe gânduri. Eu am început afacerea asta pentru că asta îmi doream s-o fac. Ştiam că nu voi deveni un mare scriitor, dar, de asemenea, știam că viața nu înseamnă doar să cumperi un lucru cu un dolar pentru a-l vinde cu doi. Voiam să realizez ceva la un standard foarte înalt. Voiam să transmit știri lumii. Şi voiam să le transmit așa cum sunt.

Bill a captat atenția celor aflați în sală, astfel încât toți îl ascultară nu doar cu mintea, ci și cu inima. Însă, gândurile sale erau foarte diferite de cele ale membrilor consiliului. Aceștia, intuind că Bill nu va accepta propunerea lui Bontecu, nu păreau să fie în totalitate de acord cu el.

Leadership: Venitul personalizat al compoziției oratorice pe care o iau în considerare oamenii din jur crește sau se reduce sub presiunea contextului caracterizat de costul strălucirii cu care ți-ai afirmat nota originală a personalității tale?

Un lucru important trebuie să reții. De obicei, a le vorbi oamenilor despre propriile tale idealuri e ca și cum ai striga cuvintele într-o fântână goală. Acolo cel puțin ecoul îți răspunde. În general nimeni nu este impresionat de ce spui tu dacă interesele tale nu corespund cu ale lor.

În cazul lui Bill, lucrurile au stat cu totul altfel. În final aproape toți membrii comitetului director au salutat decizia sa și au acceptat-o, fiindcă el a reușit să le inducă acea stare de alertă fundamentată pe o rațiune temeinică și pe niște valori personale care contau foarte mult pentru ei. Atunci, cu toții au înțeles perfect ce îl caracterizează pe Bill.

Ceea ce se înscrie într-un avânt oarecum autojustificativ de forță sau de recunoștință față de ce ai mai bun în tine nu este viziunea care leagă „salvarea" lumii de vreun dezastru oarecare, ci gustul subtil al valorilor spirituale stimulat de concepția despre rolul personal în evoluția unei formule de origine creștină: încearcă să generezi sentimentul pe care te aștepți să îl ai după ce îți atingi obiectivele !

Dar aportul cel mai important al percepției tale față de tine însuți în raport cu lumea din jur, subordonată anumitor realități și principii care îți permit să pășești înainte spre o treaptă mai înaltă de înțelepciune, este poate acela privitor la ștergerea granițelor dintre prezență și conștiință.

Prezența este ceea ce te recomandă ca specialist, ca parte a unui proces de îmbunătățire constantă a performanțelor. Iar conștiința este ceea ce te recomandă ca judecător al faptelor pe care se întemeiază convingerile de nezdruncinat de la care se pleacă în abordarea oricărei diferențieri valorice, căpătând valențe de catalizator al tendințelor de exteriorizare prin destănuirea unor lucruri profunde despre tine.

Să aduci la cunoștința oamenilor ce se întâmplă înainte de a se întâmpla este o promisiune a reușitei dezvăluită încă incomplet, adică fără ajutorul unei revelații de mare încărcătură afectivă și spirituală.

Înainte ca valorile tale să fie acceptate, precum cunoașterea și valorizarea trecutului, trebuie să proiectezi în conștiința oamenilor condițiile și lecțiile reușitei profesionale, trendul unor împliniri de excepție, prin dorința de afirmare a profunzimii care cere să fii super-onest în ceea ce exprimi față de ceilalți.

Oamenii nu te vor sprijini dacă nu îmbraci mereu acea haină fără pată a personalității tale care se distinge prin calități unice, extraordinare, pe care ei să le admire la tine.

Nu contează ce etalezi în fața ochilor celorlalți, nu contează ce idealuri mărețe ai. Ci contează numai ce semeni în inima lor. Dovada caracterului tău bun și puternic stă în capacitatea ta de a rezona cu ceilalți, de a te raporta așteptărilor lor, de a corespunde cu modelul de lider pe care îl doresc ei cu adevărat. Nu-i de-ajuns să le zgudui din temelii toate îndoielile și „De ce-urile", trebuie să primești și confirmarea lor în ceea ce privește transformarea ta în persoana pe care ei o consideră potrivită idealurilor lor.

Captarea atenției oamenilor începe cu felul în care te autopercepi din punct de vedere al modului cum te raportezi la experiențele trecutului - care impulsionează spre transformarea atitudinii față de viață sau spre extinderea conștiinței de îndatorire spirituală.

Cercul inimilor surde simbolizează consecința unei abordări neconvingătoare a liderului care nu s-a străduit sau nu a putut să ajungă la sentimentele oamenilor. Simbolizează acea lipsă de consens sau de concordanță a sentimentelor ce stau la baza rațiunii, fără de care uneori nu ai șanse de câștig.

Din "cercul inimilor surde" fac parte toți acei oameni care nu cred în tine și nu te sprijină în deciziile tale fiindcă nu te cunosc îndeajuns de bine. Ca să convingi oamenii să te susțină în deciziile pe care le iei, mai întâi trebuie să rezonezi cu ceea ce simt ei.

Așa după cum „somnul rațiunii naște monștri" (Francisco de Goya), tot așa rațiunea pură fără sentimente nu poate exista.

Străduiește-te să ajungi în adâncurile sufletelor pe care le conduci. Nu e suficient să etalezi o perspectivă ce corespunde cu viziunea și interesele tale personale, ci în primul rând e necesar să sădești în sufletul lor credința că îi dirijezi în folosul lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul-inimilor-surde.html

Cercul

On Martie 21, 2016

Învață să te reprezinți într-un context al formei tale concrete de autoexprimare, de-a lungul timpului, în relația dintre unitățile fundamentale identitare „Origini și Consecințe".

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să țin departe de ochii lumii această latură personală, ca un alchimist tăcut și discret, nedivulgând nimănui rezultatele experiențelor mele de viață, între istoricul unei clipe de singurătate și setea mistuitoare de eternitate. Fără a-mi da seama de fapt că limitele realității (pe care o numeam "tărâmul gândurilor") erau ceea ce mă definea și în lipsa lor rămânea doar un spațiu gol, un produs mistic al închipuirii, un loc fără ieșire din coma profundă numită viață.

Omul e doar o moleculă de ADN circular distinct, o uniune strânsă de carbon, hidrogen și oxigen, combinat cu energie vie, mergând în direcția a ceea ce este numit suflet, o iluzie perpetuată doar de credința în ceva care se înălță mai presus de pământ și se ridică la veșnicie. Iată latura mea personală: un contrasens în care totul se citește invers, de la efemer înspre etern, în funcție de stările diferite ale Ego-ului.

Leadershipul este hotarul dintre ceea ce îți este dat să trăiești prin puterea gândurilor și ceea ce îți este dat să accepți ca și compromis din tensiunea luptei dusă între caracterul nobil al faptelor de viață și conștiința unei fragilități esențiale în manevrarea realității.

Credincios mie însumi, sufletul se lua la trântă cu destinul, prilejuind întâlnirea dintre *"un altcumva în fiecare acum"* și *"mereu voi fi al altei clipe"* . Acest asasin orb al trecerii spre plinătate, spre veșnica aventură a căutării libertății de a săvârși tainica legătură cu viața prin intermediul puterii Nelămuritului, îmi permitea, ca adevărată esență, măsurarea concomitentă a tot ceea ce înseamnă lumea. Cu o deplină convingere în ceva care se stinge și se aprinde de la sine, călcam pe urmele regăsite ale materiei misterioase și prețioase manifestate încă de la Origini până la Consecințe.

Câteodată mi se întuneca totul în fața ochilor și trebuia să mă feresc de lumina zilei, iar atunci se întâmpla imprevizibilul. Magia, strict selectivă, își îndeplinea îndatoririle de comandă. Oboseala, melancolia, dorințele, ezitările, toate se revărsau în capul meu asemenea unei tornade pline de amintiri și senzații năucitoare, clocotind totodată într-o patimă a visului, a euforiei, a iubirii, pe care, cu puțină îndrăzneală, am putut-o stăpâni, dar în felul în care alchimistul găsește materia și o pregătește de sacrificiu.

La urma urmelor, ce vrei de la mine, tu cel care mânuiești mai bine ca oricine principiul și sfârșitul material a tot ce se cunoaște?

Leadership: Te limitezi doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puțin semnificative, sau la partea de conținut pe care planifici să-l afișezi în lume?

Doctorul Nicolaus Cusanus, din opera scriitorului finlandez Mika Waltari, voia să demonstreze că lumea mărginită și nemărginită, finitul și infinitul se întâlnesc. A început cu un exemplu matematic. Dacă în interiorul unui cerc se înscrie un poligon, căruia i se mărește din ce în ce mai mult numărul de laturi, până ce ajunge la un număr infinit de laturi, atât de mici încât nu mai au aproape nicio dimensiune, atunci poligonul se va atinge în toate punctele cu cercul și va deveni cerc.

Cam așa se putea exprima și ideea din spatele rațiunii mele de a reformula coordonatele gândirii despre condiția mea de "creator de gânduri într-o poveste fără sfârșit". Pasiunea mea nebunească pentru modelarea laturii personale, printr-un al cincilea element, asociat între clipa de eternitate pe care o trăiam și potolirea dorului după un spațiu înălțător căruia să-i aparțin multă vreme, demn de un infinit "acum", era o dovadă clară că începeam să privesc lumea din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor și proceselor.

Partea de conținut pe care eu am încercat să o afișez în lume prin puterea de a transpune gândurile cele mai abstracte în cuvinte, sesizând și acea parte a realității care deseori rămâne inaccesibilă celor din jur, surprinde acea căutare obsedantă a autenticității și integralității ființei mele care se dorește a fi lucidă în fiecare clipă a existenței. Am învățat să mă raportez la ceea de fac, la ceea de văd la mine însumi, la ceea ce am în palmares, la ceea ce mă binedispune, mult mai mult decât la ceea ce mi se întâmplă în viață sau care mă poate marca în vreun fel.

Leadership: Îți rânduiești bine gândurile în scopul formării unei viziuni autentice despre propria persoană astfel încât să capeți acces la o altfel de percepție vizavi de temporalitatea unei conștiințe elevate?

Eram circumscris unui cerc care se învârtea fără oprire în jurul propriului centru, repetându-se la nesfârșit. Fără să-mi dau seama, ceva își disputa supremația asupra mea. Atotcuprinzătorul sau Nesemnificativul?

Viziunea autentică despre propria mea persoană, supusă unui oarecare test de respect față de ceea ce mă motiva lăuntric, era confirmată implicit de nebunia experimentală a unei tăceri care se socotea drept răspunsul minții mele la situațiile de viață cu care mă confruntam zi de zi. De fapt, începeam să mă gândesc la mine ca la un personaj ce-și joacă rolul în lumea narată a unui text menit a transmite un mesaj subtil, aparținând scriitorului Ioan Romoșan: *"Măreția omului stă în disperarea lucidității sale acceptată și depășită de însăși luciditatea sa."*

În acest caz, sfera propriei tale funcționalități nu se limitează doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puțin semnificative de schimbare a realității, numită de obicei personalizare a experienței de gestionare a gândurilor, ci mai cu seamă la partea de conținut pe care planifici să-l afișezi în lume, în relația dintre unitățile fundamentale identitare „Origini și Consecințe".

Originea reprezintă punctul în care te uiți în jur și nu știi unde te afli, fiind debusolat de lipsa experienței în reprezentarea ordinii în gânduri și acțiuni. Iar consecințele sunt rezultatul încercării de a te încadra în ipostaza omului statornic în dificila sa menire, cu riscul de a te îndrepta spre realitatea unui timp care puțin câte puțin se golește de viitorul său.

Temporalitatea unei conștiințe elevate este pusă în evidență de subiectivitatea cu care omul s-a obișnuit să-și observe gândurile.

El tinde să-și împărtășească povestea, emoțiile, oricând sau oricui, cu precizarea că ceea ce îl eliberează de orice tensiune și îl motivează cu adevărat este însăși acea ființă supremă care trece prin stări intermediare spre forma sa perfectă, absolută, de gândire și de manifestare.

Cercul evidențiază repetarea tuturor acelor gânduri obsesive pe care omul le rulează în fundal neîncetat, modelându-și astfel latura ascunsă, până când ea devine centrul tuturor puterilor sale firești.

Funcția de autenticitate, independentă de orice sursă de reprezentare a omului într-un context al formei sale concrete de-a lungul timpului, are nevoie de o platformă de sprijin care să-l facă mult mai stăpân pe propriile crezuri și, automat, să-i garanteze o anumită acoperire pe termen lung.

Ești gazda propriilor tale crezuri, plasându-te la un anumit nivel de conștiință corespondent cu acea latură personală pe care ceilalți nu o văd. Leadershipul se desprinde din modul cum percepi lumea și viața, față în față cu tine. Important este felul cum te vezi în funcție de stările diferite ale Ego-ului, între istoricul unei clipe de singurătate și setea mistuitoare de eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul.html

Cerșetorul care dă de pomană

On Aprilie 09, 2014

Găsește motivația care să te facă să fii ceea ce ești cu adevărat, pentru ca evoluția fondului tău sufletesc să nu fie oprită sau stopată temporar.

Trăiau cu multă chibzuială, făcând zilnic puțin foc, ca niște oameni foarte strâmtorați. Jean Valjean nu înlocuise nici una din mobilele pe care le găsise acolo la început; pusese numai să se facă o ușă plină în locul ușii cu geam de la odăița Cosettei. Nimeni nu putea intui că, de fapt, el era același Monsieur Madeleine foarte înstărit, care își ascundea identitatea. Şi revenise la acea mică parte a omului care, de fapt, era. Modestia neexploatată de trecerea anilor se cerea recuperată.

Continua să poarte redingota lui galbenă, pantalonii negri și pălăria uzată. Lumea de pe stradă îl credea sărac. Se întâmpla uneori ca vreo femeie milostivă să se întoarcă și să-i dea de pomană. Jean Valjean primea și se pleca până la pământ. Alteori se întâmpla să-i iasă înainte vreun nenorocit care cerșea. Atunci, se uita de jur împrejur ca să nu-l vadă nimeni, se apropia de cerșetor pe furiș și-i strecura în mână o monedă, adesea chiar o monedă de argint, apoi se depărta de el grăbit. Lucrul acesta putea să-i aducă neplăceri. În cartier lumea începuse să-l cunoască sub numele de "cerșetorul care dă de pomană". *

Leadership: Ești un caz distinct de negociere dintre un asigurator și un asigurat, din perspectiva experienței de a fi trăit o rană de umilință în fața unei situații dramatice care te ajuta să evoluezi spiritual și să-ți izbăvești sufletul?

Fiecare lider, mânat de imboldul de a-și schimba stilul de viață, spre găsirea unui *equilibrio* între funcționalitate și context, între puterea interioară și responsabilitățile funcției sale, este un caz distinct de negociere dintre un asigurator și un asigurat, cuvenindu-se a fi tratat ca atare ca pe o temă a cărei soluție stă în conștiința omului, nu în afara ei.

Pe de o parte îți asiguri necesarul de independență, pe de altă parte dobândești o altă viziune asupra vieții. Asiguratorul este sinonim cu sentimentul nesăbuit al unui destin implacabil, în timp ce asiguratul poate fi corelat cu lupta permanentă împotriva realității unei lumi decăzute, dominată de suferință și materialism, sau cu lupta memoriei împotriva uitării.

A evolua spiritual spre o conștiință superioară, spre un grad mai mare de înțelepciune, înseamnă să îți arăți dărnicia în situația unei remușcări care poate să dea un sens nou lumii tale interioare.

Şi nu doar atât, mai trebuie totuși să-ți arăți dărnicia în fața unei priviri retrospective spre ceea ce ți-a fost dat să vezi, să auzi, chiar în lipsa unor argumente cărora nu le identifici nici filonul legal, nici o logică de necontrazis. Credința este meditația asupra unui trecut care te urmărește aidoma unui blestem, din care trebuie să rezulte concluzii în sensul celor susținute de o conștiință curată, înnoită, din care trebuie să înveți ce înseamnă mila, ce înseamnă să fii blând, sincer, iubitor, cinstit, împăciuitor.

Să ajungi la tine însuți, uneori luptând chiar împotriva dorinței de putere și mărire, descoperind în matematica lumii abstracte pe care o trăiești, ghidate de propriile ei ecuații, o problemă de afectivitate decât de logică, sub înrâurirea mijloacelor de asigurare a unui echilibru între intern și extern. Asta este mai mult decât o mângâiere aducătoare de gânduri curate, ci un mod absolut cuceritor în care redai simțirile tale celorlalți.

De la știința de a valorifica virtuțile care te înconjoară ca o aură de siguranță de sine, până la arta de a te accepta printre ceilalți ca un oaspete printre gazde, recunoașterea neîntreruptă a frumosului joacă un rol important în maniera de a te dezvolta și de a te defini mai bine, de a descoperi noi lucruri despre alții, despre lume. Leadershipul devine o capodoperă a cărei compoziție, inspirată poate dintr-un rezumat al trecutului, îl arată pe om în deplinătatea calităților sale de fond. A măreției care le este dată celorlalți să o admire la el clipă de clipă și chiar să o sprijine.

Leadership: Situația din care se naște superioritatea ta este o îmbunătățire rapidă a experienței de accesare a variabilei "check your perceptions about what life is meant to be in a miraculous way" pe care o pui la dispoziția sufletului lumii?

Nu-i de ajuns să trăiești în concordanță cu legile aspre ale leadershipului, mai trebuie să presari și puțină liniște pe dinăuntru și în afara propriei ființe. Viața simbolizată într-un mod miraculos poate fi percepută ca un triumf împotriva tuturor neajunsurilor, păcatelor și patimilor lumii, triumf care te cuprinde atunci când pășești pe urmele trecutului care te bântuie și pe care vrei să-l uiți, astfel încât să rezonezi și să te identifici cu cel care poate suferi, nu doar cu cel care învinge.

După cum creierul este programat să absoarbă orice model sau structură a realității pe care o observă și o investighează, tot astfel omul, supus normelor privind calitatea leadershipului, este programat să se cupleze pentru un interval lung de timp la rețeaua de energie sufletească care se dezvoltă în perfectă armonie cu viața și mediul înconjurător.

Elementele esențiale ale leadershipului sunt scânteierile de înțelepciune provenite din experiența unei vieți în care suferința a copleșit adesea momentele de fericire.

Marele scriitor, Victor Hugo, îndemna: " *Să aruncăm jos vechea tencuială care ascunde fațada casei. Nu există alte reguli, nici modele.* "

Ca să îndeplinești condițiile artei de a conduce, aruncând peste acele goliciuni ale ființei tale vălul unor simțăminte care nu au nimic de a face cu știința, ci cu manifestările tale în contextul societății care te urcă la un nivel de rezonanță compatibil cu dimensiunea umană a angajamentelor existențiale, trebuie să te apropii tot mai mult de ceea ce ești cu adevărat. De omul care găsește înțelepciune și capătă pricepere profundă de faptul că altceva decât partea materială îl completează și îi aduce echilibrul. Cartea vieții se poate deschide fără chei, doar printr-o simplă scanare a ființei.

Leadershipul este recunoștința de a fi trăit o experiență de suferință în pragul unei situații în care simți că te înclini prea mult în fața superiorității poziției tale, sau când simți că ești legat sau prea dependent de forma perfectă a unei vieți care se merită trăită cu adevărat.

Cerșetorul care dă de pomană se referă la aspectele specific umane ale leadershipului, dominat de legi specifice. Leadershipul trebuie "îmbrăcat" de umanism, ca în toate celelalte domenii, bazându-se în principal pe o lege nescrisă: să dai, nu numai să știi să ceri.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/cersetorul-care-da-de-pomana.html

Cheia care deschide toate porțile

On Ianuarie 11, 2010

Transmite-le oamenilor ce ai în minte și în suflet, fără să diminuezi conținutul de adevăr pe care se sprijină leadershipul autentic.

Cuvintele frumoase rostite de cineva sunt ca niște sunete plăcute în urechile oamenilor. Ele au o valoare neînchipuit de mare și reușesc de cele mai multe ori să le influențeze acestora mintea și hotărârile.

Pe o scenă improvizată, candidatul la președinție se apropie cu pași mari de microfon, pentru a-și ține ultimul discurs. Își frământă mintea, cumpănește în tot felul un singur gând: cum să reînvie cât mai rapid încrederea oamenilor, a viitorilor alegători. Pentru a-și impune autoritatea, pentru ca mesajul său idealist să fie înțeles și luat în seamă, este imperios necesar să atingă coarda cea mai sensibilă din sufletul oamenilor. O ultimă întâlnire cu ei este fără îndoială un prilej de inspirație. Căci numai în momentele hotărâtoare, când e nevoit să pună în joc toate resursele ființei sale, el devine mai creativ și mai original. Abia acum, în ultima clipă, când toată lumea e numai ochi și urechi la vorbele lui, el are parte de acea inspirație unică care-i încălzește inima și-l motivează să țină un discurs cu totul și cu totul excepțional.

Adevărul, uneori dureros, este ca un bumerang și se poate întoarce împotriva celui ce-l cunoaște. Conștient de acest lucru, candidatul la președinție nu-și poate permite să afirme lucruri mincinoase sau prea „comerciale", ci lucruri cât mai credibile, cât mai precise și cât mai realizabile. Dar care bineînțeles să nu-i știrbească personalitatea și șansele de a fi ales. Mesajul său, ca să electrizeze mulțimea, trebuie să fie cel al faptelor împlinite.

Leadership: Îți justifici deciziile sau alegerile în virtutea unei rațiuni care își câștigă atributul de dominanță prin validarea "Apelului la credință"?

Un singur lucru îl poate salva de la o înfrângere pe candidatul la președinție: să provoace la timp un declic în gândirea oamenilor. Să arate ce însușiri extraordinare sunt ascunse în el: fermitate absolută, voința de fier, curaj neînfricat, dar mai ales credința. Şi dintr-o dată forțele lui se adună într-o adevărată energie vitală: „ *Sunt un om cu frica de Dumnezeu* ".

Aceasta afirmație făcută într-un mod artistic, cu vocea înecată în lacrimi, cu o privire în cer și una în pământ, ajunge până la inimile celor mai mulți oameni, adânc se implantează în sufletul lor, sunt sensibilizați, mișcați într-un chip cu totul deosebit.

O astfel de afirmație, care întotdeauna are priză la public, nu-l obligă la nimic pe candidat și îi deschide toate porțile. Astfel se dezvinovățește de orice păcat, se absolvă de orice vină, determinându-i pe oameni să creadă că nimic rău nu se află în sufletul său, că tot ceea ce face este numai pentru binele lor și – cel mai important - întru slava lui Dumnezeu. Fără îndoială, în concepția celor mai mulți oameni, cel care trăiește cu frica de Dumnezeu, trebuie că este numaidecât cinstit, muncitor, ambițios, generos, sincer și nevinovat. Dumnezeu este Cel care îi va călăuzi pașii și îl va îndruma, și astfel el – noul conducător - va înfăptui imposibilul.

Orice mijloc de a seduce oamenii este, în momentele de cumpănă, îngăduit și justificat. Cu acea fulgerătoare genialitate care izbucnește în toiul unei primejdii de moarte, conducătorul își făurește planul. Un plan care nu trebuie să dea greș. Un plan prin care să încerce să câștige încrederea și bunăvoința tuturor. Şi, din fericire, nu e atât de greu de construit. Pentru

că oamenii se încred mai mult în vorbele unuia care pretinde că trăiește cu frica lui Dumnezeu, decât în ceea ce se află de fapt ascuns și neștiut de nimeni. Așa e, oamenii pot fi câștigați ușor dacă conducătorul este îndeajuns de abil și face apel la credință.

Leadership: Ceea ce transmiți fundamentează un "game mind" care înalță un întreg munte de prejudecăți asupra caracteristicilor tale?

Legătura strânsă existentă între nivelul de experiență și structura ansamblului de privilegii de tip "Rating" - pentru realizarea căruia se folosesc idei izvorâte din chintesența ta, din formele de conștiință pe care sistemul propriu de decizie le întreține și le întărește prin comunicare - apare cel mai clar și mai pregnant acolo unde atenția este maximă, acolo unde se caută efectul de autenticitate.

Nivelul de leadership crește conform tendinței de a cosmetiza acest efect de autenticitate în beneficiul imaginii personale, transmițând oamenilor o anumită informație – care este mai apoi transformată într-o stare de spirit.

Într-o penetrabilă analiză a progresiei autenticității care plasează informația în trăire și sentiment, se pun foarte bine în lumină câteva din "piesele" tale de fond, ilustrând, în demonstrația unei orientări spre leadership, tocmai acea latură a moralității din registrele valorii personale - prin care se remarcă capacitățile de redefinire a standardului de percepție a informației transmise. Aceste piese de fond reprezintă arii neexplorate din tine care se întrepătrund și se consolidează reciproc sub impactul unei gândiri fecundatoare ce tinde să demonstreze mult-clamata ta superioritate.

Oricum ar sta lucrurile în alte privințe, însăși interdependența lider-adepți, prin intermediul informației transmise, scoate în evidență, paradoxal, o anume inteligență a trăirilor din care unii gustă reflecții, îndemnuri, valori, motivații. Acestea sunt puncte de referință pentru învățarea din experiența liderului și pentru valorizarea unei gândiri sau viziuni care fundamentează convingerile adepților în timp.

Eșecul sau succesul în leadership apare ca fiind generat de diferențele dintre informația pe care o propagi și atitudinea celor care absorb informația.

Cineva sfătuia pe web: *"Gândește-te că tot ce transmiți ca informație fundamentează un "game mind" care poate înălța sau prăbuși un întreg munte de prejudecăți asupra caracteristicilor tale."*

Prin discurs activezi "cookie-urile", acele fragmente de suspiciuni sau confirmări - folosite de indivizi pentru a stoca informații despre tine, gestionându-le în contextul propriilor lor conștiințe, vieți și interese personale.

Leadership: În care jumătate de teren te găsești?

Orice conducător abil a învățat să se prefacă. Să fie șiret ca o vulpe. Să joace teatru. Şi să spună mereu și mereu ceea ce le place oamenilor să audă, indiferent că este sau nu adevărat, indiferent dacă el crede sau nu în ceea ce spune. Încrederea se construiește în timp, dar se poate câștiga rapid dacă conducătorul își creează o reputație bună, invocând întotdeauna numele Domnului, si apelând la valori precum: adevărul, cinstea, onoarea. Doar astfel îi poate sensibiliza pe oameni și îi poate câștiga de partea sa.

Așa cum un jucător de fotbal nu poate fi penalizat pentru ofsaid când se găsește în propria

lui jumătate de teren, tot așa nici tu nu poți fi penalizat de către oameni dacă leadershipul tău se regăsește în perimetrul de adevăr pe care ei îl conștientizează și îl acceptă.

Pe de altă parte, dacă ești surprins în ofsaid, chiar dacă ai înscris un gol și ai ridicat mulțimea în picioare de bucurie, toate șansele tale de a ridica în poziția de lider vor fi anulate, și vei fi sancționat cu un cartonaș roșu care te scoate definitiv din partida numită leadership.

Transmite-le oamenilor ce ai în minte și în suflet, fără să diminuezi conținutul de adevăr pe care se sprijină leadershipul autentic.

Cheia care deschide toate porțile este, de fapt, modalitatea prin care un viitor lider ajunge să-i determine pe oameni să-l aleagă și sa-l susțină. Ea nu este o cheie universal valabilă pentru toate categoriile de oameni, ci trebuie permanent "ajustată" în funcție de nivelul educativ și chiar de prejudecățile categoriilor respective.

Source: https://neculaifantanaru.com/cheia-care-deschide-toate-portile.html

Chemare la lumea neștiută a științei (II)

On Iunie 21, 2013

Învață să măsori rezultatele științei tale în funcție de resursele pe care le deții, încât să adaugi profunzime creației care te inspiră să-ți pui în evidență autenticitatea.

În cartea "Lumini în retortă", scritorul român M. Solomon, ne aduce la cunoștință încercarea de a înțelege esența însăși a naturii nesfârșite, prin transformările și variabilitatea fenomenelor ei puternic impregnate în lumina unei înțelegeri mature a descoperirilor științifice. Fragment:

"Doctrina filosofică a daoismului arată că viața naturii și a oamenilor nu se supune voinței cerului, ci legii universale, DAO, care aduce ordine în haosul lucrurilor. În lume nu există nimic permanent, totul e în mișcare și dezvoltare, apariție și pieire, totul se transformă și la un anumit punct al dezvoltării devine contrariul său.

Focul, elementul primar primar în rădăcina lumii, îl regăsim în cugetarea lui Heraclit din Efes. Marele filosof grec scria că lumea este singurul lucru dintre toate care nu a fost creat de niciun zeu, de niciun om, ci a fost, este și va fi un veșnic foc viu, aprinzându-se după anumite legi și stingându-se după anumite legi. Iar gândirea lui nu se oprește la arătarea rădăcinii lucrurilor. El susține veșnica și neîncetata lor mișcare și prefacere (pantă rei = toate curg) și arată cauza acestor prefaceri. Ea se găsește în lupta contrariilor. Lupta este izvorul a tot ce există."

Leadership: Îți stă în putință să-ți aduci contribuția la realizarea și desăvârșirea Marii Opere, cu privire la faptul că tot ceea ce se oferă voluntar în aflarea secretelor este mult mai important decât dezvăluirea lor?

Ştiința cea mai valoroasă nu a fost niciodată la vedere, ci a slăvit o altă năzuință a omului în înțelesurile, în nuanțele, în sensurile subtile și în tainele ei adânci. Ea a fost și încă mai este aspru condamnată de profanii care nu se pot depăși pe sine, care nu pot depăși limitele cunoștințelor contemporane, incapabili să sesizeze acul în carul cu fân nici după numeroase și minuțioase căutări.

Nu degeaba scria Cornelius Agrippa: *"Numai pentru voi, fii ai doctrinei și ai învățăturii, am scris această operă. Cercetați atent cartea, concentrați-vă asupra acelei intenții pe care am presărat-o și am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înțeles de înțelepciunea voastră."* El știa prea bine că doar cei mai harnici și mai perseverenți oameni, bine integrați în culisele fascinante ale cercetării științifice, vor putea să-și aducă contribuția la realizarea și desăvârșirea Marii Opere. Nu este privilegiul oricui să ajungă atât de departe cu facultatea cunoașterii mistice.

Cei aleși, cei puțini, aceia care au atins nivelul maxim de cunoaștere, care au reușit extragerea apei din piatră, pentru ca ea să devină strălucitoare și prețioasă, ei consideră această știință mai mult un limbaj de asamblare independent al unor piese mari și grele care îmbină funcția utilitară cu cea artistică.

De aici și zicala: "A face artă." A descoperi un limbaj care să nu producă decât efecte pozitive la nivel de societate, nu doar la nivel de profitabilitate în rândul companiilor, cuprinzând idei, viziuni și o porțiune însemnată de imaginație, a cărui marjă asiguratorie a valorii să fie cât mai mare. Este cel mai greu lucru pe care îl poate face un lider.

Leadership: Ești pregatit să pleci în căutarea secretelor ascunse - perfect corelate cu un drum necunoscut pe care dacă îl alegi te conduce în toate direcțiile, unele pe care nici nu le bănuiești?

Să ne amintim de acel mirific cânt al lui Ulise, simbol al umanității mereu însetate de cunoaștere, dornică să străbată drumuri necunoscute pentru a ști. El constituie un îndemn spre înființarea sau reinventarea direcției învingătoare. Numai profanii se orientează într-o direcție deja determinată, bătătorită, consacrată de precedentele tentative de atingere a unui real de mult imaginat și epuizat.

Leadershipul este produsul unei gândiri care operează pe porțiunile nelimitate ale științei și emoției. Leadershipul, ca să depășească limitele obișnuitului, deci ca să iasă din tiparele mediocrului, trebuie să forțeze puțin nota și să-și facă un alt sens de mers, prin intervențiile unei științe noi, inepuizabile în idei, resurse, în producerea de combustibil vital transformării informației și cunoștințelor spre afirmarea unei creații unice.

Toate acele elemente simple, armonioase prin structura lor sistematică de integrare în alternanța de "rodire", trebuie să se lege unele de altele formând un întreg, care să coordoneze prin metode precise fiecare părticică a transformării. A pleca în căutarea secretelor ascunse înseamnă să mergi pe un drum necunoscut care te duce în toate direcțiile, unele pe care nici nu le bănuiești. Una din aceste direcții este dată de viziunea unei creații (și a schimbării care o produce în lume) din care nu lipsește trăirea unei experiențe de "luptă a contrariilor" sau temeiul "de arătare a rădăcinii lucrurilor".

Marea Operă este conexiunea care se stabilește între trăirea unei experiențe de "luptă a contrariilor" și identificarea unui temei "de arătare a rădăcinii lucrurilor".

Chemare la lumea neștiută a științei evidențiază dorința creatorului de a stabili o relație de durată între ceea ce "este" și ceea ce "ar trebui să fie" abordarea unei idei desprinsă din imaginar, care pe neașteptate poate deveni reală.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemare-la-lumea-nestiuta-a-stiintei-II.html

Chemare la lumea neștiută a științei (I)

On Iunie 21, 2013

Optimizează-ți stilul de a face artă, fără să uiți nicio clipă de existența acelui tâlc ascuns care te face să simți că exiști.

Eram convins că există un tâlc ascuns, de neatins și inaccesibil celor neinițiați în arta științei. Capacitatea mea nelimitată de a reconstitui, dincolo de traseul ascendent al propriilor mele cercetări, un nou orizont intelectual, un spațiu benefic de manifestare a interesului tot mai sporit față de lucrurile ascunse, tindea categoric spre cote incredibile. Arta de a practica Marea Ştiință posedă potențialul de a fi formulată prin referire la experiența de a te adânci într-o neîncetată căutare de răspunsuri, într-o lume grea, terifiantă, care dă în vileag obsesii, temeri și precare încercări de a schimba efectele *della creazione di laboratorio* , lucrând cu cauzele ei.

Eram pe cale să inventez un nou limbaj. O alegorie cu semnificație deosebită care saluta noi ipoteze de interpretare a realității și ficțiunii, punând sub semnul întrebării existența umană, în construcția scenică a unei lumi neștiute. Un limbaj menit să dea glas, în sfârșit, lucrurilor pe care le aveam de spus. Peliculele de inspirație se mișcau haotic în mintea mea, se comprimau formând miezul unui nou mesaj.

Extragerea apei din piatră, pentru ca ea să devină strălucitoare și prețioasă. Era o operațiune alchimică complexă și consuma foarte mult timp. Căci, în permanență, noi reacții de tip *backward* interveneau în procesul de accelerare a materialului de cercetare, îngreunând tot mai tare eforturile mele.

Conceptele actuale și interpretările inerțiale conduceau, de-a lungul unui singur ciclu de "fabricație", la numeroase situări greșite și erori generalizate, la identificări eronate și la viziuni incerte. Mă pierdeam pe căile încâlcite ale unor legi stranii de probabilitate și improbabilitate.

Leadership: Tendința particulară a conștiinței tale de-și lărgi limitele poate să atingă cea mai profundă expresie a unei arte care, de milenii încoace, se află în căutarea a ceea ce o definește și o singularizează?

Din neant smulgeam sfârșitul, ca să reconstitui începutul. Cuvintele mele nu mai corespundeau lumii cunoscute, ci unor lumi necunoscute în acest moment. Descoperisem oare limbajul străvechi care stătea la baza alchimiei? Toate lucrurile cu care interacționam, gândurile care dezactivau realitatea și o trimiteau într-o stare de nedeterminare, simțurile care se smulgeau parcă din adâncurile ființei mele, aflată în continuă devenire – posedau o activitate ridicată, asemenea unor catalizatori cu proprietăți excepționale ai unor reacții subiective, neașteptate.

Toate acele elemente simple, armonioase prin structura lor sistematică de integrare în absolut, se legau unele de altele formând un întreg. Care precedă, ca gândire ordonatoare, ca plan ideal, o existență particulară a conștiinței. Şi numai acest întreg determina stilul meu de a face artă, de a desena nori sau raze de soare acolo unde nu există supunere în fața realului.

Probabil, tâlcul ascuns care mă face să exist ca om de știință, prin referire la o artă care de sute ani continuă să fascineze prin însăși faptul că este superioară, se poate formula în felul următor: "Tot ceea ce strângi prin observație, asimilare de informații, experimentare și autoanaliză, trebuie să ia forma unui limbaj care decodează formele complexe și mereu

dinamice ale Naturii." Iată deci că arta de a practica marea știință își are rădăcinile într-un cadrul de comuniune sufletească, unde îmi împart tristețile și bucuriile cu soarele și luna, cu pomii și florile, cu totul din jur.

Ceea ce definește și singularizează arta practicării Marii Ştiințe este capacitatea omului de a anticipa noutatea pe care o conține informația divulgată prin inserarea ei într-un complex de viață supraindividual: cosmic, biologic, social sau spiritual.

Păream predestinat, autoconvins de capacitatea mea, să transmit toată cunoașterea și experiența dobândite în timp, celor care vor acorda importanță acestor înțepături accentuate de ireal și fantastic, pregătindu-i să acceadă la lumea neștiută a științei.

Căci, este evident, aveam o îngăduință rară față de lucrurile neștiutoare. Legănam în minte imposibilul, iar imposibilul îmi legăna mintea iscoditoare. Dincolo de linia maiestuoasă a orizontului se deslușeau siluetele unor noi sensuri, construite cu o elegantă desăvârșită. Cine oare mă putea împiedica să cad în zona de gândire preconștientă?

Leadership: Ştiința pe care ți-o dă informația cea mai complexă impune o profundă disciplină a conștiinței: de a te desprinde de rezultatele propriilor investigații și a le vedea, până la urmă, ca pe ceva străin de firea ta?

Te pierzi pe căile încâlcite ale unor legi stranii? Legeni în minte imposibilul, iar imposibilul îți leagănă mintea iscoditoare? Ești pe cale să inventezi un nou limbaj?

Pe alocuri pus sub semnul întrebării, leadershipul joacă un rol extrem de important în formarea ta, în special în a-ți crea diverse conexiuni pentru viitor cu ajutorul acelei științe mai presus de orice așteptări, pe care doar puțini o pot cuprinde. Şi care e atât de nesigură în rezultatele ei pentru profani. Aceștia din urmă sunt incapabil să se orienteze singuri prin labirintul cunoașterii de alt gen, nepricepându-se să restabilească ordinea corectă a resurselor ei în folosirea uzuală. Lor nici măcar nu li se amintește de existența unui secret, deși el există.

Așa cum corăbiile îndură vânturile, tot așa omul centrat pe o abordare corectă a leadershipului trebuie să îndure știința complexă, supremă, care posedă într-adevăr calitatea de știință, manifestându-se cu precădere în acea regiune neexplorată nici măcar de cei mai înrăiți devoratori de cunoaștere.

Leadershipul, ca să devină mai mult decât o simplă curea de transmisie între profan și performer, trebuie să fie mai degrabă echivalentul unei mutări în decursul partidei în care "inaccesibilul" joacă un rol extrem de important. Dar atenție, tot ceea ce integrezi în știința ta se poate transforma într-un adversar redutabil dacă nu reușești să o stăpânești ca pe o proiecție a conștiinței tale spre planul spiritual.

Căci întotdeauna numai omul care își extinde capacitatea de a reconstitui, dincolo de traseul ascendent al propriilor sale cercetări, un nou orizont intelectual, un spațiu benefic de manifestare a interesului tot mai sporit față de toate lucrurile ascunse, numai acesta tinde categoric spre cote maxime, și numai acesta poate atinge pragul superior al științei.

Modul de gândire dominant care oglindește leadershipul are ca scop posibilitatea de a-ți însuși o mare știință prin semnificația pe care o dai conceptelor și trăirilor din care se articulează ființa ta interioară, în termeni de "mod existențial de abordare a unei realități nebănuite".

Chemare la lumea neștiută a științei are ca punct central deschiderea spre o perspectivă exterioară acelei gândiri care nu-ți asigură o dezvoltare prielnică. Dacă vrei să înțelegi leadershipul, optimizează-ți stilul de a face artă, optimizează-ți o nouă știință fără să uiți nicio clipă de existența acelui tâlc ascuns care te face să simți că exiști.

Folosește-te de uneltele reflectării învățate de la marii maeștri. Stai cu ochii ațintiți spre ceruri, situează-ți gândirea mai sus de normalul acceptat. Lasă întregul din tine să funcționeze la o rezoluție mult mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemare-la-lumea-nestiuta-a-stiintei.html

Chemarea perpetuă a științei pentru înțelegerea științei

On Martie 05, 2021

Felul în care înțelegi legătura dintre artă și creație este o reflectare a predestinării tale spre unirea cu gândirea demiurgică.

Am învățat să fac un singur lucru foarte bine: să mă joc cu știința, cu știința mea, nu cu știința altora, și să o trăiesc cu un pic mai multă perspectivă și înțelegere, să o simt precum mângâierea fină a clapelor de pian oferită de un virtuoz capabil să îmbine magistral inteligența cu intuiția, talentul excepțional cu fantezia, fără să abuzeze prea mult de posibilitățile sale de captare a publicului.

Or jocul acesta distractiv cu știința, impecabil, interminabil, teribil de satisfăcător, acest indice de sensibilitate a lucrurilor subtile, deliciul unei adevărate aventuri trăite și surprinse artistic, este înrudit sau coincide enorm de mult cu semnificația inerentă a unui subiect de pictură ce se remarcă prin expunerea unei singure culori într-un singur interior.

De la sunetele delicate la virtuozitate, de la paletă la masa de scris, este o distanță măsurată prin desăvârșitul acord dintre frumusețea originară, nemișcată și nepieritoare a unei opere de artă, și formele multiplului mișcător a unui spectacol fără vârstă, numit: *Semertahma* (Unitatea de viziune într-o multiplicitate de stiluri).

Bineînțeles că, dacă cineva mi-ar cere să determin valoarea a ceea ce fac, și asta e foarte greu de arătat pentru că uneori eu însumi nu-mi dau seama de valoarea celor realizate, aș înclina balanța atenției spre adoptarea acordului dintre o vioară Stradivarius și un violonist excepțional, mai mult decât acordul dintre dinamica inerentă a frumosului și mișcarea unei pensule menită să dea culoare unei vieți ce vibrează continuu într-o altă lume sau în altă realitate.

Leadership: Poți efectua o instalare a gândirii selective prin crearea unei stări de sugestibilitate a minții care să-ți dea posibilitatea să accesezi realitatea unei viziuni chemată să se impună în fața relației dintre vocație și predestinare?

Şi dacă tot vorbesc despre știința care m-a ajutat să-mi conștientizez vocația și predestinarea, cuprinsă între pictură și muzică, deci o știință localizată dincolo de cuvinte, incluzând o viziune evolutivă asupra variabilele de stare a intensității câmpurilor energetice ale Universului, din care Dumnezeu nu poate fi exclus, atunci voi spune că orice tentativă de acces la o nouă conștiință de sine este o încercare a intelectului meu de a se ridica deasupra minții lumești, prin infailibilitate, către Dumnezeu.

Mai trebuie spus că nicio știință nu trebuie să fie motivată de expunerea unei singure realități. Ci prin expunerea unei teme care izvorăște din realitățile unei lumi inaccesibile "muritorilor de rând", adică din realitățile unei linii a timpului scurs indirect printr-un *Frutessebitus* , un fel de continuum între materie și spirit ce devine prin latență un test de sensibilitate a limbajului plastic, unitar, avangardist.

Viziunea mea este omul devenit Creator. Vocația mea este să ofer o experiență unică de cunoaștere zonei de preocupare artistică. Iar predestinarea mea este obligația de a oferi creației dreptul de a se face cunoscută și promovată prin mijloace artistice. În sfârșit, gândirea demiurgică care îmi reanimă sufletul, ordonându-mi mersul prin labirintul vieții, cuprinde mijlocirea unei imagini sau a unei idei care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Leadership: Poți să subordonezi realitatea exterioară unei viziuni proprii, să o constrângi să se supună ritmicii tale interioare și să o recompui într-o imagine capabilă să exploreze dialogul între tine și univers?

Citeam în nu știu ce carte despre Goethe spunând despre culori că iau naștere din interacțiunea lumină-întuneric. El numea culorile "accidente ale luminii" ce iau naștere atunci când lumina, croindu-și drum prin mediile fizice, își pierde puritatea virginală, absorbită și reflectată parțial. Tot din acea carte reiese că Goethe a pornit în studierea culorii de la înțelegerea mecanismului percepției vizuale ca moment fundamental al existenței umane, constituit într-un real proces de cunoaștere a formelor, de structurare a culorii și de explorare a spațialității sale.

Așadar, dacă trebuie să mă raportez la știință, și mereu mă voi raporta la știință, și nu la orice știință, ci la știința pe care eu o numesc "Opera Fereastră", atunci trebuie să conștientizez faptul că tot ceea ce face din această lume una a frumuseții are la bază puterea universului cromatic și limbajul muzical (perceput ca formă de expresie artistică asociată cu un efect transcendental).

În acest caz aș opta pentru muzică ca pentru o formă de exprimare a creației printr-o combinație neobișnuită a sunetelor, dispuse mai mult sau mai puțin arbitrar, după anumite reguli estetice, într-o ordine conformă cerințelor practice ale celui mai valoros pictor. Iar în ceea ce privește pictura, evoluând ca o reflectare profundă și sinceră asupra stării emoționale a privitorului în cel mai plăcut mod posibil, aș înclina balanța în favoarea unei forme de expresie mai intuitive, asemănătoare cu expresivitatea sugestivă a unei muzici care intonează "Pink - The Color Of Love" în interpretarea lui Yakuro.

Iată deci, esențialul: până când nu voi cunoaște adevărata plăcere în perceperea artei, din care însăși viața îmi soarbe din ochi toate întâmplările, pașii, resursele de sacralitate, nu voi putea cunoaște nici adevărata măsură a experienței de a fi tangent cu nemărginirea.

Marea forța a științei este acea revelație a conștiinței de sine (idealistă) obținută prin intermediul actului de creație care promovează solidaritatea și consubstanțialitatea omului cu universul.

Chemarea perpetuă a științei pentru înțelegerea științei este o invitație din partea omului investit cu statutul de creator la desăvârșirea operei pe care nimeni altcineva n-a apucat s-o realizeze: acțiunea demiurgică a unui univers în devenire.

Cu alte cuvinte, omul poate ajunge un creator desăvârșit numai dacă arta lui este o lucrare ce aparține universului infinit perceput ca o reflexie a universului său interior.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemarea-perpetua-a-stiintei-pentru-intelegerea-stiintei.html

Chiar dacă vezi, privește bine ce vezi !

On Februarie 13, 2024

Ceea ce vezi este parte a unui Sine care transcende timpul și spațiul, exprimându-se prin interacțiunea sa continuă cu universul.

Mi-am desăvârșit o vedere menită parcă să absoarbă culorile și forme dincolo de pânză, în prezența unui orizont vast, cum este marea albastră, limpede, care parcă adaugă culori vibrante la un tablou unic. Aproape că nu-mi amintesc vreun moment, nu a existat nici măcar o fărâmă de realitate la care să nu-mi concentrez privirea, cu un fel de consistență fermă, în care să nu fi lucrat la un tablou, portret sau orice altceva legat de lumea vizuală.

Şi încă trăiesc acele momente, cu dor, cu melancolie, cu un fel de *Shinyos Ostriaursum*, cu un fel de nostalgie a prezentului, a clipei care nu se mai întoarce, a stărilor pe care nu le voi mai trăi la fel. Mi-e greu s-o recomand, dar orice amintire a mării este o fărâmă de realitate de care ar trebui să fim cu toții conștienți, fiindcă marea, simbolul unei persistențe succesive, are un fel aparte de a se manifesta ca sursă infinită de inspirație deoarece oferă mereu noi forme, culori și mișcări care pot fi reinterpretate și transpuse în artă.

Şi, poate cel mai important lucru despre mare, așa cum este ea, plină de viață, plină de spectacol, plină de visele celor ce-o privesc, este faptul că ea transmite sentimente și stări, un soi de *Ahelarios Esdras Ontagasantri*, revelarea sinelui prin grandoarea divină. Căci există în cuprinderea ei nesfârșita acea armonie între suflet și univers, între cele două lumi, cea materială și cea spirituală. La o adică, trebuie să fii cu adevărat un artist ca să înțelegi asta: *"Tot ceea ce cuprinzi cu ochii se transformă într-o parte a experienței tale, adâncind conexiunea ta cu lumea din jur."*

Leadership: Poți să experimentezi un orizont nesfârșit din prisma unui "Sine" multiplicat în oglinzile timpului, în măsura în care realitatea ta permanentă se reflectă în sfera creațiilor artistice?

Fiecare detaliu perceput prin încercarea de a cuprinde un orizont nesfârșit devine o parte importantă din povestea mea, o invitație la explorare, o pânză nelimitată pe care îmi pot exprima nestingherit creativitatea, înfățișându-se ca fragmente bine determinate ale unei picturi în continuă desfășurare. Această observație atentă și contemplativă, desprinsă din adaosul meu de perspective, îmi oferă o mai mare înțelegere a lumii și a sinelui în relație cu marea, deoarece momentele mele pe malul mării par să maximizeze arta contemplării.

Mai mult decât atât. Prin intermediul acestei conștientizări crescute, extinsă spre nemăsurat, din care eu însumi trebuie să mă alimentez ca să mă pot transforma într-un vizionar, îmi pot îmbogăți percepția asupra vieții și pot trăi cu mai multă prezență și profunzime în exprimarea artei. Cu alte cuvinte, felul cum îmi exprim ideile și sentimentele în fața a ceea ce creez, dincolo de forme și culori, depinde de ceea ce transpun în limbaj artistic.

Este precum în viziunea aia a lui Borges: *"O durată infinită a precedat nașterea mea; ce am fost eu în tot acest timp? În sens metafizic, s-ar putea răspunde astfel: "Eu am fost întotdeauna eu; cu alte cuvinte, toți cei care au spus eu în tot acest timp nu erau alții decât eu".*

Deci, ce este artistul care experimentează un orizont nesfârșit? Artistul este un "Eu" multiplicat în oglinzile timpului, în măsura în care realitatea lui permanentă se reflectă în creațiile sale. Iar dacă visez la un tablou unic pe care să-l creez singur, doar privind marea în

vastitatea ei, nu-mi rămâne decât să răstorn raportul dintre uman și divin, într-o vie confruntare cu estetica, încât să obțin identitatea unui EU care se confundă cu infinitul.

Leadership: Cum te vezi reflectat într-o lucrare de artă, experimentând în același timp o viziune vastă a creației și o simțire profundă a conexiunii cu universul?

Te-ai gândit vreodată la puterea imaginilor de a te transpune într-o lume a creației, în timp ce reflectezi asupra modului în care te raportezi la realitate și la univers? De exemplu, în romanul lui Aben-Abubeker Abentofail, Istețul, Fiul celui Deștept, este mulțumit să mănânce fructele și peștii abundenți de pe insula lui. Dar este mereu preocupat să nu se piardă nicio specie, așa încât universul să nu rămână împuținat din cauza lui.

Fiecare observă cu atenție lumea din jur și o interpretează în felul lui. În timp ce Istețul este responsabil pentru conservarea naturii, pictorul este emoționat de frumusețea ei, cu precizarea că nimic nu trebuie să-i scape din vedere în timpul scurt alocat contemplării mării. Iar dacă marea ar fi în locul meu, și m-ar privi ca pe un creator desăvârșit a cărui existență nu poate fi negată în fața măreției întregii creații, probabil ar fi mai încântată să reflecte la aceste cuvinte: *"Ceea ce pictorul vede cu ochii, creatorul simte cu sufletul, iar tabloul devine oglinda transcendentă a existenței."*

Pictura este o artă a culorilor, a formelor și a luminii evidențiate cu suflet într-un tablou care pare să captureze marea în toată splendoarea și misterul ei. Şi ea poate exprima o varietate de emoții, idei și concepte, dar poate fi într-adevăr profundă doar dacă universul se îmbogățește cu un Sine care contemplă și transpune esența sa în fiecare pensulă și fiecare nuanță. Așadar, când privesc marea, când mă gândesc la toate misterele care se ascund în adâncurile ei, nu sunt sunt doar captivat de frumusețea ei și de modul în care mă poate face să mă simt, ci realmente simt că sunt parte dintr-o vastă pictură a universului. Tocmai prin această conștientizare, eu însumi devin o experiență profundă care evidențiază conexiunea cu natura.

Percepția unui Creator despre modul în care se regăsește într-o lucrare de artă este aceea că devine el însuși o parte a operei, exprimându-și esența și viziunea în fiecare aspect al creației.

Chiar dacă vezi, privește bine ce vezi, căci singura modalitate de a da viață unei opere de artă este să-ți conturezi un Sine care a existat în trecut și va exista în viitor, interconectat într-o relație directă cu vastitatea universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/chiar-daca-vezi-priveste-bine-ce-vezi.html

Chintesența gândurilor bântuitoare

On August 04, 2013

Asigură-ți o individualitate distinctă, redefinindu-ți forța de a evolua prin raportarea exclusivă la tipul de gândire care face legătura dintre cauză și efect.

Nu voiam ca cineva să-mi cunoască gândurile și întrebările care mi se amestecau în cap atunci când vorbeam cu mine însumi. Unele dintre ele nu erau tocmai bine curățate de reziduurile solide ale punctelor de vedere adoptate în trecutul plin de compromisuri și capitulări. Pe care credeam că l-am părăsit definitiv. Era un monolog tăcut, dincolo de rigorile epistemologice ale unor adevăruri pe care știința cea mai înaltă nu le putea descoperi.

Această deschidere spre găsirea răspunsurilor la toate întrebările pe care mi le puneam, amploarea intensă și stranie de adevăruri care se producea în sfera gândurilor pe care le ascultam repetitiv, și față de care aveam deseori anumite rețineri, devenise o obsesie. O obsesie magnifică, care însă presupunea mari conflicte interioare. O fixație de care nu mai puteam scăpa, dar de care puteam profita din plin. O preocupare intensă față de elementele permanente ale existenței mele, disimulată în spatele scepticismului privind fortificarea unor noi tendințe de "design interior".

Să găsesc răspunsuri neînchipuite și să înțeleg anumite reacții. Să calculez efectele acestor reacții prin relații de bilanț optim, în funcție de profit și pierdere, nu era o îndatorire deloc ușoară. Căci indiferent dacă reacțiile decurgeau direct sau prin etape intermediare, efectele erau întotdeauna aceleași. Iar valoarea efectelor se putea determina experimental doar prin metode de observare indirectă, și se putea stabili prin calcul aplicând legile subconștientului.

Puterea de a stăpâni lumea gândurilor este definită ca rezultat al comparației pe care o faci între o realitate care se zbate între "o veghere asupra a ceea ce te face special" și o realitate care te obligă la "confruntarea cu tine însuți".

Era o muncă foarte solicitantă, de autocunoaștere și dezvoltare personală. Iar dacă nu m-aș fi lăsat intimidat de opreliștile gândurilor neorganizate care îmi tot umblau orbește prin cap, ca niște străini cu ochii legați din a căror activitate nu înțelegeam o boabă, poate că aș fi putut obține cheia către o serie de descoperiri de mare importanță.

Din gânduri extrăgeam chintesența care mă definea, sublimă, exactă și focalizată, de știință și neștiință, ce nu putea fi recunoscută și acceptată decât treptat. Acea chintesență de mesaje trimise din partea unui creator către un critic. Îmi asiguram astfel o anumită individualitate, care își redefinea perpetuu forța de a evolua prin raportarea exclusivă la timpul prezent. Dar și prin raportarea la tipul de gândire care făcea legătura dintre cauze și efecte. Să o reneg decât să o recunosc?

Cred că Umberto Eco avea în vedere o personalitate ca a mea atunci când scria: *"Omul acesta deosebit trebuie pus deasupra unui vast labirint, într-un punct foarte înălțat, de unde să-i fie cu putință a cuprinde în același timp știința și artele principale; să vadă dintr-o privire obiectele, speculațiile lui și operațiile pe care le poate face asupra acestor obiecte; să distingă ramurile generale ale cunoștințelor omenești, punctele ce se separă sau le apropie, și să întrevadă uneori chiar și căile secrete ce le reapropie. Gândurile sale sunt trecerea spre un nou model de gestionare a științei."*

Leadership: Poți să realizezi o apropiere de zona de expansiune a propriei personalități dincolo de barierele convenționalului, încât să amplifici o emoție asupra a ceea ce te

stăpânește prin forța gândurilor?

Încerci să regăsești răspunsuri neînchipuite și să înțelegi reacțiile care conduc la transformarea ta? Manifești o preocupare intensă față de elementele permanente ale existenței tale? Te lași intimidat de opreliștile gândurilor neorganizate?

Cucerirea și mărirea treptată a avantajului cu caracter decisiv asupra propriei tale dezvoltări, care poate avea o mare înrâurire asupra leadershipului, este rezultatul precis al unei "dezbateri" interioare. Ceea ce mă stăpânea prin forța gândurilor, transformându-se într-o emoție de tipul "sunt mai mult decât am devenit", putea fi pus pe seama unei informații care îmi apărea în minte și care îmi solicita atenția pentru a se dezvolta, ca un fel de forță subtilă de a mă raporta la imensitatea unei culturi a libertății interioare, la știința de a mă supraestima prin ceea ce simt și înțeleg despre mine însumi.

Dacă îți propui să condamni prezentul și gândirea căreia îi accepți invitația de a prelua asupra sa efectele negative sau pozitive ale producerii unui anumit complex de inferioritate sau superioritate, și dacă nu ai în vedere legătura dintre cauză și efect, atunci vei trăi profund o existență mediocră.

Puterea de a stăpâni lumea gândurilor este răspunsul conștiinței tale la situațiile de viață cu care te confrunți zi de zi, printr-o reflectare asupra frământărilor curiozității intelectuale care te caracterizează.

Oratorul profesionist John Fuhrman, care a abordat foarte des tema "Ghinda și stejarul", spunea la un moment dat: " *Dacă rezultatul pe care îl obții este suficient de însemnat, atunci vei trăi o viață mai bună decât te-ai fi așteptat vreodată.* " Aceasta este o variantă a unui soi de lege nescrisă care prevede ceea ce este permis și ceea ce nu este permis de propria răspundere să faci atunci când încerci să te raportezi exclusiv la tipul de gândire care face legătura dintre cauze și efecte.

Iar ceea ce te poate salva de la o rătăcire la alta, izbutind desăvârșit să trasezi echivalențe între gânduri și întrebări, firești pentru orice om cu mintea deschisă, este găsirea chintesenței care te definește, sublimă, exactă și focalizată, de știință și neștiință, ce nu poate fi recunoscută și acceptată decât treptat.

Dacă uiți ce vrei, dacă uiți cine ești și ce vrei să fii, atunci leadershipul tău se va disipa până la dispariție. Aceasta este consecința acceptării unei gândiri moleșitoare însușite fără o prealabilă evaluare a "hotarului" ce-ți aparține, deci prin ignorarea volitivă a efectelor secundare.

Curiozitatea intelectuală vizează deschiderea ta față de tot ceea ce ești într-un context de tipul "Nu-mi dau pace gândurile mele care vin de-a valma uneori". Prin urmare, ai grijă în ce direcție îți îndrepți gândurile și cum formează ele realitatea din fundalul destinului tău.

Leadershipul tău își respectă acordul prin care s-a angajat să contribuie la conturarea sau păstrarea unei individualități supusă înțelegerii unei existențe care ar părea banală dacă nu ar fi bântuită de mereu alte noi fațete?

Cert este ca prezentul, dar și viitorul care se anunță "incomod" pentru mințile cărora nu le priește cunoașterea de sine și care cad frecvent în plasa conflictelor interioare, este și va fi lipsit de elementele unei personalități marcante. Această categorie de indivizi nu va mai găsi o reflectare efectivă a sublimului emanat de propria lor existență.

Iar leadershipul, în contrast cu gândirea de prost gust care distrage atenția de la acea preocupare intensă față de elementele permanente ale existenței tale, nu-și va putea respecta acordul prin care s-a angajat să contribuie la conturarea sau păstrarea individualității.

Performanța vine din aprofundarea înțelesului pe care îl dai naturii și existenței tale, din dorința de a trece dincolo de barierele convenționalului. Dacă vrei să realizezi o apropiere de acea zonă de expansiune a propriei personalități, dincolo de barierele convenționalului, atunci asigură-ți o individualitate distinctă, redefinindu-ți forța de a evolua prin raportarea exclusivă la tipul de gândire care face legătura dintre cauze și efecte.

Înțelegerea unei existențe care ar părea banală dacă nu ar fi bântuită de mereu alte noi fațete se ancorează într-un agent cauzal de tendință lăuntrică în ceea ce privește îndrăzneala de a râvni la o împlinire de ordin emoțional și intelectual, dar care se lasă greu descifrat. Acest agent cauzal poate fi o realitate exterioară oarecare, un conținut informațional specific (noțiuni, date, expoeriențe, imagini), sau poate sugera o anumită finalizare a ideilor printr-o schimbare bruscă a construcției logice.

În leadership trebuie luate în considerare două fațete ale existenței: menirea de a te substitui unei mentalități care nu-și epuizează formele de exprimare și obligația de a trata realitatea ca pe o formă de luare aminte față de tot ceea ce ești într-un exercițiu de autenticitate.

Chintesența gândurilor bântuitoare izvorăște din acea dorință arzătoare de autoperfecționare continuă, de evaluare permanentă a evoluției proprii și a leadershipului tău marcat de elementele unei perfecționări tot mai puternice. Din acea dorință capabilă și adaptabilă la schimbările inerente și permanente ale prezentului și viitorului.

Source: https://neculaifantanaru.com/chintesenta-gandurilor-bantuitoare.html

Ciclul de viață al leadershipului

On Ianuarie 24, 2013

Încearcă să surprinzi esența mai adâncă a ceea ce reprezinți într-o structură de caracter particulară, încât să poți scoate la iveală piesele care formează puzzle-ul excepționalității tale.

Vă rog să citiți cu atenție povestea următoare, ca și când ar fi povestea voastră de viață din care își trage seva istoria devenirii voastră ca om de mare caracter. Pentru a scăpa de orice grea interpretare (sau decodificare) pe care o poate furniza înțelesul acestei povestiri, a cărui protagonist este cuprins între artă și utlitate, trebuie să ținem seama de izolarea factorilor "viciu" sau "moft" pe care adesea suntem tentați să le asociem cu eșecul.

Povestea spune că ar fi existat odată un muzeu cu o podea din plăci de marmură, ce avea o statuie imensă în mijlocul culoarului, tot din marmură. Oameni din toată lumea veneau la acel muzeu doar ca să admire acea minunată statuie. Dar într-o noapte, una din plăcile de marmură a început să vorbească cu statuia de marmură.

Placa de marmură: "Nu este corect, pur și simplu nu este corect ! De ce toată lumea de pe glob vine aici și mă calcă în picioare doar ca să te admire pe tine? Nu e corect ! "

Statuia de marmură răspunse: "Draga mea, îți aduci aminte că provenim din exact aceeași carieră?"

Placa de marmură: "Desigur, de aia simt că este incorect. Provenim din aceeași carieră și totuși beneficiem de un tratament total diferit acum. Nu e corect ! " și a început să plângă.

Statuia de marmură: "Îți mai amintești ziua în care Creatorul a încercat să lucreze la tine, dar tu ai opus rezistență?"

Placa de marmură: "Da, desigur. Îl urăsc pe tipul ală. Cum a putut să pună uneltele alea pe mine? M-a durut foarte tare."

Statuia de marmură: "Așa e. Nu a putut să lucreze deloc la tine, deoarece ai opus rezistență".

Placa de marmură: "Şi ce-i cu asta?"

Statuia de marmură: "Atunci când Creatorul a decis să renunțe a lucra la tine, și să lucreze la mine, am știut imediat că voi fi diferită în final. Nu am opus rezistență, ci am îndurat uneltele multă vreme, numai ca să mă modeleze".

Placa de marmură: "mmmm".

Statuia de marmură: "Draga mea, există un preț pentru orice în viață. Dacă tu ai decis să renunți la jumătatea drumului, nu îi poți acuza pe cei care te calcă în picioare."

Leadership: Poți să-ți dezvolți tendința de a fi diferit de ceilalți oameni astfel încât

experiența care te consacră drept "celebritate" să poată face față dăltuirii și modelarii unei opere de artă valoroase?

Sarcina de a determina mărimea potrivită unei anumite virtuți și plasarea unei noi lucrări de artă în centrul unei filosofii de viață bine ticluite, poate uneori să pară descurajantă în cazul unui om care nu se știe creator sau artist. Prin virtuți înțelegându-se acele fundamente ale caracterului care determină, în mare măsură, formarea unei personalități echilibrate, vom putea să punem mai ușor în lumină înclinația omului spre succes și celebritate.

Nu ne putem referi la un om oarecare așa cum ne-am referi la un artist, căutând în fond anumite trăsături excepționale, decât dacă facem din acel om un slujitor al lui Dumnezeu (sau o unealtă a providenței) menit să-și extindă libertatea de manifestare într-un cadru restrâns de receptare a harului divin, mai exact în urma unei experiențe de viață dure, dar educative.

Când ne gândim la om ca la un artist, trebuie să avem în vedere modul în care el este dispus să se raporteze la Dumnezeu, fiindcă ceea ce face dintr-un om un microcosmos, măsura tuturor lucrurilor și imaginea lui Dumnezeu, depinde de felul cum își cristalizează în minte și în suflet înțelepciunea faptelor, fără a-și așeza convingerile în teorii.

A-l cunoaște pe Dumnezeu, înseamnă să te cunoști pe tine atunci când ești supus probei de caracter, fără să aperi o stare de fapt care exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit.

Iată deci, că nevoia de a înțelege pe deplin mesajul "Statuii din marmură", are ca prin considerent nevoia de a crede în Dumnezeu și de a răspândi înțelepciunea lui grandioasă, care are la baza proba de caracter. Nu-i vorba de durerea pe care omul trebuie să o îndure până la un anumit punct, luând contact cu voința unei intervenții divine, nu-i vorba de rezistență sau de perseverență, ci este vorba despre modalitatea în care percepi acel: *"până unde trebuie să evoluez ca să pot să-mi clădesc un caracter puternic și nobil?"*

Bine scria cineva pe o pagină web: *"Conținutul caracterului se exprimă într-o multitudine de trăsături de caracter: disciplină, stăpânirea de sine sau orientarea caracterului (capacitatea persoanei de a selecta influențele externe, naturale sau socio-culturale, și de a răspunde la ele prin reacții atitudinal comportamentale."*

Tendința de a fi diferit de ceilalți oameni depinde de modalitatea în care îți construiești caracterul cu privire la intenția lui Dumnezeu de a face din tine o operă de artă, sau măcar să te facă să-ți dai seama cum te poți înălța deasupra întregii lumi cu onoare, demnitate și mândrie.

Practic, noblețea face front comun cu "apa vie" a lui Dumnezeu, cu acea curățire a caracterului prin stăruință și consecvență, dus la un nivel de desăvârșire care va primi lauda: "Bine, rob bun". Nevoia de a înțelege pe deplin pe Dumnezeu reiese din seria demersurilor tale de a trăi mai presus de înfrângere.

Leadershipul vizează îndeplinirea idealului de "A Servi Mai Presus de Sine" prin adoptarea unei formule de luciditate profundă de care se folosește omul de mare caracter pentru a-și egala însușirile sale cu cele ale Creatorului: "Privește tot timpul la puterea lui Dumnezeu și vei uita de slăbiciunile tale."

Ciclului de viață al leadershipului se desfășoară din momentul în care îți dai seama că de unul singur nu-ți poți să te ridici mai presus de tine, la nivel de "Operă de artă", iar unica ta șansă este să-ți pui la încercare credința care crede că Dumnezeu există și că El este Unul

Care răsplătește.

*** Notă:** The Marble Statue

Source: https://neculaifantanaru.com/ciclul-de-viata-al-leadershipului.html

Cine a răpit omului darul perfecțiunii?

On Martie 10, 2009

Fii mai presus decât ceilalți, aducând mărturii solide în sprijinul superioarelor calități ce-ți definesc personalitatea.

- Ce ar putea spune marele William Harvey despre acest sânge negricios? se întreba anatomistul Johann Schreck, în timp ce diseca cadavrul unei fete care murise din cauza unei boli de ficat. El învățase să disece cadavre pe vremea când era student la Padova, activitate absolut necesară pentru perfecționarea sa.

Timpul trecea încet în mica încăpere subterană, căldura devenea insuportabilă. În timp ce mânuia cu grijă penseta la extremitățile subțiri, încerca să-și alunge gândurile care îi năpădeau mintea. Ultimele zile fuseseră grele pentru el, se mira cum de încă își mai putea exercita meseria. Cu numai câteva zile în urmă trecuse prin testul la care, inchizitorii, îi supuseră pe toți marii savanți. Doar câțiva scăpaseră cu viață.

Leadership: Ești îndeajuns de hotărât să susții explorările viitoare în sfera propriilor competențe profesionale, asigurând propriei intenționalități posibilitatea de a dobândi o conotație pozitivă?

- Este adevărat că practicați activități care coincid fără drept de apel cu acelea declarate eretice? îl întrebase un dominican, având un zâmbet ambiguu.

Schreck, știa că dacă nu reușește să combată cu argumente probate, bine documentate, toate acuzațiile ce i se aduc pe nedrept, va avea aceeași soartă ca cea a lui Fulgenzio Loffredo, sau ca a celorlalți oameni de elită ale căror idei, convingeri și practici se opuneau gândirii acceptate, recunoscute și impuse de părinții inchiziției. Practic, ei îl acuzau că aparținea sectei hematicilor, adică a celor care se hrănesc cu carne de animale golite de sânge. Numai cei care aparțineau religiei ebraice scăpau rigorilor Inchiziției.

Încercând să înțeleagă unde vrea să ajungă dominicanul, Schreck și-a făcut un foarte rapid raționament care a durat timp de o secundă și care i-a pus pe buze răspunsul adecvat. Trebuia să nege acuzațiile, dar să rămână pe terenul ales de dominican și să-l combată eficient.

- Monseniore, nu am prejudecăți despre sânge. Pentru mine are valoare ceea ce a arătat Hristos și ne-a fost transmis cu iubire de Sfântul Ioan, în capitolul al VI al Evangheliei sale: „Cine îmi mănâncă trupul și îmi bea sângele are viață veșnică, iar eu îl voi învia în ultima zi; fiindcă trupul meu este adevărata hrană, iar sângele meu este băutura adevărată... Eu primesc trupul și sângele lui Hristos prin euharistie. Particip regulat, ca și dumneavoastră, la acest act sublim de canibalism."

Inchizitorul a rămas surprins de răspunsul lui Schreck, fiindcă toți cei cărora le adresase această acuzație o negaseră fără să o argumenteze. *

Leadership: Poți demonstra că gradul de justificare a unei convingeri convingătoare, în baza unor factori de risc, este o indicație a adevărului ce poate fi obținut prin ancorarea experiențială a unei practici unitare?

Nimeni în afară de tine însuți nu-ți cunoaște mai bine potențialul. Pentru ca greutatea leadershipului tău să crească trebuie, mai întâi de toate, să izbutești să înăbuși orice influență negativă și descurajantă, și să te protejezi împotriva efectelor nocive ale unei gândiri care fac posibilă incriminarea ta.

Fii stăpân pe gândurile tale, pe judecata ta, pe faptele tale, căci oamenii a căror înțelegere este condiționată în mare măsură de niște valori, credințe și practici nesănătoase, incorecte sau condamnabile, ar face orice ca să destabilizeze trăsăturile caracterului tău și să-ți diminueze performanțele, incriminându-te pentru orice neglijență pe care o manifești. Poți deveni o victimă ușoară pentru orice scăpare a sistemului personal de valori pe care se situează întreaga ta existență. Astfel de indivizi te compară în raport cu propriile lor convingeri, concepții și interese, iar dacă ești pe aceeași lungime cu ei, atunci vei fi întotdeauna dirijat după voința lor, te vei pierde în labirintul lor de intrigi și speculații ingenioase.

Așa cum sănătatea fizică și psihică se diminuează accelerat sub presiunea stresului, tot așa starea ta existențială se va agrava datorită împânzirii minții tale cu frânturi de realitate corespunzătoare regulilor, principiilor și practicilor celor care vor să-și creeze propriul lor statut dictatorial.

Ca să te debarasezi de indivizii care își alimentează leadershipul cu o motivație intrinsecă crescută de a-și impune propriile idei și valori, trebuie să combați cu istețime toate opiniile și punctele lor de vedere, aducând argumente solide în sprijinul superioarelor calități care îți definesc personalitatea și care scot în evidență modul tău de gândire bine pus la punct.

Influențele negative pe care le exercită ceilalți asupra ta pot dispărea la fel de ușor precum urmele de tălpi întipărite pe nisip pe care le șterge vântul, dacă prin gândirea ta, prin atitudinea ta, prin ideile tale și prin faptele tale dovedești o măreție extraordinară. Dacă personalitatea ta este dominată de niște valori sau convingeri profunde, daca îți zugrăvești ideile și convingerile iscusit, tot așa cum păianjenul își brodează cu multa iscusință miraculoasa-i pânză, atunci leadershipul tău va câștiga o mare însemnătate, iar tu vei câștiga teren în fața celorlalți.

Adevărului ce poate fi obținut prin ancorarea experiențială a unei practici unitare - corespunde formulării unei concluzii proprii cu referire la relația dintre ceea ce poți realiza de unul singur și ceea ce nu este permis să faci cunoscut în rândul neofiților.

Cine a răpit omului darul perfecțiunii oglindește o realitate care ne privește pe noi toți. Anume, că dacă vom fi responsabili de personalitatea noastră și dacă vom avea puterea să ne împotrivim influențelor negative din afara noastră, cu siguranță vom dobândi o măreție și o însemnătate care ne va apropia de perfecțiune.

Pe de altă parte, dacă ne vom lăsa angrenați în jocul individual al celorlalți, și dacă ne vom lăsa călăuziți de ei, vom ajunge să funcționăm (să gândim și să acționăm) în dezacord cu propriile noastre convingeri și valori morale – ceea ce ne va îngrădi tendința spre perfecțiunea caracterului nostru.

Concluzie: O personalitate puternică, clădită pe principii și valori deosebite, va putea să reziste prin puterea gândirii la influențele externe parazitare create de grupuri mai mici sau mai mari de oameni uniți de false idei ce servesc unor interese ascunse. O astfel de personalitate târâtă pe nisipurile mișcătoare ale acestora, va reuși întotdeauna să-i bată cu propriile lor arme și să supraviețuiască sporindu-și renumele, valoarea și puterea.

Demolarea unor „construcții" șubrede aidoma celora realizate din cărțile de joc, sau a unui

castel de nisip, o poate face numai o astfel de personalitate căreia nimic nu-i poate răpi darul perfecțiunii bazate pe soliditatea principiilor și valorilor sădite în timp.

* **Notă:** Isaia Iannaccone – *Eppur Si Muove* , Editura ProEditura și Tipografie, 2007.

Cine citește dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria sa existență

On Septembrie 18, 2022

Încearcă să înțelegi latura psihologică a acestor manifestări care se opun realității în care te împing gândurile, fără să fii nevoit să-ți divulgi convingerile și trăirile.

Aș zice că cine citește dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria ta existență. Alții nici măcar cu cuvintele luate în serios nu sunt capabili să exprime o idee personală. Iar tu, drag cititor, faptul că citești ce postez pe blog nu înseamnă că și înțelegi totul, nici măcar simbolismul intim, relațional, dintre eul liric și universul poetic de care se înconjoară un scriitor ca mine. În loc să mă citești pe mine, puteai în timpul acesta să citești alte cărți, căci la oamenii ca mine e mai greu de înțeles ceva.

Da, Nicu. Nu e vorba doar de scris, ci și de realitate. Îți propun ca atunci când ne vom vedea să discutăm următorul subiect: când oamenii dragi te dezamăgesc. Până la urmă, este și acesta un simbolism misterios, fără a cădea în incoerențe suprarealiste, un fel de cristal în care se reflectă întregul univers al unei ființe străine ție, parcă coborâtă din imaginarul unui trecut puțin cunoscut care s-a îmbinat cu imaginarul unui viitor aproape ilizibil. Da, mi-ar plăcea să-ți aud părerea vizavi de cum vezi tu o stare nocivă provocată de dezamăgire. Am trecut prin așa ceva recent. O să-ți povestesc în mare despre ce este vorba.

Sper că nu de mine este vorba în această strădanie a ta de a intui măcar o parte din latura mea ascunsă. Dar, dacă tot vrei să-ți spun ce cred, atunci sunt de părere că orice stare trece de la sine dacă ieși din ciclul "cred doar ceea ce citesc". Fiindcă atunci când citești începi să-ți construiești un mic univers din lucrurile în care nu credeai cu adevărat, un univers din care e posibil să nu-ți mai dorești să evadezi. Nu mai spun că dacă te închizi în tine, e mai rău ca orice, este un fel de bogăție ce nu este indispensabilă pentru a avea o viață ce merită de fie trăită. Ca și când ai fi stăpânul castelului aflat pe pământul căpcăunului, deci sub influența unui spirit înșelător. Cu timpul vei începe să iei "chipul" unei somnolențe malefice care sufocă orice și pe oricine cuprinde în raza ei.

Leadership: Mărturisirile tale pot să vorbească despre o „viziune" a realității în care totul se regăsește simultan în toate părțile sale, în încercarea de a exterioriza niște gânduri sau emoții care nu depind de controlul tău?

Drag cititor. Se vede că ești o fire sensibilă. Orice neînsemnată chestie o pui la suflet, ca un spirit independent care-și diminuează resursele de lumină până când rodirea sa poetică ajunge să fie limitată de capacitatea restrânsă a imaginarului substanțial. Misterul în care te învălui, atunci când îmi citești scrierile, mă îndeamnă să presupun că în spatele laturii tale sensibile, stă cel puțin un gând ascuns, un gând ascuns într-o lună opacă ce orbitează în jurul unui baricentru gravitațional destabilizator: așa numitul: "imperativ ipotetic".

Iar gândurile tale sunt controlate de măsura în care îmi citești scrierile, fiindcă tot ce știi despre mine, absolut fiecare amănunt, fiecare detaliu privind extinderea realității, știi din ceea ce scriu eu despre mine. Altfel, n-ai fi știut absolut nimic, iar eu aș fi rămas doar un scriitor care nu își mărturisește rolul de arbitru al adevărului și al realității în atenția cititorilor săi.

Uneori, tinzi să te joci cu psihologia, dar nu-i bun nici lucrul ăsta. Devii o fire tot mai încurcată. Prea multe ecuații, prea multe necunoscute, prea multe teste, prea multă intrigă. Toate astea sugrumă spiritul, ca un vuiet produs de o cădere îndepărtată de apă. Începi să vezi în orice lucru minor un adevărat coșmar. Iar în această fază, dacă te lași prea mult în voia laturii tale creative, îți vei pierde puterea de a vedea ceea ce nu se vede, *Inervitesys*

Syratriques , experiența sufletului în afara bucuriei. Nu știu ce să zic. Poate că experiența sufletului tău în lumea materială nu a acumulat suficientă energie pentru a face un salt peste propria-ți umbră formată din prejudecăți și temeri. De aceea, este vital să petreci un timp singur, pentru a înțelege emoțiile care apar, fără a răni inutil pe ceilalți.

Dacă continui astfel, citindu-mi scrierile cu nesaț, dar fără să te înțelegi pe tine însuți, cred că îți vei încheia această călătorie *en el mundo de los libros* , în micul univers al unui om pe cât de puternic, pe atât de fragil. Şi, te asigur că nu există niciun Aleph în adâncul acestui univers, ci doar un imens haos întunecat și rece, un disconfort exogen dezvoltat în absența unei iluminări naturale suficiente, o iluzie, sau mai bine zis o trăire foarte scurtă venită din altă lume, din altă dimensiune. Asta îți dorești? Să fii doar un strop de întuneric în lungul meridian al delirului, să te bucuri doar de neființă și tăcere?

Leadership: Ești pregătit să imortalizezi momentul transpunerii tale într-o poveste pe care nu ți-o poți închipui cu adevărat decât atunci când o trăiești ca pe o putere ce scoate la iveală partea suspicioasă a naturii tale?

Vrei să știi un lucru interesant? Citeam despre asta într-o carte de Borges. Cică credincioșii care vin la moscheea Amr din Cairo știu foarte bine că universul se află în interiorul uneia dintre coloanele de piatră ce înconjoară curtea centrală. Bineînțeles, nimeni nu poate să vadă acest univers, dar dacă îți lipești urechea de coloanele de piatră începi să auzi după un timp un zumzet stăruitor.

Şi tu te afli în același gen de situație. Eul tău se află în interiorul unui univers plin cu pietre prețioase, dar tot mai grele, care înconjurându-te cu o lumină orbitoare îți dau o aură falsă de om citit, o aură boemă și excentrică în același timp. Iar spiritul tău de cercetător nu reușește să găsească peste tot în acest Univers, în natură, în pietre, în frunze și în praf, mesajele sublime - pregătite cu grijă de un scriitor atât de fin ca mine.

Şi cine este de vină aici: cititorul care își caută imensitatea de experiențe (altele decât ale lui), sau scriitorul care își lasă în felul acesta personajul să înfrunte imediatul și contingentul? Rareori se întâmplă ca un scriitor atât de înzestrat ca mine să-și contureze un univers aparte, să-și șlefuiască obsesiile în afara realității cu o asemenea credință, atât de multă vreme, într-un gen atât de mult admirat de cititorii săi.

Întrebare: de ce este important să imortalizezi momentul transpunerii tale într-o poveste care parcă te atrage să o cuprinzi, dar ale cărei detalii nu pot fi atinse? Iată de ce. Pentru că este singura cale de a te conecta cu intuiția ta. Iar drumul către conexiunea cu intuiția ta se deschide conectându-te la mine, cu emoțiile și gândurile mele.

Leadershipul vizează modul în care se pune opoziția dintre instinctul de dominație și instinctul de apărare, așa încât să rezulte o tendință de convergență dintre atitudine, convingere și empatie.

Iar această convergență trebuie să fie echivalentul receptării unei perspective de înnobilare sufletească.

Cine citește dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria-i existență, cu precizarea că felul în care gândești și simți despre tine însuți, incluzând credințele și așteptările tale despre felul cum este altcineva, determină ceea ce se numește "atașament", principalul obiect al aprecierii obiective.

Cine deține puterea

On Ianuarie 02, 2009

De ce unii oameni nu văd marile oportunități care se află chiar în fața ochilor lor și nu se ocupă de ele?

Un motiv pentru care unii oameni ezită să facă un pas înainte spre viitor, spre progres, spre perfecțiune, este că, în primul rând le este teamă de schimbare, apoi că nu știu să observe sau refuză să recunoască șansele de reușită care se ivesc în fiecare zi. Şi omit sau evită să se gândească la consecințele pe termen lung care decurg din deciziile lor.

Ieri, în drum spre casă, m-am oprit la un anticariat. De obicei la anticariat cărțile sunt mai ieftine, și dacă mai știi și să negociezi, ai șansa să obții orice la jumătate de preț. De data aceasta, însă, am achiziționat trei cărți aproape pe gratis. Aceste trei cărți, care erau într-o stare perfectă, sunt de la editura Brandbuilders Grup, și știam că sunt foarte scumpe. Imediat când am ajuns acasă, am verificat pe site-ul editurii prețul real al cărților, și am descoperit că fiecare din ele depășea 70 de lei. Mai exact, toate cele trei cărți fac în total 260 de lei. Dar știi cu cât le-am achiziționat? Ești pregătit?

30 de lei. Ai auzit bine. Doar 30 de lei.

Unde este greșeala în toată treaba asta, și a cui e vina? Evident, a vânzătorului. În primul rând el nu a știut absolut deloc să negocieze, apoi nu a știut care sunt pe piața prețurile reale ale acelor trei cărți. Şi uite așa, încet, încet, falimentul bate la ușă. Da, cred că este foarte adevărat. Unii oamenii sunt egoiști, leneși, neinformați și nerăbdători.

Leadership: Îți definești orientarea specifică spre receptarea unei opere de artă, fără să ții cont de valoarea propriu-zisă a conținutului ei?

Să recunoaștem, dacă vânzătorul de la anticariat ar fi știut care este valoarea reală a celor trei cărți, le-ar fi vândut la un preț atât de mic? Fii sigur că eram dispus să scot din buzunar rapid 150 de lei, pentru că tot eram în câștig decât dacă le cumpăram din librării sau direct de la editură.

Dar acum urmează partea cea mai dureroasă. Când am plecat, vânzătorul "negocia" cu un alt client prețul de vânzare al unei cărți. "Îmi pare rău, nu pot să v-o dau cu 4 lei. Cel puțin cu 6 lei."

Ironic, nu-i așa? Ar fi putut obține foarte ușor de la mine 150 de lei, și acuma el se tocmea pentru 2 lei.

O operă de artă pe care trebuie să o valorizezi este o forță exterioară pe care nu toată lumea o bănuiește, mai ales când aparține hotărârii tale de a sluji mizei ei. Dacă e așa cum se spune, că adevărata față a unei cărți este una multiplă, rezultată din suma tălmăcirii ei în toate limbile, atunci valoarea ei literară este un indicator al calității conținutului pe care tu îl utilizezi și îl revelezi prin prisma abundenței de idei și proiecte cu care ieși în evidență.

Leadership: Poți să produci un efect de tip "imboldul de a obține mai mult" prin amplificarea valorii unui activ în raport cu prețul de raft, revelându-i durata de valabilitate prin intermediul subtilității esenței sale care rămâne mereu aceeași?

Toți oamenii fac alegeri proaste din când în când. Dar pe unii îi deșteaptă, nu îi prostesc de-a binelea. Pentru oamenii de vârf, această scuturare este un avertisment că trebuie să-și schimbe modul de gândire, modul de acțiune. Pe de altă parte, oamenii de rând ignoră șocurile și nu renunță la modul tradițional de gândire.

Oamenii neinformați plătesc un preț mai mare.

Informația reprezintă, mai ales în ziua de azi, un mare avantaj. Iar oamenii de vârf știu mai bine ca oricine care este valoarea informației, de aceea sunt mereu la curent cu noutățile din domeniul în care își desfășoară activitatea. De fapt, sunt atât de preocupați de viitorul lor încât mai bine de cinci ore pe zi își alocă timp pentru a-și actualiza cunoștințele. Uneori nu le mai ajunge timpul pentru alte activități extra job, atât sunt de preocupați cu dezvoltarea lor personală și profesională. Partea bună este ca oamenii de vârf se află totdeauna pe cele mai înalte trepte ale succesului. Un efort continuu și susținut este întotdeauna răsplătit, nu-i așa?

Leadershipul urmează următoarea instrucțiune care conține eticheta unei perspective de business pe termen lung: "amplifică valoarea unui activ prin valoarea totală a activului în circulație ! "

Activul care trebuie să se aprecieze mereu cu măcar 50% poate fi reprezentat de un anumit lucru, de însușirile lui sau de conținutul pe care îl distribuie, având mare priză la public. Depinde de tine cum îi crești eficiența sau importanța prin intermediul acelui "know-how" care să-i permită o diferențiere foarte clară față produsele celorlalți furnizori din piața ta.

Să ne reîntoarcem puțin la vânzătorul de la anticariat care are posibilitatea să se documenteze în fiecare zi oricât de mult dorește, despre orice lucru din orice domeniu, pentru că sigur nu duce lipsa de cărți. Totuși el preferă să stea pe bancă, să fumeze liniștit și să privească trecătorii. De unde să știe el oare cât valorează în librării cărțile pe care le vinde? Şi de unde să știe cum să negocieze, cum să obțină un preț cât mai avantajos, dacă cărțile de negociere stau pe jos, chiar lângă el, dar el nu le citește niciodată?

În fiecare zi unii oameni învață ceva nou, însă pentru alții, nimic nu-i nou sub soare. Şansele de a face carieră, de a ajunge departe, sunt la îndemâna tuturor, dar unii sunt prea egoiști și mult prea "ocupați" ca să profite de ele. Sper din tot sufletul ca măcar acest articol să-l citească unii comercianți, și să învețe ceva prețios. Anume ca "**cine deține informația, deține puterea**".

Conform Wikipedia, Know-How este un termen preluat din limba engleză, care desemnează cunoștințe specifice, deținute de o persoană fizică sau de o întreprindere, asupra unui produs sau procedeu de fabricație.

Leadershipul este know-how-ul care face diferența dintre valoarea oportunității de a îmbunătăți un rezultat și valoarea constantei de a livra calitățile lucrului pe care îl deții.

Source: https://neculaifantanaru.com/cine-detine-puterea.html

Cine nu merită să fie șef

On Aprilie 29, 2009

Asigură o coerență întregului proces de schimbare dorit, fără să te orientezi pe o hartă uzată.

A crezut că dacă este absolventă a două facultăți, că dacă și-a luat doctoratul și deține un titlu didactic, nimeni nu-i va cere vreodată socoteală și nu o va putea lua la bani mărunți. S-a înșelat amarnic !

Nu-i ușor să conduci un laborator clinic. Ar fi absolut absurd să credem că oricine deține competențele necesare în acest sens. În primul rând un șef de laborator trebuie să fie prezent la datorie pe tot parcursul programului de lucru stabilit de reglementările în vigoare, pentru a putea să răspundă la toate solicitările managerului general al spitalului. Trebuie să aibă cât de cât experiență în a conduce măcar o secție, sau măcar un sector de activitate, deci o experiență de conducere trebuie neapărat să aibă.

Totodată, un șef de laborator are obligația să evalueze performanțele profesionale ale personalului aflat în subordinea directă, conform structurii organizatorice și fișei postului, și să contribuie la realizarea și menținerea în laborator a unei atmosfere de colaborare, calm și competiție fair-play. Şi, nu în ultimul rând, este imperios necesar ca șeful de laborator să participe la toate ședințele în care se discută problemele legate de activitatea curentă a laboratorului sau a unității (policlinică, spital) pe care o deservește.

Toate aceste sarcini care trebuiau îndeplinite repetitiv au fost însă prea "absurde" pentru o șefă de laborator care, mizând pe faptul că este absolventă a două facultăți și deține un titlu didactic, își va putea permite să facă ce vrea. Prin urmare nu și-a luat în serios atribuțiile care îi revin, nu s-a implicat în problemele laboratorului, în problemele stringente cerute de conducerea spitalului (probleme legate de organizare, de achiziții, raportări statistice, etc), nu a participat aproape niciodată la ședințe - să ofere lămuriri cu privire la analizele efectuate, la problemele laboratorului, asta pe lângă faptul că mergea la serviciu și pleca când dorea ea, fără să dea nimănui niciun fel de explicație.

Ce altceva nu mai făcea? Ei bine, mai nimic, întocmai ca orice persoană peste măsură de înfumurată și arogantă. În final, managerii spitalului au luat cea mai inspirată decizie, singura posibilă: demiterea imediată din funcție a șefei de laborator și înlocuirea ei.

Leadership: Navighezi într-o zonă necunoscută pentru a demostra că abilitățile tale importante se pot recunoaște în prezența reprezentării unei valori cheie care te definește?

Dacă navighezi într-o zonă care nu este acoperită de nicio hartă ai toate șansele să nu găsești niciodată ceea ce cauți. Iar dacă nu ajungi la destinația stabilită, înseamnă că nu ai realizat nimic. O zonă necunoscută este un ultim bun rămas scris cu creionul într-un memoriu care nu va fi publicat niciodată. Prestigiul zonei pe care o reprezinți sporește imaginea afacerii tale și a viitorului tău.

Şeful de laborator este ca un căpitan de vas care are toate șansele să nu găsească niciodată drumul spre adevărata performanță dacă își pune nădejdea într-un echipaj slab instruit. E ca și cum ar naviga la voia întâmplării, după cum se nimerește, ghidându-se după principiul *„ o hartă nu folosește la nimic.* "

Ca șef de laborator trebuie să știi exact ce task-uri ai de îndeplinit, atât pe termen lung cât și pe termen scurt, și care îți sunt responsabilitățile. Este greu să coordonezi activitatea oamenilor dintr-un laborator mai ales dacă aceștia sunt fie puțini, iar numărul de analize este foarte mare, fie dacă aceștia sunt aproape de pensionare și nu mai au niciun interes să se perfecționeze.

Valoarea cheie care il defineste pe lider este reprezentata prin descoperirea unei zone de competență pe care o poate controla numai prin stabilirea unor măsuri privind prevenirea și limitarea efectelor de abdicare de la puterea personală.

În alte cazuri, este greu să coordonezi activitatea acelor persoane chiar și suficient de bine pregătite care însă nu doresc să fie coordonate, nu doresc să existe un șef (adică o conducere unică), ci preferă ca fiecare să se auto-conducă, să facă de fapt ce le trece lor prin cap, preferă să existe un "balamuc". Este, deci, o mare responsabilitate să fii șef de laborator când te confrunți cu situații problematice care necesită abordări foarte variate. Iar în aceste condiții este foarte greu să-ți îndeplinești atribuțiile de serviciu cu seriozitate și profesionalism, cu succes și cu zâmbetul pe buze.

A analiza harta leadershipului înseamnă să studiezi fiecare element al său care îți poate veni în ajutor și care îți poate asigura succesul, și să extragi cât mai multe informații despre teritoriul pe care intenționezi să îți exerciți influența. În leadership nu poți să te orientezi pe o hartă uzată și să continui să te deplasezi urmărind indicațiile prezentate de aceasta. Mai întâi trebuie să trasezi tu însuți o hartă care să îi delimiteze pe membrii cei mai prețioși ai echipajului, de acei impostori care pretind a fi mai mult decât sunt.

Leadership: Imaginea perfectă a profesiei tale corespunde cu redefinirea zonei de aplicabilitate a unei însușiri care nu aduce nicio contribuție în direcția realizării concordanței dintre exigența dorinței de perfecționare și virtutea de a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinei?

Un manager de spital nu-și poate asuma riscul de a păstra la conducerea unui laborator clinic, unde zilnic se internează numeroși bolnavi ce necesită numeroase investigații, o persoană înceată, lentă, incapabilă să-și respecte obligațiile prevăzute în contractul de muncă, și pe deasupra, și cu "nasul pe sus".

Iată ce a spus managerul spitalului după ce a demis-o din funcție pe șefa de laborator: " *Indiferent de gradele și meritele obținute, dacă șeful de laborator nu-și face treaba ca lumea, va fi înlocuit din funcție fără discuție.* " Ferm și categoric ! Ăsta da management de calitate !

Așadar, în desfășurarea demersurilor tale trebuie să urmărești în mod sistematic felul cum se înfățișează componentele constitutive ale hărții pe care o folosești pentru atingerea performanței. Trebuie sa scoți la iveală latura ascunsă a oamenilor, în funcție de fluiditatea calităților și aptitudinilor lor. A te orienta pe o hartă uzată, înseamnă să le dai oamenilor autoritatea de face abstracție de viziunea ta, înseamnă să-i lași să facă ce vor ei.

Leadershipul este o călătorie din care ai șanse mari să revii ca un erou, știind că faci ceva în plus din perspectiva creării unei noi imagini a specializării pe care o abordezi în relația cu ceilalți.

Concluzie: Când vine vorba de succesul unei organizații, a unei instituții, managerii cei mai iscusiți vor ține cont de profesionalismul, seriozitatea și performanțele de care dau dovada angajații și șefii de serviciu, și nu de meritele lor teoretice. De fapt managerii nici nu vor avea de ales, dacă doresc ca organizația să meargă: vor trebui să se gândească de doua ori înainte de a avansa pe cineva într-un post de conducere.

Citate și maxime despre leadership

On Iunie 08, 2009

Sir Winston Churchill scria: "Este bine ca un om neinstruit sa lectureze carti cu citate. Citatele, cand ti se intiparesc in minte, iti stimuleaza gandirea. Ele te fac de asemenea curios, indemnandu-te sa ii citesti pe autori pentru a afla cat mai multe."

Citatul nr 29: **Neculai I. Fantanaru**
Oamenii care nu au personalitate ascultă mai mult de alții, decât de ei înșiși.

Citatul nr 39: **Neculai I. Fantanaru**
Ce înseamnă leadership? Leadershipul este mai întâi o probă de echilibru, apoi o probă de evaluare. Nu poți fi întrecut la "mersul pe sârmă", cât timp nimeni altcineva nu exersează "mersul pe sârmă".

Source: https://neculaifantanaru.com/citate-celebre-despre-leadership.html

Clarobscurul vibrant al orizontului finit

On Aprilie 16, 2014

Tempereaza-ți înclinațiile spre „constructivism", extinzându-ți realitatea spre acea totalitate a viziunii acceptate de viață ca pe o știință coordonatoare a gândirii corecte.

Păream a fi condiționat de acea înnoitoare viziune care aștepta de prea de mult timp să mi se dezvăluie, căreia numai manifestarea unei utopii susținute de sensurile unei misterioase nevoi interioare îi putea indica exact forma, anvergura și valoarea. Era ca și când ar fi trebuit să savurez un tabou și alte studii de istorie a artei dintr-o privire aruncată în culisele unei despărțiri previzibile de o lume socotită învechită, sau mai bine zis din dorința unei eliberări din temnița unei realități greșit și limitat înțelese.

Insistent, încercam să răsucesc fiecare umbră și fiecare lumină într-o spirală aparentă care cobora în sensul invers acelor de ceas și apoi urca spre infinit. Spirala le conținea pe toate cele de sub mine, de deasupra mea, din cer și de pe pământ, dinaintea mea și dindărătul meu.

Aproape întotdeauna, orbit de acea fantezie care probează unitatea de profunzime a viziunii, am ignorat sfatul înțelept al făuritorilor de lumi: " *Nu poți cuprinde totul dacă sufletul ți-e gol. Du-te să vezi lumea, iar înapoi de vei veni, porțile deschise tu le vei găsi.* "

Nu eram deloc mândru de ignoranța mea, dar mă purtam de parcă ignoranța asta ar fi avut tot farmecul meu. Căci misterul aparte, atmosfera nedefinită care mă îndepărta de mine însumi, sporea senzația de spațiu magic într-un loc în care imersiunea în lumea virtuală crea acel inefabil, acea nevoie de apartenență la o conștiință mult mai cuprinzătoare, mai armonioasă, dar ambiguă și confuză în același timp.

Misterul era extras din minereul personalității mele în scopul validării unor legi universale care întăreau efectul de barieră exercitat de clarobscurul vibrant al unui orizont finit.

Leadership: Posezi acea convingere a excelenței de a fi mai mult decât o alternativă la abordarea evolutivă a științei vieții, impusă prin forța de convingere a expresivității în argumentarea unor noi perspective de abordare a realității?

Omul, participantul prim la actul de creație a lumii noi, prin unificarea vizibilului cu intangibilul, poate să găsească sprijinul viziunii idealiste despre viață pentru a depăși contradicțiile inerente privitoare la absența unei reînnoiri totale. În acest caz, reacția lui în fața experienței vieții nu devine o banală luare de poziție, ci o constantă preocupare sortită dezvoltării ce depășește categoria " *Debug Your Mind* ", contribuind la salvarea zonei de leadership, apartenentă la un sistem de valori care nu este compromis de nevoile imaginare.

Liderul este un artist al jocurilor de lumini și umbre, îmbinând în mod cauzal toate aspectele vieții, care nu-i fac neapărat o imagine bună sau proastă, ci una relativ coerentă asupra a ceea ce el va deveni. Există, desigur, numeroase contradicții între știința vieții și atmosfera nedefinită pe care o creează lumea cunoașterii revelatoare: prima este dominată de explicabil, a doua de inefabil.

Prima îl stăpânește pe lider, aducându-l în ipostaza de a-și regândi rostul și identitatea, a doua îl domină și îl depășește prin raportarea la un personaj simbolic și de-a dreptul imaginar, pus în situația de a suporta realitatea, reversul unor efecte produse pe diferite paliere ale ființei. Şi totodată de a da o serie de răspunsuri la întrebări de tipul: Cu ce

mijloace? În ce condiții? Pe ce canale?

Leadership: Funcția ta de creație se concretizează într-un ansamblu de variabile care păstrează impresia de oglindire într-un detaliu al unei macrostructuri de manifestare a expresivității?

Clarobscurul constituie o parte a identității liderului construite "local", prin interacțiunea cu mediul de interes, în contexte semnificative rezervate libertății de creație în diverse maniere. Această libertate, după cum spunea un scriitor anonim, nu este un lucru pe care ți-l dă cineva, ci un lucru pe care ți-l dai singur. Şi el devine un "accesoriu" care dă o notă aparte leadershipului prin faptul că dă ocazia liderului să se testeze diferit, probând unitatea de profunzime a viziunii despre viață în situații în care nu este întru de acord cu termenii și condițiile ei de înțelegere și utilizare.

Se poate spune că posezi acea convingere a excelenței de a fi mai mult decât o alternativă la abordarea evolutivă a științei vieții, atunci când, recunoscându-ți propria ignoranță cu privire la identitatea ta, încerci să îți stăpânești nevoia interioară sau tentația de a-ți extinde aria de cuprindere a unei științe individualizate, în folosul unei mai bune înțelegeri a vieții.

O macrostructură de manifestare a expresivității în hotarele existenței personale cuprinde toate acele mișcări artistice care exprimă o ruptură de nivel în modul de a percepe și a reprezenta realitatea, negând orice prejudecăți, astfel încât să creezi senzația unei alte prezențe, unei alte persoane, unui univers paralel în care te regăsești perfect.

Leadershipul se produce ca un reflex al calității de care dispune un "Creator de lumi" atunci când tehnica întâlnește arta, rezultând într-un ansamblu de elemente ce se îmbină în unghiuri și perspective noi de a privi realitatea.

Clarobscurul vibrant al orizontului finit evidențiază limitele leadershipului prin multitudinea de aspecte ale vieții care pot fi incluse într-un ghid orientativ în dificila sarcină a evaluării tale, ca om care este condiționat de o viziune puternică.

Oricât de performant devine leadershipul, există ceva necunoscut și imprevizibil dincolo de care nu poți acționa, sau orice acțiune poate avea consecințe neașteptate.

Source: https://neculaifantanaru.com/clarobscurul-vibrant-al-orizontului-finit.html

Claudius Petit, coautor al faptei artistice

On August 08, 2008

Răsplata pe care o primești pentru munca ta este sacrificiul pe care îl plătești pe altarul evoluției, în schimbul unei moșteniri durabile.

"Şi apoi, ce contează omul luat de unul singur? - se întrebă Van Gogh. În viitor - scria el fratelui său Theo - va exista o artă care va trebui să fie atât de frumoasă, atât de tânără, încât, chiar de ar fi să o jertfim, propria noastră tinerețe, ea ne va dărui în schimb o liniște plină de seninătate. Chiar dacă nu izbutesc să mă afirm, tot sunt înclinat să cred că ceea ce m-am străduit să realizez va fi dus mai departe. Poate nu imediat, dar important este să nu fiu singurul care cred în acest adevăr."

La care adevăr se gândea oare, Van Gogh? Care adevăr ar trebui să-i unească pe oameni, care adevăr ar trebui să-i mobilizeze, făcându-i să uite de finitudinea lor biologică, să existe într-un sens fundamental? Un adevăr care e destul să fie râvnit, cu ardoare, pentru a putea fi atins. Un adevăr care să acționeze divin, ca forță motrice a vieții. Acest adevăr acceptă nenumărate nume, reductibile poate în final, la unul singur: puterea omului de a transforma cârja în aripă. Acest adevăr își găsește, din când în când, slujitori devotați.

"Îl faut achever l'église Saint-Pierre de Firminy-Vert" — iată anunțul pe care îl putem întâlni în presa franceză din ultima vreme. Mai sunt necesare patru milioane de franci pentru a finaliza ultima lucrare a lui Le Corbusier. Apelul este lansat, cu multă vigoare, de Claudius Petit, fost ministru al reconstrucției și urbanismului, primar al orașului Firminy-Vert.

Leadership: Te-ai gândit cum ar fi să cobori în arenă, nu ca un simplu spectator, ci ca un jucător activ, unde regulile nu sunt ale tale, ci ale divinității?

Admirator și susținător al lui Le Corbusier, Claudius Petit și-a legat numele și de alte lucrări ale marelui arhitect: Unitatea de locuit de la Marsilia, pe care, în calitate de ministru, a inaugurat-o triumfal în anul 1952, Casa tineretului și LE CORBUSIER: Unitatea de locuit de la Marsilia, inaugurată sărbătorește de ministerul reconstrucției, Claudius Petit a culturii și Unitatea de locuit de la Firminy Vert, pe care le-a încurajat și le-a realizat în calitate de primar al orașului.

Claudius Petit este un om politic, dar un om politic care, încurajând arta, luptând pentru ea, devine, într-un anumit fel, coautor al faptei artistice. El nu se mulțumește și controleze din afară jocul, ci coboară în arenă, jucând jocul. Apreciem în Claudius Petit nu pe arbitru, ci pe jucător, nu pe cel care este jucat de propriul său rol, ci pe cel care-și joacă jocul. Care joc? - se poate întreba. Jocul creației, singurul joc serios, jocul al cărui preț este condiția umană, jocul în care banul nu e un scop, ci un mijloc, jocul ale cărui reguli nu sunt stabilite de om, ci de Dumnezeu, jocul care, jucat până la capăt, te răsplătește cu o pulbere de vis cosmic. Jocul acesta, Claudius Petit l-a înțeles, l-a încurajat și l-a jucat el însuși.

Leadership: Crezi că ai putea să te desprinzi de eticheta de "domn NU", devenind un participant activ în lumea artei, punând în joc nu doar opere, ci și o parte din esența ta?

Claudius Petit nu e acel funcționar blazat, așezat continuu, ca un baraj fatidic, împotriva operei, acel personaj mediocru care crede că omul e făcut să se târască, acel "alienat al sentimentului" de care vorbea Leon-Paul Fargue, în fața căruia dacă «țâșnești spre cer îl faci cardiac», acel domn "NU" pe care din păcate, Le Corbusier l-a întâlnit atât de des. Claudius Petit este un jucător, adică un om serios. *"Il n'y a que ceux qui jouent qui soient des types*

sérieux" spunea Le Corbusier, dar, continuă el, afirmație paradoxală dar profundă: *"Les alpinistes, les rugbymen et les joueurs de cartes, et les joueurs de roulette sont des fumistes, car ils ne jouent pas..."*

Viața trimite, continuu, jucători în arenă. Puțin sunt însă cei care acceptă să lupte. Curajos, cu loialitate, punând în joc bunul lor cel mai de preț: condiția umană, în toată complexitatea ei. Un pictor pune în arenă un tablou. Un sculptor, o sculptură. Un arhitect, o clădire. Ele sunt instrumentele lor de luptă. Dar în timp ce primii o pot face, de obicei, singuri, arhitectul, el singur, nu-și poate realiza lucrarea. El are nevoie, dincolo de înțelegere și de încredere, de ajutor.

Leadership: Poți contribui la crearea unei opere colective în care fiecare, realizând sau privind, își vede năzuințele încununate sublim, depășindu-și astfel limitele individuale?

Arhitectura este o operă colectivă. În ea se întâlnesc, cei care, în termeni comuni se numesc: proiectantul, constructorul și beneficiarul. Dar acești termeni sunt simplificatori, pentru că până la urmă, beneficiarul lucrării nu este doar cel care o folosește, ci și cel care, realizând-o sau privind-o, își găsește pentru o clipă năzuințele încununate sublim.

A fost o vreme când omul era simultan proiectantul, constructorul și beneficiarul propriei sale lucrări. A fost, poate, o epocă fericită. Dar azi lucrurile stau cu totul altfel. De cele mai multe ori cei trei factori sunt complet diferiți, interesele lor sunt diferite și singurul lucru care îi unește este contractul de muncă, care stabilește obligațiile și drepturile fiecăreia din părți. Așa azi, se nasc într-un număr exagerat de mare, construcții nesemnificative, lipsite de valoare. Dacă însă cei trei factori înțeleg că interesul lor este comun, că lucrarea care îi solicită poate reprezenta un instrument de salvare a condiției umane, un instrument unic pentru ei toți, că năzuințele lor cele mai adânci sunt aceleași, că scopul lor ultim este același și anume instaurarea poeziei, aici și acum, pe pământ, atunci omul, eliberat de superficială constrângere a contractului de muncă, își va putea dobândi puritatea originară. Atunci, gestul său, fapta sa, vor putea dobândi esențiala noblețe fără de care demnitatea umană nu poate fi concepută.

Leadership: În momentele tale de introspecție, recunoști cum năzuințele tale se încununează sublim prin prisma muncii depuse și contribuției celorlalți la edificarea ei?

Arhitectul aruncă sămânța, dar ea trebuie să încolțească și să rodească, iar lucrul acesta, nu este posibil decât în anumite condiții, pe care, deseori, nu le pot asigura decât oamenii politici, adică *"les agents agissants d'une société"* cum spunea Le Corbusier. Arhitectura trebuie înălțată. Trebuie confruntată cu spațiul, cu timpul, cu lumina, cu oamenii. Ea trebuie trăită, nu numai desenată. Ea trăiește în dimensiuni. Ea este semnată de unul, dar trăită de toți. Poate de acea arhitectura reprezintă atât de bine viața cetății.

Claudius Petit poate fi comparat cu acel agricultor cinstit și afectuos care se apleacă cu devoțiune peste sămânța care trebuie să devină rod. Trebuie, pentru că o construcție de mare valoare este o mare sărbătoare. Nimic nu poate scuza absența sărbătorii. Viața cea mai săracă are sărbătorile ei. Dar construcția de valoare reprezintă esența, simbolul, aspirația, identitatea vieții. Această sărbătoare merită toate sacrificiile.

Salutăm gestul lui Claudius Petit și așteptăm alături de el ca biserica Saint-Pierre să adune, ca cea de la Ronchamp, pelerini veniți să omagieze o nouă manifestare a puterilor spirituale. În acest final de secol și de mileniu avem nevoie de acel optimism robust care îl caracteriza pe Le Corbusier. Prin Claudius Petit, marele arhitect, sfidând mizerabila conștiinciozitate a timpului, continuă să ne trimită încurajări. *"Il faut achever l'eglise Saint-Pierre de Firminy-Vert"*.

Leadershipul stă sub semnul unei prevederi: "Chiar dacă nu izbutesc să mă afirm, tot sunt înclinat să cred că ceea ce m-am străduit să realizez va fi dus mai departe".

Claudius Petit, coautor al faptei artistice, este beneficiarul lucrării, devenind conștient de rolul său în menținerea și promovarea esențialei nobleți umane. El ne-a lăsat ca moștenire spirituală următoarea prevedere: *"Demnitatea umană poate fi consolidată prin opere care reflectă năzuințele tale cele mai adânci, chiar și în absența unui contract de muncă explicit."*

*** Nota:** Revista Secolul 20,Numarul 234, Dan Coma

Source: https://neculaifantanaru.com/claudius-petit-coautor-al-faptei-artistice.html

Clipa ce-ți decide soarta (II)

On Iulie 17, 2010

Demonstrează-ți încrederea în știința de a acționa, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realități.

În camera unde zăcea corpul fetei ardea slab o lampă agățată pe tavan. Necunoscutul arătă spre pat, îl rugă pe doctor să-și facă repede datoria, și ieși pe ușă ca să nu asiste la operație. Zaleukos își scoase cuțitele, privi fata, al cărui chip era nespus de frumos. Apoi, ca să termine mai repede această grea misiune, cu cel mai ascuțit cuțit îi tăie gâtul dintr-o mișcare.

Dar ce groază ! Moarta a deschis ochii și i-a închis apoi îndată cu un suspin adânc. Abia atunci Zaleukos și-a dat seama de fapta lui diabolică, el era ucigașul ei. Nu încăpea îndoială că fata murise abia atunci, din pricina rănii pe care el i-o provocase.

Dacă ai citit „ *Povestea Mâinii Tăiate* ", a scriitorului Wilhelm Hauff, precis îți amintești restul povestirii. Zaleukos a fost găsit vinovat, i s-a tăiat mâna stângă și a fost surghiunit pe vecie. Restul vieții și l-a trăit plin de amărăciune, cu amintirea în suflet a înfiorătoarei fapte comise.

Leadership: Îți dozezi atitudinea și convingerile cu o alarmă care nu poate fi auzită decât în situația îndeplinirii unei sarcini urgente?

Iată o acțiune nedemnă de un medic. Dacă Zaleukos ar fi fost un medic adevărat, și nu s-ar fi lăsat momit de recompensele enorme, lucrurile ar fi stat altfel. El ar fi trebuit să cerceteze atent simptomele fetei, dar nu s-a preocupat câtuși de puțin de ele. Fata, deși era adormită, oare nu respira? Oare nu-i bătea inima? Oare nu era caldă la atingere? Ba da, cu siguranță, dar el, nefăcându-i nicio examinare minuțioasă, așa cum era normal să procedeze, a trecut nepăsător peste aceste indicii vitale. Abia în momentul în care fata, sfâșiată de durere, și-a dat ultimul suflu de viață, i-a sunat clopoțelul, când era deja prea târziu.

Recompensele grabnice sunt în concordanță cu valoarea pe care omul și-o acordă în situația unei eventuale sarcini urgente pe care o are îndeplinit într-un context de genul: "nu mi se pare relevant" . Lucrurile și fenomenele ce atrag de regulă atenția omului variază după predispozițiile înnăscute, după deprinderile profesonale și în funcție de cât de repede își adâncește mintea într-o direcție nouă.

Diferența dintre un medic bun și unul rău este că primul nu se încrede niciodată în aparențe, și întotdeauna examinează totul cu atenție, în timp ce al doilea, convins că știe totul, este superficial. Atât prin profesie, cât și prin instinct, medicul trebuie să fie cel mai curios om din lume, și să fie capabil să pătrundă cu mintea și cu sufletul în starea fizică sau psihică a pacientului.

Alarma care nu poate fi auzită decât în situația îndeplinirii unei sarcini urgente este dată de posibilitatea aprofundării unui mister care se complică din ce în ce mai mult pe măsură ce accepți provocările unei realități mai profunde.

Leadership: Poți să te conectezi la acele frecvențe de vibrație care pot să contureze imaginea reală a ceea ce ești?

Realitatea exterioară îți reflectă realitatea interioară. O imensă asemănare între două lumi

distincte sau între două fațete ale aceleiași realități, fiecare cu propriile momente de cumpănă, privește modalitatea ta de a gândi, de a simți și de a trăi într-o continuă renegare a capacităților de a te diferenția de ceilalți oameni.

Toate experiențele pe care le trăiești vin ca urmare a rezonanței ființei tale cu acele frecvențe de vibrație care îți modelează convingerile în mod pozitiv sau negativ. Înțelegerea acestor frecvențe, redescoperite prin lentila magică a obiectivității, luând în calcul ipotezele unei erori a realității prezente, creează premisele unei confruntări între ceea ce ești și iluzia a ceea poți deveni, limitând sau extinzând formele de răspundere morală.

Cineva spunea bine: *"Acolo unde omul ajunge la o apreciere morală mai complexă a unei situații, el nu face altceva decât să raționeze ghidat de aceste impulsuri de natură afectivă ale conștiinței sale".*

Rațiunea pe care o manifești în retragere sau în expansiune, poate fi chiar un efect al carenței propriei tale identități - care tinde spre rigiditate, deformându-se peste o anumită limită. Prin ignorarea perspectivei de profunzime care nu poate garanta "integritatea protecției diferențiale" (orice lucru rău care ți se întâmplă este din vina ta, reducându-se doar la suferință), te îndepărtezi din rolurile de decizie, sporind posibilitatea de a face compromisuri mai mari și mai grave.

A fi un om al păcatului înseamnă să experimentezi sentimentul înăbușitor de a privi viața prin ochii unei victime a propriilor tale alegeri !

Inaptitudinea conștiinței de a percepe cum trebuie realitatea pe care nu o poți contesta, te descalifică ca om de mare răspundere.

Se poate vorbi despre leadership atunci când omul se analizează mai pe larg, investighează realitatea și reflectează la condiția sa de făptura limitată, expusă incertitudinii existențiale sau morale. Stabilind nivelul lucidității sale intransigente, el poate sesiza opoziția între felul cum reacționează la stimulii exteriori și felul în cum reacționează la aflarea adevărului - "cine sunt cu adevărat?". Aici valorile sale esențiale îi pot fi de folos în crearea unei perspective de transformare pozitivă.

Pe scurt, îți poți crea un fundament interior stabil după ce conturezi imaginea mentală și reală a ceea ce ești. Acest lucru poate să reducă sau să amplifice ambiguitatea identității tale.

Leadership: Riști să faci o încercare de descifrare a misterului care poate deschide noi perspective, fără să interpretezi semnele relației care se stabilește între "NEŞTIUT" și "NEAŞTEPTAT" ?

În loc să-și intre în rol, asumându-și calitatea de medic, deci a unui om ce se cade să fie cât mai curios, care chibzuiește bine înainte de a trage o concluzie, care nu se limitează la ceea ce știe sau la ceea ce a constatat, Zaleukos a acționat ca și cum ar fi fost pus pe pilot automat, ca și cum altcineva ar fi luat decizia în locul său. Ceea ce, așa cum am văzut, a reprezentat o mare greșeală.

Dacă s-ar fi deconectat la timp, dacă s-ar fi eliberat din încătușarea acelui impuls material, și al ideilor preconcepute prin apăsarea butonului de „oprire", lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Te deconectezi la timp de la pilotul automat care it

Leadership: Ești pregătit să te transformi într-o persoană care își găsește o însemnătate

secretă din a trăi într-o continuă acuzație?

Ca lider, ceea ce faci are întotdeauna consecințe. La fel cum o singură clipă de neatenție i-a decis soarta doctorului Zaleukos, nimicindu-i tot viitorul, și ție, o singură clipă care îți întuneca mintea și judecata îți poate periclita serios cariera.

Cu cât te situezi mai sus în ierarhie, cu atât mai mulți oameni depind de tine. Iar dacă nu ești capabil să te conectezi mereu la adevărata realitate, ci te lași dus de val, sau nu-ți conștientizezi constant și îndelungat limitele, și mai ales dacă nu te pui la adăpost de orice tentație, vei plăti un preț mare.

Concluzie: Toată viața suntem puși în situația de a lua decizii. Dacă ele au fost bune sau nu, ne demonstrează consecințele. Important, mai ales pentru un lider, este să nu ia decizii pripite fără o cercetare prealabilă amănunțită, deoarece consecințele pot fi atât de nefaste încât se pot repercuta pe întreaga sa viață.

Demonstrează-ți încrederea în știința ta de a acționa, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realități.

Source: https://neculaifantanaru.com/clipa-ce-ti-decide-soarta-II.html

Clipa ce-ți decide soarta (I)

On Iulie 17, 2010

Câștigă o înțelegere mai bună asupra a ceea ce nu cunoști, astfel încât să fii mult mai selectiv în ceea ce trebuie să decizi.

După mai bine de trei ani de studii la Paris, timp în care a învățat tot ce trebuie să știe un doctor iscusit, tânărul Zaleukos s-a hotărât să-și caute rostul în lume. În fiecare oraș în care ajungea, dădea de veste tuturor printr-o hârtie scrisă că este doctor și că a lecuit multe beteșuguri – și într-adevăr, balsamurile și leacurile sale au fost eficiente și i-au adus mulți bani. Dar nu numai din medicină scotea bani, ci și din negoț.

Până la urmă a poposit în orașul Florența, din Italia. Fiind istovit de atâta umblet, se hotărî să zăbovească mai mult acolo. Își deschise o prăvălie în partea orașului numită Santa Croce și dădu de veste îndată oamenilor despre serviciile sale de vraci pe care le oferea. Chiar din primele zile își câștigase faima de doctor și de bun vânzător de leacuri.

Leadership: Intervenția ta la loviturile destinului depinde de dimensionarea sarcinii care te pune pe gânduri în raport cu posibilitățile reale ale celui desemnat prin "anonimat" să ofere aceste răspunsuri?

Destinat să joace un rol important într-o afacere bizară. Într-o seară, înainte să închidă prăvălia, găsi un bilețel în care era scris să vină la miezul nopții pe podul numit Ponte Vecchio. Crezând că cineva vrea să-l cheme în taină la vreun bolnav, lucru care i se întâmplase adeseori, Zaleukos se duse fără să bănuiască nimic necurat. Acolo se întâlni cu un domn misterios, care într-adevăr avea mare nevoie de ajutorul său ca medic, dar nu pentru un om viu, ci pentru un mort.

În schimbul a patru sute de țechini (o grămadă de aur la acea vreme), Zaleukos acceptă propunerea cu totul ciudată a misteriosului domn cu mantie roșie. După spusele acestuia, sora lui muri pe neașteptate din pricina unei boli incurabile, iar, conform obiceiului din țara sa, rudelor sale trebuia să le lase trupul ei, dar tatălui său trebuia să-i trimită capul fetei sale, ca s-o mai vadă o dată.

Deși obiceiul acesta de a tăia capetele celor dragi care au murit i se păru îngrozitor, Zaleukos acceptă propunerea acestuia, mai ales că se pricepea la îmbălsămarea morților. *****

Leadership: Poți să satisfaci o căutare imposibilă a adevărului, despre care crezi în mod eronat că trebuie acceptat pe deplin?

Adevărul reprezintă un spațiu neutru de alocare a semnificațiilor experienței trăite în mod obiectiv, variind între două extreme - acum și după - care nu se exclud automat, ci mai degrabă se potențează reciproc, producând o continuitate formidabilă în actul de formare personală. Este foarte probabil că ceea ce trăiești în mod real să devină un facilitator calității crescute a proiecțiilor de viitor. Dar, trecând cu vederea contextul în care te confrunți cu situații ambigue, este la fel de probabil că ceea ce ești în clipa prezentă să nu mai fii și în clipa următoare.

Adevărul a ceea ce ești în fiecare clipă a existenței are o construcție interesantă, înscriindu-se în tendința implicită de a aduce o mică contribuție la anumite cauze în care crezi, dar pe care bateria conștiinței încărcată cu o supra-tensiune - sub formă de oscilații de

stări - este în stare să le disipeze. După indicația aceasta, personalitatea ta se reflectă mai degrabă în ceea ce accepți ca fiind adevărat atunci când respingi ipoteza nulă: "cele două medii nu diferă". Adică ceea ce te aștepți să se întâmple și ceea ce se întâmplă de fapt, în spatele a ceea ce cunoști.

Una dintre marile dovezi a valorii tale este abilitatea de a recunoaște partea negativă a unei situații înainte ca ea să devină un criteriu incert al adevărului care te reprezintă. Poți ajunge la o apreciere morală mai complexă a unei situații numai dacă raționezi ghidat de impulsurile de comandă ale conștiinței proprii. Iar asta este de fapt o unealtă a leadershipului orientat care o anume stare a Eului, sau mai bine zis către o direcție nouă de clarificare a facultății judecății și a discernământului care te ajută să cerni adevăratele valori, chiar dacă ești constrâns din exterior de o noutate absolută.

Valoarea care caracterizează un om depinde de dimensiunea faptelor pe care este dispus să le săvârșească sub tutela conștiinței care încearcă să-i țină în frâu avântul spre misterul unei lumi necunoscute.

Numai o deșteptare petrecută în tovărășia unei acceptări de sine în misiuni de profundă semnificație, poate să emane acea profundă înțelegere a unei experienței autentice. Căci ambiguitatea unei situații, care te face nesatisfăcut de ceea ai la dispoziție pentru a înțelege implicațiile ei, în condițiile în care adevărul inconvenabil nu începe să ocupe un spațiu lărgit de influență, marchează o înclinație spre acea introspecție care îți permite să sesizezi greșelile și erorile de previziune.

Clipa ce-ți decide soarta vizează abordarea din interior a unei situații reale care se impune cu o „autoritate" indiscutabilă, și pe care nu o poți înțelege pe deplin.

Satisfacerea unei căutări imposibile a adevărului, despre care crezi în mod eronat că trebuie acceptat pe deplin, este relevant pentru percepția unei anumite interdependențe de tipul *mesaj-feedback* - din direcția unei realități inadecvate rațiunii pe care se bazează identitatea ta. Singurul glas care răsună salvator peste neplăcuta stare pe care ți-o creează indecizia sau confuzia este conștiința care poate fi extinsă la acțiunile sau gândurile din trecut, amintindu-ți astfel să fii stăpân pe ceea ce crezi că ești, pe ceea ce simți, pe ceea ce se întâmplă în jurul tău, pe ceea ce decizi.

*** Notă:** Wilhelm Hauff - *Povestea mâinii tăiate.*

Source: https://neculaifantanaru.com/clipa-ce-ti-decide-soarta.html

Clopoțelul de Alarmă

On Aprilie 06, 2009

Crește-ți substanțial sursa valorii personale, accesând acele fonduri interioare serioase care susțin echilibrul propriei tale ființe.

Numai Kevin Lomax era în stare să recunoască acest mare adevăr: dacă jocul jucat de sine diferă de jocul celorlalți, atunci riscul de a se „accidenta" va crește considerabil în momentul când nu va îndeplini în mod corespunzător regulile impuse de aceștia.

De fapt, Kevin era cel mai nou angajat la firma de avocatură "Milton, Chadwick Waters". Şi singurul care a avut deosebita „onoare" de a-l cunoaște mai bine pe managerul ei, John Milton. Acesta din urmă, ca un magician obișnuit să exploateze credulitatea și naivitatea celor din jurul său, și profitând de calitățile lor, își ducea la îndeplinire planul josnic: de a-si exercita influența negativă asupra sufletelor lor, punându-și amprenta asupra întregii lor existențe.

Dacă ai urmărit filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* " , atunci sigur îți amintești pasul cel mai important, și cel mai dificil, pe care l-a făcut Kevin pentru a scăpa de influența nefastă a „Diavolului", în persoana lui John Milton. El și-a urmat sentimentele adevărate, făcând abstracție de propriile nevoi și de statutul pe care îl dobândise în momentul când a încheiat contractul cu Milton.

Cu alte cuvinte, Kevin a câștigat lupta împotriva diavolului dintr-un punct de vedere superior, printr-o acțiune intelectuală voită: a ales să existe numai în planul absolutului, adică să cauzeze o ruptură în continuitatea ființei sale, o ruptură în dimensiunea spațiu-timp, o ruptură în succesiunea evenimentelor credibile, și o altă ruptură în ordinea semnificat-semnificativ.

Leadership: Poți să faci din lupta pe care o duci contra "forței care te stăpânește" un act al afirmării de sine, în care există o latură reală și una ideală?

Cred că filmul vrea să scoată în evidență un lucru foarte important. Şi anume că fiecare dintre noi are două opțiuni privind conturarea propriei personalități, binele și răul, eticul sau neeticul. Opțiunea noastră depinde de o multitudine de factori educativi, culturali, sociali, etc. Decizia finală o ia însă fiecare dintre noi, judecătorul suprem fiind conștiința noastră.

Pe parcursul vieții noastre putem să alunecăm pe o pantă periculoasă lăsându-ne manipulați voluntar sau involuntar de alții (tehnicile de manipulare fiind multiple), de interese meschine, dar de fiecare dată judecătorul suprem aflat permanent în stare de veghe, trebuie să sune „clopoțelul de alarmă" și să ne ajute să revenim la un normalul autoimpus și liber acceptat. Dacă alunecăm pe o pantă periculoasă, urcușul nu este imposibil, însă uneori este foarte greu. Dar niciodată nu e prea târziu...

Ca să întrunești toate calitățile specifice unui lider, veghează neîncetat asupra propriului tău univers interior, asupra propriului tău mod de gândire, asupra propriului tău „arbitru" - care te poate elimina din meciul cu propriul destin, cu propria ta ființă. Învață mai întâi să acorzi răbdare lucrurilor spirituale, urmează-ți sentimentele adevărate, conștient de ceea ce se petrece în jurul tău și de riscurile pe care le implică alinierea ta la practicile celorlalți, altfel riști să-ți rănești propriul „Eu", ceea ce te va durea foarte tare.

A cauza o ruptură în continuitatea ființei sale înseamnă să te desprinzi de ceea ce cândva părea atât de promițător, să te desprinzi de ceea ce își doresc ceilalți pentru tine, și să permiți inimii să se liniștească. Pe de altă parte, a cauza o ruptură în ordinea semnificat-semnificativ înseamnă să nu cedezi presiunii răului asupra ta, să lupți împotriva răului cu mijloacele binelui, încât ceea ce te individualizează să fie ceea ce te aștepți să găsești la tine când încă nu ți-ai vindecat "rănile" rămase: acea sensibilitate care încearcă să se ascundă în spatele unei durități impuse.

Actul afirmării de sine cuprinde o latură reală și una ideală. Latura reală este dată de felul în care te expui unei situații noi din care trebuie să ieși, să te descoperi, să te autodepășești și din care să răspândești binecuvântare. Iar latura ideală este dată de ceea ce te face să trăiești cu conștiința curată, este vorba de libertatea de a alege este ceea ce te face să fii un om asumat.

Clopoțelul de alarmă este elementul hotărâtor care determină succesul sau eșecul tău pe plan personal și profesional. Rolul lui este de a te „trezi" atunci când simțurile tale de orientare în viața profesională adorm sau sunt înșelate, și de a te atenționa că e momentul să deosebești binele de rău, ceea ce știi de ceea ce nu știi despre ceilalți oameni din jurul tău.

Așa cum aparatul de măsurare a tensiunii controlează ritmul și pulsațiile sângelui, tot așa sistemul tău interior de apărare împotriva influențelor negative controlează ritmul vieții tale și pulsul leadershipului tău. Ca să ajungi la starea de împlinire de sine, ai nevoie de fonduri interioare serioase care să-ți susțină echilibrul, care să-ți crească substanțial potențialul de om și de lider - sursa valorii tale personale, și care, în același timp, să-ți asigure un anumit nivel ridicat de protecție împotriva „coroziunii" tale spirituale.

Concluzie: O personalitate bine conturată și bazată pe principii etice va avea totdeauna un sistem de alarmă sensibil care va intra în alertă ori de câte ori vă apărea pericolul de abatere de la drumul drept. El, „clopoțelul de alarmă" se formează concomitent cu personalitatea noastră și e în legătură directă cu calea pe care am consimțit să mergem.

Source: https://neculaifantanaru.com/clopotelul-de-alarma.html

Clopotul de sticlă al lui Empedocle

On Decembrie 29, 2008

Adu-i pe oameni la pragul apropierii de un nou adevăr, înălțându-te deasupra gândirii obișnuite care nu izbutește să se afirme.

Gânditorii greci nu aveau la îndemână rezultatele observațiilor și experiențelor precise, care s-au putut face mult mai târziu, nu aveau la îndemână materialul de fapte și observații pe care s-a întemeiat descoperirea legilor naturii în veacurile al XVI-lea, al XVII-lea și până în zilele noastre. Dar ei încercau totuși să-și explice natura pe baza observațiilor făcute în călătoriile lor, în atelierele meșteșugarilor, în mine, în procesul viu al producției. Unii făceau chiar experiențe pentru a dovedi adevărul susținerii lor.

Astfel, de pildă, Anaxagora și Empedocle au dovedit prin experiențe natura materială a aerului. Empedocle a făcut experiențe cu un clopot de sticlă, arătând că apa poate intra într-un vas numai când este îndepărtat aerul.

Filosoful sicilian Empedocle (490-430 i.e.n) susținea că "rădăcinile" lumii, rădăcinile materiei, sunt: pământul, apa, aerul și focul, adică un solid, un lichid, un gaz și o substanță mai rară decât gazul. Şi iată cum se demonstra această teorie. Dacă, de pildă, arde un lemn verde, vezi focul, care se înfățișează ochiului prin propria-i lumină. Fumul dispare prefăcându-se în aer. La capetele lemnului mustește apă, iar cenușa rămasă are toate însușirile pământului.

*Empedocle susținea că prin unirea celor patru elemente în diferite proporții se poate explica toată nesfârșită felurime a substanțelor cunoscute omului, așa cum prin meșteșugita combinare a patru culori poți obține toate nuanțele posibile. De aici până la teoria atomistă primitivă nu era decât un pas. **

Leadership: Slujind unei științe care îți extinde conștiința și capacitatea de a experimenta noi trenduri de gândire, este o modalitate de expresie a ceea ce te preocupă să devină parte din tine, ceva neclar, care trebuie descoperit și activat?

Poți fugi de obligația de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns? Cât de profundă este interpretarea pe care o dai necunoscutelor care gravitează în jurul unui singur punct de vedere? Ce conotații capătă cunoașterea ta atunci când iei în considerare apariția ambiguităților?

Ce se întâmplă cu leadershipul rezultat dintr-o cunoaștere reală, profundă, obiectivă a realității care în goana după senzațional ajunge să depășească puterea de înțelegere și de acceptare a celorlalți oameni? Ei bine, se ajunge la o situație win-loss, în care tu câștigi și ceilalți au de pierdut. Ştiința este ceea ce tu descoperi prin gândire și cercetare, dar cu care restul lumii nu este neapărat de acord.

Ceea ce trebuie să descoperi și să activezi la tine prin extinderea științei și a gândirii este încercarea de a avea un ecou în rândul celorlalți oameni, este modalitatea de a te aduce în viitor, de a-ți face cunoscută aspirația de poziționare într-un spațiu de creație tot mai competitiv necesar dezvoltării lumii.

A veni cu un nou punct de vedere în domeniul științei este ca și cum ai impune oamenilor din jurul tău niște valori false și străine, lipsite de substanță și contradictorii. Evident, aceștia se vor raporta la știința ta și la propria lor condiție existențială, dar într-un mod fals. Se vor

vedea pe ei înșiși într-o lumină care nu îi reprezintă, dându-le de gândit dacă sunt sau nu sunt "defecți" în ceea ce privește calitățile lor. Fiindcă a te profila tu însuți ca știință presupune să te plasezi deasupra minților înguste ale vremii.

Pline de observațiuni, producțiile folositoare de resurse și eforturi necesare pentru promovarea științei proprii, care proliferează pe trunchiul unor concepții și mentalități avansate, pe treptele de evoluție ale societății, domină realmente în ceea ce privește gradul de apropiere sau depărtare față de restul oamenilor. Iar materia primă pe care se fundamentează știința proprie, se regenerează și se asamblează în soluții sau într-o mulțime de adevăruri absolute, care la rândul lor se pierd în negura vremurilor dacă nu sunt general acceptate – chiar și de profani.

Virtuțile unicat ale științei tale pot fi implementate în afara granițelor de origine ale leadershipului?

Oricât de bine ar fi văzută știința ta în materie de leadership, selectarea și includerea ei într-un context amplu de reconstruire a gândirii celorlalți oameni, care trebuie să depindă în principal de modul în care aceștia se integrează în armonia elementelor definitorii unui anumit tip de gândire, se poate realiza după imbolduri apropiate voinței tale. Şi nu după o înțeleaptă adâncire în conștiința lor, așa cum ar fi firesc.

Virtuțile unicat ale științei tale nu pot fi implementate în afara granițelor de origine ale leadershipului dacă roadele lor se coc mai repede decât pot ceilalți oameni să le strângă. Degeaba ești cuprins de aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, dacă nu are impact major asupra creșterii nivelului lor de performanțe.

Virtuți precum inteligența, viziunea, înțelegerea, creativitatea, obiectivitatea și perseverența nu sunt destinate unei confirmări divine prin om, adică nu te înălță la nivel de Dumnezeu în mijlocul lumii, dar sunt destinate unei existențe de sine care se desfășoară obiectiv în spațiu și timp. Tu trebuie să fii spiritul de challenger în care se reflectă această proiectare a trecutului și prezentului în viitor.

Ştiința trebuie văzută ca un gest de credință într-o minune pe care o aștepți de la Dumnezeu, nu doar ca un gest de deschidere față de experiențele noi de creație și descoperire.

Dacă știința pe care o practici prezintă totuși o rezistență foarte mare în rândul celorlalți oameni, înseamnă că este plină de subtilități care trebuiesc prelucrate, interpretate și împărtășite într-un stil convențional, mai simplu.

Prin urmare, succesul leadershipului depinde de cât de bine este făcut să respecte cerințele specifice oamenilor cu un bagaj de cunoștințe mediu. Din această cauză, acceptarea unui potențial credibil de dezvoltare prin intervențiile unei științe alese, este decisă de ceilalți oameni. Luând în considerație în principal criteriile funcționale (de exemplu cât de bine se poate aplica în existența lor) și nu criteriile de creativitate sau superioritate.

Granițele de origine ale leadershipului, adică legăturile cu acțiunile și prestațiile tale anterioare, trebuiesc actualizate cu simțământul unei semnificații supreme atribuite propriei valori din ajutorul oferit omenirii nu doar prin intermediul descoperirilor și al creației, ci prin semnalizarea disponibilității de a te simți complet în ceea ce experimentezi clipă de clipă. Fii tu însuți în propriul univers, fii autentic, nu trebuie să copiezi ce a făcut altcineva aflat în aceeași situație.

Leadershipul este nota de merit pe care și-o câștigă știința în lupta cu un prezent ce nu mai are răbdare să devină trecut și se cere cunoscut printr-o strategie de cuprindere a evenimentelor, faptelor și urmărilor acestora într-o formă accesibilă și atractivă tuturor oamenilor.

Clopotul de sticlă al lui Empedocle pune în evidență acea muncă de gândire și creație prin care se ajunge la un rezultat gata de a fi pus pe seama „credinței în credință" sau pe seama unei cunoașteri care să ofere în același timp necesitatea și noutatea de a demonstra un punct de vedere unic asupra anumitor fenomene sau experiențe personale.

* **Notă:** M, Solomon - *Lumini în retortă* , Editura științifică București, 1962.

Cobra neagră

On Decembrie 12, 2013

Construiește-ți o viziune asupra Omului pe care îl întruchipezi care să depindă de rezultatul rațiunii și de deplina cunoaștere a consecințelor manifestărilor negative de caracter pe care nu le poți combate.

„Fiica mea, Catherine e foarte blândă și bună. Vorbește cu ea și vei vedea. Ai puterea. Poți să o faci. Ştiu că poți simți dragoste și compasiune. Ai o șansă mare să arăți întregii lumi că poți fi la fel de milos pe cât ești de puternic, că ești destul de bun să o tratezi pe Catherine mai bine decât te-a tratat pe tine lumea. Ai puterea. Te rog."

Convingătoare, vocea senatoarei Ruth Martin transmite și inoculează o trăire improvizată, bazată pe ideea că bunăvoința este calea spre bine, spre însănătoșire, spre izbăvire. Această emoție predominantă trebuie să accelereze o paralizie temporară, să amorțească centrii nervoși și să mențină stabilitatea elementelor pozitive de care Buffalo Bill trebuie să se ancoreze. Astfel, ea încearcă să diminueze consecințele negative ale instabilității psihice ce influențează puternic evoluția acestuia.

Agentul FBI, Clarice Starling observă imediat intenționalitatea din spatele vocii. " *E deșteaptă. Iisuse, e chiar deșteaptă. Îi repetă numele. Dacă Buffalo Bill o va privi pe Catherine ca pe o persoană și nu ca pe un obiect, îi va fi mai greu să o ucidă.* "

Leadership: Îți poți asigura accesul la o nouă profunzime a sentimentelor care te poate ajuta să devii mai generos, fără să cazi în capcana unui pseudo-efect de "silence" în care omul se preaslăvește pe sine însuși în locul lui Dumnezeu?

Dar oare imposibilul poate deveni posibil? Ca un vulcan cufundat multă vreme într-un somn adânc, Buffalo Bill va da oare prilej Ego-ului său pozitiv să se manifeste deschis, printr-o faptă bună? Sau va răbufni cu mai multă violență din inerția inoculată de greutatea sufletească a acestor cuvinte chibzuite și deterministe?

Pentru ca individul acesta obscur să se lepede de păcatele sale cu ajutorul unei *contritio* , printr-o căință desăvârșită, nu e de ajuns să fie străpuns din plin de acea tensiune alimentată cu energie pozitivă concentrată, liniștitoare. Trebuie ca afecțiunea din dosul acestor cuvinte să-i pătrundă în sânge și să influențeze ritmul de circulație al acestuia, asemenea unui regulator. Şi, numaidecât, să furnizeze acel combustibil purificat care să-i alimenteze puternic sensibilitatea, asigurând o temperatură constantă manifestărilor sale.

Mental, Buffalo Bill se luptă cu o cobră neagră, cu influența veninoasă a propriilor sale raționamente, dar îi lipsește constanta de echilibru. El nu poate atinge acea stare de stabilitate totală corespunzătoare unei funcționalități sociale considerate normale. Ştie că poate fi un om bun și generos, dar își refuză cu încăpățânare acest lux, fiindcă veninul ce-l poartă în gene este mult prea concentrat. În continuare, își menține atitudinea fermă și rece, fără să suporte greutatea vreunei remușcări, fără măcar să clipească la vederea chipului marcat de suferință al senatoarei Ruth Martin.

Cobra Neagră este un animal care încearcă să-și hipnotizeze prada, să-i pătrundă în adâncul sufletului, iar dacă nu reușește, trebuie cel puțin să simtă acea plăcere eliberatoare care este în același timp cea mai pură, cea mai înălțătoare și cea mai intensă, provenind, cred, de la contemplarea unei transformări de esență a omului (manifestată prin intermediul unei priviri pline de îngrijorare și durere).

Leadership: Ești prins în angrenajul închiderii în sine a viciilor, sub aspectul unei exacerbări a vanității care în preajma puterii absolute se simte onorată să-și continue opera?

O demonstrație pe viu a resurselor nebănuite ale omului, fondată, oricât ar părea de paradoxal, pe plan psihologic și spiritual, reflectă uimitoarea putere a minții. Şi, totodată, cât de departe se ajunge traversând meandrele unui drum îngust, prin luarea unor decizii mărunte, la o poziție considerată neatacabilă pe termen scurt, dar fără nicio șansă de supraviețuire pe termen lung.

Ceea ne face să aprofundăm cu mai mult simț de răspundere leadershipul, este constanta de "a fi" a omului care își demonstrează calitățile și adevăratul potențial prin renunțarea la dependența de provocări care îi pun la încercare vanitatea. În baza unor raționamente greșite, chiar aberante, ești tentat să denigrezi sau să negi valorile unanim acceptate.

Toate aceste mutări de conectare indirectă la un alt gen de viziune, printr-o imagine întreținută de sine care dă fiori în loc să inspire respect, fac trecerea către o mentalitate conflictuală, mai puțin îndreptată spre dialog și cooperare. În final, vraja stârnită de modul cum omul interpretează realitatea și se raportează la ea, înlesnește transferul de acreditare de sine în zona gândirii reci, lipsită de emoție.

Vanitatea are ca efect primordial menținerea unei stări de așteptare sau de neimplicare într-o situație critică în care ai obligația să intervii, mai ales dacă ești responsabil de urmările ei. Ireparabil, omul capătă astfel un oarecare grad de rezistență împotriva eventualelor influențe și distrugeri de ordin extern, dar pe de altă parte face dovadă de o superficialitate morală care-i copleșește propria ființă, răsturnând acele raționamente ce nu-i pot susține evoluția pe plan profesional și social.

Prin alterarea naturii sale, prin adoptarea unei realități bolnave, omul, prins în angrenajul închiderii în sine a viciilor (acele manifestări aberante constatate de Jung drept caracteristice infecției psihice a timpului nostru) își duce singur viața spre suferință, angoasă și în cele din urmă spre deșertăciune.

Leadership: Iei în considerare reperul unei orientări spirituale atunci când devii imun la "durerea" cu care se confruntă oamenii din jurul tău, conform intențiilor de a te arăta vulnerabil la sentimentul care ți se transmite înapoi?

Individul care își asumă rolul de promotor al schimbării mentalității nu poate face trecerea de la o mentalitate conflictuală la una îndreptată spre dialog și cooperare - dacă mai întâi nu este alimentat cu energie pozitivă concentrată, liniștitoare. El poate deveni indestructibil din punct de vedere moral numai dacă supraviețuiește tuturor proceselor de transformare atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv.

O renegare a propriei naturi, prin instalarea unor blocaje mentale sau indispoziții emoționale extinse prea mult, anunță începutul anihilării propriei identități, o nimicire a propriei ființe la nivel psihologic și social.

Carl Gustav Jung, fondatorul psihologiei analitice, a observat omul în cadrul tratamentului psihic. Crizele de personalitate și identitate, ce aveau loc în cadrul unui proces continuu de autoobservare și autocorecție, duceau în mod inevitabil la confruntarea pacientului cu umbra sa, cu acea jumătate întunecată a sufletului său de care s-a debarasat prin proiecții sau reprezentări de pozitivități negabile și negativități la rândul lor negabile. Practic, omul poate fi influențat de stări alternative de personalitate care creează premisele unui raționament nepotrivit.

A lua în considerare reperul unei orientări spirituale înseamnă să te debarasezi de toate viciile pe care le adăpostești tine, astfel încât să nu devii robul pornirilor și simțirilor, nemodelate destul de educație, cultură, experiență și de înțelegerea realității, ce pot provoca răul în jurul tău. Acest reper este reprezentat de acea parte incoruptibilă a conștiinței care se opune ignoranței, rea voinței sau actului deliberat de abuz de putere, certificând inocența căii pe care o urmezi în viață.

Singurul mod de a dobândi acea constantă de echilibru de care ai atâta nevoie pentru a-ți trasa clar drumul de urmat și a pentru avea convingerea că viitorul e pe mâini bune, este să te lupți cu „cobra neagră", cu influența veninoasă a propriilor tale raționamente și percepții.

Principalul motiv pentru eșecul leadershipului tău se datorează faptului că nu-ți recunoști manifestările de egoism, intimidare și vanitate care însoțesc abuzul de putere capabil să îngrădească dreptul la alegere al celorlalți oameni?

Cobra neagră desemnează acel Alter-Ego, dușmănos și tendențios, ce influențează negativ gândurile, raționamentele și modalitățile de acțiune. Suntem toți o combinație de alb și negru, de bine și rău, proporția dintre ele depinzând de cei doi parametri ce pot fi oricând resetați: puterea de expunere la noi experiențe și provocări, și modul cum reacționăm la ele.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/cobra-neagra.html

Coincidența perfectă dintre imagine și sunet

On Aprilie 02, 2008

Pentru două pricini îmi este atât de dragă arta: schimbarea perspectivei și lărgirea viziunii.

Prokofiev îl socoate pe regizorul Serghei Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcțiilor sale de montaj, înțelegerea nuanțată a fenomenului muzical. Eisenstein, care în numeroase rânduri remarca nepriceperea sa în muzică, scria totuși odată: "Cred că numai dintr-o întâmplare nu sunt compozitor. Deoarece nimic nu mă pasionează mai mult decât problemele compoziționale." Iar Prokofiev, compozitor strălucit, ține seama de părerile muzicale ale regizorului, i se întâmplă să refacă și de șase ori muzica unui fragment și când o dată introduce niște teme compuse mai demult, reface apoi muzica la cererea lui Eisenstein care "nu a lăsat să i se strecoare potcoave vechi."

Când începe Prokofiev, regizorul își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând trebuie să-și închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidența perfectă dintre o imagine precisă și un anume fragment al muzicii. Caută coincidența dintre "factura obiectului sau peisajului" cu timpul unui pasaj muzical, o consonanță intimă ce nu se poate explica rațional, dintre un fragment muzical și un fragment din imagine. Nu este chiar atât de simplu, pentru că în această fază fragmentele de imagini sunt în haos și ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale". *****

Leadership: Ești îndeajuns de hotărât să cauți coincidență perfectă dintre o imagine precisă și un anume fragment dintr-un act sensibil de comunicare a emoțiilor, la îmbinarea dintre ceea ce se ascunde și ceea ce se arată?

Ce-am învățat de aici? Că numai într-un context de reprezentare a Creației artistice, prin asigurarea imaginii unor subiecte de mare anvergură și de mare relevanță pentru lumea contemporană, vei putea să sesizezi diferența dintre ceea ce gândești și ceea ce generezi prin intermediul sentimentelor și a intuiției tale. Mai mult decât atât, luând în considerare viziunea unei realități surprinzătoare apărute în orizontul fenomenal artistic, căutând coincidența dintre "factura obiectului sau peisajului" vei putea să exprimi în mod remarcabil o senzație de renaștere, de trezire la viață cu ajutorul imaginilor sugestive.

Cum se ajunge la coincidența dintre "factura obiectului sau peisajului"? Cred că printr-o conjugare a imaginilor care surprind o abstracțiune, printr-un mister de natură istorică sau spirituală, printr-o proiecție a unei idei despre devenire prin intermediul emoției, printr-o proiecție a unei realități care scapă capacității obișnuite de percepție.

În arta regiei de film contează să adaptezi montajul la o revelație a cunoașterii, a iluminării, a idealului și frumosului, ca dovadă a unor valori spirituale înalte. Contează să creezi o atmosferă creativă, plină de emoții și surprize, doar cu ajutorul unor elemente simple și în doar câteva secunde.

Apoi, fragmentul din orice imagine pe care o expui lumii întregi trebuie să surprindă stările unor oameni ajunși în situații extreme, deci încearcă să faci apel nu doar la arta privirii, ci și la arta de a gândi cu sunete, cu elemente senzoriale, încât să aduci spectatorii într-un punct în care sunt total deschiși și apți să înțeleagă mai bine legătura dintre simbolism și realism, dintre vechi și nou, dintre static și dinamic.

Leadership: Poți să exprimi în mod practic și flexibil conceptul personalizării unui subiect foarte puțin prezent în sfera publică care să păstreze ideea fundamentală a unei noi forme de difuzare a unui mesaj sau a unei învățături?

De reținut următorul aspect. De multe ori regizorii recurg la îmbinarea dintre ceea ce se așteaptă să se întâmple cu personajele și ce anume apare pe parcursul vieții oamenilor în realitate, pentru a putea să exprime emoțiile vizual, artistic. Așadar, regizorii practică conștientizarea unei intenții dramaturgice de a dezvolta scenariii de film până la nivel fabulos, promovând arta gestionării impresiei pe care o produce actul de responsabilitate al criticului față de valoarea creatorilor. Deci, prin intermediul creației este necesar să facem apel la trăirea și exprimarea artistică liberă, accentuând mai bine ideea de sincronicitate între fapt și fantezie, între ceea ce este și ceea ce e posibil, între ce ar putea fi adevărat din ceea este așa de fapt.

O lărgire a viziunii despre arta se produce odată cu folosirea muzicii ca factor dinamic al acțiunii (plastica mișcării), sau ca factor de dirijare temporală a mișcărilor și de educație cultural estetică, în special ca factor de înălțare spirituală sau ca instrument de prevestire a unei lumi ce are să vină, Iar dacă este adevărat ce spunea cântăreață Diana Saveanu, că muzica este un limbaj care te lasă să transmiți mult mai ușor ceea ce simți, atunci imaginea care este proiectată folosind acest limbaj trebuie să aibă și un nivel metaforic, o rezoluție ridicată a scenelor capturate (evidențiind obiecte și detalii importante) pentru a anunța o nouă abordare a subiectelor și o nouă expresie a realității vieții.

Schimbarea perspectivei în artă se produce ca formă de exprimare a trăirilor și credințelor oamenilor, cu ajutorul unui limbaj prin care ai ocazia să exprimi la superlativ o anumită idee, dincolo de imagini, dincolo de cuvinte și gesturi, dincolo de aparențe.

Coincidența perfectă dintre imagine și sunet se obține atunci când viziunea pe care o proiectezi despre Creație și Artă își exercită forța de a străbate timpul, de a străbate lumi diferite cu ajutorul unui limbaj prin care îți comunici ideile, sentimentele, experiența de viață.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/coincidenta-perfecta-dintre-imagine-si-sunet.html

Colecționarul de secrete

On Iulie 04, 2010

Fii mai presus decât cei pe care îi conduci, folosindu-te de latura cea mai puternică a leadershipului tău.

Îmi place să susțin spectacole. De magie. Am studiat încă de mic arta de a folosi scena, am învățat secretul captării atenției publicului cât și modalitatea de a-i intra în grații, cu un spectacol unic prin decorurile și costumele alese cu foarte multa inspirație, uneori terifiante, autentice și foarte expresive. Mai ales, prin iluziile create cu abilitate, menite să sporească misterul și curiozitatea fiecărui spectator.

Așa am reușit să ajung în vârful ierarhiei în profesia mea, pur și simplu printr-o excelentă prezentare. Când oamenii îmi urmăresc spectacolul sunt de-a dreptul orbiți de cele văzute, sunt uluiți de iluziile impresionante pe care le execut cu atâta măiestrie. Puterea. A devenit realitate.

Sunt un om misterios, iar secretele sunt o parte intrinsecă a activității mele. Multă lume dorește să le afle. Chiar și alți magicieni. Însă secretele sunt lucruri pe care trebuie să le cauți ca să le afli. Sunt lucruri pe care trebuie să le răsucești pe toate fețele, daca vrei să izbutești să le reproduci.

Leadership: Ajungi să te împiedici de indiciile care îți stau în față, fiindcă te-ai obișnuit să le observi cu colțul ochiului?

Este nevoie de o mare putere pentru a vedea dincolo de iluzii, către un adevăr mai profund pe care îl poți sau nu înțelege. Este nevoie de o mare putere de concentrare pentru a înțelege mecanismul de realizare a iluziilor, mecanism care constituie de fapt unul dintre secretele mele cel mai bine păstrate. Iar la fel ca orice magician talentat, care-și respectă meseria, nu-mi voi dezvălui niciodată secretele.

Uneori am senzația că sunt deținătorul unei puteri deosebite – ale resurselor nelimitate ale magiei, ale întunericului și luminii, în stare să transform orice în avantajul meu, orice lucru banal în energii pure. Poate din cauza faptului că multă lume se dă peste cap să afle cum reușesc să creez iluziile, și numai eu singur cunosc răspunsul.

Oamenii ajung să se împiedice de indiciile care le stau în față, deoarece s-au obișnuit să le observe cu colțul ochiului, sau mai exact nu sunt deloc atenți la trucul din spatele imaginii mele. Evident, atuul meu este că am știut să păstrez totdeauna o anumită inaccesibilitate bazată o interpretare forțată a unei reprezentări de tipul întreg și real, un absolut care se manifestă prin intermediul virtuții de a fi un bun mânuitor al clișeelor hipnotizante.

Leadership: Modelul tău de discreție are în vedere faptul că pentru a fi identificabil, fenomenul "puterii" trebuie să fie perceput prin evoluția formelor sale de regularitate?

Se fac din ce în ce mai des afirmații referitoare la „puterile" mele teribile. Dar, cu toate acestea, voi continua să nu spun nimănui nimic, voi păstra tăcerea. Îmi voi juca în continuare rolul de magician, ținându-mi ascunse secretele și lăsându-i pe ceilalți să moară de curiozitate. Cu niciun preț nu-mi voi dezvălui latura vulnerabilă. Astfel voi fi întotdeauna mai presus decât toți, și-i voi impresiona prin măiestria mea.

Cu secretele mele voi putea cuceri lumea. Ca un adevărat artist, mă voi dărui artei iluzionismului cu toată ființa. Îi voi putea fascina pe oameni la nesfârșit revărsându-mi harul aparte asupra lor, și, precum un băiețandru sfidător dornic să se avânte în luptă, voi ignora toate simțămintele lor.

Dar pentru asta trebuie să mă transform mereu într-o altă ființă, să capăt mereu o altă înfățișare, să creez mereu alte formule, alte situații, să generez mereu alte metafore, să întruchipez mereu alte personaje, să creez mereu alte axiome pentru ca puterea mea de influență și persuasiune să nu dispară niciodată. Îmi voi păstra secretele foarte bine. Le voi păstra și voi abuza ele cu regularitate. Mă voi folosi de ele pentru idealul meu personal. Îmi place să simț că dețin ceea ce le lipsește cu desăvârșire celorlalți: strălucirea.

Leadership: Poți să schimbi ceea ce crezi cu adevărat despre tine și despre realitatea în care te învârți, urmărind existența ordonată a unei rupturi de emoțiile pe care le promovezi?

La ultimul spectacol observasem, sau îmi închipuisem că observ, o vagă încordare în atitudinea câtorva spectatori, de parca în mintea lor stăruia un gând nedorit, dar supărător. Aveam senzația că vor să afle ce zace în sufletul meu, să-mi smulgă cu forța secretele pe care nu vreau să le împărtășesc nimănui. Dar nu era asta.

Cât de orb și de ignorant am fost până atunci. Am fost mai degrabă atent la obținerea rezultatelor spectaculoase și mai puțin la felul în care se simt oamenii. Realitatea era alta, aceea că nu toată lumea adoră iluziile mele. De acest adevăr nu pot fugi, nu pot să mă ascund. Secretele mele nu au valoare dacă lumea nu adoră spectacolul meu.

Leadership: Situațiile pe care le traversezi prin obligația de a nu divulga conținutul propriei creații, corespund stării de fond a lumi în care te afli atunci când îți vezi reflexia propriei imperfecțiuni?

La fel ca un magician, un om care se vrea stăpân pe situație are în vedere două lucruri: primul, să-și ascundă secretele astfel încât oamenii să nu-și piardă interesul față de el. Al doilea, să colecționeze cât mai multe secrete, astfel încât puterea lui de influență să crească, și cu atât „reprezentațiile" sale să fie mai reușite.

Acesta este marele adevăr pe care nimeni nu-l recunoaște, pe care toată lumea omite să-l menționeze: liderii sunt, dintr-un anumit punct de vedere, magicieni. Absolut toți liderii au secretele lor, bine păstrate. Iar cu cât știu să se folosească mai bine de secretele lor, cu atât este mai reușit „spectacolul" pe care-l susțin. Un lider fără secrete este precum o găină care nu face ouă, și care „cotcodăcește" a neputință.

Unicul gând care-l obsedează pe un lider este să nu rămână singur, neurmat de nimeni. Poate spune cineva că nu este așa? De aceea intenția lui nobilă este ca lucrurile să fie făcute eficient și bine.

Există un risc de care liderul, la fel ca orice magician, se teme: ca nu cumva să aducă "spectacolul" până la ceea ce și-a imaginat că va fi punctul culminant, dar spectatorii să se dovedească neimpresionați, aplaudând lipsiți de entuziasm. Iar acest lucru reprezintă un semnal de alarmă. Înseamnă că eficacitatea lui a început să se estompeze.

Lumea unui magician este unitatea de măsură a informației care rămâne ascunsă.

Starea de fond a acestei lumi, când el își vede reflexia propriei imperfecțiuni, este indicatorul unei situații de criză ce poate corespunde cu dificultatea în concentrare, retragerea în sine, închiderea emoțională, evitarea activităților amicale și izolarea socială.

Concluzie: Fiecare profesionist ca și fiecare lider își are secretele lui, secrete care sunt de fapt rodul muncii și experienței lui de ani de zile și, desigur, nu există vreo motivație ca aceste secrete să fie împărtășite celorlalți. Se poate afirma totuși că ele constituie „puterea" liderului, iar ea este dorită cu orice preț de alții care nu vor renunța niciodată să „preia" această putere, chiar și pe căi sau cu mijloace neortodoxe.

Secretele reprezintă de fapt structura cea mai eficientă a leadershipului, constituie latura cea mai puternică a unui lider. Dacă vrei să fii mai presus decât toți și să-ți păstrezi puterea de influență, transformă-ți leadershipul într-un veritabil spectacol folosindu-ți cunoștințele și capacitățile într-un mod constructiv.

P.S. Liderii sunt veritabili colecționari de secrete pe care trebuie să le păstreze cu strășnicie și să se folosească de ele în mod util.

Source: https://neculaifantanaru.com/colectionarul-de-secrete.html

Colecționarul de suflete

On Aprilie 17, 2010

Consolidează terenul propriei tale măreții, astfel încât să te racordezi la realitatea convingerilor celor din jur.

Primăvara veni iute. *Fram* , care ajunsese la 83°20' latitudine nordică, era acum înconjurat de întinderi mari de gheață. Nansen, căpitanul vasului, căruia de mult i se născuse dorința de a încerca să atingă Polul Nord pe sănii trase de câini, convocă într-o seară întregul echipaj pentru a-i comunica importanța noii misiuni pe care trebuie să o ducă la îndeplinire cu orice preț, în numele științei. Toți îl ascultară încordați. După ce își făcu cunoscut în detaliu planul, Nansen anunță că numai o singură persoană poate să pornească în această călătorie cu el. Dar cine să fie aceea persoană? Căci toți cei doisprezece subordonați ai săi, care îl iubeau și îl respectau cu ardoare, se oferiră voluntari.

Decis încă de mult, Nansen făcu următorul anunț:

- M-am gândit să-l iau ca tovarăș de drum pe Johansen, omul potrivit din toate punctele de vedere. Este un schior excelent și este fără egal în ceea ce privește rezistența.

Apoi privirea pătrunzătoare a lui Nansen, care avea puterea să transmită oricui o doză importantă de curaj, se îndreptă spre Johansen pe care îl preveni:

- Înainte de a te hotărî la un asemenea pas, gândește-te bine Johansen ! Cântărește lucrurile o zi, două, și numai după aceea să-mi dai răspunsul definitiv.

Dar nici bine nu apucase Nansen să termine ce avea de spus că Johansen, considerând o mare cinste alegerea propriei persoane, i-a răspuns cu înflăcărare:

- Nu e nevoie să mă mai gândesc căpitane, te voi urma oriunde !

Leadership: La chemarea ta se învrednicesc oamenii de onoarea de a fi alături de tine?

Un om a cărui singură preocupare este să te mulțumească și să-ți dea ascultare, este un suflet pe care îl stăpânești cu desăvârșire. Dar unui om care te-a cuprins în generosul său suflet îi ești dator să-l prețuiești și să-l călăuzești spre împlinirea dorințelor comune.

Se întâmplă rar, remarca odată scriitorul Alexandre Dumas, ca un lucru dorit cu înflăcărare să nu fie apărat cu înflăcărare de cei ce vor să-l capete.

Nespusa bucurie care l-a însuflețit pe Johansen a fost mai grăitoare decât orice vorbe și, dublată de un optimism debordant în ceea ce privește viitorul, l-a îndemnat să se avânte cu mult curaj într-o aventură în care ar fi putut muri în fiecare clipă, ucis de urși polari, de gerul cumplit sau de inaniție. Nici că-și putea găsi Nansen un tovarăș mai bun, fiindcă în expediția pe schiuri de la Polul Nord, Johansen s-a dovedit a fi de mare ajutor.

Acceptând degrabă propunerea lui Nansen, fără să mai stea pe gânduri, Johansen a vrut să-i arate acestuia că dorește din tot sufletul să fie ajutorul lui numărul unu, mâna lui dreaptă,

omul cel mai de încredere, exprimându-și astfel admirația și respectul deosebit pe care îl nutrea pentru el. Cu ce nerăbdare și cu ce mândrie a așteptat Johansen acest moment, momentul hotărâtor în care își putea dovedi devotamentul.

Leadershipul este chemarea spre aventură pe care o emană omul însuflețit de unica hotărâre de a lupta până la capăt pentru concretizarea unei idei nebunești.

Cum oare să nu fie cuprins de emoții puternice când, dintr-un echipaj foarte experimentat, din atâția oameni curajoși care erau gata să treacă, cum se spune, prin foc și apă pentru conducătorul lor, numai unul singur, el, Johansen, a fost ales să-i fie tovarăș de drum lui Nansen?

Un singur lucru poate spori stima și respectul adânc al oamenilor pentru liderul lor, și anume onoarea de a fi alături de el într-un moment foarte important.

Oare ce influență ciudată îi aduce pe oameni în starea în care ar accepta să se avânte în necunoscut, chiar spre moarte, cu o patimă năprasnică? Căci atunci când te afli nopți întregi, zile de-a rândul, luni întregi într-un ținut izolat, azvârlit în neant, poți fi cuprins de o groază teribilă din care să nu poți să-ți mai revii după ce privești îndelung împrejurimile nesfârșite de ghețari și zăpadă. Totuși o forță misterioasă l-a îndemnat pe Johansen să participe la această misiune fără precedent, aceea de a atinge Polul Nord pe schiuri doar în doi oameni.

Leadership: Îți creezi șansa de a fi mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce ești și simți în condițiile de posibilitate a unei conștiințe bazată pe experiența anilor petrecuți în cursul misiunilor?

Nevoia unei alternative la stilul de leadership abordat, prin care oamenii să-și dea seama de caracterul puternic al liderului lor, am regăsit-o însă numai la oameni maturi și extrem de realiști, care pot să facă viraje extreme în orice fel de circumstanțe.

Nu există vârstă, limite sau termene pentru a face saltul în gol, în necunoscut, ci există doar deschiderea în fața propriei noastre măreții, permițând în același timp ridicarea celorlalți la o nouă conștiință de "a fi" necondiționată, liberă, pură, care să balanseze orice inegalitate de statut. Conștiința este "unealta" care le oferă oamenilor pe care îi conduci o imagine de ansamblu asupra propriilor lor forțe de atașament și relaționare, singura care le permite sau nu le permite să se poziționeze în aceeași direcție de mers cu tine.

Sunt oamenii tăi ghidați de acea unealtă care indică "înainte" sau "înapoi"?

Înainte să pornești într-o direcție nouă consolidează terenul propriei tale măreții, astfel încât să te racordezi la realitatea convingerilor celor din jur.

Când încerci să stabilești un record neașteptat trebuie să iei în calcul potențialul de ghidare al planurilor de acțiune ce stă în spatele fiecărui contracandidat al tău.

Nemăsurata admirație pe care o nutresc oamenii pentru conducătorul lor îi determină să-și adune tot curajul și să-l urmeze până la capăt cu o înflăcărare nestăvilită. Johansen n-a uitat niciodată ce curaj sublim a dovedit Nansen atunci când a străbătut pe schiuri primul Groenlanda, țara aspră, necercetată până atunci, stabilind un record nebănuit. N-a uitat niciodată faptul că doisprezece ani în șir Nansen a ieșit învingător în concursurile de mare fond, că a fost campion al lumii la patinaj viteză, fiind acoperit de glorie și onoruri.

Fără nicio îndoială Johansen ar fi fost în stare să-și dea chiar și viața pentru Nansen, într-atâta recunoștința lui simțea nevoia de a izbucni, și de aceea a acceptat fără șovăială să-l urmeze în lunga și primejdioasa călătorie spre Polul Nord. Căci un om a cărui merite sunt bine cunoscute de toată lumea, care a căpătat un renume atât de strălucit nu poate fi decât un om înzestrat cu mari calități, un om puternic care poate să treacă peste orice bariere, care e în stare să depășească orice limite.

Colecționarul de suflete este liderul care își atrage lângă el numai pe acei oameni interesați de aceeași lume ca el, o lume a finalităților și a efectelor așteptate.

Un lider trebuie să-și aleagă cu grijă „ajutorul" sau „ajutoarele", ceea ce se poate realiza doar printr-o cunoaștere îndelungată, o colaborare permanentă și implicit prin cunoașterea eurilor cu personalitate puternică care-l înconjoară. Prin urmare, liderul trebuie să fie un veritabil „colecționar de suflete" prin selectarea și recrutarea cu atenție a oamenilor și cunoașterea lor profundă.

Iar cu cât oamenii vor fi mai atrași de personalitatea liderului, de ideile și planurile sale, cu atât liderul va avea o mai mare influență asupra lor și cu atât ei se vor mobiliza mai bine în vederea atingerii scopurilor comune.

*** Notă:** A. Talanov - *Nansen* , Editura Tineretului, 1961.

Colecționarul de tablouri

On Ianuarie 04, 2012

Integrează în leadershipul tău un plus de măreție, consolidând tot ceea ce este esențial la tine.

Spre sfârșitul filmului " *Pretty Woman (1990)* ", multimiliardarul Edward Lewis, al cărui singur "dar" erau legăturile imposibile, îi propune lui Vivian Ward (dama de companie pe care o plătise să-și petreacă săptămâna cu el) să mai rămână o noapte. Dar de ce ar accepta ea această propunere? De ce să-și facă în continuare iluzii? Oricum trebuiau să se despartă definitiv. Așa că îi respinge propunerea:

- Uite Edward, mi-ai făcut o ofertă tare bună. Şi în urmă cu câteva luni aș fi acceptat, nici o problemă. Dar acum totul e diferit și tu ai schimbat asta. Şi nu o poți schimba înapoi. Vreau mai mult...

În timp ce-și făcea bagajul, în gândul ei, Vivian parcă își spunea: " *Da, vreau mai mult ! Căci te iubesc ! Căci tu ești pentru mine mai frumos, mai bun și mai mare decât toate ființele ! Aș vrea să împart toată viața fericirea cu tine. Doar cu tine. Nu vreau să te pierd, însă știu că trebuie să stric clipele de supremă fericire pe care mi le-ai oferit, pe care Dumnezeu mi le-a dat în schimbul rugilor mele necontenite* ."

Dar a fost doar o clipă. Trebuie să fiu puternică și să fac acest pas. Şi să uit de tine, de generozitatea și bunul tău gust – care mi-au inundat întreaga ființă; să uit de toate supărările, să uit de mine însămi, să uit de tot ce mi-a îngăduit viața cât am fost a ta – da, a ta și numai a ta; să nu îmi mai leg inima de nicio speranță, să uit că m-am simțit o clipă cea mai frumoasă și mai admirată femeie din lume, să uit că ai fost totul pentru mine și să te șterg definitiv de pe lista dorințelor mele. Şi să mă transform iarăși în ce-am fost, într-o biată prostituată, și să mă reîntorc la o viață fără emoții, fără sentimente, fără conținut."

Leadership: Îți acorzi timpul necesar pentru a-ți consolida imaginea de sine aparținând unei singurătăți totale care strigă neîncetat conștiinței să renunți la mândria de a nu datora nimănui nimic?

Un lider manifestă tot interesul față de leadership dacă realizările și succesele sale reflectă cât mai cuprinzător propriile sale competențe. În lumina a ceea ce este el cu adevărat și a ceea va deveni, el își pune toate însușirile, toate resursele, toate cunoștințele în slujba unui tip de leadership care militează în primul rând pentru bunăstarea lui.

Multimiliardarul Edward Lewis era un astfel de lider. El practica un leadership realist, bazat pe politici prudente, pe eficiență, pe principii de leadership și pe strategii, pe abordări pragmatice, pe prognoze - pe modul în care era el de fapt, tipic unui businessman adevărat. Însă pentru asta nimeni nu i-a premiat vreodată valorile !

Căci, atunci când vine vorba de valori, Lewis era asemenea un constructor excelent care ridică și edifică o mulțime de clădiri, dar care nu-și găsește niciodată timpul necesar să-și consolideze propria lui casă. El integrase în leadershipul său numai acele valori care îi susțineau performanța managerială optimă, însă aceste valori nu aveau vibrația potrivită pentru a răspunde anumitor circumstanțe prin emoții. În cuvinte mai simple, el nu avea niciun ideal sentimental.

Mândria de a nu datora nimănui nimic, împreună cu grija excesivă față de propria imagine, schițează conturul unei pasiuni puternice față de ceea ce îți impune datoria de loialitate față de carieră, sub puterea nevoii de a fi în prim planul atenției publice. Astfel ești constrâns să pui un preț mai mic pe acea regiune de influență a existenței care nu este la vedere și care intră sub puterea de a trăi în starea de acceptare a valorilor spiritual-morale care fac din tine o ființă excepțională.

Să simți gustul subtil al valorilor spiritual-morale, precum armonia, devotamentul, generozitatea, înțelegerea, răbdarea, înseamnă să faci din viață o lecție deschisă plină de învățăminte despre ceea ce se poate întâmpla atunci când principiul precauției sau al echilibrului este trecut cu vederea.

Leadership: Obții un rezultat pozitiv de pe urma investigării propriei tale firi în conținutul unei "pagini" pe care ai părăsit-o?

Ca lider, Lewis ar fi trebuit să pună temelia structurii sale emoționale, să facă munca de restaurare propriu-zisă a trăirilor sale sufletești, accentuând sentimentele sale caracteristice. Această investigare și evaluare graduală a firii sale l-ar fi ajutat să se apropie atent de leadershipul de calitate – care are integrat niște elemente emoționale cu potențial deosebit.

Valorile tale merită premiate? Ești capabil, prin leadershipul tău, să cuprinzi intensitatea și dimensiunea umană? Poți să percepi impulsul interior al celorlalți oameni - tot așa cum doctorul percepe prin senzații tactile tensiunea arterială sau cea musculară a pacienților?

Nu cred că vei reuși să stabilești și să menții legăturile cu ceilalți oameni dacă nu strângi laolaltă toate acele forțe emoționale dinăuntrul tău care pot acționa pozitiv asupra lor. Dacă le izolezi, dacă le ignori nu vei putea să întinzi punți între aspirațiile tale și ale lor – vei rămâne doar un colecționar zgârcit între tablourile sale, uitându-se țintă la ele cu o poftă nesățioasă aproape tot timpul. Astfel se va deschide în propriul tău destin acea prăpastie amenințătoare care te va despărți de tot ceea ce este cu adevărat esențial la un lider: forța sufletească.

Dacă într-o zi suferi de plictiseală, când zilele tale bune nu mai reprezintă decât "o invenție a unei minți eliberată de atașamente", sau dacă ești caracterizat de o perpetuă nemulțumire și de un zbucium continuu pentru a atinge noi dimensiuni în performanță, atunci fă un efort și imită o clepsidră: învață să măsori trecerea timpului o dată cu fiecare întoarcere de pagină a vieții. Pagină pe care tocmai ai părăsit-o.

Primul pas spre o schimbare radicală este să accepți că acel "rațional" cu care măsori toate cele dimprejurul tău este foarte limitat în fața posibilităților de a le valorifica.

Colecționarul de tablouri scoate în evidență punctele tale forte sau punctele tale slabe. Depinde de cât de mult te atașezi de "arta" pe care o admiri și în care îți investești valorile. Arta care te definește reflectă mai mult însușirile tale manageriale sau emoționale?

Îi tratezi pe oameni ca pe niște tablouri cu valoare diferită? Sau ca pe niște tablouri extrem de valoroase care îți încântă și îți încălzesc sufletul? Sau ți-a propus să fii atât de zgârcit încât să-i tratezi ca pe niște tablouri care nu exprimă nimic?

Reperul de suflet al "colecționarului" Edward Lewis a fost Vivian. La tine e nevoie de un "reper" care să-ți cultive respectul față de valorile morale pe care se sprijină leadershipul de calitate?

Mare dreptate avea cine a spus că: *"Singurul inamic al rațiunii ești tu însuți. Pentru a fi rațional trebuie să câștigi lupta cu tine."*

Concluzie: Un lider trebuie să îmbine armonios "elementele tehnice" ale leadershipului cu elementele ce țin de aspectele sentimentale ce apar ca urmare a relațiilor interumane. Un lider căruia îi lipsește măreția nu este altceva decât un colecționar de "euri", a căror valoare nu le cunoaște și nici nu le pune în valoare. A gândi strict tehnic nu-ți aduce niciun beneficiu, dar valorificând resursele umane poți continua ceea ce ai început, iar succesul va fi de partea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/colectionarul-de-tablouri.html

Columbo - întruchiparea omului integru moral și vizionar în idei

On Februarie 22, 2011

Detaliile subtile pot să dezvăluie esența ta autentică, capturând subtilitățile și nuanțele care alcătuiesc vulnerabilitatea unui adevăr ascuns.

În lumina tulbure a crimei, locotenentul Columbo se dovedește a fi farul neclintit al dreptății, un detectiv excepțional care nu cunoaște frica în confruntarea cu cei mai puternici. În episodul "A Friend in Deed", superiorul lui încearcă să-l clintească, să-l manipuleze, dar Columbo rămâne imun, înarmat cu o devotare neclintită față de adevăr și dreptate.

Când descoperă că însuși Mark Halperin, cel mai înalt superior din poliție este criminalul, Columbo nu se lasă descurajat. Dimpotrivă, ingeniozitatea și hotărârea sa cresc încă și mai mult. Într-o mișcare îndrăzneață, el plasează o capcană iscusită, folosindu-se de un apartament închiriat și de propria-i abilitate de a anticipa mișcările adversarului. Îi aruncă superiorului său momeala, făcându-l să creadă că este apartamentul unui fost pușcăriaș care era anchetat pentru aceste crime pe care, de fapt, nu el le-a comis. Ca să-și spele urma, Mark Halperin avea de gând să aducă în fața judecății un om care avea cazier, dar acesta nu era deloc autorul crimelor.

Leadership: Poți să îmbunătățești contextul de improvizație în acțiunile tale, evidențiind simultaneitatea dintre conținutul propriei conștiințe și forma viziunii în procesul de susținere a adevărului?

Invitând superiorul în biroul său, Columbo dezvăluie subtil o adresă falsă, aruncându-l în lumea fictivă a fostului pușcăriaș, în încercarea sa de a-și proteja secretul întunecat. Însă, maestrul în manipulare, Columbo a plănuit fiecare detaliu cu atenție meticuloasă.

Iar când Mark Halperin împreună cu echipa de polițiști iau cu asalt apartamentul, și plasează dovezi incriminatorii false în cameră, Columbo îi dovedește că el nu putea ști adresa criminalului decât din foile sale de pe birou, care de fapt erau special aranjate și puse la vedere. Deci, așa s-a întâmplat că dovezile incriminatorii au fost plasate în apartamentul închiriat pe numele lui Columbo, deci era ilogic să se găsească acolo acele dovezi, decât dacă nu cumva Mark Halperin, însuși le-a plasat intenționat crezând că este adresa fostului pușcăriaș.

Leadership: Poți să dai valoare detaliilor care pot să reprezinte o probă a adevărului obiectiv, încât viziunea ta să fie acceptată ca un fel de oglindă a unui sine mai înalt?

Oricum, ideea este următoarea: dacă vrei să îți demonstrezi calitățile de bun detectiv, mai întâi trebuie să inspectezi bine locul crimei. Să vezi ce anume nu se încadrează în "normal". La locul crimei, Columbo aduce lumină asupra detaliilor aparent insignifiante, găsind anormalități subtile care sfidează logica. Amprentele lipsă de pe telefonul victimei care a răspuns la două apeluri, devin cheia decriptării întregii povești. Un detectiv autentic nu trece cu vederea astfel de detalii, iar Columbo, prin abilitățile sale și etica impecabilă, reușește să aducă adevărul la suprafață.

S-o spun altfel. Lucrurile erau așezate prea ciudat în camera în care s-a înfăptuit crima, iar elementul definitoriu, ieșit din comun, era faptul că nu existau deloc amprente pe telefon, deși victima primise 2 apeluri la care totuși a răspuns. Nu ai cum să vorbești la telefonul din casa ta, fără să lași amprente, decât dacă nu cumva criminalul se afla deja în casă, a vorbit el la telefon, apoi a șters amprentele.

Leadership: Poți să-ți valorifici întregul potențial, încât vulnerabilitatea unui adevăr să dezvăluie fragilitatea și sinceritatea asociată cu expunerea ta la percepția celorlalți?

În acest caz, Columbo a folosit mai multe elemente de criminologie pentru a-și construi cazul. În primul rând, a inspectat cu atenție locul crimei, observând că lucrurile erau așezate prea ciudat. În al doilea rând, a studiat relația dintre victimă și criminal, bănuind că cei doi aveau o legătură. În al treilea rând, a folosit o șaradă pentru a-l atrage pe criminal într-o capcană.

În lumea complexă a criminalității și a manipulării, Columbo rămâne o figură incomparabilă, un simbol al onoarei și corectitudinii. Prin acțiunile sale, el ne învață că adevărul poate fi obținut numai prin perseverență, inteligență și respectarea eticii, indiferent cât de întunecată ar fi umbra crimei. Sau, cum spunea scriitorul Arthur Phillips:

"Când îi înțelegi, oamenii nu te pot surprinde, să știi. Temeiurile lor sunt uneori ascunse, dar nu sunt prea multe. Oamenii sunt cărți deschise, odată ce-ai învățat să citești. Acest lucru e în același timp un blestem și o încântare, dar este un rezultat inevitabil atunci când ești un cercetător fidel al naturii umane, ceea ce orice detectiv bun este, cu certitudine."

Un sine mai înalt la care ajungi prin dispoziția de a te dedica reprezentării unui ideal, de a găsi întotdeauna adevărul, face parte din structura omului care respectă legile eticii. În acest caz, viziunea ta devine o oglindă a sinelui, reflectând complexitatea și profunzimea trăirilor tale, oferind o perspectivă autentică și unică asupra realității.

Leadershipul se referă la anticiparea realității care explorează vulnerabilitatea oamenilor la schimbarea pe care o declanșează aflarea adevărului.

Columbo este întruchiparea omului integru moral și vizionar în idei. El nu acceptă compromisuri, nu face niciodată abat de la regulile justiției, nu acceptă falsitatea și lipsa de integritate. Așadar, mesajul lui este următorul: *"să nu te piezi niciodată în realitatea celorlalți oameni, ci să rămâi autentic."*

Source: https://neculaifantanaru.com/columbo-intruchiparea-omului-integru-moral-si-vizionar-in-id

Come Undone (II)

On Octombrie 22, 2017

Frumosul ține de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai enigmatice ale vieții, în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei.

Îmi încarc cu minute imaginarul de necesitatea prezenței unei puternice legături între cauze și efecte, clipe ce par că-și tot amână sosirile, în anumite etape ale unui ciclu de viață cu multiple interpretări, față de planul longitudinal al inimii mele. Caut parcă să-l desincronizez dintr-o rațiune devenită obsedantă, să-l imortalizez într-un simbolism cu vaste implicații tradus printr-un consum intens de trăiri, ca fiind un impuls pentru o nouă stare de spirit.

Cu toate acestea, încep să alunec tot mai mult într-un soi de ceață, un fenomen straniu de origine necunoscută, *can not forgive from falling apart* , în mintea mea făcându-și loc un scenariu de Stephen King asumat. Să-mi imaginez că sunt în altă parte, rațiunea continuând să „zguduie" ce a fost ieri. La o adică, felul în care mă simt, până la felul în care îmi accesez norocul în acțiunile viitoare, dincolo de starea de veghe, este o formă de artă, o nebunie pe care mi-o pot permite și de care nu mă pot sătura. *„ Hey child, stay wilder than the wind, And blow me into cry."*

Cu însuflețire, mă reped asupra celor ce nu se grăiesc, dar se aud în taină, o închipuire ce nu trebuie încurajată, ca și când memoria mea ar sedimenta ce mai rămâne din ecourile unei vieți abandonate, mai mult decât mi se cuvine să cuprind cu toată puterea inspirației și a visului, ca o stare specială ce poate apărea oricând, oriunde și oricât.

Ca și când aș încerca să mă depărtez de cele lumești, cunoscute, dureroase, pe cât de semnificative pe atât de dificil de evaluat, sufocând, distrugând, amenințând orice tentativă de a ieși de sub umbrela roșie a incertitudinii și a regretelor suportabile. Dintr-o frică nejustificată față de viață, o slăbiciune de care trebuie să scap, o uimire pe care nu știu cum s-o înțeleg, de disperare pătrunsă în oase, devenită una cu măduva oaselor. Care pentru mine este un drum singuratic.

Leadership: Respingi acțiunea în virtutea de a aduce în fața minții niște nuanțe pe care nici o altă unealtă, în afara cuvintelor, nu le poate naște?

Cum să deznod o mărturie tăcută, sprijinită pe atâtea nelămuriri, griji și îndoieli, fără să o fac iarăși ghem? O oglindire în altcineva, o căutare a identității între o lume reală și una virtuală, ar putea oare să alunge descurajanta inerție care mă aneantizează?

Aș prefera o sinceritate golită de artificiu, ca în cazul scriitorului ce dă cuvântului viu puterea de întruchipare, să mă expun inteligent unei râniri mai blânde, așa cum sunt eu, ascultător și supus în fața marilor mistere ale artei, în care sensul profund al cuvântului înseamnă a schimba geografia unei forme de existență ce își relevă importanța în fixarea unui anumit stil. De personalitate, de gândire, de acțiune, de leadership.

Când încerc să ard până la capăt atâta tăcere, prin spirit și printr-un cod scris, fără să mă consum de-a binelea, iau aminte la reafirmarea potențialului de schimbare și a impactului pe care îl pot avea acțiunile bine gândite în viziunea lui Malcom Gladwell, autorul celebrei cărți „The Tipping Point": *Privește lumea care ți se pune în cale. Poate că ți se pare că este un loc nemișcat, implacabil. Nu este așa. Cu un minim de efort – la locul și în momentul oportun – totul poate fi răsturnat.*

Lecția punctului critic din bezna tăcerii în care mă cufund de-a binelea, o parte din centrul universului meu zbuciumat, este că dacă nu provoci schimbarea, sfârșești prin a o suporta.

Leadership: Poți să controlezi ceea ce constați despre tine, fără a avea așteptări prea mari din partea "frumosului" care neavând concept pentru plăcere devine exclusiv afectare interioară?

Pentru întâia oară, o picătură din sângele mândriei de a fi proprietarul unui "immaculate dream", se prelinge pe marginea unei poezii care anunță resemnarea în fața lui TREBUIE , *trying to stay blind to the hope and fear outside* . Încât nici logica, nici inteligența, ci doar misterul unui gând nedescifrat până la capăt poate pricepe realitatea ultimă a confruntării dintre condiția de prizonier într-un "Something unreal" și experiența unui "Lost, in a snow filled sky".

Oricând aș putea să mă pun pe primul loc în fața adevărurilor scoase la iveală de acest experiment izolat, afectat de propria-mi plasare în spatele unei stări febrile inexplicabile, de conflict între experiența anterioară și necunoscutul cu care mă confrunt, ce în aparență este o stare de semiconștiență în care tind să cred că dorm, o halucinație care trebuie acceptată cu calm.

Pentru un sculptor precum a fost Lorenzo Bernini, frumosul căpăta un sens al sinelui. El găsea că însușirea cea mai de preț a unui artist nu este de a face clădiri frumoase și comode, ci de a inventa felurite chipuri în a se sluji de puțin, de părțile rele și neadaptate necesității, de a face lucruri frumoase, în așa fel încât acest neajuns să devină folositor într-o asemenea măsură încât, de n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat.

E mai bine să nu-ți reproșezi nicio vină când în viața ta intervine ceva incomod, apropiat de realitatea cea mai secretă a lucrurilor, de realitatea cea mai profundă a slujirii unei stări din care bucuria puținului dispare. Durerea focului interior și a propriului exil luându-i locul. Frumosul se îngăduie oricărei priviri reflexive spre sine, dar se interzice unei stări de istovire care nu e nici somn, nici vis, nici veghe, care doar te descurajează, făcându-te să uiți până și că exiști.

Frumosul în artă ține de permanentizarea revelării unei realități profunde în termeni pozitivi, de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai adânci și mai enigmatice ale vieții în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei: de creator neîntrecut și de prizonier al propriilor gânduri și emoții.

Come Undone se instalează atunci când ai de ales între intensitatea trăirilor și expresia lor, singura rezultantă fiind arta, acea minune unică a creației pe care o numim „o rană veșnic deschisă" sau „o experiență de sine" neîntreruptă, deosebit de intensă, excesivă. Din care poate să rezulte o varietate de conținut, disponibil pentru vizualizare dintr-un precedent compozițional numit: „Avântul spre cunoaștere și originalitate".

*** Notă** - Duran Duran - Come Undone

Source: https://neculaifantanaru.com/come-undone-II.html

Come Undone (I)

On Octombrie 15, 2017

Când inspirația te sugrumă, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi.

Am observat că în timpul zilei mă cuprinde o stare de neliniște intensă, însoțită de o provocare incitantă de a citi de toate, o dorință acerbă de a mă informa cu privire la orice variații neașteptate între dorul de adevăr și teama de a nu-l lăsa să mă năruie. Pot să anticipez tendințe ulterioare de viață într-un clarobscur mistic-ispititor, cu aceeași grijă apăsătoare cu care artistul încearcă să împace tensiunea dintre conținutul pe care îl are de redat și forma estetică a creației sale.

Neliniștea mea este chinul artistului de a defini un orizont de cunoaștere, deschis și practic, prin prisma unei creații care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Iar singurul termen care pare că lipsește în vederea unei exprimări depline este culoarea, sau mai precis acea expresie a culorii în stare să se constituie ca pură esență picturală. Aici, simt din toată ființa mea o nedumerire, însoțită de o stranie durere datorată unui fior al îngrijorării, imaginarul meu izvorând parcă dintr-un adânc plin cu atâtea secrete. Pe care nu mi-l cunosc, pe care nu-l pot cuprinde în disperata aventură a autocunoașterii, dar care scapă răsunător și hotărât un singur răspuns *: "I've been waiting for you ! "*

Nădăjduiesc că voi găsi altă ocazie să mă revanșez pentru cauza acestui loc întunecos, haos, pustiire, abis, căruia mă îndatorez cu o "rată" lunară.

Când inspirația te sugrumă, ca un laț strâns fără milă în jurul gâtului, aruncându-te într-o spirală periculoasă de incertitudine, înlocuind tendința detestării sau chiar a urii de sine; când te trezești prins în îngrozitoarea plasă a nebuniei de a insista, de a căuta și mai asiduu o scăpare, o eliberare de suferință, o evadare din iadul roșu al disperării, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi, să te desprinzi din sentimentul acut al negației clipei. *„Who do you need, who do you love, When you come undone?"*

Words, playing me deja vu , pentru o dovadă a identității dintre Tot și Nimic, sugerând o consumare a forței, o înfrânare de energie fizică, dar într-o perfectă comuniune cu universul, pe care sufletul o zugrăvește într-un avânt al sublimului efemer, ajungând fără greș acolo unde este îndreptată: spre centrul sferei curiozității pline de teama pentru ce va urma.

Leadership: Imaginea pe care o ai în minte, despre ceea ce trăiești în relație directă cu actul creației, o poți exprima în realitatea unei experiențe care te înmoaie pur și simplu, dar te face să te simți viu?

Nimeni nu poate ceda în fața a ceea ce înseamnă prăbușire, retragere în derută, alunecare în abis, din ceea ce înțelegerea omenească ar fi ispitită să socotească drept o atentă delimitare de ceea ce nu poate fi împărtășit, global sau în detalii. Dar poți exprima oricând o emoție, o anumită dispoziție, care te convinge pe tine însuți de un anumit fapt. *„Is it something real?"*

Mă gândesc să scap de o corvoadă sau obligație care scobește totul în mine treptat, pe lungimea de undă a conștiinței grevată de anumite interdicții, în dependență de situația și circumstanțele unei bizare combinații de "breath and anxiety". Cel puțin în felul în care privesc realitatea, că dincolo de ea sunt eu, un Creator de trăiri și senzații care, întrebuințând și integrând o multiplicitate de nuanțe, valori și experiențe, reușește să facă compromisul cu propriul conținut. Cu gândurile cele mai adânci și mai incomode. Ca efect dominant aruncându-se fie în obsesii, fie în ruină.

Altă explicație nu poate fi pentru această situație ciudată, ca un experiment izolat afectat de hazard, ce pare un atribuit al confuziei sau epuizării, îngrijorării și neliniștii, căci cu ele se mistuie și artistul care s-a făcut rob al păcatului de a fi înțeles cât de important este curajul de a fi sincer în artă, chiar dacă sinceritatea este dureroasă, adesea pedepsită. *"I swear I've heard it before."*

Aici cititorul are ocazia să reflecte pe marginea propriei raportări la cele mai noi abordări ale condiției omului, de a fi o ființă care trăiește în sprijinul unei activări de înaltă frecvență, menită să-i conecteze personalitatea la sinele înalt. Vulnerabil în imaginea pe care o experimentează ca răspuns în fața unor situații de fapt produse în taină, dar cu efecte de lumini și umbre, *to the hope and fear outside.*

Leadership: Ești capabil să concepi creația perfectă care să reprezinte o autoafirmare ce nu conține negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei?

Stările reacționale care răspund unor situații pur psihice, intim legate de conținutul unor probe de apăsare sufletească, creează incertitudinii în măsura în care mergi pe ideea că oricum n-o să găsești nimic acolo unde cândva era totul. Ispășirea prin teama unor fapte imaginare de care îți este teamă, fiindcă lucrurile ascunse se pot oricând revela, chiar dacă ele nu se divulgă, se află în vecinătatea naivei sincerități a deznădejdii.

După fiecare oglindire în tabloul încărcat cu umbre al imaginii mele, într-un cadru de tip „Black Experience", nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate.

Aici, trebuie mentionat faptul că nu sunt departe de o poveste plina de fictiune. Este adevărat că o autoafirmare în domeniul artei este o angajare efectivă într-un univers simbolizat, ca și când ai vrea să cucerești totul, de parcă ai avea timp să stăpânești totul. Dar, tot la fel de adevărat este că în artă, cel care se avântă prea mult în ficțiune, rătăcind ca într-o transă, printr-un labirint al mărturisirilor emoționante, incredibile, neașteptate, trebuie să-și asume negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei.

Negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei este o afirmare răsturnată, o caracteristică și o condiție a contactului cu o lume imaginară care te împiedica să vezi lucrurile așa cum sunt și, adesea, poate duce la anxietate sau depresie.

Manifestarea unei stări de anxietate este consecința raportării mele la statutul de creator, înscriindu-se pe drumul modelării realității care mă consumă, pe parcursul căruia îmi edific și consolidez relația dintre ceea ce îmi este intim și ceea ce se află în lumea exterioară.

Creatorul, cel puțin în felul în care privesc și îmi accept nebunia de a nega ceea ce există deja în ființa mea, cu care am mândria de a fi deja deprins, este omul care știe cât costă o operă ascunsă și nefinalizată.

Leadershipul este asemănător actului de creație care îți pune la încercare ingeniozitatea, calitățile, acceptarea și stăpânirea de sine: mai întâi trebuie să-ți evaluezi starea de spirit, apoi să dezgropi din tine niște adevăruri ascunse și la final trebuie să-ți asociezi imaginea cu tot ceea ce oamenii trebuie să știe despre tine.

Actul de creație săvârșit într-un voiaj al regăsirii de sine este un cumul al încercărilor artistului de a se defini pe sine, dar și de a redefini un orizont de așteptare a cărei vastitate nu trebuie să-i rănească orgoliul de a fi mai presus de înțelegerea celorlalți oameni.

Come Undone este stadiul final al explorării de sine, când simți că totul capătă proporțiile unei experiențe menită să pună în lumină acea stare de neliniște proprie artistului care se destăinuie în fața creației sale *: „Nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate."*

*** Notă** - Duran Duran - Come Undone

Come Vorrei

On August 28, 2019

Povestea din spatele epicului vieții este tabloul unei lumi ghicite, interpretate, dar puțin cunoscute, la care trebuie să-i adaugi mereu câte ceva.

Cu mult timp în urmă, o grădină plină de trandafiri mi-a câștigat interesul total. Forța cu care trandafirii se întrupează în individual, în multe concepții lumești, în ceea ce se numește "stare de bine", este construită în jurul unui demers de modelare a sinelui, între adevăr și lucruri trecătoare. Aici am descoperit prima dată fascinația florilor, a peisajului natural și a artei aleasă cu grijă și finețe, de care te simți atras cu acea curiozitate de artist menită să observe în fiecare detaliu o nouă reprezentație a realității bazată pe o formulă cu extract emoțional: „E prea puțin din tot ce-ar trebui spus."

Dar e destul de trist în viață să nu ai cu cine te plimba într-un asemenea colț de rai, ideal pentru un plus de însuflețire, atunci când din fiecare clipă, aducătoare de pace, cu implicații profunde, se poate fructifica talentul artistului de a face posibilă atingerea absolutului și intrarea într-o altă fază a procesului de creație. Percepția unei persoane, sau ce gândește ea, este o receptare curată a valorilor spiritului pur, a existenței vulnerabile obligate să se reinventeze prin forța ei supremă: iubirea, pe care la un moment dat Leonard Cohen o recunoștea ca fiind o bucată din inima omului de mare caracter.

Acum, când scriu toate astea, nu pot decât să întâmpin acel moment de vulnerabilitate emoțională, ca într-un vis pe care continui să-l trăiesc tăcut, cu noblețe, cu grație, prin aducerea aminte a încântărilor nespuse și a frumuseților închipuite, în mijlocul unui tablou înscris în dimensiunile unui roșu intens care transcede cu ușurință între stări, gânduri, lumină divină și concepte difuze.

Amintirile încă mă bântuie, mă consolează cu vorbe, cu impuls creator, cu gândire în imagini, ridicându-mă cu delicatețe, cu noblețe, cu mândrie, în înaltul unei pretinse dezveliri a sufletului. Dar ele niciodată nu mă îndestulează cu un conținut de 100% forță expresivă. Fiindcă ceea ce revine în amintire, ce se lasă regăsit în orice timp este probabil trist, dureros și deziluzionant, la fel ca îmbrățișarea unei mame pe care vrei s-o prelungești în mod repetat, dar nu o mai simți niciodată venind.

Leadership: Poți să mărești impactul dintre ceea ce te face să simți una cu sufletul altei ființe și ceea ce prezinți lumii prin filtrul similarității cu un element fundamental al ambianței tale vizuale?

Acest moment al amintirii așa zis nemuritoare, fără de seamăn, captivant și înduioșător totodată, completat cu rafinament cromatic și stimulat cu o nouă înflorire a trandafirilor, este intens luminat prin subtila plăcere a unei companii plăcute, spre cinstirea unei calități emoționale cu care se investește culoarea roșie: pasiunea de a trăi prin dăruire de sine, prin sinceritate, prin împlinire estetică și prin poveștile altora. *Ci sono giorni in cui non dormo e penso a te...*

Incontestabil. M-am lăsat cucerit de noutatea întâlnirii pe care mi-a oferit-o un alt soi de intervenție estetică, un alt sortiment de însuflețire a minții și a sufletului, care te absoarbe cu totul, fără scăpare, într-un vârtej al atracțiilor de frumos, al tentațiilor irezistibile, al senzațiilor de puternic afect într-un univers pe care îl numesc cu atât de mult drag: Universul Meu. Trandafirii au farmecul de a aduce lângă tine acei oameni cu totul deosebiți, de care nu te poți despărți. *Come vorrei che tu mi amassi a modo mio..*

Pentru o fată tânără și dezinvoltă ca ea, trandafirii își fac destoinic datoria de a transmite ceea ce cuvintele, de multe ori, nu reușesc, facilitând intrarea într-o lume fără hotare, într-o lume care nu se sfârșește nicăieri. Ea era parcă descoperirea mea dintr-o altă viață, un mod spontan de transcendere a știutului, îmbogățind permanent conținutul perceput cu unul imaginat prin forța de a exprima în imagine și culoare o lume interioară complexă. *Come vorrei che questo amore che va via...*

Leadership: Conținutul redat de imaginea creației tale poate fi perceput ca semn al superiorității în transmiterea unei game variate de emoții, în funcție de ceea ce dorești să experimentezi printr-o demonstrație de încredere în valoarea actului artistic propus?

Conținutul redat de imaginea creației mele, trandafirul văzut ca protagonist al unei povești de viață autentice, poate fi perceput ca semn al superiorității în transmiterea unei game variate de emoții numai atunci când fac apel la ideea seducătoare de eleganță atemporală, prezentată în mod inedit în jurul unui subiect sensibil, de factură romantică și artistică în același timp.

Astfel, induc o anumită percepție pozitivă despre mine, o anumită doză de sensibilitate, ceea ce mă plasează deasupra ariilor de interes material și mă transformă într-un izvor al expresivității care nu-și găsește egal în lume, mai ales pe tema leadershipului.

Mi-a zâmbit. I-am oferit un trandafir Double-Delight în semn de respect adus puterii ei de a captiva atenția, de a provoca imaginația, de a transmite stări, prin îmbinarea dintre o poetică vie a visării și o versiune deghizată a gestului de acoperire a gurii, ca atunci când ești luat prin surprindere. *Senza parole* . Nicio rezistență din partea ei.

Privit cu ochiul admirației pentru frumos, trandafirul face trecerea de la instinct la sentiment.

Era blândă și iubitoare, înzestrată cu abilitatea de a privi dincolo de înfățișarea celui care o ține prizonieră în tabloul emoționant, înălțător, sugestiv, al unei lumi ghicite. Varianta „îmblânzită" a expresionismului. Frumusețea ei părea să aibă acea calitate a operei de artă care te face să înțelegi ceea ce îți este ambiguu, să dezlegi marele mister al autonomiei limbajului artistic într-un mod care îți face plăcere. *Senza cadere in una nuova gelosia* ...

Să fii al nimănui, să nu aparții nici unei sfere a picturii, să trăiești ca un exilat, este un sentiment al naibii de dureros. Trebuia să mă adresez inimii, asemenea unui artist ce descoperă atingerea delicată a naturii. Pe această ființă atât de drăguță, politicoasă, frumoasă, sinceră, spirituală și unică pe această lume, n-o voi uita niciodată. La fel cum nici ea nu va uita vreodată de mine, căci trandafirii au creat deja acea experiență subtilă a bunei dispoziții, transformată într-un sentiment de căldură care te hrănește constant cu magia unei *illusione di un bell'aspetto per sempre.*

Am avut ocazia de a ne revedea, cu totul întâmplător, într-un moment plin de sinceritate și tandrețe, anticipând estetica celor trei criterii ale împlinirii umane: farmecul de a fi empatic, grația de a da sens vieții și forța de a merge înainte. Ne-am amintit de prima noastră întâlnire, și ne-am comportat întocmai ca niște trandafiri care înfloresc tot anul. Parfumul lor puternic și cuceritor, atât de dulce, pur și senzual, putea fi simțit doar printr-o frumoasă alăturare de cuvinte: "noblețea sufletului și eleganța gesturilor mărunte".

Valoarea actului artistic propus de un iubitor de frumos poate fi exprimată prin atenția acordată unei clipe de sinceritate din care este posibil să renască acea atitudine de înrudire cu natura, dar mai ales acea atitudine de spirit, umilă față de grandoarea creației numită " *Starmi Vicino* ".

Come Vorrei aduce în prim plan instinctul de a conserva momentul, starea și sentimentele unui artist care refuză să înstrăineze tabloul pe care îl consideră încă neterminat, găsind mereu câte ceva de adăugat la el.

În numele iubirii și al artei, exprimate prin roșul trandafirilor, important este să nu te gândești niciodată cât anume va persista constanta numită "acum", ci să permanentizezi acea stare de non-separare pe care prima întâlnire o strecoară mai degrabă într-o proiecție astrală, decât în plan fizic, în tabloul unei lumi ghicite, interpretate, dar puțin cunoscute, la care trebuie să-i adaugi mereu câte ceva...

* **Notă:** Ricchi E Poveri - Come Vorrei

Comoara care-și urmează posesorul oriunde

On Martie 27, 2022

Imaginea cu care îți mulțumești sufletul, este imaginea cu care te prezinți în fața lumii.

Învățătura a deschis drumul afirmării mele în artă, răspunzând pasiunilor puternice care îmi bucurau sufletul, mai mult decât suma tuturor celorlalte activități care doar trebuiau făcute doar de decor. Acum, ea pare o rouă pentru suflet, o forță de a trece peste momentele dificile în viață, sublima manifestare a unei energii latente care nu-și pierde continuitatea în relațiile dintre oameni și natură și tot ce mă înconjoară. Adevărata învățătura are ca pivot de direcție însăși relația dintre obiectele separate, decontextualizate, dar din care se poate elimina întâmplătorul, incoerența.

Şi n-am regretat niciodată că am cumpărat la un preț de bun (în raport cu ce oferă) acest bilet de călătorie către viitor, către schimbare și inovare, mai ales fiindcă vedeam schimbarea ca pe un moment de emancipare supremă. Pe deasupra, simplitatea și veridicitatea cu care am reușit să îmi prezint arta în lumini și umbre, cu calități de plasticitate și suplețe, sub forma unei ilustrații fidele a rațiunii ce-mi călăuzea dimensiunea spirituală, au fost ușor-ușor ridicate la rang de principii ale designului. Este același principiu al identificării mele cu Marea Operă.

Nu oricine reușește performanța de a se raporta la un întreg mișcător, nepieritor, aflat într-o continuă dezvoltare și expansiune, un întreg care te provoacă să te descoperi în timp ce redescoperi spațiul în care trăiești. Același întreg, definind prin prezența lui elementele unui tablou misterios în care se întâlnesc atât imagini vizuale cât și numeroase metafore selectate cu minuțiozitate, îmbracă totul cu energia aceea pură, vie, stimulatoare, pe care doar în natură o poți găsi.

Leadership: Ce ai putea adăuga la tabloul unei existențe care pendulează între iluzia unei normalități care este aproape uitată de cei mari, și producerea unei realități care folosește materia și o transfigurează?

Nu oricine este dispus să transforme un fir de iarbă într-un design bazat pe o viziune holistică, făcut pe măsura abordării unei tematici mai vaste și mai serioase, cum este acea limbă sfântă care „leagă, prin sânge, pământul de popor". Şi, tot la fel, nu oricine reușește să mute la propriu și la figurat, într-un simbolism poetic cuceritor, printr-un realism psihologic debordant, spectacolul unei vieți obișnuite într-o carte de mare valoare care poate provoca, susține și chiar schimba perspectiva legată de modul în care este gândită, pentru viitor, geometria unei imagini care se repetă în diferite momente ale altor vieți.

Chiar și în plan fictiv, mă urmăresc cuvintele lui Oliver Wendell Holmes: *"ceea ce pare umbra nopții într-o minte se transformăîn rochița rândunicii în cealaltă minte".*

Este și motivul pentru care suprarealismul, inserțiile narative și estetica aflată la limita ficțiunii, au prins un chip bine conturat în scrierile mele capabile să facă uz de reprezentări plastice. În aceeași măsură, interacțiunea dintre idealul estetic, judecata estetică, sentimentele și convingerile esteticei, încă formează întregul învățăturii mele.

Da. Cunoașterea artei este imaginea cu care îmi place să mă descriu pe drumurile sufletului. Dar iată un alt motiv pentru care marea învățătură, cu ale ei enigme cuprinse într-un simbolism îndrăzneț, poetic, cuceritor, descrisă ca fiind un fel de viziune trinitariană. Fără să declanșeze o fugă fantastică de realitate, ea poate fi obținută doar de cei puțini, nu de cei

mulți, de cei cu adevărat merituoși, nu de parveniți sau cei puși pe parvenire. Cuvintele următoare, scrise de Gian Paolo Lomazzo cu multe secole în urmă, sunt grăitoare în acest sens.

Leadership: Este propria artă în stare să te asiste în sublima manifestare a unei imagini care îți urmărește potențialul ce merită cultivat continuu, fără să cadă în deznădejde sau în ridicolul de a "nu da bine" ?

Învățătura care face cinste leadershipului este aceasta: cel ce are în el credința numită știință, va face din orice lucru o extensie a gândirii pe care numai arta o aduce evoluției umane.

Comoara care-și urmează posesorul oriunde este acea învățătură care încă din vechime i-a fost cunoscută lui Enoh, căutând să-și facă drum printre mulțimea de bolovani care imită piatra naturală, dar nu se vor putea ridica niciodată la rang de diamant. Marea știință este busola unei vederi care nu încetează să se reinventeze.

Chiar și acum mă simt vinovat că n-am dus propria-mi artă la acel nivel de desăvârșire unde critica devine o impietate, dar unde sufletul bun ajunge să fie purtătorul calităților artistice: expresivitate, profunzime și sensibilitate. Ceea ce-mi dă, totuși, o speranță (care-mi încălzește pictura într-un spațiu al expresivității scriitoricești), făcând ca însușirile mele să fie încărcate de tensiunea ideilor creatoare, este faptul că îmbinându-mi harul cu profunde cunoștințe din alte domenii, am reușit să duc o știință numită leadership la rang de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/comoara-care-si-urmeaza-posesorul-oriunde.html

Companionul credincios al domnului Finch

On Martie 22, 2013

Încearcă să recunoști la timp esența adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacționezi.

De această dată vreau să vi-l prezint pe domnul Gavin Finch, din filmul " *Flawless (2007)* ". El se ocupă cu ancheta în cazul dispariției diamantelor din London Diamond Corporation, numărul unu în lume de la acea vreme pe acest sector de business.

Ori de câte ori îl întâlnim pe domnul Finch, acest profesionist lipsit de orice urmă de "țesut moale", suntem cu totul învăluiți de intoleranță și lipsiți de orice stimuli pozitivi care ar putea să ne mobilizeze reacțiile. Suntem introduși în atmosfera lui ca într-o încăpere întunecoasă, bine ferecată, în care este sesizabilă doar o formă vagă, relativă de existență.

În perimetrul de desfășurare a anchetei domnului Finch, fiecare individ este tratat ca un potențial infractor. Din loc în loc patrulează această formă de simțire foarte rară, a cărei proprietăți izolante își cresc densitatea și se înăspresc ca după o descărcare electrică. O formă de mișcare zigzagată care pune în gardă orice angajat al companiei. Orice suflare sănătoasă din companie se risipește la fel de repede ca trecerea nopții.

Abia cu încetul ne obișnuim cu această formă de deontologie profesională dusă până la paroxism. Căci domnul Finch este parcă înadins învăluit într-o oarecare obscuritate, nu poate fi descris decât prin niște contururi umbrite care estompează starea de spirit a tuturor celor cu care interacționează.

Leadershipul are ca principal determinant o situație particulară care nu este determinată în mod univoc prin prisma unui tipic situațional, ci de posibilitatea unei turnuri a situației dinspre "Dezamăgirea Egoului" spre "Învingerea Egoului".

Dar finalul filmului aduce în prim plan un alt atribut unic al domnului Finch, dezvăluind latura ascunsă a personalității sale. Când suspectul numărul unu, Laura Quinn, printr-un joc de planuri și contraplanuri găsește diamantele, domnul Finch este atins de cele sfinte, de radiația luminoasă a propriei și adevăratei sale naturi.

Un erou al lui Alexandre Dumas nu se înșela când a spus: " *Trufia bietei noastre firi omenești face ca fiecare să se creadă mai nefericit decât un alt nefericit care plânge și geme alături de el.* "

La vederea lacrimilor însoțite de sentimentul de vină al Laurei Quinn, ceva în el se luminează, refuză să se mai conformeze spațiului umbrit. Sentimentul acesta luminos este scos în evidență de expresia chipului său, înmărmurit ca la vederea zeiței bunătății care îl atinge cu bagheta însuflețitoare, transmițându-i și lui din forța ei de acțiune. Această lumină vie aruncată spre el completează ceea ce nu se vede, golul său lăuntric.

Egoul care te face să judeci și să simți o anumită emoție atunci când te afli în fața unei situații destul de încurcate este un "must have" al momentului acordării unei iertări necondiționate.

Când Laura Quinn încearcă să-și recunoască vina, abia atunci manifestarea acestui Mefisto

transformat în înger se vede cel mai bine, desfășurându-se în marea lui splendoare. Căldura emoțională pe care ea o radiază aproape că îi umezește și lui ochii, masca rigidității sufletești cade de pe chipul său - și abia în acest moment imaginea lui este vrednic de a fi reținută. Finch nu mai este polițistul dur și rece, ci mai degrabă un om înțelegător, milostiv, al cărui Ego se bazează pe atenția venită din partea sincerității femeii îndurerate, găsind relevanță în gesturile mărunte.

Inima lui se deschide. Ca niște ghiocei grăbiți, părțile cele mai ascunse ale ființei sale vor să iasă la lumină și să împrăștie esență cu iz primăvăratic. Subtilul fluid sufletesc ce stăruie adânc în el începe să răzbată, să radieze ca dintr-o adâncă întunecime. Căci el nu poate să rămână total credincios naturii sale dominant-negative, ci este nevoit să dea contur nou sferei sale de acțiune care este tangentă în punctul lui maxim de transformare.

Toate în viață par când noi, când vechi, împletite într-o singură strună: *myself* . Omul și-a întâlnit adevăratul sine.

Leadership: Acceptul tău de a fi egalul celorlalți pe plan emoțional este privit ca o obligație morală, sau ca o alegere spre "corectează-ți propria devenire greșită" într-un context de vulnerabilitate a caracterului numit "seninătate" ?

Seninătatea" de care depinde caracterul unui om de mare calitate se manifestă printr-o afecțiune puternică sau printr-o nevoie acerbă de a salva pe cineva, o puternică dorință de a forma și menține legături de atașament.

Ţii seama de acei stimuli pozitivi care ar putea să-ți activeze transformarea? Leadershipul tău este strâns legat de o formă de deontologie profesională dusă până la paroxism? Personalitatea ta poate fi descrisă doar prin niște contururi umbrite? Personalitatea ta estompează starea de spirit a celor cu care interacționezi?

Mi-a rămas întipărit în minte ceea ce spunea la un moment dat scriitorul francez Honore de Balzac: " *Oamenii mari au mai des decât se crede nevoie de cei mai mici ca ei.* "

Una din principalele condiții impuse de leadership, aceea de a dobândi calitățile unui om cu adevărat mare, este să dai frâu liber laturii ascunse a personalității tale, să strângi propriul bagaj de trăsături pozitive, astfel încât să anulezi orice efectele negative pe care tu însuți le vei suporta conștient. "

Această idee poate fi exprimată prin expresia: " *ține câinele departe de acei stimuli care îți pot declanșa lătratul* ". Dacă leadershipul tău suferă o pierdere grea, acest lucru se datorează companionului tău lăuntric care îngreunează direct sau indirect buna calitate a relațiilor cu ceilalți - forța chemării înflăcărare de a spune "Da" oricăror excese de putere, hotărârea de a-ți nega convingerile care îți pot asigura stabilitatea și continuitatea pe plan profesional și social, dar și pe plan personal.

A-ți datora ție însuți sinceritate și asumare deplină a rolului de bun ascunltator și înțelegător în orice situație conflictuală, are ca substrat încercarea de-a transforma vulnerabilitatea propriului caracter într-o sursă de putere.

Leadershipul este dat de concepția despre tine pe care ți-o propui să te reprezinte pe plan profesional, stânjenitoare sau agreabilă. Caută în lumina propriei tale înțelepciuni toate resursele necesare care să-ți dea forța să acționezi în concordanță cu "replicile" pe care le primești din interiorul propriei tale inimi. Spune stop oricăror excese. Lasă părțile cele mai ascunse ale ființei tale să iasă la lumină și să împrăștie esență cu iz primăvăratic. Dă contur

nou sferei tale de acțiune care este tangentă în punctul tău maxim de transformare.

Cât timp poți să rămâi total credincios naturii tale negative? Poți să-ți condiționezi câinele să se oprească din lătrat, sau îl încurajezi să latre la fiecare trecător?

Leadership: Efortul tău de a fi înțelegător merită depus pentru că este foarte posibil să fie interpretat ca o dovadă de nevinovăție în față provocării numite: "un impuls de moment pus sub semnul condiționării de mare intensitate emoțională"?

Decât acceptarea unei dominanțe negative asupra personalității, propun ceva mai "light": ieșirea din această monotonie provincială îndreptată împotriva sinelui care stă și la baza unui leadership ineficient. Sau chiar distrugerea ei completă, contribuind direct la formarea acelei "forțe de stânga" - oamenii pe care îi prețuiești, cu care te-ai putea coaliza pentru a salva puținul de lumină ce-a mai rămas în tine.

Cineva mărturisea pe Facebook: " *Am învățat că adevăratele comori ale unui om nu sunt cele din casa lui, ci acelea din sufletul lui.* "

Atunci când te măsori cu ceilalți oameni în încercarea de a te situa cumva mai presus decât ei, devii tot mai sărac, ceva se revoltă împotriva ta, ceva se rupe din tine instantaneu, ca la apăsarea unui buton. Iar atunci când pierzi o parte din tine, pierzi și o parte din înrâurirea pe care ai putea s-o ai asupra lor.

Leadershipul scoate în evidență experiența de a te examina din punct de vedere al unei atitudini care face diferența între ceea ce trăiești prin consecințele alegerilor tale și ceea ce trăiești prin prisma unui sentiment de apartenență la o cauză nobilă.

Companionul credincios al domnului Finch scoate în evidență efectul acceptării unei dominanțe negative asupra personalității, având ca rezultat dezaprobarea propriei persoane și a propriei identități, care poate atrage după sine eșecul. Contribuția pe care o aduci la realizarea temeliei felului tău de a fi, se reflectă în viețile celorlalți de lângă tine.

Te lași robit de influența nefastă a laturii tale negative din perimetrul unui spațiu umbrit? Cu ce completezi ceea ce nu se vede (golul tău lăuntric) pentru a-ți ridica stima de sine? Rămâi total credincios naturii tale negative?

Încearcă să recunoști la timp esența adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacționezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/companionul-credincios-al-domnului-finch.html

Compoziția în timp a neînțelesului (II)

On Iunie 07, 2013

Dezvoltă-ți capacitatea de a transmite cât mai fidel și mai autentic ceea ce simți în relație cu experiența vieții, fără să te pierzi în desișul unei lumi din care nu mai poți să evadezi.

Eram prins în deznădejdea unei clipe fără răspuns în fața întrebărilor vieții, o clipă de inefabil în care totul îmi părea străin, fiind dominat parcă de un impuls slab către un vis poetic bine definit, către o viață imaginară care nu-și avea rostul decât într-o scriere dramatică fără prea mare relevanță în fața eternității. Divorțul dintre om și viață, sentimentul absurdului căpătând tot mai mult teren, este o piedică pusă de soartă în fața cuvintelor de care se agață curcubeul cunoașterii fără memorie, fără amintire, fără speranță.

Se vede de aici cât este de adevărat faptul că nu poți să strângi în căușul mâinii niciun prilej de exersare a cunoașterii, indiferent de caracterul acțiunilor pe care le realizezi în viața de zi cu zi. Cu cât știi mai mult, cu atât e mai mare supărarea și lipsa de încredere în sensul vieții, făcând ca singura mulțumire care te mai poate ține în suspans, care îți mai poate da un motiv de a continua lupta cu tine însuți, reversul scrisului frumos, este să te pui în ipostaza unui Santiago, din romanul *Bătrânul și Marea* : să te lași condus de dorința de a-ți afirma propria valoare, ca justificare a existenței.

În sfârșit, simțeam că valoarea unicității mele putea fi deprinsă chiar cu lucruri care, la început mi-au fost neplăcute, refugiul în realitatea lăuntrică, în prezentul etern al conștiinței, putând fi mai bine înțeles din perspectiva unei lumi pe muchia haosului, între a fi singur într-o barcă și a mă lupta îndârjit cu amărăciunea incertitudinilor. Nu era nimeni lângă mine, nu avea cine să mă susțină în niciun demers. De ce continui să-mi bântui gândurile cu tot felul de himere? De ce continui să rămân într-o relație oarbă cu viață?

Este adevărat că orice clipă de care mă agățam reprezenta consecința condiției mele de convergență într-un punct A, în care se întâlneau doua tărâmuri diferite: dispoziția de a mă uita la ceva ce mi se părea total anapoda și dispoziția de a mă investiga conform algoritmului specific vârstei și factorilor deprimanți la care eram expus. Dar viața nu este întotdeauna o sferă de cristal care te traspune în lumea poveștilor, ea cere o întreagă melancolie a trecutului, goluri în suflet, o furie asupra omenirii, o separare de normalul unor trebuințe firești.

Poți să optimizezi accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînțelesului unei clipe de rătăcire disperată care, alunecând într-un context general, da impresia că s-a desprins din propria ființă?

O clipă de rătăcire seamănă cu o călătorie într-un loc necunoscut, orice acțiune sau gând lăsând o urmă care leagă cine ești de cine ai fost. În acest loc nu cunoști pe nimeni, doar imaginația constituie un factor potentator de putere și speranță. Contextul general al evoluției tale în acest loc depinde de modul cum îți gestionezi trăirile și de modul cum îți exprimi aceste trăiri printr-o activitate autentică (cum este scrisul).

Cercetarea ta, care ar trebui să aibă ca scop descoperirea unor noi câmpuri de extracție a înțelesurilor ascunse în mecanismul care face posibilă sporirea științei, deci care vizează relevarea unor noi puncte de vedere și a unor noi adevăruri care s-ar putea dovedi vitale pentru viitorul leadershipului, trebuie să aibă ca rezultat un "produs" care să te reprezinte și să-ți ofere avantajul de a-ți personaliza rankingul.

Optimizează accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînțelesului. Reformulează criteriile de judecată cu care operezi, adoptă un sistem de gândire diferit de sistemul de gândire dominant, dezvoltă în permanență noi scheme, noi variante de răspunsuri la cât mai multe posibile întrebări fără răspuns.

Valuri de noi înțelesuri, realități și perspective trebuie să-ți inunde malul minții, altfel știința nu te va putea reprezenta fidel, în culorile ei alternante, drept un inovator.

Adică ai face bine să cugeți la ce ai făcut până acum și, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte, pentru a putea să dai viața unei materii mai subtile și mai valoroase, unor abordări mai sofisticate care să-ți permită o autonomie mai mare de funcționare.

Nu uita că cine nu este capabil să dea viață în fiecare zi unei noi construcții aparte, sau unei viziuni cu totul diferite, în domeniul său de activitate, acela nu are dreptul și puterea de a se numi profesionist.

Leadership: Ai capacitatea să lărgești cadrul de înțelegere și de cuprindere a unei noi lumi care din punct de vedere literar îți poate confirma participarea interioară la construirea unei noi identități?

În romanul "Perpetuum Mobile", scriitorul român Artur Silveștri, trecea prin același gol al vieții ca și mine, dar el își liniștea sufletul prin puterea cuvintelor adunate într-un jurnal care spera să fie citit după moartea sa:

"Tot înaintând, fără să cred, totuși, că voi avea ceva mai mult decât niște exerciții de cabinet ce vor sluji cândva, poate niciodată, am băgat de seamă că, într-un anumit fel, între toate aceste propoziții, adunate sumar în ceva nedefinit, se bănuiau câteva conținuturi obsedante. Era, deci, o carte, adică o construcție neîntâmplătoare adunată - în forma ce o puteam doar întrevedea - după anumite potriveli între gânduri, cuvinte și idei."

Mult mai interesante, nu numai prin relevanța lor, ci și prin logica pe care își bazează verdictul, sunt răspunsurile la contestațiile privitoare la abaterile tale de la drumul principal al existenței tale în timp.

Forța cu care sunt puse în valoare cunoștințele extrem de adânci pe care le-ai acumulat despre leadership, sau despre orice alt domeniu de interes, determină rezultatul luptei pentru cucerirea deplină a sinelui, dar și acea continuă activitate pentru cucerirea unei noi lumi de sensuri și revelații.

Întemeiată ca o reacție împotriva orientării într-un stadiu al profundei înțelegeri ce nu implică oprirea alimentării vieții cu noi sensuri și esențe multiple, introducerea unui nou motiv de credință și satisfacție prin intermediul unui joc al imaginației, fără a-ți pierde reperele în contextul încercărilor de a explica realitățile lumii, are drept scop o nouă ajustare calitativă a abordărilor extrinseci ale operei literare.

Construirea unei noi identități personale din punct de vedere literar ține de modificarea factorilor și aspectelor dilematice ale vieții interioare prin intermediul mijloacelor poetice care potențează înțelesul răscolitor al unei gândiri creatoare în relație cu limbajul unei esențialități spirituale.

Astfel, merită amintit ce spunea esteticianul Georg Lukacs: *"Realistul de tip nou devine un specialist, un virtuos al expresiei literare a cărui specialitate este descrierea vieții."*

Compoziția în timp a neînțelesului este o combinație de trăiri și gânduri care induc în eroare prin înțelesul pe care îl ascunde personalitatea ta, pornind de la rătăcirea ta de-o clipă într-un labirint al ideilor și elementelor inutile puse în text doar de dragul de a crea o altă realitate, și terminând cu încercarea de aflare a sensului tău de a fi pe lume.

Compoziția în timp a neînțelesului (I)

On Iunie 07, 2013

Adu ultima cărămidă la construcția științei tale, scoțând la iveală necunoscutul din materia care se coagulează în jurul unui set de adevăruri nebănuite.

Am părăsit camera cu o senzație nelămurită și ciudată, ca și cum rațiunea îmi era subordonată unor impulsuri de comandă care generau o anumită presiune asupra minții mele. Căci ajunsesem să cunosc marea taină, iar ea răsuna ca un avertisment, ca o bubuitură de tun, tot mai stăruitor. Purtarea pe umeri a unei măreții devenite povară, înțelesul lumii, scopul vieții, măsura tuturor lucrurilor, deveneau tot mai anevoioase.

O autoritate străină de modelul meu de gândire îmi direcționa pașii, voința, abandonul. Nu credeam că mă voi mai întoarce niciodată în micul meu laborator, în care îmi alimentam știința cu noi analize.

Dar munca mea de-o viață, cercetările mele care aveau ca scop descoperirea unor noi câmpuri de extracție a înțelesurilor ascunse în mecanismul care controlează trecerea timpului, observațiile mele din decursul atâtor ani – totul a fost degeaba? Un gând mă pistona neîncetat: " *N-ai terminat încă !* " și mă atenționa cu insistență: " *Ai face bine să mai cugeți la ce ai făcut până acum și, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte !* "

În egală măsură, dar nu neapărat într-o anumită ordine, trebuie să-mi exprim recunoștința pentru acest capăt de drum. Căci am dat peste un nou început, am găsit un alt traseu de legătură cu poteca ce urcă spre vârful științei, cu firul de bază care duce spre adevărata cunoaștere. Un nou spațiu se delimita într-o permanentă absorbție de ceva necunoscut. O lume nouă renăștea, cu mai multă rațiune, cu mai multă convingere ca altădată.

Leadership: Poți să extinzi granițele capacității tale de a vedea orizontul unei noi științe, fixându-ți coordonatele de gândire în jurul nevoii de a te redefini prin prisma înțelesurilor care îți scapă?

Biologul englez, Rupert Sheldrake, a avansat ideea unor câmpuri de tipul "câmp formator" sau "câmp generator", câmpuri morfice, care aveau rolul de a menține cunoașterea oricăror fenomene, nu doar din lumea vie, ci și din cea minerală sau chiar cuantică.

În sfârșit mi s-a adus ultima cărămidă pentru construcția mea științifică. Aș putea încheia șirul cercetărilor mele printr-un adaos de forme și efecte, printr-un artificiu de percepție. Crearea unor câmpuri multi-valoare, de tipul "câmp formator" sau "câmp generator", din care să rezulte înțelesul și subînțelesul lucrurilor, era, deci, posibilă.

Împins de un curent și de un elan puternic, frământat de acea pătrunzătoare nevoie, de-a dreptul cuceritoare, de a sesiza semnificativul din lucrurile nesemnificative, mă adânceam, fără oprire, într-o stare tot mai acută de creație. Mai întâi de toate, știința reprezintă răspunsul la întrebările unei materii care se sustrage constant unei reducții logice.

Fără restricții, căutam să atribui noi valori, minime și maxime, unor noțiuni neștiute, dar esențiale. Căutam să atribui noi înțelesuri, mai subtile, unei cunoașteri apriorice. Şi, sub acțiunea unui catalizator corespunzător, încercam să scot la iveală necunoscutul din materia care se coagulase în jurul unui set de adevăruri nebănuite, axiomatice și inadmisibile, care încolțeau mereu în alte forme.

Orice înțeles care putea să-mi scape era corelativ cu obligația de a aplica ceva din filozofia de viață pe care o promovam în mod tainic ca pe-o virtute a unei teorii noi, ca pe-o destinație nouă a creativității. Chiar dacă susțineam cu o dăruire extremă noi puncte de vedere care se conturau în cadrul cercetărilor mele. Este evident faptul că mă implicam într-un joc extrem de laborios, captivant și surprinzător prin capacitatea sa de a reconstitui un nou orizont intelectual.

Un joc în care gândurile despre compoziția în timp a neînțelesului, a inexplicabilului și inexistentului, puteau lăsa loc la noi interpretări, construind temelia unei noi ordini și unei noi valorificări a inepuizabilului lor conținut.

Leadership: Îți pui știința înaintea tututor exigențelor tale în materie de diversitate, ca o carte deschisă în care se vede clar orice semn de întrebare, dar nu și contextul utilizării lor multiple?

O autoritate străină de modelul tău de gândire îți direcționează toți pașii? Cugeți la ce ai făcut până acum și, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte? Ești strâns legat de acel gigantic efort intelectual de a da noi valori unor înțelesuri subtile? Poți să construiești temelia unei noi ordini care să asigure o valorificare superioară a științei tale?

Înainte de a analiza de unde vine supradimensionarea unor merite, competențe, sau diminuarea drastică a altora, din motive care țin de specificul evoluției tale, trebuie să colectezi datele relevante pentru evaluarea a ceea ce te atrage in secret, dar greu de acceptat.

Dacă știința ta nu este alimentată constant cu noi elemente care să-i sporească valoarea, dacă munca ta de-o viață, dacă observațiile tale din decursul atâtor ani nu se concretizează într-un bun care să figureze ca garanție pentru calitatea pe care o va oferi leadershipul practicat, atunci cel mai probabil "rankingul" pe care ți-l vor acorda ceilalți va fi slăbuț.

Ceea ce vine în completarea științei tale, și se reflectă în oglinda leadershipului, sunt amănuntele care alcătuiesc mozaicul de preferințe și practici, cu constantele lor menite să asigure protejarea identității tale. Însăși cercetarea bine gândită, aplicabilă în fața celor două instanțe - a separării sau a fuziunii cu un real care nu poate fi negat - constituie motorul științei, factorul decisiv al progresului tău.

Numai un model nou de gândire poate să-ți comande și să-ți direcționeze pașii spre zone de perspective mai largi și mai stabile, înlesnind legătura dintre "necunoscut" și leadership. Necunoscutul este ceea ce te atrage, fără să știi exact de ce, dar care îți intră în obișnuința de a te vedea mereu cu alți ochi.

Contextul utilizării multiple a semnelor de întrebare pe care te ți le ridici vizavi de înțelesul lumii, scopul vieții sau măsura tuturor lucrurilor, ține de felul cum aduni informații despre lume (văzută ca un spațiu necunoscut) și de felul cum percepi experiența de sine născută din logica strâmtă a lui "aici și acum".

Compoziția în timp a neînțelesului trasează îndemnul de a cugeta și a găsi tâlcul prezentului, pornind de la cunoașterea și analiza trecutului. Acest proces se poate desfășura abordând și căi indirecte, ocolitoare, mai lungi și mai laborioase, pe parcursul cărora poți găsi elemente noi, omise printr-o abordare directă.

Source: https://neculaifantanaru.com/compozitia-in-timp-a-neintelesului.html

Concentrarea privirii într-un vis de inspirație divină

On Iunie 30, 2020

Marea Ştiinţă este măsura obiectivă a unui suflet care își etalează trupul într-o suprarealitate.

Pe parcursul vieții mele, încântătoare, intensă, receptivă la subtilitățile artei, am fost binecuvântat să pot observa și experimenta puterea divină a ființei mele interioare, din perspectiva unei priviri aruncate de-a lungul unei estetici a fanteziei, a iluminismului, a metaforei care necesită o privire modelată numai de sufletele cu valori spirituale înalte pentru a fi înțeleasă cu adevărat. Este o mândrie, nu o corvoadă să te știi înălțător prin expresia artei pe care ți-o aruncă în fața sentimentul apropierii de fiecare tușă a pensulei și a lecturării ei minuțioase printre detalii impresioniste.

Iar drumul artei mele a fost, este și va fi secretul unei priviri expresive și luminoase, aruncată într-un vis care își redescoperă realitatea mereu într-o altă lume, făcută din cuvinte, dar trăind după regulile unei continuități a ceea ce aș vrea să numesc *"Culoarea unei pânze de suflet înstinsă spre luminosul mâine"* . Mai ales expresivitatea înstinsului unei mâini care poate apuca roadele alese ale artei și ale științei, se redescoperă din privirile aruncate de artist în adâncul unui suflet a cărui realitate, plină de culori fermecătoare, este luminată de o formă de imaginație involuntară făcută să trăiască sentimentul înălțător al unei povești captivante, scrisă în genul lui Borges.

Un întreg arsenal al imaginarului inundă vederea artistului care își înmoaie pensula în suflet și își pictează natura proprie în picturi pline de viață. Cred c-am știut să văd ceea ce puțini pot vedea, într-un vis cu multe conotații mistice, și am văzut un soare, o floare a soarelui, un câmp plin de flori care completează orice design de grădină, culorile lor diverse, încântătoare, verdele ierbii, albastrul mării. Toate erau trecute prin filtrul unei priviri atente, dar blânde, aflată dincolo de cuvintele rostite de un scriitor înzestrat cu conștiință de pictor.

Leadership: Fondul tău sufletesc este strâns legat de arta cu care artistul se pricepe să păstreze asemănarea și, totodată, să înfrumusețeze originalul unei imagini despre sine care îl scoate din temporalitate, proiectându-l în eternitate?

Romanul unei creații lirice și artistice ia naștere într-un univers inedit, mișcător, expresiv, unde două suflete devin unul singur, fiecare atrăgându-se până la unirea totală, a dorințelor, a gândurilor, a emoțiilor. Orice frumusețe a naturii îmi devine asemănare. Firește, pentru un scriitor ca mine, cu mână de artist suprarealist, orice parte a naturii devine un vis de mare însemnătate în perimetrul unei rostiri sufletești, neprihănite, dar impunătoare, care face ca o pânză de pictură, grunduită corespunzător cu miez de noapte, cu sclipiri de diamante, să fie expresiv percepută cu ajutorul unui conținut simbolic și vizual, ca o eliberare, o nevoie absolută de serenitate.

Pictura îmi este tot la fel de dragă precum stiloul, amandouă mă transpun într-o lume nouă cu arome fantastice. Iar dacă am avut mereu două vieți încântătoare, caracteristice unei creații pline de bun gust, receptive la frumos, este pentru că arta mi-a schimbat orizontul într-un moment în care visul, cuprins într-o stare imparțială de reflectare a naturii, nu s-a lăsat bruiat de neliniștea lumii în care mă socoteam al nimănui.

Şi dacă marele Creator a scris într-un vis universal povestea acestor două vieți legate printr-un act de conversiune simbolică, cu vraja unei lumini miraculos încorporate picturii, tocmai pe terenul puterii de revigorare a acestei combinații de Roșu-Galben, asta se datorează puterii mele de a crede într-un fel de oracol, bine interpretat, care mi-a prevestit

nemurirea într-un soi de transă.

O transă care m-a separat de viața celorlalți, ajutându-mă să evadez din temporalitate, să mă detașez, să mă reevaluez în termen de mii de ani, ca un act de realizare a unui echilibru între viziune, virtuozitate și mister. Şi eu am fost o floare, un soare, o sclipire în noapte, prin contact cu estetica eului creator și a creației raportată la angajarea efectivă într-un univers simbolizat, perceput în materie picturală. Am fost Borges, dar am fost și Leonardo DaVinci, îndeplinid rolul de călător între universuri, între cer și pământ, între milenii - memorii, amintiri, jurnale, și toate astea cu un singur stilou care încă se comportă ca o pensulă autentică.

Arta este starea fizică a omului transpusă într-o dimensiune a profunzimilor sufletului.

Numai Creatorul îmi este martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator, asemenea Lui, într-un vis în care florile iau locul cuvintelor prin întreaga înfățișare a unei creații vechi, reînnoită pe ideea că un conținut supranatural este din principiu miraculos și previne conștiința receptorului asupra unei semnificații specifice a privirii. Privindu-te diferit, te privești același, dar într-un vis care se repetă, distingându-se prin originalitatea cu care artistul, stăpânind tehnica pensulației, abordează conceptul unui suflet nemuritor prin organizarea unei întâlniri virtuale, aparte, cu marele Demiurg.

În manieră intrinsecă, studiul unei opere de artă poate să personalizeze adâncirea sensului unei existențe subordonate puterii visului. Iar aici se cuvine să-i fac loc celebrului scriitor, Jorge Luis Borges, să intre pe teritoriul spiritului meu pentru a scoate la iveală forma esențială a ceea ce mi se întâmplă la nivel de subconștient:

"Câteodată mă bate gândul că orice viață omenească, oricât de încâlcită și bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment: momentul în care omul își dă seama pentru totdeauna cine este. Începând de la acea revelație cu neputință de precizat pe care am încercat s-o intuiesc, personajul Carriego din povestea mea este însăși doctorul Carriego din lumea reală. Tot astfel, începând de la cartea despre Carriego, scriitorul Borges care m-a șlefuit cu adevărat este același Borges, omul rațional dintr-un vis numit viață."

Legea fundamentală a științei care îmbină arta cu spiritualitatea, invocată și promovată de iluminați, este să te metamorfozezi într-o ființă liminală care există parțial într-o dimensiune, parțial în alta.

Concentrarea privirii într-un vis de inspirație divină s-ar putea reduce la o formă de imaginație care presupune transportarea sinelui într-o altă persoană, încât să te poți regăsi la un nivel mai profund de reconsiderare a artei din punctul de vedere al apropierii de o existență potențială care se exprimă prin substanță și energie.

Source: https://neculaifantanaru.com/concentrarea-privirii-intr-un-vis-de-inspiratie-divina.html

Condiționările Leadershipului

On Martie 30, 2017

Rațiunea omului de a-și demonstra dreptul la existență se împlinește atunci când el își atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecință.

Totul din mine cerea un răspuns veridic, o comparație îndrumătoare între o lume vizibilă prin spectrul larg al medicinii și o lume invizibilă prin spectrul neelucidat al unui fenomen biologic, demn de un science-fiction, numit Zombies, cu amenințări mai sofisticate și mai diversificate ce-mi complicau enorm viața. Asta, în măsura în care nu-mi puteam manifesta scepticismul față de evenimentele stranii, superioare distincției dintre bine și rău.

Moartea era prezentă peste tot în jurul meu, și era o consecință a incapacității de a interpreta un cumul de erori si efecte colaterale.

S-ar putea spune că esența cea mai profundă care mă ținea într-o constantă stare de alertă, ca un fluid misterios deplasându-se prin efectul pulsațiilor alternative la care eram supus, născute din jocul de-a geneticianul, era o nouă realitate a relației experiență-modelare a contextelor de răspândire a virusului - condiție necesară progresului cunoașterii. Toată treaba asta m-a costat un dezechilibru de ordin emoțional, care încă mai persistă.

Iată un indiciu prețios. Calitatea mea principală, a omului care își depășește limitele printr-o victorie asupra potențialul vătămător al realității, era aceea de a nu mă închide în mine, într-un imens cufăr al singurătății. Negreșit, șansa mea de a supraviețui unei lupte fără izbânzi din care învingători nu au cum să iasă, era un răspuns la recomandarea unui ecou care estompa starea de slăbiciune și de neputință. Parcă pentru a face în ciudă oricăror atacuri violente ale virusului, menținute de tăcerea îndoielilor care împiedicau orice reacție eroică.

Într-un timp relativ scurt, am ajuns la o stare de forță trecând prin tulburătoarele întrebări pe care evoluția medicinii și prodigioasa dezvoltare a virusului le ridicau în fața mea. Aceasta s-a putut realiza numai consacrându-mă într-un rol pozitiv. Ceva îmi stârnea continuu interesul în manifestarea neputinței de a mă împotrivi unui necunoscut care e însuși viitorul, asemenea unui Arsene Lupin încercând să se elibereze din strânsoarea soartei nefavorabile. Ceva care insista să mă convingă de propria-mi valoare luând mărunțișuri cu împrumut.

Leadership: Ești atât de plin de adrenalină încât să ataci menirea estetică a vieții pentru a-i atribui un scop mai înalt?

Am atacat menirea estetică a vieții plină de bucurii printr-o prevalență a experienței de a aparține unei lumi ce eșuează, ca să-i pot atribui un scop mai înalt: acela de a săvârși o minune. Astfel, eu însumi trebuia să servesc nu ca o explicație plauzibilă a unor fenomene mereu incerte, independente de voința mea, ci ca o logică ce se înscria perfect în ecuația necesității de a spune „NU" oricărei experiențe prealabile a morții.

Mai cu seamă, am făcut dovada unui leadership axat pe aspectul experienței ce are rezonanță concomitent în ambele taine, viața și moartea, oriunde mergeam și indiferent de ce mi se întâmpla. În acest sens, adevărata măsură a leadershipului era tăria de a înfrunta o forță superioară pe care toată lumea o neglija, și pe care numai eu am folosit-o pentru a-mi amplifica capacitatea de a mă adapta unor situații noi: supraviețuirea.

Numai un maestru al întorsăturilor neprevăzute, numai un singur număr câştigător printre atâtea consecinţe fataliste ale unei presupuse apocalipse, numai un proiect unic la nivel mondial putea să se impună decisiv. Numai un sistem de informaţie inedit, dat de diferenţa între dinamica determinată a condiţiilor de răspândire virale şi baza de referinţă a condiţiilor de izolare a focarelor de infecţie, putea oarecum să domolească insistenţele răului de a conduce haosul lumii.

Opera unui adevărat artist în ale navigării prin oceanul de emoţii şi necunoscut se înscrie, dincolo de abstract, în structurile stării finale de acceptare a unui rol pozitiv în gigantica mutaţie de experienţe pe care le aduce legătura viaţă-moarte.

Metafizicianul francez Dom Deschamps a refuzat ideea unui Dumnezeu calificabil, căruia i-a substituit neantul ca imanenţă a Totului Universal. În realitatea mea nu se putea prevedea modelul de neutralizare al virusului ca unic mijloc de incubaţie. Şi asta cu atât mai mult cu cât totul părea supus unei forţe al cărei efect era identic cu cel al neantului: o formă de manifestare infecţioasă în jurul unei dimensiuni care nu se putea detecta endoscopic sau radiologic.

Cred că viaţa şi moartea nu sunt expresii ale apartenenţei la o ordine divină, ci expresii ale unei energii misterioase şi nemăsurabile care reglementează întregul lanţ trofic al unei noi puteri. Şi poate că această putere trebuie acceptată, respectată, recunoscută ca o abordare unică a patologiei numită ură, antipatie, repulsie faţă de ignoranţă şi mediocritate.

Condiţionările Leadershipului sunt date de gradul de desăvârşire al omului în atmosfera unor timpuri care îi întind răbdarea la limita cunoaşterii experimentale, şi de raţiunea omului de a-şi demonstra dreptul la existenţă în faţa contrastului dintre nesiguranţa vieţii trecătoare şi elementul activ, stimulator.

Gradul de desăvârşire al omului aparţine numai unei existenţe care se dovedeşte plină de incertitudini, pândită de groaznice primejdii, dar aventuroasă. Iar raţiunea omului de a-şi demonstra dreptul la existenţă se împlineşte atunci când el îşi atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecinţă.

*** Notă:** World War Z

Confesiunile unui alchimist incurabil

On Februarie 18, 2018

Împrieteneşte-te cu ştiinţa atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău.

Încă din adolescenţă înţelesesem cât de naiv este să dai un sens evenimentelor clasificându-le drept „coincidenţe", cu atât mai mult cu cât atenţia îmi era concentrată asupra lucrurilor ce prezentau interes numai din perspectiva valorii pe care le-o atribuiam la nivel simbolic.

Totul se întâmpla într-un anume fel, enigmatic ca într-o ghicitoare a lui Borges, fiindcă lucrurile, alături de pasiunea de a le întoarce pe toate feţele, constituiau o încercare de a găsi planul ascuns al providenţei, o formă subtilă de a face ca banalităţile vieţii să fie semnificative chiar şi în contexte de genul: "nu mi s-a părut relevant".

Cu vădită satisfacţie, accesam lucrurile ca nişte uşi deschise spre o lume imperiu, tratându-le cu acea meticulozitate obsesivă întâlnită numai la cei născuţi cu predispoziţie pentru artă şi livresc, tot aşa cum vestitul Talleyrand îşi rearanja cărţile din bibliotecă: le aşeza la loc, le lăsa ca să le ia din nou, le cerceta ca şi cum ar fi fost vii şi acest exerciţiu, dând gândirii sale adâncimea experienţei de veacuri, împrumuta scrierilor o eleganţă de care autorii lor erau adesea lipsiţi.

Desigur nu puteam să ignor faptul că esenţa lor se putea oricând modifica, în felul în care artistul diluează vopselele pentru a obţine o altă nuanţă, o dată cu încercarea de a le încadra într-un *mysterium magnum* , într-o imagine cu mai multe teme derivate din ştiinţă, cu privirea înălţată către un punct invizibil numit: ficţiune.

Dacă alchimia este o lume renăscută prin aplicarea metodei comparaţiilor, atunci eu eram artistul care picta simbolistica ei doar cu propriul sânge. Ştiinţa e un fel de magie care se regăseşte în lucrurile simple, dar tot atât de nevăzute ochiului normal.

Leadership: Poţi să schimbi sensul atribuit creaţiei pe care o experimentezi prin raportare la lucrurile care îţi definesc autenticitatea, situate în opoziţie cu cerinţele stricte ale certitudinii?

Se poate observa că enigma era o parte din ceea ce mă definea drept o persoană discretă, mai ales când nimeni nu putea să mă înţeleagă dincolo de imaginea întoarsă a aceleaşi perspective de receptare a artei. Imaginarul izvorând din obligaţia de a deschide o fereastră de anticipare a lumii cereşti, care începe cu *Aleph* şi se termină cu *Reflexul Invizibilului* , era o convenţie necesară unui scop simbolic. Şi, prin aceasta, să-mi permit încercarea de a mă înălţa deasupra înţelegerii omeneşti.

Sensul creaţiei mele era justificat şi orientat spre Dumnezeu tocmai prin faptul că lumea fanteziei mele, prin multiplicarea formelor de expresie, nu avea sfârşit.

Uneori, mă simţeam prizonier în mijlocul investigaţiei unor informaţii tăinuite, o confuzie plăcută a resturilor de certitudini, un contrast subtil între fantezia debordantă şi felul în care lucrurile sunt cu adevărat. Încât nu ştiam ce e real şi ce se întâmplă. De parcă aş fi fost închis eu însumi în cutia Pandorei, fără a mă putea lega de speranţa numită "sintetizarea plauzibilului" care m-ar fi putut oricând elibera.

Asta îmi amintește de cuvintele scriitorului american William Shannon: *"O persoană cu credință adevărată călătorește, nu fără dificultate, spre inima misterului. O astfel de persoană, își croiește drum prin întunericul din propriul său mister până când descoperă că propriul său mister și taina lui Dumnezeu fuzionează într-o unică realitate, care este singură realitate."*

Dar această realitate este similară neputinței care te încearcă atunci când constați un adevăr de care nu te poți apropia, pe care nu-l vrea nimeni, pe care nu-l pot răsturna excepțiile, deoarece își păstrează aceeași valoare astăzi ca și în trecut. Prins în vârtejul unui inepuizabil „joc al formelor", până la reprezentarea lui într-o determinare materială care denaturează însăși înțelegerea mesajului și duce la grave erori de interpretare, ești în sfârșit constrâns să apelezi la plauzibil.

Leadership: Ştii ce ar trebui făcut și cum ar trebui făcut ca să ajungi să te redefinești în direcția în care creația ți se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite?

Să te joci cu materia, să faci artă din elementele ei constitutive, este ca și cum ai mulțumi diavolului pentru incandescența iadului obținută într-un transformator de energie nucleară, personalizată de colajul suprarealist al unor exprimări prețioase, pline de un tâlc care scapă auditoriului, prin utilizarea unor conectori argumentativi în planul semnificațiilor și al contrastelor de concepții.

Cine nu știe să producă perfecțiunea unei simbioze artistice din orice formă a materiei în planul expresiei, acela nu este un alchimist veritabil.

Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filosofale, a primit într-o zi vizita unui nobil pe nume Cramoisy, ce fusese trimis de rege pentru a afla secretele ascunse în spatele averii sale. Acesta află că de fapt taina marii averi își are temeiul în realizarea nemuririi, ce poate fi cucerită numai prin triumful spiritului asupra materiei, prin transmutarea a ceea ce este omenesc în ceea ce este divin. Înainte să părăsească locuința, i s-a pus în vedere un singur aspect: să păstreze secretul !

Un om care se redefinește în direcția în care creația i se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite, este absorbit de așa zisa știință a plenitudinii ce aparține unei cauzalități ascunse, plecând de la interpretarea unor observații izolate și mai ales de la o serie de analogii.

Să fii alchimist înseamnă să te împrietenești cu știința atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău. Dar pentru asta trebuie îndeplinită prima condiție a Pietrei Filosofale: direcția în care mergi să fie presărată cu abundență de înțelesuri ascunse și subtile sugestii, elaborate cu o mare sensibilitate și forță creatoare, pentru ca secretul să nu-și piardă niciodată puterea.

Secretul leadershipului, la fel ca în cazul alchimiei, sta în lărgirea orizontului de interpretare și aplicare a cunoașterii. Altfel spus, activează-ți funcția de creație și afirmare personală ca produs al unei cauzalități omniprezente !

Confesiunile unui alchimist incurabil se opresc la o singură axiomă: Dacă te consideri stăpânul absolut al unei științe, înseamnă că ți-ai exprimat certitudinea că poți atinge Absolutul respectând o condiție primordială: de a nu revela adevărata față a lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/confesiunile-unui-alchimist-incurabil.html

Confesiunile unui dependent de artă

On Ianuarie 17, 2018

Dă o expresie profundă conținutului pe care îl creezi, arătând drumul spre ceea ce îți este propriu.

Mi-a fost dat să ating desăvârșirea, conceptul de mărturisire a adevărului ca mod de viață, pedepsită fulgerător prin reformularea succintă a convingerilor care constituiau premise indispensabile ale inteligibilității, către cultivarea misterului și primirea unor inițieri cu rol benefic în evoluția spirituală personală.

Misterul, chipul invizibil al realității de care mă loveam, instrumentul de muncă intelectuală ce se putea personaliza în nenumărate feluri, asemenea corzilor unei viori care are ecou în toate firimiturile universului, se adâncea într-un proces al transformărilor identitare cu un final greu de prognozat.

În mod predominant, îmi plăcea ideea de a folosi începutul și sfârșitul unei acțiuni pentru a manipula o realitate care nu există și a găsi alte conotații decât o simplă reflecție a unui moment de genialitate, pentru a câștiga cu orice preț o partidă numai de mine știută împotriva unui Ego care pusese prea multe măști peste suflet.

Acceptând posibilitatea construirii unui tablou al desăvârșirii, într-un tempo exagerat la extrem, sub pretextul cinstirii unei înțelegeri clare a adevărului și datoriei față de Dumnezeu, devenea plauzibilă o schimbare de sine majoră, o conversiune de profunzime, o transfigurare magică a unei situații care în viața de zi cu zi putea să nu pară la fel de interesantă. Nu știam, însă, că această manifestare de răspuns la tot ce mă apăsa avea să aibă un deosebit ecou în conștiința universală.

Nu mă refer la o umplere de sine cu imagini sugestive și cu scrieri într-o limbă diferențiată în oarecare măsură pe zone dialectale, remarcabile prin profunzimea expresiei realiste a unei respirații largi în spațiul vast al compozițiilor de mari sensibilitate ale artei.

Ci la o completare a motivelor posibile cărora le imprimasem o vibrație inconfundabilă, mai ales prin puternica lor individualizare, printr-o schimbare de ordin mental, înscriindu-mă astfel în fondul cel mai înaintat al consumului de utilitate și sens acordat formelor intelectului în labirintul cuvântului pur.

Leadership: Pentru a pune în valoare un conținut plin de semnificație îți îndrepți atenția asupra unei forme de comunicare ce apare modelată într-o lumină viu proiectată asupra virtuților artistice?

Motivele de ordin superior și motivele de ordin practic imediat, precum abandonul total într-un succes personal sau calitatea unei viziuni care se ridică mult deasupra clișeelor și prejudecăților vremii, aveau o evoluție similară universului din care face parte conceptul artistului de a crea prin prisma unei realități puțin denaturată.

Pe atunci nu știam că în această manifestare de artă și suflet există totodată o coincidență între asemănări și presupuneri ce creează o lume iluzorie, complet falsă, dar în care eu credeam cu tărie și încăpățânare. Ele erau concentrate în expresia atât de sugestivă redată numai de un pictor, a unui sentiment care convinge prin percepția pe care ți-o formezi față de imaginea unicat, nerepetitivă, care e "imprimată" direct pe hârtie și rămâne fixată acolo cu

ajutorul gândurilor de final ale unui erou însingurat, dar nu și înfrânt.

Cea mai importantă virtute artistică este colajul: procedeu artistic care constă în compunerea unui tablou prin lipirea laolaltă a unor elemente eterogene. Scrisul e o imagine a desăvârșirii ce se află în spatele oricărui proces de receptare a creației artistice din elemente fine și diferite. Explodând, ele avansează spre un model de originalitate care este extrem de compatibil cu o viziune ce oferă ideilor novatoare posibilitatea de a lua formă și de a se materializa.

Leadership: Răspunzi pe deplin unei perspective de receptare și interpretare a realității racordată la sensurile unei opere care impresionează nu numai prin ineditul mărturisirilor, a imaginilor cuprinzătoare, dar și prin consecvența cu tine însuți?

Din "Pendulul lui Foucault" am reținut că lumea este plină de corespondențe minunate, de asemănări subtile. Trebuie să le pătrunzi și să ieși satisfăcut din odaia lor, să te lași pătruns de ele cu ajutorul visului, al oracolului, al magiei, care îți îngăduie să acționezi asupra naturii și a forțelor ei punând în mișcare asemănătorul prin asemănător.

Cuvintele se duc singure în căutarea Cuiva, manifestându-se în expresii de care ai putea avea nevoie atunci când concepi o lucrare colosală de tip Fine-Art. Prin judecarea logică a unei situații se ajunge la anumite concluzii sau puncte de vedere care, la rândul lor, pot provocat reacții la nivel emoțional.

Bineînțeles, calitatea activității cognitive care produce cea mai fertilă orientare a ființei mele, prefăcută într-un mister aparte, aproape uneori imposibil de dezlegat, se face semnalată pe lungimea de undă a curiozității. Totodată, ea produce o formă de comunicare prin redescoperirea importanței limbajului artistic, o pendulare între contrarii, o permanentă ambivalență, fundamentându-se între reflexul trăirilor de moment și pulsiunile estetice, nemărturisite, ce țin de cerințele celei mai înalte forme a firii mele: puterea de creație.

Adăugate pe scara ascensională de la realitate la sentiment, asigurând trecerea de la reprezentarea figurativă a realității, la exprimarea esenței lucrurilor care reînnoiesc în mod revoluționar limbajul plastic, toate acestea se potrivesc spațiului de producție al unor noi forme de generare a valorii de unicat atribuită scrisului.

Consecvența cu tine însuți se impune ca regulă de bază în desăvârșirea unei opere atunci când la exprimarea esenței lucrurilor contribuie expresia sufletului actualizat în planul logicii sau tumultul de sentimente care te încearcă ori de câte ori vrei să schimbi "backgroundul" unei imagini.

Orice NIMIC se poate transforma într-o CAPODOPERĂ doar cu ajutorul scrisului, în aceeași măsură cum figura centrală a unui tablou întregește și întărește emoția pe care o produce imaginea în ansamblul ei.

Încearcă să cauți o anumită stare sub învelișul cuvintelor, un mod pe care să tinzi să-l exploatezi prin prisma vizuală, marcată îndeosebi de filmul alb-negru al unei vieți care se consideră sclipitoare prin tocmai această forță de concentrare într-o singură figură a unor idei cuprinzătoare ce accentuează sentimentul verticalității lucrării.

Confesiunile unui dependent de artă se situează într-un echilibru fragil, între parcurgerea drumului pe care îl deschide atingerea desăvârșirii și imaginea sinelui care coincide într-o proporție foarte mare cu acea realitate a diversității în unitate.

Confruntarea titanilor

On Ianuarie 15, 2013

Conferă consistență și flexibilitate leadershipului tău, depășind barierele convenționale autoimpuse.

Tot timpul am fost convins că nimic nu controlează mai mult *Omul* , esențial și definitoriu, în afara genelor sale, în afara naturii sale predominante, decât acțiunile sale, ale cărui urmări nu le poate prevedea.

Fie și numai din acest punct de vedere, un acru și gratuit concept al fărâmei mele de existență, aș fi putut ceda irezistibilei tentații de a trăi, derutant, ironic și sec, un alt timp, o altă realitate. Tranziția spre o etapă absurdă a cunoașterii de sine, degradantă, care mă putea arunca pur și simplu într-o veritabilă disperare.

Singura lumină a existenței mele era mai mult secundară "luminii primordiale". Modul meu de a accepta viața de zi cu zi contrasta parcă cu nevoia crescândă, aproape maniacă, de a trăi ceva diferit și de a acționa conform reprezentării unor legi antagonice. O amăgitoare ipostază pe care nu mi-o imaginasem, dar pe care trebuia să mi-o asum cu același sentiment de vinovăție pe care îl poartă în suflet un judecător care își asumă niște prerogative care nu intră în competența lui.

Mă izbeam necontenit de dificultăți la care nu mă așteptam, o ambiguitate întreținută de contradicții spontane. Provocată pe de o parte de o stare de nehotărâre cauzată de un proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt, iar pe de altă parte de existența opoziției dintre curajul de a mă privi în față, voința a mă desprinde de individualism, putința de a-mi deschide ochii, inima, perspectivele de viață spre varii orizonturi.

Într-un cuvânt, eram tentat să rivalizez cu autoritatea mea proprie.

Leadership: Ești tentat să te raportezi la imaginea oglindită în miezul experienței de a te întâlni pe tine însuți în varianta reprezentării unei realități privilegiate exprimată în termenii de "unitate contradictorie"?

Existența mea era deformată, fragmentată asemenea unui nor care încet își schimbă forma, de câteva încercări de reabilitare proprii. Părea că niciuna nu putea fi dusă până la capăt. Practic, învățasem să mă privesc ca pe o unitate contradictorie: chiar dacă nu voiam să mă accept ca pe un nonconformist incurabil, eram totuși obligat să o fac.

Mă simțeam năuc, ca acel negustor care, întorcându-se dintr-un pelerinaj făcut la Mecca, se oprește lângă o fântână. După ce mănâncă niște curmale, aruncă sâmburii în aer – iar unul din sâmburi ucide pe fiul invizibil al unui duh aerian. Când află de crima lui – consecința unei acțiuni necalculate, toate regretele îi năpădesc ființa.

Mă izolasem într-un spațiu stăpânit de frământări, temeri și regrete.

Ceva ciudat îmi stârnea curiozitatea în direcții din ce în ce mai multe, fără a satisface nici una din ele pe deplin. Ar fi trebuit să adopt o poziție fermă, reformatoare, pozitivă, salvatoare. Să nu săvârșesc un act ale cărui urmări nu le pot prevedea. Într-o anumită măsură era un refuz tacit de a mă decupla de la orice frustrare care se aduna ca o tensiune internă,

impunându-mi tot mai multe oprelişti – care dacă nu era tratată ajungea să devină tipar şi în cele din urmă trăsătură de personalitate.

Însă, exact pe dos se situau lucrurile. Adoptasem o poziţie neclară, instabilă şi umilă, care îmi dădea de înţeles că sunt de acord cu ceea ce îmi ordona "autoritatea" din mine, acest organ de comandă care îmi influenţa felul de a fi. Această putere sfidătoare, acest Javert lăuntric, nestăvilit de o datorie neîndurată, poliţienească, care stătea la pândă până mă surprindea cu garda jos, - în loc să mă sprijine, mă tulbura în cel mai profund mod posibil.

Eram pus la zid de propria mea personalitate, de firea mea absolut contradictorie, de propria mea încremenire într-un anumit stadiu al evoluţiei. Un grad minim de flexibilitate, şi aş fi putut să mă regăsesc, aş fi putut să înţeleg ce-i cu mine, ce vreau, de ce procedez în felul în care o fac, de ce simt aşa cum simt, de ce încă mai sunt o insulă ascunsă în mijlocul unei mări furtunoase.

Leadership: Eşti nevoit să proiectezi o nouă traiectorie a personalităţii tale în varianta angajării într-o acţiune temerară de răsturnare a aparenţelor care devin permanente pe linia unei minţi obosite de o realitate aflată puţin mai departe de vederile ei?

Cedezi tentaţiei de a trăi derutant o altă realitate? Tranziţia ta spre etapă deplină a cunoaşterii de sine cauzează o anumită doză de frustrare? Modul meu de a accepta viaţa de zi cu zi contrastează cu nevoia crescândă de a trăi ceva diferit? Acţionezi conform reprezentării unor legi antagonice?

Înţelegerea propriei realităţi, cu tot ceea ce reprezintă ea în drumul tău spre desăvârşirea personală, se poate dovedi a fi o mare povară, un proces ireversibil care nu poate curge decât într-o singură direcţie: spre involuţie. Această înţelegere definitorie a ceea ce eşti şi a ceea ce reprezinţi în trecerea spre o treaptă superioară de dezvoltare, poate avea efect secundar – ea poate restrânge orizontul aşteptărilor cu care priveşti viitorul, limitând orice cale de acces spre excelenţă.

Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa în leadership decât mergând înainte, înţelegând mai bine cu ce fel de persoana ai de a face – propriul tău Eu. Dar acest Eu, ca un munte care stârneşte o avalanşă pe neanunţate, îţi poate redirecţiona atenţia asupra unor defecte pe care nu ţi le accepţi, asupra unei realităţi degradante, bazată pe o cunoaştere de sine inferioară. O explozie în personalitatea ta pe care n-o poţi stăpâni, care te poate arunca pur şi simplu într-o veritabilă disperare.

Leadership: Cum rivalizezi cu autoritatea ta proprie de pe poziţia unui om dezorientat care îşi suspendă celelalte simţuri ale orientării din perspectiva unei existenţe care se refuză privirii curioase a unui follower, închizându-se în sine?

În romanul " *Gambitul calului* ", scriitorul american William Faulkner exprimă o părere: " *Ca să afli cum va dormi călăreţul la noapte, întreabă calul.* "

Şi oamenii puternici, dar mai ales ei, sunt la un moment dat vulnerabili. Şi tu vei fi la un moment dat pus în postura călăreţului, învăluit într-o ceaţă densă, unde nimic nu se vede. Expus în faţa unei stări de confuzie, care îţi şopteşte într-una: *"nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să simt, nu ştiu cum să mă descurc cu situaţia asta"* . Însoţit de o impresie falsă creată de o realitate dură, asemenea unei fiinţe neştiutoare pe care simţi nevoia să o protejezi.

Pe de o parte, prezenţa constantă din viaţa ta va fi întotdeauna "Calul" - piesa de şah unică prin modul de a se deplasa, desemnând necesitatea, nădejdea de eliberare din această stare,

o oglindă perfectă a modului cum tratezi cu tine însuți – cu autoritatea ta proprie care restrânge orizonturile. "Calul" te previne, îți furnizează acel grad minim de flexibilitate, de a te regăsi. Nu există rețeta mai bună pentru reușită, decât transpunerea ta într-o realitate favorabilă.

Dar pe de altă parte vei fi expus acelei puteri sfidătoare, tendinței de a te lăsa integrat în capriciile și modele unei gândiri nefaste – te vei afla sub autoritatea acelui Javert lăuntric, care stă la pândă până când te surprinde cu garda jos, tulburându-ți existența în cel mai profund mod posibil.

Dacă adopți o poziție neclară, instabilă și umilă, vei da de înțeles că ești de acord cu ceea ce îți ordonă această autoritate din tine, acest " *organ de comandă* " care îți influențează felul de a fi, personalitatea, și deci stilul de leadership pe care îl practici.

Un follower este acea stare care te face să-ți câștigi sau să-ți pierzi motivarea, care te cuprinde dintr-o dată și pe care nu prea știi cum să o apuci și mai ales de unde, în funcție de realitatea pe care o pretinzi a fi singura opțiune de acceptare a sensului vieții.

Schimbările pozitive care au loc în stilul tău de a conduce, se produc mai întâi la nivel central, în structura ta de personalitate. Fă leadershipul tău valoros, adaugă-ți permanent un plus de valoare, de energie și putere.

Luptă-te constant cu tine însuți, cu acea parte din tine pe care n-o poți birui ușor, cu Javert. Depășește aspectele contradictorii ale propriului tău Eu. Evită orice încremenire într-un anumit stadiu al evoluției. Nu este de aceea lipsit de importanță ce credem, mai exact spus: ce așteptăm azi de la viitor, pentru formele concrete în care el se va realiza mâine.

Ești cuprins de un sentiment de vinovăție fabricat de o amăgitoare ipostază, de o stare de nehotărâre datorată unui proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt? Ești tentat să rivalizezi cu autoritatea ta proprie?

Leadershipul este ceea ce-ți impui ție însuți ca sens al vieții care trece dincolo de conținutul gândurilor, într-o realitate al cărei conținut nu vei putea niciodată să-l cuprinzi complet.

Confruntarea titanilor desemnează acea luptă permanentă dintre cele două laturi din tine însuți – o latură care te surprinde cu garda jos, care te face să te vezi cu ochi critici, denaturându-ți personalitatea; și una care te avantajează, aducându-ți o mulțumire specială. O luptă dintre doi titani, din care iese un singur învingător: leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/confruntarea-titanilor.html

Considerații despre dimensiunea cheie a leadershipului

On Noiembrie 22, 2013

Leadershipul este trecerea ta de la statutul de "personaj scăpat din imaginația unui romancier" la o imagine a puterii reflectate în oglinda unei existențe constituită ca un vârf al virtuților.

Scriitorul român, Anton Dumitriu face trimitere la un moment dat la opera lui Miguel de Cervantes, făcând pe scurt un rezumat al poveștii în care apare Don Quijote:

"Vom spune că experiențele trăite de recipiendări în inițierile autentice erau tot atât de neverosimile pentru bunul simț, pe cât de nebunești apar acelea ale cavalerului cervantesc. În prima călătorie, don Quijote este inițiat la han și armat cavaler. În a doua călătorie, cavalerul face experiența aerului, în bătălia cu morile de vânt. În sfârșit, în a treia călătorie, el face experiența tuturor experiențelor.

Mai rămâne un singur lucru esențial, pentru ca schema în care se desfășoară acțiunile lui Don Quijote să fie exact aceea inițiatică: scopul pe care îl urmărește cavalerul. Acesta ni-l dezvăluie însuși Don Quijote adresându-se lui Sancho Panza:

Prietene Sancho, află că m-am născut din voința cerurilor în vârsta asta de fier în care trăim, ca să pot reînvia la vremea ei vârsta de aur, sau vârsta aurită cum i se zice de obicei. Eu sunt cel căruia i-au fost destinate primejdiile, faptele mari, isprăvile de vitejie, eu sunt, mai spun odată, cel care trebuie să reînvie pe cavalerii "Mesei Rotunde".

Nu există niciun dubiu asupra idealului urmărit de Don Quijote: este acela al cavalerului rătăcitor, de a căuta Graal-ul, adică de a căuta să ajungă la starea originală a omului reprezentată de epoca de aur." *****

Leadership: Acțiunile tale se ancorează într-un ideal foarte îndrăzneț, pe drumurile destinului pierdute în orizontul unei vieți pe care nu vei reuși să o prinzi niciodată din urmă?

Leadershipul cel mai puternic este o aventură pe cont propriu, dar și un risc asumat. Este rezolvarea unei ecuații dintr-un număr nelimitat de necunoscute. Este rezultatul explorării unei noi cunoașteri vitale, a unei filosofii personale despre sensul vieții, care te seduce cu multă aventură, prin extragerea și reprezentarea unei realități dintr-o lume dezlănțuită, după ce ți-ai confruntat propriile reacții și credințe.

Hotărârea de a-ți pleda personal convingerile și cauza, fără să funcționezi în rutina unei gândiri care te determină să ajungi în permanență la concluzii negative, te ajută să faci schimbări de ansamblu, să mărești efectele reinventării sale, să le permanentizezi. Dar trebuie să gândești și să anticipezi efectele fiecărei mutări pe care o faci, căreia să-i atribui tot mereu un alt înțeles, ca într-o ecuație cu mai multe necunoscute din care trebuie să extragi "adevărul", un sens pe care, mai întâi de toate, îl poți atribui propriei tale existențe.

Să fii mesager al unui destin revelator de noi semnificații înseamnă să te consideri câștigător într-o întrecere cu tine însuți, în care ai șansa să reînvii imaginea unui erou care săvârșește o ispravă măreață.

Formulele de leadership ieftin, arta accesibilă tuturor prin intermediul programelor și instrumentelor de dezvoltare personală, au obsedat ani de-a rândul indivizii din toate categoriile sociale. Aproape la toate seminariile, în aproape toate cărțile se extinde termenul de "schimbare" prin filtrul a trei condiții: muncă, suflet și creativitate. Dar nimeni nu tratează în profunzime ideea de *"reprezentare a unei realități dintr-o lume dezlănțuită"* , iar tocmai de aici se pot extrage cele mai multe învățături despre modul cum trebuie să te raportezi la ceea ce este important de făcut în lume, deci a avea o cultură a implicării civice, a participării la ceea ce trebuie făcut pentru a schimba în bine societatea.

Cum poate deveni leadershipul ieftin? Prin propuneri de extindere a sensului atribuit unei vieți lipsită de provocări, fără ideal, fără implicații profunde, fără viitor. Se propun soluții care, ulterior experimentate, se dovedesc, deseori, nerentabile: aplicarea unor metode, cumva consacrate, ca niște obiectele de larg consum, urmând ca fiecare individ să posede acasă aceste obiecte care pot îndeplini o funcție utilă. Analizându-le, ei pot descoperi mereu ceva nou, dar incomod sau neconcludent.

Rezultatul? O minte încinsă de idei efemere. O gândire întortocheată, îndreptată în general spre absoluturi, inspirând prea puțină încredere, ce te determină să ajungi în permanență la concluzii greșite și la rezultate nesatisfăcătoare. Astfel intri într-o zonă strict delimitată, din care nu mai poți să ieși.

La fel cum pictorul observă profund expresia fizionomiei modelului, fixând apoi pe pânză un ansamblu de trăsături care nu sunt decât expresia momentului – tot astfel și dezvoltarea leadershipului se bazează pe un proces de auto-observare, de auto-inventare, de interpretare a percepțiilor care au impact asupra ființei tale. Leadershipul, privit din perspectiva efectelor unei realități greu de crezut, fixează după o amănunțită analiză a sinelui în relație cu situațiile de moment în care te pui, un set de trăsături de caracter care te distinge de oamenii din "linia a doua".

Orizontul unei vieți pe care nu vei reuși să o prinzi niciodată din urmă este supus unui destin pe care te simți întru câtva dator să-l împlinești prin asumarea condiției de substituit al unei neînvinse meniri: de a te elibera de rigorile evenimentelor ce par a avea loc numai într-o poveste.

Iar un erou care săvârșește o ispravă măreață, constând în revelarea unei cunoașteri mai atente despre sine însuși și despre lume, este un exemplu al virtuților cele mai înalte: de a fi amănuntul împrejurărilor care favorizează o anumită alegere și de a fi determinatul conștiinței care condiționează percepția asupra vieții.

Considerații despre dimensiunea cheie a leadershipului sunt necesare atunci când se caută a descrie parcursul omului de-a lungul unei călătorii care începe cu dezordinea unei lumi fără busolă, ostilă și indiferentă, trecând mai apoi de la regăsirea de sine la regăsirea condiției umane într-un context de învățare experiențială, plin de virtuți.

*** Notă:** Revista Secolul 20, nr. 234-235-236, anul 1980.

Constellation Of Tatyana

On Mai 29, 2018

Când stai de vorbă cu tine însuți se văd limpede însușirile fiecărui lucru la care meditezi.

A trebuit să mă uit cu atenție în direcția unei convingeri exprimate în limbaj estetic, despre pluralitatea lumilor contopite într-un univers paralel, poetic în măsura în care reflecta figura unui spirit creator și vizionar. Astfel, mi-am găsit puterea să rătăcesc ca o stea căzătoare în somnul unui gând pur, urzit în jurul unor legi seculare, doar ca să înțeleg ce înseamnă prețul unei versiuni infinit-dimensionale a teoremei de inversare a polilor unei scrieri misterioase, de peste timpuri adunată în temeiul unei strânse uniuni cu marele Tot.

După cum planetele posedă o filosofie perfectă a întregului din care vrând-nevrând facem și noi parte, tot astfel înaintarea mea într-un vis fără margini poseda eternitatea materiei strânsă într-un singur moment numit „resurecție a lirismului".

Era ca un fel de promisiune adusă nemărginirii de dincolo de granițele acestei lumi, originalul artistic fiind împlinit din unghiul insistenței unei rațiuni care se îndepărtează de simțurile momentului pentru a deveni o aventură totală și tainică într-o dimensiune fantastică. Nu bănuiam că necunoscutul acesta al unei suprarealități ipotetice, fermecătoare și nefirească, tulbure ca un amurg sub cerul decolorat de reflexul aurorei boreale, generând o neliniște mai adâncă decât împărăția morții, va fi o lecție de pictură în culorile unei povești unice.

Pentru prima oară ochii mei întâlniră privirea unui haos organizat, desenat ca într-un tablou de Lynette Cook, uimind prin triada gri-cenușiu-negru, culorile ocultului și întortocheatului, ajungând să mă stăpânească prin amestecul impur cu albul unei singure pagini fără margini. Preț de câteva secunde astrale m-am simțit încadrat în cuprinsul descrierii cu care Victor Hugo își caracteriza la un moment dat personajul:

"Jean Valjean tresărea în adâncul ființei sale. Nu vedea nimic, nu știa nimic și, cu toate acestea cerceta cu atenție încăpățânată întunericul care-l învăluise fără voia lui, ca și cum ar fi simțit că de o parte se năștea ceva nou și mai bun în el, de altă parte se năruia cu totul."

Leadership: Esența operei tale provine în mod paradoxal din asocierea unei realități ocultate cu reflectarea sa într-o formă artistică care ajunge să plonjeze într-un extaz al profunzimilor spiritului?

Deprinderea artei este parte a unui joc metaforic al încifrării și descifrării sufletului de la om către lume prin intermediul cromaticii și al aspectului compozițional, putând fi prezentată într-un admirabil joc al perspectivelor, de la apropiat la depărtat, de la terestru la cosmic. Cunoașterea ei este un proces complex de conștiință, care provoacă emoții, impresii, sentimente și idei în cadrul practicilor de percepție, reprezentare, interpretare și creație.

Când peisajul din jur ți se dezvăluie întunecat și cenușiu, deși ferestrele conștiinței strălucesc de culoare și lumină, când "Cerul lui Saturn" creat din lumina primei inteligențe se întâlnește cu viitorul simbolizat de o mască tristă și una veselă, înțelegi că de fapt la originea acestui mare Tot se află istoria unei vieți rătăcitoare într-un labirint care conduce la neființă.

Universul este o povestire cromatică desfășurată pe firul unei vieți rătăcitoare, unde sufletul aflat între nimic și un simplu atom încearcă să-și suporte nesfârșirea, ca într-un glob colorat

uluitor de diferit față de peisajul sumbru care-l înconjoară.

Fiindcă mă angajasem la determinarea unei legi divine pe durata medie a unui vis, cu ochii deschiși, într-un imaginar simbolizat prin culorile alb și negru ale unui spațiu restrictiv, unde evadarea devenea o formă de misticism, n-am sesizat cât de mult mă îndepărtasem de mine, de împlinire, de fericire, pentru a gusta o mică parte din viața unui sistem solar în care toate cele șapte planete ale sale aveau dimensiuni similare cu Terra.

De fapt, căutam o adevărată epopee a spiritului uman pornit la asaltul enigmelor universului, o valoare științifică de unicat asumată prin dinamismul decurs din expresia stimulată a culorii numite "Glow în the dark".

Leadership: Ești în stare să-ți încadrezi conștiința în limitele fixe ale unui tablou care își poate redimensiona conținutul printr-o fină modelare a intensității cu care îți exprimi obsesia pentru zonele mai puțin sau deloc umblate?

Esența operei mele se alimenta mai mult dintr-o realitate ocultată, adică greu de imaginat, poate doar intuită, fiind capabilă să facă timpul să circule în direcția trăirilor cele mai profunde pe care mi le pot revela „Precum în cer, așa și pe pământ", prin prisma raportului de apartenență la un mediu spațial-artistict distinct. Aceste trăiri săgetate prin gânduri tindeau spre o reînnoire spirituală a lumii, spre o regăsire a esențelor umanului amenințat cu degradarea.

O călătorie inițiatică în inima unei lumi fantastice și tăcute, pe fondul unui dialog cu lucrurile aparent imposibile, o singură simțire încremenită în nemurire, m-a făcut să devin personajul principal al unei monografii dedicate straniei împărății a lui Dumnezeu. Diferența de nivel existențial la nivel de paralelism dimensional era lăsat doar în seama perspectivei de lectură a unei infinități de lecturi anterioare posibile, identificate printr-un demers subiectiv creator.

Să mi se ierte greșeala de a fi îndrăznit o asemenea comparație, dar îmi era la îndemâna subiectul unui desen suprarealist, plăsmuit între miracol și miraj. O putere magică mi-a orbit ochii, dacă nu vedeam ce chip minunat, ce ochi strălucitori și ce trup înfiorător putea să coloreze o anumită porțiune dintr-o sferă cerească exact delimitată, *The Constellation of Tatyana.*

Aproape sigur, eram în stare să-mi încadrez conștiința în limitele fixe ale unui tablou care își putea redimensiona conținutul printr-o fină schimbare a intensității cu care îmi exprimam obsesia pentru zonele mai puțin sau deloc umblate, acolo unde omul tot speră, de câteva milenii, să afle dacă cineva, acolo sus, există ca entitate fizică, nu doar spirituală.

Singurul meu Dumnezeu este limbajul alchimic al universului, carnea vie a unei gândiri care se străduiește să dezvăluie totul a priori.

Leadership: Dimensiunea realității tale se constituie în niște evenimente care se doresc a fi tot atâtea momente de reevaluare a unei creativități ce poate fi descifrată prin destinul și opera unei minți superioare pe care a dat-o universul?

Cauza unei închipuiri poetice, percepută metaforic ca refugiu în fața responsabilităților mele de ființă universală, își îndreaptă atenția în primul rând asupra materiei vii dintr-un sistem solar care luminează o dată în plus transgresiunea limitelor între spațiul existențial și cel fictiv. Cine știe să facă din litere un cuvânt important de spus în evenimentele răsunătoare, de asemenea știe să facă dintr-o stea oarecare un univers fără margini într-un ceas fără timp.

Cu vădită strângere de inimă, mărturisirea mea își încheie aici călătoria, printre atomii unui timp care se cere recuperat în nemurire, dar imperios trăit într-o lume muritoare. Spectrul unui ghid astral mă învăluie ca o adiere venită de departe ce trece prin conștiința universală și se întoarce într-un punct fix, amintit uneori în cuprinsul tainic al acestei lumi sub numele de Cyrano de Bergerac:

"Când stai de vorbă cu tine însuți se văd limpede însușirile fiecărui lucru la care meditezi. Apărând sau dispărând, ele înfățișează celui care privește nu un șir de cuvinte, ci o istorie în imagini a tuturor gândurilor sale."

Forța expresivă a picturii suprarealiste vizează însușirea realității artistului de a da viață unui univers paralel în care nemurirea este posibilă atâta timp cât ea devine expresia apartenenței spirituale la un Tot unitar: înțelegerea de sine.

Constellation Of Tatyana este revelația unei imanențe divine din timpul unui vis care se cere împlinit la nivel artistic, părând atât de real încât adesea te confunzi cu un rol pe care numai universul ți-l poate da. Acela de a mijloci o legătură – evident de ordin spiritual – între efemer și infinit, prin delicatețea unei descrieri lirice.

*** Notă:** Yakuro - Constellation Of Tatyana

Source: https://neculaifantanaru.com/constellation-of-tatyana.html

Contact

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/contact.html

Continuarea ultimei păpuși

On Martie 31, 2014

Lasă-te condus de tot ceea ce poți să fii, indiferent de contextul în care te afli și în care se produce schimbarea, urmându-ți emoțiile cele mai puternice.

Surorile Eponine și Azelma nu se uitau la Cosette, la acest copil sărac, tâmpit, strâns de pe drumuri, care în loc să se joace, trebuia întotdeauna să muncească pentru doamna Thenardier. Ele două aveau o păpușă pe care o învârteau și o suceau pe genunchi, cu tot felul de ciripiri vesele. Din timp în timp, Cosette își ridica ochii de pe împletitură și cu un aer lugubru le privea cum se jucau.

Deși păpușa surorilor Thenardier era foarte veche, ponosită și spartă pe alocuri, Cosettei i se părea, cu toate astea, minunată, pentru că nu avusese în viața ei o păpușă – o păpușă adevărată – ca să folosim expresia pe care o vor percepe toți copiii. Pe când Eponine și Azelma înfășau păpușa, Cosette de asemenea își înfășa săbiuța. După ce isprăvi, și-o culcă pe braț și-i cântă încetișor, ca s-o adoarmă.

Asemenea păsărilor care își fac cuib cu orice, copiii își fac o păpușă din orice. Păpușa e una din nevoile cele mai mari și totodată unul din cele mai încântătoare instincte ale copilăriei unei femei. Tot viitorul e aici, în a îngriji, a înveșmânta, a găti, a îmbrăca, a dezbrăca, a îmbrăca din nou, a învăța, a certa nițel, a legăna, a dezmierda, a adormi și a-și închipui că un lucru oarecare e cineva. Tot visând și gândind, croind mici veșminte și scutece, cosând rochițe, bluze, pieptărașe, copilul se preschimbă în fetiță, fetița în fată, fata în femeie. Primul copil e continuarea ultimei păpuși.

Așadar, Cosette își făcuse o păpușă din săbiuță. Ce lucru sublim e nădejdea la un copil care n-a cunoscut niciodată altceva decât deznădejdea. *

Leadership: Îți poți extinde influența asupra acelor experiențe de viață care permit conștientizarea procesului evolutiv în care te afli, fără să devii parte a unei singure dorințe?

Ambiția de a crea lucruri memorabile și de a ține seama de aportul lor la prezent și viitor, respectând îndârjirea și recunoscând voința omului de a-și prioritiza nevoile emoționale, merită un vot de fidelitate de la lumea din jur, o notă de zece din partea marelui juriu existențial. Însă dorința de a fi dependent de un lucru, indiferent care ar fi acel lucru, jonglează cu capacitatea conștiinței de a fi diferit de restul lumii, ceea ce nu atrage doar aprecieri și osanale, fiindcă omul devine sclavul unui vis care nu necesită o gândire și o înțelegere specială asupra lumii înconjurătoare.

Putem să considerăm acest eveniment și sub alt punct de vedere. De exemplu, sub infinita varietate a emoțiilor și gândurilor, omul, dependent de spiritul său tânăr, își păstrează poziția pentru o apreciere, însoțită de "sporuri" de productivitate, care contează mai mult decât o mie de cuvinte, fie ele scrise sau vorbite. Păpușa nu este doar un obiect al dorinței, o aspirație spre fericire, o motivație a propriei lupte pentru o existență plină de sens, ci devine o manifestate a virtuții de a fi generos cu semenii, de a-i înțelege și ajuta, de a da dovadă de omenie și bunăcuviință.

Dar ce se întâmplă când ești întâmpinat de o experiență care îți domină imaginația și visele pentru totdeauna, transformând personalitatea ta în sclavul unei singure dorințe? Pe de o parte acest fapt poate exclude munca anterioară, studiul riguros de mai înainte asupra

valorilor care constituie „osatura etică" a personalității tale.

Odată ce-ți împlinești o dorință și devii sclavul ei, personalitatea ta se va percepe sub alt punct de vedere: caracteristicile ei principale, care le dorim observate în calitățile liderului, urmează a fi anulate prin prisma autosuficienței. E ca atunci când atingi un înalt grad de bogăție, de control absolut al tuturor resurselor, încât începi să-ți închipui că ești stăpânul lumii. Unui care domnește printr-o autoritate plină de sine, dar fără credibilitate.

Leadership: Referințele exterioare cu care îți completezi virtuțile sau prejudecățile corespund manifestării nevoii tale ascunse de a te simți superior în fața unui început de viață care idealizează o sursă fictivă de satisfacție cu puține șanse de supraviețuire?

Ceea ce depozitezi înăuntrul propriei tale ființe, în special acel sublim fior de odinioară care răstoarnă multe în curba timpului, dacă nu chiar orice normă de rațiune existentă, desăvârșind ceea ce e bun și frumos în tine, se va regăsi în tot ceea ce vei înfăptui în postura de lider.

Numai conștientizând dimensiunea identității care te încearcă atunci când te trezești în situații încărcate de dramatism sau de o atmosferă sumbră, numai dacă îți aduni toate emoțiile din interior și le lași să se manifeste în intregime, vei putea să clintești în loc îndurarea și acceptarea unei vieți fără orizont.

Așadar, un singur factor poate înlătura propria ta valoare, reducând la neant leadershipul și de despuindu-l de orice formă de uman: deznădejdea de a crede în propriile sentimente, renegarea trecutului, înfrânarea copilului din tine.

Ceea ce favorizează manifestările individului, justificate în raport cu îndatoririle specifice ale liderilor plini de luciditatea unor perspective înalte, sunt acele evenimente sau conjuncturi care permit conștientizarea procesului evolutiv în care se află.

Pornind de la munca cu sine însuși pentru a regăsi dimensiunea propriei ființe, continuând până la efortul depus pentru a da tot ce are mai bun din el, liderul va putea să-și finiseze "produsul" intern numit: conștiință. Şi să-l personalizeze cu noi valențe de exprimare și de înțelegere a lumii, cu interpretări ale realității dintr-o altă perspectivă, cu roluri care îi pun în valoare frumusețea interioară și dau valoare celorlalți.

Leadershipul contribuie la conturarea unei perspective mai înalte asupra lucrurilor receptate printr-o conștiință lucidă, dar nu își poate justifica efectele atunci când obiectul dorințelor tale devine extensia unei imagini de sine plină de afecțiune care nu urmează alte ceriterii decât cele estetice și artificiale.

Continuarea ultimei păpuși scoate în evidență realitatea acelor evenimente din trecut care își pun amprenta asupra evoluției tale ca lider, din ce în ce mai "uman", în beneficiul propriu, al celorlalți, al lumii în care trăiești, raportându-te la nădejdea pe care ai purtat-o mereu în tine însuți: de a fi liber, de a trăi după propriile tale reguli, de a-ți urma visurile, de a fi stăpânul propriei tale vieți.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Continuitatea dintre "a ști" și "a simți"

On Octombrie 17, 2011

Descoperă esența propriei tale ființe, trecându-ți sentimentele prin filtrul sufletesc al celorlalți oameni.

Am să fac din nou referire la filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ", pentru a dovedi cu prisosință un lucru important.

Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, privindu-l pe Joe Black cu acea inocență dezarmantă a omului care nu-și cunoaște aproapele, îi mărturisește acestuia cu o adâncă nesiguranță:

- Iubesc un bărbat care nu știu cine e, unde pleacă sau când... Ești altcineva... Mi-e teamă, Joe.

- Ţi-e teamă de ce ai putea afla? Să nu-ți fie... Nu are importanță cine sunt.

Dar în adâncul sufletului ei știa că Joe nu spunea adevărul. Căci se simțea o undă de amărăciune în glasul lui, ca o durere fără sfârșit, golit de orice energie, de orice încărcătură spirituală.

Uitându-se la ea cu durere în ochi, simțind frământările ei lăuntrice, Joe îi răspunde cu o voce îndurerată, ca și cum ar fi fost ultimele sale cuvinte:

- Îți promit... Îți promit, Susan, că vei avea întotdeauna ceea ce ai găsit în acea cafenea.

În finalul filmului, Prințul Întunericului, în persoana lui Joe Black, părăsește această lume, dar nu înainte de a-și îndeplini promisiunea: îl readuce la viață pe adevăratul Joe, cel pe care Susan îl cunoscuse la cafenea și de care se îndrăgostise enorm.

Leadership: Valoarea imaginii personale este dată de estetica construirii unui atașament autentic față de răspunsul căutării tale la altceva decât ce meriți?

Fără îndoială adevărul despre tine se reflectă în propria ta atitudine, care la rândul ei este dictată de propria ta conștiință. Conștientizarea faptului că nu ești sigur de calitățile tale și că ești îngrijorat de consecințele pe care le-ai putea atrage asupra ta dacă nu te dovedești a fi pe placul celorlalți, sau dacă deciziile pe care le iei contrazic propriile tale convingeri - se exteriorizează printr-o nesiguranță care este percepută de cei ce te înconjoară.

Un om care pătrunde, mereu sub o altă înfățișare, în viața celorlalți, în cele din urmă își pierde din calitate, își renegă esența. Sentimentele lui, chiar dacă sunt intense, devin contradictorii în lumina celorlalți oameni. E ca și cum ai goni neîntrerupt prin viață, fără să trăiești cu adevărat, fără să culegi roadele maturității, fără să dobândești virtuțile cele mai alese, pierzându-ți astfel coordonatele după care poate fi înțeleasă propria ta existență. Roadele „rătăcirii" tale se vor dovedi a fi triste.

Adevărata ta personalitate este ca o pânză de apă care se subțiază pe măsură ce trece timpul, pe măsură ce oamenii ajung să te cunoască mai bine, până ce dispare. Dacă vrei ca

leadershipul tău să fie în armonie cu valorile și dorințele lor, încearcă să te apropii mai mult de motivul pentru care ei te acceptă în cercul lor - altfel riști ca legătura ta cu ei să se evapore.

Estetica construirii unui atașament față de cineva, fără a putea neglija un moment anterior de recuperare a ceva ce s-a pierdut cândva, este subordonată disponibilității de a te angrena într-un duet sublim dintre însemnătate și acceptare ce se anunță spectaculos prin decorul în care îți plasezi "povestea".

Leadership: Există o concordanță între atitudinea ta și adevăratul tău fond sufletesc din perspectiva realității care nu e nimic altceva decât o conformitate a ficțiunii?

Așa cum între bătăile inimii și respirație există o concordanță bine determinată, tot așa trebuie să existe o concordanță între atitudinea ta și adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conștiința ta.

Cu toții suntem purtători ai unor trăsături individualizate. Un personaj care străbate – același drum, dar mereu în altă ipostază - întreaga viață, riscă să-și piardă credibilitatea. Dacă trăsăturile tale nu coincid cu valorile celor din jur, sau dacă firea ta îți contrazice gândirea și convingerile, atunci ești pe cale să pierzi din capitalul de încredere pe care ți-l acordă ei.

După cum organismul se susține și se mobilizează el însuși pentru a se „răfui" singur cu boala lui, tot așa și tu, ca să accelerezi evoluția ta personală trebuie să știi să te „răfuiești" singur cu sistemul tău susceptibil, cu valorile nesănătoase și cu trăsăturile negative de personalitate care îți pot afecta relațiile cu ceilalți.

Cercetează-ți întreaga ființă și meditează bine asupra ei. Străduiește-te mai întâi să găsești în tine ceea ce cauți la ceilalți. Descoperă esența propriei tale ființe, trecându-ți sentimentele prin filtrul sufletesc al celorlalți oameni.

Esența ființei tale este partea dificilă a meritului de a fi acceptat de ceilalți drept o versiune cu totul diferită de realitate în locul celei pe care vrei s-o păstrezi pentru tine.

Continuitatea dintre "a ști" și "a simți" scoate în evidență capacitatea oamenilor de a evolua prin prisma propriilor lor percepții, atât din punct de vedere mental cât și din punct de vedere emoțional. Întotdeauna va exista o continuitate între ceea ce cunoști despre ceilalți oameni, și ceea ce simți pentru ei. De raportul care se stabilește între aceste două entități depinde modul în care ei se vor conecta la tine.

Concluzie: Cunoașterea oamenilor este un proces bazat pe un algoritm stabilit și aplicat voluntar sau involuntar, de fiecare dintre noi. Pentru un lider este foarte important să-și cunoască oamenii cu care lucrează și trebuie să aibă abilități deosebite în acest sens. Desigur, această „muncă" îi este ușurată dacă a început procesul de cunoaștere cu sine însuși, ajungând „să simtă" și apoi „să știe" cu certitudine ceea ce nu merge, sau ceea ce nu se potrivește.

Dezvoltarea acestui al 7-lea simț va contribui la perfecționarea cunoașterii și la îmbunătățirea relațiilor interumane.

Source: https://neculaifantanaru.com/continuitatea-dintre-a-sti-si-a-simti.html

Continuitatea operei de artă

On Octombrie 09, 2021

Mesajul pe care îl evidențiază un artist în opera personală îmbracă ipostaza ideală a unei vaste întinderi care cuprinde spațiul dintre sine și componentele lumii înconjurătoare.

Sunt la mare. Am la îndemână toate motivele care mă împing să transform o imagine de vis într-un mesaj de suflet, unde imaginea este dată de un număr nelimitat de puncte dispuse longitudinal, proiectate pe un plan pictural, abia dorindu-se a fi surprinse de privirea artistului care știe să completeze caracterul fragmentar al momentului. În această imagine, pe care artistul o numește *Ritrovhanyn* , materia cuprinsă în natura lucrurilor, recunoaștem nisipul pe care urmează să-l colorez într-un stil diferit față de cum colorez de obicei.

Fiecare fir de nisip, la fel ca fiecare stea de pe cer, este o amintire dintr-o speranță, sau un drum sinuos desfășurat în cadrul unei instanțe reprezentată de Eul conștient, toate desfășurându-se în spațiul unei insule încântătoare. De fapt, nisipul mă introduce alene în spațiul unei libertăți depline, după cum se poate constata, în spațiul unei viziuni metafizice moderne. Şi tocmai în aceste argumente se prezintă o versiune a artei transgresive, ignorând sau disprețuind adevărul că ea nu poate fi exclusă niciodată.

Chiar acum, îmi trece prin minte imaginea unui Ulise care ar avea șansa să se întoarcă în Ithaca cu condiția să creadă că insula se află în sine și o poate descoperi. Exact asta îmi amintește nisipul în angajamentul său față de artă, *immaginando ciò che non possiamo copiare* , în căutarea unei înțelepciuni abstracte sau urmărind idealuri spirituale: el îmi amintește că trebuie să mă caut pe mine însumi într-un loc apropiat, dar care pare ireal de îndepărtat, într-un desen cu multe nuanțe diferite, dar totuși atât de la fel.

Leadership: Creația ta se formează din suprapunerea a două lumi reprezentate în moduri diferite, dar lăsând posibilitatea fie a receptării lor simultane, fie a relaționării lor cu sinele tău?

Privesc în zare, departe, fără să clipesc, căutând acea liniște pe care nu întotdeauna o găsesc în sinele meu, înspre cele care privilegiază exprimarea scrisă. Încerc să construiesc din elemente disparate o totalitate elegantă. Nisipul se înțelege de minune cu scoicile, unul fără celălalt nu s-ar putea închipui plaja din Mamaia. Două lumi inseparabile, dar distincte. Deci, materia și forma sunt în cel mai înalt grad inseparabile sub influența reprezentării lor în sfera realității pe care o observ.

Este un merit să știm asta. Forma trebuie să fie în același grad afectată de latura conținutului pe care îl conține un fenomen izolat, precum algele pe care valurile le aduc la mal tocmai din larg, după o furtună. Astfel, ce trebuie să trecem în prim plan ca să izbutim o construcție artistică?

Mai întâi de toate trebuie să considerăm marea drept "Cauza Prima", fiindcă ea conține materia: nisipul, scoicile și algele. Apoi trebuie să trecem nisipul, scoicile și algele pe plan uman, pe plan de "gânditori" provenind din vârste diferite ale istoriei. De asemenea, trebuie să avem în vedere momentul prezent al trăirii vieții interioare, și nu pe cel trecut al legăturii cu Cauzalitatea.

Așadar, sunt îndemnat să cred că acela care nu a cunoscut acest delir al căutării scormonitoare de legături între spirit și materie, aceluia îi va lipsi totdeauna ceva din înțelegerea artei. Fiindcă a fi artist înseamnă să vezi nisipul în relație cu scoicile, așa încât

marea să le cuprindă pe amândouă într-un timp dat al cărui iz romantic străbate neted veacul până la mine cu acea continuitate a trăirilor și a receptării unei opere de artă.

Leadershipul este apropiat de artă, în sensul în care tot ceea ce vezi în jur înseamnă, de fapt, focalizarea asupra unui singur aspect și generalizarea lui prin metonimie.

Iar dacă metonimia este o figură de stil care constă în înlocuirea unui termen prin altul cu care se află în raport de continuitate, atunci ideea de artă se poate raporta mai mult la unitatea opusă, aceea a plăsmuirii particularului în universal. Astfel, creația mea devine simbolul unei lumi ce se împlinește prin raportarea la un alt tip de existență, una bazată pe cele două elemente definitorii ale artei: dualitatea și prezentul continuu.

Continuitatea operei de artă se observă în orice element din natură care îl completează pe altul, apoi pe altul, și pe altul, printr-o complementaritate care particularizează profilul identitar al mentalului în care trăiește artistul din mine. Așadar, artistul trăiește prin ceea ce el particularizează ca proiecție identitară în procesul observării elementelor complementare care completează acea creație materială întemeiată pe folosirea celor mai flexibile forțe ale spiritului: imaginația și încorporarea imaginației în compoziția materiei vii.

Nu uitați să vă încarcați mintea cu simțul artistic.

Source: https://neculaifantanaru.com/continuitatea-operei-de-arta.html

Conținutul leadershipului

On Aprilie 13, 2008

Trăiește rolul pe care ți-l asumi, fără să te detașezi de propriu tău Eu.

Tot ce spunea Paracelsus, era adevărat, vedeam toate acestea cu ochii mei. Trebuie să mărturisesc însă că acest nou mod de a vindeca îmi era cu totul străin. Îmi amintesc de un tânăr prinț de la Curtea noastră, Viconte de Gaunt, fratele Prințului de Episuoy, dintr-o casă nobilă foarte înaltă, era atât de bolnav de gută, încât stătea numai pe o parte, chinuit și deformat de durere.

Butler mi-a luat apoi mâna și m-a întrebat:

- Vrei să îl vindec pe acel tânăr? îl voi vindeca de dragul tău.

I-am explicat apoi că situația este puțin mai complicată, pentru că tânărul nobil este foarte încăpățânat și ar prefera să moară înainte de a lua orice leac.

- Fie voia lui, mi-a răspuns el, nu vreau nimic altceva decât ca el să atingă cu limba în fiecare dimineață această mică piatră. După trei săptămâni trebuie să își spele rănile dureroase cu propria sa urină, după care va fi vindecat și va putea merge sănătos. Mergi la el și spune-i toate acestea.

După aceea, bucuros, m-am întors la Bruxelles și i-am zis prințului totul, iar el a răspuns:

- Du-te și spune-i lui Butler că dacă mă va însănătoși, îi voi da tot ceea ce dorește. Întreabă-l care este prețul lui și eu voi plăti.

Când i-am spus acestea lui Butler, în ziua următoare, el s-a mâniat foarte tare și a zis:

*- Prințul tău este nebun sau fără minte, fapt pentru care nu îl voi ajuta niciodată - eu nu am nevoie de banii lui și nici nu îi sunt inferior. **

Leadership: Poți depăși nevoia de a te poziționa deasupra celorlalți, de-a te compara cu ei și de a aștepta ca ei sau anumite evenimente din exterior să îți satisfacă mândria de a te fi realizat în ceva anume?

Modul tău de a te simți superior sau inferior ține de nivelul experienței de viață a celorlalți oameni și de modul cum se arată ei dispuși să ți-o împărtășească, luând în considerare acea formă a conștiinței lor necesară pentru a cunoaște și a practica cu adevărat modestia și noblețea inimii. Iar singura entitate exterioară care te influențează pozitiv sau negativ, pe care o putem cataloga drept "acces restricționat la ambele tărâmuri ale gândirii", este dată de încercările celorlalți de a te schimba cu forța.

Să luăm ca exemplu un doctor. Cine însănătoșește un om o face nu doar fiindcă dispune de anumite cunoștințe specializate într-un domeniu greu de stăpânit, ci pentru că el vede lucrurile cu totul altfel decât ceilalți oameni, de la nivelul experienței de viață - până la nivelul de gânduri. Cine vrea să schimbe percepția oamenilor despre faptele sale, trebuie mai

întâi să ia în calcul decizia de a se apropia de sursa unei realizări care va dura mult timp, ca de exemplu "vindecările sau miracolele".

Fiecare decizie pe care o iei, este o contribuție la dezvoltarea lumii, afectând cursul evenimentelor, deci în mijlocul oricărei situații stă o decizie care surprinde prin ceea ce faci, trăiri, emoții, stări dintre cele mai profunde, dar și prin ceea ce imaginezi, descoperi și aduci în prim plan (o realitate vie cu totul nouă).

Când un doctor vindecă un pacient, în primul rând se stimează pe sine și se apreciază la adevărata valoare, fiindcă cel ce slujește o meserie grea slujește totodată și lui însuși ca ființă spiritual-sufletească, ca unuia ce este infinit în sine, ca triumf al unei ordini a lucrurilor, a unei lumi în care componentele decurg unele din altele într-o țesătură de interdependențe.

din acest punct de vedere, mândria de a te fi realizat în ceva anume se distinge prin operația de cunoaștere pe care o desfășori în procesul de exercitare a influenței, așa încât ceea ce posezi ca potențialitate de deținere a informației de calitate să ajungă la cunoașterea tuturor oamenilor printr-o diversitate de acțiuni, perspective și manifestări de voință.

Rolul unui lider este de a coexista ca atitudine și ca disponibilitate de a schimba lucrurile în interiorul aceluiași tablou, ducând la o unificare elementele de ordin diferit (sentimentul, cunoașterea și efortul, timpul, costurile și calitatea), printr-o înlănțuire subtilă a întâmplărilor.

Conținutul leadershipului este dat de aceste elemente diferite ca natură, poziție sau rol, dar care laolaltă formează un întreg numit "ORIZONT", grație căruia se poate ajunge, prin forța lucrurilor, la o înțelegere superioară și profundă a lumii, mai ales la perceperea noțiunii de "Valoare a Propriei Ființe".

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Conturul unui ochi plin de propria privire

On Iunie 16, 2020

Privește-te bine, așa cum ești, ca într-o oglindă în care te vezi altcineva pe care nimeni nu-l poate copia.

Mă privesc neîncetat într-o oglindă magică, însuflețitoare, plină de recunoștință pentru estetica reflectată de modestia unui chip luminos, blând, îmbietor, atât de firesc încât oricine mi-ar vedea reflexia ar spune că am ceva din aspectul unui trandafir nobil care se înalță deasupra tuturor celor lumești, mai ales în arta simțirii și mijlocirii naturii umane. Sincretismul unei ființe unice angrenează totul din lumea înconjurătoare, chiar și atunci când ea se consideră "măsura tuturor lucrurilor" cuprinsă în frumusețea imediată a unui singur trandafir.

Şi mă privesc cu ochi de artist, galant, emblematic, mereu diferit, încât uneori surprind o altă față a aceluiași trandafir prin estetica unui filosof care se apleacă asupra vieții sale ca asupra unui destin străin, căutând conturul care i-ar putea fixa imaginea în nemurire. Iar când totuși dă cu ochii de adevăratul său chip își amintește că a trăit în alte vieți aceeași criză identitară. E ușor pentru un artist să trăiască o lume divină într-o dimensiune a tuturor frumuseților naturii.

Glasuri tot mai insistente îmi sună în minte, comori fără sfârșit îmi umplu imaginația, o descărcare a sentimentului de admirație pentru frumos se produce în culori vii pe pânza moale a unui șevalet antic. Din nou, simt mângâierea unui vis care își creează realitatea în oglinda destinelor încrucișate la răspântia dintre moarte și mântuire, dintre nemurire și iluminare, fiind străbătut de dorința de a avea tot ce e mai bun din ambele lumi, cea artistică și științifică, cea privată și cea publică.

În acest fel îmi asigur reflexia în oglindă, prin asociere cu un rod al naturii. Uneori este mai bine să te introduci imaginar în lumea plină de secrete a unui trandafir, cu generozitatea unei gazde care reușește să-și depășească propriile așteptări, încât visul care te apropie de un destin înălțător să devină realitate în planul reflexiei unei conexiuni aparte cu pulsul naturii, cu energia ei, cu simplitatea ei, cu conștiința ei.

Leadership: Creația pe care o experimentezi în mod concret facilitează înțelegerea profundă a unei stări și a unei viziuni care transcende realitatea, aproape imposibil de definit din perspectiva unei singure forme de expresie artistică?

Arta deschide o fereastră spectaculoasă spre acea realitate în care viața nu se rezumă la "a supraviețui", ci la încercarea de a fi diferit, ceva plin de multe semnificații spirituale, fiind mai mult decât un simplu impuls artistic primitiv. Dacă aș putea vedea în mod clar miracolul unei manifestări artistice de nivel vizual, sub delicatețea și modestia unui chip luminos, într-o compoziție capabilă să treacă testul timpului, întreaga mea viață ar deveni o mărturisire de credință din ansamblul stărilor sufletești care se împlinesc numai pe suprafața pânzei pictate cu multă măiestrie.

Artistul sunt eu, iar trandafirul este omagiul artistului adus înaltului idealism al creației lui literare. Cu privirea ațintită spre obiectivitatea viguroasă a unei ființe care este în același timp trup și suflet, desfășurată înaintea unei lumi mult mai mărețe, cu generozitatea simplă cu care trandafirul continuă să mă facă părtaș la înălțimi divine, îmi iau răgazul de a mă autodefini prin termenul *Mainshiryerra* , drept promisiunea unei fericiri pur imaginare, iluzorii.

O singură formă artistică îmi definește arta și personalitatea: revelația unei existențe ce depășește corporalitatea și materialul. Sunt un artist ori de câte ori mă preschimb într-un trandafir, delicat și înălțător ca un gând bun adresat visului de a fi cât mai natural în trăire și în simțire. Abia atunci mi se par relevante cuvintele scriitoarei Simona Popescu, care spunea în romanul "Juventus":

"Aș fi vrut să scriu despre vârstele de-atâtea feluri prin care am trecut până acum fără să-mi dau seama, despre cele ce ne apropie sau ne despart de ceea ce suntem; despre neputința de-a vorbi despre tine însuți ca despre o ființă unitară, despre oroarea că-n orice timp prezent nu ești, de fapt, decât un intermediar, un precursor; despre dezgustătoarea idee că vei ajunge odată să fii propria ta rudă îndepărtată; despre umilința de a nu ști cine ești și ce vei fi; și despre groaza că ai putea ști ce ești și ce vei fi și până cât îți este dat a trăi."

Leadership: Poți să te privești într-o oglindă și să te recunoști în moduri complet noi de a fi, în urma formulării unei noi viziuni despre artă și creație care poate fi transmisă mai departe?

Altfel sunt artiștii, ca niște ancore obligatorii de acostare la realitatea lucrurilor reflectate într-o altă dimensiune a existenței unde Dumnezeu, nesfârșitul creator al tuturor lucrurilor, este oglindit ca fiind destinul unei arte înălțătoare exprimată sub forma unui gând transpus în planul naturii. Ei își revendică dreptul de a trăi liber, în pace, tot mai distinct, numărul altor lumi și Universuri, cu atât mai mult cât nivelul spiritualității care le unește visurile, idealurile, destinele, se determină prin enumerarea unor comparații cu valoare metaforică care alcătuiesc portretul „poetic" al unei opere literare.

Când scriu aceste rânduri atât de delectante, receptive la frumos, la poezia unei lumi calme și sublime care se înscrie în universul unei picturi capabile să vorbească sufletului într-un limbaj universal, sunt cuprins de emoția pe care o încearcă alături de mine trandafirul "Double Delight" - evoluat într-o entitate de vibrație reflexivă numită "Neputința de a fi un fapt oarecare".

Artistul este mai mult decât un om, mai mult decât un tărâm oarecare, mai mult decât un rod al naturii, este carapacea unui suflet eliberat de patimi, scufundat în taina unei lumi imaginare.

Oare cât de mult știe trandafirul despre mine, despre mine pus între ceilalți oameni, despre mine cel ce sunt altcineva atunci când sunt înconjurat de culori; despre mine, același eu în altă lume, mult mai fantastică decât ar putea inspira orice imaginație? Şi dacă el mi-ar cunoaște trecutul, comparându-mă cu trecutul lumii întregi, cu istoria unei lumi care se repetă, cu lumea unei ființe atipice care este totodată una cu Dumnezeu în deplinătatea atributelor sale, ar putea oare el să se recunoască în mine drept un Creator al unei picturi liniștite, echilibrate?

Dragă cititorule. Dacă se întâmplă să întâlnești un trandafir care îți zâmbește exact ca într-o oglindă în care te poți vedea pe tine însuți, zâmbește-i și tu lui la fel ca atunci când te privești pe tine însuți în ipostaza unui artist care se hrănește cu euforia creației. Viziunea mea este o imagine proiectată în viitor a modului în care va arăta lumea mea, apropiată de acea lume a spiritului care trăiește în toate și în orice din jur.

Leadershipul trebuie să fie receptat ca o oglindă în care te uiți cu maximum de sinceritate la tine însuți, ceea ce vezi fiind realitatea unei transformări de vis, subordonată unei viziuni care decupează în planul lumii o perspectivă singulară: opera unui Creator Absolut.

Conturul unui ochi plin de propria privire poate fi considerat complet atunci când este

realizat de un artist al cărui destin întrupează spiritul și esența unui trandafir surprins într-un moment de căutare a frumosului în orice fragment de viață ieșit din sânul naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/conturul-unui-ochi-plin-de-propria-privire.html

Convulsia unei supreme conștiințe

On Septembrie 30, 2013

Raționează și trăiește mereu în spiritul dialogului cu tine însuți, încât să asiguri dezvoltarea valorilor morale pozitive care nu fac dintr-un Sine o unitate a Multiplicității.

Totul capătă alt sens într-un sumbru univers paralel în care stăruie paradoxul, înlocuitor al inacceptabilului devenit parametru de tip referință în cazul unei ființe fără inimă, cu conștiința șubredă. Compromițătoare, rezultanta a două forțe concurente, a răului și a binelui, se transformă iremediabil într-o singură forță dominantă de sens contrar conștiinței curate care nu acceptă retrogradarea spre o treaptă inferioară.

Machiavelică, forța aceasta care se opune oricărui sentiment de omenie, oricărui principiu moral, oricărei reflecții nobile, susține actualizarea rapidă a elementelor de reacție în procesul de deformare a realității și a suportului mental. Fără nicio împotrivire, ea stimulează apariția unui dinamism total, dus la extrem. Mărește temperatura corpului la o anumită valoare, apoi rămâne oscilantă în jurul acestei valori, încordând musculatura și intensificând circulația sangvină.

Gândurile lui Hannibal Lecter nu emit semnale de avertizare, ci creează doar aparența unei normalități, a unei stări de sine stătătoare. El își găsește scăparea în tabăra oștirii sale, în simțurile, calitățile, imaginația, rațiunea și reflexele sale de scorpion care înțeapă subtil, dar mortal. Ar ucide fără milă orice ființă care stă în calea libertății lui, sau care încearcă să-i pătrundă mintea diabolică.

Leadership: Poți să-ți descoperi toate fațetele personalității tale în jurul unei viziuni extrasă din efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre tine însuți, încât să-ți schimbi total imaginea pe care o vezi despre tine?

Ciudat, Hannibal pare că trăiește într-o convulsie a concentrării intense asupra sinelui, reproiectând frecvent structura complexă a inteligenței minții sale, susținută de cablurile de alimentare continuă cu energii înalte. Am spune despre el că suferă de personalitate multiplă, un fel de experiență de apropiere de un Alter Ego dezumanizat, fiindcă mintea lui consumă trei feluri de imagini: o imagine a unui om fragil, o imagine a unei continue reconstruiri a sinelui, o imagine a unei persoane bolnave și o imagine a unei personalități supradotate.

El pare în anumite momente a fi prins sub puterea unei stări adverse, a unui gând nestăpânit, țâșnit din strânsura conștiinței asemenea unei torpile scăpate de sub control. Ai zice că raționează și trăiește în spiritul dialogului cu el însuși, cu entitatea definitorie a caracterului său. Care anulează întreg efortul și puterea spiritului de a conștientiza valorile pozitive. Aidoma unui automobil care gonește neregulamentar pe șosea, această entitate sumbră își concentrează câmpul de acțiune pe o axă necorespunzătoare reabilitării complete a infrastructurii morale.

Dar până și monstrul poate fi cuprins de spaima acelui simțământ groaznic, ascuțit ca un cuțit de ghilotină. Pare cumva dominat de licărul cald de lumină care încă persistă în conștiința lui, de cugetul viu care îl leagă de tot ceea ce mai este încă omenesc în el. Exteriorul se contopește cu interiorul, în care totul pare că evoluează într-o agonie continuă.

Oare când voi trăi în deplină împăcare cu mine însumi, cu conștiința împăcată a omului virtuos și curat, iubit de Dumnezeu?

Leadership: Te afli în contrast cu un Ego supus presiunilor din exterior, în corespondență cu o perspectivă despre viață care ia în calcul nevoia de definire a unei identități care se amestecă cu o altă identitate?

O complexă configurație a personalității omului, în raport cu leadershipul de calitate care beneficiază de avantajul apropierii de o zonă profundă, neexploatată la potențial maxim și dirijată la un nivel de maturitate, se cere întrevăzută pe viitor din perspectiva experiențelor de sine. Omul, supus propriei sale rațiuni, maturizat mai mult pe baza unei producții de stimuli puternici și a unor provocări neîncetate, își joacă rolul de pârghie pentru o dezvoltare personală durabilă. Sau, din contra, pentru o involuție a sinelui.

Liderul nu trebuie să fie un om aflat în contrast cu propriului sine, purtat de fluxul și refluxul unei lumi care vine și al unei lumi care pleacă. Acest lucru reflectă lipsa de apartenență la o conștiință solidă, la un eu sănătos, deci lipsa de conflicte interioare. Dacă omul nu știe pe ce traseu să o ia ca să poată face în siguranță și eficient trecerea spre o perspectivă mai bună, nu spre un teritoriu bântuit de duhul neființei, al deșertăciunii și al nonvalorii, atunci rezultatele acumulate prin dezvoltarea leadershipului, efectuate concomitent cu aplicarea reală a măsurilor pentru păstrarea identității, se vor schimba spre rău și se vor menține sub limita rentabilitate impusă de leadership.

O identitate care se amestecă cu o altă identitate este natura extinsă a unei gândiri care se învârte în jurului unului, depărtându-se de sine și apropiindu-se în același timp de el, este rodul experienței de a fi același om, dar sub altă înfățișare, sub alt comportament sau poziție privilegiată. Deschiderea sau închiderea sinelui într-o altă realitate, într-un sumbru univers paralel în care stăruie paradoxul, înlocuitor al inacceptabilului devenit parametru de tip referință, devine mai mult o problemă decât o soluție, o așteptare plină de incertitudini, o opțiune viabilă pentru schimbare. Dar nu și în beneficiu personal.

Leadership: Cum te poziționezi într-un context de tipul *"Dacă te vei adânci în tine, vei ajunge în nimicul tău ! "* , față de o viziune care merge mai departe de sentimentul unei extremități intelectuale acute?

Nelăsându-te dus de valul uitării de sine, analizând consecințele deosebit de importante ale elaborării unui acord nou cu tine însuți prin care să devii acționar majoritar al unei deveniri intelectuale înnoitoare, care creează și nu distruge sensul vieții și libertății responsabile, vei evita să fii prins sub puterea unei stări adverse. A gândurilor nestăpânite, încărcate negativ, țâșnite din strânsura conștiinței alterate de diverși factori limitativi.

A raționa și a trăi mereu în spiritul dialogului cu tine însuți, adică a căuta să depășești blocajele (între tine și oameni sau experiențe) urmărind implicațiile morale ale actelor tale, vei putea, într-o oarecare măsură, să asiguri creșterea valorilor morale pozitive. Care la rândul lor contribuie la împăcarea cu tine însuți, ajutându-te să trăiești cu conștiința împăcată a omului virtuos care știe să-și regleze corect "temperatura" minții în acele circumstanțe negative care nu servesc cel mai bine nevoilor sale spirituale.

Cineva spunea: " *Dacă te vei adânci în tine, vei ajunge în nimicul tău.* " Asta denotă o inflexibilitate și o stagnare a omului într-un punct critic. Supus unei rutine a gândirii care caută în permanență confruntarea cu o realitate supărătoare și nedorită, el este obligat să-și redefinească cu mai multă precizie și nuanțare relația cu el însuși.

Tu ai ajuns în stadiul în care simți că nu poți depăși pragul reconcilierii cu tine însuți? Ai curajul să te adâncești în tine, să urmărești implicațiile revoluționare și evolutive ale propriei tale naturi, să eviți acea cădere în golul ființei tale?

O viziune care merge mai departe de sentimentul unei extremități intelectuale acute este o imagine mentală cuprinsă între formarea unei stime de sine foarte ridicate și nevoia de a reprezenta, după bunul plac, o autoritate și un simț puternic de superioritate.

Convulsia unei supreme conștiințe desemnează acea putere ce izvorăște din noi înșine, generată de o gândire pozitivă care cunoaște exact limitele normalului unanim acceptat. Înseamnă o regrupare a "detașamentelor armate" în vederea unui atac decisiv asupra haosului apărut în noi înșine sau în exteriorul nostru.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Convulsiile unei lumi în veșnică schimbare

On Aprilie 10, 2019

Îndrăznește să fii ceea ce te definește cu adevărat atunci când nu ești altcineva.

Lumea pe care o frecventam, datorită lui Camil, mi se părea suspectă, stridentă, imorală. Femeile în mijlocul cărora el trăia purtau uneori etichete onorabile și totuși erau de vânzare. Iar cumpărători se găseau. La ce preț? Asta era singura întrebare și ceea ce le deosebea. Prețurile variau, nu după frumusețea femeii, ci după posibilitățile lor de a rezista nevoilor vieții. Nu înțelegeam scrupulele lui, a acestui scriitor atât de seducător prin vraja artei cuvintelor sale, prin vraja propriei ființe care provocase o bruscă rupere de ritm în cotidianul meu.

Pe Camil nu-l mira pasiunea pe care o puneam în tot ce susțineam, cuvintele mari și convingerea că am totdeauna dreptate. Voiam să îl impresionez, dar trebuia să-i admit toată nepăsarea pe care o arăta față de alții inferiori lui, față de mine care voiam în adâncul inimii mele să fiu ca el, căci aproape îl idolatrizam și îi copiam mare parte din gândire. Voiam să fiu asemeni lui, asemenea unui zeu care rostește cuvinte de argint, pe care nimeni nu-l poate combate prin nicio folosire dreaptă a rațiunii împrumutate din experiență.

Viața mea devenea tot mai palpitantă. Greu de crezut, dar eram tot mai adâncită într-o realitate care se ridica deasupra oricăror neajunsuri, deasupra oricăror concepte despre bine și rău, deasupra oricăror examene de conștiință, demonstrând prin aceasta că suma valorilor mele se încadrau în pulberea săracă a vanității extreme, a fățărniciei și a instinctelor deșarte, beneficiind de acea discreție a privilegiaților la fel de dulce ca un parfum luminos și seducător cu un miros persistent care durează. *

Leadership: Esti pregătit sa asimilezi ideea de "slăbiciune dureroasă" cu etajul cel mai de sus al unei imagini care declanșează sentimentul unei puteri de neînvins?

E întocmai cazul lui Camil. Convins că poartă în el energia atomului și că, odată eliberată această energie se va mișca lumea din loc cu 180 de grade, era prea lucid ca să-și ia obligații cărora nu le putea face față și să mă lase în drum. Prea egoist că să renunțe la mine, prea gelos că să lase liberă altuia calea.

Da, îmi doream și eu o viață văzută de sus, cu cele mai intense preocupări, dar mai mult o trăiam de jos, din cel mai adânc abis. Ceva mă obliga totuși să merg mai departe, dar fără să știu încotro. Cu certitudine, eram răpusă de același sentiment de disconfort și neliniște pe care îl descria Tolstoi în Jurnalul său. *"Am resimțit aproape fizic imoralitatea nebună a luxului celor puternici și bogați, sărăcia și opresiunea săracilor. Sufăr aproape din cauza conștiinței participării la această nebunie și acest rău."*

Şi cred că la fel de bine mi se potrivește ceea ce Jean Garnier spunea despre fostul său elev și prieten: *"Albert Camus nu se înșela asupra valorilor propriilor sale puteri, el era printr-o excepție deosebit de rară judecătorul exact al valorii sale. Trebuia în schimb să se facă recunoscut de alții. Iar poziția sa de plecare era atât de umilă, încât trebuia să se afirme cu riscul de a fi strivit."*

Leadership: Singura cale de a-ți păstra o poziție de autoritate în fața tuturor încercărilor vieții este să câștigi controlul asupra a ceea ce înseamnă să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu?

A-ți păstra o poziție de autoritate în fața încercărilor vieții este o cale de a te menține sau de a-ți găsi locul într-o lume extrem de dură. Înseamnă să faci față unei vieți care te tratează cu spatele, semănând cu o formă de atașament față de efectul unei operațiuni psihologice de a-ți păstra calmul în orice situații, cu răbdare de oțel. Iar dacă te simți abandonat de Dumnezeu atunci când destinul te încearcă și nu știi ce să faci, poți lăsa impresia înșelătoare că deții o viziune care depășește cadrul vieții, ca atunci când conduci o mașină într-o direcție clară, dar nu știi unde s-o parchezi.

Camil, personajul lui Cella Serghi nu doar că se face vinovat de neputința de a se desprinde de atașamentul față de plăcerile vieții. Nu doar că talentul unic de scriitor i-a încețoșat toate orizonturile, dar adevărata lui nefericire stă în splendoarea căreia nimeni nu i-a găsit un leac în mijlocul tuturor evenimentelor care îl asaltează tumultuos. El știe perfect cum să-și mascheze durerea sufletească, știe să convingă pe toată lumea că sensul vieții este puterea de a se împlini prin dorințe nemăsurate, dar nu reușește să-și anihileze mândria de a se purta ca un om de rang înalt, ca o personalitate aflată cu mult deasupra tagmei sale.

La rândul ei, Cella Serghi își face din personalitatea ei o declarație de unicitate în temeiul legăturii dintre a fi mai presus de oricine și impactul psihosocial al durerii de a nu fi înțeleasă de nimeni. De fapt, unicitatea ei seamănă cu imaginea lui Dumnezeu care îngăduie lucruri și fapte nedrepte, care iartă cam orice păcat, care ar favoriza o persoană în detrimentul alteia, care se dezvăluie în armonia a tot ceea ce există. Dar acest Dumnezeu așteaptă mai multe de la ea decât poate ea duce. EL așteaptă ca ea să renunțe la acel Alter Ego care aproape îi substituie întreaga ființă stând la marginea universului.

Leadership: Ești conștient de adevărata măsură a sufletului tău înainte de a lua ca model împlinirea celorlalți, prin raportare la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea?

Să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu înseamnă să te consideri câștigător într-o întrecere cu lumea, dar în care nu-ți poți testa limitele deoarece ești supus provocării de a te confrunta cu propriile temeri și reproșuri. Acest lucru ar echivala cu raportarea ta la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea, adică nu mai ești omul capabil să-și justifice esența propriilor manifestări, ci ești prizonerul unor anxietăți și îndoieli care te macină până la epuizare, până la erodare, până la nepăsare, până la dezgust.

Să nu fii niciodată mai mult decât poți duce la nivel de elită, altfel riști să te pierzi în vârtejul deșertăciunii lumești, iar în această vâltoare nu mai rămâne loc pentru vreun simțământ înalt. Această constatare provine din intentia de a păstra cuvântul "umanism" neatins de efectele experientelor de vârf și ale condiționării pe care ți-o impune exemplu de împlinire al altora.

Gândirea liderului este gândirea ființei care își oferă timp pentru a se echilibra în viața personală, gata oricând să se mențină în autenticitatea unei confesiuni, ambiționând să exprime discursiv mai bine ceea ce poate face intrarea într-o realitate care se împotmolește în propriile limite, sau într-una care prinde aripi tot mai îndrăznețe față de voia Domnului.

A fi educat în spiritul responsabilității sporite față de glasul conștiinței înseamnă să răspunzi provocării de a te gândi cine ești cu adevărat în momentul în care simți că ești altcineva.

Convulsiile unei lumi în veșnică schimbare afirmă importanța unui sentiment motivat de efemeritatea unei vieți care te urcă și te coboară, „hăituindu-te", cu convingerea că poți fi Dumnezeu, dar că în același timp poți fi o judecată a Lui care culmineaza cu nașterea tragediei vieții.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă?

On Octombrie 25, 2010

În fiecare final se ascunde un nou început, nevăzut încă de ochiul uman.

Am găsit această poveste emoțională într-un carnețel pierdut pe stradă, în timp ce mă întorceam spre casă. O voi împărtăși cu voi, nu doar fiindcă este plină de învățăminte, ci pentru ca realmente te atinge la suflet.

Într-o zi nefastă, în timp ce traversa strada, o mașină a lovit puternic o fetiță, care și-a pierdut viața pe loc. Avea numai 5 anișori, împliniți fix în ziua accidentului.

La nici 20 minute, un reprezentant al Poliției, s-a prezentat la ușa părinților acesteia, anunțându-i despre nenorocire. Mama fetiței a rămas traumatizată și lipsită de orice speranță. Nu există durere mai mare pe Pământ.

De la moartea fetiței, ani de zile, aceasta nu a putut dormi aproape deloc, visând-o în permanență și plângând până la leșin. Într-o zi, ațipind, a visat un înger care i-a spus: "Nu mai plânge !"

Auzind asta, mămica l-a întrebat: "Pot să stau de vorbă cu ea sau să o văd măcar odată?"

Îngerul îi răspunde: "Vrei să o vezi? Atunci îngerul o ia de mână pe femeie și o urcă în cer."

Leadership: Trebuie să privești dincolo de realitate ca să poți întrezări perspectiva unei noi lumi, chiar dacă ceea ce te ține în loc este visul?

Ajunși în cer, o poartă s-a deschis larg , unde mii de copii stăteau cu lumânări în mână, formau un întreg drum.

Văzând asta, mămica îl întreabă pe înger: "Cine sunt ei?"

Ei sunt copiii care ajuns zilnic în Rai, îi răspunde îngerul, îndată.

- Fiica mea, este printre ei ?

- Uită-te atentă, ce este acolo în zare...

Un copil venea în fugă. Radia de bucurie de parcă își întâlnea mama după zeci de ani..

Leadership: Poți să adopți o perspectivă care valorizează curajul de a explora dincolo de cunoscut, chiar și atunci când ceea ce îți este familiar te reține?

Văzând-o, mama se înveseli de moment.. dar în câteva secunde căzu în genunchi și izbucni din nou în lacrimi. Fiica ei, era singura care nu avea o lumânare aprinsă și nici fața nu îi era

luminată.

Dar fetița se apropie din ce în ce mai mult și își strânse mama în brațe ca pentru ultima dată !

- Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă? întreabă mama printre lacrimi.

- Mămică scumpă, te rog, nu mai plânge ! Uite, eu îmi aprind lumânarea în fiecare seară, la fel ca ceilalți copii, dar lacrimile tale, o sting ! De aceea, lumânarea mea este mai tot timpul stinsă, iar eu sunt obligată să rămân tot timpul în întuneric.

Morala este următoarea. Nu plânge tot timpul după omul pierdut, fie el tată, frate, soț sau copil. Lasă-l să se odihnească în pace, nu-ți chinui într-una viața, pentru că nu se va întoarce, indiferent de situație. În schimb, poți păstra vie, amintirea acelui om, amintindu-ți de el cu drag și zâmbind în amintirea lui. Este o poveste tristă dar sper să învățați ceva din ea. Amin ! Povestea trebuie să trezească amintiri în sufletul fiecărui om care a pierdut pe cineva drag !

Leadershipul poate să prezinte însemnătate prin următorul punct de sprijin: "Eliberarea vine când îmbrățișăm amintirile, nu când ne lăsăm înghițiți de durere".

Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă? este întrebarea la care puțini știu să răspundă, și chiar și mai puțini ar avea curajul să se confrunte cu adevărul ei. Tot ce pot spune este că amintirea celor dragi nu trebuie să fie o sursă de durere, ci un far călăuzitor spre pacea interioară și că lacrimile de astăzi pot stinge lumina de mâine. Deci, să învățăm să zâmbim amintirilor pentru a păstra flacăra vie.

Source: https://neculaifantanaru.com/copila-mea-de-ce-esti-singura-fara-lumanare-aprinsa.html

Coridorul ambiguu al orientării

On Octombrie 20, 2010

Acceptă realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoști.

Leadership: Tu te concentrezi asupra realității oamenilor înainte de te concentra asupra ta nevoilor tale? Sau te concentrezi asupra a ceea ce nu știi că poți afla?

În cadrul celor mai bune relații cu oamenii trebuie să te concentrezi pe ceea ce au ei de oferit, nu pe ceea ce vrei tu să obții de la ei. Realitatea este de multe ori înșelătoare, îți diminuează abilitatea de a te concentra asupra lucrurilor evidente care sunt înaintea ta – pe care numai ceilalți oameni le cunosc bine. Cu alte cuvinte, mai întâi dezvoltă-ți capacitatea de a crede în potențialul lor adaptându-te la realitatea creată de ei, și apoi analizează câtă încredere poți să le acorzi astfel ca ei să accepte propriile tale orientări și direcții.

Liantul care te unește de ceilalți oameni este ca un coridor cu două sensuri – un sens care duce spre adevărul pe care bazează gândirea și acțiunile lor (dictându-le ritmul în care se dezvoltă), și un sens care duce spre inima realității tale – care uneori stă în calea accesului către adevărul pe care îl percep și îl transmit ei.

A nu percepe judecata și punctele de vedere ale celorlalți oameni e ca și cum te-ai cufunda în umbră pe măsură ce înaintezi printr-un coridor necunoscut și nu știi la ce să te aștepți. Ajungi în ipostaza aceluia care nu reușește să înțeleagă logica evenimentelor.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le faci atunci când interacționezi cu oamenii este să te apropii de acea realitate care te plasează aproape de rădăcinile leadershipului lor. Așa cum un aparat foto trebuie să convingă printr-o calitate a imaginii constantă, tot astfel tu trebuie să observi potențialul oamenilor de a genera așteptările tale ca să convingi prin acea calitate constantă a ta de a descoperi esența înțelegerii lor.

Leadershipul înseamnă să accepți realitatea care dă sens și beneficii oamenilor, înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoști despre treburile lor, în tratarea unor cazuri de tipul: "too small to be considered".

Coridorul ambiguu al orientării aduce în atenție percepția pe care trebuie să ți-o conturezi astfel încât să reflecte atât realitatea ta cât și realitatea celorlalți oameni. Când vei ajunge să percepi "în avans", adică să intuiești lucrurile pe care nu le cunoști despre oameni și acțiunile lor, atunci te vei putea încrede în știința ta de a conduce.

Concluzie: Oricât de bun este un lider, performanțele leadershipului său depind de oamenii care îl înconjoară. Căutând înțelesul concepțiilor și acțiunilor lor, aflând ceea ce îi motivează sau demotivează în acceptarea direcției și metodelor noi ce se cer pentru atingerea țelului comun – nu vei bâjbâi în obscuritate ci vei găsi calea adecvată de implementare a leadershipului tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/coridorul-ambiguu-al-orientarii.html

Cosa Sei

On Septembrie 05, 2019

Leadershipul este miracolul unei creații care poate oricând să se angajeze în explicarea legăturii dintre ceea ce se rămâne neschimbat în timp și ceea ce survine ca o îmbogățire a experienței concretului transpusă într-o viziune suprarealistă.

De fiecare dată când mă aflu în prezența trandafirilor, pe care de atâtea ori îi contemplă scriitorii ca pe un spectacol de storytelling, pe care artiștii îi ridică la rang de muză a celei mai perfecte creații a lui Dumnezeu, reușesc cu mult aplomb, cu spirit de interpretare simbolică a naturii, *con quella finezza di dettagli* , să mă pun în ipostaza de a trăi experiența unei rezonanțe karmice, a unei stări de grație ce unește inimile prin iubire. Chiar și trandafirii simt nevoia de a vorbi, cu glas tăinuit, prin cuvintele ivite din mângâierea duioasă a unei dulci recunoștințe pentru o privire veșnic creatoare.

Arta este prezentă acolo unde trandafirii își scot la iveală întreaga forță coloristică, străpungând voit sufletul privitorului cu înțelesul pe care îl dă expresivitatea unei realități captate în viața pânzei de artist, lucrată cu mâini harnice. Viața misterioasă a vechilor portrete, viața din marea carte a naturii, expresia materială a unor fixații estetice sau culturale, trecute prin pensula fină, moale și catifelată a creatorului de multi-universuri, certifică potențialul cu care am fost investit încă de la naștere: harul de a fi un dar pentru multitudinea fațelor creației.

Leadership: Care este caracteristica tabloului încadrat în povestea vieții tale care poate să devină manifestare a posibilităţi de trecere la o formă de exprimare a emoțiilor cele mai vii, în scop de definire a autenticității bazată pe impresia de improvizație?

Iată o domnișoară plină de naturalețe în încâlcitul labirint al cărărilor parcului, pe care eleganța manierelor o laudă ca pe o admiratoare a lucrurilor simple, o visătoare a unei lumi ideale. Este fermecătoare prin atractivitatea și misterul pe care îl degajă cu grație, ca un fel de confirmare a delicateții emoțiilor care plutesc într-un spațiu infinit. Iată ce-mi place cel mai mult la ea: este singură. *Non lo sai neanche tu cosa sei.* Se înroșește mai zdravăn ca un trandafir atunci când simte prezența cuiva în preajma ei. Coloritul pronunțat al buzelor sale care schițează un zâmbet firav, oferă totuși spațiu de manevră celui ce știe să sesizeze o ocazie atunci când ea apare:

- Iertați-mă, domnișoară, se vede că vă plac mult trandafirii, probabil sunteți pictoriță, nu-i așa?

Zâmbetul discret, privirea plină de farmec, și răspunsul ei pe un ton cald, sunt primul semn de bun augur orientat spre a dezvolta un dialog deschis și perceptiv, complementar cu spațiul din jur, devenind mișcare, gest, interpretare a unei opere de artă. Caracteristica tabloului pe care nimeni nu-l poate descifra în acest context este că se poate personaliza în funcție de preferințele pentru tematica ideii de "Why Not Otherwise?"

- Nu, nu sunt pictoriță. Mi-ar fi plăcut să fiu, poate mai demult, dar am mers pe alt drum. Din păcate. Crezi că am pierdut ceva important din vedere?

Leadership: Până unde îți urmezi pasiunea de a crea experiențe și de a creiona amintiri, în scopul transmiterii unei imagini vizuale care are potențialul de a cauza o reacție de uimire la adresa realității care se încăpățânează să reziste provocărilor prezentului?

Trandafirul este impulsul unei inspirații de moment, martorul unei creații de mare originalitate transformată în iubire. *Senza te, io cosa farei?* Pentru prima oară în viața mea am știut că nu sunt întâmplătoare conjuncturile în care poți face comparații sau asemănări. Eram alături de cineva pentru care trandafirul înseamnă, pe linia subțire a melancoliei, identificarea cu altă ființă asemănătoare mie, plină de căldură și frumos, făcând posibilă iubirea obsesivă dintre muză și artist, dintre simțul estetic și forța copleșitoare a amintirii. *Sei qualcosa di più !*

Cumva, mi se părea că experimentez o senzație de déjà vu în mijlocul unui tablou al cărei poveste uimitoare, plină de farmec și senzualitate, se întinde din veșnicie în veșnicie, atât eram de emoționat, cu un efect atât de sublim asupra inimii și a spiritului, ca atunci când te afli în fața unui secret care face presiuni spre a fi comunicat în orice parte a lumii numai prin limbajul simbolic, expresiv, nonverbal. *Starmi vicino !*

Pasiunea mea e arta, frumosul de a descrie asemănarea între ceea ce mi se întâmplă și intensitatea culorii roșii. O urmez până la ultima tușă de pensulă, până la intersecția cu metafora primordialității, știința aparte a expresivității unde conceptele se unesc și formează un limbaj figurativ. *E mi ricordi cosa perderei nel perderti !*

Leadership: Cum îți prezinți creația din punct de vedere al ideii de "experiență de dincolo de prima vedere", atunci când trăiești sentimentul sinelui ca pe un loc al întâlnirii cu imaginea ta în oglindă?

E mi fai innamorare di te. Era ceva sensibil la ea care servește la a-mi aminti ceva diferit despre mine însumi, tocmai faptul că ceea ce conduce viața artistului spre a putea judeca destul de exact opera lui de artă este fascinația pentru condiția de "erou discret" al unei povești de iubire. *Alla fine, puoi incontrare migliaia di persone senza che nessuna di queste attiri la tua attentione. E poi incontri la persona giusta e tutto cambia.*

Ne-am plimbat cu drag, între dialoguri și zâmbete, în această zonă a frumuseții naturii. Lumea nu era atentă la noi, noi nu eram atenți la restul lumii. Trăiam clipa de față prin absorbție de imagini, prin reciprocitatea privirilor furișe și prin jocul gesturilor mărunte. Vorbeam despre toate lucrurile posibile, luna și soarele nu lipseau din versiunea realității noastre. Nimeni nu socotește timpul atunci când mintea începe să viseze, nimeni nu realizează o coordonare sui-generis între perceput, real și imaginar atunci când trebuie să câștige afecțiunea persoanei dragi.

Cu recunoștință pentru împliniri, speranță pentru viitor, trandafirii ne priveau cu admirație și ne salutau cu zâmbetul pe buze, ca și și când ar fi trăit ei înșăși povestea noastră, atât de simplă, atât de înduioșătoare, atât de bine închegată. Păreau că se apleacă în fața noastră în semn de respect adus vieții prin iubire, în cuprinsul unui joc metaforic al elementelor naturii, de culori, sunete și miresme, în ceea ce privește spațialitatea inerentă imaginii artistice pictate cu o tendință de monumentalitate.

Leadership: Intensitatea expresiei pe care o conține creația ta se manifestă ca urmare a unui transfer metaforic de semnificație favorizat în mare măsură de vecinătățile nevoii de aliniere la un alt context de construire a imaginii de "dublu al sinelui"?

Tot plimbându-ne alene, într-o dulce strângere de mâini, mi-am amintit de un fragment din Neverending Story, o comparație pe care trandafirul o împărtășește prin capacitatea de a-și conserva forma pentru o lungă durată de timp. Semnificația ascunsă a trandafirului iese în evidență la contactul cu privirea creatoare a unirii dintre experiența tratării figurii umane din profilul unei simbolistici mistice, cu ideea existenței unui univers metaforic, spațio-temporal. Eu și ea. Eram ca cei doi sfincși ce străjuiesc Poarta Marii Enigme.

"Privirea unui sfinx e ceva cu totul și cu totul diferit de privirea oricărei ființe. Toți ceilalți ne însușim ceva atunci când privim. Vedem lumea. Un sfinx nu vede însă nimic. Într-un anumit sens, e orb. În schimb, ochii lui radiază ceva. Şi știți ce radiază privirea unui sfinx? Toate enigmele lumii. De aceea cei doi sfincși se privesc încontinuu unul pe celălalt. Căci privirea unui sfinx nu poate fi suportată decât de un alt sfinx. Iar acum imaginează-ți ce pățește cel ce îndrăznește să pătrundă în schimbul de priviri al celor doi. Încremenește pe loc și nu se poate mișca până ce n-a rezolvat toate enigmele lumii ! "

De aici se obține o imagine de ansamblu asupra tentației de a contopi două conștiințe pure într-una singură, prin incitarea imaginației unui artist care împărtășește celorlalți, printr-o palpitare de suflet, o lume delicată, misterioasă, deschisă unei percepții de tip sinestezic în contextul unui moment de reflecție profundă. Cel puțin în cazul meu, raportul dintre activitatea de creație și savurarea operelor de artă apare ca deziderat de a fi în vecinătatea unei forme de exprimare artistică prin comparații, prin metafore, prin simboluri.

Așadar, expresia pe care o conține creația mea este o revelație a existenței trăită într-un univers paralel, în scena uimitoare a unei povești onirice de care nu mă voi putea niciodată despărți, de care îmi voi aminti cu plăcere peste ani.

Marea capodoperă a artei are ca punct central imaginea pe care ți-o dorești imortalizată într-un tablou de mare rafinament, despre o poveste dorită ca și cum ar fi reală, atunci când trăiești sentimentul unității de stil și de bun gust ca pe un loc al întâlnirii cu tine însuți într-o altă ființă.

Cosa Sei este denumirea unui tablou a cărui temă este acea parte a naturii care ne încântă cu eleganță, prin gama de culori variate și vibrante, inspirată dintr-o poveste care nu se scrie decât la capătul unei experiențe de Déjà-Vu.

*** Notă:** Ricchi e Poveri - Cosa Sei

Source: https://neculaifantanaru.com/cosa-sei.html

Coșmarul răscolitor al omului în devenire

On Martie 28, 2013

Arată ceea ce crezi că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă.

"Așteptați ! Încă ceva, vreau să-l felicitați pe noul nostru director care sperăm că o să rezolve lucrurile, domnul Peter Bowland."

Toată lumea aplaudă. Dar vai, ce turnură surprinzătoare pentru Laura Quinn ! Ce fatalitate ! Ce coșmar ! Intolerabil anunț ! Ce nădejde deșartă și amăgitoare, care nu se vede, dar care vibrează ca un imens gong, amenințător și profetic, depășind orice măsură. O forță necunoscută o leagă parcă cu lanțuri grele de stâlpul infamiei, într-un spațiu restrâns, atipic, neconvențional. Rigidă, dezaprobatoare, Laura îi strânge totuși din complezență mâna celui care a fost numit în locul ei director.

În clipa aceasta răscolitoare, care nu încetează să-și exercite copleșitor presiunea asupra Laurei Quinn, ne este dezvăluită una din cele mai memorabile experiențe, dar greu de suportat, din viața ei. Această demnă formă de existență prin care respiră nenumărate celule vii, este preschimbata într-un mecanism rigid și foarte rezistent la șocuri. O ființă blândă, cu toate sentimentele și aspirațiile care o definesc, transformată într-un sistem unic, strict, riguros, plin de reguli și proceduri.

Este prima parte din procesul de defragmentare completă a unui întreg. O călătorie mult mai respingătoare și mai dificil de întreprins, ca urmare a unei decizii izbitoare.

Viața închinată în slujba unei aspirații greu de înfăptuit, pierderea exagerată a încrederii, durerea nemăsurată cauzată de un întreg șir de frustrări, supărări, ratări, neîmpliniri, o aduc pe Laura Quinn într-un punct negativ. Trezind în ea porniri care dormitau latent, un elan sufletesc nemaiîntâlnit, dorința unei judecăți finale și a unei răzbunări în numele nedreptăților resimțite adânc.

De aici încolo se naște o întreagă intrigă, într-o partidă de șah cu reguli total necunoscute. Căci luându-i omului orice libertate de exprimare, tăindu-i orice speranță pentru o viitoare carieră strălucită, nu faci decât să-i stimulezi capacitățile ascunse, dar în defavoarea ta.

Leadership: Poți să-ți exprimi sentimentele la amintirea a ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce ai devenit, fără să denaturezi imaginea și profilul personalității tale?

Dacă Jean Valjean, personajul lui Victor Hugo, păstra sfeșnicele de argint ca să-și aducă aminte întotdeauna de unde pornise, Laura Quinn, își intensifică demersurile de răzbunare în direcția cea mai periculoasă cu putință, păstrând totuși în suflet durerea convertirii sale.

Cu o seriozitate demonică și cu o chibzuință sistematică cu adevărat grandioasă, Laura Quinn pornește la înfăptuirea planului ei îndrăzneț - răzbunarea tacită, în defavoarea celor ce i-au pricinuit suferința. Şi astfel, neputincioși în fața razei de acțiune a reginei nedescoperite, capetele încoronate ale companiei încep să cadă ca niște pioni, unul câte unul, într-o chinuitoare partidă de șah fără remiză.

Laura câștigă bătălia. Dar nouă lumină în care vede totul, nu mai este utilizată ca stimulator al creșterii energiei, al producției de materie primă pentru tot ceea ce altădată însemna

răzbunare. Nouă lumină care o învăluie este obturată de amintirea a ceea ce a fost, în contrast cu ceea ce a devenit. În principiu, această forță interioară, nevoiașă, flamandă, se manifestă asupra ființei ajunsă - prin suferință - la maturitate.

Căci întotdeauna după o luptă crâncenă cu tine însuți, caracterul devine o piatră de încercare, un exod dificil de suportat. Dirijarea luminii în concordanță cu cerințele sufletului, pentru producția de stimuli pozitivi, se face în acest caz printr-o descărcare de mare tensiune, printr-un singur flash.

Ceața s-a risipit, permițând astfel un nou răsărit. Ceva în sufletul Laurei s-a reaprins. Ceva a inspirat-o să vadă mai departe de acele impenetrabile ziduri de marmură pe care le-a ridicat în jurul ei. Rezultatul a întrecut orice așteptări: " *It's a remarkable world out there...* "

Leadership: Ești pregătit să intri în pielea unui personaj care se extinde dincolo de cadrul evenimentelor pe care înțelegerea ta le interpretează pline de durere și fără sens?

Există o forță necunoscută care te leagă cu lanțuri grele de un stâlp al infamiei? Care este factorul care o produce? Poți elimina din existența ta acele neîmpliniri care te aduc într-un punct negativ al existenței tale? Arde în tine dorința unei judecăți finale și a unei răzbunări în numele nedreptăților resimțite adânc?

Construirea unei realități dotate cu utilajul necesar schimbării, cu materialele necesare unei deveniri anume, dând direcții noi de urmat, ca promisiune a împlinirii prin evoluție și maturitate - este primul pas către salvarea de la faliment. Acest lucru este valabil pentru toți liderii, indiferent pe cine conduc și ce realizează.

Pe plan profesional sau individual, contralovitura - de fapt un pretext pentru a-i elimina pe cei responsabili de deciziile luate în defavoarea ta - este o problemă discutabilă și uneori poate fi întemeiată, ca în cazul Laurei Quinn din filmul " *Flawless (2007)* ".

Intenția de a arăta cu degetul spre unul sau mai mulți vinovați de un leadership precar, nevoia de a deschide ochii la o lume nouă în care să te regăsești, te aduce în situația de a-ți juca fără greș rolul în "pelicula" care îți pune în valoare aptitudinile. Peliculă care însă evidențiază deprecierea fondului tău de dezvoltare. Încet, încet te îndepărtezi de la propria ta ființă, de scopul real pe care trebuie să-l atingi în timp.

Surprindem aici una din treptele cele mai solide ale devenirii omului prin manifestarea ființei sale tratată cu dispreț de o altă autoritate, supusă unei determinări fantastice, sub imperiul nevoii de a controla factorii nefavorabili care îi condiționează regresul, cu scopul de a se integrată în lumea dorită de ea.

Asta înseamnă, în termeni mai puțin populari, să te extinzi dincolo de cadrul tău de valoare - să abuzezi de spațiul de manevră de care dispui pentru a implementa un alt viitor, un alt mod tactic și un nou stil de joc. Aceasta este prima parte din procesul de defragmentare a întregului care te definește ca om, o călătorie mult mai respingătoare și mai dificil de întreprins ca urmare a unei decizii izbitoare.

Leadership: Ești constrâns să arunci vina asupra realității sociale pentru efectul stării tale, fără să prejudiciezi întrucâtva acea inteligență a vieții pe care o conține capacitatea actorului de a fi deplin stăpân pe ceea ce face?

Ovidiu Niculescu spunea la un moment dat: *"Actorul este un atlet al sentimentelor și trebuie*

să fie pregătit interior pentru orice. Personal nu am căutat, poate că și aici am fost norocos, când am simțit puternic în mine că trebuie să joc un rol, l-am jucat, l-am studiat, m-am documentat, am muncit, mi-am asumat, m-am emoționat, m-am transformat, am empatizat și am transmis mai departe în public emoțiile mele. Uneori am reușit, alteori nu, dar omul și mai ales actorul cât trăiește învață."

A fi un actor de prim rang în dinamica unor cauzalități multiple (care îți determină major concepțiile despre viață, micșorându-ți nivelul de autocontrol), te îndepărtează deseori de adevăratul sens al leadershipului. La răscrucea dintre două etape, să joci cu distincție un repertoriu străin de tot ceea ce te caracterizează cu adevărat, este un capriciu scump, însuflețind scenarii firave de viitor în care joci doar un rol de figurant.

Oratorul profesionist, John Euhrman, a sesizat acest viciu: " *Acesta este momentul când aluneci într-o spirală descendentă. Pentru a arăta ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, vei demonstra încăpățânare și egoism. Dar astfel vei schimba tocmai procesul care ar fi schimbat starea ta de fapt.* "

Starea ta naturală, tot ceea ce te ține permanent pe linia de plutire, se va schimba în cazul în care spațiul de manevră este redus datorită prezenței zidurilor și gardurilor pe care tu însuși le întărești pe zi ce trece. Şi rămâi închis, păstrându-te doar pentru propria-ți persoană, până când se va produce maturizarea, începutul adevăratei reforme. Când în locul acceptării a ceea ce ai fost, se va instala acel nou mod benefic de a fi.

Leadershipul tău acceptă efectele care apar în afara sferei tale de retușare a evenimentelor vieții, fără a afecta tranziția ta de la rolul de spectator la cel de actor? Această tranziție modifică într-o măsură mai mare sau mai mică, mediul proxim în care trăiești?

Coșmarul răscolitor al omului în devenire scoate în evidență acea modificare imprevizibilă de personalitate și rezultatul ei, acea stare incomodă de a fi care îți permite să acționezi deosebit de eficient o scurtă perioadă de timp, urmată apoi de o sesiune de autoevaluare care poate genera maturizarea sau deteriorarea ta ca om.

Examinează-te cu umilință pe tine însuți înainte de a arăta cu degetul spre alții. Şi vezi cine ești cu adevărat, vezi dacă nu te transformi la rândul tău într-un om de calitatea a doua. Poți să pledezi în orice moment nevinovat?

"Învierea" ta, folosind unele materii prime precum răzbunarea, ura, pedeapsa, în defavoarea celor care nu ți-au susținut eforturile sau nu te-au prețuit la adevărata ta valoare, poate fi de scurtă durată. În cele din urmă partea cea mai vătămata poți fi chiar tu.

Dacă vrei să te ridici deasupra celorlalți și să-ți dovedești adevărată valoare, arată ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă, fără să fii supus oprobiului personal sau public, adică fără să te legi cu lanțuri grele de un stâlp al infamiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cosmarul-rascolitor-al-omului-in-devenire.html

Crearea unei arte revoluționare fără compromisuri

On Iunie 15, 2014

Propune-ți să introduci o gândire sistemică și perfecționată în leadership, prin găsirea și aplicarea procedeului inedit pentru abordarea temelor revoluționare.

Eisenstein își propune așadar, într-o primă viziune, câteva obiective precise. Printre acestea se numără încercarea unui atac frontal împotriva filmului burghez și a influențelor acestuia pentru crearea unei "arte revoluționare fără compromisuri", în domeniul filmului. Apoi artistul își propune să introducă gândirea materialist-dialectică în film, să-i găsească un echivalent cinematografic, să "pună în legătură reciproca indisolubilă", dialectica și mijloacele de expresie ale cinematografiei.

Încercarea este desigur temerară, ea prefigurează, de fapt, viitoarele sale idei mai clare, despre filmul intelectual. Eisenstein își propune, în fond, găsirea procedeului formal inedit pentru abordarea temelor revoluționare. "Greva", ca și celelalte filme ale seriei, urma să explice „tehnica luptei" revoluționare. Eisenstein urmărește expunerea cinematografică a unei idei. Tema nu trebuie să capete o expresie subliniată, în forma unei povestiri, care să transfere ideea în domeniul fabulației, pentru a o face înțeleasă. Tema urmează să fie comunicată nemijlocit. *

Leadership: Poți să realizezi o distribuție a cunoașterii și inovației pe teritoriul unei științe care îndrăznește să se pună de-a curmezișul tendințelor momentului?

Cea mai mare reușită a unui artist și pasul înainte făcut de el, fără a lua în calcul subiectivitatea unei anumite epoci, le vedem în faptul că întotdeauna lucrurile și farmecul formei lor sunt dezvăluite cu o independență spirituală care permite raportarea la fenomenele lumii exterioare. Artistul nu depinde de elementul pe care se străduiește cu atâta energie să-l dezvolte în expunerea lucrării sale plasând sunetul, lumina și întunericul în centrul ei, ci de crearea capacității nemijlocite de a recepta impresiile din realitate și de a le reproduce prin intermediul fanteziei în imagini artistice.

Leadershipul are la bază elementele și legile unei științe vaste, axate pe cunoașterea corespunzătoare a observațiilor preliminare prin care se solicită anumite modificări de gândire în funcție de modul de gestionare a resurselor de creativitate pentru depășirea și dominarea „imposibilului". De aceea marii artiști ai schimbării se concentrează pe găsirea unor noi forme de expresie a idealurilor, îndrăznețe din punct de vedere a viziunii care decupează în planul lumii o perspectivă singulară a viitorului și a configurării sale, în contextul complexității actuale.

Expresia desăvârșită a unei arte noi este o îndelungată istorie a găsirii procedeului formal inedit pentru abordarea unei teme revoluționare !

Arta este o sumă de combinații, mijloace de analiză și creație, stabilite de cele mai multe individual, adică venite din partea unui singur creator care mijlocește trecerea de la o formulă nouă de găsire a temelor de cercetare care răspund nevoilor progresului, la o formulă de asigurare și îmbunătățire a calității de "bun propriu" a produsului finit.

De aceea expunerea unei idei este o condiție absolută a intabulării unei construcții noi de gândire. O condiție a abordării, asigurării și popularizării unei teme revoluționare de compunere a artei.

Tendințele momentului sunt punerea accentului pe tot ceea ce este natural, conform factorului emoțional de a ține pasul cu sentimentul unei satisfacții imediate la care se renunță în schimbul unei speranțe viitoare ce s-ar obține o nouă variantă a realității. Dacă știința ta îndrăznește să se pună de-a curmezișul acestor tendințe ale momentului, atunci probabil tema ta nu va lua atât forma unei povestiri, cât forma unei confruntări între libertatea de conștiință și nevoia coeziunii sociale.

Leadersip: Contribui la dezvoltarea artei tale prin definirea unei forme superioare de autonomie specifică spațiului de creație?

Latura cea mai interesantă a leadershipului, care permite să supui, în concepția proprie, imperiul unei științe bogate în conținut (dată de caracterul producțiilor de viziuni, unde mai multe puzzle-uri de potrivire a mijloacelor de expresie sunt rezolvate), se focalizează exclusiv pe acumularea de idealuri, reguli și principii general acceptate, cu privire la definirea unei noi forme de autonomie specifică spațiului de creație.

Acest spațiu îți facilitează accesul catalizat la un nivel mai înalt de cunoaștere, îți creează instrumentele cu care să înglobezi suma de calități și capacități obținute prin învățare și prin aplicarea a ceea ce ai învățat, prin însușirea unor noi deprinderi intelectuale, dar mai ales prin încercări continue de a atribui valoare descoperirilor tale.

Iar produsele proprii de creație trebuiesc înzestrate cu o seamă de calități exemplare pentru a putea fi socotite adaptative sau inovatoare. Exprimarea unor anumite teme ale gândirii prin intermediul experiențelor, a formelor și principiilor de construire a mijloacelor de expresie, folosesc la redarea conținutului de valoare al unei descoperiri. A unei „opere de artă".

Te preocupi permanent de dezvoltarea acelor teme de natură fundamentală care prezintă un bun potențial de a oferi rezultate originale?

Autonomia în artă reprezintă mijlocul de a da viață unei teme care să nu sufere de pe urma nici unei constrângeri sau îngrădiri, având posibilitatea de a se situa deasupra oricărei morale.

Crearea unei arte revoluționare fără compromisuri ia în considerare apariția unor noi artiști și a unor forțe de schimbare specifice oricărui tip de leadership, în stadiu în care știința ia avânt. Iar responsabilitatea pentru "personalizarea" ei devine o binecuvântare, pentru că efortul pe care îl presupune aduce cu el bucuria de a te conecta la energia unui act de creație izvorât din pasiunea pentru învățare. Pentru explorarea unor noi frontiere ale utilizării cunoașterii.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/crearea-unei-arte-revolutionare-fara-compromisuri.html

Crearea unui univers autentic prin recrutarea personajelor din realitate

On Aprilie 20, 2012

Adaptarea la mediul în care se caută actorii facilitează identificarea persoanelor potrivite pentru roluri.

Începu din nou căutarea de modele, pentru că în concepția sa întreg filmul trebuia să fie "tipaj". Maxim Strauch, principalul însărcinat și de data aceasta cu găsirea lor, bătea în căutările sale străzile, cârciumile, azilurile de noapte. Se adapta totdeauna mediului. Pentru a recruta șomerii, se îmbraca la fel cu ei, umbla neras și le vorbea pe limba lor pentru a-i convinge. Pe demnitarii care trebuiau să apară în film îi căuta printre funcționari. Era greu să-i convingă pe fiecare. Dacă reușea, un asistent îl fotografia pe cel ales, îi întocmea o fisă. Un caiet gros, ilustrat astfel, a fost rezultatul acestei căutări îndelungate. Eisenstein îl consulta, îl adnota, făcând astfel o primă triere.

Cei reținuți erau chemați de regizor. Uneori se entuziasma pentru o fată, dar barba pe care omul o purta îl deranja. Îi cerea să se radă. Dar lucrul nu era posibil fără încuviințarea prealabilă a soției acestuia și atunci...căutarea anevoioasă a modelelor continua. Până și colaboratorii săi apropiați au fost folosiți în acest scop și astfel Tisse a apărut în "Octombrie" ca ofițer german.

Leadership: În parcursul tău creativ, ce catalizator al unei profunde introspecții te-ar ajuta să construiești un personaj emblematic, care să depășească inevitabilitatea destinului?

Cea mai mare dificultate era găsirea bineînțeles în film. Ideea actorului era eliminată din capul locului de către Eisenstein care dorea prezența unui om cu asemănare reală și nu contrafăcută prin machiaj, ceea ce, socotea, ar fi contribuit la nefirescul apariției. Alter-Ego-ul lui Lenin a fost căutat multă vreme în numeroase orașe, în fabrici, instituții, pe străzi. În sfârșit fu găsit în persoana unui ins numit Nikandrov. Nu avea nimic din Lenin, decât trăsăturile feței, care nu-i puteau ascunde însă goliciunea interioară, primitivismul intelectului. Fu învățat să meargă ca Lenin, să se miște ca el și dresajul merse până la a i se impune gesturile caracteristice ale lui Lenin.

Așadar, în universul autentic al producției de film, recrutarea personajelor din realitate necesită o selecție riguroasă, asemeni organizării unei echipe pentru proiecte de automatizare. Fiecare tipologie fotografică de personaj trebuie să posede trăsături specifice pentru a se integra în viziunea regizorului, întregul film fiind, în esență, o orchestrare minuțioasă. Ca și managerii de proiecte, regizorii de film trebuie să facă o recrutare atentă și să asigure adaptarea fiecărui individ la mediul creat. O producție reușită depinde de colaborare și sincronizare, deoarece fiecare personaj contribuie la îndeplinirea unei viziuni cinematografice unitare.

Leadership: Cum poate adaptarea abordării la mediul în care se găsesc personajele reale să contribuie la colectarea unor informații relevante pentru viziunea ta artistică?

Când creezi un univers autentic în film și recrutezi personaje din realitate, definirea clară a tipologiilor este crucială. Mai întâi, ghidează echipa în colectarea datelor relevante și în designul artistic al personajelor. După ce identifici conceptul principal, e nevoie să împarți personajele în categorii: cele pregătite să joace imediat (training set), cele care necesită ajustări și instruire (development set), și cele folosite pentru a evalua rezultatul final (test set).

În procesul de recrutare a personajelor reale, Maxim Strauch își adapta mereu abordarea la mediul lor, colectând fotografii și informații pentru ca regizorul să aibă o reprezentare cât mai fidelă a tipologiei. Personajele fotografiate necesitau adesea o triere suplimentară, iar Eisenstein se asigura că rezultatul final reflectă un univers autentic, asemănător cu realitatea.

Pentru ca filmul să aibă succes, tipologiile trebuie să fie reprezentative pentru distribuția din viața reală, altfel performanța actorilor nu va fi naturală. La fel cum în "machine learning" datele trebuie să fie reprezentative pentru distribuția reală, în film prezența unui om cu asemănare reală, și nu contrafăcută prin machiaj, contribuie la autenticitatea apariției sale în film.

Adaptarea la mediul fiecărui personaj ajută la obținerea unei reprezentări cât mai fidele în scenariu, pentru ca publicul să se poată conecta mai bine cu povestea și personajele.

Crearea unui univers autentic prin recrutarea personajelor din realitate este foarte importantă deoarece adaugă profunzime și credibilitate poveștii, oferind publicului o experiență mai imersivă și mai veridică. Mai mult decât atât, ajută la evidențierea nuanțelor culturale, sociale și istorice ale fiecărui personaj, conferind filmului un caracter distinct și memorabil.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Creează o viziune nouă asupra viitorului

On Aprilie 24, 2009

Conturează-ți viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanță să aibă particularitatea de a fi excelent.

La un moment dat, în filmul *"Slumdog Millionaire (2008)"* , cei doi frați, Salim și Jamal, se reîntâlnesc după o lungă perioadă de timp la etajul superior al unei clădiri în construcție. În timp ce vorbeau despre trecutul lor și admirau de la înălțime priveliștea din acea parte a orașului, Salim, îi arată în zare lui Jamal o anumită zonă și îi spune:

- Aceea era mahalaua noastră. Poți să-ți imaginezi asta? Trăiam chiar acolo frate, îți amintești? Acum sunt numai afaceri. India se află în centrul lumii acum, iar eu, eu sunt în centrul ei.

Triumful în leadership este reflectarea spontană și cât mai fidelă a imaginii interioare pe care ți-o creezi în procesul de evoluție spre atingerea nivelului de "centru" al lumii pe care vrei să o reprezinți.

Viitorul se naște azi, dar se arată mâine. Şi nu se arată întotdeauna așa cum ne așteptăm noi să fie, așa cum înțelegem să-l întâmpinăm și să-l prefigurăm. Totuși, așa cum observa cineva, prezentul este acela care circumscrie orizontul așteptărilor cu care privim viitorul.

Capacitatea ta de a te proiecta în viitor și de a vizualiza ceea ce îți pregătește acesta se aseamănă cu un chiriaș care caută o nouă locuință. Dar, odată ce își găsește locuința ce-i poate asigura un anume confort, refuză să plătească chiria.

Viziunea începe cu drumul pe care îl parcurgi în căutarea „locuinței" – a acelui loc din viitor care îți permite să reduci distanța de la ceea ce te face să te simți disprețuit și dezorientat, la ceea ce te face să te simți împlinit. Dar dacă refuzi să plătești „chiria" pentru șederea ta în acel loc, atunci viitorul nu va putea învinge trecutul plin de eșecuri și nu-ți va mai putea găzdui așteptările cele mai optimiste - iar în acest caz te vei întoarce de unde ai plecat, sau te vei afla mereu pe drumuri ca un etern călător.

Singura experiență la înălțime pe care merită să o încerci și pe care ți-o poți permite aparține mediului care ți-a educat modelul de percepție a lumii.

Drumul pe care îl parcurgi spre performanță are particularitatea de a fi dotat cu o valoare excepțională, "contorizată" la valoarea unei locuințe care de multe ori nu-ți aparține ție, ci tuturor celor ce au contribuit la ridicarea ei. Iar reușita ta se caracterizează printr-o extraordinară luare în considerare a "costului" găzduirii tale într-un mediu stabil pe perioada formării tale.

Leadershipul presupune să-ți conturezi viziunea astfel încât indiferent de bugetul de care dispui și de cât de încăpător vrei să fie acest spațiu de locuit, să optezi doar spre tendințele de extindere a propriei autonomii.

Viitorul începe și evoluează în funcție de cum reușești să depășești limitele de cost stabilite și măsurate permanent de rezultale obținute pe fiecare metru pătrat al spațiului comun dintre preferințele tale de investiții și experiența ta de "chiriaș".

Ia în considerare ritmul tău de evoluție fără să reduci costurile formării și dezvoltării tale în timp.

Un lider trebuie să fie capabil să prefigureze viitorul mai întâi pentru sine, ca apoi să poată să expună clar și pe înțelesul tuturor scopul final, opțiunile posibile și modalitățile cele mai bune de aplicare și de rezolvare a planurilor și proiectelor de viitor, în vederea îmbunătățirii activităților companiei și inclusiv a vieții oamenilor.

Nu-i de-ajuns să propui obiective pentru a fi realizate, trebuie să fie capabil să intuiești ce schimbări se vor petrece în mediul de afaceri și să fii în stare să influențeze acele schimbări în folosul companiei, nu în detrimentul ei. Şi, de asemenea, trebuie să fii în stare să schimbi din mers strategia companiei atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă. Ca lider trebuie să fii un veritabil "pivot" al schimbării.

Leadership: Trăiești miracolul unei viziuni care scoate în evidență faptul că schimbările pot fi implementate în cadrul unei realități care își popularizează oferta printr-un mesaj de tipul: "Decizie Finală" ?

Cine nu-și schimbă viziunea asupra viitorului și direcția în care se îndreaptă va rămâne veșnic spectator la un spectacol ieftin și neprofesional.

Decizia finală care practic presupune alegerea unei alternative de exploatare a propriei autonomii din mai multe alternative posibile, în ceea ce privește modul de îndeplinire a viitorului, poate fi privită prin prisma a ceea ce vei deveni, nu prin prisma a ce ești în prezent. Această decizie dă coerență unei minți care gândește în ritmul unei lumi percepută de la înălțimea priveliștii unei călătorii aproape fantastice, inițiatice într-un imaginar al orizontalității, sinonim unui drum spre marginile orizontului, un imaginar al ascensiunii și unul al coborârii.

Fără îndoială Brian Tracy nu s-a înșelat atunci când a afirmat: " *Zi de zi, ce alegi, ce gândești și ce faci este ce vei deveni.* " Ceea ce ne imaginăm este ceea ce vedem, iar ceea ce vedem este ceea ce vom deveni. Cu alte cuvinte, viitorul nostru depinde de felul în care ni-l imaginăm.

În filmul *"Slumdog Millionaire (2008)"* , de care povesteam la început, întreprinzătorii care au văzut o oportunitate în a da o altă destinație acelei mahalale - prin transformarea ei într-o zonă rezidențială, de birouri, au avut numai de câștigat. Ei au aspirat către un viitor diferit de cel pe care și l-au imaginat localnicii.

Leadershipul se naște atunci când privești în jos de la înălțimea la care călătoriei tale îi atribui un sens unic, dincolo de tine, mai presus de ceea ce dă lumea aceasta.

Cine va avea o viziune clară asupra viitorului și va munci din greu, va reuși să o transforme în realitate. Pe de altă parte, cei care nu au o viziune clară asupra viitorului vor ajunge probabil să fie la fel de stupefiați precum Salim la vederea schimbării: *"Îți vine să crezi? Poți să-ți imaginezi asta? ..."*

Tu ești capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă? Ai capacitatea de a te proiecta în viitor și de a vizualiza ceea ce îți pregătește acesta? Îți conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanță să aibă particularitatea de a fi excelent?

Source: https://neculaifantanaru.com/creati-o-viziune-noua-a-viitorului.html

Creați relații avantajoase

On Februarie 09, 2009

Păstrează-ți procentajul de credibilitate, fără să-ți transformi impulsurile de reglare a capacității de relaționare cu ceilalți oameni într-o tensiune autodistrugătoare.

Sătul de promisiunile nerespectate ale angajaților de la o firmă de calculatoare, un tânăr în vârstă de 28 de ani și-a luat inima în dinți și s-a dus ca din pușcă la sediul companiei unde, după multe insistențe, un funcționar l-a condus în biroul managerului general:

- De două săptămâni aștept domnule să mi se trimită laptopul care l-am comandat pe internet și pentru care am plătit online cu cardul, și nici până azi nu l-am primit.

Managerul, deranjat de "tupeul" tânărului nemulțumit, i-a răspuns:

- Este problema dumneavoastră. Vă rog să vă adresați departamentului de producție, pentru că nu la mine se rezolvă aceste probleme. A cincea ușa pe stânga. O zi bună !

Leadership: Îți testezi coeficientul de succes în funcție de modul cum creezi o experiență memorabilă în nuanțe negative pentru ceilalți, în cadrul unui exemplu suplimentar al principiului "fiecare pentru el"?

Un punct slab și un factor de risc. Modul în care managerul l-a tratat pe clientul respectiv reprezintă un punct slab și chiar un factor de risc pentru compania pe care o conduce. Căci este nevoie doar de un client nemulțumit care să facă publicitate negativă serviciilor pe care le oferă compania, pe forumurile de discuții de pe internet sau în ziarele locale, și iată cum compania pierde o mulțime de clienți.

De fapt, să fim sinceri, problema cea mai mare nu este a clientului, cât a managerului care nu a luat măsurile ce se cuvin și nu a dorit să se implice în rezolvarea problemei, știind probabil că subordonații săi nu-și fac treaba ca lumea. Problema cu adevărat serioasă este a managerului când, după ce companiei sale i s-a făcut o reclamă negativă, se micșorează brusc numărul de clienți. Şi este într-adevăr o mare problemă dacă într-un final compania ajunge să dea faliment... pornind de la un singur client nemulțumit.

Leadershipul spre care se îndreaptă mințile focalizate întotdeauna pe profit, din orice se îmbină cu o abordare construcția și echilibrată chiar și în relațiile cu posibilii rivali, reprezintă modul cum te prezinți într-o situație cu totul penibilă din care evadarea o constituie temelia caracterului tău: integritate, etică și fermitate morală.

Caracterul este ușa care se deschide cu acea cheie care îi face pe oameni să creadă că sunt excepția de la orice principiu care îi alienează și îi forțează să fie altceva decât sunt.

Leadership: Renumele tău are valoare doar dacă este căpătat pentru ceva măreț, sau și atunci când este diminuat la stadiu de corectare a unei abateri de la propriile standarde și principii?

Atitudinea adoptată de tine în situațiile limită stabilește diferența dintre valoarea maximă și cea minimă a leadershipului tău. Cu cât atitudinea ta deviază de la normele stabilite de

propriul statut profesional, cu atât mai intens va fi procesul de eroziune care afectează relația cu ceilalți.

Micșorarea valorii leadershipului tău este rezultatul unui proces de eroziune a performanțelor proprii care nu mai corespund acelor "șabloane" pe care ți le-ai creat - esențiale pentru fi acceptate de ceilalți. E ca și cum ți-au făuri o mască fantastică și ai folosi-o ori de câte ori nu știi cum să rezolvi o problemă pentru a-ți redirecționa adevărata identitate. Resursele tale lăuntrice rămân tot acolo, dar sunt ghidate într-o altă direcție – și astfel atitudinea are de suferit.

Dacă vrei să-ți păstrezi procentajul de credibilitate, nu-ți transforma impulsurile de reglare a capacității de relaționare cu ceilalți oameni într-o "tensiune" autodistrugătoare.

Așa cum un aparat de fotografiat digital oferă posibilitatea transformării imaginilor RAW în JPEG, tot astfel gradul de rezistență a leadershipului tău trebuie să-ți ofere posibilitatea de a-ți schimba atitudinea - fără să încalci granițele care te despart de ceilalți oameni. Cu alte cuvinte trebuie să te încadrezi în granițele lor de certitudine, ajustându-ți atitudinea în funcție de evoluția leadershipului tău, dar și în funcție cerințele lor.

Renunță la o atitudine dură, căci aceasta nu poate fi tolerată mult timp. O asemenea atitudine nu numai că nu te ajută cu nimic, dar în timp îți compromite credibilitatea și te slăbește în interior.

Leadership: Adopți o atitudine de superioritate care își contrazice esența printr-o manifestare a conduitei profesionale care nu are valoare decât dacă este făcută publică printr-o comparație cu ce așteaptă lumea despre tine?

Analizând cele două categorii umane, prin prisma a două tipuri de personalități: una care știe să-și promoveze și să-și vândă produsul prin atitudinea ei, și una refractară la orice dojană sau opinie contrară, și mergând pe acea linie a principialității până la ultima consecință, observăm o evoluție a percepției sensului leadershipului, într-o manieră mai puțin echitabilă.

Avem de-a face, deci, cu o evoluție alertă, dar regresivă în termenii conștientizării acelor aspecte necorespunzătoare aflate în sfera de influență a liderului, evaluate pe deplin de ceilalți oameni, ce trebuie oprite înainte de a aduce leadershipul în pragul unui blocaj.

Iar în plan secund avem de a face cu o evoluție improprie a omului-mască. Deși evoluat pe plan profesional, acest gen de lider rămâne încremenit într-o imobilitate nepăsătoare vizavi de impasul în care ajung ceilalți indivizi care depind de el, dar numai atâta vreme cât tine cortina ridicată - atâta vreme cât compania pe care o conduce nu este pusă în fața unei dileme de business.

Dar în timp, datorită unui asemenea lider impulsiv, vom asista categoric la o involuție, la o distanțare față de conștientizarea fenomenului de profunzime numit *solidaritate* , fără de care companiei îi va fi greu să se mențină în picioare.

Cum interceptezi o minge pasată de adversari: printr-o deposedare forțată sau printr-o intercepție de succes? La nivel de leadership, acest lucru se poate interpreta în felul următor. Ori de câte ori clientul se întoarce la tine nemulțumit, nu-l lipsi de dreptul său de a-ți contesta credibilitatea. Fii deschis oricărei forme noi de colaborare, oricărei variante de compromis fără să îți alterezi personalitatea, imaginea și relația cu leadershipul de calitate care este "însuflețit" doar de prezența unei legături strânse de tip: *"Ei - Tu".*

Leadership: Contribui la activarea reacției de răspuns din partea celorlalți printr-o atitudine de înțelegere a unui mod de a câștiga respect care presupune dependența de o imagine care se schimbă treptat în altă imagine?

Cum ai fi procedat tu dacă ai fi fost în locul managerului? Dacă ești într-adevăr un bun profesionist, ai fi ascultat nemulțumirile clientului. Apoi probabil te-ai fi scuzat în fața acestuia (chiar dacă ești manager) și te-ai fi implicat personal în rezolvarea problemei, conștient fiind că dacă vei reuși să-i câștigi admirația și respectul, el o să apeleze și a doua oară la serviciile tale și, probabil, va povesti și altor prieteni despre modul frumos în care l-ai servit.

Ceea ce vreau să spun este că dacă îți oferi ajutorul și ești cooperant cu toți clienții vei putea crea o relație amicală, avantajoasă de ambele părți, în timp ce o atitudine rece, neimplicarea sau indiferența, nu îți poate aduce niciun fel de beneficiu. Trebuie să fii un artist care să știe să asculte și apoi să vii în întâmpinarea lor. Indiferent câte departamente există în compania ta, un client care dorește cu orice preț să îți vorbească, înseamnă care are un motiv destul de serios. Şi aminte-ți faptul că clienții au întotdeauna dreptate. Şi orice problemă a clientului este de fapt problema ta.

Păstrează-ți procentajul de credibilitate, fără să-ți transformi impulsurile de reglare a capacității tale de relaționare cu ceilalți oameni într-o tensiune autodistrugătoare.

O imagine care se schimbă treptat în altă imagine vizează o atitudine înșelătoare care se manifestă printr-o deschidere aleasă față de semeni, dar care în realitate nu prețuiește decât părerea de rău atribuită unei ignoranțe care nu poate fi iertată.

Source: https://neculaifantanaru.com/creati-relatii-avantajoase.html

Creația maestrului Eisenstein

On Aprilie 23, 2014

Încearcă să găsești modalitatea potrivită pentru realizarea unei noi științe, în sensul posibilității adaptării acesteia la necesitățile de abordare a unor noi perspective de leadership.

Caracterul revoluționar al filmului "Crucișătorul Potemkin" - în sensul revoluționarii mijloacelor de expresie – constă înainte de toate în descoperirea și desăvârșirea unui limbaj cinematografic, care stă la baza întregii evoluții a cinematografiei de atunci și până în zilele noastre.

Din procedeul tehnic, ca mijloc de obținere a unor efecte, montajul devine la Eisenstein un limbaj. Marele regizor descoperă că gândirea în montaj nu poate fi separată de gândirea în general, în ansamblul ei. El constată că se repetă aici un fenomen din istoria limbii: oamenii își exprimau la început gândurile nu în fraze, ci în câte un singur cuvânt. Dar aceste cuvinte reprezentau, în fapt, forme primare ale frazei.

Eisenstein a găsit modalitatea unui limbaj cinematografic, în sensul posibilității exprimării unei noțiuni, a unui gând. El a dovedit că se poate realiza o suită de imagini astfel încât să provoace o mișcare afectivă care, la rândul ei, să dea naștere unor idei. Mișcarea trece de la imagine la sentiment și de la sentiment la teză. În acest sens a descoperit Eisenstein un limbaj specific cinematografic. *

Leadership: Înțelegi ce se află în contextul științei din spatele asamblării unor elemente realizate în paralel, prin comparație cu mijlocul de obținere a unor efecte de imagine care pot să indice o poveste?

Un lider rămâne fidel propriei sale viziuni și propriei sale munci de creație, fie că realizează individual sau în parteneriat o nouă versiune a aplicației de tipul " *Remodeling the future* ", la care nu oricine are acces. Mai mult decât ocazional, el își orientează gândirea spre găsirea elementelor de transmitere a unei cunoașteri avansate. Aceste elemente sunt realizate în paralel cu dezvoltarea produsului de bază, numit "montaj", în sensul revoluționării mijloacelor de construcție a unei anumite direcții de evoluție.

Finalizarea propriei munci de creație se face cu asamblarea unor elemente realizate în paralel, precum costul, durata, calitatea, numărul de activități, complexitatea, faimosul „ *return on investment* " și capacitatea de "livrare" a produsului științific. Mijlocul de obținere a unor efecte de imagine care pot să indice o poveste ține mai mult de felul cum folosești mijoacele de expresie în interpretarea unui sentiment, a unei noțiuni, a unei gândiri, astfel încât să obții o nouă variantă de scenariu care să exprime realitatea, chiar cu riscul de a păcăli pe oricine.

În afara științei din spatele asamblării unor elemente realizate în paralel se află cultul virtuții, susținerea unor cauze în care crezi, dar în special munca de update a mijloacelor de transmitere a creațiilor. Rezultatul leadershipului este fundamentat pe dorința de a oferi lumii nu doar un nou produs științific de calitate, ci și un mesaj plin de putere, în sensul posibilității exprimării unei noțiuni, a unui gând.

Leadership: Înțelegi deosebirea dintre opțiunile "reply" și "forward" din spatele unei imagini care are putere de convingere prin redarea unui sentiment de continuitate cu un exterior revelator?

Deosebirea dintre opțiunile " *reply* " și " *forward* " constă tocmai în această finalizare a muncii, care nu are alt scop și sens decât acela de a lăsa ceva în urmă și de a trece într-o etapă superioară de evoluție, prin conștientizarea importanței dobândirii unui statut superior datorat aprofundării cunoașterii.

În leadership, opțiunea " *reply* " se referă la răspunsul cu instrucțiuni multiple pe care îl transmiți participanților la progres prin intermediul științei pe care o cultivi și o reprezinți. Acest răspuns înglobează anumite variabile observate sau descoperite pe parcurs, de tip formal, care determină o anumită concepție despre construcția științei, ce poate influența calitatea produsului finit.

În timp ce opțiunea " *forward* ", suportată doar la nivel înalt de leadership, se referă la direcția pe care o iau descoperirile tale, măsurate în termeni de obținere a unor efecte superioare în ceea ce privește calitatea profesională și recunoașterea dobândită în urma evoluției științei tale.

Această opțiune, ca indicator de caracterizare a relației dintre activitățile gândirii, ideile cheie și eventualele ei erori, după concretizarea căutărilor de "sens" și "cunoaștere", are avantajul de a transmite o mai mare încredere în viitor prin mesajul plin de forță: " *omul să se reconecteze în mod autentic la ceea ce caută și la ceea ce are însemnătate pentru evoluția sa* ."

O imagine poate avea putere de convingere prin redarea unui sentiment de continuitate cu un exterior revelator dacă elementele care o formează satisfac relația "realitate = poveste" din care izvorăște un nou concept de producție artistică.

Creația maestrului Eisenstein orientează spre un drum particular și individual în găsirea unor mijloace de expresie adecvate care să fie înțelese de toți oamenii, pentru ca răspunsul la cerințele lor de performanță să fie educativ și mobilizant.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Creația mentală a unui spirit nemărginit

On Decembrie 04, 2020

Încearcă să-ți cultivi virtuțile artistice în simplitatea sufletului de mare puritate și lirism, raportându-te la forma de exteriorizare a unui conținut spiritual profund.

Am avut timp să asimilez cunoașterea cea mai aleasă, acceptând din mers surplusul de intensitate aproape ireală a sentimentului de spațialitate a dialogului cu Dumnezeu, un univers de lumină, culori pastelate, geometrii absolute. Şi am intuit că această cunoaștere era hotărâtă să nu se simtă îndatorată față de mine pentru faptul că am deprins arta de a transforma orice creație în opere de artă unice și exclusive.

Încă o dată, m-am simțit prins între structura sufletească ultrasensibilă a eului empiric și adevărul care domină intelectul altui nivel de realitate, afiliat cu altă origine a timpului. Poate că eram prizonierul unei lumi mult prea mici pentru a-mi împlini toate idealurile, prizonierul unei lumi pe dos. Pentru întreaga lume începeam să cred că nu mai exist decât ca un fel de trecere cu vederea peste cele ce se întâmplau zilnic, peste cele ce vor veni și peste cele ce se petreceau în misterul lăuntric al fiecărei făpturi.

Marea cunoaștere reclamă cu prisosință meritul artistului de a eterniza, într-un mod sui generis, ceea ce este efemer.

Cu mirare, cu un fel de mândrie ascunsă, cu un fel de respect adus curiozității nobile a artistului care ridică materia la înălțimea spiritului, simțeam că trăiesc prin excelență într-un alt timp aceeași inexplicabilă poveste iconică, același defect de imagine "reparat" iar și iar, ca și când cineva mi-ar fi permis să adaug o picătură de rouă sub cerul limpede al unei amintiri din altă lume. Mai caut și acum o explicație a acestui fenomen.

Leadership: Poți să găsești un mod puternic de a-ți exprima sentimentele pentru tot ceea ce experimentezi în câmpul Creației, râvnind la o simultaneitate a trăirii lumii prin acumulare de alte ipostaze?

Mă gândesc că arta cea mai expresivă este o posibilitate de a mă recunoaște în imaginile de pe pânză, iar cunoașterea ce o urmează este mixtul culorilor ce prind viață într-un experiment Google Color Picker, de unde și expunerea unei forme de expresie într-un sigur punct de percepție a realității externe. Or trandafirul din dreapta mea, pe care de atâtea ori l-am simțit ca pe o prezență divină, și neavând alt termen mai bun pentru a simboliza *un profundo misterio* , îmi este martor că am încercat să schimb nuanța culorilor pe care naratorul le pulverizează peste vorbe, să simt că ceea ce trăiesc reprezintă o normalitate, și nimic mai mult.

Predominant aici este și ideea că sufletul vivant al trandafirului își transmite virtuțile lirice spre clipele de reverie ale pictorului, spre contemplarea lucrărilor sale, și le transmite mai departe cu ajutorul pensulei în fiecare interpretare a relației dintre știință și religie, bineînțeles cu posibilitatea transcenderii lumii sensibile și în deprinderea cu gândirea abstractă. Fără să mă preocup de compoziție, de tușă, de lumină, ca în pictura clasică, fără să folosesc în vreun fel unitatea eului ca posibilitate de descifrare a unității lumii, am recurs la actul de creație ca la o iluzie a firescului suprapusă oricărei manifestări de ordin mistic.

Leadership: Poți să intervii asupra conținutului unei opere de artă, găsindu-i echivalența sensibilă în etapa de dezvoltare a ideii de "Totalitate a Sinelui" ?

Cine știe să întrebuințeze virtutea trandafirului, de a crea și de a recrea universul prin imaginație, vrăjind mișcarea pensulei pe un tablou creat de logosul divin, făcând posibilă expresia unei vieți oglindite în alte vieți, și dacă același om va rosti o invocație a planurilor superioare folosind cuvântul misterios "Adherteress" (unitatea eului creator), atunci el va facilita înțelegerea dintre două lumi distincte.

Din acest punct de vedere, ca simbol al unei treceri netede de la o etapă de creație la alta, am reușit să înțeleg că ceea ce se „vede" este doar o picătură într-un infinit al universului.

O altă virtute a trandafirului, aceea de a fi mereu în pas cu realitatea prezentului, trebuie să protejeze dreptul moral al artistului de a divulga orice detalii ale operei sale cu imagini de dincolo de suflet, cu imagini de dincolo de imagini, cu imagini de dincolo de cuvinte, așa încât procedeul reproducerii unui mesaj de mare profunzime metafizică să se dovedească cât mai sensibil, cât mai de perspectivă și să se extindă în alte contexte de cultură.

Ideea de totalitate a sinelui este atribuită artistului care știe să creeze și să recreeze universul prin imaginație, așa încât partea de conștiință care îi permite să întâlnească Creatorul să atingă dimensiunea infinită a ființei sale.

Iar aici intervine "Renașterea", sau forma de exteriorizare a unui conținut spiritual profund, care se poate realiza prin intermediul unui exponent al lumii sensibile (trandafirul) menit să facă legătura cu Creatorul printr-o operă de artă hărăzită a servi ca model de perfecțiune, sau ca temei al înnoirii omului.

Creația mentală a unui spirit nemărginit se conformează înnoirii legăturii dintre om și natură, dintre emoții, imaginație și genialitate. Numai printr-o operă de artă exemplară, concepută cu putere și realizată cu mare talent, își exprimă Creatorul emoțiile, sentimentele, experiențele, cunoscându-se pe sine în tot ce are bun sau rău, frumos său urât, valoros sau non-valoros.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatia-mentala-a-unui-spirit-nemarginit.html

Creația omului în complexitatea lui

On Mai 14, 2014

Orientează-ți gândirea spre obiective de dezvoltare superioare, îndepărtându-te de acea uniformitate în gândire care îți limitează statutul de vizionar.

Ceva necunoscut se mișca silențios în umbră, ca un curent care circulă când într-un sens, când în altul. A cărui intensitate creștea, descreștea, producând niște efecte vizibile. Apoi își schimba sensul, creștea și descreștea din nou, pentru ca mai departe ciclul să se repete o bună bucată de timp. Era sufletul unui om prins între existență și inexistență, o unificare între subiectivitate și obiectivitate care îmi depășea înțelegerea, prejudiciindu-mi grav statusul.

Această vedenie surprinzătoare să fi fost doar un singur lucru, efectul de repartizare neuniformă a unui curent ce străbătea masivul conductor, izolat în spațiul închis: conștiința? Martorul acesta incomod din mine părea să mă atenționeze asupra unui fapt ilogic, lipsit de temeiuri obișnuite, dezvăluind ceva din lumea mistică a fantasticului, exercitând un sens de mare subtilitate.

Eu însumi eram creația acestei apariții inedite, a ființei totale, însuflețite de viul grai al exprimării în imagini. Obscura origine a binelui și a răului, a inefabilului și a profunzimii care se ferește să fie confundată cu interioritatea. Un pic mai mult decât sfârșitul unui ciclu de interacțiuni cu neobișnuitul pe care îl trăiam prin cunoașterea obișnuitului. O mândrie exagerată care dacă nu-și găsea o exprimare în realitate, răbufnea în latura imaginară.

Reprezentarea acesta ireală și reală în același timp, era adusă în apropierea conștiinței de către inconștient, stabilind și provocând un soi de fascinație halucinantă care justifica viziunea unei înalte revelații - aparținând în exclusivitate acelei părți din mine care admitea posibilitatea pătrunderii și înțelegerii complexității mele.

Leadership: Îți asiguri utilitatea gândirii revelatoare în folosul dezvoltării propriei identități desprinsă parcă dintr-un scenariu al cărui regizor experimentează subiectiv o realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite?

Utilitatea gândirii revelatoare pusă în folosul dezvoltării propriei identități se poate manifesta în funcție de modalitatea în care realitatea se determină ca o împărtășire a unei creații geniale care a evoluat de la factura realistă a exprimării unor teme de inspirație spre descifrarea treptată a sensurilor unei parabole misterioase.

Această creație poate fi exploatată doar de persoanele autorizate de tine prin pofta de poveste pe care o strecori în sufletul lor.

Cred, fără a se comite o exagerare, luând în calcul evoluția procesului de reînnoire a angajării tale în modul de construire a realității, că dacă nu întrevezi o evadare din normal, dacă nu ești animat de o țâșnire din obișnuitul omenesc, atunci nu-ți vei putea asigura utilitatea gândirii în folosul dezvoltării propriei identități. Această gândire este bazată in principal pe revelații privind apectele ascunse ale personalității tale, pe trăirea propriilor sentimente, pe diverse forme de auto-cunoaștere verificate experimental.

O realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite corespunde reprezentării unei lumi din care, când încerci s-o descrii diferit, simți că nu faci parte din ea.

Poziția ta în sfera normalului, marcată esențial de o palidă strălucire intelectuală sau de o forță îmbătrânită de prelucrare a realului care nu mai poate asigura stimularea activității de creație, rupe acea ingeniozitate care îți dă posibilitatea să te integrezi într-o lume mai vastă și mai avansată de explorat.

E lumea propriului Sine care-și adună apele, urcând spre noi izvoare, a unui sine care se experimentează subiectiv pe el însuși. Puterea mentalului de a intra în jocul unei noi forme de exprimare a ceea ce trăiești cu atâta intensitate, prin care îți îmbunătățești capacitatea de inovare în sfera științei, în încercarea de a avea acces la noi adevăruri fundamentale despre viață.

Un vizionar este un om care își creează realitatea luând în considerare factorul "concluzie" al unei reflecții asupra propriei vieți, misiuni și deveniri, într-un context de istorisire mai larg și mai interesant care anunță un nou mod de a vedea lumea.

Leadership: Lași loc neobișnuitului să se strecoare și să se instaleze în perimetrul propriei interiorități, considerând viziunea unei înalte revelații drept un mod de a fi al lumii din afară?

Leadershipul nu ar trebui să lase loc obișnuitului să se strecoare și să se instaleze în perimetrul propriei interiorități, înghițind cu indiferență pașii transformării tale spre un statut superior, concordant cu nivelul de aspirații. Tot mai pregnant, leadershipul devine manifestarea unei forțe de pătrundere a complexității omului, care determină sfârșitul unui ciclu de interacțiuni cu neobișnuitul trăit prin cunoașterea obișnuitului. În viitor, leadershipul va transpune în realitate amestecul dintre trecut și prezent, dintre banal și inedit.

Neobișnuitul poate fi considerat o plăsmuire a minții care are toate șansele să devină realitate, iar când el se instalează în perimetrul propriei interiorități înseamnă că tu însuți devii parte dintr-o poveste care este fascinantă de la un capăt la altul. Omul nou trebuie să fie "încărcat" cu acea valoare de sine care se pliază cel mai bine unei realități mai complexe, alcătuite din variante palpitante ale obișnuitului și neobișnuitului ce pot sprijini trecerea sa spre un nivel superior de conștiință. Şi ulterior, spre un nivel de superior de inovație în știință.

După cum bine preciza cineva pe o pagină web, " *Omul mileniului III trebuie să aibă cunoștințele necesare care să îi asigure acea mobilitate, suplețe în gândire, ingeniozitate, care conduc în ultimă instanță la crearea valorilor incontestabile, durabile în orice domeniu de activitate.* "

Viziunea unei înalte revelații poate fi văzută drept un mod de a fi al lumii din afară atunci când realitatea pe care ți-ai imaginat-o devine o copie a unei imagini care e capabilă să emoționeze prin puterea ei de atracție și să motiveze către acțiune.

Creația omului în complexitatea lui vizează capacitatea liderului, supusă unui autocontrol ferm, de a crea ceva inedit, dar susținut de realitățile obiective. Ceva ce presupune în primul rând o mobilitate a gândirii în sensul adoptării și aplicării în mod rapid a "necunoscutului", prin muncă intelectuală individuală, în scopul conturării unei identități care poate transmite ideea de nou.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatia-omului-in-complexitatea-lui.html

Creatorul de iluzii

On Noiembrie 17, 2009

Sporește-ți puterea de convingere și de influență, fără să cazi în capcana iluziilor pe care le creezi.

Păstrez cu grijă în bibliotecă o carte foarte veche, a cărei învelitoare trainică din fibră de palmier este cusută cu ață roșie. Ţin foarte mult la ea. Este singura mea legătură cu autorul ei, un om care va rămâne veșnic în inima fiecărei persoane care a fost prezentă la spectacolele sale, în slăbiciunea și în puterea fiecăreia dintre ele. Nu știu prea multe lucruri despre el. Pentru că nu a povestit niciodată nimic despre sine sau despre trecutul său. Şi a descurajat orice tentativă de incursiune în viața lui. Nu am reușit nici măcar să-i aflu numele, puțini cred că îl cunosc, pentru că a dorit și a știut să-și păstreze secretă toată existența.

Prin misterul pe care îl ascunde se deosebește de toată lumea, și cred că asta îl face de neuitat. Dar cu toate acestea eu, singurul care are o amintire de la el, știu cum i-ar plăcea să-l numească lumea: „ *Creatorul de iluzii* ".

În sală luminile erau stinse. În stânga și în dreapta scenei, pe niște piedestaluri mici, ardeau patru făclii cu o flacără alb-portocalie. Scena părea goală. Tăcerea încă domnea. Apoi, în fundal, a început să se audă încet o muzică stranie. Aproape la comandă, au început să răsune tobele care măreau suspansul. Şi deodată, ca de nicăieri, a apărut EL. O mască, în stil venețian, foarte frumos lucrată, îi ascundea fața. Pelerina neagră cu glugă și costumul lui negru, care întrețineau misterul, îi dădeau însă un aer nobiliar.

A început spectacolul. S-a ridicat încet în aer. Mă fascina modul în care își vântura pelerina de la stânga la dreapta, de parcă ea ar fi fost cea care îl ajuta să se ridice de la sol. Totul începuse să mi se pară ireal. Era altfel decât toți ceilalți iluzioniști pe care îi văzusem la televizor. Persoana lui mi se părea compusă din două părți distincte: una vizibilă, cealaltă invizibilă, probabil din cauza întunericului care domnea în sală. Nu-mi puteam da seama dacă jocul lui superb interpretat ascundea într-adevăr magie sau escrocherie. Uneori apărea, alteori dispărea. Dar își juca rolul impecabil. Cu siguranță vedea prin mine și ceilalți spectatori, știa ce gândim și știa să se prefacă. Mă simțeam cumva în centrul celei mai extraordinare fantasmagorii ale unui iluzionist original. Transmitea o emoție și o stare cu totul deosebită.

Pe tot parcursul spectacolului am fost foarte atent. Speram, probabil la fel ca și ceilalți spectatori, să-i descopăr trucurile. Nu-mi ajungeau gesturile și manevrele pe care le făcea, ci simțeam nevoia să-mi explic, să descopăr ce se ascunde îndărătul lor. Dar n-am reușit. Toate secretele sale, toate iluziile pe care le-a creat pe parcursul celor două ore de spectacol nu vor fi niciodată știute de nimeni. În afară de EL - Creatorul de Iluzii.

Leadership: Blochezi sau deblochezi potențialul oamenilor de reproducere a unei experiențe care nu iartă nici cele mai mici scăpări?

Noțiunea de "iluzie", încrederea oarbă într-o autoritate cu rol de aplicare a unei științe avansate, are conținuturi diferite de la un sistem de gândire la altul. Iată doar câteva din sensurile cele mai uzuale pe care le poate căpăta leadershipul supus unei exigențe de forma și fond.

Mai întâi, abandonarea precoce a identității reale care separă cele două tipuri de conținut: unul care deranjează prin caracterul enigmatic și unul accesibil care impresionează și atrage. În acest caz spațiul destinat actului de transmitere a unui mesaj inspirațional și mobilizator,

maximizând pasiunea pentru performanță, este separat printr-o barieră invizibilă de spațiul de echilibru care dă substanță demersului de simplificare a procesului de înțelegere și exploatare a "misterelor" - adică a gândirii superioare care se articulează pe o realitate greu de justificat, pe axa unei științe foarte sofisticate.

Apoi, decalajul între potențialul oamenilor de reproducere a unei experiențe care nu iartă nici cele mai mici scăpări și rezultatele pe care ei le pot genera în urma impactului cu o explozie de asociații, comparații, echivalențe, analogii, aprecieri de valoare, pozitive sau negative, necesare oglindirii critice care precedă etapa de evoluție.

Leadership: Stabilești un mod de relaționare original, dar care nu funcționează în virtutea unei imagini de sine coerente?

Când vine vorba de iluzie, ne gândim la părăsirea zonei de confort și intrarea într-o zonă supranaturală, fără o simplă analiză a modului în care sunt alocate resursele limitate de realizare a unei unități particulare de "produs", de a cărui valoare oamenii să se poată folosi cu prisosință. Să amintim că leadershipul este un produs al științei, al eticii, al culturii și al practicii.

Tipul de orientare al indivizilor obișnuiți, în funcție de calitatea produsului oferit de lider, după începerea și după terminarea spectacolului numit *"Eu sunt ceea nu sunt"* sau *"Eu știu ceea ce voi nu cunoașteți"* , apare ca o formă de eșec profesional, conducând, încet dar sigur, la anxietate. Un fel de trădare, o anulare a principiilor reciprocității.

Practic, oamenii de rând, spectatorii, sunt "striviți" de autoritatea unei entități superioare, greu de evaluat. Ei vor interioriza fără comentarii un mod de relaționare original, dar care nu funcționează în virtutea imaginii de succes a propriei lor persoane. Ei vor accepta cu convingere "fatalitatea" insuccesului și-l vor reproduce aiurea în situații în care se cere conștientizarea nevoilor celorlalți.

Leadership: Minunea creației pe care o trăiesc oamenii din jurul tău își găsește expresia cea mai pregnantă în forma pe care o stabilește revelația unui fals profund al lumii tale?

Marele secret al unui iluzionist este că știe să abată atenția publicului, după ce în prealabil a stabilit o legătură cu el. La fel cum unii poeți moderni reușesc să prindă zece sensuri cu un singur simbol, el reușește să redirecționeze atenția publicului cu o singură mișcare. Am ajuns să înțeleg de ce într-un spectacol de iluzionism reușit totul se desfășoară cum trebuie. Pentru că iluzionistul este un perfecționist. Nimic n-ar ieși perfect dacă el nu s-ar strădui să facă totul perfect. Nu este ușor să treci de la o tehnică la alta. Nu-i ușor să-i azvârli pe spectatori dintr-o lume concretă, obiectivă, într-una a iluziilor.

Iluzionismul implică un număr foarte mare de materiale, lucru în echipă și un efort imens. Tot ce poate fi cuprins și detectat prin simțurile omului, trebuie modificat în așa fel încât să nu poată fi perceput.

Totul trebuie să pară real într-un astfel de spectacol. Totul trebuie să fie convingător. Trebuie să fie clar. Atât de clar încât misterul să fie și mai mare. Chiar dacă spectatorii încearcă să găsească o explicație plauzibilă, ea nu trebuie găsită. A observa nu este o chestiune de opțiune. Publicul nu trebuie să perceapă realitatea, ci ceva care nu există. Realitatea este completată de diverse sunete, mirosuri, sentimente sau chiar elemente fizice, pentru ca iluzionistul să poată să abată atenția și percepțiile publicului. Nu este vorba de a face trucuri, ci de a duce audiența în altă parte, ca să suspenzi ceea ce crede.

Imaginea de sine este modul cum te vezi într-o realitate absolută și imuabilă, inaccesibilă cunoașterii raționale, în care tot ceea ce emani și emiți ți se întoarce înapoi.

Leadership: Poți pretinde să te dezvolți ca "artist al scenei" fără să îndrăznești o comparație cu ceea ce încă mai ai de învățat de la ceea ce funcționează, decât de la ceea ce eșuează?

Iluzioniștii sunt si ei oameni. Au temeri, au pasiuni, dorințe și idealuri. Dar și-au dezvoltat anumite cunoștințe și abilități pe care oamenii de rând nu le posedă.

Liderii, la fel ca iluzioniștii, și-au dezvoltat anumite cunoștințe și abilități pe care puțini le au. Şi știu foarte bine să se folosească de ele pentru a-și asigura ascensiunea și pentru a-și impune supremația. Însă greșeala cea mai mare pe care o poate face un lider este ca, după ce le redirecționează atenția oamenilor impunându-le propria lui realitate, să-i duca într-o direcție eronată.

Nu-i nimic rău în a te juca de-a iluzionistul, în a intra în mintea oamenilor și a le capta atenția, ci dimpotrivă, este indicat să le stârnești mereu interesul. Însă oamenii nu pot fi hrăniți cu "iluzii deșarte". Acesta este cel mai important lucru de care trebuie să țină cont un bun lider.

Un lider chiar dacă este înzestrat cu un rar talent de iluzionist, nu poate abuza de poziția lui ca să facă trucuri. Leadershipul, chiar dacă presupune influențarea oamenilor, nu este un spectacol de iluzionism în care trebuie să întreții iluzia fantasticului. Un lider foarte bun nu își poate permite să se joace de-a *"hocus pocus"* când vine vorba de soarta oamenilor. Şi nu se poate baza pe iluzii optice create de dibăcia și de rapiditatea gesturilor sale, de agerimea mâinilor sale.

Creatorul de iluzii este artistul care prin întreaga sa imaginație și dexteritate se consacră acelor lucruri pe care viața i le toarnă în suflet. Nu este omul care păstrează tainele activității sale doar pentru succesul personal din motive de egoism, ci este omul care face din adevărurile ascunse un joc unic, un act de control, o chestiune impredictibilă și puternic emoțională din care se poate extrage o nouă perspectivă de abordare a artei și o nouă perspectivă de afirmare.

Leadershipul, așa cum bine preciza cineva, este un proces prin care o persoană stabilește un scop sau o direcție pentru una sau mai multe persoane, și-i determină să acționeze împreună cu competență în vederea realizării lor.

Un lider care nu este capabil să distingă realitatea de iluzie își va pierde în timp credibilitatea. Iar dacă „spectacolul" pe care îl realizează nu iese în conformitate cu așteptările oamenilor, cariera lui s-ar putea să se transforme într-un adevărat fiasco.

Concluzie: Un lider trebuie să pornească de la elementele obiective existente, să conceapă strategii și modalități de abordare concrete, realizabile, căci numai astfel va atrage susținători. Însă dacă cei pe care îi cooptează vor descoperi că nu deține decât un băț ordinar numit „ *baghetă magică* ", așa zisul lider foarte curând va eșua lamentabil, părăsit fiind de toți. Iar el, dezamăgit, se va simți ca un pai plutind pe ape mari.

Sporește-ți puterea de convingere și de influență, fără să cazi în capcana iluziilor pe care le creezi.

Creatorul lumilor paralele

On Octombrie 13, 2020

Este suficient să parcurgi o poveste cu viață, despre viață, ca să găsești o infinită plăcere în actul de a trăi sublim o altă viață.

Mi-am găsit dublura spirituală într-un simbol asociat cu perfecțiunea, știind că ceea ce se vede cu ochiul liber este imaginea unei evadări într-o altă lume, privită și simțită mai intens la nivel intertextual, ca Unitate Imuabilă. Trandafirul, căci el este asociat cel mai bine artei de a transfigura și spiritualiza creația în integralitatea sa, mi-a spus la un moment dat: *"Eu vin din niște timpuri în care nu era nevoie de stilou pentru a deprinde o înțelegere mai limpede a unei întregii acțiuni, ci doar de o pensulă croită din reflexul primar al esenței unice."*

Bineînțeles, virtutea de a fi mai aproape de starea pură a Creatorului nu trebuie să lipsească din uniunea expresiei artistice cu modalitatea de organizare a compoziției plastice. Roșu + galben = Oranj. Iar stiloul cu care scriu aceste cuvinte, la fel ca și pensula cu care pictez realitatea lumii mele, sunt doar instrumente situate în același plan, al construcției artistice. Distanța de la unul la celălalt se poate măsura cu ajutorul unui cuvânt care denotă calitatea pensulei de a întinde culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul.

Dacă vrem să găsim acest cuvânt și să-l transpunem într-o construcție artistică, trebuie mai întâi să folosim stiloul și pensula în același scop: de a măsura lungimea și lățimea florii de trandafir, pusă într-un cerc unificator a cărui circumferință este pretutindeni și al cărui centru e nicăieri. Eu am găsit acest cuvânt viu, autonom, însuflețitor, numindu-l *Axisturenthis* , tradus prin "viața de dincolo de oglinda acestei lumi", și i-am adăugat o constatare: orice modificare i-aș aduce în timp, el va putea fi corelat mereu cu starea dublă a unei persoane, de a trăi și de a fi una cu Creatorul Ordinii Universale.

Leadership: O raportare adecvată la integralitatea creației pe care o traversezi spiritual te face să recunoști imaginea "Omului Nou" din punct de vedere a corespondenței dintre expresivitate și abstractizare?

Cred că mă cunosc destul de bine, iar trandafirul îmi confirmă nivelul cunoașterii atunci când își apleacă tulpina în fața mea, cu referire la faptul că oricum mi-aș exprima sentimentele în cuvinte, ele vor reprezenta o manifestare a planului divin. Eu sunt un artist pentru că acel singur cuvânt care mă definește total, prin stil și prin bun gust, prin starea de emoție pe care o creez, se desprinde din "arta din spatele artei", și numai culoarea pensulei poate să egaleze lizibilitatea conținutului pe care îl transmit și îl împletesc cu *Reflexul Primar al Esenței Unice.*

Așadar, creația unui artist este cuvântul scris cu un stilou de la Adam, în formă de alegorie, compus în maniera uimitoare a unei pensule de a așterne culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul, și de a o evidenția în plan spiritual prin declanșarea pulsiunii lăuntrice și captarea ei în formă artistică.

În privința aceasta, lăuntricul este legitim într-o creație artistică numai dacă pivotează în jurul unui plan superior de existență a materiei, într-o lume a cuvintelor în a căror structură descriptivă se evidențiază pensula și stiloul în raport cu forma lor magică de a genera noi și noi interpretări ale relației omului cu natura.

Aceleași două pensule fac ca scrisul artistic să treacă printr-un plan divin, purtând însemnul trandafirului, aflat în imediata vecinătate a corespondenței dintre arte - cea plastică și cea literară. Pe această cale, voi încerca să definesc "integralitatea creației" drept o întâlnire a

două voințe (știința și arta), o combinație între gândirea liberă și subtilitatea interpretării generoase, însă neabuzive, a unei imagini care îți poate modela armonios sufletul.

Actul de manifestare a expresivității se exercită într-un cadru de spirit care reunește subiectul și artistul, făcându-i să se integreze în artă și în "Imaginea Creată", asemenea legăturii dintre un personaj al lumii narate și un personaj al trăirilor subiective.

Prin urmare, expresivitatea este exprimarea unei poziții subiective față de anumite entități vizual-plastice, în timp ce abstractizarea, legată indisolubil de limbaj, este o simplificare a realității complexe prin modelarea simbolurilor și semnificațiilor aferente acestora.

În mod cu totul și cu totul firesc, proprietatea fundamentală de amplasare a doua pensule în imaginea pe care o dă pictorul naturii, este de a indica stiloului planul relației dintre două personaje: un personaj al lumii narate și un personaj al trăirilor subiective eferent experienței unirii creației cu Dumnezeu. În aceeași măsură, exercițiul continuu al scrisului realizat printr-o abordare artistică, legată de dualitatea unei dimensiuni abstracte, mă poartă cu gândul la ce spunea Jorge Luis Borges despre poetul argentinian Evaristo Carriego:

"Pe când Carriego se cufundase în cugetări de mare pregnanță, demne a fi memorate, s-a petrecut ceva. Orice. Ceva ce nu vom putea să recuperăm, ceva al cărui înțeles îl cunoaștem, dar nu-i cunoaștem forma, ceva cotidian și obișnuit și namaisurprins până atunci, care i-a dezvăluit lui Carriego că universul (care ne este dat în întregime în orice clipă, în orice loc, nu numai în operele lui Dumas) era și el acolo, în acea împrejurare prezentă, în Palermo, 1904.

Un acord sfâșietor de chitară, un șir neregulat de case scunde zărite la fereastră. Intrați într-o asemenea casa, aici se află zeii, le-a spus Heraclit din Efes celor care l-au găsit încălzindu-se la focul din bucătărie.

Câteodată mă bate gândul că orice viață omenească, oricât de încâlcită și bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment; momentul în care omul își dă seamă o dată pentru totdeauna cine este."

Ca să înțelegem actul de creație în viziunea Iluminismului, trebuie mai întâi să ne recunoaștem drept creatori ai unei lumi în care orice viață, împletită de-a lungul altor vieți, este o corespondență între realitate și reprezentarea actului de a picta o poveste devenită (ulterior) realitate.

Creatorul lumilor paralele știe că este suficient să parcurgi o poveste cu viață, despre viață, ca să găsești o infinită plăcere în actul de a trăi o altă viață. Ca să te numești Creator, trebuie să-ți definești și să-ți desenezi realitatea reflecției tale într-o altă lume în care viața, asemenea altor vieți de dincolo de experiența artei care te înălță spre absolut, este o metaforă revelatoare care semnifică ideea cunoașterii metafizice.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatorul-lumilor-paralele.html

Creatorul posedat de ideea capodoperei sale

On Septembrie 20, 2014

Concepe o creație care să-și tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc, încât să pui stăpânire pe ceea ce te definește.

Eisenstein vorbește – deocamdată în generalități – despre bucuria de a avea la îndemână un scenariu foarte bun, îl cucerește simplitatea lui și declară că filmul său va fi unul despre copii și adulți, pentru adulți și copii. Cel ce cunoaște însă antecedentele nu se poate lăsa amăgit de linearitatea acestui start.

Filmele sale, devenind construcții complicate, cunosc totdeauna în desfășurarea lor o arborescență crescută violent, dar organic din substanța ideii inițiale. Este parcă erupția vegetală din Mexicul tropical, multitudinea luxuriantă a ideilor inundând întreaga arie a creației, trăgându-se seva din fluxul primar al ideii de bază. Există totdeauna în creația lui Eisenstein această violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot, se amplifică în cascade, un gând cheamă alte zeci, într-o reacție în lanț aparent nestăvilită și parcă universală, care însă se ordonează cu rigoare pe liniile directoare ale unei concepții matematic precise ale unor preocupări perene și riguros urmărite.

Cu atât mai ciudat fenomenul, dacă știm – și o știm ! - că acest creator, posedat parcă exclusiv de ideea filmului, are totdeauna puterea – și nevoia – să urmărească paralel și alte idei, diferite: abstracțiuni teoretice sau pur și simplu alte proiecte de film. *****

Leadership: Te servești de liniaritatea unui start care se concentrează mai mult pe încercarea de a dezvolta așa numita „autonomie profesională"?

Dacă încerci să îți croiești drum pe lângă concepția ireproșabilă, conform căreia leadershipul posedă un anume fel de unitate, bazată nu doar pe cunoaștere, ci și pe responsabilitatea de a fi tu însuți în tot ce faci și gândești, în orice moment al procesului de ascensiune, te vei lovi de o serie de întrebări și temeri. Căci întotdeauna decizia de a construi o capodoperă de artă, pusă în slujba progresului, implică o anumită violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot ceea ce încerci să scoți în evidență.

Şi tocmai datorită acestui aspect, verificat deseori în practică, putem vorbi despre leadership ca despre o nevoie de a modela arta prin încadrarea experimentală a ceea ce săvârșești, într-o nouă formă de percepere a ceea ce vrei să oferi. Dar mai ales a ceea este relevant în aplicarea gândirii. Ne distanțăm un pic de această ipoteză și presupunem că arta este un fel de „restaurare" a omului, venind în întâmpinarea unei viziuni aparte, care arată devotamentul pentru ceea ce îl definește, punând stăpânire pe ceea ce pare inițial explozie de bucurie și viață.

Startul pe care îl dai în dezvoltarea leadershipului este asigurat de bucuria de a avea la îndemână un mod mai simplu și mai consecvent de a construi noi repere de stil și performanță. Simplitatea este o adevărată explozie de bucurie. Dar acest start nu poate fi activat înainte de îndeplinirea condiției de bază: apărarea autonomiei profesionale împotriva mediocrității (pe care o poți învinge doar cu valoarea incontestabilă a unei gândiri științifice).

Ideea care dă orientarea creației este o emanație a inspirației ce se manifestă sub forma impulsului care străbate distanța de la abstracțiunile teoretice până la formele artistice de manifestare a simțămintelor de uimire față de tot ce-ai realizat.

Liderul este un creator, posedat parcă exclusiv de ideea creației sale, având totdeauna puterea și nevoia să urmărească paralel și alte idei, diferite: abstracțiuni teoretice sau pur și simplu alte proiecte de cercetare. Dacă lucrurile stau așa, atunci se pune întrebarea: îl ajută arta să recepteze și să înțeleagă modelele mai cuprinzătoare de adaptare profesională la noi cerințe de transformare personală?

În general cred că da, dar nu în felul în care îl presupune actul creației și valorizarea personală. Există totdeauna în acest act o violență explozivă a inspirației, care pune stăpânire pe tot, inclusiv pe ceea ce numim „artă". În acest caz leadershipul devine o construcție complicată, cunoscând totdeauna o anumită variație în configurarea structurii sale.

Leadershipul se axează pe încercarea de a-ți dezvolta o gândire care depășește limitele gândirii tradiționale, prin actul creației, prin forța creației științifice dusă până la obținerea unui rezultat definitoriu pentru ceea ce devii.

Nevoia de a urmări paralel și alte idei decât cele proprii denotă deschiderea către cunoaștere, o anumită o sofisticare a gusturilor pentru nou, o binevenită sete de expresie, o anumită doză de interes față de ceea ce gândesc ceilalți. Nu poți să amesteci două înțelesuri diferite fără să obții un al treilea înțeles mult mai apropiat de inventarea unei arte a interpretării și transformării.

Autonomia profesională este dată de însăși puterea creației de a exista și de a produce efecte pe liniile directoare ale unei concepții matematic precise ale unor preocupări perene și riguros urmărite, precum cele artistice, ideatice, culturale.

Ceea ce te definește este viziunea unei creații bogate și fundamentate în raport cu durata, acțiunile și rezultatele proiectului tău de inovare?

Creatorul posedat de ideea capodoperei sale este liderul care pune în plan profesional ceva cu totul personal, având puterea de a se depăși pe el însuși, multiplicându-și în mod creator sferele de cunoaștere.

Dacă vrei ca leadershipul să capete o valoare și un înțeles mai extins, dacă vrei să pui stăpânire pe ceea ce te definește, atunci concepe o creație care să-și tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc. Aceste idei reprezintă saltul de la etapa extensivă la cea intensivă care impune schimbarea modelului de gândire și a modului în care îți exprimi viziunea.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatorul-posedat-de-ideea-capodoperei-sale.html

Credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine?

On Februarie 20, 2009

Ceea ce face ca o afecțiune să fie sinceră și durabilă, privită ca o legătură între visător și făcător, depinde de un pact nescris prin care îți împărtășești frumusețea, durerea, bucuria și tristețea.

Venisem la Paris înaintea dumneavoastră, hotărâtă de astă dată să vă văd, să vă apropii și să verific efectul pe care l-ar putea avea asupra dumneavoastră, această asemănare care știam că există între mine și femeia pe care o pierduserăți.

- Ah ! știați și lucrurile astea, doamnă, zise contele.

- Am crezut la început că am reușit, continuă Olympia. Cel puțin mă făcuseți să cred că reînviasem, în dumneavoastră, amintirea bietei moarte. Vă reîntorceam spre prima iubire, ca să vă reîntineresc sufletul, ca să-l purific și pentru a face să iasă din el toate aceste frivole și mărunte galanterii care uzurpaseră atâta vreme locul sentimentelor sincere și profunde. Redeveneați, puțin câte puțin, omul pe care-l dorisem, acela care fuseserăți, poate, înaintea existenței frenetice și ușuratice de la Viena.

Dar, în clipa când credeam că mi-am realizat visul, viața Vienei a revenit brusc să vă acapareze prin persoana acestei prințese al cărei amant ați fost. Oh ! în seara când s-a jucat opera "Muta din Portici", când v-am văzut intrând în loja dumneavoastră cu femeia aceea arogantă, depravată, obraznică, am simțit că frivolitatea și plăcerile stăpânesc pentru totdeauna bărbatul pe care l-au înhățat odată. Ultimul meu vis se spulberase, și am procedat la Paris, așa cum procedasem și la Viena, în aceleași împrejurări: am fugit din nou, domnule, și, doborâtă de durere, am plecat la Veneția.

Ei bine!, vă întreb din nou, credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine?

Leadership: Poți să regândești actul de a reactiva o amintire care a fost uitată, fără să sugerezi că îți dorești validare și asigurare din partea interlocutorului?

Peste tot regăsim amintiri, pârghii de inspirație, de la simplele întâmplări, evenimente, la diverse lucruri par a se fi răspândit în mod natural în mintea noastră, îndepărtându-se de realitatea unui prezent care se scurge infinit de lent, unde șoaptele de "rămas bun" sunt atât de încete încât devin inutile. Amintirile își schimbă stăpânii la fiecare secundă a durerii, își schimbă ceea ce ți-a bucurat sufletul la un moment dat, cu riscul de a te copleși mai târziu, atunci când valurile de durere se retrag, cerând o scurtă pauză.

Vântul călduț al amintirilor bate permanent, dar în rafale domoale, la fel de cald și plăcut ca în orice colț al propriei treceri de la dorințele rațiunii la cele ale sufletului.

În contextul dat, "reînvierea unei amintiri", mărturia provenită din adâncul sufletului și a conștiinței umane, urmărește scopul autocunoașterii rezultate din introspecție, sugerând faptul că vorbitorul încearcă cu tot dinadinsul să aducă înapoi în minte sau să reînvie amintirea unei persoane care nu mai este prezentă, probabil cu scopul de a menține o legătură cu ea sau de a-i onora cum se cuvine prezența.

Este și asta o formă de leadership, fiindcă "reînvierea unei amintiri" comunică de fapt niște

stări de sprit bine definite, niște atitudini de viață relevante, care creează contextul unei transformări de sine autentice. Liderul este un sine în perpetuă dezvoltare, un sine modelat de amintiri de neuitat, care ajunge să se reverse asupra persoanelor din jur, dincolo de ceea de a fost rostit prin împletirea amintirilor și experiențelor sale.

Leadershipul constituie cadrul de acțiune prin care se dezvoltă echilibru între rădăcinile sufletului și rațiune. Este un cadru de acțiune prin care se consolidează un pact nescris între simțire și viața, între credință și faptă, facilitând comunicarea, inspirând încredere și oferind direcție și orientare în cadrul relației dintre cineva care trăiește cu amintiri și cineva care poartă cu sine acea amintire.

Credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine? Este o întrebare la care și dumneavoastră trebuie să răspundeți, ori de câte ori vă raportați la o viață care merită să fie retrăită, repovestită, o viață în care viitorul și trecutul își schimbă locurile.

În ceea ce privește leadershipul, nu trebuie să privești treptele urcușului ca niște stări care pot fi lăsate în urmă, ci ca niște stări permanente.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței*, Editura Alutus, 1993.

Credibilitatea în leadership

On Octombrie 16, 2007

Desăvârşeşte-ţi menirea de lider, modelând materialul brut din care este constituită fiinţa ta.

În ultimele zile, o ştire a făcut înconjurul ţării noastre. A fost scos la iveală faptul că un oficial de rang înalt, mai exact un politician, a fost acuzat de plagiat. Revista "Nature" aprecia că jumătate din lucrarea scrisă de respectivul politician ar fi fost copiată cuvânt cu cuvânt din diferite surse. Între timp, oameni de specialitate care au luat la puricat lucrarea au majorat procentul de plagiat, până la aproximativ 80% din volum.

Respectivul politician a respins categoric acuzaţiile, susţinând că este vorba doar de o greşeală de citare. "Scuzele acestea sunt penibile, ridicole", a afirmat Alexandru Toma Pătraşcu, membru fondator Asociaţia Secular-Umanistă din România (ASUR), absolvent MBA la Open University UK. Este imposibil ca un absolvent de facultate şi un doctorand să nu cunoască regulile de citare, declară specialiştii.

În mod normal, atunci când preiei un paragraf dintr-un autor, pui ghilimele şi nişte note. Notele, fie că sunt în subsolul paginii, fie la finalul lucrării, îţi indică exact autorul, lucrarea, editura şi anul de apariţie, plus pagina la care se găseşte fragmentul respectiv. Ambele metode sunt valabile.

Dacă nu se face acest lucru, înseamnă că ai furat creaţia, proprietatea intelectuală a altcuiva, iar asta este deja infracţiune şi se pedepseşte şi cu închisoarea, de la 3 luni la 5 ani.

Leadership: Reacţia sinelui tău la lume şi la legile implacabile ale finitudinii este controlată de mereu acelaşi orgoliu capricios, acela de a-ţi ascunde neştiinţa?

Eşti un detectiv care încearcă să afle adevărul? Atunci când intenţionezi să-i cunoşti pe oameni, încearcă să-i observi mai bine, ca un detectiv, ca un Columbo care încearcă să afle adevărul şi suspectează totul. Fă tot posibilul să afli cât mai mult despre ei. Căci întotdeauna ceva poate ieşi la lumină, ceva care să le dea de gol ineficienţa în propria lor promovare, ineficienţa propriului lor joc - joc pe care îl fac, la fel ca orice om cu influenţă, dar nerespectând nicio regulă.

Dacă dibuieşti acest joc, lipsit de fair-play, pe care îl fac unii, vei reuşi să înţelegi nu doar de unde vin, dar mai important, încotro se îndreaptă ei. Nu există altceva care să-ţi arate mai bine care este motivaţia oamenilor, ce fel de caracter au, decât leadershipul pe care îl practică – acest frumos joc al oamenilor mari, transformat într-o piesă de schimb, care unora le denaturează caracterul, împingându-i spre falsitate şi ipocrizie, aidoma unei greutăţi care se scufundă tot mai adânc în mare, nelăsând nicio urmă.

Ca să dobândeşti o cunoaştere mai amănunţită şi mai nuanţată a naturii umane, ca să intri în posesia resurselor lor cele mai tăinuite, trebuie să desluşeşti, măcar temporar, mecanismele care condiţionează individualitatea omului. Dar fără să te laşi în voia lor, fără să te cufunzi prea adânc în întunericul lor. Nu trebuie să te pierzi într-atât în ele, încât să fii transformat de ele. La fel ca un detectiv, trebuie să cauţi cât mai multe indicii despre firea omului, şi de cele mai multe ori ele vor ieşi la iveală atunci când şi de unde nu te aştepţi.

1.Cum încerci să dobândeşti o cunoaştere mai amănunţită a omului? Această cunoaştere te

ajută să te cunoști mai bine și să înțelegi încotro te îndrepți?

2.Care este motivația ta pentru cunoașterea naturii umane? Relațiile dintre tine și ceilalți oameni are la baza studiul lor amănunțit?

3.Ești capabil să-i aduci pe oameni în faza în care să le predai ștafeta?

Leadership: Poți să-ți asumi rolul de judecător într-o creștere permanentă a importanței tale în sfera măreției, atunci când "înfrângerea" este singura alternativă care îți poate oferi o adevărată provocare a minții?

Leadershipul practicat de oamenii corupți, deci cărora le lipsește integritatea și nu respectă niciun principiu etic, este precum acoperișul unui bloc cu un singur etaj care se prăbușește sub greutatea zăpezii adunate. Această zăpadă nu este o structură, nu poate fi îndepărtată ușor, nu poate fi anulată ca un balon de săpun. Ci se adună tot mai mult, până ce stâlpii de rezistență ai acoperișului cedează. Acoperișul unui bloc cu un singur etaj s-a prăbușit...

Oamenii care practică un asemenea leadership nu pot atinge desăvârșirea, fiindcă structura lor funcțională, virtuțile, emoțiile, calitățile lor, sunt tot mai afectate de firea lor falsă, de modul lor putred de a gândi și acționa. Iar odată infectați de acest virus, acela al ocolirii sau sfidării oricăror norme, oricăror reguli de bun-simț, ei nu se mai pot reabilita în fața nimănui.

Căci își pierd credibilitatea și susținerea, devenind niște simpli jucători care încearcă permanent să aducă rezultate remarcabile, dar fără succes. Niște simpli jucători care se poticnesc în fața zidului ridicat pe propriile lor slăbiciuni, de propriile lor minți șubrede – un zid care se prăbușește peste ei, negreșit și cu putere. Nelăsând loc altor eschivări, altor posibilități decât înfrângerea.

Mai devreme sau mai târziu, leadershipul defectuos al acestor indivizi îi va distruge total. Cum să construiești un program pentru dezvoltarea oamenilor, cum să le dirijezi progresul, cum să le dai autoritatea să-și îndeplinească sarcinile, cum să-i aduci în cele din urmă în faza în care să le predai ștafeta, dacă ți-ai pierdut credibilitatea? Cum să dezvolți relații personale cu oameni pe care nu poți să-i înzestrezi cu capacitatea de a se dedica, de a se mobiliza în jurul unor valori și principii solide, acceptate în unanimitate de toți oamenii: precum cinstea, onestitatea și onoarea?

Credibilitatea este asemănătoare unei cărți pline de taine: până ce ea nu face parte din viața ta, nu vei putea să-i simți povestea, iar aceasta din urmă să prindă suflet.

Credibilitatea în leadership este o condiție necesară pentru a-ți putea desfășura în mod optim activitatea, ca un om care conștientizează că are o vocație și o misiune de îndeplinit, obligat fiind să deplaseze accentul de pe rolul unui simplu transportator de informație, pe cel de formator de intelectualism fin, moral, asumat, trecând totul prin filtrul nemilos al creierului genial.

1.Care sunt primii trei factori care ți-ar putea afecta credibilitatea? Cât de ieftin ți-ai putea vinde credibilitatea, și în ce circumstanțe?

2.Ştii cât te costă ca să ajungi un lider? Ești de-acord cu zicala "succesul vine dintr-o dată"? Dacă da, atunci e foarte probabil ca al tău caracter încă nu este destul de bine definit.

3.Crezi că există succes fără angajare? Angajarea este acea mare calitate a ta, mai presus de toate celelalte, care îți permite să devii un lider de succes?

Source: https://neculaifantanaru.com/credibilitatea-in-leadership.html

Creierul în care mijește o idee

On Septembrie 25, 2014

Profită de șansa care ți se acordă de a reveni la creație, inspirându-le celorlalți respect față de autoritatea ta definitorie.

În locul tuturor proiectelor sale, lui Eisenstein i se încredințează realizarea unui film la care nici nu se gândise vreodată. Şi pe care nu-l visa. Era un film istoric despre unitatea rușilor, înflăcărați de sentimente patriotice, care sub conducerea cneazului Alexandr Nevski înving în secolul al XIII-lea armatele teutone pornite să le cucerească pământul.

Rostul major politic al unui asemenea film în anul 1937, în preajma războiului deci, este evident. Faptul că i se încredințează lui Eisenstein dovedește prețuirea de care, totuși, se bucură. Poate nu atât o șansă care i se acordă artistului de a reveni la creație, cât luciditatea celor care îl cunoșteau îndeaproape și care știu totuși că un asemenea scop major poate fi servit cel mai bine – și poate cu cea mai mare autoritate internațională – de Serghei Eisenstein.

Dintr-un motiv sau altul i se încredințează lui filmul istoric cu evidente și puternice rezonanțe actuale, al cărui erou va declara concluziv, în final: „Duceți-vă și spuneți tuturor, în țările străine, că Rusia trăiește. Să poftească la noi fără teamă ca oaspeți. Dar cine va veni cu sabie, de sabie va pieri. Aceasta este și va fi deviza Rusiei." *****

Leadership: Ştiința ta este stabilită în funcție de variațiile de compoziție ale creației care introduc prin ele însele noi valori de referință?

Când vine vorba de leadership, în posibila lui ascensiune care planează asupra celor implicați în domeniu, nu trebuie să ne limităm la noțiunea de informație sau comunicare, ori la formele de putere, voință și înțelepciune, care subzistă în om prin dimensiunea lui creativă, morală și spirituală. Există diferite stiluri de leadership, la fel cum există diferite tipuri de receptare a valorii și de respingere a kitsch-ului. Şi fiecare stil sau creație, dacă nu se anulează prin „ *wrong updates* ", are o funcție ușor superioară.

Încercăm încă să ne croim drum în jurul concepției particulare conform căreia leadershipul, esența unei creații răsplătite prin recunoaștere, faimă și glorie, posedă un anume fel de unitate, datorită căreia putem vorbi despre o conștientizare a valorii profesionale și a responsabilități în generarea unor noi oportunități de afirmare. Un fel de intervenție definitivă, pusă la dispoziție de profunda și sincera deschidere interioară în fața unei viziuni autentice, asupra funcției de agent al schimbării și al încrederii, care se bazează pe edificarea unor noi și necesare forme de autoritate.

Ne distanțăm pentru moment de această ipoteză, punând accentul pe dimensiunea creației și prețuirea de care se bucură un deținător de talente, presupunând că leadershipul este un fel de prag peste care trebuie să treci adunându-ți toată știința și inspirația pentru a îndemna la luciditate. Aici ne referim la luciditatea celor care te cunosc îndeaproape și care știu totuși că un asemenea scop major, de a conferi leadershipului valoare prin creație, poate fi servit cel mai bine numai dacă reprezinți tu însuți această creație.

Valoarea de referință a artistului este indicatorul unui efect pozitiv al încredințării unui proiect sau serviciu pe care o anumită entitate dorește să-l transmită, considerat indispensabil pentru atingerea unui scop mai înalt. Această valoare de referință, având ca substrat tendința către unitatea dintre idee și imagine, dintre forma și fond, care contribuie la

desăvârșirea oricărei opere de artă, derivă din valoarea pe care o au rezultatele tale anterioare.

Nu poți să fii evaluat în raport cu o valoare de referință dacă nu-ți ajustezi relevanța experienței de creator în funcție de realismul și obiectivitatea cu care îți estimezi sinele.

Oamenii aflați în primele rânduri ale inovației în domeniul conducerii, încurajați de autoritatea evaluării pozitive a ofertanților de prestație publică, vor interioriza cu hotărâre aprecierile favorabile asupra eforturilor lor de auto-promovare, acceptând cu convingere forța succesului pe care îl vor reproduce și în alte situații.

Cu alte cuvinte, știința ta este stabilită în funcție de variațiile de compoziție ale creației pe care o transmiți și o integrezi într-o nouă formulă profitabilă pentru toată lumea: „ *Putem face lucruri mari dacă suntem hotărâți pentru ele* ". Creația este o căutare care implică efort și incertitudini, dar ea introduce noi valori de referință pentru reformarea leadershipului prin intermediul evaluării conținutului ei de către „examinatorii" independenți.

Cum asiguri competența necesară aprobării unui proiect pe care îl consideri ambițios având un grad important de originalitate? Printr-un mesaj concludent, plin de speranță? Prin efectul unui final subtil dintr-o intrigă unde se simte intervenția "regizorului"? Prin efectul unei recunoașteri generale? Prin efectul unui nou angajament? Prin efectul unui eveniment ulterior?

Leadership înseamnă să arăți lumii toată forța talentul pe care îl posezi în efectul unui eveniment ulterior.

Creierul în care mijește o idee evidențiază autoritatea, întemeiată exclusiv pe o înaltă conștiință, dar și pe o cunoaștere care poate fi transmisă și care să poată trece de evaluarea dificilă la care este supusă în mod constant. Evidențiază totodată acea abilitate dezvoltată în timp, printr-un efort susținut, de a crea valori recunoscute unanim care, devenind puncte de referință pentru garantarea unor mai bune abordări în leadership, sunt adoptate și transmise mai departe.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/creierul-in-care-mijeste-o-idee.html

Crima ascunsă în sfera eligibilului

On Februarie 13, 2013

Conferă leadershipului tău un conținut aparte, astfel încât să corespundă unei previziuni clare și ușor de aplicat.

Creația mea se năștea aproape din vid, era plămădită din iluzii și din erori, doar din nevoia de a da un impuls puternic dezvoltării mele. Era rezultatul unui demers excesiv care însă sfida pe alocuri orice logică, orice raționament. Fiind susținută de certitudini resetabile, străbătută de un conținut greu de accesat de toți acei *simplicem plebem.*

Semnalul unei exclusivități. Necesitatea generării unor noi percepții, mai nuanțate, asigurarea unei evoluții și a resorturilor ei – bine focalizate în vederea prefigurării unui viitor sustenabil. Gânduri. Preferințe. Fixații. Reguli proprii. Proiectate spre revelarea unor adevăruri ascunse, spre propagarea unor realități nebănuite și absolute, spre edificarea unui orizont diferit - în folosul promovării unui alt gen de leadership.

Când încerci să dai viața unei idei, din nimic, se poate întâmpla să te agăți de lucrurile ce sunt cu adevărat importante de-a lungul unei vieți. Iar această creație amplă, acest integrator al autenticității, resortul voinței mele de redefinire a unei perspective de schimbare accelerată, funcționa ca un factor care condiționa desfășurarea unor fenomene derutante. Fenomene ascunse sub masca normalității ce tindeau să corupă și cele mai nobile conștiințe, creând pe alocuri un fel de destabilizare.

Nimeni și nimic nu mă puteau împiedica să promit că această cercetare științifică, tânăra mea creație, va putea schimba lumea.

Leadership: Unde te situezi în raport cu ideea unei creații speciale care și-a făurit cu trudă reputația de a fi predispusă la o mulțime de alte variante posibile pe care le poți atribui numai hazardului?

Un copil se laudă că a fost martor la o crimă. Câteva ore mai târziu, copilul acesta moare. La prima vedere pare a fi doar o coincidență stranie, o ironie a sorții, un caz izolat. Dar la fel de bine, unele minți ar crede că este vorba de o intervenție demonică, o conspirație a răului. Un ghinion teribil, un joc al hazardului, un fenomen natural? O exagerare, o realitate evidentă care scapă controlului nostru?

Şi mai sunt o mulțime de alte variante posibile pe care le putem atribui incidentului.

"Acum nu mai e așa de ușor de stabilit ce este adevărat și ce nu ! " , ar remarca cu regret până și detectivul Hercule Poirot, frecându-și mustața.

La fel și întreaga mea creație. Ca o săgeată, părea să fie străbătută de la un capăt la celălalt de un amestec de înțeles și neînțeles - gânduri absurde, dar puteau să fie și geniale. Punând la grea încercare răbdarea, puterea de înțelegere chiar și a minților cele mai luminate.

Aceste minți asistau practic la un fenomen de globalizare a unor anumite elemente sensibile de cunoaștere, la o inovație de care te puteai îndoi, la un "construct artistic" cu multe semne de întrebare. Foarte puțini își puteau da seama de adevărata semnificație pe care o reflecta conținutul creației mele.

Hazardul care te determină să te situezi într-un început continuu de cercetare științifică, în vederea realizări une creații pornind de la zero, este măsura sentimentului de a fi acaparat de surprizele unui eveniment de anvergură.

Căci da, era o "crimă", o ofensă adusă esteticii și rafinamentului, prin faptul că atribuisem creației mele un sens prea complex și prea subtil. Îi conferisem o coloratură pură, care se îmbogățea, se combina alchimic cu structura mea proprie, cu conștiința și valorile pe care le promovam, le susțineam, le puneam în aplicare în acțiunile mele. Exclusiv după capul propriu, liber, dar într-un mod foarte rebel și destul de condensat.

Nu știam unde ajung dacă fac o comparație, o analogie, o concordanță cu influența exteriorului care mă înconjura cu totul. Totuși, eram ispitit de misterul a ceea ce se află dincolo de limitele vieții, misterul a ceea ce există dincolo de aparențele existenței materiale, dincolo de aparențele unei normalități eterne, faptul de a mă lăsa pierdut și apoi găsit într-un labirint al elementelor inutile, al oglinzilor deformate, un labirint al rătăcirii din care nu te poți elibera decât prin imaginație.

Da, imaginația este un pătrat negru în albul orbitor, singurul mijloc de a umple un gol cu ajutorul simbolurilor și a sugestiei. Acolo unde nu e nimic se poate adăuga ceva, se poate atribui o interpretare. Şi tot iese ceva din pălăria magicianului. Surprinza unui eveniment de mare anvergură este dată de puterea magicianului de a efectua operațiuni ieșite din comun, de a reuși să acapareze publicul, să îl rupă puțin de realitate, ca apoi să ofere dovezi certe privind diferitele aspecte ale realității.

Ca un condensator conectat la o sursă de curent continuu, orizontul propriei mele cunoașteri era conectat la borna pozitivă a unei creații a cărei rezultantă permitea confirmarea unei previziuni, dintr-o mulțime de alte posibilități.

Leadership: Care este natura „crimei" tale vizavi de recunoașterea unei creații începută din nimic și terminată cu acordul unei puteri pe care nu o are nimeni și pe care nu o poți controla decât tu?

Creația ta este străbătută de la un capăt la celălalt de un amestec de înțeles și neînțeles? Este ea un integrator al autenticității? Este o finalizare care ridică multe semne de întrebare? Este ea susținută de certitudini resetabile, străbătută de un conținut greu de accesat și digerat?

Natura "crimei" mele în spațiul creației se referă la încercarea de a a da o semnificație unor evenimente neinteligibile, greșeala mea constant în faptul că n-am acordat atenție mesajului universului care zice că: "nimeni nu are voie să schimbe structura materiei, ordinea prestabilită a lucrurilor, nimeni nu are voie să cuprindă inteligenta materiei." Am încălcat o lege gravă a universului, dar am fost absolvit de orice vină datoriră curajului de a-mi măsura forțele cu o entitate superioară, ceea ce m-a făcut și pe mine divin.

Un leadership perfect apare celor din jur ca o autentică revelație - în ordinea imediatului și a complexității, ca unitate ce se distinge de toate celelalte, ca mod de exprimare și deschidere la nou, ca mod de afirmare a individualității tale. Un astfel de "integrator al autenticității" devine, în mod firesc, un cod transmisibil - menit să atragă cât mai mulți susținători, un test continuu de verificare a funcționalității și a gradului tău de raportare la cerințele și exigențele lor, ajutându-te să clarifici "reprezentările" esenței cunoașterii tale.

Aceste reprezentări ale propriei tale scheme de valori și convingeri, ample procese de diferențiere sau de mediere între concept și percepție, vin în ajutorul tău pentru a-ți face mai vizibilă evoluția creației tale. Spre o fixare perfectă a cunoașterii tale în "betonul" capacității

de înțelegere a susținătorilor tăi. Prin urmare, este necesară o monitorizare a capacității lor de înțelegere, și în același timp trebuie să dai un impuls de reglare capacității tale de relaționare, de comunicare, de transmitere a ceea ce putem denumi „cunoștințe adezive".

Puterea pe care nu o are nimeni și pe care nu o poți controla decât tu este imaginația unui răspuns la întrebarea: "ești capabil să te lași cuprins de aventura rătăcirii într-un labirint fără sfârșit, unde orice sens este pierdut?"

Crima ascunsă în sfera eligibilului scoate în evidență riscul la care îți expui creația în timpul activării și promovării lui la scară largă, în rândul susținătorilor tăi - dar și a publicului larg. Poți fi oricând tras la răspundere pentru posibilitatea de a fi neînțeles, tot așa cum Don Quijote a trăit drama de a fi neînțeles, de a fi luat în derâdere.

Ideea "crimei" rezolvă una din problemele pe care esteticienii în materie de leadership le supun adesea atenției. Crima de care te poți face vinovat în tot acest proces de promovare a leadershipului este "absolutizarea imanenței", dacă o pot numi așa, prin intermediul concepțiilor, adevărurilor, semnificațiilor, revelațiilor care, deloc surprinzător în acest malaxor al consumului de cunoaștere și al competitivității, nu-și poate face lăcaș în mintea și în sufletul celor din jur.

Săvârșești o crimă de natură culturală, ideologică, intelectuală? Este ușor de stabilit ce este adevărat și ce nu în leadershipul pe care îl promovezi?

Fii întotdeauna receptiv la capacitatea celorlalți de asimilare a cunoașterii tale. Luptă pentru promovarea leadershipului tău, dar execută trageri numai cu arme convingătoare, specifice nivelului lor de înțelegere.

Conferă leadershipului tău un conținut aparte, astfel încât să corespundă unei viziuni clare și ușor de aplicat.

Source: https://neculaifantanaru.com/crima-ascunsa-in-sfera-eligibilului.html

Cromatica compoziției astrale

On Aprilie 26, 2018

Expune-ți teoriile despre artă în cadrul proiecției vizuale a unui mesaj sau a unei idei, pentru o perioadă de timp suficient de lungă în fața destinului, cât să poată fi înregistrate în nemurire.

Mi se pare că trăiesc dintr-un reflex al prelungirii contextului de viață, într-o iluzie a nemuririi ce se vede neatinsă de adierea care cu m-a îmbrățișat înălțimea unei stări de comuniune cu ceva exterior mie, ceva imaterial care se învârtește în jurul axei unei fenomenologii stranii, dar naturale.

Dintr-o dată, implacabilă, realitatea virtuală își întoarce spatele, se abandonează în eter, criteriul suprem al unei interpretări în oglinda unui timp revolut, pentru a fi contemplată într-o adiere de vânt blând și liniștit, făcându-mă să înțeleg cât se poate de concret că ceea ce consolidez, legând sublim culoarea de emoție, poate dispărea dintr-o dată la fel ca un artist anonim din altă epocă.

Factorul instinctiv al sentimentului unic și total care învinge timpul prin multiplele unghiuri în care poate fi cercetat argumentul culorii vibrante și a opțiunilor nelimitate de asortare în contextul completării unui tablou de mare rafinament, într-o demență a deziluziei numită "Setea de infinit", este o corelație prestabilită dintre raza de lumină aruncată asupra lucrurilor ascunse în trecut și percepția glorificării modelului istoric al curentelor artistice.

Arta mea are ca rimă simbolul culorii în universalitatea unui creator de mare altitudine, nu în felul în care ea este percepută ca senzație vizuală de contemporanii care îi accesează magia, ci mai cu seamă în felul în care sunt înțelese principiile și importanța folosirii culorii în generarea efectelor psihologice și a valorilor de luminozitate reflectate într-o operă fără sfârșit numită istorie, în spiritualitatea unor generații care se succed într-o devenire continuă.

Cel mai înalt, mai subtil și mai reprezentativ rezultat al artei este osteneala de a reconstitui un moment esențial istoric pornind de la imaginea copleșitoare a ficțiunii devenită realitate.

Leadership: Efortul tău de a reconstitui un anumit trecut se regăsește în arta de a configura un univers ficțional dintr-un plan al realității în care contrastul dintre două aspecte opuse definește extensia unui nou simț?

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care trăirile cele mai intense, reduse la starea de visare trecătoare, nu ar putea în nici un chip să se traducă în acțiune, sunt constrâns să adopt o atitudine de maximizare a gratuității și contemplativității artei, precum și a spiritului de autoobservare care domnește, de regulă, în spațiul unei creații autentice care orânduiește o lume proprie.

The Three Ages of Man este una din operele maestrului Tiziano Vecellio care inspiră o măreție amplă printr-un cod al culorilor vii. L-am întrebat de ce preferă să redea sensibilitatea și puritatea prin intermediul culorilor deschise, iar Tiziano zâmbind pentru prima oară în viața lui mi-a răspuns: "În ciuda dominanțelor reci în care se amalgamează cele mai pure și mai subtile albastruri cu reflexele verzi, prezența roșului și a nuanțelor gălbui, contopite într-o lumină molcomă, lirică, creează o armonie calmă, de o intensă vitalitate."

Am înțeles atunci că structura cromatică a operei sale viza identificarea lumii construite de

un poet, în comparație cu lumea reală. Trecutul vieții unui artist este prelungirea unei idei în eternitate. Iar contrastul dintre două aspecte opuse - persistența și schimbarea - care facilitează înțelegerea conceptelor și echilibrul compoziției, definesc extensia unui nou simț numit: drumul destinului.

Leadership: Încerci să dai o definire convențională rolului emoționant pe care îl joci în puterea destinului, pentru o perioadă în care compensațiile muncii tale îndârjite nu țin pasul cu expansiunea evenimentelor mici din marea istorie?

În ciuda limitărilor pe care mi le-a impus arta vie a prezentului apăsător care nu se poate lepăda de trecutul pe care încă îl idealizez ca pe un fel de standard al bunăstării și liniștii interioare, aproape de tăișul unor întrebări fără răspuns, am reușit să-mi duc creația la nivel de confruntare cu destinul unor eroi uitați de mult, chiar dacă lumea lor s-a îndreptat rapid către un apus inevitabil.

O stranie stângăcie a desenului mă reprezintă în orice timp, părând a fi posibil de asociat cu călătoria unui *l'esprit de finesse* într-o realitate virtuală, ca o înfruntare a destinului rupt parcă din filme, cu limitele unei lumi neînțelegătoare, pierzându-mă în îmbrățișarea unei țesături grafice mereu supravegheată de revelațiile unei subiectivități pure, cu adevărat eternă și imuabilă.

Ușor, ușor, mă rătăcesc pe drumul destinului, spre înțelegerea adâncă a unui întreg numit "fuga în alt tărâm" unde să-mi vindec rănile sufletului căpătate în urma bătăliilor prin care am trecut, fără diagnostic sigur, fără supraveghere, fără tratament, în universul tematic al literaturii finlandeze, în care Mika Waltari ar avea un cuvânt greu de spus: "Destinul meu mai are încă multe vieți de suportat până să împart hrana divină cu zeii".

Aș vrea să vă povestesc mai multe despre bătălia navală de la Lade, fiindcă nici acum nu-mi dau seama cum am scăpat cu viață din haosul de nedescris din care se detașau urletele disperate a celor ce mureau. Puțini își mai amintesc istoria ei. Când iscusința lui Dionysios s-a prefăcut într-o victorie imposibilă, la fel ca trecerea mea prin bucla timpului, el a exclamat dintr-o bucurie de nedescris: "Dacă aș avea o sută de corăbii ca aceasta și dacă pe ele ar fi doar bărbați din Phocaea, aș putea cuceri toate mările lumii."

Partea de fericire a unui comandant decurge, la fel ca în cazul pictorilor, dintr-o percepție fină a ridicolului că sfârșitul are întotdeauna un nou început.

Mi-ar fi plăcut să redau doar într-o singură culoare întregul parcurs al bătăliei, dar timpul meu, în numele nu știu cărui principiu de artă, îmi scapă din mâini. Semn că încă trăiesc în *illo tempore* , în plina iluzie a eternei reîntoarceri la ceea ce a fost la început, în legătură cu reluarea mersului lumii ca o reîncepere a Creației.

Cromatica compoziției astrale sugerată de mine prin verdele crud al naturii, în contrast cu roșul cărămiziu al ruinelor și albastrul inimitabil ce bate înspre gri care are darul de a le da războinicilor un aer fantomatic, surprinde starea de sens a unei lumi care își schimbă succesiv decorul, de fiecare dată conform stilului și abordării unui artist care se pune în slujba artei numită subtil: renaștere în nemurire.

Source: https://neculaifantanaru.com/cromatica-compozitiei-astrale.html

Crucea ne va ajuta să triumfăm

On Martie 04, 2009

Folosește-ți priceperea de a valorifica condițiile concrete de exercitare a unei influențe decisive asupra lumii, până când povestea despre tine va ajunge la esența unei realități care merită să fie reflectată în memoria timpului.

- Au venit aici sperând să ne distrugă. Suntem din nou copleșiți numeric.

Cortes ridică glasul.

- Dar gândiți-vă de câte ori nu am fost în aceeași situație în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forțe la fel de înspăimântătoare? Şi nu am triumfat? Amintiți-vă de texcalteci și de tunurile și cavaleria cu care ne aștepta Narvaez la Cempoallan !

Cortes se opri pentru câteva clipe.

- Am triumfat întotdeauna pentru că nu suntem oameni sau soldați obișnuiți. Acum puteți spune toți, cu mândrie, că sunteți soldații lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci și iscusința voastră în mânuirea armelor vă deosebesc de muritorii de rând. Nu uitați că ați fost aleși de Dumnezeu Însuși ca să mărșăluiți sub steagul Său.

Leadership: Te lași influențat de tendința de a atribui valoare unui eveniment care nu prezintă certitudine în ceea ce privește punerea în aplicare a unui plan, dar care este eficient în transmiterea unui mesaj motivațional?

Ca să-și întărească spusele, Cortes ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

- Crucea ne va ajuta să triumfăm ! Şi acum aș vrea să vă mai spun un singur lucru: nu uitați că sunteți avantajați atâta timp cât aveți putere să luptați. Acești mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne și de aceea sunt mai vulnerabili. După cum știți foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veți avea de-a face cu o armată unită, ci una destrămată. Azi nu veți avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistați. Înfigeți săbiile direct la țintă, nu le învârtiți orbește deasupra capului, ca să nu vă expuneți bâtelor și cuțitelor lor.

Cortes se opri, așteptând ca vorbele lui să-și facă efectul asupra oștenilor săi.

- În secolele care vor veni, când oamenii vor scrie istoria lumii, noi vom ocupa un capitol glorios ! Se va vorbi despre această zi până la sfârșitul lumii și veți fi amintiți ca niște eroi. De aceea, domnilor, haideți să ne pregătim și să înfruntăm inamicul. Când o să vă dau semnalul, vom ataca și vom învinge !

Leadership: Ești pregătit să experimentezi trăirea unui sentiment de apartenență la ÎNTREG, integrându-ți cunoașterea sinelui într-un context de acțiune nestingherită și de acceptare a consecințelor?

Categoria leadershipului căruia i se atribuie povara apropierii de o zonă de conflict poate fi definită ca un soi de însuflețire a unei persoane motivată de obținerea aprobării din partea altora pentru îndeplinirea unui scop important. Momentul apropierii de o zonă conflictuală, dar cu eventuale beneficii materiale sau spirituale, îl poate determina pe lider să transgreseze (prin conștiința de apartenență la un eveniment istoric fulminant) toate obstacolele spațiului și timpului.

Deci, pentru a întregi fizionomia acestui important fenomen de mare forță spirituală, prin care liderul își asumă sarcina de a scrie o nouă pagină a istoriei, trebuie să privim lucrurile nu numai de foarte de sus și de foarte departe, ci și de foarte din adânc.

Oare ce simte Cortes când știe că istoria va fi scrisă de mâna unui erou care, sub prezența materialității unui trup omenesc, va deveni nemuritor prin puterea faptelor sale hotărâtoare? Iar ceea ce simte el poate fi pus pe seama unei conștiințe care mizează sistematic pe individualitate, sau pe Întreg?

Întregul care definește leadershipul este suma tuturor forțelor care acționează la unison pentru îndeplinirea unui scop menit să schimbe destinul lumii.

Cortes simte acea legătură profundă cu fiecare dintre ostenii săi, așa cum a făcut-o Iisus cu ucenicii săi, iar dacă nu poate ignora acea fatalitate a sfârșitului de drum, măcar să parcurgă cu succes drumul până în punctul în care istoria se transformă într-o adevărată legendă.

Așadar, operând cu însăși conceptul de "fatalitate", și încercând să cercetăm evoluția omului din interior, "din adânc", intuind simțirea pe care el o inspiră și pe care o are față de viață, putem să oferim revelația genezei interioare a fenomenului originar al expresiei: "identificare într-un context de renunțare la individualism".

De multe ori omul care vrea să săvârșească fapte eroice din pricina unei trăiri puternice ce depășește pragul experienței obișnuite, este un om care își ridică propria persoană la rang de ideal, acel ideal de glorie și măreție care te îmbăta cu disperare și inconștiență. Dar, alteori, omul cuprins de un arzător neastâmpăr de a realiza ceva măreț, este îndeajuns de bun suport al sentimentelor de identificare cu grupul, afirmându-și superioritatea (cu o splendidă consecvență) față de o regulă de bază a victoriei: *"Prima și cea mai mare victorie este să te învingi pe tine însuți."*

Esența realității care merită să fie reflectată în memoria timpului este următoarea: o faptă care nu impresionează prin măreția ei, deci care nu are anvergura necesară pentru a implica toate forțele omenești, naturale și divine spre a schimba destinul lumii, nu va putea niciodată să dăinuie ca o oglindă postumă a inițiatorului ei.

Crucea ne va ajuta să triumfăm dacă suntem îndeajuns de hotărâți să ducem la bun sfârșit un scop căruia însăși lumea întreagă și Dumnezeu îi este datoare să-l accepte ca pe o schimbare a lumii în folosul progresului ei.

*** Notă:** Colin Falconer - Aztec

Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?

On Mai 21, 2014

Stabilește-ți poziția de lider în propria viață, punând valoare în adevărurile pe care le dorești ascunse.

Eșafodul este complicele călăului. Devorează. Înghite carne. Bea sânge. Eșafodul este un fel de monstru, făurit de judecător și de dulgher, un strigoi care pare că trăiește o viață cumplită, alcătuită numai din moartea pe care a dat-o. De aceea, impresia fu cumplită și adâncă. A doua zi după execuție, și multe zile după aceea, episcopul Myriel păru copleșit. Seninătatea aproape nefirească a clipei funebre dispăruse. Umbra justiției sociale îl urmărea. El, care de obicei se întorcea de la tot ceea ce săvârșea cu o satisfacție atât de nemărginită, părea acum că-și face mustrări.

Uneori vorbea cu sine însuși, îngăimând cu jumătate de glas monologuri lugubre. Iată unul pe care sora lui l-a auzit și l-a memorat:

„Nu credeam să fie atât de groaznic. E o greșeală să ne cufundăm atât de adânc în legea divină, încât să nu mai ținem seama de legile omenești. Moartea nu ne-o poate trimite decât Dumnezeu. Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?"

*Cu vremea, aceste impresii slăbiră și probabil se șterseseră. S-a băgat totuși de seamă că episcopul se ferea să mai treacă prin piața execuțiilor. **

Leadership: În ascensiunea spre un nivel superior de excelență te sprijini pe o experiență realizată în umbra propriilor gânduri puse sub semnul valabilității unei devize pe care o putem atașa și aici: "respect pentru conștiința eternității"?

Dincolo de simplitatea înțelepciunii pe care o practică și promovează liderul axat pe o viziune obiectivă asupra realității, oricât l-am admira ca exemplu de perfecțiune care întruchipează ce are mai bun în construcția identității sale, el ar merita mai multă admirație ca gânditor care descifrează treptat lumea, gustând din amărăciunea și singurătatea morală a vremurilor.

A avea respect pentru conștiința eternității prin intermediul gândurilor întrupate în cuvinte născătoare de realitate, așezând fiecare urmare a evenimentelor pe coordonata unui proces spiritual-sufletesc, înseamnă să întreții sentimentul acela de a nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Înseamnă să îți umpli cupa afecțiunii față de faptele și trăirile oamenilor cu distincția dintre ceea ce este trecător și ceea ce este Etern, între contingent și Absolut, pe fondul unei profunde conștientizări și acceptări de sine.

Numai un lung dialog cu propriul suflet, un drum călăuzit de flacăra libertății de conștiință, constituită într-o artă benefică de perpetuare a puteri de a săvârși binele care se întoarce spre el însuși, îl transformă pe lider într-un om mai bun.

Mulți lideri sunt cizelați și menținuți de o gândire pozitivă, dar cumva lipsită de simțul responsabilității Eului, alimentată numai din observații, interpretări și analize ale evenimentelor la care iau parte. Fără a se sprijini pe nici o experiență realizată în liniștea interioară, în meditație, în umbra propriilor gânduri de îndoială, dincolo de rolurile asumate de-a lungul vieții.

Măreția care definește un om plin de sfințenie este romanul unui destin care se împlinește în stadiul unei relații de dependență între regret și tărie, reflectându-se însă ca intersectare dramatică între conștiința temporalității și conștiința eternității.

Aceștia din urmă nu se pot curăța de rugina ignoranței de sine. Pentru ei leadershipul rămâne doar un spațiu de manifestare a ascensiunii pentru zona experimentalului și inovației, o posibilitate de articulare a formării profesionale, o variantă de realizare a obiectului de activitate. Dar, nepreocupându-se de dubla cale, a simțirii și acceptării, ei rămân neprotejați în fața conștiinței lor care vizează aspectul bun sau rău al adevărurilor dure de care se izbesc și de care nu vor să țină cont.

Ca să poți să te împaci cu toate adevărurile dure ale vieții, de care nu poți face abstracție, trebuie în primul rând să-ți stabilești poziția de lider în propria viață, monitorizând lupta dintre sine, evenimentele înconjurătoare, idealurile făurite și rolul asumat. Uneori vei fi nevoit să dai ascultare adevărurilor și să te întorci de la tot ceea ce săvârșești cu o satisfacție atât de nemărginită, să-ți renegi responsabilitatea față de propriile experiențe, nemaiputându-te bucura de puterea care îți aparține de drept.

Leadership: Ești dispus să eșuezi ca om care își iubește ființa, considerând călăuzirea gândirii și sentimentelor tale ca un soi de manifestare exterioară a unei divinități care și-a abandonat creația?

În această privință, pot aminti cuvintele lui John Fuhrman, fondatorului companiei Frame of Mind: " *Nimic nu ne poate opri din ascensiune, decât dacă lăsăm evenimentele să ne controleze viețile și le considerăm barometre în funcție de care ne apreciem eforturile viitoare. Zâmbiți când sunteți în fața unui noi început – fiindcă sunteți.* "

Dacă nu ești dispus să eșuezi ca om care își iubește ființa, nu vei fi niciodată destul de bine apărat în fața a ceea ce știi că este adevărat. A accepta ceea ce ți se întâmplă în viață, ceea ce se petrece în jurul tău, este mai mult decât pur și simplu a "recunoaște" sau a "admite". Este o necesitate a reușitei personale.

Un om care eșuează în a-și iubi ființa este un om care a cunoscut mai mult singurătatea decât liniștea, și care a ales să se focuseze pe activitatea de suflet, un om care atunci când privește în urmă are multe regrete, multe lucruri nespuse, nefiindu-i clar de ce Dumnezeu a admis să se întâmple atâtea nenorociri și rele în lume.

Liderul este de multe ori un asemenea om, dar care niciodată nu se lasă subjugat de necesitatea de a fi arhitectul unei deveniri orientată spre plăceri sau spre durere, ci numai spre valori autentice.

Unii au acreditat opinia sumară că, în fond, liderul este o colecție de capacități și însușiri care s-au valorificat la un moment dat. Însă, dacă luăm în calcul cuvintele scriitorului român Nicolae Iorga, anume " *Cea dintâi condiție a fericirii este liniștea sufletului* ", atunci liderul devine produsul final al diferitelor etape ale procesului de revenire către sine, în condițiile unei retrageri convenționale din mediul profesional.

O divinitate care și-a abandonat creația face referire la varianta de trăire a unei vieți care nu poate fi înțeleasă decât printr-o ruptură de sine, printr-un abandon voit în fața unei realități care depășește capacitatea omului de a o înțelege și de a putea schimba ceva la ea.

Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut? Este o întrebare la care încearcă să

răspundă liderul care vrea să se reinventeze, luând în calcul tot ceea ce are impact asupra vieții și interacțiunilor sociale, asupra modului de gândire al oamenilor, influențându-i fie în bine, fie în rău.

Totodată vizează atitudinea liderului față de sine însuși prin adoptarea unui model propriu, al unui referențial propriu inatacabil și unanim acceptat pe plan social.

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ce-drept-se-ating-oamenii-de-acest-lucru-necunoscut.html

Cu ochii infinitului să-mi privești lumea din suflet

On Decembrie 30, 2022

Ochii nu pot să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii.

Marea și nisipul, surprinse în momentele trăite sub soarele generos al verii, sunt rezultatul privirii mele înspre nemăsurat, pornind de la convingerea că ele sunt simboluri ale infinitului, deoarece nu au nici început, nici sfârșit. Şi chiar dacă privirea devine confuză în încercarea de a cuprinde orizontul, marea oferă liniștea cea adevărată, dar totodată poate să cuprindă reprezentarea unei realități cu ajutorul iluziei unor siluete pierdute într-un lunecător trecut, fiind suprimată de o acțiune desfășurată în afara timpului și spațiului.

Pe când nisipul...firișoarele de nisip cuceresc clipele uitate numai prin întoarcerea clepsidrei, întorcându-se de unde au plecat.

Să o spun drept: ochiul nu poate să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii, prin acțiunea automată a spiritului de observație care integrează armonios elementele din jur într-un tot unitar. Însă hotărârea ochiului de a se comporta estetic, privind separat elementele aflate în prim planul câmpului vizual, ar trebui să fie urmată de demonstrarea permanentă a relației dintre formele artistice ideale cu cele reale. Din acest motiv, marea și nisipul, elemente ce determină starea sufletului meu, traduse în imagini cu simbolistică puternică, fac ca vederea mea să se extindă dincolo de "opera fereastră", către un orizont al permanenței spirituale.

Leadership: Poți să îmbunătățești capacitatea Eului tău de a percepe, prin intelect sau prin simțuri, o imagine care transmite emoții, acceptând ideea că realitatea în care te retragi este un loc în care arta nu este o experiență pasivă?

Vă întrebați ce reprezintă acest orizont al permanenței spirituale? Cred că este următoare etapă din traseul umanului, de vibrație înaltă, bine plasată în contextul unor amintiri memorabile, dar și a unor oportunități de învățare despre frumusețea vieții. Asta după declanșarea emoției și a credinței de a uni cele mai adânci și vii realități, legând lumi radical distincte.

Sau, mai bine zis, acest orizont al permanenței spirituale este etapa următoare după declanșarea emoției unei intimități suficientă însăși, definită într-un transcendent asumat, prin împletirea dragostei de viață cu nostalgia unei clipe extrase din lumea secretă a unui mistic nonconformist care a trăit cu multe secole în urmă și a cărei licărire de amintire o poți surprinde trăgând cu ochiul printr-un ușă întredeschisă, într-un loc străin de orice localizare posibilă.

De remarcat, totodată, că fac deseori trimitere spre artă. Dar încerc să ocolesc experiența pasivă a privitorului care se regăsește în obiectul privirii sale cu un sentiment de irealitate, ci mai degrabă ca o reminiscență a unei picturi anterioare.

Leadership: Poți să maximizezi impactul creației tale asupra ochiului și sensibilității umane utilizând arta reprezentării emoțiilor într-o formă narativă, așa încât să conferi lucrurilor particulare măreția de a exista în absolut?

În artă, unitatea reflecției aflată sub influența potențelor paralele ale lumii reale și ale lumii

ideale, este în strânsă legătură cu percepția senzitivă asupra mării și a peisajului marin. Asta, dacă nu elimin interesele practice pe care le poate trezi atitudinea estetică asumată în fața unui tablou vizual spectaculos, capabil să scoată din anonimat orice decor sublim. Deci, în măsura în care reacționez intelectual la vederea obiectelor pe care marea le aduce la țărm, operând cu spiritull *Rholes-Thirsys* dătător de surprinzătoare interpretări, ceva care primește de peste tot ecouri de artă poetică, mă voi putea bucura de simpla impresie a unui Deja-Vu în cadrul sensibilității, dar totodată voi putea să ofer o explicație subiectivă asupra modului lucrurilor particulare de a exista în absolut.

A exista în absolut înseamnă să imortalizezi într-un tablou acea zi specială și irepetabilă, care nu se sfârșește niciodată în memoria timpului. Îmi îngădui pe această cale, de dragul emoției pe care o trezește în mine revederea mării și a nisipului, să reproduc un fragment dintr-o carte scrisă de Ileana Constantinescu:

"Mă pierd într-un albastru plăcut fără să-mi dau seama dacă mă contopesc cu cerul sau cu marea ori cu amândouă. Această contopire cu cele două nuanțe de albastru îmi dă senzația nemuririi, fără monotonia ei, o nemurire plăcută, în afara grijilor vieții curente, o nemurire la care nu mă pot întreba dacă am dreptul să o ating în această zi în care am înțeles că important nu este să fii nemuritor, ci să te simți bine în pielea ta, privilegiat că ai putut să simți bucuria de a fi alături de splendida natură."

În mod inevitabil, artei îi place să se ascundă, să se dezvăluie în tăcere, ca într-un fel de chivot misterios pierdut într-o mare nesfârșită de emoții, culori și miresme care, limpede lucru, va salva de la uitare numai pe cel care încă mai crede în el. Iar eu cred în designul care nu piere niciodată. Mai ales dacă iau în calcul faptul că într-o operă de artă, sesizarea fidelității față de natură este o chestiune de simțuri, legată de un mod de a percepe și de adaptare la un cod restrâns de reprezentare a emoțiilor – mult mai adecvat decât codurile imagistice, dar pus la vedere pe suprafața de autenticitate existențială.

Leadership: Poți să preiei controlul asupra emoțiilor în momentul apropierii sau depărtării de un punct fix, corespunzând unei modificări în idealul Eului de a cuprinde între marginile sale memorialistice imaginea unui miracol?

O altă necesitate în raportul ochi-vedere, privind un peisaj în stil impresionist, din perspectiva frontală cu marea și nisipul în prim plan, și luând în considerare panorama cerului în asfințit așa cum este desprins dintr-un tablou neterminat de Botticelli, este de a trage concluzii în privința apropierii sau depărtării de un punct fix, în fiecare stadiu al manifestării culorii atunci când ea apare organică, vie și mobilă. Este și acesta un motiv de profundă meditație melancolică, nu-i așa?

Într-adevăr, marea și nisipul încă sunt acolo, de atâta amar de vreme, dar nimeni nu le redă povestea din infinitul lumilor din suflet, nimeni nu le descrie ca pe o înlănțuire de cuvinte separate de orice lucru, ca într-o cronică de intersectări întâmplătoare și evenimente neașteptate. Nimeni nu le îngăduie să fie mereu în centrul precis al sufletului căzut accidental într-o lume a realităților imateriale. Şi chiar dacă eu sunt creatorul iluziei, al mirajului frumuseții, a lucrurilor care nu sunt de multe ori ceea ce par, tot nu mă pot abate de la constrângerea *Echtoser Sanlierrys Passen*: "ceea ce îmi încântă privirea este ceea ce mă lasă mut de uimire".

Fără îndoială. Trebuie să pășesc pe un tărâm plin de intensitate, articulat, modern, inspirat din efervescența de culori și de texturi văratice, acolo unde încep creațiile absolute în artă, ca să găsesc concordanța deplină între tablou și sensibilitatea simbolistică (caracterizată prin melancolie), iar astfel să dau naștere portretului. Se pare, deci, că va trebui să mă concentrez doar asupra conceptului de "Ochi atotvăzător" pentru a fi de acord în privința faptului că degeaba mă străduiesc să aștern pe pânză imaginea unui miracol, dacă nu este recunoscută sublima valoare artistică a vederii mele care depășește în toate direcțiile unghiul de

valabilitate al unei lumi imaginare, transfigurată în planul creației.

În leadership, la fel ca și în artă, va trebui să realizezi o creație capabilă să surprindă imaginea unui miracol. Să descoperi că de fapt ceea ce vezi în jur este o reflectare a ceea ce devii prin emoțiile pe care le transmiți interpretând un rol dublu: de visător idealist și de purtător al unei imagini simbolice.

Cu ochii infinitului să-mi privești lumea din suflet ca să-mi recunoști adâncurile pe care numai admirația pentru frumos și tendința spre unitate le poate explica. Şi, tot aici, merită să adaug un citat dintr-o carte citită recent, "Egiptologul", de Arthur Phillips:

De-a lungul timpului lucrurile se erodează. Nisipurile șlefuiesc, pietrișul ascunde, papirusurile se fărâmițează, picturile se șterg. O mare parte din aceste procese sunt, desigur, distructive. Uneori, însă, eroziunea clarifică, răzuind asemănările înșelătoare, erorile necaracteristice, detaliile derutante și inutile. Dacă, pe parcursul scrierii acestor însemnări, am apucat-o pe undeva într-o direcție greșită, dacă am înțeles eronat sau am descris defectuos ceva ce am văzut sau mi-am închipuit că văd, ei bine, în acele momente îți spui: Nu-i nimic, o să revizuiesc totul când mă reîntorc...

Şi așa voi face.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ochii-infinitului-sa-mi-privesti-lumea-din-suflet.html

Cu prea puțin ei au ajuns departe

On Februarie 11, 2009

Amplifică-ți potențialul de schimbare, generând acea stare de spirit supremă care să-ți permită accesul către excelență.

Napoleon Bonaparte, Abraham Lincoln, John D. Rockefeller. Ce au avut toți acești trei oameni în comun? În primul rând fiecare dintre ei și-a pus într-un anumit fel amprenta asupra omenirii, intrând în istorie, apoi, fiecare dintre ei s-a născut sărac, și, totodată, fiecare din ei a avut o dorință arzătoare de a se autodepăși și de a reuși în viață.

Ei au reușit să-și găsească singuri menirea pentru ca au înțeles un mare adevăr: *Când ai un scop bine definit, mijloacele de a-l atinge nu contează.* Cu alte cuvinte, nici unul dintre ei nu a beneficiat de avantaje materiale și financiare, toți au pornit de la zero, dar au ajuns în frunte pe scena lumii pentru că n-au lăsat ca împrejurările să-i descurajeze.

Oamenii vrednici de laudă au acea dorință mistuitoare de a-și depăși condiția umilă. Ei își urmăresc dorințele până ce acestea devin obsesia arzătoare a vieții lor. Oricât de multe obstacole au de depășit, pentru ei viața este ca un izvor imens de bucurii, ca un prilej de a-și etala talentele și valoarea. Dorința lor de a-și sufleca mânecile și de a munci este atât de mare, încât nimic nu-i poate opri din avântul lor spre culmile succesului.

Leadership: Sensul pe care îl dai vieții este o încercare curajoasă de concretizare a năzuințelor și mijloacelor de înfăptuire a unității și independenței tale firești, sub coordonarea ulterioară a unei cauze de mare însemnătate?

Ştii de ce UCM (Unitatea de Control a Motorului) este de obicei cel mai puternic microprocesor dintre toate care există în mașină?

Pentru că este pus la treabă cel mai mult. Practic acesta are de făcut milioane de calcule pe secundă trebuind să analizeze datele oferite de zecile de senzori amplasați prin toată mașina și apoi să decidă asupra celor mai bune valori care să le transmită motorului pentru ca acesta să funcționeze cu consum minim de carburant și să polueze cât mai puțin mediul înconjurător.

Tu poți să funcționezi cu consum minim de „carburant"? Pentru ca aria ta de dezvoltare să progreseze trebuie să fii consecvent cu tine însuți, cu propriile tale valori, cu ideile tale cu orice preț. Trebuie să-ți pui la treabă cel mai mult voința și acea stare de spirit supremă, acea stare de trăire maximă și de siguranță care să-ți permită accesul către excelență.

Toți acei indivizi care au atins excelența s-au autoîncurajat și s-au propulsat singuri înainte când cantitatea de carburant din rezervorul lor de valori și de speranțe era mică. Unitatea lor de control a fost energia combinată cu ambiția de a merge mai departe. Ei au funcționat fără să „polueze" zona de excelență a altora și fără să consume în vreun fel din resursele de existență ale altora.

Cauza lor a fost una de mare însemnătate: să se impună în fața implacabilelor schimbări ale istoriei ca un rezultat final al acestora.

Leadership: Poți să te menții în concordanță cu tine însuți și cu ceea ce vrei să devii, fără

să te îndepărtezi de elementele în care crezi atunci când ești supus unei rațiuni care se crede atotputernică?

Laert, fiul lui Polonius din piesa „Hamlet, Prinț al Danemarcei", îi mărturisea regelui Claudius: " *Atât de bine îmi voi chivernisi mijloacele / Încât cu prea puțin am să ajung departe.* "

Ar trebui să adoptăm cu toții acest principiu atunci când pornim la drum fără să dispunem de niciun fel de avantaje. Suntem direct răspunzători de soarta noastră și de modul în care privim dificultățile. Poate va fi nevoie să facem multe eforturi și numeroase sacrificii, și s-ar putea de asemenea să avem multe starturi dificile înainte de a trece de linia ce desparte succesul de eșec. Dar dacă vom avea o dorință puternică vom reuși până la urmă să ne îndeplinim obiectivele, oricât de îndepărtate sau imposibile ar părea.

Puțin, dar mult. Mijloace financiare modeste, dar o dorință puternică de a reuși în viață și de a obține rezultate de excepție. Asta e cred tot că avem nevoie pentru ne îndeplini visele: o dorință puternică. Şi să nu uitam că, așa cum bine preciza cineva, mintea nu cunoaște alte frontiere decât cele pe care i le stabilim noi înșine.

O rațiune care se crede puternică, când vine vorba de concentrarea conștiinței asupra acțiunii ce să săvârșește în spiritul unui ideal pus mai presus de adversitățile vieții, sub o formă sau alta, se săvârșește ca o urmare firească a Chemării de Sus în care ai investit o bucățică de inimă sau o fărâmă de orgoliu.

Când îndrăznești să crezi în ceva mai înalt decât tot ce e omenesc, cu valoare mult mai mare decât ceea ce îți oferă viața, nu vei mai putea renunța la ce te aștepți să găsești în afara propriei povești.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-prea-putin-ei-au-ajuns-departe.html

Cu voia Domnului

On Noiembrie 25, 2009

Dedică-te modelării artei de a conduce, exercitându-ți la timp și în mod eficient simțul dezvoltat al datoriei morale.

Printr-un nefericit accident, managerul unei companii private din domeniul farmaceutic moare și ajunge în rai. Acolo este întâmpinat de îngerul său păzitor care, conform regulilor din rai, îi citește cele mai speciale fragmente din cartea vieții sale. Majoritatea acestor fragmente, care erau scrise în timpul cât a fost manager, scoteau în evidență aptitudinile sale și rezultatele obținute de-a lungul carierei; cât de mult s-a implicat în bunul mers al companiei sale și cât de multe beneficii a obținut de pe urma ei, cât de multe probleme a lăsat nerezolvate și, în sfârșit, cel mai important lucru, cât de grijuliu, cât de atent și cât de corect a fost cu subalternii săi.

Surpriză. Se pare că dintre toți oamenii doar câțiva l-au agreat și l-au apreciat, aceia care îi erau apropiați lui și care, evident, aveau roluri și funcții importante, bine remunerate. Restul nu l-au avut deloc la inimă, nu-l plăceau nici ca om nici ca manager, pur și simplu nu avea calitățile necesare care să-l facă remarcabil și să-i asigure succesul în zona în care se poziționa. În loc să asigure posibilități de dezvoltare prin stabilirea de standarde și ținte pentru toți angajații, el a instaurat o dictatură fără margini care le-a sufocat spiritul de inițiativă nelăsându-i să aspire la mai mult. Se pare că trecerea lui în neființă a fost cea mai mare binecuvântare pentru cei mai mulți dintre angajați, care în sfârșit pot spera la un venit mai sigur și mai consistent, stabilit de cel care l-a înlocuit în funcție.

- Sunt nefericit, întrerupe managerul discuția, evitând să-și privească îngerul păzitor în ochi. Anticipasem tot felul de reacții, dar evident n-am crezut că oamenii mă vor urî în halul acesta. Nici măcar aici, în rai, nu pot fi fericit.

- Dar trebuie să fii ! răspunde îngerul. Aici fericirea este obligatorie. Nu mi-am putut închipui niciodată că ar putea cineva să fie nefericit aici sus...

Leadership: Iti poti recastiga datoria morala in functie de ceea ce ai de invatat de la tine intr-un moment de cotitura cand traiesti ceva aparte?

După o pauză mai lungă, îngerul respiră adânc și-i zâmbește amar.

- Ei, iată-te posomorât. Încerc să-ți explic că greșelile ți-au fost iertate până la urmă...

Managerul, îl întrerupe din nou:

- Sunt nefericit. Cum să fiu fericit știind că toată lumea m-a urât ca pe cel din urmă nenorocit.

Îngerul se uită în ochii managerului, îl citește cu atenție și, pentru că într-adevăr exista o urmă de regret în sufletul său, îi spune pe un ton binevoitor și prietenos:

- Ca arhanghel, am posibilitatea să fac anumite modificări în timp. E un lucru neobișnuit, dar dacă ți-ai putea retrăi ultima zi din viață, crezi că ai putea schimba sentimentele din inimile

oamenilor?

Ceea ce caracterizează cu adevărat un lider este tocmai faptul că, prin voința lui ieșită din comun, poate preface imposibilul în realitate.

- Da. Sunt foarte sigur. În doar 24 de ore aș schimba totul. E vorba de o datorie morală.

- Bine, cu voia Domnului îți voi acorda o ultimă șansă de a-ți îndrepta greșelile, răspunde vesel îngerul. Misiunea ta este să le câștigi oamenilor admirația și respectul, și să arăți că ai meritat această a doua șansă. Tratându-i cu înțelegere, încercând să simți ceea ce simt ei, stimându-i nu și judecându-i, îi vei putea determina să-ți ierte greșelile, așa cum ți le-a iertat și Domnul. S-ar putea ca ei să-ți întindă tot felul de curse pentru că sigur nu se vor încrede în schimbarea ta radicală. De aceea, nu uita că fiecare gest contează. Mai este important ca schimbările pe care le vei face să nu aibă o tenta puternică de eroism. Pentru început ele trebuie să aibă un caracter general, să conțină câteva aluzii și să înlăture eventualele îndoieli.

Aș putea să-ți spun destule, dar cuvintele sunt de prisos și nimic din ceea ce ți-as putea spune acum nu le va alina oamenilor supărările. Totul trebuie să vină din suflet, din sufletul tău. Fie ca bunul Dumnezeu să-ți întărească credința și voința și să te inspire în demersurile pe care le ai de făcut în ultima ta zi din viață. Vaya con dios...

Leadership: Poți să anticipezi rezultanta dintre ceea ce te întărește și ceea ce te consumă pe plan existențial în condițiile unei justificări de sorginte revelatoare?

Formatul justificărilor pe care le dau conștiințele curate, cele care știu ce înseamnă *trăire adevărată* , diferă mult de cel utilizat de conștiințele reci care au abandonat ideea demnității, a măreției și a valorii ființei umane. Este un format de care se atașează numai oamenii cu adevărat virtuoși, care acceptă fără rezerve supremația rațiunii, urmărind prin valorificarea experienței de viață să ajungă la acel adevăr constructiv, ziditor, de care au nevoie pentru a se reînnoi permanent, moral și spiritual.

O justificare de sorginte revelatoare are o bază solidă numită "conștiința față de faptele tale" și niște criterii eliminatorii, numite "afirmații reflexive" în baza unei presupuse autorități supreme. Trebuie să crezi cu tărie în ele și în puterea lor dacă vrei să schimbi ceva fundamental la tine, nu la ceilalți.

Ceea ce le creează acestora un avantaj consistent în lung-metrajul vieții, pe care nu-l au cei propulsați în zona defavorizată a inerției principiilor sociologic-existențialiste, este tocmai acea trăsătura de personalitate ce conferă posesorului abilitatea de a se înțelege pe sine într-un sens mai profund, raportându-se corect la lume și la realitățile ei.

Sistemul de valori, concentrarea doar asupra acelor zone care corespund exigențelor personale, practicile de responsabilitate, sunt indicatori de bază pozitivi în autoevaluarea condițiilor de funcționare, puse pe seama unei raționalități și sensibilități asumate plenar, construite de un proces de educație de bună calitate. Starea bună de conștiență care rezidă dintr-un nivel de dezvoltare la care rațiunea și sentimentele se contopesc, este greu de dat deoparte în favoarea unei doze de indiferență sau rea voință.

Rezultanta dintre ceea ce te întărește și ceea ce te consumă pe plan existențial, moral și spiritual, este o reafirmare a relației dintre recunoașterea vinovăției și acceptarea răspunderii.

Dobândirea unui grad de înțelegere a esenței tale mai presus de obișnuit, în contextul unei continue responsabilități față de ceea ce înfăptuiești și față de ceea ce ți se întâmplă pe marginea cauzelor și efectelor, se realizează prin confesiune (singura formă de a te elibera de orice sentiment de vinovăție).

Una dintre caracteristicile distinctive ale persoanelor capabile de reușite semnificative este tocmai aceea că se concentrează cu precădere pe efectele luptei dintre ceea ce știu că este bine să facă și ceea ce vor să devină în planul conștiinței.

De ce „A doua șansă"? Timpul nu stă pe loc, el se scurge mereu. Din păcate, 24 de ore e prea puțin pentru ca managerul să-și ducă la capăt misiunea. Oricât ar fi de binevoitor, este greu de crezut că el va putea în ultima clipă să schimbe ce nu a reușit să schimbe în cinci sau zece sau douăzeci de ani de conducere. El ar trebui să verifice, prin mici ocolișuri, cam ce și-ar dori fiecare și apoi să le îndeplinească dorințele aproape instantaneu.

La tine când apare nevoia schimbării? Atunci când deja e prea târziu? S-ar putea să nu ai a doua șansă de a te „reinventa" pentru a reuși în relația cu oamenii. Cât de des îți evaluezi potențialul de lider? Ai un palmares bun? Te dedici modelării artei conducerii exprimându-ți personalitatea într-un mod cât mai plăcut? Le dai oamenilor posibilitatea să-ți aducă la cunoștință ce anume așteaptă ei de la tine? Te ridici la un standard pe care ei îl acceptă?

Liderul este pionierul schimbării. Însa dacă schimbarea pe care o inițiază se petrece lent sau vine prea târziu s-ar putea să nu fie deloc reușită. În leadership schimbările mari se produc în timp, rareori în ultimul moment, mai ales dacă nu ai în spate anumite realizări.

Acceptarea propriei imagini (decisivă pentru clădirea respectului de sine) este o urmă de regret care te obligă să-ți extinzi granițele realității peste limita puterilor, până la nevoia de apropiere de Dumnezeu.

Concluzie: Liderul trebuie să se implice activ în toate activitățile companiei, să determine acele schimbări necesare inclusiv în comportamentul și mentalitatea oamenilor și mai ales să mențină un ritm susținut si eficace. El nu poate spune niciodată „Cu voia Domnului înainte" și să se lase în voia sorții așteptând miracole. Miracole s-ar putea să nu se întâmple, și rareori Domnul îi dă cuiva dreptul la o a doua șansă ca să mai schimbe ceva, chiar dacă este întotdeauna bun și iartă deseori greșelile oamenilor.

Lectorul Univ. Dr. Vasile Chira remarca: *„Omul și lumea sunt centrate în Dumnezeu. Datoria morală este vocea divinității, iar indiciul că suntem în armonie cu scopurile divine este iubirea.* "

Adică iubirea față de ceilalți oameni, nu doar iubirea față de sine. Prin urmare, dedică-te modelării artei de a conduce, exercitându-ți la timp și în mod eficient simțul dezvoltat al datoriei morale.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-voia-domnului.html

Culoarea personală a maestrului „Eu"

On Septembrie 11, 2011

Apropie-te de idealul ce-l porți în tine însuți, fără să-ți trădezi potențialul de a fi strălucit.

Celebrul regizor rus, Serghei Eisenstein, "Tatăl Montajului" cum a fost el considerat de criticii de film, a avut o colaborare cu celebrul pianist Prokofiev, a cărui principală responsabilitate era de a compune coloana sonoră a noului său film despre Războiul Civil, intitulat *"Noi, oameni ruși".*

Uneori Prokofiev era nemulțumit de scenele din film. Odată, Eisenstein i-a arătat un fragment de bătălie. Compozitorul, a urmărit fragmentul de două ori, apoi a strigat enervat:

- Destul ! Nu simt niciun ritm. Asta mă încurcă și n-am să pot face nimic !

Eisenstein i-a explicat că fragmentul în cauză urma oricum să mai fie retușat. Nemulțumim, Prokofiev i-a cerut:

- Mai întâi șlefuiește-l și apoi arată-mi-l ! *

Leadership: Ce raporturi ai putea stabili între formele de reprezentare a conceptului de "Brand" și formele de comunicare a inițiativei de revizuire a propriei imagini de "favorit" al transfigurării creației?

Stârnești admirația și recunoașterea oamenilor prin ceea ce ești și prin ceea ce ai de însemnătate în tine. Acesta este principalul criteriu după care ești evaluat de cei din jur. A fi un om de mare valoare presupune mai întâi de toate să ai o capacitate mare de dezvoltare a propriilor creații și resurse, și în același timp, să știi să-ți valorifici „producția proprie" prin colaborarea cu cei din jurul tău.

Cum ai putea să realizezi ceva deosebit, să dai viață acelei dorințe în care crezi, să te apropii mai mult de obiectivul propus dacă ceea ce faci nici ție însuți nu-ți este prea limpede sau nu este finisat în totalitate? Mai întâi șlefuiește muchiile lucrării pe care vrei s-o realizezi până ce o aduci aproape de perfecțiune, mai întâi joacă-ți tu bine rolul, apoi lasă-i pe ceilalți să-și joace cât mai bine rolul lor.

Brandul este ceea ce ai finisat în totalitate după ce-ai pierdut controlul parțial sau total în anumite etape ale unui demers experimental. El se află într-un raport de proporționalitate directă cu promovarea imagini de "favorit" al transfigurării creației atunci când reușești să respecți termenul de validare a cerințelor de conținut care nu reflectă condiția de "retur".

Pentru ce apelezi la ajutor: ca să-l pierzi sau ca să-l câștigi? Slăbiciunea ta apare chiar în ceasul când înclini spre tine cumpăna șovăirilor tale. Iar atunci când se întâmplă acest lucru îți trădezi adevăratul potențial, înseamnă că te-ai întors împotriva ta, împotriva propriilor tale convingeri, dorințe și idealuri, înseamnă că ai abandonat ceva la care ții și în care ți-ai pus nădejdea. Nu vei putea să te apropii de idealul ce-l porți în tine însuți daca îți trădezi potențialul de a fi strălucit.

Creatorul se descoperă celui ce este dispus să-l găsească într-o perpetuă stare de nemulțumire. Celui ce este dispus să cuprindă toată cunoașterea într-o aventură captivantă trebuie automat să conducă raționamente de tipul "eu da, ei nu" prin obstacole fără sfârșit.

Leadership: Îți șlefuiești prin răbdare, disciplină și inteligență opera pe care o proiectezi către restul lumii, sau tinzi spre acea parte a labirintului în care tot ce faci se oprește?

Nimic nu se înfăptuiește dacă rătăcești într-un labirint creat dintr-o formă de apartenență la un spațiu ce pare imuabil, dacă tinzi spre acea parte în care tot ce faci se oprește. În acest caz înrăutățești și situația ta, și pe a celorlalți colaboratori ai tăi. Nu ai cum să lămurești prin intermediul celorlalți toate dilemele care te macină, însă poți să găsești o legătură și o potrivire între ce intenționezi să livrezi și ceea ce în realitate poate fi o justificare a unui fenomen de cumulare a mai multor metode de construcție a perspectivei.

Ca să-ți păstrezi valoarea, privește-ți performanțele ca un aspru judecător ce ține corect evidența bilelor albe și a celor negre, unul care nu poate greși în interpretarea unor situații, exprimări sau imagini confuze. Unul care ticluiește și dă însemnătate fiecărui amănunt ce îi poate trăda nesiguranța în procesul de prelucrare și integrare a unei forme alternative de reprezentare a informațiilor și transferul acestora între diversele niveluri ale artei.

Dacă dovezile de neclaritate în exprimarea unei imagini se arată convingătoare, atunci vei decădea în proprii tăi ochi și vei pierde teren în fața celorlalți.

Opera pe care o proiectezi în fața lumii este un fragment dintr-un scenariu intitulat "exemplu de pretențiozitate" care poate fi acceptat ca fiind valabil cu condiția să-l particularizezi la brandul unei personalități de marcă.

Culoarea personală a maestrului „Eu" este expresia evaluării propriului potențial, pe care numai daca îl exploatezi cum trebuie vei ajunge la rezultatele dorite. Mai întâi șlefuiește-ți potențialul, adăugându-i o culoare personală, și abia apoi vei străluci în propria ta ființă și în ochii celorlalți.

Așa cum diagnosticele bune duc la terapii mai bune, tot așa dezvoltarea și utilizarea la maxim a propriilor tale resurse și capacități duce la o colaborare mai strânsă și mai eficientă cu ceilalți.

Concluzie: Ca lider este important să știi să te autoevaluezi corect pentru a putea să-i evaluezi corect pe cei din jurul tău, mai ales pe aceia cu care trebuie să colaborezi la finalizarea unui obiectiv comun.

Judecă-ți întotdeauna corect și imparțial propriul tău „maestru", apoi pe ceilalți, căutând să te perfecționezi tu însuți și abia apoi să ceri performanțe de la ei. Cu alte cuvinte, nu aștepta de la nimeni mai mult decât poți da tu însuți, deoarece toți se raportează la tine, liderul.

*** Notă:** Ion Barna – *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Culoarea unei reprezentări vizuale de excepție

On Martie 14, 2022

Artistul care dă consistență temelor sale de reflecție pune accent pe acea sensibilitate proiectată asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

O culoare poate fi dominantă într-un tablou atunci când este folosită mai degrabă ca o modalitate de a comunica și de a împărtăși ceva din câmpul sensibilității mele, poate și ceva din universul nebuniilor mele. Dar această culoare caldă, simplă, fin diferențiatoare, nu este importantă pentru a atrage atenția asupra detaliilor: îndemânarea, imaginația, creativitatea cu care am fost înzestrat pentru a înălța o imagine spre culmile măreției artistice, ci pentru a mă îndepărta de ceea ce experimentatorul de idei numește "erori de indicare a posibilului cunoașterii".

Mereu lipsea ceva din căutările mele: contactul cu mine însumi, cu forța de expresie, contactul profund cu acea energie plină de sentiment care își poate elibera puterea prin împărtășirea unei transfigurări sufletești. Iar asta se întâmpla pentru că eram doar un experimentator de peisaj care lucra mult în aer liber, înzestrat cu cea mai sensibilă parte a unui suflet sărac, dar nu eram și un explorator pur-sânge care exersează suficient artele transparenței unei metafore atotcuprinzătoare.

Cât despre culoare, așa cum este ea exprimată în câmpul compozițiilor mele de factură expresionist-abstractă, se pliază în mod admirabil pe sensibilitatea și receptivitatea manifestată față de trăirile celor din jur, conform unui *Shatapsettian Synnem* (o primă întâlnire a intelectului cu Lumina cea mare). Este de ajuns să o redau în lumina evocării unui moment de tipul "Cine ar fi crezut?" a pentru a definitiva o experiență de individualizare a sinelui.

Niciodată un om nu se va putea numi artist fără să-și găsească propria culoare care să-i completeze frumusețea și să-i sublinieze, de exemplu, trăsăturile puternice de caracter cu care l-a răsplătit generos natura.

Leadership: Poți să evidențiezi expresia sinelui tău ideal sub forma relativă a unei creații experimentată în "ascunsul" unei lumi care înfățișează realitatea prin surprinderea esenței non-materiale a unui creator desăvârșit?

Ca o reflexie a soarelui vizibilă de pe pământ, culoarea de chihlimbar îmi redă vizibilitatea în spațiul reflexiei unei formule de emancipare în ceea ce privește stilul de exprimare. Tocmai datorită acestui stil am încercat, de atâtea ori, să mă fac remarcat prin pensulații subtile și jocuri cromatice vibrate. Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei culori, sinonimă cu emoția expresiei ce o exprimă chipul meu în câmpul imaginii unui artist care are un talent deosebit și poate să exprime plastic ceea ce se poate face prin intermediul artei:

"Auzeam culoarea, și ea avea sunetul foșnetului. Mă lățeam peste verde, eram o șuviță de verde închis peste catifeaua de verde pal ca al omizii. Eram un fir pe care tocmai îl croșeta o tanti într-o vestuță de lână. Eram firul și mă încolăceam în ochiuri. O igliță, niște andrele făceau din mine un model gros sau o spumă de dantelă. Şi tot așa... "

Tot la fel, în centrul imaginii înscrisă în creația mea, pe care o descriu în cuvintele cele mai liniștite, vibrante și luminoase, se regăsește acea sensibilitate cu care se armonizează valorile cromatice și dialogul dintre lucruri și suflet. Cum oare să pătrund sensul profund al

individualității mele reflectată într-o imagine stilizată a reîntâlnirii cu mine însumi, dacă nu știu să redau culoarea unei reprezentări vizuale debordând de concretețe, a curgerii vieții de la suprafața unei frământări a sufletului?

Esența non-materială a unui creator desăvârșit purcede din dezvoltarea unei reprezentări vizuale în al cărei prim plan se situează întruchiparea sufletului său, surprins prin alăturarea unor culori care își mențin intensitatea în timp.

Iar leadershipul are aceeași calitate pe care o au culorile din creația mea: este de o mare puritate, chiar și atunci când se amestecă cu diferite fragmente ale vieții mele particulare.

Culoarea unei reprezentări vizuale de excepție, desemnată prin expresia sinelui ideal, poate fi caracterizată prin: tonalitate (ambianța cromatică specifică unui tablou), luminozitate (intensitate) și saturație (puritate).

Aici fac referire la o tehnică ton-pe-ton ce nu ține cont de umbrirea intermediară în care este situat un personaj sau altul din creațiile mele, ci mai degrabă ține cont de necesitatea facilitării unei reprezentări vizuale unde realul este complet dezgolit de ornamente inutile, așa cum este esența unui obiect care are o singură culoare (de exemplu o frunză verde).

Această tehnică pune accent pe sensibilitatea care se răsfrânge asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/culoarea-unei-reprezentari-vizuale-de-exceptie.html

Cum a procedat Cal Rhodes

On Martie 21, 2009

Mărește-ți puterea de influență unindu-i pe oameni în spiritul acelor principii care corespund concepțiilor tale solide despre leadership.

Am să revin din nou la filmul „ *Uncommon Valor (1983)* ", deoarece este foarte important să știi acest lucru.

Colonelul în rezervă, Cal Rhodes, reușește să strângă și să formeze o echipă de comando pentru primejdioasa misiune de recuperare a prizonierilor dintr-un lagăr din Vietnam. Cine ar fi crezut că omul ăsta, trecut de a doua tinerețe, ar fi putut să izbutească în vrerea lui?

Un lider priceput și un antrenament sistematic dau întotdeauna roade. Fără nicio îndoială, reușita misiunii s-a datorat devotamentului nestrămutat al lui Cal Rhodes față de conceptul de muncă în echipă. El a știut cum să-și țină închegată echipa, a știut cum să-i strunească pe oameni, cum să-i unească și să-i apropie de el în spiritul principiilor care corespundeau concepțiilor sale solide despre leadership. Niște principii care au delimitat fiecare fază a ciclului evoluției tuturor acțiunilor lor pe tot parcursul perioadei de antrenament, și pe tot parcursul misiunii.

Iar principiul numărul unu pe care l-a avut în vedere Cal presupunea faptul că onestitatea, loialitatea și curajul sunt fundamentale și stau la baza colaborării eficiente dintre membrii unui grup.

Leadership: Temperamentul pe care îl manifești în zona de acțiune a indicatorului "drum îngustat" poate să marcheze un compromis între ceea ce înseamnă maximizarea valorii de sine și atitudinea de subestimare a propriilor decizii?

Așa cum alegerea aparaturii potrivite este extrem de importantă pentru un fotograf - tot așa alegerea și implementarea unor principii bazate pe o anumită ordine, pe un anumit echilibru, care să orienteze și să imprime un anumit sens procesului de aliniere la obiectivele propuse, la regulile impuse, precum și la propriile valori, este de o importanță deosebită pentru tine și leadershipul tău.

A-i conduce pe oameni, dar fără să induci în mod conștient și sistematic în mintea lor o anumită direcție care să-i ajute să înțeleagă pe deplin rolul lor în cadrul echipei și să se integreze mai bine în ea, este ca și cum ai planta semințe la întâmplare: ele răsar de regulă acolo unde te aștepți mai puțin, acolo unde nu trebuie. Reține că indicatorul "drum îngustat" se referă la modul în care nu funcționează în practică strategia ta de stabilire a egalității între ceea ce se petrece sub influența ta și ce se petrece în interiorul oamenilor.

Tot așa stau lucrurile cu conflictele și divergențele: ele răsar de regulă atunci când te aștepți mai puțin, exact acolo unde nu este cazul, dacă oamenilor nu le este împărtășită o viziune care să oglindească principiile tale și care să-i capteze și să le susțină interesele. Un lider are conștiința clară a valorii de întrebuințare a influenței sale. Iar un lider care își subestimează propriile decizii este un lider care își subapreciază capacitățile de conducere, în special capacitatea de a reacționa la gândurile și sentimentele celorlalți în situații spontane.

Capacitatea ta de a le câștiga încrederea și respectul oamenilor are legătură cu plantarea cât mai eficientă în mintea și în sufletul lor a acelor „semințe" de echitate și respect care să le

trezească interesul, care să le dea energie, cutezanță și zel, și care să le stimuleze dorința de a se implica cu mai multă responsabilitate și eficacitate în sprijinirea echipei, în funcție de planurile și necesitățile tale.

Maximizarea valorii de sine presupune o creștere a nivelului tău de instruire, cunoștințe, know-how, precum și o creștere a gradului tău de implicare în activități de team buliding care pot să împlinească idealul unei echivalențe între măreția de a te simți în control și controlul măreției de a fi simțitor.

Cum a procedat Cal Rhodes trebuie să procedezi și tu dacă vrei ca echipa ta să funcționeze la maximă capacitate. Sădind în oameni înțelegerea cea mai deplină a muncii și valorii lor în cadrul echipei prin intermediul unor principii care să le netezească potecile spre o mai bună colaborare, îi condiționezi să devină mai buni, mai eficienți, și să se implice mai mult, să ajute echipa să se dezvolte și să aibă rezultate.

Dacă, însă, în membrii echipei tale nu încolțește înțelegerea acelor aspecte cruciale care definesc echipa, ce țin de respectarea anumitor principii călăuzitoare ce au la bază respectul, încrederea, onoarea, loialitatea - înseamnă că puterea ta de influență este mică, iar principiile pe care ți-ai construit leadershipul nu au o forță reală, nu au o valoare funcțională și nu au nimic în comun cu profesionalismul.

Concluzie: În leadership este nevoie de ordine și disciplină, de respect reciproc și de stabilirea unor principii de acțiune comune care să fie respectate de toți, de lider și de membrii echipei sale. Desigur, totdeauna liderul rămâne modelul după care se orientează toți cei din echipă. De acest model depinde reușita echipei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-a-procedat-cal-rhodes.html

Cum să alegi un curs de leadership

On Decembrie 24, 2008

Un curs de leadership, la fel ca și un test de confirmare a unui diagnostic medical, ar trebui judecat după un singur criteriu infailibil: rezultatele. Cu alte cuvinte, dacă îl motivează sau nu pe participant să treacă la acțiune.

Cine ar trebui să participe:

- toți aceia care vor să dobândească cunoștințe avansate de leadership;

Înainte să participi la un curs:

La un curs bun:

Rezultatele:

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-alegeti-un-curs-de-leadership.html

Cum devine cineva Eisenstein?

On Februarie 07, 2014

Transformă-ți leadershipul într-un "Private Open Space", formându-ți o viziune care să creeze condițiile unor descoperiri de mare valoare.

Prima viziune asupra filmului „Greva" a creat condițiile descoperirilor artistice de importanță istorică hotărâtoare, care au făcut nemuritor numele lui Serghei Eisenstein. Conceperea acestei prime viziuni - pe care cei din jur o priveau cu zâmbetul amuzat-indulgent - a însemnat un element esențial al fenomenului cuprins în întrebarea: cum devine cineva Eisenstein?

*În mecanismul fenomenului conviețuiesc deopotrivă un talent exploziv, care sparge legi existente, creându-și-le pe ale sale proprii, cât și o gândire intensă, lucidă, de rară acuitate. Trăsătura esențială a acestui mare regizor este înflăcărarea pe care o modelează înțelepciunea. El e omul care își construiește o imagine de ansamblu, pentru ca abia apoi să treacă la găsirea diverselor situații în care se manifestă această imagine. **

Leadership: Ce însemnătate poți da unei creații care este ea însăși rezultatul unei înțelegeri coordonate de o complexitate de factori cu influențe de intensitate diferite?

Nu poți obține o victorie semnificativă în lupta cu creația, raportându-te la ansamblul realității înconjurătoare care deseori devine o opreliște în calea idealurilor, decât printr-o lărgire a conștiinței de sine, urmată de o schimbare fundamentală în modul de abordare a viziunii și conținutului ei. Acestea din urmă ies la lumină, conform unei anumite ordini a formelor de exprimare ale creație, doar în momentul în care, având ceva de spus și de transmis, te angajezi într-o autodepășire permanentă.

Însemnătatea unei creații este dată de influența pe care ea o are asupra evoluției unui domeniu de activitate, astfel încât să fie considerată o adevărată deschizătoare de drumuri, dar și de semnătura personală pe care o atașezi ei astfel încât să fie considerată o artă plină de spirit, plină de complexitate și diversitate.

Este greu de stabilit ce anume ne apropie mai mult de secretul creației: marea concordanță cu normele de eficiență sau ușoara abatere față de ele. Dar autodepășirea, trecerea spre o nouă fază a experienței de muncă, prin care sunt acumulate practicile și cunoștințele alternative, aduce în marea ecuație a leadershipului noi variabile de optimizat, susținând maturizarea intelectuală care permite creației să se integreze mai bine în zona de progres personal, delimitată de diverse repere de tipul "suficient" sau "insuficient".

Leadership: Tu poți să construiești o imagine de ansamblu, pentru ca abia apoi să treci la găsirea diverselor situații în care se manifestă această imagine?

Viziunea este parte a actului de creație, căci pune la dispoziția a ceea ce numim „lumea viitorului", noi resurse de accesare a „ineditului", fondând o cunoaștere independentă de orice altă autoritate. Activată în contextul unei raționalități care are tendința se opune regulilor și de a le încălca, viziunea creează condițiile descoperirilor artistice de importanță hotărâtoare, care pot face nemuritor numele și prestanța liderului-artist.

Leadershipul nu este un spațiu neutru de interacțiune cu procesul de creație, ci este un „Very Large Open Space" în care ai oportunitatea de a-ți expune propriile convingeri, spărgând

legile și regulile existente, raportându-te la ansamblul realității resurselor de muncă (care deseori devine o opreliște în calea perfecționării).

Creația la care se raportează „leadershipul" este ea însăși rezultatul unei înțelegeri coordonate de o complexitate de factori cu influențe de intensitate diferite, cum ar fi descoperirile și consecințele lor. Dacă descoperirile nu oferă garanția unei imagini personale și profesionale, solide și autentice, în contextul unui nou set de obiective de dezvoltare durabilă, atunci leadershipul va fi catalogat drept un „counter-trend" slab și nu va avea o însemnătate de prim rang în cadrul procesului de schimbare.

Leadershipul este imaginea unei creații ce izvorăște din însemnătatea pe care o dai gândirii ce face din creație o reflectare a competențelor tale la cel mai înalt nivel.

Cum devine cineva Eisenstein? se referă la munca de creație pe care o depune liderul, cu înflăcărarea pe care o modelează înțelepciunea, spre căpătarea unei bogate experiențe în domeniu și a unei bune funcționari în condiții de performanță ridicate. Liderul care își construiește o viziune, pentru ca abia apoi să treacă la găsirea diverselor situații în care se manifestă această viziune, este numaidecât condus de sentimentul de căutare a punctului de lansare a propriei gândiri științifice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cum îți demonstrezi măreția?

On Noiembrie 11, 2009

Evaluează-ți personalitatea înainte de a-ți transmite viziunea, făcând apel la modelul unei conștiințe neînfrânte de puterea prezentului.

Președintele american John Fitzgerald Kennedy a fost omul care a făcut ziua de 26 iunie de neuitat. El a vizitat Berlinul. Aproximativ 120.000 de berlinezi s-au adunat în fața Primăriei din Schöneberg, pentru a asculta discursul președintelui. Ei s-au adunat în piață înainte ca el să sosească, și când în cele din urmă a ajuns pe podium, l-au ovaționat și aplaudat timp de câteva minute.

Kennedy și-a început discursul spunând: "Libertatea are multe dificultăți și democrația nu este perfectă. Dar noi nu a trebuit niciodată să ridicăm un zid pentru a baricada poporul înăuntru." Într-un discurs plin de zel, președintele a spus că Berlinul de Vest a fost un simbol al libertății într-o lume amenințată de Războiul Rece. În final a rostit următoarele cuvinte, ajunse celebre: *"Toți oamenii liberi, oriunde s-ar afla, sunt cetățeni ai Berlinului, și de aceea, ca un om liber, mă mândresc cu cuvintele: "Sunt un Berlinez".*

Înainte de a oferi oamenilor o direcție, trebuie să fii obiectiv cu tine însuți. Un lider adevărat nu aleargă după mijloace noi și improprii de a-și transmite viziunea, el n-are nevoie să atragă atenția cu tot dinadinsul prin inedit și originalitate.

Trebuie să existe o permanentă verificare interioară căreia să i te se conformezi tu însuți – și în funcție de rezultatul ei să fii capabil și dispus să schimbi ceea ce nu este în ordine. Această verificare, efectuată cu seriozitate, are ca scop unic și exclusiv transformarea și desăvârșirea propriului potențial de conducere, este singurul mijloc prin care se poate dobândi acea formă concretă de realizare a sinelui. Liderul are nevoie de un răspuns, de o reacție mai ales în perioada de dezvoltare. Abilitatea lui de a se evalua constituie puterea lui cea mai mare.

Leadership: Poți să te apropii de oameni regăsindu-ți forța interioară în viețile lor, ceea ce te recomandă ca o condiție indispensabilă a depășirii fazei de lărgire a orizontului pe care nu îl poți cuprinde decât de la o anumită înălțime?

Admir ceea ce spunea actorul de comedie Danny Thomas: "Fiecare dintre noi s-a născut cu un rost, dar nu toți descoperim acel rost. Succesul în viața nu are nici o legătură cu ceea ce câștigi sau realizezi pentru tine. Ci înseamnă ceea ce faci pentru alții." Cred că exact același lucru l-a spus, indirect, și John Fitzgerald Kennedy atunci când s-a adresat berlinezilor. "Sunt un Berlinez"a mărturisit cu o bucurie a întregii ființe pe care cei aproximativ 120.000 de oameni adunați în fața Primăriei din Schöneberg au primit-o ca pe un surprinzător dar. Cu alte cuvinte, Kennedy și-a descoperit rostul – acest lucru a făcut să crească și contribuția berlinezilor față de el și față de națiunea pe care o conducea.

Prin discursul său, John Fitzgerald Kennedy a dovedit că este la înălțime. Practic el a dovedit că o gândire bazată pe acceptarea existenței unei experiențe concrete a vieții poate să ducă la decizii mult mai avantajoase și mult mai potrivite situației.

1.Tu faci apel la emoții pentru a le însufleți oamenilor existența?

2.Inspiri sentimente pozitive în cei pe care îi conduci? (nu uita că toți ochii se întorc spre

tine, așteptând reacția ta care funcționează ca o călăuză emoțională. Prin mesajul pe care îl transmiți, oferi oamenilor o cale de a interpreta semnificația evenimentelor și, astfel, de a reacționa emoțional la ele.) Trebuie să conștientizezi faptul că modul în care comunici, stilul și comportamentul tău afectează starea de spirit a oamenilor din jur.

Leadership: Poți să faci apel la o realitate ce se construiește și reconstruiește mereu la nivelul unei conștiințe colective, încât să pui în prim plan consecințele unor acțiuni greu de prevăzut?

Omul care a făcut 26 iunie scoate în evidență angajarea ta în îndeplinirea cerințelor celorlalți: o slabă angajare va duce la o raliere slabă; o angajare fermă duce la o raliere a unui număr mare de adepți și susținători.

Felul în care Kennedy s-a raportat la berlinezi a avut drept rezultat anularea unei eventuale evaluări negative care i-ar fi putut scădea popularitatea. Acest lucru este bine să nu-l treci niciodată cu vederea. Căci așa cum echilibrul și calmul reconfortant al naturii sunt deseori spulberate de catastrofele violente (seisme, inundații, incendii, etc.), tot așa potențialul tău de lider, care este evaluat tocmai prin raportul pe care îl stabilești cu cei din jur, poate scădea enorm dacă mijlocul prin care îți exprimi personalitatea, angajamentele, prețuirea față de oameni nu se aliniază cu stările tale interioare.

Consecința este generarea unei confuzii majore și compromiterea unui mediu propice de creare a relațiilor de cooperare pe termen lung. Sau, în cuvinte mai simple, oamenii nu îți vor putea accepta viziunea dacă nu reușești mai întâi de toate să dovedești că ești înzestrat cu potențial de lider – adică dacă nu reușești să descifrezi tot ceea ce au oamenii nevoie, să le influențezi în mod pozitiv emoțiile, căutând să-ți demonstrezi pe căi sigure și limpezi adevărata ta afecțiune.

Demonstrează-ți măreția, reglându-ți potențialul de leadership în funcție de capacitatea ta de a înțelege și controla simțămintele celorlalți. Fă dovada faptului că leadershipul pe care îl promovezi îți exprimă propriile valori, altfel nu vei reuși să-ți pui în evidență abilitățile cele mai relevante și mai utile. Exprimă prin intermediul leadershipului tău arta de a influența în bine gândirea, comportamentul și mentalitatea celorlalți - o artă care să se alinieze cu stările tale interioare, care să reflecte ideile, gândurile și sentimentele tale. Sau mai simplu spus, o artă prin care să stimulezi îmbunătățirea continuă și eficientă.

Poți face dovada faptului că leadershipul pe care îl promovezi îți exprimă propriile valori, altfel încât să-ți pui în evidență abilitățile cele mai relevante și mai utile pentru viitor - în mijlocul unui prezent care fie nu poate, fie nu vrea să vadă viitorul?

1. Îți îndeplinești bine rolul de ghid emoțional? Dispoziția ta afectivă și tonul pe care îl folosești în relația cu ceilalți oameni, ce impact are asupra lor?

2. Tu cum îți demonstrezi măreția?

3. Îți reglezi potențialul în funcție de capacitatea ta de a înțelege și controla sentimentele celorlalți?

4.Oferi oamenilor sentimentul clarității și direcției? Reușești să creezi un climat emoțional care încurajează și cultivă loialitatea și încrederea?

Sper din tot sufletul ca răspunsurile tale la aceste întrebări să-ți lărgească limitele propriului

orizont. Ca să contribui la reconstrucția mentalității și valorilor celor din jur, mai întâi trebuie să-ți dezvolți inteligența emoțională - prin autoeducare, prin conștientizarea de sine, autodisciplină și empatie.

Orizontul unui observator situat la înălțime este dat de puterea liderului de a da sens și valoare acțiunilor lui, încât prezentul trăit să fie oglinda în care ceilalți oameni se vor recunoaște mai târziu drept continuatorii unui lung șir de înaintași.

Măreția ți-o demonstrezi prin angajamentul pe care ți-l iei ca să fii "prezentul continuu" dintr-un prezent în care lucrurile se mișcă. Sau, așa cum spunea scriitorul francezAntoine de Saint-Exupery: *"A construi viitorul înseamnă a construi prezentul; înseamnă nașterea unei dorințe valabilă astăzi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-iti-demonstrezi-maretia.html

Cum poate deveni leadershipul ieftin

On Martie 19, 2013

Învață cum să-ți gestionezi și cum să-ți manifești identitatea, luptând cât mai mult pentru a ți-o menține nealterată.

Prezentul și viitorul aparțin celor care acceptă frumusețea absolută a creației. S-a terminat cu vremea tocilarilor ! Şi să vă spun de ce. Pe vremea părinților, bunicilor și străbunicilor noștri exista acea formă de intelectuali (foștii tocilari), care din dorința de a impresiona o fată sau de a urca pe o treaptă ierarhică superioară, foloseau orice prilej de a-și etala minunatele și vastele cunoștințe despre orice.

"Ce băiat isteț ! Cât de multe știe ! " Aplauze, premii. Nu ai vrea să fii șef aici la noi în întreprindere, nu vrei un post de profesor? Adică, se vede că știi atâtea, ești bazat. Un om cult, super hero ! Din ăștia ca tine avem noi nevoie. Restul oamenilor la săpat șanțuri…

Chiar și azi mai întâlnești câte un asemenea geniu lansând (ca la examenul de licență) întrebări de genul: "Ştii tu cine a pictat cutare tablou? Ştii tu când a apărut prima cale ferată din România? Ştii ce spunea cutare scriitor în cutare carte? Ştii tu când s-a născut Napoleon? Adica, știi tu…câte biblioteci am vizitat eu?"

Leadership: Poți să accepți faptul că te confrunți cu limitele propriei tale importanțe în ceea ce privește modul în care te raportezi la experiențele din viața ta care se cer reformulate printr-un impuls de tip "Ego-Vulnerabil"?

Dar oare vă puteți da seama ce se întâmplă în sufletul acestui atotcunoscător? Vă dați voi seama cât de tare îi bate inima de bucurie când el știe ceva și altul nu știe? Mândria aia că el a citit, că poate arăta lumii că e super inteligent, că a ajuns profesor, mai târziu rector, o minte genială. Acaparează toată atenția, lumea din jur îl privește ca pe un simbol al excelenței. Vai, un adevărat univers al cunoașterii !

Dar la capitolul Creație și Descoperire, acest tip de personalitate este un mare ZERO. NIHIL. Adevărata știință n-a auzit niciodată de el, la fel cum nici el n-a aflat nicidecum sensul vieții din spatele teoriei (memorată cu scopul de a epata). Acesta este sindromul papagalului. Înseamnă te dai mare repetând tot ce ai auzit, tot ce-ai aflat, dar fără să realizezi nicio schimbare pe plan științific și profesional.

Importanța pe care ți-o acorzi este ca o pictură reprodusă din plăcerea de a ține o pensulă în mână, dar nu și pentru a realiza o capodoperă. Este o mare diferență între a ști bine despre ce e vorba și a te cizela într-un domeniu complex. Degeaba vrei să pari mai mult decât ești dacă îți lipsește talentul de a crea și dacă nu ești înzestrat cu un simț artistic deosebit. Nu vei putea niciodată să te eliberezi de suferința de a nu avea credibilitate, suferința de a nu aparține unei elite de inițiați în domeniu, predestinați să fie diferiți de restul oamenilor.

Ceva te îndeamnă să treci la acțiune, dar fără să deții armele potrivite pentru a câștiga lupta cu tine însuți. Iar când vei da nas în nas cu adevărații artiști te vei simți prins în capcană, pus la încercare sau vulnerabil, știind bine că nu vei putea să păcălești pe nimeni ținând o pensulă în mână și valind teorii deja existente.

Rezultatele practice îți reflectă caracterul, nu vorbele. Impulsul de tip "Ego-Vulnerabil" nu te va motiva niciodată să creezi, chiar dacă vrei să te simți special, ci te va trezi definitiv la

realitate: **talentul de a picta nu e același lucru cu memorarea teoriei pure.**

Leadership: Este posibil ca în realitate să urmezi o schimbare totală de direcție în ceea ce privește modul în care te percep ceilalți, luând în considerare faptul că ceea ce încerci să-ți impui ca normalitate este de fapt o dereglare comportamentală?

Poți recunoaște faptul că ceea ce te face excepțional este diferit de ceea ce îl face pe altul excepțional și că îți petreci timpul ocupându-te de lucrurile ce nu ți se potrivesc? Dacă da, atunci comportamentul tău merită mai multă atenție. Uneori, comportamentul este suma trăirilor capabile să te pună cu tot sufletul în slujba unui ideal care te depășește ca posibilitate de realizare.

Marea schimbare, începutul anilor 2000, adică sfârșitul lumii vechi și începutul lumii noi (spirituale), coincide cu apariția și propagarea continuă a internetului. Iar internetul acumulează zilnic de zece ori mai multe informații decât adăpostesc toate bibliotecile din lume. Numai în România apar zilnic circa 1,1 milioane de pagini noi pe internet provenite din blog-uri, scanări, presă, etc.

La fiecare secundă au loc cinci sau chiar mai multe descoperiri în fiecare domeniu, tot la fiecare secundă cineva în lume deschide ușa către o creație nouă. Pur și simplu nu mai faci față bombardamentului de informații, nu mai ai timp să acumulezi prea multă cunoaștere teoretică. Iar practica te omoară definitiv și sigur.

Pe vremuri stăteai ore întregi într-o bibliotecă ca să găsești o informație, acum găsești într-o clipă ce informație vrei căutând pe internet. Oare cum credeți că va arăta viitorul? Nu mai poți impresiona pe nimeni cu vastele tale cunoștințe, căci aproape toate informațiile pe care le deții se regăsesc pe internet. Cine are nevoie de o informație știe unde să o găsească, fără să fie nevoie de tine. Internetul este creierul, centrul universului la care se poate conecta oricine din orice parte a globului.

Singurul lucru pentru care vei putea să fii admirat este puterera ta creativă de a genera noi tendințe într-un domeniu, de a descoperi noi orizonturi de evoluție, încât să fii protagonistul schimbării de viziune pe care se construiesc temeliile lumii.

S-a terminat cu tocilăria. Nu mai poți impresiona pe nimeni cu vastele tale cunoștințe. Vrea cineva o informație, o află imediat fără ajutorul tău. Totul de pe internet. Degeaba ai citit o mie de cărți. În prezent și în viitor singurul lucru prin care se va măsura valoarea unui om va fi prin prisma creației și a descoperirilor sale.

Vrei să te întorci în trecut sau să te adaptezi la prezent și viitor?

Leadership: Ești în stare să-ți asumi un rol practic în dinamica progresului prin confirmarea unor adevăruri la care alții nu se gândesc și prin configurarea acelor realități pe nimeni nu le bănuiește?

Empiriștii secolului XX susțineau că o cunoaștere prin rațiunea pură a existenței este iluzorie. Pe măsură ce un domeniu se maturizează, oamenii încetează să se mai intereseze de el și migrează spre alte domenii.

Nu poți aduce o schimbare radicală în felul de a gândi, în felul de a percepe lumea, decât asumându-ți un rol practic în dinamica progresului, doar dacă reușești să confirmi adevăruri la care alții nu se gândesc și să configurezi acele realități pe nimeni nu le bănuiește. Asta

înseamnă să câștigi teren, să îți impui autoritatea la nivel de regizor și scenarist.

De exemplu, o realitate pe care nimeni nu o bănuiește poate fi exprimată prin intermediul unui tablou care înfățișează în culori vii suferința omenească pe marginea neîncrederii în sine la impactul cu o dorință, pe care rațiunea și voința o refuză. Iar a confirma un adevăr la care nimeni nu se gândește înseamnă să te referi la tine ca la o creație eternă prin intermediul a ceea ce simte sufletul tău în privința chestiunii care îi interesează pe ceilalți oameni.

Tot ceea ce îți imaginezi trebuie creat. Si prin tot ceea ce creezi trebuie să scoți în evidență noi însușiri ale realității. Acest proces este o extindere mai complexă a modului de a face știință, o fază de dezvoltare a unei noi interfețe de leadership accesibilă numai minților înclinate spre nemărginit.

Urmărește trendul de repoziționare a modului de a vedea lucrurile – să încerci să prinzi acea linie a întrebărilor fără răspuns care pot conferi credibilitate unei lumi aparte.

Viitorul este o ficțiune a Eului care își negociază mereu coerența.

Leadershipul poate deveni ieftin prin identitatea falsă pe care încerci s-o vinzi lumii la chemarea dorinței de a impresiona cât mai mult posibil, deci prin concepția falsă pe care si-o formează ceilalți oameni despre realitatea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-poate-deveni-leadershipul-ieftin.html

Cum pot face în CSS și HTML un formular de donație folosind butoane Paypal?

On May 05, 2021

Donate via Paypal PayPal

RECURRENT DONATION

Donate monthly to support
the NeculaiFantanaru.com project

€3.00

Subscribe

VISA

SINGLE DONATION

Donate the desired amount to supp
the NeculaiFantanaru.com project

Donate

VISA

Donate by Bank Transfer

ACCOUNT RON: **RO34**[illegible]

Open account at ING Bank

Puteti vizualiza intregul cod aici: https://jsfiddle.net/L27vz06u/

--- PASUL 1 --- Conectati-va la PayPal si accesati https://www.paypal.com/buttons/ pentru a obtine codul de legatura pentru butonul dorit. In acest caz, selectati codul butonului DONATE. Codul de legatura pentru butonul DONATE ar trebui sa arate astfel:

și, de asemenea, PayPal vă oferă codul butonului, care ar trebui să arate cam așa:

--- PASUL 2 --- Copiati urmatoarea linie inainte de </head> tag si schimbati numele website-ului:

Acesta este codul pentru fișierul **paypalform.css** :

--- PASUL 3 --- Copiați acest cod html unde doriți să apară pe pagina dumneavoastra html (și înlocuiți hosted_button_id si <form action= ... </form> din codul de mai jos, cu codul vostru PayPal)

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-pot-face-in-css-html-un-formular-de-donatie-folosind-bu

Cum promovezi imaginea companiei tale?

On Aprilie 03, 2009

Începe să dezvolți imaginea brandului tău, experimentând o nouă provocare numită "începutul unei lumi noi" sau "sfârșitul definitiv al unei lumi vechi".

Honolulu, locul unde aproape fiecare om tânjește să meargă în vacanță. Dacă n-ai fost niciodată acolo nu știi ce-ai pierdut. Este paradisul pe pământ, sau cel puțin asta vei auzi în stânga și-n dreapta, de la cei care au fost acolo sau care, la rândul lor, au auzit vorbindu-se despre acest loc. Dar oare cum a reușit Honolulu să ajungă o insulă atât de renumită și atât de frecventată de turiștii din toate colțurile lumii?

Într-un mod ciudat, Honolulu face ceea ce fac toate vedetele din lume și toate companiile care se respectă: știe să-și vândă imaginea. Şi încă o face bine, prin intermediul radioului, televizorului și a cinematografului. Reclamele și mesajele publicitare care nu încetează să apară peste tot, înfățișează locuri de vis precum plaja cu nisip alb și fin, palmieri cu flori superbe de diferite forme și culori, hoteluri cu piscine, restaurante, baruri, pool bar, cafenele etc, toate întreținute cu multă grijă. Ce mai, aproape că te-am convins să mergi și tu în vacanța de vară în Honolulu, nu-i așa?

Leadership: Poți să surprinzi imaginea cea mai atrăgătoare dintr-un întreg care a primit autentificare suplimentară dintr-o interpretare diferită a conținutului său?

A dezvolta o companie și a o duce pe culmile gloriei nu este ușor, și deci nu se poate realiza peste noapte. Este nevoie de multă muncă, de perseverență, răbdare și uneori de foarte mulți bani, dar merită tot efortul depus. Însă nu sacrificiile și munca reprezintă marele impediment, ci faptul că trebuie să faci față concurenței pieței interne dar și externe și să te menții la un nivel cât mai ridicat.

A-ți menține compania la un nivel cât mai ridicat este ca și cum ai aștepta startul într-o cursă de maraton. Până să auzi pocnetul de pistol, în clipa aceia de așteptare arunci o privire la ceilalți concurenți, încerci să le evaluezi capacitățile și limitele. Te compari cu ei și încerci să intuiești dacă le ești superior sau nu. Însă tocmai acest scurt moment de consfătuire personală se poate transforma într-un fiasco. Căci îți poți anula încrederea în tine, atitudinea ta pozitivă să se diminueze. Iar pe parcursul cursei să nu mai fii capabil să dai totul din tine.

Aici se vădește ceea ce numim performanță. Ca să-ți duci compania cât mai departe trebuie să fii un performer care nu-și anulează niciodată încrederea în sine atunci când își măsoară forțele cu alții, când îi este pusă la încercare tăria de a accepta rezultatul final, oricare ar fi acesta.

Aici nu e vorba doar de marketing, ci de acea gândire strategică combinată cu planul emoțional, e vorba de modelul de leadership folosit și de situațiile în care ești tentat să adopți un stil alternativ.

A surprinde imaginea cea mai atrăgătoare dintr-un întreg care a primit autentificare suplimentară dintr-o interpretare diferită a conținutului său, înseamnă de fapt să intuiești calitatea și facilitățile unei zone de interes (turism, divertisment, cultură, realizarea de produse, etc) care nu are nevoie de intervenții recurente ca să devină accesibilă pentru toate buzunarele.

Leadershipul tău trebuie să fie cât mai spontan, dar și cât mai cuprinzător, nici cețos, nici orientat numai spre detalii nesemnificative, căci triumful tău este reflectarea desigur spontană, dar cât mai fidelă, a imaginii interioare pe care ți-o creezi în procesul de evoluție. Totul începe de la răspunsul pe care îl dai la întrebarea: „ *Cine ești tu cu adevărat"?*

Tu îți anulezi încrederea în tine atunci când îți măsori forțele cu alții? Îți creezi o imagine pozitivă despre tine în încercarea de a ajunge în fruntea clasamentului? Cum se măsoară performanța ta și care sunt factorii care îți pot împiedica evoluția? Ești un învingător sau un învins?

Leadership: Poți să obții recunoașterea unei zone de interes existente prin intermediul efectului de dublare a unei valori de referință obținut printr-o creștere a reputației imaginii promovate față de ofertele similare?

Oferind servicii și produse de o calitate foarte bună, la prețuri competitive, care să se adreseze unui public țintă anume, este doar primul pas pe care trebuie să-l faci după ce începe cursa. Pentru a fi învingătoare, o companie trebuie să știe să-și vândă imaginea atât în țară cât și peste hotare. Cu cât este mai cunoscută, cu cât brandul ei este mai puternic, cu atât îi crește rankingul pe piață și devine mai profitabilă. Un produs sau un serviciu este cu atât mai stabil pe piața financiară cu cât brandul companiei este mai renumit.

Firește, intenția oricărui manager este de a-și duce compania la un nivel cât mai înalt, dacă se poate pe poziția de lider de piață pe un anumit segment de activitate. Compania sa trebuie să mențină o relație cât mai bună cu clienții astfel încât să-și promoveze o imagine cât mai favorabilă. O cale foarte simplă și eficace în acest sens este de a apela permanent la mass-media și internet astfel încât să-și facă cunoscute serviciile și produsele pe piață și, în același timp, să rămână permanent în mintea a cât mai multor persoane.

Punctul forte al unei companii nu stă numai în serviciile de calitate pe care le oferă clienților ci și în imaginea pe care și-o creează și pe care o vinde permanent peste tot. De exemplu în orașul Iași există câteva zeci de firme care efectuează servicii profesioniste de multiplicări xerox, legătorie și tehnoredactare. Toate oferă aceeași calitate excepțională a serviciilor la un preț foarte mic, însă doar una dintre ele deține cota cea mai mare de piață, și asta pentru că, numai ea investește masiv în campanii de publicitate și marketing. Oriunde te duci întâlnești un banner cu logo-ul companiei. Permanent posturile de radio și televiziune locale îi fac reclamă. Ăsta da marketing eficient.

Poți crește reputația imaginii tale promovate față de ofertele similare de pe piață printr-un istoric măreț al scopului și al experienței acumulate în domeniu, dar totodată printr-o modalitate vizuală a trăsăturilor definitorii ale unui fenomen de tipul *acuratețe față de așteptări* , intitulat "dincolo de tot ce ai experimentat până acum."

Leadership înseamnă să construiești un brand care să inspire targetul prin valoarea ideatică a imaginii și promovarea ei activă într-un eveniment care schimbă istoria, imprimând o nouă direcție a brandului: Lumea Nouă.

Concluzie: O companie nu poate ajunge la un nivel de dezvoltare ridicat dacă nu atrage atenția, dacă nu știe să-și atragă clienții și să-i fidelizeze, de aceea este atât de important să-și creeze o imagine puternică. Prin urmare, dacă dorești ca firma ta să prospere, trebuie fii cât mai inventiv și implică-te mai mult în promovarea imaginii ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-promovezi-imaginea-companiei-tale.html

Cum să livrezi leadershipul

On Decembrie 13, 2008

Leadershipul este mai întâi o chestiune interioară de cucerit, apoi este o chestiune exterioară de depășit.

În celebra carte "De la idee la bani", scriitorul Napoleon Hill povestește istoria unui miner care a renunțat la prospecțiuni după luni de muncă asiduă, în condițiile în care ajunsese la numai un metru de filonul de aur. Chiar dacă aurul a fost descoperit de altcineva, omul a învățat acea lecție de viață. Şi de atunci nu a mai abandonat. A aplicat lecția în tot restul vieții, atingând în cele din urmă succesul.

Eu rămân la convingerea că leadershipul este mai întâi de toate o chestiune interioară de cucerit, o chestiune de ordin spiritual accesibilă omului care reușește, în lumina propriilor sale convingeri și în spiritul propriilor sale valori, să se autodepășească. Deci, numai printr-un dificil proces de autocunoaștere și de dezvoltare personală vei putea să transcenzi limitările propriei tale ființei, în beneficiul celorlalți, și astfel să accezi la un nivel înalt de spiritualitate.

Mai mult decât atât. Ştiința conducerii trebuie să strălucească prin aplicarea unor idei noi, rămânând adânc ancorată într-un model de dezvoltare axat pe Eul fiecăruia, fără să se "încurce" în dificultatea de a discerne între adevăr și falsitate. De structura și calitatea ființei tale depinde în primul rând calitatea și sănătatea leadershipului tău.

Dacă știința conducerii nu produce progrese evidente, bazate pe o combinație între scop și trăiri, pe o seamă de alte valori cu mai mare înrâurire asupra oamenilor: cum sunt armonia, puritatea, sinceritatea, empatia, bunul simț, dragostea de viață, spiritul de echipă, ori cele bazate pe principii etice și virtuți precum adevărul, solidaritatea, cooperarea, respectarea drepturilor omului, atunci liderul nu se va putea ridica la nivelul cerințelor și exigențelor la care îl supun oamenii și împrejurările.

Leadership: Evoluția ta se traduce printr-o îmbogățire care se învecinează cu efectul produs de depășirea limitelor proprii, sau printr-o descoperire a sinelui care se teme să recunoască că e „restant" la capitolul experiențe de viață?

Sistemul de valori pe care ți l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău. Convinge-i pe oameni să te însoțească în căutarea ta de a te înțelege și a avea relații bune cu fiecare dintre ei. Nu uita că primești de la oameni în funcție de cât ai investit în ei. Şi nu uita că leadershipul nu se aplică atunci când lucrurile rămân la fel, ci numai atunci când devii eficient în a dărui celorlalți din jurul tău tot ceea ce ai mai bun din tine. Oamenii te însoțesc în căutarea sinelui?

Prin personalitatea ta, care este în relație directă cu Eul tău, cu felul tău de a fi, de a acționa și de a gândi, trebuie să-i convingi pe ceilalți oameni că poți să demarezi schimbarea și să facilitezi însăși dezvoltarea lor. Iar pentru asta trebuie să-ți reglezi știința conducerii astfel încât să-ți ușurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte. A realiza acest lucru este o artă pe care dacă ți-o însușești, dacă ajungi să o controlezi și să o faci să lucreze în avantajul tău, atunci fără îndoială drumul tău către atingerea excelenței va fi tot mai ușor, și totodată plin de progrese.

Tu întâmpini dificultăți în a te raporta la circumstanțele unei cauze? Sistemul de valori pe care ți l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău? Simți că trăiești degeaba, sau ți-ai pus toată viața în slujba oamenilor? Ai tendința de a fi mai mult independent?

Leadership: Poți reprezenta modelul propriului destin în coordonatele unei viziuni care ia în considerare factorul "putere", încât rezultatul final să poată fi verificat, validat și aplicat printr-o luptă împotriva sinelui tău mai slab?

Leadershipul intră în joc atunci când oamenii te urmează pentru ceea ce ești, pentru ceea ce reprezinți, pentru felul cum rezonezi cu ei, prin abordarea cât mai simplă și pragmatică, foarte concentrată și responsabilă. Criteriul fundamental, just și adecvat după care oamenii îți analizează "arta", constituie și un indiciu al propriei tale lumi interioare, a punctelor tale tari, sau dimpotrivă, a slăbiciunilor.

Pentru ca relația ta cu oamenii să se dezvolte armonios, să evolueze într-o manieră benefică, într-o direcție pozitivă, mai întâi asigură-te că reprezinți ceva pentru ei.

"Oamenii te urmează fiindcă știi să te raportezi la ei" - acesta este criteriul precumpănitor după care ești calificat drept om de echipă, înzestrat cu o inteligență emoțională care funcționează, sau dimpotrivă, poți fi descalificat și obligat să rămâi "în urmă", dacă nu te dedici în întregime atingerii și menținerii unui nivel înalt de maturitate profesională și emoțională.

Ca lider, tu te adresezi în primul rând sentimentelor oamenilor. Dacă leadershipul tău este lipsit de fond, deci dacă tu nu ești înzestrat cu o putere emoțională care să asigure acea motivare, acea nevoie a oamenilor de a te susține, de a se solidariza cu tine - înseamnă că tu însuți nu ai reușit să inspiri acele sentimente și emoții dătătoare de bucurie, de împlinire, de forță interioară - lucru care nu le permite acestora să se dezvolte pe niciun plan.

Leadership: Una din provocările sinelui tău este să te situezi deasupra circumstanțelor care particularizează trăitul vieții ca vibrație a unei clipe de rătăcire, sau trăitul vieții ca urmare a unui timp în care se pecetluiesc aleșii?

Oamenii nu sar nicio etapă de examinare. Un lider care nu aprofundează fiecare nivel al leadershipului, care nu reușește să-i determine pe oameni să se alinieze convingerilor și acțiunilor sale – se va afla într-o situație asemănătoare cu a unui pacient care se prezintă cu dureri abdominale la doctor, iar doctorul îl duce la tomograf, sărind complet peste examinarea fizică. Când vine vorba de leadership, oamenii sunt mai presus decât orice doctor, ei nu sar nicio etapă de examinare: mai întâi te evaluează, îți oferă timp pentru a-ți dovedi calitățile, și abia apoi hotărăsc dacă să te accepte sau nu în fruntea lor.

Numai acel lider care și-a pus problema găsirii unui numitor comun cu oamenii - prin care să-și dovedească măreția, calitățile, prin care să-și desăvârșească "arta", numai acel lider care este familiarizat cu legile conducerii și știe să le aplice în folosul celorlalți. Deci, numai acela care înțelege conceptul de "sharing" își va putea dovedi cu ușurință eficiența în zona de influența pe care o administrează.

Te încadrezi în criteriile de eligibilitate impuse de "entitatea finanțatoare"?

Pe de altă parte, acel lider care nu se va încadra în criteriile de eligibilitate impuse de "entitatea finanțatoare" (oamenii), acel lider care nu are puterea și dorința să pătrundă în adâncul sufletului lor, să ajungă la fibrele care compun întreaga lor structură emoțională și să genereze acel impuls fin, intens, care să-i provoace, care să-i energizeze, care să-i facă să-și dorească să devină mai buni - acela nu va putea să adauge niciodată o imensă semnificație leadershipului.

Sistemul de valori creat de fiecare dintre noi este diferit. Treapta cea mai înaltă a scării

valorilor unora poate să se situeze mult sub nivelul scării valorilor altora sau să depășească scara valorilor lor. În general progresul impune "adăugarea" de trepte noi oricărei scări a valorilor. Rolul tău, ca lider, este și acela de a contribui la înălțimea scării valorilor tuturora conform cerințelor din prezent și din viitor. Dacă reușești să convingi oamenii să se conformeze acestui deziderat, atunci te poți declara fericit chiar dacă pentru această muncă de Sisif nu ești răsplătit material, dar astfel vei reuși să realizezi țelul comun.

Leadershipul se observă în felul cum îți găsești resursele interioare pentru a scoate la iveală o lecție de viață: *"Eșecul te îmbogățește. Greșelile sunt o parte a datoriilor pe care trebuie să le plătim pentru o viață trăită din plin."*

Leadershipul poate fi livrat prin creșterea ușurinței cu care poți duce greul în viață. În acest sens, este bine să ținem cont de vorbele atletei americane Allyson Felix:

"Cea mai importantă lecție pe care trebuie să o învățăm este să ne bizuim pe Dumnezeu în orice împrejurare. De multe ori trecem prin diverse încercări și urmărirea planului lui Dumnezeu pare să fie lipsită de orice sens. Dumnezeu ne veghează însă mereu și nu nu va părăsi niciodată."

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-sa-livrezi-leadershipul.html

Cum se începe un război mondial?

On Mai 26, 2024

Ceea ce vezi nu este întotdeauna realitatea în întregime, căci percepția ta este supusă iluziilor și distorsiunilor datorate propriilor tale prejudecăți și limitări.

Totul e legat de Putere, întotdeauna banii vorbesc. Cu cât ai mai mult teritoriu, cu atât ai acces la mai multe resurse de valoare. Odinioară, țara care avea mai mult aur era mai puternică, percepută ca un soi de *Ebecaiffic Udulusha Ikelovski*, sublimul unei culturi vibrante și cu spirit înălțător. Într-o vreme, aurul era cel ce conferea putere, așa cum un artist conferă pânzei sale viață și emoție. Dar acum, petrolul nu mai este profitabil, a început să se epuizeze, resursele se schimbă din nou, în timp ce mașinile au devenit electrice. Iar arta a devenit un kitch.

În acest context neașteptat, extinderea teritorială este importantă pentru beneficiile economice aduse de turism, hoteluri, marile lanțuri de magazine și industria tehnologică, etc. Importanța tehnologică subliniază o reevaluare a ceea ce constituie bogăția și succesul, în detrimentul. Cu alte cuvinte, aproape toți oamenii preferă să cumpere un iPhone sau să călătorească, comparativ cu puținii care investesc în aur, pe linia unui singur adevăr: "*Experiențele și tehnologia sunt noul aur al epocii moderne."*

Leadership: În ce fel resursele de care dispui, percepute ca o recompensă a viziunii conform căreia limitele sunt doar iluzii, influențează expansiunea valorii tale?

Așa că s-au împărțit piețele și teritoriile, precum se împart hărțile în mâinile cuceritorilor, dar cu o oarecare delicatețe strategică. China s-a extins mai mult decât toți, până în Africa, unde a acaparat mult teritoriu, ghidându-se după zicala "ce iei, e bun luat". În tot acest timp, *más allá de las expectativas optimistas*, industria cinematografică de la Hollywood nu mai produce bani, iar prețul petrolului scade zilnic. Așa că conducătorii americani, artiști în arta declanșării războaielor, au încercat să-și extindă teritoriul până în Ucraina, ceea ce i-a bineînțeles i-a supărat pe Ruși, cam tare.

Arta războiului nu e artă, dacă nu e făcută cu arma. Printr-o ofensivă bine organizată, rușii au ripostat drastic și amenințător, ca niște vânători în căutarea sufletului. Arta răboiului trebuie dusă până la capăt cu sacrificii omenești, spălate cu sânge de martiri. Îi înțelegem și pe ei, nu-i așa? Vouă v-ar plăcea să vină un investitor lacom, să cumpere toate casele din jurul vostru, știind că mai devreme sau mai târziu veți fi și voi cumpărați?

Bun, după aproape doi ani de război, America împreună cu Nato și cu tehnologia lor de ultimă oră, au înțeles că sunt net inferiori rușilor, pe orice diagonală tehnologică, pierzând miliarde de dolari prin furnizarea de armament. În tot acest timp, rușii împreună cu partenerii chinezi au speculat foarte bine strategia americană, slab aleasă, ghidându-se după zicala: *"Prost nu-i cel ce cere, prost e cel ce dă."* Cu cât Americanii dau din bugetul lor mai mulți bani pentru apărarea Ucrainei, cu atât câștigă mai mult China pe plan financiar.

Să mai spună cineva ca rușii sunt săraci, sau că n-au resurse. Deocamdată au decimat Ucraina, și nu mai au mult până aceasta devine teritoriul lor.

Leadership: În ce fel o tragedie iminentă, ca o dovadă a inevitabilității destinului, poate să reconfigureze principalele coordonate ale evoluției tale?

Văzând acest lucru, Americanii abandonează războiul cu Ucraina, și mai încearcă o carte, un alt scenariu de extindere, un alt joc murdar, un alt război, ca și când pericolul decăderii i-ar fi pus față în față cu o ultimă șansă.

Prietenul cel mai bun, Israelul, este un stat înconjurat de niște musulmani săraci care nu se înțeleg nici măcar între ei, darămite să mai și colaboreze. Dacă acele teritorii ar deveni parte din Israel, ar fi o posibilitate frumoasă pentru America de a se dezvolta masiv. Totuși, lăcomia magnaților de a acapara teritorii este vârful de lance al conflictelor geopolitice. Invadatorii nu au luat în calcul partea spirituală, o virtute pe care o posedă o entitate cerească, *una necesidad importante y humana*: atunci când toți musulmanii din lume se vor uni, iar arabii vor deveni un singur stat, dorindu-și pământul Israel înapoi.

Deci, de la un război dintre două țări, desfășurându-se local, s-a extins în mai multe țări, urmând un scenariu apocaliptic. În curând vor riposta alte țări precum Iran, Turcia, Irak, etc, fiindcă nici aceste state nu vor dori să-i aibă ca vecini pe Americani, care să-i cumpere mai apoi și pe ei. Cine acceptă să fie sclavi, sunt tocmai europenii, care prin intermediul Nato, au devenit mănușa păpușarului care i se potrivește perfect.

Așadar, se extinde războiul încet, fără mare tărăboi, deocamdată. Peste câteva săptămâni, sau câteva luni, se va întâmpla o tragedie. Atunci se va schimba totul...

Leadershipul este virtutea care deschide posibilitatea de a controla un teritoriu, fără să-l cucerești cu arma sau cu forța, ci doar printr-un soi de influență spirituală.

În concluzie, o tragedie iminentă poate transforma complet traiectoria destinului unei persoane, redefinind scopul, relațiile și percepția asupra siguranței. Aceste schimbări pot aduce o nouă perspectivă asupra vieții și pot deschide calea către o existență mai profundă și mai autentică. Aici se întrezăresc trei coordonate ale evoluției omului: "scopul și direcția vieții, percepția asupra siguranței și stabilității, relațiile și conexiunile umane".

Cum se începe un război mondial? Simplu. Prin lăcomia și lipsa de credință a oamenilor, adică prin extinderea teritoriilor și prin manipularea resurselor și influențelor geopolitice cu scopul îmbogățirii.

Un eveniment tragic, cum ar fi războiul mondial, poate determina o reevaluare a priorităților omenirii. Ceva ce părea nesemnificativ înainte, poate părea esențial acum, iar noi scopuri, poate mai profunde și mai semnificative, pot apărea. Oamenii vor urma un drum mai altruist, dedicându-se cauzelor sociale sau spirituale.

Sentimentul de siguranță poate fi profund zguduit. Orice persoană poate deveni mai conștientă de fragilitatea vieții și a circumstanțelor, ceea ce poate duce la un nou nivel de precauție, dar și la o apreciere mai mare pentru momentele de liniște și bucurie. Această conștientizare poate conduce la schimbări în modul în care persoana abordează riscurile și oportunitățile.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-incepe-un-razboi-mondial.html

Cum se nasc faptele mari

On Ianuarie 25, 2009

Pune-ți la încercare performanțele, fără să practici un leadership opus oricăror forme de excelență.

Ai urmărit partea a patra a filmului „Indiana Jones"? Este un film excepțional pe care ți-l recomand cu toată încrederea. O replică din film mi-a atras în mod special atenția. La un moment dat, Indiana Jones împreună cu fiul său intră accidental cu motocicleta într-o bibliotecă și se răstoarnă.

Înainte de a se urca din nou pe motocicletă și de a-și continua drumul, un student îl recunoaște pe Indiana (care era profesorul său favorit) și îl întreabă ceva legat de un anumit model de cultură a lui Hardgrove.

Fiindcă nu avea deloc timp de pierdut, Indiana Jones îi răspunde pe fugă studentului foarte preocupat cu studiul:

- Lasă-l pe Hardgrove... Pentru a putea deveni un bun arheolog, trebuie să ieși din bibliotecă !

Leadership: Hotărârea de a nu mai repeta aceeași acțiune fără sens se continuă cu prezența unei dualități între natura ta firească și natura ta nevoită?

Natura firească a omului este o continuă perfecționare prin educație, prin acceptarea valorilor științei și ale tehnicii, prin cultivarea spiritul inventiv și aplicativ, prin folosirea eficientă a cunoașterii, prin afirmarea originalității, prin promovarea unicității și a noului.

În timp ce natura nevoită a omului are ca element constitutiv drumul parcurs de la cultivarea propriei persoane drept rădăcină a orice altceva, până la consumul de cunoaștere și exploatarea rezultatelor schimburilor de experiență într-un context de evoluție.

Leadershipului de calitate i se opune în mod logic și firesc tot ceea ce poți ignora prin cunoaștere. Cunoașterea îți furnizează o doză importantă de imaginație, îți dă un imbold de performanță, îți dă libertate de gândire, dar în același timp îți poate îngrădi libertatea de mișcare și inițiativele. Dacă cunoașterea nu este folosită la capacitate maximă, dacă este lipsită de o aplicativitate practică – atunci este tot atât de inacceptabilă în leadership cum este un laptop fără tastatură pentru un informatician.

Acest tip de cunoaștere – inactivă, mai mult de design - poate conduce la o falsificare a realității, la îngrădirea abilităților tale practice de care nu ești pe deplin conștient sau pe care nu le-ai pus la încercare. Şi dacă îți faci o mândrie din această cunoaștere statică, așa cum câte un începător de arte marțiale pretinde să fie admirat pentru faptul că își educă mintea și voința, care e însă totdeauna mult subiectiv din punct de vedere al performanței – s-ar putea să te trezești fără un punct de sprijin, s-ar putea ca reușitele tale să se transforme într-un șir lung de amăgiri.

Leadership: Îți modelezi evoluția inițiativelor tale, ghidându-te după condițiile necesare percepției clarvăzătoare asupra modului cum să te abați de la "cursul firesc al evenimentelor"?

Te poți abate de la cursul firesc al evenimentelor doar dacă încetezi să te afunzi într-o cunoaștere care se desfășoară strict în elementele estompate ale visului sau ale iluziilor. Percepția clarvăzătoare îți poate trasa o direcție adevărată de afirmare personală, te ajută să reacționezi într-un anumit mod anumit contra tendințelor de izolare într-o realitate virtuală, numai dacă întreții procesul de identificare și de integrare a tuturor informațiilor primite cu ajutorul simțurilor, intuititei, interpretărilor de situații.

Cunoașterea adevărată este ceea ce poți percepe cu ajutorul simțurilor prin intermediul a ceea ce îți oferă experiențele trăite la limită.

Cunoașterea fără o bază morală și fără o atitudine practică conduce la un leadership formalist, dacă putem spune așa (sub orice formă a lui, de la concret la abstract, de la ceva palpabil la ceva aparent); este o problemă de responsabilitate până la urmă, căci astfel apare ca un leadership nerealist, mediocru, opus oricăror forme de excelență.

A dispune de multă cunoaștere fără a o utiliza în mod corespunzător în practică este ca și cum te-ai închide într-un cocon. Doar capul îți mai rămâne afară. Picioarele, mâinile, inima îți sunt îngropate, inutilizabile. Cu ochii închiși, te arunci în hibernare – un fel de formă de viață suspendată despre care știi că s-ar putea prelungi la nesfârșit.

Ai curajul să-ți evaluezi nivelul de excelență punându-ți în practică cunoașterea? Sau îți suspenzi leadershipul din funcția de bază pe care trebuie s-o îndeplinească?

Leadership: Refuzul de a acționa în virtutea caracteristicilor tale înnăscute, are ca rezultat "predarea" ta în captivitatea unei mentalități care este compatibilă cu ideea de finitudine?

Teoria se asimilează numai prin practică. Îți sugerez să urmezi și tu sfatul lui Indiana Jones: treci la acțiune, nu pierde vremea inutil stând numai cu nasul în cărți. Nu vei putea niciodată să ajungi un lider adevărat, nu vei reuși niciodată să realizezi fapte mărețe, demne de atenția și admirația tuturor oamenilor, dacă nu ești dispus să îți petreci o mare parte din timp pe teren. Din cărți poți afla nespus de multe lucruri, poți asimila numeroase cunoștințe - însă rezultatele le poți obține numai prin punerea lor în practică.

Gândește-te la orice realizare celebră înfăptuită de un singur individ sau de un grup de indivizi. De exemplu la piramida lui Kheops. Nu trebuie să te documentezi prea mult ca să realizezi că, pentru a se putea construi acest monument rămas pentru eternitate, a fost nevoie de mai mult decât de cunoștințe tehnice solide. A fost nevoie de punerea în practică a cunoștințelor teoretice, a planurilor concepute minuțios de către specialiști. De altfel, nicio operă valoroasă nu ar fi putut fi vreodată realizată dacă artiștii s-ar fi rezumat doar la asimilarea cunoștințelor.

Leadershipul este o punere în practică a ideilor, atitudinilor, competențelor și comportamentelor care fac din tine acea ființă complexă care știe să transforme feluritele nuanțe ale unei revelații de tipul "ești ceea ce te face măreț sau infim" într-un singur tot numit: "ansamblu integrat de cunoștințe."

Punerea în practică a cunoștințelor îți oferă cea mai bună ocazie de a-ți transforma leadershipul într-o capodoperă, într-o comoară neprețuită. Însă cu cât obiectivele tale sunt mai ambițioase, cu atât va fi nevoie de mai multă practică susținută. Prin urmare, implică-te cu mai multă convingere în rolul activ si esențial pe care îl ai în sprijinirea leadershipului pe care îl practici, dacă vrei într-adevăr ca el să evolueze. Îți vei putea îndeplini obiectivele numai dacă vei fi dispus să te implici cu mai mult sârg în munca practică din teren.

Despre finitudine, filozoful francez Jean-Luc Nancy scria că ea se dă gîndirii în primul rînd ca limită. *"Limita este capătul, extremitatea dincolo de care nu mai există nimic – nimic, cel puțin din lucrul sau din ființarea la limita cărora s-a ajuns. Limita este capătul în măsura în care ea pune capăt, în care sancționează o încheiere care este totodată o încetare și o întrerupere dacă nimic nu vine să justifice de drept survenirea acestui sfârșit."*

O mentalitate poate fi compatibilă cu ideea de finitudine atunci când nu poate să preia controlul asupra principalului avantaj competitiv: de a avea acces la informație și a ști cum să utilizeze informația care să-i permită să efectueze adaptările necesare evoluției sale.

Îndrăznești să părăsești zona de confort? Napoleon Bonaparte, care a petrecut o lungă perioadă de timp pe câmpul de luptă, spunea: " *Nu ajunge să-i cunoști pe oameni din cărți ca să-i studiezi, trebuie să trăiești cu ei.* "

Succesul lui Napoleon s-a datorat în mare parte punerii în practică a cunoștințelor dobândite, a ideilor valoroase obținute din cărțile vremurilor de atunci. Dar studierea cărților n-a însemnat pentru el decât punctul de plecare pentru dezvoltarea abilităților și competențelor de lider. Căci pentru a câștiga o bătălie el a trebuit să părăsească zona de confort și să lupte de multe ori în prima linie cu infanteria.

Napoleon n-ar fi putut câștiga în veci o bătălie și n-ar fi putut ajunge niciodată un geniu militar dacă ar fi rămas doar cu... teoria.

Pune-ți la încercare performanțele fără să practici un leadership nerealist, opus oricăror forme de excelență.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-nasc-faptele-mari.html

Cum se obține succesul

On Februarie 13, 2009

Menține o constantă loialitate față de rădăcinile tale cele mai adânci, pentru ca leadershipul tău să capete o valabilitate extinsă.

Celebrul conducător Ginghis Han a crescut într-o lume ostilă; în copilărie a asistat la uciderea tatălui său, a stat în captivitate mai bine de cinci ani, s-a confruntat cu amenințarea foametei și a bolilor, soția sa, pe care o iubea nespus de mult a fost răpită. A fost singur pe drumuri străine mulți ani.

Dar toate aceste greutăți nu l-au dărâmat nici fizic nici psihic, ci i-au călit caracterul. Ginghis Han a pus bazele unei națiuni mongole unite, a introdus ținerea de scripte, a încurajat învățătura și a inventat schimbul de informații secrete, inedit la acea dată.

Leadership: Cât de strâns legat ești de rădăcinile tale spirituale încât să poți realiza o schimbare la nivel global printr-un act de voință liberă?

Leadershipul lui Ginghis Han cutremură prin caracterul lui realist, foarte dur. Felul cum el vedea lumea a găsit un atât de imens răsunet în acea perioadă tulbure, tocmai fiindcă stările sale sufletești, pe care a reușit să și le controleze cu strictețe, împreună cu viziunea lui largă și îndrăzneață, au avut o anumită obiectivitate. Leadershipul său a căpătat astfel o valabilitate extinsă, strâns legată de rădăcinile sale spirituale, întreținută de convingerile sale puternice.

Practic el a făcut o călătorie spre o realitate alternativă de cea care i-a fost impusă de condițiile vremii. O călătorie spre propria lui ființă, spre propria lui dezvoltare spirituală, dând astfel tonul unei realități personale persistente care a reprezentat tocmai miza destinului său. Rugile sale de om predestinat unei dominații absolute erau adresate unui Dumnezeu care nu încetează să trezească, să purifice, să transfigureze o lume de mult apusă. Care judecă, dar și consumă contrariile cu unitatea Lui transcendentă.

Atitudinea lui curajoasă în fața unei realități dureroase care îi depășea oarecum puterea de înțelegere, punându-i la zid capacitățile de acceptare a unui destin improbabil – i-a solicitat interesul pentru scopurile sale și pentru modalitatea în care le putea atinge, menținându-i o constantă loialitate față de rădăcinile sale cele mai adânci, față de orizontul în care el însuși s-a așezat pentru a-și construi și întări propria lui „ontologie".

Leadership: Tu accepți să rămâi captiv într-o realitate ostilă, fără să te ridici la înălțimea pe care Dumnezeu a pregătit-o și a hotărât-o pentru toți cei care își propun să recreeze o întreagă lume?

Pune-te pentru o clipă în ipostaza unei regine de termite care zace în celula regală a mușuroiului. Ești captiv în propria existență, incapabil să-ți miști voința, fiind țintuit sub propria greutate spirituală. Nu vei putea niciodată să evadezi din această cavernă, să reușești să te târăști afară prin pasajele înguste de piatră și prin tunele decât dacă accepți să-ți schimbi convingerile, dacă îți depășești dimensiunea Ego-ului pe care l-ai creat în subconștient.

Salvarea lui Ginghis Han a însemnat o despărțire de realitatea ostilă care îl înconjura și-l ținea prizonier în conștiința neputinței. A fost o dovadă de progres și eficiență, de deschidere

față de un alt plan spiritual, printr-o apropiere mai strânsă de propriile trăiri sufletești, de acele elemente ale unei realități benefice care îi conferea leadershipului său strălucire, profunzime și creștere.

Cel mai cunoscut citat aparținând lui Ginghis Han sună în felul următor: *"Eu sunt pedeapsa lui Dumnezeu pentru voi. Dacă nu ați fi comis păcate atât de mari, Dumnezeu nu ar fi trimis o asemenea pedeapsă asupra voastră."*

Accepți să rămâi prizonier într-o lume întunecată și neplăcută, în care opțiunile personale lipsesc? Sau încerci să găsești codul de intrare într-o realitate paralelă – benefică ție? Poți să faci saltul spre o nouă etapă de dezvoltare, spre o nouă viziune, dinamică, activă, transformatoare?

Singurul sistem de ghidare al minții în direcția țelurilor cele mai importante are ca element declanșator eliberarea de suferință, o eliberare totală care vine odată cu trăirea experienței a ceea ce Ești cu Adevărat dincolo de limita resemnării și asumării fatalității.

Abilitatea de a conduce nu se dezvoltă peste noapte, ci în timp. Vremurile grele în care a trăit și toate suferințele îndurate au avut rolul de a-l întări în credință pe Ginghis Han, l-au călit, l-au cizelat și l-au pregătit pentru ceea ce urma să înfăptuiască. Timpul și obstacolele pe care le-a întâmpinat i-au dezvăluit talentele ascunse, oferindu-i un scop în viață. Şi a meritat. Ginghis Han a devenit un mare conducător, probabil cel mai mare cuceritor din toate timpurile, chiar mai mare decât Alexandru cel Mare din punct de vedere al teritoriilor cucerite.

Unii oameni au, ca și plantele, însușiri ascunse pe care de multe ori numai împrejurările grele le scot la iveală. Succesul în conducere nu se poate obține decât cu răbdare și nădejde. Poate de aceea foarte mulți oameni nu ajung în posturi înalte de conducere, pentru că se grăbesc să urce în vârful piramidei fără să fie îndeajuns de căliți din punct de vedere profesional pentru a face față provocărilor și problemelor.

Nu-ți vei putea duce la capăt misiunea dacă nu ești răbdător, dacă nu dai timp caracterului tău să se formeze. Răsplata va fi fără margini doar dacă vei fi suficient de bine pregătit moral și spiritual și îndeajuns de îndrăzneț pentru a face pasul spre măreție.

Menține o constantă loialitate față de rădăcinile tale cele mai adânci, pentru ca leadershipul tău să capete o valabilitate extinsă.

Realitatea pe care trebuie să ți-o asumi este că singura modalitate de a te desprinde din strânsoarea neputinței de a răzbi într-o lume rece și vitregă este să-ți găsești un motiv bun pentru a-ți alimenta și mai mult înverșunarea în credința ta.

Cum se obține succesul? Prin sacrificiul de a te pierde înainte de a te regăsi. Mai întâi te vei încurca prin ițele neîncrederii, abandonului, resemnării, apoi îți vei găsi un motiv rațional să te schimbi prin stimularea unei realități totale de acțiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-obtine-succesul.html

Cum te poziționezi față de schimbare?

On Ianuarie 10, 2009

Învață să ceri de la tine însuți mult mai mult decât înainte, refuzând normele de referință ale circumstanțelor cauzei care te determină să fii altcineva.

Sixin i-a spus lui Caotang: "Natura i-a înzestrat pe oameni cu sinceritate și bunăvoință. Dacă încerci să-i forțezi, aceștia nu vor rezista mult timp. O persoană care are putere, dar nu este rezistentă, va fi tratată cu dispreț și va fi sfidată de către oamenii josnici.

În același fel, adevărul și minciuna, binele și răul le avem de la natură și nici unul nu poate fi schimbat. Numai oamenii cu o fire echilibrată, care pot comunica cu cei înțelepți, dar nu numai, merită numele de profesor." (Thomas Cleary - Lecții Zen)

Leadershipul dictează mersul lucrurilor, până la un punct – punctul în care dai greș, atunci când răul pune stăpânire pe tine mai mult decât te poate proteja binele. Numai integritatea menține mersul lucrurilor pe drumul cel bun, în ciuda nenumăratelor distrageri. Iar a accepta fățiș încălcarea adevărului, este ca și cum ai trece dintr-o încăpere întunecoasă în alta și mai întunecoasă, apoi într-alta, și tot așa până ce întunericul devine tot mai negru, tot mai dens, iar lumina dătătoare de înțelepciune și tărie de caracter dispare complet din hățișurile minții tale.

Cu ce îți înzestrezi leadershipul pentru a ușura acceptarea schimbării? Bine spunea cineva pe internet: *"Lumea va continua să oglindească ceea ce refuzi să accepți și să transformi la tine însuți, până în clipa când vei restabili contactul cu părțile negate sau necunoscute ale ființei tale."*

Practic, circumstanțele cauzei care te determină să fii altcineva sunt date de acele raporturi dintre elemente ce contravin oricărei logici și normelor recunoscute de cinste și bun-simț. În timp ce normele de referință ale circumstanțelor care favorizează manifestarea unei cauze sau alta, țin de natura ta spirituală care receptează morala (învățătura vieții) și de contextul în care îți vindeci șabloanele emoționale care te țin blocat sau care te încurcă în dezvoltarea ta.

Leadership: Poți să numești factorul cu cel mai mare impact asupra formării unei noi percepții de sine, în contextul unei modificări a circumstanțelor în care te găsești și a felului în care răspunzi la tot ce se întâmpla în jurul tău ?

Schimbarea și adaptarea permanentă la provocările vieții este un proces în care liderul are rolul esențial. În primul rând el trebuie să fie bine ancorat în realitatea obiectivă și trebuie să posede acele capacități de intuire a viitorului și de evaluare a consecințelor viitoare are faptelor prezentului. Acceptarea schimbării – proces uneori îndelungat - presupune o creștere a puterii de influență a liderului asupra oamenilor, și totodată depinde de abilitățile lui în ceea ce privește cunoașterea oamenilor și, de ce nu, chiar manipularea lor.

Factorul de mare impact este disponibilitatea ta de a te implica și de a face pașii necesari într-o anumită direcție, fără să forțezi limitele vitezei pe care o suportă discernământul tău. Schimbarea nu se poate impune cu forța și chiar dacă acest lucru aparent este posibil, este o schimbare de suprafață și nu de esență. Atunci când un lider reușește să inducă în fiecare om modificarea modului de gândire și de acțiune, atunci apare spontan dorința lăuntrică de schimbare a lui.

Schimbarea pe care o impui este una de suprafață sau de esență? Cum modifici modul de gândire și de acțiune al celor din jur? Le împărtășești scopul tău și îi ajuți să îl atingă pe al lor? Cum îi faci părtași la visul tău? Ai dorința să faci ceva mai mult pentru ei decât pentru tine? Care este acea mare calitate a ta, care o admiră ceilalți din jur și care le permite acestora să devină lideri de succes? Le spui oamenilor ce înseamnă cu adevărat să fii un lider?

Foarte important de subliniat aici: știu oamenii cât îi va costa să devină lideri? Dacă nu știu ce-i așteaptă, atunci nu poți ști cât de mult se vor angaja în acele activități în care ei înșiși se percep ca fiind eficienți, competenți.

Leadership: Poți să-ți condiționezi acțiunile să urmeze calea unei noi experiențe pline de discernământ ce are ca punct de referință echilibrul între ceea ce încerci să "forțezi" și ceea ce "rezistă" timp îndelungat?

Nu forța materialul să se modeleze după voința ta, ci lasă-ți voința să se modeleze după context, și după reperul de discernământ pe care nu vrei să-l ștergi din evidențele tale. Sculptorii aleg rocile cele mai potrivite pentru operele lor viitoare, roci care sunt departe de a fi perfecte, ci au defecte vizibile și defecte ascunse. Măiestria sculptorului va reuși să anihileze defectele vizibile, dar nu și pe cele ascunse.

Liderii cei mai iscusiți caută și ei să-și desăvârșească menirea, modelând materialul brut din care este constituită ființă umană, asigurând dezvoltarea ei prin educație și prin transmiterea propriilor valori și standarde. Liderii au de modelat adulți cu un "bagaj" de valori, standarde și sentimente diferite, dar gata formate. Măiestria liderului constă în descoperirea acelor "părți" bune, unele în stare nativă, altele apărute pe parcursul vieții, din sufletul lor, după care trebuie să înceapă procesul de remodelare și reeducare. Aceasta fiind adevărata "piatră de încercare" pentru un lider, căci educarea adulților este o muncă grea pentru care trebuie să dispui de tenacitate, disponibilitate și metode adecvate.

Liderul trebuie să fie un model pentru ceilalți. Un model de gândire, de comportament și de acțiune care să se încadreze în "normalul" unanim acceptat. Totodată liderul, la rândul lui, generează modele de urmat contribuind la dezvoltarea unei culturi organizaționale sănătoase.

Leadership: Impactul tău asupra unei succesiuni de schimbări radicale este unul de suprafață sau unul de profunzime, luând în considerare cazul când trebuie să te orientezi către o zonă compatibilă cu experiența unei identități unitare?

Ești pregătit să preiei ștafeta? John Maxwell făcea o precizare care merită subliniată: *"Dacă știi pe cine ai în vedere pentru înzestrare și în ce scop o faci, ești pregătit să începi. Etapele care urmează te introduc în întregul proces. Se începe cu stabilirea unei relații cu potențialii tăi lideri. Pornind de la această bază, poți construi un program pentru dezvoltarea lor, le poți dirija progresul, le poți da autoritatea să își îndeplinească sarcinile și îi poți aduce în cele din urmă în faza în care să le predai ștafeta."*

Iar eu te întreb, viitor lider: "Ești pregătit să predai ștafeta?" Dacă nu, atunci cel mai probabil înseamnă că nu ai promovat o gândire și un comportament care să ajute la recunoașterea adevăratelor tale valori. Înseamnă, înainte de orice, că impactul tău este unul de suprafață, și nu de profunzime.

Nu uita că leadershipul începe cu omul din tine, al cărui comportament trebuie să fie ușor de acceptat și de înțeles, deci coerent, îndreptat spre satisfacerea necesităților individuale sau ale celorlalți oameni, în nici într-un caz cu poziția pe care o ocupi. Leadershipul începe, întotdeauna, cu modul tău de gândire – singurul care te ajută să înaintezi pe terenul abrupt

al schimbărilor care se petrec cu repeziciune, singurul care poate atrage aprobarea sau dispreţul, simpatia sau antipatia celorlalţi oameni.

Poţi excela în vremuri de tranziţie? Te dezvolţi în aşa fel încât să devii un lider eficient, chiar şi în timpuri grele? Faci în aşa fel încât ţelurile tale să fie realizabile? Care este modelul de gândire care te poate ajuta cel mai mult în situaţii dificile? Cum îţi răsplăteşti progresele proprii? Ai putea trăi cu experienţa eşecului?

Experienţa unei identităţi unitare presupune luarea în considerare a mai multor calităţi şi virtuţi care împreună pot să producă o schimbare de proporţii, dar care nu trebuie să omită controlul conştiinţei asupra oricărui stimul sau factor extern.

Cum te poziţionezi faţă de schimbare: printr-un check-in al Sinelui care să te ajute să distingi Binele de Rău, sau prin revenirea la condiţia iniţială (de ignoranţă sau credinţă falsă) ?

Progresul dirijabil al leadershipului marchează schimbările impuse de lider, fără forţă, în vederea atingerii obiectivelor propuse. După cum poliţistul care dirijează circulaţia poate face semn cu braţul ca vehiculul să avanseze, să depăşească, să treacă prin faţa ori prin spatele său, să-l ocolească prin partea stânga sau dreapta, iar pietonii să traverseze drumul ori să se oprească – tot aşa şi liderul, ca să poată adăuga valoare leadershipului, trebuie să dirijeze comportamentul, inclusiv eforturile, în scopul de a stabili şi dezvolta relaţii armonioase cu toate persoanele din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-te-pozitionezi-fata-de-schimbare.html

Cum vă place

On Aprilie 11, 2016

Anunță ceva nou, dar nu-ți lua sarcina de a-l și spune.

Voiam să-mi fac o idee vagă despre ceva anume, înainte de a-l cuprinde, într-un soi de proces de reinventare a unui spațiu marginalizat. De parcă aș fi fost încuiat într-o cameră din care puteam să evadez doar după un anumit timp, în general o oră, timp în care trebuia să încerc să-mi reiau cursul normal al vieții.

Faptul acesta ciudat, oarecum amestecat, învălmășit cu gândul asupra situației atipice în care mă aflam, îmi oferea aproape un motiv temeinic de a lua în considerare, în mod serios, opțiunea de a reveni unde eram înainte. Într-o pură coincidență cu un interval de incertitudine care anunța ceva nou.

Nimeni nu caută să exprime ceva care poate la fel de bine să însemne altceva, chiar dacă prin relația sa cu știința, aderând la un alt model de gândire, ar putea foarte ușor să-l conceapă în afara granițelor acceptabilului. Straniu, asta te pune pe gânduri. Înseamnă o rupere constantă de reperul finit "stay where you are" și integrarea într-o constantă de transformare, greu de acceptat, numită "găsește înainte de a căuta".

Leadership: Poți să-ți găsești desăvârșirea în funcție de apartenența la o creație dobândită pe parcursul căutării adevărurilor neștiute despre tine?

Cu alte cuvinte, eram căutătorul unor semnificații ascunse atribuite lucrurilor care mă înconjurau dintr-o lume în care mă regăseam perfect, pe care o uitasem, și pe care numai scrisul mi-o reamintise. Nu știam exact ce subiect să abordez, nu știam cu ce să încep, căutam răspunsuri la întrebări atipice, făceam tot felul de conexiuni între diferite fapte și evenimente, dar totul părea a fi mai mult un prilej de a experimenta dimensiunea spațiului unei lumi fără sens.

Când vrei să spui ceva mai întâi începi cu o observație, de exemplu "Casa aceea are culoarea verde". Dar adevărata provocare este să descoperi ce anume se află în casă, fără să-i cunoști interiorul. Aici este cheia întregii viziuni și creații ce intră într-un joc de cuvinte încrucișate, un joc de-a baba oarbă, deoarece aici se cristalizează toate motivele esențiale ale reușitei în activitatea literară. Trebuie să te transpui în pielea celui care locuiește în casa respectivă, gândindu-te la el așa cum te gândești la tine.

Ceea ce nu știam despre mine, dar pe care trebuia să-l includ într-o realitate literară, era ca o compunere de tipul "ce aș face dacă aș locui într-o casă căreia nu i-am trecut niciodată pragul?" Cuvintele ducelui de Richelieu adresate marchizului de Chauvelin rămân și acum întipărite în memoria mea: *"Am anunțat ceva nou, e adevărat. Dar nu-mi iau sarcina de a-l și spune."*

Este și aici un fel de măiestrie, fiind în acord cu existența unei logici care încearcă să prindă sensul unui orizont neașteptat, o logică care este nu atât a rațiunii, cât a sentimentului, a fanteziei, a inducerii curiozității, într-o lume a jocului de-a „Cum vă place".

Prilejul de a controla cursul acestui joc îndoielnic, culminând prin însăși explicarea lui alături de o formă aparte de receptivitate, întrea atâtea criterii străine de logică, interpretate după felul în care cunoașterea se raporta la mine, mi se oferea ori de câte ori încercam să descopăr

un aspect nou al personalității mele.

Leadership: Ceea ce oamenilor li se pare că tu le oferi, este de fapt ceea ce ei înșiși trebuie să descopere într-un cadru al realității pe care o caută gândirea ta?

Întotdeauna omul care își pune la încercare capacitatea de a exprima ceva abstract, recurge la un anumit grad de exagerare. Evoluția lui se produce în momentul când realizează că el însuși determină totul, sub presiunea internă a genialității de a contribui la schițarea decorului a ceva greu de aflat, dar al cărui referință pătrunde adânc în conștiința celorlalți ca fiind o caracteristică a noului. Şi, totodată, o caracteristică a propriei lor naturi.

Pentru ca oamenii să acorde interes contextului extins al „noului", ei trebuie să-și facă o idee vagă despre ceva anume, înainte de a-l cuprinde. Ceea ce lor li se pare că tu le oferi, este de fapt ceea ce ei înșiși trebuie să descopere într-un cadru al realității pe care o caută gândirea ta. Acesta este principiul ce stă la baza artei scriitoricești și a persuasiunii, constituind expresia unui proces de extindere a ceea ce percep oamenii odată cu intrarea într-o lume a jocului de-a „Cum vă place".

Singurul cadru al realității pe care o cauta gândirea mea era efectul de cultură, un fragment dintr-o scriere în cadrul căruia se găsea un cuvânt, o expresie, un pasaj interesant despre o întâlnire cu acea parte din mine dornică să cunoască lumi noi.

Şocul experienței „noului" rămâne unul hotărâtor, constând într-o amânare sau chiar anulare a judecății. Fără un răspuns clar, fără un mesaj ușor de înțeles, omul se pierde în spațiile vagi ale unor utopii de alternanță, insondabilul devenind pentru el o realitate ascunsă. Efectul este unul reușit, neașteptat de puternic, deoarece se instalează senzația de a afla mai multe.

Cel care mânuiește arta scriitoricească și arta persuasiunii se ghidează deseori după următorul principiu: „Anunță ceva nou, dar nu-ți lua sarcina de a-l și spune ! "

Cu alte cuvinte, lasă-i pe oameni să fie cu adevărat campioni, să descopere ce li se potrivește, să pătrundă esența spuselor tale în funcție de natura lor. Campionii se ghidează în viață după următorii termeni: *Vreau ! Știu ! Pot !*

Leadership: Imaginea ineditului pe care îl plasezi în centrul atenției, devine partea care îi întregește pe oamenii care îți pot prelungi realitatea datorită contactului menținut cu ceea ce se ascunde în interiorul tău?

Un scriitor bun este un practicant nemaipomenit al persuasiunii, străduindu-se să te convingă tot timpul de adevărurile și autenticitatea ideilor sale. El știe cum gândește fiecare cititor al său: *„Ceva lipsește din această ecuație, dar ca să aflu trebuie musai să mă încadrez în ea."*

Un scriitor va încerca mai întâi să sporească percepția lipsei tale de control, prin introducerea efectului de aglomerare de elemente care să-ți consume sau să-ți îngrădească spațiul de înțelegere. Pentru ca tu - cititorul - să intri mai adânc în subiect, în miezul lucrurilor, și să te străduiești să descoperi un sens care să te anime și care să te facă să alegi ceva de folos, în concordanță cu logica interioară a desfășurării tale în joc.

Prin apelul la ceea ce nu se cunoaște, sau nu este foarte clar exprimat, se generează în oameni impulsul de revoltă împotriva propriilor reguli. Măsura și imaginea ineditului care trebuie înfruntat devenind „partea care îi întregește". Cititorii trebuie să se autoincludă de la bun început în harta realității tale, în interiorul a ceea ce exprimi, iar în timp ce mențin

contactul cu ține ei trebuie să valideze orice spui printr-o reacție de tipul: "Asta e ceea ce vreau să cred" sau "Asta e ceea ce simt despre asta".

Leadershipul este percepția pe care o ai despre ceea ce trebuie să incluzi sau să elimini dintr-o realitate care poate fi oricând contestată.

Cum vă place indică reperele unei perspective de definire a ineditului, în lipsa unor concepte integratoare în contextul căruia a fost plasat. Ineditul este ceea ce exprimi prin scris care devine constatare neașteptată și o noțiune atrăgătoare a creației literare menită să cadă sub incidența verosimilului, fără a stârni vii controverse în rândul criticilor.

Succesul tău ca scriitor și ca lider depinde de felul cum oamenii gestionează mesajele pe care le primesc în virtutea unei logici inanalizabile și în limitele pe care le impune experiența introducerii noului - ceva care uneori lasă să se vadă puțin, dar din care se extrage mult mai mult.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-va-place.html

Cunoscătorul misterelor și maestrul labirinturilor

On Noiembrie 14, 2013

Caută să privești din alt unghi misiunea descoperitorului din tine, ca să poți accede la o nouă înțelegere a relației dintre leadership și știință.

Gânduri dezlănțuite îmi umpleau mintea lucidă, conștientul devenind o ramură a trăirilor complexe. Totul se stingea înaintea ochilor, mărturia vie a dezorientării profunde care provoca halucinații puternice și înfricoșătoare, deformând imaginea realului. Căci o parte nesupravegheată din mine, un personaj nou din mintea mea se înălțase nestingherit atât de mult în sferele transfigurării și iluminării încât aproape că aș fi putut cuprinde toate legile existente pe acest pământ.

Îmi împlineam transformarea într-un spațiu de libertate, printr-o trecere dincolo de neputință. Prin adoptarea unei forme noi, distincte și particulare de " *a fi* " care ajungea în contexte care nu îmi erau familiare. De parcă toți demonii din capul meu, închiși într-o viziune dincolo de intelect, concretizată în imagini pline de vitalitate ale unui viitor inevitabil, ar fi fost legați de o forță invizibilă care îmi paraliza voința de a-mi da seama ce se întâmplă.

Ieșirea din labirint se face cu firul Ariadnei, simbolizând o minte ageră și spirit artistic, chiar dacă te simți abandonat de lume, lovit sau nedreptățit de o realitate mai presus de înțelegerea ta.

Într-un anumit fel, devenisem prizonierul propriilor mele iluzii, cine știe de ce este asta bine sau de ce este rău, orice eroare cognitivă sau perceptivă reprezentând o problemă de comunicare între pofta de a transgresa convenționalul și deprinderile de povestire a unui fragment contrastant din viața trăită în profunzimea unui scriitor care se izolează în anonimat.

Negreșit, această taină a imprevizibilului mă înconjura în permanență, tulburându-mi mintea, suspendand-o într-un real fortificat. Pătrunderea în labirintul contrariilor, îmbrățișarea neștiutului, recreerea gândului care avea magia explorării inconștientului și a eliberării de reguli fixe, mă puneau în dificultate. Căci începeam să descopăr fenomene pe lângă care trecusem cu nepăsare. Neîndoios, aventura în care pornisem, a cunoașterii și exploatării energiei subtile a aproximațiilor, îmi orbea ochii - neobișnuiți cu elementele de contrast care-mi distrăgeau atenția.

Leadership: Îți întărești înțelegerea depre tine însuți în interiorul unei cunoașteri care se dezvoltă prin construcția conceptului de "narator care elucidează mistere în orizontul căutării unei lumi inteligibile" ?

Între ceea ce așteptam de la o mare experiență și ceea ce reprezenta în realitate acea experiență exista o legătură de sens invers, un imens sparge-val care tăia drumul al cărui capăt nu-l vedeam.

Două entități se găseau într-o relație *one-to-one* opțională la ambele capete ale firului care mă lega de un nou aspect al științei mele. Anume, o entitate identificabilă doar în câmpul fanteziei. Şi o entitate a cărei existență distinctă și independentă, inclusiv prin expresia ei sugestivă, era în afara oricărei contestații și constrângeri a prezentului. Oh, Doamne, ce mi-a fost dat să îndur?

Mașina minții mele se deplasa spre un spațiu privat, neconvențional. Precum acei *normans* care, pierduți în ceață, își duceau navele fantomatice spre nopțile fără zori din lumile hiperboreene, navigând mereu spre Apus, descoperind insule și pământuri necunoscute. Iar în acest spațiu privat, dând glas sentimentului unanim de comuniune cu viitorul prin posibil, toate elementele se adunau și erau focusate pe ceea ce conta cu adevărat.

Probabil fenomenul, uluitor de nou, mă bântuia doar pentru că am vrut să ating esența cunoașterii ezoterice. Deci, să acced la starea de om fenomenal. Iar setea de a mă plasa mental într-un viitor inaccesibil, într-un spațiu al materiei subtile căruia numai savanții îi puteau da viață, proiectându-mă în infinit, era semnul unei satisfacții a recunoașterii eforturilor enorme de dezvoltare.

Dar, dacă este adevărat ce spunea cineva, că dintr-o neputincioasă invaliditate vine nevoia transfigurării și emergența unui imaginar fantasmatic, atunci eu eram produsul unei reacții întârziate a dezorientării produse de forma mascată a unei tensiuni interne. Generate de încercarea disperată de a mă propulsa spre un nivel superior de evoluție.

Leadership: Poți să separi elementele constitutive ale relației dintre cele două entități care generează întregul evoluției tale, fără să te adâncești într-un cadru narativ în care firul principal al acțiunii e înlocuit de toate firele unei intrigi complexe?

Considerând că leadershipul poate fi identificat cu activitatea de asigurare a unei forme de povestire personală, cu aplicarea criteriului relevanței la producția de "accesorii" necesare saltului calitativ iminent spre receptarea noilor orizonturi de gândire, vom putea despuia orice rațiune care nu este aprinsă de sclipirea perfecțiunii unui scenariu care condiționează înțelegerea vieții. Sau, mai degrabă, de satisfacția recunoașterii eforturilor enorme de autodezvoltare.

A te adânci într-un cadru narativ în care firul principal al acțiunii e înlocuit de toate firele unei intrigi complexe înseamnă să scoți la iveală dintr-un întreg de elemente interpretative acea singură opțiune de redare a unei realități concrete care permite cititorilor să se concentreze mai bine asupra fenomenului "A life that finds its focus".

Dar ce anume stăruie în sensul unei asemenea mișcări de ingeniozitate, în sensul tendințelor de *du-te-vino* , relativizat, spre un bloc al cunoașterii care nu este chiar atât de aproape de Arcul de Triumf al excelenței în cercetarea științifică?

Ei bine, promovarea creșterii ponderii utilizării, în contexte nefamiliare, unor viziuni dincolo de intelect, concretizate în imagini pline de vitalitate ale unui viitor inevitabil. Aceasta este partea esențială din procesul de atingere al unui real satisfăcător, asigurând eficient o formă de progres.

Leadership: Urmezi firul principal al unei acțiuni ce se țese în jurul eroului unei scrieri care permite să fie recunoscută ca fiind a cuiva pus în situația de a se întreba: "Oare nu este prea abstract și prea banal subiectul acesta?"

Orice desăvârșire absolută cuprinde în sine totalitatea posibilităților de combinare a elementelor reale și imaginare, valorificate în sprijinul propriilor ipoteze și demersuri de cercetare. Aplicând mecanismul opțiunii de a avea orizontul profesional cât mai larg, construind ramificațiile unui arbore al viitorului, imagine utilizată cu predilecție atunci când cauți să reproduci în realitate vreo schemă nouă de gândire, vei putea domina orice neajunsuri de ordin științific care derivă în mod fundamental din cele două premise majore esențiale: " *pot* " și " *nu pot* ".

Două entități generează "întregul" evoluției tale. Una a prelucrării informațiilor complexe, cealaltă a finisării perfecte a suprafeței de cunoaștere care îți reduce continuu limitările.

Dacă separi elementele constitutive ale relației dintre ele, deci dacă pui știința sub semnul particularului sau a ambiguității, atunci nu vei reuși niciodată să te autodepășești și să te convingi că a merge înainte este direcția bună. Vrei să ai întotdeauna parte de noi provocări sau să pui în ecuația cercetării aceleași banalități?

Firul principal al unei acțiuni ce se țese în jurul eroului unei scrieri de mare originalitate se răsucește în jurul științei de a crea o realitate transformată într-o intrigă cu totul neașteptată care te ademenește să o parcurgi până la sfârșit.

Acțiunea este determinată de șirul povestirii constituită ca sursă de inspirație pentru înțelegerea reformatoare a unei mentalități distincte.

Cunoscătorul misterelor și maestrul labirinturilor sunt două ipostaze ale naratorului care are curajul să se avânte spre experiențele de constituire a unei intrigi ce presupune o suită de peripeții și momente emoționante, împletind toate acele elemente valoroase și neștiute care fac din el însuși o povestire.

Caută să privești din alt unghi această misiune a descoperitorului din tine. Lasă-te dominat de putința de a accede la o nouă înțelegere a lucrurilor, a relației dintre leadership și știință.

Numai cel ce navighează în spațiul privat al materiei subtile va putea să creeze fundația indirectă a unei infrastructuri ce permite valorizarea particularului și care conservă independența și existența individuală a celor create întru dezvoltarea leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/cunoscatorul-misterelor-si-maestrul-labirinturilor.html

Cutremur în topul performanțelor

On Octombrie 19, 2010

Descoperă resursele care fac echipa ta să funcționeze sinergic, crescând nivelul calitativ al performanțelor tale.

"CUTREMUR la United după DEZASTRUL cu City ! Antrenorul scoțian de fotbal, Sir Alex Ferguson, dă afară din echipă doi SUPERJUCĂTORI ! "

Așa suna un titlu de pe prima pagină a gazetelor de sport de la sfârșitul lunii octombrie. Presa engleză a scris că managerul lui Manchester United a decis să-i scoată din echipă în următoarele meciuri pe Ferdinand și Evra, doi dintre cei mai importanți jucători din istoria recentă a clubului de pe Old Traffrod.

Sir Alex Ferguson a fost nemulțumit de evoluția celor doi, și intenționa să-i înlocuiască încă din etapa viitoare. Locul lor urmând a fi luat de Brazilianul Fabio, care va intra pe stânga, și de Smalling care va trece în centru. [1]

Leadership: Imaginea ta permite manifestarea unei acțiuni concepută în acord cu obsesia unei reușite fără margini, prin aceasta dorind manifestarea unei atenții speciale față de ceea ce te face să simți o stare de armonie interioară?

În acordul dintre jucători, antrenor și manager bate inima echipei. Inima echipei este ca o baterie care se încarcă și se menține la capacitate maximă atâta vreme cât există o sursă de energie solară.

Leadershipul intră în scenă atunci când oamenii lucrează împreună, când se completează unul pe celălalt, când se ajută reciproc cu sfaturi, cu încurajări, cu idei, când au încredere unii în alții și se comporta natural - fără teamă, fără emoții sau complexe, fără răutate. De aceea este important să ne ocupăm de modul în care putem să generăm încrederea în rândul colegilor noștri și să câștigăm credibilitatea lor.

Centrul unității vitale ale unei echipe rezidă din amestecul foarte fin (și echilibrat) de încredere, respect, susținere și profesionalism. Odată ce acest amestec se întărește complet, echipa își poate propune performanțe mai bune și își poate atinge mult mai ușor obiectivele.

Leadership: Poți să-ți menții poziția de lider prin crearea unei interacțiuni cu dublu sens (feedback) care se propagă mai întâi în mediul de recunoștința din imediata ta apropiere, apoi mai departe spre un mediu al sentimentului de superioritate?

Într-o companie, ca și într-o echipă de fotbal, fiecare are rolul său, bine stabilit. Fiecare persoană trebuie să-și îndeplinească sarcinile ce-i revin la timp, cu foarte multă conștiinciozitate, responsabilitate și rigurozitate. Iar asta nu înseamnă nicidecum să imiți munca sau să alergi inutil dintr-un birou în altul toată ziua încercând să atragi simpatii și să te faci plăcut de toată lumea.

Dacă sarcinile pe care le-ai primit nu sunt finalizate de fiecare dată la timp sau nu sunt de calitate, n-ai să reușești în veci să câștigi încrederea colegilor și superiorilor. Dimpotrivă, vei fi văzut ca un amator sau mai rău, ca un incompetent, și nu ca un profesionist, așa cum este de așteptat.

Exact ca la fotbal, degeaba alergi mult și repede dintr-o parte în alta a terenului, degeaba ceri pase și centrări. Dacă alergi tot timpul pe lângă minge și nu îți aduci în nici un fel contribuția, atunci nu ești folositor echipei din care faci parte. În cele din urmă echipa își va căuta un înlocuitor, iar tu vei fi exclus din ea, fără regrete, fără rușine și fără prea multe explicații.

Asta este realitatea, nu putem să negăm acest lucru. Nimeni nu dorește să aibă în echipa un "jucător" slab, pentru că el poate periclita soarta oricărui meci. Din cauza unei greșeli, toată echipa are de suferit. E drept, și nu există niciun dubiu în privința acestui lucru, orice echipă unită își asumă responsabilitatea fiecărei acțiuni, și e normal ca dacă pierde, să nu fie vina doar a unui singur jucător, ci a întregii echipe.

Leadership: Cum demonstrezi că deciziile tale sunt cele mai corecte, dacă tu însuți nu-ți acorzi dreptul de a greși, mai ales într-un context de tipul: "I Am What I Am in one of the worst moments of the show" ?

Dar când, mereu și mereu, echipa are de suferit din pricina aceluiași jucător, lucrurile se schimbă radical. Toți nervii se varsă pe el - care greșește cel mai des, care pare să nu fie omul potrivit la locul potrivit. Principiile colegialității, ale devotamentului, ale onoarei, ale respectului reciproc, ale încrederii - după care se ghidează întreaga echipă, se "suspendă" în cazul persoanei pe care toți o arată cu degetul.

Orice echipă de fotbal, la fel ca orice companie, dorește să ocupe un loc fruntaș în clasament. Colegii și superiorii sunt de cele mai multe ori îngăduitori cu tine - te ajută, îți oferă sprijin moral și financiar, și posibilitatea avansării; te tratează cu respect și încredere, te încurajează - cu speranța că îți vei aduce aportul la rezultatele (pozitive) ale echipei / companiei.

Chiar și așa, dacă nu le demonstrezi că ești persoana potrivită pentru postul în care ai fost încadrat, dacă nu demonstrezi că ești serios și că reprezinți o valoare care merită păstrată, că ești într-adevăr o persoană extraordinară, atunci te poți aștepta în fiecare moment să primești vestea cea proastă; să ți se spună, prietenos, că de azi înainte ești liber să-ți cauți o altă echipă, una mai pe măsura ta.

Descoperă resursele care fac echipa ta să funcționeze sinergic, crescând nivelul calitativ al performanțelor tale.

Leadershipul este imaginea pe care ți-o formezi despre tine, într-un context de tipul "push past the limits that you think you have", în eventualitatea unui impact cu acea stimulare reputațională de care ai nevoie ca să învingi orice emoții negative.

Cutremur în topul performanțelor scoate în evidență starea de slăbiciune a întregii echipe, atunci când se rupe relația dintre jucători, antrenor și manager. Este momentul când performanța întregii echipe se diminuează în mod neașteptat, periclitând viitorul ei.

"Cutremurul în topul performanțelor" apare în urma unei evaluări interne sau externe a personalului. Când se produce acest cutremur? Atunci când apar eșecurile, atunci când rezultatele echipei sunt nesatisfăcătoare și se face o reevaluare a personalului stabilindu-se care sunt punctele slabe ale acesteia. Se înțelege că un manager / un lider, trebuie să facă o evaluare corectă și în comparație cu niște criterii standardizate, dar în același timp evaluarea este și un instrument de încurajare pentru a crește motivația.

Atunci când se constată că efectul este contrar și nu este însoțit de creșterea performanței, este util a se face o reevaluare în companie cu referențialul și nu pe progresele minore ale

fiecărui angajat. Atunci când nu sunt bine înțelese "schimburile de calificative", de la foarte bine la slab, sau doar satisfăcător, evenimentul este perceput ca un cutremur apărut din senin fără să se gândească cineva ce a generat acest cutremur: nepăsarea, indiferența, aroganța, automulțumirea, etc.

[1]
http://www.sport.ro/anglia/cutremur-la-united-dupa-dezastrul-cu-city-ferguson-da-afara-din-echipa-doi-superjucatori-pustii-le-iau.html

Source: https://neculaifantanaru.com/cutremur-in-topul-performantelor.html

Cuvântul

On Februarie 22, 2015

Încearcă să introduci un model al subiectului de interes în arta de a te pune în valoare, astfel încât leadershipul să depășească faza de idee.

Nu este nimic rău în a te complica cu neîncetate salturi peste ascunzișurile rămase neînchipuite, să intri pe ușa din spate a misterului, porțiunea aceasta de conductor omogen care pune în legătură sufletul cu știința, din care erup toate înțelesurile artei. Şi să încerci să surprinzi imaginativ secunda infinitului. Dar în urechile omului, construite parcă după modelul unui câmp energetic care absoarbe orice fluid dătător de inspirație, în secunda aceea în care se odihnește timpul, răsună fără încetare un cuvânt străbătut de unde înalte de determinare.

Acest singular cuvânt „Pot", care controlează întreaga țesătură a universului, care își are locul în sufletul lumii, reînnoit pe neașteptate cu noi semnificații, cuvântul acesta la originea căruia se putea constata o diferență de potențial logic, vibra în adâncul gândurilor mele ca o lovitură de ciocan. El îmi întărea convingerea nemaiîncercată că pot pregăti specia umană pentru impactul cu propriile-mi idei și viziuni.

Un scris cursiv și îngrijit nu putea solicita nicio favoare de la această formă vitală de energie, dar îi întărea șansele de a se impune ca o necesitate imperioasă, ca o operă cu adevărat unică, ca *uma conquista emocionante* , ca o realitate de ordinul evidenței. Cuvântul acesta nu era doar un strop de spirit activat într-un moment de timp și într-un anumit loc, ci o materie vie, organizată după tiparul unei forme-gând ce menținea constantă intensitatea puterii mele de creație și previzionare, chiar dacă ajungea până în contexte nefamiliare.

Prin punerea în contrast a cunoașterii ce își avea sursa în anumite curente și stăviliri secrete, în atracții și respingeri informaționale, percepeam acest cuvânt ca pe o lumânare care arde în întuneric și luminează un întreg labirint de întrebări și înțelesuri. Îl simțeam cu acea parte din corp numită inimă ce năzuia spre idealuri mărețe, dominată de puternice strigăte de mulțumiri - „Bravo" - singura suflare ce conținea germenii unui nou sens al existenței.

Leadership: Este timpul să te folosești de un spațiu de descoperire și stimulare a vitalității, inaccesibil cunoașterii bazate pe experiență?

Cineva spunea că Descartes nu ne-a învățat doar să ne îndoim, ci să și rezolvăm ecuații. Ei bine, cuvântul care te caracterizează cel mai bine, care te poate ridica la cea mai înaltă perfecțiune, introducând un model al subiectului de interes în arta de a te pune în valoare, intră într-o ecuație de tip ireversibil. Şi descrie evoluția în timp a unei funcții de creștere a probabilității de a te manifesta ca o ființă inspirată, cu un nou nivel de gândire.

Vitalitatea este reflectată de intensitatea proceselor legate de viață care susțin o anumită percepție a redevenirii, a "reînvierii" tuturor lucrurilor, inclusiv a ta. Vitalitatea pe care o răspândesc în jur cuvintele scrise sau spuse, formate din unirea unor idei, dorințe sau perspective, pe linia formei în care codifici reprezentarea ta despre o anume realitate, accentuează caracterul a ceea ce este viu în ființa ta, în memorie, în imaginație, asigurând relația dintre lumea reală și un univers paralel.

Este timpul să te folosești de acest spațiu de descoperire și stimulare a vitalității, deseori inaccesibil cunoașterii bazate pe experiență, și să arăți într-o formulă nouă de exprimare cum va lua parte această constantă la fenomenul de redefinire personală?

Cuvântul este darul unei exprimări care se cizelează în singurătate, este termenul așteptat al unei mari aventuri prin care se dezvoltă virtuțile corespunzătoare unui obiectiv major, mai apoi împărtășite nu ca un fel de „obiect de inventar", ci ca un fel de coordonare a luptei dintre David și Goliat, un dialog surd între putere și opoziție, în așa fel încât să ai o răspundere foarte clară a ceea ce ești cu adevărat înainte de a te preschimba într-un „unicat".

Modalitatea principală prin care comunici cu cei din jur este o preschimbare a cuvintelor care întrupează gândurile tale cele mai adânci și mai scumpe, o preschimbare totală a felului în care dorești să îți construiești viața alături de ceea ce vezi, imaginezi, simți, auzi și faci.

Dacă vrei ca leadershipul să depășească acea fază de idee, reușind să își apropie cumva dimensiunea științifică de arta de a te pune în valoare, cu toate impulsurile sale fundamentale de creștere, mai întâi trebuie să-ți dezvălui identitatea printr-un simbol al reînnoiri, al implicării, al focului, al gândirii, al sentimentului – exprimat printr-un cuvânt care să declanșeze în tine o dorință profundă de schimbare și de transformare pe toate planurile.

Cuvântul, când este riguros definit are, firește, o rezonanță în subconștient, în bine sau în rău, și creează o punte de legătură cu leadershipul prin forța sa de constrângere pe baza convingerii și voinței de a acționa. Într-adevăr, unitatea acestui concept abstract realizat pe baza activității practice intuitive, își justifică întru totul validitatea în marșul triumfal al progresului personal.

Or, de la cuvânt, alunecarea spre o schimbare totală, spre un nou statut, spre o putere de nezdruncinat, este tentantă, motivantă. Şi adeseori constituirea precum și definirea caracteristicilor acestui cuvânt pornește de la cadrul oferit de către dialogul cu propria ta interioritate, cu propriul cuget, cu propriul suflet, cu propria-ți conștiință. Cuvântul este o piesă de puzzle ce trebuie finalizată într-o manieră diferită de abordare a potențialului experiențial.

Arta de a te pune în valoare începe cu ceea ce gândești despre ceea ce simți atunci când privești lumea din perspectiva unei realități refuzată sau neluată în calcul de ceilalți.

Cuvântul produce un fel de freamăt undeva în interiorul corpului, care crește pulsul inimii, îți aduce satisfacție, încredere și îți stimulează imunitatea împotriva a ceea ce nu-ți face bine. Sensul pe care îl dai cuvântului poate să deschidă anumite uși sau să închidă altele, dar preferabil este să urmarească generalizarea experienței pozitive.

Merită memorat ceea ce afirma un personaj dintr-un frumos roman al scriitorului român Ion Moja: „ *Luați seama la înțelesul cuvintelor rostite - importante pietre de poticnire pentru mintea unora - căci iată, ochii mi se însuflețesc din nou, inima mi se încălzește și bate iar. Luați seama, căci mă faceți să cred în lucruri supranaturale.* "

Ai găsit cuvântul care te definește în totalitate, care reprezintă un model al subiectului tău de interes și care te poate pune în valoare?

Cum rezonează pentru tine cuvintele hotărâtoare „Trebuie" și „Pot"?

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvantul.html

Cuvinte semnificative spuse din perspectiva unei frunze (II)

On Februarie 27, 2021

Modifică-ți convingerile care îți guvernează universul interior, fără să te oprești din a experimenta realitatea pe care nu ai văzut-o până acum.

Vă spuneam în articolul precedent că în timp ce mă plimbam în drum spre casă, o frunză s-a așezat înaintea picioarelor mele, și ea s-a oprit acolo ca și când ar fi fost atrasă de un magnet mai puternic ca pământul, fiindcă nu s-a mișcat nici după ce am lovit-o cu piciorul. Stătea țeapănă acolo, ca un cui, așa că n-am insistat s-o mișc din locul ei. Gândurile îmi erau răvășite de o voce dinăuntrul meu care repeta întruna, întruna, întruna: „Încearcă să nu rămâi indiferent față de evenimentele care te-au luat prin surprindere".

Un alt argument ce poate fi invocat în favoarea acestei interpretări a gândurilor poate fi dedus din însăși structura dublă a procesului de observare a frunzei: mai întâi faptul că ea există ca un fel de circularitate în dinamica relației dintre spirit și natură, apoi faptul că ea există ca un fel de revers al unei situații în care absurdul se insinuează tot mai mult în viața de zi cu zi.

A fost un moment cu dublă însemnătate. Căci atunci când frunza mi s-a așezat brusc înainte, nevrând să se miște din loc nici măcar la încercarea mea de a-i da cu piciorul, am simțit că experimentez amărăciunea exilului voluntar într-un tărâm al nimănui, într-un peisaj sumbru și dezolant, acceptat cu mândria acelui spirit pur care nu se vrea supus nici străinului din mine, nici apropiatului din mine, fapt ce m-ar fi putut face să ajung pe culmile disperării.

Toruși, frunza mi-a adus noutăți despre măsura în care necesitățile interne sunt (sau nu sunt) satisfăcute pe plan emoțional, spiritual, intelectual sau social.

Leadership: Poți distinge reflectarea unei imagini exterioare ție în forma trăirii subiective a efectelor acțiunii unui stimul de impact provenit dintr-un mediu care nu este întotdeauna predictibil?

Este oare timpul să mă schimb? Voi putea suporta pe viitor căderea frunzei la picioarele mele ca un moment distinct și ulterior creației, sau ca un semn rău prevestitor?

Frunza pare fragilă la prima vedere, crezi că o poți strivi cu un gest mărunt. Cu toate astea ea nu face crize, nu se opune, nu-și joacă rolul de victimă, nu are accese caracteristice bolii în care unii par absenți de realitatea înconjurătoare. Se lasă influențată, nu cucerită. Se lasă dusă de valul purtării tale, se lasă studiată, se lasă pierdută în gândurile celui ce-o privește, dar nu se lasă convinsă ușor de încercările tale de apreciere a realității.

Vorbele scriitorului Mesa Selimovic, din romanul „Dervișul și Moartea", îmi fac din nou cu ochiul:

"Pășeam dintr-un întuneric în altul, nici formă nici loc, pentru că nu vedeam nimic și eram preocupat numai de mine, preocupat de închipuiri în care se pierdea și ceea ce aș fi putut să recunosc. Schimbam întunericul, știam asta pentru că mă mișcam, și pentru că timpul trecea, deși nu simțeam cum trece."

La fel și eu, îmi frământam gândurile cu acel stoicism al atitudinii de neînfrânt în fața unei

furtuni existențiale închipuite, căci frunza aceea prăpădită, tremurândă, dar dârză în hotărârea ei de a nu se mișca din loc, îmi inspira o singură viziune: transformarea vieții în scena unei opere de Caravaggio. Ea îmi inspira o lipsă de strălucire în acel ceva viu și vibrant al devenirii mele, ca și cum aș mai fi trecut de câteva ori prin asta și nu aș avea alte așteptări de la viață.

Într-adevăr, există o neliniște care-l caracterizează pe orice creator niciodată mulțumit de propria-i operă, o reacție imprevizibilă la recepționarea unei noi fațete din mozaicul amplei experiențe de înțelegere a unei alte dimensiuni a ființei sale. O stare de agitație, de frământare, de neastâmpăr. Până la urmă, cred că unele sindroame de sine stătătoare, cu asocieri din viața de zi cu zi, păstrează forma măturată a frunzei de-a lungul unei perioade mai lungi de timp.

Leadership: Ești pregătit să schimbi modul de percepție al fiecărui moment din viața ta prin efectuarea unei examinări de sine care îți permite personalizarea formei de simetrie față de ceva care îți scapă din vedere?

Un aspect este clar. Efectul de educare a caracterului meu rezultă din specificul situației cu care m-am confruntat, anulându-mi calitățile de atotcunoscător, anulându-mi o parte din fericiri, o parte din tristeți, o parte din dileme, așa încât n-am mai sperat să mă cunosc la fel de bine cum credeam.

De fapt, ceva mi-a scăpat din vedere: esența evenimentului consumat, cerința impunătoare a conștiinței de a crea reprezentarea interioară a exteriorului. Frunza mi-a dat a înțelege că orice caracter poate fi reprezentat prin asocierea lui cu o pretinsă experiență de maturizare din care nu lipsesc dilemele sau dezamăgirile, dar nici ideea că fac parte dintr-un experiment numit îndoială, neputință interioară sau determinism echivoc.

Chiar atunci. Am simțit ceva din contextul specific unei psihologii a creatorului care își judecă greșelile din propria creație, izolându-se de realitatea celor din jur. Poate că acest fapt stă sub constrângerii necesității implacabile de a mă transpune într-o reprezentare a spiritului antropomorfizat al naturii, în forma unei trăiri subiective intense și plenare ce reflectă relația mea cu lumea înconjurătoare.

Mai degrabă, frunza reflectă o lume îngustă, care le absoarbe pe toate celelalte. Contactul cu ea a îndoit lumina într-un artist al metamorfozelor, a anulat preocuparea mea de a nu mai greși și mi-a întărit strădania spre îndreptare. Totodată, frunza a schimbat intențiile omului care privește dincolo de aparența unei lumi cunoscute, a inversat realității pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziții față de tot ceea ce este integrat în granițele normalității.

Așadar, frunza este o ancoră ce ține timpul în loc, este o decupare a propriei mele imagini dintr-o realitate și, apoi, transpusă într-o altă realitate. Este o incursiune duioasă și plină de învățăminte prin viața, prin povestea, cariera și sufletul unui artist. Este un simbol al regretului, al restricțiilor de tot felul, care se transformă într-un simbol al speranței, fiindcă mi-a arătat că pot fi un om diferit de cel ce-am fost, cu alte percepții despre mine, despre viață, despre pasiunea de a surprinde emoții din orice fleac.

Leadershipul este rezultatul unui cumul de experiențe din care trebuie neapărat să te îmbogățești sufletește, să tragi niște concluzii, meditând la ce li se întâmplă cu acea calitate a Creatorului de a se manifesta în tot și în toate.

Cuvintele semnificative spuse din perspectiva unei frunze se pot forma și lega între ele printr-o reflecție asupra sinelui care face rezumatul esenței învățăturii din care trebuie să

reținem: nimic nu se întâmplă fără un motiv.

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvinte-semnificative-spuse-din-perspectiva-unei-frunze-II.htm

Cuvinte semnificative spuse din perspectiva unei frunze (I)

On Februarie 25, 2021

Încearcă să dai sens unei experiențe de viața plină de învățăminte, înainte de a-ți extinde perspectivele existenței spre folosul unei înțelegeri mai exacte a evoluției tale.

Întotdeauna când mă plimb prin oraș, mai ales noaptea, deci atunci când este mai liniștit orașul, observ lucrurile cele mai interesante care se petrec sub privirea ochiului, într-o analiză a tendinței de întrepătrundere a umbrelor și tainelor de nepătruns. Însăși liniștea este interesantă, mai puțin atunci când lucrurile ies în evidență, ci mai curând atunci când noaptea își recunoaște vina de a fi sfetnic bun în fața gloriei unui clar de lună.

Şi iată de ce spun asta, fiindcă dacă n-aș spune-o ar însemna să păstrez pentru mine gândul cu care noaptea își îmbracă întunecimile, cu dinamica inerentă a unui pendul care oscilează între înainte și înapoi, între ceva care se petrece chiar sub ochii mai și ceva care se învârte continuu în viața mea, dar trece mereu neobservat în liniștea unui clar de lună.

Şi uite așa, în timp ce mergeam, o frunză s-a așezat înaintea picioarelor mele, profitând de un moment de când mintea-mi stătea să explodeze, când gândurile-mi alergau ca nebunele în toate direcțiile. Nu știu ce vânt a pus-o acolo, căci nu era niciun copac prin apropierea mea imediată. Şi ea s-a oprit acolo, ca și când ar fi fost atrasă de un magnet mai puternic ca pământul, fiindcă nu s-a mișcat nici după ce am lovit-o cu piciorul. Stătea țeapănă acolo, ca un cui, așa că n-am insistat s-o mișc din locul ei.

Pesemne, așa este și cu oamenii. Unii apar în viața ta fără să te aștepți la prezența lor, sunt așa de mici și neînsemnați, dar ei stau acolo ca niște frunze cărora nu știi cum să le răspunzi, nici măcar nu știi cum să le abordezi. Dar vezi bine că frunzele astea sunt mult depășite de vreme, și-au păstrat un pic din culoarea aia tomnatică care anunță posibilitatea dezintegrării lor odată cu răcirea vremii.

Leadership: Tendința personalității tale este de a atribui valoare de cunoaștere unor clipe întâlnite aleator, cu ajutorul cărora ai fi de acord să fuzionezi în calitate de „altă persoană" ?

Da, toți suntem oameni, și la un moment dat fiecare din noi suntem ca niște frunze în viața altora. Dar oricât de frunze am fi noi pentru alții, și oricât de frunze ar fi alții pentru noi, să nu uităm nicio clipă că orice frunză, chiar și una complet uscată, se poate transforma într-o unealtă de înțelegere a propriilor experiențe și trăiri.

Încă ceva. Ceea ce simți că te reprezintă cu adevărat este uneori ceea ce simți că ai lovit cu piciorul, dar nu s-a mișcat din loc. Iar ceea ce simți că te apasă și te domină într-un mod greu de descris în cuvinte, poate fi momentul când îți dai seama că ceva mic și neînsemnat a fost mult mai stabil și mai dur ca tine.

Iar eu n-am avut de ales, m-am simțit complet altcineva, asemănându-mă probabil cu un uriaș legat la ochi care se împiedică de propria-i putere în drumul spre căutarea răspunsurilor la întrebarea: „Ce sunt și de ce fac ceea ce fac ?"

Leadership: Poți să aduci o îmbunătățire semnificativă a percepției de sine ca rezultat al gestionării unui moment de maximă luciditate, atunci când îți dai seama că ai devenit un om al altor lumi?

Așadar, să reflectăm la fiecare detaliu pe care viața ni-l așterne în cale, ca să ne descoperim mai întelegători cu noi înșine. De aceea, îl înțeleg prea bine pe scriitorul Mesa Selimovic atunci când a scris în romanul „Dervișul și moartea" următoarele:

„Ușor. Este timp pentru toate, mi l-am dat mie însumi, iar pe firul judecății vor fi înfățișări și mărturii, n-am să le ocolesc, și voi putea la urmă să-mi rostesc singur osânda, căci numai despre mine este vorba și despre nimeni altul, numai despre mine. Deodată lumea a ajuns o taină pentru mine, și eu pentru lume. Ne-am așezat față în față și ne-am privim cu uimire, nu ne mai cunoaștem, nu ne mai înțelegeam."

Chiar și lumea scriitorilor, la fel ca lumea artiștilor, la fel ca lumea oamenilor de rând, este uneori concentrată în universul unei frunze ce face parte din categoria picturilor cu peisaje care te lasă fără cuvinte, făcându-te să te minunezi de cât de multe gânduri trebuie să investești într-un singur moment (dat de o imagine tratată amplu, figural) doar ca să-ți înțelegi mai bine firea, reacțiile, nivelul fizic, mental, emoțional și sufletesc.

Iar dacă într-un singur moment de maximă luciditate eu însumi am devenit un om al altor lumi, mai întâi pe plan artistic, apoi pe plan de poveste, în cele din urmă pe plan de trăire (prin contemplarea sensibilului și a concretului), se datorează faptului că în mine stă acea putere pe care nimeni altcineva nu o are: puterea de a recunoaște o lecție a vieții atunci când o experimentez în mod simultan pe mai multe planuri ale ființei mele. În primul rând pe plan sufletesc și în planul conștiinței.

Evoluția ta în cadrul leadershipui depinde de felul cum getionezi momentele care te surprind și te îndeamnă să-ți schimbi percepția de sine.

Percepția de sine cea mai puternică este rezultatul atitudinii și mentalității tale ce se manifestă în comportamentele și acțiunile distincte care depind de un eveniment întâmplător constituit într-o lecție de viață din care ieși mai înțelept.

Cuvintele semnificative spuse din perspectiva unei frunze redau de fapt acele stări sufletești fugitive sau impresii legate între ele prin relații dominante între om și natură, cu specificația că orice lucru minor îți iese în cale se manifestă de fapt pentru a te determina să fii mai concentrat și mai conștient de lucrurile frumoase care te înconjoară, de timpul prezent.

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvinte-semnificative-spuse-din-perspectiva-unei-frunze.html

Cuvintele se explică tot prin cuvinte

On Aprilie 16, 2020

Învață să dai sens faptelor și vieții tale prin experiențele de materializare ale gândurilor care respectă luminăția și îndrumarea forței divine a Logosului.

Cât de diferit fusesem în tinerețe, când rătăceam și singurul meu adevăr erau Dumnezeul din mine și moartea ! Atunci mă bucuram de apa proaspătă și nu mă legam de ispitele trupești. Analizându-mă în lumina verzuie și lugubră a capelei, știam în inima mea că nu mă simt vinovat doar din cauză că devenisem sclavul simțurilor. Nici din cauza îndoielilor mele. Refuzul meu de a recunoaște binele și răul era și el mărunt. Motivul era mai profund. Dumnezeu este, îmi spuneam eu, dar ce este Dumnezeu, asta nu vom ști niciodată. Cunoașterea și vocabularul nostru sunt limitate, tot ce putem încerca să spunem despre Dumnezeu e doar o comparație stângace. Până și Apocalipsa e scrisă tot de oameni. E prostesc să discutăm despre cuvinte, pentru că ele se explică tot prin cuvinte. Din moment ce Dumnezeu este, el este infinit și veșnic, iar ceea ce e infinit și veșnic, chiar dacă acestea nu sunt decât cuvinte, este mereu și pretutindeni, atât în lumea finită, cât și în cea infinită. Prin urmare, Dumnezeu este și acționează întotdeauna și în fiecare clipă, chiar dacă noi nu știm ce sunt existența și acțiunea sa dincolo de conceptele lumii noastre finite.

Dumnezeu este în mine și în afara ființei mele mereu și în fiecare clipă. În el se unesc iubirea și ura, credința și necredința, patima și puritatea, în așa fel încât nimic nu este în contradicție în Dumnezeu, însă nu vom ști niciodată cum este posibil așa ceva. Dacă însă cred în Dumnezeu, cred în același timp și în întruparea Cuvântului și a tot ceea ce-i urmează și că Dumnezeu, dezvăluindu-se în Hristos, era pe de-a-ntregul om și pe de-a-ntregul Dumnezeu și nu mai există aici nimic contradictoriu sau tulburător pentru gândire, iar Sfânta Treime este un simbol atât de logic și de rațional pentru esența și modul de acțiune al lui Dumnezeu în lumea finitului și a infinitului, încât aceasta mi se pare la momentul actual cea mai importantă cunoaștere. Din cauza caracterului finit al cuvintelor, nu este decât un simbol, dar din cauza esenței și acțiunii lui Dumnezeu, este, în același timp, mai mult decât un simbol. *****

Leadership: Ai puterea să devii altcineva decât crezi că ești, gândindu-te la tine ca la cineva care se compară cu măreția lui Dumnezeu din punct de vedere a ceea ce se așteaptă să găsească într-o variantă de "realitate abstractă" ?

Tot ceea de gândim, spunem în fel și chip, chiar dacă cuvintele sunt acoperite de o mistică a gândirii paradoxale, este strâns legat de felul cum vedem realitatea pe care o trăim: ca o formă de informație trebuincioasă pentru a deprinde o anumită învățătura, sau ca o lumină pe care Dumnezeu a pus-o în inima oricui ca să i se recunoască existența. Ori, ca să descoperim valoarea relației cu Dumnezeu avem nevoie de un instrument purificator, aducător de sens și de inspirație la nivel de "cercetează tot ceea ce ți se întâmplă", iar acest instrument este cuvântul scris.

Pentru a răspunde la întrebarea "ce este cuvântul?", mai întâi încearcă să interpretezi experiențele prin care treci, filtrează-le prin procesul gândirii, apoi încearcă să le găsești un sens în cărțile care te inspiră. Cu siguranță există o legătură intimă între existență și acțiunile tale, între sentimente și rațiune, fiindcă nimic nu este întâmplător pe lume. Chiar citind cu atenție (chiar și aceste rânduri) poți întrevedea un răspuns la ceea ce te interesează să afli. Întotdeauna cuvintele, puse într-o anumită ordine, după o anumită logică, creează o semnificație care te face să conștientizezi pârghiile acestui experiment numit "viață".

Dumnezeu este și el pe aici pe undeva, chiar dacă nu-l vede nimeni. El lasă la îndemâna tuturor niște dovezi ale existenței sale, detalii foarte mărunte, și este bine să luăm în

considerare existența unei ființe umane foarte avansate care, folosindu-și 100% capacitățile minții și ale sufletului, a găsit mijlocul de a comunica cu elementele universului, punându-le chiar într-o relație strânsă cu dimensiunea cauzalității.

Citind multe cărți vei permite minții tale să recunoască mai multe tipare diferite de gândire, iar toate tiparele de gândire ale tuturor oamenilor formează un univers pe care mintea nu îl poate percepe decât prin legea cauză-efect. Deci ești captiv într-un timp în care Dumnezeu este peste tot, dar mereu în altă formă, în altă întruchipare.

Măreția lui Dumnezeu se afla în împărăția cuvintelor, fiindcă ele sunt calea către gândire, filozofie și înțelepciune, știind că tot ceea ce spun ele, în diverse moduri, se adună într-un univers din care răsare povestea numită "viață".

Dar mult mai important decât cititul este scrisul. Identificând relevanța cuvintelor cheie pe care le incluzi în profilul tău de artist, prin diferite legături, poți forma mereu alte tipare de gândire. Ceea ce ți se întâmplă în viață este rezultatul utilizării acestor tipare, chiar dacă ele sunt invizibile pentru cei care respectă principiul „nimic mai mult". Iar universul, ca limbaj al cuvintelor, poate fi deslușit numai de un vrăjitor al cuvintelor care a imaginat o lume și o realitate proprie. Deci, ca să înțelegi universul și planetele și sistemul solar, mai întâi învăță să scrii și să faci tablouri din cuvinte, să faci muzică din cuvinte, și, în sfârșit, să faci tu parte din cuvinte.

Cuvântul reprezintă prima mișcare a Puterii Creatoare, sau întruparea gândului. Dacă vei ajunge să stăpânești ordinea și sensul cuvintelor, analizându-le în lumea finitului și a infinitului, vei învăța să explici totul în termeni de "principala modalitate de transmitere a sentimentelor sau a trăirilor", sau vei putea să explici totul în termeni de: forme, culori și materiale. Deci, fii harnic în stăpânirea cuvintelor, fii conștient de puterea lor, fii impecabil în folosirea lor, așa încât să te apropii de Dumnezeu prin forța gândurilor exprimate într-o operă numită: "Expresia Sufletului".

Leadershipul este puterea creatoare din care purcede orice manifestare a cultului personalității, alături de care putem face alegeri înțelepte care vor trece testul timpului. Această putere creatoare, cuvântul, simbolizează manifestarea inteligenței în limbaj, în natura ființelor și în creația continuă a universului.

Cuvintele se explică tot prin cuvinte mai ales dacă ele fac parte dintr-un limbaj universal care, dintr-o reprezentare în alta, dintr-o formă în alta, fac ca mișcările accelerate ale minții și sufletului, îndreptate spre cercetarea celor din afară, să se producă ca dublură a unei realități ușor de controlat.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Dă totul din tine, fără rețineri

On Ianuarie 20, 2009

Demonstrează o continuă fidelitate față de competențele destinate să contribuie la însușirea acelei forme de disciplină care poate asigura funcționarea ta optimă.

Un atlet de performanță, deținător al titlului *"World Strong Man"* , intră în sala de bodybuilding, se dezbracă, își face încălzirea și trece rapid la treaba. Pare hotărât să le arate tuturor celor din jur de ce este în stare. Are un corp lucrat cu atenție, fiecare mușchi este dăltuit aparte, șlefuit. Muncește din răsputeri, bicepși, tricepși, deltoizi, coapse, etc. Se vede că nu este el omul care să se lase mai prejos de așteptările sale.

De două sau trei ori pe săptămână atletul intră în sala de bodybuilding cu bucurie și mult entuziasm, și de fiecare dată dă totul din el pentru a-și dezvolta masa musculară. Căci în funcție de antrenamentele pe care le face zi de zi, în funcție de forța pe care o realizează prin intermediul lor va putea să genereze o mai bună funcționare care îl va ajuta să stabilească un record mondial.

Leadership: Ești în stare să extinzi circumstanțele unei forme de răspuns la necesitatea abordării evaluării performanței tale, conform unei consecutivități ce poartă în sine un algoritm de tip "win by the slightest amount of difference"?

Performanța trebuie în primul rând înțeleasă, susținută și apoi valorificată. În acest scop, trebuie să-ți iei sarcina de a demonstra o continuă fidelitate față de propriile tale competențe - cu caracter evolutiv, măsurabil, toate destinate să aducă o contribuție cât mai consistentă la însușirea acelei forme de disciplină care să-ți coordoneze întreg spectrul de activități necesar funcționării tale cât mai eficiente.

O casă care zace șubredă pe piloni de lemn, este gata să se rostogolească în apele în creștere. Când ea este măturată de ape, ești nevoit să pleci în căutarea pământului uscat.

Prea mulți indivizi, în drumul lor spre performanță, se comportă și acționează ca niște naufragiați în căutare de noi pământuri – nu au convingeri puternice, nu au o personalitate individuală, sunt lipsiți de orice consecvență în atitudine. Iar aceste „minusuri" din contul performanței lor, dincolo de orice îndoială, duc la o degradare mai ridicată, mai profundă a fibrei lor profesionale. Rezultatele lor slabe sunt rezultatul unei suprasolicitări, a unei uzuri, a unei extenuări a acelor segmente din sistemul lor funcțional care nu mai transmite nici un fel de energie.

A fi în stare să extinzi circumstanțele unei forme de răspuns la necesitatea abordării evaluării performanței tale, înseamnă să trăiești cu rezultatele extraordinare pe care le obtiii în situația de a fi primul care a înțeles fenomenul "câștigă cu cea mai mică cantitate de diferență". Practic, voința pe care o dovedești că să înregistrezi un rezultat mai bun este exact acel aport de energie utilizat la limitarea unor pierderi pe care le suporți prin încălzirea mușchilor.

Leadership: Ceea ce te diferențiază de ceilalți atleți este valorificarea rezultatelor pe care ți-o acorzi prin aplicabilitatea cauzalității la voință înregistrată în contul unei ființe supreme?

Consecvența este o parte crucială a procesului tău de evoluție, ea menține motorul tău de performanță. Dacă ea nu devine o parte a vieții tale, atunci ea este la fel de șubredă ca o

casă care zace șubredă pe piloni de lemn, gata să se rostogolească în apele în creștere.

Așa cum creierul tău recepționează sute de milioane de informații prin intermediul simțurilor, organelor și nervilor, prelucrează acest informații și trimite milioane de comenzi simultan – tot așa, în drumul spre performanță trebuie să selecționezi exact acei stimuli care te motivează pozitiv, acei stimuli care funcționează spre a te informa asupra statutului tău de performer. Vei avea nevoie de acești stimuli - care să te determine să începi o anumită activitate și totodată să te poată susține până în momentul finalizării ei.

Aplicabilitatea cauzalității la voință înregistrată în contul unei fințe supreme presupune să-ți acorzi niște merite din postura unui Sisif sortit să urce un deal împingând veșnic o stâncă uriașă, dar de fiecare dată cu mai mult avânt decât ultima dată, cu mai multă pasiune, astfel asumându-ne riscuri din ce în ce mai mari.

Filozoful grec Socrate insista: " *Pentru a mișca lumea trebuie mai întâi să ne mișcăm noi înșine.* " Sună corect, nu-i așa? Începutul este întotdeauna cel mai greu. Dar odată ce ți-ai format un ritm de muncă susținut și echilibrat vei putea duce la îndeplinire orice sarcini, oricât de grele ar părea la un moment dat.

Dorința nu este suficientă ca să realizezi tot ceea ce ți-ai propus și nu te poate ajuta prea mult să treci peste acele hopuri limitatoare de performanță. Iar intențiile bune nu vor avea niciodată puterea de a-ți pune în mișcare întreg spectrul evoluției tale. Singura cale de a deveni mai bun în ceea ce faci este să te hotărăști să duci până la capăt tot ce ai început.

Un lider își testează materialul din care este plămădit, indiferent de corecturile anterioare, până ce sunt neutralizate toate aspectele negative sau lipsite de rezistență ale practicii pe care o pune în aplicare.

"**Dă totul din tine, fără rețineri**" este deviza celor care tind spre marea performanță. Toți cei care dau dovadă de inițiativă și muncesc din greu vor fi întotdeauna răsplătiți. Talentul fără un efort continuu și de durată nu este suficient. Cine vrea să devină un performer de elită trebuie să-și dezvolte la maxim potențialul existent.

Mă simt nevoit să închei acest articol cu un citat aparținând filozofului maghiar Georg Lukacs: *"Angajat într-o acțiune extremă, eroul își urmează până la capăt calea pe care ceilalți pășesc numai șovăitori, gata de compromisuri."*

Source: https://neculaifantanaru.com/da-totul-din-tine-fara-retineri.html

Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles

On Decembrie 07, 2012

Învață să-ți crești imaginea de sine chiar și atunci când cunoștințele despre sine cuprind specificul identității altcuiva.

Dar ce v-am refuzat eu, Olympia?

- Dacă vă veți încăpățâna să mă opriți să cânt în fața prietenilor dumneavoastră, sau să-mi interziceți să apar pe scena vreunui teatru - căci nu sunt, slavă Domnului, sub tutela dumneavoastră - mă voi angaja fără semnătura dumneavoastră. Credeți, cumva, că n-am ghicit că dumneavoastră sunteți acela care ați împiedicat pe ascuns angajarea mea la teatrul Italienesc? Mă credeți, oare, atât de naivă ca să-mi închipui că un teatru poate respinge o cântăreață ca mine, care se oferă pentru nimic? Cât v-a costat lucrul acesta? Cred că destul de mult, nu-i așa? Cel puțin, dați această satisfacție amorului meu propriu, mărturisind că, pentru a mă împiedica pe mine să cânt, ați cheltuit mai mult decât ar fi trebuit pentru a-i da posibilitatea alteia să se afirme.

Pe buzele lordului Drummond răsări un surâs imperceptibil.

- Mărturisiți, deci, continuă Olympia. Atunci pentru ce am venit la Paris? Concertele, pentru mine, nu pot înlocui teatrul, pasiunea, arta, viața ! Chiar la balul costumat al ducesei de Berry, unde ați avut minunata bunăvoință să mă lăsați să apar mascată, am simțit că nu era teatrul. Deci, vă repet, trebuie să vă împăcați cu situația, nu-mi place să mă supun fanteziilor dumneavoastră. Sunteți nobil și bogat, aveți capricii. Este plăcerea dumneavoastră să aveți o cântăreață, care să nu existe decât pentru dumneavoastră, care să nu cânte decât pentru dumneavoastră. Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles. Dar dumneavoastră nu mă iubiți, mulțumesc Domnului ! Nu mi-ați făcut niciodată nicio declarație. Iar dacă mi-ați fi făcut, n-ați mai fi fost astăzi la mine. Femeia, și lucrul acesta mi-a plăcut mai întâi la dumneavoastră, nu există pentru dumneavoastră. N-o cunoașteți decât pe cântăreață. Nu sunteți gelos pe chipul meu, pe persoana mea, pe mine. Mă chinuiți adesea obligându-mă să cinez împreună cu prietenii dumneavoastră, cu condiția de a nu cânta.

Am auzit povestindu-se despre unii milionari care au avut uriașul egoism de a închiria într-o seară toate locurile unei săli de spectacol, pentru plăcerea de a-și rezerva reprezentația doar pentru ei. În ceea ce vă privește, egoismul dumneavoastră este și mai cumplit: nu doar o reprezentație, ci toate reprezentațiile ați vrea să vă aparțină. Mă confiscați. Dar pentru aceasta, aveți nevoie de consimțământul meu, și eu vi-l retrag. *****

Leadership: Felul în care simți despre tine însuți se datorează experienței de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voința ta?

Felul în care o persoană simte despre sine, transformând momentul într-unul și mai memorabil, se datorează de fapt experienței de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voința ta. Deci, să luăm seama ce transmite momentul simțirii, când voința ta este mai degrabă împlinirea voinței altcuiva, transformând raportul dintre memorabil și subtil într-un joc de influență a cărui miză este umilința, scăderea credibilității, rușinea, defăimarea.

Ceea ce ne izbește mai mult nu este atât ironia suverană a destinului pe care trebuie să o respectăm dacă nu vrem să trecem prin momente mult mai grele, cât dureroasa facultate de a

surprinde dincolo de aparențele vizibile ale oamenilor ființa lor ascunsă. De aici poate să înceapă acea pace cu tine însuți, indiferent de presiunea pe care o exercită alții asupra ta, ca o concretizare a experienței de a nu fi recunoscut de ceilalți ca fiind slab. Or intensitatea emoției pe care o manifești față de evenimentele individuale ale unei experiențe care a gustat din înfrângerea morală, trebuie să fie gestionata în așa fel încât să-ți fie recunoscute meritele, valoarea și faptele bune.

Adevărata înțelepciune pe care o deprinzi nu este un sprint pe finalul vieții, ci un maraton de-o viață a cărui miză nu este locul întâi, ci faptul de a rezista până la capăt fără să-ți vinzi sufletul. Iar dacă îți deschizi sufletul prea mult, s-ar putea că așteptările mari să-ți trădeze inima. Şi, drept rezultat, cei ce rămân închiși, cei care se ofilesc și se autodistrug sunt tocmai cei cărora nu le sunt recunoscute trăirile afective. Intensitatea emoției cu care tratezi o veste bună sau o situație neașteptată depinde de împrejurarea care îți poate spulbera ocaziile de a fi bun, de a fi generos, de a fi evaluat la adevărata ta valoare.

Dacă vrei să înveți ceva nou despre leadership, atunci învață să-ți crești imaginea de sine chiar și atunci când cunoștințele despre sine cuprind specificul identității altcuiva. Cu alte cuvinte, specificul identității altor oameni (cuprinzând caracterul, atitudinea, mentalitatea lor) va deveni o parte din tine de îndată ce le acorzi cea mai mică susținere. Nimeni nu se poate apăra de influența altora, dar ceea ce tu poți face este să lupți pentru a nu-ți schilodi sufletul. Deci, nu-ți deschide sufletul în fața oricui !

În leadership, se cultivă "emoția măsurată" a unui anume mod de a fi în lume. Vorbim aici de emoția pe care aștepți să o conduci spre a-i influența pe ceilalți oameni, fără să faci din tine însuți o cutie de rezonanță pentru poveștile lor triste.

Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles. Dar de multe ori, în viață nu este vorba de iubire, ci de un soi de interes lipsit de apreciere care nu lărgește sfera adevărului pe care se pot construi ulterior demersuri acționabile la nivel individual. Asta face sufletul înțelept: să nu-ți înalți așteptările prea sus, pentru că majoritatea oamenilor nu vor ajunge la măreție. Iar ceea ce îl face pe om mai înțelept este să nu-și lege sufletul de cele prezente, dar nici să nu facă din cugetul său o patimă adâncă.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-ar-fi-fost-vorba-de-iubire-v-as-fi-inteles.html

Dacă filmul se rupe, rezultă o proiecție îngrozitoare

On Ianuarie 14, 2010

Ceea ce aștepți să se întâmple depinde în mare măsură de ceea urmează să vezi.

În ciuda grabei, filmul nu era încă gata în ziua de 21 decembrie. Regizorul Serghei Eisenstein mai monta încă ultimele bobine când la "Teatrul Mare" prezentarea filmului „Crucișătorului Potemkin" începuse. Bobinele, pe măsura ce se finisau, erau duse cu motocicleta lui Alexandrov. Dar și acum, în aceste condiții, căutările continuau. Întâlnirea cu escadra este compusă din bucăți de peliculă foarte scurte. Eisenstein încerca, pe rând, câteva variante de montaj. Pentru a nu se pierde vremea, în aceste încercări nu lipsea pelicula cu clasica acetonă, ci cu propria-i saliva. O variantă după alta este desfăcută.

Abia după ce le definitivează, le preda asistenților pentru a fi lipite. Dar, ajuns la ultima bobină, în grabă, uită să o mai dea. Zecile de bucăți de peliculă, lipite cu salivă doar, sunt introduse în cutie și Eisenstein se urcă cu acea cutie în motocicleta lui Alexandrov. Foșnesc cu disperare. În Piața Roșie motocicleta se poticnește. O pană. Cei doi aleargă jumătate de kilometru până la Balșoi. Ajung la timp.

Izbânda supremă care îți validează leadershipul constă în capacitatea de a transmuta efortul și temerile într-un triumf emoționant al artei?

Pe vremea aceea între fiecare bobină se făcea pauză, se aprindea lumina în sală. Ultima pauză a durat 20 de minute. În sfârșit, bobina e încărcată și proiecția ultimei părți a filmului începe. Eisenstein nu intră în sală. Nu are răbdare. Se plimba agitat prin coridoare. Sunt goale. Probabil că și paznicii au intrat în sală. Aude succesiunea de aplauze. Furtunoase. Ca niște explozii. Ghidându-se după ele, urmărește în gând derularea filmului.

Și deodată îl inundă o transpirație rece. Își amintește că secvența care urmează acum în proiecție este cea pe care a uitat să o lipească. Îl cuprinde groaza. Filmul se va rupe, bucățile de peliculă se vor împrăștia. Totul se va termina îngrozitor în această sală solemnă, care găzduiește pentru prima oară un spectacol cinematografic. Cuprins de o cumplită disperare, aleargă fără rost prin coridoare. Dar se întâmplă o minune. Filmul se termină cu bine (ulterior la masa de montaj, va mai privi o dată îngrozit bucățelele de peliculă pe care nimic nu le mai ținea lipite). Ovații. Eisenstein este stăruitor chemat pe scenă. Apare împreună cu Tisse și Alexandrov. Publicul se ridica în picioare, orchestra se ridică și ea și bate cu arcușurile în instrumente. Un triumf.

Leadership: Creația căreia îi conferi autenticitate are puterea să înfrunte momente de teamă și disperare, pentru ca triumful final să fie cu atât mai glorios?

Procesul de proiecție a unui film este esențial pentru prezentarea unei opere cinematografice și implică mai multe etape distincte. La început, între fiecare bobină se face o pauză în care se aprinde lumina în sală, iar filmul este pregătit pentru continuare. Această pauză este urmată de încărcarea bobinei, proiecția efectivă și vizionarea secvențelor. În timpul acestor etape, secvențele de film se aliniază, se derulează și sunt prezentate în mod continuu publicului.

În cazul în care apar erori, precum lipsa unei secvențe, filmul se poate rupe, rezultând într-o proiecție îngrozitoare. Fiecare etapă a proiecției este crucială pentru asigurarea unei prezentări corecte a materialului cinematografic. La finalul procesului, ovațiile din partea publicului confirmă succesul proiecției, similar modului în care citocineza finalizează

diviziunea celulară cu succes. Eisenstein, stăruitor chemat pe scenă, se bucură de un triumf alături de echipa sa, la fel cum o diviziune celulară corectă asigură sănătatea și funcționarea corectă a organismului.

Leadershipul se manifestă prin prezentarea unei creații a cărei proiecție artistică se derulează în direcția transformării și inovării culturale.

Dacă filmul se rupe, rezultă o proiecție îngrozitoare, deoarece regizorul nu și-a putut împlini viziunea artistică. Mai mult decât atât, această întrerupere subminează experiența spectatorilor, spulberând iluzia creată și distrugând impactul emoțional dorit. Dar intotdeauna, de o regulă trebuie să ținem cont:

"Ceea ce aștepți să se întâmple depinde în mare măsură de ceea urmează să vezi."

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-filmul-se-rupe-rezulta-o-proiectie-ingrozitoare.html

Dacă treci tu linia, o trec și eu

On Aprilie 16, 2009

Întărește „imunitatea" leadershipului tău dezvoltându-ți acele abilități care te ajută să-ți evaluezi corect și obiectiv personalul.

Nicio emoție, nicio trăire nu părea să-i străbată mintea și sufletul acestui om lipsit de scrupule, bun manipulator, condus de o puternică dorință de succes, a cărui ambiție teribilă de a-și atinge țelurile nu avea limite. Bill îl cercetă pe Drew fără să clipească, de parcă se așteptase să vadă o urmă de îngrijorare pe chipul său, sau nesiguranță, sau șovăială cel puțin, sau măcar vreo părere de rău. Nimic. Drew părea nepăsător, și sigur pe el, mândru că a reușit să-i sfideze autoritatea marelui Bill Parrish, fondatorul și președintele corporației Parrish Communications.

Practic, Drew voia să devină președintele companiei, dar pentru aceasta trebuia să-l dea la o parte pe actualul președinte. Dar totul s-a schimbat atunci când a intervenit Joe Black, „agentul de la fisc", care mirosise implicarea lui Drew în afaceri ilegale, și adunase dovezi care îl puteau încrimina pe acesta. Dintr-un om sigur pe sine și curajos, Drew deveni brusc palid la față. Era pierdut, și știa asta. Era chiar pasibil de pedeapsă penală.

- Îți oferim un târg Drew, ca să nu ajungi la pușcărie, îi spuse Bill Parrish. Mărturisește Comitetului Director toate detaliile implicării tale în această afacere ilegală, iar apoi depune-ți demisia.

Leadership: Pentru a obține un „DA" de la cineva este absolut necesar să îi schimbi percepția despre ceea ce sinele tău superior știe despre tine și doreste ca și ceilalți să afle?

Filmul „ *Meet Joe Black (1998)* " ne arată de fapt în ce măsură ne implicăm în viața personală și profesională. Şi, mai ales, ce se întâmplă atunci când uităm care este traseul pe care trebuie să-l urmăm pentru ca viața noastră să fie una plină de sens și de bucurii.

Greșeala cea mai mare a lui Bill Parrish, din cauza căreia era să regrete enorm, a fost că nu a știut să-și aprecieze corect colaboratorii. A fost nepăsător și indiferent față de percepțiile pe care le aveau aceștia față de el însuși. Ca lider, el trebuia să fie abil în a judeca corect intențiile celor din jurul său. Însă pe el nu l-a îngrijorat nimic la oamenii săi, nu s-a îndoit nicio clipă de propriile percepții, aparent bine fundamentate, asupra lor. Şi din această cauză a fost la un pas de a-și pierde compania.

Percepțiile pe care le ai despre oameni închid cercul sistemului de susținere a convingerilor proprii. Percepțiile sunt ca un gard protector care îți înconjoară subconștientul și care îți protejează valorile și principiile după care te ghidezi în viață. Percepțiile dau măsura realității pe care o trăiești, pe care o dorești, pe care o propovăduiești, ele reprezintă mecanismul care îți generează încrederea, entuziasmul și motivarea ca să funcționezi la capacitate maximă.

Sinele superior al lui Bill Parrish era o unitate de conținut sub formă de imagine, idei, convingeri, aspirații și credință. Dar Bill își punea toată nădejdea nu doar în instinctul său, ci și în dreptatea practicilor sale, în dreptatea unei cauze nobile sau în corectitudinea judecății sale strălucite pe care o aplica în orice situații. Problema acestui sine superior este că nu știa să găsească prețuirea oamenilor în numele viitorului companiei și credea că depinde de alții pentru a găsi un puternic stimulent al performanței.

Leadership: Schimbările intervenite în viața ta în ultimele luni ți-au marcat convingerile despre ceea ce vrei să devii, dat fiind faptul că ceea ce te face superior nu-i face fericiți și pe alții?

Acest cerc care îți susține convingerile proprii, care îți înconjoară întregul sistem de valori, se poate fisura și chiar se poate rupe dacă nu îți întărești mereu „imunitatea" leadershipului tău. Pentru ca puntea dintre prezentul și viitorul tău, care-ți asigură succesul, să se cimenteze, este absolut necesar să-ți dezvolți acele abilități de a-ți evalua corect și obiectiv personalul, acele abilități care te ajută să identifici adevăratele lor intenții și sentimente, și să încerci să împiedici orice fel de abuzuri și „lovituri sub centură".

Așa cum o cultură corporatistă orientată către client constituie adeseori factorul cheie ce permite companiilor performante să acorde prioritate intereselor clienților atunci când acestea se confruntă cu presiuni din partea concurenților – tot așa o gândire eficientă, bazată pe intuiție și pe raționament îți permite să acorzi prioritate acelor aspecte și elemente care îți umbresc leadershipul atunci când unul sau mai mulți dintre subordonații tăi se îndepărtează de la criteriile de integritate pe care trebuie să le respecte.

Leadershipul este un elogiu adus timpului trecut, atunci cand ceea ce te-a propulsat in topul preferintelor oamenilor s-a inrudit cu acele convingeri care au inceput cu "Eu sunt - la nivel de superioritate" si au continuat cu "Eu sunt - la nivel de valoare."

Dacă treci tu linia, o trec și eu este o expresie care indică schimbarea bruscă a atitudinii tale în momentul în care sesizezi o neconcordanță între principiile corecte și bine conturate care-ți caracterizează personalitatea și leadershipul - și valorile lipsite de consistentă morală după care se ghidează subalternii tăi.

Eșecul este ca un simțământ apăsător pe care-l poți îndura cu greu, ca o frământare căreia nu-i poți găsi pricina, ca un joc ordinar care te poate face să pierzi tot ce-ai construit, tot ce-ai strâns o viață întreagă. Orice om, orice lider își schimbă viziunea, gândirea și atitudinea atunci când eșecul îi bate la ușă din pricina propriilor sale slăbiciuni. Cine cade în capcana de a presupune că nu poate fi trădat de proprii săi subalterni, mai devreme sau mai târziu riscă să aibă o mare surpriză.

Fii prevăzător, dragă lider. Întărește „imunitatea" leadershipului tău dezvoltându-ți acele abilități care te ajută să-ți evaluezi corect și obiectiv subalternii, ca să nu te trezești cu o surpriză neplăcută.

Concluzie: Un personaj de roman spunea odată: „În spatele cuvintelor dumitale se ascund gânduri criminale..." ceea ce însemna că a deslușit în cuvintele și comportamentul interlocutorului său intențiile acestuia, altele decât cele potrivite cu rangul și poziția pe care pretindea că le are. Este o dovadă că sunt oameni care ascund intenții și fapte reprobabile.

Astfel de oameni au existat și vor exista întotdeauna. Prin urmare, ca lider trebuie să-ți dezvolți și această abilitate de a cunoaște oamenii care te înconjoară, să depistezi în timp util intențiile lor reprobabile, „loviturile sub centură" pe care le pregătesc cu scopul de a se pune pe ei înșiși în evidență, de a prospera material, sau pur și simplu din dorința de a face rău.

Prin această abilitate îți întărești „imunitatea" leadershipului tău, îți întărești poziția ta în care ai ajuns și te-ai menținut fiind susținut de oamenii corecți. Învață modalitățile de a-i determina pe oamenii lipsiți de scrupule să se demaște singuri în fața tuturor și sancționează-i aspru, după cum merită.

Dansul armonios al influenței

On Iunie 29, 2011

Dezvăluie oamenilor esența a ceea ce ești cu adevărat, ca să le deschizi calea de a se armoniza cu tine în emoții și în gândire.

În articolul „Doctorul Misterios" povesteam despre priceputul doctor Jacques Mérey și despre sărmana copilă, Eva, care suferea de idioție din naștere. Nimeni nu-i dădea vreo șansă de recuperare acestei făpturi umane, a cărei capacități mentale erau foarte reduse. Însă, datorită priceperii lui Jacques de a pătrunde în „tărâmul închis" al existenței ei și de a-i smulge toate stricăciunile lăuntrice, în cele din urmă ea se face bine.

Acest formidabil doctor, înzestrat cu o capacitate extraordinară de înțelegere a naturii umane, reușește printr-o terapie adecvată s-o modeleze treptat pe Eva, să-i înlăture rezistența pe care o opunea mintea ei, să-i întărească spiritul plăpând eliminându-i toate temerile. Reușește să-i îmbogățească sentimentele într-un mediu favorabil, să-i orienteze gândirea prin acel haos în care se chinuia să supraviețuiască creându-i o anumită personalitate, un anumit fel de a reacționa și de a se comporta, în așa fel încât să fie în concordanță cu așteptările tuturor.

Leadership: Desăvârșirea "creației" tale poartă semnificațiile unui sentiment copleșitor izvorât din simțirea prezenței unui Sine mai înalt care dezleagă înțelesurile ascunse ale propriului drum în viață?

Reușita doctorului s-a datorat în special efortului său constant de a-i redirecționa fetei toate resursele interioare, toate energiile, toate capacitățile ei mentale și emoționale spre exterior. Eva trebuia să fie coordonată spre o coerență în gândire, în decizii, în exprimare și comunicare, iar acest lucru nu se putea realiza decât printr-o atentă și devotată colaborare între ei.

Într-adevăr, Jacques Mérey a dat dovadă de un leadership autentic, care nu trebuie pus la îndoială; un leadership care se bazează pe puterea exemplului, a consolidării relațiilor interumane și a perseverenței. Pentru ca s-o aducă la o stare de normalitate pe micuța Eva, el s-a îngrijit în mod special de simțurile ei, a știut să se strecoare în lumea de gânduri pe care ea nu le putea stăpâni ori concretiza, să le pună în ordine și să le dezvolte permanent.

Iar, la rândul ei, Eva s-a conectat la sentimentele și trăirile doctorului. Ea a simțit afecțiunea lui, a simțit că cineva îi vrea binele. Şi, ca urmare, ea și-a deschis sufletul în fața lui. Practic, Jacques Mérey i-a dezvăluit fetei esența a ceea ce era el cu adevărat – un om cu o noblețe sufletească deosebită, a cărui bunătate nu cunoștea limite – deschizându-i astfel calea de a se armoniza cu el în emoții și gândire. Cu cât ești mai legat de oameni, cu atât ei se vor simți mai liberi să-și exprime emoțiile.

Afecțiunea, prin însăși actul creației care implică faptul că un final potrivit care trebuie atins, îi lasă omului posibilitatea liberii alegeri, ca pe o însușire ce îl face unic: de a auzi apelul Sufletului, al Spiritului de trezire la Viața adevărată. Altfel spus, afecțiunea este răspunsul la ceea ce percepem dincolo de aparențele relaționale, materiale, palpabile ale vieții, din care voi reproduce esența: suntem datori să nu uităm ce-am fost și ce-am învățat să fim.

Leadership: Sensul existenței tale îl așază pe "omul pierdut" în relație cu o formă de adorație și gratitudine față de o putere fără margini, pe traseul unei experiențe care reunește curiozitatea și dorința de a încerca ceva nou?

Sensul existenței tale este acela de a da curaj tuturor de a-și descoperi potențialul, indiferent de circumstanțele care au implicații asupra gradului în care o persoană este valorizată/acceptată în societate?

Atribuțiile unui lider sunt astfel folosite pentru ca întreaga scara ascensională de atitudini, de la erori la contradicții, de la durere la mângâierea pe care o poate da conștiința propriei sale valori, să dea ocazia unei reflecții asupra consecințelor intrării în incapacitatea de a se face înțeles. Sau asupra modului de a se simți "viu" prin ceilalți.

Poți să creezi noi modele de leadership prin aplicarea unui set de comenzi la nivel emoțional? Prin aplicarea unui set de comenzi la nivel emoțional liderul își orientează mai ușor și mai departe influența asupra indivizilor, căutând astfel să răspundă chemării de a-și manifesta necondiționat, și în același timp determinat, empatia, compasiunea și generozitatea.

În viitor, arta de a-ți redirecționa resursele cele mai de preț, puterea interioară și motivația de a gândi pozitiv, mai ales spre acei indivizi care nu și-au format "spațiul de viață" (aflându-se mereu în incapacitatea de a se adapta la noile cerințe de dezvoltare), este folosită nu atât în chip de prețuire, cât mai ales pentru realizarea raportului dintre identitate și alteritate.

Pentru a comunica anumite idei, stări, sentimente, convingeri, într-o modalitate accesibilă tuturor, sensurile leadershipului trebuiesc căutate cu perseverență într-un strat mai profund, delimitate de acea explorare a cunoașterii care nu prezintă sensibilitate. Permițând o anumită stabilitate a frecvențelor de rezonanță în jurul probabilității omului de a se manifesta prin conștiință.

"Viul" pe care îl conține modul tău concret de manifestare, alături de poziție, situație și opțiune personală, este împlinirea chemării omului de a-și manifesta necondiționat și în același timp determinat, empatia, compasiunea și generozitatea.

Liderul din viitor va căuta să-și aducă contribuția la crearea unei noi identități până la punctul în care receptivitatea oamenilor la influența sa este maximalizată (punctul în care devine extraordinar de alert la schimbările petrecute în sfera vieții lor particulare), dar fără a încorda prea mult resorturile ființei lor în direcția anularii identității lor. Identitatea trebuie păstrată, sau îmbunătățită, dar niciodată alterată.

Ca lider, te ocupi de stimularea comportamentului oamenilor și de receptivitatea pe care o întâmpini din partea tuturor celor care au înțeles esența demersurilor tale. Când oamenii neperformanți sau "limitați de barierele vieții" au ajuns la o stare de normalitate datorită influenței tale, atunci vor începe să se formeze noi modele, noi structuri sau configurații de leadership.

Leadership: Crește-ți constant numărul de "bile albe", pentru realizarea unei depline înțelegeri reciproce !

Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, oferă-le posibilitatea de a-și îmbunătăți imaginea despre tine prin sentimentele calde, optimiste pe care le degaji. Modelează-te după idealul pe care ei îl poartă în suflet, ridică-te la înălțimea așteptărilor lor oferindu-le posibilitatea de a reflecta asupra personalității tale, asupra propriilor tale convingeri, gânduri și sentimente. Dar pentru asta trebuie să pătrunzi în natura lor reală, în universul lor interior, să te strecori în lumea lor de gânduri și să-i acaparezi prin entuziasm și bucurie.

Așa cum o pictură a cărei tonalități dominate de galben, portocaliu și roșu dă senzația de căldură - tot așa personalitatea și caracterul tău, daca sunt dominate de niște trăsături frumoase și bine conturate, vor degaja acea căldură sufletească care-i va atrage pe oameni spre tine. Trebuie să-ți crești constant numărul de "bile albe" pentru ca ei să te accepte în sufletul lor, dându-le prilejul, în același timp, să afle despre adevărata ta natură interioară.

Bilele albe sunt create de acea combinație unică între puterea interioară de a ști că poți construi din oameni mici - oameni mari cu valori morale înalte, și acea dimensiune a misiunii pe care tu însuți o descoperi prin experiențele și trăirile pe care le înfrunți.

Dansul armonios al influenței

Influența se aseamănă în anumite privințe cu un dans, în care o persoană conduce iar cealaltă îl urmează. Este un dans în care atenția și grija față de partener sunt foarte importante. Este un dans care solicită și dezvoltă abilitățile de relaționare între oameni și care este în același timp controlat, dar și intens.

Ca să faci un pas hotărâtor în direcția unei depline înțelegeri trebuie să devii acel „partener" pe care oamenii să se poată baza, care să le conducă emoțiile, idealurile, gândurile, acțiunile pe ritmul propriilor pași – pe ritmul propriilor judecăți sănătoase și corecte. Trebuie să le întărești oamenilor spiritul prin „mișcări" bine coordonate, pline de armonie, de ritm, de energie și extrem de expresive, redându-le plinătatea vieții și dinamismul lor interior.

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-armonios-al-influentei.html

Dansul magicianului (II)

On Aprilie 13, 2010

Menține-te la înălțimea propriilor tale performanțe, sporind cât mai mult acea parte a potențialului tău de a fi superior celorlalți și propriei tale ființe.

Pașii încep să zboare pe ritmurile melodiei. Demonstrând că este o fire slabă și stângace, Diego reușește să iasă din vizorul nemilosului colonel Huerta, făcându-l să creadă că el este cel care conduce dansul, urmându-i ritmul și lăsându-l să ia inițiativa. Apoi, dovedind în chip indiscutabil o măiestrie psihologică exemplară, își îmbracă persoana cu un fel de aură magică, sporindu-și autoritatea prin sugestia misterului. Devine: Zorro.

Înveșmântat tot numai în negru ca un erou al lui Alexandre Dumas, și ascunzându-și chipul în spatele unei măști, el își călăuzește pașii spre alt gen de dans, un dans care magnetizează mulțimile de oameni, un dans plin de pasiune, rapid și fascinant, interpretat cu mișcări largi, pline de eleganță, cu înălțări și coborâri, cu ruperi de ritm, un dans care se caracterizează prin forță și agilitate, care crește tensiunea în rândul spectatorilor și-i scoate în evidență caracterul puternic.

Câtă vâlvă, cât entuziasm frenetic. Credința în magia personalității sale, în puterea sa de vrajă, devine pentru oameni un fel de izbândă, o binecuvântare, iar el însuși e privit ca un sfânt, salvatorul mult așteptat. Când el, Zorro, își face apariția, oamenii, plini de recunoștință, cu mândrie și respect, își întrerup toate activitățile numai pentru a admira spectacolul oferit de acesta. Nimeni, nicicând n-a obținut un succes atât de rapid și de senzațional. Toată lumea se pune în unanimitate, cu hotărâre, de partea salvatorului ei.

Leadership: Poți să dai un sens mai profund acțiunilor tale, acceptând faptul că imaginea altcuiva reprezintă mai mult decât abilitățile tale?

Numai un singur om privește de departe cu neclintită neîncredere toată această agitație magică: colonelul Huerta. Cine este Zorro? Cine este această fantomă primejdioasă? Cine are curajul să lumineze mintea oamenilor? Ce-l mână pe acest salvator, smuls din patul său asemeni unui înger înaripat, deasupra tuturor primejdiilor? Dar – cruntă fatalitate ! Zorro este chiar guvernatorul, bufonul cel trist și însingurat, mistuit mereu de propria sa neputință de a-și manifesta voința.

Cuprins de furie la aflarea adevărului, nerăbdător cum sunt oamenii mânați doar de propriile interese, Huerta încearcă să-l omoare pe Zorro pentru a-și dovedi odată pentru totdeauna supremația. Spectacolul se desfășoară sub privirile tuturor localnicilor. Acest ultim dans, în care forțele binelui se luptă cu forțele răului, va decide învingătorul. Lupta se încinge. Şi în final binele triumfă.

A da un sens mai profund acțiunilor tale, odată parcurse toate etapele evaluării rezultatelor obținute anterior, înseamnă să introduci o diferențiere sub aspectul experiențelor emoționale între ipoteza recurgerii la o identitate fictivă de om faimos și cea a utilizării frauduloase a identității aparținând altei persoane, doar pentru a-ți construi o imagine de sine pozitivă.

Leadershipul tău pendulează în mod negativ între explorarea potențialului de a fi superior și confruntarea cu tine însuți?

A arunca înainte un întreg arsenal de mișcări, tehnici, poziții, într-o reprezentație

excepțională de dans și teatru, spre a obține cele mai bune rezultate, dezvăluie atât defectul care te poate ruina (dependența de a fi în prim plan), cât și calitatea care te poate îmbogăți (dependența de a te simți valoros).

Leadershipul este afectat în mod negativ de prestanța ta atunci când evenimentele de tip determinism devin incontrolabile, te iau pe nepregătite și trebuie să te lași copleșit de faptul că ceea ce te poate opri din avântul tău nu e altceva decât teama de „ce ar putea spune ceilalți" dacă ar afla cine ești cu adevărat.

Dacă nu vrei ca leadershipul să penduleze în mod negativ între explorarea potențialului de a fi superior și confruntarea cu tine însuți, atunci personalizează-ți călăuza interioară prin ruperea legăturii dintre sinele superior și cel inferior. Primul te ridică dar te și coboară, al doilea nu admite decât rațiunea și nu îți asigură participarea la spectacolul promovării valorii proprii.

E o certitudine. Fără a avea un susținător de mare calibru, de pildă puterea de a te împotrivi unei autorități care refuză să se alinieze convingerilor tale, actul în sine - dansul printre fortărețele atenției, printre scopuri și obiective greu de atins, printre obligații și prestații blindate de o valoare măreață, nu vei putea deveni decât un facilitator al accederii spre singurătatea înălțimilor.

Totuși, improvizând propriile legi de construcție a scenei de spectacol, pe pașii de dans ai aparențelor și efectelor de umbră, de care te faci direct răspunzător, vei putea să-ți asiguri o protecție împotriva propriilor tale slăbiciuni.

Leadership: Dorința de a da un Zoom devenirii tale vine din sfera reprezentărilor călăuzitoare de tipul principiilor restrictive, chiar și în condiții de "vizibilitate scăzută"?

Leadershipul este un dans care nu se execută în doi oameni aflați pe aceeași poziție de dușmani. Doi lideri nu pot dansa împreună același vals, în același spectacol, și totodată să iasă amândoi pe locul întâi. Unul trebuie să piardă, trebuie să fie descalificat. Prin urmare, cu cât stilul de „dans" al unuia este mai performant, cu cât își execută mai bine pașii, cu atât este mai bun, cu atât are mai mulți susținători și mai mulți admiratori, în detrimentul celuilalt, mai slab.

Leadershipul este o competiție în care fiecare om puternic vrea să ajungă pe locul întâi. Ca să dai o temelie trainică puterii tale, trebuie să-ți ascunzi intențiile și să intuiești următorul pas al oponentului tău. Încearcă să întrevezi de departe obstacolele, construiește-ți o strategie foarte bună și folosește-te, ca un înțelept, de avantajul timpului.

Vizibilitatea Scăzută, din multitudinea variantelor care favorizează apariția situațiilor neprevăzute, are ca element declanșator promovarea ta în lume sub o altă identitate, pentru a înlesni o integrabilitate sporită a impactului intervențiilor tale în viețile altora. Ea se prezintă sub următoarea formula: "Fii întotdeauna la vedere, fără să-ți afișezi statutul de putere și autoritate."

Singura cale de a învinge un adversar viclean, este să fii mult mai viclean ca el. Asta este realitatea pe care trebuie să o accepți: în leadership ori ești puternic, ori ești slab. Iar a fi puternic înseamnă să te folosești atât de forță cât și de vicleșug, indiferent că ești de partea Binelui sau a Răului.

Însă, principiile sunt mai puternice decât intrigile, răsturnările de situație, manevrele de diversiune sau jocurile de putere. Așa încât, va trebui să analizezi factorii care înlesnesc

producerea unui răspuns în sensul mesajului pe care-l scoți în lume, vizavi de ceea ce vrei să întreprinzi într-un context de tipul: "Nu te lăsa prins de forma și aparențele unei provocări".

Adevărata menire pe care trebuie să ți-o asumi este o căutare a sensului faptelor trăite și al evenimentelor care te obligă la promovarea unei imagini reale și corecte despre tine, prin intermediul unor situații în care te simți valoros.

Concluzie: Ca lider înțelept trebuie să întrezărești partea nevăzuta și neștiută a lucrurilor, respectiv a adversarilor. Nu întotdeauna ce este vizibil etalat în ochii tuturor constituie realitatea. Există întotdeauna elemente bine ascunse pe care trebuie să le afli, acestea constituind de cele mai multe ori asul din propria-ți mânecă.

Ca să-ți crești potențialul de lider la maximul, mai întâi asigură-i imunitate. Cum? Creând un "dans" de leadership cât mai special și cât mai reușit !

*** Notă:** Zorro (1975)

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-magicianului-II.html

Dansul magicianului (I)

On Aprilie 13, 2010

Valorifică-ți leadershipul în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, intrând în relație cu acea autoritate definitorie care are puterea de a controla particularul.

În sfârșit, după mulți ani, s-au reîntâlnit. Miquel tocmai fusese numit guvernator în Noul Aragon, o provincie nouă în care trebuia să știe să conducă, în timp ce Don Diego de la Vega, prietenul său de nădejde, devenise un spadasin de excepție, poate chiar cel mai bun spadasin din lume.

Miquel avea planuri mari, visa să întemeieze o lume nouă, bazată pe dreptate și egalitate. Dar toate visele sale s-au spulberat când, chiar în noaptea reîntâlnirii lor, a fost atacat de către asasinii colonelul Huerta, un om corupt, fără scrupule, care dorea cu orice chip să conducă el Noul Aragon.

Diego nu a avut timp să-și salveze prietenul, dar înainte ca acesta să-și dea ultima suflare, i-a jurat că va împlini toate principiile și idealurile în care credea. Așa că și-a adăpostit personalitatea sub un pseudonim: Zorro.

Leadership: Îți asumi compromisul în determinarea caracteristicilor de personalitate pe care le manevrezi, arătându-te limitat și deficitar tocmai în ceea ce înțelege din perspectiva unei lărgiri de influență?

Fiorul primului dans. Zis și făcut. Ca un bun psiholog, folosindu-se de numele și de titlul prietenului său, Diego se proclamă guvernator imediat ce ajunge în Noul Aragon. Iar pentru a înlătura orice bănuială și pentru a preveni orice posibil atentat la viața lui, el ia înfățișarea unui om foarte sensibil, mereu împiedicat, peste măsură de fricos și emotiv, afișând peste tot o stângăcie nemaiîntâlnită.

La fel ca un dansator începător de passo doble care cu o stângăcie ridicolă învață primii pași, într-adevăr anevoioși, și execută încet, cu teamă și neatenție toate mișcările, Diego, oriunde s-ar afla, aproape clipă de clipă, cere indicații cât mai exacte, are permanent nevoie de îndrumare, stârnește când râsul, când plânsul prin atitudinea sa necontrolată și nesigură, constituind astfel pentru toți cei de la curte un personaj novice, incapabil și lipsit de interes.

Așa cum bine plănuise, Diego apare mai degrabă drept un bufon care încearcă să distreze lumea, nicidecum un războinic cu sabia scoasă. Dar, indirect, tot acest joc avea ca scop extinderea sferei sale de influență. Zorro și-a câștigat reputația mai întâi prin exploatarea slăbiciunii pe care a arătat-o lumii, apoi prin asigurarea condiției de originalitate în impunerea propriilor reguli.

Leadership: Te lași prins în limitele unui spațiu destul de îngust de manevrare a rolului tău?

Dacă un nucleu de gândire și planificare a acțiunilor este bombardat de o mulțime de constrângeri și provocări dificile, dar interesante în același timp, singurul mod de a le face față este de a le bloca în afara zonei de siguranță. Sau, altfel spus, prin manifestarea acelei înalte virtuți numite de scriitorul român, Nicolae Iorga: "capacitate de a ieși de sub ocupație".

Leadershipul nu poate să constituie, decât cu mari excepții, un model de solidaritate și colaborare într-un cadru puternic competițional, dacă ești prins în limitele unui spațiu destul de îngust de manevrare a rolului tău. Ci, întotdeauna, leadershipul pare mai degrabă a fi reordonat și recizelat de-a lungul unui context variat de situații și experiențe, exprimat cu ajutorul unei structuri de gândire care îl pune pe om în multiple ipostaze.

Rolul pe care ți-l asumi trebuie să fie o prelungire a necesității de a nu te da bătut în lupta cu tine însuți atunci când îți sunt impuse acele limite de risc calculate prin regula: "e mai ușor să accepți răutățile altora, decât să-ți impui bunătatea ta".

Leadership: Cum îți manifești „particularul" în jocul transformărilor de personalitate?

Una din ipostazele liderului, este cea de "dansator-actor", intrând în rolul celui care își lasă amprenta într-un mod plăcut, făcându-se remarcat cu ușurință în procesul de aplicare a propriilor sale legi de funcționare.

Un asemenea om utilizează probabilitatea de „apariție" si impactul corespunzător asupra obiectivelor, căutându-și echilibrul în absența limitelor sale, riscându-și viața în fața unei puteri enorme. Puterea de a face față acelei autorități opresive, cu o conotație negativă, numite "predestinare", mai mult prin explorarea adâncă a „particularului".

Particularul este ceea ce rămâne după traversarea unui spațiu populat cu limite. Este rezultatul a ceea ce faci cu fiecare pas al construcției de noi identități și de noi stiluri de leadership (bazate pe sărituri, răsuciri, piruete, combinații de competențe, schimbări de scenarii, scheme complexe de acțiune și planuri ascunse). Şi el va depinde într-o anumită măsură de jocul special al transformărilor de personalitate.

Leadershipul este un joc al minții și gândiri, în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, pe care cu dibăcie îl poți înscrie in cartea vieții și a realizărilor tale, în care tu ești jucătorii principal.

Dansul magicianului exprimă ceea ce vrei să fii în concordanță cu leadershipul, intrând în relație cu o autoritate definitorie. Această autoritate, coincizând cu gradul de responsabilitate pe care ți-l asumi, trebuie să-ți dea tot timpul ascultare și, mai ales, trebuie să aibă puteri de suspendare sau îngrădire a accesului celorlalți în spațiul propriu de progres pe calea transformării de sine.

*** Notă:** Zorro (1975)

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-magicianului.html

Dar tabloul, cât ar costa?

On Februarie 20, 2014

Descoperă ceea ce se potrivește cu adevărat propriei tale personalități, printr-o raportare la elementele componente ale realități asupra căreia te focalizezi.

„Dar tabloul, cât ar costa? M-am întrebat. Să presupunem că aș fi cumpărat acel tablou? Ești nebun, mi-am zis. Doar nu mori după tablouri în general. Era destul de adevărat. Dar voiam acel tablou. Mi-ar fi plăcut să fie al meu. Mi-ar fi plăcut să pot să-l atârn pe un perete, să stau și să-l admir cât aș fi vrut, știind că îl posed. În întregime.

Eu ! Cumpărând tablouri. Părea ceva nebunesc. M-am uitat la tabloul acela din nou. Şi din nou. Şi din nou. Era diferit față de celelalte. Dorința de a avea acel tablou nu se justifica și oricum nu-mi permiteam, pesemne, prețul. Eram, totuși, în bani în perioada respectivă. Era scump, dar merita." *****

Leadership: Ești deschis în privința explorării unei noi zone de identificare a ceea ce contează cu adevărat pentru reconfigurarea ta în relația dintre ceea ce îți justifică nevoia de a încerca ceva diferit și disponibilitatea ta de a învesti în ceva costisitor?

Cea mai bună cale de a înțelege leadershipul, printr-o raportare la elementele componente ale mediul extern care acționează indirect asupra întregii tale ființe, este de a-ți focaliza atenția asupra a ceva anume care prezintă interes pentru formarea ta ca om. Sau, mai bine zis, de a selecta informațiile relevante pentru conținutul propriei tale interiorități, care să sporească acea satisfacție de a te simți împlinit fiindcă ai reușit să pui accent pe un lucru cu care te poți mândri atât personal, cât poate și în fața celorlalți.

Să ajuți leadershipul să se dezvolte din punct de vedere al capacității de utiliza concomitent multiple surse de interes, de inspirație și de motivație, care să cuprindă inclusiv estimarea proprie a posibilităților de ascensiune spre un alt nivel de abordare a lucrurilor, este o cerință fundamentală pentru a deveni mai deschis în privința experiențelor noi de autocunoaștere. De explorare a perimetrelor existențiale și profesionale, dotate cu noi resurse de automodelare a personalității.

Între nevoia de a încerca ceva diferit și disponibilitatea de a învești în ceva costisitor există un raport de continuitate de la întreg la parte, contribuind la crearea unui personaj de accentuată complexitate.

Mai întâi ești un om a cărui valoare personală este exprimată prin raportare la un produs, prin comparație cu un preț care continua să crească. Apoi, ești un om a cărui existență se confundă cu arta, prin recunoștința față de profunzimea unei creații, față de nevoia imperativă de schimbare a perspectivei, dar și față de aspirația către stabilitatea formei, chiar și cu prețul sacrificării farmecului particular al lumii.

Leadership: Îți manifești recunoștința față de ceea ce ne vine dintr-o anumită direcție, apreciind valoarea unui unicat care nu își propune să ajungă în producția de serie?

Tabloul reprezintă un lucru de valoare de care nu te poți dispensa, numai în cazul în care el însuși reflectă valoarea unei experiențe creatoare, pe deplin grăitoare atât prin mesaj cât mai ales prin părțile ei de lumină. Este posibil să nu recunoaștem imediat valoarea unei asemenea experiențe, ci doar atunci când privim în urmă și retrăim amintirile pe care ni le-a lăsat.

Valoarea unei experiențe creatoare se maximizează doar dacă în mintea celor pe care vrem să-i influențăm se creează o anumită fidelizare față de un brand, o dependență de lucrul bine făcut, exprimate prin următoarea formulare: „Mi-a plăcut chestia asta și o recomand tututor".

Însăși faptul de a te axa pe lucrurile care te poziționează într-o lumină favorabilă în fața autorității tale personale, sporind-o prin plăcerea de a savura o experiență inedită, de tipul " *îmi pot permite o mică desfătare* " este o provocare care îți pune la încercare capacitatea de a te apropia de ceea ce îți lipsește, de ceea ce te interesează cu adevărat. Şi care poate să devină o parte din tine. O pasiune. O temelie solidă pentru formarea unui caracter stabil și permanent "în viață", care asigură o mai ușoară gestionare a resurselor leadershipului.

Motivațiile tale ascunse te vor pune în fața unui tablou cu multe încurcături. Vei începe să explorezi o nouă latură a designului tău interior, dublând anumite impulsuri interioare, anumite plăceri sau nevoi, cu decizii care să susțină solidaritatea față de propriile tale convingeri și valori.

Dacă nu vrei să te trezești în situația de a fi prins în mijlocul unei degringolade de ordin valoric la nivelul personalității, va trebui să le deznozi și să le clarifici, înainte de a intra în "turbulențele" de ordin material pe care leadershipul le produce deseori.

Leadershipul este tabloul acela la care te uiți din nou și din nou. Şi din nou. E diferit față de celelalte. Chiar dacă dorința de a avea acest tablou nu se justifică, trebuie să-ți permiți prețul de a-l recomanda celorlați ca pe un însoțitor perfect al meseriei de artist, ca pe un reper de neevitat în crearea imaginii personale și un excelent instrument de lucru pentru aprofundarea conținuturilor de gândire și de natură emoțională pe care tebuie să le parcurgă ceilalți.

Dar tabloul, cât ar costa? aduce în prim plan acea nevoie imperioasă de autoevaluare permanentă a inventarului tău de piese și accesorii ce adună laolaltă o mare varietate de configurații propriei tale ființe. Aceste configurați pot avea un grad de dezordine mai ridicat, cuprinse între plăcerea de a gândi și gândirea plăcerii.

Iar aceste configurații au ca rol conștientizarea valorilor personale, găsind în tine noi resurse de stimulare a interesului pentru alcătuirea unui nou tip de personalitate – care se acceptă pe sine, se înțelege pe sine și se autodepășește prin puterea de a-și întreține corespunzător nevoile și dorințele.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Darul maestrului Durer

On Aprilie 28, 2010

Manifestă-ți necontenit respectul față de leadershipului tău, onorându-ți rolul printr-o mentalitate sănătoasă și prin iscusința ta de a însufleți spirite.

Nici pentru Mikael, nici pentru prietenul său Antti nu se sfârșiseră încă necazurile. Trecuseră prin multe împreună, avuseseră parte de multe suferințe. Dar într-o zi, în călătoria lor, au poposit în orașul Nürnberg, unde l-au cunoscut pe maestrul Dürer, un bărbat cu mare faimă, un desenator desăvârșit, iar pe deasupra un om de o înaltă erudiție, căruia până și prinții căutau să-i intre în grații. În ciuda faptului că avea o aparentă simplitate în vorba domoală, îi domina pe cei din jurul lui prin inteligență, talent și cunoștințe.

Aproape o zi întreagă Mikael a stat de vorbă cu maestrul Dürer care i-a povestit despre toată învățătura acumulată, despre filozofia sa de viață, despre viziunea sa. La despărțire maestrul i-a dăruit trei gravuri, pe care le-a autentificat cu semnătura sa, alături de care i-a scris numele său. I-a mai dat și o scrisoare de recomandare pentru pictorul Tițian, sfătuindu-l să-l viziteze atunci când va ajunge la Veneția. Şi, în sfârșit, cu o bucurie care-l uimi pe tânăr, maestrul îi spuse, înainte de a-și lua rămas bun:

- Mikael, tu ai ochi care pot înțelege mesajul artei, e un dar pe care l-ai primit de la Dumnezeu și pe care ar trebui să nu-l neglijezi niciodată, ci să-l dezvolți ori de câte ori ți se ivește prilejul.

Leadership: Experiența pe care ți-o oferă lărgirea orizontului din perspectiva mesajului care îți aprinde mintea, îți îngăduie să treci în fugă peste un sumar de competențe care se diversifică, indiferent ce pui în el?

Sfatul maestrului Dürer a contat mult, făcându-l pe Mikael să înțeleagă de ce e mai bine să privească lucrurile din jur cu mai mult interes, cu mai multă atenție, cu dăruire și bucurie, la fel ca un artist adevărat. De atunci Mikael a început să privească totul în jur cu alți ochi. Viața lui a devenit mai bogată când a început să aprecieze frumusețea formelor, a proporțiilor și culorilor, și frumusețea lucrurilor din jur.

Dar marele dar pe care Mikael l-a primit de la maestrul Dürer, pe care l-a prețuit ca pe un om extraordinar, a constat în aceea că i-a deschis o perspectivă nouă asupra vieții, asupra lucrurilor importante și definitorii pentru existența lui, asupra lumii, asupra viitorului, transmițându-i o stare de liniște interioară. Practic l-a învățat să trieze ceea ce este cu adevărat important de știut și de înțeles pentru evoluția lui, de ceea ce poate fi lăsat deoparte.

Însă competențele lui Mikael în ceea ce privește contribuția la dezvoltarea propriu-zisă a artei s-au redus doar la realizarea unei corespondențe cu viața, nu printr-o concepție proprie asupra practicii și nu printr-o abordare creativă a practicii. Iar, gradul de realizare efectivă a unei opere de artă se poate evalua doar printr-o atentă observare și îmbunătățire a practicii acesteia.

Leadership: Alegi să parcurgi un drum al inițierii în artă printr-o repetată asumare a tuturor valorilor autentice ale cunoașterii care îți permit să receptezi o călăuzire în viață?

Întâmplare sau providență? Mikael a avut prilejul să cunoască un excepțional artist pe care

întâmplarea i l-a scos în cale și pe care nu a mai avut prilejul de a-l revedea vreodată. Căci, așa cum un pacient aflat în suferință are nevoie de un doctor foarte bun care să-i facă o analiză, să-i zică de ce boală suferă și apoi să-l trateze corespunzător - tot așa Mikael, a cărui viață se cufunda de ceva vreme într-o stare profundă de apatie și depresie, din cauza atâtor necazuri prin care trecuse, avea mare nevoie de cineva care să-i acorde sprijin moral și sufletesc și care să-l scoată din starea în care se afla.

Dürer era un vizionar, un deschizător de drumuri, un mentor desăvârșit care, cu interes și o încredere deplină, care a fost în stare să-i deschidă ochii lui Mikael către un orizont mai larg, sporindu-i în același timp acea poftă de viață trecută prin sita cunoașterii.

Leadership: Îți utilizezi la maxim potențialul de a trezi în cei superiori ție măsura valorii lor individuale?

Poți să realizezi selecția unui anumit tip de intervenție în viața altora prin integrarea unei noi vibrații spirituale și intelectuale, prin filtrarea calităților care confirmă o mai complexă maturitate în a privi lucrurile?

Începi să atragi oarece fonduri de inspirație atunci când măsori distanța dintre centrele celor două baze *"știință"* și *"orizont"* , sprijinindu-te pe ceea ce îți este propus ca formă nouă de suport. Acesta este lucrul pe care îl faci întotdeauna când realizezi o anumită finalitate, la o asemenea scară, a modelării personalității - care include învățarea, instruirea, educarea și dezvoltarea personală prin extinderea rețelei proprii de coordonate.

Este vorba, mai întâi, de acele coordonate care te ajută să-ți construiești o nouă imagine, imitând trăsăturile de caracter ale unui model de urmat. Apoi, acele coordonate care îți atestă o certă maturizare, nu tocmai fixe, ci modificându-se din mers, o maturizare care se împotrivește oricăror condiționări, delimitând o nouă versiune a ceea ce cunoști despre tine. Şi un set de coordonate de poziționare într-o postură unică, avantajoasă, de atacant, care îți permite să aplici o accelerație corespunzătoare a transformării tale atunci când te afli în fața unui nou început.

Iar maturitatea în modul în care cei superiori ție își fac cunoscută experiența, asumându-și responsabilitatea pentru rolul și acțiunile lor, ar trebui să fie o „strategie" a potențialului tău de a trezi în ei măsura valorii lor individuale.

Leadership: Pornești modul "user" pentru a activa opțiunea "Intelligent Sensor" cu scopul de a controla efectele unor convingeri care nu suportă modificări?

Unul dintre modurile de a obține o mai bună deblocare de pe o poziție de inferioritate, foarte aproape de ceea ce numim un amestec de amatorism și autosuficiență, constă în implicarea unui mentor care să te învețe să triezi ceea ce este cu adevărat important să înțelegi și să ai în vedere pentru evoluția ta, de ceea ce poate fi lăsat deoparte. Dar depinde de puterea ta de absorbție a completărilor ce ți-au fost aduse pe parcurs pentru a finaliza extensia unei deveniri în spațiul concretului. În plus, trebuie să te asiguri că ești capabil și dispus să plătești pentru participarea unei gândiri superioare la propria ta realizare de sine.

Modul "user" se referă la capacitatea de a te integra într-un proces de absorbție a cunoașterii superioare fără a-ți pierde originalitatea, independența gândirii, așteptând în același timp o confirmare a modului în care ești perceput de ceilalți.

Iar a activa opțiunea "Intelligent Sensor" cu scopul de a controla efectele unor convingeri care nu suportă modificări, înseamnă să accentuezi acea tendință de repoziționare în relația cu

mințile mult mai evoluate decât tine, preluând cu multă chibzuință și determinare (examinând obiecțiile ridicate și acceptând criticile constructive) orice fel de înțelegeri care îți completează stilul de gândire și personalitatea.

Leadership: Facilitezi accesarea unei noi dimensiuni a vieții comparându-te cu acea versiune de realitate cu care și-au construit alții valoarea?

Decât o mentalitate ieftină, mai bine una sănătoasă. Maestrul Dürer era, pe lângă un artist desăvârșit, un om cu o conduită morală ireproșabilă, un om cu idealuri înalte, foarte cultivat, foarte talentat, și cu multă bunăvoință, care a redeșteptat în Mikael, într-un timp foarte scurt, setea de cunoaștere, setea de viață, ajutându-l să se descotorosească de o mare parte din imperfecțiunile pe care le avea.

Folosindu-se de darul neașteptat, nesperat, uluitor al maestrului, acela de a vedea viața mai mult în culori decât numai în alb și negru, de a aprecia frumusețea lucrurilor din jur, Mikael și-a recâștigat optimismul și voința de altădată, păstrându-și în inimă un strop de speranță privind viitorul lui destul de incert.

Nu poți vedea lumea întreagă dacă orizontul îți este limitat la lărgimea unei străzi. În orice clipă poți învăța ceva nou cu condiția să vrei și să ai pe cineva alături de tine care să te sprijine emoțional și care să-ți dea sfaturi atunci când ai nevoie, mai ales când treci prin momente grele, mai ales atunci când nu înțelegi anumite lucruri sau nu te poți hotărî în privința unei direcții de urmat.

Un astfel de om, un mentor, trebuie să fie numaidecât o persoană extraordinară, o fire luminată, măreață prin gândirea sa individuală, cu o putere de convingere uluitoare, de la care poți învăța cu mult interes și bucurie să privești totul cu ochi buni și cu multă încredere. Iar cu înflăcărarea pe care o pune un om în toate, și ținând seama de lucrurile cu adevărat importante, să-ți stabilești niște scopuri înalte și, cu putere în suflet, să cauți să le atingi.

Realitatea cu care își construiesc oamenii mari valoarea este o versiune a artei de a face din ei înșiși o creație.

Darul maestrului Dürer nu este altceva decât o ușă deschisă spre o altă perspectivă, spre un alt fel de viitor la care poți ajunge urmând alte căi, uneori mai puțin bătătorite, iar alteori necunoscute și neștiute de nimeni. Este foarte util să-ți găsești un mentor care să-ți deschidă această ușă spre un viitor alternativ, poate mai bun, și, la fel, este foarte important să știi să asculți și să înțelegi tâlcul cuvintelor acestui mentor.

Numai un om care, printr-o mentalitate sănătoasă și prin iscusința sa reușește să însuflețească spirite și să schimbe destine, numai acel om are aptitudini reale de lider.

*** Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Datoria mea este să te ascult și să fac tot ce va depinde de mine

On August 24, 2010

Ţine cont de calitățile cu care îți amplifici mândria de a fi "alesul cunoașterii", apreciindu-le în măsura în care îți afișezi și îți controlezi atitudinea și valorile în fața celorlalți.

Samuel citi pe fața ei tot ceea ce resimțea, și avu o clipă de descurajare.

- Teamă ! fie, zise el ridicându-se, mândru și aproape frumos. Teamă ! Pentru că nu semăn cu unii din acei trecători ușuratici, care n-au în cap nici o idee, ci doar buzunarul burdușit; pentru că am gândit, pentru că am trăit, pentru că port pe chipul meu amprenta faptelor mele și a tuturor lucrurilor pe care le-am văzut; pentru că, în loc să depun la picioarele tale o pungă de bani ca să ie cumpăr, vin cu o minte încercată, cu un suflet călit în toate apele vieții, un rezervor plin de cunoștințe acumulate și de experiență.

Şi totuși, ce-ar trebui să atragă mai mult și să impresioneze o femeie inteligentă? O inimă slabă și puerilă care i se dăruie prostește în pragul vieții, pentru că este prima ce i-a răsărit în cale, sau un suflet bărbătesc care a cunoscut totul, a cântărit totul, puterea, știința, geniul și care, din tot ceea ce există pe lume, n-o vrea decât pe ea, n-o caută decât pe ea, n-o acceptă decât pe ea? Bogăția și puterea sunt pentru a-ți fi dăruite, pentru a te merita. Te-am ridicat atât de sus în ochii mei, încât aș vrea să am munți de aur ca să urc deasupra și să ajung la înălțimea ta. Așa te iubesc eu. Mi se pare că eu singur nu prețuiesc nimic pentru tine și că pentru a te egala, ar trebui să posed tot aurul din lume.

Totuși, te asigur că nu sunt un om chiar de disprețuit. Am încercat și am făcut lucruri care îți vor apărea poate mărețe, dacă ți le-aș povesti. Am avut în creierul meu, și poate că mai am și acum planuri de schimbare a chipului Europei. Ei bine ! toate astea ți le dăruiesc ție. Totul iți aparține. Valoarea mea, tot ceea ce am fost, tot ce voi fi, sunt ale tale; cu atât mai mult cu cât, sunt convins, nu pot fi nimic fără tine. Te implor, nu mă disprețui. Alte femei m-au disprețuit, le-am zdrobit. Dar pe tine te iubesc, n-o să te distrug; aș muri. Fii bună cu mine. îți jur că nu-ți propun un soț fără valoare. Plec la picioarele tale o frunte care l-a înfruntat în față pe Napoleon. Fii bună. Vrei?

Leadership: Amprenta faptelor tale poate să întărească emoțional modelul propriilor nevoi de creștere a stimei de sine, luând în considerare mărturia unei smerite vieți de "truditor al minții" ?

Această înflăcărare aprigă și nemăsurată stingherea și tulbura din ce în ce mai mult sufletul candid al fetei. Naiva copilă se simțea apăsată de această iubire, ca o biată pasăre asupra căreia s-ar fi lăsat brusc umbra marilor aripi de vultur.

- Dar, prietene, zise ea consternată, iartă-mă dacă nu știu cum să-ți răspund. Mă așteptam atât de puțin la cele ce mi-ai spus. Vezi cât sunt de emoționată. Nu-ți pot răspunde nimic, decât că nu exist decât datorită dumitale, și că, în consecință, viața mea îți aparține. Fă ce crezi cu ea.

- E-adevărat? exclamă Samuel plin de fericire.

- Da, reluă Frederique; datoria mea este să te ascult și să fac tot ce va depinde de mine ca să fii fericit.

Mărturia unei smerite vieți de "truditor al minții" se referă la conștientizarea distanței dintre inteligență și docilitate în dragoste, accentuând în același timp senzația că aparții acestora.

Ceea ce voia Samuel era doar să pună cât de cât stăpânire pe acest suflet și pe această viață. Apoi va avea el grijă să se ocupe de rest și să transforme încetul cu încetul docilitatea în dragoste. Supunerea Fredericăi îl făcu, deci, aproape la fel de fericit ca în urma unui consimțământ.

- Îmi vorbești cu blândețe, dar ești tristă, adăugă el totuși. Gândește-te, copilă. Există două lucruri în căsătorie, bărbatul și poziția sa socială. în ceea ce privește poziția, mă angajez să ți-o fac splendidă și înaltă, depășindu-ți visele....

- Oh ! nu mă gândesc la poziție, zise Frederique.

- La soț atunci, reluă blând Samuel. Uite, draga mea copilă, zise el cu un efort, viața ta este atât de pură și atât de simplă, nu-i mare lucru s-o îmbogățim. N-ai ieșit deloc în lume și n-ai văzut încă pe nimeni... Ba da, l-ai văzut, totuși, pe tânărul acela timp de un sfert de oră. Frederique, aș fi atât de nenorocit dacă tot ceea ce a putut el să-ți spună într-un sfert de ceas, cântărește mai greu decât tot ceea ce am făcut eu pentru tine timp de șaptesprezece ani !

Ei bine, ce concluzie tragem de aici? Că leadershipul se sprijină pe doi stâlpi trainici care se completează reciproc: calitatea de a fi umil și calitatea de a fi superior, mai ales printr-o anumită apartenență la o stare de liniște și pace, de împăcare cu sinele. Or așa cum Dante a întrezărit importanța universală a Poeziei Sacre, afirmând că „a pus în mâini atât cerul, cât și pământul", tot așa un lider trebuie să întrezărească importanța împlinirii de sine prin contopirea altor două calități de bază (reprezentând două fețe ale aceleași realități): înțelegerea trăirilor celuilalt și abilitatea de a controla impulsuri și imbolduri deviante, la care bineînțeles se adaugă blândețea nesfârșită.

Leadershipul are ca și constantă de referință înțelegerea compoziției emoționale a oamenilor cu care intri în contact, tratându-i în funcție de starea de spirit și nevoile lor de apropiere, luând în considerare sentimentele lor de vulnerabilitate și nesiguranță atunci când iei o decizie.

Datoria mea este să te ascult și să fac tot ce va depinde de mine, mai ales când știu că adevărata mea putere este experiența cunoașterii și empatia de care am dat dovadă ori de câte ori am încercat să construiesc relații. Iar când trebuie să mă identific cu alte persoane, cum ar fi oamenii importanți din viața mea, încerc să dau o interpretare a Eu-lui celor din jur, după propriul Eu.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

David

On Aprilie 08, 2016

Găsește acel ceva din tine care te face unic și strălucitor, asemenea artistului care abandonează canoanele rigide ale epocii în favoarea realizării unei sculpturi pline de viață.

O schimbare în structura propriei mele personalități se producea atunci când încercam să-mi găsesc transparența într-o imagine de mare ambiguitate, încât să surprind aparența a ceea ce eram de fapt, *Ein Dual-Fokus-Phänomen* cum spun germanii. Așadar, trebuia să iau în considerare ipoteza existenței unei situații enigmatice. Eram produsul faptului de a nu aparține nimănui, de a exista într-un cadru al dilatării gândurilor, fără aglomerații urbane, în proximitatea născocirilor și ideilor felurite, într-o armonie perfectă cu mie însumi. Percepeam doar nuanțele unui Sound of Silence.

Pe măsură ce totul se mișca mult mai încet în jurul meu, dar neîntrerupt ca polaritățile opuse ale unui magnet care se atrag, mi-am menținut disponibilitatea de a fi în relație cu ceva mai presus de mine, mai curând un partener puternic, ca fiind ceva de care depindeam constant. Ceva mă atrăgea și mă respingea în același timp. Imaginea care tindea să-mi alunece de sub ochi, căreia numai arta i-ar fi putut găsi o legătură directă cu temele ficțiunii, părea să aibă ca suport un fenomen de uitare și chiar de negare a esenței unei conversații cu un spirit înalt.

Singurătatea este calea de a-ți găsi acel ceva din tine care te face unic și strălucitor, asemenea artistului care abandonează canoanele rigide ale epocii în favoarea realizării unei sculpturi pline de viață, pentru a se adânci în lumea sufletească a propriului său *Masterpiece* , copia lui cea mai fidelă. O reprezentare extrem de naturală și expresivă care nu vorbește, nu relaționează, dar simbolizează perfecțiunea.

Leadership: Poți să abordezi arta din perspectiva a ceea ce îți imaginezi că se găsește de partea cealaltă a Eului tău, ca un artificiu de comunicare a unui conținut estetic care încântă privirea, mintea și sufletul?

Gândirea dobândește originalitate doar atunci când întâlnește necunoscutul unei priviri aruncate în oglindă. De partea cealaltă a Eului meu părea să existe un spirit de artist mai puțin preocupat de interacțiunea dintre psihismul individual și stimulările lumii înconjurătoare, un spirit de aventură și necunoscut care mă făcea mereu să vreau mai mult de la experiența "out of sight".

Încetul cu încetul am început să simt acea forță propulsivă spre un mod de gândire fictiv, în urma căruia trăiam gustul marilor descoperiri de dincolo de limitele propriei mele ființe, devenind ulterior autorul lumii în care exista doar arta, unde totul era David, scutul protector, cunoașterea, învățarea. Aici nu exista tristețe, nici bucurie, ci doar o singură lege - fii atât cât poți să fii peste limitele unanim acceptate ale normalității.

Incitant, mă simțeam captiv într-o altă dimensiune, ca o creație a lui Michelangelo inserată în universul fantezist al lui Stephen Hawking sau Jason Diablo, nimerindu-mă într-un cadru pe care nu l-ar imagina nici măcar un adept al futurismului. Ritmul de metamorfozare într-un model de aparență, într-o lume modernă, simbolizând o expresie a perfecțiunii, era noua ordine impusă formei artei mele.

Leadership: Poți să conferi potențialului tău de lider proprietatea de a fi "artistic", prin

dezvoltarea capacității de a-ți manifesta individualitatea într-o lume unde primează David?

O lume făurită printr-o aflare-de-sine de ordin perceptiv poate să confere leadershipului valoarea de „sistem închis", unde doar tu te poți înțelege și unde simți că poți să realizezi o depășire spectaculoasă, transformându-te într-o imagine de sine stătătoare: David. Mai simplu spus, David este o aproximare a imaginii tale originale, dar cu un număr mai mare de nivele de detalii, cu raportare la elementele esențiale din care ești compus.

Dar dacă privim cu obiectivitate, în sensul conturării a două părți distincte, o parte atribuită capacității conștiente de receptare a sinelui unic și o parte atribuită disponibilității de a fi în relație cu ceva mai presus de tine, atunci vom constata o extindere a personalitții și o imagine pe care atitudinea o confirm. Aici David decurge nu numai din faptul că elementele puse în relație amorsează circuitul de comunicare a unei finalități estetice armonios personalizate și schimburile de vederi de la înălțime, ci din fondul unui proces imaginativ în care te autosurprinzi drept personaj principal al unei povești care își așteaptă autorul.

Leadershipul nu anunță percepția gustului marilor descoperiri de dincolo de limitele propriei tale ființe, dar corespunde cu imaginea pe care ți-o făurești în prezența unei realități estetice în care se țes ingenios acordurile dintre ceea ce vrei să fii, să pari și ceea ce poți dobândi prin propriile strădanii. Prin cunoaștere, învățare, și reprezentarea lor într-un tot unitar.

Așadar, David poate fi o modalitate de a transcende realitatea, de a privi dincolo de ea, încurajând folosirea unor elemente reale pentru a crea o nouă lume, noi situații care nu se suprapun și nu se confundă cu realitatea. În leadershipul artistic cel mai mult contează noțiunea esteticii cu care îți descrii personajul de la înălțimea unei inteligențe superioare care dictează un sens nou al realității și al vieții în materie de imagine care unifică experiența obiectivă de cea subiectivă.

Viața este capodopera pe care o concepi înainte de a te fi surprins în ipostaza de artist.

La vârsta de 64 de ani, regele Louis al-XV-lea i-a mărturisit doctorului Lamartiniere durerea ce-l frământa, pe care nu o mai putea suporta, căruia numai el însuși îi putea găsi leacul:

"Nu vreau imortalitatea pe care oamenii aceștia ar putea să mi-o dea, fiindcă ar trebui s-o plătesc prea scump, în lumea asta pieritoare și poate chiar și în cealaltă. Vreau doar să-mi prelungesc viața cât mai mult s-ar putea. Vreau ca în această viață să intre, pe cât posibil, cât mai multe din lucrările pe care le iubesc și pentru asta nu mă voi adresa nici poeților, nici filozofilor, nici războinicilor..."

Lăsând să se înțeleagă că însăși existența lui era o capodoperă începută de mult, dar căreia îi lipsea vraja, nuanțele unui stimul, pentru a fi finalizată.

Ideea principală a muncii omului cu el însuși, în ecuația unei dezvoltări care favorizează leadershipul printr-un act de creație specială, poate fi redată în formula:" *Viața este capodopera pe care o concepi înainte de a te fi surprins în ipostaza de artist* ".

În descrierea acestei formule s-a și constituit vraja - o înlănțuire de metamorfoze și ipostaze, în care se amestecă eternele „reîntoarceri" la tine însuți, surprinzând raportul dintre esențialitatea și intensitatea ce există în spațiul care îți aparține, în lumea aparentă.

Leadershipul este capodopera căreia îi dai viață din însăși viața unui corp căruia nu-i

aparții decât parțial prin actul redării unei semnificații metafizice, unei lumi interioare mult mai coerente și mai substanțiale decât cea inițială.

David este conștiința de sine care îl face pe om să fie „cineva", este valoarea ce iese din raporturile tale cu experiența personală și subiectivă, este partea finală a operei de convertire la tine însuți.

Şi în omul din tine stă cuibărit un David care abia așteaptă să fie transformat în operă de artă, copia ta cea mai fidelă, o reprezentare extrem de naturală și expresivă care poate nu vorbește, nu relaționează, dar simbolizează perfecțiunea.

Source: https://neculaifantanaru.com/david.html

De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem

On Iulie 15, 2022

Artistul unei lumi nemărginite se concentrează asupra unei imagini mici, apoi repetă zilnic un tipar de observare a aceleași imagini cu o altă abstractizare, adică dintr-o observare lăuntrică.

Ţin în mână o oglindă. Şi știți ce înseamnă asta? Înseamnă că nu trebuie să țin în mână două oglinzi ca să văd ceea ce pot să văd foarte bine cu una singură. Şi chiar și oglinda, așa cum este ea, micuță, înobilată, idealizată, nu are nevoie de doi oameni care să-și oglindească chipul în ea pentru a-și da seama cât de folositoare este ea întregii lumi. Căci dacă un singur om se privește în ea, și se vede altfel decât ceilalți, atunci toate celelalte oglinzi din lume vor fi invidioase pe ea.

Astfel, cu toată aparenta unitate de vederi a tuturor oglinzilor, îmi asum un alt temei de admirație față de strălucirea oglinzii pe care o țin acum în mână, cu efectele ei minunate de imagine. Oare cum să mă văd în ea dacă aș încerca să explorez acea parte a oglinzii pe care n-o văd?

Încă stărui să consider că tot ceea ce observ la mine însumi, conform artei de a utiliza reflexia oglinzii ca pe o sursă de uimire și de admirație, așa cum este ea exprimată în câmpul compozițiilor artistice, reprezintă produsul capacității universale a ochiului minții de a atinge harul celor sfinte.

Vai, și dacă aș putea să mă oglindesc în sufletul ei, în bucuria ei, s-o văd cum mă privește atunci când o privesc cu ochii care nu au vârstă, poate aș reuși să fructific șansa dilatării spațiu-timpului. În cazul de față, reflexia echivalează cu contemplarea, unificatoare și îndumnezeitoare, izvorâtă dintr-un *Axprissteken* – o chemare pentru ceea ce nu are voce și totuși care vorbește în tot ceea ce este, o cale care duce la realizarea momentului prezent, la anihilarea oricărei cauzalități.

Leadership: Poți să asiguri o mai bună "vizibilitate" propriului tău sui-generis, indiferent de unghiul în care îți plasezi Eul pe partea de mijloc a unei imagini care conduce prin "sensibil" la o estimare transparentă a realității?

Şi ori de câte ori mă oglindesc în micuța oglindă, privind-o cu ochii cu care ea știe să se privească pe sine, îmi reconfirm disponibilitatea pentru un dialog cu mine însumi. Şi îmi spun doar atât: aici totul trăiește, totul respiră și dorește, ca într-un poem al luminii și al frumuseții pe care extazul optic îl poartă în zbor alături de îngeri. Nu, nu mă refer la acea calitate a oglinzii de a reflecta pur și simplu, ci la acea trăsătură caracteristică ce a început să se dezvolte în ea: interpretarea conștientă a tot ceea ce aude din partea interlocutorilor ei.

Ascultând atent monologurile celui ce se oglindește în ea, nu spune nimic. Oglinda este încă sub efectul unei experiențe foarte puternice, sub efectul tăcerii. Va veni timpul – gândește ea în cumplita-i tăcere – când voi reflecta adânc la toate astea, și dacă îmi voi însuși ADAB-ul (știința care cuprinde toată filozofia lumii), n-am să mă mulțumesc să le aflu din reflexia celorlalți, ci chiar din gura lor.

De fapt, așa mi-am început eu monologul, făcând o paralelă cu munca artistului, plină de un sentiment de fericire, tinerețe și libertate: am investit cunoaștere și afecte în anumite configurații materiale, vizuale, încât să-mi creez un dublu al meu.

În acest joc al aproximărilor unui loc ideal de "conversație" cu opera oglinzii, acest *Enoizaerhos* : revelație a ceva extraordinar care își așteaptă destinul misterios, pot să mă acordez la vocea universului. Vorbindu-mi ca unui sfânt, privindu-mă prin focarul care întreține mereu vie mișcarea artistică, cu o intensitate aproape de nesuportat ce conduce la o „dilatare a ochiului minții", oglinzii i-a mai rămas un as în mânecă: poate să cuprindă frumosul cerului de vară cu privirea ei solară.

Leadership: Imaginea obținută printr-o autoreflexie sinceră poate să scoată la iveală expresia creativității tale individuale, cât și o necesitate pentru extinderea unei vederi dincolo de convingerile care te limitează?

S-o spun altfel. Oglinda mă privește așa cum privește și cerul, printr-o gamă întreagă de nuanțe, dar mai ales printr-o iluzie optică perfectă, deci prin tehnica de perspectivă forțată, încât să creeze modele sau imagini ascunse. Când mă privește, cu acea privire piezișă, încercând să mascheze uimirea și poate, gândul nerostit, i se pare că vede un fizician care se înalță deasupra lumii pe care o descrie printr-un plan de coordonate cu un sistem optic pentru redarea unei imagini ce pare ireală, creând iluzia tridimensionalității. Paradoxul fizicianului se regăsește astfel transpus, atunci când mintea umană caută să-și înțeleagă din interior propria funcționare.

De aceea, expresia creativității mele individuale este trecerea de la un mediu la altul, de la o realitate la alta. Se referă la influența pe care o imagine o are asupra sensibilității mele, având receptare pe plan artistic numai când privitorul imaginii mele încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Cred că oglinda mă recunoaște ca fiind "Omul Luminilor", imaginea oglindită a reprezentării lumii pe care o elaborează doar un fizician ca Newton. Conform unui secret ascuns în Cufărul lui Newton, acest Om al Luminilor crede că se poate cunoaște așa cum crede că poate cunoaște lumea. Dar, ferecat în limitele sale, el lasă deoparte tot ce scapă conștiinței sale. Cu toate acestea, numai oglinda poate determina cât de echilibrată este percepția unei imagini duble, la fel cum astronomii pot determina masa, vârsta, compoziția chimică și multe alte proprietăți ale unei stele prin observarea mișcării sale prin spațiu.

Privindu-mă în oglindă, pătrunzând cu privirea într-o lume care se extinde virtual dincolo de cadrul timpului și spațiului, am putut să văd o imagine reflectată a înțelepciunii divinității și a filozofiei Paradisului, formată din lumina emisă sau împrăștiată de acestea și reflectată de oglindă spre ochii care au nevoie de ea. Acest efect dă iluzia că eu însumi exist în spatele oglinzii sau (uneori) în fața acesteia, drept un indicator optic suplimentar pentru a arăta o anumită stea sau o constelație, concomitent cu orientarea mea în această lume pământeană.

În leadership ne vom lovi mereu de acest aspect: inspirația vine din interiorul sau exteriorul artistului în funcție de relația pe care o are cu sinele, cu lumea ireală și cu propria-i lume reală.

De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem m-am aflat eu însumi înainte de a scrie acest articol. Dovedind o capacitate de înțelegere a logicii pe care nu o mai posedă nimeni, oglinda mi-a destăinuit ultima dorință, înainte de a-mi reflecta nu doar chipul, ci doar sufletul, mereu tânăr și visător:

"Aș vrea să învăț să fiu ca tine. Aș vrea să fiu irisul ochilor tăi. Să văd ceea ce numai tu poți să vezi la tine când te oglindești în mine."

Source: https://neculaifantanaru.com/de-acea-parte-a-oglinzii-pe-care-n-o-vedem.html

De cealaltă parte a înălțimii

On Martie 08, 2015

Pune în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" și a „Binelui", ținând seama de acea particularitate a conștiinței care poartă torța obligației de raportare la un context mai larg.

Ajunseseră la înălțimea de la Villejuif. De pe acest platou se zărea Parisul. Noaptea scânteia de stele. La un semn al mâinii lui, trăsura se depărtă câțiva pași. Atunci Monte Cristo privi cuptorul acesta unde se topiseră, se răsuciseră și se modelaseră toate gândurile ce se năpustiseră din hăul clocotitor ca să frământe o lume. Apoi, pe când își ațintise privirea puternică asupra Babilonului acestuia care îi face să viseze pe poeții religioși ca și pe materialiștii ironici, el murmură înclinându-și capul și împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune:

- Cetate uriașă ! Cred că duhul lui Dumnezeu mă adusese aici și acum mă ia, triumfător. Taina prezenței mele între zidurile tale i-am încredințat-o lui Dumnezeu. El singur mi-a putut citi în inimă. Numai el știe că plec fără ură și fără trufie, dar nu fără păreri de rău. Numai el știe că n-am folosit nici pentru mine, nici pentru scopuri zadarnice, puterea pe care mi-a încredințat-o. Cetate uriașă ! În sânul tău fremătător am găsit ce căutam. Ca un miner nerăbdător ți-am răscolit măruntaiele ca să scot răul la iveală. Acum opera mea e îndeplinită, misiunea mea este sfârșită. Acum tu nu-mi mai poți oferi nici bucurii și nici dureri. Adio, Paris ! Adio !

Privirea lui se mai plimbă un timp peste câmpia netedă, nesfârșită, asemenea privirii unui duh al nopții. Apoi, trecându-și mâna pe frunte, Monte Cristo se urcă din nou în trăsura care se închise în urma lui și pieri curând într-un vârtej de praf, de cealaltă parte a înălțimii... *****

Leadership: Respecți acel punct de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut, concomitent cu efortul de a menține un echilibru între ceea ce ți se întâmplă și reacția ta la aceasta?

Există în cadrul convenției dintre vederile morale și realizarea de sine, în măsura în care omul se sustrage înșelătoarei surpări ce poate să afecteze în profunzime temelia destinului său, o relație strânsă între regrete, învățăminte și uitare. Această relație, ce se dezvoltă specific la un anumit moment de timp față de o anumită cauză, zdruncină din temelii acel reper de „ *ahead* ", relevându-i omului certitudinea de a se situa corect în perspectiva lărgirii orizontului de viață, fără a se îndepărta de menirea sa.

Înainte de a stabili baza evaluării poziției tale de putere trebuie să te raportezi la un anumit nivel de reprezentativitate sub aspectul îndeplinirii unui rol de mare importanță în procesul de evoluție a dimensiunii tale de "entitate de natură spirituală". Aceasta este controlată de către o entitate separată mai mare care își trăiește propria viață, independentă și separată de viețile diverșilor indivizi.

În cadrul "înălțimii" pe care o ai de atins, înțelegând prin aceasta maximul de putere și virtuți pe care le poți atinge într-o viață limitată, făcându-te să-ți uiți trecutul și amintirile dureroase, ești constrâns să acționezi pe cont propriu în numele unui ideal nobil, în numele lui acel "cum ar trebui să fiu"?

Începi să contribui la atingerea înălțimii învățând să ții cont de ceea ce există în interiorul tău prin raportare la ceea ce ți s-a întâmplat, într-un elogiu adus artei de a te preschimba

într-un uriaș triumf al Binelui care, chiar dacă prin absurd, nu poate fi înfrânt. Acest bine se reconstituie din ceea ce te-a rănit cu adevarat, acceptând situatia de a nu te împotrivi loviturilor soarte, ca într-o dragoste pe care o regreți, dar pregătind astfel scena pentru o altă alegere, pentru o „explozie" ulterioară care să-ți garanteze un impact maxim, ușor fatalist.

Punctul de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut este o revelație a naturii spirituale care te trece de partea lui Dumnezeu. Așa cum bine preciza cineva pe internet, darul cel mai mare al lui Dumnezeu, crearea după chipul și asemănarea Sa, adică subiectivarea omului în personalul "EU", îl pune pe om în analogie cu Ființa lui Dumnezeu.

Miracolul unei noi vieți este întruchiparea simbolică a arhetipului sinelui care poate fi idealizat suplinind eșecurile experiențelor și convingerilor anterioare. Iar Dumnezeu este calea de a te regăsi într-un plan al mai cuprinzător vieții spirituale.

Şi numai ținând seama de acea particularitate a conștiinței care poartă torța unei obligații de raportare la un context mai larg, punând în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" și a „Binelui", fără a te agăța de preconcepții, vei putea să ajungi la acea calitate a gândirii de a percepe măreția, încât nu doar să existi în creația lui Dumnezeu, dar și să crești în planul Său.

În ceea ce privește leadershipul, putem distinge două criterii după care îl putem judeca: gradul de însemnătate al liderului, adică amplificarea propriului său ecou astfel încât să dea roade prelungi în timp, susceptibil să genereze fortuit anumite inconveniențe ce îi pot determina pe unii să nu îi acorde recomandarea "Foarte Bun". Şi gradul de binefacere sau de „Rău necesar", adică măsura în care este apt să contribuie la dezvoltarea celorlalți indivizi – la anularea superficialității lor în cugetare și simțire, și plasarea lor pe o traiectorie de non-coliziune cu adevăratele valori.

Ești în adevăr sau nu, după cum respecți acel punct de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut. Acest punct de reper, binevenit, meritat și echitabil, chiar dacă necesită o remarcă critică, este reprezentat de ceea ce transmiți, de ceea ce ești, de ceea ce crezi despre Dumnezeu, despre scopul Vieții tale și despre Sufletul tău.

Când un actor mare își uită rolul, întreaga piesă cade. Leadershipul reclamă ca lege fundamentală a propriei sale exigențe o recunoaștere clară a distincției între misiune și rol care să ajute la refacerea clarității „strălucirii" individului obișnuit - a putinței de a fi generos, capabil de sentimente înalte - chiar cu prețul părăsirii lui.

A te îndepărta de cineva sau ceva este o experiență necesară pentru o bună propagare a undei numită "iertare", chiar dacă este dureroasă de ambele părți.

Sufletul poate deschide realitatea intuitivă a ceea ce reprezinți de fapt într-un cadru mai larg de continuare a vieții, prin raportare la o normă supraumană: "cineva te privește întotdeauna de la înălțime".

De cealaltă parte a înălțimii se află omul care a trecut prin toate etapele evoluției pentru a ajunge la un statut superior, dar care este nevoit să abandoneze mijlocul, factorul prin care s-a format, astfel încât să iasă dintr-o altă încercare numită „remușcare".

***** **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

De la simplu la complex... și înapoi

On August 29, 2016

Învață cum să te cunoști mai bine, experimentând gândirea și inteligența pe baza ideii de contribuție la reînnoirea vieții.

Trebuia să găsesc o metodă de demascare a acelor laturi ale vieții pe care nimeni altcineva nu le putea accepta, construite din înalturile unei uitări care nu va fi uitată la rândul ei de amintirea uitării, cu ajutorul cărora să simplific contururile de fluctuație între două fenomene. Un fenomen de adaptare la regulile unei situații prin care trebuia să mă pun de acord cu restul lumii și un fenomen de alternanță, de o complexitate imensă și cu responsabilitate aparte: tendința de a mă ascunde, de a fugi, de a trece neobservat printre oameni.

În aceste circumstanțe, opțiunea First Rule din submeniul "Cum pot fi găsit" nu permitea selectarea valorii True din opțiunea "What If", ci din nou se executa apelul recursiv "Stay Close" la o progresie de la simplu la complex și înapoi, de la știință la artă, cum spun savanții. Asta decidea soarta incursiunii mele într-o realitate aparte, în nivelurile de viabilitate ale unei psihologii abisale.

Fantasticul era tot atât de necesar cum este sclipirea în peisajul monoton de toamnă, demonstrând unitatea dintre răspunsul la întrebările pe care constant mi le puneam și executarea unui algoritm de recunoaștere a ignoranței față de sinele adevărat, la care eram bineînțeles supus, decât pentru a prezice viitorul intrării mele într-o buclă a logicii multivalente.

Leadership: Creația care te inspiră cel mai mult poate să fie urmarea firească a ceea ce experimentezi într-o viață trăită în alt spațiu și alt timp, cu posibilitatea de a dobândi o nouă virtute?

Viața, pentru a putea fi înțeleasă pe deplin, despre cele ce formează experiența trăirii, trebuie să te arunce într-o uitare totală, dar asumată, făcută pe trei sferturi din amarul unui tip de înfrângere, unui trai sortit deșertăciunii, din apelarea unei funcții cu o singură variabilă: "Tu însuți", dându-i valoarea argumentelor dintr-un Array asociativ. Prin aceasta, îmi vine în minte un fragment dintr-o operă semnată Jorge Luis Borges:

"A furat o comoară și apoi a înțeles că pentru el aceasta nu era esențială. Esențial era ca Abenjacan să dispară. A simulat că este Abenjacan, l-a ucis pe Abenjacan și, în cele din urmă, a fost Abenjacan.

- Da, confirmă Dunraven. A fost un hoinar care, înainte de a deveni nimeni prin moarte, avea să-și aducă aminte că odată, cândva, a fost rege și că s-a prefăcut a fi rege."

Și eu, asemenea, mă hrăneam dintr-un sfert de îndoială, cuprinzând trăirile cele mai fine în proporții uriașe, căutând stăruitor o metodă de exprimare plastică a tendințelor principale ale realității gândurilor, ale percepțiilor față de experiențele pe care le derulam în captivitatea minții, prin recurgere la trecut și prin imaginație la viitor. Am înțeles că viața mea era asemenea personajelor din alte opere, din alte timpuri, din alte lumi, și pentru asta trebuia să-mi ghidez viața după conceptul de alteritate.

Virtutea de a te potrivi cu imaginea altcuiva, încât să devii una cu acea persoană, aceasta este de fapt ideea din spatele conceptului de alteritate. Numai selectând valorile variabilei

"End" poți obține avizul de a te cunoaște mai bine, construit pe tema recurentă a uitării. Și numai cu răbdare poți intra în posesia cheii primare care identifică în mod unic fiecare înregistrare a entității numită „călătorie".

Leadership: Slujești pe deplin libertatea de a te manifesta în totalitatea ta, prin extinderea conceptului de inteligență reflexivă la nivel de proiecție a unei creații care tinde spre un scop mai înalt?

Romanul „Mașina timpului" al lui Wells nu este doar un răspuns dat existenței care reconfigurează jocul intim al ființei care se întreabă - înspăimântată, îngrijorată sau calmă - "Ce urmează în viitor"? Ci este răspunsul unui glas pe care nu-l aude oricine, o chemare care implică o limită. Așa cum precizează autorul, sunt unii care nu sunt în stare să vadă prăpastia ce-i desparte pe oamenii muncii de exploratorii din societatea modernă, să înțeleagă că ea se lărgește mereu.

Momentul de seamă când te întorci de unde ai plecat, slujind pe deplin libertatea de a te manifesta în totalitatea ta pe care ai avut-o, și pe care singur ți-ai compromis-o prin captivitatea statutului existențial, unul dificil: *must have more control of science* , este o parte a traiectoriei ascendente pe care o creezi prin îmbinarea elementelor definitorii: capacitatea de a te orienta prin ce este iluzie și capacitatea de a te orienta prin ce este adevăr.

Adevărul este ceea ce vezi nou la tine din perspectiva unui Alter-Ego. Adevărul este pactul cu tine însuți, susținut în încercările îndraznețe de a te analiza din prisma nevoii de justificare a devenirii, prin atașamentul față de dimensiunile tot mai largi ale științei, care te stimulează intelectual. Fiindcă nu este de ajuns să trăiești din emoții, din perfecțiunea frumuseții interioare și exterioare, dintr-un spațiu al existenței, vindecat, complet și întreg. Aceasta este intensitatea începutului de drum, care nu te va duce decât la jumătatea călătoriei.

O inteligență reflexivă este proiecția unei creații care tinde spre un scop mai înalt: de a te vedea mai mult decât ești, din perspectiva unui Ego care, însetat de propria importanță, și-a îmbogățit memoria cu un vast material inspirațional cules din memoria unor vieți fictive.

Iluzia este ceea ce rămâne după ce anumite părți din adevăr a fost modificat și pus pe seama îndoielii. Omul cel mai rațional este capabil să realizeze o extindere a înțelesului conceptului de inteligență și popularizarea acestuia în propria lui viață, fără a depinde de tendințele principale ale realității gândurilor, ale percepțiilor față de experiențele pe care le trăiește în captivitatea minții, prin memorie la trecut și prin imaginație la viitor.

El nu se lasă acaparat de gânduri, nu se lăsa furat de ele, tocmai de aceea atitudinea și gândurile sale sunt necunoscute celorlalți. Se încrede numai în sinceritatea situațiilor, în date precise, în formele adevărului exercitat asupra interacțiunii sale cu practica.

Ştiința este puterea necesară luminării drumului, alegerii și parcurgerii lui. Dar calea va fi ușurată dacă gândești în funcție de răspunsul la întrebările pe care ți le pui prin executarea unui algoritm de recunoaștere a ignoranței față de sine, la care ești constant supus.

Omul rațional este afectat, devorat de ignoranța de a nu vedea decât fațeta realității care îi convine, trăgând concluzii după fiecare experiență de viață, față de fiecare opțiune pierdută sau câștigată. El este martorul înfrângerii sale, care îl poate transforma dintr-o persoană obișnuită într-un om al destinului potrivnic.

Pe de altă parte, omul care nu își suportă orientarea ca pe un chin, omul care învinge rațiunea prin sentiment, întotdeauna experimentează gândirea și inteligența pe baza ideii de contribuție la reînnoirea vieții.

Viața ta poate fi reînnoită prin puterea creației, la rândul ei exprimată printr-un stabilizator al stării de spirit: "Ceea ce experimentezi în fața unei oglinzi face ca efectul de oglindă să-și mărească intensitatea."

Ai grijă în cine îți oglindești chipul, sufletul și trăirile.

De la simplu la complex... și înapoi este traseul evolutiv pe care îl urmăm cu toții în încercarea de a descoperi adevărul de bază al condiției umane: cunoașterea nu se poate despărți de condițiile de constatare ale valabilității existenței, iar fundamentul existenței - conștiința - se poate atinge doar prin emoție și sentiment.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-la-simplu-la-complex-si-inapoi.html

De o parte și de alta a leadershipului

On Iunie 12, 2016

Rămâi devotat progresului științei și creației, în contextul unei poziții care să prezinte egalitate față de restul lumii.

Încercam să dau de urma unei imagini făurite de un pictor care știe să descopere farmecul unor anonime colțuri de natură, astfel încât să mă văd apropiat de o știință mai vastă, diferită de „știința limbajului". A afla taina contactului misterios dintre logica excepției de la regulă și generarea modelelor de gândire de care nimeni nu știa, însemna să acopăr toate combinațiile posibile ale unui proces de evoluție care ar fi putut să constituie un temei suficient pentru prelungirea orientării cunoașterii, într-o dimensiune complexă a ființei mele: spre superioritate.

Uneori nu mă mai recunoșteam. Păream a fi un precum un sculptor care încearcă să redea o figură dintr-o bucată de piatră neșlefuită, găsită la întâmplare pe un pământ arid. Fără îndoială, eram foarte inventiv, dar practica invențiilor consta în a face vizibil ceea ce era invizibil pentru celelalte minți, rivale și bănuitoare, care încercau să-mi înțeleagă raționamentele. Prin eforturile de a ajunge la o capacitate mare de expansiune a admisibilului, se întrezărea un pas colosal către un orizont fascinant.

Orice suprafață de amplasare a unui concept într-o perspectivă artistică, întemeiată pe o gândire care poate pune oricând virgulă acolo unde alții pun punct, simbolizează un spațiu de creație pentru că, așa cum am observat în faimoasa lume a picturilor de tipul "3D Ilussions", culoarea se reduce la o constrângere vizuală a esteticii societății urbane, molipsită de cotidianul agitat și limitat.

În asemenea caz, mă simțeam privilegiat de aportul remarcabil pe care îl puteam aduce unei arte a vieții care surprinde numai operația de prelucrare a unor imagini cu conținut de realitate virtuală, constând în identificarea unor legături între ceea ce rămâne neschimbat în timp și ceea ce se modifică prin limbajul lucrurilor. Arta unui pictor este vederea de aproape a unei legături între obiectul unei evoluții continue și obiectul unei viziuni intelectuale.

Superioritatea unei creații constă în atenția pe care o acorzi amplasării viziunii despre o realitate care te copleșește într-o demonstrație de măiestrie în mânuirea tuturor virtuților științei.

După cum Racine nădăjduia prin mijlocirea piesei "Phèdre" să împace tragedia cu un număr de persoane celebre prin pietatea și doctrina lor, tot astfel mă adânceam și eu într-un nivel de producție a cunoașterii încercând să împac două forțe antagonice: Eu însumi și Restul lumii.

Aceasta era tragedia mea, tragedia unei ascensiuni fulminante și neiertătoare, ca o scufundare într-o apă mai grea decât plumbul, din care trebuia să reiasă adâncimea propriei persoane, virtuțile cele mai înalte, mai ales nemărginita putere de a mă ridica la suprafață. Şi apoi, deasupra tuturor.

Nu puteam trece cu vederea îndatoririle unei minți conducătoare, deschizătoare de drumuri, după îndemnul *"Fă tot ce îți stă în putință pentru ca tranziția ta spre superioritate să fie cât mai ușoară".*

În acest scop, am început prin a face un fel de extras dintr-o alternanță a celor două forțe: Eu și Restul Lumii, combinând elemente ale ambelor credințe, pe care le foloseam în identificarea nepotrivirilor și a cauzelor de risc ce mă puteau împiedica să culeg roadele muncii de creație.

Dar unui adevărat artist îi mai rămâne să facă o demonstrație de măiestrie în mânuirea tuturor virtuților științei, cele mai importante fiind sinceritatea cu care își manifestă adeziunea față de un subiect de dezbatere publică și deschiderea în fața voinței lui Dumnezeu, de a recunoaște în tot, mai ales în destinele vitrege ale vieții, posibilitatea de a da rod pentru eternitate.

Leadership: În demersurile tale de revendicare a capodoperei creației pe care o regizează știința viitorului optezi pentru tendința către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate" ?

Ştiința viitorului în ce privește actul creației este legată de tehnologiile 3D și 4D, de asta trebuia să fiu sigur înainte de a-mi prezenta referințele vizavi de modul de a trasa coordonatele unei noi dezvoltări a limbajului artistic. Nu știu care este poziția altora față de modul meu de a privi arta viitorului, dar poziția mea față de orientarea într-un spațiu de expresie care nu se potrivește cu evoluția este aceea de a fi un slujitor pentru o turmă care ascultă orbește, fără să se întrebe de ce se schimbă mereu direcția.

Dincolo de toate legile și judecățile pe care le facem în privința unor potriviri de mod, de loc, de timp, de idei, de situații în care suntem obligați să acordăm prioritate convențiilor unei lumi tot mai agresive care încearcă să-și impună limitele, poate ar trebui să căutăm și să găsim un sens acestora în contextul vieții pe care o trăim. Cu precădere în contextul unei poziții care ne diferențiază favorabil de restul lumii, prezentând în același timp egalitate.

Totuși, în ciuda înrudirii anumitor credințe, care ne face să ne considerăm egal cu ceilalți, există în fiecare din cei devotați progresului un element aparte, lăuntric, original, pe care trebuie neapărat să-l sesizăm și să-l scoatem în evidență dacă vrem să colorăm tabloul unei reușite, evadarea dintr-un cotidian apăsător. Cu riscul de a părea infideli lumii.

Acest element, prin însăși natura lui diferențiabil, această particularitate specială exprimată ca unic conținut al leadershipului, în contextul unei necesități acute de afirmare ca jucător competitiv și dinamic într-o lume aflată într-o continuă reconfigurare, este reprezentat de tendința către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoașterii" spre superioritate.

Ştiința care generează o gândire unică este o mărturie a convingerii profunde cu care se manifestă acea caracteristică a minții de a transforma orice conținut al cunoașterii și chiar al vieții într-un obiect de artă, proiectându-l în fața ochilor ca pe o lume inedită.

Admisibilul, pus în legătură cu multe lucruri, este un triumf al creației, putând fi desemnat și conceptualizat ca prezență a unui rezultatul pozitiv așteptat. El situează creația pe culmea cea mai înaltă a arcului existențial și profesional, ca intensificare a dorinței omului de a-și pune cunoașterea la dispoziția lumii, în slujba societății, dând un exemplu bun prin modul de a se raporta la sine însuși și de a se înțelege în posibilitățile sale de a fi.

Azi, tot mai des, exemplul de creator este redus la caracteristici secunde, datorită reprezentanților tumultuoși ai lumii a căror punct central de interes nu este originalitatea, nu calitatea sau durabilitatea unei creații, ci doar posibilitatea de a se vinde, indiferent de efecte.

În această ecuație intervine rolul de artist pus în ipostaza de lider. Acest rol este jucat tot mai des din două ipostaze: **transmițătorul** și **receptorul**.

Transmițătorul este omul care susține expansiunea admisibilului, constituind într-adevăr o calitate a autorității în domeniu. El nu dezvăluie neapărat modul cum trebuie să se efectueze ceva, cum ar fi o operă de creație, ci oferă repere despre ce anume se efectuează ca formă de promovare personală. Transmițătorul se apropie fundamental de ideea consumului de valoare ca obiect al conștiinței.

În timp ce Receptorul alocă aceste repere pentru a activa resursele de a face creație, în încercarea de a evidenția esențialul din conținutul artei sale.

Creația pe care o asociezi unei imagini din care trebuie să te inspiri ca să trasezi un orizont de predictibilitate în care știința ar putea atinge performanțele unei descoperiri epocale, are ca prima formă de manifestare înfăptuirea unui miracol numit "limbaj universal" ce transcende orice barierele culturale.

De o parte și de alta a leadershipului, orientat spre progres și inovație, se află unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate", urmate de cele două ipostaze: transmițător și receptor. Un artist pus în ipostaza de lider trebuie să fie la înălțime în amândouă ipostazele.

Prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate poate fi atribuită încercării de a împăca două forțe antagonice: Tu însuți și Restul lumii, într-o ecuație în care rezultatul cel mai bun poate fi obținut doar dacă reușești să identifici nepotrivirile și cauzele de risc ce te pot împiedica să culegi roadele muncii de creație.

Una din piedicile care te împiedică să culegi roadele muncii de creație este să obții elementul noului, fără să percepi sensul dezvoltării lumii. Riscul cel mai mare este să-ți creezi propriul stil de gândire și de creație, evitând trendurile acestor vremuri prin originalitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-o-parte-si-de-alta-a-leadershipului.html

De parcă aș dori să nu fiu decât privire

On Octombrie 02, 2023

Felul în care experimentezi lumea influențează felul în care înțelegi profunzimea creației artistice.

Încă mă mișcă peisajul specific litoralului vestic al Greciei, fapt ce mă transformă într-un contemplator al frumuseții naturii și al istoriei bogate a acestei regiuni. Cu pasiune, ochii mă urmează pretutindeni, așa încât lumea din jur devine magică, soarele amplificând senzația de căldură și culoare. Fiecare detaliu devine o pictură vie, reflexul unei poetici vizuale, un fragment limitat dintr-o creație multilaterală care străbate sufletul și inspiră inimile celor care o privesc.

Mai mult decât atât. Ochii artistului știu să vadă, ca într-o apă limpede, fiecare nuanță, fiecare detaliu, tot ceea ce iese la suprafață într-o imagine artistică: acea lumină interioară, de mult ștearsă de o viață comună, lipsită de întâmplări extraordinare. Căci la nivelul simbolurilor și metaforelor, încercând să păstreze înțelesurile profunde și să comunice emoții și idei durabile, pictura trebuie să se păstreze perenă la orice nivel de strălucire, pentru a elimina oboseala ochilor cuprinși de mirajul culorilor și formelor.

Până la urmă, a vedea este o artă care mă ajută să înțeleg straturile înțelepte ale lumii, subtilitățile dincolo de aparențe, cu toate că uneori simt că sunt aruncat într-un soi de vârtej, o mică tornadă care alienează, superficializează realitatea, creează false modele de frumusețe, ridicând la niveluri inaccesibile niște provocări de înțelegere și apreciere a picturii. Degeaba sunt un artist dacă ochii mei, atât de sensibili, focalizați spre orizontul îndepărtat al posibilităților nelimitate, nu sunt convinși de faptul că lumea este un loc frumos, sau dacă nu acord atenție detaliilor subtile care dezvăluie frumusețea și profunzimea vieții.

Leadership: Felul tău de a privi poate să influențeze profunzimea și semnificația unei frânturi a imaginilor naturii, astfel încât emoțiile reflectate în interiorul tău să amplifice senzația de conexiune cu lumea înconjurătoare?

Plimbându-mă pe malul mării, privind totul cu contemplație, mi-am dat seama că frumosul din jur este o rostire a imaginilor naturii, un izvor infinit de emoții pentru sufletele pătrunse de frumusețea unei lumi miraculoase, reflectate în ochii sufletului, devenind dansul etern al gândurilor înțelepciunii. Cuvintele se preling subtil pe pânza timpului, încapsulând în ele mii de povești neînțelese de ochii trecătorilor.

Pe parcursul acestor experiențe de explorare artistică ochii mei par a se converti într-un abis, o adâncime neexplorată a conexiunii cu oamenii care ascunde numeroase secrete, fapt ce îl poate transpune pe privitor într-o "falie a realului, exact ca într-un fragment scris în jurnalul lui Marin Mincu:

"Eu existam pentru că existau ochii aceia ce mă așteptau ca să mă răpească, să mă transporte brusc în alt spațiu, într-o falie a realului ce se deschidea între noi și pe care o simțeam doar noi, unde corpurile noastre nu existau decât ca ceva imaterial. Era o stare de transparență prin care noi pluteam stângaci în căutarea acelei forme care să ne reprezinte în entitatea pură a ceea ce se vede înăuntrul pupilelor larg deschise spre o lume misterioasă, interzisă și invizibilă pentru ceilalți."

Leadership: Poți prelua controlul asupra evenimentelor într-un mod care închide vizualizarea detaliilor naturii din fundal?

Privind cu ochi de artist la nisipurile fine și la valurile care se sparg cu delicatețe pe malul mării, într-un soi de *sinfonía de la naturaleza, llenando el aire con su sonido hipnótico y reconfortante*, îmi vine în minte o scenă tensionată din filmul "Zece negri mititei", devenită o paletă vie de contrast, unde natura și misterul uman se întâlnesc într-o privire atentă la detalii.

Într-adevăr, ochii unui artist, focusați pe detalii, pot surprinde frumusețea naturii, dar și intriga unei scene plină de suspans, unde fiecare gest și fiecare element ascuns dezvăluie un mister de nedescifrat.

În "Zece negri mititei" de Agatha Christie, există o scenă captivantă în care judecătorul Wargrave își înscenează moartea, iar toți ceilalți îl cred cu adevărat mort, și asta pentru că niciunul nu știe să vadă realitatea ascunsă sub privirile lor. Pe parcursul acestei secvențe, putem imagina ochii unui artist observând fiecare detaliu tensionat al acestui moment dramatic, surprinzând subtilitățile din această scenă: expresiile faciale, calmul privirii, lumina și umbra, detaliile decorului, paleta de culori, spațiul negativ. În special, aranjamentul mult prea perfect pe care "mortul" l-a lăsat în urma lui, putea fi perceput ca un indiciu crucial pentru un artist observator.

Adevărul ascuns scapă ochilor neantrenați. La fel se întâmplă dacă ești pe o plajă plină de oameni, dar îți scapă diversitatea infinit colorată a experiențelor vizuale, bogăția inefabilă a conexiunilor sufletești, continua revărsare a detaliilor naturii care te înconjoară. Cu siguranță, cine nu știe să vadă realitatea ascunsă sub ochii săi, chiar dacă aceasta se desfășoară în fața lui în mod clar și evident, acela nu va putea niciodată să aprecieze profunzimea lumii pictate cu atâta migală de un artist.

Leadershipul urmărește să depășească modul de prezentare al realității, ținând cont de faptul că explorarea profundă a conexiunilor umane și a frumuseții subtile din jur poate să inspire și să ghideze încrederea și direcția pentru cei conduși de o viziune artistică.

Artistul, fiind capabil să înțeleagă semnificația simbolică a unei scene din viața reală, poate să vadă mai mult decât o simplă reprezentare a evenimentelor, ci să interpreteze și să transmită emoțiile (și tensiunea) prin intermediul artei. Astfel, viziunea artistică adaugă o dimensiune mai profundă și interpretativă scenelor și evenimentelor dintr-o poveste în care ceea ce se vede cu ochiul liber poate fi doar suprafața, dar nu și profunzimea, subtilitățile și semnificațiile care se dezvăluie doar sub atenta privire a unui alchimist al detaliilor.

De fiecare dată când mă raportez la lumea înconjurătoare mă simt **de parcă aș dori să nu fiu decât privirea** pătrunzătoare a unui artist, să înțeleg că în spatele fiecărei aparențe se ascunde un univers nesfârșit de bogat în nuanțe și semnificații.

Încercând să descopăr straturile ascunse ale acestei lumi, să mă adâncesc în tainele ei și să simt vibrația subtilă a conexiunilor dintre tot ceea ce există, am reușit de multe ori să captez frumusețea lumii, sporind senzația de admirație și uimire în fața unei picturi care îmi dezvăluie adâncimea și complexitatea fiecărui detaliu.

Simt că sunt un artist, ținând cont de moartea pe care mi-o voi regiza într-o bună zi, știind că natura îmi va oferi ultimul și cel mai profund tablou, iar eu voi fi pictorul acestui moment transcendental.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-parca-as-dori-sa-nu-fiu-decat-privire.html

De Stellis Infinnio

On Martie 08, 2022

"Artistul trebuie să știe să scoată la suprafață ființa din interiorul materiei și să fie unealta care dă la iveală însăși esența sa superioară, într-o existență cu adevărat vizibilă."

Perspectiva conceptului de creație a reprezentat dintotdeauna reperul principal al modului cum trebuie să lucrez în domeniul artistic, așa încât să obțin prin mijloacele unei vederi rafinate, mai profunde, mai nuanțate, ideea uimitoare a unei duble finitudini: între posibil și real, între temporal și etern. Nu a fost ușor, nu a fost nici greu, nu a fost nici haos și nici direcție lipsită de rost. În mod cu totul surprinzător, o forță necunoscută, văzută ca simbol al libertății, lăsându-se explicată printr-o intenția dublată de un atașament pronunțat și inegalabil față de diversitate, m-a obligat cumva să-mi plasez compozițiile în perimetrul de consolidare al unui dublu al meu.

Ca o chemare profetică, în înțelesul cel mai înalt, ceva m-a îndemnat să mă aplec cu sârguință asupra celor ce nu se încadrează în ordinea normală a drumului parcurs de alții, o cale atât de rătăcitoare care seamănă întrucâtva cu labirinturile sinuoase, fără ieșire, sau prea imaginative, create de Simone Noseda Pinto. "Acces interzis" am scris pe aceste labirinturi, un avânt spre ce este necunoscut fiindu-mi călăuză dreaptă, *um percurso único e obrigatório imposto por Deus,* cu condiția ca ceea ce exprim prin creație să fie direct proporțional cu firea mea intuitivă și deschisă emoțional spre multiple valențe spirituale.

Am simțit, am văzut, am auzit, am putut discerne între ce este banal și spectacular, între memoria falsă și vis, reușind într-un final (pe calea obișnuinței unei unei vederi interioare care preceda vederea exterioară) să devin partizanul obținerii superlativului din cotidian. Labirinturile confruntărilor artistice pe care le conține acest soi de consens, ca și contribuția mea la subiectul unei experiențe de rivalizare cu acel monopol apăsător, rece și insensibil al academismului care privește realitatea ca pe ceva neschimbător, nu s-au proiectat nici măcar în aria temporală a creierului meu, ci s-au înscris într-un *Arethesintesha* (un design ajustabil pentru multiple direcții de iluminare).

Leadership: Creația ta poate să facă posibilă definirea unei imagini capabilă să realizeze un join între o vedere care include "măsura superlativului" și promisiunea unei revelații care transcende aparențele lucrurilor, inclusiv impresiile evaluatoare asupra lumii?

Şi, contrar așteptărilor, lăsând la o parte dedesubturile care pot fi discutate și aprobate numai de falșii specialiștii ai perspectivei, hoți plini de subterfugii și identități false, m-am îndepărtat ușor-ușor de cele neconforme cu starea reală. Cu bună știință, m-am lăsat încântat de toate fleacurile și mărunțișurile vieții din care, cu chibzuința unui arheolog pe jumătate alchimist, am extras rădăcina opacă a lucrurilor asemănătoare și substanța spațio-temporală a lucrurilor distincte. Tot așa am reușit ca, dintr-un singur lucru, dintr-o singură compoziție proprie, să creez alte lucruri complet diferite, cu valențe de-a dreptul expresioniste.

Cine contemplă realitatea, poate transcende aparențele lucrurilor și poate să vadă latura lor ascunsă. În conformitate cu acest aspect, și luând seamă la tot ce se petrece în jur, mi-am definit opera ca pe-o formă alcătuită din părți disparate, dar puse cap la cap într-o imagine apropiată de felul cum priveau vechii Conchistadori orizontul îndepărtat. Am numit-o simplu: *"De Stellis Infinnio"* , ceea ce se poate traduce prin "superlativul divin extras din toată splendoarea lucrurilor simple".

Mai presus decât toți am strălucit întru smerenie, cu purtările gândirii alese care știe să

aleagă o cale de mijloc între atractivitate și exhaustivitate, fără să mă las amăgit de umbre trecătoare și anodine, clarobscur al zădărniciei în a recunoaște o operă de artă fără valoare sau o existență fără sens. Contrar așteptărilor, am reușit să spun despre fiecare lucru în parte o poveste care îl face unic, o lungime de undă luminoasă și caldă, o anumită formă literară și artistică în conformitate cu natura și îndeletnicirea cugetării subtile, metafizice, seducătoare, cu fanteziile și cu ideile frumoase despre viață și artă.

Leadership: Poți să produci cu ajutorul viziunii o transformare interioară eliberatoare, cu condiția să răspunzi în fața conștiinței de metafizician care îți asigură expansiunea ființei într-o cauză de tipul "FRAGILE" ?

Pentru aceasta, și numai pentru aceasta, m-am învrednicit a purta în brațele mele izvorul unei artei vechi de când lumea, numită Kabbalah, dar în același timp am făcut dovada unei psihologii artistice complexe prin alegerea unei armonii analoage proporțiilor, texturilor și culorilor nu doar în cadrul aceluiași strat, ci în contextul întregii imagini rezultate prin suprapunerea de linii, simboluri, teme, motive, și a tușelor de culoare ce produc anumite senzații.

Fără reproducerea vreunei capodopere, arta m-a ajutat să mă atașez de o existență fragilă care se păstrează în memoria unui timp mereu prezent.

Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei artei admisă în termeni de *confissão de confissões* de care, încă și acum, mă simt vinovat că n-am dus-o la acel nivel de desăvârșire unde critica devine o impietate, dar unde sufletul bun ajunge să fie purtătorul calităților artistice: expresivitate, profunzime și sensibilitate.

"Simt lumea din jurul meu: transparențe, pâlpâiri de culori, ambiguități, întrepătrunderi, oscilații, sunet multiplu, difuz, dezordine bogată, învălmășire de forme și materii, irizații, parfumuri venind de peste tot și de niciunde, cotropitoare. O lume vagă, fluidă, în fireasca prelungire a ființei mele, a corpului meu viu, gânditor. Toate lucrurile astea nu s-au pierdut și nu țin de trecut, de trecutul ireversibil, de...amintiri din copilărie. Ele au rămas în mine, în simultaneitatea mea concretă."

În artă, măsura superlativului este unicul grad de comparație (între viziune și percepție, între lucruri și situații) care intră în sfera povestirii unei realități originale menită să transcendă ceea este trecător, putând fi cunoscută doar pe calea sufletului.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-stellis-infinnio.html

De unde vii, orbule?

On Ianuarie 22, 2015

Stabilește-ți niște rigori de creștere și de evoluție în timp, valorificându-te prin acea transformare a cărei reprezentare este experiența asumată.

Am cunoscut un om și mai nefericit decât tine, Maximilien. Ascultă-mă – spuse Monte Cristo – și fixează-ți o clipă atenția asupra spuselor mele. Am cunoscut un om care, ca și dumneata, își întemeiase toate nădejdile de fericire pe o femeie. Omul acela era tânăr, avea un tată bătrân și-l iubea, avea o logodnică și o adora. Trebuia să se însoare cu ea, când, pe neașteptate, una dintre toanele destinului care ne-ar putea face să ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu – dacă Dumnezeu nu ni s-ar arăta mai târziu destăinuind-ne că pentru el totul este un mijloc de a conduce la unitatea sa nemărginită – i-a răpit pe neașteptate, iubita, viitorul, pe care-l visa și-l credea al său, apoi l-a aruncat în fundul unei temnițe. Căci orbul de el nu putea citi decât în prezent.

Din temniță poți scăpa peste opt zile, peste o lună, peste un an. El a rămas acolo paisprezece ani, glăsui Monte Cristo, punând mâna pe umărul lui Maximilien. Şi pe el, în acești paisprezece ani, l-a cuprins de multe ori deznădejdea. Şi el, ca și dumneata, crezându-se cel mai nefericit om din lume, a vrut să-și ia viața. Şi ce-a făcut?

În clipa de pe urmă Dumnezeu i s-a arătat printr-un mijloc omenesc. Căci Dumnezeu nu mai face minuni. Poate că la început de tot, fiindcă ochilor acoperiți de lacrimi le trebuie timp ca să se deschidă pe deplin, el n-a înțeles milostenia nemărginită a Domnului.

Dar mai apoi, a avut răbdare și a așteptat. Iar într-o zi el a ieșit ca prin minune din mormânt, schimbat la față, puternic, superior tuturor celorlalți, aproape ca un zeu. *

Leadership: Încerci o deviere de la normele unei experiențe limitative, stabilindu-ți singur valoarea prin transformarea unui INPUT banal într-un OUTPUT superior?

Înainte ca omul cu aspirații înalte să întemeieze ceva anume pentru el însuși, indiferent că este vorba de un rol important sau o poveste mare, pregătind un salt în timp spre un nivel de superioritate pe care mulți nu-l pot atinge, el ar trebui să-și împartă existența între patru sisteme compatibile, interfațate la anumite compromisuri de depășire a condiției sale actuale.

Însă aceste sisteme nu pot fi manevrate, controlate, citite inteligent de la distanță, precum datele comunicate prin stații wireless, deoarece omul tinde de obicei să nege ceea ce nu poate fi prevăzut.

Aceste patru sisteme, în raport cu leadershipul, sunt *Supravegherea, Direcția, Maturizarea și Iluminarea* . Ele se pot extinde prin instalarea unor rigori de evaluare a valorii personale ca model de verticalitate și a unor imperative de tip *„Crești, Progresezi, Înțelegi, Devii"* , ce pot acționa noi trape de siguranță pentru canalizarea gândurilor și a minții, facilitând inserția unei imagini a ceea ce vei deveni.

Actul autentic prin care omul își modulează toate atitudinile sufletești, elementul individualizator care concentrează gândurile și sentimentele, tulburând pacea sufletului său, devine un soi de carte de vizită a unei personalități care se contaminează cu acele virtuți de caracter, adunate într-un tot unitar, aplicate unei deveniri extinse. Dar o devenire care este deschisă rezistenței, flexibilității și abilității omului de a se percepe pe sine ca o entitate

separată și autonomă, capabilă de a se manifesta și valorifica prin transformarea ei – într-o formă a superiorității.

Leadership: Convingerile tale care se datorează apropierii de experiența atingerii unui nou statut permit pătrunderea unui "INPUT" dinspre lume sau a unui "OUTPUT" dinspre realitățile sinelui?

Leadershipul cel mai valoros și mai solid se deprinde odată cu intrarea în acel joc superior al vieții, setat să declanșeze experiențe generatoare de căderi în gol sau ridicări la înălțimi. Dar în care trebuie să controlezi o minge grea, forța și direcția ei de orientare, pe un teren accidentat, învăluit într-o pâclă de posibilități veșnic schimbătoare, fără să ai la dispoziție mijloacele de a avansa.

Un pretendent la statutul de lider își supraveghează atent inclinațiile spre un fel de gândire de perspectivă, găsind o direcție de dezvoltare care să-l facă o persoană puternică. El se creează pe sine însuși ca artist al vieții – nu ca un spectator, apoi se transformă într-un om superior a cărui artă de a se implica în spectacolul lumii se raportează la un fenomen de cunoaștere mai amplu.

Inputul dinspre lume este ceea ce obții atunci când ceilalți oameni își exprimă respectul și afecțiunea față de tine, în timp ce Outputul este răspunsul tău la modul în care ei înșiși își pot genera "răniri și dureri" în momentul cristalizării conștiinței de sine care face dovada unei anumite vinovății.

Gravitatea de care este în stare omul nu este de a crede într-un Dumnezeu care face întotdeauna dreptate, ci de a vedea mereu un zid surpându-se înaintea lui, numit: "minune".

De unde vii, orbule? desemnează acea trecere a omului de la un statut existențial la altul, sfidând rigorile si regulile restrictive ale unui destin potrivnic. Cerințele de a te integra în contextul unei vieți și a unei lumi determinate în mare măsură de soartă, făcând apel la toate inclinațiile sufletești, modifică forma pe care o ia valabilitatea devenirii tale, ca un mod de testare a voinței și determinării.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-unde-vii-orbule.html

De unde vine acest sentiment?

On Iulie 14, 2020

Autocontrolul este controlul pe care ți-l asigură responsabilitatea de a rămâne fidel propriei ființe într-un moment de mare slăbiciune și îndoială.

Mă simțeam de parcă eram pe mare, undeva foarte departe de țărm. Totul mi se părea distant și ireal. Mi-am apucat mâna și am strâns-o, îmi părea străină. M-am întrebat înspăimântat dacă nu cumva mă îmbolnăvesc însă frica mea avea și ceva ireal, nesemnificativ, pentru că brusc nu mi-a mai păsat dacă trăiesc sau mor. Mă lăsasem oare legat lent, pe nesimțite de lanțuri invizibile? Mă luptam pentru salariul meu, mă mândream cu titlul de scrib, discutam doct cuvinte grecești, mă întorceam în fiecare seară în același pat, prețuiam mâncarea și-mi hrăneam orgoliul cu privirile furișe ale fetelor. Mă îmbătam adesea, îi urmam pe camarazii mei în bordeluri, mă culcam cu femei fără să am mai multe remușcări decât alții. Nu lipseam de la slujbă, mă împărtășeam, îmi spovedeam smerit păcatele și primeam iertare. Nu eram nici mai vinovat, nici mai inocent decât alții.

Și, totuși, mă simțeam teribil de vinovat. De unde venea acest sentiment? Cât de diferit fusesem în tinerețe, când rătăceam și singurul meu adevăr erau Dumnezeul din mine și moartea. Atunci mă bucuram de apa proaspătă și nu mă legam de ispitele trupești. Analizându-mă în lumina verzuie și lugubră a capelei, știam în inima mea că nu mă simt vinovat doar din cauză că devenisem sclavul simțurilor. Nici din cauza îndoielilor mele. Refuzul meu de a recunoaște binele și răul era și el mărunt. Motivul era mai profund. *

Leadership: Poți să-ți analizezi sentimentele prin acceptul de a recunoaște binele și răul din existența unei ființe care se proiectează într-o depărtare tăcută și fumurie, numită: "ispășire" ?

Destăinuirile omului se formează atunci când el simte ceva ne la locul lui, dinăuntrul întregii sale existențe, ceva care îl chinuiește nu neapărat prin realismul dramatic al așteptărilor sale, ci poate printr-un regret menit să-l elibereze de povara unor nopți albe. Starea lui este declanșată de împletirea unor amintiri despre anumite întâmplări pe care destinul i le-a scos în cale parcă pentru a-i prefigura destinația spre care se îndreaptă.

Tu iei în considerare particularitățile destinației spre care te îndrepți? Care sunt aceste particularități? Au legătură ele cu valorile vieții care privește spre trecut?

Pustiul propriului monolog: aici îți simți toate adevărurile inimii, fiindcă ceea ce este scos în prim plan atunci când îți scrii povestea vieții este un acord cu realitatea, confirmarea propriilor idei despre sine și despre lume într-o revărsare de doruri, de frici, de neîmpliniri, frustrări, regrete care reflectă ascultarea de vocea conștiinței. La o imagine de sine sărăcită de conținut se raliază propriului răgaz de gândire, în contextul unei îndoieli cu privire la necesitatea sufletului de a se ține de fapte, de a accepta realitatea numai după o prealabilă verificare a ei în concret.

Sentimentele omului sunt cauza îndoielilor sale, în timp ce îndoielile pot să apară în situația interacțiunii dintre ceea ce ești pregătit să înțelegi despre tine și ceea ce nu ești pregătit să suporți de la viață. Despre pregătirile tale pentru viață nu trebuie să înțelegi mare lucru, decât că situațiile care te pun în dificultate sunt cauza îndoielilor care îți macină conștiința. De ce oare timpul trăit numai cu tine însuți are darul de a te apăra în fața conștiinței, în fața vitregiilor vieți - dintre care cea mai mare este să încerci să te suporți învins de propriile așteptări și dorințe?

Ispășirea este calitatea omului de a se menține treaz în sfera conștiinței, cu o pondere atât de mare a emoționalului în decizia de a dezvolta ce e mai bun într-o poveste despre dualitatea sufletului omenesc: între plus infinitul bucuriei și minus infinitul întristări, între ființa care imaginează și ființa morală.

De unde vine acest sentiment? Ei bine sentimentul de vinovăție vine din cauza îndoielilor care te frământă conținu vizavi de ceea ce nu ești capabil să controlezi. Şi ce altceva nu poate controla omul decât distanța dintre real și ireal, dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să pari a fi, din disperarea speranței de a fi și nu doar de a exista.

Uneori este bine să nu ai așteptări prea mari de la tine însuți, mai ales dacă așteptările tale nu sunt realiste.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Dead or Alive

On Decembrie 15, 2015

Fii deschis la ceea ce dorește să se manifeste prin tine, fără să știrbești nădejdea ce ți-o pui în ceva care se comprimă cu ajutorul inacceptabilului.

Mă dovedeam refractar la o cerință față de care, la urma urmelor, aveam niște obligații majore - înscrise în rețeta posibilă a trecerii dincolo de alte uși. Şi de alte încăperi. Antecamere ale iadului. Spații echipate cu adaosuri de adevăruri și îndoieli, cu atât mai închise cu cât gândurile-mi atinse de răceala vremii planau asupra chimiei alternanțelor dintre adormire și trezire, răsunând în capul meu ca un stimul care acționează asupra unui anumit câmp receptor.

Păream mai mult mort decât viu. Ca și când întreaga mea ființă ar fi fost lovită de cea mai otrăvită săgeată, numită generic "Judecata de apoi", a cărei toxine paralizându-mi instantaneu simțurile, direct din inimă până în creier, mă lăsau fără glas. Fără energie. Fără putere. „I was feeling lost / Waiting to be found."

Fără să știrbesc nădejdea ce mi-o pusesem în ceva care se comprima cu ajutorul irealului și, deci, al inacceptabilului, am hotărât să aștept amurgul. Așa cum era el plăsmuit de imaginația-mi secată de puteri, mergând desculță fără urmă de pași alături de altcineva-ul din mine, nu fără a da crezare cu încetul, grație înfierbântelii pișcătoare ce-mi încingea tâmplele, acelei voci necunoscute care-mi șoptea hotărâtor: "Help me to arise".

Amăgitor, ca o jucărie luată de vânt, mă transpuneam în pielea unui înger care își clătină auzul - te-aș fi așteptat oriunde, printre morți sau printre vii ! - ce-i drept, cu unele opinteli. Dar ispitit, totuși, de-o anumită curiozitate: "Cum ar fi fost dacă n-aș fi existat?"

Leadership: Poți să fii tu însuți într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva, în cazul sforțărilor atât de constant amplificate de deschiderea ta în fața provocării a te privi ca deținător al unei vieți de poveste?

În interiorul castelului Helmnar, David - câștigătorul întrecerilor pe Hakon, ajunse în fața unui perete care nu avea nicio ușă. Simțea totuși că există o forță necunoscută dincolo de perete, ca și când exista cineva dornic să se întâlnească cu el. Urmându-și instinctul, întinse mâna pe perete și-l pipăi de-a lungul. O ușă invizibilă, mascată printr-o vrajă, crea imaginea unui perete adevărat. Ușa se deschise îndată. David păși înăuntrul camerei, în mijlocul căreia văzu o oglindă uriașă, în care se vedea ca în ceață. Cum ajunse în fața ei, ceața se risipi. O voce închisă în oglindă se făcu auzită. "Ajută-mă să ies de aici ! "

Omul interpus unei realități cu totul altfel, prizonierul acelei matrice care-l făcea să creadă că se afla în Eden sau Infern - ar trebui să i-o spun acum, cât încă suntem în relație - acest generator de efecte invers celor scontate, mai măreț decât cerul și marea care se întrepătrund continuu în imaginația viului, era mai curând atras de această poveste ce putea fi adevărată.

Mișcat de implicațiile unei puteri fără margini, de scânteia personalității care îl face altfel decât ceilalți, putea el oare să profite de pe urma acesteia la maximum? Inacceptabilul pe care trebuia să-l suporte însemna de fapt să se prefacă străin de lumea pe care o trăia și să-și plăsmuiască o realitate în care să nu se simtă claustrat.

Leadership: Spui NU compromisului dintre tendințele contrare ale vieții, refuzând „tăcerea"

care îți descoperă temerile ascunse?

A spune NU compromisului dintre tendințele contrare ale vieții, ca egoism-altruism, izolare-asociere sau individualism-solidaritate, înseamnă uneori să accepți termenii realității cu o anumită reținere, ca și când n-ai exista decât ca aparență.

Putem înțelege leadershipul, codificat prin prisma imaginii unui om care a spus NU compromisului dintre două tendințe contrare ale vieții, refuzând „tăcerea" care îi descoperă temeri ascunse, dacă abordăm cu o atitudine proactivă acea latură a existenței prin care se urmărește formarea și dezvoltarea caracterului. Tăcerea este o amplificare a unei stări de incertitudine din care nu mai poți ieși, este rezultatul unei autosugestii care se întinde cu mult peste imboldul conștient inițial, izvorând din incapacitatea de a-ți da lecții de viață într-o realitate fără orizont.

Iar tăcerea e adesea similară cu uitarea de sine, fiindcă nu mai știi la ce aspecte să acorzi cea mai mare atenție. Tendința omului de a se pierde în uitare, contrapusă tendinței de a ieși din carapacea solitudinii, adică supunerea lui la o manevră de mers înapoi, joacă un rol important în crearea acelei premise a regulii conform căreia „cine poate mult, poate și mai mult".

Cu alte cuvinte, odată cu intrarea într-o stare de negativă, omul poate trăi de asemenea o fărâmă de măreție, oferind un înțeles mai larg convorbirii cu el însuși în scopul obținerii unui progres de tipul „chiar dacă totul stă împotriva mea, trebuie să mă autodepășesc".

Leadership: Accesibilitatea ta produce o deschidere către o potențialitate de realizat prin conștiință, în calitate de simbol al plenitudinii existenței, fără să se remodeleze la apelul unei transpuneri într-o lume care își reneagă tot mai mult temeliile?

Citeam de curând pe marketingprofitabil.ro următorul lucru: *„Visele par a fi surprinse într-o reclamă care curge printre nori sau zboară printre povești, cu vocea care însoțește călătoria magică, până la trezire."*

Ei bine, această voce aparține omului interpus unei realități cu totul altfel, prizonierul acelei matrice care-l face să creadă că se află în alt loc decât cel scontat de fondul existenței cu care conștiința sa are o tangență.

Puterea care conferă unitate fluxului conștiinței, provenind din probabilitatea de a ieși din acest spațiu al tăcerii și pustiului, marchează însemnătatea acordată persoanei ce a depășit stadiul unei stări de slăbiciune pentru a se regăsi pe sine într-un soi de perpetuum mobile cu combustie strict cugetătoare și modelatoare. A te regăsi înseamnă să te ridici deasupra realității cazuale a unei lumi ostile, deasupra legilor unei lumi neînțelese, punându-te în sluba unui ideal care ține de sens și de irepetabilitate în limitele condiției de trecător prin viață.

Succesul personal nu rezidă atât din concepția celorlalți asupra ta, ci mai mult din concepția ta asupra modului de a înțelege lumea ta interioară și de a trăi prin ea.

Calitatea individului de a se remodela la apelul unei transpuneri într-o lume care își reneagă tot mai mult temeliile datorită rătăcirilor ei într-un decor tot mai absurd, se afirmă cât mai deplin în încercarea de a prezenta ca acceptabil inacceptabilul sau ca revoltător normalul.

Calea cea mai bună de a te adapta într-o astfel de lume nu este să o renegi, ci să-i accepți provocările și regulile prin prisma faptului că ești singurul ei supraviețuitor, singurul ei

fundament, singurul ei salvator, singurul ei poet, singurul ei creator.

Dead or Alive evidențiază variațiunile unei lumi surprinse în tunelul tranziției spre un alt model de om, apropiat de o putere mai mare de sine, provenită din existenta unor personaje instantanee pe care el însuși le creează și le inserează în propria lume.

Oamenii de mare caracter sunt înscriși permanent într-o existență a morții și a învierii. El reușesc mereu să facă un salt spectaculos peste propria lor umbră deoarece sunt deschiși la ceea ce dorește să se manifeste prin ei, fără să știrbească nădejdea ce și-o pun în ceva ce se comprimă cu ajutorul inacceptabilului.

Prin tine se manifestă altcineva, un Alter-Ego? O forță mult mai mare decât emoțiile și sentimentele inițiale la care viața te-a supus?

*** Notă:** Hi Profile - Dead or Alive

Source: https://neculaifantanaru.com/dead-or-alive.html

Ce este un performer

On Ianuarie 25, 2009

Ce este un performer?

„Performer" (# One who performs for, or entertains, an audience) este un cuvânt împrumutat, însă nu se referă strict la activitatea sportivă sau la actorie, după cum este folosit de obicei.

"to perform" = a realiza o performanță (deci, prin extrapolare, sau prin analogie, se poate spune că "performer" este individul care obține / realizează / aduce performanțe.)

Mă voi limita strict la acest sens.

Leadership : Performer

A fi un performer în gestionarea resurselor umane înseamnă să îmbini leadershipul cu caracterul tău propriu, înseamnă să îmbini cunoștințele cu personalitatea care te definește – în folosul tău, dar și în folosul celorlalți oameni.

Performer este omul care, nesupus influențelor străine, aprinde lumina speranței și bucuriei în sufletul oamenilor, prin puterea lui de a le schimba percepțiile - ajutându-i să obțină rezultate concrete în sfera dezvoltării lor personale.

Performerul identifică nevoile de înzestrare ale oamenilor din jur, selectează calitățile lor cele mai pregnante care sunt necesare pentru a-și schimba statutul, caracterul, personalitatea.

Performer este liderul care promovează schimbarea celor de lângă el prin însăși natura sa, prin felul său de a fi, prin ideologia sa, izolând sau neutralizând orice element non-integrabil în arhitectura propriei lor ființe.

Liderul este omul care poate face performanță prin șlefuirea materiei din care e compusă ființa umană. Este cel care reușește să elimine petele întunecate ale gândirii, ale înțelegerii și simțirii - nerentabile – din mulțimea de Ego-uri, tratându-le cu decizii înțelepte și noi orientări de cea mai bună calitate.

Întrebare:

Ești gata să selectezi oamenii cei mai de calitate, să-i înzestrezi cu tot ce au nevoie pentru a fi performeri pe termen lung?

Source: https://neculaifantanaru.com/definitie-ce-este-un-performer.html

Delicate

On Octombrie 15, 2019

Un artist grandios țintește spre realizarea unei viziuni ce se îmbină permanent cu inteligența unei filosofii derivate din propria-i gândire despre tot ceea ce-l înconjoară.

Cunosc bine trandafirii, în divina lor splendoare, *delicate like peace,* cum se clătină înaintea celor buni și celor răi, înaintea ochilor care privesc dincolo de prezentul evenimentelor pe care încerc, cu migală și inspirație, să le transform în revelația unei trăiri tainice. Un amestec grandios de real și imaginabil, de melancolie și voluptate. Fiecare trandafir mă înnobiliază ca rezultat final al unei creații divine, ca o *uma obra artística em miniatura* , o piesă de puzzle ce-mi întregește personalitatea într-o ipostază a seducției alterității, sofisticate și neconsumate.

Când pregătesc trandafirii pentru pictură mă simt ca și când aș fi prezent într-o altă geografie culturală, într-o lume care mă face să trăiesc cu altă identitate, în alt mediu. Într-un loc unde artiștii cei mai de seamă, aleși dinainte de pronia cerească, își ordonează plastic trăirile cu un caracter ocult, prin prisma unui ochi sensibil și matur, *delicate like words* , format să găsească, pe cât posibil, un corespondent în spațiul realității subiective.

Cea mai prețioasă lucrare a unui artist e un soi de vizualizare a unei imagini din altă viață, din altă realitate. Poate de aceea am încredere în ceea ce văd atunci când simt prezența plină de grație a trandafirului, parfumul lui dulce, romantic, atât de rar, *delicate like snow* , irezistibil ca un vals al trăirilor intense, neinfluențate de circumstanțele aglomerărilor urbane, fără ca efemeritatea existenței umane, plină de sacrificiu și suferință, să ajungă până la mine.

Locul lui rămâne destinat amintirii unui personaj de o complexitate atât de mare, plin de simboluri și enigme, *un artiste d'improvisation* , încât, decriptându-l, poate da impresia că e vorba de o persoană diferită.

Leadership: Imboldul de a-ți înțelege mai bine individualitatea te face să sondezi profunzimile reacției tale emoționale în fața senzației de frumos, căutând indicii pentru a sugera că unicul sens al artei este de a trăi o confesiune plină de nauralețe și sensibilitate?

Tradafirul reprezintă un indiciu al conștientizării autonomiei expresive a mijloacelor de limbaj vizual, tratat prin conceptul de *conoscenza divina* sau prin conceptul de „libertate de gândire și exprimare", reperabil în toate activitățile cu caracter plastic. Apoi, el este o prelungire a năzuințelor mele, a frumuseții sufletului și a gândului bun ce mă însoțește permanent în călătoria spre atingerea unui ideal al vieții pasionale, transformat într-o filosofie a expresiei artistice desăvârșite.

Miranda Grey, personajul din opera lui John Fowles, împărtășea aceleași trăiri profunde ca mine, tot atât de intense ca ale unui trandafir, crescând șansele unei povești de viață autentice atunci când mărturisea, *delicate like breeze* :

„Probabil că mi-am dorit întotdeauna să cred în aceste lucruri. De fapt, credeam oarecum vag în ele chiar înainte de a-l întâlni. Dar el m-a făcut să cred efectiv în ele. Gândul la el mă face să mă simt vinovată când încalc aceste reguli. Iar dacă m-a determinat să le cred, asta înseamnă că el este cel care a creat cea mai mare parte din noul din mine.

Ca un desen. Nu poți da mișcare unei linii peste care tot revii cu linioare mici. Linia constă în însăși îndrăzneala cu care e trasă, străpungerea ei fiind posibilă doar prin vibrațiile unei sensibilități artistice, poetice, senzuale."

Leadership: Cum gestionezi opera de scrutare a unei identitățíi coerente, a Unului din multiplul conștiinței de sine, gândită solidar cu sensul unei constante de tip „model de referință"?

Imaginea trandafirului face parte din memoria tuturor oamenilor, întruchipând la scară mică măreția nesfârșită a Creatorului, crezând în acea doină a sufletelor pe care poveștile o numesc iubire pură, *delicately planned* , într-un anumit sens făcându-se mai bine cunoscut după felul cum se exprimă: prin acea tăcere profundă din care pot țâșni semnificații mai puțin poluate de situații pasagere și de susceptibilități rănite ale epocii.

Nu-ți poți imagina o tăcere atât de rară, *so delicately breathe* , decât printr-o reacție de adorație în fața spectacolului naturii, nu prin intelectualizare, ci prin liricizare, devorându-i semnificația cu ochii măriți de uimire în fața puterii depline pe care un artist o are asupra vorbelor cele mai alese.

Mă hotărăsc să-l schițez pe pânza de pictură, un sentiment care nu este deloc confortabil, fiindcă mă simt prins într-un spațiu al erotismului pur, *a delicate advance* , ca și când aș atinge trupul dezbrăcat al unei femei ce te cuprinde cu mâinile blânde după gât, îți face cald în piept și te privește cu acea însuflețire a creațiunii: arta de a nu fi un om comun, ci unul extraordinar. *Delicate like a touch* , îi simt toate nuanțele de sentiment, toate subtilitățile și profunzimile, ca pe niște vorbe frumoase, șoptite la ureche artistului pur, iubit cu cea mai lungă poezie de dor, printr-o experiență dedicată pasiunii și valorilor care se păstrează în timp.

Astfel mă deschid în fața noii realități, plină de săruturi pasionale și atingeri fine: ca o petală de vis extrasă dintr-un fragment dintr-o mie și una de nopți, legănându-se în dans de fluture pe aripile unei nevoi esențiale de a aparține unei singure identități cu aspect tineresc, senzuale și romantice, de a avea conștiința rădăcinilor sale.

Iubirea este actul de sacrificiu în creație, arta de a aparține în totalitate unei singure persoane pe care trandafirul o acceptă ca pe un egal, ca pe un Dumnezeu sau măcar ca o parte a Lui.

Leadership: Manifești dăruire în atingerea unui ideal al vieții pasionale, de transmitere a unor trăiri însuflețitoare, prin asociere cu ipostaza superioară a unei ființe posedată de imaginea estetică și deschisă către o lume a misterului?

Vladimir Nabokov îmi citea gândurile, îmi intuia tentația plină de bun gust, cea care îți promite o experiență de vis pe care ți-o dorești cu ardoare, atunci când scria despre Lolita, prin comparație cu simbolistica trandafirului surprins într-un moment de extaz mistic:

"Curbura spatelui ei, pielea ca orezul, săruturile ei apăsate, laguroase, de porumbiță, m-au împiedicat să comit vreo prostie. Nu-i adevărat că aptitudinile artistice sunt caracteristici sexuale secundare, așa cum au afirmat anumiți șarlatani și șamani. Lucrurile stau exact invers: sexul este nervul artei."

O femeie dezbrăcată nu trebuie înțeleasă strict sexual, ca o dovadă a slăbiciunii sufletului pus în situația tentantă de a se lăsa în voie, *abbandonarsi alla disperazione* , doar pentru a deveni un instrument de valorificare a frumuseții. Mai curând, ea trebuie asociată cu ipostaza

superioară a ființei dăruită cu puterea seducției, în scopul promovării unei arte cât mai rafinate, perfecte, longevive.

Iar în acord cu semnificația trandafirului, *la donna nuda* devine simbolul unei identificări cu rolul de agregator de conținuturi, fie prin aparență sau printr-o apropiere de tip magic, prin delicatețea și sensibilitatea rezonanței pe care o are frumusețea ei în inima și în mintea oricărui artist.

Imaginea estetică este un soi de fereastră spre ceva mult mai cuprinzător decât experiența de creație, este o fereastră spre semnificația ascunsă a unei Dive (futuriste).

Pentru a aprecia utilitatea artei și a educației artistice este necesar să-ți dezvolți capacitatea de diferențiere între ceea ce te încântă prin perfecțiunea creației și ceea ce nu este decât o închipuire foarte ușor de contrazis, dar care îți împacă sufletul prin dreptul de a îmbrățișa frumusețea ce ia forma unei muze.

Delicate este copia fidelă a unei opere de artă care începe să ia formă odată cu descrierea unei frumuseți a naturii, se continuă cu reprezentarea particularităților universului feminin și se încheie cu formularea unei filosofii a vieții, văzută din perspectiva unei lecturi personale, cu valențe subiective.

*** Notă:** Terence Trent D'Arby - Delicate

Depărtarea din ochii care caută apropierea

On August 28, 2021

A-ți contura o viziune înseamnă să susții o percepție încrucișată: a unui eveniment fals perceput, cu adevărul pe care urmează să-l cunoști abia mai târziu.

În fața ochilor mei, în depărtare, apare un punct. Este un om în largul mării, despre care nu pot să-mi dau seama dacă înoată sau se îneacă. Și cum nu observ niciun salvamar sau vreo barcă de salvare, aș zice că cel mai indicat și mai înțelept lucru este ca omul respectiv să dea din mâini și din picioare, altfel nicio rugăciune nu-l mai aduce înapoi la mal. Doar dacă nu cumva intenționează să ajungă, înotând, la Bulgari. Mai știi…

Caracterul inteligibil pe care îl poate avea această observație, nu o poate priva deloc de adevărul următor: atunci când privești bine ce se întâmplă în jur, realizezi că fiecare lucru se manifestă ca întreg, iar întregul însuși poate fi apanajul unui singur individ.

Bine spunea Wilhelm Hauff, cel mai ușor este să scrii despre ceea ce vezi, decât să îți imaginezi un fapt interesant pe care, mai apoi, să-l integrezi într-o poveste. Dar Wilhelm Hauff nu a scris despre artă, nici despre mare.

Căci a vorbi despre artă și despre mare înseamnă să surprinzi elementul lor comun, materia organică din care se naște totul: ideea de infinit și raportarea la destin, în virtutea realității. Orice este materie în infinit, mai ales când vorbim despre nașterea unei realități care presupune să ne raportăm la o idee intrată în domeniul artistic, în virtutea unui plan de viziune ce dezvăluie un destin unic.

Căci orice destin aparține, mai întâi de toate unui cadru simbolic, iar în celălalt caz pe de-a întregul figurat. Alteori, în artă trebuie să surprinzi totalitatea realului printr-o modificare corespunzătoare a particularității pe care o dă o reprezentare imaginară.

Leadership: Viziunea ta ar putea să invite la o percepție clară asupra unei relații de cauzalitate, dacă ar poseda un grad de coerență superior realității?

Când omul ajunge în largul mării, fie înotând, fie împins de curenții marini, el este guvernat de necesitatea de a fi în centrul atenției, tocmai pentru a putea fi salvat în caz de pericol. El nu mai este un element oarecare, ci un fapt deosebit de important. Nu mai este un limbaj tăcut și fără context, ci un organ de convingere care își dezvăluie aproape ostentativ prezența.

În artă, acest lucru poate fi tradus astfel: acolo unde există un spațiu gol, natura îl umple. Acolo unde nu sesizăm decât partea vizibilă a unei acțiuni fără perspectivă, apare dintr-o dată expresia deosebit de profundă a unei așteptări mari. O așteptare peste măsură, într-o nimica toată. Așa se explică faptul că atunci când vorbim despre cauzalitate, vorbim de o realitate care nu poate fi pur și simplu oprită, ci de o realitate care poate transforma omul din orice fel de circumstanțe.

Deci, în cazul de față, am putea avea două vieți paralele, întrețesute, prinse una într-alta: un înotător profesionist și un om aflat la un pas de a se îneca. Putem avea și două medii echivalente: un mediu al dârzeniei în lupta cu apele, sau un mediu al disperării și al dezolării. Depinde de pretenția ta de a face dintr-un relativ un absolut, fapt care în artă are o pondere însemnată.

Dintr-o dată, o întâmplare devine însemnată pentru că în largul mării "individualul" care se face tot mai mult remarcat, predomină prin eludarea a tot ce este vast și nelimitat. Deci, în artă, surprinzătorul este dat de acel punct care devine mult mai însemnat ca întregul. Finitul devine mai important decât infinitul.

Numaidecât, dacă vrei să te numești artist, trebuie să găsești un mod de simbolizare a unuia prin celălalt.

Iar dacă vrei să înțelegi leadershipul prin prisma artei, trebuie să-ți dezvolți o viziune care să contribuie la înțelegerea mai profundă a unei situații pentru care nu există un interes spontan.

Depărtarea din ochii care caută apropierea vizează acea măsură a vederii pe care o aștepți de regulă de la un artist care poate aborda orice dimensiuni ale creației, contopind elementele ce însuflețesc ființa, poezia și fotografia. Prin acest mod de a vedea el are posibilitatea să privească dincolo de materie, de ceea ce se crede a fi "banalitate", aducând în prim plan o nouă formă de expresie – creația artistică.

Sau după cum bine spunea scriitorul Mircea Opriță, pentru aceasta trebuie să descoperi noi sensuri ale fragmentelor vagi ale realității, cu o consistență aproape dureros dezmințită de faptul că nimic nu se leagă într-o imagine completă sau într-un șir de reprezentări coerente.

Source: https://neculaifantanaru.com/departarea-din-ochii-care-cauta-apropierea.html

Desăvârșiri ale celor antecedente

On Noiembrie 23, 2016

Îndreaptă-ți atenția spre artă, dezvoltându-ți încrederea în a folosi tendința de întoarcere la o existență și o experiență predestinate unei glorii veșnice.

Urmărind datele care au fost făcute, descoperi cât de disparat revine în imaginația realizatorului fiecare scenă. În perioade diferite, la intervale mari de timp apar, în contemplarea unuia sau altuia dintre episoade idei noi, desăvârșiri ale celor antecedente.

De pildă, scena din catedrală, când Ivan anunță că va fi de acum înainte "cel Groaznic", se schițează în desene creionate în februarie, în martie, apoi în mai și în noiembrie 1942, deci - numai din ce am putut cunoaște - în decursul unui interval de aproape un an.

"Ivan cel Groaznic" se naște vulcanic, ca un fenomen primar, cu o forță eruptivă neînfrânată prin nimic de realizator. Încetul cu încetul contururile viitorului film încep să se arate, se ordonează materialul produs dezordonat de imaginație, se grupează totul pe liniile directoare ale viitorului scenariu.

*Studiile din timpul elaborării filmului converg și ele în aceeași direcție. Eisenstein cercetează până și pozițiile caracteristice ale mâinilor și ale degetelor din picturile lui El Greco. **

Leadership: Poți să te integrezi într-o existență trăită în trecut cu scopul de a experimenta „omul-nou" din perspectiva unei compoziții vizuale care descrie perfect situația în care opera eclipsează realitatea?

Crearea unei compoziții în artă este un proces asemănător descoperirii unei destinații foarte apreciate ce merită a fi explorată prin resurse limitate, folosind o realitate în care rodește un subiect plin de implicații existențiale ce pot afecta un cunoscător al artei. Mă refer la perspectiva unei compoziții vizuale care descrie perfect situația în care opera eclipsează realitatea prin faptul că modelul atenției generale capătă nuanța de "versiune a unei lumi mai vaste."

Consider că ceea ce lipsește și trebuie construit în termenii unei desăvârșiri a compoziției de inspirație și creativitate, cu cele necesare slujirii idealului unui pretins „om nou", este deschiderea, familiarizarea și încrederea în a folosi tendința de întoarcere la o existență predestinată unei glorii veșnice".

Omul-Nou este simbolul omului-vechi căruia i se adaugă acea prestanță de neuitat, specifică artistului care își resimte propria condiție sub semnul unei alterități armonioase, căutate și mereu invocate.

Leadershipul, în traiectoria unei mișcări de schimbare în profunda evoluție a unei noi gândiri, este o tendință de modificare a percepției vizavi de „omul nou" pe care vrei să-l creezi din reconstituiri ale unor modele și valori pierdute sau uitate. Deci o percepție care se formează numai din ce ai putut cunoaște într-un anumit interval de timp.

Schimbarea de sine poate să aibă loc într-un context de acceptare a unei viziuni care depinde de un mod de gândire desprins dintr-o examinare atentă a unei imagini, contopit în elemente ale limbajului pictural, obligând la a considera de actualitate tendința de a te

identifica cu „noul om".

Acest „nou om" trebuie să inducă ideea de forță eruptivă neînfrânata, de sursă de reorientare a propriei mentalități în direcția unei geografii a experienței unui perpetuu inovator care analizează efectele distanței dintre mai multe perioade de timp asupra ordinii propriilor convingeri și a preferințelor pentru versiunea sa de mâine.

Trebuie să trăiești experiența de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât tine, pentru a fi pregătit să te integrezi într-o realitate care face diferența dintre un destin frânt și o imagine de excepție.

Un lider trăiește tot timpul experiența de a fi „între" culturi și spații de viață distincte, dar care comunică între ele prin valorificarea unor părți din activele trecutului.

Leadershipul este un caz de import al unor preferințe de comunicare și răspândire a unui anumit tip de conținut, dincolo de imaginea unui ideal de viață și de perfecțiune. Cu alte cuvinte, încrederea într-o existență anterioară presupune să fii în contact cu tendința de actualizare a propriei tale ființe.

Desăvârșiri ale celor antecedente țin de încurajarea unor startup-uri a unor idei noi creative, prin creșterea nivelului de asumare a încrederii în a folosi tendința de întoarcere la o existență si o experiență de conducere predestinate unei glorii veșnice.

Am vrea astfel să mărim sfera de înțelegere a procesului de a naviga continuu spre alte perioade, deci îmbogățită prin studierea altor personalități din alte epoci, readucând și incluzând în actualitate anumite standarde de evaluare a elementelor de cultură precum idei, valori, atitudini și convingeri și implementarea lor într-o nouă devenire.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Deschide ochii. Şi închide-i...

On Decembrie 11, 2021

Creatorul este un artist fiindcă știe să privească un spațiu vast cu ochii cu care știe să-și privească în suflet sentimentul contopirii totale cu infinitul.

Ceea ce se întâmplă cu ochii mei, limpezi, îndrăzneți, pătrunzători, este ceea ce se întâmplă cu marea atunci când mă adresez ei cu povestea mea de viață: ochii devin simbolul central într-o pictură care nu este neapărat descriptivă, ci evocatoare și profund poetică. Iată, așadar, o senzație de satisfacție în raport cu mediul, o senzație de liniște și siguranță. Alteori, când marea se frământă, vânturi puternice suflând asupra-i, încep să mă confrunt cu o senzație de nisip în ochi, făcând ca întreaga pictură a lumii mele, dezvoltându-se în funcție de timpuri, să capete o tonalitate mai închisă sau mai rece.

Se poate oare ignora asta? Ochii mi se mișcă în toate direcțiile, în mod firesc, mașinal, instinctiv, fără ca marea să știe ce anume urmăresc ei atunci când valurile devin plăceri ale privirii. Şi mă întreb: este firesc oare să-mi las ochii să privească o imagine care se adresează și auzului, nu doar vizualului, printr-o estetică a culorilor efervescente și vii pe care sunt așezate emoțiile generate de neliniștea mării, privind frământările mării identificată cu propria-mi ființă?

Mângâieri ale ochilor, o parte a unei arte interpretative mai largi, direcționată spre un spectru mai larg de sensibilitate, forțe de sugestie a amintirilor de neuitat, iată ce sunt aceste imagini pe care încep să le înțeleg mai bine doar privind marea, cu ale ei valuri care, uneori, mă cufundă în uitare. Şi, de felul ei, marea neagră este foarte friguroasă, mai ales iarna, orice suferințe și neajunsuri găsind în ea o mare putere de rezistență.

O oarecare indiscreție mă face să o întreb de ce este sărată? Şi marea mi-ar răspunde: "sunt sărată din cauza lacrimilor pe care le vărs pentru toți cei care nu au curajul să pătrundă în necunoscut pentru a mă cunoaște."

Leadership: Poți să scoți în evidență esența unei dinamici a viului dată de asocierea ta cu variatele reprezentări ale unui spațiu marcat de vastitate ce reflectă particularul unei povești cu implicații emoționale?

În timp ce priveam marea cu ochi de artist, cu respect, cu înclinație către un spațiu al misterului și al nemuririi, nu puteam să nu aud glasul blajin pornit ori din înalturile cerului, ori din adâncurile pământului, sau poate era acel glas izvorât din adâncul conștiinței mele confesionale. Şi el mi-a poruncit: "Închide ochii și lasă-te purtat de o poveste".

Am închis ochii și mi-am ascultat vocea. O furtună atemporală părea să mă tragă înapoi. Nu mă interesa să văd nimic, dar mi-am văzut toată viața, și ea dorea să mă audă. Apoi, glasul mi-a poruncit din nou: "Deschide ochii și trezește-ți simțurile ! "

Când am deschis ochii, brusc mi-am recăpătat vederea cu care artistul trebuie să se identifice înainte de a reda lumina și umbra în desen. Un clar-obscur îmi încercuia latura vizionară. Se făcuse liniște, o liniște crepusculară. Apoi spiritul frumuseții mării, tăinuit într-un decor dominat de întinderi maiestuoase, mi-a vorbit ca unui personaj întrupat din opera lui Mika Waltari, aflat în concordanță cu lumea lui Dionysios:

"Eu te urmez cu plăcere. Te voi urma atât de mult cât va fi posibil. Dar pe care drum vom

merge după ce vom părăsi aceste mări, nu avem de unde să știm, fiindcă nimeni nu-și cunoaște dinainte destinul. De aceea nu am curajul să-i sfidez pe zeii nemuritori ridicând mâna ca să fiu de acord cu ceva la fel de nesigur și de imprevizibil ca toate celelalte lucruri de pe pământ."

Simțind un fior care-mi cutreieră trupul, am închis din nou ochii, și din alăturarea spiritului de artist - cu spiritul antic al mării, au apărut o serie de imagini tranzitorii, precum un mozaic de puzzle în mișcare, plin de culori apărute accidental.

O voce din ceruri, egală cu un glas blajin izvorât din adâncuri întunecate, m-a întâmpinat din nou, dar de data aceasta cu acel ecou al cântecului de sirenă. Şi mi-a spus pentru ultima oară: "un artist care nu-i cuprins de inspirație impersonală, nu va putea niciodată să privească marea ce-și schimbă culorile în funcție de vreme."

Apoi, am deschis ochii și am povestit uimit ceea ce am văzut...

Leadershipul este inspirația de care trebuie să ții cont atunci când îți construiești viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creație, chiar și atunci când realitatea imediată o ia înaintea impulsului de amplificare a unei emoții pe o durată temporară.

Deschide ochii. Şi închide-i... Acesta este mesajul unui artist care știe să dea vieții sale un plus de imaginație izvorâtă dintr-o nesfârșită tandrețe a memoriei, simțind forma, proporțiile unei mari întinderi, și reflectând cu succes acest lucru pe o bucată de pânză. Or aici intervine infinitul: dialogul continuu între ceea ce se întâmplă în exteriorul tău și ceea ce se întâmplă în mintea ta.

Marea simbolizează infinitul, timpul, eternitatea - cuprinse cu ochii, cu sufletul, cu mintea....

Source: https://neculaifantanaru.com/deschide-ochii-si-inchide-i.html

Descrierea vieții artistului în limbajul culorii

On Ianuarie 16, 2010

Viziunea este un monolog marcat de introspecție profundă, într-un decor care dezvăluie mistere și simboluri ascunse ale existenței.

Culorile se ordonează, de-a lungul filmului, în același joc dramatic pe care-l urmăresc întâmplările. Roșul sângelui apare, ca tema dramatică, în tot filmul: monologul tarului Boris este incandescent prin roșu care stropește cadrele în diferitele lor detalii. Viziunea lui Pușkin se naște din roșul flacărilor căminului. Previziunea sinistră continua tot printr-o sugestie a culorii, prim pata de sânge a flacării ce izbucnește din nou strălucește în reflexe pe cască jandarmului. Apoi, în "Requiem", tema roșie a sângelui pătrunde prin cozorocul chipiului lui Dantes. La moartea lui Pușkin, pată roșie, de sânge, apare nu pe zăpadă, ci într-o splendidă metafora, pe cer, prin cercul roșu însângerat al soarelui.

Cromaticii fiecărui episod îi urmează linia și structura dramatică. Întâi poetul se mișca în peisaje prăfuite, palide, în culori pastelate. Se cufunda în diversitatea de culori stridente care reînvie cromatica unui Brullow, a acuarelelor orientale de la începutul secolului al XIX-lea, al îmbrăcăminții viu colorate orientale. Motivul cenușiu de un albastru palid al viscolului și al diavolilor - anticipând muzical și vizual viitorul duel - al mantiei de zăpadă, sunt cuprinse în clinchetul clopoțeilor când Pușkin e dus în surghiun spre Mihailovskoe. Urmează o rapsodie cromatică. Acuarela. O gamă fină. Ulei. Săturat. Din nou o gamă fină, lirica. O gravură alb-negru, cu o pată de culoare. După furtună de zăpadă, înscrisă cu o pensulă groasă de culoare în flacără din cămin, urmează perioada maturității creatoare.

O grafică neagră pronunțata pe albeața fondului. Negrul cu grafica de dungi de lumină și pete din final. Apoi, în același sens rezolvate, scenele următoare din viața poetului, până la duel, la moarte, la albul zăpezii marcat de siluetele negre ale copacilor. Aflăm aici descrierea vieții poetului în limbajul culorii.

Leadership: Prin utilizarea elementelor vizuale dramatice, poți să evidențiezi episoadele intense din viața ta, oferind astfel o interpretare vizuală a temelor și întâmplărilor tale?

Culorile joacă un rol dramatic în evidențierea diferitelor episoade din existența unui creator, de aceea creația lui accentuează dramatic temele și întâmplările sale. Roșul, simbolizând sânge și flăcări, apare în momentele de intensitate maximă, cum ar fi moartea și duelul. De exemplu, sângele și flăcările sunt metafore vizuale puternice care reflectă stările emoționale și evenimentele semnificative din viața sa. În momentele de viscol și furtună, culorile palide și gri reflectă stările de neliniște și pregătirea pentru confruntările inevitabile. La moartea poetului, pată roșie apare simbolic pe cer, sugerând o metaforă profundă a trecerii sale. Peisajele albe ale zăpezii, marcate de siluetele negre ale copacilor, adaugă o notă de dramatism final. În același fel, viața poetului se desfășoară ca o rapsodie cromatică, fiecare culoare aducând un strat suplimentar de semnificație și emoție.

În artă, culorile sunt esențiale pentru decodarea experiențelor umane, funcționând ca un limbaj metaforic pentru transmiterea semnificațiilor. Așadar, viața poetului este și o rapsodie cromatică vibrantă, fiecare culoare aducând straturi suplimentare de semnificație, la fel cum o interfață bine concepută folosește culori pentru a evidenția elemente interactive. De la culorile pastelate ale începuturilor la paletele orientale stridente, de la acuarelele fine la uleiurile săturate, existența sa capătă nuanțe care se succed ca niște scheme de culori personalizate pentru vizualizarea codului vieții.

Leadership: În ce măsură stimulii pot reflecta momentele de maximă intensitate

emoțională, sugerând o conexiune profundă între realitatea trăirilor tale și reprezentarea artistică a acestora?

Fiecare nuanță din viața omului contribuie la înțelegerea profundă a existenței sale, ca și creator. Cu alte cuvinte, ceea ce te inspiră într-un rol de creator, amplifică emoțiile și relevă straturi ascunse ale realității care te fascinează. Întreaga desfășurare a vieții poetului poate fi percepută ca un cod vizual complex, în care fiecare culoare joacă un rol bine definit în transmiterea semnificațiilor, la fel cum culorile într-un program facilitează navigarea și înțelegerea. Culorile devin aici un limbaj metaforic esențial pentru decodarea profundă a experiențelor umane.

Culorile palide și gri reflectă stările de neliniște și pregătirea pentru confruntările inevitabile. Iar peisajele pastelate și nuanțele gri creează o atmosferă de așteptare și introspecție, sugerând momentele de calm aparent înaintea furtunii. Aceste culori conferă o tonalitate melancolică și resemnată, în care poetul își contemplă soarta și inevitabilele confruntări care îl așteaptă. Paleta de culori reflectă stările sufletești complexe, pendulând între speranță și deznădejde, între vis și realitate. Așadar, peisajul reprezintă imaginea unui întreg alcătuit din elemente dinamice fiecare având propria expresie și propriul rol în contextul general.

Poate imaginea unui întreg alcătuit din elemente dinamice să adauge la finalul creației tale o notă de optimism, reflectând astfel o viziune artistică asupra vieții tale?

Descrierea vieții artistului în limbajul culorii poate să indice în ce măsură elementele vizuale pot să îți ofere o reprezentare vizuală unitară a trăirilor tale interioare, aducând un strat suplimentar de semnificație și emoție. Tu poți percepe echilibrul între realitate și interpretarea artistică prin simbolismul culorilor folosite în momentele de maximă intensitate emoțională?

Source: https://neculaifantanaru.com/descrierea-vietii-artistului-in-limbajul-culorii.html

Desenatorul realităților paralele

On Decembrie 30, 2014

Asumă-ți o poziție realistă pentru transmiterea revelațiilor, bazându-te pe capacitatea de percepție a valorii adăugate propriei experiențe.

Era fără nicio îndoială o filosofie fecundă, un episod tainic din jocul ambiguu al imaginarului lărgit, o coeziune între sens și non-sens prin care puteam gândi o altă lume. Un univers clădit după legile unei rațiuni extinse, determinate de trainica dependență dintre deformare și forța deformatoare a contextului spațial în care erau plasate obiectele și ființele. Intensificând energiile degajate în interacțiunile lor. Chiar dacă păreau ireale, distante, artificiale, fără culoare, fără viață.

Inovația gândurilor ineluctabile, ca o tăietură în limitele rațiunii care se voia deținătoarea adevărurilor de necombătut, se baza în primul rând pe influențele catalizatorilor de rafinare a materiei de sine stătătoare. Ciudat. Totul căpăta un soi de materialitate densă, care umplea acel gol de semnificație numit *self-knowledge* și crea întregul lanț de dependențe. Sugerând mișcarea eliberatoare a unei părți din mine care mă îndemna să înțeleg și să mă apropii de ceea ce alchimiștii numeau „contopirea totală a spiritualului cu materialul".

Ordinea în care se înlănțuiau ipotezele mele la conținutul de referință al teoriilor științifice bazate pe previziune, datorită marii complexități a fenomenelor de coeziune între idei și modul de a le transpune în imagine, în care regăseam forța vie a fraternității cosmice, se putea modifica numai prin punerea în balanță a mai multor paliere de ficțiune. Ele se întretăiau și se multiplicau ingenios în felul cum razele soarelui se contopesc cu cele ale amurgurilor îndepărtate, dând naștere unei noi perspective, unei noi realități.

Aveam în mine acea senzație ciudată că așteptam să mi se întâmple ceva. Implicit, eram tulburat de acea parte a valorii de sine care provenea dintr-o percepție înaltă a spiritualului, sau mai degrabă din fundătura unei percepții marginale a unei noi realități. Nici nu știu cum să mă exprim mai bine. Dar de un singur lucru eram sigur: „ *Lucrurile existau. Realizarea lor era în mine, așa cum propria mea realizare era în ele.* "

Poți să integrezi în sfera leadershipului diferențele și similitudinile dintre viziunile provenind din două câmpuri diferite: a filosofiei științei și a conștiinței de sine?

În leadership, foarte important pentru investigarea și înțelegerea procesului de percepție a valorii adăugate printr-o reprezentare subiectivă a realității, este arta de a explora ficțiunile și utopiile - proprii omului particular. Iar o mai corectă apreciere a complexității omului focusat pe gândirea viitorului se poate face prin examinarea filosofiei lui, produsă prin fuziunea dintre știință și previziune.

Provocările stimulatoare sunt oferite de însăși coloana vertebrală a gândirii imaginative, pentru a crea un context de manifestare a propriei personalități și terminând cu reflectarea acestei personalități în alegerea unei dezvoltări viitoare. Filosofia științei se bazează pe relația dintre ceea ce găsești relevant despre un ansamblu coerent de noțiuni, idei, teorii și doctrine, de reflectări specializate în planul gândirii, și ceea ce crezi despre o anumită realitate mai presus de lume, sau care de multe ori este ignorată.

Autoritatea în leadership poate fi atribuită de regulă unui singur „proprietar", creator al unor noi teorii și concepții, înzestrat cu capacitatea de a substanția lucrurile și realitatea însăși, în diferite contexte, după firea lui individuală. Conștiința te îndeamnă să accepți o anumită

realitate, tu fiind creatorul ei, atunci când Eul tău devine partea cea mai expusă din configurația ei definitivă.

Ne referim la omul care știe să-și personalizeze știința după legile unei rațiuni mai extinse, capabil să transforme materia vie în principiu explicativ al tuturor lucrurilor – un învățat care a depășit orice bariere pentru a putea fi el însuși, un om capabil să umple acel gol de semnificație, numit cunoaștere de sine, și să creeze un întreg lanț de dependențe între regulile de modelare a realității, pe care de obicei o numim experiență.

Leadership: Poți să-ți dezvolți înțelegerea despre o anumită cugetare prin analizarea trăsăturilor ei formale, fără să distingi între fapte, date raționale și interpretări de valoare?

Cineva spunea într-un articol pe internet: „ *Există o știință de tip obișnuit, prin cunoașterea exactă a lucrurilor. Şi există una de tip mai ridicat, prin cunoașterea lor în idee, adică o cunoaștere nu doar exactă, ci și adevărată."*

Liderul viitorului se va forma nu atât prin depășirea unei limite a cunoașterii, prin colectarea informațiilor direct din zona obiectivului propus, cât mai degrabă prin potrivirea probabilităților de autodepășire, atribuite experienței individuale de a se forma, aproape nelimitat, dând un sens vieții sale dincolo de existența propriu-zisă.

El va dori să ajungă la o nouă înțelegere, mai înaltă, a revelațiilor de conștiință, a adevărurilor născocite chiar de el însuși, prin intermediul puterii subiective de a percepe în mod diferit realitatea, de a sesiza alternative la natura realității pe care vrea să o trăiască și să o transmită cu îndrăzneală.

Lucrurile trebuie să se înlănțuie, să se compare, să se separe până ce capătă un nou contur, să fie modelate și dotate cu sensuri până ce prind viață. O viață care să semnifice propria ta depășire. Asta va fi esența dezvoltării durabile.

Iar această dezvoltare presupune să integrezi în sfera leadershipului diferențele și similitudinile dintre viziunile provenind din două câmpuri diferite: a filosofiei științei și a conștiinței de sine. Ele se determină și se acționează reciproc prin relațiile stabilite de viziune, prin punerea în balanță a mai multor paliere de ficțiune.

Prin acumularea de experiență, conștiința este capabilă să pună în concordanță o artă și o știință care, împreună, să exploreze orizontul spiritual al individului până la constatarea unei realități aparte - ca mai apoi el să fie evaluat în funcție de dinamicitatea și complexitatea ei, în funcție de cerințele ei și în funcție de susținătorii ei.

O cugetare din care reiese o nouă realitate vizează activitatea Eului de a dobândi cunoașterea cea mai înaltă specifică acelei experiențe de găsire a semnificației unei proiecții imaginative care să constituie revelația unei lumi sublime.

Desenatorul realităților paralele poate fi liderul care dorește să ajungă la o nouă înțelegere, mai înaltă, a revelațiilor de conștiință, a adevărurilor născocite chiar de el însuși. Un asemenea om, care folosește toată puterea experienței pentru a se autodepăși, se ghidează întotdeauna după regula: „ *Lucrurile există. Realizarea lor este în mine, așa cum propria mea realizare este în ele.* "

Despre

On Mai 07, 2022

Dacă e vorba să mă descriu, probabil trei cuvinte mă caracterizează în totalitate: perseverență, curiozitate și entuziasm. Şi cred că de aici a început totul.

Mă mândresc cu atributele artei pe care o propun spre a fi aprofundată de tine, cititorule, dar nu atât pentru meritele unei învățături aparte, ci mai mult fiindcă am avut sădită în mine viziunea omului de știință care știe să schimbe criteriile cu adevărat spirituale, profunde, ale unei lumi care ieri era ceva, o lume pe care începând de azi n-o vei mai recunoaște.

A nu gândi în termeni de Creație și Creator, și a nu face distincția între kitsch și artă, sunt criteriile închiderii unei lumi în ea însăși, într-o searbădă și irelevantă etalare a ideilor, viziunilor, a libertății de expresie, percepute adesea drept lucruri fără însemnătate, gata oricând să fie îngropate într-un mormânt superficial pe care, cel mai probabil, un scriitor ca Mika Waltari l-ar asemăna cu o carte de nisip care nu se savurează decât prin uitare.

Leadership: Semnificația pe care o atribui asocierii tale cu o activitate intelectuală superioară poate fi înțeleasă ca efort al unui Creator de excepție de a-și exprima viziunea în spațiul unei relații cu menirea de a fi mai mult decât Legendar?

Iată un principiu demn de Victor Hugo: *"Nimic nu se naște fără rădăcini, nimic nu se măsoară fără amplificare."* În primul rând îmi sunt recunoscător mie însumi pentru cărțile cu conținut divers pe care destinul mi le-a scos în cale încă dinainte de a mă fi gândit la viitorul meu, tot așa cum albinele rămân recunoscătoare fenomenelor naturii pentru polenul diverselor flori care ajunge pe stigmatul altor flori constituind o polenizare încrucișată menită a susține un întreg ecosistem.

E o mândrie dreaptă, nu trufie din partea mea. Nu doar că mi-am însușit atributele unui deținător de cunoștințe alese, altceva decât rezultatul unei gândiri care se laudă cu faptul că „a trăit tot ce a spus", fiindcă e mai importantă acțiunea decât teoria, dar m-am raportat la mine ca la opera unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de mintea unui scriitor care își trăiește viața într-o poveste de carte faimoasă și mare și grea, volum uriaș străjuit de viziunea unui om de știință.

Rezultatele sunt pe măsură. Cele peste 1200 de articole și cele 6 cărți pe care le-am scris până în prezent, webinariile ajutătoare, precum și programul de membership bine structurat, reprezintă, desigur, dovada că dețin un bagaj serios de cunoștințe.

În mod considerabil, dacă universul mi-a hărăzit un destin de legendă, o destinație pe care arta și-o asumă prin curajul de a nu renunța la onorurile unei puteri absolute, a puterii de a construi o idee grandioasă printr-o imagine sincretică, atunci literatura pe care o pun la dispoziție constă într-o analiză a alterității: sunt și pictor, și arhitect, și magician.

Leadership: Poți să-ți valorizezi reușitele proprii în contextul unei influențe care se alătură evenimentelor regulate care fac din viața ta opera unui creator de progres, inducând o remodelare a tuturor componentelor de bază asociate unei lumi care se vrea a fi superioară celorlalte variante ale ei?

Când te afli în preajma unui destin exemplar, cu puternice valențe spirituale, trebuie să accepți o altă variantă a sensului vieții și al lumii în care trăiești. După cum dorința cea mai mare a unui pictor este să creeze o compoziție puternică, plină de lumină și de emoție, tot astfel dorința mea cea mai mare este să construiesc un edificiu, care sper să nu se prăbușească niciodată. Acest edificiu adăpostește o bună parte din cunoștințele mele, se îmbogățește zilnic, și cred că merită vizitat de toți aceia care doresc să-și îmbunătățească performanțele.

O condiție în plus a unei ființe plină de semnificație este aceea de a se lăsa în voia unei viziuni menită să se reflecte în evoluția administrării sferei științei și inovării, nu doar să exagereze în transmiterea aprecierii calității unei vieți pline de bucurie și fericire. Așa cum dorința lui Henry Ford a fost ca fiecare om de rând să poată să-si permită un automobil, așa cum dorința lui Bill Gates a fost ca fiecare om să-și permită să aibă pe birou un computer personal, tot astfel dorința mea este ca fiecare om să înțeleagă conceptul de leadership și aspectele sale ascunse.

Leadership: Te inspiri în crearea propriei unicități din contextul unui setup de cauze și efecte, neluate în calcul decât în ciuda unui destin tulburător și a aparentei sale fragilități, când trebuie să rămâi complex și curajos în alegerile tale?

Părinților mei le reproșez faptul că n-au învățat nimic din această viață, destinul nu le-a hărăzit dramul de înțelepciune specific celor care au înțeles, în esență, regulile unei lumi care trebuie să se schimbe în permanență până la a deveni perfectă. De fapt, n-am învățat absolut nimic de la părinții mei, deși au deținut amândoi funcții importante de conducere. E o certitudine: am fost dintotdeauna un autodidact și n-am plecat capul în fața sfaturilor oamenilor optuzi, deloc deschiși spre marea știință, spre creație, spre progres.

Plăcerile vieții sunt pentru oamenii care nu fac nimic, iar sacrificiile sunt pentru cei care își demonstrează măreția. Unii s-au născut doar pentru a fi uitați, șterși complet din cartea vieții, alții s-au adaptat la condițiile cele mai nefavorabile ale vieții pentru a schimba o întreagă lume și pentru a-și câștiga, probabil, nemurirea. **A fi genial înseamnă să nu dai ascultare orbește cerințelor părinților tăi.**

Când vine vorba de leadership, ca și în alte domenii, totul pornește de la ceea ce știi și de la ceea ce faci cu ceea ce știi. Chiar dacă ai talent, trebuie să ți-l exersezi zilnic tot așa cum un jucător de baschet exersează în fiecare zi loviturile la coș pentru ca progresele lui să fie vizibile.

Dacă nu ai talent sau abilități de lider, vestea bună e că poți fi un om excepțional dacă reușești să-i ajuți pe alții, chiar și într-o mică măsură, să se dezvolte pe plan uman sau profesional. Cine știe, poate că o informație venită de la mine îți va folosi ca să-i ajuți pe ceilalți din jurul tău.

Fii cinstit, iar eu voi fi cinstit cu tine

Mă puteți contacta oricând la adresa de E-mail:

Source: https://neculaifantanaru.com/despre.html

Destăinuirea unei simțiri care te lasă fără cuvinte

On Ianuarie 03, 2021

Dezvoltă-ți facultatea sufletului de a percepe lucrurile nemateriale, încât să lărgești orizonturile unei creații care impresionează prin realitatea unei existențe de dincolo de ființă.

Există momente când simt că sunt în deplină armonie cu natura, mai exact cu expresia unei bogate game de sentimente pe care mi le insuflă trandafirul *Double Delight* , unit în mod atât de firesc cu mine prin tot ce e imaginabil, dar legitim într-o creație artistică.

Nu-mi pot ascunde uimirea la vederea acestei imagini a frumuseții, ea neajungând niciodată să se demodeze, dar mă confrunt cu nerăbdarea de a fi răbdător care mai curând se transformă în obsesie, posesivitate, compulsie. Această formă de viață de care m-am legat cu har divin, înmiresmată de parfumul sferelor de extracte naturale ce garantează un puternic efect de desfătare a simțurilor și a minții, un fel de trăsătură caracteristică a fenomenalității afective, se dezvoltă și se întărește prin conlucrarea artistului cu acea conștiință a încărcăturii spirituale care adesea, cu nuanță de lumină discretă, mă pune înaintea marilor mistere ale experienței de ideație.

Trandafirul este doar instrumentul unei apropieri de credință, perceput ca o minune a creației spontane, libere, de o remarcabilă originalitate, folosit pentru transcenderea propriei mele naturi, sau ca o transcendere a omului spre Dumnezeu și o coborâre a lui Dumnezeu în materie. Așadar, trebuie să caut înăuntrul trandafirului răspunsul la întrebarea: "cine sunt și ce vreau de la artă", fiind stăpânit de potențialitatea unei priviri prospective îndreptată spre fenomenele sufletești ale revelației divine, hrănită din substanța sufletească a pământului.

Un "must see" devine rapid un "must have", dar cu binecuvântata trimitere spre romanul "Dune", al lui Frank Herbert, unde stă scris negru pe alb: *"The person who experiences greatness must have a feeling for the myth he is in."*

Leadership: Poți să consideri creația ta drept o fenomenalitate a spiritului aflat în contemplarea unei imagini a revelației divine, situându-te totodată pe un nivel de la care obiectul contemplării poate fi proiectat doar în abstract?

Pe măsură ce admirația pe care o simte artistul pentru natură se transformă în obsesie, căci asta înseamnă să-și nege interesul pentru marile lupte ale vieții, adevărată valoare a înțelepciunii de dincolo de Ego, el devine o altă persoană, mai puțin sociabilă, dar capabilă să descopere o serie de secrete prețioase. Simbolul trandafirului este un asemenea secret, pe care cu bună știință mi-l asum ca pe o datorie față de lucrarea lui Dumnezeu.

Până la urmă, este vorba despre o simțire a propriei ființe în afirmarea voinței de a plăsmui o imagine a naturii divine, prin corespondență cu imaginea unei persoane întrupate într-o floare delicată, dar totodată impunătoare, înflorind până în deșertul celor o mie și una de nopți și atingând sublimul într-o perspectivă semiotică a lui Umberto Eco. Ea a dispărut într-o misiune de salvare a cuvântului sfânt, din corpusul biblic, dar a revenit în atenția pictorului Jean-Baptiste Robie încă dinainte ca el să-și redescopere spiritualitatea și credința.

Pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul. De aici decurge facultatea sufletului care percepe aspectele lumii nemateriale aflate în afara experienței plastice dobândite în cadrul activităților de artă.

Căci, simt permanent prezența a ceva diferit de mine, mai impunător și mai rafinat, abstract de orice raport cauzal corespunzător realității, ceva față de care știu să reacționez numai prin predominanța unui fenomen exterior care acționează dintr-o necesitate interioară. Un trandafir poate fi atât de uimitor încât nicio fotografie nu știe să-i facă dreptate pe măsura timpului care nu-i uită migala de a fi deificat.

Leadership: Creația ta procesează acel nivel de artă la care "obiectul contemplării" include conștientizarea unei lumi superioare, întrucât l-ai putea proiecta în ipostaza de subiect al unei compoziții care întruchipează ideea nemuririi?

Am făcut bine că m-am înconjurat de universul florilor printr-o interpretare a simbolurilor care preced dimensiunea ludică a desenului. La momentul sublim al admirării trandafirului, în contextul metafizicii cu care îmi delectez în intimitate sufletul, simțurile, privirea, mintea, contribuie calitatea pictorului de a încerca să-și imagineze realitatea altfel decât pare la prima vedere, într-un exercițiu de îmbinare a compoziției naturii statice cu portretul unei convertiri la Divinitate.

Aici trebuie neapărat să iau în calcul rostirea memorabilă a unei istorisiri ieșite din comun, semnate John Fowles în romanul "Omida":

"Cumpărasem întâmplător portretul în creion și acuarelă al unei tinere. Nu avea semnătura pictorului, însă într-un colț se găsea o însemare cu cerneală care, pare-se, spunea în italiană - 16 iulie 1683. Datarea precisă mă mulțumi la început la fel de mult ca și desenul în sine, care de fapt nu e cu nimic deosebit.

Totuși, ceva din chipul prelung al tinerei demult dispărute, ceva din ochii ei, o prezență vie inexplicabilă, un refuz al morții, ajunsese să mă obsedeze încetul cu încetul. Se prea poate ca tocmai acest refuz al morții să o fi legat pe femeia reală de o alta pe care o admir nespus de multă vreme și care apare mai târziu în istorisire."

Pe bună dreptate. Dacă în tot ceea ce mă înconjoară există o voce ce nu folosește cuvinte ca să-și exprime trăirile ascunse, dacă în tot ceea ce mă impulsionează există putința de a uni frumosul cu adevărul de dincolo de cuvinte, și dacă s-ar găsi măcar câteva cuvinte care să-mi stăpânească cugetul și simțirea când asupra mea vor veni împrejurări neașteptate, aceste cuvinte vor fi auzite doar de vibrațiile unei voci interioare: *"Istorisirea artei se condimentează cu faptul neașteptat, cu credința în nemurire."*

Iată, cât de puternic este simbolul trandafirului...

O compoziție care întrupează ideea nemuririi trebuie să întregească înțelegerea realității imaginată ca o trecere dintre două lumi care prin esența lor sunt opuse, dar această uniune dă naștere unui univers gigantic.

Destăinuirea unei simțiri care te lasă fără cuvinte ar fi cu siguranță subiect de „destine prinse în intersectarea închisă și amețitoare a altor lumi", conturând perfect portretul artistului talentat care, având posibilitatea de a-și exprima admirația pentru artă, se transformă el însuși în eroul pe care îl adoră atât de mult în creațiile sale.

Vă puteți închipui că, astfel, am îmbrăcat diverse forme de viață într-un univers extensiv.

Source: https://neculaifantanaru.com/destainuirea-unei-simtiri-care-te-lasa-fara-cuvinte.html

Destăinuirile unei priviri pline de culoare

On August 04, 2020

Ochii care își lărgesc privirea înspre sfera divinului sunt obiectul inspirației unui artist care își extinde câmpul creației în toate direcțiile.

Scriu ca să-mi liniștesc sufletul într-o conversație cu peisajele vrăjite ale naturii, cu florile, cu iarba, cu soarele blând, cu vântul lin, cu cerul senin, cu pietrele de izvor. Toate acestea se dovedesc fragile la întâlnirea artei cu știința, în prezența unui concept atent conturat, puternic de libertate, exprimat prin termenul *Pritemisunyach* (cea mai minunată beatitudine pe care omul o poate simți). Personificarea fiecărei splendori a naturii, analiza creației în sine, dorința de a mă regăsi într-o compoziție realistă disponibilă într-o gamă diversificată de culori, au făcut din spontaneitatea creatoare a vieții mele un punct de referință pentru reperele unei existențe fascinante.

Alteori, mi-am dorit să mă cunosc altfel decât sunt, să mă simt altfel decât fantastic, să mă recunosc într-o oglindă cu fața dublă, fiind alături de liniștea care compune (în cinstea naturii) cele mai frumoase poezii, astfel lăsând artei mele posibilitatea de a se face simțită la nivel spiritual, într-o lucrare mirifică a Creației. Cu alte cuvinte, mi-am dorit să schimb obișnuitul cu extraordinarul într-un peisaj plin de lirism, plăsmuit din visuri dulci, care să-mi poarte imaginația pe culmi nebănuite, peste limitele puterii de a înțelege viața.

Am văzut de departe ceea ce trebuia să văd de aproape, fiindcă am văzut cu alți ochi decât o făceam în trecut, cu privirea îndreptată asupra muncii pictorului și a imaginii alcătuite de stratul pictural. Acest pictor deosebit ar fi vrut parcă să concretizeze puterea captivantă a sentimentului înalt într-o nemurire naturală a sufletului. Nu știu încă dacă privirea mea este atât de ageră încât să perceapă diferența dintre incursiunea în lumea artei și incursiunea în tainele naturii, din moment ce diferența este atât de mică între o victorie convingătoare a frumosului în lumea bântuită de inteligența artificială și miracolul unui mesaj divin ce trebuie ocrotit.

Leadership: Poți să-ți asumi destinul unei creații care se păstrează nealterată în contextul unei manifestări a sinelui imuabil, astfel încât să faci din arta ta expresia unei aventuri a sufletului trecut printr-o memorie tainică a naturii?

Trandafirul din dreapta mea mă privește ca un martor al sentimentelor mele de prețuire față de întregul unei vieți din altă viață. El dă glas gândurilor și emoțiilor mele. Ceva din mine se conformează laturii sale artistice și spirituale. Mereu îmi pune la încercare cealaltă față a mea, ca și când ar fi dorit să stabilesc identitatea eternă a omului cu el însuși în împărăția unui univers care depășește imaginația oricui. Cumva, el are o mare prestanță în fața lucrării artistice, a ascultătorului, a privitorului, a creatorului care netezește cu gândul și cu sufletul, apoi cu fiecare mișcare a pensulei, sensul uman al sacrului.

Iar interacțiunea mea cu trandafirul este reciprocă între două corpuri. Corpul uman se transformă în trupul lui Hristos, în timp ce artisticul se combină cu "Proprietatea Albă a Sângelui Ispășirii". Poate că eu însumi sunt un corp divin, fiindcă sufletul îmi este divin, și fiindcă natura se combină cu arta mea într-un plan divin: *Elestoracthiss* (comuniunea spirituală a omului cu Dumnezeu).

Transformarea trupului lui Hristos în plan artistic, printr-o percepție poetică a naturii, de unde și comuniunea dintre Sine și Altul, face ca rostul vieții mele să capete semnificația unei creații ce figurează sublim în declarația de exprimare a esteticii pe care o furnizează acel efect mistic de reînnoire, de renaștere, acea stare de revelație interioară în care descoperim

că putem fi altcineva.

Demult, o parte din sufletul trandafirului s-a reflectat în mine, acea parte fiind menită să-mi aline trupul, durerile, să-mi tempereze pofta de măreție, de lux și de putere. Ceva din lumina ochilor mei a fost asimilată de razele puterii sale spirituale de a transcende și transfigura realitatea.

Artistul este un sfânt pentru că își duce creația la nivel de artă atemporală, atât în plan fizic cât și în plan spiritual. El trăiește în două lumi apropiate, rezonând la nivel sufletesc, ca și când ar trăi un moment de libertate absolută într-un spațiu nelimitat.

Omul atins de harul divin este un artist, un creator căruia i se atribuie ori i se impută meritele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care prin intermediul simbolisticii capătă semnificația de "noblețe", "exaltare", "superioritate", "eminență", "elevație", "putere". Trandafirul îi furnizează aritistului puterea de a se exprima cu însuflețire, cu talent, cu un pronunțat rafinament, comparabil cu puterea lui Iisus de a săvârși minuni în numele unei științe care preia proprietățile științei naturii.

Numai prin intermediul artei pot simți chemarea trandafirului, și totodată să te simți absolut, divin. Este o călătorie fără finalizare în căutarea altei lumi, în care parcă se îngână o rugăminte care conține cuvântul "asemănare". Sigur avea dreptate cine spunea că: *"Arta autentică ne transpune aproape instantaneu într-un plan divin, producând în conștiința noastră o stare de universalizare și unificare, descoperind astfel plini de încântare splendorile dumnezeiești."*

Am învățat că este greu să pricepi arta, cu atât mai mult cu cât ea se traduce prin simbol, prin întruparea naturii umane într-un trandafir roșu, de culoarea sângelui. Iar dacă ceea ce am învățat m-a ajutat să mă transform în altcineva, cu puteri divine, asta se datorează faptului că am ascultat cu atenție glasul artei spirituale care îmi șoptește adesea: *"Construiește-ți o viziune admirabilă asupra a tot ce e în natură, în timp ce îți recâștigi puterea asupra vieții tale în totalitate."*

Punctul de plecare al unei demonstrații de aptitudini artistice extraordinare este ceea ce simți că ești la nivelul unei conștiințe care se dezvăluie prin revelarea orizontului specific spiritului divin.

Destăinuirile unei priviri pline de culoare reunesc toate ideile și cunoștințele tale despre artă trecute prin filtrul unui simbolism care începe de la lumea minunată a naturii și se continuă cu aducerea lui Hristos și a învățăturii Sale în mijlocul unei perspective inedite de înțelegere și reinterpretare dualistă a Creației.

Source: https://neculaifantanaru.com/destainuirile-unei-priviri-pline-de-culoare.html

Destination Reality

On Septembrie 08, 2015

Încearcă să te redefinești, incluzându-te într-un proces continuu de validare a unei realități care cere să fie trăită ca pentru prima oară.

Aș face mai bine să nu vorbesc despre mine, cel care se generalizează prin simplificare. Ci despre vraja nemărturisită care mă stăpânește cu insistență, de încântarea de a fi captivul unui *Think Twice* , între alternanțele negative și cele pozitive ale unei simțiri mereu în alertă. Vădit, mă situez de-a lungul unui circuit de stimulare a forțelor de interacțiune dintre trei capacități: a vedea, a cunoaște și a accepta faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

O vrajă sporită printr-un amestec subtil de adevăr și neadevăr, cu ajutorul expresiei rezultate dintr-un *Destination Reality* , dintr-un soi de autentic care își caută adâncul, din neostenita căutare a unui sens călăuzitor ce există numai între formele de autoevaluare și control a rațiunii adunate unificator în mine însumi.

Recunoașteți în mine sufletul unui scriitor care vede mult prea clar lumea imaginară, pentru a juca un rol important în lumea reală, asemenea unei Chloe Saunders care aproape se pierde în nebunie contemplând fantomele pe care și le făurește?

Leadership: Ești capabil să dezvolți o gamă largă de efecte manifestate în trăirile pe care le experimentezi prin plasarea unei noi perspective de viață în atmosfera unei lumi speciale?

A mă încrede în această vrajă este similar încercării de a găsi fără greș toate adevărurile raționale cu care se mândrește știința, de a mă situa acolo unde *feelings become notes* . Probabil este cea mai intimă și mai prețioasă însușire a funcționării mele în cadrul acelei etape evolutive ce instituie posibilitatea transformării mele în altcineva. Now you must open your mind.

Aproape nu cutez să cuprind această vrajă de neoprit, suma curenților de intensitate a unei puteri de asimilare a instantaneului înscris în formula: *Today is a long time* , când pomenesc de acele senzații de extensivitate ce duc la neutralizarea oricăror banalități cotidiene - izvorâte parcă dintr-un soi de cauză pierdută. It's not a dream.

Fie că în felul acesta se exprimă schimbarea în bine și totală a caracterului meu. Fie că mă pierd în vârtejul unei forțe de rezistență care are și o contra-forță, ca în cazul regelui Lear a cărui rațiune se destramă puțin câte puțin sub șocul trădărilor extraordinare. Fapt este că reușesc să păstrez un "îmi pasă" în fața acestei splendori numite "Myself". Câtă pace și liniște răsare din acest sentiment de afinitate profundă !

Efectele manifestate în trăirile pe care le experimentez prin plasarea unei noi perspective de viață în atmosfera unei lumi speciale, rezidă din coorespondența între faptele observate și remarcile pe care acestea mi le sugerează.

Leadership: Poți să dezvolți o nouă tendință în stabilirea standardelor estetice ale prezentului prin afișarea unei imagini cât mai naturale despre propria persoană raportată la o anumită coerență a asumării existențiale?

Când te găsești de partea unei convingeri preferențiale de tip: „Mi-aș dori ca lucrurile să fie privite realist", având ca element generator al unui nou trend de măsurare a dezvoltării recunoașterea unei stări de fapt care impune confruntarea cu tine însuți, practic interacționezi cu două persoane: una văzătoare și cealaltă nevăzătoare.

Destinația ta nu mai este accederea la o nouă realitate a cărei vrajă conține conveniențele unei lumi revelate ca un univers complex miniatural, ci mai degrabă reușita conturării unei noi concepții despre prezentul pe care îl trăiești prin toate sentimentele și gândurile adunate într-o viață.

Leadershipul se organizează în jurul și datorită acestor două persoane din care ești constituit, astfel încât să deții un grad de ordine ridicat al lumii obiective și prin aceasta o cantitate mare de informație trebuincioasă cunoașterii prezentului pe care trebuie să-l imortalizezi (nu doar să-l depășești) dacă vrei ca viitorul să se schimbe.

Prezentul este o treaptă în căutarea unei teorii mai cuprinzătoare asupra viziunii vieții. Iar instantaneul este o parte a prezentului asupra căruia trebuie să-ți focalizezi întreaga gândire, în care trebuie să-ți adâncești cunoașterea pentru a putea accede la o realitate pe care altfel n-o poți înțelege. Trebuie să te deschizi și să te prezinți responsabil în fața puterii instantaneului. Fapt ce conferă o anumită individualitate procesului de concepere a unei noi experiențe de a fi.

Leadership: Poți să-ți personalizezi raportarea la o destinație nedezvăluită, îmbrățișând ceea ce se ivește prin intermediul unui „Today is a long time"?

Instantaneul pune în valoare ceea ce ești atunci când în lumea minții tale se ivește o priveliște surprinzătoare, dată de posibilitatea transformării tale în altcineva. Altfel spus, gândirea ta este în desfășurare, dar îi trebuie doar o clipă pentru a se concentra într-un nou rol – de generator de senzații de extensivitate ce duc la neutralizarea oricăror banalități cotidiene. Capacitatea gândirii de a se înălța la noțiuni cu conținuturi mai mari, depinde și de capacitatea ta de a fixa, de a surprinde instantaneul.

Instantaneul se poate exprima printr-un „Today is a long time", problemă specifică de localizare a unei noi poziții de a fi inclus decât de a exclus dintr-un proces continuu de validare a unei realități care cere să fie trăită ca pentru prima oară. Este momentul redefinirii tale.

Leadershipul are ca și cauză de producere a unui nou model de gândire și autodepășire posibilitatea de a-ți personaliza raportarea la o destinație nedezvăluită, îmbrățișând ceea ce se ivește prin intermediul unui „Today is a long time". Tu poți să devii altcineva prin imortalizarea prezentului, prin valorificarea unui moment efemer aflat la limita conștientizării?

Verificarea a ceea ce vrei să realizezi prin mijlocirea propriilor cugetări deduse din captarea instantaneului, ce are ca element constitutiv o sumă a convingerilor că exiști printr-un amestec subtil de adevăruri și neadevăruri, este indispensabilă unei bune funcționari în condiții de confuzie.

A dezvolta o nouă tendință în stabilirea standardelor estetice ale prezentului înseamnă să redai prin cugetări interesante și prin cuvinte cât mai alese frumusețea unui anumit moment, fără să-ți suprapui trăirile și gândurile peste imaginile surprinse de alții într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva.

Destination Reality aduce în prim plan acel proces de stocare a instantaneului în evoluția omului care e chemată să ia locul aceleia care a fost în mod esențial zdruncinată de condiția inferioară: „Nu pot să fiu altcineva". Este un construct personal care izvorăște din neostenita căutare a unui sens călăuzitor ce există numai între formele de autoevaluare și control a rațiunii adunate unificator în tine însuți.

*** Notă:** Hi Profile - Destination Reality

Destinul cenușiu al sufletelor părăsite

On Iulie 12, 2011

Deschide poarta care îți oferă acces permanent la respectul și stima oamenilor, fără să trădezi principiile călăuzitoare ale leadershipului tău.

- Hank, vom fi milionari ! spuseră într-un singur glas muncitorii aflați în preajma sondei de petrol. Haide, Hank, trebuie să ne dai dreptul de a lua propriile noastre decizii.

Ştiind că situația în care se găseau, orele valorau cât zilele și că nu poate tărăgăna deciziile prin lungi și interminabile discuții, Hank Anderson, maistrul de foraj, responsabilul echipei, le răspunde pe un ton categoric:

- Luați-vă lucrurile și pregătiți-vă de plecare în jumătate de oră. Vulcanul ăla poate erupe oricând. E prea periculos să rămânem aici, cu sau fără petrol.

Aruncându-i priviri încărcate de cel mai profund dispreț, muncitorii cerură dreptul de a lua propriile lor decizii, invocând motive serioase de a rămâne acolo și de a-și continua munca.

Leadership: Te înarmezi cu obligația respectării unei condiții care te definește ca mijlocitor al destinelor, pe care trebuie să ți-o impui cu fermitate atunci când îți este testată loialitatea față de principiile tale?

Ai văzut filmul „ *When Time Ran Out (1980)* "? Îți amintești ce a făcut Hank în această situație? A acceptat. Exact. A consimțit și le-a dat dreptul de a decide privind continuarea muncii lor, făcând abstracție de propriile opinii. Şi-a permis să încalce principiile după care un lider își ghidează toate deciziile și acțiunile, și-a permis să abdice de la modelul solid de leadership care l-a adoptat până atunci. În loc să profite de autoritatea care o avea și să ia toate măsurile pentru a înfrâna orice urmă de rezistență din partea membrilor echipei sale, Hank le-a susținut indirect intenția acceptând ca ei să-și desfășoare mai departe activitatea.

Care a fost consecința deciziei lui Hank? Toți muncitorii au murit în urma erupției vulcanului. E vorba despre atitudinea pe care o ai față de viață, care te definește ca om și nu lucrurile rele sau bune care ți se întâmplă. Acesta este horoscopul destinului pe care îl parcurgi într-un top al evenimentelor: calculează numărul victimelor pe care le reprezinți în funcție de latura propriei condiționări care te trage în jos.

Aș putea spune, cu dezamăgire, că indirect Hank s-a făcut vinovat de moartea lor. Căci practic a uitat de ei, desconsiderându-și astfel rolul de lider. Atunci când ai o responsabilitate și nu ți-o asumi, atunci când depinde de tine soarta unor oameni și nu iei cele mai bune decizii în favoarea lor, atunci cu siguranță tu ești singurul vinovat de ceea ce li se întâmplă. Întreaga lor gamă de convingeri și dorințe nu justifică devierea ta de la obligațiile care îți revin prin natura funcției. Trădarea propriilor principii în favoarea dorințelor oamenilor nu are scuză.

Condiționarea pe care ți-o impune nota profundă a evenimentelor, pentru a demonstra că ai dreptate în ceea ce susții, poate fi privită din punctul de vedere al memoriei la care apelezi atunci când nu mai poți accepta împăcarea cu tine însuți. Te simți copleșit de ceea ce ți s-a întâmplat, ești limitat în extinderea conștiinței curate și în acțiunile pe care le poți face. Prin urmare, capacitatea fundamentală care joacă un rol vital în funcționarea socială, emoțională și cognitivă, constituie o consecință a condiționării determinismului cu care ești înzestrat.

Leadership: Ești dispus să plătești sumele asigurate de pecetea destinului dacă evenimentul pe care l-ai anunțat s-a datorat unei variabile de tipul "întoarcere la persoana întâi" pe care nu ești pregătit să o declari nulă?

Predai armele care fac din tine un adevărat lider? Tu îi lași pe oameni să facă ce vor ei? Îi lași pe ei să hotărască în locul tău? Când trebuie să accepți tu condițiile lor? Şi când trebuie să accepte ei condițiile tale?

Leadershipul nu este realizabil din "materiale" ieftine, nu este fabricat după tehnologii capabile să determine reducerea prețului de cost al ceea ce putem numi *prodotto finito* , care este dat de clădirea unei atitudini de acceptare și acordarea șanselor egale la viață. Este incompatibilă aspirația de a produce un impact puternic cu ideea de a te închide într-un turn de fildeș în care crezi că ești singurul capabil să înfrunte o realitate cu totul nouă, în care nimeni nu prezintă încredere, iar soarta oamenilor să depindă numai de capacitatea lor de a se reorienta.

Din momentul în care cedezi în fața voinței membrilor echipei tale, din momentul în care pui sentimentele înaintea rațiunii, din momentul în care accepți fără rezerve condițiile și cererile lor - din acel moment nu te mai poți considera un lider. Ţi-ai pierdut puterea de influență. Căci, indirect îți recunoști neputința de a te impune în fața lor, indirect îți depui armele și capitulezi.

Poți fi sigur că oamenii vor fi înclinați de aici înainte să-ți încalce toate hotărârile, nu se vor mai conforma și nu vor mai respecta instrucțiunile primite din partea ta, nu-ți vor mai da niciodată aceeași ascultare, pentru că le-ai permis să-ți găsească punctul slab.

O poartă se poate deschide în fața ta, dar se poate și închide în urma ta. Dacă accepți capitularea, poarta care ți-a oferit acces permanent la respectul și stima oamenilor se va închide, și nu o vei mai putea niciodată deschide. Fă tot posibilul să înfrânezi rezistența oamenilor la schimbare, sădind în mințile și inimile lor intențiile tale neîndoielnice de a acționa în favoarea lor.

Se poate spune că leadershipul conține o variabilă de tipul "întoarcere la persoana întâi" pe care nu ești pregătit să o declari nulă, cu precădere atunci când consecințele evenimentelor sunt iremediabile și ești singurul în măsură să decizi cum vrei să fie viața ta și a celorlalți.

A te întoarce la persoana întâi înseamnă să-ți asumi faptul că nu ești un supererou care poate face orice, oricând, oricât, oricum, chiar dacă în tine există acel ceva care te motivează să faci un pas mare, care există pentru a duce la capăt un proiect complex scris cu litere de foc: "destin".

Destinul cenușiu al sufletelor părăsite indică semnalul care anunță sfârșitul carierei tale, când oamenii au avut de pierdut și de suferit din cauza ta. Desemnează clipa cea mai grea din viața ta - când ies la iveală adevăratele tale defecte, când îți sunt contestate calitățile de lider, când ai deviat de la traseul de bază al leadershipului și ai căzut la cel mai mic nivel de încredere, când te-ai făcut vinovat de lipsa asumării responsabilităților.

Așa cum un costum bine ales pune în valoare diferite calități ale celui care îl poartă - tot așa o capacitate de decizie foarte bună, combinată cu o atitudine responsabilă, pun în valoare un caracter puternic. Ca lider, îți va fi întotdeauna testat caracterul, și în funcție de cum îți "administrezi" forța decizională, vei suporta și consecințele.

Destul loc în care să-ți adăpostești mintea

On Decembrie 26, 2017

Găsește-ți loc în ansamblul realității așa cum artistul își găsește loc în spațiul imaginației.

Lumea mi se revela ca o absurditate de care eram sigur că nu voi fi capabil s-o controlez, suportând-o prin faptul că mă îndreptățea la o nădejde pe care trebuia s-o păstrez chiar și atunci când logica era pusă sub semnul întrebării. Raportul cauzal dintre antecedent și consecvent, rămânând valid în contextul pluralității posibilităților de angajament față de o cauză ce există numai undeva în viitor, se concentra asupra unei realități greu de pătruns. Neîndoios, începeam să trăiesc senzația unui blocaj, a unei captivități din care nu puteam ieși.

Decât cu prețul unei eventuale eliminări treptate din toate sferele de conținut ale absurdului, accesibile mie prin două înfrângeri: pierderea încrederii în sine și pierderea încrederii în ceilalți, mai bine era să trăiesc cu o certitudine în care păream cu totul angrenat: că dacă nu voi lua o decizie fermă în privința artei de a crea o lume din nimic nu voi reuși niciodată să slujesc o misiune imposibilă, cum ar fi căutarea permanentă a unei relații personale cu Dumnezeu.

Mă hotărâsem să descopăr acea călăuzire ce mă poartă și acum spre cele lăsate în urmă, acel ceva care să-mi schimbe total viziunea, o percepție lucidă a totalității și a particularului ca parte organică a ansamblului. Poate și pentru că, în mare parte, ea apărea drept o repetiție în alb și negru a acelorași obsesii tematice pe care le întâlnisem doar în opera picturală a lui Salvador Dali. Astfel, aveam privilegiul de a mă vedea în ipostaza unui artist ce construiește deliberat un scenariu potrivit pentru un spațiu fără sfârșit, plin de întrebări filosofice despre zei, creatori și dumnezei.

Practic, îmi anulam abandonul în fața posibilității de a mă exprima ca individ oarecare, unul care încearcă să lămurească în zadar o chestiune de inteligență, mai ales în limitele epurării materiale cu care operează desenul unei lumi noi, sinceritatea dintr-o artă fără compromisuri. Totul se datora chinului de a încerca o săritură peste o construcție din gheață cum este realitatea unei lumi create împotriva legilor minții mele, similară cu credința într-un Creator distinct de creația sa.

Leadership: Poți să-ți descoperi locul în lume explorând însușirea ideilor de efect pentru reprezentarea realității, prin proiectarea sinelui în creațiile imaginate?

În astfel de cazuri începi să-ți cercetezi cu atenție atitudinile și convingerile, în lumina unei flăcări ce se stinge în tine, dar creează o anumită disponibilitate, te sensibilizează, îți invoca trăiri, îți deschide ochii, pregătindu-te pentru un drum care duce spre o pârtie alternativă: începutul unei noi etape de viață. Just follow your own way / Don't give up and use the chance.

În momentul în care individualitatea omului se spulberă în contact cu puterea de fascinație a misterului creației - viața și chinurile devenirii, ni se revelează vidul transcendent al minții în care se izolează visătorul, ca atunci când te afli față în față cu un nou început. Potențialul meu de a surprinde o altă latură a concepției despre lume sau a surprinde ceva la care chiar nu m-am așteptat, la acestea adăugându-se o stranie stângăcie a desenului numit „capătul deschis al tunelului", susținea obsesia tematică a tuturor scrierilor mele.

A fi neglijat de inspirația divină este un soi de reproducere fidelă a realității lumii văzută de un artist care se află în opera sa, se contopește în ea și totuși, personal, stă departe de ea în temeiul unei concepții apreciată drept eronată, despre existența prinsă în mrejele obsesiilor trecătoare. Aceasta este boala gândirii de a cere mai mult de la tine decât poți să obții.

O creație imaginată indică prezența simbolică a unei alte realități în care ești numai tu și Dumnezeu într-un dialog constant și într-o lucrare pe care puțini reușesc să o trăiască în viața de zi cu zi.

În cadrul relațiilor dintre realitate și lumea pusă sub semnul întrebării, care contrazic logica comună, se află însă, vii și cu aceeași putere de sugestie, toate gândurile, revelațiile și proiecțiile simbolice pe care le conține și acum arta mea. Ele trimit spre un "The Path of Enigmas" a lui Salvador Dali, care parcă exprimă acea parte a experienței extrasă din lucruri, semnificații și valori, asupra căreia există un consens avansat, sugerand posibilitatea conexiunilor la orice distanță cu un spațiu fără margini.

Toate acestea fiind atribuite unei lecții de evaluare a incertitudinii în care eram angrenat, care cedând locul unei lumi cu întrebări și căutări, cu provocări și anxietăți, îmi punea în vedere refuzul de a accepta realitatea așa cum este.

Locul meu în lume era același ca al unui artist în spațiul imaginației: trebuia să revelez totodată geometria secretă a formei și a fondului, a umbrei și a luminii, dar cu riscul de a mă pierde în îmbrățișarea unei povești de viață neverosimile.

A fi original înseamnă să-ți urmezi calea de a experimenta viața în domeniul artei, fără să excluzi sentimentul absurdului din rezultatele căutării unei viziuni noi asupra realității.

Destul loc în care să-ți adăpostești mintea există acolo unde încerci să-ți explici logic anumite lucruri sau să găsești tot felul de nepotriviri între ficțiune și realitate, între artă și viață, fără să renunți la plăcerea vizionării unei picturi abstracte.

Source: https://neculaifantanaru.com/destul-loc-in-care-sa-ti-adapostesti-mintea.html

Detașează-te de vechile metode

On Februarie 02, 2009

Clarifică-ți ideile și validează-ți ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale leadershipului pe care îl practici, prin prisma influenței exercitate asupra celorlalți.

Închipuie-ți următorul scenariu:

Anul 1940. Pe străzile Berlinului, o familie formată din soț, soție și doi copii în vârstă de trei și respectiv patru ani, se grăbesc spre casă.

Aproape că ajung în fața casei lor când cinci indivizi îmbrăcați în pardesie negre se năpustesc rapid asupra lor. Meinhard simte o lovitură în ceafă și își pierde instantaneu cunoștința.

Cinci ore mai târziu se trezește ghemuit, dezbrăcat, într-un balon de sticlă incasabilă, într-o cameră întunecoasă de mici dimensiuni. Dezorientat se uită în jur, încercând să-și dea seama unde se află și cum poate să iasă de acolo. Apoi privirile i se îndreaptă discret în stânga camerei, când un domn înalt și bine făcut aprinsese lumina.

"Ascultă-mă cu atenție și nu scoate nici un cuvânt ! Nu vei afla niciodată cine sunt eu și nici unde te afli. Familia ta este în siguranță, deocamdată. Dacă vrei să-ți mai vezi soția și copiii va trebui să ne ajuți. Sarcina ta este să te gândești și ne spui ce anume a cauzat explozia de pe submarinul U778 înainte ca acesta să fie scufundat în apele irlandeze. În stânga ta se afla un dosar cu toate informațiile legate de submarin și ultimele transmisiuni pe care le-au făcut membrii echipajului.

Ai la dispoziție 48 de ore până se va consuma oxigenul din balonul de sticla incasabilă în care te afli. Dacă nu ne oferi un răspuns credibil și concret în tot acest timp, nu numai că vei muri sufocat, dar îți vom omorî toată familia."

Leadership: Tu îi ajuți pe oameni să gândească liber, sau îi forțezi să-și împingă limitele cât mai departe?

A gândi înseamnă să aduci la suprafață tot ce e mai bun din tine ca să îmbunătățești produsul finit numit: "Ideal de Perfecțiune". Pe de altă parte, a face pe cineva să gândească, impunând o anumită strictețe în acest sens, este o îngustare a perspectivei asupra potențialului de transformare al omului într-un performer de elită.

Aceasta poate semnifica o situație de eșec temporar, datorat fie unei dezvoltări direcționate eronat, gândită din capul locului în funcție de un model marginal de leadership. Fie dificultăților de adaptare la exigențele date de acumulările de putere, fie problemelor individuale de natură etică.

Merită oare modelul tău de leadership să fie luat ca exemplu? Modelul tău îi formează pe oameni sau le pune la încercare tăria sufletească și mentală te a te accepta la conducerea lor? Ce se poate spune despre calitatea caracterului tău?

Eșecul în leadership apare atunci când gândirea omului intră în apartenența unei instanțe de

decizie superioară ce condiționează însăși constituirea unei situații-sugestie. Așa cum am mai arătat, cei care se ocupă de influență prin intermediul comunicării, încearcă să dozeze cu grijă factorii favorizanți ai aparitiei situațiilor-sugestie și ai inducerii răspunsului sugerat.

Sugestia reprezintă influența exercitată asupra voinței cuiva, care declanșează reacții spontane. Într-adevăr, înainte să obligi un om să te ajute, mai important este să favorizezi conceperea unei urgențe reale care să faciliteze apariția răspunsului la ceea ce cauți. Omul nu trebuie obligat să coopereze, ci trebuie să i se alimenteze sentimentul de apartenență la o cauză care contează în primul rând pentru el.

Leadership: Poți să modifici efectul care produce transformarea omului în contrariul lui, reducând în mod necesar influența premiselor și cauzelor care au generat anularea oricăror forme de rezistență?

Gândește-te bine ce lider vrei sa devii, pentru că oamenii îți vor stabili calea. Oamenii sunt cei care îți adaugă valoare, care te ajută să atingi un nivel înalt de performanță prin puterea lor de a pătrunde esența leadershipului tău și de a-ți accepta convingerile. Dar ce exemplu poți fi tu dacă principala trăsătură ce îți caracterizează stilul de conducere este umbrită de niște valori nocive?

Efectul care produce transformarea omului în contrariul lui este mai degrabă un rezultat al constrângerii de a servi unui scop sau unei comenzi peste care stăpân este cel care recunoaște modul în care te afectează o anumită situație.

Contrariul care se luptă permanent în tine, între ceea ce alegi să faci în mod conștient și ceea ce cumva trebuie să faci automat, este un produs finit numit imagine de sine negativă care te face să-ți scadă motivația sau chiar o anihilează prin lipsa încrederii în forțele proprii. Contrariul este o îngustare a perspectivei ce implică anularea oricaror poziții de putere într-o situație de tip "confruntare", unde ceea ce primești și dai este condiționat de evenimente de tip determinism din care nu poți alege.

Dacă dorești să ajungi un lider foarte bun, atunci ajută-i pe oameni să gândească liber, motivează-i să găsească soluții la orice fel de probleme, dar fără să-i constrângi în nici un fel. Dacă promovezi metode subversive de convingere și manipulare, dacă îi forțezi pe oameni să facă ceea ce nu se simt confortabili să facă, mai ales într-un mediu în care talentul lor nu poate înflori, atunci e clar că modelul tău de leadership nu aduce nici un fel de beneficiu.

Ai un plan de dezvoltare a leadershipului tău, printr-o schimbare pozitivă de sine? Clarifică-ți ideile și validează-ți ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale leadershipului pe care îl practici, prin prisma influenței exercitate asupra celorlalți.

Premisele și cauzele care generează anularea oricăror forme de rezistență de care trebuie să dai dovadă sunt determinate de ceea ce ți se pretinde de crezi într-un context de îngrijorare, din care se naște înțelegerea vinovăției față de tine însuți, față de o anumită faptă sau față de un anumit factor existențial.

În fotbal, jocul echilibrat înseamnă a realiza o justă repartizare de forțe, atât între compartimentele echipei, cât și în vederea contracarării oricărei acțiuni a adversarului.

Leadershipul poate fi un „joc" echilibrat doar dacă realizezi o repartizare corespunzătoare a sferei tale de influență, care să ocrotească sănătatea și integritatea ta. Responsabilitatea ta majoră este să fii un model pentru arta de a relaționa cu ceilalți oameni, și un model de

caracter. În vederea optimizării performanțelor proprii se impune o mai atentă analiză a resurselor umane pe care le ai în subordine.

Source: https://neculaifantanaru.com/detasati-va-de-vechile-metode.html

Introduceți adresa de e-mail pentru dezabonare:

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/dezabonare.html

Acționați cu încredere și eficiență

On Martie 15, 2009

Înainte să demonstrezi un punct de vedere care să fie adoptat de ceilalți oameni, trebuie să creezi un efect de domino din elementele care practic ascund realitatea.

O crima misterioasă care avusese loc pe un vas de croazieră a stârnit panica între pasageri. Toate indiciile duceau spre o singură persoană, totuși detectivul Columbo era convins că altcineva era de fapt criminalul. Cineva atât de șiret care a reușit să trimită pe toată lumea pe o pistă greșită, și care a știut să-și ascundă urmele foarte bine. Așa că, încăpățânat până la Dumnezeu, Columbo a continuat cercetările: a investigat de mai multe ori locul crimei, și-a alcătuit mai multe scenarii plauzibile, a pus o mulțime de întrebări tuturor pasagerilor. Ce mai, a devenit o pacoste pentru călătorii care doreau să-și continue distracția !

Observând deranjul pe care l-a produs Columbo peste tot în jurul lui, căpitanul vasului i s-a adresat pe un ton foarte serios: " *Locotenente, de ce te încăpățânezi să continui ancheta? Criminalul a fost prins. Mâine, autoritățile competente vor lua măsurile care se impun. Insist să nu mai deranjezi oamenii de pe vas !* "

Crezi că a reușit căpitanul vasului să-l convingă pe Columbo să înceteze cercetările? Ei bine, nu. Columbo și-a continuat ancheta și până la urmă a descoperit cine era adevăratul criminal.

Leadership: Ţi-ai propus să cercetezi un fapt care pare neverosimil prin aprofundarea unei zone a punctelor de vedere exprimate prin intermediul unei descrieri insuficient detaliată asupra realității?

Uneori leadershipul se dimensionează în funcție de următorul aspect: "Când lucrezi întotdeauna conform unor motive, iar aceste motive se schimbă, sau când intervin altele noi pe lângă cele anterioare, atunci și hotărârea și acțiunea ta se schimbă."

Astfel, leadershipul are valoare de perspicacitate și particularizare, fiindcă ești tentat să despici firul în patru și să-ți impui punctul de vedere fără drept de apel, mai ales dacă vine vorba de escaladarea unui adevăr care transcende rațiunea logică.

Dacă te pricepi la mașini, atunci știi că rolul Unității de Control a Motorului (prescurtat ECU sau UCM) este de a comanda cantitatea de combustibil care intră în camerele de ardere. UCM primește aceste date de la senzorii amplasați în motor și le folosește ca parametri de intrare în ecuațiile pe care le are de rezolvat pentru a produce valorile de ieșire care vor comanda mecanismele de control ale motorului: injectoare, pompe, bujii.

La fel și în cazul tău. Potențialul tău este dat de acel „senzor" foarte activ din interiorul tău care măsoară felul în care percepi circumstanțele, modul în care gândești, simți și acționezi - care dacă e reglat și îngrijit cum trebuie crește nivelul de încredere și eficiență, încărcându-te cu un elan si un entuziasm intens. Acest senzor crește presiunea potențialului tău în funcție de tipul de personalitate pe care îl ai, în funcție de pregătirea ta și de disponibilitatea ta de a te implica în miezul tuturor problemelor care privesc cariera ta.

Pentru a da un randament maxim în activitățile pe care le întreprinzi trebuie să sporești controlul asupra funcționării propriului tău „motor" de evaluare a configurației realității pe care o găsești străină - care îți poate garanta performanțe mai bune și putere mai mare de manifestare a aptitudinilor profesionale. Ştii să reglezi cum trebuie senzorul de detectare și

configurare a unei realități străine ție?

Leadership: Poți să produci un efect de domino asupra aspectelor care conduc la obținerea unor rezultate pline de însemnătate, dintr-un fapt care pare a se desprinde din observațiile pe care le păstrezi doar pentru tine?

Efectul de domino presupune atingerea unei piese care angrenează alte piese într-o cădere continuă până la ultima. Este efectul cumulativ produs atunci când un eveniment declanșează un lanț de evenimente similare. Această abordare necesită de asemenea ca tu să ai o imagine de ansamblu asupra acțiunii, proceselor și lucrurilor aflate într-o desfășurare unitară și continuă, în condițiile în care identifici resursa principală a unei acțiuni viitoare.

Înainte să demonstrezi un punct de vedere care să fie adoptat de ceilalți oameni trebuie să creezi un efect de domino din elementele care practic ascund realitatea.

Pentru ca impactul tău cu excelența (în domeniul în care îți desfășori activitatea) să se producă într-un ritm rapid și controlabil, fără să afecteze esența valorii tale și integrativitatea sistemului tău de funcționare, trebuie să adopți o atitudine de învingător. Trebuie să te implici în propriul tău rol de investigator. Adică, trebuie să te transformi într-un Columbo, să îți întărești capacitatea de a produce un efect de optimizare a acelor procese care conduc la obținerea unor rezultate pozitive, nu false.

Cum te implici în eficientizarea acestui rol?

Priceperea ta excelentă într-o zonă de activitate și atitudinea formează acea pârghie care transmite energia propulsoare necesară atingerii unei performanțe superioare. Înainte să demarezi o carieră care să-ți deschidă perspective noi este foarte important să îți definești o atitudine de investigator de realități și ipoteze.

Leadership: Ești interesat de contextul descoperirii unei "piese" care verifică posibilitatea obținerii unei reacții în lanț controlate, prin crearea unui spațiul privat care devine resursa unei acțiuni viitoare?

Probabil deviza lui Columbo a fost dintotdeauna: " *Nu voi da niciodată, dar niciodată înapoi, până când nu descopăr adevărul.* " Acesta este genul de mentalitate pe care trebuie să-l adopți și tu atunci când te confrunți cu o problemă dificilă. Trebuie să fii deosebit de perseverent, chiar încăpățânat, pentru a putea găsi soluția optimă. Iar dacă vei fi îndeajuns de hotărât să mergi până la capăt în ciuda tuturor piedicilor pe care le întâmpini, cu siguranță vei găsi o rezolvare care să te mulțumească.

Ce-ar fi fost dacă Columbo ar fi abandonat acel caz complicat și ar fi lăsat în grija autorităților finalizarea anchetei? Ai ghicit. Şi-ar fi pierdut reputația. Toți colegii săi de serviciu nu ar mai fi avut încredere în el și nu ar mai fi apelat așa des la ajutorul său. Cu alte cuvinte, Columbo ar fi devenit un ofițer de poliție obișnuit, un simplu detectiv de la care nimeni nu ar mai fi așteptat prea multe.

Este atât de penibil să îți pierzi reputația și alții, mai puțin talentați decât tine, să te depășească prin eforturi susținute. De aceea este atât de important să îți păstrezi spiritul viu și să fii mereu în alertă. Fiind mereu pregătit să acționezi cu hotărâre în orice situație, străduiește-te să găsești soluții mai eficace înaintea celorlalți. Menține-te pe poziții favorabile. Fii încăpățânat și perseverent în eforturile tale pentru a-ți atinge obiectivele propuse.

Un spațiu privat care devine resursa unei acțiuni viitoare reprezintă fondul mentalității bazată pe soluții, văzând o rezolvare în fiecare problemă și o posibilitate în fiecare imposibilitate. Această mentalitate nu găsește suport în realitatea exterioară, ci numai în percepția interioară formată din contextul mai larg al interpretării unei părți esențiale ale revelațiilor care încorporează semnificațiile unor indicii de natură aparente care răstoarnă orice verdicte.

Dimensiunea deplină a rolului care îți favorizează reputația de detectiv este dată de percepția formată din contextul mai larg al zonei de explorare a realității ascunse în care "oprirea" nu este interzisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-actionati-cu-incredere-si-eficienta.html

Asta ți-a scăpat din vedere, nu-i așa?

On Mai 07, 2014

Dacă vedem un stejar că este înclinat într-o parte, asta înseamnă că n-are rădăcini puternice? Această întrebare, stârnind o confortabilă stare de spirit, îmi amintește de filmul acela vechi de comedie, cu "Şcoala de hoți".

Instructorul obișnuia să testeze încă din prima zi dibăcia elevilor săi. De fiecare dată când intervieva pe cineva, el lăsa pe masă o bancnotă de 50 dolari. Pleca câteva minute și la întoarcere observa că bancnota încă era acolo. *"Îmi pare rău pentru tine, nu ești bun de meseria asta. Ar fi trebuit să... Ştii ce-ar fi făcut un hoț adevărat, nu?"*

Dar, stupoare ! Bancnota era tot acolo. Fiecare dintre elevi furase cu totul altceva de pe masă. Unul furase pachetul de țigări, altul un măr, altul o floare din vază, altul o brichetă, etc. Prin urmare, cine a fost cel păcălit?

La testul final, când fiecare elev a trebuit să-și dovedească în viața reală "calitățile", profesorul a ajuns la concluzia că niciodată lucrurile nu se vor așeza după voia lui. Ceea ce se aștepți să se întâmple, nu se va întâmpla decât întotdeauna altfel.

Leadership: Experiența ta permite să fie încadrată în niște parametri stricți de îndeplinit, de o viziune dincolo de realitatea vizibilă?

Construim scenarii, punem la punct strategii, testăm tot felul de judecăți, tragem concluzii despre oameni. Eronate. Contribuind totodată la amplificarea curentului de dezaprobare față de aceia care, în cazul leadershipului, îndrăznesc să avanseze spre un nivel superior de performanță.

De ce? Fiindcă nu "simțim" adevărul, fiindcă nu vedem dincolo de ce ceea ce ne așteptăm să facă oamenii, dincolo de cortina rigorii de a domina o realitate autoimpusă.

Când experiența nu permite să fie încadrată în niște parametri stricți de îndeplinit, de o viziune dincolo de realitatea vizibilă, atunci viziunea însăși este șubredă, nu experiența.

De la prima până la ultima ta intervenție în spațiul de formare și evaluare al oamenilor, poți fi străbătut de un spirit potrivnic, de un stil ofensiv de leadership, constituind unul din elementele principale care provoacă o anumită frustrare în rândul oamenilor, determinându-i să se închidă în ei înșiși și să coboare stacheta așteptărilor excesiv de înalte.

Nu încerca cu orice preț să testezi un om, căci adevărata lui valoare nu va ieși întotdeauna la iveală în funcție de așteptările tale. Extraordinarul nu este niciodată evident, nu sare niciodată în ochi, nu este rezultatul unor legi proprii de construcție a realității dorite. El se află întotdeauna acolo unde nu-l cauți, acolo unde nici măcar nu te-ai gândit.

Leadership: Experiența pe care ți-o măsori prin abilitățile dobândite este o formă de a te supune unei realități exterioare care îți dictează propria judecată și onoare?

O viziune dincolo de realitatea vizibilă aparține de obicei unei voințe care judecă totul prin realizarea corespondenței dintre ceea ce corespunde idealului de perfecțiune și ceea ce

corespunde unei exigențe a vieții practice greu de îndeplinit, mai ales dacă este arbitrară și contorsionată.

Asta ți-a scăpat din vedere, nu-i așa? Scoate în evidență acea latură a experienței tale pe care o ignori datorită învelișului de strictețe care acoperă ipostazele acelei viziuni ce completează realitatea adevărată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-asta-ti-a-scapat-din-vedere-nu-i-asa.htm

Blestemul care te amenință

On Aprilie 14, 2009

Fii un deschizător de drumuri, dar fără să cazi în plasa blestemului de a te îndrepta înspre nemăsurat.

Atât de pasionat de surf, campionul și-a îmbrăcat echipamentul specific unui surfer adevărat, și-a luat placa de surf și s-a aruncat vitejește în apă cu gândul de a traversa oceanul. Dorința lui cea mai mare era aceea de a realiza o fapta măreață, astfel încât să ajungă celebru.

Oceanul era liniștit și limpede, valurile erau acceptabile, temperatura aerului era pozitivă, așa că a putut să înainteze fără probleme. Dar pe măsură ce avansa în larg, oceanul devenea tot mai agitat, valurile erau din ce în ce mai mari, mai iuți și mai tumultuoase, vântul bătea din toate părțile cu intensitate. În ciuda vremii care s-a înrăutățit vizibil, el nu s-a înspăimântat ci și-a continuat drumul. Nu era prima dată când practica surfingul pe o astfel de vreme și, pentru că avea experiență, a crezut că își va putea menține echilibrul necesar de care avea nevoie pentru a face față valurilor tot mai capricioase.

Apoi, deodată, totul s-a schimbat. Furtuna care începuse, s-a întețit simțitor, surferul nu s-a mai putut lupta cu valurile, s-a dezechilibrat, a căzut de pe placa de surf și nu a mai avut puterea de a se redresa. S-a înecat în călătoria spre celebritate.

Leadership: Ești conștient de conexiunea ta cu tot ce te înconjoară atunci când intră în joc intenția de exteriorizare a manifestării de voință?

Toate ambițiile noastre se pot destrăma dacă nu punem suflet în tot ceea ce facem. Indiferent de genul de activitate pe care o prestăm, dacă suntem foarte pricepuți și talentați vom avea numai de câștigat. Însă atunci când mizăm pe o singură carte este bine să cumpănim de două ori înainte de a face pasul decisiv.

Dobândirea succesului personal este pentru unii o misiune contra cronometru – vor să ajungă la linia de final cât mai repede, dar fără să țină cont de regulile jocului sau de gradul de periculozitate la care se expun. Nu trăim într-o junglă justă sau mai puțin justă, trăim într-o lume guvernată de reguli, de rațiune și principii pe care trebuie să le respectăm. Iar dacă nu ținem cont de ele vom avea numai de pierdut.

Exteriorizarea manifestării de voință, la stilul unei aventurări în necunoscut, este de obicei făcută cu intenția de a demonstra un punct de vedere referitor la capacitatea de a duce la bun sfârșit un anumit scop.

Dar când ne gândim la o asemenea dovadă de curaj dus până la extrem ne vine în minte elementul psihic de natură vizuală: cum arată un om care stăpânește autocontrolul?

Cel mai probabil, un asemenea om este limitat doar la impresiile din afară, privindu-le cu mare interes. Este nesupus, încăpățânat, recalcitrant, lipsit de receptivitate, care opune rezistență influențelor străine, ghidându-se numai după zicala "dacă nu riști, nu câștigi".

Leadership: Te expui pericolului de a-ți pierde discernământul în contextul în care schimbarea de atitudine este singura constantă de identificare personală?

În cartea *"Amurgul Gândurilor"* , scriitorul Emil Cioran făcea o afirmație extraordinară: *"Blestemul este o provocare nemăsurată și el crește în tărie cu cât se îndreaptă înspre nemăsurat."*

Cred că oamenii cei mai experimentați într-un domeniu sunt mai expuși pericolului de a-și pierde discernământul. Şi asta din pricina faptului că au o încredere prea mare în forțele proprii și în reușită, excluzând orice posibilitate de eșec. Puțini reușesc să-și mențină echilibrul în apele tulburi în care înoată uneori. Iar valurile nenorocului abia așteaptă să-i lovească pe cei plini de trufie care trăiesc într-o lume care nu face distincție între realitate și ficțiune.

Foarte mulți dintre aceștia se delimitează de tendința de exteriorizare a reflecțiilor asupra propriilor experiențe, mai cu seamă în procesul formării unei perspective de înțelegere a importanței personale în momentele de solicitare a conștiinței din apropierea punctului de impact. Ei sunt cei care nu iau în calcul avertismentele din partea unor evenimente de maximă importanță pentru ascensiunea lor.

Ești un deschizător de drumuri? Nu există companii neserioase, ci numai companii conduse de lideri ineficienți care iau toate deciziile de capul lor fără să se consulte cu nimeni și fără să le pese de altcineva decât de ei înșiși și de viitorul lor. Astfel de lideri nu sunt deschizători de drumuri nici pentru cei din jur nici pentru ei înșiși. De fapt, într-un fel se sabotează singuri în carieră și în viață, spre bucuria celorlalte firme concurente de pe piață.

În dorința lor de a-și arăta "superioritatea", ei iau decizii pripite fără să analizeze cu atenție pasul ce urmează să-l facă, și în final nu obțin nimic, la fel ca surferul care a vrut să traverseze oceanul pe o placă de lemn. Şi iarăși spun, irațional.

Nu poți să ajungi undeva fără să ști că unde vrei să ajungi poate fi finalul cursei al cărui singur record îl constituie încălcarea dreptului la respectarea vieții.

Concluzie: Cu orice chip, trebuie să eviți să cazi în plasa blestemului de a te îndrepta înspre nemăsurat. Acțiunile pe care dorim să le întreprindem trebuie să fie urmarea unui studiu clar și fiabil punând în balanță câștigul și pierderea. Este drept că dacă nu vom risca nu vom câștiga, dar dacă vom risca cu cap vom avea mai multe șanse să ieșim în câștig.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-blestemul-care-ne-ameninta.html

Combustibilul unui creator care înfrânează haosul

On Iulie 02, 2012

Găsește calea spre adevărata esență a ființei umane, ca să sporești profunzimea și calitatea Eu-lui tău.

Două constante se reflectau imperios în viața mea, fără să le pot separa: ceea ce sunt, de ceea ce pot deveni. Ca un om înflăcărat de un ideal de neatins, m-am lansat într-o aventură incitantă, neverosimilă. În care aveam să mă confrunt cu taine de nepătruns, indescifrabile prin varietatea sensurilor care se împleteau simultan, lăsând loc la tot felul de interpretări. Cu orizonturi și semnificații mult mai adânci decât cele ale lumii reale, raționale, pe care o credeam perfectă, și în brațele căreia îmi cuibăream toate speranțele, toate visurile, toate resursele vitale.

Să fi fost o patimă absurdă a nebuniei?

Căzusem într-o extremă șubredă, total nepotrivită constituției mele umane, intelectuale, emoționale. Un dezacord total cu mine însumi, între îngerii și demonii care brăzdau cu lumini și umbre universul meu interior, se născuse subit, manifestându-se în forma cea mai acută, forțată, a unor aspirații intangibile. Un proces de judecată a unui ideal utopic?

Ceva ce nu avea o finalitate concretă. Ceva ce nu putea fi destăinuit, fiindcă nu putea fi explicat. Ceva care se definea neîncetat, care se stingea și aprindea, ca o lampă. Aici era răspunsul !

Ceva care se forma, care se modifica, care căpăta un alt cuprins, dând viață altor elemente supuse unei presiuni mecanice externe, tot mai intense, generând o tensiune continuă, filtrată cu posibilitatea de a fi reglată între anumite limite. Ceva care trăia și murea, ca un motor ce necesită o întreținere corespunzătoare, un câmp de energie universală care îmi putea limita sau lărgi capacitatea de a fi altcineva.

Expediția de explorare a celor mai inaccesibile zone umane, începea. O întreagă gamă de aspecte, nuanțe, reflecții, tipuri de relații, o lume necunoscută prin forma și dimensiunile ei, se deschidea tot mai mult în fața mea. O lume care te ridică sau te coboară, care te poate încătușa și poseda în fiecare clipă, ținutul îndepărtat al unei realități superioare, situat dincolo de orice înțelegere umană finită, se contura la orizont.

Cinste acestei entități necuvântătoare, magia, care își desfăcea, măiastră, granițele de adevăr în fața voinței mele !

Leadership: Ceea ce este provocator pentru a obține accesul la ceea ce nu cunoaște nimeni, are putința de a fi accesat cu mai multă ușurință pe măsură ce îți modifici proiecția asupra imaginii care te reprezintă?

Tendința generală în leadership, această știință relevantă prin prisma influenței ei, care privește înainte de toate natura umană, nu este spre diferențiere, spre diversitate, ci mai degrabă spre omogenitate. Trebuie să unești toate acele părți din tine care te definesc, și să le aduci la un numitor comun, pentru a putea fi acceptate de toată lumea.

Este o condamnare categorică a leadershipului, a concepțiilor sau obiectivelor idealiste pe

care le susții, să încerci să maximalizezi sau să minimalizezi însemnătatea manifestărilor interiorității unei lumi fără exterior, fără să cunoști îndeaproape aspectele majore ale realiății care asigură o imagine corectă și fidelă a omului.

Magia leadershipului, labirintul puternic luminat de razele cele mai intense și mai sănătoase ale științei de a înțelege ființa umană, are la bază un acord total cu tine însuți, cu exploratorul din tine, întru identificarea și întreținerea acelor mecanisme declanșatoare de energii vitale, purtătoare de valori și virtuți nebănuite ce stau condensate sub o formă latentă.

Procesul de trezire a conștiinței și a valorilor care remodelează ființa umană constituie, de fapt, premisa necesară și obligatorie a unei dezvoltări eficiente, definitorie pentru conturarea trăsăturilor personale.

Imaginea care te reprezintă într-un spațiu cu orizonturi și semnificații mult mai adânci decât cele ale lumii reale, lăsând puterea de sine să-și exprime nestigherită voința, este o îndepărtare de la regulile une societăți rigide, în căutarea unor expresii și trăiri revelatorii cu scopul de a-ți redefini personalitatea.

Leadership: Aprecierea pe care ți-o acorzi se face în funcție de gradul de poziționare față de ceea ce este superior înțelegerii obișnuite, în ecuația tendinței de a produce un nou conținut de realitate?

Ceva se schimbase la mine, de parcă aș fi făcut un legământ care unea viața cu universul. Două forțe se manifestau simultan, îmbinându-se și echilibrându-se reciproc, ca niște culori de curcubeu care vibrau și parcă se despărțeau, și se amestecau iarăși într-o unitate desăvârșită. O voință divină și voința mea, se contopeau, depășeau orice închipuire, orice limită a rațiunii, devenind una singură, *une seule force de connexion* . Mă minunam câte emoții și întâmplări se îngrămădiseră în atât de puțin timp și spațiu.

Asemenea lui Epimeteu, care deschizând Cutia Pandorei a eliberat toate relele din interiorul ei, ca mai apoi, înfricoșat, grăbindu-se să închidă capacul, n-a observat că singurul lucru care rămăsese pe fundul cutiei era "Speranța" - eu m-am avântat în sferele înalte ale concepției omului despre lume, cultivând o nouă înțelegere a "activelor" din care este constituit el, supunând existența lui unor norme speciale. Dar fără să conștientizez că singurul lucru care trebuia analizat era tabloul, imaginea de ansamblu a întregii zone raționale a universului, prin prisma manifestărilor de sine.

Împins de firea curioasă, am reușit cumva să deschid poarta care făcea legătura cu Universul. Dar am plătit un preț mare. Fără să observ, am căzut în ispită. Am început să mă transform tot mai mult într-un ostaș al științei, apărătorul exaltat al alchimiei, un Merlin obligat să deslușească semnificația luptei dintre bine și rău la care era supusă ființa umană.

Sufeream tot mai mult de o mare povară. Trebuia să păstrez intactă "Cutia Pandorei", să protejez cele mai însemnate taine ale ființei, ale vieții, ale universului. Ca un creator care înfrânează haosul. Ca un magician, susținător al unui mod superior de gândire.

Eram unicul autor al propriului meu destin.

Leadership: Cum vezi imaginea de ansamblu a zonei de înțelegere a naturii omului din nevoia de a fi unicul autor al destinului său?

Cunoașterea oamenilor, proces în care te-ai aventurat ca lider, este esențială în leadership. Cunoașterea profundă a acestora, a relațiilor dintre ei, a motivațiilor individuale și comune, presupune o analiză minuțioasă a naturii umane, o cercetare realistă și mai ales prospectivă, a acestei forțe a maselor de oameni care te pot propulsa sau te pot destabiliza, ca lider.

Așa cum chimistul distilează cu răbdare substanțe eterice din plante și flori, tot astfel și tu, ca să deschizi poarta care se găsește la frontiera dintre tine și ceilalți oameni, trebuie să analizezi "tabloul", imaginea de ansamblu a întregii zone raționale a omului, prin prisma manifestărilor sale. Apoi să încerci schimbi percepțiile care contribuie la formarea lui și să le cuplezi la convingerile tale.

Leadershipul trebuie să se reflecte în straturile superioare ale entității numite "om". Prin urmare, ca să te ridici la înălțimea potențialului tău de lider, mai întâi cultivă o nouă înțelegere a "activelor" din care este constituită ființa umană, pornind de la elementele pe care se bazează întreaga ei "construcție".

Păstrează ferecată Cutia Pandorei, căci o dată deschisă, haosul va pune stăpânire în tot ceea ce ai creat în calitate de lider, iar pilonul principal pe care se sprijină întreaga ta dezvoltare se va prăbuși.

A fi unicul autor al destinului omului înseamnă să te rezumi la a-ți crea o lume din care dispar cuvintele "EI" sau "LOR", înlocuindu-le cu stimuli de tipul: "Eu sunt sunt singurul conținut de realitate pe placul tuturor".

Combustibilul unui creator care înfrânează haosul reflectă poziția personală adoptată față de cunoașterea oamenilor în viața reală. Ca să avansezi în leadership trebuie să stimulezi conexiunile profunde ale unei perfecte autocunoașteri, să evidențiezi plusurile acelor părți ale sinelui care alcătuiesc unitatea ființei tale.

Găsește calea spre adevărata esență a ființei umane, ca să sporești profunzimea și calitatea Eu-lui tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-combustibilul-unui-creator-care-infranea

Fii primul care face prima mutare

On Octombrie 09, 2009

Amplifică-ți nivelul de performanță, activând acea opțiune utilă din modul tău de operare care îți permite să obții rezultate de mare efect.

Au pierit fiindcă nu au acționat la timp.

În timpul unei expediții în deșertul australian, un pluton format din 60 de militari a fost atacat din toate părțile de inamic. Comandantul le-a ordonat degrabă soldaților să se pună în poziție de luptă. Aliniați în poziție de tragere și înarmați până-n dinți, soldații așteptau cu teamă ordinul de atac din partea comandantului lor.

Un glonț l-a rănit mortal pe comandant chiar înainte să ordone atacul. Toți soldații au fost măcelăriți în timp ce așteptau ordinul.

Liderul nu este o imagine care stă cuminte în propria ramă, arătând sobru și impunând o anumită seriozitate în interpretare. Ci este o imagine care stă în spatele unei transformări strategice: de la statutul de muritor la o idee care nu poate fi ucisă.

Dacă îți place să te plimbi cu bicicleta atunci știi că cu cât pedalezi mai repede cu atât îți poți menține echilibrul stabil. Dacă stai pe loc echilibrul tău se clatină serios.

A acționa eficient înseamnă deseori să „pedalezi" cât mai repede. A acționa rapid e deseori mult mai important decât dacă continui să creezi strategii sau dacă aștepți momentul oportun de a te pune în valoare.

Prezența unui lider stă în raport direct cu gradul de concentrare a atenției în direcția analizei riscurilor, cu o egală intensitate de conștiință îndreptată spre exercitarea atribuțiilor sale prin săvârșirea actelor de curaj și eroism.

De regulă sentimentul de încordare si nevoia de a acționa urgent te pot transforma într-un veritabil magnet pentru eșec – căci ele îți fragmentează capacitatea de performanță făcându-te să uiți să te preocupi de toate detaliile importante care te pot susține în demersurile pe care le întreprinzi.

Această fragmentare a capacităților proprii își pune amprenta asupra modului tău de funcționare. Însă ea nu împiedică evoluția ta, dimpotrivă, dacă este pozitivă poate favoriza apariția succesului și premisele unei dezvoltări durabile. Ea este menită să activeze în al tău *modus operandi* acea opțiune utilă care îți permite să obții rezultate, care îți permite să te focalizezi asupra cuceririi unor teritorii virgine din domeniul tău de activitate.

Leadership: Îți faci simțită prezența prin adoptarea unei priviri ce analizează totul din perspectiva consecințelor pe care le anticipezi într-o manieră ferită de riscuri?

Capacitatea de performanță vizează toate trăsăturile fundamentale ale omului care sunt constante în timp, cu privire la scenele trăite prin prisma demersurilor și înțelegerii reprezentării lor pe linia conștiinței, fiind răspunzător de patternurile stabile de răspunsuri la situațiile pe care le-a putut schimba în folosul unei identități colective.

Fragmentarea capacităților proprii, care presupune o anumită reprezentare despre tine pe temeiul unor însușiri specifice colectivității în care trăiești, este un proces de rupere spontană a legăturii dintre existența realității și percepția asupra ei, dintre ceea ce te inspiră și ceea ce produci, dintre ceea ce vezi din spatele cortinei și ceea ce este pe scenă.

Aceste capacități, aproape eliminate în avans în procesul de planificare a propriului parcurs, sunt următoarele: capacitatea de a face deducții cu privire la conținutul comunicării unui pronostic, capacitatea de inițiativă, spiritul întreprinzător, simțul răspunderii, perseverența până la finalizarea misiunii, capacitatea de a gândi problemele din diferite unghiuri, capacitatea de a acționa în fața schimbării, capacitatea de a anticipa cursul evenimentelor.

Leadership: Ești conștient că prin mijloacele necesare concretizării obiectivelor propuse poți determina manifestarea autorității unei autenticități care poate convinge chiar înainte de a lămuri?

Ideea de fi întotdeauna primul care „atacă", este ideea de bază a negociatorului japonez. La șah, jucătorul care începe partida, albul, are întotdeauna un avantaj mai mare prin faptul că a făcut primul pas, prima mutare. Şi așa cum am precizat puțin mai înainte, într-o bătălie, armata care deschide prima focul ar trebui să nu-i lase inamicului posibilitatea de a riposta.

Tot așa, la proba de viteză, atletul care are startul cel mai bun de cele mai multe ori câștigă. O fracțiune de secundă poate face diferența între a fi sau a nu fi campion. Iar dacă nu știi, de foarte multe ori studenții care termină facultatea cu mediile cele mai mari, reușesc să se angajeze în companiile de renume fără să se mai prezinte la interviu. Doar printr-o simplă recomandare. Așadar, a ocupa primele poziții, a fi printre cei mai buni, poate să-ți ofere multe avantaje în timp.

În orice companie angajații cei mai valoroși - care vin tot timpul cu idei noi, care sunt mai activi, care se implică permanent în rezolvarea problemelor sunt întotdeauna apreciați de manageri. De aceea sunt plătiți mult mai bine și sunt promovați mai rapid în funcții superioare decât aceia care nu se dovedesc suficient de productivi.

Învață să creezi acea magie a predestinării care să-i determine pe oameni să se alinieze convingerilor, idealurilor și acțiunilor tale într-un context de tipul: "singura greutate pe care nu o simțim, dar o trăim, este aerul, gloria și istoria".

Acționează eficient. „Pedalează" cât mai repede. Fii mereu cu un pas înaintea celorlalți. Fii întotdeauna primul în domeniul în care activezi. Găsește primul soluțiile cele mai bune la problemele ivite. Decide chiar azi că vei deveni persoana cea mai valoroasă din companie.

Dacă nu vrei să-ți diminuezi unicitatea, amplifică-ți nivelul de performanță activând acea opțiune utilă din modul tău de operare care îți permite să obții rezultate cu efect spontan și de durată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-fii-primul-care-face-prima-mutare.html

Învață să contribui

On Martie 10, 2009

Fii un model de eficacitate pentru arta de a conduce, creând acea legătură specială între oameni care să corespundă standardelor tale de excelență.

Două echipe de arheologi au plecat în Egipt cu un singur scop: de a descoperi o structură funerară a poporului egiptean. Amândouă echipele dețineau anumite informații precum că structura funerară se afla într-o anumită zonă, într-un perimetru de 640 de metri. Dar amândouă echipele au ajuns în același timp la fața locului și au început să se certe care dintre ele este mai îndreptățită să efectueze săpăturile.

Unul dintre arheologii șefi ai uneia dintre echipe a intervenit și a rezolvat problema.

- Perimetru este destul de mare și guvernul egiptean ne-a lăsat doar două săptămâni la dispoziție pentru a explora această porțiune de teren. Dacă dorim să descoperim ceva în acest scurt timp, va trebui să lucrăm împreună iar pentru asta trebuie să învățăm să împărțim totul între noi.

Până la urmă cele două echipe de arheologi și-au împărțit aria de căutare, și amândouă au descoperit lucruri interesante.

Leadership: Îți poți amplifica potențialul de a face lucrurile să se întâmple, pe măsura valorii de schimb pe care o acțiune o posedă la un moment dat?

Se poate afirma că există o valoare de tip "unitate" chiar acolo unde aparent ea s-ar părea că nu e aplicabilă, atunci când indiscutabil se declanșează un proces de rezonanță care conduce la o amplificare a importanței efectelor obținute printr-un efort comun și care pot fi cuantificate.

Potențialul de a face lucrurile să se întâmple este o viziune care oferă ideilor noi posibilitatea de a lua formă și de a se materializa printr-o acțiune sinergică care atrage atenția prin anularea deosebirilor și diferențelor dintre oameni.

Așadar, valorii de schimb pe care o acțiune de voluntariat o posedă la un moment dat i se poate atribui calitatea oamenilor de nu lucra contra voinței lor la structura unui proiect de amploare, luând în considerare faptul că utilitatea unei cauze comune este aceea care face din modelul dinamicii de grup o obligație de rezultat prospectiv și o valoare de referință a "premiului" final.

Acolo unde este evidentă unitatea oameni-muncă, adică acolo unde există pretenții de cinste, de a face performanță și dorința de a construi ceva durabil (căci în munca de echipă totul se bazează pe aceste trei elemente), acolo unde se realizează o ordine a priorităților și îmbunătățirilor asupra cărora trebuie să treacă împreună – încurajarea asigurării cooperării trebuie să atingă potențialul maxim, trebuie să fie superior realizată și să dea o notă pronunțată de autenticitate – adică să producă simultan o putere activă, o energie capabilă să asigure productivitatea.

A nu reuși să creezi acea legătură specială între oameni, astfel încât ei să se dezvolte conform așteptărilor tale și să evolueze pentru a fi mai optimi, deci conform standardelor tale

de excelență, e ca și cum ai încerca să ajungi cu bicicleta până la un punct îndepărtat pedalând în gol. Ca să ajungi cu bicicleta undeva trebuie să dai din pedale, în timp ce ceilalți oameni te urmează.

Leadership: Legătura pe care o creezi între oameni corespunde standardelor tale de excelență, luând în considerare prețul final al unui beneficiu care nu oferă nicio distincție între valoarea de investiție și valoarea de bilanț a activelor nemateriale?

A câștiga este o deprindere. Ca și a pierde. Depinde numai de tine cum îți construiești echipa. Poți să îți faci prieteni și să înfrunți orice greutăți cu mai multă ușurință, sau poți să îți impui o atitudine neconstructivă și să te încăpățânezi să faci totul de unul singur. Este alegerea ta.

Lucrând cu alte persoane și arătându-le că ești interesat să continui lucrul cu ei, le câștigi respectul. Câștigându-le respectul îi determini să se implice cu mai multă energie și seriozitate în activitățile pe care le organizezi. Acesta este punctul în care trebuie să-i aduci pe oameni: să pună suflet în munca lor și să fie mândri de asta. Iar în cazul în care ceva nu merge bine, fă tot posibilul să eviți disputele și caută o soluție comună.

Prețul final al unui beneficiu care nu oferă nicio distincție între valoarea de investiție și valoarea de bilanț a activelor nemateriale este însăși plăcerea de a face parte dintr-un întreg de care depind părțile sale componente, un întreg care fără tine s-ar putea să nu mai funcționeze la fel de bine. Devii lider numai prin abilitatea de a genera fenomenul "all for one and one for all".

Ca lider, datoria ta este să stabilești o legătură cât mai strânsă între membrii echipei, să creezi acea atitudine cooperantă care să-i determine să presteze o muncă de calitate, să se implice pe deplin în atingerea obiectivelor comune. Prin urmare, dacă ești managerul unei companii și vrei să îți atingi obiectivele propuse va trebui să îți întemeiezi o echipă care să lucreze eficient, ca un tot unitar.

Fii un model de eficacitate pentru arta de a conduce, creând acea legătură specială între oameni care să corespundă standardelor tale de excelență. Învață să contribui la buna funcționare a echipei tale punând la dispoziție o infrastructură complexă de leadership și excelente facilități de colaborare.

Leadershipul este ceea ce aduni laolaltă după ce ai terminat o anumită activitate, care poate fi reprezentat printr-un vector numit "sentimentul însemnătății nemăsurate".

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-invata-sa-contribui.html

Investește în excelență

On Aprilie 11, 2009

Pune-ți în valoare capacitățile de cercetător până ce reușești să scoți aur viu de pe urma resurselor de cunoaștere de care dispui și a atuurilor tale intelectuale.

Dintotdeauna oamenii au încercat să își imagineze cum va arăta viitorul. Care va fi situația lor financiară, cum vor sta cu sănătatea, în ce măsură își vor atinge obiectivele, oare va fi mai bine sau mai rău? Este ceva natural să te gândești la viitorul tău, să speri la ceva mai bun în viață, să încerci să faci lucrurile mai bine, să cauți, să cerni, să calculezi, astfel încât să te îndrepți numai către ceva mai bun și să te pui într-o lumină cât mai favorabilă.

Nu-i așa? Întotdeauna ne putem imagina un viitor mai fericit, mai luminos și mai sănătos. Dar oare care sunt șansele reale că viitorul să urmeze calea pe care ne-o dorim noi?

Să spunem că ești un cercetător în domeniul medicamentelor care își iubește meseria și își dă tot interesul pentru a veni în sprijinul bolnavilor de SIDA. Zi de zi, ani de zile ai încercat să găsești un tratament eficient pentru persoanele infectate cu HIV. Din păcate n-ai descoperit nimic concret. Toate încercările tale de găsire a unui medicament eficace au dat greș.

Şi deodată, într-o zi, un alt ton, de această dată al biruinței: " *Am reușit ! Am găsit leacul !* ". Şi uite așa, într-o clipă, ai devenit unul dintre cei mai faimoși oameni din lume, și putred de bogat.

Leadership: Încerci să descoperi noi modalități de percepție a propriei eficiențe, influențând apariția anumitor efecte de revitalizare a zonei tale de profunzime?

Mulți indivizi își ignoră propria lor valoare și se împotmolesc fără soluție în actul de judecată, în procesul de căutare a acelor căi de îmbunătățire a performanțelor proprii, pe drumul către excelență. Din acest motiv, capacitatea de a face o cercetare de calitate în rândul factorilor care pot garanta nivelul optim de creare a rezultatelor, este foarte necesară.

Adevăratul lider, și în aceeași măsură, artist cu viziune, este dominat de preocuparea pentru trecerea către un model de leadership inovativ. El încearcă să intuiască mai clar unitatea și interacțiunea unor fenomene sau structuri ale realității prin extinderea unor categorii de factori preponderenți care pot să influențeze apariția anumitor efecte de revitalizare a zonei sale de profunzime.

Prin experimente, în sensul adăugării unor noi ipoteze suplimentare de cercetare a modalităților de interacțiune cu propriile realizări, căutând să descopere noi modalități de percepție a propriei eficiențe în materie de exercițiu intelectual, el poate să-și asigure o funcționare optimă, fără blocaje, și un randament superior.

Coordonarea acelor activități de cercetare care pot să genereze un impact pozitiv asupra rezultatelor și performanțelor individuale, urmărind dezvoltarea graduală a capacității de însușire a elementelor de competență care, compuse, pot conduce la o inovație funcțională în leadership, este o cerință a evoluției. Aceste elemente sunt: capacitatea de a vedea lucrurile din perspectiva posibilităților de câștig și capacitatea de a comunica conținutul tău de valoare prin forma pe care o dai năzuințelor tale.

Iar o activitate continuă de căutare a noi posibilități de valorificare personală depinde în mare măsură de metodele de auto-analiză și auto-evaluare cunoștințelor utilizate in procesul de creație.

Zona de profunzime a artei de a te individualiza, constituind fondul vieții interne din care se plăsmuiesc visurile și idealurile, își câștigă particularitatea de a fi chintesența succesului atunci când emani o fascinație aparte pentru însemnătatea curiozității cu care privești lumea.

Cu alte cuvinte, dacă vrei să te ridici la înălțimea pretențiilor leadershipului de calitate este important să manifești o preocupare intensă pentru cunoașterea lumii și a cerințelor ei. Gândește cât mai înalt și încearcă să înțelegi mai bine cercetătorul" din tine. Adică să-ți dezvolți potențialul creator până ce reușești, asemenea unul alchimist, să scoți aur viu de pe urma resurselor de cunoaștere și a atuurilor intelectuale de care dispui.

Tu vrei să simți că ai realizat ceva folositor, ceva care contează? Vrei desăvârșire? Vrei ca munca pe care o faci să fie importantă? Vrei să se cunoască ce ai făcut?

Dacă da, atunci creează-ți propriul tău „laborator de cercetare" în care să-ți pui în valoare toate calitățile. Laboratorul este acel spațiu în care îți exersezi abilitățile, în care ai libertatea de a experimenta, de a te căuta pe tine. Este un instrument menit să accentueze procesul tău de evoluție și să te aducă mai aproape de cariera la care visezi.

Fiecare om care „strălucește" într-un domeniu are propriul laborator de cercetare a acelor forme generatoare de performanță și calitate - care influențează în mod direct starea lui de funcționare. Excelența este direct proporționată cu rezultatele cunoașterii de sine și ale realizării tale intelectuale.

Leadership: Poți să te valorifici prin capacitatea de a semnifica, adică de a sesiza și de a comunica un sens nou al Eului și al Lumii prin raportarea la o direcție care se caută și care se „cumpără"?

Înțelegi de ce unii oameni obțin rezultate mai presus de orice așteptări? Pentru că ei acționează în loc să se uite pe fereastră. Oamenii excelenți nu așteaptă să le pice din cer un seif gigantic plin cu bani, ci își hotărăsc singuri performanța prin tot ceea ce fac, prin muncă, seriozitate și stăruință. Desigur eșecurile nu-i ocolesc mai puțin decât pe ceilalți oameni. Dar pentru ei toate aceste obstacole reprezintă un pas înainte spre succes.

Fără nicio îndoială, cel care muncește mai mult și cu eficiență mai mare, care investește timp în idei productive - își sporește șansele de a fi strălucit. Dacă îți propui drept țel să fii unul dintre cei mai buni "jucători" din domeniul tău de activitate, probabilitatea de a-ți atinge scopurile, de a-ți transforma viziunea în realitate este mult mai mare. Din păcate lucrurile vor sta exact invers dacă nu excelezi în nimic.

Așadar investește în excelență, fă tot ce poți ca să ajungi excepțional de bun din punct de vedere profesional în domeniul în care activezi. Astfel, probabilitatea de a-ți atinge obiectivele și de a avea un viitor mai luminos este mult mai mare.

Leadership: Cum te vezi într-o cunoaștere care se numește "descoperire" sau "experiența de a fi altcineva?

Cum îți sporești probabilitatea de a atinge excelența? Pune-ți în valoare capacitățile de

cercetător până ce reușești să scoți aur viu de pe urma resurselor de cunoaștere de care dispui și a atuurilor tale intelectuale.

O direcție care se caută și care se „cumpără", găsind susținere în plan material și profesional, reflectă modalitatea de exteriorizare a voinței făcută cu intenția de a crea o nouă perspectivă asupra lumii prin intermediul unui imbold numit "Cunoașterea unui om cu totul altul".

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-investiti-in-excelenta.html

Luceafărul unui creator încătușat în lanțurile realității (II)

On Iulie 06, 2012

Dovedește fermitate critică în aprecierea formelor și direcției dezvoltării de sine, fără să te sustragi autorității numită "forță de interpretare a creației".

Mă cufundasem cu totul în întunericul "camerei fără ferestre", în freamătul tot mai puternic al unei creații care își consolida tot mai mult valoarea, asemenea unui zgârie nori care crește neîncetat în înălțime. În calda și cuprinzătoarea tovărășie a unor simțiri și raționamente profunde, a unor teorii, calcule, argumente coerente, deseori empirice. Lumea mea, pe care o numeam obiectivă, se asemăna întrucâtva cu furtul acelei picturi pe care o iei peste tot cu tine, dar nu reușești niciodată să te uiți bine la ea fiindcă mereu ochii tăi se îndreaptă către alte picturi, mult mai valoroase.

Absolut incredibil, dar se poate trăi cu o putere efectivă chiar și atunci când idealul artistic lipsește, sau nu e de găsit. Cu toate astea, în mine stăruia adevărul exprimat de un vechi scriitor: *"Omul a trăit întotdeauna sub condiția lui reală, printr-o inversiune a realității. El a intrat astfel într-un coșmar, luptându-se cu irealități de genul morilor de vânt. Pentru a ieși din impas un singur lucru ar trebui să afle omul: că el este un miracol."*

Această vibrație imaterială, această pură presiune constantă exercitată în baza unor legi speciale de către o forță electromagnetică puternică și din ce în ce mai cuprinzătoare, trebuia să se manifeste și în lumea materială. Să modeleze caracterele, fizionomiile, să pătrundă ca un curent continuu în marele întreg al naturii umane, influențând hotărâtor existența lui. Păream a fi eu însumi o creație izvorâtă din mijlocul unui univers multidimensional, numai dacă cineva și-ar fi putut închipui un univers pregnant prin inversiunea legilor sale, care-și capătă caracterul specific printr-o structurare armonioasă, corespunzătoare nevoilor omului de culoare și expresie.

Alchimia omului era tot atât de ispititoare ca și aurul. Doar că mult mai greu de descoperit. Mult mai greu de întreținut. Mult mai greu de prelucrat. Era o enigmă care îmi cuprindea toate simțirile, care mă punea în contact cu lumea simbolurilor, deschizându-mi mereu alte uși, alte ferestre. Îmi dezlega drumul spre pasiuni nebănuite, resuscitându-mă cu fiecare pas. Mă transpunea într-o stare din care nu mai doream să ies.

Dar oare înțelesesem eu, cu adevărat, menirea ei? În momentele în care reveneam la realitatea obiectivă, o altă întrebare se năștea: "Quo vadis, Domine?" Oare până unde puteam să aprofundez cunoașterea de sine și cunoașterea celorlalți, fără să cad în extrema dezordinii, a confuziei, a iluziilor, a descurajării?

Leadership: Universul la care te raportezi oferă posibilitatea de a face cunoștință cu artistul însuși și cu opera sa, fără a limita posibilitățile de interpretare ale unei creații ce are riscul să eșueze?

Primul capitol al universului la care te raportezi prezintă o inversiune a condiției existenței omului ca om, ca modalitate de ascultare a strigătului creației pentru a transforma în datorie personală ceea ce se întâmplă cu lumea și pentru a recunoaște astfel care este contribuția pe care o poate aduce fiecare la înfrumusețarea ei. Acest univers reprezintă acea 100% autenticitate care alegi să te definească într-un climat străin de vechile expresii ale vieții, punând în valoare lupta pe care o ai doar cu tine spre dobândirea unui mijlocitor între conștiința individuală și lume.

Ești convins că te înșeli în privința a ceea ce universul lasă în unicitatea sa, îți faci critici, îți adaugi reproșuri, reflectezi asupra a ceea ce ți se pare că îți lipsește. Dar în același timp lași flacăra închipuirilor să te ghideze să creezi ceva uimitor din acest întuneric, schimbând esența a tot ce simți și gândești într-un sens mai larg al conceptului de experiență estetică (formă, culoare, structura, poziționare) tot așa cum Dumnezeu modifica lumea sa după standardele umane.

Creația pe care o exprimi cu ajutorul a ceea ce universul propriu încearcă să-ti dezvăluie, nu este o caricatură a dezordinii lumii, ci un fel de trăire în vis a puterii tale de a fi una cu Dumnezeu.

Numai cel care își însușește puterea de a pătrunde în măruntaiele cele mai ascunse ale naturii umane, numai cel a cărui principii și valori nu sunt dictate de factorii limitativi ai unei realități alienante - acel posesor al unei rațiuni individuale, *l'homme avec une libre pensée* - va manifesta o tendință continuă spre cunoașterea de sine, făcând din ea un pilon de sprijin pentru zona leadershipului. Dar... până în anumite limite.

În fond dezvoltarea personală și ascensionarea spre culmile înalte ale desăvârșirii, este "Oul lui Columb" în zona subtilă a leadershipului prin care se încearcă fundamentarea în primul rând a cunoașterii de sine, atât de necesară fiecărui aspirant la statutul de lider. Multe sunt enigmele naturii omenești, și acestea sunt greu de descifrat pentru acela care nu recurge la cunoașterea de sine.

În pereții de stâncă atât de înalți ai personalității fiecăruia din jurul tău, exista mici porțiuni care pot fi modelate cu arsenalul tău de resurse, intelectuale și emoționale. Dar pentru asta trebuie să te transformi într-un magician, într-un alchimist, într-un descoperitor al frumuseții neasemuite a zonei umane, într-un gânditor adevărat al particularului și generalului.

"Generalul" este ceea ce ți se relevă prin comparație cu însușirile pe care o anumită filozofie le atribuie universului, în timp ce "Particularul" este concluzia la care ajungi după ce transpui în concept trăirile experimentate în acest univers, inserându-le ulterior în contexte reale de viață.

Luceafărul unui creator încătușat în lanțurile realității marchează acea căutare de sine ce se înalță spre aspirații spirituale superioare, din care trebuie extrasă esența gândirii unei altfel de legi referitoare la calitatea imaginii pe care o reprezinți în lume prin raportare la un univers care se joacă tot timpul între personal, artistic și creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-luceafarul-unui-creator-incatusat-in-lant

Luceafărul unui creator încătușat în lanțurile realității (I)

On Iulie 06, 2012

Şlefuiește diamantul din tine, ca să poți da o formă cât mai perfectă leadershipului tău.

Lumea mea interioară părea să ticăie tot mai puternic, sinistru și inexplicabil. Un gând mă obseda permanent în ritmul unor palpitații intense, însoțite de cele mai ciudate simțiri. Nutream la acea unică sclipire de geniu, a supraomului, *optimum et maximum.* Așteptam apariția spontană a unui Eu împlinit. Ca un Luceafăr strălucind pe cerul nopții arătându-mi nordul, idealul măreț mă determina să cizelez asperitățile gândirii mele.

Cu seriozitatea impecabilă a unui căutător de răspunsuri, porneam în aventura cunoașterii amănunțite a unei lumi nemateriale, a unui univers insuficient cunoscut. O cunoaștere a conștiințelor și a sufletelor, ce compuneau o masă de oameni diferiți. O cunoaștere care prezenta fluctuații neașteptate, dând naștere unei forțe nebănuite, apărute aparent din nimic.

Era o muncă copleșitoare care mă putea îndepărta de o realitate limitată, de legi, de clișee, de dogme, de prejudecăți. Mă aflam la granița dintre posibil și imposibil, dintre creație și evoluție. Un creator a cărui creație se hrănește cu căldura și lumina revărsată de cele mai ascunse taine ale lumii, ale vieții, ale naturii umane. Puteam să fabric oricând alte legi, să constat mereu alte adevăruri, să accept alte puncte de vedere. Aș fi vrut să construiesc, asemenea lui Einstein, modelul unui Univers pulsatoriu, care să se destindă și să se contracte ca o inimă uriașă. Oare aș fi reușit?

Trebuia să șlefuiesc propria mea cunoaștere, pentru a spori valoarea propriului meu Eu.

Leadership: Aprecierea pe care o acorzi realității se face în funcție de gradul de implicare în universul tău interior, dincolo de ceea ce ești pregătit să înțelegi din el?

Nu poți trece printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii un lider mai bun, dacă ești prizonier al unei realități care te limitează.

A-ți stopa orice reacție, orice tentativă de a te implica în propria ta împlinire, în realizarea acelui lucru care să te motiveze și să te facă mai dinamic - este ca și cum ai pleca într-un mic oraș de provincie într-o țară străină, unde nu cunoști pe nimeni, urmărit de gândul că fiecare om ți-ar putea ghici cu o singură privire fiecare mișcare. Practic te afli în perimetrul unei zone moarte, în care nu poți beneficia de privilegiile pentru avansarea personală.

Ceea ce contribuie la întregirea unei noi concepții despre realitatea care alcătuiește lumea omului este acea categorică lămurire a obsesiei care nu-i dă pace, agitându-l și reconfortându-l, care devine luptă pentru apărarea unor valori, credințe și idealuri.

Această obsesie, sprijinită de integritatea și uriașa continuitate a unei atitudini în manifestarea unor adevăruri care te fac să privești viața cu alți ochi, aliniind sistemului tău de valori la niște repere noi de exprimare și orientare, poate să contribuie la declanșarea unei noi corecții de imagine atribuită autenticității sau poate să denatureze orice inițiativă bună.

Leadership: Obsesia de a aborda calea creației este centrul universului tău, dincolo de forma încifrată a înțelesului pe care îl dai termenului de "valabilitate" ?

Obsesia este începutul actului de creație. Este ceva ce te frământă neîncetat, un suport individualizator ce se câștigă prin adăugiri succesive, un protest împotriva subordonării unui conținut exterior agresiv, în scopul de a defini normalul acceptat de corespondența dintre suflet, rațiune, conștiință și personalitate. Este o dezvoltare intelectuală mai înaintată, care poate vedea mai departe în viitor, putând încorda spiritul asupra mijloacelor necesare pentru obținerea unui rezultat dorit, chiar dacă aceste mijloace nu inspiră prin ele însele plăcere. E acel ceva din tine care nu te lasă să renunți, care te ancorează și totodată îți dă aripi să crezi atunci când ceilalți se îndoiesc de tine.

Poți să dai o formă cât mai perfectă autenticității, numai dacă șlefuiești diamantul din tine. Căci numai cine se avântă în toate regiunile muntoase ale propriului sine, deconectându-se de realitatea distorsionată a lumii exterioare, îmbâcsită de tot felul de prejudecăți, va reuși să "trezească" din adormire acea forță creatoare proprie oamenilor care uimesc prin abilitățile lor, și care se pot mândri cu ei înșiși.

Eram pe punctul de a descoperi și înțelege o lume guvernată de legi, de principii raționale. Unde dreptul la "viață" și "moarte" era determinat de existența unei realități complet diferite, impunătoare prin felul în care interacționau forțele care o compuneau. O lume cu putere limitată de o înțelegere abstractă, în care secretele cele mai adânci, dispersate printr-o forță de reacțiune ce venea dinăuntrul ființei umane și care se răsfrângea asupra universului, erau însăși condiția existenței ei.

Efectul acțiunii convergente a realului și a ficțiunii ce asigura verosimilitatea unei lumi paralele, supusă presiunii unei schimbări unice și totalizatoare, forma perfectă a unei dimensiuni atemporale care tindea să se desăvârșească, se putea pierde dacă nu era amplificat de relația dintre artă și știință, dintre om și planul spiritual, încât să sporească intensitatea impactului asupra vieții.

Valabilitatea variantei tale de univers este mărimea cu care poți traversa de la un capăt la altul acea porțiune de 100% fidelitate în redarea unei realități insuficient descifrate de ceilalți oameni.

Luceafărul unui creator încătușat în lanțurile realității este expresia completei desăvârșiri, a înalte împliniri a sinelui care depinde de liberul arbitru din tine. Poți deveni un lider foarte bun, dotat cu capacitatea de a modela caracterele. Poți pătrunde ca un curent continuu în marele întreg al naturii umane, influențând hotărâtor existența lui, și poți da o formă cât mai perfectă leadershipului tău. Dar numai dacă șlefuiești „diamantul" din tine.

*** Notă:** *optimum et maximum* – cel mai bun si cel mai mare (lat.).

Lumina din adâncurile tainice ale întunericului

On Iulie 24, 2012

Consolidează puntea dintre autocunoaștere și propriul potențial, ca să-ți desăvârșești identitatea.

Uneori, în mijlocul existenței mele active și însuflețite de cele mai îndrăznețe visuri, se producea o fisură. Cădeam dintr-o dată într-o stare de neliniște. Nu reușeam să mă debarasez de o profundă convingere, ascunsă cu grijă: că toți ceilalți din jur îmi sunt superiori. Mă consideram un mare nimeni, un fiasco al autorității divine, un om suspendat de un ideal oscilant condamnat să readune iar și iar energiile risipite ale unei lumi apuse.

Mă înfioram, tremuram, îmi întorceam mintea pe toate părțile, umblam de colo-colo ca un obsedat, ca un om scos din minți, ca și cum aș fi primit înfiorătoarea poruncă să devin sclavul unei patimi absurde ce căuta în fel și chip să mă îndepărteze de ceea ce aș fi putut fi cu adevărat.

Sentimentul meu de inferioritate era de înțeles, dar tot atât de greu de suportat ca un bolovan apăsând pe întreaga mea ființă. Alunecam tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare și de simțul direcției. Eram mereu ultimul la toate, *le dernier des hommes* . Mă desconsideram enorm. Ţinut prizonier într-un spațiu relativ îngust, legat de frânghia celor mai istovitoare încercări. Pedepsit parcă de o faptă de care nu eram vinovat, căram zadarnic pietroiul ironiei sorții, de fiecare dată mai greoi, aidoma lui Sisif, ignorând parcurgerea aceluiași traseu, aceluiași destin.

Leadership: Înțelegi imaginea de ansamblu a zonei care te formează din nevoia de a fi unicul autor al unui parcurs care exclude orice posibilitate de control din afara "imediatului" ?

Încă mai consideram un privilegiu inexplicabil faptul că nu puteam să pricep nimic din mine însumi. Nu puteam să înțeleg ce era atât de strălucit la unii. Cum de ei reușeau, iar eu nu? Nu puteam să mă mint pe mine însumi. Nu puteam să mă prefac că sunt altcineva, rivalizând cu ceilalți. Zona în care mă formam aparținea durerii, destul de pregnantă, de a nu fi părtaș la miracolul numit "însemnătate", fără să iau în calcul calitățile pe care încă nu mi le descoperisem și care ar fi putut să mă transforme imediat într-un caracter dominant.

Am devenit mult mai conștient de ceea ce câștigasem din aceste cotituri ale vieții mele – contactul cu o formă de înțelegere a sinelui meu, mai exigentă, mai incisivă, mai obiectivă. "Imediatul" era acea formă de a mă despărți de trecut, încât să fiu prezent în conștiința momentului experienței de utilizare a circumstanțelor favorabile de schimbare, fără să păstrez în suflet urmele impresiilor încercate demult.

În toate acele momente apăsătoare, dar utile, am avut prilejul să compar ceea ce sunt, cu rezultatul final, ceea ce puteam fi. Constatarea era evidentă: în adâncurile tainice și întunecoase ale propriei mele ființe se găseau totuși instrumentele necesare pentru a produce scânteia ce putea aprinde făclia celei mai incredibile reveniri.

Aveam senzația că, cu cât stăruiam mai mult să mă apropii de cine pot fi eu cu adevărat, cu atât mă îndepărtam mai mult de mine însumi. Era un fel de asimetrie dintre cele două părți din mine care îmi învăluiau existența: Eul și Non-Eul, realitatea și durerea, autocunoașterea și desăvârșirea.

M-am întors pe drumul cel bun, înțelegând că cele două părți din mine erau inseparabile și se completau reciproc. Am învățat să mă cunosc mai bine. Să scot la iveală multe răni, dar și multe talente. Era oare acesta primul pas spre atingerea perfecțiunii?

Leadership: Trebuie să te îndepărtezi de tine pentru a-ți crea perspectiva unei recunoașteri totale într-un context de tipul "cucerire a propriei individualități în relație cu altele" care se cere a fi redus la o singură constantă numită "multiplicarea de imagine" ?

Dacă vrei să realizezi ceva de valoare, leadershipul îți poate deveni ajutor de nădejde. Dar succesul în leadership nu vine dintr-o dată. El vine cu pași mărunți, pe măsură ce te redescoperi și te maturizezi. Iar aceste două constante, subordonate caracterului tău, se manifestă numai atunci când apar acele "fisuri" din viața ta. Atunci când aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine. Atunci când ești cuprins de un sentiment de inferioritate, care te îndeamnă la reflecții.

Leadershipul are la bază înțelegerea propriului tău sistem de apărare împotriva dușmanului nevăzut: "conștiința", care poate accepta sau nu starea ta de slăbiciune indusă de diminuarea rezervelor tale de încredere. A te îndepărta de tine pentru a-ți crea perspectiva propriei recunoașteri într-un context de tipul "cucerire a propriei individualități în relație cu altele", înseamnă de fapt să îți anulezi orice încercare de a fi același om ca până atunci și să îți dai seama că nimic nu va mai fi la fel.

Multiplicarea imaginii personale derivă din acceptul pe care îl dai obligației de a fi tu însuți într-un context de recunoaștere care întârzie să se manifeste. Asta înseamnă să te surprinzi în desfășurarea de forțe a doua identități rivale: una care se bazează pe opiniile altora și o altă care subjugă orice încercare a trecutului de a te face una cu el.

Leadership: Ceea ce a fost provocator pentru a obține acces la ceea va fi ulterior, poate fi accesat cu mai multă ușurință pe măsură ce conștiința ta își extinde percepțiile în direcția unui suiș care nu cunoaște monologul?

Viitorul leadershipului se naște azi, din înțelegerea mai profundă a propriei tale ființe și a modului în care te raportezi la starea ta firească de dezvoltare. De aceea, el va arăta în mare parte așa cum îl întâmpini, cum îl configurezi în momentele în care cele două părți din tine se întrepătrund și se influențează reciproc. Prima parte te îndeamnă să te condamni și să-ți judeci Eul, să te îndepărtezi de tine însuți. Cea de-a doua îți va sări în ajutor în momentele de neliniște, atunci când vei compara ceea ce ești, cu rezultatul final, ceea ce poți fi.

Lev Tolstoi ilustra acest punct de vedere în memoriile sale, spunând: " *Evenimentul cel mai însemnat din viața unui om este momentul când el devine conștient de Eul său; urmările acestui eveniment pot fi cele mai binefăcătoare sau cele mai îngrozitoare.* "

Geniul unui om care aspiră la desăvârșire, constă în facultatea de a înțelege totul, de a rezolva toate contrazicerile care survin în viața lui, dintre Eu și Alter-Ego. Monologul pe care trebuie să-l eviți cu orice preț este acea încercare singuratică de a te disculpa continuu de acuzațiile pe care ți le aduci singur prin faptul că nu reușești să faci din două entități una singură care să te reprezinte oriunde.

A nu deveni conștient de Eul tău este ca și cum te-ai urca într-o mașină care nu pornește, dar cu toate acestea insiști să îți pui centura de siguranță. Practic staționezi într-un punct în care înțelesul vieții tale nu capătă niciun răspuns, hrănindu-te totuși cu speranța că te afli în siguranță și că vei izbuti în final să te îndrepți spre ceea ce te va putea avantaja.

Îți găsești siguranța într-un utopic mijloc de salvare ori de câte ori nu poți domina un conflict lăuntric? Aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare și de simțul direcției? Sau stărui mai mult să te apropii de cine poți fi cu adevărat?

Consolidează puntea dintre autocunoaștere și propriul potențial, ca să-ți desăvârșești identitatea.

Identitatea este o constantă de tip "acceptare totală" înscrisă într-un context de recunoaștere a valorii personale care survine odată cu trecerea de la un Ego mic și superficial la o conștiință de sine solidă și radiantă.

Lumina din adâncurile tainice ale întunericului aduce în câmpul atenției acea parte esențială din procesul de autocunoaștere și desăvârșire care susține afirmarea identității tale.

Așa cum un scriitor subliniază totdeauna particularitățile personajelor sale, pe care le extrage din realitatea obiectivă și le proiectează dincolo de normal, într-un fel de univers paralel, tot astfel și tu, ca să-ți conștientizezi plusurile și propriile limite, trebuie să întremezi particularitățile care te evidențiază, pe care le poți extrage numai din realitatea obiectivă când nu reușești să te debarasezi de anumite convingeri nocive.

Concluzie: Ca să te desăvârșești trebuie să-ți cunoști potențialul, ceea ce se poate realiza numai printr-o autocunoaștere profundă. Nu încerca să te transformi în altcineva. Ci, cunoscându-ți "zestrea" pe care ți-a dat-o Dumnezeu, sporind-o printr-o meșteșugită cunoaștere și perseverență, vei putea deveni omul deosebit la care tânjești în adâncul sufletului.

Nu uita că în tine există forța care te va propulsa înainte, în tine zace scânteia performanței și a tuturor reușitelor. Să nu cunoști această forță, să nu o recunoști, să treci cu nepăsare sau inconștiență pe lângă ea, echivalează cu prăbușirea ta socială...

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-lumina-din-adancurile-tainice-ale-intune

O metodă care dă roade

On Martie 16, 2009

Găsește elementul care evidențiază frecvența ta de funcționare ca să culegi roadele unei performanțe superioare.

Niciun criminal nu scapă atunci când Columbo investighează un caz. Da, așa este. Simpaticul detectiv Columbo nu dădea niciodată greș când era vorba de depistarea criminalilor și prinderea lor. El avea o intuiție aproape genială în a identifica rapid cele mai relevante informații și a face legătura între detaliile aparent lipsite de importanță la prima vedere. Însă secretul succesului său nu se datora atât intuiției, cât metodei foarte sofisticate pe care o aplica în procesul de investigație.

Pentru a fi sigur că suspectul pe care îl ancheta era criminalul, Columbo trebuia să-i verifice raționamentul.

De exemplu, într-unul din episoade, în timpul anchetei, Columbo îl roagă pe presupusul criminal să-l ajute să reconstituie modul în care s-a săvârșit crima. Astfel, pe motiv că nu-i plac armele de foc, Columbo îi dă suspectului un pistol și îl roagă să tragă un foc într-o saltea de burete nou nouță, pentru a cerceta dacă glonțul tras este identic cu cel găsit în corpul victimei. Brusc criminalul s-a panicat. Iar așa cum a prevăzut Columbo, acesta a încercat să găsească o justificare a modului în care s-a făcut crima, demonstrându-și nevinovăția: " *Aveți arma, glonțul, documentul prin care se identifică proprietarul. E clar că nu eu sunt criminalul.* "

Deseori Columbo aplica această metodă de intimidare a suspectului. Dându-i arma crimei, el urmărea foarte atent felul în care acesta reacționează, încercând să se disculpe.

Leadership: Ești capabil să stabilești adevărul și sursa propriei tale autorități, în felul în care ceilalți oameni își asumă stările interioare în continua actualizare a identității lor?

Înclinația omului spre acel adevăr care îl face liber în raport cu propria lui ființă și în raport cu efectele pe care le produc faptele sale, necondiționat de vreo obligație asumată de propria-i voință, este urmărea exemplului firii sale - menit să-i verifice erorile de reprezentativitate.

Ceea ce reprezinți, aia transmiți. Omul reprezintă, pe de o parte un univers bogat în sentimente, apoi un întreg definit prin gândire, dar mai ales un cumul de actualizări ale evoluției sale care îl ajută să-și măsoare mai bine impactul în împrejurările care îi îngăduie să-și valorifice potențialul la maxim.

Leadershipul, în încercarea de a exprima diferitele aspecte și manifestări considerate importante în cadrul unei deveniri care judecă pașii clipei la scara valorilor, în care accentul se pune pe detaliile aparent lipsite de importanță la prima vedere, este realizabil prin investigația acelei rațiuni delegate să descopere adevărul despre om.

Acest adevăr este în strânsă legătură cu circumstanțele care îi favorizează sau defavorizează rolul în societate sau în anumite circumstanțe. Cum te raportezi la oamenii care își pun la încercare emoțiile, virtuțile și puterea minții?

Leadership: Poți să faci din tine un TOT coerent privitor la modul cum accesezi o realitate care ascunde sub diverse "măști" trăirile oamenilor și nuanțele cele profunde ale motivației lor?

Dacă vrei să te integrezi în dimensiunea unui leadership care corespunde unei realități umane brute, nefiltrate de îndoieli, dar care de fapt trăiește în bună măsură prin conectarea la stările interioare ale oamenilor (devine o adevărată provocare să le interpretezi), trebuie să atingi acel nivel evolutiv de cunoaștere care îți permite să cunoști adevărurile de dincolo de platoșa autoimpusă de ei.

Iar dacă oamenii trebuie să decidă cu ajutorul minții cum să-și cultive, cum să-și antreneze și să-și prolifereze sentimentele care au potențialul de a dăuna moralei și imaginii lor, atunci liderul are menirea să-i readucă într-o realitate pe care ei par că au părăsit-o definitiv.

Asta presupune experimentarea acelei conștiințe care, depășind sentimentul, ar trebui să îi îndemne pe oameni la corectitudine și integritate, împingându-i să fie prezenți, identificabili și recognoscibili printr-o judecată care ține mai degrabă de o filosofie realistă în abordările moraliste decât de „spectacolul" creat de o ieșire din tiparele normalității.

A fi capabil să stabilești adevărul pe care se sprijină conștiința oamenilor dă putere totală sursei propriei tale autorități. Un lider ia în calcul principiile pe care se construiește identitatea reală a oamenilor, încercând să se regăsească și în acele părticele de suflet oferite de ei.

Ia aminte la definiția identității de care o propunea cineva pe o pagină web: *"Identitatea este ceea ce oferă continuitate vieții interioare a omului, este partea stabilă, mereu identică cu sine însăși, din ființa umană, care este purtată de la o etapă la alta, secundă cu secundă, prin toate experiențele vieții și care face din persoană un tot coerent."*

Leadership: Multe din aspectele propriei tale motivări pot fi înțelese prin simpla analiză a abilităților care te însoțesc pe drumul către valorificarea realității percepută prin filtrarea trăirilor celorlalți?

Dacă ești pasionat de geografie, atunci probabil știi că densitatea fragmentării reliefului este elementul de analiză care evidențiază frecvența alternanței culoarelor de vale cu suprafețele interfluviale. În termeni relativi această densitate poate fi apreciată ca mică, medie și mare, prin simpla observare a hărții topografice. În cazul în care este nevoie de o precizie mai ridicată este necesară întocmirea unei harți a fragmentării orizontale a reliefului pe baza calculării raportului dintre lungimea totală a rețelei de văi (exprimată în kilometri) și suprafața pe care se execută măsurarea acestora.

Vei fi incapabil să culegi roadele unei performanțe care să-ți confere o anume superioritate asupra celorlalți, dacă nu reușești să-ți fragmentezi atenția. Sau dacă nu îngădui convingerilor tale să se preocupe de toate detaliile care îți întregesc personalitatea. Cu cât acorzi mai multă atenție hărții mentale care îți permite să schimbi total perspectivele de abordare ale funcționării ființei umane, cu atât vei putea să-ți înțelegi mai bine credințele care îți guvernează mintea.

Şi tu poți fi un Columbo al propriilor tale gânduri, al personalității tale dacă acorzi atenție detaliilor care fac ca judecata ta să fie un proces mai maleabil în depistarea și eliminarea propriilor „erori de funcționare". Dacă întocmești o hartă a structurii tale de personalitate, detectivul din tine te va ajuta să îți înțelegi mai ușor impulsurile, tendințele morale și sociale, și modul în care ești perceput de către ceilalți – pe baza raportului dintre activul și pasivul existent în tine, dintre faptele și valorile tale, adică dintre forma Ego-ului tău și conținutul

său adevăr.

Leadershipul tău se constituie dintr-o intervenție psihologică ce ia în considerare numeroase perspective de abordare ale funcționării ființei umane prin raportare la o realitate care susține sau neagă adevărurile înscrise într-o situație de tip "capcană"?

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-o-metoda-care-da-roade.html

Omagiul adus vieții de pe înălțimile eternului

On Februarie 02, 2012

Demonstrează-ți superioritatea conștiinței tale, înlăturând influențele distructive ale oscilațiilor propriilor tale trăiri.

Încă o dată privirile lor se întâlniră la petrecerea tatălui ei, marele om de afaceri Bill Parrish. Susan se apropie de Joe cu acea bucurie pe care o simte o femeie împlinită în fața iubitului ei, păstrând adânc în suflet imaginea primei lor întâlniri. Joe simți atingerea privirii ei de parcă un fluture i s-ar fi așezat pe piele, trezindu-i toate emoțiile pe care le credea amorțite de trecerea timpului.

- Îți amintești dimineața aceea la cafenea, Joe? Ai spus: "Ce e rău în a avea grijă de o femeie care are grijă de tine?"

Dar în sufletul ei parcă îl implora: "Inimă nobilă, spirit înalt, te conjur, în numele dragostei pe care mi-ai dăruit-o, înlătură-mi prin vreun semn, prin vreo revelație oarecare, acest strop de îndoială apăsătoare care simt cum mă cuprinde ! "

- Am spus eu asta? întrebă el cu spaimă în suflet.

Sinceritatea care precede trezirea conștiinței este o palidă încercare de a-ți recunoaște adevărata menire și adevărata identitate acolo unde credința într-un sine separat nu poate trece de la blestem la binecuvântare.

O clipă Joe căzu pe gânduri, ca și cum acea rămășiță de amintire îi atinse cele mai ascunse corzi ale existenței, accentuându-i durerea și mărindu-i tristețea. Simți dintr-o dată o furnicătură în tot trupul, izvorâtă din adâncul propriei gândiri, acel tremur, acel zgomot aproape insesizabil, acel freamăt al conștiințe curate.

Pentru prima oară trebuia să fie sincer cu el însuși și față de Susan. Şi să-i spună adevărul. Că el era etern. Iar ea, doar o muritoare. Dar oare cum ar fi reacționat ea la aflarea adevărului? Avea acum răgazul să-și cerceteze rapid judecata, să facă apel la toate simțurile, la singura fărâmă de emoție care, pentru prima oară în milenii de existență, i-a dat de gol bunătatea.

În finalul filmului " *Meet Joe Black (1998)* ", Prințul Întunericului, întristat de sentimentele de iubire ale lui Susan, îl învie pe adevăratul Joe – aducând astfel un omagiu vieții de pe înălțimile eternului pe care îl stăpânea nemijlocit.

Leadership: Poți să te manifești prin nevoia de a te simți superior și de a domina un individ, luând în considerare contradicția care se creează din ceea ce ai fost anterior și ceea ce piere în tine?

Indiferent de împrejurări, conștiința curată apare ca o izbândă, uneori după multe etape de confruntare cu tine însuți. Iar această izbândă se întâlnește destul de rar, în genere numai la oamenii care adăugă semnificație vieții lor, făcând ceva care contează cu adevărat pentru ceilalți.

Filozoful francez Albert Camus nota: " *Măreția unei credințe se măsoară cu îndoielile ei.*" Tu poți să înfăptuiești ceva împotriva unor principii profunde, împotriva unei conștiințe care știe ce este binele? Te îndoiești de acuratețea credinței tale? Preferi să controlezi și dirijezi totul de la distanță depășind oricare limite impuse de imaginea și respectul de sine, indiferent de împrejurări?

A-ți încălca conștiința, lăsând-o să radieze sentimente impure, care dezbină și creează incertitudini în rândul celor din jur, este ca și cum ai coborî în stația de tren care nu trebuie.

Călătoria spre dezvoltarea personală o vei face prin rute ocolitoare, vei explora "teritorii" necunoscute – sentimente, emoții, trăiri. Şi nimeni nu va avea grijă să-ți spună unde să cobori. Trebuie să-ți dai tu seama unde trebuie să te oprești și cum să-ți hrănești sufletul odată ajuns la destinație.

Numai conștiința îți va putea spune cum e mai bine. Însă emoțiile negative te vor împiedica să te conectezi la conștiința ta curată, ținându-ți ochii închiși, despărțiți de lumea pe care o poți recunoaște cu ușurință drept aliată și care îți poate servi ca punte spre un nivel superior de cunoaștere de sine.

A fi sincer cu tine însuți în raport direct cu parametrii conștiinței înseamnă să exprimi un adevăr care te face special - în amintirea celui ce ce-ai fost, înainte de a te elibera de un trecut care te provoacă să reînveți constant ce înseamnă momentul prezent.

Omagiul adus vieții de pe înălțimile eternului exprimă capacitatea de a-ți asculta glasul conștiinței, percepând modificările stării interioare de-a lungul unei perioade de timp.

Ca și lider, preocupările tale trebuie să graviteze cu precădere în jurul stărilor de conștiință, sau mai bine zis în jurul imaginii și personalității tale care reflectă propriile tale defecte sau calități, de care ești sau nu conștient.

Dacă trăirile negative continuă să te acapareze în ciuda oricărei încercări de a scăpa de ele, atunci conștiința ta nu va fi niciodată de partea ta și nu va fi niciodată împăcată cu ceea ce vei face.

A fi cuprins de remușcare înseamnă să-ți plimbi mintea la scenele trăite în trecut, într-un mediu plin de strălucire, ispășindu-ți greșeala de a-ți fi părăsit adevărata identitate pentru cel ce-ai devenit.

Așa cum organismul uman reușește să-și păstreze aproape constantă temperatura, chiar dacă temperatura mediului extern suferă variații foarte importante - tot așa și tu, ca să-ți menții conștiința curată, și pentru ca ea să accepte adevărul a ceea ce ești, trebuie să-ți păstrezi constantă "cantitatea" de emoții pozitive ce se produce în tine odată cu învingerea slăbiciunilor - chiar dacă mediul în care îți duci existența îți influențează personalitatea, chiar dacă trăirile tale suferă variații importante.

Demonstrează-ți superioritatea conștiinței tale, înlăturând influențele distructive ale oscilațiilor propriilor tale trăiri.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-omagiul-adus-vietii-de-pe-inaltimile-ete

Perfecțiunea zeiască

On Mai 06, 2010

Creează-ți o imagine de ansamblu asupra propriei tale valori, ca să poți accede mai ușor către o treaptă superioară de perfecțiune.

"David" , cea mai cunoscută sculptură din istorie, alături de minunata *"Capela Sixtina"* , sunt mărturii vii ale harului cu care a fost înzestrat creatorul lor, un artist fără egal, desenator, pictor și sculptor la un loc, un geniu al imaginației, al improvizației, al artei - Michelangelo Buonarroti.

Se pune întrebarea: cum a reușit oare un singur om, o singură inimă și un singur suflet, să depășească limitele condiției umane și să se ridice deasupra tuturor cu o iscusință nemaipomenită? Era oare Michelangelo o ființă omenească, sau un zeu care a luat înfățișarea unei ființe omenești, ca mărturie a existenței și prezenței divine?

Hărăzit să fie aproape un zeu. Michelangelo nu a atins succesul în tinerețe, deși încă de la naștere a fost înzestrat cu un talent extraordinar. Ci mai degrabă la mijlocul vieții, odată cu perfecționarea sa în arta sculpturii și a desenului. Misiunea lui, pe care singur și-a ales-o, pe care singur și-a impus-o cu hotărâre a fost să-și întreacă rivalii odată pentru totdeauna. Dar oare putea un singur artist să-i dovedească pe toți ceilalți în măiestrie, în rafinament și originalitate?

Lumea, ca să creadă cu adevărat în divinitate trebuie să fie martoră la minunile ei. La fel cum Iisus, în văzul tuturor, îi învia pe oameni și îi făcea bine prin puterea sa miraculoasă, tot așa și Michelangelo voia să-și dovedească, în văzul tuturor, puterea creatoare, dumnezeiască, izvorâtă din voința sa neîntrecută de a se ridica deasupra celorlalți prin miraculos, și de a rămâne, dacă s-ar putea, nemuritor prin operele sale.

Leadership: Poți să te afirmi pe scena lumii ca o manifestare exterioară a unei puteri miraculoase, privind-o cu gândul la o accesare și o coordonare ulterioară a laturii tale spirituale?

Elementele de leadership și cele de dezvoltare personală pot fi combinate, modificate, astfel încât ele să fie mereu în echilibru și armonie. Leadershipul presupune să te poziționezi mai sus în clasamentul valorilor și să ocupi un loc de vârf în slujirea creației. Dezvoltarea personală presupune să recunoști particularitățile propriei tale personalități astfel încât să-ți îmbunătățești nivelul de performanță și să te transformi într-un tip destul de capabil în a oferi rezultate calitative pentru cei care analizează și urmăresc trendul evoluției tale.

A nu-ți recunoaște calitățile sau a nu le valorifica la maxim e ca și cum te-ai muta într-un alt capăt de lume - nimeni în afară de tine nu știe unde te afli. Trăiești o viață independentă de a celorlalți oameni de valoare, te distanțezi de performanța de care ești capabil să dai dovadă și rămâi la nivelul de anonim. Asta îți dorești?

Te pregătești pentru o treaptă superioară de dezvoltare personală? Cum ți-ai propus să accesezi această treaptă? Ţi-ai întocmit un profil personal care să reflecte zonele tale de interes? Cum îți evaluezi progresele? Multe din aspectele propriei tale motivări pot fi însă înțelese prin simpla analiză a personalității tale și a abilităților care le însoțesc pe drumul către performanță?

Leadership: Ești pregătit să atingi culmile măreției printr-o spiritualizare a imaginii propriei valori?

Mare dreptate avea cel care a spus: „ *Michelangelo a fost poate cel mai mare arhitect, pictor și sculptor din istorie. Cu infailibilul său simț al proporțiilor a stabilit noi standarde în arhitectură.* "

Da, mărețul „Legiuitor de Piatră" a atins culmile cele mai înalte ale măiestriei realizând ceea ce poate doar o mână de artiști au reușit.

O spiritualizare a imaginii propriei valori se obține atunci când îți adâncești mintea într-o direcție totalmente străină de lumea pe care ți-o creezi, trecând dinspre artistic spre ceea ce înseamnă trăire care se are pe sine însăși ca singur reper, chiar și în resturile pe care ea însăși le lasă inevitabil în urma ei.

Tu ești un vizionar foarte hotărât? Ești sedus de ideea de a crea ceva absolut nou? Ești însuflețit de dorința de a fi cel mai bun? Ești capabil să-ți asumi provocări dificile? Ce anume îți crește motivația? Care este imaginea pe care o ai despre tine însuți? Consecvența este o parte crucială din procesul de cultivare a propriilor tale valori și pasiuni? Puterea creatoare este unul din cele mai mari daruri ale tale? Îți dezvolți calitățile conform așteptărilor tale?

Latura spirituală a omului este asemenea unei conștințe supreme: mai întâi trebuie să o accesezi din afara propriei entități contaminate cu realitate și apoi să o transpui într-o creație care să întruchipeze perfecțiunea prin proximitatea față de divin.

P.S. Marile opere sau marile reușite nu s-au datorat unor forțe supranaturale, ci acelui imbold interior, acelei pasiuni și dorințe lăuntrice de a demonstra că se poate să te apropii de perfecțiune. Iar atingerea perfecțiunii implică multă muncă, multă gândire, multă statornicie, dar efortul depus nu rămâne niciodată nefructificat. Cei ce au ajuns aproape de perfecțiune nu au fost zei, ci oameni cu anumite calități care au muncit enorm ca să atingă gloria.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-perfectiunea-zeiasca.html

Primul și ultimul rătăcitor din deșertul umbrelor

On Iulie 12, 2012

Desăvârșește-ți evoluția, plasându-ți existența sub semnul Eului care te definește și care te conduce spre un drum ascendent.

Simțeam că ceva avea să se întâmple cu lumea pe care mi-o creasem. Ceva care nu mai putea fi întreținut, care nu se mai putea lega de planurile mele. Ceva care nu se mai putea întoarce, care nu se mai putea reface. Confuz, eram dispus să caut un răspuns revelator în toată acea înlănțuire continuă de transformări, reactualizări, extinderi, conversii, care făceau posibilă rătăcirea mea în labirintul existenței pe care îl străbăteam cu greutate. Toate erau la fel și diferite erau toate. Stranii și repetitive. Năucitoare și contradictorii.

Mă simțeam complet străin și pierdut, ca un rătăcitor într-un deșert care părea să nu se mai sfârșească, într-un tărâm torid și uscat în care nimeni nu supraviețuiește. Un deșert al umbrelor dense, care îmi învăluiau cu răceală toate simțurile, toți pașii. Inima și sufletul. Care îmi absorbeau în întregime toate energiile, tot ce aveam pozitiv în mine, dereglându-mi toate gândurile, unul câte unu.

Asemenea unui celebru personaj al lui Dostoievski, eram pe cale să rup legătura cu lumea întreagă, să mă îndepărtez de mine însumi, să las totul baltă. Şi, ca un om care refuză categoric orice invitație de la viață, riscam să mă retrag în carapacea solidă a nepăsării, a celui neînțeles. A slăbiciunii care te reduce la tăcere.

Leadership: Îți accepți statutul de a fi "tu însuți" în crearea conținutului de gândire care te inspiră, dincolo de ceea ce poți accesa cu ajutorul unei realități care se încăpățânează să-ți reziste?

Mă simțeam închis în mine însumi, ca și când universul meu interior ar fi fost victima unor atacuri vicioase din partea unei forțe nevăzute și ostile, cu o uriașă capacitate de influențare. O forță care avea un efect doborâtor, prin loviturile tot mai puternice, puse parcă pe "repeat". Şi care puteau oricând să fie decisive. O forță malignă, *un symptôme d'une maladie inconnue*, despre care nu puteam să aflu nimic. O prezență discretă, dar tulburătoare. Adevărată sau închipuită?

Cu mult timp în urmă am închis acest subiect, deoarece nu am avut încotro. Dar nu mai pot ascunde în mine, la nesfârșit, ca un laș, ceea ce am simțit, atât de intens, bun sau rău. Nu pot să mă las prins în vârtejul celui mai caracteristic fenomen din viața mea, fără să-l înțeleg, fără să-l împărtășesc și altora. Nu pot să-mi făgăduiesc o viață deplină, fără să găsesc răspuns la propriile mele neliniști interioare. Mai ales atunci când "Ea", forța singulară consacrată definitiv întreruperii ascensiunii mele, se întorcea. De fiecare dată mai aparte. Mai amenințător.

Implacabil ! Eram supus unei înrâuriri statornice și trainice, ca un rob al propriilor sale convingeri, fugind de o forță care nu-l poate părăsi. Cea mai mare parte din mine se simțea ultragiată. Încercam să-mi ascund spaima și emoțiile prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic, că nu văd adevărul. Dar ea era acolo, statornică, pândind cu dinții încleștați, înconjurându-mă ca un nimb malefic ce își manifesta acțiunea tot mai puternic asupra mea. Nu trebuia s-o cunosc, dar eram forțat s-o simt. Mereu aproape, tot mai impetuoasă.

Ar fi trebuit să hotărăsc de la bun început un lucru: cine este șeful. Eu? sau Forța care mă cuprindea într-o ciudată mângâiere, propulsându-mă lin spre misterul existenței mele? Eram

pus în fața alternanței: ori Eu, ori Ea.

Leadership: Singurul tău acces la cine ești cu adevărat ești tu într-o ipostază din care se scade conținutul unei vieți care se închide în ea însăși?

Nu poți să-i conduci pe alții, și mai ales să-i înveți pe cei pe care îi conduci să dezvolte alți lideri, dacă nu reușești să treci prin proba de foc a maturității, a "testului transcendere". Conștientizarea existenței celor două laturi ale ființei tale, în mod succesiv și câteodată simultan, creează întotdeauna confuzie. Pe măsură ce se clarifică noul mod de gândire, de recepționare a realității, pe măsură ce explorezi diferite emoții, existența ta va începe să se schimbe.

Leadershipul își face "intrarea" în viața ta, cu mult înainte de a fi propriu zis un lider. Pe parcursul evoluției tale. Atunci când te confrunți cu sinele tău, cu lumea interioară care te definește. Acolo unde însă meandrele propriilor tale evoluții sunt deosebit de întortocheate, unde întinderea nesfârșită a propriilor tale gânduri și convingeri îți dezechilibrează balanța existențială, când fiecare din trăirile tale sunt înșelătoare, abia atunci începe bătălia pentru cunoașterea sinelui.

Transcenderea este posibilă ca lărgire a orizontului, adică extensiv și în direcția clarificării profunzimii lumilor în care alegi să te introduci prin puterea cu care gândurile și emoțiile interacționează cu un ideal de dincolo de timp.

Aici te confrunți cu ipostaza omului superior, geniul, care este permanent însetat de acea cunoaștere intrinsecă, acumulată de înțelepți de-a lungul mileniilor, trăind drama incompatibilității cu o persoană de o altă condiție inferioară: tu însuți, la nivel de lume.

Leadership: Reușești să scoți la iveală ceva din tine care nu ai crezut că este mai înalt decât rațiunea la care te-ai limitat inițial?

Se spune că liderul, omul care tânjește spre a fi propriul său stăpân, este arhitectul propriilor sale experiențe. Dar nimeni nu a menționat vreodată că, mai întâi de toate, omul care aspiră la statutul de lider este de cele mai multe ori un rătăcitor. Un anonim în lunga și deseori întunecata călătorie spre propria lui natură, spre propria lui dezvoltare interioară.

Granița stâncoasă a existenței care te definește, ca om și ca lider, poate fi străpunsă, mai ales dacă găsești o "spărtură" prin care să pătrunzi în interiorul unui Alter-Ego superior. Acea spărtură este oglinda conștiinței tale care trebuie să fie din cei mai pur cristal, amintindu-ți permanent cine ai fost, cine ești, și cine poți deveni.

Legătura cu lumea întreagă se poate destabiliza dacă te îndepărtezi de tine însuți, dacă te ferești de săgețile arzătoare ale propriilor gânduri și simțiri. Iar cel de-al doilea Eu, forța singulară destinată să întrerupă definitiv ascensiunea ta, te va copleși, distrugându-ți orice privilegiu de care te poți folosi pentru avansarea personală.

Conștientizarea existenței unei alte laturi, a celui de-al doilea Eu, în mod succesiv și simultan, va crea la început confuzie. Primul Eu te va îmbărbăta spunându-ți, repetându-ți, întărindu-ți convingerea că te poți ridica la nivelul de excelență dorit. Al doilea Eu, ca o prezență discretă, dar tulburătoare, te va pune sub presiune, îți va pune sub lacăt orice încercări de a te cunoaște, amintindu-ți cât este de neclar să fii tu însuți, determinându-te să-ți piezi "coordonatele".

Ceea ce poți scoate la iveală prin intermediul introspecției, ca încercare de a te privi numai din perspectiva identității pe care poate numai posteritatea o găsește fascinantă, este însăși condiția existenței omului superior: de a te recunoaște prin "Celălalt Tu".

Primul și ultimul rătăcitor din deșertul umbrelor ești chiar tu, în lunga și dificila călătorie spre echilibru, spre înțelegerea Eului tău, a trecutului, a prezentului, a viitorului acestui Eu - care are nevoie de anumite coordonate pentru a se putea defini. Dar pentru aceasta vei fi nevoit să treci, asemenea unui rătăcitor, prin acele momente de cumpănă ce vor induce modificări în cursul vieții tale. Ceea ce implică, inevitabil, anumite renunțări și transformări la nivel lăuntric.

În fotbal, rafinamentul conducerii mingii și seducția pasei își găsesc etalonul de apreciere prin golurile înscrise. Tot astfel cunoașterea propriului sine și tiparul de personalitate în care ajungi să te încadrezi, își găsesc etalonul de echilibru în încrederea personală pe care o dobândești pe parcursul "rătăcirilor", pe drumul sinuos spre misterul existenței tale.

Desăvârșește-ți evoluția, plasându-ți existența sub semnul Eului care te definește și care te conduce spre un drum ascendent.

Concluzie: Mai mult sau mai puțin, cu toții suntem auto-analitici. Cei cu un spirit analitic dezvoltat înțeleg mai bine consecințele propriilor rătăciri din labirintul vieții lor, trăgând în același timp învățăminte din ele.

Pentru toți, cel mai bun prieten va rămâne întotdeauna propriul Eu, dar totodată și cel mai mare dușman. Amândoi polii trebuie să conlucreze astfel încât omul să aibă un traseu ascendent. Acest lucru este esențial în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-primul-si-ultimul-ratacitor-din-desertul-u

Principiul schimbării

On Ianuarie 28, 2010

Dacă ești nemulțumit de realitate, modelează o alta. Dacă nu poți, modelează-te pe tine.

Dacă ești un admirator al actorului Robert De Niro, atunci precis ai văzut filmul „ *Stanley Iris (1989)* ". Iris, o văduvă cu doi copii, încearcă să-și refacă viața și să trăiască în așa fel încât să-i fie bine. Nu-i este însă deloc ușor să se descurce singură, iar ca simplu lucrător într-o secție de patiserie salariul nu-i ajungea pentru toate cele trebuincioase.

Dar totul se schimbă când îl cunoaște pe Stanley, un simplu bucătar. Între ei se stabilește o relație de prietenie. Însă Stanley are un mare cusur: nu știe să scrie și să citească. Din acest motiv este concediat și nevoit să-și caute un alt loc de muncă. El își dă seama că realitatea nu o poate schimba. Fără să știe să scrie și să citească nu va putea ajunge niciodată prea departe. Peste tot, oriunde își va căuta un loc de muncă i se va reproșa, iarăși și iarăși, același lucru: că este analfabet.

Leadership: Îți exprimi intenția de a fi o lecție de viață pentru ziua de mâine, găsind acea unică rațiune de a fi COMPLET în centrul unei creații în care se imprimă nuanțele propriului caracter?

Stanley e prea lucid ca să nu-și dea seama că viața lui se risipește, că se sacrifică zadarnic, că lumea de vis la care râvnește cu atâta ardoare și convingere se îndepărtează tot mai mult de el. Nemulțumit de realitatea în care se zbătea zilnic, nedorind să se izbească mereu de refuzuri si concedieri, decide să se schimbe el însuși. Așa că într-o zi, grație dorinței sale nemărginite de a trăi în fericire, apelează la Iris, căreia îi cere ajutorul. Iris acceptă cu plăcere să-l învețe să citească și să scrie, și în cele din urmă izbutește să-l învețe.

Totuși Stanley, deși fusese tot timpul analfabet, a avut o mare pasiune: să inventeze lucruri. Printre altele inventase un mecanism sofisticat de răcire a prăjiturilor. Iar pentru că a învățat să scrie și să citească a putut să-și valorifice invenția și să semneze un contract foarte bănos cu o companie la care a fost promovat foarte repede. Acum trăia într-o altă realitate, cea pe care și-a dorit-o dintotdeauna – o realitate în care totul devenea posibil.

Finalul filmului este senzațional. Stanley, se întoarce la Iris, căreia îi datora totul și pe care ajunsese s-o iubească enorm, o cere în căsătorie și îi propune să se mute cu el în noua lui casă.

Leadership: Îți iei răgazul de a susține aspirația de înnoire a percepției de sine, măsurându-ți abilitatea de a fi complet prezent și conștient de ceea ce faci într-un moment anume?

A venit timpul să modelezi o lume nouă? Ce triumf pentru un om ca Stanley, să înfăptuiască imposibilul. Care a fost oare calitatea lui cea mai importantă? Cu siguranță voința. Iar dorința de schimbare i-a alimentat visurile. Impulsul său spre o altfel de viață, tot ceea ce a făcut pentru a-și schimba traseul existențial, i-a dat undă verde să-și urmeze visurile.

Cu alte cuvinte, el a învățat să aleagă înainte să culeagă. S-a concentrat asupra lucrurilor absolut necesare pentru că altă posibilitate de a-și schimba traiul nu era. Şi-a dat seama că singura cale de a schimba realitatea era să se schimbe el însuși. Așa că și-a modelat strategiile și s-a adaptat noilor cerințe, aceasta fiind singura cale de a-și atinge scopurile.

Stanley este un exemplu excelent de persoană care a făcut ceea ce trebuie în viață. Atras până în adâncul ființei sale de dorința arzătoare de a-și îndeplini visurile și adânc influențat de dragostea față de Iris, a decis să pună capăt odată pentru totdeauna vieții anoste și chinuitoare pe care o ducea.

Percepția de sine are ca bază raportul direct care se stabilește între efortul de a da o nouă semnificație vieții și natura inclinațiilor intelectuale sau afective care te împing spre acțiune.

Momentul cheie când devii conștient de importanța înnoirii percepției de sine, odată cu revenirea în conștiință a necesității de a da un sens vieții, după felul cum ești atent la lecțiile oferite de eșecuri, se produce atunci când ai putința de a dobândi o nouă orientare prin intermediul unui câștig (material sau afectiv).

Fiecare om trebuie sa-si rezerve un moment pentru a reflecta de unde vine și încotro se îndreaptă. Iar dacă, după o atentă analiză, reiese faptul că direcția în care se îndreaptă nu este cea bună, atunci cu siguranță trebuie să se schimbe. Iar schimbarea vine întotdeauna din interior. Căci ca să schimbi lumea exterioară, soluția este aceea de a te schimba în primul rând pe tine însuți.

Viața nu este totdeauna roz așa cum ne-am dori fiecare din noi. Dar cu siguranță ne-o putem îmbunătăți dacă încercăm să ne schimbăm noi înșine.

Leadership: Trezești ecoul propriul tău Eu ca să poți oferi vieții tale o nouă orientare?

Așa cum un pictor fascinat de expresivitatea mișcării atletice este capabil să sesizeze corpul uman și membrele sale în traiectoria de la un punct la altul, acolo unde fotografia instantaneu eșuează – tot așa și tu, ca să îți plasezi existența într-un alt context, ca să oferi vieții tale o nouă orientare, mai întâi trebuie să trezești ecoul propriului tău Eu. Adică să elimini orice tendință de diminuare a propriei tale valori, să-ți conștientizezi capacitățile, apoi să-ți stabilești ferm scopurile pe care vrei să le urmezi, căutând oportunități de dezvoltare chiar și acolo unde alții au eșuat.

Evaluează-ți în mod realist poziția față de factorii care ar putea influența negativ performanțele tale, reformulează-ți sistemul de valori eliminând acea oscilație între voință, abandon și îndoială - ca să-ți regăsești propria ființă, apoi impune existenței tale traiectoria spre accesul la un nou mod de a-ți manifesta potențialul.

Cineva spunea că fiecărui om îi este rezervat ceva mai bun în această lume dacă își modelează strategiile după care se ghidează în viața. Avea dreptate. Este absolut necesar să ne analizăm cu atenție caracterul și personalitatea și să aflăm unde suntem vulnerabili și care ne sunt calitățile care ne pot pune într-o lumină favorabilă.

Numai dacă vom înlătura punctele slabe și dacă ne vom dezvolta punctele forte vom izbuti să construim o realitate mai aproape de aspirațiile noastre.

Schimbarea pe care ți-o prilejuiește destinul pornește din sinceritatea inimii și se manifestă întotdeauna moral prin condițiile compatibile cu viziunea, inovarea și valorificarea cunoștințelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-principiul-schimbarii.html

Semințele din marea moartă

On Martie 15, 2011

Deschide-ți singur orizonturile, manifestându-ți pe deplin atașamentul față de aspirațiile tale.

Se spune că în nămolul mării moarte zac semințe ce nu germinează decât dacă sunt scoase și puse să rodească în condiții propice dezvoltării lor. Tot așa în interiorul nostru există forțe nebănuite și însușiri necunoscute, până la un moment dat, care nu sunt exploatate suficient sau deloc. Care ar putea să fie forța motrice care să le activeze?

În fiecare zi și în fiecare noapte, se nasc ființe destinate dulcii plăceri a vieții. Şi, tot în fiecare zi și în fiecare noapte, se nasc ființe destinate parcă să fie condamnate de societate. Acesta este unul din mesajele filmului *"Gattaca (1997)".*

Vincent Freeman era unul dintre acei oameni pe care societatea îi condamnase aspru. Încă de la naștere, specialiștii preconizaseră că va muri undeva la vârsta de 30 de ani. Miop și bolnăvicios, Vincent nu avea nici o șansă de a-și face vreo carieră strălucită. Încercările sale de a se angaja la diverse companii au fost zadarnice. Nimeni nu dorea să-l angajeze deoarece nu avea un "profil curat".

Progresul tău are alt sens decât: înainte? Dar Vincent, în ciuda tuturor prezicerilor, era un om cu spirit puternic, era ceva în el ce nu observase nimeni. Şi avea un vis măreț. Vroia să ajungă în spațiu, acolo unde numai o mână de oameni puteau ajunge – doar cei considerați "superiori". Dorința lui de a se alătura oamenilor de elită creștea de la o zi la alta.

Ce atitudine formidabilă ! Privind întotdeauna lucrurile într-o lumină pozitivă, adunându-și tot curajul și toată ambiția, punându-și imaginația la încercare, el a găsit până la urmă o cale surprinzătoare de a se angaja la Gattaca ca navigator, și până la urmă a zburat în spațiu alături de cei mai buni.

Leadership: Îți validezi input-ul de valoare în modelul general al motivației pentru schimbare, asumându-ți efortul de a îmbunătăți construcția unui univers din care privești cele ce se petrec în mijlocul propriei lumi?

" *Nu te-ai născut pentru așa ceva, și știi că nu iese nimic bun dacă ieși din matca ta.* " Tu ce simți atunci când auzi acest lucru aproape în fiecare zi, de la toată lumea?

Vincent nu aparținea acelei categorii de minți privilegiate, cu convingeri profunde, care are întotdeauna dreptate. El a văzut totul prin prisma dorințelor sale, convins că dacă va da crezare lumii nu va ajunge niciodată prea departe. Input-ul său de valoare era reprezentat de starea de rezistență cu care a răspuns provocărilor și intereselor unei lumi care îl respingea, dar care putea fi ușor reconfigurată prin intermediul preschimbării sale într-un om diferit, sub aparența unui campion.

Imensul univers pe care și l-a construit, din care privea numai cele ce se petreceau în mijlocul propriei lumi, era simbolizat prin încercarea de a disimula până la negare forma propriei suferințe lăuntrice, a neputinței de a se apropia vreodată de perfecțiune într-o realitate de nezdruncinat.

Tu ai de gând să-ți urmezi calea așa cum ți-o croiește soarta și să nu încerci nici măcar să te împotrivești? Dacă vrei sa ajungi în topul campionilor, pregătește-te să gândești și să acționezi ca Vincent.

Prea mult pentru unul ca tine? Adevăratul test al caracterului tău nu constă în zidurile pe care ți le ridică societatea de prea multe ori în jurul tău, ci în capacitatea ta de a le doborî. Întărește-ți caracterul, ridică ștacheta performanței și niciodată să nu o cobori.

Leadership: Poți să-ți construiești o viziune care evoluează în pofida concepțiilor și a credințelor celorlalți, pornind de la premiza că o imagine care este ștearsă din prim plan este mai ușor de acceptat ca fiind una expresivă?

Personalitatea lui Vincent era compusă din două părți: prim planul (imaginea de om integrat perfect în tiparele perfecțiunii) și planul secundar (imaginea de om introvertit care nu-și poate recunoaște slăbiciunile).

Bazându-se pe ideea că tot ceea ce se află la vedere este o expresie a Creatorului Absolut, dar nu înfățișează identitatea Lui reală, Vincent și-a etalat măiestria de a fi el însuși, trecând prin numeroase experiențe, știind că în fața lui stăteau oameni care nu l-ar fi suportat la aflarea adevărului.

Fii tu însuți, exprimă-te original, simte-te bine în pielea ta indiferent câte măști porți sau câte identități îți asumi !

Ca să dai valoare persoanei tale trebuie să-ți deschizi singur orizonturile, manifestându-ți pe deplin atașamentul față de dorințele tale. Niciodată să nu ți se pară ceva cu neputință de realizat.

Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Pe măsura trecerii timpului, perspectiva sub care Vincent a privit lucrurile s-a modificat. El a făcut eforturi ca să se distanțeze de credințele negative ale celorlalți, nefiindu-i rușine de sine și nefiindu-i frică de împrejurări.

Adevărata ta valoare este dată de menirea pe care ți-o asumi în jurul unei imagini de sine scăzută, dar cosmetizată permanent cu o mentalitate de învingător?

Semințele din marea moartă desemnează aspirațiile tale cele mai înalte care, însă, nu se pot împlini dacă nu devii un alt om. În evoluția ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspirații va exista o fază pe care eu aș numi-o premergătoare: să-ți deschizi singur orizonturile și să-ți dezvolți încrederea în sine, manifestându-ți pe deplin atașamentul față de aspirațiile tale.

Eliberează semințele din nămolul mării moarte. Găsește-ți calitățile și talentele și învață să te folosești de ele pentru a-ți atinge scopurile, pentru a ieși din situația grea în care te afli. Privește întotdeauna lucrurile într-o lumină pozitivă, adună-ți tot curajul și toată ambiția, pune-ți imaginația la încercare și până la urmă vei găsi o cale surprinzătoare de a-ți atinge scopurile.

Testează-ți aptitudinile

On Martie 04, 2009

Îmbunătățește-ți performanțele profesionale, conturându-ți într-un mod foarte convingător stilul de interpretare al rolului tău.

Un actor de teatru urcă pe scenă și își joacă rolul. Dorința lui cea mai mare este să capteze atenția publicului spectator. După aproape 50 de minute în care a dat tot ce a avut mai bun din el, actorul așteaptă reacția publicului - care fie aplaudă, fie nu. Dacă spectatorii aplaudă cu însuflețire înseamnă că rolul pe care l-a jucat a fost excepțional, dacă nu-l susțin, probabil că actorul nu a rezonat cu ei, deci nu a oferit un spectacol prea bun.

Dar indiferent cum și-a jucat rolul, actorul are parte de o reacție imediată și directă din partea publicului. Astfel, el știe exact ce efect a avut interpretarea și va ști ce trebuie să schimbe, ce trebuie să îmbunătățească în profesia sa astfel încât data viitoare să-și joace rolul impecabil.

Așa cum un căutător de perle trage aer în piept înainte de a plonja în apă și îl elimină tot când iese la suprafață – tot așa și tu trebuie să incubi în leadershipul tău preocuparea consecventă și adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol, ținând seama de însușirea ta cea mai profundă și mai prețioasă. Adică, în cuvinte mai simple, să scoți la suprafață tot ce e mai bun în tine.

Leadership: Îți evaluezi performanța transmițând "semnale de sincronizare" în circuitul de ajustare a așteptărilor celorlalți oameni?

Ceea ce diferențiază un actor de valoare de un actor mediu este faptul că primul se străduiește să-și îmbunătățească performanțele conturându-și într-un mod foarte convingător stilul de interpretare al rolurilor sale - ținând tot timpul cont de reacția publicului. Căci în final publicul este cel care decide calitatea propriei sale prestații.

Dacă actorul nu reușește să le capteze atenția spectatorilor, dacă nu le stârnește acea sete lăuntrică de a-l urmări până la sfârșit, atunci înseamnă că trebuie să-și revizuiască serios stilul interpretativ.

Expresiile rezultatelor obținute nu doar prin efort și printr-un proces de actualizare a abilitaților, ci mai ales printr-o analiză a gradului de acceptabilitate a celorlalți, joacă rolul forțelor de legătură ce acționează asupra valabilității tale. Aceste expresii sunt în strânsă legătură cu mult cu modul cum te administrezi în interior și cum te programezi pentru reușită atunci când ești străbătut de fiorul conștientizării poziției de dependență pe care ți-o asumi față de reacția celor care te evaluează.

Semnalele de sincronizare reprezintă manifestări ale performanței tale, purtătoare de informație care te identifică drept un om de valoare, și în funcție de amplitudinea lor vei primi aprecieri și follow.

Leadership: Poți să-ți păstrezi valabilitatea într-o fază de tranziție de la un rol de mare însemnătate la un mijloc privilegiat de deschidere față de vastul câmp al aprecierii valorii care vine de la sine?

Rezultatele cele mai bune pe care le poți obține, ca element al puterii tale de convingere, se pot determina prin abandonarea poziției de dependență față de impresiile primite din partea publicului, adică atunci când rolul de pe scenă nu contrastează cu realitatea.

Aprecierea pe care ți-o acorzi se face în funcție de gradul de poziționare față de ceea ce te motivează lăuntric, la nivel de imaginație și emoție, când intri în dialog cu publicul, care uneori compune senzația de insuficiență a capacităților de interpretare a rolului într-o experiență de învățare a acceptării și mulțumirii de sine.

Valabilitatea este ceea ce obții ca valoare de sine după ce ți-ai jucat rolul.

Iar valoarea de sine, legată de concentrarea conștiinței asupra actului ce se săvârșește într-un anumit moment, vizează acea credință în forțele proprii determinată de îndeplinirea realizărilor pe plan personal și profesional. Ea se manifestă ca o relație cauzală între atitudine și emoții, în sensul că ceea ce provocator, facil sau chiar relaxant pentru tine, în cazul altora poate deveni amenințător sau imposibil de realizat.

Numai rezultatele pe care le obții în afara scenei decid valoarea ta. Deci nu te aștepta să dai gata lumea dintr-o dată. Va fi necesar să-ți testezi periodic aptitudinile și competențele, iar în funcție de reacția celor din jurul tău care te evaluează vei putea să stabilești nivelul la care te situezi.

Îmi vine greu să cred că cineva poate obține rezultate remarcabile dacă nu depune eforturi maxime în acest sens și dacă nu își testează periodic aptitudinile. De aceea sunt de părere că, asemenea unui actor, va trebui să obții reacția mai multor persoane înainte de a avansa la rangul de profesionist.

P.S. Nu uita că gradul de pregătire profesional se bazează nu numai pe cunoștințe teoretice ci și pe exercițiu practic.

A merge pe calea potențialului de leadership înseamnă să arăți lumii că ești capabil să faci un rol mare atât în momentul maximului de atenție care ți se acordă, cât și în momentul când te simți nesatisfăcut de prestația ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-testati-va-aptitudinile.html

Un bănuț pentru un oraș pierdut

On Ianuarie 26, 2012

Respectă-ți îndatoririle față de potențialul tău de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos, reevaluând felul în care îți percepi propria ființă.

Îți amintești de micuțul Nils Holgersson? Nils, năzdravanul, este transformat de un spiriduș într-un prichindel, fiind astfel nevoit să pornească într-o lungă călătorie prin Suedia alături de un stol de gâște sălbatice.

Într-o noapte neînchipuit de frumoasă, bărzoiul Ermenrich și Nils au poposit pe o plajă pustie. Cât timp bărzoiul se odihnea, Nils se plimba pe plaja părăsită. Dintr-o dată se poticni de ceva tare. Se aplecă și văzu pe nisip un bănuț de aramă, ruginit. Dându-și seama că avea de-a face cu un lucru lipsit de orice valoare, nici nu se gândi să-l ridice și să-l pună în buzunar, ci îl zvârli cu piciorul cât colo.

Leadership: Manifestarea valorii tale, pe baza criteriilor de evaluare a realității, este limitată de mărturia unei experiențe de viață care se întâmplă într-un moment care se pierde?

Când vru să plece mai departe, rămase uluit văzând că la o depărtare de câțiva pași se înălța un zid lung, cu crește și turnuri. Se strecură pe sub poartă și intră în orașul necunoscut. Așa ceva nu-i văzuseră niciodată ochii. Numai prăvălii cu lucruri prețioase, oameni deosebit de arătoși, case înalte pline de măreție, frontispicii împodobite cu ornamente care mai de care mai meșteșugite, etc. Oriunde își arunca ochii vedea numai însuflețire. Era raiul pe pământ.

Nils cutreieră bună bucată de timp orașul, nimeni nu-l băgă în seamă, mai ales fiindcă era mic cât un deget. La un moment dat își spuse în sinea lui: " *N-am să fiu niciodată atât de bogat să cumpăr ceva de aici* ". Și, dintr-o dată, la chemarea acestei dorințe, tot mai mulți negustori se strânseră în jurul lui. Toți îi dădură să înțeleagă că pretindeau ca plată pentru orice produs numai un singur bănuț. Dar Nils nu avea niciun ban. Atunci toți negustorii începură să plângă cu lacrimi.

Înduioșat de starea lor jalnică, și amintindu-și de bănuțul de pe țărmul mării, Nils o luă la goană. Ieși pe poarta din oraș și se îndreptă direct înspre locul unde descoperise bănuțul. Îl găsi imediat. Dar când să plece înapoi spre oraș, nu mai văzu decât marea tălăzuindu-și neîncetat valurile.

Așa cum *"a cunoaște"* este actul ființei inteligente, tot așa *"a-ți părea rău"* este actul ființei care și-a ratat menirea oferită de soartă într-o ecuație a afirmării personale și a valorificării potențialului de explorare a unei noi și unice experiențe de viață.

Leadership: Ai puterea de a accepta să fii un om artificial într-o confruntare cu imaginea unei lumi care se relevă doar în anumite contexte?

Fiecare om are obligația de a-și proteja propriului său cod moral și sufletesc care îi descrie și îi facilitează modul de "funcționare", care îi definește întreaga ființă, importanța ei, personalitatea care o caracterizează. Dar în același timp fiecare om are obligația de pătrundere a realului, care exprimă atitudinea de acceptare a ceea ce este cu adevărat. Orientarea omului asupra unei anumite zone a realului, aceeași care adâncește perspectiva lui asupra modului în care își poate exercita valoarea – este cea care conferă frumusețe și

esență ființei sale.

Când vine vorba de dezvoltare personală sau de leadership accentul este pus întotdeauna pe trăsătura ta de caracter definitorie. Te poți transforma într-un om "artificial", încetinind procesul de evoluție a ființei tale prin lipsa sentimentelor și a moralei - sau te poți transforma într-un om cu înalte calități morale și sufletești, datorită dorinței tale de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos.

Realul, în acest caz, este compromisul între datoria ta morală și voință, între ceea ce trebuie făcut și ceea ce îți cere conștiința să faci. Dezvoltarea personală și cunoașterea de sine începe cu sinceritatea conștiinței tale.

O lume care se relevă doar în anumite contexte simbolizează deschiderea ta către nou, către aventură, către a învăța mereu câte ceva despre care nu știai nimic, ca un fel de răspundere în fața unei schimbări la care poți contribui doar printr-o lărgire a conștiinței peste întreaga experiență a lui "Eu sunt".

A fi un om articifial, ca un fel de nepotrivire între tine și neștiutul înconjurător din marele tablou al lumii, înseamnă să renunți la imaginea de sine (totalitatea credințelor și a condiționărilor rememorărilor) care îți pune în prim plan "legenda personală".

Leadership: Ai o anumită responsabilitate față de "nimicul" din tine?

Orașul se numea Vineta. Fusese hărăzit să aibă parte de cele mai multe bucuri, însă din cauza trufiei și a luxului de care se îmbolnăviseră locuitorii lui, a fost blestemat - înecat de un potop și scufundat în mare. O dată în veac, acest oraș se ridica din fundul mării în toată splendoarea lui și rămânea la suprafață o oră. Dacă în acest răstimp se găsea o ființă vie să cumpere ceva, vraja care cuprinsese orașul ar fi fost spulberată, iar locuitorii ar fi putut trăi și muri ca toți oamenii.

Nils își duse mâinile la ochi și începu să plângă amar. Dacă ar fi avut la el un bănuț, cât de mic, ar fi putut să mântuiască vechiul oraș.

Tu te regăsești în ipostaza lui Nils? Simți că valoarea ta a scăzut la zero? Simți că într-un anumit moment al vieții ai fi putut realiza ceva care contează cu adevărat? Ai dat cu piciorul la șansa ta de a fi mai mult decât ești, de a-ți desăvârși împlinirea? Ce anume ți-a lipsit? Ce semnificație ar fi căpătat viața ta dacă ai fi acționat în virtutea unei cauze drepte și a unor sentimente nobile?

Poți fi mai mult decât un simplu om într-un anumit moment al vieții, poți fi un adevărat făuritor de destine. Dacă ai un "bănuț". El reprezintă un pas înainte către propria ta evoluție spirituală și emoțională, constituind într-un anume sens ceea ce în mod curent se numește "fond" - care adăugă esență fiecărei ființe umane.

Acest "bănuț" poate apărea sub forma unui gând sublim, sub forma unei decizii sau a unei soluții pozitive, a unei vorbe bune, a unei scânteieri de inspirație, sau poate fi manifestarea puternică a unor sentimente frumoase, nobile. Îți poți cântări valoarea după felul în care îl utilizezi.

Ai o anumită responsabilitate față de "nimicul" din tine? Accepți să fii un nimeni și un nimic și să nu pretinzi niciodată altceva de la tine?

Leadershipul este rodul unor experiențe limită care îți individualizează parcursul printr-o creștere a nevoii de a te ști împăcat cu statutul de om care nu se sfiește să fie tranșant când e vorba de rateuri.

Un bănuț pentru un oraș pierdut scoate în evidență ceea ce ai putea deveni tu însuți dacă acorzi importanță acelor "nimicuri" care contribuie la maximizarea potențialului tău de a deveni "cineva".

Așa cum un doctor nu trebuie să-și întoarcă privirea de la anomalii, ci trebuie să le caute și să le înțeleagă – tot așa și tu, nu trebuie să-ți pierzi speranța în legătură cu acele situații în care nu ți-ai ridicat potențialul la nivelul celor mai înalte standarde, ci să-ți reevaluezi felul în care îți percepi propria ființă - manifestând disponibilitatea de a te schimba, eliminând toate obstacolele care stau în calea evoluției tale spirituale și a descoperirii de sine.

Respectă-ți îndatoririle față de potențialul tău de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos, reevaluând felul în care îți percepi propria ființă.

*** Notă:** Selma Lagerlof - *Minunata calatorie a lui Nils Holgersson prin Suedia* , Editura Ioan Creanga, 1990.

Dezvoltarea caracterului

On Ianuarie 12, 2009

Fă un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalități, maximizându-ți responsabilitatea morală față de propriile tale convingeri și acțiuni.

Dacă ajungi șeful poliției pe insula Amity, nimeni nu va avea vreodată curajul să îți contrazică opiniile și convingerile. Nimeni nu îți va influența deciziile pe care le vei lua, viața profesională și starea de spirit. De fapt, fără doar și poate, te vei înconjura de oameni care te vor aprecia și te vor susține cu adevărat în tot ceea ce ai de realizat, în toate inițiativele și în toate proiectele de viitor.

Dar ce faci atunci când te confrunți cu o situație mult prea grea pentru experiența ta? Un rechin alb a ucis o adolescentă care înota aproape de țărmul insulei. Se impune deci, să iei imediat anumite măsuri pentru a reduce riscul pe viitor al unui nou atac al rechinului ucigaș.

Dacă ești precum șeful poliției Martin Brody, personajul principal din filmul " *Fălci (1975)* ", probabil vei asculta de primarul orașului și vei ascunde acest incident de restul locuitorilor, mai ales pentru că se apropie Ziua Americii, când toată plaja va fi plină, și profiturile vor crește. Dar iată că rechinul își face din nou apariția și mai ucide o persoană. Mama victimei vine la tine plângând și după ce îți trage o palmă zdravănă, te învinuiește că, deși știai de existența rechinului, ai lăsat totuși oamenii să înoate. Ce faci acum? Închizi plaja definitiv?

Sper din tot sufletul că tu nu ești precum șeful poliției din film care, nici de data aceasta nu a închis plaja. La insistențele și rugămințile primarului și a investitorilor care doreau cu tot dinadinsul să obțină venituri, Martin Brody, a lăsat în continuare plaja deschisă, până când, bineînțeles, rechinul a mai făcut o victimă.

Înțelegi posibilele implicații ale conștientizării faptului că ești ființa din spatele leadershipului?

Liderul își fundamentează căile de echilibrare ale dezvoltării sale nu atunci când are de-a face cu o contrazicere a normalului sau cu o încălcare a tuturor principiilor care îl caracterizează, ci atunci când reușește să corecteze o deviație absurdă. El găsește curajul de a fi cu un pas înainte atunci când ceilalți spun "Așteaptă", el găsește curajul de a fi singur în a face o alegere atunci când este înconjurat de oameni și, mai ales, găsește curajul de a depăși acea alegere.

Toți oamenii intră mai devreme sau mai târziu în jocul ambiguu al leadershipului. Astfel, longevitatea relației "Lider-Oameni" și mărețele înfăptuiri ale echității, devotamentului, solidarității, onoarei sau bunului simț, dezvoltă complexe neîncrederi sau nesiguranță. Acest lucru conduce la o degradare a sistemului de funcționare a liderului, la anularea percepțiilor bune despre sine si despre ceilalți oameni. Şi chiar la asumarea (uneori nepăsătoare) a acelor trăsături care aduc o schimbare negativă în relația dintre ei.

Degradarea sau stadiul tardiv de dezvoltare al leadershipului pot genera percepții diferite asupra sensului filozofiei din spatele lui, proiectând pe fundalul său atât de încărcat, deseori dramatic, un cenușiu care copleșește cu totul, tulburând orizontul pe care îl scrutează. Deci, atitudinea adoptată de lider în relația cu oameni din jur poate să contrasteze puternic cu luminozitatea specifică leadershipului, în imensa lui complexitate și înțelepciune, bazat pe acea platformă de norme, reguli și măsuri de prevedere care totuși tinde să scoată la iveală și să amplifice tot ce e mai bun din ei.

A îmbrăca forma autentică a unui caracter care e sinonim cu noțiunea de "acuzație" înseamnă să suporți toate consecințele unei decizii pripite din care se scad toate crezurile tale.

Observăm că asumarea și conștientizarea faptului că ești ființa din spatele leadershipului, a cărei percepții despre sine pot fi interpretate negativ sau pozitiv, sau chiar în mod eronat, restrânge opțiunile tale de a fi de acord cu schimbarea în situațiile limită.

La nivel de setări, leadershipul nu face întotdeauna un "corp comun" și nu are întotdeauna aceeași direcție de desfășurare cu intențiile omului de a face compromisuri, de a trece peste prejudecăți, de a renunța sau de a-și restricționa puterea de influență.

Dimpotrivă, leadershipul pare mai degrabă a se distanța de om, demarcându-se clar de zonele lor de legătură atunci când, în imensa lui vanitate, omul nu mai ține seama de nimeni și de nimic. Odată nerespectate obligațiile și neasumate angajamentele, relația "Lider-Oameni" se desprinde practic de sfera celor trei criterii: relevanță, funcționalitate, liniaritatea abordării, ducând chiar la sensuri diferite, deseori chiar contrare.

Conflictele de pe tot parcursul timpului, divergențele care se produc și rezultatele la care se ajunge, întăresc și demonstrează acest lucru.

Leadership: Din aspirația ta spre un orizont de dincolo de realitatea imediată rezidă și greșeala fundamentală din care decurg toate viciile amăgirii cu excesul iluziei "Este bine și așa"?

Oamenii care au un caracter slab evită să ia decizii ferme atunci când este vorba de un risc major. De foarte multe ori ei se lasă influențați de oameni mai abili, mai dornici de reușita financiară și care au o forță de manipulare uriașă.

Diferența dintre un lider și un om de rând nu este lipsa de cunoștințe, ci lipsa de fermitate. Liderii cei mai buni au mari realizări pentru că acționează rapid, pentru că se implică cu hotărâre în rezolvarea problemelor și sunt capabili să ia decizii majore în situații de risc. N-are ce căuta într-o funcție de conducere acela care nu știe să-și impună punctul de vedere atunci când este cazul, care nu are curajul și tăria de caracter de a lua în piept toate greutățile, care nu-și asumă responsabilitatea morală și care nu acționează cu maximă eficiență atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă.

Așa cum companiile se concentrează în special pe asigurarea realizării elementelor de bază mai bine decât concurența, tot astfel tu trebuie să-ți concentrezi întreaga esență a leadershipului tău asupra exercitării acelei responsabilități morale (care reiese din cadrul statutului special pe care îl ai) mai bine decât oricine altcineva.

Tu îți evaluezi în permanență propriile emoții și acțiuni? Îți analizezi cu atenție tendințele generale de evoluție? E oare necesar să-ți regândești orientarea către propriul tău eu? Cum interpretează ceilalți oameni propriile tale eforturi și acțiuni? Ai început să-ți amplifici puterea interioară? Ai nevoie de niște convingeri care să-ți fie repere?

Nu poți cere mai mult de la tine dacă nu ești pregătit să te conformezi experienței de a te simți vinovat de faptele tale.

În viață te vei confrunta de foarte multe ori cu situații care nu vor fi sub controlul tău, însă caracterul va fi întotdeauna o piatră de temelie care te va ajuta să controlezi evenimentele

care pot fi controlate. Datorită caracterului dârz și hotărât, de fiecare dată când vei lua o decizie vei face un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalități.

Indiferent de talentele pe care le ai, nu vei reuși niciodată să devii un lider veritabil dacă nu știi să îți asumi responsabilitatea în situațiile de criză, dacă nu te implici tot mai mult în soluționarea problemelor și dacă nu ești suficient de hotărât să "joci tare".

Dezvoltarea caracterului ține de starea de spirit și tiparele de gândire pe care ți le aduce întâlnirea dintre ceea ce ți se cere să îndeplinești și ceea ce ești pregătit să sacrifici ca să înduri grozăviile infernale ale chinurilor sufletești.

Fă un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalități, maximizându-ți responsabilitatea morală față de propriile tale convingeri și acțiuni.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltarea-caracterului.html

Dimensiunea morală a leadershipului

On Ianuarue 08, 2020

Găsește-ți jumătatea de spirit care te completează în peisajul frământat al evenimentelor, prin prisma experienței "nu e nimic și totuși e" care te educă și te face să fi om.

Goldstone (2016). De ce am revăzut acest film? Nu pentru acțiune, nu pentru simplitatea montajului, nu pentru câteva replici bine conturate, nu pentru povestea unui orășel sărac aflat la capătul lumii. Nu pentru apariția unui indian care lasă în urmă spiritul său curajos, aventurier, plin de duh sfânt, având ceva din adierea fină, dar rece, a vântului deșertic. Ci, pentru finalul plin de pace, strecurat printre meandrele intersectate ale înțelesurilor vieții proiectate în fundalul fascinant al stâncilor masive, pline de istorie, de ritualuri și superstiții.

Privirile spectatorului ostenesc căutând în deșert un punct de sprijin dincolo de vijelia năprasnică a unor evenimente bizare. Dar ca să poți spune că trăiești tu însuți în ultimele cinci minute din film, pe acel fundal muzical liniștit care inspiră mult prilej de pace, însăși starea sufletească a eroului prins între lumea nouă și vechile sale rădăcini, ca să te reculegi în liniște, în ecoul spiritelor războinice, glorioase, și în sfârșit libere, mai întâi trebuie să supraviețuiești adevărurilor hotărâtoare ale vieții. Dacă reușești acest lucru, atunci vei înțelege totul. Şi vei trăi împăcat cu tine însuți.

Nu este un final fericit sau nefericit, ci este simbolul unei chemări mistice a pământului. Scoate în evidență acea bucată din tine care te completează, tot așa cum intersectarea culorilor te ajută să înțelegi mai bine arta peisajului modelat de un artist.

Să fii veriga cea mai puternică care leagă adâncimea tainică a destinelor omenești, fragile în fața lucrurilor trecătoare, de îndeplinirea unei chemări neînțelese. Să rămâi cu conștiința curată, plin de recunoștință față de cei care slujesc cu devotament drumul plin de semnificații al vieții, ca o picătură din univers, un drum inițiatic pe trepte de vârstă și de ascensiune spirituală, cu apel de reîntoarcere la origini.

Iată ce înseamnă să fii sincer cu tine în ecoul unei lumi care nu dispare nici în veacurile viitoare...

Leadership: Construcția ta identitară și sufletească se deschide în fața unei jumătăți de ființare sublimă, purificatoare, care confirmă caracterul veridic a lui „Cine sunt" în mijlocul unui prezent care își reneagă trecutul?

Cât de tulburi ne apar uneori adevărurile rătăcitoare ale trăirii vieții prin suflet de indian, în afara oricăror constrângeri, dincolo de orice intimidări, sfidând orice autoritate în afară de Dumnezeu. Este singurul spirit care dăinuie prin veacuri. Toti ceilalți urmăresc conținutul material al avuției, cu privirea ațintită asupra intereselor ascunse, mai mult ca un blestem, ca un prizonierat, fără să se uite îndărăt la ce s-a pierdut din ei înșiși...

Cam asta e ideea filmului. Respect pentru cel ce-a scris scenariul.

Să suporți orice fărădelege în bătaia gloanțelor care șuieră silențios pe lângă urechile tale. E un fapt tragic, nu o consolare. Crezi c-ai scăpat, dar amintirea rămâne, străbătută de sentimente adânci și reținute, ca o rană care doare enorm, chiar dacă nu sângerează. Şi chiar și atunci când crezi că te-ai îndepărtat din bătaia privirii aruncate asupra faptelor consumate, o flacără roșie încă mai arde în tine, te cheamă înapoi spre lecțiile vieții, strigă cu toată

puterea să-ți repari greșeala de a trăi ca un trecător neînsemnat în lumea asta.

Instinctiv, eliberator, cu forță morală, unii se reîntorc la ceea ce contează cu adevărat. Alții continuă să fugă de ei înșiși.

Nu vom trece niciodată dincolo de calea descoperii lui „Cine sunt?" dacă nu reușim să vedem înăuntrul lucrurilor pe care le trăim cu demnitate, pe care le primim de la înălțimea unor credințe și modele străvechi de gândire, și din prisma faptelor pe care le vom regreta la bătrânețe.

Omul bun își recunoaște la timp șansa de a deveni conștient de propria natură, găsindu-și adevăratul sens al vieții în recuperarea trăirilor irosite în candela învinșilor, nu neapărat în cunoașterea care rezultă din trecerea de la „acum" la „atunci".

Leadership: Natura ta oglindește chipul prezentului etern într-o experiență a esențelor care scoate lucrurile din condiția de a fi umilite prin uzură și consumate pragmatic în ritmul lent al faptelor nesimțitoare?

Am văzut o femeie deosebit de manierată, inteligentă, având acea scânteie de glamour, rostind vorbe alese cu grijă, care sub chipul de „bunătate întruchipată" își face drum spre nelegiuire. Fără remușcări, fără griji, fără teamă. Nu-și dă seama că astfel își chinuiește sufletul, tot mai îmbătrânit, tot mai însângerat de cruzimea ce există în el. Un sânge atât de toxic se încălzește numai cu plăceri de o clipă. Se simte natura ei rece încă de la prima conversație. Trecutul a înghițit-o și pe ea, dar în coordonatele unei trăiri fără repere morale.

Adevărata ei motivație, era într-adevăr dorința de îmbogățire, cu orice preț, prin orice mijloace? Poate că, în fond, își dorea acea mare iubire din povești, dar o iubire aleasă greșit, căci trebuia întreținută, consolată. Şi până la urmă marea iubire pleacă cu banii ei, dar fără ea. O linie discontinuă manifestată prin dulcețuri și viclenii, continuată șerpuitor în adâncimea tragediei.

Oamenii aflați în această tragedie își fac întotdeauna un obicei din a oferi o plăcintă cu mere celor care trebuie să-și țină gura închisă...

Am întâlnit apoi un bătrân indian de culoare, folosind ca prilej de a-și descărca sentimentele vechi în mijlocul unei lumi care nu mai crede în idealuri, în drepturile omului, în Dumnezeu. Cuvintele lui sunt simple, plăcute la auz, dar îndurerate de schimbările care se cer a fi implementate. Singurul lucru care îl va scoate din angoasa fundamentală, din acea trăire de abandon în fața schimbării inevitabile, este moartea. A ajuns lângă strămoșii săi mai repede decât ar fi trebuit.

În bunătatea lui, probabil nu i-a părut rău.

Leadership: Crezi că există o non-separabilitate între realitatea „eternei întoarceri" și lucrurile care și-au pierdut valoarea, luând seamă de faptul că lumea reprezintă o entitate coerentă în care fiecare parte e conectată cu toate celelalte?

Am înțeles de ce oamenii își acceptă sfârșitul căutând să vadă, sau fără să fie văzuți, o realitate a „eternei întoarceri". Pentru că privesc adevărul lucrurilor din prisma unui trecut care nu mai transmite nimic epocilor de după el. Ca și când ai oferi o carte plină cu adevăruri unui orb care vrea din tot sufletul să vadă, dar nu vede.

Așadar, orice durere se datorează efortului de a recrea o lume dispărută, greu de observat, efortului de a vedea adevărul și frumosul din niște lucruri care și-au pierdut valoarea, echilibrul, înțelesul, consistenta sau forma, fără să ai capacitatea de a le raționaliza, de a le diferenția atunci când te lovești de ele cu totul întâmplător.

Am rămas pe gânduri la câte-o scenă fără niciun decor, în afară de un pat și un scaun. Cineva spunea că rătăcesc mulți câini prin deșertul acela arid, n-am văzut niciunul. Un uliu se rotea la un moment dat în înaltul cerului. Numai o pană prinsă în stropitoarele de la parbrizul unui jeep vechi mai amintește de el, pe la final...

Doi polițiști. Un cowboy și un indian. Puțin vanitoși în simplitatea lor, cam prea fermi în sinceritatea lor, se află doar la un pas de rivalitate, ca la sfârșitul filmului să formeze o echipă redutabilă, un duo imbatabil în fața corupției. Primul așteaptă răsăritul unui soare plin de căldură, celălalt așteaptă răsăritul unui suflet stins cândva. În inima lor încă pâlpâie flacăra credinței veghetoare. Realitatea dură încă nu le-a distrus ceea ce au mai bun în ei, mai frumos, mai curat, mai eliberator. Probabil, magia prezentului etern se verifică strălucind în ei prin forța motrice a unui gând tainic: *„Lupta întemeiază existența"*.

Aș zice că eroii din acest film se descoperă sub forța unui clopot care bate de trei ori, apoi se oprește. Este destul ca oricare din ei să facă un mic pas spre moarte, pentru ca întreg lanțul de stări sufletești să se desfășoare *nella coscienza* ca un gong care desparte lumile, le restrânge la o misiune morală, tot așa cum iubirea se restrânge la forțe sufletești.

Fiecare din ei scoate la iveală un adevăr de care nu era conștient că și-l asumă în peisajul evenimentelor: *„Orice râu se lovește puternic de pietre. Şi chiar dacă continuă să curgă mai departe, mai domol sau mai alert, nu-l aude nimeni cum strigă de durere"*.

Leadershipul bazat pe învățătură și morală pune în evidență ideea existenței unui orizont spațial deosebit de Eul nostru și afară de noi, într-un prezent care nu-și uită trecutul, ci este condamnat să-l repete și să-l îndure ca puritate indispensabilă schimbului de la suflet la suflet.

Dimensiunea morală a leadershipului este centrată pe o „raționalitate normativă" la baza căreia se află ceea ce considerăm a fi bun în împlinirea unei năzuințe care se raportează prin câmpul energetic „spațiu-timp" la însăși la cauza ei: evenimentul lăuntric pur.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-morala-a-leadershipului.html

Dimensiunea motivațională a leadershipului

On Iunie 26, 2016

Străduiește-te să capeți o poziție dominantă față de viață și lucrurile din jur, sincronizându-te cu o evoluție progresivă care duce la protejarea unității dintre idee și materie.

Nu eram niciodată prezent în activitatea mea de cercetare decât pentru a vedea totul dintr-o altă perspectivă, pentru a arăta totul și a spune totul, chiar dacă totul se explica prin direcționarea dată de gândurile cele mai ascunse, de reflecțiile adânci, magnifice, pe care le generam în momentele de maximă luciditate. Să reconstruiesc realitatea prin a inventa principii cu care să încerc să explic totul ar fi fost echivalent cu încercarea de a mă transforma într-un magician care îmbină iluzionismul și comedia într-un spectacol menit să uimească chiar și cei mai neîncrezători invitați. Ceva mă motiva totuși să încerc această provocare.

O parte importantă din mine, în care imaginația nu avea limite și pentru care tendința către unitatea dintre atotcuprinzător și mărginit devenea un fel de congruență de vederi, o ritmicitate de simțiri, măști și roluri suprapuse în direcții diferite, îmi cerea cu insistență să dau mai departe tot ceea ce adunasem în sensuri. Şi să împărtășesc tuturor cele mai spectaculoase călătorii ale minții mele prin traseele dificile ale științei.

Dar leadershipul are întotdeauna două tăișuri, se promovează numai prin dovezi de forță, prin roadele prețioase ale indivizilor înzestrați cu haruri speciale. Iar să păstrezi în întregime tot ceea ce ai adunat cu osteneli și prin sudoarea muncii voluntare, intrând pe filonul unei gândiri febrile, sincronizându-te cu o evoluție progresivă, ireversibilă, continuă, care duce în final la protejarea unității dintre idee și materie, este un atribut general al artei de a cunoaște și de a preîntâmpina fenomenul de „cădere".

Leadership: Tu continui să contribui, mai riguros și mai victorios, la realizarea unității dintre esența negării și acceptării atotcuprinzătorului, cu aluzie la un fenomen care nu s-a mai întâmplat?

Amintiți-vă finalul poveștii "Omul Invizibil" de H.G. Wells, cine devine dintr-o dată eroul cel mai complex pe care ni-l dă povestirea? Este tocmai omul care descoperă marea comoară, miezul unei cunoașteri tainice.

Omul acesta se lasă pe speteaza scaunului și începe să citească manuscrisul plin de formule ciudate. Ochii lui se îndreaptă brusc către niște tărâmuri de nevăzut pentru alți ochi. Sunt doldora de taine hârțoagele astea ! Dacă aș putea să le prind firul, dacă aș putea să le înțeleg ! Şi încet, încet, el se lasă prins în mrejele unui vis - veșnicul, minunatul vis al vieții. Nicio făptură omenească, afară de el, nu știe că manuscrisele închid în filele lor taina subtilă a transparenței corpului omenesc și o sumedenie de alte stranii secrete. Şi nimeni nu va ști asta, atâta timp cât el va fi în viață.

Leadershipul era pentru mine expresia încercării de a da un răspuns la o întrebare a sufletului: când oare mă voi vindeca de nevoia de a ști totul despre ceea ce nimeni nu vede sau nu înțelege? Dar omul care se află la frontiera dintre a spune totul, fără ocolișuri, fără rezerve, și a păstra doar pentru sine roadele eforturilor sale intelectuale, riscă să se refugieze complet într-o lume paralelă, lăsându-se pradă unei feerii numită „iubire pentru tot ce se poate stăpâni".

Afecțiunea lui se îndreaptă spre forțe permanent în mișcare, spre acele complicate formule științifice, informații secrete, într-o activitate de continuă transfigurare pentru cucerirea unui singur ideal: idealul de a trăi pentru o cauză măreață, ori împreună cu aceasta. Din acest motiv, dimensiunea motivațională a leadershipului în care credeam, recunoscând rolul primordial al deducției unor concluzii din premisele interpretării unor fenomene nemaiîntâmplate, se constituia ca un determinant de corelație între ceea ce mă încojura și ceea ce mă făcea să mă simt de neatins, de necuprins, de nepătruns și de nestăpânit.

Mândria care părea să mă domine tot timpul era legată de nevoia de a aparține unei totalități a tot ce există, a unei coincidențe a contrariilor, de a pune toate isprăvile mele pe seama unei ființe misterioase, ieșite din comun, care se presupune că știe totul în principal datorită superiorității demonstrată prin psihologia creației, prin stăpânirea unei orchestrări a evenimentelor, prin puterea de a fi omniprezent.

Leadership: Poți să explorezi latura lăuntrică a personalității tale prin prisma a tot ceea ce se întâmplă în viața ta și în jurul tău, ca la final să fii măsura propriei tale creații care se apropie de ceea ce se numește "perfecțiune" ?

O poziție dominantă față de viață și lucrurile din jur se obține prin dezvoltarea relației dintre observarea realității, a faptelor și a lumii puse în contact cu o alchimie a ideilor catalogate drept răspuns la exersarea unei gândiri logice, concrete și creative. De aceea este bine să judecăm un asemenea om prin prisma unul leadership care creează caractere conturate precis, cu artă, cu linii fine, cu înălțimi de ridicare suficiente spre alte niveluri, cu identitate bine articulate, în necontenita dinamică a luptei pentru originalitate, deoarece astfel omul descoperă că este diferit.

Iar această diferență se înscrie într-o disciplină a dominației prin valoare, demnă de invidiat, mereu pusă la punct printr-un *grand purpose* : printr-o dezvoltare uimitoare a unei învățături care n-a mai fost auzită înainte, având ca finalitate dezvoltarea unității dintre idee și materie. Perfecțiunea unei personalități împlinite din punct de vedere al actului de creație stă în capacitatea de a stabili corespondențe între lucruri, elemente și fapte, cu scopul de a antrena gândirea prospectivă.

Să încercăm să exprimăm starea lăuntrică a acestui om, a acestui suflet ales de știință pentru marile faceri ale lumii, într-o singură lumină a leadershipului, numindu-l „apărător al cunoașterii adevărate, al inteligenței din spatele marilor descoperiri științifice". Vom face cunoștință cu un univers în care principala certitudine nu este moartea, ci transformarea materiei, un univers în care se întâmplă multe gesturi, reacții, acțiuni discrete ce nu pot fi sesizate de oricine, în care ești conectat miraculos la toate elementele unei realități neînchipuite.

Astfel, ne este îngăduit să-i datorăm acestui om nu doar un respect profund pentru tentativa lui de a-și desfășura toată forța inteligenței pentru ajunge la o destinație pe care mulți nu o pot vedea, ci mai ales o admirație neprețuită pentru încercarea lui de a lupta pentru o altă rigoare, a rațiunii unde știința și progresul vor duce la manifestarea omului „divin".

Dacă privim leadershipul printr-o promovare pozitivă a imaginii arhetipale supreme a omului divin, dacă lăsăm omul de știință să se ridice cu mult deasupra tuturor celorlalți semeni prin însăși aruncarea sa în vâltoarea atotcuprinzătorului, atunci vom putea să aderăm la toate peripețiile personajelor cărților în care trăim, în esența nemuritoare a unei existențe de supremă complexitate și bogăție. Şi, prin urmare, vom putea să surprindem figura caracteristică a unei noi lumi.

Atotcuprinzătorul se constituie ca un suport de stocare a informației și a accesului la o ființă nou creată supusă unei realități revelată pe deplin în descrierea unei lumi a cărei

dominantă fundamentală este "transcenderea" de sine.

Poți să depășești limitele propriei tale ființe depășind limita cunoașterii experimentale, perceptibile?

Dimensiunea motivațională a leadershipului, din perspectiva omului de știință, cuprinde trăsături precum cultura, curiozitatea, subtilitatea (direcționarea chibzuită a informației), puterea, afirmarea, toate acestea lucrând în beneficiul realizării unei identități complexe și dominatoare.

Leadershipul cel mai înalt este o versiune a cercetătorului care își propune ca ideal de existență o cultivare și o valorificare a esenței propriilor sale forțe, printr-o viziune a acceptării atotcuprinzătorului, printr-o mai bună conștientizare a necesității acceptării unei identități aparte, printr-o asumare conștientă a rolulul suprem de "om divin". Un asemenea om își maximizează și își menține însușirile cu totul excepționale printr-o sumedenie de secrete stranii.

Şi nimeni nu va ști aceste secrete, atâta timp cât el va fi în viață. Sau, mai bine zis, atâta tip cât existența lui va fi contestată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-motivationala-a-leadershipului.html

Dimensiunea unei capodopere

On Iulie 13, 2016

Debarasează-te de acel status quo care nu mai funcționează și nu mai este acceptabil la nivel de manifestare a importanței personale, contribuind la dinamizarea unui peisaj existențial nou prin sublimul pe care-l conține.

Pentru prima oară avântul nemăsurat spre recunoașterea mult așteptată se alinia în sprijinul gândurilor triumfătoare, într-un delir de superioritate, într-o frenezie dictată de fluxul ideilor mele necenzurate, în cadrul decisivului meci, cât o finală, dintre tendința de a îmbrățișa frumosul, bunul gust, și produsul diagonalelor care puteau dinamiza un peisaj existențial nou prin sublimul pe care-l conținea.

Pentru simplul motiv că totul se învârtea în jurul aspirațiilor mele de creativitate literară, trebuia să mă simt mai important ca oricând, cu speranțele încărcate la maxim, suplinind nevoia furtunoasă de libertate interioară ce-mi asalta fortăreața vechilor inhibiții. În chinuitoarea luptă pentru superioritate, primul elan al unei porniri spre fapta măreață, respectul meu pentru măiestria creației, senzația de „foame continuă" provocată de pasiunea pentru determinarea unor idei noi, se conforma tendinței de a mă arăta într-o lumină potrivită, foarte intensă.

Al meu status quo era strâns legat de darul de a pluti într-un vag stilistic, într-o aventură unică a descoperirii de sine într-o realitate care nu trebuie neapărat să fie credibilă pentru a mă determina să conștientizez lucruri ce nu pot fi înțelese altfel decât printr-o ușoară desprindere de realitate. Din nou, în prim planul gândurilor mele intervenea facultatea creatoare de a da sens unei hiper-realități, deși pare un fel de clonare anticipată de fantezie des întâlnită la Borges, când omul încearcă să fie o repetare a aceleiași povești într-o altă experiență de viață, cu totul superioară.

Leadership: Ai conștiința unei anumite superiorități față de o creație care își conduce personajul prin transformările unei lumi fără granițe, în sensul că te poți folosi de repetarea proiecției sinelui în noi ipostaze?

Dominat de simțământul puterii nemăsurate, simțeam tot mai pregnant că pot să realizez orice peste puterile mele, dincolo de orice așteptări. Substanța puterii spiritului meu productiv, confirmând importanța personală și expresia unei compatibilități stranii cu starea sufletească a unor personaje obișnuite cu notorietatea, făcea reacție în sfârșit cu soluția amestecului dintre evenimentele trăite în vis, citite sau auzite.

Dacă aș fi fost un artist înzestrat cu capacitatea de a maximiza efectele pozitive ale picturilor, și nu doar un artist al condeiului având un ecou direct asupra funcționării lumii, probabil m-aș fi grăbit să realizez o combinație strălucită între „Gioconda" și „The Persistence of Memory", devenind eu însumi o combinație între Leonardo da Vinci și Salvador Dali. Astfel, deveneam personajul unic al unei călătorii în lumea artei, al cărei superiorități consta în a profita de lecțiile experienței de viață ale altor artiști în vederea realizării unei imagini unice despre mine însumi care domina prin greutatea aspirațiilor de a fi mai mult decât ceea ce sunt, de a fi un creator al eternității, într-un univers pur vizual.

Nu se poate găsi o explicație plauzibilă la acest fenomen care cuprinde tumultuos omul, orientându-l lăuntric spre dincolo de orice limite, la nivelul superior al ocaziei de a se răzvrăti într-o manieră formidabilă, cu o energie debordantă, împotriva acelui Status Quo care presupune inacțiunea, indiferența, reticența, izolarea.

Ochii lui rămân dintr-o dată pironiți undeva departe, într-un punct imaginar situat deasupra oricăror alte interese, oricăror preferințe pentru anumite domenii de activitate, oricărui ansamblu de lucruri care îi displac, subordonându-se total tendințelor mașinale ale psihicului de a crea condiții propice unui nou început de capodoperă. Proiecția sinelui meu în ipostaza legată de condiția, modul de viață și de lucru al artistului, repetată prin intermediul relației spirit-materie, idee-realitate, putea fi folosită ca material motivațional pentru producerea unei forme de rememorare a istoriei.

Leadership: Orientezi personajul pe care vrei să-l interpretezi în direcția unui parcurs care nu se mai rotește în cerc, ci merge drept înainte?

Robert Macaire este personajul imaginar inventat de Honoré Daumier, servindu-i artistului drept prototip în satira sa îndreptată împotriva burgheziei, a suficienței pretențioase, a lipsei de educație, a semidoctismului. În cultura franceză el reprezintă un personaj negativ arhetipal.

Dar acest personaj a fost, mai întâi de toate, creația unui mare comedian, Frédérick Lemaître, care la rândul său și-a construit personajul după un tip ciudat, un vagabond întâlnit întâmplător, transformându-l în timpul spectacolelor sale într-un om de încredere bine pus la punct. *"El avea frumusețea unui zeu, impertinența unui Diogene, eleganța unui rafinat, seninătatea unui copil și devora pâinea uscată cu grația majestoasă a lui Appolo mâncând ambrozie"* scria Théodore Faullain de Banville în ale sale „Souvenirs".

Există numai un singur fel de a înțelege bine oamenii, dincolo de ceea ce sunt capabili să înfăptuiască, cumva prin ei înșiși niște caractere care domină lumea prin înălțimea propriilor idealuri și așteptări, între provocările sufletești și deschiderea la nou. Anume de a nu ne grăbi să-i judecăm decât prin prisma modelului de prototip pe care, aflați în plină imaginație, îl construiesc în zborul lor spre orizonturi îndepărtate.

A orienta personajul pe care vrei să-l interpretezi în direcția unui parcurs care nu se mai rotește în cerc, ci merge drept înainte, înseamnă să te debarasezi de acel status quo care nu funcționează și nu este acceptabil. Înseamnă să te debarasezi de vechea ta conștiință, de valorile și de presupunerile care o alimentează, contribuind la dinamizarea unui peisaj existențial nou prin sublimul pe care-l conține.

Toate teoriile despre om, în care leadershipul se manifestă ca factor de evaluare a elementelor particulare ale reprezentării atitudinii lui în diverse situații, sunt de această dată în impas. Pare să fie o criză a fundamentelor pe care se sprijină ordinea și cauzele de traversare a unei porțiuni dificile de transformare personală, în chinuitoarea luptă pentru superioritate. Fiindcă omul nu mai este același instrument de confruntare cu limitele și prejudecățile lumii, ci devine un instrument de confruntare cu propriile răspunsuri la diverse revelații.

Leadership: Creația ta se adresează unui univers subiectiv organizat după chipul și asemănarea unui personaj care locuiește în gândurile și în ființa ta, dar care stă sub semnul unei realități care transcende planul manifestării imediate?

Așadar, atunci când ne raportăm la dimensiunea creației, subordonată mai întâi unei ample desfășurări de elemente de conexiune cu parcursul individual al omului, atenția noastră ar trebui să fie îndreptată spre un personaj uitat de lume, dar dominat de simțământul puterii nemăsurate, plin de senzația de „foame continuă" provocată de pasiunea lui pentru determinarea unor idei noi, influențat de tendința de a se arăta într-o lumină potrivită, tot mai intensă.

Atunci când simți tot mai pregnant că poți să realizezi orice peste puterile tale, dincolo de

orice așteptări, abia atunci substanța puterii spiritului tău productiv face reacție cu soluția amestecului dintre evenimentele trăite în vis, citite sau auzite. Simți că faci parte din lumea unui personaj mai puțin obișnuit, din care se închegă personalitatea ta, menit să schimbe regulile jocului în artă prin intermediul aprecierii subiective asupra unei realități care se lasă traversată de experiența unei revelații de mare intensitate emoțională, din însăși vecinătatea ideii de "sens al vieții".

Ca să ajungi altcineva, suplinind nevoia furtunoasă de libertate interioară ce-ți asaltează fortăreața vechilor inhibiții, trebuie să devii creația propriei tale capodopere, trebuie să fii favorizat de existența unei anumite predispoziții de tip „must have" - aceea de a acționa stimulii de ridicare a nivelului de importanță personală, urmând să-ți reconfigurezi tipologia structurii determinative alături de care subiectivitatea operează asupra evenimentelor cu impact major.

Oamenii de creație sunt, de cele mai multe ori, personajele uitate de lume care într-un colț al vieții, în întunericul singurătății, și-au dezvoltat simțul deplinătății până la dimensiunea unei Capodopere. Numai ei dețin mijloacele artei transformării totale - a lor, în altcineva.

Leadershipul este puterea de a deveni creația propriei tale capodopere, cu mențiunea că realitatea pe care o trăiești prin tehnica povestirii vieții trebuie abordată ca o cale de a experimenta ipostaze diferite ale propriei persoane într-o lume a fabulosului, a abundenței de imagini, a ideilor și a conștiinței care transcende hotarele timpului.

Dimensiunea unei capodopere cuprinde suma tuturor încercărilor de a te regăsi într-un altcineva mai presus de tine, într-un delir de superioritate, într-o frenezie dictată de fluxul ideilor necenzurate, în cadrul decisivului meci, cât o finală, dintre tendința de a îmbrățișa frumosul, bunul gust, și produsul diagonalelor care pot dinamiza un peisaj existențial nou prin sublimul pe care-l conține.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-unei-capodopere.html

Din adânc în adâncul ființei tale

On Martie 25, 2009

Aliniază-te la adevăratele tale valori pentru ca oamenii să-ți accepte pe deplin viziunea și să nu aibă de suferit.

Fiecare din cei 12 membri ai comitetului director aștepta ca Bill Parrish, fondatorul și președintele corporației Parrish Communications, să spună DA, semn că acceptă generoasa ofertă a lui John Bontecu, care dorea să cumpere pachetul majoritar de acțiuni al companiei. În loc de asta, Bill, cu acea fermitate a omului care este conștient de puterea și influența sa, a răspuns: NU !

- Impresionantă ofertă. Cred. Dar m-a pus pe gânduri… La John Bontecu nu contează decât profitul. Dacă îi permitem să absoarbă Parrish Communications și, dacă după noi, vrea să-i mai înghită și pe alții, atunci ca să ajungeți la urechile lumii, va trebui să treceți de el. Asta înseamnă nu numai că va trebui să-l plătiți, dar mai important, va trebui să fiți de acord cu el…În calitate de președinte, vă sfătuiesc să ajungeți la concluzia că această companie nu este de vânzare…

Leadership: Cum ai putea să folosești în avantajul tău tot ceea ce simți despre o anumită situație, încât felul în care îți definești intențiile să poată clarifica demersul bazat pe schimbarea modului în care produci prototipul promițător al propriei persoane?

Cât de „prietenos" este designul tău interior? Bill Parrish, care în urmă cu câteva zile fusese de-acord cu fuziunea dintre cele două companii, s-a răzgândit chiar în ultimul moment. Ce schimbare de abordare, nu-i așa? De unde schimbarea aceasta bruscă de atitudine, de gândire, și de ce s-a produs ea în ultimul moment?

Totul poate deveni o ispită atunci când apare o oportunitate imensă. Înainte să te decizi ce e mai bine pentru tine, și mai ales pentru alții, e bine să te aliniezi la valorile tale, cu ceea ce este cu adevărat important pentru tine și pentru ei. Degeaba urmărești binele companiei, dacă nu urmărești și binele oamenilor care servesc compania. Practic, Bill Parrish a folosit în avanjatul său tot ceea ce a simțit despre situația în care se afla compania, adică a știut să facă apel la moralitate, la cauza unei constrângeri morale, nu prin amenințare, ci prin afirmații categorice, căutând utilitatea nevoii de a-și apăra entitatea pe care o conduce.

Bill Parrish a dezvăluit prototipul promițător al propriei persoane printr-o decizie unică: de a nu-și acorda lui însuși atenție, ci punând pe primul loc valoarea și prestigiul companiei ce este reprezentată prin caracterul lui marcant, prin felul împăciuitor în care a știut să modereze tensiunile din ce în ce mai mari.

Toate valorile și principiile, adunate, pe care ți le-ai însușit de-a lungul timpului, în care crezi și pe care le respecți cu sfințenie, fac parte dintr-un design splendid, designul tău interior care îți dezvăluie adevărata ta personalitate. Însă nu contează cât de important este designul tău dacă el nu place celorlalți, dacă nu ține seama de nevoile lor și dacă nu transmite un mesaj pe măsură, care să ajungă la inimile lor.

Leadership: Ești în stare să obții un nivel de asigurare acceptabil a integrității tale, ca bază pentru o formă pozitivă de percepție a unei imagini situată deasupra liniei de creștere a valorii personale?

În leadership nu trebuie să te sfiești să spui cu voce tare (adică cu fermitate) ceea ce simți despre o anume situație, mai bine încearcă să-ți definești clar intențiile încât ceilalți oameni să fie mai dispuși să te asculte și să-ți înțeleagă motivațiile. Într-adevăr, un lider își exteriorizează emoțiile, nu se teme să exprime sau să descrie ceea ce simte despre o situație. El se implică, cerându-le clienților sau angajaților să-și exprime (la rândul lor) liber sentimentele.

În finalul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ", membrii consiliului director, care la început au fost reticenți la schimbarea de mentalitate a lui Bill Parrish, i-au mulțumit acestuia pentru decizia iscusită pe care a luat-o. Ce s-ar fi întâmplat dacă Bill ar fi acceptat propunerea lui Bontecu? Tot personalul companiei lui ar fi suferit mai devreme sau mai târziu, și nimeni nu i-ar fi iertat greșeala lui Bill.

În momentul în care ai de luat o decizie importantă, care îi privește și pe ceilalți din jurul tău, se cern acele valori morale solide, onorabile, care sunt adânc întipărite în tine - de acele valori non-etice care nu se încadrează în tiparele tale și care nu corespund cu ale celorlalți. Pentru ca dimensiunea leadershipului tău să crească, nu abdica de la adevăratele tale valori morale și ale celorlalți. Încearcă să-ți pui întotdeauna în valoare capacitățile lăuntrice care fac din tine un om de valoare.

Viziunea pe care o ai îți reflectă valorile după care te ghidezi în viață. Pentru ca oamenii să-ți accepte viziunea, trebuie mai întâi să-ți accepte valorile. Iar integritatea înseamnă să te concentrezi asupra a ceea ce este important, chiar și atunci când tu nu mai prezinți aceeași maximă importanță pentru gestionarea reputației companiei.

O formă pozitivă de percepție a unei imagini situată deasupra liniei de creștere a valorii personale este rezultatul unei decizii anterioare pe care nimeni nu a contestat-o ca fiind abuzivă sau necorespunzătoare rangului pretins de valoarea ta.

Din adânc în adâncul ființei tale desemnează acel proces de autocunoaștere și dezvoltare personală care te ajută să te înțelegi mai bine pe tine și să relaționezi mai bine cu cei din jur. Ca să iei deciziile cele mai bune trebuie să pătrunzi tot mai adânc în ființa ta și să-ți scoți la iveală adevăratele valori, să descoperi ceea ce e cu adevărat bun la tine.

Așa cum buruienile trebuiesc smulse din pământ pentru a lăsa loc florilor să se dezvolte – tot așa și tu, ca lider, trebuie să înlături acele „buruieni" care îți perturbă gândirea pentru a lăsa loc valorilor etice și onorabile să evolueze. Ca să câștigi respectul celorlalți, ca să-i determini să-ți accepte viziunea fără să aibă mai târziu de suferit, aliniază-te la valorile tale cele mai profunde și mai onorabile.

De asemenea, din adânc în adâncul ființei tale înseamnă să discerni cu înțelepciunea ta, dar și cu sufletul tău, între etica și non-etica față de colectivul pe care-l conduci și care în mare parte te-a ales și te-a susținut. Înseamnă să fii alături de oamenii aceștia și să nu le înșeli încrederea, speranțele, ci dimpotrivă, să le dai un imbold de a-și continua ascensiunea spre binele lor, în ciuda acelora care se opun dezvoltării și urmăresc doar interesele lor personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-adanc-in-adancul-fiintei-tale.html

Din ce adevăruri vine șoapta?

On Mai 09, 2012

Conștientizează constant și îndelungat limitele leadershipului tău, pentru ca impactul cu realitatea să nu afecteze esența ființei tale.

O adevărată nenorocire se abătuse asupra marelui om de afaceri Bill Parrish, care amuțise de durere. Inima părea că-i spărgea pieptul. Iar șoapta, necruțătoare, insistentă, continua să se audă cu cea mai deplină claritate: „Da... Da... Da..." - emisă de o entitate invizibilă, înzestrată cu forța implacabila a unui Mefisto care sesizează în chip magic, prin puterea incomensurabilă a gândurilor și emoțiilor, tainele sufletul omenesc.

Suferindul încearcă să atribuie o explicație acestei șoapte care își făcuse drum în viața lui, acestei voci calme, dar cu o forță de impunere covârșitoare. De unde provine ea? Cine o emite? Dar nu poate întrezări adevărul, nu-i poate atribui niciun fel de înțeles. Căci ea derivă toate manifestările lui; ca un torent invizibil îi acaparează întreaga ființă, îi slăbește orice reacție de împotrivire, ghidându-i simțurile, trăirile, comportamentul, suprimându-i orice ripostă, afectându-i sănătatea și moleșindu-i fizicul. Şoapta părea să anuleze orice posibilitate de compromis.

Leadership: Poți să-ți asumi angajamentul de a rămâne fidel ție însuți, în fața unui fapt care te depășește prin imposibilitatea de a-l înțelege?

- Nu am pus nicio întrebare ! reușește totuși să îngâne Bill, printr-o sforțare a voinței. La naiba, ce se întâmplă? Spune-mi cine ești ! - amintindu-și parcă cu spaimă de ultimele cuvinte pe care contesa Vaninka i le-a adresat căpitanului Fedor, cu puțin timp înainte ca acesta să moară: „ *Contra evenimentelor trebuie să te opintești, căci oamenii de rând nu dirijează evenimentele ci, din contra, sunt târâți de ele.* "

Durerea părea să înceteze, prevenind infarctul. Dar răul nu se lasă cu una cu două, ci reapare, cu forță reînnoită; mai înfricoșător, mai insistent, mai aprig se aruncă asupra neajutoratului. Ca și cum, cuprins de o antipatie crudă față de el, cu înverșunare, ar fi căutat un prilej de batjocură pentru a-l chinui:

- Îmi dai mie ordine? răsună șoapta în atmosferă. Cred că știi răspunsul, Bill. Iar acum încerci să rezolvi situația, dar asta e situația pe care știi că nu o vei putea rezolva niciodată.

Bill simțea că cineva îl disprețuiește, că îl urăște. De ce? Durerea creștea din ce în ce mai mult, ca și cum entitatea din spatele șoaptei i-ar fi pus la încercare duritatea inimii, bătând în ea cu ciocanul; ca și cum ar fi avut o inimă din piatră și cineva încerca să-i testeze rezistența. Ar fi vrut să atace, să riposteze, dar cum? Cu ce arme să înfrunte el infernul? Cum oare să schimbe el, imobilizat de durere, învăluit de teama morții, atitudinea autoritară a unui demon?

Leadership: Răspunzi cu considerație la orice formă de transmitere a idealurilor tale, prin însumarea impulsurilor de comandă venite din partea unei forțe care te depășește?

Aș putea presupune că succesul în arta conducerii va fi poziționat în acea direcție pe care o hotărăște universul interior al omului, care îi sprijină esența, dirijându-i manifestările în funcție experiențele sale anterioare, modelându-l după factorii care îl afectează cel mai puternic.

Omul care își aduce aportul la dezvoltarea individualității sale și care dă o formă nouă viziunii sale creatoare, plasându-se în fața unei noi realități, este acela care înțelege că nu tot ce se poate cuprinde cu privirea poate fi cuprins și cu mintea.

Așa cum oamenii primitivi nu cercetau niciodată boala care îi lovea, ci îl căutau pe Dumnezeu, tot așa și în cazul tău, degeaba cauți să aduci o perspectivă nouă rațiunii tale dacă nu cercetezi evenimentele (de care te opintești) prin prisma adevărului pe care nu-l poți cuprinde decât prin noțiunea unui Dumnezeu, a unei forțe care te depășește și te trage spre ea.

Dumnezeu este deschiderea omului spre noi realități care pot să releve adevărul vieții. Iar conform scriitorului român Cornel Ailincăi, faptul nepерceput, căruia îi acordăm toată atenția, fiind aproape obligați să i ne supunem, este un act de conversiune simbolică în dublu sens: îmbogățește conținutul perceput cu un conținut imaginat și pune în valoare rostirea ascunsă, intrinsecă mijloacelor formale.

Când te lovești de ceva ce nu cunoști și simți că ești comandat să-i dai ascultare, având în vedere împrejurările prin care treci, al cărui conținut supranatural vizează implicit un act de transcendere, de simbolizare exprimat prin mijloace de figurare mai mult sau mai puțin iluzioniste, abia atunci începi să te zbați în întunericul propriilor uși închise.

În același timp, invers proporțional cu frica, se naște curajul de a trăi cu adevărat ceea ce ești tu însuți într-un dialog cu ceva mai măreț ca tine, fapt ce îți schimbă percepția despre cât valorezi în raport cu un sens al vieții care include atât spiritualitatea cât și misticismul.

Leadership: Poți să accepți un adevăr în totalitate, din multitudinea variabilelor situaționale născute din interacțiunea unor evenimente nedefinite care se sustrag rezolvărilor riguros predeterminabile?

O realitate unică, nedivizată, s-a întărit. Părerea marelui om de afaceri Bill Parrish (din filmul „ *Meet Joe Black* ") despre sine, despre lume, s-a schimbat la sfârșitul "întâlnirii" cu șoapta. În acel moment el a încetat să existe ca un lider atotștiutor, ca un om foarte important, așa cum se credea. Căci abia atunci a putut să reliefeze mai bine la cine era el cu adevărat, și să accepte adevărul: că era doar un muritor, și la fel ca orice alt muritor putea fi oricând "întrerupt" de la butonul "On-Off" de către forțe superioare.

Abia atunci a realizat cât de mic și de neînsemnat era. Şi a acceptat cu supunere că fiecare om trăiește aproape mecanic, ca o păpușă, sub înrâurirea unei entități "nemateriale", care concepe și reglează lucrurile după o ordine încă neștiută.

Așa cum un scriitor conferă personajelor sale mai multă intensitate și expresie, le înălță până la simbol, le conferă o anumită rotunjire sufletească - tot așa și tu, ca să-ți înțelegi și desăvârșești evoluția, trebuie să-ți plasezi existența sub semnul Eului care te definește și care își poate modifica "duritatea" la impactul cu o altă realitate, una neașteptată sau nesperată.

Conferă o anumită rotunjire leadershipului tău prin adaosul de cumpătare, de echilibru și modestie, de înfrânare a oricărui orgoliu, a oricărui egoism. Prin adoptarea unor măsuri de stopare și prevenire a oricărei forme de eroziune a caracterului protector, nobil, bine conturat, de care trebuie să dai dovadă.

Când încerci să definești ceva ce nu cunoști, fiind contrazis de ceva potrivmic firescului, fără să fi avut puterea de a prevedea firul evenimentelor, ți se conturează ideea că un conținut

supranatural poate fi modificat în funcție de sensul pe care îl dai emoțiilor care vor să-ți controleze viața.

Reacțiile tale față de întâmplările zilei depind de cum gândești pașii următori în funcție de aceste emoții !

Din ce adevăruri vine șoapta desemnează acea reacție a subconștientului la atitudinea ta, față de propria evoluție, după ce ești pus față în față cu realitatea neașteptată și constați că leadershipul tău nu a luat forma pe care ai dorit-o inițial.

Ascultă-ți conștiința, analizează-ți trecutul și prezentul, și vei cunoaște măcar parțial viitorul. Analizează-ți traiectoria din punctul zero, vezi dacă nu cumva te-ai îndepărtat de idealurile și țelurile tale. Şi află-ți coordonatele din prezent făcând corecțiile adecvate. Numai astfel vei scăpa de coșmarul "șoaptelor" dictate de entitatea numită... conștiință.

Conștientizează constant și îndelungat limitele leadershipului tău, pentru ca impactul cu realitatea să nu afecteze esența ființei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-ce-adevaruri-vine-soapta.html

Din lumină în lumină

On Martie 01, 2011

Conectează-te cu oamenii din jurul tău la un nivel profund, ca să pui în valoare cât mai bine abordarea impecabilă care îți definește leadershipul.

Locotenentul Waters, din marina SUA, omul acesta închis în el însuși, devotat întru totul misiunii pe care o primise, a decis sa ignore ordinele înaltului comandament și a acceptat, la insistențele doctoriței Lena Kendricks să-i evacueze pe localnicii de care ea se făcea responsabilă. Împreună cu ceilalți membri ai echipei SWAT pe care o conducea, Waters îi escortează pe aceștia spre zona de extragere Alfa. Dar lucrurile se complică și mai mult.

Trebuiau să se lupte pentru viața lor. Căci trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu – a cărui sete de putere nu cunoștea limite, erau pe urmele lor, la o distanță de numai câțiva km. Pădurea Mazon, în care cu greu se puteau mișca, nu le mai putea oferi siguranță multă vreme. Şansele de a ajunge la granița cu Camerunul, prin trecătoarea Tandjile, erau tot mai mici fiindcă "încărcătura era prea grea". Toți acei refugiați din Misiunea St. Michael erau prea mulți, prea obosiți, unii bolnavi, alții răniți.

Leadership: Ești chemat să îți validezi poziția de lider prin apartenența la un grup de putere sau prin apartenența la un context referențial în care primează prețul de realizare a valorilor și modul lor de manifestare?

Dacă ai urmărit filmul " *Tears of the sun (2003)* ", probabil îți amintești că, la un moment dat, Waters se vede nevoit să ia o hotărâre definitivă: fie să-i abandoneze pe refugiați și să-și ducă la bun sfârșit misiunea ce i-a fost încredințată ducând-o în siguranță pe doctorița Kendricks la punctul Alpha, fie să-și urmeze în continuare drumul plin de pericole și grele încercări împreună cu ei. Înainte de a lua hotărârea definitivă, Waters ține să afle părerea ofițerilor săi, îndemnându-i să vorbească fățiș:

- Mi s-a sugerat să-i abandonez pe refugiați. Vă spun de acum că eu n-am sa fac asta. Nu pot. Fiindcă îmi pasă de ei... Ne așteaptă probleme mari. Înainte de a merge mai departe vreau să aud ce aveți voi de spus, dacă veți fi alături de mine. Vorbiți liber.

A-ți desăvârși caracterul înseamnă să-ți etalezi cu îndrăzneală virtuțile de căpătâi ca unic conținut al unei lecții de viață de care îți vei aminti mereu.

Dacă vrei să creezi o adevărată unitate între tine și membrii echipei tale trebuie să faci uneori abstracție de ierarhie și rang, să-i consideri pe toți egali, și să le acorzi tuturor aceeași încredere. Dacă vrei să dai continuitate leadershipului tău trebuie să demonstrezi că ești comunicativ cu subalternii tăi în orice situație, dându-le a înțelege că nu sunt mai prejos decât tine și că au potențialul necesar și puterea de a se transforma, la rândul lor, în oameni cheie care pot face lucrurile să meargă.

Dându-și cărțile pe față, vorbindu-le cu profunzime și cu seriozitate, îndemnându-i să vorbească fățiș, fără să se teamă de opiniile lor, locotenentul Waters și-a pus în valoare adevărata lui personalitate, precum și adevăratele lui aptitudini de lider.

Lecția de viață pe care locotenentul a deprins-o din această soluție salvatoare, cu iz de dramă și răzvrătire, fără a se limita la natura acțiunilor sau la rolul misiunii sale, este următoarea: există o luptă mai importantă decât lupta pentru a câștiga mințile oamenilor și

anume lupta pentru sufletele lor, ostatice într-un episod al decepțiilor.

Nimic nu rănește mai mult decât să le ceri oamenilor să facă ceva, fără a le oferi mijloacele necesare, strategiile și perspective viabile pentru a realiza acel lucru. Nimeni nu te va urma până la sfârșit dacă ești vanitos, dacă nu-ți etalezi cu îndrăzneală virtuțile bunei tale personalități.

Leadership: Demarezi procesul de resetare a limitelor care se impun puterii tale de apreciere a valențelor profesionale, ca să-ți fie mai ușor să le urmezi dacă te simți implicat în decizii hotărâtoare?

Leadershipul izvorăște dintr-un consens dintre ființa ta și natura celorlalți oameni. Vei putea fi sigur că-i ai pe toți de partea ta, precum locotenentul Waters a cărui echipa l-a urmat până la capătul misiunii, numai dacă reușești să te conectezi cu ei la un nivel profund.

Un consens care răspunde intereselor și dorințelor celor pe care îi conduci. Ei vor simți înăuntrul ființei lor dorința de a te ajuta și de a fi alături de tine, dacă natura lor e aceeași cu a ta. Dacă ei au un caracter demn, senin, puternic, de învingător, bazat pe valori și principii comune cu ale tale, atunci vor merge alături de tine pe drumul spre realizarea scopului propus.

Limitele care se impun puterii tale de apreciere a valențelor profesionale sunt date nu atât de gradul tău de ambiție și credibilitate, ci de datoria de a fi în măsură să te împaci cu gândul că ceea ce ai devenit este o pată pe memoria oamenilor care ți-au dat "follow".

Așa cum viața nu poate exista în afara apei, apa reprezentând până la 99% din sistemul viu, tot astfel desăvârșirea propriului tău stil de leadership nu se poate produce "în sens invers", adică fără implicarea unei terțe părți în atingerea scopurilor propuse. Desăvârșirea se dobândește prin ineditul propriilor tale manifestări, prin empatie, colaborare și cumpătare, prin rezonanță cu "undele" leadershipului celorlalți.

Trebuie să menționez că acest aspect, ce ar putea fi considerat necesar, fiind generat de altruism și de spiritul de camaraderie, este concludent pentru cunoașterea aspectelor majore ale dezvoltării noilor generații de lideri.

Din lumină în lumină desemnează continuitatea leadershipului tău dată de acel sentiment de comuniune și de legătură sufletească pe care îl induci celorlalți oameni, acel sentiment de prietenie și solidaritate care îi determină să-ți împărtășească ideile, convingerile și viziunea și să te urmeze în direcția aleasă de tine, sinceri și hotărâți, făcându-și parcă un legământ cu tine de a persevera și de a se dedica cu totul misiunii tale.

Pentru ca leadershipul tău să-și păstreze strălucirea, renunță la orgolii. Pleacă-ți urechea la opiniile celorlalți coechipieri ai tăi, mai ales atunci când o miză grea este pusă în joc. Leadershipul de calitate presupune stabilirea unei relații de colaborare de lungă durată cu oameni de valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-lumina-in-lumina.html

Dinamismul devenirii, în opoziție cu staticul

On Aprilie 05, 2008

Efectul final al Creației este fondul secret al unui suflet de artist aflat într-o continuă devenire.

Serghei Eisenstein nu învățase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în așteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desena cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năștea sub ochii lui și care în mișcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mișca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existență pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzație care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mișcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziție cu staticul, îl va pasiona toată viața, fie că e vorba de mișcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinație pentru geneza lucrurilor care-și are originea și aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

A desenat, cum știm, mult, în tinerețe. Mult și prost, deoarece, abandonând inspirația primară, încărca desenul cu detalii sub influența școlii ruse de pictură de gen. Caligrafierea școlară după model nu-i reușea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului liniar. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mișcarea sa. Gustul pentru secvență apare mai târziu, și-și explica ciudățenia acestei întârzieri, prin logica gândului lui Engels: "mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă." *****

Leadership: Întreaga concepție estetică și comparatistă a creatorului din tine se formulează la intersecția unor opoziții ireductibile?

Confruntarea omului cu universul creației se continuă în plăcerea de a da naștere unor noi aspecte de ordin tehnic, și acestea par a "îngheța" într-o iluzie, mai ales în ceea ce privește fascinația pentru geneza lucrurilor care-și are originea în cazul montajului. De fapt, montajul reunește anumite imagini picturale, grafice, fotografice (independente) pentru a obține un ansamblu de efecte vizuale, scenografie, mai ales situații menite să delecteze ochii și creierul fiecărui spectator, într-un stil aparte.

Dacă ar fi numai atât, atunci artistul s-ar sustrage condiției tragice de a nu avea o istorie, de a nu-și putea dezvolta personalitatea, de a nu-și vedea ideile transpuse într-o realitate cât mai veridică, dar totodată progresistă. Dinamismul lui sufletesc și artistic, îmbinând ideile și viziunile într-un demers autentic și copleșitor, trebuie să răspundă legilor unei lumi scoase de sub orizontul limitei impuse de neajunsurile unei meserii pline de responsabilitate (sau de neajunsurile unei epoci în care doar creația ar mai putea umple niște goluri în organismul societății).

Dar creația unui regizor de talia lui Serghei Eisenstein nu este compusă din idei ce au nevoie de cuvinte pentru a fi publicate într-o rubrică săptămânală regulată, în „Time News", ci este ea însăși o mișcare sufletească de anume soi, în care ideile și viziunile, elementele tehnice și elementele pur raționale ale reacțiunii sufletești par lovite de temperatura mediului ambiant, căzând într-o manieră fantastică, sub regimul unui număr de variante diferite de concept, îmbinări și efecte de clar-obscur.

Luate în sine, prin analiză și comparație, aceste viziuni pline de substrat artistic sunt teoretice sau practice, adică presupun o utilitate practic și spirituală totodată. Ideile, indiferent că sunt teoretice ori practice, chiar și poetice, sunt ignorate de critici fiindcă implică intelectul activ.

Or întreaga concepție estetică și comparatistă a creatorului din tine se formulează la intersecția unor opoziții ireductibile: mai întâi trebuie să deschizi un subiect care să te intereseze, și abia apoi trebuie să te gândești de ce și cum atrage el atenția celorlalți."

Fondul secret al unui suflet de artist aflat într-o continuă devenire relaționează cu plăcerea creației de a genera forme de expresie în planul artei, dar mai ales cu plăcerea spirituală de a deschide noi orizonturi de creație din care putem extrage esențialul unei concepții regizorale (numai prin forța interpretării și a actului regizoral).

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Dincolo de invizibil

On Noiembrie 10, 2009

Demonstrează-ți înaltul potențial de lider, fără să-ți concentrezi resursele în jurul unei forțe care ți-ar putea periclita integritatea.

Numai în rarele momente de inspirație s-au înfăptuit lucrurile mărețe. Toate marile descoperiri, cele mai importante invenții ale lumii, tot ceea ce este esențial și durabil s-a făcut numai atunci când oamenii au conștientizat necesitatea schimbării.

Poate că nimic din ceea ce ne înconjoară și ne bucură ochii nu ar fi existat dacă oamenii de știință nu s-ar fi dedicat cunoașterii avansate. Poate că dacă nu ar fi existat oameni puternici cu spirite puternice, exploratori și vizionari, aventurieri și curioși, am fi rămas la stadiul de incertitudini. Poate că dacă nu ar fi existat gânditori și filozofi, artiști și meșteșugari am fi fost încă la stadiul epocii de piatră.

Este o certitudine faptul că unii oameni poartă în ei germenele succesului, al reușitei, al curiozității și al cunoașterii. De aceea știința și cunoașterea, conlucrând împreună, vor avansa mereu. Din ce în ce mai rapid. Astfel se vor atinge culmi nebănuite. Se vor stabili alte frontiere dincolo de orice fel de așteptări.

Leadership: Îți plasezi creația în zona unui model independent de testare a realității, prin extinderea experienței de utilizare a descoperiilor științifice într-o zonă de recunoaștere meritată a valorii de care dispui?

Fără nicio îndoială, una dintre cele mai mari descoperiri a tuturor timpurilor ar fi formula invizibilității. Un savant strălucit, care cunoaște în cele mai mici amănunte tainele alchimiei transcendentale ar putea pătrunde misterul indescifrabil al invizibilității. El ar putea născoci o licoare magica a cărei compoziție chimică să fie capabilă să interacționeze cu fotonii pentru a crea efectul de invizibilitate. Desigur, diabolica licoare l-ar transforma peste noapte într-un om putred de bogat și foarte cunoscut, însă probabil că invenția sa nu ar putea fi scoasă la vânzare.

Orice guvern ar cumpăra imediat formula și ar ține-o secretă. Evident, trebuie luată în calcul și varianta în care savantul ar dori să ducă cu sine în mormânt secretele sale, iar extraordinara lui formulă să rămână necunoscută. Însă această posibilitate este cea mai puțin probabilă. Pentru că dorința cea mai mare a unui descoperitor este să-și pună amprenta, într-o anumită măsură, asupra viitorului. Asupra întregii planete. Pe de altă parte toți acești ani irosiți în muncă trebuie cumva să fie răscumpărați.

În lumina cunoștințelor actuale găsirea soluției invizibilității pare o utopie. Dar mâine cine știe...

Leadership: Recunoașterea meritelor tale se află poziționată într-o zonă de confluență a mai multor zone diferite de abordare a unui "pas înainte", din punct de vedere al confirmării propriei valori prin raportare la o condiție de imposibilitate?

Neprevăzutul se poate oricând întâmpla. Ce-ar fi dacă cineva ar descoperi formula invizibilității și, să spunem prin absurd, un flacon care conține licoarea magică ar ajunge pe mâinile unui manager? Cum ar arăta o companie condusă de un om invizibil?

Acesta ar duce flaconul la gură și ar înghiți cu lăcomie conținutul făcându-se invizibil. La fel cum Gyges, pastorul din Republica lui Platon, se servea de puterile magice ale unui inel pentru a o vedea pe regină dezbrăcată, managerul se poate folosi de magica licoare pentru a-și spiona, în primul rând, angajații. Să observe dacă sunt într-adevăr serioși și dacă își fac bine treaba, să afle ce vorbesc, cum își pierd timpul și, dacă se poate, ce gândesc.

Ar avea darul de a fi pretutindeni. Ar putea să se strecoare fără nici un fel de probleme, fără să lase nici un fel de urme în cele mai bizare locuri și să pândească fiecare gest, să asculte fiecare vorbă, să le cunoască angajaților cele mai intime secrete. Fiind invizibil puterea lui ar fi infinit mai mare. Ar putea apărea și dispărea după bunul lui plac, la fel ca vrăjitorii, grație baghetei lor fermecate. Așa, ar putea avea cu adevărat compania la picioarele sale. Iar dacă este înzestrat cu simțul umorului s-ar putea amuza copios pe seama angajaților săi.

Condiția de imposibilitate pe care o anunță descoperirea ta este aceea de a nu te baza pe ideea că există o rețetă miraculoasă care te transformă în "altcineva". Căci orice haină ai îmbrăca tot vei rămâne captiv, mai mult istovit decât imobilizat, într-o realitate care rămâne indisolubilă pentru om, atâta vreme cât el nu are acordul expres al lui Dumnezeu.

Deci, păstrează limitele decenței în orice tip de conținut pe care îl creezi și-l pui la dispoziția lumii.

Leadershipul înseamnă să permiți afișarea unor imagini clare și de bună calitate la unghiuri largi de vizibilitate, beneficiind de o experiență de vizualizare decentă în orice tip de conținut.

Cât de orbi ar fi, însă, angajații? Ei nu și-ar putea da seama nicicum că sunt urmăriți îndeaproape și ar continua să facă ce vor ei. Cine și-ar putea închipui că cineva ar avea capacitatea să se sustragă privirilor lor? Chiar dacă sunt serioși sau nu, chiar dacă sunt activi sau nu, chiar dacă sunt buni profesioniști sau niște simpli salariați ajunși acolo prin relații, cu toții vor continua să facă ceea știu să facă cel mai bine. Unii vor sta, alții vor munci.

Până când? Până când omul invizibil va deveni din nou vizibil și îi va sancționa pe aceia pe care i-a prins pe picior greșit. Astfel s-ar țese fără încetare, fără ca nimeni să bănuiască, soarta fiecărui angajat.

Pentru un manager care reușește să pășească spre celălalt nivel, al științei fără frontiere care se vrea a fi o replică la legile deja existente, totul se va concentra în jurul invizibilului: oamenii, lucrurile, faptele, obiceiurile, locurile, circumstanțele.

Totul va fi văzut, auzit și simțit prin prisma unei anormale curiozități. Căci automat cel care deține formula unei substanțe pe care e suficient să o înghită ca să devină invizibil, devine în timp tot mai curios. Atât de curios încât va dori să afle și să experimenteze tot ce se poate. Şi să vadă totul, chiar și lucrurile care le știe deja, dar dintr-o altă perspectivă: mai profundă, mai intensă, mai inspirată, mai misterioasă. Se va afla într-un continuu și interminabil proces de căutare. Iar odată ce învață să se folosească de acest atu, nu va mai putea reveni niciodată la starea de normalitate.

Invizibilitatea este o forță agresivă fiindcă violează intimitatea persoanelor, deci, care îți periclitează integritatea. Dar este și un drog de care devii destul de repede dependent. Ar fi chiar obositor, chiar și pentru un manager să caute să afle pe această cale absolut totul despre angajații săi. În fond pe el îl interesează să meargă bine compania, randamentul oamenilor să crească, etc.

Măiestria în leadership se câștigă prin curajul de a proiecta viziuni noi asupra științei, fără să devii dependent de reacțiile de ei.

Faci dovada confirmării valorii tale prin raportare la cerințele evoluției științei? Încerci să împingi în extremis limitele ei?

Concluzie: Dacă lucrezi într-o companie și observi lipsa constantă a managerului, nu te culca pe o ureche, ci străduiește-te să-ți faci treaba la fel de bine ca în orice altă zi. Şi mai ales, ai grijă ce vorbești. Un adevărat manager își cunoaște foarte bine subordonații și știe tot, absolut tot ce se petrece în compania lui. De la cel mai neînsemnat lucru până la cel mai important. Chiar dacă nu îl vezi, fii convins că el, cumva, se află acolo, lângă tine. Un manager adevărat, mai mult ca sigur, chiar dacă nu este invizibil în sensul propriu al cuvântului, știe și află lucrurile esențiale care se întâmplă în jurul său.

Demonstrează-ți înaltul potențial de lider, fără să-ți concentrezi resursele în jurul unei forțe care ți-ar putea periclita integritatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-invizibil.html

Dincolo de negura alchimiei

On Aprilie 11, 2013

Privește dincolo de limitele la care nu ai acces, astfel încât să realizezi configurația cea mai stabilă a științei tale.

Rezultatul preocupărilor mele era de a stabili perspectivele unei științe aflate în strânsă corelație cu omul și viața, cu specificația că nimic nu trebuie să se piardă în exteriorul unui univers finit. Perspectiva era necesară pentru a plasa corect în timp și spațiu diferitele elemente deja cunoscute: pământ, aer, apă și foc, combinate corespunzător într-o retortă, în măsura în care înțelegeam corect structura și diversele lor particularități.

În timpul acestei operații complexe, distilând substanțele care prin natura lor fizico-chimică pot produce reacții adverse, urmăream să dau viață unei a doua lumi. Generând o formulă care ar fi putut crea un efect cu totul excepțional. Un tip de raționament care implica considerarea unor presupuneri ce ar fi putut fi abandonate în urma obținerii de noi rezultate științifice. O renaștere a materiei, care mergea mai departe cu noi, continuu, ca ființe umane.

Evident, trebuia să iau în calcul posibilitatea de disociere a acestor elemente, transformându-le și reînnoindu-le neîncetat, sub efectul unei evoluții neanticipate. Dar și posibilitatea unei descompuneri generale a acestei combinații, ca și apariția unei dominanțe a unuia din aceste elemente, având ca urmare anumite efecte secundare.

La urma urmei, ce eram eu? Ce anume mă forța să mă apropii de adevăr, să amestec aceste substanțe în anumite cantități în propriul meu malaxor, să le frământ apoi ca pe-un aluat, să le las dospit, permițându-le să acționeze și să-și facă efectul?

Prin combinația chimică, atomii elementelor tind să-și modifice stratul exterior de electroni, astfel încât să realizeze configurația cea mai stabilă, vitală. Sau, vice-versa, o configurație instabilă ce poate determina consecințe nefaste. Așadar mă puteam aștepta la orice, chiar și la o catastrofă.

Leadership: Ești dependent de nevoia de constituire a unei teorii științifice și de argumentare a unui adevăr proiectat să stea la temelia vieții din care îți pare că poți reuși să faci un mesaj interesant?

Căutam răspunsuri pentru a putea trece la nivelul următor. O aventură hipnotizantă în căutarea unui orizont unic, a unei supreme dimensiuni în care atunci când pășești totul devine posibil. Dar o căutare la capătul căreia aș fi putut să culeg o amară învățătură: că toate orizonturile sunt amăgiri și nu există decât orizonturi pierdute. De parcă aș fi încercat să cercetez ceva ce nu există, o *Fantazia* - cine este în stare să ajungă acolo nu se mai întoarce, riscând a nu se putea adapta la niciuna din cele două lumi.

Este zadarnic să cauți o explicație a adevărului, acolo unde nu există adevăr. Şi nici minciună. Ci doar un mănunchi de gânduri, ploi și curcubeie, umbre și culori. Spațiul intermediar, vidul. Care cu greu poate fi umplut cu ceva. Cu toate acestea, păream a fi dependent de nevoia de constituire a unei teorii științifice și de argumentare a unui adevăr proiectat să stea la temelia vieții din care mi se părea că pot reuși să fac un mesaj interesant, cum ar fi acela că: "realitatea se poate întâlni cu ficțiunea" sau că "viața este un atașament față de efectul unei intrări în rezonanță cu ceva invizibil".

Biologul englez Julian Huxley susținea că există o serie de întrebări pe care nu trebuie să ni le punem, deoarece nu au răspunsuri. Cu toate acestea eforturile mele, întemeiate, cumulative, rămâneau indisolubile. Alegeam întrebările și căutam răspunsurile posibile. O continuitate a pregătirii în vederea obținerii pietrei filozofale, parcurgând traseul de înțelegere a noțiunilor fundamentale ale limbajului alchimic. O inițiere în ineditul inefabil.

Funcția referențială a științei este explicația pe care o dai unui adevăr pe care mulți nu sunt pregătiți să-l înțeleagă deoarece nu se adresează inteligenței omului, ci fanteziei lui de a trăi o poveste extraordinară prin intermediul lumii pe care și-o construiește singur.

Îmi spuneam că alchimia este știința maeștrilor. Şi că ea poate fi exprimată prin formula pertinentă și valabilă, pe care am descoperit-o eu însumi, prin *analytics* , în urma unui procedeu de disecare și recombinare. *Culege un ciob de sticlă, pune-l la fiert două ore, presară-i deasupra puțin clar de lună, suspendă-l într-o rază de soare, și vei obține un diamant.*

Dar mai mult ca oricare alt maestru, îmi revenea misiunea de a face cunoscută știința, de a o transmite mai departe, suscitând un nou înțeles prin intermediul operei - înainte de a mă ascunde în spatele ei. Un fel de scut împotriva degradării unui adevăr care m-a luat și pe mine prin surprindere: că tot ceea ce mă înconjoară este o scenă de prezentare a experiențelor și a schimbului de informații extinse spre o tendință de repetare.

Însă opera mea consta într-un joc de înțelepciune, mister, responsabilitate și reflecție. Păstrând mai degrabă tăcerea, pentru ca misterul marelui mister să persiste, lăsam posibilitatea fiecărei generații ce vine pe lume să cerceteze aceste lucruri, să dobândească această cunoaștere străveche și s-o aplice nemijlocit în contextul vremurilor ce le traversează.

Alchimia nu este ceva fortuit, ci mai degrabă un tărâm stâncos la care foarte puțini au acces, cuprinzând toate cele știute și neștiute. Şi ea se întemeiază numai pe credință și perseverență.

Felul în care te privești în relație cu știința este asemănător felului în care este evaluat un diamant: prin calitățile sale excepționale și prin raritate, sau prin strălucirea lui atât de puternică capabilă să-l orbească pe cel care îl deține.

Cauți o explicație a adevărului, acolo unde nu există adevăr? Eforturile tale, întemeiate, cumulative, rămân indisolubile? Ştiința ta poate fi exprimată printr-o formulă pertinentă și valabilă? Îți revine misiunea de a-ți face cunoscută știința, de a o transmite mai departe? Susciți un nou înțeles prin intermediul operei, înainte de a te ascunde în spatele ei? Opera ta se împreunează într-un joc de înțelepciune, mister responsabilitate și reflecție? Pe ce se întemeiază ea?

Felul în care te privești în relație cu știința, precum și tendințele pe care pui accent în mod excesiv în bătălia pentru formarea și desăvârșirea ta, determină schimbări de optică, provoacă reacții în lanț, creează modificări de bază în propria-ți personalitate. Toate aceste reacții legate între ele, accelerate de un proces de acțiuni și reacțiuni, de respingeri și atracții, de eliminări și coordonări, pun în valoare rezultatul cercetării "alchimice", al cărui singur catalizator este mobilitatea ta spirituală, deschiderea spre noi orizonturi.

Această experiență de viață profesională, care poate fi trăită numai personal, trecerea de la un stadiu neevoluat la un stadiu avansat, cu rol de cuantificare, rafinare și stabilizare a procesului de transformare, și orientarea ta către cele mai bune rezultate, este esența alchimiei. Şi numai această experiență te poate ridica în fruntea lumii.

Leadership: Experiența inedită care te poate ridica în fața științei corespunde tendinței de a te pune în locul unei realități care depinde de înțelegerea nivelului de complexitate a unei imagini mult prea detaliate?

John Fuhrman, președintele fondator al companiei Frame of Mind, Inc., oferă un sfat simplu de înțeles, și numai bun de urmat: " *Concentrează-te pe ceea ce îți dorești cu adevărat. Altfel, multe schimbări te vor îndepărta, de fapt, de destinație. Atunci când năzuiești către ceva bine definit, este mai ușor să faci ajustările corespunzătoare.* "

Leadershipul din perspectiva demersului alchimic, înseamnă să plasezi corect în timp și spațiu diferitele elemente ale compoziției tale, calitățile, valorile, principiile, plus acele "minerale" care se găsesc în stare latentă, combinându-le apoi corespunzător în retorta care îți modelează originalitatea.

Eforturile pe care le depui în acest sens sunt comparabile cu fertilizarea unui teren pentru a deveni mai productiv. Deci, vorbim de o investiție inspirată care aduce profit pe termen lung. Iar selectarea acelor trăsături diferențiale care să-ți confere un plus-valoare în raport cu ceilalți aspiranți la statutul de „alchimiști", se face numai după finalizarea procesului tău de transformare.

Etapa următoare, distilarea acestor elemente, va declanșa acel foc purificator al eliberării tuturor potențialităților care vor contribui la dezvoltarea unei imagini de sine adecvate, la stabilirea unei armonii eficiente între resursele creatoare ce te pot ajuta să treci la nivelul următor. Este nevoie de această distilare pentru a ajunge la esențe, dar și de realizarea unei configurații stabile care să permită constantelor tale să se dezvolte și dobândească o mai bună stabilitate.

Dar trebuie luată în calcul, evident, posibilitatea de disociere a acestor elemente, care sub efectul unei evoluții neanticipate, pot produce efecte secundare. Pentru a putea fi procesate aceste elemente, ele trebuie aduse la o fragmentare care să permită introducerea lor în procesul de dezvoltare. Așadar, trebuie să te concentrezi pe ceea ce îți dorești cu adevărat, să năzuiești către ceva bine definit, apoi să faci ajustările corespunzătoare pentru ca procesul alchimic să se pună în mișcare.

O imagine mult prea detaliată este plină de informații care te pot ajuta să înțelegi mai ușor un fenomen de sublimare identitară, în care, spre exemplu, ceea ce te caracterizează la nivel de împărtășire a ideilor nu se va articula în opoziție cu ceea ce te caracterizează la nivel sufletesc.

Dincolo de negura alchimiei exprimă multiplele variații și diferențe, nedezvăluite, din timpul operațiilor care conduc la rezultatul preconizat de tine în tentativa de a-ți ridica nivelul de autocunoaștere. Indică totodată o răsplată a eforturilor pe care le faci pentru a implementa schimbarea personală și profesională, mult trebuincioasă, ducând în final la înțelegerea alchimiei.

Apropie-te de adevăr. Caută răspunsuri pentru a trece la nivelul cel mai înalt de cunoaștere. Ia în calcul posibilitatea de asociere sau disociere a elementelor tale definitorii, aranjează-le într-o altă ordine care să aibă sens și să garanteze un *crescendo* al valorii tale. Privește dincolo de limitele la care nu ai acces, astfel încât să realizezi configurația cea mai stabilă a științei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-negura-alchimiei.html

Direcția cea mai avantajoasă

On Septembrie 08, 2009

Sporește-ți potențialul de afirmare personală printr-o îmbogățire a perspectivelor și a înțelegerii față de partea vizibilă a prezenței tale în lume.

Cu câteva zile în urmă am fost în vizită la unul dintre prietenii mei cei mai buni. A fost prima vizită pe care i-am făcut-o anul acesta și am nimerit cred într-un moment cam nepotrivit. Niște rude mai îndepărtate de-ale lui veniseră și ele în vizită cu puțin timp înaintea mea, și se apucaseră deja să stea la taclale în bucătărie, unde am fost și eu invitat.

Era și o fetiță cu ei care, după statură și înfățișare, după vocea ei jucăușă, nu putea avea mai mult de șase ani. Împreuna cu nepoțelul prietenului meu se jucau de-a v-ați ascunselea prin casă, nestingheriți, fără să deranjeze pe nimeni, fără să facă prea mult zgomot. Dar, ori de câte ori îi venea rândul să se ascundă, fetița, foarte voioasă, foarte veselă și cu un chef de joacă nebun, fugea repede și se pitula sub masa din bucătărie. Aștepta ghemuită ca într-o colivie, în dosul feței de masă care atârna până jos, momentul oportun de a se repezi la perete pentru a câștiga jocul. Dar ce ghinion, băiatul o descoperea de fiecare dată.

M-am întrebat: dacă tot are libertate totală, de ce nu încearcă să se ascundă în altă parte - în sufragerie, într-unul din oricare dormitoare, după un dulap, după vreun birou, sub pat - așa cum ar fi făcut mulți copii, după ușă, după frigider, în spatele cuierului, în oricare alt loc?

Leadership: Cum te definești prin relaționarea ta la o situație în care te simți obligat să joci un rol de observator, fără să poți manifesta receptivitate și solicitudine față de cerințele unei experiențe de viață care se poate acumula numai prin implicare directă?

Nimeni nu i-a spus nimic, nimeni nu a intervenit în jocul lor intens, deși categoric, cu toții, le urmăream zbenguiala. Fetița revenea sub masă, de fiecare dată ferm convinsă că își va păcăli partenerul de joc, ceea ce nu s-a întâmplat nicicum. Cu siguranță locul acela îi inspira o încredere totală, deși nu știu prea bine de unde provenea această încredere. Poate că se obișnuise cu acel loc, poate că i se părea cea mai sigură ascunzătoare din casă. Indiferent de modul în care gândea, un singur lucru era cert: tot timpul revenea sub masă și tot timpul era descoperită. N-a câștigat niciodată jocul.

Acum te întreb: dacă mâine fetița se va juca de-a v-ați ascunselea în altă parte, într-o altă locuință, care crezi că va fi locul sigur și de încredere în care se va ascunde? Ai ghicit: probabil sub masa din bucătărie.

În acel moment am simțit o înstrăinare de lumea care mă înconjoară, am trăit o înstrăinare de mine însumi pe care însă abia după mulți ani am înțeles-o până la capăt, cu toate subtilitățile care pot face diferența dintre o imagine de o calitate excepțională și una mai slabă. Am fost nevoit să mă redefinesc în punctul central al unei oglinzi care nu reflectă nicio importanță. Eram imaginea unui nobody care îmbrățișează banalitatea vieții în timp ce alții o trăiesc printr-un spirit liber, printr-un apel continuu la acțiune.

Leadership: Înțelegi care este reacția ta la o situație care din păcate nu depinde de tine, astfel încât să-ți depășești tendința de a juca mereu rolul de învins?

Este cu siguranță foarte greu să fii în pielea acelora care bat ritmul pe loc și nu avansează cu nimic în tot ceea ce întreprind. Rolul fetiței, de învins, îl jucăm foarte mulți dintre noi, fără să

ne dăm seama. Ne-am obișnuit să urmăm, încă de mici, un singur drum, de parcă altul n-ar exista.

Ne-am obișnuit să ne organizăm acțiunile numai într-o singură direcție, neînțelegând că există și vor exista mereu alte sensuri, alte posibilități, unele mult mai favorabile decât am putea crede. Cel mai adesea ne simțim atrași de un loc sigur. Şi facem aceleași lucruri sigure, dar ridicole, vreme îndelungată, iar apoi ne întrebăm cu stupefacție: cum de nu s-a schimbat nimic?

Să continui să faci aceleași lucruri și să te aștepți la rezultate diferite, e absurd, dar unii oameni, din păcate, se vor complace tot timpul în această absurditate.

Leadership: Esența primordială a ceea ce te caracterizează într-o situație de tipul "privesc, dar nu mă pot implica" își poate îndeplini funcțiile de ordonare a unei realitățiі mai largi doar prin aportul unor particularități de răspuns la factorii de căpetenie ai concepției despre voința libera?

Cei trei factori de căpetenie ai concepției despre voința liberă sunt: scopul propus, efortul specific voluntar și comportamentul de biruire a obstacolelor.

Ţi s-a întâmplat vreodată să găsești o hartă, dar să nu știi ce anume indică ea? Interpretarea unei hărții nu trebuie să pornească de la o idee fixă. Căci deseori interpretarea se bazează și pe informație negativă. Uneori, ceea ce nu apare pe hartă este la fel de important ca și ceea ce este reprezentat.

Ca lider, tu ești chemat să dai startul unui drum, nu să privești cum își găsesc alții drumul lor. Concepția care stă la baza creării acestui drum, pașii de acțiune care te vor ajuta să parcurgi mai eficient traseul, elementele constitutive sau auxiliare, toate aceste etape sunt cumulate cumva pe o hartă – o hartă lăuntrică, fundamentată pe un raționament mai mult deductiv. Dacă această hartă stochează o cantitate prea mare de informații negative, induse de alții sau create de tine însuți, atunci drumul care este reprezentat pe ea va fi evident eronat.

Dar, aidoma fetiței de care ți-am povestit la început, s-ar putea să te blochezi când vine vorba de citirea și interpretarea corectă a hărții lăuntrice. S-ar putea să urmezi o cale neprofitabilă, iar progresele tale să nu fie răsplătite.

Iar una din cele mai importante lecții este aceasta: esența care caracterizează un lider este ceea ce constituie și determină un lucru, o reacție sau o direcție în accesarea unei noi realități, ea nu trebuie să fie expresia constantă a unei priviri adânci și atente care se pierde definitiv în lumina destinului altora.

Esența unei noi conștiințe care trebuie să înflorească în tine poate fi dată de diferența dintre privirea adâncă care se pierde definitiv în lumina destinului altora și vederea unei deschideri către ceea ce se întâmplă cu adevărat în viață pentru a înțelege direcția unei noi perspective de receptare a fenomenului numit "înstrăinarea de tine însuți".

Direcția cea mai avantajoasă pe care o poți obține sub efectul unui moment existențial memorabil, este dată de lecția pe care o ai de învățat, indiferent cât este de dureroasă, pe care o vei folosi ca să îți amintești mereu ce importanță are o anumită circumstanță în crearea unei realități mult mai profunde.

Direcția în care se îndreaptă liderul

On Aprilie 09, 2010

Ceea ce reprezinți pentru tine însuți este mult mai important decât ceea ce reprezinți pentru toți ceilalți.

Maestrul Chan Xiatang i-a spus lui Huoan:

Talentul și aptitudinile oamenilor sunt, firește, grozave sau nu, pentru că aceste lucruri nu pot fi învățate. De exemplu, cei care au o bucată de hârtie mică nu pot împacheta obiecte mari. Cei a căror frânghie este scurtă nu pot lua apă dintr-un puț adânc. O bufniță poate prinde un păduche și poate vedea și un fir de păr pe timp de noapte, dar atunci când răsare soarele, razele lui irită atât de mult ochii bufniței, încât ea nu poate să vadă un deal. Se pare că talentul și aptitudinile au fost împărțite. (Thomas Cleary - Lecții Zen)

Povestea asta ne învață că fiecărui om îi corespunde un model de reprezentare internă, îi corespunde un anumit pattern de gene active care îl fac unic în anumite circumstanțe. Tot așa cum fiecărui gen artistic îi corespunde un anumit mod de expresie, sub multiple aspecte: compoziție, vocabular, sintaxă, figuri de stil.

Taina stă în tine, liderul. Așa cum focul, pământul, aerul și apa formează cele patru elemente ale naturii - tot astfel solidaritatea, empatia, responsabilitatea și respectul reciproc asigură coeziunea echipei, a oamenilor care te-au acceptat la conducerea lor și care te urmează în direcția aleasă de tine. Acestea sunt "piesele" pe care trebuie să le conectezi pentru ca leadershipul tău să funcționeze bine.

Imaginează-ți că încerci să găsești o potrivire între patru piese într-un puzzle. Ce cauți ca să decizi dacă se potrivesc sau nu? Mai întâi trebuie să ții cont că fiecare din aceste patru piese trebuie să se întrepătrundă, să servească una celeilalte, să se potrivească ca o mănușă în "contextul" acestui puzzle. Fiecare element trebuie să evolueze prin prisma celor patru factori: cunoașterea, afectivitatea, inteligența și voința, ca în cele din urmă să formeze un singur tot unitar.

Premisa succesului în leadership constă în armonia componentelor sale fundamentale, pe care le-am amintit. În plus, nimeni nu va reuși să devină performer construindu-și leadershipul pe o îmbinare dizarmonică a elementelor lui constitutive.

Leadership: Transformării tale într-un om foarte sigur de sine îi corespunde un model de reprezentare internă care îți poate îmbunătăți experiența de a te accepta ca individ autonom?

Modelul de leadership care merită să aibă influență asupra oamenilor trebuie să fie bazat pe conținut, pe relația de asemănare și înțelegere între profilul tău și profilul lor, între caracteristicile care te reprezintă cel mai bine și cele care îi interesează pe ei. De fiecare dată când treci la un nivel superior de leadership devine important ca abilitățile tale să fie validate de ceilalți. Ori, așa cum bine preciza un celebru expert în materie de conducere, fiecare pas de dezvoltare presupune o dezvoltare ulterioară ca parte a capacității de lider.

A lupta de unul singur înseamnă a te bate cu morile de vânt. De aceea trebuie să ai aliați de nădejde pentru a obține "victoria" în beneficiul tuturor. Cum câștigi aliați? Taina stă în tine, liderul. Ea există, dar trebuie găsită și trebuie să știi să asculți, căci ea strigă adesea: "Sunt

aici."

Taina constă în ceea ce te definește, în ceea ce îți dă autenticitate și te integrează în cercul de oameni care privesc în aceeași direcție. Ea este dată de acel element din tine care domină existența leadershipului tău și care poate aduce celorlalți beneficii de orice fel - un folos, o valoare constructivă. Este acel ceva, acea energie, acea forță emoțională, acea putere de influență pe care trebuie s-o utilizezi în favoarea ta, dar în așa fel încât cei din jurul tău să-și atingă, la rândul lor, potențialul maxim.

Taina este găsită doar de cei ce au învățat și știu să joace Şah sau Bridge, și nu de aceia care s-au specializat în poker sau, și mai rău, de aceia care s-ar rezumat la "Popa-Prostul". Leadershipul este "un joc" inteligent și nu poate fi jucat de oricine – este un joc de echipă cu mai mulți învingători.

Leadership: Capacitatea de a te evalua singur începe să se contureze prin prisma poziției tale de "putere aparentă" care te transformă într-un caz de răspundere circumstanțial, greu de suportat?

Care este poziția ta vis-a-vis de promovarea relațiilor cu ceilalți oameni: Atacant sau Apărător?

Când vorbesc de leadership, pornesc de la ideea de progres, de ascensiune spre treapta superioară a piramidei valorilor, la care oamenii bravi vor aspira mereu. Dar pentru ca această ascensiune să se producă fără nici un factor inhibator, fără cea mai mică degradare a propriului tău potențial, se impune să dezvolți relații umane. Ascensiunea nu este altceva decât o combinație de dezvoltare autoimpusă și de experiență dobândită în timp, la care aș adăuga pasiunea și entuziasmul față de activitatea și poziția ta, dar mai ales față de potențialul excepțional al oamenilor. Căci fără ei nu poți progresa.

Tu ce atitudine adopți față de relațiile umane? Respingi orice formă de a te raporta la oameni? Ataci orice gândire care nu corespunde cu a ta, îngrădind orice inițiativă individuală sau colectivă de a interveni în leadershipul tău? Sau aperi și încurajezi evoluția oamenilor prin acțiuni concentrate constante de dezvoltare a resurselor lor? Ca să treci de la "amatorism" la "profesionalism" trebuie să-ți dezvolți pasiunea pentru dezvoltarea umană, să construiești relații eficiente de colaborare.

Poți să înscrii un gol dintr-un unghi închis?

Așa cum în fotbal, jocul apărării este, prin definiție, numai colectiv, tot așa este și leadershipul, adăugând faptul că eficiența ta în a reuși să duci lucrurile la bun sfârșit și abilitatea de a lucra alături de ceilalți oameni sunt întotdeauna limitate. E ca și cum ai dori să înscrii un gol dintr-un unghi închis: doar puțini pot face asta. Dacă acele calități de lider pe care le ai nu îți asigură succesul în stabilirea și menținerea relațiilor, înseamnă că sunt ineficiente.

Poți să-ți exprimi viziunea în așa fel încât să-i faci pe oameni să acționeze în spiritul ei? Cum interacționezi cu oamenii? Ce preț are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuși să plătească acest preț? Îți controlezi așteptările? Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilități mari de câștig pentru oameni? Deciziile tale răspund așteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

Poți să găsești punctul de conexiune între ceea ce ești și obiectivele pe care le urmărești, astfel încât leadershipul tău să permită o evidențiere optimă a rolului pe care îl

îndeplinești într-o poziție circumstanțială?

Cum te poziționezi față de scopurile tale?

Direcția în care se îndreaptă liderul este și direcția în care o apucă oamenii. Doamna Georgeta Vanțiu, despre care v-am povestit într-un alt articol, a avut de dus o adevărată bătălie pentru promovarea limbii și culturii spaniole. Ea a avut succes fiindcă nenumărați oameni, doritori să învețe limba și cultura spaniolă, s-au unit în jurul viziunii și a idealurilor ei. Ea și-a atins scopul propus creând un mediu propice de învățare pe care ceilalți l-au acceptat. Nu capacitatea ei de a atrage oamenii a fost asul din mânecă, ci alegerea pe care a făcut-o și atitudinea pe care a adoptat-o și promovat-o. Dacă oamenii sunt dispuși să aleagă drumul tău, atunci vor adopta aceeași atitudine ca a ta – iar tu nu vei mai întâlni prea multe obstacole în cale.

Așa cum am mai spus de nenumărate ori, oamenii și liderul trebuie să formeze o echipă puternică și profesionistă, care să lucreze eficient și corect, cu seriozitate și responsabilitate, și care să fie capabilă să obțină permanent rezultate notabile. Pentru aceasta este deosebit de important ca membrii echipei, care au un rol bine stabilit, să se ajute reciproc ori de câte ori este nevoie; să aibă multă încredere unii în alții, să împartă aceleași viziuni și să fie devotați și motivați scopului final.

Nimic nu se poate realiza, nimic nu poate funcționa corespunzător, nici un progres nu este posibil și totul ar rămâne neschimbat dacă unul sau mai mulți membri ai echipei nu lucrează la maximă capacitate. Fiecare trebuie să producă ceva util, să-și aducă aportul la bunul mers al companiei și să se implice cu mult sârg, cu multă seriozitate și responsabilitate în rezolvarea problemelor care țin de competența sa.

Funcționarea leadershipului are la bază munca în echipă, loialitate față de cei cu care lucrezi, entuziasm și pasiune față de activitatea pe care o desfășori, competență, eficienta, și nu în ultimul rând unitate și corectitudine. Asta înseamnă că toți membrii echipei lucrează împreună pentru a găsi soluții, și lucrează pe picior de egalitate, nu unul mai puțin și altul mai mult, nu unul stă și ceilalți muncesc pe brânci.

"Unul pentru toți și toți pentru unul", deviza celebră a mușchetarilor se poate aplica și în leadership, ceea ce presupune coeziune, ajutor reciproc având la bază o unitate de gândire și acțiune. Aparține liderului rolul de a determina apariția acestei unități de gândire și acțiune.

Leadershipul este poziția pe care o ocupi ca agent autonom în acele situații în care scopul final urmărit nu este acela de a performa semnificativ și eficient în perioade dificile, ci de a demonstra adevărul tuturor percepțiilor și gândurilor tale în cele mai neașteptate moduri.

Direcția în care se îndreaptă liderul trebuie, mai întâi de toate, să fie direcția accesării nivelului Sinelui Integrat și nivelului Sinelui Superior. Deci, învață să lucrezi în direcția autoafirmării sinelui și realizării propriilor scopuri, înainte de a te poziționa într-o anumită relație cu lumea.

Source: https://neculaifantanaru.com/directia-in-care-se-indreapta-liderul.html

Discipolul și maestrul

On Septembrie 23, 2014

Sporește-ți capacitățile de înrâurire asupra formării unor noi mentalități, fără să-ți pierzi statutul de „partener de excepție".

Eisenstein, constatând defectele de caracter ale maestrului său, Vsevolod Meyerhold, remarcă răutatea lui și își aminti câtă tristețe îi pricinuise odată dezinteresul și ironia răutăcioasă a profesorului când îi ceruse odată un sfat într-o chestiune personală. Şi ne putem întreba de aceea dacă oare nu această corelație a legendei lui Rustem și Zorab, cunoscută din copilărie și retrăită cu atâta acută durere acum, va determina prezența ei pregnantă și dorința de a-i da o insolită soluție optimistă în scenariul filmului „Marele Canal Fergana", conceput după aproape două decenii?

Dar mai târziu, după împăcare, Meyerhold îi va dedica fostului său elev o fotografie cu această inscripție: „Sunt mândru de elevul care a devenit maestru. Acum îl iubesc pe acest maestru care a creat o școală. Acestui elev, acestui maestru – Serghei Eisenstein – admirația mea".

Dedicația este datată 22 iulie 1936. Primele schițe pentru scenariul „Marele Canal Fergana" datează din iulie 1939, numai trei ani mai târziu și data apropiată de cea a dispariției marelui om de teatru. *

Leadership: Poți să faci din admirația față de cineva o distorsionare a corectei relații cauză-efect care să nu-ți obstrueze împlinirea de sine?

Cei care cad în capcana de a fi dependenți de altcineva, condiția însăși a fondării unui cadru de cooperare, ca punct de referință pentru leadership, vor avea dificultăți serioase de învins pe tot parcursul carierei lor.

Manifestările gândirii tale se pot raporta la o realitate absolut nouă atunci când admirația pentru cineva se înlocuiește cu obsesia pentru propriile privilegii, cum ar fi privilegiul de a te simți cu adevărat deasupra lumii, privilegiul de a te dărui singur întregii creații la care lucrezi, privilegiul de a te bucură mai presus de oricine de o componentă semnificativă a artei tale, privilegiul de a te pune în situația unui maestru, decât a unui ucenic.

Căci ruta pe care o urmează un maestru, necesară pentru echilibrarea balanței pe care se află putințele și râvnele de a fi de neînlocuit, ocolește de multe ori spațiu de expansiune al celui care se apropie de el. Intenția de a-l determina să conștientizeze importanța loialității este echivalentă cu puterea unui glonț rătăcit, nu trebuie să acționezi fără să-ți iei toate măsurile de siguranță. Vorba aia, fiecare trandafir are spinii săi, și fiecare spin este o realitate.

Cred că cea mai mare dificultate, pusă sub semnul unei continue degradări, este perfecționarea morală și formarea caracterului prin acordarea respectului celor care nu-l merită îndeajuns. Cineva numea acest fenomen: „ *O distorsionare a corectei relații cauză-efect, care obstruează împlinirea de sine.* "

Deși există mulți indivizi talentați prin ceea ce fac, cu calități de lider, ei nu vor permite nimănui să se folosească de puterea lor de mânuire a științei, cu excepția cazului în care este într-un scop dezinteresat. Fiindcă există temerea: cine lasă prea mult de la el, riscă în final să ajungă roata de rezervă. Iar această gândire nu-ți creează o personalitate puternică, ci doar

obligația de a te prezenta cu ceva ce nu te reprezintă, obligația de a te supune instinctelor proprii de antagonist, evidențiind trăsături și aspecte imposibil de transmis și de acceptat.

Leadership: Încordarea efortului creator se validează în sensul cultivării unui nou stil, în perfect acord cu realitatea experienței de sine de la care nu există derogare?

Dacă receptarea unei experiențe de învățare și dezvoltare, sau mai cu seamă efectul ei formativ și educativ asupra spiritului și caracterului uman se situează, predominant, sub semnul inspirației și al unor valori străine, atunci momentul de vârf al colaborării poate beneficia, cu un substanțial spor de performanță, de aportul unei noi cantități de deprinderi intelectuale.

Şi aceasta tocmai în vederea obținerii unui statut de partener de excepție prin amplificarea efectului particular „săracul se îmbogățește" și al acceptării capacităților de înrâurire asupra formării unor noi mentalități, valori, atitudini și viziuni.

Este o vorbă a unui bun prieten a cărei idee o împărtășesc și eu: „ *Odată ce obții succesul fii sigur că cerul nu se va desface în două și nici n-ai să auzi îngerii cântând.* " Această zicală rezumă atingerea unui nivel înalt de autenticitate, dar care totodată face trecerea artistului de la o mentalitate deschisă la una de tipul "Access Denied".

În acest caz ne putem întreba, pe bună dreptate, care este contextul în care el mai conduce? Întrebarea include și nu se limitează la ceea ce se poate cuprinde în sfera de aplicabilitate a angajamentului conform căruia discipolul nu poate urca mai sus decât normalul acceptat de maestrul său.

Ei bine, contextul este, în acest caz, unul independent din punct de vedere emoțional, în care accentul se pune pe mândria de a diferit, prin excluderea celorlalți și prin punerea pe tapet a necesității de apărare față de aceștia. Ceea ce face ca leadershipul să se transforme într-un adevărat univers al gloriilor apuse, al falsificatorilor de artă, cu etaloane și modele de gândire depășite, care nu pot decât să justifice căderea liderului în exteriorul harului său și intrarea lui în dizgrație.

Artistul desăvârșit este o mentalitate de tipul "Access Denied" care obligă pe ceilalți reprezentanți ai artei să înfrunte în mod direct slaba lor performanță obținută în timp. Însă asta nu-l face cel mai apreciat și favorit de toată lumea.

Discipolul și maestrul sunt două entități care se exclud sau se completează reciproc prin contribuțiile comune aduse la dezvoltarea durabilă a unei gândiri care nu se împiedică în clișee, care nu învinovățește pe nimeni, care posedă atuurile filosofiei conform căreia ambele părți câștigă: win-win.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/discipolul-si-maestrul.html

Dispari până când dorești să fii găsit

On Martie 24, 2016

Pune-ți la încercare curajul de a fi tu însuți, scoțând la lumină miraculosul înăuntrul realității unui rol nou.

Unul din triumfurile care constituiau cu adevărat o provocare când venea vorba de a accepta întâmplarea, era să strălucesc prin absență, situație intermediară între prezență și pierdere într-un rol al nimănui, necesară în stabilirea zerourilor unei ecuații complexe. Dar fără ca ochii, sufletul, să vadă dacă este vorba de cineva care se pretinde a fi, fără doar și poate, o particularitate caracteristică numai artei, ca unitate a ideii cu imaginea care se pare că v-a scăpat până acum.

Necunoscutele, zvâcniri ale conștientului atotcuprinzător, în libertatea primită de la Dumnezeu de a transcende imediatul, erau rămășițele unei zone impenetrabile din conținutul gândirii mele aflată sub comanda unei energii neconsumate. Numai teoria determinismului putea servi ca bază pentru susținerea și întemeierea unei convenții între expresia decursă din asocierea unor aspecte de viață contradictorii și apartenența la conduita artistică a unui estetician al idealismului subiectiv.

Am pornit îndată pe urmele unei intrigi, în care forțele mari sau mici, nu are importanță căci fiecare dintre părțile implicate are dreptatea ei, înfățișau căutările disperate ale unui vinovat de faptul că s-a făcut nevăzut într-un joc al contrastelor. Un joc al nebuniei de a mă da drept altcineva, mai ales că prezența mea de necuprins era necesară datorită funcției pe care o dețineam, de om al extremelor, exprimată prin unicitatea relației dintre ajungere, plecare și revenire.

Arsène Lupin, gentilomul fantezist, omul cu mii de înfățișări ce nu opera decât în castele și saloane, a pătruns într-o noapte la baronul Schormann. A plecat cu mâinile goale, dar a avut grijă să-și lase cartea de vizită pe care scrisese: „ *Arsène Lupin, Spărgătorul-gentilom, va reveni când mobila va fi autentică* ."

Nimic nu poate umbri faptul că disparițiile fantomatice aveau la bază mecanismele evadării, părând totul ca un vid de incertitudine și copleșire, fără de care miraculosul nu putea ieși la lumină. *An unknown that can become an obsessive thought* . Întregul meu organism cerebral devenise o mașinărie mânată, parcă, de forțe exterioare. O mică pată albă într-un colorit translucid, o combinație între a urmări o intuiție inexplicabilă, a avea noroc și a-mi asuma riscuri.

Leadership: Poți să-ți schimbi percepția despre realitate și imaginea despre lume, autentificându-te ca un utilizator de criterii ale dimensiunii vieții sufletești în spațiul dualității dintre ceea ce este autentic și ceea ce este fals?

Ca o chemare, condus după un plan divin, provocat mai cu seamă de apriga rezistență la ideea acelui drept, devenit obsesie, de distilare a esenței într-o formulă a aparenței, ceea ce nu stătea în puterea omului de rând, călcam pe urmele unui fugar. Un rătăcit căruia nimeni nu îi semnalează absența, decât atunci când are grijă să-și lase în urmă cartea de vizită.

Criteriile dimensiunii sufletești care mă făceau să aleg negarea realității, rămânând, oarecum, captiv în trecut și prizonier în iluzie, într-un anume fel una cu intrarea într-un labirint al ipotezelor, rolurilor, temelor și ambiguitățile multiple, al cărui sens scapă într-o relație unică cu lumea, erau dată de acea stare de naivitate primară, de inocență și curiozitate cu care

savuram căile întortocheate ale unor forțe de expresie literare, plăsmuiri ciudate, creând o artă a compromisului dintre intellectualism, emoționalism și pregnanță imaginativă.

Ceea ce era fals în șirul lung de trăsături ale acestui fenomen, de la efecte macro la cele particulare, era contrastul dintre rezultatele vieții și strigătul dureros, din răsputeri, ce răzbătea la mare depărtare peste marginile ființei mele. Nu voiam să admit că ceea ce credeam a fi o povestire a experiențelor mele, era doar o plăsmuire a minții mele construită aproape integral pe baza părerilor preconcepute despre originalitate.

Singurul lucru authentic era să dăruiesc ceva lumii din preaplinul înțelegerii identității mele și a stăpânirii domeniului artisticului care înseamnă unitate între operă și voință, între idee și aparență.

Leadership: Te conduci în viață conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experiențe fanteziste care trece dincolo de valorile autentice ale artei universale?

Susținător timpuriu al ideii „ *disappear until you want to be found*" , sau „ *acționează ca și cum n-ai exista* ", am pus în practică tot ce-am deprins prin fantezia artistului care încearcă să descopere cel puțin un amănunt care să aibă o asemănare oarecare cu una din formele infinite ale naturii, corespunzătoare cu simțămintele celor ce introduc în picturile lor pete lipsite de formă care trimit precis la obiecte reale.

Percepția despre lume și viață, vizând experiențele și concluziile referitoare la condițiile receptării unui act artistic, prin care mă pierdeam pentru a mă regăsi în altcineva mai superior, avea ca resort dorința de a-mi folosi forțele, mari sau mici, pentru a analiza ceea ce sunt cu adevărat atunci când alegeam să intru în obscuritatea unui rol stimulativ.

Cine se conduce în viață conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experiențe fanteziste, oferind posibilitatea de constituire a unei imagini sub acțiunea unor forțe necontrolabile, prin analogie cu elementele comune ale formelor și mișcărilor, inspirându-se din natura contrariilor, trebuie mai întâi să dovedească existența celor două curente, eterne și atotcuprinzătoare, **realitatea** și **suprarealitatea**.

Leadership: Focalizarea prelucrărilor de limbaj și a mijloacelor de expresie în atingerea unei stări de plenitudine face ca înlănțuirea ta în jurul artei să fie mai eficientă când este vorba să creezi imaginea unei alte lumi?

Nu spunea Andre Breton, fondator al Suprarealismului, că miraculosul iese la lumină înăuntrul realității? El iese la lumină în vise, în întuneric, în obsesii, în preocupări, în somn, în spaimă, dragoste, hazard; în disparițiile fantomatice, în mecanismele evadării; în halucinații, în așa numitele dezordini, nebunii; în fantezii, în supranatural și neobișnuit, în empirism și în suprarealitate.

Leadershipul evoluează prin înțelegerea faptului că a contribui la alegerea de a-ți folosi mintea în folosul creării unei aparențe, unei esențe care trebuie ascunsă, este o atitudine demnă de un om care vrea să-și valorifice la maxim puterea de se implica în profunzimile unui rol reprezentativ. Rol care îi permite să se plieze pe mai multe tipuri de personaje.

Acest lucru poate să creeze o diferențiere între oamenii care pot să devină altcineva, mai superiori, „desprinzându-se de cuib", de a acționa lateral. Şi cei care se expun obișnuinței de a „rămâne în cuib", la stadiul de decor al unei scene fără actori principali, fără roluri de excepție, fără performanțe ieșite din comun.

Rolul pe care îl joci în spectacolul leadershipului seamănă cu acel freamăt al imaginației din care se va naște capodopera: mai întâi îți îmbogățești experiența de vizualizare a unor aspecte neobișnuite din viața personală, apoi îți păstrezi motivația într-o lume în care poți face ce vrei tu și poți gândi cum vrei fără ca nimeni să-ți pună vreo interdicție.

Dispari până când dorești să fii găsit este un îndemn adresat oamenilor care vor să se angajeze într-un alt rol decât cel normal, un rol care prezintă o noutate absolută, exprimat prin unicitatea relației dintre ajungere, plecare și revenire.

Greutatea în leadership constă în faptul că, odată asumat acest nou rol, trebuie să-ți găsești curajul de a fi tu însuți, fără să-ți permiți luxul de a nu ști cine ești cu adevărat și ce destin ai de împlinit. Poți să scoți miraculosul la lumină înăuntrul realității noului tău rol?

Source: https://neculaifantanaru.com/dispari-pana-cand-doresti-sa-fii-gasit.html

Divano

On Decembrie 14, 2019

Trăsăturile stilistice ale unei arte originale poartă promisiunea unei vieți din altă viață.

Frumos sunt tot timpul când mă vezi, adorabil prin intensitatea cu care evoc libertatea spațiilor întinse, fără să dau dovadă de snobism în decizia de a mă înfățișa lumii ca pe o unică și măreață zidire a imaginii „artistului nemuritor". Câtă umanitate există în vorbele mele, câtă noblețe în modul cum mă prezint în fața exigenței estetice. Oare forma de expresie nu este un proces asemănător cu focul lăuntric sau cu trăitul prin transcendență?

În așteptarea razelor de soare, îmi permit luxul de a privi înspre Chipul Domnului văzut din alt unghi, din alt secol, dintr-o grație nemaiîntâlnită, din alt sistem de referință, din estetica unei lumi aparte, din contrapresiunea acestui factor viu, fierbinte, prețios pur sânge, care este vibrația murmurată a unui Eu suprasensibil în mijlocul unui cer de toamnă, perfect și nepieritor. Probabil sunt un trandafir special, unicul care conduce la Renaștere.

Numai prin taine se face cunoscută evlavia mea. Vrednica osteneală cu care mi-am educat spiritul de perfecțiune, doar în lumina lui Amos, discreția de a înalța căptușeala vastei „îngrădiri sacre" în care lucrează Absolutul unei imagini incredibile, prin extragerea esenței unui stil de creație nepieritor din descifrarea tehnicii picturale de reprezentare a aparențelor sensibile, toate acestea m-au condus la asimilarea unei drăgălășenii lipsită de complicații.

Ca și trandafir cu aspect unic, nu-mi rămâne decât să lămuresc natura și împrejurarea prin care Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu se oferă drept spațiu de aluzii transcendente exprimate în termeni de oglindiri în alte lumi și alte vieți, să sfidez timpul, chiar dacă el îmi vorbește adesea doar în limbajul cabaliștilor, așezând spațialitatea imaginii mele în relație strânsă cu modificările succesive suferite în percepția spațiului de creație, *a posteriori.*

Leadership: Poți să te recunoști în imaginea unei ființe supuse unei vieți din altă viață, în corespondență cu ideea unei creații speciale izvorâte dintr-o pornire de înălțare de sine reflectată în rodul legăturii cu "Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu" ?

Triumful eleganței și discreției mele, profund semnificativ din punct de vedere al unui peisaj reflectat într-un subiect transcendental, ascuns sub un act de simbolizare *In Quatro Orbitor* , și ținând cont de succesiunea anotimpurilor, stă în puterea de a imprima în mintea artistului o anumită stare de spirit care duce la înflorirea unei identități originale. Călătoria în valea sufletului, a sentimentelor, a trăirilor mele puternice este redată cel mai bine în „Precuvântare la micile Solilocvii":

„S-au ținut discursuri despre mine. Am fost comemorat și elogiat peste măsură. Cu toate acestea îmi amintesc de o vreme când oamenii știau să mă pună la locul cuvenit, alături de celelalte evenimente firești ale vieții, împărtășindu-se din mine dintr-o pornire nemuritoare. Iată, însă, că toate se schimbă și nici eu nu-mi pot îngădui să rămân același."

Lumea m-a văzut întotdeauna în viziunea unei opere cu ecouri universale, precum Raiul pe Pământ, chiar dacă de atâtea ori nu mi-am dorit nimic mai mult decât să trăiesc printre oameni ca un model de inspirație și pietate, să mă străduiesc din răsputeri să stârnesc în ei emoții diferite. S-a întâmplat să fiu mai mult decât mi-am închipuit. Scenariul pe care trebuia să mi-l imaginez ca să ating condiția zeilor era deschiderea directoare a unei creații spre spațiul perspectival de tip renascentist, cu întoarcere la 90 de grade spre încercarea omenirii de a găsi o semnificație transcendentă vieții.

O simplă privire într-un colț al naturii vă va dezvălui o infinitate de forme de existență și manifestare a vieții mele, prin întrepătrunderea a numeroase încercări, corecții și adecvări ale legăturii dintre artist și obiectul artei lui, dintre om și univers. În fond, asta-i frumusețea unei opere de artă, să te percepi centrul universului și să dai profunzime extensiei spațiale care te înconjoară.

Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu este acea cunoaștere superioară obținută prin transformarea artistului în substanța intimă a creației sale, reprezentând puterea spirituală de a fi prezent ca martor al manifestărilor lumii în orice timp și în orice loc.

Port sigiliul credinței puternice investită cu capacitatea de a reproduce formatul artei doar pentru cei aleși, proiectând într-o capodoperă plină de viață întreaga mea experiență de a sonda umanul, de a-l vedea în diverse ipostaze, de a-l învesti cu eternal, pieritorul cu nepieritorul, relativul cu absolutul. De aici se trage ambiția de a reda artistic factorul viu al coagulării sângelui lui Jupiter cu evlavia lui Athena, care de secole a plăsmuit credința cu devoțiuni puternice.

Sigiliul are forma de simbol a infinitului, fiind pus într-o anumită relație cu lumea artei, *el círculo de fuego del libro espiritual,* prin intermediul actului de creație a naturii repetat în Cauza Aryosthea pe care stăpânul meu, pictorul unei simplități candide, o inserează într-o lume de poveste, pe această cale aliniindu-și sentimentele cu reflexul primar al Esenței Cristaline.

Credința și conținutul afectiv sunt mai bogate în deschideri simbolice, spre deosebire de desen, în intimitatea unei colecții de colaje suprarealiste.

Stăpânului meu nu i-a rămas decât să mă transforme într-un mijloc de expresie, un mijloc de exprimare a sentimentelor cu ajutorul literelor, petelor cromatice și a liniilor ferme, printr-un act sacramental de recunoaștere a lumii eterne într-o personificare a splendorii naturii. Acest unic artist al existenței mele, imortalizându-mă cu solemnitate într-un spațiu atemporal, cu trecere în alte universuri, pare să fie influențat de vitalitatea unui stil de gândire împărtășit de Jorge Luis Borges, care spunea:

„Acceptăm lesne realitatea, poate fiindcă intuim că nimic nu-i real. Poate că rusticul Poem al Cidului e contraponderea cerută de un singur epitet din Eglogele lui Garcilaso sau de o sentință a lui Heraclit."

Leadership: Ţi-ai dezvoltat capacitatea de a descoperi linia fină dintre interiorul ascuns al lucrurilor și exteriorul sesizabil, încât să-ți extinzi limita de percepție a actului de creație?

Prin profunzime și complexitate, într-o reprezentare a vieții obținută prin *Coincidentza Notorius* în câmpul conștiinței Inmariasty, dincolo de existența unei opere a naturii redată simbolic, artistul poate modela (cu accent pe valoarea expresivă a dominanței cromatice) o lume, o realitate, o perspectivă, o personalitate, în așa fel încât să învie măreția trecerii sale peste timpuri. Există o adâncime în relația cu universul, justificată prin necesitatea de a menține "un joc jucat etern dinaintea creatului".

Cu ajutorul străfulgerării sângerii a universului imaginat de Toma de Aquino, completat de notele străvechi ale Sfinților Părinți Creștini, artistul declanșează în fața manifestărilor sacrului modern stări afective și sentimente care fac să vibreze linia fină dintre interiorul ascuns al lucrurilor și exteriorul sesizabil.

L-am auzit odată pe stăpânul meu vorbind cu el însuși, foarte aproape de mine, cu un soi de

aplecare spre miza unui dialog purtat parcă între doi titani ai Odiseei. L-am înțeles mai bine ca oricine, căci trandafirii înțeleg totul dintr-o știință aparte a dominării spațiului pământesc. El își spunea:

- Uneori mi se pare că sunt altcineva, mult mai îndreptățit să miște punctul luminos de întuneric al Divinului, ca și când un spirit de o rară mobilitate, ca al lui Homer, s-ar fi deplasat în timp doar pentru a-și găsi în mine locul de izbăvire a Marii Opere. Nu mă recunosc în persoana lui decât atunci când gândul cel mai fugar ascultă de puterea elementară a lumii sublunare.

Nu poți să inspiri o exprimare mai bogată, plină de semnificații în sipetul artei, fără să simți farmecul, mireasma sufletului care te îmbie întru necunoscut și ezoteric. Trandafirul este mai mult decât o compoziție descrisă într-o dominantă cromatică intenționată, ci este produsul exclusivist al unui act de creație ce se dezvoltă prin exersarea obținerii de expresivități, prin combinarea elementelor de limbaj plastic.

Leadershipul, în termeni de act de creație, surprinde căutarea unei identități vizuale construită în condițiile în care te simți condus de o forță exterioară ție cu impact puternic în performanța realizării congruenței dintre *„a priori"* și *„a posteriori"*.

Divano este denumirea generică a unei incursiuni în lumea creației văzută ca o comparație cu un adevărat miracol ce trebuie ocrotit în alternanța „subiectiv - divin", apropiată de relația originală *om-natură-univers* constituită etern în spirit și trăită în profunzimile expresivității, simbolisticii și naturaleței prin care se realizează transpunerea emoțiilor într-o imagine fabuloasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/divano.html

Diversitate de gânduri

On Martie 05, 2012

Observă-te în fiecare zi cu ochiul unui turist străin atras doar de ceea ce este interesant în lume, drept un fel de a te introduce într-o poveste scurtă care te motivează să acționezi diferit.

Cele mai hazlii mi se par momentele acelea publicitare de la TV, când apare câte un individ (doctor, profesor, artist, etc) și spune: "Am studiat în străinătate 6 ani, deci aveți încredere în profesionalismul firmei pe care o reprezint". Ca și când faptul că a plecat din țară l-ar fi făcut mai bun la ceva... de parcă s-ar fi întors cu un premiul Nobel primit pentru cine știe ce invenție colosală într-un anumit domeniu de activitate.

Dacă ești atât de studios și plin de merite, spune-ne cum ai contribuit la dezvoltarea științei pe care o reprezinți? Ai mișcat din loc vreun munte, ai făcut vreo descoperire importantă, ai construit o gândire nouă, ai intrat în guiness book, ceva de genul acesta?

Dacă n-ai reușit să duci o știință cu un pas mai departe, îți sugerez să pleci din nou în străinătate și să studiezi în continuare. Încă ești la nivel de "mai am multe de învățat ! "

Nivelul de reușită al unui om este garantat de acel efort nemăsurat care mai duce în spate un volum întreg de activitate, în căutarea unei cunoașteri foarte avansate, sugerând de departe acea maturitate a sufletului, nu doar a deciziei, a caracterului neînfrânt de vicisitudinile pe care i le-a adus viața, și în care înțelepciunea devine puntea de legătură cea mai sigură între credință și necredința. Omul înțelept a învățat de la el însuși ca totdeauna viața are ceva în plus de oferit, dar nu e deloc ieftin de obținut.

Concluzia: Este o cale foarte lungă până să ajungi la nivelul de om valoros care este în stare să-și schimbe destinul într-o stea. Nu contează unde te afli sau ce studii ai urmat, contează felul cum ai contribuit la evoluția științei.

Leadership: Poți te gândești la tine prin prisma unei situații de pressing psihologic, în raport cu integrarea unei perspective de egalitate între o îndelungată lecție de umilință și schimbarea stării care te caracterizează?

Am fost la un concert în aer liber. Lume multă. Înghesuială. Nici măcar nu puteam să înaintez spre prietena mea, nici să mă retrag din mulțime. Am rămas locului mai bine de o jumătate de oră.

Abia atunci, gândindu-mă la ce mi-a fost dat să îndur, m-am întrebat cu folos: "De ce să stai la vedere în mijlocul mulțimii? Să-ți bată inima de vreo stare de bucurie intensă pentru că ești în centrul atenției? Poate e mai drăguț să-ți alegi un loc liniștit, de unde să vezi tu foarte bine toată lumea.

Estte și ăsta un fel de apropiere aparte. Nu dintr-o dată, hop, poc, să ajungi la locul potrivit. Apropie-te încet de cine trebuie, fără să se simtă tulburătoare prezența ta. Ca o pisică. Fix așa. Elegant, fără grabă, ușor, câte un pic, fără să dai din coate, fără să calci oamenii pe picioare în înghesuiala asta, și fără să insiști...

Cine se supără prea repede că nu ești lângă el, probabil nici nu se poate bucura de surpriza

revederii.

De aia îmi plac pisicile. Ele știu să se strecoare printre paharele de cristal, fără să spargă nici măcar unul. Se numește rafinament.

Leadershipul înseamnă să treci din nou și din nou printr-un moment în care viața pare să te supună unui test plin de provocări pe care nu știi dacă îl poți trece.

O diversitate de gânduri este o colecție de concluzii pe care le tragi despre viață, despre lume, despre adevăr, despre realitate, abia atunci când te confrunți cu o situație care te-a convins că trebuie să înveți ceva nou despre tine. Fii tu însuți în orice situație în care ești constrâns să devii altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/diversitate-de-ganduri.html

Doar ochii tăi știu să mă descifreze

On Martie 12, 2023

În artă, cel mai important lucru este să vezi în orice creație o reflecție a propriei tale ființe.

Întotdeauna, de cum intră în cameră, pisoiul scormonește cu ochii prin toate colțurile, explorând cu o curiozitate nestăvilită fiecare posibilă ascunzătoare. Stând în pat și uitându-mă la el, fascinat de acest micuț explorator, mi-am dat seama că el deține talentul artistului de a nu se lăsa până nu finalizează ce și-a pus în minte să creeze. În cele din urmă, am aruncat o jucărie spre el, un soi de motocel de ață, ca să-l determin să se joace, știind că sufletul lui aparține artistului rătăcitor în nesfârșita căutare a inspirației. Privirea lui ageră, asemenea unui sculptor care caută forma perfectă în lucrul pe care îl modelează, a urmărit imediat traiectoria jucăriei și și-a fixat privirea asupra ei, apoi a prins jucăria din zbor ca o adevărată felină.

După cum am observat, curiozitatea este forța dominantă, unică a lumii sale. Un far al minții sale, încă neînțeles de mine, ghidându-l printre lucrurile din cameră, străbătea cu o insistență de necombătut spațiul infinit al posibilităților. Această flamură a dorinței de cunoaștere, *Inalisezzo Ertusoeur*, ce acordă sensuri majore existenței sale, devine oglinda complexă a lumii care lasă libertate imaginației. Este acea sete nesfârșită de a explora și a descoperi, proprie artistului care potențează misterul cu ajutorul fanteziei sale creatoare. În vioiciunea lui necontenită nu-și epuizează energia în marile tendințe de căutare a sensului vieții, dimpotrivă aș spune că îl găsește în momentele simple și autentice.

Transformă tot ce atinge în artă, revărsând asupra lucrurilor sentimentele și personalitatea sa, asemenea unui pictor ce își lasă amprenta pe pânza vieții, înfășurând în detalii minore expresia propriei sale existențe. În armonie cu propria sa esență, pisoiul își păstrează acel sens primordial de infinită bucurie care caracterizează pe copii gânditori, acea luminozitate pură și nealterată, acea setare sufletească numită *"The Forever Now"* ce străbate prin voalul realității cotidiene. I-am dat și un nume pisoiului: "Indiana" (de la celebrul aventurier Indiana Jones).

Leadership: Cum ai descrie viziunea ta asupra unei scene de viață deschizătoare de perspectivă, prin filtrul unei vederi inspirate din reflexul unei conexiuni emoționale cu centrul atenției tale?

Este o mare bucurie să-l vezi jucându-se de-a Indiana Jones. Înclinat spre explorare, el e cel care stabilește raporturile noi între stările vizibile și invizibile ale lucrurilor, impregnând asupra lor un soi de magie, *Aslabella Urfexides*, un soi de personalizare ce transformă banalul în extraordinar, realul în vis. Mai presus de toate, starea de sensibilitate excepțională de dincolo de dinamismul acerb și alert, îl face să fie aderent la multiplele fețe ale realității, ba pe calm, ba pe tumult, pe însăși viața cu toate tribulațiile ei, explorând și descifrând strat după strat complexitățile ei.

Nu pot decât să-l urmăresc, pas cu pas, cu coada ochiului, ca să-mi dau seama de intențiile sale ascunse. Pe de altă parte, aderarea la echilibrul calm, în momentele de respiro, când are nevoie de liniște și atenție pentru a-și reface forțele, este ca un dans delicat între acțiune și contemplație, între agitație și pace. Seninătatea unei dimineți liniștite, cu toată forța spiritului său însetat de viață, va invada mediul înconjurător, acordându-i vibrația propriei sale armonii.

Știe să-și pună pecetea sensibilă asupra realității, un soi de pendulare între senzația unei

simplități constrastante cu tumultul interior, dincolo de realitățile umane, fiindcă animăluțul acesta drăgălaș, în esența sa, trăiește într-o cheie romantică: "o eternă căutare, o neliniște creatoare." Alternarea dintre alert și visare, de coborâri și cățărări vertiginoase, încordarea cu care își caută propriul eu, este un perpetuu balet al existenței.

Leadership: Cum influențează experiențele personale și motivele individuale interpretarea unei reprezentări vizuale ce nu poate fi apreciată decât prin introspecție?

Ciudat cum o idee te duce la alta. Privind pisoiul cum își caută noi repede de joacă, am făcut un fel de paralelism cu o scenă din romanul "Colecționarul" de John Fowles:

Când vine vorba de artă, nu respect oamenii decât pentru ceea ce simt, nu pentru ceea ce știu și nici pentru titlurile lor academice. Există lucruri în ochii lor pe care nu îndrăznesc să le mărturisească, dar ai vrea să-i rogi tu să ți le dezvăluie. Iar ființa pe care o îndrăgesc enorm părea să-mi spună: "N-ai cum să înțelegi ce a existat și încă mai există între mine și tine. Totuși, vreau să văd dacă ai curajul să mă întrebi. Poate mai mult decât atât, vreau să văd dacă ai puterea să rămâi indiferent în fața unui chip frumos, sau să treci peste orice obstacol ca să mă cunoști".

Un pictor ar putea face o analogie între contrastul dintre fragilitatea pisoiului și imensitatea lumii din jur. O paletă de culori vii ar putea evoca energia și curiozitatea jucăușă, în timp ce tușe delicate ar putea surprinde vulnerabilitatea și sensibilitatea ființei mici. La rândul meu, aș putea să mă focalizez asupra ochilor pisoiului, să surprind în privirea lui un portal către o lume nouă și misterioasă, încât să evidențiez profunzimea emoțiilor și dorințelor mele. Sigur că da. Gândesc că ochii pisoiului ar fi un punct focal, o oglindă a sufletului său pur și a dorinței sale de a se conecta la lumea mea. Privirea lui ar fi o invitație, o provocare de a depăși barierele și de a experimenta frumusețea lumii *con una mente abierta y un corazón puro*.

În artă, cel mai important lucru este să vezi în orice creație, în orice formă vie, o reflecție a propriei tale ființe. Resortul interior care pornește întreaga mișcare de explorare și creație, înfășurând în mister personalitatea unui explorator, marea lui pasiune pe care o trăiește în intensitatea ei, în sensibilitatea ascuțită, în curiozitatea lui artistică neobișnuită, face din el un creator fără seamăn. Ceea ce-i agită sufletul, demonstrând o rezistență împotriva excesului de "scormoniri", îl umanizează spunând că acordă spiritului său libertatea de căutare neîngrădită.

Leadership: Ce valoare poate să confere imaginilor tale contrastul dintre centrul atenției tale și realitatea lumii înconjurătoare, contribuind la crearea unui impact vizual puternic?

Dacă ați citit "Motanul Încălțat", vă amintiți când el ajunge la castelul Căpcăunului, unde îl convinge pe acesta că stăpânul său, un tânăr sărac, este de fapt un marchiz bogat. Motanul se folosește de o serie de minciuni și exagerări pentru a-l impresiona pe căpcăun. El pretinde că marchizul are o avere imensă, o armată de slujitori și o faimă nemaiîntâlnită. Purtând cizme încălțate, îl face să pară mai important și mai demn de respect. De fapt, manipulează căpcăunul în așa fel, făcându-l să creadă că marchizul este un rival periculos și că ar fi înțelept să se alieze cu el. În final, motanul reușește să obțină tot ceea ce își dorește, intră miraculos în posesia castelului căpcăunului, demonstrându-și încă o dată inteligența și curajul excepțional.

Da. Totdeauna mi-au plăcut pisicile. Sunt geniale. În ceea ce privește pisoiul meu, natura i-a putut oferi, pozitiv și cu o generozitate neîntrecută, o singură realitate stimulatorie, purificându-l ca un râu ce își croiește drum prin pietre, lăsând în urma lui doar claritate și frumusețe. Sigur că ceea ce însuflețește întregul său univers este acea capacitate de a vedea lumea prin ochii minunii, de a redescoperi în fiecare zi magia ascunsă în cotidian.

Fiind mai mult un observator psihologic, decât un simplu participant care poate include realitatea în sine, pisoiul reușește să dezvăluie straturile ascunse ale existenței mele, într-un demers artistic continuu, transpunând în realitate viziunea sa unică, plină de sensibilitate, de profundă înțelegere a lumii. Mi-am dat seama că sunt asemenea lui, deoarece și eu privesc lumea cu o perspectivă deopotrivă intrigantă și plină de culoare.

Similar motanului încălțat, caut să aduc în mijlocul creațiilor mele o doză de mister și farmec, ca și când aș deschide o fereastră către lumea poveștilor, invitând privitorul să exploreze și să descopere universul fascinant pe care îl creez. Nu în ultimul rând, mulțumesc pisoiului meu pentru inspirația oferită ca să scriu acest articol.

Tot ce înseamnă leadership pornește de la capacitatea de a transpune în realitate viziunea ta unică, plină de sensibilitate și de profundă înțelegere a lumii, astfel încât centrul atenției tale să capete valoare și să inspire transformare.

"Doar ochii tăi știu să mă descifreze", pare să-mi spună pisoiul ori de câte ori îl privesc direct, comunicând fără cuvinte o legătură profundă și înțelegere tăcută.

Pisoiul este bine antrenat să navigheze cu grație și inteligență prin complexitatea spațiului său, demonstrând o înțelegere remarcabilă a mediului înconjurător. Cu cât îl privesc mai mult, urmărindu-i atent mișcările și arcuirile atunci când se strecoară printre lucrurile din cameră, el însuși devenind parcă în centrul lucrurilor, acolo unde se întâmplă totul, îmi dau seama că poartă în sine o parte din personalitatea mea. Reflectând aceeași agilitate și adaptabilitate, găsindu-mi locul în mijlocul acțiunii, mă integrez armonios în dinamica din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/doar-ochii-tai-stiu-sa-ma-descifreze.html

Doar uită-te și vezi !

On Noiembrie 08, 2022

Un creator de mare forță de expresie poate să cuprindă cu privirea ceea ce realitatea refuză în general celorlalți oameni, prin raportare la o temă sau la o idee dată de acea realitate transcendentală care poate fi abordată numai cu mijloace mistice și artistice.

Întotdeauna m-a atras marea, chemarea valurilor, briza de noapte ce suflă plăcut în toiul verii, toată atmosfera aia plină de viață, dar în același timp relaxată. La mijloc este un avânt nestăvilit spre infinit, spre cerul oglindit în mare, spre valorificarea spirituală a vieții, spre depășirea condiției nemărginite, fiindcă marea însăși, frumoasă, râzătoare, atât de plăcută în timpul lin, sugerează infinitatea spațiului și a timpului.

Da, știu ce înseamnă să visezi, căci atunci când visezi sufletul timpului se odihnește. Iar ceva din off, ca un ecou de departe, în ochii ascunși ai orizontului fără de sfârșit, m-a îndemnat cu o voce drăgăstoasă să mă pierd într-un torent de tonuri albastru-ciel și verde, exact așa cum se vede marea în culoarea cerului. Nu-i asa? Câte observații fugitive, dar răbdătoare, trebuie să strâng ca să creez o nebunie dintr-un cerc mișcător a cărui rază este egală cu lungimea segmentului din desen, și pe care marea îl completează cu imaginea unui cer nelimitat care-i tot timpul deasupra mea, alternând cu zile însorite și cu momente de neuitat.

Așa m-am pierdut în lumea culorilor, în cerul lumii de dincolo realitate, într-o concentrare absolută asupra șevaletului, paralel cu atacarea neinhibată a unui stoicism de natură specială, care nu se miră de nimic, un stoicism condensat în spatele privirilor (de timp) nemuritoare, care nu recunoaște confuzia, care nu cunoaște tristețea și servituțile cu care toți ne lovim la un moment dat. Bineînțeles, artistul din mine nu este doar un colector de impresii, posesor al unei memorii remarcabile, cel puțin pe linia specială unei arte dinamice și expresive care schimbă în mod intenționat aparența. Ci este și un demiurg, un proiectant cosmic care utilizează elemente existente în prealabil, un microcosmos, un creator de lumi pe care numai un colorist de mare virtuozitate l-ar putea surprinde, cu mare emoție, în decoruri spectaculoase.

Leadership: Poți să adopți un concept vizual capabil să reprezinte globalitatea unei suprafețe plane față de frumusețea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre lucruri, fenomene și evenimente?

Dacă ați citit opera lui Borges, atunci sigur știți de scriitorul Jaromir Hladik, autorul unei tragedii neterminate. Acesta și-a dat seama că îi mai lipseau două acte și că avea să moară în curând. Așa că a stat de vorbă cu Dumnezeu pe întuneric: *"Dacă exist în vreun fel, Doamne, dacă nu sunt doar una dintre repetițiile ori greșelile Tale, atunci exist ca autor al piesei "Vrăjmașii". Pentru a duce la bun sfârșit această dramă, care mă poate îndreptăți și Te poate îndreptăți, am nevoie de încă un an de viață. Dăruiește-mi aceste zile, Tu, care ești stăpânul veacurilor și al timpurilor. Era ultima noapte, cea mai cumplită, dar zece minute mai târziu s-a cufundat în vis ca într-o apă întunecată."*

În orice gen de artă s-ar încadra, creatorul are ca obiect principal de studiu însuși omul surprins într-un univers mai mare, ca într-un vis nebulos al cărui sens îți scapă mereu. Alături de acest om, ai impresia că un fir imperceptibil te călăuzește într-un mod misterios într-un spațiu plin de detalii încă realiste, dar stilizate până la limita fantasticului, prin raportare la o viziune care nu se limitează la retrospectivă, ci care regândește locul și rolul tău într-un context de genul: "Don't ask, don't tell. Just look and see.".

Uite așa, doar privind marea oglindindu-se în albastrul cerului, am înțeles că pentru a explica

o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că tot ceea ce pare a fi intuirea unui nou orizont, în accepțiunea unei armonii lăuntrice, dominatoare, nu este decât rolul unui efort involuntar de abstractizare cu scopuri simbolice. Şi chiar dacă nu mi-am propus abstractizarea unei teme nesupuse unui scris rigid, statistic sau descriptiv, ceva care să atragă abstractizarea unei lumi și postularea alteia, uite că s-a întâmplat să leg cerul de mare, nisipul de scoici sau valurile de punctul în care vântul le-a generat.

Cu alte cuvinte, am făcut exact ceea ce a făcut și Creatorul Lumii: am adoptat un concept vizual cu care am putut să reprezint globalitatea unei suprafețe plane față de frumusețea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre linii, contururi și curbe, dintre oameni, lucruri, fenomene și evenimente. Acest concept vizual poate fi exprimat astfel: *"Ceea ce determină culoarea unui lucru depinde de starea pe care o ai atunci când privești opusul lui, sau un echivalent al lui."*

Leadership: Poți să-ți descrii creația ca rezultat al interacțiunii dintre percepția asupra peisajului și funcționalitatea acestuia în ansamblul diferitelor lui părți componente, încât să construiești o realitate alternativă?

Experiența de neuitat a unei creații fulminante trebuie să urmeze experimentul oglindirii: printr-o reprezentare destul de reală a unei imagini, prin savurarea stării de mister a oglindirii inexprimabile, trebuie să se poată vizualiza microcosmosul lumii tale, tot așa cum lumea ta trebuie să existe în microcosmosul holistic al Minții Divine. Acest microcosmos cuprinde acele interacțiuni între obiecte, elemente, fenomene, evenimente, fapte și procese, structuri, cu diferitele proprietăți ale simetriei lor.

Interesant pentru mine e faptul că uneori vuietul mării se reduce la sunetul valurilor care se sparg la țărm, figurând prin semicercul unui meridian numit *Opuninthis Steriadys* (impulsul de a contempla creația prin ochii lui Dumnezeu), la care se adaugă perspectiva spațiului multiplu, omogen, deschis imaginației de condiția planității: calitatea unei suprafețe de a avea toate porțiunile sale cât mai aproape de un plan. Dacă ținem seama de asta, atunci calitatea execuției unui tablou și planitatea sunt ireproșabile doar dacă merg până la efectul de "oglindă".

Şi, tot aici, auzind marea cum se lovește de mal, simțind mirosul ei sărat, simțind soarele cum îmi atinge corpul, privind valurile cum se agită parcă chemându-mă la ele, explorând nisipul, scoicile și....spiritul lor liber, imagine care primează față de explorarea înfățișărilor lumii vizibile, reușesc cumva să-mi extind sfera de considerații pentru o categorie mai largă de creații artistice.

La antipodul dintre vis și realitate, prin conexiunea minte-suflet, îmi dau seama că tot ceea ce văd, ca unică soluție de sugerare în plan a unei lumi dinamice, este menit să simbolizeze o instaurare de lumi în lumina veșniciei. Într-adevăr, sunt un artist fiindcă știu să reprezint vizual globalitatea hiperconectată a lumii, în așa fel încât să transmit un maximum de informații estetice.

Ca să extinzi sfera de cuprindere a leadershipului trebuie să explorezi vizual, în manieră proprie, adevărurile profunde ale vieții, dar și imaginile din care se construiesc momentele de neuitat. Momente atât de simple, dar atât de pline de poveste, care te leagă de conceptul de creație, ca și de reciproca lui spirituală, sugerând existența un orizont spațial infinit.

Doar uită-te și vezi ! Şi ce vei observa? O realitate transcedentală în care cred doar ocultiștii și care adesea nu pare a fi altceva decât personificarea unei „forțe ascunse în spatele fenomenelor", stând la baza lumii aparențelor.

Această realitate transcedentală se poate dezvălui ca o amintire despre viitor, ca o alinare sufletească, ca un construct artistic independent, ca un lanț nesfârșit de fenomene, ca un fel de succesiune de „mostre de culoare", sau ca un adevărat manifest față de tendințele vederii de a evolua de-a lungul unor direcții imprevizibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/doar-uita-te-si-vezi.html

Doctorul misterios

On Iunie 24, 2011

Desăvârșește-ți legăturile cu ceilalți oameni, intrând în spațiul lor sufletesc și orientându-le emoțiile într-o direcție favorabilă lor.

Numai un singur medic mai putea face ceva pentru sărmana copilă, dar un medic priceput și îndrăgostit de știință, care vindeca numai de dragul de a vindeca. Jacques Mérey, căci acesta era numele lui, privi cu amărăciune acea făptură omenească lipsită complet de inteligență și de calități, ghemuită în ea, încolăcită pe salteaua prăpădită. Inima lui se cutremură. Un sentiment adânc de milă și de îndurare îi străbătu trupul, fiindcă niciodată nu se confruntase cu un asemenea caz. Fetița abia împlinise șapte ani, dar nu era bună de nimic, fiindcă suferea de idioție (capacitățile ei mentale erau foarte reduse).

Dar ochiul priceput al lui Jacques și intuiția lui formidabilă, combinată cu experiența lui îndelungată, a sesizat imediat un amănunt esențial: mâna fetiței, nepăsătoare și moale, pe care ai fi putut-o crede lipsită de articulații, mângâia câinele familiei care o înfiase. Părea că aceste două ființe inferioare se înțelegeau, părea că între ele exista o forță misterioasă care le atrăgea. Pornind de la acest gest de simpatie pe care fata o arăta animalului, Jacques întocmi pe loc un plan de tratament.

Leadership: Prețuirea ta pentru cineva se manifestă prin noblețea caracterului modelat de o curiozitate plină de avânt față de ceea ce se câștigă prin facilitarea relației dintre "Totalitate" și "Vid" ?

Saltul spre triumf. Primind încuviințarea părinților ei adoptivi, Jacques o luă pe fetiță dar și pe câine - care era singura legătură vie cu ea, la el acasă. Spera că performanțele lui în știință o vor putea ajuta pe Eva să-și recapete simțurile și inteligența. Practic, el trebuia să pătrundă în adâncul acelui infern care se numea imbecilitate, să caute o inteligență ascunsă și să o aducă, împotriva aparentului ei destin, la lumina zilei.

Biata fată era sortită unei vieți de zbucium și unui sfârșit dramatic. Dar uite că cineva s-a încumetat să înfrunte și să schimbe așa zisa soartă. Dacă ai citit „ *Doctorul Misterios* ", de Alexandre Dumas, atunci probabil știi că încrederea lui Jacques în știință a făcut un miracol.

Mai bine de patru ani el se luptă cu întunericul atât de adânc în care se afla micuța Eva. Un tratament continuu, o supraveghere de fiecare clipă, o voință de neclintit. Folosindu-se de știința lui și de toate „oportunitățile" naturii, el reușește în final s-o vindece complet.

Vidul este o provocare a cărui răspuns probabil nici nu există, dar la fel ca acel "imposibil de definit" este reprezentat de aspectele greu de înțeles ale vieții cu care îl asociem noi. Iar totalitatea cuprinde ceea ce descoperim la fiecare colț al vieții, felul cum creionăm în memorie un vis și cum luptăm să-l atingem într-o realitate pe care nu o putem ignora la nesfârșit.

Facilitarea relației dintre "Totalitate" și "Vid" presupune să te interpui între descoperirea făcută de tine și aplicarea ei, în funcție de conjunctura creată de modul cum interpretezi o realitate care nu-ți convine, dar nici nu poate fi negată.

Leadership: Poți să estimezi gradul de conștientizare a realității celorlalți oameni, prin comparație cu tine însuți?

Leadershipul se individualizează prin mărimea și sensibilitatea dependenței față de amănuntele esențiale. Un doctor știe cel mai bine acest lucru. Capacitatea de a fi un catalizator pentru schimbare, dezvoltată pe baza faptelor reprezentate de descoperirea legăturilor dintre ceea a creat imperfect natura și ce putem face noi pentru a îndrepta efectele greșelilor ei, este rezultatul avântului și disponibilității de a pătrunde în adâncul "infernului" și de a distruge tot ce poate fi mai îngrozitor.

Întreaga forță a Leadershipului este sintetizată în îndemnul: *"Caută o inteligență ascunsă și încearcă să o aduci, împotriva aparentului ei destin, la lumina zilei."*

Se poate realiza ceva extraordinar prin asocierea celor două elemente: interes și determinare, sub egida eficienței comunicabilității emoțiilor și trăirilor de care are nevoie omul pentru a elibera din postura de om slab și neajutorat. Iar aceste două elemente sunt produse de un impuls de gândire hotărâtor care pune în practică un gând prin intermediul inspirației, al spiritului de observației, al exprimării fără reținere, al inversării rolurilor, ceea ce favorizează procesul de funcționalitate și învățare.

Iar procedeul folosit de liderii de mare impact, printr-o serie întreagă de corespondențe de ordin conceptual și pragmatic, este ilustrativ pentru reglarea "intervenției" care poate să răspundă într-o manieră satisfăcătoare nevoilor reale de formare și dezvoltare.

Leadership: Îți asiguri o poziție de încredere dinspre genul de abordare pe care o definești drept "autoritate de control" către ceea ce face dintr-o persoană o ființă oarecum superioară ei?

Puterea de vindecare a temerilor, dedicarea, apropierea, atenția, angajamentul, apelurile lansate prin intermediul conștiinței, al valorilor de sine și prin trăire conștientă, intervin în special în situațiile dificile de relaționare cu ceilalți, atunci când nu reușești să te transpui cu tot sufletul în locul celui care îți cere sprijinul, raliindu-te la necazul lui, la matricea lui spirituală.

Totuși, indirect, ele se regăsesc reflectate în maniera în care îți conduci propria viață, când reușești să te învingi pe tine însuți, să te descoperi pe tine, când reușești să te accepți și să fii prieten cu tine însuți, când reușești să ai compasiune față de tine.

Doar prin comparație cu tine însuți îți poți asuma responsabilitatea de a face ca viața altora să fie mai bună, lansând în lumea reală prin intermediul "artei" de a te recrea și redefini în mod constant - un nou angajament: fiecare om pe care îl întâlnești este o reflexie a ta. Şi ai menirea de a te șlefui permanent și de a scoate la iveală tot mai mult din ce poți fi.

Leadership: Te racordezi la emoțiile oamenilor și îi ajuți să-și depășească limitele printr-un salt magic deasupra proceselor lor de gândire care fac dificilă înfăptuirea unei minuni?

Înțelegerea la nivelul emoțional al individului este esențială în leadership. Capacitatea liderului de a recunoaște emoțiile oamenilor și de a le face din ce în ce mai active este poate cel mai important instrument pentru succes din trusa lui de calități. Un bun lider face deseori ceea ce fac doctorii atunci când se găsesc în fața unei boli pe care n-au mai întâlnit-o și pe care nu și-o pot explica: încearcă să pătrundă în mintea și în sufletul oamenilor.

Care a fost amănuntul acela esențial pe care l-a sesizat doctorul Jacques Mérey și care a făcut posibilă găsirea căii de însănătoșire a fetei? Fără îndoială acea legătură vie între ea și acel câine. Iar încăpățânarea câinelui de a rămâne lângă ea era un semn pozitiv, fiindcă era

limpede că se atașaseră unul de celălalt. Iar acest lucru nu putea însemna decât faptul că Eva avea totuși o doză de „trăire" în ea, deci că nu era complet lipsită de simțuri. Iar pentru ca ea să se însănătoșească, Jacques nu trebuia decât să-i dezvolte acele simțuri subtile și să le facă din ce în ce mai active.

Cât de adânc poți să pătrunzi în abisurile ființei umane? Pentru a-i influența pe oameni trebuie să percepi foarte bine emoțiile și trăirile lor și apoi să te acordezi la ele. Trebuie să descâlcești sentimentele lor și să îi ajuți să depășească barierele impuse de propriile lor limite.

Sarcina liderului, asemănătoare cu cea a unui doctor, este de a împleti îndeplinirea unei misiuni importante cu înfăptuirea unei revoluții în conștiința oamenilor care schimbă cursul unei lupte ce pare pierdută.

Așa cum radiografia oferă doctorilor puterea de a vedea prin piele structurile interne osoase ale corpului viu – tot așa și tu trebuie să pătrunzi mai adânc în sufletul omului, acolo de unde pornește toată fericirea sau nefericirea lui, să fii capabil să sesizezi structura lui emoțională și să găsești cea mai eficientă combinație de a-i schimba percepțiile și de a-i îmbunătăți existența.

Dacă nu reușești să intri în spațiul sufletesc al oamenilor, dacă nu ajungi să fii în perfect echilibru cu ceea ce simt ei, dacă nu descoperi toată gama sentimentelor lor, de la tandrețe la indiferență, de la simpatie la antipatie, de la bucurie la tristețe, atunci nu vei putea să le orientezi emoțiile într-o direcție favorabilă lor. Şi, în consecință, nu vei putea desăvârși legăturile tale cu ei.

Concluzie: Dacă vrei să ai o influență mare asupra oamenilor care te înconjoară atunci trebuie să înveți să pătrunzi cât mai adânc în sufletul lor, să înțelegi sentimentele lor, sursa fericirii sau a nefericirii lor și mai ales să le orientezi acțiunile într-un sens pozitiv. Dar pentru asta este necesar să-ți desăvârșești legăturile cu ei și, nu rareori, aidoma unui doctor misterios, să aplici o „terapie" țintită, individuală sau de grup.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Doctorul misterios* , Editura Cartea Romaneasca, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/doctorul-misterios.html

Doi artiști ar acționa un singur creier, o singură sensibilitate

On Aprilie 18, 2012

Perspectiva autentică asupra acordului perfect dintre imagine și catalizatorul sensului ei poate aduce vitalitate procesului artistic, doar dacă dezvăluie un echilibru subtil între formă și conținut.

Întâlnirea dintre Eisenstein și Prokofiev este un fenomen în istoria artelor. Doi artiști ar acționa un singur creier, o singură sensibilitate. Minunea acestei întâlniri constă tocmai în acordarea, în armonizarea unică a creației lor.

Iată câteva trăsături mai puțin cunoscute ale compozitorului care ne vor ajuta la înțelegerea premiselor afective ale acestei colaborări: o capacitatea de muncă despre care H. Neuhaus spunea că era uluitoare. Lucra indiferent de dispoziția în care se afla, oricând, oriunde, în orice condiții. Un om de o punctualitate la fel de uluitoare. Prokofiev funcționează ca un ceasornic, scrie Eisenstein. Exactitatea sa derivă din precizia care-i caracterizează creația. Din exactitatea cu care imaginea este tradusă în mijloace de expresie de o precizie matematică pe care Prokofiev le ține în frâu cu o mână de oțel.

Punctualitatea sa este proverbială: dacă o ședință nu începe la timp, după zece minute de așteptare părăsește supărat și demonstrativ sala. Celor care doresc să-l viziteze le fixează întâlniri cu o precizie de minut: ora 12 și 8 minute, și e iritat dacă oaspetele nu respectă întocmai ora indicată. Se bărbierește zilnic la aceeași oră și târâitul aparatului de ras este pentru M. Rostropovici, vecinul său, un adevărat orologiu. Pedant în îmbrăcăminte, se plimbă cu o desăvârșită elegantă vestimentară în mașinuța să albastră. Dar, deși spirit auster, cu o rară disciplină în muncă, agreează dansul sau tenisul, întâlnindu-se și pe acest plan cu Eisenstein.

Pentru Eisenstein, rezultatul acestei colaborări la pelicula Alexandr Nevski – care devine o mare plăcere și bucurie creatoare pentru ambii artiști – va fi descoperirea legilor coincidenței, a acordului dintre sunet și imagine.

Leadership: În ce măsură coincidența dintre imagine și catalizatorul care dă sens acelei imagini poate scoate din tine esența unei opere armonioase și profunde?

Coordonarea dintre Eisenstein și Prokofiev în realizarea filmului Alexandr Nevski este un fenomen unic în istoria artelor. Doi artiști au acționat ca un singur creier, manifestând o sensibilitate comună. Întâlnirea lor reprezintă o minune datorită armonizării și preciziei cu care și-au aliniat creațiile.

Creierul uman acționează ca un integrator, permițând un răspuns armonios la stimuli externi. Sinergia dintre cortexul prefrontal și zonele motorii permite o planificare și executare precisă a mișcărilor. Această precizie și exactitate caracterizează și relația dintre Eisenstein și Prokofiev, care lucrau împreună cu o punctualitate uluitoare. Prokofiev era cunoscut pentru disciplina sa riguroasă în ceea ce privește timpul, scriind muzica sa cu o precizie matematică, precum un ceasornic.

Pe de altă parte, Eisenstein era la fel de disciplinat și pedant în abordarea cinematografică, integrând perfect muzica lui Prokofiev în film, astfel încât sunetul și imaginea se armonizau natural. Dansul și tenisul au fost alte interese comune care au contribuit la colaborarea lor. Rezultatul a fost descoperirea legilor coincidenței, a acordului dintre sunet și imagine.

Astfel, filmul Alexandr Nevski devine o manifestare a coincidenței perfecte între două arte, prin intermediul unei colaborări exemplare dintre doi artiști care au acționat ca un singur creier.

Leadershipul poate să aibă valoarea unui proces creativ armonios, scoțând la lumină un echilibru subtil între formă și conținut, doar dacă relevă o perspectivă autentică între imagine și esența profundă a sensului ei.

Doi artiști ar acționa ca un singur creier, o singură sensibilitate, doar dacă au o comunicare profundă și armonioasă, bazată pe respect reciproc, încredere și o viziune artistică comună, care le permite să își îmbine creativitatea într-un mod complementar și sinergic. Coincidența dintre imagine și catalizatorul care dă sens imaginii (muzica) poate să devină o descoperire fascinantă atunci când două viziuni se sincronizează pentru a crea o operă armonioasă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/doi-artisti-ar-actiona-un-singur-creier-o-singura-sensibilitate.h

Doi artiști în aceeași epopee creativă

On Octombrie 11, 2023

Privirea ta oglindește locul din care privești, iar locul din care privești, îți creează locul în care trăiești.

Sunt la mare, îmi arunc ochii pe plaja însorită. Încercând să capturez cât mai multe detalii posibil, schimbând unghiul de observație pentru a vedea subiectul din perspective diferite, am reținut câteva scene de o deosebită frumusețe. Peisajele dătătoare de adânci trăiri, nostalgice și evocatoare, în care fiecare element devine o pagină nouă dintr-un captivant roman vizual, sunt făcute parcă pentru a le contempla și recepta ca pe un fel de poveste nescrisă, în care nisipul și valurile devin pagini albe. Numaidecât, artistul din mine devine naratorul tăcut al acestui spectacol natural, hoinar pe drumuri întinse, chiar puțin și mai ciudat, năzuind spre a capta esența efemeră a naturii într-o creație durabilă și a o transpune pe pânză.

Tu, marea mea dragă, ce mi-ai pregătit să văd? Cum așteptai de la mine să te pictez? Niciodată nu te-a mulțumit schița rapidă, impresiile mele inițiale care captau misterul și profunzimea peisajului, fiindcă tot de atâtea ori am putut vedea pe chipul tău o anumită deziluzie, o vagă neîncredere, o revelație dureroasă sau dezamăgitoare care contrazicea așteptările mele. Cu luare aminte, m-ai cercetat o clipă, apoi o zi întreagă, apoi zi de zi pe tot parcursul sejurului meu, de parcă m-aș fi întors în trecut și ți-aș fi regăsit vechile secrete, îngropate în nisipul timpului, sau ți-aș fi amintit vreo suferință uitată, *un recuerdo profundamente arraigado en el alma*. Şi, totuși, nu-i așa că ai găsit în ochii mei o întreagă lume de sensuri și trăiri?

E adevărat. M-am grăbit, m-am avântat să te conturez mai vie că oricând, soarele încălzindu-ți valurile, domolindu-le furia. Şi mi s-a părut absurd să pierd puținul timp avut la dispoziție cu schița unor simple răsărituri de soare, în timp ce tu, adevărata comoară a peisajului, un tablou natural desprins din visuri, erai chiar în fața mea. Cu acea privire plină de taine și deopotrivă curiozitate, ca și cum ai fi vrut să explorezi cele mai adânci straturi ale sufletului meu, tot timpul m-ai privit ca pe un pelerin al frumuseții, iar eu ardeam de nerăbdare să îți transpun peisajul pe pânză.

Leadership: Poți să creezi o experiență autentică și emoționantă în același timp, încât imaginea pe care o transmiți să fie percepută ca un soi de iluzie creativă a unui artist?

Marea, draga mea întindere nesfârșită. Așteptai să comentăm tabloul împreună, imaginea ta dintr-o perspectivă veșnică, în care valurile devin ecouri ale timpului și nisipul devine un păstrător de amintiri nespuse. Chiar ai intenționat să-mi ceri părerea, gata să-mi lămurești eventuale detalii neclare, dar am plonjat total în creație și tu te-ai resemnat, sau poate că dialogul nostru te-a prins și ai uitat complet de peisaj. Poate că atunci când vei gândi la fel ca mine, sau aproape ca mine, ca noi, vei înțelege că este greu să te schimbi, descotorosindu-te de tot ce ai fost, de tot ce-ai învățat, de tot ce-ai devenit, ca să te transformi într-un soi de muză a tabloului meu interior.

Într-un anumit moment, un gest fără sens m-a distras de la tine, în timp ce înaintea mea se desfășura un adevărat spectacol de culoare și lumină. Ai simțit ce-am simțit și eu, nu-i așa? Şi dacă ai simțit, de ce nu simți în continuare? Mi-ai zis că secretul tău este prea adânc pentru a fi dezvăluit în cuvinte, prea subtil pentru a fi exprimat în limbajul oamenilor, asta fiind un adaos crucial de admirație față de sublimul creației, adus omului ca un fel de inițiere într-o călătorie interioară care-l determină să-și reevalueze perspectiva asupra vieții și a realității.

Asta mi-a amintit de panica mea de la începuturi, când fiecare pânză albă îmi crea un gol în stomac, părând că se umple treptat cu fiecare nuanță și fiecare pensulă în mișcare.

Am reușit. Am putut vedea în peisajul chipului tău o frumusețe aparte, o imagine pe care am simțit nevoia să o transpun pe pânză, dar și un fel de reținere, ca și când ai păstra în tine un secret care nu poate fi exprimat în cuvinte, ci doar transpus în culori și forme pe pânză. Seamănă cu descrierea "Portretului lui Dorian Gray", amintind de puterea artei de a captura complexitatea umană și de a reflecta adâncimile sufletului într-un mod fascinant.

Asemenea mării, arta mi-a oferit o fereastră către profunzimile inepuizabile ale experienței umane și m-a încurajat să contemplu și să receptez cu sensibilitate frumusețea și complexitatea lumii.

Leadership: Tabloul în care îți oglindești privirea poate însufleți imaginea care te reprezintă, ducând la o poveste nesfârșită?

"În colțul unei camere întunecate, pe un suport de marmură, zăcea un portret într-un cadru superb. Pictura, într-o armonie perfectă de culori, părea să respire viață. În ea, chipul unui tânăr frumos, cu ochi adânci și păr ondulat de un negru strălucitor, era surprins într-o expresie care emană tinerețe și inocență. Dar, în ciuda acestei aparențe, privirea sa părea să ascundă un secret întunecat, iar zâmbetul său avea o umbră de tristețe. Era un portret care te fascina și te înfiora în același timp, pentru că în el erau înfățișate toate poftele ascunse și toate păcatele, în timp ce tânărul din carne și oase rămânea nevinovat și intact."

La fel cum marea își dezvăluie tainele prin mișcarea sa veșnică, tot astfel eu îmi deschid sufletul și exprim emoțiile prin arta pe care o creez, fascinând orice privitor și în același timp învăluindu-l în mister, încât sufletul contemplator rămâne nevinovat și curat în fața acestui spectacol artistic. Un tânăr frumos este oglindirea unei mări care reflectă încrederea și determinarea, tainele și profunzimile sufletului care își contemplă tăcerile semnificative, el fiind surprins într-o expresie care emană tinerețe și inocență. Iar dacă marea devine învolburată, atunci și tânărul își poate găsi călăuza în propriul tumult interior.

Astfel, arta devine stăpâna unui tablou care surprinde dansul neîntrerupt al schimbărilor, fie ele în marea interioară sau în lumea exterioară. Eu însumi mi-am însuflețit tabloul cu imaginea mării, iar marea și-a întors privirea spre mine și mi-a împrumutat culoarea sufletului ei.

Doar așa pot să cred în tot ce crede marea, că singurul lucru care poate rămâne neclintit între noi este pasiunea arzătoare de a explora și exprima frumusețea, felul ei de a-mi provoca și mai multă fericire, indiferent de stările și schimbările lumii înconjurătoare. O mare atât de misterioasă, încât fiecare val al tău ascunde povești nespuse !

Dacă vreodată vei uita că te-am pictat pe pânza amintirilor, așa cum tu m-ai spălat de griji și de tristețe, învățându-mă să devin o parte a peisajului tău, atunci vom rămâne amândoi părți din aceeași poveste nesfârșită a naturii, întrepătrunși într-o conexiune profundă. Vom fi amândoi parte din același tablou, doi artiști în aceeași epopee creativă.

Leadershipul adaugă actului de creație un singur atribut: acela de a completa două entități distincte - artistul și imaginea - capabile să se îmbine armonios și să se dezvolte într-un mod inspirat.

Mai mult, dacă arta este actul de a crea și exprima o conexiune profundă între creator și subiect, într-un mod care transcende griji și tristețe, transformându-i pe amândoi în artiști,

într-o poveste nesfârșită a naturii, atunci leadershipul devine un soi de catalizator al conexiunii dintre ceea ce există în interiorul fiecărui individ și ceea ce poate fi creat și exprimat prin artă.

Doi artiști în aceeași epopee creativă se întâlnesc într-un singur loc, acolo unde privirea lor devine pensula ce colorează o lume întreagă. Marea devine muză, în timp ce eu, artistul, ajung să mă preschimb într-un povestitor al nesfârșitelor sale povești. Iar dacă aș trăi o mie de ani, și o mie de ani se vor contopi într-o singură zi, marea va fi tot acolo, dar schimbată de o pensulă care îi înfățișează veșnicia, în timp ce eu voi rămâne un artist la fel de talentat, dar preschimbat într-un martor al timpului nesfârșit.

Bine spunea la un moment Cătălin Manea: *"Privirea ta oglindește locul din care privești, iar locul din care privești, îți creează locul în care trăiești."*

Source: https://neculaifantanaru.com/doi-artisti-in-aceeasi-epopee-creativa.html

Doi rivali la același tron

On Martie 20, 2009

Învață să te conduci bine pe tine însuți, punându-ți forța interioară în slujba unor valori care să nu-ți pericliteze propria ta dezvoltare.

Kevin Lomax. Încă nu scăpase de tortura clipei, dar putea gândi liber la ceea ce-l aștepta. Ştia că nimic nu era încă limpezit între el și John Milton care, indirect, pe căi nevăzute, îl hăituise, îl secătuise de orice forță morală și spirituală care-l proteja, și-l chinuise neîncetat doar pentru a-l atrage de partea lui și pentru a-l integra în jocul său în care deținea puterea.

Dar totul nu fusese decât o amânare, o prelungire pentru nu se știe cât timp a captivității, a perioadei de schimbare a propriei sale persoane dintr-una care luptă pentru a-și păstra intacte credințele creștine puternice, chiar exemplare aș spune, într-una a cărei motivații încorporau lăcomia și setea de putere. Kevin era parcă osândit să fugă, iar John Milton să-l urmărească peste tot și să-l oblige să se amestece în destinul companiei sale foarte puternice, dar dubioase.

Daca ai urmărit filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* ", atunci sigur îți amintești coșmarul prin care a trecut Kevin Lomax.

Ca urmare a influențelor nefaste ale lui John Milton și a acoliților săi care îi înlăturaseră, încet, încet credința, Kevin a fost învăluit de o stare de tensiune permanentă, de neliniște, de disconfort interior care se manifesta printr-un amestec de frică, neîncredere, nesiguranță, de suspiciune dusă la cote înalte. Era cuprins de acea amărăciune, de acel chin, de acea durere care vine din inimă, care te macină și sporește tot mai mult odată cu deteriorarea credințelor proprii și a valorilor pe care se sprijină întregul tău caracter.

Leadership: Rezultatul deciziilor tale este dat de asemănarea dintre "ceea ce se manifestă la vedere" și "ceea ce se ascunde în vedere", cu precizarea că experiența ta de viața este îmbogățită și de evenimentele întâmplătoare pe care nu le poți controla?

Un om se înalță prin el însuși și decade tot prin el însuși. Echilibrul universului tău interior contribuie la menținerea stabilității leadershipului tău. A te despărți de propriile tale valori și convingeri din cauza influențelor străine conduce la pierderea puterii morale, te poate chiar strivi sufletește și te poate aduce în pragul disperării și în final la decăderea ta spirituală și existențială.

Cineva spunea: *"Ceea ce nu se vede e mult mai important decât ceea ce se vede, iar ceea ce nu e spus e mult mai important decât ceea ce e spus."* Ceea ce nu se vede este conștiința ta care îți spune ce e rău și ce e bine pentru tine, ea îți permite să îți creezi viața după cum o vrei. Dacă îți sunt înlăturate credințele pe care se sprijină întreaga ta ființă, atunci vei intra în conflict cu tine însuți, nu te vei mai alinia cu adevăratele tale valori, cu ceea ce este important pentru tine, și vei eșua.

Leadership: Poți proiecta o imagine a viitorului pe fundalul plin de semnificații al unei vieți pe care s-o trăiești prin rezultatele gândirii altora, fără să te împaci cu tine însuți?

Eșecul temporar al lui Kevin Lomax s-a datorat deteriorării principiilor sale și moralității sale din clipa când s-a angajat la puternica companie condusă de John Milton. Din acel moment el a intrat fără să vrea într-o competiție cu propria lui persoană, între latura lui pozitivă și cea

negativă, o competiție în care trofeul putea fi „Succesul" sau „Eșecul".

Ca să ajungi cu adevărat la un nivel înalt al artei de a conduce, străduiește-te să găsești mai întâi calea de a declanșa acel mecanism sofisticat de apărare împotriva influențelor care nu sunt binevenite, care nu-ți susțin pe deplin idealurile, care nu contenesc în a te determina să te îndepărtezi de la principiile tale etice. Îngrijește-ți mai întâi sinele, sănătatea morală înainte să-ți găsești drumul spre succes.

Găsește-ți drumul spre performanță și succes protejându-te de orice influențe negative care te-ar putea îndepărta de la principiile eticii profesionale, de la concepțiile sănătoase și adevăratele valori umane pe care ți le-ai însușit. Învață să te conduci bine pe tine însuți punându-ți forța interioară în slujba unor valori care să nu-ți pericliteze propria ta dezvoltare, și care să-ți servească ca bază pentru luarea unor decizii cât mai bune.

A te împăca cu tine însuți înseamnă să vezi cu ochiul inimii ceea ce spune ochiul minții, fără să cazi în capcana propriei slăbiciuni la "plăcere", pentru a deveni neputincios.

Tu cât de departe poți să vezi cu ochiul inimii și cu ochiul minții?

Doi rivali la același tron exprimă ideea unei delimitări între cele două forțe interioare ale tale care luptă pentru supremație, acele forte care îți condiționează comportamentele și atitudinile și care te pot conduce către succes sau către eșec. Prima forță se sprijină pe niște valori morale pozitive. Dar cealaltă forță, mai subtilă și mai dăunătoare, îți produce un dezechilibru între capacitatea ta de atenție asupra propriei tale persoane și capacitatea ta de a face față oricărei încercări care-ți iese în cale.

Aceste două forțe concurează mereu una împotriva celeilalte, cu scopul de a te motiva sau de a te demoraliza. Fă tot posibilul să nu-ți îngrădești valorile solide pe care se sprijină caracterul tău, pentru a nu cădea sub influența forței negative. Așa cum un ecran de calitate convinge numai printr-o imagine clară – tot așa un caracter puternic convinge numai printr-o înțelegere clară a propriilor valori și convingeri și printr-un devotament absolut față de ele.

Concluzie: Lupta dintre „bine" și „rău" are loc în orice om. Pe parcursul vieții fiecare trece prin încercări în care poate triumfa „binele" sau „răul". Depinde de caracterul omului, de cât de puternic înrădăcinate sunt principiile și convingerile sale, de cât de vulnerabil și coruptibil este el, pentru ca „binele" să triumfe.

Uneori acest triumf al „binelui" nu-ți aduce o ascensiune fulminantă, nu-ți aduce beneficii materiale exorbitante, dar te lasă să trăiești liniștit, împăcat cu tine însuți și mulțumit sufletește că nu ai contribuit la perpetuarea „răului" din societate. Deci depinde de tine, indiferent că ai ajuns lider sau nu, să te înalți sau să decazi.

Source: https://neculaifantanaru.com/doi-rivali-la-acelasi-tron.html

Dominarea spiritelor la Egipteni: Ritualul de magie pentru a face rau cuiva

On Noiembrie 2, 2010

Puterea de care dispui în acțiunile tale poate să dezvăluie aspecte ascunse ale caracterului tău, a căror vulnerabilitate se manifestă doar în relația cu cei pe care îi consideri incompatibili cu tine?

- Ce dorești de la mine? Căci presupun că îmi cunoști numele și puterile.

- Îți cunosc numele, dar nu-ți cunosc toate puterile. Şi mai vin la tine ca să văd dacă îmi poți fi de folos, dacă pot să recurg la puterile tale magice.

- Ce speri? Cunosc farmece împotriva înțepăturilor de scorpion și de păianjen, împotriva mușcăturilor de șarpe. Cunosc incantațiile pentru alungarea demonilor bolilor. Mai știu și să prepar farmacopeea magică, licori ca să te faci iubit.

- Niciuna dintre aceste puteri nu mă interesează. Mai întâi, știi cum să provoci necazuri dușmanilor mei?

- Oare cum o femeie atât de tânără și de drăguță ar putea avea dușmani? Mă gândeam că îmi vei cere un descântec sau o licoare ca să te faci iubită.

- Dacă sunt tânără și frumoasă precum spui, de ce aș avea nevoie de vreo vrajă ca să fiu iubită? Frumusețea mea nu este cea mai puternică licoare și vorbele mele nu sunt mai amețitoare decât descântecele?

Leadership: Echilibrul fragil dintre dorința de răzbunare și consecințele sale te face să te simți divizat între valorile cu care te identifici și sentimentele de vinovăție care te impiedică să fii fericit?

O astfel de siguranță îl făcu pe Sabi să zâmbească, își zise că ar fi fost tentat să folosească toate puterile magice de care dispunea ca să se facă iubit de o astfel de femeie.

- Ce fel de necaz ai vrea să provoci unui dușman? O boală? Răni, dureri în gingii, în membre, în șale? În acest caz, voi modela pentru tine o păpușă. Îmi vei face rost de păr, de sudoare și fragmente de unghii de la cel sau cea căreia îi dorești răul. Apoi va fi de ajuns să înfigi un ghimpe în partea păpușii pe care o vei alege pentru ca persoană să simtă răul acolo unde ai înfipt vârful acului.

- Ar fi o posibilitate. Dar dacă vreau ca persoană să fie lovită nu de boală sau de durere, ci de moarte? Ce vei face, ce mi-ai cere?

- Dorești moartea cuiva?

- Poate. Răspunde mai întâi la întrebarea mea.

- Ceea ce-mi ceri este o mare răspundere. Trebuie să plătești scump un serviciu atât de

periculos !

Leadership: Poți să îți asumi responsabilitatea pentru consecințele unui act lipsit de moralitate, indiferent de circumstanțe sau motivații, atâta timp cât viziunea ta nu intră în conflict cu Supra-Eul ?

– E un întreg ritual, dar nu este de-ajuns. Trebuie mai întâi scris pe un vas numele persoanei căreia îi vrei răul, apoi să spargi vasul și să-l îngropi în apropiere de locul unde locuiește. După care trebuie să transmit puterea magică a lui Seth și a lui Thot acestui obiect de moarte.

– În cât timp dispare persoana?

– Uneori e vorba de luni de zile, chiar de ani. Dar va muri, neapărat.

– Glumești? Toți trebuie să murim cândva. De aceea, magia ta mi se pare cum simpluță. Dacă e nevoie să aștept ani de zile moartea persoanei, mai bine o las în seama timpului.

– Cineva tânăr mai poate trăi câteva decenii. Dar când am spus ani, mă refeream la doi, cel mult trei. Atunci persoana va muri de boală, accidental, la vânătoare, căzând de pe un acoperiș, înecându-se în fluviu, mușcată de un șarpe, atacată de un leu sau înghițită de un crocodil.

– Dacă îți voi cere să spargi un vas, ce-mi vei cere?

– Bănuiești probabil că o acțiune care solicită din partea mea o tensiune atât de mare, atâta știință și atâta dominare a spiritelor și pentru care îmi risc viața costă foarte scump.

– Sunt gata să plătesc. Spune-mi prețul !

Leadershipul are ca principiu de bază următoarea sugestie: "o acțiune care solicită din partea ta o tensiune foarte mare, atâta știință și atâta dominare a spiritelor, costă foarte scump dacă compromite integritatea și valorile tale."

Dominarea spiritelor la egipteni (ritualul de magie pentru a face rău cuiva) se poate practica atunci când nu ești fericit și împăcat cu tine însuți, și mai ales atunci când știi că nu vei putea fi fericit într-o relație de lungă durată cu cineva. Astfel de practici sunt și acum larg utilizate de cei care caută putere și control asupra celorlalți, ignorând consecințele morale și karmice ale acțiunilor lor.

Deși există spirite malefice și vrăji, acestea nu se vor putea atinge niciodată de oamenii care îl au pe Dumnezeu de partea lor.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/dominarea-spiritelor-la-egipteni-ritualul-de-magie-pentru-a-fa

Domino insights (II)

On Noiembrie 26, 2013

Ridică-te deasupra gândirii comune, conectându-te pe frecvența „intrărilor și ieșirilor" de elemente active din configurația omului.

Cine a spus că spiritul are din când în când trebuință de un om demonic, a cărui putere superioară se ridică împotriva gândirii comune, a știut prea bine că în dosul unei aparențe care ascunde adevăruri greu de acceptat se degajă o influență subtilă și plină de autoritate. Subtilul indicator al performanței ascuns în om, superior gândirii comune printr-un "a ști să conduci evenimentele" se degana dintr-un "Cine sunt?" ridicat la puterea voinței de a experimenta noi laturi ale naturii umane, câștigădu-și autoritatea din dosul unei gândiri plină de aparențe.

Constatările și expertizele pe linia de calitate a tipului de om „universal", a cărui știință de necuprins este cazată la același etaj cu suprema înțelepciune, atestă o formă periculoasă de deficit intelectual, o puternică întrepătrundere între elementele de susținere și cele de modelare a minții.

Ştiința lui Hannibal Lecter nu este doar simplul rod al debordantei curiozități intelectuale, ci reprezintă principala componentă din procesul unui comerț rentabil cu armament psihologic, foarte înfloritor, efectuat în condiții de siguranță. Forța lui creatoare, atât de fină în domeniul psihologiei, rezidă în misterul vieții interioare a unui geniu înzestrat cu cele mai bogate percepții despre Ego, în științele spiritului. Ea trebuie exercitată ca un drog, ca un fluid amețitor, nevăzut și greu de adulmecat, în scopul de a spori dezlănțuirea stărilor sufletești ale oamenilor din jur, până la constrângerea lor totală, încât aceștia să devină subiectul unui studiu grandios despre persuasiune și efectele ei.

Leadership: Suprimarea unei legături cu stările de conștiință ale oamenilor din jur poate fi asociată cu introducerea unei forțe de sugestionare pe direcția unei viziuni rezultate dintr-un fenomen de tipul "lupta minții împotriva sufletului"?

Hannibal nu este doar un geniu al psihologiei, ci și un om de știință care măsoară valoarea rezistenței oamenilor cu care interacționează, modelul de tensiune al trebuinței lor, pentru a-i încadra ulterior în tiparele unei noi viziuni asupra organizării neuropsihologice a vieții. Numeroasele sortimente de măsurători, constatări și interpretări, conectate pe frecvența mare a intrărilor și ieșirilor de elemente active, supuse supraîncălzirii, din configurația interioară a omului, trebuie să acopere o gamă uriașă de semnificații. Şi el are întotdeauna de unde să-și aleagă modele experimentale, de toate calibrele.

Năzuind să deslușească universul uman din spatele evenimentelor, în special imboldurile și zbuciumurile autentice care îl încearcă neîncetat pe individul obișnuit, Hannibal preferă o recunoaștere a faptelor clare. Omul vizat cercetării cu lupa minții devine interpretul unui joc subtil de evaluare, transformându-se într-un companion de încredere, într-un redutabil pretendent la titlul de *recordman* în cadrul experimentelor cele mai imprevizibile.

Dar pentru a interpreta și evalua ființa umană, Hannibal trebuie să se transforme el însuși într-un iubitor constant al oamenilor. Apoi într-un dresor. Şi, în final, într-un proprietar cu drepturi depline și discreționare. Iar fără puterea de voință care ordonează haosul interior al oamenilor căzuți în perimetrul persuasiunii, nici cea mai aprigă dorință n-ar putea să ducă vreodată la realizarea unei opere de artă. El trebuie să fie mai mult decât un artist, trebuie să fie un monopolist al științei.

Leadership: Valoarea forței de legătură dintre suflet și conștiință rezultă din impactul cunoașterii care se pretează la o modelare manipulativă asupra procesului de formare a Omului Nou, în încercarea de a anticipa efectul unei transformări de mentalitate la nivel de Ego supradimensionat?

Hannibal a făcut dovada unor mari calități de leadership, cum este persuasiunea, dar asta și datorită Egoului supradimensionat care îi cerea să fie mereu deasupra nivelului de gândire a oamenilor din jur. El singur s-ar fi putut intitula "Omul Nou" nu doar prin prisma calităților sale unice, ci prin faptul că tot ce funcționa în sensului idealului său de autoritate era acel gen de măreție numită "eficiență în a inspiră o senzație de compasiune și empatie".

Dacă la cretani și la micenieni locul principal în arhitectură îl ocupa palatul, atunci în zilele noastre transformarea de sine ocupă locul principal în cadrul leadershipului ca valoare absolută și relativă. Proiectarea mentală a posibilităților de manifestare a omului, sondându-i sufletul până în străfundurile sale, monitorizând "temperatura" gândurilor și emoțiilor care îl definesc în fiecare situație în parte, are valoarea de contract dintre furnizor și beneficiar.

Primul, omul obișnuit, deține calitatea de operator de date personale, dovedindu-și disponibilitatea de a fi cercetat. Al doilea, liderul, deține calitatea de asociat și funcția de administrator al activelor omului obișnuit, generând de pe urma constatărilor un venit constant de eficiență și productivitate în procesul de formare și autocunoaștere.

În condițiile unei bune gestiuni a resurselor umane, asigurându-se că elementele de unicitate sunt contabilizate în mod corespunzător și "materialele" de ordin calitativ sunt selectate, mixate și adaptate propriei personalități, liderul va reuși să se transforme, încet-încet, într-un proprietar cu drepturi depline și discreționare.

Leadership: Dai dovadă de consecvență în abordarea cunoașterii "simțitoare și gânditoare", în corespondență cu gradul de nealterare a imaginii mentale raportată la o cauză nobilă?

Ca să poți scoate totul din oameni pe mica imprimantă a științei conducerii, atașată propriei stații instinctive de condiționare și manipulare, trebuie să te conformezi acelei solicitări puternice de ordin etic și social. Fă loc bunăvoinței și politeții bine definite, bine conturate, ca să asiguri apropierea echidistantă dintre tine și ei. O cunoaștere "simțitoare și gânditoare" este elementul constitutiv al percepției reciproce care face ca un om să fie oglinda celuilalt.

Întrebarea fără răspuns sigur este următoarea: Dispui de mijlocul de a examina și de a înțelege tot ce poate fi cunoscut? Sunt oamenii deschiși experimentării și dispuși să se autoincludă în progresele tale?

Dacă vrei să capeți încredere în posibilitățile de autocunoaștere și de dezvoltare personală, ridică-te deasupra gândirii oamenilor, conectându-te pe frecvența intrărilor și ieșirilor de elemente active din configurația lor. În facultatea rațiunii umane vei găsi, după o analiză și investigație psihologică, răspunsurile cele mai clare la întrebările: " *Cine sunt și cine nu sunt?* "

Regulatorul suprem al leadershipului, care controlează presiunea stărilor de tranziție ale omului, trebuie să permită schimbarea mecanismului tău din interior fără a afecta "instalația de foraj" în care a fost montat.

Cauza nobilă la care se raportează o imagine mentală a felului în care te raportezi la ceilalți oameni ține de acest "Cine sunt și cine nu sunt" din prisma unui Ego care face totul pentru a împiedica transformarea lui într-un Sine Superior.

Domino insights scoate în evidență acea abilitate dezvoltată în timp de a anticipa potențialul funcțional al omului și posibilele obstacole apărute pe traseul cunoașterii de sine. Căci aidoma unei piese de domino a cărei cădere antrenează un șir întreg de alte căderi consecutive, și acest *intrusionem* a liderului în spațiul uman poate declanșa un lanț de acțiuni pro sau contra atingerii performanței în leadership.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/domino-insights-II.html

Domino Insights (I)

On Noiembrie 24, 2013

Conectează-ți mintea la o sursă de energie regenerabilă, ca să poți avea acces la o nouă dimensiune a posibilităților de evoluție.

Căzusem într-o stare primejdioasă de profundă nedumerire. Căci, idealist, rătăcisem la întâmplare prin lumea secătuită a mirajelor și iluziilor, în care aveam un rol important. Acela de a mă autodistruge. Şi, apoi, de a reînvia cu o nouă atitudine și viziune asupra vieții. Nu îmi găseam liniștea.

Cred că era un caz particular de rezonanță, pe o anumită frecvență, cu o forță care mă putea face invincibil între limite, armonizând oscilațiile dintre „ *deasupra* " și „ *dedesubt* ", dintre lumea văzută și cea nevăzută. O punte între aceste două oscilații putea în mod particular să se armonizeze (sub determinismul impulsului instinctiv) cu implicarea unei forțe exterioare, nelimitată și invincibilă, situată mai presus de măsura înțelegerii mele.

Epuizat de conflictele interioare, de solicitările care contestau orice autoritate supraindividuală, m-am oprit la intersecția dintre cele două dimensiuni: a spațiului și a timpului. Simțeam în mine prăbușirea zidurilor de apărare a aspirațiilor de unire cu absolutul, căci cu cât aflam mai mult, cu atât se mărea necunoscutul. Izbânda asupra haosului care aproape mă copleșea uneori, putea fi dobândită numai cu participarea lui Umberto Eco la interpretarea universului meu: *"Oamenii simpli au ceva în plus față de doctori, care se pierd adesea în căutarea legilor mult prea generale. Ei au intuiția individualului."*

Fără nicio împotrivire mă îndepărtam de mine însumi, de Eul care mă împiedica să ating desăvârșirea. Efluviile de materie subtilă și de energie amplificatoare, mișcându-se intensificator de la un minus de semnificații la un plus de coerență, înghesuind adevăruri și secrete unele într-altele, dar nu în numele definitivului, închideau circuitul transformațional.

Leadership: Lupta dintre iluzie și viziune, alimentată de forțele tale interioare reînnoite mereu, poate să te țină treaz și să te incarneze, în toată devenirea ta, într-o creație profundă relevată ca o superioritate sui-generis?

Aspirația sufletului meu de a-și făuri un nou destin desprins dintr-o realitate inaccesibilă lumii obișnuite, făcând din mine un prizonier al interiorității aflate în spiritul creației, se cristaliza sub forma unei imagini simbol, cu trimitere la munca vechilor alchimiști. Pentru a-și apăra știința primordială, alchimiștii, continuatorii lui Hermes, precum renumitul Elias Ashmole ale cărui lucrări l-au inspirat pe Newton, n-au încetat să abordeze în sens propriu acea profundă identificare a "Marii Opere".

Acești luminați de dincolo de știință recurgeau la un limbaj codat, la imagini misterioase și hieroglifice despre care n-ai putea să crezi că sunt reale. Iar la acest cod al exprimării cunoașterii nevăzute, ermetic în ochii profanului, se adăugau alte creații și viziuni alcătuite din reprezentări diverse ale imaginației.

Pierdut în imensitatea solicitantă a gândurilor care încercau să creeze și transforme energia în realitate, am simțit pentru o clipă razele pale a soarelui deplasându-se de-a lungul liniei de frontieră cu perspectivele de dincolo de orizontul vizibil al vieții. Nu eram singurul care experimenta vederea de la distanță în căutarea unei vieți noi, în trăirea unei vieți condusă de forța creației, ca un fel de izbândă asupra haosului. Un personaj al lui Jules Verne ajunsese noaptea, pe întuneric, în vârful Sneffelsului și, înainte de a se adăposti în interiorul craterului,

avu răgazul să zărească "soarele de la miezul nopții" în punctul său cel mai de jos.

Domino Insights, forța creatoare a gândurilor care se ivesc din interacțiunea realului cu irealul. Mă cufundam într-o stare de extaz creativ fără să țin seama de frica pe care ți-o dau înălțimile. Mă obișnuiam cu sumbrele contemplații care îmi conectau mintea la o sursă de energie regenerabilă, fără să mă gândesc la cadrele luminate de necunoscut care mă puteau înstrăina de mine însumi.

Leadership: Poți să adaugi propriei tale identități o sursă excelentă de decodare a unei "imaginii în oglindă" relevată sub dublu aspect: a creației de sine și a sinelui care își ia libertatea de a se preschimba în ce dorește?

Reinventarea - acesta este fructul dezvoltării continue a sinelui, sursa excelentă de "venit activ" adăugat propriei tale identități care provine din orice activitate de susținere și concretizare a aspirațiilor. A te reinventa înseamnă să conferi identității tale o nouă sursă de sustenabilitate și de impact sub formă de creație decodată prin intermediul unei figuri de stil: "imaginea ta preschimbată într-o afirmare a permanenței".

Aspirațiile și elanurile spre înălțimile creației, adesea anevoioase, nu trebuie nicidecum împiedicate de linia dreaptă a unui singur drum îngust de acces spre noi posibilități și viziuni. Sublimele și îndelungile contemplări ale elementelor de viitor, create de gândurile și stările de perfecțiune, te delimitează cu certitudine de acea mediocritate toropitoare în care cei mai mulți indivizi se complac.

Să te reinventezi, ramificându-ți nestingherit rețeaua proprie de aspirații la o secvență de "test" prin care să te situezi deasupra propriilor necesități de a accepta realitatea, așa cum este ea, oferă siguranță sporită nevoilor tale de a te perfecționa continuu. "Imaginea în oglindă", care te ridică deasupra aspirațiilor primitive ale omenirii, este viziunea pe care ți-o dă trecerea ta într-o nouă realitate, încât să poți contempla mai ușor minunea creației.

În procesul de dezvoltare, a-ți aduce capacitățile de creație la nivelul ambițiilor cele mai nebunești, în urma metodelor de control și de gestiune a propriilor resurse, este o cale de refacere și întărire sporită a întregii tale structuri funcționale. Care se consideră acționată doar de eforturile de cercetare și de maniera în care te raportezi la creația ta.

Ca să reușești să-ți valorifici competențele de care ai nevoie pentru a avea acces la o nouă dimensiune a posibilităților de evoluție, testându-ți în același timp capacitățile de a face față schimbărilor și de a răspunde cerințelor individuale de performanță, fă un experiment inovator. Conectează-ți mintea la o sursă inepuizabilă de energie, fără să te gândești la cadrele luminate de necunoscut care te pot înstrăina de tine însuți. Întărește zidurile de apărare ale aspirațiilor de unire cu absolutul.

Leadership: Care este unicul lucru real din zona leadershipului care rămâne după integrarea ta în spațiul creației sub forma expansiunii gândurilor spre o nouă destinație?

Celui care are curajul să-și cufunde privirile într-un cadru extins de spațiu și de timp prealabil definit. Celui care îndrăznește să sondeze profunzimile necunoscutului, îi va fi mai ușor să distingă unde se sfârșește uscatul și unde încep să crească în intensitate valurile posibilităților de prelucrare a cunoașterii.

Ca inovator în domeniul conducerii, învață să examinezi modul în care sunt dispuse forțele de împingere a limitelor proprii de percepție a realității. Învață să manipulezi forța care te poate face invincibil în procesul de întreținere a oscilațiilor dintre limită și nelimitare. Creația

este punctul cel mai înalt al libertății de gândire.

Explozia "luminoasă" de gânduri care îți trec zilnic prin minte, proiectând noi idei, noi viziuni, noi modele de înțelegere a diferitelor aspecte ale realității, a lumii înconjurătoare și a evenimentelor trecute, prezente și viitoare, îți dezvoltă capacitatea de a absorbi ceea ce este benefic zonei tale de expansiune spre noi tendințe în leadership.

Unicul lucru real din întreaga zonă a leadershipului care rămâne după explozia "luminoasă" de gânduri, este acea pregnantă conștiință a sinelui care nu vrea să fie claustrat între niște limite riguros stabilite. Şi care dispune de libertatea de decizie: de a trece peste obstacolul numit " *nu cunosc* ".

Leadershipul este imaginea totalității ființei guvernată de libertatea gândurilor de a plăsmui o creație al cărei sens unic este infinitul, aspirația de unire cu absolutul.

Domino Insights scoate în evidență, în acest caz, capacitatea de a obține o înțelegere corectă și profundă a unor noi perspective de abordare a creație, produse în lanț de extinderea orizonturilor de cercetare a propriei ființe. Presupune deschiderea unor noi perspective de abordare a realității lumii și de valorificare în folosul propriu a resurselor neutilizate de care ai nevoie pentru a-ți extinde înțelegerea și cunoașterea.

Conectează-ți mintea la o sursă de energie regenerabilă, ca să poți avea acces la o nouă dimensiune a posibilităților de evoluție.

Source: https://neculaifantanaru.com/domino-insights.html

Don't stop me now (II)

On August 28, 2015

Învață să utilizezi relevanța legăturii tale cu "un adânc mai înalt", acordând atenție certitudinilor și incertitudinilor pe care le presupune abordarea unor noi direcții de gândire.

Îmi încleștam mintea în jurul acestui gând, așa cum vulturul își încleștează adânc ghearele în carnea unei căprioare și încearcă să o ridice de la sol. A gândului că existam printr-o metafizică proprie, prin puterea mea artistic-cauzală. Dar în acel imens schimbător al galaxiei în care evoluam, sub aspectul demersului atât de laborios și de torturant al autenticului, o cauză nu era realmente o cauză, ci un efect de care nu eram sigur. *"I'm a rocket ship on my way to Mars / On a collision course / I am a satellite I'm out of control"*

Celebrul om de știință René Descartes nu doar a definit un sistem logic bazat pe descrierea fenomenelor simple, ci a construit o metafizică proprie, pornind de la metoda deductivă, și a ajuns la concluzia că gândirea este o certitudine: *"Gândesc, deci exist."* Astfel, el a dedus Dumnezeirea și lumea exterioară.

Dacă aș fi reușit să instalez premizele unui adevăr încă nespus, prin intermediul unilateral al rațiunii științifice, prin efortul suprem al imaginației pure, atunci m-aș fi aflat mult mai aproape de startul unei noi etape de evoluție. Asemenea unui sculptor care își finisează opera accentuând efectele ce dorește să le scoată în evidență, îmi finisam opiniile legate de credința că ceea ce deduceam prin exigență creatoare (și printr-un soi de iluminare rațională) putea să determine cine sunt într-un fel de adânc mai înalt.

Folosesc termenul "un adânc mai înalt" pentru a exprima puterea ascunsă a înțelegerii celor trăite prin reflectie, din dorința neliniștit necruțătoare a înțelegerii celor întâmplate, a deslușirii adevărurilor despre măreția lucrurilor simple și despre simplitatea lucrurilor mari.

Leadership: Îți demonstrezi relevanța propriei viziuni și capacitatea de a fi mereu cu un pas înaintea prezentului prin adăugarea unui conținut plin de semnificație la editarea unei forme mai înalte de răspuns la cerințele cunoașterii?

Negreșit. Priveam cu toleranță slăbiciunile unei realități ascunse altora, nu pentru a da impresia unei excesive atenții la detalii, facilitând preponderența artificialului, în detrimentul sentimentului de firesc remarcat, ci pentru a da o formă nouă determinărilor esențiale ale parametriilor de evaluare și reorientare a lumii ce mă acapara zilnic.

Cerințele cunoașterii care mă lumina, putând fi puse de acord cu noțiunea progresului de tipul "explozie de creație prin cunoașterea adevărurilor transcendentale", erau urmatoarele: constatarea unei realitati care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecințele ei și cristalizarea unei concepții proprii despre ceea ce mi se întâmpla prin fantasticul banalității.

Secundar, eram convins de asigurările date de efectul unei ieșiri din mine însumi și intrarea într-o ordine supranaturală și spirituală, decisivă pentru reinventarea modului de a mă expune în fața unei surse neîntrerupte de conținut. Efect concretizat într-o înnoire de sine care mă punea într-o poziție avantajoasă față de ceea ce cunoșteam, de unde puteam să privesc evenimentele vieții fără a mai fi captivul ei. Fapt ce presupunea imediat o intrare în divinitate: "I'm floating around în ecstasy / So don't stop me now, don't stop me."

Întotdeauna un artist, un manager al elementelor cu valoare predictivă asupra calității relației cu propriul obiect de studiu – limbajul, într-un ansamblul de fenomene și procese abordate prin intervenția puterii artistic-cauzale, se lasă pradă trăirilor nemijlocite prin expresiile palpabile ale creativității lui. "I'm a shooting star leaping through the skies / Like a tiger defying the laws of gravity"

Una din relevanțele tale utile și foarte folositoare evoluției pe scara dezvoltării, adăugate în competiția pentru deschiderea unui orizont latent, rezultă din îmbunătățirile sau degradările succesive la care ești supus în încercarea de a traversa o lume transparentă, în care nu ascunzi nimic.

Această relevanță izvorăște din inițiativa de a acorda atenție certitudinilor și incertitudinilor pe care le presupune abordarea unor noi direcții de gândire, și din inițiativa de a trage concluzii sub aspectul demersului atât de laborios și de torturant al autenticului.

Relevanța pe care o ai ca vector de consolidare a leadershipului are ca factor dominant autoritatea pe care o reprezinți ca potențial furnizor de noi compoziții intelectuale?

Relevanța inițiativei de a defini o zonă incertă de care depinde gândirea ta viitoare, ca expresie de sine ce explorează limitele spațiului imprecisului și necunoscutului, formulând câte ceva din lucrurile vagi, conferă prioritate integrării tale într-o altă versiune de putere.

Iar puterea de a găsi și de a instala în leadership premizele unor adevăruri încă nespuse, prin intermediul unilateral al rațiunii științifice, prin efortul suprem al imaginației pure, este o dovadă a faptului că, dincolo de tot ceea ce poți concepe, forul tău interior este în expansiune.

Nu așa se spune, că puterea este dată de informația pe care o porți și o transmiți. Iar informația unei anumite combinații de judecăți, aparținând uneia dintre puținele clase de combinații cărora li se opune un anumit interval de variație, se poate calcula și în raport cu reperele acelor acumulări cantitative de efecte de tip *„ Gândesc, deci exist* " care fac posibilă transformarea ta într-un produs net superior prin „dotările" intelective.

Leadershipul, alături de relevanțele care rezultă în urma îmbunătățirilor și degradărilor de tip *„ Poți fi altcineva printr-un: Gândesc, deci exist* ", are ca factor dominant autoritatea pe care o reprezinți ca potențial furnizor de noi compoziții intelectuale, științifice sau artistice.

Compoziția intelectuală care face cunoscută aria de investigare a leadershipului coincide cu capacitatea de a dezvolta noi semnificații atribuite evenimentelor și percepțiilor subiective, trăiri și reinterpretări ale realității, prin intermediul reflecțiilor asupra spiritului creator în stabilirea standardelor de proiectare ale prezentului.

Don't stop me now este o estimare, o modalitate de măsurare a relevanței pe care o acorzi părții conducătoare din tine care exclamă neîncetat, cu o imensă satisfacție: „Gândesc, deci exist."

Dacă îți finisezi constant opiniile legate de credința că ceea ce deduci prin exigență creatoare determină cine ești într-un fel de adânc mai înalt, cu referire la o anumită logică de a raționa prin constatări provizorii, vei avea sentimentul că poți exista într-un altfel de decor în care tot ce este adevărat poate fi extins sau înlăturat, apărând în calitate de accente noi de stilism.

* Notă: Queen - Don't Stop Me Now

Source: https://neculaifantanaru.com/don-t-stop-me-now-II.html

Don't stop me now (I)

On August 26, 2015

Întoarce-te la ceea ce nu cunoști și în același timp îndreaptă-te spre ceea ce vrei să cunoști, încât să-ți maximizezi șansele de a face din artă un fel de a te simți superior.

Am ales-o pentru mine din tot ce aveam la dispoziție, ca rezultat al unei forme de gândire superioare, adâncite în sânul unei logici de o cu totul altă structură decât logica rațională, transformată ulterior într-o senzație de invincibilitate. Am fost primul care a pus mâna pe ea, ceva ce nimeni nu va putea înțelege, triumful care alungă durerea, dar cu toate acestea n-o puteam desluși decât în întuneric. *"I feel alive and the world it's turning inside out, Yeah ! "*

Un întuneric venit din prea multă lumină, urmărindu-mă ca o momeală de la cârlig greu de digerat. Nu trebuia decât să-mi închipui o putere imensă de la Dumnezeu, *Like an atom bomb about to explode* , dar neafectată de coeficienții de corelație care intrau în calculul matricii de vulnerabilitate. O putere iscată printr-o împrejurare mai presus de voința mea, de care aveam nevoie ca să pot să-mi urmez drumul printr-o buclă retroactivă. „I'm traveling at the speed of light."

Am ales-o fiindcă era calea de promovare exclusivă a artiștilor. Această putere artistic-cauzală, partea esențială a unei judecăți umplute cu ceva din starea de spirit a unui Van Gogh care modulează tenta uniformă a cercurilor și fondurilor prin plasarea tușelor în diferite sensuri, de-a lungul unei izbucniri de contraste, înfiripa ideea construcției unei noi filosofii în interiorul științei.

Puterea nu era doar o bătaie de aripi izbucnită din nimic, un triumf care alungă durerea reziduală a eșecurilor trecute, între acțiuni simbolice având în sine ceva sumbru și frământări pline de autenticitate. Ea implica o anumită ordine temporală, un anumit context de percepție a unei realități ce reclamă o ancorare într-un timp repetabil, bazându-se pe o suită de evenimente și interrelaționări. *"So don't stop me now don't stop me / Cause I'm having a good time."*

Întemeietorul școlii carteziene, Rene Descartes a creat o teorie a omului mașină, a creat geometria analitică, a descoperit principiile optice, punând, de asemenea, bazele fizicii moderne. Cum s-a întâmplat? Fiecare om, însuflețit de virtuți dumnezeiești, numai acolo unde se lovește de reperele artei experimentale, pe scaunele înalte ale puterii de autodepășire, poate da naștere unei noi forme de gândire.

Leadership: Contribui la realizarea unei forme superioare de gândire, așezând cunoașterea în matricea unei puteri artistic-cauzale?

Întotdeauna un artist, convins că va sparge orice tipare de gândire, va elimina din arta sa urâtul și brutalul. Ori, va adăuga două asemenea elemente de construcție a unei realități aparte, în cazul elaborării unei lucrări menite să convingă prin atenționarea asupra importanței pe care o au stabilirea preferințelor și înclinațiilor în relevarea anumitor tendințe de evoluție.

Ori tocmai aici se naște superioritatea înzestrării tale intelectuale, din capacitatea de a dezvolta și selecta acele nuanțe, de la cele întunecate la cele luminoase, care se potrivesc realității pe care dorești să o evidențiezi. Iar puterea artistic-cauzală, partea esențială a unei judecăți umplute cu ceva din starea de spirit care îți domină cel mai pregnant mintea și personalitatea, implică o rearanjare a ordinii acelor nuanțe astfel încât să poți practica

deschiderea în fața artei.

Leadershipul secondează senzația de invincibilitate pe care o atingi atunci când te adâncești în sânul unei logici de o cu totul altă structură decât logica rațională, a unei logici care celorlalți le scapă, care este nu atât una a sentimentului, cât mai ales a fanteziei.

Leadership: Poți să descoperi o nouă cunoaștere inspirându-te din ceea ce nu cunoști prin asumarea cutezanței de a trăi într-o lume întoarsă pe dos?

Poți contribui la realizarea unei forme de gândire superioare de gândire, așezând cunoașterea în matricea unei puteri artistic-cauzale, numai dacă reușești să-ți urmezi drumul printr-o buclă retroactivă – să te întorci la ceea ce nu cunoști și în același timp să te îndrepți spre ceea ce vrei să cunoști, încât să-ți maximizezi șansele de a face din artă nu doar un fel de a te simți superior, ci o construcție filosofică nouă în interiorul științei.

Puțini cuteză să încerce o canalizare a acestei puteri de a se obiectiva sub dogoarea teribilă a luminii venite din prea mult întuneric, sau sub mantia protectoare a întunericului venit din prea multă lumină – putere ce se pierde adesea, asemenea unui râu care nu-și mai urmează traseul, sub stratul gros al încadrării temporale într-un profil de configurare greșit al formulei de creație.

Puterea artistic-cauzală se activează din informațiile pe care le culegi din mediul de cunoaștere pe îl creezi din interiorul și exteriorul tău, din tot ceea ce te reprezintă în raport cu ceea ce descoperi singur. Ele îți servesc tocmai pentru a aprecia cât mai bine nivelul de înțelegere supus unei logici subtile, pentru a apropia cât mai mult probabilitățile de depășire a oricăror convenții sau granițe.

A-ți asuma cutenzanța de a trăi într-o lume întoarsă pe dos are în vedere actul descoperirii unor noi forme de gândire izvorâte din frânturile unei existențe incoerente. Acest lucru se poate realiza prin exercițiul intuiției și imaginației axate pe un conflict gradat și riguros între ceea ce se vede drept o excepție de la regulă și ceea ce se percepe drept un sediu al iluziilor.

Marea cunoaștere care este benefică leadershipului se concretizează prin aducerea în prim plan a formei de gândire axată pe actul percepției unei realități care te face să ieși din "normalitate", din spiritul vremii, pentru a descoperi o nouă lume.

Don't stop me now este rezultatul direct al avântului spre dobândirea unei cunoașteri provenite din necunoaștere, adică din încercarea de a atribui întunericului și luminii - acestor două resorturi ale creației - un sens care dă bine în tabloul pe care îl prezinți lumii.

*** Notă:** Queen - Don't Stop Me Now

Source: https://neculaifantanaru.com/don-t-stop-me-now.html

Don't Stop The Dance

On Noiembrie 11, 2018

Experimentează o nouă formă de interpretare a realității, contribuind la crearea poveștii personale cu sângele rațiunii de a nu fi niciodată prea emoțional.

Nu voia să accepte nimic mai puțin decât îi cerea mândria, această învârtoșare furioasă a sufletului ei plin de umbre răzbunătoare, ba dimpotrivă, trebuia să caute mereu ceva nou în schimbul a tot ceea ce o făcea prizonieră într-un trecut fără viață, conștientizat ca o moarte continuă. Privirile ei pline de înțelesuri grave, pentru care un artist ar găsi comparația cu un peisaj fără viață, păreau a fi încărcate cu acel sentiment al deznodământului ce încheie destinul unei umanități asupra căreia s-a abătut vântul îmbătrânirii.

Nici măcar nu ți-ai dori să îți imaginezi așa ceva de la un om care înalță în fața oricărui vis plin de speranță un steag ce niciodată nu flutură în adierea vântului, un simplu steag și atât, un simbol fără nicio semnificație, înnobilându-se în zodia unui ecou inefabil, care este pecetea poeziei. Deșertăciunea omului se măsoară în tentativele sale de a uita locul de unde a plecat, și mai grav de atât, fără a-și dea seama unde a ajuns să se situeze în versurile fără ecou ale unui imn de împăcare cu viața.

Experiența suferinței "pierderii de sine" permite libertatea asocierii, punerii în dialog, a unor semne de întrebare aflate la diferite grade de analizare a unei teme abordate doar în dramaturgia universală.

Singura trăire a acestei femei greu accesibile este rezultatul unui parcurs care traversează antenele instinctuale ale individului ascuns în spatele sensibilității deosebit de înșelătoare, coboară într-un colaj suprarealist, experimental, rece, cu tăiș de bisturiu, pentru ca apoi să urce din nou în spațiul inerent unui Ego exacerbat și bolnav de superioritate. *Beauty should be deeper than your skin.*

Adevărul e că într-un fel mă simțeam atras de fațeta aceasta a realității plină de umbre și mister, percepând-o ca pe o încercare existențială de a înțelege taina divină de transformare a omului rătăcit în patimi, într-un stadiu foarte jos al virtuții. Abisurile unei femei rezultă din imaginația pe care o acorzi realității căreia ei îi scăpă din vedere înțelesul cel mai grăitor.

Leadership: Îți faci un triumf din experiența creației de sine raportată la două fețe distincte ale aceleiași personalități, fețe ce se întâlnesc într-un punct convergent numit "emoție estetică"?

Întotdeauna un scriitor excepțional își găsește ca model de analiză doar personajele cel mai greu de crezut pe cuvânt, cele mai greu de acceptat sau de urmat de către spiritele tolerante, punând accent pe descrierea fenomenelor trupești care produc sau însoțesc procesele psihice. Trăsăturile individuale splendid observate de mine în cazul acestei femei rezidă din "natura moartă" a unui om comun, dar unul perceput numai de cele mai rare minți umane.

La ea, totul părea regizat de un fotograf care surprinde doar părțile întortocheate ale unui labirint misterios, de o unicitate ireală, încadrat între prezența și absența unei reflecții de ordin social, în maniera de a fixa o imagine-copie a realității într-un cadru al deznădejdii și al întrebărilor fără răspuns. Un cadru al cărui fundal general este același, dar elementele de recuzită se schimbă.

Expresia unei imagini care se raportează la o altă fațetă a realității este, sub acest aspect, o expresie a voinței de a ascunde orice emoție, de a trăda orice altă intenție decât cea declarată fățiș.

Când placi pe cineva este posibil să te îndrăgostești un pic, cum i se întâmplă pictorului atunci când vrea să surprindă esențialul unei secunde săpat pe expresia chipului uman, dar trebuie să fii pregătit tot timpul de orice nereușită a unui factor singular. A o iubi pe ea este un miraj într-un deșert vast și pustiu. A o părăsi este similar cu eliberarea de sub vraja lui Mephisto.

O emoție estetică este o vibrație persistentă a sinelui convertită într-un act de simbolizare a limbajului imagistic, o formă de manifestare sufletească convertită într-o imagine care imită stilul de pictură a unui artist.

A scrie despre Ea este mai mult un soi de uimire produsă din cauza pătrunderii într-o lume stranie, un fel de îndoială foarte intensă care nu reprezintă un simptom al neîncrederii într-o minte trufașă, ci un stimulent pentru investigația unei răni sufletești misterioase după cum reiese din întrebarea pe care filosoful grec Cleanthes i-o adresa demult unui tânăr discipol: "De ce eu nu simt că tu simți?"

Leadership: Ești pregătit să atingi o formă superioară de conștiință într-un spațiu imaginativ, prin comparație cu o poveste pe scurt a realității pe care nu ai mai spus-o niciodată?

N-aș insista acum asupra portretului ei, dominat mai ales de motivul ochilor plini de vioiciune, ale cărui pleoape nu o pot înțelege, decât pe ea. Cine ești cu adevărat? Căci ori de câte ori încerc să mă apropii mai mult de ea, aud, departe, ca într-un recul, interferența unui ecou ajuns la urechea mea asemenea unei sugestii cu iz de avertisment: ai grijă, băiete, totul e înșelător în viața ei, la vârsta ei, inclusiv machiajul ce scoate în evidență perfecțiunea trăsăturilor chipului ei.

Păstrez distanța de ea, mai bine decât să rămânem singuri ca Faust și Margareta care sfârșesc prin a se îndrăgosti unul de celălalt. Cu un zâmbet sarcastic Mephisto și-ar admira victoria, eu aș deveni slujitor al tărâmului de dincolo. Aș putea să cad ușor în tentația seducției, mai greu ar fi să suport iadul pe care însăși seducția mi-l pregătește. Femeia aceasta pare a fi genul de om care creează presiune asupra evenimentelor din imediata ta apropiere, doar ca să câștige o bătălie sângeroasă. Dar sângele meu nu se va vărsa niciodată în cupa sărutărilor ei primejdioase. În dosul unei guri dulci se ascunde o inimă otrăvită.

Ei bine, un asemenea model uman de neuitat îl regăsim cel mai bine conturat într-un roman al scriitoarei Mary Balogh:

"Ce orb am fost că nu am văzut asta. Ea și-a ridicat ochii spre mine și mi-a susținut privirea. În ochii aceștia, care erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, am putut să detectez durerea, ascunsă foarte adânc, sub straturile de severă stăpânire de sine. S-a iubit doar pe ea, toți erau conștienți de asta. În general era disprețuită, chiar urâtă de oamenii care cădeau victima egoismului ei exagerat. Eu voiam s-o iubesc. Voiam să găsesc drumul spre inima ei și să fiu favoritul ei. Ce nebunie ! "

Ceea ce se vede într-o imagine plină de concretețe este de fapt imaginea ascunsă a unei alte imagini mult mai greu de reprodus în cuvinte. În interiorul unei realități imaginative totul se petrece după criteriul stabilit de darul citirii gândurilor. Aici, conștiința își câștigă superioritatea prin ochiul admirației față de profunzimea unei minți care gândește totul prin opoziții, o minte care practic contrazice ceea ce urmărește să expună, să convingă. *Don't*

know why there's no sun in the sky with her.

Leadership: Poți să construiești un eveniment care aduce în prim-planul privitorului arta ca spațiu de creație, etalând interpretări care transmit emoții pline de afirmarea unei finalități transcendente?

My mother says truth is all that matters, lying and deceiving is a sin. O refugiere ușoară în închipuirea femeii plină de acea fragilitate camuflată în dosul unei măști plină de umbre, fără de care nu s-ar putea realiza un profil artistic cât mai cuprinzător, ar putea să culmineze pe de o parte într-un protest simbolic față de o imagine construită doar ca să atragă simpatie, pe de altă parte într-un orizont de spirit tot mai nostalgic în fața momentelor demult apuse.

Foarte puține dialoguri fructuoase, amintiri deșirate, filtrări de gânduri și confirmări false de îndrăgostire, priviri aruncate într-un anumit fel, subliniate de o tăcere sumbră, m-au fixat totuși într-o postură privilegiată de spirit tot mai asiduu marcat de bucuria creației. *Drifting through a world that's torn and tattered, Every thought I have don't mean a thing.* Mai precis, este vorba de momentul producerii unei fisuri între conținutul obiectual al acțiunii ce devine un bun al conștiinței și mijloacele de formalizare ale unei logici care înlănțuie omul și lumea într-un singur sistem de coordonate: trăiesc doar cât să exist.

Cred cu tărie c-o voi reîntâlni într-o bună zi, poate și ea mă va recunoaște, poate nu, dar cu siguranță vom păstra distanța unul față de celălalt ca două zaruri aruncate la întâmplare de mâna destinului inexorabil, ce nu mai au norocul să nimerească niciodată șase-șase. Mephisto nu-și garantează superioritatea prin înșelăciunea sufletului omenesc, ci prin straniul joc al norocului pe care el însuși l-a creat ca să monopolizeze o întreagă lume. Eu încă nu mi-am vândut sufletul diavolului. Şi nici nu doresc să am ghinion la zaruri.

În sfera artisticului, esențială este viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din intensitatea trăirilor și nevoilor emoționale, care ar putea fi în același timp un tărâm inepuizabil, fertil, imaginativ, sensibil și foarte vizual pe alocuri.

Don't Stop The Dance. Continuă să admiri firea omului, cu frumusețea și urâțenia lui lăuntrică, deoarece la fel ca în pictură nu va exista niciodată un tablou fără măcar un mic fond luminos alb și o pată neagră.

Culorile va trebui să le alegi tu în nuanțele unei toamne târzii, dar atât de însorite, ca momentul de față în care eu scriu aceste rânduri. Ce interpretare vei da unei scene sau alta, depinde de cât de multă dăruire ai pus în crearea poveștii pe care o scrii în propriul creier și apoi în propria viață cu sângele rațiunii de a nu fi niciodată prea emoțional.

*** Notă:** Bryan Ferry - Don't Stop The Dance

Source: https://neculaifantanaru.com/dont-stop-the-dance.html

Don't Think Twice, It's All Right

On Septembrie 14, 2015

Depășește-ți limita cunoașterii experimentale într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția ta.

Exista ceva ascuns în mine, necontenit același, mai profund trăit la nivelul raportului dintre "Think Twice" și "It's All Right". Ceva inclus într-o succesiune de întrebări formulate pe baza relațiilor dintre o superioritate resemnată și o formă de luciditate profundă. Şi asta, poate fiindcă am adăugat la trăitul meu anumite întrebări și răspunsuri circumscrise raportului dintre sentiment și rațiune prin intermediul unei formulări de luciditate profundă: "Orice te face să te simți altfel, contează prin felul în care te raportezi la experiența ta de a fi independent de clișeele unei existențe standardizate între entertainment și kitsch".

Era ceva neelucidat, crescând automat în mine în contact cu o energie de neînfrânt, sub puterea unui amestec de impulsuri și condiționări regulate, cu ajutorul unei legi de distribuție a tăcerilor, strigătelor și însingurărilor - pe care un pictor splendid ca Salvador Dali le-ar însera în creațiile sale neasemuite printr-un fel de confruntare între bine și rău. O confruntare trecută prin lentila unui ethos care nu face decât să încorseteze și să omoare sufletul. "It ain't no use to sit and wonder why.."

Privește în tine însuți, omule de rând, dar cum o face pictorul, mai din apropiere, apoi din depărtare, străbătut de suma reflecțiilor apărute în câmpul unei puteri progresive - de tipul celei care se degajă dintr-un soi de imaginar care confecționează realitatea în funcție de proiecția ta în timp, sub bagheta magică a ideilor preconcepute. Dacă poți, apropie-te de o concepție nouă a identității în felul în care filosofii își părăsesc adăposturile întunecoase, una care ar putea fi socotită, în chip primejdios, eretică în alte timpuri: "It ain't no use in turnin' on your light". Şi poate vei regăsi acea dimensiune a personalității care îți transcende limitele aparenței.

Leadership: Cum îți exprimi unica experiență de a fi părtaș multiplelor confruntări cu tine însuți din perspectiva unei trăiri care conține condițiile unei apropieri de viziunea unei lumi părăsite, iremediabil abandonate unei așteptări fără de sfârșit?

Numai un Shakespeare, acest ansamblu de sensibilitate și noblețe spirituală care desparte orice tip de caractere prin minuțiosul simt de evaluare, ar fi putut să mă deslușească printre firele zbuciumatelor mele tentative de ascensiune spre o cunoaștere de sine mai profundă. „Still I wish there was somethin' you would do or say."

Shakespeare, așa cum îl descrie Taine, smulge din viața omului un fragment, câteva fibre fremătânde din adâncul concepției sale complexe, din semiviziunea sa colorată, și ni le arată. Din aceste fărâme ne rămâne să ghicim restul. În spatele fiecărui cuvânt este un întreg tablou, o atitudine, un lung raționament prescurtat, o grămadă de idei care mișună. "It ain't no use in callin' out my name."

Şi iată-mă depășind limita cunoașterii experimentale, într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția mea, prin prisma posibilității de a fi "ghicit" prin colțurile deschise ale prelatei de camuflaj numite generic: osândirea de sine. Era ca și cum aș fi fost prizonierul unei lumi închise, iremediabil abandonate unei așteptări fără de sfârșit: trebuia să-mi accept vina de a cuprinde o întreagă cunoaștere, fără să o pot împărtăși lumii decât prin însăși înstrăinarea mea de lume.

Prin văpaia privirilor necunoscute, să reușesc să-mi personalizez raportarea la ceea ce nu eram - dar aș fi putut fi, când în mine se exercitau demonstrativ ciocniri ale formațiunilor de rezistență și protecție, alimentând reținerile față de o așa zisă evidență a propriei puținătăți. Asta era echivalentul unui "I'm walkin' down that long lonesome road / Where I'm bound, I can't tell".

Leadership: Poți să-ți dovedești relevanța în fața experienței de a fi tu însuți, prin prisma posibilității de a fi rodul unui „systematic search and investigation" inclus în condițiile unei cunoașteri care începe cu ideea de "examinare din exterior" ?

Felul de a te raporta la o examinare din afară, la privirile străine ațintite asupra ta uneori cu aspră acuitate, în funcție de tendințele de te refugia în niște convingeri de ordin inferior sau superior, se revendică în leadership de la transparență la opacitate.

Transparența se produce atunci când te situezi sub lumina clară a rațiunii, devenind o profundă oglindă a ceea ce vor ceilalți să vadă la tine. Opacitatea este ceea ce nu se vede la tine când te opui realității care există prin tine, sau când te opui avântului spre înfăptuirea unui rost existențial, evidențiind astfel trăsăturile definitorii ale unei personalități îndoielnice.

A ști să te evaluezi prin prisma a ceea ce strălucește sau apune în tine, sub puterea unui amestec de impulsuri și condiționări regulate care adesea opun rezistență la schimbare, este o virtute pe care mulți dintre lideri se chinuie să o dobândească.

Iar prin disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiți în încercarea de a depăși limita cunoașterii experimentale, devii mai mult decât ceea ce știi despre tine. Devii o variantă mai bună în rezultatele de căutare ale celorlalți - un rezultat care ține mai mult de ceea ce ei regăsesc la tine în ei înșiși.

Leadership: Poți să-ți dovedești relevanța în fața experienței de a fi tu însuți, prin prisma posibilității de a fi rodul orientării pe care o dă revelația unei noi perspective asupra realității care formează jurnalul intim-subiectiv al vieții tale?

Care este fragmentul pe care ceilalți îl pot smulge din viața ta, acele câteva fibre fremătânde din adâncul concepțiilor tale complexe? Ce anume pot să ghicească ei la tine și care să-i ajute în dezvoltarea personală?

Convingerile care te limitează, izvorâte adesea dintr-un sentiment de neputință sau revoltă, din acel sentiment obscur al ruperii de lume, datorate poate și fricii de ceea ce nu știi despre tine, sau dimpotrivă, de ceea ce ți s-a revelat în vreun fel anume, continuă vreme îndelungată să păstreze în sufletul tău o poziție de neutralitate față de modul cum te percep ceilalți.

Leadershipul, venind în prelungirea propriei evaluări realizate de ceilalți, se poate măsura după modul în care îți transcenzi limitele aparenței. Să treci dincolo de ceea ce te limitează, prevenind resemnarea superiorității datorate atașamentului față de un concret care te face neputincios în acceptarea emoțiilor proprii.

Un om poate fi superior prin ceea ce se numește „stagnare" numai atunci când trezește în ceilalți o emoție care îi avertizează în privința eventualelor efecte adverse ale orientărilor spre autorealizare.

Relevanța ta în fața experienței de a fi tu însuți ține foarte mult de felul în care percepi schimbarea realității ca fiind produsul unei cunoașteri demonstrative prin care se

generează, validează și comunică puterea ta de a fi unic, autentic.

Don't Think Twice, It's All Right evidențiază disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiți în încercarea de a depăși limita cunoașterii experimentale. Poți să devii mai mult decât ceea ce știi despre tine, chiar un om superior, atunci când ceilalți îți constată „defecțiunile" și prin aceasta reușesc să le remedieze pe ale lor.

Dacă vrei ca leadershipul tău să ia un avânt fără precedent, depășește-ți limita cunoașterii experimentale într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția ta.

*** Notă:** Bob Dylan - Don't Think Twice, It's All Right

Doriți să aveți influență?

On Februarie 19, 2009

Ocupă un loc mai sus în inima oamenilor, manifestând o preocupare autentică față de calitățile lor.

Carolus Linnaeus, considerat tatăl ecologiei moderne, s-a născut la 23 mai 1707 în sudul Suediei. Încă de mic s-a îndrăgostit atât de mult de botanică, încât chiulea de la ore și se furișa în biblioteca scolii numai pentru a citi cărțile de botanica care se aflau acolo. Curiozitatea lui era axată pe un singur domeniu, botanica și de aceea manifesta un dezinteres total pentru celelalte materii care se învățau la școală. În ciuda faptului că tatăl său dorea cu orice preț ca el să ajungă preot, Linnaeus și-a urmat totuși chemarea.

Omul potrivit la locul potrivit. Pentru că nu dorea nici în ruptul capului să se pregătească pentru preoție, deseori aveau loc certuri și discuții acasă. Mare parte din copilăria lui Linnaeus a fost distrusă din cauza tatălui său care îl obliga să se pregătească pentru preoție.

Salvarea băiatului a fost profesorul său de fizică care a intuit inteligența lui și i-a pus în brațe numeroase cărți de botanică. Profesorul a intervenit și i-a explicat cu tact părintelui nemulțumit că fiul său va ajunge departe doar dacă îi va permite să facă ceea ce îl interesează cu adevărat: botanica. Mai mult, după ce a obținut aprobarea părintelui, profesorul l-a luat pe băiat acasă la el și l-a ajutat să se pregătească pentru admiterea la universitate.

Leadership: Ştii să te impui ca un moment important în dezvoltarea oamenilor mai ales prin conținutul de referință care reflectă plenar concepția ta despre sinele ideal?

Dacă ești un făuritor de personalități, probabil îți pui mari speranțe legate de faptul că forma de cunoaștere și apropiere dintre tine și ceilalți oameni se va extinde, iar accesul în spațiul lor de funcționare va deveni mai lesnicios. Însă, împlinirea tuturor acestor speranțe nu va putea suplini niciodată absența corespondenței dintre nevoi, resurse și drepturi, din perspectiva a ceea ce oamenii ar putea să devină. Capacitatea de a te pune în locul lor, din spațiul tău privat, va fi mereu amenințată de fenomenul lipsei totale de potrivire.

În ce tipar de lider te încadrezi din perspectiva a ceea ce oamenii ar putea să devină? Un lider care își auto-evaluează autoritatea în mod constant prin comparație cu statusul și realizările celorlalți? Sau un lider care coordonează oamenii având impresia că el trebuie să controleze deciziile lor?

Ar trebui să te gândești mai mult poate la acele considerații legate de inexistența unei entități creatoare sau salvatoare, furnizoare de stimuli puternici de ridicare a oamenilor la un nivel mai înalt. În situația unui blocaj de realizare a transformării lor, în situația lipsei abilității de a te transpune într-un mentor, cum calculezi compatibilitatea cu factorii implicării motivaționale în performanța unor noi tipuri de personalități?

Sinele ideal se preocupă de felul în care te vezi, în care gândești despre tine și îți conferă mentalitatea pe care o ai cu privire la diferite aspecte ale vieții individuale și sociale. El poate să interfereze cu percepția, modul în care ai dori să fii sub supravegherea unui părinte spiritual, mai ales dacă intuiția și inspirația vin din unghiul unei atitudini ce glorifică preocuparea specială pentru satisfacerea anumitor forme de sprijin.

Nu vei fi niciodată dominat de un sine mai puternic decât sursa originară a talentului tău –

care se datorează influenței unui sistem de stimuli adecvați care ți-au captat atenția și au declanșat buna dispoziție. Cu alte cuvinte, ceea ce te ajută să progresezi spre adevărata bucurie interioară este rezultatul unei intervenții salvatoare exterioare.

Leadership: Identitatea socială difuză din spațiul existențial îți permite să reconstruiești un sine ideal care poate deveni un arhetip individualizat în condițiile de confidențiale ale deciziilor luate?

Arta autentică de a te înțelege cu toată lumea și de a te oferi drept model de urmat, de educator, în măsură a-i face pe oameni să te perceapă drept un partener egal cu ei într-un cadru specific, spre un obiectiv mult mai înălțător în viață, rămâne prin definiție, un univers limitat de convenții, dar și de trăsături. Să însemne acest lucru că leadershipul va rămâne oarecum incert, departe de ceea ce prevezi, de ceea ce poți reprezenta în viața celorlalți oameni, departe de ceea ce îți închipui că ești?

E ușor de zâmbit în fața tentativelor de apropiere de oameni, răspunzând chemării lor, prin verificarea periodică a rezultatelor vizate de aceștia, luând în calcul îmbunătățirea calității procesului educațional, pentru a face calea de urmat mai valoroasă și mult mai accesibilă. Dar, ce-ai întreprins până acum în această privință? Iată o întrebare al cărei răspuns se cere pregătit pe îndelete.

A lua o decizie confidențială în privința alegerii unui parcurs de dezvoltare înseamnă să fii îndeajuns de matur să recunoști că nu ai încredere în zidul numit "limita potențialității personale", tradus într-un singur fel: "adică eu nu pot fi mai bun decât atât?"

Leadership: Înțelegerea rolului tău în crearea sau menținerea unei stări de încredere reciprocă se schimbă definitiv o dată cu fundamentarea unui nivel rezonabil de certitudine în afirmația "cred" ?

Carolus Linnaeus n-ar fi ajuns atât de departe dacă nu ar fi existat profesorul său de fizică. Chiar dacă toată lumea îl considera pe băiat o mare "pacoste", acest profesor a intuit de ce este în stare băiatul, că are potențialul necesar pentru a deveni mult mai mult decât un simplu preot. De aceea l-a ajutat să-și urmeze chemarea inimii, și nu să se aplece în fața dorinței părintelui său. Contribuția lui a fost foarte mare și a avut un impact imens asupra vieții băiatului.

Potențialul tău de lider se dezvoltă, devine mai apreciat de oamenii din jurul tău numai dacă manifești o preocupare autentică față de calitățile lor. Când oamenii simt că te preocupi de persoana lor, atunci ei sunt dispuși să te urmeze.

Manifești o preocupare autentică față de calitățile oamenilor? Poți găsi o cale de a putea comunica cu ei indiferent de mediul din care provin? Oamenii se concentrează asupra părerilor și sfaturilor tale? Ai capacitatea de a-i transforma în adevărați performeri? Se simt în largul lor cu tine? Calitățile tale de îndrumător fac din tine o persoană remarcabilă și agreată?

Un sine pregătit pentru a evolua este beneficiarul unui ajutor răsplătit.

Liderii fac mai mult decât să încurajeze oamenii, uneori îi salvează de la o viață mediocră, fără speranțe, fără perspective și fără bucurii. Liderii îndeamnă oamenii să acționeze în direcția cea mai bună și să rămână fideli visurilor lor. Deviza liderilor talentați este aceasta: " *Ai un talent de la Dumnezeu, iar eu te voi ajuta să ți-l dezvolți.* "

Nu vei putea ajunge un lider desăvârșit dacă nu ești dispus să încurajezi eforturile oamenilor. Caută să vezi dincolo de aparențe ce e mai bun în oameni, care este talentul lor și întinde-le o mână de ajutor. Nu aștepta să fii recompensat pentru ajutorul pe care îl oferi, pune pe primul plan bunătatea și generozitatea și apoi răsplata va veni de la sine. Oamenii își vor dezvolta potențialul în mare parte datorita influenței tale. Deci asigură-te că influența ta este pozitivă.

Ocupă un loc mai sus în inima oamenilor, manifestând o preocupare autentică față de calitățile lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/doriti-sa-aveti-influenta.html

Două capitole importante din leadership

On Iulie 14, 2016

Apropie-te de leadership, formându-ți o imagine mai precisă asupra profilului tău de căutător al punctului optim de funcționare: între limitare și expansiune.

Regizorul de film american D. W. Griffith i se confesează regizorului rus Sergei Eisenstein: "Jumătate din filmele mele sunt maculatură. Le-am făcut ca să pot avea banii necesari să realizez ceva pentru sufletul meu… Filme pe care le-am realizat numai pentru mine, care au fost totdeauna falimentare în rețeaua comercială… Primele au adus grămezi de aur, cele din urmă au fost numai pierderi."

Confesiunea continuă. Griffith vorbește despre proiectele sale. Dorește să realizeze un film despre corupția născută de prohibiție: "Caut bani. Nimeni nu vrea să finanțeze o asemenea temă."

Eisenstein ascultă cu durere mărturisirile acestui veteran care este nevoit să procedeze ca un tânăr debutant. Ascultă, se îngrozește fără a ști încă în ce măsură soarta lui va fi și mai cumplită, aici, în această lume fulminantă a filmelor. *

Leadership: Suporți o suferință care se supune unui parcurs ce se "uzează" pe măsură ce îți asumi posibilitatea de a beneficia de „discounturi" la nivel de expectanțe?

Nu există regi în fața sentimentului dominator de dăruire. Există doar sclavi care se conformează unui *corpus* preexistent de convingeri despre ei înșiși, sau care se conformează unei orientări potrivit căreia însuflețirea este considerată drept cea mai importantă dintre calitățile motrice ale omului.

Întotdeauna sistemul propriu de reglaj în zona de trecere spre un alt statut, mai responsabil, și spre un mod de a fi care acceptă pierderi, nu doar câștiguri, se întemeiază pe baza unui efort de promovare personală de tip "Caut-Ofer". Ceea ce cauți este direct proporțional cu prețul a ceea ce vrei să oferi.

Acest lucru - în leadership (care cere o anumită atitudine, o anumită stare de spirit în fața a ceea ce este măreț de înfăptuit) se asociază în principal unei variabile temporare, cu încărcătură emoțională, de tipul: "Dă lumii dreptul să te oprească ! "

Când continui să te supui împrejurărilor, în neliniștea eforturilor epuizante de a te autodepăși și de a te ridica la nivelul unei creații originale, se va întâmpla într-o bună zi să te lovești de apogeul călătoriei tale. În acel moment gloria de a fi model sub lumina reflectoarelor va interfera cu gloria de a fi singur.

Leadershipul este bucuria omului de a se dărui continuu unei cauze mărețe. Este bucuria omului de a se redescoperi prin implicarea tot mai intensă în proiectele în care el crede, chiar și atunci când a ajuns la apogeu călătoriei sale.

Stadiul de finalizare al unui proiect de mari dimensiuni, spărgând zidurile oarbelor determinări subiective și obiective, psihologice și sociale, te ajută să separi ceea ce este esențial parcursului tău de urmat, de ceea ce nu este esențial. Astfel vei reuși să capeți o imagine mai precisă asupra profilului tău de căutător al unui punct optim de funcționare:

între limitare și expansiune.

Cine poate suporta o suferință care se supune unui parcurs ce se "uzează" pe măsură ce își asumă posibilitatea de a beneficia de „discounturi" la nivel de expectanțe, se apropie de leadership prin faptul că se încrede în capacitatea de a-și perpetua însușirea de a fi mai presus de ceilalți: puterea de a se ajuta singur.

Primul capitol important din leadership pe care trebuie să-l ai în vedere se referă la unirea dintre credință și dorință, în încercările continue de a te autodepăși, chiar și atunci când lumea încetează să te mai "finanțeze".

Al doilea capitol important din leadership aduce în prim plan realitatea la care te raportezi în condițiile de incertitudine a voinței de înfăptuire a idealurilor proprii, dar distorsionată de procesul de expansiune al domeniului în care te încadrezi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-capitole-importante-din-leadership.html

Două excepții ale leadershipului

On Octombrie 14, 2016

A potrivi ceea ce percepi prin intermediul minții într-o poveste este direct proporțional cu ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni.

Era o ficțiune a puterii de autodepășire, o trăire halucinantă, începerea unei renașteri în "divin" printr-o redescoperire a tainelor unei geometrii științifice. Ceva ce mă izbea în mod deosebit, pe mine, cercetătorul literaturii dedicate surselor generative de noi dimensiuni creative, uneori prea complicate, adâncite în zgomotul de fond ale unor himere de idei năucitoare, trepte neîndrăznite a fi urcate de oricine.

Eu însumi prezentam simptomele unei ficțiuni neverosimile. Însușirea predominantă specifică acestei ficțiuni, prin care mă reinventam, despre care un John Fowles ar afirma: *"rămâne ce e de rămas când pășești înainte, într-o poveste căreia nu îi porți de grijă cortinei"* , constituia metafora de învățare ce mă ajuta să accesez resursele necesare pentru schimbare, creând ceva cunoscut drept "Ego superior".

Îndrăznesc să afirm că m-aș fi dăruit, fără ezitare, oricărei "noua stângă", oricărui prezent inexistent *in others people's mind* , să mă conformez înșelăciunilor propriilor mele fantezii, inexplicabil de complexe și cu totul în afara înțelegerii imediate. În afara sesizării și corelării atributelor esențiale ale evenimentelor și fenomenelor, mă lăsam alene în voia unei puteri nebănuite. Nimeni nu putea să mă vadă în ficțiunea pe care o proiectam asupra lumii, datorită faptului că lumea nu mai credea în povești, iar povestea mea era cât pe ce să se transforme în idealizarea misterioasei legături dintre un magician și un om de știință.

După cum energia nu poate fi nici creată, nici distrusă, doar transformată, conform primei legi a termodinamicii, tot astfel ficțiunea unei povestiri în care eroul reprezintă o dovadă în plus a necesității înlăturării sale de pe scena lumii vizibile, nu se conjugă, nu se poate formula decât în proză, fiind un univers compensatoriu. În care mă refugiam atunci când echilibrul interior îmi era amenințat de constrângerile pe care le presupune realitatea.

Leadership: Poți să descoperi ce se află dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct, potrivind ceea ce percepi prin intermediul minții într-o poveste care se reduce mereu la o singură temă?

„Iar acum notați-vă următoarea constatare importantă: artistul din mine îl învinsese pe gentilomul din mine. Printr-un mare efort de voință, am izbutit în aceste note memorialistice să-mi adaptez stilul la tonul jurnalului meu. Acel jurnal nu mai există. Dar am considerat că este datoria mea artistică să-i păstrez intonațiile, oricât de false sau de brutale mi s-ar părea acum." (Humbert Humbert din romanul „Lolita")

Dacă vrei să prețuiești natura și forma spiritului, atunci trebuie să îți amintești ceea ce scrii despre tine însuți, de la tinerețe până spre sfârșitul vieții, în cele mai intime aspecte ale vieții. Scrieri ce au în alcătuirea lor ceva specific: preocuparea ta pentru modul inedit de articulare a unei armonii cu sinele care se manifestă prin concentrarea asupra a ceea ce ești obișnuit să vezi și să nu crezi.

O singură temă caracterizează povestea mea, poate ați observat: rezultatul procesului imaginativ potențializat de o creație satisfăcătoare care vorbește într-un limbaj aproape universal despre pătrunderea Egolului într-un univers al dualității. Veți avea prilejul să constatați acest lucru dacă citiți și alte articole scrise de mine. Iar această temă întărește

ideea unei comparații între scriitor și creator, sub auspiciul sentimentului de superioritate, de apartenență la un curent literar avangardist: *Nivexistyoss* , sau Vocea Domnului în descoperirea unei lumi noi.

Leadership: Îți poți înălța mintea la rang de crez artistic prin intermediul unei creații care este copia unei vizualizări a imaginii "Alpha" așezate în contextul unei înțelegeri cu tine însuți?

Ceea ce mărește valoarea ta de om care atacă permanent noi orizonturi trebuie să fie copia unei vizualizări așezate în contextul unei înțelegeri cu tine însuți. Această copie trebuie să reflecte, mai mult decât orice al episod al evoluției tale, acea parte a vieții mintale aflate dincolo de ceea ce crezi că ești, dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct. Şi pe care o păstrezi ca amintire dragă.

În principiu este vorba despre artă, mai exact despre acest crez artstic: să depui toate eforturile pentru a-ți transpune viața într-o creație care atrage toate privirile din jur. Dincolo de diversitatea nuanțelor și argumentelor care îți pot umple viața, examinarea poziției față de ceea ce te-ai obișnuit să vezi și să nu crezi, este de natură să cultive o nouă constatare, o anumită manifestare a arhetipului tău sufletesc, o trăire de moment care influențează modul în care reacționezi la ceea ce percepi dincolo de aparențe.

Nu degeaba îl citez acum pe filosoful român Gabriel Liiceanu: *„Scrisul este un mod de a te concentra asupra a ceea ce nu știai că știi (asupra a ceea ce știai fără să știi că știi)".*

Fiindcă a potrivi ceea ce percepi prin intermediul minții într-o poveste este direct proporțional cu ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni. Este tot atât de valabil în cazul când știi ceva fără să știi de ce. Iar acest fapt, pentru purtătorul unor adevăruri de revelat, înseamnă să te regăsești navigând într-un somn adânc și lung care domină realitatea.

Imaginea "Alpha" așezată în contextul unei înțelegeri cu tine însuți desemnează acea formă de prezență pe care ți-o asigură creația a cărei încununare este revelația sursei existenței tale ca ființă umană aflată mai presus de lume printr-un crez artistic: să crezi în ceea ce îți pune la dispoziție imaginația.

Două excepții ale leadershipului ar putea fi următoarele: să te trezești la realitate fără să-ți amintești de tine, sau să-ți amintești de tine fără să te trezești la realitate. Un singur aspect este sigur în ambele cazuri: trebuie să-ți adaptezi stilul de a fi la tonurile propriei tale resetări, oricât de false sau de adevărate sunt ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-exceptii-ale-leadershipului.html

Două Vieți și Moartea în atenția lui Dumnezeu

On Iunie 29, 2015

Încearcă să prevezi cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate și măreție, demonstrând lumii întregi măsura capacității tale de a trata la modul serios ceea ce se numește „full control".

Culcat, nervos, gâfâind, Maximilien nu mai simțea nimic viu în el, în afară de visul acesta. I se părea că intră din plin în delirul nedeslușit care precede celălalt necunoscut, numit moartea. Ochii moleșiți i se închiseră fără voie: și totuși, în dosul pleoapelor se frământa o imagine pe care o recunoscu, deși se credea învăluit în beznă. Dar gura lui nu scoase niciun sunet. Şi, ca și cum toate forțele i s-ar fi strâns în tulburarea aceasta lăuntrică, el suspină încercând să-și lămurească gândurile.

Era Monte Cristo, care deschisese o ușă. Prin farmecele sale pe care nu le putea dezlega nimeni, a magicianului care știe să hipnotizeze cu o pricepere inegalabilă simțurile și creierul oricărui pământean, și prin surprinzătorul lui dar de-a ști totul, contele se întrezărea a fi întruchiparea lui Dumnezeu.

Îndată, o lumină imensă se răspândi într-o cameră învecinată, sau mai bine zis într-un palat minunat, inundând încăperea unde Maximilien se lăsase în prada dulcii agonii. Atunci el văzu în pragul încăperii, la întretăierea celor două camere, o femeie nespus de frumoasă. Ea părea îngerul milosteniei înlăturând îngerul răzbunării. Era Valentine, cea pe care o crezuse moartă. Ea înaintă spre Maximilien cu o bucurie nestăpânită, pătrunsă de dragostea specifică femeii statornice în sentimente care își regăsește iubitul după ani de căutări.

- Te cheamă - spuse Monte Cristo - te cheamă din fundul somnului, Valentine, cel căruia i-ai încredințat destinul tău, iar moartea a voit să vă despartă. Din fericire eram și eu acolo și am învins moartea ! Valentine, de acum înainte, nu trebuie să vă mai despărțiți cât veți trăi, căci pentru tine el a fost în stare să se arunce în mormânt. Fără mine, ați fi murit amândoi. Vă redau unul altuia. Fie ca Domnul să țină seama de aceste două vieți pe care le salvez ! *****

Leadership: Bifezi o reușită în a găsi motivația, determinarea și resursele necesare pentru realizarea fuziunii dintre măreție și ceea ce se dovedește a fi un fapt ieșit din comun?

Reușita strălucită în a găsi motivația, determinarea și resursele necesare pentru realizarea fuziunii dintre măreție și ceea ce se dovedește ieșit din comun, depinde de surprinzătorul dar de a ști tot ceea ce se întâmplă și de a cunoaște ceea ce va urma, ca să fii pregătit să trăiești ziua de mâine cu încredere așteaptă.

Iar măreția este momentul când afli că poți schimba cursul vieții altor oameni prin simțul regăsit al valorii sine, dar mai ales prin materializarea unei viziuni care se impune în fața luptei dintre bine și rău.

Măreția are drept fundament următoarele active de leadership:

Realizarea fuziunii dintre măreție și ceea ce se dovedește a fi un fapt ieșit din comun are ca fundament forma exterioară de manifestare a credinței într-un Dumnezeu interesat de destinul și acțiunile omului care îi este drag.

Leadership: Ai fi dispus să devii o cumpănă în lupta dintre bine și rău, fără să fii părtinitor la o tăinuire care își are fundamentul în faptul că individualul e mai presus de universal?

Un iscusit vizionar va putea să prevadă cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate și măreție. Pentru ca leadershipul să producă o mișcare de cucerire a modului de gândire și de înțelegere a vieții, prin obținerea de la oameni a unui DA total care onorează potențialul său de impact, aceste active trebuiesc reconfigurate în funcție de specificul situațiilor de justificare a acțiunilor întreprinse. Deseori criteriile de justificare sunt indicatorii înfăptuirilor liderului.

O concordanță a trăsăturilor care nu impun limite în alegerea trăsăturilor ideale ce fac din leadership un aliat fidel, se produce atunci când flexibilul și profundul în administrarea unei lecții de viață se întâlnesc cu puterea nemărginită a credinței în supranatural.

În schimb o nonconcordanță are loc când asprul și solitarul geniu întruchipat în magician, un Dumnezeu al rânduielii, încearcă în chip neîndemânatic să-și însușească o imagine de învingător sau când, în lucidul său spirit tainic încearcă să zămislească o minune care nu poate ține mult.

În leadership, individualul este mai presus de universal atunci când devii unicul răspunzător asupra vieții altora, deci atunci când voința ta nu depinde de voința lui Dumnezeu, ci de izbânda ta într-o lume care te condamnă și te judecă fără să îți înțeleagă motivele din spatele acțiunilor.

Două Vieți și Moartea în atenția lui Dumnezeu evidențiază evoluția omului spre obiectivul unui ideal de superioritate, supus unei credințe fondate pe reprezentarea celor două realități: a binelui și a răului, raportate la cele două constante: viață și luptă - acestea nu trebuie să concureze spre ceva care să-l înalțe, ci să se impulsioneze reciproc.

Cine a înțeles leadershipul prevede cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate și măreție, demonstrând lumii întregi măsura capacității sale de a trata la modul serios ceea ce se numește „ *full control of people's destinies* ".

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Două vieți și un înger prinși în plasa unui crez

On Martie 24, 2012

Desăvârșește-ți caracterul, exteriorizându-ți toate stările sufletești în virtutea rolului tău.

Mă reîntorc o clipă la începutul filmului „ *Vertical Limit (2000)* " despre care am discutat și în articolul precedent. Annie, Peter și tatăl lor, Royce Garrett, se balansau suspendați pe o funie de versantul abrupt al muntelui, la circa 450 de metri înălțime. Funia nu îi mai putea ține mult timp pe toți trei.

Royce îi cere fiului său să taie funia. Acest ordin stârnește un ecou adânc în Peter, care simte dintr-o dată povara nefericirii sale. Coșmarul vieții a devenit pentru el o realitate, o trăire personală.

- Ascultă ce spun, Peter ! Dacă nu faci asta, sora ta o să moară ! Taie funia ! Taie odată ! Nu contează ce se întâmplă cu mine ! Taie-o ! Nu mai avem timp ! Taie-o ! exclamă tatăl său cu toată puterea și cu toată convingerea.

Un crez care desăvârșește caracterul. Aceste vorbe au avut menirea să alimenteze curajul și spiritul de sacrificiu al lui Peter, care părea să-și aducă aminte de prima povață pe care i-o împărtășise tatăl său, de acel principiu solid de leadership, de acea concepție riguroasă despre viață de care acum trebuie să asculte și să o urmeze:

„ *Peter, te vei lovi de momentul în care va trebui să-ți dovedești tăria de caracter. Un caracter puternic se formează numai atunci când omul se deprinde cu sufletul și cu durerea. Încordează-ți întreaga ființă și fă pasul spre marea finală: dintre tine și rolul tău, dintre Eul tău emoțional și Eul tău moral. Fii un lider !* ".

Leadership: Condiția ta de om rațional este să suporți fapte și consecințe care-ți contrazic crezurile personale, ca să verifici și să-ți dovedești că ești sincer în ceea ce crezi sau nu crezi?

În ce tărâm al infinitului să așezăm noi, Doamne, îngerii tăi? Două vieți depindeau de o singură decizie, de un singur gest, de o singură cauză, de o singură conștiință. Cea de-a treia era deja hotărâtă de destin.

Tatăl lor, ca un înger protector, deținând puterea de a le schimba copiilor săi simțămintele și emoțiile în dorința părintească, firească, de a-i ocroti și de a le garanta izbăvirea - ca un înger care își întinde aripile, pregătit să se retragă în nemurire pentru le lăsa loc copiilor săi să înțeleagă și să accepte realitatea acestei vieți, ca un înger care se roagă pentru o minune în rugăciunile lui mijlocitoare – a reușit totuși să-i anihileze lui Peter orice remușcări și orice tip de regret și să-i umple golul de neîncredere și de slăbiciune pe care îl resimțea în acel moment.

Peter, îmboldit de crezul tatălui său – crezul celor care conduc și schimbă destine, și-a încordat puterile sufletului și a tăiat funia - salvând viața sa și a surorii lui, cu prețul vieții tatălui lor.

Leadership: Te conformezi mereu unei verificări interioare a cărei valoare se poate obține legând un rezultat nefast de prețul unei vieți care se exprimă printr-un singur cuvânt:

"Remușcare" ?

La unul din webinariile mele făceam o precizare: liderul are nevoie de un răspuns, de o reacție pozitivă sau negativă mai ales în perioada de dezvoltare. Abilitatea lui de a se evalua, de a gândi situațiile și de a le face față - nu doar prin prisma trăirilor, ci și a consecințelor - constituie puterea lui cea mai mare.

Trebuie să existe o permanentă verificare interioară căreia i te se conformezi tu însuți, în calitate de lider – și în funcție de rezultatul ei să fii capabil și dispus să schimbi ceea ce nu funcționează în viața ta, sau ceea ce nu poți accepta. Această verificare, efectuată cu seriozitate, are ca scop unic și exclusiv transformarea și desăvârșirea propriului potențial de conducere, fiind singurul mijloc prin care se poate dobândi acea formă concretă de realizare a sinelui.

Așa cum un vrăjitor fierbe pentru descântecele sale toate ierburile pământului, cele bune, ca și cele rele, obținând în final o poțiune binefăcătoare - tot așa și tu trebuie să incluzi în leadershipul tău, în ființa ta, acele ingrediente cu proprietăți de filtrare a setului de principii, valori și concepții după care te ghidezi în acțiunile tale (în cantitățile corespunzătoare) - care să nu provoace reacții negative din partea celorlalți, chiar dacă acestea nu respectă întotdeauna cele mai înalte standarde morale, emoționale și profesionale.

Răsturnarea valorilor - toate acele prăbușiri și urcușuri care nu mai cunosc nicio limită, uneori sunt benefice dacă obțin acceptul celorlalți.

Leadership: Valorile în care crezi au ca și caracter de finalitate prețul vieții pe care îl plătești pentru asumarea unui rol de vinovat într-o dramă numită "Proba Devotamentului"?

În filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", Royce Garrett a reușit să-i inducă fiului său concepția proprie asupra leadershipului, cam ambițioasă, asupra rolului, limitelor și scopului unui lider - umplând tot omul său interior cu o nouă esență, cu o altă perspectivă, transformându-i întreaga existență.

Dragostea de sine nu trebuie să caracterizeze toate manifestările unui lider. Atitudinea lui față de alții este un mijloc de control a propriei sale evoluții, dar și o formă de monitorizare a felului cum își exercită puterea de influență.

Marele merit al leadershipului constă în valoarea lui de îndreptar al valorilor, al acțiunilor pentru realizarea binelui comun, un îndreptar al aplicării filozofiei și a felului ei de înțelegere a omului – deci, constituie un mijloc de împăcare cu tine însuti și cu lumea din jur.

Fermitatea asociată cu capacitatea de a te face înțeles de oameni - apelând la rațiunea, dar și la sentimentele lor - sunt "așii" din mânecă pentru un lider. Atunci când apar situații limită, un lider trebuie să știe să sacrifice ceva din sine, sacrificiul lui fiind urmat de al oamenilor, pentru ca întregul "angrenaj" să fie salvat.

Forma pe care o ia fiecare virtute când e pusă la încercare este expresia necesității unui sacrificiu în situațiile dificile, de care puțini sunt capabili.

Educarea și pregătirea oamenilor, conștientizarea aspectelor de importanță maximă este esențială pentru ca leadershipul să aibă o bază solidă. Cu siguranță Royce Garrett i-a educat în prealabil pe Annie și Peter asupra primejdiilor, asupra necesității sacrificiului de sine în

situațiile dificile - căci situația putea să fie invers, la capătul funiei să fie unul dintre ei doi – și atunci el ar fi recurs la același gest.

Întotdeauna liderul poate să „pice". Dar angrenajul trebuie să fie pregătit să meargă mai departe, alții trebuie să ia locul liderului - acest „antrenament" moral, acest mod de gândire, de abordare a responsabilității și de relaționare - pornește din copilărie, de la vârstă fragedă, și se definitivează la vârsta maturității.

Liderul nu este un „Atlas" care duce în spinare o adunătură de marionete, ci un om cu tărie de caracter care este dispus să se sacrifice și să renunțe la orice orgoliu, pentru salvarea unei colectivități.

Slăbiciunea de caracter seamănă cu o piatră aruncată în mare: uiți să vezi că sentimentele de părere de rău sunt adevărate atunci când insuficiența de a-ți stăpâni emoțiile ajunge la fund.

Două vieți și un înger prinși în plasa unui crez scoate în evidență acel izvor nesecat de moralitate al oamenilor care se pun în slujba leadershipului, acel izvor care revărsă peste sufletul lor înțelegerea și înlătură blocajele emoționale și mentale.

Schimbarea mentalității oamenilor este un proces continuu, în care liderul are un rol major. Dar și oamenii trebuie să fie dispuși să se schimbe și să accepte schimbarea ca un proces activ de dezvoltare individuală și colectivă.

Spre deosebire de o partidă de șah în care se declară „mat" atunci când regele nu se mai poate mișca, și se încheie, - în leadership, dacă liderul cade – alții trebuie să-i ia locul.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-vieti-si-un-inger-prinsi-in-plasa-unui-crez.html

Dovada importanței colaborării

On Aprilie 06, 2009

Stabilește „suprafața" de influență față de care se măsoară valoarea ta, integrând în leadershipul tău acele reguli pe care trebuie să le respecți în mod consecvent.

A vrut să ajungă mai sus în ierarhia companiei și a fost concediat.

Angajatul unei companii de electricitate, a fost selecționat într-un program de cercetare din care a obținut fonduri în valoare de 10.000 Euro pentru achiziționarea unor echipamente speciale. Toate bune și frumoase, dar el nu s-a consultat cu conducerea companiei în privința acestor tipuri de echipamente, pentru că pentru unele dintre ele trebuiau instalate și componente auxiliare, altele nu aveau capacitatea corespunzătoare. Şi mai ales acest angajat a dorit să fie instalate preferențial în sectorul său de activitate, contrar necesităților din alte compartimente.

A fost concediat nu atât pentru incompetent cu care a gestionat o mare parte din fonduri, ci mai cu seamă pentru atitudinea cu care a abordat chestiunea colaborării care ar fi putut fi lipsită de divergențe.

Leadership: Personalitatea ta posedă o viziune asupra modalităților în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit, în încercarea de a traversa o experiență de viață de la starea de culpabilizare la una de acceptare?

Atunci când analizezi o hartă topografică din punct de vedere al reliefului este necesar mai întâi să vezi care este suprafața de nivel zero față de care s-au măsurat altitudinile punctelor.

Când vine vorba de leadership și de îmbunătățirea relațiilor cu ceilalți oameni trebuie să analizezi acele reguli pe care știi că le poți respecta tu însuți în mod consecvent, nu să te abați de la ele. Iar pentru aceasta este necesar să stabilești care este „suprafața" de influență față de care se măsoară valoarea ta.

Aceasta suprafață, dacă nu este afectată de niciun fel de experiență negativă, de niciun fel de rezultate eronate sau indicatori sub așteptări, poate asigura o aderență echipei tale si poate contribui semnificativ la succesul tău și al companiei. În caz contrar, toate demersurile tale vor eșua în primul rând din lipsă de credibilitate.

„Altitudinea" credibilității tale este dată de cât de consecvent ești în respectarea regulilor și principiilor impuse de companie. Un alt criteriu al credibilității îl presupune viziunea asupra modalităților în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit, în încercarea de a traversa o experiență de viață de la starea de culpabilizare la una de acceptare.

Cât de departe ești dispus să mergi cu costurile unei acțiuni care nu acceptă dreptul la replică decât cu o oarecare urmă de culpabilitate? Reprezinți anumite calități îndoielnice?

Leadership: Extensia personalității tale oferă o experiență de vizualizare superioară a aspectelor care contribuie la maximizarea valorii tale de referință livrate ca un întreg, cu unghiuri mai puțin largi decât ți-ai fi dorit?

Tu cum îți întreții suprafața de influență? Cum le câștigi încrederea colegilor și șefilor tăi? Ești disciplinat în relația cu ei? Prezența ta în companie este profitabilă? Care este liantul care te unește de ei? Ești previzibil? Pot ei conta pe tine? Ameninți cu „abandonul" luând acele decizii care contravin politicilor companiei/instituției în care activezi?

Managerii sunt tot timpul în căutare de oameni de calitate care își iubesc meseria, care lucrează eficient și care pot să aducă beneficii semnificative companiei lor. Oare ce manager nu-și dorește angajați care să gândească și să acționeze spre dezvoltarea dorită a companiei, care să fie încrezători în capacitatea lor de a lua o decizie și capabili să preia inițiativa atunci când este cazul? Da, așa este. Toți managerii sunt în căutare de angajați multifuncționali, serioși și devotați companiei lor.

Cu toate acestea, a fi un angajat profesionist și conștiincios nu este suficient. Trebuie să fii un model pentru ceilalți colegi de serviciu, să îi inspiri să acționeze într-o direcție constructivă și să-i determini să fie cât mai eficienți și mai productivi în munca pe care o desfășoară. Trebuie să știi pe ce butoane să apeși pentru a schimba lucrurile din jurul tău în așa fel încât acestea să ia o turnură favorabilă pentru companie, dar fără să exagerezi prea mult.

Valoarea ta de referință poate fi livrată ca un întreg și poate fi maximizată numai printr-o imagine schimbată a ta, printr-o influență care previne apariția atitudinilor negative și prin impunerea unor valori puternice.

Leadership: Ţi-ai atribuit o însușire care te reprezintă într-un mod definitoriu, fără să iei în calcul acea eroare de plus/minus pe care o prevede distanța care te separă de "urmăritorul" tău?

A te strădui din greu să obții rezultate cât mai bune astfel încât să fii văzut și remarcat de manageri este un lucru bun. Însă există anumite limite impuse într-o companie pe care nu trebuie să le depășești niciodată, cum ar fi, de exemplu, să iei o decizie fără să te consulți cu managerii, cu șefii de compartimente sau cu colegii. A face totul de capul tău, chiar dacă din punctul tău de vedere pare că este spre binele companiei, ar putea avea un efect invers față de cel scontat. Mai întâi trebuie să iei la cunoștință dispozițiile codului de conduită și regulile stabilite de companie, și abia apoi să urmezi regulile tale – dacă știi că procedezi corect.

Individualismul, aroganța, încăpățânarea, lipsa de colaborare și insubordonarea vor provoca izolarea, marginalizarea și chiar îndepărtarea din firma a acestor angajați.

Ceea ce la început părea o mare bucurie s-a transformat într-un coșmar îngrozitor pentru angajatul de care vă spuneam la început, care dorind să iasă în evidență și să fie mai presus decât ceilalți colegi a acționat în numele companiei fără să se consulte cu conducerea. A fost o greșeală fatală și directorii au acționat corect concediindu-l, pentru că cine face totul de capul lui riscă să ducă compania într-o direcție eronată, poate chiar la faliment, și nu în ultimul rând constituie un exemplu negativ pentru ceilalți angajați. Cu alte cuvinte într-o companie există o ierarhie care trebuie respectată și reguli pe care orice angajat trebuie să le respecte.

"Urmăritorul" care te ajunge întotdeauna din urmă este greșeala de a crede că o anumită situație vă dura o veșnicie, sau de a crede că ceilalți cred cu tărie în tine.

Nu fă greșeala de a crede că obținerea unor anumite rezultate bune înseamnă că ai calități de excepție. Nu fă greșeala de a crede că ceilalți se vor schimba pentru tine. Nu fă greșeala de a crede că tot ce spui și faci este literă de lege.

Ce s-ar întâmpla dacă toți angajații ar acționa cum doresc în ciuda unor reguli pe care le-a stabilit compania? Aproape sigur haosul își va spune mai devreme sau mai târziu cuvântul, și relația dintre angajați și manageri se va dezechilibra. Așa cum am mai spus, într-o companie unde nu există o disciplină comunicațională, o ordine a lucrurilor, o ierarhie pe care angajații să o respecte, posibilitatea de dezvoltare este foarte mică.

Atât în cazul companiilor mari, cât și în cazul companiilor mici și mijlocii, cheia reușitei este colaborarea. Precis ai întâlnit persoane care își laudă relația pe care o au cu șeful lor, cu colegii de serviciu și nu în ultimul rând cu clienții. Este un fel de liniște interioară pe care o simte fiecare om care face parte dintr-un grup și este respectat de toți pentru meritele pe care le are. Iar această relație dintre angajați, șefi și clienți se bazează în primul rând pe colaborare. Colaborarea este secretul reușitei în orice domeniu, în toate activitățile pe care le avem de îndeplinit.

A colabora cu colegii și mai ales cu șefii este un factor de mare importanță și constituie elementul cheie în dezvoltarea companiei. A colabora înseamnă să te consulți cu șefii și colegii în privința deciziilor pe care dorești să le iei, nu să faci totul după mintea ta, după cum îți convine ție. O decizie care ție ți se pare bună și pe care o iei fără să te consulți cu ceilalți, s-ar putea să fie greșită și să pună în pericol mersul companiei.

Leadershipul este ceea ce produci singur într-un mod original din câștigurile care se opresc la tine, fără să faci greșeala de a crede că tot ce spui și faci este literă de lege.

Lipsa colaborării și mai ales lipsa comunicării unor date, uneori esențiale, pot pune în pericol chiar existenta companiei sau munca și sănătatea celorlalți. Ce s-ar întâmpla dacă într-un laborator de analize medicale, unde anumite analize sunt lucrate în etape și zile diferite de medici diferiți, iar aceștia nu ar comunica între ei asupra rezultatelor obținute în diferite etape? Cu siguranță rezultatul final ar fi foarte departe de realitate, medicul curant nu va putea da un tratament eficient sau acest tratament dat, după o analiză de acest fel, va fi inutil sau chiar riscant.

Ce s-ar întâmpla dacă într-o fabrică de porțelanuri, un angajat care observă că compoziția porțelanului nu este cea bună, nu ar comunica aceste constatări celor în drept care să ia măsurile de remediere? Ai ghicit. Ar însemna scăderea productivității și creșterea numărului de rebuturi, ceea ce duce la pierderi materiale și chiar la pierderea prestigiului companiei.

Când colaborăm ne aliniem și ne armonizăm cu un scop comun, iar energiile noastre sunt canalizate în direcții constructive. Când vine vorba de un demers pe care dorim să-l realizăm sau de o idee pe care vrem să o punem în practică, cel mai bine este să ne consultăm cu colegii și șefii înainte de a lua decizia finală. Asta ca să fim siguri că nu greșim.

Influența pe care o ai într-un grup seamănă cu o pană de porumbel luată de vânt: posedă un potențial nesfârșit de expresivitate numai atunci când redă o acțiune care va fi încheiată până la un anumit moment specificat din viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/dovada-importantei-colaborarii.html

Dovada măreției în leadership

On Aprilie 11, 2010

Găsește punctul de conexiune între ceea ce ești și ceea ce te definește, astfel încât leadershipul tău să permită o evidențiere optimă a rolului pe care îl îndeplinești în viața celorlalți.

Ieri am citit un articol despre o profesoară care a fost premiată de regele Juan Carlos al Spaniei. Distincția i-a fost oferită pentru promovarea limbii, culturii și civilizației spaniole în România. Iar ambasadorul Spaniei la București, Estanislao de Grandes Pascual, care s-a ocupat de organizarea ceremoniei de acordare a distincției, în deschiderea celei de-a VIII-a ediție a Festivalului Național de Teatru școlar în limba spaniolă, a declarat următoarele:

"Întreaga viață a Georgetei Vanțiu a fost, de fapt, o bătălie pentru promovarea limbii și culturii spaniole. În anul 1986, autoritățile comuniste aveau intenția să renunțe la limba spaniolă din programele de învățământ. Nu s-a întâmplat asta, grație hotărârii cu care doamna Vanțiu a susținut programe, a semnat proteste și a pledat, oricâte umilințe ar fi presupus asta, pentru menținerea materiei de studiu în sistemul de învățământ. Ea făcea parte pe atunci dintr-o celulă de profesioniști îndrăgostiți de cultura spaniolă, dintre care unii nu mai sunt acum în viață sau nu mai locuiesc în România".

Leadership: Ești dispus să mergi până la capăt, crezând cu tărie în abilitatea ta de a iniția schimbarea și de a o menține în situații dificile, fără să te încadrezi în niște contexte dominate de aspectele secundare ale lumii în care alegi să crezi?

Cheile progresului în leadership sunt următoarele: curajul de a nu deveni prizonierul sistemului, abilitatea de a iniția schimbarea și de a o menține în situații dificile, abilitatea de a fi flexibil și de a lucra în medii diverse, abilitatea de a distinge fantezia de realitate.

Nu există decât un singur fel de a respinge ziua de mâine: a nu o trăi în sufletul celorlalți, în armonie cu ei. Pentru ca ascensiunea ta să se producă rapid trebuie să faci primul pas demn de a fi luat în considerație de ceilalți oameni: să acorzi importanța cuvenită rolului pe care ți-l asumi, pe care să-l îmbini la perfecțiune cu cel al liderului, ancorându-l în scenariul unei noi realități. Vei avea un succes colosal numai dacă vei da dovadă de solidaritate, numai dacă vei reuși să oferi o interpretare autentic novatoare printr-un rol plin de substanță, plin pasiune și de energie.

Doamna Georgeta Vanțiu a dat dovadă de un leadership eficient menit să aducă valoare – prin pasiune, prin entuziasm, prin încercarea și reușita ei de a menține constant interesul oamenilor pentru o materie care nu era acceptată în sistemul de învățământ, de către regimul comunism. Ea a demonstrat, degajând forță de caracter, că este croită pentru un rol de mare importanță. Aș spune că ea a fost un lider prin hotărârea fermă de a nu renunța la inițiativa ei, prin iscusința și desăvârșirea ei de a intra în relație cu oamenii - dând dovadă de o mare capacitate de a înțelege importanța factorului uman în dezvoltarea unei societăți.

Drept urmare, rolului ei, atât de bine interpretat, care a exercitat o influență majoră asupra mii și chiar zeci de mii de oameni, nu i-a lipsit aprecierile favorabile din partea "publicului" recunoscător pentru frumoasa prestație. Distincția ce i-a fost oferită pentru promovarea limbii, culturii și civilizației spaniole în România, a fost numai un prilej de a i se recunoaște calitățile de lider, a reprezentat dovada propriei sale măreții.

Leadership: Momentul în care alegi să faci o schimbare depinde de sacrificiul pe care ești

dispus să-l faci ca să accepți că ești în faza de refuz a unei hotărâri care marchează momentul asumării îngrădirii libertății proprii?

Personalitatea ta trebuie să fie definită ca cea a unui om făcut pentru roluri puternice și complexe, unde nu există și posibilitatea de a te abate de la hotărârile luate. Leadershipul nu trebuie să semene cu un spectacol de circ la care oamenii râd în hohote. Ci unul autentic, real, serios, plin de emoții și de sentimente, adaptat le propria ta viziune – un spectacol în care ceea ce pare imposibil devine posibil.

Temelia leadershipului tău are baze șubrede? Pe ce convingeri se sprijină leadershipul tău? Se bazează pe convingerea că nevoile celorlalți oameni sunt o prioritate absolută? Se bazează pe convingerea că poți reuși împreună cu ei să schimbi ceea ce nu funcționează bine, pe convingerea că trebuie să completezi ceea ce lipsește în viața lor profesională?

Care sunt căile progresului tău în leadership? Progresezi prin implementarea acelor măsuri din planul tău de acțiune care se potrivesc cel mai bine nevoilor și aspirațiilor oamenilor (și care pot să întrețină potențial motor pentru dezvoltarea lor profesională)? Progresezi prin îmbunătățirea interacțiunii cu ei? Progresezi prin a le asigura oamenilor accesul la o mai mare diversitate de resurse care să le faciliteze succesul?

Cum arăți că ai înțeles pe deplin sensul sublim al misiunii tale?

Fiecare lider, ca și doamna Georgeta Vanțiu, au nevoie de timp ca să urce scara leadershipului, o mulțime de lucruri trebuie făcute. Dar cel mai important este misiunea pe care ți-o asumi. Ești capabil să-ți demonstrezi măreția prin intermediul misiunii tale? Misiunea ta implică sacrificii? Îți îngustează ea orizontul? Misiunea te poate conduce spre un profesionalism în care să ai răspuns în orice situații? Cum te ajută misiunea ta să ajungi la un nivel mai înalt? Care este acel unic aspect greșit pe care nu l-ai luat în calcul? Te ajută misiunea să stabilești și de menții relații bune cu ceilalți oameni?

Nu uita: Dacă faci ceva și pierzi încrederea oamenilor, relația ta cu ei se poate rupe definitiv, cât ai clipi din ochi.

Punctul de conexiune între ceea ce ești și ceea ce te definește reprezintă de fapt un mod de a te privi pe tine însuți ca într-o oglindă realistă care inversează (de la mare la minim) calea de a te identifica cu eroul în care vrei să te transformi.

Dovada măreției în leadership este însăși puterea de a înfrunta pericolul de a-ți pierde libertatea, în eventualitatea introducerii unei acțiuni (pe baza dreptului comun) ce poate determina o schimbare a modului de a redirecționa un rezultat cu potențial tragic. Pentru asta trebuie să îți permiți selectarea voluntară a modului de a face față unor situații limită.

*** Notă: https://cutt.ly/5UNwA8d**

Source: https://neculaifantanaru.com/dovada-maretiei-in-leadership.html

Dovedește că ești un lider eficace

On Martie 31, 2009

Luminează-ți drumul spre excelență, fără să permiți "mingii" să iasă din perimetrul tău de responsabilitate.

Trei indivizi mascați, dotați cu echipamente specializate au pătruns în incinta unei bănci, reușind să sustragă două sute de mii de lei. Camerele de filmat au surprins momentul în care aceștia au dat "marea lovitură" dar fiindcă purtau măști nu au putut fi identificați.

Şeful poliției a fost determinat să ia măsuri urgente. I-a convocat pe toți ofițerii de poliție și le-a spus pe un ton ferm doar atât: " *Justiția trebuie să-și spună cuvântul. Vreau ca hoții să fie prinși cât mai repede posibil și să răspundă în fața legii. Până la sfârșitul acestei săptămâni cazul va fi rezolvat. La treabă !* "

Leadership: Este necesară o revizuire de fond a actualelor criterii pentru producerea rezultatelor care să reflecte o viziune mai largă asupra impactului tău în sfera tangibilului?

Tu cum îți valorifici potențialul de lider? Îți asumi responsabilitatea de a fi un model de eficacitate pentru arta de a conduce? Ai un alt model pe care să-l urmezi în afară de propria ta persoană? Cum reacționezi la ce se întâmplă în perimetrul tău de responsabilitate? Faci lucrurile cum trebuie atunci când îi conduci pe alții? Te concentrezi numai asupra rezultatelor?

Așa cum omul nu a creat computerele pentru sarcini mediocre, tot astfel talentul tău de a fi o persoană practică, de a surprinde și de a schimba latura negativă a lucrurilor, nu este limitat de nici un fel de reguli sau condiții. Tangibilul în leadership se referă la împrejurările deosebite pe care le ai de întâmpinat în alegerea anumitor informații și ignorarea altora, organizarea lor în anumite forme de răspuns la solicitările autorității pe care o reprezinți în formularea unor direcții noi de implementare a unui demers.

Criteriile pentru producerea rezultatelor care reflectă o viziune mai largă asupra impactului tău în sfera tangibilului sunt date de unicitate, nivelul de risc, reacțiile la evenimente, forma de răspuns la cererile unei situații spinoase, destinația pe care o propui pe căi directe sau ocolitoare și solicitările obligațiilor maxime care le pretinzi de la ceilalți.

Leadership: Rezultatele pe care le-a obținut la testul numit "justiția trebuie să-și spună cuvântul" evidențiază faptul că corectitudinea și transparența activităților tale constituie forme de răspuns la o nevoie irepresibilă a ființei umane: "nevoia de a fi altcineva"?

Atitudinea responsabilă este singura abordare posibilă. Odată ce ai identificat o problemă trebuie să-ți formezi și un sistem de convingeri prin care să respingi orice încercare de a o ocoli, trebuie să stabilești o delimitare strictă a zonelor pe care trebuie să le tratezi printr-o intervenție promptă, de natură să intensifice randamentul eficacității tale.

Dacă ești microbist, atunci probabil știi că toate mingile din suprafața porții sunt ale portarului. În leadership, mingile din suprafața ta de joc reprezintă valorile și convingerile pe care ți le-ai format de-a lungul vieții și care te conduc spre excelență, dar numai cu condiția obligatorie să reflecte adevărul, să se bazeze pe integritate și onestitate.

Faptul că șeful poliției a dorit cu tot dinadinsul să-i prindă pe făptași cât mai repede i-a mobilizat pe toți ofițerii de poliție să se miște rapid și să fie mai eficienți. Acesta este tipul de abordare pe care o adoptă oamenii cu adevărat competenți care, odată ce și-au stabilit un obiectiv, nimeni și nimic nu-i poate opri să-l atingă. Iar spiritul lor curajos atrage atenția tuturor celorlalți care, cuprinși de un sentiment de puternică solidaritate, de unitate, se grăbesc să întindă o mână de ajutor fără să caute laude și recompense.

Într-un oraș care se vrea promovat nu trebuie să existe crima organizată și nu trebuie tolerate astfel de acțiuni de vandalism precum furturile, spargerile și tâlhăriile comise în plină stradă, uneori la ore de vârf de față cu toată lumea. Şeful poliției știa foarte bine că a trece cu vederea sau a nu lua imediat măsuri ferme de prindere a infractorilor, poate însemna nu numai pierderea reputației sale ci și a locului de muncă. În termeni mai simpli, cine nu-și face treaba, cine nu se implică cu adevărat în rezolvarea problemelor riscă să-și taie singur creanga de sub picioare.

Nevoia de a fi altcineva corespunde obiectivelor performanței abordate din perspectiva unei viziuni care are în vedere o echitate a aprecierii importanței sociale a muncii pe care o prestezi prin identificarea minusurilor și plusurilor anumitor situtații greu de anticipat.

Tratezi problemele înainte ca ele să devină prea mari? Este clar faptul că, în lipsa unui corp de specialiști care să investigheze cazurile de jaf, lucrurile se vor mișca destul de greu. Întreaga activitate de urmărire, identificare și prindere rapidă a infractorilor cere foarte multă muncă, îndemânare, spirit de echipă și spirit de inițiativă. Este într-adevăr greu, dar nu imposibil, asta ar spune detectivul Columbo. Deci, puțin mai mult optimism n-ar strica !

Un șef de poliție care ține la reputația instituției pe care o conduce trebuie să se asigure că infractorii vor fi prinși într-un timp cât mai scurt, pentru a nu încuraja intențiile infracționale ale altora. De ce în ultima perioadă au fost jefuite atâtea bancomate și bănci? Este limpede că hoții au observat rapid ineficacitatea poliției și au văzut în asta un mare avantaj de care au știut să profite. Un punct slab pentru unii creează o pârghie pentru alții, sau cine este pe fază sesizează imediat călcâiul lui Arhile.

Vechiul proverb " *Cine se grăbește, obosește iute* " nu este valabil în anumite domenii sau sectoare de activitate unde regulile se schimbă sau nu sunt respectate. Ca lider trebuie să fii capabil să iei inițiativa pentru a rezolva problemele înainte ca ele să devină prea mari și să te asiguri că obiectivele pe care ți le-ai propus sunt îndeplinite într-un timp cât mai scurt. În consecință, doar dacă vei acționa cu multă seriozitate și vei găsi rapid soluții la problemele cele mai complexe, vei avea câștig de cauză și vei strânge laurii victoriei.

Luminează-ți drumul spre excelență, fără să permiți "mingii" să iasă din perimetrul tău de responsabilitate.

Un lider efiace nu este asemenea unui jucător de fotbal care driblează în alergare mai mulți adversari, și aleargă tot terenul pentru a înscrie. Ci este asemenea unui portar care trebuie să apere șuturile altor jucători, menținându-te în meci chiar și atunci când jocul nu iese.

P.S. Sper ca politia să rezolve cât mai rapid cazurile dificile și fie întotdeauna cu un pas înaintea infractorilor, și nu invers. Dar totul depinde de cei care conduc această instituție. Sunt ei oare niște lideri eficace?

Source: https://neculaifantanaru.com/dovedeste-ca-esti-un-lider-eficace.html

Drama Otrăvurilor

On Ianuarie 13, 2018

Atribuie creației tale un sens foarte subtil, asumându-ți îndatorirea de a depăși limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile tale.

– Ai săvârșit aceste crime cu o iscusință nerușinată, dar care totuși nu-i putea înșela decât pe oamenii gata să se lase orbiți din pricina afecțiunii ce ți-o purtau. Ştiam că există un otrăvitor în casă încă de când a murit doamna Saint Meran. Am fost prevenit. După moartea lui Barroois, bănuielile mele mereu treze în adâncul inimii au căzut pe cineva, chiar și atunci când nu s-a săvârșit o crimă. Nu mai există îndoială că tu ești ucigașa. De aceea crima ta, cunoscută acum numai de două persoane, dar bănuită de mai mulți, va deveni publică. Şi, cum îți spuneam mai adineauri, nu-ți vorbesc ca soț, ci ca judecător !

Doamna de Villefort își ascunse fața în palme.

– Vai ! – îngână ea – te rog, nu te lua după aparențe !

– Ești cumva lașă? strigă Villefort cu dispreț în glas. E adevărat, am observat că otrăvitorii sunt totdeauna lași. Oi fi cumva lașă, tu, care ți-ai întocmit planurile drăcești și ți-ai preparat băuturile ticăloase cu o dibăcie și o iscusință atât de miraculoasă? Tu care ai plănuit atât de bine toate, ai uitat oare să calculezi un singur lucru, adică unde putea să te ducă săvârșirea crimelor tale? Asta e cu neputință. Ţi-ai păstrat o otravă mai blândă, mai pătrunzătoare, mai ucigătoare decât celelalte, ca să scapi de pedeapsa meritată…Cel puțin așa nădăjduiesc !

Doamna de Villefort își împreună mâinile și căzu în genunchi.

– Oare fiindcă ești de patru ori vinovată ai crezut că ai să scapi de pedeapsă? Oare fiindcă ești soția aceluia care cere pedepsirea ai crezut că n-o vei primi? Nu, nu ! Eu exist ca să pedepsesc ! Oricine ai fi, eșafodul o așteaptă pe otrăvitoare mai ales dacă – după cum spuneam mai adineaori – otrăvitoarea n-a avut grijă să păstreze pentru ea vreo picătură din cea mai sigură otravă a ei !

Leadership: Te recunoști învins de scenariul unei ruperi de realitate în fața unor certitudini care dezvăluie latura ascunsă a personalității tale?

Creația și rostul omului sunt estimate prin intermediul realității pe care o aduce lumii într-un mod care îi oferă avantajul de a se reinventa, dar alteori prin modul de a concepe acordurile unei ambiții neîmplinite. În tertipurile avocățești, creația poate fi reprezentată de elementul constitutiv al unei acuzații, ținând de un joc al moralității care scoate la iveală vinovăția unei atitudini volitive.

Situația dată de o lovitură a sorții, care periclitează imaginea individului, poate să reflecte mai mult decât o psihologie inversă ce culminează cu reprezentarea concretă a unei memorii stricte a emoțiilor și durerii. Regăsim, în acest caz, acea psihologie a încălcării unor reguli de conduită care îl țin pe individ departe de lumea reală și de realitatea împărtășită cu ceilalți.

Așa cum scrie la carte, psihologia inversă este o metodă prin care cineva este determinat să adopte un anumit comportament sugerându-i-se să se comporte exact în manieră inversă. Așadar, este vorba de o interpretare a realității pe care fiecare și-o creează prin credințele și

gândurile sale, care este „stoarsă" prin abaterea de la contextul unei situații, prin subtile procedee de retrăire efectivă a trecutului și explorarea personalității prin intermediul construirii identităților disociative.

Limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile aduse cuiva sunt date de modul de gândire pe care îl întâmpini la asumarea angajamentului de a produce un efect de ceas: să fii discret, ușor de citit, să completezi o anumită ținută, să afișezi o imagine corespunzătoare ipostazei pe care o consideri onorantă și să "ticăi" când totul funcționează corect.

Când între oameni există o interacțiune (ne vedem reciproc, putem purta o conversație) condiționăm acea înțelegere a sensului oricărei manifestări. Asta implică o inspecție amănunțită a stării care se trădează prin automatisme verbale, prin repetarea diverselor motive de îngrijorare care par a se încadra în temeiul anumitor motive de bucurie sau mulțumire.

Însă trebuie să fii foarte atent ca să depistezi o seamă de indicii ascunse prin raportarea psihicului la un criteriu exterior lui însuși, adică prin stabilirea unei dependențe liniare față de intensitatea retrăirii unui moment cheie din existența omului. Acest moment trebuie să surprindă legătura logică între gândurile expuse neclar și motivațiile care au stat la baza adoptării unei decizii care l-au determinat să reacționeze.

Testează-ți posibilitatea de a cunoaște natura complexă a psihologiei umane, integrând într-un mod cât se poate de original aspectele cele mai divergente ale realității într-un set de senzații de deja-vu induse de condiția de valabilitate a convingerilor și trăirilor care alimentează Ego-ul.

Nu uita că bucuriile sau înfrângerile se pot constitui ca o reacție contestatară a celei mai grele încercări ale omului: săvârșirea unei abateri de la îndatorirea de a fi mereu în slujba vieții și a adevărului.

Manifestarea adevăratei naturi umane este o descărcare a psihicului într-un Ego promis unui spațiu umplut cu neliniști, din îndoielile unei existențe care nu se mai poate împlini, oricâte sacrificii ai face.

Drama Otrăvurilor are ca prim considerent identificarea comportamentelor, a valorilor, a convingerilor care creează starea prezentă, dar și a emoțiilor generate de o consecință a acțiunilor care culminează cu un act final de acuzare.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/drama-otravurilor.html

Drumul de dincolo de magie

On Ianuarie 14, 2013

Principalul lucru ce îl diferențiază pe un vrăjitor de oamenii obișnuiți este faptul că își folosese puterile pentru a spune povestea vieții lui într-un mod care va contura parcursul viitor al lumii.

Am fost pentru prima dată atras de magie în urmă cu 50 de ani. (Jumătate de secol ! Cum zboară timpul !) Ce n-aș fi dat atunci să fi putut avea acces la o carte ca aceasta pe care o ții tu acum în mână ! Însă, pe vremea aceea, astfel de cunoștințe erau greu de obținut. A trebuit să caut cu înfrigurare și să fac cercetări, să urmez indicii străvechi și cărări de mult uitate. A trebuit să cerșesc, să împrumut și să învăț de la cei câțiva magi mai bine informați pe care am reușit să îi găsesc. De-a lungul anilor, am învățat cum să folosesc globul de cristal, cum să ghicesc în cărțile de tarot, să vindec cu ajutorul mâinilor, să utilizez ierburi și poțiuni și să fac multe alte lucruri pe care nu le puteai afla de la nimeni sau care nu îți erau în mod normal la îndemână.

Am învățat totul despre vrăji, farmece și cum să folosesc magia. Am parcurs un drum lung, uneori dificil. A fost însă plin de satisfacții și, practicând ceea ce am învățat, am reușit să-i ajut pe alții și să le aduc fericirea și alinarea. După un timp, am devenit eu însumi profesor și am fost astfel capabil să transmit mai departe cunoștințele pe care le-am căpătat cu atâta trudă. Mi-am dedicat viața artelor magice și transmiterii cunoștințelor asimilate celor ce sunt gata și vor cu adevărat să le accepte – celor ca tine.

Aceasta este un grimoar, un manual de inițiere în vrăjitorie pe care l-am conceput special pentru tine. Lasă-te purtat într-o călătorie. Îți va deschide calea spre un alt univers, îți va spune cum să devii tu însuți un vrăjitor, îți va spune ideile și conceptele, apoi te va conduce pe o potecă secretă care șerpuiește printr-o pădure a cunoașterii străvechi, cu copaci ce par uneori înspăimântători. În tot acest timp, vei învăța că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi. Ceea ce mulți oameni percep a fi înfricoșător, ție nu ți se va părea deloc așa, ci mai degrabă ți se va părea dătător de putere și înălțător.

Poteca ce traversează pădurea continuă la nesfârșit, însă cu cât se afundă mai tare, cu atât mai interesant devine totul. E ca și cum te-ai aventura în Pădurea Interzisă de lângă Hogwarts. Este un loc în care se păstrează secretele, iar misterele nu pot fi dezvăluite. *

Leadership: Imaginea pe care o promovezi despre tine poate fi substituită unei reprezentări unificatoare a existenței trecută prin filtrul unei cunoașteri care face abstracție de cuvântul "putere" ?

Așa cum poeții își făuresc versurile din materia vieții, tot astfel imperativul dezvoltării durabile se va hrăni numai din materia inepuizabilă a viziunii care se abate de la legile formale ale gândirii moderne. Magicienii cei mai iscusiți urmează direcția din care vine ecoul lucrurilor pe care nu le cunosc, desprinzându-se de ecoul lucrurilor pe care omul de rând este obișnuit să le înțeleagă.

O foarte mare parte a informațiilor pe care le deține magicianul insuflă ideea că lucrurile nu sunt totdeauna ce par a fi, iar dacă ele nu se văd înseamnă că lumea își focalizează atenția în direcția care nu trebuie. Așadar, iluzia trebuie să fie succesul total al abaterii atenției, dar pentru asta ea trebuie să fie percepută ca un loc în care se păstrează secretele și unde misterele nu pot fi dezvăluite.

O minte deschisă reprezintă un sistem de producere a unui venit individualizator, de tip "dobândă cheie", care crește odată cu valoarea probabilității de producere a unor schimbări. Liderii cel mai buni știu foarte bine că știința nu se modelează neapărat după oameni, ci după elementele definitorii ale învățăturilor extrase din experiența de zi cu zi. Asta este dobânda cheie pe care o încasezi de pe urma propriilor incursiuni în perimetrul sistemului de gândire care prelucrează și valorifică datele și informațiile de intrare (cele extrase din mediul extern).

Veridicitatea unui magician nu constă în experiența pe care i-au dat-o cărțile, oricât de prețioasă ar fi ea, ci în găsirea răspunsului la întrebarea: "Cât de eficient pot deveni dacă mă compar cu înțelepciunea obținută din cărți?"

Iar existența lui este trecută prin filtrul unei cunoașteri care face abstracție de cuvântul "putere" fiindcă el nu caută să câștige popularitate, devotament sau foloase din partea nimănui. Orice întâlnire cu ceilalți reprezintă un test menit să îi dovedească cât de mult a învățat în fiecare etapă a devenirii sale, un test care poate să-i confirme abilități noi și să-i deschidă noi posibilități de a-și demonstra desăvârșirea.

Leadership: La capătul procesului de selecție și transformare a informațiilor, poți să devii tu însuți o carte, dar în așa fel încât ea să se substituie vieții celor care o citesc?

Tototdată, magicianul poate fi eroul pe care un scriitor trebuie să-l inventeze pe parcursului drumului către propriul destin, retrăind momentele grave din viața unui creator care își intensifică valențele atunci când nu este susținut, când nu este încurajat, sau atunci când este marginalizat.

Astfel, valabilitatea propriei sale identități constă în transmiterea unei cunoașteri asigurată de o experiență trăită prin semnificații personale ale evenimentelor și fluxului vieții. Iar testul final al călătoriei sale, "marea trecere" spre o existență nemuritoare constă în aptitudinea lui de a pregăti lumea pentru o nouă poveste fără sfârșit.

Deviza "cunoaște-te pe tine însuți", daemonul, geniul interior al omului, duhul chinuitor și stimulator în aceeași vreme, devine mai degrabă un parteneriat, un exercițiu de extindere a memoriei, de înmagazinare a informațiilor, care prin combinații și asocieri diferite asigură un antrenament al gândirii, facilitând descoperirea unor noi adevăruri folositoare definirii unei noi identități.

La capătul procesului de selecție și transformare a datelor și informațiilor, trebuie să simți că devenit tu însuți o carte, cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințele științifice accesibile numai celor care doresc să învețe din experiențele tale și să aplice mai departe cele învățate.

Leadershipul își poate câștiga o orientare de lungă durată potrivit devizei: "Important este ceea ce înveți de la tine în timpul trecerii de la magie la carte."

Celebrul magician și scriitor, Oberon Zell-Ravenheart, scria în prefața manualului său de magie:

"Ai grijă cititorule, Stăpânul Întunericului are o putere uriașă, fiind ajutat de oștiri nenumărate, iar influența lui se simte în fiecare colț al lumii. Nu poți spera să-l învingi prin forța armelor, pentru că el are cele mai cumplite arme născocite vreodată și controlează bogăția imperiilor. Este tatăl minciunilor și al prefăcătoriei și îți poate întoarce până și părinții împotrivă. Trebuie să-i înveți slăbiciunile și să te folosești de ele, transformându-le

în lucruri care îți dau putere: dragoste, compasiune, magie, puritatea inimii și noblețea sufletului. Viața te-a pregătit pentru această aventură. Vei avea parte de lecții dureroase și pline de învățăminte, care îți vor arăta ceea ce trebuie să cunoști în fiecare etapă a călătoriei sale."

Magia este o carte menită să îți reamintească faptul că totalitatea vieții cuprinde nu doar educația timpurie, ci mai ales binele și răul, și că mai presus de această opoziție stă atitudinea ta în fața ei.

Drumul de dincolo de magie se poate corela cu importanța poveștii care conturează ideea unui viitor menit să îți capteze atenția prin următoarea constatare: "Suntem într-un loc aflat între Lumi și într-un timp aflat în afara Timpului. Rolul tău nu este să pleci din acest loc, ci să faci din el unul ospitalier și fermecător."

*** Notă** - Oberon Zell-Ravenheart - *Manual de inițiere în vrăjitorie* , Editura Polirim, 2007.

Drumul spre adevărata performanță

On Martie 09, 2009

Dezvăluie oamenilor natura propriului tău eu, fără să falsifici cele mai sincere emoții pe care vrei sa le exprimi.

În finalul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ", Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, ajunge la podul care făcea legătura cu proprietatea tatălui ei, unde îl reîntâlnește pe Joe Black.

Privindu-l pe Joe cu ochi pătrunzători, încercând să perceapă miezul cel mai profund și misterios al personalității sale, Susan își amintește cum l-a cunoscut: „Cafeneaua..." spuse ea cu o voce tandră.

Ceea ce predomina la Joe, era conștiința perceptibilă prin simțuri, interiorizată în suflet și recunoscută cu mintea. El îi răspunse lui Susan:

- Iartă-mă că spun asta, dar nu am uitat niciodată... Mi-ai spus că-ți place de mine.

- Nu... răspunde Susan cu ochii aproape înlăcrimați, percepând adevăratele lui sentimente... Am spus că îmi placi atât de mult...

Leadershipul tău se ghidează mai mult după impactul vizual al imaginii pe care cauți să o surprinzi "unică și senzațională" prin intermediul proprietății extraordinare a sufletului de a simți o emoție puternică?

Un om fără o conștiință a sinelui, un om în care nu se găsește nicio urmă de spirit, un om care nu și-a dezvoltat latura emoțională în așa fel încât să-i aducă pe ceilalți în sfera lui de influență, nu va putea niciodată facilita transformarea lor. Conexiunea emoțională între Joe și Susan s-a realizat numai din raportul de "culori" sufletești, vii, intense, de o mare puritate. El s-a pliat la trăirile ei, și-a subordonat întreaga lui frumusețe emoțională propriei ei sensibilități și a fost destul de precis pentru a nu trăda calitatea și natura acestei sensibilități, determinând-o să-l accepte definitiv în viața ei.

A pătrunde în ungherele ascunse ale caracterului omului, dându-ți seama de adevărata lui valoare și scoțând în evidență latura bună a acestuia, este o calitate care se vede rar în leadership, chiar și la liderii cei mai mari. Susan i-a transmis lui Joe Black, printr-o adâncă sinceritate, ceea ce simțea cu adevărat pentru el, dezvăluindu-și astfel natura propriei sale ființe, a propriului ei „Eu" - ca o eliberare sufletească. Iată dovadă unei consistențe sufletești pe care se clădește legătura dintre oameni.

Leadershipul este uneori asemenea unor focuri de artificii, lipsite de substanța vitală și de echilibru interior - se dezlănțuie scurt pe moment, încântă și fascinează pe oricine, transformând clipa într-o amintire vie și strălucitoare, dar apoi se face nevăzut. Acest gen de leadership nu durează fiindcă acești lideri întorc spatele adevăratei simțiri sufletești a oamenilor, și din această cauză nu reușesc să pătrundă esența personalității lor.

Leadership: Zona care corespunde imaginii de care te atașezi prin intermediul emoțiilor puternice, ilustrează de fapt modul în care experiența ta personală este cea mai bună lecție de viață?

Ca să înțelegi realitatea, ca să-ți dai seama de adevărata față a oamenilor, de adevărata lor valoare, nu-ți fixa leadershipul într-o neclintire emoțională lipsită de ecou. Ci caută cu bun simț calitățile lor cheie, alcătuirea ființei lor, părțile luminoase și acceptabile pe care și-au întemeiat inteligența emoțională și afectivă, prin intermediul sentimentelor pe care le dețin și le transmit subtil.

Așa după cum internetul este o prelungire a revoluției generate de apariția electricității și a computerelor, care antrenează schimbări și transformări profunde în viața noastră de zi cu zi – tot astfel puterea ta de a te raporta la oameni este o prelungire a artei tale de a te adapta adevăratelor valori pe care ei își clădesc viața - ca o consecință firească a unei capacități superioare de înțelegere a structurii lor interioare, antrenând transformări profunde în cursul existenței lor.

Din prisma leadershipului, cea mai bună lecție de viață este aceasta: "Imaginea de care te simți cel mai atras este imaginea de care s-a atașat Ego-ul tău în încercarea de a se schimba în bine."

Drumul spre adevărata performanță pleacă întotdeauna de la "a simți". Dacă nu ești receptiv la sentimentele oamenilor, atunci ei nu-ți vor urma niciodată exemplul. A te raporta adevăratei simțiri sufletești a oamenilor este singura modalitate de a-i înțelege în miezul cel mai adânc al personalității lor. Adevărată performanță este să știi să te faci văzut, să știi să te faci auzit, să știi să te faci înțeles prin intermediul unei imagini care trezește emoții puternice.

Drumul spre adevărata performanță este în corelație cu capacitatea liderului de a pătrunde esența lucrurilor, inclusiv esența personalității umane, sesizând ceea ce nu merge, ceea ce nu se potrivește cu analiza obiectivă a cauzelor și efectelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/drumul-spre-adevarata-performanta.html

Drumul Trandafirului

On August 13, 2019

Leadershipul este virtutea de a te înscrie într-o imagine care durează doar câteva secunde să o privești, dar care se imprimă în veșnicie.

Câteodată, aș vrea să fac parte din altă lume, nemuritoare și mereu însuflețită de frumusețea unei grădini plină de culoare, de liniștea unei stări imense de încântare, fapt care să constituie triumful binevenit al unei eliberări din captivitatea timpului, din temnița materială a unei societăți consumeriste și superficiale. Aș vrea să fac parte din imaginea unei realități care își perpetuează existența printre palpitațiile unei inimi mereu înflăcărate de focul sacru al gesturilor de sensibilitate, al momentelor de tandrețe din zona spiritualității.

Astfel, am ajuns să mă descriu prin excelența esteticii de a fi parte din viața de zi cu zi a unui trandafir. Asta este ceea ce se numește să-ți dorești un refugiu pentru suflet, să trăiești o experiență unică, ferită de necurăție și revărsări de vanitate. Gingășia de neatins a trandafrului, atât de apropiată de finețea penelului care așterne culorile pe pânză, în stare de prim amestec de lumesc și evelație, se datorează eliberării de lanțurile trupului omenesc pentru a pătrunde revelațiile lumii suprasensibile.

Sufletul și trandafirul, esența mea non-materială și forma de expresie a întâlnirii cu altă lume, fac obiectul unei legături explicate prin faptul că două entități ezoterice asemănătoare se află față în față cu ceea ce pictorul va turna în formă artistică, cea mai înaltă formă a validării spirituale, prin absența strigătelor de disperare din mijlocul suferinței pământești.

Adevărata minune pe care ți-o dă bunul Dumnezeu este să simți că trăiești viața unei plante perene, din familia Rosaceae, surprinsă într-un tablou căruia privitorul îi poate da, numaidecât și fără întârziere, o notă de uimitor, de veridicitate, de măreție, de prețiozitate, de perfecțiune. În sfârșit, mă simt liber să gândesc în termeni de consens cu aspirațiile de pace sufletească, în senzualitatea și în bogăția simbolică a unui trandafir care se pregătește cu hărnicie să-și schimbe nuanțele pentru un alt anotimp. Sublim și înălțător, nu-i așa?

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești dispoziția sufletească legată de un anumit eveniment trăit ca experiența estetică, prin dezvăluirea unei imagini care tinde să înlocuiască lumea existentă?

După cum lesne se poate observa, factorul integrant al conștiinței mele de a mă raporta la lume este imaginea „Eu-lui" care se structurează din următoarele componente: sublimul unei priveliști de vis, căutarea conștientă a unei fuziuni spirituale și dispoziția sufletească legată de un anumit eveniment trăit ca experiența estetică.

Ispititor, am ajuns să cred într-o schimbare de perspectivă din care se înțelege și se concepe imaginea unei noi identități: a lucrurilor, a întâmplărilor și a vieții - văzute în funcție de capacitatea lor de a găzdui emoția unei picturi care te transportă în altă lume. Nu este de-ajuns să te consideri o șoaptă de răspuns a liniștii pe care ți-o furnizează mișcarea penelului, amintind de întinderile vaste ale unei sfinte încrederi într-un prezent pe care îl vrei continuat în alte timpuri, îl alte dimensiuni ale ființării, mai e nevoie să te conții tu însuți într-un dialog cu materia și cu mijloacele de execuție.

Iar această experiență estetică vizează adoptarea unei sensibilități aparte, a unei atitudini pozitive de tipul "sunt posesor al unui rafinament înnăscut", care denotă o mare capacitate de a empatiza și de a înțelege diversitatea naturii umane. Denotă o solidă acumulare de stări,

idei și viziuni, care tind spre exteriorizarea unui ideal de puritate și cinste sufletească pe care îl privilegiază numai caracteristica de bază a trandafirului: de a fi întotdeauna sincer, fermecător și elegant. De a se face tot timpul plăcut odată cu înflorirea lui.

Legătura cu artă este realizată prin farmecul puterii de a te înconjura de frumos, cu o aură pozitivă, discret, cu bun gust, așa cum se înconjoară pictorul de petele pline de culoare care, adunate sau împrăștiate, țin privirea și inima îndreptate parcă asupra unei imagini a paradisului, încă neterminate. Pictura mă face să nu mai cred în muritorul de rând care se pregătește pentru confruntarea cu limita absolută a timpului, ci la o redistribuire a înțelesului vieții prin inducerea sentimentului de apartenență la un spațiu paradisiac, cosmic, astral, al conștiinței care privește totul prin ochii eternității.

Marea însemnătate a artei trebuie conștientizată prin exercitarea puterii de modelare a realității într-un context de mare vizibilitate, prin referire la un conținut revelator de "potențial expresiv" în construirea viziunii asupra unei lumi complet diferite.

Frumosul presupune trăinicia unor sentimente estetice, ca duioșie, măreție, visare, vitalitate, uimire, într-o temă simbolică de inspirație pur spirituală, cu precădere în reflexul culorilor roșu și galben ale trandafirului.

Trandafirul este singura mea punte de legătură între lumile paralele, între frumosul artei și așa-numitul frumos din natură. El îmi inspiră o stare de atemporalitate, o concentrare de emoții și de evenimente în aceeași imagine, miză majoră a unui procedeu de alternanță între bun gust și simplitate. Ca și când aș fi fost ispitit de vraja unei mângâieri de cașmir pur, plină de duioșie, sinceritate și delicatețe, pe care natura o face să fie vizibilă și palpabilă în cazul unei picturi de mare finețe, în prim planul căreia se distinge o entitate vizual-plastică ce întrunește condițiile unei treziri spirituale de anvergură.

Pictura, la fel ca viața mea plină de căutări, bucurii și neîmpliniri, este realitatea unei povești sensibile, de o uluitoare frumusețe, pe care numai natura o poate plămădi din roșul trandafiriu al unei clipe plină de emoții, păstrată-ntr-o scânteie astrală, în spiritul unei renașteri în altă formă, în alt spațiu al universului.

Leadership: Poți să definești un concept al admirației pentru conținutul tău de viață care se structurează (într-o operă artistică) ca un ecou al întâlnirii dintre două lumi asemănătoare legate printr-un anumit eveniment trăit autentic?

Sensul unei trăiri trebuie să determine intensitatea reacției omului în fața unei experiențe de confirmare a "excepționalului" gândit ca sens al unei vieți care nu se topește prin exces. El trebuie să semnaleze sau să anticipeze ceva legat de tema trandafirului extinsă în lumina unei arte inconfundabile.

Scriitoarea Mary Balogh reușește acest lucru atunci când își mărturisește apartenența la două trăiri suprasensibile în același timp, prin intermediul personajului ei favorit, artistul Joel Cunningham. Adică, prin continuarea utilizării sărăcăcioase a pânzei și prin vulnerabilitatea de a sprijini viziunea unei profunde schimbări de atitudine privind rolul, conținutul și semnificația imaginii.

"Am pictat toată ziua. Am pictat furios și fără oprire și am ajuns la concentrarea totală de care am nevoie atunci când creez. Am pictat această femeie după schițele pe care le-am făcut, din memorie, și din partea aceea din mine care nu poate fi descrisă în cuvinte. Portretul nu e în niciun caz terminat, dar sunt teribil de mulțumit de el. E ceva atât de...delicat în ființa ei, încât mă temeam că nu voi putea niciodată să îl prind în gând, în viziune sau pe pânză. Dar cred că i-am prins frumusețea, bucuria de a trăi, vulnerabilitatea,

tristețea, speranța nestinsă. Oh, aș putea să rostesc o grămadă de cuvinte, fără să pot exprima ceea ce simt în legătură cu ea. Nu am pictat niciun tablou atât de repede. Dar nu este neglijent sau superficial... este sublim."

Dimensiunea și valoarea unui efect artistic este rezultatul unui șir de alăturări de semnificații, suprapuneri de culoare, îmbinări de cuvinte vii, intersecții de elemente de decor, artificii de percepție asupra realității, obsesii tematice, altele față de alăturarea inițială.

Acestea devin normalitate la o personalitate care preia de la simbolul trandafirului o formă de sensibilitate specială, adaptată pentru recepția și analiza unei imagini figurate care nu poate să înceapă decât cu alegerea culorii predominante într-un anumit moment de *insight* , de onestitate, de luciditate și de confesiune. La sfârșit rămâi uimit de nespusa simplitate a compoziției.

Leadershipul este lumea comparabilă între viață și artă, văzută ca o infinitate de imagini care-și răspund unele altora în deplină ordine, luminate de aceeași intensitate de roșu a sentimentului de apartenență la o identitate de tipul "Omul Nou" care face trecerea de la o identitate de împrumut la una reală.

Drumul Trandafirului este un concept al admirației pentru conținutul meu de viață care oferă privitorului o valoare intrinsecă referitoare la creația care continuă să mă fascineze, numită "Omul Nou".

Drumul începe de la punctul în care se declanșează înflorirea primilor boboci și se continuă, la nesfârșit, cu strădania artistului de a oferi acel "altfel" în prezentarea unui dialog fecund pe tema unei identități unice, tradusă printr-o imagine caracterizată de o dominantă cromatică intensă: roșu. Pasiune. Vitalitate. Echilibru. Imaginație. Întinerire.

Source: https://neculaifantanaru.com/drumul-trandafirului.html

Dualitatea este rar văzută cu "ochiul liber"

On Iulie 31, 2023

Ceea ce vezi cu ochiul liber într-un plan de fundal dezvăluie legătura sensibilă dintre ceea ce contempli în natură și sinele tău reflectat în propria creație.

Insula Creta îmi face cu ochiul, din nou, cu o anumită mândrie, în combinație cu o anumită pensulă, cu o anumită pânză, toate vederile și perspectivele de aici corelându-se cu o anumită subtilitate caracteristică pictorilor care știu să descopere frumusețea în detalii. Are și insula aceasta propria ei viață, liniștită, plină de soare, plină de verdeață, cu aspectul unui mic rai pe pământ care promite o detașare de registrul receptării obișnuite, favorabilă vederii de profunzime. Aici simt că trăiesc pentru calitatea vieții mele lăuntrice, înfruntând condiția enigmatică a pictorului de a întrupa o prezență spirituală, dând chip unei ordini cu sens și finalitate a lumii. Poate că tocmai spiritul acesta de libertate pe care insula îl poate oferi, dă măsura libertății mele de exprimare.

Evident. Am mereu admirat modul în care artiștii își exprimă conștiința prin intermediul creației, iar această legătură dintre ei și plăsmuirile lor, care se propagă în interiorul ființei mele și îmi dictează totul, mă uimește și mă urmărește neîncetat pe această insulă care încearcă o revelare a misterului *Ymphia Usein Anneemins Aattya Uschellat*, adevărul de dincolo de aparența externă a lucrurilor.

Pot, într-adevăr, să-mi păstrez echilibrul interior, starea de bine și să găsesc o semnificație înaltă locului în care mă aflu, derivat de la o frumoasă întâmplare, numai dacă rămân neclintit, legat de acest pământ sfânt, în măsura în care înfrunt latura enigmatică a pictorului care păstrează permanent contactul cu natura, ținând vie memoria impactului inițial al creației asupra conștiinței sale. Nimeni nu poate nega asta. Sincronizarea sufletului cu locul, stabilind un echilibru între "am plecat și m-am întors", arată uluitoare condiție a unui pictor care își manifestă conștiința printr-un impuls de admirație, de polaritate pozitivă, luându-mi libertatea de a face minunat orice punct de vedere divin care aduce armonie, dar și ciocnirea dintre creație și suflet.

Leadership: Poți să te oglindești într-un spațiu relativ restrâns, legând între ele două realități complet autonome și opuse?

Înțeleg prea bine de ce întotdeauna ochii cu care privesc totul în jur, fără să uit nimic în urmă, fără să las nimic nedescoperit, sunt bineveniți să-mi ofere încântare mentală, o seninătate cerească, un echilibru emoțional, ori de câte ori marea cu ale ei valuri înspumate crează peisaje noi. Iar dacă între privirea mea și creația naturii există o legătură strânsă, sub impulsul de întoarcere la nostalgia altor vremuri, relațional cu experiența de concentrare a unei energii omniprezente în direcția unei asemănări între imagini și stări de spirit, atunci impulsul nestăpânit de creație pe care-l simt în mine crește în amplitudine.

Insula a fost dintotdeauna aici, dar eu n-am vizitat-o niciodată până azi. Ca atare, ceea ce mă încântă cel mai mult în acest loc de vis, plin de vrajă, plin de culoare, este că el nu se întoarce niciodată în amintire decât dacă am dorința de a-l uita și de a-l face să se piardă într-un parcurs de viață anevoios, într-un joc istovitor și disperat până la un deznodământ imprevizibil. În acest sens, pictura devine mai mult decât o simplă activitate relaxantă pentru mine, cât mai degrabă o parte integrantă a ființei mele într-un soi de imagine mentală pe care încerc să o descriu în culori vii pentru a lega între ele două realități complet autonome și opuse: una este viața de zi cu zi, cealaltă este ce se află dincolo de ea.

Tare mult îmi încântă vederea tot ceea ce reflectă armonia naturii, culorile vibrante și formele

variate pe care insula le găzduiește într-un spațiu relativ restrâns. Este drept că vederea poate fi condusă de o intenție artistică și în același timp să se mențină într-un plan riguros-speculativ precum este "esteticul", dar mai întâi trebuie să știu în ce măsură pot să tratez generalul ca un fapt particular. Deci, vederea are dubla calitate de a fi suport și motiv al universalității, dar are și caracterul de a fi personală, deschisă și comunicativă în același timp, fiind atât de evidentă încât ar fi greu de negat fără vreo recunoaștere exterioară.

Leadership: Creația ta poate să inspire privitorului o reacție emoțională puternică, dezvăluind conexiunile profunde ale experiențelor trăite în limitele unei subiectivități deterministe?

Din păcate, insula poate să dea un sentiment de izolare, o impresie dezamăgitoare asupra conceptului de tranziție, o mixtură înșelătoare a experiențelor conștientizate în limitele unei subiectivități deterministe care tinde să deformeze realitatea pentru a inspira privitorului o reacție emoțională puternică. Ceva asemănător artei expresioniștilor care cuprindea adesea viziuni neliniștitoare, conținând simboluri influențate de cercetările simboliste. Iar pentru ca voi să înțelegeți mai bine ce vreau să spun, mă voi întoarce la începutul unei povestiri celebre scrise de Hans Christian Andersen:

"Trebuie să ne întoarcem la începutul acestei povești, pentru ca, atunci când vom ajunge la sfârșitul ei, vom ști mai multe decât știm acum. Şi anume, despre un drăcușor care într-o zi se puse voios pe treabă și meșteri o oglindă care avea puterea ca tot ce se oglindea în ea bun și frumos să devină mic și urât, în timp ce tot ce era mic și urât să devină mare și mai urât ca niciodată. Priveliștile cele mai frumoase arătau ca spanacul fiert, iar oamenii arătau hidoși și fără corp, părând că stau în cap. Înfățișarea lor era strâmbă, pentru ca nimeni să nu îi poată recunoaște, iar un singur pistrui dacă aveau pe față, părea că se răspândește pe întregul nas și gura lor. Era foarte distractiv pentru drăcușor. Dacă un gând nevinovat trecea prin capul cuiva, acesta era răstălmăcit de oglindă; și cât mai râdea drăcușorul atunci de născocirea lui cea vicleană."

Ei bine, situația pe care o creează pictorul este un fel de reflecție asupra realității cu care vine permanent în contact. El poate folosi arta ca pe o modalitate de a reflecta asupra propriilor experiențe, într-o anumită parte a lumii, în timp ce oglinda drăcușorului reflectă și distorsionează realitatea în oricare altă parte a lumii.

Totuși, în ambele situații, unice prin efectul lor simbolic, există o componentă de transformare care contribuie la susținerea artei. Dacă oglinda transformă frumusețea în urâțenie, atunci insula izolată a pictorului îi poate schimba perspectiva asupra operei de artă, care nu mai este o realitate durabilă, cât mai degrabă o minciună imperfectă. Iar în acest caz pictorul nu mai este un creator de lumi, ci un destin covârșit de conștiința marii erori de a nu se recunoaște el însuși în propriul tablou, de a nu se mai identifica cu opera sa.

Leadershipul primește așa numita măsură a "conștiinței" atunci când creația cu care te identifici este înțeleasă ca o ipostază a libertății, când nu exprimă realitatea de a trăi într-un orizont închis.

Dualitatea este rar văzută cu "ochiul liber" dacă mă gândesc la faptul că o insulă nu este completă fără un far. Iată că și aici găsesc un asemenea far sub forma unui artist vizionar care își proiectează creația în lumea exterioară, iluminând și ghidând privitorul către o experiență emoțională puternică.

Încă sunt prizonierul acestei insule, dar sunt un prizonier liber, pot să visez, pot să mă pierd, pot să rămân cu amintiri frumoase, fiindcă mă las în voia imaginilor și ideilor ce dansează în jurul meu ca valurile oceanului nesfârșit.

Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine

On Februarie 15, 2022

Diferența există, alteritatea se construiește. Iată primul postulat pe care se întemeiază știința expresivității sporite, individualizate, în artă.

Abordarea creației mele pornește de la premisa că forma optimă de constituire a unei individualități cu funcție exponențială, ce se află la intersecția dintre simetrie și suprarealism, nu ar putea fi satisfăcută decât prin recapitularea unei experiențe demne de o poveste, sub genericul "Realitate Fictivă". Este vorba de a-mi aminti cine sunt cu adevărat, astfel încât să pot continua creația propriei experiențe de viață la un nivel superior de conștientizare a contiguității dintre ce este evocat și ce este perceput.

Până la urmă este și asta o performanță literară.

Asta se poate întâmpla numai când forma și imaginea vizuală apar complet schimbate într-un spațiu atemporal al faptului de a fi "pretutindeni și nicăieri", ca o aventură neîntreruptă în spațiul privat al unui artist care se revelează ca o ocheadă aruncată peste timpul istoriei și care pretinde să se realizeze ca atotcunoscător printr-o experiență de viață îndelungată.

Bineînțeles, un asemenea artist nu ar vrea să lase o aparență care să-i schimbe întregul traseu al vieții, ci s-ar converti într-un personaj cu puteri dumnezeiești, plin de virtute, așa cum este Prospero (din piesa lui Shakespeare), având puterea de conduce cu o manieră de trăire a dumnezeirii complotul unei serii de evenimente neprevăzute. El se folosește de vrăji, scheme și manipulări care toate funcționează în tandem ca parte a marelui său plan de atingere a statutului de "Cauzalitate Unică" .

Leadership: Poți să ajungi la o acceptare de sine mai largă prin realizarea unui rol de excepție exprimat în sens dublu, ca parte foarte importantă a procesului de creare a unui erou care încearcă imposibilul fără să aibă nevoie de prezentare?

Din punct de vedere al schimbării formei și al imaginii care mă caracterizează în cazul redării unui personaj cu atitudine hotărâtoare, o instanță demiurgică cu înfățișare de om, deci mai degrabă în sens progresiv decât static, am reușit să mă autodefinesc ca un ansamblu de comportamente, voci, costume, acrobații, trăiri în care naturalul se întâlnește des cu supranaturalul, în diferite mișcări scenică, apariții și dispariții în fum și flăcări.

Toate acestea, definite ca atare, au fost transfigurate deseori de personalitatea Creatorului, fiind dispuse într-un ansamblu articulat de imagini dătătoare de conotații asupra interpretărilor ulterioare.

Evident, toate au rolul de decor complex în prezența unui renumit creator de măști și costume, pentru preamărirea unei idei, a unui eveniment, a unui erou legendar, păstrând distanța pe toată durata spectacolului printr-o invizibilitate structurală, printr-un caracter dublu, nici vizibil, nici invibizil, sau în același timp și vizibil și invizibil.

Să nu uităm că un magician cu valențe de fizician categorisește realitatea determinând mulțimea tuturor moleculelor care pot în chip factual să reacționeze cu ea.

Cine poate să instaureze aici o ordine, dacă nu chiar artistul genial care și-a definit misiunea

și vocația - aceea de a trezi în el însuși și în cei din jurul său noțiunea mistică a unui erou atins de titanism și hybris (imaginea clasică, extrem de răspândită a unui erou cu alură de supraom), având totuși puterea de a-și recunoaște adevărata identitate ascunsă în spatele măștilor, în spatele personalității duble. Punctul culminant este atins atunci când magicianul începe să-și confunde deghizarea cu adevărată-i identitate.

Fie că este vorba de recunoașterea mea într-un dublu al meu, dacă luăm în calcul o forță aparte *Visergeranth* (prezența mea în "imaginea celuilalt"), datorită experienței comunicării prin indici falși, mimică, postură și gesturi precis codificate, avem în față procesul de recunoaștere a unei alterități fin diferențiatoare pe care se întemeiază dimensiunea simbolică a identității separate, distincte. Chiar dacă totul se petrece "în ceață", magaicianul își acceptă divinitatea, revendicându-și conștiința de a fi un mijloc de expresie artistică;. câștigându-și poziția de "om miraculos".

Nu m-aș fi așteptat la desfășurarea cadrelor de la sfârșit, dincolo de care esteticul nu poate trece peste real, de la întrepătrunderea unor planuri pe care le credeam deja dispărute, la reapariția unor personaje pe care le simțeam mai importante. Dar lucrul acesta se adeverește numai dacă iau în calcul o putere decisivă care accentuează dinamismul imaginii, fără ca ea să cunoască legile mișcării și ale remodelării, ca *actus imperfecti.*

O privire mai atentă aruncată asupra imaginii care te face să te deosebești de mulțime, dezvăluie decalajul dintre interpretarea vizuală a unei experiențe de divertisment, și realitatea care se relevă treptat prin efectele sale de clar-obscur.

Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine este atât de familiară artistului care își creează două imagini într-una singură, cu scopul precis de a o notă de stil performanțelor tale. Diferența există, alteritatea se construiește. Iată primul postulat pe care se întemeiază știința expresivității sporite, individualizate, în artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dublul-unei-priviri-care-incearca-sa-se-vada-mai-bine-pe-sine

Duhurile

On Februarie 27, 2015

Îndeamnă-ţi Ego-ul să câştige o identitate superioară în faţa celorlalţi oameni, acordând însemnătate unei realităţi mai adânci.

- Maximilien - spuse Monte-Cristo - prietenii pe care i-am pierdut nu se odihnesc în ţărână. Ei sunt înmormântaţi în inima noastră, şi Dumnezeu a voit aşa, ca să-i putem avea veşnic lângă noi. Şi eu am doi prieteni care mă însoţesc astfel întotdeauna: unul dintre ei este cel ce mi-a dat viaţa, celălalt este cel ce mi-a dat inteligenţa. Duhul lor, al amândurora, trăieşte în mine. În clipele de îndoială le cer sfatul, iar dacă fac vreun bine, asta se datorează numai sfaturilor lor. Întreabă-ţi inima, Maximilien, dacă trebuie să-mi arăţi mai departe un chip atât de răutăcios.

- Prietene - răspunse Maximilien - glasul inimii mele e cu desăvârşire trist şi nu-mi făgăduieşte decât nenorociri.

- Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Sufletul îşi deschide singur orizonturile. Pentru că sufletul îţi e întunecat, el îţi arată un cer noros. *

Leadership: Cum reacţionează personalitatea ta la una din cele două alternative : "eşti o insulă stingheră" sau "o fărâmă din întreg", prin intermediul poziţiei asumate faţă de cerinţele sufletului şi provocările existenţei?

A great man îşi asociază mental personalitatea, experienţele, fiecare faptă, fiecare drum ales, fiecare acţiune, cu o anumită trăire şi cu un anumit sentiment, pentru a crea o armonie între ceea ce este şi ceea ce vrea să fie. Posedând suplimentar o anumită capacitate înnăscută de receptivitate spirituală, moştenind o genă a inteligenţei şi mentalităţii predecesorilor săi, un asemenea om nu se va manifesta niciodată ca o fiinţă rătăcitoare care îndură aventuri existenţiale, ci mai degrabă ca un model de virtute admirat de toată lumea.

Leadershipul se poate evidenţia ca o dominantă caracteristică a omului spiritual, în faptul că acesta acordă însemnătate unei realităţi mai adânci, aninând de orizonturile sale de generare a încrederii şi credibilităţii, contururile unei veritabile alianţe cu modele predecesoare de gândire şi virtute.

Suprafaţa spaţiului de gândire şi acţiune a unui lider posedă acea adâncime a trecătorului banal prin această lume, dar şi o perspectivă a artistului care îşi organizează tabloul în funcţie de evenimentele care-i solicită conştiinţa - percepţia acordându-se suplimentar dimensiunii unei identităţi mai cizelate. Dar şi pentru că plenitudinea unei credinţe într-o forţă mai înaltă este cea mai adecvată formă de a te considera sursa unei ordini pe care nu ai prevăzut-o, dar care te favorizează într-un fel sau altul.

Plasându-se într-o poziţie continuatoare a predecesorilor săi, în condiţiile unei suprapuneri a sferelor de apreciere a ceea ce este moral corect şi a ceea ce este greşit, un astfel de om va putea să reprezinte mai bine fundamentul unei judecăţi de valoare şi fundamentul unei convingeri profunde.

Un bun cunoscător al semnelor lumii îşi trage originile din cunoaşterea predecesorilor săi, făcându-şi un examen de conştiinţă în faţa lui Dumnezeu prin felul cum îşi deschide orizonturile în faţa unei realităţi care pare străină şi adversă.

A fi o insulă stingheră înseamnă să te îndepărtezi de forța cauzală a evenimentelor care au o importanță majoră pentru evoluția ta, prin faptul că imaginea lumii din care îți tragi originile este la dispoziția unei conștiințe aflată dincolo de timp și spațiu, a unei conștiințe care se angajează în crearea realității pe care ți-o dorești.

Realitatea este ceea ce crezi despre tine într-un vârtej al ecourilor de viziune din alte timpuri, care te transpun într-un mod foarte realist în mijlocul acțiunii din prezent, într-un context ingenios de schimbare a cursului evenimentelor - fiindcă faci parte dintr-o inteligență universală care își continuă planul prin intermediul cunoașterii transmise de la o generație la alta.

Omul în care domnește o seninătate aproape supraomenească se situează prin excelență într-o zonă a interferențelor externe - în care se pot identifica indicii ale unei potențialități de cizelare și îndrumare. Ego-ul tău poate să câștige o identitate superioară în fața celorlalți oameni doar dacă reușești să fii mai mult decât ceea ce ești în fiecare moment din ciclul vieții - când ai ocazia să îți împărtășești sincer sentimentele și dorul pentru cei dragi.

A fi o fărâmă din întreg înseamnă să te conectezi la o sursă superioară de putere, încât personalității tale să i se poată asocia dreptul de a fi de ajutor unei lumi care continuă să pună accent pe impactul luptei dintre bine și tău.

Cele mai importante cerințe ale sufletului omenesc sunt pretenția de a deține înțelepciunea celor bătrâni, deprinderea de a merge pe urmele lor, și nevoia de a se hrăni cu satisfacția unei misiuni spirituale împlinite. Desigur, nimic nu este mai greu de parcurs decât un drum sufocat de nostalgia acelei „uniri în cuget și-n simțiri" ce ne-a fost insuflată în anii copilăriei, sau de nostalgia unei iubiri de mult pierdută, sau de nostalgia lumii dinaintea căderii în păcat.

Liderul este o emblemă a predecesorilor săi, îmbogățit cu îndrăzneală, dinamism și inspirație, cu acea calitate morală ce izvorăște din înțelepciunea pe care aceștia au lăsat în urma lor, modelându-l în a fi ceea ce ar trebui să fie: un judecător al faptelor și al deciziilor, un mediator al dorinței de schimbare sau o instanță a puterii de modelare pe care ceilalți se pot sprijini.

Cuvintele poetului englez John Donne nu se vor ofili niciodată: „ *Niciun om pe lume nu-i o insulă stingheră. Fiecare om este o parte din Continent, o fărâmă din Întreg.* " Toți ne tragem din alții. Şi tot așa felul de a fi și capacitățile cele mai înalte ale minții și chibzuirii ne sunt transmise deseori pe cale spirituală.

A ține seama de capacitatea de cuprindere a spiritului celor care au trăit, trăiesc și vor trăi în tine, este ceva profund, înălțător, care nu doar că te inspiră la acțiune, dar te apropie de stadiul de om superior care beneficiază de virtuțile cu care el însuși se află în echilibru.

Leadershipul este calitatea omului investit cu o spiritualitate înaltă pentru a dovedi existența unei inteligențe universale, prin asigurarea unui orizont de cunoaștere actualizat asupra percepției dintre trecut și prezent, dintre rău și bine.

Duhurile sunt prietenii de nădejde care trăiesc în tine, veghează constant asupra ta, sporind acele însușiri care dau vieții tale noblețe, și în același timp îți lărgesc sfera de impact și influență. Care sunt acele virtuți pe care ai putința de a le săvârși cu ajutorul lor?

Puterea de te ridica deasupra a ceea ce ești, prin asumarea unei viziuni despre lume și prin extinderea experienței de utilizare a ei prin acțiune, centrându-te într-o identitate profundă și

constantă, își găsește integrarea nu doar într-un ideal nobil. Ci mai presus de toate în lărgirea orizonturilor de cunoaștere și în adâncirea relațiilor cu cei care te-au inspirat de-a lungul vieții.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/duhurile.html

Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei

On Mai 27, 2010

Nu poți să potențezi la maximum senzația de univers fictional, într-o reprezentare a realității unde adevăratul spectacol al vieții se desfășoară în culise.

- Venisem, zise Samuel, să vă întreb ce vești îmi mai dați despre excelența sa, prietenul meu, contele von Eberbach. Cum mai merge dragostea?

- Prost, răspunse Olympia.

- Ei nu, cum se poate?

- Așa este. În primele zile a fost foarte îndrăgostit, foarte tandru, foarte respectuos și aș adăuga chiar foarte fermecător. Dar, după vreo 15 zile îndeosebi, s-a schimbat într-un mod de nerecunoscut. Este inegal, capricios, ursuz.

- Din pricină că nu v-ați dat osteneala să-l câștigați. Bărbații sunt atât de proști, încât măreția și simplitatea îi resping în loc să-i atragă. Doar josniciile și viclenia îi rețin. Există nenumărate mijloace de a-i domestici, iar frumusețea sau inteligența nu înseamnă nimic, dacă nu știi să le folosești. Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei. Este o mare prostie ! Sunteți fermecătoare, vă risipiți, sunteți bună, sunteți absurdă. I-ați satisfăcut capriciile în loc să-i măriți interesul, rezistându-i. El v-a rugat să vă îmbrăcați într-un anume fel ca să-i reamintiți de o femeie căreia îi semănați. Tot el v-a cerut să vă puneți șaluri de o anumită culoare, să vă pieptănați într-un anumit fel. Iar dumneavoastră i-ați îndeplinit toate fanteziile cu o răbdare și o blândețe total lipsite de abilitate, îngăduiți-mi s-o spun. Obstacolul este principalul magnet al dorinței umane, și chiar dacă pare o naivitate, trebuie să recunoaștem, că ceea ce ai nu mai dorești.

- Ce-aș putea să vă spun? zise Olympia. Contele von Eberbach este un om egoist, exigent, posesiv chiar. Se vede că vrea totul doar pentru sine. Are dorințele imperioase ale slăbiciunii și ale bolii. Nu-ți oferă nimic din sufletul său, dar vrea totuși din al tău. Ceea ce el iubește, sau ceea ce a iubit la un moment dat în mine, nu sunt eu, este asemănarea mea cu altă femeie. Este o moartă, este o sigură dispărută care a luat odată cu ea și viața lui în mormânt. Puteam să-i refuz fericirea acestei amintiri sacre? Nu eram geloasă pe moartă: el o iubea, eu îl ajutam s-o iubească. Dar acum, mi-e teamă să n-o fi uitat-o și pe ea, ca pe atâtea altele, și că biata moartă să nu fi murit pentru a doua și ultima oară. Iar Eu, pentru care arta a devenit toată viața mea, pot eu, de exemplu, să accept să renunț pentru totdeauna la teatru și la muzică, poate, așa cum îmi cere dânsul? Ceea ce-i trebuie lui nu este nici o soție, nici o amantă, ci ceva precum o fiică. Tot ceea ce seamănă cu o voință, o dorință, o pasiune sau o idee puțin mai îndrăzneață, îl obosește.

Leadership: Ești în stare să potențezi la maximum senzația de univers fictional pentru a obține certitudinea unui fapt care dezvăluie emoțiile unei suferințe adânci, neîmpărtășite?

Această privire aruncată în inima universului tainic al omului bogat, trufaș și posesiv, neliniștește până la epuizare pe oricine. Este vorba despre o afecțiune psihică des întâlnită ce se exteriorizează în urletul unei conștiințe care nu se împacă cu situația actuală, constituind la fel ca în orice proces psihologic marcant, o compensare disperată a fragilității lăuntrice, un strigăt al vieții însăși ce se simte amenințată de dinamica ucigașă a unei nevoie nesatisfăcute.

Aici nu mai este vorba despre caracterul de "ficțiune" al infernului prin care trece individul, deci nu este vorba despre un coșmar din care te trezești fără să vezi încotro duce acțiunea dintr-o realitate paralelă, știind că ai revenit cu picioarele pe pământ și totul este mai real decât o vrajă mistuitoare în care mulți intră și foarte puțini ies. Prin aceasta este subliniată, totodată, aluzia ce trimite spre cuplul Orfeu-Euridice: *"Doamne ce greu a fost să mă scutur de somn, să mă descotorosesc de vraja nămoloasă. Lângă putere era poarta uitării aruncată în chip de zar crâncen al sorții. Am intrat acolo fără să știu, și asta e vina mea."*

Inadaptarea individului la cerințele sufletești ale celui de lângă el a declanșat criza unei conștiințe care nu se mai regăsește în alte perioade ale vieții, o conștiință care nu este influențată de niciun fel de calități, deci fiind lipsită adesea de stabilitate morală. Prin aceasta, leadershipul se referă la o prezență care poate să inspire certitudinea unui climat destins, dar nu și certitudinea asupra unui singur fapt, aparent. În fine, nu poți să potențezi la maximum senzația de univers fictional într-o reprezentare a realității unde adevăratul spectacol al vieții se desfășoară în culise.

Psihologia omului învins de stările sufletești este necesară ca să conștientizăm ce se întâmplă dacă facem un pas în plus spre stadiul de disoluție totală a personajului principal, a cărui dispariție are loc printr-o exaltare a imediatului neașteptat și a imaginației secătuita de puteri.

În chimismul cel mai profund, substanța omului este dată aici de revelația unei legi necruțătoare: "Tot ce-i al meu, trebuie să-mi placă doar mie", care stipulează, generic, o clauză de tipul "take it or pay for it", ceea ce presupune instituirea realului într-o ficțiune a cărei trambulină este visul de care nu apuci să te bucuri. Iubirea mitică se va constitui acum într-una din acele faze ale visului care devine figurat într-o lume concretă, și a cărui prezență vădește o conștiință mai acută a fatalității, a dificultăților ce trebuie învinse, dar totul fără speranță.

Invocată astfel în modulațiile unei lamentări, prin procedeul "fie-ți milă de mine", imaginea omului puternic sfârșește însă prin a fi abolită în mișcarea nimicitoare a emoțiilor de disconfort în menținerea relațiilor cu ceilalți, de vreme ce demersurile sale se încheie cu evocarea unei amintiri din care durerea execută inima. Absorbind în materia gândurilor întreaga substanța a realului în care emoțiile sunt incastrate, tencuite, transformate în neant al posibilității de exprimare, omul revine încet, încet, la statutul de copil neajutorat care are nevoie de susținere.

Astfel încât, așa cum se poate vedea citind romanului lui Alexandre Dumas, felul omului de a-și drămălui viața dinaintea sfârșitului tragic, are în tot mai mare măsură caracterul unei reverii delirante asupra destinului, care se află în gândurile latente, așa cum vine vorba: „a visa cu ochii deschiși". Sau poate că este o încercare de reconstrucție a unei reverii psihanalitice despre rușine care trece apoi într un delir de ruină ? Cum să-l mențină asta pe visător într-o conștiință de liniște?

Iar aici, elementul "iubire" nu face decât să potențeze la maximum senzația de univers ficțional, rolul unei relații cu cineva devenind, în mod evident, o călătorie nu mai puțin liniștitoare, prin suprafața lipsită de adâncime a unei lumi, tăcute și ascunse.

Pătrunderea în adâncul spațiului leadershipului se face printr-o mărturisire a sentimentului de mândrie față de acțiunile pe care le întreprinzi, acestea reprezentând certitudinea unei continuități în spiritul de opoziție față de conformismul unei vieți supuse codurilor și moravurilor ușoare.

Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei dacă nu țineți cont de faptul că tot ceea ce credeți despre cineva este atașat de natura emoțiilor și

intensitatea lor. Când nu se află destulă răbdare în exprimarea sentimentelor, și dacă nu poți învăța adevăratele deosebiri dintre lucruri și valoarea lor, atunci nu vei putea să aprobi ceea ce zice înțeleptul S. Smiles:

"Înțelepciunea constă, mai ales, din acea calitate a spiritului, care dă posibilitatea individului să aibă o atitudine dreaptă, discretă și inimoasă în fața împrejurărilor vieții. De aceea oamenii culți și cu experiență sunt totdeauna răbdători, în timp ce ceilalți sunt meschini și netoleranți."

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Dumnezeu le-a pus pe toate în mişcare spre folosul lucrării Sale

On Iulie 26, 2022

Pentru univers un singur om este mai important decât toți ceilalți oameni.

Cititorule. Chiar acum îți adresez o simplă întrebare, care este mai mult decât o întrebare, este cazul unei dileme. Oare dacă s-ar aduna în acest moment toți cântăreții din lume, de toate vârstele și toate felurile, având la dispoziție cele mai avansate tehnologii muzicale, și toată istoria muzicii fiind de partea lor, ar putea ei toți la un loc să compună o piesă de talia "The Show Must Go On", la fel de prestigioasă ca varianta compusă de Freddy Mercury ?

Nu-i așa că nimeni nu poate? Înțelegi acum de ce experiența tuturor oamenilor adunați la un loc, este zero în fața talentului? De fapt, talentul este condiția de existență a unicității, rezultatul unor îndelungi căutări, consecința unei gândiri pline de strădanii care, adesea, are valoare de întărire a actului de creație.

Decât să capeți experiență în diverse domenii, mai bine îți găsești talentul unic. În această privință, toată experiența din lume, a tuturor oamenilor la un loc, nu va egala niciodată talentul unui singur om. Și întotdeauna va exista un singur talent neîntrecut în fiecare ramură a științei.

Leadership: Poți să te referi la tine ca la un celălalt tu semnificativ, încât să dai sens conținutului unei imagini care încearcă prin dimensiunea și rezoluția ei să pătrundă în inteligibil?

Când Dumnezeu oferă unui singur om o parte din harul său, din acel moment o nouă stea începe să lumineze cerul. Pentru univers, un singur om este mai important decât toți ceilalți oameni. Acesta este simbolul "Iisus Hristos", o amplă compoziție figurativă. Şi de aici dualitatea naturii lui Hristos – atât umană cât și divină.

Simbolizând de fapt greutățile, supărările și suferințele pe care "cei aleși" trebuie să le suporte pe parcursul drumului vieții, Iisus Hristos desemnează imaginea unei povești reale ce se reflectă distinct, ca într-o oglindă convexă, în apariția misterioasă a unui sfânt care face să curgă harul divin prin inima sa. Does anybody want to take it anymore?

Leadership: Reflectezi asupra condiției tale trecătoare, punând pe primul plan dezvoltarea ideii de "uniune ipostatică" între o imagine vie aflată dincolo de controlul tău și o imagine anticipativă care se schimbă pe parcurs?

Acum îmi dau seama câte lucruri mă leagă de oamenii rari și prețioși, fără să-mi epuizez posibilitățile văzului de a sesiza, cu un ochi sau cu ambii ochi (atât de la distanță cât și de aproape) forma și conturul unui nou univers definit de culoare, energie, pozitivitate. Câtă muncă grea și încordată, intensă și creatoare, trebuie să plătești ca să faci trecerea de la imaginar la perceput, dar rezultatele se văd din plin pe măsură ce avansezi. Să ne vedem cu bine la linia de Finish, drag alergător de cursă lungă !

Aici și acum, pentru întâia oară, am început să împărtășesc și altora adevărul a ceea ce înseamnă "plinul" divin și ce relații perceptive, asociative, afective se pot stabili în perimetrul spațiului de receptare a ființei divine. O ființă disponibilă ca pură extensie materială, ce se emancipează cu ajutorul unei forțe spirituale ce acționează în ea.

Toți am venit pe pământ cu dovada unei firi spirituale de succes și cu un destin divin, dar nu toți îndeplinesc condiția metafizică numărul unu a separației de cele lumești: asigurarea acelui *Indespiadhyas Conceichtuos* (o convingere a lucrurilor nevăzute) din încremenirea timpurilor.

Iar acum, când sunt plin de forțe creatoare, de la însuși Dumnezeu primite în dar ca manifestare a harului Său, acum când pot să împart comoara cunoașterii mele vaste și adânci, tratată ca spațialitate inerentă unei imagini arhetipale, uite că sunt nevoit să mă confrunt cu însăși absența mea, să fug, să nu mă mai uit îndărăt, să mă ascund de restul lumii ca un înger care, venind din spațiu, abia picat din rai, nu poate să interfereze cu starea lumii.

Leadership: Ai posibilitatea să-ți extinzi viziunea asupra unui personaj inițiat în legile "imposibilului devenit posibil", printr-o capacitate infailibilă de discernământ între ceea ce este real și ceea ce este ireal?

Cel puțin la început, omul de mare talent este privit cu pleoapa depărtărilor infinite, într-un cadru nerealist, ca o consecință nebănuită a denaturării simbolurilor de natură sacră. Şi asta, mai ales dacă imaginea făcliei sau a focului etern care menține Perfecțiunea în această parte a lumii, se află în obscuritate directă.

Semnificația cuprinzătoare a lui Iisus Hristos, definit ca un cosmos la scară redusă, ca o mandala adăpostind o reverie a infinitului într-un spațiu limitat, lumesc, trebuie pusă în relație perceptivă cu ochii unui privitor din afara cadrului Lui de acțiune. Semnificația lui Iisus Hristos trebuie să dilate câmpul de acțiune al Marii Opere printr-un prinos de conținut care să conducă la înțelegerea importanței evoluției ce se poate realiza doar prin intermediul științei.

Cum spunea cineva, natura uriașă nu poate fi cuprinsă decât printr-o microcosmicizare, deci fiind redusă la elementele simbolice care o rezumă. Iar omul de mare talent, fiind proiectarea pe pământ a constelației Sagittarius din câmpul de forță al Imanenței, conjugat cu siguranța unui spațiu protector, trebuie să producă schimbarea de proporții în această lume, propagând mesajul divin *Omnia Mutantur* : "Nimic nu trebuie să rămână neschimbător."

Leadership: Ţii cont de particularitatea unui fundal plin de contrast, imortalizând în alte ipostaze potențialul revelatoriu al omului care caută și găsește în sine surse de reconstituire a unei imagini cu dublu sens?

Pe această linie de frontieră extrem de subțire evoluează îndeosebi magia unei minți deschise la schimbare. Ce exemplu să vă dau? Dacă mă gândesc bine, a produce o schimbare semnificativă în orice domeniu este un proces similar cu trecerea de la căruța trasă de cai, la un automobil de genul Tesla. Ceva colosal, zdruncinător ca un cutremur care, în anumite privințe, trebuie să fie și unul istoric.

Cu toate acestea, sunt o grămadă de indivizi (așa zis specialiști) care au acasă o căruță veche cu roți de lemn. Ei aplică din când în când o vopsea nouă dricului, mai schimbă câte o scândură putredă, mai ung cu vaselină câteva șuruburi, o învelesc cu vreo două perdele second-hand, și li se pare că au făcut ceva extraordinar. Minunat !

Ceea ce acești indivizi nu realizează este că, în continuare, au rămas la stadiul de "ultima căruță". Cum ar putea ei să înțeleagă simbolul finalizării Marii Opere? Este vreunul din ei stăpân al potențialului sacru de a face minuni? Ar putea vreunul să se constituie ca fiind contopirea a două imagini: a infinitului și a crucii de lumină, sub spectrul larg al realității reflectată de *Toiagul lui Asclepios* sau de *Pocalul Hygeei* ?

Pentru a folosi leadershipul ca element de schimbare în perimetrul gândirii pe care o coordonezi, trebuie mai întâi să fii în stare să faci distincția între valoare și nonvaloare, între material și spiritual.

Dumnezeu le-a pus pe toate în mișcare spre folosul lucrării Sale, pentru ca lumea aceasta să facă parte dintr-o uniune cu înalturile cerului. Aici intră în joc "magia", creația din lumile universului, personificată de un zeu care a început din nimic și a modelat tot ce îl înconjoară.

Magia în leadership este următoarea: trebuie să ai convingerea că, atunci când imaginea ta va ieși în evidență, ea va avea particularitatea de a fi în egală măsură adevărată și fictivă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dumnezeu-le-a-pus-pe-toate-in-miscare-spre-folosul-lucrarii-s

După toate regulile artei

On Iulie 13, 2010

Pentru a-i putea controla pe oameni trebuie să-i scoți din context și să le oferi o altă orientare.

În urma neașteptatei morți a regelui Hamlet, regina Danemarcei, Gertruda, s-a măritat cu Claudius, fratele răposatului ei soț. Această faptă ciudată i-a trezit tânărului prinț Hamlet anumite bănuieli – că în chip tainic Claudius i-ar fi făcut de petrecanie tatălui său.

Aflând într-o zi cum că o nălucă – semănând leit cu regele mort, tatăl lui - își făcuse apariția pe una din terasele din fața palatului, Hamlet a hotărât să facă el însuși de strajă în noaptea aceea cu oștenii, ca să poată avea un prilej de a o vedea.

Când se înnoptă, lui Hamlet i se arătă stafia tatălui său, care îi mărturisi în ce chip mișelesc fusese ucis tocmai de fratele lui, Claudius (unchiul lui Hamlet), pe care de altfel și el îl bănuia de mult. Tânărul prinț îi făgădui bietei năluci că nu-și va găsi liniștea până ce nu va răzbuna această crimă. Gândul răzbunării începu să-l frământe tot mai mult pe Hamlet, care însă nu știa în ce chip să-și împlinească făgăduința.

Masca suferinței. Niciun simțământ nu-i mai putea urni din loc lui Hamlet convingerea fermă că tatăl său a fost ucis. S-a legat atunci în fața fantomei să-și respecte promisiunea – deci, cu dreptate sau fără dreptate, se va răzbuna. Dar cum? Căci ca să învinuiești pe cineva de crimă, trebuie să ai dovezi foarte clare și solide.

Leadership: Faptele considerate ca posibile motive de răzbunare sau ca posibile reacții la nedreptate își au sfera de incidență restrânsă la faptele ce intră în conținutul noțiunii de "fond de rezervă"?

Pentru ca nimeni să nu-i afle taina cea mai adâncă din suflet, ca să îndepărteze orice fel de bănuieli, prințul a luat hotărârea ciudată de a se preface pe de-a-ntregul zănatic. Fiind înzestrat cu un talent actoricesc deosebit, el și-a jucat cu atâta măiestrie rolul de nebun, încât și regele și regina, și ceilalți curteni se lăsară amăgiți. Și, lăsând să se creadă că adevărata pricină a smintelii sale era dragostea față de iubita lui, Ofelia, Hamlet a întredeschis, încetișor, o ușă tainică pentru a se strecura pe nevăzute prin hățișul de „spini" al lui Claudius, care începuse să-l suspecteze de aflarea adevărului.

Nu ești artist dacă nu îți rămâne vreo iluzie. În acest timp, sosi la curte o trupă de actori, cu care altădată Hamlet petrecuse ceasuri plăcute. Ca să nu existe vreun dubiu că într-adevăr Claudius, unchiul său, era responsabil de moartea tatălui său, tânărul prinț hotărî numaidecât ca trupa de actori să joace în fața unchiului său o piesă, ceva asemănător cu uciderea tatălui său. Regele nu știa ce capcană i se pregătea.

Piesa s-a jucat chiar după scenariul conceput de Hamlet privind uciderea tatălui său. Regele Claudius, păli atunci când avu loc scena otrăvirii, îi fu zdruncinată atât de tare conștiința încât nu a mai fost în stare să asiste la restul piesei. Prefăcându-se că se simte rău, sau poate chiar fiindu-i rău cu adevărat, părăsi sala brusc, îndreptându-se spre încăperile sale. Abia în acel moment, Hamlet a fost pe deplin încredințat că vorbele stafiei tatălui său erau adevărate. Claudius era criminalul.

Fondul de rezervă este metoda cea mai ascunsă de distribuire centralizată a resurselor tale de

forță interioară, know-how și statornicie, ce vine către nevoia de a te simți capabil să înfrunți totul, faptul că tu contezi pentru o răsturnare de situație, permițând o diagnosticare a rentabilității investiției tale în latura ta creativă și ingenioasă.

Leadership: Intrarea ta într-un joc al contrastelor îți dezvoltă facultatea virtuții de a deveni altcineva?

În anumite situații liderul, în strânsă legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul lui, ar putea fi catalogat în mod paradoxal drept un "descoperitor de erori" (erori răspândite ca adevăruri în medii variate de interacțiune cu ceilalți oameni), dacă nu-și neglijează obligațiile asumate prin filtru emoțional-rațional.

Un asemenea lider poate arăta, prin descoperirea raporturilor dintre puterea și relevanța deținută de oameni, cultivând un nou de tip de morală (care recunoaște norme valabile întotdeauna și pentru toți, fără nicio excepție, oferind concluzia întâmplărilor și învățămintele desprinse din ele) că dincolo de realitatea aparentă există o realitate pe care ne-am încăpățânat să nu o vedem până acum.

Putem începe să o percepem mai clar, doar dacă sunt scoase la iveală "informații" secrete, aduse în prim plan de lider printr-o abordare de tipul prefăcătoriei: *"ascunde-ți intențiile și nivelul de competență* ."

Amploarea influenței tale este dată de rolul pe care îl joci singur într-un scurt metraj filmat într-un cadru de referință numit "prezența spiritului luminat" care te va însoți pe drumul pe care vei putea obține ușor și repede desăvârșirea în zona ta de control.

Contextul în care funcționează leadershipul nu trebuie să se transforme într-un atelier al înșelăciunilor, în care minciuna devine realitate, ci un experiment care merită să fie reluat până când obții niște răspunsuri clare. Adevărul unor decizii este că poți face un lucru mai puțin ortodox din niște motive bune. Accentele ciclului acesta de inovații, combinații, intrigi, multitudinii de tendințe, pregătire și intrare într-un joc al contrastelor, trecerea de la un plan la altul, conferă liderului facultatea incendiară a virtuții de a deveni altcineva, de a realiza cu măiestrie o nouă variantă a sa. O variantă îmbunătățită care are potențialul să facă diferența dintre percepție și realitate, dintre eroare și adevărul revelat.

Leadershipul se sprijină pe această premisă: că în orice circumstanță sunt întotdeauna trei variabile: liderul, oamenii și relația dintre ei care are principal promoter: adevărul, respectiv redarea lui.

Liderii care posedă total ceea ce se obișnuiește să se numească *sentimentul de respingere a falsității* , sunt dominați de tendința de a judeca încălcările regulilor, urmată de tendința de a judeca fiecare context în detaliu înainte de a lua cele mai inspirate decizii de viitor. Parcă ar fi înzestrați cu puterea de a pătrunde natura umană, până la o identificare cu implicațiile și fațetele ei multiple.

Leadership: În ce context îți poți dovedi superioritatea psihologiei tale instinctuale?

Prințul Hamlet și-a dovedit superioritatea psihologiei sale instinctuale nu atât prin jocul de teatru pe care l-a făcut, deopotrivă de îndrăzneț și iscusit, ci prin șiretlicul său, determinându-l pe unchiul său Claudius să se dea singur de gol. Interpretarea iscusită a trupei de actori a răscolit sufletele celor de la curtea regală, în mintea cărora a încolțit ideea că ar putea să fie reală prezentarea faptelor, respectiv că regele Claudius se făcea vinovat de această crimă.

Când un om începe să joace teatru, el are întotdeauna un motiv și un scop. Motivul prințului Hamlet a fost să răzbune moartea tatălui său, scopul lui fiind acela de a-l demasca pe criminal. Pentru asta el a fost nevoit să intre într-un joc cu o miză foarte mare, și să acționeze cu cea mai mare prudență. Forțele lui, stârnite de puternica lui dorință de răzbunare, s-au concentrat asupra pregătirii unei capcane sofisticate căreia criminalul să nu-i poată rezista. Iar cu cât se prefăcea mai mult, cu cat își juca mai bine rolul de nebun, prin purtările neobișnuite, cu atât mai ușor și mai repede a determinat prinderea în capcană a criminalului.

Hamlet și-a jucat rolul de nebun după toate regulile artei. Teatrul său s-a dovedit deosebit de bine realizat. Iar prin crearea unui curent de opinie favorabil lui și tatălui său, a deschis o nouă perspectivă asupra evenimentelor petrecute, contracarând efectul celora emise oficial.

Pentru a-i putea controla pe oameni, pentru a-i putea conduce în direcția aleasă de tine, trebuie să izbutești să înjghebezi mințile lor, să-i ții sub propria ta vrajă, trebuie să izbutești să le transmiți cu maximum de eficiență convingerile tale și să le influențezi gândirea. Trebuie să-i scoți din context și să le oferi o altă orientare, determinându-i să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare.

Stăpânești arta aflării adevărului în virtutea condiției tale de "actor" care își dă seama de performanța sa abia după ce și-a acceptat rolul de protagonist sub influența hotărâtoare a deznodământului care încheie destinul său?

După toate regulile artei se pregătește regizarea unui spectacol de calitate. Se spune că numai jucând teatru afli adevărul. Adevărul este uneori greu de aflat, dar te poți apropia de el urmând căi ocolitoare. Atunci când însa simți că ți se pun bețe în roate, este bine să te folosești de șiretlicuri și de metode ingenioase pentru a-ți descoperi realii rivali, cât și realii aliați.

Source: https://neculaifantanaru.com/dupa-toate-regulile-artei.html

Durerea care privește spre stele

On Martie 03, 2014

Apropie-te de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ținând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realitățile negative.

Episcopul Myriel putea fi chemat oricând la căpătâiul bolnavilor și al muribunzilor. Ştia că aceasta este datoria lui cea mai mare și adevăratul său rost. Familiile văduvelor și orfanilor n-aveau nevoie să-l cheme. Se ducea el singur. Ştia să stea și să tacă îndelung lângă bărbatul care-și pierduse soția iubită, lângă mama care-și pierduse copilul. Așa cum știa când să tacă, știa și când să vorbească. Minunat fel de-a mângâia !

Nu căuta să aline durerea prin uitare, ci s-o înalțe și s-o înnobileze prin speranță: Spunea: *"Luați seama când vă îndreptăți gândul spre cei morți. Nu vă gândiți la ceea ce putrezește. Priviți drept înainte. Veți zări lumina vie a mortului vostru drag strălucind pe bolta cerului."*

Cunoștea binefacerile credinței. Se străduia să povățuiască și să-l liniștească pe omul cuprins de deznădejde, arătându-i cu degetul pe cel ce se resemnează. Încerca să-i transforme durerea care privește spre groapă, arătându-i durerea care privește spre stele. *

Leadership: Poți să accelerezi accesul omului spre o formă superioară de "revelație și iluminare", subestimând autoritatea funcțională care îl stăpânește?

Cauți să arăți că poți strânge laolaltă și alte abordări de situație decât cele de tip participativ în dezvoltarea omului? Cum ar fi, ca lider, să încerci să accelerezi accesul omului spre un statut superior „uitând" de el, subestimând autoritatea funcțională care îl stăpânește?

Îndrumătorul spiritual este un om total care cunoaște și folosește bine instrumentele științelor (filosofice, sociologice, teologice), care și-a modelat caracterul și personalitatea prin cultivarea valorilor precum: adevărul, binele, etica, liniște sufletească. El poate fi analizat prin prisma unei demonstrații de atașament față de o anumită formă de spiritualitate, care îl înscrie în provocarea de a găsi bucurie și motivație în viața de zi cu zi, motivându-l să adopte un stil de gândire ponderat și echilibrat.

Şi tu poți accelera accesul oamenilor din jur spre o formă superioară de "revelație și iluminare", dacă le oferi spre explorare acea parte a lumii pe care ei o neglijează sau nu o conștientizează ca pe un act de meditație creatoare, ca un act de unitate cu natura, ca un act de pietate, ca un act de înrudire cu sine și ca un act de înrudire cu Creatorul. Leadershipul trebuie privit în primul rând ca formă de dezvoltare spirituală.

Autoritatea funcțională care îl stăpânește pe un asemenea om este dată de datoria pe care el și-o asumă integral: de a contribui la consolidarea rolului de intermediar între echilibru și extreme. El este gata să ducă constant o luptă pentru dezvoltarea conștiinței depline ce se plasează în raport cu o entitate exterioară, cu o prezență imuabilă, cu revelarea divinității care îl înconjoară.

Spiritualitatea este mijlocul prin care îți poți cunoaște sinele superior, interacționând nu cu legile perfecțiunii, ci cu permanența unei posibile stări de calm și liniște interioară menită să ușureze uitarea oricăror suferințe.

Faptul interesant pentru viitorul leadershipului constă în aceea că nu se mai pune problema promovării omului lipsit de spiritualitatea credinței spre o *happy peaceful normality* în termenii *ori – ori* , ci sub forma relației *și – și* . Adică, trebuie să fii și realist și vizionar și înțelegător și susținător și îndrumător în același timp.

Nu întotdeauna îi poți limita omului realitatea, dar poți încerca să schimbi stadiul lui existențial de la "nonsen" la un nivel de perceptabilitate certă. Să plasezi reperele sale de gând, sentiment și suferință într-o altă orientare. Pentru ca leadershipul să aibă efectul de calmare a durerilor sufletești, luând în considerare dimensiunea implicării tale în viața celorlalți oameni, nu-i de ajuns să încerci să aduci la lumină acea frumusețe și iubire infinită - care este fundația vieții și prezența în fiecare.

Ci trebuie să construiești un fundament psihic sănătos, să te apropii de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ținând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realitățile negative. Așa cum reiese limpede din practicile episcopului Myriel, binecuvântarea de trăi în acord și prin integrarea unei spiritualități realiste și pozitive, dar mai ales integrarea unei viziuni noi asupra actului de "vindecare" a omului, privit ca un tot unitar, anulează fărâmițarea individuală a firii sale.

Leadership: Încerci să diminuezi efectele conexe fenomenelor sensibile ce au loc în "sistemele vii" orientate greșit, în privința modului în care reacționezi la ceea ce ți se întâmplă?

Avem puterea de a conștientiza fiecare situație pe care o traversează ceilalți oameni. Putem alege ce vom face în continuare pentru că ei să se aprecieze mai mult și să își reamintească că sunt valoroși. Ne putem impune emoțiile pe care să le avem pentru că ei să se simtă mai bine în pielea lor, să se accepte, să se dezvolte atât mental cât și emoțional, și să-și atingă potențialul maxim. Putem să-i readucem la un nivel de mulțumire, care să le ușureze viața. Numai astfel putem să creștem noi aspirații din semințele realizărilor noastre.

Toate aceste aspecte ale puterii noastre de înțelegere și influențare pozitivă a omului, controlându-i existența și nevoile de viață, se întăresc reciproc și sunt dependente una de alta. Ele constituie un tablou plin de vibrație care ne reprezintă sinele autentic – cine suntem noi cu adevărat în situații în care simțim că ceilalți oameni pierd controlul asupra vieții lor.

Tu încerci să-ți faci loc prin meandrele complexei vieți spirituale a celor din jur?

Sistemele vii sunt unități de gândire completate de ansambluri de stări, procese și însușiri psihice proprii fiecărui individ, semnificative prin organizarea lor pe o poziție de autoritate. Ele sunt compatibile cu înțelesul pe care îl conferim fenomenelor care ne încurcă atât de mult în zilele noastre: extaz, clarviziune, revelație, sensibilitate la durere, vindecări produse de efectele a ceea ce numim mai mult sau mai puțin "credință".

Dacă aceste sisteme nu sunt orientate spre o entitate de ordin superior, omul își pierde din capacitatea de a neutraliza tranzitul de la stadiul de veghe la cel de negare de sine.

Leadership: Ce sentiment transmiți atunci când beneficiarii unor experiențe negative solicită în mod expres "factura" pentru garanția unei noi stabilități personale?

Cugetă la această întrebare: Cine ești atunci când constați funcționarea necorespunzătoare a aparatului existențial uman? Ești un ceasornicar care încearcă să repună în mișcare mecanismul naturii umane, cu răbdare, rigoare și finețe? Încerci să reasamblezi acele piese care nu se potrivesc dimensiunilor lor de transformare, ce se integrează perfect doar în

decorul unei realități serbede, condensată într-o situație sau alta?

Să ne amintim ce spunea Viorica Ardeleanu: „ *Ceasornicăria se învață zilnic. De multe ori mi s-a întâmplat să mi se aducă un ceas pe care nu l-am mai văzut vreodată, dar care seamănă oarecum cu altele. Am făcut conexiuni cu celelalte modele și am reușit să repar și ceasuri pe care le vedeam pentru prima dată. Am reparat ceasuri cu carcasă de aur, dar și ceasuri mai simple.* "

Una din cerințele majore ale maturizării și dezvoltării personale este adoptarea atitudinii fundamentale a celui care practică disciplina gândului și a simțirii, ca formă de împăcare a spiritului cu puterea de gând a duhului, ca formă de regăsire a echilibrului interior, ca formă de normalizare și purificare a stării minții.

Durerea care privește spre stele vizează acele părți întunecate și ascunse a personalității tale pe care, dacă nu reușești să le înțelegi și să le elimini prin meditație și liniște sufletească, nu-ți vei putea găsi fundamentul decât în nesiguranța de sine, jena în relațiile cu ceilalți și în subaprecierea propriei persoane.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Durerea imperfecțiunii măiestriei

On Mai 01, 2010

Ori de câte ori vei face un pas mare către perfecțiune, sufletul îți va fi pus la grea încercare.

Într-o zi domnul Selder, vesel și nerăbdător să-l revadă pe maestrul Dürer, l-a invitat acasă la el. Acesta a acceptat invitația cu plăcere și și-a făcut apariția la ora stabilită. Se vedea din capul locului că maestrul nu mai era cel de altădată, tânăr, ambițios, cu o putere de muncă extraordinară, cu o viziune largă și intuitivă asupra viitorului, cu toate că încă era cel mai renumit și mai talentat desenator și pictor din Germania.

Mâinile cu degetele lungi, pe care diluanții și vopselele lăsaseră semne, trădau meseria lui modestă, pe care o încă o mai practica cu plăcere și mândrie. După înfățișarea sa aristocratică, după felul în care vorbea, se vedea că este un adevărat gânditor, un om foarte educat și înzestrat cu multă înțelepciune.

Meșterul Eimer, care se afla și el în vizită la domnul Selder, împreună cu acesta, ascunzându-și stinghereala, au început să-l elogieze și să-i laude arta.

Dürer, puțin stânjenit, încercând să le domolească elanul, le-a spus cu o voce gravă:

- Poate că eu caut perfecțiunea, acea perfecțiune pe care o are o linie dreaptă sau un cerc, de aceea nu mă mulțumesc niciodată cu o jumătate de măsură. O linie greșită îmi distruge desenul și trebuie să-l repet iarăși și iarăși la nesfârșit, iar lucrările din tinerețe aproape că nu-mi mai plac, deși pe vremea aceea am călărit de multe ori până la Bologna ca să iau lecții de perspectivă. Dar perfecțiunea nu există decât în Dumnezeu. În tot ce-i pământesc lipsește ceva, de aceea simt durerea imperfecțiunii măiestriei mele.

Leadership: Poți să-ți reperezi bagajul de cunoștințe de la distanța unei creații care îți pune la grea încercare angajamentul de a-ți asigura o experiență eficientă de motivare a sinelui?

Chiar și oamenii desăvârșiți au supărări, chiar și ei au parte de suferințe. Însă suferințele oamenilor desăvârșiți, în special a artiștilor, constă, de cele mai multe ori, în neputința lor de a atinge perfecțiunea sau măcar de a se apropia de ea, temându-se mai presus de orice că într-o bună zi soarele măreției și splendorii lor va apune.

Frica de a se simți umiliți și neînsemnați, mai ales la o vârstă înaintată când sunt supuși frecvent greșelilor, pune stăpânire pe spiritul lor, îi transformă în prizonierii propriilor lor aspirații, nemaiputând astfel deține controlul asupra propriilor lor destine. Dintr-un fel activ de a fi se moleșesc, nu mai au imboldul de altădată de a-și îmbunătăți performanțele, de a-și realiza obiectivele, chiar dacă încă sunt deschiși la mine și spirit, ci intră într-o stare de melancolie vecină cu năuceala, gândurile fiindu-le tot mai împrăștiate.

Cu cât un om cunoaște mai mult și e mai desăvârșit, cu atât îi este mai mare suferința.

Cea mai mare temere a maestrului Dürer, care pe lângă faptul că era înzestrat cu un talent artistic nemaipomenit avea și o viziune largă și adâncă asupra naturii umane, era aceea că nu va reuși să se ridice la nivelul așteptărilor sale foarte mari.

Cu cât știa mai mult, cu cât învăța mai mult, cu atât dorea să fie mai perfect în tot ceea ce făcea. Un cerc, o linie, dacă nu erau perfect realizate, însemna s-o ia iarăși de la capăt, descumpănit, privindu-se cu un ochi critic, regretând, simțindu-se obosit, îngrijorat. Dacă o pată de culoare sau o nuanță nu se potrivea cu imaginea pe care dorea s-o creeze, tabloul era considerat nereușit, ceea ce însemna s-o ia de la capăt, pornind precum Sisif într-o nouă încercare, poate mai norocoasă.

Leadership: Poți trăi cu regretul compromisului de a suporta efectele negative ale excesului de perfecțiune și în același timp să rămâi cu convingerea că ai învins o greutate mare pe care puțini o pot împinge?

Durerea pe care o simte în suflet cel care dorește să atingă perfecțiunea atunci când dă nas în nas cu imperfecțiunea, atunci când conștientizează că nu se ridică la înălțimea propriilor sale așteptări, îl împiedică să se exprime, să se dezvolte la maximă capacitate, determinându-l să devină tot mai nesigur pe sine.

Un astfel de om e gata să cadă pradă tristeții, purtându-și în suflet durerea mereu și mereu, până când ceea ce încearcă să realizeze iese perfect. A greși e un păcat pentru cel desăvârșit, poate nu un păcat de moarte, dar cu siguranță unul care nu se iartă.

Greutatea cea mare pe care puțini o pot împinge este să-ți maximizezi potențialul de reutilizare al acțiunii în folosul atingerii perfecțiunii.

Şi oare cine poate salva un suflet dominat de un astfel de păcat? Cine poate îmbărbata, mângaia, însenina un suflet stăpânit de o foame nebună după perfecțiune, dar o foame ce îi dă mereu ocol și nu și-o poate satisface? Oare cine este, și unde se află acel înger minunat care poate înviora mintea unui ahtiat dupa perfecțiunea absolută, aducându-l la starea de normalitate?

Leadership: Strălucitele tale reușite pot fi interpretate ca un indiciu al limitării potențialului de punere în exploatare a inspirației creative și, astfel, al scăderii presiunii puse pe partea de menținere a unei poziții de echilibru?

Fiecare lider are anumite așteptări, anumite idealuri, anumite obsesii. Napoleon Bonaparte, ca și Alexandru cel Mare și alți mari conducători, a avut o obsesie magnifică, puteți ghici ușor care era aceea: să stăpânească lumea. La fel ca un artist în căutarea perfecțiunii, Napoleon, a cărui capacitate de conducere nu putea fi pusă la îndoială, nu-și putea permite să facă nicio greșeală.

Cu cât înregistra mai multe victorii, cu atât devenea mai ahtiat după putere, dar, în același timp, orice eșec îl arunca sufletește cu un pas înapoi. În sinea lui își spunea: *„ Cum, eu să pierd o bătălie? Eu, Napoleon?* " Apoi, furios, întrucâtva obligat de propria lui conștiință, se arunca din nou în vârtejul luptelor, cu un imbold ce sfidează orice limită, cu un spirit mult mai dinamic, până când ieșea învingător, indiferent care era prețul pe care trebuia să-l plătească.

Păcat că orice poveste de vitejie are un sfârșit, la fel cum orice artă are delimitări și convenții. Dragostea lui Napoleon pentru putere și neputința lui de a-și atinge țelul i-au produs o mare durere în suflet. Suferința lui interioară cumplită, datorată în mare parte setei sale nemărginite de a fi stăpânul absolut al Europei, și dacă s-ar putea al întregii lumi, i-au produs și i-au accentuat îmbolnăvirea.

Leadership: Cum îți afectează relația cu morala raportul dintre "succesele obținute" și

"pretențiile inițiale de a dispune de libertatea de creație"?

Oamenii cu o voință foarte puternică, care își închină viața unui singur ideal - perfecțiunea, caută să fie desăvârșiți în tot ceea ce fac, în tot ceea ce urmăresc. Şi personal cred că e datoria fiecărui om să se străduie să fie cât mai bun în domeniul său de activitate. Dar fiecărui țel măreț îi corespunde un zbucium sufletesc puternic. Ori de câte ori cineva va face un pas mare către perfecțiune, sufletul îi va fi pus la grea încercare.

Desigur marii lideri tânjesc după perfecțiune, ridicând ștacheta standardelor tot mai sus și bineînțeles impun acest lucru și celor din echipa lor. A impune un ritm accelerat și intens poate avea efecte benefice doar în cadrul colectivelor formate din oamenii care au aceleași ținte, aceeași pregătire și aceleași standarde de calitate (și nu numai). Însă dacă oamenii nu sunt identici cu „prototipul" numit lider, se poate întâmpla să clacheze, atât ei, cât și liderul lor.

Adevărata perfecțiune înseamnă să-ți menții în poziția de echilibru în ceea ce privește voința și motivația de a fi consecvent în procesul de gestionare al activului numit: stima de sine.

Așa cum bine spunea un internaut: "Stima de sine reprezintă modul în care ne evaluam pe noi înșine în raport cu propriile așteptări și cu ceilalți, fiind direct proporțională cu conștientizarea valorii noastre."

Concluzie: Un om care vrea să-și înalțe munca la rang de artă, un om care caută perfecțiunea în tot ceea ce face, trebuie să-și ajusteze nivelul standardelor, ritmul și intensitatea activităților, altfel va avea un sentiment de frustrare și chiar de vinovăție în momentul în care constată că mai are imperfecțiuni sau că nu are posibilitatea de a-și atinge propriile standarde.

Ești îndeajuns de onest și obiectiv în ceea ce privește posibilitatea de a atinge standarde foarte înalte de profesionalism?

*** Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Ecoul glasului care strigă îndurare

On Decembrie 09, 2013

Acolo unde nu pui deloc suflet, Dumnezeu nu intervine. Conectarea la natura divină este eternă, dar posibilitatea unei intervenții salvatoare nu pare valabilă în cazul omului care se lasă copleșit de forța brută a loviturilor sorții, generatoare de intense reacții, de neliniști și tensiuni chinuitoare asemenea unei răni adânci care nu se mai închide. Iar timpul de vindecare a unei răni poate fi micșorat numai dacă din ea se scurge continuu sensibilitate și sinceritate, ca rezultat al rugăciunilor puternice.

Cuvintele lui Alexandre Dumas, " *Îndurarea omenească n-are margini, dar iertarea omenească are o măsură* ", se pot aplica cu mare ușurință în cazul senatoarei Ruth Martin, în stadiul demo al vulnerabilității ei. Toată lumea urmărește în direct la televizor, cu sufletul la gură, solicitarea de eliberare a fiicei sale, în temeiul dreptului incontestabil la viață. O experiență unică a ființei afectuoase, sprijinită de o rafinare a gândirii. O protecție maternă orientată împotriva riscurilor pe care asasinul o conștientizează, dar are el oare puterea să-și domolească pornirile?

Bătăile sacadate ale inimii tot mai slăbite transmit vibrații în cutia de rezonanță a vocii. Vocea este un centru de iradiere a simțirilor cele mai profunde și mai înflăcărate. Iar dacă încercăm să stabilim un raport între gradul accentuării zgomotului lăuntric și variațiile "presiunii de ieșire" resimțite în inflexiunile vocii, putem determina constanta de caracter a omului.

„Fiica mea, Catherine e foarte blândă și bună. Vorbește cu ea și vei vedea. Ai puterea. Poți să o faci. Ştiu că poți simți dragoste și compasiune. Ai o șansă mare să arăți întregii lumi că poți fi la fel de milos pe cât ești de puternic, că ești destul de bun să o tratezi pe Catherine mai bine decât te-a tratat pe tine lumea. Ai puterea. Te rog."

Bătăile inimii se asociază cu creșterea în amplitudine a undei de mărinimie pe curba presiunilor psihice. Sublim și totodată răscolitor, glasul acesta tremurat duce emoția la un nivel superior, spre vârful piramidei îngrijorării, favorizând pierderea stăpânirii de sine și vidul lăuntric. Iar gestul acesta de abdicare, pasul semnificativ spre redescoperirea valorii spirituale, dând la o parte arma autorității sub înrâurirea inimii frânte care se înfioară și tremură tot mai tare, devine punctul de reper al întregii sale ființe. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală și emoțională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Poți să pui suflet în refacerea viitorului celorlalți în stadiul demo al vulnerabilității tale, fără să devii prizonierul unui orizont de credințe care aparține exclusiv inițiativelor de a accepta compasiunea extremă și sacrificiu de sine?

Numai printr-o atitudine hiperprotectivă, compusă din obligativitate și constrângere, ce provoacă izbucnirea unei crize de personalitate, se poate dovedi unicitatea omului, dată de configurația tuturor aspectelor ce țin de "controlul intern". Acest proces de îmbinare și armonizare a rațiunii cu credința, dincolo de competențele și experiența acumulată într-un post de conducere, are o fundamentală importantă pentru leadershipul axat pe îmbunătățirea procesului de luare a deciziilor.

Dincolo de experiența suferinței ce determină o retragere silențioasă în propria cochilie, dar nu în sensul creator, se petrece aproape întotdeauna o transformare. O rafinare a gândirii critice care generează întrebarea fundamentală pe care și-o pune omul înfiorat de neliniști: " *Unde este izbăvirea?* ", țâșnind ca o rugăciune puternică menită să-l ajute în încercările ce-l așteaptă. Şi care conduce la identificarea unei noi direcții de acțiune, la dezvoltarea unei

posibilități noi de înțelegere a propriilor capacități și limite.

Stadiul demo al vulnerabilității tale este reprezentat de clipa în care ești pe cale să faci un pas important prin abandonul în fața unei dilemele morale, ezitând între a săvârși o nedreptate (constrângerea voinței altuia, care neagă voința ta) și a săvârși o faptă uimitoare și, pe cât se poate, minunată, dar cu prețul alterării imaginii de sine.

Poți deveni prizonierul unui orizont de credințe care aparține exclusiv inițiativelor de a accepta compasiunea extremă și sacrificiu de sine atunci când imaginea ta nu mai prezintă o evoluție, ci este o simplă prezentare a diferitelor legături posibile între bine și greu. Când credințe precum *"totul gravitează în jurul meu"* scad în intensitate și sunt înlocuite cu altele de tipul *"nu sunt îndeajuns de deștepți să-mi dea seama ce se întâmplă"* , înseamnă că leadershipul se proiectează spre interior, transformându-se într-un soi de sentiment al lipsei de valoare personală.

Înțelepciunea din spatele leadeshipului se poate rezuma în felul următor: învață să schimbi ceea crezi despre tine în momentul în care ești ferm convins că ceea ce ți se întâmplă face parte din ceea ce nu te-ai gândit niciodată că ți s-ar putea întâmpla.

Cineva mărturisea pe o pagină web: *"Este foarte ușor să dai cu pietre, mai ales când le-ai luat din edificiul la care n-ai trudit tu însuți. Este mult mai greu să iei aceste pietre vii și să le zidești la loc, pentru ca edificiul să crească."*

Prin aplicabilitatea ei la leadership, această observație bine țintită vizează autenticitatea omului prin refuzul lui de a accepta ceea ce trăiește. Edificiul capătă semnificația unei orientări restrictive în haosul vieții, în momentele de transformare cele mai reprezentative, marcând intrarea în scena extrem de interesantă a redimensionării realității interioare. Iar pietrele, având semnificația profundă a efectului cel mai defavorabil, creând posibilitatea desfășurării în lanț a unei reacții de panică sau confuzie, împiedică staționarea omului în acea zonă a încrederii depline ce poate exercita o influență mobilizatoare asupra celorlalți.

A încerca să pui suflet în refacerea viitorului celorlalți, în stadiul demo al vulnerabilității tale, este piatra de încercare care demască nevăzutul, sinele cel mai înalt, adevăratul om lăuntric, harul lui Dumnezeu ce comunică direct cu compartimentele inimii. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală și emoțională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Decazi din gradul de plutonier major al escadronului numit "Autoritate" datorită a ceea ce simți când intri în contact cu versiunea unui sacrificiu care devine însuși rațiunea ta de mai târziu?

Să te lupți cu cancerul evenimentelor și să ai tăria să treci prin drama pierderii identității, aduce un spirit critic în sinceritatea propriei oglindiri în cele mai ascunse riduri ale conștiinței. Un ecou propagat ca o undă, sedat cu mult pesimism, care se repetă la nesfârșit în mintea ta producând o neliniște constantă. De-ar înceta odată !

Iar a cădea în extrema în care nu mai ești capabil să judeci la rece situațiile, și a nu mai fii plutonierul major al escadronului numit "Autoritate", are o importanță fundamentală prin faptul că îți distruge prestigiul și te separă de randamentul spre care tinzi, punându-te în rândurile *întâmplătorului și aleatoriului.*

Versiunea unui sacrificiu care devine însuși rațiunea ta de mai târziu are la bază trăsăturile de personalitate câștigate printr-o renunțare voluntară la ceva prețios ție în folosul cuiva care îți îngăduie să-ți asumi acea conștiință a apartenenței la o soartă

comună.

Ecoul glasului care strigă îndurare vizează "ricoșeul" acelei transformări interioare, în condițiile în care dovedești imposibilitatea obiectivă de realizare a unei evaluări autentice, în sfera dinamică a evenimentelor de însemnătate majoră din viața ta. De asemenea, înseamnă să nu ceri îndurare atâta timp cât tu însuți nu ești dispus să oferi îndurare. Nu poți să ceri fără să dai. Şi dai numai atunci când îți reconsideri poziția față de oameni și față de tine.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Ecoul influenței

On Octombrie 29, 2010

Un lider iscusit preia influențele străine și le încorporează într-o viziune cu totul nouă.

Celebrul scriitor Stephen King amintește în cartea sa *"Misterul regelui"* o întâmplare petrecută cu mulți ani în urmă, despre regizorul englez Sir Alfred Hitchcock.

Nu cu mult timp după ce a terminat filmul *"Psycho"* , Alfred Hitchcock a organizat o proiecție pentru câțiva prieteni. Aceștia s-au arătat extrem de impresionați, l-au declarat un as al suspansului. Alma Reville, soția regizorului, a păstrat tăcerea până ce și-au spus părerea cu toții, apoi a rostit foarte ferm: *"Nu-l poți trimite așa în lume."*

S-a lăsat o tăcere cutremurătoare, cu excepția lui Hitchcock însuși, care a întrebat-o doar de ce nu. *"Pentru că,* i-a răspuns soția sa , *Janet Leight înghite când ar fi trebuit să fie moartă."*

Leadership: Ideea ta este o provocare a cărui răspuns reprezintă un mesaj autentic atunci când încerci să trimiți în lume un link către o știre cu conținut înșelător?

Alma Reville a avut perfectă dreptate în observația sa. Hitchcock nu s-a împotrivit nicidecum pentru că soția lui i-a arătat una dintre scăpările pe care le-a comis. De fapt, ajutorul său numărul unu era Alma, care nu era doar un critic cu ochi pătrunzători ce nu se lăsa absolut deloc impresionată de reputația de "maestru al suspansului", dar era și o foarte bună sfătuitoare și o excelentă colaboratoare, înzestrată de asemenea cu o uimitoare capacitate creativă și cu un deosebit simț al observației. Când Hitchcock spunea că vrea să zboare, Alma, fiind mereu atentă la detalii, și mai aplecată către concret și practic, sau mai bine zis către realitate, îl aducea de fiecare dată cu picioarele pe pământ: *"Mai întâi mănâncă-ți mâncarea."*

Se spune că arta este un proces de reciclare nesfârșit. Creezi, refaci, arunci, iar acest ciclu se repetă la nesfârșit. Dar ca să evoluezi în ceea ce faci, ca să-ți cizelezi talentul și să-l fructifici la un nivel superior și, mai ales, pentru a putea să-ți creezi un stil unic, absolut ieșit din tipare, ai nevoie de mult mai mult decât perseverență, efort și abnegație în meseria ta, ai nevoie de mai mult decât dorința extraordinară de a învăța lucruri noi.

Trebuie să ai și o minte deschisă și atentă la toate posibilitățile. Trebuie să ai o inimă binevoitoare care să vadă întotdeauna dincolo de propriile prejudecăți, percepții și convingeri. Trebuie să fii flexibil, să adopți și părerile celorlalți din jurul tău. Tu accepți influențele celor din jur cu mintea deschisă?

O știre cu un conținut înșelător este o demonstrare a ideii de conexiune cauzală între cunoscător și subiectul de cunoscut care uimește prin originalitate, dar nu dă toate răspunsurile la întrebările tale.

Hitchcock a refăcut multe scenarii și a corectat multe greșeli nesesizate la început datorită sugestiilor sănătoase primite de la soția sa Alma, și poate și de la alți colaboratori de-ai săi din televiziune. Dar numai așa și-a putut cizela vizibil măiestria. Fiind o personalitate puternică, fiind înzestrat cu claritate și inimă deschisă, el i-a cooptat în procesul de materializare a ideilor sale și pe alții pentru a realiza schimbarea în bine și în foarte bine. Iată ce înseamnă un leadership de calitate.

O minte flexibilă este o minte pregătită să construiască viitorul. Cât de mult și cât de bine te folosești de ajutorul altora va influența nivelul tău de reușită. Sau, altfel spus, succesul tău se va datora în mare măsură influenței celorlalți, căci nu ai cum să-ți sporești valoarea dacă te încrezi numai în viziunea ta proprie și daca nu ești deschis la părerile și sugestiile celor din jurul tău.

Leadership: Ideea pe care ți-o creezi în minte în timpul vizionării unei filmări este povestea în sine, sau modul cum este formulată și raportată la termenul de "precedent" care surprinde esențialul?

Reține vechiul proverb care spune: *"Dacă te uiți mereu sub aceleași pietre, vei vedea tot timpul același lucru."* În leadership, dacă nu rămâi deschis la o diversitate de puncte de vedere și perspective, nu vei putea avansa în carieră, nu vei putea atinge măiestria și, în consecință, te vei situa mereu la un nivel inferior. Dacă ești un lider iscusit te vei detașa uneori de propriile păreri pentru a elibera mintea ca să vadă alternativele și să le accepte.

Sper din tot sufletul că nu ești ca unul din acei oameni care emană un aer prietenos și surâzător, dar își ascund orgoliul ce mocnește în sufletul lor, care văd o singură realitate și își formează propriile versiuni ale adevărului, dar care pot fi complet deformate.

Un lider iscusit preia influențele străine și le încorporează într-o viziune cu totul nouă, în timp ce un lider slab ține cu tot dinadinsul la părerile sale aberante, la himerele sale, la convingerile greșite profund înrădăcinate în propria ființă, și nu dă nici cel mai mic semn că ar avea de gând să se schimbe. Un asemenea om este condamnat să facă tot timpul greșeli, căci, deseori, în ciuda aerului său amabil și îndatoritor, nu admite niciun fel de influență asupra activităților sale profesionale, din partea nimănui. Astfel el nu va avea pe nimeni care sa-i spună: "ești desfăcut la prohab", înainte să iasă așa în public".

Cooptarea și consultarea timpurie aduc beneficii pe termen lung. Iar implicarea de la început a altor indivizi în munca ta îi va face să se simtă că au investit și ei ceva personal în ideea respectivă, că și-au adus contribuția la o sursă viitoare de succes, ceea ce le va conferi un sentiment de prietenie pentru tine și le va spori încrederea în compania ta.

Precedentul care surprinde esențialul ce trebuie transmis încât să diferențieze major o idee coaptă de o idee forțată sau puțin inspirată, are sfera de cuprindere asupra detaliilor care, luate împreună, au un rol important în refacerea imaginii unei lumi care joacă un rol hotărâtor în procesul de transformare totală la nivel de "tablou" general.

Leadershipul înseamnă să surprinzi suspansul într-o proporție mai mare, prin intruziunea miraculosului sau neașteptatului în destinul personajelor.

Concluzie: Ideea de progres presupune și a prelua și prelucra părerile și sugestiile celor din jur (desigur cele pozitive și benefice), rezultatul concretizându-se într-un "produs finit" net superior, cu performanțe deosebite. Acest produs reprezintă de fapt ecoul influențelor străine preluate. Influența celorlalți oameni se reflectă în personalitatea liderului, în ideile și în modul său de gândire, și respectiv în calitatea "produsului finit".

P.S. Inaccesibilitatea, inacceptarea unor opinii diferite, a altor tendințe, echivalează de cele mai multe ori cu persistența în greșeală.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui, Despre scris.* Editura Nemira, 2007.

Ecoul intens de dincolo de moarte

On Octombrie 27, 2013

Pune în funcțiune propulsorul dotat cu filtru autonom al intuiției, ca să ajungi la acea gândire puternică de dincolo de rațiune.

În fața unui cadavru totul devine ridicol. Mai ales dacă axa de rotație a gândurilor trece prin centrul de greutate al unei forțe de sens opus, care are ceva de spus. Dar care poate fi percepută doar de o minte în care se manifestă o proprietate nouă: gândirea de dincolo de rațiune.

Clarice Starling constată cu surprindere - rodul unei atenții izvorâte parcă dintr-o experiență apriorică - că în gura cadavrului există totuși ceva. Iar acest ceva se cere deslușit, scotocit până în ultimul ungher al ființei unde străjuiește, semeață, cetatea cu ziduri groase a adevărului. Bănuiește ceva, sau este doar imaginația ei?

Astfel, ea este prinsă într-o zonă îngustă de control, în care punctele de contact cu realitatea sunt doar tangențiale, intersectându-se doar pe teritoriul evoluat al unei minți profunde. Asta o ucide pe Clarice. Şi, în același timp, îi dă viață. Să pornească în căutarea oarbă a unei suprafețe de sprijin pentru potrivirea unor noi piese de puzzle.

Într-o clipă, Clarice schimbă regulile jocului de-a v-ați ascunselea în care a fost implicată pe durata anchetei. Ispititor, ea hoinărește printr-un labirint subteran, imens, nesfârșit, dincolo de tărâmul morții, cu hotărârea de neclintit a unui chimist care își face experiențele într-o manieră riguroasă.

Leadership: Poți să evidențiezi imaginea unei totalități de elemente omogene care să formeze semnificația unei corelații între ce știi, ceea ce se vede și noutatea descoperită, ca o consecință a unor situații de viață care cer anumite cunoștințe și abilități?

Ai zice că acest corp neînsuflețit, aflat în stare de putrefacție, generează o energie a cărei forță nemăsurabilă este cuprinsă în segmentul de timp care poate deschide porțile sufletului. Sau, mai degrabă, acele porți ale percepției ce duc în adâncul subconștientului. El pare că emite niște radiații invizibile care sunt absorbite de instinctul de vânător de ecouri al lui Clarice.

Acest corp rigid și inert oferă niște indicii ce se cer urmărite si cercetate, noi secrete, noi detalii și aspecte privind modul în care a fost înfăptuită crima. De parcă a fi prevăzut cu niște emițătoare speciale ale căror unde sunt receptate de simțurile cele mai fine. La nivel instinctual, Clarice pune totul cap la cap.

Două forțe interacționează, atrăgându-se ca un magnet - o forță venită din adâncuri și o forță a simțirii care preia semnalul difuz din circuitul intermediar de descărcare a energiei însuflețitoare. La nivel de subconștient, între Clarice și trupul în care inima nu bate are loc o comunicare dincolo de moarte, o legătură invizibilă care modifică starea unor elemente ale sistemului ei de gândire.

Leadership: Poți să-ți pui în valoare experiența dobândită în anii de activitate profesională într-un context de tip "I demand Justice" a cărui ecou de cauzalitate se resimte într-un punct fix de unde poate să înceapă o ordine?

Dintre toți polițiștii din încăpere, numai ea, Clarice, are simțul observației atât de dezvoltat. Numai ea pare plasată în apropierea acestei emisii de unde ce pleacă din corpul inert, mici particule de energie care se propagă nedetectabil sub formă de raze în toate direcțiile. Numai ea percepe pulsațiile de frecvență joasă, proiectate să penetreze doar o inimă caldă cu o voință puternică.

Această ciudățenie nu pare deloc prea smintită. Căci, într-adevăr, fotografia medicului legist nu surprinde cadrele într-un mod însuflețitor. Ceea ce este nedeslușit, firul întregii acțiuni, numai vocea lăuntrică poate să-l refacă.

Vuietul asurzitor al spiritului înfioară cumplit inima lui Clarice: " *I demand justice !* " Un ecou a cărui procesare împinge puterea minții la extrem, făcând posibilă detectarea acelor elemente și indicii temeinice, necesare pentru depistarea criminalului. Un singur punct fix al evoluției profesionale a lui Clarice, de unde poate să înceapă o ordine a unei logici superioare, poate să dea realității (trăită prin constrângere) o nouă semnificație: aceea că orice noutate în materie de fapte și situații de viață poate lăsa loc unei compensări de puternicie și de afirmare personală.

Leadership: Înțelegi faptul că asumarea a ceea ce trăiești prin prisma unor considerente de ordin profesional poate avea consistența unui fenomen psihologic numit "un moment definitoriu al vieții" ?

Clarice trăiește un moment definitoriu al vieții care se manifestă tumultuos, desfășurat în conștiința ei ca un fel de ecou de dincolo de moarte, ceea ce deschide o altă perspectivă asupra evenimentelor pe care le consideră de importanță majoră pentru caz. Ea bănuiește că persoana decedată a fost un apropiat al ucigașului Buffulo Bill, și nu doar atât, ci faptul că a făcut parte dintr-un experiment mai amplu care încă se află în plină desfășurare.

Leadershipul pătrunde în câmpul de resurse primordiale ale omului - răbdarea, înțelegerea și perspicacitatea, pentru a-l ajuta să interiorizeze credințe de genul " *Eu sunt în stare* ". Şi să-și însușească în cele din urmă abilitățile care garantează excelența în luarea deciziilor care au ca scop apropierea de adevărurile tangibile și verosimile, în scopul configurării unei noi viziuni.

Iar această concentrare asupra esențelor și nu asupra contrariilor, această viziune izvorâtă dintr-un microcosm de gânduri și sentimente care îndreaptă interesul și atenția spre un nivel superior de cunoaștere și înțelegere, depinde de linia despărțitoare dintre ceea ce omul consideră că este "normal" și ceea ce este "anormal". Dintre ceea ce se întâmplă într-o anumită privință și ceea ce nu se poate întâmpla.

Leadershipul se poate impune ca o soluție de perspectivă pentru reabilitarea infrastructurii de gândire și acțiune, nu ca o opțiune care îngroapă adevărul sau limitează potențialul în atingerea desăvârșirii profesionale.

În funcție de modul în care liderul răspunde observațiilor determinate de omisiunile unor fapte care au influențat negativ desfășurarea evenimentelor, reexaminate sub mai multe aspecte, el va putea pune în aplicare o nouă gândire a designului și funcționabilității leadershipului. Personalizat și modificat până răspunde scopului urmărit: puterea de a se depăși pe sine însuși

Leadership: Adevărurile despre viață pe care le extragi dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut, pot fi formulate când e prea târziu ca să mai conteze?

Pentru a recunoaște un adevăr incontestabil trebuie să ai la dispoziție o pârghie fină, un fapt care s-a petrecut și care are toate șansele să se repete.

În cazul lui Clarice, adevărul care i-a scăpat din vedere de fiecare dată, este în măsură să aducă informații importante, dar asta nu mai poate schimba trecutul, nu mai poate învia morții. Ea își dă seama, iar conștiința i-o repetă ca un gong chinezesc, că ceea ce contează nu este doar prinderea criminalului, ci rugăciunea pentru cei morți (victime maltratate cu bestialitate) care să-i aline orice supărare și să-i dea puterea să se elibereze de imaginea lor din memorie.

O forță venită din adâncuri și o forță a simțirii - sunt cele două puncte cheie din infrastructura sistemului de ghidaj al liderului, construite mai mult în baza unei convenții dintre obiectivele fundamentale ale cercetării sale și efectele imprevizibile pe care acestea le au asupra aprecierii situației de fapt.

Pentru a demonta acea gândire limitată care pornește de la observații și premise cu care toată lumea este de acord, neavând un background format din senzații individuale și percepții complexe și extrem de rafinate, el trebuie să-și îndrepte succesiv atenția asupra unui aspect ignorat sau neglijat. Şi apoi să-l corecteze.

Caută bine, viitor lider ! Caută între cele două râuri ce-și amestecă apele între adevăr și îndoială. Pornește în căutarea satisfacției adânci ce-ți poate liniști curiozitatea, care să-ți potolească apăsarea insuportabilă a obligațiilor asumate cu mult curaj.

Pune în funcțiune propulsorul dotat cu filtru al intuiției cele mai fine și angajează-te în partida demențială împotriva punctelor de vedere prea puțin fundamentate. Nu te mulțumi cu realitatea pe care o indică baza de susținere a cercetării. Schimbă regulile jocului de-a v-ați ascunselea în care ești implicat pe durata propriului traseu evolutiv.

Leadershipul este un moment definitoriu al vieții tale, corespunzând unor faze ale dezvoltării în care stimulii de tip emoțional sau comportamental sunt dependenți de legăturile puternice cu cei cărora n-ai reușit să le vii în ajutor.

Ecoul intens de dincolo de moarte pune în evidență necesitatea cercetării elementelor aparent nesemnificative pentru o gândire limitată. Şi de a le aborda într-un mod particular, obținând indicii pe care alții nu le găsesc.

Un îndemn pentru tine, viitor lider: cercetează și cugetă, fără însă a pierde esența lucrurilor.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Ecoul unei virtuți pierdute într-o metaforă a destinului uman

On Februarie 16, 2013

Orice faptă măreață are gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi. Şi nu doar să ajungi într-un loc nemaivăzut de nimeni, ci să-l faci demn de a fi perceput ca o acțiune de mare-credință.

Strâmtoarea Magellan a devenit cu desăvârșire de prisos. Soarta ei este definitiv pecetluită. Ea nu mai are decât o semnificație istorică. Este redusă la o simplă noțiune geografică. Mult căutatul paso n-a ajuns calea de trecere pentru mii și mii de corăbii. Calea cea mai scurtă și mai rapidă spre India și nici Spania nu și-a sporit bogățiile, nici Europa n-a devenit mai puternică de pe urma acestei descoperiri. Dintre toate zonele lumii locuibile, coastele dintre Patagonia și Ţara de Foc se numără și astăzi printre cele mai sărace și mai părăsite colțuri ale pământului.

Dar în lumina istoriei, utilitatea practică nu determină niciodată valoarea morală a unei înfăptuiri. Numai acela care sporește cunoștințele omenirii despre ea însăși, care dezvoltă conștiința și puterile ei creatoare, numai acela o îmbogățește cu adevărat, pentru toate veacurile. În acest sens, fapta lui Magellan întrece însă toate faptele mari din epoca sa. Şi ceea ce reprezintă pentru noi o glorie deosebită, ceea ce adaugă o nouă strălucire gloriei lui Magellan este că - spre deosebire de cei mai mulți conducători - el n-a sacrificat pentru ideea sa mii și sute de mii de oameni, ci numai propria sa viață. Prin această jertfire de sine, într-adevăr eroică, va rămâne în veci neuitată splendida îndrăzneală a celor cinci corăbii atât de mici, atât de slabe și singuratice în imensitatea mărilor, și care au cutezat totuși să pornească în sacrul război al omenirii împotriva Necunoscutului.

Leadership: Poți să te dezvolți sub îndrumarea unui "înainte care vine de departe", dar nu din spațiul nedefinibil al unei depărtări, ci din adâncurile insondabile ale unui timp fabulos și totodată real?

Şi neuitat va rămâne el însuși, care a îndrăznit cel dintâi să schimbe în faptă această idee, cea mai temerară din toate: ocolul lumii - a cărui etapă finală este realizată de ultima dintre corăbiile sale. Căci, cunoscând în sfârșit măsura circumferinței pământului, zadarnic căutată timp de un mileniu, întreaga omenire dobândește pentru întâia oară o nouă măsură a puterilor sale. Cucerind tot mai mult spațiu, pătrunzând tot mai departe în nesfârșirile Universului, ea își sporește curajul și bucuria de a lupta, devenind astfel conștientă de propria-i măreție.

Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privință, exemplul lui Magellan - fapta lui aproape uitată - a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu și hotărât înainte de o pasiune, se vădește la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreața lui faptă a arătat că un singur om, cu scurta și trecătoarea sa viață, poate transforma într-o realitate și într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorință, numai un vis pentru sute de generații.

Leadership: Poți să transmiți imaginea unei depărtări spre care probabil te vei îndrepta fără întrerupere, căutând un absolut pe care îl credeai ascuns într-o "realitate invizibilă"?

Asemenea unei lucrări divine, măreața fapta a lui Magellan a revelat o altă față a gândirii seculare, orientându-și demersul valabil și durabil spre împlinirea unui vis unic, de mare rezoluție spirituală, privit însă nu ca un motiv de înlocuire a realității cunoscute - așa cum l-au avut în vedere generații întregi - ci, ca limbaj al unei hermeneutici a mesajului divin.

Dar, ca acest limbaj să devină ținta altor împlinitori de fapte mărețe, visul nu trebuie interpretat ca "metaforă" a unui traseu plin de obstacole și suferințe, spre Mântuire, sinonim cu drumul lui Moise prin deșert, ci este menit să stabilească echilibrul dintre temeiul unui angajament asumat și scopul urmărit, redând lumii plenitudinea unui plan divin.

Deci nu trebuie să vedem fapta măreață ca metaforă implicită. Căci acest echilibru dintre temeiul unui angajament asumat și scopul urmărit trebuie descifrat în planul de adâncime al marilor împliniri ale visurilor umane, plan în care acest limbaj al unei hermeneutici a mesajului divin se constituie ca un fenomen original al expresiei creatoare și al conturării unui mod de viață capabil să reflecte adevărata natură a liderului.

O realitate invizibilă este reprezentarea în faptă a unui vis care merge mai departe, cu pași mărunți dar siguri, datorită și alături de Dumnezeu. Numai în faptele mărețe, de creație sau descoperire, se poate citi „lauda" Domnului. Sugestii pentru susținerea interpretării acestei "laude" divine, sunt oferite de filozofia simbolică a autoperfecționării morale care, susținând că relația dintre sine și divin este prototipul raportului simbolic dintre ceea ce crezi că este important pentru tine și ceea ce crede Dumnezeu că este important pentru trecerea lumii la un alt nivel. Deci, să privim fapta măreață ca o nouă raportare intelectuală și spirituală a omului la spațiul unui nou mod de gândire a excelenței.

Şi, ca să parafrazez afirmația cuiva: Nu contează înaintarea în lumea metafizicii, într-o lume care este clădită cu precădere prin mijlocirea noțiunii de substanțialitate și cauzalitate, sau dominată de acestea. Ci numai retragerea în fenomenul original al expresiei "Am ajuns să fiu cineva" ne oferă aici cheia credinței întărită prin fapte.

Leadershipul este imaginea unei depărtări spre care probabil puțini se vor îndrepta vreodată, pe motiv că ceea ce leagă credința și scopul foarte ambițios, într-un ansamblu ambele părți, este reprezentată sub forma unei făgăduințe făcută de Dumnezeu numai celor dinainte aleși pentru a împlini o lucrare sfântă.

Ecoul unei virtuți pierdute într-o metaforă a destinului uman este un efect de scurtătură către o întârziere regulată foarte lungă, mai ales dacă aceasta virtute se numește "onoare". Fără îndoială, îl putem întâlni și cunoaște pe Dumnezeu numai din adâncurile unui suflet însetat de reușită și de minuni. De la acest nivel al abordării istoriei lui Magellan, putem să ne închipuim fapta lui ca o lungă și nesfârșită confirmare a destinului implacabil creat de Dumnezeu.

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/ecoul-unei-virtuti-pierdute-intr-o-metafora-a-destinului-uman

Ecoul unui vis care imită stringent realitatea

On Martie 22, 2021

Povestea fabuloasă a unei viziuni este creația unui visător care renunță la realitate pentru a urma o lume fantastică, dar extrem de spectaculoasă, pentru că este lumea propriului Sine.

Închid ochii și mă culc, cu mențiunea că nimic nu mă poate trezi decât un vis frumos, capabil să se repete în realitate. Este un moment de gândire lucidă, dar și rece într-un anumit fel, fiindcă mă simt prizonierul unui spațiu în care judecățile de valoare nu pot fi îngrădite. Or lumea exterioară nu se consumă în acest spațiu, numai eu îmi consum himerele în spațiul pe care îl am disponibil într-un alt prezent, dintr-un univers paralel.

Şi tocmai în completarea acestui vis progresiv, odată cu repetarea unor experiențe reale de viață, mă încadrez într-un rezumat de valoare al subiectului ce poate declanșa o ruptură de relație cu fenomenul *Simvehebrew* , o nouă determinare a ceva ce există în afara gândirii, mai ales dacă gândirea fi descrisă și definită din unghiurile tăcute ale universului.

Ştiu că numai prin actul de a adormi, gândindu-mă la un lucru izvorât dintr-o dualitate a sinelui reflectat în realitate, voi putea să traversez acel spațiu al viziunii ce își afirmă valoarea indiferent de suportul ei material, metafizic sau comparatist. Iar în visul meu plin de semnificații, atât de bine ascuns în sinele meu, părea că m-am trezit la realitate, dar ceva îmi spunea că încă dorm adânc, dar dorm fără să mă las manipulat de o eventuală oglindire în conștiința unui destin emanat din veșnicie.

Leadership: Imaginea în care te regăsești cel mai bine dă impresia unui vis care te poartă în multe direcții, dar în realitate nu cedează nicio clipă separării de lumea exterioară?

Mintea pare a fi în continuare focalizată pe recunoașterea momentului principal când materialitatea se afirmă din plin și în artă, prin intermediul căreia se produce traversarea de la mesaj la emoție, de la emoție la țesătura fragilă a unei povești din viața personală. În timp ce mesajul din vis, învăluindu-mă în mantia catifelată a somnului profund, se focalizează pe recunoașterea artei ca principală punte de traversare spre împlinirea idealului unei minți aptă să declanșeze emoțiile unei descoperiri autentice în materie de creație literară sau artistică.

Totuși, în somnul acesta adânc, odihnitor, regenerant, se petrece ceva. Mai mult seamănă cu o confuzie. Căci mă simt altcineva decât sunt de obicei, percepându-mă numai în ecoul unei vieți din care, poate, va rămâne doar amintirea. Totuși, mă simt calm în interiorul meu. Nu simt nicio neliniște pentru care să-mi vină careva în ajutor. Totul e liniștit aici. Imaginea pe care mi-am făurit-o aici este o evadare a sinelui în altcineva identic cu mine, dar dintr-un univers paralel.

Din această cauză imi susțin punctul de vedere eminamente artistic. Creația mea vizează transformarea unui vis într-o viziune a interiorității individuale ce coincide cu momentul în care individul iese din rândul lumii, devine liber, își vede rostul în armonia universală, se recunoaște ca un observator din exterior și, astfel, întreaga lui existență capătă altă semnificație.

Mai trebuie spus că, prin comparație cu realitatea mea visată, bine ascunsă cu ajutorul metafizicii, se verifică și acea facultate extraordinară a visării pe care o experimentează un personaj al scriitorului Miguel Ángel Asturias. Este vorba de acea facultate a desprinderii de realitatea imediată, lucru ce stă la baza oricărui curent filosofic:

"Cine sunt? Nu știu cine sunt. În căușul mâinilor adun umbra care picură de pe pleoapele oamenilor pentru a spori cu ea noaptea, dar acum nu mai am mâini, iar oamenii nu mai au pleoape unde să se adune în picături întunericul și visul. Sunt treji mereu..."

Leadership: Imaginea ta identitară se poate construi în funcție de raportul ce se stabilește între lumea exterioară și lumea interioară, cu mențiunea că ceea ce te poate trezi din vis este însușirea unei creații care aparține altcuiva?

Şi ce să vezi? Noapte de noapte încep să visez cum dorm în realitate, mai mult decât ceea ce aș putea trăi în realitate cu ajutorul visului. La fel se întâmplă și cu luciditatea unui pictor care pictează foarte bine odată cu implicarea lui în mersul Universului. Creația sa produce schimbări în câmpul energetic al unui spirit care ia, încetul cu încetul, stăpânire asupra ființei sale. Cumva, el se vede dintr-un punct situat în lateral sau deasupra patului său, iar asta înseamnă că se află deasupra planului realității, și ca visul este însăși creația lui.

În adâncul sufletului, mă doare că va trebui să mă despart de visul în care realitatea mi se părea doar o iluzie cu care mă învățasem să trăiesc. Alteori mă neliniștește impresia că toate acestea s-au mai întâmplat odată cu acordul unui Deja-Vu metamorfozat într-un cosmos einsteinian, plin de surse gigantice de energie, care pot fi înțelese doar prin prisma relativității.

Mai degrabă, par a fi ilustrarea unui mare act de hipnoză și de seducție vizuală, îndrăgind mai mult spațiul odihnitor dintre două planuri de existență separate, tot așa cum memoria labirint a unui scriitor se odihnește în spațiul dintre acele cuvinte care îi alcătuiesc amintirile.

Haideți să ne imaginăm că trezirea mea s-a întâmplat brusc, anulând orice poveste visată de un artist care se atașează de o reprezentare a realității în care el pare să se manifeste cu un fel de instinct narativ, ca un reflex al mecanismului cerebral, fie ca un produs propriu al inteligenței aflat în directă legătură cu un fond spiritual, ductil și perspectivant. Să nu fii om, ci să fii doar proiectarea visului unui alt om. Ce halucinantă descoperire !

Creația unui artist este viziunea asupra ființei umane autentice și împlinite în planul unei lumi pe care el o regăsește doar visându-se ca fiind parte dintr-un vis din care se trezește a fi cu totul altcineva, în altă persoană.

Așadar, creația mea este varianta alternativă de abordare a planului unei lumi în care mă refugiez ori de câte ori exteriorul intersectează interiorul în oglindirea unei vieți care nu poate fi egalată în literatură de alți scriitori. Şi asta, datorită autenticității cu care reușesc să redau perspectiva adâncimii sinelui ca parte dintr-un imens întreg.

Ecoul unui vis care imită stringent realitatea sugerează adevărata forță a unui artist: de a traduce realitatea lumii (percepută într-un simbolism rafinat) în forma unui vis în care te poți pierde dacă nu ești dispus să fii una cu sinele tău autentic.

Source: https://neculaifantanaru.com/ecoul-unui-vis-care-imita-stringent-realitatea.html

Ecuația superiorității

On August 26, 2013

Învață să stăpânești elementele principale ale construcției leadershipului, în așa fel încât știința ta complexă să nu producă fisuri în structura funcțională a omului.

Din păcate este impenetrabil, prea sofisticat pentru a reacționa la testele standardizate. Face impresia unei structuri de gândire rigide de mari dimensiuni, imobilizată în lanțurile ramificate ale unui masiv de elemente stranii care se propagă în mod discontinuu în realitatea abstractă de care se înconjoară. Pe acest om l-am lua drept un amestec întunecat și misterios de calități, însă compoziția este una rece, făcută din materialul unei judecăți fără milă, dar căreia orice logică din câmpul psihologiei i-ar da dreptate.

Dr. Hannibal Lecter atinge niveluri suficient de înalte de înțelegere a omului. Energia foarte concentrată și bine orientată pe care o absoarbe de la cei din jurul său, din informațiile pe care cu dibăcie le extrage din viața lor, este suficient de mare pentru a produce un Big Bang. Ca un șoc electric le întrerupe acestora ritmul normal de funcționare și evoluție, influențându-i și înclinându-le voința pe o axă închisă, la care numai el se poate conecta și reconecta.

Reacțiile înlănțuite în acest proces activ de instalare a haosului în mintea oamenilor, printr-o disociere a dimensiunii personalității fiecăruia, prin efectuarea unei rotații de 180 de grade a capacității lor de pătrundere a complexității, - prezintă anumite particularități în funcție de structura, modelul și materialul din care este croit fiecare din ei.

Leadership: Măsura maximă a competentelor tale este fundamentată de experiențele unei participări la o nouă etapa de potențare a relevanței conceptului "fii impenetrabil" într-un context de tipul complexității identității personale?

În toată această ecuație a superiorității, primul loc îi revine doctorului Hannibal Lecter. El este stăpân pe toate posibilitățile de a calcula și schimba mutările într-o ordine care creează o discontinuitate între gândire și simțire, în ierarhia apropierii fizice și sufletești de ființa umană și dezbinării acesteia de ea însăși.

Un mecanic de locomotivă trebuie să dea semnale cu fluierul locomotivei ori de câte ori pune convoiul de vagoane în mișcare. Însă Hannibal nu dă niciun semnal de avertizare, ci manevrează locomotiva persuasiunii fără să stabilească cu interlocutorul direcția de deplasare, producând intenționat deraieri.

Două forțe concurente se unesc printr-o legătură fină, apoi se resping prin intenții diferite. Pe de o parte omul care pare a poseda știința cea mai înaltă, care pare să fi atins apogeul cunoașterii umane. De cealaltă parte oponentul său, omul care posedă calitățile necesare pentru a face posibilă acea cunoaștere complexă și atingerea apogeului. În ambele cazuri există gânduri, motivații și scopuri mai mult sau mai puțin ascunse.

Puternicul contrast dintre cele două forțe concurente arată că niciodată nu e prea târziu să percepi viața altfel și să te redescoperi. Pentru că niciodată nu afli multe despre tine decât atunci când cineva impune un alt sens vieții tale prin intermediul unui set de factori provocatori.

Leadership: Poți contracara efectele negative ale superiorității înscrisă în coordonatele

unei filosofii care năzuiește să înainteze până la limitele rațiunii omenești?

Pentru a avea o imagine cât mai concludentă cu privire la posibilitățile de expansiune a leadershipului în viitor, adică să fie selectabil și ușor de manevrat ca formă de adaptare și dezvoltare, pornind de la realitățile liderului de tip nou, cu orizontul format din acumularea științei, este necesar să procedăm la o rejudecare a relației dintre Ego și limitele rațiunii omenești. Aceste limite sunt atinse în momentul când nu mai faci distincția dintre bine și rău, crezând că amândouă contribuie la prefacerile continue ale științei, vieții și societății.

Un asemenea lider, care poate să posede știința cea mai înaltă, capabil de control, alimentat de tentația de a fi unic și de a atinge apogeul cunoașterii umane, se va confrunta în primul rând cu el însuși. Orice element utilizat în construirea și extinderea teritoriului de control va fi considerat dezamăgitor, ca o bilă neagră, dacă nu este perfect opozabil și dacă nu prilejuiește o incursiune de amploare în universul uman. Această incursiune poate stabili o limitare a opțiunilor susținătorilor și blocarea lor într-o stare de inerție, care alcătuiește suportul ideal pentru susținerea superiorității liderului.

E greu de spus cum și prin ce mijloace vor fi contracarate în viitor efectele negative ale "superiorității", sau ale științei complexe de persuasiune înrudite cu leadershipul prin obiective, tactici și metode de acțiune. Cert este că niciun fel de măsuri, niciun fel de relație dintre cele două părți: *lider-susținători* , criticate câteodată de către diverși specialiști, nu vor putea contribui la diminuarea dorinței liderului de a-și demonstra cu adevărat potențialul și de a-și mulțumi Ego-ul puternic și activ.

De aceea realizarea unui profil, a unui portret psihologic care să permită aprofundarea personalității liderului devine de prisos în aceste condiții. Căci ego-ul său și raportarea la "superioritate" practic se intersectează și fuzionează până la o contopire de excepție. Un întreg care constituie valoarea absolută a leadershipului, punând la socoteală, prin simplificări favorabile, câștigul de orice fel. Dar în special realizarea pozițională.

Forța leadershipului tău depinde de poziția forței suport a limitelor tale, în timp ce continui să-ți miști înainte și înapoi umbra vieții?

Umbra vieții, cuprinzând consecințele gândurilor tale ascunse, poate fi personalizată prin talentul cu care reușești, pe neobservate, să provoci o contradicție între propriile percepții și semnalele pe care le recepționezi de la ceilalți.

Ego-ul tău, devenit tot mai sigur și mai însetat după putere și lauri, cedează în fața dezvoltării personalității tale? Lliderul devine stăpân pe toate posibilitățile de a calcula și schimba mutările de intimidare într-o ordine care creează o discontinuitate între gândire și simțire, din care poate rezulta o dezbinare a valorilor și idealurilor ființei umane, care cu mare dificultate poate fi redresată.

Vom putea recunoaște în lider, într-o atitudine prietenoasă, justă și realistă, pe lângă ecourile directe ale realității propriilor limite și abordări, valori și orientări, și unele ecouri indirecte. Acestea trimit la fondurile și oportunitățile de câștiguri pe care el le-ar putea realiza dacă reușește să profite în sens constructiv de implicarea oamenilor în acțiuni comune, stabilindu-și superioritatea prin agregarea unui set de factori bine definiți care să nu le împiedice dezvoltarea și evoluția.

Dacă vrei să te califici în etapa finală a excelenței, învață să stăpânești elementele principale ale construcției leadershipului în așa fel încât știința ta complexă să nu producă fisuri în structura funcțională a omului.

Poziția forței suport a limitelor tale este dată de ceea ce ești în stare să înfrunți din punct de vedere al conștiinței atunci când pui știința în folosul unei psihanalize și teologii foarte sensibile la dimensiunea existențialistă.

Ecuația superiorității include cele două tipuri de lider. Unul de factură pozitivă care-și utilizează știința, cunoașterea, acțiunile în scopuri benefice tuturor, gândurile sale fiind în concordanță cu faptele. Şi altul care își folosește cunoștințele și metodele pentru a dezorienta și a crea un veritabil haos în mintea oamenilor. La acesta din urmă, la o cercetare atentă se descoperă gânduri ascunse puse în slujba propriului Ego și a propriilor intenții.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/ecuatia-superioritatii.html

Edificiul cristalin al alchimiei

On August 18, 2013

Mânuiește bine corzile pe care se sprijină știința, încât să atingi fără repercusiuni punctul maxim al puterii tale de transformare.

Ca să evoluez spre inaccesibilul pur, spre edificiul cristalin al alchimiei, microcosmosul atât de fascinant în care se găsea nealterată piatra filozofală, trebuia să pun în practică deviza prin care funcționalul și motricul se autoalimentează la maximum în mod constant. Atingând acea tensiune unică care generează și modifică materia, dând naștere unei realități necodate.

Nu era decât o înflorire a gândirii care propaga rapid informația de la intrare spre ieșire, la timpul prezent, și exploatarea legăturii de acces cu viitorul. Așadar, nu erau imposibil de extras nici informațiile din coordonatele viitorului. Informația era, într-adevăr, primul element de la baza cunoașterii mele, care dacă era bine structurată și plasată pe o rețea de tipul *rotationis-retexamus* putea furniza elemente noi despre anumite procese sau fenomene care stăteau la baza alchimiei.

Spre deosebire de ceilalți alchimiști care trebuiau să pună în practică deviza *"obscurum per obscurius, ignotum per ignotis"* ca să evolueze spre inaccesibilul pur, eu atinsesem deja punctul maxim al puterii de transformare a materiei. Reușisem să elimin excesul de energie care permitea materiei să se comporte și să acționeze într-un anumit fel, menținând constant procentajul de preluări de substanțe stabile. În stare de compunere, materia tindea să participe la reacții rapide, cu degajare de căldură, care aveau loc în faza solidă a compușilor coordinativi.

Misterioasele căi ale alchimiei se contraziceau, pierzându-și deseori din revelația primordială care conducea la elaborarea hărții precise, ce ascundea intrarea spre locul tainic în care se afla piatra filozofală. Harta o reprezentasem imaginar, după aceleași tipare de extracție a minereului de uraniu în carieră și în subteran.

Leadership: Percepția ta față de știința pe care o reprezinți este dependentă de "frumosul și utilitatea" propriului univers de gândire care știe să fie special printr-o salvare spectaculoasă din circumstanțele încurcate ale plinului de cunoaștere?

Am părăsit inaccesibilul după ce am crezut că stăpânesc perfect această artă. Însă nu puteam să-mi limitez învățătura nou însușită doar la practica alchimică. De multe ori aș fi fost nevoit să trec pe sub corzile întinse ale secretelor de la un mal la celălalt al științei, riscând să mi se agațe catargele și să nu mai recunosc caracteristicile unice ale adevărului dezbrăcat de orice iluzie. Şi să ating punctul de maxim dezgust față de mine însumi.

Dacă focul prea-plinului de cunoaștere scăpa de sub control, el ar putea mistui mare parte din tot ceea ce înțelesesem. Prin urmare reacția de fotoliză a apei vii, transformată chimic în pulbere palpabilă, sub efectul unei triturații naturale, trebuia să fie suficient de rapidă și să se reducă la gradul 3, pe o scară de la 1 la 5, pentru a împiedica extinderea focului.

Chiar și alchimiștii sunt mici, vulnerabili și par a nu avea însemnătate în fața Marii Opere. Potențialul uluitor al puterii lor de extracție a esenței din piatra filozofală, neprelucrată la foc deschis, se poate pierde dacă corzile pe care este înălțat edificiul cristalin al alchimiei sunt prea întinse.

Leadership: Cât de mult îți poți extinde operațiunile de selecție și echilibrare a resurselor de creație, fără să declanșezi o stare de amăgire în prim planul unei conștiințe care se vrea liberă și evoluată?

Poți să-ți antrenezi gândirea prin exploatarea legăturii de acces cu viitorul? Ştiința îți poate furniza elemente noi despre anumite procese sau fenomene care stau la baza evoluției tale? Când anume crezi că vei stăpâni perfect arta conducerii?

În condițiile lipsei de acces la surse de informații prețioase, utile conturării unei științe ample, dincolo de orice fel de convingeri și limitări, poți apela la valorile superioare ale creației căreia i te supui. Operațiunile de selecție și echilibrare a resurselor de creație pe care le ai la dispoziție, analizând efectele "up and down" care pot să reducă valoarea leadershipului, indică situații când te afli în fața unor opțiuni ce nu pot fi convertite rapid în rezultate.

Însă atâta timp cât există "inaccesibilul", conștiința caracterului incomplet al științei tale, nu poate exista și nu poate fi vorba despre nimic nociv. Dimpotrivă, poate rezulta o stimulare a consumului de creație, prin creditarea cu noi informații, tot mai selective, care nu se referă numai la dezvoltarea leadershipului în relație cu ceea ce este nou și cu ceea ce se produce în plan material. Ci, în special, la alcătuirea lui structurală de o mare complexitate, deci la numărul de etape riguros delimitate, parcurse pentru a ajunge la construirea unui alt conținut, respectiv facilitarea deciziilor care conduc la realizarea lui.

Leadership: Ştiința ta poate fi supusă transformării printr-un set de relații și condiționări care fac din trăirile și simțirile sale un ciudat amestec de logică și creativitate în construcția simbolică a realității?

O măsură utilizabilă a conținutului leadershipului, prin modificarea sau adăugarea de noi setări aferente mecanismului de creație, îl constituie propagarea rapidă a informației spre înainte, de la intrare spre ieșire. În acest stadiu are loc "înflorirea gândirii", cu posibilitatea de a distinge fiecare direcție de urmat, de a concentra toate resursele disponibile și de a exploata noi oportunități. Așadar, informația este, într-adevăr, primul element de la baza cunoașterii, care dacă este bine structurată și plasată pe un anumit nivel de dezvoltare poate crea condițiile optime creației.

Ştiința ta poate fi supusă transformării printr-un set de relații și condiționări, care au ca efect punerea sau nepunerea în practică a leadershipului, numai dacă ia forma unei "amenințări" de natură să intimideze sau să pericliteze ceea ce ai creat. O operă de artă reușită, cum ar trebui să fie leadershipul, dispunând de anumite efecte de extindere sau restrângere, cu posibilitatea de a se anula reciproc, trebuie să se încadreze în anumite tipare de gândire, împărtășite la nivel de rezultat, și să favorizeze răspândirea anumitor idei.

Ca să dobândești stăpânirea perfectă a artei de a conduce, limitează-ți învățătura nou însușită doar la o practică care să fie validată de știință, profundă. Şi care să fie adoptată de toate tipurile de indivizi. Dacă încerci să treci pe sub corzile întinse ale secretelor de la un mal la celălalt al științei, riști să ți se agațe catargele și să nu mai recunoști caracteristicile unice ale adevărului dezbrăcat de orice iluzie. Iar dacă focul prea-plinului de cunoaștere scapă de sub control, el putea mistui mare parte din tot ceea ce ai realizat. Vrei să atingi punctul de maxim dezgust față de tine însuți?

Leadershipul este plinul de cunoaștere care îți construiește realitatea dorită prin intermediul efectelor de coincidență și de suprapunere a unor teorii, sau care îți atrofiază subiectivitatea dacă cineva nu te lasă să iei puțin din fiecare lucru și să faci TU pașii aceia spre transfigurarea realității.

Edificiul cristalin al alchimiei, atât de fragil și iluzoriu, semnifică acea zonă restrânsă în care se refugiază liderul, singur cu știința și filozofia sa, pentru a descoperi "piatra filozofală". Cu care, aidoma unui magician, va putea să dea răspunsuri și să acționeze adecvat în toate situațiile problemă.

Tendința de a persista sau de a alege calea spre o astfel de zonă, inaccesibilă majorității, poate fi primejdioasă pentru liderii care nu ajung să stăpânească "Marea Operă". Această incursiune în inima științei poate nărui tot ceea ce ei au creat, aidoma unui castel de nisip.

Source: https://neculaifantanaru.com/edificiul-cristalin-al-alchimiei.html

Efecte Speciale

On Martie 05, 2016

Învață să construiești o imagine vizuală din ansamblul elementelor care compun o realitate, astfel încât ceea ce vrei să scoți în evidență să reprezine un uriaș efect de sinergie.

Colaborarea dintre cei doi titani continuă și la înregistrarea sincronizată a muzicii. Eisenstein urmărește pasionat munca migăloasă și de maximă exigență a compozitorului. Înregistrările se fac într-o atmosferă de sărbătoare. Muzica lui Prokofiev îl minunează, îl extaziază pe Eisenstein.

Prokofiev lucrează la înregistrare cu o pasiune absorbantă. Începe prin a se interesa de toate problemele tehnice ale înregistrării. Ascultă toate instrumentele producătoare de zgomot de care dispune studioul, pe unele introducându-le în partitură.

De pildă, pentru fragmentul "Careul", pe lângă cinci instrumente de percuție, există notată în orchestrație și... cada de la Mosfilm. El constată deformațiile pe care le provoacă microfoanele. Soluționează problema folosind defectele aparatajului în vederea obținerii unor efecte originale. Astfel înregistrează trompetele teutone foarte aproape de microfon, amplificând deformările iscate și obținând astfel "un uriaș efect dramatic". Caută efecte speciale și prin distribuirea neobișnuită a instrumentelor, printr-o orchestrație "inversată", de neconceput în domeniul lucrărilor simfonice obișnuite.

Încearcă soluții - de atunci universal aplicate - prin amplasarea orchestrei într-un studio și a corului într-altul dozându-le apoi la înregistrare, din cabină, după nevoile dramatice ale acțiunii. *****

Leadership: Poți să conferi creației tale un conținut de autenticitate astfel încât să uimești lumea datorită "esenței gândirii prin contraste" exprimată printr-o formă de accentuare a unei stări de spirit detașate și receptive la nou?

Procesul realizării compoziției, a cărei schiță izbucnește din „zgomotele" aleatoare produse de diverse repere (instrumente, voci, vibrația unor corpuri aflate în mișcare, etc.) este mult mai complicat, nuanțat printr-o serie de asociații mult mai numeroase, și se referă la toată rezerva științifică, emoțională, vizionară și creativă de care dispune regizorul. Acest proces ne dezvăluie esența fenomenului „ *gândirii prin contraste* " - vizând o selecție atentă a intrărilor auditive, asamblate ulterior într-o combinație fantezistă.

Fiecare sunet sau amestec de sunete, tot ceea ce intră în perimetrul hărții unei minți născocitoare, poate fi considerat un fel de „translator" care emite instrucțiuni de nivel înalt într-un cod care, pentru a fi descifrat, cere un efort de gândire unitară. Un bun regizor anticipează forma pe care o îmbracă esența unei atare orânduiri de efecte speciale înainte de a-și promova versiunea de realitate prin intermediul unui microcosmos de trăiri, sentimente, gânduri și idei.

Apoi, pe parcursul materializării în diferite tipare de frecvență, odată cu introducerea anumitor sugestii, întregul cod se transformă într-o imagine vizuală: conținut și mesaj.

Un regizor a cărui stare de spirit este detașată și receptivă la nou știe să pună în scenă cât mai elocvent un scenariu care să evidențieze relația lui cu o lume mult mai largă decât scena

unui experiment, în care spectatorii trebie să relaționeze tot ceea ce văd pe ecran cu mediul înconjurător, cu alte persoane, norme și înțelesuri. Scenariul trebuie să evidențieze însăși felul de a fi al regizorului, trebuie nu doar să miște inimile spectatorilor, ci să reprezinte realitatea propriei sale existențe, a propriei sale minți, a propriei sale conștiințe.

Esența gândirii în contraste se poate regăsi în legătura dintre lucruri, acțiuni, stări, evenimente și atitudini care oricând pot fi schimbate în funcție de cauzele și efectele care duc la schimbarea cadrului de reprezentare a cunoștințelor care doresc a explica lumea.

Doar regizorii dotați cu o ureche muzicală foarte bună pot să surprindă "ieșiri extraordinare" din zgomotele aleatoare. Ei reușesc cel mai bine să optimizeze fluxul de efecte speciale ce corespund condițiilor de percepție ale sunetelor profunde si semnificative din totalul „zgomotelor", în vederea validării diferitelor elemente ale scenariilor de film.

Ceea ce face din leadership un fel de potir cu volum tot mai cuprinzător, dând senzația că posesorul lui este înzestrat cu puteri supranaturale, ține de îndemânarea cu care sunt localizate și folosite „defectele aparatajului în vederea obținerii unor efecte originale". Grație defectelor, reprezentând niște comori ascunse aflate în spatele zgomotelor, ecourilor, interferențelor, confuziilor și distorsiunilor, sub care se reunește arta de a surprinde esențele subtile, orice și totul capătă o identitate, adică limbaj și unitate.

Să poți face din defectele aparatajului pârghia care poate mișcă universul, iată ce înseamnă să fii regizor. Să cauți efecte speciale prin distribuirea neobișnuită a instrumentelor, printr-o orchestrație "inversată", de neconceput în domeniul lucrărilor simfonice obișnuite, iată ce înseamnă să fii compozitor. Să reușești traduci orice defecte prin puritate, seninătate sau strălucire, activând în oameni o anumită stare de spirit, este calitatea unui lider.

A conferi creației tale un conținut de autenticitate înseamnă să asimilezi ideea de "deformare" a mijlocului cel mai potrivit prin care se realizează comunicarea, cu un uriaș efect de realism complet - capabil să facă senzație.

Efectele speciale sunt contribuția cea mai de seamă pe care un regizor o aduce în lume prin intermediul aparatajului, având rolul de a îmbogăți și a adăuga valoare viziunii sale.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/efecte-speciale.html

Efectele de compoziție ale științei avansate

On Iulie 05, 2014

Identifică compoziția tuturor elementelor științifice vechi și noi în ansamblul lor organic, încât să obții efectele de sens dorite.

Montajul își atinge efectul total prin senzația compozită a tuturor acestor elemente în ansamblul lor organic. Pentru aceasta intensifică regizorul Eisenstein conținutul fiecărui "rezonator armonic". De altminteri secvența era tot rezonanța unei impresii din copilărie când asistase, în vara toridă a lui 1914, la procesiunea sfințirii bisericii din Staraia Russa. Această impresie vie constituia baza pentru procesiunea sa în filmul "Vechiul și Noul".

Sau un alt exemplu mai simplu: scena întrecerii la cosit. Diferitele cadre ale montajului conțin o singură mișcare dintr-o parte a cadrului într-alta. " *Şi am râs când am văzut spectatorii cei mai sensibili legănându-se dintr-o parte într-alta, din ce în ce mai repede, pe măsură ce cadrele erau scurtate. Efectul era același ca cel al unei fanfare executând un simplu marș.* "

Concepția filmărilor marelui regizor reiese dintr-un text al colaboratorului său, Tisse, care o rezumă astfel: " *Scopul nostru este să obținem efecte artistice și tehnice prin metode cu totul noi, filmând realitatea cu simplitate.* " *

Leadership: Întâmpini rezistențe de limitare a ceea ce poți face și ce nu, pe durata aplicării unei abordări de tip "default" care produce efecte de inedit în decorul unui examen de regie?

Ce însemnătate poate să aibă o creație autentică care este ea însăși rezultatul unei asocieri între elementele distincte corespunzătoare unui singur pol de referință? În leadership, unirea elementelor poate duce la ceva mai mult decât părțile ei componente, constituind din perspectiva condițiilor necesare unui montaj corespunzător, cheia de boltă a unei faze de tranziție spre un stadiu mai avansat de finisaj al științei.

Efectul pe care vrei să-l obții din partea audienței tale este legată de percepția realității pe care o reflectă imaginea produsă de esența unui element de regie. Câteva elemente de regie pot fi reprezentate de: schimburi de replici, schițare de mișcare scenică, element muzical obligatoriu, încadrarea actorilor într-un anumit context, vestimentație, orientarea rapidă a atenției într-o anumită direcție, etc.

Nu poți să-ți făurești firesc, cu simplitate, o imagine a unității științei, mai ales într-un moment de apogeu al cunoașterii, dacă elementele ei vechi și noi nu înlătură deficiențele și dezavantajele discontinuității dintre ele. Această discontinuitate, trecerea de la un câmp de aplicare la altul, prin asociere, poate avea ca efect apariția unei rezistențe de limitare a ceea ce poți face și ce nu, care produce o anumită confuzie în definirea și folosirea unei noi abordări de tip "default".

O abordare de tip "default" este o etapă foarte importantă pentru evoluția leadershipului, o reprezentare a unui cadru conceptual, pe trei niveluri: principii, strategii și metode, care poate să ofere continuu și fără variații o înțelegere limpede a ceea ce transmiți prin intermediul viziunii și experienței tale. Creația ta este tocmai echivalentul a ceea ce transmiți și a sensului atașat, bazându-se foarte mult pe feedback-ul primit din partea celorlalți.

Leadershipul tău se poate încadra într-o matrice a sensurilor care pun în prim plan un

înțeles științific mai consistent?

În leadership, termenul de calitate are un înțeles mai larg cuprinzând o latură tehnică, strict legată de caracteristicile "produsului" de dezvoltare și impact pe care îl promovezi. Iar valoarea acestui produs este reprezentată de elementele de referință aplicate, care conferă esență, influență și un anumit sens de urmat în realizarea lui.

Autoritatea în domeniu, în practica științei, o poți căpăta atunci când raportul dintre elementele vechi și noi este corespunzător, deci atunci când ele nu se comportă ca antagoniste și concurente. Ceea ce înseamnă că elementul cel mai des utilizat are tendința de a-l respinge pe cel mai slab.

Montajul reprezintă o etapă importantă în realizarea unei construcții științifice, dar și o practică ce determină o recompoziție a peisajului conceptual, punând în relația dintre idei și cercetare, în sfera de utilizare a elementelor componente, anumite efecte de sens.

Leadershipul se poate încadra într-o matrice a sensurilor care pun în prim plan un înțeles științific mai consistent, numai dacă concepțiile tale vizavi de "creație", folosite într-un context de afirmare a unei noi filozofii, pot fi considerate relevante formării celorlalți.

Un înțeles științific mai consistent atribuit creației personale poate fi redat de suma sensurilor elementelor componente ale unui montaj care permite trecerea bruscă de la un cadru la altul, dar în așa fel încât să asigure coeziunea între adevăr absolut și adevăr relativ.

Efectele de compoziție ale științei avansate sunt urmările raționamentelor bine construite pe care le suportă unicitatea ta în domeniul conducerii. Ele vizează dezvoltarea leadershipului de la componentele de bază, stabilite de predecesori, ce trebuiesc îmbinate armonios cu cele moderne și de actualitate, conferindu-i în același timp o notă personală ce-l face inedit și eclatant, demn de a fi apreciat.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/efectele-de-compozitie-ale-stiintei-avansate.html

Efectul construcției științifice

On Iunie 24, 2014

Manifestă-ți intențiile de a adopta o nouă linie de performanță, integrând leadershipul în acea creație a valorii adăugate care se vrea permanent ancorată în actualitate.

Într-un articol mai puțin cunoscut, publicat în iunie 1926 la Berlin, regizorul Eisenstein scria: "Principiul meu artistic era și continuă să rămână: nu creația intuitivă, ci construcția raționalistă, constructivistă a elementelor active. Efectul trebuie calculat și analizat dinainte, acesta este cel mai important... Eu însumi nu sunt nici sentimental, nici sângeros, nici prea liric, așa cum mi se reproșează în Germania.

Dar toate aceste elemente îmi sunt bine cunoscute și știu că trebuie numai să le amplifici cu destulă pricepere pentru a obține efectul necesar și a crea tensiunea maximă. Aceasta este, cred, o chestiune pur matematică și nu are nimic comun cu revelația geniului creator. Nici nu ai nevoie pentru aceasta de mai mult spirit decât pentru proiectarea unei construcții de oțel. *

Leadership: Au fost realizate intențiile tale de a ieși din capcana "superficialului" în practicarea unei creații care își proclamă autonomia respingând revelația geniului creator?

Leadershipul se integrează cu ușurință în contextul construcțiilor identitare, primind de la artă - de la realitatea ei subtilă - o anumită doză de ordine și de structură, o creștere a valorii adăugate, dar și o anumită siguranță pentru proprietarul elementelor ei de noutate. Numai cine se apropie de deplinătatea spontan-creatoare a ființei sale, lansând chemarea la unirea artei cu revoluția științifică, tangentă cu domeniul gândirii, are posibilitatea de a se salva pe sine însuși, ca artist, de influența dizolvantă a "superficialului".

Superficialul, ca mijloc de scădere și de închidere a poziției tale de susținere a artei, te împiedică să pătrunzi misterul cunoașterii superioare, obligându-te să renunți la creația intuitivă, la construcția raționalistă, constructivistă a elementelor active care garantează obținerea rezultatelor stiințifice de vârf. Superficialul este o forță puternică a insuficienței de sine, născută din neînțelegerea fenomenului de artă investigat, sprijinindu-se pe o anumită doză de compromitere a efectelor de perspectivă a diverselor forme de creație.

O creație își proclamă autonomia respingând revelația geniului creator atunci când efectul ei atinge tensiunea maximă a unei viziuni largi, în baza unor sentimente care nu te subjugă.

Prin izolarea superficialului, cei doi factori de producție științifică - cercetarea și construcția elementelor active ale procesului de asimilare, fixare și consolidare a cunoștințelor, a relațiilor de cunoaștere a adevărurilor, a tehnicilor de muncă intelectuală, devin mai puternici și mai propice manifestărilor tale de independență. În practica creației, aceste manifestări cuprind atât intențiile de a adopta o nouă linie de performanță, cât și intențiile de reorganizare a elementelor de compoziție care sporesc înțelegerea modelului de construcție a leadershipului și metodele de aplicare ale acestuia.

În procesul de creație efectul trebuie calculat și analizat dinainte de obținerea unui rezultat, acesta fiind cel mai important pas în asigurarea unui conținut vizual atractiv. Dar pentru obținerea efectului, toate elementele de noutate și de actualitate din domeniu trebuie să-ți fie bine cunoscute și amplificate cu destulă pricepere. Ne referim aici la efectul actului creator, contopind arta cu realitatea revoluționară ascunsă în avântul pentru progresul,

individualizarea și promovarea științei proprii.

Leadershipul nu trebuie să se manifeste ca o entitate de sine stătătoare, ci ca o entitate dinamică integrată totalmente în acea creație a valorii adăugate, care se vrea permanent ancorată în actualitate.

O creație a valorii adăugate care se vrea permanent ancorată în actualitate este o formă de a te exprima și de a te face înțeles prin producerea unor revelații ce se voiesc trăite prin experiența directă a realității.

Efectul construcției științifice vizează eficiența actului de creație prin luarea în considerație a elementelor de noutate și de actualitate din domeniu, care sunt factori de susținere pentru o potențială creștere de performanță. Crearea unui leadership bazat pe fundamente solide și elemente constitutive științifice, permanent ancorat în realizările prezentului, este un mijloc de sporire a valorii personale.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Efectul de autenticitate

On Decembrie 24, 2023

Una din condițiile esențiale ale unei acțiuni reușite este de a te dărui total în momentul creației, nereținând-o și netrunchiind-o prin nimic.

Orice talent are mult de câștigat dacă se dăruiește total naturii sale, nelăsându-se stânjenit de niciun fel de considerente exterioare. Este cazul fostului hocheist Doug Dorsey din filmul "The Cutting Edge (1992)", căruia destinul i-a încredințat sarcina de a se afirma într-o altă direcție, asemănătoare, dar totuși atât de diferită: patinajul artistic. De fapt, trecerea de la hochei la patinajul artistic i-a înviorat existența searbădă și prăfuită cum nici nu și-a putut închipui, fiindcă orice semn de schimbare a activității, concentrarea asupra unor noi idealuri, este pentru un fost campion ajuns într-un stadiu jalnic, asemănătoare învierii lui Hristos din mormânt.

Una din condițiile esențiale ale unei acțiuni reușite este de a te dărui total în momentul creației, nereținând-o și netrunchiind-o prin nimic, așa încât potențialul reacției dintre rezultat și valoarea personală să fie proporțional cu efortul investit. O asemenea stare, un asemenea imbold care vindecă răni, chiar dacă nu este încă inspirație, este totuși foarte aproape de punctul care determină reușita, putând chiar să aducă individul într-o lume de poveste, unde visele devin realitate. În acest context de tipul "nu există o altă cale", patinajul artistic ia naștere și devine un substrat fertil pentru o revenire pe terenul prielnic al gloriei.

Şi, bineînțeles, ca în orice film de acțiune în care gloria este însoțită de peripeții, omul obține un efect de autenticitate numai atunci când se gândește la efect, atunci când pasiunea se îmbină cu dragostea nesperată. Noua lui parteneră, talentata Kate Moseley, în același timp fostă campioană, este un exemplu de stabilitate în reacția de tipul "altfel", fiind motivată de dorința de a epata o lume întreagă, având în ea parcă o genă de campion care catalizează succesul numai prin determinare și perseverență.

Leadership: Încerci să-ți cauți valoarea în variațiile contrastului dintre suflet și expresia creativă, atât încât să-ți prezinți individualitatea prin gradări de nuanțe ale viziunii tale artistice?

Toate astea păreau o sarcină foarte grea pentru mulți bărbați, nu pentru unul singur. Nu putem decât să ne imaginăm eforturile sale de a o lua de la capăt, având ca parteneră tocmai pe cea mai capricioasă patinatoare din lume. Dorsey nu a acceptat să fie marioneta lui Kate, a cărei scenă era peste tot, și ale cărei sfori se întindeau mult în sus, până într-un paradis șarmant și exclusivist. Iar Kate a fost nevoită să împrejurări să renunțe la Ego.

Motivați de impulsuri universale, nu aveau altă alternativă decât să se apropie simultan unul de altul, printr-un fel de legătură sufletească, având în vedere că timpul se curgea cât se poate de repede, iar ironiile dintre ei nu duceau decât la complicații. În acest caz, termenul de "variație" reprezintă diferența dintre un rezultat individual sperat și media unui set de rezultate îmbucurătoare.

Pe ea, ceva o determina să fie altfel, un soi de magnetism al eleganței care atrăgea privirile și inspirația, dar cu ample ramificații într-un fel de *Ermatos Thaeae Umhiaoscul*, o punte între inimă si mintea divină. Mai mult decât atât, ceva din sufletul ei părea să se destăinuie pe tot parcursul filmului, cu privire la noul ei partener. Prin atitudine, la nivel subtil, ceva din Kate părea să-i transmită lui Dorsey, mai ales înainte de proba finală a concursului unde cu greu s-au calificat:

"Pur și simplu îți dau cunoștințele mele de care ai nevoie ca să mergi mai departe pentru că, până la urmă, ești fructul iubirii mele, și nu trebuie să te pierzi. Continuarea succesului tău ne onorează pe amândoi. Creatorul a fost mândru de tine, chiar dacă într-un moment de slăbiciune a încercat să te părăsească. Așa sunt zeii uneori, capricioși. Acum este momentul să dai tot ce poți din tine."

Leadership: Poți să explorezi procesul de receptare a unei imagini care te va urmări toată viața, adăugând o reversibilitate imaginară și o vedere care include "măsura superlativului"?

"Nu înceta să fii mai mult decât poți să fii" - aceasta este fără îndoială morala filmului, ce merită revăzut iarnă de iarnă. Amândoi protagoniștii, relațional cu orientarea adevărată care duce la succes, având în suflet presentimentul viitorului lor ideal, au purtat parcă pe frunte pecetea originii lor olimpiene.

Să trăiești senzațiile unui număr de patinaj artistic foarte reușit înseamnă să porți, să simți în propriul tău suflet, întreaga bogăție, întreaga profunzime a protagoniștilor, întreaga lungime a conținutului lor, să suferi de suferințele lor, să treci prin chinurile amărăciunilor lor, prin fericirea bucuriei lor, a biruinței lor, a nădejdilor lor.

Şi chiar dacă nu știu multe despre patinatori, puțini dintre ei având fericirea de a se remarca în marea arenă a campionilor, ca niște aștri divini, pot spune că vizionând acest film am avut prilejul să simt felul cum s-a îmbinat perfecțiunea particulară cu marile merite ale dragostei, comori divine care abia în ultimile minute ale filmului sunt scoase în evidență cu adevărat.

Da. Flexibilitatea în îndeplinirea unei schimbări de planuri, situație la care nu te-ai gândit, este cheia unui succes nesperat, dar triumfător și foarte bogat, material și spiritual în același timp. Acest fapt nu tulbură cu nimic eleganța lucrării divine, ci dă prin ea însăși la iveală faptul că procesul transpunerii unui vis în realitate, cu condiția să fii efectiv înzestrat cu un talent original, denotă o realizare remarcabilă, suficientă pentru a-ți autentifica prezența în universul creativ, adăugând propria amprentă originală și autentică.

Măsura superlativului, în leadership, este dată de rezultatul neașteptat la care ajungi cu mare greutate, unul care reflectă autenticitatea și genialitatea ta artistică privită ca un dar divin.

Efectul de autenticitate rezidă din izbânda unei realizari la care a contribuit Dumnezeu, tu însuți fiind instrumentul divin care transpune în realitate creații însuflețite cu izo-ul divinității. Deci, efectul de autenticitate se câștigă printr-o realizare remarcabilă la care contribuie inspirația divină, pe linia unor întorsături de situații care te fac să spui: "Da, fix asta s-a întâmplat în realitate, chiar dacă a părut doar un vis."

Source: https://neculaifantanaru.com/efectul-de-autenticitate.html

Efluviile însuflețitoare ale unei minți libere

On Martie 12, 2014

Dovedește-ți că ești un om valoros, concentrându-te asupra modalității în care te apreciază ceilalți.

Citeam pe internet aceste rânduri legate de un protestatar din Kiev. Volodimir Parasiuk, în vârstă de 26 de ani, a susținut un discurs puternic vineri seară în fața Euromaidanul, iar ucrainenii cred acum că vorbele tânărului l-au convins pe Viktor Ianukovici să fugă din oraș.

Cu Vitali Kliciko, campionul mondial de box la categoria grea, privind peste umărul său, tânărul de 26 de ani, originar din Liov, a urcat pe o scenă în Piața Independenței din Kiev și a denunțat acordul încheiat de miniștrii de Externe din Polonia, Franța și Germania cu Viktor Ianukovici, avertizându-i pe aceștia că „strâng mâna unui criminal".

Într-un discurs emoționant și puternic în același timp, tânărul a anunțat că nimeni nu va aștepta alegerile anticipate stabilite atunci pentru decembrie 2014. Ianukovici ar trebui să plece din oraș până a doua zi dimineață sau se confrunte cu consecințele, a avertizat tânărul vineri seară. Ianukovici a plecat din Kiev la scurt timp după aceea. *****

Leadership: Ești propriul tău reper asupra a ceea ce înseamnă ieșirea dintr-un scenariu trăit cu multă emoție, la răscrucea opțiunilor de ordonare a unor evenimente care survin independent de voința ta?

Modul în care îți exerciți calitățile, în special puterea de influență fondată prin relația cu singurul supervizor onest - publicul, reflectă acea parte din tine, acel impuls negativ sau pozitiv pe care ți-l impui atunci când vrei să obții schimbarea celorlalți. Puterea de influență are la bază acea învoială care stăruie asupra reînnoirii personalității tale, prin forța prezenței și a mărturiei prezentate *live* referitoare la acte, fapte, împrejurări, despre care ai luat cunoștință în mod direct. Dar te poți pomeni exclus din cercul încrederii, oricâtă majoritate de voturi ai avea.

Împărtășind opinia celorlalți oameni vizavi de realitățile actuale și perspectivele de viitor, intuind ipotezele pe care ei își construiesc bugetul de idealuri în cercul mult mai larg al posibilităților lor de materializare, cu progrese de aspirații și uneori cu adâncimi de regrete, nu faci altceva decât să aduci un serviciu de ambele părți. Pe ei îi determini să creadă că viața poate fi schimbată, iar tu reușești să ai un impact puternic asupra lor.

Așadar, ești propriul tău reper asupra a ceea ce-ar trebui să însemne ieșirea dintr-un scenariu trăit cu multă sudoare și emoție. Un scenariu în care nu tu alegi decorul lumii, dar pe care îl poți interpreta după propriile orizonturi de așteptare, în funcție de judecata și conștiința pe care o posezi și pe care vrei s-o transmiți.

Leadership: Te surprinzi pe tine însuți prizonier în lupta cu luarea unei decizii bazate exclusiv pe prelucrarea faptelor realității, setându-ți un termen-limită pentru ceea ce poți înfăptui prin latura umană a eroului care te reprezintă?

Gândește-te ce ai face dacă ai ajunge să te contrazici cu oamenii privind abordarea "de sus în jos" - reușești să determini nevoile stringente ale zonei lor de interes, dar nu reușești să determini singur motivul pentru care te-ai decis să le fii alături. Dar cel mai rău este să nu știi în ce categorie te încadrezi.

Ești unul din acei contribuabili la schimbare care plătesc impozit leadershipului prin exercitarea anumitor presiuni de ordin afectiv și moral asupra celorlalți oameni? Oare ești unul din acei oameni care tânjește numai după Like-uri?

Sau ești unul din acei lideri care se concentrează asupra modalității în care ceilalți îi apreciază, manifestând o atitudine serioasă și încrezătoare față de reparația acelei defecțiuni de construcție a unui „drum de mare circulație" datorată unui leadership ineficient și obtuz?

Un prizonier în lupta cu luarea unei decizii bazate exclusiv pe prelucrarea faptelor realității este un erou care a învățat să treacă peste riscuri și dureri, îndurând consecințele realității, găsind un balsam sufletesc în înfruntarea adevărului care nu-i îngăduie să tacă. Iar un leadership optuz nu ține cont decât de miza adevărurilor expuse, dar nu și de revelația lor care poate produce renașterea lăuntrică.

Latura umană a eroului care te reprezintă poate avea ca esență gândirea bazată pe scop atunci când el proiectează ceea ce ar trebui să fie mâine într-un cadru de manifestare a unor valori impuse numai pe baza adevărului abordat într-o accepțiune de consens al opiniei publice.

Efluviile însuflețitoare ale unei minți libere evidențiază acea capacitate a liderului de a emite o cantitate enormă de „vibrații" de ordin motivațional, moral, sufletesc și rațional, menite să stimuleze direct participarea activă a oamenilor într-un proces amplu de schimbare.

*** Notă:** http://adevarul.ro/international/europa/omul-l-a-dat-jos-ianukovici-protestatar

Egalul lui Dumnezeu pe pământ

On Iunie 27, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să crezi despre tine într-o imagine care se mişcă "în interior" şi în afara focalizării.

Prin intermediul picturii "Facerea lui Adam", celebrul artist Michelangelo a vrut să transmită un mesaj important, şi anume: că un singur om "gol", adică umil, fără a deţine putere sau privilegii în societate, trăind doar în comuniune cu natura, şi fiind înzestrat doar cu libera voinţă, a reuşit să se ridice la înălţimea lui Dumnezeu prin capacităţile sale intelectuale şi creatoare, cu perseverenţă şi prin exersarea talentului. Chiar şi pictura aceasta, un refugiu în faţa banalului, se încadrează în termeni de *Erioradoichalis Ekaudnar Ilhetosa*, adică se manifestă prin revelarea unei incomensurabile voinţe, slujind unei cauze superioare, ceea ce mă determină să cred că însuşi artistul a recunoscut implicit puterea creaţiei de a face ca un lucru să devină mai mult decât este.

Vedem în pictura "Facerea lui Adam" cum omul de ţară, un biet trup pământean, ale cărui profunzimi interioare au fost trezite la viaţă doar de o spiritualitate aparte, se apropie la distanţă mică de Dumnezeu, Stăpânul veacurilor şi al timpurilor, Creatorul fără seamăn. Iar degetul lui Dumnezeu bine evidenţiat în imagine, folosit ca mijloc de conturare a unei dispoziţii date de către o autoritate unitară, şi care trebuie executată întocmai, pare să arate spre Adam ca şi când ar fi vrut să-i spună: "Tu eşti alesul ! Eşti egalul meu pe Pământ !"

Dacă aţi întâmpina vreun om gol, care ar zice: "N-am haine, aur şi averi, dar sunt animat de un foc interior numit pasiune, *uma paixão sem limites*, oare l-aţi crede, văzându-l gol şi neavând nimic pe el, l-aţi crede pe omul pământean şi lumesc metamorfozat într-un om dumnezeiesc?

Adam, omul pământului are un glas, o voce puternică în arta de a reda forme plastice, şi acest glas plin de măreţie, plin de încredere liniştită, numai Dumnezeu îl înţelege şi-l aude. Natura l-a ocrotit pe Adam cu mare atenţie, cu un soi de milă maternă, fiindu-i prietenă, l-a protejat şi i-a respectat pasiunea, iar el i-a respectat legile, această legătură fiind singurul lui avantaj în lupta cu cele patru tendinţe ale păcatului exclusivist: făţărnicia, delăsarea, josnicia şi impostura, care rămân oricum fără ecou.

Leadership: Idealul tău de viaţă bazat pe puritate rezidă dintr-o estetică a trăirii constituită în favoarea unei simplităţi în care percepţia urmează să decidă asupra "formei finale" ?

Artistul, luminat de o rază de lumină din cer, se bucură de abordarea inspirată a artei de a lumina o lume pierdută în negura de vremi, ori surprinzând o poveste de viaţă desprinsă din realitatea lăuntrică. Astfel reuşeşte să aducă o perspectivă unică şi profundă în creaţiile sale bazate pe prezentarea corpurilor goale – tot atât de reale ca o operă de artă. Mai mult decât atât, comuniunea foarte înviorătoare cu natura plină de secrete, poate să dezvolte o sensibilitate şi o înţelegere aparte asupra lumii, esenţa unei estetici apreciative pe care nu ezit să o denumesc „Poetica Umilinţei".

În acest sens libertatea de exprimare a artistului, sacră şi inviolabilă, impunându-se în mod imperios din perspectiva artei, poate permite un grad mai mare de inovaţie şi autenticitate în creaţiile care îi poartă semnătura.

Am privit pictura de nenumărate ori, din mai multe unghiuri, cu vederea ochilor care recunosc

poveștile oamenilor care s-au format în spațiul liber al naturii. Şi mi-am dat seama că arta, opera deschisă, cere o muncă plină de îndârjire: trebuie să lucrezi fără încetare orice s-ar întâmpla, și să observi bine tot timpul. La urma urmelor, fiecare artist este unic în felul lui, iar interpretarea sau percepția artei, așa cum ochii o cer printr-o modificare a viziunii omului față de locul și rolul său în societate, poate varia în funcție de perspectivele individuale ale observatorului.

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să crezi despre tine într-o imagine care se mișcă în interior și în afara focalizării. Iar ceea ce contează cel mai mult este ca arta ta să rezoneze cu ceilalți oamenii și să îi inspire într-un fel sau altul.

Cât despre expresia folosită de mine, "s-a ridicat la înălțimea lui Dumnezeu", prin raportarea lui Adam la fundalul stabil al unei văi văzute de pe un munte, mă gândesc că Michelangelo a încercat să facă legătura cu aspirația omului de rând de a se uni sau a se apropia de divin, fapt considerat un obiectiv nobil.

În ceea ce privește arta pe care o degajă expresivitatea tabloului, o artă care valorifică învățămintele trecutului, ea poate fi privită ca o formă unică de exprimare a aspirațiilor și căutărilor spirituale umane, având un mesaj intrinsec: "Se bucură mult de averi cel ce nu le duce lipsa."

Leadership: Creația ta poate să se concretizeze într-o imagine în care propria ta personalitate dezvăluie revelarea propriei puteri divine?

Bun, dar ce reprezintă îngerii de care este înconjurat Dumnezeu? Vedem acolo, însoțind imaginea lui Dumnezeu, niște chipuri de copii care transmit diferite stări sufletești: bucurie, tristețe, curiozitate, visare, nedumerire. Chipuri de copii care nu dorm, ci mai degrabă izbucnesc în plăsmuirile unei arte de geniu, ei reprezentând simbolul purității, dar și simbolul schimbării și renașterii într-un spațiu viu, sustras granițelor, deopotrivă interior și exterior.

Mă gândesc că acei îngeri sunt alți oameni "deosebiți", care la fel ca Michelangelo au fost "aleși" dinainte pentru eternitate, pentru a sta în împărăția lui Dumnezeu, dar înainte de toate ei trebuie să-l laude veșnic pe El, pe pământ, având un fel de rol în procesul mântuirii celorlalți oameni. Ei au fost aleși să fie egalii lui Dumnezeu pe pământ, neîntrecuți în diferite domenii.

Exact cum proceda și Picasso, dar într-o altă viziune, procedeul pictural descris de Michelangelo a constat în construirea imaginii începând cu fundalul, urmărind ca acesta să nu sugereze o adâncime pronunțată, ci o vedere de la "înălțime".

Uite de aia numai în Cer sunt îngerii, dar toți s-au născut pe Pământ. Cum e jos, așa este și sus. Astfel, pictura "Facerea lui Adam" reprezintă o cale de a explora și a reflecta asupra lumii și a experiențelor umane, prin raportare la căutarea sacrului și a sensului divin, printr-o abordare empirică și personală, pe fundalul unei *Angibileette Ouhosebitus Athesarrus*, revelarea propriei puteri divine.

În fine, numai dacă artistul își trăiește creația artistică ca pe o călătorie spirituală în locuri încărcate cu energie, liber în mijlocul naturii, asta va avea ca rezultat armonia cu universul. Şi aceasta poate adăuga o dimensiune profundă și fascinantă lucrărilor artistului. În ceea ce privește pictura "Facerea lui Adam", aceasta este un mod în care artistul se apropie de forța creatoare supremă, cu referire la un fel de încarnare a acesteia în el.

În acest caz, leadershipul se formează pe fundalul unei percepții vizuale detaliate, în care

propria ta personalitate trebuie să dezvăluie o altă imagine, diferită și unică, ce poartă un singur mesaj: "Dumnezeu este o analogie la ceea ce cunosc deja despre mine".

Ridică-te la înălțimea propriei autodepășiri. Poți fi un Dumnezeu numai în domeniul în care îți etalezi talentul cu strășnicie !

Egalul lui Dumnezeu pe pământ este artistul care, imitând creația lumii, dă naștere unui microunivers care ființează în comuniune deplină cu natura. Un artist care, prin creația sa necontestabilă în fața timpului, surprinde universul care, la rândul lui, îi oferă harul Său: o sursă nesfârșită de inspirație din complexitatea structurilor naturale (o plenitudine de culori, forme, modele, texturi). Toate acestea putând a fi transformate într-o varietate de expresii artistice.

Imaginea care se mișcă in interiorul unui artist este, de fapt, o relație de asemănare marcată prin creație și conștiință, însemnând un procedeu de relevare a unei Entitati Sacre ce ar putea sa redea echilibru universal.

Source: https://neculaifantanaru.com/egalul-lui-dumnezeu-pe-pamant.html

Ei se opresc acolo unde vor să se oprească

On Ianuarie 07, 2018

Învață să proiectezi în exterior tot ce se află în inima ta, ținând sub control emoțiile celorlalți și dirijându-le într-o nouă direcție.

- Înainte de a pleca, domnule conte - spuse Julie, îngăduiți-mi să vă spun tot ce în ziua aceea...

- Doamnă, răspunse Monte Cristo, apucându-i mâinile - tot ce-mi veți spune nu va prețui niciodată cât prețuiește ce vă citesc în ochi, ce v-a gândit sufletul și ce a simțit inima mea. Ar fi trebuit să plec fără să vă revăd, ca binefăcătorii din romane. Dar virtutea aceasta ar fi fost peste puterile mele, fiindcă sunt un om slab și vanitos și fiindcă privirea umedă, voioasă și duioasă a semenilor mei îmi face bine. Acum plec, ducând egoismul până la a vă spune: Nu mă uitați, prieteni, căci pesemne nu mă veți mai revedea niciodată.

- Să nu vă mai revedem - exclamă Emmanuel în timp ce două lacrimi mari se scurgeau pe obrajii Juliei. Să nu vă mai revedem? Așadar nu un om, ci un zeu ne părăsește, și zeul acesta se va înălța la ceruri după ce s-a ivit pe pământ ca să facă binele !

- Nu vorbi așa, răspunse repede Monte Cristo. Să nu spuneți niciodată asta, prieteni. Zeii nu fac niciodată rău; ei se opresc acolo unde vor să se oprească. Nu e mai puternică întâmplarea decât ei ci, dimpotrivă, ei o stăpânesc. Nu, Emmanuel, eu sunt un om, iar admirația dumitale e la fel de nedreaptă pe cât îți sunt de profanatoare cuvintele.

Şi apăsându-și buzele pe mâna Juliei, în timp ce tânăra i se aruncă la piept, el îi întinse cealaltă mâna lui Emmanuel. Apoi, smulgându-se din casa aceasta, cuib plăcut al cărui oaspete era fericirea, el urcă în diligența trasă de patru cai zdraveni și se făcu nevăzut în întunericul nopții.

Leadership: Realitatea pe care trebuie să o accepți și căreia trebuie să-i faci față, are ca prim considerent inexactitatea ilustrării unei expresivități a „imediatului" ?

Îmi place ideea de a folosi un anumit tip de bagaj emoțional, dar mai ales o anumită autoritate asupra faptelor vizate de o cunoaștere intuitivă a modului de manifestare a diversității tipologiilor umane, pentru a manipula o realitate și a găsi alte conotații decât o simplă reflecție a unui moment sau situație.

Dacă cauți și dacă vrei să menții o anumită stare de spirit în fiecare moment care trece, vei deveni tot mai deziluzionat de abilitățile tale de a obține ceva, mai ales dacă NU consideri omul ca o realitate primară, cu valoare spirituală supremă.

Fiindcă tot ce se întâmplă în oameni, în fiecare stadiu al vieții lor, face parte din lumea pe care ei și-o imaginează și-o acceptă ca pe un destin, ca pe un fapt împlinit și de neînlăturat, deci o lume care nu-ți aparține ție oricât de mult ai încerca să te integrezi în ea.

O stare sufletească pe care tinzi să o exploatezi prin examinare vizuală directă, marcată îndeosebi de manifestări care sunt investite cu valoare și cu o anumită semnificație de către cei care le practică, se stabilește în raport cu atitudinea ta față de anumite limite de toleranță și adaptabilitate la nevoile lor de schimbare.

„Imediatul" are ca prim reper o emoție de tip „wow" doar atunci când livrezi „wow" de la începutul unei conversații, pe fundalul unei povești încadrate în diferite moduri de vizualizare și imaginare.

Detectivul C. Auguste Dupin, personajul fictiv creat de Edgar Allan Poe, afirma următoarele: *"Cunoașterea unui om se realizează urmărind în primul rând mimica sau fizionomia; reproducând-o, îți vin în gând intențiile și gândurile sale".*

În esență, Dupin - la fel ca Monte Cristo, creează o presupunere pe care apoi o verifică prin prisma emoțiilor declanșate de o anumită situație sau a căror producere este favorizată de o anumită împrejurare.

Chiar dacă te-ai obișnuit să-ți reprezinți „marca personală" în funcție de puterea de interpretare a expresivității afective a oamenilor din jur, valoarea lor nu trebuie să arate ca un desen înțeles ca un contur ce determină forma unui obiect printr-un soi de rezumat al său. Ci mai degrabă asemenea scrisului, înțeles ca o configurație pură, spontană, ce nu evocă fizionomia unui lucru, ci virtuțile unei naturi nealterate sau cât mai aproape de un arhetip verosimil.

Cea mai mare ispravă pe care o ai de înfăptuit, ca lider, este să-ți reglezi nivelul de autoritate prin conștientizarea emoțiilor pe care le trezești în oameni, în așa fel încât ei să devină conștienți de ceea ce simți tu !

Ei se opresc acolo unde vor să se oprească atunci când își pun în joc forța de convingere și prezența de spirit. Ei sunt, în simplitatea unor constatări favorabile, detectivii dedesubturilor lucrurilor din paginile "ascunse" ale minților înfricoșate de realitatea vieții.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi

On Noiembrie 21, 2013

Fii dispus să adaugi un plus de valoare stimei de sine în încercarea a te compara cu ceilalți, acceptând faptul că a ta conștiință este produsul unei subiectivități fără nici un fel de legătură cu obiectivitatea materială.

Michelangelo. A iubit dintotdeauna lupta și sarcina de a-și pune toate forțele în joc. Pentru a crea, trebuie o gândire solitară, și ideea de luptă continuă. Rezumând acestea, trebuie să evidențiem, în primul rând, că Michelangelo a fost destinat să joace un rol singular în arta, nu numai a timpului său dar și a multor veacuri viitoare. De origine modestă, s-a purtat ca un om simplu și i-a plăcut compania oamenilor din popor. Cu cei avuți și aflați la putere era demn și nu se sfia să-i sfideze, fiind conștient de valoarea sa.

Nu era sociabil decât cu oamenii umili pe care îi aprecia și respecta. Nu a avut prieteni și nici discipoli. Introvertit, bântuit de fantasme, trăia o tragedie internă, nelăsând să străbată frământările care-l chinuiau. Nu a avut viață de familie. Singura femeie din viața lui - Vittoria Colonna - a constituit un episod fugitiv, curmat de timpuriu. S-a vorbit și mai ales s-a insinuat mult pe seama relațiilor sale cu femeile. Munca îl absorbea în prea mare măsură, încât "ardea" și nu mai avea nicio disponibilitate pentru sine. A fost un titan, predestinat a trăi pentru artă, sacrificându-se pe sine. Orice gând urât la adresa sa este un sacrilegiu.

Privit astfel, Michelangelo nu mai constituie o enigmă. El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi.

În altă carte, filosofia artei (Schelling) stau scrise aceste cuvinte ale lui Platon, două lucruri pe care filozofii amatori de sistem și încrezători în mitul rațiunii le treceau cu vederea: *"Spiritul ajuns în condiție trupească este bolnav, tulbure, neînstare de gândire pură. Pesemne că pe lângă facultatea rațională, există și una a delirului, a entuziasmului, a nebuniei."*

Leadership: Rezultatul muncii tale de creație marchează o conștientizare a propriei persoane și a tot ceea ce te înconjoară, luând în calcul strădania unei vieți care a trebuit să treacă de la culmile neprevăzute - în viața unui om normal?

Întotdeauna artistul își pune sufletul său, cu tot ce are bun în el, în ceea ce face cu chibzuință și cu ajutorul lui Dumnezeu, fără să se considere vreun învins al destinului. Şi atunci rolul său în destinul integral al creației se fundamentează și se implineste în Hristos. Dar în momentul în care sufletul său își caută o imagine măreață și se atașează de o imagine a efortului creativ care luptă cu niște greutăți care par greu de învins, practic artistul împărtășește starea sufletească a celui care a produs acea imagine, la fel cum își împărtășește viziunea asupra unui obiect care poate fi doar privit, dar niciodată atins.

E foarte important, în acest sens, să ne cultivăm ochiul cu care privirea se urmărește pe sine. Căci dacă artistul nu se agață de un obiect care nu se potrivește cu restul decorului său, și dacă imaginea de sine este oglindirea sa în propria conștiință, atunci privirea pe care el o îndreaptă către lumea din jur este o conștientizare a nuanțelor și multiplelor "fețe" ale unei vieți care se consumă printr-o poveste greu de trăit (dar pe care el urmărește avid să o scrie zilnic).

Artistul are această nevoie de a atrage atenția asupra creațiilor sale și se hrănește din plin cu această atenție, de aceea îi poate fi ușor rănit orgoliul atunci când cineva nu-i acordă atenția cuvenită. Există mai ales o atenție de tip religios, care ține de spațiul vizual al credinței, prin

care sufletul său încearcă să-i găsească o cale să înfrunte lumea care nu-l apreciază îndeajuns.

Leadership: Poți să fii mai permisiv cu tine însuți, luând în calcul o imagine a propriei tale fețe pe fundalul alteia?

Dar artistul devine și mai posomorât atunci când își dă seama de de diferența dintre salvarea lumii și distrugerea ei. El se înspăimântă atunci când își dă seama cât de insignifiant este la scara lumii, chiar dacă operele lui sunt grandioase, dar greu de înțeles de spiritele înapoiate, rutinate sau inadaptate la modernitate. Deci, s-ar spune că artistul are două fețe: una care îi displace, și alta care îl preamărește.

Deseori, viața artistului este un produs vizual care ține de sentimentul grandios al stimei de sine, așa cum este prezentat în tulburarea de personalitate narcisistă, putând fi cu siguranță compensatoriu și poate chiar deteriora relațiile personale. Şi, să nu uităm că în cazul artiștilor schimbările mici au un impact uriaș asupra stimei de sine.

În mod deosebit, trebuie făcută o distincție între imaginea de sine și imaginea atribuită lumii, și trebuie făcută o diferențiere între încrederea în valoarea de sine și toleranța în fața unor situații ostile conștiinței. Fiindcă aici este vorba de altceva, exact de acea intenție care stă în spatele diferitelor forme de imagine ale lumii interioare, ale existenței spirituale, și trebuie luată în calcul o imagine a propriei noastre fețe pe fundalul alteia.

Artistul total dedicat artei sale este, de multe ori, expresia concretizată a modului în care se vede o persoană sau se reprezintă pe sine prin prisma conștientizării unei drame profunde.

El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi. Asta se poate spune despre un artist care nu a fost capabil să analizeze diferențele dintre imaginea de sine și imaginea altora despre el însuși, și să identifice aspectele comune care i-ar putea crește echilibrul psihic și sentimentul valorii personale.

*** Notă:** Paul Ştefănescu - *Enigme și mistere din toate timpurile (vol.1)*

Elevul trebuie să plece

On Iunie 09, 2014

Exercită-ți puterea de a modela oamenii din jur, conformându-te cerințelor superiorității pe care dorești să o evidențiezi.

Eisenstein a frecventat multă vreme cursul maestrului Meyerhold. Într-o zi, când elevul își dădea una din probe, profesorul deveni trist. Eisenstein se sperie, crezând că răspunsese prost. Primi însă un bilețel de la Zenaida Reich, actriță a teatrului lui Meyerhold și asistenta sa. Citi biletul cu oarecare surprindere: " *Când elevul nu este numai egal, dar e mai mare decât profesorul, el trebuie să plece !* "

Fiind convins că era o dorință lui Meyerhold, Eisenstein îl părăsi. Ruptura aceasta fu dureroasă pentru amândoi. Eisenstein o pomenea ca pe o "traumă". Încercând să-și explice întâmplarea mai târziu, când rana se vindecase de mult, când se împăcaseră și redeveniseră prieteni, Eisenstein scria despre această ruptură:

" *Mi se părea întotdeauna că, în relațiile cu elevii și adepții săi, el își joacă iarăși și iarăși propria traumă provocată de ruptura cu primul său dascăl (de K.S. Stanislavski). Iar în cei pe care îi respingea, își trăia din nou amărăciunea care-l rodea. În actul respingerii, devenea tragicul părinte Rusten care-l răpuse pe Zorab, căutând parcă o justificare și un adaus la ceea ce în propria sa tinerețe săvârșise fără a avea pornirea răuvoitoare a "părintelui", ci dând curs doar sentimentului de independență în creație a fiului prea mândru.* " *****

Leadership: Ești în stare să joci un rol mai important în viața altora, încât să-ți îndrepți atenția asupra a ceea ce trebuie să accepți la tine însuți?

Leadershipul nu poate călăuzi omul prin meandrele complexității sale dacă, mai întâi, el nu-și dobândește gloria științifică printr-o practică individuală îndelungată, printr-o interacțiune corespunzătoare cu propriile sale întrebări și răspunsuri, cu propria lui experiență de muncă, cu propriile sale descoperiri, cu propria sa reprezentare a realității.

Cine este tot timpul ajutat nu va reuși niciodată să se impună în fața celui mai dificil adversar: forța de a se autodepăși. Şi cum te poți autodepăși altfel decât urmându-ți exemplul de a te antrena cu sârg, găsind modul propriu de a te reîncărca din prea-plinul energiei ce inundă fiecare părticică a ființei tale.

Ceea ce trebuie să accepți de la tine însuți, îndepărtându-te de "maestrul" care te-a format inițial, este sentimentul efectului în atingerea unui scop determinat: câștigul, triumful puterii, o versiune nouă a totului.

Un lider este călăuzit de sentimentul finalității, nu al cauzalității. El adună elementele ce alcătuiesc părțile constitutive și armonice ale unui parcurs inițiatic și le așează într-o zonă mai puțin umblată - a originalității și expresivității în interpretarea rolului asumat.

Leadershipul este o creație personalizată, cu un stil aparte, care nu se afișează în galeria " *Stiluri însușite în mod abuziv* " de la alții, ci în galeria *"Stiluri însușite în mod discret și rafinat"* . Leadershipul se dezvoltă și se personalizează printr-o căutare profundă a propriului sine, prin intermediul rostului tău, prin intermediul puterii creatoare, punctând în oarecare fel acea libertate absolută prin care devii deținătorul spațiului de excelență profesională și a celor care doresc să facă parte din el.

Poți să închei un contract de împrumut în care nu se precizează durata pentru care se acordă creditul?

Contractul de îndreptare profesională este întotdeauna încheiat cu o entitate riguroasă, independentă, adică cu un maestru dedicat dezvoltării și transformării tale. Iar el îndeplinește acea condiție de reciprocitate, prin care veniturile intelectuale, înglobate în rezultate pentru a absorbi cheltuielile de implicare și formare, taxate în mai multe trepte, sunt transferate în scopul de a ascunde proveniența sau dreptul de proprietate asupra unui bun intelectual.

Leadershipul este egalul unei întâlniri dintre două destine de excepție, din care iese învingător cel care știe să schimbe finalitatea unei creații în care chintesența ei funcționează ca o dovadă a redescoperirii de sine.

Elevul trebuie să plece desemnează acea despărțire de autoritatea superioară care și-a exercitat puterea de influență asupra ta, ca un factor declanșator de deschidere spre o lume din ce în ce mai sofisticată. O lume a științei de a te îmbogăți printr-o formare profesională de calitate și printr-o cunoaștere mai presus de orice cunoaștere, cea a sinelui, prin ideea de autoconstrucție și autodepășire, punându-ți la încercare însușirile de cercetător.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Eliminați balastul costisitor

On Iunie 30, 2009

Învață să percepi calitatea cea mai înaltă a unui om, fără să te pierzi în lumea lui proprie.

În primul an de facultate am avut un coleg extraordinar, dar nu extraordinar în sensul bun al cuvântului. Era mai degrabă un farsor, adică o persoană care știe să-i păcălească pe oameni și să se folosească de ei ca să obțină diverse avantaje.

La sfârșit de săptămână obișnuiam să merg cu colegii de grupă într-un club din oraș. Nu am putut să nu observ un lucru destul de evident la colegul nostru. De fiecare dată când ne întâlneam, el obișnuia să-și scoată portmoneul și să ne arate câți bani are la el: 1.000 de euro. Tot timpul avea la el o grămadă de bani.

Dar știi ce este cu adevărat amuzant? Niciodată, dar niciodată, el nu și-a achitat consumația, și asta deoarece întotdeauna se ofereau unii colegi să-i facă cinste. Aceștia din urmă s-au pierdut în lumea lui, fără să perceapă adevăratul lui caracter.

Şi uite așa se face că colegul nostru, care avea atâția bani la el și pe deasupra și o mașină decapotabilă, se distra bine mersi pe spinarea altora.

Leadership: Extinzi circumstanțele unei forme de răspuns la adresa unei aparențe care-ți conferă calitatea de învins, sau restrângi cauza unei manifestări care tinde să devină acceptarea unei oferte?

Cred ca morala este aceasta: oamenii „descurcăreți" știu să profite de pe urma celor naivi și ușor de manipulat. Ești suficient de orgolios și complexat ca să fii ușor de manipulat? Te pierzi în lumea speculanților?

Iată ce face diferența dintre oamenii: unii dau și nu primesc nimic în schimb, în timp ce alții, cu reale calități de manipulator iau și niciodată nu se satură.

În leadership se pune preț pe existența realității care bate aparența. Nu poți să-ți atingi potențialul atâta vreme cât îți folosești calitățile într-un mod greșit, care le degradează. Așa cum niște broșuri și lozinci ademenitoare nu vor putea ascunde niciodată o conducere incompetentă, tot așa și calitățile tale negative vor ieși la iveală chiar dacă sunt mascate de puterea ta de influență.

Tu te mândrești cu calitățile tale? Ele pot confirma că ești de încredere? Până când?

A fi de acord cu calitățile pe care le afișează oamenii înseamnă să sprijini cauza unei manifestări care tinde să devină acceptarea unei oferte pe care nu o poți refuza. Forma ta de răspuns ar trebui să îmbrace haine imprevizibilității, a exigenței și prudenței, astfel încât rolul pe care îl joci într-o împrejurare să nu fie cel de om învins de aparențe.

Leadership: Îți susții forța de a împinge lucrurile până într-acolo încât să iei considerare posibilitatea de a nu-ți însuși o atenție care exprimă farmec și bunăvoință?

În foarte multe companii există astfel de indivizi, precum fostul meu coleg, care, cu o ușurință de nedescris, obțin totul pe de-a gata - salarii mari, beneficii, etc - cu toate că, în realitate, nu fac absolut nimic, nu-și aduc în niciun fel contribuția la dezvoltarea companiei, la realizarea unor obiective de interes deosebit și nu se implică practic deloc în proiectele desfășurate. Ci își petrec mai bine de 90% din timp în fața calculatorului nefăcând nimic productiv sau plimbându-se dintr-un loc în altul fără rost. Practic ei sunt plătiți pentru munca prestată de ceilalți angajați.

Astfel de oameni nu sunt greu de depistat, toată lumea îi observă, toată lumea îi cunoaște, însă nimeni nu face nimic, nimeni nu ia nicio măsură, iar ei se bucură mereu de o „vacanță" prelungită. Şi este destul de clar cine are cel mai mult de pierdut, compania. Te ferești de oamenii cu care ai numai de pierdut?

Un om cu gândire matură împinge lucrurile până într-acolo încât să recunoască o imagine care nu prezintă o proiecție perfectă a modelului care se mândrește cu realizări peste așteptări. El ia considerare posibilitatea de a nu-și însuși o atenție care exprimă farmec și bunăvoință, în termeni de refuzare a unei realități pe care o consideră mult prea generoasă pentru sine.

Atunci când un om își afișează prea multe însușiri pozitive, ar trebui să bată la ochi ca ceva nu este chiar în ordine cu el.

Leadership: Faci dovada existenței unui motiv de respingere a recunoașterii unei valori de care unele persoane profită, fară să te transformi tu însuți într-un magnet pentru "prostălăi" ?

În perioada rece, de iarnă în mod special, atunci când organismul uman este mai slăbit, eventual cu o deficiență de vitamine, virușii găsesc o poartă deschisă în sistemul imunitar al organismului.

O persoană care nu are nimic de oferit companiei reprezintă o risipă de bani. E ca un virus care găsește o poartă deschisă în sistemul imunitar al leadershipului celui care conduce compania. Lași o poartă deschisă pentru viruși?

Tu ai permite să existe în compania sa astfel de „ *viruși și paraziți* "? Ce leacuri trebuie să folosești pentru a preveni apariția lor?

Ca să se dezvolte, o companie are nevoie de oameni serioși și capabili să producă profit, nu pierderi. În cazul în care un angajat nu dovedește seriozitate totală, mai ales după ce au fost investiți atâția bani și atâta timp în pregătirea și perfecționarea lui, el trebuie îndepărtat imediat din companie pentru că reprezintă un balast costisitor.

Singura valoare de care unii oameni pot profita de pe urma ta, în confruntarea cu timpul pe care li-l acorzi, este respectul pe care nu-l meriți din cauza bunăvoinței pe care o arăți mereu fâță de ei.

Concluzie: O companie nu poate ajunge la un nivel de dezvoltare ridicat dacă nu are în componența ei oameni de valoare, însă poate avea numai de pierdut dacă are angajați neserioși și speculanți. Prin urmare, ca manager trebuie să angajezi oameni foarte buni, care au potențial si sunt capabili să facă o treabă excelentă, și să te debarasezi cât mai rapid de cei ce nu-și au rostul în companie.

Învață să percepi calitățile cele mai importante ale oamenilor (mai ales calitățile lor negative), fără să te pierzi în lumea lor proprie – altfel vei avea doar de pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/eliminati-balastul-costisitor.html

Elita minților evoluate

On Iunie 01, 2016

Învață să dai gândirii tale adâncimea experienței de veacuri, împrumutând esența însușirilor tale alese acelora care sunt lipsiți de ele.

Mă îndreptam consecvent către o lume necunoscută, fără reper, așa cum se îndrepta Columb spre un continent nedescoperit, dar eram mult mai puțin echipat decât celebrul conquistador, fără busolă, fără cârmă și fără compas, simțind că totul se va sfârși printr-un naufragiu. Voiam tare mult să cunosc o altă cultură, să dau altă culoare minții, o introducere la ceea ce aveam să devin: o extensie a infinitului.

Visând cu ochii deschiși la nemaipomenita apropiere de ceva mai puțin dur, mai puțin împietrit de timp și de idei fixe, așa cum pictorii desăvârșiți își caută în permanență noi modele prin cercetarea unor revelații mistice, nu prin comparația cu ceea ce deja au reușit să facă alții, puteam să deschid povestea unei scurte nebunii. Tot așa cum a făcut-o Salvador Dali. Eram un om cu vederi largi.

Avântat spre virtualitatea unei înnoiri de sine, unei existențe ușor de justificat pe planul conștiinței ce se arăta ca grație divină, urmăream să dobândesc o inteligență înălțătoare ce nu se subscria acelei dogme aparținând minților vulnerabile la condiția de a cerceta lumea în lung și în lat. Ştiam că întotdeauna în mine trebuia să caut răspunsurile la întrebările ce nu le cunoșteam, dar tot ce era inspirațional venea de la vechii conquistadori.

Columb a reprezentat curajul de a deschide porțile unei noi lumi întru posteritate, nu o imitație palidă a unei acțiuni inutile de susținere și promovare a unei idei năstrușnice. Salvador Dali a reprezentat arta imaginației de a vedea dincolo de oglinda realității.

În ecuația reacției dintre aspirația spre absolut și posibilitatea de a-ți depăși condiția actuală, acolo unde răsună acea continuă și constantă formă de comunicare dintre cele două, se stabilește o nouă funcție de acces la reprezentarea unui nou curent de avangardă, numit "grad de apartenență la elita minților evoluate".

Leadership: Cum te raportezi la cadrul experienței de transformare a realității cu care intri în contact și de valorificare a celor descoperite, încât să dai gândirii tale adâncimea experienței de veacuri?

La bătrânețe, când starea de sănătate a prințului Tyllerand nu se îmbunătățea deloc din cauza unei inflamații dureroase a ochilor, singura lui preocupare rămânea cunoașterea. Cu toate că boala îl împiedica să răsfoiască prin cărțile din biblioteca sa, doamna de Coigny ne relata următoarele despre el: *"Punea mâna pe cărți, le așeza la loc, le lăsa ca să le ia din nou, le cerceta ca și cum ar fi fost vii și acest exercițiu, dând gândirii sale adâncimea experienței de veacuri, împrumuta scrierilor o eleganță de care autorii lor erau adesea lipsiți".*

Uneori, tot ceea ce ține de condițiile de validare a unei forme de exercitare a capacității de a servi drept model de inspirație, rezultă din modul cu îți manifești discreția - aceasta este partea cea mai bună a curajului de a te autodepăși prin educație. A da gândirii tale adâncimea experienței de veacuri înseamnă să-ți raportezi gândirea la actele de măreție ale înaintașilor care au dovedit un spirit de sacrificiu, curaj, pricepere de a visa cu ochii deschiși, calități ce pot fi luate ca exemple de urmat. Înseamnă să te închizi în povestea unei întrebări: cum ar fi să trăiești o viață ce poate constitui scenariul unei discuții dintre Cristofor Columb și Salvador Dali?

Deseori, eu însumi mă raportam la cadrul experienței de transformare a realității într-un proces de revelație, pentru a vedea dincolo de imediatul unei subiectivități inautentice, dincolo de explorarea unei puzderii de alegeri încurcate, printr-un fel de exercițiu al admirației față de precursorii noii maniere de abordare a viziunii artstice.

Leadership: Te implici în constituirea unei revelații care transformă aspirațiile în realitate, ca formă de ilustrare a profunzimii de a simți ceea ce nu este ușor de înțeles la modelul tău de inspirație?

Rolul oamenilor de geniu, percepuți deseori ca fiind inactivi sau incapabili de a se exterioriza, unindu-se în jurul vreunui ideal care transcende concretul, este acela de a fi principalul punct de reper al unei încordări intelectuale colective care pune în centrul ei nu atât înclinația pentru creșterea pluralismului în gândire, cât mai ales dobândirea relevanței unui fenomen de rezonanță.

Rezonezi cu ceilalți oameni nu atât prin acțiunile tale, nu prin creație sau mesajele ei transmise direct sau indirect, nu prin intermediul unui personaj pe care îl pui în evidență. Ci prin inducția unei stări de spirit la o anumită frecvență de reflexie, prin însăși natura ta - oferind o experiență mai vastă a realizării de sine la un nivel de măiestrie, construind o identitate unică, seducătoare.

Măreția în leadership, avându-și originea în constituirea unei revelații care transformă aspirațiile în realitate, este o ilustrare a profunzimii de a simți ceea ce nu este ușor de înțeles la modelul tău de inspirație, ci mai degrabă intuit, interpretând mesajul acțiunilor sale. Revelația este promisiunea a ceea ce devii într-o sincronicitate a vieții tale cu a altcuiva, la nivel de inspirație în acapararea unei forme cizelate de gândire.

După cum un desăvârșit istoric literar, atunci când faptele sunt rare, se străduiește să le suplinească prin presupunerile circumspecte și inducțiile legitime ale unei critici înțelepte, tot așa și omul care urmează un anumit model de inspirație, trebuie să împrumute de la el acele caracteristici subtile care nu ies în evidență decât în timp, și care să-i suplinească lipsa de experiență.

Un asemenea model de inspirație încorporează totul la un loc, tot ce e mai bun din tine, tot ce acumulezi la un anumit nivel de gândire.

Leadership: Poți să stabilești prioritatea de rulare a unui program de tip „ *I find myself in a past-future story* ", astfel încât să-ți creezi o originalitate unică în mijlocul tuturor imitațiilor banale care se fac în jurul personalității tale?

Programul de tip „ *I find myself in a moment of alternate past-future story* " se adresează în special minților care dau gândirii lor adâncimea experienței de veacuri, împrumutând esența însușirilor lor alese acelora care sunt lipsiți de ele. Chiar prin amintirile lăsate de ei, prin experiențele și povestirile lor, esența are întotdeauna ceva de spus.

Pe de altă parte, imitația este o formă de apreciere sinceră față de cineva, dar care nu prezintă tendința de progres, care nu prezintă tendința de a te situa superior față de acel model inițial sau măcar de a te alinia la esența lui. Singura imitație banală care se poate face în jurul unei personalități marcante, foarte educată și atât de bine ancorată în sfera culturii alese, o constituie acea formă de flatare pe care și-o atribuie artistul bine instruit profesional, dar care niciodată nu se lasă sedus de varianta unei noi realități.

Imitația este o formă superficială de evaluare a unui individ, neluând în calcul acele porțiuni

discrete din existența lui care îi încadrează măreția. Ea aduce în prim plan ideile sale, dar nu și beneficiile lor. Imitația readuce în prim plan trecutul unui om, fără să te lege de el acele sentimente pe care să le prețuiești.

Leadershipul este istoria prezenței tale într-un anumit loc, într-un anumit timp, într-un anumit anturaj, când viața a început să ți se pară o descoperire a unei realități dure, fantastice, greu de gestionat, pe care a trebuit să ți-o asumi pe cont propriu și să o biruiești prin intermediul inteligenței pătrunzătoare.

Din **elita minților evoluate** fac parte toți acei indivizi care se identifică cu vechii deschizători de drumuri, având același impact lumesc, funcționând în același stil de gândire și acțiune - ca un tribut adus fenomenului de rezonanță, dar și ca o rampă de lansare spre alte colțișoare neexplorate ale lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/elita-mintilor-evoluate.html

Emoția privirii prin roșul intens al trandafirului

On Iunie 09, 2020

Cea mai puternică armă a unui artist este o trecere a pensulei de-a lungul petalelor unui trandafir de culoarea sângelui.

Nimeni nu mă crede când spun că sunt un trandafir, în adevăratul sens al cuvântului, pentru că lumea aceasta atât de tehnologizată este o corelare a tuturor dinamicilor de afaceri cu profit, iar oamenii nu mai cred în artă, în creație, în puterea zeilor de a transcede orice lucru și orice formă de cunoaștere. Numaidecât, sunt nevoit să-mi găsesc un bun prilej de a mă situa în planul unei așteptări superioare venite din partea unui artist genial care știe să facă diferența între emoția unei trăiri expresioniste și raționamentul unei lumi tot mai indiferente la dimensiunea spirituală a vieții, în același timp.

Nimeni nu știe că în spatele trandafirului se ascunde opera unui creator veșnic, cât se poate de prezent într-o experiență de tipul "Privirii prin roșu intens" care face trimitere la operele celebrului Tiziano Vecelli, și că eu am trăit timpul pe care creatorul l-a acordat celebrului pictor pentru ca acesta să-și dovedească măiestria în săvârșirea unor tablouri cu valoare neprețuită. Este ca și când aș fi blocat într-un destin care nu îmi aparține, într-un fel de schiță, o creionare, *uma arte que poucos realmente entendem* , pe care o intuiesc doar de la înălțimea expresiei de sine, fiind în strânsă legătură cu palidul reflex al unei gnoze dualiste.

Trandafirul are ceva profund din mine, din omul văzut ca ființă metafizică a naturii, din spiritul viu și creator al lui En Soph, reprezentând ceva asemănător încercării unui artist de a picta întregul peisaj al Creației, inclusiv pe el însuși, din punct de vedere al unei lumi care se ridică deasupra realității prin armonizarea cerului și pământului, trecutului și prezentului, față în față cu opera unui geniu care nu încetează să crească în fața ochilor vii ai unui narator subiectiv.

În prim planul tabloului pe care îl creez trebuie să fie măsura propriei mele împliniri: fie reușesc să ating înaltul unei vârste fără bătrânețe, fie rămân același din considerentele unei ordini realiste și spirituale care îndeamnă la autoreflecție.

Leadership: Emoția pe care o fabrică manifestarea creației tale în timp poate să pătrundă în totalitate punctul de vedere al unui narator subiectiv care poate să dea o semnificație aparte sensibilității propriei ființe?

Ce înseamnă o înțelegere profundă a vieții când în fața privirii mele se află un trandafir plin de sentimente, plin de sensibilitate și farmec, potrivit cu calitatea conținutului unui tablou al cărui temă - *Essamynsedhe* (marea promisiune a unui destin victorios) dobândește o conotație amplă, liniștită: de inocență și înțelepciune?

Poate că însăși privirea mea atât de pătrunzătoare, accesibilă prin roșul intens al unei furtuni de timp, prin roșul unei clipe păstrată-ntr-o scânteie de vis, prin contrast cu acea culoare a irisului purpuriu, va ieși în evidență în scenariul realist al unei incursiuni în viața acelui faraon care și-a scris singur pe tăblițele de argint următorul epitaf: *"Am ajuns un om de seamă după ce am fost un om mic."*

Cu tot geniul meu artistic, plin de naturalețe, supus interacțiunii dintre marile zbateri ale timpurilor, nu pot să pătrund în totalitate misterele creației divine pentru a da o semnificație aparte sensibilității propriei mele ființe, fapt ce presupune comunicarea perpetuă între pământ și cer. Un singur lucru pot să fac, un singur lucru mai sunt în stare accept cu un ecou

pe măsură într-un spațiu al subiectivității: să rămân un trandafir de un roșu aprins, simțitor, liber, și să privesc lumea cum se schimbă din condeiul Creatorului Veșnic.

Sensibilitatea unei ființe care trăiește emoția unui trandafir extins în umanitate, făcut accesibil, personificat prin Duhul lui Dumnezeu spre mântuirea mea, este surprinsă într-un tablou discret a cărui temă pare a fi legată de călătoria artistului într-o lume a visului, a călătoriei în timp, într-o viață care se transmite mai departe, din generație în generație.

Leadership: Creația căreia i te dăruiești cu atâta pasiune și inteligență poate să influențeze perceperea unei imagini care conduce la o estimare superioară a realității?

La un moment dat Balzac a creat un personaj, un pictor pe nume Frenhofer, care era tot mai sfâșiat de neputința de a-și atinge ținta din pricina descoperirii pe care o făcuse, și anume că nu există contur, ci doar nuanțe oscilante.

Să fie ochiul mai mincinos ca niciodată? Însăși crearea unui asemenea personaj, înconjurat de privirea plină de roșul intens al unei înțelegeri mai pronunțate a omului față de limbajul și valoarea artei, denotă o anumită apropiere de momentul culegerii rodului ca pictor și culegerii rodului din natură.

Dar acest fapt nu este neapărat sinonim cu o descoperire benefică. Fiiindcă în artă, în ceea ce privește creația frumosului din orice lucru sau ființă, cheia simbolică a unei opere este reprezentată de perceperea unei imagini care conduce la o estimare superioară a realității organizată în jurul unei singur teme: conștiința unei experiențe spirituale personale.

Cine vrea să înțeleagă îndemnul inimii mele, accelerarea bătăilor ei, impulsul ei de creație îndreptat spre acele minunate clipe de anticipare ale artei suprarealiste, trebuie mai întâi să fie absorbit de culorile vii și tușele pline de personalitate care poartă semnătura zecilor de pictori pe care i-am cunoscut de-a lungul unei vieți care se repetă la fiecare generație, dar în altă versiune a realității.

Această realitate exprimă ideea de aspirație spre înaltul unei lumi spirituale, pe care nu o conștientizezi până când nu surprinzi relația dintre două personaje asemănătoare, menite să te răscolească, să te forțeze să te uiți înăuntrul tău, să cauți desăvârșirea unei opere pe care, deocamdată, n-a ajuns s-o ducă nimeni la bun sfârșit: experiența comuniunii cu o ființă metafizică a naturii.

O ființă metafizică a naturii este produsul unei realități care dintr-un unghi pare a fi experiența unei povești centrată în jurul unui personaj omniprezent, iar dintr-un alt unghi pare a fi triumful unei arte suprarealiste.

Emoția privirii prin roșul intens al trandafirului se exercită asupra muncii de creație a artistului abordată din perspectiva înființării posibile a unei lumi de mare profunzime în care elementul hotărâtor este sensibilitatea destăinuirii unei experiențe profunde, de vis.

Trandafirul încă îmi conduce pensula spre pânza vieții altor personaje, dorind să le trăiesc pe fiecare în parte cu ochii deschiși, cu însuflețire, cu încetinitorul, încât să dau tonul unei capodopere nemuritoare. Trandafirul desemnează trecerea de la un timp la altul, de la povestea unui personaj la povestea altui personaj, din experiențele altor vieți care mă influențează în prezent.

Îți mulțumesc că pot fi asemenea ție, la modul în care realitatea, confundându-se cu

imaginația, se dizolvă în fața miilor de lumi și situații aduse la viață de oameni care se transpun în personaje tot mai colorate.

Source: https://neculaifantanaru.com/emotia-privirii-prin-rosul-intens-al-trandafirului.html

Enigma unui destin care se repetă în altă versiune

On Iunie 24, 2019

Învață să privești lucrurile timpului prezent îmbrățișând cu o privire mai senină și mai pregătită vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare.

Imaginea trandafirului din prim-planul caracterizării unui personaj controversat a luat naștere dintr-o nevoie artistică. Era o încercare de a sfida realitatea suprapusă simbolurilor cotidianului, încât scurta istorie a vieții mele a început să devină expresia compoziției unei opere a cărei ecuație spectaculoasă s-ar fi putut rezuma la formarea unui ideal estetic, precum „mimesis-ul", imitarea naturii.

Nevoia cea mai profundă de a face artă prilejuiește slujirea unui model de trăinicie demn de urmat. Era o dorință puternică pe care o aveam de foarte mult timp, o cale măreață de cultivare a unui limbaj cult, plin de imagini și culoare, un fel de next level în rapoartele dinamice între autor și receptor, pe care elementele relevante estetic *in un dipinto soprattutto enigmatico* erau puse la dispoziția timpului, în veșnicie.

În raport cu natura, personajul pe care mi l-am închipuit prin sentimentul de uimire, ca în fața unui tablou expus într-o expoziție internațională de artă, părea să-și tragă seva din secretele unui pământ bine afânat, dintr-un amestec de realitate și iluzie, de trecător și veșnic.

Experiența de a îndura o alteritate face parte din lumea magică a trandafirului, tot așa cum oglinda născocită de scriitorul Almeida Faria îi oferă regelui portugaliei, Dom Sebastiao, un portret opus celui deja închipuit de istorici, dar legat de un destin care se repetă. Cât despre mine, ori de câte ori mă aflu în prezența trandafirului, creație a naturii care împinge inițiativa artistică până la ideea formulării unei expresii a perfecțiunii spiritului, mă simt parcă prins în lumea visului unui personaj din Borges alcătuit din două imagini întoarse ale aceleiași istorii, între Martin Fierro și Tadeo Isidoro Cruz.

Leadership: Creația care te ridică deasupra sinelui posedă un fir narativ și o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspirație ale unui autor care își dezvăluie tot mereu un alt chip?

Când încerci să pictezi un tablou din cuvinte răsfirate, prin comparații și metafore care trimit spre alte lumi și alte realități, se întâmplă adesea să recunoști în tine mărturiile unei influențe enigmatice din alte timpuri, ca și când într-o altă viață ai fost altcineva, mai vrednic de amintit. Așa se face că, pentru a înțelege natura trandafirului, trebuie pornit de la psihologia altor personaje și altor autori, cum este Daniel Quinn și continuat cu Eul profund al autorului său, Paul Auster, care își punea problema trăirii prin asemănare, prin contiguitate spațio-temporală:

"Căci orice se vede sau se spune, până și lucrul cel mai vag, cel mai trivial, poate avea legătură cu desfășurarea unei povești în care ești acaparat de măreția unor fapte, decoruri și trăiri care au splendoarea unor pagini din 1001 de nopți, dar organizate într-un tipar cunoscut cititorilor de romane polițiste."

Bine, dar de ce este important să-ți dezvălui alt chip într-un alt personaj, dacă este la mijloc aceeași gândire și aceeași ființă? Probabil din același motiv pentru care trandafirii înfloresc de mai multe ori în aceeași vară, își schimbă nuanțele, adesea își pierd bobocii, dar nu-și pierd nicidecum calitățile, frumusețea și supremația între celelalte flori, și nu-și estompează manifestarea de voință, de a se perpetua prin adaptare.

Prin urmare, proba de creație pe care v-o propun de această dată constă în reproducerea unui personaj care să corespundă fidel referinței pusă la dispoziție de o realitate care pătrunde în sufletul cititorilor asemenea unei comparații între ceea ce vezi la altcineva sau altceva, și ceea ce aștepți de la tine să obții printr-o trăire revelatoare care îți va face cunoștință cu un nou Tu.

Creația care te ridică deasupra sinelui seamănă cu oportunitatea de te regăsi într-o descriere literară în momentul în care te complaci într-o serie de ipostaze diferite, din care numai una singură este folosită ca prilej de a reflecta tot ceea ce stă în natura personalității tale.

Așadar, trandafirul constituie obiectul unor rememorări cu iz de epopee personală care a luat naștere dintr-o mică doză de naivitate de a visa cu ochii deschiși lumea trăită și povestită de un personaj care se confundă cu autorul lui. Amintirile trăite într-o altă realitate, alt loc și alt timp, posibilitatea întoarcerii la o versiune anterioară de existență, constituie un salvator refugiu în fața pericolului de a te pierde în propria-ți imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experiențe de transformare induse de o stare emoțională sau de o atitudine subiectivă.

Dacă aș încadra într-un tablou general semnificația trandafirului, ajutându-mă de acea înclinație a pictorului de a scoate în evidență personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, probabil aș reuși să reliefez conturul unuia care trăiește simultan o identitate dublă: una care se dorește separată și unică în raport cu celelalte, și una care se țese prin redescoperirea misterelor unui labirint din „palatele cuvântului".

Nu este momentul să vă trec spiritul și gândirea prin strădania tratării simbolice a motivelor de a face din trandafir personajul cheie al vieții mele, ca semn particular al demersului de construire a unei realități imaginare. Ceea ce vreau să vă transmit, conducând la plasticitatea ideii de interactivitate în creația artistică, este că singura modalitate de a ilustra imaginea unei identități imuabile este de a te regăsi într-o realitate care rareori te lasă să pierzi din memorie unde ești și cine ești, într-o descriere demnă de o epopee a spiritului unui scriitor care nu oprește firul narativ și nu intră în conflict cu acesta.

Sinele unui scriitor, descris prin simbolul trandafirului, trebuie privit ca o poveste a cărei autenticitate poate fi dovedită de mai mulți protagoniști, fiecare din ei angajându-se să își scrie partea sa de experiență la o odisee a spiritului și a înțelepciunii întru căutarea și aflarea propriului temei în lume.

Iată, în acest context, rolul trandafirului: de a evidenția existența unui artist care știe să exprime excepțional o stare de spirit creativă și sugestivă, și o face singular, în maniera în care Daniel Quinn își rezerva dreptul de a-și ascunde condiția asumată de scriitor excepțional sub înfățișarea unui personaj misterios care sare de la un rol la altul, în alte timpuri, alte glasuri și alte ecouri. El își mărturisea la un moment dat gândurile confuze:

"Desigur, că de foarte multă vreme încetasem să mă gândesc la mine ca la o ființă reală. Dacă încă mai trăiesc pe lume o fac doar de la o anumită distanță, prin intermediului unei persoane imaginare. Însăși natura cărților mele impune acest lucru."

Deși Quinn își permisese să dispară, să se retragă între hotarele unei vieți stranii și ermetice, personajul său (Max Work) continua să trăiască în lumea celorlalți, și cu cât Quinn părea să se dizolve, cu atât mai persistentă devenea prezența lui Work în acea lume.

Trandafirul, privit din perspectiva unui secret bine ascuns, adaugă în jocul cuvintelor mele înțelesul de te pune în locul cuiva care trăiește prin sine însăși, prin spirit, prin imagine și

simbol, o existență aflată mereu într-un *ciclo continuo* , alcătuită din două imagini întoarse ale aceleiași realități.

Este simbolul unei părți din sufletul meu care ajunge întotdeauna la cineva care îmi seamănă, dar poate fi și simbolul mai multor indivizi care se manifestă ca unul singur, asemenea unui Don Quijote căruia i-au fost destinate primejdiile și faptele mari ca să reînvie pe cavalerii "Mesei Rotunde".

Leadershipul trebuie recunoscut prin capacitatea omului de a se perpetua prin multiplicare, pe sine însuși, la fel cum dintr-o singură tulpină înaltă de trandafir înfloresc mereu alți boboci, fiecare cu eleganța și nuanțele lui.

Dar nu oricum trebuie concepută această multiplicare, ci sub forma unui model original de existență și creștere, secondat de principii de neclintit, de ordin spiritual. Acest model trebuie totodată să fie înzestrat cu o serie de caracteristici menite să-l facă să-și perpetueze imaginea conform căreia tot ceea ce este trainic se axează pe temeiul unei memorii capabile să actualizeze permanent momentele semnificative ale omului în timp.

Enigma unui destin care se repetă în altă versiune surprinde aria de manifestare a alterității care cultivă ideea împlinirii individului în relația sa responsabilă cu altcineva, la fel de pasionat de artă, dar din alte timpuri și alte locuri. Adevărata enigmă a durabilității și valorii omului se poate elucida numai privind înapoi în trecut, spre experiențele și rezultatele artiștilor care și-au așternut percepțiile subiective asupra evenimentelor importante din viața lor.

Nu în ultimul rând, cred că trandafirului meu i se cuvine afirmația lui Alexandru Vlahuță cu privire la pictorul Nicolae Grigorescu:

"Ce-a fost pentru cealaltă lume, ce noutăți a spus el artei universale și cum le-a spus, și întrucât le-a spus în chip deosebit de ceilalți – aceasta se va lămuri deplin de către cei care, uitându-se îndărăt, la lucrurile timpului nostru, vor putea îmbrățișa cu o privire mai senină, în orice caz mai pregătită, vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare."

Source: https://neculaifantanaru.com/enigma-unui-destin-care-se-repeta-in-alta-versiune.html

Enigma

On Aprilie 04, 2024

Modul în care te observi într-un cadru temporar determină modul în care percepi realitatea într-un context de certitudine absolută.

Într-o noapte tulbure, plină de lună roșiatică, am adormit cu greu. Gândurile, răscolite de versurile melodiei "T.N.T For The Brain", căutau semnificații ascunse în imaginile ce se succedau asemenea unor perle într-un șirag, pentru a alcătui amintiri. Odată ce am pătruns în lumea viselor, dintr-un punct îndepărtat de realitate, m-am pomenit într-o cameră semi-întunecată, singur, debusolat, înconjurat de o atmosferă de mister. Străbătut de sentimente adânci și reținute, încercam să-mi dai seama unde mă aflu, de ce sunt aici, când dintr-o dată privirea mi-a căzut pe cele cinci uși în fața mea.

Ușile, zăvorâte doar printr-o închipuire deșartă, păreau să ascundă secrete adânci, o situație în care nu știam ce să aleg, fiecare având un design distinct, dar simțeam o conexiune nepământeană, o atracție irezistibilă spre ușa din mijloc. Superstițios, oscilând între fascinație și respingere, privind prin vizorul acesteia, am fost martorul unei scene bizare: un spectacol de teatru și magie în care toți actorii purtau măști. Toți păreau să simtă prezența mea, mă priveau insistent, cu ochi rugători, ca și cum ar aștepta să mă alătur jocului lor ciudat, sângeros de viu. Mirosul straniu al camerei și privirile pătrunzătoare ale celor dincolo de ușă îmi stârneau curiozitatea și dorința de a explora această lume necunoscută.

Trebuia să merg până la capăt ! *Smell your skin, Feel your breath, You on my side, I couldn't resist...*

Leadership: Reușești să surprinzi și să accentuezi acele aspecte inedite ale propriei individualități, prin dezvăluirea unei noi dimensiuni a existenței în care se întrepătrund visul cu realitatea?

În acel moment de iluminare, timpul oprindu-se în loc, am simțit că mă aflu în mijlocul unui joc periculos, un amestec de film, picturi, imagini, muzică și, desigur, istorie, în care ochii, ca niște ferestre larg deschise spre alte orizonturi, spre alte lumi, erau elementul central al unui fir narativ secundar. Ochii actorilor, ochii măștilor, ochii care mă priveau cu ardoare prin vizorul ușii - totul părea să mă invite să iau parte la misterul care mă înconjura.

I hope I'll understand some day, What's the meaning of this crazy game. It is real and pure, T.N.T. for the brain...

Când ochii îți arată calea visului, visul luminându-ți mintea încâlcită și chinuită, intri într-un *Urfedia Oidesopt Elixavia*, un univers care te împinge până la limite și te forțează să sari până dincolo de imaginație. Intrigi, plăceri ascunse, iubiri interzise, niște măști și roluri rapid schimbate într-o variațiune de modele și forme. Fă-ți curaj și intră în lumea ascunsă a celor nevăzute, și vei constata în mod clar că nu există nici o veritabilă contradicție între acest abstract și acest concret năucitor, crepuscular.

Exact ca în romanul "Dervișul și Moartea", de Mesa Selimovic. Ceva în mine îmi atrăgea atenția, repetându-mi intens cuvintele personajului principal:

"Necazul e că tu nu îndrăznești să gândești. Ţi-e teamă, nu știi unde te-ar duce gândul. Totul s-a răvășit în tine, dar ții în continuare ochii închiși, te ții de drumul cel neștiut. Ai fost adus

încoace pentru o pricină anume, pe care nu o știi, deși te privește, fiindcă nu te împaci cu părerile despre vina omenească. Crezi că este un vis, o glumă. Poate că așa este. Dacă ai putea scoate de aici o cugetare filozofică, cu nimic mai prejos decât altele, cel puțin ar avea o aplicare frumoasă, te-ar împăca cu tot ce ți se întâmplă. Invers, dacă ți-ar da drumul, ai muri repede, de supărare, și totul ar fi în bună regulă. Dar ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne aici? Lumea de sus e a ta, deopotrivă ca a lor, iar ei încă nu vor să te scoată din ea."

Leadership: Cum rezonează în sufletul tău descoperirea că „Ceea ce te modelează aici, te va reflecta și acolo", în contextul unei revelații care îți deschide perspective noi asupra propriei existențe?

Un glob de cristal cu multe unghiuri de reflexie se afișa în fața mea, impunător, futurist, ondulatoriu, asemenea unui caleidoscop al timpului. Şase brațe feminine, pe care se împleteau dragoni și șerpi, îl ridicau spre lună, iar globul străpungea cerul aducându-l aproape. În apropiere era un derviș pierdut în contemplare, izolat în singurătatea clipei. Un joker încerca să jongleze cu cărțile de joc, urmărindu-le traseele precum o panză de păianjen.

În tot acest loc, moartea mă privea cu coada ochiului, o lacrimă prelingându-se pe marginea de cristal, făcând să se desfășoare un număr de magie, încât toate luminările s-au stins dintr-o dată, pentru câteva secunde. Iisus lipsea cu desăvârșire din mijlocul jocului, aici fiind acceptat doar păcatul discrepant - păcatul de a fi diferit, într-o variațiune de izolare neașteptată, fără sfârșit.

I'm with you, just lead me. I'm ready to play !

Leadership: Revelația din pronunțatele prim-planuri ale imaginilor vizuale care te captivează îți deschide calea către înțelegerea sinelui tău interior, dincolo de ceea ce te șochează pe moment?

Când m-am trezit din vis, complet schimbat în urma revelației avute, de parcă spiritul lui Aurus ar fi reușit să mă înflăcăreze, am realizat că lângă mine, pe noptieră, se aflau o cheie și o mască de teatru, dovezi tangibile ale visului neștiut, ambiguu. Aceste obiecte păreau să fie aduse din lumea visului în realitate, făcându-mă să mă întreb despre legătura dintre cele două lumi. Era destul de asemănător cu fantezia lui Coleridge: un om visează că străbate paradisul și drept recompensă i se dă o floare. Când se trezește, floarea se află lângă el.

Cheia poate fi interpretată ca simbolizând posibilitatea de a deschide ușile spre necunoscut, către misterele pe care le-am întâlnit în vis. Mă întreb de ce acest vis, de ce toate astea au survenit exact în noaptea de înviere, anul 2024. Poate că această cheie îmi oferă șansa de a explora mai departe aspecte ascunse ale propriei minți, de a descoperi părți nevăzute ale vieții mele interioare.

Sau, poate, este un mesaj codat despre ce reprezintă adevărata înviere a lui Iisus Hristos. Încă nu știu răspunsul, dar cu siguranță ceva nevăzut, dar puternic, mi-a condus mâna spre a povesti visul. Nu este o întâmplare. Nu, nicidecum. Este doar o șaradă, o închipuire care rătăcește, *una sorta di gioco di illusioni*. Neputința asta a mea de a vedea cum trebuie este poate efectul umbrei pe care marele întuneric o aruncă asupra lumii.

Iisus ar aproba asta: *"Sunt mijlocul prin care viața își înregistrează suita sa de variațiuni fără sfârșit"*. Cred că tot ce contează este visul transformat în realitate. Sau, mai degrabă, călătoria spre acea transformare de sine care îți definește destinul în două lumi: în cer și pe pământ. Ceea ce te modelează aici, te va reflecta și acolo.

Leadershipul facilitează revelația care-ți va schimba optica asupra vieții. El amplifică efectul pe care percepția realității îl are asupra intensității trăirilor tale, dezvăluind printr-un fel de "iluminare" o receptare mai profundă a relației directe sau indirecte cu Dumnezeu.

Enigma este puzzle-ul pe care trebuie să-l descifrezi, ca un răspuns oferit de vis realității, pentru a scoate în evidență latura ascunsă a ființei tale. De fapt, explorarea viselor ca mijloc de accesare a unor adevăruri ascunse poate oferi perspective noi asupra propriei vieți și credințe. Mai mult decât atât, interacțiunea dintre vis și realitate poate deschide noi perspective asupra posibilităților nelimitate de accesare a conștiinței universale.

*** Notă: Enigma - T.N.T. For The Brain**

Source: https://neculaifantanaru.com/enigma.html

Enjoy The Silence

On Octombrie 19, 2017

Toți suntem egali în fața virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecție între conținut și formă".

Când liniștea te inspiră mai mult ca oricând nu-ți mai rămâne decât să te legeni în amintirile ei, cu imagini distorsionate ale vârstei pierdute, să-ți alimentezi visurile spălate de așteptările și încordările voinței creatoare, doar ca să le faci vii pe scena improvizată a unui fenomen surprinzător de subtil și adânc: *"Words are very unnecessary"* . Din care lipsește clarobscurul tuturor lucrurilor.

Abia atunci simți ce înseamnă să trăiești în conștiința unui destin emanat din veșnicie, înălțat cu încă o treaptă în apropiere de Dumnezeu, asta fiind scăparea, o formă de libertate a spiritului care, iată, dă naștere dorinței de a te ascunde de o viață banală care trecut deja prin multe. *"Pleasures remain, So does the pain."*

Încă o dată mi se întâmplă să construiesc unitatea tonală dată faptului vizibil, dar ignorat, ca o variantă a tehnicii observatorului ascuns: de a vedea doar ceea ce sunt pregătit să văd într-un decor fără legătură cu lumea. Prezentul plin de intrigă și trecutul tenebros se împletesc într-un întreg psihologic cu subiect literar, care guvernează mesajul „Eroare Internă".

Ascunsurile unui mister de necombătut, care acoperă creuzetul lui Dumnezeu, mă prind într-un moment vulnerabil, naiv, sensibil, mă țin prizonier până la finalul rugăciunii adresate timpului efemer. Încet, ele se infiltrează în problematizarea artei relațională cu teoriile limbajului și ale subiectivității care parcă îmi mărturisesc o neputință, *painful to me* , în timp ce recitesc în minte cartea lui Mystery: o fantezie creatoare mă urmărește mereu, reacția fiind una de nivelare o unei lumi inefabile.

Leadership: Cât de mult poate să însemne pentru tine imortalizarea experienței trăite într-un fel diferit față de versiunea originală a formei tale de manifestare?

Există atâtea melodii interesante, atât de adânci, pline de ceva care să te ajută să te simți prețuit, cu posibilitatea de a recupera eternul dincolo de materie, piese care își consumă ritmul numai pe gustul distincției esoterice, al accesului secret către un țărm ce nu se găsește pe nicio hartă.

Nici asta nu este întâmplător, la fel cum nici veșnicia ascunsă într-o clipă nu este o succesiune de transformări fără sfârșit, ci reprezentând un prezent plin de neprevăzut în care " *Words are meaningless And forgettable"* . Fără ca deslușirea înspre concret a componentelor imaginii de ansamblu, a schemei mari a lucrurilor, să ducă la ruperea unității tonal-afective specifice unei proiectări organice, subtilă, plastică, îmbogățită printr-o gamă largă de efecte estetice.

Tăcerea, starea de unitate cu sine, inițierea unui dialog interior, generalul care trimite spre lume misterul ființei mele, este o receptare a realității prin fantezia minții transformate de redobândirea liniștii, prin geometrizarea spațiului "secund" specifică încadrării gândurilor și presupunerilor în zona superioară a jocului numit COMPOZIŢIE, unde regulile rămân teoretic neschimbate.

Să te retragi în lumea ta interioară înseamnă să-ți manifești întâietatea gândirii creatoare în condițiile stabilite de dialogul numit „apel la o putere fără limite", aducând în prim plan versiunea personalizată a unui nou mod de abordare a realității și a vieții.

Timpul stă pe loc, măsurându-se în tic-tac-ul așteptării și încrederii neistovite, însă într-un mod tare straniu, ca atunci când se blochează în clepsidră nisipul, *feelings are intense* , identificând aici două tipuri de motivație: aventura căutării a ceea ce se află dincolo de aparența lucrurilor și cuprinderea a ceea ce nu se vede cu ochiul liber, ci numai cu ochiul minții.

"Colecționarul" lui John Fowles, își amintește la un moment dat de o cursă de șoareci nostimă pe care o văzuse demult. De cum intra șoarecele se punea ceva în mișcare și nu se mai putea întoarce niciodată, ci trebuia să meargă înainte, intrând în curse una mai complicată ca alta, până la sfârșit.

Viața se scurge câteodată atât de încet, cel puțin pentru mine, încât liniștea pe care o simt în povestea unui anume exil, de atâtea ori împins într-o lume diferită de cea pentru care fusesem hărăzit, cu amărăciunea neputinței de a trece peste orbirea care mă face să confund binele cu răul, seamănă cu un soi de capcană folosită la prinderea rozătoarelor mici. Un labirint al imposibilului, al constrângerilor arbitrare, interminabile, din care simt că nu mai pot să ies. *"Break the silence. Come crashing in / Into my little world ! "*

Nimic nu se repetă în tăcerea cuprinsă într-o izolare apăsătoare, unde numai Dumnezeu are cuvântul, care devine somn de veghe sau capcană fără ieșiri, crezută cândva uitată și reamintită de fantezia minții, prin geometrizarea spațiului numit regăsire de sine, *to be broken with the hands of interpretation of an experimental result.*

Experimentul numit „viață" este un dialog cu tine însuți din care trebuie să extragi în primul rând esența: respectul ideii de trăire prin credință, neprivind la cele ce se văd, ci la cele ce se simt.

Leadershipul se poate traduce în felul următor: toți suntem egali în fața virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecție între conținut și formă".

Enjoy The Silence are ca suport capacitatea sinelui de a discerne, de a asculta și de a cântări tot ceea ce trăiești într-un prezent care este simultan un viitor îndepărtat, dar și un trecut îndepărtat.

Dacă ai sentimentul că ești prins într-o capcană a tăcerii, neputând răzbate mai departe de ceea ce vezi, de ceea ce știi, de orice judecată sau punct de vedere, înseamnă că încă nu ești pregătit să-ți asumi angajamentul de a te desprinde din toate încercările și experiențele vieții.

A simți înseamnă să te descoperi dincolo de realitatea tangibilă a lumii care leagă toate lucrurile.

*** Notă:** Depeche Mode - Enjoy the Silence

Source: https://neculaifantanaru.com/enjoy-the-silence.html

Episodul 1 al magiei de dincolo de artă

On Ianuarie 20, 2019

Încearcă să modelezi realitatea materială conform viziunii interioare, încât să crești durata relației dintre estetic și eleganța de a fi unic.

În tot ceea ce făceam mi se părea că sunt condus de puterea cu care cineva crede în ceva ce nu există, ca și când aș fi descoperit o posibilitate de a mă scufunda într-o lume magică, unde binele mereu învinge răul și unde arta înlocuiește nevoile sufletului cu interesul crescut față de senzațional.

Obiectele, imaginile, mediul înconjurător, totul căpăta o înfățișare halucinantă, asemenea unui peisaj de Jim Warren care schimbă complet realitatea atunci când ești imaginat drept proiecția unui *axis mundi* al unei lumi în care domnește simbolic misterul, poțiunile magice și fantasticul în chip de suveran absolut.

Percepția oricărui lucru din jurul meu se schimba odată cu efectul de luminozitate și strălucire a acordurilor de verde-roșu-galben, ca într-o pictură în ulei care a prins viață sau care urma să prindă viață pe pânză. Frumusețea capătă aici un alt înțeles, este comemorarea momentului în care m-am îndreptat spre un nou drum, unitatea unei noi determinări a lumii văzută prin ochii artistului în care pulsează, fără ambiguități, sensul unei revoluții picturale începută în impresionism.

Departe de nebunia unei lumi sufocante, niciun artist nu spune NU ansamblului acestei formulări spațiale noi izvorâte din viața unei ficțiuni plină de putere și exuberanță, dar fiecare îi atribuie o semnificație particulară, dând impresia unui paradis sugerat cu un lirism plin de răsturnări de formă și separații de culoare.

Leadership: Îți îndrepți atenția în direcția creării unui stil unic de a face artă, în contextul în care adevărata măsură a valorii tale se obține comparându-te doar cu tine însuți?

Ansamblul acestor viziuni, concepții, ca și încercările de a le interpreta cât mai frumos, mă determinau într-un fel destul de neobișnuit să apreciez că în spațiul relațiilor dintre material și spiritual, dintre formele plastice și culorile unei realități excepționale, există un limbaj al despărțirii de trecut, un limbaj al începuturilor edenice. Forma de exprimare a unui scriitor este rezultatul nebuniei de a da sens unei hiper-realități, fără a regăsi alta compensatorie.

Ochii oricui îndrăznea să mă înțeleagă prin înțelepciunea inimii și a unui suflet însetat de puritate, ușor-ușor își schimbau forma sau culoarea, cu excepția cazului în care nu se stabilise în prealabil un contact vizual cu desenul de referință. De fiecare dată când cineva întrerupea contactul, ochii se schimbau din nou.

Așa și acum. Dacă vă veți încumeta să-mi pătrundeți arta, cu privirea sufletului veșnic care este diamantul neșlefuit al iubirii de sine, veți ajunge la o expresie de intensitate pasională care vă va dezarma în contra armării spiritului analitic. Mai bine să evaluați valoarea literară a unei opere neterminate , decât să încercați să descoperiți toate defectele autorului ei.

Constant, simțul practic mă îndeamnă să-mi îndrept atenția în direcția creării unui stil unic de a face artă, în contextul în care adevărata măsură a valorii mele se obține comparându-mă doar cu mine însuți, fiindcă eu sunt plăsmuitorul lumii căreia pretind că îi aparțin în totalitate, căreia îi atribui o mulțime de semnificații și îi dăruiesc de fiecare dată,

când mă exprim ca artist, o părticică din inima mea.

Leadership: Ești în stare să te implici în procesul de perfecționare a artei și să câștigi mai mult respect față de tine însuți, renunțând de la bun început la unii termeni precum "asemănare", "comparație" sau "feedback" ?

Cu vădită emoție, îmi amintesc de felul cum scriitoarea Mary Balogh își caracteriza personajul (profesorul de artă Joel Cunningham), de parcă ar fi încercat să surprindă o parte din personalitatea artistului care mă definea pe mine:

"Nu era întotdeauna un bun observator când privea totul doar prin ochii lui. Nu putea face analogii și referiri. Adesea, nu vedea oamenii limpede până nu începea să le facă schița și să îi picteze și să se inspire din ceea ce simțise în mod intuitiv despre ei. Dar întotdeauna reușea să-și picteze modelele așa cum erau atunci când se dezbrăcau de toate afectările, apărările și măștile."

Eu însumi am făcut o greșeală de neiertat, o modalitate mai puțin elegantă de a mă conecta la lume, pe care mi-o reproșez îndeosebi prin faptul că de atâtea ori i-am ridicat în slăvi pe alții, considerându-mă sub nivelul lor. De fapt, a fost o vreme când tot timpul m-am raportat la judecata și opiniile altora, dovada unei prea mici deschideri spre o personalitate integrală, neștiind că procesul de perfecționare a artei presupune a renunța de la bun început la unii termeni precum asemănare, comparație sau feedback.

Ca să capăt încredere, a trebuit să găsesc o cale de a inversa efectele configurației viitoare a lumii, lipsind o vreme din decorul teatrului ei și apărând mai apoi sub o altă identitate, cu altă linie de gândire.

Am început să vorbesc despre mine ca despre o ființă înzestrată cu pătrundere fină și inteligență perfectă, urmărind calea originalității în exprimare, mai ales atribuindu-i artistului din mine o veșnică misiune: de a prelua descărcările energetice, tensiunile interioare ale modelelor sale, așa cum se întâmplă în aria expresionismului.

Arta este înțelesul unei atât de mari înfăptuiri numită simbolic "revoluție energetică" dedicată exclusiv vieții culorii și transformării ei într-o nouă imagine.

Leadership: Creația ta poate da senzația de realitate trăită în vis, croită exact pe măsura unui artist care știe să-și exprime viziunea potrivit ideii că din orice aventură tainică se întrevede un nou început?

În artă, ca și în viață, contează foarte mult să studiezi înțelesul unei mari înfăptuiri nu doar din perspectiva a ceea ce ești, ci și din perspectiva a ceea ce ai putea deveni într-un cadru al puterii magice și al poveștilor de frumusețe, pe care imaginarul le dăruiește citirii unor realități de dincolo de barierele materiale firești.

Nicholas Urfe din romanul lui John Fowles trecea prin aceeași situație ca mine când mărturisea: *"Nu știam încotro mă îndreptam, dar știam ce-mi trebuia: o nouă limbă, o altă perspectivă, o atitudine în care diversitatea este omagiată. Cu toate că nu-l puteam defini în cuvinte la vremea aceea, îmi trebuia un nou mister."*

Misterul vieții mele consta în miracolul unui hocus-pocus nemaiîntâlnit, el chiar funcționând. Din păcate, nu știam pe atunci că realitatea artistică este o formă de manifestare a sufletului pe coridorul larg al conținutului simbolic din explorarea unei încăperi spațioase, dar

nefamiliare pentru cei în care nu predomină elementul inflamator: inteligența materiei.

Între pictură și actul scriitoricesc există o legătură de nemărginire, o indulgență cerească față de puterile mele de a reconstitui din linii, culori, umbre, forme, contraste, raporturi, o lume a viselor așternute pe pânza fuziunii dintre estetică, cunoaștere și ingeniozitate. Masca pe care trebuia să o port era menită să surprindă chipul umbrit al unui artist care își exprimă în afară interioritatea, dar pe care lumea nu-l va cunoște niciodată îndeajuns de bine.

Efectul avangardist al scrisului trebuia redat după felul cum era gândită masca, prin prisma unei identități ficționale care poate învinge creatorii universului. Prin urmare, legătura mea cu arta trebuia să invite la o reverie imaginară în afara timpului, într-un spațiu al magiei plutitoare, al influențelor și interacțiunilor dintre forme diverse de exprimare și perspective de interpretare vizuală a trăirilor afective văzute drept spărturi - deschideri în mantaua cosmică prin care se întrevede mereu un alt drum, un nou început.

În opinia unui plăsmuitor de lumi, arta portretului integrează creația procurată din realitatea materială conform viziunii sale interioare, punând în evidență esențialul unui caracter abil, puternic, stabil și consecvent, care a fost modelat de Jos, și nu de Sus.

Tot ceea ce el surprinde și sintetizează într-un mod neegalat își găsește corespondent în sentimentele privitorilor care au șansa să înțeleagă călătoria vizuală pe care o conține textul literar sau tabloul unui destin artistic de excepție.

Episodul 1 al magiei de dincolo de artă surprinde legătura dintre autenticitatea cu care prezinți realitatea într-un mod particular și expresivitatea cu care redai în cele mai mici detalii trăsăturile unui veritabil scriitor care știe să trăiască o poveste magică, care știe să inspire o literatură de bună calitate potrivit ideii că arta nu reflectă neapărat ceea ce e frumos și înălțător, ci ceea ce creează o emoție puternică.

Source: https://neculaifantanaru.com/episodul-1-al-magiei-de-dincolo-de-arta.html

Episodul 2 al magiei de dincolo de artă

On Ianuarie 22, 2019

Învață să forțezi viața să se curbeze după voința ta, respectând regulile naturale și logice ale unei compoziții artistice ce exprimă viu legătura dintre două lumi: virtuală și scriitoricească.

În sinea mea nutream speranța ajungerii la un rezultat vizual complementar unei opere care trăiește prin ea însăși o poveste plină de culoare și mister, de istorie și legendă, ca atunci când ești în căutarea unei mici luminițe de speranță, fie ea oricât de vremelnică și de firavă, dar care te ghidează din interior spre culmile cerului infinit al artei veritabile.

Tot ce se ivea în jur, mai ales în mod neașteptat, reprezenta un adaos de nuanță închisă sau deschisă la viziunea unei noi condiții existențiale a omului de artă. Dacă pe acest ecran-spațiu al realității observate dependent de un anumit subiect aș fi trasat un semn grafic (o linie sau o formă geometrică), poate că aș fi putut obține mai ușor reversibilitatea relațiilor: formă - materie, figură - fond, judecată estetică - judecată cognitivă.

Plin de curiozitate, încercând să pătrund toate lucrurile din unghiul vederii de detaliu, îmbogățit cu un puternic efect de lectură a unui text la prima vedere, am reușit să găsesc de fiecare dată o coerență, o ordine între lucruri și fapte, să asimilez toate acele impresii superficiale pe care puțini le includ într-o carte de leadership, cu accent pe artă.

Numai o carte de o erudiție artistică ostentativă, scrisă cu litere de foc aprins într-un vis fără margini, ar fi putut oferi o relatare adevărată și completă despre ceea ce anume mă împlinea la nivel de aspirații.

Regulile de bază ale unei compoziții artistice ce exprimă legătura dintre lumea virtuală și cea scriitoricească sunt următoarele: **să vezi mai departe decât pot ajunge privirile tale** și **să exprimi prin emoții pline de taine mai mult decât îți oferă o imagine obiectivă**.

Dacă vrei să vezi o stea în timpul nopții pe bolta cerească trebuie să-ți ridici privirea, deci să-ți miști capul într-o direcție sau alta, ochii pătrunzând întunericul pentru a intra în lumea viselor. Dar mulți nu bagă de seamă tocmai elementele vizuale care apar în această etapă a parcurgerii vederii de la pământ la cer, ele fiind cele care fac diferența dintre formă și fond, dintre trăire și reprezentare, dintre realitate și pragul lumii fantastice, dintre contemplație și creație.

Aici, fix în această dinamică a atenției spre imensitatea unui punct, este ascunsă taina marii arte pe care mi-o asum ca pe o descoperire a cunoașterii nelimitate, justificând totodată ideea de adâncime spațială virtuală.

Aș putea enumera o sumedenie de lucruri care pot transforma o imagine statică într-una dinamică, și astfel să dau viață unei expresii vizuale a abundenței oferite de experiența bucuriei trăirii în „acum", care la rândul ei să devină subiectul unui răspuns sau al unei reacții din partea observatorului.

Cum ar spune un detectiv: "cu cât mai minuțioasă cercetarea, cu atât mai reușite rezultatele".

Leadership: Arta ta denotă reflexul unei pasionante configurări de imagini în acord cu

exigențele unei activități stimulatoare de mare finețe care te încarcă cu imaginație, dar te ține prizonier sub masca unui trăitor absolut de experiențe simbolizatoare?

Vizualul este o clarviziune care pleacă din experiența vieții. fiind pe măsura a tot ceea ce este făcut să pară natural, să exprime emoții sincere, să absoarbă gândurile cele mai profunde. Dar în ficțiunea unui aparat psihic conectat doar la frumusețe totul se traduce în culori pastelate, vibrante, dar uneori și în culori neutre dacă se vrea amplificarea senzației de mister.

Arta cea mai înaltă trebuie să capete valoarea de indiciu care să atragă atenția asupra nevoii de realism, și în același timp să fie atinsă de artificialul unei zone pline de mister.

Așadar, vizualul poate fi pus în legătură cu reflexul unei profunde realități interioare văzută prin ineditul unei stranii frumuseți care oglindește cele mai înalte sentimente de care este capabilă inima omenească. Dar nicio realitate nu este aceeași în imaginile propriei oglindiri în spațiul subtil al gândurilor cele mai tainice.

Eroul lui Mesa Selimovic din romanul "Dervișul și moartea" încerca să descifreze limbajul artei, dar se lovea mereu de aceeași cerință complet lipsită de logică: unde se găsește inspirația? El mărturisea cu o emoție firească în acest context:

"Așteptam fără motiv ceva neobișnuit, ceva ieșit din comun, care să mă uimească. Deodată lumea a ajuns o taină pentru mine, și eu pentru lume. Ne-am așezat față în față și ne-am privit cu uimire, nu ne mai cunoșteam, nu ne mai înțelegeam. Am fost nevoit să plutesc deasupra sensului adevărat al scrisului, apropiindu-mă de el și ascunzându-l sub un pseudonim care să mă protejeze de orice deznădejde, așa cum pictorul își transferă ideea într-un simbol vizibil, dar greu de interpretat."

Îmbunătățirea exprimării prin forța artisticului, pentru că arta este motorul exprimării emoționale a fiecăruia dintre noi, este specifică confesiunii unei măști (ca mijloc suplimentar de protecție împotriva deznădejdii, a luptei cu morile de vânt), dar care te propulsează în rândul celor mai cunoscuți scriitori ai noii generații.

Leadership: Poți să surprinzi într-un mod aparte momentul în care percepția unei forme de artă se suprapune imaginii unei lumi care înfățișează noi perspective de interpretare a trăirilor tale ascunse?

Credeam că dacă mă scufund în folosirea relațiilor dintre scris și pictură voi reuși, asemenea unui artist al lumii trecătoare, asemenea unui narator care apare și dispare în momentul-cheie ale unui Big Bang a priori, mi se va revela sensul trecerii mele prin timp, la fel ca atunci când uiți să privești realitatea din perspectiva lui "Asta-i tot".

Primul dintre argumentele pe care le aduceam noutății în folosirea expresiilor, tehnicilor și procedeelor de artă, îl constituia descoperirea faptului că din punct de vedere perceptiv nu există imagine atât de grandioasă încât sufletul să se întindă până la extremitățile unui univers fals. Ci există doar o viață paralelă a aceleași expediții spre un loc de refugiu, limbaj ascuns al sufletului, o latură diferită a aceleiași suferințe: dezacordul cu lumea obiectivă.

So find the feeling ! Singura șansă de a răzbate în cursa fenomenală cu mine însumi era să-mi simt viața într-o pictură menită să anunțe tenta expresionistă care avea să devină coordonatoare a universului investigat ulterior, nu doar din prisma unei forme de obiectivism în analiza imaginii artistice, ci din prisma încercării de a reda cât mai complet cu putință într-o imagine frontală tot ceea ce știam despre mine. Putere, inteligență, destin. O estetică a

eleganței de a fi unic.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să confirm o ipoteză cu privire la forța de care eram condus în viață, spre ceea ce nici eu nu știam prea bine încotro, și dacă mi-ar fi pus la dispoziție doar un creion pentru a scrie viitorul, așa cum se întâmplă în cazul artiștilor care trasează drumul inițiatic al unei lumi de nostalgii și visări, probabil mi-aș fi început relatarea printr-un autoportret realizat din perspectiva trecerii timpului.

Probabil, aș fi încercat să redau o bucățică din sufletul meu cu acea culoare a sincerității și a deschiderii inepuizabile, desenând și continuând, într-o matematică a timpului, semnele destinului poetic al unui narator care privește arta cu ochii unui magician al cuvintelor pline de vis și fantezie.

Arta care rezistă timpului poate fi corelată cu accentuarea unor exprimări capabile să creeze un univers unic, pe care îl parcurgi cu emoția cu care semnezi starea de vrajă interioară redată numai de un pictor într-o gamă cromatică vie, caldă și expresivă.

Source: https://neculaifantanaru.com/episodul-2-al-magiei-de-dincolo-de-arta.html

Esența leadershipului

On August 23, 2010

Nu tot ce se află în jurul tău poate da un contur și o nuanță luminoasă leadershipului tău.

Voi purta tot timpul în mintea și în sufletul meu acel unic moment pe care l-am petrecut în compania maestrului. Îi purtam o mare afecțiune, rezervată de regulă unui părinte. La rândul său, maestrul îmi purta o nețărmurită dragoste încă de când eram mic.

Era seară. După o cină frugală maestrul s-a retras in "sanctuarul" său, lăcașul sfânt - cum îi plăcea lui să denumească camera proprie de creație. L-am urmat cu un sentiment de încântare. Ştiam ce va urma: o nouă lecție.

Prin pasiunea lui, maestrul pictase numeroase tablouri – și în toate se revedeau talentul, bogăția de cunoștințe, înțelepciunea și experiența sa. Mi se părea că numai el îmi putea furniza inspirația și creativitatea de care aveam nevoie pentru a ajunge un mare artist.

Maestrul își îndreptă atenția către unul din tablourile sale, rămase o clipă nemișcat admirându-l cu o sensibilitate aparte de parcă ar fi vrut să distingă ceva straniu, sau ca și cum niște amintiri îi năvăliră brusc în minte. Urmă o clipă de liniște în care medită pentru a-și pune în ordine gândurile. Îi observam mimica. Părea calm, iar ochii săi erau senini. Apoi, zâmbind cu nostalgie, mi-a spus:

- Nicu, artistul e un om care vede, care ia și transmite viziunea lui mai departe. El e capabil să inoculeze în mintea celorlalți cele mai convingătoare imagini transpuse pe pânză cu atâta finețe și exactitate încât să pară vii. Îți este imposibil să te îndoiești de ele.

Leadership: Exersezi aplicarea propriei tale părți conducătoare în alternanța intrinsec-extrinsec?

Leadershipul își găsește sprijin în acea variantă complementară a procesului de creație ai cărei parametrii corespund cerințelor de gestionare a propriilor resurse, astfel încât rezultatele să fie în mod semnificativ îmbunătățite. Dar totodată își găsește însemnătatea în importanța pe care o acorzi propriei tale părți conducătoare, a sufletului și a minții, raportate la ceea ce este dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct.

Ceea ce încerci să realizezi este o certitudine de care te poți îndoi, o manifestare directă a propriilor tale gânduri și inspirații, sporind conștientizarea acelor laturi din tine pe care le neglijezi, le sporești sau le reprimi. Laturi paralele, despre care n-ai fi crezut că le ai, avându-și originea în vârful gândirii imaginative, având darul să modifice unele aspecte legate de activitatea ta individuală într-un nou context.

Evoluția personală și profesională, realizată ca o manifestare directă a individualității creatoare, delimitate de combinația *rațional-irațional* , *obiectiv-subiectiv* , nu vizează doar intențiile de dobândire a unei autonomii intelectuale cât mai largi, și nici nu constituie o extindere a vreunui model de bună practică. Evoluția oferă o estimare pentru orientarea ta într-o realitate schimbătoare. Iar această evoluție poate fi privită ca parametru al funcției de tip "valoare", care nu-și pierde determinismul intrinsec sau extrinsec, devenind mai capabilă de extindere prin particularitățile de ordin constructiv.

A exersa aplicarea propriei tale părți conducătoare în alternanța intrinsec-extrinsec, înseamnă să te raportezi la ceea ce înfăptuiești prin intermediul conștiinței de sine. Înseamnă să te conectezi la realitatea de dincolo de tine, adică la tot ceea ce percepi prin puterea intenției tale creatoare raportată la divin, o posibilitate de comunicare cu Intelectul Spiritului de creație.

În aceste circumstanțe liderul poate fi considerat rezultatul unei grele munci de autoanaliză, de introspecție și de regăsire, însoțite de un salt în viitor spre ceea ce înseamnă a fi un om luminat, nu doar un creator. Adică un om care reușește să se aventureze în afara propriei dimensiuni interioare, către o rațiune superioară.

Liderul nu "pictează" ceea ce vede, ci ceea ce gândește

Spre deosebire de un pictor nemaipomenit care poate reda o imagine pe care și-a întipărit-o în minte cu o iscusință nemaipomenită, reproducând atât de exact cele mai mici detalii, un lider, deși se aseamănă cu un artist în multe privințe, nu redă niciodată în "opera" sa ceea ce vede, ci, mai presus de toate, ceea ce gândește. Un lider iscusit știe că nu tot ceea se zboară se mănâncă, că nu tot ceea ce se proiectează este și realizabil. În leadership trebuie să gândești, să analizezi și să evaluezi totul cu foarte mare atenție.

Liderul nu se poate lăsa prins ca un pictor de ceea ce vede, căci realitatea poate fi cu totul alta, poate fi schimbătoare, și de aceea ea nu poate fi exprimată sau imortalizată într-un "tablou". Dacă liderul nu-și formează o imagine de ansamblu a tot ceea ce-l înconjoară bine ancorată în realitate, atunci nu își va putea propune nici obiective realizabile.

Leadership: Viziunea integratoare a conținuturilor de realitate pe care le accesezi este adecvată imaginii unui întreg pe care nu-l poți controla, numit "destinație"?

Imortalizezi doar peisajul? Liderii au problema deformării. Ei nu reproduc în planurile lor cu exactitate ceea ce văd, uneori improvizează, pentru că totul se poate schimba. Dar nici nu distorsionează realitatea, altfel pierd din vedere ceea ce e cu adevărat important.

Îmi amintesc de afirmația pe care o făcea odată scriitorul motivațional Stephen Covey: *"Un lider este persoana care se cațără în cel mai înalt copac, studiază peisajul cu atenție, și strigă cât îl țin plămânii: Asta nu e jungla noastră.* "

Această afirmație întărește punctul meu de vedere. De foarte multe ori felul în care percepi lucrurile din jur desparte succesul de eșec. Ca lider, dacă nu-ți concentrezi eforturile în direcția corectă nu vei putea face progrese, ba mai mult, vei eșua în orice ai face. Pentru ca performanțele tale să fie tot mai bune, concentrează-te asupra ceea ce contează cel mai mult, nu imortaliza doar "peisajul". Căci nu tot ce se află în jurul tău poate da un contur și o nuanță luminoasă leadershipului tău.

Tu îți concentrezi viziunea și eforturile în direcția realizării scopurilor propuse? Cui îi este favorabilă viziunea ta? Oamenii remarcă și apreciază viziunea ta? A încerca să realizezi ceva fără să te îndrepți în direcția care trebuie e ca și cum ai realiza un tablou cu o imagine superbă, dar care nu se va vinde niciodată.

Destinația la care se oprește de obicei un lider se formează atunci când el începe să privească totul numai la prezent prin prisma esteticului, a frumuseții pe care o găsește în reprezentațiile iscusite. Același lucru se întâmplă când el trece cu vederea o parte importantă din ce i se întâmplă fiindcă este într-o mare măsură blocat într-un nivel ridicat de diversitate. Sau atunci când se cufundă într-un univers virtual încercând să "producă" ceva care nu are

largă căutare.

În leadership viziunea care trebuie să redea imaginea realității nu trebuie să fie să fie sugestivă și conformă cu destinația pe care o stabilește evoluția sensibilității tale artistice.

Esența leadershipului este mult asemănătoare cu esența artei și aidoma unei picturi care impresionează prin tehnica folosită, prin imaginație și idei novatoare, prin accesibilitate și rentabilitate. Tot așa și-n leadership, pornind de la o bază existentă, planul, modalitățile și căile de acțiune trebuie sa "impresioneze" astfel încât ele să fie acceptate și sa fie posibil de realizat cu investiții cât mai mici și asigure beneficii maxime.

Source: https://neculaifantanaru.com/esenta-leadershipului.html

Esența operei de artă

On August 22, 2023

Numai dacă știi să privești nevăzutul poți să dezvălui tainele ascunse ale realității.

Pictura este pentru un artist nu doar o formă de exprimare, ci și o formă de libertate consacrată vederii însetate de frumusețe și profunzime. Spun asta în timp ce admir peisajul de basm, plin de lumină și de căldură, care mă îndeamnă la visare, un act de imaginație pură, cea mai importantă activitate a minții, atâta timp cât aduce în realitate idei folositoare, de popularizare a creației mele.

Lucrurile din jur nu-mi spun prea multe dacă nu sunt filtrate prin capacitatea ochilor de a focaliza pe retină imaginea încântătoare a unei palete de culori variate, vii și durabile, care transformă o pânză albă într-o capodoperă plină de viață și expresie. Acea pânză albă a mării, a nisipului și a insulei pe care mă aflu, devine o adevărată operă de artă în cadrul picturii pe care o cultiv cu mult talent și îndemânare, în imagini scoase din adâncul penelului cu darul muncii de creație. Proces atât de rar întâlnit în ziua de azi, proces continuu și complex care necesită pasiune și dedicare.

Şi nu este pictor în lume care să nu plătească un preț pentru vederea aceasta capabilă să miște inimile și sufletele, situată la hotarul fragil dintre observație și invenție. Acest preț fiind condiționat de fiecare secundă de așteptare a momentului de vis care, străpungând realitatea ca o rază de lumină, face să înflorească orice fel de amintire, ca într-un paradis al tuturor libertăților.

Leadership: Poți să redimensionezi o imagine percepută în absența unui proces artistic, dar totodată să înfățișezi în mod sugestiv spiritul unui subiect viu de metamorfoză creatoare?

Privesc totul în jur. Ochii surprind o paletă nesfârșită de culori, fiecare nuanță, fiecare model, fiecare semnificație reprezentând o fereastră către lumea interioară a artistului care mă reprezintă, unde sentimentele și gândurile prind viață pe o pânză plină de forță evocatoare prin cromatică și compoziție, dând naștere unui univers vibrant și plin de înțelesuri ascunse. Chiar și în acest caz, meritul de a picta întocmai după natură, punând pe paleta de culori cea mai enigmatică priveliște a unei stări de fragilitate, cu care recepționez orice mică schimbare apărută, îi aparține în totalitate vederii exersate care știe să surprindă frumusețea lumii într-o paletă de culori și să transforme fiecare moment într-o operă de artă.

Privesc, dar nu mă pot gândi la ceea ce nu poate fi cunoscut. Nu e niciun proces artistic aici, ci doar o formă de a-mi hrăni ego-ul prin această mărturisire sinceră.

Evident. Să dau mărturisiriii mele o anumită semnificație, ca și când ar produce o reacție în lanț care îmi poate schimba cursul întregii vieți, acum când ochii reușesc performanța de a-și integra privirea în peisajul vast al lumii exterioare, și să idealizez o clipă măiastră ca o apăsare ușoară pe picior într-un univers al imaginației, iată ce mă învață actul de dezvoltare a percepției vizuale izvorât din înaltul absolut al unui cer fără nori căruia îi dedic întreaga mea atenție.

Iar prezentul îmi răspunde cu glasul unui erou de-al lui John Fowles:

"Privesc totul în jur, în timp ce mă gândesc la ziua de mâine, la viitor. Şi, da, pot să fac presupuneri destul de realiste. Mai ales cu privire la Dumnezeu, căci supremul creator este

foarte inteligent, este peste tot, nu-l văd, dar îl simt. Cum știu asta? Ştiu pentru că nu-l înțeleg, de ce există, cine este sau cum este. Unii spun că și eu sunt inteligent. Deci cred că Dumnezeu trebuie să fie foarte inteligent, ca să fie cu mult mai inteligent decât mine. Nu-mi dă indicii, nu-mi oferă certitudini, nu-mi dă rațiuni sau motive. De fapt, dacă m-aș ruga la Dumnezeu, l-aș ruga să nu mi se arate niciodată. Să-mi evite privirea. Iar dacă s-ar arăta, aș ști că nu este Dumnezeu, ci este doar un mincinos."

Leadership: Cum evaluezi relevanța creației tale dacă ești reprezentat de o imagine care înrădăcinează în mintea ta meditativă conexiunea cu divinul și cu propria ta ființă?

Când un artist privește în zare linia orizontului, meditativ și spiritual, adesea se vede pe sine cu ochii unui Dumnezeu necunoscut, dar desăvârșit, care pătrunde adânc în taina ființei sale interioare, revelând înțelesul unui stop cadru în timp: "tot ceea ce trăiesc este influențat, perceput și împlinit de o imagine care provoacă sentimentul de comuniune între știut și neștiut".

Iar arta, în acest sens, denotă un fel de construcție impersonală, pentru că simți că tu ești creatorul a ceea ce transcende realitatea și revelează frumusețea dincolo de cuvinte. Dar, de fapt, altcineva îți conduce mâinile când desenezi cu pensula pe pânză, dând viață unei lumi noi și neexplorate.

Iar dacă mă folosesc de o imagine care îmbină în mod meditativ prezența mea cu dimensiunea divină, pentru a revela esența operei de artă, *Atinsphorn Upyserabbas Onyoirtus*, profunzimea realității obținută prin strădania unei trăiri autentice care revelează voința Divinități ascunse, asta se întâmplă pentru că în pictură trebuie să dezvălui și să aduc la lumină divinitatea ascunsă în fiecare nuanță și formă.

Există adesea straturi de semnificații și înțelesuri bine ascunse sub suprafața vizibilă. Ba mai mult, dacă atât Dumnezeu cât și pictorul sunt implicați în procesul de revelare și exprimare, îmi pun întrebarea: lucrurile din jur există pentru ca eu să le cuprind cu privirea și să le găsesc noi semnificații, sau de fapt vederea mea întruchipează Eul contemplator care explorează taina divină în culorile și forme aduse la viață prin artă?

Chiar dacă nu este întotdeauna evidentă la prima vedere, o manifestare transcendentă este prezentă în fiecare element străpuns de sfera artisticului printr-un har, printr-un glas, printr-un miracol care nu are egal în întreaga Creație. Şi chiar dacă simt că pensula mea este condusă de ceva mai înalt, fără ca voința mea să se poată opune unei forțe infinite, reușesc totuși să ating o profunzime reală în creația mea deoarece mă conectez cu propriile emoții, experiențe și gânduri autentice.

Esența operei de artă trebuie înțeleasă ca identitate dintre planul Eului și cel al misterului în "substanța creației" din care izvorăște viața de dincolo de moarte. Omul trăiește etern prin creația pe care Dumnezeu a insuflat-o în timpul său.

Un artist poate simți că este conectat la o sursă mai înaltă de creativitate, numai atunci când creează opere de artă. În această perspectivă, artistul nu este doar un creator de artă, ci devine o figură divină, asemănătoare cu Dumnezeu, prin intermediul creației sale.

Esența operei de artă este legată de conexiunea cu divinitatea, atunci când profunzimea gândurilor și trăirilor tale devine o fereastră către misterul și sacralitatea existenței. Sau atunci când devii, prin har și virtute, asemenea lui Dumnezeu ale cărui creații, relevându-se ca opere de artă transcendente, își găsesc locul unic în ansamblul armonios al universului.

Iar metamorfoza creatoare, de care menționam mai devreme, se referă la un fel de asemănare a artistului cu Dumnezeu, care își mărturisește trăirile prin intermediul creației. Artistul însuși devine Dumnezeu dacă are potențialul de a atinge și de a exprima adevăruri profunde și universale prin abilitatea sa de a crea și de a se exprima. De fapt, artistul, prin exprimarea trăirilor, emoțiilor și viziunii sale unice, își transcende propria umanitate și atinge un nivel de conștiință și de exprimare care este aproape divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/esenta-operei-de-arta.html

Esențialitatea în Leadership

On Decembrie 26, 2016

Cine privește realitatea așa cum i se prezintă printr-o esențializare treptată a formelor și culorilor totului din jur, va lua decizii în funcție de ceea ce vede, și nu de ceea i se întâmplă.

Călătoream dintr-un loc în altul, a nu știu câta oară, legănat de gândurile nevoii de a mă autodepăși, pe căile aparent atât de alambicate ale percepției de sine în raport cu taina unei păci nesurpate și blânde, și a unei liniști senine. Percepție care provenea din însăși imaginea plină de detalii a lucrurilor, întinderea și forma lor fiind susceptibile de variație, lucruri în care se citea mulțumirea minții ce caută legături logice între informații, în explicarea unei teorii a totului din jur. În dimensiunea rostului unei vieți închinate strădaniei de a înțelege minunile Creației.

Căci soliditatea despre care vorbesc iluminiștii nu poate exista fără întindere și formă. Lucrurile sunt văzute limpezi, fără ele totul s-ar transforma într-un haos imens: un univers fără forme, fără culori și fără viață. Şi totuși, expresia "ordine" își are rădăcinile în "dezordine". Deoarece în constantele de timp ale tranziției de la o stare la alta, în voia unei nebănuite puteri de transformare exterioară, într-o mișcare mereu repetată, materia produce prin reacții și catalizǎ o forță de gravitație, vibrație, energie, spirit.

Fiecare secundă din fiecare privire aruncată într-un parte sau alta, este o revizuire a lucrurilor dată de percepția sistemului vizual înainte de a fi martorul unei „inexplicabile" obscurități. Într-o secundă, privirea mea se îndreaptă spre frumusețea lucrurilor care nu se văd, cel puțin nu oricine reușește performanța asta, sau este dată de revizuirea inexplicabilă a sistemului vizual pe care îl furnizează percepția unei imagini a invizibilului perpetuat prin dependența de deducții, de analogii, de abstractizări, presupuneri, comparații și generalizări.

Leadership: Poți să-ți împărtășești experiența unică de a te oglindi în lucrurile din jur, prin capturarea unei imagini a obiectului observat și prezentarea ei sub formă de impulsuri creatoare?

Adesea, mă gândeam să uit tot ce văd, tot ce simt, tot ce era între mine și totul din jur. Să încerc a mă lăsa în compania unei galerii de imagini fără colorit, însă reproduse după vreo fotografie ale cărei detalii trebuiau încadrate în desfășurarea evenimentelor. Ar fi însemnat ca lucrurile să devină umbre ale unei realități fără nume, desfășurată în condițiile unei lipse de forme și esențe, tot așa cum o carte se trăiește odată cu lectura ei, se consumă odată cu fiecare cuvânt, și ajunge să nu îi mai pese nimănui de ea în final, oricât de bună ar fi fost.

Lungimea de undă care determină tonul cromatic, adică acea proprietate prin care culorile se deosebesc una de alta, ar fi trebuit să corespundă punctului în care eu însumi mă oglindeam în lucrurile din jur, raportându-mă la valoarea absolută a unui limbaj inteligibil doar mie. Şi acest limbaj, despre care aș avea multe de spus, se regăsește în scrierile esteticianului Cornel A. Ailincăi, după cum urmează:

"Obiectului perceput i se dă înfățișarea plastică prin intermediul mijloacelor formale, iar formalizarea – transcrierea în materie picturală sensibilă – dă naștere la o realitate diferită de cea percepută. Oricât de precis, de fotografic și-ar propune artistul să redea un arbore, de exemplu, imaginea sa picturală va spune altceva decât arborele perceput în natură. Arborele plăsmuit îl evocă pe cel real – devine simbolul acestuia – dar totodată îl încarcă, voit sau nu, cu o valoare suplimentară care se sustrage cuprinderii definitive, spărgând îndestularea iconică în întâmpinarea unui metasens."

Leadership: Efectuezi o revizuire a lucrurilor dată de percepția sistemului vizual, înainte de a fi martorul unei „inexplicabile" obscurități?

Prezentarea unei imagini sub formă de impulsuri creatoare se face prin reprezentarea realității sub formă de impresii subiective. Ceea ce îți lărgește perspectiva este o emanație a atenției atemporale, o probă a atenției pe care o acorzi lucrurilor și evenimentelor din jur - întrevăzute numai prin detalii subtile. O scenă din romanul "Duma Key", scris de Stephen King, mi-a atras atenția de curând:

„Imaginați-vă din nou fetița care a căzut din trăsură. S-a lovit la tâmpla dreaptă, însă partea stângă a creierului este cea care a avut de suferit cel mai tare - contralovitura, vă amintiți? În partea stângă este situată aria lui Boca - nu că ar fi știut cineva asta prin anii 1920. Aria lui Boca este responsabilă cu limbajul. Dacă te lovești destul de tare acolo, îți pierzi limbajul, uneori foarte puțin timp, alteori pentru totdeauna. Dar - deși sunt strâns înrudite - vorbirea nu e același lucru cu vederea.

Detalii, detalii, adevărul stă în detalii. Fetița încă vede. Şi vederea cheamă cu disperare vorbirea, chiar și într-o minte deranjată? un creier rănit? O, cu siguranță, cu siguranță. Oare care este primul cuvânt din partea asta a lucrului rău?"

Cine privește realitatea așa cum i se prezintă printr-o esențializare treptată a formelor și culorilor totului din jur, va lua decizii în funcție de ceea ce vede, și nu de ceea i se întâmplă. Obscuritatea la care adesea, cu toții suntem martori, este dată de interpretarea greșită a detaliilor pe care ni le oferă realitatea, încât ceea ce observăm nu este același lucru cu profunzimea observației experimentată de adepții realismului. Detaliile trădează un spirit iscoditor, dublat de o putere a observației și de analiză cu totul remarcabile, în timp ce obscuritatea este consecința jocului de lumini și umbre pe care numai un artist desăvârșit poate să-l urmeareasca din mai multe unghuri.

Iar cine răspunde pe deplin unei perspective de receptare racordată la sensurile evenimentelor, dând ascultare fundamentelor care țin închegat totul din jur, precum conexiunea dintre lucruri, fenomene și contextul lor, prin argumentare logică, este un om capabil să propună o nouă abordare a atitudinii față de ceea ce trebuie făcut în intervalul dintre alegere și întâmplare.

Leadership: Percepția ta asupra lumii, cu înrâurire asupra sensului vieții, este rezultatul gândirii și trăirilor născute din diverse asocieri cu elementele realității înconjurătoare?

Percepția asupra lumii, cu înrâurire asupra sensului vieții, este rezultatul gândirii și trăirilor născute din diverse asocieri cu elementele realității înconjurătoare, exprimând de fapt captivitatea omului prin văz și auz. Această captivitate nu poate fi depășită decât printr-o acceptare a schimbărilor care se produc ca urmare a constatărilor făcute în contact cu o conștiință care nu strigă după sunet și mișcare, culoare sau formă, dar care cere lămuriri asupra a ceea ce nu-i bine și de ce - din tot ceea ce ți se întâmplă.

La un nivel al interpretării și până la un anumit punct, omul care își așterne observațiile în raza conștiinței nu-și percepe niciodată propria persoană din perspectiva culorii "Viața e frumoasă ! ". Și nici din perspectiva formelor pe care le iau lucrurile de tipul „Big Data".

Obiectivele prioritare ale unui asemenea individ corespund cu tendința de promovare a schimbărilor esențiale procesului evolutiv din perspectiva proiecțiilor dorinței de evadare, de rupere a barierelor convenționalului care se reflectă în „întâmplarea aceea".

Obscuritatea este un fenomen destul de evitat în cadrul tendinței de a trata efectele și nu cauzele. Înseamnă să nu percepi peisajul (o imagine de ansamblu) datorită lipsei văzului și auzului, datorită volumului ridicat al lucrurilor din jur cărora le atribuim valoare și sens. Dar ceea ce se ignoră cel mai adesea este tocmai posibilitatea unei întâmplări de a se produce neașteptat, chiar dacă vederea și auzul se mențin clare.

Sensul pe care îl atribui vieții este direct proporțional cu privirea pe care o îndrepți asupra lucrurilor care scapă din vedere celor care, în goana după avantajele individuale mărunte, de moment, uită sentimentul realității.

Esențialitatea în Leadership are ca punct de referință realitatea care se dezvoltă prin evaluarea și utilizarea lucrurilor care se întâmplă, care se impun și care se află în puterea omului, a lucrurilor care se observă doar printr-o intervenție de remodelare și de repoziționare personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/esentialitatea-in-leadership.html

Estetica calității în leadership

On Aprilie 12, 2013

Creația autentică nu constă doar în efortul pe care îl depui pentru a-ți concretiza un stil artistic aparte, ci în puterea de a alege cum să-ți eficientizezi munca astfel încât să-ți atingi potențialul de a împlini un destin demn de urmat.

Ostenește-te și desfață-te copiind întruna cele mai bune lucrări pe care le vei putea găsi și care sunt ieșite din mâinile meșterilor de seamă. Şi dacă te afli într-un loc unde au fost mulți meșteri buni, cu atât mai bine pentru tine. Dar îți dau un sfat: bagă de seamă și alege întotdeauna pe cel mai bun și care are cea mai mare faimă. Urmărindu-l zi cu zi, ar fi împotriva firii să nu prinzi ceva din modul său de a lucra, din felul său de a fi.

În schimb, de te apuci să copiezi astăzi după meșterul acesta, mâine după celălalt, nu vei izbuti să prinzi ceva nici din felul de a lucra al unuia, nici din al celuilalt, și vei ajunge, fără să vrei, un om cu o închipuire cam ciudată, căci fiecare mod de lucru al cutărui meșter îți va hărțui mintea. Azi vei vrea să faci ca meșterul acesta, mâine cum face celălalt, și în felul acesta nu vei ajunge niciodată să-l copiezi pe vreunul cu desăvârșire.

Dacă îl urmezi neîncetat pe unul singur, numai lipsa de deșteptăciune te-ar face să nu tragi din asta vreun folos. Şi atunci ți se va întâmpla - dacă natura te va dărui cât de cât cu imaginație - să ajungi să ai un mod al tău propriu de a lucra, și aceasta nu va putea fi decât bun. Deoarece mâna - deșteptăciunea ta fiind obișnuită să adune flori - n-ar ști să semene spini. *

Leadreship: Îți aperi cunoașterea care îți dă libertatea de a personaliza o imagine împotriva propriilor tale convingeri privind valoarea pe care o dai unei creații care își devorează creatorul?

Ești un artist "second-hand"? Ești un pseudo-alchimist care încearcă să fabrice leadership gold fără a deține firul Ariadnei? Continui să înaintezi într-un coridor întunecos? Ești limitat de "nimicul creator"? Exagerezi până la viciu orice înclinații ale tale?

Am mai scris despre fragmentul de mai sus, dar de această dată vreau să aduc în prim plan ideea de atingere a desăvârșirii printr-un context favorabil calității creației, ca denigrare a kitschurilor. De cele mai multe ori înfăptuim o operă lipsită de importanță, ne construim un farmec bazat pe emoție pentru a face din artă un eveniment anume. În același timp ne focusăm mai mult decât trebuie pe piesele centrale care construiesc un ideal artistic, dar omitem cel mai important lucru, și anume accesorizarea fundalului care asigură o imagine completă, cu o notă de splensoare și originalitate.

Un artist veritabil se ghidează în activitatea lui de creație după ideea că măreția unei împliniri este condiționată de valoarea conținului de idei și sentimente al imaginii finale trebuie să se păstreze într-o realitate superioară, una care se întinde în spațiu și timp. Pe de altă parte, un artist "second-hand" se ghidează după ideea că "ceea ce nu cunosc, nu există" sau că "dacă nimeni nu este perfect, atunci nici opera nu trebuie să fie perfectă".

Numai o analiză în profunzime a conținutului operei tale va reliefa diferența dintre ceea ce este autentic și ce este fals. Falsul este o creație din care nu reiese legătura strânsă între artist și spectatorul care tânjește după un univers cu totul aparte.

Tu ai vreo realizare care se poate ridica la statutul de "operă"? Sau te rezumi a fi doar un consumator, care, aidoma plantelor parazite, își sug hrana, o iau din operele celorlalți? Oare nu ți-ai pierdut simțul valorilor?

Un studiu asupra propriei tale filozofii, un studiu asupra propriei ființe văzută atât din exterior cât și din interior, îți va confirma convingerile, va arăta nivelul la care te afli: începător, mediu sau expert.

Înainte de a concepe o lucrare artistică trebuie să te asiguri că însăși ducerea ei la bun sfârșit nu devine dușmanul tău cel mai de temut, și că întreaga ta cunoaștere nu reprezintă un lucru ce apare la întâmplare.

De unde poate țâșni lumina sclipitoare, salvatoare? Poți atribui nivelului tău de cunoaștere o nouă formă funcțională?

A personaliza o imagine împotriva propriilor tale convingeri înseamnă să te raportezi la un ideal de satisfacție în a te lăsa dominat de măreția unei viziuni, dar fără să ai capacitatea de a te constitui tu însuți drept un pilon central al viziunii. În acest caz, cunoașterea ta este supusă unor limite de greutate în expunerea unei teme care să reziste trecerii timpului.

Iar pentru a atribui nivelului tău de cunoaștere o formă funcțională, bazată pe revelațiile și ideile cu care merită să îți îmbraci creația, mai întâi dăruiește-te total unei experiențe de iluminare personală, cum ar fi să transgresezi "imediatul", să înțelegi de ce realitatea are o dimensiune și o anumită formă în fiecare părticică a vieții. Dacă natura te-a dăruit cât de cât cu imaginație, vei găsi un punct de reper creativ în orice se vede că o scăpărare de băț de chibrit.

Atunci când te raportezi la actul de creație trebuie să o faci cu grija de a nu alege lucrurile la întâmplare, ci trecându-le prin filtrul unei estetici a bizarului, a sentimentului, al iregularului, a uimirii ca reacție spontană în fața unei realități pe care puțini o anticipează.

Cum ar fi, de exemplu, să te vezi în ipostaza unui trandafir pe care să-l descrii prin limbajul unei ființe care descinde din Dumnezeu?

Astfel se explică rațiunea unui artist care unește vizualul și verosimulul cu neprevăzutul unui sentiment care te cuprinde atunci când rămâi fără replică, când rămâi fără posibilități de interpretare a operei expuse în fața realității.

O creație care își devorează creatorul este similară exprimării limbajului și sensului artistic într-un mod care nu facilitează comprehensiunea informației și care nu conduce la păstrarea ei în memorie un timp îndelungat.

Merită să citez aici un internaut: *"Tot ceea ce ai de făcut este să te transformi într-o antenă prin care să recepționezi exact acea undă frecvență care manifestă pentru tine realitatea aleasă și să o emiți, să o trăiești, să fii aceea realitate pe care ceilalți oameni o văd în jurul lor."*

Estetica calității în leadership este similară esteticii calității în artă: trebuie să te "joci" cu mintea celui care te-a descoperit, să îl faci să gândească că va reuși să se alinieze la o realitate din care nu are nicio scăpare fiindcă deja face parte dintr-o experiență "Touching Masterpieces".

Calitatea în leadership, ca și în artă, înseamnă mai întâi de toate conformare la cerințele unui standard înalt de "a gândi altfel".

*** Notă:** Cennino Cennini - *Tratatul De Pictură* , Editura Meridiane, 1977.

Estetica Dedublării

On Februarie 23, 2018

Încearcă să fixezi noi criterii de referință dimensiunii creației pe care o experimentezi, surprinzând alt mod de a fi al aceleași naturi care te definește.

Cu fiecare zi ce trecea mă vedeam altcineva, m-aș fi vrut altcineva și într-un final să rămân doar eu, o construcție abstractă, un "ireal" care permite înțelegerea faptului că realul nu poate exista decât pentru că are în el ceva suprareal, o revelație din astral, un spirit liber dublat de tentația de a se proiecta în viitor.

Acest proces neobosit, în continuă schimbare, starea de a fi mereu altceva sub raportul dintre ascunsul unei lumi proprii ajunsă la limitele ei și aventura unei misterioase chemări spre o împlinire care își cere absolutul, era menit să dezlege taina unor virtuți reunite și suverane într-un același spațiu al purității, numit "Naturalism Sui Generis".

Mintea mea inventivă, sub diversitatea expresiilor artistice și a surselor nesecate de informații, urmărea această ființă stranie ce decurgea nu atât din naturalismul imaginii pe care o compune gradul cel mai înalt de expresivitate atribuit încărcăturii afective, ci din asocierea enigmatică a două curente artistice compatibile: simbolismul și suprarealismul, făcând mai mult decât evidentă ideea de coeziune într-un singur tot numit: "Violarea Plauzibilului".

Fiecare nivel de creației constituie o linie din cache-ul unui traseu din adâncul zonelor ascunse ale nebuniei, în limitele realității surprinse în multiple ipostaze. O linie care, trasând forme de undă, este pe ascuns în căutarea unei înrudiri cu viziunea unei compoziții încă nefinisate, producând un ecou al neprevăzutului din preajma evenimentelor și influențelor mediului de comunicare artistică.

Linia ajută trăirile să prindă formă materială, intensitate sporită, metamorfozându-se în alte forme ce capătă identitate prin expresiile degajate într-o dublă rotație simultană: simbolul, care conferă exprimărilor o ambiguitate debordantă, și o prefigurare a manifestării în exterior a ființei care transcende personalitatea limitată.

Leadership: Iei în considerare contextul argumentativ în care vorbești despre tine ca "operă de artă", schițând suplimentar liniile unei estetici preocupate de stilizarea sinelui prin modelarea subiectivă a Universului exterior?

Cu astea fiind zise, mă rezum la a concluziona: eram indicele unui Eu aparținând unei entități paralele care se afla în lumea artei, propusă de o izbucnire a sufletului, încadrată între liniile unei interpretări posibile a universului imaginar, nedefinit biologic. Această entitate se contura prin jocul metamorfozelor ambigue ale diverselor chipuri și siluete cărora unii dintre cei care le-au contemplat le-ar fi dat o singură notă de stil: hazardul nelimitat.

Principala mea greșeală, dată de forțele sensibilului ce exercitau o presiune crescândă asupra aparentului, era de a crede într-un imaginar care face tot posibilul să suplinească viul, înșelând amarnic realitatea. Ca și când ar fi trebuit să descopăr perspectiva unei noi făpturi îndumnezeite, reprezentată simbolic într-o manieră care nu trebuie să copieze realitatea, dar care își câștigă existența pe principiul asocierilor și al corelațiilor suprarealiste, prin combinarea unor elemente perfect verosimile.

Adevărata operă de artă este un rezultat al încărcăturii afective produsă din asocierea simbolică a două realități contrare, dar compatibile, utilizată cu scopul de a transcende personalitatea limitată.

Borges atribuie versiunii poemului lui Hernandez ("Biografia lui Tadeo Isidoro Cruz"), propria lui semnificație. În poem, soldatul Cruz se alătură fugarului Martin Fierro, fiindcă nu poate comite delictul de a ucide un viteaz. Astfel, el se întoarce la propriul trecut, regăsindu-se pe sine. În sfârșit își vede propriul chip și finalul povestirii capătă măreția unei revelații. Există un moment în viața fiecărui om: când aflăm cine suntem. Cruz își înțelege în această clipă destinul și își contemplă, ca într-o oglindă, chipul etern. Privind chipul înfricoșător al lui Fierro, înțelege că "celălalt era el". [1]

Contemplarea neîncetată a realității supreme este o dovadă a sensibilității cu care abordezi tot ce te înconjoară, imaginându-te purtat de murmurul materiei în elanul spre complexitate, surprinzând alt mod de a fi al aceleași naturi.

Ca o paranteză, acest gen de asociere cu o "entitate model", prezentată ca natură statică, își are precedentul în tehnica colajului cubist care pune sub semnul îndoielii doar realismul iluzoriu, prezintând ființe și lucruri într-o manieră în care nu au mai fost percepute: prin diverse elemente și figuri geometrice, linii continue sau intrerupte, semne grafice, puncte de forță și contururi orientative, pentru a semnifica profunzimea spațială.

Dincolo de învelișul cel mai subtil al înțelesurilor desprinse din țesutul unei viziuni spirituale, care ne permite să experimentăm starea de unitate profundă, există o alchimie a actului creator asemenea unui "Alter Ego" de care ești conștient că nu te poți separa vreodată.

Michelangelo l-a creat pe David ca un fel de dublură a sa într-o viață veșnică, în încercarea de a se ridica deasupra efemerului. Ce altă modalitate mai bună este de a explora personalitatea noastră complexă decât prin transportarea ei într-o realitate alternativă, într-o lume paralelă?

Actul creator este o sumă a percepțiilor despre sine concretizată într-o dublare expresivă a unei trăiri individuale care este redată sub forma unui mesaj către exterior: "Câștigă-ți Eternitatea ! "

Estetica Dedublării se adresează spațiului inerent creației din care se întrupează viitorul, aferent principiului asocierii simbolice dus până la un paroxism al situațiilor ambigue prin combinarea unor elemente reale cu altele neverosimile, utilizând adesea tehnica colajului suprarealist sau cubist.

*** Notă:** Jorge Luis Borges - *Proză completă, vol 2* , Editura Polirom. 2006.

Estetica Excelenței

On Iulie 13, 2016

Îndrăznește să scoți la lumină ceea ce te definește în raport cu o lume care își caută reperele de sustenabilitate în originalitatea realizării actului de creație.

Ostenește-te și desfață-te copiind întruna cele mai bune lucrări pe care le vei putea găsi și care sunt ieșite din mâinile meșterilor de seamă. Şi dacă te afli într-un loc unde au fost mulți meșteri buni, cu atât mai bine pentru tine. Dar îți dau un sfat: bagă de seamă și alege întotdeauna pe cel mai bun și care are cea mai mare faimă. Urmărindu-l zi cu zi, ar fi împotriva firii să nu prinzi ceva din modul său de a lucra, din felul său de a fi.

În schimb, de te apuci să copiezi astăzi după meșterul acesta, mâine după celălalt, nu vei izbuti să prinzi ceva nici din felul de a lucra al unuia, nici din al celuilalt, și vei ajunge, fără să vrei, un om cu o închipuire cam ciudată, căci fiecare mod de lucru al cutărui meșter îți va hărțui mintea. Azi vei vrea să faci ca meșterul acesta, mâine cum face celălalt, și în felul acesta nu vei ajunge niciodată să-l copiezi pe vreunul cu desăvârșire.

Dacă îl urmezi neîncetat pe unul singur, numai lipsa de deșteptăciune te-ar face să nu tragi din asta vreun folos. Şi atunci ți se va întâmpla - dacă natura te va dărui cât de cât cu imaginație - să ajungi să ai un mod al tău propriu de a lucra, și aceasta nu va putea fi decât bun. Deoarece mâna - deșteptăciunea ta fiind obișnuită să adune flori - n-ar ști să semene spini. *****

Leadership: Cum poți să definești pătrunderea ta în miezul lucrurilor, și mersul lor, în raport cu trăirile care te cuprind atunci când stai la marginea "scenei" fără a putea să te implici în spectacol?

Ştiința provoacă o adevărată debandadă în mintea ta? Ai ajuns să regreți fiecare moment care te ține departe de tine însuți? Psihicul tău poate să susțină greutatea așteptărilor pe care le generezi tot timpul? Ești stăpânit de dorința arzătoare de a evada din rutină? Dorința de schimbare absolută, devine de neprețuit?

Estetica excelenței se produce ca urmare a faptului că poziția ta față de ideea de schimbare (prin comparație cu evoluția artei) se bazează pe premisa că cea mai sigură călăuză pe care o poți avea, ca și cea mai bună direcție pe care o poți urma spre desăvârșirea la care aspiri, este să capeți o experiență unică din lupta pe care o duci cu practica unei continue formari a caracterului.

Iar adevărata probă a caracterului este să ajungi să-ți definitivezi un mod propriu de a face lucrurile foarte bine, cu rost și cu tragere de inimă.

În artă, important nu este să-ți încarci conștiința de simboluri formale cu ajutorul cărora să stăpânești impresiile furnizate de percepția realității înconjurătoare. Ci să înveți mișcările de pensulă, felul în care culorile și liniile devin forme și dau viață unei opere fără egal, folosind succesiunea "înflorii" vocației și personalității tale după modelul unei minți care știe să îmbine principiile unei cunoașteri clarvăzătoare cu ideea demonstrației de răsunet a unei virtuozități plastice.

Potențialul de a deveni un bun profesionist depinde în mare măsură de eforturile investite în studiul acelor avalanșe de idei și revelații care se pot concretiza în rezultate deosebite,

semnificative sub aspectul însemnătății pe care o dai luptei cu propriile tale limite.

Întreaga osatură a unei orientări adecvate în mediul încercărilor cu care te confrunți de-a lungul unei îndelungate perioade de autoevaluare depinde de modul cum reușești să definești pătrunderea în miezul lucrurilor, și mersul lor, în raport cu trăirile care te cuprind atunci când stai la marginea "scenei" fără a putea să te implici în spectacol.

Felul cum îți definitivezi opera depinde de modul cum reușești să definești pătrunderea în miezul lucrurilor pe care vrei să le comunici, în raport cu trăirile pe care le experimentezi atunci când mergi singur pe drumul unei înnoiri perpetue.

În ce privește arta, pot da o mică indicație: cu cât veniturile obținute din analiza lucrului celorlalți artiști sunt mai mari, cu atât "restul" care îți rămâne după plata cheltuielilor cu activitatea ta de învățare este mai mic.

Şi mai cred că artistul își definește pătrunderea în miezul lucrurilor pe care dorește să le comunice prin creație ca o demonstrație de concept unic (aflat în continuă dezvoltare) care leagă conștiința empirică de rațiunea unei minți infinite. El nu este un spectator care stă la marginea "scenei" fără a se putea implica în spectacol, ci este un receptacul pentru emoții și percepții care vin de peste tot.

Frumusețea leadershipului este totdeauna dată de apropierea de o viață trăită la maxim prin practicarea unei profesiuni onorabile, dar mai ales prin practicarea unei activități de învățare și de aplicare a cunoștințelor în limitele în care nu provoacă oboseală. Liderii cei mai buni într-un domeniu sunt constant "reînviați" de forța creației autentice într-un timp care le oferă oportunitatea profundă și unică de a primi, de a încorpora și integra o nouă relație suverană cu tot ceea ce înseamnă viață.

Atunci când fluxurile de inspirație se schimbă, se adună sau se reduc, liderul nu-și schimbă funcționalitatea propriei opere, exploatarea acesteia rămânând la latitudinea sa, adică a unei puteri de creație superioare celorlalți. El își definește pătrunderea în miezul lucrurilor pe care vrea să le comunice prin intermediul unei înnoiri de ordin spiritual, prin faptul că devine cu adevărat el însuși prin ceva ce-l face fericit și care îl individualizează ca manifestări practice.

Originalitatea actului de creație constă în căutarea unui mijloc de revelare și cunoaștere artistică prin intermediul căruia să dai viață unei imagini despre "lupta din tine" care să inspire pe toată lumea la acțiune.

Estetica Excelenței se obține comparând stilul de a face artă al marilor creatori, cu vocația ta de a lucra pe cont propriu, de a-ți manifesta pasiunile și competentele, oferind 100% din ceea ce ești. Ești pregătit să duci lupta cu tine însuți pentru atingerea unui ideal artistic inconfundabil?

Bine spunea Ralph Waldo Emerson: *"Să fii tu însuți într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva este cel mai mare triumf".*

*** Notă:** Cennino Cennini - *Tratatul De Pictură* , Editura Meridiane, 1977.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-excelentei.html

Estetica în roșu a unui artist fără nume

On Septembrie 18, 2019

Adevărata capodoperă a artei este rezultatul a ceea ce creezi printr-un profund raport de asemănare între ceea ce simți și ceea ce exprimi de la înălțimea unei priviri diferențiate, prezente în natură.

Viața mea se integrează în lumea trandafirilor aleși cu multă grijă, cu iubire, spre a fi imortalizați, ca niște personaje enigmatice, pe pânza fină, plină de culori îndrăznețe, destinată ideilor de unire cu entitatea numită generic "Art Gallery". La rândul ei, viața trandafirilor se aseamănă cu cea a oamenilor predestinați spre fapte mărețe, *scopritori di regni sconosciuti* , întemeietori de noi curente de avangardă, precum constructivismul și suprarealismul. Îi iubesc, îi cinstesc. Îi admir îndelung, neobosit, inepuizabil, în liniștea tăcută cu care aplic culoarea pensulei pe pânza de 80 x 120 cm, constituindu-se ca o dovadă de execuție a operei de mare amploare, numită sugestiv: „Estetica".

Numele meu nu spune mare lucru, este mai puțin important, mai puțin precis decât este aplicarea culorii roșu-aprins pe suportul de pictură, ca un vis frumos și încântător care nu e cu totul al meu, fiindcă aparține de revelația unei ființe care poate fi înțeleasă numai prin imaginație și inspirație. Cât de triumfală este proiecția pe pânză a trandafirului, plin de sensibilitate și farmec, *il testimone rappresentativo di un universo intimo* , când încerci după o lungă și umilă ucenicie în domeniul fascinant al descifrării simbolisticii să redai calmul unei naturi mărețe, plină de frumusețe și mister.

Chiar și aceste cuvinte, alese și împărtășite cu mult aplomb, cu multă duioșie, par că stau în vârful pensulei atunci când pictez *in ambienti naturali* un peisaj al emoțiilor și trăirilor omenești exprimate într-un limbaj plastic, fără să încerc o amară deziluzie ca în cazul unui rătăcitor într-o lume ruinată. Mai curând, în virtutea unei tematici impuse, aplicând culoarea ca o mângâiere de zefir, apăsând delicat vârful pensulei, obțin mărturisirea de care amintește trandafirul: *„Per parlare di un argomento senza dubitare, devi avere nella tua anima la fede della passione."*

Leadership: Dai dovadă de afecțiune în perceperea unui Ego autentic sub forma unei imagini duble, în descrierea din centrul viziunii pe care o oferi prezentului din perspectiva esteticii unui sentiment de fraternitate cu natura?

Voința mea de a dezvolta o nouă artă, suprema potențare a unui proces evolutiv înfăptuit în jurul unei specii aparte de trandafiri care își caută parcă cuprinsul în culorile unei lumi în roșu-galben, poate coincide cu produsul unui scris îngrijit, complex sub aparența transparenței, nuanțat prin exemplul trăirii unui vis incredibil. Numai atunci când tot ceea ce creezi își găsește corespondent în aparenta fragilitate a unei prezențe pure, mereu tăcută, dar expresivă, ți se poate împlini cel mai frumos vis: acela de a da suflet unui personaj de factură estetică.

E de ajuns să mă gândesc la romanul „Exuvii" al scriitoarei Simona Popescu, pentru a mă autointroduce în atmosfera unui experiment estetic desăvârșit, având în prim plan limbajul inteligenței naturii, conform căruia culoarea unei plante exotice vorbește despre anumite sentimente. Simona îl citează pe scriitorul chinez Su Dongpo:

„Ca să poți picta un bambus, trebuie ca el să fi crescut în tine. Numai atunci, luând pensula și concentrându-ți privirea, viziunea îți răsare dinaintea ochilor. Viziunea trebuie surprinsă îndată cu penelul, fiindcă poate dispărea tot atât de repede cum piere iepurele când se apropie vânătorul."

Pentru obținerea unei culori vibrante și naturale care să exprime retrospectiva unei lumi dinamice, trebuie mărită intensitatea trăirilor adunate într-o singură compoziție. Privesc atent la însemnările din caietul meu roșu, jurnal al unui deja-vu nelimitat care devine un fel de arhetip emoțional-estetic pe măsura perspectivelor de apropiere ori de adâncime ale fenomenului literar.

Scrisul bazat pe figuri simbolice, realizat prin urmărirea similitudinii dintre „întreg și parte", se deschide numai în fața spiritelor superioare care știu să exprime (până la cel mai mic detaliu) sensibilitatea și eleganța văzută din prisma unui univers magic, al alterității din memoria artistului.

În acest context plin de curent reformator mă întreb ce ar face un psiholog cu referințele unor situații emoționale puternice la construirea unui Ego marcat de un trend definitoriu, în demersurile unei estetici științifice experimentale, bazată pe fiziologie și sociologie?

Leadership: Îți poți concepe ființa în sensul durabilității, astfel încât să capete puterea de expresie a unei capodopere plastice ale cărei trăsături fac vizibilă viața misterioasă a sufletului?

Adevărata esență vitală a trandafirului se regăsește în încălecările accesibilului și inaccesibilului, în toate înghesuirile imaginilor surprinse în timpul reflecțiilor asupra unui nou cadru de gen artistic, care trimit la descompuneri nefirești ale planului meu de existență, *posto sull'altare della realizzazione della volontà di Dio* . Este punctul de interferență magică prin care cel ce trăiește pentru un altfel de spațiu al artei se apropie de o înțelegere mai profundă a vieții.

După cum se poate observa, sunt creatorul unei arte asociate percepției profunzimii elementelor vizuale, caracterizată prin durata ce o implică anumite evenimente care dispar la fel de subtil cum apar. Viziunile se pierd într-o lungă și umilă ucenicie în stăpânirea umbrelor și luminilor, a artei de a construi logic o pictură după legile specifice ale nobleței și sincerității unui mesaj care traversează visul unei teorii finale, *in grado di spiegare tutto* : „Nimic nu e prea colorat în ansamblu".

Peisajul în care trăiesc, potrivit determinanțelor unei ondulări spațio-temporale se poate recepționa conform calității stilistice ale unei imagini artistice vizuale, *con un valor único* , căci totul depinde de iluminare, stabilizare și de interpretare a unei reprezentări în oglindă, împreună cu informații despre modul de capturare al unei game largi de subiecte. Acest peisaj se developează prin ochii unui trandafir sălbatic, străduindu-mă să-l percep ca pe o ființă completă, doar ca să extrag modelul estetic de referință, atributul Creatorului însuși, *la forza trainante dell'evoluzione* , cauza determinantă a unei chestiuni de prezență continuă: "existența multiplă, trăitul prin reflexie."

De aici începe arta, nu din noblețea și trăinicia lucrurilor omenești, nu din surprinderea unor obiecte în atât de multe posibilități, dimensiuni, genuri, curente artistice, ci dintr-un soi de recunoaștere a specificului unei stări de sensibilitate și armonie prin asociere cu recunoașterea informațiilor vizuale constitutive ale limbajului scris, puternic și sugestiv.

O capodoperă plastică este rezultatul unui cumul de sentimente copleșitoare, descrise prin cuvinte de mare prețuire, pe care niciodată nu le regreți că le-ai imortalizat într-o formulare pretențioasă.

La început am fost un privitor, apoi mi-am însușit scurta descriere a unui trandafir. Am ajuns la sentiment, s-a stârnit dorința, apoi s-a născut creația - urmată de un mesaj înduioșător, nu neapărat puternic. Şi, în sfârșit, *assolutamente senza precedenti* , mi-am asumat trăirea

poveștii adevărate a unei capodopere. Dincolo de trăirile de moment ale artistului, tot mai profunde, mai calde și mai intense, din care se presimte elixirul tinereții fără bătrânețe, stă acea limpezime a simțurilor singure, ceva care purifică și ne poartă spre seninătate.

Numele meu nu este foarte important. Poate că voi fi uitat la fel de repede cum își scutură trandafirii petalele la sfârșit de toamnă, fără ca ale mele cuvinte să ajungă, prin rațiune, la inima iubitorilor de artă. Niciodată nu poți fi sigur că ceea ce realizezi instinctiv, cu hărnicie, fără de seamăn, se imortalizează într-un mod cu totul fermecător într-un tablou transcendent.

Dar, poate că totuși cineva își va aduce aminte de mine, chiar și întâmplător, asemenea unei priviri aruncate în urmă, care inspiră mersul înainte, pentru că însăși imaginea trandafirului, uscat și pământiu, de care uneori ne lovim într-un peisaj mohorât de toamnă, ne direcționează spre partea sensibilă și cuvântătoare a sufletului care nu-și pierde niciodată slava ascunsă în el.

Sunt una cu Ego-ul meu, o parte din personalitatea trandafirului. O nouă încercare mă așteaptă dincolo de frumusețea naturii, *una meticolosa padronanza di un capolavoro,* o taină care își așteaptă dezlegarea pe măsura emoției care nu se vinde pe lucruri trecătoare: să văd profund nuanța de roșu a legendei vii, prelungirea personalității mele din starea de poveste, cu ochii pe care moartea nu-i închide niciodată...

Talentul unui artist rezidă în faptul că poate reprezenta forța de schimbare către o perspectivă de mare profunzime a sensului de „iubire ca simbioză între om și natură", atunci când ceea ce scoate în evidență devine o revelare a lumii spirituale.

Estetica în roșu a unui artist fără nume aduce în prim plan, pe măsura emoției și simțirii, acea legătură intimă între natură și lumea imaginară a artei care, meritând o cunoaștere aprofundată, *una interpretación personalizada* , este capabilă să depășească statutul a ceea ce înseamnă „trecător" printr-o nouă percepție asupra reprezentativității și unicității unei prezențe misterioase: „Uite-mă, fără să fiu".

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-in-rosu-a-unui-artist-fara-nume.html

Estetica unei mărturisiri de nepătruns

On Martie 01, 2018

Începe să-ți desăvârșești arta, imaginându-ți că nu există niciun profesor în toată lumea capabil să te învețe.

Păream a fi pus în fața unui imperativ imediat al vieții, ca un fel de influență venită pe calea artei: "Necesitatea nu cunoaște legi", mai ales în fața unui Dumnezeu care cere cu stăruință răbdare în realizarea Marii Opere, cu modestia felului în care a fost proiectată și construită lumea.

Orice protest derivat din actul creației, prin care încercam să-mi fac cunoscute nelămuririle privitoare la principiile creștine revelate de știința modernă, încât să-mi asigur autonomia exprimării de sine, regăsindu-mă într-o lume imaginată, nedefinită biologic, era un fel de îndepărtare de stereotipiile particulare ale esteticii anunțate de rațiunea unei călătorii în lumea de dincolo. Aspect abordabil în urma transcenderii unui Alter Ego în proiecția unei lecturi plină de învățăminte.

În fond, nu îngăduiam ca simțul și sentimentul pentru necesitățile imperioase ale artei, extrem de schimbătoare sub puterea de afirmare a simbolului, de la transmiterea unei lumi imaginare în haină realistă la câmpul esențializat al unei semnificații ideale, să fie expresia fricii generate de izbucnirea sufletului în fața avansului unor noțiuni din jocul imprevizibil al mesajelor ce trebuiau promovate.

Nu poți să răpești luna ca să cunoști mai bine soarele, fără a intra în dezvoltarea câmpului de implicații simbolice care gravitează în jurul acestui demers necesar din punct de vedere interpretativ. Cu acest exemplu ating, de fapt, a doua situație mai generală – a combinațiilor multiple de inserții ale gândirii într-o confruntare dialectică pe același teren al ininteligibilului pe care își defășoară lucrarea inițiatorul lucid al unei estetici confesive.

Leadership: Rațiunea de a exista a unei opere de artă s-ar putea găsi în abilitatea ta de a aduce autenticitate unei realități desprinse din imboldul unei șoapte care promite înconjurul lumii?

Între a descoperi *primum vivere* din câmpul ambiguităților asociate lucrurilor și a scoate din ele semnificații necuprinse încă în materia primă care îmbracă simbolul în opera de artă, există întotdeauna o constrângere de tip *coincidentia oppositorum* , aruncată în costumul vremii care își perindă anotimpurile peste singurătatea locului numit "cunoaștere de sine".

Aici, ca și în multe alte cazuri, nu găseam niciun sprijin în noțiunile și conceptele marilor făuritori de artă, nicio sclipire izvorâtă din elementele altor creații, sub nicio formă de inspirație, ci mă hrăneam strict din plinătatea unei experiențe care se adâncise cu trecerea anilor, fiind mai mult animat de un "Basic Instinct" la nivel perceptual.

Şoapta pe care și acum o adresez lumii, ca și cum ar trece o amintire printre astre, de la o mie de ani din viitor, este o răsturnare a logicii obișnuite în teritoriul previzibilului, o formă de exprimare a imaginației într-un spațiu conceptual ce devine convingător în măsura în care nimeni nu încearcă să-mi combată credința într-o energie superioară care îmi guvernează ființa.

Nu e drept, ar spune unii critici, să storci din sufletul materiei vii tema artistică a reflecțiilor

primare despre plinătatea concepției *"incontro divino"* , preschimbată în aur cu sângele ideii de alchimie, răspunzătoare de un CHARIOT TRIUMPHANT, așa cum pictorul stoarce vopselele din tuburi, pentru a explora zonele ascunse ale nebuniei de a fi egalul lui Dumnezeu în limitele realității surprinse în expresia timpului infinit.

Leadership: Poți să-ți formezi o imagine despre cineva, încercând să faci față unei certitudini de care te poți îndoi?

Citiorule, vrei să mă cunoști și să mă înțelegi ca om și ca explorator al tainelor celor negrăite și nevăzute, între iluzia realității și realitatea iluziei, de la o sinceritate a laturii mele creatoare, orgolioase, dornice de formă, pe ritmul unduios al vopselei, la o sinceritate a aprecierii "Flacării lui Iahve" în manifestarea cosmică, care pentru mine devine o știință compusă din multiplicarea unui singur fragment anatomic dintr-o diagramă antropomorfă menită să exprime ideea de continuitate și permanență a unui spațiu superior celui existent, perceput la un nivel personal?

Atunci bagă de seamă că o deschidere către „ceva mai mult", imperioasa cunoaștere gravitând în jurul unei geometrii abstracte, păstrarea echilibrului față de impulsul de a compara unele figurații ale cerului cu diverse alegorii sacre, născând un adevăr din orice confruntare cu realitățile lumii nevăzută înainte de moartea trupului, printr-o ciudată coincidență cosmogonică, toate acestea reprezintă niște influențe venite pe calea unei înzestrări cu puterea de a da viață materiei în felul în care se extinde universul: prin haos, reorganizare și ordine, într-un ciclu fără sfârșit.

Leadership: Ţi-ai făurit și rafinat propriile instrumente pentru a critica o putere peste înțelegerea minții umane, făcând apel la preocuparea pentru valoarea intrinsecă a mijloacelor de expresie integrate într-o viziune fără identitate fizică?

În artă, MATERIALUL dictează METODA. Așadar, permiteți-mi să mă descriu, asociindu-mă cu o viziune cosmogonică a creației, ca o înzestrare divină cu puterea de topire a materiei prime la o temperatură de veridicitate aflată la limita relației dintre straniu și miraculos, într-o demonstrație de sublimare pură a materialelor din care e construit universul scriitoricesc.

Din acest motiv, îmi permit adesea să pictez câte un tablou livresc sub forma unui motiv fundamental de decorație a limbajului, cu suprapuneri de expresii analoge ritmurilor de expunere a versiunii mele de artist a cărui trăire se împletește cu calmitatea și studiul riguros al formelor, împinse ușor către suprarealism (care proclamă o libertate totală de expresie).

Gândește-te la mine așa cum este posibil să-l privești pe Paracelsus, care a scris foarte mult despre tainele kabalei și secretele alchimiei și magiei naturale. El mărturisea următoarele: *"Am început să-mi desăvârșesc arta imaginându-mi că nu există niciun profesor în toată lumea capabil să mă învețe, și că trebuie să capăt eu însumi cunoștințele în acest scop. Singura carte pe care am studiat-o a fost cartea Naturii scrisă de degetul lui Dumnezeu".*

Meritul de a fi artist se datorează autonomiei exprimării de sine. Asta înseamnă să-ți actualizezi în permanență demersul confesiv, analizând realitățile lumii în schimbare prin mijlocirea unui parcurs revelator ce ia în considerație efectele creației proiectate în cuvântul lui Dumnezeu.

Estetica unei mărturisiri de nepătruns este o reprezentare a validității autonome de exprimare prin care ajungi să fii stăpânul universului, în care unicul mijlocitor înaintea lui Dumnezeu este esența cuvântului scris cu puterea cu care simbolul îi dăruiește viață veșnică.

Estetica unei mărturisiri în alb-negru

On Martie 13, 2019

Fii descoperirea a ceea ce însemni într-o viață a cărei lungime pare imposibil s-o judeci nepărtinitor.

Aș vrea să-ți vorbesc despre ziua aceea, când mi se părea că lumea toată e a mea. Îmi luasem în ajun bacalaureatul. N-ai știut niciodată ce ascensiune grea a însemnat pentru mine fiecare zi de școală, fiecare an, ce cursă peste obstacole mereu mai înalte am câștigat, luându-mi "examenul maturității". N-am știut nimic unul despre celălalt.

Ascultam vuietul mării. Ştiam că mă voi izbi mereu de viață, ca marea de stânci, că voi purta în mine toate nostalgiile ei și un veșnic dor de libertate. Nici marea nu e liberă, încercam să mă consolez. E îngrădită de țărmuri. Poate că-i furioasă că și-a pierdut libertatea. Parcă se izbește cu capul de pereți, se lovește de stânci și face spume la gură !

- Sigur, scrie Andre Maurois în Memoriile sale, este o mare nebunie și aproape totdeauna pedepsită să te întorci și să vrei să retrăiești la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci.

Eu am depășit cu mult anii maturității și nu vreau să retrăiesc tot ce am iubit. Ar fi o pedeapsă. Ci să înțeleg ce am iubit, ce am trăit și, mai ales, să mă înțeleg pe mine… *****

Leadership: Ești prins într-o problemă a timpului care nu-și va găsi dezlegarea decât printr-o schimbare a viziunii despre tine însuți, adiacentă sentimentului că poți să aparții de o realitate ce există dincolo de ceea ce crezi că reprezintă limitele tale?

Cazi într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut? Simțământul frustrant al inexplicabilului te înconjoară cu un strat amar de neputință? Individualitatea ta incontestabilă se accentuează mai mult la contactul cu o nouă formă de a te autocunoaște? Te pierzi într-un labirint de indicii și interconexiuni cu alte drumuri ale vieții? Limitele tale sunt date de lipsa înțelegerii modului în care trebuie să-ți achiți datoriile față de valorile vieții: sinceritate și maturitate?

Deseori leadershipul este asemenea unei opere de artă rămasă neterminată, dar care este de natură să aducă noi lumini, extrem de importante asupra ultimei faze din evoluția ta, când începi să te învârți în jurul axei tale, în alternanța dintre cele două ipostaze: "a fi mesagerul unui trecut rătăcit" și "a fi ecoul unei povești nemuritoare". Singura artă care te lasă fără cuvinte la o privire de aproape este o cale de a te surprinde într-o ipostază de total abandom într-o realitate care îți oferă prea puțin sau deloc din ceea ce visezi. De multe ori arta este apanajul unei minți captive într-o realitate care s-a împotmolit în propriile ei limite.

Debusolat de circumstanțele prin care treci, nu mai știi dacă ești sau nu ancorat în realitatea care te împlinește. Devii complet imobil, fără putere de reacție, prins într-un joc nesigur de dualități, și asfixiat de aglomerația de elemente care acționează în jurul unui singur numitor: nostalgia. Ca atunci când privești un tablou frumos și încerci să te simți în peisajul dat, dar el îți creează imaginea de depărtare de lume, de casă, de tine însuți. Riști să te lași format de caracterul insular al unei arte umanizată, dar cu accent foarte grijuliu asupra detaliilor, cu un accent apăsat pe om „în singurătatea și intimitatea lui".

Leadership: Poți să lași în urmă amprenta unui destin care te apasă teribil, făcându-te să

exclami cu o inocentă uimire: "Eu sunt negația acestei existențe ! " ?

Îți manifești melancolia printr-o izolare de restul lumii care are toate inconvenientele unui război cu tine însuți? Ești decis să retrăiești anumite momente din viață cu prețul unei perfecțiuni ce s-ar fi dovedit sterilă, sau cu prețul acelei umilințe care renunță la mândrie și răzbunare, alegând dragostea, miracolul și bunăvoința?

Dintre acțiunile care te fac să fii cel mai puțin eficient, comparate între ele, izolarea rămâne însă "monumentul" cel mai reprezentativ fiindcă perpetuează starea de melancolie, senzația de sensibilitate urmată de presiune și durere. Abandonarea totală într-un univers incoerent ce te caracterizează tot mai impetuos, induce o stare de zbucium interior, o senzație neplăcută de apartenență la ceva în care nu crezi cu destulă tărie ca să-l faci să se îndeplinească. Totul în tine este brusc susținut de o curiozitate continuă de a afla adevărul: *"Cine sunt eu cu adevărat ?"*

Leadership: Eviți pericolul intrării în zona "Sentimentalism" pe tot timpul funcționării propriei conștiințe, cu privire la ceea ce te ține prizonier într-un moment ZERO reprodus fidel de mintea ta în calea împlinirii?

Expertul în materie de leadership, John C. Maxwell sfătuia: *"Pregătește-te pentru momentele cheie din viitor și alege-ți zilnic atitudinile potrivite."* Un fel de atenționare aș zice, care semnalează confruntarea cu noi înșine ce trebuie depășită. Canalizarea stării de incertitudine care ne cuprinde într-un moment din viață spre o direcție mai în acord cu propriile valori, mai în armonie cu adevărul a ceea ce ne definește.

Intrarea ta în zona "Sentimentalism" este similară cu apariția unei nostalgii a privilegiilor pierdute în demersurile căutării sensului vieții, nu doar fiindcă ești supus unei realități care te depășește și căreia nu i te poți sustrage, ci pentru că nu ești pregătit să-ți recunoști umbra, suferința și semnificațiile ei, și să suporți consecințele.

Iar a fi prizonier într-un moment ZERO reprodus de mintea ta în calea împlinirii înseamnă să rămâi fidel acelor amintiri care îți provoacă suferința și nu te lasă să te propulsezi spre dimensiunile principale ale sensului vieții (spirituală și socială). Evocarea unor momente profund sensibile și înduioșătoare, sau a unor experiențe dezamăgitoare, ar însemna o dublă suferință: cea trăită prin esența sfârșirii de sine și a rememorării de tip proustian, cu ștergerea oricăror legături cu angajamentele anterioare.

Leadership: Ești decis să-ți revendici o identitate căreia nu-i mai poți face față, în baza unei experiențe de viață foarte aproape de a se materializa printr-o puternică probă de caracter care te îndeamnă să devii mai tolerant față de tine însuți?

Cred că pentru fiecare om momentul de reflecție vine de obicei mai târziu, când deja este prizonier al acestor stări de tranziție, care produc instantaneu o curiozitate negândită, nedorită, neîncăpătoare într-un asemenea context atipic. Începi să te vezi din perspectiva unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de un poet, îndrăznind să-și redeseneze întreaga viață după o comuniune cu totul, nu doar prin prisma lucrurilor pe care le consideră importante, ci prin prisma durerilor trecătoare pe care nu le poate ignora.

Iar dacă omul nu analizează cu adevărat aceste stări, procese și situații de moment, lăsându-se în voia lor, fără îndoială va rămâne în zona "Sentimentalism". Va împietri într-o poziție de apărare, în loc să intre în defensivă, care se va reflecta într-o înțelegere greșită a rolului și responsabilității față de propria lui identitate.

Insight-ul decisiv pentru tine se produce atunci când te simți prea izolat într-un status quo continuu, atunci când îți petreci timpul privind în tine însuți și judecându-ți reacțiile. Este semn clar că ceva îți scapă despre tine însuți.

Insight-ul este o privire aruncată înspre esența naturii tale îngropată de prea mult timp în uitare. Poate fi o marcă a chemării tale divine din care îți confecționezi o nouă rațiune de a fi. Dar poate fi și o nuanță negativă a procesului de autoevaluare trăită printr-un amestec de constrângere afectivă sau morală. Insight-ul este un adevăr despre tine însuți la care ajungi doar prin destăinuire, prin estetica regăsirii de sine și înțelegerea lumii lăuntrice, prin găsirea unei modalități de a trăi acea măreție a sufletului pe care nu o vei găsi la altcineva, decât la tine.

Identitatea care te conduce la succes sau la eșec apare ca urmare a retrăirii unui eveniment emoțional din trecut, ce nu a fost suprimat până în momentul prezent. Este ascensiunea pe care trebuie s-o urmezi după ce te-ai judecat cu gândul de a te fi înfrânt singur.

E ca și când ai primi o grămadă de refuzuri din partea unor oameni cunoscuți și de teamă să nu întâmpini altele noi, te izolezi. Dar în tine rămâne totuși înrădăcinată curiozitatea de a fi părtaș la misterul vieții, dorința de a te revolta în fața gândurilor care aproape de strivesc, necesitatea de a te împotrivi propriei stări de latență. Totul devine nemăsurat de aglomerat în tine. Până ce tot ceea ce este străin de cunoașterea ta se topește într-o curiozitate anemică. Apoi izbucnește dintr-o dată, într-o înțelegere corectă a felului în care se cuvine să fii.

Cum spunea cineva: *"cu cât amânăm confruntarea cu noi înșine, cu atât pierdem timp prețios pe care l-am fi putut folosi trăind la intensitate maximă"*. Adesea, identitatea omului pare a fi similară cu acea delicatețe a unui pictor care surprinde în creația sa un peisaj deosebit, cu o însemnătate aparte, încercând să-i transmită privitorului starea sa de spirit resimțită după contactul cu o realitate în care e foarte greu să te inserezi, fiindcă se răzvrătește filosofic și își trimite simbolic înțelesul spre punctul ZERO.

Şi, subliniez aici. În leadership se utilizează un "produs" singular, conceput liber și personalizat: identitatea individului. Identitatea poate inspira încredere pe măsură ce individul își schimbă optica și comportamentul, printr-o anumită decodificare a sentimentelor, printr-o dezvăluire a unor experiențe de viață acumulate în timp îndelungat, printr-o extrapolare a unor stări de fapt.

Se poate ajunge mai departe, până la negarea sinelui, adică asumarea unei identități care nu mai e a lui, o identitate căreia nu îi mai aparține sau căreia nu-i mai face față atunci când nu mai poate stăpâni demonii trecutului, duhul adevărului din spatele convingerilor, când nu reușește să dea deoparte vălul iluziei de a fi perfect într-o lume imperfectă.

Astfel, individul se pierde într-un labirint al jocurilor psihologice și al nesiguranței, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise care sporește și mai mult neîncrederea, confuzia dintre known și unknown. Eficiența leadershipului depinde în mare măsură de puternica voință a omului de a-și păstra flexibilitatea, de o rezistență superioară la "coroziune și eroziune", la starea de incertitudine.

Cea mai puternică probă de caracter care te face să devii mult mai atent la ce se întâmplă în jur și mai tolerant față de tine însuți este să-ți admiți suferința ca pe o lecție de viață, ca o condiție necesară pentru a-ți spori credința într-un nou început de drum.

Estetica unei mărturisiri în alb-negru evidențiază acea etapă a maturității când îți poți

însuși noi indicii despre tine având o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor care s-au întâmplat deja, care îți lipsesc, care îți stimulează afectivitatea și te provoacă să-ți reconsideri imaginea de sine.

Chiar dacă te simți împovorat de mâhnire, de greutățile vremurilor, de nostalgia unei resemnări care te plasează implicit în sfera unor lumi apuse, amintește-ți citatul acela celebru din filmul Star Wars: *"Lumina cea mai puternică aruncă umbra cea mai întunecată."*

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Estetica unei trăiri astrale (II)

On Aprilie 10, 2018

Arta este peste tot și nicăieri, în toate și în nimic, pentru eternitate.

Sunt pierdut în nemărginirea unei amintiri de dinainte de a te fi născut tu, de dinainte de a-ți fi aflat timpul, de dinainte de a ne fi cunoscut, potrivit proiectării înțelegerii acestui cadru de mii de ani misterios, numit simplu: viață.

Drept care am hotărât să încerc un experiment prin care să injectez puțină nuanță expresivă tabloului care nu se mai contopește într-un întreg intuitiv și pasibil cu vederile tale, o rostire în metaforă, un retuș permis de la Dumnezeu în planul concret al formelor realității, prin tăria simplității desenului raportată la condiția grafică a literelor prefăcute în cuvânt, dintr-o simțire, dintr-o sclipire, din nemărginirea unei trecerii dintr-un timp în altul.

Ţie, cititorule, iți las tot ce este mai sfânt din memoria mea.

Uneori, îmi doresc să nu fi avut capacitatea de a da naștere unui soi de mecanism al reversibilității temporale, drept mijloc ideal de a sluji intențiilor de a pregăti izbânda unei atare lupte aparținând întotdeauna imperiului clipei, un așa-numit sistem al datului timpului înapoi, în subtilitatea unor necuprinse întinderi ale cunoașterii, elementele ei de putere formând un Cosmos.

Dar poate tocmai aceasta este calitatea care corespunde menirii mele. Pot să parcurg cu luare aminte cuprinsul magic al clipelor încercate din întreg cadrul fix al trecerii mele pământești într-o trăire nouă, după îndemnurile și învățătura artistului care își consacră și definește opera, aproape în totalitate, tematicii unei realități imposibil de ignorat.

Leadership: Trăirea ta în planul imanent al vieții poate fi transpusă într-o imagine plastică care să îmbunătățească percepția despre o lume remarcabilă prin prezența ta într-o nouă vârstă a creației?

O permanentă ispită a firescului, a corporalizării diagramei simbolice, a transformării conceptului vizual în formă plastică, se racordează la ceva atât de mișcător, într-un sens ce depășește cu mult orice sentimentalism, tinzând spre cel mai adevărat și mai viu sentiment uman, ca un eveniment deosebit: înflăcărarea de a schimba lumea.

Interesul meu se îndreaptă mai cu seamă spre pictorul Dürer, spre sentimentul bucuriei care îi stârnea conștiința perfectibilității lucrării "Martyrdom of the Ten Thousand". Când i-am sugerat să-l imagineze pe regele Persiei, Shapur I, într-un cadru plin de acea umanitate care își arogă dreptul de a stăpâni universul, Dürer mi-a dat a înțelege că trăsătura eroică a modelului său rezidă cel mai bine din oglindirea îndurerată și pătrunzătoare a marilor vicisitudini prin care este pusă la încercare domnia unui rege.

Aș spune mai degrabă că această operă trădează adevăratul său fond psihologic, latura agitată și nonconformistă a firii unui artist în vremuri tragice, prin marcarea iscusită a accentelor dramaticului în detrimentul monumentalității.

Dacă destinul concret al omului este asumarea lui creatoare, atunci formula autenticității mele rezidă din atitudinea angajată a unui artist de a interpreta realitatea prin intensitatea

trăirilor sale, concurând cu vigoarea interpretării prin care respiră un suflu novator.

Leadership: Faci pasul decisiv prin care prezența ta vie în amintirile oamenilor să se ridice pe prima treaptă a unei tendințe estetice, prin ilustrarea unui subiect istoric care te avantajează din perspectiva arbitrară a unei realități impunătoare și copleșitoare?

În general, când mă gândesc la conținutul artei înscrisă în câmpul unei memorii universale, închipuită printr-o lentilă a evoluției contrastelor dintre vechi și nou, am în minte o mișcare ce se repetă la nesfârșit într-o abundență de curbe liniare, ca într-un desen tehnic, conjugată cu o intensă pledoarie pentru izbăvirea prin artă.

Zbaterea chinuitoare a artistului în care m-am metamorfozat este o parabolă vie despre forța omului care, în ciuda vicisitudinilor vieții, nu se rupe de frumosul unei teme de origine mistică, dintr-un univers suprarealist, ca al lui Aquasixio.

Îmi dau seama că eram fericit abia după ce momentul hotărâtor trecea, fiindcă doar așa cuvintele mele, înlocuind imaginile veridice, puteau transmite peste generații episoadele de vârf ale istoriei. Uneori, încerc să mă uit înapoi cu coada ochiului și mă văd ca într-un film din care să nu-mi amintesc mai nimic, ca să nu mai trebuiască să amplific această stare de nostalgie la infinit.

Pe măsură ce mă apropii de asemănarea cu Dumnezeu, încep să înțeleg că singura oază de liniște este frumusețea naturii umane contemplată pe fundalul artei.

Leadership: Poți să-ți confirmi apariția desăvârșită în ecoul unui timp memorabil, astfel încât să nu-ți pierzi profunzimea participării la freamătul tainic al unui singur răspuns spre eternitate?

Creatorul și Umbra lui, viața și ecourile ei, un apriori al imaginației formale, urmând mai apoi să-și urmeze împlinirea printr-un act de plăsmuire, parcurs de la o activitate de pictor la una de scriitor, continuând la nesfârșit cu marile teme ale universului și culminând cu gloria talentului de a fi unic în memoria timpului.

Plin de incertitudine, simt cum traversez un alt plan al realității, pătruns de o energie care tinde să apară ca formă de remodelare a trecutului, eu însumi existând ca ființă deschisă unui orizont aproape infinit de posibilități. Este vorba de o estetică a bucuriei de a trăi în memoria unui timp trecut și o estetică a dorinței de a câștiga o imagine de reformator într-o revelare progresivă a sinelui în memoria prezentului.

Etruscul lui Mika Waltari, acel Turms nemuritorul, legând fiecare piatră a vieții de întâmplările dorind a și le aminti, se regăsește într-un fel aparte din mine, într-un loc al manifestărilor creative, care deznoadă orice frânghie ce-mi ține sufletul captiv într-o veșnică teamă: aceea de a fi respins de memoria unei lumi care moare atunci când nu reușesc să mă raportez la concretul ei.

Un singur răspuns mă duce spre eternitate: consider că experiența mea de până acum mă recomandă pentru poziția de stăpân cu putere de viață și moarte asupra celor ce se întâmplă, în corelație cu modul propriu de a vedea lumea în imediata vecinătate a unei arte cu referiri istorice care e capabilă să depășească limitele propriei sale repetitivități.

Arta pe care o practici se distinge prin trăirea prezenței tale într-o lume care se termină mult prea repede?

Estetica unei trăiri astrale este fructul cerului și al pământului, al celor scrise, văzute și semnate de capacitatea unui scriitor de a dezvolta ideea timpului în cu totul altă direcție a filosofiei, decât ar fi fost tentați altminteri unii să o înțeleagă. Această direcție spune că arta este peste tot și nicăieri, în toate și în nimic, pentru eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-trairi-astrale-II.html

Estetica unei trăiri astrale (I)

On Aprilie 07, 2018

Fii pregătit pentru o lungă călătorie în jurul lumii, căutând surse de inspirație în stilul celorlalți de a construi un „înainte".

Am văzut multe în lunga perioadă a vieții mele, cât să cuprind universul în timpul unei întreruperi de ceas, prin caracterul ei experimental, temporar și efemer, dar cu mare deschidere spre observarea istoriei prin ochiul vigilent al unui artist realist. Darul de a fi pretutindeni, nevoia de statornicie și de aprofundare a realității aproape uitate, valorile unei teme universale, traduse într-o autonomie expresivă distinct perceptibilă de obiectul căruia îi împlinește hotarele spațiale, sunt imanente proceselor percepției vizuale.

Dependența de o concepție cu limite precise, aceea a autocunoașterii în urma reflecției unei oglinzi care mărește orice detaliu al vieții favorabil creării unei opere de mare valoare, este singura cale de a comunica acel ceva aflat mereu dincolo de toate atributele posibile la superlativ, literare și estetice. Ceva ce numai eu pot să transmit adânc și stăruitor în murmurul inefabil al unei conversații uitate cu Dumnezeu.

De-a lungul istoriei am trăit permanent aceste două forme de viață, prin ele însele o fervoare autentică izvorâtă din convingerile unui estetician care poate șterge pentru totdeauna toate semnele pe care le-a lăsat timpul, dar nu o face datorită frumuseții unui ideal numit simplu: nemurire. Una care vine din fondul comun al tuturor întâmplărilor nebunești prin care a trecut omenirea, vădite dintr-o sferă a valorilor perene, și una diferențială care s-a creat pe acest fond.

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care virtuțile expresive ale liniei și amploarea relațiilor simbolice exprimate ca mijloc de limbaj nu ar putea exista, atunci pot s-o formulez astfel: fiecare element devine mai puternic prin contrastul față de alt element.

Leadership: Iei în considerare acea stare de a fi pretutindeni în imaginea aleasă drept fundal al existenței, prin definirea expresă a noțiunii de "împrejurare" pe care se întemeiază valorile unor constante universale?

L-am întâlnit prima oară pe meșterul Rembrandt, un om posac și tăcut, sub bolta întunecoasă a deșertăciunii acestei lumi încercând să-și îmbunătățească tehnica de clar-obscur. Era "singurul pictor care și-a putut permite să amestece noroiul cu strălucirea ochilor, focul cu cenușa, sau să facă culorile să strălucească proaspăt". N-am încetat să mă întreb cum a reușit un om chinuit de multe griji și atâta sărăcie să aducă mai multă informație și profunzime pentru conturarea imaginii istorice decât regele Solomon care era neîntrecut în bogăție și înțelepciune.

În istoria bătăliei de la Austerlitz, cunoscută ca Bătălia celor trei împărați, una dintre cele mai mari victorii ale lui Napoleon, m-am remarcat prin îndârjirea cu care privirea pictorului François Gérard a vrut să obțină acel unic cadru fix al spațiului-timp, în ciuda dinamismului unei nații în plină extensiune, prin imortalizarea naturii reflexive, hotărâte și vizionare a unui zeu în măreția lui unică.

Povestea mea continuă ca în 1001 de nopți, un rob mă luă de mână și mă duse într-o sală care era împodobită numai cu frumusețea și cu liniile și desăvârșite, pe "The Terrace of the Seraglio", unde pictorul Jean-Leon Gerome a surprins momentul cel mai vibrant al unei epoci

artistice uitate.

Când ești prins în mirajul viu al universului, singura cale de fixare a realității este culoarea pe care o atribui subiectului unei vieți care face parte din tine.

Fără îndoială, am trăit o viață anterioară destul de agitată. Am fost de față când aheii au reușit să pătrundă în cetatea asediată, prin vicleșugul calului troian, masacrând fără discriminare pe locuitorii Troiei și profanând templele, gest ce a atras ulterior mânia zeilor. N-am lipsit nicidecum la căderea Constantinopolului, când sultanul Mehmet a declarat că el este "Singura Lege" și că nici măcar Dumnezeu nu este în stare să-și dispute puterea cu dânsul asupra poporului pământean.

Poate că sunt unul dintre aceia care, în toate timpurile, au continuat să trăiască, fiindcă universul lasă întotdeauna în urmă o rămășiță din nemărginirea sa tainică pentru a împrăștia mai puțin de o sutime din masa lui în conștiința muritorilor. Însă, niciun artist nu a reușit să surprindă prezența mea de-a lungul secolelor, chiar dacă cele două constante ale mele - persistența și recurența – se întind spre cele scrise în cărțile veșniciei.

Uneori, mă simt ca o mare din care nu am înțeles decât un val, asemenea artistului ce se desprinde de evenimentele realității, afundându-se într-un soi de *empty spaces* ca să reconstituie imaginativ o istorie, treceri lumești spre o experiență unică de cunoaștere care îi oferă șansa de a se reconstitui ca un fel de "secret keeper" în abisul unui timp fără timp.

Numai Dumnezeu are înrâurire asupra omului rătăcit într-o lume care își retrăiește veșnic trecutul, ca o minge învârtindu-se în jurul propriei axe, până când El însuși ajunge să fie înlocuit de un om. Dar nu de orice om, ci de un artist grandios al sublimului în arta explorării unor tărâmuri noi, văzute ca o totalizare prealabilă a experienței în timp și spațiu.

Sufletul îmi pare a fi stăpânit de același sentiment al predestinării pe care îl experimentează eroul lui Mika Waltari:

"Eu, Turms, nemuritorul, cred că așa va fi. Chiar dacă ceea ce am scris va dispărea, chiar dacă cerneala se va dizolva, chiar dacă hârtia de stuf se va fărâmița, chiar dacă limbile în care am scris se vor fi șters din memoria oamenilor, scriind aceste cuvinte, am legat fiecare piatră a vieții mele de întâmplările pe care vreau să mi le amintesc. Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce."

Nevoia de statornicie și de aprofundare a realității spirituale este experiența pe care o trăiești în momentul unei îndepărtări de cele lumești care culminează cu apropierea de cele nemuritoare.

Estetica unei trăiri astrale este mărturia unei vieți dedicate artei, pe două planuri paralele - al creației prin imagine și al scrisului prin rememorarea unor informații seculare, milenare, pe care am ajuns să le uităm.

Singura experiența posibilă, nelimitată în timpul și spațiul infinit, turnată într-o vibrație universală, este încercarea de reconstituire a istoriei prin exploatarea ingenioasă a relației dintre imaginație și realitate, transpusă într-o imagine care face viața unora o poveste cu adevărat nemuritoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-trairi-astrale.html

Estetica unei viziuni izvorâtă din percepția gustului

On Aprilie 05, 2022

Ceea ce vezi cu darul viziunii este un indiciu a ceea ce simți când experimentezi plăcerea gustului.

Primul lucru care trebuie remarcat în clipa în care mesteci guma Orbit, în așa fel încât să păstrezi cât mai mult gustul dulce și aromat, este dacă acest fenomen este ocazional sau regulat. În ce alte momente de viață, unice și de neuitat, poți să savurezi ceva delicios, răcoritor, fără să muncești la prepararea sa și, în același timp, să îți satisfacă acea plăcere de a te simți bine cu tine însuți?

Aceia care pretind că nu cred decât în ceea ce percep simțurile lor, sunt contraziși de realitatea materială pe care o trăiesc în prezent, identificându-se cu ea. Căci ei cred ceea ce li se întâmplă, dar nu sunt siguri de ceea ce simt, fiindcă pe de o parte mestecatul gumei determină producerea unei cantități excesive de salivă, dar provoacă și un stres maxilarului, provoacă creșterea nivelului de aciditate, și cauzează gastrita. Pe de altă parte mestecatul gumei, fapt ce încântă prin bogăția aromelor și complexitatea gustului, te face să te îngrijești mai des, să îți pese cum arăți, indiferent de zi, să miroși bine și să strălucești.

Cu toate acestea, a mesteca guma orbit nu te ajută să fii mai discret în peisajul acestor zile, ci este dovada posesiei unui simț estetic ascuțit, care se poate cultiva cu ajutorul unui ghid al lumii artistice, exprimat prin "Askuriathiss", acest simbol al simțului gustului, stilului și sexualității masculine, înlocuind aproape orice grijă nefirească a vieții.

Şi încă cum ! Devii mai activ și te simți mult mai bine în locul în care te găsești. Iar dacă te concentrezi pe interconectarea profundă dintre minte și corp, fapt ceea ce poate fi experimentat direct printr-o atenție dirijată asupra senzațiilor fizice, vei constata un fenomen vizual plăcut: totul pare să fie mai deschis în jur, mai prietenos și mai participativ.

Leadership: Posibilitatea ta de a transpune vizual o percepție care rezultă din acțiunea unui stimul gustativ, se materializează prin suprapunerea imaginii create ca o formă alternativa de exprimare a sinelui?

Totodată, mestecând guma orbit, suntem mai aproape de a constata un fenomen senzorial la nivelul deciziei luate de un consumator, dovedind un comportament rațional, subordonat principiului gustului: acest gust trebuie să fie echilibrat, să aibă impact la nivel psihic și să reprezinte un simbol al unei vieți fără griji. Ca să se ajungă aici, să nu uităm că gustul reprezintă o tentativă subtilă de-a aduce botanica în bucătărie, cu accent pe preferințele consumatorilor pentru fructe sau plante de un anumit tip, și de de o anumită culoare.

Dar oare ce informație ne oferă gustul gumei orbit, ca simbol al unei stări de spirit particulare concretizată într-o viziune care va dobândi ulterior forma concretă a unei idei artistice? Spun asta luând în considerare faptul că gustul trebuie să fie o combinație perfectă de aromă și dulceață de piersică, făcând referire la preferințele consumatorilor pentru o anumită grupă alimentară (minerale și vitamine) de care are nevoie organismul, fiind deosebit de importantă din punct de vedere nutritiv.

Şi nu doar atât. Mestecând guma orbit mi-am dat seama că sunt altcineva. Nu doar că sunt capabil să-mi apreciez simțul estetic din cercetarea artei gustului ci, pe această cale, pot să și propun o artă a suprarealității: "Vis plus realitate". Fiindcă aș putea oricând să creez o pictură cu o înaltă încărcătură simbolică care să transpună vizual interesul meu pentru redarea unui

chip uman investit cu o estetică aproape dumnezeiască.

Leadership: Te poți identifica ca posesor al unei stări de spirit particulare, concretizată într-o viziune care va dobândi ulterior forma concretă a unei idei artistice?

Gustul aduce un accent spre estetic, nu-i așa? Iar în cazul consumatorilor, aceștia pot opta pentru o anumită paletă cromatică a legăturii dintre alimentele consumate și aspectul unei dentiții armonioase. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu întâlnirea fericită dintre o compoziție unică de rafinament care încântă simțurile și un șablon de distribuție a unor senzații de "natural".

Iar dacă ne-am imagina ce culoare are gustul gumei Orbit, în cazul în care gustul ar trebui imortalizat pe o pânză de mătase prin puterea transformatoare a metaforei și a resemnificării experienței trăite, atunci l-aș transpune vizual într-un plan real și abstract același timp, așa cum este "Tutti Frutti", celebra operă de artă a artistei Helen Frankenthaler. Mai știți vreo variantă de gust excelent transpus vizual?

S-o spun altfel. O experiență transpusă vizual într-un plan real și într-un plan abstract, formează o imagine amplă ce sensibilizează și provoacă privitorul la conexiuni cu sinele, regăsindu-se ușor în diferite imagini. Normal. Ca să poți face alegerea pentru calitate superioară și gust elegant, trebuie să poți aprecia experienta unei reacții pozitive la un anumit produs, deci să treci prin experiența unei stări unice de voie bună care să favorizeze o stare de sănătate excelentă.

Leadershipul este un fenomen legat de estetică: ceea ce admiri la tine ține de experiența de neuitat a gustului care te atrage de la prima vedere. Gustul pe care îl îndrăgești transmite o atitudine debordantă?

Estetica unei viziuni izvorâtă din percepția gustului poate fi cuprinsă în experiența de a crea o imagine semnificativă a cărei a cărei posesiune se numește amintire. Este similară cu imaginea unui chip "contaminat" de meandrele gustului și a sensibilității...

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-viziuni-izvorata-din-perceptia-gustului.html

Ești o legendă?

On Martie 01, 2009

Fă din leadership o formă permanentă a existenței tale, reglând cu mare precizie acea legătură dintre trecut, prezent și viitor.

Liderii fac regulile… o vreme.

Să spunem că plănuiești o ascensiune profesională și să te apropii vertiginos de succes. Pentru a-ți atinge scopurile, evident se impune să te pregătești din timp, să faci totodată multe sacrificii, conștient fiind că succesul nu se obține peste noapte. Reușești, după multe încercări și multe eforturi, să te angajezi într-o companie de renume. Cu timpul progresezi, urci tot mai sus pe treptele ierarhiei, și într-un final ajungi manager general în compania respectivă. Acum tu ești cel care face regulile și cel care ia deciziile importante. În sfârșit visul tău s-a împlinit. Bun, ce urmează? Ai vreun plan stabilit pentru ceea ce urmează să faci după ce ai atins succesul?

La această întrebare, extrem de ușoară, puțini sunt aceia care pot să dea într-adevăr un răspuns bun.

Dacă ai făcut vreodată focul atunci știi că după ce arde intens o perioadă de timp, încet, încet, începe să se stingă. Exact același lucru se întâmplă și cu unii oameni. Muncesc mult, parcurg toate etapele dezvoltării unei cariere de succes și apoi ajung în fruntea clasamentului. În sfârșit scopul lor a fost atins. Dar acest moment de strălucire, din păcate, nu durează la nesfârșit și drept urmare, încet, încet își pierd puterea de muncă, nu mai au spirit de inițiativă și se retrag din activitatea profesională. În cele din urmă părăsesc această lume și nimeni nu-și mai amintește de ei.

Leadership: Poți face o comparație între „Arta totală" și „Arta de serie" astfel încât să evidențiezi comuniunea de ordin spiritual dintre formele de creație și cunoaștere?

Din importanța a ceea ce destăinuiești prin profilul tău, prin povestea ta, prin creațiile tale, prin acțiunile tale, în cuprinsul a tot ceea ce susții și lași în urma ta, decurg două consecințe. Pe de o parte s-ar ivi tendința către o "artă totală" - menită să îmbine dependența de o varietate de factori diferiți, dintre care mulți sunt în afara controlului tău. Pe de altă parte dedicarea permanentă față de lucrul bine făcut, propusă de înalta ta ținută profesională.

Arta Totală poate fi văzută ca un caz special al percepției vizavi de rolul pe care ți-l asumi în absența constrângerilor de ordin extern. În acest caz, atragi elementele de cunoaștere și experiență, le unești într-un mod armonic, le integrezi în faptul unității de sentiment, de simțire, și le atribui valoarea de condiție a răspunderii față de calitatea numită "vanitate". Boala de a fi șef derivă, evident, din simțul valorii personale, al orgoliului și vanității.

Practicarea artei totale și explorarea posibilităților ei combinatorii de generare a rezultatelor într-o dinamică activă, în sprijinul implementării unor idealuri generoase, duce la apariția prototipurilor și unicatelor, deci la anularea "artei de serie".

Arta de serie pretinde o anumită dependență de receptare a unui personaj care a devenit legendă, prin multiplicarea și diversificarea consistentă a realizărilor personale. Ea se datorează ideii conform căreia omul își folosește toate cunoștințele specializate și toate mijloacele avute la dispoziție pentru a oferi, în creații de compoziție realistă, noi însemnătăți

și noi forme de acces la propria identitate.

Această artă obligă la dependența de anumite caracteristici ale relației proces-conținut, indicând cele mai relevante resurse de creație și de expresie puse la dispoziția tuturor celor interesați să-și extindă înțelegerea cunoștințelor despre managementul performanței. Dar este o artă comercială, o afacere de moment în care trebuie să se vândă cât mai mult de pe urma propriului capital, nu una clădita să reziste.

Leadershipul își sprijină întreaga greutate pe transformarea profundă a omului în relație cu formele constructive ale creației sale, în conformitate cu sistemul de valori specific, pe urma căreia se va dezvolta și consolida societatea modernă, dar mai ales gândirea viitorului - prin retrăirea trecutului. Oamenii valoroși își lasă amprenta asupra viitorului. Nu lăsăm să treacă pe lângă noi, în uitare, însemnătatea și învățătura lor.

Trebuie să te îngrijești de creațiile tale cum se cuvine pentru a putea înțelege cu adevărat importanța valorii a ceea ce transmiți, dar și pentru a rămâne tu însuți o amintire frumoasă care să dăinuiască peste ani. Comuniunea de ordin spiritual dintre formele de creație și cunoaștere se realizează prin ceea ce simți atunci când privești lucrarea ta cum prinde viață și prin recunoașterea potențialului de performanță pe care îl aduci la lumină.

Poți să interpretezi harta unui leadership de durată, îndreptându-te spre un punct mai îndepărtat de cel la care ai ajuns inițial?

Interpretarea unei hărți maritime presupune un efort suplimentar de explicare a legăturilor cauzale dintre elementele și fenomenele cartografiate.

În cazul tău, elementele de progres și de Brand, alături de fenomenul de transformare a modelului personal într-un exemplu de urmat, presupun un efort de adaptare la schimbările de rol și de statut pe care ți le conferă imaginea din care îți creezi legătura cu esența unei noi spiritualități. Or această spiritualitate, după cuvintele lui, Simenon Georges, este bazată pe înțelegerea faptului că omul aparține de o totalitate socială, fiind o parte din ea, ce se opune vechii spiritualități care punea omul înaintea colectivității.

Interpretarea „hărții" unui leadership de durată trebuie să țină seama de legătura dintre etapele procesului dezvoltării profesionale și cele ulterioare - când ai ajuns în vârful piramidei ierarhice. Pentru aceasta este necesar să faci apel la toate valorile și principiile pe care le posezi și să ții seama de toate obligațiile noi care îți revin.

Nu ridica o barieră mentală între trecut și viitor, între cine ai fost, cine ai devenit, și cine vei fi de acum înainte. Poți fi cu adevărat desăvârșit doar dacă te ridici la nivelul pe care îl doresc ceilalți. Adică, dacă îți continui cu însuflețire „ *expediția de cucerire a leadershipului* ", doar dacă te îndrepți spre un punct mai îndepărtat de cel la care ai ajuns inițial.

Leadership: Poți să găsești un teren de împăcare între trecut, prezent și viitor, astfel încât Brandul tău să nu se îndrepte spre descompunere?

Mulți oameni aflați în funcții înalte de conducere își închipuie, în mod fals, că numele lor va dăinui veșnic în memoria și inimile celorlalți, că faptele lor nu vor fi niciodată uitate. Din păcate, odată cu trecerea lor în neființă, atât numele lor cât și meritele pe care le-au obținut de-a lungul vieții sunt date uitării. Tot ce-au făcut o viață întreagă, prin multe sacrificii și sudoare, se risipește la fel de repede ca trecerea nopții. Pentru ca nu a fost ceva de durată.

Legendele nu mor niciodată. Doar puțini oameni reușesc să-și păstreze intacte în timp imaginea sau realizările. Câteva nume confirmă pe deplin acest lucru: Iisus, Napoleon Bonaparte, Albert Einstein, John D. Rockefeller, Andrew Carnegie, John Lennon, Elvis Presley. Atât în timpul vieții, cât și după ce-au trecut în neființă, numele lor nu s-a șters din memoria oamenilor și din cărțile de istorie. Şi asta pentru că fiecare dintre ei a ajuns o Legendă.

Realizările ieșite din comun ale acestor oameni i-au transformat în adevărate legende. Să nu ne înșelăm: nu orice persoană care are o carieră de succes, sau care deține o funcție importantă de conducere este o legendă. Când Elvis Presley a pășit pentru prima oară pe scenă și a cântat „ *Heartbreak Hotel*" , el a schimbat pentru totdeauna fața muzicii în lume. El a spart gheața, a influențat pe toată lumea cu stilul lui muzical.

Nu-i de-ajuns să trăiești pe acest pământ, trebuie să-ți aduci contribuția la bunul mers al lucrurilor, la binele întregii națiuni. Sparge gheața, exprimă-ți unicitatea. Schimbă ceva, decide să clădești ceva care să dăinuiască veșnic, ceva care să reprezinte veșnic numele tău. Nu-i de-ajuns să ajungi un om de vârf. Pentru ca leadershipul tău să dăinuiască în timp, trebuie să devii o Legendă.

A fi o Legendă este arta de a te prezenta memorabil într-o imagine care face înconjurul lumii în orice dată din viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-o-legenda.html

Ești un manager iscusit?

On Martie 21, 2009

Ţine cont de însușirile tale firești, clădindu-ți orizontul în lumina unei conștiințe care să pună în valoare latura ta cea mai însemnată.

Într-o zi, regele se afla în vizită la maestrul zen Muhak, de la templul Kanju-ji. Şi a grăit astfel:

- Prietene, ne cunoaștem de ani mulți, să schimbăm câteva glume, cât suntem feriți de ochii lumii. N-am prea râs de mult timp !

- Vă poftesc, stăpâne, să-mi spuneți ceva vesel…

- Dragul meu Muhak, oricât ai fi tu de maestru zen, nu faci mai multe parale decât un măgar, un măgar dobitoc ! Ha, ha, ha ! Acum e rândul tău, a spuse regele. Spune-mi ceva hazliu !

- Stăpâne, așa cum sunteți în acest moment, semănați cu Shakyamuni la poalele copacului Trezirii !

- Asta nu e deloc amuzant, a spus regele. Eu te compar cu un măgar dobitoc, iar tu mă asemeni cu Buddha însuși !

- Dar, stăpâne, a spus Muhak, e ceva specific măgarilor să vadă peste tot doar măgari, și specific lui Buddha să vadă în orice ființă doar natura sa de Buddha… *

Leadership: Poți să modifici percepția constrângerilor de poziție ale profilului tău socio-profesional și reacția față de acestea, oferind certitudinea unei calități intelectuale bine valorificată în activitățile viitoare?

Constrângerile de poziție ale profilului tău socio-profesional vizează toate acele condiții sau limite cu privire la ceea ce poți face cu ceea ce ți se sugerează să accepți ca o insultă sau ca insinuare a faptului că nu ești demn de a fi iubit. Din mulțimea stărilor sufletești băgate în seamă într-un moment dat, asupra cărora, dintr-o cauză sau alta îți poți îndrepta spiritul cu atenție, cele care devin îndată conștientizate cel mai puternic sunt: ura, mânia, gelozia, frustrarea, înstrăinarea, tristețea. Poziția ta devine una de victimă care se lasă dominată, abordând întâlnirea printr-un fior de remușcare soldat cu un comportament de autoimpunere.

Prin ceea ce exprimi ca atitudine, dincolo de tot ceea ce poate fi evident în reflexele gândirii tale, oferi o incursiune în propria lume care te poate face să te îndepărtezi sau să te apropii de oamenii din jur. În general exprimi prin imagine, prin gesturi sau cuvinte, doar ceea ce te definește în circumstanțele unor situații tensionate, pe motive bine întemeiate, dar alteori ceea ce posedă un potențial nesfârșit de expresivitate este modul în care percepi o informație și ți-o însușești ca pe ceva strict personal.

Prin prezența unei informații cu rol de feedback, accentuezi celelalte calități care te definesc în măsura în care simți nevoia de comunicare a intelectului. O asemenea informație de tipul: *"valorile tale rezultă mai întâi din ceea ce spui, apoi din ceea ce faci"* , înțeleasă ca un contur a ceea ce înseamnă să fii conectat la partea sensibilă din tine, creează fundamentul

unei anumite viziuni asupra raportului constiință-oglindă din perspectiva noțiunii de adevăr care te definește.

A oferi certitudinea unei calități intelectuale bine valorificată în activitățile viitoare de management înseamnă să accepți o informație care te lasă mut de uimire ca pe o descoperire personală, apreciind-o ca fiind utilă și temeinică pentru fundamentarea unei decizii care îți dă ocazia să demonstrezi cauza unei neatenții în formularea unor principii directoare care guvernează compania și în formularea unor direcții complementare de gestionare a imaginii care te reprezintă.

Comparația realizată dintre două gândiri diferite este o formă de promovare a imaginii de fundal care ți se potrivește în contextul unei necesități acute de afirmare a caracterului, dar într-o măsură pe care adesea nu ți-o recunoști ție însuți.

Imaginea vorbește de la sine despre misiunea companiei, tipul de business pe care îl practici, politica pe care o promovezi și valorile în care crezi. În timp ce erorile cauzate de o informație rezultată din compararea judecaților, însușirilor sau valorilor care te definesc cu un etalon de perfecțiune, mi se par întotdeauna normale în cazul unei abordări a modului în care te privești prin prisma experienței de a fi pus în relație cu observația pe care o fac ceilalți privitor la tine.

Percepția constrângerilor de poziție a profilului tău socio-profesional este dată de cumulul pe care îl deții – intelectual, emoțional, spiritual, științific, față de un anumit etalon al perfecțiunii pe care îți este greu să-l atingi.

Te vezi în funcție de agentul generator al imaginii tale: acel frumos în a-ți exprima un punct de vedere care vine în întâmpinarea nevoii de măreție sau acel ecou al inteligenței izvorâte din convingerile pe care le împărtășești despre valoarea ta? Iar când spun constrângeri, mă refer la stângăcia cu care îți manevrezi aceste convingeri în fața celorlalți oameni.

În leadership primează "Autoportretul" pe care ți-l faci sub influența feedback-ului primit de la ceilalți, dar și "Portretul "celuilalt" care îți zdruncină convingerile printr-o informație conformaă cu realitatea, amândouă fiind puse sub lupa unei analize adesea necruțătoare.

Atitudinea pe care o adopți într-o situație de care te faci responsabil, seamănă cu placa de bază a unui laptop: este suportul fizic și logic pentru celelalte componentele, oferind funcționalitatea de a culege informațiile și a le prelucra impecabil pentru ca, în final, să rezulte o stabilitate maximă în eficientizarea activității de cunoaștere, gândire și atenție pe care o desfășori.

A fi un manager iscusit înseamnă să-ți repari imaginea negativă prin adoptarea unei poziții maleabile față de contextele sociale în care este nevoie să îi convingi pe cei din jur că toate argumentele ce ți se aduc, bune sau rele, reprezintă de fapt un rezultat al învățării din greșeli și un potențial pas înainte în termeni de funcționalitate și autoritate.

*** Notă -** Brunel, Henri - *Zâmbete Zen* , Pro Editura și tipografie, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-un-manager-iscusit.html

Ești un manager sau un lider?

On Ianuarie 02, 2009

Oferă oamenilor acces la fondul tău de resurse, menținând sub control excesul de cerere și de ofertă.

Managerul unei companii s-a confruntat mai demult cu o dificultate majoră. Şi trebuia să remedieze situația apărută în cel mai scurt timp. Dar în loc să-i încurajeze pe toți angajații să își unească forțele pentru a rezolva problema respectivă, el le-a dat un ultimatum: " *Fiecare dintre cei care vor să rămână în continuare în această companie, va trebui să vină cu o idee unică de rezolvare a problemei în 24 de ore. Cine nu este capabil să găsească în acest timp o soluție viabilă, va fi concediat fără alte explicații.* "

În final, problema nu a fost remediată, iar compania a dat faliment după ce managerul și-a concediat aproape toți angajații.

Leadership: Îți argumentezi influența poziției tale din perspectiva unei determinări absolute a nivelului de competență, în condițiile existenței unei cauze care înlătură caracterul justificat al faptelor tale?

În fotbal, se poate spune că un echipier „ia parte la joc" atunci când influențează totuși jocul, chiar și prin vorbe și gesturi, împiedicându-l pe adversar sau încercând să obțină în poziția sa de ofsaid un avantaj.

Într-o companie, întocmai ca în fotbal, fiecare angajat care pune, sau nu, umărul serios la dezvoltarea ei, face parte dintr-un joc de mare complexitate, dar care poate fi și de mare risc, în care trebuie să-și păstreze încrederea și credibilitatea în fața angajatorului și a celorlalți colegi, putând obține un avantaj doar prin rezultatele sale favorabile, rezultate care confirmă angajamentul său și îl ajută să fie valoros.

Tu cum iei parte la joc? Folosindu-ți calitățile și competențele în favoarea companiei, sau în detrimentul ei? Printr-o accelerare a creșterii randamentului tău, sau printr-o scădere a gradului tău de implicare?

Așa cum o plantă trebuie udată zilnic, tot așa și tu trebuie să-ți menții cât se poate de constant seria de victorii pe plan profesional pentru ca leadershipul tău să se mențină în crestere.

Caracterul justificat al unei fapte sau a unui comportament în împrejurările iminente ale unei luări de poziție profund critice vizavi de performanța și strategia companiei nu este dat doar de linia de conduită a unui om, ci de discernământul și moralitatea cu care el înfruntă percepțiile, așteptările, normele și prejudecățile sociale.

Singura cauză care înlătură caracterul justificat al faptelor tale este decizia de revocare a unui act de liberă alegere exprimat de vechea zicală: omul nu este stăpânul nimănui.

Leadership: Îți poți îmbunătăți reputația prin menținerea unei legături continue de tip "acces-control" în temeiul unei obligații care te scutește de frustrarea de a nu fi capabil să localizezi acțiunea de receptare a unei abordări constructive?

Conducerea este o formă de putere care poate fi acceptată sau impusă. A urma pe cineva pentru că n-ai încotro, pentru că ești obligat s-o faci, nu este tocmai cea mai potrivită alegere. Un bun conducător este acela care are capacitatea de a-i motiva pe oameni să acționeze și să colaboreze cu el cât mai eficient, prin menținerea unei legături continue de tip *"acces-control"* . Adică oamenii să aibă acces la fondul lui de resurse, iar el să aibă acces la fondul lor - menținând sub control excesul de cerere și de ofertă.

A nu fi capabil să localizezi o acțiune de receptare a unei abordări constructive este similar cu a conduce o barcă: nu poți s-o încarci cu tot ce apuci și să o miști spre larg, atâta timp cât se scufundă din cauza propriei greutăți.

O abordare constructivă vizează imboldul de a face acele transformări pe care le dorești în companie fără să-ți continui activitățile printr-un mesaj de tipul "Eroare de comandă". O astfel de abordare surprinde ideea unei schimbări care nu se încarcă cu o povară mai mare decât atunci când ai inițiat-o.

Nu dezvălui nici un secret când afirm că o persoană poate ajunge într-o funcție înaltă de conducere, dar asta nu înseamnă în mod automat că are și aptitudini de lider. Este, deci, imprudent să punem semn de egalitate între manager și lider. Managerul este categoric în toate, rareori oferă cu inimă deschisă, dovedind de cele mai multe ori rigiditate în gândire și acțiune. În timp ce liderul este tot timpul deschis la colaborare, la a-și schimba mentalitatea, la a înțelege, deschis la a fi corectat când e cazul, deschis la noi schimburi de idei și experiență chiar și cu cei inferiori lui.

A conduce nu înseamnă că liderul comandă și ceilalți execută ordinele prin supunere și frică. A conduce înseamnă a-i antrena și mobiliza pe oameni pentru atingerea scopului comun, printr-un proces maleabil de optimizare a performanțelor lor.

Leadership: Poți să dai o semnificație de bun augur rolului tău din perspectiva includerii unui motiv de încurajare a găsirii noilor forme de a face lucrurile, într-un context de tipul "tu contra ceilalți" ?

Este foarte adevărat că nu poți fi lider dacă nu ești o persoană ambițioasă, tenace, perseverentă, perspicace, competentă și pregătită pentru a face față provocărilor care intervin în viața ta profesională. Totuși, dacă nu știi să-i atragi pe ceilalți oameni de partea ta, dacă nu ești capabil să faci mai mult pentru ei, să fii alături de ei și să-i sprijini atunci când totul pare pierdut, atunci vei rămâne singur.

Oamenii nu sunt egali. Ei au aptitudini, cunoștințe și calități diferite. De asta trebuie să țină cont un manager înainte de a le cere subordonaților săi să îndeplinească anumite sarcini extrem de dificile. Mai mult, într-o situație critică, munca în echipă are o importanță majoră, deci apelând la o metodă de convingere silită de a-i determina pe oameni să lucreze individual, managerul nu face altceva decât să-i înstrăineze, ceea ce inevitabil conduce la eșec.

Nu e de mirare că puține companii rezistă o perioadă îndelungată pe piață, și asta pentru că nu toate sunt conduse de lideri cu adevărat competenți, ci de manageri fără o cultură rentabilă de leadership.

Doar ceea ce ai tu mai bun poate adăuga valoare altora, îi poate ridica sau îi poate coborî.

Managementul este cererea de eficiență pe care o generezi ca să obții mai multă calitate, putere și notorietate. În timp ce leadershipul este oferta motivată de a ajunge la o

performanță înaltă, fără a fi dependent de cerințele unui randament care nu justifică investiția în viețile oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-un-manager-sau-un-lider.html

Ești vederea căreia ochiul îi surâde

On Noiembrie 20, 2022

Extinde-ți permanent limitele realității, modelându-ți gândurile și sentimentele sub forma unor lucruri frumoase și trebuincioase cu care să-ți încarci sufletul.

Scaunul meu de la birou este liber să mă judece, ca un judecător neîndurător, pentru toate escapadele mele în vacanță când s-a simțit părăsit, inutil, însingurat, și asta, pentru a nu distorsiona realitatea unei mai profunde interdependențe între ceea ce se așteptase să vadă și ceea ce nu se putea vedea. El mi-a ținut ferm evidența orelor de muncă, ceea ce i-a dat mereu posibilitatea de a stabili flexibilizarea programului meu de lucru, și fiind o reacție subiectivă la un anumit eveniment caracterizat prin modificări la nivel emoțional, evident că și-a pus toată nădejdea în jurul prezenței mele neîntrerupte, binefăcătoare, confortabile. Mai mult decât atât, și-a găsit ca sprijin primar însăși ideea de a fi centrul universului din singurătatea biroului meu de acasă.

Cum aș putea să-l revăd, moment prielnic pentru a începe lucrul la birou, fără să mă simt vinovat de scurta despărțire amiabilă, dar grea? Oare aș putea să mă reîntorc la el fără să-i aduc un prinos de admirație? Să mă prefac oare că sunt bolnav și doar datorită acestui fapt să mă disculp pentru faptul că l-am abandonat o vreme? Da, îmi simt sufletul străin de ceea ce a trăit el însuși, fiecare spațiu din memoria sa fiind acaparat de microinstrucțiunile unei stări de fapt dezolante, până în momentul revenirii mele în birou, dincolo de marginea unui timp care se întoarce în trecut prin așa numitele „curbe temporale închise".

Căci scaunului acesta, atât de bun cunoscător al lumii mele reale, căruia timpul i-a măsurat răbdarea printr-un *Aductoriosus Stumbys* (actul de control al evadării din real), scaunul acesta căruia eu i-am neglijat nevoile, preferințele, așteptările, neacordându-i suficient timp de a-și onora obligațiile pe termen lung, lui și numai lui, i-am fost de atâtea ori recunoscător pentru construirea și menținerea dialogurilor pe care le-am purtat cu mine însumi.

E adevărat. Nu i-am înțeles toate excesele de mândrie, expresia faptului că nu-și dorește decât să fie ascultat, luat în evidență mai ales atunci când totul pare greu. De asemenea, nu i-am înțeles nici genul acela de aroganță în spatele căreia se ascunde o anumită nesiguranță de sine, pe lângă alte cauze. Cu toate acestea l-am privit cu acea tandrețe specific părintească, așa cum își privește un pictor tablourile: cu admirație și surprindere.

Leadership: Poți să amplifici o emoție coexistentă în realitatea pe care o creezi, încât să închizi "vizibilul" în centrul unei imagini staționare ce poate fi percepută doar prin ochiul inimii?

Dragul meu, scaun de birou. Oricât de mult ai încerca să te hrănești cu iluzia unei aprecieri venite din exterior, punându-mă în prim planul afecțiunii tale, vei înțelege la un moment dat că nici toată recunoștința lumii și toate laudele aduse zilnic de către cei din jurul tău, nu vor putea vreodată concura cu satisfacția și împlinirea simțită în străfundul sufletului, în momentul ridicării de jos a unui suflet căzut sub povara greutăților vieții.

Am citit asta demult, și fiindcă dau dreptate autorului, îți mărturisesc liber că dacă ai încerca să mă introduci în câmpul emoțiilor tale, printr-o creștere considerabilă a vreunei afecțiuni cu evoluție trenantă, și chiar dacă ai avea puterea să te preschimbi într-un palat măreț, devenind mai mult formă a timpului decât a spațiului, atunci ochii mei și-ar păstra aceeași vedere pentru o entitate cu simplă existență fizică cum ești tu.

Ferice de cine nu suspină după ce n-are, și se veselește cu ce are !

Şi nu-i așa că toți oamenii, cu mic, cu mare, își trăiesc mare parte din zi așezați într-un scaun de care, cu niciun chip, nu se atașează niciodată? Cum este să stai așezat pe un scaun, să-i fii alături fizic, să-i absorbi energia de masă și s-o stochezi în propria versiune de relaxare, și cu toate astea să nu-l vezi, să nu-i simți durerea pe care el o suportă pentru ca tu să te simți confortabil, să nu-i asculți glasul când suspină după un gând bun, după un dor nestins, continuând cu afecțiunea lui melancolică față de trecut.

Nu seamănă asta oare cu tragedia unui personaj din opera lui John Fowles?

"Atunci mi-am dat seama că moare, am știut-o toată noaptea, aș fi putut-o spune oricui. Am stat acolo lângă ea ascultând-o respirând și bolborosind (nu părea să doarmă ca lumea niciodată), gândindu-mă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile în scurtul timp cât am lipsit de acasă. Gândindu-mă la viața mea nenorocită și nu la viața ei, cu mult mai nefericită. Oricine m-ar fi văzut atunci n-ar fi avut nici cea mai mică îndoială. Eram sincer și cu adevărat disperat, deși n-am niciun martor. Nu puteam să fac nimic. Doream atât de mult să trăiască și nu puteam risca să mă duc după ajutor, eram la pământ, oricine și-ar fi dat seama de asta. Pentru mine nu putea exista decât ea, pentru tot restul vieții. Eram sigur de asta.

Mai era și celălalt aspect: era singura care știa că o iubeam. Ea singură știa cine sunt cu adevărat. E foarte puțin probabil ca altcineva să mă înțeleagă vreodată…"

Leadership: Ţi-ai găsit un refugiu salvator în fața pericolului de a te pierde în propria-ți imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experiențe de transformare indusă de o stare emoțională?

Puține lucruri au capacitatea de a mă emoționa până în străfundul ființei, dând totodată aripi ideilor și răspândind semințele cunoașterii mele, fără a mă agăța neapărat de un rezultat fulminant. Dar scaunul acesta de birou, resortul străduinței mele de a fi cât mai relaxat, indicele de referință al unui scriitor excepțional, punând frâu orgoliului nemăsurat al satisfacției de a-mi cultiva egocentrismul, a reușit cumva să formeze acea doză de senzațional care practic copleșește modul în care sunt transferate informațiile către privitor.

În prezența scaunului mă simt confortabil, este atât convenabil cât și adecvat pentru viața normală, fiindcă reușește să se ridice deasupra altor lucruri prin intermediul unei imagini vizuale *Odyresturhis Serpthorash* care sugerează o anumită asociere sau un punct de similitudine între atitudine și manifestarea ei externă, dar mai ales printr-o doză de umanitate oferită fără zgârcenie.

Dragul meu, scaun de birou. Oamenii vor aprecia mai bine lucrurile din jur atunci când vor înțelege că tu însuți, etalon al cuvintelor spuse din suflet, nu ești doar o entitate cu simplă existență fizică, că nu ești doar o energie neschimbată între sistem și mediul exterior, o formă fără fond condiționată de existența trecătoare. Tu ești mult mai mult decât atât. Ești simbolul unui concept de tipul "Not Null".

Adesea, tu ești singurul meu partener de dialog, ești vederea căreia ochiul îi surâde, ești parte a ideii de egalitate între ceea ce se poate numi modernism și ceea ce se poate numi artă modernă. Ești un refugiu salvator în fața pericolului de a mă pierde în propria-mi imagine atunci când m-am decis să mă alătur unei experiențe de transformare indusă de o stare emoțională sau de o atitudine subiectivă. Şi, chiar mai uimitor, tu aduci în scenă personaje cu o psihologie plină de complicații, contradicții și inconsecvențe, în adâncurile cărora ochiul scriitorului pătrunde și notează, iar cititorul este îndemna să ia aminte.

Leadershipul este predispus să împlinească miracolul transformării, slujindu-se de lucruri pentru a scoate în evidență imaginea unui om care este conștient de valoarea sau potențialul său intelectual, dar care în același timp prezintă o nemulțumire: de a nu se putea înstrăina de punctul de vedere al vederii sale.

Ești vederea căreia ochiul îi surâde numai dacă reprezinți în planul afectivității tale un lucru cu mari valențe de simbol, un lucru foarte util în controlul gândurilor și în redarea emoțiilor fără de care nu poți concepe un sentiment profund și complex.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-vederea-careia-ochiul-ii-surade.html

Etapa de maturitate a leadershipului

On Aprilie 11, 2008

Încearcă să controlezi starea funcțională de împlinire la nivel de cunoaștere, prin experiența lăuntrică, pentru a defini o viziune care stăpânește ferm ansamblul.

Refuz să cred acest lucru, pentru că piatra lui Butler era cât se poate de naturală. Cu această piatră el putea să vindece orice boală. Mai știu că el nu folosea cuvinte, ceremonii sau alte astfel de elemente. Potrivit puterii de înțelegere a omului, nu este corect să se folosească gloria și frumusețea lui Dumnezeu, prezente în natură. Nici unul dintre acei oameni nu i-au cerut vreodată ajutorul lui Butler. Experiențele lui au fost privite cu un zâmbet ironic și neîncrezător.

Această metodă de vindecare va rămâne mult timp suspectată de ceilalți, pentru că înțelepciunea oamenilor comuni este inconsecventă și facilă. Ei cred că o faptă bună este mai degrabă o născocire diavolească și nu o binecuvântare a lui Dumnezeu, iubitorul și salvatorul întregii omeniri.

Aceste idei preconcepute pot fi întâlnite nu numai la oamenii simpli, ci și la cei învățați, care cred că pot înțelege foarte ușor sursa unei vindecări, dar care însă se izbesc de aceleași tipare superficiale și nu ajung la adevărata esență. Ei sunt la fel de înțelepți ca și niște copii care nu au ieșit niciodată din casa părintească și sunt speriați de orice poveste. Ei nu cunosc întregul circuit al bolilor, mai ales partea determinată de Spiritul Vieții, care este cauza celor mai multe afecțiuni. Tuturor acestor oameni le-aș recomanda să citească și cărți, precum cea de față, pentru a-și putea lărgi orizonturile cunoașterii, deși știu că ei se vor limita la ceea ce au învățat sau citit toată viața lor. "

Leadership: Capacitatea ta de a te manifesta ca unitate în diversitate se înfățișează ca trăire individuală în sentimentul și voința cu ajutorul cărora vei reuși să asiguri folosirea corectă a cunoașterii?

Maturitatea reprezintă în mod necesar integritatea personalității în planul cunoașterii, o dată cu creșterea gradului de conștientizare deplină a consecințelor morale și sufletești privind gestionarea micilor situații ale vieții cotidiene. Limitele cu care luptă omul conștient de condiția și atitudinea sa în diferite situații, sunt puse într-o relație esențială cu energia subtilă a înțelepciunii care spune că orice lucru pe care îl percepi prin simțuri și prin orice alte posibilități de receptare a informației, de care dispui la un anumit moment, se poate preschimba într-o neașteptată revelație.

Aici vorbim de înțelepciunea cunoscătorilor și de înțelepciunea oamenilor obișnuiți, primii știind să folosească orice ocazie pentru a-și lărgi orizonturile, ceilalți îmbrățișând numai șansa de a se bucura de micile plăceri ale vieții. Practic, un om învățat se identifică cu "o sete de infinit", cu o anumită doctrină a ideilor înnăscute, în timp ce un om obișnuit se identifică doar cu un anumit flux de emoții schimbătoare, cu un întreg noian de sentimente, de regăsiri și frământări, de dragoste și sinceritate.

Iar dacă adevăratul cunoscător este un mediator între om și transcendență, atunci știința lui nu se transformă într-o limită a ceea ce constituie condiția cotidiană a omului, ci mai degrabă se transformă într-o explorare a puterii de a fi diferit, chiar superior. Casa omului de știință, partea determinată de spiritul vieții, o constituie rostul unei anumite creații legate de voința de a realiza lucruri mărețe, legate de sentimentul că poți schimba lumea fără să cenzurezi părerile contra atunci când se afla într-o criză.

Pentru a-și lărgi orizonturile, omul trebuie să determine starea lui funcțională finală de „împlinire" la nivel de cunoaștere prin experiența lăuntrică, adică să analizeze propriul Ego prin reflexia acestuia în alții, dar totodată să-și alimenteze propriul ego prin progres tehnologic sau orice alt fel de progres. Împlinirea la nivel de cunoaștere este o lărgire a orizonturilor prin descoperirea sau chiar aprofundarea diferitelor fenomene și situații care concură la constituirea acestei corelații între ceea ce trebuie să fie și ceea ce este esențial, dintre formal și empiric.

A te manifesta ca unitate în diversitate înseamnă să-ți definești o viziune care duce la câștigarea capacității de a vedea mai clar o anumită situație din mai multe perspective: din perspectiva unei cauzalități externe și din perspectiva unei conștiințe de sine închegate, generatoare de inovare și originalitate.

Etapa de maturitate a leadershipului începe în momentul când Egoul îți cere să vezi lumea din perspectiva experienței de construire a cunoașterii, așa încât să emani sentimentul și voința că vei reuși să asiguri folosirea corectă a cunoașterii. Ori să controlezi starea funcțională de împlinire la nivel de cunoaștere înseamnă să-ți arăți voința de a fi stăpân pe sine, pe meseria ta, pe ideile pe care le transmiți, încât acțiunile tale să crească gradul de conștientizare a lărgirii orizontului de gândire și stimularea interesului pentru domenii ale științei, artei, tehnicii și culturii.

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Eternal Flame

On Iunie 10, 2019

Înscrie-ți creația într-un model nou de abordare a noțiunii de imagine, acceptându-ți existența din punct de vedere al aprecierii pe care o ființă rațională o nutrește față de tot ce-o înconjoară.

Un trandafir își mărturisește deschis simpatia față de învățăturile încăpătoare ale vieții, demonstrație a unui așa zis miracol de ordin spiritual, ca și când ar trăi intens o clipă de neuitat prin intermediul unei ființe umane care se deosebește, în fel și chip, de restul lumii. Ca o săgeată predestinată să depășească lungimea de întindere a istoriei, aparținând fără îndoială unor vremuri îndepărtate, el își asumă acest rol tranzitoriu, de la natură la cultură, o trecere de la stadiul de muritor la nemurire, ca intermediar între două lumi atât de asemănătoare prin patima creației pe care o experimentează numai misticii.

Nu este prima oară când mă simt una cu o ființă umană, de așa măsură încât nu pot însemna decât o parabolă despre fragilitatea vieții, totul reducându-se la acceptarea unei realități asemănătoare lumii artiștilor care dau interpretări memorabile capodoperelor lor. Din mine, din acea parte a naturii care mă cuprinde de-a întregul în perfecțiunea unei clipe astrale, de aici și curajul de a fi unic, răsare un glas de-o învăluitoare căldură și ingenuitate vecină cu magia unei cafele fierbinți într-o zi ploioasă: de unde izvorăște și unde se termină impresia de măreție?

Celelalte flori din jur se înclină în fața soarelui. Natura le ocrotește printr-o înfrumusețare abundentă, clasic proces de investigare a naturii prin capacitatea artei de a seduce privirile admiratorilor de bun gust. Razele soarelui le oferă o hrană dulce. Pe mine mă preamărește tentația omului de a se amesteca în lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea sa, prin sinergia creației, a întregii umanități, dar mai ales prin statut, prin dreptul de a se exprima într-un singur cuvânt: superioritate.

Leadership: Măreția care te înconjoară de particularitățile de bază ale Creației poate să formeze gradele de comparație cu cele două cuvinte auxiliare "more" și "most" ?

Îmi dau seama că nu sunt ființa umană capabilă să trezească simțiri ample și de o nemijlocită certitudine, nu sunt nici jocul unui magician care conduce atenția publicului în labirinturile unei minți mult mai vaste. Ci sunt floarea supremă a unei creații numită "spațiu-timp", una tranzitorie de la arta concretă - la un Suprarealism văzut ca stare, ca mod de viață. Încă simt cum fac parte dintr-un tablou plasat într-o atmosferă de dor, în care planului frontal i se atașează expresia simbolică a unei încrederi de nezdruncinat în existența unei realități absolute, consemnând imaginea ființei peste vremuri, într-un portret plin de viață și emoționant.

Orice realitate își are povestea ei. De la poezie la artele vizuale, ca în multe alte privințe, sunt admirabil prin amestecul de culori și romantism. Persistent ca un eveniment ce se repetă de-a lungul unui roman intelectualist, plin de senzațional, păstrez cu grijă în spatele decorului care îndeamnă la visare atâtea răni care încă lasă urme, o arie de existență în care trăiesc cu spirit desăvârșit experimentul unei flăcări aflate în interiorul altei flăcări, o gândire înțeleasă printr-o împrejurare mai presus de voința sa.

Orice altă floare, ca piesă centrală a unei creații artistice, inspirație și simbol, se pleacă în fața necesității naturii de a se articula contextului de schimbare. Există o excepție, bineînțeles. Căci, totodată, o creație a naturii reprezintă căderea în mijlocul unei realități care transcende planul manifestării imediate. Particularitățile ei de bază stau în trăirea extazului

mistic, nu ca act magic de înșelare a destinului, ci ca sursă de spiritualitate, dar și în contemplarea momentului infinit care se numește "Acum".

Nu știu de unde provin spaimele unei ființe care nici măcar nu are o denumire științifică. Dar umilința de a fi retras într-o lume proprie, într-o atmosferă plină de himere, într-o manieră discretă și onorabilă, departe de fericirea de a trăi o viziune a ajungerii omului la o nouă înțelegere, devine un soi de prizonierat în care ești liber să privești realitatea cum dorești, dar acceptând-o tot ca pe un dar de la Dumnezeu.

Leadership: Ești în stare să creezi o viziune diferită asupra posibilității de a exista ca ființă creatoare, prin extrospecția unei alterități privilegiate care evoluează de la imagine la simbol?

Creația unui artist poate să formeze gradele de comparație cu cele două cuvinte auxiliare "more" și "most" atunci când are de-a face cu varianta de abordare a unei teme menită să devină simbolul unei mișcări artistice universale. "More" este începutul unei construcții menite să schimbe lucrurile, în timp ce "most" este o suprapunere a înțelesurilor atribuite formelor de realitate cu care intră în contact conștiința unei transcendențe imanente, lumina unei exaltări spirituale.

Nu sunt doar un trandafir roșu, plin de sensibilitate. Sunt culoarea sacrificiului adus de Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Viața este un pic mai dură cu cei care acceptă provocarea Domnului de a trăi și a muri după Cuvântul Său, în slava unei clipe care își îmbogățește conținutul de grație prin omagiul adus unei frumuseți care este totodată și bunătate. Uneori trebuie să renunți la ceva din tine ca să lași în urmă o amintire, o impresie plăcută, o etapă care a însemnat enorm pentru evoluția omenirii la un nivel mai înalt de conștiință și spiritualitate. Înseamnă să lași în urmă o creație de geniu, pentru a primi deplin o veșnicie glorioasă.

Așa se întâmplă când încerci să te încadrezi în spațiul unei perspective de ansamblu asupra unei teme pe care artistul o consacră picturii ce are să devină simbolul unei mișcări artistice universale. O logică plină de bun simț, nu-i așa?

Nu mi-a mai rămas din această minunată zi de vară decât să binecuvântez momentul în care mi s-a acordat o atenție specială, din pricina nevoii de a mă plasa în prim planul înțelegerii unui gest de recunoștință. În dimineața aceasta, cineva m-a dorit mai mult ca oricând, încât stăpânul meu s-a îndurat să rupă o parte din mine, un boboc care se pregătea să înflorească. Astfel, m-am ridicat la înălțimea unui gând de mare profunzime umană, se numește dragoste.

Un scriitor de talia stăpânului meu ar fi încadrat acest moment sublim într-o luptă cu puterea unei suferințe, din dragoste: este ca și când mi-aș da mâna stângă cuiva care n-o are, astfel dându-mi o nouă șansă de a fi altcineva, agățându-mă fiecare minut de speranța unui miracol, simțindu-l și trăindu-l cu adevărat, epuizându-l...și nu l-aș da înapoi până când nu ar mai rămâne nimic din el.

Leadership: Ce valoare dai experiențelor de viață și stăruinței de a te pune în poziția de a fi în măsură să le trăiești într-o operă pe cât de imperfectă, pe atât de uimitoare?

Poate că sunt doar o extensie a unei personalități complexe a cărei operă înglobează și corelează, într-un mod original, repere ale intervenției estetice în firul vieții. Ca artist al unei opere de artă totale, mi-am însușit meritul de a șoca privitorii prin amestecul de inovație și banalitate, pregătind cugetul lumii pentru întâlnirea cu un spațiu iluzionist în care se exercită forțe de cunoaștere greu de perceput cu ochii fizici, ci doar prin știința spirituală.

Perioada transformărilor spirituale începe cu acceptarea existenței din punct de vedere al aprecierii pe care o ființă rațională o nutrește față de tot ce-o înconjoară. În acest sens, mă regăsesc în cuvintele unui pământean, acel glorios egiptean din romanul lui Mika Waltari, care are cea mai scumpă și mai puternică trăire a sufletului menită să aducă renașterea spirituală mult așteptată:

"Fiindcă eu, Sinuhe, am trăit în fiecare om care a trăit mai înainte de mine și voi trăi în fiecare om care va trăi după mine. Voi trăi în plânsul și în bucuria fiecărui om, voi trăi în bunătatea chiar și în răutatea fiecărui om, voi trăi în dreptatea și în nedreptatea omului, voi trăi în slăbiciunea și în puterea lui. Nu vreau ca numele meu să rămână nemuritor, asemenea unei amintiri la care cu greu poți să renunți, fiindcă eu voi trăi etern în fiecare om prin ideea de comparație cu o poveste a cărei realitate scapă observației obișnuite, dar care demonstrează fluiditatea și evoluția dificil predictibilă a evenimentelor."

Sunt regele regatului meu. Când mă aflu în mijlocul altor flori, lumea asistă la revenirea unei frumuseți care se hrănește din viața unui artist dotat cu inteligență și spiritualitate nemăsurată, solicitând intervenției naturii o cheie de înțelegere a misterului unei lumi care așteaptă să fie hrănită cu mângâiere, blândețe, căldură, compasiune. Chiar dacă am de-a face cu cea mai elementară orientare spațială, adică simetria, rigoarea și frontalitatea picturii care proslăvește unirea cu Dumnezeu, mereu biruitoare în orice stil și orice formă, trăsăturile mele - definitorii pentru artă - sunt puse la vedere numai celor dispuși să le recunoască, să le însușească, simțindu-le ca fiind ale lor.

Experiențelor mele de viață le dau valoarea de imagine care într-o realitate simulată, putând la rândul ei să fie conținută de o altă simulare, reușesc adesea să sfideze inteligența privitorului.

La o reconsiderare revelatorie din perspectiva unei capodopere de geniu, cineva m-ar culege dintr-o grădină îngrijită minuțios cu pasiune de gospodărie, simțind astfel că sunt purtat spre dulcea nemurire, în timp ce un poet mi-ar închina cu spirit și adevăr o odă admirabilă:
"Învață-mă să cred din nou în oameni. Învață-mă să cred din nou în vise. Să pot să-ți fiu pe veci umilul tău erou ! "

Adevărata capodoperă la care se raportează leadershipul este trăirea cu care susții ineditul act de creație din existența unui artist care își asumă rolul de mediator între om și natură.

Eternal Flame este o extensie a nădejdii într-o enormă sursă de inspirație trebuincioasă artistului pentru a dobândi nemurirea. Este ceea ce vezi la tine atunci când simți pulsul vieții din postura unui trandafir care alege să se lase înfășurat mai mult în mrejele unei narațiuni fascinante, desfășurată în plan artistic, decât în mrejele unei aspirații de sorginte pur romantică.

*** Notă:** Brand X Music - "Eternal Flame"

Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit

On Septembrie 08, 2022

Trebuie să împingi studiul fiecărei părți din știința vieții, fiecare fragment, dincolo de observația banală, până se ivește măreția vieții.

Privesc marea cum se freamătă. Valurile ei au o forță colosală. Privindu-le cu un ochi de artist, aș zice că ele nu cunosc deloc sau măcar armonia din artă, acel principiu al designului care conferă operei sentimentul de coerență sau coeziune. Iar formele lor, în nesfârșitele întinderi ale mării, îndeosebi când soarele răsare, pot fi puse în relație cu diferite lucruri externe, în măsura în care sunt privite pe latura reală a fenomenelor care alcătuiesc natura, "Marele Tot". Întotdeauna după răsărit pictura capătă o tonalitate mai deschisă.

Mai e ceva. Însăși valurile fac ca toate creațiile mele, în materie de artă, cât și creațiile asemănătoare ale naturii, să se încadreze în tabloul unei priviri de sinteză, ca elemente separate ale întregului ce ia în posesie mirajul unei lumi debusolate, o goană neobosită după iluzii. Nu știu încă dacă ochii mei vor înțelege vreodată diferența dintre o altă fațetă a realității și forma de cunoaștere specifică frumuseții unui răsărit de vară care se încăpățânează să nu ofere prea multe șanse de oglindire a apusului în apă.

Prin aceasta să nu se înțeleagă cumva greșit. Nu caut în valuri, în forța acționată de puterea lor, forma pură a vreunei libertăți de expresie, sau forma pură a relației dintre semnificativ și nesemnificativ. Însă forma mișcărilor lor, forma pură, eliberată de obiect sau de materie, dă acea artă care se leapădă cu totul de corporalitate, reprezentând forma de reglare a raportului dintre văz și auz, spre obținerea unei cunoașteri care este în același timp exterioară cât și interioară.

Leadership: Poți să pătrunzi cu privirea o lume care se extinde real dincolo de cadrul observației banale, cu condiția să respecți distanța cuprinderii unei viziuni ideale?

Natura și arta sunt un tot unitar, chiar și numai prin aceea că valurile, legate de raportul corpurilor transparente, nu pot fi contrazise de perspectiva superioară a privirii axate pe căutarea deschiderilor de orizont (pe care le oferă însăși modul de spargere al valurilor în larg). Iar în măsura în care valurile, privite ca o adaptare a formei la realitățile exterioare noi, se separă de totalitatea mării, tot așa cum se separă lucrurile captate de privire, deci în măsura în care orice diferență este instituită prin lumină, atunci scopul artei mele este să trezească senzația de deja-vu, o nevoie de reflexie, creând o imagine ce nu se va șterge niciodată din memoria vizuală a celui care îmi privește creația.

Vai, cât de greu sunt înțelese valurile, și cât de alterate ajung ele la ochii privitorului care nu știe că acestea produc o muzică în mintea compozitorului de sonate. Cumva, mediul extern de care au nevoie valurile ca să devină muzică sau viziune artistică, constituie modul lucrurilor materiale de a fi aidoma ideilor. Abia acum ne putem gândi la valuri ca la formele dintâi și pure ale mișcării universale, înălțate pe aripile unei muzici în care sunetele, vorbind o limbă secretă, neinteligibilă, par să redea direct părți din știința vieții.

Aici își face loc cel mai bine sfatul medicului român Grigore T Popa: " *Trebuie să împingeți studiul fiecărei părți din știința vieții, fiecare fragment, dincolo de observația banală, până se ivește măreția vieții.* "

Chiar mai pregnant este exprimat acest lucru în cadrul artei prin opoziția dintre armonie, proporție și echilibru, așa cum se manifestă ea în câmpul vederii de aproape a valurilor.

Ritmul lor este alert și neînțeles, ca un fel de dublu al naturii mele, mișcările lor fiind o melodie pură provenită din tabloul unui om visător, sau, de ce nu, desemnând o simplă rătăcire armonică fără destinație definitivă, care trece și apare iar.

Numai artistul genial reușește să transforme un sunet sau o perspectivă din exterior într-o întreagă eternitate, să redirecționeze spectrul de armonice ale unui sunet fundamental asupra interiorității sale, într-o capodoperă plină de frumusețea valurilor, cu multe proprietăți simbolice. Chiar și numai acest fapt transmite o emoție puternică și nouă.

Leadership: Poți să schimbi felul în care privești, cauți informația vizuală, o selectezi și o interpretezi, urmărind nu atât efectele eclatante pe care le înghite clipa prezentă, ci esența imaginii care durează în timp?

În noaptea 272 din cartea "O mie și una de nopți", se povestește că în hotarul andaluzilor se afla demult un castel a cărui poartă fusese făurită pentru a sta ferecată. Într-o zi, un om curios și destoinic a vrut să cerceteze ce se află în acel castel. Desfăcu încuietorile fiecărei încăperi, toate având un aspect magic și religios. Dar în cea de-a cincea încăpere el găsi o oglindă de formă circulară, lucrare a lui Soliman, fiul lui David, al cărei preț era de necuprins, căci cel care se privea în apa ei vedea chipurile părinților și pe ale fiilor, de la întâiul Adam și până la aceia care vor auzi Trâmbița cea din urmă.

El a înțeles atunci că cea mai mare comoară a lumii este replicarea subconștientă a unor frânturi de viață pe care le înghite clipa prezentă, ca mai târziu ele să răsară în toată strălucirea lor, pline de semnificația care a fost scăpată din vedere multă vreme.

La fel și universul exterior (marea, cu valurile ei sclipitoare), nu se află împins undeva la periferia nemărginirii mele lăuntrice, ci este transformat el însuși în fluiditate lăuntrică, în substanță de suflet. Iar dacă fiecare val este doar o încuietoare pe care trebuie s-o desfac pentru a-i înțelege tainele, apelând la procedee artistice (precum valorația și pensulația), atunci poate voi înțelege într-o bună zi că ceea ce este de necuprins este chiar sufletul meu, decantat de orice întrupare fizică.

Marea m-a învățat să mă oglindesc într-o existență deja trăită, fiind expansiunea indefinită a mișcării de a fi într-o armonie integrativă cu Logosul (simulacrul realității). În mod surprinzător, ascultarea muzicii valurilor mi-a indus și s-a transformat în trăirea perpetuă a altor vieți, într-o veșnică mișcare pe orbita unui prezent unic, neîntrerupt. Iar vizualizarea neîncetată a valurilor ei reprezintă o artă ce îmbină imaginația cu spațialitatea și cu logosul abstract. Ele dezvoltă povestea dualității mele prin căutarea unui limbaj universal, fără cuvinte.

În leadership, o viziune este ideală dacă ființa trăiește într-o dualitate interioară: o jumătate simte, acționează, cealaltă se privește acționând.

Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit, deoarece am învățat să cunosc marea, valurile ei sclipitoare, nisipul, pescărușii, scoicile, și fiecare din ele îmi cunoaște gândurile și sufletul, fără să spun nici un cuvânt. Ele sunt frânturi de existență care se succed, și în care eu mă regăsesc sub o altă înfățișare. Şi, cu atât sunt mai impresionante aceste frânturi de existență, cu cât urmele pașilor mei, pe care le poartă cu ele, sunt încă de neșters. Cred că aceasta este, de fapt, măreția vieții...

Bine spunea cineva: *"Poate că la nivel subtil materia interferează cu logosul, dând naștere unei legături greu de conceput pentru mintea umană. Ca să înțelegi asta, trebuie să ai în tine ceva din maiestatea divinului."*

Eu număr doar orele însorite

On Martie 01, 2019

Felul în care știința abordează lumea și lucrurile ei impune repere noi, un alt limbaj și alte reprezentări.

Mă interesează în mod deosebit să aflu calea de pătrundere într-o stare supraomenească de perfecțiune și beatitudine, ca succesiune a momentelor de efervescență intelectuală, de revărsare spontană a vieții unei alte Persoane din mine, încât să încep să clădesc un nou imperiu de realitate și să devin un simbol al măreției de a îmbrățișa schimbarea la față a lumii.

Triumful acestei intenții îl constituie cucerirea mijloacelor de limbaj care alcătuiesc aspectul exterior al unei opere de artă: culoare, linie, volum, dar și aspectul interior al Omului Nou cu care intru în contact, relevant prin sensibilitatea de a recepta lumea în detaliile unei epoci care a avut și lumini și umbre. Aici nu plutește umbra efemeră a lucrurilor manifestate în termeni de valoare sau preț, ci densitatea vizuală a informației pe care o furnizez printr-o juxtapunere a culorilor definitorie unui mare maestru al paletei.

Evident, mijlocul de a realiza ceva atât de spectaculos precum transformarea omului într-o dublură a sa mult mai sofisticată, cu ajutorul mijloacelor de reprezentare a cuvintelor, fără să intru în conflict cu legile naturii de îndată ce prind prilejul unei eschivări de la granițele convenționale ale naturalului, este claritatea convingerii că nu există idei înnăscute, ci doar născocite. În acest caz, apelez la acțiunea culorii asupra intențiilor artistice de reprezentare a unei asocieri între contrastul vizual și imaginea exprimată în plan lexical.

Așadar, operația trebuie exersată nu atât asupra obiectelor sensibile externe, ci mai cu seamă asupra operațiilor minții, percepute și reflectate printr-o linie imaginară care desparte trecutul de viitor, lumea de sus cu lumea de jos, o simplă linie de contur a conținutului de inspirație ce asigură înlănțuirea noțiunilor de creație într-o formă logică și cât mai accesibilă cititorilor.

Culoarea predominantă din tabloul pe care îl descriu este argumentul dominant dintr-un text al cărui traducere este "Eu număr doar orele însorite".

Leadership: Poți să elaborezi o viziune nouă a noțiunilor de „autor" și „capodoperă" în jurul unei experiențe de tipul "You never get tired of reading it" din perspectiva raportării la un storytelling care odată început, nu mai poate fi terminat?

A ridica cuvântul la rang de exprimare și exprimarea la rang de virtute este mărturia unei viziuni care se realizează în mod plenar într-o legătură cu lumea - din punct de vedere al conținutului unei arte plină de fapte. Dar din punct de vedere al conținutului de semnificație se distinge vizibilitatea unei persoane diferite care își accentuează puternic prezența într-un storytelling care te duce într-o călătorie misterioasă. You never get tired of reading it !

Simpla mea prezență într-un cadru al gândirii estetice cu scopul de a defini o nouă trăsătură a progresului creației, mai ales parcursul plin de avânt spre definirea unei identități a conceptului de Om Perfect, chiar dacă pare o utopie a rațiunii absolute, denotă caracteristicile stilului meu de a construi o povestire de succes. O povestire a cărei calitate izbitoare nu stă tocmai în firescul unei vieți trăite pentru lucrurile frumoase, ci în necesitatea unei atenții îndreptate către misterul unei făpturi dintr-un alt timp ce se amestecă lucid în regulile unui joc absurd de lumini și umbre.

Dovada unei inteligențe artistice și a unei autenticități a fibrei scriitoricești este dată de conținutul de semnificație pe care se bazează relația dintre vizual și textual, integrată într-o poveste de impact.

La o adică, este și acesta un mod de a mă adresa științei cele mai înalte: oare până unde sunt dispus să mă întâlnesc cu mine însumi astfel încât realitatea să capete imanența unei materialități absolute care să evoce corporalitatea compactă a textului și a semnului, supusă necesității de a fi veridică, de a suporta o referire la adevărul lumii reale?

Poate că perfecțiunea înseamnă să experimentez alteritatea, să mă raportez la mine ca la o ființă trăitoare într-un loc practic inaccesibil, sau într-un univers infinit, într-un spațiu secret al experiențelor de neuitat pline de aventura unei științe totale. Așadar, simt o datorie față de cealaltă jumătate a mea dintr-un alt spațiu-timp. Simt că trebuie să o ascult și totodată să-i ofer oportunitatea de a-i face cunoscute convingerile, temerile, neliniștile, visele mele legate de miraculosul univers al artei.

Autorul este simbolul "mâinii care scrie tot" printr-o persoană interpusă între subiect și obiect, printr-un relativ și subtil acord față de tot ceea ce este diferit. El asociază jocurile de limbaj cu jocurile rol în care domină sentimentul de dependență al omului fată de un alt om, pe care creația îl necesită cu adevărat.

Capodopera unui artist este ceea se distinge dincolo de forța vizuală, este procesul continuu de simbolizare pe care îl necesită experiența redării unei lumi interioare, a unei micro lumi spectaculoase, dintr-un unghi revelator.

Leadership: Îți poți citi cu ușurință gândurile precum o imagine într-o oglindă, conform deprinderii de a surprinde ceea ce pare de neînțeles într-un spațiu unde totul este interpretat drept o creație fără sfârșit?

În romanul lui Umberto Eco, "Numele Trandafirului", există un fragment care îmi amintește de felul în care mă luptam să înțeleg o anumită direcție imprimată științei pe care o slujeam și o cultivam în scrierile mele:

"Am pornit-o hotărât spre labirint. Intram aici singur pentru prima oară, umbrele lungi aruncate de felinar pe pardoseală mă îngrozeau ca și nălucirile din noaptea dinainte. Mă temeam în orice clipă să nu mă pomenesc în fața altei oglinzi, pentru că în așa fel este magia oglinzilor încât chiar dacă știi că sunt oglinzi ele nu încetează să te neliniștească."

Întotdeauna când te apropii de un răspuns la dilemele tale se întrevede un alt numitor comun, o altă față a realității, un alt drum și un nou început. Ştiința se măsoară în capacitatea intuiției de a surprinde ceea ce inițial pare de neînțeles. Pe scara mândriei de a fi altfel, de a aparține unei elite privilegiate, în fața căreia orice rațiune capătă o poziție dominantă, printr-o subtilă oglindire a realității în conștiință, acest lucru constituie un fel de paralelism cu felul meu original de a fi, cu acea parte importantă din mine despre care vă spuneam mai sus.

Chiar și acum există un conflict între mine și leadership, între cerințele Egoului care vrea să spună totul și cerințele de protecție ale științei superioare care nu se vrea culeasă și înțeleasă decât de spiritele reflexive, de aceste drepte dominante așezate particular față de axele de coordonate ale forței totale exercitate asupra alcătuirii unei noi forme de gândire.

Cum oare să-i las pe alții să îmi afle toate tainele fără să mă grăbesc în întâmpinarea acelei nevoi de bază a leadershipului, care cere mai întâi de toate răbdare, stăruință, prudență și

discreție?

O creație fără sfârșit are ca trăsătură principală posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unei științe care abordează o temă de maxim interes în ansamblul ei, dar și în diversitatea sa, încât să schimbe realitatea pe care o cunoști și în care trăiești.

Eu număr doar orele însorite este linia de contur a conținutului unui tablou redat prin delicata interpretare a unei realități interioare, prin acuratețea evocării artistice și prin puterea imaginației. Dar mai ales prin puterea cromatică a contrastelor dintre două ființe diferite: una care își înfățișează rostul în proiectarea demersului literar, cealaltă care tinde permanent spre frumosul unei lumi așternute pe pânză.

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-numar-doar-orele-insorite.html

Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarități

On Decembrie 18, 2022

Un rol deosebit în leadership îl constituie memoria emoțională, acel proces de reflectare a trăirilor afective anterioare care fac ca un om să existe în imagini.

Două lucruri mi-au plăcut dintotdeauna: Soarele și Marea. Şi mi-au plăcut atât de mult, dar atât de mult, încât îmi amintesc zilnic de ele, cu duioșie, cu emoții înălțătoare, cu vorbe calde, cu așteptări surâzătoare, și nu trece o zi fără ca, sub ocrotirea unei nostalgii tandre, visătoare, profunde, imaginea marii să nu-mi ofere un deja-vu fabulos, plin de semnificații mistice. E o deplină sinceritate în această mărturisire a sufletului meu, *al paso del tiempo*, care își încalcă propriul angajament și, strecurându-se în plicul cu amintiri dintr-o sticlă subțire, transparentă, pe care demult au adus-o valurile la mal, chiar la picioarele mele, imprimă o orientare nouă viziunii despre sublim: "tot ce este frumos reclamă contactul nemijlocit cu Opera de Artă."

Încă o amintire pusă deoparte, lângă alte amintiri prețioase care le înlocuiesc pe cele vechi, luându-mi orice supărare, mă va face să revin în locul amintirilor de neuitat. Având caracterul unui răspuns afectiv la apelul ei, am fost în stare să privesc marea ca produs al unei dialectici lăuntrice care asigură funcționarea imaginației, *la llave que abre la mente*, tinzând spre producerea noului în forma unor reconstrucții imagistice, a unor tablouri mintale. Din acest motiv, relația firavă gravată în memoria timpului, dintre sensul latent al mării, reprezentând o fascinantă călătorie despre puterea memoriei, și conținutul ei sensibil de descrieri estetice, nu este una aleatorie, ci un raport de implicație necesară în puterea sufletului de a recrea o realitate care de prea multe ori îmi scapă.

Mă gândesc că într-o bună zi marea nu va mai fi la fel, și-o voi privi înmărmurit, dezorientat din cauza schimbării, ca și când aș fi la limita dintre timpuri și lumi. Şi va trebui să-mi apăr dreptul de a o admira și lăuda în același mod cum pictorul își închipuiește că opera sa oferă chezășia învierii viitoare, unde totul va fi reparat și reintegrat într-un tabloul al spațiului fără frontiere. Chiar și așa, după introducerea voluntar mărită a unui vis naiv în mijlocul perioadei de reflux a elanului spre "înapoi", printr-o hermeneutică a imaginarului revelat într-un poem arăbesc, doar privind-o în pura ei formă de relief, voi fi dispus să-mi recunosc sincer neputința de a converti semnificația unei lumi diferite într-un sentiment universal, în planul imaginarului pur.

Leadership: Imaginea care îți domină mintea în majoritatea timpului marchează receptarea unui fapt de viață transmis într-o operă de artă, ca probă a unei memorii identitare pe care ții s-o evoci la modul „tematic" ?

Marea completează imaginea propriei mele ființe cu experiența trăită de un personaj din opera lui Vladimir Nabokov:

"Frunzăresc iar și iar aceste memorii pline de forță, copleșitoare și aducătoare de speranță, și mă întreb întruna dacă fisura din viața mea s-a produs atunci, în strălucirea acelei veri îndepărtate. Sau, poate, dorința excesivă pe care mi-a stârnit-o cineva a fost primul simptom al unei ciudățenii personale. Cumva, încercând să-mi analizez năzuințele, poftele, motivațiile, acțiunile și așa mai departe, mă abandonez unui fel de imaginație retrospectivă care îmi alimentează capacitatea analitică cu alternative nelimitate, astfel că orice itinerar vizualizat se ramificăși iar se ramifică, la nesfârșit, în perspectiva complexă, înnebunitoare a trecutului meu."

Şi uite așa marea completează imaginea firii mele de artist, amestecând timpurile, emoțiile și

aspectele de natură exterioară într-un soi de creuzet ideatic, un recipient capabil să reziste la temperaturi foarte ridicate, în care fierb patimile aprinse ale unei rătăciri halucinante într-un univers paralel, simbolic, ocultat, plurivalent. În plus, ceea ce imaginația mea bogată poate să sesizeze clar și perceptibil, vizând acest spațiu al absolutului greu de localizat pe axa timpului, lăsându-mă purtat de iluzia unei trăiri tot mai intense, este imaginea completă a unei firi chibzuite de artist, a acestei firi nebune, impetuoase, independente și rafinate totodată, căreia îi sunt încredințate atâtea puteri și privilegii dumnezeiești, atâtea posibilități de a se manifesta în lumea înaltă a Creatorilor Fără Seamăn.

Singura operă de artă care îmi oglindește faptele vieții, evenimente extrase dintr-o realitate care devine singura împăcare cu mine însumi, este restaurarea unei memorii care îmi luminează mintea și sufletul.

În cazul picturii, marea nu este reprezentată ca fiind o configurație a nelimitatului, o trăire într-o stare de prezență continuă, nici nu prezintă coerența unui curs al retro-întâmplărilor vieții mele, ci este simbolizată prin intermediul unei forme care este informă. Așa cum pictura se ridică la nivelul a ceea ce este simbolic, exprimând în planul particularului ideea absolută de "Turn Back Time", mai ales dacă orientarea directă este activată preferențial privirii din expresiile faciale în cadrul privirii directe, atunci marea și valurile, orizontul și perspectiva trebuie să fie un singur TOT, sinonim cu momentul în care eu însumi mă voi transforma în amintire...

Leadership: Imaginea în care îți revezi trecutul față în față, coincide cu experiențele multiplicate într-un proces de reflectare a trăirilor, când, de pildă, imaginea a fost redusă la o simplă încercare de a vedea "întreaga diversitate în unitate"?

Oare asta înseamnă că artistul își vede opera așa cum surprinzi într-o fotografie imaginea unei persoane sau chiar imaginea dintr-un vis care te alimentează cu atâta energie încât ajungi să te dedici lui mult peste limitele pe care credeai că le ai?

Cred, totuși, că pentru a înțelege mai bine marea nu trebuie s-o privesc doar prin comparație cu mine, cât este ea de vastă și cât sunt eu de mic și neînsemnat, ci trebuie să îmi imaginez elementele ritmului valurilor ca fiind indiferente în sine, cum sunt de pildă sunetele separate ale unei corzi, ori bătaia unei tobe. Și, oare prin ce poate deveni semnificativă o succesiune de astfel de bătăi în mijlocul mareelor și al curentului marin?

Oricât ar fi de tumultoase, sau neașteptate, ele nu au efect asupra mea decât dacă stabilesc un efect artistic-mistic asupra lor. De îndată ce privirea cea mai largă se îmbină cu sunetele aparent neînsemnate ale curentului marin, sau al valurilor, potrivit naturii și conținutul lor, ca niște taine demne de admirat ale naturii, atunci arta frumosului (în absoluitatea ei) devine o pură caracteristică a activității de a vedea întreaga diversitate în unitate. Prin urmare, însemnătatea artistului pe care îl reprezint nu mai este conferită de limbajul spiritului, de lucrul finit sau de funcția religioasă a acestuia, ci rezidă în chiar actul creației unui moment sublim de Deja-Vu detașat de toate celelalte momente unice din viața mea.

Şi, iată cum, din nou mă simt transpus în realitatea lui Vladimir Nabokov:

"Sub un pretext absolut neverosimil (doar șansa aceasta îmi mai rămăsese și, atunci nimic nu mai avea importanță), m-am strecurat din cafeneaua de pe plajă, căci descoperisem o fâșie de nisip pustie. Şi acolo, în umbra violetă a unor stânci roșii care formau un fel de grotă, am avut un scurt interludiu de cuvinte rostite cu suflet, sentimente emoționante investite în fraze, iar singurul martor al întâmplării a fost o pereche de ochelari uitați de cineva. Cineva care, la fel ca mine, s-a pierdut într-o buclă a infinitului, pentru a experimenta un scurt moment de Deja-Vu."

Sub raport strict estetic, leadershipul trebuie plasat în contextul unei opere de artă care nu se autodistruge odată cu trecerea timpului, ci își păstrează o componentă indispensabilă: trăirea unei emoții impregnată de amintiri, sau asumarea unui ideal de tipul "sensibilității reflectate în imagini."

Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarități, pe tine, cel care de atâtea ori ai fost copleșit de trecutul tău, și ai rămas de neuitat dincolo de limitele vieții obișnuite. Voi fi întotdeauna bucuros să te descriu în legănarea veșnică a valurilor, prin acumularea în timp a nisipului pe țărm, sau intrând în minunata lume a scoicilor, a păsărilor de pe plajă, a frumoaselor ierburi marine.

Voi explora malul mării plin de viață, cu un sentiment înălțător, cu privirea care nu se pierde în straturile de apă, și voi scoate la iveală acea unică nestemată, fabuloasă, strălucind sub razele soarelui dogoritor, numită: *Sephietriss Ethnos Eismar* (trăirea într-o stare de prezență continuă).

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-te-am-creat-in-imaginea-propriei-mele-claritati.html

Evenimente

On Mai 10, 2011

Septembrie 16, 2011. Am realizat abonamentul de Membership

Vrei să te conectezi la un nivel superior de cunoaștere și de înțelegere a leadershipului?

află mai multe >

Source: https://neculaifantanaru.com/evenimente.html

Everything Is Coming Up Roses

On Mai 08, 2019

Învață să susții cu toată forța și expresivitatea creației tale mișcarea lumii în timp, ca pe o prelungire a sufletului Omului în fața inteligenței nemărginite a naturii.

Mă plimb prin grădină, prin această minunată oază de relaxare și pace în care ciripitul păsărilor se transformă într-un concert mirific, în care mirosul proaspăt al ploii de primăvară se simte îmbătător, o boare de dimineață adiind ca o ușoară bătaie de aripi a fluturilor de pământ. O clipă cad pe gânduri. Mă uit lung la splendidul Double-Delight, privesc cu drag acest trandafir plin de rouă și simt cum sunt învăluit de mângâierea unei culturi aparte, de lanțurile fermecătoare ale unei vrăji nedeslușite ce străbate calea realității din lumea nemărginită și tăinuită a viselor.

Nemărginirea unei frânturi a ceea ce înseamnă feminitate, rafinament și eleganță își face drum printre atracțiile grădinii. Suntem ca frații, îmbogățiți de preaplinul unei lumi care, ușor, ușor, deschide o poartă spre absolutul unei plenitudini fără margini; cea pe care o găsim în forța înțelepciunii care dăinuie de mii de ani, în fața capacităților sugestive ale cuvântului plin de mistere, utilizat ca mod de a interoga capacitățile picturii și ale vizualității.

Trandafirul acesta, preferatul meu, este capodopera unei confruntări disputate pe pista intelectului înscris pe coordonata unui resort sufletesc superior, desprins parcă dintr-o poveste cu minunate cuvinte simple și cu un conținut neașteptat de semnificații. El intră în categoria unui subiect scriitoricesc de o ingeniozitate elevată, unde există posibilitatea ca realitatea să se întâlnească cu imaginația din toate punctele de vedere.

Probabil, într-un tablou pictat în culorile preferate ale lui Tițian, trandafirul meu ar putea să apară ca o permanentă înfrumusețare a vieții trăite prin harul unei eternități a prezentului dat, o răspândire a ideii de orizont larg deschis, într-o splendidă combinație de galben și roșu, eleganță și finețe, caracter și destin.

Leadership: Te simți în stare să abordezi o imagine a ceea ce înseamnă imitarea naturii, gândindu-te la nemarginirea unei vieți de om redată prin prisma unui simbol cuprinzător, variat?

Mai întâi de toate, cred că leadershipul ar trebui să-și țeasă întreaga interpretare prin intermediul un simbol cuprinzător, variat, care să caracterizeze cel mai bine o stare de spirit numită "pace", liniște, stăruință, regăsire sufletească, împăcare de sine, veghe.

Trandafirul este subtilitatea unei descrieri simple, fără exagerări. Îi voi adăuga acum puțină ficțiune. Aruncând o privire de artist asupra ta, ca orice iubitor de frumos și de natură, descopăr forța și geniul trebuincioase construirii unei opere făcută să dăinuie peste veacuri ca amintire a unei vieți pământești anterioare, menită să ne țină uniți în cuget și simțiri, prefăcută într-un simbol divin ca expresie a unei frumuseți desăvârșite.

E ca atunci când atingi misterul unei ființe plămădită dintr-o singură particulă a universului, care îndeamnă totdeauna la virtute, la autodepășire, îngândurare, meditație, sugerând apropierea de un țel absolut sau de o ordine ascunsă a lucrurilor cârmuite de o inteligență superioară, dar rescrise de un suflet atât de vibrant, de o conștiință atât de ardent-angajată întru slujirea unui ideal nobil.

Pictura este obișnuința minții de a analiza frumosul unui corp viu în care se reîncarnează o individualitate mai înaltă.

Trandafirul luat ca model de inspirație. Eu nu te voi picta așa cum aș surprinde o gheișă, cu un zâmbet afectat pe față sau ținând un evantai care nu are niciun rol practic, în afara celui decorativ. Nu voi așeza un colier în jurul tău ca să trezesc sentimentul valorii într-o temă cavalerească, de mare interes, fie reducându-ți valoarea la vreun concept retro. Nu te voi picta cu ochii morți, ca pe o Nefertiti, prin apelarea la o perfecțiune nefirească a trăsăturilor și tenului. Ci te voi lăsa să strălucești în prelungirea unei cercetări asupra imaginarului, ale cărei mize sunt: simbolistica memoriei și universurile paralele.

Leadership: Poți să determini înălțimea unei imagini artistice prin intermediul unei comparații între ceea ce îți poate aduce călătoria vieții și ceea ce te ține pe loc într-o anumită atitudine față de valorile unei spiritualități milenare?

I used to say that today is like tomorrow. Toate orizonturile vieții mele se pierd în nemărginirea unei singure lumi, toate drumurile duc la tine. Îți vorbesc și te ascult cu mult interes, fiindcă știu ce simți la fiecare atingere, odată cu fiecare petală ce cade la pământ, sau atunci când te clatini întruna, când te lași în jos, când mă învelești cu parfum de femeie. Spinii tăi, durerea trecătoare care mângâie o zonă ultrasensibilă din memoria mea, suferința unui trecut care nu mai există decât prin forța prezentului, mă eliberează de orice închidere în mine însumi. You don't understand it, I can tell it by your smile.

Adesea, recunosc după fiecare cuvânt imaginea ta rămasă în memorie, un roșu aprins care își schimbă vizibil culoarea într-un galben pal, cu iz de efemeritate. Dintr-o simplă contemplare individuală a imaginii statice ia naștere metafora spațială capabilă să evoce un "aproape" și un "departe", între care stă ascunsă existența unei vibrații infinite, a unei pulsații etern creatoare.

În mod semnificativ, te revăd cu suflet de scriitor, unul care știe să prețuiască momentul sublim al unei întâlniri cu o prietenă deosebită, Cella Serghi, dintr-un tablou al memoriei ei, binevenit în orice timp și orice vreme:

"Cu câtă inconștiență te-am lăsat să intri în viața mea ! Am îndepărtat, am lovit fără milă tot ce mă mai lega, tot ce-ți stătea în cale. După cât de egoistă am fost, după cât de nepăsătoare de anumite dureri, pe care le dezlănțuise schimbarea mea, înțeleg azi cât de fericită eram pe atunci. Multă vreme nu te-am iubit...Iubeam elanul tău, gelozia ta, dorințele și grijile tale, adunate în jurul meu, nevoita ta de a mă vedea mereu. Tot ce spuneai avea un sunet nou, era original fiindcă gândeai altfel decât tot ce auzisem înainte. Iubeam capacitatea ta de a fi pasionat, preocupat de mine."

Valorile femeii care a lăsat adesea cuvintele să-i conducă viața, valori precum sinceritatea, înțelepciunea, maturitatea, rezistența în fața schimbării, modestia, discreția, libertatea, sunt totodată valorile unei spiritualități pe care trandafirul le-a împărtășit azi dimineață cu mine printr-o scurtă conversație care, nădăjduiesc, va rămâne veșnic întipărită în memoria lumii și a universului.

Înalțimea unei imagini artistice surprinde legătura de cauzalitate dintre ceea ce dă sens vieții tale și ceea ce te inspiră atunci când fiecare secundă a vieții devine un experiment de limbaj.

Dacă ceva lipsește uneori din viața mea, așa cum artistului îi lipsește de multe ori conjunctura potrivită pentru a surprinde o privire care spune totul, acest lucru se datorează lipsei de dialog cu elementul pământ. Să căutăm, mai departe, centrul optic al scenei

principale dintr-un peisaj cu mult mai amplu, creat de intervenția unui creator de artă, în pofida haosului de forme și culori care îl domină.

Trandafirul, simbol al creației lumii și al omului în scrierile persane, inspiră o anumită rezonanță care persistă mult după ce privitorul încetează să-l mai privească. Mă ajută să-mi concentrez toată magia scriitoricească într-o singură scanare a universului uman, iar până îmi găsesc prilejul unei descompuneri a timpului, înlesnită și de transparența unor tablouri cu teme atât de variate, pot aduna puțină ficțiune, răsturnări de situație, mister, suspans și două povești întruna singură.

Lui îi plăceau nespus de mult trandafirii pentru că-i aminteau de viața ei, de sufletul ei suprapus peste un peisaj-portret șlefuit cu vibrații energetice astrale, cu limbajul universului, tranzitoriu umbrit de norișori albi. Ei, îi plăceau îndeosebi confesiunile care spun totul, care dezarmează, avertizează viitorul, adăugând viață anilor cei mai agitați.

Mai mult decât atât, ea cocheta și cu dorința de a fi iubită, admirată, cât mai frumoasă, și de a dărui iubire, atât de mult încât obișnuia să se remarce prin forța prozei devorate de lirism, prin cunoașterea simbolică a frumuseții trandafirilor din grădina lui.

I should have known by now, but now Everything is coming up roses.

Leadershipul, văzut ca simbol al unei creații literare unice, se justifică mai ales ca inserare a unei povești de viață în memoria lumii, apărând în același timp drept falsă și adevărată, fictivă și efectivă, dar întotdeauna la fel de minunată precum contemplarea unui trandafir, Double-Delight.

Everything Is Coming Up Roses atunci când înțelegi faptul că viața este o contemplare a naturii care se vrea a fi eternă într-o creație realizată de jur împrejurul Creatorului.

*** Notă:** Black - Everything Is Coming Up Roses

Source: https://neculaifantanaru.com/everything-is-coming-up-roses.html

Evitați situațiile riscante

On Aprilie 20, 2009

Fii pregătit să efectuezi cât mai multe ajustări astfel încât să asiguri funcționarea viziunii tale chiar și în condițiile în care deciziile tale nu se transformă în ceea ce ai intenționat.

Ora 3:20. În urma unui telefon anonim, doi polițiști de la brigada de combatere a crimei organizate au pornit spre locul unde li s-a indicat că s-ar afla presupușii criminali. Nu puteau ști cu certitudine dacă informațiile cu privire la locul în care se ascundeau cei cinci criminali periculoși sunt reale, așa că au luat decizia să se deplaseze doar ei doi, fără să mai cheme întăriri. Când au ajuns la locul cu pricina au descins în forță în locuința acestora:

"Nu mișcă nimeni ! Nu vă mișcați ! Stați unde vă aflați ! Mâinile sus ! " au strigat cei doi polițiști cu armele îndreptate asupra celor cinci indivizi periculoși. Brusc se făcu liniște. O liniște totală, stranie. Şi deodată, în numai o fracțiune de secundă, acest moment de tăcere mormântală fu întrerupt de zgomotul produs de căderea involuntară a unei sticle de bere de pe masă: "Pleosc ! "

Acesta a fost momentul care i-a determinat pe polițiști să deschidă focul asupra criminalilor care, la rândul lor au răspuns cu focuri de armă. Când echipajele de poliție anunțate au sosit la fața locului n-au găsit pe nimeni în viață. În raportul întocmit ulterior de polițiști scria negru pe alb: "S-au împușcat între ei și au plătit cu viața."

Leadership: Imaginea pe care evenimentele cele mai reprezentative o proiectează asupra profilului tău de personalitate poate fi înțeleasă prin determinismul cu care ești înzestrat pentru a lua niște decizii inteligente, sau niște decizii pripite?

Cred că morala acestei întâmplări nu are nevoie de comentarii. Nimeni nu poate să facă previziuni pe termen lung, ce se va întâmpla într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat și care sunt urmările care pot apărea în urma luării unei decizii incorecte. Dar un singur lucru e cert: cine acționează fără să analizeze corect situațiile riscante, fără să se gândească la consecințele negative care pot apărea ulterior, riscă enorm. Aveți o strategie proprie în caz de criză?

Dacă este nevoie de progres și de schimbare, atunci automat este nevoie de viziune. Managerii trebuie să se gândească la viitorul companiei lor, să prevină și să contracareze orice situație care prezintă un potențial de risc ridicat. Criza este o situație riscantă și reprezintă un motiv de îngrijorare pentru că scade nivelul de performanță la toate nivelurile. Iar companiile ale căror manageri nu au văzut semnele evidente ale crizei s-au trezit brusc în pragul falimentului. Exact ca polițiștii care au acționat fără se gândească vreo clipă la pericol, managerii care nu au fost capabili să anticipeze corect cursul evenimentelor nu au reușit să-și salveze companiile de la dezastru.

Tot mai multe companii care au datorii la stat par să stea pe un butoi cu pulbere care poate exploda în orice clipă. Ele se află într-o situație extrem de instabilă din care nu pot scăpa foarte ușor pentru că managerii lor nu au avut o viziune și o strategie proprie în caz de criză, sau pur și simplu pentru că nu au făcut eforturi prea mari pentru a le ține la suprafață.

Doar o singură șansă de scăpare mai au aceste companii, dar totul depinde de manageri. Aceștia trebuie în primul rând să aibă credința că pot schimba situația grea în care se află și apoi, neapărat, trebuie să se mobilizeze în vederea adoptării unei noi strategii de poziționare a companiei pe piețele din țară și chiar din străinătate. Cu alte cuvinte, managerii trebuie

să-și dea mai mult interesul pentru a rezolva problemele cu care se confruntă companiile lor.

Leadership: Poți să preîntâmpini apariția unor efecte nedorite, apelând la identificarea cauzei unor fenomene și împrejurări excepționale ce pot fi soluționate în limita anumitor termene de finalizare a impactului pe care îl are absența ta?

Greva este o formă de protest a unui grup de oameni care este afectat din punct de vedere economic. De exemplu, după ce contractul colectiv de muncă a expirat, managerul nu mai vrea să negocieze un alt contract ca să nu fie nevoit să mărească salariile. Din această cauză angajații companiei pot declanșa o grevă generală pe termen nelimitat pentru a cere renegocierea contractelor de muncă și creșterea salariilor. Așa se naște conflictul dintre conducerea companiei și angajații acesteia.

Pentru a evita o grevă managerii trebuie să-și modifice strategia de afaceri și obiectivele strategice, și să îndrume compania spre o creștere profitabilă. Ei trebuie fie pregătiți să efectueze cât mai multe ajustări astfel încât să asigure funcționarea companiei lor în orice condiții.

Pentru a preîntâmpina apariția unor situații nedorite, managerul trebuie să ridice moralul angajaților, să îi motiveze să lucreze mai eficient și să se implice mai mult în rezolvarea problemelor. Dacă angajații simt că în momentele grele managerul nu este acolo, lângă ei, ci undeva departe, nu își vor mai îndeplini corespunzător sarcinile de serviciu și nu vor mai lucra eficient în vederea realizării misiunii organizației. Altfel spus, dacă nu există o apropiere mai mare între manager și angajați, compania nu va avea rezultatele scontate.

Sau gândește-te la altceva. Nu cumva absența ta ar avantaja reușita evenimentelor?

Într-o poziție de manager e bine să te gândești dacă nu cumva prin absența ta îi avantajezi fără să vrei aproape la fel de mult pe oameni ca printr-un vot explicit. Absența e un fel de renegare a sentimentului de a fi stăpân la tine acasă, dându-le astfel oamenilor posibilitatea să acționeze conform propriei voințe, împinși de impulsul schimbător al momentului. Iată, deci, o altă semnificație plauzibilă a imperativului "să fii liber".

Finalizarea impactului pe care îl are absența ta în mijlocul oamenilor este similar cu aruncarea unei mingi în sus: încerci să exploatezi orizontul de așteptare al unei emoții intense, fără să fii atent la ansamblul de procese care se petrec în jurul tău.

Evitați situațiile riscante care apar inopinat și care nu oferă o perspectivă largă asupra modalităților în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit.

Source: https://neculaifantanaru.com/evitati-situatiile-riscante.html

Excelența în leadership

On Decembrie 23, 2012

Începe să culegi roadele străduințelor tale în măsura în care ai tras învățăminte din problemele așezate în fața ta de aspectul retrograd al unui conservatorism plat care condamnă lumea la stagnare.

Experimentatorul Saint-Claire Deville descoperea unul din cele mai interesante fenomene fizico-chimice: fenomenul disociației combinațiilor sub influența căldurii. El determina condițiile acestui fenomen. Fapte, cât mai multe fapte trebuiau adunate, cercetate, comparate, pentru a trage concluzii tot mai generale. Numai astfel se poate ajunge, din aproape în aproape, la înțelegerea interdependenței dintre fenomenele chimice. Faptele experimentale puse în evidență de pleiada elevilor lui Deville și de sute de alții experimentatori au confirmat liniile generale ale interpretării lui Deville. Actualitatea cuvintelor lui Deville este mereu vie pentru cei care se ocupă de teorie și practică științifică.

Cercetarea fenomenului descoperit de marele savant n-a mai încetat, de fapt, nici astăzi. Fiecare din lucrările acestui maestru al experiențelor a deschis calea unor aplicații industriale noi. Întreaga activitate de cercetător a lui Saint-Claire Deville ne dă imaginea experienței ca sursă a teoriei, a experienței că sursă a aplicațiilor industriale.

Pentru a pune în evidență produsele de disociere, el imaginează sistemul tuburilor concentrice cald-rece, prin care izbutește să răcească brusc produsele de disociere, astfel încât ele să nu mai aibă condiții de recombinare. El imaginează sisteme de extragere a produselor reacției. Analizează, cu cele mai exacte metode ale epocii, gazele produse. Repetă de nenumărate ori fiecare operație și înscrie rezultatele analizelor în tabele. În descrierea experiențelor sale, nu omite niciun amănunt semnificativ. Cantitățile sunt riguros consemnate. Niciun fenomen secundar nu este omis. Sunt prezentate și nereușitele, împreună cu interpretarea cauzelor lor.

Leadership: Ești dispus să-ți încadrezi întreaga activitate de creație într-o pozitie de cercetător astfel încât să folosești imaginea experienței ca sursă a unor noi descoperiri, fără să cunoști adevărata valoare a ceea ce trăiești?

Claire Deville era de temut. Claritatea expunerilor sale transforma lecțiile de chimie experimentală în momente de propagandă activă pentru știință. Nu numai chimiști și medici, dar și oameni de litere, și intelectuali de tot felul se grupau în jurul acestui maestru al experienței, la așa-numitele reuniuni de duminică de la Ecole Normale. Deville transmitea până departe, dincolo de zidurile laboratorului, pasiunea pentru cercetarea experimentală.

Dar destinul savanților se îneacă adesea în drama sentimentului profund de abandonare și trădare, resimțit de pe urma unei societăți în care moravurile și interesele materiale resping beneficiile științei în evoluția umanității.

Într-una din zilele anului 1881, cadavrul lui Saint-Claire Deville a fost pescuit în apele Senei. Copleșit de muncă, depășit de problema aluminiului, trăind în mijlocul unei societăți în morală căreia nu era înscrisă prețuirea și recunoștința pentru talentele sale, Deville s-a cufundat, ca atâția alții, în apele deznădejdii. *

Leadership: Îți poți construi un raționament superior oricăror altor considerații de natură particular sau general-umană, bazându-te doar pe munca intensivă cu sinele într-un demers onest de cautare a unui erou care dorește să devină nemuritor?

Deseori, o viață plina de amărăciune se manifestă prin încercarea de a duce știința spre sfere idealiste, deasupra realităților care stăpânesc lumea, departe de necesitățile și preocupările care frământă masele și stimulează extinderea moravurilor cele mai detestabile.

Aproape toți oamenii de știință au avut momente limită în drumul spre împlinirea unui destin grandios, prin conștientizarea unei absențe de sens în categoria "ce anume îmi menține permanent activă fericirea", unde rostul strădaniilor de a lupta cu înfricoșarea trecerii banale prin această viață capăta conturul unei ambiții prometeice de remodelare a umanității.

Dimensiunea umană continuă să rămână slăbiciunea practicării impasibilității, o egoistă apărare a unor interese de moment, a unei excesive griji materiale, fără să reflecteze cu adevărat asupra evoluției lumii. În prezent, orice om de știință este, mai întâi de toate, un luptător împotriva clișeelor unei existențe standardizate între super-market și entertaiment, fiind dispus la o suspendare a nevoii de a intra în contact cu ceilalți membri ai comunității, tocmai pentru a nu intra în același horă cu ei.

De aceea am putea aborda leadershipul, într-o situație aparte ce poate interveni pe parcursul perioadei de implementare a unei investigații în infrastructura valorii personale, drept o modalitate de explorare eficientă a unei noi dimensiuni a descoperirilor științifice, întemeiate pe factorul "sacrificiu total". Aceasta pare, de altfel, condiția sine qua non a progresului și a redresării nemulțumirilor de ordin profesional, cu toate că unele necesități – cel puțin de ordin practic – devin inevitabile.

Dar cât de departe pot să ajungă și ce formă pot lua aceste necesități inevitabile în procesul elaborării teoriilor științifice ale personalității? În acest sens, am fi tentați să ne avântăm într-un demers onest de căutare a unui erou care dorește să devină nemuritor prin însăși exemplul trăirii sale de credință față de realizările imense ale științei puse în slujba lumii.

Nemurirea este ceea ce ramane in memoria lumii ca mostenire a unei cunoasteri experimentale profunde, dupa ce ti-ai dat consimtamantul ca mana unui destin istoric sa aleaga in locul tau pretul maretiei.

În ceea ce privește știința, poate că ar trebui cu toții să pornim în căutarea unei credințe motivate de înțelepciunea unei caracteristici a sufletului, aceea de a trece cu vederea toate nedreptățile unei lumi tot mai haotice, care (deocamdată) prețuiește numai efemeritatea vieții. Marcus Aurelius ne ajută cu un sfat în această privință:

"Când un altul te critică sau te urăște, când oamenii manifestă față de tine aceste sentimente, întoarce-te spre sufletele lor, intră în interiorul lor și vezi ce fel de oameni sunt aceștia. Vei vedea că nu trebuie să te frămânți pentru ca ei să-și facă despre tine la un moment dat o părere.

Totuși trebuie să fii binevoitor față de ei, căci potrivit naturii sunt prieteni. Și zeii îi ajută în multe feluri, prin vise, prin predicții, ca ei să obțină acele lucruri pentru care depun atâta efort."

Dar niciodată nu sunt de ajuns câteva pietre pentru a construi un întreg eșafodaj stabil. Niciodată liderul nu își va putea construi un raționament corect, bazându-se doar pe munca intensivă cu sinele. Niciodată nu va putea susține anumite supoziții contând doar pe forța proprie de autoobservare. În acest caz, el poate ajunge să se bazeze doar pe prejudecăți, forțând anumite nedumeriri. Şi să-și întărească credința într-o realitate absolută și definitivă care depinde de foarte mulți factori variabili. Dar o realitate care nu seamănă cu căutarea unei plăceri menite să acopere o lipsă, un gol, o suferință.

O mărime fizică ce intervine într-un proces sau fenomen trebuie caracterizată printr-un număr de elemente obligatorii astfel încât ea să fie perfect determinată. În leadership, ca să-ți pot duce știința spre un punct de vedere mai realist și mai profund, trebuie să reiei și să consolidezi în permanență procesul de optimizare a nivelului de înțelegere a dimensiunii umane spre o constantă de efect care dă posibilitatea întăririi calităților care te definesc.

Pentru a deprinde greutățile și competentele necesare leadershipului trebuie să-ți asumi conștientizarea unei absențe de sens atribuită demersurilor tale științifice, prin experiențe de tipul încercare-esec care pot oricând să-ți anuleze credibilitatea în fața celorlalți oameni.

*** Notă:** Solomon, Max - *Lumini în retortă* , Editura științifică București, 1962.

Excepțional Leadership

On Februarie 06, 2013

Autodisciplinează-te să-i influențezi pe oameni, fără să-ți ascunzi adevărata fire.

De fiecare dată când revăd filmul "The Silence of The Lambs (1991)" simt că mă integrez într-un spațiu plin de mister care îndeamnă la prudență, autoanaliză, cumpătare în luarea deciziilor, fiindcă nu pot să mă leapăd de această obsesie: că asist la un joc de măști care este cu atât mai înfiorător cu cât el nu părăsește niciodată sfera raționalului.

Esența vrăjită a lumii în care mă simt pierdut, asemenea unei corăbii fără echipaj, armonizează macrocosmosul unei ființe umane autonome, suverane, relativ independente de contextul social, care poate oricând să trăiască singură, dar fiind întotdeauna capabilă să distrugă alte destine.

Prin Hannibal Lecter este chemat în oglinda realității miezul tainic al unei lumi pline de nerv și substanță, în psihologia de mare clasă a unei metamorfoze de formă și identitate, ca de la omidă la fluture. Ne aflăm în fața unui tip de sensibilitate care apreciază fragilitatea și delicatețea unui gest spontan aparte, dar asta până la proba contrarie. El nu este omul schimbării, ci însăși schimbarea din om care începe cu psihologia unui exilat și se continuă cu senzația de eliberare dintr-o captivitate care i-a fost necesară la un moment dat, doar ca să reflecteze mai bine la adevărata cauză a bolii sale foarte rar întâlnită, numită: "persuasiune la superlativ".

Leadership: Îți dezvolți o conștiință care pleacă de la o imagine și ajunge la ființa pe care o reprezintă, pornind de la ideea că orice poveste adevărată este o poveste fără sfârșit?

Ceva din substanța unui geniu al răului poate fi oricând recuperat prin inventarea unei povești cu îngeri, singura situație care nu duce la o tragedie, o imagine formată din fapte, lucruri și cuvinte armonizate într-un ideal de convingeri pline de candoare care fac apel către tânăra generație umanistă. Iar povestea aceasta poate oricând deveni adevărată, continuându-se spre "nesfârșit", numai dacă conștiința îl îndeamnă să-și aducă gândurile în lumina unei spiritualități concordante cu știința, și mai ales dacă nu dă înapoi de la aceasta.

Atributele acestei povești uimitoare care te marchează profund prin puterea de evocare a unor destine desprinse parcă din suspine, nu sunt ritmul și cursivitatea unei lecții de viață demne de admirat, ci intriga unei acțiuni dramatice circumscrisă la un singur moment de tensiune maximă: suferința unei descoperiri târzii.

Pe primul loc în viața lui Hannibal este psihologia, dar focul curat al sufletul său este puritatea omului de esență foarte rară, candoarea ființei neajutorate, care îl poate face transparent pentru cunoștințele sale cele mai înalte.

În persoana lui Clarice Starling găsim trandafirul plin de îndurare, vrăjit de un magician care îi ascute spinii cu dibăcia unui apicultor și cu conștiința unității esențiale a tuturor lucrurilor lumii, dar fără să lase spinii să crească până la capăt ca nu cumva aceștia să rănească pe cineva cu o înțepătură veninoasă. Așadar, trandafirul acesta este fermecător datorită frumuseții sale, dar poate fi și dureros de cules datorită spinilor săi. Ai grijă la ce temperaturi îi ridici omului acea ascuțime a minții care poate pune mai presus rezultatul unei acțiuni, decât pązirea stearpă a literei legii.

Leadership: Ești pregătit să dai la o parte pătura de incertitudine care îți acoperă convingerile și îți anulează apartenența la spațiul de referință al unui personaj plin de ambiguități de care te simți atras și pe care vrei să-l faci să se simtă atras de tine?

Hannibal nu este doar un psiholog al cărui renume a depășit de mult granițele de notorietate ale domeniului, de unde necesitatea imperativă de a se regăsi într-o permanentă stimă de sine, din dorința de a se considera el însuși experimentul unei minți complexe. Dar este și un foarte bun mânuitor al realității de dincolo de zidurile tăcute ale vieții liniștite înconjurată de gratii.

Clarice Starling pare o femeie timidă la prima vedere, dar în spatele feminității se ascunde tocmai acea puritate de om cinstit și naiv, de o simplitate nemaiîntâlnită, mânat de niște convingeri limitative care nu înflăcărează și răscolesc pe oricine, ci doar pe o minte eliberată de convingeri false.

Singura incertitudine pe care o simte această ființă sensibilă constă în a nu ști ce să aleagă: ori să-l admire pe Hannibal pentru mintea genială de care dă mereu dovadă, ori să-l respingă pentru atrocitatea cu care își impune superioritatea persuasivă. În orice caz, pentru prima oară, Hannibal și-a găsit subiectul cel mai dificil de experimentat prin faptul că este atras de inocența ei atât de firavă.

Leadership: Cât de mult te poate influența personalitatea celui pentru care ești tentat să te redefinești într-un raport de respect față de capacitatea sale deosebite, dacă nu-ți dovedești sensibilitatea de a percepe ecoul prezenței sale în realitatea care te înconjoară?

Întreaga personalitate a lui Hannibal se dezvăluie ca esență magică a miezului unei lumi greu accesibile, ca fiind creația specifică unui Ego în care nimeni nu poate pătrunde, trecută parcă printr-un push de limits în oglinda unei metamorfoze morale. Practic, activitatea sinelui nu înseamnă doar parcurgerea unui drum inițiatic prin care se maturizează o concepție nouă despre reprezentarea formelor umane, ci poate să ofere și o reprezentare mai precisă, aproape naturalistă, a morții înseși.

Moartea surprinsă la fiecare pas nu mai este o entitate particulară, o chestiune de efect al unui caracter foarte disciplinat și inventiv, ci reprezintă o trebuință de a stărui asupra unui fapt lipsit de prevedere.

Prin rotirea evenimentelor în sensul invers al așteptărilor pe care le are fiecare personaj în legătură cu percepțiile lucrurilor sensibile, primind adesea o nuanță de amplificare a stării de neliniște, se poate calcula o nouă formulă a conviețuirii: singura cale de a-ți păstra intactă rațiunea de a exista este să-ți desparți sufletul în mai multe puteri deosebite, printre care puterea de a fi vulnerabil și puterea de a fi altfel decât îți permite natura ta.

Când Hannibal își ademenește victima în pânza de păianjen a incertitudinii pentru a o devora de orice speranță de viață, blocându-i orice clocot afectiv, practic el nu își adună toată inteligența într-un singur moment de inspirație. Ci așteaptă ca victima să se debaraseze de tot ceea ce nu poate fi prezent în iluzia vieții pe care o trăiește.

Iată splendoarea unui fapt psihic de cunoaștere profundă a sentimentelor, care nu poate fi calificat drept bun sau rău din punct de vedere al rezultatelor cercetărilor din sfera psihologiei.

Leadership: Te expui unei experiențe de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare deosebită și se finalizează cu o atitudine de

bunăvoință (arătată fără reținere) care îți cere să te distanțezi de propria realitate?

Diplomația și rațiunea bazată pe adaptabilitate la condițiile "întâmplătorului" te hrănesc, te îngrijesc și te instruiesc spre cel mai bun comportament în societate. Astfel, nu mai începi experimentul asupra unui anumit oponent decât dacă ești orbit de vanitate, de-a ignorantei tale dreptăți, trecând orice activitate prin prisma extremelor „totul sau nimic".

Hannibal este un simbol al totului: este dominat de sentimentul puțintei de a schimba orice destin și dispune de mijloacele psihologice pentru a înfăptui orice convertire a omului la o altă ordine de înțelegere a vieții, sub alte forme, mai subtile, mai puternic resimțite decât durerea fizică.

Să ne amintim de erou grec, Oreste. El pătrunde în universul nebuniei după crimele comise în numele răzbunării tatălui său (Agamemnon), divinitățile infernului silindu-l să vagabondeze dintr-un loc în altul, pradă delirului. El îi împărtășește surorii sale, Electra, în repetate rânduri sentimentul că aparține deja unui univers plin de groază.

"Te afli de pe acum printre cei morți" îi răspunde Electra, iar unchiul său Menelau are și el, în fața lui Oreste, senzația că vede o arătare de pe lumea cealaltă. Răspunsul lui Oreste este următorul: "Nu sunt viu, deși văd lumina".

De-a lungul acestui dialog, axat în totalitate pe tema nebuniei și a groazei, se înfățișează aspectele realității care guvernează lumea din jurul lui Hannibal. El nu-și semnalează prezența în viața oamenilor ca un intrus ce întrerupe fluxurile regulate ale conștiinței curate. Ci în mod foarte subtil, ca o vibrație discretă, oferind acel un plus de inteligență la care victimele sale aspiră. Odată prinse în vraja acestui magician misterios, ele sunt nevoite să înfrunte permanent gândul morții, neliniștea cea mai profundă.

Leadershipul este abilitatea de a-ți manifesta puterea intelectuală în sfera destinului celorlalți oameni, fără să dai frâu liber satisfacerii patimii de a te simți bine în fața lipsei lor de apărare.

Excepțional Leadership se referă la partea nevăzută a omului de geniu care nu trebuie să rămână exact așa, ca o ușă închisă, în raport cu lumea aparențelor exterioare. Ci trebuie întotdeauna să iasă la iveală ca un diamant cu proprietăți miraculoase care se șlefuiește odată cu trecerea sa prin viața tuturor celor care știu să-l aprecieze și să-l "recomande" mai departe.

Genialitatea nu este inteligența foarte ascuțită pe care o urmărești neobosit să ți-o etalezi în fața celorlalți oameni, încât să-ți faci un renume împrăștiat într-o mare de evenimente. Ci este privilegiul de a simți și de a anula acea emoție care te cuprinde și te înlănțuie în strânsoarea ei, numită: ambiție neechilibrată sau vanitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/exceptional-leadership.html

Executantul umil al grelei sale misiuni

On Octombrie 31, 2013

Menține-ți leadershipul sub control, punând accent pe starea interioară cât și pe eficiența faptelor pe care le întreprinzi.

Ridicat pe un maldăr de speranță, veghează sufletul chinuit al unei făpturi nevinovate, ca și când ar fi fost desprinsă de lumea în care se pot împleti cu ușurință visele. El se înfioară la fiecare tresărire de fibră, la fiecare gând nefiltrat de lentilele determinării care își schimbă proprietățile și devin fumurii pe măsură ce scade cererea pentru "asigurarea de viață".

Catherine este prizoniera lui Buffalo Bill, aruncată într-o temniță întunecată și îngrozitoare, sub pământ. Căci în groapa foarte adâncă, în cuptorul spaimelor care scade temperatura posibilităților omenești de a se simți ei înșiși, nu există termen de valabilitate pentru dorințe și pasiuni. În situații tensionate gândurile nu respectă standardele de transparență ale ființei al cărei sistem de valori este răsturnat.

Catherine Martin privește într-un punct fix, poate al revelației de care aproape se dezobișnuise. Caută oare o oglindă, în căutarea propriei imagini? Ce să observe? Ce să simtă la vederea rămășiței omenești? Viziunile morbide, venite ca un șoc puternic resimțit până în măduva oaselor, iau locul poftei de viață. Însă, nu se stinge și suflarea pe care Dumnezeu a pus-o în sufletul ei războinic.

Materia vibrează în mâna Creatorului. Într-o secundă de luciditate, produsă parcă de pronia cerească, Catherine trece de a o extremă la alta. Dintr-o dată, o succesiune de emoții se împletesc duios cu amintirile cele mai dragi, dând naștere la o mulțime de noi frumuseți și străluciri. Speranța ia locul dezamăgirii. Omul renăscut din durere, din imensa iubire divină, omul investit cu forțe noi, reformatoare, nu poate cere instanței sale de judecată să admită demisia acelui Eu-însumi încărcat cu noi daruri spirituale.

Leadership: Poți să-ți dezvolți o atitudine de acceptare a ceea ce ți se întâmplă, în virtutea convingerii că tot ce trăiești și experimentezi se cere validat prin încercarea de a te cunoaște mai bine într-o manieră diferită?

Structura armonioasă care rezultă din această fermitate interioară, în lupta dusă pentru credință, intră în ciclul *high-power* . Ca o undă de energie, Ego-ul propagă intens noi norme și aspirații, noi puncte de control în modul de " *a fi* " al captivei. Reacțiile de reducere a agenților nocivi, ca teama, nesiguranța, neliniștea, lamentarea, frustrarea, depresia, sunt cuplate cu formarea de noi radicali liberi. Şi anihilate de noi formațiuni de luptă. Energia internă, declanșatoare de noi trăiri și atitudini, este activată în trepte, evitând tulburările pe care le-ar putea produce eliberarea ei bruscă.

Alături de o fire tiranică, nu e loc pentru un om liber. În sinea ei, Catherine, supusă emoțiilor cele mai puternice, a luat o hotărâre. Capitală. Însă eliberarea cere abolirea întunericului, cere un efort imens tot atât de mare ca și cura de dezintoxicare. Ea trebuie să înfrunte stările negative cele mai profunde ale ființei și să lupte împotriva lor.

Inima nu acceptă să i se pună lacăt la gură și să capete duritatea neînsuflețită a unei stane de piatră. Ci țipă din toate puterile, cu toată energia imprevizibilei iluminări pe care o presupune o asemenea circumstanță. Trezind toate fibrele care iau parte la confruntarea dintre prezent și viitor, dintre două moduri de măsurare a vieții care se contrazic.

"Voi îndura totul, voi străbate acel hol imens al întrebărilor fără răspuns, acel coridor subteran al stărilor de zbucium. Până ce voi învinge ! "

Şi cu înflăcărarea extremă produsă de acest gând, cu acea hotărâre care ar putea facilita orice upgrade de configurație lăuntrică, Catherine lovește fulgerător în slăbiciunea sorții potrivnice care aproape niciodată nu admite abateri de la regulă. Ea începe să se cunoască mai bine într-o manieră diferită, într-o stare de provocare maximă, când trebuie să închidă definitiv frontiera de "copilul lui mama" și să se ridice singură la luptă, la nivelul unui Papillon care alege să evadeze dintr-un loc fără speranțe.

Leadership: Respecți spațiul personal prin intermediul căruia relaționezi cu tine însuți mai mult decât cu exteriorul, cu prețul experienței de a te adapta situației în care oricât de mult ai încerca să lupți nu poți spune că te-ai întrecut pe tine însuți?

Ceea ce limitează omul la a fi strict o entitate pasivă, incapabilă de a opune rezistență unei autorități externe, și care are meritul de a fi investigat ca având legătură cu leadershipul, este tocmai acea ipostază a personalității sale, dintre alte zeci de ipostaze. În care Eu-l suprem cerșește îndurare. Mai ales când această autoritate, asemenea unui agresor care perturbă siguranță individului, nu poate fi redusă la tăcere, la zero. Sau măcar la o valoare acceptabilă de control.

Să dai dovadă de o adevărată tărie și dârzenie în fața adversarului care progresează în profunzime, devine fundamentul dezvoltării durabile a întregii tale ființe. Fundamentul creării oricărei viziuni despre lume, în încercarea de conștientizare și înfrumusețare a experienței vieții.

Catherine încearcă să facă față împrejurării în care a adus-o destinul, încearcă să împiedice realizarea planurilor lui Buffalo Bill, își pune la bătaie inteligența și viclenia, dar totuși pare că nu se poate întrece pe sine însăși. Eșuează. De ce?

Fiindcă nu poate renunța la starea de slăbiciune a naturii sale, fiindcă nu poate primi recunoașterea altora, fiindcă degeaba ai curaj dacă nu ai putere, fiindcă degeaba ai parte, dacă nu ai și noroc, fiindcă degeaba te uiți într-o oglindă dacă nu te vezi altcineva, fiindcă degeaba ai abilități dacă îți lipsește perspectiva, fiindcă degeaba ai un mesaj bun dacă nu știi să-l împachetezi frumos, fiindcă degeaba ai facultate dacă îți lipsește școala vieții.

Leadership: Îți folosești conștiința drept scut în interacțiunea cu lumea exterioară, conformându-te unei situații care te consumă mult sau încercând să faci posibil acel lucru pe care crezi că nu-l poți face?

Poetul și filozoful libanez Kahlil Gibran a menționat un lucru înțelept: " *Pentru a putea trece prin încercările vieții, trebuie să respectăm acel spațiu personal prin intermediul căruia relaționăm cu noi înșine și nu cu exteriorul.* " Este o formulă de progres la care nu se poate renunța așa ușor, o formă de exprimare a acordului cu atitudinea care te individualizează în situațiile ambigue ale intersecției slăbiciunii cu puterea.

În jocul de șah, opoziția reprezintă situația când cei doi regi se găsesc față în față la distanță de un câmp unul față de celălalt. În cazul leadershipului, opoziția este reprezentată de situația când te afli față în față cu tine însuți, la distanța de un minim sau un maxim acceptat de potențialul tău de evoluție. Şi de potențialul de a te rupe de ritmurile vieții care pun stăpânire pe tine.

Asigurarea unui randament maxim al propriei ființe, spre a fi pe deplin pregătit să îți asumi

lupta lăuntrică cu sistemul de valori, dezvoltând intens acele norme și aspirații, noi puncte de control în modul de "a fi", devine absolut necesar. Doar astfel se poate contura o perspectivă nouă asupra propriei persoane și asupra celorlalți.

Nu vei putea niciodată să părăsești "opoziția", dacă intri în dezavantaj datorită unui complex de inadaptare la "șocurile" pe care atât de des le produce viața. Iar leadershipul nu va putea beneficia de avantajul apropierii de zona largă a proximei dezvoltări. Deci, înarmează-te cu acea hotărâre care ar putea facilita orice upgrade de configurație lăuntrică și lovește fulgerător în slăbiciunea sorții potrivnice care aproape niciodată nu admite abateri de la regulă.

Conștiința este punctul în care te simți mulțumit de sine și puternic în fața unei încercări dificile, deși îți pare rău că ți s-a întâmplat asta.

Executantul umil al grelei sale misiuni este omul care și-a înțeles misiunea și face tot ceea ce este posibil pentru a o îndeplini. Acest lucru implică și o luptă internă permanentă împotriva acelor reacții negative lăuntrice, demobilizatoare.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/executantul-umil-al-grelei-sale-misiuni.html

Exemplul de disponibilitate al lui Eisenstein

On Iulie 18, 2014

Dovedește-ți utilitatea în folosul creării unei noi direcții de transformare a rolului profesional, impunându-ți o identitate diferențiată care să le confere celorlalți premise realiste de valorificare a tendințelor de evoluție.

Hotărârea netă a tânărului Eisenstein de a se dedica teatrului s-a copt pe frontul Războiului Civil. Evident, dorința sa coincidea cu o necesitate stringentă a teatrului. Eliseev, numit regizor al celor două trupe de teatru care erau la dispoziția secției politice a armatei a 15-a, care tocmai urma să monteze un spectacol, spuse dur: *"Nu îl cunosc și nu vreau să-l cunosc pe pictorul Eisenstein. Dar îl cunosc pe șeful de șantier Eisenstein care îmi va fi necesar pentru construcții de fortificații pe front. Nu-l pot lăsa, am personal nevoie de el."*

Răspunsul lui Eisenstein a fost tot atât de dur: *"Nu știu cum e Eisenstein șef de șantier, dar cred că oameni ca el mai aveți suficienți și dacă o să aveți nevoie, veți avea și mai mulți. În schimb îl cunosc foarte bine pe pictorul Eisenstein și utilitatea lui în teatru vă este cunoscută deopotrivă și dumitale. Fără el se oprește munca unui colectiv întreg. Şi dumneata te-ai adaptat de curând jocului de-a teatrul, cum îl numești. Şi trebuie să-ți spun sincer că ai prezentat foarte bine personajul pe care l-ai interpretat. Apelez la simțul dumitale de artist."*

Nimeni nu știa că, în acea zi, datorită unui concurs fericit de împrejurări, începea cariera artistică a celui ce avea să devină, din șeful de șantier, apoi din pictorul decorator, marele regizor Eisenstein, care va revoluționa cinematograful la începutul secolului al XX-lea prin noi teorii de montaj. *****

Leadership: Cum îți interpretezi rolul de lider într-o evoluție care depinde de modul cum îți estimează ceilalți utilitatea în jurul unei imagini oglindită în ideea cunoașterii unei întâmplări care se subtituie altei întâmplări?

Am putea spune câte ceva despre etapele de construcție a științei, orientate după regulile unei severe cunoașteri care nu a cunoscut dezamăgirea, poate doar compromisul pentru o cauză mare, luând în calcul gradul de implementare a unei noi identități în procesul transformărilor inerente existenței sociale. Aș pronostica, de pildă, că niciun stil de a gândi nu va domina pentru mult timp galeriile cunoașterii, la fel cum nicio baterie nu ține la nesfârșit. Însă orice stil va deschide larg porțile unei noi lumi de cucerit, plină de utilitate și de noi opțiuni de personalizare.

O imagine oglindită în ideea cunoașterii unei întâmplări care se subtituie altei întâmplări se declanșează atunci când modul în care privești lumea se repetă printr-o structură comună, printr-o coincidență de raționament, emoție și interese, în modul în care lumea te privește pe tine.

Ca să poată fi valorificat, leadershipul trebuie să-și găsească un sens în lumea percepțiilor de explorare a "întâmplărilor care se recunosc în oglindă". Lumea aceasta poate fi interpretată de către protagoniștii luptei pentru câștigarea supremației în segmentul premium al producțiilor științifice ca o evadare din limitele impuse de un standard de gândire unanim acceptat.

Pentru aceasta, leadershipul trebuie privit ca o formă de autoevaluare a propriei identități, a propriilor obiective, valori și principii, în similitudine cu acele puncte de vedere dezvoltate pe ideea de "dublu" a perspectivei de construire a situațiilor care singularizează un fenomen, un eveniment, un destin, o vocație.

Leadership: Parcursul pe care îl urmezi se manifestă ca un fenomen cu implicații ample în existența unei alternative la perspectivele lumii din jur, producând efectele directe și pozitive asupra posibilității de a te încadra într-un anume tipar de inversare a așteptărilor pe care le impui?

Cineva spunea că identitatea este o *conquista* permanentă. Ca lider, ai datoria să inviți pe toată lumea să profite de oportunitatea de a-și forma o identitate proprie, o unitate de existență a conexiunilor dintre diferite abordări, ca răspuns la încercările din ce în ce mai grele și mai complicate de valorificare a științei și inovației, prin care indirect se exercită leadershipul.

Cât de bine îți interpretezi rolul într-o evoluție care depinde de modul cum îți estimează ceilalți utilitatea în gestionarea resurselor de muncă? Răspunsul la această întrebare vă arăta cum te raportezi la ceea ce vrei să realizezi prin intermediul științei tale, dar și câtă importanță și valoare dau ceilalți utilității tale în folosul creării unei noi direcții de colaborare și identificarea unor noi direcții de evoluție a domeniului în viitor.

Alegerea modalităților de acțiune și a valorilor adiacente acestora, plasarea lor într-un cadru de referință care pune în evidență caracterul superior al omului, duce la o personalizare a relațiilor umane, în termeni de profesionalism și flexibilitate.

A te încadra într-un anume tipar de inversare a așteptărilor pe care le impui înseamnă să-ți schimbi mereu poziția și punctele de vedere față de o realitate cu care nu ești de acord, prin dezvăluirea unei laturi personale competitive.

Acest aspect trebuie să creeze experiențe unice de combinare a prezenței de spirit cu asumarea unui rol de reprezentativitate în spațiul unei opere de mare interes.

Exemplul de disponibilitate al lui Eisenstein aduce în prim plan acea autoevaluare corectă în privința evoluției individuale și atingerii unor performanțe deosebite, cât și a obținerii excelenței într-un domeniu uneori nou și neexplorat. Acest lucru presupune și o cunoaștere perfectă a putinței tale în privința creării unei transformări inovative, dar și câștigarea încrederii celorlalți în tine.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/exemplul-de-disponibilitate-al-lui-eisenstein.html

Există un rol vacant care se conturează în opera ta?

On Ianuarie 03, 2009

Povestea pe care o creezi poate să prindă contur într-o imagine de tipul "chemare la viață", doar dacă ea continuă ideea subtilității sensibilității umane.

Ce actor va spune însă povestirea, cine-i cel mai potrivit? Şi ce rol să i se dea acestuia? Există un rol vacant. E drept că încă nu are niciun contur. Figurează doar la rubrica de deziderate. Lipsește un reprezentant al unei categorii sociale: meșteșugarii din Novgorod. Asta e! Actorul Orlov va interpreta rolul meșterului zălar Ignat.

Rolul se conturează, capătă savoarea pe care i-o cunoaștem și noi. Apar acum idei noi, noi imagini. Dintr-o noțiune, Ignat devine un personaj viu. La Novgorod el e cel care determină chemarea lui Nevski în fruntea oștirii. Apoi Ignat împarte zale tuturor. El însuși rămâne fără zale. Își pune singura întrebare pe care o mai găsește. E prea mică pentru el. Prea scurtă. Ideea are haz. Ignat va comenta: "Cam scurtă-i !" Invenția continuă. Ideea pierderilor rusești în bătălie trebuie sugerată prin moartea unui personaj apropiat sensibilității spectatorilor. Deci , ceva de genul moartea lui Ignat. Din cauza zalei. Gâtul îi e descoperit și cuțitul trădătorului îl va reteza. Comicul replicii, repetată acum, se va transforma în tragic: "Cam scurtă-i !"

Şi astfel ideile abstracte, tezele dinainte date prind carnație în imagini. Hățurile celor doi adversari - gândirea logică și imaginația - sunt egal de întinse și Pegașii galopează corp la corp.

Leadership: Poți să conturezi o povestire vizuală a realității externe, încât să devii reprezentantul unei invenții continue, unde realitatea este transformată într-un personaj viu al propriei tale sensibilități?

În rolul său de actor al viziunii expresioniste, artistul nu se mulțumește să contureze doar o povestire vizuală a realității externe; el devine reprezentantul unei invenții continue, unde realitatea este transformată într-un personaj viu al propriei sale sensibilități. Expresionismul, deci, conturează nu doar o formă, ci și o noțiune plină de "savoare reală" prin rolul vacant al interpretărilor standard.

Utilizând gândirea logică în combinație cu imaginația, acest stil evocă o chemare a emoțiilor prin transformarea formelor și culorilor, sugerând mai mult decât arată, și pune în discuție ideile abstracte. Fiecare formă de exprimare este o replică care continuă să dialogheze cu privitorul, fiecare contrast este o idee vizuală care sugerează noi interpretări ale realității.

Leadership: Conturarea unui personaj în opera ta explorează felul cum contrastul între expresivitate și realitate vizuală captează în același timp savoarea vieții și valoarea sacrificiului?

În contextul narativului tău, tragedia lui Ignat reflectă spațiul dintre rolul vacant și realitatea dură a destinului său tragic. Este un actor ce nu doar interpretează, ci și trăiește profund contradicțiile rolului care i-a fost dat. Prin conturarea acestui personaj, se explorează responsabilitatea reprezentantului meșteșugarilor din Novgorod, captând savoarea vieții lor și ideile abstracte despre sacrificiu și datorie.

Invenția continuă a lui Ignat, de a oferi zale celorlalți în timp ce el rămâne descoperit, adaugă un strat de ironie la narativul său, transformând comicul replicii "*Cam scurtă-i* !" într-un

tragism care rezonată cu sensibilitatea spectatorilor, sugerând pierderile inevitabile. Acest duel între gândirea logică și imaginația care caracterizează fiecare moment al poveștii, își găsește ecoul în lupta metaforică dintre Pegașii care galopează corp la corp.

În ceea ce privește creația, leadershipul este susținut de sensibilitatea și perspectiva spectatorilor, care oferă un echilibru între contrastul dintre expresivitate și realitatea vizuală.

Ceea ce tu redai în creația ta este ceea ce spectatorii văd în povestea vieții lor?

Există un rol vacant care se conturează în opera ta? Pune-ți această întrebare ori de câte ori te afli în fața unei noi provocări artistice sau conceptuale. Iar dacă viziunea ta asupra creației cuprinde misterul necunoscutului, atunci povestea vieții pe care o evidențiezi va fi una captivantă și memorabilă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/exista-un-rol-vacant-care-se-contureaza-in-opera-ta.html

Experiența tainei divine

On Februarie 19, 2012

Lupta cu adversarul interior care te încătușează toată viața devine scopul creației care păstrează amprenta proprietarului ei peste timpuri și vremi.

Orice copil cuminte, remarca paradoxal Serghei Eisenstein, strică obiectele, desface burțile păpușilor sau demontează ceasurile pentru a vedea ce se află înăuntrul lor. Spre deosebire de copiii aceștia "buni", eu am fost un copil rău, tocmai pentru că nu am făcut nimic din toate acestea. Probabil tocmai pentru această cauză a trebuit să devin regizor.

Şi asta deoarece așa numiții copii cuminți își epuizează în perioada aceea neastâmpărul curiozității, cruzimea primitivă și afirmarea agresivă. Neconsumate atunci, aceste tendințe izbucnesc mai târziu. În locul ceasului demontat apare pasiunea pentru cercetarea mecanismului creației, stricarea obiectelor este înlocuită cu ireverențe pentru autoritate.

S-a născut apoi întrebarea: "cu ce sunt eu mai prejos decât alții?" Şi aserțiunea, nemărturisită: "nu toate le fac zeii". Dar răzvrătirea aceasta care a dat naștere nevoii de a se afirma nu s-a atins o dată cu tinerețea. L-a însoțit toată viața. Nu este de mirare că, odată ajuns regizor, întreaga perioadă de creație a filmului "Ivan" este o perioadă de luptă, mai exact "lupta cu fantoma", cum mărturisea chiar el, lupta de a se elibera de un fenomen ce l-a stârnit cândva, izvorât de la o forță dinafară. Lupta cu adversarul interior care-l încătușează pe Eisenstein toată viața devine, de multe ori, scopul creației, născute din calculul personal interior.

Leadership: Poți să funcționezi în forma relativă a creației pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfățișează realitatea indirectă, prin surprinderea esenței non-materiale a unui creator desăvârșit?

Esențialul divin este rezultatul luptei cu "fantoma", simbolizând amploarea unui conflict pe care îl avem cu noi înșine în câmpul unei științe care caută esența omului, și felul în care facem față. Este lupta omului împotriva naturii care devine simbol al cunoașterii, simbol metafizic. Altfel spus, esențialul divin este forța din afara ta pe care trebuie s-o supui propriului control, sub îndrumarea unui *Rayahuas Esqueryo Usharphys*, asumare a creației în propria ființă dumnezeiască, în niciun caz amestecându-se cu elementele particulare ale unui destin perceput drept insignifiant,

Invidiat de mulți, Eisenstein încerca să pătrundă în tainele unei științe care urmărește adevărul și dreptatea, adică a unei științe care, conturându-se îndeosebi către sfârșitul secolului abia încheiat, mai are încă multe de spus pentru înțelegerea lumii complexe care ne înconjoară. A fi regizor nu înseamnă doar să descoperi viața și să o pui pe ecran, ci trebuie să aibă relevanță în a inventa noi curente artistice, provocând o reacție de deteminism în rândul oamenilor și societății în care trăim, o reacție de revoltă la formalismul spectacolelor comerciale.

Esențialul divin este împlinirea lăuntrică datorată unui act de plăsmuire a unei conștiințe arhetipale, magice, care se "trezește din somnul cel de moarte". Fără îndoială, influența omului asupra lumii se naște din contactul unui receptor de mesaje venite din dimensiunile neștiute ale Universului - cu acea acțiune sublima de controlare a materiei, fapt care nu contrazice opiniile unui creator a cărui natură divină este sugerată de substantivul "magician".

La capătul vizibil al procesului de decizie stă tripla pecete a unui magician care, realizând imposibilul, se vede dintr-o dată dublat de consecința unui lanț cauzal din care a fost

predestinat să facă parte.

Esența non-materială a unui creator desăvârșit este reflectarea propriei experiențe de viață într-o viziune care stăpânește ferm ansamblul. străbătând prezența-absență din spațiul atotcuprinzător al performanței de a fi autentic în orice rol abordezi. Cu certitudine, povestea de viață a regizorului Eisenstein, devenind mărturie a realizării unei activități prometeice, corespunzătoare unor obiective neașteptate, a trebuit să treacă de baricada provizorie a unei societăți superficiale pentru a întâlni temeiul unei biruințe trainice.

De bună seamă, creația pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfățișează realitatea indirectă depinde de circumstanțele în care a intervenit hazardul pentru a ascunde refuzul cauzelor, fapt care îți permite să ai propria autonomie. Acolo unde nu ai avut niciodată înclinații, exact acolo s-ar putea ascunde talentul tău. Punctul tău slab ar putea fi punctul tău forte, ceea ce în cazul lui Eisenstein s-a dovedit a fi jobenul magicianului din care iese iepurașul.

Şi să nu uităm un lucru. Cel care împlinește miracolele este magicianul care aspiră la suprema perfecțiune într-o anumită știință. Iar acest magician, simbolizând iluminarea, intelectul, cunoașterea nesfârșită, știe să valorifice din plin "Cheile lui Enoch", având totodată puterea de a provoca sau stăpâni anumite fenomene naturale, întocmai ca Prospero, ducele Milanului, protagonistul piesei "Furtuna" de Shakespeare. Iar magicianul poartă întotdeauna o triplă pecete: aceea a unui actor, scenarist și totodată a unui regizor.

Leadership: Îți îndrepți energiile spre asumarea unei creații în propria ființă dumnezeiască, făcând din realitatea care te înconjoară perspectiva unei conștiințe care a parcurs drumul până la nivelul conceptului de "Cauză Cauzelor"?

Unii dintre acei oameni care n-au avut nicio înclinație spre studiu ajung să fie cei mai îndârjiți apărători ai științei, dar și ași în diverse domenii. Iar majoritatea celor care au studiat ca turbații tot timpul (încă de mici copii), continuând cu studii prin străinătate,ăștia nu reușesc nicidecum să miște gândirea în lumina științei. Îi ocolește pur și simplu esențialul divin, relația dintre căutările intelectuale și experiența spirituală.

Mai exact, ce este esențialul divin? Este spațiul limitat care îți stă la dispoziție pentru orice intervenție "reparatorie" în mersul lumii, în contextul unirii dintre o viziune centrată pe trecut, căci „de acolo ne vin toate", și perspectiva centrată pe o comuniune spirituală divino-umană, ce transcende timpul și spațiul.

Cu atât mai probabil, spațiul divin desemnează starea mistică care influențează percepția unei realități al cărei unic sens este imaginea vie și convingătoare a unui nou început posibil, o creație proprie pornind de imaginea unei vieți care întruchipează un îndemn către păstrarea speranței și credinței.

Și uite așa au stat lucrurile întotdeauna, și niciodată nu se vor schimba. Potrivit acestui considerent, influența cea mai mare pe care se construiesc toate virtuțile, toate părțile implicate în procesul schimbării, rămâne de regulă ascunsă. Şi nu numai atât. În leadership "Cauza Cauzelor Mistice", *Mystica Mysterium do Santosis*, se constituie ca o reacție la presiunea influenței din exterior, a constrângerilor, a limitelor sau a circumstanțelor pe care nimeni nu poate să le prevadă.

Leadershipul depășește faza de intenție, vizibilă într-o creație artistică, și se afirmă ca structură a unei experiențe de viață care arată clar că oamenii cresc și se formează între oameni, dar numai unii dintre ei, aceia care pășesc discret între fantastic și magic, ajung să fie transformatori ai realității.

Cel puțini unul din ei, Serghei Eisenstein, a fost un traducător al planului divin în realitatea umană terestră.

Experiența tainei divine străbate opera unui creator de lumi noi, văzută prin ecranul de proiectare a imaginilor fascinante care, formând un tot coerent, prind viață, îmbogățesc sufletul și te invită să redescoperi o lume plină de culoare.

Se pune întrebarea: cum ajunge cineva, de la statutul unui om cu totul banal, la statutul de titan al cinematografiei? Aici este taina divină, o lege nescrisă pe care o guvernează viața celor care se avântă spre înălțimile albastre ale cerului, punctate ici și colo de câțiva nori albi.

Tu te poți avânta curajos spre înălțimile purului, inspiratorului, binefăcătorului aer al ideilor nobile, precum un vultur care-și reclamă crestele, pe bună dreptate, ca fiind ale sale?

Source: https://neculaifantanaru.com/experienta-tainei-divine.html

Explozia în artă

On Februarie 21, 2016

Învață să recompui întregul unei opere de artă, sugerând o anumită semnificație prin intermediul unei „secvențe" cheie.

Dacă vrem să descifrăm evoluția gândirii artistice a lui Eisenstein, geneza ei, atunci cunoașterea biografiei lui este esențială. O experiență timpurie, din perioada când urma școala de ofițeri de geniu, și anume studiul disciplinei "Minarea", stă la baza ei.

"Explozia" în artă, mai cu seamă când este vorba de o explozie de sentimente, deci una patetică, este construită după aceeași formulă ca și în domeniul explozivilor. Evident că sunt deosebite mijloacele, dar mecanismul rămâne identic. În ambele cazuri sunt trei faze precise. În cazul minelor: crește tensiunea, explodează învelișul de retenție, suflul împrăștie schijele. În film: crește tensiunea, urmează explozia patetică care se transformă într-un alt torent de sentimente. La mine explozia nu este posibilă fără existența detonatorului.

În film, rolul detonatorului îl are câte o secvență de "accentuare" - de care "Potemkin" abundă - care creionează explozia, intercalată între momentul creșterii tensiunii și secvența următoare. *******

Leadership: Reușești să creionezi „explozia" în artă, intercalând momentul creșterii tensiunii cu secvența cheie?

Leadershipul seamănă cu un decor pentru un film despre cursul vieții tale, numai dacă pătrunzi în atmosfera lui specială. plină de vulnerabilitate și tensiune. Iar personajele și evenimentele, atunci când își găsesc corespondent în viața reală, nu au funcția doar să te anime, ci să te reprezinte ca pe o experiență de conectare la ceva mai presus de tine din care trebuie să extragi esențialul unei arte dincolo de limbajul ei specific.

Dacă pătrunzi în decorul acestui film ești obligat să adaugi valoare elementelor de top ale scenariului propriu-zis. Filmul nu îndeplinește rolul de comunicator al unui mesaj anume, ci reușește să croșeteze o imagine despre tine însuți care nu există încă în realitatea obiectivă.

„Explozia"în artă, identificându-și rolul în construcția unei teme personalizate, fondată pe structura unor concepte care ating sensibilitatea omului în profunzime și în același timp oferă o doză de suspans și provocare a curiozității, se obține din intercalarea momentului creșterii tensiunii cu acea secvență cheie în care fiecare element este mai puternic resimțit decât suma tuturor celor dinaintea sa.

La rândul ei, creșterea tensiunii se produce atunci când spectatorul este supus unei presiunii psihologice. El este introdus într-un anumit context al experienței de viață pe care simte ca o trăiește integral, dar din care nu primește răspunsuri și nu are idee ce i se poate întâmpla. Ştie că ceva care nu e la vedere încă există și caută să pună mâna pe el. Poate fi ceva bun, sau ceva rău.

Singurul eveniment în inovație care aderă la dezvoltarea sustenabilă a leadershipului vizează calitatea artistică a unei opere de artă a cărei mijloace de constituire a efectelor dătătoare de emoții sunt accentuate de raza posibilă de acțiune a unui "detonator" care eliberează forța unui mesaj cu impact social ridicat.

Secvența cheie constituie etapa intrării spectatorului într-un proces radical de transformare, unde totul se concentrează într-un singur punct. Practic după ce totul din atmosfera intensă a fost supus privirii scrutătoare a minții, spectatorul descoperă dintr-o dată misterul ! Dar nu oricum, ci pe cale afectivă, revelatoare sau reacțională !

Secvența de cheie, reprezintă așadar, o formulă care cuprinde mai multe detalii de efect. Este un moment crucial în redarea senzației de neașteptat care schimbă fața lucrurilor, însoțit de motive și dovezi ale unor „prezențe sau repere străine" - luând forma unor segmente sau aspecte ale lumii pe care în realitate nu le-ai sesizat sau păreau doar pure fantezii.

Pentru a amplifica impactul leadershipului în serviciul inovației trebuie să depui eforul de adăugare a unei semnificații suplimentare noțiunilor pe care le abordezi prin intermediul unor asocieri de imagini și idei puternice, care fac dintr-un subiect abordat mai rar o realitate distinctă.

Explozia în artă se produce atunci când reușești să introduci acel „altceva" în spatele a ceea ce vrei ca oamenii să vadă, lăsând în urmă un indiciu important.

Secvența cheie din filmul „World War Z" pe care l-am văzut aseară, fără de care n-ar fi fost posibilă construcția intrigii, răstoarnă orice așteptări. Ea este reprezentată sub forma unui mesaj:

„Mama Natură este un criminal în serie. Nimeni nu ucide mai bine, nimeni nu este mai creativ. Dar precum toți ucigașii în serie, ea nu se poate abține să nu dorească să fie prinsă. La ce bun ar fi toate astea dacă nu și-ar asuma nimeni creditul? Așa că ea lasă firimituri.

Partea dificilă, cea pentru care petreci un deceniu în școli, este să vezi firimiturile ca indicii. Uneori, ceea ce crezi că ai văzut - cel mai brutal aspect al virusului, se dovedește a fi tocmai fisura din armură. El adoră să-și deghizeze slăbiciunea în tărie."

Leadershipul este structurat în jurul imaginii care, sugerând o anumită semnificație, poate să recompună Întregul. În leadership „explozia" nu este posibilă fără existența „detonatorului".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/explozia-in-arta.html

Expresia Artistică

On Ianuarie 13, 2017

Continuă să dezvălui esența unei realități, punând-o în valoare prin intermediul imaginii.

Tot mai mult revine preocuparea majoră a regizorului Serghei Eisenstein pentru răfuiala personală cu niște impresii care l-au silit cândva, pentru lupta aceea interioară pe care o mărturisea de atâtea ori. Ea se reflectă într-un specific al compoziției în interiorul însuși al lucrurilor. Centrul de greutate al efectelor lor nu rezidă atât în explozie, cât în procesul de încărcare a exploziei, deoarece "însuși procesul de biruință reprezintă de fapt un proces de eliberare".

Așa a fost în filmul "Potemkin" scena masacrului de pe scări, urmată de leii care rag și de explozia de mânie în filmul "Vechiul și Noul". Așteptarea înfrigurată a picăturii de lapte din centrifugă, sau în filmul "Nevski" atacul porcului. Așa este acum în filmul "Ivan cel Groaznic" acel verb "Minți ! " care face să explodeze întreaga încărcătură emoțională acumulată de-a lungul scenei în care țarul realizează pe planul conștiinței și al afectelor constrângerea de a se supune morții.

Această secvență din "Ivan cel Groaznic" cuprinde o netă notă autobiografică atât prin ideea ei: înfrângerea morții, cât și, într-o textură mai intimă, prin metoda prin care este construită.

Şi iată că cercul se închide, ajungem în punctul de unde am plecat, caracterul autobiografic al filmului reiese din surprinderea măcar schițată a procesului creator. Bineînțeles că monograful ar trebui să analizeze în detaliu toate acestea. Biograful s-a mulțumit cu consemnarea unui fragment al biografiei creației. *

Leadership: Îți mărturisești lupta interioară într-un impuls de creație, reflectat în specificul compoziției din interiorul întregului la care te conectezi?

A finaliza procesul de formare a noțiunilor, ce corespunde unui sens de participare și implicare activă în interiorul întregului la care te conectezi, înseamnă de multe ori să reduci la identitate, la expresie, la valoare, la imagine - ceea ce este exprimabil printr-o idee, prin variația unui singur parametru, prin intermediul senzațiilor sau a percepțiilor.

Marile călătorii pe tărâmul regiei se nasc prin descoperirea proprietăților și rațiunilor lucrurilor prin analogie cu un presupus model real de singularitate, exprimat ulterior printr-un „verb" care ajută la conturarea unui personaj, dar și la construcția unei intrigi.

Un verb de tipul „Minți ! " denotă o stare de nesiguranță, un adevăr scos la iveală, o reprezentare fidelă a unei conștiințe nedrepte, o manifestare a gândirii ce intră în dialog cu o altă gândire. Este un dat prezent ce reflectă o realitate percepută sensibil sau rațional prin intermediul cuvintelor, gesturilor, culorilor, sunetelor. Toate acestea tind să reflecte esența unei realități pusă în valoare prin intermediul imaginii.

Exprimarea figurată a naturii omului în prezența unei alte gândiri, prin intermediul efectelor de imagine, este unul din fundamentele expresiei artistice.

Creația, nefiind întotdeauna reductibilă la schemele prestabilite de percepție a unor obiecte, stări, fapte, realități sau imagini, se clădește totuși pe ideea că forța care ordonează infinită

mișcare a unei acțiuni, a unui fenomen sau proces, poartă în sine condițiile posibilității de apariție a unei diferențe între anticipațiile și rezultatele unei anumite experiențe.

Această experiență, care face să explodeze întreaga încărcătură emoțională a regizorului, ordonând varietatea în armonie, corespunde unei redări simultane a unei imense impresii și psihologii despre un anumit subiect sau personaj, exagerând sau alternând semnificațiile unor acte sau îmbinându-le și articulându-le astfel încât să se creeze efectele dorite.

Surprinderea trăsăturilor psihologice proprii în portretele personajelor pe care le creezi este un corelativ al reușitei în arta cinematografică.

Lupta interioară este o experiență de învățare din care derivă noi roluri, noi personaje, noi tipuri de subiecte, noi forme de expresie artistică. Numai cine își mărturisește lupta interioară într-un impuls de creație, reflectat în specificul compoziției din interiorul întregului la care se conectează, va putea să-și afirme și să-și consolideze puterea geniului său de a reuni cele două domenii - leadershipul cu cinematografia - într-o analogie a concepțiilor despre ființă, existență, natură, spirit, individ, realitate, artă, știință și progres.

Expresia Artistică reiese din surprinderea măcar schițată a procesului creator care pune în prim plan natura individului sub forma unei anumite identități, alături de un subiect puternic, reflectat prin utilizarea echilibrată a mijloacelor artistice cinematografice: culori, sunete, linii, jocuri de lumini, proiecții de imagini, prim planul, planul îndepărtat, etc.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-artistica.html

Expresia calităţii de a fi un învăţat

On Iulie 21, 2018

Încearcă să priveşti învăţăturile ca pe un lucru ce trebuie mereu îmbunătăţit, încât să te încadrezi în acea categorie a liderilor care îşi împletesc existenţa cu totalitatea valorilor ei de rezultat.

Scriitorul Thomas Cleary, spunea următoarele în cartea *Zen Lessons* :

Mulţi călugări pe care îi cunosc nu privesc învăţăturile ca pe un lucru care trebuie mereu îmbunătăţit. Mă tem că mănăstirile vor diminua importanţa acestui lucru. Răposatul meu profesor Yangqi obişnuia să spună că, atunci când cei deasupra şi cei de dedesubt nu se preocupă de acest lucru, cea mai mare năpastă se abate asupra asimilării de cunoştinţe.

În trecut, pe când trăiam izolat în biblioteca mănăstirii Guizong şi studiam scripturile şi istoria, mulţi dintre aceşti oameni nepăsători au trecut prin faţa ochilor mei. Cărţile erau foarte vechi, fiind uzate, dar totuşi, de fiecare dată când deschideam o carte nouă aveam sentimentul că fac o nouă descoperire.

Dacă iau în considerare aceste lucruri, atunci aprofundarea cunoştinţelor, fără a te îndepărta de oameni, seamănă cu relatarea mea.

Leadership: Eşti gata să-ţi valorifici transformarea de sine printr-o neînvinsă tendinţă spre perfecţiune care face din proiectarea unui nou traseu de urmat o învăţătură indispensabilă vieţii?

O învăţătură indispensabilă vieţii, încercând să-ţi exprimi starea de a fi util unei cauze care îmbrăţişează totul şi îi include pe toţi semenii tăi, legată de practicarea unei meditaţii care te ajută să îţi iei mintea de la probleme, reprezintă o suprapunere a conceptelor filozofice cu convingerile propriei conştiinţe. Or această suprapunere argumentează că renunţarea la tot ce nu este indispensabil unei bune evoluţii trebuie făcută în termenii unei descoperiri care anulează vechile înţelegeri sau reguli pe care ţi-ai clădit motivaţia spre schimbare.

Transformarea ta are loc în momentul în care îşi "împart pumni şi picioare" ştiinţa de a fi altcineva şi ştiinţa de a şti să te ridici la pretenţiile noii tale deveniri. Capacitatea ta de a deveni un lider mai bun depinde de echilibrul dintre cele două ştiinţe şi de felul în care îţi configurezi viziunea asupra realităţii pe care ai dobândit-o căutând sensul şi nonsensul vieţii.

Valorile de rezultat ale vieţii sunt: capacitatea de a înţelege preţul ei, puterea de a rezista încercărilor ei şi abilitatea ta de a interpreta experienţele ei.

Obligaţiile, nevoile, interesele, planurile, regulile, preferinţele, care îţi înnoiesc neîncetat tendinţa spre perfecţiune, toată această înghesuială de variabile ce decid funcţionarea ta, toată această încâlcire a constantelor care apar în ecuaţia transformării tale trebuie avute în vedere numai sub aspectul lor pozitiv.

Căci ele pot deveni la fel de puternice ca gratiile unei colivii, în care ajungi să te simţi captiv, înfrânt şi nefericit. Şi, astfel, se poate produce o transformare în felul tău de a fi, dar o despărţire grea, o înstrăinare de ceea ce te caracterizează cu adevărat, şi pe care ai considerat-o până atunci certitudinea vieţii tale.

Transformarea percepției tale despre orice poate conduce la schimbarea realității, hrănită continuu din experiențe diferite de înțelegere, se realizează numai dacă îți retragi atenția de la ceea ce nu dorești să manifești prin prejudecăți, conformare, morală exagerată, tabuuri, și alegi să rămâi observator al celor mai mici inflexiuni din jurul totalității care îți dă posibilitatea să explici necesitatea existenței.

Învățătura care influențează leadershipul este autoritatea pe care o exerciți asupra a ceea ce înseamnă să trăiești prin puterea sentimentului că ai făcut o descoperire capabilă să schimbe percepțiile despre ce ți se întâmplă, despre ceea ce te înconjoară, despre ce este bun și ce e rău.

Expresia calității de a fi un învățat se fundamentează pe efectul modelator al meditației și contemplărilor neîncetate asupra lucrurilor obișnuite sau uitate, în vederea tratării aspectelor relevante ale realității bazate pe pluralism și diversitate ce îți oferă posibilitatea să-ți lărgești percepțiile despre ceea ce îți poate aduce un eveniment de învățare.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-calitatii-de-a-fi-un-invatat.html

Expresia Leadershipului

On Octombrie 18, 2010

Cercetează bine latura cea mai profundă a leadershipului tău, pentru ca expresia lui de final să dezvăluie adevărata ta calitate.

Pictorul francez Henri Matisse spunea într-un articol al său mai vechi: *"Ceea ce urmăresc în primul rând este expresia. Pentru mine expresia nu stă în pasiunea ce va izbucni într-un chip, sau care se va afirma printr-o mișcare violentă. Ea se află în întreaga dispoziție a tabloului meu. Locul pe care-l ocupă corpurile, golurile care sunt în jurul lor, proporțiile, toate își au partea lor... Pentru asta trebuie să-mi pun ordine în idei. Relația între tonuri se va stabili în așa fel încât le va susține în loc de a le atenua. O nouă combinație de culoare va urma celei dintâi și va însuma totalitatea reprezentării mele."*

Leadership: Felul în care înțelegi legătura dintre artă și creație este o reflectare a calităților tale măsurate printr-o adâncire a sentimentului de utilitate și de împlinire la nivel de "consecință a uceniciei" ?

Un artist de mare valoare, un pictor iscusit, acordă atenție lipsurilor pe care le constată în anumite zone de concentrare *a unor* resurse tot mai importante pentru activitatea de creație, preocupându-se în mod constant de acele "goluri" din sistemul său de gândire care nu pot fi umplute decât cu o mai bună înțelegere a principiilor pe care se întemeiază ideile sale. El își fundamentează relația cu ceilalți oameni printr-o reglare eficientă a propriului său mecanism interior de funcționare, având la bază o întâmplare, o poveste, o amintire, o ucenicie care l-a condus în cele din urmă să devină pictor maestru.

La fel ca un pictor, un lider își stabilește relația între "tonurile" care stimulează creativitatea și inspirația proprie, și care marchează schimbarea și evoluția sa, în așa fel încât acestea să-i susțină viziunea, obiectivele și strategiile. Aceste tonuri se potrivesc propriei lui calificări, propriilor sale performanțe, propriilor sale vibrații interioare și propriilor sale intenții. Tonurile care stimulează creativitatea unui lider sunt: imaginația, capacitatea de a improviza, capacitatea de a căuta alternative, capacitatea de a gândi logic și anticipativ, capacitatea de coordonare, intuiția, capacitatea de a reprezenta realitatea din jur, etc.

Ucenicia pe care o primești, la fel ca și ucenicia pe care oferi celorlalți aspiranți la statutul de mari performeri, este o formă a învățării prin practică care are ca scop final realizarea unor competențe individuale și colective foarte precise, derivate din profilul de formare al personalității fiecăruia. Ori, pentru ca un ucenic să fie gata să-și depășească maestrul, el trebuie să fie setos de învățătură și să nu știe ce-i teama de greșeală, mai ales într-un context de sedimentare și decantare a impresiilor, analizelor, evaluărilor, bunelor practici, etc.

Leadership: Poți să-ți înregistrezi ultimele retușuri ale creației tale în memoria unui prezent care ține pasul cu viitorul și care nu lasă pe nimeni în urmă, încât natura artei tale să fie percepută ca tendință de inovație a timpul ei?

Un lider se distinge de ceilalți aspiranți la măreție realizând lucruri de care foarte puțini sunt capabili, se distinge prin leadershipul bazat pe o judecată sănătoasă, pe o evaluare corectă a propriei sale activități și a responsabilităților (pe care le-a acceptat liber și necondiționat de nimeni) de care este nevoit de dea dovadă. Iar în al lui spirit de disciplină, de cercetare, de inițiativă, care tinde către ceea ce numim profesionalism, către ceea ce-l reprezintă, către ceea e nelimitat în ceea ce privește propria sa evoluție - se manifestă întotdeauna ceva original care îi conturează și îi scoate în evidență personalitatea.

În fotbal, un antrenor trebuie să aibă în cea mai mare măsură ceea ce se numește în mod curent "ochiul clinic". Adică trebuie să știe care este limita de efort a jucătorilor, deci ce și cât trebuie să le solicite.

Pentru ca leadershipul tău să nu-și piardă din valoare odată cu trecerea timpului, trebuie să-ți dezvolți tu singur acel "ochi clinic" care să-ți permită să stabilești cu precizie limita pe care o poți atinge. Expresia leadershipului tău este data de modul în care îți dozezi eforturile, fără a fi influențat de vreo tendință din exterior, astfel încât să-ți menții performanțele. În simțul tău de echilibru și de armonie se recunosc caracteristicile tale temperamentale și comportamentale.

Ultimul retuș al creației tale trebuie însumeze totalitatea reprezentării tale, ca artist, pe făgașul unei ridicate exigențe estetice, pe făgașul unei continue ameliorări a condițiilor de lucru. De fapt, ultimul retuș al creației tale trebuie să cuprindă descrierea personalității tale pe parcursul unei perioade de expunere, de conservare și păstrare a patrimoniului artistic al lumii moderne.

Expresia Leadershipului se măsoară prin rezultatele obținute în vederea atingerii țelului suprem (desăvârșirea) și se bazează în mare măsură pe coordonarea activităților echipei, pe stabilirea unor limite de performanță și de acțiune, pe cooperare interumană, etc., elemente ce țin în cea mai mare măsură de lider, în primul rând, și de cei din echipa lui, în al doilea rând.

Concluzie: Expresia leadershipului este aidoma unui tablou expus într-o expoziție – ca lucrare finală este admirat de toți, este impresionant prin armonie, culoare și perspectivă. Este tabloul în care autorul a reușit să îmbine armonios elementele componente, servindu-se de cei pe care i-a selectat ca "producători" de pânză, de vopsele și pensule, de diluanți și emulgatori, de ramă, etc., și chiar și de cei care i-au admis lucrarea pentru a fi expusă.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-leadershipului.html

Expresivitatea montajului

On Octombrie 18, 2015

Acordă noi valori și noi calități operațiunilor tale creatoare, prin extinderea lor din sfera acțiunii în cea a semnificației.

Regizorul american D. W. Griffith pare să fi fost primul care a înțeles modul în care anumite tehnici de film ar putea fi folosite pentru a crea un limbaj expresiv, sporind starea de spirit și tensiunea. Griffith a folosit pentru prima oară conștient și chibzuit montajul paralel a două acțiuni convergente. Astfel a descoperit expresivitatea montajului. Dar s-a oprit aici.

*Eisenstein însă va merge mai departe. El va înțelege că, prin confruntarea lor, două imagini dau naștere la o nouă noțiuni. Şi vom întâlni, de pildă, imaginea alterată a represiunii unei greve și a tăierii vitelor într-un abator, care împreună, astfel alăturate, vor exprima nu două fapte disparate, ci ideea sălbăticiei poliției țariste. Eisenstein va lărgi sfera montajului paralel găsit la Griffith, acordându-i noi valori, noi calități prin, cum spunea el, extinderea lui din sfera acțiunii în cea a semnificației. **

Leadership: Reușești să surprinzi o nouă nuanță a expresivității, prin punerea în producție a unui produs ce exprimă ideea identității propriei tale creații?

Leadershipul poate surprinde acea sclipire valoroasă de inteligență artistică (specifică genialității), puterea de a realiza ce înseamnă cercetare, străduința de a realiza ceva cu greutate și tenacitate. El poate fi calculat în măsura în care se reușește o anumită performanță în utilizarea mai multor procedee diferite de comparare între noțiuni, fenomenele reale și armonizarea cu diferite principii.

Utilizăm genialitatea ca o pârghie corespunzătoare nu doar pentru îndeplinirea îndatoririi de a face dovada unei ambiții puternice, ci, în măsura în care știința și tehnica obțin zi de zi victorii fără precedent, ca o baghetă magică care dacă te atinge parcă știi dintr-o dată totul. Imaginile care dau naștere la diferite noțiuni trebuie să surprindă adevărurile unor fapte sau clipe care s-au petrecut, scoase la iveală printr-o punere cap la cap a detaliilor cele mai relevante și lăsând restul la discreția privitorilor.

Expresivitatea reprezintă esența unei creații inspirată din realitate, alimentată cu ușurința cu care comunici o idee prin pătrunderea în miezul unei acțiuni menită a-l determina pe interlocutor nu numai să imagineze sau să construiască în plan mental o anumită imagine, ci să și o transpună în practică, să găsească mijloacele și resursele de traducere în fapt.

Iar o nouă nuanță a expresivității se obține atunci când imaginea pe care o redai prin idee, sau revelată metaforic, devine mai credibilă decât realitatea. Măiestria unui regizor este cuprinsă în suma cadrelor pe care le surprinde într-o serie de momente care îmbogățesc experiența personală a spectatorilor.

Leadership: Ești în stare să experimentezi un nou sens al noțiunilor pe care le asimilezi prin confruntarea a două sau mai multe imagini ale aceluiași subiect care exprimă fapte separate?

Liderii merg întotdeauna mai departe în căutările lor de noi cuceriri științifice, purtând în propria lor manieră de interpretare a unei imagini o mulțime divizată de elemente expansive (fapte sau ipoteze). Aceste elemente, constituite prin convergența mai multor surse de

informații, lărgesc sfera cunoașterii și, prin aceasta se relevă caracteristica de bază a individualității regizorale: interesul de a conferi o nouă calitate relației dintre realitate și reprezentarea artistică.

Sensul nou atribuit noțiunilor sau anumitor aspecte ale realității (dorite a fi evidențiate prin limbaj), dă conturul unui anumit stil, al unei anumitei structuri de interes. Acest contur este obținut în urma unei intervenții de ordin individualizator. Nu vei putea niciodată să experimentezi un nou sens al noțiunilor decât prin confruntarea a două sau mai multe imagini ale aceluiași subiect care exprimă fapte separate.

Orice regizor tratează realitatea ca o masă de universuri paralele aflate într-o continuă multiplicare, astfel încât imaginile cărora le dă viață prin țesătura fină a particularului să facă trimitere spre evoluție în redarea unui efect de montaj (trecerea de la un cadru la altul).

Prin confruntarea a două sau mai multe imagini se obține o noțiune nouă care, din punct de vedere artistic, evidențiază esența ascunsă un anumit fenomen de amploare (cum este cazul metaforei morții clinice care deschide viziunea „jocurilor de umbre" ce lovesc geamul minții proiectat să despartă realitatea de vis).

O imagine proiectată de camera de filmat poate să fie credibilă dacă concentrează o serie de momente și cadre reprezentând experiențe unice pe care încerci să le trăiești la intensitate maximă, cu specificația că efectele sunt mai profunde și durabile datorită a ceea ce reușesc ele să declanșeze în creierul tău.

Expresivitatea montajului surprinde esența creației pe care artiști o „regizează". Să crești în ceea ce transmiți înseamnă să reușești să surprinzi o nouă nuanță a expresivității, prin punerea în producție a unui produs ce exprimă ideea identității propriei tale creații. Leadershipul își pune deseori amprenta în felul în care dozezi ceea ce transmiți.

Acest produs, pe care trebuie să-l finalizeze cultura ta informațională, trebuie să se releve prin extinderea lui din sfera acțiunii în cea a semnificației. Adică să admită o anumită interacțiune cu realitatea și, în același timp, o intervenție idealizată asupra ei.

*** Notă** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresivitatea-montajului.html

Extazul arzător al solitarului

On Martie 03, 2013

Reevaluează-ți constant propriile valori și convingeri, astfel încât să împiedici exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Toată lumea știe ce este diamantul, o bucată de cărbune, prelucrată de căldură și de timp - în milioane de ani. Dar, la fel de bine, el poate reprezenta rezultatul depășirii propriilor limite, sau, dimpotrivă, un mic nucleu de demodată vanitate personală, un atașament nemărturisit al Ego-ului zdruncinat de amărăciunea vieții, un Ego care evoluează spre agitație extremă.

" *Ai fi surprinsă cât timp îți ia ca să dai 100 de milioane de lire. Mie mi-a luat 40 de ani ca să fac asta. Azi am dăruit ultimul bănuț... Cu excepția acestei bijuterii pe care ai ținut-o în mână. Un diamant, o piesă extraordinară, 168 karate, 58 de fețe, foarte rar. Eu l-am furat de la compania la care am lucrat. L-am păstrat pentru zilele ploioase... Sau poate... Poate că e ultima fărâmă de vanitate care mi-a mai rămas.* "

Această pasiune de experimentare, voința de suspendare a oricărui echilibru – moral și sufletesc, o apropie pe Laura Quinn de o stare arzătoare, de un extaz nestăpânit. O emoție necunoscută, activă și purificatoare, intensă în timpul momentelor intime, ca o agresivă forță de atracție care duce la spargerea cristalului din ea însăși, marea piatră de încercare a propriilor valori, în fragmente tot mai disparate și neînsemnate.

Deși productivă și perspicace, totul în ea se macină încet și sigur, se preschimbă într-o persoană tristă și închisă, în ciuda aspirațiilor sale înalte.

Leadership: Urci pe culmile pocăinței, sau cobori în prăpăstiile vanității pe fondul încercării de a te autodepăși care face din trăirea unor îndelungate suferințe o mai bună înțelegere a experiențelor de viață?

Dacă Beethoven se plângea de surzenia sa, Byron de piciorul său scurt, Rousseau de boala sa de bășică, Laura Quinn experimentează parcă înadins, incitant și stimulativ, trăirile foarte speciale ale afecțiunii de care suferă. Ea nu caută serios să se tămăduiască cum ar face-o un bolnav care luptă împotriva bolii sale, ci mai mult ca un bolnav care se ignoră, ca un paralitic care se consolează cu ideea aceasta neverosimilă și totuși adevărată: a acceptării durerii.

Ca un dar nemeritat al destinului, Laura Quinn își acceptă cu nesfârșită ardoare această boală a ei. Un viciu care excesiv, silențios, o bântuie și o degradează tot mai mult ca om. Vanitatea ! Ea nu încearcă prin pocăință să dezlege problema propriei sale firi, a patimilor sale îndrăznețe și neîmblânzite, precum ambiția, avariția, lăcomia, ci în schimb poartă grija însemnătății pe care o are un asemenea act recuperator: credința exagerată în propriile abilități îndreptate spre ceea ce posedă, nu spre ceea ce oferă.

Care este rezultatul depășirii propriilor tale limite? Între prezentul și viitorul leadershipului tău se țese încet acel atașament nemărturisit al unui Ego zdruncinat de amărăciunea vieții? Totul în tine se macină încet și sigur? Te consolezi cu ideea neverosimilă și totuși adevărată a acceptării de sine în relație cu un sens al dezamăgirii? Un viciu excesiv te bântuie și te degradează tot mai mult ca om?

Leadership: Care este importanța integrării experiențelor tale de viață într-un tip de atitudine personală defensivă care implică faptul că ești foarte mulțumit de sine contrar

oricăror practici asociate cu un nivel crescut de vinovăție?

Pentru a câștiga marea competiție cu noi înșine în drumul către performanță și plenitudine, trebuie să fim conștienți ce anume reprezintă această energie mobilizatoare, dar scumpă, îndeplinind de multe ori o funcție îndoielnică, amăgitoare, intrigantă, care nu se poate defini prin formule chimice și nici nu poate fi direct măsurată. Prezența unei forțe inexplicabile devine din ce în ce mai amenințătoare, imprimând sau aplicând leadershipului, prin diverse forme, o altă traiectorie, curbilinie sau descendentă.

Şi cum poate fi obținută și folosită această energie, într-un mod gratuit, dar precar, marginal, decât printr-o răsturnare total neașteptată a polilor lăuntrici. Printr-o zdruncinare a Ego-ului. Din îmbinarea conflictelor interioare, a emoțiilor trezite printr-un apel personalizat, din care se naște o nouă experiență, o imagine falsă, dar bine închegată a unui om mai degrabă izolat, distras de absurdul acelui moment, premergător nimicitoarei lovituri a deșertăciunii.

Rezultatul fiind, fără îndoială, unul stângaci. Uneori, în cazuri extreme, violent sau brutal, influențând negativ atitudinea, modul cum îi privim pe cei din jur, modul în care ne cheltuim resursele lăuntrice, sentimente, emoțiile și convingerile, valorile. Cea mai întâlnită reacție este pierderea propriei personalități, uneori ireparabilă, excluderea acelor coordonate de dezvoltare umană specifice leadershipului.

Doar tu decizi cât de mult te lași condus de această energie. A fi conștient de această energie, negativă în esența ei, înseamnă a fi într-o conexiune permanentă cu tine însuți, cu întreg spectrul de valori, cu întreaga ta ființă, cu cine ești tu cu adevărat. Asta face din personalitatea ta o extensie a capacității de a te aduna și de a face din leadership o sursă de legitimare a puterii de *a fi.*

Principalul aspect care caracterizează personalitatea liderului este "chinul" de a trece prin toate fazele extreme ale vieții fără să zăbovească în nici una.

Scriitoarea de origine belgiană, Marguerite Yourcenar, nota: " *Deseori mă gândesc că oamenii se caracterizează tocmai printr-o poziție extremă, eroismul lor constând în a rămâne acolo întreaga viață.* "

Ce alegi? Să cazi, să trăiești și să suferi în prăpăstiile vanității și ale disperării? Sau te ridici singur pe culmile pocăinței și ale îndreptării?

Acest moment, dualitatea dintre întuneric și lumină, dintre *"a fi* " și " *a nu fi* " un om bine rânduit, este dat de marea confruntare: pierderea sau câștigarea propriei ființe. Legile fizicii sunt echivalente legilor umane. Forța pe care o exercită un corp asupra altuia, un set de trăiri asupra altor trăiri, este un proces complex care duce la formarea legilor existenței tale. Ca urmare tinzi să rămâi blocat, poate chiar o viață întreagă, într-o poziție extremă, într-un singur punct, care devine fix, o povară grea, repartizată anapoda în existența proprie.

Este lupta împotriva "bolii" tale, pe frontul emoțiilor și al convingerilor greu de manevrat, formate în timp, acordându-ți dreptul de a te plasa, câteodată, și pieziș față de curentul dominant în leadership sau în viața personală și socială, consolidând sau destabilizând sentimentele și atașamentul tău față de prezent și viitor.

O minte puternică, un caracter puternic, un suflet nobil nu dau decât un mic avânt, un mic pas înainte, dar nu unul decisiv, nu reprezintă ceva sigur care să ia o turnură spectaculoasă și fericită. Ci doar un mic segment din lanțul complex al schimbării. Dacă drumul ales inițial nu mai este potrivit cu așteptările actuale, atunci lucrurile pot lua o turnură care duce spre

plafonare sau, mai grav, depresie.

Cu cât aspirațiile tale sunt mai înalte, cu atât viața te va face să luneci, vei duce întotdeauna o existență pe linia de mijloc. Dacă vrei să-ți dezvolți leadershipul, mai întâi conferă vieții tale un sens: reevaluează-ți constant propriile valori și convingeri, împiedicând exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Nu zăbovi în nici una din pozițiile extreme prin care treci în viață. Ascultă-ți inima și remușcarea, ele îți vor arăta calea ce trebuie s-o apuci.

Vanitatea înseamnă să nu distrugi ultimul lucru care ți-a mai rămas, și anume amintirea a ceea ce ai fost cândva.

Extazul arzător al solitarului marchează momentul de tranziție spre etapa finală a călătoriei tale: o cădere liberă, dureroasă, în prăpăstiile vanității și ale disperării, sau, o ascensiune pe culmile pocăinței și ale îndreptării. Ce alegi?

Așa cum pentru un pictor culoarea nu este privită doar ca un ornament, ci desemnează o expresie a emoțiilor modelului, tot astfel alegerea pe care o faci spre atingerea deplinătății nu trebuie privită ca un simplu act, ci ca o cheltuială necesară, ca o investiție care să înfrunte timpul.

Arată cine ești cu adevărat !

*** Notă:** Flawless (2007);

Source: https://neculaifantanaru.com/extazul-arzator-al-solitarului.html

Extreme în Leadership: Hannibal și Cota Roșcovanul

On Ianuarue 29, 2009

Rezervă-ți o importantă putere de temut, manipulând ceea ce ți se întâmplă într-un cadru încărcat de constrângeri care obligă la luarea unor decizii neașteptate.

Când crezi că ai toate pârghiile și toate atuurile necesare de partea ta, s-ar putea să fii tare dezamăgit, fiindcă niciuna din ele nu înseamnă nimic. De fapt, s-ar putea să-ți lipsească cei mai importanți factori de reușită în leadership: "condițiile și împrejurările" care de cele mai multe ori schimbă radical soarta unei bătălii. Primul exemplu care îmi vine în minte este dezastrul bătăliei de la Waterloo, ce a avut ca rezultat căderea definitivă a lui Napoleon. În ziua aia ploioasă și mocirloasă, friguroasă, plină de ceață, când Napoleon a suferit pe neașteptate de dureri oculare, de migrene și de problemele sinuzale (și nevroză), pur și simplu toate au fost împotriva lui. Natura nu a mai putut tolera geniul !

Dar exemplul cel mai grăitor se referă la alt geniu militar, Hannibal. Şi el un mare geniu militar, dar până la urmă un învins. Dar știți cine a fost adevăratul adversar al lui Hannibal? Nu, nu legiunile de romani care erau pur și simplu căsăpite de soldații lihniți de foame ai lui Hannibal. Erau atât de grăsani, atât de obișnuiți cu luxul din Roma, atât de neantrenați fizic și mental, încât pur și simplu cădeau în orice capcană întinsă de soldații lui Hannibal. De fapt, romanii nici măcar nu puteau descăleca, nici încăleca, atât erau de greoi și extrem de lenți. Nici măcar nu se putea retrage, atât erau de înceți. În acele timpuri romanii își arogaseră libertatea de a-și permite totul, inclusiv anume excese și extreme. Bineînțeles că excesul favorizează proliferarea excesului.

Așadar, nu legiunile de romani au fost problema avansării armatelor lui Hannibal spre Roma. Ci, cu adevărat problematic a fost un fenomen neașteptat: celtul numit Cota Roșcovanul. Ştiți cum este să înaintezi cu o armată imensă, să fii cel mai bun strateg din lume, și cu toate astea să te împiedici la fiecare pas de o săgeată fulgerătoare?

Leadership: Îți asumi consecința unei gândiri orizontale în care succesiunea reușitelor tale trebuie să se integreze și conformeze conceptului de tipul "Hazard Neprogramat" la relația de compatibilitate dintre evenimentele-cauză și evenimentele-efect?

Micuț de statură, cu un cap mai mic decât Hannibal, acest Cota Roșcovanul (un hoinar norocos) i-a micșorat armata lui Hannibal cu vreo 25% din unități de-a lungul a doi ani. Una din săgețile lui chiar l-a nimerit pe Hannibal în picior. Cum a reușit Cota Roșcovanul, cu un minim de soldați de infanterie, să-i dea mari bătăi de cap lui Hannibal? Simplu: a avut condițiile și împrejurările de partea lui. Avea arcașii cei mai buni, știa să cerceteze terenul pentru a găsi cele mai bune amplasamente ale micii sale armate, și știa să-și creeze ascunzătorile cele mai nebănuite. Pur și simplu își ascundea urmele, dispărea mereu din locul în care credeai că se află.

Hannibal, s-a oprit la porțile Romei și a ezitat s-o cucerească la timpul potrivit din mai multe cauze, dintre care două trebuie reamintite: mai întâi a fost momentul psihologic, pur și simplu nu-i venea să creadă că este atât de ușor să cucerești un colos precum Roma. Apoi, a primit informația cea mai "tăioasă", cum că acest Cota Roșcovanul s-a refugiat cu restul armatei sale la Roma, jurând să o apere cu prețul vieții. Imediat și-a amintit de rana de la picior, și a intuit că iar va avea ceva de furcă cu capcanele neașteptate întinse de hoinarul Cota.

Şi în ziua de azi la fel. S-ar putea să crezi că ești vreun mare geniu, cu mare experiență într-un post de conducere. S-ar putea să crezi că ești înconjurat numai de profesioniști. S-ar putea să crezi că ai toate pârghiile și avantajele de partea ta, cunoști totul, ești super

deștept, ai toate relațiile din lume. Dar s-ar putea să fii prea gras și extrem de lent, împreună cu toți ceilalți oameni care te susțin. Şi s-ar putea ca alții să ți-o ia înainte exact pe acea cale ocolitoare la care nici nu te-ai așteptat, și pe care tu să nu poți nici măcar s-o găsești.

Leadership: Victoria ta stă sub semnul congruenței dintre fapte de glorie și glasul conștiinței, ci se arată eterogenă și multiplă, de multe ori flexibilă, capabilă de conjugări imprevizibile dincolo de coordonatele generice: "condiții" și "împrejurări" ?

Cine se mișcă greu, este întrecut fără nicio problemă de cei care aleargă cu viteza sporită, și care au și rezistență, și care sunt cu adevărat înzestrați cu calități de luptător. Mult mai important, condițiile și împrejurările s-ar putea să nu fie deloc de partea ta...

Așa că eu, ori de câte ori aud vorbindu-se de conducători de geniu, prima oare mă gândesc la felul cum unii au eșuat jalnic la final, cu tot cu genialitatea lor...

Sfat: Nu te baza pe inteligență, nici pe poziție, nici pe alți oameni. Fii un cât mai bun sportiv, rapid și rezistent, ca să-ți educi spiritul și mintea. Mizează pe faptul că toți ceilalți sunt îmbătrâniți de vreme, de-abia se mișcă, exact ca melcii după ploaie, sau sunt tineri și trăiesc numai în lux, exact ca șerpii la soare. Ei nu sunt absolut deloc antrenați pentru performanță. Şi, mai important, roagă-te să ai condițiile și împrejurările de partea ta... Iar Hazardul îți va surâde !

Leadershipul devine proiecția orizontală a unei riguroase mentalități bazate pe trinomul "surpriză-uimire-schimbare" în contextul în care singura preocupare este obținerea unei victorii capabile să te readucă oricând pe o traiectorie ascendentă.

Cele două extreme din Leadership: Hannibal și Cota Roșcovanul, ne învață să conștientizăm puterea hazardului care poate interveni oricând în timpul unui război, și că oricât de imbatabil te crezi, oricând vei putea cădea într-o "stupoare" din cauza loviturilor destinului, fapt ce va duce la distrugerea inconștientă a sinelui.

Acționând în activitățile cu caracter practic, vei fi determinat să faci trecerea de la acțiuni spontane la acțiuni conștientizate, în care mai important este actul cunoașterii.

Source: https://neculaifantanaru.com/extreme-in-leadership-hannibal-si-cota-roscovanul.html

eXtreme Tracking (II)

On Decembrie 06, 2013

Evaluează și schimbă configurația omului de la starea inițială la starea țintă, fără să-i slăbești temeliile.

Ruth Martin. O mamă grijulie ar face orice pentru fiica ei, ar încheia chiar și un pact cu Diavolul. În cazuri extreme, ființa condiționată de o realitate dureroasă și înspăimântătoare, recurge - slăbindu-și poziția care o face inatacabilă - la devieri de la propriile crezuri, la imprudențe scandaloase care depășesc pe linie continuă orice așteptări și orice prognoze. Iar în aceste momente tulburi își face intrarea în scenă, fără împotrivire, *particularul* , determinat de solidaritatea cea mai interesantă.

Pentru a determina simptomatologia depresiei, trebuie să se facă măsurătoarea lăuntrică exactă a omului. Iar femeia aceasta disperată, a cărei constantă de echilibru depinde de temperatura propriei sale instabilități, face posibilă evaluarea clară a stării ei funcționale prin absorbția energiei sale totale.

Hannibal Lecter, prin configurarea corespunzătoare a cablurilor de conexiune cu stările sufletești ale senatoarei Ruth Martin, vrea să utilizeze la maxim această energie gratuită, degradată de către temperatura probabilităților reduse de salvare a fiicei ei. Neîngrădit de nicio restricție, el măsoară diferitele forme ale variației parametrului de sensibilitate și descoperă sursa reacțiilor ireversibile care decurg într-un singur sens până la istovirea totală.

Leadership: Ai motiv să te simți apreciat ca un izvor de putere și bunătate, în raport cu îndeplinirea rolului pe care îl reprezinți într-un punct în care măsura caracterului tău îngust nu te lasă să vezi dincolo de tine însuți?

În loc să gândească ca Grigorie, bărbierul generalului Cermayloff: " *Sper că veți recunoaște pe deplin prețul serviciului meu* ", Hannibal recurge la procedeul extrem: supraîncărcarea adâncă, producerea unei suprasarcini ce are menirea să tulbure și să înfioare: " *Amputează piciorul unui om, și el poate simți încă furnicături. Spune-mi, Mamă, când fetița ta va sta lungită pe lespede, unde anume vei simți furnicături?* "

Practic, într-o scurtă unitate de timp Hannibal cercetează criza lăuntrică în care a intrat senatoarea Ruth Martin și determină structura finală a centrilor ei activi de decizie, după o prealabilă diagnosticare, dar fără să încerce să oprească reacțiile elementare de propagare a suferințelor ei. El realizează un tracking al energiei interne a omului în faza de solicitare nervoasă, înainte ca eventualul *physical breakdown* să se producă. Şi ce anume constată?

La rândul ei, senatoarea Ruth Martin nu-și dă seama de măsura caracterului ei. Ea nu poate vedea dincolo de ea însăși, sau mai bine zis nu vede dincolo de autoritatea pe care o deține prin funcția ei. Își dă seama că este manipulată din mai multe părți, dar nu vrea să recunoască acest lucru fiindcă nu acceptă schimbarea. Mândria este cealaltă față a vinovăției de care, desigur, ea trebuie să se elibereze.

Așadar, dacă vrei să vezi adevărul despre tine, mai întâi cercetează adevărul pe care ți-l prezintă ceilalți despre tine.

Că între reactanți și produși, între o stare apăsătoare și o teamă care crește tot mai mult în intensitate, există o barieră energetică care trebuie învinsă pentru a se produce transformarea

radicală a caracterului. Așadar, între resemnare și speranță, între încordare și îndârjire are loc o variație de energie (cedare sau acceptare), producându-se un maxim de amplitudine care înscrie existența omului într-un trend descendent.

Leadership: Poți să asiguri o bună capacitate de protejare și reechilibrare a elementelor tale de pasiv și activ în condițiile unei fuziuni între "particularul" și "întâmplătorul" produse de o forță extremă?

Îngrijirea personală și profesională, pe fondul unei crize interne, aparține în mod specific și exclusiv acelei instanțe de cauză ce are în mod direct puterea de a te înfrânge. Orice tensiune contradictorie, care tinde să evolueze spre o stare semi-paralizantă, este rodul unei aprige fuziuni dintre "particularul" și "întâmplătorul" produse de o forță externă. Această forță poate fi înțeleasă în termenii unei influențe determinante de sus în jos, prin care Ruth Martin, pentru un eveniment sau un memento afectiv, devine victima unei manipulări psihologice greu de detectat.

Iar un lider care este profund în toate acțiunile sale, având totodată conștiința supremă a personalității sale, nu ar trebui să se lase dominat de principiul particularului și întâmplătorului. Acest principiu spune că tot ceea ce intră în contact cu tine, în mod direct sau indirect, este direct proporțional cu ceea ce ești în stare să devii cu sau fără voia ta.

Cel mai ușor lucru, care poate oferi satisfacții intelectuală depline, este să induci celorlalți oameni o stare apăsătoare și o teamă care crește în intensitate dintr-o anumită direcție sau mai multe direcții. Iar cel mai dificil lucru, ca o piatră de încercare, este să-ți temperezi elanul de a evalua și schimba configurația omului, de la starea lui inițială la starea țintă. Stare pe care o induci în scopul unei ascensiuni psiho-profesionale, printr-o separare accentuată de factorul perceperii și cunoașterii duse la extrem, dar care îți poate știrbi din prestanță și credibilitate.

Iar lucrul cu adevărat valoros este acela de a nu cădea tu însuți în plasa ofertelor înșelătoare ale "Diavolului", bazate pe interese ascunse, deghizate, machiaveliste, nerespectând criteriile unui leadership transformator pozitiv bazat pe puterea exemplului.

Ofertele acestea ispititoare, condiționând omul la o realitate dureroasă și înspăimântătoare, vin cumva să compenseze efectul scăderii autorității liderului, conducând însă la devieri de la propriile sale crezuri, la imprudențe ce depășesc pe linie continuă orice așteptări și orice prognoze.

Leadership: Mintea ta poate construi o stare de răspuns "PRO" față de schimbarea stimei de sine, încât atitudinea ta față de evenimentele importante ale vieții să anuleze faptele pe care nu ești în stare să ți le asumi?

Ce se întâmplă când un cerb sika, ghidându-se de simțul văzului și al auzului, simte furișarea tigrului în apropierea lui? Fuge ! Același efect îl creează liderul, dominat de sentimentul său de un cert complex de superioritate, prin procesul de manipulare și de destabilizare al omului. Care a fost răspunsul senatoarei Ruth Martin atunci când a sesizat tendința lui Hannibal de extindere a dimensiunii spațiului său de influență prin acea testare psihologică?

" *Take this thing back to Baltimore.* " Adică, domnule Hannibal, întoarce-te după gratii. Ţine-ți în frâu pornirile psihice prin rațiune ! Încetează cu atitudinea de superioritate ! Învață să respecți omul, să prețuiești eforturile sale de a asigura o interacțiune și o cooperare cât mai bună. Folosește-ți puterea de influență ca să îți colorezi propria viață, nu ca să faci umbră altor vieți.

Așadar, decât să deschizi o suită de măsurători lăuntrice care duc în final la o mulțime de întrebări, decât să te ancorezi într-un port la care se pot adresa întrebări chinuitoare despre existența umană și se pot primi răspunsuri stânjenitoare, mai degrabă asigură-ți o bună capacitate de protejare și reechilibrare a elementelor tale de pasiv și activ. Mare grija ! Nu care cumva cercetările tale obsesive să creeze o opoziție ireconciliabilă între caracter și virtuți, căci astfel... s-a terminat cu leadershipul.

Leadership: Sistemul tău funcțional dispune de funcție de reglaj și protecție încorporată la nivel de "ce ești în stare uiți despre tine încât să devii mai mult decât ești" ?

Toate elementele funcționale trebuie să se contopească și să fie prelucrate în mod creator, prompt și eficace, asigurându-le o bună stabilitate și coordonare, fără a le substitui unei forme de comandă injuste și restrictive care, pe lângă frânarea automată, duce la oprirea completă a fluxului de energie, la oprirea sistemului de control automat.

Dacă nu vrei să utilizeze altcineva, neîngrădit de nicio restricție, acea energie lăuntrică care te propulsează înainte, fă tot posibilul să-ți învingi slăbiciunile, luptându-te cu orice impuls de moment care ar putea trezi în ceilalți o formă de câștig psiho-profesional. Măsoară diferitele forme ale variației parametrului tău de sensibilitate și descoperă sursa reacțiilor ireversibile care decurg într-un singur sens.

Leadershipul înseamnă să nu uiți niciodată ceea ce ești capabil să faci, prin prisma faptului că ceea ce ești este ceea ce ai fost mereu.

eXtreme Tracking (II) vizează acel proces de extindere a influenței psihologice a liderului prin analizarea și testarea însușirilor deosebite ale omului în situații limită, stimulând sau denaturând linia lui constantă de funcționare prin intermediul raportului dintre contraste și contradicții. Anume, contrastele pe care omul ascunde și situațiile paradoxale cu care se confruntă. Şi contradicțiile pe care liderul le generează în încercarea de a produce o derută paralizantă.

Dar un leadership care produce destabilizări ale structurii interne a omului, deci un leadership care are un efect negativ asupra minții și sufletului, își va degrada în timp sensul primordial, distrugând fundamentul oricărei relații. Temelia omului este conștiința: să fii conștient în fiecare moment că Tu alegi să fii într-o situație sau în alta, că Tu alegi ce anume permiți să se întâmple în viața ta și a celor din jur.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/extreme-tracking-II.html

eXtreme Tracking (I)

On Decembrie 04, 2013

Supraveghează-ți îndeaproape evoluția și fii deschis față de ceilalți, analizând și estimând elementele de continuitate ale personalității tale în situațiile limită.

Fapt straniu, nemaiîntâlnit, nimeni n-o acuză pe senatoarea Ruth Martin de deviere doctrinală sau de imprudență. Oricât de mult i-ar displăcea această situație, ea face apel la inteligența lui Hannibal pentru a-și regăsi fiica, în timp ce Hannibal Lecter vede în mărinimia sufletului ei nu doar oportunitatea de a-și redobândi libertatea, ci și o nouă șansă de pătrundere în adâncimile sufletești ale omului.

Reacțiile chimice sunt procese dinamice care se desfășoară într-un anumit interval. Iar o mamă iubitoare, dispunând de o chimie sufletească mai pronunțată, își gestionează trăirile afective în funcție de aceste reacții puternice, la fel de dureroase ca un glonț care străbate inima. Experimental, încerci să-i deslușești caracterul, meandrele, aparențele generatoare de confuzii, gândurile și perspectivele în care se zbate, măsurându-i căldura sufletească, căutând în profunzime resorturile care pot declanșa vibrațiile de înaltă amplitudine.

Ruth Martin pare absorbită într-o bătălie fără sorți de izbândă, într-o gaură neagră, microscopică, numită "punct fără întoarcere". Incitant, asculți glasul acela disperat care imploră, se roagă, speră și cere îndurare, în fața căruia se înclină inima, cu luptele însoțitoare, provocând o încordare egală cu valoarea constantă a unui curent continuu care, trecând printr-un rezistor, dezvoltă o energie de impact suficientă pentru a efectua o nouă reglare a temperaturii interne.

Un imbold absolut irezistibil ! Ființa aceasta vlăguită care palpită și vibrează fără odihnă, căreia îi poți simți pulsațiile cum cresc într-un ritm amețitor, cum arde tot mai mult combustibil însuflețitor pentru a-și menține gradul de stabilitate. Prototipul acesta uman care se zbate între vulnerabilitate și intangibilitate trebuie menținut cu orice preț în stadiul de testare și control.

Leadership: Poți să-ți dezvolți și să-ți menții autoritatea cu ajutorul elementelor sensibile de personalitate, încât să nu periclitezi acele valori care se încadrează în criteriul de eligibilitate fixat resorturile performanței?

Crearea propriului plan de dezvoltare a personalității se poate realiza ușor, prin identificarea acțiunilor cu potențial evolutiv, dar nu se poate concretiza dacă aștepți multă vreme pasiv în afara sferei evenimentelor. Iar personalitatea cea mai puternică este rezultatul dezvoltării autorității cu ajutorul elementelor sensibile care fac dintr-un conducător un om care experimentează iubirea. Elemente precum: manifestarea afecțiunii și recunoștinței, implicarea emoțională, generozitate, apreciere, prețuire pentru o misiune de caritate, etc.

Activitatea ta de "voluntariat" în cadrul programului "Omul altfel", plin de elanul de a-ți asigura stabilitatea pe plan emoțional și mental, în relațiile cu cei din jurul tău, stă aproape integral sub semnul a ceea ce se numește *SecurityPower* . O ajustare a elementelor tale definitorii, într-un mod practic, prin care să detectezi orice imprudență în a înfrunta necunoscutul. Această operațiune este necesară pentru a nu-ți știrbi autoritatea.

Leadershipul, care se axează pe ingineria optimizării materialului uman, filtrabil doar prin experiențele la care omul ia parte în viața de zi cu zi, nu constituie un fond de speranță pentru atingerea unui nivel înalt de vitalitate pe plan intern. Nu prezintă întotdeauna o

garanție în ceea ce privește protejarea valorilor fundamentale ale omului, nu asigură calitatea și fiabilitatea "utilajului" care să împrăștie ceva antiderapant în vederea prevenirii oricărei alunecări spre extremism. Spre acea realitate anapoda ce zguduie temeliile existențiale, periclitând acele valori care se încadrează în criteriul de eligibilitate fixat de cele două resorturi ale performanței: durabilitate și sustenabilitate.

Valorile cele mai de preț ale omului sunt: onestitatea, respectul, munca temeinică, dăruirea, ambiția și empatia.

Leadership: Ești în stare să renunți la tine însuți și la valorile care te caracterizează doar pentru a îmbrățișa un nou statut particular (de autoritate), sub forma unei mentalități care îmbrățișează paradoxul?

Senatoarea Ruth Martin este o mentalitate care îmbrățișează paradoxul: pe de o parte vrea ca fata ei să fie găsită și salvată, pe de altă pare încearcă să uite sau să nege o întâmplare care îi umbrește existența. Pe de o parte iubește pe cineva, pe de altă parte se urăște pe sine fiindcă a ajuns în situația de a-și renega credința și de a se abandona în mijlocul necazului. Pe de o parte își înțelege potențialul de leadership, dar pe de altă parte nu-și poate gestiona bine emoțiile. Iată ce este instabilitatea.

Nimeni nu-și poate menține echilibrul constant pe o suprafață lucioasă fără să mai alunece din când în când. Dar nici alunecarea frecventă, într-o parte sau alta a teritoriului individual, nu-i poate asigura omului o dezvoltare armonioasă, ci mai degrabă sporește posibilitatea retragerii lui în solitudine și indecizie, înclinând spre influențabilitate. Iar leadershipul nu este un sistem ABS care te menține pe drum în orice condiții, prevenind permanent alunecarea și asigurând stabilitatea pe orice tip de suprafață.

A încerca să faci din leadership o centură de siguranță, folosindu-te de poziția ta ca de un agent de pază, este ca și cum te-ai sprijini pe o trestie pe care o clătină vântul. Te vei zbate între vulnerabilitate și intangibilitate. Vei persista într-o atitudine contradictorie care înrăutățește situația, subminând principalul agent care poate schimba situația în bine: adică pe tine. În aceste condiții vei da frâu dorinței stringente de căutare a unui refugiu, în timp ce toți ceilalți vor vedea în tine un învins, ușor de manipulat.

Caută în tine însuți, în profunzime, acele resorturi care pot declanșa vibrațiile de înaltă amplitudine. Analizează și estimează elementele de continuitate ale personalității tale în situațiile limită. Este nevoie să dezvolți și să menții un program de întreținere preventivă a elementelor sensibile de personalitate?

Leadershipul este atitudinea pe care ți-o păstrezi neîntinată atunci când inima ta se îndepărtează de la importanța rolului pe care ți-l asumi în confruntarea cu o situație fără ieșire.

eXtreme Tracking desemnează acel proces prin care urmărești o țintă, în paralel cu supravegherea atentă a propriului Eu, dar și a altor Euri care te vor urmări permanent în evoluția ta. Dar această evoluție, pentru a fi benefică și în concordanță cu așteptările, nu trebuie să oscileze între două extreme. Ci trebuie să aibă o traiectorie ascendentă rectilinie.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Fabula cu picătura de miere

On Aprilie 19, 2020

Încearcă să stabilești măsura caracterului tău, fără să faci din el principalul motiv al producerii evenimentelor neasigurate de o acoperire morală corespunzătoare.

- Un vânător care se întorcea de la vânătoare s-a oprit să cumpere un borcan cu miere. În timp ce turna mierea în borcan, negustorul a scăpat o picătură pe lângă. O muscă a venit și s-a așezat acolo. De pe marginea acoperișului, o pasăre a venit și a înșfăcat-o. Pisica negustorului a văzut-o și s-a aruncat asupra ei, dar câinele vânătorului s-a aruncat și el asupra pisicii și a omorât-o cu colții săi. Mâniat, negustorul a aruncat cu piatra în vânător, care l-a lovit în cap și l-a omorât. Ca să-l răzbune, familia vânătorului a atacat casa negustorului și i-a ucis familia, jefuind prăvălia. Apoi, toți sătenii au tăbărât asupra părinților vânătorului, iar cele două sate s-au găsit în cele din urmă în război. Crede-mă, odată ce a luat o decizie, omul viclean găsește întotdeauna picătura de miere ca să înceapă cearta. *

Leadership: Cum îți evaluezi experiența de utilizare a rațiunii în momentul derulării evenimentelor care presupun o necesitate imediată, corelându-le cu interacțiunea dintre ce se observă și ceea ce se așteaptă a se întâmpla?

Bine spunea scriitorul Mika Waltari: *"Cine face primul pas, trebuie să-l facă și pe al doilea. Primul pas e cel mai dificil și, când vine clipa, nu vor lipsi motive de război."* Mai cu seamă, legătura dintre ceea ce se întâmplă în exteriorul tău și ceea ce se întâmplă în mintea ta e posibil de gestionat, dar numai cu acordul echilibrului dintre controlul emoțional și permiterea exprimării libere a emoțiilor într-un mod sănătos.

Nu-i vorba de faptul că de la o mică scânteie se poate isca un incendiu, ci trebuie luat în calcul faptul că evenimentele se derulează în funcție de capacitatea omului de a-și suporta rațiunea în "căderile" sale.

Prin simpla utilizare a propriei rațiuni, în scopul evitării producerii unor "scântei" primejdioase, se vădește cel mai clar distincția dintre "a cunoaște" și "a soluționa", fiind întruchipat, ca ideal, numai de înțeleptul stoic. În lumina rece a rațiunii, de a întoarce un fapt pe toate fețele și a-l defini în substanța toxică a evenimentelor, în înlănțuirea tendențioasă a altor acțiuni din viața ta, în devenirea lor încâlcită și gravă, se poate vedea caracterul tău adevărat.

Între ce se observă și ceea ce se așteaptă a se întâmpla stă experiența de conturare a sinelui în acord cu rolul pe care îl poate juca "neprevăzutul" în derularea acțiunilor de realizare a justului echilibru dintre ceea ce se cunoaște și ceea ce se ascunde.

Omul care are un caracter drept face diferența dintre ceea ce se vede la prima vedere și ceea ce se întâmplă, de fapt, în spatele aparențelor, în spatele cortinei. Chiar dacă nu poate găsi calea sau prilejul de a suprima la timp o reacție ce poate avea efect invers, produsă uneori sub forma unei avertizări, el totuși își intensifică încercare de rezistență a libertății de exprimare a sinelui în fața tenebrelor din mințile în care nu a pătruns lumina.

S-o spun altfel. Omul corect se transformă subtil într-o încercare de a arăta că el are dreptate, neopunându-se evenimentului petrecut deja, ci contând pe facultatea rațiunii de a formula argumente orientate în câmpul unei intenționalități inversate: lucrul nefast s-a petrecut pentru că cineva a trecut pe contrasens și acolo s-a izbit de un autoturism care

circula din sens opus. Cu alte cuvinte, încearcă să nu te intersectezi cu ceva doar pentru că intenționezi să câștigi ceva.

Leadershipul este întâmplarea petrecută deja, din care se desprind două concluzii: "Niciodată să nu te intereseze cauzele pierdute, adică alea în care nu mai vrea nimeni altcineva să se bage" și "niciodată să nu te intersectezi cu cineva care arată un interes prea mare pentru el însuși".

Fabula cu picătura de miere ne poate ajuta să identificăm măsura caracterului unui lider, care este dată de capacitatea lui de a fi flexibil. Un lider știe că trebuie să transforme o situație complicată într-un început promițător, pentru a corespunde anumitor cerințe sau unui anumit context. Mai mult decât atât, trebuie ascultat sfatul scriitorului englez Daniel Defoe: *"Cel mai mare grad al înțelepciunii umane este să știi să-ți adaptezi caracterul împrejurărilor și să-ți păstrezi sufletul calm în ciuda furtunilor din afară."*

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămășiță

On Mai 02, 2012

Menține-ți constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendințe de a încălca limitele impuse de filtrul emoțional și moral al celorlalți oameni.

Personajul principal din filmul „ *Lionheart (1990)* ", Lyon Gaultier, dezertează din Legiunea Străină și ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găsește pe fratele său între viață și moarte, iar pe soția acestuia fără banii necesari pentru a-și vindeca soțul și pentru a-și îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale, la îndemnul și sub îndrumarea lui Joshua, cu care leagă o prietenie strânsă.

Iar Joshua era subordonatul Cynthiei - „the professional gambler" - care ținea lucrurile sub control. Sau cel puțin asta își dorea ea. Era una din acele făpturi cu sânge rece pe care ai fi bucuros s-o ai aproape numai când vine vorba de bani. Extrem de atrăgătoare, cu șarmul și fascinația unei prințese, dar înșelătoare ca un șarpe. Nefiind capabilă de sentimente sincere, de dorințe familiale, era doar purtătoarea eredității ei dominante, defectuoase, nicidecum nobile. Nu iubea pe nimeni în afară de ea.

Pe o astfel de ființă, atrasă ca un magnet numai de faimă, sedusă numai de sclipirea banului, de spectaculozitatea vieții de lux, ea care ar trece peste orice și oricine pentru a-și găsi împlinirea dorințelor ei schimbătoare, nu o poți invita la o cină romantică fără risc, fără ca, dintr-un motiv sau altul, din senin, ceva să nu-i convină și să izbucnească în crize de furie, și să te trezești brusc pus pe „disable".

Leadership: Provocarea de a accentua importanța faptelor pe care ți le reproșezi de la viață, impune trecerea lor în prim planul unei detașări de percepțiile prilejuite de niște centre de interes dominante?

La un moment dat Lyon îi face o vizită lui Cynthia. Era singură, întinsă în pat, provocatoare, îmbrăcată în cea mai sumară lenjerie, liniștită, visătoare, ca și cum s-ar fi scufundat într-o lume perfectă. La vederea lui Lyon întreaga ei ființă fu cuprinsă de înflăcărare, părea însuflețită de gândul că, în sfârșit, un bărbat viguros ca el, o partidă atât de bună, îi va putea îmblânzi poftele.

- O voi face, îi spune Lyon. Voi lupta în continuare pentru tine. Dar trebuie să deschid un cont. Nu mă întreba de ce. Asta e condiția mea. Şi trebuie să plec de aici. Nu pot locui într-un hotel de lux. Trebuie să trăiesc ca un luptător. Locul acesta este prea confortabil pentru mine.

Şi dintr-o dată chipul femeii, care mai înainte era atât de dulce și suav, se modifică vizibil. Inima ei de temnicier își amplifică bătăile ca în ritmul ceasului de cuc. Lumea ei atât de fascinantă părea că s-a dărâmat, transformându-se în iad. Cine se crede? Cum îndrăznește nenorocitul să-mi spună că pleacă, fără să-mi dea ce doresc, fără să-mi satisfacă poftele? Rănită în orgoliul propriu, femeia bogată, și atât de influentă, n-ar fi fost în stare să găsească niciodată amabilitate, vreun semn de înțelegere. Își activase înflăcărarea, profunzimea, considerația, tactul, iar acum le pierduse, sau mai degrabă le abandonase.

Modificarea atitudinii care te definește este condiția determinării unui procent mare de îndoială atribuită unui caracter durabil, ce depinde de probabilitățile de realizare a evenimentelor aleatoare.

Înarmată cu toată concentrarea posibilă, mătură cu privirea omul de lângă ea, netrebnicul, ticălosul, nenorocitul, căci acum Lyon nu mai era „dorința" ei cea mai mare, ci doar un trișor, un condamnat, un păcătos. Şi ca urmare ea încearcă să vadă lucrurile așa cum sunt, cu cel mai desăvârșit sânge rece, adică fără să le mai atribuie o conotație preponderent pozitivă. Unele șocuri provoacă, vizibil sau nu, răsturnări iremediabile. Furia ei rece, respingătoare, care ar îngheța pe oricine, își arată colții:

- Ești sigur că pleci fiindcă n-ai găsit o altă femeie...altceva mai confortabil pe stradă? Nu răspunde ! Asta e treaba mea ! A mea ! (apoi izbește paharul în televizor.) M-am săturat de tine ! Afară ! „Get the fuck out ! " De azi înainte relația noastră va fi doar profesională, așa cum ar fi trebuit să fie de la început !

Leadership: Care este natura personalității tale în contextul unei avuții care te ține captiv mental sau afectiv în jurul unei imagini folosită ca legătură între ceea ce poți oferi și ceea ce ți se cere?

Fără îndoială Cynthia ar fi putut avea o înrâurire pozitivă asupra lui Lyon, fiindcă era o femeie frumoasă. Dar caracterul ei „defect", incapacitatea ei de a empatiza, de a simți, de a fi receptivă la potențialul lui, la emoțiile sale, la adevăratul său caracter – i-a atras doar disprețul. În final ea și-a pierdut și banii, și pe Lyon.

Un lider ca Cynthia, care privește întotdeauna lucrurile pe dos, care este orbit de orice simțământ, încătușat de pofta banului, trebuie lăsat să se consume o vreme, să-și petreacă timpul în singurătate. Trebuie lăsat să reflecteze, ca un înțelept, mai bine la esența caracterului său. Să-și trateze, asa cum un doctor tratează boala, dependența sa de a fi mereu în centrul atenției; să înțeleagă mai bine putința de a fi altcineva - până ce flacăra amenințătoare a gândurilor, sentimentelor și convingerilor sale reprobabile se va stinge.

Numai prin îndiguirea acelor reacții negative, impulsive, instabile, care nu fac loc nici unei forme de sporire a influenței pozitive, vei putea să domini mai mult timp spiritul oamenilor, menținând vie intenția acestora de a se raporta la tine și de a-ți accepta imperfecțiunile.

Leadership: Îți folosești bagajul de trăsături înnăscute sau dobândite, astfel încât să anulezi efectele negative pe care le poți suporta conștient prin angajamentul față de o calitate care nu te onorează?

Filozoful Arthur Schopenhauer spunea: „ *Un caracter bun, măsurat și blând poate să fie mulțumit în împrejurări strâmtorate; pe când cel pizmuitor și răutăcios nu va fi mulțumit nici în mijlocul tuturor avuțiilor.* "

Care va fi natura personalității viitoare a unui lider este desigur foarte dificil de spus, căci depinde de dimensiunea imaginii sale, de înțelegerea menirii sale, de felul în care judecă oamenii, de felul cum se raportează la noile realități, de felul în care își educă propriul sine, de felul în care își gestionează propriile reacții.

Nu pot spune mare lucru despre evoluția unui lider, despre transformarea caracterului său, mai ales fără să-l observ. Dar aș pronostica, de pildă, că nicio judecată, nicio influență, niciun mod de a îmbina elementele de leadership care îi pot spori acestuia șansa de a atinge măreția, nu-i va putea desăvârși capacitatea de a stabili relații și legături autentice cu ceilalți oameni.

Așa cum un sculptor își modelează opera și o toarnă în bronz, tu trebuie să-ți modelezi caracterul pentru a obține rezultate maxime în sfera relațiilor și colaborării. Nu vei putea să

comunici profund cu oamenii și să te integrezi în lumea lor dacă Eul tău nu găsește un ecou suficient de puternic în inimile celorlalți.

Calitatea cea mai de jos, care nu te onorează, se perpetuează între confruntarea cu evenimentele de tip determinist și apariția efectului de "dinți de fierăstrău" (cu cât îți folosești mai mult autoritatea, cu atât ai mai multe șanse să îți tocești iscusința de a-ți stăpâni impulsurile și reacțiile).

Această calitate poate fi însăși INFLUENŢA !

Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămășiță vizează propria ta personalitate și modul în care privești lumea după ce ai fost renegat de ceilalți oameni, după ce ai fost trimis la pământ din cauza propriilor erori de simțire și judecată. Doar cu o rămășiță te poți alege dintr-o lume în care ceilalți oameni îți dau, sau nu, acceptul de a fi în fruntea lor - o rămășiță de sine, într-o lume însingurată de propriul tău Eu.

Menține-ți constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendințe de a încălca limitele impuse de filtrul emoțional și moral al celorlalți oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/fantasma-unei-lumi-din-care-a-ta-e-doar-o-ramasita.html

Faptele vorbesc

On Februarie 03, 2009

Îmbunătățește-ți capacitatea de conducere, echipându-ți potențialul cu acele „piese alerte" care te pot menține în viață.

În filmul " *Marea evadare (1963)* ", MacDonald (interpretat de actorul Gordon Jackson), îi instruia pe evadații din lagăr - anume cum trebuie să reacționeze în cazul în care, după evadare, ofițerii germani i-ar legitima la punctele de control.

- Ţineți minte foarte bine ! Nu vorbiți în limba engleză. Vorbiți numai în germană ceea ce v-am învățat eu. Ofițerii germani vor folosi un truc ca să verifice identitatea voastră. Mai mult ca sigur vă vor întreba ceva în limba engleză. Orice ar fi nu le răspundeți nimic. Prefaceți-vă că nu știți engleza.

Spre sfârșitul filmului, MacDonald împreună cu un alt evadat reușesc să ajungă aproape de granița cu Spania. Dar când să intre în autobuzul care ar fi trebuit să-i treacă granița, sunt opriți de doi ofițeri germani care le cer pașapoartele. După o scurtă conversație pe germană și după ce le-au verificat actele, care păreau a fi în regulă, unul dintre ofițerii germani folosește trucul: "Good luck".

Fericit că a scăpat atât de ușor de control, MacDonald îi răspunde ofițerului în timp ce urca în autobuz: "Thank you". Brusc, își dă seama de greșeala făcută, dar este prea târziu. Căzuse deja în capcană.

Dar faptele sunt mai de preț decât vorbele.

O clipă de neatenție l-a costat viața ! Tocmai el, MacDonald, cel care îi instruia pe evadați cum să procedeze, atenționându-i să nu vorbească sub nicio formă în limba engleză, a căzut în capcană. Cum îți explici acest lucru? Ei bine, MacDonald a fost un bun profesor pentru ceilalți prizonieri, a știut să-i instruiască, să-i îndrume și să-i pună în gardă, dar când a sosit momentul în care să pună în practică ceea ce i-a învățat pe alții să facă, a uitat pur și simplu de propriile sfaturi.

Leadership: Te implici în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri prin faptul că nu posezi noțiunea de personalizare a evenimentelor?

Lași garda jos chiar atunci când trebuie să faci pasul cel mare? Scena aceasta din film este utilă pentru a ne aminti cât de vulnerabili suntem atunci când lăsăm garda jos, și nu ne respectăm principiile de care suntem conduși. La drept vorbind, foarte mulți lideri se îmbolnăvesc grav de această boală, a „uitării", dacă pot s-o numesc așa.

Cineva spunea că premiza impactului circumstanțelor asupra atitudinilor și opțiunilor omului nu poate fi pusă la îndoială. Într-un asemenea caz am putea considera mai amplă configurația acțiunilor și faptelor supuse utilității asumate, dar și a valorii de sine proiectate în spațiul evenimentelor și circumstanțelor asupra cărora omul poate interveni.

Să nu considerăm conștiința individuală drept bază a tot ce se petrece în jur, cu o deplină încredere în factorii decizionali prielnici. Să nu facem din scopurile personale o abandonare totală în mâinile Divinei Providențe. Ci să ne îndreptăm atenția spre corectarea erorilor din

timpul goanei spre un nou început, ca o extindere a construcției existențiale.

Evenimentele pe care le organizezi pot fi personalizate prin asumarea unui rol de tip multiplayer, în care se fac echipe, se încheagă relații și se generează un sentiment de adeziune la o „poveste" care merita să fie trăită la maxim. Totodată, ele pot fi personalizate cu roluri de tip „circumstanțial" în care poziția ta devine instabilă datorită direcției imprecise și a aptitudinilor "off-road" slabe.

Leadership: Dai curs acceptării a unei cereri de intervenție în cazul unei situații extreme, dar fără să-ți validezi depedența de a controla acea situație?

A personaliza evenimentele înseamnă să atribui acțiunilor tale o valoare de tip "separare de contextul inițial de abordare a problemei", adică înseamnă să dai curs acceptării a unei cereri de intervenție în cazul unei situații extreme, dar fără să-ți validezi depedența de a controla acea situație.

Dependența de a deține controlul asupra unei situații, acest termen care ne sugerează că nu se poate "fără", creează o constrângere față de misiunea pe care ești chemat s-o îndeplinești. Iar prin această constrângere de tip "Finish what you start" îți redomensionezi o lume numai în parte congruentă cu nevoile tale adaptative. începi să depinzi de ceea ce nu știi ce te așteaptă, ancorându-ți acțiunile în apropierea de ceea ce înseamnă să supraviețuiești prin folosirea a cât mai puține resurse.

Leadershipul intervine în momentul în care te proptești cu spatele în ceva nevăzut și împingi din toate puterile în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri. Atunci când te lași copleșit de senzația stranie, rea-voitoare, experimentată de deprinderea de a te articula adecvat la context, prin care se realizează, direct sau indirect, eroarea de a omite esențialul. înseamnă să acorzi "autonomie" micului teritoriu al incertitudinii, în absența unui observator care să repare realitatea sau să creeze una nouă.

Nu poate fi vorba de acea povară a 'judecătorului" care ia decizii capitale, atâta vreme cât nu poți vedea nimic decât o imensă confuzie, atâta vreme cât nu poți da *undo* la situația anterioară.

Ca să experimentezi leadershipul dintr-un unghi mai bun de abordare, trebuie să înaintezi în "traficul" aglomerat de schimbări de situație și să ajungi la locul inițial de observație de unde se trag semnalele de alarmă în caz de derapaje. Şi să selectezi ritmurile de integrare a senzorilor de siguranță în varianta numită "neprevăzut".

Leadership: Culegi roadele străduințelor tale de a te adapta unui rol circumstanțial, în măsura în care ai tras învățăminte din reprezentările poziției tale față de impactul evenimentelor?

Asculți în mașină genul acela de muzică care te face să vibrezi? Dacă da, atunci probabil ești familiarizat cu senzația aia puternică, în goana aia de adrenalină când, ascultând anumite piese, apeși pedala de accelerație și simți că ești stăpânul tău absolut. Acesta este momentul când, nefiind blocat de nicio altă mașină, îți poți elibera la maxim potențialul.

Capacitatea ta de a te focaliza asupra a ceea ce este important să faci, este ca o piesă muzicală care te face să apeși pedala de accelerație a potențialului tău atunci când ești pus în situații alerte. Dacă te blochezi atunci când trebuie să apeși pedala de accelerație, leadershipul tău nu va lua niciodată un demaraj excelent.

Succesul tău în tot ceea întreprinzi nu va fi influențat atât de capacitatea de a te pregăti minuțios, ci mai mult de modul în care acționezi, de modul în care îți raportezi potențialul practic la nivelul de cunoștințe pe care l-ai dobândit. Adevărata ta pregătire începe cu acele cunoștințe pe care le asimilezi, dar testul desăvârșirii tale se încheie cu ceea ce știi să faci cu ele, atunci când trebuie să le pui în practică.

Dacă mă gândesc la filmul " *Marea evadare (1963)* " consider că dintre toți evadații, MacDonald, a fost veriga cea mai slabă. Chiar dacă s-a priceput să-i instruiască foarte bine pe oameni, el a fost singurul care la "proba practică" a picat. El a picat testul desăvârșirii sale !

Pune-ți la timp în mișcare sistemul propriu de funcționare, altfel riști să te trezești cu surprize neplăcute. Echipează-ți întotdeauna potențialul cu un simț practic bine pus la punct - cu acele „piese alerte" care te pot menține în viață.

Reprezentarea poziției tale față de impactul evenimentelor are ca punct de plecare o evadare dintr-o situație de insecuritate, iar ca punct de finalitate un efect de tip bumerang?

Concluzie: Ai grijă cum îi îndrumi pe oameni și ce îi sfătuiești, căci dacă ceea ce le spui nu rezonează cu ceea ce faci, s-ar putea să-ți pierzi credibilitatea și riști să nu te mai urmeze nimeni.

Source: https://neculaifantanaru.com/faptele-vorbesc.html

Făptuitorul reașezării resorturilor lumii interioare

On August 08, 2013

Promovează caracterul autentic al propriilor tale descoperiri, stabilind o legătură strânsă între elementele de valoare care susțin evoluția științei tale.

Trăiam cu rezultatele acelei experiențe extreme prin care făcusem eforturi lăudabile pentru progresul meu. Apreciam în mod deosebit caracterul autentic al descoperirilor neobișnuite, datorită cărora reușisem să realizez o legătură între trecut, prezent și viitor. Şi, cu acea exigență proprie unui consumator de știință, o accesam ori de câte ori apărea nevoia imperioasă de a-mi satisface setea de cunoaștere.

Plasată exact la locul potrivit spre a face să rodească noul început, constanta pe care reușisem să o identific prin raportarea mea la măreața lume a științei, reprezenta un set de adevăruri ce puteau fi cuprinse și înțelese numai de mintea fizică. Ea se regăsea însă în miezul tuturor faptelor și acțiunilor umane.

Iar această constantă era modificată la un nivel fundamental prin stabilirea preferențială a unei legături strânse între elementele de valoare, cu caracter apropiat, optimizate pentru o anumită aplicabilitate sau pentru un anumit tip de dezvoltare și control. A durat ceva timp ca să clarific totul, și ca să mă poziționez în relație cu noua realitate.

Oare factorul unic al mutațiilor materiale care favorizau schimbările de valori și de judecăți, exercitând o presiune variabilă asupra conștiinței mele, deformând într-o mare măsură adevărurile cu care mă luptam imaginar și cele cu care am fost îndoctrinat, trebuia să mă îngrijoreze?

Leadership: Poți să te dedici unei creații care te obligă să îți revezi întreaga viață pentru a da sens unei noțiuni sau unui concept, fără să determini o alterare continuă a caracteristicilor tale funcționale definitorii?

În mod inevitabil, complexitatea creației mele aducea cu sine aparente contradicții, oferindu-mi o experiență complet nouă, palpitantă și intensă. Dintr-un martor al tuturor vârstelor lumii m-am transformat într-un făptuitor al reașezării resorturilor lumii mele interioare. Conceptul pe care viața mi l-a scos înainte era: "Push Up Challenge", adică trebuia să învăț să combin improvizații de tot felul, semne și interpretări, idei venite de nicăieri, artificii de exprimare și de logică, încât să închipuiesc profilul unui artist al semioticii care știe să introducă o ordine în haos, un echilibru între forțele dezechilibrate.

Prometeu a furat focul din cer pentru a însufleți omul pe care-l făcuse, ca și Dumnezeu, din nămolul pământului. Iar focul din cer, forța care depășea limita înțelegerii, energia pe care și eu o accesam prin transformarea conștiinței, printr-o istovitoare și continuă focalizare a minții spre tot ceea ce era înălțător și sublim, era capabil să penetreze necunoscutul. Putea să însuflețească materia, să mă impulsioneze și să schimbe potențialul meu.

Fie creșterile, fie scăderile de intensitate ale forței care mă conecta la o sursă de inspirație nestabilizată, mă ajutau să descopăr adesea un alt teritoriu al realului, determinând o alterare continuă a caracteristicilor mele funcționale definitorii. Aceste caracteristici, ce trebuiau văzute ca pe niște provocări ce trebuie depășite, erau: curiozitatea, intuiția, viziunea, abundența informațiilor, capacitatea de a face lucrurile într-un mod diferit, capacitatea de a gândi in-depth și productiv.

Pentru a nu mă dezamăgi prin apropierea tot mai mult de necunoscutele lumii, trebuia să găsesc formula de integrare într-o fază de dezvoltare care să nu fie la discreția puterii mele imaginare. Una care să stopeze activitatea de construcție a noului care făcea să existe acea realitate prea puțin percepută în esența ei. Altfel riscam să mă adâncesc prea mult în "amintiri din viitor", să mă pierd și să rămân acolo.

Ești interesat să stabilești o mai bună legătură cu zona numită "peste linie", sau te complaci în metode tradiționale de zidire a fundamentelor leadershipului?

Îți poți reașeza lumea interioară astfel încât să nu aluneci în ireal? Tinzi spre cunoașterea cea mai înaltă? Reușești să realizezi o legătură între trecut, prezent și viitor? Riști să te adâncești prea mult în "amintiri din viitor", să te pierzi și să rămâi acolo? În ce condiții ești nevoit să stopezi activitatea de construcție a noului?

Lipsit de profunzimea gândirii este individul care caută cu tot dinadinsul, în tendința de ascensiune fulminantă, să-și creeze noi structuri "teritoriale", care să contureze mai bine de-a lungul timpului, ca spații de formare și dezvoltare alternativă, acea zonă aflată dincolo de frontiera cu posibilul, dincolo de limitele sale reale.

L-aș felicita în schimb fiindcă a avut îndrăzneala, susținut de o excelentă pregătire, vizibilitate și intuiție, să-și lărgească teritoriul de înțelegere, de imaginație și de inventivitate, atribuind o culoare individuală științei sale. Analizând modul lui eficient și dârz de funcționare, concentrându-ne atenția asupra atribuțiilor sale de control și dirijare a științei spre conturarea și definirea fundamentului întregii sale creații, i-aș da o notă de 10+.

Fundamentul leadershipului care face cinste unui concept modern al semioticii este o reflecție asupra științei de a gândi printr-o muncă acaparatoare de semnificații și interpretări extrase din memoria unor "întâmplări" și "coincidențe" care facilitează exprimarea unor idei înlănțuite într-o anumită ordine.

El se apropie de leadership prin datoria lui de explorator care caută cu tot dinadinsul comori ascunse prin labirintul foarte întortocheat al schimbărilor și tendințelor în planul adaptării științei la complexitatea crescândă a gândirii care tinde să divizeze lucrurile în entități separate. Acest "utilizator" al științei își poate mai ușor plăsmui arta din acea permanență a gândirii în acțiune. Acest lucru împiedică alterarea caracteristicilor sale funcționale definitorii, stabilind o mai bună legătură cu zona numită "peste linie".

Linia reprezintă punctul de demarcație între noile direcții de valorificare a descoperirilor făcute, concretizând eforturile reale de integrare a lor în evoluția științei, și acea putere de transformare a conștiinței într-o realitate paralelă.

Poți să implementezi noi reguli în leadership prin introducerea de noi intrări într-o zonă prea mult dominată de nou?

Pentru a stabili dacă individul este protagonistul leadershipului de calitate trebuie să ținem cont de modul în care își promovează caracterul autentic al descoperirilor sale. Şi să stabilim o legătură strânsă între elementele de valoare care susțin evoluția științei tale.

De asemenea trebuie să ținem cont de varianta lui adevăruri la care se raportează în tot acest proces al devenirii, dar și la propria sa viziune privind reformarea viitorului prin intermediul științei, spre a crea un design aparte acestei lumi la care este invitat să-și aducă contribuția.

Asigură-te că poți răspunde "Da" la tot ce înseamnă act de creație. Dar străduiește-te să integrezi în leadership o formulă de control care să nu fie la discreția puterii tale imaginare. Dacă vrei să implementezi noi reguli în leadership, încearcă să introduci noi intrări în zona dominată de nou.

Prima regulă în leadership: Nu stopa activitatea de construcție a "noului" care face să existe acea realitate prea puțin percepută de ceilalți oameni. Însă ai grijă să nu te adâncești prea mult în ireal, să te pierzi și să rămâi acolo.

A doua regulă în leadership: *"Artistul nu se mulțumește cu ordinea inferioară a automatismelor, ci își creează cu eforturi considerabile o ordine vie, proprie, vădind prin exprimarea și logica sa o oarecare înrudire între geniu și nebunie." (Liviu Rusu)*

Un promoter al noului care stârnește aparente contradicții prin creșterea complexității creației sale, poate să câștige o experiență complet nouă, palpitantă și intensă, confirmând disponibilitatea de a se subordona unei solicitări care orientează în mod unilateral conduita sa pentru cunoaștere, spre o autoevaluare care se află la confluența dintre personalitatea reală și personalitatea proiectată în decorul unui activ intangibil numit Utopie.

De aceea este importantă și utilă leadershipului capacitatea de distingere între adevărul pe care ți-l impui să-l forțezi, și ficțiunea pe care ți-o asumi prin actul descoperire-creație. Caracterul și particularitățile științei tale trebuie să se raporteze la leadershipul care prezintă veridicitate și siguranță în funcționare.

O zonă prea mult dominată de nou seamănă cu procesul găsirii unei ordini destul de logice acolo unde alții văd doar o îngrămădire de informații, cunoștințe, formule empirice, conexiuni, contradicții sau incerttudini.

Făptuitorul reașezării resorturilor lumii interioare este omul care trăiește cu rezultatele experienței de redefinire personală, având ca impuls de putere acel leadership performant bazat pe idei novatoare și cu aplicabilitate practică. Pentru a avea un impact deosebit asupra susținătorilor, acest leadership trebuie să fie credibil. Are și el limitele sale.

Alunecarea în imposibil și incredibil va avea efecte contrare. "*Somnul rațiunii zămislește monștri*", spunea odată pictorul spaniol Francisco Goya. Şi, tot așa, somnul plin de vise fantasmagorice, ireale, creează condiții propice pentru începutul sfârșitului în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/faptuitorul-reasezarii-resorturilor-lumii-interioare.html

Fara educație nu se poate ajunge la cunoaștere

On Aprilie 15, 2020

Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ți se întâmplă.

Revelația mea nu avea însă lumina orbitoare a cunoașterii supreme, ci semăna mai degrabă cu verzuiul pestilențial, ireal al capelei, care mă făcea să mă simt vinovat și apăsat. Nu Dumnezeu vorbea în mine, erau doar toate gândurile mele ce se decantau și deveneau clare, făcându-mă să înțeleg că cea mai profundă doctrină a Bisericii nu se află inevitabil în contradicție cu gândirea, știința și rațiunea. Această înțelegere nu m-a ajutat totuși deloc, deoarece nu-l simțeam pe Dumnezeu în nici un alt fel. Știam numai că Biserica e legea, rânduiala și ordinea, indispensabile pentru omul de rând, care, fără educație, nu putea ajunge la cunoaștere și trebuia așadar doar să creadă. Corupția unuia din membrii săi nu corupea Biserica, pentru că aceasta era construită de oameni, iar omul este o ființă limitată și supusă tuturor legilor unei lumi finite. Poate că multe congregații, multe mănăstiri deveniseră prea lumești, așa că meritau batjocura oamenilor, însă înțelegeam acum de ce atâția oameni talentați se călugăriseră și renunțaseră la fosta lor viață.

Cei mai mulți erau mulțumiți cu rânduiala și credința și nu aveau nevoie de mai mult, dar asta nu era și nu puteau să fie suficient pentru toți, iar eu eram unul dintre aceia care nu se puteau mulțumi niciodată cu atât. De aici se trăgea sentimentul incurabil de vinovăție care nu-mi dădea pace, tristețea aceea care-mi umbrea toată fericirea. Mie mi se cerea mai mult decât celorlalți. Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine însă nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. *

Leadership: Poți să imprimi o mișcare asupra a ceea ce este imuabil și omniprezent, prin revelația unei cunoașteri bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate și tăinuire?

Tot ceea ce gândim, spunem în fel și chip, chiar dacă cuvintele sunt acoperite de o mistică autentic creștină, se datorează unei cunoașteri supreme izvorâtă din necesitatea de a învăța din erori și greșeli, adică din necesitatea de a suplini anumite limitări inerente condiției umane. Devenim aspri cu noi înșine atunci când nu ne ridicăm la nivelul avansat al cunoașterii care ne poate determina schimbarea nivelului de trai, sau abandonarea condiției de spectator în favoarea celei de participant la o poveste de mare succes.

Tot gândirea, știința și rațiunea ne arată ca tot ceea ce ne înconjoară și ne conturează psihicul și obiceiurile cotidiene, pentru fiecare fărâmă de existență și de unicitate, se interpune unei decizii care poate produce un efect de "revelație de dincolo de gard", dacă și numai dacă se intensifică reacția de tip „luptă sau fugi". Practic, revelația este ceea se petrece în mintea noastră referitor la o anumită schimbare atunci când faptele pe care le săvârșim accelerează mișcările întâmplătoare ale unor evenimente și fenomene singulare.

Din necesitatea de a menține în permanență un nivel ridicat al cunoașterii, investim în educația minții și a sufletului, dar ne axăm în același timp pe acea intervenție nevăzută prin care "Intervenția Divină" furnizează oamenilor cunoștințe despre sine și aduce completări cunoașterii naturale despre sine. Or ceea ce este imuabil și omniprezent se află în strânsă legătură cu ceea ce mintea poate surprinde dincolo de realitatea care se arată dură sau surprinzătoare, prea puțin acceptată de mulți, și anume că cel mai înalt sens pe care îl putem atribui vieții este ocazia de a descoperi universul științei. Oamenii din spatele experimentelor au înțeles cel mai bine care este raționalitatea universului și adevărata menire a vieții.

Or adevărata menire a vieții nu este să cunoști fericirea sau dragostea, ci să alimentezi expansiunea accelerată a universului cu noi creații, idei, descoperiri și invenții, dar și cu sentimente și planuri, cu trăiri de moment și amintiri. Cea mai înaltă dragoste vine din zona științei, din cunoștințele noastre spirituale, și nu din acea stare în care ai impresia că toată lumea e a ta, când de fapt nu ai contribuit cu nimic la dezvoltarea ei.

Adevărata educație a omului de știință se regăsește în procesul prin care el își dezvoltă capacitatea de a se raporta la zone tot mai extinse ale existenței, cum ar fi pătrunderea într-o realitate care se configurează din capacitatea sinelui de a se proiecta în exterior ca un fel de substituire a lui Dumnezeu.

(Aceasta este și esența cărții "Insula doctorului Moreau" scrisă de H. G. Wells).

În Concluzie: Cunoașterea bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate și tăinuire este o realitate bazată pe exemplul unei vieți caracterizate de lipsa unei reale acceptări de sine, însemnând că nu ești capabil să îți percepi adevărata ta valoare (ea se poate câștiga printr-o revelație de tipul: "Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ți se întâmplă.")

Fără educație nu se poate ajunge la cunoaștere, mai ales dacă educația nu este sinonimă cu acțiunea conștientă, organizată, desfășurată în fața unei realități greu de acceptat, dar care odată înțeleasă te eliberează de limitele unei lumi guvernată de iluzii, și incapabilă să înțeleagă altceva în afara propriilor temeri și necesități.

Un om al științei este un adept al filosofiei că datoria omului este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin cele 5 experiențe universale: creație, descoperire, inventică, cercetare și transformare.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/fara-educatie-nu-se-poate-ajunge-la-cunoastere.html

Farmecul vieții

On Octombrie 09, 2009

Întoarce-te la tine însuți, pentru ca realitatea să rezoneze în jurul tău după cum vrei tu.

Versurile unui vechi cântec, prelucrat de mulți scriitori, sună cam așa: „ *Încă de pe timpul lui Ra, vremurile cele vechi se duc și în locul lor vin altele noi. În fiecare dimineață soarele răsare și în fiecare seară se ascunde la asfințit. Bărbații zămislesc, femeile nasc, fiecare piept respiră aer proaspăt. Dar toți cei care s-au născut, toți până la unul, merg spre locul hărăzit omului.* "

Locul spre care ne îndreptăm nu-l știm precis, nu-l cunoaștem, ci poate doar îl putem intui într-o mică măsură, dar și în această mică măsură există o mare umbră de îndoială - pentru că viitorul este incert și greu de anticipat. Nu putem ști cu certitudine ce ne va aduce ziua de mâine, nu putem ști dacă vom avea parte de o surpriză plăcută sau, dimpotrivă, dacă vom fi loviți de ghinion așa cum li se întâmplă multora. Nu doresc să par pesimist sau melancolic, dar dacă zarurile destinului fiecăruia dintre noi au fost aruncate și jocurile au fost făcute, nu mai putem schimba nimic. Ne îndreptăm precum glonțul, direct, sigur și precis spre locul predestinat.

Leadership: Recurgi la explorarea și integrarea adecvată a provocărilor și cerințelor vieții într-un nou template empiric, pentru determinarea reprezentării unui traseu personalizat în raport cu un timp oarecare?

Cu alte cuvinte viața fiecăruia este o carte cu atâtea pagini câte zile are de trăit; putem citi în fiecare zi paginile precedente de la ziua nr. 1 dar nu putem citi paginile următoare, ce aparțin viitorului. În linii mari, această carte are capitole ale căror titluri sunt „preformate" iar cu ce umplem respectivele capitole depinde într-o mare măsură de noi, de modul cum abordăm conținutul capitolului și de împrejurări. Cu ce umpli capitolele cărții tale?

Este oare adevărat că toate sunt deșertăciune în această lume, că gândurile oamenilor sunt schimbătoare? Să analizăm puțin faptele. Zilnic aflăm noutăți despre ce se petrece în lume, și ce constatăm?

Azi unii oameni petrec în voie, se simt bine și aspiră spre orizonturi îndepărtate. Următoarea zi, aceeași oameni devin triști și pesimiști, ocupați peste măsură cu munca și, năpădiți de griji și frământări nu-și mai pot permite luxul de a petrece în stil mare. Azi unii oameni se aliază, formează un tandem redutabil, puternic, aproape perfect și luptă în vederea atingerii aceluiași ideal. Următoarea zi, aceeași oameni rup alianța, se spurcă unii pe alții, certându-se până la lacrimi și înjurături. Când se împacă, când se ceartă. Azi prieteni, mâine dușmani. Poimâine iarăși prieteni. Răspoimâine iar dușmani. Şi tot așa.

Omul crud și mișel, mama care ajunge soția ucigașului fiului ei, ibovnica ce plănuiește înșelăciunea în clipa dezmierdărilor, hoțul care scapă cu basma curată, etc. Şi tot așa, la fel ca dintotdeauna. Unii sunt cinstiți, alții necinstiți. Azi este soare pentru unii, mâine înnorat și deprimant pentru alții. Azi unii o duc rău, mâine extraordinar de bine. Roată se învârte în cerc, neîncetat, de când lumea și pământul - aceleași peripeții, aceleași tristeți și bucurii, aceeași comedie umană în care doar actorii se schimbă, scenariul rămânând același. Leadershipul este un joc de echipă, dar în comedia umană, mulți preferă să joace individual, cum le convine lor, fără să țină cont de niciun fel de reguli sau principii.

Leadership: Poți să definești un nou template al modulului de imagine "LOSSLESS" care să

servească drept exemplu la categoria "revizuirea conținutului demn de a fi reținut" ?

Asta este lumea în care trăim, bună sau rea, dreaptă sau nedreaptă, convenabilă sau nu. Scriitorul polonez Boleslaw Prus spunea că lumea este ca fluviile și munții. „ *Un fluviu, atâta vreme cât curge mereu într-o singură parte, îți pare că-i mort; pe când, dacă o ia la stânga ori la dreapta, capătă farmec. Şi tot așa se întâmplă și cu munții: dacă ar fi deopotrivă de înalți ar plictisi, pe când așa, piscurile lor cu înălțimi felurite și văile adânci îți încântă vederea.* "

Încearcă să nu îngădui inimii tale să se mâhnească de lucrurile rele, urâte și dăunătoare care se petrec în lume, ci încearcă să trăiești după cum ai vrea tu și după mijloacele pe care le ai la dispoziție. Viața este cel mai mare bun al nostru. Încearcă să petreci în voioșie fiecare zi, alungă grijile deoparte și înveselește-te. Luminează-te la față și uită-te cu admirație la lucrurile din jur. Bucură-te de clipele de fericire pe care le trăiești și le împarți cu cei dragi. Încearcă să guști din farmecul vieții...

Imaginea "LOSSLESS" surprinde tot ceea ce experiența vieții ți-a adus ca o promisiune de explorare a emoțiilor și a modului în care acestea te pot afecta pe plan personal sau profesional. Nu doar regrete și note de speranță care rămân ca niște vânătăi vechi, vorbind despre deciziile luate pe parcurs, ci ca un efect a ceea ce ești capabil să duci la bun sfârșit într-o realitate care este în același timp unitate deschisă și pluralitate complexă.

Întoarce-te la tine însuți, pentru ca realitatea să rezoneze în jurul tău după cum vrei tu.

Să determini reprezentarea unui traseu personalizat în raport cu un timp oarecare înseamnă să-ți dezvolți o formă de angajament pentru ceea ce viața așteaptă de la tine chiar și atunci când nu poți să-i încuviințezi actul de acceptare în ceea ce comportă ea ca aspirație spre extindere sau spre extincție.

Source: https://neculaifantanaru.com/farmecul-vietii.html

Fața nevăzută a leadershipului

On Aprilie 17, 2019

Momentele de cumpănă când se poate produce o destabilizare a Eului pot fi cu atât mai dese cu cât procesul de creație al artei tale este mai aproape de desăvârșire.

Cella Serghi este scriitoarea care nu-și poate uita trecutul atât de adâncit în opera altor scriitori din preajma ei. Atât de bine își exprimă sentimentele în privința lor, adică după cum predomină cele plăcute sau neplăcute, încât ne este greu să ne facem o părere despre felul minții ei de a se proteja de lucrurile pe care nu este pregătită să le accepte. În memoriile ei îl regăsim pe scriitorul Mihail Sebastian, de care Cella se simte nu doar atrasă enorm, dar întristată de felul lui de a se dărui unei activități scriitoricești care îi va marca destinul:

Ceea ce ne emoționează cu deosebire în lumina sfârșitului tragic al lui Mihail Sebastian, sunt paginile unde stăruie asupra morții lui Proust. Atât de mult lipsesc până și umbra presimțirii, neliniștea cât de vagă a propriului său destin în tot ce scrie despre moartea scriitorului francez, încât aceste rânduri ni-l fac mai viu. Cuvântul "moarte" pe care-l pronunță atât de des le dă un ciudat surplus de viață. Rând pe rând, cu excepționale posibilități de analiză, de amănunțire pe diferite compartimente ale corespondenței, cu o dragoste pentru adevăr care e pe măsura pasiunii lui proustiene și a talentului său. Mihail Sebastian va arăta toate paradoxurile din destinul literar al lui Proust.

Ceea ce o ajută pe Cella Serghi să se definească ca scriitoare de mare talent, ceea ce îi furnizează interesante răspunsuri în ce privește personalitatea ei care suferă de durerea unei despărțiri de cei dragi, durerea unei răni care nu poate fi vindecată, este hotărârea de a-și domoli dorințele respinse de o existență prea agitată, prea efemeră, prea îngustă față de cerințele grandorii, prea înaltă pentru o ființă de felul ei. Practic, urmărind destinul celorlalți scriitori din anturajul ei, ea devine martoră a unei grandori apuse înainte de a răsări.

Leadership: Poți să-ți împărtășești experiența rar întâlnită de a trăi o poveste prin intermediul imaginilor, fără să devii parte dintr-un personaj care se complace într-o existență independentă de propria voință?

Ideea că o operă ce se vrea durabilă nu e sfârșită niciodată face din Cella Serghi un judecător nemulțumit al propriei creații. Dacă la autoarea "Concertului din muzică de Bach" frapează redactarea spontană, în funcție de resorturi interioare dinamice, febrile, Cella Serghi se autorevizuiește mereu, la rece, cizelând, aprofundând, reorganizând construcția romanelor sale de la o ediția la alta.

Am refăcut mereu Cartea Mironei, ca să răspund la întrebările care se puneau atunci și se pun și azi. Am răsfoit zeci de caiete în căutarea firului care leagă destinele eroilor mei, am refăcut drumurile pe care am umblat pe urmele lor, în căutarea mea. Mă accept prin prisma a ceea ce am trăit în afara mea, deoarece am reușit să supraviețuiesc prin tot ce-au trecut ei, de la plăcere la durere, printr-o suverană măreție față de experiențele pe care le-am lăsat să se perinde în voie prin fața mea, încât să-mi pot crea cât mai multe puncte de sprijin pentru suflet.

A trăi totul în afara ta înseamnă să te raportezi la realitatea oamenilor care se confruntă cu tendințe impetuoase de explicare a vieții, schițând portretul lor psihic și emoțional din considerentul unor teme atât de profunde cum sunt: "Lumina și Întunericul", "Iertarea sau Uitarea". Cella Serghi are un cuvânt greu de spus asupra destinului eroilor săi, dar ne lasă să înțelegem că nu este ea arhitectul destinului lor.

Asta se numește să fii artist adevărat: să fii credibil prin ceea ce creezi, dar în același timp să nu lași să se înțeleagă că evenimentele pe care le coordonezi în plan artistic se întâmplă din voia ta.

Leadership: Ce semnificație poți să dai existenței tale cuprinsă între o slăbiciune de ordin emoțional (arta de a te accepta prin prisma a ceea ce trăiești în afara ta) și o descurajare de care trebuie să scapi (senzația că totul se va sfârși) ?

Cella Serghi nu pare să trăiască doar pentru viața și opera sa, ci pentru notorietatea celor care au contribuit la realizarea ei, o notorietate post-mortem. Confruntarea vechilor ei valori cu spiritul de sacrificiu al scriitorilor care au avut curajul să-și exprime pe timp de război idealurile înalte de libertate și unire ce încă animau sufletele românilor de pretutindeni, este însăși visul unei vieți fără cusur, visul unei lumi ideale. Un vis care pare înlocuit de o lacrimă amară: actul de trăire al realității kafkiene în care oamenii își doresc moartea, mai degrabă decât suferința.

Am putea fi tentați să credem că Cella Serghi reușește să-și trăiască tinerețea zbuciumată dând un singur sens existenței sale: de a proclama triumful creator al scriitorului care a deprins darul cuvintelor și al simțirilor înalte tocmai în prezența morții. Se simte la ea acea tragedie a omului care călătorește continuu departe de trecut, dar plânge mereu fiindcă oriunde poposește trebuie să îndeplinească rolul de actor principal pe o scenă mică, improvizată, în care tensiunea este tot mai acută, lumea urmărindu-i fiecare gest de omagiere a eroilor aproape uitați.

Un artist se luptă cu o boală necruțătoare: păcatul remușcării de a fi în viață. Până la urmă, este și asta un soi de reprezentativitate a condiției de geniu nemuritor, o trainică suflare ce-l animă pe artist pentru a gusta din cupa unei noi victorii înpotriva scurgeri timpului, o dependență față infinitatea nepătrunsă a realității originare, dar totodată o cufundare în munca unui pictor care se joacă cu culoarea și forma undeva la granița între figurativ și abstract.

În ea se produce o destabilizare a Eului fiindcă este incapabilă de a reacționa într-un anumit mod contra evenimentelor deja întâmplate, o doare cumplit tot ceea ce a trăit frumos sau tot ceea ce i-a întunecat aspirațiile spre o lume mai bună. Cu toate astea, se simte în stare să interpreteze rolul altcuiva prin înțelegerea propriului rol și a limitelor în care trebuie sa acționeze și să se încadreze.

În memoriile ei, Cella Serghi se apropie de desăvârșire printr-o abordare a imaginii unei conștiințe artistice sub forma unei conștiințe teoretice a tragicului, ruptă dintr-o îmbrățișare mirosind a moarte. O singură semnificație i se poate atribui unei existențe atât de atipice, pe toate planurile unei confesiuni terminale a unui personaj simptomatic: aceea a unei tendințe de respingere a schimbării, fiindcă e mai dureroasă decât moartea. Ea are puterea de a trăi în prezent doar pentru că se raportează la trecut.

Leadership: Alunecarea ta spre marginile individualității întâmpină o forță opusă din partea provocării de a te ști cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile?

Relația între natura omului și destinul său, pe care Cella o resimte în urma deteriorării Egoului surprins între efemeritatea vieții și eternitatea mortii, asigură o corespondență perfectă între abordările și consecințele pe care le încearcă într-un moment de aducere aminte când singurul fir de lumină care mai răzbătea prin pâcla tulbure a războiului era visul de a construi o poveste a spiritului de finețe, a unui intelect sensibil, călător în timp.

Amintirile sunt dureroase nu fiindcă te fac să te simți singur, ci pentru că te aștepți să nu

schimbe nimic la situația ta actuală.

Cella Serghi încearcă în memoriile sale să exploreze cele mai sensibile zone ale ființei umane, arătând prin aceasta că este stăpână pe orice activitate a emoției care "pune lumea între paranteze", deci așezându-se ca un pilon de referință în psihologia și știința cognitivă, în receptarea și înțelegerea artistică a experiențelor de viață educative, potențatoare de semnificație și inspirație.

Mai tind să cred că individualitatea ei, manifestarea activă a libertății personale de a gândi și simți potrivit nevoilor, înclinațiilor, intereselor, capacităților eroilor ei, constă în satisfacția de a fi rămas în viață, în timp ce toți aceștia s-au dus, rămânând doar amintire și inspirație.

Dacă vrei să pătrunzi acea necesitate interioară care reflectă voința și puterea ta de a te autodefini și de a te ridica la nivelul aspirațiilor tale, care te constrânge să alegi în mod liber și arbitrar între posibilitățile pe care ți le oferă forța schimbării, atunci întoarce-te pe scara evoluției tale până la începuturi, fără să te ancorezi în umbra a ceea ce ai fost.

Evaluează-ți trecutul și originile pe care te chinui să le ascunzi, și construiește-ți prezentul în jurul unui pivot central de obiective bine întreținute în câmpul consecutiv de forțe de natură pozitivă. Alunecarea ta spre marginile individualității va întâmpina o forță opusă din partea durerii de a te ști cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile, în consecință vei experimenta o viață de refugiat, o lume de dincolo de cărți, o mai mare uzură emoțională, o stare incontrolabilă de nervi și tristețe.

Triumful manifestării unei identități depline și durabile este arta de a te accepta din perspectiva a ceea ce ți se întâmplă, atunci când judeci și simți prin prisma a ceea ce lași să se vadă în urma ta.

Fața nevăzută a leadershipului are ca și corespondent dorința de a experimenta o nouă abordare artistică pentru a simți, a urma, a interacționa și a te conecta cu tot și toți din jurul tău, fără să dai un sens tragic existenței tale, fără să te abandonezi unei povestiri care te copleșește prin caracterul ei fatidic.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/fata-nevazuta-a-leadershipului.html

Fatala solidaritate a cărei pedeapsă își azvârle osândiții

On Decembrie 10, 2012

Joacă-ți rolul care ți se potrivește cel mai bine, fără să te abați de la drumul benefic evoluției tale și a celorlalți din jurul tău.

Cineva spunea că viața este țesută din felurite fire, cel bun aflându-se alături de cel rău. Dar un caracter în pielea altui caracter, sau un soldat care intră în rândul inamicul? Care dintre aceste două tipuri umane, dintre aceste două personalități unite printr-o cusătură simplă, printr-o ironie a sorții, era cel bun, și care era cel rău? Llewelyn Moss sau Carson Wells?

O întâmplare nefericită, sau mai bine zis soarta s-a năpustit cu o armă încărcată asupra celor doi protagoniști indiferent de modul cum au acționat, punându-i față în față, ca și cum împreună ar fi putut să întrezărească aspectele misterioase a unei alchimii. Însă limitele dintre aceste doi nativi trăind sub zodia imprevizibilului, dintre aceste două continente cu un trecut și puncte de vedere foarte diferite, erau despărțite de un ocean pe care nu puteau să-l treacă.

Iar acest ocean, înspăimântător și crud cu toți aceia care se aventurau pe întinderea lui, care trebuia traversat cu orice preț cât mai rapid, își înălța valurile tot mai sus deasupra celor doi, fără vreun semn sau vreo licărire de speranță că se va domoli prea curând. Acest ocean tulbure era Anton Chigurh.

De ce oare să nu ne arătăm mai puternici, de ce oare să nu încheiem o alianță astfel încât să secăm acest ocean de orice fel de forță? îi dădu Carson Wells de înțeles lui Llewelyn Moss. Presupun că nu este acesta viitorul pe care ți l-ai imaginat când ai pus ochii pe bani, nu-i așa Moss? Hai să-i împărțim, și te voi ajuta să supraviețuiești furtunii.

Interdependenta și interconectivitatea dintre cei doi, dintre aceste două sisteme umane aflate sub presiune, fiecare în responsabilitatea celeilalte, părea a se întări în urma închegării unei solidarități strict necesare.

Leadership: Ești pregătit să te formezi ca om de valoare din poziția parvenită din duelul: "Doi contra Unu" sau din duelul: "Unul contra lumii" ?

Dar o navă, oricât ar fi de trainic concepută, poate oricând să fie lovită la babord, riscând a se scufunda dacă echipajul nu reușește să astupe rapid spărtura prin care năvălește apa. Măcar până ce ajunge la cel mai apropiat țărm.

Ca niște vânători care iau urmele vânatului, cei doi osândiți la fuziune, cei doi vâslași curajoși pornesc - însă pe cont propriu - o investigație pentru a da de urmele lui Anton Chigurh, nemilosul asasin. Depunând în acest scop un efort uriaș în condiții greu de închipuit – supraviețuirea devenind cea mai grea povară.

Singuri într-un val-vârtej continuu cu consecințe negative, al căutării și al pedepsirii, Llewelyn Moss și Carson Wells sunt zgâlțâiți zdravăn, apoi azvârliți cumplit de pământ. Definitiv. Mortal.

Ca o lovitură stranie a sorții, ca o consecință a solidarității ticăloase a celor doi în încercarea de a se ridica la un nivel mai înalt, ca o pedeapsă dură pentru îndrăzneala cu care au pus sub

semnul egalității două forțe inegale ca mod de a fi în lume și de a reacționa la situații neprevăzute, Anton Chigurh a reușit să-și atragă de partea lui norocul. Câștigându-și astfel dreptul de a accede, triumfător, la șansa de a se integra deplin în cadrul acelei grupe umane care nu cunoaște decât Răul, și atât de des victoria.

Leadership: Îți conturezi personajul în acord cu caracteristicile sentimentelor pe care le reprezinți prin parcurgerea unui proces de armonizare cu deciziile unei justiții de factură îndoielnică?

Pentru ca leadershipul tău să se îmbunătățească trebuie să parcurgi un proces de transformare. Dar nu un proces de degradare. Nu acel proces pe care, dintr-un instinct slab cizelat, fără participarea ambiției sau a voinței cu adevărat remarcabile, l-au parcurs în grabă Llewelyn Moss sau Carson Wells.

Acea falsă colaborare dintre ei ce făcea salturi uriașe prin ceață, acea solidaritate artificială ce avea în dotarea ei doar egoismul, încăpățânarea, lipsa de principii, refuzul schimbării, lăcomia, nepăsarea și posesivitatea, i-a costat pe amândoi viața.

Dar întotdeauna când doi se bat, al treilea câștigă. Singurul învingător a fost tocmai asasinul, Anton Chigurh, care a profitat de lipsa de colaborare strânsă dintre cei doi. El a reușit să treacă la nivelul următor de excelență (dar în raport cu forțele Răului), pentru că și-a sprijinit accesul la lumea lor, pentru că și-a găsit un loc la marginea prăpastiei în care era evident că ei se vor rostogoli la un moment dat.

Leadershipul este o reacție de atenuare a efectelor de tranziție spre un statut de autonomie (de a nu depinde de nimeni), atunci când forțezi desprinderea de circumstanțele imediate ce survin când doi se bat și al treilea câștigă.

Compararea unui tip uman cu altul, studierea rivalității dintre ei, duce la o ipostază nouă a individului. Un conector care stabilește foarte bine legătura cu un Alter-Ego, ajutând la producerea unui alt fel de a fi.

Cu siguranța unui mecanism de ceasornic, Anton și-a cuplat mufele de alimentare a excelenței cu acele calități funcționale care guvernează leadershipul, precum și cu efectele acțiunilor trecute, la o garnitură mai specială – statornicia și tăria de principii. Reconsiderarea fondului de competențe ca element unificator al unei schimbări vaste. O variantă de ocolire a pericolului printr-o menținere a mingii în aer prin loviri succesive.

Nu iau apărarea nici unui personaj, bun sau rău, ci mă limitez strict la învățămintele în materie de leadership pe care le putem trage din modul în care s-a desfășurat acțiunea și s-au prezentat personajele din filmul "No Country for Old Men (2007)"

Leadership: Te-ai făcut prizonierul unei lumi pe care nu o poți percepe în loc să te servești de o anumită împrejurare pentru a-ți întări poziția de superioritate față de ceea ce urmează să te reprezinte într-un rol de mare forță?

A merge cu orice preț înainte spre atingerea excelenței, fără a depista și anihila acea celulă uzată din structura "Omului" din tine, acea caracteristică prăfuită, acoperită de o acumulare densă de valori prăpăstioase, de vicii, de practici străine felului tău de a fi, este ca și cum ai fi prizonierul unei lumi pe care o nu poți percepe.

Te pierzi prin labirinturi, ocolind drum drept. Îți disprețuiești propriul simț de orientare

printr-o absență de reacție la orice factor de stabilitate. Devii tot mai puțin preocupat de tine însuți, în același timp nu-ți poți defel imagina că altcineva ar putea avea cu adevărat nevoie de tine.

Iar problema poate deveni și mai complicată decât atât. Ești dus de nas de propria ta "dreptate", care îți creează o impresie falsă. Un amestec de timiditate, panică și agresivitate care te separă de tine, de zona în care vrei să ajungi. Un gen de Carson Wells sau Llewelyn Moss care se atacă întruna, printr-o falsă solidaritate. O separare de rolul care ți se potrivește cel mai bine. O tendință slabă de îmbunătățire a relației dintre parteneri. Un parteneriat amplasat sub o carapace protectoare, dar în realitate grea și ostilă.

Ori leadershipul care își îndreaptă serios toate resursele spre dimensiunea umană, este o chestiune în primul rând de timp și de echitate. O modalitate de testare a capacităţi tale de a nu te plafona la standardele unei lumi străine de adevăratul leadership, în care prăpastia dintre tine și ceilalți se adâncește tot mai mult, în care mereu te înconjuri de alt rol, în care îi apreciezi pe ceilalți după un cod al dezonoarei sau punându-i la îndoială.

Singura împrejurare care te ajută să-ți întărești poziția de superioritate față de ceea ce urmează să te reprezinte într-un rol de mare forță se produce atunci când ești silit să procedezi altfel decât îți dictează conștiința sau atunci când reușești să vezi ceva bun într-o persoană pe care nu o suporți.

Fatala solidaritate a cărei pedeapsă își azvârle osândiții demonstrează ceea ce se întâmplă atunci când rupi orice legătură cu leadershipul de calitate prin absența sau imperfecțiunea unei solidarități solide și de durată.

Așa cum un jucător de fotbal trebuie să-și pună la contribuție nu numai resursele fizice, dar și pe cele intelectuale, tot astfel și tu, pentru a nu deveni o victimă a unei neglijențe comise pe fondul uitării de sine, trebuie să-ți pui calitățile de „Om" în slujba evoluției tale și a celorlalți din jurul tău.

Joacă-ți rolul care ți se potrivește cel mai bine, fără să te abați de la drumul benefic evoluției tale și a celorlalți din jurul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/fatala-solidaritate-a-carei-pedeapsa-isi-azvarle-osanditii.html

Făuritorul de talente

On Noiembrie 14, 2010

Definește-ți leadershipul ca un "motor" cu putere mare de impunere a anumitor impulsuri stimulatoare de dezvoltare, pentru ca performanța ta să fie apreciată corespunzător.

Bun cunoscător al trecutului, plin de erudiție și animat de o reală pasiune pentru artă, maestrul, pe care îl consider a fi cel mai important om din viața mea, mi-a stârnit interesul enorm pentru pictură, insuflându-mi acea dorință arzătoare de cunoaștere - specifică artiștilor deosebiți cu tendințe novatoare. Încă din primul moment în care am pășit în atelierul lui, am știut cu certitudine că el avea puterea de a-mi ridica nivelul de cultura și de a plămădi în mine aspirația spre ideal, spre desăvârșire, spre absolut.

Deseori am vorbit despre maestrul meu. Căci el a avut puterea de a se ridica dintre cei obișnuiți și de a-și depăși condiția. Clipele acelea în care, cu o nespusă grijă și atenție mi-a destăinuit din experiența lui atât de vastă, au fost hotărâtoare. Influența sa a avut o importanță crucială asupra formării mele ca artist, dezvoltându-mi puterea creatoare prin îmbunătățirea capacităților de pătrundere a lucrurilor.

Leadership: Sinele pe care îl accesezi în prezența unei minți sclipitoare este mai înalt pe măsură ce împlinești un anumit timp fixat exersării virtuții de a te integra într-un model de manifestare a sublimului?

"Binecuvântat cel care reușește să le dea copiilor lui aripi și rădăcini" , spune un vechi proverb arab. Da, totul devine posibil dacă ai in preajma ta un om înzestrat cu o imaginație formidabilă, cu un spirit creativ cu totul ieșit din comun, care posedă forța și are dorința să-i dea sufletului tău de artist "aripile" atât de necesare pentru a te înălța deasupra lui (și a celorlalți oameni), prin valoarea ta proprie.

Maestrul mi-a cizelat talentul și personalitatea întipărindu-mi în suflet și în minte principiile unei arte realiste, direct legată de pictură și desen, și chiar legată de caligrafie. "Aripile" pe care le-a dat sufletului meu au avut o deschidere atât de mare încât am pătruns cu adevărat arta picturii, plină de înțelesuri adânci. Iar datorită inspirației pe care mi-a oferit-o, o inspirație care mi-a stimulat în mare măsură gândirea și apetitul pentru cunoaștere, l-am depășit.

Da. Exact. Mi-am întrecut maestrul. El a fost onorat de însușirile mele creatoare, de calitățile mele de observator și portretist, m-a admirat și încă mă consideră un meșteșugar al detaliului.

Sublimul este rezultatul unui proces de creare și consolidare a statutului de autor al "elementului frumos" care trăiește pentru alții.

Leadershipul are la bază ascensiunea, care corespunde, de fapt, unei stabilizări solide, identificarea unui combustibil personalizat care arde permanent, respectând parametrii de funcționare. Această stabilizare te poate ajuta să-ți menții "relația" pe care o ai cu coechipierul tău cel mai apropiat de terenul excelenței - cu sursa de cunoaștere și de cultură care te poate duce dincolo de limitele pe care ți le impui tu însuți sau ceilalți oameni.

O manieră care să ofere noi percepții asupra rolurilor și responsabilităților tale, care să te avantajeze pe plan profesional, desigur fără să cauzeze o ruptură în fluxul gândirii tale, oferă

garanția întreținerii resurselor proprii de dezvoltare și amplificarea impactului asupra evoluției tale și a celorlalți.

Leadership: Ești pus în postura să confirmi valoarea artei produsă între rezultatul unei ascensiuni lente și tendința unei ascensiuni abrupte?

Se pot distinge mai multe stadii ale ascensiunii spre marea performanță, care stau sub semnul intrebarii "Cat de abordabila este arta?"

Ascensiunea lentă, dar sigură care se înfige puternic în atitudinea unei anumite categorii de oameni, caracterizată printr-o supunere totală a rațiunii și a înțelegerii față de un ideal particular care nu se poate atinge decât printr-o cunoaștere avansată.

Vorbim aici de oamenii care nu credeau în principiile de bază pe care se sprijină adevărata măiestrie, care nu aprobau în sinea lor niciun fel de metode de cercetare sau de învățare, care nu aplicau cunoștințele și creativitatea pentru distingerea unor noi percepții asupra sinelui și valorii personale. Dar care au obținut rezultate nesperate, profunde, impresionante, fiindcă au acceptau să se supună unor influențe străine.

Ar mai fi și ascensiunea abruptă, în care s-au angajat pe cont propriu curajoșii, și au căzut înainte de a ajunge până în vârf.

Procesul transformării spre atingerea desăvârșirii se desfășoară în timp și integrează întotdeauna gândire și acțiune susținută - care înainte de toate trebuie să se dovedească a fi niște investiții fezabile, menținute ca ideal, ca structură proprie de mobilizare și de rezistență. Şi nu să se bazeze pe o resursă epuizabilă, folosită doar în caz de urgență, care dispare după mai multe "porniri și opriri" necontrolate.

Valoarea artei produsă între rezultatul unei ascensiuni lente și tendința unei ascensiuni abrupte poate fi determinată, în principal, printr-o meticuloasă analiză a experienței celorlalți artiști. Ești pus în postura să confirmi această valoare atunci când iei parte efectiv la procesul de creare a artei prin imitație, prin inovație sau experiment.

Arta se realizează prin explorarea de profunzime a experienței subiective - de a surprinde acea clipă a revelației faptului că poți pătrunde cu priceperea minții tale în ceea ce nimeni altcineva nu a reușit.

Mi-am condiționat vocația și talentul printr-o muncă asiduă ce a necesitat nesfârșite exerciții și retușuri. Dar n-aș fi putut ajunge niciodată un artist adevărat dacă influențele pe care maestrul le-a exercitat asupra mea vreme îndelungată n-ar fi fost ample și profunde. Sentimentul bucuriei pe care mi l-a stârnit - de a crea cu propriile mâini, folosindu-mă de propria imaginație, o artă pe care nu oricine o poate stăpâni, arta picturii - la care se adaugă, neîndoielnic, ajutorul pe care mi l-a dat întru formarea unui stil propriu și a unei viziuni noi, sublime, au contribuit la propria mea evoluție și au constituit un triumf.

Atunci când sufletul oamenilor se întretaie cu sufletul celui care conduce, numai atunci când se întâmplă acest lucru oamenii își deschid "aripile" luându-și elanul de a se ridica deasupra celorlalți semeni, oferind dovada strălucita a însușirilor lor creative.

Iar un lider desăvârșit posedă forța de a le da celor din jurul său "aripile" necesare pentru a se ridica deasupra lui, aripi care dezvăluie orizontul nesfârșit al imaginației lor. El este un făuritor de talente.

Așa cum un pictor transmite un sentiment profund, fără explozie de lumină și culoare, prin evocarea atmosferei, prin simplificări de compoziție și ton, - tot așa și leadershipul, ca să ia amploare și să devină o sursă principală de know-how, trebuie să se autodefinească ca un motor cu putere mare de impunere a anumitor manifestări, reacții, impulsuri care să dea startul procesului de schimbare, rentabilizând potențialul de dezvoltare al oamenilor și ridicându-l până la cel mai înalt nivel posibil.

Căci numai dobândind o nouă adâncime a conștiinței de sine, prin descătușarea motivațiilor și forțelor interioare, prin punerea în valoare a talentelor lor și prin folosirea lor corespunzătoare, oamenii vor putea atinge măreția.

Măreția este un vârf al talentului de a vedea lucrurile mereu mai aproape de viziunea ta decât a celor care vin să învețe.

Făuritorul de talente este acela care are ambiția de a descoperi ce se ascunde sub învelișul de neputință, de îndoială, de ineficiență sau de ignoranță ce ține captiv oamenii, ca în fața unui ecran care îți obosește ochii, într-un spațiu în care nu-și pot conștientiza sau dirija resursele interioare și propriile capacități, care le micșorează dorința de autocunoaștere. Este acela care depune eforturi spre a deveni mentorul acelor tineri care sunt mânați de dorința de a face ceva deosebit în folosul tuturor.

Un lider desăvârșit are dorința și posedă forța și mijloacele de a le da oamenilor "aripile" necesare pentru a se înălța chiar mai sus decât el.

Source: https://neculaifantanaru.com/fauritorul-de-talente.html

FEEDBACK

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/feedback.html

Mulțumesc !

On Mai 10, 2008

Am primit feedback-ul dumneavoastră.

Vă mulțumesc frumos.

Source: https://neculaifantanaru.com/feedback_thankyou.html

Fenomenologia Artei

On Februarie 12, 2015

Îmbogățește-ți leadershipul cu noi sensuri de exprimare, comunicare și noi modele de raționament, găsind acele unghiuri de abordare a lor care să fie compatibile cu diferite niveluri de putere și control.

Trebuia să lupt din răsputeri că să mă înving pe mine însumi, la limita gândurilor și ideilor risipite zilnic în fraze dichisite, prin însăși parcurgerea celor două circuite de semnificații potențiale: Q1 pozitiv și Q2 negativ. Două circuite legate în paralel printr-un arc de filament în interiorul creierului, la limita dintre exactitate și eroarea tolerată, învecinate prin fluxul de anticipare a unei lumi virtuale. Trimiteau fiecare în celalalt - ca un miraj în deșert - imagini ireale, contraste curioase care înlăturau ideea oricărei evoluții sau permanențe.

Necontenit, aceste circuite parcurse alternativ de un curent de inspirație electrizant produceau o inductanță magnetică care tăia frecvențele înalte ale ideilor de fond, aplatizându-le printr-o distribuție de sarcini ce poseda energie de vibrație înaltă. Fără oprire, ideile dădeau navală prin ușa deschisă a subconștientului cu viteza unei săgeți trimise în direcția unei porți tridimensionale conectate la un spațiu înghesuit între vizibil și invizibil, alimentate de puterea lucidității interogative.

Evident. Traiectoria artei mele se intersecta cu știința. Păream, în definitiv, închis într-un orizont al ficțiunii comandate de intensitatea unor gânduri adesea incoerente, care îmi caracterizau stilul și performanța din unghiul gândirii de ordinul al doilea, al reflexivității filosofice - organ al marelui corp cristalizat, perla cea mai scumpă a sferei de creație. Bâjbâiam într-o încăpere străină, spațiul unei imensități schimbătoare, condus însă de spiritul vizionar al fizicianului care își raționalizează teoriile și se menține în perimetrul probelor tangibile și concrete.

Marele fizician Isaak Pomeranchuk era preocupat de teoria unor fenomene care puteau să dezvăluie cele mai adânci proprietăți ale lumii fizice. Eu mă preocupam de aplicarea metodei de a face știință prin utilizarea subînțelesurilor și metaforelor fecunde. Cu ajutorul lor artistul-gânditor izbutea să adâncească despicături luminoase în lumea ideală a compozițiilor de factură abstractă - într-o manieră realistă. Şi invers.

Leadership: Importanța operei tale este determinată de măsura în care ea depășește cadrul unei receptivități exterioare?

Fizicianul rus Arkady Migdal spunea: „ *Atât în arta figurativă, cât și în cea nonfigurativă, importanța unei opere este determinată de măsura în care ea depășește cadrul unei receptivități exterioare, de profunzimea armoniei părților ce o compun.* "

Dimensiunea artei pe care o configurezi, analizată prin prisma elementelor de sens atribuite unor noi variante de abordare a ceea ce cunoști sau percepi, trebuie să fie atât de plină de inspirație încât să dea profunzime, autenticitate și intensitate înțelesurilor pe care le comunici - fie prin viu grai, fie prin scris, fie prin exemplu personal.

Receptivitatea ține de ceea ce cultivi în mintea oamenilor și de feedback-ul primit de la ei, dar se distinge prin puterea lucidității de a delimita aparența de esență, abstractul de concret. Înțelegerea unor noi noțiuni și concepte nu se instalează imediat deoarece capacitatea oamenilor este limitată, dar cultivă predilecția pentru particular, manifestată în știință, dezvăluindu-se drept sursă de noutăți - experiențe de creație și reprezentări ale unor lumi

diferite.

În multe privințe, putem să reprezentăm în domeniul leadershipului noi sensuri de exprimare, comunicare și noi modele de raționament - prin ceea ce trăim, dar mai ales prin ceea ce ni se relevă prin studiu, creație și viziune. Metodele de abordare a științei și cunoașterii pe care le creăm, vor continua să acționeze și să se dezvolte în abordări mai importante - ca o punte spre noi perspective de evoluție.

Receptivitatea Exterioară vizează însușirea celorlalți oameni de a fi atenți la ce se întâmplă în perimetrul autenticității tale reflectate în plăsmuirea unor noi expresii de evoluție. Aceste expresii, la rândul lor, surprind în mod alegoric acele realități manifestate în sfera de cunoaștere, ideativă și emoțională, cu care resimți lumea și viața într-o ipostază de senzație, de nerecunoscut.

Putem de exemplu să comunicăm ceea ce se menține în perimetrul tangibilului, concluzii desprinse în urma cercetărilor. Dar la fel de bine putem să promovăm imagini ireale, ipoteze, contraste curioase care înlătură ideea oricărei evoluții sau permanente. Depinde ce anume vrem să exprimăm și de puterea pe care astfel o căpătăm.

Indiferent de ceea ce încercăm să insuflăm celor din jur, idei sau perspective în cadrul unor scheme comunicative care fac din informație unul din fundamentele esențiale ale dezvoltării, atâta vreme cât ele deschid noi puncte de interese și noi orizonturi înseamnă că avem putere.

Puterea de a pătrunde într-o zonă care găzduiește viziunea de a ieși din obișnuit, îmbrățișând acea formă artistică ce stârnește curiozitatea exploratoare, fără să acceptăm sau respingem raționamentele abstracte.

Leadership: Poți să exploatezi un infinit de vieți în mijlocul unei lumi trecătoare?

„ *A exploata un infinit de vieți în mijlocul unei lumi trecătoare* ", este o metaforă care aduce în prim plan acea conexiune care se formează între fundamentul unei judecăți de valoare și explicarea unui fenomen de adâncime, abordat în mod inovativ de pe poziții subiective și obiective. Un fel de amestecare a compozițiilor de factură abstractă transpuse într-o manieră realistă, având menirea de a deschide calea către filosofia științei și către noile posibilități de actualizare a potențialităților creatoare.

Marea artă - efortul minții de a obține un număr nelimitat de gânduri transformate în elemente de originalitate - este întregită prin noi ipoteze și considerații speciale asupra percepției acestei filosofii.

Prin ideea de a face raționamente abstracte, folosind o succesiune de elemente cu înțelesuri diferite, independente de experiența directă, reușești într-o anumită măsură să dai expresie unui nou conținut de idei și concepții. Contează ca forma lor de prezentare să permită prelucrarea ulterioară.

Marea Operă sau "Arta care lărgește orizontul de cunoaștere" se compune din ceea ce încerci să relevi din imaginea personalității tale astfel încât realitatea cu care te afli în rezonanță să fie ideală într-un context de tipul: orice reflecție este acceptată, atâta timp cât rezultatul final este coerent.

Fenomenologia Artei aduce în prim plan rolul creației care adesea transfigurează realitatea, dar stabilește viziunea de a ieși din obișnuit. Asta presupune să accelerezi procesul de

clarificare a unor concepții încorporate în „opera personală" care să fie sunt compatibile cu diferite niveluri de putere și control.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-artei.html

Fenomenologia compoziției artistice

On Iulie 25, 2015

Încearcă să demonstrezi forța acelei piese improvizate care înalță orice imagine la rang de artă, pentru ca actul de creație să se concretizeze într-o operă de mari dimensiuni.

Imaginația mea entuziastă, prinsă în arborele unei scheme imense de ecuații, cu fiecare adaos de elemente vizuale care întrepătrundeau, cuprindeau și depășeau relația cu lucrurile din jur, producea permanent o cantitate de fluxuri de informație. Dar, fără restricții, înflăcărându-se și producând o pasiune irezistibilă pentru acel *perpetuum mobile* al reperelor estetice, ea putea distruge într-o clipă opera căreia mă devotasem.

Imaginația este tăria senzației că aparții unei lumi perfecte caracterizată prin însăși incapacitatea de a o stăpâni. Eu mă voiam un creator fără margini investit cu capacitatea de a trece succesiv de la o viziune la alta pe fondul aceleiași compoziții, un demiurg care dirijează lucrurile voit într-o anumită direcție în contextul afirmării unei stilistici de factură expresionistă ce nutrește ambiția de a trece dincolo de învelișul vizibil al ființelor și a lumii.

Demonstrarea forței acestei piese improvizate ce înălța orice imagine la rang de artă, pentru ca actul de creație să se concretizeze într-o operă de mari dimensiuni, implica un soi de tandrețe pentru acele realități ciudate, alungate din domeniul cunoașterii. Să mi se ierte această confruntare cu câmpul putinței mele de a sădi noi frumuseți lumii deja cunoscute, după legi lăuntrice care făceau jocurile unor bunuri tangibile – ce putea fi la fel de bine intangibile.

Leadership: Poți să te privești din perspectiva particulară a unei lumi care reușește să nu fie a ta, dar care reflectă realitatea pe care ți-o creezi în permanență prin gândurile tale?

Citeam într-o carte mai veche despre naturalistul Georges Cuvier. El lua câte o sepie, o așeza pe masă, o diseca și îi scormonea corpul moale, căutând nervii, organele circulației, respirației și altele. El prepara organ după organ, desena, nota. Lua apoi melcii de apă dulce – Limnaea și Planorbis – după care trecea la limaci. Şi cu cât diseca mai mult cu atât tabloul general îi apărea mai limpede.

Înțelesurile atribuite operei și sinelui creator se revelau, în cazul meu, prin interpolarea părților lipsă ale imaginii plăsmuite, iar imaginii îi corespundea mereu o altă zonă, plină de ajustări, până ce se contura un tablou plin de forță și magie. Disecant. Prelucrător. Inovațional.

Colajul unei lumi aparte pictat integral din imaginația unei minți raportată la lucruri superioare, unde fiecare eveniment capătă altă valoare, unde orice moment capătă o altă dimensiune și semnificație, își propune să explice lucrurile neînțelese care dăruiesc roade corecte. Uneori nu mai făceam diferența dintre imaginea văzută mai înainte în realitate și cea a splendorilor false care se ascundeau în straturile adânci ale creației mele.

Preocupările compoziționale, ca în cazul tablourilor cu natură vie sau moartă, în care se săvârșesc aranjări și organizări de elemente după considerații de culoare, expunere, formă sau mărime, îmi orientau discret atenția și perspectivele spre o tehnică artistică de interpretare a îmbinărilor de fond care nu putea fi atinsă prin mijloacele obișnuite de redare a ceea ce se vede. Ci, mai curând, prin ceea ce se simte și se trăiește.

Leadership: Poți să definești compoziția unei lumi ideale din perspectiva unei realități

imaginare, astfel încât să desăvârșești forma pe care o ia opera ta?

Leadershipul se repercutează asupra a ceea ce te poate face mai performant dacă înveți să observi ceva pe care doar îl presimți undeva în tine, depozitându-l ulterior în corpul concepțiilor pe care le însuflețești în fața artei. Dar acest ceva pare uneori tot mai ascuns și nu-l poți întotdeauna afla ca să-l articulezi.

Ceea ce observi prin intermediul imaginației este piesa cheie din colajul unei creații care te autentifică drept deținător al unui background propriu de mii de imagini în memorie care pot apărea oriunde, oricând, dincolo de orice, servind ca puncte de plecare în derularea scenariilor de evoluție.

Imaginează-ți leadershipul ca o imagine în care trebuie să surprinzi întreg universul și că un loc de acest fel e un loc al libertății artistice. Te afli în situația de a arunca o privire piezișă în sus, în jos, spre dreapta și spre stânga, ca apoi să traduci tot ce vezi printr-o lentilă nonconformistă, o lentilă prin care tu vezi foarte clar, dar pe care nu o poți explica celorlalți, grăbiți să judece, nu să înțeleagă.

Leadershipul nu face parte atât din categoria vizionarilor, ci și a artiștilor, fiindcă devine o utilitate individuală în folosirea spațiului de întâlnire între creație, onirism, imaginație și concretizări.

În această direcție acționează însăși forma organizată a adaosului de elemente de reper, din rodul imaginației și al construcției de forme noi de transpunere în materie sensibilizată a ideilor și sentimentelor. Acestea, din punct de vedere al informației stimulative, asigură o pluralitate de perspective asupra subiectului de interes.

Orice lider-artist este condus în toate acțiunile sale după următoarea regulă: „ *simte și trăiește tot ceea ce imaginezi.* "

Un asemenea căutător de nou mai întâi controlează compoziția la care se gândește, pentru ca astfel să poată controla forma pe care o ia opera sa. Este ca atunci când te îndrăgostești de o femeie: asta nu este cu putință decât dacă o accepți în totalitate cu toate defectele ei. Dar la rândul ei, ea acaparează acea parte însemnată din tine care induce receptivitatea și sensibilitatea.

Tabloul care conturează stilul tău de conducere facilitează tranziția de la „producer" la „promoter"?

Aici, compoziția (care trebuie să fie, în anumită măsură, măsura ordinii unei scheme imense de ecuații în care se folosesc proprietățile realității pe care încerci să o aduci în conștiința ta și a celorlalți) reprezintă un ansamblu de relații între ceea ce plăsmuiești prin simțire, vedere interioară, imaginație, nu doar prin gândirea de tip "comandă și control".

Asemenea unui câmp magnetic ce acționează asupra unui conductor, compoziția (scoțând în evidență toate acele gânduri, experiențe, trăsături care te definesc) acționează asupra leadershipului prin faptul că aduce funcții noi de înfăptuire a noului, precum aceea de interpretare a îmbinărilor pe care le realizezi prin intermediul intuițiilor și revelațiilor.

Nu uita că înțelesurile atribuite operei și sinelui creator se revelează deseori prin interpolarea părților lipsă ale imaginii plăsmuite, iar imaginii îi poate corespunde mereu o altă zonă, plină de ajustări, până ce se conturează un tablou plin de forță și magie. La rândul lui, acest tablou

conturează stilul de conducere care facilitează tranziția de la „producer" la „promoter".

The Producer este un plăsmuitor de lumi, un pasionat de design care schimbă realitatea în funcție de personalitatea și atitudinea sa. Creația lui imită realitatea în funcție de atitudinea sa față de un anumit subiect, față de anumite curente ale artei, față de un fapt cultural, față de tot ce vede că în această viață s-a schimbat radical. The Promoter este revelatorul unei imagini unice care trebuie să facă înconjurul lumii.

Leadershipul este ceea ce observi că s-a schimbat la gândirea lumii după ce creația ta a fost acceptată ca o nouă viziune a imaginarului, unde viața e creionată în contururi mai precise unor noi orientări de abordare a idealurilor înalte.

Fenomenologia compoziției artistice aduce în prim plan legătura ce se stabilește între artă si leadership, prin intermediul imaginilor plăsmuite ce pot schimba radical realitatea, în sensul unei orientări imaginative sau a unei renovări intelectuale și afective.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-compozitiei-artistice.html

Fenomenologia cunoașterii autentice

On Februarie 04, 2016

Fii propriul tău model de inspirație, evadând din obișnuitul acceptării unor orizonturi înguste de percepție a realității.

Mă năpusteam asupra unei mici părți din hotarul numit "My secret plan" cu responsabilitate deplină, asemenea unui Jean Valjean care își încordează toate puterile pentru a-l scoate de sub căruța împotmolită pe moș Fauchelevent. Îmi dădeam seama că efectul pe care îl antrenam asupra lumii era de fapt o replică a tentativei "share your own kind of hero".

Iar cum nimeni nu-și poate muta ușor crezurile din el însuși, așa cum se mută o piesă de șah aflată în pericolul de a fi luată de adversar, era vital să urmăresc consecvent întreaga mea contrapunere în fața unei eventuale erori rezultate din cuprinsul acelui hotar. Un orizont îngust de cunoaștere vizează ocolirea unei lumi onirice, neexplorate.

Văzut de undeva de sus, tot ceea ce se petrecea în această angrenare strânsă a experiențelor conjuncturale, între simpla explorare și interpretarea diferită a evenimentelor evoluției mele, în măsura unei eventuale aplicări a constrângerii numită "Transcendere", ar fi părut fără îndoială o invenție intangibilă, un caz de transformare a unui fapt divers în rațiunea de a mă afla mai presus de ceea ce poate fi gândit sau înțeles.

Abia peste câțiva ani, atingând sublimul unei imense victorii asupra unui gen anume de a fi, aveam să realizez că în tot timpul acelei călătorii *in me stesso* am fost cuprins parcă în mrejele unor situații bizare, demne de un joc "Xcom: Enemy Unknown". Din explorator am devenit conchistador.

N-aș putea spune nici astăzi dacă asta s-a întâmplat datorită influenței convingerii că sunt mai mult decât suma aritmetică a unor simple imbolduri, sau dacă a fost doar o consecință a surplusurilor de aparențe din care transpare esența. Un singur lucru pot spune cu certitudine: trebuie să fii un gamer ca să poți deține mai ușor controlul realității interioare și să devii totodată lucid de ceea ce se întâmplă în afara ta.

Leadership: Obiectul principal al cunoașterii tale se constituie ca raport între forța prezenței tale într-un loc în care nu ai trăit fizic și forța trăirii tale într-un superlativ continuu?

O tendință a probei de a evada din obișnuitul acceptării unor orizonturi înguste, se resimte în faptul că nu poți totdeauna distinge în mod convingător între cele două forțe opuse, altminteri definite în abstract. Este vorba despre forța prezenței tale într-un loc în care nu ai trăit fizic și forța trăirii tale într-un superlativ continuu. Amândouă denotă calitatea minții tale de a dezvolta o nouă înțelegere și de a nu fi limitat la ceea ce numim parametrii convenționali ai „experimentului" de viață.

Leadershipul, introdus în coloana vertebrală a performanței de a atinge noi limite, acceptă întotdeauna noi provocări, implicând experiențe variate de sine. Tu ești propriul tău model de inspirație. În acest sens posibilitatea de a folosi și a exploata puterea minții - de a sări în hotare alternative și de a instala versiuni alternative de observație, deci a vedea totul de undeva de sus, mereu de la o altă înălțime, trebuie tot timpul întărită prin convingerea că vei avea mereu ceva nou de învățat de la tine.

Obiectul principal al cunoașterii de care dă dovadă creatorul unei imagini de tipul "o existență văzută în opoziție cu o esență iluzorie" constituie alternativa unei lumi clonate după o realitate mult mai profundă și mai avansată decât aceea accesibilă tututor.

Nu pot să fac abstracție de ceea ce gândea un personaj reprezentativ din opera lui Paul Auster: *"Nu ne aflăm acolo unde suntem, ci într-o poziție falsă. Din cauza unei slăbiciuni a firii noastre, plăsmuim o situație imaginară și ne cufundăm în ea, iar astfel ne aflăm în două situații în același timp și ne este de două ori mai greu să evadăm."*

Distingem aici condițiile unei superiorități care rezidă din plăsmuirea și cufundarea într-o situație imaginară, care ne situează într-un alt plan decât cel ce ține de convenționalul unor situații tip. Este un plan fals prin raportarea la ceea ce ni se pare că trăim în realitate. Care este locul pe care îl ocupăm în perimetrul unei înțelegeri de sine stătătoare, denumită compromis?

Compromisul cu conștiința, negociind limitele unei izbânzi asupra inerției în asumarea altor perspective și căi de urmat, poate schimba raportul între ceea ce poți cunoaște și realitatea obiectivă. Dacă te afli într-o poziție falsă, plăsmuind tot felul de situații imaginare, înseamnă de fapt că reușești să te ridici spre un alt drum, spre o nouă dimensiune pe care, înainte nici nu ți-o puteai imagina și care aduce o contribuție importantă cunoașterii individuale.

Conștiința are ca suport aprobarea acceptării unei realități pe care ceilalți o neagă. Oamenii care nu pot să asimileze o cunoaștere nouă prin revelații autoinduse se raportează doar la argumentele oferite de realitatea din jur, pe care le evaluează rațional. Însă pentru mințile luminate, realitatea înconjurătoare se dovedește a fi uneori o închisoare, nu o chemare spre ei înșiși care facilitează acel „mult mai departe" al cunoașterii autentice.

Un singur grăunte din marea înțelepciune a lumii rezistă la orice fel de temperaturi: „ *Când te afli într-o închisoare fără gratii, cel mai îngrozitor lucru este că nu ești conștient de ecranele care închid orizontul; rătăcești printr-o ceață deasă, crezând că vezi prin ea. Nici nu bănuiești existența lucrurilor care-ți scapă.* "

Dobândirea progresivă a unei cunoașteri tot mai complexe este rezultatul unei creații individualizatoare, de bună calitate, care pune accent pe realitatea văzută în opoziție cu existența cotidiană a fiecăruia.

Fenomenologia cunoașterii autentice aduce în prim plan acea „declarație" personală de acceptare a condițiilor unei superiorități care rezidă din plăsmuirea și cufundarea într-o situație imaginară, dar care face din individ propriul său model unic de inspirație.

Cunoașterea autentică rezultă din interpretările pe care le atribui neîncetat lumii tale interioare, în nenumăratele războiri cu sinele, cu sufletul și cu mintea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-cunoasterii-autentice.html

Fenomenologia Excepționalității

On Februarie 17, 2015

Descoperă acei indici de excepționalitate pe care îi implică apartenența la statutul de model de urmat, împingând tot mai sus acele virtuți care te pun în contact cu tine însuți.

O dezlegare de enigme contura linia posibilităților ascunse de reflecție, de trăire și de exprimare, străbătute de o intensă beție creatoare care mă făcea să percep altfel lumea. Navigam printre înțelesuri tainice ca o umbră magică în fața fenomenului crescând al intangibilității dintre minimele și maximele consecutive ale gândurilor de tip "Ce-ar fi fost dacă..?" - dublate de oscilația între a le agrega pe un anumit domeniu și a le pune în plan fizic.

Tot acest exces de zel, actualizat prin înaintări progresive ale gândirii pătrunzătoare, fără de care tranziția spre o nouă experiență nu ar fi putut fi completă, stabilea baza de calcul a unor indici de percepție speciali. Care vizau incomprehensibilul, implicat în reacții ale conștientului și subconștientului, îndeplinind un număr mare de funcții de corecție a științei. Reacții de tipul A + NonA, supuse unor variații de volum, sprijineau căutarea și redimensionarea oricărei particularități care încă nu fusese dezvăluită.

Se întrevedea în cazul meu aceeași relație dezvoltată de atașament proprie bătrânului Pierre Munier din opera lui Dumas, care își identifica într-atâta viața cu cea a copilului său, încât simțea că trăiau aceeași experiență și nu putea concepe că ar suporta o clipă măcar pierderea sau chiar simpla lui absență.

Peste tot părea să mă însoțească această realitate spirituală plină de semnificație, plină de esență, plină de sentimente, capabilă să selecteze indicii de excepționalitate din blocul unui univers de gânduri. Cu ajutorul ei îmi puteam clarifica și comunica convingerile într-un fel în care ceilalți să rezoneze, până când nu mai era nimic de cucerit, niciun continent de descoperit, nicio idee de apărat.

Leadership: Îți lași întotdeauna trăirile să iasă la suprafață într-un demers de exaltare a ceea ce poți exprima la cel mai înalt nivel prin intermediul unei oglindiri în "ceva mai mult decât în tine însuți" ?

A fi un gânditor profund înseamnă să te cufunzi într-o experiență nouă de descoperire a sinelui, în numele unei abordări a vieții construită în interacțiunea cu înțelesurile întâmplărilor care te fac să meditezi, să-ți pui întrebări referitoare la diverse aspecte ale trăirilor tale în diferite contexte. Dar așa încât să-ți umpli sufletul cu o cunoaștere înfăptuitoare de lucruri extraordinare și de noi schimbări de percepție asupra realității, care să-ți împingă tot mai sus virtuțile cele mai însemnate, precum curiozitatea și aprecierea descoperirilor.

Întreaga lucrare a sinelui atârnă de numărul și calitatea acelor reflecții datorită cărora se poate ajunge mai ușor la scopul urmărit: recunoașterea unei valori personale care să înfrunte timpul și încercările vieții. Felul cum gândești despre tine și viața ta, prin intermediul științei acumulată în timp și alături de impulsul sentimentului de apartenență la o conștiință mai înaltă, creează virtuțile unei personalități puternice capabilă să dea o semnificație nouă realității pe care o reprezintă.

Prima virtute care te pune în contact cu semnificația vieții este asociată capacității de a discerne între ceea ce te pune în valoare în ochii lumii și ceea ce te izolează ca factor

determinant al unui cumul de stări spirituale. A doua virtute te pune în contact cu tine însuți, fiind asociată ideii de transfornare a existenței în ficțiune din perspectiva unei experiențe de limbaj. Aceste două virtuți, adunate într-o viețuire emoțională și psihologică, formează statusul: "ceva mai mult decât tine însuți."

Leadership: Ești pregătit să accepți în esența ta reflexia unei oglinzi aflate în prim planul vieții pe fondul unei realități care se dispensează de verosimil, dar care își exprimă acceptul explicit pentru conținutul unei gândiri a priori?

Poți să creezi premisele de evoluție ale unui leadership excepțional în baza procesului existențial care depinde întru totul de sufletul tău, proiectând cu închipuirea (dincolo de controlabil) oglinzișul ireal al altei vieți. A trece printr-o experiență de tip realitate virtuală, navigând printre înțelesurile ei simbolice, câștigi o cantitate mai mică sau mai mare de informații și inspirație care, ulterior, te poate identifica ca un utilizator al unui produs intelectual orientat spre zona de unicat, de prototip.

La fel ca Alice în Ţara Minunilor, vei fi tentat să privești necontenit într-o oglindă, către lumea de dincolo, situată în câmpul cunoașterii de sine - la interferența dintre minimele și maximele consecutive ale gândurilor de tip "Ce-ar fi fost dacă...?"și "De ce s-ar întâmpla astfel?" Asta echivalează cu încercarea de a-ți confirma viziunile de ordin idealist într-o realitate care se încăpățânează să reacționeze după alte reguli, ale sufletului, care pornesc în luptă deschisă împotriva rațiunii.

Oglinda relevă planurile diferite ale realității acceptate pe fondul afirmării sinelui în ceea ce numim căutarea unui sens autentic al vieții. De exemplu, dacă te uiți într-o oglindă nu te vezi doar pe tine, ci vezi ceea ce te-ai așteptat să primești de la o viață pusă sub semnul esteticului, conjugată cu sensul de bun, frumos, nobil, încrezător – ceea ce confirmă o realitate mai puternică decât visul.

Leadership: Poți suporta adevărul care îți poate confirma posibilitatea depășirii unei crize de identitate, demonstrând că lumea de dincolo de oglindă este identică cu cea în care te afli?

Cineva scria la un moment dat într-un articol de critică literară: *"Alice, fascinată de interogația dacă lumea de dincolo de oglindă este identică cu cea în care se află, se folosește de imaginație pentru a da moliciune sticlei și pentru a o transforma mai apoi într-un soi de "ceață", ce face posibilă trecerea eroinei în Casa Oglinzii. La ieșirea din lumea oglinzii, eroina nu se întoarce pe aceeași cale, trecând prin oglindă, ci trezindu-se dintr-o reverie diurnă."*

Nimeni nu poate limita o ființă ce poartă în esența ei reflexia unei oglinzi aflate în prim planul scenei numite "viață", aliniate imaginației de a crea alte lumi, de a privi dincolo de ceea ce este prezent, în mod efectiv. Ne referim la tranziția spre o nouă experiență care nu ar putea fi completă decât prin înaintări progresive ale gândirii pătrunzătoare, care trece dincolo de fenomenele exterioare, stabilind baza de calcul a unor indici de percepție speciali.

Acești indici, sporind flexibilitatea în abordarea unor noi viziuni, creează prin descurcarea unor fire limitative sau restrictive o anumită stare care te împlinește. Începi să te vezi ca o ființă mai complexă, nu așa cum ești, ci așa cum te închipui. Iar acești indici de excepționalitate pot fi găsiți numai în blocul solid al unui univers de gânduri și valorificați apoi ca sursă primară de învățare, de evaluare, de creație, de redefinire personală și profesională.

Adevărul care îți poate confirma posibilitatea depășirii unei crize de identitate este construit

în jurul convingerii că tot ceea ce gândești poate deveni realitate. Înțelegerea și ascultarea sinelui, prin perspectiva minunatei structuri a existenței „oglinzii", este un privilegiu al celor suficienți de profunzi. Mai întâi de toate, leadershipul ar trebui să aibă ca suport practicarea esenței sufletești prin lentila științei, apoi prin lentila conștiinței de a descoperi sensul unei viziuni asupra lumii în care te învârti zi de zi.

Conținutul unei gândiri a priori este formulat prin următoarea idee:

Tot ceea ce crezi despre tine poate fi oricând sugerat de o imagine a realității pe care nu ai mai văzut-o, dar pe care o accepți ca fiind o parte din tine.

Fenomenologia Excepționalității vizează acele îndrăznețe căutări de dincolo de rigorile realității, propice exprimării revelatoare a sinelui tău, care conturează latura reprezentativă a modului tău de viață. De aceea acord o notă mare internautului care a îndemnat pe un blog: *„Încearcă să-ți lași mintea să-ți priceapă sufletul. Când sufletul a înțeles mintea și mintea a simțit sufletul atunci se naște în tine omul nou, omul care învinge."*

Excepționalitatea presupune să te ridici cu mintea și cu sufletul la dimensiunea omului nou, care învinge orice limită. Sau, mai bine zis, la dimensiunea omului care continuă să depășească limitele realității cu noi metode de reinventare a sinelui și a identității.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-exceptionalitatii.html

Fenomenologia Imaginației

On Februarie 15, 2015

Raportează-te la autenticitatea întâmplărilor povestite prin prisma cunoașterii subiective, accentuând experiențele trăite în mijlocul realității pe care o creezi.

Greu de descris, precum spectrul magnetic al unei spire parcurse de curent, rațiunea mea părea supusă unor forțe de direcție obținute din egalitatea relațiilor dintre real și ireal. Construcția ei nu putea fi desprinsă de muchia suspendată dintre veghe și vis. De fapt, rațiunea care mă ajuta să-mi exprim convingerile și punctele de vedere se transformase într-un hard-disc care parcă stoca secretele întregului univers. Vrând nevrând, izbutisem prima pătrundere în lumea imaginară.

În rânduiala specială a elementelor de simetrie aflate pe axa unei construcții narative, imaginației mele i se rezervase spațiul unor antecedente cu rezultate pozitive, în baza unor cuceriri ale fundamentelor epistemologice dizolvate în tainele cele mai profunde ale unui transcendental ezoteric.

Lucrurile greu de pătruns sunt definitorii pentru o carte de proză fantastică, dar chiar și așa imaginația trebuie să-și tragă seva din solul fertil al realității. Arta de a scrie este rodul priceperii de a selecta ceea ce este frumos din natură, tot ceea ce rămâne în amintirile noastre, trecând fiecare idee printr-un proces de simbolizare a realității în decursul unui timp devenit nemuritor.

Punctul meu de vedere se poate regăsi în finalul romanului "Pe firul pânzei de păianjen al memoriei", scris de Cella Serghi, după cum urmează:

"Când a apărut romanul meu Gențiane, murise Cămil Petrescu. Dar cât de viu a rămas el în amintirile mele ! Cu câtă forță trăiește în personajele, în opera lui. Şi cât de bine știa că existența morții ne obligă să dăm vieții noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi."

Leadership: Ești dispus să dobândești o cunoaștere experimentală a cursului vieții „Eului" superior, fabricând o realitate în care nimic nu pare a fi ceea ce este, dar în care totul comunică și reverberează?

"Nu sunt eu omul acesta", mă anunțau impulsurile de natură subconștientă, formele apriorice ale cunoașterii duse până la extrem, într-un zig-zag amețitor produs o forță magnetică nelimitată ce orienta undele de frecvență ale realității spre o știință nouă. O știință a corelațiilor și a interdependențelor între fenomene încă nelămurite, prin operații ale gândirii folosite aleator într-o stare de reflexivitate autoindusă.

Iar când omul împinge în lături ușa acelei părți vitale din el însuși care impune resetarea identității cu avântul imaginației creatoare, este ca și când ar trece printr-un soi de hipnoză extinsă, valuri de lumină pătrund la adâncimi diferite și creează acel *virtual reality* - un prezent în care omul uită de el însuși, uită de tot ce îl înconjoară.

În somnul provocat de starea Eului liric, un hipnotizat poate răspunde la întrebările care nu au încă un răspuns dovedit științific. Clarviziunea capătă grai. Subiectul se transformă într-un vizionar al provizoriului, într-un exponent al superiorității obscure. Lumea devine o reflexie a unui vis produs într-un alt vis, o expresie a unității dintre adevărul absolut și adevărul

relativ, o întrupare a unei *pensiero magico* evoluate care nu mai este dirijată de către atenție, ci este subordonată unor factori subiectivi și afectivi.

Un personaj al scriitorului Ion Moja, cuprins de aceeași imaginație lipsită de simțul măsurii a lăsat să răzbată întrebarea: "Cine te crezi tu, mă?" Numai că din lipsă a ceva de care să se agațe, a cuiva în care să existe, a trebuit să accepte că a greșit. De fapt și în ultimă instanță, imaginația lui, ca și a mea, se redusese la o cunoaștere pur experimentală.

Viața Eului superior poate fi identificată și înțeleasă prin analogie cu o operă de ficțiune devenită realitate, prin modul în care ești deschis spre a experienta o line de evenimente fără final, din care ți-l alegi ca model de referință pe cel care ți se potrivește mai bine. Eul superior este o stare de continuă transfigurare, o împlinire continuă a ființei tale prin intermediul cunoașterii pe care ți-o dă nu numai calitatea de martor al vremii tale, dar și întâlnirea biografică cu diverse figuri legendare.

Leadership: Susții acea atitudine specială a inteligenței care întovărășește sensul conștiinței înfăptuirii unei experiențe nemaiîncercate?

Un loc de frunte în încercarea de a îmbunătăți calitatea gândirii creative îl constituie capacitatea de a te delimita de realitatea imediată, bazându-te pe tiparele de utilizare a reflexiilor imaginarului. Mai exact, trebuie să ai în vedere asigurarea dimensiunii experimentale a înțelegerii vizavi de ceea ce nu poate fi perceput în cursul modificării imprejurarilor exterioare. Această înțelegere trebuie să se deschidă spre reprezentările unei lumi virtuale, dar corespondentă cu realul înțeles ca sursă de inspirație, și mai puțin ca determinare a unei forme de schimbare.

Dimensiunea experimentală produce scânteia creativă pentru formarea sau abordarea unei viziuni intuitiv-perceptuale, folositoare autenticității în redarea ideii de "coerență artificială" prin faptul că înlocuiește firul logic al desfășurării evenimentelor existențiale cu dependența de factorul "întâmplătorului" care mărește însemnătatea poveștii.

Această dimensiune sprijină nu atât actul creației, cât mai ales dezvoltarea acelei noi științe a corelațiilor și a interdependențelor între fenomene încă nelămurite, prin operații ale gândirii folosite într-un soi de stare autoindusă.

Nu degeaba spunea scriitorul român Rădulescu Motru: *„Cunoștințele reținute de memorie n-au întru nimic valoarea unor panacee universale. Ca să devină folositoare, ele trebuiesc susținute de o atitudine specială a inteligenței celui ce le primește."*

El se referă la acea atitudine de insuficiență a înțelegerii profunde, care se poate corecta și îndrepta numai prin rezultatul unei sondări interioare, întovărășind sensul conștiinței înfăptuirii unei experiențe nemaiîncercate.

O mutație a semnificațiilor în chiar interiorul situațiilor descrise în termeni de eludare a realității, se aliniază eforturilor de a te instrui și de a te forma ca un vizionar al celor încă neînchipuite, ca un exponent al superiorității obscure, dar profunde și reformatoare.

Factorul declanșator al unei povești care prinde cititorul de la prima la ultima filă este acea doză de realitate percepută ca fiind hiper-conectată la o singură structură imensă numită "viziune artistică" - fiindcă oferă un grad sporit de expresivitate semnificației de profunzime atribuită rostului omului în lume.

Fenomenologia Imaginației este prezentată ca o poziție deținută de omul care vrea să se apropie mereu de un nou vârf. El trebuie să posede și să întărească acel simț natural de pătrundere la esența unor noi cunoștințe și noi puncte de reflecție printr-o „adormire" a rațiunii, preluând controlul asupra forțelor de direcție obținute din egalitatea relațiilor dintre real și ireal.

Cel mai important obstacol peste care trebuie să treci în lupta pentru o mai bună reprezentare a ta pe scara afirmării și valorii ești chiar tu - în încercarea de a te substitui unei mentalități care străbate ficțiunea.

Tu poți să susții dezvoltarea autenticității prin creșterea conștiinței de sine în cadrul unui proces de subiectivizare sau chiar de negare a realității, printr-un act de cunoaștere indirectă?

Această inițiativă favorizează o înțelegere a ceea ce ești cu adevărat dincolo de orice așteptări.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-imaginatiei.html

Fenomenologia magiei

On Februarie 03, 2015

Învață să crezi în ceea ce nu poate fi înțeles, integrându-te într-o cultură a ineditului și a experiențelor unice.

Căutam temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voința de a învinge imposibilul. Chiar până la negația naturii mele. De parcă mintea mi-ar fi fost încadrată într-un chenar intangibil care îmi conferea individualitate în raport cu un imens efort de ținere sub control a instinctelor de explorator al neînțelesurilor. Iar învăluirea minții mele într-o ceață a misterului de ordin superior, motiv pentru care toate păreau atât de îndepărtate, de nepătruns, îmbrăcate în ornamentul neobișnuit al aparențelor în care se puteau surprinde semnele unui timp noologic, făcea să nu pot deosebi începutul de sfârșit.

Era o contradicție greu de gestionat între tendințele de înțelegere ale imposibilului ce își avea rădăcinile în jocurile preschimbării, în lirismul distilat al esențelor dintr-un spectacol calculat al măștilor. *Substantia mysterium.* O nebuloasă în care se putea pierde sensul vieții în rotația de 180 grade a rațiunii. Ce-aș mai fi putut adăuga orizontului meu perceptiv, atât de bogat în înțelesuri pline de neînțelesuri? Răspunsul e simplu. Nimic altceva decât noi varietăți de forțe ficționale, acționând într-un sens convenabil repoziționării mele într-un real care nu era totul.

Nu spunea Dante că îndoiala oferă tot atâta desfătare cât cunoașterea? Aș fi vrut să fiu prezent pretutindeni în acea variantă a integrării mele în imposibil, ca într-o incantație magică, să fiu martorul tuturor evenimentelor de neimaginat, al tuturor începuturilor și sfârșiturilor, să înfrunt neființa, să stăpânesc materia, să acced la culmile ce par de neatins în viața reală. Dar stafia cuibărită în cugetul meu era mai tare decât mine. Ce-ar fi avut de spus Christopher Priest despre această înlănțuire regulată a fenomenelor conștiinței care acceptă relativismul?

Bărbatul cu pelerină neagră păși în lumina reflectoarelor și în strălucirea lor intensă își ridică palmele la vedere, răsfirându-și degetele astfel încât să dovedească că nu avea nimic ascuns între ele.

- Priviți-mi mâinile. Acum îmi execut ultimul truc. Voi scoate un buchet de flori din mâinile în care știți că nu am nimic.

Leadership: Poți să asiguri acea condiție de excepție prin care se realizează apropierea de caracterul activ al cunoașterii fără să folosești negația naturii tale?

Activitatea diferențiatoare a sinelui este principala constantă din ecuația limitelor care trebuiesc asumate și depășite în baza existenței, gândirii și conștiinței. Iar includerea utopiilor și realităților într-un complicat joc al dilemelor identitare, trăite în singularitatea unei lumi aflate pe alt plan de existență decât cel obișnuit, creează o versiune irealistă a abilității tale de a te reprezenta pe axa unei fenomenologii naturale.

Cu toate acestea, o existență a cărei sens se reflectă, ca în oglindă, în ceea ce nu se vede, poate să asigure acea condiție de excepție prin care se realizează apropierea de caracterul unei povești care vrăjește. A te afla la granița dintre lucrurile cunoscute și cele surprinzătoare este o oportunitate de a te integra într-o cultură a ineditului. Este o experiență unică de revelare a unei lumi nevăzute care îți oferă șansa de a te reconstitui ca un fel de magician al

metodelor de fentare a realității. În acest caz, ceea ce se vede nu se poate atinge, înțelesul se abate de la exigențele verosimilului.

Albert Einstein spunea la un moment dat: „ *Cea mai frumoasă și mai profundă trăire omenească este misterul.* " El credea cu toată ființa sa că sentimentul tainei se află la originea tuturor tendințelor din știință și din artă. Tu ai capacitatea să stabilești realitatea dedublării tale într-un cuplu de forțe opuse mentalității clasice? Ai puterea să-ți metamorfozezi întreaga minte într-o minge a cărei înțelesuri să nu poată fi descifrate pe deplin de nimeni?

Asta înseamnă, în sens restrâns, să dezvălui o nouă fațetă a cunoașterii prin trăirea și parcurgerea misterului până la realizarea obiectivului principal: reinventarea personală. Iar leadershipul emite o frecvență diferită de aproximare a propriei identități, ce trebuie să coincidă cu cea a semnificațiilor pe care le transmiți. Ai grijă în ce constă magia ta !

A folosi negația naturii tale ca să realizezi o mai rapidă apropiere de caracterul activ al cunoașterii presupune să folosești argumente credibile pentru a ascunde trăsătura ta de caracter dominantă prin combinații de noțiuni, idei, efecte. Acestea, chiar dacă uneori par absurd într-un anumit context, ating un anumit moment de revelație care îi determină pe spectatori să descopere că ești cineva puternic, plin de resurse.

O asemenea negație de felul "Nu sunt cine credeți că sunt" poate induce o anumită confuzie celor ce te privesc, dar reprezintă una din principalele cauze (poate chiar cea mai importantă) pentru care reușești să realizeze lucruri pe care nimeni nu le crede posibile.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala față de exigențele realității prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experiențelor care te individualizează?

Formula oricărui demers științific poate fi exprimată astfel: „ *Vreau să cred în ceea ce nu poate fi înțeles* ". Asta aduce în prim plan posibilitatea de a obține o înțelegere rațională a misterului, trecând de la jocul aparențelor la adevărurile care pot să constituie o nouă știință. Înclinația spre tainic, spre neobișnuit, apetitul pentru minuni sunt în firea ta, dar ele trebuie să constituie un fundament, un dat nemijlocit al dezvoltării științei pe care ceilalți oameni să o îndrăgească, chiar dacă nu și-o pot explica.

Dacă nu pui în valoare ceea ce este particular, fie că îmbrățișezi cu precădere noțiunile artei transformării și repoziționările față de propriile experiențe, fie că, dimpotrivă, restrângând la maxim sfera cunoașterii limitezi unghiul abordării feluritelor iscodiri ale minții, atunci nu vei reuși să te încadrezi în traseul spectaculos al evoluției leadershipului.

Destinația unicității - care îți poate facilita accesul la fundamentele științei de a te rupe de orice încremenire în rigoare, pentru a te dedica unei alte realități, mai subtile, însuflețind noi tipare de gândire - începe cu jocul inocent al aparențelor și al imaginilor în oglindă. Ele îți pun la îndoială relevanța de a te pune sub bagheta unui Alter-Ego.

Îndoiala față de propria persoană, în speță față de adevărul din spatele experiențelor care te individualizează, mergând chiar și până la negația naturii tale, oferă tot atâta desfătare cât cunoașterea – fiindcă pregătește terenul pentru descătușarea ta de sub influența unei perspective înguste de înțelegere a fenomenelor complexe. Aceste fenomene pot produce diferențe semnificative în rezultatele condiției tale de „imigrant" care își limitează pentru început posibilitățile de creație.

Leadershipul este acel ceva particular pe care îl sugerezi într-un anumit context pentru a

obține un efect general pozitiv asupra multiplicării relației dintre ceea ce nu se cunoaște și ceea ce se poate face ca toate să devină posibile într-o realitate diferită.

Fenomenologia magiei este strâns legată de dezvoltarea gândirii creative care nu are nici o legătură cu omul concret, ci cu omul transformat într-o entitate superioară care nu poate fi înțeleasă decât ținându-se cont de parametrii „ *hidden* " ai propriei sale naturi. Asta înseamnă să cauți temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voința de a învinge imposibilul.

Să faci ca existența ta să fie plauzibilă prin magie, prin amplificarea sentimentului de putere și prin crearea imposibilului, asta este demn de un leadership superior. De aici decurge și una din principalele trăsături ale liderului - deschiderea la nou, capacitatea de a combina și recombina reprezentările realității - și dacă este nevoie, de a renunța la ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-magiei.html

Fenomenologia Particularului

On Martie 14, 2015

Urmează linia directoare a drumului tău spre o cunoaștere superioară, lărgindu-ți percepțiile despre ceea ce poate oferi un eveniment de învățare și descoperire.

Continuam să cred în ceva la tot pasul, fără a avea dovezi că acest ceva există, atât de neplauzibil, ca flacăra unei lumânări ținută de o mână invizibilă. Acest ceva mă scotea definitiv afară din oricare lege a existenței, în neputința de a mă adapta unor condiții de fond pe care încă nu le cunoșteam, dar le simțeam ca o consecință a suprapunerii realului și imaginarului într-un ciclu de oscilații cu frecvențe diferite.

Aș fi vrut să pot să definesc "ceva-ul", să-i scurtez existența devenită foarte problematică, pentru ca potențialul meu de nebunie să nu urce spre prea mult, să nu cumva să ajung la vreo limită a deșertăciunii. Ceva-ul nu este pentru oricine, dar se poate produce oricând și oriunde. Nu trebuie să răspunzi pentru faptele tale în fața niciunei autorități. Prin întreaga ta ființă, regăsindu-te același de odinioară, un oarecare al altcuiva înainte de știut.

Aș fi vrut să înțeleagă cineva tainele pe care le presimțeam undeva, la limita situării mele într-o zonă neanalizată - a particularului - înțeleasă doar prin gândirea chimistului care reduce toți compușii elementelor la forța atracției chimice. Într-o actualitate care nu vrea să devină trecut atunci când întâlnește viitorul, ca o idee ce se pierde îndată ce prinde contur. Putea oare „ceva-ul" să-mi dezvăluie identitatea lui ireductibilă, invitându-mă la premiul cel mare: să mă dezvolt pe extremitățile unei axe continue a nemaîncercatului?

Fundul infernului o dată atins, Dante îl străpunge și suie în cealaltă latură a infinitului. "Ceva-ul" se pune în locul unde nu este nimic, obligând fără să oblige. Un univers al închipuirii, greu de definit. Un fel de mister irezistibil care cere efortul să fie descoperit. Viața îți dăruiește un ceva aparte, necunoscut, indiferent dacă este al răului sau, dimpotrivă, al binelui, potrivindu-se perfect cu ambiguitățile sau claritățile întregii tale deveniri.

Leadership: Te confrunți cu experiența fuziunii dintre ceea ce îți scapă din vedere și ceea ce ți se pare evident prin comparație cu percepția unei posibile unități a lucrurilor?

În permanență viața îți dăruiește „un ceva" aparte - particularul - un efect al abaterilor de la sistematic, potrivindu-se perfect cu ambiguitățile sau claritățile devenirii - ca un fel de reprezentare simbolică a întregii tale aspirații spre tainele descoperirilor, spre „infinitul" lui Dante", dând linia directoare a drumului tău spre o cunoaștere superioară.

Ceva-ul este dovada lucrurilor care nu se văd, dar care ar putea să se întâmple. Este reflecția lucrurilor care au loc în inima ta, chiar dacă ele rămân nevăzute celorlalți. Iar când ceva îți scapă din vedere, înseamnă că percepția ta asupra lucrurilor se devalorizează. Percepția trebuie să deschidă ușa experiențelor vieții. Bine spunea scriitorul american Wayne Dyer: *"Când schimbi felul în care privești lucrurile, lucrurile pe care le privești se schimbă"* . Ele capătă putere asupra vieții și asupra rezultatelor tale din viitor, vor prelua controlul neîntârziat.

Unitatea lucrurilor se realizează în baza experiențelor care îți schimbă viața atât din perspectivă a ceea ce ar trebui să însemne "opiniile în legătură cu ceea ce este dat", cât și la ceea ce se referă termenul "certitudine" asupra aspectelor care sunt importante pentru tine în vederea obținerii unui anumit rezultat. Unitatea lucrurilor cuprinde totalitatea însușirilor acelor părți din ideile, credințele și din cunoștințele tale acumulate, care pot să stabilească

condițiile în care se realizează accesul la o realitate făcută să dureze.

Drumul spre cunoașterea superioară începe cu determinarea "ceva-ului" dintr-un tablou mai mare al lucrurilor care se desfășoară în viața ta.

Ori de câte ori încercam să înțeleg cercul fenomenelor înconjurătoare prin prezentul viu al lucrurilor îmi scăpa din vedere imaginea unei realități strâmtorată de clipele unei trăiri ce ar fi trebuit să-i dea viață. Mă simțeam precum căpitanul Nemo în căutarea unui pământ îndepărtat care nu poate fi descoperit decât prin puterea imaginației. Ceea ce mi se părea evident prin comparație cu percepția unei posibile unități a lucrurilor era dorința de a experimenta o largă gamă de emoții trecute prin filtrul dur și permanent al întrebării "Până când va funcționa ordinea și firescul lor?"

Dar căutatul necunoscutului și crezutul că l-ai găsit și îl stăpânești, așa cum dorești să ți se potrivească cu adevărat, în rezonanță cu un nou corp de informații, din materia gândurilor răsucite în toate direcțiile în mintea cu care te lupți constant, poate să înalțe până la principiu cardinal sentimentul cel mai deprimat de blocare, împiedicându-te să acționezi în deplină luciditate.

Deci, nu te lăsa alimentat doar de geografia imaginarului. Particularul își are corespondentul nu doar în mintea ta, ci în viața de zi cu zi. Totul este să-l descoperi, să-l lași sa te conecteze la focul tău interior, la acea energie care îți dă puterea să te eliberezi din robia obișnuitului și familiarului.

Leadership: Poți surprinde esența lucrurilor care se exprimă în lumea ideilor tale, prin intermediul experienței de a-ți asuma o identitate care nu este suficientă sieși, ci este definită de raporturile cu elementele exterioare?

Orice gândire se naște din cultul concretului, dat de totalitatea acelor cunoștințe care își au originea în experiența trăită direct, privită din prisma transformărilor care implică lucrul cu sinele, permițându-i evoluția. Dar schimbarea percepțiilor despre ce înseamnă existența și construirea unui set de valori, în funcție de interesul manifestat pentru ceea ce ești ca om, depinde de condițiile de fond pe care se întemeiază „particularul" - rolul, evoluția și finalitatea lui.

Condițiile de fond sau, altfel spus, împrejurările de care depinde apariția unui fenomen sau care influențează desfășurarea unei acțiuni, putând-o frâna sau stimula, vizează acele aspecte la care te raportezi într-un fel sau altul, întâlnite în viață ca fiind niște proiecții ale unor stări și gânduri de moment în contextul realității explorate. În strânsă legătură cu misterul care te face să fii altfel, aducând în considerare detaliile semnificative pe care le ascunzi în definirea ta.

Ceea ce te definește totodată te și individualizează, cu precizarea că este vorba de aproximația pe care o dai în legătură cu componentele realului și imaginarului într-un ciclu de oscilații cu frecvențe diferite.

Poți verifica valabilitatea leadershipului, care reclamă o recomandare pe măsură: „Acesta sunt eu", în funcție de viziunea și ideile ce prind contur odată cu lărgirea percepțiilor privind *particularul* . Să reușești să pui o nouă temelie în locul unde nu este nimic și să obții o ecuație care unifică impresiile, concluziile și aprecierile într-un soi de experiență transformaționala, să creezi un anumit nivel de conștientizare, un factor de evoluție cu mare impact, din acel univers al închipuirii, greu de definit, aceasta înseamnă să știi să te inspiri pornind de la zero.

O identitate care nu este suficientă sieși, ci este definită de raporturile cu elementele exterioare, este o construcție a relației dintre percepția pe care o ai asupra realității și percepția pe care o ai în legătură cu abilitățile tale de a schimba compoziția realității.

Identitatea este ceea ce te aștepți să găsești nou la tine atunci când la tot pasul ți se ivesc ocazii de a-ți adresa întrebări și de a găsi răspunsurile potrivite, chiar dacă nu ești destul de pregătit să le dai o semnificație aparte și să le transformi în ceva de valoare.

Legătura cu lumea se înfățișează potrivit stării tale din aceste două intervale de timp: momentul când te-ai hotărât să te inițiezi în tainele unui fenomen mai puțin cunoscut și momentul când acest fenomen te-a prins în mrejele lui.

Fenomenologia Particularului evidențiază o formă izolată de cunoaștere, dobândită prin lărgirea percepțiilor și deschiderea minții, cu scopul de a conștientiza noi aspecte pe care ți le oferă realitatea înconjurătoare prin sondarea imaginarului.

A acționa în deplina conștiință a unor situații ce definesc experiența "ceva-ului", prin conceperea unui alt proces de realizare de sine, înseamnă a privilegia inițiativa concretă și personală în dobândirea unei cunoașteri mai profunde. Iar această experiență are ca punct central "nemaiîncercatul".

Rămâne de lămurit întrebarea: în ce măsură acest „ceva" este adecvat existenței și capacităților tale de descoperitor?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-particularului.html

Fenomenologia reflectării identității în monumentalitate

On Octombrie 11, 2015

Apropie-te de înțelegerea și realitatea unui model de inspirație, arătându-l în toată complexitatea sa.

Se nasc primele imagini ale filmului. Ideea inițială este cea a "reabilitării" acestui țar ponegrit pentru cruzimea sa de toți dușmanii săi, dar animat în fond de o singură uriașă pasiune: crearea unității Rusiei. Figura monumentală se cerea zugrăvită cu mijloacele monumentalului. Un om ale cărui gesturi enigmatice și înfricoșătoare sunt explicabile numai prin efortul său titanic de a crea în jurul Moscovei statul rus.

Dar regizorul Serghei Eisenstein nu vrea să-l absolve pe Ivan, să-l prezinte pe cel Groaznic ca pe cel Blând. Dorește numai să descifreze sensul, semnificația acțiunilor lui. Ceea ce urmărește nu este o măreție exterioară și prin aceasta falsă. Monumentalul este un joc de expresie a caracterului și a acțiunilor lui. Îl va apropia de înțelegerea și de sensibilitatea spectatorului contemporan, arătându-l în toată complexitatea sa.

"Această figură înfricoșătoare și atrăgătoare, groaznică și fermecătoare, tragică în înțelesul deplin al cuvântului, va deveni de înțeles pentru omul de azi când ne vom gândi la lupta ce se desfășoară în sufletul lui Ivan, înfruntându-i implacabil pe dușmanii patriei..."

Aceasta este ideea de la care pornește regizorul. Din nou eterna temă: lupta pentru unitate. *

Leadership: Poți obține o anumită estimare a valorii experienței despre sine, prin integrarea și conturarea unei noi identități într-o creație proiectată în jurul unei viziuni unitare si monumentale?

Identitatea unui artist se caracterizează prin efortul de a crea imaginea unei lumi ideale, prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a termenului "monumental", cu referire la visarea și unica putere de a da viață unei opere la nivelul superior al culturii, sub impulsul unui subiect, a unei acțiuni, a unei desfășurări de evenimente în timp și spațiu.

Învață și tu să fii un artist. Mai întâi identifică elementele vizuale care creează impresia de monumentalitate, care determină și reprezintă o figură plină de interes, apoi încearcă să potrivești pisele astfel încât să construiești o imagine plină de dinamism și diversitate a culturii tale.

Rezultatul provocării de a te încadra în ipostaza de unicat, abordată din perspectiva experienței de sine care predomină în ceea ce te definește atunci când te oglindești în înțelesul și întinderea unei creații de excepție, poate fi semnificativ dacă procesul de dezvoltare a unei teme este permanent susținut de referirile la un moment grandios din evoluția unui model de inspirație.

O viziune unitară și monumentală, promovată la statutul de operă de artă este strâns legată de optimizarea experienței de căutare a unor elemente de comparație între lucruri și evenimente, aventurate în înșiruirea unor elemente de limbaj plastic.

Leadershipul, datorită contribuției întregitoare a unui subiect de studiu, investigabil experimental, poate atinge nivelul de știință înaltă dacă sunt permanent evaluate efectele de

sugestivitate ale raporturilor dintre aspecte încărcate de sens ale unui întreg coerent și complexitatea unui ansamblu de acțiuni ce corespunde unei identități în anumite momente.

Esteticianul român, Victor Ernest Mașek, scria la un moment dat: „ *Una din cele mai importante lumini aruncate de concepția structuralistă asupra operei unitare este tocmai demonstrația faptului că elementele structurale ale unui întreg se întrepătrund și se condiționează reciproc, reflectându-se unul în altul.* "

Dacă aceste elemente sunt comasate într-un singur moment de impact, pe baza analizei unor informații complete și nu neapărat după experiența personală, atunci valoarea creației va evolua înspre statutul de operă, născută din resorturile unice ale propriei aprecieri.

Devii bogat în ceea ce privește prelucrarea informațiilor, posibil distorsionate sau incorecte, doar dacă te apropii de înțelegerea și de realitatea unui model în care îți oglindești măreția, arătându-l în toată complexitatea sa.

Nu se înșela cel care spunea că complexitatea unui model de inspirație poate duce cu gândul la un act de creație. Căci promovând o puternică solidaritate între conținutul creației și aspectele calitative ale unei situații concrete, bazată pe o cunoaștere apriorică conformă unui model de inspirație experimental, poți obține o anumită estimare a valorii experienței despre sine.

Leadershipul edifică unitatea unei imagini care se cere a fi imortalizată în timp prin valoarea acordată viziunii din care purcede complexitatea unei existențe grandioase în care tu însuți (regizorul) îți rezervi dreptul de a fi erou.

Fenomenologia reflectării identității evidențiază sentimentul de apartenență la un model de inspirație, prin asigurarea vizibilității acelei laturi a eu-ului ce se manifestă într-un context specific.

Vei putea să dai creației o nouă formă dacă îți explorezi identitatea printr-o etalare a mijloacelor proprii de expresie, prin auto-observație și prin reflectare asupra semnificației unui fapt care surprinde complexitatea unui ansamblu de acțiuni ce corespunde unei identități în anumite momente.

*** Notă** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Fenomenologia reprezentativității

On Decembrie 06, 2015

Ridică problema timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea relațiilor dintre „Vechi" și „Nou".

Eisenstein are, așadar, de rezolvat o problemă compozițională complexă, impusă de cazul concret care i-a apărut prin tema acestui film. Soluția problemei timpului fusese căutată îndelung, era o veche și constantă preocupare a sa, și este poate aici cazul să o spunem. "Greva" era în fond cristalizarea unui fapt repetat continuu pe plan istoric, într-o fabulă care cuprindea o întreagă experiență acumulată istoric, deci în timp. Filmul "Potemkin" rezolva aceeași problemă într-un alt mod, concentrând o perioadă revoluționară într-un singur episod reprezentativ.

Optica folosită în ambele cazuri era aceea a concentrării pe principiul metaforei: simbol într-un caz, sinecdocă în al doilea. Dilatarea întâmplărilor din film ar fi dus la fresca istorică în timp. Filmul "Vechiul și noul" ridică problema timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea, conflictului dintre două etape ale istoriei omenirii. *****

Leadership: Poți să atingi acea experiență a progresului în stilizarea compoziției spre a obține unificarea dintre subiect și compoziție, în folosul abordării unei reprezentări vizuale bazate pe metaforă?

Leadershipul se reflectă în formele de expansiune ale metodelor de îmbinare a elementelor ce fac din creație un act de comunicare. Practic, utilizatorul științei își comunică punctele de vedere vizavi de o anumită particularitate a modului personal de a se raporta la un anumit context sau subiect, concentrându-se mai ales pe principiul metaforei. Avem de a face, cumva, cu modalitatea de a surprinde mai multe cadre diferite de evenimente sau întâmplări, prin alte mijloace de percepție a realității, încât redarea coerenței dintre prim-plan și fundal să fie cumulate într-un singur episod reprezentativ.

Preferabil, în ceea ce privește aria de cercetare și punerea în evidență a imaginii unui anumit subiect, este ca aceste elemente să se distingă ca o formă de cunoaștere avansată. Aici apare tot mai des tendința concentrării pe stabilirea de principii și atribuirea de simboluri unor componente cheie care asigură validitatea „produsului" promovat. Adică, filmul. Acesta poate fi bine pus la punct prin încurajarea concentrării pe principiul metaforei care spune că o imagine trebuie văzută ca o deschidere de drum, nu ca o ușă închisă, pentru a fi credibilă.

Sau, cum spunea cineva pe web: *"Metafora trebuie să fie emoțional saturată, să creeze o imagine, căci imaginea este „glontele cu centrul deplasat, ea se înfige în memorie pe ani de zile."*

Regizorii și artiștii, în genere, urmează o direcție de dezvoltare bazată pe cercetări asupra mărimii absolute a plus-valorii ce decurge din lărgirea semnificațiilor atribuite întâmplărilor sau evenimentelor din jur, în relație cu omul, timpul și povestirea redată. Cristalizarea unui fapt repetat continuu pe plan istoric, într-o fabulă care cuprinde o întreagă experiență acumulată istoric, deci în timp, reprezintă factorul care determină proporția dintre luciditate și imaginație.

Leadership: Poți să-ți revizuiești viziunea despre reprezentarea artistică printr-o concepție diferită asupra creației și asupra caracterul ei diversificat, încât să dai o notă de inedit unificării dintre subiect și compoziție?

Evenimentele au șanse mari să devină un episod reprezentativ pentru modul cum acești făuritori ai creației înțeleg relația cu lumea, realitatea, timpul și cu ei înșiși. Un episod capabil a sugera întregul ansamblu al aspectelor ce alcătuiesc misiunea de a da viață anumitor personaje, făcând mai captivant procesul de prelucrare și definire a unor compoziții, noi date și tipuri de concepte.

Leadershipul, putând a da rezultate interesante și în determinarea tipurilor de personalitate care corespund propriei înțelegeri asupra lumii, include raportul dintre luciditate și imaginație. Iar reprezentativul este ceea ce se dezvoltă prin exploatarea acestui raport. Mai trebuie luat în calcul faptul că o creație se poate pune în valoare numai prin capacitatea regizorului de a se ralia unor „norme" nescrise ale momentului, și de a se focaliza mai mult pe formă decât pe conținut. De exemplu poate fi mai important să înțelegi ideea pe care o transmite filmul, decât alegerea unei imagini cu mare impact la public.

Numai cine reușește să conceapă o întâietate oarecare a reprezentativului prin ridicarea problemei timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea relațiilor dintre „Vechi" și „Nou", va putea să cuprindă acea experiență a progresului în a obține unificarea dintre subiect și compoziție.

A concentra o imagine într-un singur episod reprezentativ înseamnă să dai o notă de veridicitate compoziției care triumfă printr-o înlănțuire ingenioasă a secvențelor care conțin valoarea de "intensitate absolută" la nivel de mesaj transmis.

Fenomenologia reprezentativității implică acea calitate a artiștilor de a scoate în evidență trăsăturile unice ale unui anumit subiect cercetat, în relație cu lumea, realitatea, timpul și cu ei înșiși, cu scopul de a obține noi compoziții și concepții care să merite aprecierea celorlalți.

*** Notă:** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Fenomenologia Secretului

On Februarie 09, 2015

Pune în valoare unicitatea identității tale, fără să prelucrezi și să pui întreaga ta experiență în slujba constituirii și promovării unei entități virtuale.

Cum adică este neidentificabil? Scuză-mi exprimarea, prietene, dar nu-ți pot răspunde la această întrebare. Este o extensie a unui secret existențial bine păstrat, împărăția lumii mele interioare, efectul unui corp compus invizibil, bogat în sensuri, localizat în coordonate de la minim la maxim, după regulile unei sinteze de tip permutațional, într-un interval neregulat de timp. Destăinuirea lui i-ar putea diminua efectele.

Degeaba încerci să constați acea *presence sensible* a magicului fluid al științei pure, forma de expresie ce contribuie la întregirea imaginii unei destinații aparte de sugestivitate. Căci asemenea operei de artă care ia înțelesuri deosebite câștigând trepte înalte în ierarhia estetică, secretul - printr-o încordare a minții care pune numai două întrebări lumii: A mare și B mare - poate cădea mai apoi în desuetudine și în derizoriu îndată ce se desprinde din mine.

Veghează-l cu strășnicie, îmi șoptește constant inima, ai grijă de el, nu te abate de la considerația care i-o datorezi, căci iată, el este amprenta care te face recognoscibil și inconfundabil. Prietene, este ceva important în joc, o întreagă arie a imperativelor creatoare specifice matematicianului care găsește simetria între A și B, cercetând cu maximă rigurozitate modelele voit simplificate ale fenomenului de *interprétation linéaire* prin redefinirea vectorilor de spațiu - ceva ce tu nu cunoști și nu-ți poți explica, cu toată erudiția ta.

Este lesne de înțeles de ce trebuie tăgăduită această forță de nepătruns, elementul acesta de o substanțialitate superioară ce coincide cu un punct din spațiu, care mă stăpânește și îmi transmite bogăția cunoașterii nețărmurite, poziționându-mă corect față de Dumnezeu, față de ceilalți oameni și față de mine însumi. Cheia acestei cunoașteri, totalitatea unui potențial care nu se anulează la frontiera cu intangibilul, este arta de a te pierde în interpretările sinelui și de a te regăsi într-o formă superioară.

Timp de opt ani, cât a trăit la castelul contelui Herissy, naturalistul francez George Cuvier s-a plimbat pe malul mării studiind animalele maritime zvârlite pe plajă în timpul fluxului. Stătea ore întregi cu privirile pironite asupra unui singur punct.

Amănuntul acesta mă trezește din lumea nestatornică de gânduri ce se zbate puternic în universul minții mele. Aud mereu același Safe-Messaje: străduiește-te să aranjezi secretul cât mai aproape de un punct, dar așa încât să nu lase impresia unei închisori.

Leadership: Individualitatea ta înclină balanța spre o evoluție în sus sau în jos - în relativa izolare care te separă de riscurile unei repoziționări radicale față de ceilalți?

Ca o consecință a hrănirii constante cu noi fructe ale cunoașterii, leadershipul este străbătut în primele stadii de început de o entitate subtilă, de tip „Private", care măsoară nivelul motivației ascunse pentru estimarea unicității și a gradului de dăruire în slujirea unui ideal de neatins. Acest nivel este superior pretențiilor de progres susținute de capacitatea de creație și de ideile livrești achiziționate în timp.

Fuziunea dintre ceea ce ai deprins prin studiu și ceea ce ai acumulat prin experiențele trăite, reprezentându-te ca o versiune mai sofisticată a omului care vei deveni, nu doar că atribuie o semnificație deosebit de profundă saltului spre o mai mare realizare de sine, dar îți o notă de unicitate.

Pentru a avea o măsură obiectivă a transformării personale se impune îmbogățirea înțelegerii ideii de „secret", întărind astfel constatările cercetărilor efectuate în mod individual. Secretul este o formă de a te identifica într-o manieră fundamentală cu caracterul tău diferențiator, proiectând asupra celorlalți o anumită superioritate - aceea de a ști ceva ce nu știe nimeni – în dinamica unui ciclu nou de acces către o filosofie a individualității.

Dar oare această individualitate înclină balanța spre o evoluție în sus sau în jos - în relativa izolare care te separă de riscurile ce le implică o nouă repoziționare față de ceilalți? Căci prin punerea în valoare a unei identități unice, printr-o muncă intelectuală susținută și conștiincioasă, se relevă o imagine ce stă în universul intelectual adânc, o premiză a modului în care te percepi, o latură a personalității care nu poate fi abordată decât de pe poziții de egalitate - adică doar din perspectiva superiorității.

Aici leadershipul nu se bucură de statutul exemplar al unui „vehicul" privilegiat care îndeplinește condițiile definite de erudiție și de înțelegerea profundă a lucrurilor, fluidizând și ușurând transmiterea unui imbold spre înainte, spre noi descoperiri, spre depășirea limitelor tot mai greu accesibile. Ci se confruntă cu abordarea unidirecțională.

Secretul urmărește întregirea imaginii unei destinații aparte de sugestivitate care aduce dovada unei optici inedite asupra unei lumi „vechi" în noile condiții, metamorfozante, ale trăirii autentice, dedublate de căutarea a ceea ce se află dincolo de aparența lucrurilor sau a ceea ce nu se află în lumea ta imanentă.

O rezultantă a modului cum se construiește "secretul", ca parte a unui leadership experimental, se poate determina atunci când îți măsori productivitatea învățării și performanțele intelectuale cu nivelul de înțelegere și de percepție a neofiților în timpul implementării unei noi direcții de dezvoltare.

Un asemenea model de leadership prelucrează informația de frecvență superioară, combină toate elementele de perspectivă într-o armonie personalizată. Sau, mai bine spus, prelucrează și pune întreaga experiență în slujba constituirii și promovării unei entități aproape virtuale care, chiar dacă se prelungește spre comunicarea personală "față în față", nu poate modela lumea după vreo viziune.

Fenomenologia Secretului exprimă năzuința unei perfecțiuni al cărei simbol ineradicabil rămâne edificiul unic al credibilității profesionale. Secretul reclamă neobosit acel „altceva", ca termen al unei înțelegeri mai adânci, dar el nu poate răspunde în fața unei „instanțe de apel" atunci când face obiectul unei judecăți critice de validare. Iar leadershipul se apelează numai printr-o formă de înțelegere reciprocă.

Cum să ții evidența unor gânduri și idei care se amestecă într-un vârtej adânc și obscur, fără să le risipești într-un soi de centru al atenției, fără să te îndoiești tu însuți de ele? Dar mai important, cum vor putea ele să asigure perenitatea acestei arte numită leadership?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-secretului.html

Fenomenologia Ştiinței

On Februarie 06, 2015

Accesează știința puterii de a intra în jocul subtil al confuziilor, amplificând acea caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții.

Totul părea desprins dintr-un ansamblu de vederi de dincolo de aparențe, de dincolo de rațiune, de dincolo de lucruri, de dincolo de infinit. În acord cu inedita zonă a pseudo-adevărurilor, sub sfera improvizației și a impredictibilului. Izolat, intrasem într-un amplu proces de evoluție, întinzându-se ca un soi de dirijare a atenției într-o altă direcție, exprimată printr-o entitate de sens ce se hrănea cu răspunsurile la întrebările fără de sfârșit.

Nonconformist. Păream distribuit într-un rol deloc credibil pentru un om normal, încadrat într-o lume dominată de o știință ce varia în funcție de atâtea necunoscute dispuse ca niște combinații de linii continue și întrerupte, în cadrul unor coordonate generalizate. Sarcinile de coordonare a indicilor și senzorilor de percepție implicați în elaborarea unei noi structuri cognitive deveneau mai complexe și mai critice pe măsură ce se adunau întrebările și răspunsurile.

Neplauzibil. Mă aflam în punctul de maximă altitudine, condus de acea sete nețărmurită de a prinde între vertebrele minții inefabilul ce numai geniul îl poate degaja, care te arde până în adâncul sufletului, făcându-te să intri involuntar într-un joc subtil al confuziilor, atrăgând însă curiozitatea. Indefinitul pe care nu-l puteam încadra într-o formă, și pe care însuși Dumnezeu cu atotputernicia sa îl însemnase cu fierul roșu al măsurii în transcendentalul ezoteric, devenise un produs al impulsurilor care generau *outputuri* spontane.

Un indicator de perspectivă. Nu mă mai limitam la observații generale, ci începusem să atribui sensuri metafizice unor căutări atractive, unor sentimente fluide. Cu riscul de a deforma exagerat marginile științei, de a deteriora adevărurile căpătate prin revelație. Precum saltul în înțelegerea universului, trecerea de la un spațiu obscur la un spațiu limpede.

Cred că mă asemănam cu botanistul francez Lamarck: *„El citea o carte după alta, umplea topuri întregi de hârtie, mâzgălea paginile cărților cu o sumedenie de notații. În mintea sa lua naștere un neverosimil amalgam: judecățile alchimiștilor medievali se împleteau cu teoriile vechilor greci, iar ipotezele contradictorii se ciocneau în creierul său într-un fel de dans nebun."*

Leadership: Te lași ghidat de tentația de a plasa știința oriunde în spațiul subiectivismului, construind pattern-uri de integrare a unor noi coordonate de orientare la nivel existențial?

Esența primei metamorfoze a științei este un soi de incompatibilitate vecină cu nebunia, din cadrul unei proces de continuă și neamăgită reflecție asupra realității personale. Felul cum îți antrenezi propria gândire, fapt ce ține de o clasă de considerații și reflexii ce pot fi găsite numai în jocul subtil al confuziilor care declanșează un noi valuri de întrebări și răspunsuri, sub sfera improvizației și a impredictibilului, te înscrie într-un soi de cursă nebună spre atingerea unui alt grad de dezvoltare.

Mai exact este vorba despre acel progres al științei capabil să te facă să stăpânești fundamentul solid și revelator al unei profunde experiențe, efectele inedite ale unei noi realități. Adevărata artă a stăpânirii științei se evidențiază în ceea ce nu este evident, în ceea ce nu se vede la prima privire, în realitatea mascată de supoziții și excepții. Leadershipul capătă în acest nou context un plus de forță nelimitată, fiindcă îți îngăduie să descoperi ceea

ce te atrage ca informație și semnificație, nu doar ca orientare de perspectivă pe termen mediu și lung.

Un savant rus a declarat la un moment dat: „ *Spre deosebire de artă, unde lucrul cel mai important este reacția vie și nemijlocită la cele văzute sau auzite, în știință trebuie să știi să te uimești de rezultatele gândirii, de semnificațiile cunoștințelor acumulate. Motivația cea mai nobilă și care corespunde cel mai bine spiritului științei este curiozitatea, dorința de a afla cum este alcătuită natura.* "

Informațiile extrase din observarea vieții, din contradicțiile și meandrele unei profunde transformări, creează drumul către noi puncte de reflecție, fiind apanajul dorinței de a afla cum este alcătuită natura. În mintea ta ia naștere un neverosimil amalgam: judecățile se împletesc cu teoriile, iar ipotezele contradictorii se ciocnesc într-un fel de dans nebun.

Leadership: Opoziția pe care o întâmpini între realitatea personală și gustul neclar al întrebărilor fără sfârșit servește în chip esențial distincției între semnificația pe care o atribui existenței și efectul confirmării ei finale?

Reconstituirea unor noi scări de valori, a unei noi baze de putere, într-o viziune largă și matură, începe de la experiența actuală a sinelui și a vieții. Şi se extinde până la judecata apriorică, adică ruptă de experiență. Aici știința, prin combinații de semnificații superioare, se constituie ca o coeziune a adevărurilor, a rațiunii și a vederilor de dincolo de sfera de experiență - măsurând importanța relativă a diferitelor rezultate obținute - cu tine însuți.

Leadershipul care pune preț pe unitatea dintre om și experiență se poate rezuma astfel: să lupți din răsputeri până reușești te învingi pe tine însuți și, în final, să ajungi stăpân pe situație. Este rezultatul unei autodepășiri care se realizează prin lărgirea înțelegerii asupra fenomenelor de impact, este rezultatul unei gândiri ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții într-un real care pare desprins din altă lume.

Deci, am putea spune că acest gen de leadership este rodul științei puterii de a intra involuntar într-un joc subtil al confuziilor pricinuite de concluzii, observări și analize ale „necunoscutelor" realității, atrăgând însă curiozitatea și producând rezultate prin convingerile bazate pe alegerea dintre mai multe variante de abordare a lor.

Confirmarea finală a existenței vine ca urmare a diminuării intențiilor de limitare a efectelor de tranziție de la certitudinea unei realități ce nu se poate extinde - la posibilitatea unei autodepășiri care se realizează prin comunicarea adevărurilor căpătate prin revelația unei noi lumi.

Ştiința care îți lărgește orizontul se măsoară prin ceea ce obții după ce ai eliminat cauza acelei suite de contradicții și confuzii care pot distorsiona imaginea de sine față de realitatea constatată ulterior.

Fenomenologiei Ştiinței i se poate asocia acea multitudine de operații de prelucrare a informației, adică o informatică, un mod de a colecta reprezentări ale aspectelor abstracte ale realității și de extragere a esențelor, o caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experiență și firul vieții.

Această abordare se reflectă în output-urile pe care le generezi la fiecare scanare a fenomenelor de impact care îți pot schimba total perspectiva asupra vieții. Fenomene precum indefinitul, contradicțiile, confuziile, paradoxurile sau antinomiile de tip finit-infinit, lumină și întuneric, viață și moarte, vechi-nou, bun-rău, adevăr și minciună, etc..

Fenomenologia timpului

On Iulie 12, 2015

Recunoaște acea fațetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că ești și cine ți-ai dorit să fii, trecându-l prin sita imaginarului.

Uneori eram stăpânit de dorința infailibilă de a îndura timpul, într-o stare de acceptare totală a imaginarului. Vădit, nutream speranța de a ajunge în viitor, în coliziune directă cu mintea și trăirile altora indivizi, pe culoarul lung și încăpător al invizibilului. Impasul în care ma aflam, moment al unei vagabondări prin tendințe experimentaliste care nu stiam unde puteau duce, era opusul a ceea ce obțineam într-un demers de depășire a limitelor de semnificație aduse expresiei: "sunt o lume ce nu trebuie ignorată".

Spre a mă convinge de structura unei realități despre care credeam că este de negăsit, în virtutea unor legi care îmbrățișează veșnicia, trebuia să obțin componentele câmpului „intangibil" prin intermediul potențialului de aprofundare a ceea ce doar presupuneam, din care ușor deriva concretul - a cărui expresie nu o cunoșteam. Mai puteam oare să mă reîntorc din lumea ce avea să fie, în lumea ce a fost?

Timpul îmi era mai mult dușman decât prieten, deoarece nu reușeam să intuiesc acea promisiune adâncă din mine, acea chemare spre o realitate deosebită, spre o schimbare ce ar fi putut să mă facă să înțeleg mai multe despre mine. Aveam de-a face cu acea orientare în spațiu din timpul unei audieri a existenței cele mai interesante, din romanul lui Umberto Eco, în care totul se mișcă într-o direcție particulară, conștientizarea devine atenție și atenția devine percepție. Iată ce mă tulbura:

"În fața unor fapte inexplicabile tu trebuie să încerci să-ți închipui multe legi generale, ale căror legături cu faptele de care te ocupi nu le vezi încă. Și deodată, în legătura neașteptată dintre un fapt, un rezultat și o lege, ți se întrezărește o judecată care ți se pare mai convingătoare decât altele. Încearcă s-o aplici la toate cazurile asemănătoare, s-o folosești ca să tragi previziuni din ea."

Leadership: Te dedici unui destin revelator de noi semnificații cu privire la diferența dintre tu cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, la nivel de mișcare a gândului spre ceea ce nu poate fi întâmplare?

Experimental, în felul cum relaționam cu această nebunie gratuită, cu forța aceasta dăruită de nivelul spiritual care tulbura însăși istoria vieții mele, oprită într-un punct al universului meu fictional, înscrisă parcă în filosofia unei științe imprecise, s-ar fi putut încălca legile timpului, ducând chiar la anularea lui. Procesul acesta era cumva bazat pe aplicarea formulei dT = eV+O, în care componentele dimensiunii timpului erau produse de energia vidului adunată la punctul meu de origine.

În Dante aflasem de piatra de hotar între evul mediu și timpurile moderne, semnul unei clipe care se lăsa așteptată, prelungindu-se chiar până la eternitate. Iar asemenea pietre de hotar, ca într-un soi de renaștere, făceau trecerea către o gândire nouă, exprimată în alte structuri ale realității. Bineînțeles, relația mea cu timpul se vede în orice situație altfel, deoarece însăși realitatea pare desprinsă dintr-o eternitate imaginară care întrece filosofia științei mele despre materia sensibilă, despre societate, despre viață.

Aceste timpuri, în momentele privilegiate ale rupturii mele de lume, facilitau întâlnirea cu un AlterEgo inspirat de strălucirea nemuritoare a unui întreg nedestructibil, orizontul unei

înțelegeri situaționale iremediabil închistate într-un spațiu extrem de strâns. Uimirea a tot ce însemna „suprarealul" devenea o axă a cunoașterii, mai mult o judecată clarvăzătoare decât o intuiție lucidă.

Timpul este adevărul creator al unei lumi în care dorințele, visele, imaginația, fac parte dintr-o realitate care, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, se construiește deja, se pregătește să fie descoperită, să devină pur și simplu viață.

Prin urmare, semnificația destinului meu capăta valențe de "excepție de la regulile scrise ale lumii", mai mult fiindcă făceam parte dintr-o ficțiune care nu are alte proprietăți decât cele pe care i le atribuie povestirea unor întâmplări trăite sub imperiul previziunii unor variabile cu o evoluție neregulată. Nu este nicio întâmplare faptul că gândurile mele plămădeau o altă realitate, caz în care tot ceea ce mă caracteriza devenea parte intergrantă dintr-un viitor care pune accentul pe cuvântul creator menit să scrie istoria prin repere imaginare, prin eroi imaginari, prin forța imaginilor, prin spontaneitatea limbajului.

Cine nu are plusurile experienței de a se privi din alte lumi, nu are nici minusurile ei. Atât plusurile, cât și minusurile sunt conforme unei repartizări tot mai probabile ale conținutului imaginar care, neîncălcând normele sistemului de credințe, tinde spre o percepție crescândă a realității într-un remarcabil context – devenit un simbol al evoluției spre o treaptă superioară a autoconducerii.

Timpul te poartă în afara limitelor vieții de zi cu zi, fiind perceput ca o asimilare a unei materialități independende de tine sau ca o alternativă a ta într-un univers paralel. Să te autoconduci spre o nouă lume, echivalentă cu încercarea de a recrea intensitatea originală a senzației: *„ Nu e nimic mai interesant decât a rescrie istoria personală* ", reprezintă de fapt o recucerire a timpului, decorat cu elemente izolate corelate subiectiv, în care îți reînnoiești afinitatea față de ceea ce este diferit sau ne-conform credințelor celorlalți.

Acest fapt denotă, în leadership, acea putere specială: a plăsmui, a țese, a lega sau a împleti noi coordonate ale evoluției ce pot fi caracterizate ca atare numai în momentul acceptării totale a imaginarului.

Leadership: Ai puterea să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îți dai seama cât de mult te-ai schimbat tu?

Imaginarul are înrâurire asupra științei conducerii prin faptul că adaugă noi caracteristici timpului și realității, pe lângă modul clasic văzut până acum, chiar dacă este identificat cu o stare de suprastimulare. Este sursa revelațiilor, un sistem de probabilitate ce se introduce în sistemul de gândire pentru a i se putea prevedea manifestările. Timpul denotă încrederea în trăirile unei alte persoane care are acces la o lume expusă interpretării și înțeleasă prin idei, noțiuni, reprezentări, printr-o comparație cu relația dintre memorie și evocare.

Ca să fac mai bine înțeleasă legătura dintre timp și revelație, îl voi cita pe Nelson Mandela: *"Nu e nimic mai interesant decât să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îți dai seama cât de mult te-ai schimbat tu."*

Aici putem întrevedea semnul unei clipe care s-a lăsat așteptată. Putem recunoaște acea fațetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că ești și cine ți-ai dorit să fii, comasate ca premiză a dezvoltării într-un singur punct al existenței: un nou început, o altă stare de fapt, o nouă putere, o nouă conștiință.

Ca să faci din leadership o știință a salturilor spre nivele superioare de înțelegere și de

manifestare, trebuie să cauți necontenit, să întâmpini, să obții acea renaștere ideatică - convertirea ta la o abordare menită să facă trecerea spre o gândire nouă, spre o stare de fapt nouă, spre o putere nouă, spre o conștiință nouă, spre superioritate. Deci o abordare încadrată în alte structuri ale realității, dar produsă în dimensiunea temporală a imaginarului.

Ideea care construiește plăsmuirea unei noi lumi, prin optimizarea unei noi structuri de gândire, comunică plenitudinea și unicitatea unei opere care a luat naștere din dorința de a mă vedea tot timpul în alt loc. Timpul poate înțeles prin intermediul raportului dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să pari a fi, într-o ficțiune care așteaptă să fie descoperită de oricine.

Leadershipul este o viziune a timpului care te învață cum să privești tot ceea ce te înconjoară dintr-o altă perspectivă, ca o alternativă unei compoziții tematice a cărui prim popas este crearea unei legături între personajul unei priviri din afara a ceva în care ești-și-nu-ești, și autorul unei vieți ieșite din comun.

Fenomenologia timpului aduce în prim plan acel act curajos al transformării de sine, datorat în principal mișcării gândului, imaginarului, judecății clarvăzătoare și intuiției lucide, având ca indicator testul timpului.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-timpului.html

Fenomenologia valorii lucrurilor

On Iulie 09, 2015

Învață să cunoști funcția "High" a lucrurilor, astfel încât să folosești logica îndreptată spre cunoașterea lor drept mărturie solidă adusă în sprijinul formării unei noi rațiuni.

Voiam să-mi acord libertatea de a mă gândi la lucrurile care mă preocupau cu adevărat, când însăși sensul importanței lor și credința în tot ceea ce ele puteau cauza schimbarea aveau o corespondență în viața de zi cu zi, chiar dacă viața mi se revela ca o uriașă taină. Ceva puternic și viu, aplicat pe formula Gând+Iluzie=Magie, pentru fiecare valoare a identității mele, din care se obțineau câmpurile „descoperire" și „sens", în punctul de întâlnire dintre amplitudinea vieții și clipa evadării din scenariul ei.

Cine m-ar fi putut crede? Cine n-ar fi fost tentat să spună: cum, adică dumneata ai cutezat să crezi că poți face dintr-un lucru esențial prin importanța lui un sens al vieții? Iar acest sens între limitele cărei puteri omenești se înscrie?

Nu mai e nevoie să menționez că, în felul multora de a privi lucrurile și chiar pe mine, totul părea o exagerare, o încercare de recreare a aceluiași sistem de semnificații al trăirilor ce căpătau noi valori, o largă întrebuințare. Lucrurile, ca și trăirile, vibrează la anumite frecvențe.

Poate că era doar o plăsmuire a supraconștientului care se clarifica pe măsură ce formam noi sensuri. Alături de rațiunea distinctă pentru care devenisem un univers, parte a unui întreg ce acționează și gândește în termenii lucrurilor esențiale. Totul numai din cauza semințelor ascunse ale gândurilor care, asemenea drogurilor, căpătau o formă solidă după împreunarea materiei cu energia. Dar efectul punea o stăpânire absolută pe viața mea.

Poate că voiam să pun în evidență dimensiunile concepției marilor futuriști, credeam că un asemenea mod de a gândi este superior celorlalte.

Cine ar fi încercat să priceapă acea stare a lucrurilor pe care mintea mea de cercetător încercase s-o deslușească prea devreme, să fiu acolo unde lucrurile se includ în însăși valoarea vieții, în direcția unui „ceva" de dincolo de noțiune și de logică, ar fi fost dintr-o dată proiectat într-o lume de a cărei existență nu a bănuit absolut nimic. În afară de ceea ce i se servea ca adevăr universal.

Leadership: Opera ta are capacitatea de a se constitui ca temelie a vieții lucrurilor reale, sau stă mărturie pentru apartenența lucrurilor „de mare obișnuință" la dreptul de dobândire a unei noi forme de conceptualizare a propriilor experiențe de viață?

Opera care îl reprezintă pe un artist este imaginea totalității lucrurilor care îl înconjoară, provenite din personalizarea experienței de viață, din sugestiile unei perspective ample asupra creației sau din spațiul simbolic al receptării unor părți izolate din natură.

O operă bazată pe plăsmuirea unor universuri nesondate de nimeni altcineva, conținând combinația echilibrată a științei și experienței în făurirea unui sens al sinelui superior, are viața lucrurilor reale. Adică se compune din esența a ceea ce extragi din legătura cu tot ce te înconjoară, înseamnă a fi, a percepe, a experimenta, a căuta ceva cu adevărat valoros în variabilele implicate în lanțul cauzal care influențează modul tău de gândire.

La fel ca lucrurile iubite și agonisite în timp, opera este complexă și particulară. Iar studiul lor, forma funcțiilor lor de a fi unite, separate și încadrate într-un context mai larg, în care tentația unei replieri identitare devine tot mai puternică, precum și rezultatul ajustării lor într-o zonă a valorilor și a sensului imprimat inspirației, ne oferă o măsură a reconsiderării lor și a punerii lor în folosință.

Leadership: Poți face din tot ce te înconjoară repere ale unei creații artistice care invită privitorul în universul adevărat al valorilor unui protagonist care oferă accesul la un alt stil de a aborda viața?

Să-l citez o clipă pe criticul francez Hippolyte Taine, care scria atât de amănunțit despre Balzac: *„ Era un colecționar, aproape maniac. Avea nevoie de cărți minunate, de fotolii antice, mobile prețioase, de rame sculptate aparte, de tablouri alese. S-a lăsat adesea pus în situații neplăcute din dorința de a dobândi porțelanuri de Saxa, tapiserii și alte fleacuri. Pasiunea lui pentru lucrurile frumoase semăna cu un fel de mâncărime fizică, mai curând era o dorință senzuală decât un nobil gust al spiritului.* "

Leadershipul începe să se contureze acolo unde produsul a tot ceea ce te înconjoară se concretizează într-un plan realist de dezvoltare, într-un plan de sondare și de reorganizare a sinelui, într-un plus de profesionalism, într-un anumit stil de gândire. Dacă cineva cunoaște funcția lucrurilor, atunci știe cum să le folosească în sprijinul propriei sale dezvoltări.

Lucrurile devin accesorii și se armonizează în mod excepțional într-un tot unitar, într-un spațiu încărcat de potențialități, supus unei orientări care ține seama de legătura dintre viață, muncă, ambiție și artă. Să faci din leadership o operă care renaște din lucrurile pe care le adori, le stăpânești sau le gândești, este cea mai mare calitate a unui artist, a unui om destinat să facă lucruri mărețe.

Înclinațiile artistului, precum facultatea de a discerne asupra unor informații folosindu-se de dimensiunile estetice sau ascunse ale lucrurilor, se dovedesc deseori a fi sinonime cu facilitarea procesului de conceptualizare a propriilor sale experiențe de viață.

A-ți conceptualiza experiențele de viață înseamnă să dai un nume nou și un înțeles nou tututor însușirilor particulare ale lucrurilor din jur, încadrându-le într-o viziune care nu depășește tendința lor de a se constitui drept o plăsmuire a imaginației.

Argumentele care vin în sprijinul formării unei noi viziuni țin de percepția și interpretarea tuturor formelor de expresie ale creativității compuse din suma lucrurilor la care ai fost atent până la momentul respectiv și îngăduința de a le da o nouă semnificație în trebuințele vieții.

Fenomenologia valorii lucrurilor poate fi înțeleasă prin prisma conținutului și orientării cunoscutelor care, gravitând mereu în jurul omului, creează spațiul necesar libertății individuale de a-și definitiva pregătirea și stilul de gândire, de-a lungul operei care se împlinește prin unirea științei cu viața.

Tu ai căpătat profunzimea studiului lucrurilor din jur? Aceste lucruri au funcția de stimulare a gândirii și functia de reprezentare a ta în relație cu viața și știința?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-valorii-lucrurilor.html

Fenomenul "Zoom-Out" și atitudinea subiectivă a creatorului

On Ianuarie 02, 2017

O viziune plină de autenticitate se cristalizează dacă sensibilitatea artistului se aliniază la structura emoțională a creației sale.

Montajul lui Eisenstein realizează îmbinarea existenței obiective a fenomenului "Zoom-Out" cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, iar compozitorul Prokofiev percepe structura intim emoțională și își acordează propria sensibilitate cu ea. Tocmai pentru reușita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-și modifice muzică dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să-și spună cuvântul.

Singura neînțelegere se va ivi atunci când toată muzică vă fi terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică și nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Este dispus, declară el, să scrie oricâtă muzica, dar considerente artistice îl împiedică să o scrie pe aceasta. Eisenstein insistă totuși. Atunci Prokofiev acceptă, însă numai cu condiția ca regizorul să schimbe episodul trist de la începutul filmului. Dar, deoarece Eisenstein crede că nu se mai poate schimba planul de montaj, filmul rămâne fără uvertura și genericul se proiectează pe liniște. Şi mulți comentatori văd aici un efect special urmărit de Eisenstein.

Leadership: Cum poate atitudinea ta subiectivă să dea viață unei opere care să reflecte concordanța dintre imagini și emoții, încât să te poziționeze în mijlocul epocii sale?

Din multitudinea de posibilități pe care le avem la dispoziție în vederea realizării unei creații autentice, nu trebuie să ne oprim, așadar, la elemente cu caracter decorativ, nici la date cu caracter biografic, ci doar la concordanța dintre imagini și emoții. Şi aceasta numai în măsura în care considerăm că orice creație, într-un fel sau altul, îl situează pe artist în mijlocul evenimentelor epocii sale. Din motive asupra cărora trebuie să revin adesea, doresc să intru în problema, deosebit de ispititoare, a atitudinii subiective a artistului care trebuie să plăsmuiască din materia anorganică, frumusețe, senzații și sentimente, trăiri, astfel încât să dea viață unei opere care să inspire și să emoționeze.

Emoțiile și imaginile, cu nenumărate și profunde implicații, prin care s-ar putea urmări, în totalitatea lor componentele unei opere de artă, sunt un fel de oglindă prin care creatorul prezintă anumite episoade din viața lumii care l-a inspirat să devină legendar. Spunând aceasta mă refer, în principal, la caracterul valoric, pur spiritual, inepuizabil al operei de artă. Acest caracter inepuizabil constă în aceea că sub înfățișarea specificității oricărui gen de artă ni se dezvăluie ceva din natura celorlalte genuri de artă, cu trimitere la muzică, de exemplu, care face ca fenomenul "Zoom-Out" să însemne o perspectivă mai amplă asupra contextului, surprinzând relațiile dintre detalii și întreg, precum și dinamica ansamblului.

Leadership: Poate procesul tău de decizie artistică să ofere o îmbinare armonioasă între existența obiectivă a fenomenului "Zoom-Out" și structura intim emoțională a imaginii create?

Un alt efect care acționează la nivel subiectiv este așa-numitul efect de ancorare, care împiedică adesea o analiză obiectivă a structurii informațiilor pe care le primim. În loc să judecăm situațiile într-un mod limpede și să ne acordăm sensibilitatea pentru a evita erori, ne ancorăm într-un punct de referință specific, afectându-ne considerentele și atitudinea în procesul de decizie.

Montajul artistului în creația sa reprezintă îmbinarea dintre existența obiectivă a fenomenului și atitudinea subiectivă care o modelează. În procesul creativ, structura intim emoțională a imaginilor poate necesita modificări semnificative pentru a transmite mesajul dorit. Asemenea unei uverturi într-un concert triumfal, modificările aduc o perspectivă artistică asupra episodului tragic care ne arată frumusețea subtilă a considerentelor subiective.

Leadership: Cum poți îmbina considerentele artistice cu valorile practice astfel încât unitatea organică a creației tale să reflecte sensibilitățile umane și să ofere o experiență estetică?

Montajul lui Eisenstein realizează îmbinarea existenței obiective a fenomenului cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, asemenea modului în care arhitectura organică integrează aspectele subiective ale designului cu funcționalitatea obiectivă. Compozitorul Prokofiev percepe structura intim emoțională și își acordează propria sensibilitate cu ea, așa cum arhitectul organică își modifică proiectele pentru a răspunde sensibilităților umane.

Tocmai pentru reușita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-și modifice muzică dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să își spună cuvântul. Considerentele artistice joacă un rol esențial în acordarea proiectelor arhitecturale cu mediul înconjurător, la fel cum Prokofiev și Eisenstein au adaptat muzica și montajul pentru a obține efectul triumfal eroic dorit.

Singura neînțelegere s-a ivit atunci când toată muzica a fost terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică și nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Prokofiev a refuzat mereu să compromită valorile artistice pentru scopuri practice, preferând să creeze structuri fără uvertură, lăsând genericul să se proiecteze pe liniște.

Leadershipul poate să încurajeze îmbinarea existenței obiective a fenomenului "Zoom-Out" cu atitudinea subiectivă a creatorului, percepând structura intim emoțională a operei și acordându-și propria sensibilitate cu aceasta.

Fenomenul "Zoom-Out" și atitudinea subiectivă a creatorului se referă la modul în care artistul își lărgește perspectiva pentru a înțelege contextul mai amplu al creației sale, combinând obiectivitatea analizei cu intuiția și emoția propriei sale experiențe. O abordare creativă autentică necesită că artistul să fie în armonie cu propriile sale emoții și cu structura lucrării. De fapt, adevărata expresie artistică apare atunci când viziunea creatorului se îmbină cu structura emoțională a lucrării.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenul-zoom-out-si-atitudinea-subiectiva-a-creatorului.htm

Ferestrele leadershipului

On Octombrie 10, 2010

Leadershipul este ca o fereastră cu vederea directă până în adâncul sufletului celui care conduce.

Într-o zi, pe când încercam să redau în crerion chipul și trăsăturile unui neînfricat personaj din desenul animat *"Pirații apei negre"* , pe nume Ren, maestrul s-a hotărât să ia loc lângă mine și după felul în care m-a privit am simțit că aveam să aflu ceea ce doream de atâta vreme să știu.

Mi-am întors privirea către el. M-a privit cu atenție. Paloarea feței, tremurul ușor al buzelor îi arătară ce se petrecea cu mine. Eram tare mâhnit de faptul că, încercând sa redau cu cât mai multă acuratețe trăsăturile personajului și să creez privitorului o imagine mentală vie despre el, am omis exact esențialul, adică sentimentele pe care trebuia să le redau chipului său.

Făcusem o mare greșeală. Redasem personajul într-un colorit pestriț, lipsit de strălucire, fără echilibru, fără măsură, fără simetrie, nu dădusem coerență întregului, nu construisem un spațiu convingător în care formele să se încadreze firesc. Deși mă bucuram de multă afecțiune din partea maestrului, îmi era oarecum rușine de prestația mea.

- Copile drag – îmi zise el uitându-se mereu la mine cu o dragoste aproape paternă, pentru a realiza un desen desăvârșit trebuie să depui nu numai muncă, ci și suflet și căldură. Desenul e o artă vie, e o parte din mintea artistului. Desenul e ca o fereastră cu vederea directă până în străfundul inimii tale, Nicu. Să nu uiți niciodată asta.

Leadership: Îți permiți o libertate de exprimare care poate să surprindă prin însuflețirea care străbate dincolo de granițele obișnuitului?

Ca judecată de valoare și ca manieră de sintetizare a ceea ce ai învățat și a ceea ce ai înțeles din experiența ta, dar mai ales a ceea ce transmiți prin forța expresivă a creației, este mai bine să-ți permiți o libertate de exprimare care să surprindă nu doar prin ceva inovator, cât mai ales prin însuflețirea care străbate dincolo de granițele obișnuitului. Astfel le permiți oamenilor să se conecteze mai profund la esența ta.

Procesul de integrare a creației în leadership presupune raportarea permanentă la factorul calitativ și cantitativ al contribuțiilor tale, datorate eforturilor de a utiliza anumite doze de imaginație și originalitate în sprijinul apropierii de ceea ce ești tu ca esență, de ceea ce îți este propriu în cel mai înalt grad.

Chiar dacă la nivel subiectiv, există sentimente de insatisfacție și nemulțumire în ceea ce privește exprimarea mesajului transmis, admitem că există o anumită proporție, armonioasă, conformă cu un ideal de perfecțiune și cu un standard aproape imposibil de atins - iar noi sfătuim liderii să țină seama tocmai de această proporție.

Obișnuitul este creația din care nu poate fi extrasă nicio constatare distinctă în ceea ce privește evoluția și conservarea unui model de gândire ce favorizează un anumit limbaj de reprezentare al cunoașterii.

Cine săvârșește greșeala de a prelungi caracteristicile unor percepții ce țin de un mental

superior și de a face oarecum "cauză comună" cu proiecțiile imaginației, evitând utilizarea unor corecții suplimentare de nuanță, nu va putea să prevină apariția dificultăților în a distinge realitatea de ficțiune.

În condițiile înțelegerii moderne, dincolo de gratiile aglomerărilor de sensuri, semnificații, cugetări profunde și învățăminte extrase benevol din temele creației personale, liderul-artist își construiește un nou stil de artă, cu un colorit bogat și expresiv, caracterizat prin concentrarea afectivă, comunicațională și cu putere de impact. Separarea treptată și uneori rapidă de întreaga ramificație de idei și moduri de gândire străine, îi oferă o independență proprie, cu posibilitatea de autoconducere și autodezvoltare.

Desprinderea de percepțiile care aparțin unui singur subiect de gândire și de concepțiile abstracte ce inhibă sfera înțelegerii artei, implică o nouă structură de raporturi ale creației cu exteriorul și cu orientările tale în dobândirea și consolidarea deprinderilor de gândire și de producere a rezultatelor finale.

Leadership: Inepuizabila varietate a creației pe care o experimentezi prin metode *„do it yourself"* se poate materializa într-o imagine de sine proiectată în gândirea altcuiva?

Aidoma unu pictor, un lider desăvârșit redă în opera sa, cu o extraordinară expresivitate, formula strălucitoare a esenței leadershipului său. Prin intermediul operei sale, în care își transpune ideile, convingerile, aspirațiile și cunoștințele, liderul își exprimă de fapt personalitatea, iar caracterul și valoarea operei sale reflectă părerea bine întemeiată a oamenilor despre sufletul său. Căci ceea ce creează liderul este, fără urmă de îndoială, o parte din sine.

Dacă leadershipul pe care îl produci nu este o artă vie, menită să fie privită, care să satisfacă gusturile oamenilor și să le modifice starea de spirit - o artă menită să contribuie la educarea oamenilor, capabilă a transmite, prin mijloace artistice proprii, idei și sentimente de mare profunzime și subtilitate, atunci rolul tău – ca și lider - nu este acela de catalizator în activitatea companiei.

Leadership: Recurgi la o interpretare de tipul *"eu știu mai bine"* , chiar și atunci când practici acceptarea semnificației creației pe care o atribui admirației față de cineva?

"Ferestrele" leadershipului sunt căile prin care îți poți pune în practică ideile și prin care îți poți atinge scopurile. Ele trebuie să se deschidă întotdeauna spre exterior, înspre ființa și inima celorlalți oameni, pentru a fi propice luării unor decizii responsabile, reciproc agreate. Dacă se deschid spre interior, strict numai înspre viziunea și politica liderului, ele dăunează carierei sale și relațiilor cu ceilalți oameni.

Un lider slab, care nu-și urmărește decât interesul personal, care se conformează numai propriilor valori, perspective, criterii și convingeri, nu face decât să construiască o mulțime de ferăstruici mate spre propria lui inimă, bine ferecate pentru ceilalți oameni, iar acest lucru nu-i poate oferi o transparență decizională căci împiedică accesul tuturor în spațiul său. Astfel leadershipul său este o fereastră ce se transpune numai în universul lui propriu și nu e accesibil nimănui.

Ca să te ridici deasupra celorlalți oameni trebuie să fii creativ, pasionat, să ai viziune. Însă dacă îți lipsesc abilitățile de a influența și îți lipsește răbdarea pentru a obține un sprijin larg pentru ideile și principiile tale, toate demersurile pe care le inițiezi sunt sortite aproape din start eșecului. Una din căile sigure de a-i influența pe oamenii din jurul tău este să deschizi larg "ferestrele" leadershipului tău spre ei.

Înainte să-ți promovezi arta continuă să lărgești semnificațiile creației pe care o experimentezi, prin îmbogățirea personalității tale cu noi perspective de receptare a unei intervenții de tip corectiv.

Ferestrele leadershipului sunt căile de comunicare și interacțiune între tine și ceilalți oameni, sunt căile prin care îți poți consolida capacitatea de a conduce. Ele nu trebuie să fie ferecate sau mate, ci să permită celor pe care îi conduci să vadă până în adâncul sufletului tău. Altfel vei rămâne un mare necunoscut și un neînțeles singuratic care în cele din urmă va fi părăsit.

Concluzie: Pentru a fi înțeles, pentru a fi urmat și sprijinit în demersurile tale, trebuie să asiguri accesul celorlalți la arta ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/ferestrele-leadershipului.html

Fetițo, ești regina Franței

On Aprilie 03, 2014

Adâncește-ți identitatea într-un context mai amplu, unde diferența dintre tine și ceilalți să devină un mod de a înțelege mai bine dimensiunea vieții.

Ușa se deschise și omul apăru din nou. Ținea în mână păpușa cea minunată la care micuța Cosette visase îndelung. Fetița se uită la el, se uită la păpușă, apoi se dădu înapoi încet și se trase mai adânc sub masă, lângă zid. Nu mai plângea, nu mai țipa. Părea că nici nu mai îndrăznește să răsufle. Fața îi era încă plină de lacrimi, dar ochii începuseră să i se umple, ca cerul la revărsatul zorilor, de razele ciudate ale bucuriei. Ceea ce simțea în clipa aceea era cam ceea ce ar fi simțit dacă i-ar fi spus cineva deodată: "Fetițo, ești regina Franței".

Cosettei îi era frică. I se părea că dacă s-ar atinge de păpușă, păpușa ar fi trăsnit-o. Ceea ce era de altfel adevărat într-o oarecare măsură, pentru că își spunea că doamna Thenardier, la care muncea ca servitoare, ar certa-o și ar bate-o. Fusese dintotdeauna goală-goluță sub vântul cel aspru al durerii.

Cu toate acestea, ispita birui. Sfârși prin a se apropia de domnul cu păpușa, și murmură sfioasă, întorcându-se spre doamna Thenardier: "Am voie, doamnă? Am voie?" Niciun cuvânt n-ar ști să zugrăvească înfățișarea ei, în același timp deznădăjduită, îngrozită și încântată.

Străinul avea ochii parcă plini de lacrimi. Părea să fie atât de mișcat, încât nu vorbea că să nu plângă. Făcu Cosettei un semn cu capul, încurajând-o să se joace cu păpușa. Era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată cineva, unica jucărie pe care o cerea insistent sufletul ei, și pe care necunoscutul acesta, care părea trimis din cer de providență, i-a dăruit-o. *

Leadership: Pui în ecuația puterii de influență o situație a stărilor tale sufletești care sugereaza un *anumit* nivel de predictibilitate în modul în care lucrurile se vor derula, în condițiile folosirii metodei "cost-direct"?

În ce constă puterea fundamentală pentru omul de azi, care îl poate transforma într-un lider autentic? Este această putere o cale de a găsi ritmul trăirii în ceilalți? Este o cale către sfințire, către îndumnezeire, care le întrece pe toate celelalte, împlinindu-te mai mult prin cele mai neașteptate fapte, gesturi și atitudini?

Leadershipul este un prilej de a-ți adânci identitatea într-un context mai amplu, unde diferența dintre tine și ceilalți devine un mod de a înțelege mai bine specificitatea și dimensiunea vieții. Este încercarea de a pune în ecuația puterii o situație a stărilor tale sufletești, în condițiile folosirii metodei *cost-direct*. În care doar variabilele de timp continuu "vreau" și "trebuie", reunite într-un spațiu privat, impenetrabil, propriu realității însăși a lumii obiective, pot fi adăugate în aceeași construcție a omenescului.

Așa cum lumea este o reflectare a ceea ce se întâmplă în interiorul tău, tot astfel "costul-direct" pe care îl ai de suportat în urma negocierii cu tine însuți spre o mai bună cunoaștere a leadershipului, este o constrângere a concretului și a conștiinței care, punând la încercare tăria caracterului tău, te obligă să acționezi în conformitate cu așteptările celorlalți. Acest "cost-direct" ține de procesul trecerii statutului existențial al ființei umane de pe o treaptă inferioară pe alta superioară.

A impune și a da un sens puterii tale de a te recunoaște ca individ separat de lume și, în

același timp, care are o influență asupra lumi, înseamnă să-ți provoci propria natură și propriul destin să accepte ceea ce îți este oferit ca pe o scăpare dintr-un mod de viață care copleșește prin emoție și imagine.

Nu mai știu cine spunea următorul lucru, dar cu siguranță avea dreptate: *"În timp ce trecem prin această viață cu o atitudine de recunoștință, vom fi sensibili la faptul că există întotdeauna oameni cu nevoi mai mari decât ale noastre."*

Ca să-i ridici pe oameni la un nivel mai înalt decât acela la care te afli tu însuți, este imperativ să-i repoziționezi față de acele experiențe care le provoacă suferința, determinându-i să intre în cu totul altă etapă a vieții. Dintr-o situație veche și limitativă, într-una nouă și compatibilă cu recunoașterea unui statut distinct. Leadershipul trebuie să asigure o continuare a tendinței spre dragostea-pasiune care oferă un plus de putere față de celelalte valori ale vieții.

O asemenea schimbare de concepție ar fi pe deplin justificată, cum opinia unora continuă s-o considere, mai ales dacă pui relația ta cu oamenii sub semnul particularului. A-ți adânci identitatea într-un context mai amplu înseamnă să pui suflet și implicare în fața unui destin aparent fatidic, încât să dobândești un rol nou, fundamental pentru inițierea de relaționări eficiente într-un mediu nou de formare și creștere personală.

Leadershipul este recunoștința pe care ți-o câștigi când situația grea și perspectiva superficială a vieții îi determină pe oameni să vadă mai departe de ziua de mâine, printr-o renaștere în momentul de față.

Fetițo, ești regina Franței aduce în câmpul atenției acea stare de mulțumire sufletească, adevărata valoare a capitalului uman, inegalabilă poate cu nimic în lume, care contează să te însoțească permanent în viață, înainte ca leadershipul să se transforme într-o mare reușită.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Ficțiunea omului care ia cunoștință de el însuși

On Decembrie 14, 2014

Găsește-ți curajul și determinarea de a te reinventa, sondând posibilele fațete ale unei direcții imposibile.

Puterea mea de creație mă plasa în realitatea unei linii de timp numită eternitate, din perspectiva unei gândiri polivalente (critice, algoritmice, laterale) care acum se laudă cu faptul că "a trăit tot ce a spus". Găsisem mijlocul de a fi un univers în sine însuși. Mă înspăimânta puterea pe care o aveau revelațiile asupra acestei creații ieșite din comun, scara pe care omul parcurge urcușul său spre Dumnezeu, modelul acesta de convergență dintre două evoluții aparte: una a contrastelor, cealaltă a paradoxurilor.

În toată această degringoladă a minții cuprinsă de lucrarea gândurilor, eram secondat de emoția adâncă a medicului care este obligat să lupte împotriva morții, oriunde ar întâlni-o. Trebuie să mori ca să învii într-un alt mod. Dacă vrei să-ți testezi limitele în alte dimensiuni, dacă vrei să smulgi podoabele eterne din mâna Domnului, întru acea nemărginită cunoaștere înțeleasă ca proces veșnic de asemănare cu atotputernicia. Cine m-ar fi putut salva din fața pericolului reinventării?

În secret, în mintea-mi care se pregătea să traverseze spațiul libertății de exprimare a gândurilor năstrușnice, stăruiau cuvintele lui Alexandre Dumas: „ *Deasupra ta, vezi, este un cer întotdeauna senin plin de stele, o întindere de azur pe unde la fiecare pas Dumnezeu ridică un praf de aur, și fiecare atom este un univers.* " După Epicur, atomii trebuie să fie neschimbători și individuali, fiindcă în caz contrar, dacă împărțirea s-ar continua în nemărginit, atunci la sfârșit s-ar nărui totul în neant. Şi apoi din acest neant s-ar produce iarăși toate lucrurile, ceea ce, este cu neputință.

Numai sondând posibilele fațete ale unei direcții imposibile, în prezența unui timp *Quick Connection* pe care eu îl percepeam drept infinit, ca o dimensiune a cunoașterii individuale văzută ca o măsură a schimbării, puteam să ajung la acea înălțime a abordării concentrate pe o evoluție performantă.

Leadership: Cum abordezi traversarea accelerată a unui timp care se construiește aproape exclusiv pe abandonarea lui, prin abordarea unei creații care depășește puterea de cuprindere a minții obișnuite?

Creația de care dădeam dovadă cu brio nu era altceva decât un suport de propagare a unei viziuni care poate că ar fi putut afecta istoria într-o modalitate practică și concretă dacă aș fi avut capacitatea de a mă opri într-un vis pentru a examina ceea ce se petrece fără să mă clintesc din loc, fără să pot schimba ceva. E un fel de simulare a unei realități de dincolo de orice experiență a lumii, de dincolo de angrenajele lumii vizibile, așa încât toate cele ce le cântăream și le atribuiam o valoare poetică trebuiau să treacă printr-o experiență memorabilă de "escape in a new identity".

Consumul de realitate augmentată poate fi începutul unor croieli inovatoare de viziuni care se completează una pe cealaltă prin traversarea accelerată a unui timp care se construiește aproape exclusiv pe abandonarea lui. A abandona ceva familiar, urmând o altă cale de a te defini si de a-ti extinde orizonturile, înseamnă a accepta schimbarea. Sau, altfel spus, un timp care se construiește pe abandonarea lui este o modalitate de a cuprinde universul unei lumi noi fără să ții cont de granițele ei.

Practic, trăiești într-un timp prezent care continuă să înainteze încet, dar nu în întregime, fără să iei în considerare ceva la care nu vei putea să te mai întorci vreodată. A abandona timpul prezent nu înseamnă să-l anulezi sau să faci abstracție de el, ci doar să-l experimentezi într-un cu totul alt mod, într-un context favorabil afirmării valorilor de perspectivă, pe care încă nu le resimți.

Căci are loc o supradimensionare a conținutului de experiență în ceea ce privește utilizarea realității și personalizarea ei cu noi așteptări care devin apoi, prin amplificarea lor, impulsuri pentru proiectarea îndeplinirii unui nou rol la înălțimea unei noi conștiințe de sine.

În leadership, ficțiunea contribuie la formarea unei viziuni de dincolo de timp, de dincolo realitatea imediată, de dincolo de vedere, prin intermediul evoluției creației care reprezintă chiar imaginea ta de promotor al unor "aspirații nemuritoare".

A-ți testa limitele în alte dimensiuni, ceea ce duce la formarea convingerii că posibilitățile de exprimare sunt nenumărate, presupune să găsești energia creatoare cu care să umpli acel gol din tine care facilitează autocorectarea, transformarea și care dă sens existenței.

Pentru ca leadershipul să funcționeze fără mari întreruperi trebuie să te regăsești mai bine în propria ta autenticitate, adică să funcționezi cu gândul la conținutul de valoare pe care vrei să-l accesezi și să-l livrezi printr-o creație care e o combinație între "Visul unei nopți de vară" a lui Shakespeare și "Magicianul" lui John Fowles.

Ca să înțelegeți mai bine la ce mă refer, amintiți-vă de laureatul premiului Nobel, Ernest Hemingway. El a abandonat jurnalismul, bine făcut și bine răsplătit, încurajat de convingerea că povestirile sale sunt excelente și că va găsi un editor care să i le publice. Şi, într-adevăr, abandonul acesta premeditat l-a ajutat să devină mai întâi un profesionist al prozei scurte și apoi un mare romancier.

Aspirația lui de a crește ca ființă umană complexă, de a fi mai mult decât un simplu jurnalist, de a deveni un mare nume al literaturii, este o comoară nemuritoare pentru că întotdeauna lumea va căuta să descopere aceeași formă de a se reinventa prin spirit, prin inovație, prin jocul superior al inteligenței, și de a se reuni în jurul unei idei care ne îndeamnă să ne evaluăm puterea interioară pentru a putea renaște mai entuziaști și mai plini de energie.

„Moartea" vechiului mod de a face lucrurile, îndepărtarea de la convențiile timpului prezent care se forțează să păstreze anumite rețineri și anumite limite, duce la acea slavă a „învierii", la crearea omului nou. Trecerea de la normalul asumat de o conștiință limitată, la o autenticitate manifestată printr-un grad superior de creștere a valorii.

Evaluează-ți puterea interioară ca să știi dacă ești stăpânul sau sclavul destinului !

Ficțiunea reprezintă un fundament a priori pentru a putea cunoaște, prin intuiție, ceea ce extinde în mod nelimitat aria de motivație a instinctului de a se opune vechilor credințe și de a promova o mentalitate care să poată face cu adevărat diferența dintre o imagine banală și una demnă de toată admirația celor din jur.

Ficțiunea omului care ia cunoștință de el însuși evidențiază posibilele fațete ale unei direcții aparent imposibile de urmat, prin forța inteligenței și a dorinței de a accede la un nivel superior de conștiință, fiind singura cale de a te reinventa.

Orice stimulare peste măsură a inteligenței este o amenințare la adresa conștiinței limitative,

mai ales atunci când sunt subminate convențiile realiste tradiționale și exigențele de veridicitate ale probelor aduse în sprijinul unor noi teorii, ipoteze, perspective și viziuni care stabilesc condițiile prealabile ale unei creații mai puțin obișnuite.

Preferi să rămâi ancorat într-o conștiință limitativă decât să experimentezi o abordare pilot a excelenței în promovarea noului?

Source: https://neculaifantanaru.com/fictiunea-omului-care-ia-cunostinta-de-el-insusi.html

Fiecare trandafir a fost odată un boboc

On Ianuarie 11, 2021

Marea cunoaștere reclamă cu prisosință meritul artistului de a eterniza, într-un mod sui generis, ceea ce este efemer.

Totul a început pe la vârsta de zece ani, dar a început fără să-mi dau seama, fără să deslușesc însușirile inerente ale atracției conjuncturale față de un fenomen bizar care încă îmi zgândărește sufletul. Şi a început cu un film de Oscar, plin de fiorii tainelor vechi în ale credinței, al cărui început încă mă mai bântuie, legat de sobrietatea necesară unei mănăstiri foarte vechi, de-a lungul unei bucăți de poveste care, aveam să constat mai încolo, are prea multe în comun cu viața mea. Filmul se numește "În numele Trandafirului", ecranizare dupa romanul lui Umberto Eco.

Şi mănăstirea respectivă, grandioasă prin importanța valorilor protejate, avea și ea un început, mai greu de înțeles ce-i drept, pentru că oricărui început îi este necesar un alt început pentru a-și găsi corespondentul într-un fel de comoară a revelațiilor vieții autentic creștine, condusă nemijlocit de către Dumnezeu. Şi începutul cunoașterii bisericii, ca și sfârșitul povestirii, aveau în centrul unei întregi game de relații cu Dumnezeu o imensă bibliotecă (gen labirint), adăpostind mii de volume a căror cunoaștere încă îmi mai bântuie sufletul cu tainele unei arte care, ca orice altă artă, se bizuie pe o îndelungată experiență.

Şi erau atât de multe cărți în biblioteca respectivă, mult mai multe ca oriunde, și fiecare din ele avea un început și un sfârșit, salutând parcă timpul cu un mesaj de întâmpinare: *"Luminați-vă sufletele cu Duhul Cunoașterii Cea de Sus"*. Şi între atât de multe cărți, fiecare puțin mai prăfuită ca cealaltă, am zărit una mai uzată și mai murdară, și îi lipseau multe pagini, mai ales îi lipsea începutul, dar sfârșitul era încă acolo. Şi parcă, în acel sfârșit plin de taine, plin de șoapte și suspine, am întrevăzut un început de mesaj integrat în imaginea simbolică a unui trandafir.

Acel singur mesaj, de pe o foaie lipsă, încă făcându-mă să-mi revăd trecutul, încerc să-l reconstitui acum cu nostalgie: "Orice sfârșit are un început, la fel cum fiecare trandafir a fost odată un boboc"... În scurt timp o să înflorească.

Leadership: Poți să te detașezi de tot ceea ce susține greutatea propriului ego, printr-o experiență de regândire a unei creații rămasă de prea mult timp în urmă?

Din marile și falnicele mistere ale mănăstirii, pe care un om destul de matur le-a descris atât de minuțios, n-a mai rămas nimic. Nici măcar începutul, nici măcar sfârșitul, ca și când ele ar fi făcut parte dintre niște resturi de pergamente, căzute din scriptorium, și făcute scrum de o realitate neînțeleasă. Astfel mi-am trăit o parte din viață, cu un început care nu-și cunoaște sfârșitul, precum o carte ce nu-și cunoaște autorul și căreia îi lipsesc prea multe pagini ca să poată fi vreodată citită.

Greutatea egoului meu constă în faptul că am încercat să trec cu vederea ceea ce niciodată nu voi putea uita, ca și când aș trece pe lângă o carte având ca subiect o construcție antică, și nu aș cunoaște scriitorul pentru simplul fapt că sunt inspirat din cartea lui. Iar dacă o asemenea carte este o creație a începutului de maturitate, înseamnă că succesiunea obișnuită a paginilor ei mi-a lăsat în urmă visele făcând din mine un simplu călător într-o lume în prefacere?

Locul mănăstirii era o oază de liniște, o reacție de compensare a acelor sentimente de

inadecvare, insuficiență, rușine, care străpung orizontul oricărui tânăr visător. Abia mai târziu am înțeles asta. Şi dacă m-aș întoarce la începuturile ei, m-aș regăsi în ipostaza de fiu rătăcitor care a început să-și îndrepte viața. Numai în liniște îți poți găsi drumul într-un labirint plin de cărți, a cărui ieșire trece prin carte, prin cărți fără număr, prin lecturi fără capăt, prin scrieri pline de învățăminte, pline de lirism și de sensibilitate.

Leadership: Tot ceea ce există în exteriorul tău servește clipă de clipă drumului tău de autodescoperire, ca o referință a unui subiect la același subiect explorat printr-o experiență a prezentului continuu?

Sfârșitul nu-l cunosc, dar mai mult ca sigur el exprimă cunoașterea cea mai aleasă ilustrată sub forma unui trandafir. Nu știu dacă viața are neapărat un sfârșit, sau un nou început. Chiar și trandafirul are un început de însemnătate, manifestat sub forma de fixare a sentimentului de frumos și sublim în tabloul vieții, rivalizând cu succesiunea unei multiplicități de concepte abstracte și reci. Or plantarea unui trandafir este începutul unei noi conștiințe spirituale, tăierea lui reprezentând sfârșitul unui drum care m-a dus de fiecare dată în același loc.

Iar dacă mă refer la un înțeles mult mai larg, responsabil de evaluarea vieții, atunci atenția îmi este îndreptată spre sfârșitul romanului lui Umberto Eco, unde există o ajustare de natură dinamică a eului meu creator la însușirile inerente ale trandafirului: grija, răbdarea și toleranța la înțelepciunea conștientă.

"Cu cât citesc aceste însemnări cu atât mă conving mai mult că înșiruirea de fapte de care vorbesc este rodul întâmplării și că nu cuprinde niciun mesaj. Dar paginile acestea neterminate m-au însoțit toată viața care mi-a mai rămas de trăit de atunci, le-am cercetat adesea ca pe un oracol, și mi se pare chiar că ceea ce am scris atunci pe foile acestea, pe care le citești tu, cititorule necunoscut, nu e altceva decât o mixtură, un carme a figura, adică o povestire cu poze, un nesfârșit acrostih care nu spune și nu repetă altceva decât ceea ce mi-au șoptit acele fragmente reconstituite din pagini uzate și rupte. Nu mai știu dacă până acum eu am vorbit despre ele, sau ele au vorbit prin gura mea."

Îmi este greu să explic ce exprimă în mine vederea unui trandafir la citirea acestor cuvinte. Am senzația că trăiesc cu el, că vibrez la unison cu o prezență unitară din punctul de vedere al unei conștiințe nemărginite, și mă delectez cu ceva ce coboară dintr-un loc sfânt. Spre deosebire de Adso din Melk, eu nu mi-am regăsit calea cea mai aleasă în preajma vreunui maestru, dar m-am regăsit pe mine în ipostaza de metaforă, simbol al unui trandafir, un simbol al prezentului etern care nu te lasă să uiți nimic din ceea ce ai trăit.

Leadershipul, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este creația căreia i te confesezi printr-o experiență de regândire a sinelui în ceea ce privește imaginea vieții tale percepută sub forma unei sacralități la care ai obligația de a te întoarce.

Cu siguranță, într-o bună zi îmi voi reaminti de mine, de mănăstire, de biblioteca cu mii de volume, de Adso din Melk, de început și de sfârșit. După ce se usucă floarea, va începe să se deschidă un nou boboc. Atunci voi fi liber. Voi înțelege totul. Voi urma o altă viață, cu un alt început, cu alte pagini, scrise cu alte cuvinte într-o limbă mai simplă. Mă voi recunoaște când mă voi întoarce.

Fiecare trandafir a fost odată un boboc, și bobocul a devenit, printr-o minune pe care noi uităm să o observăm, floare. Acest proces se centralizează în jurul unității, roind în jurul nucleului primar al unei fraternități universale.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-trandafir-a-fost-odata-un-boboc.html

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă

On Decembrie 10, 2022

Dacă nu te vezi în ceea ce privești, înseamnă că privești fără a vedea.

Înaintea ochilor mei apărură dintr-o dată mai multe televizoare, dispuse paralel, unde imaginile se repetau anapoda prin învârtirea completă a unui ciclu de dilatări și comprimări ale timpului. Un timp paralel, al uitării și al regăsirii, al memoriei și al tăcerilor eterne, care nu mai avea răbdare să aprofundeze tainele "nepătrunsului" meu. Pe deasupra, nicio altă vedere din lume, chiar și umanizată după imaginile pe care le arătau oricare dintre televizoare, n-ar fi putut să condiționeze percepția succesiunii culorilor și a formelor care inoculau în mintea mea ideea simultaneității de mici evenimente aflate în desfășurare.

Şi, cum privirea încerca să se focalizeze doar asupra unui singur televizor, punând la punct câteva metode de încetinire a imaginii detectată prin harul ochiului de a crea o iluminare laterală, fie printr-un proces extrinsec ochiului, am putut să-mi abat gândurile de la cursul lor firesc și să nu mă pierd printre șoapte enigmatice, printre realități pe care nu le pricep. Or, așa cum în artă nu trebuie căutată imitația lucrurilor, ci felul cum sunt reprezentate ele, tot astfel vederea mea nu trebuia să se focalizeze prea mult asupra unui mijloc de "presiune" psihologică, ci trebuia să-mi reediteze gândurile, trăirile, impresiile, incât să opereze o transpoziție emoțional-imaginativă.

Doar așa, privind o imagine cu ochi de culoare deschisă, fără să sincronizez ecranul televizorului cu traseul optic al subiectivismului meu, aș fi putut oare să modific imaginea timpului care devine necruțător și intolerant? Şi dacă privirea mea era pur și simplu denaturată de imaginile distorsionate ale televizorului, luând forma unei curbe ilogice de randament inversat, dincolo de ceea ce se vede, nu-i așa că ochiului meu i-ar trebui puțină distanțare de realitate încât să pătrundă în lumea unei utopii numite "Odyssey of the Despairing Mind" ?

Atunci am înțeles adevărata menire a televizoarelor care derulează imagini fără vreo legătură aparentă cu domeniul realului sau existentului: că ceea ce văd nu încetează să se schimbe și, în multe cazuri, nu încetează să genereze experiențe de realitate virtuală.

Leadership: Poți să îți concepi imaginea de sine în funcție de un obiect propus spre a fi observat, prelungind durata observării la nivelul unei trăiri care nu se consumă?

Încă nu s-a terminat aventura din camera "connected tv devices". Ochii mei, plini de curiozitate, sensibili la prezența misterului în tot și în toate, deschiși către dimensiunea enigmatică a fiecărei situații, încă voiau să găsească un sens mai larg celor văzute, sub acoperirea unei ficțiuni care să fie luată drept realitate, una care să depășească cadrul firesc al lucrurilor. Puteam alege să trăiesc această ficțiune ca pe un soi de stare de spirit continuă, și s-o împreunez cu arta abstractă a pictorului Gianfranco Chiavacci care abordează, de asemenea, arta optică și arta cinetică, având totuși libertatea de a o părăsi oricând.

Așa că m-am întors în aceeași cameră întunecoasă, lipsită de lumină naturală, unde televizoarele continuau să deruleze rapid imagini color, dar fără sens. Imaginile păreau un joc de puzzle bazat pe geometrie care mă făcea să apăs tot felul de pătrate și alte forme geometrice de pe ecran pentru a completa numeroase zone de culoare. Încet, încet, îmi dădeam seama că fiecare imagine a fiecărui televizor furniza o secvență din capcanele minții, din exilul inimii mele dintr-o "repetată uitare" în trăire, ca într-o privire nostalgică spre trecut, recuperând fragmente de timp și de memorie capabile să-mi redea o parte din destinul meu contorsionat, demn de un thriller.

În felul acesta s-a realizat o legătură permanentă între ceea ce este cunoscut și necunoscut, prin introducerea minții mele într-un spațiu al întâlnirilor cu alteritatea, unde eu însumi am devenit imaginea unei alte imagini a cărei percepție a depins de direcția privirii. Da, așa e, televizoarele păreau să-mi asalteze mintea cu imagini care se succedau rapid, pline de mișcare și acțiune intensă, ca și când eu însumi aș fi existat într-un tablou cu imagini mișcătoare, care păreau că ies din ecran, iar tabloul părea a fi mai deștept decât mine, fiindcă reda realitatea mea cu o acuratețe cromatică excelentă a culorii.

Leadership: Poți considera "osmoza" drept caracteristică pentru lumea ta lăuntrică, prin întrepătrunderea acelor imagini reale care au calitatea transcendenței și a atemporalității?

Până la urmă, pentru a explica o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că m-am observat pe mine însumi în niște imagini care par foarte reale, dar nu corespund cu nimic din realitate, fiind un fel de halucinații stranii, reconstrucții aleatorii ale cortexului. Ca niște vise plămădite aievea, legate în timp și petrecute în același spațiu. În acest context, numai artistul reușește să creeze o serie de imagini, de situații care pot să aducă o persoană la o anumită stare sau la un anumit gest, și cred că imaginile tridimensionale ale televizoare erau ele însăși proiecții de idei proiectate de mintea mea în exterior. Proiecții ale unei minți care se caută pe sine.

Față de aceste mijloace de proiecție a imaginilor tot mai schematizate, tinzând către simboluri, către semne și forme matematice, cu care încercam să mă familiarizez, m-am aflat permanent între cunoaștere și necunoaștere, deoarece dincolo de ceea ce observam direct se afla o serie întreagă de însușiri și relații necunoscute, și neînțelese de mine.

Lucrul acesta intră în socotelile celebrului psiholog Paul Popescu Neveanu, care spunea la un moment dat: *"Caracteristică pentru lumea lăuntrică imaginativă a artistului este osmoza, întrepătrunderea imaginilor de diverse feluri. Orice artist are dezvoltat într-un înalt grad darul sinesteziei. El traduce în limbajul său specific de valori vizuale, auditive, kinestezice, verbale impresii de alt gen. În legătură cu aceasta se vorbește despre o audiție colorată sau despre culori sonore, despre mișcări stridente, despre sunete mișcătoare sau despre imagini ciudate pline de contraste mari, amplificând astfel senzația de repetiție."*

Leadershipul este orientat spre esența a două imagini observate în plan dual: una reală care te descrie cel mai bine pe tine, și alta (înclinată spre diferențiere) care sugerează acea parte a sinelui tău care iese la suprafață numai printr-o proiecție imaginară exteriorizată în creație.

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă în lucrurile din jur, mai ales dacă acestea sunt o pură proiecție a minții. De bună seamă că o incursiune în spațiul unui decor plin de obscuritate, asaltat de un joc particular de lumini, nu poate lua în posesie decât frânturi, instantanee dintr-o realitate mai mult bănuită și intuită, decât concretă și palpabilă.

Realitate care însă adăpostește amprentele unui destin metaforic cu imens potențiat de transcendere spre o altă imagine a sinelui care dă impresia, pentru câteva momente, că între mine și realitate nu există granițe, ci doar o plăsmuire a minții de artist.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-vede-ceea-ce-vrea-sa-vada.html

Fii cu un pas înaintea celorlalți

On Februarie 03, 2009

Înclină-ți varianta de abordare a capacităților proprii, în așa fel încât unghiul de promovare a leadershipului tău să se dovedească eficient.

Gândește-te puțin. Care este primul lucru care îți vine în minte atunci când întâlnești conceptul de *"Inteligență emoțională"* ? Mai mult că sigur te gândești la Daniel Goleman, nu-i așa?

La fel, dacă te-aș întreba orice legat despre conceptul de *"Gândire Laterală"* cu siguranță prima oară te vei gândi la Edward de Bono, nu-i așa?

Atât Daniel Goleman cât și Edward de Bono au devenit foarte cunoscuți pentru că au fost primii care au adus în discuție aceste concepte. De altfel, ei au creat aceste concepte și le-au popularizat primii în seminariile lor. Oricât de multe lucruri referitoare la aceste două concepte s-ar scrie pe internet sau în diverse cărți, lumea va ști cine sunt cei care le-au creat și au vorbit primii despre ele.

După ce Daniel Goleman a scos pe piață în anul 1995 cartea „ *Inteligența Emoțională*" , și alți scriitori au adus în discuție acest subiect, însă, nici unul nu a reușit să atingă succesul de care s-a bucurat Daniel Goleman. Când cineva cumpără o carte, primul lucru la care se uită este anul apariției ei. Așa că, chiar dacă în prezent sunt postate mii de articole pe internet referitoare la "Inteligența Emoțională", chiar dacă la seminarii sunt puse în discuție elemente legate de acest concept, fii convins că lumea are deja întipărit în minte numele Daniel Goleman, pentru că are dovada. El a fost primul care în 1995 a deschis și a dezvoltat subiectul, restul nu mai contează. Scurte și trecătoare sunt intervențiile ulterioare ale celorlalți de după el.

Albert Einstein a spart tiparele unor concepții geniale, elaborând teoria relativității restrânse. Există la ora actuală vreun fizician mai cunoscut decât el?

Îți orientezi leadershipul pe o pantă ascendentă atunci când ești prins între două dileme: "dacă o fac, și nu merge?" VERSUS "dacă nu o fac și apoi regret?"

„Panta este unghiul format de o distanță înclinată cu proiecția ei pe orizontală. Pe hărțile topografice, distanțele dintre curbele de nivel sunt invers proporționale cu mărimea pantei. Astfel, pantele mari sunt redate prin curbe de nivel foarte apropiate, iar cele mici prin curbe de nivel aflate la o distanță mai mare una față de alta."

În leadership, „pantele" sunt date de acele elemente, de acei factori care te scot din anonimat, care te individualizează și te transpun într-o altă sferă mai presus de banalitatea cu care ești întâmpinat zi de zi. Ca să fii în frunte trebuie să te distanțezi de ceilalți oameni printr-o gândire fulgerătoare și mult mai profundă. Ar trebui să te ocupi cu spirit de răspundere și serioasă pregătire de unicitatea ta dacă vrei ca leadershipul tău să nu fie caracterizat drept lipsit de strălucire și să fie considerat superficial.

Valoarea ta este accentuată de un unghi de vedere situat la „înălțime" atunci când reușești să evidențiezi ceea ce te individualizează ca artist din acea perspectivă unică care integrează conștiința întregului tău talent în conștiința întregii omeniri.

Pentru ca unghiul tău de abordare a leadershipului să se dovedească eficient trebuie să-ți înclini varianta de promovare a capacitaților tale astfel încât să te afli la o cât mai mică distanță de exigențele oamenilor. Poți să le satisfaci exigențele prin intermediul unei viziuni, a unei idei, a unor soluții inovatoare care să aibă particularitatea de a fi excelente.

Tu îți orientezi leadershipul pe o pantă ascendentă sau descendentă? Regretul de a nu te dezamăgi, la fel ca și teama de a încerca ceva diferit, au în comun incapacitatea de a produce actul schimbării în perimetrul unei zone personalizate de impact care poate accepta o cauză de referință: preocuparea de a fi competitiv.

Leadership: Poți să fii primul care lansează o idee hotărâtoare în evoluția conceptului de "poziționare de brand" care pretinde desfășurarea unui eveniment de tipul "învingătorul ia totul"?

Cea mai eficientă metoda de a atrage atenția asupra ta, și de a te propulsa la un nivel mai înalt este să lansezi primul un mesaj, o idee sau un concept pe care apoi să-l propagi în întreaga lume. Dacă, de exemplu, ești un scriitor foarte bun care într-adevăr are ceva de spus, care vine cu idei noi și interesante, atunci ai un avantaj enorm. Aducând în discuție în cărțile tale un concept nou despre care nu s-a mai discutat pe larg în alte cărți sau pe internet, îți poți crea un nume sonor care să nu fie uitat niciodată.

Şi de data aceasta se confirmă deci constatarea că oamenii cei mai abili reușesc întotdeauna să-și creeze avantaje greu de ignorat. Așa cum un călător tresare în tren atunci când locomotiva se oprește pe neașteptate, așa cum oamenii se năpustesc afară din casele lor la primul semn de cutremur, tot astfel, într-o clipă, conceptul întâlnit într-o carte reînvie în mintea cititorilor pe autorul acelui concept.

O idee hotărâtoare care este lansată în evoluția conceptului de "poziționare de brand" poate pretinde desfășurarea unui eveniment de tipul "învingătorul ia totul" atunci când reușești să te distanțezi de mulțime și să transformi legătura ta cu știința într-o relație de tip "unu la unu".

Leadershipul este înălțimea pe care ți-o dă știința în jurul unui perimetru de luptă strâmt impus de necesitatea obiectivă de a găsi o formă expresivă de manifestare a personalității.

Ceea ce caracterizează cu adevărat oamenii aflați în vârful ierarhiei este tocmai faptul că știu să-și creeze o punte de legătură cu succesul. Aidoma unui conducător iscusit care știe să cucerească ceea ce pare de necucerit, ei reușesc să spargă tiparele și să se afirme primii. Atât succesul lui Daniel Goleman, cât și cel al lui Edward de Bono sau al lui Albert Einstein, nu poate decât să confirme faptul că soarta se arată întotdeauna generoasă față de oamenii care acționează primii. În același timp, soarta le este potrivnică celor care nu știu sau nu reușesc să se facă remarcați.

Așadar, fii peste măsură de ambițios și fă tot posibilul să fii primul care lansează un mesaj puternic, un concept deosebit, o idee interesantă sau o informație senzațională.

Înclină-ți varianta de abordare a capacităților proprii în așa fel încât unghiul de promovare a leadershipului tău să se dovedească eficient.

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-cu-un-pas-inaintea-celorlalti.html

Fii un jucător de excepție

On Iunie 16, 2009

Ridică-te la înălțimea potențialului tău, astfel încât să găsești ecou în mintea și în sufletul celor din jurul tău.

Trăim într-o lume guvernată de principii. Principiile colegialității, ale devotamentului, onoarei, ale respectului reciproc, ale încrederii, pe care le descoperim în timp, nu deodată, nu din prima clipă când intrăm în contact cu diverse persoane, și nu numai în momentele grele când, fără doar și poate, suntem nevoiți să apelăm la un prieten, la un coleg, la un părinte sau la un frate.

Da. Toate principiile de care suntem călăuziți în viață, pe care încercăm să le respectăm uneori cu atâta strictețe în activitățile noastre și pe care deseori le propovăduim pe la seminarii, în articole și conferințe, în rândul clienților și colaboratorilor – sunt foarte valoroase, dar din păcate, uneori sunt foarte greu de pus în practică.

Ne străduim să fim mai buni, facem eforturile cele mai mari, dăm totul din noi, ne luptăm până la ultima picătură și în final constatăm, cu multă amărăciune, că totul a fost în zadar, că nimic din tot ce-am făcut, din tot ce-am visat, din tot ce-am încercat să realizăm nu s-a materializat; totul a rămas aproape neschimbat, aceleași metehne – doar că mai puține, aceleași rezultate – foarte puțin diferite, aceleași reproșuri, aceleași învinuiri, aceleași ironii din partea tuturor. Oare unde am greșit? Oare ce ne rezervă viitorul? Oare merită să mai respectăm vreun principiu?

Leadership: Poți să te angajezi în traversarea anumitor experiențe din care să extragi semnificații despre sine, despre alții, despre viață, fără să te pui în prim planul unei superiorități care elimină orice potențial punct slab?

Duminică am fost cu prietenii mei la fotbal. Ca de obicei aceeași regulă: "zece minute sau două goluri", și, tot ca de obicei, cinci sau șase echipe așteptau pe margine să le vină rândul să intre pe teren. Şi echipa mea aștepta. În timp ce ne uitam cu toții la jocul pe care îl făceau echipele dinaintea noastră, nu am putut să nu observ, ca toată lumea de altfel, jocul slab și ezitant al unuia dintre jucătorii de pe teren. Nu trebuie să fii un geniu ca să observi dacă cineva știe sau nu să joace fotbal, măcar cât de cât.

Ei bine, tipul de care vă vorbesc nu se pricepea deloc la sportul acesta. Pur și simplu, ori de câte ori primea o pasă, o pierdea; de fiecare dată când i se atrăgea atenția să rămână în apărare, el parcă dinadins o zbughea în atac; nu a interceptat nicio minge pasată de adversari, nu a făcut nicio deposedare și nicio recuperare, nimic, absolut nimic, și, pe deasupra, a mai dat și un autogol, fapt care i-a determinat pe ceilalți coechipieri să nu-i mai dea nicio pasă. Iar la sfârșitul zilei, după atâtea meciuri pierdute, a fost rugat, prietenos, ca de azi înainte să-și caute o altă echipă la care să joace, una mai pe măsura lui.

A meritat sau nu această schimbare de planuri? A fost o decizie dreaptă, corectă? Băiatul era tare ambițios și s-a străduit să joace cât mai bine – a fugit dintr-o parte în alta a terenului de nenumărate ori, chiar a alergat mai mult decât toți, a cerut pase, a venit la primire, încercând să le arate celorlalți coechipieri că se implică în joc, dar ce folos? Încercarea lui a dat greș. Nicio echipă nu-și dorește să aibă în componența ei un jucător slab, acesta este crudul adevăr.

Apartenența ta la o echipă este precum zarurile aruncate la întâmplare: nu știi niciodată ce

o să iasă, dar cu siguranță nu poți să "comanzi" un șase-șase care să-ți permită accesul facil la o nouă poziționare în termenii unei singure fețe a zarului.

Rațiunea unui antrenor se împarte în două părți invers proporționale. Mai întâi este rezultatul unei manifestări emoționale puternice unde deciziile sale afectează validitatea perspectivelor de adaptare la un mediu dur, care este o confirmare a toleranței prea mari arătată pentru orice abateri, o slăbiciune care se întoarce sigur împotriva sa. Apoi este tendința gândirii în termeni de superioritate, care respinge categoric orice slăbiciune.

Liderul este genul de căpitan de echipă care experimentează tendințele ascendente sau descendente ale coechipierilor săi din resursele secundare ale unei rațiuni care va folosi orice punct slab și orice greșeală ca pe un instrument util de dezvoltare personală. Practic un lider alege să se comporte mai întâi ca un agent al reflexiei celorlalți în zona lui de acțiune, și abia apoi ca un antrenor.

Leadership: Poți să-ți reglezi poziționarea față de provocările imediate ale integrării tale într-o zonă de recunoaștere a valorii, fără să-ți renegi apartenența la o minoritate care se menține la o altitudine medie?

Cine greșește de prea multe ori pe teren nu mai primește nicio pasă și pică în dizgrație. Lipsa de profesionalism a unui jucător este sesizată rapid de coechipieri și, în cele din urmă acesta ori se auto-exlude ori va fi exclus din echipă. Poți să te străduiești mult și bine, poți să depui efort peste efort, să dai tot ce poți, poți să încerci cât vrei să faci o impresie bună celorlalți coechipieri, să te miști în stânga, în dreapta, să ridici mâinile, să creezi sentimentul că ești folositor și indispensabil, însă dacă aceștia nu observă la tine niciun progres, nicio schimbare pozitivă în stilul tău de joc, niciun rezultat notabil, atunci nu mai rămân multe lucruri de spus. Coechipierii vor căuta un înlocuitor iar tu vei fi înlăturat din echipă.

Dar să fim cinstiți. Oare nu este echipa îndreptățită să-și caute un alt coechipier, unul care să joace cât de cât decent, care să nu pună probleme, care să se poată integra cu ușurință în stilul lor de joc? Căci, de ce să piardă, ce rost ar avea să intre într-o competiție știind că, din cauza unuia dintre coechipieri, soarta fiecărui meci va fi oricum pecetluită? Oare nu căutăm de fapt cu toții să câștigăm, să simțim gustul succesului, fie numai și pentru o clipă? Să ne bucurăm că am făcut o treabă bună și că tot timpul pe care l-am investit în joc, toate eforturile noastre au meritat pe deplin și s-au concretizat în final într-un rezultat foarte bun.

Fiecare membru al unei echipe trebuie să se concentreze asupra anumitor sarcini pe care trebuie să le îndeplinească cu succes, altfel munca nu se va desfășura eficient. Cu cât îți faci munca mai bine, cu cât dai mai multa dovadă de profesionalism și seriozitate, cu atât vei câștiga mai ușor respectul și încrederea celorlalți, care se vor apropia tot mai mult de tine și vor începe să te prețuiască necondiționat, la adevărata ta valoare. Mai mult decât atât, te vor lăuda pentru calitățile tale deosebite, te vor stima, te vor iubi și te vor recomanda și altora, în nici într-un caz nu se vor descotorosi de tine, nu, așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Nimeni nu are vreun interes să excludă din echipă un om de valoare, care poate contribui la obținerea unei poziții fruntașe în clasament.

Leadershipul este valoarea arbitrară pe care o atribui unui meci de fotbal al cărui rezultat contează mai puțin decât nivelul de fidelitate al jucătorilor față de căpitanul lor.

Fii un jucător de excepție prin modalitatea de a controla deciziile antrenorului în termenii de validitate a comportamentului emoțional și a percepției de sine din perspectiva unui privitor care analizează un meci fără implicații emoționale. Apoi încearcă să te ridici la înălțimea potențialului tău astfel încât să găsești ecou în mintea și în sufletul celor din jurul tău.

Fii vederea într-o lume oarbă

On Aprilie 09, 2023

E stânjenitor când ești silit să te privești atunci când nu vrei să te împaci cu ceva.

Acești falși predicatori, acești pantofi de ocazie stiletto cu toc subțire care seduc privirile, dar nu spun niciodată nimic, nimic, nimic, sunt rușinea toxică provenită din lipsa cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu, sunt trecutul jalnic de care omenirea nu trebuie să-și amintească niciodată. La ei nu se vede nimic, nimic, nimic, și nimic nu se transformă. Ei nu cunosc internetul, nu cunosc tehnologia, la fel cum nu știu nimic despre știință, rămânând continuu în starea în care omul ruinat speră că nu-i decât un vis. Nu au nimic de dezvăluit, sunt incapabili să aducă lumina în întuneric, fiindcă întunericul este absența luminii, la fel cum răul este lipsa Lui Dumnezeu.

Cum bine preciza cineva pe internet: *"În istoria omenirii se cunosc o sumedenie de căderi în plase, ridicări pe culmi înalte ale mirajelor, a unor idoli falși, înscăunarea minciunii în poziții cheie cu mare putere de stanțare, generalizarea corupției."*

Leadership: Viziunea ta este o victorie a adevărului asupra minciunii în contextul clarității informațiilor transmise și modul lor de recepție, cu mențiunea că ceea ce vezi este perceput prin "conștiința infinită" ?

Numai cei străluciți vor face lumină într-o lume întunecată. Fii lumină într-o lume întunecată, fii vederea într-o lume oarbă ! Internetul este prima lentilă a universului, conștiința infinitului, cea care a creat Universul, este primul pas spre căutarea adevărului și cunoașterii, este ieșirea din întunericul care înconjoară lumea. Arată ce știi să faci, fă-ți cunoscută cunoașterea prin intermediul creației, descoperirii și inventicii. Transformă-ți pasiunea în știință, și încearcă să duci știința la un high-level !

Internetul este trecerea de la lumea veche la lumea nouă, este salvarea profețită a lui Dumnezeu.

Se impune deci să vezi care este statutul ochilor tăi în receptarea unei intervenții de 360 grade într-un spațiul al libertății care trebuie protejat de propaganda unei sminteli mai smintite încă decât ordinea, mai ales dacă ochiul își folosește vederea în combaterea unei varietăți de "phony articles", "fake news" or "disinformation", de care nu vei putea face abstracție când vei aborda problemele creației și receptării operelor de artă. Deseori intuiția ochiului există în afara vederii, în afara aprecierii pe care ei o consideră corectă referitor la acel beneficiu perceput asupra clarității informațiilor și a conținutului din acest spațiu.

Nu uita că vederea încețoșată reprezintă pierderea clarității vederii.

Dacă nu te împaci cu schimbarea, nu te vei împăca nici cu tine însuți, fiindcă îți vei da seama cât de mic și de neînsemnat ești în Lumea Nouă. Referitor la acest lucru, scriitoarea irlandeză Cecelia Ahern spunea: *"E stânjenitor când ești silit să te privești atunci când nu vrei să te împaci cu ceva. Ceva crud și real de care nu poți fugi. Te poți minți pe tine, mintea ta și în mintea ta tot timpul, dar când te privești în față știi că minți. Te minți pe tine când spui că ești mai mult decât crezi că ești, de fapt."*

Progresul din jurul internetului va trebui să fie opera acelei ființe libere care după îndelungate rătăciri pe marile unei Odisei interioare, își va fi regăsit sufletul, în mod

obiectiv pierdut cândva. Din acest considerent, leadershipul este rezultatul regăsirii propriei identități prin reconcilierea cu evenimentele trecute.

Fii vederea într-o lume oarbă, altfel vei fi precum ceilalți orbi care și-au pierdut complet vederea. Vederea reprezintă cunoașterea, iar orbirea reprezintă informația uitată (sau ignorată). Chiar dacă medicii oftalmologi recomandă realizarea consulturilor periodice pentru a putea depista eventualele probleme de vedere în stadii incipiente, astfel încât să poți remedia sau întârzia scăderea acuității vizuale, te asigur că nu există cale mai bună de a-ți îngriji vederea decât procesând cât mai multe informații la nivel cortical. Iar singurul mediu propice percepției și receptării de informații este și va fi internetul.

Ești unul dintre aceia care bat pasul pe loc? Sau ești unul din aceia care promovează viteza înainte prin exemplul personal? Contribui la transformarea internetului într-un loc mai sigur pentru toată lumea?

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-vederea-intr-o-lume-oarba.html

Ființa a cărei esență este infinitul

On Aprlie 18, 2014

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în același timp personaj și povestitor.

În ce mare greșeală căzusem atunci când m-am angajat în practicarea celor mai solemne moduri de gândire, alimentate de jocul apropierii și depărtării de lumea fascinantă a științei, țesută simbolic printre litere și rânduri, în jurul valorii măsurate a concentrației de artificial și natural, personal și impersonal? Mă lăsasem influențat de forța mistică a subconștientului, căruia mintea conștientă îi dădea formă transmițându-i sugestii în funcție de experiențele trăite?

În ce greșeală nemaipomenită fusesem aruncat când speram să-mi ofer toate cunoștințele dobândite cu multă trudă drept hrană științei preponderent experimentale, în locul intensității trăirii, a emoției aparte care asemenea fluviului ce se varsă într-o mare fără flux și reflux, cunoaște numai o parte din ceea ce constituie miezul demersului existențial?

Dacă caracteristicile unei mărimi vectoriale sunt valoarea măsurată și orientarea, prin orientare înțelegându-se direcția și sensul mărimii, atunci eu eram, simbolic vorbind, doar un vector de poziție, adică un segment de dreaptă orientat, cu originea în originea unui sistem de coordonate cartezian care nu poate fi rezolvat. Poate cineva să limiteze o ființă ce poartă în esența ei infinitul, dar care se vede smulsă și risipită din realitatea propriei existențe?

Aș fi vrut să fiu un criteriu de performanță în funcție de care poate fi măsurată și setată calitatea de netăgăduit a vieții, sau mai degrabă deținătorul adevărului absolut în folosul manifestării și transformării conștiinței, capabil să trăiesc într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii mele, opunându-se oricărei interferențe care mă poate abate de la cursul de acțiune stabilit de cerințele frumosului și omenescului.

Poate ar fi trebuit să mi se acorde autoritatea de creator de semnificații, dar nu cred că aș fi știut ce să fac cu ea. Aș fi vrut să fiu mai degrabă un punct de referință al existenței bazate pe valorificarea resurselor lăuntrice, un corp însuflețit de călduroase raze de lumină, nu o linie de demarcație între vis și realitate. De unde oare trebuia să vină puterea care să-mi lumineze calea?

Leadership: Te poți numi suveran al continuității de profunzime a vieții interioare, făcând abstracție de drepturile de autor asupra exploatării acelui "convențional" de poveste care răspunde nevoilor de depășire a contrariilor care se atrag?

Leadershipul este ca o poveste din care fiecare extrage propriile concluzii, dar și direcția de urmat, pe care de multe ori nici nu ne prea vine s-o credem fiindcă conține multă morală, multă informație inedită, suspans, mister, dar și o doză de egoism. Uneori această poveste se dramatizează din ce în ce mai mult, căpătând astfel greutate și complexitate.

Enumerând cele două punte de reper în șirul mult mai numeros al observațiilor privind relația viață-realitate, precum libertatea de gândire și libertatea de manifestare a convingerilor, putem spune că omul este suveran al continuității printr-una din cele două mari funcții care îi sunt proprii, " *fast forward* " sau " *rewind* ". Prima deține o pondere bine determinată în aprecierea unei evoluții nesigure, a doua tinde spre o stare depășită, alterând valorile de bază.

Confirmăm acest lucru pornind de la faptul că un scriitor nu poate fi străin de lumea în care se află, arătându-se indiferent față de tot ceea este frumos și omenesc. El își măsoară percepțiile care creează emoțiile odată cu experiențele care îi induc o stare de transă din care se vor desprinde apoi imaginile marelui scenariu. Sau, la fel de bine, scriitorul poate fi un *self-model of attachment* față de evoluția unei profesiuni care își exercită prerogativele la granița dintre cunoașterea nelimitată și maximizarea potențialului de difuzare a ideilor prin producția de combustibil științific.

El poate fi un om al cărui suflet seamănă foarte bine cu un puzzle ușor de reprezentat pe harta vieții, piesele găsindu-se în modul în care se implică în reînnoirea ei.

Leadership: Ești legat de încercarea de a înlocui "infinitul care menține viața în vid" cu încercarea de a justifica povestea căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA"?

Două instanțe se atrag în câmpul scriitoricesc: cuvântul inteligent care, dacă este plasat unde trebuie, poate să înnoade sau să deznoade firul poveștii; și nevoia unei posibile modificări de conținut și stil care poate da scriitorului senzația de stranietate sau o senzație de irealitate (acționând ca o otravă dulce) care în mod inevitabil continuă să exercite o influență secretă asupra vieții lui.

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în același timp personaj și povestitor, un punct de referință pentru viață și un punct de referință pentru știință, dezvoltând în jocul reciprocității o anumită autonomie în colectarea de fonduri private, de tip "index", care stochează valori care par mai importante. Unele îi ghidează modul de comportament și modul de gândire, altele determină calitatea stărilor sale, a credinței sale, a acțiunilor și a relațiilor ce le are cu realitatea propriei existențe.

Dacă vrei să trăiești într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii tale, care să se opună oricărei interferențe care te poate abate de la cursul de acțiune stabilit de cerințele frumosului și omenescului, atunci îndreaptă-ți leadershipul către interior când interpretezi un rol mare pe scena vieții. Scrisul este primul pas către acea reflecție asupra sensului vieții, venit dinspre prezența unui artist al plăsmuirilor de limbaj care vrea să interogheze felul în care este alcătuită lumea, felul cum totul funcționează într-o atât de strânsă legătură cu starea lui sufletească.

Dar poți, oare, să faci asta – sută la sută – fără să piezi nicio clipă legătura cu dorința de ascensiune care sădește în tine aspirația spre cucerirea unei alte lumi, a infinitului care menține viața în vid? Sufletul tău simte nevoia unei contopiri cu infinitul pe care îl creezi din contul tău de om dependent de o realitate care se auto-transformă?

Viața în vid este o poveste încă nescrisă care își așteaptă naratorul. Iar infinitul care menține viața în vid este perioada, starea de așteptare a unei sclipiri de inspirație care poate să vină sau să nu vină din partea unor persoane superioare care și-ar putea stimula abilitățile artistice în funcție de realitățile exterioare și interioare.

O poveste căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA" ia în considerare nevoia fundamentală a omului de a se exprima așa cum este, de a se redescoperi, de a se detașa de lumea din jur printr-o vie emoție transfiguratoare.

Această emoție poate varia de la o abordare a temporalității vieții interioare, la reprezentarea atemporalității unei conversații plăcute cu propria conștiință, ca și construcție metaforică minuțios elaborată.

Ființa a cărei esență este infinitul este protagonistul unei povești uluitoare despre speranță, credință și miracolul vieții, care nu cunoaște decât monologul unui om singur, dar împuternicit cu orizonturi mult mai mărețe decât cele efemere ale lumii acesteia, provocate de ivirea unor realități mult mai diferite decât cele anticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiinta-a-carei-esenta-este-infinitul.html

Ființa cunoscătoare al cărei reflex este devenirea

On Octombrie 10, 2013

Scanează întreaga structură a forțelor tale de orientare, ca să descoperi reperele ce pot influența pozitiv nivelul tău de profesionalism.

Morții nu i-a mai rămas prea mult timp de așteptat. Invizibil, organismul acesta aflat în stare de suspensie își reglează toate funcțiile de răspundere ce i-au fost încredințate de la natură și așteaptă doar un semn ca să intre în acțiune. El își anunță necuvântător prezența pe măsură ce îi este pus la dispoziție spațiul necesar desfășurării forțelor neprevăzute și compromițătoare care își accelerează vectorii de voință supremă în direcția trasată de destin.

Dar până și moartea începe să dea semne de îndoială, o lipsă de continuitate în proiectele ei, în actul de conducere, o prematură defecțiune a sistemului de operare atunci când mintea omenească își redobândește concentrarea și rămâne constantă în rezultate, în vecinătatea suprafeței de spirit și de spontaneitate.

Leadership: Îți proiectezi obiectivele pe fondul realității autentice, pe baza experienței individuale de cunoaștere anterioară, prin înțelegere proprie și prin interpretarea propriei ființe pe care o propune altcineva?

Hannibal Lecter nu oferă niciun indiciu concludent cu privire la prinderea criminalului, doar fărâme de flashbackuri și întrebări cu răspunsuri echivoce, drumuri impracticabile la nivel psihic și emoțional.

Prin urmare Clarice Starling este nevoită să-și pună la bătaie mintea, să-și scaneze întreaga structură a forțelor de orientare și să le imprime o anumită accelerație pe direcția deplasării spre un reper fix. Dintr-o singură încercare să-și aducă în stare perfectă elementele active, reglate de intuiție, de sensibilitate și de conștiință. Fără precedent să realizeze un schimb de substanțe și de energie cu mediul ei de acțiune.

FBI-ul realizează o hartă a crimelor comise. În împrejurimi, undeva acolo, în singurătate, se ascunde Buffalo Bill. Grăbește-te Clarice, grăbește-te ! Viața bietei Catherine depinde acum doar de agilitatea minții tale. Timpul este pe sfârșite !

După cum un arheolog își reglează cu finețe mișcarea mâinilor și a corpului pentru a putea efectua săpăturile necesare scoaterii la iveală a unui obiect de valoare inestimabilă, Clarice își programează decodorul mental și caută cu sârguință canalul potrivit la numărul regiunii unde crede că ar putea găsi unele răspunsuri evidente, urmărind întocmai schema de aplicare a unui algoritm simetric. Mintea ei creează noi reflexe de judecată, capătă alte valențe de cuprindere a realității.

Clarice se îndreaptă spre o sarcină greoaie și ambițioasă: inventarea unei scheme generale de orientare, grație căreia să fie posibil să descopere reperele care pot influența destinul bietei Catherine, răpită și sechestrată de Buffalo Bill. Dar pentru a-și atinge scopurile, Clarice trebuie să introducă în evoluția construcției orientării sale un raționament unic.

Practic ea are misiunea de a descoperi, îndărătul profesionistului în devenire, ființa cunoscătoare a psihicului uman al cărei reflex este această devenire.

Leadership: Perspectiva a ceea ce te conduce către obținerea rezultatelor te împinge să fii cu totul altceva, împotriva voinței tale de a recunoaște pur și simplu o anumită realitate?

Clarice scapă din vedere un singur aspect în toată această operațiune complexă de căutare a indiciilor: nu-și dă seama că de fapt altcineva i-a programat întreaga mentalitate, că de fapt ea este obligată de Hannibal să devină altcineva, un produs psihologic cu însușiri mult mai profunde.

Practic, ea se angajează într-un demers dificil împotriva voinței sale de a recunoaște pur și simplu o anumită realitate: că de fapt este un cobai care nu poate lua decizii singur, ci tot timpul așteaptă să i se ofere suport în căutarea informației, un anumit cadru de referință (intelectual, emoțional) care să o ajute să urmeze drumul cel drept al indiciilor și al descoperirilor.

După ce criterii preferăm un mod de gândire "industrial", generator de perspective sărace și subiective, unei modalități de abordare a cunoașterii bine cioplite în materialul dur al judecății care trezește și întreține interesul pentru activitatea de cercetare desfășurată în folosul devenirii, dispunând de aceleași considerente de ordin practic?

Avansarea liderilor spre un nivel superior de profesionalism, datorită producției la scară largă de judecăți, calcule și mecanisme logice, este foarte pretențioasă. Se ajunge în situația de a realiza estimări, presupuneri și scenarii diferite asupra naturii cercetării, menite a satisface una și aceeași ipoteză. Astfel se înregistrează o anumită evoluție ascendentă a leadershipului, dar minoră în comparație cu adevărata evoluție.

În acest caz descoperirea reperelor multiple și complexe ce pot influența major existența omului supus unei influențe străine negative, în limitele căruia se înscriu într-o continuă întrecere tot felul de indicii și suspiciuni, se dovedește insuficientă.

Leadership: Când te confrunți cu o probă de viață, te lași furat de tendința de a te poziționa, în general, la un nivel mult inferior propriei prestanțe de a te numi "privilegiat" într-o anumită știință?

Două moduri de gândire sunt definitorii pentru dezvoltarea leadershipului. Gândirea rațională și analitică, corespunzătoare pentru evaluarea rezultatelor cercetării care duc la atingerea unui target de ordin moral și social. Şi gândirea care imprimă o anumită accelerație propriului potențial de lider, dar mai puțin corespunzătoare devenirii rodnice spre ceva mai înalt, spre o excelentă cunoaștere de sine. Între ele două, deseori are câștig de cauză cea dintâi.

Opțiunea de generare a valorii, îndărătul profesionistului în devenire, se realizează după criterii destul de exigente, după anumite modele de stabilite în practica leadershipului, după anumite reguli raționale și după anumite argumente. Având ca scop o cunoaștere cât mai profundă a naturii umane și a transformării acesteia. Dar și după tipul de interpretare a schemei de orientare ce se realizează în funcție de reflexele de judecată care trebuie să dezbine liderul dintr-un sistem încremenit de cunoaștere și de analiză.

Leadershipului implică o urmărire consecventă a consecințelor pe care ipotezele și concluziile, răspunsurile evidente sau nesigure, le au pe plan profesional. Prin parcurgerea susținută a unei căi de introspecție și conștientizare profunde, dar și grație unei viziuni reglate de intuiție, de sensibilitate, de robustețea scenariilor și de raționamentul unic care influențează cercetarea, trebuie să-ți aduci în stare perfectă elementele active care au puterea de a declanșa procesul de devenire.

Această devenire se reflectă în rezultatele pe care le obții. Şi depinde de cât de cunoscător al psihicului uman ești.

Leadershipul este experiența pe care o capeți prin autosugestie sau printr-un transfer de personalitate care nu îi este oricui la îndemână, cu mențiunea de a nu te transforma într-un experiment pentru altcineva.

Ființa cunoscătoare al cărei reflex este devenirea scoate în evidență acel drumul parcurs de lider pentru a obține performanțele dorite. Acest drum, care se dorește să aibă un trend ascendent, este inimitabil și se construiește în timp. El poate avea un traseu plin de ocolișuri și de meandre. Sau poate fi rectiliniu, în funcție de cunoștințele, abilitățile și experiența anterioară a liderului. Dar el nu se construiește după formule matematice, ci implică întotdeauna elemente ce țin de fondul unic și personal de dezvoltare.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/fiinta-cunoscatoare-al-carei-reflex-este-devenirea.html

Fila albă din agenda de programări

On Martie 20, 2013

Descoperă oportunitatea trecerii la un alt statut, acordând propriei tale naturi o cotație maximă.

Încă o dată nemilosul asasin, aflat în fruntea mișcării sale de cavaler al întunericului, își dezlănțuie furia instinctivă. De această dată împotriva unui mafiot important care a avut îndrăzneala de a-i tulbura liniștea interioară.

Dar lângă Anton Chigurh și victima lui atinsă de fasciculul laser al fatalității, stă resemnat, ca o filă albă, un suspect firav și temător care nu se află în "agenda de programări". Un nimeni, un biet contabil care nu găsește curajul să acționeze în vreun fel, să iasă la înaintare cu vreun comentariu. Totuși, el nu fuge, ci răspunde cuviincios la întrebările ce-i sunt adresate. A ales unealta corectă, a găsit mijlocul de a-l determina pe asasin să treacă printr-o experiență deosebită, fapt care i-a adus însuflețitoarea izbăvire.

E destul ca Anton să respire, că imediat nervii acestui firav ghiocel se și încordează, limita superioară a tensiunii sale normale este atinsă. O legătură covalentă se stabilește preferențial între elementele cu caracter personal și spiritual apropiate. Încrederea, credința și nădejdea, se defragmentează în molecule tot mai izolate.

Ceva se întâmplă, ceva neobișnuit. Asasinul stă uluit în fața unicului martor al oribilei sale crime, în timp ce martorul stă uluit în fața atitudinii blânde, fără precedent a asasinului. O transformare reciprocă între două tipuri de energii, eliberându-se o cantitate de căldură ce produce topirea parțială a stratului de gheață din personalitatea lui Anton.

Leadership: Experiența unei senzații de tipul "m-am săturat să răspund la provocări" avute în urma unei revelații de simțire și gândire înaltă te face să-ți cauți identitatea într-o lume a regăsirii Sinelui conectat la condițiile pieritoare ale vieții?

Ne putem îndoi? Nevinovatul emană *une lumière nouvelle* ca mijloc de apărare, o stare de spirit la superlativ, ceva mult mai misterios decât poate crea rațiunea umană, și pentru care nu se găsește explicație. Ca un medicament miraculos împotriva morții și a bolii, încă neinventat la scară mondială, ținut ascuns în micul laborator al ființei sale.

Şi ce medicament ! În locul metodei clasice de înlăturare a oricăror martori, Anton dă semne de redresare a personalității, își reprimă dependența de a ucide. Pare că a găsit mângâiere de la aproapele său, un motiv gingaș pentru a se despărți de orice inițiativă vanitoasă, păcătoasă. O intenție de idilizare?

Anton devine predispus la inerție, riscând să-și piardă originalitatea, să devină lânced și greoi, să se pietrifice prea de timpuriu într-o profesiune care cerea " *No Mercy* ".

El nu mai este pătruns de acel credo normal al conștiinței sale, " *Safety first* ", ci pentru întâia oară impulsul său brutal este anulat cu totul. Pare că ridică ființa umană la un rang mai înalt. Prin propria lui forță de reacțiune elimină barierele nonconformismului dus până la paroxism. Legea lui Murphy: " *Dacă ceva rău se poate întâmpla, se va întâmpla cu siguranță* ", dă greș de această dată, își schimbă radical sensul.

Anton sesizează pentru prima dată necesitatea și oportunitatea trecerii la un alt statut, dintr-un motiv nobil. Dând prudent, fără grabă, dimensiunii umane o cotație maximă. Un fel de conductivitate, o cantitate de energie pozitivă traversează într-o secundă secțiunea sensibilă a personalității sale, pe o lungime neobișnuită.

Astfel vulcanul își suspendă activitatea și devine pasiv. Cel puțin pentru o vreme. *

Leadershipul: Lupta cu propriile tale variante de "a fi" poate servi ca un pretext pentru a trăi experiența unei anumite nuanțe de moralism care scade din concentrație printr-o alăturare de slăbiciuni și circumstanțe nefericite?

Ai găsit mijlocul de a stimula experiența cea mai îndrăzneață a celor din jurul tău? Ești pătruns de acel credo normal al conștiinței " *Safety first* "? Poți elimina barierele nonconformismului prin propria ta forță de reacțiune? Îți poți stabiliza crunta dependență de a urma o cale improprie personalității tale?

În tranziția spre limanul devenirii, prima jumătate care te individualizează - cea care stimulează experiențele cele mai îndrăznețe, nu duce întotdeauna către adevăratele culmi ale progresului, ci deseori spre o încăierare în toată regula cu propriile tale variante de "a fi". Prima variantă ia în considerare cauza unei anumite situații de tulburare emoțională sau a unui stil de viață deficitar, iar cealaltă variantă (într-un mod izolat) are semnificația de experimentare conștientă a sensului de a fi un centru de inițiativă în ce privește suportabilitatea "costurilor" necesare vieții, de a fi un recipient al impregnărilor de neliniște din exterior.

Astfel se naște o luptă categorică în tine, o pendulare permanentă între contrarii: bun sau rău, măreț sau tragic. Înainte să ridici cortina schimbării, încep să se zbată captive întrebările răscolitoare ale existenței tale: " *Cine sunt cu adevărat? Sunt un simptom direct al propriei mele slăbiciuni? Sau o piatră de temelie solidă în viețile altora?* "

O idee teribilă apare: leadershipul este o podoabă? Poate. Fiindcă el este bunul cel mai de preț al unor ființe rare, a unor oameni dotați cu capacitatea de a face distincție între cele două laturi ale personalității care îi definește. Aceia care posedă "geniul" sau cel puțin "talentul" de a schimba acea intolerabilă și instabilă stare de " *a fi* ".

A trăi experiența unei anumite nuanțe de moralism înseamnă să-ți asumi responsabilitatea unei schimbări, a unei înnoiri sau libertăți de decizie, în raport cu valorile propriei supraviețuiri într-un context de tipul: "Cu ce m-am ales din toată tragedia acestei întâmplări?"

Valori precum: liberul arbitru, libertatea de expresie și de alegere, toleranță în fața dezamăgirilor și a evenimentelor stresante, adevărul, dreptatea, egalitatea, compasiunea, trebuie să facă parte din arsenalul puterii de a alege să lași sau nu circumstanțele să dicteze modul în care te percepi pe tine însuți. Din nefericire aceste două proeminențe ale excelenței sunt posedate de prea puțini dintre cei care au fericirea de a se consacra ca lideri, ele devin doar trenuri de marfă care duc minereul undeva la prelucrare – de a căror frâne și direcție am serioase îndoieli.

Liderul este rezultatul căutărilor sincere pornite din dorința de a face performanță, de a face lucrurile să iasă întotdeauna cum trebuie în urma unei conjuncturi nefavorabile. Reprezintă ipostaza creată cu grijă de către cele două entități partenere: "geniul" și "talentul". Statutul prioritar al liderului trebuie să fie acela de om care știe să devină mai bun, în curajul de a recunoaște că a greșit în anumite momente ale vieții.

Cel ce a trecut prin viață dobândind o sumă de experiențe, a înțeles că nota dominantă a propriului caracter, singurul mijloc de apărare împotriva deșertăciunii și absurdului, dar și a falsității, este pozitivismul din el, condimentat cu un amestec de caracteristici nutritive: adaptabilitatea, integritatea, redresarea personalității, stabilizarea dependenței de a fi servitorul unor inițiative vanitoase, păcătoase.

Leadershipul este puterea de a te schimba în condițiile unei game de posibilități de alegere între ceea ce te face să suporți suferința și ceea ce te face să simți mulțumire din faptul că nu te lași prins în plasa prejudecăților și convingerilor limitative.

Fila albă din agenda de programări scoate în evidență factorul (adeseori uman) care participă decisiv la transformarea ta, dând un sens pozitiv existenței tale.

Accepți nevoia de a-ți focaliza mintea și puterea voinței asupra propriei transformări? Ai curajul de a-ți înfrunta cele mai profunde compulsiuni? Îți trebuie acea calitate care lipsește adesea din bagajul de calități al "liderilor industriali"?

Descoperă oportunitatea trecerii la un alt statut, acordând propriei tale naturi o cotație maximă.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Finala de pe tărâmul explorării

On Mai 14, 2012

Fă dovada propriei tale măreții, fără să te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Filmul *"Meet Joe Black (1998)"* . Ultima cină, împreună, toți membrii familiei, cu numai câteva zile înainte de evenimentul mult așteptat: petrecerea de aniversare a marelui om de afaceri Bill Parrish.

Dar Bill era singurul de la masă care nu părea deloc entuziasmat de eveniment. Bărbatul acesta ordonat în tot și în toate, își stăpânește chiar și în clipele de relaxare, în mediul familial, fiecare nerv al feței. Pe figura lui impozantă, plăsmuită parcă dintr-un aliaj rezistent la schimbare, oglindind cea mai desăvârșită combinație de două tipuri umane, identice prin tăria pe care o răspândesc în jur – al savantului, care nu sfidează nicio lege, și al judecătorului care sancționează fără milă orice mică greșeală – nu se poate zări niciun zâmbet.

Leadership: Ești pe cale să-ți dezvolți o mentalitate egoistă și disprețuitoare în încercarea de a-ți ascunde vulnerabilitățile și de a te proteja de descumpăniri ulterioare?

Fiica lui cea mare, Allison, pregătise mini-tortul, iar el, singurul om pe care-l admira cu adevărat, nici măcar o felie nu voia să guste. Ca și cum cineva i-ar fi încremenit cu puterea unui singur gând fiecare gest, fiecare tresărire a inimii sale, fărâmițându-i decisiv orice urmă de simțire. Biata femeie, nefericita victimă a unei nepăsări covârșitoare, istovită de furtunile interioare care îi răscoleau întreaga fire, își trage ochelarii de soare pe ochii întristați, sperând să-și ascundă lacrimile care curg nestingherite ca un râu de apă vie din care emană toată puterea ei, și de care nimeni nu se încumetă să se atingă.

- "The goddamn party ! " Ați auzit? Nu-i pasă deloc ! De ce mă mai chinuiesc? Încerc să pregătesc în numai două zile petrecerea secolului pentru tatăl meu, iar lui nici că-i pasă ! "He doesn't give a shit ! " exclamă ea cu tărie.

După cum Sigmund Freud și-a ratat nu numai cariera academică, ci și practica medicală prin împotrivirea lui față de metoda mecanică a neurologiei, tot astfel marele Bill Parrish, precis ca un matematician în toate planurile sale, autoritar în toate palierele vieții sale sufletești, era pe cale să-și piardă și ultima brumă de bun simț, ultima fărâmă de respect pentru tot ceea ce însemna "noi" în sânul familiei sale - prin atitudinea lui nepăsătoare față de străduințele fiicei lui.

Leadership: Te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice?

Un lider care are puterea să producă schimbarea, și care o produce cu acea frenezie a descoperitorului, surprinde manifestările cu totul materiale, cele mai puțin aparente, a lumii lăuntrice, morale și sufletești a celor din jur – dar mai întâi își încarcă el însuși, la maximum, necontenit, bateriile morale, sufletești care îi alimentează existența.

Așa cum un scriitor se strecoară în făpturile miilor de personaje ale sale și se pierde în labirintul existenței lor, trăind viața lor, tot astfel un individ ca să se apropie de excelența în arta conducerii trebuie mai întâi să-și comunice emoțiile în mod pozitiv, să le recunoască

atât pe ale lui cât și pe ale celorlalți - fără să se piardă în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Personalitatea poate să reprezinte o indulgență trufașă, aproape disprețuitoare față de cele necunoscute care te blochează în deciziile tale, sau poate fi esența unei realități din care nu poți scăpa. Depinde de felul cum răspunzi la acțiunea neașteptată și la neprevăzutul care modelează orice valoare a ta de referință.

Dintr-o dată omul cu inimă de piatră, omul nestrăbătut de nicio emoție – sau poate de una impură, nefiltrată de rațional și moral, el care traversa criza "nerecunoștinței" - își deschide la un singur acord de voință, inima. Sesam, deschide-te ! În ochii marelui Bill Parrish, mai înainte atât de reci, se ivește într-o clipă, ca la comandă, scânteia înțelegerii, sclipitoare ca un diamant. Își simțea, așa cum razele soarelui mângâie lin pământul, toată făptura reînnoită de emoții și energie pozitivă.

Dar cine? Cine i-a răscolit micuța cămăruță a sufletului? Cine, ce anume, cu ce forță i-a reparat defecțiunea majoră a inimii făcând ca aceasta să pompeze din nou, continuu, liniștitor, o cantitate imensă de emoții eliberatoare, cu vibrații foarte înalte precum bucuria, dragostea, rațiunea, acceptarea?

Bill săvârșește minunea: ia o felie din tort, o gustă cu acea plăcere a omului care găsește și soarbe fluidul tămăduitor al bolii necunoscute care îl afectează, închide ochii încet, respiră profund, simțind parcă cum leacul își face instantaneu efectul – apoi, Evrika ! Ce bun este tortul ! Şi ce reacții benefice are medicamentul care îndulcește firea omului ! Căci în clipa următoare Allison tresare de bucurie, își șterge lacrimile, își potolește sufletul zbuciumat; apoi gestul lui este salutat și urmat de ceilalți membri ai familiei, care se încumetă a gusta din același minunat tort, din aceeași tip de esență vie.

Leadership: Îți suprimi năzuința spre virtute din pricina căutării cu orice preț a unui moment de deconectare de la ceea ce fusese până atunci viața ta?

Dacă nu vrei să te rezumi doar la statutul de lider, ci la a fi un om de calitate, atunci fă tot posibilul să nu te îmbolnăvești de boala "fugii de sine". Asumă-ți întreaga responsabilitate pentru toate emoțiile îți limitează performanțele. Aceste emoții transmisibile, pe care le trăiești în rând cu ceilalți oameni, te încearcă la orice pas, la orice vârstă, te atacă în împrejurările cele mai delicate, punând piedică puterii tale de a empatiza, îngreunând parcurgerea drumului tău optim spre excelență.

Fuga de sine, departe de limitările ignoranței față de lumea din jur, este o încordare a trăirii instinctive față de experiențele noi, o încordare care nu cedează în fața niciunei atracții. Ea se formează atunci când nu reușești să optimizezi posibilitățile privind abordarea și afirmarea autonomiei tale ca om de mare finețe intelectuală.

Ești eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi? A încerca să trezești ecourile propriului tău Eu, fără să găsești răspuns la întrebarea: " *De ce nu sunt compatibil prin felul de a gândi și simți cu ceilalți oameni?* ", este ca și cum ai vrea să tămăduiești bolile sufletului strict pe cale medicamentoasă, fără să aplici în prealabil nicio terapie sufletească.

Dacă te împotrivești realității care te face să fii așa cum ești, ca un abil calculator care își face bine socotelile, căutând să te agăți cu orice preț, în mod egoist, de o abordare care nu te definește, dezacordându-te de latura profund umană care atinge și emoționează pe cei din jur, atunci granițele dintre leadership și viața ta vor deveni permeabile.

Virtutea este calitatea de a rămâne la înălțimea propriei măreții chiar și atunci când te cobori la nivelul unei trăiri care se consumă.

Finala de pe tărâmul explorării desemnează acea rampă de lansare pentru tine însuți, pentru Eul tău care se lovește constant de refuzul propriu, ca de un zid construit din indiferență, din inconștiență, superficialitate, ori dintr-un fel de amorțeală bolnăvicioasă - de a te conforma celor mai de preț emoții și simțăminte, de a înainta fidel pe drumul măreției. Explorează-ți sinele înainte de a produce schimbări în garnitura sufletească a celorlalți oameni.

Important nu este tabloul de pe perete, ar spune un artist, ci întregul mediul înconjurător, șirul de experiențe, pozitive sau negative al conștiinței tale, care îți modelează personalitatea – căci tocmai conștiința, această piatră de hotar a leadershipului, îți încarcă spațiul interior cu fluidul binefăcător al schimbării și dezvoltării tale spirituale, dictându-ți ce și cum să faci, să te comporți, să spui, să iubești sau să urăști – ce anume să scoți la iveală, ce anume să ții ascuns.

Fă dovada propriei tale măreții, fără să te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Source: https://neculaifantanaru.com/finala-de-pe-taramul-explorarii.html

Flacăra unei lumânări ținută de o mână invizibilă

On Martie 02, 2014

Extinde-ți teritoriul de cunoaștere, fără să te atașezi prea mult de proprietățile realității cu care ajungi să te identifici.

Cu un zel deosebit încercam să-mi concentrez toate forțele inteligenței mele spre o întoarcere la esențialul pe care îl pierdusem din vedere, la constituirea unei viziuni filosofice proprii, bazate numai pe experiența de viață. Care, însă, suferea mici alterări sub influența diferitelor condiții de utilizare a rațiunii. Trebuia să am grijă cum prelucrez fiecare request individual pentru asigurarea un echitabil schimb de coordonate între sistemele de referință ale autorității mele intelectuale și morale.

Era limpede că felul acesta de a mă privi și de a mă înțelege, sub aspectul unei analize atente și a unei opțiuni de prelungire a valabilității mele de fond, pe care orice om responsabil de propria formare este obligat s-o efectueze din când în când, spunea mereu același lucru: „ *Oare înțeleg în profunzime ceea ce caut pentru a umple golul creat de o insuficientă configurare a parametrilor de utilizare a proceselor superioare de gândire?* "

Mai mult ca sigur eram electrizat de acea gândire artificială și abstractă a omului de știință, despre care esteticianul român, Ion Ianoși, spunea că oprește în loc mișcarea necontenită, separă părțile inseparabile ale întregului, disecă și pătrunde adâncurile ce nu i se înfățișează direct, adâncuri ce se cuvin înțelese prin efortul mijlocitor și întrucâtva mortificator al rațiunii.

Omul care nu descoperă din experiența propriilor trăiri o nouă teorie sau un nou concept de originalitate în domeniul creației științifice, cu certitudine nu posedă nici clarviziunea destinului care îl impinge să fie mai mult decât este.

Încăpățânarea de a depăși orice limită. Sondarea profunzimilor în ceea ce privește domeniul științei. Erudiția metodică bogată în rezultate precise și prețioase, ca un izvor de apă vie din care bei și nu te mai saturi. Stimularea unei gândiri independente și investigative. Toate acestea îmi pregăteau piesele pentru suportul solid de susținere și promovare a leadershipului.

Vina era în totalitate a mea. Pentru că îmi pierdusem esențialul. Pentru că mă atașasem de proprietățile unei realități grevate de niște aspirații intelectuale superioare, cu care ajunsesem să mă identific. Pentru că uitasem să conștientizez toate părțile bune și rele care, asemenea unor regiuni frământate, răscolite de fenomene atmosferice aleatorii, făceau ca viața să merite să fie trăită.

Leadership: Ai activată opțiunea de prelungire a valabilității tale de fond rezultată din sugestia unei fine intuiții a operei finale căreia i-ai închinat întreaga viață?

Crezi că poți să iei parte la o bătălie titanică și să te întorci fără niciun traumatism de pe țărmurile suprasolicitărilor intelectuale și a frământărilor de ordin moral sau emoțional? Ești continuatorul valorilor care te ajută să crești spiritual, ghidându-ți viața spre tărâmurile unei gândiri care produce o cotitură fundamentală în modul de abordare a realității?

Dreptul de a utiliza și promova leadershipul aduce cu sine responsabilitatea deschiderii unui nou orizont creativ în cunoașterea umană, ca un fel de opțiune de prelungire a valabilității

tale de fond și găsirea unui antidot pentru sentimentul de angoasă care îți poate însoți existența. Poți oare să te împaci cu tine însuți pe fondul unei tendințe de evoluție care îți solicită intens capacitatea intelectuală?

Opera finală căreia i-ai închinat întreaga viață este rezultatul străduinței cu care ți-ai perfecționat mijloacele de exprimare pentru a putea comunica adevăruri despre sine, despre existență, despre lume, concepute sub forma unor legi universal valabile.

Imaginația cu care îți completezi prejudecățile sau virtuțile, în abundența nebănuită a situațiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din viața cotidiană, deci recurgând la o comparație cu realul, corespunde manifestării dorințelor tale de a aduce mai întâi în conștiința propriei credințe schimbarea direcției de curgere a evenimentelor.

Dacă alegi să îți schimbi viziunea asupra a ceea ce te preocupă cu totul, sau mai degrabă asupra a ceea ce se întâmplă dincolo de realul care te stăpânește, curățându-ți gândirea de toate condiționările și toate pretențiile ei de a avea un caracter supranatural, nu vei putea să experimentezi o creștere ritmică a frumosului existențial. Ci vei risca o suspendare în gol, susținându-te doar printr-un adevărat miracol al legilor echilibrului de ceea ce contează cu adevărat pentru tine.

Abilitatea de a înțelege și promova leadershipul, dobândită prin controlul impulsurilor care îți pot prejudicia existența, ținându-te departe de primejdia unei creații intelectuale care și-ar pierde seva în timp, are la bază fenomenul strict uman numit conștientizare. Să conștientizezi schimbarea produsă prin tine însuți datorită unui concept inovator. Şi numai datorită acestui proces, poți evalua mai bine propriile tale experiențe și trăiri. Precum și experiențele altora, învățând de pe urma lor.

Leadership: Imaginația cu care îți completezi virtuțile de realizare a unei opere generatoare de noi direcții de viață corespunde manifestării nevoii tale ascunse de a te simți superior în fața unui nou început de lume?

În "The Raționale of Verse (1843)", scriitorul american Edgar Allan Poe scria următoarele: " *Să examinăm un cristal. Ne interesează întâi egalitatea dintre unghiurile uneia dintre fețele sale. Egalitatea laturilor ne place. Dar cea a unghiurilor ne dublează plăcerea.* "

Dacă alegi să cercetezi și să mergi mai departe pe drumul construirii unui imaginar care deschide noi orizonturi cunoașterii cele mai avansate, să intri pe drumul înțelegerii unui teritoriu științific mult mai disputat, te vei atașa de proprietățile unei realitații grevate de aspirații intelectuale superioare, cu care sigur vei ajunge să te identifici.

Şi astfel, devii asemenea flăcării unei lumânări, ținute de o mână invizibilă. Atingi o anumită perfecțiune, prin relație cu rezultatele experimentale, impusă de o forță care face un unghi obtuz cu axa de referință a ceea ce este unanim acceptat, impus drept unică variantă existențială de luat în calcul: bucuria de a trăi.

Poate că acest unghi îți dublează plăcerea de a interacționa cu un spațiu generat dinamic printr-o cunoaștere ce devorează orice resursă informațională. Dar îmbunătățirea "fețelor" leadershipului se află la originile construcției tale identitare care interacționează cu valorile, cu modul cum îți interpretezi personalitatea pe terenul realității prezente și viitoare, în perfectă armonie cu accepțiunile și principiile tale existențiale.

A te simți superior în fața unui nou început de lume înseamnă să-ți desăvârșești

imaginația spre inepuizabil, multiplicând formele de percepere și de exprimare a realității cu noi adevăruri care pot fi valorificate în viața reală.

Flacăra unei lumânări ținută de o mână invizibilă scoate în evidență acea teamă de a nu fi pus în situația de a da socoteală propriei tale conștiințe, care nu se vrea o autoritate în vreun domeniu de specialitate. Dar care trebuie educată în așa fel încât să nu ajungă *a stranger* pentru existența plină de bucurii care te hrănește. Nu te îndepărta te tine însuți, oricât de fascinantă este abilitatea ta de reinventa lumea !

Source: https://neculaifantanaru.com/flacara-unei-lumanari-tinuta-de-o-mana-invizibila.html

Fluxul torențial al imaginației

On Octombrie 04, 2014

Lasă-te cucerit de o idee dominantă, pentru a-ți putea dovedi competența în soluționarea unității în compoziție a leadershipului.

De la primii pași făcuți pentru realizarea filmului "Alexander Nevsky", regizorul Serghei Eisenstein lucrează în pereche cu scriitorul Pyotr Andreyevich Pavlenko care însoțește echipa de cineaști la Tashkent, în Uzbekistan, în ziua de 18 iunie. De acolo Eisenstein străbate cu mașina 1500 km, studiază manuscrise, miniaturi, vizitează orașe istorice ca Samarkand și Buhara, urmărește traseul viitorului canal.

Imaginația, tensionată de contactul cu locurile istorice, își începe cunoscutul flux torențial de creație. Gândurile se nasc cu repeziciune în pasiunea observației nemijlocite. Îl pasionează, de pildă, amestecul de vechi, istoric și nou, contemporan. Obsesii refulate după încercarea de realizare a filmului mexican reînvie acum. Este cucerit de la început de ideea care ajunge să-l domine: să desfășoare tema filmului de la începuturi până în zilele noastre, prin trei etape ale istoriei. Pavlenko se opune, acceptând cu rezerve doar posibilitatea unui simplu "diptic" (înainte și după revoluție), deoarece nu crede în soluționarea unității în compoziție trecând prin trei etape atât de mari ale istoriei omenirii.

Dar Eisenstein are uzul unei asemenea compoziții și va găsi soluției ei artistică. *

Leadership: Poți să identifici acea funcție a gândirii care să constate misterul plăsmuirilor noi, ghidându-te după percepția că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic?

Dacă vrem să atingem o anume finalitate în procesului de creație, aducând un plus de valoare „unicatului" pe care îl reprezentăm, atunci trebuie să luăm în considerare ceva foarte apropiat de ceea ce ne interesează – viziunea filtrată prin imaginație. O asemenea viziune care în contextul artei este întărită printr-un soi de rațiune sintetizatoare, separată de orice formă de limitare, își extrage toată puterea din acuitatea observației nemijlocite.

Un artist care este pasionat, de pildă, de amestecul de vechi, istoric și nou, contemporan, poate să găsească o armonie vitală între creație și ansamblul realității ce o înconjoară. El poate, în același timp, să devină o forță activă de mediere între contextul cercetării și inovării, prin personalizarea fluxului de idei și gânduri, în sens unic, separându-se de ceea ce este în afara propriului control.

Arta pe care o propune un regizor ca Eisenstein este un fel de definire a unei perspective pe care numai el o intuiește, dublată de o puternică nevoie inconștientă de a crede în plăsmuirile imaginației sale. Şi de a se simți superior datorită percepției după care se ghidează, anume că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic.

Sugestivitatea pe care o imprimă regizorul operei sale, cuprinzând un sistem de concepte și metode destinate întăririi anumitor sentimente, se bazează pe imaginile care trebuie privite de la o anumită distanță și dintr-un anumit unghi, în așa fel încât spectatorul să se bucure de spațialitate chiar și atunci când se mișcă în fața ecranului.

Creația este reprezentarea unei expresii sensibile, posedând un înțeles mai înalt și o

conotație simbolică profundă, care se remarcă printr-o imagine în care fiecare părticică conține esența unui întreg univers cristalizat de-a lungul unui puternic curent artistic.

Funcția de bază a gândirii care poate să constate misterul unor noi plăsmuiri poate fi redată prin remarca cunoscutului vrăjitor, Ravenheart: *"Într-un multiunivers infinit, toate improbabilitățile trebuie să fie finite. Nimic din ceea ce ne putem imagina nu este cu adevărat imposibil. Singura întrebare este: care sunt șansele?"*

Marii creatori de artă cunosc bine această regulă nescrisă: „De vreme ce avem un mister, va trebui să avem și o funcție misterioasă a gândirii, care să-l constate." Desigur, această îndreptare a privirii înspre un alt orizont al receptării de idei și concepții, puse pe seama gândirii care se cere frământată înspre scopuri mai luminoase, unde gândul supraviețuiește doar în deplină concentrare și stimulare, se realizează printr-un proces de actualizare a noțiunilor cuprinse în știința ta.

Pentru a-ți putea dovedi competența în soluționarea unității în compoziție a leadershipului, a cărui esență este viziunea, este necesar să te lași cucerit de o idee dominantă, care să-ți schimbe perspectivele, care să dea un sens „întregului", care să fie favorabil idealului desăvârșirii.

Unitatea în compoziție este dată de ansamblul cunoștințelor, a experiențelor și a aptitudinilor, puse în sprijinul creației care nu se reduce doar la construirea și punerea în valoare a unor noi modele de gândire, ci la o știință a „iluminării" extrem de personală.

Pasiunea observației nemijlocite se poate întreține prin prelucrarea reperelor de concept și de expresivitate în vederea obținerii elementelor noi de limbaj artistic, dar mai ales prin posibilitatea de a face comparații între lucruri și fenomene diferite.

Fluxul torențial al imaginației scoate în evidență acea pasiune intensă pentru actul creației, înțeles ca un fel de autodăruire care iese la suprafață din tine în momentul în care ideile și percepțiile (vizavi de ceea ce poate oferi creația) se organizează și se structurează în perspectiva unei teme care depășește contextul concret al derulării evenimentelor.

Ideile și percepțiile se pot converti în aptitudini sau în componente esențiale ale aptitudinilor, cu scopul de a ridica ștacheta valorilor pe care pui preț în opțiunea de întemeiere a unei științe avansate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Foarte rar remarcăm ceea ce trebuie cu adevărat să vedem

On Februarie 18, 2024

Dezleagă misterul din spatele imaginii care te fascinează, construind propria ta poveste inspirată de compoziția vizuală.

Provocarea de a-mi supune imaginația să ilustreze o temă dată, devenise acum accesibilă, mai mult ca oricând. Până la urmă, totul avea de-a face cu mintea mea trecută prin valurile simțurilor, ca un fel de stimulent puternic, o recompensă onorabilă pe care simțeam că am reușit să o realizez privind, și doar privind, legătura dintre mare și pământ, între infinit și fertilitate. Da, există ceva fulminant în modul în care artistul, aplecat spre creație, simte emoția lui asemenea unei forțe tsunami, temperată doar de briza mării care mângâie visul călătorului spre infinit.

Dacă emoția nu este exprimată, nu este adâncită într-un peisaj marin, și dacă nu se revarsă în valuri de culoare pe pânză, atunci artistul o simte în confuzie și neputință. Dar când emoția este deja exprimată printr-un *Olisiscenta Umesque Edmaerche*, o stare de eliberare interioară și liniște, în care sufletul se simte curat, în armonie cu divinitatea și cu propria sa esență, atunci tema tabloului prinde viață prin tușe delicate și lumini vibrante. Prin urmare, facultatea văzului de a surprinde frumusețea mării trebuie să devină o oglindă a sufletului artistului, reflectând sentimentele sale cele mai profunde.

În acel moment, când văzul se întrepătrunde cu visarea, dând viață unor lumi fantastice, când experiența unică de imersiune în frumusețea naturii, cu plaje și faleze, se întrepătrunde cu sensibilitatea artistului, pictând o poveste pe pânza sufletului, atunci orice sentimente de neajutorare și zădărnicie dispar din senzațiile mele. Exact așa. Conștiința mea pare luminată și facilitată de o viziunea capabilă să-mi lărgească orizontul, un soi de fereastră către lumi necunoscute ce reflectă totodată o oglindă a universului meu interior.

Leadership: Poți să realizezi o legătură directă între gândurile tale și forma lor exprimată în artă, astfel încât impactul vizual pe care ele le provoacă să fie profund și autentic?

Până la urmă, tot DaVinci a spus-o mai bine ca mine: *"Va trebui să așezi prima scenă într-o perspectivă la înălțimea corespunzătoare ochiului privitorului; apoi, tot micșorând rând pe rând chipurile și lucrurile după felurile coline sau văi, vei împlini întreaga scenă. Și pentru aceasta și pentru alte pricini ce-ar mai putea fi spuse, încearcă mai întâi să redai prin desen, într-un chip ușor de înțeles ochiului, gândul și închipuirea zămislită mai întâi în minte."*

Căci marea privită din unghiul unei pânze de pictură devine o poveste a infinitului, o simfonie a albastrului, o oglindă a sufletului pe care mi-am dorit să o arăt doar într-o scenă pe care ochiul o cuprinde rar. O scenă pe care ochiul nu o va putea niciodată surprinde în totalitate, ci doar intuind fragmente din splendoarea ascunsă a unei lumi zămislită mai întâi în minte, apoi exprimată cu migală în creație. Fiindcă asta urmărește orice artist, mai ales unul atât de talentat ca mine, să se refugieze în arta frumosului exprimată prin imagini mobilizatoare care, într-un fel, fixează un eveniment între mare și pământ.

O furtună violentă, o scenă de pescuit, o clipă de liniște adâncă, efectele luminii și umbrei pe suprafața apei în funcție de momentul zilei, sau mișcarea grațioasă a pescărușilor. Toate aceste evenimente, prin puterea imaginației, pot evoca sentimentul de libertate și de speranță, dar în același timp pot declanșa o introspecție profundă asupra propriei vieți și a locului meu în lume.

Cine sunt eu în mijlocul libertății de a picta marea? Sunt o eliberare de limitări. Sunt căutătorul unei modalități de a mă conecta cu natura și de a-mi exprima propria viziune asupra lumii.

Leadership: Poți să construiești o imagine care să sporească impactul emoțional și simbolic al ideii că o lume pe care ochiul o cuprinde cu înfrigurare devine fundalul pentru o călătorie personală interioară?

Amintiți-vă personajul lui Dumas din opera "Mâna Providenței", când rostea cuvintele ajunse celebre: *"Voi fi puternic, voi fi bogat, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce va rezulta dintr-o lume care dispare și alta care se constituie."*

În această privință, aș avea de adăugat un amănunt de ordin artistic, sau mai degrabă o metaforă vizuală sau simbolică care ilustrează lupta și determinarea individului în fața elementelor naturii. Combinarea elementelor aparent contradictorii, precum puterea naturii cu fragilitatea omului, poate crea o imagine tensionată și dinamică.

De exemplu, un artist ca mine ar putea folosi imaginea unui călător pe un drum lung și dificil, sau a unui navigator pe un ocean agitat, pentru a sublinia perseverența și voința de a supraviețui și a prospera în ciuda dificultăților. Această imagine ar putea spori impactul emoțional și simbolic al ideii că o lume pe care ochiul o cuprinde cu înfrigurare devine fundalul pentru o călătorie personală interioară, epică.

Dar oare, dacă marea ar citi aceste cuvinte și ar medita la ele, ce-ar avea de spus?

- Învolburată într-o aparentă stare de siguranță pe care credeam că am construit-o în jurul meu, am devenit nepăsătoare. Apoi, într-o zi, te-am surprins pe plajă, cu privirea caldă ațintită când spre mine, când spre șevalet. Cu acea adiere blândă a privirii tale, mă urmăreai discret, cu smerenia cuiva care așează lucrurile la scara lui Dumnezeu, în timp ce eu mă delectam cu sclipirile roșietice ale soarelui răsfrânte în imensitatea mea. Erai captivat de fiecare mișcare a mea în lumina aurie a amurgului. Razele slabe ale serii se strecurau între vederea ta atât de sinceră, curată, și orizontul meu roșiatic, plin de emoție, lăsând să se vadă contururile unei imagini, ale unei experiențe, forma unui sentiment. În timp ce tu îmi desăvârșeai imaginea, eu calculam cu atenție minutele, orele, zilele, care au trecut de la momentul întâlnirii noastre, preocupată mai mult de sarcina mea de a apărea asemenea unui vis de neuitat. Şi atunci, abia în realitatea unei trăiri care nu lasă nimic în afară, pe fondul unei sensibilități răscolitoare, am remarcat ceea ce trebuia să fi priceput încă de la început: "Doar un artist poate vedea frumusețea din mine, mai mult decât pot ochii mei înșămi."

Leadershipul este viziunea cu care îți lărgești orizontul, așa încât tot ceea ce cuprinde sinele tău să creeze o punte între ceea ce simți și ceea ce exprimi.

Source: https://neculaifantanaru.com/foarte-rar-remarcam-ceea-ce-trebuie-cu-adevarat-sa-vedem.ht

Focul invizibil dintr-un suflet stăpânit de măreție

On Martie 23, 2014

Lasă drum liber afirmării valorii și unicității tale, intervenind asupra capacității de extensie a conștiinței care dă transparență mișcărilor interne și externe.

Ultima legiune din armata franceză nu mai era decât un pumn de oameni, lipsiți de muniție, și era comandată de un ofițer necunoscut pe nume Cambronne. Un general englez le strigă: " *Bravi francezi, predați-vă !* " Cambronne caută un cuvânt, așa cum ai căuta o sabie. Simte în el o spumă și acea spumă e cuvântul. Apoi, susținut de o forță lăuntrică eruptivă, le răspunde englezilor: " *Merde !* "

Așadar, printre toți acei giganți exista un titan: Cambronne. Să dai catastrofei răspunsul acesta, să spui asta destinului, să spui acest cuvânt și apoi să mori. Ce poate fi mai măreț ! Fiindcă a-ți dori moartea înseamnă a muri într-adevăr. Şi nu e vina acestui om că, deși împușcat, a supraviețuit.

Omul care a câștigat bătălia de la Waterloo nu e Napoleon cel pus pe fugă, nu e Wellington care ceda la ceasurile patru și era disperat la cinci, nu e Blucher care nici nu s-a luptat. Omul care a câștigat bătălia de la Waterloo este Pierre Cambronne.

În acel minut fatal, duhul zilelor mărețe a pătruns în omul acesta necunoscut. Să lovești cu un astfel de cuvânt tunetul care te ucide înseamnă să învingi. Să rezumi o victorie printr-un cuvânt suprem, cu neputință de rostit, să pierzi terenul și să păstrezi istoria, să ai de partea ta după măcel pe cei ce râd, e nespus de mult. E o insultă adusă trăsnetului. E de o măreție demnă de Eschil. Asta înseamnă să fii învingător. *

Leadership: Ce indicatori utilizezi în analiza acelei variabile de impact din contul unicității celui care te conduce spre cel mai înalt grad al valorii sufletești, încât să te faci ținut minte de întreaga istorie a lumii drept o "Operă A Libertății" ?

Sistemul propriu de valori și statusuri, pornind de la componentele conștiinței care completează careul performanței de a fi indispensabil în mijlocul evenimentelor, actualizând capacitățile acumulate sau estompate în relația directă cu mediul existențial, se stabilizează deseori la formula de " *defender within* ".

Pentru ca leadershipul să renască într-o formă strălucitoare, trebuie să faci loc acelei puneri la punct a stării în care te afli, favorabilă conștiinței colective, cu riscul de a deveni o victimă a circumstanțelor, un slujitor al morții programate, o rămășiță dintr-un sfârșit. Sau poți fi stăpânul propriului tău destin, o mare figură a istoriei, doar dacă ai de partea ta măreția - cel mai înalt grad al valorii sufletești.

Atunci când înduri cu stoicism fatalitatea, respectând condiția sine qua non " *Tot înainte* ", nu te gândești la o mie de consecințe pe care le poți avea, nu la faptele glorioase care vor fi criticate și judecate la rece de însăși istoria, marele tribunal al omenirii, ci la însușirile tale de căpetenie care stau în puterea ta de a fi complet autentic.

Să te faci ținut minte de întreaga istorie a lumii drept o "Operă A Libertății" înseamnă să-ți asumi datoria sufletească de a-ți mărturisi credința într-un ideal după căderea fatală în dizgrație sau în desuetudine.

Leadershipul nu este un incident, o farsă pe care ți-o joci singur în mijlocul marilor evenimente, ci este rezumatul unei prezentări a statusului de acceptare completă a propriei ființe din jurul furiei, a temerilor și limitărilor. Este măreția născută din trăsnetul inimii care, lovind marele transformator al conștiinței, produce o anumită formă de energie care dă valoare propriei ființe.

Ceea ce istoria ne îndeamnă la evocarea acelor fapte, cuvinte, evenimente care au făcut din oameni o istorie a unui popor, trezind interesul unui cerc mai larg de continuatori ai leadershipului pentru studiul amănunțit și sistematic al variabilelor majore prin care mediul imediat sau cel lărgit influențează evoluția personalității, nu este urmărea șansei, a unei pure întâmplări, ci a meritelor individuale.

Este urmarea luptei, a eroismului, patimii, puterii și acțiunilor dinamice, centrate spre viitor care există în însăși omul care îi stă în față, stabilind o direcție care împlinește speranțele și ambițiile legitime ale unui întreg popor.

Indicatorii utilizați în analiza acelei variabile de impact din contul unicității liderului, aplicate ca norme în practicarea științei susținută de conștiință, sunt: *sentimentul identității personale* și *măsura în care ea este percepută de ceilalți.*

Leadershipul este o condiție de validare a promisiunii libertății în actul autentic de a-ți jertfi viața în numele unui adevăr interior care se relevă doar într-un anumit moment, când știi c-ai ajuns unde trebuie și te simți obligat să-ți împlinești destinul.

Focul invizibil dintr-un suflet stăpânit de măreție evidențiază acea forță mobilizatoare, dependentă de materialul din care este croit omul necunoscut, care îl transformă într-un veritabil lider.

Fii pregătit în fața evenimentelor neplanificate. Lasă drum liber afirmării valorii și unicității tale, intervenind asupra capacității de extensie a conștiinței care dă transparență mișcărilor interne și externe.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-invizibil-dintr-un-suflet-stapanit-de-maretie.html

Focul minții

On August 24, 2013

Continuă să-ți desăvârșești percepția asupra celor din jur, astfel încât să reușești să deschizi fără forță acea ușă închisă la care nimeni nu poate să ajungă.

Niciodată focul minții nu este prea mare atâta timp cât te lasă să savurezi acea senzație de încredere bine controlată, cu intensitate suficientă pentru a produce o anumită schimbare. Niciodată focul nu se stinge atâta timp cât te umple de acea plinătate de sine pe care o poți experimenta la maximum fără să te îngrijoreze consecințele. Focul minții poate să se aprindă și accidental, dar oricum s-ar aprinde, e o șansă să-și arate puterea.

Dr. Hannibal Lecter intuiește imediat, dintr-o singură frază, dintr-o singură inflexiune a vocii, din reflectarea atentă asupra unei chestiuni oarecare, sau numai dintr-o simplă cântărire a gesturilor și a mimicii, acea parte neliniștitoare din viața agentului FBI în devenire, Clarice Starling. El reușește să deschidă fără forță acea ușă închisă din trecutul ei, la care nimeni nu putea să ajungă.

Argumentele sale par cu totul întemeiate. Şi tot mai aprigă devine străduința lui de a penetra zidul trecutului ei, continuându-și și desăvârșindu-și percepția asupra propriei ei persoane. Combustibilul neconvențional care îi alimentează intuiția, folosit pentru a scurtcircuita gândurile și a produce un efect continuu de închidere, diferă în funcție de capacitatea ei de a răspunde.

Clarice, această sensibilă inimă care îi insuflă lui Hannibal anumite convingeri, dar și o mare dorință de aplecare a minții spre cunoaștere, este la rândul ei sedusă de calitățile lui de psiholog. Şi tocmai de aceea devine un interlocutor captivant.

Leadership: Poți să-ți perfecționezi arta de a te menține în autenticitate folosind ansamblul "victorie-măreție" din care să transpară superioritatea ta în intuiția circumstanțială, căutând folosul de moment al unei sugestionări subtile?

Hannibal repurtează o imensă victorie care are la bază tocmai stările și emoțiile pe care Clarice nu suportă să le exteriorizeze. Complicând structura ei sufletească prin emiterea unei energii ce corespunde unei frecvențe de mare intensitate, alimentată de o anumită tensiune negativă, practic îi sporește acesteia sentimentul de frustrare, furie și nemulțumire. Deținând supremația în gândire datorită simplității ei, Hannibal pășește sigur și fără niciun fel de efort în domeniul ei personal.

Măreția lui, ca dovadă a victoriei asupra minții și sufletului uman, constă în faptul că reușește să creeze dependență de călăuzirea sa, de puterea și harul lui de a oglindi imaginea tipică a unui detectiv a cărui intuiție (dublată de cunoștințe vaste) nu dă greș în materie de judecăți doveditoare în chip absolut. El nu-i sugestionează lui Clarice o acțiune specifică care poate servi drept semn al recunoașterii calităților sale de psiholog foarte subtil, ci îi sugestionează o cale pe care ea s-o urmeze încât să-și valorizeze potențialul, atitudinile și comportamentele, dar mai ales experientele pozitive și negative pe care le-a trăit.

Fenomenalul doctor psihiatru știe să transforme un "semnal luminos" într-un "semnal electric" regulat și compromițător, cu ajutorul celulei de timp la care face constant referire. Clarice este captată într-un bloc de gânduri regeneratoare de lumină și întuneric, ca într-un câmp electric produs de tensiunea dintre două borne diferite care stabilește un curent alternativ cu elemente continue. Constituind așadar un subiect de cercetare pe cinste. Dar fiind în

permanență supusă calculelor și sugestiilor, procedeelor de sensibilizare, totul în ea ajunge să se deregleze.

Raza de lumină atât de trudnic dobândită, se stinge. Şi mai tare se încordează nervii femeii supuse tratamentului de "bun venit". Propagarea în lanț a unor perturbații în sistemul ei de a fi, mărind starea ei de disconfort, determină o reducere a performanțelor ei de investigator, o scădere a randamentului. Sub acțiunea forței de sugestie, Hannibal emite o serie de vibrații care acționează în principal asupra zonelor sensibile ale existenței ei, cu rol de flash-uri și atenționări, dirijate spre punctul ei de origine.

Leadershipul: Poți evolua prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se opune încercării de a o falsifica?

Împingerea omului până la o anumită limită, până la exasperare, este un declanșator al sentimentului de neputință, este adevăratul răspuns al individului obișnuit în fața unei forțe impenetrabile și non-asimilabile. Această forță implică prin ea însăși mai degrabă o structură aspră de gândire, decât acea deprindere izolată de a rumega la nesfârșit anumite gânduri în contextul cultului "superioriății".

Clarice vedea în acea împrejurare o acceptare necritică a unei situații neobișnuite, a unui caz individual ce avea drept finalitate determinarea acțiunilor viitoare necesare pentru găsirea unui criminal feroce. În timp ce pentru Hannibal, ea însăși devenea, dacă nu o unitate de informație, o personalitate ce trebuia cercetată numai ca un exercițiu pentru minte și gândire prin intermediul dialogului. Având o putere relativă, ea este luată prin surprindere de tiparele complexității cunoașterii.

Clarice trebuie să evolueze prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se opune încercării lui Hannibal de a o falsifica prin adaosul de suspans, neprevăzut, trăiri puternice, intrigă și răsturnări spectaculoase de situație, deci folosindu-se de adevărata calitate specifică unui thriller. Prin aceasta, leadershipul parcurge distanța de la viziune la realitate, pe care oamenii sunt constrânși s-o lămurească printr-un test psihologic individualizat: cât de mult se poate rezista la ceea ce nu-ți place să accepți ca fiind greu de suportat?

Propunându-ne să discutăm, fie și succint, despre perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine, nu putem să nu ținem seama de stările individului, puternic determinate convențional sau neconvențional de o forță de persuasiune puternică.

Nu puțini oameni înțeleg prin leadership, în momentul de față, un cod convențional de reguli care să fie puternic implementat în cadrul tuturor nivelelor decizionale. Majoritatea par a percepe leadershipul drept o existență proprie unei entități valabile în condiții bine determinate, deci nu ca un tipar de gândire, ci ca o înșiruire de comenzi prestabilite și accesarea lor în anumite circumstanțe care au drept scop câștigul de orice fel. Dar ei elimină astfel esențialul.

În ce condiții leadershipul tău se poate reduce la dimensiunea psihologică încât să te descurci exemplar pe câmpul de luptă cu minusurile propriei naturi?

Însă ca și în cazul jocului de șah, elementele de la baza leadershipului constau în tempoul și jocul în forță, făcând tot mai mult abstracție de "amenințare". Dar în condițiile în care "jocul puterii" capătă o anumită pondere, puternic determinată de stările indivizilor și a liderului, leadershipul se reduce la o chestiune de natură psihologică, în cadrul unei relații de tipul:" *Acceptabilitate-Incertitudine*".

Cine repurtează o imensă victorie în acest caz? Bineînțeles, acela care deține supremația în gândire. De regulă, acea parte care induce cu ușurință și rapiditate acele stări și emoții pe care oponentul nu le suportă.

Așadar, complexitatea creației psihologice căreia nimeni să nu i se poată împotrivi, aduce cu sine, în mod inevitabil, o multitudine de aparente paradoxuri, dileme, nuanțe și jocuri de dezbrăcare a minții. Pe care, însă, mintea limitată până la o anumită treaptă a înțelegerii, le consideră ca fiind deplasate sau nepoliticoase, sau abstracte într-un sens strict și necontroversat.

La un alt nivel de conștiință și înțelegere, acestea devin clare, naturale pentru că înțelegerea unora este destul de extinsă, prezentând o anumită complexitate și o altă viziune care are substanță și poate da particularitate și identitate individului. Însă, la nivel de leadership, acest război " *Acceptabilitate-Incertitudine* ", trebuie să se finalizeze întotdeauna cu remiză. Acțiunile trebuie să fie favorabile și părții adverse, altfel riști să te confrunți cu situația în care să-ți găsești un adversar tocmai în tine însuți. Şi să pierzi forțat.

Continuă să-ți desăvârșești percepția asupra celor din jur, astfel încât să reușești să deschizi fără forță acea ușă închisă la care nimeni nu poate să ajungă. Ușa spre sufletul lor. Şi odată deschisă, n-o încuia la loc prin jocuri de percepție și de rol. Minusurile propriei naturi sunt date de incapacitatea de a te atașa emoțional de alții și de incapacitatea de a te putea bucura pentru reușita lor.

Oamenii vor fi pregătiți să răspundă încercărilor tale de a-i influența dacă informația pe care o furnizezi ca modalitate de intervenție psihologică se situează între dorința lor de a se autodepăși și hotărârea ta de a renunța la control.

Focul minții desemnează acea capacitate de cunoaștere a celor care te înconjoară, astfel încât aceștia să răspundă favorabil la acțiunile tale determinate de idei și gânduri ce pot fi induse prin persuasiune. "Tu" și "Ei" trebuie să funcționeze într-un tandem continuu în scopul atingerii telurilor comune, și în acest tandem nu trebuie să apară niciun perdant.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-mintii.html

Focul mistuitor din atelierul de creație

On Iulie 14, 2013

Programează-ți în așa fel activitățile de valorificare a leadershipului, încât să eviți efectele dependenței de cunoaștere care pot modifica motorul întregii tale dezvoltări.

Ajunsesem într-o fază când totul devenise străin, îndepărtat de mine. Inclusiv cunoașterea. De parcă spiritul meu de observație alături de gândirea logică ar fi fost fixate pe niște suporturi inerte, lăsate acolo vreme îndelungată și uitate definitiv. Din răsputeri încercam să-mi redobândesc capacitatea de a-mi folosi pe deplin facultățile, eternul meu viciu, găsirea noutății într-o formă fin divizată, care însă prezenta o rigiditate ridicată.

Omul dezorientat este o creație a universului care nu-și atinge scopul pentru care a fost concepută, asemenea unui mic satelit natural ce nu oferă nimic evoluției pământului. Ori de câte ori reușeam să mă mobilizez, ori de câte ori adulmecam cu îndârjire o idee nouă sub acțiunea unei forțe concentrate, utilizând metoda elementului finit, corespunzător, declanșator de creație, intra în joc un alt produs de reacție. O formațiune de clișee aberante și raționamente false. Şi astfel se declanșa o nouă criză.

Modelul generator de noi concluzii și idei inovatoare, care trebuia să permită prelucrarea cât mai precisă a unui volum cât mai mare de informații, se "spărgea" ca o conductă de abur supraîncălzit după o durată lungă de funcționare. Poate din cauză că mereu exageram însemnătatea descoperirilor pe care mi le prilejuia știința? Ce logică aveau eforturile acestea herculeene de a repune în funcțiune tot ceea ce părea distrus?

Leadership: Iei în considerare tendința esențială a unui artist ce se revealeaza în tine ca o cale de a interacționa cu un concept sinonim cu "tot ceea ce există", independent de voința ta de a fi parte dintr-un univers interminabil?

Doar dacă aș retrăi totul aș putea să transcriu exact stările prin care treceam. "Însănătoșirea" mea era ca un joc la ruletă cu șanse 50% de câștig, iar situația mea semăna mai degrabă cu un mic roman ce putea fi transformat, fără multă osteneală, într-o dramă spectaculoasă. Mă simțeam vulnerabil, nerăbdător și neîndemânatic, dezbrăcat de orice scut al personalității mele. O deconectare severă de la dependența savuroasă a căutării, a întregirii cunoștințelor și cristalizării unei științe particulare.

Dorința mea de a redeveni un făuritor de materie, prin creșterea pronunțată a valorilor parametrilor de cercetate, părea a avea rădăcini adânci. Şi era fără îndoială autoimpusă. Solicitările mele de a găsi noi forme eficientizare a științei erau caracterizare prin frecvență coborâtă și amplitudine mare, sau prin frecvență ridicată și amplitudine mică. Neputincios să fac ceva pentru a combate suprasolicitarea nervoasă, eram prins într-o relație instabilă: la un capăt era profunda cugetare, la celălalt dilema și haosul.

Am șchiopătat multă vreme fără a avea vreo rană vizibilă. Această perioadă de austeritate făcea parte dintr-o altă etapă a inițierii în arta desăvârșită a narațiunii, cea mai complexă, necesitând mai multe ajutoare. Ea mă obliga la reabilitare, la depășirea unei anumite slăbiciuni, considerată de mine maximă. Şi mă constrângea la efectuarea unei lucrări interioare.

Am reaprins focul din adâncuri. Şi am învățat să culeg foloasele înfrângerilor și eșecurilor temporare de natură strict interioară. Universul interminabil la care mă raportam era strâns legat de explorarea activă și continuă a lucrurilor din jur care îmi hrăneau imaginația, ca o

parabolă a explorării de sine, a găsirii sinelui și a semnificației vieții.

Leadership: În ce fel de persoană te transformă știința atunci când încerci să preiei controlul asupra ei, din punct de vedere a ceea ce te modelează exclusiv ca un artist menit să ofere deschidere spre ideea de "univers nelimitat" ?

Ai ajuns în faza când totul devine străin de tine? Încerci din răsputeri să dobândești capacitatea de a-ți folosi pe deplin facultățile creative? Exagerezi însemnătatea descoperirilor pe care ți le prilejuiește știința? Te simți vulnerabil, neîndemânatic, dezbrăcat de orice scut al personalității tale?

Ori de câte ori ajungi în punctul de a recunoaște cu adevărat cine ești și ce poți să faci cu ceea ce știi, se declanșează o criză. Constând într-o sumă de reproșuri, frământări chinuitoare ce apasă neîncetat asupra felului tău de a fi, obligând la reacții relativ forțate. O confruntare dureroasă cu propriul tău negativism, care modifică motorul întregii tale dezvoltări. Intri în acel tunel al incertitudinii, când ți se pare că tot ceea ce-ai descoperit nu poate adevărat.

În aceste momente, acuzațiile de infidelitate față de spiritul tău de inițiativă și de deschidere față de tot ceea ce este nou, vor pluti asupra răvășitei tale scene profesionale, fără a căpăta o rezolvare definitivă. Diminuându-ți din start șansele de reușită în ceea ce-ți propui să realizezi.

Când încerci să preiei controlul asupra științei te transformi într-un personaj literar care se confesează într-un exercițiu uneori grațios, alteori traumatizat, dar mereu problematic al sincerității față de sine însuși, admițând că finalul lumi pe care o împărtășește se află în mâinile lui Dumnezeu.

Un artist menit să ofere deschidere spre ideea de "univers nelimitat" este prizonierul unui labirint inexpugnabil care nu poate fi parcurs decât în liniște solitară, fără alte călăuze decât cele pe care reușești să le apropii din plan nevăzut.

Luând apărarea leadershipului și a principiilor sale funcționale bazate pe excelența într-un anumit domeniu, împotriva oricărei intervenții care îți limitează capacitățile și facultățile de a crea noi rezultate excepționale, credem că am putea elimina o contradicție flagrantă între evoluția ta și ființa ta.

Cu o singură condiție: să proiectezi o nouă structură de mobilitate, un nou mod de a răspunde în fața propriilor tale dezamăgiri. Ştiința nu este doar un principal câștig, ci poate reprezenta o mare amenințare la adresa propriei tale funcționalități. Căci pentru realizarea de rezultate efective se cere obligatoriu o bună coordonare a tuturor eforturilor într-o anumită direcție, în relație cu înțelegerea și dezvoltarea științei tale.

Așadar, nu neapărat "atacul decisiv" la marea cunoaștere, cu scopul de a-ți exercita în mod eficient controlul asupra leadershipului, se va putea solda cu un câștig de ordin identitar. Ci mai degrabă realizarea pozițională prin simplificări favorabile ale eforturilor de dimensionare a științei, care să asigure un grad de protecție corespunzător împotriva oricăror forme de regres sau de stagnare a progresului tău.

Leadership: Te lași prins în capcana supradozajului de cunoaștere, cu precădere în situația în care universul la care te raportezi sugerează chiar suprimarea tentativei tale de a deveni altcineva?

" *Definește-ți succesul personal* ", sfătuia odată expertul internațional în materie de leadership, John Maxwell. Dar mai întâi de toate, sau în același timp, nu ar fi potrivit să-ți definești eșecul pe mai multe planuri? Nu ar fi mai potrivit să-ți dezvolți un stil particular de abordare a situațiilor tensionate la care te expune foamea de căutări, și să accepți inevitabilul?

Neîndeplinirea obiectivelor și lipsa de performanță se poate datora tocmai suprasolicitării, conectării severe la dependența savuroasă a căutării de noi formule, de noi posibilități rentabile de utilizare și de promovare a științei personale. A încerca să devii altcineva prin excesul de cunoaștere, prin raportarea la un univers infinit, seamănă de multe ori cu încercarea de a mișca un munte care se clătină și riscă să se prăbușească peste tine fiindcă încă nu ești pregătit să suporți întinderea lui.

Aspirațiile și capacitățile tale nu trebuie să te constrângă să adopți un mod de viață diferit de al unei persoane normale, sau să te raportezi la o realitate pe care alții nu o pot înghiți și chiar o neagă. Ştiința nu trebuie să te facă să accepți lanțurile celorlalți oameni - neputincioși să se ridice mai sus de condiția numită "banalitate", dar nici să te facă prizonierul unei purtări de nesuferit.

Atelierul de creație face parte din natura fiecărui om care își manifestă dorința de a explora noi orizonturi de cunoaștere. A susține cu succes transformarea spre ceea ce îți dorești să devii, un om a cărui știință desăvârșită îi poate oferi toate atuurile de care are nevoie pentru a atinge excelența în leadership, înseamnă să răspunzi la solicitările de a găsi noi forme de eficientizare a activităților de instruire și dezvoltare. Fără să te lași prins în acea capcană subtilă a "supradozajului" de cunoaștere.

În atelierul de creație trebuie să se prelucreze exact cantitatea de informații de care ai nevoie, încât echilibrul dintre riscuri și beneficii să fie constant.

Leadershipul este creația universului din care face parte omul de știință, aspirantul spre îndemnezeire, care a înțeles cuvintele lui Victor Yugo: "o condiție în plus într-o ființă modifică ființa în întregul ei".

Focul mistuitor din atelierul de creație desemnează acea criză ce poate să apară ca urmare a unor stimuli de dezvoltare personală care în loc să fie mobilizatori, duc la stagnare. Şi ca orice foc, transformă totul în cenușă.

Aidoma păsării Phoenix poți renaște din propria cenușă, dar este mai precaut să eviți situațiile de criză prin dozarea adecvată a setei de cunoaștere.

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-mistuitor-din-atelierul-de-creatie.html

Focul unei stele

On Decembrie 19, 2015

Învață să-ți menții statutul de ființă interioară, oferind un înțeles lumii pe care nu o observi.

Nu găsesc drumul spre ceea ce încă nu cunosc, cu referire la ceea ce rămâne după nu voi mai fi, mai curând o stea luminoasă susținând un întreg sistem planetar, decât un bob de nisip rătăcit într-un deșert fără oaze. Dar nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Exact ca în alchimie, mai întâi trebuie să părăsești corpul temporar ca să poți obține ulterior iluminarea sau Adevărul Suprem din Pământul De Foc.

Cu îngăduința timpului relativ, a cărui energie se propagă din trecut în viitor, am atins stadiul concentrării intense asupra detectării unui capăt uitat de lume, în fața unei dezvoltări inteligente, ca în cazul unui fizician care încearcă să demonstreze noi legi ale reflexiei și refracției luminii cu ajutorul unor principii nedescoperite. Astfel am păstrat contactul cu o rațiune lăuntrică care, cosmotizând, dă sens unei existențe oarbe.

Nu există om care să nu fie însuflețit de acel ceva, fluid universal, spirit, suflet, după cum nu există carte care să nu lase frâu liber imaginației. Totul cere despachetare și instalare într-un continuu explorer care conduce la evoluție. Şi ce este evoluția altceva decât știință, marea trecere spre infinit, această proeminență informațională accentuată înrudită cu timpul, spațiul, viața și moartea, cerând o alchimie de extracție specială, cu ajutorul apei vii, prin acțiunea focului pur?

Să urmăresc semnele propriei mele evanescențe, așa cum Robinson încerca zadarnic să ia urma străină de pași ca fiind a sa? Nu. Nu pot risca să ajung în poziția de om dezorientat, ca un monument al ignoranței față de toată măreția creației divine pe Terra, numai din plăcerea de a mă risipi într-un vid al nonexistenței asemănător unei găuri negre. Trebuie să mă confrunt cu omul din mine care zice "I'm lost in the beating of the storm".

Leadership: Poți să te desprinzi de contextul astral al momentului, pentru a servi drept foc al unei stele cu forță de iradiere în asemănarea dintre ceea ce trăiești ca un "întreg unitar" și ceea ce aprofundezi prin percepția unei suprearealități evanescente?

Modul de menținere a unei ordini paralele a realității, suficient de plauzibilă încât să dea o anumită tentă de mistic, cumva între onirism și viziune, poate fi centrat pe limbaj și pe libertatea de expresie pe care ți-o conferă noul statut certificat prin "poveste". Astfel, începi să te compari cu conștiința unui om aflat în mișcare în lumi reale, dar în timpuri diferite și în realități miraculoase.

Prilejul de a te confrunta cu experiența transformării într-un vizionar al evoluției, accesând acele funcțiuni ale conștiinței ce stabilesc diferența între percepția despre realitate și realitatea în sine, apare atunci când ajungi să te consideri un rătăcitor între lumi, blocat între sutele de gânduri ce te macină în orice fărâmă de timp.

În marea dimensiune a Creației, pe care alchimiștii o numesc *Prima Trimurni Divina,* această experiență de traversare a lumilor prin vis, prin viziune sau prin mijlocirea metaforei, stabilește corespondența trainică cu o altă modalitate de a percepe realitatea și lumea, într-un joc de aparențe. Asta înseamnă, precum bine observa scriitorul George Banu, să percepi prin ochii unui personaj o lume a cărei condiție de existență primordială este tocmai cultivarea acestui *entre-deux* , apartenența simultană la real și la fictiv.

Ceea ce creatorul trăiește în mod unitar este apartenența la o formă de a gândi "lumea concentrată într-un scenariu fictiv" ca sursă de confuzie identitară, fiindcă Eu-l său începe să se împlinească într-o altă realitate numită: "Pot fi oricine vreau eu".

Rătăcitorul între lumi se caracterizează în esență prin aceea că urmărește să descopere altceva decât pe sine însuși. El deschide ușa unei acțiuni raționale asupra a ceea ce constituie un indice al cadrului temporal în care se produc fenomenele de însemnătate hotărâtoare și în funcție de care se poate distanța.

Un mic avantaj al celor care înțeleg leadershipul constă în această unică abordare care auto-situează subiectul într-un loc neutru. Individul este conștient de ce se întâmplă în jurul său, dar numai ca rezultat al acestor rătăciri cuprinse într-o tranziție de tip „dissolve". Producându-se un fenomen de negare a personalității - care îl blochează în lumea unei virtualități imaginate, el devine posesorul unei stări de detașare față de elementele generatoare de „nori și haos".

A te desprinde de contextul astral al momentului, pentru a servi drept foc al unei stele este o construcție metaforică care exprimă distanțarea de condiția ta inițială. Condiția de a fi "înnecat" în lume.

Leadership: Felul în care îți dezlănțui viziunea creativă afectează realitatea relației tale cu tine însuți, în lumina faptului că TOT ceea ce trăiești prin sentimentul temporar de dublă identitate poate fi modificat într-un singur sens?

Părintele spiritual Mooji din Jamaica își sfătuia susținătorii: „ *Trăiți ca și când n-ați exista. Priviți în jur. Priviți norii aceștia de exemplu. Așa sunt și toanele noastre. Te trezești și nu știi dacă va fi o zi noroasă sau însorită. Așa este și viața noastră, trecutul nostru. Și totuși... ceva nu este prins în toate astea. Te uiți mereu, vezi cerul. Zici: „Acum o să plouă". Fermierul se bucură, dar nu și omul plecat în concediu.*

Pentru cer nu contează. Doar omul care e gol spune: „E ok cum e vremea așa". Şi astfel, mintea lui nu este niciodată depresivă.

Mintea omului zice: „Oh, cerul este foarte întunecat, foarte sumbru." Dar cerul nu știe asta. Nu dă prea multă atenție sentimentelor și gândurilor omenești. Când omul este distras de un nor, atunci se pierde pe sine. Numai unei ființe foarte avansate îi poți spune: Trăiește ca și cum n-ai exista."

Un sentiment de identitate temporar poate fi modificat într-un singur sens atunci când realitatea pe care ți-o construiești are ca și considerent de bază un motto, referențialul activ al cunoașterii mistice: "Trăiește ca și când ai exista în altă lume".

Focul unei stele este puterea omului care nu se stinge după forma mereu schimbătoare a norilor din viața sa. Liderii știu să se distragă de la obsesiva rutină. Ei știu că un om este liber atunci când nu se complică cu lucruri pretențioase, atunci când atenția îi este distrasă de la disconfortul aglomerării de evenimente.

Uneori trebuie să fii gol pe înăuntru, ca să nu rămâi încuiat pe dinafară.

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-unei-stele.html

Fondul unei experiențe artistice îndelung repetate

On Noiembrie 06, 2019

Este o calitate artistică să știi să recunoști un plus de culoare roșie într-o imagine cu fundal patinat în nuanțele unui atașament pronunțat față de Eu-l divin.

Mi-am închipuit întotdeauna că sunt mai mult decât o invenție a universului, o dovadă a continuității de locuire într-un spațiu delimitat de estetică și compoziție, discret și ascultător, ca un trandafir personificat în chip de artist a cărui prezență în mijlocul lumii încântă prin sugestia de a ceda dorințelor și instinctelor de apartenență la neobișnuitul unei relații dintre un astru și un titan al Renașterii.

Nu este o coincidență atunci când arta se întâlnește cu spiritul de observație al unui îndrăgostit de natură, într-un concept unic și exclusivist, de tipul „asemănare prin simplitate". Trandafirul îmi este ca o lumânare, ca un soare ce luminează calea grea a creației, atunci când încerc să redau legătura cu providența.

Fiecare dintre noi doi, așa cum am fost plămădiți de artistul suprem al universului nemărginit, ca două picături de răbdare în imensul ocean al umanității, avem la dispoziție nesfârșita enigmă a marii științe pentru a ne redescoperi rădăcinile și a ne angaja într-un start-up al ideii de tresărire a inimii în fața minunățiilor naturii. Culori de foc, tușe, puncte de contur, sunt utilizate în vederea obținerii unei imagini de 2 în 1, prin intermediul unei capodopere a realismului care ne asigură că nu sunt aneantizate aspirațiile de convergență la Unu, perfecțiunea naturală, un Întreg singur al căror elemente sunt din Acesta.

Căci tot ceea ce ne aseamănă, în adăugarea unui strop de lumină care ne îmbogățește strălucirea și frumusețea amândurora, este mai mult decât un joc de imagine prin care se încearcă demonstrarea apartenenței unei opere la simbolism. Este un dar al spiritului de ordine în peisajul gândirii însetate de profunzimile emoționale pe care le străbate unirea mistică dintre Hristos și suflet.

Leadership: Poți să creezi o imagine expresivă a naturii, caracteristică percepției unei ființe vii, legată de impresia unei corespondențe între Logosul divin și Logosul artistic?

Investigarea rezultatelor obținute prin diversificarea tehnicilor de modelare a unui creator cu puteri mistice se face cu mijloacele specifice limbajului plastic (contrastarea, proporția, simetria), idei, stări de spirit și dispoziții afective ale personajelor reprezentate ca niște figuri ambigue, dar în realitate fiind ochi ai cerului, ispravnici ai tainelor eternității.

Este o mare diferență între a contempla cu evlavie o operă de artă încântătoare sau un peisaj superb, și a contempla crucea de binecuvântare a unui Om-Dumnezeu, experimentată ca o obligație, nu ca o alegere, între niște inflorescențe galben-roșiatice care se deschid treptat, doar în prezența soarelui.

Trandafirul ascunde nu doar entuziasmul artistului față de o imagine sacră, admirabilă prin îndrăzneala simbolisticii abordate și a măiestriei cu care este lucrată glorificarea vieții eterne. Ascunde și abilitatea de a capta și de a produce emoții estetice prin intermediul gândirii pure care te învață să transmiți valori de prim rang în știință (precum creația intelectuală originală) prin intermediul unei scrituri simple, directe și expresive.

Logosul unui artist este simbolul unui om banal care simte impulsul spre o nouă

spiritualizare, inițierea spre gradele cele mai înalte pe care le implică revelația de "Dublul lui Unu".

Leadership: Poți să atribui creației tale acea senzație de „delicate like a touch", prin cucerirea desăvârșirii determinată de o anumită acumulare de efecte de simțire?

Ceea ce pentru un scriitor este presimțirea chemării spre un veșnic început, marea taină pe care o șoptește natura, pentru un trandafir este mirajul unei salvări de la naufragiul uitării, expresia unei nostalgii crepusculare, atât de rar pronunțate.

Privindu-mă în ochi pentru o secundă și apoi ferindu-și brusc iar privirea, ca și când s-ar fi temut să-i recunosc o mare vină, trandafirul mi-a răspuns cu acea intensitate, căldură și afecțiune, cu care pictorul își colorează trăirile cele mai profunde, emoția și visarea, folosind fără patimă doar nuanțe de roșu și galben:

- Îmi recunosc vina de a fi pururea o unealtă în mâinile Domnului, o pledoarie pentru adevărata prietenie, prin autenticitatea și înalta măiestrie cu care reușesc să transmit simțire sufletească și imagine artistică, cu mare putere de evocare. Toată speranța mi-o pun într-un soi de iertare care pornește din dorința sinceră, plină de regrete pentru ceva greu de realizat, prin ochii unei mulțimi de stări care îmi pun la încercare prietenia: gelozie, rivalitate, posesivitate, invidia nemărturisită, vinovăția de a nu mă ridica, cumva, la nivelul așteptărilor Sale.

Am vrut să ajung un mare conducător, cineva pe care lumea să-l recompenseze printr-o admirație superioară, iar Dumnezeu m-a pregătit să fiu un mare artist, egalul Său.

Leadership: Poți să controlezi prin intermediul creației tale sugestia unei nevoi permanente de înnoire în planul esteticii, fără să erodezi imaginea cu încărcătură plastică pusă în circulație de un Creator al ordinii?

Şi uitați cum se interpune între noi doi, între un trandafir și un receptacul pentru emoții, mesajul unui titan al exprimării prin metafore, pe nume Victor Hugo, care parcă ne privește înadins dintr-un desen al secolului al 19-lea, dintr-un autoportret al cunoașterii personale, schițat în timp real, într-un cadru simbolic, prin trasarea unor contraste subtile și stilate:

„Un om obișnuit va putea face oricând o lucrare regulată, dar numai spiritele mari știu să ordoneze o compoziție. Regularitatea este o combinație materială și pur umană. Ordinea este, ca să zicem așa, divină. Creatorul, care vede de sus, ordonează. Imitatorul, care privește de aproape, regularizează. Primul procedează după legea naturii sale, ultimul urmând regulile școlii sale. Pentru unul arta este inspirație, pentru celălalt nu este decât știință. În două cuvinte, regularitatea este gustul mediocrității, ordinea este gustul geniului."

Este o calitate artistică să știi să recunoști un plus de culoare roșie într-o imagine cu fundal patinat în nuanțele unui atașament pronunțat față de Eu-l divin.

Leadershipul este înalta măiestrie cu care reușești să transmiți simțire sufletească, cu mare putere de evocare a unei identități vizuale unice, prin glasul atât de puternic al conștiinței care îți atrage atenția: „nu încerca să creezi ceva extraordinar doar ca să impresionezi lumea ! "

Fondul unei experiențe artistice îndelung repetate este acaparat de conștiința unei apropieri de cele sfinte, printr-o asemănare cu sufletul naturii, cu splendoarea imaginii unei alte

realități, transfigurate, o imagine a Împărăției Cerești prefăcută într-o floare decorată cu charm de cruce roșie.

Source: https://neculaifantanaru.com/fondul-unei-experiente-artistice-indelung-repetate.html

For All Seasons

On Mai 03, 2016

Dezvoltă-ți leadershipul urmând ciclul complet de multiplicare al lui „Eu însumi", latent și activ în toate circumstanțele vieții.

Era în mine un vag transcendentalism ce închidea o mare virtute deschizătoare de drumuri. Pe care n-o poseda decât creierul de geniu, omul de știință care își fundamentează cunoașterea pe acel "eu sunt" într-o durată de timp variabilă, provenit din adâncul de sugestii stârnite de imensa expansiune a rațiunii ce admite intervenția miraculoasă a supranaturalului în natural, cu intenția de a ghici îngăduința cerului.

Imaginea care caracterizează lumea interioară a omului este o călăuză de încredere prin meandrele ascunse ale cuvintelor absorbite parcă într-un timp fără limite. Senzația că asistam la actul creației, la apariția primelor forme de viață de dincolo de lucruri, în vraja unor obscure solicitări ale timpului măsurat în sensul de mișcare a acelor de ceasornic care anunțau deșteptarea, schimbarea la față a lumii, era produsul pretinderii unei infailibilități care avea drept scop final eliberarea de multiplicitate și unirea cu Unul divin.

Nu știam că voi fi cuprins în destinul plin de taine al altei clipe, în planul fiecărei idei de revoltă împotriva a tot ceea ce era considerat ca rămășiță a amintirilor, un altcumva în fiecare atunci și acum, pierdut în veșnica aventură a căutării unui nou prototip al ființei mele *during all seasons of using reflective learning* . Singura depășire a rațiunii care îmi caracteriza traiectoria destinului se evidenția printr-o reinoire a prilejului de a trăi o fantezie a oglinzilor răsturnate, în care realitatea nu se potrivește de loc cu vorbele, făcând aluzie la o poveste care se scurge repede și devine extrem de imprevizibilă, creând o lectură unică, plină de mister.

Meșterul Zacharius, din opera lui Jules Verne, a găsit o cheie lungă, care semăna cu o năpârcă alungită. S-a repezit imediat la orologiu, pe care a început să-l întoarcă cu o viteză fantastică. Scârțâitul arcului îl călca pe nervi. Bătrânul ceasornicar răsucea, răsucea mereu, fără oprire, și părea că făcea mișcarea de rotație fără voia lui. A răsucit cheia tot mai repede, cu strâmbături ciudate, până a obosit. "Acum este întors pentru un secol ! " strigă el.

Leadership: Poți să răsucești fără oprire piesa "All About Me" până la reglarea pârghiei ce îți poate da o deschidere pozitivă în fața întregii lumi?

Clădind contururile unui "Eu însumi" viu, ca pe un al exemplar unic al creației artistice, pe temeiul unor convingeri inspirate din legile inexorabile ale infinitudinii, am reușit să-i întrec pe toți îndrumătorii și învățații timpului nostru.

Plin de cuprinzătoarele imagini ale unei geneze perpetue născută din pulsiunea necesității de a mă apropia de adevărurile unei realități mai înalte, prin intensitatea de a gândi o operă mai mare, "eu însumi" a devenit expresia unui monolog asupra proprie-i ființe, observată fără menajamente, traversată uneori cu rigoare, alteori cu lirism, de nădejdea într-o cheie a filosofiei marilor gânditori: dacă viața noastră nu are nici un sens atunci fiecare om este chemat să-și inventeze unul.

"Eu însumi" este opera unui conținut plin de miez, ușor de citit și greu de ghicit, desprind dintr-un colaj de imagini care ar trebui să trezească anumite emoții la nivel estetic, nu doar la nivel psihologic. Experiența unei mentalități artistice, bazată pe verosimilitatea unor fapte, situații sau împrejurări ce par deosebite mai ales în sinceritatea cu care îmi aștern gândurile

pe paginile inspiraționale ale acestui blog, prezintă acea tendință de amestecare a simbolurilor cu multiplele lor sensuri camuflate în destin, în puterea coincidentelor, în oameni predestinați - toate determinând schimbarea sensului timpului trăit în vremea colindatului.

După cum fondatoarea mișcării Christian Science, Mary Baker Eddy a înjghebat dintr-un vălmășag metafizic o nouă metodă de tămăduire - prin spirit, o știință recunoscută și aplicată de milioane de discipoli, tot așa și eu am reușit să exprim unitatea unei opere derivată din calitățile intelective ale autorului ei, răsucind mereu, fără oprire, piesa *"All About Me"* până la reglarea pârghiei ce-mi dădea o deschidere pozitivă în fața întregii lumi, anunțând tendința principală a secolului: extinderea conceptului de leadership.

Posibilitatea unui destin de a fi transpus într-o operă "All about me" cu implicații estetice poate căpăta contur atunci când tot ceea ce te înconjoară este ușor de folosit, intuitiv și eliberator, ca o metaforă a actului de creație pentru toate experiențele de viață care ți-ar putea trece prin minte.

În versiunea unei gândiri ce face apel la actul de creație, implicând toate manifestările raportate la elementul timp, viața capătă valențe de obiect artistic care dă coerență profundă operei, cumva prin ea însăși ezoterică, înmagazinând concepte originale și conectate la tendințele de dezvoltare care trebuiesc urmate pentru a fi în trend. Această operă, incitându-te permanent să îți pui întrebări, fără a oferi vreodată sugestia unui răspuns definitiv, are la bază o abordare modernă a construcției „Eu însumi" manifestat sub multiple aspecte.

Orice manifestare, oricât de neînsemnată ar fi ea, intră sub incidența entității „Eu însumi", a cărui rațiune contenește să fie un miracol, dovada vie a unei nemărginiri în ceea ce privește experiența de viață, imaginea omului în lume.

Leadershipul, semnalând fără milă orice schimbare, orice acțiune, oricât de neînsemnată ar fi ea, urmează ciclul complet de multiplicare al lui „Eu însumi", latent în toate circumstanțele vieții poate chiar ani de zile. Până când, sub influența unor factori favorizanți și predispozanți, declanșează trăirile care îți dau forța de a reuși sau de a te apropia de o reușită care să-ți ofere bucuria totală.

„Eu însumi", fratele geamăn al lui „All about me", constituie o structură de dezvoltare personală și spirituală cu un înalt grad de complexitate, întrunind acel complex de roluri care ar putea asigura încadrarea ta în categoria revelatorilor de autenticitate, care știu să-și pună „operele" în circulație.

„Eu însumi" este o poveste creată, o destinație pentru toate anotimpurile. Se situează pe primul nivel de integrare în leadership care caracterizează evoluția întregii tale ființe, definindu-se în termeni de reproducere a unei existențe care se vrea simbolică pentru existența ideală a unei lumi oricând reconfigurabile.

"Soarta unui Destin de a fi el însuși" este mesajul pe care îl exprimi într-o operă cu accent uimitor de expresie lăuntrică, compusă dintr-un vârjej de simboluri și figuri de stil, care se deschide și se dedică în întregime găsirii unei imagini-cheie pentru viață, de pildă în vise și în imaginație.

For all seasons este o chestiune de a folosi și a învăța din experiențele vieții. Leadershipul este rezultatul experimentării lui „Eu însumi" în cursul celor patru anotimpuri: al așteptării și al meditației, al ruperii tăcerii, al bucuriei de a schimba lumea și al dăinurii peste secole.

*** Notă:** Yanni - For All Seasons

Source: https://neculaifantanaru.com/for-all-seasons.html

Forma cinematografică a unui monolog

On Ianuarie 01, 2009

Articularea vizuală a gândirii poate extinde limitele expresiei umane.

În însemnările sale regizotul rus, Serghei Eisenstein, scrie : "Joyce este un colos. Îl socotește pe Joyce, după cum își amintește M. Seton, singurul scriitor în viață care a rupt zidurile tradiției literare, care a creat forme noi pentru a exprima procesul interior al gândirii și emoției. Crede în același timp că în literatură, Joyce a fost acela care a "dezvoltat linia figurativa a hieroglifelor japoneze". Îl vizitează. Întâlnește, în celebrul scriitor, măcinat de o boală groaznică care l-a dus până aproape de orbire, un om modest, glumeț, dedicat exclusiv muncii.

Cei doi artiști discută îndelung, vizitele lui Eisenstein se repetă. Joyce îi citește pagini din lucrările sale pe care Eisenstein, acum, în lectura autorului, le înțelege mai bine. Discută mult despre "monologul interior al cărui exemplu din "Ulysses" îl entuziasmase pe tânărul regizor prin dezvăluirea desfășurării evenimentelor simultan cu modul particular în care aceste evenimente trec prin conștiință și simțire, adică asociațiile și emoțiile unuia din personajele principale", ale lui Leopold Bloom.

Joyce se arată foarte interesat de gândurile și proiectele lui Eisenstein privind monologul interior. Pe regizor îl preocupa de cinci ani forma cinematografică a unui asemenea monolog, forma sa de montaj. Era convins că numai filmul sonor poate reproduce toate fazele, tot specificul cursului gândirii. De aceea filmul va continua ceea ce Joyce dusese la apogeu în literatură.

Leadership: Poți să percepi și să interpretezi complexitatea gândirii unui personaj, pentru a crea un echivalent vizual al monologului interior într-o manieră ce imită fluxul neîntrerupt al conștiinței?

Metafora vizuală în forma cinematografică a unui monolog poate funcționa ca un echivalent vizual al monologului interior, punând în scenă modul particular în care evenimentele trec prin conștiința și simțirea unui personaj. Regizorii, folosindu-se de tehnici de montaj și film sonor, aduc în fața spectatorilor gândurile, asociațiile și emoțiile personajelor într-o manieră care imită fluxul neîntrerupt al conștiinței, așa cum a făcut Joyce în literatură. Acest proces nu este limitat la o reprezentare directă a ideilor, ci implică crearea unui dialog între spectator și film, unde complexitatea cursului gândirii este explorată într-o manieră intuitivă și profund personală.

Leadership: Îți permiți să explorezi alteritatea unui personaj prin intermediul creației tale, reflectând la felul cum acesta redă fluxul neîntrerupt al conștiinței tale?

Editarea în forma cinematografică a unui monolog poate fi privită ca echivalentul vizual al monologului interior, orchestrând modul în care evenimentele și emoțiile sunt experimentate prin conștiința personajului. În contextul filmului sonor, regizorii și editorii utilizează montajul pentru a reconstrui complexitatea cursului gândirii, așa cum Joyce a explorat în literatură prin structurarea narativă a "Ulysses".

Aceasta nu este doar o îmbinare a cadrelor, ci o artă a structurării poveștii care permite spectatorului să navigheze prin straturile profunde ale emoțiilor și asociațiilor personajului, creând un dialog profund între spectator și narațiunea filmului. Astfel, filmul devine un mediu în care forma cinematografică își asumă rolul de a continua explorarea gândirii umane,

similare cu dezvoltarea liniei figurative a hieroglifelor japoneze menționată de Joyce.

În cinematografie, leadershipul presupune să orchestrezi dialogul dintre tine și creația ta, evidențiind complexitatea gândirii unui personaj cheie care poate să interpreteze rolul tău în anumite circumstanțe.

Forma cinematografică a unui monolog scoate în evidență ideea că atunci când experimentezi alteritatea prin intermediul cinematografiei, poți să descoperi o nouă formă de empatie vizuală, stimulându-ți astfel capacitatea de interpretare a unui anumit rol în anumite circumstanțe.

Source: https://neculaifantanaru.com/forma-cinematografica-a-unui-monolog.html

Formă și Transformare

On Noiembrie 22, 2015

Continuă-ți căutările de a defini o nouă înțelegere a noțiunii de „întreg", asumându-ți articularea sensului prim sau ultim al creației.

Concepția despre film a lui Eisenstein este ghidată de preocuparea sa pentru studiul formelor extazului. Preocuparea aceasta pornea de la aceea pentru patetic. De la filmul "Potemkin" cel puțin, pateticul era în continuare scopul căutărilor sale. Pateticul poate fi atins, medita artistul, prin nașterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop. Dar exploziile nu se petrec zilnic și nu e posibil să refacă mereu același "Potemkin" în legătură cu zeci de alte revolte similare.

Căutările sale trebuiau îndreptate deci în alt sens. În crearea pateticului legat de cotidian. Adică polarizarea, într-un fapt anodin, a tuturor pasiunilor oamenilor, a tuturor speranțelor lor. Astfel imaginea, devenind fixația unui ideal sau a unui paroxism va putea cuprinde extazul, acesta fiind sublimarea idealului în cauză. Așa apare separatorul de lapte din "Vechiul și Noul". Nu are importanță ca obiect, ci numai prin ceea ce semnifică: un moment al transformărilor de conștiință, al răsturnării sensurilor vieții țăranilor.

Jean Mitry, cu care Eisenstein a vorbit despre aceasta, își amintește astfel de ideile expuse de realizator: *"să transforme în patetic ceea ce nu este deloc sau nu pare a fi, să ajungă la extaz, să determine un soi de beatitudine prin care spectatorul - cu conștiința parcă paralizată - intră într-o stare de receptivitate imediată și participă emoțional (și, de aici, mental) la acțiunea reprezentată. El visa la un fel de hipnoză prin film..."* *****

Leadership: Preocuparea ta pentru atingerea unui ideal artistic se subordonează înțelegerii complexității „întregului integrat" al unei creații care își câștigă receptivitatea prin nașterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop?

Procesul de dezvoltare și transformare a judecăților de valoare ce au loc într-un anumit context de cercetare duce la nașterea unei opere tratată mai apoi cu obiectivitate, căreia reușești să-i demaști deficiențele cu ajutorul reflecțiilor de tip artistic. Prin intermediul acestui proces se poate constata o îmbinare între ceea ce te încântă prin contemplarea complexității creației și ceea ce te preocupă prin conectarea acestei creații la un sens mai înalt.

Dacă învățătorul spiritual Osho avea dreptate când spunea că extazul este scopul, iar conștientizarea este drumul spre el, atunci creația devine, prin extrapolare, nu doar un factor motivațional care dă sens căutărilor de a te autodepăși, ci un soi de experiență de utilizare a mijloacelor de exprimare care atestă personalitatea ta aparte. Iar idealul artistic al acestei personalități rezonează cu expresia emoțională a vibrațiilor artei ca instrument de exprimare a semnificației acordate evenimentelor și experiențelor care pot contura profund o realitate în timp.

Înainte de toate, leadershipul se constituie dintr-o suită de încercări continue de a găsi acele sensuri ale înfăptuirii creației care produc starea de receptivitate, prin formularea judecăților cu totul diferite asupra formei și conținutului de profunzime al mesajelor transmise. În cinematografie, ca și în leadership, ceea ce transmiti trebuie să surprindă un moment al transformărilor de conștiință, al răsturnării sensurilor vieții, care să mențină starea de receptivitate a oamenilor față de un anumit subiect, față de ființa lor interioară, față de o revelație posibilă, față de anumite aspecte spirituale, etc.

Dacă e adevărat ce spunea marele filosof Kant, faptul că o judecată reprezintă ideea că un lucru este cunoscut după anumite calități sau atribute, atunci fixația nemăsurată asupra noțiunii de "Capodoperă" în universul creației se constată din imaginea pe care o proiectezi despre o realitate mai puțin cunoscută a lumii, dar care se revelează absolut limpede în faptele vieții actuale.

Leadership: Viziunea asupra creației pe care o experimentezi surprinde momentul memorabil al fiecărui eveniment important pe care conștiința îl receptează drept o încercare de găsire a sensului vieții?

Leadershipul se subordonează înțelegerii complexității „întregului integrat" al unei creații care își câștigă receptivitatea prin nașterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop: să transforme fiecare eveniment într-un moment memorabil, într-un popas emoțional, într-un moment al transformărilor de conștiință, al răsturnării sensurilor vieții.

Așadar se impune evaluarea dimensiunii producției de sensuri care facilitează promovarea creației și o mai bună înțelegere a mesajului transmis.

Să transformi în patetic ceea ce nu este deloc sau nu pare a fi, să ajungi la extaz, să determini un soi de beatitudine prin care spectatorul - cu conștiința parcă paralizată - intră într-o stare de receptivitate imediată și participă emoțional (și, de aici, mental) la acțiunea reprezentată - este un important mijloc de a pune în valoare esența propriei tale identități, transpusa în creație, dar în felul în care nimeni nu se așteaptă.

A încerca să configurezi o lume pe care doar tu o cunoști, în marea ecuație a leadershipului, care corespunde răsturnărilor sensurilor creației promovate, devenind ulterior fixația unui ideal, poate fi echivalent cu a argumenta ceva care prin natura sa nu poate fi niciodată demonstrat. Ai grijă ce sensuri produci !

A regiza un eveniment important pe care conștiința să-l recepteze drept o încercare de găsire a sensului vieții înseamnă să aduci în prim plan o imagine prin intermediul căreia spectatorii să se poate identifica drept o prioritate în a-și demonstra apartenența la întregirea unei realități noi.

Formă și Transformare evidențiază rezultatul final al elaborării metodelor artistului de determinare a unor noi sensuri de transfigurare ale creației.

Tu în ce sens trebuie să-ți îndrepți căutările pentru a defini o nouă înțelegere a noțiunii de „întreg", sau mai bine zis, o nouă înțelegere a înțelegerii, una care să asume articularea sensului prim sau ultim al creației?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/forma-si-transformare.html

Formează-ți o echipă competentă

On Aprilie 09, 2009

Depășește barierele limitatoare ale științei tale de a conduce, eliberându-ți uriașul potențial de a fi „durabil".

A reușit să ducă compania pe o poziție de vârf pentru că și-a ales echipa potrivită.

Încă de când a fost numit manager general, George M. a urmărit să-și formeze o echipă care să fie capabilă să obțină rezultate bune și să contribuie la dezvoltarea companiei. Astfel, din echipa lui făceau parte un contabil, un jurist, un economist, un inginer, un programator, un tehnician, un avocat și un foarte bun agent de vânzări. Într-o zi i-a convocat pe toți la o discuție și după ce le-a trasat obiectivele le-a spus:

- Cu siguranță ne vom confrunta cu probleme, vom întâmpina multe dificultăți din cauza crizei, iar de unul singur nu voi reuși niciodată să fac nimic. Chiar dacă am o experiență practică de peste opt ani în conducere, sunt încă foarte multe lucruri pe care nu le știu sau la care nu mă pricep suficient de bine. De aceea v-am ales pe voi, experți în diferite domenii de activitate, ca să ne completăm unii pe alții.

Leadership: Faptul de a te considera într-o poziție care îți permite o nouă configurație a preferinței pentru acțiunea colectivă, îți lezează capacitatea de a înainta niște pretenții mult prea exagerate față de ceea ce nu ești în stare să apreciezi la justa valoare?

A întemeia o echipă formată din oameni diferiți, cu abilități, talente și cunoștințe practice diferite este o metodă excelentă care și-a dovedit eficiența de foarte multe ori. Numeroase companii s-au dezvoltat plecând de la o idee pe care două sau mai multe persoane cu abilități diferite au pus-o în practică. Singurul lucru care i-a unit a fost scopul comun, dorința de a-și depăși propriile limite, de a obține performanțe și satisfacții profesionale, și de a se afirma.

Tu și echipa ta sunteți ca doi alergători înaintea startului într-o cursă lungă. Aveți atâtea lucruri de pus la punct încât fiecare trebuie să se obișnuiască cu pasul celuilalt.

Așa cum un alergător, ca să devină performant, trebuie să alerge foarte mult până ce ajunge să depășească starea de normalitate - tot așa și tu, împreună cu echipa ta, trebuie să depășiți deprinderile limitatoare ale percepțiilor despre modul în care trebuie să vă sincronizați ritmul de dezvoltare, eliberându-vă uriașul potențial de a fi „durabili", adică de a produce o mare cantitate de valoare companiei pe termen nelimitat.

Oricând îți poți leza capacitatea de a înainta niște pretenții mult prea exagerate față de ceea ce nu ești în stare să apreciezi la justa valoare, atunci când oamenii care te urmează în direcția impulsului spre unitate nu mai rezistă să facă o treabă care nu dă un caracter durabil menirii lor de a trăi în numele unui ideal înalt numit "libertate". Cum ar fi libertatea de exprimare sau libertatea de conștiință.

Leadership: Intenția ta de a uni mai multe mentalități diferite într-un singur tot, deschide calea unei noi perspective de înțelegere a omului într-un context de dare de socoteală reciprocă care confirmă interesul de a promova un nou concept revoluționar?

O anumită trăsătură a fost evidențiată ca fiind cea mai prețioasă la un lider: capacitatea de a-și forma echipa. Dar așa cum cheagurile de sânge pot produce febră și pot fi chiar letale, tot așa greșelile în alegerea membrilor echipei pot declanșa o gamă largă de „infecții" ce au drept rezultat apariția unei breșe în sistemul imunitar al companiei.

Nu vei putea niciodată să te ridici la un nivel superior dacă încerci să faci totul de unul singur sau dacă ai alături de tine o echipă formată din oameni neinstruiți, lipsiți de pasiune și care acționează haotic. Prin urmare dacă vrei să-ți meargă bine va fi necesar să-ți întemeiezi o echipă funcțională, dinamică, care să genereze rezultate în compania pe care o conduci.

Membrii echipei îți pot oferi sugestii despre cum poate fi îmbunătățită sau modificată strategia companiei în situații de criză, pot propune soluții de rezolvare a problemelor, sugestii pe care poți să le accepți sau nu. Dar un lucru este cert: dacă cei din echipa ta sunt specializați doar într-un singur domeniu de activitate ei vor fi limitați în multe privințe, în special în găsirea soluțiilor în situațiile dificile.

Oamenii cu același tip de gândire, cu aceleași puncte de vedere și care manifestă aceleași limitări sunt mai predispuși să fie stângaci de-a lungul carierei lor. De aceea într-o echipă sunt de preferat oameni cu mentalități diferite, iar fiecare în parte să poată da socoteală pentru activitatea celorlalți. Cel puțin așa văd eu un ideal de sinergie.

Un concept revoluționar promovat de munca în echipă trebuie să fie o continuitate între obiectivitatea cu care liderul analizează performanțele oamenilor de a reproduce întocmai gândirea lui și subiectivitatea cu care fiecare își privește deciziile pe care le ia, înainte și după ce se pierde speranța atingerii unui anumit scop.

Succesul unei companii nu este dat doar de faptul că managerul are lângă el o echipă tânără, calificată, loială, capabilă să-l susțină ori de câte ori este nevoie. Succesul este dat de modalitatea în care atât el cât și membrii echipei lui reușesc să rezolve competent și prompt problemele apărute. Dacă oamenii au cunoștințe și abilități diferite mai mult ca sigur au și opinii diferite, și astfel sunt mai multe șanse să găsească idei bune și soluții eficiente. Este important ca ei să vadă problema într-un mod diferit, din mai multe unghiuri de vedere.

Fizicianul american Oliver Wendell Holmes scria: " *Multe idei se dezvoltă mai bine când sunt transplantate în altă minte decât în cea din care au izvorât. Ceea ce pare umbra nopții într-o minte se transformă în rochița rândunicii în cealaltă minte.* "

Dacă oamenii au abilități diferite vor găsi mai multe posibilități de rezolvare a problemelor. Fiecare poate sugera idei pe care ceilalți le-au omis, iar ceea ce pentru unul pare un motiv de îngrijorare pentru altul poate însemna o oportunitate uriașă.

Depășește barierele limitatoare ale științei tale de a conduce, eliberându-ți uriașul potențial de a fi „durabil". Poți fi durabil în business doar dacă îți formezi o echipă competentă.

Leadershipul este un pol de stabilitate și predictibilitate într-un context de vecinătate între indivizi, fiindcă pornește de la singur un om care își comunică viziunea și se continuă cu noi experiențe pe care toți le împărtășesc din perspectiva unei inteligențe unice.

Source: https://neculaifantanaru.com/formati-va-o-echipa-competenta.html

Formula de continuitate a leadershipului

On Ianuarie 17, 2016

Învață să devii o forță de progres autentică în spațiul punerii în scenă a unui rol mare, înnobilându-te cu magia unei experiențe unice.

Eram plin de dorința de a înainta într-un ritm propriu, în singularitatea unei voci transformate deseori în șoaptă, venită de undeva, nu știu de unde, dar urma să mă lămuresc până la urmă. Ca unul dintre cei care îmbrățișează din primul moment drumul ce li se oferă înainte, știut numai de Dumnezeu, pentru care toate au un înțeles ambiguu, bănuind de-a lungul lui o lume fascinantă și stranie în același timp.

Categoric. Mă îndreptam spre o întâlnire cu mine însumi văzută din perspectiva unui test al conștiinței de a permite distincția fină între ceea ce trăiam prin experiența de viață și ceea ce trăiam prin sentimentul de comuniune cu o altă ființă, plină de contradicții, plină de taine, plină de energii fantomatice. În probele de scurtă durată, așa cum este sprintul pe distanțele pornite de la vreun eșec și finalizate cu o mare bucurie, puteam să-mi umplu golul plin de îndoială pe care îl purtam în mine, golul atât de necesar victoriei, o sfidare cu totul nouă în bezna clipei ce se rostogolea la picioarele mele.

Lumea își schimbă continuu bateriile, dinamismul devine piatra de încercare a adevăratelor caractere, cerând împărțiri nesfârșite între învingători și învinși. Când totul pare o chemare, dintr-o dată te trezești prins într-un val vârtej de situații surprinzătoare, explozii de sentimente contradictorii, de la o conștiință a fricii la una a izbânzii. Dumnezeu e lângă tine, te leagănă într-o stare de debusolare intensă, e acolo în ceasurile alea de *non sai più cosa credere* , făcându-se auzit doar printr-un glas slab, liniștit, nu prin intermediul simțurilor fizice, ci prin atingerea inimii și a minții: "Într-o bună zi vei înțelege totul".

Leadership: Cum trăiești acea realitate a ființei tale pe care vrei să o subliniezi într-un context de incertitudine care nu a mai fost niciodată experimentat, prin dependența de a fi în contact cu altcineva superior care se situează pe terenul adevăratei observări a vieții?

Tot timpul mă agățam de ceva insignificant ca să-mi pot urma pașii pe care un destin ciudat părea să mi-i conducă printr-un glas puternic și constant, nelijând privelíștea unei depline înfrățiri a tuturor lucrurilor și fenomenelor din jur. Era ca și când trebuia să mă recunosc străin de mine însumi pe un teritoriu cunoscut, doar fiindcă mi se părea că nu stăpânesc îndeajuns de bine esența realității (de a accepta o viziune spirituală și profetică a lucrurilor), că nu mă pot baza pe ea, că nu mă pot înțelege cu nimeni, neputând să mă împac cu ceea ce se desfășoară pe scea vieții.

În sinceritatea mea adâncă, dusă până la limita obsesiei inatacabile de a fi altfel – it driving me so crazy, în înțelegerea și îngrijorarea care izvorau din elanul strict al unei atitudini războinice, introduceam deseori ideea echivalenței diferitelor tipuri de evaluări ale unui spectru larg de opțiuni și strategii de înaintare spre o realitate care să nu se împotmolească în propriile limite. Motivația de a continua să experimentez o stare de conștiință modificată, preocuparea excesivă pentru diverse lucruri sau aspecte ale vieții, pentru lucruri cotidiene, obișnuite sau pentru subiecte minore, era de fapt un efort al gândirii de a pătrunde cât mai adânc în ceea ce înseamnă să fiu eu însumi într-o lume care încearcă neîncetat să mă modeleze în altceva.

Din tot ceea ce se adună și se scade dintr-o călăuzire a privirii de ansamblu, din nespusurile unei răzvrătiri a orgoliului care reglementează cum vrea el impulsurile de tip

"Reinventează-te", egal cu suma schimburilor de căldură degajate de sentimente și pasiuni, revoluționând însuși conceptul de forță vitală, se naște o altă ființă.

O ființă mai miraculoasă în existență decât prima. Soluția justă a unei dotări cu anumite limite, mi se pare că trebuie căutată în sensul unei alternative: să mă așez într-un colț de lume și să aștept ca altcineva să mă depășească. Ceea ce, este inutil să o spun, dar pur și simplu nu mă caracterizează.

Leadership: Continui să înaintezi în direcția unor rezultate nedeterminate, printr-o serie de reprezentări convergente despre tine care determină dezvoltarea unei rațiuni de tipul: "valoarea pe care o acorzi asumării unui rol puternic este favorabilă creării unei povești care se scrie parcă de la sine" ?

Pentru a putea face din leadership un piedestal pe care să îți asumi o schimbare a modului de gândire, o lecție necesară evoluției, trebuie să încerci să refaci drumul pe care fiecare om de mare caracter l-a străbătut când a simțit un imbold puternic să-și exploreze lumea interioară, în scopul aducerii la lumină a tainelor ce stau ferecate în adâncurile sale, slujindu-l cu credință.

Fridtjof Nansen și-a câștigat gloria de timpuriu la concursurile de mare fond, schi și patinaj viteză, unde a ieșit învingător 12 ani în șir. Sportul însă nu i-a umbrit celelalte aspirații, destul de largi. Dar când să-și aleagă drumul ce avea să-l urmeze în viață, se simți oarecum dezorientat. Voia o carieră militară, voia se studieze medicina, apoi s-a hotărât pentru zoologie. Până la urmă a ajuns un mare savant, nu doar un mare explorator. A izbutit să facă istorie și să se pună în slujba omenirii, ca nimeni altul, datorită propriul motto: „Tot înainte ! "

Dezvoltarea unei rațiuni prin care să recunoști valoarea altora, încercând să-și însușești acele forțe lăuntrice care sunt orientate spre rezultate magnifice din lumea exterioară, este necesară pentru determinarea tendinței de asumare a unui rol puternic și de interpretare a acestuia într-o „poveste" de succes. O poveste care ai zice că se scrie de la sine, deoarece pornește de la ceva aparent accidental, fără prea mare însemnătate, și se transformă în ceva cu totul neașteptat, grandios, inovativ.

Inspirația provenită din studierea unui model de urmat, preluând toate durerile, chinurile, speranțele și bucuriile sale pe parcursul încercărilor de a cuceri titlul de campion, se transformă într-un spațiu de expansiune, făcând din mintea și sufletul tău o busolă a reinventării și devenirii.

O reprezentare convergentă despre tine însuți în cursul dezvoltării unei existențe bazată adesea mai mult pe constrângeri, decât pe bucurii, se obține prin ideea de ieșire din tiparele limitative.

Această idee poate fi prezentată în felul următor: "Măsură valorii tale o poți dobândi doar prin confruntare cu situațiile de temut sau cu faptele cele mai prozaice".

Oamenii cu aspirații de cuceritori reușesc să-și pună într-un perfect acord cu modelele lor acele trăiri, atitudini, aspirații, sentimente, orizonturi, tratându-le cum le-ar trata ei, ca niște surse de venit, ca niște investiții pe termen lung. Ei nu-și stăpânesc inima doar cu magia unor povești electrizante, nu se lasă ademeniți de magia unei plonjări într-un realism care e doar o simplă ramă a Poveștii, ci încearcă să se nnobileze se înșiși cu magia unei experiențe unice.

A continua să înaintezi în direcția unor rezultate nedeterminate, printr-o serie de reprezentări

convergente despre tine, înseamnă să nu spui niciodată „ *Eu nu joc acest rol mare* ", oricare ar fi rolul acela din producția vieții tale. Ci să te folosești de toate însușirile extrase din demersurile și învățăturile provenite din viața altora, pentru a atinge propria ta măreție, pentru a-ți construi propria ta legenda.

Ți-ai alocat un nume în spațiul unei rubrici de bestseller?

Liderul își asumă un rol puternic de contribuitor la schimbarea lumii prin deviza scriitorului Ioan Romoșan: "Demnitate în fața morții nu poți avea decât știind că viața pe care ai trăit-o a servit la ceva."

Formula de continuitate a leadershipului se poate extrage din ecuația „Eu + Restul lumii", unde "Eu" reprezintă, indiferent de rolul asumat, acea instanță deterministă valabilă doar în unicitatea sa, constant prezentă în cadrul evoluției lumii.

Iar „Ei" reprezintă o veritabilă aventură, o călătorie în trecut sau în prezent, prin mulțimea de cunoștințe, intenții, fapte și consecințe, făcută după multe ezitări și pendulări între sentimente contradictorii, în care se reflectă tema dezvoltării durabile și a competitivității.

Competitivitatea este motorul evoluției. Fără întrecere nu se poate obține performanță. Și nimic nu poate fi mai potrivit imaginii de lider decât să te clasezi pe locul întâi.

Source: https://neculaifantanaru.com/formula-de-continuitate-a-leadershipului.html

Formula magică a unui suflet liber

On Februarie 05, 2011

Cu cât convingerile liderului sunt mai adânc înrădăcinate, cu atât scade capacitatea lui de a-și lărgi orizonturile și legăturile umane.

O secvență din filmul " *Leon – The professional (1994)* " mi-a atras atenția în mod deosebit. Dacă vă amintiți bine, Leon – asasinul, prețuia în mod deosebit o plantă dintr-un mic ghiveci pe care-l lăsa pe pervazul ferestrei. O îngrijea zilnic și o lua cu el oriunde de muta. Acea plantă îi aducea liniștea sufletească și îi îndulcea puțin viața.

La un moment dat, în timp ce uda planta, zâmbitor și binevoitor, Leon îi spune Mathildei - copila pe care o salvase de la moarte și pe care o "înfiase":

- Planta aceasta este prietena mea cea mai bună. Întotdeauna e fericită, și nu pune întrebări. E ca mine, vezi? Nu are rădăcini.

Mathilda ezită un moment prelungit, reflectă bine la vorbele lui Leon, apoi îi răspunde cu un zâmbet slab:

- Dacă într-adevăr o iubești, du-o în mijlocul unui parc, să-și facă rădăcini.

Leadership: Revii la exemplul unei vieți trăite întru valori spirituale, pentru că felul în care înțelegi lumea lasă urme în tine însuți?

Încă de mic copil Leon fusese antrenat să ucidă, misiunile secrete, și în fond antisociale, îl însoțeau peste tot, necontenit, îndepărtându-l astfel de ceilalți oameni, de dragoste, de compasiune, de adevărata fericire. Stând mereu în culise, ascuns de privirile celorlalți, necomunicând cu oamenii, el nu și-a putut da seama de adevărata valoare a vieții. Nu-și făcuse niciodată planuri noi, nu pornise niciodată în căutarea sensului vieții. Lumea lui nu era o lume plină de visuri în care, mereu cu speranță, mereu cu seninătate, mereu cu credință și cu dorință de viață, să cauți fericirea și s-o găsești. Ci era o lume searbădă, ascunsă, iar el era robotul care doar răspundea la comenzi.

Cred că cuvintele celebrei scriitoare Danielle Steel, din romanul " *Iubire* ", pe care l-am recitit recent, redau destul de bine gândurile lui Leon:

" *Sufletul meu, atât de bătrân, atât de gol, se teme, de mine, de viață, până când visurilor, strălucitor de noi, vor începe din nou, într-un alt peisaj, într-un alt joc, conștient în fine de ceea ce știu, de ceea ce gândesc, de ceea ce sunt, de ceea ce simt...* "

Poate că ar trebui să reflectăm bine la vorbele lui Danielle Steel, respectiv la gândurile lui Leon, și în loc să vedem lumea prin prisma resemnării, să pornim în căutarea fericirii.

Leadership: Ești un număr care se divide cu el însuși, sau un număr care variază în funcție de alt număr?

Am spus de nenumărate ori că leadershipul își găsește temeiul în expresia *"Omul nu este un*

număr al vieții care se divide cu el însuși, ci un număr care poate fi ridicat la puterea „n" atâta timp cât variază în funcție de alt număr" . Întrebarea care se pune este urmatoarea: Poți să afli valoarea absolută a numărului care se repetă?

Caut prin aceasta să arăt că cine este vigilent la orice indicii de natură a-i dezvălui adevăratul caracter, învățând a privi sarcinile de scanare și gestionare a sinelui ca pe niște sarcini obiective pe care este în stare să le înfrunte bizuindu-se pe propriile fapte și urmările lor, va ajunge să se autocondiționeze conștient.

Să-ți condiționezi răspunsul psihologic *"Pot"* la sunetul alarmei *"Voi fi ceea ce doresc să fiu"* , în urma rezultatelor propriei evaluări, înseamnă să te împaci tu ține însuți și să-ți coordonezi existența pentru a te accepta cu bune și cu rele, fără a falsifica datele situației.

Nu trebuie să se înțeleagă că e interzis a te bucura de rezultatele determinării tale (a te schimba și a-ți transforma viața) pe care le consideri cam cu ușurință de la sine înțelese. Dar totul capătă altă importantă după ce realizezi că cea mai grea cale de a ajunge la iubirea de sine, sau la statutul de "normal", este să te gândești la tine ca la un păcătos, incapabil să-ți ierți păcatele trecutului.

Este esențial să percepi, printr-un proces de gândire care rezidă în analiza argumentelor contradictorii, în scopul descoperirii adevărului, că te deschizi pentru tine însuți, nu pentru lumea din jurul tău. Nimeni nu îți poate oferi maximum de certitudine în ceea ce privește baza ta spirituală, relațiile și legăturile tale cu ceilalți. De aceea interesul major arătat pentru experiențele tale de viață, în diverse ipostaze, așa cum le trăiești, constituie un aspect capital pentru dezvoltarea armonioasă și pentru înțelegerea rolului dominant sau a dependenței de ceilalți.

Un număr care se repetă este o reprezentare a cantității acțiunilor în care vrei să te implici, pornind de la acel declic magic care declanșează o reacție la evenimentele importante care se prezintă în fața ta. Valoarea absolută a acestui număr este dată de raportul dintre obiectiv și subiectiv cu care percepi potrivirea ta în ecuația determinismului care lasă loc acțiunii libere, neconstrânsă de norme, reguli și principii în care nu crezi.

Leadership: Te izolezi în propriul univers în ideea că te vei putea regăsi, neutralizând astfel o eventuală opoziție din partea celorlalți?

A face ceva împotriva dorințelor și aspirațiilor tale înseamnă, în mod sigur, să te izolezi în propriul tău univers. Iar dacă acest lucru se întâmplă, atunci nu vei putea să te împaci nici cu universul interior al celorlalți oameni.

Mathilda l-a ajutat pe Leon să vadă o altă față a lucrurilor, l-a ajutat sa înțeleagă ce este bucuria, ce este binele, căci felul ei de a vedea lumea nu era atât de limitat ca al lui. Ea i-a schimbat convingerile și valorile, i-a schimbat obiceiurile și orientarea in viață. L-a ajutat să-și găsească și să-și dezvolte adevăratele "rădăcini". Leadershipul începe cu o schimbare de atitudine.

Cu plantele se întâmplă la fel ca și cu oamenii. Până la urmă rădăcinile lor putrezesc dacă nu au apă. La fel, oamenii care nu își dezvoltă noi orizonturi și noi legături umane sfârșesc prin a se închide în ei înșiși, prin a se separa involuntar de lumea celorlalți. O plantă udată cu măsură va fi mai viguroasă, la fel cum un om crescut în spiritul unei vieți pline de bucurie și de mulțumire își va lărgi orizonturile.

Leadership: Starea ta de spirit transcende realitatea obișnuită, putând trăi în alte

dimensiuni ale convergenței de conținut pe care îl primești din spațiul din jur?

Toate convingerile și sentimentele pe care ți le formezi îți vor crea viața pe care o vei duce, precum și toate circumstanțele ei, de zi cu zi. Cu cât convingerile tale sunt mai adânc înrădăcinate, cu atât scade capacitatea ta de a-ți lărgi orizonturile și legăturile umane.

Ai o personalitate, un suflet, un "eu" care te face unic. Poți schimba în bine atât propria-ți viață, cât și pe a celorlalți dacă rămâi deschis la diversitatea de puncte de vedere și perspective. Detașează-te de convingerile care te "trag" înapoi, detașează-te de gândurile, de sentimentele, de valorile și principiile nesănătoase, pentru a-ți elibera mintea ca să vadă alternativele și să le accepte.

Conținutul pe care-l primești de la ceilalți oameni, precum transmiterea afectivității totale sau amplificarea motivației de a trăi cu conștiința că ai un scop de îndeplinit, trebuie să rezoneze cu multitudinea de decizii care se produc sub domnia arbitrariului.

Pe de altă parte, conținutul pe care-l primești de la spațiul din jur are ca referință materialitatea unor obiecte extrem de diverse: de la transparența cristalului, la duritatea metalului și fragilitatea pufului de păpădie. Iar una din dimensiunile acestui conținut poate fi reprezentată de intensitatea cu care te atașezi de un lucru și evoluezi odată cu el.

Însă, cum preciza cineva pe internet, problema apare atunci când ajungi să te atașezi de un lucru mai mult decât de cei pe care îi iubești. Sau să alergi zi și noapte după posesiuni, în loc să te oprești puțin și să apreciezi cât de valoroasă și unică este viața ta.

Motivația de a fi altcineva se întemeiază pe ceea ce primești de la viață atunci când te trezești mereu în mijlocul lucrurilor care te modelează.

Formula magică a unui suflet liber este dată de deschiderea ta față de ceilalți oameni. Leadershipul tău este încă departe de a ajunge la acel nivel de calitate care să reflecte puternic valorile tale bune, dacă nu te adaptezi la mediul celorlalți, dacă nu experimentezi noi idei și opțiuni pe care le ai la dispoziție. Ca să-ți lărgești orizonturile și legăturile umane, trebuie musai să-ți schimbi convingerile și să-ți reconsideri conceptele și valorile.

Fiecare este liber să gândească cum vrea, este independent și în gândire și în acțiune. Dar trebuie să fie în concordanță cu gândirea celorlalți, cu posibilitățile de acțiune dar și cu legislația existentă la un moment dat. Izolarea în propriul univers, inacceptarea unor nou mod de gândire și lipsa unui orizont larg, sunt defavorabile liderului. Iar a acționa în afara legii din cauza unei rigidități în gândire, atrage sancțiuni aspre.

Care ar fi formula magică a unui suflet liber? Nimeni nu o poate defini cu exactitate. Cert este că liderul, ca și ceilalți oameni, trebuie să se străduiască să creeze ceva excelent în viață. Acest lucru se poate realiza numai dacă fiecare se înarmează cu o gândire sănătoasă, dacă fiecare are o deschidere către un orizont larg.

O viziune de perspectivă, o comunicare eficientă, deschisă, un mod de acțiune în limitele legale unanim acceptate sau chiar impuse, îți vor permite să-ți dezvolți "rădăcinile" sporindu-ți vigoarea și chiar autoritatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/formula-magica-a-unui-suflet-liber.html

Forța de redefinire a identității personale

On August 27, 2014

Fă un pas uriaș spre o nouă știință, plasându-te sub influența forței de redefinire a orizonturilor unei realități mai înalte.

Mă aflam în fața unui drum care conducea spre o nouă știință. Datoram totul practicii alternative în domeniul cercetării fundamentelor „inteligenței creatoare", despre care, acum, n-aș putea să afirm decât un singur lucru: cine își însușește cu chibzuință această știință devine el însuși o sferă a lucrării transformatoare a lui Dumnezeu în lume.

Totuși, trebuie să mărturisesc că la început știința nu a fost tocmai preocuparea mea de căpătâi. Era doar un proces de căutare a ceva încă nedefinit. S-ar putea spune chiar că nu iubeam știința decât într-un anume scop. Acela de a mă detașa un pic de o lume plină de tipare fățarnice, de așa zisa "turmă", împotrivindu-mă sentimentului de apartenență la un spațiu gol, fără personalitate. Neîndoielnic, eram dominat de aceeași întemeiată motivație cu care un pictor caută plasticitatea expresiei pentru o idee pe care o dorește exprimată.

Era un fel de povară a minții supuse unei tensiuni crescute, cerându-se asumată, cumva eliminată, înainte ca potențialul ei de expansiune să se deplaseze spre valori negative. O suferință datorită căreia m-am descoperit brusc altfel decât eram, adâncit în sânul unei entități care depășea granițele admisibilului, sub influența unei forțe de redefinire a identității personale. Tindeam să cred, cu respectul cuvenit oricărui mijlocitor al științei, că în propria-mi minte se ascundea un ocean adevărat, supus fluxului și refluxului, agitat de furtuni periodice. Simțeam că mă prăbușesc în valuri tulburi.

Neconvențional, am pătruns în blocul funcțional al gândirii nelimitate, care fascina prin profunzimea ei rar întâlnită, prin complexitatea abordărilor, actualizată și concepută în maniera în care știința era susținută de puterea imaginației. Incurabil, subiectivismul mi-a întins deseori capcane pe durata acestei riscante expansiuni a individualității mele, fiind tentat să încadrez fenomenul acesta nelămurit la multe categorii de manifestări ce par secundare. Precum: „abuzul de putere".

Leadership: Susții accelerarea și valorificarea rezultatelor științifice în direcția unei noi conștiințe de care se leagă variabila unei singure transformări în realitatea care ți se relevă ca o întrebare adresată sieși?

Progresul pe care îl realizezi în zona leadershipului este proporțional cu timpul pe care îl investești în regândirea identității personale, susținând accelerarea și valorificarea rezultatelor științifice în direcția unei noi conștiințe. Este vorba de acea conștiință elevată a omului care își cercetează sinele, prin frământarea perpetuă a inteligenței puse în slujba creației, găsindu-și unitatea înfăptuitoare doar sub haloul imaginației.

Numai printr-un proces de căutare a ceva încă nedefinit, care parcă îți umple un gol interior, poți realiza acea ruptură de obișnuință în gândire care, la rândul ei, în mod particular, anulează orice încercare de a pune în spate tot ce înseamnă realism pragmatic.

O singură întrebare se cere a fi pusă fără întârziere: care este preocuparea ta de căpătâi care îți poate fuzniza sentimentul de apartenență la ceva mai larg decât lumea în care te afli? Omul care tinde spre desăvârșire, liderul prezentului și al viitorului, luând în considerare probabilitatea de a se pierde într-un absolut impersonal, va fi obligat și la alte metode de autoevaluare - dar mai ales la o suplă acceptare a acelui „ *something else* ", atât de categoric

refuzat de paragrafele științei.

Un rezultat științific care schimbă orizontul de înțelegere a lumii este expresia unei gândiri nelimitate, încărcată de imaginație cu noi sensuri de înțelegere față de situațiile prin care treci, din care rezidă forța de interpretare a răspunsului la întrebarea: până unde te poți avânta cu o idee fără să te simți lezat în vreun fel de regulile fixe ale unor obligații asumate?

Un rezultat poate fi socotit "științific" pentru că mai întâi de toate indică ce tip de fapte trebuiesc adunate pentru a efectua o constatare, apoi pentru că creionează numai cadrul în care trebuie căutată soluția.

Leadership: Îți exprimi atașamentul față de acea zonă a căutării de sine care-ți conferă împlinire numai în situația în care lupta dintre imaginar și raționalitate este dusă în numele unui statut de ființă superioară?

Un întreg ocean se va desfășura, în măreața lui nemărginire, în fața restului vieții tale. O sumă de plusuri și minusuri vor compensa lipsa posibilității de extindere a capacităților de producere a unei noi platforme de cunoaștere. Dar în același timp vei avea de dus o luptă aprigă dintre imaginar și raționalitate în gândirea modernă.

Dacă vrei să faci din știința o bază pentru dezvoltarea leadershipului, pe tot parcursul vieții, nu te limita la a trece dincolo de gândirea unanim acceptată, ci încearcă mai întâi să-ți exprimi atașamentul față de acea zonă a căutării de sine care conferă împlinire. Încearcă să-ți exprimi identitatea prin persistența constantă a modelărilor și configurărilor în versiunile următoare ale creației personale. Doar astfel vei căpăta statutul de „reformator".

Găsește-ți și întărește-ți puterea identitară, căci numai ea îți dă tăria să supraviețuiești schimbărilor pe care le-au impus ceilalți, sau pe care tu însuți le impui. Această putere este are ca obiectiv principal câștigarea trofeului aflat la hotarul dintre imaginar și real, cu deschidere către un nou mod de abordare a relației între ceea ce ești capabil să suporți moral prin atașamentul față de o nouă realitate și ce ești capabil să devii prin descrierea acestei realități încadrată în parametrii sentimentului de apartenență la ceva mai "înalt".

Orizontul unei realități mai înalte poate fi atins doar prin extinderea profunzimii în a analiza fenomenul vieții din perspectiva unei inteligențe care a întâlnit la timpul potrivit scoala gândirii, hrănindu-se cu un mereu "something else" din vecinătatea unei creații care, emoționând incontestabil, nu lasă pe nimeni indiferent.

Statutul de ființă superioară poate fi câștigat prin atenția privilegiată ce o acorzi sentimentului de apartenență la ceva mai larg decât lumea în care te afli.

Forța de redefinire a identității personale reflectă tendința de a te detașa de masa anonimilor, având capacitatea de a crea ceva unic, memorabil și acceptat – expresie a dorințelor de autodepășire – înaintând printr-o gândire inovatoare spre culmi mai înalte ale progresului. Iar puterea inteligenței creatoare se referă la atingerea acelei individualități create cu și prin știința conducerii inteligente, cu impact asupra celor care te urmează în atingerea unui țel comun.

Cel mai bun profesor în leadership este experiența de viață, mult mai importantă în formarea personalității decât experiența profesională.

Forța tămăduitoare a sufletului

On Aprilie 26, 2015

Identifică noi căi de transmitere a revelației pe care o posezi, impunând înțelesul pe care îl dă sufletul tău.

- Ați crezut, într-adevăr, că m-aș putea consola? întrebă Maximilien privindu-l cu amărăciune pe conte.

- Ascultă - spuse Monte Cristo - înțelege-mi bine cuvintele, Maximilien ! Când te întreb dacă te-ai consolat, îți vorbesc ca un om pentru care inimile omenești nu au taine. Hai, Maximilien, să coborâm împreună în fundul inimii tale și să o cercetăm. Există situații pe care oamenii le simt din instinct, dar nu le pot discuta cu mintea.

Simți încă nerăbdarea aprinsă a durerii care te face să sari în sus așa cum sare leul pișcat de țânțar? Simți tot setea aceea mistuitoare ce nu se stinge decât în mormânt? Ești tot în prada idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieții, în urmărirea morții? Sau simți numai nepăsarea aceea a nervilor istoviți, plictiseala care înăbușă raza nădejdii care ar vrea să lucească? Simți oare pierderea memoriei, aducând neputința lacrimilor?

Dragă prietene, dacă asta simți, dacă nu poți plânge, dacă îți crezi moartă inima amorțită, dacă nu mai ai altă putere decât în Dumnezeu, dacă nu mai ai priviri decât pentru cer, atunci, prietene, să lăsăm la o parte cuvintele prea strâmte pentru înțelesul pe care li-l dă sufletul nostru. *

Leadership: Poți să găsești o bună utilizare a potențialului de control a ceea ce oamenii văd în tine, făcând apel la jocul straniu al asocierilor dintre aspectele cutremurătoare ale vieții și imaginile memorabile ale răbdării pusă în fața situațiilor aparent fără ieșire?

Procesul de maturizare și cel de consolidare a personalității, implicând atuuri ale sporirii informației emoționale pentru o mai bună receptare a mesajului pe care îl transmiți, în sensul unei intervenții care să susțină felul tău de a fi, performanța, obiectivele, ideile și făptuirea lor, se poate distinge printr-o trăsătură puțin obișnuită, ieșită din comun.

Anume, controlul realității sprijinit pe puterea sufletului de a asimila, produce sau transmite o stare, o emoție, un mesaj care poate fi în mod direct sau indirect îmbrăcat într-un înțeles ce stă la mijloc între nădejde, îndoială și revelație.

Celebrul scriitor, Stefan Zweig, scria despre fondatoarea Christian Science, Mary Baker-Eddy: „ *Ea a observat acel adevăr incontestabil că orice reprezentare imaginară a unui sentiment, deci și a unei dureri, cuprinde în sine tendința de a se transforma în realitate și că, prin urmare, o sugestie preventivă înlătură adesea teama de îmbolnăvire care este tot atât de primejdioasă ca boala însăși.* "

Înțelesul pe care îl dai sufletului tău și pe care îl transmiți celorlalți, mai degrabă prin susținerea cu umilință a unei revelații care nu are nevoie de probe pentru a realiza o nouă imagine a realității, face din tine un om adaptabil la viață, la circumstanțele ei, la contextul în care oamenii trăiesc, se dezvoltă și se împlinesc.

Efectul de consolare te încarcă cu stări sufletești pe care nu bănuiai că le poți trăi, justificând

durerea pe care o simți când crezi că cineva are ceva ce îți aparține, în special acea sclipire de inteligență, bunătate și înțelepciune, care vin din așezarea minții și a inimii în respectul pentru valorile vieții.

Iar singura sugestie pe care o vei primi de la cineva cu adevărat experimentat în algoritmica vieții, de la un spirit cu adevărat impunător, este aceea de a-ți găsi un refugiu în fața dificultăților și a contradicțiilor personalității tale, în locul deșertăciunilor lumești, în locul numeroaselor aventuri trecătoare.

Leadership: Poți să fii tu însuți într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva decât ești pregătit să accepți ca pe un fenomen restructurare a lumii tale interioare, prin comparație cu interpretarea plauzibilă a realității pe care nu o poți nega?

Când vrei să ajuți un om mai întâi trebuie să-i deschizi interesul pentru înțelesurile unei revelații mai înalte. Revelația presupune o dezvăluire de sine, o dezvăluire a voinței tale sau a unei entități superioare, ca inițiativă spre o reprezentare a unor puncte de vedere alternative și motivate vizavi de felul cum ar trebui interpretate aspectele vieții. În beneficiul reciproc.

Dacă ai întipărită în tine putința de a crede în ceva superior, aplecându-ți rațiunea asupra celei mai favorabile abordări în ce privește împlinirea și forța plină de har pe care nimic rău nu o poate pătrunde, atunci nu vei cădea pradă „idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieții, în urmărirea morții". A te lăsa influențat de un spirit superior înseamnă să crezi într-o realitate pe care nu poate fi negată, una care oricând se poate transforma într-o forță de dinamism interior aproape de a cutremura orice înțelegere asupra vieții.

Leadershipul cel mai pregnant poartă amprenta acelei mentalități întemeiate pe recunoașterea sprijinului „nevăzut" pe care o entitate superioară - providența - îl oferă în cele mai negre situații de viață. Providența este răspunsul pe care îl dai vieții în situația când ești condus de o înțelegere superioară asupra renunțărilor necesare în vederea obținerii de rezultate efective și marcante în timp.

Găsirea unei noi ordini a marilor răspunsuri ale vieții, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să te contopești cu ele și să le înțelegi chiar și în lumina palidă a durerii, ca o întrezărire a unor adevăruri revelate progresiv prin supunerea rațiunii și a conștiinței după voința inimii, este necesară pentru o bună utilizare a potențialului tău de control a ceea ce oamenii văd în tine.

Ceea ce oamenii trebuie să vadă la tine nu este "privirea îndreptată către cer" pe care o cere credința cea mai puternică, ci ceea ce te face să te simți viu atunci când înțelesul pe care îl dai sufletului tău provoacă o reacție de împingere a limitelor, de tipul: "Sunt mai mult decât ceea ce sunt".

Forța tămăduitoare a sufletului se cucerește prin avântul acordat virtuții a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinii vieții. Dacă reușești această performanță, fapt care implică o serie de compromisuri, dar în special o doză mare de convingere în ceva bun, abia atunci vei reuși să apropii celelalte „suflete" de o stare ce poate fi motivată de credința într-o entitate superioară.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Fragile

On Decembrie 09, 2017

Tăcerea este ecoul cuvântului de care trebuie să se umple sufletul nostru.

Mă găseam în imposibilitatea de a începe ori de a sfârși un dialog cu mine însumi, blocat de prezența unei intrigi sentimentale semi-imaginare încărcată cu prejudecăți, de care aș fi vrut să mă satur destul de repede. Dar o atare operațiune implică în primul rând capacitatea de a putea selecționa un mesaj valid de tip *"How fragile I am"* dintr-un șir întreg de posibilități de abandon în fața neantului.

Vulnerabil în fața celor nedorite, neașteptate și nemeritate, eram proiectat parcă în realitatea unei singurătăți care dezechilibrează, debilitează și descurajează orice tentativă de a trece peste ineditul unui gen de analiză a imaginarului care cere un demers nu aleatoriu, ci stăruitor. *"Something in my mind will always stay: the reason of a previous effect, as its final cause."*

Acceptarea asta pasivă a unui răspuns din partea sensibilității mele prea complicate, durerii de a mă ști neglijat de voința divină, pendulării între vremelnic și etern, între tăgadă și credință, unde starea de compromis devine ceva obișnuit, s-ar fi putut traduce printr-un efort de creare a iluziei unei individualități aflate în căutarea aceluiași logos originar.

Lipsea doar prilejul declanșator pentru a produce în orice moment un accident, o apropiere de deșertăciunea acestei lumi, contrastând cu năzuințele cele mai profunde ale unui rătăcitor în pustiu *born beneath an angry star.*

Perhaps this final act was meant to clinch a lifetime's argument. Era mai degrabă o contrapunere de monologuri, întotdeauna o cale pentru creativitate, dar nu și pentru pragmatism. O practică a cercetării cunoașterii superioare prin examinare experimentală, arta de a crea o lume din nimic, o formă de comunicare în nuce, pentru că înseamnă să găsești răgazul și exigența unei adânciri în durerea adevărurilor lăuntrice, fiind nedespărțit de stăruința în trăirea tragediei consecvenței artistice.

Leadership: Tratezi cunoașterea într-o relație personală și reciprocă a celor două dominanțe: manifestarea gândurilor înțelepte și forma de exprimare artistică?

A experimenta noi forme de exprimare artistică înseamnă să dai cuvintelor forță, culoare, substanță, greutate, pe care puțini reușesc să o facă. Alege cu grijă reprezentarea pe care vrei s-o dai cuvintelor pe care le folosești în contextul fuziunii cu Dumnezeu, trăirea de reciprocitate prin care Tu și Ființa transcendentă se influențează reciproc.

Gândeam că totul din mine este reversul scrisului limpede, dovada sensibilității față de ineditul unui aparent pustiu bogat în semnificații, de-a pururi o flacără a vieții. Acceptarea unei clipe de "acum" păstrând solemnitatea unui moment prin care mi se dezvăluia cunoașterea superioară într-o cu totul altă formă decât cea care era așteptată. Eram asemenea unui scriitor resemnat la postura de observator căruia nu-i rămâne decât cultul detaliului cotidian și hipertrofia descrierilor.

Dar întotdeauna din ascunsul de nepătruns al minții poate să răsară nemurirea momentului sublim, o ilustrare frapantă a mentalității ce își are replica în imaginarul literar, un avantaj al introducerii în cele ce se săvârșesc în realitatea unei întâlniri cu Dumnezeu a cărui forța de

perpetuare a creației, de reinventare a materiei, depășește cadrul teoretic al rândurilor de față. Această inteligență absolută crează spațiul logic al elementelor conceptuale care nu degenerează însă în mărcile nonsensului absolut deoarece înfăptuiește imaginația productivă.

Cel puțin, privind din interiorul scrisului care face din abundența gândurilor fugare un mod de a mă concentra asupra a ceea ce nu știam că știu, din ampla deschidere a ochiului sensibil și a minții analitice, mă socoteam împlinit prin aplicarea unor experiențe acumulate în subconștient ce ieșeau la iveală ca intuiție a universalului în individual.

Leadership: Poziția ta față de decizia de a fixa un reper de orientare spre o altă modalitate de stimulare mentală, aparține unui rol de tip "instanță de vinovăție"?

Intuiție care stabilea în același timp structura limbajului plastic-narativ, a modalităților netradiționale de exprimare, principiile care stau la baza lui, comparativ cu limbajul verbal. Poziția mea față de asumarea unui rol de tip "instanță de vinovăție" fiind aceea de înfăptuitor al Marii Opere care încearcă să unifice lumea cuvântului scris cu planurile și gândirea lui Dumnezeu.

Încă mă simt vinovat, nu atât pentru ceea ce știu, cât pentru ceea ce mi se relevă din experiențele trăirii mistice, din înțelegerea sinelui în lumina relației cu Dumnezeu, în acord cu voia Lui și nu cu valorile lumii.

Așadar, mă simt vinovat prin faptul că îngădui oamenilor să descopere adevărul unei credințe pure, fiind materia ideii sau a reprezentării fanteziei în relație cu activitatea perceptivă. Ca și când aș fi fost închis într-un cocoon semi-întunecat care oferă protecție, dar nu hrănește.

Cu sârguință, îmi etalez capacitatea de a analiza un ansamblu complex de elemente, de relații sau principii, pentru a extrage asemănările și deosebirile dintre ceea ce se vede și ceea ce se ascunde, dintre realitatea exterioară și imaginația prea activă care blochează orice inițiativă. Sunt prea îngăduitor față de înțelesul pe care cuvintele tăcerii mi le contestă, mi le amestecă, mi le șterge sau mi le aruncă în cap.

Firul fragil care mă conectează cu Divinitatea are ca rațiune principală realizarea unui cât mai fidel portret al celui care reușește să deschidă o ușa spre spațiosul careu al cunoașterii desfășurat între percepție și imaginație, păstrând în același timp acea tăcere care caută o întrebare, caută un răspuns, care spune, de fapt, 1.000 de lucruri.

„Tăcerea este ecoul cuvântului de care trebuie să se umple sufletul nostru." (Sf. Ignazio di Antochia)

Fragile este starea omului care experimentează în același timp dimensiunea densă a creației și limbajul tainic al înțelepciunii. Arta și gândirea profundă. Dialogul între tine și Dumnezeu, însemnând că El participă la dialog prin tăcere în bucurie simțitoare.

*** Notă:** Sting - Fragile

Source: https://neculaifantanaru.com/fragile.html

Frânturi din realitatea unei lumi neînțelese

On Decembrie 31, 2016

Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat.

Aveam tot ce îmi trebuie pentru a deveni poet, cu excepția poeziei. O altă esență a realității poemului era iubirea, care străbătea ca un fir incandescent toate coridoarele acestui palat unde unica regulă era jocul. Unirea forțelor de diferite orientări (reacțiuni) manifestate la granița dintre real și ireal, fiind aproape insesizabilă într-o zonă de responsabilitate a lucrului gândit și bine făcut. Se filmau secvențe disparate în care apăreau mereu alte decoruri.

Subiect: Dumnezeu nu există. Eu eram personajul principal: Nicholas Urfe. Regizorul era: Conchis, sub înfățișarea unui Mephisto care cerea neîndurare. Spunea că-și poate închipui cât este de greu să joci împreună cu el, căci nu avea o tehnică pe care să se bizuie în caz că nu se înțelegea cu partenerii de joc. Eu i-am răspuns că atunci când partenerii se acordau, totul mergea perfect. De fapt, nu era decât o practică ocultă, o formă de hipnotism îngăduită într-un tărâm al magiei și al personajelor costumate, în care viața lui devenea viața mea.

James Braid, care a inventat termenul de "hipnotism", susținea că focusarea atenției este esențială pentru crearea transei hipnotice. Nu aveam dreptul la nicio extravaganță, trebuia să mă supun asprimii lui Conchis, aceea de a mă considera învins de o realitate inventată de un creator care a iscat o ordine universală într-o poetică a măștilor, uitând să instaleze în aceasta și o balanță a veșnicei. În mod chibzuit, mi-a fost schimbată impresia de tânăr aristocrat, plictisit, foarte obișnuit cu totul, fără ironii, cum ar fi orice englez într-o situație normală, de care tot timpul am dat dovadă.

Leadership: Ești pregătit să crezi într-un creator care consumă experiențe de joc unice cu scopul de a da realității nuanța unei expresii de sine originale care pune accentul pe atingerea perfecțiunii prin intermediul personajelor menite să înfățișeze o multiplicitate de lumi posibile?

Spectrul doctorului Moreau din opera lui Wells era, de asemenea, vizibil în fiecare umbră a lui Conchis: *„ S-ar putea să mă înșel, dar eu am văzut mai multe decât dumneata din modelele Creatorului acestei lumi - căci eu i-am cercetat în felul meu legile, toată viața, în timp ce dumneata colecționai fluturi. Şi, îți spun, plăcerea sau durerea nu au nimic de a face cu raiul sau iadul."*

Se vede că lumea pe care Conchis o construise înadins ca să schimbe lumea mea, punând în valoare vizibilitatea unei alte versiuni a realității, un fel de *Ecristroterhis* , sau particularitatea de a purta mască în cosmetizarea unei opere de artă, părea să fie extrasă din efortul de a revela adâncimile unei experiențe în egală măsură existențială și ficțională.

Şi ar mai fi ceva: o femeie blondă în dublu rol. Şi o brunetă care își extinde rolul printr-o formulare negativă a "uitării". Urmează la mutare nebunul, imediat după capturarea reginei, prin care Albul speră să profite de diagonala lungă. Regele negru, un soi de perfecțiune, ceva divin, mai presus decât personajele sale, stătea ascuns în dosul unei splendide șarade, ceva care căpăta sens printr-o complexă colectare a diferitelor tipuri de măști. Toate contribuind la o atmosferă de halucinație, de transă în care se petreceau lucruri, intrări, ieșiri suprarealiste, în care apăreau și dispăreau personaje, gesturi, muzici, fără ca între ele să se lege neapărat elementele unei construcții.

Remarcabil era tactul de care era capabil Conchis. Lumea lui era o altă față a aceluiași

personaj. Iar lumea celorlalți participanți la scenă reieșea din explorarea unui singur personaj care înfățișa o multiplicitate de lumi posibile. Multe thread-uri și procese în background. O lume construită din dezvăluirea unor date greu accesibile, pentru simplul fapt că nu oricine poate pătrunde până la profunzimile magiei de a exista ca martor simultan al tablei de șah și al unui vis mult prea îndrăzneț pentru a putea fi împlinit.

Chiar și gambitul reginei (recuperată prin puterea de transformare a modestului pion) a fost mutarea genială a unei femei, inegalabile prin frumusețea ei, pe care Conchis a pus-o în fața mea ca să-mi testeze capacitatea de concentrare. Am scăpat doar prin acțiunile nebunului, prin situarea nebunului între magician și lume, pornind invers, întotdeauna de pe diagonala unui adevăr indestructibil: *"niciun personaj nu există dacă nu se regăsește pe sine în altă lume, și niciun personaj nu scapă metamorfozei prin care se oferă spectatorului un nou univers metafizic, rezultat din sublimarea caracterelor într-o realitate a oglinzilor duble"*.

Leadership: Cum gestionezi situațiile trăite prin conștientizarea momentului de vârf al unei forțe de sens opus esenței tale, manifestată la nivelul existențial printr-o schimbare permanentă a decorului realității?

Cine oare poate găsi ultimul vers din mintea unuia căruia îi lipsește poezia? Cine oare se poate adapta într-o lume care ascunde cheia unui poem relevat prin: „ *Percepția imaginară* "? Poți să vorbești o limbă care ține o minte genială prinsă în capcana jocului de șah, sub masca unui magician care te urmărește ca o furtună nemiloasă în călătoria ta spre schimbare? Nu există putere a sufletului care să nu fie activă în acest proces.

Alexander von Humboldt, care a contribuit la formarea geografiei ca disciplină științifică, spunea: *"Nimic în natura intimă a omului nu este atât de adânc, atât de fin sau atât de cuprinzător, încât să nu răzbată în tărâmul limbajului și să nu fie hrănit de acesta.* "

Eleftheria este un cuvânt nobil în limba greacă. Înseamnă libertate. Conchis mi-a dat ultima lovitură: "Dacă uiți acest cuvânt, îți voi dărui opt vieți. Dacă-l memorezi, vei fi prizonierul meu, pentru totdeauna."

Poezia este înțelepciunea. Cheia este libertatea. Măștile sunt explorarea vieții. Şi magia este dragostea. Jocul este schimbarea permanentă a decorului. Vânătorul sunt eu. Şi prada ești tu. Întrebarea este următoarea: cât timp vei putea suporta marea șaradă, înainte de a elibera din ea? Nu există decât o singură cale de a afla: Play !

În tot acest glob de cristal care funcționează ca o mașinărie nemțească, folosit doar pentru clarviziune, unde Dumnezeu nu este pe nicăieri, s-ar potrivi de minune ca revelație ceea ce, în final, Aldous Huxley voia să ne facă să înțelegem: că oamenii din "Minunata lume nouă" nu suferă pentru că râd în loc să mediteze, ci pentru că nu știu de ce râd și de ce au încetat să mediteze.

Aplicarea măștilor, sau magia folosirii oglinzilor care deformează realitatea, este consecința introducerii unei ordini aparte, a unei formule de compromis în spațiul dintre regizor și personaj, încât să se stârnească în spectatori curiozitatea de a „scana" fiecare scenă din spectacolul unei imaginații exaltate și de a o percepe ca extensie a unei noi viziuni despre viață, despre lume.

Frânturile din realitatea unei lumi neînțelese sunt de multe ori de neîndurat.

Leadershipul despre care nu se prea vorbește, dar care intră în compoziția existențială a omului care nu se mulțumește cu un rol pasiv pe scena lumii, reprezintă de fapt o prelungire

a înțelegerii raționale a motivului pentru care totul nu este așa cum se prezintă.

Leadershipul, în marea ecuație a necunoscutelor acestei lumi, în care ideea de libertate rămâne doar o ipoteză cu șansă de realizare, o variantă a motivului haosului originar - în sensul în care întunericul poate să triumfe prin bogăția de farse și imagini ambigue, este lupta celor care reușesc să înlăture obstacolele potrivnice împlinirii lor.

Iar procesul de explorare a leadershipului este similar procesului de înțelegere a lumii, definit drept „transmisie cognitivă, care poate fi însușit prin efectul legii care spune: „Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat."

Source: https://neculaifantanaru.com/franturi-din-realitatea-unei-lumi-neintelese.html

Freamătul unei minți de artist întrupate într-un frumos corp al naturii

On Mai 22, 2020

Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune pe care ochiul o numește "comparație".

Era ceva de ordin spiritual, mistic, greu de înțeles de lumea din jur, fiindcă tot ce mă înconjura intra în categoria lucrurilor accesibile doar celor curajoși, celor capabili să facă parte dintr-o ficțiune de tipul: „Toate personajele și faptele prezente în această operă sunt fictive, iar toți protagoniștii sunt pagini pline de recunoștință dintr-o istorie a tratării naturii cu respectul care i se cuvine unui Creator de frumos."

Probabil, din această cauză, eram atras în permanență de natură, cu o putere irezistibilă față de tot ce era nobil și vrednic de admirat în plan artistic, angajându-mă într-o dezbatere tot mai cuprinzătoare despre originea unei Creații care își revendică termenul de "perfecțiune" la nivel de personaje și roluri chemate să interpreteze subiectul florilor în mod surprinzător de diferit. Metamorfoza florilor în oameni, și visul florilor continuat în ascensiunea unei viziuni însuflețitoare, se derula numai în capul meu, ca o lume ireală, fictivă, curgătoare, capabilă să influențeze doar evenimentele din lumea unui artist care se privește pe sine ca într-o oglindă ce închide în ea spiritele naturii.

Cu fața spre soare, închideam ochii încet, cu emoție, cu acel zâmbet de satisfacție dominatoare în colțul gurii care parcă ar fi vrut să denote acea dualitate a artistului adevărat, a cărui inspirație vine dintr-un spațiu numai al lui. Sau, poate că, în alt fel, sufeream de acea condiție a artistului ce a atins vârsta senectuții înțelepte de a mai visa la culmile pe care le oferă exprimarea prin intermediul artei, luându-și libertatea de a visa la ceea ce se ascunde dincolo de ceea ce nu se poate pătrunde cu privirea.

Practic, mă simțeam ca într-o escapadă a artistului în mijlocul naturii, unde totul părea extras dintr-un fragment din "Pe firul de păianjen al memoriei", de Cella Serghi: *"Pictura modernă pe care n-o cunoșteam, sau, din comoditate, refuzam s-o înțeleg, începea acum cu o ciudată forță și mă purta cu ea în alt univers, îmi impunea o altă realitate."*

Leadership: Efortul de spiritualizare a unei lumi redusă la o asociere între imagini și cuvinte tinde spre revelarea a ceea ce este esențial în sufletul tău, ca reper a ceea ce este comun creației trecute prin filtrul unei sensibilități rafinate?

Priveam cu alți ochi totul din jurul meu, ca admirator al unor lumi vizionare surprinse în metamorfoze cromatice impresionante. Trandafirii, frunzele lor firave, încercam să adun parfumul lor primăvăratic într-un tot unitar extrem de rafinat și de elegant, într-un acord dintre pământ și soare. Şi iată că trandafirul, cu frunzele lui verzi, pline de rouă, mă aude ca și cum aș fi o parte din sufletul naturii, ca și când aș exista prin intermediul altcuiva, un fel de reîncarnare a unui suflet dintr-o altă viață.

Nu-i așa că gândurile-mi sunt echivalente cu puterea artei de a readuce la viață o lume sensibilă, aproape uitată de noi cei ce ne zbatem în vâltoarea orașelor supra-aglomerate?

Privirea conduce sufletul spre măreția naturii. De altfel, trandafirul crede că eu fac parte din marele plan al naturii, că eu sunt vocea nevăzută a naturii. De pe urma observațiilor minuțioase am extras cu multă dibăcie o mărturie generoasă a minunilor naturii, o declarație de viață care va emoționa o întreagă lume, prin care încerc să mă apropii de capodopera artistului, de freamătul lui interior. Poate, tocmai de aceea, cred că sunt demn numai de

atenția unui pictor care analizează cu sensibilitate fiecare element al naturii înainte de a-l personifica într-un personaj de vis, dezvăluind un mister adânc care atinge simțul de uimire și de admirație în acel dans al echilibrului dintre frumusețe și formă.

Da, recunosc cu tărie, sunt posesorul unui univers interior tainic, o ființă care știe să trăiască intens totul, înfruntând apatia generală, creatorul unui univers suspendat între vis și realitate, considerând că totul în artă trebuie să aibă în același timp forță explozivă și sensibilitate, ca atunci când stai și admiri un peisaj panoramic. Sau ca atunci când te pierzi în profunzimea cerului înstelat așteptând, ca dintr-o clipă în alta, o stea căzătoare foarte strălucitoare să-ți îndeplinească ultima dorință: de a putea simți freamătul vieții pe suprafața lucrurilor care nu se văd, care nu vor trece, mai degrabă decât asupra lucrurilor care se văd și care sunt trecătoare.

Leadership: Întinderea și profunzimea realității în care trăiești poate să genereze un ecou pe măsură într-o lume în care totul se unește și se identifică cu actul sublim al unei creații instantanee?

Până la urmă, chiar și gândurile, trăirile, înfruntarea lor, simt nevoia de vopsea, de pensulă, tot ce îi este necesar artistului pentru a se putea exprima în fața unui șevalet și a unei pânze albe pe care natura își imprimă sufletul, emoționant, sensibil, memorabil. Îți auzi pulsul inimii atunci când simți vibe-ul culorilor vii, energia irezistibilă a simbolurilor imprimate cu emoție într-un moment al unui instantaneu artistic reușit, aproape fotografic. Dai mâna cu pasiunea autentică a unui Creator de universuri, cu o finisare delicată a trăsăturilor și expresie rafinate, pe suprafața lucioasă a unei pânze de cristal, parte dintr-o reprezentare a constelației Tayana construită pe ritmul muzicii lui Yakuro.

Nu mă pot obișnui cu banalul, nu mă mulțumesc a fi doar un om, ci tind spre a fi un creator de mare puritate sufletească, investit cu puterea de a pătrunde în inima naturii. Nici trandafirul meu deosebit, cu frunzele lui delicate, nu se va schimba, nu se va confesa într-un ansamblu al creației mult mai vast, decât dacă vom exista unul prin celălalt, eu ca un artist înconjurat întotdeauna de frumos ce descoperă zilnic o doză de trăire artistică, iar el ca expresie a unei conștiințe creatoare singulare. Poate o să mă credeți, poate nu, dar cu siguranță am dreptate.

Farmecul trandafirului, el care își orientează mereu frunzele spre lumină, îmi dă de înțeles că un artist poate fi un creator excepțional numai dacă se exprimă mai simplu, mai liber, mai firesc, prin intermediul frumuseților naturii. Poate că însuși trandafirul își revelează o parte din substanța propriului suflet raportându-se la un creator deprins cu tehnica picturală de reprezentare a aparențelor sensibile, din perspectiva revelării vieții sale interioare care dă tonul libertății infinite, a interacțiunilor cu natura într-o manieră spirituală, sau poetică.

Actul sublim al unei creații instantanee pune preț pe gândurile și trăirile manifestate de un artist care pune în acorduri noi puritatea unei armonii cu sine însăși, pe care o traduce în freamătul unei emoții rar întâlnite din sfera personificării unei naturi care, neîncetat, îi cere omului să-și strunească și să-și afirme instinctele, în special instinctul de metamorfozare.

Freamătul unei minți de artist întrupate într-un frumos corp al naturii este uneori domolit în plăsmuiri literare, estetice sensibile, de pură fantezie, unde orice asemănare devine o nouă formă de uniune între Creator și Spiritul Elevat, în tăcerea unei clipe de neuitat, stârnită de căldura unor cuvinte fremătătoare care parcă au a spune:

Nimic nu este mai de nelocuit decât acel "tu însuți" aflat într-un loc în care ești tot timpul binecuvântat: în mijlocul naturii.

Trandafirul, pe care deseori îl percep ca fiind cea mai bună opțiune de îmbunătățire a imaginii mele, se impune ca un mijloc de transformare umană, spirituală, artistică, mai ales dacă iau în considerare cuvintele esteticianului român Liviu Rusu:

"Artistul, cu adevărat creator, pătrunde atât de adânc în ființa sa, încât dezvăluie rădăcinile existenței însăși și sesizează astfel ceea ce ne leagă mai strâns de pământ. Spiritualitatea pe care o descoperă este o spiritualitate terestră, fiindcă ceea ce ne revelează nu este o lume deasupra noastră, ci un dinamism interior, care animă tainele cele mai intime ale sufletului nostru, fondul originar al speței noastre."

Source: https://neculaifantanaru.com/freamatul-unei-minti-de-artist-intrupate-intr-un-frumos-corp-a

Fructul din Pomul Cunoașterii

On August 15, 2013

Creează noi punți de legătură între leadership și știință, astfel încât să fii stăpânul unei minți complexe și al unei gândiri libere.

" Îngerul Domnului îmi spusese în vis că, dacă voiam să dobândesc o știință perfectă așa cum îmi doream, trebuie să urc în lumea Lunii, unde aș găsi, în fața Paradisului lui Adam, Pomul Cunoașterii. Şi imediat ce voi gusta din fructul lui, sufletul meu va fi dominat de toate adevărurile de care o făptură este capabilă. "

Am avut de nenumărate ori ocazia de a aprofunda sensul acestor cuvinte, a căror interpretare o cunoșteam cel mai bine. Bineînțeles, punctul meu de vedere era susținut cu argumente bine fundamentate și cumpănite. Partea aceasta importantă a visului marelui filozof Cyrano de Bergerac, ca un întăritor al sistemului imunitar al gândirii mele științifice, încheia procesul de cristalizare a materiei din care se năștea și își înălța turnurile alchimia.

Este de necontestat că o asemenea gândire axată pe sensuri și subsensuri ce se cer decriptate, care trebuie măsurată înainte să-și ia locul în suma totală de procese pozitive de dezvoltare, cere o anumită superioritate în cunoaștere. Pe care eu încercam frecvent să o accesez, să o abordez și să o promovez mai bine ca oricine. Iar dacă voiam să înnod relația cu știința, mai întâi trebuia să țin cont de elementele esențiale menținerii constante a condițiilor de creare și utilizare a materiei primare a Operei.

Se impunea însă o anumită prudență în repartiția materiei după regulile greutăților și ale măsurilor filosofice. Sau, cum ar spune maestrul meu, se impunea o anumită măsură în ponderea ideilor filozofice versus realitatea practică. Îmi era greu să mă înțeleg astfel. Multă vreme această rutină a cugetării încifrate, căpătând conotații simbolice și metaforice, a rămas nestăpânită. M-a dominat. Apoi am înțeles totul.

Leadership: Poți să-ți valorifici experiența de cunoaștere prin extragerea concluziilor logice din adevărurile fundamentale despre care știi că pot fi oricând înzestrate cu un sens diferit de sensul propriu, fără să trădezi o intenție de exteriorizare a stărilor sufletești?

Adevărurile care până altădată nu voiam să le cred, acele adevăruri ce puteau fi cu claritate cuprinse și înțelese doar de mintea științifică, erau oarecum decalate în plus sau în minus, părând la primul contact cu ele greu de digerat. Între adevăruri se stabilea mereu o nouă legătură coordinativă, realizată prin întrepătrunderea evidențelor, a concluziilor și învățăturilor participante la formarea și desăvârșirea mea.

De aceea, schematic, această legătură coordinativă, care reprezenta cazul particular al unei legături covalente, se putea reprezenta simbolic prin trei flori delicate, unite printr-o săgeată, o combinație între noroc și efort. Ea pornea de la sensul *donor* spre cel *acceptor* , extinzându-se spre punctul matur de interpretare și complexitate într-un spațiu figurativ.

Am cules fructul din Pomul Cunoașterii. Am turnat peste el o lingură de esență pură de lună, și cinci picături de raze de soare. În compoziția nou rezultată am adăugat zece grame praf de stele. Apoi, după circa douăzeci de minute, păstrat la rece, la o temperatură constantă pentru a asigura viabilitatea agentului care determina sporirea stabilității rețetei, am gustat din preparatul magic cu o savoare inepuizabilă cu care nu eram obișnuit.

Brusc, sufletul meu a început să fie dominat de toate adevărurile de care o făptură este capabilă. Am învățat să ofer niște perspective imaginare pe care puțini ar putea vreodată să le transforme în realitate. Dar nu trebuia să dau nimănui prilejul de a-mi citi adâncul sufletului, plăsmuit din aceeași materie contorsionată a întregului numit "Univers Paralel", fiindcă ar fi însemnat să fac o revelare a adevărului ascuns în spatele aparențelor.

Leadership: Merită să fii cunoscut pentru ilustrarea privilegiată a unei gândiri care se străduiește să dezvăluie totul a priori, să refuze orice prejudecată, să facă din conștiința subiectului măsura experienței acestuia?

Te vezi nevoit să aprofundezi sensul unor noi abordări pentru a stabili noi fundamente științei tale? Simți că ai nevoie de un întăritor pentru sistemului imunitar al gândirii tale? Încerci frecvent să accesezi, să abordezi și să promovezi mai bine ca oricine o anumită superioritate în cunoaștere?

Ştiința leadershipului, la care am făcut deseori referire în articolele și lucrările mele, are drept obiect, printre altele, înțelegerea simultană a înlănțuirilor bine închegate, în toată marea lor complexitate, dintre cauzele și efectele generate înainte sau după introducerea unor noi modalități de îmbunătățire a performanței.

Cauzele pot asigura premisele reprezentării unei structuri avansate de control a proceselor de gândire și acțiune, printr-o *cugetare-avertisment* care îl ajută pe lider să își clarifice poziția în raport cu excelența.

În timp ce efectele pot crea premisele unei realități mai obiective, impunând o nouă direcție de evoluție și făcând vizibilă puterea de deschidere a liderului. Efectele sunt totodată apanajul exclusiv al singurei forțe care permite reducerea sau amplificarea considerabilă a valorii liderului: știința.

Leadership: Ai ajuns la limita pe care ți-o impune știința, sau continui să fii chiriașul ei în cazul apropierii de o viziune mai flexibilă asupra statutului de operă tardiv descoperită?

O operă tardiv descoperită este o sumă a percepțiilor tale față de lumea pe care ți-o imaginezi altfel, o mărturie semnificativă a limitelor până la care se poate conduce "deformarea" în scopul redării cât mai expresive a unei trăiri, realități, idei sau imagini, ce pot avea și altă valoare decât cea directă.

Valoarea liderului stă nu atât în rezultatele concrete obținute, cât în imaginarea unor procedee analitice, de aprofundare și dezvoltare a științei, susținându-și punctele de vedere în orice circumstanță de natură să ridice îndoieli justificate. El poate să ajungă la limita pe care i-o impune știința atunci când nu mai poate realiza cele două condiții esențiale ale sale: impunerea superiorității în zona lui de influență și abordarea unei noi modalități de suscitare a interesului față de activitatea sa în rândul susținătorilor.

Sau, el poate continua să fie "chiriașul" științei atâta vreme cât staționează în rutina unei cugetări nestăpânite, încordate, întru crearea unor valori superioare, unor deducții și raționamente care nu pot fi cu claritate cuprinse și înțelese decât de mințile cele mai luminate. Aprofundarea științei, noile informații și cunoașteri, aduc cu sine o serie de contradicții și paradoxuri care îl fac să fie șovăitor și nehotărât.

La polul opus, procesând o cantitate mare de idei și adevăruri izvorâte din propriile sale cunoștințe, el va putea să se apropie de o anumită maturitate tradusă prin înțelepciunea de a lua hotărâri eficace, consolidându-și astfel poziția de expert.

Leadership: Poți să asiguri o convergență sustenabilă a elementelor utile cunoașterii către maximul de randament profesional, fără să extragi esența unei imagini care se repetă?

Așadar, în momentul în care îți extinzi știința și începi să capeți o viziune mult mai largă a ceea ce ea reprezintă, este posibil ca mintea să nu mai poată cuprindă, prin partajarea resurselor de cunoștințe, decât ceea ce ai creat de valoare, și informațiile necesare pentru configurarea unei noi conexiuni cu leadershipului. Dar în același timp, știința este singurul tău aliat care te poate învăța să oferi niște perspective imaginare pe care puțini ar putea vreodată să le transforme în realitate.

Dacă vrei să rămâi același stăpân al unei minți complexe și al unei gândiri libere, perfecționându-ți capacitățile intelectuale pe măsura unei cunoașteri superioare, încearcă să creezi noi punți de legătură între leadership și știință, astfel încât să asiguri o convergență sustenabilă către maximul de randament profesional (principalul indicator prin care se evaluează performanța de a te expune lumii întregi printr-o retușare și o îmbunătățire a informațiilor pe care le pui la dispoziție).

Esența unei imagini care se repetă poate fi identificată cu o informație codată asupra caracteristicilor structurale, fenomenologice și funcționale ale procesului de cunoaștere realizat din mai multe niveluri de semnificație, acestea fiind atașate de: asocieri între diferite puncte de vedere, substituiri metaforice, interpretări care transcend sensul imediat sau concluzii care deznoadă „firele" argumentației.

Fructul din Pomul Cunoașterii simbolizează rodul cunoștințelor minuțioase, a cercetărilor individuale și colective în domeniul leadershipului, îmbinate armonios pe parcursul anilor în experiența practică.

Source: https://neculaifantanaru.com/fructul-din-pomul-cunoasterii.html

Frumoasa necunoscută își ascunde tainele sub șapte valuri

On Iunie 06, 2014

Implică-te direct în deblocarea oricăror tipare de percepție a științei, strângând laolaltă toate acele virtuți inalterabile de care ai nevoie pentru a elimina defectele care dăunează valorii tale.

Eisenstein începe să "tocească" metodele artei. Avea o consistență de studiu. Acum însă i se pare că studiul matematicilor și al hieroglifelor japoneze fusese inutil. Puțin mai târziu avea să le înțeleagă foloasele. Nu-și dă însă seama că însăși metoda sa de studiu de acum este rodul anilor de învățământ științific. Studiază cu aplicație teoria artei. Pornește la muncă sistematic, inginerește. Curând însă rămâne descumpănit. La fiece apropiere de esența artei, constată cum "frumoasa necunoscută își ascunde tainele sub șapte valuri. Un ocean de muselină".

Atacul frontal nu izbutește. " *Se știe că o sabie nu poate tăia o pernă de puf... Aceasta se taie numai cu ascuțișul unei lame încovoiate, de iatagan oriental... Curbura iataganului simbolizează lunga cale ocolitoare pe care trebuie să o urmezi pentru a diseca secretele ascunse sub oceanul de muselină... Nu-i nimic ! Suntem tineri. Avem timp, viitorul este al nostru ! Apoi urmează calea studiului prin creație. Constată chiar amuzat că în acest caz perioada de "buchisire" poate fi de utilitate imediată."* *

Leadership: Cât de micșorată sau cât de mărită ar fi personalitatea ta dacă ai fi egalul unei științe superioare?

A fi egalul unei științe superioare, când susținem că ea ne ajută să definim decupajul spațial semnificativ pentru a ne reprezenta simbolic o imagine, un concept sau un produs determinat, înseamnă să alegi din multitudinea de modele, stiluri, tendințe, ceea ai cu adevărat nevoie ca să obții esența unei dinamici a viului, esența unei chimii artistice care reușește să transceadă timpul și alte obstacole lumești.

Un critic de artă ar putea arăta ce nedreptate s-ar comite și cât de micșorată ar fi personalitatea unui artist care se vrea a fi egalul unei științe superioare, neacordând însă totală importanță acelui capitol esențial al activității sale de cercetare și dezvoltare intelectuală.

Însă pentru un bun practicant al științei conducerii, direct implicat în deblocarea oricăror tipare de inovație și inspirație realizate din timp, a nesocoti, dintr-un dispreț principial, această producție majoră de înțelegeri din care se pot trage foloase nemăsurate, este echivalent cu a cădea într-o stare inferioară de gândire.

Leadershipul, în posibila sa ascensiune în relație cu arta și cercetarea științifică, strânge laolaltă toate secretele ascunse, toate formele de exploatare a resurselor de creație împletite armonios cu acele virtuți inalterabile de care omul are nevoie pentru a elimina defectele care dăunează valorii sale. Bineînțeles, fără să murdărească sau să distrugă cadrul de susținere al întregului compus rezultat din studiul unor procese de producție și reprezentare a unor forme noi de "săbii".

Arta este o cale de a te recunoaște și mai ales de a te asuma pe tine însuți în postura unui creator aparte care, întrebuințând un material numit "simbol" și integrând o multiplicitate de interpretări reușește să introducă în realitate un obiectiv calitativ nou.

În leadership, sabia este instrumentul puterii de a determina caracterul a ceea ce este convențional și totodată oportun pentru asigurarea unei coeziuni între "general" și "particular", dintre "sistematic" și "nesistematic", despicând în două "atotcuprinzătorul". Iar aici se merită să precizăm un citat aparținând lui Victor Hugo: " *O armă nu-i nimic prin ea însăși, ea nu există decât prin mâna care o mânuiește* ".

Spre deosebire de curbura iataganului care în artă simbolizează lunga cale ocolitoare pe care trebuie să o urmezi pentru a diseca secretele ascunse sub "oceanul de muselină", sabia simbolizează în leadership, totodată, calea de ieșire din tiparele unei convenții sociale care te unește cu ceilalți aspiranți la un statut profesional mai înalt, dar care nu au aceleași înclinații, aceeași dorință de afirmare, aceeași aplecare spre aprofundarea cunoașterii și promovării ei în societate.

Iar a nu pune preț pe dorința de afirmare înseamnă să treci cu vederea unul din modurile prin care ți se relevă geniul, în imensa lui complexitate, dar mai ales în imensa lui capacitate de customizare a background-ului științei.

Esența artei este să construiești o idee plecând de la ceea ce se ascunde în spatele tentativei de a le da o interpretare nouă conformă cu adevărul.

Frumoasa necunoscută care își ascunde tainele sub șapte valuri este acea știință dobândită doar prin experiența dublată de cunoștințe solide și practici utilizate permanent, dar mai ales de dorința de autodepășire, de afirmare și de ieșire din anonimat.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/frumoasa-necunoscuta-isi-ascunde-tainele-sub-sapte-valuri.htm

Frumusețea nevăzută decât de ochiul care își contemplă taina

On Noiembrie 28, 2023

Ceea ce vezi depinde de perspectiva unei experiențe artistice complexe, formată prin prisma interacțiunii dintre sensibilitate și viziune.

Mi-a plăcut dintotdeauna marea. Atât de mult, dar atât de mult, încât mă reîntorc la ea ori de câte ori imaginea ei îmi călăuzește visul de a fi una cu arta, cu frumusețea naturii, cu peisajele spectaculoase. Numaidecât, o experiență fascinantă se poate împlini cu lucruri despre mine însumi, forme estetice pe care arta le aduce la viață, și pe care îmi place să le observ în jur. Adevărate poezii pentru suflet.

Ştiu asta prea bine fiindcă, în cele din urmă, singurul care poate răspunde la întrebările căutărilor mele interioare, culminante expediții în labirintului sufletului, sunt doar eu însumi, cu propriile viziuni exagerate sau subtile, înscrise pe un șevalet special, ajustabil la adâncimea mării, ca un complice tăcut în dansul valurilor active de la răsăritul până la apusul soarelui.

În simfonia monumentală a naturii, ca un partener silențios care dansează în ritmul viselor mele, acompaniindu-mi pașii pe calea artei, șevaletul acesta plin de viață se armonizează cu starea mea de spirit, păstrând amintiri solemne peste vise suprapuse cu întârzieri de câțiva ani peste creația naturii. Iar dacă continui să privesc valurile, în speranța că voi găsi un semn divin, un răspuns silențios capabil să-mi arate calea spre o paletă de culori neexploatate, poate că voi putea să adaug strălucire unei povești eterne, similară unei călătorii în timp și spațiu.

Leadership: Creația ta poate să rezoneze ca un ecou cu vocea interioară pe care de multe ori o neglijezi, încât să pui în valoare fiecare element vizual care îți îmbogățește perspectiva artistică?

Într-unul din dialogurile cu natura, am primit din partea mării, pe care o contemplu cu nesaț ca pe-o pictură impresionistă, un fel de inspirație nemărginită transpusă într-un soi de declarație de adâncă prețuire:

- Și, mai presus de toate, îți modelezi cuvintele în funcție de apropierea ta față de mine, nu-i așa? Pe de o parte, mă iubești cu adevărat pentru sclipirea pe care o împrumut soarelui, destul de mult, ceea ce se reduce practic la un singur lucru, sunt o oglindă pe cerul nesfârșit. Şi aici pot aduce ca argument toate felurile posibile de dovezi. Pe de altă parte, recunosc că ori de câte ori mă privești, cu nerăbdare să îmbrățișezi linia orizontului, cu acea intensitate stelară care depășește limita cunoașterii experimentale, simt că devin mai importantă, mai tânără, parte dintr-o realitate care se revarsă pe șevaletul întins al creației tale. Nu sunt doar o mare, ci destinul unei picturi care dă viață viziunii artistului.

Eu sunt marea, tu ești artistul viziunii mele.

Ceva îți spune să te avânți cât mai mult în adânca viață subacvatică a mării, pentru a scoate la iveală ceva din tine, ceva ce crezi că este natura ta cea mai bună, sinele tău superior, prea puțin cunoscutul *Athlesalyni Sethasor*. Din nou și din nou, ceva mă determină să-ți aud cuvintele, ca o șoaptă ce merge direct la suflet. Chiar simpla mărturisire că am însemnat ceva pentru tine m-a umplut de fericire așa mult încât cuvintele au devenit un soi de ecou magic, toate sunetele din jur sunând ca dublu, gata să traverseze generațiile de artiști care au îndrăznit să picteze cerul și marea în culori noi, mereu reinventând povestea noastră.

Nu doar atât. Să nu crezi că această mărturisire a fost simplă; nu a fost deloc simplă, fiindcă a traversat timpul și spațiul ca să se întoarcă în prezent, la tine, artist inegalabil. Cu toate că ar fi putut fi cea mai simplă declarație, frumusețea autentică constând în cuvintele în care am reușit să-ți îmbrac ideile, sunt fericită pentru că o asemenea stare, fiind totuși o inspirație, îmi dă puterea de a mă dărui total în momentul creației tale, nereținând-o și netrunchiind-o prin nimic. Aștept orice altceva în afară de a fi contrazisă, de a mi se pune la îndoială convingerile. Dar trebuie să repet, această mărturisire nu a fost simplă, fiind incontestabil rațională, demnă de un glas care vibrează de inspirație asupra șevaletului.

Leadership: Cum poți să îți dezvălui sentimentele din perspectiva unei prezențe veșnice, în fața unui spațiu larg și cuprinzător care te stăpânește negreșit, și pe care tu trebuie să-l stăpânești?

Marea mea dragă, atât de multe îmi dezvălui tu, mereu și mereu. Atunci, când ai spus cuvintele acelea, ochii tăi s-au învăluit într-un mister *che mette alla prova i confini tra fantasia e realtà*, și fiind mai albaștri decât însăși întinderea ta, am putut să-mi contopesc în ei visurile și dorințele mele, să le las să se piardă în adâncurile tale misterioase, să-mi găsesc liniștea în întinderea lor nesfârșită. Cum să nu te cred? Cum să mă prefac că nu port în suflet sentimentul apropierii de o conștiință a eternității, o prezență veșnică care a înregistrat și păstrat intacte istoria și misterele timpului?

În această privință, simțind că fac parte dintr-un spațiu mult prea întins, inima resimțind adâncul misterios al eternității, vreau să aduc în discuție un fragment din cartea "Dervișul și moartea" de Mesa Selimovic:

"Le cunoșteam, erau învățăturile puțin schimbate ale filozofilor greci, tălmăcite în arabă de Ibn-Sina în operele sale. După aceste învățături, omul a ajuns treptat la ceea ce este azi, adaptându-se încet, supunându-și natura, devenind unica ființă înzestrată cu conștiință. Astfel, natura nu mai este o taină pentru el, nici întinderea din jurul lui o necunoscută, le-a cucerit și le domină, parcurgând drumul uriaș de la abisuri până la stele.

Spațiul, întinderea nelimitată, este temnița mea, un colț devorator al imaginației mele. Spun asta ascultând ecoul gândurilor mele necunoscute, picurând o neașteptată ardoare în inima mea, ca și cum marea ar fi fost un martor tăcut și înțelegător al acestor sentimente. Spațiul acesta mă stăpânește negreșit. Eu îl stăpânesc pe el numai atât cât ochiul îl poate cuprinde. Iar el mă obosește, mă sperie, mă cheamă, mă apropie de el sau mă alungă. Îmi închipuiesc că spațiul mă vede și de fapt lui nu-i pasă de mine, spune că-l pot cuceri, când de fapt nu fac decât să profit de nepăsarea lui."

Leadership are ca substrat memorabil următoarea convingere rațională: *"Cu cât este mai bogat conținutul inimii tale, cu atât viziunea pe care o proiectezi în creația ta devine mai profundă și, totodată, larg cuprinzătoare."*

Frumusețea ascunsă a unei lumi ascunse, este nevăzută decât de ochiul care își contemplă taina. Mă refer la faptul că marea văzută de artist, indiferent cât de adâncă și enigmatică este, pentru el reprezintă un spațiu sacru de explorare. Aceasta îi oferă oportunitatea de a se pierde în lumea sa interioară și de a contempla profunzimile ascunse ale existenței umane. Este ca o fereastră către tainele universului, unde fiecare undă și fiecare nuanță devin elemente ale unei povestiri vizuale care capturează esența creativității artistice.

Source: https://neculaifantanaru.com/frumusetea-nevazuta-decat-de-ochiul-care-isi-contempla-tain

Funcția artei în dezvoltarea leadershipului

On Februarie 03, 2014

Redefinește-ți arta de a manevra știința, punând în valoare dezvoltarea unei noi gândiri care nu prezintă decalaje între ceea ce construiești și ceea ce transmiți.

Avid de cunoaștere, Eisenstein lucra intens. Începu punerea în scenă a unei piese a lui Platnev. Dorința frenetică de a se exprima prin imagini noi, cu mijloace noi, a dus aici la rezolvări inedite, care, toate, constituiau, în fond, un nou pas spre cinematografie. Tânărul scenograf își propunea să creeze o anume relație între om și mediul său, explicitând singurătatea insului strivit de metropolă. Trebuia pentru aceasta exprimat dinamismul copleșitor al marelui oraș.

Lui Eisenstein îi veni o idee care-l amuză: să folosească decoruri mobile legate de oameni. Actorii se mișcă pe patine cu roți și-și duc în același timp bucata de oraș. Soluția îmbinării omului cu mediul era influențată de cubism, de Picasso. Dar rezolvarea era cu totul inedită.

Cele patru picioare a doi bancheri purtau fațada unei burse acoperite cu două jobene, un polițist era pur și simplu străbătut de circulația de pe străzi, o parte din costume străluceau de lumini mobile în perspectivă, alte personaje aveau doar uriașe buze vizibile deasupra lor..

Toate acestea circulau frenetic, se întretăiau, dispăreau și reapăreau. Erau formule cinematografice, elemente de film care încercau să se adapteze îndărătnicei scene teatrale. Eisenstein folosea aici, înainte de scriptură, limbajul cinematografic al fondurilor, al înlănțuirilor, al suprapresiunii. Abia în filmul "Greva" el va valorifica conștient aceste mijloace de expresie filmică. *

Leadership: În ce scop și în ce cantitate utilizezi părțile stabile ale mecanismului de tip "îmbinare de decoruri" ce se ascunde în arta pe care o servești, încât să obții o imagine nouă a faptelor care au dus la producerea unui eveniment de mare însemnătate?

Regizorul se ocupă de formarea unei noi regiuni de dezvoltare printr-o artă redefinită, printr-un nou tip de reprezentare a variabilelor multiple de redefinire a rolului său în activitatea de individualizare a personajelor și a situațiilor în care ele sunt puse. Pe acest teren se înalta virtuțile și valorile superioare ale intelectualității și determinării sale. El nu poate să creeze o anume relație cu mediul său de dezvoltare, până la folosirea mijloacelor de expresie în construirea unor noi și inovative proiecte științifice, fără să colecteze resurse (imagini, decoruri și modalitățile lor de personalizare) din vecinătatea îmbinării omului cu mediul în care se află.

O îmbinare de decoruri este o reflectare nemijlocită a sentimentelor și a gândurilor regizorului în direcția conturării unei imagini de ansamblu menită să redea realitatea cât mai fidel cu putință, luând în considerare condiționările la care sunt supuse personajele prin natura inteligenței de care dispun și a sufletului de care dau dovadă prin faptele lor. Totodată, o îmbinare de decoruri este procesul de creare a unui mediu de viață distinct, în care se pot manifesta personaje diverse ca fiind parte integrantă a personalității regizorului într-un controversat lanț de evenimente.

Deci, regizorul trebuie să fie și un bun organizator de evenimente într-un ecou al faptelor care determină o altă percepție a lumii, a tainelor ei, a înțelegerii a ceea ce ni se întâmplă și a scopului pentru care existăm într-un fel și nu în altul. În arta pe care regizorul o servește se ascund nu doar inversări de roluri, efecte de scenă spectaculoase, experimente cromatice sau

o abundență de costume, ci mai ales acea vitalitate inofensivă pe care el dorește să o trăiască prin participarea indirectă la anumite evenimente, acea pasiune de a fi în prim planul unei lupte pe care în realitate nu o poate duce.

A obține o imagine nouă a faptelor care duc la producerea unui eveniment de mare însemnătate înseamnă să te folosești de statutul pe care îl ai, acela de plăsmuitor de realități, pentru a-ți exprima punctul de vedere față de ceea ce consideri a fi „adevărul gol-goluț" camuflat într-un lucru căruia i se poate asigna un anumit moment în timp și o locație unică în spațiu, în raport cu un sistem de referință.

Funcția artei în dezvoltarea leadershipului este de a exprima cu ajutorul imaginii și al imaginației, într-o explorare a extra-ordinarului, nevoia de bifare a unei prezențe ce se manifestă ca o formă de detensionare a presiunilor sociale, ca o formă de cultură dedicată elitelor.

Această funcție se determină prin utilizarea unor etaloane mai înalte de gândire, precum: "Omul bun este nealterat moral de actele majore ale unei civilizații distrugătoare" sau "Niciun personaj nu este despotul căruia i se subordonează sau i se sacrifică toate celelalte".

Leadershipul este o componentă de întrebuințare a mecanismelor de constituire a unei noi identități vizuale, bazată în special pe relația dintre decoruri și personaje.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/functia-artei-in-dezvoltarea-leadershipului.html

Funcția Backtracking

On Iunie 15, 2016

Fii deschis către unitatea dintre munca de creație și viziune, raportându-te la parametrii imaginii de sine dați de tendințele de asimilare a experienței de acomodare la o situație cu totul nouă.

O adevărată revelație are loc atunci când măcar o plăsmuire a imaginației devine realitate, când ea se dezlănțuie atât de furtunos, plină de toate avantajele pe care "operatorul" rațional ți le poate oferi, în geometria unor macro-reguli cum ar fi selecția, abstracția și alte operațiuni care reduc complexitatea unei opere singulare, dorind-o fabuloasă, la o singură idee ce va domina tot restul lumii. O idee ce are ca punct de început imperativul: "Intră într-o zonă și rămâi acolo ! "

Spre bucuria mea de acum, am evitat această zonă, simțind supremul dispreț pentru o autentică imagine a desăvârșirii, disprețul omului care insistă mereu asupra a ceea ce trebuie să înfăptuiască peste limitele sale, prin experiența de a se desprinde de el însuși și de a se ridica deasupra lui pentru a se unifica sub puterea unei idei colosale. Nu știu de ce, dar am fost dintotdeauna atras de fenomene inexplicabile, mistere care se caută cu disperare să fie rezolvate, lucruri noi pe care puțini le-ar putea înțelege, încercând să le adopt regulile ca pe un fel de joc al minții, răsfățându-mă cu beneficiile oferite un sistem unic, strict riguros, plin de reguli și proceduri, care contrabalansa perfect revelațiile fricilor mele.

Un asemenea om, singular în ecuația superiorității, devine un număr complex raportat la elementele unui câmp de luptă unde se războiesc tendințele sănătoase cu cele nesănătoase. Mă întreb ce se întâmplă dacă ideea și imaginea ei desenată în timp s-ar manifestă într-un sistem perfect articulat ce cuprinde natura unei anumite situații din care se poate întâmpla să nu existe ieșire?

Probabil aș fi pus în aceeași situație în care se afla Luigi Galvani care a observat la un moment dat un fenomen curios pe care, la început, nu a putut să-l explice, dar a cărui studiere a dus, în cele din urmă, la descoperirea electricității celulelor vii. Iată în ce constă acest fenomen, așa cum îl prezintă scriitorul Emil Bittman: Galvani suspendase cu ajutorul unor cârlige de cupru câteva labe de broască de balustrada de fier a balconului casei sale din Bologna. La fiecare adiere mai puternică a vântului ce sufla deasupra orașului, extremitatea labelor de broască se atingea de balustrada balconului și la fiecare contact cu fierul mușchii labelor se contractau.

Un om care este posedat de o idee dă întotdeauna întâietate relației cu natura din care numai el poate să tragă foloase, incluzând o apropiere de cele mai bune practici numai dintr-o curiozitate a cunoașterii.

Leadership: Te lansezi într-o încercare de a explica lucrurile diferite din perspectiva a ceea ce ți se întâmplă, dar cu cât crezi că înțelegi mai mult, cu atât pare să fii mai departe de ceea ce crezi știi?

Am reușit să-mi biruiesc lăuntrul strigării patimilor trecând prin chinurile unei uriașe tentative de exprimare a unui real greu de atins, ce forma un determinant cu valoare particularizant-cantitativă, în stare să producă acuratețe în valorosul meu har de a zămisli opere gândite în formă sinceră. Un determinant justificat de ordinul capacității imaginative, din care răzbătea o nouă perspectivă de interpretare a adevărurilor universale.

Așa se explică de ce aveam atât de multă considerație pentru felul în care îmi însușisem învățăturile și îndrumările științei, funcționând peste limitele normalului acceptat, precum vechii alchimiști, între diferențe de gândire și puncte de extrem, fiindcă știam bine că nimeni nu va putea să mă descoase.

Într-un final, am reușit să-mi stăpânesc setea de cunoaștere superioară, elaborată cu mijloacele cele mai de seamă ale rațiunii, departe de lume, odată cu întâmpinarea celor mai tulburătoare dificultăți ale învățării și dezvoltării celor ascunse. Eram pătruns de sentimentul unei recâștigări definitive a valorilor mele vitale, precum echilibrul și discreția, cele două expresii ale puterii mele interioare cărora merita să le acord întâietate, formând un fel de tulpină a personalității.

Leadership: Optezi să te situezi între diferențele de a fi tu însuți negativ și tu însuți pozitiv, încât să formezi un nou concept *"all in one"*?

Îți plac jocurile? Nova este un Terran Ghost care trebuia să apară în shooter-ul anulat StarCraft: Ghost. În schimb, Nova Covert Ops, *the first mission pack for StarCraft 2* , nu incorporează elemente din Ghost. Chris Sigaty, producător principal pentru StarCraft 2, a spus că această expansiune "se va concentra pe o poveste mult mai... intimă și mai sumbră. Ne-am concentrat atât de mult pe conflictul galactic și pe povestea galactică. Am vrea să explorăm ceva mult mai apropiat de noi". *****

Una din piedicile care te împiedică să fructifici roadele leadershipului vizează încercarea de a explora ceva apropiat de tine, concentrându-te pe expansiunea unei realități, a unei existențe al cărei principal punct de reper nu încorporează elementele care alcătuiesc esența cea mai înaltă a ființei tale.

Leadershipul, deschis către unitatea dintre munca de creație și viziune, unde perspectiva de transformare pozitivă este întemeiată pe liantul dintre echilibru și discreție, trebuie să se reflecte nu din ipostaza de prizonier al lumii proprii, ci din perspectiva unui om care se redescoperă prin focul îndoielilor, căutărilor și observațiilor care duc spre tămăduirea oricăror patimi.

Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi spațiul privilegiat al creației oglindește modul în care îți asumi datoria mărturisitoare de a înfățișa o realitate dezolantă care provoacă o alta superioară.

Cum te percepi între ipostaza de creator care există prin Sine, care are toate perfecțiunile, care e absolut, și cea de descoperitor care nu-și recunoaște greșelile decât în momentul când ele se prefac într-o binecuvântare? Ești o valoare unică de referință pentru ceea ce ar trebui să poată compensa orice greșeală și orice abatere de la calea prin care încerci să atingi un obiectiv?

Felul în care îți însușești învățăturile și îndrumările științei, raportate la căutarea unei forme de înțelegere a unei experiențe din unghiul distanțării de tendința de dominare a lumii, prin ideea de a intra într-o zonă și de a rămâne acolo, depinde foarte mult de disponibilitatea de a trăi între diferențe de gândire și puncte de extrem, știind că nimeni nu va putea să te descoase.

Dacă optezi să te situezi între diferențele de a fi tu însuți negativ și tu însuți pozitiv, încât să formezi un nou concept "all in one" ce-și propune să dezvolte calitatea accesului tău la o versiune nouă a personalității, vei putea să promovezi un caracter, o imagine și un raționament ce pornește de la recunoașterea unei alterități rezultate din profunda precaritate a cunoașterii foarte avansate.

Asta face din tine un lider care știe să își gestioneze stările și știe să conducă sub presiunea propriilor slăbiciuni, sub presiunea propriilor obsesii (ezoterice), sub presiunea propriilor sale erorilor de decizie, raportate la elementele unui câmp de luptă unde se războiesc tendințele sănătoase cu cele nesănătoase.

A intra într-o zonă de non-rezistență și a rămâne acolo înseamnă să părăsești vechile credințe care în timp s-au dovedit a fi falimentare, pentru o altfel de credință care arde doar în inima ta ca o confirmare curiozității celui care are siguranța că se mai pot spune multe lucruri despre o problematică propusă.

Funcția Backtracking vizează căutarea acelui raționament ce pornește de la recunoașterea unei alterități rezultate din profunda precaritate a cunoașterii foarte avansate, făcând posibilă „livrarea" unor alte caracteristici personale: puterea de a-ți depăși obișnuințele sau puterea de a-ți înfrâna tentațiile cele mai mari. Precum tentația de a te avânta, prin sporirea continuă a cunoașterii, înspre nemăsurat.

*** Notă:** StarCraft 2

Source: https://neculaifantanaru.com/functia-backtracking.html

Fundalul viu al tabloului

On Martie 30, 2010

Încadrează-te într-un fundal adecvat, astfel încât să dai valoare înțelegerii pe care ți-o acorzi în mod particular.

Când l-am reîntâlnit pe marele artist, cu puțină vreme în urmă, mi-am dat seama că, deși era foarte în vârstă, mai avea încă o inimă tânără, plină de veselie. Picta, cuprins parcă de un sentiment nemaipomenit, portretul unui om simplu. Părea mai mulțumit de el însuși, mai odihnit, mai poetic aș putea spune.

Îl vedeam cât e de dedicat încă muncii lui, atins de o anumită stare de euforie, plin de imaginație până la cele mai mici detalii, plin de căldură sufletească. Evidența mă silește să recunosc că exista în el mai mult decât talentul înnăscut, ci o dragoste neasemuită pentru pictură și frumos. Era un original care nu își crea operele ca ceilalți artiști.

Neputând rezista simțului estetic, înnăscut în el, care căuta să fie satisfăcut în totalitate de calitatea muncii sale, și-a făurit o artă proprie, un stil personal, propriu viziunii sale, mai expresiv, mai variat, mai compact, mai emoționant decât a multora. E atât de desăvârșit, încât și acum, cei care-i privesc tablourile au tendința de a sta să le admire îndelung.

I-am adresat, la un moment dat, o întrebare numai cu titlul de curiozitate:

- Ce anume face ca o pictură să fie valoroasă?

Leadership: Privilegiul de a compune subiectul unui tablou care transmite o emoție aprinsă are ca esență înțelegerea a cine ești cu adevărat într-o realitate care se substituie propriei aprecieri?

Maestrul a așteptat puțin, și-a ridicat privirea spre mine și mi-a spus cu un oarecare zâmbet pe buze:

- Pentru ca o pictură să fie valoroasă, ea trebuie să dea aparența realității și, numaidecât, să transmită un anumit mesaj prin intermediul subiectului principal. Asta este de fapt chestiunea cea mai importantă: pentru ca un tablou să fie bine realizat și apreciat de criticii de artă, pictorul trebuie să scoată în relief subiectul principal. În ansamblu, tabloul trebuie să impresioneze privitorul.

Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

- După cum bine vezi, Nicu, subiectul meu este acest om simplu, cu defecte și calități, ce duce o viață normală. Dar ca să pot să-l scot în evidență a trebuit să decorez și fundalul tabloului, curtea cu flori, cerul senin, razele soarelui, și să creez un contrast de culoare între subiect și fundal. N-aș fi avut cum să scot în relief subiectul principal, daca nu l-aș fi încadrat într-un fundal adecvat.< ! DOCTYPE HTML PUBLIC "-//W3C//DTD HTML 4.0 Transitional//EN"> Astfel, simt că fac parte dintr-o realitate care este mult mai mult decât mă așteptam.

Leadership: Poți să modifici dimensiunea propriei identități unificând idealul și

experimentalul într-o coerență vizionară nouă?

Edgar Allan Poe scria la un moment dat: *"Imaginația pură alege de la frumusețe sau de la deformație numai elementele ce se pot combina perfect, până atunci necombinate. Rezultatul, ca regulă generală, e compus din frumos sau sublim, în măsura în care frumosul și sublimul fac parte din elemente combinate."*

Pentru ca leadershipul să prindă un contur bine definit, real și accesibil unei largi "audiențe", trebuie să creezi mai întâi condițiile necesare unei analize obiective și atotcuprinzătoare a formei de manifestare a genialității, prin încercarea de ajunge la înălțimea perfecțiunii. Prin reflectarea într-un mod veridic a părților tale "luminoase", îmbinându-le într-un tot unitar care să formeze "sublimul".

În tabloul modernist al leadershipului, în acest univers plin de culoare a cărui elemente, frumosul și sublimul, odată puse în evidență pot crea premizele încadrării într-un stil anume, se găsește o doză serioasă de subiectivitate și exagerare. Acestea pot unifica idealul și experimentalul într-o coerență vizionară nouă, făcând mai credibil subiectul principal: omul, sau mai exact, prezența unei atitudini intelectuale tot mai estompate în peisajul plin de contraste al vieții.

Gândește-te la faptul că poți aborda cu deplin calm exagerările sau erorile comise de tine însuți în focul creației, dar nu oricine poate să-ți ducă mai departe viziunile despre viață.

Leadership: Fără un fundal adecvat n-ai cum să fii subiectul principal al „tabloului" !

Iată un lucru important: ca să devii un lider de succes, trebuie mai întâi să te încadrezi într-un „fundal" adecvat. Fundalul, care reflectă puternic transformările prin care treci, profesionalismul de care dai dovadă, calitățile pe care le deții, este reprezentat de organizația din care faci parte, de oamenii pe care îi conduci, și își poate modifica în timp poziția și forma, în funcție de practicile pe care le promovezi.

Dacă în fundal n-ai pe nimeni sau nimic, nu vei putea să strălucești, nu vei putea sa ieși în evidență ca un veritabil lider. Mai mult, dacă nimeni nu te urmează, atunci înseamnă că ești doar un personaj din fundal și altcineva este subiectul principal, nu tu.

Un lider fără organizație și fără oameni nu există. Dacă ești limitat de incapacitatea ta de a interacționa cu ceilalți, sau dacă încerci să faci totul de unul singur, atunci, hotărât lucru, leadershipul tău nu are valoare. Cum poți să fii mai presus decât alții, dacă nu ești înconjurat de nimeni? Cum să urci pe scara ierarhica în carieră, astfel încât să poți obține o poziție mai înaltă, dacă nu-i câștigi pe oameni de partea ta și nu-i convingi să te urmeze? Fără un fundal adecvat, n-ai cum să fii subiectul principal al „tabloului".

Așadar, ca să te faci remarcat și ca să ajungi în vârf, formează-ți o echipă și concentrează-te asupra a ceea ce puteți realiza împreună. Totuși, fă orice este nevoie pentru a deveni mai bun, pentru a fi mai presus ca ceilalți prin efectele pe care le produci asupra lor, prin intensitatea cu care le influențezi viețile, prezentul și viitorul.

Fiecare artist trăiește într-o "realitate" pe care o penetrează cu subiectivismul său, fără să uite niciodată că frumusețea tabloului depinde de admirația pe care și-o acordă instinctiv lui însuși.

Fundalul tabloului este ceea ce te reprezintă într-un spațiu privilegiat de expunere a

înțelegerii despre tine însuți. Nu poți fi lider dacă nu ai pe cine conduce și pe cine îndruma, sau dacă nu ești recunoscut ca atare. Iar dacă nu știi instinctiv să te amplasezi într-un „fundal adecvat", îți vei pierde din valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundalul-viu-al-tabloului.html

Fundamentele arhitecturii devenirii

On Ianuarie 03, 2014

Dezvoltă-ți conștiința de a te situa deasupra celorlalți, proiectându-te deasupra a ceea ce crezi că ești.

Orice copil cuminte, remarca paradoxal Eisenstein, strică obiectele, desface burțile păpușilor sau demontează ceasurile pentru a vedea ce se află înăuntrul lor. Spre deosebire de copiii aceștia "buni", eu am fost un copil rău, tocmai pentru că nu am făcut nimic din toate acestea. Probabil tocmai pentru această cauză a trebuit să devin regizor.

Şi asta deoarece așa numiții copii cuminți își epuizează în perioada aceea neastâmpărul curiozității, cruzimea primitivă și afirmarea agresivă. Neconsumate atunci, aceste tendințe izbucnesc mai târziu. În locul ceasului demontat apare pasiunea pentru cercetarea mecanismului creației, stricarea obiectelor este înlocuită cu ireverențe pentru autoritate. *

Leadership: Îndeplinești condițiile formării unei noi autorități intelectuale prin accelerarea expansiunii conștiinței, fixând locul unei "vederi mai presus de vedere" pe scara unei realități mai cuprinzătoare decât o poți percepe la o primă impresie?

Leadershipul poate fi asociat cu un mod de a te delimita de lumea îngustă a celor fără merite însemnate, printr-o nouă intensificare a conștiinței de sine, încurajatoare, proiectată asupra circumstanțelor de declanșare a necesității de a-ți depăși inerția existențială și intelectuală. Conștiința este măsura adevărului pe care îl recunoști despre tine însuți în comparație cu evaluările și performanțele celorlalți pe scara unei ierarhii de respectabilitate construită pe merite, pe scara unei cariere de o rară disponibilitate, de unde transpare autenticitatea și devenirea personală în sistemul de valori al comunității.

O simplă folosire îngrijită a cunoașterii nu dovedește că ai evitat acea periclitare a esenței naturii tale, a ființei tale autentice, fiindcă oricât de studios ai fi, oricât de creativ te prezinți în fața lumii până la un moment dat, este foarte posibil să nu reușești depășești pragul "autosuficienței". Identitatea pe care o vei aborda, ca produs al interacțiunii cu raționamentul care râvnește să aducă lumină tot ceea ce este prezentat fals de alții, prin distincția dintre modelele de inovare care îți avantajează cel mai mult calitățile de lider, este în fond o căutare de sine perpetuă care începe cu acapararea cunoștințelor și transformarea lor într-un produs de creație.

O vedere mai presus de prima vedere are ca și considerent de bază un fel de înțelegere intuitivă a schimbărilor manifestate la nivel macro-existențial. Un om cu adevărat de valoare se distinge prin capacitatea de a vedea prin acțiunile umane și a descoperi motive și înțelesuri ascunse ale unui parcurs care ar putea profita de caracteristicile sale esențiale ale unui început modest de carieră.

Meritul de a triumfa în orice domeniu se datorează iscusinței de a răbda acea "pauză" care există între tendința de a nu acorda atenție motivelor de a fi în rândul celorlalți oameni și oportunitatea de a-ți descoperi talentul într-un moment care te ia pe nepregătite.

Nu poți deschide nicio fereastră spre un nou orizont, introducând în timpul căutării unei noi identități ideea de materializare a gândurilor proeminente, dacă curiozitatea ta nu atinge nivelul de alertă.

Vei putea să-ți regăsești direcția de mers și de dezvoltare numai în funcție de gradul de înțelegere a ceea ești tu cu adevărat, încă de la primii pași spre performanță. Dar mai ales în funcție de ceea ce reprezintă produsul interiorității, care iradiază tot ceea ce ești în adevărul tău cel mai profund. Produsul interiorității este un cumul de factori pozitivi cu efecte de durată asupra restabilirii echilibrului mental și emoțional care îți permite să înaintezi în viață.

Parametrii care îți fixează sau îți definesc identitatea, esențiali în proiectarea unor forme și structuri constructive de afirmare, sunt într-o permanentă evoluție și transformare, indirect determinați de acel tablou personal al realizărilor care se pune în joc în momentul în care sunt întrunite o serie de condiții. Prima condiție este recunoașterea urgenței de a te pune la punct în ceea ce privește înțelegerea temeliei științifice pe care să te sprijini în călătoria spre excelență. A doua condiție este să te ferești de efectul gândirii negative, de tipul „Ce este stricat nu se poate repara".

A-ți dezvolta conștiința de a te situa deasupra celorlalți, privind relația de utilitate între ceea ce alegi să devii și ceea ce ai devenit prin luarea deciziilor care influențează traseul existențial, înseamnă să crezi în esența ta adevărată și, contopindu-te cu ea, să-ți pui în valoare calitățile și cunoștințele în domeniul tău de interes.

Leadershipul este meritul pe care îl atribui în mod semnificativ unui proces de evoluție care începe cu ceea ce nu-ți place și se finalizează cu ceea ce numim "iluminare".

Fundamentele arhitecturii devenirii sunt elementele de referință care contribuie la felul tău de a fi, printr-o diferențiere a constructivității și ingeniozității puse în sprijinul deciziei de a schimba regulile de determinare a valorii personale care nu funcționează. Pentru a-ți găsi adevărata menire în lume, mai întâi filtrează practica ta de viață prin dezvoltarea tuturor trăsăturilor sau caracteristicilor, constante în timp, răspunzătoare de patternurile înrădăcinate în propriul potențial.

Aceste fundamente sunt: dezinteresul arătat față de normalitate și măreția de a străluci într-o combinație specială de intuiție și inteligență.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundamentele-arhitecturii-devenirii.html

Fundamentul Leadershipului

On Aprilie 04, 2019

Fă-ți timp să discerni asupra realității și asupra propriilor gânduri, pentru a-ți crește nivelul de autoacceptare și motivație.

Mă uit și acum la fotografia ta ori de câte ori sunt singură. Spune-mi, cărei realități sau ficțiuni dinăuntrul tău, cărei imagini din adâncul meu răspunde chipul acesta suav numai vis și simțire, numai emoție, interiorizare și patos? Şi desigur că așa mă vedea Camil uneori. Cred că acest curent continuu se numește gândire.

Mă gândesc la prezent ca și când aș trăi în trecut, cu acea durere care mă face să uit cu totul realitatea vârstei pe care am reușit la un moment dat să o combat prin universul viselor, concentrându-mă asupra aspirațiilor de autosatisfacere care deveniseră criteriul suprem al existenței mele. Odată trecută, clipa nu mai are cale de întoarcere. M-am înșelat. Mă simt în continuare captivă într-un roman de Andre Maurois, el scriind parcă despre mine: "Ah, nu doream decât să mă pot izola pentru a citi, a scrie. Să trăiesc o viață de scriitor, pe care s-o pot popula cu personajele imaginației mele."

Dar eu pe atunci nu înțelegeam nimic din viața unui scriitor, mai ales când e disperat că nu se poate izola, exasperat că nu se poate consacra filosofiei.

Scriitorii își iubesc libertatea, își iubesc meseria. Poate că au nevoie de mai multe iubiri, de mai multe modele...ceea ce pare a fi sursa celor mai cumplite disperări. Eu sunt tristă întotdeauna, dar nu se vede decât uneori, captivă într-o viață de condamnat. Da, vreau să scriu o carte. Una singură. Despre mine. Şi poate despre fericire. Despre oameni care vor să fie fericiți. N-am descoperit de ce. Dar sper că scriind am să înțeleg și poate că am să mă înțeleg mai bine pe mine. *****

Leadership: Poți să-ți dovedești apartenența la o creație dobândită pe parcursul propriilor experiențe de viață, în corespondență cu reprezentarea unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine?

Decizia de a scrie este primul pas spre cunoașterea de sine, fiindcă tot ceea ce povestești despre tine capătă conturul unei creații bazată pe o bogată experiență, nemijlocită și verificată îndelung. Este un proces de a reflecta la experiențele tale, spunându-ți: „Acesta este modul în care mă văd chiar și atunci când nu sunt de acord cu tot ce am trăit".

Apartenența la un act de creație, cum este scrisul, adâncește relația dintre ceea ce ți se întâmplă și felul cum interpretezi fiecare aspect al ființei tale. Prima realitate a cunoașterii de sine, în accepțiunea unei particularități de conținut care rezidă din producerea unor stări de liniște emoțională, devine pentru o ființă excepțională un concept adaptabil de reinventare personală.

Înseamnă că ești captiv într-un spațiu al acumulărilor de întrebări și incertitudini, într-un prezent nedefinit de percepții, dar reușești să dai un înțeles spiritual convingerilor care te-au condus spre suferință, spre neliniște, spre incertitudine. Aici leadershipul, pentru care emoțiile nu trebuiesc eliminate deoarece contribuie la orientarea și dirijarea comportamentului, capăta o valență de autocontrol, o sursă a puterii de a-ți stăpâni impulsurile distructive și adaptarea la o situație în schimbare.

Prin scris se manifestă speranța unei destinderi mentale, un accept a tot ceea ce înseamnă viața din perspectiva unei lucidități care nu mai poate admite derapajul emoțional. Ceea ce scrii despre ceea ce simți este imaginea unei lumi care se schimbă în jur, chiar dacă nu întotdeauna iei parte în mod drect la evenimentele ei. Iar capacitatea de a te perfecționa continuu se înrudește cu această formă de cunoaștere rezultată din reprezentări contradictorii ale posibilului și imposibilului de suportat, care alternează între ceea ce te izolează și ceea ce te inspiră.

A te concentra asupra unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine înseamnă să urmărești o viziune de ansamblu asupra celor mai importante arii din viața ta care te-au determinat să fii autentic.

Oamenii care au atins cele mai înalte trepte ale desăvârșirii știu că rodul unei iluminări se poate produce cel mai adesea prin meditație. Sau prin actul creator care are loc în această stare de conștientizare îndreptată spre interior, când te supui unei realități diferite (un fel de proces de înțelegere a emoțiilor care te copleșesc), susținute doar de relații între informații și amănunte complet diferite.

Dimitrie Alexandru Sturdza, prim-ministrul României între anii 1895 -1909, a spus la un moment dat un lucru deosebit de important: *"Omul trebuie să se simtă necontenit trăind în mijlocul timpului în care își exercită acțiunea sa, discernând posibilul de imposibil, realizabilul de ceea ce nu e realizabil pentru momentul în care el trăiește."*

Dar oare acest moment, în mijlocul cărei realități se încadrează cel mai bine pentru a putea reprezenta un adevărat punct de cotitură? Într-o realitate trăită efectiv sau într-o realitate închipuită? Căci atât prima, cât și cealaltă, sunt folosite de marii înțelepți pentru a stoca preferințele vizavi de particularitățile lor lăuntrice, vizavi de ceea ce este adevărat sau fals, vizavi de ceea ce este intangibil, vizavi de ceea ce ei pot să realizeze sau să arate lumii înconjurătoare.

Apariția unei aprecieri de sine înalte se produce atunci când te identifici cu imaginea unei creații care ia forma unei revelații despre viață pusă pe seama evenimentelor încărcate cu mult mai multă emoție decât ești în stare să exprimi în cuvinte.

Dacă presari în ceea încerci să reprezinți câteva grame de incertitudine, s-ar putea face presupunerea că, indiferent de ceea ce conține momentul prezent, poți da naștere unor noi revelații despre tine. Vei putea să găsești noi perspective și semnificații ale vieții, o nouă ordine, o nouă formulare de început, mai potrivită și mai benefică pentru evoluția ta dacă depășești limita cunoașterii imediate, învățând să te privești din absența a ceea ce ești.

Absența este o trecere spre un alt nivel de constiință, spre un alt nivel de înțelegere și percepție a complexității dimensiunii personale. Atât în realitatea vie, cât și în realitatea închipuită se poate realiza oricând o căutare care să returneze noi puncte de reper pentru dezvoltarea personală, și noi perspective asupra lumii.

Leadershipul este produsul capacității tale de a vedea realitatea așa cum o revelează gândirea special croită sa te îndrume în acțiunile care uneori ți se par neimportante, dar care sunt încărcate cu multă mândrie, cu multă demnitate și cu multă căldură sufletească.

Acesta este fundamentul leadershipului: să înveți să te înțelegi mai bine din prisma a ceea ce ți se întâmplă, prin ocheanul amintirii, al conștiinței, al bucuriei sau al neliniștii existențiale, pentru că totdeauna te vei ține legat de acea realitate a existenței interioare pe care nu o poți nega, nu o poți evita, și pe care ai obligația să o suporți prin acceptarea anumitor compromisuri.

Singura motivație care te face să mergi mai departe cu fruntea sus după ce ai experimentat suișurile și coborâșurile vieții este să îi înveți pe alții cum să privească firul vieții din altă perspectivă.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundamentul-leadershipului.html

Fundamentul unei orientări de viitor

On Martie 04, 2012

Natura este cu mult înaintea omului, iar noi trebuie să pricepem că înțelegerea ei necesită un anumit efort de conștientizare a poziției noastre față de ceea ce ar putea fi denumit "reperul unei noi direcții de evoluție".

Într-o zi au fost capturați 18 albatroși într-o insulă pierdută în imensitatea Pacificului, Midway. Duși în diferite locuri, cel mai apropiat loc de Midway se afla la 2.000 km, cel mai depărtat la 7.000 km, li s-au dat drumul. Toți au ajuns acasă în numai câteva zile, cel lăsat în punctul cel mai îndepărtat parcurgând distanța cu o medie de 510 km pe zi. O performanță pe care o obține de altfel,în fiecare an, în condiții normale. Albatroșii se plimbă în largul Pacificului toată iarna și revin apoi pe aceeași insulă, în același loc, unde își construiesc cuibul, la mai puțin de un metru și jumătate de cel vechi.

Cum se orientează? Experiențele făcute și păsările capturate în diferite insule din Pacific sau Atlantic au înlăturat una dintre ipotezele conform căreia reperele de pe sol aveau un rol esențial. În anii 1960 a fost adoptată ca mulțumitoare așa numita teorie astronomică. După unii autori, elementul major era arcul solar, traiectoria aparentă a soarelui. Nu erau oare sistemele de orientare ale păsărilor mai precise și mai fine decât cele mai izbutite dispozitive electronice? *****

Leadership: Poți să-ți alegi o orientare bună spre cercetarea și cunoașterea naturii, și să fii sincer în această orientare atunci când faci din cunoașterea ta o treaptă a desăvârșirii spirituale?

Când vorbim despre evoluție ne referim la reperul unei noi poziționări în cadrul sferei de cunoaștere a omului, încât el să producă o nouă versiune a viziunii privind nu doar valoarea personalității sale, ci mai degrabă valoarea experienței cunoașterii lumii.

De fapt, poziționarea omului în fața procesului de observație a fenomenelor particulare ale lumii, pune în prim plan versiunea personalității evolutive în cadrul unei orientării care are ca fundament un alt reper, anume capacitatea lui de a acționa în sensul adaptării la schimbările relației cu lumea și cu universul prilejuite de personalizarea procesului de creație. Mai bine spus, este vorba despre poziționarea omului în fața experienței de modelare a gândirii pe care el propune lumii.

Spiritualul este strâns legat de o gândire creativă evolutivă, este o interacțiune optimă între ceea ce ești în stare să descoperi și ceea ce ești dornic să devii. Deci, să ne bazăm pe știință și pe creativitate pentru a oferi vieții, lumii și universului, acele experiențe memorabile și utile de descoperire a minunilor naturii.

Un creator progresează prin îmbunătățirea constantă a orientării sale. Faptul că cineva a descoperit modul cum se orientează păsările, creând după modelul lor de zbor viitoarele sisteme de ghidare ale avioanelor, este un fapt care desemnează tendința omenirii de a ieși dintr-un cerc impus de respectarea limitelor auto-impuse, a inerției și a obscurantismului.

Viziunea este produsă de un câmp larg al cunoașterii privind observarea și compararea diverselor forme de reglaj ale naturii, de formele de interpretare ale mediului înconjurător. Iar sfera valorii de creație este strâns legată de o viziune care promovează redirecționarea pe termen lung a cunoașterii, întărind credința într-un nou început, într-un nou mod de a concepe filosofia care completează lumea și o obține ca Univers. Dacă o persoană suferă de

"constrângerea de nu a sprijini practicile din câmpul creații", bineînțeles că nici nu va reuși să observe schimbările care le suportă natura de-a lungul timpului.

Treapta desăvârșirii spirituale este destinată interacțiunii optime dintre ceea ce ești în stare să descoperi și ceea ce ești dornic să devii, așa încât să înfăptuiești voința divină de a desăvârși ceea ce natura nu a reușit să redea decât incomplet.

Fundamentul unei orientări de viitor ține de capacitatea omului de știință de a vedea rezultatele creației în mediul ei natural, semnificațiile ei, minunile ei, desăvârșirea ei, datorată lucrării de excepție pe care doar un adevărat Creator are onoarea de a o coordona și direcționa prin producția de concepte inovatoare.

*** Notă:** Catinca Muscan - Orele lui Prometeu, Editura Albatros, 1986.

Furia pătimașă a sufletelor oarbe

On Mai 12, 2014

Verifică-ți trăsăturile de caracter, intrând în interacțiune cu ceea ce este dincolo de propria ta aparență.

Copilul se opri în dreptul tufișului, fără să-l vadă pe Jean Valjean. O monedă de 40 de gologani îi scăpă jos și se rostogoli spre mărăcini, până la Jean Valjean, care puse imediat piciorul pe ea.

- Domnule, spus micuțul savoiard, cu acea încredere a copilăriei care e făcută din neștiință și nevinovăție, dați-mi banul.

Jean Valjean, obosit, furios, ridicându-se dintr-o dată în picioare, cu talpa tot pe monedă, deveni aproape amenințător: "Şterge-o de aici, băiete ! "

După câteva clipe, copilul pieri, alergând cât îl țineau puterile, fără a îndrăzni să se uite înapoi sau să scoată vreun țipăt.

În jurul lui Jean Valjean se lăsă umbră. Nu mâncase toată ziua. Își trase mai bine șapca pe ochi, căută în neștire să-și încheie haina, făcu un pas și se aplecă să-și ridice bățul. Şi în clipa aceea zări moneda de 40 de gologani pe care piciorul lui o înfundase în pământ și care sclipea printre pietre. Simți ca o zguduitură electrică: "Ce este asta?", spuse el printre dinți.

S-o spunem simplu: nu el furase, nu omul, ci animalul care, din obicei și din instinct, își pusese piciorul prostește pe banul acela, în timp ce inteligența i se zbătea în noianul atâtor obsesii, noi și nemaiauzite. Când inteligența i se trezi și-și dădu seama de fapta animalului, Jean Valjean se dădu înapoi cu spaimă și scoase un strigăt de groază: "Vai, ce-am făcut? Sunt un ticălos ! " *

Leadership: Îți formezi caracterul prin prisma unui "bine" care face rău, sau a unui "rău" care face bine?

Din punct de vedere al modului în care percepi și îți gestionezi propria ființă, acționând acea forță a sufletului care conform realității experimentate o determină să se manifeste tot mai accentuat, nu poți evita apariția unui sistem de reglare automată cu totul nou. Cu noi forme de protest, dar și cu noi valori. Şi, evident, cu noi structuri de reprezentare și funcționare, cu legi noi, solide, simple, clare și aspre. Care fac ca viața să pară un munte greu de urcat, sau un fluviu care trece munții.

Leadershipul capătă, în acest caz, o nouă suprastructură simbolică, respectiv o autenticitate de ordin secund, prin aceea că nu mai poate indica raportul dintre autoritate, influență și impact, datorită constrângerilor de ordin moral și valoric.

Leadershipul devine o incertitudine de ordin practic, o trecere de la lumea materială, la cea spirituală, depinzând de o situație pe două dimensiuni temporale – trecutul și prezentul – care pot facilita viitorul interacțiunii tale cu ceea ce e dincolo de tine. Mai exact, cu experiența unui „bine" care face rău, sau a unui „rău" care face bine. În termeni simbolici, cele două extreme sunt reprezentate de "Omul" și "Animalul".

Micuțul Gervais, copilul care și-a pierdut moneda, i-a făcut indirect un bine lui Jean Valjean, ajutându-l să conștientizeze latura lui întunecată. Iar lui Jean Valjean, căruia i-a rămas întipărită imaginea omului rău care era, nu i-a mai rămas decât să se reabiliteze, făcând numai fapte bune.

Leadership: Iei în vedere posibilitatea de a te pierde într-un personaj străin atunci când existența ta se pierde în deznodământul unei situații care se distinge prin imposibilitatea de a o înțelege?

Adevăratul chip de bătălie care ridică sau coboară leadershipul, iată-l. E acest loc de întâlnire, provocatori și puternic, dintre ceea ce ești capabil să devii, creând un vid ce trebuie "umplut" printr-un efort de înțelegere a ceea ce ești, prin prisma felului în care reacționezi la ceea ce ți se întâmplă. Şi ceea ce ai devenit de fapt în urma felului în care ai gestionat "criza" de personalitate pe care ai traversat-o.

Cu cât discrepanța dintre Eul emoțional (individualizat deseori prin manifestările tale exterioare) și conștiința Eului (ce se exprimă prin discursul verbal interior, dând naștere contrariilor care îți permit să gândești) este mai mare, cu atât gradul tău de maturitate este mai mic. Nu degeaba sfătuia deseori Anthony Silard, președinte al The Center for Social Leadership: " *Concentrează-te numai asupra ingredientelor proprii de foarte bună calitate, care te fac să fii unic, dinamic și demn de a fi iubit.* "

Important pentru a-ți dezvolta leadershipul în situații în care simți că pierzi controlul, nu este posibilitatea de a te pierde într-un personaj străin, care te intrigă și te subjugă totodată, dând ascultare acelor gânduri de înaltă vibrație care îți cauzează emoții negative. Ci să contribui la diminuarea acelor aspecte ce țin de viață, care, în confruntarea cu tine însuți, îți pot aduce valoare.

Nu poți întotdeauna schimba ceea ce-ai făcut, nu poți întotdeauna să "pansezi" remușcările cu optimism și binedispunere. Dar poți încerca să umanizezi "animalul" în care simți că te-ai transformat.

Caracterul care îți limitează leadershipul este constatarea pe care o faci cu privire la personalitatea ta într-un context în care profesia, activitatea sau misiunea ta înregistrează costuri majore la nivel de imagine.

Furia pătimașă a sufletelor oarbe vizează acea modalitate de evoluție spre bine și foarte bine, pe o traiectorie ascendentă, neumbrită de trufie, patimi și violență.

*** Notă:** Victor Hugo - *Mizerabilii.*

Source: https://neculaifantanaru.com/furia-patimasa-a-sufletelor-oarbe.html

Furnizorii de soluții placebo

On Aprilie 16, 2009

Învață să schimbi percepția consumatorilor față de Brandul pe care îl reprezinți, printr-o ajustare a valorii produsului care se extinde de la acceptul pe care i-l dă inovația până la efectul de dependență pe care i-l dă imaginea.

Nu este ușor să fii vânzător pentru un nou medicament.

Să presupunem că deții o firmă producătoare de medicamente. În sfârșit eforturile cercetătorilor s-au concretizat într-un medicament foarte eficient în tratarea infecțiilor bacteriene. Dacă toată lumea ar fi convinsă de faptul că acest medicament dă într-adevăr rezultate, compania ta ar face vânzări de milioane. Însa de-abia acum te așteaptă marea provocare: pasul cel mai important pe care trebuie să-l faci este să dovedești că acest medicament este eficient, că într-adevăr vine în sprijinul oamenilor și nu le pune viață în primejdie.

Prin urmare se impune să demonstrezi în fața persoanelor abilitate eficiența medicamentului. Cea mai simplă cale în acest sens este să testezi medicamentul pe un lot mai mare de animale infectate. La sfârșitul testelor, dacă bacteria a dispărut în totalitate și animalele infectate au supraviețuit, vei primi acceptul să testezi medicamentul pe subiecți umani voluntari. Dacă și aceste rezultate se vor dovedi un succes, abia după aceea medicamentul va fi omologat și îl vei putea scoate la vânzare pe piață. Pe de altă parte, dacă medicamentul nu este eficient, înseamnă că ai investit bani și muncă inutil.

Leadership: Este nevoie să reconsideri rolul "backup-ului" din perspectiva modului de receptare a inovației?

Permanent, liderii încearcă să își educe afacerile în beneficiul lor, folosindu-se de receptivitatea, viziunea și creativitatea în tot ceea ce încearcă să demonstreze prin noi abordări ale funcționalităților și strategiilor dezvoltate. Cu siguranță, liderii bine educați în segmentul business vor genera o orientare de calitate. Depinde numai de ei să-și aleagă viitorul succes.

Dar nu este drept să rămânem indiferenți față de progresul tehnologiei, iar leadershipul aici lucrează ca un restaurator de "backup" în cazul în care rezultatele propriilor tale planuri, intenții și eforturi de business nu se concretizează într-o livrare imediată, recepționată și recunoscută. În acest sens, backup-ul reprezintă o componentă a procesului decizional care creează legături nu atât cu obiective tangibile de business, cât mai apropiate de eficacitatea și randamentul în inovație.

Inovația bazată pe back-up presupune să repornești o afacere din perspectiva unor venituri suplimentare care să justifie efortul de a păstra brandul ca principală opțiune în mintea consumatorului și de a crește cota de piață deținută.

În ceea ce privește leadershipul, supus schimbării, trebuie reconsiderat rolul "backupului" din perspectiva modului de receptare a inovației. Formarea unui algoritm de receptare a valorii inovației și de respingere a kitsch-ului apare ca o necesitate evidentă, când dezechilibrele impuse de tendințele de "vânzare de dragul vânzării", nu mai sunt cazuri izolate, ci provocări universale.

Leadership: Produci și livrezi un produs care stagnează într-un punct mort, în loc să conturezi mai întâi un profil de consumator premium care este dispus să plătească în plus pentru condițiile de exploatare a produsului respectiv?

Companiile se formează și se dezvoltă cu ajutorul leadershipului – dar tot datorită lui pot să-și micșoreze performanțele și chiar să decadă. Numai un singur element poate accelera sau frâna procesele de degradare a leadershipului – calitatea pe care se bazează și calitatea pe care o livrează acesta.

O companie care cade sub influența unul produs care stagnează un timp mai îndelungat la un nivel mediu si nu are tendințe de creștere, este ca și falimentară. O astfel de operațiune – implementarea unui model de leadership din exterior - se poate dovedi complet ineficientă.

Un consumator premium care este dispus să plătească în plus pentru condițiile de exploatare a produsului respectiv este de regulă un agent final care, cu venitul câștigat și în limitele acestuia, caută să-și satisfacă nevoile și dorințele fără să facă neapărat o triere justă conform unor principii de valoare, între ceea ce este credibil și ceea ce nu este, între mărcile omologate și imitații (falsuri).

Așa cum formele de degradare a terenurilor sunt redate pe hartă fie prin diferite moduri de combinare a curbelor de nivel, fie prin semne convenționale specifice însoțite de informații suplimentare sub formă de litere sau cifre – tot astfel eficiența și echitatea leadershipului este redată printr-un proces de evoluție a calității, un proces care pune preț pe relația dintre părțile contractante. Acest proces trebuie să aibă cu caracter permanent și să permită aprecierea tendințelor de „eroziune" ale măsurilor și strategiilor implementate.

Mai trebuie să adaug că această tranziție spre un nou model de leadership se face sub influența unui factor declanșator – încrederea. Încrederea este un fel de protecție împotriva oricăror forme de exploatare dacă este acompaniată și de rezultate profesionale.

Leadership: Poți face diferența dintre un produs și un brand, evaluând capacitatea consumatorului de a realiza o triere între factorul practic al produsului și factorul de promovare a imaginii care renaște mereu într-o impresie unică?

Apelezi întotdeauna numai la firme care dovedesc că au soluții eficiente? În orice moment de criză apar ca din senin pe piață tot felul de firme de consultanță și expertiză care susțin că dețin soluții miraculoase și strategii coerente de rezolvare a problemelor. Profitând de angoasa crizei și de așteptările sumbre ale managerilor privind viitorul companiilor lor, aceste firme "dumnezeiești" reușesc, uneori cu o ușurință de nedescris, să încheie contracte cu numeroase companii al căror nivel de performanță a scăzut.

Şi, exact ca într-un film de comedie, în final se constată că noile soluții care trebuiesc implementate sunt atât de caraghioase și ridicole, că aproape îți stârnesc râsul. Nu râdeți că nu-i de râs. Foarte probabil aceste soluții "placebo", dacă sunt implementate în companii "ușor de prostit" vor conduce la probleme și mai mari decât existau pe timp de criză, în special la pierderi financiare.

Dacă firmele producătoare de medicamente trebuie să dovedească mai întâi că medicamentul este eficient înainte de a-l scoate la vânzare, probabil cel mai corect ar fi ca și firmele de consultanță să dovedească mai întâi de toate că soluțiile pe care le oferă sunt într-adevăr eficiente. Când trec printr-o criză financiară serioasă, companiile au nevoie de soluții simple, rapide si viabile, și de aceea nu-și pot permite luxul de a investi sume uriașe de bani în servicii de consultanță care nu le aduc mari avantaje și care nu le asigură asistență de specialitate la un nivel înalt.

Ca regulă generală, înainte de a scoate la vânzare un produs, firmele producătoare trebuie mai întâi să demonstreze calitatea produsului, ce poate să facă, unde poate fi utilizat, dacă este compatibil cu standardele internaționale, daca este avantajos din punct de vedere economic, etc. În cazul firmelor de consultanță lucrurile nu stau diferit, experții lor trebuie să câștige încrederea și atenția clienților și să-i convingă că soluțiile pe care le oferă sunt viabile, eficiente și funcționale, și mai ales că se situează în limita legii.

Ești un furnizor de soluții placebo - care nu ajută la nimic concret, sau un furnizor de soluții care într-adevăr funcționează?

În marketing primează atât calitatea cât și cantitatea de followers care sunt cu adevărat intersați de profilul brandului tău, nu atât din perspectiva utilizării unui produs, ci din perspectiva atributului imaginii de viitor ca parte integrantă din cadrul unei serii de repere identitare și spirituale care să nu genereze autosuficiența.

Concluzie: Cel mai important lucru de care trebuie să ții cont înainte de a negocia contractul cu o firmă de consultanță este să te asiguri că aceasta are o experiență vastă în domeniu și că soluțiile pe care le propune sunt viabile și realiste.

Leadershipul este ca o pastilă foarte scumpă care are rolul de a remedia orice tip de deteriorări la nivelul companiei. Dar înainte de a o lua trebuie să știi ce vitamine conține, dacă ea are efect curativ și dacă este într-adevăr eficientă pentru combaterea afecțiunii pe care trebuie s-o tratezi - cât și a consecințelor acesteia.

Hotărâtor pentru impactul leadershipului tău este conținutul lui de „vitamine" și modul în care îl administrezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/furnizorii-de-solutii-placebo.html

Gândacul

On Noiembrie 21, 2023

Te poți integra într-un mediu propice aspirațiilor tale, doar dacă imaginea cu care îți prezinți adevărata valoare este adecvată mediului respectiv.

Vă voi relata acum povestea unui supraviețuitor ajuns ca printr-o psihologie inversă într-un mediu necunoscut, dar ușor de explorat - "universitatea". Este vorba despre un descoperitor de comori care răzbește într-o mocirlă plină de necurăție, noroi și o nesuferită duhoare, prin care se înaintează foarte ușor doar prin anularea oricăror virtuți, oricăror norme spirituale, oricăror standarde etice.

Vremea și terenul au constituit avantaje pentru acest individ banal, resurse importante de care el a știut să se folosească bine, având cu siguranță alți complici, de aceeasi subspecie. Așadar, iată cum ai putea să întri într-o mocirlă în care există interese, dedesubturi, compromisuri, mediu în care un gândac nu se poate împotmoli deloc, tocmai fiindcă membrele sale sunt prevăzute cu perișori care îl ajută să se deplaseze pe suprafețe mlăștinoase, umede, și în același timp alunecoase.

Individul acesta obscur a fost primit ca oaspete de onoare în cadrul fertil al unui regat vegetal foarte întins, fără să se târască deloc pe pământ presat, fără să întâmpine niciun pesticid care să-l omoare. S-ar spune că pământul a vibrat în climatul propice dezvoltării sale. El însuși, un soi de suveran al biodiversității microbiene, s-a integrat de minune într-un mediu care i-a oferit suficientă hrană, apă și adăpost, fără să aibă niciun merit deosebit pentru această binecuvântată mană cerească. Într-o grădină bine îngrijită este loc de insecte aparent inofensive, nu-i așa?

Cine oare bagă de seamă existența unui mic univers, ascuns sub frunza unui răsad de toamnă? Această formă de viață precoce, nativ cu semnul de pământ, simbolizând adaptabilitatea, a pășit în mediul academic cu aceeași precauție cu care un nou venit explorează o grădină necunoscută. Asemenea unui "vizitator surpriză," el a adus cu el propriile aspirații de mărire, cu dorința de a se dezvolta în acest nou habitat, atât de departe, până ce va ajunge la stadiul de "rege al insectelor de cultură".

Leadership: Adopți o perspectivă de tip "din afara - înăuntru" care pune accent pe responsabilitatea personală și libertatea etică, fiind deschis la tot ceea ce reprezintă "imagine transformată prin reflecție în model" ?

La unul din seminarii, noul profesor îmbrăcat la costum de patru ace, își deapană povestea vieții, vorbind pe scurt despre începuturile sale umile. Ca și cum ar lăsa semințe misterioase în solul unei grădini fertile, el a început să împărtășească cunoștințele și experiențele sale care, la început, păreau a fi unice și interesante. La fel ca în cazul capsulelor de ouă ale unui gândac, informațiile pe care le-a împărtășit nu puteau fi ușor asimilate sau înlocuite cu altele.

Dar l-a luat gura pe dinainte, ca și când trecutul umil l-ar fi împins de la spate să se elibereze de povara unei greutăți istovitoare. Micul dăunător polifag ce nu trebuie nicidecum ignorat, a relatat un fapt de o importanță esențială, *un secreto muy personal*, o anumită întâmplare din viața sa care trebuia ținută într-un seif securizat cu cel mai complex cifru. În ce privește securitatea informațiilor, insectele nu pot fi neglijate.

El a mărturisit cu bună credință că s-a confruntat cu dificultăți în adaptarea la grădina academică, la fel ca orice nou vizitator într-un loc nemaiîntâlnit, plin de vegetație. Mai întâi a

ajuns profesor, apoi a trebuit să-și aleagă disciplina pe care urma s-o predea la ore. Ajuns pe acest teren agricol, gata pentru a fi lucrat, a cochetat cu mai multe discipline, dar niciuna nu i-a fost pe plac, așa că a făcut un curs specializat unde a obținut o diplomă care i-a permis să se specializeze într-un alt domeniu care nu era trecut pe lista "disponibilă" a terenului fertil.

Leadership: Ai chemare să te inițiezi într-o profesie nouă explorând alteritatea prin imagini care se suprapun, încât să te specializezi ulterior în nuanțele unei exprimări vizuale unice?

Aici, se pune întrebarea plină de strălucirea obrazului curat: mai întâi ajungi profesor, și apoi te specializezi într-un domeniu ca să profesezi? Cum vine asta? Adică ți se pun în față o grămadă de discipline diferite, și tu alegi să predai oricare din ele, fără să ai habar de niciuna?

Ei bine, vizitatorul acesta bine primit și bine venit pe tărâmul agriculturii diversificate, *Leptinotarsa Decemlineata*, specie de insectă care se întâlnește frecvent în mediile de "cultură" din România, a pășit discret în grădina universitară, fapt ce ilustrează un proces de adaptare inițială. Dar evidențiază și dificultățile pe care le-a întâmpinat în a-și îndeplini eficient rolul. Totuși, degeaba vrei să trăiești cu instinctul într-o atmosferă prielnică, dacă nu iți pui în valoare abilitatea de a ascunde "mizeria" cu care ești acoperit, noroiul în care te bălăcești în fiecare zi.

Așadar, în contextul academic, este esențială nu doar gestionarea locului unde gândacul își "ascunde" mizeria, ci și modul în care o gestionează, deoarece acolo unde el își lasă ouăle, într-un soi de leagăn de mătase, lipit de fața inferioară a unei frunze slobode, acolo se vor dezvolta larvele, care trebuie să treacă și ele printr-un proces de dezvoltare și creștere pentru a ajunge la stadiul adult. Numaidecât, intrusul acesta trebuie să se deghizeze într-o buburuză, ceva colorat și plăcut privirii, cu conotații simbolice pozitive, încât să capete o recunoaștere pozitivă. Apoi își deschide tipic elitrele, își extinde aripile posterioare, zburând spre libertate.

Leadership: Profiți de conexiunile tale pentru a ocupa un rol pentru care nu ești pregătit, riscând astfel să transformi această oportunitate într-o iluzie vizuală cu potențiale repercusiuni în echilibrul compozițional al imaginii tale?

Mai în glumă, mai în serios, hai să vedem ce acuzații i se pot aduce individului care mai întâi a ajuns profesor, și abia ulterior a făcut cursuri care să-i permită să profeseze într-un domeniu despre care nu știa nimic.

Uzurpare de funcție: Individul a ocupat o funcție pentru care nu era calificat, profitând de relațiile sale și de alți complici. Acest lucru poate fi considerat o formă de fraudă, care poate avea consecințe legale.

Impostura: Individul a obținut o poziție de profesor fără a îndeplini condițiile necesare, respectiv cunoștințele și competențele necesare pentru a preda o disciplină academică. Cel mai probabil, individul a mințit în CV-ul său, unde a declarat că are cunoștințe într-un anumit domeniu.

Frauda: Individul a indus în eroare studenții și instituția de învățământ superior prin prezentarea sa ca profesor calificat.

Favoritism: Dacă un individ a primit favoruri speciale în procesul de angajare, sau a fost avantajat în detrimentul altor candidați, acesta poate fi acuzat de favoritism.

Incompetență profesională: Având în vedere că nu avea cunoștințe solide în domeniul respectiv, se înțelege că nu era pregătit să-și îndeplinească sarcinile de profesor, fapt care ar fi condus la predarea unor informații eronate sau neactualizate, sau la crearea unei atmosfere de dezinteres în rândul studenților. Iar faptul că a divulgat secretul parvenirii sale poate fi considerat o dovadă de delăsare sau neglijență. Mare greșeală !

Neglijență în procesul de selecție: Dacă instituția de învățământ nu a efectuat o evaluare adecvată a calificărilor individului înainte de a-l angaja sau promova, aceasta poate fi acuzată de neglijență în procesul de selecție. Este știut că universitățile din România sunt numarul 1 mondial la capitolul indivizi "noroioși" ajunși profesori peste noapte.

Conflict de interese: Dacă cineva din conducerea instituției are o relație personală sau de afaceri cu individul în cauză, și a influențat procesul de angajare în favoarea sa, atunci poate fi vorba de un conflict de interese.

Abuz de poziție: Dacă individul a obținut contracte cu diverse companii, prin intermediul poziției sale de profesor, aceasta poate fi o dovadă că a folosit poziția sa pentru a obține avantaje personale.

În funcție de probele disponibile, individul poate fi acuzat de una sau mai multe dintre aceste infracțiuni. Dacă este găsit vinovat, acesta poate fi pedepsit cu închisoare sau cu alte sancțiuni penale. Şi chiar dacă nu este găsit vinovat, după atâția ani, cu siguranță Dumnezeu știe totul. Şi asta este de ajuns...

Leadershipul se manifestă ca un fel de recunoaștere a imaginii pe care o reflectă creația ta, din care trebuie să elimini imitația și mimarea unor continuități în procesul de afirmare a originalității.

Gândacul tot gândac rămâne indiferent de mediul în care se manifestă, indiferent de decorul vizual în care se regăsește, la fel cum un om corupt nu-și schimbă natura oriunde se află.

Acest gen de "viețuitoare" nu are niciun fel de înclinații spre creație, spre descoperire, spre inventică, ci doar spre uneltiri, tertipuri, trădări, intrigi, vorbe măgulitoare, manipulări lipsite de scrupule, planuri secrete. Absolut nimic spiritual, nimic apropiat de divin nu sălășluiește în sufletul, în mintea, în conștiința lui. Totul se reduce numai la aspirații profitabile.

Source: https://neculaifantanaru.com/gandacul.html

Gânduri care cer concentrare minții

On Aprilie 25, 2012

Visarea celor fericiți este nevoia singurătății de a umple fiecare nevoie a spiritului divin.

În viața singuratecă pe care o ducea Cosette, alături de tatăl ei adoptiv, prinseseră un obicei: dimineața plecau la plimbare să vadă răsăritul soarelui, bucurie dulce, potrivită celor care părăsesc viața, ca și celor care o încep.

Cei care iubesc singurătatea știu că plimbările din zorii zilei sunt tot atât de plăcute ca și cele de noapte; cele din zori au însă ceva mai mult: veselia naturii. Străzile sunt pustii și păsările cântă. Cosette, păsărică și ea, se scula bucuros dis-de-dimineață. Pregăteau din ajun excursiile acestea. El le plănuia, ea le primea. Le rânduia minuțios, de parc-ar fi fost vorba de un complot; ieșeau înainte de ivirea zorilor. Cosette se bucura de fiecare amănunt. Tinereții îi place tot ce e neobișnuit și nevinovat.

Pe Jean Valjean îl atrăgeau, după cum se știe, plimbările prin locuri puțin umblate, singuratice, părăsite. Se așezase pe un drum lăturalnic, pe niște bârne puse la poarta unui șantier. Se uita în lungul drumului, cu spatele la răsărit. Uitase de soarele care avea să se ridice. Era muncit de gânduri adânci, gânduri care cer concentrare minții, care orbesc până și privirea, de parcă omul ar fi închis între patru ziduri.

Există meditații pe care le-am putea numi verticale. Când te afunzi în adâncul lor, e nevoie de timp ca să te întorci pe pământ. Jean Valjean coborâse într-o asemenea visare. Se gândea la Cosette, la fericirea care ar fi fost cu putință dacă un străin nu s-ar fi așezat între ei doi, la lumina cu care ea îi umplea viața, lumină care era respirația sufletului său. În visul acesta era aproape fericit. Cosette în picioare, lângă el, se uita la norii care începeau să se îmbrace în răsfrângeri trandafirii.

Deodată, Cosette strigă: "Tată, parcă ar veni cineva dintr-acolo". Abia atunci Jean Valjean ridică ochii. *****

Leadership: Poți să-ți construiești o viziune admirabilă despre sine, prin prisma a tot ceea ce experimentezi cu gândul și cu sufletul, în timp ce îți menții puterea asupra unei puteri mai slabe?

Visarea celor fericiți este nevoia singurătății de a umple fiecare nevoie a spiritului divin. Însăși spiritul oamenilor de seamă care caută fericirea, ca și a celor simpli ce încă n-au găsit-o, provine dintr-o singurătate a cerului și a pământului, deci o singurătate raportată la divin, fiindcă cerul ți-a dăruit câteva unelte cu ajutorul cărora să poți avea experiențe de credință:

Orice s-ar spune, esența spiritului divin poate fi înțeleasă printr-o activitate de rezolvare a unei necunoscute: cine ești atunci când îți exprimi personalitatea în mod liber și autentic, într-un loc și într-un timp care nu îți favorizează (deocamdată) reputația, cariera, reușitele sau autoritatea profesională?

Esența spiritului divine are ca țintă deschiderea conștiinței către noi orizonturi, în ciuda resurselor limitate pe care le ai la dispoziție, făcând ca o mică pasiune să devină singura ta opțiune de mers înainte. Ori, așa cum o omidă se transformă într-un fluture în interiorul unui cocon, tot așa nu e întâmplătoare cauzalitatea unei situații precare ce domină sfera

comportamentului tău, fiindcă poate deveni cea mai de preț parte a vieții tale.

În ceea ce privește leadershipul, contează ceea ce ajungi să fii prin ceea ce ești dispus să înduri. Doar astfel poți ajunge la acea maturitate care te face să apreciezi la maxim ceea ce ai, să fii fericit cu puțin, înainte de a fi fericit cu mai mult. Şi iată ce înseamnă să îți menții puterea asupra unei puteri mai slabe: înseamnă să rămâi recunoscător situațiilor în care nu ești pe deplin mulțumit cu tine însuți, în acord cu decizia ta de a învăța să fii mai bun față de tine, cel de ieri.

Respectivele forme de gândire care duc la viziune, precum imaginația, memoria, anticipația, dispoziția spre visare sau inspirația, constituie un caz tipic de cunoaștere prin insight, prin oglindire, sau poate fi un caz semnificativ de cunoaștere prin comunicarea cu o deitate sau o altă entitate supranaturală. Visarea și gândirea au ceva în comun: starea de fericire, iar mijlocitorul lor este veselia naturii. Constatăm acest lucru din acțiunea Sinelui asupra sensului vieții, căci omul care se abandonează visării este întotdeauna omul care trăiește experiența unui nou început.

Cunoașterea imaginii care te simbolizează în divin provine de la intelect (visare, stoicism, mândrie și un praf de voință). Iar imaginea aceasta este o confirmare a propriei valori și unicități, spre a deveni una din armele tale de comandă în privința a ceea ce urmează să decizi pentru viitorul tău.

Prin gânduri care cer concentrare minții vei putea să trăiești o viață așa cum ți-ai dorit, prin raportare la o forță invizibilă care stă în spatele a tot ceea ce faci în viață, și care se numește: credință (statornicie și visare).

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-care-cer-concentrare-mintii.html

Gânduri din colțurile memoriei (II)

On Iulie 01, 2022

Ştiința și arta sunt cheile care deschid ușa timpului către strămoșii tăi. Numai știința și arta te vor ajuta să-ți regăsești viața de după moarte în această viață.

Nu lua niciodată decizii în momente neprevăzute. Astfel de momente au darul de a te învăța ceva despre tine. Să ierți. Și să treci peste.

Fii sincer. Cu tine, cu ceilalți. Fiecare moment în care nu ești tu, devii altcineva care nu rezonează nici cu tine, nici cu ceilalți.

Până când nu știu cum sărută o fată, nu știu nici cum s-o visez.

Să-ți crezi un Brand puternic înainte de a deveni simbolul unei științe înalte.

1+1=2; 2+2=4; 4+4=8; etc… Pentru unii știința adună și multiplică valorile la nesfârșit. La alții ea nu are absolut nimic de adunat sau de multiplicat.

Un trandafir pus alături de un om înțelept formează un simbol divin.

Pentru că scrii fără să simți…și nu simți când altcineva simte ceva față de conținutul tău.

Cine n-a făcut nimic pentru știință, n-a făcut nimic nici pentru Dumnezeu.

Când toată lumea coboară, întotdeauna cineva urcă. Și urcă atât de sus și cu atâta forță, încât nimeni și nimic nu-l mai coboară.

Fericirea este susținerea curajului în credința.

Dincolo de perfecțiune stă imperfecțiunea, la fel cum nici Dumnezeu n-a fost perfect atunci când s-a întrupat în om.

Nu încerca să citești o carte fără să te pierzi în rândurile scrise de alții cu privire la ei înșiși.

Timpul este de partea celui care știe să-l întrebuințeze. La fel și în ceea ce privește știința.

Să fii de neînlocuit ! Chiar și aceasta este o artă care are nevoie de un artist !

O melodie trebuie să inspire la timpul potrivit fix pe cine trebuie.

Pentru o confirmare a fragilității tale este de ajuns să respingi lumea aceasta și pe Creatorul ei.

Privește în jurul tău fără să-ți iei ochii de la tine.

Frământă lutul pe care îl ai la îndemână înainte de a frământa cuvinte izvorâte din precipitările unui timp neiertător.

Încearcă să pricepi fiecare înțeles atribuit unei arte ce începe cu recunoașterea unui om prins într-o colivie a fragilității.

Învață să fii tu însuți prin imaginea unui personaj care e diferit de tine, dar care trăiește o poveste asemănătoare cu viața ta.

Ori de câte ori vrei să spui ceva, gândește-ți cuvintele printr-o oglindă care le mărește importanța și durata vieții.

Să îți alegi cuvintele la fel cum pictorul amestecă culorile pentru a obține altele.

Datorită orgoliului nu vei înțelege niciodată cuvântul "iubire" pus la baza universului.

Orice faci, fă-o cu artă, încât să regăsești la ține acea putere care emoționează profund și captivează toată atenția.

Dacă ești un artist veritabil, promovează-ți cu tact abilitățile artistice și du-ți arta până la capăt.

Trandafirul este specific zonelor aride. În locul unde crește un trandafir cu rădăcini din altă lume, totul în jur înflorește abundent.

Totul este în legătură strânsă cu Egiptul Antic. De acolo a început totul.

Mi-a luat circa 20 de ani să înțeleg că un banal punct poate fi o linie continuă într-un cerc care își mărește la nesfârșit circumferința.

Unii își închipuie că au un rol mai mare decât își pot asuma, cu adevărat.

Fiecare are rolul lui. Altfel nu am mai avea termen de comparație.

Omul care are ceva de schimbat, să schimbe ! Omul care nu are nimic de schimbat, să se schimbe !

Aici este diferența dintre cei mici și cei mari.

O statuie rămâne nemișcată, fiindcă este făcută să aibă răbdare. Chiar și răbdarea este făcută din stană de piatră.

Un petic de iarbă. Te întrebi: de ce are culoarea verde? Fiindcă verdele are calitatea de a te binedispune în orice situație.

Cântărește inteligența privirii tale prin admirabila elocință a ochilor care nu se schimbă în timp.

Totul ți se dezvăluie la timpul potrivit. Trebuie doar să știi să interpretezi, la fel ca într-un vis. Să vezi în două lumi, prin două realități.

Fii bun la toate, dar fii excepțional doar într-o singură îndeletnicire. Şi aceasta excepționalitate devine tot mai evidentă pe măsură ce exersezi răbdarea.

Învață să îți pui în evidență privirea departe de zona ochilor mândri.

Marea Știință este miezul unei stele ce nu ajunge niciodată la capătul vieții.

Viața este o stea aflată în constelația științei. Fără știință viața nu ar fi putut căpăta strălucirea unei stele.

Fiecare om își exprimă satisfacția față de alegerea să.

Rareori întâlnești pe cineva capabil să aprindă o stea pe cer. Cu atât mai puțin, să-i întrețină luminozitatea.

Privește totul cu mare atenție, dar prefă-te că nu observi. Uneori, asta înseamnă să fii un om de mare caracter.

Să tratezi arta ca și când ai privi gardul unei grădini pline de flori și ți-ai imagina că ești înconjurat de zidurile unei cetăți pline cu soldați.

Fii atent la ce îți place la tine ca pe un fel de a vedea lumea într-un fel în care ea nu-ți spune nimic. Te vei regăsi în mijlocul unei atmosfere de serenitate absolută.

Privește în jur și vei înțelege totul, cu condiția să fii conștient de calitățile tale.

Degeaba privești la tot ce se petrece în jur dacă nu sesizezi ceea ce ești capabil să trăiești prin prisma experiențelor altora.

Privește în jur la tot ce se petrece, fără să fii atent la ceva anume. Nu contează ce vezi, atâta timp cât nu ești pregătit să reflectezi la ce ți se întâmplă.

Degeaba privești soarele dacă nu întrezărești strălucirile lui în marea în care te afunzi.

Privește unii oameni, și îi vei vedea atât de fericiți că și-au schimbat mașina. Dar în domeniul științei n-au schimbat niciodată nimic.

Fii un univers înainte de a-ți construi viața așa cum visezi.

Lumea din jur este doar o piatră pe care nu o poți șlefui dacă ea nu se poate ridica de la

pământ.

A înțeles totul numai acela care s-a dedicat întru totul înțelegerii totului.

Răbdarea este condiția indispensabilă dobândirii marii științe. Lasă totul și urmează-ți chemarea. Apoi, vei fi liber.

Dacă nu știi să scrii o poveste, nici nu te gândi c-ai să poți trăi vreodată una.

Existența unui artist poate fi surprinsă numai prin comparație cu liniștea naturii, dar poate fi înțeleasă intrând într-o lume agitată.

Să înțelegi că dincolo de orice înțelegere este doar un vis și o stea. Soarele le luminează pe amândouă.

Să duci știința la un alt nivel, mult superior, asta înseamnă să creezi o legătură puternică cu Universul.

Să înveți să surprinzi esențialul lucrurilor înainte de a învăța să vezi ceea ce nu se vede cu ochiul liber.

Privim la noi înșine și uităm lumea. Privim lumea și uităm de noi înșine. Am uitat de ce privim.

Rămâi fidel ție însuți chiar și atunci când te îndoiești de propria-ți credință. Chiar și atunci când îți este testată credința, rămâi același om minunat.

Învață să rămâi tu, mereu același, în fața unei oglinzi în care totul pare a fi altceva.

Artă este forța celui care știe să se învingă pe sine-însuși printr-o afirmare necontenită a sensibilității.

Cam greu să te îndrepți în două direcții, în același timp. A simți că ești cineva, nu înseamnă că ești acel cineva.

Oglindește-te în ceea ce nu se vede, în poezia privirii spre un punct imaginar.

Creația artistică care invită la o admirație deplină include posibilitatea transmiterea discreției în realitatea culminanta a lui "tu însuți".

Să deții controlul total asupra Mării Ştiințe, încât știința să devină întruchiparea puterii nelimitate a unui Creator de Lumi.

Trebuie să trăiești printre cuvinte atât de furtunoase, încât să nu-ți îngădui răgazul de a te preocupa de-o altă lume.

Drumurile cu adevărat grele sunt acelea pe care nimeni nu le conștientizează la timpul potrivit.

Încearcă să ajungi la un acord cu tine însuți, căutându-ți libertatea de a trăi intens fiecare clipă de gând adresată creației tale.

Nu te strădui să afli totul decât atunci când ești pregătit să te înțelegi cu adevărat.

Nu te gândi la tine ca la un om mic decât atunci când ai ajuns un om mare.

Fii prezent numai acolo unde ești tu, în planul unei reprezentări pline de viață.

Un pictor de mare talent nu-și leapădă niciodată gustul pentru frumos, tot așa cum un scriitor de mare expresivitate nu-și termină niciodată cuvintele atât de sincere.

Omul care nu mai are nimic de descoperit, nimic de creat, nimic de schimbat în domeniul științei, este un om rămas în urmă.

Fiecare moment din creațiile tale trebuie să se datoreze unui efort enorm de a te domina pe tine însuți.

Fii arta cu care un artist își luminează calea spre împlinirea vieților nenumărate.

Niciodată să nu trăiești mai intens decât creația cu care îți alimentezi lumea ideală.

Numai în domeniul artei se poate distinge sufletul lui Dumnezeu.

Mai important decât să descoperi un secret este să prețuiești valoarea lucrurilor simple.

Nimic nu e mai greu decât să reînnoiești în fiecare clipă sensul lucrurilor simple.

Ceea ce lipsește unui lucru simplu este să aparțină unei lumi asemănătoare cu a ta.

Cel mai greu lucru din lume este să fii un excelent mânuitor al lucrurilor simple.

Puțini sunt cei care au deslușit tainele artei, și mult mai puțini sunt aceia care au contribuit la înțelegerea și promovarea ei.

Cine face dovada unei structuri de rezistență mereu îmbunătățite va avea o perspectivă mai largă asupra unui destin de excepție.

Cei ce gândesc prea mult sunt total depășiți de aceia care nu stau mult pe gânduri. Uită-te și vezi ce se întâmplă.

Dacă vrei să-l cunoști cu adevărat pe Dumnezeu întreabă-te cum ai contribuit la dezvoltarea

artei și a științei.

Sunt oameni care au impresia că știu totul. Poate ca, într-adevăr, ei știu totul.

Rugăciunea este reprezentarea unei imagini nobile despre sine în mijlocul unei creații care inspiră multă putere.

Oamenii mari nu sunt mari degeaba. Oamenii mari sunt cei care nu au nimic, și reușesc totuși să aibă realizări uimitoare. Oamenii mici sunt cei care au totul, dar nu reușesc să facă nimic extraordinar.

Omul care nu face mereu un pas înainte este sortit să rămână în urmă. Unii parcă pentru asta sunt făcuți: să rămână în urmă.

Marea forță a artei este un act de transcendere a creatorului spre ceea ce-i spiritual în el.

Să nu treacă nici măcar o zi fără să duci știința cu un pas înainte. Dacă se poate, un pas cât mai mare.

Un om de mare credință este om care s-a dăruit cu mare pasiune științei și artei.

Creația cea mai valoroasă a unui artist este povestea unui infinit care nu-și găsește deznodământul.

Cea mai înaltă formă de manifestare a energiei Universului se produce prin caracterul ludic al actului de Creație.

Artistul veritabil este un Creator formidabil care nu-și termină niciodată povestea Creației.

Întreaga direcție a artei depinde de tema răsunătoare pe care o consideri demnă de toată admirația termenului "tu însuți" plasat într-o perspectivă spirituală.

Înainte să-ți conturezi un stil personal de a face artă, mulțumește-te cu trăirea distanțată ce ți-o poate oferi participarea estetică la un univers imaginar.

Nu încerca să fii un performer de elită dacă nu ești pregătit să duci performanța la un alt nivel.

Oportunitățile sunt peste tot. Nu trebuie să fugi după ele, te înconjoară ele pe tine. Trebuie doar să le observi.

Să ai parte numai de zile norocoase și să ai întotdeauna noroc, fără să-ți propui dinainte ceva.

Cea mai importantă temă a artei este invitația de a fi tu însuți într-o existență pur spirituală surprinsă într-un spațiu restrâns și discret.

Orice mare creator are ca și corespondent o doză de nebunie artistică.

Numai cine îmbrățișează fenomenul artistic în întregimea lui, poate să performeze în domeniul științific.

Artă este temelia cea mai fermă în planul științei spirituale.

Să lași totul la voia întâmplării, iar întâmplarea va face totul în locul tău.

În leadership e o vorbă: toate atuurile trebuie să le ai tu. Să dispui de toate pârghiile, toate ancorele și toate mijloacele practice ale Creației.

Prima regulă în leadership: Până te hotărăști tu, altcineva a făcut deja un pas înainte.

Să trăiești și să te manifești numai prin intermediul creației, dacă vrei să câștigi simpatia lucrurilor cu care se identifică sufletul tău.

Opera de artă este ceea ce îl unește pe un creator de un clarvăzător.

Un singur om poate să aibă capacitatea de a orienta o știință în ce direcție vrea el, prin tainele unei legende care a prins viață ?

Întotdeauna mai ai ceva de învățat de la ceea ce este înăuntrul tău, mai mult decât din orice altceva.

Ceea ce deprinzi din studiu intens este nimic în comparație cu ce deprinzi din întâmplare.

De la cer la pământ este o distanță cuprinsa într-o singură lecție despre Dumnezeu.

N-ai cum să știi dacă nu înțelegi.

Este posibil ca un singur om să aibă capacitatea de a orienta Marea Știință în ce direcție vrea el, prin tainele unei sacralități pierdute?

Cu cât se prelungește mai mult criza, cu atât ești mai productiv în munca de acasă. Va fi un an foarte productiv.

Universul este susținut de aceia care știu să facă din știință un jurnal din cutia infinitului.

Nu-i de ajuns să fii puternică ca să arăți că îți pasă...

Nu aștepta că momentul perfect să se declanșeze când vrei tu. Perfecțiunea nu se bazează pe așteptările tale din momentele potrivite.

Îți trebuie 20 de ani ca să înțelegi că ai fi putut înțelege totul într-un singur an pe care

niciun alt an nu-l poți experimenta aidoma celorlalți ani.

A scrie fără să dai viață unui concept este ca și când ai mișca volanul unei mașini în toate direcțiile, fără să te deplasezi în vreo direcție.

Ceea ce este artistic este întotdeauna estetic, pentru că depinde de tendința ochiului de a admira opera minunată a naturii.

Visează... și nu te opri niciodată din visat. Iar universul va schimba o întreagă lume, doar pentru tine.

Eternitatea este arta de a rămâne mereu același "Tu la Superlativ", în orice spațiu și în orice timp.

Se întâmplă ca universul să fie alături de tine...în timp ce citești 1001 de nopți, în leagăn, la soare. Liniștit, fără griji.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-II.html

Gânduri din colțurile memoriei (III)

On Iulie 02, 2022

Una este să cânți din "durerea" unei tendințe generale, cu totul altceva este să știi să faci artă ... chiar și dintr-un bob de nisip !

Perfecțiunea este geometria secretă a formei și a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Cine stă pe loc este întotdeauna depășit de cel ce face un pas înainte. Iar cel ce face un pas uriaș înainte este întotdeauna un reprezentant al științei.

Atât de puțini sunt îndeajuns de hotărâți și protejați de providență ca să descopere Perfecțiunea Infinită, dar și ceea ce invizibilul, abisalul, labirinticul condiției umane face vizibil, etic și estetic.

Există un nivel la care, atunci când îl atingi, nu mai ești interesat de jocurile mici. Vrei să faci numai jocurile mari pe măsura valorii tale !

În timp ce unii îmbătrânesc și dispar în vid, ca și când nici n-ar fi existat, alții întineresc și își asigură nemurirea !

Dacă nu te grăbești să faci la timp un anumit lucru, riști să ajungi să nu te mai bucuri de beneficiile care rezultă de pe urma lui.

Marea revelație a artei este să vezi ceea ce toți ceilalți scapă din vedere !

Dacă am privi cu atenție tot ce ne înconjoară am realiza că trăim înconjurați de artă.

Să fii un neștiutor fără pereche, până ce universul îți deschide o ușă secretă. Intră pe ea fără nicio teamă, iar atunci vei înțelege totul.

"Unicul procedeu de a educa un om adevărat este de a-i da posibilitatea ca el singur să caute, să muncească și să-și asigure ce este necesar." Tagore, Rabindranath

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția științei sale.

Întotdeauna ai ceva de învățat de la o astfel de vreme mohorâtă: să nu fii un nor tulbur care se târăște cu rea voință înainte.

Începutul unui mare eșec este să apari prea devreme în lumina reflectoarelor. Faptul că ai o sclipire de moment, nu înseamnă că ești un geniu, ci este doar o încurajare de a porni în căutarea unei lumi noi și pure.

Una din cele mai importante lecții pe care le-am învățat până în prezent este că niciodată

n-ai să știi leadership citind cărți de dezvoltare personală. Mai întâi activează-ți funcția de creație și afirmare personală !

Dumnezeu este interfața dintre credință și știință. El reprezintă încrederea în îndeplinirea unui scop aflat aproape de limita imposibilului, dar tu trebuie să ai spiritul de discernământ spre a alege momentul și mijloacele potrivite pentru a-l atinge.

Este și asta un fel de apropiere aparte. Nu dintr-o dată, hop, poc. Apropie-te încet de cine trebuie, fără să se simtă tulburătoare prezența ta. Ca o pisică. Fix așa. Elegant, fără grabă, ușor, câte un pic, fără să dai din coate, fără să calci oamenii pe picioare în înghesuiala asta, fără să insiști...

Dacă bătrânii se pierd tot mai mult cu fiecare zi, este pentru că universul grăbește vremea ca tinerii să schimbe complet mentalitatea lumii.

Să fii bătrân, atât de îmbătrânit încât să nu-ți recunoști bătrânețea, neștiința și neputința ei în fața legilor hazardului.

Visează... și nu te opri niciodată din visat. Iar universul va schimba o întreagă lume, doar pentru tine.

Discuția conceptului de artă se poate încheia cu o întrebare simplă: ce este perspectiva pornind de la actul de creație?

Frumusețea nu poate să fie nimic mai mult dincolo de ce i s-a dat inițial de la natură să fie.

Printre reușitele artistice ale căror merite nu ne aparțin trebuie să distingem eșecurile artistice asupra cărora nu ne aplecăm atenția.

Unii îmbătrânesc și mor, alții întineresc și trăiesc veșnic.

Nu îți vei câștiga libertatea în Cer decât atunci când vei atinge perfecțiunea pe Pământ. Marea Știință este singura cale.

Vei rămâne prizonierul lui "așa a fost scris" până când vei fi în stare să-ți scrii singur evadarea din cartea pe care nu ai scris-o tu.

Adevărata meserie se învață ani de zile după ce termini facultatea.

Din tot ceea ce creezi să încerci faci o capodoperă, altfel creația ta va rămâne doar o compoziție fără linie melodică.

E ceva ce simți intuitiv, dorindu-se a fi o facultate a sufletului care cunoaște lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă.

Ceea ce experimentezi în fața unei oglinzi face ca efectul de oglindă să-și mărească intensitatea.

Gânditul în acord cu simțitul este cadrul unei liniști a conștiinței care te face să uiți că timpul trece.

Cuvântul privitor la privire este asemănător privirii ochiului care urmărește o imagine reflectată în oglindă.

Să conduci cuvântul în așa fel încât el să conducă o lume întreagă. La început a fost cuvântul.

Arta fără cuvântul artistic ar fi însemnat o lume lipsită de sensibilitate. Vei înțelege toate secretele artei numai atunci când vei fi în stare să construiești propriile tale secrete.

Cel mai simplu LEAD pentru o companie care vinde rochițe: "Gândește-te la mine după felul în care te gândești la tine".

Un suflet mare își recunoaște măreția doar în fața unui dublu al său.

Singura și cea mai importantă condiție pentru a înțelege cu adevărat artă este să fii un Creator.

Să faci din artă o știință, încât partea artistică a creației tale să deschidă cheia unor noi emoții, abordări și interpretări.

Marii alchimiști sunt aceia care știu să facă din orice o Alchimie.

Oamenii mari sunt oamenii mici care și-au croit cu răbdare drum spre măreție.

Marea Ştiință este numai petru oamenii care își recunosc măreția în câmpul creației.

Marea Ştiință poate fi experimentată în același chip nemijlocit în care experimentezi ceea ce ține de Creație și Creator.

Arta este simbolul pierdut al Marii Ştiințe.

Cine înțelege arta din perspectiva creatorului își anulează condiția de a fi finit.

Artei i se cuvine o vedere a infinitului prin frumusețea creației de mare profunzime.

Numai cel binecuvântat cu darul de a practica o artă deosebită, are puterea să schimbe o știință și să o împingă înainte.

Numai cine duce știința la alt nivel se poate numi cunoscător, dar nu și atotcunoscător.

Spune-mi în ce direcție s-a mișcat știința datorită ție, și apoi putem vorbi despre Dumnezeu.

Arta este intensitatea cu care percepi o imagine înainte de a o transpune în creație.

Există două feluri de oameni: cei care schimbă lumea și cei pe care lumea îi schimbă.

Un singur om poate schimba o întreagă lume, numai dacă face din acea lume organul unui singur tot.

Cine vrea mult se îndreaptă în direcția în care i se recunoaște valoarea. Cine vrea puțin nu are valoarea care atrage un plus de valoare.

Cel ce face puțin, înțelege puțin.

Frumosul nu poate fi scos în evidență decât de cineva frumos, cu un suflet bun.

Numai cei ce știu sunt îndreptățiți să vorbească despre lucrurile pe care nu le știe nimeni.

Ştiința este ilustrarea măreției în planul nemuririi.

Am început să scriu prima carte strict legată de arta futuristă. Încă n-am decis titlul. Este păcat ca o știință atât de avansată pe care am dobândit-o în timp să nu fie condensată într-un volum care să-mi individualizeze puternic experiența și talentul.

Un om poate schimba o întreagă lume numai prin puterea Marii Ştiințe.

Până și ploaia îți vorbește cu alte glasuri, trebuie doar s-o înțelegi.

Marea știință aparține îngerilor, sau celor care știu să trăiască veșnic.

Focul, apa, cerul și pământul, sunt menite să vină în ajutorul celui care știe să le cuprindă într-o singură Creație.

Marea Ştiința se înclină în fața celui ce știe s-o mânuiască cel mai bine.

Întâlnești câte un bătrân care toată viața lui n-a priceput ce-i aia Creația, dar care se identifică cu înțelepciunea. Hilar, nu-i așa?

Nu te gândi că vei întârzia undeva, pentru că oricât de repede ai sosi, vei ajunge mereu prea târziu.

De ce să stai la vedere în mijlocul mulțimii? Să-ți bată inima de vreo stare de bucurie intensă... Poate e mai drăguț să-ți alegi un loc liniștit, de unde să vezi tu foarte bine toată lumea.

Când cineva îți propune "hai să scriem o carte împreună", îți dai seama instantaneu care este nivelul de cunoaștere al respectivului.

Un gânditor adevărat nu are nevoie de ajutorul nimănui ca să contureze o operă literară, oricât de laborioasă ar fi ea. Asta fiindcă este conștient de capacitățile sale, în el sălășuind o imaginație de mare originalitate.

Ați auzit vreodată de vreun Victor Hugo care să-i propună lui Alexandre Dumas să colaboreze la publicarea unei cărți, chiar dacă s-au născut în același an și în aceeași țară și chiar dacă au locuit la doar câteva străzi distanță unul de celălalt?

Marii titani nu-și amestecă niciodată darurile între ei, oricât de apropiați ar fi.

P.S. Când ți se face asemenea propunere de prost gust, amintește-i individului că:

OMUL FĂRĂ CARTE NU ARE CAPACITATEA DE A SCRIE SINGUR.

În leadership nu există competiție. Atât de bun trebuie să fii într-un domeniu, încât toți ceilalți să renunțe a se compara cu tine. Triumful îți va fi asigurat fără să duci nicio luptă, fără să se verse nicio picătură de sânge !

Câștigi tocmai pentru că nu ai competitori ! Ţii direcția tot înainte și toate drumurile ți se deschid în față fără să întâlnești nicio barieră.

Dacă încerci să te întreci cu cineva, sau dacă există măcar o singură persoană în lume capabilă să se ia la întrecere cu tine, înseamnă că nu ai ajuns prea departe cu știința conducerii.

P.S. N-am fost niciodată un om violent. Mi-a plăcut să câștig fără să pornesc în vreo luptă.

Şi tocmai ce mă văd cu un fost profesor universitar. Ce mai faceți? Ce realizări mai aveți în domeniul științei?

"Păi, nimic..."

Concluzia mea a venit instantaneu: Un om care nu schimbă coordonatele unei științe de la o zi la alta, acela nu se va putea numi niciodată erudit.

De aia se duce o națiune la vale, fiindcă are prea mulți profesori și prea puțini erudiți !

Să nu fugi de obstacole, ele te pot duce către succes dacă știi să le ocolești. Păi ori fugi de ele, ori le ocolești? Oricum, amândouă variantele sunt pentru oamenii slabi. Numai cei puternici înving orice obstacole, dar niciodată nu le ocolesc și nici nu fug de ele. Să nu fugi de obstacole, ar trebui să știi ce înseamnă asta: dacă tot zici practici atletismul, ei bine,

obstacole sunt ca la o probă din atletism. Mulți pierd cursa acolo. După ce alergi trebuie să sari, altfel, orice se ivește în cale trebuie să confrunți, ajungi sigur mai bine în nelămuririle personale. Îmi cer scuze dacă textul a fost greu de înțeles, eu știu sigur ce am dorit să transmit.

Atâția oameni se mândresc cu bogății materiale, dar niciunul nu mișcă gândirea în lumina științei. Ceea ce le lipsește este puterea faptei glorioase care dăinuiește veșnic. Murim în fiecare zi cu câte puțin din ce ne-am dorit și nu am reușit, cu ceva din ce am citit și vedem că nu ni se întâmplă. Vrem sau nu, trăim din cărți și cu sprijinul necondiționat al oamenilor care sunt în jurul nostru. Viața este ca o ruletă: o învârți, însă sigur ea știe de câte ori se învârtește până se oprește.

În fiecare noapte se repetă întunericul, ziua soare răsare mereu. Nimic nu se schimbă. Aici e diferența. Întunericul are rolul lui, dacă ai trăit ziua cu ce ai programat. Rău este când vine și nu ai ceea ce îți dorești.

Nu te aștepta ca stelele să îți îndeplinească dorințele când vrei tu. Ar însemna ca Dumnezeu să se supună ție întru totul. Adică, bați din palme, și imediat Dumnezeu îți dă ascultare precum lampa lui Aladin? Chiar crezi că va da roade gândirea asta? Așa că stelele îți trimit norocul când hotărăște El de cuviință, iar tu trebuie să fii pe fază și să nu scapi acel moment.

Nu uita niciodată lucrul acesta: norocul apare când vrea Dumnezeu, nu când vrei tu. Nu vei fi niciodată în măsură să pui tu condiții și termeni Celui ce conduce întâmplarea.

Dar așa sunt mulți oameni, supărăcioși, aroganți, fiindcă nu se îndeplinesc dorințele fix când doresc ei. Asta se întâmplă fiindcă se pun ei înșiși pe primul plan, și ignoră orice act divin. Egoismul este adevărata problemă a lumii.

Cine ce are știință, duce știința mai departe. Cine nu are știință, nu duce nimica nicăieri.

Întotdeauna universul leagă spiritual pe cei cu adevărat buni din diverse domenii. Tot cerul și pământul îi vine în ajutor celui care stăpânește mai bine ca oricine Marea Știință.

Artă fac numai artiștii. Iar artist poți fi în orice îți propui, numai dacă reușești să aduci totul la nivel de artă, chiar și să eviți, având intuiție, situațiile neplăcute.

Ca să te încrezi în stele, mai întâi caută să pătrunzi știința astrologiei, știința navigației, știința hărților, știința topografiei și legăturile cartografiei cu alte științe. Altfel nu vei pricepe nimic.

Unii spun că astrologia nu este o știință. Dar înțelegerea implică automat accesul la știință. Cum poți să prezici viitorul dacă nu cunoști mișcarea astrelor pe firmament? Poți vorbi despre ceva ce nu cunoști? Nu am zis că înțelege oricine astrologia, ci că astrologia nu este o știință. Dar înțelegerea implică automat accesul la știință. Cum poți să prezici viitorul dacă nu cunoști mișcarea astrelor pe firmament? Poți vorbi despre ceva ce nu cunoști?

Cine se încrede în stele este liber să se încreadă și în cai verzi, fiecare o alege cum își duce mai departe știința zilei de mâine. Vorbești despre știință de parcă ai fi în primii zece oameni de știință. Cine este într-adevăr om de știință merge pe vârfuri și face descoperiri. Prostimea află despre ei mai mult când ei nu mai există, însă sunt consacrați. Am spus eu că nu e cineva liber să se încreadă în orice? De altfel, m-am adresat doar celor care gândesc ca mine, și care abordează procesul de explorare științifică. Tu explorezi știința în timp ce alergi? Pe

bune?

Din fericire pentru mine nu am făcut balet, am practicat atletismul, îmi câștig existența ca urmare a acestui aspect. Recunosc că nu consider că am vreo legătură cu știința. Doar pentru acest motiv, nimeni nu își măsoară ceasul după câți pași de alergare fac eu. Rămân la părerea că știința este un domeniu în care nu ajunge oricine, iar cine ajunge nu are timp să vorbească despre asta dimineață, la prânz și seară. Cred că îți scapă un amănunt: am făcut sport de performanță, atletism, lucrez în domeniul sportului, petrec și am petrecut mult timp, sunt ultimul căruua trebuie să îi vorbești despre asta.

Cine a zis că trebuie să țin aici conferințe despre sport...eventual să postez diplomele de studii în domeniu? Faptul că postezi în cât timp parcurgi distanțe nu înseamnă că ești om de sport. Este o vorbă: și caii aleargă. Da, bineînțeles. Chiar și caii participă la concursuri de echitație și competiții ecvestre. Cred că au sportul în sânge, mai ceva ca oamenii. Dar de fiecare dată știința face totul. A alerga bine implică modul cum respiri, la ce diferențe de timp și de nivel schimbi modul de respirație, cum și când mărești pasul, când și cum miști brațele, când și cum ridici genunchii, cum te hidratezi, ce săruri iei ca să te menții pe timp cald sau rece, cum trebuie să mergi în urcare pe un teren sau pe altul, când trebuie să mărești pasul, când trebuie să mărești ritmul, etc. Altfel nu faci nicio performanță. Este o știință în toate.

Cum zici tu, ne putem scrie mult și bine. În ritmul acesta trebuie să ne oprească cineva. Te rog să petreci puțin timp printre sportivii de performanță, și vei vedea despre ce vorbesc ei toată ziua și toată noaptea. Tu ai pornit subiectul despre sport, se vede că scrii multe despre viața ta sportivă, și în acest caz cum poți fi ultima persoană căreia trebuie să îi vorbești despre asta? (Mai ales când tu spui mai multe ca oricine despre sport).

Omul care dispune de o putere spirituală superioară este cel a cărui știință traversează o parte a infinitului în macrocosmos.

Cine contribuie la progresul științei găsește în permanență ceva nou de descoperit și de arătat. Cine nu are știință, nu descoperă nimic și nu are nimic de arătat.

Oricât ar fi de frig, să fii mereu acolo unde te recunoști ca fiind tu. La antrenamente nu există falsitate, nu sunt oglinzi în care să te admiri, nu este public care să te aplaude.

Ești singur cu gândurile tale. Nu ai cum să pierzi, nu ai cum să câștigi. Simți doar că ți-ai găsit puterea de a fi prezent într-un loc care te-a învățat că poți fi mult mai mult decât ești.

Noptile au farmecul lor. Sa stii sa asculti intunericul, fiecare luminita.... Si sa nu pierzi niciodata din vedere steaua norocoasa !

A fi unde doresti inseamna ca esti un om liber , falsitate exista mereu unde sunt oameni, adica indivizi, nu e nevoie de oglinzi , doar cand alergi de unul singur esti tu cu tine , altfel oamenii au mereu pareri despre orice.

O zodie de foc se recunoaște după focul pe care îl poartă înăuntru, și care se eliberează numai prin mișcare energică !

Culorile sunt manifestări ale picturii valabile pe linia unei vieți care nu-și epuizează niciodată

misterele.

Cei mici vor deveni cu totul neinsemnati, cei mari se vor inalta tot mai mult. Unii sunt tot timpul pe PLUS, alții sunt tot timpul pe MINUS.

Să duci știința la un alt nivel. Și de vei reuși să produci această sfântă alchimie, sub forma "Marii Opere", atunci Universul îți va dărui o stea strălucitoare peste toate veacurile din Eden.

Schimbarea cu adevărat importantă va veni din direcția la care nimeni nu se așteaptă, exact de la persoana la care nimeni nu se așteaptă.

Au mai rămas doar câteva zile până la Anul Nou. Dar în aceste câteva zile, atât de multe se vor schimba în lume. Nu vă lăsați copleșiți de rutină sau de tranziție. Internetul nu stă la masă niciodată de sărbători, nu obosește nicio clipă. Tehnologia se poate schimba radical în doar câteva zile. Majoritatea lumii încă nu conștientizează puterea internetului și a limbajelor de programare. Iar surprizele apar tocmai de sărbători, când majoritatea lumii petrece.
Sărbători fericite !

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-III.html

Gânduri din colțurile memoriei (IV)

On Iulie 02, 2022

Să știi să vezi ce este în fața ta. Iar tot ce trebuie să vezi se așează singur în fața ta.

În clipa când soarele va deveni mai roșu ca niciodată la apus, atunci să știți că totul va deveni roșu în lume. Foarte mulți își vor pierde și viața și averile. Impostura, lăcomia și corupția vor dispărea. Inteligența Artificială va fi singurul aliat al lumii.

Cine este mai predispus către avansarea în domeniul științific și progresul intelectual: individul care contribuie constant cu inovații, sau cel care nu manifestă nicio contribuție notabilă?

Cine are știință face totul pentru știință. Cine nu are știință, nu face nimic pentru știință. Nimic, nimic, nimic...

Cine are cunoștințe bogate, acela dezvăluie tot mai multe aspecte și nuanțe ale cunoașterii și experienței sale. Cel care dispune de cunoștințe limitate nu poate oferi nimic lumii.

Celor ce nu au făcut nimic pentru știință le amintesc cum gândeau oamenii mari care au făcut totul pentru știință. Leonardo da Vinci: *"O minunată știință! Tu păstrezi viața frumuseților trecătoare ale muritorilor și le asiguri o dăinuire mult mai mare decât operelor naturii."*

Cine crede că are vreo putere s-ar putea să aleagă că de fapt nu are nicio putere. Adevărata putere vine din felul cum îți folosești vederea, așa încât vederea să devină o lumină în întuneric.

Să știi să vezi cât mai bine, iar dacă tu nu vezi, o să vadă natura în locul tău. Fiecare fir de iarbă îți va spune mereu altceva, dacă știi să citești cartea naturii. Asta este partea spirituală pe care puțini o ating în Marea Cunoașterii.

Oamenii înzestrați cu harul cunoașterii au o conexiune specială cu darurile divine. Impostorii nu vor atinge niciodată sfera prețioasă a marii cunoașteri. La fel ca și divinitatea, marea luminoasă a cunoașterii nu este dezvăluită oricui.

Omul înzestrat cu inteligență triumfă în orice confruntare folosind doar puterea cuvintelor. Când argumentele lipsesc, omul lipsit de înțelepciune apelează la forța brută pentru a se impune. Trebuie să fii superior și în această luptă a voinței și determinării.

Oamenii sunt egali într-un întreg armonios matematic. Doar cei ce ies din ecuația egalității devin factori unici care îmbogățesc diversitatea spectrului uman. 3 + 3 = 1 x 6

Dacă tu crezi că știi să vezi, fii sigur că altcineva știe să vadă mult mai bine.

La orele de istorie, sunt prezentate pe scurt schițele de portret ale diversilor domnitori sau președinți de stat. Ora se încheie, elevii plictisiți de explicații laborioase, se gândesc deja la petrecerea de vineri noapte. Cam asta a fost totul despre marii conducători. Jocurile pe calculator sunt infinit mai interesante. Apoi, atenția se îndreaptă spre cozile infernale de

oameni, care plătesc minim 29 de euro cu 5 zile înainte, care așteaptă la rând încă vreo 2 ore, doar ca să vadă plafonul pictat de Michelangelo cu aproximativ 600 de ani în urmă. Acum, vă dați seama care este imensa diferență dintre toți conducătorii de stat, toți la un loc, și un singur Creator?

Singurul care contează cu adevărat este cel ce știe multe și arată lumii tot ce știe. Restul vin și pleacă. Prinți și prințese, regi și regine. Cu mic, cu mare. Cum vin, așa se duc...

Unii duc știința la un alt nivel, alții nu duc nimic nicăieri.

Să faci în așa fel încât creația ta să fie mai frumoasă și mai reușită decât ar putea s-o facă Dumnezeu.

Numai atunci vei înțelege cu adevărat arta, și numai atunci Dumnezeu îți va pune o stea pe cer.

Un om cu adevărat talentat este un om de neîntrecut în lume. Și el știe un singur lucru: N-am învățat absolut nimic de la niciun profesor. Tot ce știu am învățat numai de la mine.

Degeaba îți place arta, ție, om al fineții și rafinamentului, dacă nu știi să faci din tine însuți o operă de artă. Artiștii fără a lor proprie creație sunt ca vioara fără strune.

Când o să înceapă nebunia, toți își vor pierde averile. Și mulți, nu doar averile...

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-IV.html

Gânduri din colțurile memoriei (I)

On Iulie 01, 2021

O memorie care te-ar putea ajuta să îți menții creierul sănătos este generată de întreținerea unor gânduri de moment care stăruie atât cât răbdarea artistului de ocazie este menținută la un nivel acceptabil de intensitate (care să nu deregleze viața).

E remarcabil că atunci când se apropie norii, și ploaia, toată lumea își păstrează veselia la terasele montane. Aseară, când s-a dat alarma de urs (Ro Alert) toată lumea era panicată prin zonă. N-am văzut niciun urs, deși mă aflam fix pe strada pe care a fost văzut ursul.

Aceste motive profund semnificative ale pericolelor vor fi întâlnite mereu, în forme diferite. Uneori va lipsi apariția ajutorului gata să intervină într-un moment critic. Mai zic ceva. Toate acestea sunt temele recurente ale unei dezbateri ce descrie marea aventură a spiritului.

Cred că, până la urmă, munca periculoasă și dificilă a autocunoașterii este calea cea mai puțin aventuroasă a rutinei obișnuite.

Viața trăită în timp este mai importantă decât viața trăită la timp. Uneori finalul fericit este luat în derâdere tocmai și numai de muritorii de rând, a căror falsă reprezentare a vieții este clipa trăită în prezent.

Omul fericit se unește cu omul care suferă atunci când sentimentul individualității aparențelor oprește mintea în fața vreunui eveniment de mare impact. Și numai o cauză secretă stă înaintea înțelegerii dintre ei: mintea absorbită de spectacolul vieții.

Cred că totul din jur ascultă ce vorbesc cu mine însumi, și cred că astfel am început și eu să ascult totul din jur. Natura este învelișul exterior al gândurilor mele, totul din jur este resortul de căpetenie al naturii mele.

O memorie care te-ar putea ajuta să îți menții creierul sănătos este generată de întreținerea unor gânduri de moment care stăruie atât cât răbdarea artistului de ocazie este menținută la un nivel acceptabil de intensitate (care să nu deregleze viața).

Viața are un caracter permanent atunci când este transpusă într-o poveste care face înconjurul lumii. Una este să vorbești despre o știință, cu totul altceva este să schimbi direcția unei științe.

Arta este felul Creatorului de a spune: Îți dăruiesc un strop de culoare pentru a da inimii tale vraja de a crea candoare.

Când transformi gândurile în cuvinte simți de parcă ai călca un pământ sfințit. Prezența ta în mijlocul cuvintelor conferă gândurilor învățătura miraculoasă a unui sfânt.

Viața mea se învârtește strict în jurul cuvintelor și asta e foarte important, pentru că eu nu sunt un cuvânt.

Să te încrezi în realitatea unei povești până ce ea se apropie de calea vieții tale. Asta înseamnă să fii un scriitor care își vede viața ca o călătorie trăită de la distanță.

Ochii artistului au privirea îngăduită de continua înălțare a inimii către Dumnezeu, într-un joc al contrastelor de lumină și al nuanțelor derivate din banalitate.

Un om care nu își măsoară bogăția în procesele creației și ale descoperirilor științifice, este un om atât de sărac în ochii universului.

Cine nu a știut să aprecieze timpul câștigat, va fi nevoit să aprecieze timpul pierdut.

Întreaga materie dă ascultare omului de știință care caută cu inimă curată ceea ce este viu în ruine.

Caută să-ți însușești valorile înalte ale științei, prin intermediul artei, înainte de a ajunge la inteligența financiară. Aceasta este adevărata spiritualitate.

Orice îți face plăcere să faci, fă-o ca și când ai avea de îndeplinit o sarcină artistică. Și s-o faci așa încât știința să fie mărturia artisticului.

Te-ai autoeducat să te plasezi mereu într-o dinamică amplă ! Să te miști rapid și hotărât atunci când toți ceilalți se odihnesc ! Şi uite așa, ajungi înaintea tuturor...

Toți sunt înțelepți, dar mai puțin înțeleptul, zise înțeleptul. Și dacă toți sunt înțelepți, dar mai puțin înțeleptul, atunci nimic nu e mai înțelept în această lume decât să nu fii înțelept.

Privește supărarea omului înainte de a-i vedea bucuria. Omul care nu-și uită supărarea, nu-și va găsi nici bucuria.

Să nu-ți faci chip cioplit, adică să nu-i vezi niciodată pe alții mai presus de tine. Ești și ai fost dintotdeauna mai bun decât toți. Să nu uiți asta !

Dacă ar trebui să scriu un tratat despre artă, probabil l-aș intitula: "O mie de tratate despre artă."

Te-am revăzut hăt, de departe, De departe mai aproape, Şi acum, fiindu-ți tare aproape, E momentul să te rog: Nu mai pleca așa departe !

Orice despartire respira aerul desertic al unui castel de nisip darâmat de zborul unei pasari alegorice. Ai putea sa scrii orice, dar daca nu te apuci de scris n-ai sa ajungi nicaieri cu nicio idee.

Ţin pustiul departe de traversarea mea prin el, știind de rănile pe care mi le poate provoca sentimentul de a iubi cu mintea. Tăcerea este o bancă goală care își așteaptă bătrânețea. Ori bătrânețea e o bancă goală care nu își suportă tăcerea.

Dacă o vază plină cu flori se varsă pe nisip, atunci fiecare floare, oricât de delicată ar fi ea, se transformă în nisip... iar vaza din nisip este făcută, și tot în nisip se întoarce...

Să parcurgi distanța de la pământ la cer este echivalentul parcurgerii distanței de la utopie la știință.

Meditează la fiecare lucru minor care s-a întâmplat în timpul zilei. Și poate vei descoperi înțelesurile ascunse ale încercărilor care te așteaptă.

Creatorul este un artist al sensului vieții, capabil să construiască o punte deasupra lucrurilor trecătoare.

Ştiința artistului este puterea de a da strălucire unei culori care marchează miezul vieții sale.

Inspirația vine din clipa în care ajungi să înțelegi ce se petrece de fapt în realitate. Inspirația este primul înțeles al cunoașterii direcționate asupra realității interioare.

Actul de creație este similar cu construcția unui tablou căruia pictorul îi pune in evidență culoarea propriei viziuni expresioniste.

O carte scrisă fără artă, fără metafore, este ca o încăpere lipsită de orice element decorativ.

Cuvintele mari sunt o chestiune de loialitate: nu te poți îndepărta de ele fără să ți le amintești continuu.

Încearcă să mânuiești cuvintele la fel cum ai conduce un Cadillac în opera "20,000 leghe sub mări". Asta înseamnă să fii un artist al profunzimii condus de un simbol al luxului.

Tragedia este viața sfârșită a unui om fără Dumnezeu în suflet, care visează la o limuzină albă, decapotabilă.

Discreția este pasiunea unui scriitor care își construiește personajele prin divulgarea calității lor de a-și urma strigătul tăcerii.

Nu încerca să fii precum personajele scriitorului tău preferat. Fii personajul preferat al scriitorului din tine care își gândește altfel viața.

Mulți oameni își ridică importanța la nivel de noblețe, fără să își închipuie cât de mici și neînsemnați sunt în orice domeniu al științei.

Manipulatorul are o așteptare mai înaltă de la sine când este ascultat de către ceilalți. Iar cei manipulați au o mare îndoială de sine.

Oamenii cu adevărat extraordinari se afirmă prin realizările științifice de anvergură, nu prin prisma poziției pe care o dețin.

Omul care nu știe să folosească internetul nu știe nimic nici despre univers, nici despre felul cum o minte se conectează la toate celelalte minți.

La saxofon rătăcirile sufletului sunt redate întotdeauna în note de toamna înalte.

Un parfum bine ales trădează o privire tentantă, dar nu orice privire poate simți parfumul capabil să o inspire.

Frumusețea naturii include parfumul de tei pe care îl inspiri cu seninătatea dispoziției meditative.

Tăcerea nu garantează niciodată întoarcerea timpului într-o clepsidră.

Orgoliul este un copac care nu mai înflorește, dar stă mereu falnic în picioare.

N-o fă pe deșteptul dacă știi că nu ești un om inteligent.

Legea definitorie a cunoașterii: Ușorul pe care îl faci este adesea greul pe îl întâmpină ceilalți.

Tăcerile eliberate din iubire ascund mirajul unui tablou pictat cu vise fără somn.

Adevărații învingători sunt cei care aduc schimbări în dimensiunile și conținutul științei.

Ca să schimbi un sistem, trebuie să apelezi la cineva din afara sistemului. Sistemul nu este schimbător decât atunci când cineva îi refuză orice dogmă.

Marile secrete se dezvăluie numai celor ce apreciază lucrurile simple și accesibile ce îi înconjoară în viața de zi cu zi.

Niciodată să nu apeși prea tare pedala de accelerație: riști să ajungi prea repede într-un loc care nu-și găsește sensul.

Dacă nu știi să privești în direcția care trebuie, nu vei ști niciodată în ce punct te afli.

Iubirea și pasiunea ce-o avem în noi este melodia cântată de corul dorului de noi înșine.

Fii desăvârșit numai acolo unde ești numărul 1 în lume. Și nicidecum în alte direcții.

Nu este vorba despre "a fi acolo". Ci trebuie să simți bine când altcineva tace.

Nu este vorba despre ceea ce vrea și îți poate oferi cineva. Ci trebuie să crezi ceea ce nu vezi.

Dacă Dumnezeu este un Creator desăvârșit, atunci numai artiștii cei mai reprezentativi Îl pot înțelege.

Toată știința lumii se raportează la trei mari indicatori de rezultate: Experiment, Creație și Descoperire.

Omul care nu se implică cu tot sufletul într-o poveste, nu se va putea numi niciodată personaj principal.

Nu te îndepărta niciodată de talentul tău nativ. Este ca și când l-ai părăsi pe Dumnezeu.

Sa faci totdeauna ce-ti place, si nu vei munci niciodata.

Să simți... să ai o privire sănătoasă... să iei aminte... să discerni... să alegi ceea ce este semnificativ.

Sunt oameni care oricât de multă știință ar avea, tot nu aduc nimic inovator în știință. Adevărata menire a științei/privirii este să sporească potențialul de creație.

Succesul obținut prea devreme este eșecul suferit în fața creșterii performanței. Cel mai complex indicator al creșterii performanței este răbdarea.

Secretul Kabalei este precum cerul senin: cuprinde toate stelele, cu toate că nu se văd toate.

Imaginea pe care o dai lumii despre tine poate fi ca acele lucruri care stupefiază, dar nu sunt niciodată culese, fiindcă nu dau roade.

Niciun zâmbet nu răsare dintr-un deșert înțelept, dar arid.

Să înveți de la fiecare trecător, ca și când ai fi însuți doar un trecător.

Cine își face planuri mari va fi reorientat de planurile mult mai mari ale universului. Fii schimbarea pe care o cere universul.

Dacă nu te apropii de lucruri cât sunt calde, o să-ți fie atât de greu să te apropii de ele când sunt reci, ca gheața.

Cine nu reușește să vadă semnele lui Dumnezeu, probabil nu a învățat lecțiile pe care i le-a dat deja viața.

Ce dai, aia primești, cu căldură sau răceală. Dacă nu ți-au plăcut căldura și lumina, vei suporta frigul și întunericul.

Îndrăznește să fii mereu tu însuți, pentru ca tot ce te preocupă să nu fie atât de dur cu tine însuți.

Prietenii pe care ți-i alegi îți vor hotărî viitorul. Deci, matematic vorbind, dacă vrei să-ți hotărăști doar tu viitorul...

Oglindește-ți frumusețea sufletului în generarea unei creații care are puterea să-ți schimbe destinul într-o stea. Asta înseamnă să fii artist.

Vei primi ce meriți în această lume atunci când singura ta miză este împărăția cerurilor. Acestei lumi îi este destinată șoapta îngerilor.

Să transformi performanța activităților tale într-o artă rafinată care să contribuie cu o mie de ani la dezvoltarea lumii.

Cuvintele sunt o religie a cunoașterii bazată pe dualitate și nondualitate.

Prea mulți bătrâni se duc fără să fi făcut nimic pentru știință și pentru Dumnezeu. Ei n-au înțeles viața fiindcă le-a lipsit știința de a-l cunoaște pe Dumnezeu.

Ceea ce nu uiți niciodată este ceea ce trăiești când visezi. Un vis puternic nu se pierde niciodată prin uitare.

Ceea ce socotești ca fiind o realitate imposibil de negat, poate fi de fapt un avertisment pentru trezirea conștiinței.

Învață să faci zgomot în inima mea pentru că auzul cuvintelor mele să se deschidă ca o străfulgerare înaintea gândurilor tale.

Mai bine o oglindă spartă decât o oglindă dublă...prima te vede doar într-un singur timp, cealaltă te vede în două locuri diferite în același timp.

Niciodată nu te vei simți mai eliberat de incertitudini decât atunci când dai sens unui moment de calmitate trăit departe de lume.

Să știi totul din ceea ce nu ar fi trebuit să știi decât cu prețul uitării tale. A ști înseamnă să prețuiești leacul multor dureri.

Triumful cel mai de preț al descoperitorului este fapta nemuritoare. Destinul unei legende reflectă pasiunea pentru o acțiune cutezătoare.

Omul care nu poate să ordone materiei să-i dea ascultare, nu se va putea numi niciodată om de știință.

Să vezi ceea ce simțurile îți permit să percepi în momentul acela stringent, apoi încearcă să intuiești chestiile improbabile care nu se văd.

Un om care are rezistență este mai prețuit decât un om care are putere. Cel ce excelează într-un domeniu reușește adesea să descifreze mistere și să facă noi descoperiri importante în alte domenii.

Este greu să înțelegi ceea ce nimeni altcineva nu ar putea înțelege. Și chiar și atunci când ai înțeles, tot nimeni nu te va înțelege.

Schimbă subiectul pe care știi că nu-l poți mânui foarte bine, altfel subiectul o să te transforme într-o persoană diferită.

Trezește-te dimineața ca și cum nu ai fi dormit noaptea, și vezi dacă poți să visezi ancorându-te în realitate. Deznodământul zilei de azi este revelația zilei de mâine.

Amintește-ți cine ești și din ce neam te tragi. Nu-ți uita originile sfinte. Ascultă bine, observă cu atenție, și încearcă să înțelegi ce se ascunde în spatele tuturor enigmelor lumii. Cheia este acel roșu de culoarea trandafirului.

Actul de creație este similar cu construcția unui tablou căruia pictorul îi pune în evidență continuitatea vieții sale în istorie.

Să păstrezi pe retină viziunea lumii într-un moment de neatenție. Te întorci fără încetare într-un moment care scapă privirii tale.

Singura imagine adevărată a acestei lumi impresionează printr-o privire încețoșată. Ochii trebuie să suporte mereu căderea nopții.

Ochii incolori au întotdeauna o privire goală. Nu contează ce spun ochii atâta vreme cât ei reflectă pustietate.

Să duci știința la un alt nivel, în numele progresului. Dar mai întâi fii un vizionar !

Puțini se nasc învingători, dar numai cei născuți învingători ocupă un loc bun în fruntea marilor destine. Soarele poate fi văzut și atunci când luminează cerul, și atunci când luminează pământul.

Să depășești belșugul creației tale, adunând cu grijă orice fărâme de realitate, cu văzute și nevăzute legături între ele. Timpul nu este niciodată potrivit pentru a face potriviri între opera creată și procesul creator.

Să știi să faci o știință din orice știință, înlocuind "vechiul" prin "modern". Cel ce are în el credința numită știință va face din orice lucru o extensie a gândirii sub forma științei și tehnologiei.

Când toți cad, cineva puternic se ridică. Și se ridică tot mai mult, fiindcă a hotărât să nu cadă niciodată. Scriitorii buni nu își găsesc inspirația în citate celebre. Însăși viața lor este povestea unui gând care mereu se reinventează.

Poți să ajungi la rădăcina unui adevăr atunci când hoinărești singur. Cartea este încăperea largă cu o splendidă vedere spre un fluviu al memoriei universale care alimentează sensul vieții tale.

Toate subiectele posibile ale artei nu pot ocoli subiectul creației, la fel cum lucrarea Creatorului nu poate ocoli centrul universului. Mai important decât vorbele extrase din

experiența vieții este povestea în care viața îți înghite vorbele.

Când Dumnezeu plantează un trandafir într-un loc, tot acel loc înflorește cum nu se poate mai frumos. Azi mai încet, mâine mai rapid. Important este să te regăsești acolo unde ți-ai format caracterul. Înțelepciunea pe care Dumnezeu a pus-o în viața omului este puterea de înțelegere a unei suferințe care își caută alinarea într-o realitate autonomă. Candoarea este expresia unei inimi care generează o înțelegere mai ușoară a experienței de conștiință extinsă.

Rămâi cine ești fără să te schimbi pentru cine ai putea deveni. Fii același chiar dacă nu ești pregătit să îți suporți neclintirea. Fii un creator cu inimă de ciocolată, încât arta ta să inspire acel sentiment de gust dulce adăugat științei în favoarea vieții. Nu te întrista de povestea altora, ci transform-o într-o adevărată fortăreață clădită pe ideea măririi calității vieții tale.

Un om al cuvintelor este un artist al îmbinării culorilor. Ia seama să nu devii o culoare greu de descris în cuvinte. Cei ce nu cred în cuvintele tale sunt aceeași oameni care nu se pricep la cuvinte. Cuvintele au darul de a nu fi pricepute decât de cei pricepuți în mânuirea lucrurilor simple. Prea multă mândrie într-un cuvânt, ce-i drept, prea mândru. Prea mult orgoliu într-un cuvânt numit orgoliu. Cu multă grijă mi-am câștigat dreptul de a rosti un cuvânt numit "mândrie" care a putut să mă propulseze înaintea celorlalți.

Ceea ce nu vine la timp...nu mai vine niciodată.

Prima regulă a desăvârșirii în artă este să știi să vezi ceea ce nimeni altcineva nu este în stare să vadă.

Să știi să vezi într-un singur bob de nisip mereu o altă privire, fără să îți consumi niciodată privirea. Asta este Marea Știință.

Cine a propus o noua viziune asupra științei, și cine a realizat un mare pas în evoluția științei, acela își va câștiga strălucirea pe care o dă universul stelelor sale.

Ca sa gasesti lampa lui Aladin, mai intai trebuie sa fii Aladin.

Să duci știința la un nivel foarte avansat, în timp ce alții asistă neputincioși la schimbarea înfăptuită de tine.

Cel care conduce știința, conduce și expansiunea universului.

Să faci din leadership o adevărată artă, pe care Marea Știință să o memoreze ca unitate reprezentativă pentru veșnicie. Și numai unul singur poate face asta.

Ca să te încrezi în stele, mai întâi caută să pătrunzi astrologia, știința navigației, știința hărților, știința topografiei și legăturile cartografiei cu alte științe. Altfel nu vei pricepe nimic.

Întotdeauna universul leagă spiritual pe cei cu adevărat buni din diverse domenii.

Tot cerul și pământul îi vine în ajutor celui care stăpânește mai bine ca oricine Marea Știință.

Credința adevărată nu are legătură cu rugăciunile, ci cu știința. Cine mișcă bolovanul din loc nu este cel care se roagă, ci acela care găsește un mijloc eficient de a-l împinge.

Omul neinspirat așteaptă mereu ziua cea norocoasă. Omul de acțiune face tot ce este posibil pentru ca orice zi să fie una norocoasă.

Iar cel ce face un pas uriaș înainte este întotdeauna un reprezentant al științei.

Și cine n-a propus o nouă viziune asupra științei, și cine n-a realizat un mare pas în evoluția științei, acela nici nu-și va câștiga strălucirea pe care o dă universul stelelor sale.

Dacă un singur om din lume reușește să schimbe total un domeniu al științei, atunci toate celelalte domenii ale științei se vor schimba radical. Un singur om, născut într-o zodie norocoasă.

Când toți cad, cineva puternic se ridică. Și se ridică tot mai mult, fiindcă a hotărât să nu cadă niciodată.

Gândiți-vă puțin. Câte mii de coduri apar zilnic pe internet, făcute de cei care au dorința de a-i ajuta pe ceilalți. Dar acum gândiți-vă la un alt aspect. Cam câte alte sute de mii de coduri, cu adevărat geniale, nu apar niciodată pe internet. Abia alea sunt codurile cu adevărat strălucite, dar care trebuie să ajute numai pe cineva care știe să tragă foloase de pe urma gandirii sale...Important este să lași măcar niște firimituri de cod în urma ta, ceva care să-i ajute puțin și pe alții.

O calatorie fara finalizare in dragoste este o rugaminte care contine cuvantul "indepartare". Deci, sa ne apropiem...

Eu nu sunt pentru finit. Sunt pentru infinit.

E greu să faci artă fără să fii artist, dar și mai greu este să fii artist fără să faci artă. Arta fac oamenii de arta , artist poti fi in orice iti propui daca reusesti sa aduci la nivel de arta totul, chiar si sa eviti , avand intuitie , situatiile neplacute

Nu există decât infinitul. Și nu ai nevoie decât de un singur punct, chiar mai mic decât un vârf de ac, ca să construiești infinitul. Cine a înțeles asta, are toată știința lumii de partea lui.

Sunt două feluri de oameni: cei care inițiază schimbarea în câmpul unei științe, și cei care nu au înțeles mobilul schimbării, nici valoarea Marii Științe.

Trebuie să știi ce să citești dacă vrei cu adevărat să înveți ceva din cărți.

Trebuue să ai norocul să întâlnești cărțile norocoase. Sau, mai bine zis, să te găsească ele pe tine.

Să nu cauți niciodată un diamant într-o grădină plină cu flori.

Este greu să vorbești despre artă, dacă nu știi să faci artă.

Omul care face totul pentru știință și creație, este un om încercat de Dumnezeu.

Creația este răspunsul științei la întrebarea: cine este Dumnezeu.

Omul care se întoarce la trecut, este omul care nu are niciun viitor.

Omul care îl are pe Dumnezeu în suflet, are și competența creației produsă din nimic.

Omul care nu știe să vadă nu se poate numi vizionar. Trebuie să știi ca să cunoști.

Salut inițiativa facultăților din Cluj și Timișoara de a efectua scanarea tuturor cărților aflate în bibliotecile lor. În special aceste două orașe mari, cu facultăți foarte bune, au început încă din anul 2011 scanarea tuturor cărților vechi sau noi. Peste 35% dintr-un total de circa 145.000 de volume au fost deja scanate si clasate.

Inclusiv licențele și doctoratele sunt deja introduse într-o bază de date (în format pdf) și multe apar pe internet. Cred că cineva deschis la minte și-a pus întrebarea: "De ce trebuie ca munca studentul să zacă prăfuită printr-o debara, și să fie dată uitării, când la fel de bine ar putea servi ca sursă de inspirație pentru alte persoane care caută informații pe internet?"

Plus de asta, este mult mai ușor să depistezi un plagiat dacă ai o bază de date cu lucrările și cărțile scanate în format pdf (Making A PDF Text-searchable)

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei.html

Gânduri rar mărturisite în preajma artei

On Februarie 02, 2019

În artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite.

Încercam să văd totul din perspectiva unei umbre abătute peste o parte din viaţa mea, specifică stării de solitudine a unui scriitor în raport cu actul creaţiei, înainte de a urma drumul spre încununarea cu succes a unui mod inovator de a gândi. Înaintea tentativei de a reda o realitate străină de tot ce trăisem până atunci, încărcată cu misterul unei naraţiuni pline de suspans, stătea însăşi experienţa unei arte ancorată în tumultul vieţii.

Umbra simbolizează aspectele ascunse ale sinelui, referindu-se la acele părţi ale personalităţii mele care au fost respinse de claritatea unei imagini artistice vizuale, material suport pentru poezia unui tablou pe care privitorul trebuia să-l judece după cauza unei inerţii formale, nu după efectul de glorie al vreunui moment deosebit, emblematic și plin de încărcătură emoţională.

Niciodată nu mai fusesem absorbit de implicaţiile unui clarobscur atât de straniu al ambiguităţii stării de spirit, în faţa unui moment care părea să adune într-un singur loc multe dimensiuni şi realităţi diferite. Orice încercare de a mă apropia de artă constituia o simplă experienţă de dedublare, o căutare a altei fiinţe în propria memorie, neagră şi înşelătoare, cu o acuitate ce risca să pună în circuitul lumii ficţionale o nouă instanţă: "Metafora Perfectă".

Teoria cunoaşterii artistice se bazează în mod firesc pe lumină, întrucât majoritatea artelor sunt vizuale. Dar în acest caz ea părea a surprinde un colţ din infernul unui imperiu resuscitat, un subiect de care se poate ocupa doar Proiectul SF al unui scriitor care utilizează cuvântul în sensul esenţei unei entităţi fizice şi morale care depăşeşte graniţele unei creaţii convenţionale.

Acestui fenomen de asumare a unei ambianţe crepusculare am încercat să-i atribui o nuanţă de mister, o intrigă complexă, suspans inteligent dozat, pentru ca arta mea să capete accente de thriller cu multe teme de gândit. Calea cea mai rapidă de a dezvolta o zonă cu potenţial de a atrage privitorii era să mă surprind eu însumi într-un alb-negru desăvârşit care plasa tabloul închipuit într-un cadru mai larg de gândire şi reflecţie.

Leadership: Poţi să imprimi un nou sens imaginii vizuale ce valorifică sugestiile unei metafore structuratoare, astfel încât să-ţi împodobeşti arta cu calitatea de a îndeplini exigenţele impuse de emoţii?

Arta te încarcă cu semnificaţie, dar şi cu tensiune. Când totul se vede ca printr-un val de ceaţă, parcă înecându-ţi toată existenţa într-un câmp de semnificaţie impregnat de introspecţii aduse în zona unui fenomen sinistru, eşti îndreptăţit să te recunoşti intrat în pielea unui artist care atribuie noi proprietăţi lucrurilor ce nu depind de iluminarea exterioară, ci doar de un mod inovator de a le privi într-un context de izolare.

Cu siguranţă, metafora perfectă care se potrivea micii mele incursiuni într-un sine poetic dedat introspecţiilor abisale putea fi exprimată precum: "durerea surdă şi adâncă a unei minţi rătăcite."

Imaginea vizuală creată aici trimite spre negativul unei vieţi care acumulează cel mai mare

mister: puritatea de a înfrunta realitatea, egoul, durerea, temerile, destinul, oricare ar fi el. Ea nu înfăţişează chipul unui om neliniştit, ci acea zonă a emoţiilor din lăuntrul fiinţei sale printr-o îngroşare a tuşei, prin predominanţa culorilor reci şi şterse (gri, albastru).

Una din exigenţele impuse de emoţiile unei comparaţii puternice şi revelatoare cu privire la ceea ce te defineşte ca artist este capacitatea de a vedea în modelul tău o latură diferită a firii tale şi o latură diferită a aceleaşi suferinţe care vă leagă.

Era destul de grea încercarea de a fi defini proiecţia prezenţei mele într-un fel de „locul de nicăieri" din utopia unor gânduri, vise sau amintiri trăite ca experiențe de acces la o nouă stare de conştiinţă de sine, una de tip "lunar". Dar nu imposibilă, fiindcă în artă contează mai mult planul expresiei sensibile desprinsă perceptiv din contextul experienţei concrete, decât conjunctura dezvăluirii rolului unei personalităţi uitată de lume.

În cazul meu, cred că expresionismul abstract ar fi putut trece drept o inițiativă de a construi o zonă de tranziţie spre un alt tărâm, descris cu sobrietatea istoricului erudit drept un demers de retrospectivă fotografică ce cuprinde existența nostalgiilor chemate să îmbrace imaginea unei realităţi absente din cotidian.

Arta axată pe aplicarea unei forme de captivitate a stărilor şi a gândurilor opuse între care individul pendulează, marchează de fapt trecerea de la un efect dramatic, fără iluminare, la parcursul narativ cursiv ce permite cunoaşterea unei noi ipostaze umane şi a unei noi realităţi.

Leadership: Poţi să vezi lumea de dincolo de personajul care te reprezintă, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care îşi asumă complet realitatea creată?

În episodul "Soft Light" din vestitul serial X-Files, personajul cheie (Chester Ray Banton) este tot timpul surprins într-o zonă slab luminată, într-un semi-întuneric care împreună cu neliniștea propriei conştiinţe începe să-l apese tot mai greu. El este un om de știință care studiază materia neagră şi interacţiunile acesteia, iar umbra lui a dezvoltat într-un fel capacitatea de a dezintegra oamenii care o întâlnesc.

Toate dispariţiile misterioase ale oamenilor ce au intrat în bătaia umbrei sale s-au înregistrat după producerea unui incident din laboratorul său dotat cu un accelerator de particule activ, în care a rămas blocat, fiind expus unei cantități mari de particule subatomice.

O posibilitate de dezvinovăţire încearcă să-şi găsească un culcuş în mintea sa: "singura modalitate de a scăpa de umbra mea este să mă ascund în întuneric". Aici nu avem de-a face cu lărgirea unui cadru de difuzare a informaţiei artistice, ci cu adâncirea într-o lume cenuşie, forma spontană a unui conținut sumbru de viață, de gânduri şi de emoţii, având ca efect acceptarea constrângerilor morale şi adoptarea fantasticului drept unică justificare a faptelor cele mai grave.

Logica interioară a individului atins de porunca unui destin fisurat, tendinţa către îndepărtarea de ceilalţi oameni, dictează întrepătrunderea crescândă a acţiunilor plăsmuite printr-un proces de sensibilizare a publicului spectator, pentru a surprinde subtilităţile unei lumi care nu trăieşte în realitatea brută. Practic, totul se desfăşoară în spiritul unui umanism care trebuie să caracterizeze oamenii cei mai puţin accesibili, îndreptăţiţi să beneficieze de o înţelegere specială şi toleranţă.

Episodul acesta m-a ajutat să văd lumea de dincolo de personajul ce mă reprezenta în viaţa reală, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care-şi asuma complet realitatea creată

datorită unei frământări excesive şi a unei confruntări cu latura întunecată a ceea ce mi se întâmpla în creier.

Arta trebuie judecată în primul rând după ataşamentul faţă de personajul pe care îl redai în concordanţă cu trăirile tale, încât să beneficiezi de o înţelegere deplină a impactului puternic resimţit de evoluţia conştiinţei sale.

Gândurile rar mărturisite în preajma artei fac trimitere spre mijloacele de expresie care pot schimba conţinutul unei imagini mohorâte printr-o coloratură predominantă.

Când vine vorba despre artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite, pe care nu o iubeşte nimeni. Acesta este paradoxul unei vieţi duse pe două planuri paralele şi în acelaşi timp motivul pentru care un artist sugerează o idee interesantă, dar nu-i dezvăluie în totalitate sensul primar.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-rar-marturisite-in-preajma-artei.html

Gândurile

On Martie 29, 2016

Rămâi „available" în variatele acorduri cu felul de a privi lumea, hrănind depozitarul acelei părți din tine pe care ceilalți o caută la ei înșiși.

Eram puternic inspirat de rătăcirile de-o clipă ale gândurilor de peste zi, acceptându-le în mod diferit, atât ale virtuții, cât și ale păcatului de a fi mai mult decât puteam fi definit prin ochiul unei umbre reci numită nebunie. Ele puteau fi luate drept pretinderi ale unor schimbări de personalitate, plăsmuiri din înalturile unei lumi care se caută pe sine în modele eterne, fulgerări de clarviziune. Toate erau parcă ivite dintr-un cuget plin de frământare, dintr-o urmă a prezenței mele în lumea virtuală a Începutului și Sfârșitului, alături de potențialul de originalitate datorat manipulării extreme a conceptului de artă.

Şi totuși, în spatele acestui obsedant gând, în priveliștea ce-l învăluise, niciodată prins în plasa vreunui "mereu același", se distingea explicația plauzibilă a unui fenomen straniu, apartenența la o întâmplare căreia i se atinseseră tot felul de priviri. În substanța unei gândiri artistice, aparținând acelui curent al cunoașterii fără frontiere, în care sunt inserate convingeri supuse legilor științei, se formează izotopii radioactivi ai unui „bine ai venit" continuu. Please let me know your suggestions !

Gândurile sunt povestea unui Ego care își caută propria cale în teritoriul imaginației creatoare, totdeauna izbindu-se de un zid subtil numit: realitatea momentului. Asta mă duce cu gândul la Doreen Valiente, fondatoarea mișcării moderne "Wicca", care afirma cândva într-una din poeziile sale: *"Dacă nu găsești ceea ce cauți în tine însuți, atunci nu vei găsi niciodată acel lucru în exterior. Căci, iată, am stat alături de tine încă de la începuturi, iar eu sunt cea la care vei ajunge la sfârșitul dorinței".*

Leadership: Poți să trasezi o linie între procesul de imaginație care te face să uiți unde ești și varianta de poveste care te prinde și nu-ți mai dă drumul, astfel încât să discerni sensul unui Ego care ar vrea să crească tot timpul și nemăsurat?

Convins că am în față un gigant, eu însumi în perimetru unui adevăr cu sute de versiuni, asemenea unui artist rămas în anonimat datorită stilului nonconformist adoptat, înfrânându-și niște patimi trecătoare, ceea ce nu se vede, dincolo de efectele contradictorii ale îndoielii, am hotărât să-mi expun gândurile într-o limbă ezitantă: a emoțiilor, a inimii, a luminii și întunericului.

Povestea mea părea a fi mai degrabă o extensie a sentimentelor trăite de un poet care reformulează realitatea literaturii dintr-o perspectivă a alterității, nuanțând-o pe măsură ce aduce noi argumente la convingerea că singura certitudine în privința identității sale este că NIMIC nu e cert.

Până atât de departe mergeam cu imaginația, într-un spațiu al dualității în care adoptam chiar o atitudine filosofică față de realitate, încât credeam că singura variantă de poveste care dă bine la public era o proiecție a gândurilor și sentimentelor în legătură cu imaginea de sine pe care o conștientizam la nivelul fenomenului de patologie culturală.

Așa ceva nu putea să existe, sau exista doar în imaginația mea cercetătoare? Involuntar, corespunzător cu lumea artei, neputând fi repetată, ci plăsmuită cu concentrare și maxim control, ale cărei imagini nu reprezentau altceva decât particularul *into the eye of the lost* , am ales calea pe care o socotisem cea mai apropiată spre a realiza lucrul pe care mi-l

propusesem: să pătrund ceea ce-mi scăpa tot mai des.

Leadership: Poți să iei un pumn de cenușă cu o mână nevăzută și să demonstrezi efectul „please let me know your availability" în secțiunea relevantă a unei rațiuni de fond?

Să ne amintim de acel senator, fost procuror, domnul conte "Neant", din opera lui Hugo, ce gândea el cu voce tare înaintea episcopului Bienvenu?

"După moartea mea, prinde-mă dacă poți ! Ia un pumn de cenușă cu o mână nevăzută. Să spunem adevărul, noi, cei inițiați, care cunoaștem și dedesubtul lucrurilor. Nu există nici bine, nici rău, există numai huzur. Să privim lucrurile în față. Să le cercetăm în toate amănuntele. La naiba ! să mergem în adâncul lor. Trebuie să știm să pătrundem adevărul, să scormonim pământul și să-l descoperim. Abia atunci încercăm bucuriile cele mai rare. Abia atunci te simți tare și ești fericit."

Amestecând ideile cu niște fantasmagorii pline de cadre prelungite, cine oare poate ghici ce trece prin capul unui om care stăpânește arta spuselor în pâlpâitul nespuselor, adică intrare - ieșire din spațiul unor gânduri insistente?

Cine își formulează gândurile în cuvinte, în contextul în care mintea este plină cu imagini diverse, poate deprinde o nouă perspectivă a lucrurilor prin care să vadă sensul fiecăruia mai ales în lumina rațiunilor revelate. Adevărul care iese la iveală din spatele gândurilor se identifică cu o realitate mai puțin palpabilă, dar care are darul de a te face să înțelegi mai bine viața unui poet, obsesiile și frământările sale, din perspectiva unei dinamici a imaginarului artistic foarte original.

Gândurile sunt note și reflecții de luat aminte din cele scrise de alții, în unele te recunoști, te validezi, te oprești acolo și nu se întâmplă nimic. În altele poți observa cum, mult mai puternic decât te conștientizezi ca persoană, asemenea unui artist ce atinge desăvârșirea artei sale printr-o îndârjire sisifică, o voce se insinuează în modul crescendo: Fii fericit, zdrobește imensul veșnicului anost !

În adevăr, elanul de a-ți expune gândurile într-o limbă a emoțiilor și expectanțelor, aduce în cadrul leadershipului vibrația specială a acelui moment unic în care se împletesc o mulțime de senzații nedefinite care te determină să te simți atât de fericit. Fiind străbătut de un fior al depășirii stării de fapt, te îndrepți, potrivit datoriei și obișnuinței de a reda fidel ceea ce te reprezintă în chip tainic, către cucerirea unei profunzimi în ce privește redarea imaginii dedesubtului lucrurilor.

Rațiunea de fond care face parte din limbajul unui poet care dorește să-și îmbogățească creativitatea în privința căutărilor de subiecte de mare folos pentru progresul literar se substituie obligației de a face dintr-un gând obișnuit egalul unui rege într-o lume nouă.

Tu ești exponentul unei lumi a cărei principală caracteristică este improvizația curajoasă?

Gândurile sunt o ascunzătoare foarte grea, dar tot ele deschid cursa către o lume mai implicată. A lua un pumn de cenușă cu o mână nevăzută este similar cu a reînvia un noian de gânduri învălmășite, dezmorțite de ecourile unei lumi fabuloase, pe care, printr-o logică aparte, printr-o comunicare eficientă, printr-o interpretare aparte și mai largă, ajung să fie considerate un adevăr absolut în vraja măreției unui personaj. Asta da capacitate de transformare.

În acest sens se impune găsirea și divulgarea acelei părți esențiale din tine însuți pe care ceilalți o caută în diferite feluri - în discuții, în cărți, în filme, în experiența de viață, în lumile imaginare, în diverse personaje, în legătura cu dinamica unei realități contradictorii, etc.

Se poate spune că ești „available", în variatele acorduri cu felul de a privi lumea, atunci când rămâi fidel acelei părți bune din tine însuți care te definește, dar în special când hrănești depozitarul acelei părți din tine pe care ceilalți o caută la ei înșiși. Abia atunci încerci bucuriile cele mai rare. Abia atunci te simți tare și ești fericit.

Source: https://neculaifantanaru.com/gandurile.html

Garanția ta spre performanță

On Februarie 12, 2010

Fii adeptul unei viziuni deterministe care să te integreze în obiectivele altor oameni, fără să depășești alegerile lor în ceea ce privește atingerea obiectivelor prevăzute de ei.

Clark Gable se numără printre vedetele consacrate prin premiul Oscar. A avut o carieră strălucită, jucând alături de cei mai de seamă actori de la acea vreme. Dar cu rolul din *"S-a întâmplat într-o noapte"* actorul a cucerit nu numai inimile multor admiratoare, ci și prețuirea producătorilor care l-au căutat în continuare. Legenda spune însă că a existat totuși o categorie de oameni care l-au urât cumplit după premiera filmului: industriașii din ramura textilă. De ce? Pentru că s-a întâmplat un adevărat crah în industria tricourilor de corp după ce superbul actor, dezbrăcându-se să se spele, a fost văzut fără tricou pe sub cămașă. Majoritatea bărbaților, mai ales cei tineri, au refuzat din acea clipă să mai îmbrace inutila textilă, ceea ce a avut, firește, o urmare catastrofală pentru industriași. *

Leadership: Poți asigura pe termen lung incluziunea ta într-un status de dominare a publicului, modificând semnificația orizontului pe care îl poți cuprinde numai de la o anumită altitudine?

Hai să ne înțelegem asupra unui lucru: altitudinea la care este situată imaginea ta este direct proporțională cu rolul pe care îl ai de jucat. Leadershipul nu este tocmai o lecție de regie și actorie menită să te apropie de oameni și să le crească spiritul. Ci este un proces de planificare prin care trebuie să anticipezi schimbările de mentalitate și de atitudine a celorlalți oameni, să te adaptezi la stilul de imagine dorit de ei în așa fel încât să asigure atingerea obiectivelor comune.

Așadar, leadershipul este un proces prin care devii responsabil de reacția "publicului". De aceea sunt de părere că trebuie să strecori în leadershipul tău, ori de câte ori este necesar, acele elemente active care să completeze înțelegerea oamenilor, care să le întrețină starea de spirit, și care să le alimenteze sentimentul de apartenență la propriul tău traseu către performanță.

Așa cum un pictor reușește să redea printr-o tehnică aparte expresivitatea chipurilor umane, tot așa și un lider trebuie să dețină o tehnică deosebită prin care să întărească credința oamenilor că leadershipul sau calitățile sale, principiile pe care le urmează, scopurile pe care le urmărește, corespund intențiilor lor și sunt utile evoluției lor pentru atingerea performanței și bunăstării dorite.

1. Singura influență pe care o ai asupra oamenilor este cea care îți însoțește celebritatea? Cu alte cuvinte, te folosești de poziția pe care o ai ca să-i faci pe oameni să te urmeze? Sau îți pui la bătaie cea mai prețioasă armă: carisma?

2. Oamenii te urmează fiindcă așa trebuie, sau fiindcă așa vor?

3. Devii mai bun datorită funcției pe care o deții, sau le conferi celorlalți posibilitatea de a-ți evolua potențialul?

Leadership: Ești capabil să faci o carieră demnă de un rege, interpretând cu măiestrie alte roluri decât cel care ți se potrivește cel mai bine?

Sunt unii lideri care cred că mânuiesc mai bine arta de a se raporta la oameni, de a relaționa autentic cu ei, crezând sincer (dar ei nu bănuiesc și cât de pueril) că e mai ușor, mai „personal", mai indicat să-și etaleze toate însușirile și calitățile pentru a fi apreciați cum se cuvine. Asta pretind ei că dorește toată lumea. Şi cred cu multă convingere că sunt percepuți într-un fel pozitiv atunci când își diversifică orientările și activitățile, adaptându-le la cerințele "publicului" lor, din acest motiv nu se consideră niciodată vinovați.

Dar acest mod de a privi lucrurile este mai mult strâmb decât adevărat, fiindcă ei trebuie să fie mai întâi de toate pregătiți să respecte o serie de reguli referitoare la asigurarea pe care o încheie indirect cu oamenii - anume că și ei se vor dezvolta și își vor amplifica zonele de talent, de aptitudini speciale, datorită prestației lor. Leadershipul presupune influență, schimbare, transformare la nivel de mentalitate și la nivel de sistem de valori.

Un lider iscusit nu își preface socotința, refuză să interpreteze cu măiestrie alte roluri decât cel care i se potrivește cel mai bine, ci mai degrabă alocă suficient timp ca să cunoască oamenii și să gândească cum să evolueze alături de ei. Deci, liderii construiesc relații solide și de durată – nu doar îi seduc pe oameni o vreme, apoi îi părăsesc.

Leadershipul nu este un bilet pe care oamenii îl plătesc pentru că tu să-ți etalezi calitățile. În acest caz, vei fi tentat să te oprești în acest punct.

Leadership: Ești în stare să stabilești un anumit model de promovare a imaginii personale prin care să-ți comunici eficient intențiile și emoțiile, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ceilalți?

Leadershipul este ca o asigurare obligatorie pe care o impui oamenilor și presupune că ei vor primi despăgubiri dacă performanțele lor, dacă calitatea vieții lor se degradează. Te-ai gândit cum să îi despăgubești pe oameni în cazul în care nu ajung la nivelul de performanță dorit? Dacă sarcinile lor nu sunt îndeplinite, dacă moralul lor scade, dacă atitudinea și comportamentul lor nu se menține la un nivel echilibrat, înseamnă că nu ai reușit să empatizezi cu ei, și nici nu ai reușit să le inspiri interesul.

Vezi mai mult strâmb decât adevărat? Ești capabil să vezi adevărul a ceea ce reprezinți pentru oameni, sau continui să te complaci în aceeași stare de mediocritate și să nu îndrepți nimic? Poți să-i pui pe oameni în locul tău atunci când dai greș? Ai puterea să-i repui în situația lor anterioară? Îți schimbi atitudinea și comportamentul? Îți schimbi convingerile pentru ca ei, la rândul lor, să și le schimbe pe ale lor? Dacă nu faci toate astea, la momentul potrivit, atunci prețul pe care tu însuti va trebui să-l plătești va fi imens.

Ești un agent al schimbării sau un "Gambler"?

Am spus de atâtea ori, și repet: oamenii sunt oglinda ce reflectă "chipul" imaginii tale. A încerca să te transformi într-un agent al schimbării, fără să rezolvi problemele cele mai dificile ale oamenilor, fără să-i călăuzești pe drumul către adevărata performanță, dar luând deciziile cele mai puțin eficiente – este ca și cum ți-ai irosi cea mai mare parte din bani la jocurile de noroc. Dar pierderile, aproape zilnice, care se ridică la sume importante te falimentează. Odată cu fiecare nou eșec, odată cu fiecare nou refuz, îți pierzi din puterea de influență, te descalifici ca lider - te ruinezi fără să clipești.

Fii analitic cu tine însuți înainte de a te raporta la ceilalți. Nu fă niciodată pariu cu propria ta identitate, nu paria niciodată pe impactul emoțional pe care îl poți avea asupra oamenilor - până ce nu îți creezi o imagine favorabilă, până ce nu îți întemeiezi un leadership funcțional. Pornește în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îți pierzi "coordonatele". Regândește-ți orientarea și posibilitățile de manifestare, și abia apoi conectează-te la ceilalți

oameni. Cel mai bun lider este cel ce știe să distingă acea linie subțire care-l desparte de adevăratul său Eu, care știe să perceapă acea gamă de reacții nonverbale ale oamenilor (care sunt în concordante cu sentimentele lor), de acceptare sau de refuz și care știe să adopte cele mai bune variante de acțiune ca să se conformeze cu realitatea obiectivă.

1. Cât de bine te cunosc oamenii?

2. Cât de bine te cunoști pe tine însuti?

3. Cum crești motivația oamenilor de a contribui la dezvoltarea unei relații de calitate?

Leadershipul este acțiunea determinativă care poate schimba imaginea unui Brand străin și pe care tu o califici drept o fațetă a imaginii de sine prin care se exprimă conștiința eficienței proprii validată de anumite performanțe.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine este **garanția ta spre performanță**. Ca să dai avânt leadershipului tău nu te opri la acel prag în care punctele vulnerabile intervin în dezvoltarea ta. Înfruntă realitatea, adaptează-ți stilul și metodele la "calitatea" oamenilor pe care îi conduci. Şi nu uita că dacă ești respectuos, plăcut și productiv, poți ajunge la un nivel de influență asupra celorlalți și să-i câștigi destul de repede de partea ta.

*** Notă:** Oprea, Stefan - *Stelele Oscarului (Vol 1)* , Editura Junimea, 1996.

Source: https://neculaifantanaru.com/garantia-ta-spre-performanta.html

Geneza ideii filmului intelectual

On Ianuarie 02, 2009

Procesul creativ se dezvoltă adesea prin reîntoarcerea involuntară la impresiile timpurii, ce pot declanșa descoperiri semnificative în operele de artă.

Dar la baza acestei soluții artistice stătea tot o amintire a copilăriei, perioada până la care trebuie urmărită geneza ideii filmului intelectual. Inconștient, intuitiv, regizorul Eisenstein descoperi soluția amintită recreând o impresie din copilărie în legătură cu caricaturile lui Daumier. Cunoscuse atunci variațiile grafice în jurul parei care-l simboliza pe Louis-Philippe. De la portretul monarhului se ajungea, prin reducție la limitele esențiale, până la grafia parei.

Acum, după peste două decenii, Eisenstein descoperi legătura inconștientă dintre para lui Philippe și ceea ce făcuse el în "Octombrie". Pentru că esența metodei sale artistice era următoarea: cu mijloacele montajului a alcătuit o succesiune de imagini în ale cărei extreme se aflau o splendidă dumnezeiere barocă și un idol primitiv. Suita de montaj a contopit cele două imagini aparent disparate, alăturându-le.

Leadership: Cum ar putea o narațiune vizuală să îți influențeze percepția despre realitate, oferindu-ți o nouă înțelegere a relațiilor dintre formele de exprimare diferite?

Caricatura se născuse. Imaginea cinematografică exprima, plastic deci, o temă abstractă: identitatea grotescă dintre divinitatea cultă creștină și cea primitivă, goliciunea ce se ascunde în spatele idolilor adorați. Experiență, impresia din copilărie era declanșatorul involuntar al mecanismului genezei unei inedite soluții artistice. Involuntar și nu calculat, deoarece Eisenstein nu și-a dat seama de aceasta filiație decât după realizarea filmului.

De la "montajul atracțiilor", efect pur emoțional, ajunge acum la "atracția intelectuală". Scrie în acest sens și un manifest, intitulat "Perspective", care nu apare însă. "Octombrie" cuprinde toată varietatea unui asemenea montaj intelectual. Metafora este prezentată în cele mai diferite formule.

Leadership: Cum ai percepe o operă artistică care, prin reducerea formelor la elementele lor fundamentale, îți oferă un cadru de a explora complexitatea și diversitatea experiențelor umane?

Procesul intuitiv de abstractizare în arta modernă, exemplificat prin lucrările lui Daumier, rezonează puternic cu metodologia regizorală a lui Eisenstein. Prin reducerea la limitele esențiale a formelor, artistul deschide noi căi pentru interpretare, similar cu modul în care Eisenstein a contopit în "Octombrie" imagini disparate – de la dumnezeiere barocă la idol primitiv. Această succesiune de imagini în montaj nu doar simplifică narativul, dar și subliniază geneza ideii filmului intelectual, conectând momente istorice și culturale aparent fără legătură într-o nouă sinteză estetică, care explorează complexitatea umană și istorică, așa cum amintirea copilăriei lui Eisenstein despre caricaturile lui Daumier a influențat profund variațiile grafice ale portretului lui Louis-Philippe.

Caricatura se născuse, un fenomen a cărui profunditate răsuna în întregul spectru al imaginii cinematografice. Aceasta exprima, prin plasticitatea să, o temă abstractă: identitatea grotescă dintre divinitatea cultă creștină și cele primitive, scoțând la iveală goliciunea ce se ascundea în spatele idolilor adorați. Astfel, experiența și amintirile din copilărie deveneau un catalizator involuntar al mecanismului genezei unei soluții artistice inedite. Acesta nu era un act calculat, căci Eisenstein nu și-a dat seama de această filiație decât după realizarea

filmului, ilustrând cum spațiul cinematografic, ca extensie a spațiului personal și colectiv, modelează și reconfigurează continuu percepțiile și sensibilitățile noastre.

Leadership: Ar putea fiecare personaj creat de tine să fie văzut că o manifestare a unei lupte interioare, unde sufletul tău se confruntă și, în cele din urmă, își exprimă complexitățile prin artă?

Caricatura cinematografică a fost o manifestare a vieții interioare a artistului, inferioară potențialului său creativ nativ, plină de posibilități contradictorii. Ca în cazul fiecărui om, unde chiar și identitatea de sex, cu toate semnele sale aparente, abia mai târziu capătă o definiție clară, imaginea cinematografică exprimând această luptă interioară. Prin caricatura lui Eisenstein, această "picătură bio-psihologică" se transformă într-o soluție artistică inedită, unde divinitatea cultă creștină este reprezentată într-o formă grotescă, aproape idolatră, demitizând astfel idolii adorați.

Experiența regizorală, inițial involuntară, a servit ca declanșator pentru această introspecție profundă. Treptata personalizare a temei sale cinematografice reprezintă o selecție unitară, o convergență impusă a multor elemente contradictorii, precum atavismul, ereditatea, mediul și educația, toate cooperând la eliminarea haosului inițial, fecund. În acest proces, elementele centripete sunt stimulate, în timp ce cele centrifuge sunt frânate.

În final, omul, și în mod special artistul, reușește să învingă acest haos. Sufletul său de taină își aduce aminte de toate aceste lupte interioare și, astfel, viața fecundează în plasmă sa haotică personaje care ilustrează o temă abstractă, dar profund personală. Din această fecundare se nasc nu doar personajele, ci și soluțiile artistice inedite ale filmului său.

Personalizarea leadershipului poate să reflecte o maturizare a gândirii artistice, care trece de la confuzie la claritate prin intermediul temei unei opere de artă.

Geneza filmului intelectual apare ca un proces complex care îmbină elemente de amintiri, experiențe și intuiții ale artistului. Prin reinterpretarea amintirilor din copilărie, Eisenstein ajunge să creeze o legătură între simbolurile artistice ale trecutului și metodele sale inovatoare din prezent.

Inspirându-se din caricaturile lui Daumier și din imaginea monarhului Louis-Philippe transformată într-o pară, Eisenstein aplică principiul montajului pentru a alătura imagini contrastante, de la dumnezeirea barocă până la idolul primitiv. Această alăturare de imagini disparate, dar complementare, îi permite să exprime idei complexe și abstracte, aducând la viață o viziune artistică profundă și inovatoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/geneza-ideii-filmului-intelectual.html

Geniul propriei minți

On Mai 25, 2016

Conservă-ți puterile de cunoscător la temperatura de referință a indicelui tău de "awareness", inițializând o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate.

Cu cât ajungeam să cunosc mai mult lucrurile care mă reprezentau și mă inspirau, cu o urmă de satisfacție, cu atât aflam că știam mai puțin despre mine însumi, realizând că de atâtea și de-atâtea ori credibilul și relativul se conectează la o rețea izolată de lume. Mai ales în această stare de imparțială reflectare asupra celor ce se dovedesc a fi inexacte, o capodoperă a privirii într-o oglindă fără sfârșit, se instala o simbolizare a neajunsului de a trăi prin hățișul semnelor de întrebare.

În spatele analogiei cu această relație între două planuri diferite de referință nu exista absolut nimic, nicio putere instantanee a vreunei laturi existențiale care să conducă lesne la o stare de armonie, ci la un soi de evoluție în surdină care învingea micile sau marile predispoziții pentru a fi boem. Fiecare pas nou era doar o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorbeau într-o singură unitate.

Îndoielile și aproximațiile pe care le presupunea tentativa de a mă statornici în particularitățile unei perspective optimizate prin prevenirea defectelor majore ale ființei mele, plusurile și minusurile ei, definită conform relației dintre pozitiv și negativ, erau relative. Mai ales dacă ar trebui să generalizez noțiunea de putere complexă.

Conservarea puterilor mele de cunoscător la temperatura de referință a indicelui meu de "awareness", prin atâtea mijloace de adaptare la o viață plină de sens, sub loviturile sincerității care deseori preferau să rănească decât să tacă, era primul pas spre dobândirea unei minți calme și concentrate.

Leadership: Ești pregătit să te implici în evenimentul revelării unui nou sens al existențialității, cel al descoperirii lumii unui solitar transpus într-o lume straină pus să înfrunte consecințele unei imagini de sine revelatoare prin tonul confesiv și emoțional?

Cu timpul, aveam să realizez că mintea care îmi furniza automat compensații simbolice pentru fiecare provocări ascunse, iluzii ale unor nebunii neînțelese, devoratoare, îndeplinea rolul unui joc cu conținut imaginar, un joc de-a șoarecele și pisica în care nu știam cine urmărește pe cine. Prin excelență, geniul meu s-a manifestat în faptul că am savurat viața din perspectiva nevoii de a mă implica într-un joc plin de capcane, fără să devin prizonierul regulilor nescrise ale unei întregi enigma, în apropierea unei realități mai puțin trecătoare.

Sunt de acord cu părerea celui ce spunea: cu cât ești mai mult decât nimic, cu atât simți mai mult singurătatea materiei care te constituie. Într-adevăr, am plătit pentru optimizarea unei transformări ce indica o putere reactivă la bornele semnificației pe care o aveau lucrurile pentru mine, egală cu modulul puterii de a conștientiza amenințarea lor asupra vieții. Dar fără să văd personal beneficiile unei expresii de sine mai înaltă, mai liberă și mai completă.

De asemenea, înțeleg foarte bine la ce se referea Miranda Grey din opera lui Fowles, atunci când încerca să-l descrie pe Clegg. *„ Orice i se cere să plătească fără să vadă el personal pe ce dă banii, i se pare suspect. Nu are încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăiește și pe care o vede. El este adevăratul prizonier. În lumea lui prezentă, îngustă și respingătoare.* "

Când încerci să reconstitui acea parte din tine care încearcă cu disperare să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă, alteori vrând să uiți de ele, știind că undeva la mijloc șade adevărul, această materie subtilă pe care o poți modela prin voința de a fi legat de o stare care nu poate fi ținută sub control, abia atunci începi să te simți separat de lume.

Leadership: Poți să definești centrul unic al unei noi ființe, prin care catalizatorul „putere" să devină explicabil în esențialitatea ta?

Traiectoria ta în ecuația evoluției se poate reprezenta în contact cu zonele inefabile ale ființei tale, care fac trecerea de la un drum puțin umblat la unul foarte tranzitat. Cu cât simți mai mult singurătatea materiei care te constituie, cu cât trăiești mai intens un sentiment dominator, precum cel de existență în raport cu identitatea și alteritatea, cu atât se dezvăluie imensa proiectare a imaginilor unei lumi în care se aspiră spre țărmurile seninătății.

Reprezentativitatea ta la nivel de unitate de măsură a tăriei de a face față însingurării, care poate fi asociată abandonului, poate fi o dovadă a evoluției tale în lungul unei axe majore. Această axă valorică cuprinde nevoia de a te recunoaște legat de esențialitatea unei identități emancipate și unei solidarități puternice, ceea ce nu poți găsi în lumea exterioară.

Esențialitatea este un drum către alte realități, provenind din îmbinarea elementelor de valoare extrase din lupta cu tine însuți, din conversațiile și sfătuirea cu tine însuți, pentru ridicarea unei noi entități de tip Formă-Gând care permite adaptarea perfectă la orice orientare pe zona terminală a maturizării.

Centrul unic al unei noi ființe se proiectează pe structura sincerității cu care îți înfrunți emoțiile diverse, ce însoțesc transformarea ta într-un om diferit, dispus să nu se lase înfrânt de nimeni și nimic, simțindu-se în fața conștinței liber să se separe de restul lumii. Prin aceasta înțelegem că nu este de ajuns să afli cât mai multe despre tine însuți, conform relației dintre pozitiv și negativ, din nevoia de a te recupera, de a te reîntregi, pentru a te simți oarecum "grandios", ci mai important este să nu te consumi în încercarea de a te împăca cu tine, cu trecutul tău, cu greșelile tale. Riști să ajungi să nu mai ai încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăiești și pe care o vezi.

Cel ce experimentează „ *that loneliness that no-one knows* " abordează ungherele ascunse ale leadershipului, legate indisolubil de condiția social-umană, dintr-o dublă ipostază.

Prima ipostază vizează imposibilitatea adaptării la o lume în care prizonieratul devine singura lui calitate ce se recomandă cunoașterii de sine autentice, în afara ei nemaiexistând nimic. Cealaltă ipostază, vizează stabilirea unei direcții a compatibilității ideale între ființa comună și geniul propriei sale minți, aptă să cuprindă o doză extrem de mare de plenitudine obținută din dorința de a privi lucrurile din perspectiva unei complexe definiri a esențialității.

Genialitatea este calitatea omului care știe să se integreze într-o lume pe care n-o înțelege, fără să facă din el însuși singurul supraviețuitor într-o insulă pustie.

Geniul propriei minți este cel de experimentează o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate. Este un simbol al rolului jucat de omul care se relevă dintr-o dublă ipostază: de rezultat al adaptării la prizonieratul propriei sale lumi. Şi de facilitator al unei atitudini noi în fața vieții ce reiese din poziția adoptată în fața puterii de a se manifesta prin ceea ce înseamnă să fii... vulnerabil.

Source: https://neculaifantanaru.com/geniul-propriei-minti.html

Glasul răzvrătirii

On Februarie 17, 2009

Schimbă constituția psihică și sufletească a oamenilor, transmițându-le acea vibrație înaltă prin care să-și exteriorizeze aspirațiile latente.

A fost soldat în armata romană dar a dezertat în urma unui conflict cu autoritățile. Apoi a fost încătușat și vândut la o piață de sclavi unuia care conducea o școală de gladiatori din Capua. Dar odată ajuns acolo, el s-a hotărât să evadeze și să le redea libertatea celorlalți gladiatori care erau obligați să lupte pe viață și pe moarte, numai ca să-i distreze pe romani.

Folosind cuțitele furate din bucătăriile școlii, a reușit împreună cu alți 78 de gladiatori să evadeze și să învingă forțele armate trimise să-i captureze. În scurt timp numele său a devenit o legendă și astfel, în mai puțin de un an de la evadarea sa, i s-au alăturat mai bine de 70.000 de oameni. Timp de aproape doi ani i-a înspăimântat pe romani, deși nu dorea nimic altceva decât să fie liber.

Leadership: Îți măsori curajul de a-ți risca viața printr-un exit forțat din totalul unor cauze secundare?

Spartacus, " *atletul cu mușchi de criță din vremurile bătrâne* " – cum îl numea poetul român Constantin Mille, a fost conducătorul uneia dintre cele mai mari răscoale din istorie. Numele său a devenit o legendă fiindcă a avut curajul să-și riște viața pentru libertate și dreptate. El a arătat lumii prin exemplul său viu ce este libertatea, cum robii sunt în stare să devină eroi, și că firea omenească, cu toată făptura, are tendința și scopul de a obține fericirea.

Disponibilitatea de a risca este trăsătura care iese întotdeauna la lumină la oamenii care urmăresc atingerea unui ideal. Adesea, ei se expun celor mai mari primejdii pentru a-i ajuta și pe alții să nutrească așteptări și perspective mai adecvate propriilor valori și scopuri. Şi cu cât se implică mai mult în acest proces de schimbare a mentalității oamenilor, cu atât viața lor capătă sens.

Cauzele secundare pe care le sprijini pentru a-ți împlini voința sunt restricționate de formele de înstrăinare față de ceea ce ar trebui să reprezinte "omul de ieri". Cauze precum incompatibilitatea dintre condiția ta de luptă, condiția de împlinire și condiția de martir, în primul rând prin reprezentarea de stare a unui sistem de convingeri asupra evenimentelor, pot fi puse în corespondență cu aspirațiile latente, ne-exprimate încă, dar care tind cu putere să se conformeze faptelor dacă li se oferă ocazia, șansa sau mediul prielnic de manifestare.

Un exit forțat din totalul unor cauze secundare are ca termen de comparație o formă de a te implica activ în schimbarea vieții cu riscul de a fi prins în capcana de a te sacrifica pentru ceilalți, fără să te descoperi pe tine cel real.

Odată ce ai dezvoltat un sens de înțelegere a tipului de om care ești, atunci poți experimenta valoarea reală a vieții prin injectarea convingerilor tale în două direcții: o direcție a totalei autodistrugeri sau o direcție a desăvârșirii individuale.

Ești un luptător sau un învins?

Glasul lui Spartacus s-a făcut auzit atunci când drepturile oamenilor au fost încălcate și puse

în pericol. Dominat de sentimentul încrederii în biruința finală, el și-a susținut cu consecvență ideile și interesul pentru atingerea scopului propus. Aspirația lui spre libertate, care s-a făcut simțită în tot Imperiul Roman, i-a trezit pe toți cei asupriți din amorțeala sufletului și a rațiunii în care căzuseră, umplându-i cu dorința de a se solidariza cu el. Mii de sclavii i-au înțeles mesajul și nu l-au putut ignora.

Numai lupta dreaptă poate duce la biruință. Toți cei care s-au alăturat mișcării lui Spartacus și-au forțat limitele de dragul unei chemări mai înalte, o chemare spre acțiune, spre transformare, spre libertate, spre demnitate, spre comuniune, spre regăsirea unor vremuri de mult apuse – o chemare ce nu putea fi respinsă căci s-a înfipt instantaneu în sufletul celor obidiți.

Glasul lui i-a mobilizat pe oameni pentru obținerea unor rezultate deosebite. Metode de acțiune găsește liderul, important e ca oamenii să audă glasul Lui și să-l urmeze. Încrezător în propria persoană și în izbândă, curajos și dornic să-și materializeze aspirațiile ce vor schimba lumea, aspirații în care credea cu desăvârșire, Spartacus, conștient de misiunea sa, a mobilizat mii de oameni pentru obținerea libertății lor.

Leadership: Poți înțelege mai bine conceptul de autonomie personală printr-un control atent al riscului pe care îl comportă trecerea ta de la un statut de limitare la un statut de legendă?

Dar a reușit să se impună în fața lor și pentru că a adăugat o doză sănătoasă de carismă la stilul său de conducere. A pășit cu avânt în primele rânduri ale fiecărei lupte, căci riscul este primul un pas înainte spre victorie, pe care el nu s-a temut să-l facă. Încrederea în victorie a fost întotdeauna prezentă în sufletul său, înarmându-l și stimulându-l în demersurile sale.

Se mai întâmplă uneori să nu se găsească un lider, dar atunci când este găsit, el trebuie să aibă un rol călăuzitor asupra oamenilor pentru atingerea scopurilor propuse și, în același timp, să determine schimbarea mentalității lor.

Autonomia personală are la bază acea motivație intrinsecă care diferențiază un individ în raport cu alții ca orientare generală în relațiile sale cu mediul (fizic și social).

Concluzie: Uneori pentru a-și atinge scopul, liderul trebuie să asculte de acea voce interioară, de acel „glas al răzvrătirii" împotriva unor stări și situații care par a fi bine implantate în societate și acceptate ca o componenta a sorții. Istoria a demonstrat că ori de cate ori se ivește un lider cu viziuni deosebite și cu putere de convingere, lumea poate fi schimbată.

Schimbă constituția psihică și sufletească a oamenilor, transmițându-le acea vibrație înaltă prin care să-și exteriorizeze aspirațiile latente.

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-razvratirii.html

Glasul stăpânitor al celor vii

On Aprilie 12, 2017

Explorează-ți lumea interioară sub deviza "Stay Alive", adăugând valoarea „True" la condiția de fond a reprezentării tale pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Sunt Gerry Lane, om de știință și cercetător pe partea biologică a vieții. Am tot zis că motivul neliniștii mele va părăsi cândva gândul unei tentative de definire, cu mai mult sau mai puțin succes logic, a unei funcții "Stay alive" cu putere predictivă, determinată indirect de nenumărate variabile de acțiune puse pe seama hazardului - între contestație și intuiție.

Dar, pe parcursul unor varietăți de conflicte între provocările de mediu și amenințările la adresa siguranței mele, ajungând să traversez lumile tăinuirilor unor circumstanțe excepționale, nesfârșite și primejdioase ca timpul însăși, despre care nicio certitudine nu se impunea ca justă soluție, cel puțin pe unde mergeam eu, am întrezărit un tipar de latență al virusului în funcție de anumiți parametri de sănătate.

În tot acest concurs al hazardului, îndurat numai de eroii unui Mike Hassel, avântați de o tainică măreție a speranței spre gloria unui suprem pericol, se reflectau cuvintele lui Mark Twain: *"Pot să învăț pe oricine să obțină ce vrea de la viață. Problema este că nu găsesc pe nimeni care să știe ce vrea de la viață".*

Cuvinte dispuse pe un singur palier de înțelegere a lumii ce exista numai în comparație cu strălucirea aurire a perspicacității sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare și răsplata celui sortit să îndure. O strălucire care în mod sigur descreștea pe măsură ce îmi îndreptam pe de-a-ntregul privirea asupra propriei mele percepții legate de teoria manevrării aparenței de realitate - care putea fi analizată și descrisă în mod articulat numai pe plan noetic.

Leadership: Îți focalizezi atenția asupra cercetării aparenței de realitate care constituie un reper în materie de egalitate între ceea ce te definește și ceea ce aștepți să ți se întâmple?

Credeam că realitatea crâncenă pe care o trăiam este doar parte dintr-un coșmar. Părea doar un vis urât, dar visul nu se mai termina, din păcate. De ce mi-ai ieșit în cale tu, atâta amăgire și eroare, când puteai să mă cruți de orice atingere psihotică care, asemenea unei taine în fila discretă a nebuniei, îți găsești efectele nocive specifice disperării cugetului privind existența însăși a sinelui într-o obsedantă idee călăuzitoare: "Eu nu mai sunt eu însumi"?

Peste tot, oameni infectați, transformați în zombie. Numai eu, nu. Cum am putut tocmai eu, fundamental asemănător și totuși diferit de ceilalți oameni, chiar dacă totul părea trecut prin filtrul subiectivității sau sensibilității artistice care orginaliza formele esențiale și primordiale ale creației naturii, cum am putut să mă las târât într-un asemenea păcat al descâlcirii situațiilor complexe?

Ce amăgire cumplită din partea glasului care, rupând tăcerea inimii, îmi striga în disperare să stau liniștit, să nu mă panichez, totul are să fie bine, glasul care tot timpul a rămas în mine viu, care m-a înduioșat, m-a tulburat, m-a răscolit.

Același glas obișnuit și necunoscut, desprins parcă dintr-un roman al lui Mesa Selimovic, pe care până atunci nici nu l-am băgat în seamă. "Poate pentru că s-a auzit în tăcerea moartă, poate pentru că nu se temea, sau tocmai pentru că se temea, sau pentru că mi s-a adresat

mie, cu milă, cu îmbărbătare."

Experimentul adaptării la adversitățile vieții este o probă a perspicacității sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare traseul propriilor întrebări și răsplata celui sortit să îndure răspunsurile.

Poziția ta față de aparența realității poate fi o reflexie a ceea ce ai în interior pe parcursul a tot ceea ți se întâmplă, când tot ce îți pare mai important decât tine la un moment dat, pică pe plan secund. Aparența pe care o dă realitatea în contextul unei pandemii se află în strânsă legătură cu poziția pe care o iei în fața cursului ambiguu al evenimentelor, deci pe parcursul unui moment pus pe seama hazardului, fiindcă ceea ce ți se întâmplă la un moment dat pare important pe planul recreării faptelor trecute. Trebuie să pornești de la primul semn de pre-alertă al oamenilor, apoi să continui cu primul semn de atenție, până la reacția minimală generată de vizualizarea unui nou comportament.

Aparența, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, contribuie la crearea acelei stări în care ești degradat din condiția de luptător până la nivelul de „disperare". Sau, dimpotrivă, în care ești avansat la condiția de erou dacă faci din reperele unor împrejurări nefavorabile o inspirație a creatorului picată parcă de la divinitate.

În leadership, definirea omului de valoare se poate obține din produsul cartezian al relației dintre imboldul conștiinței sale (glasul sufletului) și încercarea, adesea dureroasă, de a-și revizui credințele ce-i ghidează acțiunile spre o mai mare deschidere spre viitor.

Leadershipul este încercarea de a da un răspuns corect la un test de tipul „pass or fail" atunci când viața îți acordă șansa de a fi participat direct la un anumit segment al evenimentelor prilejuite de un fapt anume.

Glasul stăpânitor al celor vii este îndemnul spre izbândă și glorie sub deviza "Stay Alive", la care se adaugă valoarea „True" a condiției de fond a reprezentării tale în deplină frumusețe morală pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Una din abilitățile cele mai însemnate ale leadershipul este să găsești acei indivizi care nu știu ce vor de la viață, apoi să-i înveți să obțină o imagine revelatoare asupra condiției lor de ființe care se pot ridica deasupra destinului, fără ca tu să fii ales în prealabil drept călăuză.

*** Notă:** World War Z

Glasul tăcerii infinite

On Iulie 06, 2010

Intră în competiția cu tine însuți, înainte să încerci să modifici influența altora în folosul propriu.

Nabucodonosor, regele Babilonului, i-a acordat toată încrederea lui Sedechia, cel de-al unsprezecelea rege al Israelului, făcându-l păstorul poporului său pe pământul lui Israel, dar acesta l-a trădat, uneltind pe ascuns cu egiptenii care, cândva, ținuseră în sclavie neamul lui Israel. Dorința cea mai mare a regelui Sedechia era de a-și lua înapoi pământurile, și de a-și elibera poporul de sub jugul Babilonului. În ciuda faptului că profetul său îl avertizase de nenumărate ori să nu pornească războiul împotriva lui Nabucodonosor, ci să-i ceară acestuia îndurare pentru greșeala comisă, Sedechia a rămas fidel hotărârii sale.

Dar soarta a fost mult prea crudă cu Sedechia. Toată armata sa a fost nimicită iar el, împreuna cu cei trei fii ai săi, Eliel, Achis și Amasai, au fost prinși și puși în lanțuri.

Aduși în fața lui Nabucodonosor, Sedechia îngenunche cu fața la pământ și-l imploră să le cruțe viața fiilor săi nevinovați, cu prețul propriei sale vieți. Dar Nabucodonosor nu a arătat nicio îndurare. I-a omorât cu sânge rece pe cei trei băieți, iar lui Sedechia, care fusese nevoit să asiste la supliciul lor, a ordonat să i se scoată ochii.

Acesta a fost prețul pe care l-a avut de plătit fiindcă a cedat ispitei de a încerca să modifice influența lui Nabucodonosor în folosul propriu. Bazându-se pe încrederea ce i-o acordase Nabucodonosor, Sedechia a încercat o mișcare hazardată, tupeistă, prin care să-l surprindă și să-l învingă. Dar el nu și-a cântărit bine valoarea faptelor sale, nu și-a putut ține în frâu pornirile spre infidelitate, pentru a estompa efectul reacțiilor adverse ce puteau apărea.

Leadership: Ce dimensiune a personalității tale ești dispus să o arăți lumii în cazul unui eșec?

Degeaba ai o viziune, bazată pe o formă de cunoaștere umană care derivă din experiență, dacă ești un om al jumătăților de măsură, un om al exceselor care se lăsă ușor doborât de tentațiile de a-și satisface ambițiile, ignorând limitele impuse de către dezvoltatorii și promotorii tăi.

Una din direcțiile în care poți insista, este cea a răspunderii de sine. Fără să ignori ceea ce ești, reamintește-ți că prima constantă a modelului tău de raportare la un anumit scop este acea dilemă: alegerea - "De partea cui ești?".

Grație unei vaste acțiuni de rearanjare a criteriilor de promovare personală, cât și a unor facilități de manifestare a capacităților coordonatoare ce permit efectuarea unor acțiuni în interes propriu sau al unui terț, riști să ajungi să te recunoști învins tocmai de limitele putinței tale de a suporta o răspundere care se suprapune peste contribuțiile tale la succesul altora.

Dimensiunea personalității tale este de tipul "accesoriului" atunci când replica finală la tolerabilitatea pe care ți-o acordă un partener de încredere devine ea însăși deznodământ.

Această evoluție spre arta puterii, percepută drept un privilegiu sau un chin, reprezintă o

realitate mai cuprinzătoare din care nevoia de a te lansa într-o provocare personală nu este decât o mică parte, un eșantion al unei gândiri și al unui set de valori care scot la suprafață ce este în tine.

Care va fi natura acestei noi îndatoriri viitoare față de tine însuți, spre binele ori spre suferința celor care te urmează, este desigur foarte dificil de spus. Dar cu siguranță ia în calcul, ca un exercițiu inițiatic de dobândire a unei identități noi, independente, acea dimensiune a personalității pe care ești dispus să o arăți lumii, chiar și în cazul în care vei suferi o respingere sau un eșec lamentabil. Acea singurătate delirantă a sinelui care se răsucește în jurul axului goliciunii existențiale, nemaiputând să dea sens vieții.

Glasul trist al inimii. Ce poate să simtă un om într-un moment atât de crud și de groaznic – să asiste la executarea fiilor săi? Amărăciune? Regret?

O voce nesfârșit de tristă și plină de jale, izvorâtă din adâncul sufletului, l-a îndemnat Sedenchia la sinucidere. Glasul interior al inimii sale îi spunea tot mai intens că nu mai are pentru ce trăi. În ființa lui se dădea o luptă tăcută și înfiorătoare. Se simțea ca și cum ar fi fost închis într-o închisoare invizibilă de unde n-avea cum să mai scape, ci unde putea numai să îndure povara suferințelor, tortura mentală.

Leadership: Ai puterea să retrăiești diferite experiențe de viață prin care ai trecut prin frânarea reacțiilor pe care le ai în fața unei realități contradictorii?

Ultima punte care mai ducea la viață, ultima legătură cu toate simțămintele lui, cu toate visurile sale a fost nimicită. Nimeni nu posedă o inimă de schimb care să-i aline durerea, care să-i alunge tristețea, care să-i alunge din suflet acel gust amar al dezamăgirii într-un moment atât de tragic. Nici chiar un rege.

O realitate contradictorie este o iluzie din care ne place să ne închipuim că ne înfruptăm fără a fi văzuți, pe care o numim: "reducerea conștientizării unei schimbări prin efectuarea de mișcări în fundal".

Tăcerea desăvârșită îl învălui pe Sedenchia ca o mantie moale și grea, lacrimile îi curgeau nestingherite. Niciun glas, niciun cuvânt nu mai putea rosti, atât de mare îi era durerea. Toate speranțele lui de viață s-au spulberat. Nu mai avea nici energia, și nici motivațiile de a trăi.

Drumul spre lumea tenebrelor. Lui Sedenchia i-au fost scos ochii, apoi a fost legat în lanțuri de bronz și dus în Babilon. Acest nou chin, această umilință urma să fie răspândită peste tot, în lumea largă. Fără greutate, fără destin, condamnat la singurătate, nu îi mai rămăsese decât să-și rabde viața în întuneric.

Dar adevăratul supliciu pe care trebuia să-l îndure era glasul ultimului său copil, din clipa morții, care îi va răsuna mereu în memorie. Indiferent ce avea să se întâmple cu el de atunci înainte, nimic nu-l va tortura mai mult decât acel glas chinuit al fiului său.

Când cineva îți transferă o poziție dominantă, încerci să aduci în atenția ta imagini despre tine cu situații în care te-ai simțit valoros prin legitimitatea acelei poziții sau prin abuzul ei?

Concluzie: În leadership, uneori pășești pe nisipuri mișcătoare. De aceea, în situații neprevăzute, trebuie să calculezi bine pașii de urmat și trebuie să alegi cu multă prudenta drumul care sa-ți permită depășirea obstacolelor viitoare și atingerea obiectivelor propuse.

Căci orice demers pe care îl întreprinzi poate avea efecte contrare celor așteptate.

Intră în competiția cu tine însuți, înainte să încerci să modifici influența altora în folosul propriu. Adică analizează-ți potențialul de lider în toate privințele, evaluează-ți bine calitățile și limitele fără să-ți supraestimezi abilitatea de a-i schimba pe ceilalți prin jocuri, intrigi și uneltiri, uzând de puterea cu care ai fost investit de ei. Ești un om de încredere?

Cântărește bine valoarea faptelor tale pentru a estompa efectul reacțiilor adverse ce pot apărea din partea celor care și-au pus încrederea în tine.

*** Notă:** Valerio Massimo Manfredi - *Faraonul Nisipurilor* , Editura Allfa, 2004.

Glasul unui predicator în pustiu

On Iulie 16, 2019

Leadershipul este experiența de viață pe care ți-o oferă construcția unui Alter-Ego care aproape îți substituie întreaga ființă.

Natura este admirată pretutindeni, așa cum este ea, variată, strălucitoare sau sumbră, dar cât mai umană, alimentată doar de poveștile personajelor din tablouri care te vrăjesc încă de la prima vedere. Ea este imortalizată de penelul artistului realist care știe să transmită o emoție intensă printr-o asortare echilibrată a culorilor și detaliilor semnificative.

Iar acolo, în tăcerea pământului, chiar și în mijlocul unei intinderi de vreme tulbure, șade maiestuos, chipeș și drept către cer, EL, trandafirul, partea din mine care trăiește evenimentele lumii prin limbajul naturii.

Nu mă laud, nicidecum, c-aș cunoaște îndeajuns de bine sufletul trandafirului, căci, desigur, este și el o parte din creația lumii sensibile, unitate dintre spirit și materie, are și el o formă, are noblețe, caracter, o bază corporală, o conștiință curată, sensibilitate, dar mai ales are o istorie, are ceva etern, fiind plămadit din aceeași scânteie divină cu care este înzestrat omul. Nu sunt cine știe ce psiholog, dar atât cât îl cunosc îmi este necesar pentru a face o conexiune între artele vizuale și emoțiile unui început de poveste, în care viziunea străbate toate adâncurile omenești.

Încerc să controlez liniile, zonele cromatice, simbolistica unei continue elevații, nota profundă de originalitate, prin însăși calitatea trandafirului de a istorisi o viață plină de învățături, un destin monumental. Iar să multiplic prin intermediul artei semnificația biruinței naturii, stabilind o relație între subiect și univers, între emoție și vizualitate, înseamnă să pun în valoare opera unui creator de geniu care încearcă să experimenteze conștiința unei voci seculare care exprimă însăși suma tuturor aspectelor ce țin de natura umană.

Leadership: Experiența ta de creație este strâns legată de imaginea cu care îți asociezi sensul vieții, așa încât să confere continuitate poveștii cu care îți identifici personalitatea?

Şoptind lucruri adânci și neînțelese decât de spiritele alese, am înțeles glasul trandafirului ca fiind al unui predicator în pustiu, un glas care tremură din cauza tristeții, un glas calm și rece în același timp, secret, dar imperios, de care nu mă pot despărți.

Sunt modest în privința presupunerilor mele despre oameni, mă împac cu ei doar prin asemănarea cu realitatea pe care o trăiesc ei, atâta timp cât regretul despărțirii de această lume nu ajunge până la Vertijul Neantului. Mă aștept să-mi zâmbească disprețuitori și neîncrezători, uneori văd că n-o fac decât în trecere, din îndărătul cuvintelor ce le animă gândirea și viața celor care se știu învinși de suferință. Alții, cuprinși de frumusețea clipei și dorind să o mai păstreze măcar odată printre genele obosite, îmi aruncă un zâmbet compătimitor și disprețuitor în același timp, care parcă spune: "Ești singura persoană pe care aveam chef s-o văd..."

Nealterat de trecerea timpului, îmi spun mereu că nimeni nu știe ce e în sufletul altuia. Lumile noastre se apropie mult, dar legăturile sunt încă invizibile pentru cei ce încă nu pot să creadă într-un simbolism emoțional aparte, pe cât de variat pe atât de semnificativ, precum aceia care refuză să-și vadă cu alți ochi reflexia chipului în fața oglinzii. Semnificația existenței mele este în strânsă legătură cu melancolia omului aflat față în față cu măreția și

spectaculozitatea naturii, a cărei istorie este trecută în derizoriu sau chiar ignorată. Natura este veșnică, în timp ce omul este trecător.

Operele eterne au toată răbdarea să aștepte, tăcute și rezervate, o imagine revelatoare a contribuției pe care trandafirul a avut-o în viața omului, o experiență a trăirii și a dialogului de substanță între două destine asemănătoare.

Leadership: Creația realității care te definește în totalitate poate să constituie un model de dăinuire în contextul unei influențe care se alătură evenimentelor regulate?

Creația realității care definește în totalitate un suflet rătăcitor este aidoma un izvor nesecat de sentimente revărsat într-un tablou care străbate însăși eternitatea prin subiectul pe care îl tratează din perspectiva comparației cu un model de virtute adaptat pentru timpurile grele.

Nu sunt doar un trandafir oarecare, ci o alegorie bazată în cea mai mare parte pe experiențe adevărate de viață, care folosește personajele, rolul și faptele lor drept o conversație cu un "era mai bine dacă...", sperând că totul va avea ecou în alte timpuri, în alte circumstanțe, sub altă înfățișare.

Vreau să spun că natura m-a croit ca un pustnic trăind în mijlocul lumii cu setea de a birui toate legile și forțele ei. Dar uneori, la fel ca străvechea broască țestoasă Morla din "Mlaștinile Întristării", care vorbea mereu cu ea însăși, fiindcă nu era niciun alt interlocutor care s-o asculte, nici eu nu mă simt pregătit să supraviețuiesc unei realități mult prea complicată pentru a putea fi schimbată:

"Sunt bătrână, am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine știe atât de multe ca mine, nimic nu mai are importanță. Toate se repetă veșnic, ziua și noaptea, vara și iarna. Lumea e goală și lipsită de orice sens. Totul se învârte în cerc. Ceea ce apare trebuie să și dispară, ceea ce se naște trebuie să moară. Totul se compensează, binele și răul, prostia și înțelepciunea, frumusețea și urâțenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important."

Leadership: Parcursul vieții tale poate fi înțeles ca o recuperare a marilor momente din meandrele unui destin vulnerabil caracterizat de o trăire mai intensă a experienței de a fi "mai presus de timp" ?

Bastian, din "Poveste fără sfârșit", trăiește aceeași consistență de caracter pe care o dă imaginea puternică a trandafirului: *"Aș dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deșert nu te poți întâlni cu nimeni. E mare lucru să poți îndura lipsuri și să reziști la dificultăți. Dar îndrăzneala și curajul sunt cu totul altceva. Ar fi însă grozav să întâlnesc o ființă primejdioasă, dar totodată cea mai frumoasă din toată Fantasia."*

Trandafirul evidențiază diferența dintre El cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, dar la nivel de rațiune, simțire și alegere umană, în completarea puterii de a rezista testului timpului.

Dacă gândurile mele sunt, de fapt, iluzii ale unei vieți care își dorește să fi fost trăită în alte timpuri, sub înfățișarea altor personaje: regi sau slugi, bărbați sau femei, umili sau mândri, blânzi sau aspri, inteligenți sau proști, îndrăgostiți sau nu, atunci opera unui creator de geniu este compoziția unei naturi care poartă în sine, în fiecare mișcare a ei, semnele unei învățături de care trebuie să luăm seama în viitor: totul este nimic fără culoare, fără sentiment, fără provocări, fără simț artistic.

De multe ori, leadershipul este experiența de viață pe care ți-o oferă construcția unui

Alter-Ego care aproape îți substituie întreaga ființă.

Poate că într-o bună zi, o zi din aceea în care se petrec nespus de multe lucruri interesante, topite și infuzate în țesătura unei realități care își pune amprenta asupra eternității, mă veți admira ca pe o continuitate spirituală a faptelor și învățăturilor mele din alte întrupări, din alte ipostaze, din alte universuri. Este și aceasta o caracteristică a artistului care cuprinde într-o viziune nemaiîntâlnită o formă de existență mai subtilă, specifică meritului de a fi imortalizată într-un context de întâlnire între două entități asemănătoare: între pământ și cer, între Dumnezeu și om, între suflet și rațiune, între fapte și evenimente diverse.

S-a făcut deja târziu. Luna s-a retras în spatele norilor plumburii. O mică pală de vânt îmi leagănă petalele viu colorate. Nimeni nu mă mai vede la ora asta. De aceea, voi încheia aici această mărturisire plină de înțelesuri despre truda artistului de a pune mai mult accent pe o realitate plină de sensibilitate și învățătură. Un ecou convingător încă îmi mai străbate prezența în mijlocul lumii, așa cum l-ar străbate pe un om care până în ultima clipă trăiește cu inima deschisă o experiență consumată în întregul ei.

Am învățat de la om și de la viața care îl adăpostește spiritual, că e tot una să fii creație și creator sub un cer plin de pace, când nu auzi altceva decât vântul și șoaptele înserării. Singurul lucru făcut să ne diferențieze este trăirea cu care artistul abordează rolul de mediator între personaj și narator.

Experiența de a fi mai presus de timp vizează înțelesul atribuit unui destin singular guvernat de realitatea pe care nicio furtună a vieții n-o poate despărți de credința într-un nou început de poveste, în care trebuie să devii un erou și să încetezi a fi doar un supraviețuitor.

Glasul unui predicator în pustiu se hrănește din noblețea momentului prezent care îi aparține în totalitate artistului, fiindcă nimeni altcineva nu se încumetă să-și asume singur această responsabilitate: de a face reală o poveste fără sfârșit, chiar dacă nu-l crede nimeni. Chiar dacă nimeni nu-l înțelege.

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-unui-predicator-in-pustiu.html

Google și Leadershipul

On Aprilie 04, 2014

Cu cât te consideri mai important, cu atât riști să fii mai neînsemnat.

Secolul 21. Să se înțeleagă bine. Informația pe care o adaugi pe internet reflectă valoarea ta. Nu existi dacă nu apari pe Google, și dacă nu oferi constant informații de calitate. Mai ales, în condițiile în care apartenența ta la internet, pe traseul informațiilor care se răspândesc cu repeziciune, devine fecundă numai prin intermediul creației originale. De fapt, în ultimii ani, ai zice că Internetul este locul purității primordiale, al nemuririi, al nesfârșitei reverii, al râvnei neîncetate spre desăvârșire.

Așadar nimănui nu-i pasă ce funcție ai, ce poziție ocupi, că ești politician, om de afaceri, medic, profesor. Nimănui nu-i pasă cum te numești dacă valoarea ta nu se reflectă în informații de calitate.

Să vă dau un exemplu. Statisticile arată că 99,9% din cei care cumpără materiale de construcții de la Dedeman habar nu au cine conduce compania, și prea puțin le pasă de acționarii companiei. Ei sunt interesați strict de produsele de pe website-ul Dedeman, și caută pe Google informații despre acele produse.

Internetul este viitorul. Și viitorul nu este interesat cine ești și cât de important te crezi. Lumea caută numele tău pe Google doar dacă tu constitui o sursă importantă de știri. Altfel ești total inexistent, complet anonim. Parafrazându-l pe Cornel Ailincăi, am putea spune că spațiul internet este locul în care lumea "orizontală" a fiecărui om își caută rostul adânc în jurul axului unei lumi verticale constituită de aspirațiile sale cele mai înalte.

Leadership: Te simți străin de locul în care lumea "orizontală" a fiecărui om își caută rostul adânc în jurul axului unei lumi verticale constituită de aspirațiile sale cele mai înalte?

Și există atât de mulți indivizi care se dau mari și tari, dar de fapt absolut nimeni nu este interesat de ei, iar aceștia din urmă nici măcar nu-și dau seama cât de mici și neînsemnați sunt. Mai ales pe Internet. Sau așa cum spunea tot Cornel Ailincăi, fiindcă îmi place cum a pus problema: *"Pe internet, roiul lumilor omenești suitoare pe verticală alcătuiesc prin unire și convergență spațiul unei mirabile laolaltități salvatoare. Ce altă țintă mai înaltă ar putea avea roiul lumilor alcătuite de spațiul creației în vasta lor petrecere întru cinstirea omului din viitor?"*

Da. S-a terminat cu mentalitățile învechite, și cu moșnegii insipizi care merg la costum de patru ace, dar incapabili să-și creeze un blog sau un website. Google nu este interesat de ținuta nimănui, decât atunci când se vând produse vestimentare. Cine nu dă share la informații de calitate, completându-și propria creație cu multă imaginație, nu va reprezenta un spațiu demn de explorat într-un univers aflat în expansiune.

Apropo, tineretul, căci mă adresez vouă în primul rând. A auzit careva de "marele" președinte și cadru didactic Emyl Constentinescu? Vă ajută cu ceva numele lui? Fac pariu că în urmă cu 25 de ani era cel mai important om din stat, toată presa și media din România îl aducea mereu în prim planul știrilor. Mai degrabă cred că el se credea cel mai important din lume, fără să știe că imediat după terminarea mandatului va deveni "o relicvă care a început să pută a unei epoci trecute".

Cui îi pasă de o existență insipidă și trecătoare? Ați căutat vreunul din voi numele lui pe internet în ultimii ani? Vă ajută la ceva un nume?

Să fie clar. Google nu este interesat de numele tău, ci de informația pe care o scoți în evidență și pe care ar putea s-o caute lumea, fiindcă are nevoie de ea. Lumea caută pe internet informația sau produsul pe care "numele tău" o pune la dispoziție, dar în niciun caz nu caută "numele tău" decât dacă ești în centrul lumii printr-o capacitate ieșită din comun. De exemplu, dacă ești Novak Djokovic, marele campion de la Wimbledon, sau un câștigător al premiului Oscar, ceva de genul, altfel nu reprezinți niciun interes pentru nimeni.

Leadershipul este forma evoluției tale care își face simțită prezența într-un spațiul al râvnei neîncetate spre desăvârșire, cu mențiunea că singurul lucru ce te poate plasa într-un loc fruntaș pe lista clasamentelor de "Most ranking people" este informația pe care o pui în circulație pe Internet, respectiv pe Google.

Google și Leadershipul sunt una și aceeași entitate, fiindcă în prezent și mai ales în viitor, totul se va realiza într-un spațiu ce a fost creat să nu fie singur, ci să aparțină exclusiv majorității. Nu încercați să credeți că fără Internet veți ajunge prea departe, fiindcă dacă îl parafrazez din nou Cornel Ailincăi: "internetul a devenit spațiul primordial al zidirii luminoase, rezervor inepuizabil de idei și imagini, vatra de împlinire a puterii imaginației."

Source: https://neculaifantanaru.com/google-si-leadershipul.html

Grădina episcopului Myriel

On Aprilie 29, 2014

Pune-ți viața în ordine, ca să înțelegi mai bine adevăratul chip al naturii tale.

Viața lăuntrică a domnului Myriel era plină de aceleași gânduri ca și viața lui publică. Pentru cine ar fi putut s-o privească de aproape, sărăcia voită în care trăia episcopul din Digne ar fi fost un spectacol grav și încântător. Ca toți bătrânii și ca cei mai mulți dintre cugetători, dormea puțin. Somnul lui era scurt și adânc. În rest era foarte ocupat.

Timpul pe care i-l mai lăsau nenumăratele îndeletniciri, funcțiile și breviarul, îl dăruia în primul rând nevoiașilor, bolnavilor și celor năpăstuiți. Iar timpul pe care i-l mai lăsau aceștia îl dăruia muncii. Săpa pământul în grădină sau citea și scria. N-avea decât un singur cuvânt pentru amândouă felurile de a munci. Numea asta "grădinărit".

Stătea bucuros acolo un ceas sau două, tăind, plivind, făcând ici și colo câte o gaură în pământ, unde punea semințe. Nu studia plantele, iubea florile. Avea un respect deosebit pentru savanți, dar îi respecta și mai mult pe cei neștiutori și, fără să se abată vreodată de la aceste norme de respect, își stropea în fiecare seară de vară brazdele cu o stropitoare vopsită în verde.

"Spiritul e o grădină", spunea deseori episcopul Myriel. *****

Leadership: Te lași ghidat de modelul de suport existențial: omul lăuntric autentic, în așa fel încât să dai însemnătate momentelor de respiro care te fac să apreciezi calitatea și valorile vieții?

Efectele unei deveniri intelectuale sau spirituale se datorează în principal clipelor de reflexie asupra esenței propriei ființe și a relației cu lumea, materializate adesea sub aspectul înțelesului pe care îl dai vieții. Asta, într-un scenariu în care te imaginezi cu adevărat mulțumit de ceea ce ți se întâmplă, de ceea ce ai și prețuiești, fiind ghidat pur și simplu de o forță responsabilă pe care o poți controla: forța omului lăuntric autentic.

Acest om, cumva superior, pus chiar mai presus de conștiința care îți permite să accesezi diferite niveluri ale realității în care exiști, își joacă perfect rolul de protector, dascăl, susținător, sfătuitor, înțelept, menținându-se mereu într-o poziție realistă din care poate observa, lămuri și fixa corect imaginile, influențele, experiențele din care se încheagă întreaga ta identitate.

Ca să deprinzi starea de mare încărcătură spirituală a omului lăuntric și ca să întărești pașii săi spre înălțimile unei însemnătăți a ceea ce ți se întâmplă, trebuie în primul rând să înveți să te privești sub impresia unui sentiment sau cu scopul de a deștepta o folosofie asupra fragilității vieții.

Omul lăuntric nu este creația unei ființe inteligente de care ești responsabil să o urmezi peste tot, ci reprezintă exercițiul funcțiunii firești a sufletului care scrutează semnificația vieții, indicând direcția țelurilor spirituale care te forțează să conștientizezi prezentul la care te raportezi, și să îl trăiești într-un mod autentic, armonios și împlinitor.

Leadeship: Atitudinea ta de fond constituie o pledoarie pentru formularea unei noi filosofii

a naturii capabilă să derive întreaga ta existență din manifestarea unui principiu spiritual?

Citiți Marcus Aurelius. El spunea astfel: *"Când lucrurile care te înconjoară te constrâng, te determină să te zbuciumi foarte tare, atunci întoarce-te repede în tine însuți și nu-ți ieși din ritm mai mult decât este necsar. Căci, odată cu întoarcerea continuă la armonie, vei fi mai stăpân pe aceasta. Îndepărtează-te de curtea imperială. Întoarce-te adesea către filosofie și găsește-ți în ea pacea și tihna, fiindcă lucrurile și persoanele de la curte îți distrag atenția de la adevărata căutare a fericirii și a sensului vieții."*

Privind leadershipul sub aspectul valorii intrinseci, ținând cont de tentația de a pretinde accesul la o formă de cunoaștere care nu derivă din logica reînnoirii, ci din percepția și acceptarea imediată a unei coerențe în experiențele prezente și schimbările înfăptuite, putem să intuim o anumită realitate.

Această realitate, departe totuși de a deveni o iluzie în mintea omului ce se consumă cu lucruri ce nu merită osteneala, cu gânduri care se repetă aproape la nesfârșit, nesincronizându-se cu totalitatea experiențelor sale, ci cu orice este contra experiențelor trăite, prinde formă într-un mediu de o anumită vibrație, de tip " *impuls* ". Care nu doar că îi aduce clipe de încântare și bucurie, desfăcând legătura între haos și armonie, între rigoare și virtuozitate, dar îi creează o identitate bazată pe o satisfacție moral-intelectuală.

Îți poți pune viața în ordine numai dacă înțelegi mai bine adevăratul chip al naturii tale din experiența de zi cu zi a vieții, făcând abstracție de prezența aspectelor negative. Leadershipul care însuflețește se manifestă într-un cadru de existență dominat de indispensabila autoritate de a te impune în fața evenimentelor din jur, fiind în același timp pătruns de plăcerea de a te bucura de tine însuți.

Amintiți-vă de Iisus Hristos care se retrăgea periodic în grădina Ghetsimani. Marea filosofie a naturii, printr-o retragere departe de agitație și de stresul cotidian, constă în a te elibera de trăirile neplăcute în care te prind evenimentele vieții, în a te elibera de resentimentele și de frustrările pe care le ai, de influențele externe, de patimile care îți falsifică firea. Toate aceste renunțări sunt necesare pentru a obține libertatea adevărată, libertatea gândirii, a spiritului și a purității.

Primul principiu spiritual de care ține cont un lider poate fi formulat astfel: "Dacă reușești să îți suporți propria persoană o viață, secundă de secundă, atunci îi poți percepe și pe ceilalți oameni din jur ca o prelungire a propriei persoane."

Grădina episcopului Myriel aduce în atenție acea relație pe care o are omul cu propriile lui însușiri, cu propriile sale gânduri, exprimate sau nu, într-un cadru de existență care identifică acele realități construite în jurul tuturor posibilităților de cunoaștere și înțelegere de sine.

*** Notă:** Victor Hugo - *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/gradina-episcopului-myriel.html

Grandiosul transfer de personalitate al artiștilor de geniu

On Decembrie 24, 2012

Pune în scenă un spectacol de leadership de zile mari, fără să pierzi din vedere cine ești cu adevărat.

Era un fel de manifestare a voinței sale, tot mai fertilă, o excrescență în zona lui funcțională, un pivot puternic care pătrunsese nedeslușit, adânc și temeinic în fibrele cele mai ascunse ale ființei sale. Un Alter-Ego, un element declanșator, o însușire măreață, o desprindere absolută de orice conexiune cu interpretările știute ale realului și acceptabilului, menite a-i iniția grandioasa transformare, îi dădeau avântul spre cele înalte și greu de izbutit.

- *Eu, Jerome Morrow n-am fost destinat să fiu al doilea pe podium. Cu tot ce aveam, am fost totuși pe locul doi. Eu ! Cum îți poți imagina că vei reuși tu, Vincent Freeman?* exclamă invalidul din căruciorul cu rotile.

Aceste cuvinte șocante, însoțite totuși de o fărâmă de sens, au fost de ajuns ca să producă un cutremur, dar unul care a zguduit serios întregul eșafodaj de susținere al lui Vincent, grota greu accesibilă în care hibernau tăcute cele mai de preț însușiri. O accelerare de ritm, ca o amplificare a circulației sangvine într-un vas cerebral.

Printr-o reînnoire a spiritului, printr-un transfer de personalitate, printr-un împrumut de scurtă durată a calităților cele mai subtile - dar hotărâtoare, Vincent, omul care a fost sortit eșecului, îi ia locul lui Jerome.

Dar crusta care acoperea lava-i lăuntrică era greu de spart. Într-o măsură abia perceptibilă, începătorul se dovedea a fi esențialmente imitator, nu și un original, nu un inovator abil care își croiește poteca prin mulțime, continuând să fie pas cu pas înaintea celorlalți concurenți. *Fiat voluntas tua, Deus Meus !*

Leadership: Îți negociezi postura de învingător sub impresia unei imagini reflectate în oglindă, ca venind din trăirea unui moment unic al constituirii unei neașteptate autorități elaborată sub presiunea unei realități aproape imposibil de schimbat?

Să-ți trăiești minunea, să-ți atingi scopul prin a fi altcineva, făcând apel la setul de calități care caracterizează dorința ta, simțul tău de superioritate, este o adevărată renaștere în voință, în credință și armonie. Un alter ego opusul celui vizibil. Dar o falsă transpunere prin care speri să devii *une autre personne* , nu este altceva decât un travesti, și nicidecum o metamorfoză.

Totuși, această constrângere la asociere cu un Alter Ego se poate dovedi în anumite circumstanțe a fi uriașul secret al izbânzii, printr-o convertire a personalității !

Fulminantul spectacol al travestiților. Un joc dublu, doi actori principali, strălucind unul și același printr-o grandioasă cucerire a ceva propriu, a întregului cosmos uman. Consacrați definitiv - în chip genial - într-un singur rol, de excepție: "Magicianul".

Ca niște împătimiți ai noului, ai descoperirii, ai neconvenționalului, ai adrenalinei, cei doi învingători spintecă, prin spirit și prin faptă, învelișul fragil al unei identități impuse, care își va revărsa hotărâtor conținutul plin de substanță stimulativă într-un mediu ostil.

Vincent Freeman ajunge, prin Jerome Morrow, un navigator de primă clasă, un fel de Robur aflat la bordul unei Épouvante, pus în fața unei misiuni imposibile, surmontând necunoscutul. Nevoit să profite de fiecare împrejurare norocoasă ca să se ridice în straturile superioare ale propriului său Ego. Un artist al baghetei - al spiritului, al șlefuirii personalității. Şi al efectului care colorează viața.

Leadership: Poți să joci un rol dublu în aceeași piesă fără să-ți sacrifici calitatea de a da actorului ce-i al actorului, în sensul unei valori acordate relației directe două personaje cu aceleași afinități, dar cu povești de viață diferite?

La rândul lui, Jerome Morrow ajunge prin intermediul lui Vincent Freeman un câștigător al medaliei de aur, recondiționându-și puterea esențială a ființei sale, spulberând limitele, încălcând condițiile vitrege impuse de apriga instanță de judecată a vieții. Un artist prin excelență, un magician de mare clasă al cărui magnific truc a lăsat mască fanul lui cel mai tare, dar și cel mai nemeritat: destinul necruțător.

Ceva mecanic te împinge cu hotărâre, constrângător, dincolo de limitele acceptate de societate? Încerci să redirecționezi legile aspre care guvernează viața? În ce scop? În scopul reușitei de a fi mai bun decât ți-a fost hărăzit?

Excelența în leadership implică voința de a induce transformări benefice în propriul "Eu", în modul de gândire și de acțiune. Şi presupune exacerbarea propriilor pretenții vis-a-vis de "punctul terminus" propus, dar și evaluarea permanentă a efectelor acestor transformări. Dificila conectare la acea lume pe care liderul, artistul din tine, o creează, fără a fi tulburat de realitate.

A juca un rol dublu într-o piesă în care scenariul este scris de mâna potrivnică a destinului, înseamnă să riști să te pierzi pe tine însuți pe acordurile unei coregrafii care te reprezintă într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni: devii una cu personajul pe care nu l-ai înțeles decât la final.

O schimbare benefică, un pas înainte spre mult dorita excelență, concomitent o uitare de sine grea și categorică, rece și tare ca piatra de moară, este rareori posibilă. Numai tu știi ce și cât poți să cari în spate, numai tu știi de ce te lovești suportând povara unei transformări hotărâtoare. Așa cum o spun și versurile din "Concret Angel", al Martinei Mcbride: " *Este greu să vezi durerea din spatele măștii / Suportând povara unui secret furtunos. / Uneori și-ar fi dorit să nu se fi născut niciodată."*

Conștiința presupune să-ți aduci mereu aminte de limitele pe care le porți în tine, în concordanță cu premisele obținerii unui final care nu e întotdeauna cel dorit.

Ai curajul să-ți schimbi identitatea, să-ți reînnoiești spiritul printr-un transfer de personalitate? Dar întrebarea care se poate ridica în unele inimi este: "Cat timp vei putea oare să rămâi altcineva decât cel ce ești cu adevărat?"

Ca un iluzionist care își transformă magiile într-un mod unic, deseori omul care se îndreaptă spre reușită își transformă energiile creatoare într-un mod extrem de eficient, unindu-le apoi într-un singur punct și îndreptându-se direct spre punctul acela, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga.

Dar un alter ego opusul celui vizibil, o falsă metamorfoză prin care se pierde el însuși. Obținând o aparență de a fi altcineva, nu înseamnă decât un travesti de scurtă durată, o incursiune incredibilă într-o aventură în care realitatea și magia se confundă, și a cărei miză

este propriul Eu.

Leadership: Cum te vei descurca când vei ajunge la "punctul terminus" propus, ca raport de forțe dintre inputuri și outputuri?

Bătălia se dă între cele două tabere, între cele două forțe de energie, de al cărei rezultat depinde supraviețuirea propriului tău "Eu". Capacitatea ta de a deveni una cu conștiința, posibilitatea exclusivă de a accede la esența propriului sine, la adevărul ființei tale, la ceea ce este durabil, depinde de cum te descurci atunci când ajungi la "punctul terminus" propus.

Atingerea lui va fi oare suficientă pentru a produce o "curățire" spirituală, o nouă dimensionare a orizonturilor, o clarificare a propriilor nevoi?

Căci odată ce ai ajuns în vârful muntelui, pe căi ocolitoare, nu există altă direcție decât în jos, urmând exact aceleași căi. Nu poți face altceva decât să te străduiești să cobori. Iar coborârea este întotdeauna mai dificilă decât urcarea, și este cu atât mai dificilă cu cât te opui mai mult transformării – revenirii la cine ești de fapt. Cu cât opui mai multă rezistență realității de a fi cine ești cu adevărat, cu atât mai mult riști să cobori mai greu și cu atât există riscul de a te pierde definitiv pe tine însuți.

Inputul este numărul norocos care promite succes în punerea în aplicare a planurilor, evidențiat prin două calități: curaj și statornicie. Outputul este reacția ta la atingerea scopului propus, este principala finalitate a abordării personale la nivelul de "context particular al unei cauze pe care conștiința o absolvă de orice învinovățire".

Adevărata măsură a talentului de a fi artist este recunoașterea unui final care încheie o existență aflată sub semnul excepției, în care omul își vede în sfârșit visul împlinit prin ochii unui personaj interpretat cu mare drag.

Grandiosul transfer de personalitate al artiștilor de geniu evidențiază lupta permanentă în vederea creșterii performanțelor tale. O taină a excelenței, un imbold al reușitei, dar un drept necesar sau un păcat?

Cunoaște-ți limitele, cunoaște-ți potențialul, nu te avânta într-o aventură în care trebuie să lupți cu imposibilul, decât dacă ești făcut dintr-un material dur și foarte elastic. Grandioasa metamorfoză a personalității aparține doar artiștilor de geniu, nu și diletanților.

Căci din succesul greu obținut, trudit cu atâtea sacrificii și speranță, și din izbânda atât de mult așteptată, necesară în obținerea excelenței, se poate naște nu doar satisfacția, ci și vinovăția, regretul și durerea, sau disperarea de a voi să fii altcineva decât ceea ce ești și ceea ce poți să fii.

Şi, parafrazând un scriitor celebru, nimic nu vestejește mai repede inima unui om, ca pierderea adevăratei sale identități în bătălia cu superioritatea invincibilă a destinului, această supremă forță a tuturor timpurilor, pe care uneori o învinge un artist și de o mie de ori o plămădește viața.

*** Notă:** "Gattaca (1997)"

Source: https://neculaifantanaru.com/grandiosul-transfer-de-personalitate-al-artistilor-de-geniu.html

Groapa magică a maeștrilor

On Octombrie 27, 2010

Validează-ți ipotezele cu privire la eficacitatea leadershipului tău prin prisma influenței pe care o exercită ceilalți asupra ta.

În noul roman "Aleph", scriitorul Paulo Coelho povestește următoarea întâmplare:

- Un om a alunecat și a căzut într-o groapă. Un preot trecea pe acolo și omul i-a cerut să-l ajute să iasă la suprafață. Preotul l-a binecuvântat, dar a plecat mai departe. După câteva ore a apărut un medic. Omul a cerut ajutor, medicul s-a mulțumit să-i privească de departe juliturile, să scrie o rețetă și să-i spună să cumpere medicamente din farmacia cea mai apropiată. În fine, a apărut un om pe care nu-l mai văzuse niciodată. Din nou a cerut ajutor, iar străinul a sărit în groapă.

- Şi acum? Suntem amândoi prizonieri aici ! spuse omul.

La care străinul îi răspunde:

- Ba nu. Eu sunt din partea locului și știu cum să ajung sus.

Leadership: Există o corespondență directă între reacția ta de a te simți copleșit de o situație (care servește la depășirea limitelor proprii de competență) și reproșul că nu faci destul pentru a te cunoaște mai bine?

Cu siguranță atragerea oamenilor de partea ta este cel mai profitabil segment al leadershipului pe care dacă îl targhetezi în mod direct vei putea să-ți crești valoarea. Însă, o astfel de operațiune necesită înțelegerea percepțiilor oamenilor, cunoașterea motivațiilor și a comportamentului acestora, abilitatea de a identifica acele atribute care fac din leadershipul tău un loc demn de a fi "vizitat".

Ca să-ți evaluezi progresul trebuie să-ți segmentezi leadershipul astfel: un segment dominat de tine – influența, și un segment dominat de ceilalți oameni – spiritul de solidaritate. Apoi să încerci să te poziționezi în acea zonă în care ei să-și poată manifesta atitudinea plină de grijă și să încerci să o domini. Iar pentru asta trebuie să-ți definești foarte bine planul de atac – să te transformi într-un prizonier și să aștepți să fii eliberat.

Ei bine, un astfel de plan de atac reprezintă exact contrariul modului de gândire dominant în strategiile de leadership. Şi de aceea nu te încurajez să iei în considerare această strategie decât dacă ești absolut sigur de reușita ei.

A te cunoaște mai bine înseamnă să intri mai amănunțit în analiza unei situații care te ajută să evoluezi prin prisma a ceea ce ceea ce ai putea pierde dacă te lași învins de ea.

Liantul care te unește de ceilalți oameni este "groapa" în care aluneci în momentele dificile. Ca să reușești să ieși de acolo mai întâi trebuie să crezi tu în oameni, și apoi să aștepți ca cei care sunt cu adevărat de partea ta să vină te "viziteze" - să ți se alăture și apoi să te ajute să ajungi sus.

Pui la îndoială loialitatea lor? Obținerea unui avantaj substanțial și durabil depinde de capacitatea ta de a atrage segmentul dominat de oameni (cel mai profitabil) demonstrându-ți măiestria în a crea relații eficiente și de durată.

După cum o imagine fotografică este centrată pe un anumit element care să atragă atenția – tot astfel tu trebuie să pui accent pe acel segment de oameni care se apropie de concepțiile și viziunea ta de leadership, și apoi să aduci la același numitor comun pe toți aceia care te-au ales la conducere. Iar acest lucru este uneori foarte greu de realizat dacă nu există acea bunăvoință, acea disponibilitate sufletească și bunătate de ambele părți.

A-ți reproșa că nu te cunoști mai bine înseamnă să îți judeci rolul pe care îl ai de îndeplinit într-o situație în care nu ești dispus să te afirmi ca un om de mare valoare.

Groapa magică a maeștrilor exprimă acea modificare a cursului leadershipului tău. Este una din căile hotărâtoare pentru optimizarea leadershipului tău care îți poate asigura schimbarea pe termen lung a performanțelor tale.

Uneori oamenii te pot ajuta să te ridici mai sus doar dacă îi lași să-și exercite influența asupra ta, doar dacă te lași pe mâna lor ceea ce este riscant deoarece poate degenera în manipulare. Iar dacă îți arăți preocuparea față de ei dar nu faci niciun progres, atunci vei trăi experiența eșecului. Nu te teme dacă ai alunecat în groapă, teme-te ca nu cumva să fii lăsat acolo tocmai de oamenii care te-au ales la conducere - dar care nu ți-au apreciat calitățile.

Te concentrezi pe acele atribute care fac din leadershipul tău un loc demn de a fi "vizitat"? Validează-ți ipotezele cu privire la eficacitatea leadershipului tău prin prisma influenței pe care o exercită ceilalți asupra ta.

Concluzie: Una din abilitățile liderului trebuie să fie aceea de a se menține pe treapta cea mai înaltă a scării valorilor și să urce eventual mai sus, ducând după sine echipa. Acest lucru se poate realiza numai dacă echipa este dispusă să urce împreună cu liderul și mai ales depinde de disponibilitatea ei la schimbarea modului de gândire. Reversul medaliei este firește coborârea pe scara valorilor și chiar căderea în groapă neputinței de unde uneori poți să ieși, sau poți să rămâi definitiv acolo, părăsit de echipă. Foarte rar vei întâlni pe cineva care să te ajute să ieși de acolo.

Source: https://neculaifantanaru.com/groapa-magica-a-maestrilor.html

Gustă-mă prin impresia vizuală (II)

On Ianuarie 15, 2022

Îmbunătățește-ți imaginea personală prin intermediul senzațiilor predominante, fără să uiți niciodată ce-ai fost înainte de cel ce ești acum.

Omul cu o imagine de sine pozitivă este o veritabilă sursă de energie, putându-și accesa cu ușurință rezervele nelimitate de vitalitate printr-o proiecție a sinelui în altcineva pe care îl admiră nespus. Dar ce anume îi dă această stare de energie, decât acea experiență a gustului care răspândește un miros proaspăt pe care îl adoră în primul rând la sine?

În acest sens, guma de mestecat Orbit nu este doar o soluție auxiliară pentru întreținerea igienei orale, un aliment miraculos care nu trebuie să lipsească din alimentația noastră, ci devine imaginea unui ochean întors către sinele fiecăruia.

Guma de mestecat Orbit este fascinația unui gust proeminent, o vrajă care te învăluie, te distrage și te lasă cu senzația că totul trebuie retrăit la maxim. Este poate cea mai sigură cale de seducție pe care, dacă o investești cu o anumită reputație, o poți folosi mereu în jocul îndrăgostirii. Dar poate i-ar mai trebui o concentrație mai mare de miros îmbietor, ca să te facă să simți mai bine lângă o persoană pe care o placi într-atât de mult încât ai vrea să o revezi într-o poveste pe care ai vrea să o retrăiești la nesfârșit.

De bună seamă, guma Orbit știe ce se petrece în mintea mea, simte că drumul cel adevărat al inimii mele este inima, și că sunt dăruit cu un har aparte. Gustul ei atât de dulce, atât de puternic, încât simt aroma cum se extinde prin tot corpul, este alimentat de un foc lăuntric care provoacă discontinuitate în cazul senzațiilor de Deja Vu ce par să se întâmple mai des pe măsură ce mă las în voia unei activități plăcute, construind o versiune nouă a poveștii pe care o are de spus viața mea. Ceea ce înseamnă că anumite amintiri create într-un nivel de conștiință, vor să fie retrăite...

Leadership: Poți să prezinți imaginea unei continue reconstruiri a Sinelui tău prin intermediul senzațiilor ce au un caracter limitat, ele reflectând doar însușirile concrete, direct accesibile organelor de simț?

Nimic nu se pierde din memoria simțurilor mele, mai ales când mi se schimbă expresia gurii, fizionomia mea fiind asemănătoare cu cea a unui bucătar care rămâne impresionat de rețeta sa rapidă și s-a decis să o folosească la următoarea vizită a prietenilor. Bineînțeles că preferințele mele în materie de prospețime și savoare s-au adaptat odată cu modificarea percepției asupra gustului aromat, deci voi încerca să aleg un alt sortiment de gumă Orbit pe viitor, doar ca să experimentez o nouă senzație de fresh.

Observ o mare diferență față de modul "confort" atunci când o simt că cineva face curățenie prin cavitatea mea bucală (cavum oris) și în gât. Cu toate acesta, guma de mestecat Orbit nu are neuroni ca să se descurce singură, sau ca să priceapă care este rolul ei în poarta de acces către întregul meu corp, chiar dacă îmi oferă o senzație de prospețime. Partea interesantă este că ea devine legată de mine printr-un simț al plăcerii ce poate fi dezvoltat într-atât încât să devină a doua mea natură, pentru a-mi construi o altă imagine decât cea în care sunt eu.

Vreau să spun că însemnătatea deosebită a gumei de mestecat Orbit trebuie să fie atribuită și rolului de companion al imaginii de sine, și nu invers, cum s-a încetățenit obiceiul, chemând imaginea doar pentru a ilustra impactul dintre gust, aromă și miros. Pe bună

dreptate, imaginea omului care și-a găsit un aliat prețios pentru menținerea igienei orale, își pierde într-un fel fizionomia originală îndată ce își contopește funcțiile limbii (gustative, aromatice și olfactive) cu acea notă unică de diferențiere care bruiază statutul de ființă superioară înfrumusețată cu o viață marcată de un sens.

Leadership: Poți să stabilești gradul de realism al unei imagini de sine înfățișată prin intermediul unei experiențe senzoriale care acționează direct asupra unui dublu al tău încărcat cu forță expresivă, sinestezică?

Ce înseamnă, deci, să utilizez guma de mestecat Orbit pentru obținerea unei noi fizionomii? Ei bine, la înregistrarea unei noi imagini faciale, prin procesul mecanic de mestecare, se ia în considerare gradul de pregnanță al imaginii bazat pe imaginea captată privind normal, dar spre un stil animat. Este vorba aici despre un grad de distorsionare a imaginii omului, destul de supărătoare în procesul mestecării gumei, care poate să diminueze impresia de naturalețe pe care o emană, de exemplu, un prezentator de știri pregătit să facă senzații printr-un zâmbet realmente de invidiat.

Mă întreb cum ar fi să asigur terenul fertil (prin forța de atracție) pentru o mai bună conexiune cu ceilalți oameni, fără să interpretez concluziile pe care le-aș trage în urma unei autoevaluări fizionomice. Căci fiecare figură are un format, adică este un producător de semnificații. Şi nu-i așa că guma de mestecat schimbă aceste semnificații? Oare trebuie să mă deschid mai mult față de instinctele de nutriție, față de acea senzație inexplicabilă care mă face să cred că sunt mai sănătos și arăt mult mai bine dacă mestec Orbit fără zahăr?

Un spațiu bucal aerisit îmi dă senzația de frumusețe, dar și de protecție. Mai ceva ca un desert delicios, bine insiropat, usor, 100% natural, guma de mestecat Orbit reprezintă un îndulcitor care, neavând efecte asupra glicemiei sau insulinei, nici nu lasă acel "bitter aftertaste" neplăcut, dar nici nu te va ajuta să scapi de toxinele acumulate în organism. Prin mestecare își pierde calitățile de îndulcitor sau efectul de albire a dinților, rămânând să îndeplinească doar rolul nesemnificativ - de "decor".

Desigur, mai trebuie să am în vedere ipostazele plastice ale gumei Orbit, înainte și după ce a fost mestecată, ca să îmi dau seama de valoarea ei estetică și de contribuția pe care o aduce la transfigurarea personalității mele care depășește „înțelepciunea vieții cumpătate", fiind tot mai înclinată spre orizonturile esteticii.

Leadershipul este imaginea de sine cu care te-ai obișnuit să te identifici într-o formă analoagă percepției despre un Brand cu care te afli în permanentă interacțiune.

Într-o bună zi voi înțelege de ce contează să am un zâmbet frumos și o respirație proaspătă, desigur fără să mă chinuiesc să schimb ceva la înfățișarea mea. Fiindcă îmi doresc să readuc timpul înapoi, și să nu uit niciodată ce-am fost înainte de cel ce sunt acum. Într-un fel, cred că sunt același care am fost mereu...

Gustă-mă prin impresia vizuală dacă vrei cu adevărat să mă cunoști mai bine. Sau, mai bine zis, încearcă să mă vezi prin faptul estetic care îmi alimentează imaginea de sine, punând în prim plan o necesitate responsabilă cu asigurarea unei vederi sănătoase care îmi va crește gradul de satisfacție. Dinții mei, care alimentează zâmbetul, sunt semnificativ mai curați și mai strălucitori de când am optat pentru guma de mestecat Orbit fără zahăr, cu aromă de afine.

Source: https://neculaifantanaru.com/gusta-ma-prin-impresia-vizuala-II.html

Gustă-mă prin impresia vizuală (I)

On Ianuarie 11, 2022

Ceea ce simți când intri într-o anumită stare depinde de imaginea pe care ți-o formezi despre calitatea obiectului care îți trezește anumite senzații, percepții și emoții.

Mi-am cumpărat un pachet de gume de mestecat Orbit, cu aromă de afine, fiindcă îmi oferă un gust proaspăt și aromat, garantând în același timp o respirație proaspătă și plăcut mirositoare. Este adevărat că în general gumele de mestecat nu asigură un aport echilibrat de nutrienți care să ateste faptul că alimentația poate îmbunătăți sănătatea fizică sau mentală, dar pot spune că Orbit declanșează în mine acea senzație de bun gust care m-ar îndemna să cumpăr din nou.

Este vorba mai mult despre o necesitate de bază, la fel ca alimentația, pentru cei ca mine care au terminat un program de antrenament intensiv și exigent. Trebuie să mă simt fresh, încât să respir un alt aer, să nu simt nicio apăsare, nicio solicitare a mușchilor sau a nervilor, și asta pornește de la senzațiile de care în mod uzual nu am parte, fapt ce abate oboseala susținător, chiar și gândirea o abate de la rutină.

Guma de mestecat Orbit este, până la urmă, o lume închisă într-un om, un mod de a face trimitere spre plăcerea de a străbate o lume pe care în bună măsură nimeni o detestă. Nu degeaba, îmi rezerv plăcerea de a face parte dintr-o lume unde pot face ce vreau eu fără consecințe. Sportul, distracția, ruperea de realitate, devin și ele parte a acestei lumi.

Așadar, guma de mestecat Orbit poate să furnizeze plăcerea de a descifra lumea în felul micului – mare cercetător chimist, care deslușește într-o senzație plăcută mecanismul gustului ce manipulează serios o lume întreagă prin modificarea percepției asupra calității compușilor care se găsesc în alimentație: zahărul sau aromele, amidonul sau diverși antioxidanți.

Leadership: Percepția față de sinele tău poate să completeze amănuntele insolubile dintr-un produs care nu se învechește, conform unei experiențe de focusare asupra unei senzații exclusiv subiective?

Măcar pentru o perioadă scurtă de timp, zic că sunt parte a unei lumi care nu se vrea schimbată, din care nu se poate evada, o lume care deși se închide în modern și cochet, nu trebuie judecată decât prin prisma senzației pe care o aduce la centrul comun, adică impresia de relaxare, impresia de prospețime și de "aerisire a interiorului".

Orbit trimite spre corp semnale fiziologice că va intra în organism ceva dulce și aromat, fiind și asta un fel de atracție față de un produs care nu necesită prescripție medicală, dincolo de starea de bine pe care o provoacă în momentele de relaxare. Şi ce mi-aș mai putea dori atunci când mestec Orbit decât să-mi induc o stare de echilibru și de detașare, alături de un control mai bun asupra reacțiilor fizice și emoțiilor. Cât mi-aș dori ca această dispoziție să nu mai treacă !

Ca urmare a acestei lumi, aflată în zona gustului și a aromei naturale, în care guma Orbit este suverană și îi răsplătește pe cei ce cred în ea, prilejuind o stare de de bine, o stare de pace interioară, ei bine viața fizică (cu binecuvântările interiorului meu) începe să împodobească experiențele lumii exterioare cu percepția unei relaxări care mă deconectează de la zilele posomorâte.

În lumea înconjurătoare foarte des se constată prezența unei diversități de asociații între simțuri și lucrurile spuse simțurilor, între plăceri și gusturi variate, dar nimic nu se compară cu acea experiență interesantă a satisfacției pe care o dă relația dintre bun gust și senzația plăcută de răcoare și prospețime.

Leadership: Poți să scoți în evidență fundalul unei imagini încărcată de senzații, printr-o amplificare a percepției îndreptată asupra impresiei de autenticitate pe care ți-o oferă experiența unui gust inconfundabil?

De altminteri, întrucât gustul trebuie judecat prin natura senzației pe care o dezvoltă la nivel de cortex și neocortex, chiar dacă nu se poate asemui cu senzația pe care aș avea-o dacă aș sorbi din "elixirul nemuririi", acea ambrozie de care se vorbește în ospețele zeilor, el îmi dă totuși ocazia de a mă delecta cu percepția unui desert mai puțin obișnuit, dar la fel de aromat și delicios ca un sirop de tartă dulce (doar ca neavând culoarea roșu aprins).

În coordonatele viziunii mele, suveranitatea gustului pe care îl dă guma de mestecat Orbit cuprinde absolut toate lucrurile: gustul pentru aventură, gustul pentru ceea ce ține de energii la un alt nivel, sau gustul pentru rafinat, unic, frumos. Ar mai fi gustul pentru experiențele care se aliniază vieții normale, dar pot include aici și gustul pentru un comportament echilibrat.

Acum, nu mai sunt în stare să constat prezența unei diversități de senzații și gusturi, în încercarea de realizare a unei imagini sintetice, ci mă confrunt cu amintirea ideilor dobândite de pe urma percepției unei experiențe rafinate. Gustul gumei de mestecat Orbit este tot atât de falnic ca un vizir și tot atât de măreț ca un sultan.

Într-adevăr, gura mea n-a uitat gustul care i-a anulat uscăciunea din timpul efortului, și încă păstrează pe limbă aroma splendidă de poveste, dintr-o bucățică din *"1001 de nopți întunecate"* pe care o dă amintirea feciorului de crai, pe nume Iasmin, a cărui guriță, cea cu dinți de nestemate și cu limbă de trandafir, zemuia o vorbă dulce care te făcea să lași uitării trestia de zahăr. El spunea că niciun gust nu este exact la fel ca altul.

Eu am să aștept până ce se va duce gustul, până ce alt gust mă va prinde în aromele sale. Apoi, pecetea tăcerii se va așterne pe buzele mele, și voi înceta să mă plimb visător pe drumuri lungi.

Leadershipul are ca punct de tangență manifestarea unei senzații de plăcere concepută pe fondul unei experiențe de cunoaștere ce începe de la o proprietate semnificativă a unui lucru și se continuă cu forța de sugestie a unei imagini simbol

Gustă-mă prin impresia vizuală dacă vrei să înțelegi starea care mă domină în diferite momente. Se vede că am în minte omul special care combină procesele neuronale, senzațiile și percepțiile, spre folosul unui monografist excepțional care caută, în toate amănuntele trăirilor elementare, o nouă formulă de aplicare a cunoașterii de sine.

Source: https://neculaifantanaru.com/gusta-ma-prin-impresia-vizuala.html

Hannibal în fața porților Romei

On Octombrie 11, 2010

Schimbă-ți atitudinea și convingerile găsind acel element distinctiv din natura ta care să-ți susțină și întrețină motivarea.

În romanul "Aleph"renumitul scriitor Paulo Coelho discută despre epopeea lui Hannibal, unul dintre cei mai de seamă conducători ai tuturor timpurilor.

Romanii se așteptau la o bătălie maritimă, de vreme ce cele două orașe erau despărțite doar de câteva sute de kilometri de mare. Dar Hannibal a înfruntat deșertul, a trecut strâmtoarea Gibraltar cu o armată uriașă, a străbătut Spania și Franța, a traversat Alpii cu soldați și elefanți și a atacat imperiul prin nord, această strategie constituind una dintre cele mai mari epopei militare despre care s-a scris vreodată.

Şi-a înfrânt toți inamicii pe drum și deodată (fără ca astăzi să știe cineva de ce) s-a oprit în fața porților Romei și nu a atacat la momentul propice. Rezultatul acestei indecizii: Cartagina a fost ștearsă de pe hartă de către legiunile romane. Hannibal s-a oprit chiar atunci când succesul i-a surâs, și pentru asta a plătit un preț mare. A fost învins de șovăiala din ultimul moment.

Leadership: Faci „click" pe elementul primordial din natura ta care poate aduce un trafic de calitate spre un model de performanță acoperit de garanție cu condiția reîntăririi unor ocazii de a schimba decisiv cursul lucrurilor?

Dacă ai fi în locul lui Hannibal, ți-ai lăsa hotărârile la toanele clipei și ai lăsa să-ți scape victoria? Ce anume din natura ta te poate face să te răzgândești în ultimul moment?

Cred cu tărie că natura fiecărui individ este constituită din două elemente distincte: un element bine structurat în conștiință, care constituie suma tuturor speranțelor și idealurilor sale, și un element care este condiționat de realitatea exterioară creată prin actul cunoașterii anumitor aspecte care blochează dezvoltarea sa – care nu poate fi înlocuit în ultima clipă de primul element.

Deci, felul în care acționăm depinde de actul cunoașterii propriului nostru univers interior, dar este condiționat cumva și de realitatea exterioară. Totul se reflectă în conștiința noastră, care așa cum observa cineva, este o oglindă a lumii exterioare. Nu numai atât. Această oglindă reflectă adevăratele noastre calități - puse în diverse situații de viață.

Iar dacă ne întrebăm de ce Hannibal s-a oprit în fața porților Romei, deși ar fi putut s-o cucerească atât de ușor, ei bine, acest lucru se datorează unui fenomen psihologic numit *Self-Intimidation* tradus prin "Uau, nu-mi vine să cred, e mult prea ușor". Este ceva de neașteptat, nu-i așa? Adică să ai un scop atât de înalt, pentru care ți-ai da și viața, să cucerești o lume desprinsă parcă dintr-un vis magnific, acest lucru merită totuși un moment de reflecție, un moment de gândire în plus, un moment de introspecție. Un ultim moment de admirație.

Același lucru se întâmplă când pleci într-o călătorie, într-un loc minunat precum Taj Mahal din India. Când te afli la o aruncătură de băț de magnificul monument, nu dai pur și simplu buzna înăuntru, nu-i așa? Mai întâi îl admiri pe din afară, faci o grămadă de fotografii, scrii câteva memorii în jurnal, suni câțiva prieteni ca să le spui ce minunat este acolo, etc. Şi la

sfârșitul zilei, după ce s-a obișnuit sufletul cu toate vederile din jur, parcă ai vrea să vezi și cum este înăuntru, nu-i așa?

Un lider adevărat știe că cea mai bună variantă a unui eșec umilitor este credința într-un miracol.

Atunci când ajungem într-o situație nouă ne confruntăm cu multe schimbări și suntem supuși noi înșine multor schimbări. Este necesar să ne auto-încurajăm și auto-disciplinăm să acționăm după cum ne dictează conștiința, și nu după cum ne dictează realitatea exterioară, dar în corelație cu ea. Cu alte cuvinte în situații noi cred că este mai important să facem "click" pe primul element al naturii noastre și să ne asumă responsabilitatea de a urma până la capăt idealurile, dar ținând cont și de realitățile înconjurătoare.

Nimeni nu știe cu adevărat de ce s-a oprit Hannibal în fața porților Romei, deși v-am relatat punctul meu de vedere. La fel cum nimeni nu știe cum vei acționa tu când vei ajunge la "porțile" deschise prin care trebuie să treci pentru ca succesul tău total să fie garantat. Reușita ta va fi condiționată de convingerile și valorile tale la care te vei raporta în ultimul moment - de lumea care se reflectă în conștiința ta și care îți influențează hotărârile.

Așadar. elementul primordial din natura ta care poate aduce un trafic de calitate spre un model de performanță este acel Self-Intimidation din care poate să rezulte nedreptățirea destinului pentru c-ai rămas fidel credinței în miracol. Uneori ajungi să nu poți schimba cursul lucrurilor tocmai fiindcă ai ajuns mult prea departe cu credința, iar Divinitatea nu răsplătește întotdeauna un destin prea spectaculos tocmai fiindcă omul și-a pus mai mult decât trebuie nădejdea în rezultatul unei fericiri lumești, trecătoare, egoiste, mai degrabă decât în existența unui ideal spiritual care previne anarhia.

Încurajarea îl ajută pe om să-și atingă potențialul; îi dă puteri, oferindu-i energia să meargă mai departe atunci când se oprește din cauza unei chestiuni de conștiință. Pe tine cine sau ce trebuie să te susțină și să-ți întrețină motivarea?

E vorba de acel un element salvator care te ajută să-ți joci cartea până în ultima clipă – acel element din natura ta care îndepărtează orice îndoieli asupra respectabilității propriei tale persoane și a propriilor tale idealuri.

Semnul profetic al slăbiciunii în leadership este garanția unei victorii utilizată ca factor determinant al unei stări de siguranță totală construită pe fondul unei credințe care nu numai că cere, dar și comandă.

Eu cred că adevărata credință se traduce prin trăirea propriu zisă a mesajului evanghelic în viața de zi cu zi, nu printr-o acțiune egoistă din care se înțelege că se poate atinge fericirea de unul singur, sau doar pentru sine. Așadar, visează să schimbi o lume care să reprezinte un loc mai bun în care să poți trăi, nu să schimbi o lume doar pentru că acest lucru îndreaptă focusul minții spre propria persoană.

Hannibal în fața porților Romei scoate în evidență realitatea cu care te poți confrunta și tu pe ultima sută de metri – chiar atunci când te afli în situația de a-ți atinge scopurile. Ce-ți spune conștiința? Te simți în siguranță să faci pasul către reușită? Există vreun impediment care să-ți anuleze motivația chiar atunci când ai ajuns pe cea mai înaltă culme?

Schimbă-ți atitudinea și convingerile găsind acel element distinctiv din natura ta care să-ți susțină și întreține motivarea.

Concluzie: Un lider trebuie să fie un bun strateg. Atunci când și-a pus la punct strategia se presupune că a luat în considerație toate opțiunile posibile, toate alternativele și este pregătit să acționeze spontan și eficient în toate neprevăzuturile. Un singur moment de slăbiciune este suficient ca să fie învins. O singură clipă de îndoială care îi "sabotează" acțiunile poate fi fatală – după cum, având unul sau mai mulți ași în mânecă în situații neprevăzute, înseamnă să aibă un adevărat colac de salvare pe apele învolburate ale unui "ocean" în plină furtună.

Source: https://neculaifantanaru.com/hannibal-in-fata-portilor-romei.html

Harta leadershipului

On Octombrie 26, 2010

Poposește mai des în pragul artei leadershipului, ostenindu-te cu multă grijă să deslușești sensurile sale.

În cartea " *Fiecare pacient spune o poveste* ", scriitoarea Lisa Sanders povestește despre doctorul Wainapel, a cărui vedere fusese grav afectată. Cu toate acestea el își practica încă foarte bine meseria. Întrebându-l cum de poate să consulte un pacient, deși nu vede aproape deloc, doctorul Wainapel i-a răspuns:

- Pacienții mei află destul de repede că nu văd aproape deloc, dar partea ciudată e următoarea. Își aduc IRM-urile, fiindcă vor ca eu să mă uit pe radiografiile lor. De ce fac asta? Doar știu bine că eu nu văd. M-am gândit des la acest paradox – de ce să aduci imagini unui om despre care știi că este orb? Ei bine, ei nu vor ca eu să le văd. Nu îi interesează asta. Ei vor să-i ajut să vadă ce se întâmplă. Vor ca eu să-i ajut să înțeleagă. Asta este, de fapt, treaba mea. Ca oricărui alt doctor.

Leadership: Practica ta poate fi înțeleasă convențional în termenii contribuției aduse la obținerea unei victoriii asupra suferinței, prin reinventarea monumentului primordial de a accede la spațiul unei realități invizibile?

Leadershipul are la bază o axiomă: pui în practică ceea ce știi. În cadrul celor mai bune relații cu oamenii, în devenirea ta ca lider, trebuie să dai frâu liber abilităților tale, dar totodată trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai învățat de la ceilalți profesioniști, și să pui în practică ceea ce ai asimilat de la ei. Dacă nu ai înțeles arta conducerii, atunci înseamnă că nu ai fost capabil să "vezi" esența pe care o creează aceasta, înseamnă că rolul pe care trebuie să-l îndeplinești nu funcționează la adevărata capacitate.

Unicul factor important în clădirea relațiilor personale și profesionale este disciplina. Fără ea ești ca și cum ai pune mâna pe o hartă, dar care nu-ți arată exact unde te afli. Disciplina în relația cu mai marii profesioniști (mentori) este cheia care își permite progresul, este singurul mijloc prin care poți să înaintezi printre contradicțiile pe care, în ambiția ta spre desăvârșire, nu le prevezi și pe care nu poți să le rezolvi. Disciplina înseamnă să faci totul cum se cuvine, înseamnă să înțelegi acele suporturi reale pe care trebuie să te bazezi ca să obții performanța.

Primul sens al leadershipului este acela de a acompania oamenii în a se regăsi și conecta cu conținutul valoros din interiorul lor. Al doilea sens al leadershipului este acela de a te vedea în mod repetat în ipostaza unei deschideri către transparență, pentru a satisface o nevoie emoțională, nu pentru a obține atenție. Al treilea sens al leadershipului este acela de lege existențială și spirituală, prin care o ființă specială poate extinde accesul oamenilor la o realitate care depășește orice înțelegere, fiindcă poate rezolva o problemă acolo unde aparent nu există soluții.

Pentru a descifra harta leadershipului este absolut necesar să cunoști "limbajul" pe care îl folosesc profesioniștii, cu alte cuvinte trebuie să dispui de un mentor care să te ajute să înțelegi cu adevărat "ce se întâmplă" în leadership.

Spațiul unei realități invizibile reprezintă acea formă de contact cu un adevăr care, din punct de vedere medical, nu poate fi în niciun fel înlăturat, și care iese la iveală numai atunci când inima ta accepta să creadă cu tărie în el (chiar dacă nu îl înțelege).

Așa cum secretul unui doctor constă în observarea atentă a detaliilor - cu cât mai minuțioasă cercetarea, cu atât mai reușite sunt rezultatele - tot astfel secretul unui leadership eficient constă în capacitatea de crede în profesionalismul altora și de a conta pe ajutorul unui mentor. Trebuie să crezi mai întâi în cel ce îți furnizează o mai clară, o mai proaspătă înțelegere a complexității artei de a conduce, și apoi să-l urmezi.

Harta leadershipului și realitatea pe care o percepi tu nu sunt identice. Majoritatea greșelilor de interpretare a acestei hărți apar din cauza faptului că scapi din vedere esențialul a ceea ce trebuie să știi, esențialul a ceea ce trebuie să înțelegi și să respecți. Dacă nu există o corespondență directă între ceea ce indică harta și ceea ce ești tu în realitate, înseamnă că nu ai ajuns la acel prag al evoluției încât să-ți poți explica totul.

Este nevoie de cineva cu o "vedere" mai bună decât a ta ca să te îndrume spre înțelegerea hărții leadershipului? Trebuie să consulți un "doctor" a cărui responsabilitate constă în interpretarea cât mai corectă a hărții? E nevoie de cineva ca să calculeze exact destinația spre care trebuie să te îndrepți? Care este esența care reiese din inspirația și din ajutorul lui?

Reinventarea monumentului primordial de a accede la spațiul unei realități invizibile presupune o trecere de la o dominantă empirică a profesiei (executarea precisă a meseriei) spre idealismul credinței bazat pe concluziile apărute în urma unor dovezi și argumente care pot dovedi existența unei cauzalități superioare, indirecte.

Harta leadershipului este o reprezentare ce poate fi descifrată numai cu ochiul unui specialist, al unui mentor care percepe esența lucrurilor altfel decât tine. Capacitatea ta de a conta pe el îți ridică sau îți coboară nivelul de pregătire.

Poposește mai des în pragul artei leadershipului, ostenindu-te cu multa grijă să deslușești sensurile sale – de la ceilalți profesioniști.

Concluzie: Ca și în alte domenii, și în leadership totul se învață. Numai cu ajutorul mentorilor, prin experiența proprie și a celorlalți vei câștiga abilitățile necesare de a găsi traseul corect pe harta leadershipului. Pornind de la noțiunile de bază, însușindu-ți experiența altora, învățând din reușitele, dar mai ales din greșelile altora, dezvoltându-ți capacitățile necesare de analiză și sinteză, vei putea ajunge la punctul terminus, când vei fi apreciat pentru excelență. Pe acest traseu vei întâmpina obstacole mai ales de natură "umană", vei fi singur însoțit de maeștrii care te-au călăuzit și te-au învățat meserie. Şi va trebui să decizi de vrei să mergi înainte sau de vrei să te întorci de unde ai plecat.

Source: https://neculaifantanaru.com/harta-leadershipului.html

Harul de a trăi sub semnul artei

On Iulie 09, 2018

Evaluează obiectiv modul în care îți utilizezi cunoașterea, încât opera ta să restaureze cu mijloacele desăvârșirii artistice încrederea într-o nouă eră a evoluției esteticii.

Ştiința este o pictură trăită la intensitate maximă, o infuzie consistentă de creativitate aparținând unor niveluri diferite de experiență. Alteori, ea reprezintă o exprimare plină de fervoare, încordare și exigență, obținută cu precădere din tensiunea dramelor și conflictelor existenței reale. Ceea ce trăiesc în mijlocul vizualizării de aspecte și elemente de detaliu, admițând că hazardul singur a creat tot ce văd în jur, seamănă cu un dialog viu între cele trei culori primare: roșu, galben și albastru. Dar, totodată, înseamnă să accept rolul atotputernic al întâmplării și al necesității de conservare a diversității biologice în evoluția vieții.

În limbaj artistic sesizez aceeași notă rafinată a tonurilor complementare, prin aluzii și trimiteri de tip postmodernist, între transparență și poezie, între rațiunea primordială a existenței și determinarea instinctuală a scrisului, menținute în starea de maximă strălucire și saturație. Demonstrativ, construiesc acea simbioză energetică absolut necesară ce vine să intensifice forța de iradiere a cuvântului plin de miez, scris cu mult har, cu mult talent și cu multă dăruire, dominat de acea tendință de apropiere între puterea de a îmbrățișa universul și puterea de a exalta sentimentul vieții.

O minte sclipitoare nu-și refuză niciodată biruința unei negocieri cu timpul într-un spațiu alternativ, al reflecției și visării. Ea trăiește o ambivalență determinată de o epistemologie a profunzimilor, deci nu-și declină apartenența la conduita artistică a unui estetician care știe să transforme orice idee într-o compoziție, orice obiect banal în calități atât de desăvârșite că par umane. Ştiința artistică, prin investirea culorii cu energia radiantă a vieții lăuntrice, se înrudește cu raportul de forțe simbolice, de elanuri și calități emoționale care nu-l pot lăsa indiferent pe privitor.

Cine întinde o mână tremurândă timpului, desprins din tema unui tablou de Salvador Dali, pe care persistența memoriei îl îmbrăca tot mereu cu alte semnificații, va fi atins de acea magică emoție care se cheamă ATRACŢIE, de acea minunată sclipire de geniu caracteristică compozițiilor de neuitat ce impresionează printr-un fior al mirării în fața lucrurilor esențiale altfel văzute și tratate.

Leadership: Îți demonstrezi competența de a desfășura o activitate continuă, ca un factor motivațional constituit în procesul educației artistice care determină disponibilitatea ta de a reveni mereu la poziția de "formidabil"?

În arta cea mai pasionată, pe care doar filosofia ideilor pure o ridică la rang de chintesență a științelor inovatoare, există o opinie unanimă, o nuanță de adevăr bine justificat, o lege valabilă până la sfârșitul lumii, tributară teoriilor despre schimbare. Că dacă până la vârsta de 35 de ani nu ți-ai însușit tainele vreunei arte, dacă nu ți-ai definitivat un stil propriu de creație și de armonie cromatică, și dacă n-ai făcut o schimbare majoră într-o anumită știință, recalculându-i coordonatele de la un pol la altul, atunci cu certitudine nu vei mai reuși s-o faci niciodată. Ești doar un diletant !

În acest caz, după cum cere rigoarea execuției tehnice care nu oftează și nu dă ochii peste cap în fața splendorilor artistice, trebuie să faci distincție între influențele anumitor gândiri și mărturiile materiale ale științei, în marea ecuație a unui intelectualism de inspirație extrem de rafinat.

Nu vei fi niciodată încântat să cunoști un om care deține vreo funcție sau poziție importantă în societate, dacă știi că toată viața lui a fost un mare ZERO la capitolul știință, arta ocolindu-l cu o încăpățânare aproape de neînțeles, cu un viraj scurt spre o mare afundătură, numită: delăsare.

Poziția de formidabil îi este atribuită artistului care știe că opera nu-i mai aparține din momentul ce a închinat-o științei, ea devenind o emanație a inspirației care oferă lumii ocazia de a descoperi nivelele profunde ale ființei sale. Cu ce rezonează numele tău: cu o funcție publică sau cu o mare descoperire științifică pusă pe seama scopurilor superioare ale artei?

Leadership: Îți înțelegi realizarea de sine ca o formă de îmbogățire, de stilizare sau de spiritualitate obținută în urma unui efort de creație care duce la o operă derivată originală?

Dacă te pui în locul autorului acestui articol, încercând să privești viitorul civilizației tehnice și viitorul educației artistice, atunci probabil îți vei plimba ochii peste rândurile scrise mărunt cu cerneală veșnică, ca și când ai încerca să le previzionezi reacțiile. Imediat acțiunii acesteia luându-i locul contemplarea artistică, sentimentul că formezi o entitate superioară de condiție umană prin modelarea tuturor formelor din exterior într-un nou conținut artistic.

Mintea ta va întâlni lucruri agățate de zidurile caselor, expuse pentru vânzare, va fi înconjurată de un număr uluitor de linii, forme, combinații decorative alese, culori vii, pastelate, dar și de tonuri închise. Acestea marchează nuanțele viitoarelor forme de expresie. Cu timpul vei încerca să stabilești o limită între kitsch și arta veritabilă.

Scrisul cel mai inspirat surprinde arta desăvârșirii unei lumi ce se poate constitui din orice lucru mărunt care îți iese în cale, tot așa cum perlele se formează dintr-un bob de nisip în interiorul unei stridii.

Leadership: Ești pregătit să împlinești ceva ce există în stadiul germinativ al zestrei tale naturale ce tinde către actualizarea unor noi potențialități de rezonanță perspectivală?

Tocmai citeam un articol despre Sir Tim Berners-Lee, supranumit „părintele Internetului". El n-a deținut o funcție publică importantă în societate, dar tot prezentul și viitorul lumii a depins de el încă de la vârsta de 34 de ani când a inventat World Wide Web-ul. Practic, el a fost mai important pentru schimbarea tehnologiei și a formei societății decât toți președinții marilor state ale lumii.

În ceea ce privește arta, citeam undeva că Leonardo da Vinci s-a educat singur pentru a învăța să citească scrisul de mână al naturii, care poate fi văzut peste tot: în aripi, în cojile de ou, în nori, zăpadă, gheață, cristale și alte alăturări întâmplătoare. El a folosit această înțelegere în căutarea de noi idei și soluții la probleme. Probabil putea scoate idei și dintr-un pantof de comis-voiajor.

Şi unul și altul, într-un fel asemănător, au atins aceeași coardă sensibilă a puterii de creație născută din curiozități provenite din lumea științei și a mediului înconjurător. Vedeți? Lumea întreagă și tot progresul societății, într-un dialog cu un Dumnezeu care se descoperă numai prin credință, adică prin înțelepciunea experienței și a studiului individual, se sprijină de fapt pe creativitatea artiștilor și a oamenilor de știință care au ajuns prin propriile forțe la pocalul Sfântului Graal.

Fără ei, probabil c-am fi rămas atât de în urmă, la stadiul de "schelet de poveste" într-o

noapte universală ce n-a avut niciodată zori pentru progresul omenirii.

Personal, nutresc un mare respect pentru artiști și oamenii de știință, în nici într-un caz pentru indivizi care ocupă diverse funcții publice. Pentru că numai de la primii am într-adevăr ce învăța că să schimb în mod fundamental o întreagă societate.

Leadershipul atins de influențele artei va putea genera schimbarea unei întregi societăți numai dacă reflectă fundamentul atitudinal pozitiv și constructiv care creează premise pentru actualizarea unor noi motivații ale învățării bazată pe percepția imanenței creatoare, nu pe teorie.

Harul de a trăi sub semnul artei este parte a unei formulări care redă autentic chemarea spre culmile marilor idealuri umane, spre a naște impulsuri noi, inovatoare și pline de viață, de tipul: "Bucurați-vă de fiecare lucru mărunt și apreciați-l la adevărata lui valoare, el face marea diferență ! "

Evoluția esteticii începe cu o descriere captivantă a felului în care abordezi lucrurile din perspectiva raportării la valoarea actului artistic, la consumul de unicitate și la realul redus la un corespondent metaforic.

Source: https://neculaifantanaru.com/harul-de-a-trai-sub-semnul-artei.html

Hățurile egal întinse ale celor doi armăsari

On Noiembrie 06, 2014

Încearcă să-ți însușești o gândire care poate fi aplicată în experiența de transformare a „întregului", parcurgând drumul invers al creației firești.

Artist autentic, Serghei Eisenstein se aruncă totuși în apele subiectului, încercând să și-l însușească, să parcurgă drumul invers al creației firești. Se apropie de subiect cu eforturi, dar cu sinceritatea proprie omului de artă, cu probitate artistică adică. Acceptă situația și caută să-i facă față. Asistăm la un chin insolit; cunoaștem calea obișnuită a creației sale. Acum, lucrurile sunt inverse: "enunțarea imperativului a premers dezvoltarea firească a scenei pornită de obicei nemijlocit din necesitatea interioară, din elanul lăuntric care, evitând formula, tinde îndată spre forma imagistică gata dobândită."

Metoda obișnuită de creație trebuie așadar abandonată. De aici acea dificultate extremă, unică până acum în creația sa. Soluția? Trebuie să tatonezi, să probezi (în sensul croitorilor), să joci acest joc de hazard al ofertei și al cererii pe care îl câștigi de la sine atunci când ții hățurile egal întinse ale celor doi armăsari – gândirea logică și imaginația – pe care îi lași să gonească împreună spre același țel comun: reprezentarea figurativă adecvată a întregului. *****

Leadership: Poți să ieși din monotonia imperfecțiunii prin dezvoltarea abilității de a comunica o anumită filosofie a gândirii ?

Drumul invers al creației, după deprinderile profesionale ale unui regizor, anihilează sentimentul propriei insuficiențe, al neputinței și limitării, deschizând calea spre deprinderea unei virtuți înalte: aceea de a da semnificație unei „inteligențe capabile de a învăța din experiență".

Cel născut cu predispoziții pentru artă, spre a putea percepe o senzație nouă de claritate și motivație, apelează la reprezentarea figurativă a realității, preconizând exprimarea esenței lucrurilor, a dinamismului formei, unind pe această cale sensibilul cu spiritualul.

Mai exact, drumul invers al creației desemnează procesul de construire al unei noi filosofii plasată în mijlocul evoluției artei, din care transpar progresiv reflexivitatea și desăvârșirea, fiind privit ca un izvor de inspirație în descoperirea de modele noi de gândire. Face referire la rolul artistului de a ieși din monotonia imperfecțiunii care este o stare de așteptare, un fel de staționare într-o zonă în care imaginația obosește iar realitatea își pierde din ce în ce mai grav contururile, devenind evanescentă, derutantă.

Leadership: Urmezi calea obișnuită a creației, atribuindu-i o nouă formulă existenței ei anterioare?

Abilitatea de a comunica prin intermediul artei o anumită filozofie a gândirii prin originalitate, profunzime, dar și printr-o anumită încărcătură emoțională, nu poate să ducă la neglijarea a ceea ce cunoaștem grație metodelor obișnuite de creație. Dar, față de alte forme de practicare ale artei care nu lasă o anumită libertate de exprimare și improvizație, ea aduce modificări asupra mijloacelor iscusite de articulare a puterii de a vedea perfectul din imperfect, care nu se bazează nici pe simțuri, nici pe rațiune, ci exclusiv pe logică și imaginație.

Un fel de prelungire a stării de spirit care duce la testarea exigențelor de stil, calitate și tendințe, fără neglijarea obiectului specific cunoașterii meșteșugite care implică convingerea excelenței că pentru a obține cu adevărat o valoare din ceea ce creezi, este nevoie de o anumită autonomie, fie și relativă, de o anumită finețe în reprezentarea modelului de gândire.

Căci o îmbinare armonioasă între cunoașterea, interpretarea și prezentarea artei într-o formă cât mai inteligibilă, dar și captivantă, pentru un auditoriu variat, în care naturalul și realismul se combină într-un univers al imaginației foarte bogat, are totuși la bază un simț al logicii și al pregătirii.

A urma calea obișnuită a creației, atribuindu-i o nouă formulă existenței ei anterioare, înseamnă să te îndepărtezi de punctul în care nu-i mai poți asigura o valoare majoră prin fixarea amprentei tale personale în memoria lumii. Așadar, avem de-a face cu o renaștere a propriului spirit, criteriu primordial în activarea unui model de artă ca repetiție nelimitată a anumitor tipare aparținând trecutului, ca o continuare firească a experienței acumulate.

Leadership: Optezi pentru utilizarea unei „rezistențe de intrare" de valoare mare sau de valoare mică?

În ceea ce privește legătura artei cu leadershipul, focalizându-ne atenția numai asupra acelui concept mai cuprinzător al logicii care contribuie la asigurarea obiectivității și corectitudinii rezultatelor obținute prin actul creației, susținem nemijlocit existența unei relații de reciprocitate între două obiecte: unul al gândirii, celălalt al trăirilor, întrebuințate concomitent.

Dar întrebuințate în așa fel încât concluzia pe care o trag evaluatorii, în funcție de efectul a ceea ce poate fi considerat semnificativ și estetic, să confirme orientarea creatorului spre cultura calității, a naturaleței în exprimarea ideilor, poate chiar a transparenței, dar în special spre o cultură a inovației și perfecțiunii.

„Rezistența de intrare" de valoare mare sau mică utilizată în cadrul leadershipului, în procesul complex de înnoire al creației, corespunde formei de a judeca orice aspect din perspectiva științei situate între rațional și imaginar, împiedicându-te să produci o transmitere autentică a artei, și din perspectiva interiorității situată dincolo de limitele înțelegerii celorlalți, care îngreunează transmiterea învățăturilor proprii.

Rezistența este o măsură a forțelor de interacțiune dintre elementele de concepție și de sens atribuite creației, care pot să apară în cursul procesului de remodelare a propriei gândiri, integrându-se în mod stabil în configurația unui nou model de reprezentare a ceea ce vrei să transmiți.

A-ți însuși o gândire care poate fi aplicată în experiența de transformare a „întregului" înseamnă a dispune nu numai de o sumă de idei și valori de referință cu care să realizezi comparații și poziționări în raport cu sinele și cu lumea, prin intermediul creației. Ci înseamnă ca acestea să aibă mai ales o aplicativitate practică în viața reală.

Arta este drumul parcurs de la filosofie la creație spre înseși rădăcinile fenomenului numit "joc de hazard al ofertei și al cererii" în sensul constituirii unei atitudini a spiritului care proiectează asupra lumii o strălucire proprie.

Hățurile egal întinse ale celor doi armăsari vizează cele două operații de întreținere ale capacității de creație: gândirea logică și imaginația.

Leadershipul nu este o proiecție a imaginarului ce stimulează evoluția pe care mintea omului o creează spre a evada departe de realitatea autoimpusă. El cere o anumită logică în acele raționamente care generează acțiuni îndreptate spre refacerea, menținerea, respectiv dezvoltarea unei anumite mentalități, unei anumite laturi a personalității. Îți dă niște coordonate și te ghidează spre o nouă experiență a exprimării de sine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil (II)

On Octombrie 06, 2015

Prețuiește tot ceea ce reprezinți în marea ecuație a științei, prin activarea abilității de a te conforma unui „înainte" care nu a mai existat niciodată.

Sublim, se ridica din interior spre exterior întrebarea din mijlocul magiei: „Încotro te întorci pentru a putea realiza pași uriași înainte?"

În fața acestei întrebări preferențiale, împinse până într-un punct extrem, mi-am împărțit părerile în două. Pe de o parte viața lua forma unui semicerc larg, continuându-și ascensiunea până la întâlnirea cu moartea. Pe de altă parte moartea survenea ca urmare a prelungirii vieții. Prin urmare, alteritatea se putea distinge la orizontul unei conștiințe care trebuia regândită prin intervenția impulsurilor inerente de tip contrar. „Of course I know everything / But you don't know my thinking."

Eram parcă prezent pe scena unui Alter Ego care aproape îmi substituise întreaga ființă prin faptul că îmi aducea în imaginea vieții o poveste mult mai sobră decât m-aș aștepta, o particularitate a deviației de la simplitatea cu care trebuie abordată realitatea. Ca într-o călătorie spre lumea lui Dante, unde nimic și pe nimenea n-ai mai recunoște, în care nu ai cum să vezi decât umbra ta într-o dispută cu reputația ei.

Asemenea purgatoriului, în acest spațiu ambiguu, un adevărat nucleu de particularități ale memoriei "Cache" explicate prin modelul fenomenului de intersectare a două planuri distincte, în acest pasaj obligatoriu pe drumul producerii cunoașterii absolute, eram condiționat de o singură regulă: "Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil".

Leadership: Semnificația pe care o dai formării unei concepții de sine adecvată realității, te face să întrebi dacă viața unei singure persoane poate fi atât de palpitantă în cursul unei experiențe de tip "revelația unei lumi ascunse"?

O concepție de sine adecvată realității se formează prin prisma unei experiențe de viață pusă sub semnul confruntării cu trăirile unei eveniment ce are loc în sfera acțiunii voinței de a crea o conștiință lucidă în fața absurdității lumii pe care o cutreieri. O lume care oricând își poate schimba coordonatele, putând să degenereze într-o contemplare de adâncă visare.

Era aici o perspectivă înaintată, ca o lumină puternică ghidându-mă spre o nouă intensitate. O putere sporită de conștientizarea unei lumi ascunse, în care apăream ca o realitate după care nu poți pune punct. Eram dublura unui om închis în dublura unei alte realități decât cea știut adevărată?

Ce putere mă claustrase în acest joc supus geografiei alterității? Ajunsesem parcă la capătul unei scări largi, cu trepte separate în mod egal. Aș fi luat în brațe neobositul avânt al înstrăinării de tot ce nu-mi e de folos, de la faptul că nu-mi găsesc locul în suma tuturor cunoașterilor. Ca apoi să cobor pe treptele de marmură ale misticismului, până jos, în puștiul cel mai îndepărtat. Ceva din mine refuza să ia fantasticul acesta drept realitate. "One thing is clear, the atmosphere is thin and it's cold."

Dați-mi voie să mă integrez o clipă în romanul „Perpetuum Mobile". Recunosc că mă situam la limita oniricului, gândindu-mă la tipul de evoluție conceptuală din prozele lui Artur Silveștri: dacă ele au început din linia unui surrealism, a unui realism magic, în care este greu

descifrezi granița subțire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, la fel se întâmpla și cu dimensiunea onirică a prozei mele.

Leadership: Încotro te întorci pentru a putea realiza pași uriași înainte, astfel încât să contribui la adăugarea unei experiențe de gestionare a științei în procesul dezvoltării tale?

Tot ceea ce reprezinți în marea ecuația a științei, suprapusă traiectoriei leadershipului prin activarea abilității de a te conforma unui „înainte" care nu a mai existat niciodată, intră în contact cu puterea de conștientizare a unei existențe separate. Este vorba despre un „înainte" indus printr-o gândire pretată rafinamentului interpretativ, orientat strict spre un anumit tipar de redefinire a lumii pe care o gândești ca fiind realitatea.

Printr-o astfel de existență de sine, evoluată dintr-un set de stări care te scot cu forța din rutina intelectului, reușești să trăiești într-un univers magic construit cu multă grijă. Trebuie să te întorci spre ceea ce este ascuns în tine, spre ceea ce ai fost cândva într-un plan al fantasticului unde regulile-s inversate, pentru a descifra realitatea de dincolo de dependența de a fi mereu în control, dependența de putere, deci să experimentezi o transformare a ceea ce pare tangibil prin referire la un moment în care granițele dintre posibil și imposibil se estompează.

Ficțiunea este ceea ce trăiești într-un mediu care se împotrivește influenței modelatoare a lumii, fapt care ajută să adopți o atitudine de dezaprobare a manifestărilor externe de autoritate, să-ți extinzi viziunea dincolo de ceea ce cunoști despre tine și a fi ceea ce ai vrea să fii cu adevărat. Aici, avem de-a face cu știința de a te transpune într-un personaj de poveste care își croiește singur planurile de viitor, nestingherit de vreo constrângere, fără sinuozități și opriri forțate.

Transformarea de sine este știința de a fi altcineva decât cel ce ești în realitate.

Leadership: Poți să descifrezi granița subțire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, croindu-ți drum prin rândurile unei povești scrise cu o tehnică de șaradă?

Să ne amintim vorbele marelui scriitor român, Al. Busuioceanu: *„Din umbra lumii va țâșni întotdeauna identitatea și adversitatea aceasta, creatoare veșnic de identități noi: Eu și lucrurile. Căci Universul întreg Eu îl creez."*

Dacă preferi să te întorci la o lume care nu conferă propriei tale valori și experiențe o măsură a efectului produs de conștientizarea unei noi perspective de abordare a fenomenului diversității, atunci nu vei reuși să te încadrezi în acea probabilitate de manifestare a autenticității pe care (încă) nu o cunoști.

O poveste scrisă cu o tehnică de șaradă este creația unei minți geniale care enunță, sub formă metaforică, unele trăsături specifice ale unei ființe misterioase cu două vieți: una care se cere trăită prin sentimentul de omnipotență, omnisciență, infailibilitate, și cealaltă care se cere trăită prin puterea de înțelegere a tensiunii lăuntricului (intuit prin identificare cu un AlterEgo ce devine autonom odată ce își însușește posibilitățile apărute într-un cadru subiectiv de existență).

Ceea ce constituie un criteriu de identificare a unui pas înainte spre culmile științei, luând în brațe neobositul avânt al înstrăinării de tot ce nu îți este de folos pentru evoluție, este tocmai opusul a ceea ce cunoști - the unknown - provenit dintr-un soi de extindere a

limitelor ce decurg din corelații între gânduri, idei, teorii și întâmplări reale.

Puntea care face legătura cu marea putere a experienței de a fi altcineva este străbătută permanent de impulsul stringent de a te îndrepta acolo unde nu ai fost niciodată.

Așa cum tăcerea poate avea o valoare aproape egală cu vorba, la fel necunoscutul spre care tinzi poate avea o valoare aproape egală cu știutul - dacă reușești să-l pătrunzi și să-l valorifici. Poți să descifrezi granița subțire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva?

Marea artă a explorării unui sine autentic este să fii stăpân pe o realitate construită dincolo de experiența personal obiectivă.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil este o invitație la descoperirea dimensiunii întâlnirii dintre real și imaginar, dintre cunoscut și necunoscut, făcând să vibreze la unison acea conștiință a confruntării cu limitele autoimpuse ce trebuiesc depășite pentru a evolua în continuare.

*** Notă:** Sparks - Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil (I)

On Octombrie 01, 2015

Încearcă să extragi o cantitate ponderată a fluxurilor de substanțialitate din precipitațiile unor elemente intangibile, sub acțiunea forțelor de contrast ale unei imagini ce nu conține suficientă informație pentru a o explica.

Aveam de-a face cu ceva intrinsec, nedefinit, în contextul unui zoom extrem ce mă arunca în altă dimensiune, care semăna cu o situație ce apărea absolut justificabilă în mijlocul unei nebunii izvorâte din hăul unei neliniști epistemice. "You don't know my thinking / Who I dream of / Or the gifts that I bring...from the deepest sources of my anxiety."

Era ca și când aș fi vrut să dau însemnătate unor gânduri captivante, ample și complexe, dintr-o sforțare a imaginației de a sluji spațiului unui decor de operă artistică, de o rară profunzime psihologică. Eram artistul propriei sale realități, blocat într-o memorie secundară, al cărei conținut era păstrat lungă perioadă de timp chiar și în eventualitatea unei căderi în derizoriu sau în excese.

Un fenomen extrem se manifesta printr-o cantitate ponderată a fluxurilor de substanțialitate extrase din precipitațiile unor elemente intangibile, sub acțiunea forțelor de contrast ale unei imagini ce nu conținea suficientă informație pentru a o explica. Un nedefinit plin de însemnătate, presărat cu sugestii, în care artistul din mine găsea noi forme de expresie, incluzând latura fabuloasă a unui centru al universului devenit ulterior un fel de oglindă care-mi închidea sinele în spațiul unei ființe dedublate.

Partea cea mai frumoasă a acceptării de sine, necondiționată de nicio autoritate externă, este te înțelegi pe tine însuți într-un labirint neparcurs, fără să simți nevoia să fii înțeles de ceilalți.

Fără precedent, eram rodul a unei furtuni iraționale dezlănțuite din senin, pe care doar realitatea o putea domoli. "One thing is clear / The atmosphere is thin and it's cold."

Totul mi se părea o magie înălțată din pustiul unei lumi regenerate din curiozitate, un echilibru între două entități paralele "hear and see" raportate la alte planuri existențiale, de tipul unei egalități între două expresii ale validității a priori: "viața și moartea". Legături ale celor mai deznădăjduite clipe ale existenței mele nespuse, ca și a celor mai înstelate de speranțe, diferite prin ceea ce ele puteau să elimine din identitatea intelectuală pe care mi-o alocasem dincolo de imprevizibilitatea unei călătorii în Unknown.

Dar ceea ce poartă caracterul unor variații de nuanțe, după considerațiile unui existențialism interogativ combinat ingenios cu viziunea de dincolo de lume și de veacuri, valoros din prisma sufletului și inteligenței vizionare, poate apărea sub forma cea mai perfectă a unui: "I don't have a problem with all of this".

Leadership: Poți să pătrunzi la miezul de foc al cunoașterii, plasându-te în contextul unui „zoom" extrem ce te aruncă în altă dimensiune a ființei tale?

Un artist al cărui mediu de exprimare este tipul de conținut care reiese din contestarea ordinii stabilite de conceptualitatea unei realități ce pare imposibilă, își poate verifica aptitudinile de aventurier printr-un update al dimensiunii descoperirilor constatate în incursiunea în necunoscut.

De fapt, înțelegerea de sine rezidă din cunoașterea extrasă din experiența trăită în necunoscut, prin parcurgerea unui labirint din care nu-ți poți găsi calea de ieșire decât prin proiectarea gândurilor spre o altă ordine a realității, spre o altă poveste de viață care să decurgă simultan în trecut, în prezent și în viitor, care să introducă simultan mai multe ipoteze, mai multe perspective de a privi propriul suflet, propriile acțiuni și motivații.

În acest sens, Zoom-ul sugerează acea schimbare de perspectivă necesară extinderii cunoașterii, prin mutarea vederii de la un cadru mai îndepărtat la un prim-plan, sau invers. În mod constructiv, o altă dimensiune a ființei mele am putut s-o explorez printr-o o altă posibilă înțelegere a felului de "a gândi despre mine însumi", căci a fi nemaipomenit înseamnă să pătrunzi într-un labirint foarte complex și confuz, să percepi imaginea lui de ansamblu și să-i descoperi drumul spre ieșire fără să depinzi de nimeni altcineva.

Acest adevăr a fost validat demult și de scriitorul român Valentin Dumitrescu:

„Orice întreprindere ia chipul unei aventuri. Iar aventura cunoașterii și a creației, începe printr-o negație: „Nu știu". Practic, pornești cu o anume încredințare fără să știi dinainte unde ai să ajungi. Nu cunoști niciodată dinainte greutățile drumului, pericolele ce te așteaptă, gândul ori gestul care va urma.

Dar totul se dezvăluie pe parcurs, după cum, deprinzând mersul, poziția verticală, facem ca exteriorul să devină mai puțin exterior, iar necunoscutul să devină cunoscut. La fel și viața, ea poate fi de domeniul întâmplatului dacă, refuzând să ne claustrăm în lumea concluziilor, nu vom solicita întâmplării o încercare în plus. Ori nu vom pătrunde până la miezul de foc al cunoașterii."

Leadership: Ești pregătit să te regăsești într-un câmp contextual unde devine presant să te conectezi la "o aventură nesfârșită la marginea incertitudinii", având în vedere efectul unei ascensiuni măsurat în termeni de "gândire care se gândește pe sine" ?

Ascensiunea unui creator se poate constata în cazul descoperii elementelor surprinzătoare ce abat în mod excepțional cursul convingerilor proprii de la normele stării sale de a fi. Iar convingerile care gestionează această stare, în funcție de repertoriul de evaluări ale realității și în funcție de calitatea interpretării experienței, sunt axate pe două dualități cheie: învățarea prin experiență și învățarea bazată pe explorare activă, prin reflecție.

Aceste convingeri, ducând la descoperirea unui aspect infinit mai puternic asupra a ceea ce crezi despre tine și despre lume, asigură o evoluție rectilinie ce are în vedere o predispoziție pentru latura ta atotcuprinzătoare. Prin autodeterminarea de a crede în supranatural și fenomene magice asupra cărora nu ai control total, se poate determina mai curând acea experiență formatoare ce asigură un sens nou al existenței.

Deseori riști să te manifești ca un amestec de cunoaștere, autocunoaștere și sporire a expresivității proprii printr-o subtilă aură de putere provenită din extensiunea unor concepte deja definite. Altfel spus, ceea ce consideri că știi despre tine și lume, din puncte de vedere avantajate de impactul celorlalți oameni, ori în funcție de niște formule de comparație deja uzate, poate fi doar incertitudine.

Ştiința cea mai avansată este codificată prin nedefinitul (o componentă a incertitudinii) care are nevoie de formă pentru a deveni existență concretă. Iar independența gândirii se exprimă în exercițiul imaginativ, prin extragerea, prelucrarea, interpretarea și completarea nedefinitului din realitatea lumii și a omului.

O gândire care se gândește pe sine este o reflectare a realității în reglarea dirijată a relațiilor reciproce dintre curiozitatea de a înțelege dincolo de aparențe și virtutea de a surprinde contradicția dintre esență și aparență.

Omul ce caută să se înțeleagă mai bine este asemenea unei imagini ce nu conține suficientă informație pentru a o explica. El trebuie să acumuleze numeroase experiențe de a se avânta în definirea Ego care își asumă rolul de inițiator al unui demers de imaginație, un demers de cugetare asupra determinismului unor situații care, din cauza circumstanțelor lor excepționale, fac posibilă descoperirea unui nou sens pentru ceea ce înseamnă **să fii propria ta creație**.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil aduce în lumină identitatea intelectuală pe care ți-o aloci dincolo de imprevizibilitatea unei călătorii în necunoscut, determinând probabilitatea de apariție a unor informații ridicate ce îți pot lărgi orizontul și percepția asupra lucrurilor cu adevărat importante. În final trebuie să ajungi la concluzia că întreaga configurație a realității pe care o trăiești este rodul propriei tale creații.

*** Notă:** Sparks - Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil

Source: https://neculaifantanaru.com/hear-no-evil-see-no-evil-speak-no-evil.html

Heaven Can Wait

On Mai 03, 2018

Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei, ca într-o poveste cu decor fantastic care începe cu "a fost odată" și nu se mai termină.

O melodie care mă inspiră face mult mai mult decât o mie de ani de înțelepciune, mă face să simt că trăiesc la înălțime, în destinul unui vis care devine treptat o experiență de sine subiectivă, aproape de un cer pe care pictorii îl numesc adesea... un salt în nemurire. Ceva tainic mă încearcă în cursul ascultării ei, fără de care simt că nu pot trăi pe durata nedeterminată a căutărilor sincere de spiritualitate, ca o poezie misterioasă a alterității dintr-o imagine a viitorului care își ascunde profunzimea și se lasă greu descoperită.

Triada verde, albastru și roșu, umplându-mi venele cu furie alchimică, se răsfăță într-un peisaj superb, în universul unei clipe ce capătă semnificație datorită transpunerii analogice în dezvoltarea unui concept profund științific, adecvat realităților de peste veacuri: muzica sugerează întotdeauna imagini !

Continuând procesul diferențierii culorilor, pe fondul unui ritm alert, repertoriul cromatic (oferindu-se drept suport gândirii simbolice) se îmbogățește prin ecoul străpungerii de mare delicatețe a unei linii melodice tot mai ritmate, înscrisă în parametrii stilistici a unei narațiuni ficționale însuflețitoare prin accentuarea unui vers în infinit: "Heaven Can Wait".

În mod particular, mă simt încătușat într-un spațiu virtual din care se pare nu mai pot evada, pentru că ritmul atinge corzile sensibile ale inimi mele, se transformă în poveste, manifestându-se printr-o succesiune organizată a sunetelor într-un singur cuvânt care în univers se pronunță simplu: Living.

Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei, asemeni unui Prospero care domină forțele naturii plasându-se în vecinătatea elementului intrinsec al armoniei unei compoziții de mari proporții. Este ca o stare emoțională amplificată de senzația unui vis împărtășit de un singur om în zarea nemuririi. Ea se adresează lui 'simt' mai mult decât lui 'știu', capătă o anumită individualitate, oferindu-mi un stimul suficient de puternic pentru a mă bucura de noi experiențe subiective într-un cadru al metaforelor vizuale, unul care este palpabil prin balanța calității gândirii simbolice, comparabil cu alte tipuri de corelări între culorile văzute în natură și valorile acestora stocate în subconștient.

Leadership: Poți face o diferențiere între destinația unui spațiu de profunzime care servește la confirmarea unui univers original și interdicția de a construi altceva decât ceea ce face din tine un model al realității?

Modul de a picta un tablou într-o realitate a amintirilor și a idealurilor, integrându-le în prezentul cuvântului scris, este o cerere interioară de a compune un nou ritm pentru o secvență muzicală într-o permanentă privire în oglinda imaginarului. Câteodată, simt că devin mijlocul ideal de a sluji unor intenții milenare, de a săvârși un fapt producător de efecte vizuale în conștiința universului plăsmuit dintr-o excepție de la regulile generale care spun că muzica trebuie să fie specifică unei teme alese.

Pe de-a-ntregul, sunt stimulat de o libertate largă de a compune scena unui univers infinit, în încercarea de orânduire a planului Divin sau a părților unei lucrări celeste. Încet, încet, mă las ancorat într-un vers care exprimă o anumită nevoie de coerență cu mine însumi: "Close your eyes and say: You are The One. Don't you feel the same?"

La rândul ei, o trăire cât se poate de clară într-un spațiu din care aproape nu mă mai pot reîntoarce, al visării cu ochii deschiși, *turnin' up in time* , se lasă prinsă într-o lume paralelă a minții și sunt conștient de asta, fiindcă ușor, ușor alterez realitatea prin intermediul unui câmp informațional. Nu exclud de aici raportarea la o divinitate condiționată de existența structuralizată pe spațio-temporalitate a cărei prioritate este procesul de creație, nesfârșit și curgător ca un fluviu maiestos printre maluri stâncoase, în drum spre marea cea misterioasă.

Câteodată, am impresia că simpla îmbinare a feluritelor mele părți sufletești sunt o succesiune ritmică a notelor muzicale, transpuse în culorile vii ale unei opere de artă obținută fie prin analogia, fie prin contrastul tonurilor folosite în promovarea unui adânc sentiment de unicitate, a unui fior de spiritualitate dintr-un decor de poveste al marelui demiurg.

Destinația spațiului plin de profunzime care confirmă universul original al operei a cărei coerență stilistică se fundamentează pe estetica muzicală este experienta receptării unei vaste „regiuni a artei" setată pe fuziunea contrariilor dintre viață și poveste.

Leadership: Poți să devii parte dintr-un întreg care este dincolo de ceea ce ar trebuie să însemne "Eu" în raport cu acceptarea obligației de a găzdui o revelație mai înaltă a esteticului pur?

O tradiție a Islamului îi atribuie regelui Solomon un inel care-i îngăduia să înțeleagă limba păsărilor. În cazul meu, este ca și când mi s-ar oferi din obligație divină marea abilitate de a transforma notele muzicale într-o nouă versiune a stilului *Art Nouveau* într-un tablou numit "Self-Portrait". Plin de măreție, izvorul muzical ce stă la baza creației mele este o culegere de culori în care numai portocaliul, albastrul și albul dau vitalitate unei noi realități, într-un acompaniament cu sonorități subtile, sensibile, în nuanțele de interpretare a unui ecou de lungă durată, cu revelații mai înalte.

Destinația mea este destinul creației mele desăvârșită prin muzică. Ideea răspândită de psihologia profunzimilor, potrivit căreia omul face instinctiv corelări între diverse culori, este setată de viziunea unității dintre spirit și univers, transfigurată de compozitor într-o odă de un lirism accentuat: "I saw your face an' you saw mine / And then we got much higher".

Ritmul melodiei mi se pare a fi tradus într-un context literar, chiar dacă există o zonă în care se confundă dialogul între creator și creație, cuprinzând o sferă largă de modalități de exprimare a frumosului într-o relaționare personală cu spațiul unor sonorități de factură electronică, într-o poveste romantică: "I can't deny, you came in time / To set the night on fire."

Leadership: Te raportezi la încercarea unui creator de a da sens unei idei sau unei experiențe trăite prin extragerea unei necunoscute dintr-o realitate paralelă și introducerea ei într-o nouă formă de reprezentare vizuală?

Esteticul care domină textul literar este o individualizare a modalității de exprimare de care se leagă cuvântul împământenit de secole "Unire" între nuanțele unei conversații cu Dumnezeu și nuanțele unei delicate sensibilități în a percepe geometrismul abstract al unei reprezentări vizuale din ritmul și versurile unei piese muzicale.

Obligația de a găzdui o revelație mai înaltă a esteticului pur îi revine numai creatorului de mare forță artistică care știe să alunece printre culori, lăsându-și imaginația să zburde, care știe să redea cele mai subtile nuanțe ideatice, emoționale, reușind astfel să comunice o nouă viziune în determinarea formei, concentrației și dimensiunii unei capodopere cu titlul: călătorie într-o realitate mistică.

Fiindcă el însuși este o taină sau la fel de bine o necunoscută.

Heaven Can Wait este plăsmuirea unei realități suspendate între divin și lumesc pe care creatorul o înfrumusețează și o expune într-o manieră cu adevărat interesantă, ca într-o poveste cu decor fantastic care începe cu "a fost odată" și nu se mai termină...

*** Notă:** Sandra - Heaven Can Wait

Hocus Pocus Preparatus

On Aprilie 19, 2018

Un creator de lumi știe să-și sistematizeze cunoștințele, corelând diverse atribute ale artei în scopul determinării unor noi semnificații în plan spiritual.

Din perspectiva mea atașamentul poate fi o mare forță, o expresie a unei acceptări de participare la un nou model de construcție a realității, cu cât se perindă mai multe stări sufletești variate prin conștiință, încât nuanța pe care o dau anumitor convingeri sau deducții din spațiul gândirii pare mai vie. Primul impact cu atașamentul se datorează unei ființe supradotate, și reprezintă un proces de inițiere configurat într-un singur mit: mitul unei drepte condusă de la neant la o semnificație bogată, preferabilă una care face plăcere gustului și temperamentului meu de artist impulsiv care a produs o mișcare enormă în domeniul conducerii.

Dureri mici, neînsemnate, pot deveni nesuferite dacă ne îndreptăm atenția cu dinadinsul asupra lor, și nu asupra roadelor pe care le extragem din atașamentul față de forma contur a unei munci susținute și a vigilenței față de eventualele provocări pe care le presupune consolidarea anumitor concepții și argumente din ecuația mereu enigmatică realitate-ficțiune. Ştiu că a trebuit să suport multe abateri de la legile bucuriei nemărginite, nesiguranța, suspectul, surparea în irațional, ca să pătrund secretul potirului despre care se crede că ar conferi nemurirea.

Atașamentul, un tremur gata oricând să naufragieze într-un zâmbet capabil să completeze cu afecțiunea față de natură, dintre ucenic și maestru, dintre spiritualitate și știință, este o tentativă de a sprijini dezvoltarea artei datorită experienței de a corela ideile, teoriile, întâmplările disparate în tablouri coerente, de un realism revelator. Accidentalul vieții, identificându-se întru totul propriei consistențe empirice, condiționat din toate părțile, câștigă o conștiință a artisticității ridicându-se deasupra finității temporare, în măsura în care reușesc să trăiesc în spațiul unei logici pe care instinctele o configurează.

Un creator de lumi știe să-și sistematizeze cunoștințele, corelând diverse atribute ale artei în scopul determinării unor noi semnificații în plan spiritual, numai dacă izbutește să abată atenția de la marile sale descoperiri rezultate din explorarea nemijlocită a realității.

Emoțiile mele sunt în legătură organică cu modificarea particulară a percepției lumii obiective și identificarea sinelui cu universul, sperând ca astfel asociațiile stabilite prin experiență să capete statutul de "arie protejată", un secret care m-a ajutat să ies din anonimat, în ciuda limitărilor pe care mi le-a impus arta vie a prezentului apăsător.

Leadership: Opera căreia i-ai consacrat ani îndelungați de strădanie, până să ajungă la forma definitivă, oglindește un tablou rezultat dintr-un eveniment din viața ta care s-a putut întâmpla fiindcă că ai fost acolo unde cineva mereu te-a așteptat?

Uite, pe scurt, povestea devenirii mele ca artist, din dorința de a împărtăși publicului informații despre contextul în care am trăit prima revelație: existența unei forțe transcendente, supreme, misterioase, care dictează asupra destinului unui făuritor de lumi la un nivel ridicat de contact cu natura Creatorului – și apoi, în sfârșit, cea de-a doua revelație: concluzia drumului și atingerea echivalenței formei cu cea a Creatorului.

Maestrul și-a îndemnat ucenicul: privește acest arbore și încearcă să descoperi zilnic ceva nou la el.

Ucenicul a petrecut 11 ani uitându-se îndeosebi la acel arbore, scriind zilnic 10 ore despre el, străduindu-se să găsească mereu ceva nou de împărtășit. Greșeli, căutări, corecturi succesive. Dar cine rabdă până la sfârșit va fi mântuit.

Apoi el a ajuns magician. Apoi un alchimist conștiincios. Apoi un învățat vestit. Apoi o legendă vie. Şi egalul lui Dumnezeu, văzut din perspectiva unui plăsmuitor de universuri paralele.

Cineva m-a așteptat să-l întâlnesc într-un anumit loc, tot timpul. Mai întâi a fost maestrul, conexiunea spirituală cu cineva cu care eram compatibil în caracter și calități. Apoi a fost arborele, bogăția ce vrea să crească din pământ, spiritul ce conține un sâmbure de divinitate pe care Dumnezeu l-a dăruit fiecărui om și prin care acesta poate să-și manifeste forța de creație.

Arborele simbolizează drumul spre necunoscut, egal cu o evadare din terestru spre înălțimi, care este obsesie a unei trăiri îngropate într-un univers colorat cu acel verde special care dă tabloului unui pictor o impresie de energie, intensă și vibrantă. Văzut din unghiul comunicării intime cu un erudit, arborele sondează adâncimea specifică unei spiritualități metafizice, locul de creștere a ființei devenind parcă o imagine dintr-un vis etern.

El contribuie la formarea unei noi conștiințe a cărei serie de reprezentări constituie numai un detaliu al unei opere ce prezintă o adunare de observații și concluzii, sau o manifestare a subiectivității într-un peisaj ce depășește orice închipuire.

Leadership: Poți exista etern într-un tărâm care vorbește despre profunzimile ființei, exprimând partea ta de necunoscut într-o imagine care alimentează un impuls de total devotament față de cele sfinte?

Imaginea care alimentează un impuls de total devotament față de cele sfinte se folosește de un simbol al confruntării timpului uman cu timpul cosmic, un versant umbrit al reculegerii și al coborârii în intimitatea primordială a ființei din curbura dublă a infinitului. Astfel, arborele cu deformațiile sale unghiulare, agravat de vibrațiile de răsucire ale ramurilor, asigură țâșnirea unei soluții din ciocnirea ideilor, ca și o învățătură din ciocnirea asociațiilor dintre ele, exprimând caracterul general a unor adevăruri de credință.

Atașamentul meu față de "arta pentru artă" a fost încununarea unei călătorii spirituale incredibile, în care am înțeles cu adevărat zicala din biblie: "cine rabdă până la sfârșit vă fi mântuit." Adică numai cine este capabil să sacrifice totul și să se adâncească în fabuloasa lume a lucrurilor care dau mult de gândit, va putea să-și câștige desăvârșirea. Altă cale nu există. Iar de la desăvârșire la glorie este o distanță atât de mică.

Atașamentul față de creația artistică care înnobilează sufletul, întru realizarea desăvârșirii mele și, deci, întru realizarea scopului suprem al vieții mele pământești, a vizat două entități separate în care a existat o relație: ochiul și cuvântul, percepția și acțiunea optimă, printr-o linie incertă, neperfecționată, care s-a instituit ca fir al gândului ce alchimizează cu răbdare credința și ideea de "lumină" în tușe cromatice pline de caracter și culoare.

Infinitul atins prin cucerirea desăvârșirii, a fost exprimat subtil de Iisus Hristos: "Lasă totul și urmează-Mă pe Mine, astfel vei trăi, vei avea o viață nouă, și veșnică. Eu sunt Învierea și Viața."

Arborele este infinitul. Străbătând prin încrengăturile ramurilor sale fiecare drum misterios, la nivelul vaselor cerebrale, începi să simți o anumită emoție ca atunci când te afli în fața unei

situații de viață dificile și care te face să acționezi. Gândirea explodează când este confruntată cu un fragment figurativ, când este asemănată cu o ramură de arbore, cu un portret sau cu o evadare din terestru spre înălțimi.

O conectare reală la acea forță imbatabilă care guvernează universul se referă la acceptarea unei noi realități dintr-o poziție de curiozitate sinceră în a vedea cine sau ce anume dă aripi unei noi certitudini referitoare la existența lui Dumnezeu prin configurarea unui simbol al infinitului.

Hocus Pocus Preparatus este formula începutului de magie destinată a realiza o apropiere mai mare între diferite noțiuni, o practică spirituală manifestată în deplin acord cu o cromatică a dispozițiilor sufletești amestecate între idealismul avântat și vizionarismul profetic, care explodează într-o nouă expresie estetică ce poate pune bazele unei înțelegeri organice a operei literare sau artistice.

La baza magiei trebuie să participe împodobirea simbolică a unui arbore, ca primă modalitate de reprezentare a unui univers orientat cu precădere spre câteva puncte cardinale în care timpul este definit în raport cu o origine arbitrară.

Source: https://neculaifantanaru.com/hocus-pocus-preparatus.html

Hocus Pocus

On Septembrie 28, 2010

Leadershipul de calitate pare un fenomen magic care se produce fără să-ți dai seama.

Magicianul și-a făcut apariția pe scenă trăgând după el, în semi-întunericul care se crease, un cufăr mare de lemn, închis cu cinci lacăte zdravene, care, judecând după cum se opintea, trebuie să fi fost extrem de greu. A descuiat lacătele cu grijă, după care a deschis capacul cufărului încet. Felul în care se mișca era și amuzant și înfricoșător în același timp. De parcă urma să scoată din cufăr cine știe ce putere supranaturală, închisă acolo ca moartea însăși și eliberată în sfârșit după mii de ani. Simțeam parcă respirația înfricoșătoare a unui monstru ce a fost trezit la viață.

Nu știu de ce, senzația de mister și inefabil ce ne-a fost indusă cu bună știință și cu o dibăcie manipulatorie exemplară, a făcut ca scena să pară un spațiu bântuit de spirite malefice, loc al nefirescului și al dezordinii, supus tuturor relelor. Sala era cuprinsă de o adâncă liniște, iar noi, spectatorii, eram cuprinși cu toții de o tainică emoție, de o teamă inexplicabilă combinată cu o puternică dorință de a cerceta și de a cunoaște adevărul a ceea ce se ascundea în acel cufăr.

Însă nimic din ce mi-am închipuit eu sau ceilalți spectatori nu s-a întâmplat. O grămadă de lucruri a scos din cufăr magicianul, tot felul de lucruri banale: o pălărie, un baston, o baghetă, niște inele, o minge de fotbal, o rachetă de tenis, o lumânare, o ceșcuță de cafea, o sticlă goală și o carte veche. Le-a pus ușor deoparte pe masa special pregătită dinainte, apoi și-a început reprezentația. Două ore pline de încordare și neliniște, de dinamică și bună dispoziție au urmat. N-am să uit niciodată acel minunat spectacol de magie.

Leadership: Poți să creezi o așteptare pe care conținutul unui secret o satisface, dar care în același timp subminează tocmai criteriul de analiză a secretului?

Dar iată o întrebare cât se poate de interesantă: ce s-a întâmplat cu acel cufăr mare de lemn?

La începutul spectacolului magicianul a intrat pe scenă târâind un cufăr mare de lemn din care a scos mai multe obiecte. L-a lăsat acolo, în dreapta mesei pe care a așezat obiectele scoase din el. Nu l-a eliminat sub o formă oarecare și absolut nimeni nu a urcat pe scenă ca să-l ia sau să-l mute din locul respectiv. Dar la sfârșitul spectacolului nu mai era. Dispăruse. Iar magicianul a părăsit scena ignorând existența vreunui cufăr.

Uite ce vreau să spun: vezi un lucru, cum ar fi un cufăr mare din lemn, îl vezi, simți și știi sigur că este acolo, chiar în fața ta. Dar în clipa următoare nu mai este. Adevărul se află în fața ochilor tăi, numai că el nu este adevărul pe care-l cunoști sau pe care îl aștepți. Ci este adevărul pe care cineva ți l-a impus să-l percepi, și pe care vrei nu vrei, trebuie să-l accepți.

Un magician proiectează și construiește excelente scenarii de magie. Totul în spectacolul său este pregătit minuțios până la ultimele detalii, de la montaj până la realizarea efectelor. Nu poți ști niciodată dacă ceea ce face un magician este adevărat sau nu, dacă este o iluzie sau realitatea însăși. S-ar putea să fie adevărat ceea ce spune și ceea ce face el, dar tu nu știi asta.

Pentru un magician magia este ca un joc, un avertisment. Nu poți deosebi realitatea de iluzie pentru că el nu vrea să afli adevărul. Tu nu trebuie să găsești nimic neobișnuit în toate astea,

ci să privești încurcat spre locul pe care ți-l indică el, ca în final să fii surprins cu totul.

Leadership: Impactul pe care conținutul secretului îl are asupra finalității propriilor revelații, depinde de adecvarea unei atare decizii specificului unei anumite dominanțe?

Dominanța care trebuie analizată în momentele de îndoială pe care le provoacă fenomenologia secretului, este caracterizată de inegalitatea dintre ceea ce transmiți și ceea ce cauți să surprinzi la capitolul originalitate. Când cercetăm ansamblul de roluri și jocuri fabricate cu mare iscusință pentru a induce o schimbare în realitatea spectatorilor, descoperim că mecanismele perceptive separă obiectul de spațiu, respectiv forma de fond, extrăgând mesajul obiectual pe principiul gol-plin.

Asta înseamnă că ceea ce prezinți are valoare atâta timp cât se repetă la nesfârșit un fragment dintr-o mică părticică de puzzle pe care spectatorii luptă să-l rezolve.

Ca să dai valoare leadershipului tău, trebuie să-i surprinzi pe cei din jur, să-i scoți din normal, să-i cucerești, să-i vrăjești în adevăratul sens al cuvântului. Pentru asta trebuie să folosești același procedeu pe care îl folosește un magician desăvârșit în spectacolul său de magie. Tu cum adaugi mai multă valoare leadershipului tău?

Oamenii pe care îi conduci și care îți urmăresc „spectacolul" cu foarte mare atenție trebuie să rămână muți de uimire și de mirare: *„ Uau, cum ai făcut asta?* " Şi, de asemenea, trebuie să rămână muți de admirație în fața performanței tale: *„ Bravo ! Splendid ! Felicitări !* " Dar pentru reușita „spectacolului" tău, trebuie să creezi acea atmosferă magică, perfectă, care să-ți garanteze succesul 100%.

Leadershipul este un proces aparent de magie care se instalează automat, fără ca oamenii să-și dea seama: „Hocus Pocus". Exact când oamenii nu se așteaptă, exact de unde nu se așteaptă, exact atunci apare magia. Iar un leadership de calitate înseamnă să atingi punctul în care să le modifici convingerile oamenilor și să le conduci emoțiile fără ca ei să-și dea seama ce se petrece cu adevărat.

Da, leadershipul este un proces de manipulare, cu puteri magice. Dar este un proces în care oamenii sesizează adevăratul tău talent abia la sfârșitul „spectacolului", atunci când își dau seama de miracolul care s-a petrecut. Este un proces în care tu, ca lider, trebuie să faci lucrurile să meargă, atunci când oamenii nu se așteaptă ca ele să meargă spre bine, să-i surprinzi cu ideile, cu propunerile și mai ales cu rezolvările tale ingenioase.

Leadership: Ai atins nivelul în care trăiești în mod constant în limitele mijloacelor tale de magie?

De ce ar fi important ca magicianul să își conștientizeze condiția existenței leadershipului său prin intermediul metodelor sale de manipulare? Când un asemenea om va ajunge la conștiința unei dimensiuni mai înalte de a fi, deci la un nivel de înțelegere mai matur a creației sale, căpătând o încredere deplină în arta sa, ceilalți oameni din jur vor cădea în ipostaza de marionetă. Leadershipul, dilatat de o exegeză foarte specială, riscă să fie întors pe dos de fals, de o logică mai puțin firească și mai presus de înțelegerea celorlalți.

Esența leadershipului ar putea fi atinsă dacă acceptăm concepția rezonabilă potrivit căreia adevărul impus trebuie acceptat fără condiții. Dar astfel, în opera sa, magicianul va despuia leadershipul de înțelesul lui curent, acceptat de toți, răspândind cu atâta dărnicie un nou sens care lărgește doar adevărurile din cadrul propriului său univers de semnificații.

Idealul de a fi un alt "soare", de a purta mereu în desagă o iluzie care să facă din ceilalți o țintă sigură, precum și alte strălucite modificări de intrigi cu scopul de a crea un efect performant, îl va îndepărta puțin câte puțin pe lider de la drumul său. Va deveni altcineva, într-o formă sau alta, gata să își găsească o împlinire în rutină - trăind în mod constant în limitele mijloacelor sale de magie.

Căutând diverse încercări de explicare a sensului leadershipului în practicile marilor magicieni ai timpurilor noastre, dar și în efectul lor, se poate naște ideea de sens al omului și al vieții. Așa cum preciza cineva, mințile luminate sunt doar o expresie, un exponent al umanității.

Deci, fără să criticăm o autoritate care își asumă din capul locului toată responsabilitatea pentru satisfacția și performanța repartizării iluziilor pe care ea le guvernează, câștigând pe bună dreptate o glorie incontestabilă, să încercăm totuși să facem un pas înainte spre performanță și să admirăm ideea de "secret" care poate face irezistibilă și provocatoare știința conducerii.

Hocus-Pocus este ceea ce reușești să arăți lumii în contextul unei "dispariții" altfel încât clipa de "apariție" să coincidă cu acea semnificație de profunzime care se dezvăluie construcției unei realități noi, nu observației directe a unui fenomen sau proces.

Concluzie: Atunci când un lider care, fără a crea iluzii, găsește metode, căi și mijloace cu totul surprinzătoare pentru atingerea țelului comun, deschide o nouă perspectivă și face ca lucrurile să meargă spre binele tuturor, atunci el poate fi comparat cu un veritabil magician,

Source: https://neculaifantanaru.com/hocus-pocus.html

Hotărârea lui Evelyn

On Iunie 20, 2010

Construiește-ți o atitudine puternică în leadership prin atașamentul tău față de ceilalți oameni și prin angajamentul față de misiunea pe care ți-o asumi.

Spre sfârșitul filmului „ *The Mummy Returns (2001)* ", după ce puternicul rege Scorpion este înfrânt, templul lui Abu Simbel începe să se dărâme. Rick O'Connell cât și înfiorătorul preot Imhotep (care între timp își pierduse puterile) se trezesc brusc aruncați într-un hău. Amândoi reușesc să se prindă cu mâinile de marginea acestuia, dar spiritele morților îi trag în abisul pământului, în iad. Rick respiră sacadat, inima îi bătea atât de tare, la fel ca a unui om aflat în preajma morții care abia își mai poate aduna ultimele puteri. În sinea lui aproape că se resemnase.

Evelyn, soția lui Rick, și rivala ei, regina reîncarnată Anck Su Namun, țintuite într-un loc mai sigur priveau neputincioase cum se prăvăleau cu furie bucățile de piatră din tavan peste tot în jurul lor. Părea că nimic nu-i mai poate salva pe cei doi, care se străduiau cu ultimele puteri să se țină de marginea hăului.

O hotărâre care însemna moartea sau viața. Evelyn a înțeles dintr-o dată că doar energia si hotărârea ei vor putea să-l salveze pe Rick. În sinea ei probabil își spunea: „ *Te iubesc Rick. Nu te voi lăsa aici. Nu, după tot ce-ai făcut pentru mine. Nu vreau să te am pe conștiință. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva.* " Așa că s-a hotărât să acționeze.

Cuprinsă de nerăbdare și de neliniște, dar înarmată cu un curaj deosebit și cu o voință ieșită din comun, ea aleargă spre Rick, fără să-i pese de ploaia de pietre din jurul ei. Odată ajunsă lângă el îi apucă brațul drept cu ambele mâini, inspiră adânc și, plină de convingere, începe să-l tragă spre ea cu o încăpățânare de nestrămutat. Cu un suprem efort reușește să-l scoată afară pe Rick din hău.

Leadership: Analiza personalității tale vizează acel tip de intervenție psihologică ce ia în considerare numeroase perspective de abordare a unei sarcini care îți pune în dificultate nevoia de justificare a puterii de sacrificiu?

Toți oamenii sunt în stare de lucruri incredibile atunci când își doresc ceva cu adevărat, dar puțini au curajul să-și pună viața în pericol pentru cineva. În spatele inițiativei lui Evelyn s-a aflat un puternic simțământ de afecțiune și atașament. Ea a demonstrat că poate prelua inițiativa specifică leadershipului fiind stimulată de sentimentele profunde față de soțul ei, expunându-se primejdiilor cu cea mai cutezătoare îndrăzneală.

Ea a dispus de o cantitate uriașă de energie și a avut încredere în instinctele ei atunci când a trebuit să ia decizii importante. A parcurs distanța care desparte incredibilul de credibil. Fără umbră de îndoială Rick a fost binecuvântat să aibă o soție, o parteneră ca Evelyn – cu un spirit viu și energic, curajos și tenace.

Sacrificiu este ceea ce obții după ce ți-ai înfruntat temerile și ți-ai luat soarta în mâini, în condițiile în care ești silit la o reacție care-ți pune viața în pericol. Când un om se autodefinește treptat ca un "erou de sacrificiu", construind o tendință de a se manifesta drept catalizator care propulsează trecerea de la experiență la credință, el corespunde acelei tendințe universale înspre unitate, acelei munci îndeplinite de spirit pentru a justifica o concepție despre iubire, despre Dumnezeu, despre ce e bine și ce e rău.

Leadership: Cum apreciezi importanța valorii tale de judecător într-o evoluție a motivației bazată pe severitatea consecințelor, în raport cu presiunea situațională pe care o simți "din afara" propriei voințe?

Văzând că Evelyn a pornit cu atâta elan să-l salveze pe Rick, înaltul preot Imhotep, disperat, o roagă stăruitor, o imploră pe iubita lui Anck-su-namun să-l ajute. Dar aceasta, cu privirea ațintită asupra flăcărilor și asupra bucăților de piatră care cădeau tot mai abundent, temându-se pentru propria viață se întoarce și fuge, sperând să se salveze. Cu alte cuvinte, ea a evitat să-și pună viața în pericol pentru iubitul ei, așa cum a făcut-o Evelyn pentru soțul ei.

Săraca fată bogată. Încântătoare, dar lașă și necredincioasă. Abia în ultimul ceas, exact atunci când avea mai multă nevoie de ajutor, Imhotep a realizat acest mare adevăr: că un om care nu are îndrăzneală, nu iubește cu adevărat. Că o iubită lașă nu e deloc o femeie iubitoare, ci mai degrabă o trădătoare. Omul slab de caracter își dezvăluie latura vulnerabilă în situații critice.

Cuprins de o întristare adâncă care i-a sfâșiat de moarte inima, înaltul preot Imhotep, cu voința amorțită, cu lacrimi în ochi, zbătându-se câteva clipe între mânie și durere, a renunțat să mai lupte și a acceptat îmbrățișarea morții. S-a aruncat singur în abisul pierderii eterne. Dezamăgirile târzii sunt cele mai puternice otrăvuri.

Nimic nu-i mai poate alina suferința, nimic nu-i mai poate reda pacea inimii celui ce a fost trădat chiar de persoana în care și-a pus toată încrederea. Înaltul preot Imhotep, și-a pus toate speranțele în Anck-su-namun, dar aceasta i-a înșelat toate așteptările. La fel ca un jucător de poker care pariind totul pe o singura carte pierde absolut totul (casă, mașină, soție), tot așa Imhotep, pentru că și-a pus toate speranțele în cea căreia îi promisese un destin de regină, a pierdut orice resursă sufletească și a preferat sa moară.

A-ți asuma rolul de judecător într-o creștere permanentă a importanței tale în sfera măreției este similar cu a citi cu nesaț dintr-o carte cu conținut dramatic: mai întâi trebuie să suporți aceeași situație ca a personajelor, care te face să suferi, apoi trebuie să justifici o anumită concepție pe care o ai despre Dumnezeu și, prin urmare, a te justifica pe tine însuți în situația în care personajul principal ești chiar tu.

Alături de individualismul relativ dezvoltat în perioade tulburi ale vieții, se conturează ușor, ușor, egoismul și starea de exasperare în rândul celor care vor să aparțină neapărat de ceva sau de cineva, renunțând la orice mod de gândire potrivit pentru contextul dat. Această poziție adoptată negândit, fondată doar pe emoții, îl determină pe om să își creeze o realitate proprie, ambiguă prin însăși interpretabilitatea ei, ce poate fi privită ca o explozie în lanț și cu efect imediat de neutralizare a "scutului" rezistent al leadershipului.

Afectivitatea, prietenia, recunoștința, mulțumirea de sine, bunătatea - trebuiesc administrate cu foarte mare grijă, înainte de apariția acelei forme deosebit de contagioase, uneori mortale, a slujirii prea generoase, alteori chiar inconștiente, în numele prieteniei și unității.

Dacă te afli la conducerea unei echipe trebuie știi că oamenii slabi de caracter evită să-și asume responsabilități în situații care cer improvizații, în fața eventualelor obstacole si pericole ce ar putea sa apară. Mai mult, ei preferă întotdeauna să meargă pe căi bătătorite decât să se expună riscurilor și să ia asume măsurile pe care trebuie să le ia.

Atunci când în echipă ai mai mulți asemenea oameni, nesiguri și lași, probabilitatea de a nu ajunge la scopul propus este mare, iar echipa, în acest caz, nu este decât un grup care se poate destrăma oricând.

Presiunea situațională pe care o simți "din afara" propriei voințe se produce atunci când conștiința ta se supune altor reguli decât cele pe care le-ai tot clamat și le-ai luat ca alibi în majoritatea cazurilor.

Conștiința ta se îndreaptă spre un întreg numit "starea corecției finale" atunci când îți dai seama că ceea ce contează cu adevărat nu este ceea ce ți se întâmplă, ci ceea ce ești dispus să sacrifici când știi că timpul tău este limitat.

Hotărârea lui Evelyn aduce în prim plan o singură maximă: construiește-ți o atitudine puternică în leadership prin atașamentul tău față de ceilalți oameni și prin angajamentul față de misiunea pe care ți-o asumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/hotararea-lui-evelyn.html

Hotarele celor străini de tainele apusului

On Octombrie 04, 2012

Impune-te în fața celorlalți fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ei.

Numele lui era Carson Wells. Își iubea meseria, fiindcă aducea bani grei. Își iubea viața, fiindcă banii se pricepeau de minune s-o întrețină. Își iubea propriul lui fel de a fi, lipsit de violență, dotat parcă cu viziunea creatoare a artistului care nu se manifestă decât în limitele propriei creații, combinată cu atitudinea civică obligatorie a unui intelectual. La prima vedere n-ai fi spus că era un vânător de recompense, *un spéculateu* r, un dispozitiv serios care răspundea perfect scopului pentru care a fost construit, o flacără care se stingea sau se aprindea în funcție de ritmul în care obținea contractele.

Şi, dintr-o dată, pașii ucigători ai unei umbre își rezervară locul în spatele său. Transpirația îl cuprinsese asemenea unui bolnav îngrozit de gândul morții. Presimți năpasta. Dar, prea târziu. Uf, dacă ar fi intuit, dacă ar fi sesizat cu o secundă mai devreme. Cel cu sânge otrăvit, cu sufletul înveninat, îl prinsese deja în pânza lui de păianjen.

Ca un cavaler sumbru, fără frică și fără păcat, nu-și mai putea scoate pentru ultima oară spada pe jumătate frântă, spre a-și atinge mortal adversarul, măcar cu ciotul. Trebuia să se supună destinului.

Leadership: Dispui de ingeniozitatea necesară pentru a depăși un impas dintr-o cauză ce nu ține de tine, în condițiile unei separări de factorul numit "Teren Propriu"?

Doi vânători, două făclii, două hotare despărțite doar de un gărduleț fin de pietate: Carson și Chigurh. Asistăm la un paradox: pe de o parte un soi de forță de sprijin, lăuntrică, izvorâtă din credință, dintr-un categoric simț al izbăvirii, completată de opusul ei, forța de reacție venind din afară, de la o ființă inumană.

Ca și când ar fi adulmecat deodată urma acelui hotar sinistru, apusul tainic care întâmpină necruțător orice muribund, Carson își adună tot curajul și face o ultimă încercare de a-și salva viața:

- Nu e nevoie să faci asta, Chigurh. Sunt un simplu speculator. O să te plătesc. Îți dau toți banii, și ne vedem fiecare de drumul lui...

Dar o ființă cu sânge rece nu poate fi înduplecată prea ușor.

- Ştii ce se va întâmpla acum, Carson, nu-i așa? Ar trebui să-ți recunoști situația. Ar fi mai demn din partea ta, răspunse Chigurh cu arma îndreptată spre el... Dă-mi voie să te întreb ceva, Carson. Dacă regula pe care ai urmat-o te-a adus aici, la ce a fost bună? *

Leadership: Neglijezi importanța situației care îți marchează existența atunci când gândești în termenii unor trăsături inerente?

Examenul propriilor posiblități de a face față unei situații se dă atunci când altcineva intră pe "terenul" propriei tale filosofii și te implică într-o cauză ce nu ține neapărat de tine, cât de

hazard. A te separa de acest teren propriu înseamnă de fapt să devii universul altcuiva, să fii în slujba altui om, să fii important prin ceea ce îl definește pe el în raportare la lume.

Omul, o ființă rațională, acționează în baza și în conformitate cu gândirea, educația și concepțiile sale dezvoltate în timp. Acțiunea are la bază o anumită logică și este determinată de o gândire rațională / sau nu, care poate să genereze o forță benefică sau o forță ce va acționa în detrimentul său.

Toți oamenii care contribuie la transformarea ta pe parcursul experiențelor unice sunt mai mult sau mai puțin captivi în zona ta de interes și responsabilitate prin gândirea pe care o "primesc" de la tine, pe care o adoptă și o impun, la rândul lor, altora.

Căci tu, prin leadership, dispui de acea forță lăuntrică, izvorâtă dintr-un categoric simț al putinței de a schimba lucrurile, o flacără care se aprinde pentru toți, a cărei intensitate reflectă ceea ce ești tu în realitate.

Trăsăturile inerente precum determinarea, creativitatea sau flexibilitatea sunt conturate de importanța situațiilor care îți marchează existența. Ele reprezintă niște repere comparative, câștigate în permanență și judecate prin raportare la ceilalți.

Dar această forță este întotdeauna amplificată sau diminuată de opusul ei, un soi de forță de reacție venind din afară, de la alte persoane, de la alte determinante, de la alte "constante de a fi", care doresc să se impună cu forța pe granița care vă separă, încercând să-și propovăduiască propriile lor reguli, propriul lor mod de gândire și acțiune.

Așa cum e în firea valului să vrea să treacă peste el însuși, tot astfel este în firea forței opuse să vrea să treacă peste forța ta, să pătrundă totul, să se facă auzită, ascultată asemenea unei ființe superioare care într-un fel supervizează alegerile tuturor celor din jur.

Să înțelegi prin ceea ce treci se poate acorda cu acceptarea de a te angaja cu altcineva în necunoscutul unei situații, dacă consecințele directe sunt semnificative pentru cursul vieții tale.

La hotarul dintre succesul și eșecul în leadership stă forța opusă care poate altera capacitatea ta de a rămâne fidel principiilor scărilor valorice la care ai aderat.

Le dai celorlalți posibilitatea de a te aprecia la adevărata ta valoare? Care este prețul pe care îl plătești pentru a menține viu interesul celorlalți? Te simți copleșit de un simț al neputinței, datorat forței de reacție venind din afara propriului tău cerc de excelență? Îți asumi riscul de a fi interpretat greșit realitatea lor? Pledezi în favoarea unei realități, fără să știi la ce să te aștepți?

Hotarele celor străini de tainele apusului aduce în prim plan consecința constatării unei noi realități, a unui alt mod de gândire, care se opune aspirațiilor tale.

A încerca să te conectezi la realitatea acelor oameni care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, a unor principii, valori care să devină apoi standarde morale și de calitate, a încerca să te armonizezi cu ei la nivel psihic și emoțional printr-o atitudine de prietenie și colaborare, este de cele mai multe ori echivalent cu eșecul.

În leadership, totul ține de libertatea celorlalți de a te judeca prin comparație cu ei și de a te

clasifica în consecință, dreptatea / nedreptatea fiind înfăptuită printr-o amplă viziune și gândire asupra binelui lor.

Cu alte cuvinte, în locul procedeului reuniunii spectaculoase dintre două forțe opuse, cu puncte de vedere diferite, în alcătuirea unui teritoriu stabil de leadership, este mai prudent să acorzi prioritate criteriului loialității și solidarității. A fi un bun lider nu ține doar de tine, ci de capacitatea celorlalți de a te descifra, de a te limita dând un sens nou viziunii și principiilor tale.

Încerci să te conectezi la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, a unor principii și valori comune? Cum? Ştii la ce să te aștepți?

Găsește răspunsul la această întrebare înainte de a te reinventa: *"Dacă filosofia pe care o urmezi în viață te va conduce într-un punct mort, la ce a fost ea bună?"*

Concluzie: Fii întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți. Dezvoltă-ți capacitatea de a anticipa, în limitele rațiunii umane, viitorul cu tot ce poate aduce el, bun sau rău. Fii vigilent și pleacă urechea la vocea mulțimii și mai ales a inamicilor tăi – căci numai astfel vei putea contracara acea forță demobilizatoare care stă în umbra fiecărui lider.

Impune-te în fața celorlalți fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ei.

*** Notă:** *" No Country for Old Men (2007) "*

Humpty Dumpty (II)

On Decembrie 26, 2014

Exprimă-ți individualitatea prin asigurarea totalității „facerii", explorând mai eficient dimensiunea sensului vieții.

În scurtul său discurs în fața lui Alice, Humpty Dumpty schițează viitorul speranțelor oamenilor și oferă indiciul salvării noastre: să devenim stăpânii cuvintelor pe care le rostim, să facem limbajul să răspundă nevoilor noastre. Humpty Dumpty era un profet, un om care spunea adevăruri pentru care lumea nu era încă pregătită.

- Un om?

- Scuzați-mă. O scăpare verbală. Voiam să spun un ou. Dar scăparea este plină de învățăminte și mă ajută să-mi demonstrez ideea. Căci toți oamenii sunt ouă, la o adică. Existăm cu toții, dar nu am atins încă acea formă care este destinul nostru. Suntem potențial în stare pură, un exemplu de urmează-să-fie. Întrucât omul este o ființă căzută - știm asta din Facere.

Humpty Dumpty este și el o ființă căzută. El cade de pe zidul său, iar nimeni nu-l mai poate face la loc – nici regele, nici caii regelui și nici oamenii săi. Dar tocmai asta trebuie să ne străduim cu toții să facem acum. Este datoria noastră ca ființe umane: să punem laolaltă bucățelele oului. Căci fiecare dintre noi este un Humpty Dumpty. Iar ajutându-l pe el, ne ajutăm de fapt, pe noi. *

Leadership: Poți da naștere viziunii unui alt tip de om printr-un act de cunoaștere transpus într-o experiență concretă, încât să pui laolaltă bucățelele care constituie imaginea verosimilă a unui Sine care își asumă specificitatea?

Leadershipul își extrage enorma forță de cunoaștere umană, orientată spre lumea interioară sau exterioară, în funcție de însemnătatea acordată existenței parcursă prin escaladări și coborâri. Un astfel de leadership, dirijat spre nivel tot mai înalt de complexitate, se sprijină pe ideea că fiecare individ este o valiză închisă, ticsită de gândurile, faptele și trăirile testate într-o perioadă de timp, ce poate fi preluată atâta vreme cât ea nu depășește o anumită dimensiune. Este vorba de acea dimensiune a sensului vieții, eliberată de condiția efemeră a valorilor intangibile, care nu pot fi evaluate sau coordonate.

Leadershipul nu poate crea efecte asupra dimensiunii existențiale și nu poate da naștere viziunii unui alt tip de om, decât printr-un act de cunoaștere transpus într-o experiență concretă. Aici intră în scenă Sinele omului, imaginea pe care ți-o formezi despre tine însuți în neprevăzutul evenimentelor, dar în așa fel încât să dai coerență unui destin care este o Întâmplare Neîntâmplătoare. Sinele este ca un ou: poate avea o consistență tare sau moale, dar odată ce l-ai abandonat el nu mai poate excela prin gust, calitate și prospețime.

A pune sub semnul întrebării existența, acest canal temporar prin care se realizează tranziția către deplinătatea cunoașterii și a înțelepciunii pe care numai utilizarea „măsurii" o poate controla (dominând aparența), înseamnă de fapt să te angajezi într-un efort intelectual cu totul excepțional, care presupune o luptă pe două fronturi.

Un front al dedicării spre noi începuturi, spre o renaștere a ființei și personalității ce ascunde, uneori, riscul de a te confrunta cu propria conștiință, cu îndoielile, eșecurile sau remușcările

datorate faptului că nu ai făcut totul pentru tine sau pentru o cauză nobilă, din pricina anumitor limitări. Şi un front al inclinațiilor spre fragmentarism, spre diversitatea adevărurilor care conduc spre drumul drept al îndatoririlor tale ca ființă superioară, asigurând alternanța dintre acumulările și transformările semnificațiilor atribuite experiențelor vieții.

Leadership: Poți să împarți imaginea despre tine însuți în bucățele care să constituie o imagine asemănătoare unui simbol al creației destinat să depășească perimetrul original al naturii sale?

Oul nu este doar simbolul fecundității, ci reprezintă și imaginea verosimilă a unei creații considerate un fenomen singural. La fel ca sinele omului pus în vibrație cu elanul spiritual: el nu este niciodată abandonat de forța divină, nici chiar în momentele de negare și de îndoială, dar nici nu poate să formeze o lume fără ca mai întâi să-și crească conținutul.

Oul este sinele care experimentează o nouă naștere, modificându-și starea de agregare și parametrii de existență odată cu creșterea conștientizării privind nevoia de a fi mai mult decât o entitate lipsită de semnificație. Astfel, reacțiile la ceea ce este temporar își vor pierde din intensitate.

Să găsești un defect în ceea ce privește aspectele vieții apreciate ca niște extinderi ale sinelui într-o multitudine de utilizări, înseamnă de fapt să găsești *o spărtură în coaja oului* . Adică să descoperi o anumită semnificație în confuzia produsă de reinventarea personală, mai degrabă decât să accepți o „facere" care exclude capacitatea conștiinței de a discerne între adevăr și falsitate.

„Facerea", sinonimă cu perioada de căutare, actualizare și optimizare a unei noi identități, în funcție de succesele și insuccesele experiențelor trăite, implică cuvintele: *Să faci din om a ta asemănare* - vizând prin aceasta o aducere laolaltă a tuturor contrariile care îl compun, cât mai nimerită pentru ipostazierea ta ca exponent al superiorității. Te poți ajuta singur să devii un lider, doar dacă reușești să îmbrățișezi toate aceste contrarii, analizând lecțiile de viață pe care le oferă lumea din jur.

Un sine care își asumă specificitatea este imaginea unei dezvoltări spirituale care începe de la o existență ultrasensibilă și se continuă cu expresia unei conștiințe creatoare singulare care caută răspunsuri la un nivel existențial profund, dincolo de suprafața vizibilă a evenimentelor propriu-zise.

Humpty Dumpty este o expresie care aduce în prim plan acea regiune a existenței omului căreia îi este specific raportul dintre conștiință și convingeri, clarificând prin explorarea lumii sensul atribuit cunoașterii care fundamentează propria sa devenire.

Înainte de a-ți crea o viziune care să te diferențieze de restul lumii, mai întâi încearcă să-ți exprimi individualitatea prin asigurarea totalității „facerii", explorând mai eficient dimensiunea sensului vieții celorlalți oameni. Pentru a reuși acest lucru ai nevoie de multă experiență de viață și de un spirit de anticipare dezvoltat.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Humpty Dumpty (I)

On Decembrie 22, 2014

Asigură-ți menirea nobilă de formator de caractere, îmbogățind sensurile pe care dorești să le încorporezi în existența celorlalți.

Humpty Dumpty: cea mai pură reprezentare a condiției umane. Ascultați-mă cu atenție, domnule. Ce este un ou? Este ceea ce nu s-a născut încă. Un paradox, nu-i așa? Căci cum poate Humpty Dumpty să fie viu, dacă nu s-a născut încă? Şi, cu toate acestea, este viu – nu încape nicio îndoială. Ştim asta pentru că poate vorbi. Mai mult chiar, Humpty Dumpty este un filozof al limbajului.

Alice în țara din oglindă, capitolul al șaselea: „Când eu folosesc un cuvânt, spuse Humpty Dumpty pe un ton destul de batjocoritor, acel cuvânt nu înseamnă decât ceea ce vreau eu să însemne – nici mai mult, nici mai puțin. Întrebarea este, spuse Alice, dacă poți face ca aceste cuvinte să însemne lucruri diferite. Întrebarea este, spuse Humpty Dumpty, cine este stăpânul – asta-i tot." *

Leadership: Însemnătatea mesajului pe care îl transmiți returnează o valoare „Look-In" ce poate fi declarată cu operatorul de acces "Self"?

Ideea de a face din perspectiva înțelegerii abstracte o unitate complexă de inteligență, care să devină justă în noile condiții de *update* a valorii de sine, se fundamentează preponderent pe gestionarea cunoștințelor avansate de prelucrare a semnificațiilor pe care cauți să le încorporezi în existența celorlalți oameni. Semnificațiile trebuie să fie cât mai reprezentative pentru captarea fluxului de importanță și valori atribuite „redefinirii" lor complete.

Dar mai întâi de toate este prioritar să atribui o însemnătate mare condiției tale de artist al amănuntelor, care știe ce anume este necesar pentru a-și exprima virtuozitatea în domeniul improvizației și al compoziției care să faciliteze o bună comunicare a mesajelor. Nu uita că inteligența care te definește ca scriitor are în vedere imaginea pe care ți-o formezi despre un ou: mai întâi trebuie să justifici în vreun fel modalitatea lui de a exista independent de sursa lui de proveniență, apoi trebuie să te alimentezi din conținutul lui fără ca acest fapt să îți afecteze acțiunile principale.

Am observat deseori că liderii cei mai buni progresează în baza acestei clauze de acceptabilitate: *„ Tot ce are o însemnătate adâncă rămâne depozitat în conștiință"* . Prin urmare, un efect primar al concentrării pe ideea creației de însemnătăți, optimizate prin intermediul cuvintelor, gândurilor, ideilor, sentimentelor, este acela al acordării atenției mesajului pe care îl transmiți.

Valoarea "Look-In" poate fi atribuită însemnătății pe care o dai conținutului unei reprezentări mentale (o imagine a unui lucru, o asociere între stimuli și evenimente) încât aceasta să favorizeze construcția unei noi realități.

Sintagma „Cine este stăpânul" – nu reprezintă doar indicele dezvoltării în materie de stil de abordare a cunoștințelor, ci simbolizează acea parte autentică din tine, neînăbușită de clișee, care vrea să fie văzută, auzită și să se simtă apreciată, adesea în detrimentul oricăror alți factori de condiționare. Această sintagmă, la rândul ei, se fundamentează pe un mesaj de redirecționare către tine însuți: *"Ceea ce sunt corespunde aprecierii pe care o dau intelectului meu."*

Când te atașezi de un om, în realitate te atașezi de acea parte sugestivă din el, pusă în lumină de modul de exprimare și de mesajul transmis. Ceea ce el spune îți transmite o anume stare. Ești contaminat de însemnătatea unor idei, a unor concepții, a unui montaj de ordin ideologic si psihologic, care persistă în diverse contexte prin sensurile deosebite puse în evidență. Dar mai ales printr-un mod de înțelegere constructivist admis ca valid din perspectiva bogăției nesfârșite pe care o oferă dimensiunea sinelui său.

Dacă vrei să te convingi de eficiența leadershipului bazat mai mult pe emoție, decât pe rațiune, fii deschis la toate alternativele pe care ți le propune cealaltă persoană și explorează tu însuți părțile atractive pe care le poți considera autentice, drept o pârghie spre acea menire nobilă de formator de caractere.

Se poate spune că însemnătatea mesajului pe care îl transmiți returnează o valoare „Look-In", numai dacă cei de lângă tine, atinși de acea forță discretă a emoției care se împlinește în formă numai prin cuvinte (prin puterea de a comunica), reușesc să se concentreze în mod deosebit asupra însemnătății lor ca ființe care se auto-creează, care își pot depăși natura. Tu însuți devii un stimulent și un motiv al redefinirii lor dacă însemnătatea mesajelor și cuvintelor „aruncate" responsabil reușesc să schimbe natura lor interioară.

Direcția care determină punerea în valoare a flerului scriitoricesc este dată de puterea unor cuvinte care pot să aibă semnificații diferite atunci când se alinieaza unor reprezentării vizuale care permit efectuarea de operații (acțiuni, comenzi) asupra lucrurilor.

Humpty Dumpty este o expresie ce scoate în evidență puterea extraordinară de a comunica un mesaj, a cărui însemnătate, nefiind pusă la îndoială, vine din găsirea formei si ordinii cuvintelor, ideilor, sentimentelor în așa fel încât să exprime cât mai fidel ceea ce nu se poate exprima nicăieri altundeva - dar care este acceptat de ceilalți ca pe o condiție la buna desfășurare a jocului numit „Viață."

Întrebarea este, cine este stăpânul acestei puteri - asta-i tot.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/humpty-dumpty.html

I'm alive

On Mai 28, 2016

Redefinește-ți fundamentele pe care îți întemeiezi abordarea vieții, încât să ajungi să fii împăcat cu tine însuți.

Sunt prins într-un soi de spaimă neștiută și totodată într-un fel de admirație contagioasă, expresia unui conflict moral între dominația Eului atât de încordat și scrisul atât de pasional, fără să-mi pot da seama dacă n-am primit cumva de la natură un dar anume care-mi dă putința să modific sau să nimicesc adevărul cu care sunt însărcinat să trăiesc toată viața.

Esența virtuților mele (disciplina, concentrarea, controlul de sine și temperanța) cuprinse în această escapadă a minții din realitate, alimentată mereu cu descoperiri noi și menținută în limitele unor formulări expresive, mă ajută să mă accept așa cum sunt, contribuind la acceptarea voită a personalității mele într-un spațiu al unicității numit *Limenilodhis* (strălucirea unei scriituri secrete).

Treaba asta cu adevărul, pasiunea, acțiunile și efectele lor combinate, de care îmi este teamă să se propage spre o stare intensă de iubire și recunoștință, toate luate ca forme de reacție față de datoriile existenței, conduc la două sisteme de ecuații care permit să se determine valorile intensităților participării mele la cauzalitatea unei ieșiri din zona de confort. Care, cu cât este mai confortabilă, cu atât este mai greu de părăsit.

Leadership: Ești în stare să te consideri mai mult decât ești într-un context care pretinde aplicarea viziunii unui Creator dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din neființă?

Scriu despre mine nu fiindcă sunt pasionat de aventura cunoașterii care trăiește experiențe de învățare unice într-un spațiu experimental de așternere a gândurilor curate, acceptând tot ceea ce-mi trece prin cap drept sumă a unor adevăruri universal valabile, ci pentru faptul că cunoscându-mă îndeajuns din punct de vedere al filosofiei reușesc să mă transpun într-un Papus, ale cărui cuvinte sunt demne de reținut:

"Când un om crede că știe ceva și se consideră asemenea zeilor, lucrând doar pentru mântuirea sa personală și retrăgându-se într-un turn de fildeș pentru a se purifica, nu primește nimic, căci el are tot ceea ce îi este de trebuință pentru a fi măreț și spiritual."

Omul prins în această capcană a sistemelor cu potențial diferit de predominanță, unul moral care începe cu crezutul în sine, și unul imaginativ născocit dintr-o dorință de altfel, își caută o cale de mijloc în pragul unei alegeri disperate, un relevant *qualcos'altro* într-un interval de timp variabil. De aceea, am decis uneori să îmi umplu spațiul de scris cu niște reflecții ușoare, precum: "ceea ce spun are ecou numai în lumea celor care cred în poveștile care lămuresc viziunea unui Creator, de dincolo de cortina timpului, dincolo de puritatea liniei și a desenului, dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din neființă".

O înaintare în neființă este o percepție a sinelui într-un univers paralel, ca atunci când rostești niște cuvinte magice fără să te audă nimeni, sau când scrii despre un lucru pe care nu-l vede nimeni în afară de tine.

Ca un pictor hotărât să-și distrugă toate pânzele pictate vreodată doar ca s-o ia de la capăt, el nu încetează să preseze din ce în ce mai tare tocmai punctul cel mai sensibil, conținutul

unei pagini scrise, contemplând frumusețea unei scene din natură. Cu totul, el este atras în propriul revizionism, în actul de redefinire a fundamentelor pe care și-a întemeiat abordarea vieții.

Leadership: Te reîntorci mereu spre acel "punct al meandrelor intersectate" unde trebuie să fii tot timpul contribuitor ca să poți spune cu adevărat: *I'm alive* din prisma creației plăsmuite cu osteneala unei vieți plină de structuri ale Ego-ului?

Dar ceea ce nu se vede, nu se închipuie și nu se destăinuie, în cazul acestor sisteme de ecuații cu o singură variabilă de susținere - nemărginita satisfacție de a da *Replay* propriilor performanțe, este faptul că în afară de toate acestea mai există și altceva, mult mai vast ca importanță. Și anume, ambiția de a mă surprinde, ca într-un clește, în matricea unei șlefuiri a permanenței cu care tind să mă acomodez.

Permanența este starea neobosită a omului de a se educa singur pe sine, cu scopul de a se înțelege și de a se accepta așa cum este. Permanența este încununarea artei de a trăi conform calității și chemării pe care o ai, un punct unde nu trebuie să fii tot timpul contribuitor decât dacă ai vreun folos, numai dacă datoria ta morală calcă întotdeauna pe acolo.

Egoul meu suprem îmi spune că pot fi mai mult decât un creator, că pot fi imaginarea unei scriituri neobișnuite. La polul opus, egoul meu frământat *IN CUGERO* îmi spune să rămân cu picioarele pe pământ. Astfel, calitatea mea de contribuitor la atingerea și satisfacerea unei deplinătăți a sensului vieții, prin descoperirea și includerea unor adevăruri de temelie în relația cu ceea ce mi se întâmplă, vizează acel efort colosal pe care îl fac pentru a fi împăcat cu mine însumi.

Descoperitorul unor adevăruri de temelie ale vieții, în clipa în care va fi solicitat într-un rol de lider, va reuși să facă din orizontul experienței de sine un fel de asumare a unei distincții între ceea ce i se întâmplă și ceea ce depinde de el să se schimbe.

Leadership: Îți dezvălui creația de fi împăcat cu tine însuți prin virtutea conștientizării unicității de a găsi noi corespondențe ale vieții care îți permit să trăiești permanent noi experiențe, iarăși și iarăși, mereu prin comparație cu "o armă a seducției"?

O destăinuire a Mirandei Grey din opera lui John Fowles îmi întărește convingerea că pentru a avea un rost în viață nu trebuie doar să fii bun la ceva, ci să faci din acel ceva o mereu altă experiență de exprimare, de libertate, un show de excepție, altfel te vei crampona în rutină. Ceea ce nu cere, neapărat, implicare emoțională profundă.

"Adormisem la umbra copacilor și când m-am trezit am zărit printre frunze cerul albastru-cobalt și m-am gândit cât de imposibil era să pictezi anumite lucruri. Cum era oare posibil să găsești o nuanță de albastru care să redea intensitatea vie și luminoasă a cerului? Am simțit deodată că nu mai vreau să pictez, că a picta înseamnă a-ți da aere, că singurul lucru care contează cu adevărat este să trăiești, să trăiești permanent noi experiențe, iarăși și iarăși, mereu."

Superioritatea, pe care leadershipul o reclamă adesea, este consecința unui exces de atitudine.

Iar un exces de atitudine impus de acceptarea unei experiențe de libertate în creație, la un om devotat unei anumite îndeletniciri, este modalitatea neconvențională de a se arăta puternic în fața vieții, având conștiința acelei întoarceri - iarăși și iarăși, mereu - spre ceea

ce contează, spre ceea ce îl face mai bun și mai responsabil, spre acel punct unde trebuie să fie tot timpul contribuitor ca să poată spune cu adevărat: I'm alive.

Arma seducției unui creator, direcția cea mai productivă a firii sale, este consacrată revelării unor noi experiențe de viață trecute prin decorul unei realități care pe neașteptate poate deveni imprevizibilă, depășind orice putere de înțelegere, orice imitație a timpurilor noastre.

I'm Alive este deviza omului care încearcă să se elibereze de acea povară a regretelor și a sentimentului de a fi neputincios față de caracterul efemer al lucrurilor și al vieții în general. Creația, adâncirea într-o realitate care depășește competențele rațiunii umane obișnuite, este singura cale de a simți că trăiești în deplin acord cu propria natură, cu propriile judecăți, cu propria viziune, cu propria conștiință.

Un om care spune cu tot sufletul: *I'm alive* , este cel care face din însăși viața lui o lecție a conștiinței - de a fi o lume plină de opțiuni pentru sine. O lume ce depinde de adevărul, pasiunea, acțiunile și efectele lor combinate, toate luate ca forme de reacție față de datoriile existenței, propagate spre o stare intensă de iubire și recunoștință.

Source: https://neculaifantanaru.com/i-m-alive.html

Iartă-mă și primește-mă la tine !

On Februarie 02, 2017

Afirmă-ți individualitatea urmând indicatorul motivației care te face să te privești cu alți ochi în ecuația existenței celorlalți oameni.

- Cine ești? Mi se pare că te-am mai văzut, că te-am cunoscut, pe vremuri... spuse Caderousse cu ochii aproape stinși, în clipa grea a suferinței de moarte.

Monte-Cristo nu încetase să urmărească mersul agoniei lui Caderousse. Își dădu seama că însuflețirea aceasta era ultima. Se apropie de urechea muribundului și, învăluindu-l într-o privire liniștită și limpede totodată, îi spuse:

- Sunt...Sunt...

Iar buzele lui, abia întredeschise, lăsară să treacă un nume, rostit atât de încet, încât Monte-Cristo păru că se teme să-l audă el însuși.

Caderousse, care se ridicase în genunchi, își întinse brațele, făcu o sforțare să se tragă înapoi, pe urmă, împreunându-și mâinile și ridicându-le ca într-o căutare a sincerității, grăi încet:

- Doamne ! Doamne ! Iartă-mă că m-am lepădat de Tine. Tu exiști. Ești cu adevărat tatăl oamenilor în cer și judecătorul oamenilor pe pământ. Doamne, multă vreme te-am tăgăduit ! Iartă-mă ! Iartă-mă și primește-mă la tine !

Și Caderousse, închizând ochii, căzu pe spate, cu un ultim strigăt și cu un ultim geamăt. Sângele i se opri de îndată pe marginile căscate ale rănilor. Era mort. *

Leadership: Îți concentrezi toate forțele rațiunii pentru efectuarea unei reevaluări a parcursului existenței tale care să inducă o singură perspectivă viabilă cu efecte imediate în schimbarea celor din jur?

Pentru a fi în stare să creezi o orientare a spiritului uman către substratul esențial al unui nou mod de gândire, în funcție de imaginea de pe care ți-ai creat-o - aceea de revelator al unor adevăruri absolute, mai întâi asigură-te că punctul de vedere pe care îl expui și îl susții nu este în opoziție cu forțele fundamentale de acțiune ale vieții.

Două dintre asemenea forțe sunt: voința omului de a se împăca cu sine, cu trecutul său, cu greșelile care se plătesc și voința lui de a se orienta într-o direcție nouă, în căutarea unei fidelități mai depline față de ordinea și planurile unei puteri mai înalte. Acestea sunt câteva din bogățiile omului spiritual, alături de nesfârșitele atribute ale relației cu valorile veșnice ale unui determinism bazat pe liberul arbitru.

Schimbarea celor din jur se realizează prin modul de gândire pe care îl promovezi într-o situație în care ești perceput drept o "enigmă dezvăluită", și că punctul tău de vedere asupra felului în care ești conectat la realitatea din jur te prezintă în lumina unei noi și mature conștiințe. Adică trebuie să fii și magician, și mântuitor al lumii, pentru a face din realitate locul unei atmosfere de autentică încredere, credință, înțelegere și prețuire, chiar dacă nu ești înțeles la adevărata ta putere.

Reprezentativitatea omului, în cadrul a ceea ce numim calitatea vieții, privește voința lui de a se forma în numele unei moralități care include angajarea spirituală.

Conștiința arată retrospectiva vieții în momentele cheie. Ea poate să contribuie la îmbunătățirea unui parcurs derulat prin numeroase etape corespunzătoare unor forme de gândire, de simțire și de manifestare ce fac obiectul intervenției atribuite unei puteri nemărginite.

Dar asta numai dacă deznodământul unei faze importante din viața omului este o consecință a greșelilor care s-au punctat pe parcurs. În acest caz reprezentativitatea omului, spre a deveni activă în datul unei situații identitare, reclamă percepția unei anumite imagini de către un anumit subiect ce poate fi definit la limita dintre viață și moarte.

Acest subiect, pe care îl abordezi și îl tratezi ca însemnătate pentru ceea ce simbolizează individualitatea ta, este indicatorul motivației care te face să te privești cu alți ochi în ecuația existenței celorlalți oameni.

De exemplu, un subiect bun este ispășirea unei vini morale, sau sacrificiul adus de bunăvoie la protejarea anumitor valori prin participarea la vreo misiune. Un alt subiect poate fi împăcarea cu tine însuți, ori împăcarea cu Dumnezeu. Sau săvârșirea unui lucru peste putință de îndurat. Sau o alegere altruistă, Sau indiciile unei înclinații deosebite către substratul tainic al lucrurilor.

Momentul cheie al dezvăluirii sinelui, în cazul în care afirmarea adevărului despre tine pune în valoare toate percepțiile subtile ale unei lumi dominate de pasiuni extraordinare, privilegii și jocuri de culise, nu poate fi înțeles ca fiind cea mai mare realizare spre profunzimile conștiinței vieții. Totuși, procesul dezvăluirii sinelui poate fi derulat pe parcurul unor situații în care devii obiectul intervenției unei Entități Superioare de tip divin în lumea creată de un personaj răbdător, care încearcă să treacă neobservat în mijlocul mulțimii. Tu poți fi un magician capabil să ducă la bun sfârșit un rol plin de nuanțe, asumat în mod impresionant?

Cine vrea să-și dobândească reprezentativitatea în condițiile de valabilitate ale unei rațiuni care vizează starea de înnoire a omului, trebuie să aprofundeze cunoașterea contextului unui subiect de mare însemnătate, cu potențial de schimbare a atitudinii omului față de ceea ce el încă nu este pregătit să înfrunte.

Iartă-mă și primește-mă la tine pune în prim plan îndreptarea omului prin acceptul pe care el îl acordă credinței pe care nu a susținut-o pe deplin. Evidențiază acea tendință a puterii omului de a accepta ceea ce ar dori să nu știe, tendință blocată inconștient de implicațiile de neînlăturat ale slăbiciunii firii lui, dar care se activează puternic prin acceptarea unui adevăr venit din afara sa.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Iată ce înseamnă spirit practic

On Martie 02, 2012

Fii omul pe care îl păstrează în taină rezultatul muncii tale concretizată într-o creație care, prin certa valoare a geniului reprezentat, face cunoscută în toată lumea voința lui Dumnezeu.

În Franța, spiritul de frondă se ascuțise. Se putea constata aceasta și după căldura cu care parizienii l-au înconjurat pe Benjamin Franklin. Sosise la Paris, în 1778, ca delegat al Statelor Unite ale Americii. Avea 72 de ani, era gras, chel, nobilimea se arătase șocată de lipsa lui de maniere, în timp ce în ochii celorlalți modul lui direct de a vorbi și de a se purta, fără urmă de perfidie, i-au atras din primul moment simpatiile.

Iar când Ludovic al XVI-lea a binevoit, în sfârșit, să-l primească la Versailles, francezii au fost definitiv cuceriți. Bătrânul yankeu sfidase protocolul Burbonilor, ducându-se fără perucă, fără sabie, în aceeași haină cafenie și pantaloni cafenii cu care umblă în oraș, cu ochelarii săi cu ramă de oțel pe nas. Biografia lui, cunoscută de toată lumea, era povestită ca o aventură în sine, uluitoare, fascinantă.

*Fusese săpunar, tipograf, librar, profesor de înot, telal, editor, fizician, negustor, desenator de bancnote, scriitor, filosof. Avusese curajul să captureze fulgerul, inventând paratrăsnetul, dar nu atât datorită acestei "tije" care apăra mai bine decât Dumnezeu catedralele de incendiu, îl admirau francezii, ci pentru mulțimea de mici mecanisme foarte utile, pe care le înjgheba din mai nimic. Tot ce întreprindea se afla imediat, devenind un permanent subiect de comentarii admirative. Nu era oare excelentă ideea de a face un "braț mecanic"? Franklin și-l construise singur și, cu ajutorul lui, putea să-și scoată din bibliotecă orice carte dorea, din raftul cel mai de sus și să și-o aducă pe măsuța de lângă el, fără măcar să se ridice din fotoliu. Iată ce înseamnă spirit practic ! **

Leadership: Îți oferi toată dăruirea spre valorificarea unei creații receptive la nou, încât imaginea vie a gânditorului care ia contact cu Eul tău să se ipostazieze într-un moralist al existenței?

Obținerea unei păreri clare și corecte față de calitatea omului este esențială pentru a face o comparație între admirație și laudă, acestea două fiind mijloacele de a evalua un artist prin prisma poveștii vieții sale la fel de interesante ca și el. Diagnosticarea relației dintre creație și valorizarea spirituală a vieții, făcută prin unirea imaginii sale de creator cu fundalul unei viziuni noi despre lume, se poate realiza printr-o analiză aprofundată a laturii personalității celui care știe să-și transforme povestea vieții într-o călătorie spre "darul lui Dumnezeu".

Deși nu există un test mai ferm pentru calitate, altul decât izbânda creației care te face liber, spre bucuria datorată împlinirii de sine, indicând clar prezența dăruirii spre cultură, spre folosul cererii lui Dumnezeu de a mântui lumea printr-o schimbare totală, există mai multe cauze și motive care pot ajuta la atribuirea diagnosticului de "vocație rară a omului".

Iar una din cauze este legată de eșecul omului în ceea ce privește găsirea locului și sensului său într-o lume care pare să nu aibă sens. Prin urmare, el vrea să-și schimbe condiția de simplu om, în povestea unui om extraordinar. Aspiră chiar mai departe de atât, de ce să fie un muritor ca toți ceilalți oameni, când poate deveni nemuritor prin ceea ce lasă în urma sa?

Omul trebuie să-și pună amprenta asupra evoluției lumii, făcând ca puterea lui spirituală să se dezvolte foarte mult pe aceeași undă cu a Creatorului Universului.

Te întreb pe tine, cititorule: care este moștenirea spirituală pe care pe care ți-a dat-o Dumnezeu și pe care tu o vei lăsa copiilor tăi?

Această moștenire este chiar taina creației, minunea creativității și a inventicii. Nu uita că, așa cum bine preciza cineva pe web, lumea a fost creată și dată omului pentru a preface viața făpturii în viața părtașă dumnezeirii. De asemenea, o minune a lui Dumneze poate fi explicată și transferată copiilor prin intermediul stimulării creativității (fapt care susține primii pași în domeniul cercetării). Mai ales asta face parte din moștenirea spirituală pe care o lași lumii întregi. Copiii trebuie modelați în profunzime de valori spirituale trainice, precum iluminarea, libertatea, curiozitatea, creativitatea, inventica, într-o adevărată călătorie a descoperirii de sine.

Un moralist al existenței este un creator care se ghidează după ideea nobilă a progresului în numele valorilor universale ale umanismului și în slujba promovării valorilor care definesc ideea unei abordări creative pusă în slujba progresului științei și a întregii umanități.

Iată ce înseamnă spirit practic: să pui credința și spiritul creativ la un loc de cinste în formarea unei viziuni care să asigure progresul în cunoașterea unei noi realități la nivel de virtute, la nivel de înțelegere a voinței lui Dumnezeu care vrea să transforme lumea într-un loc mai bun. Un loc al demnității culturale, estetice și umane.

*** Notă:** Catinca Muscan - *Orele lui Prometeu* , Editura Albatros, 1986.

Source: https://neculaifantanaru.com/iata-ce-inseamna-spirit-practic.html

Idealul suprem

On Ianuarie 05, 2010

Întărește-le oamenilor sentimentul apartenenței la echipă, cultivându-le credința în virtuțile pe care le apreciezi cel mai mult.

Ziua era pe sfârșite. Împăratul, înconjurat de garda personală, se apropie de unul dintre cei mai buni războinici ai săi. Acesta dăduse greș în misiunea ce îi fusese încredințată. Era în genunchi. Ştia ce-l aștepta.

- În ziua când te-am numit comandant am avut încredere că nu mă vei dezamăgi. Ai pierdut bătălia. Aproape două mii de samurai au murit. Te temi de moarte?

Războinicul refuză să-și privească stăpânul în ochi. Aruncă o privire într-o parte, apoi plecă ochii în pământ. Lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Îi era rușine că a căzut în dizgrație. Se simțea izolat, inutil, iar aceasta era pentru dânsul o adâncă, chinuitoare umilință. Se învinuia în gând pentru lipsa de pricepere de care dăduse dovadă și nu regreta că trebuia să moară.

- Nu, stăpâne. Sunt samurai. Sunt onorat că te-am slujit. Mi-am făcut datoria cât am putut de bine, dar am dat greș. Merit să mor.

Împăratul își scoase sabia. Se credea că sabia lui era cea mai ageră din lume iar tehnica lui inegalabilă. Fusese în multe bătălii și nu pierduse niciuna. Era un războinic fără cusur.

- Poți muri repede sau încet !

Un tremur profund, invizibil îl cuprinsese pe samuraiul condamnat la moarte. Dar nu-și pierdu curajul. Nu voia să se târguiască pentru viața lui. Îl consola gândul că va fi omorât cu o lovitură rapidă de sabie. Nu mai avea nimic de spus. Avea puterea sufletească să tacă, să-și tăinuiască înfrângerea. Așteptа cu capul plecat pedeapsa. Nu putea fi cruțat de această grea încercare.

- Te voi ucide cat voi putea de repede !

În secunda următoare, sabia lovi fulgerător și decisiv. Inevitabilul s-a întâmplat. Cel care a greșit a plătit prețul maxim.

Leadership: Poți suporta rușinea înfrângerii făcând apel la un ideal care poate lua, după împrejurări, înfățișarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îți poate păstra intactă valoarea?

Cel mai cumplit chin pentru un om ambițios, cum era samuraiul, era acela de a trăi cu regretul ca și-a dezamăgit stăpânul, cu rușinea că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor lui. El s-a antrenat încă de mic pentru a nu face greșeli. Din clipa în care se trezea se dedica perfecționării a ceea ce făcea. Nu a trăit niciodată cu teamă, gândindu-se la răul care i s-ar putea întâmpla. Pentru el viața putea deveni suportabilă atâta vreme cât slujea, altfel n-ar fi avut niciun sens. A jurat pe sabie să-l apere pe împărat și să îi fie supus până la capăt. De fapt asta și înseamnă să fii "samurai", să servești, până la ultima suflare.

În secolul 16, vestitul strateg militar Daidoji Yuzan scria în tratatul de etică „Budo Shoshin Shu": *„Înainte de toate, un samurai trebuie să-și amintească, zi și noapte, că trebuie să moară."*

Un samurai nu trebuia să râvnească la bogății sau la celebritate. Unica lui menire era să-și servească cât mai bine stăpânul. Propria lui viață era garanția că își va face datoria până la ultima suflare. Dacă se întâmpla să dea greș în misiunea lui, atunci era sortit pieirii. Iar dacă se întâmpla să moară, atunci murea bucuros că și-a slujit stăpânul.

Un singur ideal poate lua, după împrejurări, înfățișarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îți poate păstra intactă valoarea: acela de a servi unui scop care ia forma unei misiuni în conformitate cu caracterul îndatoririi față de un stăpân care se comportă ca un Dumnezeu.

Leadership: Poți să te evidențiezi printr-o reflectare a experienței de a fi un tot unitar și într-o strânsă uniune cu eroul pe care îl reprezinți într-un deznodământ care aduce izbânda unei conștiințe înalte?

În zilele noastre nu mai există samurai în adevăratul sens al cuvântului, dar au rămas nenumărate povești despre ei. Din care avem multe lucruri de învățat. Cum ar fi, de exemplu, să dăm dovadă de atașament față de prieteni, față de familie, față de superiorii noștri, față de instituția în care activăm, față de comunitatea în care trăim. A fi loial și a conlucra pentru atingerea scopurilor propuse ne întărește sentimentul apartenenței la grup.

Spre deosebire de devotamentul unui samurai față de stăpânul său, la ora actuală noțiunea de devotament se referă nu atât la atașamentul față de șef, cât la atașamentul față de colectivul de muncă și finalizarea optimă a scopurilor urmărite.

Mulți oameni n-au încercat niciodată un atașament adânc față de cineva. Ei nu știu cum este să ajuți pe alții, nu sunt hotărâți, le lipsește spiritul de camaraderie și de recunoștință. Tot mai mulți sunt cei care doresc să conducă, să fie în centrul atenției. Şi urăsc orice fel de constrângere. Încearcă să sară peste anumite etape foarte importante, fără de care este imposibilă ascensiunea până în vârf.

Eu cred că fiecare trebuie mai întâi să învețe să se integreze corespunzător într-un colectiv, să învețe să conlucreze și să fie performant, abia apoi să aspire la o avansare în ierarhia profesională. Numai conduși de nevoia de a aparține unui colectiv oamenii vor învăța să-și respecte angajamentele.

Un lider destoinic promovează dezvoltarea relațiilor de camaraderie și-i încurajează pe oameni să conlucreze eficient. Cea mai prețioasă dintre toate însușirile oamenilor pe care îi conduce trebuind să fie numaidecât fidelitatea. Să-i fie credincioși și să-i inspire încredere, dând dovadă de curaj în orice situație, sub niciun chip să nu-l trădeze sau să se îndepărteze de el.

O conștiință înaltă se manifestă prin consolidarea atașamentului față de un trecut care își păstrează prestigiul, dar are ca miză demonstrarea atașamentului față de o filozofie care se sprijină pe latura spirituală, pe revelația unei izbăviri sacrificiale.

Idealul suprem al unui lider este să conducă o echipă formată din oameni capabili, care să facă față oricărei situații, ambițioși, competenți, responsabili, loiali și foarte devotați.

Din păcate idealul suprem este foarte greu de realizat deoarece între oameni, chiar excelenți profesioniști, relațiile se dezvoltă in timp, ca și sentimentele, și se bazează pe o cunoaștere îndelungată. Un bun lider ar trebui să fie liantul într-o echipă pentru ca aceasta să fie cât mai bună.

Chiar dacă nu mai există samurai și educația corespunzătoare unui samurai, și chiar dacă este foarte greu de realizat, întotdeauna un lider va nădăjdui să aibă de partea lui oameni plini de devotament care să-l ajute să-și atingă țelurile propuse în beneficiul tuturor. Acesta este idealul suprem.

Întărește-le oamenilor sentimentul apartenenței la echipă, cultivându-le credința în virtuțile pe care le apreciezi cel mai mult. Virtuți precum loialitatea, onoarea, răbdarea, disciplina, politețea și curajul - pentru atingerea scopului propus.

Source: https://neculaifantanaru.com/idealul-suprem.html

Ideea compoziției

On Februarie 27, 2016

Aruncă lumină asupra procesului de creație, dezvoltând o mai mare abilitate în perceperea adevărurilor manifestate în viața de zi cu zi.

Ideea aceasta a compoziției legate de timp era mai veche, o știm. Ea fusese însă fertilizată și reanimată cu câteva luni în urmă prin lecturi ale pieselor scriitorului englez J.B. Priestley care născuseră gânduri despre compoziție în timp. Întâi lectura lui Priestley - farmecul finei mobilități a fanteziei lui, apoi mi se rotește obsedant în creier un vers din "Macbeth".

S-a desfăcut legătura timpurilor, asociații din viața curentă, desigur din fondurile rezervelor emoționale acumulate și neîmplinite în Mexic, apoi cele văzute aici, în Uzbekistan... Așa se naște ideea compoziției filmului "Canalul Fergana". Bineînțeles - o repetăm - procesul este mult mai complicat, mai nuanțat, asociațiile mult mai numeroase și referindu-se la toată rezerva culturală și emoțională. Însă detectarea chiar și numai a unor dintre ele aruncă lumină asupra procesului de creație.

Aceste elemente nu sunt evident hotărâtoare, au însă rolul unor stimuli. Chiar Eisenstein o spune în legătură cu piesele lui Priestley, pe care le citise recent și asupra cărora meditase:

*"Ele sunt interesante aici, deoarece probabil au ajutat la defrișarea terenului în jurul temei despre timp tocmai în momentul în care m-am lovit de problema timpului în scenariul despre canalul Fergana. Prea mult au fost gândite și răsgândite lucrurile acestea, mărturisește în altă parte, încât sub influența lui Priestley ele să nu izbucnească. Şi dacă privim cazul Priestley ca pe un exemplu, el ne va lămuri, prin multiplicare și de aici generalizare, încă o cută ascunsă a problemei pe care o urmărim." **

Leadership: Poți să dezvolți un punct de vedere pe o temă de actualitate prin descoperirea rezolvărilor compoziționale despre un factor cheie provenit din sfera experienței personale directe și imediate?

O resursă personală nelimitată a artistului este însăși fondul propriu de gestiune a celor sesizate de-a lungul unei linii șerpuite, conform cercetărilor prin care are loc învățarea unor tehnici de lucru, unor lecții de viață, unor metode noi de folosire a cunoașterii, în încercarea de a surprinde esențialul dincolo de limita vizibilului.

Leadershipul impresionează prin farmecul finei mobilități a fanteziei artistului. Omul creator participă la procesul de redare a realității prin cele văzute și simțite care dau povățuire minții către privirea celor nevăzute.

Prin asimilarea de informații și prin abordarea constructivistă a învățării, în ale căror meniuri găsim veritabili „germeni" pentru obținerea unei estetici a producției și reprezentării, se reflectă totdeauna o nouă temă de abordat, un scenariu de film, care duce la un alt nivel de experiență.

Cele nevăzute rulează de regulă într-un mediu restricționat, dar uneori pot fi întâmpinate cu sufletul și mintea în diverse călătorii în lume, prin contactul cu oamenii de seamă. Oriunde te afli, oriunde te regăsești, oriunde te simți conectat la evenimentele importante, acolo se găsesc întotdeauna „indicii", elemente uneori hotărâtoare cu rolul unor stimuli, care duc la multiplicare și de aici la generalizarea unor rezultate și noțiuni izvorâte dintr-o bază

inductivă largă (prin urmărirea trecerii de la efecte la cauze).

Factorii cheie ai transformărilor care duc la descoperirea rezolvărilor compoziționale despre anumite experiențe prelucrate ulterior în teme și scenarii sunt constatările, asociațiile și comparațiile din viața curentă care stabilesc formatul unor idei și lecții inedite. Ei pot fi reprezentați de constanta „Timp", uneori luând forma unei imagini mentale, alteori dezvaluind o cută ascunsă a unei probleme, etc.

Estetica reprezentării unei noi viziuni provenite din sfera experienței personale directe și imediate, în contrast cu necunoscutul unor lungi călătorii prin universul creației nematerializate, vizează originalitatea improvizației cu care întâmpini o gândire a cărei bogăție poate fi cuprinsă într-un concept inedit redat într-o operă de artă.

Ideea compoziției îi revine omului care știe să se încreadă într-un mereu „nou început", având în administrare bogata rezervă culturală și emoțională colectată în timp. Ai grijă cum te raportezi la cele văzute în locurile pe unde treci, dar mai ales la cele nevăzute, știind că ceea ce se pierde conține de obicei o mare parte dintr-un adevăr care poate propune o nouă perspectivă asupra relației dintre puterea de creație și cunoaștere.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale (II)

On Decembrie 02, 2012

Schimbă contextul realității pe care ți-o impui ca un standard al cunoașterii de sine autentice, fără să te abați de la traseul unei variante de responsabilizare care călăuzește desăvârșirea.

Mă implicasem într-o cercetare dincolo de limitele mele. O întrecere cavalerească intelectuală între două constante, între cunoaștere și aplicabilitatea ei, între semnificația cunoașterii și actualizarea posibilităților tale de "a fi", o întrecere în care trebuie să am mare grijă. Căci puteam fi tentat să urmăresc un ideal mult prea înalt pentru posibilitățile mele de a-l atinge. Şi, urmărind constant acest ideal, să realizez că, de fapt, am pătruns într-un tărâm necunoscut, încălzit de cunoașterea cea mai pură, dar totuși atât de complicată.

Omul care ține cu tot dinadinsul să fie altcineva, să fie mai mult decât este, să se întreacă pe sine, omul care își pune cunoașterea în folosul desăvârșirii sale poate ajunge, dintr-un exces de inspirație, de energie și de măsură să depășească granițele realității. Reciproca fiind la fel de valabilă, numai un astfel de om poate atinge un potențial de maturizare și responsabilizare maxim. Tu în care categorie te încadrezi?

Așa cum în timpul diviziunii celulare cromatina se organizează sub formă de cromozomi, tot astfel omul care se dedică întru totul atingerii desăvârșirii sale - prin dezvoltarea continuă a ideilor și prin sporirea eficacității procesului de gândire, reînnoindu-și puterea de a se dărui lor în totalitate, poate să sfârșească prin a-și canaliza energiile în jurul unui spațiu gol. O separare de sine. O închidere a ușii spre reușita totală.

Leadership: Te angajezi într-un experiment de explorare a lumii lăuntrice printr-un permanent consum de inspirație care te obligă să coexiști cu efectele unei ascensiuni mult prea grăbite?

Acesta a fost punctul critic al cunoașterii mele – să ajung mai departe decât am fost programat inițial să ajung, să escaladez un munte până ce acesta se clătină și se prăbușește. Sau să ajung în vârful lui lăsând pe alții în urmă, având în fața mea doar incertitudine.

Acesta a fost punctul în care am realizat că sunt limitat de un fenomen absolut, doar la o singură opțiune: incertitudinea. Iar cest teritoriu pe jumatate necunoscut, nespus de ticsit cu abstractizări, se află la granița care desparte realitatea de iluzie, atunci când pur și simplu ajungi să te pierzi în labirintul științei, al vieții, al căutării, al creației, al inspirației, al gândurilor fără sfârșit - cu toate adaosurile lor. Desăvârșirea nu se poate atinge decât dacă reușești să treci de această graniță, sau să vezi dincolo de ea. Şi să devii ceea ce ești tu de fapt.

Inspirația este un produs al gândurilor pe care le creezi într-un anumit context care se schimbă rapid și care de multe ori îți neagă faptele prin vorbe. Omul care își așterne liber și necontenit inspirația ajunge să se refuze pe sine printr-o negație a ceea ce este finit, urmată de o negație a realității, el devenind singurul supraviețuitor al unei povești scrise de el însuși.

O ascensiune mult prea grăbită, care este rodul unui consum continuu de inspirație dus până la saturație, reprezintă o încercare de a-ți menține egoul ridicat și de a-ți crea o imagine de sine mai înaltă, când în realitate intențiile tale sunt de natură a provoca o rezonanța adâncă și tainică, puternic marcantă, în spiritul tău.

Chiar în actul desăvârșirii, în sensul preciziei absolute a măsurilor ce se cuvin a fi luate pentru o mai exactă evaluare a cunoașterii proprii, incertitudinea se poate stabili dacă nu urmezi fidel firul devenirii tale, real sub toate aparențele. Devii confuz și ajungi să nu mai distingi realitatea de iluzie, îndepărtându-te de la destinație, abătându-te de la menirea ta, în lungul drum spre „absolut".

Leadership: Îți concentrezi întreaga energie a desăvârșirii într-un "Adu-ți aminte ceea ce știi de fapt", pentru a asigura înțelegerea conținutului unui parcurs care se dorește a fi relevant prin ecoul produs la un alt nivel de conștiință?

Desăvârșirea este un act al dedublării: devii altcineva prin abordarea ta din diferite unghiuri ale realității pe care le combini potrivit proprilor viziuni despre lume, sentimente și imaginație. Un om nou este o umbră a unui vechi tipar de gândire, sau o lumină a unei judecăți care afirmă sau neagă ceva în legătură cu un anumit subiect.

Te compari în permanență cu un tip uman care nu dorește schimbarea în jurul său și în sine? Toate resursele tale sunt puse la bătaie într-o permanentă căutare de ceva nou? Ai ajuns la un nivel în care abandonezi anumite idei în favoarea altora mai noi? Descoperi pe măsură ce evoluezi că, de fapt, nu știi nimic despre tine? Simți că totul se întoarce împotriva ta? Îți nesocotești tot mai mult propria ființă, printr-o sporire a cunoașterii?

Conștiința este ceea ce rămâne după ce ți-ai redefinit identitatea. Iar ecoul produs la un alt nivel de conștiință este un produs al schimbării gândurilor dominante în direcția unei realități care există dincolo de ceea ce crezi că este realitatea.

Cine se pierde în negura gândurilor accede la o realitate apropiată de cea închipuită, ceea ce este echivalent cu o declarație de pasivitate sau cu un act de înfrângere în fața propriei confuzii.

Leadershipul poate fi asimilat de aproape oricine, cu o singură condiție, pe care poate numai filozoful grec Platon a exprimat-o foarte clar: " *Cea mai mare parte a instruirii tale constă în a ți se aduce aminte ceea ce deja știi.* " Şi, aș adăuga aici, " *ceea ce deja știi* ", este dat de o acumulare continuă de valori și cunoștințe asimilate în timp, fiind totodată hotărât de tot ceea ce se modifică fără încetare în jurul tău.

Tot ceea ce există în jurul tău se modifică fără încetare și are un ecou puternic în întregul tău fel de a fi. Şi numai dacă ai acea dispoziție sufletească a omului care ar paria totul pe o singură carte, a omului care arde toate punțile în urma sa ca să le reclădească mai trainice pe termen lung, vei putea să te ridici la un nivel superior de leadership.

În alt caz, vei rămâne un necunoscut, un simplu om care se hrănește din când în când cu iluzia unui viitor grandios. Iar cel ce se agață de orice iluzie, recurgând la tot felul de artificii pentru a face rost de terenul necesar ridicării sale la un nivel înalt, nu va ajunge niciodată la acel reper de orientare favorabilă. Ci va ocupa întotdeauna un rol secundar într-o scenetă improvizată, ruptă de adevărul promovat de arta conducerii.

Potențialul care te scoate din rutină este universul simbolic în care te cufunzi și te simți tu însuți, privitor la ceea ce este real sau fals în toată această mișcare a gândurilor către unii sau alții, către obiecte, lucruri sau către preocupările tale vitale.

Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale este omul stăpân pe gândurile sale, care știe să-și ridice cunoașterea la un nivel superior fără să se piardă prea mult în spațiul unei realități virtuale.

Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale (I)

On Decembrie 02, 2012

Sporește cunoașterea și înțelegerea "Omului" din tine, fără să depășești granițele a ceea ce experimentezi din perspectiva a ceea nu poți cuprinde.

Tot ceea ce exista în jurul meu se modifica fără încetare, dar pe nesimțite și aproape fără știrea mea, ca o emanație nefirească de vapori, într-un soi de spirală a timpului fixată de lateralele unei forțe magice numită "dublă revărsare a formelor din haosul originar". Zgomotele înfundate ale cunoașterii și auto-cunoașterii se făcură auzite, dar însoțite de ecouri de îndoială. Mă aflam într-un impas care putea conduce la o diminuare considerabilă a valorii pe care mi-o atribuiam, fără ezitare, în înțelegerea vieții și în acceptarea realității.

Cum era posibil ca un ins oarecare, supus unei constante presiuni, hrănindu-se doar cu iluzia unui vis, un necunoscut care se grăbește să scoată la suprafață din cele mai întunecate colțuri ale realității adevărata sa menire - să se confunde, să se compare la o distanță de doar câteva "contra-atacuri" cu un alt tip uman, cu un jucător înfocat al realului, cu un iluzionist care își transformă magiile într-un mod unic?

Trebuia, oare, să trag concluzia că ajunsesem rezultatul excesului meu de transfigurare, și că toate nu erau de fapt decât unul și același lucru, un separatism de limitele mele? Omul din mine era dincolo de orice mască? Sau se agăța de orice iluzie, recurgând la tot felul de artificii?

Leadership: Poți fi un model al unei conștiințe care își este propriul obiect de cercetare, descoperind în tine însuți acele mecanisme de *checks and balances* care te ajută să descoperi o altfel de reflexivitate?

Tot soiul de idei bine stabilite pe care le abandonam în favoarea altora incoerente. Toate resursele convingătoare puse la bătaie într-o permanentă căutare de ceva nou. Dar de ceva imprevizibil. De ceva improbabil. O baterie magnetică în jurul căreia se înșiruiau grămadă toate resursele, toate efluviile creatoare cele mai subtile, presărate cu cel mai fin set de calități. Dar care se descărca tot mai mult prin consumul propriu de energie.

Ca un om care învață atâtea și atâtea, descoperind pe măsură ce înaintează în studiu tot mai multe secrete, eram convins că nu voi ști niciodată nimic. Că, de fapt, totul se reîntorcea împotriva mea, ca un glonț ricoșat. Căci îmi nesocoteam tot mai mult ființa, printr-o sporire a cunoașterii. O căutare simbolică a unui lucru neînțeles, lupta în jurul unui adevăr întortocheat. Exploatarea în exclusivitate a unei înțelegeri contrare propriei gândiri, ce trebuia încheiată.

Mă simțeam plasat tocmai în mijlocul cerului și al pământului, încadrat într-o anumită categorie a realității - nuanțată doar la nivel de știință. *Un coureur poussé des nouvelles epreuves* . Fiind limitat de un fenomen necunoscut, doar la o singură opțiune: incertitudinea.

Reflexivitatea este capacitatea de a analiza propriile gânduri, emoții, practici profesionale sau situații prin care treci, cu scopul de a le transforma într-un răspuns la marile dileme ale vieții.

Iar una din cele mai mari dileme ale vieții, pornind de la analiza propriei persoane, este umatoarea: "de ce continuă omul să construiască, să inventeze, să diversifice, căutând ceva anume, acel ceva pe care dacă-l întrebi, nu va ști să-l definească prea bine?"

Leadership: Evoluția ta mai are încă mulți pași de făcut până să ajungă să-și creeze structura capabilă de a redefini esența determinării tale într-un demers numit: "echilibrare personală" ?

Scânteia se aprinsese, fulgerător și neașteptat, ca o erupție de gânduri într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Nimic nu-l mai oprea pe omul supus forțelor deschizătoare de drumuri să-și răsfrângă iluziile în ceața devenirii, tot mai densă. Şi mai aspră. Acolo unde nimic nu se vede, dar unde sălășluiesc toate răspunsurile și se contabilizează toate secretele. Acolo unde totul se schimbă, dar înainte de toate se cântărește.

Ajunsesem să mă raportez la niște concepte care îmi erau la fel de străine pe cât puteau fi protonii pentru Tolstoi. Semeț și tulburat mă simțeam în același timp, aidoma celui ce trece puntea cercetării științifice pentru a pătrunde într-un tărâm necunoscut, încălzit de cunoașterea cea mai pură, dar totuși atât de complicată.

Totul se rezuma la cât de bine mânuiam bastonul care aducea bogăție minții, cuprins în imperativul: "Cântărește-ți bine forțele" !

Echilibrarea personală este o domolire a elanului al cărei intensitate da valoare existenței rezumând ființa în profunzimea sa originară, însemnând o indulgentă a modului cum folosești cunoașterea pentru a facilita acea înțelegere care te ajută să vezi înțelepciunea din spatele durerii.

Ce anume provoacă durerea ta de a nu putea pune în ordine haosul pentru a crea o nouă lume? Este oare de vină incapacitatea ta de a trece la acțiune, în încercarea de a da impresia de mai multa transparență unui univers plin de semnificații?

Cântărește-ți bine forțele, ca nu cumva să ți se pară doar că deții toate resursele de motivație, inspirație și imaginație, iar când vei da piept cu marea provocare a necunoscutului și incertitudinii, să descoperi că a fost doar o impresie falsă.

Percepția realității tale este verificată din perspectiva a ceea ce știi că nu înțelegi, în măsura în care tot ceea ce încerci să cuprinzi este limitat de valoarea pe care o acorzi împlinirii și evoluției bazate pe explorarea propriilor gânduri și trăiri?

Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale aduce în prim plan acea schimbare totală a omului care, manipulând în mod tot mai sofisticat știința și cunoașterea, ajunge să-și creeze și asume îndatoriri peste puterile sale. Îndepărtându-se ușor și apoi din ce în ce mai mult de realitate, sfârșește prin a se izola într-o lume a iluziilor. O lume care se poate clătina și chiar prăbuși asemenea unui munte.

Te încadrezi într-o anumită categorie a realității - nuanțată doar la nivel de știință? Limitările propriei tale cunoașteri sunt date tocmai de această incertitudine ce bate la ușa vieții tale, întrebându-te: " *Cine ești de fapt?* ". Această incertitudine evidențiază lipsa capacității tale de a analiza obiectiv lucrurile înainte de a lua o decizie fermă, înainte de a afla cum stau lucrurile în realitate?

Sporește cunoașterea și înțelegerea "Omului" din tine, fără să depășești granițele a ceea ce experimentezi din perspectiva a ceea nu poți cuprinde.

Source: https://neculaifantanaru.com/iluzionistul-care-pandeste-din-necunoscut-intinderile-stiintei-s

Imaginarul unei lumi de dincolo de noi

On Octombrie 03, 2020

Numai privilegiul de a fi un Creator poate da sens unei vieți trăite într-un moment în care trebuie să legi imaginea unei aspirații vertical-spirituale cu imaginea unei plăsmuiri geniale.

Am început să scriu despre mine însumi ca aflându-mă în altă lume, pentru a da replica unei vieți din altă viață, cu acea revelație cu neputință de precizat, pe care am încercat s-o intuiesc artistic, cu pensula și cu un cuțit pentru pictură. Trebuia să creez reliefuri și impasto, demne de un suprarealism sui generis, constructiv. Bineînțeles, am mizat totul pe forța simbolică și sugestivă a imaginilor pline de vibrație, corespunzătoare cuvintelor scrise prin jocul hazardului, în spiritul de finețe și în fragilitatea unei emoții trăită în mod genuin.

Pentru aceasta, mi-am luat ca model dual de existență, ca punct de trecere în altă lume, imaginea unui trandafir *Double Delight* , și o asemenea tehnica futuristă de exploatare a lumilor, este influențată, fără îndoială, de un scris al trăirii, ce aparține în totalitate momentului următor, revizuind de fiecare dată ce a fost dobândit prin revelație și iluminare.

Iar orice revelație ce are ca punct de reper trecerea trăirilor prin succesiunea culorilor și a posibilităților de personalizare a unei lumi aparte, cu multe lumini, dar mai ales prin utilizarea punctului, liniei și formei, trebuie să fie demnă de om și de Dumnezeu, ca să fie cel puțin comprehensibilă la nivel simbolic.

Leadership: Creația ta poate fi interpretată ca fiind o parte din sufletul naturii, având ca punct de reper imaginea factorului uman revelat ca fiind replica unei vieți din altă viață?

Nu pot împiedica culorile să pâlpâie și să se joace unele peste altele, chiar în momentul posesiei vizuale a unei teme de culoare numită *Exludasherr* , însemnând mișcarea planurilor îndepărtate față de cel apropiat pentru a evoca o structură spațială nemaivăzută. Dar pot redimensiona o lume artistică cu un scris care, pornind de la trandafir, poate atinge însăși Calea Lactee în care mă pierd și mă regăsesc în același timp.

Probabil, divinul ce caracterizează râvna unui artist spre cât mai multă desăvârșire posibilă, poate fi asemuită cu alegerea unei culori care nu se limitează doar la conceptul *Exludasherr* , ci ar reflecta cel mai bine spiritul pur al reconstituirii planului astral. Însăși trandafirul este oglinda unui artist în plan astral, o imitație a creatorului într-un cadru divin, într-un vis al cărții de vis, pe teritoriul sublim al unui sevalet care, de la Renaștere încoace, a devenit forma principală a reprezentării picturale.

În aceeași măsură, simbolul conectării unor lumi de dincolo de mine sau dincoace de realitatea exterioară, trebuie să imite un personaj enigmatic și fascinant, încât să fie acceptate regulile impuse de scrisul numerelor și al anilor, aferent scrisului hărăzit de o mână nevăzută care pune lucrurile, formele și culorile într-o anumită ordine. Cred că însuși Creatorul mă privește cu ochii care văd în adevăr relația de identitate dintre subiectivitate și obiectivitate, dar nu se opune scrisului parcurs cu acea calitate a scriitorului de a crea imprevizibilul, de a descrie cu obiectivitate o realitate necunoscută.

În asta constă descoperirea divinului, în proprietatea spirituală a trandafirului de a influența scrisul și de a servi ca promisiune a unei pensule de a defini o nouă realitate.

Trandafirul face parte din scrisul meu, pentru că puritatea lui se regăsește (ca unealtă artistică de prim rang) în folosirea cheii potrivite pentru accesul la Sinele Divin, individual. Oricare ar fi cuvintele scrise de mine cu stiloul fermecat, ele conțin farmecul cu care o pensulă poate colora simbolul divinului, cât și al umanului, naturii și universului în imensitatea sa.

Iar adevărata manifestare a divinului are ca reper imaginea factorului uman revelat ca fiind replica unei vieți din altă viață, din altă lume, din altă realitate.

Da, există cuvinte ce aparțin stiloului, printr-o exprimare creativă cu ajutorul trandafirului, tot așa cum există cuvinte ce aparțin pensulei, indiferent ce culoare am folosi pentru a crea o anumită luminozitate specifică unei picturi acrilice, în genul capodoperei lui Randy Burns. Mai știm că prin orice scris artistic se măsoară finețea cu care Creatorul folosește pensula pentru a obține un efect luminos, utilizând cea mai ridicată frecvență de rezonanță a unui glob de cristal în care sunt înscrise toate secretele facerii lumii, codurile genetice ale plantelor și animalelor.

Să privim leadershipul printr-un privilegiu unic, divin: acela de a exprima actul de creație al unui Creator printr-un tip de abordare care vorbește despre experiența estetică, și poate astfel vom înțelege personalitatea unui artist care își plămădește realitatea dintr-o aparență accesibilă.

Imaginarul unei lumi de dincolo de noi se relevă prin sensul pe care artistul îl dă vieții trăite într-un moment în care el trebuie să lege imaginea unei aspirații vertical-spirituale cu imaginea unei plăsmuiri geniale.

Momentul de vârf al procesului creator se atinge atunci când trăitul unei vieți spirituale se reflectă în imaginea unei lumi paralele, plăsmuită cu aspirația de a pătrunde tainele universului, pornind de la ideea că orice corp al naturii este reflecția unui corp ceresc, și că orice realitate se oglindește în multiplicitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginarul-unei-lumi-de-dincolo-de-noi.html

Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului

On Septembrie 28, 2022

Un lider adevărat știe să creeze o imagine care în apropiere pare identică cu cea din depărtare, fără să ajungă să se identifice prea mult cu imaginea pe care o proiectează către restul lumii.

Hai să vă spun ce-am revăzut azi într-o carte scrisă de Papus. El scria că omul se consideră singurul creator și singurul judecător al destinului său, fiind liber să acționeze pe placul său în cercul fatalității lui, la fel cum un călător poate să acționeze într-un vapor cu aburi așa cum dorește în compartimentul său. Dumnezeu nu mai poate să fie indicat drept complice al greșelilor umane, la fel cum nici căpitanul vasului nu este responsabil de fanteziile călătorilor pe care îi duce înainte.

Dar, citiți mai departe, și vă veți afla că Dumnezeu, așa cum apare la prima vedere, este ansamblul a tot ceea ce există, iar omul este supus unei schimbări pe care nu o poate controla. Iată imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului în ceea ce privește această problemă a schimbării cauzate de o forță nebănuită.

Un vapor cu aburi este lansat pe imensul Ocean și plutește spre capătul stabilit de termenul călătoriei. Tot ceea ce conține vaporul este condus înainte. Și totuși fiecare este liber să își organizeze compartimentul așa cum îi place. Fiecare este liber să urce pe punte ca să contemple infinitul, sau să coboare pe fundul calei.

Progresul înainte se efectuează în fiecare zi pentru întreaga masă de oameni. Insă fiecare individualitate este liberă să acționeze după plac în cercul de acțiune care îi este conferit să îl împartă. Toate clasele sociale sunt acolo pe acel vapor, de la bietul emigrant, care se culcă îmbrăcat într-un sac, până la bogatul yankeu care ocupă un compartiment de lux. Și viteza este aceeași pentru toți, fie ei bogați, săraci, mari sau mici, toți vor ajunge în același timp la capătul călătoriei.

Leadership: Poți să-ți conturezi imaginea ideală a unui prezent care își decide viitorul, în încercarea de a analiza ce se întâmplă în relația dintre un conținut care se numește "voință de putere" și un conținut convingător care nu se vede?

O mașină inconștientă care funcționează după legi stricte pune în mișcare întregul sistem. O forță oarbă (aburul) canalizată în tuburi și organe de metal, generată de un factor special (căldura) animă întreaga mașină. O voință, care domină mașina organică împreună cu ansamblul pasagerilor, guvernează totul: căpitanul. Indiferent în fața acțiunii particulare a fiecărui pasager, căpitanul, cu ochii fixați asupra țintei de atins, cu mâna pe cârmă, conduce imensul organism spre termenul călătoriei, dând ordinele sale armatei de inteligențe care i se supun.

Dar căpitanul nu comandă în mod direct elicea care pune în mișcare vaporul, nu are efect imediat decât asupra cârmii. Astfel Universul poate fi comparat cu un vapor cu aburi imens, unde, cel pe care noi îl numim Dumnezeu, ține cârma. Natura este mașinăria sintetizată în elicea care pune în mișcare întregul sistem potrivit unor legi stricte, iar oamenii sunt Pasagerii. Căpitanul nu intervine în detaliul mașinăriei motrice (imagine a naturii), sau în ocupațiile pasagerilor. El guvernează în mod circumferențial sistemul general. Nu are legătură cu ce se întâmplă în interiorul compartimentelor.

Progresul există, general, pentru tot sistemul, însă fiecare ființă umană este absolut liberă în

cercul propriei fatalități. Că vor sau nu, indiferent de voința lor, orice ar avea în cap și în suflet, orice planuri ar avea, toți pasagerii se îndreaptă într-o direcție. Dar nu atât în direcția pe care o comandă căpitanul, ci în direcția pe care o hotărăște marea furtunoasă: valurile grele, stâncile tari, curenții oceanici, intemperiile capricioase. După cum vedeți, căpitanul însuși, cu tot cu vasul lui, sunt două entități fragile supuse total forțelor naturii.

Desigur, înțelegerea acestui fapt este mult mai complicată decât pare la prima vedere, cu toate că dacă este să încadrăm într-un singur tablou tot ce ne furnizează ca exemplu realitatea de zi cu zi, vom constata că suntem neputincioși să urmăm o anumită cale fix cum ne-am dorit noi. Sau urmăm o cale despre care credem că este valabilă, și tot ce găsim este doar o fundătură, o iluzie, ca apoi să fim nevoiți să ne întoarcem pe unde am venit, să ne retragem pașii, și să încercăm o altă abordare. Şi tot așa...până când voința noastră se nimerește să fie pe placul Naturii Divine.

Leadership: Poți să generezi o anumită manifestare de putere unde trăirile, gândurile și amintirea unui eveniment să se circumscrie în totalitate acelui eveniment trecut, astfel încât fragmente din acesta să nu se mai reproducă automat în alte situații?

A știut Shakespeare bine acest lucru când a povestit despre felul în care Prospero dirija cu o voință cosmică toate elementele naturii. Oamenii încearcă să-și croiască un drum în viață, fără să bănuiască că există o altă cunoaștere mai înaltă și cu adevărat neasemuită care are o mare influență asupra lor.

Având în subordine niște spirite puternice, dar ascultătoare de voința lui, Prospero putea prin mijloacele lor să comande vânturilor și valurilor mării. Din ordinul lui, spiritele au stârnit o furtună violentă, în mijlocul căreia o corabie încerca să se țină la suprafață în lupta cu valurile sălbatice ale mării care în fiecare clipă amenințau să o înghită. Prospero i-a arătat fiicei sale această corabie frumoasă, despre care i-a spus că este plină de ființe vii. "O, dragul meu tată", a spus ea, "dacă prin arta ta ai ridicat această furtună înspăimântătoare, ai milă de necazul lor trist. Vezi ! Vasul va fi zdrobit în bucăți. Sărmanele suflete ! toți vor pieri. Dacă aș fi avut putere, aș scufunda marea sub pământ, mai degrabă decât nava frumoasă să fie distrusă, cu toate sufletele prețioase din ea."

Ce concluzie tragem de aici? Omul își conduce viața în așa măsură încât ceea ce se întâmplă în ea apare ca și cum s-ar întâmpla complet în el. Trăirile sale, cât mai vii și mai variate, sunt abordate fie în amintirea evenimentului în totalitate, fie se circumscriu acelui eveniment trecut, pentru ca fragmente din acesta să nu se mai producă automat în alte situații. Obiecția mea la aceasta este că omul ia Opera lui Dumnezeu ca pe o colecție discretă de evenimente, și aceasta în conformitate cu cuvântul "introvertire" care se bâlbâie într-o profundă viziune asupra existenței.

Numai că știința lui Dumnezeu este atât de subtilă, încât uneori se confundă cu firescul, iar omul ia firescul drept ceva care nu are nevoie de niciun ajutor ca să funcționeze sau să existe. Dar ceea ce Dumnezeu lasă pe dinafara înțelegerii, în principal, este conținutul relației dintre conducător și subordonat, și numai prin îndeplinirea cu succes a rolului de conducător se pot asigura anumite avantaje subordonaților. Nu-i așa?

Leadership: Ești în stare să îți schimbi modul de a acționa în momentul în care înțelegi cauza primordială care a dus la o anumită manifestare de voință pusă pe seama unei condiționări bazate pe premise apriorice?

Hai să spunem că Dumnezeu este conținutul personalizat și bine determinat, cel al cunoștințelor pure apriorice, un conținut care nu se vede, și la care oamenii se raportează întâmpinând dificultăți de înțelegere. Este imaginea unui Eu permanent căruia i se supun, treptat, consecințele efemere ale diferitelor situații. Deși nu se înțelege perfect cum anume

această "Conștiință Primordială" mediază aceste evenimente și legături între fapte, lucruri și trăiri, fără de care nimic nu ar fi cu putință, un singur lucru este cert: este imposibil să percepi un lucru insignifiant, ca o șoaptă în furtună, atunci când ești izolat de contextul tău de viață, fără să te întrebi de ce are o situație banală are un efect straniu de "nu înțeleg".

Nu poți fi numai spectator al vieții Tu ești subiectul vieții, *um passado absorvido em um presente que busca seu futuro* , dar ești și promotorul propriei viziuni despre o mână invizibilă care cârmuiește lucrurile. Fără să fii pus într-o stare de încercare nu vei realiza că există o relație directă între semnificația unui eveniment și reacția afectivă față de acesta.

Faci asta substituind experienței tale de viață imediate o interpretare temporală în care "valoarea ta adevărată" este inevitabil compromisă din cauza unei prezențe stranii care nu te evită, privind absentă la tot ce ți se întâmplă, ci schimbă tot ceea ce ți-ai propus. Iar dacă încerci să uiți ce ți s-a întâmplat, îndepărtându-te cât mai mult de evenimentul care s-a petrecut, îndreptându-ți gândurile în altă parte, dintr-o dată te trezești în mijlocul furtunii. Într-o asemenea situație, nu-ți fie frică să te întorci din drum, căci vremea te poate lua oricum prin surprindere (chiar dacă vrei să găsești consolare în gândul că mai rău nu se poate).

În leadership, convingerea că trebuie să acționezi ca să-ți atingi scopul propus justifică motivul unei eventuale reușite, dar nu oferă nicio certitudine de viitor, căci întotdeauna reușita va depinde de fenomene exterioare aleatorii, nu doar de propriile tale acțiuni.

Fii dispus să acționezi acceptând această idee ! Utilizează-ți capacitățile intelectuale la maxim pentru a-ți face o idee clară despre cele punctate mai sus.

Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului este imaginea unui vapor a cărui rută principală devine ruta ocolitoare care trece prin mai multe etape: stagnare (pierzându-și mult din importanță pe care a avut-o), și corecție (pentru prevenirea oricăror împotriviri, oricăror acțiuni contrare voinței divine).

Fii flexibil și adaptabil în demersurile întreprinse pentru atingerea scopului propus. Întotdeauna lucrurile vor lua o altă întorsătură față de cum ți-ai propus, tocmai ca să înțelegi că totul depinde numai de Dumnezeu. Prin aceasta, El își demonstrează puterea nevăzută, inimaginabilă și inexplicabilă.

P.S. Înt-un veac al necredinței, Dumnezeu își demonstrează adevărul Cuvântului Său pe calea științei.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-care-infatiseaza-destul-de-clar-invataturile-ocultism

Imaginea cu care ochiul își lărgește orizontul

On August 11, 2023

Abilitatea de a privi o imagine într-un mod artistic sau profund nu poate fi dezvoltată în alt mod decât prin observarea și analizarea imaginilor în care te regăsești reflectat de "celălalt tu".

Când privesc în jur, interesant este că pot să văd totul, chiar și sensurile ascunse ale lucrurilor, sau fețele ascunse ale oamenilor, intuind mai ușor legăturile de cauzalitate între deteriorare și progres. Şi se vede cât este de absurd să schimb o vedere sau o cauză, încătușând realitatea într-o pretinsă insularitate care include doar forma închipuită a unei cunoașteri concrete, dusă până într-o zonă interzisă accesului oricui la supremația divină. Oamenii, la fel și lucrurile, sunt din punctul de vedere al ochilor de artist, niște insule care se scufundă, dispar în mare sub lumina soarelui arzător, fără să li se dea de urmă. Doar în ochii lui Dumnezeu totul este regăsit.

Chiar acum privesc un om făcând jogging, încercând să-și conserve vitalitatea și energia prin fiecare pas al său, într-un perfect acord cu ritmul pulsului său și cu zborul efemer al gândurilor sale. Are o privire adâncă, expresivă, ce poate fi imortalizată într-un tablou de Grigorescu, ca fiind un Univers în Multi-univers, deoarece în ochii lui se reflectă seninătatea unei lumi pure, misterul și frumusețea neînțeleasă a peisajului înconjurător. Tot uitându-mă la el cu o curiozitate neclintită, ca și când aș vrea să pătrund în lumea lui secretă și să-i dezvălui gândurile ascunse, mă văd pe mine bucurându-mă de viață, contemplând această viață cu toate nuanțele ei profunde și complexe, în toată splendoarea ei efemeră.

Fără îndoială, omul acesta este un artist, fiindcă eu am știut să văd în el un artist, chiar dacă nu era decât un om oarecare printre alți oameni de pe plajă. În peisajul său mental, unde devine necesară abordarea credibilității, și nu fotografierea realității, mă rătăcesc ca într-un labirint plin de contraste, amintiri și vise, unde fiecare culoare, fiecare nuanță, este o deschizătură către altă lume. Artistul însuși devine, prin oglindire în opera sa, ghidul meu prin aceste lumi captivante și pline de magie, iar cu fiecare privire aruncată pe pânza lor imaginară, amintirile și visele mele prind viață.

Leadership: Imaginea căreia îi conferi o reprezentare figurativă poate să-ți stimuleze clarviziunea, înlesnind totodată vizualizarea ta interioară?

Sunt pe o insulă ireal de frumoasă, izolată, cu milioane de pietricele albe ca laptele. Marea Ionică din vestul Greciei este natură pură, sălbăticie, unde în primul rând domină turcoazul. Evident, vederea mă ajută să cuprind lumea aceasta izolată, care ascunde povești neștiute, într-o temă care cuprinde natura în toată splendoarea ei, cu riscul pierderii sensului de orientare într-un timp fără întoarcere.

Pe această cale, pretextez că am nevoie de un cadru nou de zugrăvire a unei scene abia vizibile, a întâlnirii dintre un pictor și un zeu. Este viziunea artistului care, căutând solitudinea și liniștea insulelor pentru a-și cultiva imaginația și pentru a-și aduce la viață creațiile, reușește să scoată la iveală o prezență subtilă strecurată în fiecare fărâmă de creație.

Omul a devenit un alt om, fiindcă privirea lui a cuprins o altă privire asemănătoare, capabilă să pătrundă în sensurile artei. Dar totuși este o privire diferită prin culorile și formele pe care le descoperă în fiecare răsărit de soare, în fiecare fir de nisip, ca o amintire a timpului petrecut într-un tablou viu, de factură impresionistă.

Iar dacă am văzut pe cineva care îmi seamănă, trăind într-o formă reflectată perfect în mintea mea, este pentru că însăși creația mea este un joc de substituție constantă în care explorez multiple identități și perspective pentru a dezvălui straturile adânci ale sinelui meu.

Leadership: Poți să creezi o imagine vizuală evidențiind contrastul dintre două entități figurative care colaborează în tăcere spre a deveni o singură manifestare introspectivă?

Din nou, ochii mei surprind înfățișarea unui alt om de pe plajă. Şi privirea lor se aseamănă, amândoi sunt artiști datorită ochilor îndreptați spre aceleași puncte de interes, părând să vadă aceleași lucruri. Totuși, nu-mi dau seama dacă ei doi sunt diferiți, sau dacă este doar unul singur aflat concomitent în două ipostaze: de privitor și de creator. Până la urmă, toată viața mea nu am făcut decât să transform viața în ficțiune, ca și cum ar exista mereu o altă persoană care mă privește, o prezență divină, un zeu, un creator care vede dincolo de aparențe ceea ce rămâne neobservat.

O asemenea coincidență am întâlnit-o și în romanul lui John Fowles:

"La urma urmei, ce eram eu? Nu eram altceva decât suma numeroaselor mele rătăciri. Jargonul freudian din timpul procesului mă făcea să zâmbesc, dar toată viața mea nu făcusem decât să transform viața în ficțiune, refuzând să privesc realitatea în față. Mă comportasem întotdeauna ca și când exista o altă persoană care mă privea, mă asculta și îmi punea notă bună sau rea - pentru tot ceea ce făceam. Un zeu. Sau un autor de romane spre care mă întorceam, și eu eram personajul lui, în stare să facă exact ce trebuie ca să fie pe plac, vulnerabil la afronturile lui, capabil să se adapteze la tot ce credea că dorește romancierul-zeu.

Eu singur am creat această varietate de super-ego, ca o lipitoare. Eu însumi am hrănit-o și din cauza ei am fost întotdeauna incapabil să acționez liber. Constituise sistemul meu de apărare, dar devenise destul de curând propriul meu tiran. Şi acum, îmi dădeam seama, dar era prea târziu. M-am așezat pe mal și am așteptat ivirea zorilor deasupra mării cenușii..."

Leadershipul evidențiază idei legate de perspectivă, interpretare unică și transformarea realității. Pentru a crea ceva unic trebuie să vezi dincolo de aparențe, evidențiind contrastul dintre doi oameni: unul care se metamorfozează în artist, și un altul care conferă creației sale o prezență divină.

Imaginea cu care ochiul își lărgește orizontul poate fi cu adevărat înțeleasă numai în contextul celorlalte forme artistice, precum pictura, literatură, exprimarea vizuală care, împletind fiecare nuanță a peisajului și a trăirilor, împărtășesc esența fiecărui aspect al vieții și naturii. Nu uitați că arta de a crea imagini nu poate fi dobândită decât privind imagini.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-cu-care-ochiul-isi-largeste-orizontul.html

Imaginea de sine

On Mai 21, 2017

Fii dispus să vezi adevărurile ce ți se revelează pe parcursul propriei definiri, prin comparație cu un tablou căruia nu-i cunoști autorul.

Începusem să vădesc o atitudine neîngăduitoare față de viață, cu suișurile și coborâșurile ei, asemenea unui om care se uită de prea aproape la un tablou, observând detaliile dar pierzând viziunea de ansamblu. Arta pe care mi-o asumam nu mai era o chemare a liberei exprimări în profunzimea unei lumi intangibile, ci doar o automenținere a imaginii de sine pe care o traversam în planurile extremelor rolului de cercetător.

Ca un susținător înfocat al unui nou sistem de convingeri, ca un promotor al imaginii ce-mi apărea pe ecranul realității umplând cadranul lumii cu adieri pline de farmec, mă adânceam tot mai fanatic în ideea mea fixă că există totuși o măsură limitată în capacitatea omului de a transcende situația concretă imediată. Şi de a trăi în termeni de posibilitate. Probabil că arta este subordonată imaginii unui univers intim, este imaginea unui om care își caută sensul vieții prin manifestarea libertății de a-și explora valențele artistice în procesul de generare a unei realități care cultivă mai mult "news" decât "fake".

Dincolo de cunoașterea sclipitoare și fermitatea rațiunii justificate numai prin implicarea în transformarea propriilor valori, nu exista decât o decizie rațională, o evadare personală din iadul vieții pline de fațete care ar fi trebuit să mă zdrobească în implacabilul mers înainte, cel puțin atât cât destinul și amănuntul îndrăznelii se pot împăca. Dar de care sinceritatea întotdeauna se îndoiește.

Așadar, primul adevăr care mi s-a revelat brusc este acesta: nu poți îndeplini un destin extraordinar dacă nu evadezi din lumea care te înconjoară, pentru a da naștere unei arte originale care nu datorează nimic și nu se conformează modelelor obișnuite de reprezentare a lumii.

Leadership: Îți depășești condiția deschizătorului de drumuri, apelând la o experiență a lucidității de tipul "You can't hide your own true" care se lovește de cealaltă forță, a imaginii unei realități complexe și a unei individualități distincte?

Şi întrucât am îndrăznit să deschid o fereastră spre această tăcută convenție, numită Status Quo, bazată pe toleranță și pe dăruirea generoasă a sinelui, am avut meritul de a clarifica un aspect care, așa cum nu-mi venea să cred, acum este valabil pentru întreaga lume. Elementele din jur care mă inspirau, mă agitau și mă făceau să mă identific cu un artist al momentului, erau ca niște argumente științifice frumos și judicios prezentate ce puteau susține avântul spre o altă alegere despre care știam că e o posibilă prăpastie, o experiență a lucidității de tipul "You can't hide your own true".

Plin de conținut, timpul meu acționa asupra psihologiei trăirii prin nervul unei inteligențe tăioase. Iar sensibilității față de ineditul unui aparent pustiu bogat în semnificații, de-a pururi o flacără a vieții, cuvenindu-i-se toată gloria și onoarea unei minuni care eventual mi se întâmpla, la care eram martor ocular, îi aparținea o urmă de sânge impregnată în momentul unei forțe a sublimului. Ea însăși resimțită ca încă o probă a investirii mele pe făgașul unei chimii care stârnea imaginația din mine, o ființă plină de mister desprinsă dintr-un thriller plin de revelații surprinzătoare, adâncită într-un vers al chimiei atracției față de tot ceea ce este superior și care nu poate fi explicat prin cuvinte.

Un deschizător de drumuri este om care se afunda în profunzimea unei lumi intangibile, este un maestru al preciziei, subtilității și complexității în materie de studiu al naturii, al artei și al științei. Capacitatea omului de a accepta noul unei psihologii a Eului, alimentat prin trăirile care au forța de a ordona lumea, este influențată de modalitatea de a transmite indirect acea motivație care îndeamnă pe oricine să depășească orice formă de a se închide în ei înșiși.

Atributul funcțional Unic și Întâmplător al Creației este conținutul de luciditate pe care îl postezi într-o realitate în care uneori te simți pierdut.

Matematicianul austriac, Ludwig Eduard Boltzmann, știa că travaliul gândirii poate fi însoțit de o suferință intensă, aceea a neacceptării unei stări de fapt în condițiile prevăzute de povara existenței. Se plângea mereu că este asaltat de întrebări tot mai lipsite de sens, ce trebuiau refuzate în mod categoric. Două interogații fără răspuns dădeau năvală în mintea sa, hărțuindu-l continuu: *"Din ce cauză e valabilă legea cauzei și efectului"* și *"De ce, în definitiv, exist tocmai acum într-o lume care nu este așa cum mi-o doresc eu?"*

Omul cel mai captivant, un artist întemeietor de sensuri, ne poate arăta prin intermediul a ceea ce resimte activitatea unei gândiri bazată pe recomandările utilității sale în cadrul unei lecții demonstrative de apropiere, de depărtare sau de diferențiere față de statutul lui de destinație. În care legile deductibilității aspectelor de căpătâi ale vieții sunt prevăzute conform artei emancipării actului de control. În care totul ți se pare de fotografiat și îți vine să petreci ore întregi minunându-te de ceea ce se întâmplă.

Leadershipul, prin comparație cu un tablou căruia nu-i cunoști autorul, se poate completa cu resturile unei existențe în care simți plăcerea de a întâmpina orice situație cu o perspectivă neîngrădită și o putere nelimitată de acceptare a unui sens de apartenență la un întreg compus din trei adevăruri.

Adevărul privirii exersate, adevărul transformărilor pe care le suporți și adevărul percepției care mijlocește simbioza dintre rațiune și sentiment. Ele sunt supuse obiectivității cu care îți prezinți „intervențiile" în deșertăciunea lumii sau în frumusețile ei.

Activitatea gândirii artistice, raportate la marea metamorfoză a creației, este un efect spontan al profunzimii, al interiorizării unei bogate experiențe de transcendere a obișnuitului. Este experiența unei realități care intră în comuniune cu omul printr-o continuă transcendere "de la tine și peste tine".

Imaginea de sine este o posibilă prăpastie dacă te apropii prea mult de marginea acelui moment în care te lași purtat de inspirație în vederea extragerii unui adevăr tulburător. Ceea ce nu te doboară te face mai puternic, dar în același timp te poate obliga să te distanțezi de felul cum simți tu că vrei să fii.

Ai grijă ce adevăruri ți se revelează pe parcursul propriei definiri ! Un deschizător de drumuri nu se definește niciodată în funcție de modul cum s-a decis să abordeze pustiul unei lumi căzute, ci în funcție de modul cum abordează belșugul unei plenitudini a scopurilor decisive și principale ce stau la baza unei dezvoltări sănătoase.

Destinul este un tablou căruia nu-i cunosti autorul, dar căruia îi poți da un nume, o profunzime și îl poți reseta la dimensiunea propriei conștiințe și a propriei tale valori în lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-de-sine.html

Imaginea derulată încet a trandafirului de toamnă

On Noiembrie 22, 2019

Trandafirul este pecetea unei singure taine, formându-se prin simpla adăugare a unui amănunt subtil într-o formulă artistică inimitabilă.

Limbajul trandafirului este monologul unui artist care, în bunătatea lui necondiționată, fără niciun fel de constrângere, își exprimă forța creatoare prin vibrația murmurată a unui sentiment de cea mai curată și elevată expresie. Un sentiment de felul acesta artistul îl simte pentru niște femei virtuoase, sau pentru acele lucruri rare culese din natură și duse foarte aproape de perfecțiune, pentru puterea plânsului unei mame, sau pentru mângâierea milei unui Dumnezeu care se îngrijește de omenire.

Limbajul naturii este o permanentă căutare a artei în fiecare colțișor al existenței noastre, fragile și vulnerabile, încărcată de melancolii vagi sau de preaplinuri de suflet, cărări de neliniște pronunțate, afectate de trecerea vremii. Trandafirul călăuzitor, atât de drag, lovit de intemperiile din cursul toamnei târzii, mă face să mă simt copleșit de durerile unei lumi complicate care, tot mai indiferente la dimensiunea spirituală, niciodată nu a părut mai fragilă.

Ani de-a rândul, aspectele legate de intimitatea fizică, psihică și emoțională, nu mi-au dat niciun răspuns la întrebarea: „ce se ascunde în viața celui care se ascunde în timp ce totul se repetă?". Numai trandafirul mi-a împărtășit răspunsul, grav și accentuat, prin magia cu care artistul face să fuzioneze intim, în aceeași lucrare, clarobscurul unei alei umbrite de tei bătrâni care te invită la o adâncire în necunoscut, cu exuberanța coloristică a peisajului de toamnă, undeva departe de ochii lumii.

Estetica peisajului mohorât, dar plin de culori vesele, devine un eveniment de apreciere activă a artei atunci când glasul unui orator necunoscut, îngroșat de simțire tomnatică, justificat pentru raritatea unui moment grav, atinge (cu ecoul speranței distruse) un obiect prăfuit, sau chiar un om necăjit, pentru a putea să efectueze o călătorie într-un loc încărcat de constrângeri, stări mai profunde și trăiri mult mai intense.

Leadership: Personalitatea ta își caută menirea în crearea unei identități vizuale care îți permite să te înrădăcinezi în memoria unui moment unic surprins într-o imagine cu tentă de operă de artă?

Am făcut din grădina mea un spațiu de reflecție asupra gândurilor cele mai tainice, un mod de expunere a unui limbaj surd, fără calitate primară în pictură deoarece încetează să caracterizeze un peisaj pentru a se numi pe sine „distinctiv". Astfel, peisajul poate fi admis ca un fel de renunțare a sinelui de a se mai considera „însemnat" pentru experiența revelării unei realități mai ample, demne de suprarealiștii secolului 21.

În acest moment, limbajul pe care îl folosesc în prezența naturii este produsul unei conștiințe particulare, izolate, folosind drept ancore de mesaj către viitor o înlănțuire de „n" gânduri caracterizate prin schimbări ale stărilor de spirit, în special pe cele care generează simptome profunde de natură emoțională: epuizare, tristețe, slavă deșartă.

O personalitate care îmbrățișează acest limbaj se supune cu demnitate unei opere de artă care trăiește, mai ales, prin mesajul pe care îl exprimă: *„tot ceea ce te rănește sau te bulversează, te face de asemenea să vezi altfel viața".*

Nu-i așa că se simte o oarecare deznădejde în scrisul meu, pe măsura vremii tot mai reci, mai capricioase, mai înverșunată să te prindă într-un labirint de întrebări, de secrete și incertitudini, ca și când ai fi introdus în atmosfera romanului „Numele Trandafirului" de Umberto Eco?

Când trandafirul își pierde petalele toamna târziu, abia atunci artistul pare să fie puternic sensibilizat de imposibilitatea de a gusta deliciile unei imagini multicolore, fiind parcă introdus într-o imagine a sfârșitului de lume, ca în viziunea fotografului Christian Wærsten.

Aici, punctul culminant al istorisirii mele, de care niciodată nu mă voi putea despărți, este dat de conștiința conținutului estetic sau spiritual al unei opere de artă care impresionează prin ecourile de substanțialitate filosofică, de tipul: *„I will never forget myself, no matter if I am a good or a bad painter."*

Leadership: Tabloul viu al artei tale poate fi încadrat în memoria unui moment în care experimentezi o stare apăsătoare, ce poate fi folosit ca termen analogic pentru un context mai larg de cunoaștere și înțelegere a motivației care fundamentează procesul creativ?

În cartea "The Instant Millionaire", scriitorul Mark Fisher îndrumă un tânăr spre a-și împlini visurile. Tânărul este invitat la o plimbare printr-o mare grădină de trandafiri. S-au plimbat în tăcere o vreme. Milionarul s-a oprit în fața unui tufiș de trandafiri cu flori magnifice și a rămas pierdut în contemplație. Când și-a mai revenit, a spus:

"Cred că am mirosit acești trandafiri de mii de ori, dar de fiecare dată mi se pare o experiență diferită. Ştii de ce? Pentru că am învățat să trăiesc aici și acum. Uit de trecut și nu-mi pasă de viitor. Secretul e cât se poate de simplu: concentrarea mentală. Cu cât mintea îți este mai concentrată, cu atât mai mult trăiește ea în prezent și cu atât este mai absorbită în tot ceea ce face. Concentrarea este cheia succesului în toate domeniile vieții. Cu cât te vei putea concentra mai bine, cu atât mai eficient vei munci, sesizând inclusiv detaliile peste care ceilalți trec cu ușurință. Grădinăritul te ajută să observi din ce în ce mai lucid lucrurile din jur."

Dragă cititorule, de fiecare dată când te vei îndoi de tine însuți, când viața ți se va părea mai grea pentru a fi îndurată, întoarce-te la acest trandafir și amintește-ți ce reprezintă el într-un univers care se potrivește cu mintea ta, pentru că și el și tu ați fost făcuți de același Dumnezeu, pentru a descoperi în el lucrarea Lui. Concentrează-te la relația dintre natură și ființa umană pentru a plăsmui subiectul Marii Opere, înainte de a te socoti un artist al exprimării memorabile, un hermeneut al imaginii desprinse din tainele lumilor universului.

Singurul amănunt care adăugat într-o formulă artistică inimitabilă poate realiza o asemănare între tine și trandafir, are la bază ideea percepției unei compoziții ca întreg, nu ca sumă a părților, ca o emanație a impresiei unui spațiu nemărginit, sau ca materializare a unei forțe de natură suprareală pe care o poate produce numai un artist al exprimărilor memorabile. O astfel de formulă artistică poate fi *„desenul spontan printr-o simțire de sine"* sau *„coloratul unui gând frumos din lumea care nu se vede"*.

Adevărata motivație a unui artist, cea care fundamentează procesul creativ, este de a surprinde cu inspirație și apreciere „totalitatea lumii" într-un singur moment profund și emoționant, acceptând provocarea de a interpreta o imagine cu conținut de „oglindire a sinelui" într-un colț de realitate neștiut de nimeni.

Imaginea derulată încet a trandafirului de toamnă aduce în prim plan un mod de expunere a incursiunii într-o lume apăsătoare, ce se dorește creativă, dar și un procedeu artistic de construire a simbolurilor de definire a „sinelui" prin asumarea ipostazei unui personaj care își

analizează stările sufletești, concepțiile, ideile prin ecoul unei singurătăți febrile.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-derulata-incet-a-trandafirului-de-toamna.html

Imaginea obținută de simțuri într-o imagine adevărată

On Ianuarie 23, 2022

Când percepem o figură o interpretăm conștient sau inconștient, ea reprezentând forma unui conținut și fiind forma vizibilă a conținutului ei.

Tot ceea ce gustăm, dulce sau aromat, intră în componența noastră. Chiar dacă gustul diferă de la caz la caz, trebuie să ne bucurăm de plăcerea de a simți cât mai intens acea aromă distinctă de eucalipt sau de mentă, amestecată cu bună dispoziție. De pildă, guma de mestecat Orbit utilizată imediat după masă, prin orice tip de gust i-am atribui, împărtășim ceva din intenția cu care încercăm să obținem un gust autentic fără să pierdem aroma, revigorând pe această cale și digestia alimentelor consumate în timpul mesei.

Fără speranța că voi mai da jos câteva kilograme, obișnuiesc să mestec guma Orbit, cu savoare, cu expresia intensă a unui sentiment ce emoționează, numai dintr-un singur motiv: îmi dă senzația că dinții sunt mai fini și mai curați. Şi, stimulând terminațiile nervoase de la nivelul gurii mele, dându-mi senzația că gura este mai rece decât de obicei, guma Orbit îmi păstrează necondiționat acea undă de seninătate pe care mulți ar vrea s-o atingă în încercarea de a avea o fizionomie armonioasă.

Chiar în acest moment am pe chip o seninătate pe care cu greu ar fi putut să o redea în culori vii până și cel mai iscusit pictor, fiindcă însăși artiștii țin foarte mult la studierea fizionomiilor care sunt foarte bine individualizate, în ciuda tratării naive. De fapt, o stare de seninătate adună părerile multora în privința frumuseții ideale, pe când pictorul percepe acel grad ridicat de alb imaculat al gumei de mestecat, corelat cu albul cristalin al dinților, ca pe o expresia a purității, a neatinsului, fiind totodată și o reprezentare a curățeniei și a luminii.

Leadership: Tot ceea ce îți face plăcere să savurezi poate să descrie profunzimea percepției estetice care transformă o experiență cotidiană într-o sursă de accentuare a simțurilor capabile să creeze emoții unice?

Demnă de toată atenția este latura artistică a ceea ce vreau să cunosc mai bine. Prin urmare, încerc să examinez pe toate fețele o pastilă Orbit, chiar dacă nu am la dispoziție toate informațiile despre felul ei de a-și păstra consistența elastică. Fără să depun cine știe ce efort, îmi dau seama că fac parte din rolul privilegiat pe care ea îl ocupă în viața oamenilor: are rolul de a spori senzația de satisfacție. Pur și simplu dărnicia de percepții și senzații cu care mă învrednicește guma de mestecat Orbit, plină de ecouri de mare acuratețe artistică, nu poate fi modificată decât de fenomenele complexe ale vieții.

Într-adevăr, vrând să mă onoreze cu o surpriză, guma Orbit se poartă galant, așa cum s-ar purta cu mândrie o actriță atunci când nu apelează la ajutorul unui make-up artist ca să mascheze liniile din jurul gurii. De exemplu, linia frântă reda neliniștea, duritatea, tensiunea. Şi asta fiindcă guma Orbit are o formă minimalistă, este flexibilă, dar greu de reprezentat pe o pânză, și totodată greu de transpus într-un desen sincer dacă o percepem drept caracteristică a unei figuri tulburate și înfrânte care caută alinarea, repausul, sau un reazim într-o credință deterministă.

În arta trebuie să înțelegi operațiunea prin care unei figuri geometrice date îi corespunde o altă figură, mult mai vie și mai apropiată de regulile artei contemporane, odată cu orientarea ei spațială sau cu cea a mediului ambiant. Alternativ, prin parcurgerea unei prospețimi intrinseci, printr-o mișcare caracteristică a gurii, însoțită de un sunet specific, nearticulat, se poate obține senzația de calm, sau, dimpotrivă, acea senzație de abandon care te detașează de lumea reală atunci când treci prin momente dificile. Dar până la urmă te zbați și lupți cu

stări sufletești pe care le ai de învins.

Leadership: Poți să te conectezi direct la obiectul creației tale printr-un procedeu al asemănării utilizat în procesul de dezvăluire a unei proprietăți comune prezente atât în cadrul unei imagini, cât și la obiectul vizat de ea?

Alteori, când mestec guma Orbit, zâmbetul meu pare fals, forțat, distilat cu voioșia neafișată, schițând o grimasă abia-abia perceptibilă. În acest caz, cred că semăn cu acel personaj de film pe nume Arthur Fleck, alias JOKER, un individ ignorat de societate, cu o personalitate imprevizibilă și fascinantă, care nu poate fi inclus în niciun stereotip. Ce se obține prin procedeul asemănării este un studiu amplu asupra unui personaj disprețuit de societate care devine o poveste moralizatoare.

Mai mult decât atât. Stând de vorbă cu mine însumi, în timp ce mestec guma Orbit, simt că un artist îmi colorează gândurile cu un roșu pal, dar acoperit un grad ridicat de alb. Probabil artistul, măsurându-mi din ochi rotunjimea obrajilor, intuindu-mi pofta de a savura dulcele și aroma de mentă, încearcă să construiască un declanșator emoțional prin subiectivarea realității generată de interacțiunea a trei factori: modelarea, modularea (obținerea de transparențe coloristice) și valorația (procedeu artistic datorită căruia se poate reda în pictură iluzia volumului obiectelor prin diferite efecte).

Așadar, mă privesc în modul în care artistul a știut să încifreze sensuri într-o operă de artă. Pur și simplu m-am format ca model pictural după modul în care arată chipul meu, întrucât el mă definește întru totul, iar forma buzelor, colțurile gurii mele influențează foarte mult aspectul fizionomiei și expresia. Cu toate astea, cel mai adesea, guma de mestecat Orbit a devenit o îndeletnicire tot mai îndrăgită, această activitate putând fi practicată chiar și de persoanele care nu au talent la pictură.

Idealul unei creații ce culminează într-o idee de „artă" se formează prin conexiunea făcută între modul în care percepi referențialul "INSIDE" prin asemănare cu un declanșator numit "Simt reprezentativ" care îți oferă cele mai dese plăceri.

Imaginea obținută de simțuri într-o imagine adevărată este de fapt un prilej de explorare a sinelui, de căutare a unei identități distincte. Pe această cale, aș dori să menționez un sfat găsit pe internet: *"Folosește-te cât mai plenar de simțuri atunci când îți imaginezi realitatea dorită. Încearcă să o atingi, să o guști, să o mirosi și să o auzi în imaginația ta, nu doar să o vizualizezi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-obtinuta-de-simturi-intr-o-imagine-adevarata.html

Imaginea trandafirului din înaltul unei vârste fără de bătrânețe

On Iunie 01, 2020

O creație nu este totală decât atunci când omul își rezervă semnificația metafizică a unui destin care trece testul timpului.

Privesc acest trandafir cu candoare, cu aleasă considerație, cu ochii blânzi ai unui pictor de poveste, așa cum m-aș mișca printre tablourile unei istorii îndepărtate reconstituite prin instantaneul unei clipe de rătăcire extras din porunca unui timp străin, imaginar, care nu-mi va aparține niciodată. Sau, cel puțin nu cu adevărat. Căci nimic nu se aseamănă cu frumusețea lui, atât de apropiată de reproducerea unui tablou viu, modern, cu un peisaj izvorât din altă viață, din altă povestire, dintr-o sursă a fabulosului care cuprinde un destin grandios, o călătorie neprevăzută plină de mistere și o vocație plină de naturalețe.

Îl privesc cu uimire, cu admirație, prin puterea cuvântului *Nassegientyum* (cuvântul lui Dumnezeu în lumina unei făclii eterne), în încercarea de a cuprinde temperamentul victorios al unui hidalgo pornit în căutarea aproape nebunească a unei noi minuni a lumii, în timpul unui zbor nesfârșit deasupra deșertului. Observ nisipul alb, atât de fin, dar plin de tristețe, care de milioane de ani cuprinde în fiecare bob al său câte un suflet de martir, dar și o parte din întregul unei taine știute doar de vechii cabaliști. Nimic nu se schimbă în timp, toate vin și pier, dar deșertul rămâne același. Piramida lui Khufu, Sfinxul și Cântecul Harpistului gravat în mormântul de piatră al regelui Antef II, sunt încă la loc de cinste în memoria prezentului.

De atâtea ori am încercat să uit cine sunt, să uit cine am fost, doar ca să trăiesc prin intermediul unui trandafir, să dau totul pentru el, "prima materia", cheia nemuririi, însă nu-l pot conștientiza în lumina unei viziuni moderne, ci numai dominând atmosfera unei alte lumi cuprinsă parcă într-o pictură de Valerie Anne Kelly. El face trimitere spre alte timpuri, spre alte experiențe, spre alte locuri ale deșertului, căci de acolo se trage și neamul său, cu spini și cu prestanță.

Dar nimeni nu știe de ce există trandafirii și care este sfârșitul lor într-o creație care nu se bazează pe obsesia originalității, ci pe vizualizare și luarea atenției de la pretinsa "realitate".

Leadership: Însemnătatea ta în lume începe să capete un sens de împlinire, de realizare, de întreg, prin creșterea tendinței de receptare a mesajului cuprins într-un destin care transcende timpul, spațiul și istoria?

Trandafirul, ceva mai mult decât o istorie, are o însemnătate unică în lume, o subliniere aparte a reputației de a fi impecabil, pentru că el dezvăluie cu claritate puterea acelor egipteni pe care Herodot îi numea "cei mai religioși oameni". Sunt bucuros că datorită lui, și potrivit cu adâncimile sufletului meu, cu trupul pe care îl îmbrac cu forța solară, nu trebuie să mă mai gândesc la viață sau la moarte, întrucât amândouă desemnează împlinirea unei creații care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului.

"Urmează dorinței tale și fă-ți bine ție însuți, atâta vreme cât vei trăi", îmi șoptește pe ascuns glasul de artist al acestei lumii trecătoare, în contextul manifestării unei realități mai înalte. Iar ca orice egiptean care respectă cele scrise în cartea Kohelet, trandafirul – însuflețit cu franchețea unui Boccaccio și cu naturalețea unui iscoditor al topos-urilor universale, îmi grăiește mai departe rostul lui în lume: *"Am fericit pe cei ce au murit în vremea veche, mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viață."*

Dar nimeni nu se întoarce în deșert doar ca să asculte confesiunile unui destin simțitor,

înțelept, înlănțuit de zeul Ra într-o personificare a dorinței, dar și a eleganței supreme, sau într-o personificare a figurilor legendare. Căci nimeni nu-mi cunoaște trecutul, nimeni nu încearcă să mă privească cu ochi de artist, nimeni nu mă însuflețește cu mai multă sensibilitate decât cel ce a trăit mai multe vieți, știindu-se prins între mai multe lumi.

Iată de ce e mai bine ca destinul meu să fie străin de înțelepciunea acestei lumi, căci e mai bine să mă revelez în dosul unei enigme de nepătruns, elucidată doar de vechii cabaliști, și care ascunde adâncimi pline de durere, pline de bucurie, decât să dau acestei existențe un sens neobișnuit.

Leadership: Totalitatea gândurilor tale formează imaginea unei creații care își are puncte comune în reprezentarea concepției despre lume și viață în compunerea unui destin livresc?

Chiar dacă am ascultat de cuvintele lui Imhotep sau de vorbele iscusitului povestitor Herdedef, n-am putut să trec cu vederea metehnele oamenilor care își trădează sufletul doar ca să obțină o mâncare bună. N-am putut să nu observ culoarea cerului în apus atunci când, după un război, totul se scaldă în sânge. Am văzut animalele cum se hrănesc cu carnea altor animale, viermi ce trăiesc pe seama altor organisme, felul cum se schimbă plantele în funcție de anotimp.

Pictorul le cuprinde pe toate într-un tablou viu, cu pensula unei raze de lumină care, trecând dintr-un mediu în altul, face ca totul să fie de preț, să se îmbine perfect și să capete un sens unitar, mai adânc. Şi aceeași pensulă, având în vedere descifrarea substratului simbolic al unei opere cu conținut spiritual, este contrazisă de ceva potrivnic firescului, fiind din capul locului bruiată de efortul de adâncire a sensului pe care îl capătă termenul *Sycretexhium* , însumând promisiunea unei fericiri pur imaginare, iluzorii.

Universul și-a ales zeii. Unul dintre zei și-a ascuns identitatea sub mantia unui rege pământean, regele și-a conturat imaginea unui înțelept, iar înțeleptul a îndrăznit să se constituie într-o adevărată minune a naturii. Numai sfinții știu că acesta este secretul Marii Opere. Iar eu sunt mai mult decât un sfânt, sunt un Creator care s-a depășit pe sine pentru a primi ceea ce universul are și poate să îi ofere: o stea pe cer și mult râvnita nemurire.

Faza cea mai spectaculoasă a leadershipului este o călătorie în timp, înseamnă să pornești pe urmele destinului legendar al omului care a reușit să supraviețuiască unei vârste fără bătrânețe datorită înțelegerii lucrurilor care nu se pot interpreta înainte de a se petrece.

Implicarea mea în procesul de „reconstituire" a imaginii unui trandafir din înaltul unei vârste fără de bătrânețe se relevă, cel mai bine, într-un fragment din romanul Faraonul, scris Boleslaw Prus:

"Înveșmântează-te cât poți de frumos și nu îngădui inimii tale să se mâhnească. Căci, așa e viața omului. Plăcerile sunt ca un fel de piscuri, iar suferințele ca niște văi prăpăstioase, și numai toate la un loc alcătuiesc viața, ce-i asemenea lanțului zdrențuit al munților libieni, la care ne uităm cu admirație. Omul a cărui inimă nu mai bate nu numai că nu se întristează de jalea altuia, dar nici nu se bucură de propria lui viață, oricât de frumoasă ar fi ea.

La ce mai slujește atunci frumusețea vieții, dacă o răscumperi cu dureri și lacrimi de sânge? îl întreabă preotul Pentuer pe astrologul Menes.

Noaptea se lăsa tot mai mult. Menes se înfășură în mantie și răspunse:

- De câte ori te vor năpădi asemenea gânduri, du-te la unul din templele noastre și privește-le pereții împodobiți cu chipuri de oameni, animale, arbori, fluvii și stele aidoma celor din lumea în care trăim. Pentru omul neînvățat, zugrăvelile acestea nu au nici un preț și poate că mulți s-au întrebat la ce slujesc și de ce se irosește atâta muncă pentru facerea lor. Dar înțeleptul se apropie cu sfințenie și, cuprinzându-le cu privirea, citește în ele istoria timpurilor vechi și tainele înțelepciunii."

Aceasta este înțelepciunea mea: Totul se repetă, dar într-o altă versiune, și se va repeta până ce numărul oamenilor născuți pe pământ va egala numărul îngerilor căzuți odinioară din paradis. Îngerii, sau spiritele întrupate ale naturii.

Imaginea trandafirului din înaltul unei vârste fără de bătrânețe este imaginea unui om care a fost capabil să producă o angajare efectivă într-un univers simbolizat, de a se descoperi în spatele scenariului realist al unui destin de poveste care nu a fost întrerupt de vicisitudinile istoriei.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-trandafirului-din-inaltul-unei-varste-fara-de-batrane

Imagini din muzeul mitropolitan Iași (România)

On Aprilie 24, 2020

Muzeul e arsenalul cel mai puternic cu care un popor își apără originea, identitatea și tot ce a moștenit de la străbuni. (Iosif Sterca-Şuluțiu)

Imaginea 1

Imaginea 2

Imaginea 3

Imaginea 4

Imaginea 5

Imaginea 6

Imaginea 7

Imaginea 8

Imaginea 9

Imaginea 10

Imaginea 11

Imaginea 12

Imaginea 13

Imaginea 14

Imaginea 15

Imaginea 16

Imaginea 17

Imaginea 18

Imaginea 19

Imaginea 20

Imaginea 21

Source: https://neculaifantanaru.com/imagini-din-muzeul-mitropolitan-iasi.html

Imagini în Oglindă

On Mai 14, 2016

Stabilește condiția viitoare a ființei tale, activând „programarea" mentală de dincolo de experiența de moment.

Încercam să mă privesc într-o oglindă cu zoom, reflectând selectiv doar lungimea de undă a gândului de care aveam nevoie cel mai mult, o vibrație a însuși spațiu-timpului, printr-o emergență puternică, printr-un examen al refracției și al acuității vizuale de aproape și de departe, fără vreo corecție a impulsului de recunoaștere a realității.

Cu mare interes, mă examinam din toate unghiurile posibile, de-a lungul reflexiilor directe, ca o consecință a particularităților conflictului dintre cunoscutele și necunoscutele ecuației care mă alcătuia și a cărei rezolvare se putea deslușii odată cu desfășurarea propriei mele exteriorități, facilitând o înțelegere mai completă a unui anumit mesaj.

Seria de capturi ale imaginilor din oglindă a început încă din timpul când presupuneam că joc rolul unui fizician, unui Griffin, constrâns să trec dincolo de experiența de moment. Adăugam ceva realității prin care percepeam lumea, creând multiple imagini mentale rezultate dintr-o reflexie în densitatea materiei care mă constituia.

Dacă eroul atât de cunoscut al lui Wells, savantul acela de numai douăzeci de ani a descoperit un principiu general al structurii pigmenților și al refracției - o formulă, o expresie geometrică cuadridimensională, de ce n-aș fi putut și eu să fac o astfel de descoperire?

De altfel, ce înseamnă o ecuație generală pentru unul care studiază fizica moleculară? Ce înseamnă să reduci indicele de refracție al unei substanțe solide, până la cel al aerului, fără a modifica nicio proprietate a materiei? Ce informație utilă pentru o aplicație de transluciditate poartă un corp de masă constantă, definit pe cercul trigonometric al unei suprafețe refringente?

Leadership: Poți să efectuezi calculul propriei tale unicități, extrăgând valoarea unei necunoscute dintr-una din ecuațiile reflexiei tale în oglindă?

Modul în care mă surprindeam, pierdut într-o mișcare de gândire sub efectul reflexiei, la ceea ce corpul putea să transmită, era continuarea unui mod de a mă cunoaște și comunica cu mine însumi, punând la îndoială teoriile pe care le postulau ceilalți oameni de știință. Trăiam o senzație de ireal, plutire într-o realitate virtuală. Repetam întruna: Oare nu aș putea să devin invizibil?

Orice formă de conștiință, chiar și artificială, este o rezultantă a diverselor constatări privind transformarea percepției despre reflectarea sinelui, într-o ecuație data de combinații care pot conduce la ecuații mai simple sau mai compuse decât cele inițiale.

Toate laolaltă formau o variantă a experimentului natural, din prisma efemerității clipei raportate la o conștiință a rostului meu în pragul unei revelații majore, doar ca să descopăr vreun amănunt omis, vreo imposibilitate din punct de vedere fizic, vreo unitate de transformare a materiei. Dar totul părea de o normalitate care împiedica dezvoltarea oricăror concluzii, oricărei științe.

Unicitatea este ceea ce descoperi la tine examinându-ți gândirea și încercând s-o controlezi din toate unghiurile posibile ale unui savant care încearcă să revoluționeze idei vechi de mii de ani, luptând totodată cu preconcepțiile din lumea științifică.

Pentru calculul propriei mele unicități, trebuia să determin una din necunoscute, extrăgându-i valoarea dintr-una din ecuațiile reflexiei mele în oglindă. Acest tip de experiență îmi satisfăcea nevoia de cunoaștere pe care o surprinsesem printr-un *percorso di analisi di una immagine prelevata dall'osservazione della realta* , în căutarea unui răspuns.

Necunoscuta principală din ecuațiile reflexiei mele în oglindă era însăși condiția valabilității propriei mele identități. Mă vedeam mereu același, constatam că nu m-am schimbat, dar nu reușeam să experimentez acea emoție puternică în fața unei capodopere care să-mi domine mintea, care să exprime o urmă de genialitate. Tot ce știu este că atunci când mă priveam eram conștient că nu mă aflam sub stăpânirea unei naturi superioare.

Mă simțeam asemenea unui pictor care își analizează percepțiile despre partea de umbră a tabloului prin măsurarea relației dintre natural și fantastic, dintre firesc-omenesc și dumnezeiesc, căutând să promoveze diverse noțiuni într-o lucrare suprarealistă, pe tema relației dintre lumile virtuale, tehnologie și condiția viitoare a ființei umane. Dar care nu poate să simtă dincolo de spațiul tabloului.

Înnoirea gândirii se supune procesului de evaluare a unei noi idei despre lume și realitate care provoacă manifestările vizibile ale unei imagini de sine îmbogățită cu valențe de arhetip.

După cum ne spune dicționarul, arhetipul este acea structură profundă a psihicului, care generează acele imagini simbolice ce condensează un conținut informațional extins și guvernează organizarea experienței umane.

Poți oricând să evoluezi într-o orientare spre acea concepție perspectivală unde fenomenul de tip „ *scrutinizing yourself în a mirror* „ se prezintă în ansamblul său ca un fel de dualitate. O dualitate între natura ta firească și nevoia de a-ți proiecta imaginea în limitele unui unghi care indică direcția unei cunoașteri mai înalte, transcendente.

Leadershipul este experiența de moment în care descoperi importanța unei noi abordări a realității, privită prin prisma unui om de știință care își privește imaginea în oglindă și recunoaște în ea o altă versiunii a răspunsului la întrebarea: "Cine este Dumnezeu în lumea creată de mine?"

A te privi în oglindă, a-ți cerceta întreaga ființă, nu este un proces de formare obișnuit, ci reprezintă o dovadă a preocupării tale permanente, febrile, chiar de o viață, de a-ți lămuri necunoscutele propriei ființe, de a-ți înțelege trăsăturile esențiale, valoarea ta și rolul acelei realități de dincolo de experiența de moment. Şi dincolo de experiența prin care percepi lumea.

Source: https://neculaifantanaru.com/imagini-in-oglinda.html

Imboldul inimii

On Octombrie 11, 2010

Păstrează intactă relația ta cu oamenii, dezvăluindu-le acel amănunt din caracterul tău datorită căruia ei să-ți accepte leadershipul.

Mă simt ispitit - și nu rezist ispitei de a vă vorbi, în acest senin ceas de toamnă deplină, din nou despre cunoscutul personaj Contele de Monte Cristo, din celebrul roman cu același nume scris de Alexandre Dumas.

După ce contele și-a atins scopul – răzbunându-se pe aceia care l-au trimis în închisoare, unde a zăcut mulți ani - a hotărât să-și împartă bogățiile singurilor săi prieteni, Maximillien și Valentine, și să-i redea libertatea lui Haydee, fiica conducătorului Ali Pasa, căreia îi salvase viața, dar care avea statutul de sclavă.

Cu o tulburare pe care zadarnic încerca s-o ascundă, Monte Cristo o rugă pe Valentine să aibă grijă de Haydee, căci el va pleca departe, iar ea va rămâne singură în lume.

Leadership: Ceea ce te delimitează și te definește ca personalitate trebuie să se piardă pentru a putea trăi o experiență autentică de identificare cu altcineva?

Ceasul marii probe. Auzind acestea, Haydee, căreia contele nu îi simți în acea clipă prezența, păli. Își desfăcu mâinile diafane așa cum fac fecioarele în fața lui Dumnezeu și cu o voce în lacrimi îi spuse:

- Bine, poruncile tale vor fi îndeplinite stăpâne. Sunt sclava ta, și te voi asculta. Îți voi uita până și numele și voi fi fericită. Apoi făcu un pas înapoi și se pregăti să plece.

La auzul acelui glas îndurerat, care-i atinse corzile cele mai tainice ale inimii, Monte Cristo se înfioră. Ochii lui întâlniră privirea fetei și nu putu să suporte ceea ce văzu în ochii ei.

- Doamne ! Doamne ! - spuse Monte Cristo – așadar ar putea fi adevărat ce m-ai lăsat să bănuiesc? Haydee, ai fi fericită dacă nu te-aș părăsi?

- Sunt tânără – răspunse ea cu blândețe – iubesc viața pe care tu mi-ai făcut-o întotdeauna atât de plăcută. Şi mi-ar părea rău să mor… Da, aș muri, stăpâne, aș muri dacă m-ai părăsi. Apoi repezindu-se la pieptul lui, strigă – Da, te iubesc ! Te iubesc, cum mi-aș iubi un tată, un frate, un soț ! Te iubesc cum îmi iubesc viața, cum îl iubesc pe Dumnezeu, căci tu ești pentru mine mai frumos, mai bun și mai mare decât toate ființele !

Leadership: Rezultatele căutării unui sens existențial constituie unicul criteriu de evaluare a valorii tale?

Mare dreptate a avut cel care a spus: *"Ceea ce te delimitează și te definește ca personalitate trebuie să se piardă pentru a putea trăi o experiență autentică de identificare cu altcineva"* . Amintește-ți întotdeauna de tine cum erai înainte să te contopești cu rolul unui alt personaj !

Cel mai adesea, în aprecierea valorii de referință a unui om, rezultatele sale de căutare a unui

sens existențial constituie unicul criteriu de evaluare. Dar această valoare este deformată deseori de realitatea supusă conjuncturilor întortocheate, unui mix de factori și situații aliniate pe axa conștiinței ce există independent de reprezentările lumii lăuntrice, în acord fin cu discontinuitățile, pendulările, alternările dintre „ *a fi* " și „ *a nu fi* ".

Sunt însă situații complexe, sau răsturnări de situație, în care, reușita parțială sau totală de a intra în posesia unei dovezi de apreciere și loialitate, poate fi considerată ca un venit necondiționat de valoare. Asta dacă, atât liderul cât și susținătorii săi acordă importanță și valoare maturizării spirituale, sentimentale și intelectuale pe fondul unei acumulări de experiențe descurajatoare.

Liderii, în orice ipostaze ar fi plasați și în orice domeniu de activitate ar fi încadrați, sunt întotdeauna condiționați de cantitatea de "lumină" din straturile profunde ale sufletului lor, sunt însoțiți permanent de nevoia de a dezvolta legături emoționale stabile. Sunt motivați de sentimentul apartenenței necondiționate la familie în primul rând, apoi la comunitate, trăind experiențe de viață care au puterea de transformare pozitivă.

E foarte posibil ca ei să înțeleagă mai bine lumea tocmai prin prisma acestor fenomene de personalizare sau depersonalizare care îi vor pune din nou și din nou în situații diverse până își învață aceste lecții de viață sănătoase: iertarea, renunțarea la egoism, eliberarea de vechile răni, vindecarea relațională, impactul pozitiv, recunoștința în suflet, toleranța.

Apartenența ta la un cadru mai larg de înțelegere a reciprocității se poate efectua împlinind menirea firii tale existențiale și abandonând năzuința spre ceea ce este mai presus de tine.

Mai presus de tine este efortul de a trece peste ceea ce te rănește, peste ceea ce te doare, peste ceea ce te face să te distanțezi de adevăratele valori, peste ceea ce te face să te urăști sau peste cee ace te face să plănuiești o răzbunare.

Aceste lecții de viață trebuiesc acceptate ca pe un fapt normal, nu neapărat ca adevăruri fundamentale, ci ca o formă de câștig a cărei rezultate mai bune sau mai slabe, care sunt cerute la examenul vieții sau la concursul de admitere în domeniul conducerii. Notele mici sunt întotdeauna o dovadă clară că transformarea pozitivă a liderului nu s-a produs sau nu s-a desăvârșit. Iar societatea acordă o importanță mare rezultatelor evoluției sale. De aici rezultă caracterul subiectiv în anumite situații, al succesului sau nereușitei în leadership.

Timpul pe care Monte Cristo l-a irosit într-o înfrigurată dorință de răzbunare personală, a fost înlocuit de unul care urma să se scurgă "dincolo de rampă", în universul în care își afla rostul firesc, cel la care râvnise atât de mult în tinerețea sa, alături de cineva predestinat pare-se pentru viitorul lui fericit.

Dragostea lui Haydee l-a făcut să uite ceea ce trebuia să uite. Un singur cuvânt de-al ei l-a luminat mai mult decât toți acei ani de înțelepciune căpătată alături de abatele Faria. Prin ea s-a putut simți iar legat de viață, prin ea a putut să fie din nou fericit. Imboldul inimii i-a oferit un alt tărâm ideal, înlocuindu-i concepțiile despre viață.

Leadership: Te confrunți cu existența tendinței de a depăși granițele convenționale impuse de delimitările stricte ale ideii de a vedea totul din perspectiva umilinței pe care o simți față de tot ceea ce ți se întâmplă?

Nu vei putea pătrunde niciodată marea taină a leadershipului dacă vei acționa împotriva propriilor sentimente. În ciuda tuturor reușitelor tale, chiar dacă ți-ai cucerit spectatorii,

devenind un favorit al lor, dacă nu vei stabili o legătură trainică între tine și ei vei distruge puntea pe care tu însuși trebuie să o treci. Nu lăsa, deci, să treacă aceste sentimente, ci pune-le mai des înaintea rolului pe care îl ai de jucat.

Imaginează-ți că sute, mii de oameni te iubesc. Ei zâmbesc, ochii le strălucesc, le-ai adus bucurie în suflet. Ei te vor, tu le aparții. Ei îți dau posibilitatea să-ți regăsești trecutul și să-ți construiești un viitor ales, emoționându-te cu acele nuanțe ale unei sensibilități active. Şi îți inspiră aceeași recunoștință și liniște interioară precum le-ai inspirat-o tu. - Asta este dovada certă că au fost orbiți de lumina iradiată de seducătoarea ta personalitate.

Capacitatea ta de a conduce se vede în reacțiile emoționale ale celorlalți oameni din jurul tău. Simți că prezența ta face parte din ei, că este jumătatea lor? Ești iubit datorită firii tale delicate, datorită spiritului tău receptiv, datorită frumoaselor maniere de a te purta, datorită farmecului aparte al geniului tău, datorită imboldului inimii tale?

Leadershipul surprinde modul cum te raportezi la ceea ce ți se întâmplă în așa fel încât recunoștința finală să ia locul umilinței inițiale.

Imboldul inimii este acel foc răscolitor interior care te reprezintă, care te însoțește întotdeauna și care-ți afectează existența pe toate planurile, personal, social, profesional. Este ceasul marii probe în care stabilești o legătură trainică cu cei din jurul tău. Este acel ceva care li se imprimă pentru veșnicie în suflet celorlalți oameni. Este amănuntul din caracterul tău, datorită căruia ei doresc să stea în preajma ta și chiar să se rezeme pe tine.

Imboldul inimii uneori trebuie să preceadă imboldul minții ca să pătrunzi marea taină a leadershipului, acționând în concordanță cu ceea ce-ți dictează inima.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Îmbunătățiți calitatea angajaților

On Martie 30, 2009

Dezvoltă-ți capacitatea de a privi un proiect din perspectiva clientului pe care-l asiști și reprezinți într-un comeniu al cunoașterii, orientându-l asupra conștientizării posibilității de a se transpune în locul tău.

Dacă sunteți un împătimit al artei fotografice, dacă vă place să lucrați în programul Photoshop și sunteți la curent cu noutățile, atunci probabil ați auzit de celebrele cursuri de training "Photoshop Top Secret". Mark Monciardini și Melanie Stimmell, autorii acestor cursuri, ne arată pas cu pas cum se pot crea grafice de vârf și efecte speciale sofisticate.

Prin aceste cursuri de training cei doi specialiști în grafică și design urmăresc să îi ajute pe cei neinițiați în domeniu să-și dezvolte îndemânarea și simțul creativ. Folosind un limbaj adecvat, clar și simplu, ei explică într-un mod cât mai accesibil cum se pot realiza mai ușor lucrurile aparent foarte complicate. Iar prin exercițiile pe care le propun ei reușesc să trezească interesul tuturor celor care participă la cursuri. De fapt, aceste cursuri sunt atât de bine structurate și interesante încât tot mai mulți împătimiți ai fotografiei se interesează de ele.

Leadership: Poți să implementezi o metodă de tipul "Create Your Own Series" care să dea rezultate mai bune în business și să depășească competitorii prin adoptarea unei gândiri orientate spre exterior în locul celei orientate spre interior?

În imensa lor majoritate, firmele de mici dimensiuni apelează tot mai des la traineri externi foarte competenți care să se ocupe de pregătirea și instruirea personalului în vederea creșterii eficienței activității lui. Astfel de cursuri de training, cum sunt cele pe care le susțin Mark Monciardini și Melanie Stimmell, sunt foarte căutate mai ales în firmele mici și mijlocii care au angajați fără o experiență prea mare de lucru în domeniu. Managerii trebuie să aibă certitudinea că angajații dispun de toate informațiile necesare cu privire la oportunitățile de dezvoltare a carierei în cadrul firmei, de aceea apelează la specialiști care să-i instruiască și să-i ajute să deprindă într-un timp cât mai scurt cunoștințe și abilități noi.

De fapt, Mark Monciardini și Melanie Stimmell își depășesc competitorii din zona de design prin faptul că au pus bazele unei gândiri orientate spre exterior în locul celei orientate spre interior. Practic ei nu limitează o cunoaștere doar la propriul lor beneficiu, ci își transferă loialitatea, competențele și know-how-ul altor companii dornice să răzbată pe piață. Totodată, ei implementează o metodă de tipul "Create Your Own Series" după terminarea perioadei de trainig prin care companiile își impun să continue dezvoltarea consultanței în zona de design.

Firmele care rezistă pe piața în ciuda unei concurențe acerbe sunt acelea care se preocupă intens de nivelul pregătirii profesionale a angajaților lor. Calitatea angajaților și angajamentul lor față de locul de muncă sunt factori critici în supraviețuirea oricărei companii. Din acest motiv, din ce în ce mai mulți manageri au ajuns să conștientizeze importanța unei astfel de investiții - apelarea la serviciile unor traineri foarte bine pregătiți profesional, care să ofere informații, care să "deschidă" mințile oamenilor, care să sprijine și să faciliteze procesul de învățare și dezvoltare.

Companiile au nevoie de angajați care să-și îndeplinească sarcinile într-un mod cât mai eficient, care să-și ia în serios obiectul muncii, care să pună pasiune în ceea ce fac fără să fie împinși de la spate și care să aibă sentimentul utilității. De aceea, sarcina managerilor de resurse umane nu se rezumă numai la motivarea și fidelizarea angajaților, ci la a forma o echipă competentă și eficientă. Apelând la experți de top ei vor să se asigure că toți angajații

vor menține un nivel ridicat al performanței și vor face față provocărilor unui mediu relativ incert.

Leadership: Cuantificarea rezultatelor pe care le poți obține prin intermediul unei surse exterioare de informare și consiliere este recomandată atunci când este trebuie estimat impactul potențial al diferitelor opțiuni de gestionare a valorii personale?

O companie este evaluată în funcție de calitatea angajaților ei, de nivelul de pregătire al acestora și de gradul lor de experiență. Din această cauză, atât companiile mari cât și cele mici și mijlocii investesc considerabil în dezvoltarea profesională a angajaților lor. Cu alte cuvinte, apelarea la serviciile unui trainer sau al unui coach foarte bun este o afacere foarte bună, dar necesită o investiție mare.

Trainerul poate fi o binecuvântare sau un blestem, o investiție bună pentru companie sau o pacoste pentru ea. Având în vedere că în fiecare zi apar pe piață noi firme de training și consultanță, care mai de care mai specializate, mai scumpe sau mai iefine, găsirea unui trainer foarte bun nu este chiar ușoară. Iar acum, odată cu declanșarea crizei, companiile nu-și pot permite să investească timp și bani în instruire de proastă calitate.

Instruirea este orientată în principal spre îmbunătățirea performanțelor angajaților pentru postul lor actual și creșterea eficienței acestora. Un bun trainer trebuie să fie un expert în domeniu care să le poată explica angajaților într-un mod cât mai simplu cum se pot rezolva sarcinile cele mai grele. Fără umbră de îndoială îndatorirea lui este să trezească interesul angajaților pentru munca pe care o desfășoară, ajutându-i să-și dezvolte îndemânarea și simțul creativ, familiarizându-i cu noi tehnici de lucru.

Impactul potențial al diferitelor opțiuni de gestionare a valorii personale depinde de nivelul tău de experiență în gestiunea și personalizarea unor concept unice, dar și de forța portofoliului de active, investiții și servicii, pe care compania ta îl are alocat în indexul pieței.

În concluzie: Capitalul cel mai important al oricărei companii este dat de angajații ei. Cu cât sunt mai pricepuți, cu atât sunt mai dornici să muncească și activitatea lor este mai eficientă.

Investiți deci în calitatea angajaților dumneavoastră și sprijiniți-i să-și îmbunătățească performanțele.

Source: https://neculaifantanaru.com/imbunatatiti-calitatea-angajatilor.html

Imensa eroare a lui Richard Wagner

On Iulie 03, 2014

Dedică-te cu totul unei arte remarcabile, fără să-ți depreciezi știința sau să o scufunzi într-o lipsă de sens.

După părerea lui Nietzsche, compozitorul Richard Wagner a debutat cu o imensă eroare ... s-a dedicat necugetat, dar cu bună-credință unei arte cu cea mai revoltătoare structură, anume acelei forme de artă care-și vede țelul numai în "smulgerea succesului de la public", folosindu-se de toate mijloacele artistice destinate acestui scop. Tocmai pe acest drum a ajuns însă Wagner la conștientizarea greșelii sale, la conștientizarea sterilității acestui drum și a lipsei lui de sens, deoarece a sesizat, în disperarea izvorâtă din greșeala recunoscută, esența mincinoasă a succesului modern, a publicului modern, a întregii arte moderne.

Sentimentul dezamăgirii și al căinței l-au condus pe Richard Wagner la conștientizarea treptei intermediare a dezvoltării sale spirituale. Treaptă pe care Nietzsche o desemnează, spre deosebire de cea anterioară și de cea posterioară, în două cuvinte: "Wagner a devenit un revoluționar al societății." *****

Leadership: Ce însemnătate poți da unei existențe individuale care este ea însăși rezultatul efectelor de "slow motion" într-un spațiu al artei în care forma, fondul și sensul se întrepătrund într-un barometru al interesului publicului?

Prin majorarea capitalului de cunoaștere, care unește elementele vechi și noi pentru a forma altele mai evoluate, într-o matrice a ideilor maturizate, a inovațiilor alimentate de același izvor al revelațiilor, se încearcă susținerea de fapt a unei poziții de autoritate în ceea ce privește performanța în realizarea creațiilor științifice. Arta nu este doar un privilegiu de a-ți uni sentimentele într-un singur loc, ci mai mult este un privilegiu de a vedea noi perspective de dezvoltare spirituală care să-ți confere un anumit statut social.

Iar omul care nu poate face deosebire clară între știință și pseudo-știință, neglijând orice punere în aplicare a experienței, care trebuie să înceapă cu cercetări asidue și formulări de noi concluzii constructive, va suferi o anumită înfrângere tocmai din cauza limitelor științei pe care o iubește. În el se va instala sentimentul dezamăgirii și al căinței, dacă concepțiile proprii sunt invalidate de ceilalți și dacă valorile acestora devin restricții pentru diferite domenii sau modele de gândire.

Greșeala unui artist poate consta în faptul că își uită menirea de a direcționa, îndruma și influența cunoașterea pe care o pe care o dovedește în stabilirea unor distincții conceptuale, în favoarea dorinței de a epata. A ajunge la conștientizarea greșelii tale, la conștientizarea sterilității acestui drum al dezvoltării și a lipsei lui de sens, în disperarea izvorâtă din greșeală recunoscută, este consecința unei carențe de perspectivă sau a unei subaprecieri a creației personale.

În ceea ce privește leadershipul, efectul de "slow motion" se referă tocmai la această încetinire, din propria inițiativă, a ritmului de dezvoltare, datorat dezechilibrelor în inversarea condițiilor de exploatare a științei deja existente - în folosul obținerii unor cât mai multe "aplauze". Omul care își cunoaște limitele talentului propriu nu investește timp într-o nouă formă de interacțiune cu publicului decât ca modalitate de a se înțelege pe sine însuși, de a se autoevalua prin comparație cu reacția publicului.

Așadar, elaborarea unor noi metode de creație este o cerință a evoluției artei, dar totodată

presupune o staționare în așteptarea unei reacții din partea publicului. Iar mai important este să realizezi o versiune a modului de a te regândi și de a reforma versiunea proprie de a fi inteligent și sclipitor, decât să ridici valoarea propriei imagini în ochii celorlalți.

Leadership: Valorifici sau elimini erorile de explorare a unor noi forme de inovare formate în baza năzuinței de a oferi publicului larg o imagine completă asupra fenomenului "stimulus-response"?

Deseori acești artizani ai compozițiilor științifice, în loc să-și sprijine creațiile pe datele cercetărilor obținute, ei debutează cu imense erori de explorare a unor noi forme de inovare, tatonări nesigure și anevoioase, încercări, eșecuri, staționări, într-o zonă care nu garantează un aport științific garantat.

Ei se dedică cu bună credință unei arte care își vede scopul numai în obținerea de efecte artistice și tehnice prin metode cu totul noi, îmbinând deseori realitatea cu fantasticul. Iar asta nu-i face doar "revoluționari", ci de asemenea propagandiști, a căror miză este orgoliul de a fi în control, de a fi superiori, de a atinge succesul maxim.

Inovația nu trebuie să fie un instrument de a controla știrile destinate publicului larg, ci este mai degrabă o demnostratie de virtute în a-ți impune să faci niște lucrări la un anumit standard oferit doar de cel care acordă garanția unei aspirații ideale de factură pur stiiitifica și culturală.

O mare dezorientare, o lipsă de sens a procesului de autoperfecționare, sunt factorii negativi care determină sau influențează caracteristicile de rezistență a personalității liderului, a rațiunii sale de a privi toate "fețele" științei într-o manieră obiectivă sau subiectivă. Leadershipul intervine în această ecuație a efectelor, a cauzelor și riscurile lor, care poate să deprecieze știința sau să o scufunde într-o lipsă de sens, dacă utilizatorul ei cade pradă anxietății. Cine își îngrijește mai mult orgoliul decât conștiința, greșește enorm, ajungând în cele din urmă să se disprețuiască.

Fenomenul "stimul-răspuns" vizează evaluarea capacității artistului de a gestiona corespunzător echilibrul dintre ceea ce expune în fața întregii lumi (ca entitate de cultură și educație) și ceea ce trebuie să accepte ca "dezamăgire" atunci când i se refuză afirmarea meritelor datorită tendinței sale de a epata.

Imensa eroare a lui Richard Wagner vizează posibilitatea de a greși și de a eșua într-un domeniu de activitate cum este leadershipul, dacă scopul urmărit este numai succesul temporar, fără a aduce o contribuție esențială și revoluționară, demnă de adoptat și de urmat, la înnoirea unei viziuni care să întâmpine preocupările oamenilor față de artă.

*** Notă:** I. Davidov - *Arta și elita* , Editura Univers, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/imensa-eroare-a-lui-richard-wagner.html

Îmi place casa dumneavoastră

On Februarie 23, 2014

Experimentează forme noi de control asupra componentelor stimulative ale realității, astfel încât să produci o corespondență eficientă între aspirații și realizarea de sine.

Îmi place casa dumneavoastră și n-aș fi crezut asta. Sunt și eu puțin cam demodat, ceea ce se cheamă nițel cam cârcotaș. Îmi plac casele vechi, clădirile vechi. Nu-mi plac cutiile de chibrituri care se tot ridică peste tot. Cutii mari. Stupi uriași. Mie îmi plac clădirile cu ceva ornamente pe ele, cu o anumită grație.

Dar casa asta îmi place. Este simplă și foarte modernă, presupun, dar are stil și e luminoasă. Şi când te uiți afară, vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. *****

Leadership: Ţi-ai format o viziune asupra a ceea ce vrei să obții în plus față de ceea ce ai, sub aspectul unei realități care continuă să arate mereu o altă perspectivă a ei?

În zona de "venituri" a leadershipului, dacă măsori exact ceea ce vrei cu adevărat să obții din propriile tale investiții în tot ceea ce îți place, trebuie mai întâi să ai viziunea asupra a ceea ce vrei să obții în plus față de ceea ce ai.

Iar a-ți forma o viziune asupra a ceea ce vrei să obții în plus față de ceea ce ai, sub aspectul unei realități care continuă să arate mereu o altă perspectivă a ei, înseamnă de fapt să recunoști factorul declanșator al unei intrigi, al unei dorințe inexplicabile de a te reinventa într-o manieră estetică (care este placută ochilor decât interesului financiar).

Dar, mai ales, trebuie să știi care este limita dincolo de care această plăcere se poate diminua într-o proporție covârșitoare. Este vorba de acea limită perceptivă asupra unei realități care pune presiune pe tine și nu asigură compatibilitatea cu normele de amortizare a „mijlocului fix": consecvența în a-ți tempera dorințele.

Leadershipul se dezvoltă atunci când experimentezi noi și diferite senzații de control asupra componentelor stimulative ale realității, printr-o înțelegere mai profundă și mai utilă a nevoilor tale de împlinire. Ceea ce îți permite să vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. Tu ești centrul leadershipului, iar oamenii te urmează în funcție de ceea ce este mai important pentru tine, în funcție de cum vezi tu lucrurile și în funcție de aspirațiile care îți alimentează țelurile.

Leadership: Aspirațiile tale pot produce un efect de "alterație" asupra autorității tale interioare, prin comparație cu oferta de vânzare a unei case cu aspect estetic unic?

Cum îți creezi propriile așteptări? Simți că un anumit lucru ți se potrivește cel mai bine, că este numai al tău și nimic nu poate schimba asta? Aceasta este o abordare care aduce o creștere a cererii pentru tot ceea ce este benefic ființei tale, ceea ce înseamnă că ai o atitudine sănătoasă prin trăirea sentimentului de realizare.

Poate de aceea scriitorul Anthony Silard, președintele organizației " *The Center for Social de Leadership* ", își îndeamnă călduros cititorii să-și investească energia în căutarea intrinsecă a punctului de congruență dintre gânduri și sentimente.

Fiindcă evoluția modelului tău de a te percepe în administrarea unei noi aprecieri a direcțiilor de explorare a realitatii pe plan estetic (contabilizată ca o ajustare a propriilor trăiri la imperativele momentului) se datorează capacității tale de a accepta o anumită "ofertă" care se potrivește propriei percepții asupra situației existente.

Această "ofertă" este în concordanță cu ceea ce simți că-ți satisface nevoile, un sentiment de înrudire și legătură apropiată cu tot ceea ce te înconjoară, conferind valoare propriei tale vieți.

Concentrându-te asupra valorilor lucrurilor în înțelegerea, cu credință și recunoștință că vei trage foloase de pe urma investițiilor tale, materiale sau de altă natură, îți vei putea asuma acea viziune și acele aspirații personale care nu produc un efect de "alterație" asupra autorității tale interioare.

Din prisma esteticii unei case, leadershipul se prezintă ca o nevoie de a trage folos dintr-un lucru de calitate care te poate ajuta în atingerea unicității dorite, oferindu-ți o nouă viziune asupra a ceea ce înseamnă o imagine învechită raportat la ce oglindește o nouă realitate.

Îmi place casa dumneavoastră scoate în evidență acea compatibilitate între ceea ce ești, ceea ce simți și ceea ce poți realiza, adaptându-te la "ofertele" pieței. Lucru ce impune analizarea realităților sub mai multe aspecte, încât să poți obține o corespondență între aspirații, unicitate și realizarea de sine.

*** Notă:** Agatha Christie - *Noaptea umbrelor*

Source: https://neculaifantanaru.com/imi-place-casa-dumneavoastra.html

Iminența unei revelații mai înalte

On Decembrie 07, 2014

Examinează mijloacele de a susține viitorul asumării unui nou statut, prin fundamentarea valorică a opțiunilor de livrare a realității.

Numai spațiul acela închis între etern și efemer, el însuși o sumă a contrastelor, îmbinând armonios realul cu irealul ca niște meteori care se mistuie pentru a lumina universul, își putea modifica consistența sub dimensiunea subiectivă a interpretării, prin acțiunea directă a legilor imprevizibilului. Nu prea știam de ca să mă leg ca să pot întrezări o rațiune nouă a existenței.

Legi abstracte, pe care eu însumi le stabileam cu avântul imaginației creatoare, deosebit de fecunde, prin modul de formulare a întrebărilor fără răspuns, dar din care se năștea o direcție singulară – a înțelegerii pătrunzătoare, puse în slujba unei tentații intelectuale irezistibile. Păream virusat de ravagiile unei nebunii tot mai extinse, asemenea unui om care uită de condiția sa trecătoare pe acest pământ.

Firește, ca să învârt toate rotițele acelea invizibile care făceau ca mecanismul subtil al creației să transforme gândul în realitate, prin asocieri între mai multe concepte distincte, trebuia să sondez limitele fantasticului referențial, subminând convențiile rațiunii care se sprijină doar pe certitudini. Orientativ, trebuia să țin seama de sensul curentului de declanșare a diferențialului la însumarea forțelor fictive de întâlnire, într-un circuit logic care utiliza combinații potrivite de porți de tipul Şi-Sau-Nu.

Se povestește că lui Nicolas Flamel i-a apărut în somn un înger ținând o carte frumos împodobită, în care era notată o dedicație scrisă de Abraham Iudeul poporului evreu. Îngerul i-a spus viitorului alchimist: *„ Iată această carte din care nu pricepi nimic. Pentru mulți alții ca tine ea va rămâne de neînțeles. Dar tu vei vedea într-o zi ceea ce nimeni altcineva nu va putea.* "

Când încerci să forțezi o revelație mai înaltă decât toată înțelepciunea și creațiunea care se cer a fi folosite la adevărata lor valoare pentru a putea fi transmise peste veacuri, este esențial să vezi ceea ce încă nu există.

Leadership: Poți să-ți însușești arta unui creator care și-a asumat contradicțiile topindu-le într-un Sine care, departe de-a fi abstract, se plasticizează prin asocieri inedite cu materia unei noi înțelegeri a nebuniei?

Recurgerea la forma de viitor a experienței de utilizare a științei, văzută ca purtătoare a unei revelații mai înalte, anticipând continuarea procesului de transformare a realității într-un mod care să-ți cizeleze identitatea și modelul de gândire, este una din condițiile ca leadershipul să atingă pragul de absolut și să poată concura cu domeniile care au potențialul de a se redefini și reinventa.

Răsplata corectă a unei nebunii tot mai extinse se poate concretiza într-un randament foarte ridicat al productivității, oferind un plus de valoare potențialului tău de transformare într-un agent al schimbării. Un fel de proces conștient și interpretabil al construcției de inedit susținute într-un fel logic, suportabil și accesibil nevoilor tale de adaptare la noile cerințe ale performanței ridicate la înălțimea genialității.

Nebunia pare a fi nu soi de lărgire a dimensiunii Eului prin asimilarea conținuturilor refulate în inconștient, care sunt scoase la lumină datorită participării la spectacolul unei surprinzătoare alternative asupra realității. Ea are și un rol de generator de idei și tematici corelative la promisiunea unei ieșiri din "Matrix", cu o îmbunătățire a vederii din alte unghiuri decât cele impuse de criteriile obiectivității.

Acceptând existența unei fascinații a nebuniei din care decurge orice interogație, ca și multitudinea de răspunsuri, trebuie să acceptăm, lucru probat și de incursiunile într-un posibil imaginar eclectic, o anumită condiționare: devenim atenți numai la ceea ce răspunde unor trebuințe ale naturii noastre. Dar, totodată putem vorbi de menținerea conștiinței în tiparele unei alte realități, alternative ori paralele, ca un fel de unitate a științei de a fi singura modalitate de descifrare a complexității lumii.

Leadership: Poți să introduci noi parametri de configurare în sistemul „safe" al științei tale, pe baza valorii determinate a proiecției extinse a rațiunii?

Ceea ce depășește cu mult până și cel mai rafinat mod de înțelegere umană, acea artă a prelucrării revelațiilor, poate deveni un catalizator al producerii viitorului, un catalizator al unei identități mult mai complexe, prin evidențierea relației dintre știința avansată și inteligența abstractă. Sau mai exact, a relației dintre ideea care devine reprezentativă în plan fizic și mijloacele ei de a susține un viitor al asumării lucide al unui nou statut, prin fundamentarea valorică a opțiunilor de livrare a realității.

Aici leadershipul indică altceva decât un proces avansat de gândire prin care se identifică caracteristicile limitelor depășite prin forța cunoașterii născute din imaginație. El indică acea percepție a separării de sursa și centrul realității care te reprezintă și apropierii de o realitate care poate fi cunoscută numai științific, mai mult aprioric. Indică acea intimă înțelegere a rolului tău de lider în contextul unui model de *advancement,* pus sub controlul unui raționament intuitiv, dobândind prin aceasta noi semnificații ale descoperirii și cultivării sinelui.

A introduce noi parametri de configurare în sistemul „safe" al științei tale, pe baza valorii determinate a proiecției extinse a rațiunii, este echivalent cu a creiona un nou tablou al realității, întors cu un ochi către ceva nou din viitor, fără să-ți afecteze negativ modul de procesare a informației, folosind la maxim toate acele însușiri ale intelectului care, fiind cu adevărat utile dezvoltării, pot face din tine un exemplu al excepționalității.

Revelația "nebuniei" care te ține în priză este similară cu imersarea într-un imaginar care plasează Eul în coordonate unei intrigi încărcată de materia unei rațiuni care se face mai sigură și înaltă prin sprijinul ce-l primește de la credința în existența unei alte realități.

Iminența unei revelații mai înalte evidențiază încercarea de a evada dintr-un un prezent derutant, lipsit de perspectivă. Este un pretextul de a face în mod convenabil legătura între știință, înțelepciune și creațiune la formarea viitorului - fapt ce susține potențialului tău de transformare într-un agent al schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/iminenta-unei-revelatii-mai-inalte.html

Imobilitatea neliniștitoare a lui Jack Crawford

On Noiembrie 21, 2013

Pune-ți la încercare capacitatea de a practica o deschidere spre noi orizonturi de cunoaștere de sine, astfel încât evoluția ta să nu stea sub semnul deznodământului nefast.

Furtuna exasperării se dezlănțuie cu o forță de nestăvilit asupra lui Jack Crawford care conduce " *The Behavioral Science Unit"* din cadrul FBI. O zguduitură lăuntrică este urmată de zgomotul formidabil al frecării dintre elemente și energia adunată în unica fază a luptei cu gândurile negative. Datorate incapacității de a face față cazului spinos "Buffolo Bill". Criminalul acesta nevăzut, necunoscut, neștiut este în căutare de noi victime. Şi toată vina cade asupra celui care conduce investigația.

Întreaga prestație și evoluție a lui Jack Crawford pare a sta tot mai mult sub semnul deznodământului nefast. Mai este el oare persoana calificată pentru această misiune de identificare a tipului uman bolnav care dezavantajează societatea? Mai poate el oare să pătrundă nepătrunsul, să stabilească oscilațiile de manifestări și formulele comportamentale ale fantomei criminale care bântuie cu nerușinare, cu intriga ei, cu puterea ei ieșită din comun, prin toate locurile?

Toată priceperea lui Crawford în criminalistică și în *profilage basé sur l'analyse de l'esprit* stă parcă închisă în trei manuscrise, mereu recitite și reevaluate: biblia faptelor, biblia indiciilor și biblia artei lor, scoțând în prim plan vrednicia aparte a instinctelor sale, a soluțiilor adoptate și a efectelor lor. Dar aceste biblii trebuiesc constant interpretate, eliminând neadevărurile sau greșelile accidentale. Căci nimic nu se leagă în cazul acesta. Ca un savant al artei, el trebuie să adune elementele izolate, să le ordoneze, să le amestece, să le distileze, practicând un fel de chimie a soluțiilor și combinațiilor.

Când Buffalo Bill lovește în toiul nopții, totul se cutremură în Crawford, pare a fi atins de un fier roșu, simțind un fior trecându-i prin tot corpul. Vestea cade ca o secure deasupra capului său. Cuvintele generalului Alexander Suvorov par să-i bată cu putere în minte: " *Nu știu alt chip de a recunoaște pe inamic decât mergând la dânsul și bătându-l !* " Dar unde se ascunde inamicul? Cine este el, de fapt?

Leadership: Poți crește impactul dintre ceea ce te aștepți să-ți furnizeze realitatea și ceea ce ți se oferă integrat în lupta cu tine însuți sub aspectul trăirii unei stări de conștiință extinsă?

Să experimentezi o stare de conștiință extinsă înseamnă să trăiești în mod direct evenimentele ca și cum tu ai fi cel care le declanșează și care are de suferit de pe urma lor. Singurul aspect care te face să întrebi "de unde vin toate problemele și necazurile" este impactul realității asupra minții tale care poate crea impresia de nebunie.

În derutantul joc al căutării, în Crawford se stârnește o panică de nestăvilit, de parcă ar aștepta înfricoșat dezlănțuirea unui cataclism. El pare a fi prins în menghina apăsătoarelor abordări ale aspectelor psihologice. Numai prin legarea în paralel a mai multor "rezistori" de înaltă precizie pe porțiunea de circuit între promptitudine, rigurozitate și pragmatism, el mai poate să-și îndrepte ancheta spre o direcție bună. Şi să ajungă la niște concluzii relevante.

Devastator ! În subteranul minții sale se înregistrează modificări ale concentrației de stimuli care nu mai asigură dozajul de idei pentru soluționarea cazului. Nucleul sistemului său intern de operare nu mai poate utiliza noi resurse. Toată informația necesară reglării funcționalității

pare că se degenerează. Capacitățile îi sunt cuprinse într-o regiune de sine stătătoare, pierzându-și vitalitatea. Față în față cu realitatea derutantă i-ar fi preferabilă o recunoaștere a faptelor clare, căutând să gândească independent, să fie responsabil și să aibă încredere în forțele proprii.

Dar el nu poate duce spre împlinire acest drum imperfect al cercetării. Şi atunci lupta se dă în interior. Are loc o ruptură între două feluri de a " *a fi* " care nu poate fi reparată așa ușor. Un gol în zidul științei. O discrepanță între două maniere diferite de aborda psihologia și personalitatea umană. Debusolat, Crawford pare să intre într-o spirală necontrolată a incapacității de a pune în lumină și a reconstitui capitalul propriu de eficiență, necesar pentru a susține modul de aplicare a propriei experiențe.

Leadership: Permiți sistemului tău de funcționare să intre în modul "Standby" pe linia puterii supreme a discernământului de a vedea vremelnicia lumii și nimicnicia omului prin prisma unui singur subiect dominant?

Conștiința lui Jack Crawford se manifestă pe fondul încercării de a discerne între discernământul nefast al cercetărilor sale și impactul unui mesaj filtrat din partea realității pe care o trăiește intens: "Nu poți fi sigur de ceea ce afli ! "

Subiectul dominant care îl încearcă și aproape că îl copleșește nu este prinderea lui Buffalo Bill, ci scăparea lui din zona de întuneric a minții umane pe care o experimentează ca pe un blocaj existențial.

Prin realizarea de profiluri bazate pe analiza minții și printr-o combinație de criterii, se poate măsura cât de mult va fi acționată fiecare regulă în parte din mecanismul de progres al omului. În acest caz, leadershipul vizează acea situație aparte ce poate interveni pe parcursul partidei omului cu el însuși. Atunci când contradicțiile dintre solicitările externe și posibilitățile interne, prin activarea lor, împiedică dezvoltarea potențialului și formarea acelor strategii ce pot veni în folosul activităților intelective.

A porni automat procesul de schimbare sau de refacere a ansamblului de particularități care fac din tine o ființă unică, mai ales atunci când sistemul tău de funcționare intră în modul "Standby", este mai mult o corvoadă și o muncă lăuntrică extenuantă. Căci, în acest caz, dacă nu există o abordare care poate păstra percepția unității, elementele care contribuie la structura gândirii nu mai pot fi plasate într-o zonă continuă de dezvoltare. De aceea întreaga prestație și evoluție a ta va sta sub semnul deznodământului nefast.

Coach-ul și autorul englez Julian Russell atrăgea atenția: " *Mințile liderilor caută mereu noi modalități de a exploata propriile abilități distinctive. Dar nu fac din agilitatea mentală o resursă la care se poate apela atunci când lucrurile nu sunt tocmai roz.* "

Aceasta este doar o infimă părticică din ceea ce îi definește pe lideri, nefiind în toate cazurile valabilă. Căci nu suportă și complexitatea pe care o implică activitățile de prevenire și protecție din faza greu de depășit a luptei cu gândurile negative, datorate incapacității de a face față realității interioare.

Leadershipul este acea parte din existența omului care se desfășoară sub presiunea convingerii că tot ceea ce încerci să afli despre mersul lumii și despre aspectele ei cele mai lăudabile sunt de fapt reflexia în oglindă a autorității pe care o reprezinți.

Imobilitatea neliniștitoare a lui Jack Crawford desemnează lipsa acelei flexibilități concordante cu situațiile neprevăzute care au continuitate, luând forme noi cu un impact

negativ asupra desfășurării unei existențe normale.

A preveni orice lovitură sub centură înseamnă să fii permanent cu un pas înaintea adversarului lăuntric - prin dezvoltarea personală profesională continuă, dar și a capacităților de analiză și sinteză. Şi, dacă e posibil, a acelei capacități de anticipare a oricărui regres de natură funcțională și a oricărui „atac" de natură psihică.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Impasul minților sclipitoare

On Februarie 25, 2013

Folosește-te de experiența de lucru ca de o pârghie pentru transformarea care te definește, dând sens și unificând armonios întregul tău potențial de producere a resurselor de creație originale.

Suntem scriitori și niciodată nu ne întrebăm unul pe altul de unde ne vin ideile. Ştim că nu știm. Pe atunci mă jucam de un an sau chiar mai mult cu ideea de a scrie o cărțulie despre arta scrisului, dar întârziam momentul pentru că nu aveam încredere în propria motivație. De ce voiam să scriu despre scris? Ce mă făcea să cred că am ceva demn de spus?

Primul răspuns care-ți vine în minte e că un tip care a vândut atât de multe cărți de ficțiune, cum e cazul meu, trebuie să aibă ceva demn de spus despre cum le-a scris, însă primul răspuns e întotdeauna cel corect. Colonelul Sanders a vândut o mulțime de pui prăjiți, dar nu sunt sigur că ar vrea cineva să știe cum a făcut-o.

Dacă aveam de gând să fiu atât de înfumurat încât să le spun oamenilor cum să scrie, simțeam că trebuie să existe un motiv mai bun decât succesul meu la public. Altfel spus, nu voiam să scriu o carte, chiar și una ca aceasta, care să mă facă să mă simt fie ca un fanfaron literar, fie ca un nemernic transcendental. Deja există destule cărți de felul ăsta și scriitori de felul ăsta pe piață, mulțumesc frumos. *

Leadership: Este timpul să-ți revizuiești modul de abordare a construirii unei experiențe de "consum" intelectual, încât să-ți duci capodopera într-un punct în care poți controla realitatea care te înconjoară?

Dacă nu dispui de mijloacele artistice necesare pentru a efectua o anumită sarcină, sub povara combinațiilor și construcțiilor așa zis-ului progres caracterizat prin acumularea de cunoaștere, dacă nu ai nicio experiență personală în identificarea valorii pe care o aduci operei tale, atunci leadershipul nu se va putea concretiza într-o investiție cu potențial ridicat de profitabilitate.

O cheltuială de tip "compromis", reprezentând o resursă avansată și consumată în prezent pentru a obține efecte viitoare, este absolut esențială pentru obținerea unei mai bune perspective în ceea ce privește implementarea unei anumite orientări spre productivitate și rezultate. Este vorba de compromisul cu realitatea celorlalți oameni pe care ești dispus să o reprezinți printr-o capodoperă care pune în valoare ideea de "alternativă de nonconformism" aparținând unei minți sclipitoare ce uimește lumea prin ce poate să facă, dar și prin calea urmată.

Probabil, acesta este cel mai important ingredient necesar în construirea unui fundament de calitate superioară, o puternică direcție a leadershipului nou, în cadrul unui intens efort de creație, pe baza căruia vei obține o mai bună raportare între satisfacție și motivație. Transformarea care îl definește pe un lider se înscrie în tentativa de a da propriei capodopere o semnificație "de a fi înainte", "a fi deasupra", încât tot ceea ce face el să confirme o minte sclipitoare, subtilitate în conturare realității, meticulozitate în a așeza lucrurile pentru a crea un decor cât mai de poveste.

Capodopera unui artist poate fi alternativa unei lumi clonate după viața reală, poate fi strâns legată de dobândirea progresivă a unei cunoașteri tot mai complexe, poate fi manifestarea unei forme de inteligență, a unei abilități, a unei șmecherii, poate fi strâns legată de

experiența în mânuirea informației, de experiența în lucrul cu brandurile din numeroase domenii de activitate, etc. Important este ceea ce scoți in evidență prin ceea ce exprimi, prin forma pe care o dai creației personale.

În leadership, experiența de consum echivalează cu întocmirea versiunii autentice a unei capodopere care poate fi oricând "reactivată și reactualizată" încât să susțină acea interpretare a realității care devine cadrul de motivație și de acțiune a celorlalți oameni.

Să știi să te folosești de tine, de experiența de lucru de care dispui, ca de o pârghie pentru transformarea care te definește, ce corespunde dinamicii tale, dând sens și unificând armonios întregul tău potențial de producere a resurselor de creație originale. Pentru asta găsește-ți un motiv mai bun decât acela de a câștiga de partea ta publicul. Revizuiește-ți modul de abordare a construirii unei experiențe de "consum" intelectual.

Într-adevăr. Poți însă merge și mai departe cu alegerea ta. Re-crearea și re-întrebuințarea trecutului experienței tale de muncă, alături de experiența de transformare, vor fi doar unii dintre factori care vor determina diferența dintre motivare și nemotivare. Sunt sfere de experiență întru totul diferite, a căror explorare o începi încă din momentul în care te angajezi într-un nou proces de valorificare a potențialului propriu, sau de valorificare a proprietății intelectuale. De fapt, cred că toți ne îndreptăm spre această valorificare pe multiple și rapide căi.

A-ți duce capodopera într-un punct în care poți controla realitatea care te înconjoară înseamnă să aplici cunoașterii tale acea caracteristică de care oamenii au nevoie cel mai mult: motivația de a se folosi de semnificația ei pentru a-și satisface ambițiile de a reformula lumea. Şi de a-și promova propriile calități.

Impasul unei minți sclipitoare scoate în evidență acea lipsă de motivație în a face ceva nou în plan profesional, care urmărește orice performer pe parcursul evoluției sale. Până în punctul în care ori își pierde complet interesul, ori își adună forțele pentru o nouă luptă pe frontul deschis al progresului personal.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui. Despre scri* s, Editura Nemira, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/impasul-mintilor-sclipitoare.html

Imperiul magicianului

On Noiembrie 24, 2010

Creează un efect puternic de rezonanță, printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente de referință care conferă leadershipului tău esență și influență.

La un spectacol de magie. Eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant – și chiar a fost – am avut parte de o atmosferă incendiară, plină de stil, plină de emoții, în care se îmbinau fantezia debordantă și interpretarea deosebită.

Magicianul căpătase înfățișarea unei ființe desprinse parca din romanele lui Raymond E. Feist. M-a intrigat mai mult decât orice fiindcă radia o atitudine fermă, de genul: *"Sunt exact ceea ce vedeți."* Înalt, impunător, cu privirea înflăcărată. Nu purta mască, precum alți magicieni. Cu toate acestea nimeni nu cred că putea să pătrundă firea lui adevărată, nu era genul de tip care să-și dezvăluie cu ușurință gândurile tainice și sentimentele.

Nu vreau să relatez momentul apariției sale pe scenă – cu totul neobișnuit, purtând toiagul "dreptății" în mâna dreaptă, iar în cealaltă o amuletă de aur antică, cu totul specială, în forma Ochiului Zeului Horus. Dar la un moment dat, spre sfârșitul spectacolului, magicianul a tulburat tăcerea cu vocea lui puternică, dar totuși plină de rafinament, ce inspira o stare de bine, o energie pozitivă, dar și o senzație de forță combinată cu o încredere enormă în propria lui persoană.

Magicianul privi o clipă la cei din primul rând, apoi, urcându-se cu picioarele pe o cutie de metal, își pironi ochii în tavan ca și cum ar fi vrut sa spună o rugăciune - o rugăciune ce se spune numai în picioare, stând ferm. Ridică mâinile, ca și cum și-ar fi înălțat ruga spre Dumnezeu, apoi spuse: "Ego sum qui sum", adică "Eu sunt cine sunt".

Apoi, ca prin minune, magicianul dispăru, dispăru ca o umbră în întunericul ce învălui brusc scena.

Leadership: Îți extinzi constant experiența de a te confrunta cu semnificația rolului pe care îl interpretezi în jurul unui personaj?

Integrarea sistematică a experienței personale, cu toate update-urile ei, în realitatea pe care singur ți-o construiești în mod activ, acceptând atât partea pozitivă cât și pe cea negativă, se armonizează cu devotamentul față de acea cultură a permanentei autoaprecieri - care contribuie cu multă putere la realizarea unei autorități superioare, în numele autenticității rolului interpretat.

Este un fel de stimulare a propriei gândiri și a propriei creații, transpuse în plan fizic prin intermediul un impuls de superioritate și suprarealism, ridicat din interior, care trebuie să se dovedească pe placul mulțimii prezente. Acest impuls se caracterizează prin următorii parametrii: valoarea de vârf, criteriul suprem de valoare, timpul de urcare și timpul de coborâre.

Putem spune că un lider atinge valoarea de vârf a performanței (deseori percepută negativ) atunci când este angajat în pariul excesului de subiectivism și a insuficienței producătoare de *"something else"* , traversând acea fază critică prin care singur se introduce în conținutul unei științei avansate, inaccesibile cunoașterii obișnuite.

Criteriul suprem de valoare, dat de raportul calitate-fiabilitate, conduce activitatea creatoare a liderului, arătându-i cât de constructiv este în relație cu ceea ce ține de absolut și de perfecțiune. Un lider care este deplin adaptat cerințelor de neocolit ale sinelui ascuns, impenetrabil, nu poate să se eschiveze de la asumarea obligației de a fi conștient de limitele competenței sale.

Un lider trebuie să ofere numai acele adaosuri de originalitate pentru care este "calificat" prin experiența de a se descurca pe cont propriu și prin experiența de a se confrunta cu semnificația rolului pe care îl interpretează în jurul unui personaj.

Iar timpul de urcare și timpul de coborâre sunt cele două constante de fază, de care trebuie să ții seama mereu în demersurile de a susține necesitatea schimbării, prin repoziționarea ta pe traseul de evoluție. Timpul de urcare se referă la momentul de început care declanșează întâlnirea conștientului cu acea dimensiune a personalității pe care ești dispus să o arăți lumii.

Timpul de coborâre se referă la momentul final al provocării de a inova și de a face din creația personală o capodoperă a leadershipului, adică atunci când îți dai seama că trebuie să te oprești pentru a putea exista o adevărată schimbare și ca să se producă impactul maxim garantat.

Leadershipul tău face parte dintr-un joc plănuit cu meticulozitate, prin transformarea probabilului în determinat?

Te bucuri de cea mai înaltă cinste? Ești capabil să interpretezi un rol mare?

Este o mare cinste, observa cineva odată, să ți se spună: *"Iată un om."* Dar este o cinste și mai mare să le inspiri oamenilor o încredere înnoită prin harul tău, prin puterea miraculoasă și plină de inspirație ce iradiază din întreaga ta ființă, din întregul tău suflet. Oamenii să tresară la fiecare gest al tău de un fior nedeslușit, dar plăcut, un fior din acela care te înalță și te face să trăiești mai intens, un fior care odată ce te cuprinde nu te mai lasă, îți străbate tot corpul și-ți oferă o doză semnificativă de bună dispoziție și energia necesară pentru întreaga zi.

Toate făceau parte din jocul bine plănuit al magicianului. La un semn de-al său toți cei prezenți în sală erau parcă hipnotizați – era ciudat, toți erau cuprinși de un sentiment neobișnuit, de neliniște, dar totuși încântător, pentru că tuturor le plăceau provocările.

Magicianul emana un profesionalism pur, care merita tot respectul, atingea toate așteptările. Nu era ca un om din piatră care mărșăluiește și înspăimântă, ci mai degrabă ca un om fără nume care-și depășește limitele când vine vorba de îmbunătățirea prestației sale. După fiecare număr de magie pe care-l executa, dând o impresie generală de putere și forță, spectatorii se uitau unii la alții, ca și cum și-ar fi spus: "Este extraordinar ! "

Cine este omul cu puteri depline care, asemenea unui magician, poate să-și întindă tot mai mult influența asupra oamenilor, interpretându-și rolul de Atotputernic cu o dăruire totală, cu o maiestuozitate de nedescris? Nimeni nu-i cunoaște tainele și căile desăvârșite prin care reușește să-și sporească farmecul și magnetismul personal. Cert este că toți trec, în mod miraculos, în stăpânirea lui.

Rolul pe care-l interpretezi într-un spectacol pornește de la ideea că nu dispui întotdeauna de criterii obiective pentru a verifica, cel puțin imediat, gradul de adecvare al caracteristicilor rezultante, inclusiv a dinamicii, aferente ratingurilor și estimărilor de

livrare a unei imagini mai realiste care accelerează magia.

Imperiul magicianului cuprinde toate elementele necesare, atât din punct de vedere profesional cât și personal, prin care un individ își poate exercita și menține influența asupra celorlalți oameni. Ca să-i domini pe cei din jurul tău este necesar să manipulezi lucrurile, să te înconjuri de o atmosferă plină de semnificație, să creezi și să întreții o anumită stare de spirit, creându-ți o imagine de putere și control. Trebuie să închei tacit un contract cu oamenii prin care să-ți fie recunoscută poziția de lider, și trebuie să dovedești multă măiestrie în timpul "spectacolului" tău, în arta de a-ți camufla uneori adevăratele sentimentele și starea de spirit.

Așa cum un magician, ca să fie evidențiat ca maestru al spectacolului, trebuie ca oameni să rezoneze cu toată încărcătura lui de magie – tot așa și tu, dacă vrei să fii evidențiat ca lider, dacă vrei ca oamenii să rezoneze cu propriile tale „reprezentări" și să accepte efectele pe care le produce leadershipul tău - trebuie să inspiri o senzație de forță combinată cu o încredere enormă în propria ta persoană.

Prin abilitățile tale, prin puterea cu care ai fost investit cât și prin calitatea relațiilor interumane pe care le promovezi vei putea, aidoma unui magician care deține controlul în imperiul magiei, să-ți creezi propriul tău "imperiu", in care să deții controlul total. Acest lucru este posibil prin manipularea lucrurilor în favoarea ta, sporindu-ți puterea și controlul asupra celorlalți, fără însă a deveni un dictator.

Creează un efect puternic de rezonanță, printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente de referință care conferă leadershipului tău esență și influență.

Source: https://neculaifantanaru.com/imperiul-magicianului.html

Imperiul sufletului

On Noiembrie 26, 2010

Pătrunde înlăuntrul propriei tale fiinţe şi ascultă-ţi conştiinţa, pentru a-ţi stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate.

Înainte să plece departe de oraşul în care se născuse, de oraşul în care se reîntorsese cu un singur scop: să se răzbune pe cei ce l-au trimis în închisoare, unde a stat 14 ani, Contele de Monte Cristo porni spre aleile Meilhan, cu gândul să revadă pentru ultima oară căsuţa în care deseori, în tinereţe, se întâlnea cu iubita lui, Mercedes. Ajuns în prag, auzi un suspin care semăna a geamăt. Îşi îndreptă privirea spre locul de unde se auzea geamătul, şi sub o boltă de iasomie cu frunze dese şi cu flori purpurii o zări pe ea, pe Mercedes, stând aplecată şi plângând.

Mercedes îşi ridică vălul şi îşi înălţă privirea la vederea contelui care înainta spre ea.

- Mercedes – spuse contele – n-am puterea să-ţi aduc fericire, dar îţi dăruiesc alinare: vrei s-o primeşti ca venind din partea unui prieten?

- Sunt cu adevărat tare nefericită, răspunse Mercedes, cuprinsă de o tristeţe adâncă. Priveşte-mă, Edmond. Nu mai e timpul când îţi zâmbeam pe când mă aşteptai sus, la fereastra mansardei acesteia, unde locuia bătrânul tău tată. Nu te învinovăţesc, Edmond, nu, nu te urăsc, prietene. Pe mine mă învinovăţesc şi mă urăsc ! Am fost pedepsită ! Aveam credinţă, nevinovăţie, dragoste, aceste trei haruri îngereşti, iar eu m-am îndoit de Dumnezeu… Toţi ceilalţi care ţi-au făcut rău au fost îmboldiţi de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat aşa din laşitate. Ei doreau, eu mă temeam… Iată, suferinţa mi-a albit părul. Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, atât de frumos, şi tot mândru. Şi asta din pricină că ţi-ai păstrat credinţa, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu şi că Dumnezeu te-a sprijinit. Eu am fost laşă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, şi iată-mă !

Leadership: Tăria caracterului constă din puterea voinţei de a te reprezenta ca un microunivers închis şi în pulsare continuă sau ca un tablou căruia vrei să-i dai viaţă?

Inimă te înalţă, inimă te coboară. Mercedes izbucni în lacrimi. Inima ei de femeie se frângea în faţa amintirilor.

Monte Cristo îi luă mâna şi i-o sărută cu respect. Dar ea simţi că sărutul îi e rece, asemănător atingerii unei statui de marmură. Ştia, simţea în străfundul inimii ei că niciodată acel Edmond Dantes pe care-l iubise odată, n-o va mai putea iubi la fel, căci în loc să-l aştepte, în loc să-i rămână veşnic fidelă, ea îi întinsese mâna rivalului său, în timp ce el gemea în fundul unei prăpăstii.

- Te-am crezut mort şi ar fi trebuit să mor şi eu, căci la ce mi-a folosit să port veşnic în inimă doliul după tine, spuse Mercedes cu adâncă tristeţe. N-ar fi trebuit oare să te salvez, oricât de vinovat ai fi fost? Şi totuşi te-am lăsat să mori. Am ajutat la moartea ta prin laşa mea lipsă de simţire, prin dispreţul meu, prin ignoranţa mea, nevoind să-mi amintesc că pentru mine te făcuse-şi sperjur şi trădător ! Şi acum, spune-mi adio, Edmond, şi să ne despărţim !

După ce contele plecă, glasul ei, fără voie parcă, şoptea încet de tot: Edmond, Edmond,

Edmond !

Leadership: Ai puterea să-ți aperi deplina libertate față de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalți?

Pentru a înțelege leadershipul trebuie să ne îndreptăm atenția asupra criteriilor de evaluare a omului, analizând începuturile și cauzele ascensiunii lui, deci ritmul și simetria căii sale evolutive într-un cadru izolat de viață normală, într-un cadru izolat de restul lumii.

Ca să înțelegem omul condus de spiritul de superioritate, mai întâi trebuie să-i înțelegem izbucnirile repetate și impetuoase, indicații ale îngrămădirii focurilor urii și lipsei de considerație pentru ceilalți oameni, care odată scăpate de sub control provoacă teamă, fascinație sau regret. Trebuie să luăm în calcul eșecul pe plan intern și trădarea în plan extern, ca unul dintre resorturile fundamentale ale excluziunii din parametrul vieții sociale și ale compromiterii coeziunii interne pe fundalul extinderii potențialului propriu și a necesităților de a se afirma.

Friedrich Wilhelm Nietzsche, cel mai important filosof al secolului al XIX-lea, atribuia "supraomului" atitudinea mintală, exprimată în felul următor: *să-ți aperi deplina libertate față de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalți.*

Analizată mai amănunțit, lumea lăuntrică a omului se descoperă tot mai deplin în adâncimile și frumusețile ei adevărate, dar mai ales printr-o concordanță deplină intre gândurile și emoțiile experimentate în relația cu ceilalți. Un soi de rație matematică a unor mini-formațiuni într-o formă predominantă, care mai târziu ia formă de ecuație cu variabile de condiție: „părțile să-și execute obligațiile asumate ! ".

Leadershipul are ca origine pretenția de a te cunoaște prin prisma obligațiilor asumate în acel moment al vieții care conține o lecție dureroasă greu de uitat.

Egalitatea șanselor de acceptabilitate în privința unor alegeri care ar putea influența decisiv orientarea pe termen lung, prin sensibilizarea celorlalți și apelul la prietenie, înseamnă, în primul rând, accesul egal la resursele rațiunii, ale conștiinței și a realei autorități care gestionează evoluția acelor trăsături constituite în predictori ai unui comportament eficient - ele conturează profilul unui lider eficient. Această egalitate este o caracteristică cu efect direct asupra rezultatelor care te interesează, dezvăluind care persoane sunt cu adevărat importante pentru tine și care nu, avantajându-te la modul că nu mai trebuie să rămâi în postura omului înșelat de aparențe, mistuit de o realitate care nu poate fi controlată.

Crezi în "libertatea" constrângerii de a nivela indivizii în numele idealului tău, trăind cu imperfecțiunea morală dobândită în singurătate? Sau crezi în "libertatea" deplină față de convingerile care îi stăpânesc pe ceilalți?

Pentru a-ți stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate, mai întâi trebuie să-i cucerești pe oameni printr-o nouă și deplină înțelegere a esenței tale, inoculând în mintea lor imaginea vieții la care tu visezi și a felului în care vrei s-o trăiești, percepându-te drept un gând conștient al dorinței lor, un instrument al aspirațiilor lor.

Leadership: Poți muri pe dinăuntru cât ești viu?

Cine a fost singura persoană din lume care a știut să-l recunoască pe Edmond Dantes, care l-a putut înțelege cu adevărat și care l-a admirat până în ultima clipă? Cine a fost persoana

care a avut puterea să-i miște acestuia toate sentimentele, să-l îmboldească atât de tare să acționeze, să ia atitudine atunci când întreaga lui lume era cenușie? Cine a fost această persoană din pricina căreia el nu a putut avea niciodată liniște, și care a avut o influență decisivă în viața lui?

Nimeni alta decât Mercedes, iubita lui din tinerețe, a cărui inimă s-a frânt în fața amintirilor, în fața propriilor ei greșeli. Câtă putere a putut să aibă această femeie asupra lui, dar cu toate acestea, propria ei inimă, pătrunsă de sentimentul rușinii, străbătută de un fior înjositor datorat propriei culpe, i-a zdrobit tot viitorul, i-a epuizat toată energia și tot entuziasmul pentru visele ei.

Contele a iertat-o pe Mercedes și chiar a încercat s-o ajute pe ea și pe fiul ei - în calitate de prieten, dar propria ei conștiință nu a lăsat-o să accepte ajutorul lui. Singura alinare a sufletului ei a fost, în final, să fie cât mai departe de el, de cel față de care a fost necredincioasă. Sufletul ei era prea mâhnit de cele întâmplate, prea plin de tristețe și suferință. Decizia ei de a se despărți pentru totdeauna de conte a fost consecința acțiunilor ei directe sau indirecte, și care i-au deteriorat propria imagine.

Așa cum vântul ridică pasărea deasupra deșertului, tot astfel conștiința încărcată de remușcări îl împinge pe om în pragul emoțiilor negative, sub forma sentimentului că nu mai este nimic de făcut. Da, poți muri pe dinăuntru cât ești viu.

A muri pe dinăuntru cât ești viu înseamnă să te atașezi de iertarea pe care o acorzi omului, fără să-i îngădui luxul de a se apropia de ceea ce te împlinește.

Imperiul sufletului este o emanație a propriei tale personalități – o personalitate care suportă atât suișurile cât și coborâșurile vieții și care are toate șansele să trăiască bucuria împlinirii, a satisfacției, succesului; sau o personalitate care își uită rădăcinile și care își distruge credibilitatea și capacitatea de a genera speranța celorlalți.

Imperiul sufletului tinde să se fărâmițeze în multe "bucățele" nocive dacă nu ești împăcat cu tine însuți, cu propria ta conștiință, cu trecutul tău, cu realizările tale, și, mai ales, cu cei de lângă tine. Pătrunde înlăuntrul propriei tale ființe, privește-te față în față, și vezi dacă poți găsi în tine un prieten căruia să-i poți strânge mâna de fericire.

Concluzie: Suntem ceea ce suntem și ceea ce am creat de-a lungul timpului în legătură cu noi – privitor la concepțiile noastre, la modul de gândire și de acțiune, la sentimentele noastre și la educația noastră.

Am creat un "imperiu al sufletului" care este unic în felul său, dar care poate fi remaniat permanent într-o măsură mai mare sau mai mică, acest lucru depinzând strict de noi înșine. Pentru a lua deciziile cele mai bune trebuie să pătrundem în acest imperiu, adică înlăuntrul propriei noastre ființe, și după o analiză corectă să trecem la acțiune.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Implică-te cu pasiune

On Ianuarie 23, 2009

Dă energiei atitudinii tale o formă armonioasă care să-ți pună în evidență trăsăturile intense de personalitate, pentru ca leadershipul tău să capete un sens deplin.

Paulo Coelho povestește în „ *Jurnalul unui mag*" despre întâlnirea lui cu Manolo, șeful galeriei spaniole de microbiști. Era ceva care l-a atras în mod deosebit la acest om, pentru că se implica cu toată inima în susținerea echipei favorite. Era unul dintre puținii oameni care puneau pasiune în ceea ce făceau și se dedicau în totalitate unei activități anume.

Nerăbdător, Paulo Coelho l-a întrebat pe Manolo:

- Cum reușești să vezi jocul, dacă ești mereu cu spatele spre teren, dirijând galeria?

Manolo, care era cu totul îndrăgostit de fotbal și de echipa pe care o încuraja mereu, i-a răspuns:

- Asta-i bucuria mea. Să ajut galeria să creadă în victorie.

Leadership: Acțiunile tale sunt manevrate prin intermediul unei forțe venite din zona "dependenței de vibrațiile altora"?

În leadership, atitudinea ta trebuie să fie în acord cu evoluția pe care vrei s-o înregistreze echipa ta. E vorba de acea „combustie" umană spontană, dar și cât mai cuprinzătoare, orientată spre acea legătură semnificativă între oameni - care asigură unitate, coerență și armonie echipei - contaminându-i cu acel dinamism si optimism care stimulează spiritul de competiție.

Absolut ! Dar, chiar cu această înverșunare în a-ți demonstra susținerea, pusă sub semnul unei determinări superioare care păstrează și valorifică relația dintre oameni în spiritul unei atitudini conștiente și a unei echități acceptate, mi se pare totuși că experiența definitorie care te confirmă în postura de învingător este direct legat de ideea de tranziție spre un nivel de conștiință colectivă, ce implică în mod obligatoriu o traiectorie idealistă.

Această traiectorie, în mod contrar, poate constitui un pericol fiindcă te transformă într-un veritabil aliat al luptei spre un țel care nu este cu totul prezent în tine, care nu a fost, nu este și nu va fi niciodată al tău - ci aparține unei entități care nu garantează performanța într-un domeniu sau altul. Spiritul de solidaritate conduce cel mai bine toate acțiunile indivizilor prin intermediul uner forțe venite din zona *"dependenței de vibrațiile altora"* , de convingerile, intențiile și înflăcărarea lor.

Acțiunile pe care ți le propui și urmează să le îndeplinești sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne ferm pe poziție în contextul unui triumf ce se săvârșește și se resimte din exterior.

Dar, așa cum am mai spus, relațiile cele mai puternice izvorăsc din sfera de interese și preocupări asemănătoare, care nu condamnă demersurile de selecție care implică palierul moral, social, cultural. Cel fel idei îmbogățesc și influențează marea majoritate a oamenilor?

Nu înseamnă, desigur, că leadershipul este mai bun pe motivul că zona "dependenței de vibrațiile altora" este mai accesibilă. Dar, până la un punct, îi conferă o anumită autoritate și prestanță, inspirând respect, împărțind speranța, arătându-te încrezător în puterile tale.

Leadershipul este reflectarea spontană, dar și cât mai fidelă, a lumii tale interioare într-un proces continuu de dinamizare, de corelare și armonizare a obiectivelor cu resursele interioare. Aici, în mod cu totul excepțional, se vădesc ceea ce numim atitudinea și spontaneitatea unui lider.

Atunci când atitudinea ta dă impresia evidentă că este o reflectare a unei realități adânci, orientată spre anumite idealuri – ea se va răsfrânge în mod pozitiv asupra relației tale cu ceilalți, și asupra modului în care ei te percep – și numai atunci noi o putem numi „autentică".

Leadership: Ești prins în miezul intim al unei experiențe de tip "triumf fabulos" pentru care recunoașterea valorii nu cere obținerea unui statut superior?

Un triumf fabulos nu necesită neapărat obținerea unui statut superior, căci nu este obținut în mod direct de tine, dar poți contribui la reprezentarea lui în ochii altora. Acest triumf te poate îndrepta spre un nou start în carieră.

Din acest motiv, recunoașterea valorii tale nu vine direct din experiența celui ce obține niște rezultate grandioase, ci indirect prin munca voluntară de susținere a unei cauze care nu a fost niciodată a ta, dar care produce o senzație puternică de apropiere de un scop mai înalt și un nivel mai înalt de importanță.

Acesta este sensul leadershipului în actul autocunoașterii, act care se reflectă clar numai în atitudinea ta. A-ți îmbunătăți atitudinea este ca si cum ai concepe o statuie în piatră, cioplești pe îndelete formele liniștite și trainice. Dar pentru ca atitudinea ta să-și câștige dreptul la exprimare, stabilind noi valori de referință, trebuie să-i dai o formă concretă, armonioasă, care să-ți pună în evidență trăsăturile intense de personalitate, care să te avantajeze pe tine și pe echipa ta - iar ea, la rândul ei, se va îngriji corespunzător de menținerea unui nivel înalt de influență.

Cred că merită să fie citită de două ori afirmația lui Manolo pentru că descrie perfect elanul cu care liderii se implică într-o situație competițională. Liderii fac tot ce pot pentru a transmite oamenilor un suflu de încredere, de curaj și de optimism. Uneori reușesc, alteori nu. Dar misiunea lor nu se va încheia niciodată. Ei întotdeauna își susțin echipa cu multa pasiune, mai ales într-o competiție.

Leadershipul reprezintă apărarea unui ideal care nu abandonează dreptul la imagine, la reprezentare, și care nu încearcă să disimuleze lupta pentru depășirea efectelor de tranziție de la un loc pe podium la titlul de cel mai bun.

Gândește-te puțin la Manolo, șeful galeriei spaniole de microbiști. Interesul lui este acela de a încuraja jucătorii și de a le susține moralul. Dacă galeria lui este convingătoare în postura de susținător, jucătorii din teren sunt motivați să se implice mai mult în joc. Atunci când sunt susținuți jucătorii nu se simt singuri, nu simt că joaca doar de dragul de a câștiga, ci și pentru plăcerea celorlalți care vor să vadă un joc de calitate. În același timp, o galerie fără credința în victorie poate face ca o echipa de fotbal să piardă chiar și atunci când aceasta este aproape de victorie.

Dacă ești liderul unei echipe si dorești să obții rezultate excelente, cel mai bun lucru pe care

îl poți face este să urmezi exemplul lui Manolo. Străduiește-te să înviorezi atmosfera, reda-le oamenilor suflul necesar pentru a controla partida, fă tot posibilul să schimbi scorul în favoarea echipei pe care o conduci. Amintește-ți că scopul final este victoria. Deci ajută-i pe oameni să creadă în victorie. Trezește-le ambiția și încrederea necesară în reușită. Susține-i moral tot timpul. Fa tot ce poți pentru a le insufla curajul și forța necesară pentru a învinge.

Te implici cu pasiune în atingerea obiectivelor proprii și ale echipei pe care o conduci? Atitudinea ta este „autentică"? Îi dai energiei atitudinii tale o "formă" armonioasă?

Leadershipul trebuie să fie o experiență de implicare care afectează cursul evenimentelor și "scorul final al meciului".

Source: https://neculaifantanaru.com/implicati-va-cu-pasiune.html

Importanța factorului uman

On Aprilie 01, 2009

Învață să faci alegeri potrivite în momente cheie, astfel încât să nu fii obligat să te expui la consecințele deznodământului pe care nu-l poți ignora.

De doi ani nu mai plouase iar apele Nilului scăzuseră aproape complet. Consecințele secetei au fost foarte grave: nu mai erau grâne, nu mai era mâncare. Oamenii care munceau la construirea piramidei erau tot mai obosiți, sufereau mult din cauza foametei și se anunța o revoltă. Trimișii lucrătorilor i-au transmis Maiestății Sale că nu vor mai relua lucrul deoarece sunt prea slăbiți ca să mai poată mânui pietrele atât de grele.

"Vom răbda cu toții" a fost răspunsul faraonului. Chiar dacă își dorea nespus de mult ca marea piramidă să fie gata cât mai repede, Keops a luat hotărârea ca oamenii să înceteze munca până la venirea ploilor. Apoi a deschis tezaurul regal și a vândut numeroase bijuterii de preț ca să cumpere grâne din Canaan și Kharu. De asemenea a sacrificat o parte din vitele templelor și o parte de pe domeniul regal pentru a asigura nevoile de hrană ale populației.

Leadership: Îți accepți tendința de a domina o lume în funcție de nivelul de acceptabilitate al prețului pe care îl fixezi privind percepțiile de calitate influențate de valorile pe care este construit Brandul personal?

Cu cât omul are mai mult, cu atât dorește mai mult. Această zicală conține un sâmbure de adevăr, dar nu se dovedește adevărată pentru toată lumea. Keops a fost un faraon puternic, bun și drept care a prețuit factorul uman. Punând oamenii mai presus de orice, chiar și mai presus de visul său cel mai mare - acela de a construi o piramidă uriașă care să dăinuiască peste veacuri, Keops a ordonat încetarea lucrului până ce apele Nilului se vor redresa. Așadar, ceea ce a contat pentru el mai întâi de toate a fost poporul, ca acesta să nu duca lipsă de nimic și să prospere.

Spre deosebire de alți conducători care și-au urmărit propriile interese fără să se sinchisească câtuși de puțin de viețile oamenilor și de munca lor, Keops s-a implicat în problemele interne ale țării sale acordând o atenție deosebită dezvoltării factorului uman și economic. Pentru a câștiga poporul de partea lui el s-a preocupat de modul în care oamenii își duc traiul. Iar în caz de criză a avut tăria de caracter să-și vândă chiar și o parte din propriul tezaur în folosul poporului. Cu siguranță Keops reprezintă un exemplu demn de urmat pentru toți managerii, politicienii și șefii de stat din întreaga lume.

Prețul pe care l-a fixat Keops privind percepțiile de calitate influențate de valorile pe care își construise "Brandul" personal era dat de preocuparea cu care se interesa de toate transformările prin care trecea țara lui, de utilitatea cu care a acționat pentru o cauză comună, de raritatea cu care a fost dispus să facă să apară niște oaze în deșert. Mai presus de toate, prețul era dat de echivalentul financiar al resurselor cheltuite pentru achiziționarea din timp a cantității de hrană.

Leadership: Poți să închei un compromis între ceea ce se vede, ceea ce nu se prevede și toate lucrurile pe care le proiectează o realitate de care nu vei scăpa ignorând-o?

Dacă nu veți lua în considerare factorul uman este puțin probabil că veți obține rezultate rapide și eficiente. Unul dintre motivele pentru care multe companii nu reușesc să urce în top este că managerii nu comunică eficient cu angajații și nu reușesc să construiască un mediu de lucru performant. În loc să-i determine pe angajați să aibă o atitudine cooperantă,

stimulându-i să-și construiască o carieră, unii manageri nu fac altceva decât să traseze obiective și să dea ordine fără să țină cont de nevoile, de pretențiile și aspirațiile angajaților lor.

Faptul că anumite sarcini de lucru pot să-i obosească pe angajați nu-i afectează deloc pe unii manageri care de foarte multe ori cer imposibilul și, culmea, tot ei se plâng deseori că angajații nu sunt productivi, că sunt dezinteresați și se implică prea puțin în activitățile companiei.

Oamenii reprezintă partea activă a oricărei companii iar managerii trebuie să se bazeze pe punctele lor forte pentru a obține rezultate cât mai bune. Totodată oamenii reprezintă și cea mai importantă sursă de creștere a profitabilității unei companii, fără de care ea nu ar putea funcționa. Este clar de ce companiile cele mai dinamice din lume mizează atât de mult pe factorul uman și fac tot posibilul să-și formeze echipe de profesioniști care să fie capabili să îndeplinească sarcinile ce le-au fost atribuite cu devotament și responsabilitate.

Responsabilitatea cu care îți definești autentic Brandul Personal depinde de abilitățile pe care ți le însușești în situații neprevăzute care necesită clarviziune, luarea rapidă a unor decizii, o adaptare rapidă la circumstanțe dificile, efort prelungit și un discurs demn de un statut înalt.

Concluzie: Conducerea unei companii trebuie să pună accent pe factorul uman, să asigure condiții favorabile de muncă, oferind angajaților posibilitatea de a se remarca și de a avansa în carieră în funcție de realizările lor.

Preocuparea față de nevoile angajaților și maximizarea valorii lor sunt cele mai importante aspecte de care trebuie să țină seama un bun manager, altfel el nu va avea succes.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si Marea Piramida* , Editura Lucman, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-factorului-uman.html

Importanța Leadershipului

On Iulie 15, 2016

Conferă leadershipului relevanță datorită modului de inserare a unei imagini într-un context-mesaj ce se poate modifica folosind opțiunea Reduce/Enlarge.

Filmul se realizează minuțios. În afara unității de pivot a personajelor în prim-plan, celelalte figuri sunt întotdeauna grupate într-o voită ordonare simetrică, sau, dimpotrivă, ostentativ asimetrică. Regizorul și criticul de film Jean Miltry dă un exemplu în acest sens: dacă există un turn în prim plan și trei trepte în fundal, atunci vor fi trei personaje pe turn și unul pe trepte.

Totdeauna gruparea unor personaje se înscrie pe o traiectorie grafică liniară sau o figură geometrică. Miltry și Gaston Bounoure disting chiar formule geometrice corespunzând precis unor sentimente sau stări psihice: agresivitate, apărare, autoritate… Aceste compoziții plastice sunt create totdeauna în vederea unei significări mai intense a conținutului. Realizarea filmului nu este un joc gratuit. *

Leadership: Practici o explorare a combinațiilor experimentale pentru a crea momentul de imortalizare al unei realități unice din compoziția plastică a unui colaj construit în jurul unei singure idei nobile?

Pe măsură ce descoperi care sunt formele de manifestare a conținutului unei resurse continue, de informație sau de imagine, de promovare a unui concept sau unei idei care declanșează secvențele cheie ale unei producții nemaipomenite, începi propria explorare a combinațiilor experimentale.

O singură idee nobilă îl plasează pe regizor la răspântia dintre inovația modernă și apreciatul spectacol tradițional: tratarea personajelor în baza comparației cu comportamentul elementelor din jur, care conduce la efecte precum: exploziile, incendiile, coliziunile, schimbarea de fundal sau de prim plan, etc.

Aceste combinații experimentale sunt rezultatul unei gândiri creatoare axate pe o formă subtilă de aranjament în spațiu a elementelor de referință ale unei imagini: fundalul, prim planul și planul secundar, al căror efecte produse determină focusul, impactul vizual, momentul de imortalizare al unei realități unice.

Compozitia plastica a unui colaj este o reproducere prelucrata a lumii exterioare cu ajutorul combinatiei dintre elementele din jur care trebuie sa actioneze conform principiului "armoniei", principiul "simetriei" sau conform principiului "oglinzii".

Datorită poziționării în zona combinațiilor experimentale, după interesanta formulă " *dacă există un turn în prim plan și trei trepte în fundal, atunci vor fi trei personaje pe turn și unul pe trepte* ", se poate recurge nu doar la acea parte a teoriei producției de noi teme de prezentare a unui subiect aparte, ci mai ales la un fel de reconstituire a unei imagini din fragmente, din mai multe piese. Acest procedeu - un soi de montaj - vizează verificarea capacității de percepție vizuală.

În ceea ce privește leadershipul, în mod asemănător, nu poți să reconstitui o imagine din părți componente după un model, fără să-i dai un anumit contur sau anumite puncte de reper. Cu cât punctele de reper sunt grupate mai mult în jurul unei axe, unele mai îndepărtate

și altele mai apropiate, cu atât legătura este mai puternică și intensitatea vizuală crește.

Leadershipul este un format unic de reprezentare a producției numită „realitate" datorită modului de abordare a diverselor teme exprimate în imaginea pe care o construiește regizorul. Şi prezintă relevanță datorită modului de inserare a unei imagini într-un context-mesaj ce se poate modifica folosind opțiunea Reduce/Enlarge.

Modalitatea în care se realizează percepția vizuală a unei imagini ține de gruparea personajelor într-o anumită tipologie și într-o anumită situație, precum și selectarea expresiilor ce conturează trăsăturile lor de caracter, în vederea realizării unei înțelegeri mai adânci a conținutului latent dintr-un scenariu de viață real.

Importanța leadershipului este dată de imaginea pe care o construiește regizorul și o proiectează în lume, formată din elemente individuale. Cel ce ia parte la construcția „Leadershipului" devine condiționat să-și întemeieze o viziune unică datorită imaginii existente pe întreaga ei suprafață de afișare, irupând în cadrul unei combinații de elemente din prim plan și din depărtare.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-leadershipului.html

Importanța viziunii unui lider

On Decembrie 22, 2012

Exprimă-ţi viziunea, în aşa fel încât să-i determini pe oameni să acţioneze în spiritul ei.

Doresc să încep acest articol, făcând referire la un banc mai vechi.

O corabie naufragiază.

În timp ce înoată, un pasager se apropie de căpitan și îl întreabă:

– Căpitane, cât avem de înotat până la cel mai apropiat pământ?

– Trei kilometri - răspunde căpitanul.

– În ce direcţie?

Leadership: Poţi să-ţi determini atitudinea să fie în concordanţă cu o viziune ce mişcă sensul evenimentelor "de sus în jos", fără a da explicaţii definitive şi atotcuprinzătoare legate de ceea ce nu funcţionează?

Bancul pe care vi l-am spus scoate în evidenţă foarte bine nu doar atitudinea liderului, ci şi viziunea lui. Stabilirea viziunii depinde de fondul de responsabilitate a leadershipului tău.

O oarecare nesiguranţă în stabilirea viziunii, care depinde de fondul de responsabilitate a leadershipului tău, lipsa contrastelor puternice dintre personalitatea ta şi flerul pe care ţi l-ai dezvoltat de-a lungul anilor, ca şi indiferenţa faţă de intensitatea trăirilor celor din jurul tău, sunt semnul unei diminuări a nivelului tău de gândire şi de abordare a situaţiilor delicate (sau mai degrabă dificile) cu care te confrunţi.

Aşa cum doctorul face pacientului nişte analize specializate ale sângelui pentru a descoperi exact boala de care suferă, tot aşa şi tu - trebuie să porneşti în căutarea propriilor capacităţi ascunse, apoi să le dezvolţi, să le exploatezi la maxim, şi la urmă să le utilizezi în scopul atingerii obiectivelor propuse.

Setezi direcţia de urmat tot înainte, sau în jos?

Leadershipul este dat de distanţa care te desparte de ţărm, nu de adâncurile oceanului.

Cineva spunea că o relaţie este ca o corabie care porneşte în larg. Iar leadershipul, aş adăuga eu, este dat de distanţa care te desparte de ţărm, nu de adâncurile oceanului, setându-ţi direcţia de urmat – tot înainte, nu în jos, dar nici în sus - înspre "apus". Nuanţele accentuate care compun leadershipul tău, şi care sunt o prelungire a atitudinii şi personalităţii tale, te ajută să acţionezi în virtutea a tot ceea ce simţi, a tot ceea ce crezi, adică în virtutea acelor convingeri care te ajută să-ţi atingi adevăratul potenţial.

Integrezi în mod stângaci acele iniţiative demne de un leadership "subdezvoltat"?

Un lider care integrează, stângaci, în planul acţiunilor sale planificate sau spontane acele iniţiative demne de un leadership subdezvoltat – adică acele iniţiative care nu întrunesc suficientă susţinere morală şi sufletească, acel lider nu este chemat să conducă. El nu va reuşi să aplice niciodată reţele utilizate de adevăraţii maeştri în arta influenţei, adică de cei care stăpânesc cu o abilitate uluitoare ştiinţa conducerii.

Leadership: Gândirea riscantă este "distanţa" care te desparte de ceilalţi oameni, chiar dacă nu eşti pregătit să-ţi activezi curajul în situaţii dificile?

1. Prin ce anume se remarcă această distanţă, ce indică ea? Indică oare neputinţa ta de a vedea orizontul de la distanţă şi incapacitatea ta de a indica direcţia cea mai bună? Această distanţă indică modul deficitar în care te conectezi la oameni?

2. Atitudinea ta te ajută să acţionezi în virtutea a ceea ce simţi, a ceea ce crezi, sau este una de resemnare, care evident va avea o turnură negativă?

Vreau să ştii că în funcţie de răspunsurile tale la aceste întrebări îţi vei putea măsura leadershipul. Evident, îţi va lua ceva timp de gândire, însă răspunsurile sunt foarte, foarte importante.

Leadership: Îţi laşi convingerile să fie influenţate de comportamentul oamenilor din jur deoarece nu poţi să controlezi conştient procesul prin care trec ei?

Leadershipul capătă deci, o importanţă fundamentală, prin intensitatea emoţiilor, a trăirilor umane care ne cimentează viziunea. Dacă ar fi să fac o comparaţie, ca să înţelegi mai bine importanţa pe care o are viziunea, ei bine, aş spune că viziunea este ca o" cutie poştală" - mereu ne anunţă ceva legat de direcţia pe care o urmăm în viaţa noastră, în afacerile noastre, în relaţiile sociale şi profesionale.

În funcţie de mesajele pe care le conţine această cutie poştală ne vom contura mai bine propria noastră identitate, propriile noastre calităţi, prioritizându-ne acţiunile în vederea construirii viitorului apropiat şi îndepărtat.

Când vine vorba de viziune, detaliul devine important, amănuntul expresiv, trăsăturile noastre prind contur – dar, şi reciproca poate fi tot atât de valabilă, în sensul că viziunea, dacă nu corespunde cu calităţile noastre, ea ne va limita performanţele şi, deci, nu va putea da o valoare unică leadershipului pe care îl practicăm.

Te uiţi la o uşă fără a avea curajul să o deschizi?

Cum e posibil să practici un leadership uitându-te la o uşă fără a avea curajul să o deschizi? Căci, da, acea uşă nu este altceva decât viziunea care te întâmpină atunci când porneşti la drum. Dacă leadershipul tău se situează sub limita minimă a propriilor capacităţi de orientare, deci dacă viziunea cu care îţi alimentezi performanţele nu se potriveşte cu adevărata realitate, şi dacă nu vădeşte mai elocvent credinţele, principiile, ideologia pe care o susţii şi o promovezi, atunci te vei situa mereu departe de scopurile propuse. Nu vei rămâne altceva decât un călător aflat într-o permanentă căutare, care rătăceşte dintr-o gară în alta.

Leadership: Stă în intenţia ta să transmiţi o viziune care nu evidenţiază credinţa pe care o

ai într-o realitate care necesită multe compromisuri?

O viziune care se doreşte a fi performantă îţi ridică moralul, şi nu te trage în jos. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai o viziune în care să te vezi pe tine însuţi?

Cred că nu este inutil să ne oprim asupra acestui punct de vedere şi să analizăm dacă el se poate susţine şi în cazul în care viziunea nu este clară sau bine definită, sau dacă nu se poate încadra în sfera stării de necesitate pe care oamenii trebuie să o ia în considerare. Nu este în intenţia liderului de a transmite o viziune care să nu evidenţieze foarte bine credinţa mare pe care o are în ea, fiindcă ar fi riscant şi aproape ridicol, acest lucru putând a-i întuneca performanţă. Deci, sub acest unghi se cuvine a ne opri şi a judeca şi leadershipul practicat de lider. Şi ce constatăm?

O viziune care se doreşte a fi performantă îţi ridică moralul, şi nu te trage în jos. Deci, este de datoria ta ca lider, sau ca viitor lider, să te străduieşti să-ţi îmbunătăţeşti imaginea despre tine şi despre leadershipul tău, pentru a-i revigora pe oamenii din jur şi a le înălţa aşteptările, insuflându-le speranţă permanentă.

Leadershipul înseamnă să permiţi compromiselor să se manifeste într-o realitate care îndeamnă la alertă şi la precauţie, pe toate dimensiunile activităţii de formare-dezvoltare a personalităţii care te poate împinge înainte.

Importanța viziunii unui lider se poate observa în momentele critice, atunci când el trebuie să ia rapid o decizie prin care să se aprobe anularea "resemnării" ce se poate vedea în comportamentul evaziv al oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-viziunii-unui-lider.html

Impostorul

On Decembrie 18, 2023

Leadership: Te confrunți cu un tablou al realității unde linia orizontului separă curajul de frică, așa cum contrastul și gradările de nuanțe într-o compoziție artistică marchează diferența între imaginea vizuală și interpretarea ei?

Prin ochelarii lui fumurii trece fulgerător o rază laser, spintecătoare și tare ca o sabie de foc, trezind o groază cumplită în ochii celor ce au curajul să privească Sfinxul. Şi chiar dacă acest gardian al lucrurilor ascunse nu vede bine cu un ochi, activitatea electrică a creierului său fiind utilizată ca un instrument analitic în scanarea diferitelor unități de valoare, ei bine, celălalt ochi este un adevărat arc de forță, o tensiune ridicată de peste 100V, putând să inducă o activitate electrică în neuronii celor care încearcă să reacționeze la contactul cu raza mudulată a intenției sale. În momentul în care țintești adversarul cu raza laser, dacă îl atingi, el pierde puncte sau „moare".

Profesorul aprobă cu o singură mișcare a capului răspunsurile, semn că studenta are o cultură generală deosebită. Are cineva ceva de comentat? Zonele atinse de raza laser își pierd sarcinile electrice. Exact ca în filmul Horror Express, cine îndrăznește să se uite în ochii roșii ai diavolului, riscă să i se întoarcă ochii pe dos, căpătând culoarea uniformă a unui alb - var de moarte. Acest profesor autoritar, titanul vederii de dincolo de moartea fizică, fiara cu zece coarne și șapte capete, reușește să-și înspăimânte colegii din comisia de licență atât de mult, încât nimeni nu are curajul să intervină. Nimeni nu se opune privirii de dincolo de ineditul experienței.

Leadership: Îți poți crește valoarea de sine în cazul unei reușite care se datorează potențialului altcuiva de a-și manifesta autoritatea?

Creierul poate să creeze impulsuri electrice spre transmiterea semnalelor. Toți cei prezenți în sală și-au dat imediat seama de un lucru: la orice altă întrebare din domeniul artistic, fie și cea mai banală întrebare, studenta n-ar fi știut să răspundă. Cu alte cuvinte, majoritatea a intuit imediat că întrebările au fost dinainte "aranjate", într-un mod similar cu felul în care stimulii luminoși sau variațiile ritmice de potențial pot releva secretele activității electrice a sistemului nervos al subiectului interogat, așa încât să fie relevată vasta lui cunoaștere. Fără niciun comentariu, studenta merită nota 10 (cu felicitări). Are cineva curajul să combată ultimul cuvânt al marelui profesor?

La fel ca în domeniul neurologic, unde biocurenții cerebrali și oscilațiile de potențial joacă un rol crucial, există și în acest context semnale subtile, impulsuri care au dezvăluit adâncimea cunoștințelor studentei. La fel cum în cazul oscilațiilor de potențial ale creierului, chiar și cele mai simple întrebări au putut oferi indicii importante despre cunoașterea acumulată de studentă, ritmurile electrice ale creierului ei putând fi înregistrate prin intermediul expresiilor faciale care indicau o așteptare încrezătoare.

S-a văzut bine că studenta a știut de la bun început până și ordinea întrebărilor ce îi vor fi adresate, această activitate emoțională spontană prezentând fenomene electrice declanșate prin stimularea receptorilor senzitivi interni și externi, dovedind mare precizie în exprimarea răspunsurilor.

Leadership: Poți să-ți exprimi stările interioare în fața unei prezențe autoritare, într-un spațiu închis și puternic pe care nu poți să-l controlezi, astfel încât să nu te simți vulnerabil?

Totul este pus sub semnul severității. La domnul profesor examenele se iau foarte greu, licența trebuie muncită cu eforturi dumnezeiești dacă vrei o notă bună. Special conceput, înscris pe linia unei structuri securiste, acest sistem fascist bazat pe exploatarea prostimii și pe discriminare, este menit a determina studenții să pluseze cât mai multă bunăvoință în buzunarul severității, pentru a deveni merituoși de stima celui care decide nota finală.

Şi numai astfel, numai dacă fluxurile luminoase întâlnesc puncte de convergență pozitive, atunci totul poate deveni mai ușor. De fapt, este o adevărată onoare să fii sub îndrumarea domnului profesor, fiindcă dacă te-ai dovedit a fi "iluminat" de lumina continuă a unei vederi ascunsă sub cortina polarizării neuronale, fenomen cunoscut sub numele de *potențial electric extins în rețeaua sinaptică*, atunci și numai atunci vei căpăta înțelegere profundă în zona declanșatoare de reușită.

Leadership: Cum contribuie simetria dintre tine și idealurile tale la crearea unui sentiment de credibilitate capabil să consolideze imaginea unui început care durează indefinit?

Pentru ca toate cele spuse mai sus să fie credibile, trebuie să se fi înregistrat un eveniment declanșator de adevăr. Ei bine, după vreo săptămână de la susținerea tezei de licență, studenta eminentă, ca mulți alți premianți, ia parte la o petrecere underground, în căminele studențești. Veselă peste măsură, cu multă energie fizică, ea se lasă prinsă în vraja unui alt student, astfel înfiripându-se o conexiune specială, trecătoare - dar de neuitat, după modelul "o noapte furtunoasă petrecută în doi".

Aceste două sufletele cu structuri asemănătoare ale inimii, prezentând o undă de contact continuu, cu mici oscilații repetitive de natură termică, își cunosc atunci tainele cele mai ascunse. Beată turtă, fără niciun fel de inhibiții, fata îi destăinuie noului iubit cum a reușit să ia nota 10 la licență. Mai exact, felul cum au circulat banii, printr-un interpus, și cum au ajuns în pușculița domnului profesor. Supranumit "Chiorul", acest om odios, cu ochelari fumurii, a orchestrat totul perfect. După spusele ei, tot ce a avut de făcut a fost să învețe pe de rost răspunsurile la întrebările care i-au fost livrate dinainte, ca pe tavă.

Şi, bineînțeles, amicul ei de-o noapte a spus mai departe la ceilalți prieteni. Şi așa s-a aflat totul. Dar nimeni nu a spus nimic...

Cine ce știe să vadă, vede ! Așa stau lucrurile cu toți studenții de nota 10, foști tocilari din timpul liceului, singurul lor mijloc de a ieși în evidență este media finală, nota generatoare de Magna Cum Laude. Ar fi dispuși să-și vândă mașina, casa, orice numai ca să obțină nota 10. Şi ca orice student merituos, ca orice tocilar, toți se pierd devreme în negura timpului fără să lase nimic în urma lor.

Leadership: Apologia pe care o faci diferitelor ipostaze ale tale sunt prezentate într-un raport de contrarietate vădită cu imaginea reală pe care o reflectă propriile acțiuni și comportamente?

Să revenim la domnul profesor, chiorul, cel cu ochelari fumurii. Ușor de recunoscut, dacă nu după chip, cel puțin după atotcunoașterea de care se străduiește să dea dovadă oriunde se află. Fostul tocilar născut printr-un cătun mărginaș, unde nu exista nici măcar un drum de țară, uite ce face când ajunge la oraș. Ca un adevărat Mefistofeles, își pune în aplicare planul uns cu antigelul vicisitudinii, concentrat pe derivații cu unde înalte și ascuțite de recunoștință: se înfățișează lumii drept atotcunoscător. Oriunde se află, când întâlnește pe cineva, el recurge la același tertip de fiecare dată: dirijează dialogul cu interlocutorul spre domeniul artei, etalând ici-colo tot felul de informații învățate pe de rost din diverse cărți de artă.

Şiret ca un adevărat infractor, el arată fiecărui trecător că are o minte fină, o minte înclinată spre cele mai profunde și subtile aspecte. Este un șiretlic care merge de fiecare dată, și care îl propulsează tot mai sus pe scara ierarhică. Tot prin talentul papagalicesc ajunge profesor universitar, și de aici îi păcălește și pe ceilalți colegi cu vasta lui cunoaștere, evident o cunoaștere care de fapt reprezintă o imitație superficială, justificarea unei presuspuse inteligențe, fiindcă tocilarul are o singură calitate: memorează totul și repetă cuvânt cu cuvânt tot ce-a răsfoit prin alte cărți.

El nu are deloc capacitate creativă, nu are ce căuta printre inventatori, printre descoperitori, printre artiști. În acest caz, ca să răzbească în societate, să nu fie doar un baiat no-name de pe la țară, papagalul își folosește cu multă grijă singura lui calitate, fără ca nimeni să nu bănuiască nimic. Evrika ! Planul merge de minune, toti cad în plasa acestui farsor.

Şi când ajungi într-o funcție înaltă, când începi să papagalicești în fața tuturor câte ceva din toate domeniile, și medicină, și contabilitate, și artă, și politică, etc, atunci devii o somitate, prostii încep să îți facă tot felul de favoruri, simțindu-se inferiori la nivel de cunoaștere. Mai peste tot se găsesc capete plecate, alți păcăliți, dornici să scrie cărți în locul profesorului, să facă treaba în locul său, el punându-și doar semnătura pe munca altora. El acordă nota finală, atât. Unde vine banul, acolo devine și el expert peste noapte, bineînțeles prin același tertip specific papagalului, tertip care merge de fiecare dată la proști.

Leadership: Felul în care dobândești valoare reflectă starea interioară cu care se împletește experiența ta de a te dezvălui mai limitat decât identitatea ta veritabilă?

Dar chiorul nu știe să vadă nicidecum urmările faptelor sale. Fiindcă nu există adevăr care să nu iasă la lumină, și niciun impostor nu scapă de pedeapsa divină. Locul pe care judecata divină ți l-a rezervat, atotștiutorule, este la fel de încețoșat precum ochelarii fumurii în spatele care ți-ai păstrat vederea întunecată. Ai știut să vezi doar întunericul, să-l propagi și să-l dispersezi printr-o prismă datorită refracției progresive, dar n-ai lăsat lumina să pătrundă în lumea asta. Ai purtat tot timpul ochelari de cal...

Oare ce direcție ai imprimat tu studentei de nota 10, și altora pe care i-ai propulsat ilicit în vârful piramidei notelor de 10? Este direcția fraudei, direcția materială a înșelării, cu care ai reușit și tu să urci treptele ierarhice. Practic, acesta este mesajul cu care studenții tăi, mai ales licențiații "exclusiviști" au părăsit facultatea: ca să reușești, trebuie să dai șpagă. Cu asta își încheie cariera falsul profesor: trebuie să mituiești lumea ca să ajungi mai departe, și trebuie să te dai mare cunoscător, chiar dacă n-ai nimic valoros în tine.

Păcat, profesore, că n-ai înțeles niciodată mesajul pe care îl transmitea demult renumitul fotograf Bill Jay:

"Darul cel mai de preț pe care i-l poate oferi profesorul unui student este o resursă de care să se folosească, iar nu o autoritate căreia să i se supună. Profesorul ar trebui să fie un depozitar de alternative, direcții, atitudini. Profesorul arată cu degetul către lună. Studentul trebuie să învețe să se uite la lună, iar nu la deget."

Percepția ta ca entitate modelatoare trebuie să influențeze aprecierea pe care o ai pentru abilitatea ta de a crea valoare, într-un fragment de realitate care reflectă direcția adevărului, nu direcția falsității.

Impostorul este cel care vrea să pară altcineva decât este cu adevărat, apelând la mijloace mai puțin onorabile de a se afirma, cu scopul de a-și aroga niște merite inexistente.

Profesore, atotștiutorule ! Înainte să treci spre cele întunecate și veșnice, iar asta se va întâmpla foarte curând, uite mesajul final primit de la însuși Dumnezeu: n-ai ce căuta printre aștri, la fel cum n-ai ce căuta printre mințile cu adevărat luminate ale acestei lumi. Locul tău aparține întunericului, printre alți escroci și parveniți. Născut în umbra nevăzută, ai lăsat lumea în același voal întunecat, și spre acest misterios întuneric te vei reîntoarce.

Source: https://neculaifantanaru.com/impostorul.html

Impulsul ferm spre evoluție al ființei fundamental dubitative

On Decembrie 27, 2012

Definește "Omul" din tine pe parcursul procesului de transformare, fără să cazi de la înălțimea viziunii asupra a ceea ce ești.

Cât pe ce a fost să cad de la înălțimea propriei mele viziuni asupra a ceea ce eram. Am oftat îngrijorat. Dacă cedam impulsului ferm, dar irațional care mă asalta invariabil în scurta trecere a acelor ceasuri, aș fi riscat o penalizare, o accidentare, o forțată prăbușire în neant. Încercam o erijare a ființei mele în ceea ce nu puteam fi. Ca o creangă uscată sub greutatea unei voințe uriașe, îmi frângeam nemijlocit zborul grațios spre excelență.

Distras de un gând aproape obsedant, înălțându-se continuu în creierul meu ca o coloană a infinitului, punându-și amprenta pe propriu-mi suflet, am îndrăznit să pășesc pe o cale pe care n-a urmat-o nimeni. Într-o sferă a obscurului, în cel mai adânc hău necercetat de nimeni, în locul în care speram să găsesc răspunsul la propriile-mi căutări.

La naiba ! Nu mi-ar fi părut deloc rău să pun piciorul acolo unde nu mai călcase nimeni. Însă mergeam prea departe cu speculațiile, cu presupunerile, cu cercetările mele, mult prea haotice, aidoma omului care se avântă în mâlul adânc al unei mlaștini și, pe punctul de a se îneca, se agață de tot ceea ce i se pare că îl poate menține la suprafață. Fără șanse prea mari de reușită.

Redimensionarea unei înțelegeri tainice asupra întregii mele vieți ar fi putut face posibilă schimbarea traiectoriei devenirii mele într-un artist care realizează tabloul unei viziuni largi, dar fără să fie capabil de o realizare cu adevărat remarcabilă. Eram parcă inhibat de un intervenționism metafizic care nu putea căpăta valențe mobilizatoare și stimulatoare asupra propriei mele stări de spirit.

Leadership: Verdictul pe care ți-l pui vizavi de trăirile pe care ți le dă momentul prezent te face să ajungi la limita propriei capacități de a răspunde cu "DA" la cerințele unei evadări din înfruntările înlănțuirilor de gânduri care te împiedică să-ți cunoști povestea vieții?

Povestea vieții mele era potențată de reflexul secundar al unei gândiri care își înfruntă curajos proiecțiile de peste zi. Eram parcă desprins dintr-un roman al lui Stephen Crane, un soldat rătăcit pe un câmp de luptă, măcinat de un simțământ paralel, o opțiune de tip: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc* ". O întreagă vâlvătaie a sentimentului vital, de neliniște lumească, în fond, indefinibil.

Vădit, ca o ființă fundamental dubitativă, hăituită mereu de îndoieli și neliniști, fusesem orbit de lumina tot mai intensă a egoismului meu de a cuceri mereu altceva, de a alerga după performanțe tot mai mari, de a-mi lărgi continuu sfera de existență, de-a pune totul sub semnul întrebării. Semnificativ, eram atras de o forță irezistibilă, îmboldit de nevoia urgentă de a răspunde întrebărilor care mă bântuiau.

Vedeam departe în întuneric, în încercarea de a evolua tot mai sus, luminat doar de lumea mea interioară, dinamizat de părțile strălucite ale viziunii mele. Determinat de intuiția, de cunoștințele mele superioare, fugeam spre ceva care nu-mi convenea. Căutând, ca un magician într-un joben, un nou conținut, o nouă străpungere a imposibilului.

Această constantă în schimbare a vieții mele, puțin cam neobișnuită, devenise o sursă de

anxietate. Îmi manifestam involuntar, apoi din ce în ce mai antagonic propria neputință de a străpunge imposibilul, printr-o sabotare a propriei mele personalități. Toate se învârteau în jurul meu cu o viteză amețitoare. Simțeam o adâncă mânie împotriva propriei mele voințe, în încercarea disperată de a mă redescoperi.

Leadership: Cum te definești pe parcursul procesului de evoluție în ceea ce privește încercarea minții tale de a fi în mod constant provocată de iluzia unui fals sine existent în mod independent?

Alergi după performanțe tot mai mari? Continui să-ți lărgești sfera de existență punând totul sub semnul întrebării? Te afli în fața unei opțiuni de tipul: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc* "? Încerci să evoluezi în permanență printr-o străpungere a imposibilului? Găsești o ultimă resursă de vigoare printr-o disperată încercare de a te descoperi? Începi o căutare anevoioasă și sterilă de "cunoașteri false" care nu pot satisface decât pentru un moment evoluția ta?

A vorbi despre om și despre continua lui dorință de schimbare, această traiectorie inclusă în existența sa care preia o parte importantă din funcționalitatea lui, înseamnă înainte de toate a recunoaște raportul său constitutiv cu eforturile sale de a se "recupera". Această recuperare, recunoașterea clară a progreselor sale reale, a hotărârii manifestate în jurul propriei sale trăiri și experiențe, are la bază adevărul revelat de marele filozof francez, Denis Diderot. El afirma:

" *A spune că omul este un amestec de putere și slăbiciune, de lumină și de orbire, de micime și de grandoare nu înseamnă a-i face proces, ci a-l defini.* "

Capacitatea de a-ți maximiza leadershipul depinde de felul în care te definești, ca om, pe parcursul procesului de evoluție. Tu ești propriul tău „Creator", un pivot al auto-cunoașterii pe care nu trebuie să-l desconsideri ca pe-o monedă de cinci bani căzută lângă vreun canal, pe-o stradă părăsită.

Leadership: Ești tentat să te retragi în "Refugiul în care nu există oglinzi", privitor la înclinația minții de a se nega când ajunge la excesul de contemplare vizavi de realitățile imediate care dirijează aspectele vieții?

Legat de acest cuvânt - "Creator" - atât de uzual, cu atâtea înțelesuri: este de preferat să existe un anumit filtru care să nu permită o reîntoarcere la statusul produs în mod dezordonat, ci la o revitalizare a propriilor sale resurse și energii. O deviere de la un " *a fi* " la un " *a deveni* " mai pregnant, dezvoltat pe o anumită direcție. Dar o direcție care să nu capete aspectul unei lupte cu morile de vânt - încercarea de a evolua în permanență, orbit de lumina tot mai intensă a egoismului de a cuceri mereu altceva.

E ca și cum, rupând legătura cu viața zilnică, ți-ai găsi un refugiu destinat auto-cunoașterii. Dar un refugiu, o debara întunecată, în care nu există oglinzi, în care nu îți este îngăduit să te privești. Totul se învârte în mintea ta, gândurile o iau razna, probabil mai accentuat decât de obicei, dar într-o direcție opusă realității.

La fel cum cititul unei cărți nu este suficient pentru a produce o schimbare în viață, tot astfel lipsa unei "reflecții" asupra potențialului tău îți îngustează total orizonturile, neputând a produce un declic, o deșteptare, o decuplare de la tendința prea pronunțată spre evoluție, spre evoluția nefastă.

Asta înseamnă să cazi de la înălțimea propriei tale viziuni asupra a ceea ce ești. Îți creezi o gândire singulară, și aceea privită în chip greșit, doar cu "ochii" imaginației, un pilon pe care

se sprijină întreaga construcție a psihicului tău, dar care nu prezintă stabilitate. Căci îi lipsește substanța, adevărul, păstrarea unei prudențe; o stea luminoasă, aproape de tine și foarte cercetată.

Hai, oprește-te o clipă și fii "Om". Un om căruia nu-i lipsește oglinda. Privește-te mereu în ea. Ce reflectă ea? Un alt om față de cel pe care îl știai?

Este momentul să îți pui identitatea sub semnul întrebării? Cum definești "Omul" din tine și ce se reflectă în exteriorul lui? Este omul din tine un "conductor" de putere sau de slăbiciune? O sursă de lumină sau de întuneric? Dai dovadă de "micime de spirit" sau de grandoare în vâltoarea probelor spre atingerea excelenței?

Leadershipul abordat în termeni de "refugiu în care nu există oglinzi" se situează pe linia ideii că puterea sau slăbiciunea omului pot fi oricând închise într-un spațiu existențial foarte limitat care bulversează prin tragismul unei trăiri la limita suportabilității.

Impulsul ferm spre evoluție al ființei fundamental dubitative semnifică scânteia puternică care pune în mișcare schimbarea, dar o schimbare în detrimentul „Omului" care se vrea întru totul rațional, care își cercetează propria cunoaștere înainte de a o folosi.

Așa cum hemoglobina se leagă de oxigen și oferă sângelui culoarea roșie, tot astfel omul care știe să-și definească foarte clar personajul în oglindă, poate să confere un grad mai înalt de credibilitate propriei sale viziuni, oferind mai mult material de calitate susținerii dezvoltării durabile – acea culoare foarte puternică a moderației, a discernământului, a echilibrului, a controlului asupra sinelui, tendința spre analiză și profunzime, care are un rol esențial în evoluția lui personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/impulsul-ferm-spre-evolutie-al-fiintei-fundamental-dubitative.

Impulsul suprem al voinței inimii

On Iunie 01, 2013

Lasă-te condus de acea forță interioară care îți trasează viitorul, evitând zona de turbulențe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Am intrat în posesia numerelor care puteau deschide seiful. Diamantele ar fi putut să-mi aparțină. Chiar presupunând că aș fi reușit să acționez ferm și negreșit, într-o sigură explozie a curajului, nu e mai puțin adevărat că ar fi trebuit să trăiesc cu adevărul. Cu relativa umilință în fața acelei situații de viață covârșitoare în care ar fi trebuit să mă confrunt cu propria mea oglindă, cu omul corect din mine însumi.

Unele mase de țesut din corp și din creier încă mai generează curenți puternici, semn că încă mai stăruie în mine acea activitate necunoscută de stimuli, semnale și reacții care mă îndeamnă să trec la acțiune. Răspund bine la provocări, mai ales atunci când sunt preocupat de ceva stringent. O formă de simțire gravă care palpită cu furie în mine, gândul ademenitor al unei victorii asupra incomensurabilului și imprevizibilului, pe frontul larg al îndoielii.

Iar acești curenți, ca niște valuri furioase care vin și pleacă în mod necontrolat, creează în jurul întregii mele ființe un câmp magnetic puternic, dar fluctuant în același timp. Or amplitudinea câmpului magnetic se reglează și se accentuează în funcție de glasul inimii care necontenit îmi strigă cu disperare, poruncindu-mi cu toată tăria: " *Fă-o ! Fă-o ! Fă-o !* " Iar Dumnezeu nu mai are nicio putere în fața ei.

Leadership: Dai dovadă de umilință și simțire a inimii pentru a recunoaște adevărul în perceperea unui Ego constrâns să dea sens unei experiențe de conștiență extinsă?

Şi totuși, nu cred să existe ceva mai frumos decât să te lași în voia curenților de mare intensitate. Un fel de turbulență care apasă puternic asupra propriei mele ființe, sporindu-mi adrenalina, creând impresia unei excesive lipse de măsură, dublată de o eludare a rațiunii. Mă expun riscului unei supraestimări nebunești, demonice, care se manifestă oarecum prin absența unei înțelegeri asupra naturii mele. Cine sunt, ce am devenit?

Străbat cu iuțeală teritoriul bine delimitat al ființei mele, pline de răzbunare, unde se produce energia de activare a reacției de combinare între cei doi reactanți: curajul și determinarea, care se unesc formând un singur produs de reacție: revanșa.

Da, trebuie să-mi iau revanșa. Trebuie să fac o nouă încercare de ieșire din spațiul inconfortabil al îngrijorărilor și slăbiciunilor mele, încheind o convenție cu mine însumi din care să se nască anumite obligații unilaterale. Degrabă, să repar conectorii slăbiți de atâta opoziție cu mine însumi, să-i conectez la un dispozitiv care să mă mobilizeze să trec dincolo de granițele cu care am fost obișnuit până acum. Generarea unei forțe capabile să facă față tuturor impulsurilor determinate de principiile și normele generale ale moralei și conștiinței, devine prioritară.

Am urcat dealul pe care se înalță castelul îndoielii și am vizitat acea construcție gigant, flancată de fortificații solide, numită încredere. Aș fi regretat probabil că am urcat până acolo, dacă nu ar fi fost priveliștea minunată, dominată de un nesfârșit sentiment de mulțumire, eliberându-mă de gândul năucitor că am fost slab și nu am răspuns când trebuia impulsului inimii.

Leadership: Ţii cont de vulnerabilitatea ta de a nu avea un reazem la greu, în scopul personalizării unei experiențe de tip evolutiv în ceea ce ți se potrivește ca măsură de evitare a confruntării cu imaginea de sine?

Ai curajul să te confrunți cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuți? Răspunzi mai bine la provocări atunci când ești preocupat de ceva stringent? O formă de simțire gravă palpită cu furie în tine când îți îngropi vechiul fel de a fi? Ești constrâns de emoții să faci un pas înainte în spațiul inconfortabil al slăbiciunilor tale?

Obiecția pe care o formulez, admisibilă în acest context, întemeiată pe zicala: " *Dacă nu-ți convine ce ai găsit, caută în altă parte ceea ce-ți lipsește !* ", nu poate să alunge demonii acelor eșecuri de natură strict personală care îi dau omului târcoale. Şi, în mod evident, nu ține seama de ansamblul precizărilor cu privire la complexele omului care unesc caracteristicile și manifestările sale, într-o situație dată.

Această obiecție, conform căreia cine se pune în slujba integrală a dezvoltării sale nu-și poate denigra identitatea, poate fi respinsă prin identificarea unei continuități de profunzime în relația *Tu-Eu-Trecut-Prezent.* Rezervele mele referitoare la pretinsul paralelism între forța de reacțiune care are un efect contrar asupra psihicului omului, și forța de frânare care anulează efectul contrar, privesc în special regulile opuse de funcționare care trebuiesc îndeplinite pentru ca omul să-și împlinească viața.

Confruntarea cu imaginea de sine este dovada continuități de profunzime în relația Tu-Eu-Trecut-Prezent, ca formă de răspuns în fața slăbiciunii de a nu te fi putut elibera de patima trăirii la modul egoist.

Când faci pași spre viitor, încercând să-ți uiți trecutul, aproape inevitabil ești cuprins de senzația unui gol imens, neputând să remarci o schimbare în aspectul general al vieții. Iar cum trecutul trăiește tot timpul în tine ca prezență presantă, singura ta șansă de "redresare" este înființarea însăși a acelei forme de "revanșă" care să-ți redea puterea de a te ridica deasupra propriilor disfuncționalități de funcționare.

Iar leadershipul nu face casă bună cu inconsecvența, cu vulnerabilitatea omului de a nu avea un reazem la greu. Cel care nu poate să trăiască cu adevărul propriului sine în prezent, cedează în fața naturii sale inferioare care se raportează la trecut. Şi este, deci, constrâns să trăiască cu relativa umilință în fața situațiilor de viață covârșitoare în care devine neputincios să se apere împotriva războiului dintre Eu-l prezent și Eu-l trecut.

Poţi să-ți evaluezi leadershipul în relație cu impulsul tău de a te reinventa la limita dintre "a fi altcineva" și condiția de a-ți înfrâna impulsurile de conștientizare a propriei alterități?

Neîndrăznind să te confrunți cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuți care este capabil să-ți păstreze intactă identitatea (și valorile care o compun), ajungi la un moment dat să atingi "tensiunea" vieții, ajungi să te lași în voia curenților de mare intensitate care îți reduc funcționalitatea. Semn că încă mai stăruie în tine acea activitate de stimuli, semnale și reacții care te îndeamnă să treci la acțiune - îndepărtându-te însă de acel teren al conștientizării, al asumării și al împlinirii.

Acest adevăr l-a enunțat fizicianul Oliver Wendell Holmes, când spunea: " *O minte care capătă noi frontiere datorită unei noi idei, nu va reveni niciodată la dimensiunea originară.* " Aceste vorbe pot fi interpretate și în felul următor.

Ideea de a fi altcineva, de a te îndepărta de teritoriul bine delimitat al identității tale reale, punând în umbră linia care delimitează frontierele înțelegerii, îți va ameliora temporar situația și condiția de a fi. Dar nu-ți va putea justifica niciodată neputința de a-ți înfrâna impulsurile. Vei reveni la dimensiunea originală de existență, opusă stării perfecte de unitate și deplinătate.

Prețul pe care trebuie să-l plătești pentru a ieși din spațiul inconfortabil al îngrijorărilor și slăbiciunilor, fiind prea mare, îți va confirma sau infirma suspiciunea – că ești un om care nu-și poate reface cursul vieții.

Eficacitatea leadershipului depinde de modul în câte te afectează personal greșelile făcute din neștiința de a te schimba, în corelație cu impulsul tău de a te reinventa.

Alteritatea este tendința omului de a se vedea altfel decât este, în lumina a ceea ce este dispus să plătească pentru a se elibera de presiunea trecutului, de constrângerile unei existențe austere.

Impulsul suprem al voinței inimii scoate în evidență acea formă de manifestare umană care nu poate fi ținută în frâu. Creșterea rapidă a tendinței de a locui singur într-un spațiu al neputinței, constând în incapacitatea de a îndrepta o stare de lucruri care se dovedește a fi împotriva naturii tale reale. Intrarea într-un fel de întunecime care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Dacă vrei ca leadershipul să aibă alura unui fluviu care curge fără întrerupere, lasă-te condus de acea forță interioară care îți trasează viitorul, evitând zona de turbulențe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

In 2 Eternity

On Martie 05, 2018

Învață să îți petreci majoritatea timpului în propriul univers derivat din acel flux al gândurilor care te ajută să descoperi misterele posibilităților infinite de creație.

Era pe vremea când a început să-mi place să citesc. Acceptam cu ușurință simbolul unei călătorii ultime, numită Eternitate, așa cum aurul devine scump dacă reușești să-l separi de celelalte metale, poate fiindcă intuiam că există o chimie între real și imaginar, un fel de despărțire de ispita temporalului în lupta cu toate regulile lumești, așa cum se stipulează în testamentul încheiat cu sângele măreției de a fi Una cu Totul.

Do you jump with me Into eternity? Don't be afraid, with all your memories, come one and follow me !

Delir sau exaltare? Căci păream a fi o însumi o creație izvorâtă din mijlocul unui univers multidimensional, numai dacă cineva și-ar fi putut închipui acest univers pregnant prin inversiunea legilor sale, care-și capătă caracterul specific printr-o structurare armonioasă, corespunzătoare nevoilor de expresie în constituirea unei noi arte. O tentativă de elaborare a unei estetici filosofice întemeiată pe datele revelatoare oferite de scrisul unei idei nemuritoare, într-o nestăvilită încântare a simțurilor, iată din ce e plămadit materialul minții unui artist întemeietor de sensuri.

Pornind de la ideea că există un proces de absorbție a incognoscibilului într-o imagine a lumii percepute și trăite imediat, prin urmare există o artă a cărei funcție esențială este de contemplare reflexivă a realității aparente, m-am avântat în eficientizarea procesului de creație cu acea motivație cu care artistul se raportează la arta căreia i s-a supus, ca la o misiune providențială.

În locul meu, îndreptându-se cu repeziciune spre aceeași destinație, introdus în aceeași versiune a realității simbolice, ca o flacără eternă, Jorge Luis Borges ar fi adăugat cu respect: *"Au trecut o mie și o sută de ani de când am plăsmuit-o."*

Singura modalitate de a cuprinde infinitul este să realizezi că tu ești universul !

Păream a fi o expresie a determinismului pornită din nevoia unui creion uriaș de a utiliza negrul pe alb în creionarea unei iluzii bidimensionale în care deși par diferite, Universul și Infinitul, ele se materializează în arhetipul unei alte relații existențiale cu Dumnezeu - care era însăși realitatea creației mele.

Iar când universului, alături de mijloacele pe care le stăpânește, îi e acut necesară pătrunderea în spiritualitatea formei, nu doar ca factor de sacralizare a vieții, ci mai curând ca o prelungire a esteticii vizionare referitoare la arta construită pe pilonii opoziției dintre exterior și lăuntric, atunci asistăm la o redefinire a conceptului de "Etern" ce ar putea sfida arhetipul unei lumi hrănită cu mituri și magie. Miezul e doar învelișul.

Când încerci să dezvălui latura cea mai vulnerabilă a lui " *Oriunde te-ai afla, în orice loc și în orice timp* " ți se deschide acea lungă poartă a sufletului în credință, și astăzi mai puțin cunoscută, dar bine împământenită de-a lungul secolelor, numită: Renaștere.

Leadership: Te arăți superior în planul creației, dincolo de ceea ce poți accesa cu ajutorul unei realități care își cere "insolvența" prin insuficiența fondurilor artistice definite prin actul de a te feri de ceea ce nu cunoști?

Dacă ceea ce voiam să accesez se raporta la procesul de naștere al unui univers abstract, circumscris unor reguli lumești din care arta și estetica erau doar o bucățică din spațiul scriitoricesc în care se fortificau metafizica și filosofia primă, atunci eternitatea era suma expresiilor plastice folosite pentru a încuraja adevărul substanțial: *"nu există nimic care să nu fi existat cândva și care să nu existe în viitor"*.

Scriitorul Vladimir Nabokov, făcea la un moment dat o precizare în romanul *Lolita* : "Există două feluri de memorie vizuală: primul, când recompui îndemânatic, cu ochii deschiși, o imagine în laboratorul minții; al doilea, când evoci dintr-o dată cu ochii închiși, pe ecranul interior al pleoapelor, replica obiectivă, perfect vizualizată, a chipului îndrăgit, fantoma minusculă în culori naturale."

Dacă aveți curiozitatea să intuiți mișcările și replicile mele în jocul exprimărilor de factură confesivă, atunci trebuie să știți că interesul meu nu se limitează doar efectul stilistic al unei opere de artă izolată, ci privește mai curând imaginea pe care o alcătuiește întreaga producție a unui artist: lauda materiei și recompunerea spațiului viu și nelimitat de exprimare într-un exercițiu continuu de optică personală.

A transforma condiția reală a existenței mele într-un nestimat poem, pus sub semnul infinitului, ca și când m-aș fi aflat în fața unui paradis care se cere a fi asumat și depășit, însemna practic să caut o relicvă a Prețiosului Sânge al lui Hristos în triplul joc de corespondențe - corp, suflet, sufletul lumii. Împovărător, mă rătăceam cu țelul de a regăsi locul în care se întâlnesc puterea și măsura a tot ceea ce există.

Leadership: Te încumeți să parcurgi fenomenul veșnicei reîntoarceri la nivelul individualității artistice, printr-o descriere „trăire-tip" ce revine mereu sub o altă formă?

Iată tot atâtea aspecte ale noului curent artistic exprimat prin echivalențe în lumea spațiului vizual, al noului *modus operandi* al transmutației alchimice pe care îl interferez în rândurile mele, fiind un elogiu al bucuriei de a crea o altă ipostază a expresionismului scriitoricesc modern, de factură constructivă, cu adânci semnificații spirituale.

A te feri de ceea ce nu cunoști, în marea călătorie spre Gândirea Divină, este similar cu a citi o carte de aventuri: te inserezi în mijlocul unei lumi pe care ți-o imaginezi a fi reală, fără să întrezărești posibilitatea de constituire a unui univers paralel în care exiști doar ca teorie.

Eternitatea în activitatea scriitoricească este un reflex al infinitului câștigat prin folosirea adecvată a mijloacelor de expresie folosite în relația atât de fragilă dintre ceea ce îți imaginezi că trăiești și ceea ce trăiești în timp ce îți imaginezi.

In 2 Eternity evidențiază acel spațiu labirintic, demn de-o ficțiune a lui Borges, structurat de simetrii abstracte, cu imagini antinomice care se înlocuiesc reciproc: moartea și nemurirea, partea și întregul, finitul și infinitul, ce conduc la necesitatea imperioasă a postulării reîntoarcerii la esență.

Esența este ceva ce determină cauza. Fii un artist al explorării de sine. Transformă-te în Marele Creator prin plăsmuirea propriei creației în marele Big Bang al contrariilor dintre realitatea obiectivă și cea subiectivă. Poți?

*** Notă:** Dj Sammy feat. Carisma - In 2 Eternity

Source: https://neculaifantanaru.com/in-2-eternity.html

În această lume găsesc totul, până și eternitatea

On Octombrie 05, 2018

Încearcă să dai glas realității prin intermediul unei opere care își găsește reprezentarea într-o existență care se păstrează în memoria unui timp mereu prezent.

Contactele avute cu artele cele mai dinamice din lumea vizuală, pe care însăși timpul le-a făurit în goana spre un punct fără întoarcere, m-au făcut să cred că fiecare artist se limitează la anumite teme, la anumite modalități de identificare a modelelor de inspirație printre numeroasele versiuni ale unor opere aduse anterior la cunoștință.

Dar întotdeauna arta care mi-a atras cel mai mult atenția este un fel de combinație între coloritul pânzelor, crescând în diversitate și suplețe, și raza de lumină trecută printr-o prismă, într-o cameră obscură, descompunându-se în raze colorate diferit, asemănătoare culorilor curcubeului. Dependența de lumină este un ideal de frumusețe izvorât din bezna unui secol fără busolă, din existența unei lumi fără repere sau din sufletul unui artist care știe să privească totul cu alți ochi.

Atunci când privesc un tablou al lui Christopher RW Nevinson mă simt ca și când aș experimenta o halucinație, potrivit căreia pot să percep evenimente sau lucruri care nu există, satisfăcând un impuls primordial aflat la rădăcina existenței mele construită printr-un răspuns la solicitările unui univers interminabil. Spectrul vizibil al privitorului, pentru un artist nemuritor, poate fi socotit ca o umbră de îndoială în focarul unei oglinzi care reflectă părțile instanței unui spațiu-timp curbat în urma imaginării unui "dincolo" de cunoașterea empirică.

Artistul acesta caracterizat de un realism sobru își petrecea ceasurile de insomnie discutând cu mine planuri care-i înseninau starea de spirit, ca niște splendide stele călăuzitoare, a căror reușită îl interesa mai mult decât firimiturile de existență ce le-ar fi dobândit în plus dacă ar fi pictat printr-o pânză cenușie toate ororile războiului prin care a trecut.

Leadership: Ești capabil să surprinzi începutul unei lumi a cărui timp se acumulează într-un singur loc, dar având ramificații în orice viitor al oricărui eveniment major?

Nu am fost de-acord cu el în privința semnificațiilor atribuite imaginii unui eveniment major redat prin jocuri de oglinzi și lentile, cum era probabil coliziunea violentă a Transatlanticului cu un dig. Însă Nevinson continua să pretindă că toate misterele artei și toate dedesubturile ei se manifestă în primul rând în măiestria de a obține un spațiu mai mare de explorat, combinând mai multe funcții într-una singură și în același timp dând senzația de contopire între mai multe lumi.

Fără adăugiri ulterioare, dar legat de un fir roșu al destinului, "The Arrival" surprinde începutul unei lumi a cărui timp se acumulează într-un singur loc, dar având ramificații în orice viitor al oricărui eveniment major. Nu este vorba despre o călătorie plină de surprize în minunata lume a fanteziei, ci și despre răsucirea unei oglinzi spre un nou început de univers artistic.

Marele artist a fost fascinat de ideea de "simultaneitate", atrăgând atenția prin complexitatea detaliilor greu de imaginat, în încercarea de a surprinde într-o singură compoziție numeroasele vederi și mișcări dintr-un singur moment.

De fapt, întreaga lui existență lua în considerare natura unei oglinzi care dezvăluie doar ceea

ce se reflectă într-un timp lipsit de conștiința limbajului și a morții. Compoziție luminoasă, a căror proprietăți originale se deosebesc prin culorile născute din refracții sau reflexii ale corpurilor naturale.

"The Arrival" este un fel de punere în oglindă a unei modalități de amplificare a unor evenimente pline de neprevăzut pierdute în interiorul unui spațiu de ordin supranatural sau metafizic. Imaginea pare a fi un mijloc de expresie a adevăratelor dimensiuni pe care universul le dă lumii definite într-un timp scurt de realitate.

Astfel, am început să cred despre mine ceea ce însăși Nevinson credea despre arta sa: că sunt alcătuit dintr-o materialitate a cărei fenomenologie poate fi înțeleasă numai prin elaborarea unui sistem cromatic spațial.

Leadership: Ești pregătit să beneficiezi de accesibilitatea unor teritorii mai largi de conținut, revelate de misterele unei vieți trăite la întâmplare care învăluie destinul unei relații speciale cu câmpul unei reprezentări spațiale?

În fiecare conversație, odată cu fiecare reprezentare a liniei în creion, până în cele mai mici detalii ale construcției picturale, am trăit cu anticipație anumite faze ale viitoarei mele înțelegeri despre profunda legătură dintre spații, timpuri, evenimente și realitățile lumii. Fiindcă asta este atitudinea artistică standard a celui ce vrea să cuprindă infinitul într-un singur loc.

Misterele unei vieți trăite la întâmplare, o raritate de mare preț pentru un optim al modurilor fictionale de expresie, sunt asigurate de mărturia reîncarnării mele în obscuritatea unei nopți interminabile atunci când pictorul britanic își termina tabloul, dându-i ultima tușă de penel cu un lac transparent.

Artistul cel mai folositor universului este eroul care își urmează calea destinului cu necesitatea interioară de a furniza o dovadă a nemuririi gloriei sale, trăind prin toate secolele numai datorită copleșitoarei dimensiuni a ceea ce-a lăsat ca moștenire în urma unei vieți dedicate artei de dincolo de profit.

Se vede de aici cât de greu este aplici un stil expresionist, reintegrator a "multiplului în unic", dincolo de oglinda Sinelui, pentru a surprinde o realitate ce trebuie trăită asemenea unei enigme ce trebuie dezlegată. O reprezentare spațială care face loc subiectivității are efectul unei explorări de anvergură în opera unui artist care știe un lucru: creativitatea este peste tot, în orice format.

Dacă vrei să fii acceptat în rândul imaginilor preferate de univers, într-o noapte plină de stele, însoțit doar de lumina blândă a lunii, trebuie să-l tratezi pe acest artist, indiferent câte clase are, ca pe o ființă superioară desprinsă dintr-un plan al universului pentru a naște lumea în care TU să fii de necuprins, având o misiune grea acolo unde el muncește și trăiește.

Şi, evident, nimeni nu-l înțelege. Pentru că el este o parte din tine, iar tu ești acea năzuință spre totalitatea existenței, o pornire plină de forță spre totalitatea absolută ce este cu imposibil de reconstituit pe calea empirică, ci doar spirituală.

Leadership: Ești vrăjit de scânteia creativă a unei emoții definitiv intuite să te constitui ca formă de spiritualitate într-un model fundamental și cauzal pentru toate manifestările tale de sensibilitate și frumos?

L-am crezut întotdeauna singur pe Nevinson, tocmai fiindcă era încrezător în atuurile unui spectacol inedit de oglinzi și reflecții, atât de bine ancorat în măreția propriei firi, ca și când ar fi avut ceva din măreția fastuoasă a unei vieți veșnice. Am fost tentat să cred că omul acesta nu doarme niciodată, nu mănâncă niciodată, nu râde și nu glumește niciodată. Dar în el se simțea acea trăire care compensează orice grijă lumească, orice poftă, orice necesitate trecătoare.

Indiferent de situație, pe un asemenea artist al detaliilor cele mai mărunte nu trebuie să-l tratezi ca pe un om oarecare, ci ca pe un duh fără lampă, pitit într-o galerie de artă plină de savoarea pasiunii pentru temele atemporale, în care nu există igrasie, ci doar acea lucire indiscretă a ochilor care surprind mirajul unei frumuseți atipice.

Dacă ar trebui să mă constitui ca formă de spiritualitate într-un model fundamental și cauzal pentru toate manifestările mele de sensibilitate și frumos, ca un drum divizat în mai multe direcții artistice, de la banal la sublim, m-aș autoprograma de fapt pentru un soi de înțelegere a universului condensată într-o materialitate grea de mister, devenind tot mai puțin comunicabilă, tot mai fortuită.

Nu voi uita niciodată că arta este un strop din lumină, un strop din întuneric, un strop din nemurire. Fiecare epocă operează încă o triere a posibilităților deschise fiecărei aspirații spre înaltul poetic al unui albastru perceput numai din vârtejul unui carusel de amintiri. În această lume (a tabloului futurist) găsesc totul, până și eternitatea, infinitul materiei, chiar dacă ea umblă deghizată într-un spirit foarte bătrân, dar mereu înnoitor.

Frumusețea unei reprezentări spațiale cuprinde măreția unei vieți în care se reflectă prelungirea nesfârșită a unei constante numită "amintire".

În această lume găsesc totul, până și eternitatea, dacă încep să gândesc precum un pictor care știe să dezvolte o compoziție amplă, în perspectivă cromatică, dintr-o experiență de viață care îi permite să vadă lumea prin oglinda unui univers indestructibil.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-aceasta-lume-gasesc-totul-pana-si-eternitatea.html

În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii

On Mai 22, 2021

Tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.

Marius era îndrăgostit de Cosette, dar nu înțelegea cine este acest Jean Valjean care o însoțea peste tot ca un tată protectiv. Nu știa nimic despre trecutul lui Jean Valjean, care era un om înalt și impunător, în comparație cu minunata și sensibilă fetiță căreia îi era drag să o revadă deseori în parc. Cum să se apropie de ea, dacă exista acest munte de om între ei doi? Ce caută un asemenea monstru, cu o fața crispată și încruntată, chip purtând cicatrici lăsate de furtuna vieții, lângă un înger atât de drăguț și nevinovat?

În sfârșit, o ultimă întrebare, dar asta fără răspuns. Marius o simțea ca pe un cleşte. Cum se făcea că viața lui Jean Valjean se învecinase atât de mult cu a Cosetei? Ce înseamnă acest joc neînțeles al soartei, care pusese laolaltă acest copil cu un asemenea om? Există, așadar, și lanțuri pentru doi făurite în cer? Oare lui Dumnezeu îi place să împerecheze îngerul cu demonul? Crima și nevinovăția pot, așadar, să fie tovarășe de locuință în ocna tainică a mizeriei? În această perindere de osândiți (aceasta fiind soarta omenească), doua frunți pot trece una pe lângă alta, una neștiutoare, alta înfricoșată, una scăldată în lumina dumnezeiască a zorilor, alta vestejită pentru totdeauna de licărirea unui fulger veșnic?

Cine a putut hotărî o astfel de împerechere neînțeleasă? În ce fel, datorită cărei minuni s-a putut înfiripa conviețuirea acestui înger cu bătrânul ocnaș? Cine a putut lega mielul de lup și, lucru mai de neînțeles, pe lup de miel? Pentru că lupul îl iubea pe miel, pentru că ființa sălbatică o adora pe ființa slabă, pentru că, timp de nouă ani, îngerul se sprijinise de monstru. Copilăria și adolescența Cosetei, nașterea ei, creșterea ei feciorelnică către viață și soare fuseseră ocrotite de un devotament hâd. Aici întrebările se desfăceau în mii de alte întrebări neînțelese. În adâncul prăpastiilor se deschideau alte prăpăstii, și Marius nu se mai putea apleca asupra lui Jean Valjean fără să amețească. Cine era acest om? O prăpastie?

Leadership: Ești în stare să te încadrezi în niște contexte dominate de aspecte secundare ale vieții, fără să accepți o limitare de tip "fapt circumstanțial" din partea unei realități ce se arată în diferite înfățișări?

Tot ceea ce trăim în diferite momente ale vieții, mai ales în acele contexte care care suntem dispuși să acceptăm o limitare a propriilor capacități de integrare socială, intră în componența noastră. Iar prin orice tip de imagine pe care ne-o creem despre noi înșine, fie bună sau rea, ne împărtășim intenția cu care ne-am format acea imagine.

Imaginile nu rămân mult timp în sfera noastră de luare a deciziilor, ci se transferă în exterior, spre surprinderea unei lumi întregi. Aici, Dumnezeu are ultimul cuvânt de spus, iar ceea ce vedem la noi înșine, este ceea ce trebuie să simțim (cât mai acut) ca să luptăm pentru schimbare. De fapt, niciodată Dumnezeu nu lasă lucrurile să se desfășoare în tihnă.

Nici una dintre imaginile pe care le vedem la noi înșine nu este neutră, nicio simțire nu este doar circumstanțială, ci dinainte așezată de Dumnezeu în ființa noastră, nu ca să ne răzvrătim asupra LUI, ci tocmai ca să căpătăm acea fărâmă de înțelepciune pe care nu ne-o pot da cărțile. Dar oare putem să căpătăm acea încredere în sine pe care ne-o dorim, atunci când avem o imagine proastă despre noi înșine? Poate că este foarte adevărat ce spunea cineva pe web: *"A nu ne lasă prinși în drama dezamăgirii înseamnă să fim deschiși să vedem și dincolo de aparențe, să căpătăm acea flexibilitate în raport cu viața."*

Şi chiar dacă în spatele fiecărei imagini există o intenție, o formă fundamentală a vinovăției care cuprinde toată capacitatea spirituală a individului, cum se vorbește în plan religios, există totuși un duh care va încerca să te însuflețească. Nu mă refer în mod special la un duh ca la o fantomă care se ocupă cu înșelarea omului, manifestându-se în diverse zgomote, mirosuri, mișcări de obiecte și așa mai departe. Ci mă refer la o concentrare de energie care îți directionează sufletul și mintea în direcția unui mod de viață mai sustenabil, iar totul pornește de la alegerea unor alternative: să crezi în ceea ce este etern în interiorul tău, să crezi în ceea ce încă nu poți vedea, sau să crezi în ceea ce nu există.

Leadership: Poți să privești încrezător viitorul din prisma acelei imagini de sine pe care viața ți-o conturează prin trăirea experiențelor afectiv-emoționale și acționale, ghidându-te după înțelesul unei viziuni care are în centru voia lui Dumnezeu?

Dumnezeu este o imagine sau o asemănare cu ceva perceput, dar nu fizic existent în mediul activ. Iar Jean Valjean părea fix opusul, un necunoscut bine asumat în plan fizic, dar la fel de impunător ca Diavolul. Iar Marius, este ușor de înțeles de ce era atât de neîncrezător, fiindcă mai mult părea să se adâncească într-un necunoscut pe care nimeni nu avea curajul să-l abordeze, un necunoscut care îi aducea o groază de stări și semne de întrebare. Or acest necunoscut nu era alimentat de vreun motor al dorinței de aventură, ci de o baterie de înaltă tensiune care se încarcă din izvorul sfânt al vieții, numită: ambiguitate.

Există un spirit în care a fost creată imaginea binelui, înfățișând omul în acea ipostază de înger, și toate imaginile cu care ne confruntăm sunt încărcate de acest spirit. Dar cine hotărăște imaginea în care se integrează un spirit? Tu, în final, receptezi în ființa ta spiritul în care a fost creată o imagine, chiar dacă spiritul nu-ți dă ordine, dar nu-ți dă nici puterea de a nu-ți pierde speranța că într-o bună zi ai să ajungi unde dorești, pentru ca apoi să înțelegi totul.

Chiar în spatele imaginii pe care și-o creează omul, pe care o vedem în tot mereu chiar oglindirea noastră, există o intenție, pentru că în spatele imaginii există o persoană care vorbește prin sentimente inspirate.

Cu toate astea, contează foarte mult ce anume privim din prisma imaginii de sine pe care viața ne-o conturează prin trăirea experiențelor afectiv-emoționale și acționale, pentru că atunci când privim ceva se imprimă în noi realitatea acelei imagini. Am putea spune că se îmbibă în noi intenția care stă în spatele imaginii. Cred că imaginea însăși are această funcție de limbaj, fiindcă îți transmite o anumită învățătură despre oameni, sau o concluzie esențială referitoare la credință: *"tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu."*

Înainte de a utiliza realitatea augmentată în leadership te vei simți deseori pus în fața acelei imagini a vulnerabilității care devine imaginea lui Dumnezeu prin aceea că omul poate avea mai multe fețe, bune sau rele, în funcție de înțelesul pe care îl dai vieții, dar și propriei imagini de sine.

În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii, asta dacă înțelegi că în orice capitol al vieții se interpune mesajul neclar al lui Dumnezeu, și că în ciuda tuturor aparențelor vieții trebuie să-ți păstrezi pacea sufletească. Nu uita că tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.

*** Notă:** Victor Hugo, *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură și artă, 1964.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-adancul-prapastiilor-se-deschid-alte-prapastii.html

În apărarea acuzatului

On Octombrie 17, 2010

Dezvoltă-ți capacitatea de a transmite oamenilor o nouă înțelegere asupra valorilor tale, reconsiderându-ți atitudinea și poziția față de ei.

Ca ființe umane, care în esență vrem să acționăm cu dreptate, prin credință, cu o gândire pozitivă, nu vrem să vătămăm în niciun fel pe alții. Nici moral, nici fizic. Suntem caracterizați de o complexitate a pasiunilor, sentimentelor și valorilor umane, în acceptarea sau respingerea cărora avem puterea de a alege, încercăm să ne folosim de ele cât de bine putem, în ciuda oricăror obstacole sau oricăror slăbiciuni pe care le avem.

Dar Joe Black (personajul principal din filmul " *Meet Joe Black* ") era mai mult un spirit malefic, decât ființă umană. Era Prințul Întunericului care doar luase o înfățișare umană. El nu-și putea da seama de sentimentele care îi animă pe oameni, de trăirile care îi încearcă în momentele grele, de nevoile lor stringente, de gândurile lor. El nu putea să ierte, nu putea să uite, nu simțea durerea, nu simțea plăcerea, nici iubirea, nu știa ce este bucuria, nici tristețea, nici lacrimile.

Până când o bătrână bolnavă, înzestrată cu o capacitate deosebită de a distinge trăsăturile ascunse ale oamenilor, a recunoscut firea lui adevărată. Cine i-a dat dreptul să-și azvârle ochii în adâncul sufletului său? Nimeni. Dar cu cât vedea mai limpede în el, cu atât sporea mai mult sentimentul ei de insecuritate.

- Locul tău nu e aici domnule. Întoarce-te de unde ai venit. Şi ia-mă cu tine. Sunt prea bolnavă, suferința îmi este prea mare, nu mai vreau să trăiesc. Ia-mă cu tine domnule !

Leadership: Poți să rămâi departe de pragul de sus al puterii de a suporta adversitățile unei vieți care nu te întreabă dacă ești pregătit s-o suporți, ci te grăbește să-ți judeci faptele cu justețe?

Şi atunci, la auzul vorbelor ei, pentru prima oară în Joe Black ceva a prins viață. Învăluit brusc de un sentiment puternic de vinovăție, el și-a schimbat întreaga viziune asupra vieții, asupra lumii și a oamenilor. Şi-a dat seama că locul lui nu era între oameni. Prințul întunericului nu poate face lumină acolo unde nu e niciuna, nu poate să apere o cauză acolo unde nu există speranță.

Joe Black se simțea ca un acuzat de crimă care era incapabil să-și asigure propria lui apărare. Trebuia să rezolve această problemă cum putea, potrivit convingerilor sale, fără a cere ajutorul nimănui. Cum? Reconsiderându-și poziția față de oameni, modul de acțiune și planurile.

Dar ce se poate spune despre tine? Pe tine ce te caracterizează? Există vreun aspect care i-ar putea face pe ceilalți să bănuiască că e ceva în neregulă la tine? Care este acel lucru pe care tu nu-l percepi la tine, și pe care doar ceilalți reușesc să-l observe? Dacă da, tu cum vei rezolva această problemă?

Leadership: A suporta adversitățile vieții înseamnă să ai puterea de a accepta fatalitatea unui destin guvernat de voința de putere?

Leadership-ul se află în relație directă cu capacitatea de a influența natura oamenilor. Pentru ca influența ta să fie maximă, trebuie să sesizezi de timpuriu existența acelui "punct critic" care îți limitează potențialul și să știi întotdeauna să-ți înfrânezi toate pornirile nesănătoase: ura, disprețul, ostilitatea. Altfel vei ajunge ca Joe Black, te vei simți precum un acuzat care nu poate pleda nevinovat, care nu poate respinge acuzațiile, ci poate doar să-și aștepte judecata.

Așa cum un bun cârmaci oprește nava, ori o face să vireze, spre a ocoli vârtejurile primejdioase pe care vâslașii nu le zăresc – tot așa și potențialul tău de lider, ca să nu se diminueze, și pentru ca influența ta să continue să crească prin intermediul celorlalți, trebuie mai întâi să devii conștient de atitudinea sau mentalitatea primejdioasă pe care ți le creezi și pe care le afișezi, și să le ocolești preocupându-te mai mult de percepțiile oamenilor.

De multe ori, omul care deține puterea nu este același om care poate furniza celorlalți oameni putere. Un lider adevărat acceptă faptul că nicio putere nu poate opri ceva în loc, că nicio putere nu are dreptul să deterioreze demnitatea inegalabilă a persoanei umane, creată de Dumnezeu.

Puterea nu trebuie să prejudicieze demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei sau dreptul ei la alegere.

În apărarea acuzatului marchează începutul unui lung proces de conștiință, atunci când cântărești o problemă morală greu de rezolvat. Tu ești propriul tău avocat, și ai datoria să scoți în evidență orice lucru care poate fi invocat în apărarea ta, fără să încalci sentimentele tale adevărate care te definesc continuu.

Ca să fii declarat nevinovat, ca să ți se șteargă orice circumstanțe atenuante, trebuie să aduci întotdeauna probe solide în apărarea ta. Iar cea mai solidă probă este dată de propria ta capacitate de înțelegere a oamenilor și de ceea ce ești tu cu adevărat.

Dezvoltă-ți capacitatea de a transmite oamenilor o nouă înțelegere asupra valorilor tale, reconsiderându-ți atitudinea și poziția față de ei.

Concluzie: În orice etapă a vieții, orice om poate greși, orice om și mai ales un lider poate fi considerat vinovat de alții, sau poate ajunge să se considere el însuși vinovat de propria lui conștiință. Pentru a fi bine înțeles trebuie să știi să-ți comunici, să-ți exprimi clar poziția și concepțiile, motivația acțiunilor tale, pentru ca ei să poată să te înțeleagă și să te judece corect.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-apararea-acuzatului.html

În căutarea miraculosului

On Noiembrie 03, 2010

Un lider nu se poate impune doar prin superioritatea lui intelectuală, ci oferind dovada strălucită a însușirilor sale de mare artist.

Îmi puneam mari speranțe în faptul că voi ajunge un artist desăvârșit. În adâncul sufletului meu plin de vise, însetat după ceea ce însemna ineditul, după originalitate și inovație, simțeam că sunt în stare să-mi construiesc o carieră și să fac mai mult decât au făcut alți aspiranți la titlul de *"The Greatest artist of all time"* . Acesta era singurul lucru care conta pentru mine. Dar aveam presimțirea că lucrurile n-aveau să fie după voia mea.

Într-o zi m-am așezat lângă maestrul meu, suficient de aproape ca să-l văd cum lucrează, dar suficient de departe pentru a nu-l deranja, căci nimic nu trebuia să-i distragă atenția. Cu toate acestea, în timp ce-l urmăream fără să-l slăbesc din ochi, încercând să asimilez cât multe din șiretlicurile sale picturale, l-am întrebat plin de nerăbdare:

- Oare eu voi putea vreodată să izbutesc să impun un nou ideal despre frumusețe în operele mele, așa cum ai reușit dumneata, și să ajung celebru într-o bună zi?

Maestrul, care vorbea mereu cu însuflețire despre artă pe care o slujea, mi-a răspuns cu liniștea lui netulburată:

- Nicu, trebuie să fii pe deplin maturizat pentru a întreprinde ceva măreț. Iar apoi trebuie să oferi dovada strălucită a însușirilor tale de mare artist.

Leadership: Sensul atribuit creației pe care o reprezinți poate să devină o imagine de ansamblu pentru ceea ce înseamnă impact de tip "EXPRESIVITATE" ?

Un lider își transpune însușirile sale de mare artist în opera pe care o realizează !

În leadership iscusința și experiența personală constituie criterii precumpănitoare. A conduce înseamnă să te concentrezi asupra propriului tău punct de vedere, luând însă în considerare punctul de vedere al celorlalți oameni. Înseamnă să înveți să-ți pui în valoare talentul, uimindu-i pe cei din jur cu însușirile tale alese, reliefate prin intermediul leadershipului pe care îl creezi și îl practici.

Orice fapt perceput prin raportare la însușirile artistice observate la altcineva devine o posibilă transparență, o realitate prin care pătrunzi într-o altă realitate, într-un tărâm al infinitelor analogii și asocieri. Însuflețirea cu care maestrul continua să depene gânduri, memorii, impresii, experiențe, dorințe, întrebări și răspunsuri, ajungea să mă transpună într-un univers plin de frumusețe.

Așa cum abilitatea și flexibilitatea maestrului meu nu încetează să mă uimească, chiar și după atâția ani petrecuți alături de el - tot așa leadershipul tău trebuie să fie consistent, coerent, flexibil, astfel încât oamenii să se lase prinși mereu în puterea ta de vrajă. Să se lase prinși, n-am să spun de curiozitate, ci mai degrabă de interesul bine articulat pe care îl inspiri pentru realizarea unei "opere" de calitate.

Expresivitatea este o formă de prezentare a artei ce conține imagini artistice și figuri de stil prin care transmiți cu forță ideile și sentimentele de care sunt însuflețiți ceilalți oameni. Ea este latentă în stadiul incipient al creației, putând a fi dedusă din prisma experienței cu care îți împletești emoțiile cu reflecțiile referitoare la impactul pe care îl poate produce imaginea finală (rezultată din anumite contexte situaționale).

Leadership: Încerci să dezbraci cămașa concretului perceptibil în căutarea unui ceva mai adânc, mai vast, care vorbește dincolo de inefabil, atunci când te lovești de abundența elementelor compoziționale?

Vei identifica mai ușor sentimentele și gândurile unui artist dacă reușești să identifici elementele compoziționale esențiale în interpretarea unei lucrări, cu ajutorul procedeelor artistice (printre care și figurile de stil).

Aici merită să ne amintim cuvintele scriitorului român, Cornel Ailincăi: *"Fiecare lucru, oricât de umil și oricât de insignifiant sub aparența lui precară ascunde o alteritate. Mergând mai departe, fiecare însușire sensibilă, fiecare formă, culoare, strălucire, textură, materialitate, fiecare nuanțare sau alterare parțială a acestor însușiri poate deveni un loc - o fisură în opacitatea să materială - prin care pătrundem dincolo, într-un tărâm al infinitelor asocieri."*

Arta își are tainele ei, totul e să le cunoști. Pentru ca arta unui artist să ia avânt, el nu trebuie să se mulțumească cu realizarea picturilor simple și grațioase. Tehnica lui poate să atingă un înalt grad de perfecțiune numai dacă își transpune însușirile de mare artist în opera pe care o realizează.

Un mare artist lasă să se întrevadă o victorie a elementelor compoziționale, acea noblețe a finisajului executat magistral din "esențe" de emoție cu ajutorul asocierilor dintre obiectivele de referință și conținuturi, dintre experiențele de viață și variabilele artistice.

Tu ești acceptat pentru însușirile tale creatoare într-o ecuație ce cuprinde toate elementele necesare realizării unei mișcări de căutare și de inițiere în ceva care nu este cunoscut încă în lumea artei?

Așa cum un artist, căutând să-și satisfacă simțul estetic, înnăscut în el, își transpune toate însușirile într-o operă cât mai de calitate - tot așa și liderul, luminat de speranță și credință, bazându-se pe rațiunea și pe posibilitățile sale, trebuie să aplice în munca pe care o realizează însușirile sale creatoare.

Firește, liderul are vise pentru viitorul lui. Rațiunea, ambiția îl pot împinge înainte, dar fără niște însușiri proprii alese, care să întrunească o serie de calități apreciate de oameni - precum viziunea și intuiția, devotamentul și forța emoțională, el nu va reuși să-și impună propriul său model de leadership.

Un lider nu se poate impune doar prin superioritatea sa intelectuală, ci oferind dovada strălucită a însușirilor sale de mare artist. Iar a fi un mare artist înseamnă să te lași purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce rațiunea obișnuită poate sesiza.

Măreția de care trebuie să dea dovadă un artist oglindește însuflețirea cu care el continuă să privească o capodoperă plină de culoare ca și când ar fi întruchiparea determinării și a speranțelor semnificative într-o lume nouă care nu încearcă să uniformizeze și să controleze aspirațiile de natură intelectuală sau spirituală.

În căutarea miraculosului pornește fiecare individ care aspiră la idealuri înalte, respectiv la atingerea titlului de *"The Greatest artist of all time"* . Ceea ce favorizează neîndoielnic această evoluție sunt însușirile sale intelectuale, morale și afective, ce se reflectă în calitatea activității sale - cu ajutorul cărora își realizează cu eficiență propria operă. Ele indică posibilitățile sale certe de reușită.

În căutarea miraculosului, este necesar să depui eforturi susținute în vederea perfecționării și autodepășirii astfel ca "opera" ta să facă dovada strălucită a însușirilor tale de mare artist al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-miraculosului.html

În căutarea Tărâmului de Smarald

On Septembrie 10, 2010

Pune-ţi amprenta fiinţei tale în sufletul oamenilor, astfel încât percepţia lor finală despre tine să fie în acord cu tendinţa lor spre deplina împlinire.

E plăcut să te întâlneşti cu un vechi prieten, să stai cu el la o cafea şi să depeni amintiri. Însă întâlnirea de ieri cu Mihai, a fost una de scurtă durată. Arăta într-adevăr ca un om tulburat de incertitudini şi ruşinat de propria persoană. Acestea sunt cuvintele ce mi le-a împărtăşit cu o mare nemulţumire în suflet:

"A fi fericit înseamnă să nu simţi dezgustul, tristeţea şi sila, şi să te bucuri de razele soarelui care-ţi luminează dimineţile. Dar eu nu mă pot bucura de nimic, nu mă pot relaxa aproape deloc pentru că zilnic trebuie să merg la serviciul acela solicitant şi stresant. În fiecare dimineaţă mi-e o teamă îngrozitoare să deschid ochii. Mă tortureaza ideea că trebuie să mă reîntorc acolo. Te rog să mă crezi, nu mai pot îndura, nu mai pot suporta acest job. De mult timp a început să-mi gonească prin minte ideea să plec, să plec din iadul acesta blestemat.

Nu percep decât un singur cuvânt: Să plec ! Să plec ! Să plec ! Să plec odată de la serviciul acesta, să evadez din închisoarea aceasta în care sunt restricţionat doar la dorinţele personale ale unui şef autoritar; să fug de el cât mai departe, să-mi caut altceva care să mă bucure, care să-mi alunge din inimă acel gust amar al dezamăgirii şi neputinţei. Şi, mai devreme sau mai târziu, chiar am s-o fac: fără să chibzuiesc, fără să dau nicio explicaţie, fără să las în urmă niciun cuvânt de rămas bun, am să plec. Pur şi simplu am să plec. "

Leadership: Tendinţa ta de a judeca o anumită cauză creşte odată cu raportarea ta la conştientizarea instinctului în „EU" al factorului primordial numit "putere de decizie"?

S-a presupus în mod foarte neraţional că actul de protejare a valorii de libertate, care condamnă într-un fel sau altul încercarea liderilor de a modela subalternii după bunul lor plac, reprezintă de fapt încălcarea unui regulament etic - important pentru înţelegerea unei viziuni pragmatice asupra unei realităţi percepute drept etalon de fundamentare a unor strategii de dezvoltare viabile. Total greşit.

Căci, pe de o parte omul poate fi influenţat decisiv doar în măsura în care este dispus să se sacrifice benevol, prin orientarea motivaţiei lui în sens invers direcţiei iniţiale de înaintare spre normalitate. Pe de altă parte, introducerea unor măsuri expansioniste de promovarea a unor practici, regulamente sau politici, exclusiv sub acţiunea unei forţe constante de "aşchiere" a pieselor care întregesc personalitatea, prin intermediul unor indicatori de suprasolicitare, nu face decât să anuleze drepturile dobândite prin educaţie şi calificare, prin asumarea faptului de a munci în folosul altora.

Lumea interioară a unui individ începe să se sfărâme dacă e dominat de sentimentul tristeţii. Cu siguranţă Mihai nu este singurul om copleşit de amarul vieţii, dezgustat de jobul său foarte solicitant şi de toanele şefului care, probabil, trasează nişte sarcini foarte complicate. Singura fericire a celor care se află în situaţia lui Mihai este, inevitabil, să-şi dea demisia şi să-şi găsească altceva mai bun.

Valoarea de sine are ca efect deplin acea formă de manifestare a puterii de decizie legată de ideea de sublim, de demnitate umană, calitate inalienabilă a fiecărei persoane înzestrate cu raţiunea de a servi unui scop mai înalt.

Idealul cel mai indicat al unui om este victoria libertății obținută prin justificarea celor mai rapide mijloace de negare a propriei vulnerabilități.

Nu întotdeauna liderul e întruchiparea unui înger ce-a coborât din rai pentru a veghea asupra ta. Nu întotdeauna îl poți adora ca pe un sfânt ce-a apărut în calea ta ca să-ți înlăture chinul și amarul vieții. Uneori, sau deseori, el îți înșală încrederea, simțămintele, devotamentul, stârnind în inima ta nestatornicie, neliniște și tulburare.

Leadership: Poți să schimbi climatul organizației tale de la „arctic" la „tropical"?

Un lider iscusit aprinde în oameni dorința de a duce la bun sfârșit activitățile pe care le desfășoară, descătușându-le energiile și amplificându-le entuziasmul. În cazul în care unul din subalterni se confruntă cu greutăți, liderul, citindu-i emoțiile și sentimentele, îi ia piatra de pe suflet (care zace cu toată greutatea ei pe prezentul său) și-l ajută să renască.

Un lider iscusit elimină, prin respectarea unei etici în formarea și propagarea de modele și elite, tot ceea ce este apăsător în viața profesională a subalternilor săi, inducând în ei un sentiment de reușită. Nu unul de frustrare sau de nemulțumire. Precum un doctor, el le poartă de grijă oamenilor ca unor bolnavi. Asta face parte din datoriile sale.

Socotim o valoare esențială faptul că sublimul unei ambiții, aceea de a te impune și de a îndrăzni să te manifești ca un om liber, este considerat o formă modificată a frumosului, un exercițiu de autenticitate sustras oricărei condiționări. Şi la fel cum estetica este știința despre frumos, în ea neputând fi încadrată un tratat despre perfecțiune fiindcă este relativă, tot astfel grija de sine nu trebuie să vorbească despre măreție decât dacă o vom privi ca un interes acordat valorificării unor noi teritorii ale războiului dintre ce înseamnă să trăiești rezultatele gândirii altora și ce înseamnă să trăiești în lumea ta.

Pentru că arta succesului și estetica vieții, ca rezultat al creării de sine, înfățișează atât măreția, după cum înfățișează comedia identității, după cum înfățișează tot ceea ce poate constitui un interes acordat eliberării din robia amară a inferiorității față de toți aceia care domină prin poziție și prin rol.

Meritul puterii de decizie al oamenilor aparține liderului care nu se evaluează în conformitate cu modul de a se racorda la vederile lor subiective.

Așa cum un acrobat se impune prin simțul echilibrului și printr-o coordonare motrică deosebită, tot așa și tu, ca să modelezi atitudinea oamenilor, ca să schimbi climatul organizației tale de la „ *arctic* " la „ *tropical* ", trebuie să-ți impui acea prestanță care te face să fii îndrăgit imediat și să adopți un stil de leadership în lumina nevoilor lor.

Pune-ți amprenta ființei tale în sufletul oamenilor, astfel încât percepția lor finală despre tine să fie în acord cu tendința lor spre deplina împlinire.

În căutarea tărâmului de smarald aleargă tot omul. Greu este de găsit. Însă liderului îi revine rolul de a asigura un climat favorabil la locul de muncă, ceea ce permite atât dezvoltarea relațiilor interumane cât și dezvoltarea creativității, creșterea randamentului individual și reducerea stresului profesional.

Toți oamenii au nevoie de o pauză lăuntrică, de o destindere a simțirilor prea puternic încordată. Ei nu pot fi orientați spre performanță atâta timp cât activitățile pe care le desfășoară îi epuizează fizic, dar mai ales psihic.

Clipa cea mai fericită a unui om nu trebuie să fie doar atunci când pășește în companie, ea trebuie să persiste pe toată perioada angajării. Compania trebuie să fie și un fel de refugiu spiritual, o alinare sufletească, un tărâm de smarald în care oamenii să fie străbătuți de acel sublim sentiment de bucurie nemaipomenit, de adevăratul "verde" al speranței, și totodată de siguranță. Atât de îmbătător trebuie să se arate entuziasmul lor acolo încât să-și piardă orice îngrijorare.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-taramului-de-smarald.html

În căutarea unei oaze care nu există

On Aprilie 14, 2015

Controlează profunzimea judecăților de valoare pe care le faci și le transmiți, pătrunzând pe cărările întortocheate ale neînțelesurilor care conferă științei superioritatea netă față de cunoașterea comună.

Eram cuprins de un sentiment intens, în întreaga configurație a clipei izolate de orice conținut, într-un hățiș de sensuri ale existenței vecine cu neființa. Suprafiresc, în răbufnirile nepotolite ale inspirației și inventivității mele caracteristice, în strigătul pasiunii pentru nepătrunsul mister a tot ceea ce poate fi și nu e, totul căpăta valoarea absolutului. Parcă toate muriseră o dată cu înlănțuirea gândurilor mele într-o secvență a transferurilor de înțelesuri implicate în calculul interesului pentru tot ceea ce nu există. Sau, mai bine zis, pentru tot ceea ce există în necunoscut.

Ca un om aflat în semiîntuneric care ascunde un secret bine păstrat, plănuisem atât de multe lucruri pe care să le schimb fără ca nimeni să observe, printr-un noian de informații contradictorii, printre firele de plumb ale negării a tot ceea ce există. Doar astfel aș fi putut fi acolo unde ceva se sfârșește și unde altceva începe să fie. Totul se petrecerea în creierul meu. Ca in orice roman a lui John Fowles.

Asemenea Vrăjitorului din Oz, al cărui meșteșug tainic putea schimba ceva rău în ceva bun, incompletul în complet, în bunăvoința posibilului, intenționam să scot dintr-un scrin o inimă micuță croită din mătase, umplută cu rumeguș și s-o pun mândru acolo unde totul este imposibil, necredibil, nerealizabil. Apoi, prin stimularea impulsurilor de rațiune să perfecționez o mecanică care să-i dea inimii înțelegere și să se potrivească cu ceea ce încercam să proiectez asupra celorlalți. Asta echivala cu descoperirea valențelor mele de semnificare, reprezenta puterea de a fi altfel.

Neîndoielnic, era rostirea din mine, care se înălța către infinit și revenea către sfârșit, la răscrucea dintre artă, deviații și exagerări, ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieți ce seamănă cu o plimbare prin deșert în căutarea unei oaze care nu există.

Totul se putea transforma într-o iluzie, știind că este mijlocul căutării mele în niște circumstanțe de fundal, la limita posibilităților firești ale intuiției pure, cu feluritele ei chipuri de combinare și creare, între spuse și nespuse, a verosimilului și neverosimilului.

Leadership: Te implici în crearea unei realități care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînțelese, prin faptul că tot ceea ce iei drept viziune se dovedește a fi o problemă de interpretare a propriei persoane prin ambiguitate și tăinuire?

Cine vrea să determine imposibilul, din perspectiva numeroaselor posibilități ale formei de a fi, în favoarea aprofundării cunoașterii din alte perspective, în continuarea realității de dincolo de cuvinte, alunecând spre a contrazice principiile acceptate ca fiind adevărate, mai întâi trebuie să-și impună grija pentru plăsmuirile imaginarului, tot așa cum sculptorul creează modele noi și interesante din niște bucăți de piatră aruncate la întâmplare.

Ideea este că stilul de exprimare și profunzimea judecăților de valoare pe care le faci și le transmiți, în ecuația leadershipului care exprimă relația dintre ceea ce gândești și ceea ce ești, trebuie înțeleasă totodată ca știință a tipului de cunoaștere care nu vine doar din rațiune – ci prin simțuri.

Este vorba de o știință a complexelor trăiri încercate în condițiile respectivului tip de cunoaștere, subordonat unui suprafiresc - uneori este închipuire, iar alteori realitate - care creează o evoluție bazată pe fenomenul de căutare și recoltare a informațiilor, urmat de utilizarea și transmiterea lor la un nivel superior de leadership.

Ştiința senzațiilor, a impresiilor, a emoțiilor, a plăsmuirilor, revine frecvent în dimensiunea leadershipului, conform semnificațiilor atribuite unor concepte întemeiate în contact cu imaginarul. Care, deși aparent nu au o corespondență concretă, ci se exprimă printr-un proces de deviații și exagerări, conduc la sădirea unor altfel de convingeri pe care inteligența le folosește în definirea unor noi direcții de gândire. Dar și la definirea unor aspecte de interpretare a ceea ce se poate percepe numai în contradicții, în experiența unicității creatoare.

Leadership: Poți să dai o nouă interpretare propriei creații, venită într-un moment când resursele miezului originar al acesteia par îngreunate de încercarea de reprezentare a complexității imaginarului?

Deoarece cunoașterea obținută prin intermediul plăsmuirilor nu se poate realiza decât la nivelul contactului cu formele inerente ale neverosimilului, rezultă că marele miracol al creației poate fi înțeles totodată ca o știință a formelor de manifestare a gândirii, a formelor de întemeiere a unor sensuri nespuse din sfera existențialului. Ce contribuie la conturarea unor noi puncte de vedere, a unei noi identități, a unei noi orientări, a unei noi abordări a tot ceea ce înseamnă "tainic".

Plăsmuirile minții duc la conturarea unor adevăruri nespuse și dau încredere sporită în pașii ce-i vei face în viitorul atât de incert și schimbător. Iar a te implica într-un real care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînțelese este sinonim cu a intra într-o lume, dincolo de sfera ta de experiență, încercând să faci o schimbare de substanță.

Ceea ce înseamnă că leadershipul, printr-o elasticitate a gândirii, prin posibilitatea de a te hrăni cu „neînțelesuri" și de a te detașa de convingerile conjuncturale, dătătoare de blocaje, pe care le experimentezi prin interacțiune directă cu realul, a căpătat bazele unei construcții de mai mare amploare, de tip „ *If-While-Else*. ."

O nouă interpretare a propriei creației, la răscrucea dintre artă, deviații și exagerări, poate fi tratată ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieți care poate fi caracterizată printr-o conglomerarea de idei total anapoda care duc într-o direcție necunoscută, dar constructivă.

Interpretarea pe care o dau creației mele este în strânsă legătură cu dorința de a ieși în evidență în perspectiva unei extinderi de asocieri și potriviri, în plan epistemologic sau metafizic, astfel încât ceea ce îmi poate conferi unicitate să fie cât mai subiectiv, un fel de idealism arbitrar care nu ia în seamă realitatea pe care omul de rând o vede în jur.

În căutarea unei oaze care nu există evidențiază acea călătorie în necunoscut, privită ca un salt înainte pe scara evoluției universului și creației. Ideea este că ceea ce încerci să constați se află în altă parte, într-o altă formă - dar există, și poate fi folosit drept combustibil pentru a produce schimbarea de mentalitate, propagând noi coordonate ale cunoașterii. Fapt ce implică transformarea modului de gândire prin îmbrățișarea neînțelesului.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-unei-oaze-care-nu-exista.html

În ce constă arta regizorului

On Februarie 01, 2009

Autenticitatea în expresia artistică se naște din echilibrul delicat între veridic și afectiv, în direcția unui înțeles profund și personal al realității umane.

Metoda de lucru a celor doi artiști funcționează perfect, fără asperități. Colaborarea are întotdeauna opt momente succesive precise. Întâi Eisenstein îi arată montajul secvenței. Apoi secvența se cronometrează și regizorul își expune dorințele față de muzică. Își exprimă plastic aceste deziderate: "Iată, aici trebuie să sune așa ca și cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din brațe", sau "să faci să se audă așa cum ai lovi un dop de o sticlă". Prokofiev se arată totdeauna încântat de asemenea indicații plastice.

Apoi compozitorul se întoarce în camera lui de hotel din Alma-Ata, unde transpune cronometrajul notat într-un anumit număr de măsuri în funcție de tempo-ul pe care urmează să-l aibă muzica secvenței. Pe plan se află atunci un metronom, un cronometru și coli nescrise încă, însă cu portativele împărțite în măsuri și mâzgălite cu tot felul de însemnări pe înțelesul lui doar. Odată fixate astfel cu precizie cadrele compoziției, Prokofiev compune muzica ce se înscrie în această rețea de măsuri calculată prealabil.

Leadership: Poți accentua sentimentul de revelație când, în fața unei opere de artă, simți cum inspirația își găsește ecou în propria ta experiență existențială?

Ceea ce artistul va săvârși ulterior, printr-un soi de plăsmuire a ideilor (și informațiilor) receptate prin viziune, nu constituie decât materializarea eficientă a acelui determinant primordial în declanșarea acțiunii creatoare numită inspirație, *Rumatatti Aliudagoss Essaes*, o impulsionare a tuturor aptitudinilor omului, și este manifestată în toate realizările artistice de valoare. Arta devine deci, în privința viziunii artistice, un „fenomen unde simțurile cele mai dezvoltate, precum văzul și auzul (care se manifestă în experiențele existențiale) trebuiesc apreciate după criteriile impuse de raporturile fenomenologice generate de fiecare aceste trei orizonturi: emoție, exprimare și expresivitate.

Mai ales că, fațá-n față cu un motiv tematic precum "smulge unei mame copilul din brațe", arta unui regizor trebuie să-și manifeste preocuparea de a surprinde esența impresionantă a acelui motiv. Așadar, arta, așa cum este ea, determinată prin colaborarea strânsă a mai multor artiști, trebuie să detecteze ce se află ascuns dincolo de înfățișarea exterioară a unui „subiect", deci, cu alte cuvinte, ea trebuie să pătrundă în adâncul misterului pe care subiectul încearcă să-l dezvăluie în mod inovativ.

Arta regizorului constă în a surprinde esența profundă a motivului, dincolo de aparențele exterioare. El trebuie să exploreze complexitatea emoțiilor și să dezvăluie impactul uman al tragediei. Cât despre "pătrunderea în mister", arta devine o cheie care trebuie să permită spectatorilor să pătrundă în misterul suferinței umane. Ea trebuie să provoace spectatorii să reflecte la condiția umană și la tragismul unor situații limită.

Leadership: În căutarea ta de sens, ai descoperit cum arta servește ca o punte între realitatea palpabilă și lumea abstractă a emoțiilor care guvernează existența umană?

Important este faptul că prin explorarea artistică a durerii și a pierderii, regizorul poate oferi publicului o experiență cathartică. Emoțiile provocate de spectacol pot contribui la vindecarea emoțională și la o mai bună înțelegere a condiției umane. Arta nu este doar o formă de divertisment, ci are și un rol social important. Prin abordarea unor teme sensibile, ea poate

contribui la conștientizarea problemelor sociale și la stimularea dialogului public.

Este greu să pătrunzi în misterul suferinței umane, iar arta regizorului constă în facilitarea înțelegerii acestei profunde trăiri. Există numeroase exemple de filme care au abordat cu succes acest motiv tematic, precum "Schindler's List", "Requiem for a Dream" sau "Grave of the Fireflies". În muzica compusă pentru oricare scenariu din aceste filme, suferința umană a fost reprezentată de tonalități obscure, progresii de acorduri enigmatice și utilizarea instrumentelor cu sunete profunde sau etere, care au adaugat o atmosferă enigmatică și neliniștitoare.

Ceea ce artistul va săvârși ulterior, adică "plăsmuirea totală" care încearcă o revelare a misterului, generând emoții intense în bula cărora regăsim erotism și violență, iubire sau ură, nu constituie decât o manifestare metaforică a acelui determinant primordial al cărui impact influențează toate aspectele creației. Întâlnim aici un fenomen de acomodare a misterului cu înțelegerea subiectivă, pe o cale alternativă: interceptarea semnelor vitale și relansarea lor metaforică, prin actul unui reinterpretări creatoare. În mod lapidar s-ar putea spune că punctul în care trebuie să ajungă creația, printr-un soi de metaforă a misterului, referitor la orice subiect cules din viața reală, trebuie să îmbrace veșminte metaforice în această reinterpretare creatoare.

Leadership: Ai conștientizat vreodată că, prin intermediul propriilor tale interpretări, ești invitat să evaluezi opera de artă într-un mod unic, explorând tensiunile și emoțiile ascunse în spatele fiecărui motiv existențial?

În inima acestui proces de colaborare, în care metoda de lucru și tempo-ul creativ al lui Eisenstein și Prokofiev funcționează într-o sincronizare perfectă, descoperim esența plăsmuirii artistice. Arta, așadar, nu mai este doar un fenomen singular, ci devine un dialog dinamic între viziuni, un montaj al secvențelor emoționale și simbolice ce compun peisajul interior al creatorilor. Pe acest fundal al interdisciplinarității, unde muzica și imaginea se împletesc, simțurile noastre sunt invitate să evalueze opera de artă prin prisma unei plasticități emoționale și a unui simbolism profund, ce transcende cadrele compoziției obișnuite.

Comunicarea eficientă și colaborarea creativă dintre cei doi artiști evidențiază o preocupare constantă de a pătrunde dincolo de suprafața vizibilă a realității, de a explora tensiunea și emoția ascunse în adâncul misterului fiecărui motiv tematic. Astfel, creația lor comună devine o interpretare curajoasă, o receptare a misterului prin lentila unei viziuni artistice îndrăznețe, redând vieții semnele vitale ale umanității printr-o reeditare metaforică care exprimă, într-un mod unic, complexitatea experienței umane.

Prin intermediul artei, văzută ca o punte între diverse forme de expresie, poți să-ți depășești limitele expresiei individuale, oferind o interpretare complexă a vieții. Iar pentru ca artă să se transforme într-un limbaj universal al emoțiilor, ea trebuie să depășească barierele culturale și să atingă corzile sensibile ale oamenilor din diferite medii și contexte.

Arta regizorului constă în a transforma un motiv tematic dureros într-o operă de artă semnificativă și emoționantă. Prin sensibilitate, colaborare și inovație, regizorul poate crea o experiență artistică care provoacă spectatorii, îi emoționează și îi face să reflecteze la complexitatea vieții. De fapt, regizorul trebuie să găsească un echilibru între realism și sensibilitate, evitând melodramatismul și sentimentalismul excesiv.

*** Notă:** Barna, Ion - *Eisenstein*, Editura Tineretului, 1966.

În fața oglinzii ne vedem pe noi înșine

On Aprilie 06, 2008

Concentrează-ți sfera acțiunii de construire a sinelui asupra a ceea ce stă la baza existenței tale, așa încât imaginea ta reflectată într-o oglindă să treacă prin focarul unei corespondențe cu spiritualitatea.

Facem o asemănare în oglindă? Tu spui ce crezi despre mine. Şi eu despre tine. Te încumeți să joci acest joc, chiar dacă nu nimerim complet adevărul celuilalt? Vrei? Desigur. Începe tu, ideea a fost a ta, deci ai întâietate. Bine. Nu îmi e greu. Însă după ce termin aștept să-mi spui tu. Îți dai cuvântul?

Promit să fiu sincer, și totodată imparțial. Ştiu că este greu să fii o oglindă, dar dacă reușești să îți reflectezi personalitatea în altcineva, împărtășind adevărurile lăuntricului tău, atunci poate că raza care trece prin focarul principal al oglinzii s-ar întoarce tot în mediul din care au provenit, în sufletul amândurora.

Bine. Părerea mea. Mai întâi, cred că ești foarte organizat în ce faci și asta dintr-o disciplină anume. Când ți se impune ceva refuzi, nu faci decât dacă este în acord cu personalitatea ta. Ai un suflet bun și ești poate prea meticulos, inclusiv în a-ți așeza stările, care fiind prea înalte nu rezonează cu orișicine. Îți place să ai libertate de gândire, de mișcare, să fii tu însuți, mereu în largul tău. Armonia fizică și mai ales cea spirituală cu o persoană te-ar face împlinit, însă nu le-ai descoperit la o persoană simultan. Singurătatea nu îți place și cu toate acestea e starea ta naturală. Ai vrea o schimbare, însă mai întâi aceasta trebuie să apară și cumva să fii nevoit să o accepți, pentru că simți că viața ta este ca și cum ai merge contra curentului. În sfârșit, îți plac lucrurile făcute de tine, ești disciplinat, nu ești ranchiunos și dacă ai fi iubit cu adevărat ai simți că ești un întreg. Punct.

Spiritualitatea este rezultatul punctului în care sinele tău întâlnește exteriorul prin intermediul unei mărturisiri care nu se întoarce împotriva ta.

Ha, ha. Credeam că îmi vei spune totul încă de la copilărie la maturitate. Da, e ok ce-ai precizat despre mine. Mai puțin chestia asta cu "viața dusă contra curentului". De fapt, cred că viața merge fix cum trebuie, doar că nu se împlinește totul atât de repede cum vreau eu. Pe alte planuri merge super bine, tot înainte, dar mna, la alte capitole sunt în urma tare de tot...Şi ai uitat de Univers, această raționalitate a Creației colosale care mă controlează, oricât aș încerca eu să schimb lucrurile. De aceea nici nu mă agit...degeaba mă agit...las totul să se petreacă. Ok, deci îți dau 9,50 pentru prezentarea profilului meu psihologic și sentimental. Puteai să te faci psiholog...

Asemănările și diferențele integrate în oglinzile noastre sunt componente optice care funcționează bine pe baza reflecției dintre fluxul gândurilor și posibilitatea de a le exprima fluent. Ele permit propagarea "luminii" revelatoare după direcția dorită de un univers straniu, în drumul rectiliniu de propagare a unor cauze și efecte vizibile în fiecare etapă a vieții noastre. Trebuie doar să ne mărturisim unii altora adevărurile care ne pot trezi la realitatea augmentată, în contextul cultului universului despre supraviețuirea și destinul omului în lume.

Leadership: Imaginea pe care ți-o formezi despre "iluminare" este afectată din cauza diferenței dintre fluxul gândurilor și posibilitatea de a le exprima fluent în contextul căutării celuilalt în sfera de percepție a sinelui?

Acum e rândul meu. Ce am de spus despre TINE? În primul rând sunt ferm convins că ești în

strânsă legătură cu o altă persoană care mă admiră nespus (poți fi o prietenă bună, sau o rudă apropiată), deci nu ești tu cu adevărat cea care pretinzi că ești.

Apoi, cred că ești o persoană foarte citită, îndrăgostită de poezii (ceea ce denotă romantism, delicatețe, visare). Nu cred de nicio culoare că ești măritată, fiindcă niciun om căsătorit nu stă pe Facebook în fiecare zi la ore atât de târzii. Mai cred că ești o persoană emotivă, și puțin cam timidă, aici pe Facebook vorbești mult, în realitate ești cam tăcută (mai ales față de cineva ca mine). Cu prietenele tale te simți în largul tău. Şi tind să cred că ai o frică de ceva, nu știu, gen să nu fii părăsită sau înșelată.

Ești o fire posesivă, iar asta de obicei se întâmplă la persoanele singure, care nu au avut parte de atașament din partea cuiva. Adesea te superi repede din nimica toată. Ai vrea să ai o viață romantică și provocatoare în același timp, dar nici nu faci un pas înainte pentru asta, până și sărutul te sperie. Mai în glumă, mai în serios, dar așa este. De asemenea, ești la curent cu noutățile. Ai un suflet bun, dar viața te-a amărât oleacă mai mult. Vrei iubire, dar nu ești pregătită s-o primești. Cam atât aș avea de spus despre tine. Greșesc undeva?

Iluminarea este o perpetuă căutare a adevărului despre lume și univers pe care credem că-l găsim atunci când ne găsim ghidul moral și sufletesc în altcineva asemănător nouă, sau atunci când ne mărturisim adevărurile care ne forțează să fim noi înșine. Astfel, sfera de percepție a sinelui poate fi corelată cu imaginile obiectelor luminoase pe care le formează oglinzile sferice, cu referire la acea parte automată a fiecărei ființe umane care permite celorlalți să se alinieze unei cauze comune, în structura unei ordini armonice prestabilite.

Explorează universul în realitatea augmentată, și prezint-o cu toate „finețurile" aferente, poți?

Leadership: Sfera de extindere a sinelui tău, bazat pe spiritual, permite orientarea imaginii care te reprezintă în direcția unei activități cu impact "eliberator" al cărui unghi de incidență poate fi modificat în anumite valori?

Oglinda, ca marcă a mărturisirilor discrete și sincere, este partea esențială a unei activități cu impact "eliberator" al cărui unghi de incidență poate fi modificat în anumite valori: puterea de a-ți asuma cine ești cu adevărat și curajul de a te accepta așa cum ești. Imaginea care te reprezintă în lume, sau în fața oglinzii, este ceea ce îndrăznești să afirmi despre tine fără să te simți copleșit de ceea ce se întâmplă în viața ta, fără să te simți vinovat din cauză că ai fi putut fi altcineva și n-ai reușit să fii.

Bine, acum pot răspunde la punctul tău de vedere? Jur că nu te cunosc și nu cunosc pe nimeni din cei apropiați ție. Simpla asociere pe care o faci tu e doar o pură întâmplare. Este adevărat ce ai spus la un moment dat. Însă ai nimerit, ai avut noroc. Dar mai departe trebuie să știi că sunt măritată...eu și soțul meu nu suntem genul să ne sufocăm...avem loc în casă...suficient. Da, deci m-am apropiat de adevăr. Nu sunt emotivă. Deloc. Sunt foarte tranșantă. Cine mă cunoaște știe. Dimpotrivă, sunt prea bătăioasă.

Astea fiind spuse, oglinda noastră se potrivește perfect, nu se aburește odată cu trecerea timpului, chiar dacă ideile noastre se schimbă. Ea afișează în mod evident lucrurile în care credem. Oglinda nu schimbă felul în care vedem lumea, și pe noi înșine cuprinși în călătoria spre lumină, spre izvorul vieții, spre sursa ei divină. Poate că inima noastră încă își caută o comoară de care să se lipească, în care să își găsească liniștea. În fața oglinzii ne arătăm demnitatea. În fața oglinzii ne găsim liniștea. În fața oglinzii ne vedem pe noi înșine ca pe o singură entitate, ca pe o singură imagine. Şi numai în fața oglinzii adăugăm însemnări cu ușurință...

Oglinda, ca ipostază a Adevărului pe care îl surprindem în raport de individualitate,

simbolizează partea superioară a omului ce iese în evidență din raportului sinelui cu Celălalt și al Celuilalt cu Același.

În fața oglinzii ne vedem pe noi înșine ori de câte ori încercăm să ne cunoaștem mai bine sau să depășim anumite tipare și obstacole personale. Am învățat, conversând cu Ioana Sarah, că pot fi același eu pe care o să-l revăd și mâine, chiar dacă Dumnezeu nu m-a creat perfect, ci doar mi-a cizelat spiritul să fie o formă de conștiință curată.

Amin.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fata-oglinzii-ne-vedem-pe-noi-insine.html

În fața tăcerii veșnice

On Mai 03, 2015

Măsoară-ți caracterul pe baza modului cum ești recepționat de cei din jur, ținând seama de cerința de a trăi cu tine însuți în numele slujirii unei lumi pierdute.

Mercedes se schimbase mult. Şi asta nu din pricină că în timpul când fusese în culmea bogăției s-ar fi fălit cu fastul trufaș care înlătură în mod vădit urmele stării sociale și face să nu mai recunoști femeia de altădată ce-ți apare sub veșminte mai simple. Şi nici pentru că ar fi căzut în starea jalnică de a fi silită să poarte veșmintele sărăciei. Nu. Mercedes părea schimbată pentru că nu-i mai străluceau ochii, pentru că gura nu-i mai zâmbea, pentru că, în sfârșit, o stingherie necurmată îi oprea pe buze cuvintele pe care altădată mintea ei ageră o făcea să le rostească fără zăbavă.

Mercedes nu cunoscuse niciodată adevărata mizerie. În tinerețea ei, ea vorbise adeseori despre sărăcie, dar asta este cu totul altceva. Nevoia și necesitatea sunt două cuvinte asemănătoare și care totuși sunt tare departe unul de celălalt. Dar nu sărăcia îi vestejise mintea acestei femei, și nici lipsa de curaj nu făcuse ca sărăcia să i se pară apăsătoare.

Coborâtă din lumea unde trăise, pierdută în lumea pe care și-o alesese acum, asemenea acelora ce ies dintr-un salon iluminat feeric, ca să pășească dintr-o dată în beznă, Mercedes părea o regină descinsă din palat într-o colibă, o regină având doar cât îi trebuia ca să nu moară de foame, nerecunoscându-și nici vasele de lut pe care era silită să le aducă ea însăși la masă, și nici culcușul sărăcăcios care îi înlocuise patul. În preajmă nu vedea decât lucruri întristătoare… În fața tăcerii acesteia veșnice, simțea că amețește așa cum simte călătorul ajuns la marginea unei prăpăstii. *

Leadership: Te supui unui proces de cunoaștere care își jalonează parcursul prin ignoranța de a nu vedea decât fațeta realității care îți convine?

Deși opuse ca tendință de evaluare personală, cunoașterea a ceea ce ai fost și cunoașterea a ceea ce ai devenit, pe planuri și etape diferite ale unui proces care și-a jalonat parcursul prin ignoranța de a nu vedea decât fațeta realității care îți convine, în alcătuirea cărora nu mai revii decât atunci când viața te lasă „baltă", conduc la realizarea unei aspre cerințe de leadership: cerința de a trăi cu tine însuți în sfârșit.

Sfârșitul măreției în numele slujirii unei lumi pierdute, izolat într-un adevăr concentrat pe durere și limitare, are ca punct de maximă importanță disponibilitatea de a accepta o realitate apăsătoare ca pe un fapt ireductibil în urma consecințelor evenimentelor la care ai asistat nepăsător. Un om care se învrednicește de un asemenea sfârșit, complăcându-se într-o suferință prelungită, evident că nu-și poate accepta condiția ca pe un destin superior, dar își poate găsi un sens prin încercarea de a se împăca cu propria conștiință.

Relația dintre destin și acceptarea condiției de finitudine, o alianță în sine, compusă atât din năzuințe cât și nemotivare, poate explica aparenta contradicție la care ajunge individul în încercarea de a se autoevalua prin prisma modului cum este recepționat de lume. Când nu mai ești atent la ceea ce răspunde unor trebuințe ale naturii tale, deci atunci când ești nepăsător cu tine însuți, începi să captivezi atenția celorlalți ca un criteriu al felului tău de spirit, al dispoziției sufletești de a te mulțumi cu puțin.

În realitate nu este vorba de o contradicție, ci numai de două modalități diferite de vizualizare a propriei ființe. Prima, în ipostaza de om răsfățat, care a fost învățat să obțină

totul prea ușor, fără să se implice cu adevărat în vreun aspect important al vieții, ca un soi de lașitate dulceagă, conservatoare prin ignoranță și duplicitate în asumarea unor preferințe sau unor responsabilități majore. Iar cea de-a doua, drept consecință, în ipostaza de adversitate, ca fiind un om complet nerealizat.

Leadership: Vii în întâmpinarea nevoilor tale de individualizare prin prisma poziționării tale într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepție fatalistă despre viață?

Atitudinea ta de vinovăție înscrisă într-un proces de interferență dintre trăirile și acțiunile amplificate de hazard, duce la un rezultat aferent: respingerea a tot ce este pe gustul tău, îndepărtarea de tot ceea ce te însuflețește. Producerea relevanței în a scoate în evidență lacunele propriei mentalități, ca o scurtă analiză comparativă cu situația existentă, trebuie să genereze un motiv de care să-ți legi suferința și s-o anuleze, cum ar fi acela de a nu ceda în fața insistențelor conștiinței de a te delimita de lumea din jur.

Așadar, leadershipul trebuie să fie, în anumită măsură, măsura regularității, a ordinii în ceea ce privește formarea ta și a valorilor tale esențiale, în așa fel încât să preîntâmpini căderea în abisul vinovăției, al trufiei sau al preamăririi de sine. A te poziționa într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepție fatalistă despre viață înseamnă să-ți orientezi interesul spre limitele unei obiectivități autoimpuse, renunțând la ceea ce e important și valoros sufletește.

Să poți recunoaște că ai și greșit, să vrei să te schimbi și să o faci înainte de a fi prea târziu. Mai întâi în planul conceperii unei noi lumi, respectiv în faza de proiect mental al vieții tale ascunse. Apoi, în cel al realizării concrete a sensului autenticității tale, prin intervenția directă a hazardului, a întâmplătorului și a neașteptatului, având uneori funcție de „trezire" sau de „reamintire", apoi să acționezi în direcția demnității.

Aceasta este condiția unui leadership transformațional care servește ca suport al devenirii și al puterii de a te depărta de marginea prăpastiei vieții, prin asumarea suferinței sau a fericirii: să știi să te autoapreciezi în funcție de dorința de ieșire din limitele conștiinței individuale.

Înainte de a regla nivelul de încredere al celorlalți în tine, măsoară-ți parcursul existențial experimentând acceptarea condiției de prezență care poate fi uitată.

În fața tăcerii veșnice se va situa omul care nu a cunoscut niciodată decât acea latură a realității care îi convine lui, pe care și-a imaginat-o, a conștientizat-o, dar nu a trăit-o niciodată. Capacitatea de a percepe o realitate diferită, mergând uneori mână în mână cu orgoliul de a o înfrunta, și tăria de a deveni acea realitate, sunt două noțiuni asemănătoare. Dar care totuși sunt tare departe una de cealaltă.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fata-tacerii-vesnice.html

În fiecare zi mă gândesc la mine

On Aprilie 14, 2021

Încearcă să-ți descoperi vederea interioară dincolo de granițele propriei tale căutări, prin prisma a ceea ce are arta de ascuns în ea privitor la un univers care se autoconstruiește și se autoalimentează evolutiv din propriile resurse.

În fiecare zi mă gândesc la mine. Îmi pun întrebări parcă tot mai încuietoare, care aduc în atenție acea predilecție a artistului pentru tot ce este în perpetuă schimbare, mișcare, pentru tot ce este trecător, tranzitoriu. Uneori, printr-o stranie cunoaștere, mă socotesc prizonierul altei lumi, mai spectaculoasă, descrisă în atâtea cărți cu mistică orientală, ea putând fi admirată numai într-un tablou al artistului fără nume.

Şi ca orice intrare în altă lume, unde fiecare zi este diferită de cealaltă, prizonieratul meu fiind mai spectaculos prin farmecul existenței irealizabile tehnic în această lume, mă delectez cu maxima cunoaștere izvorâtă parcă din viziunea unui regizor destoinic, obișnuit să lege actorul de decor, filmându-l în contra-plonjeu, în decupajul altor vremuri.

Astfel este lumea mea, ea străbate cât mai profund orizontul unei închipuiri create cu o uimitoare înălțare spre sublim. Este o sesizare de natură intelectuală ce face referire la modul în care artistul jonglează cu elementele lumii nevăzute, pentru a scoate în evidență complexitatea dialogului cu acea operă de artă care îți revitalizează curajul de a crede că dincolo de realitate există ceva frumos, sublim, divin.

Totuși, de ce sunt neliniștit? Fiindcă simt permanent prezența a ceva diferit de mine înăuntrul meu, ceva care mă ancorează într-un "Eu-Origine-Ireal" care se cere interpretat cu minuțiozitate și deplină înțelepciune pentru a fi pe deplin cuprins în opera unei gândiri numite *Tranormhisys* . Ea semnifică vibrația punctului corespondent din microcosmosul ființei umane recreată prin cuvinte, direct și indirect, prin pilde, prin tăceri, prin felul în care artistul reușește să țeasă contextul-suport pentru noțiunile exprimate aleator.

Atât este de întortocheată gândirea mea, tot gândindu-mă la mine, încât uit adesea de trăirea și simțirea întregii substanțialități a operei.

Leadership: Poți să-ți schimbi viziunea cu privire la actul de a face artă, înțelegând că de fapt ai putea să fii cunoscut sub mai multe tipuri de ființă?

O observație preliminară. Prin ceea ce eu însumi sesizez la mine, fiind vorba de o lume mult mai evoluată decât pare la prima vedere, în caz că am deplină încredere în anvergura cosmică a unei geneze permanente, înțeleg că de fapt aș putea să fiu cunoscut sub mai multe tipuri de ființă: una fără de sfârșit, una inaccesibilă care nu comunică personal cu nimeni și una care lucrează în lume, însă nu direct, ci indirect, prin energii. Aici arta are un cuvânt greu de spus: ceea ce mă poate face să înțeleg ceea ce trăiesc, nu are comparații și variații în această lume.

Iar dacă structura sofisticată a creierului meu se concentrează în jurul trăsăturilor definitorii ale artei, procesul de creație și actul creat, atunci este de la sine înțeles faptul că tot ceea ce gândesc sugerează dorința devoratoare a artistului de a-și converti viziunea realist-fantastică în noi simboluri, metafore sau alegorii. Spun numai că acordarea creierului meu la artă se face în virtutea dispozițiilor firești ale eului original de a înfrunta acea fază a simbolismului care a favorizat nașterea suprarealismului, angajându-mă în forme mai mature de relaționare cu ceea ce se numește *Kriplansetikes* (o dinamică a trăirilor temporare plasate într-o

narațiune lirică fabuloasă, imaginară).

Şi ori de câte ori vorbesc despre o minte ce poate fi studiată numai prin știința artei, simt că mă regăsesc în cuvintele lui Patrick Drouot extrase dintr-o carte pur spirituală:

"Deodată, m-am simțit trecând în "turbo". Conștiența mea superioară și alte nivele din mine însumi parcă mă căutau. Dar care "eu" și cine mă căuta? Eu și tot eu, ca și cum diverse părți dispersate din mine însumi se reunificau. În această etapă, încă o dată totul devenea simplu, evident, nu mai aveam corp, existam. Eram ca un satelit artificial pe orbita din jurul Pământului. Eram foarte aproape de această frontieră care separă un univers de altul, o dimensiune de alta... M-am simțit căpătând o dimensiune originală, dimensiunea MEA, aceea pe care am avut-o, pe care o am și o voi avea în eternitate."

Leadership: Poți să consolidezi legătura dintre artă și univers printr-o reflectare asupra căutării unui destin care se lasă citit cu puțină vreme înainte de a fi uitat?

Cred că m-am făcut bine înțeles, chiar dacă înțelesul sinelui meu depășește înțelesul convenției de evitare a alterității, a dublei stări de conștiență prezentă în mai multe lumi. Iar dacă continui să mă învârt în jurul propriei persoane, observând radiațiile luminoase care mă aureolează din toate părțile, în jurul trăsăturilor esențiale ale unei realități unde culoarea sufletului contrabalansează desenul inspirat din atmosfera sugerată de o anumită stare, atunci înclin să privesc o imagine în care invizibilul este reprezentat vizual printr-o metaforă a redescoperirii unui univers paradisiac.

Or, acesta este universul meu, traversat de o minte dibace, inventivă, unită cu o paletă de culori formată din tonuri calde, naturale și delicate, precum roșu, galben și oranj ce pun în evidență o imagine în care oricând mă regăsesc același, și totuși diferit. Iată ce se întâmplă de fapt. Străbat culisele interiorului meu cu gândul de a mă regăsi în profunzime, în artă, în știință, în aceeași stare și situație, în momentul deschiderii capsulei timpului. Așadar, mă folosesc de cunoștinte metafizice pentru a înțelege pe cât posibil acest fenomen de cugetare mai măreață decât măreția însăși.

În același timp, am învățat să fiu altcineva, cu mult diferit de acel cineva care necontenit îmi șoptește să rămân același. Am învățat că numai în temeiul logicii frumosului, în care metafora are un rol principal, se găsește unitatea propriei mele ființe care, de asemenea, este o parte din "Odiseea" în căutarea Marii Opere Alchimice (aflată sub semnul Misterului Sacru).

Chiar dacă într-o bună zi voi fi uitat în această lume, chiar dacă cuvintele mele vor fi date uitării fără de vină, iar dacă uitarea va lua amploarea unei descensiuni într-un teritoriu obscur, măcar am credința să cred că universul mi-a venit în întâmpinare. M-am deschis către el și el către mine. Am înțeles că misiunea artei este să fii oglinda unui univers care este de neconceput fără tine.

Așadar, iată concluzia:

Un om care se caută pe sine este un om care se gândește zilnic la sine, ca și cum s-ar gândi la altcineva din umbra unor cuvinte rostite cu fervoare, cu acea greutate profetică cu care numai el este setat să le audă.

În fiecare zi mă gândesc la mine, la fel cum în fiecare zi mă recunosc tot mai mult ca fiind altcineva. Universul mi-a scos în cale un om minunat alături de care am motive să presupun că adevărată plăcere în perceperea artei este calea ce trebuie parcursă pentru a ajunge să fiu eu însumi un univers. Într-o bună zi voi înțelege de ce un Univers infinit poate să se reflecte

într-un singur om, tot atât de complex, determinist și uimitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fiecare-zi-ma-gandesc-la-mine.html

În gol se ascunde plinul

On Decembrie 14, 2008

Adaugă o imensă semnificație leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de valori pe care îl porți în suflet.

Şi de această dată voi începe spunând câteva cuvinte despre celebrul actor român Puiu Călinescu, considerat de mulți critici de film ca fiind chiar unul dintre cei mai talentați actori din lume. La show-ul de televiziune "Profesioniștii", realizatoarea emisiunii, Eugenia Vodă, l-a întrebat pe marele actor, destul de în vârstă:

- Un actor ca dumneavoastră trebuie să fie plin de bani, asta ar crede telespectatorii. Dar eu am văzut cât de modest trăiți. De ce? Ați fost un mare cheltuitor, sau n-ați reușit să strângeți banii?

Iar Puiu Călinescu i-a răspuns:

- Sunt unii care au banii în sânge. Este o boală. A avea bani. Eu merg pe invers. Eu vreau doar atât: să mă ajute Dumnezeu ca poporul să mă iubească. Eu îl iubesc.

Poți aduce un plus de imagine leadershipului tău mulțumindu-te cu puțin, decât să te încrezi într-o dramă a vieții care reușește să te răscolească până în cel mai îndepărtat colțișor din suflet?

Poți să ai puțin, și totuși să fii un om mare. Succesul tău ca lider, îți este practic garantat doar dacă influența pe care o exerciți asupra celorlalți aduce un plus de imagine leadershipului tău. Iar părerea mea este că actorul Puiu Călinescu a vrut să exprime un mare adevăr: "În gol se ascunde plinul". Adică, nu trebuie să fii bogat ca să fii cineva. Poți să ai puțin, și totuși să fii un om mare.

Acesta este unul dintre giuvaierele leadershipului care aliniază practicile, valorile și principiile după care se ghidează oamenii virtuoși. Acest principiu ne permite să luăm decizii înțelepte, să devenim mai încrezători în noi înșine, să apelăm la o gândire limpede, să judecăm mai lucid implicațiile faptelor noastre, să dăm randament în ceea ce facem și să ne îndreptăm pe drumul cel bun.

Un alt lucru foarte important care transpare din vorbele marelui actor este că fiecare dintre noi trebuie să călătorim spre descoperirea sinelui, să împlinim cât mai bine scopul etern al artei de a ne înțelege, de a ne gestiona cât mai bine propria existență, și de a ne transforma în ființe desăvârșite fără să pierdem din vedere idealul de valori pe care îl purtăm în suflet. Călătoria noastră spre redescoperirea de sine poate fi cât se poate de rodnică în ceea ce privește calitatea propriei noastre existențe, fiind unanim recunoscută de ceilalți ca având puterea de a trezi interes prin ea însăși, de a trezi credințe.

Leadershipul tău se măsoară după felul în care îți câștigi existența, sau după felul în care acțiunile îți trădează personalitatea într-un contex de tipul: "Nu te limita doar la ceea ce vezi în fața ta" ?

Se spune că cel care stăpânește sensul vieții unui om, este stăpânul sufletului său. Sau, altfel spus, află ce-și dorește liderul, află care sunt trăirile și emoțiile sale, și vei avea o mare

înrâurire asupra vieții lui, asupra conștiinței sale, asupra leadershipului său. Iar cele mai importante valori ale liderului sunt: compasiunea, empatia, acceptarea de sine, iertarea, spiritualitatea, pacea interioară, înțelegerea.

Mulți "artiști" în ale leadershipului, îndeosebi cei care au demarat la timp schimbarea și au facilitat dezvoltarea propriei lor existențe, transformându-se treptat în oameni desăvârșiți (prin virtute, prin idealuri, prin exemplul personal, insuflând oamenilor din jur aceeași stare de spirit) și-au imaginat mai întâi de toate drumul pe care îl vor parcurge în viață, în carieră. Ei s-au gândit la propria lor dezvoltare, ca lideri, conștientizând faptul că calitatea corespunzătoare de lider nu se rezumă doar la avansarea profesională, ci la maximizarea valorii celor din jur, prin intermediul propriilor lor calități deosebite.

Căci până la urmă viața unui lider desăvârșit vădește o sumă de calități pozitive pe care a dovedit că le posedă din plin, calități pe care a știut să le valorifice și să le scoată la lumină la momentul potrivit.

Cum maximizezi valoarea celor din jurul tău? Cum îți pui în valoare calitățile? Oamenii te urmează prin prisma a ceea ce faci pentru ei? Te urmează pentru ceea ce ești și ceea ce reprezinți? Cum poate câștiga un plus de "vitamine" leadershipul tău?

Vine întotdeauna o vreme când toți lideri ajung să-și pună tot soiul de întrebări legate de suflet, de spiritul uman și de spiritualitate. De obicei acest lucru se întâmplă spre sfârșitul carierei lor, atunci când nu mai pot avansa în funcții. Abia atunci își conturează fiecare niște pași clari prin care încep să-și exprime fără temeri, fără ocolișuri cele mai profunde sentimente. Acest lucru aduce un plus de "vitamine" existenței lor. Aceste vitamine nu sunt altceva decât o sursă de principii, valori și convingeri care pot contribui la formarea și menținerea unei atitudini mentale sănătoase.

Leadership: Te vezi constrâns de circumstanțele extraordinare în care te afli să accepți o realitate care se obiectivează ca o "diferență de sine" în două contexte ale experienței de a fi parte dintr-o schimbare a așteptărilor?

Așa cum toate procesele de ardere din corpul omenesc consumă oxigen, tot astfel toate procesele care asigură evoluția leadershipului tău consumă o parte din stările, trăirile, emoțiile tale, și o mare parte din rezerva ta de "vitamine" – tocmai pentru a putea da o mai bună calitate și stabilitate propriei tale existențe.

În gol se ascunde plinul desemnează acordul dintre tine și leadershipul tău, dintre valorile tale și valorile celorlalți. Atunci când îți dezvolți sinele, care la rândul său se hrănește cu atenția oamenilor, cu emoțiile lor pozitive sau negative, cu fericirea sau nefericirea lor - aprofundezi totodată și leadershipul. Pe măsură ce înveți să folosești emoțiile oamenilor ca pe o trambulină pentru realizarea lucrurilor mărețe, vei putea cu sprijinul lor să-ți dezvolți un sistem coerent de scopuri care să aducă binele în existența ta. Și, în același timp, vei putea să-ți întărești și să-ți valorifici potențialul relațional (care trebuie să se alinieze principiilor de leadership și obligațiilor tale).

Ca în orice alt domeniu, și în leadership profesionalismul este "plinul" care nu totdeauna este însoțit de bogăție materială. Bazat pe competențe, abilități și comportament, el se desăvârșește în timp și depinde de sistemul de valori pe care fiecare dintre noi și l-a format sub influența educației și autoeducației. Liberul arbitru din noi a decis și decide încotro ne îndreptăm și cum să ne alimentăm profesionalismul. Dacă vrem să simțim că nu am trăit degeaba, atunci vom alimenta "plinul" ascuns uneori în "golul" material al existenței noastre, de care depinde supraviețuirea noastră fizică.

De cele mai multe ori, "plinul" profesionalismului umple "golul" material. Dar există totdeauna și situații contrarii.

Tu poți să asiguri stabilitate propriei tale existențe? Cum? Care este scara valorilor pe care le prețuiești în existența ta? Leadershipul tău evoluează datorită valorilor pe care le adopți și pe care le promovezi? Influența ta se datorează responsabilităților specifice funcției tale, sau se datorează nivelului ierarhic pe care îl ocupi?

Leadershipul evidențiază posibilitatea de a fi parte dintr-o experiență care le influențează în bine parcursul altor oameni spre succes, cu mențiunea că ceea ce ei vor descoperi la capătul drumului este însăși capacitatea de a renunța pentru binele mai mare al altcuiva.

În gol se ascunde plinul dacă conștientizezi faptul că abilitățile tale depind în totalitate de capacitatea de a-ți controla emoțiile și de a acționa rațional, indiferent de situație. Cineva, dar nu îmi mai amintesc cine, a spus că viața nu se măsoară numai după numărul anilor trăiți, ci mai ales după implicarea profundă a individului sub aspectul spiritual, afectiv și moral.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-gol-se-ascunde-plinul.html

În luptă cu Mephistopheles (II)

On Mai 25, 2013

Îndrăznește să strălucești, fără să arzi în întregime.

Sunt Mr. Hobbs. Nimic nu mă împiedică să vă relatez despre ceea ce încă mă frământă, o imagine care mă chinuiește groaznic, acel aspect existențial care înlocuiește în mine singura bujie ce aprinde flacăra bucuriei și speranței: gândul că trăiesc ca rob al patimilor mele. Căci, da, sunt stăpânit de o patimă puternică legată de trecutul meu, așa cum suferința unui artist se reflectă în starea sufletească a tabloului său, plin de acele nuanțe melancolice din care își trage seva ironia sau dreptatea sorții.

Suferința este o dramă a conștiinței care antagonizează integritatea individuală cu ambiția lumească. Am devenit prizonierul propriilor mele intrigi, într-un joc care încă o dată îmi pune nervii la încercare, ceea ce-mi consumă orice firimitură de speranță legată de o perspectivă a bucuriei vieții. Mă simt obligat, încercând o plăcere deosebit de intensă, să-mi acord mie însumi prilejul de a mă ridica încă o dată la înălțimea pericolului și a suspansului mai presus de orice, ca manifestare machiavelică a vanității. De care îmi este imposibil să mă îndepărtez.

A început lupta cu gândurile care mă separă de oricare alte preocupări exterioare. Şi oricât de neverosimilă ar părea această îndepărtare de vechea mea identitate, de seninătatea pe care am ținut-o întotdeauna strânsă în mine, ea este totuși purtătoarea unei esențe a cărei revelare gradată face obiectul inițiativelor mele viitoare. Medierii oricăror conflicte și divergențe de natură lăuntrică.

Leadership: Lumea care te transformă într-o persoană nouă este dublată de o estetică a imaginii ce transformă tristețea din spatele manifestărilor tale într-o adâncă și solitară existență?

Nu pot descrie războiul cu armata de gânduri care mă asaltează derutant și stăruitor. Într-o oarecare măsură, am pus deoparte ceea ce am tratat dintotdeauna cu bunăvoință și respect. Până în acest moment. Când seria aceasta de bombardamente care parcă nu se mai sfârșește, mi-a adus conștiința într-o stare de neoperativitate. Existența mea nu mai variază după natura idelor câștigate despre libertate, iubire și fericire, în spiritul unor idealuri morale înalte, ci doar după natura unei depășiri a limitelor de corectitudine în numele unei autorități care nu admite contraziceri.

Sunt înzestrat cu singurele cunoștințe trebuincioase unui salt deasupra pericolului, în vastele pagini ale urmărilor unei experiențe extraordinare, suspendate la înălțimea unor exigențe morale atipice, care mă fac apt să devin protagonistul unei opere scrise de Stephen King. Protagonistul unei povești de viață pe care mulți nici nu și-o pot imagina, dar pe care nu o doresc nici celui mai mare dușman al meu.

Ceva pustnic există în ființa mea, izolarea voluntară, renunțarea la lume, un fel de fanatism care mă distorsionează complet de rațiune, alimentând inepuizabil dăruirea mea spre ceva ce e mai presus de mine. O voință formidabilă de a nu ține seama de Dumnezeu, nici de bunătate. Căci fibrele-mi de simțire adăpostesc încă sentimente ale timpului trecut, ce păstrează încă gustul amar al nedreptății și injustiției sociale.

De fapt, personalitatea mea strălucește printr-o singură forță: speranța de a-mi dezlănțui răzbunarea asupra celor care se fac vinovați de moartea soției mele. Însă ceea ce mă arde în întregime sub impulsul unui sentiment amar de recunoștință, combinat cu imaginile unei

experiențe copleșitoare, este faptul că i-am promis demult soției mele că voi uita totul, că voi lăsa în urma amărăciunea și resentimentul. Nu pot face asta.

Leadership: Te pui în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăți trecute ce îți obscurizează identitatea, sub aspectul predispoziției de a te angaja într-un dialog cu rușinea de a te lepăda de tine?

Tendința ta de a fi neîncrezător in tot ceea ce face obiectul unei realități care te obligă sa i te supui, întreținută de sentimentul de a trăi în "inconștiență" sau în necunoștință de cauză și vizând consecințele pe termen lung ale unei răvrătiri, îți oferă doar o speranță sufocantă și obositoare - aceea de a te îndepărta de lume.

Ceea ce nu face altceva decât să-ți sporească peste măsură rușinea față de lașitatea de care dai dovadă în relația: *Tu-Ego-Adevăr-Realitate* , inducându-ți un impuls secundar de comandă în timpul perioadei tale de refacere și redobândire a puterii de a răzbate în viață.

Astfel ajungi să te poziționezi în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăți trecute ce îți obscurizează identitatea. În loc să înaintezi cu încredere către desăvârșire, te separi de ființa ta reală, devii prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care mai mult îți pune nervii la încercare. Punând deoparte ceea ce ai tratat dintotdeauna cu bunăvoință și respect, îți aduci conștiința într-o stare de neoperativitate – fiindcă frumusețea ta morală a fost atinsă de trăsnetul egoismului, razbunării, urii sau al respingerii de sine.

Leadershipul este o chestiune de asumare a condiției de underground a ființei tale care influențează stabilitatea unei situații avantajoase pentru evoluția cursului unor valori de referință.

În leadership se ramarcă mai mult oamenii care calcă pedala de frână și nu accelerația. Ceea ce îl eliberează pe om de robia patimilor, redându-i starea sufletească de echilibru și seninătate, începe cu negarea unei valori de tip NULL.

Această valoare reprezentând suma tuturor experiențelor trecute de-a lungul timpului prin filtrul conștiinței și sensibilității, suma tuturor lucrurilor care ar fi putut fi evitate, poate să fie convertită într-o valoare validă dacă omul reușește să facă distincție între ceea ce îl animă prin exteriorizarea trăirilor și ceea ce se pierde în intensitatea trăirilor.

Într-adevăr, lumea de dincolo de leadership cuprinde nenumărate opțiuni și culori, capitole noi de viață pe care trebuie să le parcurgi cu ochii, cu sufletul, cu gândul, cu îngerii și demonii tăi. Înseamna să te găsești și să te pierzi în același timp, pentru ca în final să te cunoști mai bine. După cum muzica slujește sufletului, tot astfel alternanța dintre stările de cald și rece slujește la dezvoltarea omului, întărindu-l sau doborându-l, prin nenumăratele sale intervenții și delimitări pe care le imprimă singur în conștiința lui.

A te angaja într-un dialog cu rușinea de a te lepăda de tine, înseamnă să faci apel la o autoritate mai înaltă de decizie investită cu puterea de a schimba lucrurile pe care universul tău lăuntric nu le poate accepta ca fiind definitorii în procesul desfășurării evenimentelor pe care le gestionezi.

În luptă cu Mephistopheles (II) evidențiază acel aspect existențial care dă senzația de disconfort, care macină omul ducându-l în starea de imposibilitate de a se împotrivi propriei sale condiționări negative. Căci abia în acest punct se poate deschide temporar o amplă priveliște asupra dimensiunii identității sale reale.

*** Notă: " *Flawless (2007)*"**

Source: https://neculaifantanaru.com/in-lupta-cu-mephistopheles-II.html

În luptă cu Mephistopheles (I)

On Mai 25, 2013

Găsește esența care face obiectul inițiativelor tale viitoare, fără să-ți alimentezi excesiv starea de funcționare cu ceva care este mai presus de tine.

Am ezitat pentru întâia dată să mă folosesc de prilejul pe care soarta, umilă și chinuitoare, sau poate chiar însuși Dumnezeu prin nenumăratele sale accepțiuni, intervenții și delimitări, mi l-a scos în cale. Aș fi putut să mă strecor de îndată în camera diamantelor. N-am îndrăznit. Dar refuz cu tărie să cred că palma puternică dată obrazului meu, sporindu-mi peste măsură rușinea față de lașitatea de care am dat dovadă, îmi va pricinui durere și lacrimi.

Dimpotrivă, abia în acel moment zbuciumat am simțit că sunt beneficiarul unei științe oculte, a unei profesiuni independente, exclusiviste, dar care, pentru a ajunge la desăvârșire, avea nevoie de un studiu minuțios și îndelungat. Trebuia să mă cunosc îndeajuns de bine, înainte de a face pasul spre iad.

Perspectiva psihologică asupra interpretării comportamentelor umane avea finalitate în ceea ce privește alegerea unui plan de acțiune care să mă surprindă într-o ipostază în care să mă simt răbunat pentru suferințele și nedreptățile trecutului. Subtila presiune exercitată asupra dușmanilor mei, care mă ajuta să găsesc ceva intrigant de pus în scenă, o mare lovitură, îmi refăcea viața în ampla și integrala ei realitate.

Leadership: Ești în stare să-ți asumi destinul unei ființe care nu se manifestă în străfundul sufletului decât sub formă de imagini ale unui trecut care continua să bântuie prezentul unei lumi care nu-i aparține, dar pe care o statuează la nivel de judecată supremă?

Trecutul m-a transformat într-un om răzbunător, în scopul de a deturna fonduri importante ale băncii. Da, ei, bancherii mi-au ucis soția și vor plăti serios pentru asta. Să mă cunosc și să accept ceea ce am devenit, un protagonist al mișcării celor ce luptă pentru înfăptuirea dreptății ca virtute socială, percepând sensul vieții mele în fiecare fenomen de risc asumat, era doar o trăsătură esențială a abordării flexibile a conceptului de forță și reacțiune. Ceea ce instituia prezumții de culpa și de cauzalitate între faptă și prejudiciu.

Dar în acest caz se cuvine să mă las pradă nebuniei, să atribui această inițiativă și reușita ei în exclusivitate lui Mephistopheles. Căci numai El face ca ispita să fie o cursă, numai El face minuni prin nedreptate, numai El face să se împlinească prin fapta ilegală durerea pe care am îndurat-o atâta timp. Diamantele erau doar o unealtă a răzbunării, un aspect esențial pentru o corectă dezlegare a cauzei pentru care o slujeam. Iar eu eram doar un martir al acestei cauzei !

Eu, Hobbs, n-am fost pregătit să accept adevărul acestei șarade și urmările sale. Umanul individual ar fi palpitat intens în personajul în care m-aș fi putut transforma prin încălcarea unei obligații morale, prin lipsa de recunoștință pe care o aveam față de sursa care m-a direcționat totdeauna în viață: binele. Dar totuși, am riscat ! *

Leadership: Cum te manifești în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporți, poziționându-te în mintea unui artist care ține seama doar de condiția intrinsecă a artei, și anume trăirea și înțelegerea suferinței prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare"?

Te simți urmărit de o imagine care te chinuiește groaznic? Capitulezi în fața aspectelor negative care înlocuiesc partea bună din tine? Trăiești cu anxietatea provocată de gândul că ai căzut în robia propriilor patimi? Ai devenit prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care îți pune nervii la încercare?

Omul se poate elibera de sub tutela unei gândiri iraționale, își poate impune voința de se împotrivi propriei sale condiționări negative, care-l fac să se simtă mic și nesigur pe sine, doar dacă natura sa reală este bine înrădăcinată în sine. Adică, distingând pe cont propriu deosebirea dintre bine și rău, cunoscând acea generozitate venită din reciclarea tuturor trăirilor care-l fac nefericit.

El nu se poate manifesta ca un merit social în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suportă prin prisma experiențelor trecutului. Însă se poate manifesta ca un factor modelator al prezentului prin găsirea unor elemente de compensare a contradicțiilor generate de imperfecțiunile mediului în care trăiește. Sau se poate manifesta prin intermediul puterii de a-și accepta limitele și condiția de ființă fragilă.

Dacă frumusețea paradisului ar rezulta din comparația cu infernul și purgatoriul, atunci putem spune că împăcarea omului cu sine însuși în diversele planuri ale existenței este o combinație între starea psihismului care a pierdut lupta cu "monștrii" realității și ultima "faptă" cerută de exigențele unei instanțe morale înalte de a fi accesibilă în aria evoluției care marchează un nou model de funcționare. Un asemenea model ar fi Contele de Monte-Cristo", a cărui imbold pentru realizarea dreptății l-a constituit răzbunarea.

Puterea care face cinste leadershipului este consecința acelei evoluții prin care omul parcurge învățăturile dure ale vieții pe fundalul unor imagini (care nu seamănă între ele) despre un rezultat al adevărului pe care îl detestă, dar care spune totul despre el însuși.

Atributul principal al unui Ego matur, dârz și responsabil, este că rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporta. Astfel, omul se definește ca un demers specific care permite structurarea metodică a unei realități viitoare, ca un răspuns nociv și nedorit determinat de o cauză nedreaptă, ca un context cognitiv-comportamental structurat de valori, credințe și idei care converg spre un final neașteptat. Dar pentru a-ți întări Egoul trebuie să ai îndrăzneala de a risca asemenea unui pion care poate fi însă convertit în regină la final...

Spre a cunoaște leadershipul în adevărata lui valoare, omul trebuie să se confrunte cu sine însuși, simplificându-și modelul de "a fi", ducându-și funcționalitatea la un nivel mai avansat de rafinament în abordarea diferitelor provocări pe care viața i le așterne în cale. Lămurirea acelei dileme existențiale, cu o profundă semnificație și evaluând rezultatele, implică anumite responsabilități de asumat. Dar poate constitui totodată și o trambulină în alegerea obiectivelor, în condiții grele de "bruiaj și interferențe".

În loc să slujești egoismului de a cuceri mereu o mică bucățică din marele teritoriu al incertitudinii, mai degrabă continuă să accepți ceea ce ai susținut dintotdeauna – binele, partea bună din tine, ca astfel să te eliberezi din robia patimilor, a întunericului care bântuie în lumea propriei tale minți.

A trăi și a înțelege suferința prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare" înseamnă să nu exprimi nicio remușcare față de o acțiune pe care o gândești drept un efect al răzbunării, ceea ce te împiedică să fii fragil și sensibil față de toate cele frumoase ale unei lumi ...deșarte.

În luptă cu Mephistopheles aduce în prim plan teama resimțită în fața propriului tău Eu, atunci când anumite aspecte ale vieții, în deplina lor complexitate, pun pe jar autoritatea ta

morală.

În loc să-ți încalci obligațiile morale față de felul în care tinzi să te manifești în situații limită, în loc să faci pasul înspre iad, în loc să atribui neputința ta de a te schimba (în simțire, în gând sau faptă) acelei entități care poate fi asociată cu răul, încearcă mai degrabă să te dedici unui studiu minuțios și îndelungat al propriei tale ființe.

Găsește esența care face obiectul inițiativelor tale viitoare, fără să-ți alimentezi excesiv starea de funcționare cu ceva care este mai presus de tine.

*** Notă: " *Flawless (2007)*"**

Source: https://neculaifantanaru.com/in-lupta-cu-mephistopheles.html

În numele adevărului te abandonez

On Martie 08, 2009

Susține întotdeauna exemplaritatea leadershipului tău, imprimând oamenilor o scară a valorilor bine definită care să nu le permită nicio abatere de la codul profesional stabilit de tine.

Bill Parrish, fondatorul și președintele corporației Parrish Communications îl invită la petrecerea lui aniversară pe Drew, mâna lui dreaptă, care se dovedise a fi un impostor - „omul din umbră" care, mișelește, lucrase pe la spatele tuturor ca să îl înlăture de la conducerea companiei, și să înlesnească vânzarea ei în favoarea unui mare investitor.

Dacă ai urmărit filmul *„Meet Joe Black (1998)",* atunci sigur îți amintești finalul. Bill Parrish, cu autoritatea omului inteligent și lucid care era, împreună cu Joe Black, îi întinde o cursă lui Drew pentru a-l determina să se demaște singur în fața membrilor comitetului director al companiei.

Ca urmare a planului de deconspirare bine ticluit, Drew a reacționat, chiar dacă numai instinctiv, în modul cel mai elocvent cu putință, exact după cum s-au așteptat Bill și Joe. El a căzut în capcana lor, dezvăluind comitetului director adevăratele sale intenții și mârșăviile pe care le-a comis pentru a-l înlătura pe Bill din funcția de manager, ca astfel să poată vinde compania.

Leadership: Care este viziunea ta asupra afacerii pe care o conduci, luând seama la modul de a te proteja de o realitate care aproape îți "fuge de sub picioare", dar care te provoacă doar pentru a-ți testa valorile pe care nu le apreciezi destul la tine?

Drew, deși era de mulți ani omul de încredere al lui Bill Parrish, nu și-a păstrat în bună măsură trăsătura care i-a unit pe amândoi într-o anumită perioada a activității lor: respectul pentru Parrish și pentru calitatea leadershipului său.

Leadershipul este ca un fel de chemare la ordine și corectitudine, la adevăr și virtute, și trebuie să fie un model de integritate și exigență profesională, care are o singură măsură: cea personală. Iar tot ceea ce te reprezintă, toate trăsăturile, toate calitățile tale, dacă nu sunt acordate la un nivel maxim de integritate și încredere se răsfrâng direct asupra leadershipului tău tot așa cum poluarea se răsfrânge direct asupra creierului.

Se spune că minciuna are picioare scurte și că adevărul totdeauna iese la iveală, ceea ce înseamnă că și duplicitatea și disimularea adevărului despre sine vor fi mai devreme sau mai târziu aflate. Vai de cel care și-a ascuns trecutul, care și-a ascuns defectele și eventualele fapte reprobabile. Odată aflate, încrederea oamenilor va dispărea și el va fi înlăturat, ulterior căzând în prăpastia uitării.

Cu toate acestea, caracterul înșelător a lui Drew a fost tot timpul la vedere, fiindcă el nu punea deloc preț nici măcar pe relația cu fiica cea mică a lui Bill Parrish. Iar Bill nu a sesizat caracterul precar al lui Drew dintr-un singur motiv: lăsa totul la vedere, nu se sinchisea de amănunte, nu se sinchisea de știința lui, încât de multe ori i se părea că adevăratul vizionar din companie era Drew (cel ce făcea cu atâta șiretenie pe omul responsabil).

De fapt, greșeala cea mare a lui Parrish era următoarea: părea că nici nu observă lumea din jur, ajunsese la o bătrânețe care nu-i mai trezea curiozitatea sau avântul, o bătrânețe care

s-a înstrăinat de el însuși fără speranță.

Viziunea este calitatea liderului de a se supune unei realități pe care oamenii o văd diferit. Dar aceeași viziune trebuie să meargă dincolo de ceea ce este imediat realizabil, dincolo de ceea ce s-au obișnuit oamenii să numească: "a face totul fără vedere".

Ceea ce ai distrus în timp cu propriul „eu" și ascunzi în fața celorlalți, nu mai poate fi reparat. Renașterea, aidoma păsării Phoenix, din propria cenușă se petrece foarte rar cu un lider, și, și mai rar este acceptată. Prin urmare, fii cinstit și corect cu oamenii, nu-i minți în legătură cu trecutul tău și poate ți se vor găsi circumstanțe atenuante. O conștiință curată și dreaptă îți împinge leadershipul la un nivel ridicat, în timp ce un caracter care respectă un cod al onoarei te împiedică să-ți destabilizezi calitatea morală.

La proba sportivă de rezistență nu câștigă cel care ajunge cu un metru înainte de linia de final, ci acela care trece linia. Așa e și cu integritatea, numai cel care e cinstit până la capăt câștigă marea bătălie cu sine însuși, cu slăbiciunile și viciile sale, și doar așa își va putea vădi calitatea personală și va câștiga un ascendent asupra celorlalți.

Ca om cheie într-o companie trebuie să fii o personalitate proeminentă și unanim apreciată de ceilalți, nu una contrastantă, cu accente care nu întregesc calitățile și abilitățile căutate și apreciate de ceilalți. Totul într-o companie se sprijină pe substratul moral, deciziile și acțiunile tale nu trebuie să ducă la deprecierea ta morală, căci altfel vei fi discreditat, disprețuit, iar imaginea ta va fi compromisă.

Susține întotdeauna exemplaritatea leadershipului tău, imprimând oamenilor o scară a valorilor bine definită care să nu le permită nicio abatere de la codul profesional stabilit de tine. Nu uita că valorile pe care nu le apreciezi destul la tine (precum corectitudinea, sinceritatea, buna intenție) sunt valorile de care se pot folosi ceilalți oameni în detrimentul tău, doar ca să-și ascundă hoțiile.

Leadershipul este o realitate care îți poate "fuge de sub picioare" dacă calitatea ta morală nu este în acord cu o viziune pe care toți o susțin, cu toate resursele.

Cu alte cuvinte, nu te înarma cu o viziune pe care "cifrele" o susțin, ci cu o viziune ce se poate explica astfel: „Acesta e timpul în care orice orice om trage linia bilanțului după un an de zile."

În numele adevărului te abandonez reprezintă momentul în care dispare orice acord între tine și ceilalți, acord care nu s-a bazat strict pe reciprocitate și interese comun. Acest moment apare când una dintre părți nu ține seama de interesele celeilalte, când nu contribuie la impunerea unui model de leadership eficient, și nu dă un randament garantat.

Integritatea nu va înceta niciodată să reprezinte unul dintre punctele de referință în leadership. Şi nu este greu să descifrezi leadershipul superficial al cuiva, ce aparține acelei personalități care evoluează pe traiectorii diferite, adeseori divergente de ale tale, și care nu are nimic în comun cu etica.

Concluzie: În leadership este greu de apreciat de partea cui este adevărul, dar în momentul în care apar divergențe, opinii diferite, în momentul în care dispare comuniunea de interese, se poate spune că s-a zis cu leadershipul în ciuda intențiilor bune inițiale.

În numele tatălui

On Octombrie 08, 2010

Cu cât știi mai multe despre leadership, cu atât mai ușor îți va fi să recunoști talentul unui lider.

În ciuda strădaniilor evidente pe care le depusese, Tus nu se ridicase deloc la înălțimea așteptărilor tatălui său, Sharaman, care era regele Persiei. În taină, el nutrea speranța că va reuși să ajungă rege, întocmai ca tatăl său, convins de faptul că deciziile pe care le luase fuseseră cele mai iscusite.

Era momentul ca Tus să dea explicații pentru asedierea orașului sfânt Alamut. Regele, căruia i se putea citi dezamăgirea pe chip, îl privi cu severitate pe fiul său și îi spuse pe un ton autoritar de reproș:

- Această... aventură a ta nu va fi pe placul aliaților noștri. Dar bănuiesc că nu te-ai gândit și la asta...

Tus rămase năucit la reproșul regelui, nu știa cum să-și justifice deciziile. Totala și patetica lui aspirație către mărire, și mai ales nerăbdarea, se dovediră a fi nefaste. Era nesigur pe sine însuși. Nu înceta să-i arunce priviri îngrijorate unchiului său, care era de față, ca și cum ar fi dorit ca acesta să-i ia apărarea.

Regele Sharaman, grație cunoștințelor și înțelepciunii sale extraordinare, cuplate cu instinctul său infailibil de a detecta calitățile și defectele care erau prezente în oameni, dar mai ales în fiul său, îi spuse cu blândețe în glas:

- Ştiu că abia aștepți să porți coroana, dar crede-mă, nu ești încă pregătit !

Leadership: Conștientizezi semnificația ascensiunii care dă unicitate propriilor decizii, cumpănind ceea ce este rău de ceea ce este bine într-o atitudine care îți reflectă dependența de a fi în prim plan?

Parafrazându-l pe diplomatul spaniol Diego Saavedra Fajardo (1584-1648), aș spune că leadershipul este mai curând o sarcină decât o cinste - precum grijile unui tată împovărat de copii. Este foarte important pentru un lider să cunoască pornirile neobișnuite ale inimii "copiilor" săi. Şi mai ales să deosebească firile firave de cele orgolioase, ambițioase și dornice de afirmare - dar superficiale, și de cele cu adevărat rezistente și puternice care sunt capabile să ia decizii chibzuite și să manevreze puterea în mod intuitiv și sigur.

Regele Sharaman din filmul *"Prince of Persia – The sands of time (2010)"* nu l-a numit pe Tus succesorul său, pentru simplul motiv că nu a văzut în el calitățile unui conducător iscusit. Datoria lui ca tată era să-i insufle fiului său dragostea de virtute, să-l inspire în a dobândi înțelepciunea. Dar acesta nu a dat ascultare sfaturilor și îndemnurilor lui, ci, plin de ambiție și de înclinație spre strălucire, a pornit un război inutil, folosindu-se mai mult de un pretext decât de dovezi clare.

Încercarea lui Tus de a-și dovedi talentul de lider s-a dovedit dezastruoasă. Prestația lui era să-l coste pe tatăl său onoarea și faima față de popoarele aliate. Rușinea ar fi fost pentru regele Sharaman un simțământ catastrofal - la vârsta lui ar fi îndurat cu greu disprețul și ura

îndreptate împotriva sa.

Leadership: Includerea ta personală într-o fază mai avansată de evaluare îți confirmă opțiunea de retragere din prim-planul valorii?

Celui ce nu urmărește dimensiunea afectivă a leadershipului, în diferite puncte ale traseului parcurs spre includerea personală într-o fază mai avansată de evaluare, nu i se vor putea niciodată recunoaște meritele și raționamentul în scopul generării unor noi competențe. Acest lucru accentuează de fapt tendința liderului de a supune totul propriilor sale dorințe, risipindu-și puterea de a se depăși pe ei înșuși, neluând în calcul însemnătatea zonei de lipsuri.

Evaluarea personală dinaintea ascensiunii, pe o linie discontinuă de exercitare a puterii în condiții de asigurare a eforturilor de slujire a unei trebuințe de autorealizare, contribuie la câștigarea meritului de a fi rațional, flexibil și adaptabil în orice situație.

Această evaluare cuprinde toate acele aspecte care te impulsionează și te determină să te comporți într-un anumit fel sau să tinzi spre a atinge un anumit scop. Dar mai ales are ca prim rol o câștigare a garanției de a-ți menține angajamentul înaintea oricărui sentiment.

Dovezile cele mai grăitoare ale eficienței inițiativei particulare sunt aproape în totalitate extrase din procesul "mărturisirilor și justificărilor", care convin numai prin asumarea răspunderii și prin îndeplinirea cu conștiinciozitate a îndatoririlor. În timp ce căderile de putere, din ecuația performanței, denotă acea ruptură dintre universul trăirilor și lumea ambițiilor de mărire, care intră într-o nouă structură de supraveghere și control, odată cu acțiunile izolate ce dispar în sfera lipsită de sens a accidentalului.

Leadership: Îți cântărești potențialul de lider în funcție de criteriile de timp și de loc în care te simți pregătit să discerni între convingerile tale absolute și suspiciunile altcuiva?

Unui lider nu i se va prezenta în mod susținut confirmarea, în succesiunea etapelor sale reale de evoluție din cadrul unui amplu proces de transformări la nivel de *Mindset* sau *Mastery Orientation* , decât dacă reușește un salt puternic peste toate erorile de raționament ce pot interveni în chestiunile care nu se încadrează în sfera de aplicare a onestității, probității profesionale și a stăpânirii de sine.

De aceea consolidarea autorității și a poziției de rezistență în fața unui întreg set de condiții cumulative (cum ar fi prețul pe care îl ai de plătit pentru lipsa de viziune, disponibilitatea de a renunța la scopurile și principiile dăunătoare, disponibilitatea de a accepta valoarea adevărului), sunt cele mai importante lecții pe care le înveți în etapa de sens a unei evoluții care se poate dovedi plină de incertitudini.

În opinia regelui, raționamentul fiului său nu a fost decât cel al unui novice. Numai gândul că fiul său aștepta cu nespusă ardoare să-i ia locul, deși nu era pregătit pentru a face față responsabilităților unui rege, îi sporea și mai tare durerea. Şi, în consecință, decizia de a nu-l numi succesor la tron a fost una corectă. Căci pentru un rege, și respectiv pentru un părinte, cea mai aspră dintre toate pedepsele este să-și vadă fiul (de care trebuie să fie atât de mândru) un ratat.

Numai un om înțelept ia decizii înțelepte. Regele Sharaman, care era neîntrecut în înțelepciune și avea un suflet mare, era conștient că liderii se aleg în funcție de competențele lor. Şi el știa foarte bine cum arăta un potențial lider bun. Ca urmare, cântărind talentele celor trei fii ai săi, a găsit că cel mai destoinic ar fi nimeni altul decât Dastan, fiul său adoptiv,

care în final a ajuns *"Prince of Persia".*

Leadershipul este impresia pe care o faci în condițiile respectării unei sarcini colosale: să fii hotărâtor în luarea unei decizii care nu poate fi respinsă de nicio contestație.

Vine un moment în viața liderului când trebuie sa predea ștafeta altuia, dar nu oricui. Posedând maturitate în gândire și experiență, trebuie să discearnă atent între adevăr și fals, alegând pe cineva cu realmente calități de lider și care să fie recunoscut pentru aceste calități de către restul echipei. A alege arbitrar în această situație, poate deveni o catastrofă ireparabilă. Prin urmare cu cât cunoaște mai bine leadershipul, cu atât alegerea va fi mai ușoară și mai corectă.

În numele tatălui trebuie să te comporți ca un fiu demn de încrederea și respectul unui popor întreg.

Liderul este ca un părinte care are grijă de copiii lui. El este ca un tată iubitor care nu încetează să vegheze asupra a tot ce este pozitiv și eficient în educația copiilor lui, să le vorbească, să-i povățuiască și să-i îndrume pe calea cea bună, și să-i mustre atunci când ajung din propria lor vină pe marginea prăpastiei.

"Copiii" trebuie să fie deschiși la sugestiile părintelui lor, care având experiență mai multă nu-i poate povățui greșit. Dar mai presus de toate ei trebuie să conștientizeze faptul că ori de cate ori iau o decizie sau pornesc o acțiune, acestea se iau în numele lor, dar se repercutează inevitabil asupra reputației părintelui lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-numele-tatalui.html

În numele trandafirului

On Martie 27, 2016

Încearcă să controlezi cursul unui joc de rol care oferă securitatea proprie jocului.

Nu vă lăsați înșelați: trandafirul ascunde un mare secret, îngăduie schimbarea, esența care te menține în viață, un semn de la Dumnezeu că ți-ai primit binecuvântarea, menținând o stare interioară de mare luminozitate. Este emblema unui om obsedat de cuvinte, de jocurile înțelesurilor care dau chip lucrurilor, trucuri născocite aievea, băgând așteptare în acea constantă a operei denumită viziune, din unghiul unor fenomene miraculoase. Ești imobilizat acolo pentru totdeauna, între parfumul unei stări schimbătoare, ca soarele între nori, și spinii ascuțiți ai năzuințelor de modificare a formei imaginii timpului și spațiului, alcătuind formula magică a lumii vii.

Dintr-un celebru roman de spionaj al lui David Morell, am aflat că în mitologia greacă, zeul dragostei i-a oferit odată un trandafir zeului tăcerii, ca mită, pentru a-l împiedica pe acel zeu să dezvăluie slăbiciunile celorlalți zei. Cu timpul, trandafirul a devenit un simbol al tăcerii și al tainei. În Evul Mediu, se obișnuia să se agațe un trandafir de tavanul unei săli de consiliu. Membrii consiliului jurau să nu dezvăluie ceea ce discutau în încăpere, *sub rosa* , în numele trandafirului.

Când veți veni să mă vizitați, așa cum actorii se reîntorc întotdeauna pe scenă, căci numai acolo se desfășoară cu adevărat spectacolul, am să vă arăt un trandafir special, o specie nouă: "Crosswords", plin de toate culorile unei producții de tip divergent, cerând integrarea unor elemente disparate, pe cât de concrete, pe atât de abstracte.

Aș putea oricând să-i dau un nume nou acestui trandafir, dar mă gândesc la el în termenii de rezultat al muncii cu mine însumi, al transformării mele, încât e aproape imposibil de redat sentimentului onorabilității pe care îl pretind și îl invoc, pe care profesionalismul meu îl impune. Trandafirul este rezultatul unui joc de cuvinte care creează un spațiu imaginar, fascinant, în care dorim să pătrundem cu toții, format dintr-o referință la un subiect care a stârnit un interes deosebit și dintr-o metaforă care sugerează în mod profund ideea de renaștere și glorie dintr-o perspectivă estetică.

Îmi place dublul lui înțeles, dar dumneavoastră îl veți pricepe doar pe acela care este nepăzit, și care vi se potrivește. În meseria mea, este nevoie de frumusețe - cea pe care trebuie să o recepționați dumneavoastră, nu neapărat cea care mă definește pe mine.

Leadership: Încerci să-i introduci pe ceilalți într-un joc plin de înțelesuri, folosind variația proprietăților lui sugestive?

Acest trandafir, provenit din soiuri diferitele, pentru care toate vocile sufletului își găsesc rezonanțele în zone inspiraționale, este unul neobișnuit, cu totul aparte de cel din anii trecuți, ca să nu vi se pară că intrați într-un joc fără să înțelegeți proprietățile lui sugestive. Treaba pe care o face el are rolul de a apăra o idee atacată din toate părțile, ca un fel de hoț de peisaj înglobând senzațiile și trăirile intense. Încercați să lămuriți misterul acestui trandafir, întoarceți-vă la teorie. Nu încercați să-l țineți în mână, căci va spori misterul și curiozitatea.

Așa cum vă dați seama, am început să vă induc o anumită imagine, o anumită interpretare, poate chiar în eroare. Numai un plăsmuitor de imagini poate să asigure cel mai bine această stare de sugestie, pe tot parcursul leadershipului, care te face să te întrebi de unde vine. Uneori nu poți explica această stare, dar o simți în totala sa deplinătate, că ești purtat

printr-un șir de experiențe surprinzătoare, ce îți trezesc mai multe întrebări, interesul de a afla cât mai multe.

Leadershipul își trage toate caracteristicile din miezul unui trandafir care nu se ofilește, meritând a fi exagerat prin expunere, încât să continue să fascineze și să surprindă. Ceea te însoțește mereu pe tărâmul ideilor eterne, ține de modul de abordare a unei teme având în centrul ei „Culegerea și oferirea Trandafirului" - ca rezultat al transformării tale. Locul acestuia în contextul perpetuării unei anumite înțelegeri, trebuie să-l ia conceptul unei sugestivități maxime și unitare care să circule larg.

Privit ca mijloc de afirmare a unei puternice identități a ideii, prin căutarea și descoperirea unei sugestivități unice sau polivalente, trandafirul are o semnificație creatoare aparte – mai întâi fiindcă te situezi în prezența unei stări de spirit active, adăpostind încrederea într-un fel de victorie asupra reprezentării realității.

Apoi, fiindcă se naște în tine acea calitate de a controla cursul unui joc de rol, care oferă securitatea proprie jocului. Tu decizi asupra a ceea ce inserezi în mintea celorlalți, dar ceea ce inserezi trebuie să fie direct proporțional cu ceea ce sunt dispuși ei să vadă și să accepte.

Sugestivitatea cu care continui să evidențiezi părțile unor înțelegeri tăinuite este similară cu aroma cuceritoare a trandafirului: te îmbie la visare, ca o incursiune în lumea strălucitoare a esteticii, dar în același timp te duce înapoi în timp, evocând amintiri pe care poate le credeai pierdute.

Revelația care confirmă impactul leadershipului distribuit sub forma unor experiențe surprinzătoare este o imagine extinsă dincolo de frumusețea unor structuri conceptuale exprimate prin metoda comparațiilor directe.

În numele trandafirului trebuie să fie întotdeauna solidar acel plăsmuitor de imagini care vrea să facă din cunoaștere, din transformarea lui proprie, un adevărat spectacol, un leadership veritabil, apelând la descoperirea unei sugestivități unice sau polivalente.

Unui asemenea om îi revine sarcina de a ține secretă identitatea unei idei pe care ceilalți trebuie să o regăsească sub un unghi diferit. Asta face din el un lider fiindcă reușește să se afle mereu în umbra unui joc, al cărui centru îl constituie acea interpretare prin care se încearcă susținerea unei idei sau teorii.

Trandafirii iau ochii lumii nu cu niște prețuri mari, ci datorită elementelor de relevanță pe care le prezintă însușirile lor. Te regăsești în ele? Te poți inspira din ele? Poți să conduci în funcție de acestea?

Source: https://neculaifantanaru.com/in-numele-trandafirului.html

Înainte ca ochiul să-și fi terminat privirea

On Ianuarie 28, 2020

Pe primul plan al artei trebuie să se situeze redarea sentimentului de apartenență la un alt univers.

Trandafirul, Double Delight. Când îl privești vara, în lumina soarelui, rămâi cu o deschidere spre artă, spre frumos, spre gingășie. Sunt aproape de sufletul lui, mereu contemplându-i frumusețea, iar el pare mereu a fi încântat de ce se întâmplă în lumea mea. La rândul lui, acest organ sensibil la atenție, la orice formă de artă, mă privește așa cum își privește artistul creația ani de-a rândul: ca un fel de imagine a unei lumi înnoite, recreate, inovatoare la nivel spiritual.

Nu sunt doar un arbust oarecare. Sunt singurul organism de evaluare a esteticii abordat din prisma unui continuum al experiențelor de cunoaștere, care generează o stare de deschidere către natura divină din centrul unei ființe superioare. Străbătut de afecțiune și de dorința de a căuta semnificația trăirii, devin mai expresiv atunci când palpit în fiecare urmă de pensulă. Atașat de realul poetic-artistic, întinerit de binecuvântarea unei atingeri delicate, simt parcă sufletul stăpânului meu șoptindu-mi cuvinte de mângâiere în fiecare demers creator, cu fiecare aplicare a culorii pe straturile unei profunde cosmogonii care parcă dezvăluie o parte din triumful imaginației asupra inteligenței.

Îmi înțelegeți fericirea, nu-i așa?

Adesea, am văzut în stăpânul meu o parte din întruchiparea nemuririi, factorul determinant al nenumăratelor mele transformări de-a lungul timpului. El nu este doar un creator desăvârșit, ci este însăși desăvârșirea creației care începe cu *Lorconsulhis* (absolutul ascuns în puterea inimii) și se continuă cu *Trekanandhis* (esența virtuților vieții divine), pentru care orice motivație spirituală reprezintă un roșu curat și plin de vitalitate. În artă, trebuie să faci mereu o trimitere la Creator prin intermediul credinței în Înviere: renaștere, revigorare, trezirea naturii.

Ani de-a rândul am crezut că voi fi diferit, că mă voi simți altfel. Voiam să cresc și să ajung perfect asemenea unei picturi care nu-și pierde caracterul monumental, care nu-și pierde din conținutul simbolic. Şi s-a întâmplat să fiu tot ceea ce am dorit să fiu, chiar dacă nu la momentul dorit de mine, și în calitate de aspirant la o nobilă menire: de a mă ridica deasupra ignoranței lumii prin însăși viziunea artistului care merge mult mai departe decât și-a putea imagina cineva, prin combinația miraculoasă dintre trup și suflet, dintre natură și har.

Leadership: Poți să-ți imaginezi opera de artă ca pe o extensie a unei realități trăită dintotdeauna, în cazul manifestării unei personalități care traversează spațiul și timpul prin identificarea unei mereu alte vieți posibile?

Precum personajele lui Nabokov, mă pierd uneori în fața unui timp liber pe care nu știu cum să-l umplu cu ceva util, pentru că nu m-am preocupat niciodată de asta, fiind acaparat doar de frumusețea mea. Expresivitatea contează mai mult ca utilul. Un trandafir nu e admirat decât atunci când se știe nespus de frumos, splendid în noblețea cu care își etalează farmecul, plin de culoare în orice cadru s-ar afla.

Totodată, imaginea mea trebuie să emane acea expresivitate a afirmării sinelui și a acordului acestuia cu lumea, ca atunci când trebuie să-ți arăți calitățile artistice în fața cuiva care nu te cunoaște prea bine. Alteori, mă regăsesc în cuvintele lui Alexandru Vlahuță: *„Din marele lui*

peisaj, Dumnezeu a luat o floare fragedă și, dându-i trup și grai omenesc, i-a trimis-o pe-o rază de soare artistului, ca tovarăș al unei vieți trăite într-o împlinire totală."

Aici am vrut să ajung, și credeți-mă că ajungerea aceasta într-un puzzle specific picturii expresioniste, dintr-o perspectivă aflată în corespondență cu elanul spiritual, creează întotdeauna o imagine expresivă. Dacă puteți, încercați să-mi înălțați sufletul într-un orizont care merge dincolo de cel al vieții, ca și cum m-ați compara cu un titan al tranziției dintre mai multe lumi, și vedeți dacă reușiți să-mi dați o formă apropiată de cea a îngerului care a învins moartea.

Doar astfel mă veți putea înțelege dincolo de cuvinte, dincolo de sentimente, dincolo de căderea de acord cu alții, doar prin comparație cu viziunea unui Creator Universal.

Leadership: Poți face din tine o cunoaștere individualizatoare în scopul formării și manifestării unei inteligențe înzestrate cu mare putere de sensibilitate care își dispută importanța în viață discretă a naturii?

Numai stăpânul meu știe să integreze în imagini plastice diverse forme din natură. Nu sunt o excepție. Orice element al naturii este într-un fel eternizat, fiind tratat datorită eforturilor făcute pe cale spirituală de o ființă discretă și duioasă, care știe să ocrotească un corp plin de nuanțe și culoare, să-l păstreze pururea tânăr, vesel și sănătos. Într-un fel, dominanțele esteticii sale, relevate prin prisma stilului creațiilor pe care le-a oferit lumii, stabilesc un fel de paralelism cu orientările artistice ale lui Joel Cunningham, din opera lui Mary Balogh, care mărturisea la un moment dat:

"Când pictez pe viu, mintea mea e prea prinsă de redarea corectă a oricărui detaliu neînsemnat, și spiritul meu e redus la tăcere. Iar subiectul devine țeapăn și încremenit, pentru că își menține aceeași poziție și aceeași expresie. Voi schița ceea ce văd acum cât pot de repede și apoi voi picta în atelierul meu."

Fără a avea pretenția de a fi spus tot ce putea fi spus, fiindcă un trandafir este un univers nemărginit, mereu cu o altă poveste, mereu cerând altceva de la artă, mă voi alătura asemănării cu acel teritoriu privilegiat de manifestare a cunoașterii individualizatoare, de care face dovadă stăpânul meu, din care am cules următoarea piatra de temelie: *„ A face o artă din știință este ca și când ai pune în vibrație sufletul uman cu ajutorul unei pensule care se mișcă singură."*

Mai departe, vă las sarcina să-mi creionați un portret în care sufletul meu, prins într-un dialog cu Creatorul Universal, se umple de gânduri care nu se pot descrie în cuvinte sau în imagini, ci numai în sentiment, în picătura de divin din voi.

Leadershipul care însoțește cunoașterea artistică are ca premisă menirea pe care ți-o asumi în perimetrul creației, din prisma unei deschideri către natura divină, conformându-se unui singur argument: „Ceea ce creezi este ceea ce ești când te consideri cineva mai presus de tine."

Înainte ca ochiul să-și fi terminat privirea are ca și considerent de bază următoarea experiență creatoare: „Să simți ceea ce se trăiește numai prin asemănare, încât să fii parte din natura celui ce se trăiește pe sine la nivel de univers nelimitat".

Cufundându-te într-un labirint al simbolurilor, metaforelor și al alterității, trebuie să-ți recunoști personalitatea ca fiind imaginea unui Creator Universal care transcende timpul, spațiul, visul și realitatea, în scopul găsirii unei mereu alte înfățișări ușor de încadrat în sfera

estetică și filosofică a artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/inainte-ca-ochiul-sa-si-fi-terminat-privirea.html

Înaltele culmi ale aprecierii în artă

On Octombrie 27, 2014

Vino cu idei precise asupra operei căreia intenționezi să-i dai viață, în sensul găsirii celei mai expresive forme de unicitate.

Serghei Eisenstein pornește la filmare cu idei precise asupra operei pe care o va realiza cu o clară viziune. Este primul său film sonor și dorește, pară-se, să aplice aici roadele întregii meditații teoretice din ultimii ani. Deși pornește fără echipament de sunet – acesta trebuia să apară abia la Harkov – filmează tot timpul ținând seama de soluțiile sonore ale fiecărei scene.

Le explică colaboratorilor: „La masa de montaj acest episod va fi tratat în același fel în care lucrează un compozitor la o fugă pe pentru voci. Materialul pe care îl filmăm acum este doar una din aceste voci. Cea mai mare parte va fi folosit pentru retroproiecții și transparențe, în timp ce prim-planurile vor crea o a doua voce în primul plan… A treia și a patra voce (sau temă, sau motiv) sunt în sunet – sunet și vorbă."

Întreaga construcție audio-vizuală a filmului - și fiecare filmare urmărește aceasta – are ca intenție realizarea unui film sonor devenit expresie a formei artistice specifice și a expresiei psihologice a realității. În același sens, al găsirii formei celei mai expresive, sunt construite și decorurile: uneori în linii de perspectivă exagerate, alteori stilizate cu intenții metaforice. *

Leadership: Pornești la realizarea unui „setup de update" cu niște elemente subiective care conferă originalitate modului de tratare a compoziției de referință?

Conținutul artei se extinde nu datorită a ceea ce rezultă din amestecul sau unirea mai multor forme de creație, ci datorită a ceea gândirea are de oferit mai original, în raport cu o axă a rezultantei de forțe care acționează simultan: o forță de structură, una de prefacere, una de continuitate și una de valorizare. Iar valorificarea potențialului artistic nu este doar o formă aferentă obiectivității care oferă certitudini, ci este și o formă derivată din subiectivitatea a ceea ce înseamnă „semnificativ", din activarea a ceea ce poate fi redat în altă formă și din acceptarea a ceea ce numim proiecții ale imaginarului.

Arta totală, menită să îmbine noi contraste ale formei de expresie care admit o abordare liniară a raporturilor dintre concepte și noțiuni, sub efectul unor inspirații paralele care se intersectează în punctul de reper stabil al creației, pretinde o anumită libertate a spiritului - sprijinit într-un fel de căutarea absolutului. Pretinde, mai ales, o anumită independență în fața unei realități care nu aude și nu vorbește, dar care se deschide mereu mai departe, împotriva aparențelor (care deteriorează percepția despre ce înseamnă „îmbunătățire") înainte de a deveni permanente.

În acest caz, „setup-ul de update" reprezintă o accentuare a tendinței de asociere a elementelor de noutate, care împinge mai departe granițele a ceea ce poți realiza prin intermediul științei, uneori prin exagerarea perspectivei de a privi lucrurile – între intuitiv și logic. Acest setup definește și conturează opera ta de creație, contribuind la generarea de anticipări și predicții ale elementelor de expresivitate prin adăugarea unui mixt de inovații care facilitează descoperirea legilor, corelațiilor, raporturilor dintre sensuri și forme, riguros concepute.

Creația ce devine o expresie psihologică a realități decurge din faptul că elementele separate puse în relație amorsează spațiul inerent formării unei imagini care încearcă să

răspundă la întrebarea: "Cum s-a ajuns aici?"

A porni la realizarea unui „setup de update" cu niște elemente subiective care conferă originalitate modului de tratare a compoziției de referință, înseamnă de fapt să încerci să exprimi o idee ajustând suita efectelor ei, efectuând cercetări asupra modului în care ea poate fi amplificată și exploatată la maxim. Pe scurt, înseamnă să adaugi facil plus valoare creației tale datorită rarității și unicității asigurate de gândirea care se caută pe sine, care se autoanalizează, formulând mereu noi constatări și interpretări.

Găsirea formei de exprimare a identității personale, prin intermediul ideii care leagă în mod productiv două lumi distincte ale artei – a viziunii și a interpretării – prin explorarea deliberată a tendințelor teoretice, începe de acolo de unde intenția se manifestă nu doar ca o conexiune pierdută între gânduri și întrebări, ci ca esență și structură a unei creații care se cere a fi investigată înainte de a fi împărtășită.

Aprecierea care ți se cuvine este un plus de respect pentru ceea reprezintă esența ta autentică în exercitarea actului de creație, chiar și în lipsa elementelor definitorii ale "formei" finale a lucrării.

Înaltele culmi ale aprecierii în artă domină tot ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalți, tot ceea ce încerci sa transmiți prin intermediul creației, în vederea îndeplinirii criteriilor de performanță autoimpuse, clar definite și recunoscute. Aprecierea este o formă de respect pentru ceea ce faci raportat la ceea ce ești.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/inaltele-culmi-ale-aprecierii-in-arta.html

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii (II)

On Iulie 24, 2023

Un artist trăiește mai mult în opera lui, decât în propria lui viață.

Chiar acum mă aflu pe o insulă din Grecia, o bucățică de pământ luminată tot timpul de soare, care nu se scufundă decât dacă ochii mei o văd scufundându-se. Sigur, am făcut din ea obiectul unei vederi care nu-și înșeală ochii, la care se ajunge doar prin legile artei. Iar prima lege a artei este reușita, îngăduind vederii să ia în considerare distincția între caracterul perspectivei estetice și coerența interioară a creației.

Insula această unică, plăcută privirii încă de departe, înconjurată de marea albastră și limpede, are destul de multe dealuri și doar o plajă cu un nisip extrem de fin și alb, trecut prin degete ca mărgăritarele fine.

Vă întrebați probabil ce este coerența interioară a creației, în contextul unui peisaj artistic sau al unei reprezentări vizuale a insulei. Înseamnă că toate elementele care compun insula (nisipul, marea, scoicile, stâncile, dealurile, plantele și viețuitoarele, vederile, atmosfera) sunt armonios organizate și interconectate pentru a reda frumusețea, atmosfera și caracteristicile distinctive ale unui tablou care reflectă spiritul artistului, liber și îndrăgostit de munca sa.

Insula însăși are ca subiect principal acel *Athelisariis Cynosarios Thaeillis Ohinakest*, împlinirea spirituală a artei, locul unde se întâlnește arta cu credința. Uneori, aș vrea să îmi iau nemărginita libertate de a privi o imagine în absența unui proces artistic, să nu reprezint propriu-zis o cunoaștere, cât o presimțire difuză a unei perspective misterioase, înfățișată în mod sugestiv. Dar, până și asta este tot o creație a superbei mele minți.

Leadership: Arta ta poate să devină o expresie sacră și sublimă a sinelui tău intim, producând permanența unei imagini care se vrea eternă prin explorarea unei teme atemporale?

Spun asta fiindcă ochiul nu surprinde decât realitatea imediată, spre deosebire de fotografie care imortalizează totul în timp. Iar o insulă nu-și pune problema ce surprinde ochiul sau fotografia, nu se închipuie fiind o imagine revelatoare care explică multipla interpretabilitate a operei de artă și nu caută să redea, să facă să trăiască opera așa cum vrea artistul.

O insulă trezește interesul unei vederi artistice doar atunci când o privești de departe ca un punct într-o curgere istorică, un punct de referință pentru o largă panoramă, sau atunci când se scufundă, încetul cu încetul, cu acea disperare pustie și absurdă a celor care nu mai știu de ce au trăit, în ce au crezut. Iar artistul nu se închină la imaginea în sine, nu încearcă neapărat să-i redea permanența, ci o folosește ca pe un instrument de intrare într-o lume virtuală, ca pe un punct de plecare pentru a o transcende și a înțelege necesitatea peremptorie a unei legi importante: *"un subiect viu, sensibil și creativ, este un eveniment neașteptat ce generează un zbucium emoțional."*

Da. Fiecare om este o insulă, lucrurile sunt o insulă, iar artistul tot o insulă este, cu excepția faptului că el face să trăiască opera așa cum vrea el, privind-o într-o dublă direcție: spre experiența artistică și spre conținuturile spirituale. Pentru prima oară, insula aceasta, așa cum mi-o închipuisem, ca fiind locul de odihnă pentru un erou legendar și locul de inspirație al unui artist talentat, mi-a redat forța privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spațiului și timpului.

Leadership: Poți să creezi o conexiune profundă între artă și sufletul celor care îți experimentează creația, încât ei să se ridice la înălțimile experienței artistice pe care o trăiești tu?

Mica Sirenă încercând să găsească o stâncă de care să-și sprijine visele, o întrebă la un moment dat pe Bătrâna Regină a mării: oare aș putea vreodată să capăt un suflet nemuritor? Iar regina mării, în timp ce se răcorea în valuri, îi răspunse:

- Doar dacă un muritor te-ar iubi mai mult decât pe tatăl și pe mama sa, și dacă toate gândurile și dragostea sa ar fi îndreptate către tine, iar preotul v-ar uni mâinile, și el ți-ar jura credință veșnică. Abia atunci sufletul lui ar intra în trupul tău, iar tu ai obține o părticică din fericirea muritorilor. El ți-ar da un suflet, păstrându-și-l pe al său. Dar lucrul acesta nu se va întâmpla niciodată. Coada ta de pește, pe care noi o consideram atât de frumoasă, cei de pe uscat o vor găsi urâtă. Atâta pot ei să gândească și cred că, pentru a fi arătos, trebuie să ai două bețe tari, pe care ei le numesc picioare.

- Mica Sirenă oftă și se uita tristă la coada ei de pește.

- Hai mai bine să fim fericite, spuse bătrâna regină, și să zburdăm și să dansăm de-a lungul celor trei sute de ani de viață ! Avem timp îndeajuns să facem asta. După aceea, ne putem odihni.

În reflecția acestei povești se dezvăluie taina unei voci pe care mulți ar putea s-o considere surprinzătoare. Este vocea artistului care, căutând liniștea insulelor pentru a-și cultiva imaginația și pentru a-și aduce la viață creațiile, reușește să scoată ecouri peste valuri, valurile reprezentând publicul și impactul pe care lucrările sale îl au asupra celorlalți oameni.

Asemenea ecourilor care se aud peste valurile mării, se răspândește o voce cu putere emoțională profundă care, depășind granițele timpului și spațiului, îmbrățișează sufletul ascultător și îl poartă într-o călătorie magică prin adâncurile și înălțimile experienței artistice.

În fiecare etapă a procesului de creație, liderul servește drept compas pentru sufletul ascultătorului, ghidându-l și inspirându-l. El creează o conexiune profundă între artă și sufletul celui care îi experimentează creația, deschizând uși către noi perspective și trăiri inedite.

Mica Sirenă nu este doar o creație care se folosește de o povestire pentru a exprima altceva, ci este o voce care se susține și se completează cu fiecare notă, fiecare cuvânt și fiecare nuanță, alcătuind o armonie desăvârșită, precum toate elementele care contribuie la conturarea unui spațiu unic și inconfundabil.

Încântă-mi privirea ochilor cu ceva care reflectă armonia naturii și poate astfel te vei apropia de splendoarea unei viziuni care implică asocierea cu aproape orice formă de artă, mai ales cu arta de a plăsmui un subiect viu care niciodată nu îmbătrânește, rămânând mereu proaspăt și interesant, fiind o sursă nesecată de inspirație și creativitate.

Insula încă îmi face cu ochiul. Sau, poate este doar cineva de pe insulă care mă privește neîncetat cu uimirea pictorului care transformă banalul în extraordinar, pictând dincolo de aparențe. Dar oare mă vede cu adevărat, sau doar transpune sentimente pe pânză?

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-care-reflecta-armonia-naturii-II.ht

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii (I)

On Iulie 10, 2023

Pentru a modela o realitate autentică trebuie să fii atent la ceea ce observi și să ai o perspectivă clară asupra imaginii căreia îi dai suflet.

Sunt la plajă, undeva pe litoralul Greciei. Soarele își descoperă chipul în strălucirea unui tablou de vară, fermecător și emoționant la prima vedere, adâncit în vibrațiile culorilor, pictat de un artist care aspiră la ceva măreț, ceva ticluit din materia propriilor dorințe și vise, ceva care să nu se șteargă cu buretele ca și când nu s-ar fi întâmplat.

Ca niște pârghii naturale care se mișcă în ritmul vântului, valurile încântă privirea oricărui privitor prin prisma unui sentiment de deja-vu de tipul "am mai trăit acest sentiment de admirație în fața unei opere de artă", care mă face să visez la o zi în care să mă reîntâlnesc cu acest spațiu și cu sinele meu autentic, ca doi regizori în căutarea scenei perfecte.

Poate că marea, așa cum o privesc cu ochi plini de uimire, este un fel de metaforă a percepției vieții, o etapă din viață dedicată unui vis înalt, simbol al ființei infinite, care se tot repetă în chip de vedere destinată să amplifice simțirea autentică. Este limpede că deasupra artei de susținere a unei estetici remarcabile se află un studiu dedicat subiectului pictural: "Țărm înconjurat de mare în lumina soarelui", argumentat în favoarea importanței obiectelor incluse în câmpul vederii înaintate, de perspectivă, extatice.

Leadership: Cum îți interpretezi percepțiile și cum le integrezi în propria viziune așa încât să obții efectul de infinit al unei imagini fără sfârșit?

Așadar ochiul își restrânge aria vederii la obiectul și la percepția estetică până la un punct similar cu acela al viziunii, autoritate ce poate fi conturată prin intermediul unei picturi, recunoscând totuși că studierea entităților sau conceptelor din lumea reală nu epuizează nicidecum interesele generale ale esteticii. Frumosul rămâne frumos ori de câte ori îți reîntorci privirea asupra lui.

Și ce este estetica, în acest caz? Este viziunea obținută de mine prin modelarea imaginarului pictural cu ajutorul unor fragmente împrăștiate din realitate, încât să surprind unitatea dintre natural și ideal, ca doi poeți în căutarea metaforei perfecte, pe fondul unei curiozități ce reprezintă adevăratul punct de atracție pentru un vizionar.

Așa stau lucrurile în artă, *Espreuhara Aryanyphica Intis Ixir Ashenellat*, frumusețea răspunde ecourilor divine ale naturii, căci ele sunt amplificate prin surprinderea miraculosului în chip de vedere care iluminează perspective neașteptate. Prin urmare, condiția însăși a producerii și receptării artei, ca valorizare a vizibilității, este strâns legată de ideea că viziunea, constituind totodată o poetică a imaginarului aflat în contact direct cu realitatea, nu este o îndepărtare a prezentului, ci dimpotrivă, o îmbogățire și o consolidare firească a acestuia.

Leadership: Poți să creezi o viziune pornind de la demersul artistului de a crea permanență într-o scenă de sine stătătoare, fără să te rezumi la specificul timpului și locului tău în ea?

Da, vederea este întotdeauna particulară la fel ca și pictura, fapt ce presupune că modul specific în care ea trebuie utilizată, cu finețe, cu atenție la detalii, în toate împrejurările în care ceva este făcut cu artă, trebuie perceput ca un act de concentrare a celorlalte activități într-una singură. Însăși pictura, fiind în principal opera vederii, este hrănită de mediul în care

artistul trăiește, revărsând în ea ca intuiție-expresie, prin încercări repetate de a capta esența și frumusețea pe pânză, demersul artistului fiind acela de a crea permanență într-o scenă de sine stătătoare. În ce mă privește nu sunt doar vizionar, ci un vrăjitor care modelează lucrurile cu talentul său în artă.

Dar vederea rămâne o taină dacă nu iau în considerare cuvintele lui Andersen, dintr-o celebră poveste:

"Într-o cămăruță a castelului se afla cea mai bogată comoară a pământului: cartea adevărului. Înțeleptul o citea filă cu filă. Era o carte pe care orice om o putea citi, dar numai în parte: în ochii unora scrisul părea că tremură, astfel că ei nu erau în stare să descifreze cuvintele. Pe unele pagini scrisul arăta atât de șters, aproape invizibil, încât ți se părea că ai în față o foaie nescrisă. Un lucru era cert: cu cât erai mai înțelept, cu atât mai multe puteai citi, iar cel mai înțelept citea cel mai mult."

Ori de câte ori privesc valurile cum se lovesc de stânci, dispersate în jerbe de spumă, trăiesc aceeași atmosferă de relaxare și mister care mă învăluie atunci când citesc o carte captivantă. Este ca și cum valurile ar povesti secretele adâncurilor și soarele ar arunca lumină asupra cuvintelor ascunse în pagini, fapt ce creează o experiență fascinantă și intrigantă, pe care mi-ar plăcea să o imortalizez într-o imagine care-mi va aminti de bucuria ce mi-a scăldat sufletul.

O viziune poate să prindă contur numai atunci când realitatea tangibilă devine o oglindă care reflectă lumina interioară și te inspiră să trăiești cu adevărat în prezent, chiar dacă te orientezi către viitor.

Iar leadershipul este cu atât mai stabil cu cât viziunea se aseamănă cu o operă de artă desăvârșită, în care fiecare element din peisaj se îmbină armonios, asemenea culorilor și formelor dintr-un tablou bine compus.

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii dacă vrei să mă inspir dintr-o imagine menită să reflecte invizibilul unui moment care se reîntoarce în profunzimea mea cu aceeași intensitate, naturalețe și familiaritate.

Iar marea, la auzul cuvintelor mele, îmi mângâie sufletul cu o adiere blândă, o binecuvântare înviorătoare care sterge lacrimi, care smulge zambet, și aduce speranță...

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-care-reflecta-armonia-naturii.htm

Încântă-mi privirea cu ceva ce face vizibil nevăzutul

On August 15, 2023

Privește mai departe de ceea ce vezi, și vei descoperi povestea ascunsă dincolo de aparențe.

Mă plimb pe nisipul plajei, pe una din insulele Ionice ale Greciei. Nu-i așa că privirea înlocuiește taina oricărui răspuns la întrebarea "Ce sunt lucrurile"? Fiind înțeleasă ca identitate dintre planul Eului și cel al misterului din substanța creației, privirea se întemeiază pe un proces de simbolizare a realității în care sunt cuprinse lucrurile specifice zonei în care mă aflu: scoici, fosile de melci, alge aduse la țărm, bucățele de sticlă pe care nisipul mării le șlefuiește în timp, șezlonguri și umbrele, vânzători ambulanți, activități nautice.

În acest caz, ce este substanța creației? Este o formă de materie filtrată de ochi și prelucrată de suflet în imagini memorabile.

Ba mai mult. Fiecare lucru devine un simbol pentru ochii de artist care știu să perceapă informația asociată cu nuanțele esteticii, ei înșiși, ochii cercetători, plini de povești nespuse, oglindind întregul univers al culorilor și emoțiilor, devin un simbol pentru lucrurile măsurate și simbolizate de artist printr-un desen, prin câteva cuvinte, sau printr-un mesaj demn de a fi memorat: *Iiburbys Aa Sterhoss Amesim Lek Olocynne.*

Adică, tradus printr-un exercițiu de reinterpretare vizuală, *Trăiește momentul pentru necunoscutele simbolice ale unei realități recognoscibile*, mesajul ochilor transmit un fel de comunicare tăcută, dar expresivă, un subiect de factură emoțională, un transfer de informație între un emițător și un receptor, în urma căruia, informația transmisă și captată este înțeleasă și interpretată ca un efect de transformare artistică. De exemplu, metamorfoza unui ciob de sticlă găsit pe nisip într-o bijuterie unică, subliniind frumusețea ascunsă în lucrurile simple, reprezintă o figură de stil ce evidențiază modul în care arta poate da viață și sens imaginației (de-a dreptul divină).

Leadership: Imaginea la care te raportezi poate să inspire un dialog inedit între operele a doi artiști excepționali: unul care știe să creeze un univers propriu al lucrurilor, și unul care aduce în lumină însemnătatea ascunsă a lucrurilor?

Iar dacă în fiecare pensulă, în fiecare linie trasată pe pânză, artistul își mărturisește trăirile, menirea creatoare, adevărurile privirii sale, pentru un univers dinăuntrul căruia a ieșit și pe care sufletește nu-l va părăsi niciodată, cu siguranță există o viziune clară asupra lucrurilor, esența unei dinamici a viului, clocotind de energie și vitalitate, născută în sufletul lui și oglindită în exterior.

Insula este o priveliște uimitoare de la care nu pot să-mi iau privirile. Tot privind lucrurile în contextul obiectelor de pe plajă ce ar putea fi metamorfozate, tot astfel ele mă privesc ca pe un substitut al lor, fiindcă în paleta mea se regăsesc culorile tuturor lucrurilor și treptata lor pierdere în nuanțe. Şi, invers, în privirea mea se conturează lumea lor, redefinită prin paleta culorilor și contururilor artistice. Aici, este vorba despre un dialog inedit între operele a doi artiști excepționali: unul care știe să creeze un univers propriu al lucrurilor, și unul care aduce în lumină însemnătatea ascunsă a lucrurilor.

În acest moment al regăsirii în artei în totalitatea lucrurilor ieșite la lumina unei după-amiezi târzii, în urma unei priviri mai atente, fără a avea un alt scop decât arta în sine, se produce emanciparea unei noi caracteristici a artistului din mine. Şi anume, eliberarea de acea

angoasă care mă cuprinde atunci când trăiesc într-o realitate străină, aflată sub semnul impermanenței, unde nu cunosc toate sensurile cuvintelor străpunse de zefirul uitării. Stai să vezi când lucrurile încep să comunice între ele în altă limbă decât cea vorbită de mine, iar simbolurile-metaforă, supuse unui "dincolo de ce-a fost rostit" încep să coboare arta la nivelul unei slujnice a filozofiei.

Leadership: Ești apt să extragi esența unei imagini provenite din real și să-i adaugi certe conotații de tipul "spectacol de improvizație", unde aparențele jonglează cu fantezia într-un dans captivant și imprevizibil?

Totul este plăcut ochilor pe această insulă, mai ales felul cum natura se arată în toată splendoarea ei, într-un loc unde relaxarea și confortul sunt duse pe cele mai înalte culmi. Așadar, frumosul și plăcerea vizuală sunt date de armonia liniștii, dăruită de această minune a naturii, sculptată în peisajul său desăvârșit, numită plajă paradisiacă. Dar chiar și un ochi exersat se înșeală uneori, dacă iau ca exemplu un fragment dintr-un celebru roman al lui John Fowles:

"A fost odată un prinț care credea în toate lucrurile în afară de trei. Nu credea în prințese, nu credea în insule, nu credea în Dumnezeu. Împăratul, tatăl său, îi spusese că aceste lucruri nu există. Dar într-o zi, prințul fugi în împărăția vecină, o destinație plină de culoare, plină insule liniștite și sălbatice unde văzu niște ființe străinii și tulburătoare, cărora nu îndrăzni să le dea un nume. Tot acolo întâlni un bărbat îmbrăcat în haine de seară, cu mânecile suflecate. Acesta din urmă îi spuse că de fapt, tatăl său nu este un împărat, ci doar magician. Prințul se întoarse rapid acasă, gânditor.

- Tata, este adevărat că nu ești împărat, ci doar un magician?

Împăratul zâmbi, și își suflecă mânecile.

- Da, fiule, sunt magician.

- Atunci bărbatul de pe mal era Dumnezeu, iar ființele acelea tulburătoare erau prințese.

- Bărbatul de pe mal era doar un alt magician, iar ființele alea nu erau deloc reale.

- Trebuie să cunosc adevărul adevărat, adevărul de dincolo de magie. Altfel am să mă omor.

- Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul. Şi, prin farmecele sale, chemă moartea să vină. Moartea apăru în ușă și îi făcut semn prințului să vină cu ea. Prințul se înfioră. Își aminti de insulele frumoase, frumoase dar ireale și de prințesele ireale, ireale dar frumoase.

- Prea bine, zise prințul. Voi putea îndura totul.

- Vezi, fiule, zise împăratul. Acum ești și tu magician."

A fi un creator desăvârșit înseamnă să-ți aprofundezi cunoașterea apelând, mai întâi, la perspicacitatea artistului de a extrage esența fiecărui detaliu și de a o transforma într-o poveste vizuală captivantă; apoi la abilitatea magicianului de a învălui realitatea în iluzii fascinante, amestecând limitele dintre ceea ce este perceput și ceea ce este creat.

Artistul este, de fapt intermediarul dintre lucruri și misterul lor divin. Pe când magicianul, cu puterea lui de a preface lucrurile, încearcă să-l îndrume pe artist către înțelegerea temeinică că totul este interconectat, că el însuși este o parte din această minunată rețea a existenței lucrurilor. S-ar spune că în mijlocul acestei insule fermecate, artistul și magicianul își desăvârșeau cunoașterea, unul prin creație și celălalt prin iluzie.

Încântă-mi privirea cu ceva ce face vizibil nevăzutul, unde vizibilul reprezintă lucrurile pe care ochii tăi le pot cuprinde într-o clipă de privire. Dar adevărata bogăție se ascunde dincolo de aparențe, acolo unde nevăzutul dezvăluie povestea completă a realității. Numai dacă știi să privești nevăzutul poți să dezvălui tainele ascunse ale realității.

Pentru a înțelege leadershipul nu este de ajuns să vezi frumusețea și semnificația lucrurilor din jur, dezvoltându-ți propriul mod de a privi lumea. Mai trebuie să ai abilitatea creatorului de a deveni "un singur trup" din două perspective aparent opuse, sculptând în realitatea vederii tale o nouă dimensiune a înțelegerii și interpretării.

Privind mai departe de ceea ce vezi, apelând la viziunea unui artist și la abilitățile unui magician, vei putea să depășești aparențele și să explorezi în profunzime orizontul. Caută înțelesuri mai adânci și încearcă să înțelegi contextul sau semnificațiile subtile ale fiecărui detaliu, care pot să nu fie imediat evidente, dar pot fi descoperite prin răbdare și perspicacitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-ce-face-vizibil-nevazutul.html

Încântarea privirii provenită din direcţia luminii stelare

On August 14, 2021

Un ochi clarvăzător nu este întotdeauna un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape.

Tocmai mă plimbam alene pe bulevard, când, deodată, câţiva dintre prietenii mei din grupul de Atletism Iaşi mi-au ieşit în cale. Era antrenamentul "after the sunset", căci se spune că azi este o noapte specială. Noaptea perseidelor. Într-adevăr, regret că nu am putut fi împreună, uniţi prin disciplina sportivă pe care o îndrăgim atât de mult, dar mi-am zis că o variantă la fel de bună este o pauză binevenită după atâtea semi-maratoane la care am participat în ultimele săptămâni.

Este în continuare o noapte specială. Nu am văzut stele căzătoare, dar am văzut nişte luminiţe mici care formau un fel de filamente întrerupte vag de spaţiul dintre două secunde pe care le calculezi din mers, în timp ce eşti depăşit de inevitabilul unei dinamici familiare. Şi chiar dacă aş fi văzut stelele căzătoare, desprinse dintr-o legendă a elenilor care venerau tot ce venea din universul zeilor, acestea tot n-ar fi avut atâta forţă şi intensitate ca luminiţele de basm care mi-au luminat calea.

Logic. Am crescut printre luminiţe, care din punct de vedere al mesajului simbolic pe care-l sugerează, mă direcţionează spre adoptarea unei estetici cât mai naturale a lumii înconjuratoare. Este o artă să alergi, la fel cum este o minune să străluceşti, dar marea provocare este să fii una din luminiţele acelea care deschid calea spre o altă galaxie, nemuritoare şi fascinantă, numită în mod figurat: "egalitate armonioasă". O complexă şi tainică egalitate armonioasă.

Leadership: Poţi să defineşti un reper al autenticităţii imaginii pe care o imortalizezi în cele mai frumoase cadre, aşa încât să scoţi în evidenţă o nouă abordare a artei?

Cred că o valoare importantă a vieţii pe care trebuie să ştim s-o preţuim, la fel de mult ca proiecţia unor stele cu noroc care apar în umbra celor mai înalţi munţi din lume, dar şi în umbra celor mai singuratice văi, unul din lucrurile acelea care dă valoare dorinţei de a străluci dincolo de circumstanţele vieţii, este EGALITATEA.

Nimeni nu străluceşte mai mult decât celălalt într-o galaxie plină de stele. Fiecare străluceşte atât cât trebuie, într-un fel anume, aşa încât din anumite unghiuri fiecare poate să creeze un vis sau o viziune. O emoţie, o poveste, o amintire...

Ridicaţi-vă ochii spre cer, şi priviţi cu ochii stelelor spre pământ ! Acesta este un reper al autenticităţii imaginii pe care voi încerca de acum înainte să o imortalizez în cele mai frumoase cadre, punând în prim plan o realitate care nu trebuie exprimată neapărat în concepte, ci o realitate care trezeşte puterea de a da viaţă unei imagini, menţinând în viaţă flacăra unei inepuizabile pasiuni pentru artă.

Dacă fericirea se naşte din dragoste, privirea îndreptată spre stele se naşte din dorinţa ochilor de a se adapta la întuneric. Iar dacă opera artistică se naşte ca improvizare a unor poveşti până la mici scene ce investighează raportul dintre lucruri şi oameni, şi dacă ea trăieşte şi se dezvoltă în timpul execuţiei sale, această natură îi asigură deplinătatea rigorii expresive tocmai pentru că privirea îndreptată spre frumos este luminată de aceeaşi strălucire firească ca a unei stele din infinitul spaţiului.

Aşa este. În această noapte caldă, plină de pace, nu am alergat printre luminiţele care se aprind suflate de vânt în dinamica unei sesiuni de running, dar am prins o frântură din realitatea care se arată ochiului sub forma unui mănunchi de raze, strânse într-un punct care se numește "punct de fugă". Cu cât un obiect este mai aproape cu atât va părea mai mare în comparaţie cu un obiect îndepărtat.

Leadershipul tău se ghidează după impactul vizual al unei imaginii pe care cauţi să o înlocuieşti cu o alta, prin intermediul proprietății extraordinare a sufletului de a privi dincolo de realitatea imediată?

Iată de ce antrenamentul prietenilor mei a căpătat o strălucire aparte, mai ceva ca o întâlnire cu aştrii, fiindcă alergarea lor de noapte a stârnit în mine ceva ce nu am mai simțit demult: dorința fantastică de a mă constitui, de pildă, într-un fenomen de reflexie a unor fluxuri luminoase de aceeaşi intensitate ca a stelelor. Deci, să abandonăm egoismul, privirea îndreptată spre noi înşine, şi să ne îndreptăm privirea spre acele stele care ne pot sluji drept indicatoare, aducându-ne aminte că lumina străpunge întotdeauna întunericul.

De ce spun asta? Fiindcă runningul alături de prieteni este precum licărirea unei stele ce se aprinde undeva departe, a cărui imagine fotografică este punctuală ca a unei stele, dar a cărui natură nu este neapărat stelară, ci acţionează cu intensitate asupra muncii unui artist, ca o provocare, ca o activitate ludică - ideală pentru dezvoltarea creativităţii.

Fiindcă orice pas în alergare, direct proporţional cu magnitudinea aparentă a unei stele care se deplasează faţa de Pământ, poate lumina pe cerul nopţii, ca şi înăuntrul meu, o împărăţie de fericire, o poveste de neuitat la stadiul nemuririi. Să priveşti o alergare nocturnă înseamna să te specializezi într-o tehnică aparte de observare şi analiză a amintirilor care niciodată nu se "sting".

Nu uita că o imagine cu alergători are puterea de a te încărca cu dorința arzătoare de a triumfa mereu, trezind îndeosebi puterea mentalului colectiv al celor care îmbrăţişează idealurile de unitate, solidaritate, dar și armonia între "fond" şi "formă".

A privi dincolo de realitatea imediată înseamnă să vezi de departe, într-o lumină complet diferită, ceea ce poate explica numai prin conlucrarea dintre "un far călăuzitor prin negura necunoscutului" şi "proiecţia unei viziuni artistice".

Încântarea privirii provenită din direcţia luminii stelare se poate desluşi lesne pe chipul unui artist entuziast care se priveşte pe sine cu aceeaşi adoraţie şi încântare cu care priveşte o stea a cărei lumină continuă să strălucească pe veci în sistemul solar.

Aceeaşi stea va continua să strălucească pe veci în inima artistului, în amintirile sale, în creaţiile sale, ori de câte ori el va privi dincolo de exteriorul oamenilor, căutând valorile lor reale, intrinseci. Nu uitaţi că un ochi clarvăzător nu este întotdeauna un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape.

Source: https://neculaifantanaru.com/incantarea-privirii-provenita-din-directia-luminii-stelare.html

Încearcă să vezi ceea ce simțurile îți arată

On Ianuarie 29, 2022

Găsește-ți forța de a elibera simțul gustului care te cucerește și a-l duce să acționeze cu referire la însușirile simbolice ale unei forme vizuale distincte care se potrivește cu înțelesul creației tale.

Guma de mestecat Orbit mă ajută să-mi mențin sănătatea dinților, să diminuez cheltuielile dentare, și în același timp îmi crește starea de bine în momentele de epuizare fizică (după antrenamentele de running). Totodată, mă delectez cu gustul ei fresh, dulce, cu o aromă intensă de mentă, și în momentele când încerc să fac apel la aspectul exterior al unei figuri, determinată de limitele unei lucrări de artă care, chiar și neavând o puternică încărcătură emoțională, îmi captează toată atenția și mă face să mă simt ca un artist.

Şi nu ca orice fel de artist. Ci ca un artist ce trăiește intens o viață lăuntrică, frământat de diferiți stimuli și sentimente, de variatele manifestări ale atracției pentru tot ceea ce se prezintă ca fiind curat și îngrijit. El nu rămâne un simplu observator, doar un simplu consumator de gusturi rafinate, ci trăiește intens experiența asumată de a surprinde o senzație de înviorare, neconsumată, ca și când s-ar afla în fața unui "model viu de conduită".

În această parte, conștiința personajului fictiv Humbert Humbert, din romanul lui Vladimir Nabokov, este revelatoare pentru experiența unică a gustului fin, de neuitat, pe care îl dă senzația de confundare a artei cu viața: *"Fiindcă există culori și nuanțe care par să se veselească atunci când se află în companie bună. Mi-am dat seama numaidecât că toate acestea aparțin unei naturi unice, și că din ele transpare limpede o autenticitate nouă, inconfundabilă, o poezie cu foarte variate imagini poetice."*

De fapt, asta înseamnă să mesteci guma Orbit prin savurarea aromelor și amplificarea gustului unic: să încerci să sensibilizezi o activitate cu caracter de permanență, printr-o infuzie a senzațiilor de plăcere și a percepțiilor legate de o experiență subiectivă, conferind gustului un statut exclusivist, acela de simbol al unei lumi în care orice culoare se evaporă în cele din urmă, și rămâne doar albul tulbure al unui obiect rămas în repaus.

Leadership: Ești gata să folosești un proces de reprezentare vizuală care reproduce lucrurile prin imagini, în paralel cu satisfacerea unor simțuri care pot evolua spre redimensionarea unui șablon de interpretare a creației tale?

Neîntârziat, gumei de mestecat Orbit i se acordă un statut de curent artistic caracterizat printr-un colorit slab, dar în același timp o putem vedea ca pe un obiect al cunoașterii ce rezultă în urma unui proces care acceptă și implică eroarea și imperfecțiunea. Un proces de autocunoaștere senzitivă, urmat la final de procesul de reprezentare vizuală a unui obiect rămas fără simțuri, dar care are abilitatea de a evoca amintiri și chiar emoții. În esență, Orbit necesită o focusare mult mai complexă asupra unei imagini stimulatoare, prezentându-se ca pe un obiect viu, tangibil, low-cost.

Prin calitatea sa de a aborda arta, guma de mestecat Orbit (al cărei gust este conectat la memorie și păstrat în subconștient) îmi transmite acea atmosferă stimulatoare de care are nevoie un artist pentru o cât mai bună reușită în redarea unui mesaj sugestiv: să vezi ceea ce simțurile îți arată. De fapt, ceea ce simțurile revelează adesea poate să existe ca argument al unei hermeneutici a metaforei și simbolului.

Leadership: Ești în stare să vezi partea opusă a ființei tale, reconfigurând tiparul unui

obiect rămas fără o poziție reprezentativă pe tabloul principal al creației tale?

Mă simt mai artist ca niciodată, și spun asta deoarece simțirea artistului găsește o diversitate de modele pentru gusturile cele mai rafinate. Mai ales, gustul gumei de mestecat Orbit este inconfundabil, la fel cum este stilul artistului de a surprinde o trăire intensă în fiecare pânză, folosindu-se de real și de fantastic în egală măsură, desfășurând o activitate fără promisiunea unei recompense materiale, ci pe baza atingerii inefabilului simțirii poetice ce străbate „simbolul universal al prospețimii și al bunei dispoziții".

Data viitoare când voi cumpăra un pachet de gume Orbit, voi fi puțin mai atent la forma pe care o ia fiecare gumă după ce și-a pierdut gustul, devenind useless. Voi constata, mai mult ca oricând, tiparul unui obiect rămas fără o poziție reprezentativă pe tabloul principal al creației mele. Şi dacă obiectul acesta, rămas fără vreo latură tolerantă, ar avea ceva de spus, căci orice formă neregulată ar poate fi totuși concretizată într-o imagine grafică, picturală, prin elemente și mijloace specifice, atunci mi-ar spune doar atât: "sunt ceea ce tu m-ai făcut să devin prin arta transformării".

Abia acum îmi dau seama cât de dăunător formei este să încerci să sporești simțul gustului. Fără precedent, mă simt ca un distrugător de artă. Într-un fel am reușit să stric forma inițială a gumei Orbit, doar din nevoia de a-mi asocia imaginea printr-un simbol al aprecierii personale sau a unui moment cu adevărat special, ce poartă amprenta dulce a unicității și a rafinamentului. It's nice to see the opposite side of you once in a while...

Leadershipul poate fi evaluat prin prisma percepției cu care te alegi despre tine însuți atunci când ceea ce încerci să modelezi prin creație devine egal cu formarea unui simț care nu te face să pari lipsit de sentimente.

Încearcă să vezi ceea ce simțurile îți arată ori de câte ori urmezi dorința sinelui de a-și construi o imagine favorabilă, într-un context în care obiectele sunt apreciate doar prin criteriul aderării lor la o funcție de aliniere pe palierul abstractului.

Pe această cale, țin să adaug un lucru important: înțelesul creației mele este acela de exagerare a unei stări de fapt care, prin natura sa, îmi dă posibilitatea să-mi reprezint în mod corect consecințele unei alegeri deliberate.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-ceea-ce-simturile-iti-arata.html

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor (2)

On Martie 03, 2009

Conferă leadershipului tău acea notă de armonie de care are nevoie ca să poată convinge.

Celebrul actor american Henry Fonda a spus odată: *"Una din marile descoperiri pe care le face un om, una din marile surprize, este să constate că poate face ceea ce credea că nu poate"* . Ca să te ridici la nivelul așteptărilor tale trebuie să descoperi modul în care poți cultiva o orientare spre performanță și progres, adică să conferi leadershipului tău acea unitate, acea notă de armonie de care are nevoie ca să poată convinge.

Efortul de a reda în chip adecvat dovada cea mai firească a unei continuități în activitățile de creație (care pot să contribuie la creșterea capacității tale profesionale), se poate transforma în eșec dacă nu constați o intensificare a interesului tău spre deprinderea originalității și inovației. Căci liderul trebuie să fie un artist care și-a format deprinderea unor raționamente pe care le consideră relevante în actul de creație, încât ceea ce este făcut de el să capete caracterul unei arte distinse.

Autoevaluarea ca și evaluarea făcută de alți specialiști nu te ajută să afli în ce moment al evoluției te afli și ce trebuie să faci în continuare pentru a atinge performanța visată, ce căi trebuie să urmezi, ce lacune trebuie să umpli și unde trebuie să insiști pentru ați spori valoarea. De aceea, nu te baza niciodată pe recomandările specialiștilor, și nu apela la sfaturi din partea celor care nu îți apreciază munca.

Armonia este modalitatea în care îți place să studiezi și să te dezvolți personal, încât să te poți concentra pe crearea conținutului pe care ți-l dorești a fi transmis în coordonatele unei arte ce pune în valoare atuurile personalității tale.

Sfat: Acceptă drumul adevărului, detașează-te de acea mentalitate care nu-ți permite să privești mai profund în tine însuți, care te împiedică să efectuezi o autoevaluare mai amănunțită a calităților și defectelor proprii. Obținerea performanțelor are în vedere armonizarea cu cerințele impuse de ceilalți oameni (prin reglementări și legi) - de aceea este vital să recunoști importanța activităților pe care le îndeplinești pentru a satisface aceste cerințe.

Iarăși spun. Trăsăturile tale caracteristice se manifestă în performanțele tale. Aceste trăsături vădesc o atât de strânsă legătură cu acțiunile și deciziile care stau la baza îndeplinirii atribuțiilor pe care le ai de îndeplinit conform funcției de conducere în care ai fost nominalizat.

Deci, trăsăturile nu pot fi independente de leadershipul tău. Ele redau și armonizează pe deplin interesele și eforturile tale, relațiile dintre tine și ceilalți oameni, contribuind prin funcționalitatea, calitatea, prin tenta lor pozitivă la creșterea capacității tale profesionale. Așa cum arta plastică se exprimă prin desen și prin culoare, performanțele se exprimă prin raportul dintre tine și ceilalți oameni. Ele sunt oglinda propriilor virtuți și sunt optimizate prin alocarea celor mai potrivite evaluări și autoevaluări.

Leadership: După ce criterii trebuie să te ghidezi astfel încât să te poți hotărî asupra unui model de creștere a performanțelor capabile să îndeplinească cerințele rezultatelor obținute în urma efortului de a te considera "singurul om de pe pământ" ?

Dacă trăsăturile tale pozitive nu sunt puse în evidență sau nu sunt direct observabile, dacă nu coincid cu valorile și așteptările celor din jur, dacă ele nu se leagă într-un tot coerent, efectul se va dovedi sub așteptările tale. Acest lucru poate duce la un alt rezultat decât cel așteptat. O proastă identificare sau o configurare greșită a propriilor resurse și calități poate avea urmări neașteptate.

Ești victima unei erori de interpretare a realității? Eu am învățat de la viață că toți oamenii vor să fie recunoscuți și acceptați complet pentru cine sunt în interiorul lor, dar foarte puțini sunt capabili să-și măiestreasca interiorul în așa fel încât să poată conștientiza viața. Foarte puțini îmbrățișează arta, creația și spiritualitatea. Deci, încearcă să găsești calea spre excelența în arta conducerii, fără să îngădui convingerilor să se alinieze unei false realități.

De exemplu, dacă apelezi un număr greșit, îți va răspunde întotdeauna altcineva decât cine te aștepți, nu-i așa? Aproape în același fel, când nu îți măsori corect valoarea și priceperea, performanțele tale vor urma un alt traseu decât cel stabilit inițial. În loc să reușești să creezi relații de durată prin creșterea performanțelor proprii, riști să stabilești o conexiune greșită printr-o autoevaluare incorectă sau incompletă. Astfel devii victima unei erori de interpretare a realității – adică ajungi să-ți supraestimezi valoarea atunci când de fapt ea este mult mai mică.

De aceea este necesară conștientizarea a ceea ce ești și stabilirea priorităților de dezvoltare. Bine a remarcat cineva: *"Conștientizarea este primul pas către preluarea frâielor vieții în propriile mâini. Te ajută să te înțelegi și să îi înțelegi mai bine pe cei din jurul tău. Te învață să simți, te învață treptat să devenii creator – adică un călător conștient al propriului drum, nu un simplu pasager sau figurant în propria ta viață."*

Ca să dai valoare persoanei tale trebuie să-ți deschizi singur orizonturile, manifestându-ți pe deplin atașamentul față de interesul și disponibilitatea de a-ți îmbunătăți performanțele.

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor: tot ceea ce faci în viață este la fel cu ceea ce ai în interiorul tău: convingeri, emoții. Iar ceea ce nu găsești în interiorul tău nu vei găsi niciunde în altă parte. Și dacă îți dorești cu adevărat ceva și nu găsești acel ceva în tine, atunci degeaba îl cauți în altă parte.

Totodată, leadershipul are în primul rând nevoie de măreția care se naște din singurătatea cu care ai legat pe parcursul vieții relații cu universul artistic și cu natura înconjurătoare.

Așa cum orice acțiune morală are ca scop fericirea internă, tot așa recunoașterea propriilor capacități și dezvoltarea lor permanentă contribuie la optimizarea performanțelor tale personale și profesionale. Niciodată să nu ți se pară ceva cu neputință. Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Pe măsura trecerii timpului, perspectiva sub care vei privi lucrurile se va modifica. Dacă tinzi spre excelență atunci vei depune toate eforturile ca să te distanțezi de acea realitate care este distorsionată de percepțiile limitatoare ale celor care îți stau în cale.

De multe ori, singurul tău dușman ești chiar tu însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-leadershipul-in-felul-urmator-II.html

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor (1)

On Martie 04, 2009

Încearcă să găsești calea spre excelența în leadership, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realități.

Realizarea sculpturilor decorând teatrul des Champs Elysees se datorează în mare măsură întâlnirii în creația lui Bourdelle a sculpturii cu arta dansului. După ce ani în șir Beethoven îl incitase să mediteze asupra muzicii, din 1909 dansul Isadorei Duncan venea să-i ofere o sursă inepuizabilă de sugestii prin ritm și compoziție. Complet absorbit de decorarea teatrului, Bourdelle și-a dat seama de la prima privire că a întâlnit modelul ideal: *"Mi s-a părut că datorită ei văd cum se animă o admirabilă friză sau o divină frescă, devenind pe nesimțite realitate umană." **

Ce concluzie tragem de aici? Drumul spre adevărata performanță este în strânsă corelație cu capacitatea liderului de a pătrunde esența lucrurilor, inclusiv esența personalității umane, sesizând ceea ce nu merge, ceea ce nu se potrivește cu analiza obiectivă a cauzelor și efectelor interacțiunilor în care este implicat.

Din acest motiv este necesar să amintesc că momentul optim pentru a începe măsurarea performanțelor proprii se consideră a fi atunci când culegi rezultatele muncii tale, atunci când efectele pozitive ale deciziilor și acțiunilor încep să se resimtă. Adevărul pe care Bourdelle voia să-l exprime prin cuvintele sale este acela că pentru a ajunge la acel grad de perfecțiune care nu mai poate fi întrecut, trebuie să dai viață unei arte superioare, să promovezi o ideologie proprie, pură, care să nu promoveze un mesaj eronat.

Leadership: Poți să îți împingi performanța la limita imposibilului, dezvoltându-ți un sistem viabil de "finisare" a trăsăturilor proprii care să-ți sprijine dezvoltarea?

Așa cum am mai spus la seminariile mele, progresul leadershipului tău este evaluat după gradul și natura influenței tale – care are la bază caracterul și mentalitatea ta, care la rândul lor întrețin și sunt întreținute de ideologia ta.

Celebrul scriitor de origine indiană, Salman Rushdie a spus că adevăratele riscuri la care se expune un artist sunt acelea de a împinge opera la limita imposibilului, în încercarea de a spori numărul lucrurilor la care se poate gândi cineva. În mod asemănător stau lucrurile și când vine vorba despre știința conducerii, la baza căreia există o riguroasă selectare a eforturilor depuse de lider spre a obține o cât mai profundă și cuprinzătoare exprimare a artei sale.

Adevăratul risc la care se expune un lider este de a-și împinge performanța la limita imposibilului, în încercarea de a atinge perfecțiunea. Relația dintre elementele care conferă echilibru leadershipului său, definindu-i conținutul și determinându-i limitele, devine tot mai ștearsă, inexpresivă. Nu uita că oamenilor le vine greu să-și îmbunătățească performanțele, dacă liderul nu continuă să-și sporească performanțele.

Cum poți să suplinești lipsa identificării tale cu acele aspecte care îți pot influența în mod semnificativ leadershipul, încât să te consideri în poziția de a afirma că ceea ce ți se întâmplă este în controlul tău?

În leadership "valoarea creată" trebuie să se materializeze și să crească performanța celor pe

care îi conduci. Atâta timp cât valoarea creată este pur teoretică, rămâne pur și simplu o piesă de muzeu care poate persista "în memoriam", dar nu îmbunătățește starea materială și viața nimănui.

Felul în care îți definești performanțele dezvăluie calitatea leadershipului tău. Iar rezultatele pe care le-ai obținut sunt direct proporționale cu "doza" de eficiență pe care ai atribuit-o fiecărui element din infrastructura leadershipul tău. De aceea nu mi se pare deloc justă tendința de a reduce acele elemente de valoare, esențiale, capabile de a-ți crește potențialul. Aceste elemente reunesc numai acțiunile și resursele care au drept obiectiv consolidarea aptitudinilor tale, dar și orientarea acestora spre identificarea și exploatarea oportunităților de a-ți îmbunătăți eficiența și știința conducerii.

Așa cum biblia cuprinde un ansamblu de adevăruri pe care proba timpului și dezvoltarea științei nu au fost în stare să-l anuleze - tot așa lipsa identificării acelor aspecte care pot influența în mod semnificativ știința conducerii îți poate anula orice șansă de a atinge excelența.

Numai rezultatele pe care le obții decid valoarea ta. Vestea tristă este că rezultate palpabile nu vei obține peste noapte, deci nu te aștepta să dai gata lumea dintr-o dată. Dar oricum ar fi, dacă vrei cu adevărat să-ți perfecționezi leadershipul va fi necesar să-ți testezi periodic aptitudinile și competențele, iar în funcție de rezultatele evaluărilor vei putea să stabilești nivelul la care te situezi.

Leadership: Poți să îți conturezi viziunea astfel încât ea să dea un sens mai larg existenței tale, fără să ai experiența necesară pentru a desfășura o activitate "extra" în condiții subiective de reprezentare a cunoașterii?

O încântare pentru ochi, un atât de puternic apel spre excelență. Un privitor în fața unor tablouri este prins de o senzație vizuală atât de puternică încât, fără să-și dea seama, ea se complică, se transformă în idei, radiază, se asociază altor idei și sfârșește prin a-i umple sufletul de o bucurie fără seamăn.

Același sentiment sublim, de apropriere față de natura leadershipului (vorbind la modul general) îl are și un lider atunci când reușește să-și contureze viziunea și să dea un sens mai larg existenței sale și performanțelor profesionale individuale. Numai că spre deosebire de un privitor sau admirator al artei plastice, convingerile liderului referitoare la el însuși, la rolul său, la competențele sale, la modul în care acționează nu pot fi separate de el însuși întrucât sunt expresia unor idei adânc implementate în sistemul său psihic. Acele convingeri sunt rezultatul teoriilor sale asupra leadershipului.

Așa cum un privitor evaluează în subconștient valoarea unui tablou în funcție de impresia pe care o stârnește acel tablou asupra simțurilor sale, tot așa un lider își poate evalua performanța în funcție de rezultatele obținute și recunoscute de alții. Aceste rezultate sunt proporționale cu abilitățile, cunoștințele și capacitatea lui de a le pune în aplicare, trecând de la stadiul de idee la inițiativă și apoi la concretizarea lor practică.

Din orice unghi ai privi, evaluarea performanțelor proprii prin măsurarea eficienței proprii reprezintă un câștig pentru tine. Dacă ai atitudinea mentală potrivită, dacă reușești să-ți valorifici calitățile, să-ți exploatezi întregul potențial printr-o evaluare detaliată și prin optimizarea abilităților de conducere, poți transforma cunoașterea personală într-un punct de plecare spre ascensiunea ta în carieră.

Leadershipul se referă la modul cum acționezi în acele situații în care Egoul te afectează, îți spune că NU ai asimilat suficiente de la viață ca să-ți formezi voința proprie, dar tu nu

îi lași această libertate de acțiune, repetându-ți mereu: "Voi fi mult mai mult decât am fost."

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor: toată știința lumii se raportează la trei mari indicatori de rezultate: experiment, creație și descoperire. Şi niciodată să nu apeși prea tare pedala de accelerație, altfel riști să ajungi prea repede într-un loc care nu-și găsește sensul.

*** Notă:** Adina Nanu - *Bourdelle* , Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-leadershipul-in-felul-urmator.html

Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză

On Decembrie 22, 2020

Încearcă să validezi o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului de "rezonanță circumstanțială", în încercarea de a recunoaște în tine sursa unei noi forme de conștiință.

Am văzut o pisică care traversa trecerea de pietoni, și n-am putut s-o studiez decât cu ochi de piatră, mai puțin s-o supraveghez cu neîncetata chemare a milei divine. Părea o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului nebuniei: micuța egoistă înfumurată își asuma prelungirea stării în care judecățile ivite din simțuri nici nu își corespund deloc. Mașinile se opreau, altele o ocoleau, nici una nu conta prea mult în acel moment de cumpănă. Animalul pășea încet, agale, fără să știe ce este riscul sau pericolul, cumva închipuindu-se drept clipă de neuitat într-un spațiu al nesfârșirii, drept erou al unei aventuri fără egal.

Fapt sigur este curajul nebun, lipsit de mustrări de conștiință, inconștiența în fața morții implacabile. Pisica ar fi putut la fel de bine să aștepte la semafor, dar ea a vrut să fie prima care traversează un orizont de evenimente ce pot fi văzute doar în filmele de la Hollywood, experimentând parcă acea tendință a Eului omenesc de a fi năstrușnic, de a fi un creator de lumi noi, un TIME-TRAVELLER. Numaidecât, trebuie luat în calcul faptul că pisica este doar un prădător solitar ce atacă prin surprindere șoricei și vrăbiuțe, fără să se gândească o clipă c-ar putea fi în pericol traversând două benzi de circulație.

Evident, pisica nu a așteptat culoarea verde, nu a dorit să-și reconsidere decizia, ci părea a se juca de-a regele într-o poziție de siguranță absolută pe o tablă de șah ce răspunde întocmai îndrumărilor date de o exuberanță irațională. Pentru că, așa cum spunea cineva: *"A aștepta înseamnă a adăuga clipe clipelor, a le strânge pentru ca spațiul-timp să se comprime, să rămână în sinele profund iluzia dilatării lui în scurtul răgaz împreună cu o iluzie uneori atât de reală."*

Leadership: Rezultatul deciziei pe care o iei poate fi interpretat ca o desfășurare necruțătoare a lumii exterioare, analizată de o interioritate derutată?

La vederea acestei scene pline de suspans mă simțeam ca un prizonier încolțit într-o capcană a timpului hotărât de un destin al transcendenței (trăit involuntar), prins într-un cerc mișcător cu rază orbitoare dusă în punctul cauzal al unei decizii luate sub presiune, conjunctural și fără perspectivă. Cert este că nu puteam să anulez efectul unui analgezic apărut din diferența dintre dorință și realitate. Acolo intervenea corespondența dintre un vis negru, trăit cu ochii deschiși, și trăitul unei vieți fără limite exprimată printr-o mobilizare dusă la extrem, printr-o strădanie a clipei de a depăși timpul și spațiul dimensiunii numite "superfactor al personalității".

Pentru această prezență solitară în mijlocul străzii viața însemna "să fiu eu pe primul loc", nu oamenii. În niciun caz n-o durea sufletul pentru ceea ce încerca să facă. Dar dacă animalului i se neagă în general raționalitatea, *negar el papel que tiene en el proceso de conocer la realidad* , și mai ales pentru că el nu ia în calcul sentimentul de a fi o victimă, atunci omului i se poate ierta păcatul de a-și uita menirea de ființă rațională în cazul când își manifestă voința de a traversa drumul cu un singur sens de circulație: sensul finalității apropiat de acela al cauzei finale.

În orice caz, cu toții suntem pisici la un moment dat când traversăm strada. Dar trebuie să ne dăm seama de valoarea acelui "ceva ieșit din comun" ca să ne explicăm adevărata semnificație a vieții pe care o trăim: găsirea unui motiv de a nu deveni victima propriilor

imprudențe și exagerări. Asta, bineînțeles, în intenția implicită de a nu deveni o țintă a momentelor de mai intensitate, de a nu ne considera ca fiind o anexă pentru cultivarea conștientă a efemerului într-o lume a îndoielii și a nesiguranței.

Leadership: Îți poți asuma răspunderea unei identități care adună în ea trăitul unei vieți din altă viață, în încercarea de a redescoperi „negativul" ființei care se întrupează într-un joc al dedublării?

Cu siguranță, negativul meu s-a întrupat într-un joc al dedublării, atunci când am simțit că fac parte din viața altei ființe prevăzută cu altă configurație genetică. Negativul indică confruntarea cu acea latură a interiorității neexprimată prin cuvinte sau prin viu grai. Am amuțit instantaneu. Şi, atunci, înfrânarea năzuințelor subiective, eliminarea lor de pe făgașul unei normalități relative, a fost începutul căderii mele într-o stare de paranoia în care am uitat să-mi analizez propriile greșeli, propriile motivații, propriile trăiri, și să le observ numai pe ale altora.

Era o stare de neclintire, pierdere a speranței, o apăsare demobilizatoare ca în fața morții inevitabile, sindromul fiind urmat de un sentiment de culpabilitate. Cei ce vor să știe exact ce se petrecea în sufletul meu, pot studia povestirea "Îngropat de viu", scrisă de Edgar Allan Poe, mai ales momentul când are loc măcinarea lăuntrică a personajului principal ca o desfășurare necruțătoare a lumii exterioare:

"Am încercat să strig. Dar în strădania mea, buzele și limba-mi uscată se mișcau convulsiv și niciun glas nu ieșea din pieptul meu cavernos care, apăsat parcă de greutatea unui munte prăbușit deasupra-i, gâfâia și palpita o dată cu inima mea, la fiece respirație trudnică și greoaie. În strădania aceasta de a scoate un strigăt, vrând să deschid gura, am băgat de seamă că fălcile îmi sunt legate, cum se obișnuiește la morți..."

Pentru a înțelege mai bine ce este "rezonanța circumstanțială" trebuie să iei în calcul acea „depășire" a interiorității prin coincidența ei cu exterioritatea. Fiindcă ceea ce trăiești prin sentimentul temporar de dedublare poate fi trecut prin filtrul unei experiențe de viață trăită la limita dintre ceea ce este destinat să se întâmple și ceea ce este posibil, dar nu neapărat.

Dimensiunea mai largă a identității mele, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este echivalentă cu trăitul unei vieți din spatele altei vieți care își pierde uneori busola pentru a o regăsi sub forma unei predispoziții afective capabilă să amplifice sau să micșoreze conlucrarea dintre hazard și liberul arbitru.

Așa am ajuns să mă consider un învins, subiectul principal al unei gândiri defectuoase, căci m-am resemnat în fața unei situații dificile crezând că trebuie să mă obișnuiesc să trăiesc cu ea. Deci, numai prin simpla desfășurare a unui eveniment care mi-a stârnit din plin interesul, numai prin recunoașterea unei dimensiuni profetice a sincronismului conjunctural, am fost la un pas de a-mi schimba cursul vieții - printr-o resemnare în fața destinului care oricum face ce vrea, printr-o renunțare la voință, prin acceptarea de a fi ceea ce îmi dictează exteriorul să fiu.

Or, a recunoaște în mine sursa unei noi forme de conștiință înseamnă să analizez fiecare experiență de viață ca pe o pavăză împotriva incursiunii nerușinate a exteriorului asupra intimității interiorului. Această conștiință se explică parțial prin percepția unei discrepanțe dintre ceea ce consider că pot face în locul altcuiva și ceea ce pot face pentru a depăși o mentalitate orientată - spre sine.

Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză atunci când "prima cauză" evidențiază situația în care Sinele Superior (sau mentalitatea subiectivă) s-a separat de mine și s-a reîncarnat în

alt vehicul însuflețitor, în altă ființă, în altă realitate. Dacă ați observat bine, înainte ca eu să mă schimb, a intervenit o schimbare în linia curentă a evenimentelor, schimbare pe care am perceput-o ca pe o responsabilitate extrem de importantă față de o ființă grabită și emancipată, asemănătoare mie, dar mult mai capabilă să-mi predea lecții de viață.

Source: https://neculaifantanaru.com/inceputul-oricarei-schimbari-este-prima-cauza.html

Închisoarea îngerilor

On Decembrie 13, 2011

Pentru ca percepția oamenilor despre tine să fie corectă, ei trebuie să simtă vibrația ta lăuntrică.

O greșeală. De atât era nevoie pentru ca Vivian Ward, frumoasa damă de companie, să-l părăsească pe controversatul om de afaceri, Edward Lewis. După o scurtă ceartă, dar dureroasă, Vivian îi spune:

- N-a mai fost nimeni în viața mea care să mă facă să mă simt așa de înjosită, cum ai făcut-o tu astăzi. Dacă tot ai vrut să spui la toată lumea că sunt o parașută, de ce nu m-ai lăsat să-mi port țoalele mele? Îmi pare rău că te-am întâlnit. Îmi pare rău că am intrat în mașina ta stupidă ! Vreau banii mei. Şi vreau să dispar de aici !

După ce rosti aceste cuvinte, Vivian ieși plângând din cameră, dar fără să ia banii. Se opri în fața liftului care parcă nu mai venea. În gândul ei parcă își spunea: *"Oh, prietenul meu, iubitul meu, ești mai în vârstă, mai bogat, dar nu mai înțelept."*

Leadership: Introduci în mijlocul lumii un fel subiectiv de a avea acces la temeiurile ei ultime, potrivit experienței trăite la diferite nivele ale ființei tale?

Vivian avea senzația că pierduse jumătate din propria ființă. Vreme de câteva zile fusese legată de Lewis printr-un fir invizibil. Dar vraja se rupsese. El reușise să-i umple cu bucurie întreaga existență, acum exclusese din ea orice altceva. Totuși, slaba consolare pe care o simțea acum îi întări hotărârea. Trebuia să plece, trebuia să-și ia rămas bun de la visul ei de a-și împlini iubirea, de a-și găsi acea bogăție sufletească la care numai inimile cele mai alese râvnesc.

A traversat oceanul de durere și a ajuns pe celălalt mal. Lewis merse după ea. Tăcu o clipă străduindu-se din greu să găsească răspunsul. L-a uitat? L-a intuit? Apoi îi spuse cu acea sinceră cordialitate ce cucerește toate inimile, de parcă s-ar fi concentrat asupra aurei ei, folosindu-se de această putere ca să-i vină în întâmpinarea dorințelor ei:

- Iartă-mă. N-am vrut. Nu vreau să pleci.

Aceste cuvinte au avut darul de a o liniști dintr-o dată pe Vivian, de parcă nu mai trebuia să ducă acea povară de una singură. Era ca și cum ea i-ar fi citit gândurile, ghicind adevăratele lui sentimente.

- M-ai rănit. Să n-o mai faci.

A introduce în mijlocul lumii un fel subiectiv de a avea acces la temeiurile ei ultime, înseamnă să-ți extinzi puterea personală la nivelul instinctului de a judeca evenimentele și a faptele care lezează demnitatea altora, prin prisma propriilor neîmpliniri, temeri, resentimente sau frustrări.

Unul din temeiurile ultime al lumii este starea de bine obținută prin tranșarea conflictului dintre imaginea pe care ți-o faci în mod arbitrar despre oameni și realitatea pe care o

experimentezi in momentul în care renunți la tine, la egoism și la orice alt sentiment negativ.

Leadership: Te plasezi în fața unei schimbări de sens în viața altora, fără a fi sigur de direcția pe care trebuie să mergi tu?

După cum o singură picătură de sânge deține întregul cod genetic al unei ființe, tot astfel coeficientul tău emoțional dă continuitate tuturor celorlalte elemente constitutive ale leadershipului tău. Leadershipul este ca o operă de artă care nu poate fi completă dacă elementul constitutiv al expresiei totale lipsește, sau nu este pe deplin realizat.

Prin intermediul leadershipului îți dezvălui ceva din natura propriilor tale simțăminte. Conduci după felul în care simți, după felul în care te raportezi la oameni, după felul în care te preocupi de trăirile lor sufletești și elanuri interioare.

Leadershipul tău poate fi paradis sau o închisoare, depinde de felul cum te percep ceilalți oameni, și depinde cum îți percepi tu propria ființă. Odată ce ți-ai câștigat statutul de lider, te legi de oameni printr-un fir invizibil. Însă vraja care controlează motivația lor se rupe rapid dacă ei simt absența parțială sau totală a sentimentelor tale.

Leadership: Poți să traduci în termeni vizuali tot ceea ce ajungi să cunoști prin intermediul simțurilor și trăirilor?

Direcția în care mergi se poate distinge prin imaginea pe care o duci cu tine și care se reflectă în ceea ce accepți sau nu de la cei din jur. A cultiva o imagine înseamnă să sugerezi un model de a privi, de a percepe și de a exprima omul și lumea, înainte să trimiți un mesaj de confirmare a propriilor dorințe.

Şi, ca să parafrazez ce spunea scriitorul român, Cornel Ailincăii: *"A privi nu este doar un simplu act de înregistrare monocromă a împrejurimii și nici o uluire întreruptă în pragul revelării unui sens, ci o pătrundere într-o infinitate de tăinuiri și omisiuni care compun o poveste pe care o livrezi odată cu confirmarea propriilor temelii lăuntrice."*

Dacă vrei să te situezi pe o poziție solidă în sufletul oamenilor trebuie să-ți ierarhizezi valorile după ordinea importanței lor, dar mai întâi trebuie să intuiești, trebuie să te strădui să găsești răspunsul privitor la ingredientul principal care se impune încorporat în temelia care îți conturează imaginea. Răspunsul tău poate să le umple oamenilor cu bucurie întreaga existență, sau poate să excludă din ea orice altceva.

Leadership: Blochezi orice cale de evadare din spațiul imperiului tău interior?

Când mă gândesc la procesul de stabilire și de îmbunătățire a relațiilor, îmi amintesc de un personaj dintr-un roman celebru care se juca cu o buburuză. O punea pe birou și clădea din cărți bariere în jurul ei. Dacă insecta găsea o cale de evadare, imediat el mișca una din cărți ca s-o blocheze.

În postura buburuzei s-a pus singur și multimiliardarul Edward Lewis, din filmul " *Pretty Woman (1990)* ". El a înălțat bariere și ziduri în propriul lui suflet, fiind insensibil față de sentimentele sale și ale celorlalți oameni. Singur s-a baricadat într-un spațiu în care nu exista nimic mai important decât propria lui persoană. Se transformase într-un prizonier prin puterea banilor care îi influențau emoționalul din el și îi dictau viața.

Leadershipul este imaginea pe construiești despre tine din actul privirii asupra lucrurilor particulare care participă la formarea realității celorlalți oameni.

Închisoarea îngerilor simbolizează tenta negativă a leadershipului tău, ce apare ca urmare a dezacordului dintre adevăratele tale sentimente și acele aspecte negative care îți diminuează substanțial credibilitatea. Este un mijloc de ispășire a pedepsei pentru încălcarea emoționalului din tine, și durează până ce îți corectezi propriile valori și orientări.

"Evadarea" lui Edward Lewis din mica închisoare pe care singur și-o construise, s-a produs atunci când a învățat să pătrundă tainele naturii umane, atunci când a ales să-și asculte glasul inimii, atunci când pentru prima oară în viața lui cineva i-a dovedit că banii nu-l făceau un model de urmat și nici de lăudat, dimpotrivă, îi umbreau toate calitățile.

În postura ta de lider trebuie să judeci și cu sufletul, nu numai cu mintea. Profită de orice oportunitate și lasă larg deschise "portițele sufletului" pentru a nu ajunge în "închisoarea îngerilor".

Vivian a servit drept model de simțire și de gândire. Ea a simțit vibrația lăuntrică a lui Edward, a perceput corect și într-un mod pozitiv adevărata lui natură, l-a iertat și s-a întors la el. Ea a constituit un îndreptar, un jucător de mare calibru în viața lui, scoțându-l din poziția de "offside" pe care el n-a luat-o niciodată în seamă.

Tu ai puterea să semnalizezi poziția de offside pe care ceilalți n-o iau în seamă?

Source: https://neculaifantanaru.com/inchisoarea-ingerilor.html

Închisoarea și eliberarea sufletului meu

On Ianuarie 25, 2021

Trebuie să ai maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conștientizezi faptul că dorința ta de a fi superior restului lumii nu face decât să te țină captiv într-o colivie.

Este vorba despre o discuție purtată cu un prieten pe pista de alergat, la sfârșitul antrenamentului de azi. Şi tot ce-am vorbit în acele câteva minute, care au trecut parcă atât de repede, mi-a amintit de un film emoționant, cu un final și mai emoționant. Filmul se intitulează Flawless (2007). Desigur, nu este vorba despre o discuție oarecare, nici despre o discuție purtată pe tema vreunui "specific" psihologic al prieteniei, ci despre șansa de a mă maturiza, de a mă lăsa purtat de valul posibilității de a accepta un alt punct de vedere asupra naturii umane.

Şi el mi-a repetat, încă o dată, și încă o dată: „Nicu, lasă trecutul în urmă, și nu te mai întrece cu nimeni. Şi nu lăsa ca trecutul să te întreacă, doar pentru faptul că prezentul nu fuge alături de mândria ta de a nu-ți uita acea fărâmă de avânt, de mare vibrație care, altădată, te-a determinat să mergi înainte...și să nu te mai oprești."

La fel și în filmul Flawless (2007), se distingea în cazul o parte din simțirea omului care nu-și poate uita trecutul, și nu poate scăpa de el nicicum, chiar dacă ar fi vrut să găsească în el însuși o evadare din închisoarea excepțională a minții și a sufletului, entități de control ale umanului pus la grea încercare.

În mod asemănător, finalul filmului este o parte din mine, fiindcă totul din mine rezonează cu acea parte sensibilă, dar nevăzută, a sufletului unui om care și-a învins destinul, dar n-a putut uita cu niciun chip acea mică iluzie, nisip mișcător, care se numește... prezent.

Leadershipul este o consecință a afinității tale față de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ți-ai construit-o în timp.

Şi fiindcă prietenul meu m-a sfătuit să las în urmă trecutul, și să încerc să nu mai pun pe primul loc spiritul competitiv, am intrat dintr-o dată în spațiul filmului, când la final eroina își descarcă toate sentimentele ascunse, multe dintre ele trecute mult timp sub protecția anonimatului.

Cumva, la un pas de a nu se mai ascunde de trecut, eroina alege să se arate așa cum era cu adevărat, destăinuindu-și liber sentimentele. Şi cuvintele ei atât de emoționante, pline de simplitate, cu care se încheie filmul, sunt poate memoriile simțirii pe care cugetul meu n-o poate nicidecum părăsi:

"I never intended this to happen, but the new game of life sent me in a different direction. I discovered the world and through it, I discovered myself. And just today...today I gave away the last penny of my fortune. I'm free at last.

Except... except for that jewel that you held in your hand. That I've been saving for a rainy day.

Or perhaps...or perhaps it's the last little piece of vanity that I have left."

Leadership: O credință exagerată în propriile abilități exprimă preocuparea pentru imaginea pe care o proiectezi în exterior, dar poate ea să conteste perspectiva experienței de a trăi cu limitări și blocaje?

Şi în acel scurt moment de reflecție, când cineva mi-a vorbit la fel ca unui frate, el fiind un călător întârziat care bate la poarta sufletului omenesc, m-am simțit eliberat din închisoarea mândriei de a fi diferit în încercarea de a arăta asta lumii întregi. Nimic nu e mai înșelător decât dorința de a fi unic, și știu că asta venea foarte natural la mine, atât din punct de vedere obiectiv cât și subiectiv.

La fel cum Papillon, după nenumărate încercări de evadare din închisoarea din Cayenne, a reușit într-un final să părăsească închisoarea și, odată ajuns în Franța a făcut publice condițiile și tratamentul draconic la care a fost supus, tot așa eu după nenumărate tentative de a mă perfecționa și de a ajunge la cel mai înalt nivel de competență, conform meritelor și pregătirii mele foarte riguroase, am ajuns într-o singură clipă să înțeleg că de fapt nu toți aplică aceeași regulă în relațiile interumane și că, probabil, de la mine se așteaptă altceva. Am simțit că trebuia să-mi anunț schimbarea, înainte să ca lumea să mă schimbe.

Trebuia să am maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conștientizez faptul că dorința mea de a fi superior restului lumii nu făcea decât să mă țină captiv într-o colivie, într-o stare de revoltă.

În prietenie nu trebuie să existe rivalitate sau gândire competițională. De multe ori, motivul căderii omului în dizgrație poate fi refuzul acestuia de a accepta o toleranță mai mare față de normalul unanim de "strălucire" acceptat de majoritate. În leadership, normalitatea este o stare favorabilă pe termen lung, în timp ce superioritatea poate fi o opțiune favorabilă pe termen scurt, dar care nu îți poate garanta că lucrurile nu se vor schimba la partenerii tăi, sau că ei vor rămâne alături de tine.

De fapt, nu știi niciodată cu care personalitate stai de vorbă când vorbești cu un profesionist. Pentru că la un moment dat profesionistul își dă seama că statutul lui privilegiat nu este chiar ceea ce își dorește, și se răzgândește. Ajunge chiar să fugă de propria lui umbră, de un trecut care îl împovărează și îi pune piedici în evoluția personală pe plan social. Aici intervine o altă etapă în devenirea ființei sale în care se stârnește nostalgia și începe să trăiască din „parfumul vetust al altor vremi, începe să-și poarte tot mai greu singurătatea experienței de a fi diferit de ceilalți. Şi abia aici înțelege el leadershipul.

Leadershipul trainic ia în calcul perspectiva experienței de a trăi prin corespondență cu ființa din modelul suportiv emoțional cerut de realitățile specifice umanității, deci pune pe locul doi pe experiența de a trăi prin modelul de reușită la care aspiră un performer.

Închisoarea și eliberarea sufletului meu depind de modul în care reușesc să îmbin performanța și superioritatea cu lecțiile de omenie și de viață pe care, adesea, le-am învățat prea târziu.

Leadershipul este un exercițiu de dezvoltare a acceptării de sine și a stimei de sine în accepțiunea unei majorități semnificative, în accepțiunea unei lumi în care recompensa socială nu este o ofertă a valorii personale, ci o consecință a afinității tale față de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ți-ai construit-o în timp.

Source: https://neculaifantanaru.com/inchisoarea-si-eliberarea-sufletului-meu.html

Include-mă în iertarea ta

On Martie 19, 2012

Gestionează-ți cu grijă resursele emoționale, astfel încât să dobândești și să-ți păstrezi un loc de cinste în sufletul oamenilor.

Annie, Peter și tatăl lor, Royce Garrett, se balansau suspendați pe o funie de versantul abrupt al muntelui, la circa 450 de metri înălțime. Niciunul dintre ei nu prevăzuse consecințele acelei escaladări. În acel moment de așteptare înspăimântătoare, Annie face o ultimă încercare de a ajunge la zidul de piatră, dar pitonul care îi susținea se mișcă din loc. Funia nu îi mai putea ține mult timp pe toți trei.

Royce devine neclintit, ca o statuie la care doar buzele aveau viață. Cu un tremur în glas îi spune fiului său:

- Peter, vreau să scoți cuțitul. Nu ai prea mult timp la dispoziție. Trebuie să faci ceva în locul meu, bine? Taie funia. Suntem prea grei, un piton nu o să ne țină pe toți trei.

- Nu ! Nu ! Nu ! țipă Annie. Nu fă asta, Peter ! Dar lacrimile care începeau să-i umple ochii nu puteau tăia glasul tatălui ei, care deveni tot mai aspru:

Leadership: Merită să lupți pentru a merge mai departe atunci când ceea ce te leagă de un anumit om este mai puternic decât ceea ce te separă de experiențele unei vieți trăite la limită?

- Taci Annie ! .. Ascultă ce spun, Peter ! Dacă nu faci asta, sora ta o să moară ! exclamă tatăl lor cu emoția încordată, cu acea sfârșeală a omului care știe că nu are rost să mai lupte împotriva destinului. Apoi, cu o expresie plină de convingere, își întări și mai tare hotărârea: Taie funia ! Taie odată ! Nu contează ce se întâmplă cu mine ! Taie-o ! Nu mai avem timp ! Taie-o !

Poți să asiguri salvarea prin sacrificiu? Ceva se schimbă brusc în Peter. Cuvintele rostite cu o înverșunare responsabilă de tatăl lui – mărturia supremă a dragostei împărtășite prin sacrificiu, au făcut să se reverse asupra întregii lui ființe, ca o ploaie torențială, impetuoasă, acele sentimente de neliniște - dând nastere la acea de formă de curaj, la acea fermitate care îi dădu puterea de a-și depăși limitele.

Cheia înțelegerii leadershipului de azi și a perspectivelor lui de viitor nu stă în ceea ce fac sau cred liderii. Ea stă în descifrarea și anticiparea noilor circumstanțe emoționale în care sunt plasați. Ca orice alți oameni, liderii sunt și ei antrenați într-un val de modificări emoționale – doar că la un alt nivel, mai profund, împărtășindu-și într-un mod diferit trăirile.

Personalitatea ta va evolua liniar și previzibil pe traiectoriile stabilite de încărcătura ta emoțională, în concordanță cu principiile pe care se întemeiază leadershipul tău, în concordanță cu felul tău de-a fi, cu atașamentul tău, în funcție de grija pe care o acorzi celorlalți oameni - deci va evolua în funcție de cum îți direcționezi resursele proprii.

Leadership: Practici virtutea de a crede în tine însuți într-un moment de cotitură când viziunea și valorile tale nu se potrivesc cu condiția de om moral?

Mă reîntorc la filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", pentru a stabili exact ideea ce doresc a o transmite. Peter a tăiat funia, salvând viața surorii sale și a lui – și provocând moartea tatălui lor. Dar gestul său a fost condamnabil. I-a produs nefericirea cea mai mare lui Annie, făcând să țâșnească în sufletul ei, ca o lavă, sentimente dureroase, pline de amărăciune și ură.

În finalul filmului, Peter reușește s-o salveze pe Annie, cu riscul de a-și pune în pericol propria lui viață. El a coordonat și a participat la misiunea de salvare a lui Annie din munții Himalaya, după ce, în urma unei avalanșe, ea a rămas izolată sub un perete de gheață.

Annie îl privește pe fratele ei cu o expresie plină de dragoste, ca și cum întreaga ei ființă ar fi fost readusă la viață. Toate sentimentele ei de ură dispăruseră. Fapta lui curajoasă dezghețase inima ei împietrită. Chipul ei, plin de bucuria unor sentimente foarte adânci, oglindea un singur gând:

- Te iert, Peter. Te iert fiindcă aș fi putut fi eu în locul tău. Te iert, fiindcă tu ai avut a doua oară curajul pe care eu nu l-am avut niciodată. Ai făcut un lucru minunat acolo. Oricine altcineva ar fi renunțat. Tata ar fi fost mândru de tine.

Capacitatea cea mai de seamă a unui lider se deduce dintr-un fapt îndrăzneț: să adopți o cale de acțiune care să garanteze că nu vei ajunge în locul sau în pozitia pe care nu ți-ai propus-o.

Cea mai semnificativă influență pe care un lider o are - este cea care trezește emoțiile și sentimentele cele profunde. Dacă nu ești în stare să elimini acele aspecte negative care contravin trăirilor și convingerilor tale, nu vei putea să faci niciodată saltul spre adevărata măreție. A fi măreț înseamnă să-i cunoști pe oameni, să-i ierți, și să le dai șansa să crească în fața ochilor tăi dovedindu-și necontenit atașamentul față de sentimentele și valorile tale.

Așa cum organismul uman se imunizează activ față de factorii negativi care îi pot pune în pericol buna funcționare - tot așa și tu, combătând în mod inteligent toate aspectele negative ale leadershipului, vei putea să te imunizezi față de vibrațiile și stările interioare nocive. Vei debloca energiile fizice și psihice din ființa ta care te împiedică să-ți manifești potențialul la maximum. Acele aspecte negative ale leadershipului tău nu sunt altceva decât rezultatul acordului pe care l-ai pecetluit cu Eul tău, în primul rând, apoi cu tot ceea ce știi și cu rațiunea ta.

Poți să clădești castele în aer? Atunci când îi tratezi pe oameni cu ură sau cu dezinteres, ca și când ei nu ar avea valoare, este ca și cum ai clădi un castel în aer - influența ta este din ce în ce mai mică asupra lor - nu poți dezvolta sentimentul de încredere fiindcă leadershipul tău nu are o fundație corespunzătoare și stabilă care să-ți asigure dezvoltarea și performanța.

Leadershipul este ca un tot indestructibil care unește sentimentele tale de sentimentele celorlalți oamenilor, păstrând și unificând caracteristicile și calitățile comune. Se poate dărâma dacă nu e întreținut cu răbdare și afecțiune.

Poziția care niciodată nu te avantajează ca lider are ca indicator de referință parcurgerea unui drum care duce înspre necunoscutul situațiilor în care se înfruntă trăirile și conștiința pe fondul imboldului de a pleda pentru o cauză onorabilă: renunțarea deliberată.

Include-mă în iertarea ta scoate în evidență voința unui lider de a nu renunța la toate formele de manifestare a propriei sale naturi: la valorile, emoțiile, trăirile, convingerile sale – aceasta fiind singura cale de a dobândi un loc de cinste în inima oamenilor și de a inocula în conștiința lor adevăratele sale idealuri, gânduri și nevoi sufletești.

Încrederea într-un capăt uitat de lume

On Decembrie 10, 2015

Evoluează conform convenției dintre a fi limitat și a fi superior, căutând în tine tot ceea ce crezi că ai putea găsi în afara ta.

Nu-mi amintesc prea bine cine eram. Un om destul de fragil, din păcate, vizavi de forma pe care o luau falezele de gânduri prăbușite în marea iluziilor de sine. Căci simțeam zvâcnind în pieptul meu pulsul iraționalului, ca atunci când te arunci în ceva care te depășește, propulsându-te spre un altfel de descoperire - a unei identități neconștientizate. Asta se întâmplă când te dai drept călăuză într-un nesfârșit deșert, fără să știi unde se află oazele de civilizație.

Cel mai probabil existam într-un timp și într-un spațiu nedefinit, în ceea ce fugar numim moarte, o moarte a individualității raționale, o deviere de la calea cea dreaptă a convingerilor de auto-cunoaștere, oricând posibile pe spirala tăcerii, în care nu mă puteam exprima în niciun fel. Chiar și acum sunt curios să aflu cum am ajuns astfel, străin de tot ceea ce credeam că știu despre mine.

Mai mult ca sigur, acestei etape a vieții mele i se potrivea foarte bine modul cum scriitorul Andrei Ionescu caracteriza opera lui Jorge Luis Borges:

"Borges a rămas credincios temelor care îi definesc universul: ficțiunea, moartea, dublul, căutarea identității, limbajul, visul, metamorfoza, erudiția. Un univers ale cărui coordonate rămân și acum: spațiul labirintic și timpul circular. Un spațiu labirintic structurat de simetriile abstracte și vertiginoase ale răsfrângerilor în oglinzi, cu imagini antonomice care se înlocuiesc reciproc: moartea și nemurirea, partea și întregul, finitul și infinitul, ce îl conduc la necesitatea imperioasă a postulării eternei reîntoarceri. Iar timpul este ca o poveste menită să înglobeze o serie de ființe, lucruri, imagini sau evenimente care se repetă la un anumit ciclu de ani."

Leadership: Ești dispus să identifici perspectivele de interpretare a unei realități trăite prin visare sau prin conștientizare a unei "absențe de sens", încât să te înnoiești cu o imagine de sine modelată după scenariul unui destin enigmatic?

Săvârșirea unei abateri grave de la principiile sănătoase care cereau ca viața să fie trăită și nu visată se aplică în condițiile imposibilității de a identifica unde începe povestea și unde se termină realitatea. Consecințele întâlnirii cu obiecte însuflețite sau nu, dar cu siguranță atrase activ în aceleași vârtejuri contradictorii ale simbolurilor tainelor pierdute, cufundate între fragilitatea clipei transfigurate la infinit și subtila relativizare a unor cunoștințe uitate, se resimțeau tot mai mult.

Învrednicit de sentimentul înălțător că la cuvenita vreme voi trage folos din această diversiune a identității, ce trebuia numaidecât demascată, de sentimentul acela ciudat, ireal, ce te însoțește când recunoști o altă parte a lumii, mă înarmam cu o viziune tot mai largă, născută parcă din scânteia unui astru numit: „Încrederea într-un capăt uitat de lume". Lucru care din capul locului îndeamnă la un soi de îngăduință față de neputința de a accepta realul.

Căutătorul unei metafizici subtile a clipei, uitând pentru totdeauna de timpul care îl desparte de vechile presupoziții cu privire la permanența lucrurilor, exprimând involuntar universul în nesfârșirea lui, era străbătut de o singură rază de lumină în întuneric: *"The most perfect silence is when there is no need to explain."* Imaginea de sine a acestui căutător părea

modelată după scenariul unui destin enigmatic, fiindcă el reușea să distingă realitatea de imaginație, dar prefera să facă din imaginație un model nou de a trăi și de a deveni altcineva.

Leadership: Îndrăznești să te arunci în ceva care te depășește, propulsându-te spre descoperirea unei identități neconștientizate acolo unde nici nu crezi că te afli ?

Prima caracteristică a științei de a fi imaginea unei alte persoane, pe care pentru aceasta o numim „cadru fundal", decorează dimensiunea matricei originalității rezultată din relația cu tine însuți într-un război pe care-l vei câștiga doar atunci când vei avea curajul să fii oglinda care reflectă imaginea inversată a unei realități constante. Ea constă în faptul de a recunoaște că exiști în afara ta. În postura unui alt personaj, captiv într-o altă lume în care autenticitatea devine un soi de oglindă în care se reflectă imaginea aspirațiilor secrete.

Leadershipul, preferat unui „Eu însumi", dar cu niște dimensiuni ce convin convenției dintre a fi ponderat și a fi superior, la deprinderea unei anumite priceperi în ale preschimbării, nu poate fi priceput în esența lui ca știință a stărilor de fapt. De fapt, leadershipul poate avea caracteristicile unei ieșiri din Matrix, dintr-o lume complet dirijată în care tot ce auzi, ce vezi, ce atingi este doar o rutină, numai atunci când îți construiești personalitatea într-o ficțiune pe care nu o revendica nimeni.

Iar cine caută să existe într-un timp și într-un spațiu nedefinit, un străin ce pătrunde în anumite niveluri ale realității construite în interacțiune cu un Alter-Ego (constituind o negație sau o totalitate), va accepta ușor ideea de evadare din statutul de prizonier al stării de moment într-o lume care se destramă.

O identitate neconștientizată este un Neo, un erou adevărat tocmai pentru că nu a încercat niciodată să fie unul, un tip cât se poate de obișnuit, dar care devine tot mai puternic pe măsură ce trece prin experiențe ciudate, riscante și chiar decisive, din pragul unui vis în care se vede pe el însuși altcineva.

Ești într-adevăr dispus să te descoperi, acolo unde nici nu crezi că te afli? Ai curajul să te transpui într-o nouă realitate în care vei descoperi adevărul, în loc de iluzie?

Încrederea într-un capăt uitat de lume sugerează trecerea omului spre partea unui personaj care îi trădează autenticitatea. Cel ce îndrăznește să se arunce în ceva care îl depășește, propulsându-se spre descoperea unei identități neconștientizate, își confirmă de fapt statutul de om al cunoașterii profunde, bazate pe dualitatea dintre aparență și esență, dintre concret și transcendental.

În leadership acest lucru se traduce prin „lupta față în față cu tine". Iese câștigător numai cine reușește să se desprindă de real, să se conecteze cât mai mult la timp la acel Alter-Ego complementar lui, cu care să creeze un cuplu magic.

Source: https://neculaifantanaru.com/increderea-intr-un-capat-uitat-de-lume.html

Incursiune în adâncurile cunoașterii de sine

On Februarie 22, 2014

Gestionează atent resursele profunzimii tale, în așa fel încât să-ți poți reevalua propria individualitate în scenariul unei realități pe care o reprezinți sub fascinația unui film artistic.

În lupta cu setea de a-mi lărgi perspectiva de înțelegere a naturii umane, în uriașele sforțări de coordonare a unei lucide curiozități strict raționale, m-am folosit de nesfârșite mijloace de exprimare a gândurilor și sentimentelor proprii. Cu timpul, am început să exprim în scris ceea ce simțeam. Eforturile mele erau orientate spre stabilizarea unor noi trăsături de personalitate și spre profilarea unui model de abordare a exigențelor *materiei pure* care ar fi putut stimula mai bine imaginația și rațiunea totodată.

Asemenea unui personaj dintr-un film regizat de Hitchcock ajunsesem să trăiesc prin revelații, viziuni sau vise, care mă ajutau necontenit să înțeleg mai bine ce se întâmplă în mine, ce mă reprezintă în contrast cu ceea ce îi definește pe ceilalți oameni din jurul meu. Un bărbat este vânat de-a lungul și de-a latul țării de către spioni, care-l cred agent dublu, și de către poliție, care-l consideră asasin. El trebuie să convingă întreaga lume, dar mai ales pe sine însuși, de existența unei realități diferite de cea dată.

Să descriu în cuvinte cât mai convingătoare sentimentele pe care le poate stârni o pasiune debordantă, o obsesie arzătoare, o obligație morală, o întâmplare mai puțin obișnuită sau o persoană prinsă într-o ipostază confuză, asigurându-mă că nimeni nu poate ignora ceea ce încercam să prezint cu multă claritate, devenise un îndelungat și încăpățânat efort care s-a întins pe câțiva ani. Un plus de conținut care a alimentat enorm de mult capacitățile înscrise în profunzimea ființei mele.

Leadership: Ești persoana potrivită care poate beneficia de efectele propriei sale atitudini culpabile de a nu ține evidența "costurilor" de reprezentare a realității, conform convingerii că lucrurile se rezolvă pur și simplu și de la sine?

O singură filosofie rămâne în picioare, nedesființată de virulența și luciditatea lui Hitchcock: scrisul nu reprezintă nicio urmă de teamă, ci doar o senzație de dedublare într-un joc fără reguli în care artistul își contemplă existența trecută prin clarobscurul unui fascinant scenariu creat de dragul de a accentua o stare de spirit sau o idee.

Costul de reprezentare a realității era direct corelat cu emoțiile pe care nu reușeam să le exprim poetic într-un story enigmatic care să captiveze în aceeași măsură în care lămurește ceea ce pare nelămurit. În scris, ca în în decorul unui film de suspans, totul se rezolvă pur și simplu de la șine dacă știi cum să privești realitatea, dacă știi cum să îți folosești fantezia ca unealtă de confirmare a ceva ce nu poți să explici.

Emoțiile făceau și ele parte din primul contact cu ficțiunea, când trebuia să transmit un mesaj plin de suspans, dar decisiv în favoarea intrigii menite să declanșeze o reacție în lanț. Era ca și cum aș fi folosit lasere pentru a descoperi o nouă formă a materiei extrasă dintr-un film Star Wars. Nu aveam nicio certitudine asupra a ceea ce doream să exprim și să transmit, căci în procesul de creație a unor noi valori sufletești interveneau niște constante arbitrare integrate într-un anumit șablon de stil mult prea subiectiv, antrenat de un val de îndoială.

Ori de câte ori mă focalizam cu putere asupra a ceea ce doream să reliefez, puterile creatoare ale subconștientului răspundeau imediat cererii mele de acces la ceea ce vechii filosofi

numeau: *causa efficiens* . O sinteză deplină asupra fenomenelor psihice interne care îmi guvernau existența. Ele dovedindu-se a avea un mare impact pentru reevaluarea propriei mele individualități în "industria" de dezvoltare a leadershipului pe care o reprezentam.

Leadership: Poți să susții maniera de sugestionare a unei realități inexistente cu ajutorul "autorității" tale de interpretare a ceea ce simți și percepi, prin folosirea justă a rațiunii celei de-a două fețe a adevărului din personajului pe care îl promovezi?

Adevărul pe care trebuie să-l reprezinți într-o operă plină de suspans are două fețe. Prima față a adevărului, care surprinde calitatea ascunsă a omului, trebuie să suporte o reamintire și arătare a faptului că siguranța lui este destul de fragilă în contact cu realitatea. Ea trebuie să umple orice gol și să accesibilizeze orice trăire interioară, de la frică și îndoială, la fericire și plăcere.

A doua față a adevărului, având ca sorginte fantezia pornită din impulsurile emoționale, are loc atunci când omul nu-și mai recunoaște propria moarte în fața eternității, deci atunci când el intră într-un joc al supraviețuirii disperat și plin de suspans, un joc al aparențelor cu o surprinzătoare evoluție. De exemplu, atunci când l-au prins oamenii legii, el pândea ascuns după o scară, prezentând pericolul unei forme de nebunie care ar fi percepută ca punctul extrem al defectelor sale de caracter.

În afară de adevărul propriei tale judecăți trebuie să fii pregătit să faci față situației în care, focalizându-te asupra a ceea ce dorești să constați la ceilalți oameni, prin analize și investigații profunde asupra "specificului uman", neglijezi tocmai exploatarea propriei tale experiențe de viață și a propriului tău potențial creator.

Personalitatea care face cinste leadershipului trebuie să găsească mijloacele artistice de sugerare a unei imagini care nu există în realitate, dar care la fel de bine poate provoca emoții puternice ca în fața realității.

Incursiune în adâncurile cunoașterii de sine evidențiază acea analiză profundă a propriilor tale valori și a propriului potențial de promovare a unui leadership performant, bazat pe un tip de personalitate adaptabil la "nou", dar și la "neprevăzut", prin intermediul unei realități diferite. În viziunea unui regizor ca Hitchcock, cunoașterea de sine trebuie să prezinte aceeași premisă de bază de la care pornește denumirea scenariului: "Filmul bate viața".

Structura personalității liderului include activitățile de conștientizare a propriei valori, însumate în cadrul procesului de autocunoaștere de sine ce capătă o mare amploare prin susținerea potențialului creator și maximizarea lui în cadrul unei realități diferite.

Source: https://neculaifantanaru.com/incursiune-in-adancurile-cunoasterii-de-sine.html

Incursiune în spațiul unui vis numit Viitor

On Aprilie 27, 2016

Fii atât cât poți să fii peste limitele unanim acceptate ale normalității, încercând să percepi adevărul ce se impune existenței tale ca o experiență a gândirii imaginative.

Oricât ar suna de straniu, dar aveam impresia ieșită din comun, în anumită măsură liniștitoare, că sunt rezultatul unui vis care nu încetează să meargă mai departe, o emanație a unei instanțe transcendente ce rostea sugestiv aventura unei ființe dezvoltată pe cont propriu. Totul se desfășura neconvențional, depășind spațiul strict al unei înțelegeri plauzibile, ca acțiune de intrare într-o sferă magică a cărei funcție de undă consta în dobândirea cunoștințelor luminatoare despre o realitate care amenința să se destrame.

Iar unda aceasta, o vibrație propagată fulgerător de-a lungul unei plăsmuiri a minții, îndrăzneam să sper că o voi controla (cu prețul unei încununări a nebuniei) într-o obligație de sine stătătoare, în contextul experiențelor de imaginație. O clipă, simțeam că fac parte dintr-un episod Counterpart. Când eroul principal, Howard Silk, află că organizația din care face parte a descoperit secretul trecerii într-o dimensiune paralelă, el este aruncat într-o lume plină de intrigi, pericol și trădări, din care nu poate scăpa decât punându-și întrebarea: *"Cum ar fi dacă viața mea ar fi diferită?"*

Într-un anumit fel, speram că dacă mă voi cufunda în altă realitate, surprinsă imagistic, golită de orice sprijin uman, aș fi putut să inaugurez cu ochii minții un spațiu simbolic de orientare a sufletului meu spre găsirea unui temei de admirație a unui Alter-Ego care, cu riscul de a-mi substitui întreaga ființă, avea puterea să se revolte față de atitudinea de acceptare a unei situații de viață fără ieșire, fără perspective. Poate că viața mea, trăită prin dezinteres față de cele trecătoare, fără urmări care să ispitească la păcat, adică la uitare de Dumnezeu, nu mai prezenta nicio atracție pentru un spirit al amplitudinii, al timpului, al jocului fără frontiere. Eram liber să o schimb cu toate atributele unei ficțiuni cinematografice.

Leadership: Actul de interpretare a propriei creații își are sursa de noutate în experiența de viață autentică a unui autor de mare perspectivă care este capabil să surprindă esența unei noi forme de subiectivitate prin ceea ce este în stare să pândească neîncetat?

Aș vrea ca gura să cuteze să spună ceea ce gândurile descoperiseră, în amurgul înțepenit al unui rod al imaginației, cuprinzând o fărâmă din nemărginirea universului. Aș vrea să-mi reneg misiunea de a da sens visului care mă întreba mereu: Unde te ascunzi? Era atât de palpitant să rămân acolo. Creatorul nu-și părăsește niciodată nebunia care îl pândește neîncetat, această dorință nestăvilită de se vedea trăind într-un spațiu cinematografic, virtuos și înțelept, proiectat în infinitatea spațiului și a timpului, în infinitatea sentimentului că poate trăi din sufletul altcuiva "o nelimitare a actului de creație".

Mă transpuneam când în rolul contelui de Monte Cristo în mantie neagră, pe fondul unor vremuri negre, când în rolul lui Isaac Newton orbit de perfecțiunea formulelor de interpolare, pe fondul unei munci de mare amploare al cărei rezultat era nesigur. Mi-am asumat chiar și calitățile inerente a lui Charles Chaplin într-un rol dublu. Dar imboldul de a continua întinsa istorie a trăirilor de dincolo de tactil, acest proces de umplere de amprentele revelațiilor onirice, această serie de experiențe ale transcenderi timpului și spațiului, numai puțin adevărate, s-ar fi putut transforma într-o deziluzie.

Nu spunea oare fizicianul francez Loup Verlet, cu referire la Freud și visele sale, că iscoditorul obnubilat de formulele sale și orbit de perfecțiunea lor internă, riscă întotdeauna să ia lucrurile pe care le-a creat prin gândire, în imaginație, drept ceea ce există în mod real și să

se depărteze de lumea reală?

Leadership: Te reorientezi către memoria unei stări anterioare, ca acțiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenței care te întregește?

În adevăr, asupra evoluției omului văzută dintr-o perspectivă mai amplă planează două mari forțe, una a înțelegerii desfășurate dincolo de realitatea imediată, alta a înțelegerii proiectată în conștiință printr-un proces imaginativ. Aceste forțe, depășind fără nicio ezitare prejudecățile frontierelor existenței, de la o etapă la alta, sunt concluzii ale experiențelor revelatoare obținute prin angajarea omului în raport cu sinele ce își face resimțită utilitatea într-o plăsmuire mai mult decât creativă.

Așa cum un estetician nu poate să dea noi valențe artei fără să coboare în concretul însuși al faptului artistic, care înseamnă mobilitate, transformare, devenire, la fel nici omul care încearcă să-și dezvolte sinele nu poate să dea noi valențe identității sale dacă nu își stimulează memoria, trecută dincolo de timp, cu noi idei și perspective.

A te reorienta către memoria unei stări anterioare, ca acțiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenței care te întregește, înseamnă să te imortalizezi în acel cadru al propriei minți, conținând în el altceva, mai valoros decât toate celelalte. Anume, concepția unei perspective, unui subiect particular și să continui să exiști împreună cu el. E o nebunie, dar totodată o mare înțelepciune, singura modalitate de a accede la o cunoaștere avansată.

Omul rezumă în sine și sintetizează esențialitatea unei autoevaluări datorate atingerii unui anumit stadiu de acceptare, care rezidă din concordanța ce se stabilește între creație și ideație, între plăsmuire și existența prin ea. Memoria de care trebuie să faci uz spre a-ți lărgi orizonturile, funcționând totodată ca determinant al creației artistice, poate fi folosită cu referire la copia unei realități mai largi, imaginată ca o reprezentare bidimensională, încât să te ducă imediat cu gândul la un film, la o fotografie, la un tablou, la un roman de Zimmer Bradley, la o plimbare în altă lume.

În viitor, când tehnologia va avansa și omul va putea să comunice cu alte lumi doar cu puterea minții, leadershipul își va schimba criteriile de impact și de dezvoltare. Alexandre Dumas și Victor Hugo au înserat deseori în operele lor acest adevăr.

Leadershipul va începe să prindă contur odată cu ceea ce omul va reprezenta în imperiul plăsmuirilor sale, printr-o condiție de tipul *„ fii atât cât poți să fii peste limitele unanim acceptate ale normalității"*.

Astfel, pentru ca omul să se cunoască mai bine, va fi necesar ca în sfera sa de existență să fie prezente două forțe asemănătoare, contopindu-se într-o singură esență: facultatea de a se metamorfoza în altă ființă și puternicul sentiment al Eului care îl va face să se simtă separat de restul lumii.

Evoluția, sub semnul leadershipului care contribuie la demersul de transformare a personalității, prin dezvoltarea abilității de a înțelege esența a ceea ești, cuprinde noi înțelegeri și perspective în contextul experienței de a te redescoperi drept o entitate a universului, organizându-se în funcție de ceea ce mintea plăsmuiește.

Incursiune în spațiul unui vis numit Viitor s-ar putea să schimbe semnificativ percepția în legătură cu potențialul cerebral de care dispune omul, prin care se atestă calitatea lui de a se transpune în alt loc, în alt timp, în alt personaj, în altă realitate.

Evoluția unui om autentic are loc atunci când el începe să perceapă adevărul ce se impune existenței ca o experiență a gândirii imaginative, asociative și cu implicare afectivă.

Vei înțelege mai ușor noțiunea de strânsă interdependență a exteriorului cu lăuntricul dacă ții cont de faptul că dincolo de realitatea imediată se află o lume plină de mister care așteaptă să fie consultată.

Source: https://neculaifantanaru.com/incursiune-in-spatiul-unui-vis-numit-viitor.html

Îndemnul viu al speranțelor uitate

On Octombrie 10, 2010

Caută elementul cel mai durabil al relației tale cu ceilalți oameni, ajutându-i să se schimbe ei înșiși într-un fel în care să se simtă confortabili pe plan emoțional.

Filmul Pretty Woman. Într-o lojă centrală, înaintea începerii spectacolul cu opera " *Madame Butterfly* ", controversatul om de afaceri Edward Lewis, sesizând starea de neliniște și de agitație a damei lui de companie, Vivian Ward, făcu o observație:

- Reacțiile oamenilor când văd merg prima oară la operă, sunt foarte dramatice. Ori o iubesc, ori o urăsc. Dacă este să o iubească, o vor iubi întotdeauna. Dacă nu, poate vor învăța s-o aprecieze, dar nu va deveni niciodată o parte a sufletului lor.

Leadership: La tine sunt evidente urmele unei modelări referitoare la o concepție de tipul "Stare Finală" care să stabilească o legătură strânsă între rațiunea practică și intenția deterministă?

Edward Lewis a căutat să fixeze niște aspecte stabile în relația lui cu Vivian, străduindu-se să înțeleagă adevăratele ei convingeri și aspirații. El a deslușit arhitectura ei emoțională nativă, evaluând starea ei afectivă, sesizând marea diferență între temerile și aspirațiile ei, între slăbiciunile și părțile ei puternice. Intenția lui a fost una deterministă, nu doar fiindcă a reușit s-o convingă pe Vivian de beneficiile unui nou statut, ci fiindcă a argumentat cauzele virtuții sale de a dărui bunătate. Pe deasupra, Vivian trăda necesitatea obscură a unui nou început.

La Vivian s-a văzut aproape imediat schimbarea, urmele modelarii ei cu perspectiva unui alt orizont fiind în directă concordanță cu acea stare de spirit care persită mult chiar și după ce amintirile se estompează. Aceeași stare de spirit ne cuprinde pe toți când înțelegem că iubirea nu poate rămâne veșnic năvalnică, dar măcar știm că ea ne-a folosit la ceva.

Cumva, lui Vivian i s-a favorizat figurarea unui alt orizont socio-uman, dinspre care nu ai cum să nu privești confuz, fiindcă rareori se întâmplă să treci brusc de la deprimare la extaz. Ei bine, nu poți să influențezi un om dacă nu găsești acea parte sensibilă, pozitivă din el, pe care să poți s-o modelezi în voie, după principiile și convingerile tale cele mai prețioase. Tu ești capabil să evaluezi tot ce are omul mai profund în el, mai definitiv și mai constant în viața lui, astfel încât să-i oferi o nouă orientare?

Leadership: Ești capabil să înlături efectele negative care s-au adâncit în sufletul celorlalți oameni, și în funcție de structura lor emoțională să-i redirecționezi chibzuit în același sens cu tine, în așa fel încât ei să te cunoască mai bine și cunoscându-te, să te facă și altora cunoscut?

Așa cum un sculptor iscusit studiază piatra inițială cu defectele ei naturale pentru a căuta aspectul cel mai durabil al formelor viitoare – tot așa și tu, ca lider, trebuie să fii capabil să scoți la iveală frumusețea interioară a oamenilor din jurul tău, și în funcție de structura lor emoțională să-i redirecționezi chibzuit în același sens cu tine, în așa fel încât să înlături acele efecte naturale negative care s-au adâncit în sufletul lor. Caută elementul cel mai durabil al relației tale cu ceilalți oameni, ajutându-i să se schimbe ei înșiși într-un fel în care să se simtă confortabili pe plan emoțional.

Cel mai bun mod de a merge alături de cineva este să-l înțelegi pe acel cineva, să acționezi

asupra "formei" lui de a se manifesta în împrejurările în care îl pune viața, într-o măsură cât mai mare; să-ți pui amprenta asupra ființei lui interioare, să urmărești pasionat meandrele vieții lui și esențialul său. Pentru asta trebuie să intri în competiție cu valorile și convingerile sale, și să-i impui propriile tale concepții prin care să determini tiparul ideal către care el să tindă în continuare.

Ați observat că de când Vivian a început să iasă cu Edward Lewis, ea fiind complet schimbată, lumea lui a început să se deschidă mai mult către lumea celorlalți? El însuși a început să fie privit cu alți ochi de ceilalți oameni, ceva îi inducea un fel de trezire spirituală atunci când este privit.

Leadership: Felul cum te manifești în prezența unui om fără mari posibilități de a-și câștiga existența te ajută să te înțelegi mai bine și să îți formezi acele convingeri de care ai nevoie ca să acționezi prin acele argumente de conștiință ce vorbesc sufletului tău?

Așa cum un sculptor izbutește să transmită viață operelor sale modelându-le în forme semnificative, tot astfel influența ta, ca să fie luată în seamă de ceilalți oameni, ea trebuie să fie pozitivă și pe măsură convingerilor lor – iar pentru asta trebuie să izbutești să-ți transmiți eficient gândurile și sentimentele, astfel încât să realizezi o modelare în structura lor emoțională, ca ei să conștientizeze profund calitățile de care dispun.

Ca lider trebuie să-ți dezvolți abilitatea de a desluși adevăratul caracter al oamenilor, să-i scapi de acel gol interior care nu le dă pace, și cu o finețe de ceasornicar iscusit să le stimulezi punctele forte, pentru a crește calitatea muncii lor și dorința de a fi performanți. Nu uita că singurele argumente de conștiință ce vorbesc sufletului tău sunt următoarele: vederea de dincolo de aparențe, vederea de dincolo de cuvinte, vederea de dincolo de rațiune, vederea de dincolo de suprafața lucrurilor, vederea de dincolo de limitele tale, vederea de dincolo de abordările convenționale ale unor situații bulversante și vedea de dincolo de confuzii și contradicții (către un viitor pe care alții încă nu îl pot vedea).

Reala lor atitudine față de activitatea profesională proprie, față de munca în echipă nu poate fi cunoscută decât de acei lideri care și-au dezvoltat capacitatea de observare, de analiză și abilități de buni psihologi și care găsesc metodele adecvate și puterea de a schimba în bine oamenii. Desigur și-n leadership se aplică regula ceasornicarului care se poate traduce astfel: nu intra în sufletul oamenilor cu nicovala căci nu trebuie să repari nimic cu ciocanul.

Leadershipul vizează acele experiențe decizionale în care îți poți manifesta aprecierea față de inițiativele capabile să asigure o creștere durabilă a oamenilor, încât să devii prezent tot timpul în sufletul lor.

Îndemnul viu al speranțelor uitate consfințește, de fapt, o realitate: cu toții putem fi un factor de schimbare în viața celorlalți oameni, fiecare dintre noi are puterea să schimbe radical caracterul lor; fiecare din noi are puterea să trezească în inimile celorlalți dorința, creând un "story" după placul inimii lor, să le întărească forțele sufletești și să le lumineze viitorul – tot așa cum un scriitor are capacitatea să creeze lumii mitice transmițând ceea ce simte.

Source: https://neculaifantanaru.com/indemnul-viu-al-sperantelor-uitate.html

Indicatorul general al performanței

On Aprilie 09, 2009

Când devii capabil să-ți gestionezi reacțiile, gândurile și atitudinea, atunci ești pregătit să-i abordezi într-un mod eficace pe ceilalți.

Un banc pe care mi l-a spus un prieten de-al meu sună astfel:

Un locatar urla la administrator:

- Veniți repede, se aruncă soacra-mea pe geam !

- Şi de ce aveți nevoie de mine?

- Nu poate să deschidă geamul.

Leadership: Consideri că tocmai procesul de captare a emoției simțite în momentul luării unei decizii este factorul princinpal care te ajută să vezi situația din alt unghi, chiar dacă asta înseamnă să-ți suporți ignoranța și propria vină?

Ca să te poziționezi cât mai bine în relația cu oamenii, trebuie să te îndrepți spre acea zonă fezabilă din punct de vedere al rezultatelor pe care le obții atunci când relaționezi cu ei. Ceea ce diferențiază un lider excelent de unul mediocru este tocmai disponibilitatea de a se ridica la nivelul de competență în ceea ce privește procesul de coordonare a emoțiilor sale, spre a întări acele lanțuri care îl țin legat de ceilalți oameni.

Unii lideri, însă, sunt precum acel locatar – le vine greu să realizeze o punte de legătură cu oamenii care nu le sunt pe plac, și strică și mai mult o situație deja complicată atrăgând și pe alții în demersul lor. Ei își pun leadershipul într-o postură nefavorabilă prin faptul că se poziționează într-o zonă în care calitățile și valorile lor negative sunt expuse direct. Astfel de lideri nu pornesc niciodată de la întrebarea: "cum te poți asigura că nu te separi de ceilalți oameni?" înainte de a-și pune în funcțiune capacitatea de a-și ridica nivelul de excelență.

Așa cum un model de aparat foto poate deține avantajul în fața celorlalte modele de pe piață datorită celor mai bune și mai constante performanțe măsurabile pe toată plaja ISO - tot astfel modelul leadershipului tău poate deține avantajul în fața modelului generat de ceilalți lideri datorită celor mai bune și mai constante performanțe măsurabile în relațiile cu oamenii.

Leadership: Poți fi tu însuți în antiteză cu ceea ce gândesc ceilalți, cu condiția să crezi că ceea ce îți propui să faci nu are nevoie de nicio obligație sau modificare ulterioară?

A fi tu însuți în antiteză cu ceea ce gândesc ceilalți oameni înseamnă să-ți evaluezi viața și deciziile în funcție de desfășurarea evenimentelor despre care crezi că se derulează într-un anumit fel, nu să-i convingi pe ei de justețea argumentelor tale privind necesitatea formulării unei noi idei despre realitate.

Modelul tău de leadership se poate traduce prin modul în care te raportezi la cei din jurul tău. Acest model nu-ți aduce niciun beneficiu dacă nu-ți împlinești potențialul prin intermediul

lor. A-ți limita potențialul de lider prin nerespectarea unui cod etic, prin îngrădirea acelor percepții și gândiri sănătoase care îi afectează pozitiv pe oameni - e ca și cum te-ai duce la un meci de șah cu bâta de baseball. Însă nu vei putea câștiga niciun "meci" pentru simplul fapt că nici măcar nu vei fi primit în concurs.

Leadershipul e un concurs în care miza o constituie oamenii - îi poți câștiga de partea ta dacă îi transformi în parteneri de joc, nu în adversari. În leadership singurul adversar ești tu. Te poți declara singur învins dacă oamenii se îndepărtează de tine. Când devii capabil să-ți gestionezi reacțiile, gândurile și atitudinea, atunci ești pregătit să-i abordezi într-un mod eficace pe ceilalți. Tu te limitezi la tabla de șah sau la bâta de baseball?

Leadershipul este legat de felul cum te cunoști atunci când ești influențat de deciziile altora, în condițiile în care ceea ce te face mai puternic este capacitatea ta de a îndruma comportamentul altor persoane.

Indicatorul general al performanței este dat de colaborarea ta cât mai strânsă cu oamenii. Este dat de acea combinație de valori și principii după care te ghidezi pentru a-i accepta așa cum sunt, și de a-i apropia cât mai mult de tine. Modelul tău de leadership este un magnet pentru ceilalți oameni? Sau o bâtă de baseball la o partidă de șah? Trebuie cumva să-ți revizuiești modelul?

Concluzie: Indicatorul general al performanței unui lider se reflectă în feedback-ul primit din partea echipei, în ceea ce privește calitatea muncii, colaborarea și întrajutorarea reciprocă cât și prin alinierea la standardele impuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/indicatorul-general-al-performantei.html

Indicatorul spre Lent sau spre Rapid

On Martie 19, 2011

Oamenii își vor reconsidera atitudinea față de leadershipul tău, dacă tu îți vei reconsidera atitudinea față de valorile lor.

Niciodată oamenii nu te vor urma dacă nu te împaci destul de bine cu ei, dacă nu exerciți o influență pozitivă asupra lor. Iar avantajul de a fi in frunte se poate transforma într-un mare dezavantaj dacă nu preîntâmpini eventualele reacții nefavorabile care pot apărea ca rezultat a unei nemulțumiri generale datorate acțiunilor sau deciziilor tale ineficiente.

Locotenentul Waters din filmul „ *Tears of the sun (2003)* " a uitat pentru o vreme că leadershipul începe și se termină cu cine conduce, iar cine neglijează valorile oamenilor va fi dipreţuit. Misiunea lui de a o duce in siguranță pe doctorita Kendricks de la Crucea Roșie Internațională la zona de retragere Alpha s-a complicat atunci când, la insistențele ei, a acceptat să ia cu el mai mulți refugiați nigerieni. Trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor, la o distanță de numai câtiva km, iar acești refugiați reprezentau o "încărcătură prea grea" pentru el și ceilalți membri ai echipei Swat.

Între refugiați și Waters exista neîncredere și reticență încă de la început, atitudinea lor față de el fiind una închisă și ostilă. Între sufletul lor și sufletului lui părea să nu existe nicio punte de legătură.

Leadership: Partea cea mai dificilă a nevoii de a fi acceptat este "angajamentul paradoxal" de a renunța la tine în folosul sensului pe care-l dai experienței de a fi mai prejos de oricine altcineva?

Totul s-a schimbat atunci când unul dintre refugiați i-a salvat viața locotenentul Waters. Mai mult decat atât, pe parcursul drumului sinos prin munți, Waters a realizat că disprețul pe care îl manifestase față de ei le întețise acestora sentimentul de deznădejde și amărăciune. Iar tocmai din această cauză ei nu-i ascultau cu sfințenie ordinele și cerințele.

Așa că, pentru a-și spori puterea de influență, el și-a schimbat abordarea. A adoptat o atitudine pozitivă față de valorile lor - respectul, aprecierea, solidaritatea, răbdarea, onoarea, demnitatea – la care ei țineau foarte mult. Ţie ce îți indică atitudinea celorlalți oameni?

Într-un scurt moment de luciditate, Waters nu s-a mai privit ca o "stâncă" plasată deasupra oamenilor, ci ca un supus al cauzei pe care ei o slujeau: egalitatea. Toți erau angrenați în aceeași luptă, pentru că împreună creau o majoritate care vrea să impună legea majorității. El a gustat din experiența de a fi mai prejos de refugiați abia atunci când a realizat cât de mult datorează faptului că a fost salvat, cât de mic a fost în fața unui posibil deznodământ fatal și că de fiecare din ei depinde însăși viața lui !

Leadership: Valoarea imaginii tale este dată de necesitatea construirii unui atașament autentic față de răspunsul căutării propriei meniri în conștiința unei adversități totale între Instinct și Rațiune?

Nu schimba tot sistemul, ci dă-i puțină viață ! Instinctul e ceva animalic, bazându-se pe un set de reguli genetic prestabilite prin adaptarea evolutivă, adică pe nevoia de a supraviețui. Rațiunea, ceea ce deosebește omul de animal, este o forță care tinde spre unitate, și bazându-se pe experienta sensibilă intervine să corecteze greșelile simțurilor.

Waters nu i-a mai tratat pe refugiați ca pe niste „pachete" care îi incurcau planurile și de care oricând se putea dispensa, ci ca pe nişte fiinţe umane, ca pe niste parteneri de încredere, ca pe egali, prieteni, luându-și angajamentul că va avea grijă de ei și va face tot posibilul să-i ducă în siguranță pe toți la destinație. La rândul lor, ei și-au schimbat atitudinea – au colaborat cu el și cu ceilalți membri ai echipei Swat, au devenit mai activi, mai sociabili și mai implicați.

Trebuie să te schimbi, cum ii spunea Calipso lui Telemac, dacă vrei ca leadershipul tău să capete un sens pozitiv.

Pentru ca forma concretă în care se va realiza leadershipul să fie ușor de modelat, astfel încât el să pună bine în valoare elementele tale definitorii, mai ales capacitatea de a reacționa la gândurile și sentimentele celorlalți în situații spontane, trebuie să-ți remediezi capacitatea de a reacționa la stimuli precum disconfortul interior, durerea, suferința, dezamăgirea - pe care îi resimți cât se poate de puternic în anumite împrejurări. Sunt semnale care te descurajează să execuți acele comportamente generatoare de incertitudini și eșecuri.

Poziția pe care ți-o asumi în mijlocul unor evenimente potrivnice este o încercare de a surprinde imaginea unei identități care se simte frecvent implicată emoțional în comportamentul unei persoane suferinde.

Nu asigurarea confirmării poziției tale este importantă în procesul de consolidare a leadershipului, ci comunicarea curajoasă, echitatea, simpla răsucire a cheii către inimile oamenilor - lăsată la dispoziția autorității tale. Obligativitatea pe care ți-o impui tu însuți. Conștientizarea și lustruirea acelei supreme forțe interioare, în jurul căreia gravitează o rațiune, o sensibilitate, o mare deschidere - concentrate împotriva tuturor formelor de rezistență acumulate de firea ta în circumstanțe limitative, dure, dăunătoare, apăsătoare. Un strigăt de război, o chemare sugestivă spre slujire, orientate spre găsirea acelor părți din tine, sustenabile și prietenoase, demult apuse.

Orizontul așteptărilor cu care privești viitorul carierei tale profesionale este asemenea unui calculator căruia îi trebuie puțină revigorare ca să funcționeze la un nivel optim. Pentru supraviețuirea ta profesională nu trebuie să schimbi tot "sistemul" (format din cele două procese care comunică constant: motivația și performanța), ci doar să îi dai puțină viață ! Să ai instalate corect toate "driverele" și actualizate la zi - conștiința, valorile, atitudinea și comportamentul.

Ca lider va trebui să-i duci la destinație și pe aceia care îți plac mai puțin !

Ca lider îți asumi o îndatorire deloc ușoară. De multe ori va trebui să-i duci la destinație în siguranță și pe cei care îți plac mai puțin, pe aceia care îți încetinesc ritmul și avântul spre atingerea obiectivelor. N-ai de ales dacă ești un om cu un suflet nobil, a cărui sentimente față de ceilalți oameni au rămas pure și puternice.

Vrei tot timpul să-i schimbi pe oameni după voia ta? Să-i faci să fie dupa tiparul tău? Ei sunt așa cum sunt. Niste individualități. Nu sunt niște copii, niște scalvi sau niște marionete pe care să le manipulezi cum dorești tu, după pofta inimii, după propriile tale criterii și reguli. Sunt ei înșiși, niște indivizi cu convingeri proprii, bine înrădăcinate pe care numai cu tact, cu iscusință și calm le vei putea schimba. Îi vei putea influența doar dacă îți reconsideri atitudinea față de valorile lor.

Dacă nu realizezi o punte de legătură cu oamenii din jurul tău, aceștia vor fi refractari la punctele tale de vedere, la orice acord și la orice sugestie. Iar drumul tău se va îngreuna.

Îndatorirea ta ca lider este de a-ți recunoaște propriul nivel de "supraviețuire" într-o zonă în care oamenii nu se încumetă să te judece, dar te fac să înțelegi unde greșești.

Indicatorul spre Lent sau spre Rapid îți oferă posibilitatea să alegi calea cea mai bună pentru reușita ta profesională. Ca lider, poți să te grăbești să-ți atingi scopurile neglijând valorile, principiile, idealurile și crezurile celor care te urmează, sau poți sa faci un ocol acceptabil și să întârzii puțin procesul de atingere a obiectivelor reconsiderându-ți atitudinea față de valorile lor.

Dacă alegi "Rapid", înseamnă că intenția ta este să-i conduci pe oameni în ciuda propriei lor voințe, fără să le dai prilejul să se conecteze la tine și să se raporteze în mod spontan la leadershipul tău. Ei vor trăi într-o stare de totală neliniște, se vor arata destul de îngrijorați. Nu vor fi prea convinși de abilitățile tale de a-i conduce.

Dacă alegi "Lent" îți vei putea exercita mai ușor influența asupra lor. Îi vei trata cu considerație, cu admirație și respect - ceea ce va întări legătura ta cu ei. Nu vei uita niciodată de simțămintele lor, și nu îți vei neglija rolul.

Concluzie: Liderul are rolul de a contribui la dezvoltarea unei culturi organizaționale adecvate. Ritmul adoptat de lider depinde în mare măsură de oamenii din colectiv și de nivelul culturii organizaționale existent, de profesionalismul și competențele oamenilor.

A porni în ritm alert și pe „căi scurte" s-ar putea să se soldeze cu un eșec dacă colectivul nu „corespunde" acestei modalități de acțiune. De aceea un lider trebuie să știe, în funcție de oamenii pe care-i conduce, ce tactici sa abordeze, ce ritm și ce căi să urmeze.

Un lider trebuie să cunoască bine „resursele umane" de care dispune.

Îndurare pentru gândurile unei minți neliniștite (II)

On Mai 20, 2013

Impune-ți cu hotărâre și rațional voința, fără să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale.

Un fel de neliniște sufletească, o forță usturătoare și inhibitoare persista asupra întregii ei ființe, semnul unor multiple incertitudini, atunci când și-a făcut apariția domnul Hobbs. Măsurători ale intensității activității ei cerebrale, făcute cu o precizie superioară, ar nedumeri orice om de știință, căci sigur ar evidenția o activitate anormală și o tendință nefirească spre un comportament agresiv.

Cum să nu fii intrigată la maximum, când știi că ai fost complice la spargerea băncii, dar nu ai ghicit dedesubturile întregii acțiuni?

Gândurile învălmășite ale Laurei abia așteaptă să se revolte, zbătându-se anapoda în subconștient. Simte cu instinctul ei neînduplecat că Hobbs, complicele ei conștiincios, aliatul ei de nădejde, pune ceva important la cale. Dar ce? O dorință ascunsă, un plan ținut secret trece direct prin ispititoarele cărări întortocheate ale prezentului nemilos pe care ea nu le înțelege și nu le poate da de urmă.

Instinctiv, cu disperarea îndârjită a unei leoaice, Laura se luptă cu infernul în care alunecase în furia sa. Infernul viu a cărui scenariu a fost asigurat de însuși regizorul Hobbs, cu montarea unui cadru de acțiune după repere numai de el știute, lansând prin aceasta un atac dur la persoana ei. Rușinea de a nu fi știut totul, de a fi înșelată, trădată și mințită, o țintuiește locului pe biata femeie, ca un om năucit care nu-și dă seama ce se petrece în jurul său.

Iar într-un astfel de moment dezorientarea Laurei se accentuează, haosul din mintea ei îi permite să se revolte față de Hobbs, care o mințise: " *Ce ai făcut? Ai spus că vei fura doar atâtea diamante cât să încapă într-un termos, nu să golești în întregime toată încăperea !* "

Leadership: Netezești calea de receptare a mesajelor ascunse ale creației tale, dincolo de vulnerabilitatea ta la acțiunea celorlalți de explorare a lumii tale lăuntrice?

În marea unitate a ființei ei, unică într-un univers care nu ar putea fi înțeles decât de mințile cele mai lucide, iată că cele mai prețioase virtuți, cele mai înalte idealuri, crezul dintotdeauna în bine, capătă dintr-o dată tente violente. Golind realitatea de conținut. Nevoia ei placidă pentru aflarea adevărului crește considerabil odată cu sporirea misterului. Gândurile i se învârt în jurul a două întrebări care nu-i dau pace : " *Cum? De ce?* "

Iar prin acest mister greu de pătruns, dependența Laurei față de Hobbs crește, căci Eu-l ei are nevoie de alte înțelesuri, de alte explicații, mai ușor de acceptat, de alte căi de receptare a mesajelor ascunse, dincolo de rezistența timpului scurt pe care îl are la dispoziție pentru a face un pas înainte spre normalitate. Creația ei cea mai de preț este chiar motivul amânării deciziei care îi atestă acordul de voință la renunțarea căutărilor sale în vederea aflării adevărului.

Integrarea dimensiunii tale spirituale într-o direcție mai presus de cea în care ești dispus să ajungi, spre acea măreție apreciabilă a performerilor, devine o încercare aproape imposibilă. Asta dacă permiți celorlalți oameni să te trateze ca pe un factor ușor de indus în eroare, într-un cadru de modelare revizuit de acea conștiință care nu se preocupă numai de bine sau

de rău, ci se afla în afara acestor două calități prin obiectivare.

Leadership: Cântărești bine argumentele care obțin concluzia din negarea unei anumite atașări față de acțiunile și gândurile ascunse, fără să rămâi în acea suferință lipsită de posibilitatea trecerii în altceva?

Influența celorlalți are ca punct de referință examinarea ta în condiții de stres și nesiguranță. Iar măsurarea constantă a gradului de deviație de la normalul acceptat la care ești expus, poate fi o activitate experimentală de tip „ *Post-Test* " al cărei scop este obținerea unor avantaje de natură profesională.

Cineva spunea la un moment dat: *"Acceptarea ta de către ce din jur nu este o reflectare a persoanei tale, ci a felului în care se proiectează ceilalți asupra ta"* . Eroarea relativă a unei măsurări individuale este raportul dintre eroarea absolută a acelei măsurări și valoarea mărimii măsurate.

Această mărime măsurată de ceilalți oameni este reprezentată prin Ego-ul tău supus cauzalităților care alimentează blocajele și limitările, acționând prin compararea situațiilor de viață în care ești expus direct sau indirect. O comandă de deviere a Ego-ului, trimisă anonim din partea unei puteri de convingere străine, este de ajuns pentru a te învălui într-un nor gros de fum, într-un simțământ de însingurare, dând un sens "Null" vieții.

Leadershipul la nivel identitar, se dezvăluie prin cunoașterea de sine, extrem de prețioasă, care îți permite răspunsuri proactive la provocările persuasive fundamente pe excluderea ta din propria subiectivitate, prin uzarea și destabilizarea etalonului "trăirii".

Leadership: Poți să trăiești ca și cum nimic nu s-a întâmplat, sub impresia unei întâmplări de viață reale care nu se dorește neapărat o justificare a gesturilor tale de nesupunere în numele conștiinței?

Opțiunea prin care îți dai indirect acceptul de a primi mesaje ascunse, cu rol intimidant și confuz, concretizată printr-o reducere a utilizării tuturor potențialităților de care dispui, este de fapt o componentă a unei forme de pierdere a controlului mental și emoțional. Întrucât capacitatea de a-ți conștientiza și a-ți asuma stările psihologice și trebuințele definitorii este oarecum limitată. Şi se reduce pe măsura infirmării elementelor inalienabile proprii, pe măsură ce încerci să îi mulțumești pe cei din jur.

A netezi calea de receptare a mesajelor ascunse primite din partea unor personalități autonome, independente, sau a mesajelor provenite din înțelegerea greșită a unor situații, obstacole, evenimente sau activități, înseamnă să atribui actului de a conduce o proprietate de tip "Down", care evidențiază incapacitatea ta de a crea o diferența de stătut și de potențial.

Ceea ce înseamnă că nu ești suficient de abil să creezi o structură de putere legitimă care să asigure evidența relevantă a ființei tale subiective. Iar subiectivismul propriu este direct proporțional cu afinitățile de caracter care te pot recomanda ca un om superior, dacă nu te expui la eventuale eșecuri de ordin profesional sau personal.

Leadershipul axat pe latura definitorie a demnității și spiritualității omului tratează capacitatea de apărare împotriva factorilor agresivi externi, împotriva influentelor de tip "Drag You Down". Această capacitate se obține prin activarea straturilor profunde ale conștiinței, acolo unde sunt păstrate toate versiunile de adevăr care te ajută să te cunoști și să înțelegi toate frământările, durerile și rătăcirile. Important este să te ridici deasupra lor,

concentrându-te în mod deosebit asupra a ceea ce poți să realizezi fără să depinzi de ceilalți.

Un lider adevărat acceptă să judece un anumit moment din viața unui om, izolându-l de trecutul său, privindu-l dintr-o perspectivă exterioară anilor anteriori, dar fără să-și extindă influența asupra a ceea ce se întâmplă înăuntrul lui.

Îndurare pentru gândurile unei minți neliniștite scoate în evidență acea slăbiciune interioară a omului, care atunci când este descoperită de cei din jur devine o șansă de a profita și de a pretinde tot mai multe drepturi asupra lui. Dacă nu vrei să cazi în capcana unei false dileme de loialitate, impune-ți cu hotărâre și rațional voința, fără să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/indurare-pentru-gandurile-unei-minti-nelinistite-II.html

Îndurare pentru gândurile unei minți neliniștite (I)

On Mai 19, 2013

Probează caracterul definitiv al acelor stări sufletești prin care devii conștient de tine însuți, aplicând un auto-update care să-ți mărească cota de imunitate la ceea ce ți se întâmplă.

Incandescente, teama, neliniștea și înverșunarea se unesc și se întrupează în această femeie, transformându-se apoi brusc într-o curiozitate nelimitată spre a cunoaște cât mai multe amănunte din fatalitatea clipei care-i clătină întreaga lume, destabilizându-i toate elementele structurii funcționale.

Laura Quinn nu mai este stăpâna minții și a inimii ei, ci doar o *persona non grata,* o parte neînsemnată dintr-un cerc al reacțiunii și nemulțumirii, în care se învârte continuu și fără încetare, materializat într-un proces al declinului, prin experimentarea cele mai profunde stări.

Un astfel de om ce se raportează la sferă îngustă a acceptabilului, încercând să netezească marginile unei realități imposibil de îndurat, nu poate decât să rămână la baza piramidei propriei singularități. Numai în rare cazuri el se poate manifesta ca o entitate fermă, ca o emisie de forțe prielnice dezvoltării care răspândindu-se cu viteză în tot sistemul său de funcționare să echilibreze disfuncția între gândire și interpretare, dintre cele două ramuri existențiale: " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Dacă am găsi un cuvânt, doar unul, cu care să i-l adresăm ei înseși în acest stânjenitor episod al vieții, un cuvânt simplu, cordial, cu adevărat salvator, probabil acesta ar fi: " *eliberare* ". Da, Laura ar fi fost eliberată de ea însăși, învăluită în atmosfera inocentă a unei libertăți care nu neagă sub nici o formă evoluția, care nu neagă existența unui sâmbure de adevăr în această stare de incertitudine deplină.

O floare ajunge în grădina infernului, care-i împrăștie petalele cu iz de normalitate. Ea își cedează polenul - toată emoția și sensibilitatea de care dispune, doar pentru a se acomoda cu aerul de mister ce o înconjoară. Dar, astfel, îi este foarte dificil să se împace cu sine însăși.

Leadership: Incluzi în marea unitate a ființei tale cele mai prețioase virtuți pentru a crea o valoare adăugată potențialului tău de reglare a emoțiilor care îți stăpânesc viața?

O ușurare usturătoare și inhibitoare persistă asupra întregii tale ființe? Personalitatea ta este expusă unei tendințe nefirești spre un comportament agresiv? Cele mai prețioase virtuți, cele mai înalte idealuri, pălesc în fața a ceea ce ai devenit? Gândurile ți se învârt în jurul a două întrebări care nu-ți dau pace : " *Cum? De ce?* " Poți fi mereu stăpânul minții și a inimii tale?

Când nevoia omului de a afla adevărul crește considerabil, când el caută să găsească acea sursă credibilă în vederea întreținerii propriului Eu, în acel moment incertitudinea începe să predomine asupra lui. Şi, asemenea unui examen lucid al conștiinței, această incertitudine îi sporește sau îi eliberează gândurile pro sau contra, vizavi de propriul potențial, setând prioritățile de construcție a identității sale.

Trăind mereu cu intensitate această clipă a " *saltului spre adevăr* ", când are de ales: a nega sau a ignora prezența implicită a propriei totalități, omul își răsfrânge asupra celorlalți din jur toată puterea, toată autoritatea, pentru ca, indirect, să stabilească valoarea pe care el însuși o are, prin felul în care se raportează la ceea ce gândește referitor la ceea ce nu cunoaște.

Cele mai prețioase virtuți ale omului sunt: puterea de a accepta realitatea, tăria morală și refuzul capitulării în fața neputinței de a se reinventa.

Leadership: Poți să rămâi centrul de referință al necesitații de a pune la îndoială "acceptabilul", în funcție de care își dezvăluie sensul devenirea întregii tale ființe între reperele de întrebare și răspuns?

Prin felul în care omul își creează înalta cunoaștere despre sine, pus în acea pluralitate de gânduri, trăiri, de întrebări încuietoare și răspunsuri neclare, erupând în strigăte de mânie, apare ca necesară modelarea lui prin intermediul sincerității și a aplecării spre autoobservare.

Practic necunoscutul, teama, incertitudinea - din experiențele de viață prin care trece, îl învață să se cunoască mai bine, să se cuprindă și să se descrie pe sine prin identificarea acelor elemente ce declanșează motivația, prin identificarea acelor factori care îi mențin evoluția. Reperele de întrebare și răspuns se alocă în cazul determinismului care stabilește necesitatea acțiunilor omului și spulberă povestea absurdă a liberului arbitru, fără a exclude câtuși de puțin nici rațiunea, nici conștiința omului și nici aprecierea acțiunilor lui.

Pentru a "vedea" drumul pe care îl urmează liderul, citește-i gândurile, dacă poți ! Acesta este singurul fel în care îi poți măsura adevărata valoare. Şi cel mai dificil. Mai ales în cazul în care el însuși se luptă cu propriile gânduri.

Dacă în marea unitate a ființei tale - cele mai prețioase virtuți, cele mai înalte idealuri, crezul dintotdeauna în bine, pălesc în fața a ceea ce ai devenit, atunci tot leadershipul va fi și el golit de conținut. Căci Eu-l liderului are nevoie mereu de alte înțelesuri, de alte explicații, mai ușor de acceptat, de alte posibilități de receptare a mesajelor ascunse, dincolo de rezistența timpului scurt pe care îl are la dispoziție pentru a se adapta.

Leadership: Cât timp poți să stăpânești ființa nevăzută din tine fără a-ți compromite imaginea care se reflectă în situațiile neprevăzute?

Stăpânirea de sine este una din piesele fundamentale ale reușitei - care alături de adevăr, libertate și bine trebuie echilibrat în existența omului cu idealuri înalte. Ea poate fi îmbunătățită personalizând substanțial acel spațiu dintre gândurile, stimulii și reacțiile omului supus schimbării. Deci, prin repurtarea unei victorii asupra spațiului și timpului în care gândurile, conectându-se unul la celălalt, se rotesc în jurul nemulțumirilor, a frustrărilor, a stărilor tensionate, a dezamăgirilor.

Costul dezvoltării personale este o controversă asupra necesității de a-și păstra intactă identitatea, să ridici garda sau nu în fața necesității de a fi flexibil în maniera de a acționa sau a gândi. O îndelungată rătăcire în realcătuirea elementelor de " *a fi* ". Acestea pot conduce de multe ori la rezolvarea, cu sinceritate și îndrăzneală, a conflictului cu sine.

Ca să-ți asumi puterea de a stăpâni ființa nevăzută din tine, ca să-ți depășești propriile limite, ceva trebuie să erupă din tine. Trebuie să elimini din tine însuți teama, neliniștea și înverșunarea. Şi numai prin intrarea în zona imprevizibilului și a necunoscutului, echilibrând disfuncția între gândire și interpretare, dintre cele două ramuri existențiale: " *a fi* " și " *a nu fi* " vei putea, mai bine ca oricare altul, să-ți temperezi tendințele de "redecorare calitativă a interiorului".

Valoarea care confirmă aprecierea sau deprecierea leadershipului este dată de acea experiență de viață care te maturizează și îți amintește să trăiești nu ca și cum ai privi tot timpul în oglindă retrovizoare, ci ca și cum totul ar fi un miracol.

Îndurare pentru gândurile unei minți neliniștite scoate în evidență caracterul definitiv al acelor stări sufletești prin care omul devine conștient de el însuși - felul cum se întregește printr-un auto-update - în mijlocul acelor situații când teama, neliniștea, incertitudinea îl supun unei nemărginite presiuni.

Cele mai complexe și mai adânci efecte pe care le produce leadershipul asupra omului sunt rezultatul transformării. Când este stăpânit de acea curiozitate nelimitată de a cunoaște cât mai multe amănunte despre el însuși, cu îndrăzneala care-i caracterizează întreaga trăire. De aceea, autocunoașterea, educația propriei tale gândiri, reprezintă partea esențială a leadershipului.

Dacă nu vrei să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale, să rătăcești într-un labirint de stări precum incertitudinea, teama și neliniștea, atunci impune-ți cu hotărâre și rațional voința de nu coborî stacheta sau de a abandona idea de integritate. Astfel, în imensa construcție a leadershipului, în grandioasa lui arhitectură, nu se va produce nicio fisură, nicio eroziune, niciun fel de degradare.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/indurare-pentru-gandurile-unei-minti-nelinistite.html

Înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator

On Martie 29, 2022

Numai suma tuturor obstacolelor biruite de un om dă adevărată și justa măsură a unei fapte, precum și aceluia care a împlinit-o.

Dacă mi-ar fi teamă de faptul că cineva m-ar putea declasa în ierarhia științei fondate pe tehnologie, atunci cu certitudine nu mi-ar fi teamă de toți oamenii aceia îmbrăcați la patru ace, plini de bani, mașini și bijuterii, sau cu funcții înalte. Ăștia sunt doar pe post de decor. Niște obosiți fără chef de muncă și fără vreun talent excepțional, iar orice faptă glorioasă îi va ocoli fără nicio urmă de regret.

În aceeași măsură, dacă mi s-ar cere să descriu acest atlet în angrenajul lui interior, printr-un *Ixalagenthi* s (obișnuința unei vederi interioare care preceda vederea exterioară), așa cum este el în totalitatea lui, constant, străbătut de fiorii credinței adevărate, atunci i-aș multiplica valențele de severitate - pregnante în cazul efortului de a duce la bun sfârșit o sarcină importantă.

Leadership: Viziunea cu care răspunzi provocărilor destinului tău se organizează în direcția evocării unui moment din istoria lumii care cuprinde suma tuturor faptelor tale însemnate?

Pe vremuri navigatorii iscusiți plecau în căutarea unui târam iluzoriu, a unui nou eden care să scoată umanitatea dintr-o fundătură istorică. Dar îndeplinirea unui asemenea țel presupunea tot felul de tărăgăneli și piedici. Nu-i de mirare că istoria își amintește doar de vreo câțiva mari navigatori, din miile de *sobresaliente* , acei soldați anonimi care se pomenesc pe neașteptate în fața unei misiuni uriașe.

Şi în ziua de azi, asemenea sobresaliente își încordează mușchii cu duritatea unui arc de oțel, fiind zdruncinați în toate direcțiile de o mare povară: să găsească un mijloc de a se face cunoscuți. Ei nu mai trebuie să găsească un continent că America sau Africa, ci trebuie să-și aducă contribuția la o invenție cu potențial uriaș într-un anumit domeniu. De exemplu cei ce au descoperit internetul, aceia care au dezvoltat limbajele de programare, toți aceștia (puțini la număr) au cucerit toată lumea, nu doar o părticică din ea.

Pe această cale, să nu uităm cuvintele lui Ştefan Zweig: *"În realitate, tocmai omul acela neînsemnat și de prisos va deveni reprezentatul cel mai de seamă al unei orientări noi și revoluționare. Iar o faptă istorică nu este niciodată împlinită, adică definitiv încheiată în momentul realizării sale, ci abia atunci când ea este trecută posterității. Ceea ce numim istorie nu reprezintă nicidecum suma tuturor faptelor însemnate care s-au întâmplat cândva în timp și spațiu, ea cuprinde numai acele mici fragmente luminoase care au fost scoase la iveală de operele creatorilor".*

Leadership: Poți să te situezi într-o poziție intermediară, cu un orizont nici a tot cuprinzător care te identifice cu conceptul "un întreg al viitorului locuind prezentul", dar nici prea restrâns, încât să coincidă cu particularul unei experiențe competiționale?

O singură descoperire poate cuceri lumea. Rețineți că tehnologia este prezentul și viitorul. Internetul este prima oglindă a universului, o vastă biblioteca de gândire. Toate mințile sunt conectate la o rețea globală. Şi mai departe? Mai rămâne ca fiecare om să inventeze câte ceva, să adauge ceva la această rețea globală. Ceva unic, sau idei alternative. Căutătorii de cursă lungă vor descoperi ceva revoluționar.

Viitorul se va schimba în așa fel încât fiecare om va avea de câștigat în funcție de cât de multe idei noi va adăuga pe internet, de la cea mai mică temă de gândire până la cea mai grea. Vor exista două feluri de descoperitori: cei care rezolvă problemele și cei care știu "cum să pună problema".

După cum bine știți, zilnic în lume sunt scanate milioane de cărți, cine nu-și găsește cartea pe internet este ca și când nu a scris-o. Cine nu are afacerea pe internet, este ca și când n-ar avea o afacere. Cine nu se promovează pe internet, nu are nici cea mai mică șansă să reziste pe piață.

Leadership: Opera cea mai mare a vieții tale este lupta eroică dusă contra rezistenței pe care materia pământească o opune, prin ea însăși, oricărei întreprinderi care se înalță deasupra măsurii obișnuite?

Să mă reîntorc la alergătorul de la început. Mi-aș dori ca acest alergător să facă o mică incursiune în interiorul procesului său de gândire, să încerce o mică flotare logică de gândire și practice sportul minții, care nu este șahul, ci capacitatea de creație. Este vorba despre realizarea unei asemănări cu o lume infinită prin care el trebuie să izbăvească lumea de flăcările mândriei pricinuitoare de toată căderea. Să nu uităm că mândria de a fi bun doar într-o direcție poate fi justificată doar în cazul în care aduce avantaje evoluției științifice. În acest caz, toți învingătorii trebuie să aibă în minte cuvintele lui Ştefan Zweig:

"Întotdeauna înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator care va trebui să le ducă până la capăt. Şi într-adevăr, omul creator nu lasă nimic în grijă altuia, nici chiar lucrul cel mai mărunt: ci își pregătește singur opera cea mare a vieții sale. Este eroică lupta a unui singur om pe mai multe fronturi: contra lui însuși, contra adversarilor din exterior și contra rezistenței pe care materia pământească o opune, prin ea însăși, oricărei întreprinderi care se înalță deasupra măsurii obișnuite. Întotdeauna însă, numai suma tuturor obstacolelor biruite de un om dă adevărată și justa măsură a unei fapte, precum și aceluia care a împlinit-o."

Un fragment important din ce înseamnă leadershipul poate fi surprins tot în cuvintele lui Ştefan Zweig, cu privire la marele navigator și descoperitor Fernando Magellan:

"Şi abia acum, când dificultățile ascunse sub planul său grandios ies la iveală una după alta, se vădește măreția sufletească a acestui om care a stat atâta vreme în umbră. Şi el trebuie să prevadă singur toate posibilitățile de neprevăzut, să lupte necurmat, să-și impună voința, împresurat de cele mai neașteptate primejdii și obstacole."

Înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator, mai ales dacă luăm în considerare marile opere de creație. Să nu uităm că de la Michelangelo până la Tesla, și de la Galileo Galilei până la Tim Berners-Lee nu este decât o mică diferență de perspectivă. Fiecare cu viziunea lui.

Dar un singur lucru este cert. Omul viitorului va fi jumătate atlet + jumătate descoperitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/infaptuirile-cu-adevarat-creatoare-raman-exclusiv-in-grija-om

Infinitul domnului Hobbs

On Februarie 20, 2013

Condu realitatea ta și a celorlalți în direcția dorită, fără să funcționezi ca o victimă veșnică a conștiinței.

Domnul Hobbs. Era un simplu *office cleaner* , dar lucra la una din cele mai mari corporații ale lumii, condusă de cei mai abili magnați ai lumii, care își desfășurau afacerile în colosala industrie a diamantelor. Soarta nu i-a fost deloc binevoitoare. Trecutul îl urmărea peste tot. Cu toate acestea, conștiința lui nu putea nega că, deși bătrân, privea curajos înainte - dar privea cu mândria acelui spirit dur și răzbunător, a acelui Mefisto ferm și nezdruncinat. Îngerul s-a transformat în demon?

Un ochi pătrunzător poate observa foarte ușor, urmărind existența ordonată, dar tulburătoare a acestui bătrân - ca parte a unei analize științifice dusă până la extrem - numeroasele convulsiuni în circuitul său intern, puncte de maximă tensiune care se îndepărtează tot mai mult de adevărata lui natură, valori ale unor elemente care nasc frecușuri stranii.

Care este adevărata lui motivație? Care este natura acestor electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul său lăuntric?

Bine montat în stativul existenței sale, fiecare senzor generează un alt tip de curent, indică mereu o altă tensiune, tot mai anormală, care evoluează ca un tot unitar, ca un răspuns coordonat al unei mari varietăți de inconveniente emoționale, oscilând anapoda între două valori: "plus" și "minus" - care se pot aloca unei singure variabile: Răzbunarea !

Leadership: Ești capabil să-ți elaborezi o atitudine de superioritate față de ce ți se întâmplă în timp ce mergi pe drumul vieții, prin proiectarea unui orizont desprins din nemărginirea unui sentiment atârnat de un fir gros numit "Răsplată meritată" ?

Şi cum vei face asta? Trebuia să fie o operațiune solo, dar s-a transformat într-un duet rar întâlnit, o unitate compactă cu mai multă forță. Asemenea unui braconier pornit la vânătoare, domnul Hobbs se trezește alături de o leoaică rănită, o îngrijește, își fixează amândoi aceeași țintă și pornesc împreună la atac. Răsplata demersului lor, dacă se lăsa cu o victorie, însemna dobândirea unei bogății fără margini.

Altfel spus, dorința lui de răzbunare îndreptată împotriva managerilor din corporație, este dublată de Laura Quinn – și ea tot atât de măcinată de regrete, dureri și oboseli, și mânată de aceeași dorință impetuoasă ca a lui. Amândoi vor să supună dragonii la acest tratament, dezvoltându-și o tehnică specială pentru a pregăti terenul de luptă, stimulându-și intelectul dincolo de tot ce se poate imagina.

- Vrei să intri în seiful corporației și să furi diamantele? Doar nu vorbești serios ! Cum vei face asta?

- Numai eu pot ști…și îndrăzni, răspunde domnul Hobbs, citându-l parcă pe ambițiosul Eugène de Rastignac, din opera lui Balzac.

- Şi cum plănuiești să afli combinația seifului?

- Aici intervii dumneata, doamnă Quinn.

Ambiția lor este întărită de încercarea la care își supun concomitent propria putere și voință. În cele din urmă, planul lor își nimerește ținta. Răzbunarea amândurora își face efectul de la prima aplicare.

Dar mereu ne va rămâne întipărit în memorie dialogul între domnul Hobbs și Laura Quinn, din finalul filmul " *Flawless (2007)*". Acest ansamblu de forțe unite, a căror traiectorii, intersectându-se, le-a pus la grea încercare caracterul:

- Crezi că a meritat să faci toate acestea pentru cauza ta, domnule Hobbs?

- O, da ! Şi pentru cauza mea aș petrece și o sută de vieți în închisoare. Poate într-o bună zi veți înțelege, doamnă Quinn.

Leadership: Poți să te constitui ca și cale de facilitare a unui proces decizional complex, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva a ceea ce urmează să se întâmple?

Ești un vânător care se vânează pe sine? Privești înainte cu mândria unui spirit dur și răzbunător? Care sunt punctele de maximă tensiune care te îndepărtează tot mai mult de adevărata ta natură? Care este adevărata ta motivație și ce efect produce ea asupra celorlalți? Care este natura acelor electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul tău lăuntric?

Locul leadershipului, asumarea și valorificarea lui în cadrul lumii de mâine, prin prisma propriei tale gândiri, a propriului tău sistem de funcțiune, implică o preferință sau o anumită apreciere lăuntrică în contextul creșterii gradului de toleranță la acțiunile vătămătoare, la frustrări și incertitudini, la ambiguitate și la risc.

Frecușuri, poate justificate, dar extrem de dure uneori, cu impact de anvergură în existența ta, putând a degenera în rupturi devenite vizibile abia atunci când temuta "maladie" s-a dezvoltat atât de mult încât cu greu mai poate fi vindecată.

Această maladie nu este altceva decât manifestarea unei realități, pe care nu ți-ai dorit-o cu adevărat. Acea manifestare de voință prin care singur te obligi să devii un prototip nesigur de leadership, un *device* care nu promite prea mult, care urmărește doar accelerarea tensiunii - creșterea pulsului propriu, și destabilizarea completă a pulsului celorlalți.

Ca doi electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul tău lăuntric, aceste două pulsații oferă mai degrabă indicii cu privire la slăbiciunea ta, o limită a propriei neputințe, o sărăcire a propriei tale firi - care conduc, sub influența legilor proprii, la o depreciere puternică a capacității de a înfăptui o schimbare pozitivă în propria-ți conștiință. Devii propriul tău urmăritor, un vânător care se vânează pe sine, un braconier care cade în propria lui capcană.

Leadership: Cât de întunecat este infinitul pe care îl porți în tine din perspectiva unui proiect aparent imposibil de infaptuit care are un mesaj social foarte puternic: "Ridică-te și vorbește despre cele nespuse" ?

Domnul Hobbs a reușit să o salveze pe Laura Quinn de la o epuizare fizică și emoțională, dar cu un preț - antrenând-o spre o sumbră aventură, spre un risc enorm, spre o regresie în alte

planuri ale personalității.

Dar, să ne întrebăm cu oarecare îngrijorare, domnul Hobbs a reușit să se salveze pe el însuși? Sau doar și-a alinat sentimentul de răzbunare? Căci el a funcționat ca o victimă veșnică a conștiinței – prin invocarea repetată a trecutului, percepând totul prin împlinirea unui scop care continuu îl devora în interior.

În spatele acestei întrebări putem desluși limita propriului său mod de a fi, a noului său statut în societate – o cauzalitate condiționată. El trăiește mai departe cu conștiința poruncii sale morale – eliberatoare sau distrugătoare?

Scriitorul francez, Victor Hugo, remarca cu mâhnire: " *Cât de întunecat este acest infinit pe care omul îl poartă în el și pe care cu deznădejde încearcă să-l măsoare cu voința ființei lui și cu faptele vieții sale !* "

Leadershipul este solicitant și complex. Convingerea mea este că vei putea să îmbrățișezi această știință doar dacă vei reuși să-ți asumi responsabilitatea pentru acest "infinit" pe care îl porți în tine, care își poate răsfrânge efectele și asupra celorlalți din jurul tău.

Măsoară-ți voința și faptele, condu realitatea ta și a celorlalți în direcția dorită, fără să funcționezi ca o victimă veșnică a acestui infinit ambiguu și revers - "conștiința", care poate provoca mai mult rău decât bine, mai multe neliniști decât bucurii - ție și celorlalți.

"Ridică-te și vorbește despre cele nespuse" este mesajul pe care îl poți desprinde din spatele unei vieți împlinite prin eliberarea de durerea pricinuită de o lume care s-a arătat tot mai apăsătoare.

Cele nespuse sunt firimiturile de suflet care nu sunt ciugulite de ignoranță și de veșnicul "Nimic nou sub soare", ci acelea care se culisează în exterior printr-o maximă empatie cu năzuințele sau durerile altora, impresionând prin entitatea superioară a unei trăiri care s-a găsit modul ideal de materializare într-o viziune fără frontiere.

Infinitul domnului Hobbs simbolizează credința, speranța, flacăra sentimentelor care pot fi cu greu ținute în frâu de această constantă, a devenirii sau a degenerării, numită conștiință.

Source: https://neculaifantanaru.com/infinitul-domnului-hobbs.html

Infinitul unei lumi ascunse

On Octombrie 23, 2016

Fii tu însuți, sporindu-ți capacitatea de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete care eliberează și totodată se impune prin puterea ei de sugestie.

Gândirea mea a urmat dezvoltarea firească a vârstei, punând capăt oricărei interacțiuni cu elementele unei realități prozaice, pe măsura creării unei vieți pline de sens. Toate sunt în continuare scrise cu literă de artist, dar în ordinea unei emancipări individuale valorizatoare, a gândirii interpretate prin prisma capacității de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete, care eliberează și totodată se impune prin puterea ei de sugestie.

Păstrez multe din pretențiile acestei dezvoltări, cuvenite unei extraordinare intensități a gândirii-cinema, prin imagini care se șterg ori de câte ori doresc eu, prin perfecționarea cadrelor de origine într-o scenă "Future Heroes" și dedicată exclusiv unei lumi chibzuite după bunul meu plac. Artistul este un creator de scenarii reunite într-o artă a reprezentării tridimensionale a imaginilor, într-un timp al cuvintelor prețioase, astfel devenind un manipulator al lumilor ficționale, din considerentele gândirii imaginative.

Firește, trăiesc prezențe și absențe cu acea extraordinară intensitate spre care tind numai gândirea și acțiunea umană în expresia lor cea mai înaltă, memoria, limbajul, dar și alte procese psihice precum afecțiunea, voința, motivația, atenția. Imaginea artistului este în strânsă legătură cu o categorie de gândire ce se situează între concret și abstract, între real și ideal, între sensibil și inteligibil, încât imaginii să i se aducă meritul de a fi absolută, adică prin asemănare cu experiența Creatorului de a-și descătușa fantezia printr-o eliberare deplină de constrângeri și convenții.

Leadership: Poți să-ți identifici imaginea personală cu cea a unui Creator care se reinventează în permanență printr-o gândire vizuală excelentă, în accepțiunea că o imagine trebuie să fie aportul unui act artistic la surprinderea unui nou orizont de așteptare?

Scriu pentru că știu să fac din scris expresia idealismului unui creator care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții pe care o trăiește și s-a ridicat deasupra tuturor prin cunoaștere. Capacitatea de a scrie prin intermediul unui idealism al cunoașterii, apropiat de cadrul calității vieții mele, îmi conferă o anumită prestanță, o valoare mare înaintea tuturor celorlalte valori pe care le ia în considerare lumea, fără să fiu nevoit să fac din creație expresia grandomaniei sau egocentrismului.

Însă nu toți sunt mișcați înainte de urmările unei evoluții lăuntrice și de perspectivă, cum este înclinația scrisului spre crearea unei imagini pozitive a brandului personal. Spun asta în timp ce urmăresc prezentările trainerilor/speakerilor români susținute la un eveniment recent. Constat cu surprindere, pe lângă faptul că majoritatea nu știu ce este un LEAD și, deci, nu știu nici cum să-l utilizeze, că mai au și altceva în comun:

Aproape toți fac parte din echipa "John Maxwell".

Şi stau și mă întreb: trebuie să faci parte dintr-o echipă sau alta ca să ai realmente ceva important de spus? Nu te-ai gândit niciodată că ai putea să fii infinit mai valoros decât o echipă întreagă?

Când ai să gândești astfel, abia atunci vei fi cu adevărat valoros și nu vei mai vinde imaginea unui străin ! Vei începe să promovezi imaginea ta și a României ! Vei începe să fii un lider !

Fii român, nu australian, nu american, nu francez, nu rus, nu reprezentantul altei nații. Fii mai bun decât toți ! Şi, mai întâi de toate, fii rodul dezvoltării tale individuale !

Leadership: Iei în considerare perspectiva unei emancipări individuale valorizatoare care ridică actul de creație la rang de imagine după care te poți orienta când îți alegi stilul de interpretare a propriei alternative de a fi inovator?

Poți să asiguri situarea centrată a zonelor existențiale într-un motto "fii mai bun decât toți", doar dacă scrisul tău este dovada unei atitudini hotărâte și a unei gândiri profunde ce se poate detașa de prezent pentru a străbate secole de istorie pline de abordări ale vieții și ale creației.

Rămâne veșnic adevărul exprimat de bătrânul preot Menes, cel mai bun cunoscător din Egipt al stelelor și totodată meșter iscusit, din romanul "Fararonul" de Boleslaw Prus:

"Toate acestea sunt lucruri mărunte. Faraonii cei mai tineri îmbătrânesc, iar poporul a mai avut nu o dată ziua a șaptea pentru odihnă, a avut și pământ. Ah, de s-ar fi schimbat numai asta ! Dar câte dinastii și câți preoți nu s-au perindat de trei mii de ani încoace în Egipt, câte orașe și câte temple nu s-au prefăcut în ruine, câte petice noi de pământ nu s-au ivit !

Toate lucrurile s-au schimbat, afară de unul singur: că doi și cu doi fac patru, că triunghiul este jumătatea dreptunghiului, că luna poate acoperi lumina soarelui și că apa care fierbe poate arunca o piatră în aer.

În lumea asta pieritoare, ceea ce ține și rămâne e numai înțelepciunea. Vai de acela care, pentru lucruri trecătoare ca norii, părăsește ceea ce e veșnic ! Inima lui nu-și va găsi nicicând liniștea, iar cugetul lui se va legăna ca luntrea în mijlocul vijeliei."

Înțelepciunea, distingându-se prin atitudinea cu care întâmpini gândirea inovativă, este suma tuturor lucrurilor mărunte cărora le ridici valoarea la rang de lege care rezistă veșniciei.

Ceea ce înveți de la viață, prelucrând și dezvoltând cadrul unei logici a armoniei, a plenitudinii, a materializării imaginative, este la fel de important ca ceea ce înveți de la alții, cu mențiunea că relația dintre tine și ei - care confirmă progresele cunoașterii prin luarea în considerare a finalităților - nu răspunde la întrebarea: „Ce a fost mai întâi, oul sau găina?"

Depinzi de ceilalți oameni, sau ceilalți oameni depind de tine? Căci sunt două feluri de oameni: cei care se remarcă învățând din propria lor experiență (cei autentici), și cei care se remarcă extrăgând învățăminte din experiența altora (cei care își slăbesc individualitatea). Cei ce luminează datorită unei cercetări de sine, și cei ce luminează datorită focului aprins de alții.

Oscilăm permanent între tendința de a fi noi înșine și tendința de a fi ca ceilalți, oricât de dificile ar fi eforturile de delimitare a ariei de cuprindere a științei. Dar ceea ce se impune ca premiză indispensabilă a analizării și evaluării personale, în contrast cu ceea ce gândesc ceilalți, fără a epuiza abordarea de tip experiențial a scopului propus, este capacitatea de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete, care eliberează și totodată se impune

prin puterea ei de sugestie.

Iar deseori această imagine, ce corespunde unei evoluții bazate pe înțelepciune, reprezintă efectul următoarei expresii: „nu părăsi ceea ce e veșnic pentru lucruri trecătoare".

Veșnicia este forța umană cognitivă valorizatoare, evidențiindu-se pe fondul acceptării diferenței dintre tine și ceilalți, între ceea ce știi de la ei și ceea ce simți că ești pregătit să înveți de unul singur, pe fondul dominării cauzelor care definesc existența.

Veșnicia este polul pozitiv al unui spațiu în care viața capătă un sens mult mai larg, atunci când inima își găsește liniștea. Este o stare de conștiință în care omul se trăiește pe sine ca ființă unică și creatoare. Este rezultatul luptei înverșunate pentru a descrie și înțelege natura propriei tale creații... dincolo de umbra sau lumina celorlalți oameni.

Veșnicia este **infinitul unei lumi ascunse**...și regăsite. Este aprofundarea clipei cu existența, este o formă a tuturor fenomenelor simțurilor. Este un sistem de referință pentru orice demers uman semnificativ în planul cugetării formulate în mod diferit.

Cineva spunea că Soarele este de miliarde de ani un astru nelipsit din spațiu. Este diferit de celelalte stele nu pentru că luminează cel mai puternic, nu pentru că are dimensiuni mari și se află în mijlocul sistemului solar, nu pentru că sfidează legile timpului, nu pentru că este centrul cunoașterii universale și a puterii universale. Ci pentru că este necesar pentru viață.

Iar dacă fiecare atom din corpul meu a fost o dată parte dintr-o stea, aș vrea ca acea stea să fie Soarele.

Source: https://neculaifantanaru.com/infinitul-unei-lumi-ascunse.html

Îngerul încătușat în lanțurile cauzalității

On Martie 31, 2013

Analizează și fii decidentul care hotărăște completarea și actualizarea Eu-lui tău, promovând acele valori care sunt absolut necesare propriei tale descoperiri și dezvoltări.

O singură lege, supremă și fundamentală, este acum stăpână și decide calea de urmat în viața Laurei Quinn, determinată de un clarobscur, de contrastul izbitor între lumini și umbre. Iar domnul Hobbs a fost oportunitatea care a slujit în spiritul acestei legi și a scos-o din amorțeală atribuindu-i un sens, o aplicare conformă cu cerințele cerute de situația dată.

Două suflete tari legate printr-o lege care capătă o menire specială, apropiate prin legături de nedesfăcut, se pot afla în același timp pe marginea unei prăpăstii foarte adânci, dar niciodată nu vor reuși în ultimul moment să se agațe de aceeași ramură de copac. O complicitate pur morală se transformă într-o certitudine, care se cheamă - ironic - să zicem „relativism", ceva care vine și te face să deschizi ochii, să începi a privi lumea ca printr-un ochean fermecat, apoi trece și se stinge ca un cristal învăluit de umbra nopții.

- Serios? Asta o să faci? O să te predai, Laura? După toți acești ani în care ți-ai croit drum în sus ? Ai râs la glumele superiorilor tăi și ți-ai neglijat oportunitățile. Nu ai mai avut timp deloc pentru tine, ai făcut doar ce au vrut ei. Chiar o să dai cu piciorul la toate astea ca să mă dai și pe mine în vileag?

Laura cade într-o îndoială sfâșietoare, aidoma acelui personaj controversat al lui Victor Hugo: să facă fapta bună și să se predea, cu riscul de a sta restul vieții în închisoare, sau să păstreze tăcerea și să trăiască toată viața cu conștiința neîmpăcată? Să intre în iad și să ajungă înger, sau să rămână în paradis și să devină demon?

Leadership: Îți permiți privilegiul de a fi o sferă de acțiune mai largă decât ți-ai propus inițial, în direcția unei schimbări autentice care face din calitatea ta cea mai pregnantă un surogat al exprimării potențialului de a fi mult mai puternic?

Ridicând parcă acele cuvinte biblice " *dirige ton cœur dans la bonne voie* " la rangul de supremă instanță morală, domnul Hobbs pare să-i impună Laurei o revelație dătătoare de vigoare și curaj. El solicită aprobarea hotărârii sale, venind cu argumente bine conturate. În realitate însă, Laura face un pas uriaș peste această hotărâre, un soi de mișcare de eliberare psihică și emoțională, îndepărtându-se chiar complet de sfera ei de acțiune.

Clarobscurul se obține în viața Laurei cu valori de alb și negru, iar în viața domnului Hobbs cu culori degradate în sus spre luminos și în jos spre întunecat. Clarobscurul face, deci, parte integrantă deopotrivă din prezentul lor plin de frustrări dar și de regrete, aruncându-i într-un viitor nesigur.

Să primească de la domnul Hobbs instrucțiunile pentru a ști cum să reacționeze față de situația dată, sau să scoată la lumină adevărul, acest prag de la porțile raiului, și să-și periclliteze viitorul? Iată care sunt acum nuanțele care pun în evidență calitatea ei cea mai pregnantă. Un înger se răzvrătește și devine om.

În clepsidra existenței amândurora, fiecare particulă capătă viteza luminii. Dar numai în Laura se zvârcolește cu putere un sentiment de neputință și incertitudine. Numai ea radiază acele sunete sinistre, confuze, disperate, care strigă cu reproș, cu ultima urmă de credință: "Ajutor !

"

Căci numai ea cunoaște taina luptelor dintre demoni și îngeri pe care le duce cu stoicism și tristețe. Calitatea ei cea mai pregnantă este aceea de a fi dură și corectă în afaceri, dar foarte moale în ceea ce privește expectanțele personale, astfel găsind în domnul Hobbs un surogat al exprimării potențialului de a fi puternică pe ambele planuri. *

Leadership: Cea mai potrivită determinare a ta este calitatea de a fi subiect primordial al realității altora, valabilă pentru tot ceea ce, într-un fel sau altul, există ca o manifestare de forță ce poate obține ascultarea din slăbiciune sau lașitate?

Viața ta pare a fi guvernată în principal de o singură lege? Cine este cel chemat să descopere tâlcul acestei legi? Privești lumea ca printr-un ochean fermecat? Ce preferi: să intri în iad și să ajungi înger, sau să rămâi în paradis și să devii demon? Clarobscurul face parte integrantă din prezentul tău?

Deseori leadershipul se dovedește a fi un prilej de poticnire. Dintre combustibilii utilizați ca materie primă în procesul de dezvoltare personală, pe primul loc îl ocupă viziunea unitară - dată de noua ta concepție despre lume și viață, în lumina acelei legi supreme, pe care o poți abroga înainte de a fi prea târziu.

Această lege rezultă din interacțiunea factorilor participanți la desfășurarea procesului de mediere între constantele pe le introduci în existența ta: alb și negru, victimă sau infractor, bun sau rău. Ea se ține ascunsă în fiecare aspirant la un alt statut (ca în cazul Laurei Quinn), putând fi justificată printr-un argument opozabil hotărârii a cărei efecte îți pot îmbunătăți sau înrăutăți calitatea de om.

Când un înger se roagă, o floare de crin se adaugă în buchetul vieții. Legea se rezumă la o singură condiție fundamentală, ce ți-ar putea asigura apoi un punctaj superior: să nu uiți cine ești, să nu te decuplezi de partea emoțională, sensibilă la sugestii. Cu alte cuvinte, consecințele faptelor pe care le săvârșești, dezvăluite și studiate în detaliu, trebuie să fie bine înțelese de către ceilalți, dar să fie așa cum le dorești tu.

Forța morală a Laurei Quinn seamănă cu aripa frântă a unui înger: este neputincioasă în fața situației întâmpinate, astfel fiind nevoită să se adapteze la realitatea întemeiată de domnul Hobbs și care, totodată, îi aduce alinare și o speranță de creștere a calității vieții personale.

Leadership: Poți să conturezi tabloul grandios al unei tranziții decisive spre un "altcineva" mai bun și mai puternic, fără să știi cum să-l privești din spatele scenei?

Totodată legea trebuie să scoată în relief calitățile tale cele mai pregnante, să proiecteze asupra ta o altă imagine - aceea de înger, de om care poate fi iertat. Bineînțeles cu prețul unor osteneli, nevoințe, al unei pocăințe sincere, a unei trăiri care să te apropie foarte mult de starea omului matur - care se cunoaște și se acceptă pe el însuși dintr-o perspectivă mai înaltă, care nu se îndepărtează de adevăr.

Această abordare, pe care trebuie s-o ai în vedere pentru a accede la o transformare mai profundă a ființei tale, poate fi aproximată prin expresia: " *Când un înger se roagă, o floare de crin se adăugă în buchetul vieții !* " Adică atunci când îți recunoști adevăratele valori, totul în viața ta capătă o nuanță personalizată, noi dimensiuni și intensități, modelate prin forța ta de caracter.

În felul acesta leadershipul tău aspiră să fie un tablou grandios al unei tranziții decisive ce se materializează într-un alter-ego apropiat de ideal, care te ajută să-ți învingi inamicul numărul unu, cu propriile lui arme: tu însuți. Victoria vine odată cu ajustările făcute după fiecare lovitură pe care tu însuți ți-o aplici atunci când vrei să domini Omul din tine.

Sub această formă, leadershipul nu devine "ieftin", iar existența ta, proiectând asupra celorlalți o lumină vie, o cantitate de sentimente pozitive, nu se va goli niciodată de conținut. Tot ceea ce hotărăști să faci, să fii, să accepți sau să respingi, tot ceea ce pretinzi de la tine, tot ceea ce transmiți chiar și în mod indirect, face parte dintr-un „relativism" care te apropie sau te îndepărtează de ceilalți. Dintr-un "clarobscur" cu culori degradate în sus spre luminos și în jos spre întunecat.

Tu alegi nuanțele care pun în evidență calitatea ta cea mai pregnantă. Prin felul cum reacționezi față de situația dată, scoțând la lumină adevărul, acest prag de la porțile raiului, poți să-ți îmbunătățești în egală măsură atât prezentul cât și viitorul. Dar pentru aceasta este necesar să depășești obstacolele inerente procesului tău de maturizare.

A privi un tablou din spatele scenei înseamnă să ai curajul să fii tu însuți într-un mod cât mai profund și să te accepți așa cum ești dincolo de ceea ce ți se întâmplă, fără să cazi într-o stare de apatie totală și să devii un om distant față de realitățile lumii din care faci parte.

Îngerul încătușat în lanțurile cauzalității aduce în prim plan factorul uman care uneori lipsește în procesul transformării tale, adică acea manieră care imprimă expresivitate unei forme de comunicare și de exteriorizare a Eu-lui.

Analizează și fii decidentul care hotărăște completarea și actualizarea Eu-lui tău, promovând acele valori care sunt absolut necesare propriei tale descoperiri și dezvoltări.

*** Notă:** Flawless (2007);

Source: https://neculaifantanaru.com/ingerul-incatusat-in-lanturile-cauzalitatii.html

Inițiații au o cunoaștere mai aleasă

On Aprilie 18, 2020

Învață să faci din evoluția ta o lucrare a divinului, aceasta dorindu-se a fi o facultate a sufletului care cunoaște lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă.

- Treaba asta merge pentru proști, pentru cei simpli și inculți. Inițiații au o cunoaștere mai aleasă. Nu-i disprețuim pe creștini, pentru că există și printre ei inițiați care sunt oameni sfinți. Cu cât urcăm mai sus pe scara cunoașterii, cu atât deschidem ochii mai larg. La sfârșitul căutării lor, inițiații știu că toate țările slăvesc același Dumnezeu. Îl văd cu ochii lor lumești, Îl simt în carnea lor. Aceasta este cunoașterea supremă. Dobândind-o, sfântul îi poate vindeca pe bolnavi și le poate reda vederea orbilor printr-o simplă atingere. E suficientă chiar și o bucățică din hainele sale, iar osemintele păstrează și ele puterea.

Credem în Dumnezeul unic și în profetul său, în Coran și în Hadit și urmăm calea cea dreaptă. Cadiii și ulemalele noastre își strică vederea studiind Coranul, la fel cum învățații creștini se dedică lecturii Bibliei și exegezei Sfinților Părinți. Pentru a ajunge învățat, e suficient să ai sârguință și o memorie bună. Pentru cel inițiat, fiecare scriere, fiecare lucru lumesc se dezvăluie și se limpezesc în cunoașterea supremă, în cele din urmă, ca o metaforă a lui Dumnezeu. Pentru cel inițiat, vine momentul în care trăiește în Dumnezeu și Dumnezeu trăiește în el. *

Leadership: Poți să imprimi o mișcare asupra a ceea ce este imuabil și omniprezent, prin revelația unei cunoașteri bazată pe interpretarea unei înțelegeri obținută prin integrarea informației într-o entitate de aceeași natură, dar superioară?

Nu doar cartea simbolizează mijlocul de pătrundere în tainele cunoașterii, ci însăși facultatea mentală a omului de a descoperi, de a aprecia ridicolul ori incongruențele absurde dintre cerințele și rigorile impuse de regulile societății, poate simboliza inițierea, începutul cunoașterii adevărate.

Ce presupune asta? Ei bine, sfatul meu este să urmăm calea cea dreaptă spre cunoașterea cea mai aleasă, înlocuind realitatea celor mulți (adepți ai cerințelor societății), în care drumul este presărat cu incertitudine, cu acea realitate în care descoperim pasiunea, ceea ce dorim să facem cu viața noastră. Iar restul o să vină de la sine.

Pe baza analizei situației existente în societatea de azi, când toți aleargă în orice direcție dar puțini ajung la o destinație precisă, trebuie să precizez că noțiunea de putere și cea de elită sunt strâns legate și ocupă poziții cheie în accelerarea importanței cunoașterii în contextul procesului de "vedere dincolo voalul aparențelor", o vedere dincolo de ceea ce este imediat, dincolo de imperfecțiuni, dincolo de manifestările concrete.

Asta pentru că elita lumii, în ciuda a ceea ce se crede, nu este formată din președinți, senatori și directori executivi, ci tocmai din acei oameni de știință, de multe ori uitați sau amintiți în fugă, ei sunt cei care ne deschid ochii și mintea spre noi orizonturi și înțelegeri.

Şi tot cunoașterea, sinonimă cu noțiunea de putere și având sensul de alianță a înțelepciunii cu ascuțimea mântuirii, poate pune bazele unei credințe puternice în Dumnezeu, sub mantia unui iluminat care poate citi secretele sufletului și, totodată, poate atinge starea de conștiință pură. Contestarea acestui fapt, ori neîncrederea față de actul cunoașterii prevăzut în scopul Creației, duce la un soi de criză obiectivă a puterii însăși, care nu mai poate fi potențată de înțelegerea armoniei între ego-ul ideal și miracolul existenței.

A învăța să faci din evoluția ta o lucrare a divinului înseamnă să acorzi prioritate cercetării, cunoașterii și inovării, încât studiul procesului cunoașterii să devină ocupația ta principală. Iar cunoașterea se dorește a fi o facultate a sufletului care cunoaște lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă, atunci când împărtășești o credință invincibilă care poate muta munții din loc, care totodată poate să mântuiască, care poate face față durerii, foamei și persecuției, care poate deschide orice suflet și poate dezarma orice rezistență.

Prin leadership, încercăm să imprimăm o mișcare asupra a ceea ce este imuabil și omniprezent, adică începem să urmăm calea dreaptă a credinței care constă în posesia cunoașterii căpătate prin cercetare, experiență practică, autocontrol mental, minuțiozitate și interacțiune cu alți profesioniști.

Inițiații au o cunoaștere mai aleasă dacă ne gândim la faptul că tot ceea ce este faptic, clădit pe spiritualitate, la fel ca tot ceea ce este de folos acestei lumi, își are vârful de lance în a gândi fenomenele oferite intuiției, adică a le evidenția proprietățile esențiale sau a le atribui anumite semnificații. Iar dacă facem o paralelă cu "Esența tuturor lucrurilor", trebuie să știm ceea ce spunea scriitorul Francis Barrett cu câteva secole în urmă:

"Dacă exista sute de virtuți ale soarelui întâlnite în tot atâtea animale, plante, metale sau pietre, va trebui să le adunăm împreună și să le ducem la o singură formă, în care vom regăsi unificate toate virtuțile de care am avea nevoie."

În momentul în care permiți să vezi dincolo de voalul lumii, privind către tărâmurile mai bine rămase nevăzute, și începi să te redescoperi, înseamnă că ai atins apogeul cunoașterii, iar legătura ta cu Dumnezeu este fără pată.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiatii-au-o-cunoastere-mai-aleasa.html

Inițiatorul formidabilului

On Octombrie 29, 2009

Pune-ți în valoare trăsăturile de caracter, găsind acele tipare, tendințe și contraste care întregesc "tabloul" complet al leadershipului tău.

Munca unui artist, precum cea a unui pictor, nu este chiar atât de ușoară cum cred unii. Cere pasiune, cere talent, răbdare, spirit imaginativ, un simț dezvoltat al proporțiilor, formelor și culorilor. Pictorul nu este doar un artist care lucrează cu uleiuri sau acuarele. Este și un foarte bun observator care acordă o mare atenție detaliilor. Şi un bun ascultător. Este foarte rafinat. Este inspirat de fiecare miros, de fiecare gust, sunet și sentiment, de fiecare cântec pe care îl ascultă, de fiecare loc pe care îl vizitează.

El are capacitatea de a face conexiuni între lucruri aparent lipsite de importanță. Banale. Fără sens. Când le privește găsește ce este cu adevărat frumos și interesant la ele. Şi ceea ce nu este. Cel mai important lucru este că știe să extragă esența și să o folosească. Să o adapteze la propria lui perspectivă. Da. Așa este. Când vine vorba de pictură, vorbim de o lume aparte care cere dexterități deosebite, dar mai ales o inclinație nativă spre frumos și creativitate.

Dorința cea mai profundă a unui adevărat artist este să picteze ceva ce nu s-a mai pictat. Se macină singur pentru a îndrăzni să facă ceea ce nimeni altcineva n-a mai realizat. Nu se mulțumește cu culorile și cu formele tradiționale, este mereu în căutarea ineditului.

Uneori nu îndrăznește să povestească nimănui ce intenționează să picteze. Pentru că oricât de bun ar fi, este întotdeauna nemulțumit de el însuși, de picturile pe care le creează. De multe ori inspirația îl părăsește, schița refuză să prindă forma pe care vrea să i-o dea, praful culorilor îi usucă gâtul, mâinile îi tremură, ochii îi sunt înlăcrimați de atâtea nopți nedormite. Dar: formidabil. În cele din urmă, prin muncă asiduă, reușește să dea viață unei adevărate opere de artă.

Leadership: În ce se concretizează relația dintre mediul de creație și forma principală de manifestare a caracterului tău?

Aproape orice investigație a caracterului omului va găsi o relație între forma lui de manifestare și mediul de creație și de viață, chiar în puncte de maximă dificultate. Un mediu considerat defavorizant nu poate să asigure referințele minime de cizelare a caracterului, necesare pentru a valorifica eficient "oferta" voinței de a continua drumul autodepășirii, care se bifurcă în cuprinsul propriului univers perceptiv, într-un mod superficial sau pronunțat.

Îmbunătățirea experienței artistice, care stă în spatele alegerii de a crea ceva nemaipomenit, în legătură cu atitudinea ta față de ce privești ca pe o mare provocare, poate determina un efect pozitiv prelungit al dezvoltării intelectuale - cu atât mai puternic cu cât mediu de creație inspiră și motivează.

Forma principală de manifestare a caracterului unui artist se situează între conținutul esenței pe care o reactualizează prin imagine, prin simboluri, dar mai ales prin culoare, și variațiunile pe tema unui subiect aparent obișnuit, dar care oferă infinite modalități de multiplicare a "noului" prin capacitatea sa de a-și reinventa stilul și individualitatea.

Limbajul propriu de inspirație, care validează experiența, dacă este acceptat ca model de adaptare individuală într-o cultură particulară, ca etalon al unei analize a prezentului, este

mai aproape de a deveni un "helper" pentru clarificarea perspectivelor de ascensiune spre alt nivel sau scop de existență. Asta numai dacă el este utilizat într-un mediu propice de dezvoltare care facilitează conturarea unei înțelegeri mai mult sau mai puțin diferențiate printr-o sumă de idei proprii exclusive.

"Formidabilul" reprezintă un punct de maximă altitudine intelectuală, introducând prin el însuși noi valori de referință la care se poate accede numai prin propriile forțe, printr-un simț artistic pe care liderii și-l descoperă treptat: înclinația spre spre cercetare și experiment în favoarea surprinderii ineditului.

Promovarea experienței artistice, care pledează pentru asumarea condiției artistului de geniu, are ca element primordial prilejul omului de a se autoevalua prin intermediul creației experimentate printr-o trăire personală. O trăire din care nu poate să lipsească acea cunoașterea instinctivă care utilizează câmpul nelimitat al raționamentului subiectiv.

Asemenea unui artist, liderul își creează o lume a lui.

Leadershipul este o artă. Iar cel care-i conduce pe oameni și le dă avântul necesar pentru a-și îndeplini sarcinile ce le revin cu scopul de a avansa în cariera pe care și-au ales-o, trebuie să fie un artist. Un artist formidabil. Care să-i uimească pe toți prin însușirile sale neobișnuite, prin calitățile sale extraordinare, prin performanțele sale uluitoare și apoi să-i îndrepte în direcția aleasă de el însuși. O direcție clară, sigură, corectă, care să corespundă cu interesul oamenilor pe termen lung.

Este istovitor să te afli în fruntea oamenilor. Trebuie să-ți pui în ordine toate valorile și să-ți creezi propriul tău drum, propria ta cosmogonie, așa cum face un pictor. Să-ți creezi o lume a ta, în care totul să fie așa cum vrei tu, dar la care să aibă și ceilalți acces și de care să se poată bucura cu toții. Să formulezi o viziune nouă a viitorului, prin care să-ți exprimi dorința de a reînnoi în oameni acel ceva extraordinar: impulsul de a acționa prin liberă exprimare a opiniei, impulsul de a munci cu mai mult profesionalism, de a-și practica cu mai multă însuflețire meseria ca în final să ajungă să aibă un statul social foarte înalt.

După cum dorința cea mai profundă a unui adevărat artist este să picteze ceva ce nu s-a mai pictat, tot astfel dorința cea mai mare a unui lider este să-și pună în valoare acele trăsături de caracter care să contribuie la evoluția leadershipului său.

Nimic nu este mai sublim decât să te apropii de oameni, să-i motivezi să se alăture "lumii" tale, să-i determini se muleze după propria ta personalitate și, imitându-ți stilul, modul de gândire, trăsăturile de caracter să dea viața la ceva colosal. Ceva care, dacă s-ar putea, să dureze în timp ca un tablou. Asta înseamnă să fii un lider cu adevărat formidabil.

Esența unei compoziții formidabile care face din artă un mijloc de comunicare a propriilor trăiri și sentimente, exprimate cu ajutorul elementelor de limbaj plastic, pretinde o îmbinare a mai multor lumi diferite într-un singur tot numit "frumosul uman".

O lume imaginară, o lume a exprimării neîntrerupte, o lume a formelor luând cu sine subiectul operei, o lume a poveștilor spuse prin intermediul culorii și formei, o lume a trăirilor de noi experiențe și o lume a relației om-simbol privită printr-o viziune originală.

Şi acum vestea cea rea. Nu poți să investești puțin și să câștigi premiul cel mare. Ai numai de câștigat doar dacă îți îndeplinești îndatoririle cu responsabilitate și pasiune, dacă ai talent și mai ales dacă ești dispus să investești mai multă muncă. Dacă ai de gând să conduci un grup de oameni, mai mic sau mai mare, fără însă să ai acele calități care să-i facă mai buni, nu vei

putea să asiguri coeziunea echipei, nu-i vei putea îndruma spre o cale comună care să ducă la atingerea scopului final.

Pictorul poate crea din nimic o capodoperă pentru că știe să redea "perfecțiunea" revizuindu-și ideile, inventând lucruri noi, amestecând culorile în proporții bine stabilite. El găsește tipare, tendințe, contraste.

Tu ești un maestru în domeniul tău? Poți găsi tipare, tendințe și contraste care să întregească "tabloul" complet al leadershipului tău, care să-ți șlefuiască imaginea și să-ți nuanțeze calitățile?

Tabloul complet al leadershipului cuprinde reperele de memorie ale experiențelor de viață transpuse intr-un format nou, personalizat prin intermediul un limbaj universal, numit: "Self Portrait".

Ca să poți da viața la ceva, trebuie să fii orientat spre oameni și spre necesitățile acestora, să ai abilități de comunicare, să ai o prezență agreabilă, să ai spirit organizatoric și, nu în ultimul rând, trebuie să ai capacitatea de a construi diverse scenarii de acțiune. Trebuie să găsești acele tipare, tendințe și contraste de acțiune, de gândire și de comportament care să-i motiveze și să-l ajute pe oameni să evolueze mai ușor.

Nu poți deveni formidabil în leadership dacă nu ești capabil să inițiezi și să susții pe termen lung schimbări pozitive în rândul artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiatorul-formidabilului.html

Inițiatul

On Februarie 08, 2010

Oferă garanția unui nivel ridicat de performanță, aducând dovezi solide care să ateste calitatea propriei tale funcționări și evoluții pe termen lung.

Tânărul prinț Ramses, dornic să se afirme, îl rugă pe tatăl lui să-l numească conducător al oastei Memfi. Preamăritul Ramses al XII-lea, știind din propria lui experiență cât este de dificil și de riscant să conduci chiar și un singur corp de armată la o vârstă atât de fragedă, îi spuse că îi va împlini voința doar dacă va dovedi că este apt pentru exercitarea unei asemenea poziții. Într-o altă ordine de idei, tânărul Ramses urma să fie supus unui test cu adevărat serios al cărui scop era inițierea lui în tainele conducerii. Aceasta era proba de foc pe care trebuia neapărat s-o treacă, altfel nu ar fi putut ajunge căpetenie, și mai târziu, faraon.

Cu o oaste de zece mii de ostași, pregătită pentru luptă, înzestrată cu mașini de război și cu cele de trebuință unei expediții, Ramses trebuia să se îndrepte spre răsărit, în împrejurimile orașului Pi-Bailos. În același timp, Nitager, căpetenia oastei care păzea porțile Egiptului de năvălirea popoarelor asiatice, trebuia să pornească împotriva lui Ramses.

Mișcarea trupelor condusă de însuși Ramses s-a efectuat pe un drum strategic. Deși Nitager îi întinsese o cursă, el și oastea sa reușiră să iasă din încurcătură datorită curajului său chibzuit și a priceperii sale nebănuite în alegerea strategiei, datorită însuflețirii și energiei sale extraordinare, datorită spiritului său descurcăreț.

Pentru că i-a luat-o înainte lui Nitager, pentru că a izbutit să-și adune toate oștile și să le rânduiască în poziție de luptă, în întâmpinarea inamicului, Ramses fu socotit învingător. Cât de imensă i-a fost bucuria în ziua când a fost numit căpetenia oastei Memfi. Acum drumul spre glorie i se așternea în față.

Leadership: Cât de abil te arăți într-o situație SPLIT între avântul spre cinstirea strălucirii unei viziuni mai durabile decât faptele tale și privilegiul de a transpune lecțiile faptelor tale într-o expresie a intenției de a săvârși marele pas spre glorie?

Dorința prințului Ramses era ca tatăl său, preamăritul faraon Ramses al XII-lea, să-l inițieze în arta militară, în activități specifice conducerii unei țări. Evident era deosebit de greu pentru cineva de vârsta lui, neavând niciun fel de experiență anterioară, să pornească într-o misiune în care șansele de reușită erau minime. Cum oare putea el să realizeze ceva ce numai cei experimentați puteau reuși? Putea oare el să-și măsoare puterile cu o căpetenie de oaste experimentată cum era Nitager? Putea oare să treacă această proba de foc prin care foarte puțini trecuseră?

Ei bine, da, a fost posibil. Şi asta deoarece, cu siguranță tatăl său, faraonul Ramses al XII-lea îl pregătise psihic din timp, îl îndrumase să stea cât mai mult printre soldați, îl învățase să nu se teamă, să fie tot timpul hotărât. I-a dat mereu sfaturi prețioase în legătură cu acțiunile pe care trebuie să le întreprindă în anumite situații, atenționându-l deseori la riscurile la care se poate expune.

Îl instruise să urmeze niște reguli stricte astfel încât, în viitor, când va ajunge la conducerea țării, să poată cârmui cu râvnă și înțelepciune. Niciodată preamăritul faraon nu și-ar fi trimis singurul moștenitor într-o misiune atât de riscantă, dacă acesta nu ar fi avut o pregătire prealabilă, psihică și fizică, și mai ales dacă nu ar fi avut încredere că este capabil să reușească.

Leadership: Ai capacitatea să-ți examinezi faptele vieții referitoare la utilizarea imaginii de erou, încât să schimbi fundamental valoarea a ceea ce reprezinți din punct de vedere conceptual?

În mâinile unui faraon stă puterea, el are voința, el trebuie să aibă și priceperea. Preamăritul faraon Ramses al XII-lea l-a inițiat pe fiul său în timp util în tainele conducerii, învățându-l să-și valorifice calitățile înnăscute, pentru a-i fi urmaș la tron. Şi numai testându-l își putea da seama dacă este sau nu pregătit să facă față viitoarelor provocări.

La rândul său, prințul Ramses, curajos și încrezător în sine, motivat de scopurile ambițioase ale tatălui său, condus de dorința de a se remarca, nerăbdător să se confrunte cu încercări pe care alții le găsesc dificile și intimidante, și sprijinindu-se pe sfaturile primite de-a lungul timpului, a trecut cu brio testul, demonstrând că este apt pentru a conduce o oaste întreagă, și pentru a-l urma la tron pe tatăl său.

Ramses a oferit garanția unui nivel ridicat de performanță, făcând dovada calității propriei sale "funcționări" și evoluții pe termen lung. El a reprezentat miezul unui concept care poate fi definit astfel: *"Timpul trebuie împins dincolo de limitele temporarului ca să poți face față provocărilor tainice ale sorții".*

A-ți examina faptele vieții referitoare la utilizarea imaginii de erou înseamnă să-ți maximizezi abilitățile personale prin utilizarea rezultatelor încercărilor drept o pârghie pentru a valida dovezile de necontestat ale unei cunoașteri apriorice, în încercarea de a traversa sferele de tranziție ale ascensiunii de la condiția de "marginal" la cea de "excepție de la regulă".

Valoarea pe care o obții în călătoria leadershipului depinde de sarcina pe care o inițiezi și pe care o închei cu brio fără să fii destul de experimentat în domeniu, dar îndeajuns de tenace ca să produci un efect de complementaritate a abordărilor individualismului ce compensează persistența unui underground de natură strategică.

Concluzie: Există la un moment dat o răscruce în viața unui om când trebuie să se decidă încotro o ia, și implicit în ce domeniu vrea să se inițieze. Odată luată hotărârea el trebuie să fie receptiv și interesat pentru că altfel va eșua. Nimeni nu va putea să exceleze în vreun domeniu dacă nu este apt, deschis și dacă nu posedă dorința de a excela în acel domeniu.

A începe să te inițiezi într-un domeniu, iar apoi să abandonezi, înseamnă să fii ca un pai plutind pe ape mari, să te duci încotro bate vântul, să te mulțumești cu firmiturile care ți le oferă viață și întâmplarea, în loc să-ți tai felia cea mai mare și mai sățioasă. Alegerea îți aparține !

Oferă garanția unui nivel ridicat de performanță, aducând dovezi solide care să ateste calitatea propriei tale funcționări și evoluții pe termen lung.

*** Notă:** Boleslaw Prus - *Faraonul* , Editura pentru literatura universală, 1961.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiatul.html

Inițiere în leadership

On Decembrie 04, 2010

Înainte de a le transmite oamenilor propria ta viziune, mai întâi străduiește-te să înțelegi profund esența leadershipului tău.

Maestrul mi-a vorbit aproape o oră despre arta sa, dobândită cu dificultate, care nu se putea învăța nicidecum la școală sau la facultate. Era pentru prima oară când auzeam pe cineva vorbind cu atâta convingere și competență despre pictură. I-am spus ce vreau: să-mi transmită învățăturile sale, pentru a putea ajunge și eu un mare artist.

- Ca să ajungi un mare artist trebuie să ai și talent Nicu, nu doar voință, mi-a spus el cu franchețe.

- Cred că am talent, am răspuns calm și simplu în clipa următoare.

- Minunat ! a spus maestrul cu o voce în care se amestecau mirarea și bucuria. Îmi pare bine că simți astfel. Dar vreau să-mi demonstrezi acest lucru. Așează-te la masă și desenează-mi... un înger. Mi-a dat o foaie de hârtie, un creion și o radieră, și mi-a spus să mă apuc de treabă.

M-am așezat la masă, dar când să mă apuc de desenat, maestrul a adăugat:

- Mai e un lucru, Nicu. Şi nu-mi place că trebuie să ți-l spun. Vreau ca îngerul să nu aibă aripi.

Leadership: Poți să asiguri expresia creatoare a individualității tale, fără a deforma realitatea sub presiunea propriei afectivități vizavi de efectele unei admirații nemărginite?

Totul începe de la un singur desen mental. Am stat acolo, cu hârtia în față, la numai câțiva pași de el. Într-un fel îmi era cam teamă să nu mă fac de râs. Da, simțeam asta cu adevărat. Poate că nici nu aveam talentul pe care mi-l închipuiam, ci doar îmi dezvoltase-mi un hobby plăcut. Iar maestrul voia, pe deasupra, să-mi pună și imaginația la încercare. Trebuia să-mi îndepărtez gândurile negative. Trebuie să-mi controlez toată energia ca să realizez un desen frumos. Mă consolam cu faptul că mulți alți învățăcei înfruntaseră acest gen de test, și nu li se întâmplase nimic rău.

Pentru moment, trebuia să mă concentrez asupra celei mai mari virtuți ale mele: răbdarea. Şi, înarmat cu voință și imaginație, să izbutesc să desenez un înger – dar un înger care să nu aducă deloc cu lumea îngerilor pe care și-o închipuie în general lumea – cu aripi albe și aureolă galbenă în jurul capului. La urma urmelor doream să-l impresionez pe maestru, prin imaginație, prin stil și îndrăzneală, deci trebuia să desenez ceva special. Nimeni nu ar putea înțelege întreaga responsabilitate care apăsa atunci pe umerii mei.

După vreo jumătate de oră am lăsat creionul din mână, am respirat adânc, și plin de încredere i-am arătat maestrului propria mea viziune despre cum arată un înger.

Maestrul s-a uitat la desen plin de uimire, apoi a exclamat cu satisfacție: "Într-adevăr nu aduce deloc cu lumea îngerilor."

Expresia creatoare a fost definită cel mai bine de un internaut ca fiind "limbajul de rezervă" niciodată pierdut al ființei umane, obținut prin formele infinit diversificate ale desenului, improvizația, inventarea unor scenarii noi, situațiile metaforice, etc. Important în leadership este ca expresia creatoare să nu deformeze realitatea sub presiunea propriei afectivități față de efectele unei admirații nemărginite.

Ai grijă până la ce nivel îți ridici admirația și prețuirea pentru cei pe care îi respecți, încât să nu te transformi într-un supus al mentalității utopice, obișnuită să se afle mereu în centrul atenției.

Personalitatea ta se reflectă în expresia unei emoții netrecute prin filtrul gândirii logice și ceva mai experimentate? Se construiește ea pe baza emoției și a memoriei excelente, iar din memorie sare tot mai mult în imaginație?

Leadership: Ești recunoscător poziției tale de artist pentru ceea ce ai de gând să transmiți printr-o viziune de susținere a unei opere preexistente, fără a pierde din calitatea experienței de învățare care definește demersul unei cunoașteri veritabile?

După cum un învățăcel își poate construi o viziune proprie despre îngeri, și tu îți vei putea construi prin imaginație, prin stil și îndrăzneală, propria ta viziune despre leadership. Şi, într-adevăr, există o cale aparent destul de ușoară de a conduce oamenii: să creezi un leadership prielnic ție și lor, după propria ta rețetă, tot așa cum un pictor original își creează propria lui artă și își dezvolta propriul lui stil de lucru pentru a da viață unei opere de calitate.

Care este esența care se potrivește leadershipului tău?

E o adevărată artă să știi să-ți creezi o viziune aparte. Mai întâi trebuie să imprimi o esență bine conturată leadershipului tău, care să te facă să te simți în armonie cu tine însăți și care să nu-i dezamăgească pe cei din jur. Această esență merită sudată cu mare seriozitate în interiorul propriei tale structuri de funcționare, în procesul de gândire și acțiune - dacă prin conținutul ei are proprietatea de a apropia convingerile tale de ale celorlalți oameni. Iar pentru ca ea să persiste trebuie să impresioneze prin stil, prin imaginație și îndrăzneală.

Leadership: Încerci să-ți clarifici CONCEPTUL și IDEALUL despre identitatea sinelui mai mult decât îți admite experiența, vizualizând un model de a face artă prin prisma propriilor percepții despre valoarea pe care ți-o dai singur?

Liderii cei mai iscusiți își dezvoltă un stil original de conducere. Ei sunt capabili să aranjeze lucrurile în așa fel încât să-și vadă "opera" pe care o creează desăvârșită și recunoscută. Totul începe de la un singur "desen" mental, însă un desen realist care înfățișează o altă dimensiune a leadershipului, un desen cu totul deosebit care oferă o perspectivă inedită despre idealul lor de a face artă, pe care apoi îl proiectează în mintea susținătorilor lor.

Fiecare lider vede lucrurile în felul lui, fiecare își vizualizează propriul lui model de leadership (prin prisma propriilor sale percepții și valori) îndeajuns de bine, în cele mai mici detalii, punând la socoteală în primul rând calitatea lui. Într-un fel, fiecăruia îi este cam teamă să nu se facă de râs, cel puțin la început, de aceea cu toții se ostenesc mult, fac numeroase planuri și își folosesc toate resursele și toată puterea de muncă pentru a da viață unui mesaj nou, cu totul special, prin intermediul "operei" lor.

Leadership: Poți să-ți exprimi atașamentul față de o perspectivă mult mai vastă despre artă, privită din prisma unei experiențe de sine încorporată într-o imagine care se schimbă

treptat în altă imagine?

În leadership întotdeauna "îngerii trebuie să aibă aripi" – adică, întotdeauna liderii trebuie să se conformeze unor reguli unanim acceptate și care să fie în concordanță cu realitatea pe care o percepe toată lumea. Experiența de sine încorporată într-o imagine care se schimbă treptat în altă imagine vizează maniera de a face o corelație între informație, trăire, analiză și opinie, lăsând loc de interpretare asupra metodei adoptate spre a realiza un tablou cât mai exact al realității.

Fiecare individ care aspiră la o poziție de lider are propria sa viziune despre arta conducerii și mulți se aventurează în acest domeniu, fără însă a cunoaște "regulile" și a le respecta, și nețînând cont de obligațiile ce le revin. Căci, desigur, și aici există reguli care trebuie respectate, și aici trebuie să existe competențe atestate, scrise sau nescrise, și o experiență adecvată.

În consecință, trebuie să existe în prealabil o inițiere în leadership, dar nu este suficientă doar o viziune personală despre acest domeniu, căci imaginația îți poate juca feste. Iar dacă nu dispui de căile, mijloacele și experiența necesară, totul se poate nărui în cel mai scurt timp.

Esența leadershipului tău se poate regăsi în faptul că noțiunea de artă, în ciuda indeterminării sale, implică o judecată de valoare ce pendulează între vis și realitate, putând sparge zidurile invizibile ale emoțiilor, minții și sufletului printr-o schimbare a felului de a vedea lumea.

Inițierea în leadership presupune transformarea de sine simulată într-o realitate trăită cu precădere de artistul care oferă creației sale valențe de expresivitate în ordinul unei vizualități înnoitoare în arta de a lega împreună autoritatea și libertatea de a gândi diferit, de a depăși convenționalul, de a găsi direcții noi de îmbogățire a viziunii despre lume, despre frumos sau urât, despre bine sau rău.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiere-in-leadership.html

Inițiere în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra

On Iulie 24, 2009

Drumul spre măreție este semănat cu încercări ce forjează spiritul, pregătindu-l pentru moștenirea unei înțelepciuni ancestrale.

- Zeul Snefru, mi-a dat întreaga putere ca să te pregătesc pentru tainele noastre și să te inițiez în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra. Înainte de a-ți dezvălui primele taine ale Fenixului, te voi face să cunoști câteva adevăruri ce rămân străine majorității muritorilor, dar pe care trebuie să le știe un fiu de rege, destinat unor funcții înalte în stat, poate chiar să ocupe tronul celor Două Regate.

Deși putea să-l facă să întrezărească momente dificile, această introducere fu plăcută pentru Neferu, căci îi înfățișa un viitor radios.

Leadership: Cum crezi că inteligența ta, o părticică din inteligența universală, se reflectă în simetria și armonia care marchează separarea dintre realitate și interpretarea ei subiectivă?

- Începe prin a te convinge că înțelepciunea ideală, înțelepciunea perfectă constă în tăcere. O tăcere exterioară, care te obligă să te întorci spre sine, să te cufunzi în propria inimă, unde se află comori ascunse atât de adânc, încât cei mai mulți oameni nu le întrezăresc niciodată. Căci trebuie să știi că zeul se află în noi, că inteligența noastră este inteligența Lui sau, mai exact, o părticică din inteligența Lui. Numai prin ea ajungem la înțelegerea zeului, la înțelegerea universală care guvernează lumea. Dar această inteligență nu constă doar într-un șir de raționamente asupra naturii esenței divinității.

Căci această natură și această esență nu pot fi direct percepute prin simple raționamente, prin simple eforturi ale inteligenței ce se află în noi. Are nevoie, mai întâi, de ajutorul celorlalți, de ajutorul celor vârstnici, care transmit o știință primordială de la om la om, o cunoaștere divină la care nu se poate ajunge decât prin inițiere.

Pentru orice inițiere se cere o pregătire a sufletului mai mult sau mai puțin lungă și, în același timp, o asceză a corpului, datorită căreia sufletul se desprinde de un corp smuls de sub dominația pasiunilor și a bunurilor pământești. Dar această inițiere nu poate fi o finalitate în sine și nu ne poate permite să ajungem să cunoaștem totul decât dacă este împlinită, desăvârșită printr-o iluminare interioară, acea iluminare venită de la un zeu care face dintr-un inițiat un akh, un spirit luminos, o viziune a ceea ce va fi sufletul inițiatului după ce va trece poarta morții.

Leadership: Te comporți atent față de conținutul pe care îl elaborează propriul spirit, încât să nu devii un autor dramatic care prezintă și expune pe "scenă" persoane străine?

Conținutul substanțial al vieții tale se poate oricând sparge, izolând la unul din poli subiectul și la celălalt obiectul. La un pol - cunoașterea divină, la celălalt - sinele, la unul - forma, la celălalt - spiritul, la unul - semnificația, la celălalt - angajamentul. Aceste momente de luciditate, care se presupun reciproc, chiar dacă apar ca fiind opuse unul altuia, înstrăinate, fără să bănuiască măcar înrudirea lor intimă, sunt importante pentru a recunoaște clar un adevăr spiritual: "Tot ceea ce te inspiră, în același timp te schimbă și te domină".

Fără severitate, dar cu determinare, sensul universal al interconexiunii dintre tine și divin se

poate pierde cu desăvârșire, legătura dintre înțelepciune și iluminare devenind nesemnificativă, contradictorie, echivocă, dacă nu reușești să găsești cheia care deschide porțile către lumea sufletului tău.

De aceea, aș spune eu, un vizionar deosebit se comportă atent față de conținutul pe care îl elaborează propriul lui spirit, încât să nu devină un autor dramatic care prezintă și expune pe "scenă" persoane străine, alte persoane. Fără îndoială, el introduce geniul său în operă printr-un soi de asceză a finalității cu sine, împletind în ea din propriul său material spiritual, dar numai ceea ce este particular, nu ce este accidental său general.

Dintr-o perspectivă mistică, trebuie să ne raportăm la procesului de iluminare spirituală. De-a lungul călătoriei sale spirituale, omul se confruntă cu o serie de provocări și teste care îl pot zdruncina din temelii. Această deconstrucție a sinelui este necesară pentru a face loc unei noi identități, mai profunde și mai autentice, conectată la divinitate.

Înțelepciunea împlinește drumul spre măreție, semănându-l cu încercări ce forjează spiritul, pregătindu-l pentru moștenirea unei înțelepciuni ancestrale.

Inițierea în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra reprezintă un proces de iluminare spirituală realizat prin înțelegerea tăcută a adevărurilor profunde. Și ce este tăcerea, altceva decât o formă de meditație în care liniștea devine un portal către conștientizarea profundă a sinelui și a universului înconjurător?

Indiferent de interpretarea specifică pe care o dăm înțelepciunii, prin relația cu divinitatea, dar și asupra modului în care ne trăim viața, trebuie să ne regăsim în tăcere. Cât de consecvenți suntem în valorile noastre? Cât de mult ne permitem să fim autentici? Cât de mult ne sacrificăm integritatea în "pursuit of spiritual fulfillment" ? Fiecare individ are propriul drum de parcurs în relația cu divinitatea, iar răspunsurile nu sunt niciodată simple sau definitive.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiere-in-misterele-si-intelepciunea-lui-atum-ra.html

Innuendo (II)

On August 04, 2015

Apelează la noi forme de exprimare artistice prin contactul dintre creație, manifestări, teorii, experimente, astfel încât să validezi în mod eficient imaginea finală a ceea ce ai ajuns să fii.

Îngândurez înțelegeri tot mai pregnante ale separării mele de lume, neobosit, pradă diversității de creații, manifestări, teorii, experimente - întâi și'ntâi pe cele care se armonizează cu specificul unei taine pure, produse sub acțiunea forțelor de oscilație ale minții care nu poate trăi în prezent, ci fuge tot timpul înainte și înapoi, ca o fracțiune din universalitate. Într-un fel, imaginea vieții mele seamănă cu descrierea unui tablou reprezentat de o armonie dată prin culori aprinse, nuanțele, tonurile fiind perfect armonizate, ce pune în evidență latura sensibilă a unui artist care știe un lucru: creativitatea este peste tot.

Este ceea îmi mișcă curiozitatea de-a lungul conturului invizibil al unei "superstition, false religion". Încet-încet, mintea-mi intră în prizonieratul unei convenții posesive cu un duh necurat, între dansuri, ritmuri rupte, sincopate, și piese cu tempo-uri antrenante. Punctul de plecare al unei noi gândiri artistice ține de descrierea pe care o dau formelor mele de manifestare: imaginația, intelectul și intuiția de a obține structuri de tipul "perpetuum mobile" ca expresie a întregurilor, încât să dau o notă de certitudine evenimentelor traite la un moment dat și la o anume intensitate.

Dar astfel se naște senzația actului de trăire suprem, a cărui legi de toleranță, ticluite în felul în care artistul stă conectat la elementele gata aranjate de natură, fac obiectul unor note precise rânduite într-un acord vijelios: "You can be anything you want to be / Just turn yourself into anything you think that you could ever be." Cine îndrăznește să-mi fredoneze delirul?

Leadership: Poți să te reinventezi pe parcursul experienței de receptare și analiză a dimensiunii artistice, așa încât să obții prin argumente subtile un substitut pentru definiția măreției "de a fi una cu totul" ?

Aș compara izolarea geniului cu un adânc etern unde se scufundă fără zgomot și fără urmă toate sentimentele cu care este întâmpinat de o lume fragilă în fața neștiutului. Sau, mai bine zis, cu un ocean adânc ce acoperă pământul nimănui. Permanent, există în jurul lui o răceală, dar în același timp o formă aparte de validare a regulii: "Show yourself - destroy your fears - release your mask". Se mișcă ceva în mine când cercetez amănunțit ceea ce nu știu despre acest spirit artistic, în raport cu împrejurările unei cauze specifice.

Încă o dată, Freddie Mercury încântă printr-un alt atribut al creației, ce nu este chiar la îndemâna oricui: capacitatea uimitoare de a se reinventa printr-o nouă viziune, printr-o gamă nouă de perspective, abundența de culoare, costume de scenă, improvizații de pantomimă pe teme date, cu rolul de a permite explorarea și cultivarea fanteziei unui artist care știe să ceară elementelor de decor și de mișcare scenică să i se conformeze.

Dimensiunea artistică a personalității sale își găsește corespondent într-un plan al profunzimii de spirit, al profunzimii de penetrare a lumii printr-o asociație de idei care generează continuu energie, avânt, uimiri tot mai accentuate, noi tendințe, dezbateri și curente de opinie. Măreția lui "de a deveni una cu totul" este principalul atu al genialității care nu poate fi oprită de absolut nimic.

Meritoriu, la acest purtător complex de posibilități plastice în interpretarea emoțiilor, mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ce se mișcă într-un tempo furioso, de sute de ori imprevizibil. Dovedindu-se mai presus de Newton care căuta să descopere operațiunile naturii, Freddie Mercury este el însuși natura lumii, un sistem energetic revoluționar care leagă toate spiritele libere, un mic univers câștigat prin raționamentul înaripat cu fiecare gând, cu fiecare dans, între acorduri minore și septacorduri dominante.

Dar supremei arte nu-i este trebuincioasă doar îmbinarea imaginației cu diferite sunete, într-o vastă arcadă a acordurilor muzicale, ca să se transforme într-o săgeată universală care străbate infinitul. Ea se construiește vivace, într-o rotație elementară a cadrelor, atunci când omul timpului trece brusc la o altă scenă, substituindu-se instantaneu oricărui fenomen de cultură: portrete, peisaje, obiecte, însuflețite sau nu. Iar ele produc prin contagiune forțele de atracție și tendințele favorabile care articulează lumea exterioară vizibilă, redată prin microscopie moralizatoare.

Actorul care se remarcă pe scenă ca un strălucit talent este imaginea unei lumi care nu încetează să se lărgească, uimind prin tendința ei constantă de a evolua spre o dependență de sfera fabulosului.

Redarea unei forme de exprimare artistice prin contactul dintre creații, manifestări, teorii, experimente, comprimate la extrem în fracțiunile unui volum de gânduri care aduce anumite emoții, trăiri, sentimente, nu doar că modifică realitatea ta temporară, dar conduce la cu totul alt rezultat imaginea finală a ceea ce ai ajuns să fii.

Arta de a te lăsa purtat de valul gândurilor, al libertății de creație și exprimare prin raportare la limitele unei autonomii care te înstrăinează de lume, de pe pozițiile unei filosofii care reflectă complexitatea funcției de creator, constituie o invitație la subtilitatea unui joc de culise, de nivel înalt, care nu cuprinde acceptul veridic al leadershipului: de a te întoarce de unde ai plecat.

Prin izolare geniul, spiritul liber, ajunge să cuprindă în câmpul său perceptiv implicațiile unor fenomene de cultură care găsesc scurtătura spre modelarea ideilor prin puterea de a se înnoi sub impactul evenimentelor. Beneficiind de o abordare nouă și neașteptată, ele obligă la „orientarea armei cu tăișul către propriul corp". Adică la un deficit de valori, la scăderea credibilității, la anularea acelor credințe care îl feresc de pericolul de a se autoînvălui radical în magia ficțiunilor create de el însuși.

Leadership: Poți să conturezi o nouă perspectivă asupra artei care însă admite existența fenomenului de tip: „Nu atinge vârful acela înalt, mereu ascuns în nori"?

Pentru ca leadershipul să devină un act de substituție pentru procesul de manifestare a unei autorități, a unei forțe individuale, trebuie conturată o nouă perspectivă asupra artei, care însă admite existența fenomenului de tip: „ *Nu atinge vârful acela înalt, mereu ascuns în nori* ".

Şi aceasta nu numai datorită faptului că o mulțime de viziuni și obiective fantastice sunt comprimate într-o succesiune de forme care duc spre confuzie. Ci pentru că incluziunea omului în altă direcție de dezvoltare a științei înrădăcinează convenția că specificul unei evoluții nu se rezumă propagandistic, condensat, la elemente și personaje care devin emblematice prin exploatarea unei noi forme de expresie, de cultură, de filosofare sau de cunoaștere.

Evoluția poate avea ca element constitutiv călătoria imaginației spre culmi de glorie încă neatinse de nimeni, care devine un act inițiatic în vederea formării tale ca om de creație. Dar

imaginația trebuie consumată nu doar prin împuternicire intrinsecă, ci mai curând împărtășire și relaționare în confruntarea cu realitate.

Cea mai nobilă formă a artei, de a uimi și de a surprinde, este viziunea plină de simbolism pe care o aduci la construcția unei lumi a cărei singură realitate ești tu.

Innuendo este o formă de a te autodepăși prin intermediul practicării creației, întrunind criteriile imaginației și ingeniozității, care nu este evidentă la prima vedere decât prin încercarea de a sugera o nouă perspectivă asupra lumii, inclusiv prin prisma cunoașterii de sine. Dar care afectează modul în care te simți în legătură cu ideea de a fi tu însuți un câmp de luptă pentru câțiva adversari teribili: morala, identitatea, locul tău în societate, convenientele general acceptate, trăirile sugerate și dreptul de a fi înțeles și apreciat.

Source: https://neculaifantanaru.com/innuendo-II.html

Innuendo (I)

On August 02, 2015

Exista o latură a vieții mele traversată de adâncurile unei vrăji nemaivăzute. Un spațiu ambiguu format din multe fluxuri de expresii cultivate în emisfera simțurilor tăiate global de circuitele plăsmuirilor, intrând în contradicție cu concepția marqueziană despre lume, viață și timp. Cumva, formulele de calcul ale acestor elemente de individualitate, prestabilite de inversarea polilor constitutivi ai frământărilor interioare, în încleștarea memoriei cu starea de spirit, dădeau valori duble evenimentelor realității căreia nimic nu-i scăpa. "While I rule by blind madness and pure greed."

Cumva, începeam să mă poziționez în raport cu realitatea înconjurătoare, mulându-mă pe ideea că viața este o artă prin care frumosul se exprimă cu ajutorul amuletei timpului, o artă prin care actul creației trezește pasiuni pentru a satisface și a cultiva, a delecta și a corija spiritul de cercetător liber. Antrenante, idealurile supreme, enigme ale timpului, nu se modifică odată cu modul în care percepi și experimentezi o explozie de energie și bună-dispoziție, ci odată cu vraja nepătrunsului, cu manifestarea umbrei din spatele luminii. „Through the eons, and on and on".

Strădania vieții lăuntrice a unui om care își asumă deschis apartenența la un fenomen de interogare a lumii contemporane, pe care numai ficțiunea o poate reconfigura poetic, se îndreaptă spre compunerea unei imagini unitare a unei evoluții în timp prin orice mijloace ale operei de artă capabile să-i anuleze dezamăgirea zilelor trăite sub deviza " scopul scuză mijloacele".

Filosoful german Heidegger considera că gândirea acționează asupra lucrului pe care omul îl are în față, descompunându-l și recompunându-l mereu. Nici pentru mine expresia lucrului nu lua forma obișnuită, căci mă aruncam cu stoicism în fața inadmisibilului cu instinctul extraordinar al unui căutător de lumi imposibile. Spațiul propriei mele lumi interioare constituia de fapt începutul unei călătorii spre diversitate, spre transcendent, spre stările de creație specifice aristului care își imaginează lumea ca un ecou al divinității și al lucrurilor frumoase, al armoniei și al structurii indisolubile a materiei.

Forța imaginației cu care geniul își ocupă mintea în mod constant constă în provocarea de a reuși să contureze imaginea unitară a unei ființe creatoare de profunzime care își propune să-și deslușească existența, să își exprime emoțiile și punctele de vedere prin analogii exterioare.

Geniul absolut știe să iasă din adâncul lui însuși, asemenea unui derviș dintr-o parohie săracă, și ajuns în lumea unei noi cunoașteri, a unei noi ordini, se transformă încet în toate lucrurile pe care le imaginează. El este înconjurat de un permanent conflict între color și negru, pe marginea unei trilogii a spectacolului, în mișcările pline de energie ale unor saltimbanci, pe fundalul imaginilor istorice, în paginile ilustrate inedit ale cărților citite pe nerăsuflate, între un toboșar, o piramidă, mingi și foc, între salturi, măști și aplauze, într-un crescendo al cărui punct culminant nu se mai consumă. "Surrender your ego - be free, be free to yourself."

În afară de dragostea pentru cele mai nobile arte și științe, în bezna de nepătruns a unui special "Gateway Time", individualitatea mea nu avea decât o singură zgârietură, cu atât mai mult cu cât extremele spectrului meu de acțiune nu se puteau ghici. O leziune elementară ce consta din îmbinarea credinței cu lăcomia de a fi proprietarul altor tărâmuri ale realității, de sute de ori mai primejdioasă decât suma curenților de înaltă frecvență ale insistenței de a fi perfect. "Don't take offence at my innuendo."

Din izbucnirea unui eu căruia nu-i lipsește veridicul, dintr-o descărcare a imaginației care ar sta să-l distrugă, în paradisul artei grafice și audio desenat cu sângele viziunii întortocheate, se declanșează metamorfozările realității, aducând libertatea culorilor, a viselor și a exprimării fără granițe. Omul cunoștințelor enciclopedice în științele omenescului dă un alt înțeles lumii exterioare, iar spiritul lui creativ, multiplicat la infinit prin coridoarele unui labirint livresc, devine un fel de sinteză a universului. „Oh yes we'll keep on tryin' / We'll tread that fine line / Till the end of time."

Leadership: Poți să pui semn de egalitate între dinamismul devenirii și universul ascuns al operei de artă, situându-te la extrema comunicării unei experiențe care se îmbogățește permanent?

Videoclipul Innuendo este triumful unei arte a povestirii, trecute prin filtrul ironiei și al umorului, a naturalismului de viziune și a spiritului ludic. Care face din leadership un substitut pentru magia punerii în scenă a unei realități interioare încărcate cu elemente existențiale de tip: "Carpe Diem" sau "Simte-te în libertatea ta".

Leadershipul se datorează nu atât contrastului artistic dintre apetitul exprimat intelectiv și apetitul exprimat prin forța expresiei și a sugestiei, ci mai curând, ocupând cât mai mult loc de înmagazinare a manifestărilor și însușirilor omenești, urmărește intrarea în limitele cauzalității și ieșirea din ele. Conform fizicianului Max Born, cauzalitatea este o lege care presupune existența unei entități „efect" care depinde de existența unei entități „cauză", prin entitate înțelegând obiect fizic, fenomen, situație sau eveniment.

Practic, dacă încerci să surprinzi întreaga arie pe care o percepe câmpul vizionar al unui lider-artist, toate năzdrăvăniile minții sale exprimate vivante, te cuprinde o senzație nebănuită de autodizolvare în nedeterminat, care trimite la o pulverizare haotică plină de culoare, o contopire cu un echilibru instabil. Rotind cadrul cu 180 de grade, fluxul creației care te străbate este minim, dar are curajul să deschidă poarta *Through the sorrow all through our splendor* la întrebarea "Care este destinația noastră?"

Mai cu seamă, întrebarea la care trebuie să răspunzi este următoarea: **Cum pot toate aceste entități să contribuie la creșterea libertății de exprimare și de acțiune, a libertății de a te gândi la tine în raport cu realitatea înconjurătoare?**

Dacă reușești să răspunzi la această întrebare vei putea să pui semn de egalitate între dinamismul devenirii și universul ascuns al operei de artă, situându-te la extrema comunicării unei experiențe care se îmbogățește permanent prin lucruri, fapte, situații, rostiri, gesturi, atitudini, limbaj, pe care le iubești sau nu le iubești. Dar care cultivă libertatea de crea și experimenta în funcție de ceea ce te inspiră, în funcție de formele și tipul de viziune artistică pe care îl preferi. Fii ferm în cerințele și așteptările tale.

Un aspirant la statutul de artist, analizând câteva din consecințele practice deosebit de importante ale elaborării esteticii compoziționale, încearcă mai întâi să facă diferența între cunoașterea lucrurilor din apropierea lui, văzute adesea subiectiv, și cunoașterea care rezidă din relația lor cu existența obiectivă.

Amândouă cunoașterile progresează prin acumulare de informații de tip „Ştiați că" și aspectele de mediu cu impact semnificativ, ce urmează să fie incluse într-un reper orientativ, fiind predestinate unor certitudini abstracte. Aceste certitudini reprezintă beneficiile platformei creatoare pentru inovare și identificarea posibilităților de îmbunătățire a eficienței produsului final: arta pe care o promovezi.

În psihologia creativității, analogiile exterioare sunt termene de comparație între „ce este"

și „ce ar trebui să fie" o lume guvernată de emoții, a căror criteriu de departajare îl reprezintă măiestria artei de a transpune în realitate imaginea perfectă a unei relații complete și autentice cu ceea ce se numește "Genialitatea".

Innuendo reprezintă o sesizare indirectă cu privire la o persoană sau un lucru, având ca temei imperativul libertății de a fi autentic în relație cu ceea ce se numește creație, chiar dacă riscul de a fi pus într-o lumină defavorabilă crește semnificativ. Important este să construiești ceva relevant pentru propria dezvoltare, firesc, printr-o inspirație care constituie un raționament înaripat.

Source: https://neculaifantanaru.com/innuendo.html

Inovația de răsunet a creatorului de artă

On Iulie 09, 2014

Caută o nouă abordare a conceptului de autoritate, sprijinindu-te pe o formă solidă de demonstrație a ceea ce știința ta poate oferi lumii.

Inovațiile regizorului Eisenstein, realizate în pelicula "Vechiul și Noul" nu se opresc la imaginea vizuală și cea auditivă, care nu au mai fost până atunci niciodată realizate. Nu le vom înșira acum, dar trebuie oricum amintită desăvârșirea descoperirii, a cărei denumire i-a dat-o el, a montajului în cadru: mizancadru. Compoziția în adâncime – cadru în care atât primul plan al acțiunii cât și celelalte în adâncime sunt clare și joacă simultan și coordonat roluri dramatice – este pusă la punct în "Vechiul și Noul".

Necesitatea apariției unei asemenea mișcări în cadru se naște din esența montajului armonic. Sursele emotive însă le găsim în acele impresii din copilărie în legătură cu Poe, în dragostea sa pentru Degas, în lecturi ale lui Pușkin, Gogol, Dostoievski. Toate convergeau spre nevoia și posibilitatea de a ține sub focul observației, simultan, diferitele planuri ale evenimentului.

În "Vechiul și Noul" aceasta capătă o formă precisă, ideea este exploatată și va fi dusă mai departe în filmul mexican și mai cu seamă în "Ivan". Dar trebuie precizat încă o dată că inovația de răsunet în mijloacele de expresie artistică, folosite peste un deceniu și jumătate de Wyler și apoi de Orson Welles, o întâlnim mult mai înainte în creația și scrierile teoretice ale lui Eisenstein. *

Descoperirile științei tale au rolul de a crește rezistența leadershipului în condițiile unei limitări a calității rezultatelor obținute prin intermediul imaginii vizuale?

Orice abordare a conceptului de autoritate, sprijinindu-se pe o formă solidă de demonstrație a ceea ce știința poate oferi lumii, amplifică experiența creației și așează liderul-artist în mijlocul cadrului de obținere a unei noi valori prin accesarea modelelor și formulelor de multiplicare a "noului". De aceea descoperirile științei sale, tot mai consistente, au rolul de a crește rezistența leadershipului în condițiile unei limitări a calității rezultatelor.

Valoarea emblematică care oferă adâncime compoziției operei tale este dată de modalitatea în care descrii un eveniment deja petrecut, astfel încât imaginea pe care o prezinți lumii să adune toate posibilele lui consecințe asupra unei noi teorii a cunoașterii, asupra unei noi teme cu pregnanță estetică sau asupra unei noi realități.

Iar calitatea rezultatelor obținute prin intermediul imaginii vizuale se regăsește în focul evenimentului, atunci când trebuie să surprinzi o nouă ipostază a creativității tale artistice, una coordonată de roluri de tip "featuring" menite să vină în sprijinul promovării viziunii unei lumi convenabile.

A descoperi este un proces de creație care începe cu ceea ce a fost înțeles ca un ansamblu de evenimente separate, și se termină în surprindere, precum o expresie a trăirilor artistice care, puse împreună, modelează caracterele și deschide apetitul pentru artă.

În leadership, desăvârșirea descoperirii, în mijlocul unei mulțimi de măsuri și acțiuni de realizare a unei capodopere de artă, nu se oprește la mijloacele de creație transpuse în practică, care nu au mai fost poate niciodată realizate de altcineva.

Desăvârșirea stabilește un raport de egalitate între trei valori, folosind proporțiile cerințelor unui nou rol și a unei noi autorități în domeniu: o valoare care se obține la un anumit procent din totalul a ceea ce transmiți, o valoare care se încadrează într-un interval de incertitudine extinsă a previziunilor și o valoare care se pierde la apelarea unei proceduri de aplicare a ceea ce dezvăluie știința pe care ți-ai însușit-o.

Dacă ideea de autoritate este exploatată și dusă mai departe prin intermediul științei, atunci creația personală va avea o formă mai bine definită și mai accesibil de aplicat într-un domeniu precum leadershipul. Iar pentru realizarea unui leadership de calitate care să permită constituirea autorității proprii, respectând proporția elementelor de formare a unui nou stil, e necesar ca inovația să asigure un grad de control pentru întreaga dimensiune a complexității științifice.

Rezistența leadershipului este dată de imaginea vizuală și de sursele emoționale care contribuie la realizarea unei creații care nu încetează să uimească prin diversitate, prin tehnologia inovatoare, prin limbajul artistic, prin anvergura sa, prin puterea de a prezenta viața în complexitatea ei, dar mai ales prin profunzimea ei ascunsă.

Inovația de răsunet a creatorului de artă evidențiază acea modalitate de îmbunătățire a performanței, prin optimizarea campaniei de aplicare a descoperirilor din domeniul conducerii. Abordarea individualizată a inovațiilor în rândul producțiunilor de artă, care combină puterea de creație cu atracția pentru tot ce înseamnă "construcții speciale", este absolut necesară pentru a da continuitate relației dintre viziune, compoziție, improvizație, interpretare și efect.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/inovatia-de-rasunet-a-creatorului-de-arta.html

Însămânțări artificiale

On Decembrie 28, 2014

Devino beneficiar al unor adevăruri care pot da însemnătate identității gândirii tale, prelucrând și valorificând învățăturile extrase din experiențele trăite.

Mi se părea că recunosc adevărata filosofie a viitorului, în faza de deschidere a unei explorări răspândite din sfera creației în cea a timpului absolut. Ca urmare a unei suite de viziuni născute una din alta, într-un flux imaginar abundent, dar totodată înșelător, plin de reprezentari ale unui peisaj unic, transcendent, m-am lăsat cuprins de vraja unor simțiri stranii, neștiind exact în ce m-am aventurat. Iar fluxul acesta interfera cu numeroase conexiuni între informații cheie, într-un imens val de noi reprezentări, amplificat într-un mix energetic de imagini din spațiul evoluat al universalității.

Povestea pe care o relatează scriitorul este arta pe care o creează pictorul. Imaginea în care mă vedeam era dialogul dintre artă și vis, un mod de expunere a gândurilor și sentimentelor unui personaj misterios care străbate timpul, un act de reconstituire a unei poetici difuze supusă sentimentului de întregire a unei lumi care se clatină.

La rândul lor, plăsmuirile pe care le împingeam către perfecțiune, din spațiul potrivit unei picturi futuriste, marcau de fapt începutul unui nou mod de abordare a temelor ancorate într-o realitate inalterabilă, o trecere dorită de la pictură realist-naturalistă către pictura abstract-figurativă.

Ceea ce încerci să exprimi într-un mod misterios, dar totodată veridic, depinde în primul rând de modul creator de abordare a temelor de actualitate, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de transfigurare ale imaginii zugrăvite în stil suprarealist sau futurist.

Debitul fluidului de reglare a vibrațiilor de gândire și sentiment, care treceau printr-o suprafață discontinuă de valori ce scăpau conștiinței, se mărea odată cu înaintarea într-un alt nivel de control al realității. Prin acumulare, el risca să devină irelevant pentru ceea ce încercam să demonstrez. Dar era singura cale de a deveni beneficiar al unor adevăruri care puteau da însemnătate identității gândirii mele, asumate printr-un soi de lege a fizicii: atunci când folosești energie de orice fel, asiști de fapt la transformarea energiei dintr-o formă în altă formă.

Misterul înțelesului atribuit artei de a scrie, la răscrucea întrebărilor despre rostul existenței și al propriei ființe într-o realitate mai complexă, seamăna cu pictura unei intense imersii în trăirile subconștiente ale unei personalități tumultuoase. Imaginile pe care le prezentam într-un chip metaforic, plin de înțelesuri, vizau deci trăirile unei vieți zbuciumate, care mă conduceau departe de realitate, dintr-un spirit de aventură care întrecea cu mult faptele în sine.

Mă aflam oare într-un spațiu al logicii, premergător oricărui demers științific? Insistent, eram parcă condus de acea forță a spiritului, pe care grecii o numesc Daemon, învăluit de impresia ciudată că mă teleportam constant dintr-o zonă a Universului, în alta aflată la o distanță de neatins, pierzându-mă în deliciile unei disperări provocatoare în modul impetuos și neobosit al unui Stephen Hawking, Nikola Tesla sau Albert Einstein.

Nu voiam să mă obișnuiesc cu ideea suspendării în ireal, cu reprezentarea intelectuală a unei controverse neîncheiate, între nelămurit și temporar. Trebuia să împiedic experiențele normale

să se extindă până la utopie. Dar asta ar fi însemnat o renegare a conștiinței de infailibilitate.

Leadership: Poți să-ți găsești o identitate a gândirii prin practicarea Clar-Obscurului, prin intermediul viziunii artistice de a te recunoaște dependent de o realitate unică, supremă si exclusivistă?

Spațiul de autenticitate față de tine însuți, în acord cu ceea ce înfăptuiești prin intermediul experienței de redare a unei noi dimensiuni a viitorului, prin intermediul viziunii și a procesării fluxului de informații din mediul extern, începe întotdeauna cu puțin „clar-obscur". Clar-Obscurul, care denotă excesul de imaginație, cu efecte nemaiîntâlnite, se realizează prin descompunerea succesivă a cantității de informație subiectivă transmisă de un șir sau combinație de reprezentări, stocate intr-un soi de deja-vu.

În corespondență cu viziunea artistică care poate fi negreșit asumată de un pictor, clar-obscurul are totodată rolul de a exprima într-un mod atipic, dar foarte expresiv, chemarea la pluralitate, nemărginirea în simțiri, legătura dintre ceea ce nu se vede și ceea ce se vede, ceea ce este prezent și ceea ce este absent.

Imaginează-ți acest clar-obscur ca pe o poveste pe care o poți modifica și revizui oricând dorești, una pe care nu o trăiești decât tu însuți într-o viață fără de sfârșit, dar care totodată impresionează pe toată lumea care află de ea.

Clar-Obscurul este reflecția realității în care te vezi cu totul altfel, dar una pe care nimeni nu o poate garanta sută la sută ca fiind reală. Iar un artist trăiește în picturile sale sentimentul de ieșire din afara timpului, reușind să denote că ar exista ceva misterios în asta.

Practic, o imagine în alb-negru, mai complicat de realizat decât una color, reprezintă varianta unei lumi debusolate, care încă nu este pe deplin actuală, a unei lumii îndepărtate, care încă trăiește în negare, care nu și-a găsit calea și identitatea.

O persoană înțeleaptă remarca odată: *„ Mintea este ca o umbrelă. Este de folos numai dacă este deschisă.* " Tu reușești să te distanțezi decisiv de tiparele unei singure realități, acceptate unanim ca fiind cea mai plauzibilă, și să te apropii tot mai mult de o realitate situată în experiența detaliată a vieții de zi cu zi? Clar-Obscurul se poate practica numai prin „însămânțări artificiale" în evoluția existențială, deci prin punerea la un loc a informațiilor, prin creșterea lor exponențială, din care să rezulte o mare mișcare de idei, invenții și descoperiri.

Leadershipul se distinge prin prisma experiențelor trăite care îmbogățesc sfera înțelegerii altor aspecte, puncte de vedere și modele de gândire. În viitor se va pune tot mai mult accentul pe *„ trecerea de la multiplu la unu* ". Comasarea datelor și informațiilor care descriu realitatea din jur într-un singur întreg menit să oglindească o altă realitate.

Artiștii cei mai buni urmează direcția din care vine ecoul lucrurilor pe care nu le cunosc, desprinzându-se de ecoul lucrurilor pe care omul de rând este obișnuit să le înțeleagă.

Însămânțările artificiale se referă în special la acea exaltare a gândirii manifestată odată cu înaintarea într-un alt nivel de control al realității, printr-un flux de informații care nu se termină niciodată. Dar din care trebuie să încerci să extragi doar ceea ce consideri că este util redefinirii tale, putând totodată reprezenta un suport pentru maximizarea experienței de transformare a celorlalți oameni.

Instantaneul magiei în universul lui Dumnezeu

On Februarie 23, 2020

Dacă vrei să fii mai mult decât un artist, atunci trebuie să devii invizibil și omniprezent pentru lumea obișnuită cu desuetudinea lucrurilor efemere.

Aș mai avea ceva de spus despre Freddie Mercury, referitor la videoclipul "A kind of magic", prin prisma faptului că aș putea imagina personalitatea lui ca o prezență stranie, puternică, privilegiată, contopită cu sacrul unei gândiri de neegalat. O gândire plină de răsturnări de situație, plină de contradicții, plină de inspirație. Un asemenea făuritor de efecte și jocuri de lumini integrate ciclic într-un setting de scenă impresionant, a hotărât să-și întărească domnia asupra împărăției umbrelor cu ajutorul unei divinități acceptate drept supremă: "Eu sunt cel care există în spatele necunoscutului."

Investit de puterea astrală cu sacrul unei structuri emoționale specifice sensibilității artiștilor de geniu care fac din orice o magie, Freddie pare a fi rezultatul instaurării definitive a punctului de vedere mistic, a direcțiilor spațiale din lumea fenomenelor optice. Un factor mai puternic decât lumina. Mai degrabă, un loc unde lumina nu ajunge în mod direct, ci doar prin subterfugiul de "evadare" din fața unui reality-check, prin subterfugiul de a crea o aparență mai somptuoasă nu numai atunci când se ridică de la pământ, îmbinând supranaturalul cu naturalul, ci aducându-și spiritul la perfectă armonie în relația cu elementele din jur.

Un foc mistuitor, un soare și un scut. Un singur duh și o singură iluzie. Întrupat de regele judecător, de prezicător ori de poetul inspirat de muzele unei lumi stoarse de sensibilitate, Freddie își joacă rolul cu cea mai mare pasiune pentru fals, dar un fals care poate fi concentrat într-un într-o nouă direcție de proiecție a ființei iluminate, atrase spre centrul gravitației inefabile.

Leadership: Creația în care te regăsești ca fiind o deschidere spre adâncimile lumii eterne, îți oferă plăcuta experiență de a te simți mai aproape de un statut "divin" dezvăluit mereu în altă ipostază și în alt loc?

Iluzia este o necunoscută pe care crezi că nu o poți afla, fiindcă ești condus de o imagine care nu suportă nicio reflexie, nicio imagine suprapusă, poate doar o proiectie pe ecranul mental al unui Ego care strigă: "Sunt mai mult decât am devenit ! " În ochii magicianului, arzând ca două candele în întuneric, de atâtea ori camuflați sub altă mască, se oglindește deschiderea spre adancimile lumii eterne. O lume atât de fascinantă, încât niciodată nu te poți plictisi de ea.

Cred că Freddie Mercury este o lume magică, pe care aș putea s-o descriu prin magia unei lumi care se vrea superioară tuturor celorlalte. Lumea lui interioară se reflectă în direcția a ceea ce se cristalizează prin procesul aderării la un concept de tipul: *"Un muritor nu-și poate câștiga măreția decât printr-un mod unic de manifestare a cunoașterii artistice".*

Reprezentarea acestei lumi, categoric atinsă de idealul grandorii eterne, pentru care orice muritor ar pleca capul cu deosebit respect, este asemenea crucii lui Iisus: trebuie suportată prin expresii artistice, prin figuri de stil, printr-o suită de ipostaze simbolice.

Ceea ce face din el însuși un creator formidabil, maestrul neîntrecut al spectacolului, un artist care naște măiestrie din efectele produse de o interpretare a Eului evaluat în funcție de diferitele conceptualizări ale științei, este capacitatea de a capta sensul autentic al superiorității sale în vibrația unui sunet al trezirii într-o altă viață, acordat la versul "This

rage that lasts a thousand years".

Sunetul muzicii sale trezește la viață spiritul amorțit, neîmplinit, îl conduce spre libertate și îi redă spiritualitatea, experiența de a se regenera prin mișcare și vioiciune. Totul e magie. Vă rog să mă credeți, eu nu sunt Freddy Mercury, el n-ar putea niciodată să ma descrie așa cum pot să-l descriu eu printr-un proces de alteritate. Un suflet mare își recunoaste măreția doar în fața unui dublu al său.

Marea Cunoaștere definitorie personalității artistului este personalizarea experienței de a te întâlni pe tine însuți în varianta unei manifestări a creației trăită într-un rol dual, ca revelație a absolutului.

Instantaneul magiei în universul lui Dumnezeu se configurează ca un fel de moment artistic de mare excepție, de care nu te porți despărți fiindcă începi să faci parte dintr-o lume alternativă, mai amplă și mai spectaculoasă: o dată ce ești prins în ea, vrei și tu să fii un magician, un fenomen supranatural.

Acest moment artistic a fost, chiar acum, pus în scenă de un regizor al cărui nume îl trec sub tăcere...

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/instantaneul-magiei-in-universul-lui-dumnezeu.html

Insulele pustii ale înțelegerii

On August 12, 2013

Asigură evoluția leadershipului tău spre noi orizonturi, fără să-ți direcționezi puterea de înțelegere a științei spre extreme care depășesc limitele de normalitate unanim acceptate.

Am văzut o mulțime de insule, mărturisea un erou al lui Jules Verne, semănate parcă de o mână capricioasă, mari sau mici, majoritatea abia ivindu-se din ape și atât de joase că, uneori, cea mai mică înălțare a apelor era de-ajuns pentru a le acoperi cu totul.

Insulele reprezentau simbolul unei diversități de repere bine trasate pe harta viziunilor și idealurilor mele, între punctele de control ale cunoașterii depline, mai presus de orice înțelegere. Aceste suprafețe de contact mici și mari în raport cu dimensiunea sinelui meu, indicatori ai unei staționări în zona profundă a unor experiențe idealistice, exprimau legătura dintre mai multe procese care se mențineau constante, prezentând maximum de stabilitate față de factorii perturbatori generatori de gânduri stranii.

Gânduri care parcă se repetau la nesfârșit într-un adevărat jurnal vizual al vremurilor de mult timp apuse. Gânduri care mă ridicau mai presus de obișnuit și mă introduceau în zone de proiecții care alterau percepțiile general acceptate legate de spațiu și timp.

Teritoriul sufletesc al unei ființe este un exercițiu de invadare a unei insule mai puțin cunoscute. Eram în căutarea unui semn, susținut de o mulțime infinită de adevăruri mai mult sau mai puțin relative, care ar fi putut stabili o legătură între răspunsuri și întrebări. Dar apele tulburi în care mă scăldam la acea vreme, poate cea mai marcantă experiență din viața mea, nu puteau fi acoperite decât de straturile cele mai înalte ale psihicului în relație cu știința.

Leadership: Sensul vieții tale echivalează cu o neîncetată explorare a orizontului cuprins între dobândirea unei noi conștiințe de sine și experiența de gestionare a cunoașterii orientată spre modificarea percepțiilor despre ce retrăiești odată cu amintirile tale?

Practic toată forța mea intelectuală, în condiții de maximă eficiență, se măcina sau se inactiva după câteva cicluri de utilizare, asemenea unei reacții chimice donatoare de energie care determină procese de transport în sens antientropic. Sistemul meu de gândire nu mai prezenta o comportare ideală. Insulele păreau să se întindă spre extremități care depășeau dimensiunile mele de acceptare, creând un efect de reacție negativă în cascadă.

Mă aflam în fața unei redescoperiri a esenței mele de a fi, așa cum nu o cunoscusem vreodată. Nu puteam să nu remarc totuși că inovațiile radicale pe care le generam, și mai ales inaccesibilul la care mă raportam, produceau o anumită distorsiune în analiza sau interpretarea combinațiilor de idei haotice și absurde. Trebuia să scormonesc prin haosul deplasărilor gândurilor mele spre noi destinații, în căutarea unei licăriri de sinceră lămurire. Unde mă aflam în relație cu mine însumi?

Insulele trebuiau să se interfereze cu aspirația de adevăr, care excludea orice interpretare. Iar aceasta implica doar un singur lucru: să nu mai continui să mă îndoiesc de caracterul arbitrar al experienței mele de viață în relație cu înțelegerea structurii gândirii mele. Trebuia să găsesc o logică în tot ceea ce făceam, oricât de ascunsă ar fi ea. Şi o cursivitate în mintea mea, în gânduri și idei. Altfel situația în sine ar fi devenit inacceptabilă.

Amintirile mele încă se leagă de aceste insule care îmi modelează percepțiile despre ceea ce contează să aflu nou despre mine în fața unei realități diferite, una care există dincolo de ceea ce cred că sunt în stare să recunosc la prima vedere. Ştiința de care mă simt în stare să o înțeleg, determinarea existențială a cunoașterii de care încă sunt legate interpretările unei vieți literare, se poate câștiga prin apropierea de o idee care să conecteze lumea întreagă la mine.

Leadership: Te oprești la porțile unei cetăți necucerite sau continui să oferi noi interpretări experiențelor tale de viață în dreptul unor repere care se plasează în zone mai puțin accesibile?

Gândurile te ridică mai presus de obișnuit? Ești în căutarea unui semn, susținut de o mulțime infinită de adevăruri mai mult sau mai puțin relative? Apele tulburi în care te scalzi nu pot fi acoperite decât de straturile cele mai înalte ale psihicului în relație cu știința?

Pe planul științei și al vieții, ce pot deveni superflue în fața acțiunilor al căror protagonist permanent ești tu, câștigul pe care îl poți obține din contribuția la acestor două provocări, abordate cu pragmatism și responsabilitate, menite să-ți determine o bună funcționalitate, nu trebuie să se prezinte ca un obiect menit să înlocuiască leadershipul adevărat. Ci ca un produs al gândirii mai presus de tiparele tradiționale, care reușește înfăptuirea unei concepții vizionare asupra evoluției relației dintre leadership și rezultatele imprevizibile ale cunoașterii, în raport cu sinele tău.

A te opri la porțile unei cetăți necucerite, dar de o însemnătate colosală, înseamnă să contrazici verosimilul, realitatea imediată, perceptibilă, prin determinarea unei probabilități foarte mici de asigurare a unei noi imagini despre sine.

În condițiile absenței chiar și celor mă firave înnoiri de perspective care pot spori șansele de creștere a câștigului pe care îl poți obține de pe urma "accesibilității" tale, vei parcurge drumul spre excelență în sens invers. Repere bine trasate pe harta viziunilor și idealurilor tale, comportându-se impredictibil, se vor extinde treptat până la limita în care ar putea deveni incontrolabile.

Iar atunci leadershipul va ceda, sau va înregistra un minim de stabilitate față de factorii perturbatori ai unei aprovizionări necorespunzătoare cu abordări care nu aduc rezultate așteptate.

Leadership: Poți să extinzi interpretările pe care le dai realității prin conștientizarea acceptării de sine și a dreptului de a exista așa cum ești în fața unui orizont necunoscut?

Un orizont necunoscut este o insulă pe care nu ai aprofundat-o, dar care merită toată atenția, fiind situată probabil în vecinătatea acelei laturi a științei de a fi deținător de adevăruri despre natura esențială a lucrurilor și fenomenelor. Asta înseamnă să fii avantajat de posibilitatea de a te elibera de conformismul societății și de a funcționa dincolo de prejudecăți.

Două mutări intermediare cu perspective nesigure pot conduce la o modificare sau invalidare a configurației sistemului tău funcțional. Prima, înfăptuirea unei atracții și unificări între gândire și cunoaștere, în sensul unei ascensiuni spre forme superioare de înțelegere a leadershipului, printr-o încadrare mai bună a reperelor pe harta viziunilor și idealurilor proprii. A doua, crearea unei legături între punctele de control ale cunoașterii depline, raportată la forța opusă a oricărei posibilități de afirmare de sine.

Aceste două mutări pot bloca sau debloca căile de acces spre porțile cetății necucerite ale științei, care își are din totdeauna locul în vârful leadershipului. Porțile deschid și sporesc capacitățile de inovare, interferate de aspirația spre înălțime și spre perfecțiune, denaturând ușor adevărul pe care nu-l cunoști despre tine și care nu se poate alinia întotdeauna deschiderii spre schimbare.

Așa cum conversația de calitate presupune un echilibru între a asculta și a vorbi, tot astfel legătura dintre procesul tău de evoluție și percepțiile despre tine însuți pe toată durata producerii de noi abordări și transformări de idei, trebuie să se mențină constante. Altfel forța ta intelectuală, în condiții de maximă eficiență, se va măcina sau se va inactiva după câteva cicluri de utilizare.

Limitele de normalitate unanim acceptate sunt date de acele aspecte ale realității care pot fi văzute și nu vor putea înlocui aspecte ale irealității.

Să asiguri evoluția leadershipului spre noi orizonturi înseamnă să îmbogățești cu noi interpretări ale experiențele tale de viață și de învățare, filtrate prin prisma putinței de înțelegere a realității pe care alții nu știu s-o exploateze și să extragă din ea ce e de valoare.

Insulele pustii ale înțelegerii sunt acele zone insuficient cunoscute și cercetate a căror explorare este îngreunată sau limitată de cunoașterea actuală. Persistența în aceste zone duce la stagnare în leadership și la îndepărtarea de punctul terminus propus inițial. Şi în cele din urmă la decăderea leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/insulele-pustii-ale-intelegerii.html

Întâmplătorul din cadrul apropiat al evoluției

On Iunie 26, 2014

Efectuează constant operațiuni de interceptare și monitorizare a fenomenelor de tip "aleator", pentru găsirea surselor de "venit" suplimentar în sfera științei și inovării.

Marele regizor era tot timpul concentrat asupra muncii sale concrete. Într-o zi însă, în timpul unei repetiții în foaier, surprinse întâmplător cu privirea obrazul rumen și rotofei al unui băiețel de șapte ani, fiul unei plasatoare. Puștiul obișnuia să vină la repetiții și nimeni nu-i dădea atenție. Eisenstein fu izbit în acel moment de faptul că obrazul băiețelului reflecta ca o oglindă tot ce vedea: nu numai mimica și gesturile fiecărui personaj, ci totul în ansamblu, simultan. Pe Eisenstein îl surprinse la început tocmai această simultaneitate.

În drum spre casă – mergea pe jos, tramvaiele nu funcționau la vremea aceea – el începu să mediteze asupra naturii fenomenului pe care-l observase. Drumul până acasă era lung și meditarea aceasta în mers se putea desfășura în voie. Îl încântase totdeauna eleganța paradoxului lui W James: nu plângem pentru că suntem triști, ci suntem triști pentru că plângem. Îi plăcea și gândul că din reproducerea corectă a unei expresii poți da naștere emoției corespunzătoare. Dar, medita Eisenstein, dacă lucrurile stau astfel, mimând comportamentul exterior al personajelor, puștiul trebuie să retrăiască ceea ce simt actorii pe scenă sau ceea ce încearcă măcar să redea. *****

Leadership: Meditezi asupra naturii fenomenelor pe care le observi cu totul întâmplător în cadrul unei munci care te clasează drept un model de autoritate intelectuală bine șlefuită de formele de exprimare ale artei?

Capacitatea de a găsi o legătură între elementele surprinse întâmplător și comportamentul exterior al unor indivizi care acționează separate, ține de gândirea unui regizor care are toate datele să facă un film memorabil. Antrenamentul mental, în special cochetarea cu întâmplătorul și neobișnuitul, căutate acolo unde există echilibrul dintre "recunoaștere" și "diferențiere" a elementelor de noutate, ca urmare a experienței de mobilitate, este o necesitate absolută pentru conștientizarea și găsirea surselor de "venit" suplimentar în sfera științei și inovării.

Un regizor talentat știe că acolo unde există sentimente persistente se poate vorbi de un comportament care caută atenția celor din jur, iar aici știința de care el trebuie să facă uz poate să afirme convingerea că orice se întâmplă în lume este consecința unei atitudini de largă generalizare a caracteristicilor definitorii ale omului. Înțelegerea deplină a evoluției științei, a recunoașterii însemnătății și semnificației legilor ei, dar și asumarea consecințelor ce decurg din conținutul ei, nu se poate realiza fără efectuarea constantă a unor operațiuni de interceptare și monitorizare a fenomenelor de tip "aleator".

Ştiința la care trebuie să ne raportăm de această dată se concentrează asupra unei creații confirmată ca fiind mai mult un început al efortului de definire a conceptului de "eveniment fugitiv", fiindcă atunci când totul se petrece "pe repede-nainte" abia atunci omul își trăiește viața la intensitate maximă.

Un regizor care vrea să introducă un fir narativ de excepție în pelicula lui trebuie să ia seama la următorul aspect: "Una e când totul se petrece repede și nu știi ce ai văzut, și alta când ești pus în fața faptului și nu ai unde să te ascunzi." Momentul cheie al unui film se petrece atunci când personajul principal nu mai are timp să se întoarcă înapoi spre secvența anterioară, fiind determinat să-și exprime emoțiile în voie, în mod natural, în fața unora care refuză să fie la fel ca el.

Antrenamentul mental este, așadar, o componentă importantă dintr-un program care folosește observarea sistematică ca modalitate de dobândire a experienței profesionale. El trebuie aplicat în așa fel încât, imaginându-ne pe noi într-o anumită situație, să adaugăm activitatea factorilor externi la o nouă sursă de inspirație care să permită reorganizarea tuturor direcțiilor de control a cunoașterii.

Antrenamentul mental ne ajută să vedem mai ușor oportunitățile de integrare a elementelor aleatoare într-un ansamblu de tehnici și metode, aplicabile în leadership în funcție de un anumit sistem de referință.

Leadership: Poți realiza simultaneitatea complexă a perceperii sensurilor care evidențiază o realitate ignorată inițial?

Un lider care pune știința pe primul plan al preocupărilor sale reflectează constant asupra combinațiilor de percepții, reprezentări, impresii, valori și referințe, din împrejurările imediate, căutând să realizeze acea simultaneitate complexă a perceperii sensurilor care evidențiază o realitate ignorată inițial. Dar mai ales diferențele de impact între diferite modele de reprezentare a relațiilor cauzale dintre întâmplările probabile, importanța și implicațiile lor, și factorii care influențează favorabil procesul de producție și organizare elementelor componente ale creației.

Această reflectare în exterior, asupra unui nou cadru de entități de tip " *start-up* " în procesul de dezvoltare și aplicare a științei, constituie condiția existenței leadershipului ca artă "savantă", dar și o depășire a limitelor proprii de înțelegere și percepție a unor aspecte, teme sau obiective abordate. În permanență, redirecționarea gândirii are nevoie de o nouă structură de conținut, în încercarea de a înțelege modul în care se transformă știința în componente reproductive ce pot fi influențate sau schimbate de om.

Formele de exprimare ale artei regizorale, care totodată pot fi integrate în leadership, sunt acestea: marcarea evenimentelor importante din viața și activitatea modelului de inspirație, trecerea de la un peisaj existent la unul imaginar și invers, înțelegerea conceptului de "eveniment fugitiv" și "deja vu", manifestarea unei atitudini responsabile față de un personaj care susține examenul acțiunilor sale în condițiile libertății totale.

În acest caz, sarcina regizorului va fi aceea de a explica prin intermediul unui personaj o suită de evenimente a căror unică desfășurare se unesc într-un singur eveniment masiv menit să reprezinte tocmai pretextul descoperirii unei noi versiuni ale aceluiași personaj.

Simultaneitatea în leadership, ca și în ceea ce privește munca de regie, vizează producerea mai multor acțiuni în același timp, de tip "coincidențe", care au scopul de a evidenția o altă latură a evenimentelor și o altă versiune a personalității celui prins între amintiri și prezent, între trecător și etern.

Întâmplătorul din cadrul apropiat al evoluției se referă la acele momente de cotitură din evoluția unui lider care apar aleatoriu, sub influența unor factori neprevăzuți, care pot modifica percepția despre traseul urmat în perfecționarea științei și chiar a propriei personalități.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Înțelepciunea unei vieți trecute de cotitura vieții

On Februarie 03, 2021

Omul care caută să obțină o acceptare a propriei vieți, eliberându-se de dorința de a fi fost altfel, este un om care se trăiește pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am cunoscut un om care știa mai multe ca mine despre viață, și dacă n-ar fi fost prieten bun cu mine, probabil nu i-aș fi recunoscut atributul de știință pe care a știut să-l exercite cu dibăcie în domeniul său de activitate. Plin de inspirație, cu nuanță lăuntrică, am încercat să interpretez unele din experiențele sale de viață ca și când ele l-ar fi schimbat și l-ar fi condus în direcția unei uși care se înțepenește, și se înțepenește ori de câte ori încerci să o deschizi spre realitatea din spatele visurilor, unde mintea deține puteri nelimitate.

Şi omul acesta deosebit, chiar dacă știa despre modalitățile variate de interpretare a realității într-o multitudine infinită de posibilități, legături și relații, și-a pus viața într-un vas de sticlă care și acum stă prăfuit într-un colț al casei, și totuși lui îi umple casa de lumină, fiindcă acolo sunt strânse ultimele rămășițe de suveranitate ale mândriei de a rămâne el însuși. Şi chiar dacă praful dorinței de a rămâne fidel lui însuși se adună în vasul de sticlă, acumulându-se într-un filtru de aer improvizat, numit prefăcătorie, alteori indignare, el rămâne pasibil în fața cuvintelor nemuritoare: "caută și nu cerceta".

Şi uite așa, când eram mici, eram cu totul altfel, ziua amândoi ne întreceam la sport, seara ne închipuiam învingători. Fără să știm că timpul suferă de boala schimbării. Pe unii realitatea vieții îi trezește, pe alții îi adoarme, și nu-i mai trezește din letargie. Fiindcă realitatea este o chestiune asupra materiei, dar în același timp este o oglindă a minții celui de pe urmă, o boală a minții ce nu-i lovește decât pe cei trândavi și nepăsători.

Iar timpul încă își amintește de două umbre care se credeau raze de soare, și care ar fi putut să risipească cu a lor lumină vioaie orice umbră de întristare, de dezamăgire, de descurajare.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine favorabilă despre tine care să surprindă realitatea în momentul petrecerii acesteia, înainte să te concentrezi asupra ideii de „scurtă durată a sufletului individual" ?

Dacă sursa vitală din care organismul își procură energia vieții este consumată, atunci mișcările se îngreunează și mintea se insinuează într-un vacuum al speranțelor infinite, într-un spațiu necuvântător, ornamentat cu o simbolistică ruinată cu ajutorul vicleniei, subspecie a inteligenței, aducându-l pe om la statutul de retro, retrograd.

Da, am cunoscut un om care știa multe despre viață, dar viața l-a învins prin mișcările cauzalității interne, a unei voințe niciodată dispusă să încerce noi experiențe, dar dispusă să-și vândă demnitatea pentru vreo doi arginți câștigați rapid. Poate ar fi avut nevoie de un erou de talia lui Ulise care să îi elibereze acea aură neagră a sufletului prins în închisoarea vieții care trece, se stinge, urlă a durere, și căreia nimeni nu-i sesizează zvâcnetul de nestăpânit, când tot echilibrul ființial s-a distrus. Un erou din acest soi, un alter-ego al super-eroului, ar fi întors lucrurile la realitatea pe care prietenul meu era chemat să o îmbunătățească.

Şi, totuși, mi-am dat seama că omul acesta este foarte bine dispus atunci când este singur. Simte, realizează că numai așa, departe de lume, ar putea să fie ceva mai mult decât ce-a devenit. Probabil, starea în care te complaci este o lecție în cadrul acestui demers de învățare al vieții, o lecție pe care timpul o îngroapă de la sine în uitare, și pe care invincibila

fortăreață a puterii de a rămâne același, neschimbat, te va transforma în praf și pulbere...drag prieten.

Într-un vas de sticlă, închis și prăfuit, se află mândria de a nu lăsa pe nimeni să pătrundă în inima ta, mândria de-a nu mai avea idei, ci numai clocot, obsesii și nebunie.

Poate avea dreptate cine spunea: *„Dacă sinele este închis într-un vas (trupul), atunci individul trebuie să depășească limitele acestui vas pentru a realiza unitatea primordială a sufletului individual cu plenitudinea Ființei care este Absolutul."*

Leadershipul este o manifestare a voinței de a nu te lăsa învins de timp în scurtul popas al vieții făcut într-un context neașteptat în care ești constrâns să-ți privești personalitatea din unghiul mort al mândriei de a rămâne același.

Înțelepciunea unei vieți trecută de cotitura vieții se datorează experienței de a trăi ca un învățat față de sine care își spune mereu: „sunt mult mai mult decât am fost și mult mai mult decât am devenit ! "

Iar scurta durată a sufletului individual se referă la eliminarea celor lucruri sau obiceiuri care nu dau consistență vieții tale. Trebuie să-ți alimentezi nevoia de a aparține unei singure realități bazate pe unitate, pe solidaritate, pe viziune, nu prin atașarea de aparențe sau de false motivații.

Sau cum bine spunea cineva pe web: *„Cel mai frumos lucru din lume este să știi cum să aparții propriei persoane, nu cisumstanțelor exterioare."*

Source: https://neculaifantanaru.com/intelepciunea-unei-vieti-trecute-de-cotitura-vietii.html

Inteligența Spirituală

On Ianuarie 29, 2017

Încearcă să dai vieții un sens mai înalt, acționând în conformitate cu trăirea unui prezent care își decide viitorul prin voia unei puteri nemărginite.

Caderousse își pierdea puterile văzând cu ochii. Ticălosul ăla de Benedetto, care m-a rănit de moarte, el o să scape totuși, gemu el cu ultimele puteri.

- N-o să scape nimeni, ți-o spun eu. Ca și tine, Benedetto își va primi și el pedeapsa. Ca și tine, el poartă în adâncul ființei sale germenul trădării, la fel cum șarpele își ține în el veninul.

- Atunci, veți fi pedepsit și dumneavoastră, spuse Caderousse. Fiindcă nu v-ați făcut datoria de preot. Ar fi trebuit să-l împiedicați pe Benedetto să mă ucidă.

- Eu? spuse Monte-Cristo cu un zâmbet care îl îngrozi pe muribund. Eu să-l împiedic pe Benedetto să te ucidă, în clipa când tu frânseseși cuțitul în zalele care-mi acopereau pieptul? Da, poate că dacă te-aș fi găsit umil și pocăit, nu l-aș fi lăsat pe Benedetto să te ucidă. Dar te-am văzut trufaș și sângeros, și am lăsat să se împlinească voia Domnului.

Leadership: Ce deprinderi trebuie să câștigăm noi înșine, sau trebuie să facem pe alții să câștige, încât însemnătatea pe care o dăm propriei vieți să capete trecere înainte lui Dumnezeu?

- Nu cred în Dumnezeu ! - urlă Caderousse. Și nici tu nu crezi. Minți... Minți ! Nu mă pocăiesc. Nu există Dumnezeu, nu există providență, nu există decât întâmplare !

- Există o providență, există un Dumnezeu, spuse Monte-Cristo umbrit de mantia preoțească care-i ascundea adevărata identitate. Și dovada este că tu te afli aici, zăcând deznădăjduit, renegându-L. Pe câtă vreme eu, neatins de răul pe care ai vrut să mi-l faci, mă aflu în picioare dinainte ta bogat, fericit, nevătămat și împreunându-mi mâinile în fața Dumnezeului acestuia în care tu încerci să nu crezi, crezând totuși, în fundul sufletului tău.

- Cine ești tu, cu adevărat, părinte? Mi se pare că te-am cunoscut, pe vremuri... De ce mă lași să mor?

- Fiindcă nimic nu te mai poate salva, Caderousse, fiindcă ești rănit de moarte. Dacă ai fi putut fi salvat, aș fi văzut în asta o ultimă milostivire a Domnului și, îți jur pe mormântul tatălui meu că tot aș mai fi încercat să-ți redau viața și căința. *

Leadership: Tratezi realitatea în funcție de modul unic de a privi lucrurile practicat printr-o formă de asociere cu ceea ce nu cunoști, sau prin prisma a ceea ce deja cunoști?

Întotdeauna omul care își propune să reveleze adevărurile care îi alcătuiesc existența se vede pus în relație cu cele necunoscute, de care încă nu este conștient, dar la care au contribuit experiențe multiple și variate. Şi doar unele dintre acestea sunt fundamentale devenirii sale. Şi poate de aceea, însemnătatea acestor adevăruri pe care se bazează caracterul omului, adevăruri precum "nu eu sunt Dumnezeu" sau "orice rău se pedepsește", au ca marjă de

apreciere tăria de a rezista în fața ispitelor, în fața responsabilităților și încercărilor adiacente circumstanțelor descurajatoare care te-a împiedicat deseori să te ridici la înălțimea potențialului de om bun, sufletist, neprihănit.

Prima necunoscută este Dumnezeu, pe care nu-l vedem, deci am putea crede că nu există. O altă necunoscută este cumpătarea, de care nu ținem cont decât poate atunci când dăm de necaz. O altă necunoscută este recunoștința sau remușcarea, cărora nu le dăm interpretarea corectă din cauza lipsei de valori, a lipsei de cugetare, a lipsei de progres spiritual. Multe din aceste necunoscute, alături de nesfârșitele întrebări care își caută răspunsurile, reprezintă niște potențiale „nefericite" ale unor experiențe relative din trecut, expresii ale unor stări care au venit și au plecat după vreo clipă de deznădejde sau de rătăcire, care te-au izolat sau te-au făcut să te simți singur pe moment.

Dar alte necunoscute, impuse de varietatea unor factori protectivi și providențiali ce au condiționat apariția unor situații de viață excepționale, pe care altfel nu le-ai fi trăit, ți se relevă în ipostaza omului care aparent nu înseamnă mare lucru în cursul general al lucrurilor, dar care din punct de vedere intelectual are capacitatea de a pătrunde până la capătul universului. Unde ești tu în povestea asta?

Capacitatea de a te ridica deasupra a ceea ce nu cunoști, ivită din tendința de a te supune unor înlănțuiri care duc în final spre acea stare nouă, privilegiată, numită de unii "Înviorare Spirituală", se alimentează din experiența unei trăiri care e simultan luminare și întunecare.

Dacă tratezi realitatea în funcție de modul unic de a privi lucrurile practicat printr-o formă de asociere cu ceea ce nu cunoști, în situații provocate de hazard, cu potențial revelator, atunci vei beneficia de experiența ieșirii din normalul acceptat de convingerile care te însoțesc. Şi vei experimenta o nouă rațiune: de a exista ca ecou al unui sens mai înalt al vieții. În caz contrar, te vei percepe ca o victimă a circumstanțelor vieții.

Una din facultățile de bază ale liderului este cea a inteligenței spirituale prin care acționează și se armonizează toate evenimente (aparent haotice, absurde) în jurul unei algebre Universale. Îl percepem aici pe Dumnezeu ca fiind salvatorul unei lumi imperfecte, deci supusă constant greșelilor, iar acest Dumnezeu ne lasă la îndemână liberul arbitru pentru a ne hotărî singuri soarta, însă cel căruia îi lipsește credința se va pierde cu siguranță într-un labirint numit "Haos", căci nimic din viața lui nu va căpăta coerența unui destin capabil să sfideze efemerul inerent.

Această facultate rezidă din acea continuitate a experienței sugerată de credință, nu de cunoaștere și nu de „recomandările" clipei, deci a experienței care sprijină intervenția unei rațiuni pusă mai presus de propriile convingeri într-un context existențial-lumesc, unde toate își au plata și răsplata, cauzele și efectele.

Leadershipul vizează în mare măsură controlul asupra deprinderilor pe care le dezvolți în lipsa unei intervenții divine în viața ta, adică prin exercitarea liberului arbitru la nivel de ceea ce înseamnă să fii adevăratul "tu însuți" în circumstanțele unei ascensiuni neașteptate.

Inteligența Spirituală, în conformitate cu trăirea unui prezent care își decide viitorul prin voia unei puteri nemărginite, i se atribuie liderului care evoluează ca un slujitor al providenței, care a făcut din credință piatra de temelie a existenței și a menirii sale. Un asemenea om va conduce el însuși „întâmplarea" prin acceptarea fără rezerve a forței unei intervenții superioare nelimitată.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/inteligenta-spirituala.html

Interacțiuni și relații interumane

On Ianuarie 01, 2009

Dezvoltă-ți mai mult viziunea emoțională, făcând din tine însuți un exemplu de credință în raport cu prețul vieții.

Demult, un alpinist a fost dat dispărut în munții Bucegi, în luna februarie. Atunci zăpada avea un strat subțire, creând condiții optime pentru desfășurarea activităților montane în condiții de maximă securitate. Nimeni nu știa unde a dispărut. Nu putea fi localizat. Căutările celorlalți alpiniști nu au dus la niciun rezultat. Unde este omul?

"Cred că el este în viață, abia aștept să-l găsim. Le mulțumesc tuturor celor care ne ajută în continuare" - a precizat șeful echipei montane de salvamont.

Şi, dintr-o dată, ceva iese la iveală. O dovadă. O mănușă de culoare roșie fixată într-un băț de ski. Era de fapt un semn care a dus în final la descoperirea alpinistului. Acesta se afundase într-o groapă căscată de o alunecare de teren. În ultimul moment, știind că se va cufunda, a avut inspirația să înfigă bățul de ski într-un mușchi de pământ.

Leadership: Poți să scoți la suprafață tot ce este mai bun în tine pe fondul unei amenințări neașteptate, transformând o situație de cumpănă într-un spațiu al clarviziunii?

Leadershipul reunește acele acțiuni și resurse lăuntrice, orientate către dimensiunea emoțională a celorlalți oameni, fapt care conduce la creșterea potențialului tău de performanță în a dărui adevărata cunoaștere a binelui. Binele pe care îl poți înfăptui prin forțele proprii și prin originalitate, adică prin exemplul personal de supraviețuire.

A-i convinge pe oameni că "ești în viață" înseamnă să dai tonul procesului tău de transformare personală, înseamnă că ești dispus să fii exemplu altora prin însăși experiențele tale reușite, prin gândirea ta, prin puterea ta emoțională, prin faptele tale – prin ceea ce ai reușit să devii după ce te-ai luptat pentru a fi un exemplu de credință, cu prețul vieții.

Evoluția ta, ca și lider, poate fi întârziată dacă leadershipul tău nu permite o evidențiere optimă a calităților deosebite. După cum copiile sau reproducerile unor tablouri indică situații când te afli în fața unor obiecte ce nu pot fi confundate cu realitatea artistică - tot așa optimizarea unei relații, care presupune o cât mai profundă cunoaștere a propriei tale ființe și care se maturizează odată cu nenumăratele transformări ale vieții tale, indică o mai bună competență relațională, fapt ce determină o probabilitate mai mare de atingere a succesului în bătălia pentru optimizarea performanțelor.

Întreaga viață a omului este dominată de interacțiuni și relații interumane. Rolul liderului este acela de a optimiza aceste relații, de a le orienta în direcția obținerii unor performanțe deosebite și de a atinge un țel comun în beneficiul tuturor.

Cât timp, sau ce-ți trebuie ca să poți pricepe adevărata natură a unui om? Construirea și menținerea unei relații este o artă care îmbină știința de a te raporta la starea spirituală a oamenilor, influențându-le acțiunile și deciziile, încercând să intuiești viitorul lor - cu capacitatea ta de a le pune în valoarea calitățile, de a le dezvolta și stimula în mod susținut potențialul. Aceasta este, într-un cuvânt, clarviziunea.

Leadership: Poți găsi echilibrul între ceea ce ești în ochii celorlalți oameni și ceea ce definește o situație din care ai vrea să evadezi, dar nu te poți abate de la firul evenimentelor?

Depășirea unui impas relațional sau optimizarea unei relații presupune, desigur, o cât mai profundă cunoaștere de sine, capacitatea de a conștientiza ce se întâmplă cu tine, cu ceilalți, care este contextul în care se desfășoară o relație. Dar după cunoaștere, pasul următor este schimbarea. Trebuie să fii dispus să dai exemplu altora prin viața ta.

Folosirea tuturor sentimentelor, valorilor și convingerilor pe care se clădește ființa ta, pentru a le reinventa, sau pentru a le reface structura emoțională și psihică, pentru a trăi altfel, în acord cu ei înșiși, cu ceea ce sunt și cu ceea ce iubesc. Schimbarea este, deci, una personală și se bazează pe puterea ta de a influența emoționalul din oameni. Ca lider, îți revine sarcina de a găsi echilibrul între ceea ce sunt și ceea ce îi poate defini pe ceilalți oameni.

Un lider trebuie să aibă capacitatea de a scoate la suprafață ce este mai bun în oameni, prin propria lui forță carismatică. Acest lucru îl consider o trăsătură pozitivă în dezvoltarea puterii de influență. Cred că una din calitățile care stimulează progresul calitativ al leadershipului este viziunea emoțională, componenta esențială a mecanismului de ghidare a oamenilor spre un anumit punct.

Cum scoți la suprafață ce este mai bun în oameni? Simplu, părăsindu-i o vreme și lăsând în urma ta un indiciu despre tine, fără a te abate de la firul evenimentelor, cu rare excepții și numai pentru a da explicații sau înțeles mai larg ideilor începute.

Este viziunea emoțională componentă esențială a leadershipului tău? Ești capabil să desfășori o muncă de conducere de înaltă ținută morală?

Ia în calcul mereu această posibilitate, altfel riști să-ți îngrădești potențialul de a-ți mări dimensiunea leadershipului tău. O parte importantă a artei de a conduce presupune alcătuirea acestei viziuni. Foarte mulți lideri uită să facă acest lucru pentru că se angrenează în management, ocupându-se mai mult de "întreținere", fiind inclinați să se bazeze pe sisteme și comenzi.

Leadership: Concordanța dintre Ego-ul tău și natura sufletească a celorlalți oameni este de 100% pe fondul unui eveniment care nu își schimba conturul, ci perspectiva din care îl privești?

Într-unul din articolele mele de pe site-ul personal făceam următoarea precizare: "Ca să-ți ridici leadershipul la rang de artă trebuie să întreții această strălucire a oamenilor țintind mai mult spre caracterul care îi definește, cercetând cu o sensibilitate de artist sentimentele lor, stabilind "compoziția" lor de calități sufletești – precum compasiunea, mărinimia și conștiința curată.

Dacă vrei să schimbi convingerile oamenilor trebuie să recurgi la un modelaj mai delicat, pe mai multe planuri (pe plan emoțional și mental, nu doar profesional) și trebuie să oferi o sursă inepuizabilă de stimuli care să se încadreze perfect în sistemul lor emoțional și cognitiv. Așadar, concordanța dintre Ego-ul tău și natura sufletească a celorlalți oameni trebuie să fie de 100%.

Ai fi dispus să închei orice relație cu oamenii ca să simți cu adevărat o mulțumire sufletească?

Dacă leadershipul tău este prea "sărăcit" de conținut, el nu va avea niciodată randament. Educându-ți sinele în spiritul unui leadership care nu promovează beneficii emoționale puternice, care nu aduce surse importante de motivare, care nu se pliază dorințelor și așteptărilor oamenilor, vei elimina unitatea elementară pe care se bazează consolidarea relațiilor.

Este ca și cum ai înlătura pe cineva drag de lângă tine și ai încheia orice relație cu el ca să simți cu adevărat împlinirea, fericirea și mulțumirea sufletească. Iar acest lucru va crea o perspectivă negativă asupra calităților tale emoționale, vei fi tratat fără considerație de cei din jur.

Şi trebuie să menționez că, din nefericire, lumea e plină de astfel de cazuri de lideri lipsiți de căldură sufletească, care și-au pierdut orice autoritate emoțională în fața oamenilor – ei fiind urmați mai mult din obligație decât din plăcere. Vorba aia, suflete flămânde după faimă și putere nu știu unde să caute și cu ce să aline durerile celorlalți, trec prin viață mânați de instinctul progresului și bunăstării lor materiale, în loc să obțină o bunăstare sufletească.

Leadership: Te preocupi mai mult de prestigiul tău decât de starea spirituală care se creează atunci când ultimul episod din desfășurarea evenimentelor devine mai mult decât dramatică?

Așa cum excesul de oxigen arde mai eficient grăsimile, tot așa și tu aducându-ți contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a laturii tale emoționale, vei arde mai eficient orice "rău", orice factor negativ din interiorul tău.

Modul în care îți exerciți calitățile, în special puterea de influență, reflectă acea parte din tine, acel impuls negativ sau pozitiv pe care ți-l impui atunci când vrei să obții schimbarea celorlalți. În consecință, preocupă-te mai mult de natura ființei tale, de interesul pe care îl acorzi oamenilor, mai mult de starea lor spirituală decât de prestigiul tău. Optimizarea relațiilor presupune o cât mai profundă autocunoaștere, capacitatea de a conștientiza ce se întâmplă cu tine, dar și cu ceilalți, asigurând "contextul" în care se desfășoară o relație. Contextul este dat de deciziile pe care le iei pentru ca colaborarea să fie cât mai strânsă.

Cum îți aduci contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău? Modul în care îți exerciți calitățile reflectă partea pozitivă din tine? Ești dispus să faci sacrificii personale pentru a spori natura ta emoțională? Cum ți-ai propus să înfăptuiești lucruri mărețe?

A fi în viață = a raționa + a relaționa

A fi în viață înseamnă a raționa și a relaționa cu ceilalți, înseamnă a-i cunoaște pe ei și a te cunoaște pe tine însuți. *"Bine ar fi fost să putem cunoaște toate lucrurile doar prin instinct și prin sentiment. Dar natura ne-a refuzat acest bine și dimpotrivă ea nu ne-a dat decât puține cunoștințe de acest fel, toate celelalte putând fi dobândite numai prin raționament"*, spunea Blaise Pascal.

Leadershipul este momentul când te recunoști învins de o situație care se anunță catastrofală, conștientizând că salvarea ta o constituie răspunsul oamenilor cu privire la disponibilitatea ta de a risca pe termen scurt, în perspectiva unor performanțe mai mari pe termen lung.

Interacțiunile și relațiile interumane cele mai strânse se creează atunci când evenimentele devin dramatice. Ai grijă ce îți dictează vocea sinelui în asemenea momente !

Interiorizarea unei experiențe de creație

On Septembrie 25, 2020

Trebuie totdeauna să ai în vedere o anumită linearitate intrinsecă a vizualului înainte de a explora spiritualitatea propriei naturi într-un spațiu al creației.

Creația este rezultatul unei munci din care ai de câștigat stări de spirit ale locurilor și elementelor imortalizate, sau este ca o mânecă lungă pe care o tragi mereu până la cot ca să obții un alt look. Creația este o clepsidră în care pui nisip și cineva trebuie să o întoarcă mereu, însă la timp, ca să nu-și piardă corpul simbolic. Bineînțeles, ca să ajungi să înțelegi toate astea trebuie să știi să privești în direcția care trebuie, iar acest lucru este ca și cum ai vedea zburând pe cer o pasăre rară, ea zboară și totul pare creat de un arhitect, ca și cum cineva ar fi îndemnat-o să plutească între cer și pământ.

Da, creația și Dumnezeu întrunesc toate calitățile unei ființe a cărei dimensiune sensibilizantă este mereu activă, definită prin puritate, candoare și lumină, iar criticile în această direcție sunt când ascuțite, când conștiincioase. Nu putem face o ierarhie despre asta, ar trebui să fim ori aspri, ori clarvăzători. Ceea ce preferăm să știm despre creație este ca o derulare a anotimpurilor sufletești. Mișcarea fizică este o expresie elementară a vieții, din ea rezultă un dinamism lăuntric ca o captare a vieții sănătoase.

Creația tace înainte de a deveni faimoasă, uneori tace fiindcă nimeni nu-i sesizează valoarea. Toate tăcerile au ceva în comun, sunt un fel de răscoală a imaginilor care deși nu vrem ne apar mereu în minte…unele tăceri anulează, altele sugerează, iar altele ne fac să trăim o viață poetică.

Da, tăcerea este o carte nescrisă, însă amanetată, iar creația își așteaptă și ea poezia, așa cum poetul își caută cuvintele cele mai sublime pentru a descrie lumea în care s-a retras. Observăm că în toate tablourile pictate există o exuberanță prununțată, simțitoare, duioasă, plină de mister și de metafore, ca o poezie, câteodată sugrumă gusturile fine, alteori produce frenezie. Tot aici se remarcă o domolire a vieții, ca o purificare a liniilor de forță ale limbajului poetic care câștigă în eleganță printr-o finețe a gustului pentru scrisul artistic, din care rezultă FRUMOSUL. Bineînțeles, creatorul nu este o marionetă din care curg cuvinte, e mai degrabă ca un geam prin care azi vezi ceva și mâine nimic.

Leadership: Experiența ta de creație îți dă certitudinea că locul care îți conține gradul de spiritualitate determină organizarea percepției cu privire la reflexia personalității tale în alte personalități?

De la creație se poate ajunge mai departe, la perfecțiune, aceasta din urmă fiind ca un bilet valoric trimis alb: depinde cine te valorizează, cât e de hotărât și eficace. Dar, mai adesea, creația se poate manifesta ca o culoare care îți sare în ochi numai dacă este executată tehnic și dacă constituie o interpretare frumoasă și modernă a tendințelor viitoare în artă. Iar perfecțiunea la care se ajunge este doar o descriere însuflețită a lungimii și consistenței culorii, uneori este stare reală a îndrăgitului artist, alteori e greu de crezut, toate țin de situații în timpuri diferite.

Amintește-ți de celebrul pictor englez William Blake. El s-a manifestat încă de copil ca o fire visătoare și vizionară: a văzut, odată, un copac plin de îngeri; mai târziu, în catedrala Westminster, i-au apărut vechii regi ai Angliei, și până la bătrânețe a fost înconjurat de făpturi din lumea imaginației, într-o mistică iluzie. El nu a fost privat de șansa de a învăța din propria experiență picturală, și a învățat că tot ceea ce se poate vedea în spațiul de creație este o reflexie a personalității sale în alte personalități, ceea ce în artă se poate

cristaliza ca un fel de găsire a corespondențelor dintre Sine și SupraEu, sau dintre Materie și Spirit.

În opinia mea nu este nicio îndoială că Dumnezeu nu ar exista fără artă și creație, eu admit acest aspect ca pe o bază destul de solidă. Am simțit de multe ori că cineva sau ceva m-a luat de la soare și mi-a asigurat un loc la umbră, fiind astfel pus în ipostaza unui artist care lucrează după așa-numita intuiție - el știe cât de subit și de neașteptat o formă inventată de el îi devine antipatică, cum spunea Kandinsky.

Da, trăim cuprinși în brațe de Dumnezeu dacă îl avem în noi și nu e greu să acceptăm empatia, bunătatea, credința, acceptarea, legile nescrise - chiar și în condiții de umbră, toate ne potențează ca oameni dacă simțim artisticul din natură, și sufletul cald al lui Dumnezeu în razele soarelui.

În ceea ce privește spiritualitatea, personalitatea mea de scriitor poate deveni reflexia unei alte personalități atunci când sinele meu este dezvoltat sau aspiră să se dezvolte la nivelul unui artist care se hrănește cu euforia creației și reușește să facă din creația sa expresia unei voințe divine.

A fi tu însăți un artist nu ține de îndrăzneală și nici de curaj. Ştii cât de diferit se pot comporta oamenii în situații diferite de viață? Nimic în artă nu e dur cu nimeni, oamenii trăiesc, reușesc în viață, doar morții și prostii nu se schimbă. Arta este mereu dusă la un alt nivel, în timp ce creația se descoperă ca o cuvântare coerentă a lui Dumnezeu cu oamenii. Așadar, omul este o bijuterie cu piatră prețioasă dacă ajunge în mâinile cui trebuie, dacă este finisată cu uneltele care trebuie.

Nu este mai puțin adevărat că orice creație se explică totdeauna prin linii și culori, prin imaginație și originalitate. Ce sens are să îmi spui mie că te vezi în ipostaza de artist și că, oarecum, îți lipsește arta? E problema ta cum te vezi în fața șevaletului. Poate că nu faci decât să trăiești, iar viața ți se pare uneori că este o epistolă nedeschisă..

Interiorizarea unei experiențe de creație este o consecință a capacității omului de a-și folosi o parte din simțuri, din trăiri, din gânduri, pentru a contribui la armona universală și a ajunge la acea exaltare a ideii de perfecțiune umană. Arta înseamnă creație, omul înseamnă interioritate, și orice creație se manifestă prin interioritatea cu care avem de-a face în contextul corespondenței dintre Sine și SupraEu, sau dintre Materie și Spirit.

Din toate acestea am vrut să scot în evidență FRUMOSUL, dar nu orice frumos, ci acel frumos al fictivului, al sentimentului că fac parte dintr-o altă existență, mult mai fastuoasă și mai provocatoare decât și-o poate imagina un om normal.

Source: https://neculaifantanaru.com/interiorizarea-unei-experiente-de-creatie.html

Interiorizarea unei experiențe de natură spirituală

On Octombrie 07, 2020

Un artist în folosirea reprezentărilor simbolice are nevoie de o trăire de dincolo de lume pentru ca visele sale distincte să poată fi explorate și înțelese în termeni aproape divini.

Dacă cineva mi-ar fi spus, într-un vis de inspirație divină, că într-o bună zi voi îmbrățișa cunoașterea cea mai înaltă, *santa conoscenza d'altri tempi* , chiar în momentul posesiei unui secret care dă sens vieții mele, poate m-aș fi gândit la mine ca la un sfânt. Şi dacă același cineva s-ar fi transpus într-un trandafir care vorbește, simbolizând atributul în care este revelat Creatorul, atunci poate că perpetua mea devenire ar fi fost scrisă în genul celor 1001 de nopți: cu acea continuitate a firelor de nisip care reorganizează constant arhitectura dunelor unei povești orientale.

Acum sunt sigur că aceasta a fost mâna hazardului, la care este de ajuns să mă raportez prin scris sau prin pictură, cu stiloul sau cu pensula, ca și când aș încerca să văd efectele Florii Vieții desenate în comparație cu simbolul printat al Omului Vitruvian. Totul s-a dezvăluit în vis celui a cărui lumină avea să treacă nedeviată, prin UNITATE, în narațiunea mistică a aventurii unui suflet în drumul lui spre întregirea unui tablou de ansamblu al realității fenomenale. Iar acest suflet este sensibil la tendințele dominante și novatoare ale artei, fiindcă a obținut toată aprecierea Creatorului încă dinainte de a intra în această lume.

Ştiința este rezultatul întâlnirii dintre obiectul artistic și artist, sub mantia sfințirii unei picturi devenită emblematică.

Admit ușor acest lucru. Ca orice visător care s-a izbit de pasiunea pentru artă, cred că port în mine spiritul unui alt visător care încurajează pasiunea pentru științe. Nu-i de mirare că originea cuvintelor scrise de mine cu un stilou fermecat se regăsește într-unul din punctele temei *"El Por Siempre Ahora"* pe care artistul le etalează prin proporții, volume și colorit, pentru a contura un portret sugestiv al sfinților proveniți din disciplinarea sensibilității și imaginației de către rațiune.

Leadership: Ce exprimă creația ta de la înălțimea unei priviri care își îngăduie exigența de a dezvălui anumite laturi ale realității în spiritul unei perspective de tipul „simbiotic"?

Dacă pensula artistului nu va lega aceste puncte cu o culoare deschisă, atunci cuvintele scriitorului vor avea goliciune spirituală și vor furniza înțelesuri negative, iar viziunea scriitoricească se va pierde în van. Așadar, stiloul și pensula sunt complementare unei tematici de revitalizare a artei cu noi teme de exprimare, dar numai dacă au o origine comună: "Mâna nevăzută care controlează hazardul".

De ce sunt atât de sigur că aceasta este adevărata înțelegere a sensului meu de a fi în mijlocul avangardei artistice a momentului prezent? Fiindcă cine privește cu atenție scrisul meu, așa cum numai pensula îi poate cuprinde coeficientul de valoare, aspectul dinamic și caracterul autentic, va putea surprinde măsura unei creații de excepție întinsă peste secole ca o perpetuă devenire a fenomenului artistic. Şevaletul se mândrește cu arta mea, la fel cum eu mă mândresc cu Harul lui Dumnezeu de a pătrunde acțiunea Sa într-un Univers întreg.

În cazul unui șevalet ajustabil, cuprinzător de trăiri, întins cu măsura picturii clasice, atât de necesar redării unei arte a vieții de vis, într-o *cosmografia del minor mondo* , consider că orice pensulă care îl cuprinde de la un capăt la celălalt pleacă din vârful unui stilou fermecat, plin de șoapte tainice traduse în mistere verbale, care scrie în altă dimensiune.

Da, visul mi-a profețit victoria științelor, *In nomine Patris et Filii, Spiritus Sancti* , obținută mai întâi prin forța cuvântului pur, adânc purtător de sens, puternic rostit, așezat în spațiul frumosului sub forma unei viziuni a naturii și a omului de o mare frumusețe și noblețe plastică. Nu-i de mirare că a mea creație exprimă acea stare relativă de concordanță între experimentarea și trăirea unei uniri a sufletului cu Dumnezeu prin intermediul harului artistic polivalent.

Leadership: Cunoașterea care favorizează evoluția artei tale se manifestă vizibil în sensul în care, prin trăirea unei experiențe directe a tainei lui Dumnezeu, omul se recunoaște pe sine drept imaginea unei realități distincte?

Motivul pentru care stiloul meu respinge anumite părți din literatură și aprobă altele din arta picturii, este de a clarifica și de a atrage atenția asupra faptului că orice pensulă, atingând șevaletul cu măiestrie divină, se regăsește în chip de Axis Mundi, mijlocind contactul cu Cerul și cu viața eternă. Mai ales pensula, guvernând și influențând cu tărie domeniul artistic, poate impregna în memoria timpului o concepție și o gândire nouă, la fel cum reușește stiloul în literatură.

În cazul scrisului, pasiunea mă conduce către scrisul lui Mesa Selimovic, construit în cinstea unei experiențe de poveste, în așa fel încât simt că mă pierd în gândurile tânărului derviș Ahmed Nurudin, într-un moment de rătăcire:

"M-am aruncat orbește, cu desfătare și patimă, în combaterea misticii lui Ibn-Areba, dându-mi seama, poate pentru prima dată, că cerurile și tainele universului, tainele morții și ale ființei sunt domeniul cel mai potrivit în care te poți refugia de grijile pământești. Dacă ele n-ar exista, ar trebui născocite, ca adăpost. Or, în versetele lui Ibn-Areba se spune că numai celor aleși, numai celor puțini le este dat să cunoască înțelepciunea divină."

Şi mie ce-mi rămâne, citind acestea? Îmi rămâne să cunosc ceea ce pot cuprinde cu pensula pe șevalet, conversând mai mult cu pensula, la fel ca și cu șevaletul, pe aceeași temă: extragerea cuvintelor și expresiilor din tehnica picturilor pe care le am în lucru. Dată fiind acțiunea conjugată a mai multor agenți dintre care "ritmul rapid al execuției", este necesar să extind în mod vizibil înțelegerea semnificației simbolurilor folosind ca instrument de decodificare un stilou a cărui proprietate este de a purifica ideile, de a consolida, captura și introduce energia Absolutului în aura unui artist desăvârșit.

Pensula se deschide și ea în fața avântului sufletesc al stiloului, surprinzând în culori, cu discreție, acea clipă de trăire pe care aș vrea să o păstrez veșnic, aducând în atenție tehnica de geometrizare a unui chip divin. Ştiu că nici eu nu pot fi surprins în vreo imagine de către cineva, pe care poate ați dori s-o căutați în lume, dar așa stau lucrurile cu un mare artist în ale scrisului: oferă numai stiloului său șansa de a construi o imagine reală, din gânduri, din cuvinte, din tăceri, și din modul lor paradoxal de se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce și alți Fii.

Un om care se recunoaște pe sine drept imaginea unei realități distincte este un artist care își asociază elementele de exprimare vizuală (punctul, linia, culoarea, forma, planul) cu trăirea unei experiențe directe a tainei lui Dumnezeu, din care a deprins virtutea de a uni „o existență cu o esență".

Interiorizarea unei experiențe de natură spirituală se concentrează pe aspectul de unicitate reprezentat de legătura ce se formează între o activitate cognitivă, elementară, ce creează simboluri, și intensitatea conexiunii sufletești dintre două lumi: o lume a scrisului și o lume a infinitelor posibilități și modalități de exprimare artistică.

Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu

On Mai 23, 2013

Definește și dezvoltă unitatea ființei tale, asumându-ți totodată răspunderea față de învinuitul din tine.

Doamne ! Dacă exiști ca putere de decizie, acum, printre aceste gânduri persistente care-mi strigă vrute și nevrute încingându-mi creierul, dacă exiști ca mecanism de manifestare a trăirilor nimicitoare care mă frământă tot mai tare provocându-mi insomnii, revenind și iar revenind, creându-mi o puternică tensiune internă, te rog stăruie să mă salvezi !

Oh, Doamne ! Dacă prin mine te-ai incarnat în trup de ființă omenească, te rog, te implor, îți poruncesc, căci da, acum tu ești eu, iar eu sunt tu, să smulgi din mine fără durere acest chin amarnic și greu, care în aparență este dulce, și care se numește " *înverșunare* ". Îți cer să mă eliberezi de acest fior năprasnic de ură și dușmănie care fierbe în mine și-mi stoarce toată vlaga ! Scapă-mă de păcat, ajută-mă să ies din supliciul acestei fortărețe care este: răzbunarea !

M-am acuzat. Acum vinovatul trebuie să răspundă în fața judecătorului, în fața marii instanțe a conștiinței curate. Ascultă-ți, deci, sentința ! Dar nu se întâmplă nimic. Lovitura de ciocan a judecății, gongul prevestitor de rele care mă va înspăimânta cumplit și mă va prăbuși definitiv în ruinele vieții, n-a trezit nimic în mine deocamdată.

În felul în care inima alege binele sau răul, bucăți din tot ceea ce sunt eu acum, există ceva care mă deranjează și nu dispare. Determinându-mă să mă îndepărtez de posibil și să mă apropii de absurd. Ezit să rostesc, fie și numai în gând, adevăratul nume a omului atât de bun a cărui prezență stăruie încă în mine și nu mă lasă să-mi ducă la bun sfârșit planul.

Un sentiment inechitabil și prejudicios față de mine, o potențială rezistență față de impulsul de a face rău mă împiedică să recunosc ceea ce am devenit. Însă, sentimentul de puritate, de cinste, bine înrădăcinat în ființa mea, cu care am fost dintotdeauna deprins în existența mea cumpătată, s-a scârbit de atâta suferință. De aceea, numai înființarea unei direcții centrate pe răzbunare mă face acum să mă simt mai bine.

Leadership: Poți realiza tranziția în spațiul intermediar dintre o imagine grandioasă și o imagine care se identifică ideii de înfrângere, căutând să schimbi modul originar de manifestare a rezistenței în fața realității cu care te confrunți?

În tot acest moment de imensă neînțelegere și neclaritate prin care trece, domnul Hobbs este în același timp spectator, judecător, dar mai ales actor ce-și joacă dușmănos rolul in spectacolul vieții altora. Curajos, el încă speră să mai tragă o dată lozul câștigător, dar de această dată mizează mai puțin pe noroc, ci mai mult pe Laura Quinn, complicele lui.

Mai fierbinte ca oricând pulsează într-însul gândul de răzbunare, în mijlocul nenumăratelor contradicții și multiplicități, contraste, nonsensuri și perspective, care-l fac și mai confuz. Punându-l în situația de a stârni riposte, de a provoca certuri și de a isca observații și critici chiar din partea lui însuși.

Te întrebi dacă nu cumva propriul său Eu îi joacă feste. Dar nu, căci tocmai atunci când Eu-l îi spune să închidă pozițiile de atac, tocmai atunci el deschide altele noi. Şi abia în acest moment de presiune excesivă, când tot sistemul său de valori se destructurează, când în el

crește temperatura de fierbere, când nervii se încordează până la stadiul de maximă suportabilitate, abia acum apare omul întreg în care se creează noi impresii. Abia acum apare imaginea lui nedeformată de o interpretare sau alta. În care Eu-l, supus unei judecăți aspre, este găsit duplicitar și mai ales vinovat.

Hobbs trăiește în balanță cu Eu-l său. Judecătorul din el abdică de la legile scrise și nescrise lăsând loc infractorului activ, care de această dată este pus într-adevăr pe fapte mari, să servească propriului adevăr părtinitor. Dar acest adevăr, supraîncărcat de negativism și răzbunare, este fals, în discordanță cu adevărul unanim acceptat.

Sentimentul de corectitudine este izbit vijelios de unda pătimașă a Eu-lui justițiar. Din ideile sale despre viață, cinste, iertare, grijă față de cine este, Hobbs își plăsmuiește o nouă viziune despre sine.

Rațiunea, știința, credința sunt concentrate simultan în noul lui Eu, mult iubit și acceptat ca pe un prieten și reformator al propriei sale creații: răzbunarea, singura călăuză ce-l mai poate conduce către acceptarea ființei sale trecute prin experiența devastatoare a suferinței.

Leadership: Paznicul propriei tale creații încercă să te gonească din zona ta liberă de manifestare, asociind realitatea pe care o experimentezi cu o imagine de sine construită printr-un răspuns la solicitările unei slăbiciuni de moment?

Există ceva care te deranjează și nu dispare, determinându-te să te îndepărtezi de posibil și să te apropii de absurd? Un sentiment inechitabil, care-ți aduce prejudiciu, te împiedică să recunoști ceea ce ai devenit? Numai înființarea unei direcții centrate pe răzbunare te face să te simți mai bine?

Studiul științific al raportului *bine - rău* , întotdeauna imprecis delimitat în mediul natural de evoluție, constituie obiectul analizei noastre. Investigarea acestui mediu în condițiile unei alte variante de " *a fi* ", exploatarea fără menajamente a omului care răspunde în fața propriei conștiințe, este o cerință esențială în atingerea excelenței în leadership.

Argumentele pro și contra căderii omului în plasa unei vieți riscante, sau ridicării omului la o viață demnă, se obțin cu dificultate, mai ales când valorile acestuia nu se contopesc și nu se anulează în niciun punct. Obligând, deci, la o vastă investigație care abordează mai degrabă contextul și pretextul în care el a fost pus pe "minus".

Aruncă o privire spre omul viu din tine, către executivul central, spre Eu-l care te cunoaște și care-ți șoptește neîncetat gânduri negative, încercând să te convingă că vei reuși să te ridici deasupra propriilor neajunsuri și suferințe numai prin provocarea suferinței altora. În acest caz Eu-l devine paznicul propriei tale creații de răzbunare, încercând să te gonească din zona ta liberă de manifestare în care se reflectă adevăratele preferințe pentru viață.

Poți urmări modul de manifestare a unui fenomen psihic prin compararea unei atitudini care îți accentuează propria centralitate în mijlocul evenimentelor cu răspunderea față de schimbările din circumnstanțele care nu îți sunt favorabile, dar corespund cu percepția despre tine însuți.

În condițiile sumbre ale existenței omului, nemulțumit de ceea ce a devenit urmărindu-și doar interesele meschine, leadershipul se usucă, devine tot mai tern, alunecând spre delăsare, spre înapoi. Îndepărtându-se de realitatea obiectivă, leadershipul se transformă într-o iluzie inconsistentă, dintre cele mai triste, anume că poate menține sub control totul, chiar dacă trăirile îl fac pe om să clocotească în interior.

Iar așa cum spunea romancierul scoțian John Buchan, " *Misiunea leadershipului nu este de a pune măreția în oameni, ci de a o provoca, pentru că măreția este deja acolo* ".

Contestând orice posibilități de " *a fi* " ale omului în perioada lui de tranziție spre auto-guvernare, ca modalitate de înțelegere a evoluției sale posibile, propunem în schimb ca soluție optimă luarea unor măsuri categorice pentru ieșirea de sub o dominație totalitară și incertă. Măreția poate fi esența unei noi doctrine, a unui nou crez, un element care să îl identifice pe lider ca o singură personalitate, neaflată în dualitate cu ea însăși.

Dacă domnul Hobbs, din filmul " *Flawless (2007)* ", și-a făurit idealul său de judecată, Dumnezeul său, prin antiteza față de el însuși, reducându-se la un simplu negativ al imaginii sale reale, - tu, ca lider, ai datoria să-ți înfrumusețezi personalitatea în corelație strânsă cu factorii de mediu, cu obiectivele pe care ți le impui, cu necesitățile existente la un moment dat, sporindu-ți gradul de autocunoaștere și imaginea de sine.

Leadership: Îți poți închipui toate încuietorile vieții doar sub forma de validare a unui model de om exemplar, trecând prin marea aventură a eliberării tale din contextul care te împovărează?

Omul acesta din tine care te pregătește sufletește pentru înțeleapta trăire a vieții, Eu-l acesta care te conduce instinctiv spre anumite decizii și alegeri, autoritatea ta definitorie, este singurul care are întotdeauna putere asupra ta. Ești în mâna lui de îndată ce află de delictul pe care l-ai săvârșit.

Deci, putem spune că ești un fel de învinuit, bănuit oricând de interese obscure și de inconștiență privind situația în care te afli. Practic interpretezi rolul acelui personaj care preia atitudinea indicată de propriul său Eu și o menține cum vrea el, neutră, pozitivă sau negativă, fermă sau șovăielnică, pe tot parcursul piesei în care decorul se schimbă în fiecare moment. Şi în care confuzia morală trece pe primul loc.

Comparându-te cu ceea ce ai devenit, manifestându-ți răspunderea necesară față de învinuitul din tine, vei putea să-ți definești mai bine identitatea, prin faptul că ești pro sau contra reacțiilor extreme. Totodată vei putea să-ți dezvolți unitatea ființei în așa fel încât să corespundă cerințelor leadershipului de calitate.

Măreția unui om stă în felul cum își instruiește Egoul să răspundă cu "DA" la orice schimbare care nu poate fi evitată, dar care poate oricând servi la o mai bună cunoaștere a atuurilor și calităților care decid formula unui rezultat sublim de creație.

Un rezultat sublim de creație se obține prin nevoia de a te abate de la orice influențe străine de conținutul valoric al personalității tale, printr-o desfășurare grandioasă de la un „început" de reflecție asupra semnificației existenței - până la o finalitate a modului în care te adaptezi la cerințele unei realități care te bântuie.

Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu scoate în evidență Eu-l care creează necontenit o anumită presiune asupra omului, modelându-i, deformându-i, redimensionându-i personalitatea în raport cu viața care devine nedreaptă în anumite momente.

Ai nevoie de un semn, de o rază de lumină în care să vezi adevărul în toată splendoarea lui? Care este adevărata ta identitate: una supusă Eu-lui aspru, care nu mai este încorsetat în principii și valori sănătoase, sau una supusă Eu-lui care se identifică cu binele, cu adevărul și cu desăvârșirea? Nu te străfulgeră dintr-o dată un morman de întrebări, o durere ascuțită, o viziune cu sensuri mai adânci ce curg confuze?

Definește și dezvoltă unitatea ființei tale, asumându-ți totodată răspunderea față de învinuitul din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/intermediarul-meu-predominant-pe-langa-dumnezeu.html

Interogatoriul riguros al domnului Finch

On Martie 24, 2013

Maximizează atributele forte ale personalității tale, păstrându-ți poziția fermă în spațiul de control în care încearcă să pătrundă și să domine o altă autoritate.

După ce a avut loc furtul diamantelor, corporația London Diamond apelează la serviciile domnului Gavin Finch, a cărui instinct de câine de vânătoare sesizează imediat o mare inadvertență între ce este real și ireal în depozițiile martorilor.

Expertul strânge probe, întocmește rapid o listă de suspecți și pornește la descoperirea adevărului. Radical, el începe războiul, un capricios perpetuum mobile al stoarcerii de informații, într-un cerc vicios al cererii și ofertei. Dar cererea nu este deloc blândă, iar oferta se lăsă așteptată.

Mici dâre de îndoială, minuscule indicii, duc la un singur numitor comun în toată această ecuație cu multe necunoscute: domnul Hobbs. Singura legătură cu acest simplu *office cleaner* , poate fi explicată în mai multe moduri, dar toate în funcție de o singură variabilă: timpul. Jaful s-a produs în timpul lui de lucru.

Este necesar să intrăm într-un laborator de cercetare sau într-un cabinet de fizică pentru a observa modul în care se desfășoară existența domnului Hobbs, cu toate adaosurile ei de alb și negru, urmând legi pe care savanții n-au izbutit să le studieze și să le formuleze. Tot ceea ce se petrece în acest complex laborator, își găsește explicația în trecutul lui dureros, sfâșietor din anumite puncte de vedere.

Demult, un experiment a dat greș, o reacție neașteptată a eliberat fără precedent o anumită cantitate de energie negativă. De atunci, domnul Hobbs nu s-a mai putut redresa, o schimbare de ansamblu s-a produs în el însuși, în comportamentul normal al constituenților care îi asigurau suportul material a funcționării sale. Totul în el pare învechit, împietrit, un fals care nu poate fi înțeles de nicio putere rațională. Şi totuși ceva îl ține în viață !

Leadership: Îți poți personaliza experiența de interpretare a rolului unui om care nu crede în forța dramei sale reale, în contextul unei influențe care se alătură evenimentelor decisive ale unei duble alegeri?

Câinele își începe lătratul. Interogatoriul capătă o nuanță uniformă, apoi din ce în ce mai închisă. Pe un ton de interogare ironică, pe care îl adoptă de obicei un procuror la tribunal, domnul Finch se năpustește asupra suspectului, pe alocuri fără nici un fel de scrupul, intenționând să obțină dovada certă a vinovăției sale. E destul ca inculpatului să-i dea târcoale o scăpare, cât de mică, pentru ca ipoteza lui Finch să se transforme în dovadă certă.

Dar - absolut surprinzător - nimic nu se încordează în domnul Hobbs, nimic nu îl frământă, în timp ce vârtejul tendențios îl împresoară amenințător. O clipă bietul om lasă impresia unui învins definitiv, asta până ce găsește o scăpare - o reacție secundară la stimulii negativ-explozivi produși constant de rigidul investigator. O energie negativă este transformată în alta pozitivă. La nivel de personalitate pisica se dovedește mai tare decât câinele.

Domnul Hobbs are de ales între a-și da la iveală planul, cu riscul de a-și compromite total viitorul, sau de a-și păstra o poziție neutră și corectă față de evenimentele petrecute recent.

Dacă în conductoarele liniare rezistivitatea depinde liniar de temperatură, la domnul Hobbs singura cale de a scăpa cu basma curată depinde de rezistența materialului din care el însuși este croit. Doar mintea lui ageră reușește să-l slobozească de sub interogatoriul dus până aproape de extrem. Încrederea, tactul, calmul, iscusința de a comunica, tăria de caracter, prudența, capacitatea de reacție rapidă, devin puncte de prim ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi.

Totul e incert la orizontul ce pare că se amână. Singuratic, în amurgul înserării, un om reușește să-și gonească sfârșitul, să înlăture orice îndoială ce planează asupra lui. Neînfricat, el își păstrează poziția fermă în spațiul propriu de control în care încearcă să pătrundă și să domine o altă autoritate, cea a domnului Finch. *

Leadership: Cum faci față unei probe surpriză în cadrul procesului tău de evoluție în special când trebuie să depui efortul de a te rupe de greșelile din trecut care nu trebuiesc judecate printr-o hotărâre definitivă?

Ești împresurat de vârtejul tendențios al unui verdict incriminatoriu? Care sunt puncte tale de prim ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi? La nivel de personalitate te dovedești mai tare decât orice tip de autoritate străină? Cum poți face dovada certă a nevinovăției tale? Ești un "fals" care nu poate fi înțeles de nicio putere rațională?

Aplicarea leadershipului în funcție de nivelul tău de gândire și de reacție în fața evenimentelor inopinate, cu trudă și cu aplecare asupra adevărului care le sprijină acțiunile și principiile tale, ajunge să valoreze o nimica toată dacă cele mai trainice caracteristici personale nu contribuie la consolidarea relațiilor.

Iată o modalitate de a aduce contribuții serioase leadershipului. Prin "interogatoriu", printr-o probă surpriză în cadrul procesului tău de evoluție, printr-un test de evaluare a capacităților tale, care să determine sublinierea acelor constante și esențe generale pe care te poți baza, și de care ceilalți să fie conștienți înainte să te urmeze.

Leadershipul are nevoie de o structură de forțe, de o simetrie firească, de o armonie deplină între alternativele care te pot ajuta să concepi un tablou, o imagine pertinentă asupra unor situații incomode.

Propunerea și încuviințarea interogatoriului se face după regulile nescrise ale leadershipului, uneori direct, alteori indirect, printr-o formă sau alta de testare a „sistemelor tale de control", a performanțelor și a aptitudinilor tale, prin intermediul unei autorități străine neștiute și greu de influențat.

Până la urmă, cred că leadershipul testat pe "suspecți" nu se îndepărtează nicidecum de menirea lui, iar rezultatele anchetei, suportând pe alocuri o formă limitată de rigurozitate, poate evidenția cu mai multă claritate adevăratul caracter al liderului și adevăratul conținut al mentalității sale.

Leadership: Ești dominat de simțul responsabilității care dă verdictul "Vinovat" sau "Nevinovat" în cazul abordării unei imagini de sine care trebuie să reziste în fața unui impact emoțional puternic?

Cine are cel mai mult de suferit? Cu siguranță acela care nu își poate permite explorarea propriilor resurse și experiențe. E vorba de acea teamă de a merge în explorarea propriilor dificultăți mai departe de suprafața lor. Şi în aceste condiții leadershipul devine mai greu de manevrat, mai greu de folosit, mai greu de înțeles, mai greu de acceptat.

Când cineva se năpustește asupra ta intenționând să obțină dovada certă a capacităților tale, singura cale de a scăpa cu basma curată depinde de rezistența materialului din care tu însuți ești croit. Doar mintea ta ageră reușește să te salveze. Încrederea, tactul, calmul, iscusința de a comunica, tăria de caracter, prudența, capacitatea de reacție rapidă, sunt principalele puncte de ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi. O foarte mică variație a acestor puncte constante ale personalității tale poate arunca în aer tot ce-ai construit, tot ce-ai asimilat de-a lungul timpului.

"Vinovat" sau "Nevinovat", acești factori de diferențiere a unui sine autonom sau temător, care antrenează mecanisme defensive sau ofensive, constituie un mijloc de probă incriminatoriu sau dezincriminatoriu. Impactul emoțional puternic pe care îl resimte domnul Hobbs nu este dat de statutul de "vinovat", ci de statutul de jucător al unui meci de șah în care el continuă să aibă un as în mânecă, fără să aștepte mutarea adversarului. Practic, el se află într-o permanentă stare de calm și euforie, în timp ce adversarul său se într-o permanentă stare de tensiune și de rivalitate.

Maximizează atributele forte ale personalității tale, păstrându-ți poziția fermă în spațiul de control în care încearcă să pătrundă și să domine o altă autoritate.

A aborda o imagine de sine menită să reziste în fața unui impact emoțional puternic înseamnă să te ridici la înălțimea așteptărilor pe care le implică autoritatea capacității tale de a-ți păstra calmul în situațiile când intruziunea altor oameni în viața ta (sau în sferele tale de activitate) este majoră.

Interogatoriul riguros al domnului Finch desemnează acea etapă din cadrul procesului de evoluție, care te împiedică să treci la un alt nivel. Desemnează acel fenomen ciudat, foarte incitant și misterios, prin care ajungi la un complex de trăiri care îți demască adevărata identitate.

Dar pentru a analiza cu adevărat personalitatea ta, este nevoie ca altcineva să pășească în propriul tău laborator de cercetare. Tot ceea ce se petrece în acest complex laborator, reflectă modul în care se desfășoară existența ta, cu toate adaosurile ei de alb și negru care te definesc.

Dacă un experiment dă greș, o reacție neașteptată va elibera fără precedent o anumită cantitate de energie negativă care îți va afecta personalitatea. Totul în tine va părea învechit, împietrit, și în acest caz riști să decazi într-un complex psihologic de vinovăție, și să nu-ți mai poți susține propriile convingeri și valori.

*** Notă:** Flawless (2007);

Source: https://neculaifantanaru.com/interogatoriul-riguros-al-domnului-finch.html

Interpretul divinului

On Octombrie 23, 2010

Deschide calea spre împlinirea rolului tău, conectându-te la sufletul oamenilor prin intermediul propriei tale percepții despre leadership.

În acea zi splendidă de vară maestrul m-a primit la el în atelier cu nespusă bucurie. Își pusese în gând să realizeze o lucrare deosebit de frumoasă și, odată cu ea, să-și îmbunătățească imaginea în ochii celor mai rafinați iubitori ai penelului, și să-și ridice arta pe culmile cele mai înalte.

Purtând în adâncul său imaginea ideală a frumuseții, maestrul dorea să realizeze, de acea dată, o pictură numită *"Nimfa de la Fontainebleau"* , care să întruchipeze frumusețea celor trei zeițe - Ceres, Diana și Erigona în același timp. Se inspirase din celebra sculptura a lui Benvenuto Cellini, cu același titlu, dar voia să redea în viziunea și în maniera sa personală idealul de frumusețe feminină.

Observându-l cu câtă finețe și cu câtă iscusință cizela fiecare detaliu în parte, l-am întrebat de ce era atât de importantă acea lucrare pentru el – căci, era evident, vădea o pasiune nefirească, un entuziasm ce atingea aproape frenezia, lucra cu o înflăcărare excesivă ca și cum ar fi fost conectat la un generator de energie care-i grăbea pulsul și-i accelera simțurile. Mi-a spus în dulcele și vigurosul său grai:

- Nicu, ceea ce mă însuflețește și mă oțelește este tocmai chemarea mea spre artă, spre desăvârșirea operei mele. Dorința mea cea mai mare este ca prin opera ce-o creez să împlinesc ceea ce simt că este destinul meu.

Leadership: Simți chemarea spre o formă ideală de artă care îți permite să experimentezi ceea ce se răsfrânge în plăsmuirea destinului?

Maestrul s-a conectat la mine prin intermediul propriei sale percepții despre arta în care credea, plantând în sufletul meu acel ceva unic și frumos, acel sentiment de admirație și de apropiere față de ideile sale, față de atitudinea sa, față de așteptările sale, acel respect deosebit, sincer, deschis, prietenesc pentru lucrul bine făcut, pentru modul în care își folosea talentul. Tu cum te conectezi la cei din jurul tău?

Un om care a învățat meșteșugul leadershipului simte chemarea spre o formă ideală de artă, înălțătoare, asociată în principal cu un anumit mod de a vedea, de a crea și construi o relație între om și suportul artei - a privi, a înțelege și a crea realități. El își orientează spiritul și toate forțele spre o nouă viziune, spre o nouă percepție a lumii, a lucrurilor, a vieții, exprimându-și deschiderea spre o gândire originală și creativă – care este calitatea cea mai de preț specifică unui artist adevărat - și conștient, cu admirabila forță a spiritului, se dedică cu tot sufletul și cu toată mintea muncii pe care o prestează, depunând permanente eforturi pentru a fi aproape de perfecțiune.

O artă înălțătoare este un drum al regăsirii de sine, al răspunsurilor, al cauzelor nobile, al căutărilor de sens și al dorinței de a experimenta ceea ce de obicei este invizibil ochiului comun. Ea îți permite să experimentezi ceea ce se răsfrânge în plăsmuirea destinului, modul în care decurge viața ta în fiecare moment de inspirație și angajament, atunci când contribui la distingerea dintre valoarea autentică a creației tale și caracterul tău de profunzime.

Destinul unui om este asemenea artei plăsmuită de un pictor: are un folos în lumea asta atâta timp cât îți dăruiește o mulțumire sufletească puternică și atâta timp cât cineva își amintește de tine.

Leadership: Arta ta se simte bine doar atunci când opera ta e desăvârșită?

Liderul, aidoma unui pictor, își pune arta în practică, ținând mereu cont de datoria lui: să facă ceea ce este corect și bine, ca astfel "opera" lui să fie desăvârșită. El se conectează la sufletul oamenilor prin intermediul "operei" sale, prin intermediul artei sale care izvorăște din interiorul său, și care insuflă respect și încredere.

Nu interesele personale îl îndeamnă pe lider să împlinească ceea ce așteaptă oamenii de la el, ci faptul că este adânc conștient că trăiește pentru o cauză nobilă care va fi salutată de oameni, nutrind, fără nicio îndoială, convingerea nestrămutată că tot ceea ce face el e unic, că nimeni nu poate face lucrurile mai profund și mai eficient decât el.

Leadershipul este totul, artă și creație. Înseamnă să te contopești cu sufletul lumii prin intermediul "operei" tale. Dar e alunecos, e al naibii de alunecos. Căci, parafrazându-l pe celebrul scriitor Stephen King, arta vine dintr-o imaginație creativă care muncește din greu și se simte bine doar atunci când opera ta e desăvârșită. Dar pentru că "opera" ta să poată căpăta formă, pentru ca intențiile tale să se materializeze, trebuie să rânduiești în chip uimitor, în detaliu, înaripat de inspirație, tot ceea ce ține de priceperea ta.

Adică, în cuvinte mai simple, să faci adevărate minuni prin iscusința mâinilor tale, prin intermediul imaginației creatoare, prin gândirea, sentimentele sau acțiunile tale. Trebuie să redai splendoarea "operei" tale cu atâta exactitate și atâta grație, încât oamenii să nu se poată opri să nu-și arate satisfacția. Deci, socotește-ți mintea și sufletul în vederea atingerii unui ideal înalt de manifestare artistică.

Marea Operă căreia trebuie să-i găsești desăvârșirea este o creștere a valorii autentice a lucrurilor care te înconjoară printr-o abordare care trece dincolo de prezent și de granițele realității.

Interpretul divinului este cel care, punându-și arta în practică, reușește să dea glas prin intermediul "operei sale" propriului său suflet, propriilor sentimente pe care le trăiește, propriilor idei, viziuni și concepții.

De multe ori liderul interpretează rolul unui artist care, folosindu-se de dibăcia cu care a fost înzestrat, stăpânit de o adâncă și puternică pasiune pentru leadership, sesizează necesitatea perfecționării, dedicându-se atingerii ei cu întreg sufletul.

Asta este cea mai înaltă și reală forță a unui lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/interpretul-divinului.html

Intervenția regizorală

On Decembrie 30, 2015

Învață să exprimi existența din „miezul realului", subliniind toate acele caracteristici ce pot servi drept argument pentru o abordare diferită a temei cercetate.

"Greva" urma să fie un inel al unui lanț, unul din filmele seriei "Spre dictatură". Seria trebuia să cuprindă opt filme, începând cu tema introducerii literaturii ilegale peste graniță și până la cea a deportărilor și apoi a evadărilor. Greva trebuia să fie tema celui de-al cincilea film.

S-a început totuși cu aceasta turnare a seriei, la propunerea lui Serghei Eisenstein, deoarece era cea mai de masă și mai înrâuritoare. De la bun început s-au decis cele trei caracteristici ale viitorului film: să prezinte imaginea generalizată a unei greve și nu o anumită greva istorică. Să nu aibă eroi individuali, ci să conțină confruntarea colectivului de muncitori cu grupul de capitaliști și cu slugile lor. Să fie un film compus după metoda montajului de atracții. *****

Leadership: Poți să prezinți lumii opera finisată a unei realități aparte prin intermediul unui tablou care se extinde dincolo de cadrul de analiză și evaluare a conținutului de expresivitate al personajului pe care îl redai în mod unic?

Regizorul, omul de creație, cunoscând bine condițiile deosebit de prielnice dezvoltării culturii și artei, se concentrează îndeosebi asupra anumitor aspecte din viața reală ce țin ori de partea ascunsă a lumii, ori de partea ei reprezentativă. Dar înainte de a-și etala realizările într-un fel nou de a face film, pentru ca lumea să îi poată cunoaște și aprecia profunzimea și harul de a face din orice imagine una memorabilă, el se oprește și privește în urmă la ce a realizat.

Opera finisată a unei realități aparte este de fapt un act de conștientă conservare a amintirii unui eveniment trecut pe care regizorul îl trăiește ca pe o reflecție vie ce îi caracterizează cunoașterea, preluând în acest fel rolul eroului-narator al poveștii sale. Dozarea adecvată a conținutului de idei la expresivitatea imaginii face ca personajul pe care îl redă în mod unic să capete semnificația unei năzuințe de împlinire mult așteptate: de a fi el însuși un factor de decizie într-o lume unde limita este dată doar de imaginație.

Ce exprimă de fapt existența din „miezul realului" pe care l-a redat integral în montajul său? Fără grabă, cu o reală dorință reformatoare, el verifică dacă a înțeles cu adevărat mesajul și dacă a subliniat în consecință toate acele viziuni, lucruri speciale, motive, caracteristici, ce pot servi drept argument pentru o abordare diferită a temei cercetate. Este oare necesară o eventuală revizuire și reactualizare a argumentului respectiv?

Ceea ce justifică hotărârea, pretenția la dreptul de intervenție în cazul realizării filmului, sunt descrierile vii pe care regizorul le înserează și condensează periodic în scenariu, apoi în montaj. Ele sunt folosite pentru a defini traiectoria compozițională în ceea ce privește credibilitatea pe care o acordă surselor de informații pe care se fundamentează valoarea a ceea ce încearcă să scoată în evidență.

Conținutul de expresivitate al personajului pe care regizorul îl redă în mod unic definește traiectoria unui eveniment trăit ca pe o experiență personală ce trebuie împărtășită și orientată în direcția unei noi filosofii artistice, cea care produce efecte de lungă durată în conștiința lumii pe care și-o imaginează ca fiind a lui.

Intervenția regizorală se exercită doar la nivelul identificării unor sensuri încă nespuse sau nefinalizate scenic, extrase din suportul de informații suplimentare culese pe parcursul tuturor pașilor realizării operei - oferind o anumită imagine asupra raportului dintre timp, fapte, lume, loc si realitatea înconjurătoare.

Leadershipul este un efect al unui context de receptare. A prezenta imaginea unei lumi prin intermediul un tablou care se extinde dincolo de cadrul de analiză, înseamnă de fapt să repui informațiile de care dispui într-un context cu prioritate modificată în care oamenii să regăsească o familiaritate și un sentiment de apartenență față de un spațiu pe care și l-au însușit și din care par a face parte dintotdeauna.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Întoarce-te la Tine

On Martie 22, 2016

Învață să cuprinzi acceptul de a te afla în fața a nenumărate uși, pe care nicio cheie nu ar ști să le deschidă.

Trebuia să găsesc o explicație plauzibilă în privința acestui drum lung, ajungere incertă, ce nu ducea decât spre mine însumi, pe cât de concret, pe atât de abstract. Când, unde, de ce, pentru ce se întâmplă ceea ce observam în depărtările unei mări întinse și subit ivite în imaginație, între un sfârșit și alt început, știind că trebuie să mă întorc acolo, undeva în timp și în spațiu, cât mai departe de restul lumii? Să văd de mă regăsesc în ceea ce-am fost odată?

Între lucrul plănuit și lucrul înfăptuit există o trecere de la închis la deschis, care nu se știe cât durează, un fel de înaintare și scufundare concomitentă într-un timp despre care simți nevoia să crezi că există un soi de apropiere veridică. Dar timpul, pentru ca limbajul lui să fie coerent, este indispensabil să se asocieze și să se lege de gândirea intuitivă și analogică.

Tu, asemenea unui astru sclipind tot mai puternic pe măsură ce iscodești tot ce-ți stimulează imaginația, prin magica unitate a dubiilor, ambiguităților și obscurităților crestate în trupul unei materii veșnice, pe care singur o oblojești și neaflat de nimeni. Când crezi că te poți pune de-a curmezișul lucrurilor care există aievea în jur, deși conturul lor este neclar, în misticismul unei lumi recreate la modul livresc, tu să încerci a renunța la tot, la absolut tot, numai spre a defini pentru mai puțin de o secundă ceea ce este vizibil doar cu ochiul unei filosofii oculte?

Leadership: Poți să înlocuiești valoarea obținută într-una din ecuațiile necesare în definirea individualității, încât să obții a doua necunoscută a propriei matematici existențiale?

Ecuația cea mai importantă în definirea individualității mele era destul de complexă: mai întâi trebuia să capăt o anumită experiență de viață pe care îmi era imposibil să o susțin fără intervenția unei cunoașteri abolute a Universului, apoi trebuia să mă folosesc de toate treptele vieții spre a ajunge într-o poziție de putere de la care nu poate urca mai mult. Bineînțeles, cu riscul de a rămâne singur într-un internet holografic în care toate creierele umane sunt conectate la un computer central capabil să alimenteze aceeași realitate colectivă.

Ioannis Anghelos, ultimul descendent al dinastiei bizantine a Anghelizilor, încerca să înțeleagă raționamentul doctorului Nicolaus Cusanus: *"Dacă într-un punct de pe cerc se construiește o dreaptă tangentă, iar raza cercului crește din ce în ce mai mult până ce devine infinită, perimetrul cercului se va confunda cu dreapta. Deci infinitul, nemărginirea lui se întâlnește cu finitul, în cazul nostru, cercul cu perimetrul mărginit, și se confundă."*

Fără să-mi dau seama, am ajuns în situația exercitată de o fascinație excesivă care trebuia pusă la locul cuvenit, printre intestinele unui monstru - asociat cu gândirea matematică, întruchipând înțelepciunea și inteligența nemărginită, pentru care toate minunile lumii își găsesc o anumită expresie în repetatele propuneri ale gândurilor, în forma lor brută, în valoarea presiunii parțiale a unei cantități din sângele arterial al unei pulsații cosmice primare. Universul încerca să-mi spună ceva?

Paralel cu lumea științei, o forță superioară părea să vorbească prin mine, fără să realizez că

toată puterea pe care credeam că o dețin, era iluzorie. Eram prea mic ca să cuprind acceptul de a mă afla în fața a nenumărate uși, pe care nicio cheie nu ar ști să le deschidă. Prima necunoscută a matematicii mele existentiale se referea la prezența unui context de gândire care să servească doar unei conceptii limitate: "Trebuia să știu dacă păstrez secretele privind locația unei chei care-i aparține numai lui Dumnezeu"

Marea provocare a științei pe care o îmbrățișează leadershipul este să cuprinzi o învățătură foarte înaltă cu mintea unei alte persoane, în viziunea unui plăsmuitor de lumi care se confundă cu Dumnezeu.

Finitul unei clipe de luciditate, dilatate la exces de halucinanta febră a inițiativelor de aflare a răspunsurilor la marile întrebări ale trecerii mele prin lume, nu putea întâlni infinitul. A doua necunoscută a matematicii mele existențiale se referă la modul de a aduna toate indiciile din mărturisirile mele de pe blog, scrise cu avântul unui artist al lumii trecătoare pentru răspândirea cunoașterii suprasensibile, astfel încât să răspund unei idei nebunești: că pot deveni oricând o opțiune alternativă la viziunea tradițională asupra universului.

Pentru a integra leadershipul în conceptele care au puterea să schimbe vieți, trebuie să fii deschis către o gândire independentă și capabilă să îți susțină, într-un anume sens de convergență, către o limită a unei extreme a dimensiunii de raționalitate într-un orizont lărgit. Leadershipul înseamnă să-ți trasezi ferm înaintarea spre o orânduire nouă a ceea ce încerci să crezi în relație cu tot ceea ce te înconjoară, cu tot ceea ce înseamnă să fii parte a unei ecuații mai mari.

A obține a doua necunoscută a propriei matematici existențiale este similar cu apariția unor spații noi de confruntare cu tine însuți, între un sfârșit și alt început, știind că trebuie să te întorci acolo, undeva în timp și în spațiu, cât mai departe de restul lumii, și să vezi dacă poți să te regăsești în aceea ce-ai fost odată.

Dacă reușești să te regăsești neschimbat față de cum ești acum, în misticismul unei lumi recreate la modul livresc, când simți că o forță superioară pare să vorbească prin tine, abia atunci te poți considera apt de a fi receptat ca punct de plecare pentru o foarte necesară recuperare a rostului adevăratei arte de a conduce: aceea de a sugera un nou început, un fel de receptare intuitivă a totului care explică cel mai adânc posibil viața, lumea, natura umană și chiar universul.

Capacitatea de a sugera un nou început de gândire într-o manieră de a vorbi despre univers în planul existenței depinde de modul cum îți valorizezi cunoașterea într-un context de tipul: *"convince yourself to believe in a Creator that's part of who you are".*

Întoarce-te la tine este drumul parcurs către o inițiere în tainele propriei ființe, încât să găsești o explicație plauzibilă a modului în care trebuie să te transformi în altcineva mai puternic pentru a întruchipa înțelepciunea și inteligența nemărginită.

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-te-la-tine.html

Întoarce-te spre mine cu un ochi plin de propria privire

On Martie 01, 2020

Magia este consecința modului cum imaginezi o lume fantastică și cum o transfigurezi într-o creație raportată la logica lui Dumnezeu.

Am vrut să fiu un magician, un creator al efectelor de clarobscur, un promotor al unicității, un artist deosebit pe care însăși Dumnezeu l-ar recomanda drept model al unei arte care nu dispare niciodată, care nu se învechește, ci își efectuează manifestarea de anvergură în relația fizică dintre refracție și reflecție. Ceream prea mult de la un simplu visător? Mă bucuram de o închipuire care se refuză concretului?

Poate că, totuși, mă încredeam prea mult în altcineva diferit de mine, cu mai multe calități, mai îndrăzneț și mai captivant, dar asemănător mie prin forma de imaginație pe care mi-o furniza mândria. Mândria de a nu fi ultimul din istoria acestei omeniri, cinstea de a fi primul într-un top al minților strălucite, al marilor zei ai omenirii.

A înțelege magia este o artă, un proces de trăire asemănător cu posibilitatea de a gusta dintr-un fruct oprit: trebuie să te lași în voia unei senzații de pericol iminent, în ciuda unei senzații accentuate de fragilitate. Minunea, intrarea într-o altă situație, mai primejdioasă, într-un câmp al percepțiilor metafizice, mă binedispunea, mă fascina ca pe ceva ce îmi depășea cele mai îndrăznețe visuri. Arta este magia de a scrie cu cerneală invizibilă cuvântul „Surprinzător" pe o singură idee despre mine însumi.

De asemenea, am ajuns să cred că arta este rodul unei relații de simbioză între trei parteneri: unul care se vrea Dumnezeu, celălalt care îl lasă pe Dumnezeu să conducă lumea, iar ultimul este întruchiparea lui Dumnezeu în chip de om. Oare mă puteți privi concomitent în trei direcții, la fel cum ați privi un magician?

Spectatorul nu poate vedea decât una din fețele lucrurilor, cealaltă este ascunsă de însăși atitudinea sa față de fenomenele socotite iraționale.

Leadership: Poți să-ți demonstrezi convertirea la ceva mai presus de tine, încât să faci parte din realitatea celorlalți la nivel de autoritate asupra unei creații a cărei perfecțiune întrece imaginația?

Eu sunt un mare magician, își zice Dumnezeu, chiar dacă magicianul arată ca un om care se dă drept Dumnezeu și pe care Dumnezeu nu-l recunoaște ca fiind egalul Său.

Iar oamenii care văd un magician se întâlnesc întotdeauna cu Dumnezeu prin prisma unui act de creație care se distinge prin forța de sugestie, în fața unui Creator care se reinventează în permanență, știind că ceea ce se vede cu ochiul liber este imaginea unei evadări într-o altă lume, privită și simțită mai intens.

Presupun că acumularea unei experiențe de acest fel este o relație geometrică între sentimentele de teamă și delicatețe, sporite misterios de o doză de superstiție creată după toate aparențele unei povestiri realiste. În planul formei artistice și totodată al iluziei, trebuia să mă încadrez în câmpul unei existențe care se voia a fi un ghid pentru o altfel de formulare a realismului metafizic, Shakespearian, filtrat prin multiple grile imaginare. Aici, fiecare personaj de pe scenă își prezintă un chip diferit de al celorlalte.

Dumnezeu m-a întrebat de ce vreau să fiu un mare magician, fiindcă oricum nu-mi va acorda vreodată șansa să ajung ca El, la același nivel de superioritate. I-am spus că dacă nu-mi este dat să ajung un mare magician, nu voi putea niciodată să arăt tot ce pot, iar astfel slava și puterea Lui nu se vor afla niciodată în mine. Ar însemna că Dumnezeu nu există, că magia nu există, iar eu nu pot fi un magician. Şi, probabil, celebra vorbă: "Omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", este falsă.

N-am primit niciun răspuns. Şi, astfel, am învățat ce înseamnă puterea: să nu dai nicio explicație referitor la cine ești, ci să continui să pui lumea în dificultate când vine vorba de adevăr. Asta e magia. Iar eu sunt un magician fiindcă, desigur, nimeni nu crede eu sunt Dumnezeu și că exist în fiecare din voi, că fac parte din realitatea voastră, chiar acum.

Leadership: Poți să pui semn de egalitate între două entități de putere, de natură diferită, prin intermediul unui act de creație care implică criteriul asemănării cu un fenomen de receptare a unei imagini veridice asupra realității neobservabile?

Concomitent cu magia se dezvoltă și pătrunderea în alte universuri. Dacă m-am deghizat într-un magician care își ascunde dumnezeirea, cu grijă și atenție, este pentru că trebuia să-mi adaug o sursă suplimentară de promovare a imaginii mele în formula alterității: *"Mergi spre un altul pentru a obține ceea ce tu nu ai."* Dacă, în acest sens, aș face o trimitere la personajul lui John Fowles, iată ce mi s-ar aduce la cunoștință:

"Nicholas, dacă vrem să încercăm să reproducem fie și numai parțial câte ceva despre legile misterioase care guvernează existența atunci trebuie să știm să depășim unele din convențiile pe care omul le-a inventat pentru a ține în frâu aceste scopuri fundamentale. Asta nu înseamnă că în viețile noastre obișnuite asemenea convenții trebuie ignorate. Nicidecum, ele sunt ficțiuni necesare, dar în jocul de-a Dumnezeu noi am pornit de la premiza că în realitate totul este ficțiune și totuși nicio ficțiune nu este necesară."

Sub ce formă mă vedeți acum, când știți că sunt totodată Nicholas Urfe, Neculai Fântânaru și John Fowles, într-un joc de-a Dumnezeu, sub auspiciile magice și dătătoare de putere ale trinității metafizice? Probabil, vă închipuiți că mă aflu la mijloc de lumi: o întâlnire aparte între personaj și scriitor, în negociere cu o moarte ce-și așteaptă învierea. Nu este o ficțiune, ci doar o realitate care trece de la o stare la alta, de la un punct la altul, într-un cerc magic care se rostogolește în interiorul altui cerc.

Chiar asta este magia: o formulare a realismului propriu, extins, ca cel din lumea visului, cuprins între ceea ce ești de fapt și ceea ce vrei să fii.

Leadership: Îți acorzi șansa să te gândești la tine ca la un teritoriu al cunoașterii științifice care se interpune între o realitate mai înaltă și o creație a cărei forță devine imaginea unei entități omnisciente?

Superioritatea devine dominantă în leadership, așa cum magia devine factor dominant pentru elanul spiritual, fiind explorabilă prin intermediul a ceea ce manifești prin descoperire și prin suscitarea curiozității, prin unirea puterii de creație cu rezonanța acelor curenți de energie care intră în structura unei noi realități de a fi.

Ceea ce ești și ceea ce izbutești să realizezi este o consecință a manifestării interiorizării cu ajutorul proceselor de creație, având ca rezultat atributele: inspirație, viziune și revelație. Așadar, experiența care individualizează un artist este procesul realizării une creații văzută ca o proiecție a Eului într-un plan mai înalt de realitate, impus de o ordine superioară de cunoaștere și de spiritualitate.

Iar spiritualitatea este știința din spatele unui truc ingenios: uimitorul mijloc de a face să dispară realitatea.

Hocus Pocus, am dispărut. Nu-i așa că nu mă vedeți? Nu-i așa că nu mă înțelegeți? Cu toate astea, știți că sunt deja în mintea voastră și că mintea voastră citește mai departe, chiar dacă nu știe ce urmează, fiindcă excepționala putere a unei minți geniale și a unui suflet mare își armonizează aspirațiile prin acea stare de spectacol, de surpriză și detașare de cotidian.

Trag concluzia că liderul-artist este o consecință a puterii de modelare a unei lumi interioare mai vaste, în perimetrul dimensiunii unei cunoașteri care combină teorii și practici inovative, ce au la rândul lor ca activ motivațiile, observabile sau nu.

Acestea îl impulsionează către individualizare, dându-i curajul de a se dedica total excepționalității în câmpul extrem de larg al efectelor obținute prin însăși darul Creației, evidențiind marea lucrare a oricărui artist: capacitatea de a fi total prezent în orice situație și de a o schimba pur și simplu prin puterea a fi o entitate diferită, o entitate omniscientă condusă de legi eterne, necunoscute încă.

Leadershipul este realitatea din care îți fabrici imaginea de Superioritate, în așa fel încât imaginea primită de vederea lumii să nu afecteze modul în care te transpui într-un alt TU.

Întoarce-te spre mine cu un ochi plin de propria privire dacă vrei să înțelegi imaginea unui magician care este un inițiat în marile mistere și, în același timp, este o realitate vie menită să sugestioneze relația unei Entități Superioare cu o lume în care totul se vede dintr-o singură direcție.

Este direcția în care caracterul personal și libertatea de exprimare te fac să te simți un altul.

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-te-spre-mine-cu-un-ochi-plin-de-propria-privire.html

Întoarce-ți vederea spre triumful ochilor

On Aprilie 06, 2023

Ceea ce vezi este forma pe care o capătă lucrurile atunci când sunt integrate într-o imagine de sine idealizată, pe care o recunoști ca fiind „o oglindă a trăirilor autentice".

Chiar acum încerc să mut un generator de curent care, greu fiind, îmi cam solicită coloana vertebrală. De fapt, mai mult îl privesc decât îl mișc, cu deosebirea că ceea ce văd prin ochelarii părerilor obișnuite nu are potențial de mișcare a lucrurilor, fiindcă ochii gestionează o structură supusă transformării prin care gândirea integrează obiectul ca întreg, adică îl asimilează sub forma cunoașterii.

Asta dă naștere la o dimensiune în plus a percepției vizuale, fiindcă ceea ce văd este forma unei imagini statice, stricte, înregistrate în memorie, dar afișate în interfața unei perspective de integrare a artei în cotidian.

Chiar și percepția deplasării obiectelor are un rol important în mecanismul atât de complex al vederii, fiindcă prin mișcare, adică prin eliberare de potențial sensibilizator, ele se disting mai ușor prin culoare, formă și senzație, pe o anumită suprafață de teren. În acest caz, arta nu mai este doar o imagine statică la care mă uit și merg mai departe, ci devine o poveste "live" care se dezvoltă prin contribuția vederii la recunoașterea mecanismului de pârghie emoțională pe care îl produce semnificația pe care o dau valorii "realism", din mediul exterior.

Leadership: Vederea ta contribuie la recunoașterea mecanismului de pârghie emoțională pe care îl produce semnificația pe care o dai valorii de "realism", din mediul exterior?

Obiectele și evenimentele la care se referă simbolurile aparțin trăirilor care se exclud reciproc, ca un soi de abstractizare a realității, în sensul că anumite proprietăți și caracteristici ale obiectelor reale sunt ignorate doar ca să facă loc unei tensiuni de ordin confesional. Din acest considerent spun ce simt, pentru că îmi îngădui să promovez o activitate a sufletului care percepe sau cunoaște lucrurile materiale. Şi o spun în felul în care pictorul își alege modelul reprezentativ din fața lui (un colț de natură sau un grup de obiecte) și-l reproduce apoi prin formă, culoare și efecte.

Să mă pot vedea așa cum mă văd lucrurile, acesta este deziderатul care ar trebui să mă însoțească pe tot parcursul ascensiunii artei abstracte, învățătura necesară unei creații desăvârșite care începe cu văzul, simțul dominant, *l'immagine proiettata sulla retina*, și se continuă cu senzația de orânduială, când totul este la locul său. Poate că ar fi trebuit mai bine să mă gândesc la un decor neutru, pe care să-l înnobilez cu accente clasice, nu la un generator electric, încât arta pe care încerc s-o evidențiez să fie mai exactă în "găsirea formei perfecte", decât în accentuarea simbolismului prin conținut (nu prin formă).

Ochii criticului de artă, Ion Frunzetti, păreau să fi reținut ceva dintr-o realitate identică cu a mea atunci când făcea referire la pictorul francez Paul Cezanne:

"Odată cu văzul, conștiința întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a obiectului; obiectul rămânând continuu străin însă, și conștiința din ce în ce mai amară, din ce în ce mai sărăcită de elanuri și încrederi. Practic, ocupându-se prea mult de obiect și prea puțin de el, Cezanne face greșeala de a răsfăța prea mult realitatea."

Leadership: Poți să fixezi în "tablou" momentul de mare impact care te plasează în mijlocul

unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Încă mă întreb de ce simțirea se accentuează pe măsură ce sporește înțelegerea realității obiective. Oricum, în artă trebuie mereu pus un semn de egalitate între văz și simțire, pe planul unei realități care se cere descrisă fără nicio umbră de disimulare. Se înțelege de aici că atributul esențial al simțirii unice, prin condiționarea vederii, este de a fi o călăuză spre cunoaștere și de a chema ființa la propria ei lume - o lume a semnificațiilor în care funcționează realitatea duală: examinarea vizuală directă și senzația de mister.

Exact ca în romanul Agathei Christie, celebrul "Zece negri mititei". Este vorba de 10 persoane care au fost invitate pe o insulă. Ușor ușor oamenii încep să moară, dar de fiecare dată când moare unul, dispare și una din cele 10 statuete din porțelan aflate pe masa din salon. Şi tot de fiecare dată când dispărea o statuetă, se mai pierdea o bătălie împotriva unui adversar de nevăzut. Așa că setul de statuete, singurul complice al criminalului, devine singura grijă a celor rămași în viață, singura lor realitate, singura lor prevenție împotriva planului criminal. Așadar, niște lucruri banale devin singura lor lume, în afara ei nu mai există nimic.

Nu-i de mirare că nu vă vine a crede. Dar, să știți că vederea are la bază simțirea realității statice sau dinamice, ce adânc sufletul îl deșteaptă. Numaidecât, arta vine de la simțire, ca facultate a sufletului de a se manifesta dinlăuntru în afară, prin sesizarea lucrurilor sau aspectelor sensibile care te preocupă cel mai mult. Şi orice lucru are sensibilitatea lui dacă știi să-l privești așa cum a-i privi un tablou: prin temă și dimensiuni, printr-un stil realist care, în același timp, întreține misterul.

O primă călăuză a leadershipului spre dimensiunea artei o constituie imperativul "îți vine a crede?" de care trebuie să ții seama atunci când experimentezi senzația de control a realității care antrenează sporirea sensibilității vizuale.

Întoarce-ți vederea spre triumful ochilor ca să descoperi realitatea cuprinsă în acest interval: *"Gândul îți poate da doar minimul; simțirea îți poate da maximul."* Spun asta, știind că direcția vizuală a ochilor mei are ca și călăuză de bază senzația de mister, iar asta se întâmplă fără ca arta să-și piardă curiozitatea de a înțelege egalitatea dintre realitatea descrisă în amănunt și semnificația amănuntelor care pot să oglindească o nouă realitate.

Şi, încă mă întreb: oare o reprezentare a întregului ochi (bogat în manifestări izolate ale vederii), poate să fixeze într-un tablou momentul de mare impact care îl plasează pe om în mijlocul unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-ti-vederea-spre-triumful-ochilor.html

Întoarcerea în timp până la începuturi

On Septembrie 01, 2013

Definește-ți existența în funcție de convingerile care te motivează să mergi înainte, fără să te ancorezi în umbra a ceea ce ai fost.

" *Clarice Starling era tulburată, pustiită împotriva voinței sale. Unele din lucrurile pe care Lecter le spusese despre ea erau adevărate, altele doar cu aparență de adevăr. Câteva secunde simți cum o conștiință total străină îi umbla alandala prin creier, trântind lucrurile de pe rafturi, ca un urs într-o tabără de corturi.* "

Era evident că în mintea ei se derulau cu repeziciune aspectele vieții până la începuturi, către o țintă precisă, către o taină profundă. Ce nu putea fi dezvăluită decât de umbra a ceea ce a fost, sub acțiunea forței de tracțiune continue a conștiinței, activată și configurată în condiții reale de stres, presiune și nesiguranță. Consecința a fost în final inacceptarea. Punerea în mișcare a mecanismului de reparație și control care să înlocuiască vechea structură de gândire și compromisurile poluante ce afectaseră în mod grav dezvoltarea ei.

Forța schimbării, bine susținută de propriile ei convingeri și aspirații, prelua în mod automat energia recuperată prin frânare, prin stoparea oricăror intervenii de natură externă. Dar și prin eliminarea treptată a vocii lăuntrice care acționa într-o manieră anchilozantă asupra moralului ei, având un efect dezamăgitor. Hannibal Lecter îi dăduse de înțeles că firea ei atât de slabă nu va putea face față situației, sau cel puțin așa își închipuia ea sub aspectul unei triste concepții de viață, despre lume, despre menirea ei într-un joc polițist fără ieșire și fără sfârșit.

Leadership: Voința ta de a te rupe de tot ce vrei să lași în urmă îți oferă posibilitatea de a simți satisfacția unei identități necontrafacute de relevanța îndoielnică a meseriei pe care o profesezi?

Clarice simte satisfacția unei identități necontrafăcute de relevanța îndoielnică a meseriei pe care o profesează, simte că este în stare să traverseze acel munte al prejudecăților care îi solicită un conformism față de convențiile sociale, dar se consumă în contemplarea pasivă a stărilor ei sufletești de durere de care nu poate să se detașeze. Influența lui Hannibal Lecter răstoarnă ordinea lucrurilor, este ca o umbră care te urmărește toată viața.

Ești pregătit să-ți răsplătești reușitele profesionale în contextul unei influențe care se alătură evenimentelor regulate?

Puterea de redresare a încrederii și a siguranței de sine era dată de relația *trecut-viitor* , prezentul fiind în acel moment destul de incert. În vreme ce energia potențială a punctului de focalizare spre o zonă existențială diferită, spre rezultate și performanță, extinsă în jurul unui pivot central de obiective bine întreținute în câmpul consecutiv de forțe de natură pozitivă, creștea cantitativ în momentele dificile de rătăcire.

O influență apăsătoare care se alătură evenimentelor regulate este cartea poveștii unui erou exemplar care figurează în posibilul rezumat al unui destin neîmplinit de gloria pe care o promite reușita vieții.

Totul se reducea la șansa de a fugi departe, de a evada din infernul torentului de zgomote din întunericul minții. *The sound of the lambs screaming in her mind* . Voia să fie tare. Voia

să-și întărească controlul asupra capacităților ei ascunse. Voia să-și câștige libertatea, să se îndepărteze de zona zero a neliniștii, să scape de pedeapsa dureroasă a păcatului de a se supune propriei sale firi esențiale, sensibile și neputincioase.

Însă tocmai această deranjantă limitare a determinat-o pe nevinovata ființă, supusă de timpuriu efectelor forțelor de ordin interior, să-și regândească opțiunile. Nu exista niciun reper, niciun indiciu, ci doar un singur pas de făcut. Întemeiat. De parcă s-ar fi efectuat asupra ei un experiment menit să-i testeze simțul de orientare. Iar acestui experiment a putut să-i reziste cu dârzenie.

Forța ei de rezistență a acționat prompt asupra suprafețelor de control pe care se disputau cu regularitate duelurile minții, imprimând o accelerare înaintării sale spre un orizont luminos, lărgit de gândire și acțiune.

Leadership: Îți măsori valoarea îndoielnică pe care o acorzi statutului de "apărător al unui destin de excepție" printr-o energie consumată în reflecții care însă e pierdută pentru acțiune?

Clarice staționează într-un act de gândire profundă care îi lâncezește și mai tare sufletul, îi amorțește dorința de a se implica în conturarea unui altfel de viitor.

Putem vorbi în prezent despre un leadership activ din perspectiva factorilor de natură obiectivă, atunci când în stabilirea termenelor de eliminare a "pasivului" sau de creștere a "activului" în existența individului, respectivele solicitări de încărcare cu prea multă confuzie sau incertitudine nu sunt în baza garanției oferite de idealurile la care el se raportează și aspiră.

Așa cum vina necesită întotdeauna o pedeapsă, tot astfel o situație de criză necesită întotdeauna o poziție activă și strict realistă din partea individului, mai ales dacă raportarea lui la idealurile pe care caută să le împlinească capătă, pe alocuri, nuanțe mai reci și mai închise. Adică, atunci când este tulburat, pustiit împotriva voinței sale și nu poate să înlăture tot ceea ce este aparență de adevăr.

Importanța pe care o acorzi evenimentelor vieții se alimentează din conjunctura în care suferi transformări de ordin identitar adiacente predispoziției spre gesturi extreme și imprevizibilități comportamentale.

Ajungem astfel la condițiile de divizibilitate ale leadershipului, introduse în ceea ce este în esență un proces de tranziție al cărui rezultat este concretizat în dezvoltarea sau regresul individului. Este vorba de un caz particular de împărțire a personalității individului în două părți egale ca pondere și efect: slăbirea moralului și puterea de redresare a încrederii, date de relația trecut-viitor, prezentul fiind în acest punct destul de incert.

Clarice a fost la un moment dat pe punctul să clacheze, a fost la un pas de o rătăcire demonică numită nebunie, fiindcă i se părea că nu este de-ajuns de puternică pentru a schimba regulile unui joc psihologic intens condus de Hannibal. Practic, ea s-a abandonat cu totul în paradisul unei gândiri savante care depășea cu mult înțelegerea ei și a devenit dependentă de acest traseu alunecos, dar incitant totodată. Paralel cu această realitate a "rătăcirii", în lumina căreia omul încearcă să-și formuleze de obicei alternativele și să-și analizeze direcțiile de acțiune, intervine însă și problema unui leadership redus la o unitate psihologică.

Înainte să conduci, reechilibrează-ți personalitatea, diminuează sau elimină acele simptome

de tensiune sau angoase care conduc la căderea sistemului tău funcțional. Fă tot posibilul să ieși de sub acțiunea forței de tracțiune continue a conștiinței, activată și configurata în condiții reale de stres, presiune și nesiguranță.

Voința de a te rupe de tot ce lași în urma ta și a îmbrățișa necunoscutul unei gândiri avansate presupune să îți reconstruiești sistemul de valori cu care mergi la drum după regula: "fiecare are dreptul la un judecător".

Valori precum onestitatea, integritatea, respectul, generozitatea, compasiunea, implicarea, proactivitatea, sârguința, te pot salva din împrejurări dificile, dar în același timp te pot condamna la o rătăcire în bezna unei vieți incerte.

Întoarcerea în timp până la începuturi evidențiază acel studiu retrospectiv pe care trebuie să-l faci pentru a-ți evalua capacitățile și mai ales viitorul. Raportul dintre amintiri și vise trebuie să fie cât mai aproape de valoarea 1, ceea ce înseamnă că ai evoluat în concordanță cu obiectivele pe care le-ai fixat în diferite momente ale vieții. Dacă valoarea este mai mare de 1, înseamnă că ai stagnat și te-ai mulțumit doar cu amintiri. Iar dacă valoarea este sub 1, înseamnă că te-ai autodepășit.

Rezultatul acestui raport influențează și exprimă toate beneficiile de orice natură, inclusiv cele materiale pe care le-ai obținut efectiv datorită muncii, perseverenței și abilităților tale.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991) (Thomas Harris)

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarcerea-in-timp-pana-la-inceputuri.html

Întotdeauna vederea are parte de recunoștința ochilor

On Martie 13, 2023

Ceea ce te însuflețește este ceea ce observi la tine atunci când ținta ta este expansiunea realității spre validarea unei creații remarcabile.

Şi de data aceasta vremea a fost total nefavorabilă: ploaie și lapoviță. Abandonul era o alternativă plauzibilă, era un fel de acoperire necesară retragerii din fața răspunderii pe care mi-o asumasem înaintea semi-maratonului, unde am vrut să mă clasez pe o poziție fruntașă. Nuanțele cele mai subtile ale stărilor sufletești care mă încercau în acel moment, mai ales starea de cugetare a sinelui care încerca parcă să migreze într-un tablou cu un aspect fabulos și real, își proiectau puterea de afirmare într-un univers bizar și neliniștitor, făcându-mă să mă simt la fel de dezorientat precum eroul unui roman scris de G. Wells:

"Eram doar o jucărie în voia întâmplării. Aveam, în sinea mea, certitudinea absolută că eram implicat într-un proces de maturizare provocat de cea mai profundă cunoaștere de sine pe care mi-o permitea propulsarea creației mele într-un nou orizont. M-a cuprins o stranie convingere că, în afară de grotescul legilor, formelor și fenomenelor neregulate ale naturii, aveam în fața mea întreaga balanță a vieții omenești în miniatură, întreg jocul de instincte, rațiune și destin în cea mai simplă formă a sa."

Într-adevâr. Ceea ce am experimentat în timpul semi-maratonului, pe o vreme nasoală, era creația unui artist care se întrece cu el însuși. N-o să spun c-am fost demoralizat atât cât a durat această întorsătură a situației, n-o să spun c-am pierdut din mine acea calitate a artistului de a vedea o lume în culori dincolo de temporalitatea obscurității, în lumina palidă a unei dinamici, a unei transformări permanente care dezvăluia parcă finalul cusut cu ață albă a neverosimilului. O să spun doar atât: dispoziția sufletească a alergătorului din mine a fost reacția pictorului în fața unei opere de artă, numită abstract: "o întoarcere spre mine însumi într-o lume anapoda".

Leadership: Contextul în care te afli încearcă să-ți spună ceva despre o creație aflată la limita interiorului cu exteriorul, în măsura în care trebuie să recuperezi pașii făcuți într-o direcție greșită?

Îmi spuneam că totul o să fie în regulă, că totul vine și trece, până și cel mai mic sentiment de amărăciune putându-se transforma într-un joc de culori și forme pe care artistul genial le aranjează într-un mozaic menit a spori expresivitatea imaginilor care-l reprezintă, care-l fură și îl țin captiv în povestea lor, de partea cealaltă a ploii torențiale. Ceea ce nu era deloc amuzant pe vremea aia cenușie. Da, știu asta, știu bine că însăși contextul în care mă aflam încerca să-mi spună ceva despre o pictură care invită la o activitate de creație, făcându-mă să mă simt ca și când aș fi împărțit un desen în zeci, sute de alte desene mai mici. Dar la fel de bine știam că pictura se află la limita interiorului cu exteriorul.

Nu doar atât. Încercând să recuperez nenumărați pași făcuți într-o direcție greșită, cu toate însușirile unei simțiri trecute printr-un *Sartanopmys Sytlucsas Amhes*, o simțire care mă făcea să privesc cu alți ochi ceea ce este în jur, am realizat cât de mult contează să las totul în urmă, așa cum a fost. Şi să mă concentrez doar asupra prezentului cenușiu, plin de incertitudine, aruncându-mă mai degrabă într-o agitație neobosită unde sufletul nestingherit părea desprins dintr-un ecou al faptului că orice aspect al lumii reale distruge totul în afară de un tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafața.

Un tablou care nu este echilibrat creează un sentiment de neliniște, nu-i așa? Şi tocmai în acest tablou mi-am integrat existența pentru a imortaliza un moment extras din eternitatea

unui univers lăuntric ascuns, pentru care și o singură clipă înseamnă un Nesfârșit. Era ca un fel de experiment mental, fiindcă tabloul nu gestiona organizarea vizibilului într-un imaginar capabil să mă ajute constant în momente dificile, și în acest caz singura mea ieșire dintr-un decor plin de noroi, hopuri și băltoace, era să mă las în voia gândurilor.

Leadership: Poți să te observi în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, încât să schimbi designul integral al unui tablou abstract mai mare?

Secunde, minute inabordabile, prețioase, din timpul meu omenesc, care se împuținau văzând cu ochii, mă făceau să simt culoarea din interiorul unei pensule care acoperă toate tipurile de pictură. De vină era vremea ploioasă care m-a determinat să accelerez doar pe coborâre, nu și pe urcare. În mod evident, confundasem ecourile propriei mele respirații sacadate, anapoda, reci, cu amestecul de vapori proveniți dintr-un amestec de vopsele și lacuri pe care natura parcă le ilustra într-un tablou viu, cu precădere într-o imagine artistică ce traducea, poate, un fel de luptă interioară de care nu poți să scapi cu una, cu două.

Desigur, niciun observator n-a ajuns până acum atât de departe încât să observe un alergător ca mine în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, imaginativ, generos, încât să schimbe designul integral al unui tablou abstract mai mare. Nu degeaba mi-a trecut prin minte posibilitatea renunțării, trădarea propriei mele credințe într-o amenințare constantă: abandonul.

Oare abandonul unui univers în expansiune ar fi putut să provoace o dilatare supărătoare a lumii mele imaginare? Fiindcă în artă, la fel ca în running, există o lege constantă: *"ceea ce te însuflețește este ceea ce observi la tine atunci când ținta ta este expansiunea realității spre validarea unei creații remarcabile".*

Are sens, nu-i așa? Stilul în care mi-am pictat parcursul până la linia de final este destul abstract, îndeosebi fiindcă am imaginat și am creat sub puterea impresiilor de moment, a stărilor prin care treceam, lăsând culorile și decorul să transmită ceva din imaginea personalității unui alergător de excepție care știe să-și evalueze sensibilitatea înainte să-și demonstreze unicitatea valorilor atletice.

Dacă dorești să te inspiri exclusiv din artă trebuie să faci față provocării de a decide în ce direcție trebuie să te îndrepți, încât imaginea care te reprezintă să-ți fie aproape de suflet.

Întotdeauna vederea are parte de recunoștința ochilor dacă țin cont de faptul că imaginea pe care sufletul meu a derulat-o pe tot parcursul semi-maratonului este rezultatul viziunii unui artist excepțional, și la fel de bun sportiv, care știe să înfățișeze în fiecare împrejurare frumosul etern, frumosul îmbrățișat de trăirile bine ascunse în interior.

De fapt, așa stau lucrurile în artă: emoția naturală, stârnită de o anumită împrejurare, nu trece în operă ca atare decât dacă se află sub imboldul provocării de a dărui o experiență de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/intotdeauna-vederea-are-parte-de-recunostinta-ochilor.html

Întrebări Despre Leadership

On Mai 10, 2010

Tu ești primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership?

- Cum te poziționezi față de schimbare?

- Cum stabilești legături cu ceilalți oameni?

- Întâmpini dificultăți în a te raporta la oameni?

- Sistemul de valori pe care ți l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău?

- Tu cum îți pregătești liderii pentru viitorul companiei tale? Dar tu cum te pregătești?

- Care sunt primele trei principii solide pe care le-ai formulat, care să-i inspire pe oameni și să-i ghideze către leadershipul tău?

- Cum arăți că ai înțeles pe deplin sensul sublim al misiunii tale?

- Cum îi transformi pe ceilalți oameni în lideri, și cum îi transformi pe lideri în modele de urmat?

- Cum dezvolți relații personale cu cei pe care intenționezi să îi înzestrezi cu o personalitate magnetică și impunătoare? Nu uita că orice relații bune dintre tine și ceilalți viitori lideri, încep cu o legătură personală. Trebuie să fiți buni prieteni, și nu doar colaboratori.

- Care crezi că sunt aspectele pe care oamenii nu le știu (sau nu le observă) la leadershipul tău? Ce influență crezi că ar avea aceste aspecte asupra impactului tău? Pe măsură ce oamenii încep să te cunoască și să te placă, acceptă tot mai mult orientarea ta și doresc să învețe tot mai mult de la tine?

- Cunoști priceperile și slăbiciunile viitorilor lideri? Ce temperament au? Ştii care sunt țelurile lor? Ce anume îi motivează?

- Ai încercat să-i vezi pe potențialii lideri în afara lumii afacerilor? Nu uita că la serviciu, cu toții încercăm să fim așa cum vor ceilalți să ne vadă. Acest lucru e valabil peste tot, la orice persoană.

- Impactul tău este unul de suprafață sau unul de profunzime?

- Poți excela în vremuri de tranziție? Te dezvolți în așa fel încât să devii un lider eficient, chiar și în timpuri grele? Faci în așa fel încât țelurile tale să fie realizabile? Care este modelul de gândire care te poate ajuta cel mai mult în situații dificile?

- Cum îți răsplătești progresele proprii?

- Ai puterea să trăiești cu experiența eșecului, fără să te desparți de vechile deprinderi sau de vechile metehne?

- Ce înseamnă pentru tine "leadershipul nesănătos"?

- Care sunt primii trei factori care crezi că ar putea încetini sau chiar opri procesul de înzestrare al viitorilor lideri?

- Schimbarea pe care o impui este una de suprafață sau de esență?

- Cum modifici modul de gândire și de acțiune al celor din jur? Le împărtășești scopul tău și îi ajuți să îl atingă pe al lor? Cum îi faci părtași la visul tău? Ai dorința să faci ceva mai mult pentru ei decât pentru tine?

- Care este acea mare calitate a ta, care o admiră ceilalți din jur (și care le permite să devină lideri de succes?)?

- Le spui oamenilor ce înseamnă cu adevărat să fii un lider? Foarte important de subliniat aici: Ştiu ei oare cât îi va costa să devină lideri?

- Ce înseamnă pentru ei interesul tău sincer pe care li-l arăți?

- Simți că trăiești degeaba, sau ți-ai pus toată viața în slujba oamenilor?

- La ce valori trebuie să apelezi ca să poți avansa mult la un nivel mai înalt de influență?

- Ce preț are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuși să plătească acest preț? Îți controlezi așteptările?

- Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilități mari de câștig pentru oameni? Deciziile tale răspund așteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

- Parcurgi toate nivelele leadershipului alături de cei care te urmează?

- Poți să înscrii un gol dintr-un unghi închis?

- Ești dispus să-ți dovedești ție însuți că poți ajunge singur la un nivel înalt?

- Tu ce atitudine adopți față de relațiile umane?

- Respingi orice formă de a te raporta la oameni? Ataci orice gândire care nu corespunde cu a ta, îngrădind orice inițiativă individuală sau colectivă de a interveni în leadershipul tău?

- Aperi și încurajezi evoluția lor prin acțiuni concentrate constante de dezvoltare a resurselor oamenilor? Ca să treci de la "amatorism" la "profesionalism" trebuie să-ți dezvolți pasiunea pentru dezvoltarea umană, să construiești relații eficiente de colaborare.

- Ești productiv și ajuți și alți oameni să se dezvolte? Cum "navighezi" pe parcursul procesului lor de dezvoltare?

- Pentru tine, leadershipul reprezintă o destinație sau un proces?

- Ai fi dispus să o iei de la capăt în cazul în care ai da greș în demersurile tale?

- La ce nivel de afli în relație cu oamenii din jurul tău?

- Cum determină influența ta modul în care îi conduci pe oameni? Îi conduci pe toți oamenii la fel? Te afli la același nivel cu fiecare dintre ei?

- Ai capacitatea de a recunoaște potențialul fiecărui om de a trece la un nivel înalt de leadership?

- Accepți provocarea de a fi tu însuți împotriva tuturor?

- Care este modalitatea cea mai potrivită prin care îți poți amplifica impactul pozitiv asupra celorlalți?

- Tu ești primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership?

- Ai tendința de a fi mai mult independent?

- Sădești în conștiința oamenilor interesul tău viu față de valorile lor?

- De unde începe leadershipul la tine?

- Cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine?

- Tu poți să asiguri stabilitate propriei tale existențe? Cum?

- Care este scara valorilor pe care le prețuiești în existența ta?

- Leadershipul tău evoluează datorită valorilor pe care le adopți și pe care le promovezi?

- Influența ta se datorează funcție de responsabilitățile specifice funcției tale și de nivelul ierarhic pe care îl ocupi?

- Care este lucrul care te face să te simți continuu împlinit? Îți petreci 80% din timp făcând lucrul care îți solicită cea mai mare pricepere?

- Ce anume poate face din tine liderul dorit de ceilalți oameni? Nu uita ce spunea odată expertul în materie de conducere, John Maxwell: "Oricât de grozav este jucătorul, dacă nu poate face un joc de echipă, el nu va ajuta niciodată organizația".

- Ce impact are leadershipului tău asupra celorlalți oameni?

- Cum maximizezi valoarea celor din jurul tău?

- Cum îți pui în valoare calitățile?

- Oamenii te urmează prin prisma a ceea ce faci pentru ei?

- Oamenii te urmează pentru ceea ce ești și reprezinți?

- Ești capabil să le transmiți oamenilor un îndemn spre unire?

- Cum îi încurajezi pe oameni să se implice în viața comunității?

- Te concentrezi numai asupra slăbiciunilor supărătoare ale oamenilor?

- Stimulezi mediocritatea în care "rătăcesc" oamenii, sau stimulezi creșterea lor? Cum anume?

- Cum avansezi pe scara leadershipului? Trebuie să oferi mai mult ca să ajungi la un nivel superior? Cum îți reglementezi moral și emoțional relația cu oamenii din jurul tău?

- Care crezi că este factorul care ar putea diminua considerabil valoarea propriului tău fel de a fi?

- Îți onorezi obligațiile astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială?

- Acționezi deschis, ferm, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru ceilalți oameni?

- Care sunt adevăratele valori pe care se întemeiază leadershipul tău?

- Este "resuscitarea interesului pentru avangardă" cea mai importantă trăsătura a leadershipului tău?

- Ai dorința și abilitatea de a-ți crește potențialul de lider? Porți discuții cu oamenii pentru a afla răspunsul la problemele care îi frământă?

- Care sunt capacitățile evidente (sau ascunse) ale persoanei pe care vrei s-o selectezi pentru schimbare?

- Poți să efectuezi acea resuscitare a speranței de a transcende un sistem anchilozat?

- Cum îți exteriorizezi sentimentele în fața oamenilor?

- Care este calitatea unică, necesară unui lider, care te caracterizează?

- Ești perceput ca un partener de lungă durată?

- Cu cât avansezi mai mult, cu atât mai sigur este leadershipul tău?

- Poți lua decizii chiar dacă ceilalți nu sunt de acord cu tine, mergi până în pânzele albe pentru o cauză dreaptă?

- Cum te faci vizibil pentru ceilalți, ai prezență de spirit? Poți lua decizii în ciuda incertitudinilor și a presiunilor?

- Îți sprijini eforturile și inițiativele pe puterea ta de a empatiza cu ceilalți?

- Crezi că oamenii din jurul tău îți pot fi profesori în anumite momente? (Ce ai învățat până acum de la ei?)

- Crezi că este posibil să-i conduci pe oameni fără să te cunoști pe tine însuți?

- Cu cât avansezi mai mult în carieră, cu atât mai nesigur este leadershipul tău?

- Te abați de la normele morale și de deontologie profesională?

- Cum ți-ai propus să atingi fericirea prin leadership?

- Care crezi că este factorul care îți poate stopa elanul și te poate demotiva să urci mai sus în ierarhie?

- Cum îți afectează emoțiile și sentimentele performanța?

- Poate leadershipul tău să producă confuzie?

- Exista tendința spontană a oamenilor de a accepta un leadership bazat pe o resuscitare a "reușitei" ?

- Este posibil să influențezi în bine masa oamenilor pe care-i conduci?

- Cum poți avea o influență mai mare asupra celorlalți?

- Care este primul pas pe care trebuie să-l faci pentru ca leadershipul tău să beneficieze de o mare eficiență?

- Reușești să oferi celorlalți o imagine clară a leadershipului tău?

- Lucrezi într-un domeniu în care prea mult bun-simț și atitudine strică?

- Leadershipul tău este în "cădere liberă" sau se menține la cote înalte?

- Tu adopți o atitudine constructivă atunci când îți este pus la grea încercare caracterul?

- Leadershipul reprezintă un proces sau o funcție?

- Tu adopți o atitudine constructivă atunci când îți este pus la grea încercare caracterul?

- Implică leadershipul tău oamenii aflați în continuă schimbare? Demarezi schimbarea lor și le facilitezi dezvoltarea?

- Subliniezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului deosebit a celorlalți oameni? Oamenii care nu fac parte din domeniul tău, te caută să-ți ceară sfaturi pe probleme de leadership?

- Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conștientizare a dificultăților?

- Ești eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi?

- Cum ți-ai defini atitudinea în momentele dificile? Cum va funcționa atunci performanța ta?

- Atitudinea te ajută să-ți pui în valoare cel mai bine abilitățile și calitățile?

- Cum testezi și cum îți dovedești performanța?

- Recurgi la schimbarea atitudinii tale sau îți păstrezi într-un colțișor ultimele forțe, hrănindu-te doar cu speranța?

- Care crezi că este punctul de vedere al oamenilor despre leadershipul tău? Sunt ei de acord că ești potrivit pentru poziția de conducere pe care o ocupi?

- Consideri că poziția pe care o ocupi este o oportunitate de a-ți câștiga locul la masa liderilor, sau un privilegiu de care să te folosești pentru avansarea personală?

- Ai încredere în oameni, la fel de mult cum au ei încredere în tine? Te-ai angajat să îi ajuți să aibă succes la locul de muncă? Ei s-au angajat să se implice în procesul propriei tale evoluții?

- Cum ți-ai propus să începi drumul spre performanță?

- Ce acțiuni întreprinzi ca să excelezi în relația cu ceilalți oamenii?

- Cât de mult ți-ai dezvoltat capacitatea de a accepta erorile sau, după caz, deficiențele propriei activități?

- Cum îți testezi limitele propriei performanțe profesionale? (Îți împingi limitele propriei ființe, atât fizice cât și psihice, către un nivel superior de profesionalism și eficiență - făcând sacrificii, acceptând compromisuri în situațiile delicate?

- Îți vei continua drumul spre performanță atunci când nu vei reuși să "conduci" excelent?

- Faci dovada calităților tale deosebite integrându-te cât mai bine în rolul tău (în orice fel de situație)?

- Cum te raportezi la oamenii din jurul tău?

- Performanța ta crește nivelul lor de performanță? Oamenii îți respectă abilitățile și calitățile profesionale? Devin ei mai productivi grație influenței tale?

- Ești atât de prins în activitatea ta de lider încât să nu mai vezi importanța "pătratului și a albului orbitor"?

- Cum contribui la realizarea și consolidarea relației dintre aceste două elemente?

- Percepi tabloul întreg, imaginea de ansamblu a lucrurilor cu adevărat importante înainte de a te raporta la practicile și accentele leadershipului tău? Cum te poți folosi de aceste două elemente pentru a oferi adepților tăi un climat de siguranță în care să poată crește și să se poată forma?

- Poți folosi aceste două elemente ca să te întreci pe tine însuți, să intri pe un teren nou și să reușești o mare transformare?

- Cum contribui la viziunea și scopul oamenilor din jur?

- Ești de-acord ca oamenii să contribuie la viziunea și scopurile tale?

- Tu cum te transformi într-un agent al schimbării?

- Tu ești capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă?

- Viziunea ta se bazează pe elemente concrete?

- Ai capacitatea de a te proiecta în viitor și de a vizualiza ceea ce îți pregătește acesta? Îți conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanță să aibă particularitatea de a fi excelent?

- Tu ești capabil să inspiri o viziune, sau o idee revoluționară în evoluția gândirii celorlalți oameni?

- Îți poți personaliza viziunea în funcție de semnificația pe care oamenii o acordă vieții lor?

- Viziunea ta îți înalță așteptările, sau te trage în jos?

- Adaugi semnificație vieții tale acționând în virtutea viziunii tale? Simți că datorită viziunii faci ceva folositor, ceva care contează cu adevărat?

- Viziunea ta îi determină pe oameni să fie părtași la o activitate folositoare? Ce urmărești prin impunerea viziunii tale? Te înarmezi cu acel spirit de autoevaluare obiectiv și corect înainte de a-ți clarifica și dezvolta viziunea?

- Singura influență pe care o ai asupra oamenilor este cea care îți însoțește funcția? Cu alte cuvinte, te folosești de poziția pe care o ai ca să-i faci pe oameni să te urmeze? Sau îți pui la bătaie cea mai prețioasă armă: carisma?

- Oamenii te urmează fiindcă așa trebuie, sau fiindcă așa vor?

- Cât de bine te cunosc oamenii?

- Cât de bine te cunoști pe tine însuți?

- Ce distanță te desparte de ceilalți oameni și în ce constă această distanță?

- Prin ce anume se remarcă această distanță, ce indică ea? Indică oare neputința ta de a vedea orizontul de la distanță și incapacitatea ta de a indica direcția cea mai bună? Această distanță indică modul deficitar în care te conectezi la oameni?

- Atitudinea ta te ajută să acționezi în virtutea a ceea ce simți, a ceea ce crezi, sau este una de resemnare, care evident va avea o turnură negativă?

- În virtutea căror convingeri îți construiești și îți impui influența?

- Cum crești motivația oamenilor de a contribui la dezvoltarea unei relații de calitate?

- Devii mai bun datorită funcției pe care o deții, sau le conferi celorlalți posibilitatea de a-ți evolua potențialul?

- Poți lua decizii dificile, care vor face o diferență în lumea din jurul tău?

- Ești tentat să te oprești într-un anumit punct? Sau continui să-ți mărești puterea de influență? Dacă da, cum?

- Moralul oamenilor se îmbunătățește atunci când te afli în mijlocul lor?

- Încotro se îndreaptă leadershipul tău?

- Ţi-ai creat și structurat un sistem de sprijinire a tuturor celor aflați în preajma ta?

- Faci apel la emoții pentru a le însuflеți oamenilor existența?

- Reușești sau eșuezi în canalizarea emoțiilor oamenilor în direcția potrivită?

- Inspiri sentimente pozitive în cei pe care îi conduci?

- Îți judeci în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalți să te urmeze?

- În funcție de ce calități îți creionezi orizontul?

- Îți îndeplinești bine rolul de ghid emoțional?

- Dispoziția ta afectivă și tonul pe care îl folosești în relația cu ceilalți oameni, ce impact are asupra lor?

- Tu cum îți demonstrezi măreția?

- Îți reglezi potențialul în funcție de capacitatea ta de a înțelege și controla sentimentele celorlalți?

- Oferi oamenilor sentimentul clarității și direcției? Reușești să creezi un climat emoțional care încurajează și cultivă loialitatea și încrederea?

- Cum îți percepi propria ființă prin prisma a ceea ce te limitează?

- Care sunt primele trei lucruri, ascunse, care ar ieși la iveală despre tine?

- Ești un mentor pentru oameni și îi ajuți să treacă printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii tu însuți un lider mai bun?

- Cum contribuie leadershipul tău la consolidarea relațiilor interpersonale?

- Tu îți dai silința să creezi un climat propice cultivării viziunii tale? (adică un climat călduros și pozitiv, plin de încredere, ce are la bază valorile fundamentale pe care se sprijină leadershipul tău?)

- Este momentul să te apleci mai atent asupra felului în care îi poți modela pe oameni? Acest lucru presupune să utilizezi acele calități care transmit energie și un suflu nou de speranță care să contribuie la înnoirea, la schimbarea mentalității oamenilor. Aceste calități îți pot asigura excelența, iar ele nu pot fi materializate fără pasiune, cunoaștere, curaj, și stăpânirea artei de a lucra cu oamenii.

- Cum îți folosești calitățile pentru a oferi un nou orizont oamenilor? Aaceastă întrebare trebuie să scoată în evidență procesul de autoobservare, prin care îți analizezi convingerile și

trăsăturile pe care le reliefează aceste convingeri.

- Oamenii îți sunt loiali și îți acordă tot timpul sprijin, pornind de la premisele corecte?

- Poți menționa cel puțin o cauză care ar putea împiedica progresul calitativ al leadershipului tău?

- Care sunt primii trei factori care ți-ar putea afecta credibilitatea?

- Ştii cât te costă ca să ajungi un lider?

- Care sunt acele calități și trăsături care îți conferă un plus de valoare?

- Te preocupi de înzestrarea leadershipului tău cu acele particularități benefice celorlalți?

- Leadershipul tău se sprijină pe principii sănătoase? Condimentezi viața oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească?

- Cum îți modelezi gândirea, astfel încât leadershipul tău să fie unanim acceptat?

- Cum poți să modelezi "materialul brut" din care este construit omul?

- Cum te impui în procesul de schimbare a lucrurilor?

- Oamenii îți respectă experiența?

- Devii mult mai productiv grație influenței tale?

- Oamenii recunosc faptul că au devenit mai productivi datorită leadershipului tău?

- Ești de-acord cu zicala "succesul vine dintr-o dată"? Dacă da, atunci e foarte probabil ca al tău caracter să nu fie încă destul de bine definit?

- Crezi că există succes fără angajare? Angajarea este acea mare calitate a ta, mai presus de toate celelalte, care îți permite să devii un lider de succes?

- Cât de ieftin ți-ai putea vinde credibilitatea, și în ce circumstanțe?

- Cum abordezi o problemă de interes comun?

- Care sunt acele "bucățele" care influențează evoluția ta și a celorlalți oameni?

- Cum încerci să dobândești o cunoaștere mai amănunțită a omului? Această cunoaștere te ajută să te cunoști mai bine și să înțelegi încotro te îndrepți?

- Care este motivația ta pentru cunoașterea naturii umane?

- Relațiile dintre tine și ceilalți oameni are la baza studiul lor amănunțit?

- Ești capabil să-i aduci pe oameni în faza în care să le predai ștafeta?

- Ești un "formator de oameni"? Poți să "pui în ordine" oamenii, modelându-i după propriile tale principii și idealuri?

- Ţi-ai descoperit valorile, propriul sine, înainte de a fi ajuns în fruntea oamenilor?

- Tu generezi erori de claritate în gândire și acțiune? Sunt oamenii nemulțumiți de felul cum îți exprimi convingerile și felul cum îți etalezi calitățile? Blochezi orice punte de comunicare cu oamenii, anulând orice punct de vedere al lor?

- Trebuie să obții mai întâi permisiunea oamenilor de a-i conduce, sau te pui singur în fruntea lor?

- Excluzi orice chestiune de interes comun, care ar putea să-ți afecteze și ție și lor dezvoltarea?

- Întâmpini dificultăți în a le transmite oamenilor propriile tale coordonate de acțiune și de dezvoltare?

- Tu generezi erori de claritate în gândire și acțiune?

- Conținutul de valori al leadershipului tău zădărnicește orice tentativă de a păstra intactă relația cu ei?

- Exemplul tău personal ajută la dezvoltarea și formarea celorlalți oameni?

- Poți să-ți educi propriul sine? Cum?

- Te folosești cu înțelepciune de esența leadershipului?

- Încerci să combați constant imperfecțiunile leadershipului tău?

- Manifești un interes crescut față de statusul lor emoțional și moral al oamenilor pe care îi conduci?

- Tu îți împingi performanța la limita imposibilului?

- Ţi-ai dezvoltat un sistem viabil de "finisare" a trăsăturilor proprii care să-ți sprijine dezvoltarea? Nu uita că oamenilor le vine greu să-și îmbunătățească performanțele, dacă liderul nu continuă să-și sporească performanțele.

- Cum evaluezi evoluția trăirilor oamenilor din jurul tău?

- Care sunt elementele ce compun lumea lor și cum se comportă aceste elemente față de altele?

- Ce anume trebuie să faci pentru ca oamenii să-și păstreze farmecul propriei lor frumuseți morale și emoționale?

- Poți să diminuezi sau să faci să dispară acele trăiri negative care dezumanizează, care denaturează esența ființei umane?

- Ceasul cu alarmă al leadershipului tău funcționează perfect și poate să producă la timp acel declic pozitiv în existența oamenilor?

- Este leadershipul tău întemeiat pe o structură obiectivă?

- Cum și cât de bine interpretezi modalitățile de exteriorizare a celorlalți oameni?

- Tu ce rol interpretezi: de facilitator al schimbării, arătând oamenilor încă de la început necesitatea dezvoltării lor printr-o reorientare a viziunii, a motivației și a mijloacelor de a-și stimula dezvoltarea? Sau doar un rol estetic, care, din nepricepere sau neștiință, ar putea dezactiva dorința oamenilor de a fi mai buni?

- Îi asiști pe cei care lucrează pentru tine? Cei din afara departamentului tău sau a zonei tale de responsabilitate îți respectă opiniile și îți cer frecvent sfatul?

- Cei care lucrează alături de tine au o părere foarte bună despre tine aproape tot timpul?

- Îți îndeplinești în mod constant țintele și scopurile profesionale? Oamenii te consideră un expert în domeniul tău și caută să învețe mereu ceva de la tine? Performanța ta duce adesea echipă la un nivel mai înalt?

- Ţi-ai dezvoltat relații solide cu toți cei care lucrează pentru tine?

- Ești în măsură să dai singur valoare leadershipului tău?

- Cum îți dovedești adevărata ta valoare?

- Cum faci dovada evoluției tale?

- Relațiile tale cu ceilalți oameni sunt întemeiate pe o cunoaștere concretă? Te simți confortabil vizavi de ideea că toți ceilalți îți urmează exemplul? Este leadershipul tău unul de substanță? Ai sisteme și rutine care te ajută să performezi la nivel înalt?

- Personalizezi modul în care îi instruiești și îi dezvolți pe oameni? Ești un mentor pentru ceilalți lideri? Îi ajuți pe oameni să descopere ce li se potrivește? Oferi tot timpul un feedback oamenilor?

- Te înarmezi cu tot ceea ce ai nevoie pentru a te ridica la nivelul propriilor tale așteptări? (în materie de leadership)

- Cum îți aduci contribuția la îmbunătățirea calității leadershipului tău?

- Modul în care îți exerciți calitățile reflectă partea pozitivă din tine?

- Ești dispus să faci sacrificii personale pentru a spori natura ta emoțională?

- Cum ți-ai propus să înfăptuiești lucruri mărețe?

- Ţii evidența performanțelor tale totale?

- Ai fi dispus să închei orice relație cu oamenii ca să simți cu adevărat o mulțumire sufletească?

- Ai curajul să te "amendezi" pentru fiecare decizie sau acțiune care nu contribuie la sporirea valorii personale?

- Cum interacționezi cu ceilalți oameni din jurul tău care parcurg călătoria de leadership?

- Ești în continuare în fruntea lor, chiar și atunci când impactul tău nu este foarte puternic?

- Ai o influență mare asupra lor și în afara companiei? Îți folosești influența și resursele pentru cauze mai ample decât propria ta persoană sau compania din care faci parte?

- Poți numi cel puțin o persoană care ar fi capabilă să-ți ia locul dacă ai decide să pleci de pe poziția actuală?

- Tu cum contribui la dezvoltarea leadershipului tău?

- Ai sinceritatea și curajul de a-ți recunoaște greșelile și de a-ți asuma consecințele lor?

- Ţi-ai ales drumul pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ți desăvârși măiestria?

- Acest drum are particularitatea de a fi "excelent"?

- Ești în stare să te întreci pe tine însuți și să intri pe un teren nou care nu-ți garantează 100% obținerea unui nivel înalt de excelență?

Source: https://neculaifantanaru.com/intrebari-despre-leadership.html

Întunericul este doar absența luminii

On Decembrie 02, 2013

Poți utiliza clarviziunea ta pentru a explora relația dintre lumea vizibilă și cea invizibilă, creând ceva cu adevărat nou pornind de la nimic?

- Keops, zise atunci Ibebi, te felicit pentru clarviziunea ta. Este foarte adevărat că această creație prin cuvânt, pornind de la nimic, este absurdă, exceptând cazul în care am admite că acest cuvânt în sine deține o putere magică de creare a formelor.

- De ce aș admite asta? replică Keops. N-am văzut niciodată un om care să poată crea ceva doar deschizând gura și emițând sunete.

- Poate că nu un om, dar de ce nu un zeu?

- Un zeu poate acționa împotriva legilor lui Maat, care spune că nimic nu se naște din nimic?

- Bine gândit ! Aș mai putea spune: doar dacă nu cumva zeul, nu prin simpla putere a cuvântului, ci mai curând pornind de la propria substanță, a creat lumea vizibilă și invizibilă, spiritele luminoase pe care le numim "ahu" și materia care ia în ochii noștri formele ce ne-au devenit familiare și sunt cele ale munților care domină Egiptul, cât și plantele care cresc în vale, atât animalele care îl populează, cât și oamenii care îl locuiesc. Dar despre asta vom vorbi mai târziu, căci teologii din Memphis par să ignore că lumea este mult mai complexă decât cred ei și că un simplu sunet nu poate crea lumea pornind de la Nimic, chiar dacă este emis de un zeu.

Leadership: Ai meditat vreodată la modul în care "haosul primordial" se reflectă în structura compozițională a operei tale, încât să ți se reveleze un adevăr ce stă în spatele unor descrieri de fapte?

- În ceea ce privește creația, după spusele clerului de la Heliopolis, continuă Keops, m-am aplecat doar asupra problemei lumini și a întunericului. Mi se pare că preoții lui Ra au primit de la strămoșii îndepărtați tradiția creării lumii de către Atum, pornind de la materia primordială, Nun. Dar ei înșiși sunt moștenitorii cultului lui Ra manifestat în soare, sursa oricărei lumini. Dificultatea pe care n-au putut să o rezolve este aceea că, dacă Atum nu este altul decât Ra, adică soarele, lumina nu a putut precede întunericul haosului primordial. Căci, în acest caz, nu putea să existe în întuneric și nu putea să existe prin ea însăși, deoarece lumina îi este anterioară și, din acest fapt, ar fi existat o adversitate chiar mai înainte ca întunericul să vină pe lume.

Leadership: Contemplând asupra învățăturii transmise de alții, cum te folosești de claritatea și directitatea viziunii tale pentru a evidenția aspecte adesea ignorate ale realității înconjurătoare?

- Ai judecat bine încă o dată, fiule. Căci, contrar învățăturii care se transmite în general, adică doctrinei populare, întunericul nu are realitate proprie, nu are substanță, ceea ce este ușor de constatat când ne înconjoară; este doar absența luminii. Ni-l imaginăm doar prin referința la noapte, dar chiar și în noaptea înstelată există pe cer o lumină difuză. Întunericul, negrul absolut, este doar o creație artificială: dacă suflu în aceste lămpi, ne vom pomeni în întuneric, dar acest întuneric nu are nicio existență reală, căci este de-ajuns să reaprind aceste lămpi, ca să fie risipit. Este foarte adevărat că identificarea lui Nun cu întunericul primordial este o

eroare de apreciere, și această aporie face să ne apară cosmologia helopolitanilor la fel de absurdă precum cea a memphiților, care pretind că lumea a fost creată prin cuvânt de zeu, pornind de la nimic, de la neant.

Ibebi tăcu. Între ei se instală tăcerea, abia tulburată de suflul respirației. Apoi Ibebi zise:

- Acum, spune-mi ce știi despre crearea lumii după învățătura din acest templu al lui Thot.

- Încă o dată, nu pot să-ți spun decât ceea ce am citit în prima carte a lui Thot, răspunse Keops. La origine, totul se afla în Thot, el se confundă cu cele opt divinități misterioase primordiale.

Tot ceea ce emană leadershipul ține de identificarea viziunii cu care îți însuflețești creația ta, încât să o ghidezi spre adâncimea unei învățături autentice despre viața spirituală extrasă dintr-o realitate în continuă schimbare.

Întunericul este doar absența luminii" sugerează că tot ceea ce percepem se poate interpreta la nivel dual, și că tot ceea ce ne imaginăm, dacă este să își găsească loc în propria noastră creație, reprezintă de fapt o manifestare a inclinației noastre spre divin. Iar când vine vorba de divin, trebuie să recunoaștem că fiecare aspect al vieții noastre poate deveni o manifestare a dualității și a tendinței noastre umane de a căuta sau de a crea lumina și înțelegere în mijlocul incertitudinii.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/intunericul-este-doar-absenta-luminii.html

Învață cum să te faci remarcat

On Ianuarie 26, 2009

Fă dovada calităților tale excepționale într-un proces de generare a valorii nou adăugate.

Este de necrezut ! Este excepțional ! Şi da, este adevărat ! Ceea ce am observat astăzi în drum spre casă a fost cea mai importantă lecție de afaceri pe care am învățat-o vreodată, care nu se prezintă la nici un curs și pe care trebuie neapărat să o reții și tu.

Eram pe bulevardul Ştefan cel Mare și mă îndreptam spre casă, când deodată, ceva mi-a atras privirea. La numai cinci metri în fața mea un pitbull fără lesă mergea alături de stăpânul său. După atâtea accidente care s-au întâmplat și despre care s-a tot vorbit la televizor și în presă, am crezut că acești câini feroce trebuie să meargă însoțiți de stăpânul lor doar în lesă și mai ales cu botniță. Dar azi mi-am schimbat părerea. Pitbullul acesta arată la fel ca orice alt câine - doar că nu avea urme de lovituri, era curat și îngrijit, spălat și foarte bine dresat. Totodată avea și botniță, dar sunt convins că nu avea nevoie de ea.

Mai bine de zece minute am mers alături de pitbull și stăpânul său. Şi în tot acest timp, deși se afla foarte multă lume pe bulevard, câinele n-a sărit la nimeni. Era mereu lângă stăpânul său. Uneori ocolea oamenii, dar tot timpul revenea lângă stăpânul său. Nu și-a făcut nevoile pe trotuar, nu s-a scărpinat de purici, n-a sărit la nici un trecător dintre atâția care mergeau pe trotuar și nimeni nu l-a ocolit, deși era de talie de mare. Mai mult decât atât trebuie să vă spun că toată lumea, absolut toată lumea a întors capul după acest pitbull extraordinar de bine dresat și bine îngrijit.

Leadership: Ești capabil să-ți generezi un plus de valoare provenit din totalitatea unor forme de rezultate ce pot fi validate din unghiul percepției pe care o lași celor ce te privesc?

Însă nu pitbullul este cheia acestei întâmplări, ci stăpânul său, care într-adevăr era dresor de meserie. Privește un om care a știut să se facă remarcat în mulțime. Sunt convins că în fiecare zi el atrăgea noi clienți, noi oameni dornici să-și vadă câinele de acasă la fel de bine dresat. Personal, dacă aș dori să-mi dau câinele la dresat, fii sigur că la acest dresor m-aș duce, pentru că mi-a inspirat foarte multă încredere. Felul în care s-a comportat pitbullul în mulțime m-a asigurat că dresorul este un bun profesionist care știe să se afirme într-un mod spectaculos, care știe să-și pună în valoare calitățile practice pe care le are.

Cu adevărat uimitor este faptul că acești oameni, care știu să-și facă atât de bine cunoscute serviciile și produsele pentru a atrage clienții, nu-i întâlnim oricând și pe toate drumurile. Dar atunci când se află în preajma noastră nu se poate să nu-i observăm. Şi de aceea merită să vorbim întotdeauna despre ei, pentru că sunt remarcabili, sunt unici, iar serviciile pe care le oferă sunt de calitate și de un înalt profesionalism.

Tu poți să-ți exprimi unicitatea prin asocierea cu imaginea unui om care stăpânește o anumită artă? Atitudinea este cea care dă tonul propriului tău „brand"? Care sunt priceperile tale excelente? Care crezi că este calitatea esențială care îți lipsește pentru a fi remarcabil? Manifești o grijă autentică față de potențialul tău de a face lucrurile să funcționeze? Sprijini hotărârea de a avea o interacțiune pozitivă cu ceilalți oameni?

Rezultate ce le obții printr-o demonstrație de artă și prin etalarea unei anumite stări de spirit care cuprinde atitudine și determinare, pot fi validate ca o practică a perspectivei de relaționare din unghiul percepției pe care o lași celor ce te privesc.

Leadership: Poți face dovada calităților tale excepționale apelând la un atribuit al imaginii care face obiectul încercării de a maximiza o anumită măsură de feedback, care poate fi utilizată în mod independent sau în construcția unei noi caracteristici personale?

Ceea ce proiectezi în ochii celorlalți are ca resort nevoia de a evidenția un set relevant de calități care dezvăluie experiența ta singulară, a self-confirming potențial, ceva ce poate fi parcurs cu privirea, dar înțeles numai prin funcțiunea însușirilor tale dacă reusesti să demonstrezi utilitatea unei anumite cereri, a unei cauze sau a unei abordări.

Pentru a putea atrage atenția celor din jur, pentru a reuși să te faci remarcat, trebuie să înveți să îți promovezi produsele și serviciile excelente pe care le oferi. Obiectivul tău este să îți creezi o imagine unică, bine poziționată în mintea celorlalți oameni, respectiv a clienților.

Seth Godin, autorul celebrei lucrări „ *Vaca Mov* " avea mare dreptate: " *Cu cât mai intransigentă este piața, cu cât este mai aglomerată, cu cât sunt mai ocupați clienții tăi, cu atât mai mult ai nevoie de o idee remarcabilă. Lucrurile făcute pe jumătate vor da greș.* "

Este, deci, destul de clar cine vor ieși în față - oamenii, respectiv firmele care au curajul să își facă cunoscute serviciile de înaltă performanță, care știu să-și mărească numărul de clienți și care înțeleg ideea de a fi remarcabil.

A fi remarcabil înseamnă să-ți definești o formă de singularitate pe care numai un performer să o poată aduce în mod specific în arta sa, fără să te gândești la onorariul care trebuie achitat de partea interesată.

O valoare nou adăugată este o idee remarcabilă prezentată ca pe un bun care nu-și epuizează resursele, fiind necesar de păstrat ca pe un dar de suflet.

Tot ceea ce poate da mai bun un om din el însuși nu trebuie epuizat, ci valorificat la maximum. Valoarea unui individ înzestrat cu acele calități și particularități ideale care îi permit să-și asigure un rol de referință în palmaresul de invidiat al carierei sale - se aseamănă cu un sistem de operare proiectat să funcționeze la fel, atât pe desktop, cât și pe telefon sau tabletă.

Fiecare astfel de individ este înzestrat cu un "sistem de operare" care facilitează mai bine progresul propriei evoluții, prin aprovizionarea permanentă a fluxului comunicării între trăsăturile, competențele și motivația sa – cele trei elemente principale care, conectându-se concomitent, îi optimizează valoarea.

Ai auzit vreodată de Thomas Edison? Sigur că da. Ai auzit vreodată de Bill Gates? Sigur că da. Ai auzit vreodată de Elvis Presley? Dar de Michael Jordan? Sigur că da. Cu toții am auzit de ei, pentru că ei au știut să se facă remarcați.

Cel mai mare avantaj performerilor este că știu să se facă remarcați și știu să se afirme sub propria lor firmă **ÎN AVANS**, adică înainte de a câștiga ceva de pe urma importanței pe care și-o relevă în ochii opiniei publice.

Leadershipul se află între două valențe de forțe aproximativ egale: mai întâi câștigi experiență prin pasiunea pe care ți-o cultivi singur, apoi câștigi notorietate prin imaginea pe care ți-o construiești cu ceea ce adaugi la "favorite" în preferințele celorlalți.

Învață-mă să mor fără chinuri

On Aprilie 17, 2013

Îndrăznește să te privești așa cum ești, fără să te lași înrobit de simțămintele consumatoare de energie.

Orice lucru poartă în el sămânța unui alt lucru, bun sau rău, la fel cum orice sentiment poartă într-însul ceva indispensabil, din paradis sau din infern, rezultând o mulțime de combinații posibile. Astfel, tot ceea ce îți este transmis, indus, insinuat prin mesaje subtile, neavând puterea de a le contesta veridicitatea, interpretându-le după multele tale gânduri și convingeri, reacționează constant cu propria ta minte, putând a da naștere unei tensiuni psihice nefavorabile.

După orele de program, în plin moment de reflecție, Laura Quinn, plină de indignare, de supărare, de păreri de rău, de mâhnire, de presimțiri, este brusc tulburată de apariția domnului Hobbs, *the office cleaner* . Asistăm la o scenă decupată parcă din opera lui Baum, când micuța Dorothy se trezește ca prin minune ridicată în vârful vârtejului și purtată kilometri întregi mai departe, într-un întuneric total, trăind cel mai negru coșmar.

" *Cum era zicala aceea? Cel din urmă va fi cel dintâi, și cel dintâi va fi cel din urmă. O grămadă de prostii. Norocul îi favorizează doar pe cei îndrăzneți.* " - i se adresează cu voce blajină domnul Hobbs. În mijlocul unui ciclon, aerul este de obicei mai liniștit, așadar Laura se poate refugia într-o realitate paralelă mai puțin sumbră, cel puțin asta încearcă el să o convingă.

Leadership: Ești în stare să creezi premisele unui proces decizional transparent în condițiile unei responsabilități individuale, exprimându-te categoric împotriva tendinței de a alege o recompensă sufletească mai mare tardivă în locul uneia imediate?

Fără voie, Laurei îi scăpă un surâs imprudent, trufaș. Simțurile ei, acești trandafiri vestejiți de amar și supărare, mai păstrează încă un ideal de gingășie. Iar când gingășia atât de irezistibilă se întrunește cu caracterul ei blajin, se poate ghici acea imperceptibilă formă de energie pozitivă existentă încă în ea, realizarea spontană a unei reacții chimice care încă mai produce căldură, asigurând la limită stimulii necesari viețuirii.

Dar în același timp realitatea resimțită ca ostilă, o consumă pe de-a-ntregul. Fiecare particulă din făptura ei se activează, numărul total de molecule care își exercită total dominarea asupra Omului din ea se ciocnesc simultan și reacționează anormal. Energia rezultantă este canalizată spre un scop bizar, antagonic celui inițial, pierzându-se treptat, consecințele fiind antisociale.

Gândurile ei gri, atât de subtile încât cu greu am putea să le descifrăm, par să intre prin minusculele porți lacrimogene: " *Decât să-mi amintești ceea ce sunt, ceea ce-am ajuns fără voia mea, decât să intensific acele simțăminte negre, apăsătoare, ce mă consumă și mă înlănțuie în brațele neputinței, mai bine învață-mă să mor fără chinuri. Mi-a ajuns !* "

Astfel de gânduri care nu se destăinuiesc în fața celorlalte ființe indică răstimpul dintre două momente cruciale și ale căror semnificații, complet diferite, sunt descifrate doar de către îngeri. Torente de energie asemănătoare cu lumina, dar de altă natură, necesare involuției, creează intermitențe în funcționarea ei. Lăsând prin - și numai prin interceptarea și interpretarea lor - o înțelegere profundă a Omului din ea, o verificare și validare concretă a emoțiilor ei în paralel cu a celorlalți.

Biata femeie abia mai rostește câte-un cuvânt, mai degrabă din complezență, în timp ce un freamăt de spaimă îi îngheață sângele în vene, sărăcindu-l de oxigen. Tot ceea ce-o mai ține în viață, o inspiră și o animă să meargă mai departe, se desfășoară sub cupola prezentului, umplută doar cu puțin praf de speranță.

Domnul Hobbs părăsește încăperea. Abia acum sălbatica rândunică rănită se trezește din amorțire, complet responsabilă pentru evoluția ei. Abia acum își dă seama cât de tulbure se privește pe sine. *

Leadership: Realitatea pe care ți-o procuri din cursul constant al detaliilor zilnice este potrivită efectului de importanță maximă al existenței experimentată prin revelarea Sinelui, în așa fel încât să fie dovedită eficacitatea faptei individuale care nu poate fi ștearsă sau anulată?

Ai puterea de contesta veridicitatea punctelor de vedere ale celorlalți? Realitatea resimțită ca ostilă, te consumă pe de-a-ntregul? Simțurile tale mai păstrează încă un ideal de gingășie? Te simți complet responsabil de evoluția ta? Realizezi cât de tulbure te privești pe tine însuți?

Fiecare individ trece prin momentul numit *"Blacklight"* , consumator de energie din circuitul secundar al existenței sale. Apoi într-o stare de semi-anestezie, un fel de insatisfacție vastă și mohorâtă, o încetinire a gândurilor. Şi, în final, poate ajunge la apatie, la somnolență. Întreruperea bruscă a clarității minții, a imaginii proprii, determinând o indecizie în privința acțiunilor.

O luptă dintre destin și Omul din tine, a cărui final nu se vede imediat, ci se lasă așteptat, și a cărui ecou răsună în momentul când ajungi în ultima rundă: atunci când transferi momentului prezent acea intensitate a trăirii, acea agonie amețitoare a suspansului: *„ să merg mai departe, sau să cedez? "*

Când Laura își cerceta inima și mintea în căutarea motivațiilor făptuitorului care poate crea viziuni puternic angajatoare și motivatoare, care poate exercita efecte importante asupra evoluției destinului personal, își punea mereu întrebarea: "Faptele mele pot fi șterse sau anulate din registrul propriei mele exasperări?"

Vedem inclus aici leadershipul ca factor de protecție a ființei pusă în situații de viață bulversante, sub imperiul necesității absolute de a fi integrată într-un "update" existențial, în loc de a fi un actor de prim rang în dinamica unor cauzalități interne cumulative. Victima unor factori obiectivi de care în mod sigur ea se face responsabilă, poate crea un rezultat total neinspirat care determină izolarea, sucombarea emoțională și morală, combinațiile dintre ele putând lua o formă diagonală, adică o înclinație aparte spre dramatizarea propriei vieți.

Înainte de a afla unde greșești ca lider trebuie să afli unde greșești ca om, atunci când coloana vertebrală a însăși existenței tale este poziționată incorect. Așadar, leadershipul intră în scenă atunci când permiți rezultatelor acestor stări sufletești să te învețe ce anume trebuie să corectezi la tine încât să te apropii de granița cu normalul.

Ca să-ți atingi potențialul de lider nu lăsa ca aceste divagații existențiale să se agraveze, ci încearcă să-ți demonstrezi vitalitatea. Îndrăznește să te privești așa cum ești, fără să te lași înrobit de simțămintele consumatoare de energie.

Leadership: Poți să controlezi tensiunea sensibilității fine a faptelor tale astfel încât să treci peste efectele imediate ale unei atitudini culpabile și să creezi premisele unor beneficii viitoare de ordin revelator?

Complexul factorilor "meteo" din viața ta activează când căldura, când ploaia, când seceta. Bucurii, deznădejdii trecătoare sau tristeți vecine cu depresia. Componente omogene și constante, sau componente instabile și fluctuante, de natură sufletească, care nu acționează în măsură egală pentru prevenirea apariției oricăror situații limită.

Această variație de factori care afectează zona ta funcțională determină corectarea orientării tale, respectiv apariția unui nou tip de *gadget* existențial. O psihologie care comunică strâns cu leadershipul prin care poți vedea cât ești de pregătit și de rezistent la condițiile dure cu care vei avea de-a face în marea probă a evoluției tale.

Elementele tale constitutive, starea de spirit și capacitatea de socializare, vor varia în raport cu "schimbările vremii", exercitându-se cu mari rezultate asupra leadershipului, a cărui curba evolutivă se bazează pe trecerea ta de la zona umbrită la cea luminată.

Diferențierea factorilor buni de cei nocivi este dificilă prin faptul că depinde de hotărârile pe care le iei atunci când furtuna se dezlănțuie în tine însuți. Te poți smulge din ea, sau te poți lăsa înghițit de ea, purtat kilometri întregi mai departe, într-un întuneric total, trăind cel mai negru coșmar.

Un beneficiu de ordin revelator reprezintă avantajul obținut pe seama unei concepții noi despre viață, izvorâtă din bucurii și tristeți, care îți poate aduce șansa de a te provoca pe tine însuți să accepți o realitate care se încăpățânează să reacționeze după regulile altora.

Învață-mă să mor fără chinuri scoate în evidență realitatea resimțită ca ostilă, ce te consumă pe de-a-ntregul, creând intermitențe în funcționarea ta, fiind resimțită ca un sfârșit existențial chinuitor. Este absolut necesar să fii vigilent și să preîntâmpini asemenea momente, luând măsuri adecvate față de tine însuți, pentru ca viața ta în continuare să nu fie chinuitoare.

Ori de câte ori treci printr-un moment greu, când simți că ești la capăt de drum, nu renunța nicio clipă la acel ideal de gingășie care te alimentează, căci este singurul mobil care îți poate reda bucuria vieții și care te poate sprijini în ascensiune.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/invata-ma-sa-mor-fara-chinuri.html

Învățați să vedeți

On Ianuarie 07, 2009

Ca să fii foarte sigur pe ceea ce știi, mai întâi trebuie să conștientizezi ceea ce nu știi.

- Locotenente, ai observat ceva neobișnuit?

- Nu, domnule.

- De aceea nu ești colonel.

Acest dialog extras din filmul „ *Guns of the Magnificent Seven (1969)*" , reprezintă esența articolului de față. Iar întrebarea "Ai observat ceva neobișnuit?" este bine să v-o întipăriți bine în minte, pentru că peste tot o să vă întâlniți cu ea.

Nu vei reuși niciodată să obții rezultate mai bune, în niciun domeniu, dacă nu-ți antrenezi mintea să vadă dincolo de aparențe. Nu contează cât de talentat ești în ceea ce faci, în mod cert, dacă nu înveți să vezi lucrurile pe care toți ceilalți din jurul tău nu le observă, cu siguranță nu vei putea să avansezi niciodată într-o funcție importantă de conducere.

Una din căile singure de a te forma ca lider, de a te desăvârși profesional este să sesizezi acele detalii minore, acele lucruri esențiale care vin în sprijinul tău, tot așa cum un pictor iscusit reușește să sesizeze diferențele subtile legate de calitatea unei opere de artă, deosebind falsul de original. Aducând în sprijinul tău acele argumente și soluții care îți pun în evidență calitățile și competențele, te vei putea propulsa mai ușor în direcția succesului.

Leadership: Poți să-ți stabilești o viziune care se concretizează într-o structură de evaluare a punctelor de reper ce pot fi identificate ca atribute ale unor contexte de conștientizare a aspectelor care nu ies în evidență?

Peste tot în jurul nostru există numeroase oportunități care ne pot propulsa în carieră, dar pe care de cele mai multe ori nu le vedem. De ce? Pentru că nu am învățat să le vedem, fiindcă nu ne-am exersat niciodată mintea să recunoască lucrurile "invizibile". Nu filtrăm în mod potrivit informația pe care ne-o oferă ochii noștri deoarece ne-am obișnuit să vedem lucrurile așa cum sunt, în loc să le vedem așa cum pot ele deveni.

Şansa ta de a-ți demonstra valoarea și de a te promova în companie, în cel mai eficient mod posibil, se găsește acolo unde uiți să o cauți?

Această șansă de a te schimba, de a-ți depăși limitele, de a ajunde cât mai sus în ierarhia companiei, este ca o pietricică fermecată cu puteri magice, ce se găsește undeva în pustiul deșertului. Ai curajul să pariezi pe tine însuți că o vei descoperi?

Capacitatea de a vedea îți permite să vezi lucrurile de departe, nu numai de aproape, cele ascunse nu numai cele care se află la vedere. Ca lider trebuie să înveți să privești lucrurile cu mai mult interes și, în același timp, să le privești spre viitor, pentru a sesiza oportunitățile pe care ți le oferă acesta.

Fii flexibil, schimbă-ți modul de gândire, modul în care abordezi lucrurile în general. Obișnuiește-te să nu mai întorci privirea atât de rapid de la un punct de interes la altul, ci privește totul cu mai multă atenție, analizează orice situație, orice lucru, din mai multe unghiuri și perspective.

Leadership: Intenționezi să oferi o imagine de fundal asupra înțelesului unei viziuni, prin felul cum gândești viitorul din perspectiva unei evaluări pe termen lung a efectului de tip "vizibilul intangibil"?

Acum mai bine de trei ani, Donald Trump, unul din cei mai bogați oameni din lume, lansa pe piață un produs nou despre care sunt sigur că ai auzit. Este vorba de filmul „ *The Apprentice*" ("Ucenicul"). Brusc, la numai cinci zile de la lansare, toate ziarele au început să vorbească despre ideea măreață a miliardarului, în timp ce în toate magazinele de specialitate se înregistrau vânzări record. La scurtă vreme toate televiziunile din lume au început să difuzeze la ore de maximă audiență serialul.

Donald Trump a câștigat sume fabuloase de pe urma vânzării acestui serial. Dar te întreb, de ce nu i-a venit această idee unui alt om de afaceri? De ce nu a realizat altcineva acest serial extraordinar?

Răspunsul este următorul. Nimeni în afară de Donald Trump nu a știut să vadă această mare oportunitate. Nimănui în afară de Donald Trump nu i-a trecut prin cap să realizeze un astfel de serial de negociere și vânzări. Se poate spune deci, că Donald Trump a văzut o ocazie acolo unde toți ceilalți oameni de afaceri n-au văzut nimic. Aceasta este capacitatea de „a vedea" de care îți spuneam mai devreme.

El a gândit viitorul unei noi idei de afaceri din perspectiva evaluării pe termen lung a efectului de tip "vizibilul intangibil". Adică, ceea ce vezi poate fi perceput drept o ocazie de tatonare a unui concept de business doar prin aprofundarea unei anumite teme de interes asupra unei zone prioritare care nu a mai fost explorată în termeni de valoare adăugată.

Leadershipul este o ocazie de a demonstra accesul la noi zone de interes analizate din perspectiva a ceea ce poți să observi neobișnuit acolo unde alții nu se uită sau acolo unde alții pun punct.

Prieteni, în ziua de azi nu mai există alchimiști, ci numai întreprinzători. Adică oameni care știu să vadă în orice lucru pe care îl ating sau îl observă o idee măreață de pe urma cărora pot face chiar averi. Iar partea bună este că "a vedea" este o abilitate care poate fi învățată, dar pentru asta trebuie să exersezi și să tot exersezi.

Privește în jur și cercetează fiecare lucru ca pe un eveniment separat. Privește fiecare lucru în parte din mai multe perspective. Uită-te atent. Ce lucru minor îți scapă? Vezi ceva neobișnuit?

Optimizează-ți calitățile și performanțele, exersând capacitatea de „a vedea".

Source: https://neculaifantanaru.com/invatati-sa-vedeti.html

Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe

On Noiembrie 1, 2010

Poți schimba modul în care percepi lumea și realitatea doar dacă înțelegi că tot ceea ce te înconjoară, inclusiv materia ce pare inertă, este însuflețit de divinitate.

- Dacă ți-am priceput bine gândirea, vrei să mă faci să înțeleg că nu numai zeii sunt emanații ale zeului primordial, fiind manifestări sub diferite forme ale creatorului de lumi, ci întreg universul, tot ce ne înconjoară, însăși materia inertă, toate sunt divine, sunt părticele de divinitate?

- Întocmai. Dar află că nimic nu este inert, nici măcar materia, căci este doar o aparență. Aceste elemente care ne înconjoară și sunt părțile constitutive ale lumii vizibile - pământul, apa, aerul, stelele fixe și aștrii mobili, luna și soarele, a căror natură ni se pare aceeași cu cea a focului, toate aceste elemente sunt însuflețite de o viață internă, de o mișcare pe care nu o putem percepe, dar care este reală. Cât privește zeii care se manifestă ochilor noștri sub forme umane sau animale sau, mai curând, pe care îi reprezentăm sub aceste forme deosebite, ei sunt doar niște simboluri reprezentative ale unei realități ultime a lucrurilor, o realitate care rămâne invizibilă privirilor noastre, ascunzându-se atât percepțiilor noastre fizice, cât și minții noastre.

Leadership: Îți poți imagina cum ar arăta o viață trăită cu conștientizarea că dincolo de realitatea materială există un fond divin invizibil și etern, încât să-ți extinzi realitatea asupra propriei conștiințe?

În asta constau realitățile ultime care simbolizează numele lui Amon, cel ascuns, Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe. Iată de ce acest "naos" plasat în fundul acestei săli, reprezentare mistică a lumii, este gol.

- Vrei să spui că este gol pentru că zeul, cel Ascuns, nu se poate manifesta privirilor noastre?

- El este esența invizibilă a lucrurilor, în timp ce Thot, sub cele două aspecte ale sale, pe care le poți descoperi în dreapta și în stânga ta, simbolizează manifestarea sensibilă a zeului infinit și etern.

- Cum poate zeul să fie infinit și etern din moment ce m-ai făcut bine să înțeleg că timpul și spațiul sunt doar niște iluzii, cărora experiența noastră de ființe vii și muritoare îi împrumută o realitate falsă? Noi, ca ființe vii, avem doar o existență precară într-o lume care, prin mișcările sale diverse și convergente, nocturne, diurne și anuale, formează un fel de ițe ce constituie țesătura timpului. Căci asta am înțeles din explicațiile tale.

Leadership: Poți să captezi esența acelor realități care scapă înțelegerii comune, așa cum sunt infinitul și eternul, oferind astfel o perspectivă asupra lumii dincolo de limitele percepției umane?

- Ai înțeles bine și concluziile tale sunt îndreptățite. Acesta este motivul pentru care atunci când folosesc termenii infinit și etern, ca atribute ale zeului, tu nu le poți aprecia adevărata măsură, trebuie să îi iei, ca pe niște termeni ezoterici, al căror sens real scapă înțelegerii noastre. Nu sunt lucruri care se transmit de la maestru la discipol, ci realități misterioase, care nu pot niciodată să fie sesizate decât de spirit, de acea iluminare interioară ce face din noi niște ahu, acele ființe necorporale, atemporale și luminoase în care ne transformăm după ce

am trecut porțile morții, ultimele limite ale oricărei inițieri.

Dar în privința asta trebuie să tac, căci nu ai primit cunoașterea indispensabilă care să-ți permită să treci acest prag misterios. Deocamdată îți ajung cunoștințele dobândite în compania mea și pe care le vei putea aprofunda prin citirea cărții a doua a lui Thot, pe care ți-o voi încredința acum. Vei rămâne împreună cu ea încă o lună în acest templu, două luni dacă dorești, iar dacă simți nevoia, și mai mult, ca să meditezi și să aprofundezi învățăturile pe care le-ai primit la Heliopolis și aici.

Tu însuți vei putea să te percepi ca "manifestare sensibilă", doar explorând modurile prin care divinul se reflectă în lumea materială. Numai un mesager al credinței poate să faciliteze o asemenea cunoaștere profundă și să ofere o fereastră spre dimensiunile ascunse ale existenței, depășind limitele înțelegerii umane.

Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe, evidențiază realitatea ultimă a existenței care transcende percepțiile noastre limitate, îndemnându-ne la o explorare continuă a misterelor vieții. Important este să explorăm modurile prin care divinul se reflectă în lumea materială, chiar dacă înțelegerea profundă a divinității necesită recunoașterea că esența sa nu se limitează la ceea ce poate fi perceput direct.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/invizibilul-pe-care-spiritul-comun-nu-il-poate-percepe.html

Ioana Sarah (II)

On August 08, 2020

Încearcă să faci loc inspirației tale să se manifeste liber la îndemnul motivației de a înțelege sensul vieții suspendat între nevoia sufletească a unei apetențe intelectuale neistovite și experiențele unei realități care transcende ceea ce e trecător.

Trebuie să-ți spun Nicu, așa cum deseori îmi place să mă pronunț asupra anumitor lucruri pe care le cunosc prea bine, că totul este relativ. Însăși relativitatea aparține principiilor fizice care reprezintă fundamentul creării acestei lumi. Ştiința e ca o clădire cu etaje separate, sau ca și cum aș spune că un corp e în mișcare dacă are reper pe un altul... altfel totul este static pe lumea asta. De aceea, trebuie să suporți uneori aparențele unor vieți perfecte, aparențele unor mari adevăruri generate de ficțiune, sau aparențele unor realități științifice cum este evoluția.

Toți trăim o mirare ca pe un fapt deosebit atunci când citim cărți, vedem enunțuri date de știința asta de care tot vorbești tu, și tot mai găsim alternative în răspunsurile aparent logice. În matematică trei înălțimi se întâlnesc într-un punct, dar deși într-un triunghi nu erau evidente orice îndoială pare exclusă, uneori axiomele trebuie acceptate fără demonstrație. Iată, deci, că lumea în care trăim este o treaptă mai înaltă a științei percepută doar de acela care observă numai ceea ce e construit, dar care nu observă existența terminată pe o treaptă a urcușului ceresc.

În această lume trebuie să facem loc inspirației și inteligenței să se manifeste liber. O minte sănătoasă într-un corp sănătos, de aici rezultă ceva armonios, nu toți posedă cele două în același timp. Tu doar poți să presupui anumite lucruri despre viață și despre lume, de știut nu știi nici când știi, și când știi este important să știi ce nu știi...Ştii cât contează asta?

Bine spunea Marie Curie: *"În viață nimic nu trebuie să fie de temut, ci doar de înțeles. Este timpul să înțelegem mai mult astfel încât să ne temem mai puțin."* Poate ai vrea și tu să te încadrezi în categoria "unicat", însă mulți le au pe ambele, mulți nu. E bine că e bine, altfel era rău. În lumea asta cu cât citești mai mult, cu atât mai mult înțelegi oamenii, firea lor. Ai toate răspunsurile despre ei și îți apar înaintea ta la timpul potrivit.

Un sfat pe viitor. Fii mereu sincer, nu juca teatru, nu te preface și nu minți niciodată un trandafir. El va simți și va ști totul, pentru că a văzut mai multe ca oricine. Și semnele, el știe să le citească mai bine ca oricine.

Leadership: Miezul ființei tale se formează în locul unde găsești tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment din viața ta într-o poveste care oscilează între amintire și uitare?

Lumea este o viață pe care o trăiești cu capul în jos și cu fruntea în sus. Uneori totul este înșelător chiar dacă ți se pare că vezi totul foarte clar. Crezi că știi adevărul, dar de fapt spui numai minciuni fiindcă mereu se descoperă ceva nou care să-ți pună în dificultate ipotezele. Și nu fă niciodată ce nu ți-ar plăcea să ți se facă. Aici este Dumnezeu. În fraza asta îl vei găsi pe El. Atât știu.

Ştii...îmi place să vorbim...însă îmi spun că poate într o zi vei dispărea...spun asta să accept ușor când se va întâmpla. Mie mi-ar plăcea ca tu să dispari? Nu cred că ți-ar plăcea. Fiindcă omul ce dispare este ca foile de hârtie pe care le șterge timpul: poți considera aceasta drept un fapt involuntar, dar în lumea spirituală omul trebuie să creeze el însuși o situație în care

nu există vreun feeling trecător.

Iar viața se trăiește la fel cum citești cărți: încerci să reacționezi la diverse provocări și de fapt constați că nu ești decât un personaj care se plimbă într-un baston, neputându-și controla propria poveste. Speri să apuci să mai citești din ea până când nu apare o copertă nouă care te face să o uiți. Din acest motiv, cred că miezul existenței tale se formează în locul unde găsești tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment într-o poveste care oscilează între amintire și uitare. Acest loc este, de fapt, un rezumat al trăirilor pe care dorești să le experimentezi și să le oglindești într-o lume aflată într-o continuă schimbare.

Eu cred că cele mai adevărate cărți se scriu din convorbiri reale. Şi poate zici că nu vei dispărea pentru că nu îți place nici ție să dispar eu. Adică să fim onești. Doi oameni fac aceleași lucruri când sunt în aceeași trăire. Apoi fiecare se trage fără să știe, puțin în stânga...puțin în dreapta și, astfel, crește distanța dintre ei. Însă nu poți pleca de la ceva care îți place. În care te regăsești și te completezi. Oricât de nebun ai fi. Şi, bineînțeles, toate cărțile sunt interesante, dar sunt unele desebite despre viață. Cum sunt cărțile scrise de Mika Waltari, Ştefan Zweig, Alexandre Dumas sau Victor Hugo. L-am preferat pe Zweig. De la el, din cele peste 20 cărți, romane excelente, am învățat despre oameni. Foarte multe.

Ştii, citind tot mai mult simți că trăiești povești de viață reale și înveți să fii un personaj care se "reconstruiește" la o vârstă târzie. Nimeni nu are timp să învețe doar din experiența proprie, ar dura prea mult. Chiar și comunicarea cu diverse persoane se încadrează la capitolul experiențe de viață. Vei înțelege omul. Oamenii. Femeile. Obsesiile. Frumusețea. Şi sufletul. Bărbații. Dorințele lor. De exemplu, "Secret Arzător" este o carte de o profunzime rară. Îmi place să cred că știu multe. Nu totul. Însă nu prea sunt întrebări pe care să nu mi le explic dacă singură mi le pun. Citește-o. Atât. Are un scris artistic. Și cea mai profundă gândire. Şi multe secrete...arzătoare. Ale oamenilor. Sufletele lor, mintea lor, ascund atâtea.

Leadership: Cum abordezi o revelație despre tine însuți prin prisma unei realități care există numai într-o proză care pune în mișcare întreagă lume a unei alte ființe într-un tablou de suflet personalizat?

Şi tu spui atâtea...despre urât și frumos. Eu doar trebuie să intuiesc adevărul. Să îl intuiești? Parcă eu sunt nisipul, iar tu sita care cerne. Intuiește. Îți dai seama cum adevărul este atunci când intuiești ce vrea celălalt. Ce simte. Ce îl surprinde. Şi multe altele. Mi se revelează totul...oricine mă poate minți. Asta e ușor de făcut. Dar pe "Cel de Sus" nu îl poți minți.

Îmi place cum te întorci la câte ceva vorbit seara. Şi revii cu precizări ziua următoare. Noaptea e un sfetnic bun. Nu așa se spune? E ca și cum eu am plecat cu un tren dintr-o gară și tu ai rămas acolo încă. Așa că sunt nevoită să mă întorc. În gară. Cu puțin noroc o să scriu ceva azi cu sensul ăsta. Să știi că e pentru tine. Când citești astea e ca la contabilitate: tragi o linie involuntar și faci inventarul (ce stări îți lipsesc, ce ai, ce ai mai vrea). Îmi trimiți un text cu fața. Alt text mi-l trimiți invers. Altul pe lungime într-o dungă de telepatie, și imprimată pe spațiu, timp, existență și infinit. M-ai amețit. Telefonul e de vină, capteaza prost imaginile. Dar e bine și așa. Ca să fiu sigur că citești. Atunci când te îndoiești că citești, te rog să mă pui să scot ideile principale. Ai fi în stare? Citesc zilnic când mă trezesc. O oră, două. Foarte frumos. Tu oricum vei face o poezie despre toate astea.

Îți spun un secret. Când vorbim. Vrei acum să-ți zic? Așa... Acum mai mult timp vorbeam cu cineva. Eu nu eram doritoare să postez ce scriu. Îi dădeam lui și punea la el. Era fericit. Deși nu erau ale lui. De la un timp îmi zicea că nu mai are niciuna. Trăia prin cuvintele și emoțiile tale. I-am zis că acum le păstrez. Vreau să impresionez pe cineva. Da. Trăia. Ca într-o altă lume. Într-un timp mă supărase. Ştiu. A murit tipul. Ba nu. L-am șters. A rugat o cunoștință să îl deblochez. Apoi a început să își pună și poza. Era înnebunit câte aprecieri avea. Voia să fiu soția lui? Nu știu, poate m-ar fi iubit nebunește. Zicea că uneori mă invidiază că nu poate scrie așa. Scriu cu sufletul meu, nu cu sufletul altuia. Pentru tine scriu. La mine nici eu nu aș

pune ce ai scris tu. Aici iar ne potrivim. Eu admir ce scrii tu. Eu scriu ce pot.

Mi se părea așa de real totul că nu mai știam când există iluzie și când e proză. Este interesant ce citești și are legătură cu realitatea. Adevărata atingere sufletească este cea fizică, dorința...emoția. Restul doar cuvinte...care trec...se uită. Şi asta e adevărat. Nu uiți ce te face cineva să simți. Da. Şi eu am vrut să spun. E bine că scrii pentru cineva. Ești îndrăgostită. Ba nu, scriu pentru tine...

Un tablou personalizat cu Eul unei alte ființe surprinde acea acea nemărginire de simțiri, de patimi de doruri nespuse, gânduri mărețe, toate acestea îngrămădite într-o viață (de poveste) care nu mai este experiență, ci este numai stare de spirit.

Ioana Sarah este, într-un fel, alter-egoul meu într-o lume plină de gânduri, ce se confundă cu povestea unui om obișnuit ce își pune în scenă propriile scrieri și pozițiile pe care le adoptă față de cea mai concretă actualitate, sau a unui om care întâlnește mai multe persoane într-una singură și, astfel, reușește să devină altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-II.html

Ioana Sarah (III)

On August 10, 2020

Fii mai receptiv și mai atent la tot ce ți se întâmplă, încât Egoul tău să nu rămână blocat într-o realitate care depășește capacitatea ta de evaluare a potențialului ei de a captiva atenția.

Am terminat cartea. A mea a fost romantică, despre oameni care se caută și se găsesc. Concluzii. Impresii. Rezumat. Să fac eu ? Păi tu ai citit-o... Spune-mi ce ți-a plăcut, cum s-a încheiat...Ceva care să mă facă interesat de conținutul cărții tale. Curios mai ești. Dar uite, pe scurt. Doi tineri s-au întâlnit întâmplător, fiecare avea o poveste tristă, amintiri greu de cuprins de mintea unui singur om. Se simțeau completi unul cu altul ca indivizi, iar după niște încercări și cântăriri au rămas împreună. Fiecare credea că nu este destul de bun pentru celălalt. A fost chestia aia când întâlnești pe cineva pe care îl așteptai.

Da, o carte romantică, despre sentimente, trăiri, așteptări. Parcă e ceva luat din realitate. Exact. După așteptări și așteptări și așteptări, trebuie să ai și noroc... Să găsești pe cine îți trebuie. Doar atunci trăiești cu adevărat. Vreți aceleași lucruri. Faceți aceleași lucruri. Aveți aceleași pasiuni. Stați în tăcere, unul lângă altul și e de ajuns. Acum trebuie să plec, fac geanta. De multe ori astfel de oameni rar trăiesc împreună. Se întâlnesc doar sporadic. Momente trecătoare. Ore pline de amintiri. Poate este ceva pe viață, nu știu sigur. Da, iar cine mai are chef și răbdare să mai caute...atunci să caute.

Tu zici că ai găsit pe cineva aproape de sufletul tău și ești încântat. Tot e bine și acum. Sper. Numai să nu se schimbe. În timp amândoi se schimbă. Rar se atrag continuu. Se vor strădui amândoi...doar unul nu va fi de ajuns. E vorba de tine acum. E vorba despre oameni. Despre noi doi. Da, desigur, mulțumesc pentru rezumat, cartea cred că e minunată.

N-am mai vorbit despre carte. I-am spus că marea știință a scrisului se dezvoltă în spiritul cuvântului pe care îl lași să preia controlul asupra vieții tale, fără să faci din el o cruce sau o sursă de îmbogățire. Da, dar și scrisul, la fel ca marile descoperiri ale științei, a aparținut unor oameni modești de pe urma cărora s-au îmbogățit alții. Marile teorii nu sunt traduse întotdeauna adecvat în practică, odată la mulți ani eșuăm cu toții pentru a renaște apoi.

Leadership: Poți să deblochezi potențialul de vibrație al unei ființe care trăiește totul prin fluxul conștiinței, și în același timp să crești potențialul de sens al unei experiențe de percepție-simțire care să o împlinească?

Eu spun cum e simțirea scriitorului, e o continuare, nu acceptare. E un fel de a merge pe sârmă în paralel...acel om care pică nu simte viața, pulsul ei, plăcerile ei, și mersul nu se reia. Apare o disfuncționalitate. Ceva se rupe... Cu riscul de a mă repeta îți spun. Când este să fie, atunci este. Fără ocolișuri. De aia nu-mi mai fac planuri. Când e prea sinuos drumul se alege praful, mai exact. Eu spun din ce am trăit, din ce-am văzut, sau din ce mi s-a povestit. Adică dacă placi pe cineva și te place, atunci asta se vede. Când aștepți prea mult, atunci înseamnă că ceva scârțâie. Când scârțâie se rupe. Când s-a rupt înseamnă că relația nu se baza pe temeinicie. Erau doar speranțe prin vise. Da, așa este. Viața e simplă. Oamenii o complică de fiecare dată.

Aș fi vrut să fi putut să mă răzbun puțin pe tine, așa cât să mă simt mai bine. Iar vei spune ceva împotriva voinței mele....câtă răutate ! Da, sigur, că tu tare bun ești. Cică m-ai șters demult de pe lista de prieteni doar ca să te răzbuni. Ba nu, tu m-ai forțat atunci să te șterg...te certai cu mine. Sunt în drum spre casă acum...și aici sunt lumini, totul e luminat în această noapte. Bine, îți urez noapte bună ! Vise frumoase ! Dar unde sunt oamenii? Ești cam

singur...Singur ești și printre oameni. De la mine pentru tine, uite un sărut strălucitor, mai luminos ca luminițele tale din noapte. Cât va dura sărutul? Toată viața mea sau toată viața ta?

Trag o concluzie, până aici. Cred că potențialul de vibrație al unei ființe care trăiește totul prin fluxul conștiinței este foarte asemănător cu acea depășire a atitudinii de subestimare și depreciere - asociată cu o etapă de viață în care vrei să vezi cine ești cu adevărat (nu să ți se spună din exterior), dar cu toate astea nu îți găsești singur drumul corect pentru tine.

O asemenea ființă este vulnerabilă prin prisma slăbiciunii ei de a se transpune într-o realitate virtuală ce poate fi experimentată prin intermediul unor ochelari cu lentile speciale, numiți: "AlterEgo".

A crește potențialul de sens al unei experiențe de percepție-simțire care să împlinească o ființă plină de sensibilitate, înseamnă să îi dai acestei ființe acceptul de a se vedea pe sine ca fiind protagonista unei povești memorabile de viață, capabilă să te facă pe tine însuți mai bun.

Nuuuu ! Vreau să știu cât ține doar starea asta a ta. Nu, nu sunt tristă. Deloc. Mă gândesc că dacă ne împrietenim iar, când îți e lumea mai dragă, atunci te voi șterge eu din lista de prieteni. E rândul meu să fac asta. Marile secrete se dezvăluie numai celor ce apreciază lucrurile simple și accesibile ce ne înconjoară în viața de zi cu zi. Marile secrete sunt despre noi doi, într-o noapte în care numai un sărut ne poate lumina calea. În opinia mea apar pe etape aceste secrete, despre simțire și despre obiectele simțirii, despre logica afectivă și despre închipuirea minții.

Despre una ar fi când te lași transpus în realitate fără multe analize prealabile și simți cum e să te iluzionezi, îți faci iluzii pentru toată viața... A doua apare cam atunci când știi secretele și ai impresia că e la tine cheia pentru înțelegerea lor: ori fugi, pentru că te simți atoateștiutor, ori aștepți derularea evenimentelor ca și cum revezi un film. A treia etapă e simplă, orice secret te ia pe nepregătite și dacă nu mai ai ce pierde nu pierzi nimic urmărind derularea simplității în viață. Este ca o toamnă în care culmea, chiar și în realitate pică aici o frunză și colo o alta, într-o armonie perfectă.

Cine nu crede să urmărească, deși un copac are multe frunze, nu cad două în același timp și în același loc...

Nicu, dacă ești un scriitor bun, te rog să scrii despre o întâmplare pe care ai trăit-o tu sau cineva cunoscut, dar din punctul de vedere al cuiva care nu are nicio legătură directă cu acțiunea propriu-zisă. Nu încerca să te gândești la mine, nu încerca să-ți amintești conversațiile noastre. Uită-mă și atât, iar dacă nu mă poți uita, cel puțin încearcă să nu te pui în locul meu. Dacă aș fi fost eu scriitoare, cum ești tu, mi-aș da singură acest sfat: "Fii ceea ce ești și lasă pe fiecare să fie ceea ce este".

Potențialul Egoului de a capta atenția se evidențiază prin lărgirea poziției față de acea realitate a dorinței de recunoaștere afectivă, prin raportare la o viață care se trăiește prin "lecția" suferinței exprimată prin mărturisirea unor oscilații sufletești.

Din această nouă conversație cu Ioana Sarah am învățat că omul care spune ceea ce simte este omul care simte ceea ce crede. Şi că omul care caută să obțină o acceptare a propriei vieți, eliberându-se de dorința de a fi fost altfel, este un om care se trăiește pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am mai învățat că nu trebuie să apăs niciodată prea tare pedala de accelerație: risc să ajung prea repede într-un loc care nu-și găsește locul. Sunt locuri din anumite cărți care ne caută când noi suntem plecați în căutarea altor locuri. Este și un scris anume care anunță felul cum este scriitorul: simțitor sau avar după glorie, ori darnic și dispus oricând compromisurilor.

Ioana Sarah (IV)

On August 11, 2020

Modul de manifestare al unui om sociabil depinde de felul lui de a se exprima ca și când ar fi manifestarea sublimă a alegerii de a experimenta viața ca într-o oglindă cu două fațete.

Ce fantezii ai scris tu aici…horror. Păi îmi distrăgeai atenția, cum era să îmi folosesc imaginația dacă mă tot suni? Hai, scrie mai departe, acușica ajung acasă. Am scris, dar dacă nu mă anunță facebook-ul atunci când postezi, eu ce să fac? Nu sunt rudă cu ăștia de la facebook. Şi nu am scris pentru tine în mod special. Asta ca să știi. Sunt puțin nervoasă deci, nu voi mai comenta nimic. Am dat like. Sunt ok rândurile. Mulțumesc. Să fii sănătos.

Nu uita că o carte nu se scrie doar din cuvinte, ci uneori chiar din lipsa de prezență a personajului în viața reală a scriitorului.

Râzi aiurea. Sigur, păi tu mă faci să râd. Te gâdil, de razi așa? Da, îmi gâdili sentimentele. Mă abțin să spun mai multe. Nu mai citi mai departe. Vreau să fiu altcineva complet schimbată, diferită, asemenea unui personaj care ar fi influențat opera lui Andersen, care prin natura lui te duce cu gândul la fragilitatea și inocența unui copil. Adică, cum anume vrei să fii? Ce nu-ți place la tine? Îmi place tot la mine. Da, așa multe îți plac la tine…că vrei să te schimbi. Câteodată îmi încerc personalitatea. Mă schimb numai în relație cu altcineva care aș fi putut fi, dar nu mai sunt. Nu pe mine mă încerci, te pui singură în fața oglinzi, altfel nu văd cum de poți vedea pe altcineva în locul tău.

Oglinda îți răspunde: "Arăți Minunat". Hai, glumesc. Ar trebui să încerci în realitate să te vezi cu ochi de scriitor, cred că ți-ar plăcea să fii personajul cel mai iubit dintre pământeni. Ţi-am spus deja. Sunt puțin nervoasă. Vorbesc diferit în asemenea momente, așa că nu lua tot ce spun la propriu. O carte se scrie din imagini ale unei minți care își îmbunătățește veșnic rostirile inițiale, care își joacă singură feste pentru a evita o grozăvie. Este însăși natura unei minți care nu este trează pentru a descoperi ceea ce este adevărat. Cartea mea este natura omului surprins într-o imagine, ca o jucărie fantastică, ce reflectă detaliile unei realități care se schimbă și devine pe neașteptate, dezvăluindu-se numai unui suflet de copil.

Leadership: Felul cum funcționează mintea ta este o sinteză amplă a celor mai reușite explicații ale vieții care au fost propuse în planul unui schimb de idei și informații care sprijină adevărul despre ceea ce urmează să experimentezi ca expresie a unei trăiri adânci?

Mă privesc continuu în oglindă și mă întreb dacă oamenii care iubesc sunt mereu frumoși? Poți scrie acolo asta, în paginile tale, dacă vrei. Poți face orice. Deja nu îmi mai pasă. Poți comenta ce vrei despre atitudinea mea. Deci să scriu sau să nu scriu despre felul tău de a te vedea? Asta e întrebarea. Poate iar mă văd șters din fața ochilor tăi. Poți. Nu, nu te șterg nici din memoria mea chiar dacă mă văd numai pe mine uneori, și uit de tine adesea. O să scriu mâine despre tine, acum nu mai am șansa să pricep multe. Nu îmi folosește la nimic să te șterg, dacă ți-ar fi folosit…ai fi făcut-o? Nu știu. Ţine de stare. Numai la folos se gândesc unii… nimic spiritual?

Se pare că eu sunt oglinda ta, căci îmi împărtășești tot timpul viziunea ta, și nu doar viziunea te apropie de măsura dimensiunii mele ideatice, spirituale, însuflețitoare, ci și faptul că poți fi reflexia mea în orice fac, în orice gândesc, în orice trăiesc, într-o oglindă a timpului care mă determină să-mi placă ceea ce văd în ea.

Bine că nu ești lângă mine acum. Nu...nu te-aș săruta nici dacă te vedeam. Mare noroc ai. Ţi-a plăcut ce ți-am scris la tine pe facebook? Sunt pe drum, mă voi uita mâine la tine. Te chinuiesc cred cu ale mele comentarii. Am citit ceva, dar fugitiv. Stai că citesc acuma mai bine. Da, am citit, îmi amintesc ce-ai scris. Ţi-am spus că ai un dar fain de a dezvolta și a compune idei despre viață, chiar și ideea asta cu matematica, felul cum ai inserat matematica în subiectul meu, asta mi-a plăcut cel mai mult.

Ai un orizont mai vast, nu te limitezi doar la ceva static. Ţi-am spus, și repet. Tu ești perfectă ca și coechipier, la scris. Bineînțeles, nici nu cred că te-ai băga la ceva mai amplu, să scrii un roman sau vreun scenariu de film, dar dacă ai avea susținere și ai avea pe cineva lângă tine, cred că ai scoate chestii super faine. Şi eu cred asta. Să știi că simt multe, și cred că și eu mă pricep la scris. De altfel, pe unde merg, acolo unde sunt mai multe persoane, toți cășcă ochii la mine. Arăt și bine, pe deasupra. Deci sunt și frumoasă, și deșteaptă.

Trăirile cele mai adânci ale unui om se constată atunci când el reușește să-și personalizeze starea de spirit în cadrul experienței de a fi diferit, mărturisindu-și deosebirea dintre a fi unic și înțelegerea faptului "de a fi în lume" ca orizont al autenticității.

Asta spun fără modestie. Acesta e adevărul. În sfârșit ai învățat că nu e bine să fii modest, în general. Ori ești bun, ori nu ești. Asta clar. Timpul și oamenii arată adevărul. Să știi că îmi place asta. Oriunde merg nu mă plictisesc. Eram odată la o pensiune. Noi, prietenii, alături de cei ce aveau pensiunea. Şi era printre ei un tip cam de vârsta ta. Începusem niște discuții. Soțul meu a plecat între timp. Noi stăteam la discuție la distanță. A fost amuzant. Ce să zic...era de vârsta mea... Da, cam ca tine. Dar era pus pe discuție. Soția lui cred că se panicase. Era în living. Combinații... Vorbeam de la distanță. Mă refer că nu avea vârsta mea. Îți mai zic ceva? Zi Mai stau 5 min. Nu mai zic. Fugi la nani. Ești obosit. Spune noapte bună, și fugi. Te las. Să nu întrebi mâine cât am stat...

SAT 09:38. Bună dimineața. O zi colorată ! Am citit ce mi-ai scris aseară. Mulțumesc. Şi, ce ai înțeles din ce ți-am trimis? Poți dezvolta puțin? Da. Sunt la sală acuma, am erminat antrenamentul de azi. Fac duș și îți spun după. Poți comenta ce vrei la poezii. Le-am scris pentru tine. Altfel scriu rar. Textul este despre legătura puternică dintre ei. Nu mai poate fi respingere. Este atracție necondiționată. Așa simt cu tine, tu ești aici, nu? De când vorbim nu mă pot supăra pe tine. Bine, am citit. Deși mă supăr degeaba uneori, dar comentez doar la poeziile tale. La ele, la altele nu mă bag. Da ce vrei, păi ieri am comentat. Mai scrie...ca să am la ce să comentez. Sau cum vrei tu să-mi scrii numai atunci când îți este dor de mine. Cu adevărat !

Leadershipul sprijină adevărul despre ceea ce experimentezi într-un dialog care permite asocierea ta spirituală cu o altă persoană, prin compărarea a ceea ce simți într-un moment de maximă sinceritate - cu ceea ce simți atunci când ești superconvins că lumea este reflectarea unei atitudini mentale, repetabile din punct de vedere al unei alterități consubstanțiale, neconflictuale.

Ioana Sarah mi-a amintit și de această dată, în aceste rânduri, ca într-o supremă încercare de înțelegere a unui "dincolo de mine", că tot ceea ce mă face să mă simt autentic într-un spațiu al mărturisirilor de sine, este faptul de a mă privi într-o oglindă și de a mă surprinde constant cu noutăți și vești bune.

Cum spunea cineva pe un site web: *"Ne-am înțeles reciproc, s-a stabilit o legătură, ne-am privit ca într-o oglindă, cu adevărat în enigma existențelor noastre."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-IV.html

Ioana Sarah (V)

On Martie 31, 2022

Esența unei compoziții figurative valabile și durabile în toate zilele vieții tale, reprezintă întoarcerea la aprofundarea artei adevărate.

Trebuie doar să ajungi în punctul în care îți sare în ajutor un alt punct. Două puncte care se unesc creează o explicație. Acesta este un imperativ. De exemplu, dacă ne-am născut, eu chiar nu înțeleg de ce murim. Poate că trebuia să avem un nume sau să facem ceva pe lumea asta. Bineînțeles, de explicații nimeni nu mai are nevoie, fiindcă nici acestea nu sunt necesare, nu le mai cere nimeni. Oamenii pleacă, mai nou mergând pe vârfuri, unii tânjind după viața altora, alții purtând poverile lor. Mie mi-e greu să fac asta, așa că mai bine vorbesc de minunile din viața mea, și de care sunt dator să vorbesc. Mai rămâne doar să mă privesc în perspectiva directă pe latura mai apropiată de un desenator...

La un moment dat spuneai că trăsnetul și focul sunt ca pictura și pensula: trebuie să știi să le mânuiești și ce să ceri de la ele. Sunt de acord, doar cu o singură precizare, pe care te rog să mă lași să o fac. Este o simplitate aproape logică între trăsnet și foc. Însă pictura este o naturalețe care lovește un om, dacă cumva s-a inventat născându-se de câteva ori. Realitatea este exactă, iar ca să pictezi trebuie să te limitezi la totalitatea fenomenelor încă neconfirmate. Poate de aceea se mai nasc pictori cu aripi de înger. Când două forțe mari se unesc, abia atunci se descoperă: "Tăria lui Dumnezeu în Hristos".

Despre asta ar trebui să vorbim în șoaptă. Dumnezeu nu este ceva ce poate fi definit, nu putem susține nimic despre asta ca și cum am descrie niște culori, spre exemplu roșu sau albastru. Poate că Dumnezeu este sensul prin care ne justificăm viața între două puncte: între moarte și nemurire, între materie și spirit. Iar dacă cerul tolerează pământul este pentru că pământul și cerul există prin lumină, sau pentru că pământul se hrănește cu lumina cerului. Şi tu trebuie să tolerezi oamenii, pentru că, și tu ești om. Şi toți oamenii se găsesc sub același cer și trăiesc pe aceeași planetă: Pământ.

Leadership: Ai devenit subiectul unei investigații permanente, prin repetarea unor momente-teme, a unor variate unități de glasuri, emoții și adevăr, care devin parte componentă a unui mesaj psihologic?

Ai dreptate, dialogul nostru nu-și epuizează tema, ci doar o extinde printre gânduri, emoții și cuvinte, sub forma unui mesaj psihologic: că ființele ce se aseamănă au mai multe în comun decât cele care se diferențiază. Suntem ca două voci care se aud, se completează și se armonizează, chiar dacă dau senzația de confuzie. În acest caz, asistăm la un adevărat dialog între cele două voci care se axează fiecare pe câte un material tematic propriu. Exact ca în articolul lui Tudor Cătineanu, care parcă contura cel mai bine raportul dintre noi doi:

Aici intră în dialog două voci, care se intersectează continuu: Una zice: "Trei pași la stânga binișor / Şi doar un pas la dreapta lor", în timp ce a doua cântă și descântă ferm: „Trei pași la dreapta binișor / Şi nici un pas la stânga lor". Rezultatul final este sau o mișcare împleticită în cerc, sau o stare pe loc în așteptarea unei statui.

Există legea firii: Iubim pe alții, uităm de noi, trecem prin ploi, regretăm apoi. Facem din dor un fel de cor, cântăm străini de noi înșine. Vai ce pasiuni avem și noi. Iar ne-am trezit, nici n-am iubit cu-adevărat. Of, ce păcat ! Da, Nicu, iubirea și pasiunea ce-o avem în noi este melodia cântată de corul dorului de noi înșine, este steaua de pe cer care luminează pământul. Numai soarele poate fi văzut, și atunci când luminează cerul și atunci când luminează pământul. Şi numai cine face un pas decisiv înainte, cu mult curaj, spre crearea

unei muzici valabile și durabile, se va putea întoarce la aprofundarea artei adevărate. Şi va fi ajutat de Dumnezeu.

Până la urmă, cred că toți tindem spre realizarea unei muzici cu bilet către evadarea din propria umbră, o evadare din propria conștiință parcă sufocată de vise, idealuri și dorințe care se îndeplinesc prea greu. Poate că, totuși, muzica care place minții nu este un bilet către popularitate, ci punctul în care sufletul tânjește dupa ceva ce nu primește. Ce perspectivă arată un punct de fugă?

Leadership: Poți să conferi culoare și dinamism unor cadre plastice inevitabil statice, având în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema?

Iar pozele pe care le faci cu tine nu schimbă nimic, Ioana. Și-o să plângi. Și-o să-ți fie dor. Și-o să regreți. Și-o să pierzi. Și-o să pleci. Și-o să te doară. Și-o să înveți. O să înveți să trăiești cu toate. O să înveți să privești oamenii în ochi și să le înfrunți cuvintele nedrepte. O să înveți să mergi drept și sigură pe tine. O să înveți să lași oameni în spate și să-ți continui drumul. O să înveți să fii puternică.

Mișcarea ta în poze nu este aceeași imagine muzicală care îți înconjoară sinele în viața reală, ci reprezintă o nouă dimensiune a ființei tale apropiată de o nouă realitate colectivă, generând o oarecare performanță. Performanța de a fi autentică în orice rol ai aborda, indiferent că ești sau nu atrasă de vreun aspect al vieții tale. Dar nici nu este vorba despre un fenomen bazat pe tehnici de iluzie care să creeze vreo nouă artă, cum ar fi arta filmului, ce se bazează pe dinamismul unor cadre plastice inevitabil statice capabile să genereze metafizica propriei individualități asupra experienței de viață.

Imaginea ta mai întâi a fost o tehnică de compoziție, specifică muzicii baroce, care are în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema. Apoi, tehnica compunerii imaginilor și a creării iluziei mișcării imaginilor, care face din viața ta o filosofie în care doi oameni mențin contactul vizual prin cuvinte și dialoguri. Sau, mai degrabă este ca în problema aia de fizică Doi oameni se straduiesc să audă sunetele emise de un tren care se apropie. Unul din ei a apropiat urechea de sine, iar altul nu....

Leadershipul este o imagine a vieții în care totul poate fi calculat cu precizie la nivelul pozițiilor pe care le adoptă oamenii asemănători: o poziție de compromis asumat când fiecare încearcă să întoarcă palma celuilalt într-o poziție de supunere.

Ioana Sarah scoate în evidență legătura dintre doi oameni a căror vieți se întrepătrund prin mesajul: "suntem la fel, deci îmi este dor de tine". Din dorința de a-l înțelege pe celălalt cu adevărat, fiecare a încercat să-i studieze felul de a fi, așa cum și l-a păstrat în câteva fotografii, sau în câteva momente de viață reală, unde muzica improvizată a unei stări sufletești și a unei concepții de viață se întâlnește oarecum cu telenovela printr-o îngrămădire de șoapte, taine și așteptări diferite.

Dialogul dintre ei oferă privitorului o imagine în care totul – vorbele, emoțiile, simțirea, conștiința nu ar sugera o atitudine de luptă, ci intenția descătușării unor energii nebănuite: energia lor este insuficientă pentru a sesiza concordanța, armonia și durabilul, dar este totuși un început de bun augur.

Sau, cum bine spunea cineva: *"se cere timp, dedicație și atenție pentru a sesiza subtilitățile acestei picturi și a înțelege în întregime intenționalitatea artistului"*.

Ioana Sarah (VI)

On April 01, 2022

Învață să-ți observi propria minte în situații obișnuite de viață, iar apoi în situații în care sinele receptează și structurează conținuturile informaționale despre sine și lume.

Nicu, tu mergi la petrecerile dansatorilor în fiecare weekend, am văzut imaginile cu voi pe Instagram. Totuși, mie genul ăsta de distracție nu îmi place....dacă îți place ție, asta contează ! Ce contează ce ne place nouă, ci important este că ceva mișcă lucrurile într-o direcție. Nu stau pe loc așa cum stau stâncile, nici nu merg înapoi ca racii. Mă bucur pentru tine. Mie astfel de activități nu îmi plac, dacă ție îți place, nu pot decât să mă bucur. Eu am fost azi din parcul Herăstrău...a fost o zi superbă. Eu, până în aprilie nu o să ies prin parc, încă este întuneric la ora 19:00. Păi ziua este mare. Ziua mai ai treabă. Da, este și asta o variantă...

M-ai înnebunit. Nu mă pasionează genul ăsta de distracție. Înțeleg că îți place, însă mie nu îmi place, Învăț ce vreau. Mergi tu acolo și fii fericit. Eu nu ador locurile unde te calci pe picioare și urlă unii la alții. Am înțeles că îți place, mie nu îmi place. Totușî, Ioana, să știi ca trece iarna mai ușor astfel. Nu trebuie să treacă ușor. Fiecare își petrece timpul cum dorește. Nu ține de anotimp. Poți face atâtea și iarna. Dacă ai cu cine. Cred că nu înțelegi. Nu mă interesează aceste filmulețe sau poze pe care le faci la petreceri. Nu mi le trimite mie. Bucură-te singur de ele. Știu, am pus mai devreme. S-au încărcat mai greu. Nu mă deranjează să le văd.

Însă pentru mine viața este în doi. Nu la grămadă. Şi aici sunt câte doi. Eu ziceam doi singuri. Nu uitându-se unii la alții. Dacă vreau mișcare merg la sală. Nu îmi plac adunări de oameni care se maimuțăresc. Dar, să știi Ioana, dansul este tot un sport. Perfect, dar eu prefer adunări unde vorbești, te privești, te surprinzi. Nu urlătură și corpuri care emană dorințe. Eu sunt altfel construită. Senzualitatea. Asta îți lipsește, Nicu. Nu rezonez la asta. Senzualitate arăt cui vreau eu. Nu mulțimii vide. Nu îmi lipsește nimic. Sunt întreagă. Plăcută. Iubită. Eu doar aleg unde și cu cine și mai ales când. Nu te mai grăbi cu păreri. Nu mă cunoști.

Leadership: Conștientizezi lucrurile care merg bine și să încerci să reechilibrezi puțin balanța negativ-pozitiv, astfel încât să modifici planul deciziilor tale în funcție de alte evenimente livrate sensibilității care "vede și aude prea mult" ?

Acum sunt prin oraș, mă plimb de una singură. Tu? Eu sunt la laptop, sunt prins cu niște proiecte până la petrecerea de la ora 21:00. Trebuia să spui tu de petrecere. Ce înseamnă petrecere? Muzică de sparge timpanul? Femei și bărbați care mimează starea de bine? Este vreunul fericit realmente acolo? Petrecerile sunt faine, altfel nu mergeam. Numai că îmi cam strică somnul. N-am fost în ultimele 2 săptămâni. Or fi faine, bravo ție. Stau până la 23:30, cam așa ceva. Să stai cât vrei. Mie adunătura la întâmplare și zgomot nu îmi place. Ție îți place să stai singură. Sunt la momentul la care îmi place să fiu doar eu și cu cel care îmi place. Nu mai vreau mult zgomot pentru nimic. Mai stai așa singură, anunță-mă când ești pregătită să schimbi ceva. Să îi fiu de ajuns unuia și el să îmi fie mie. Cred că lupți tare mult să fii lângă el...

Nu lupt mult să fiu lângă el dacă nu își dorește și el, nu lupt pentru nimeni, dacă lupt nu se merită. Eu îmi doresc să facem pași egali unul către altul și să luptăm amândoi să ne păstrăm unul pe altul. Atunci este ce trebuie. Am mai văzut asta, am mai auzit asta. Doar vorbe. Este ce îmi doresc eu. La ce aspir. Cât este, așa îl accept. Când nu mai este, atunci plec. Da, ești o visătoare. Peste tot aceeași poveste. Nu sunt visătoare. Sunt într-o poveste sinceră,frumoasă cu cineva. Toți se văd într-o poveste. Nu mă văd, chiar sunt. Eu nu bat câmpii.

Ai dreptate. Ţi-am spus așa. Nu contează ce crezi. Atunci, dacă nu contează, de ce îmi spui? Ce crezi tu nici nu mă ajută și nici nu mă încurcă. Ţi-am spus adevărul, dacă nu crezi nu contează. Culmea este că eu nu visez aiurea. Prefer mereu realitatea, faptele, nu vorbele.

Sunt oameni care fix de noi au nevoie. Dacă îi găsim, suntem norocoși. Inițial ne atrage un chip, apoi descoperim restul, suflet, gândire, dacă este ce vrem rămânem, dacă nu, doar un chip nu este de ajuns. Mie îmi place și omul și sufletul în cazul acesta. Şi chipul. Nu știu cât va dura, însă cât va dura voi vedea. Sper să găsești și tu la petrecere pe cineva pe sufletul tău. Tot timpul te rezumi la tine. Ce îți place, ce preferi, cum ești...etc.

Leadership: Poți să te privești prin expresia unei sensibilități care nu se poate virtualiza în obiecte, conform unei realități care lasă o discrepanță prea mare între luciditate, visare și autosugestie?

La cealaltă persoană te gândești? Mă gândesc și la cealaltă persoană, altfel nu ar merge mecanismul. Să știi că te invidiez. Da, mare lucru și invidia asta, de parcă îți scapă din mâini ceva și nu știi ce, fiindcă te confuzi cu ființa mea, cu atitudinea mea, te confunzi cu prețul cuprins între stima de sine și calitatea vieții intime. Este absolut periculos să te confunzi așa de des cu un rol pe care-l joci, fiindcă poate să devină o obsesie și ulterior va semăna cu schizofrenia realității și a existenței care lasă o discrepanță prea mare între luciditate, visare și autosugestie.

Nu pricepi că eu nu rezonez cu petrecerile astea? Pentru mine este zero barat. Nu mă pasionează astfel de întâlniri. Ce este așa impresionant acolo? Sigur îți lipsește ce trebuie. Dar măcar nu stau singur acasă. Asta este adevărat. Chiar îmi cer scuze pentru ce am spus. Mă bucur că ești acolo. Ai și tu dreptate. Stai calmă, nu se creează cupluri aici. Doar trece altfel timpul. Atât. Înțeleg. E amuzant. Eu de 8 martie aveam 2 alegeri. Una era sa predau niște ore la școală și celaltă variantă era sa ies cu o prietenă. Nu cred că aleg nimic. O să mai văd. Eu n-am ce să aleg. Tu nu, dar eu am de ales. Şi nu aleg. Aștept să plec săptămânal din oraș, dar să se încălzească puțin. Chiar urăsc zăpada și frigul.

În cazul meu, mai am de stat vreo lună la cursurile de dans. Când se încălzește afara mă opresc. E și dansul un sport, încă ce sport, solicită toți mușchii, deși unii nu realizează. E și cardio. Crezi? Eu sunt de altă părere. Dansul nu prea solicită fizicul, doar psihicul. Pe timp de iarnă. Da, trece iarna ușor, cam atât. Mai bine puneai mâna pe telefon și mă sunai, era mai bine decât să mă tot întrebi de ce merg la dans. Bine, data viitoare te sun. Acum este cam târziu.

Leadershipul este limbajul pe care îl folosești într-un moment al existenței care scoate în evidență luciditatea cu care îți observi experienta interioară, așa încât ceea ce te înconjoară să nu reprezinte o furie îndreptată asupra sinelui.

Ioana Sarah mi-a adus la cunoștință următorul lucru important: caută caracterul omului și vei găsi capacitatea lui de a-și deschide brusc sufletul prin folosirea celui mai banal limbaj al cuvintelor. Bine spunea cineva pe o pagină web:

"Nu e mare greutate să găsești partea rea din om; dificultatea este să găsești partea bună din el. Şi atunci le recomandăm oamenilor să facă un efort conștient de a se uita și la lucrurile care merg bine, la activitățile pe care încă le fac cu plăcere, la oamenii care îi înconjoară și îi susțin. Analizăm frecvent împreună aceste părți. Facem acest lucru pentru a-i ajuta să resimtă emoții pozitive, să conștientizeze și lucrurile care merg bine și să încercăm să reechilibram puțin balanța negativ-pozitiv."

Ioana Sarah (I)

On August 09, 2020

Comentariile amicei meie Ioana Sarah pe pagina mea de FACEBOOK. Conversațiile noastre. Sunt lucruri interesante de știut, fiindcă ceea ce afli de la alții ia forma unor întrebări care solicită hotărâri cheie în puncte de birfurcație ale vieții.

Ascultă-mi vorbele grele și cumpănește bine înainte să reții ideea din spatele lor, sensul lor de artă, de vis, de neuitat, de privire concretă asupra lumii. Uneori sunt vorbe de o liniște deplină, alteori ele sunt scoase din iadul disperării. Realitatea este făcută de oameni și uneori servește la satisfacerea nevoilor resimțite pentru alinarea durerilor. Acest lucru nu trebuie uitat dacă vrem să înțelegem mișcările spirituale și dezvoltarea lor. Corectează-mă, încă nu am trecut pe curat, pe o tablă neagră se scrie doar cu alb. Era o vorbă...dacă vrei să echilibrăm situația eu zic să împărțim realitatea și visarea, îți las ție visarea și apoi facem schimb, să privim din ambele perspective.

Simțirea în realitate și nostalgia visului sunt impulsuri ale aspirațiilor omenești și uneori ale realizărilor. Oricât de înălțătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii și trăirii ne aduce la cele mai profunde simțăminte. Adesea, punem gândurile noastre în sacul cu amintiri nefirești, simțămintele lovite de zbucium le turnăm într-un cazan plin cu smoală, iar simțirea oricât de înălțătoare ne trimite înapoi la leagănul tuturor realizărilor, împlinirilor și satisfacțiilor sufletești care ne-au dat mare bătaie de cap. Nostalgia trăirii întru scris poate să mângâie aspirațiile de absolut ale sufletului uman, reprezentând de multe ori legătura visului cu realitatea, ca o măsurare a impulsului de voință pentru o perioadă de timp, acel impuls de a acționa instinctual care capătă sensul de atitudine practică, ba mai mult, se concretizează într-un plan bine pus la punct.

Există oare un moment determinant pentru transformarea realității unui om? Răspund tot eu: există în măsura în care poți stabili un punct determinant al timpului pentru transformare. Simțirea în realitate și nostalgia visului sunt impulsuri ale aspirațiilor omenești și uneori ale realizărilor, oricât de înălțătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii și trăirii ne aduce la cele mai înalte simțăminte...

Uneori, transformarea este o chestiune de citate, realizându-se prin intermediul unei terapii pentru suflet. Poezia nu e o lucrare științifică, este o reflecție a cuvântului în ce privește sufletul, cred că există o întrebare mereu nepusă: de ce scrie omul poezie? Trăirile ne sunt date uneori de cursivitatea" versurilor prin rimă ...(aștept următoarea poezie). Intenția de a scrie e ca o particulă în mișcare liberă într-un anumit moment al timpului...speranța e o situație reală cu două particule diferite în acțiune.

Încrederea nu vine din teorie, iar teoria nu are voie să contrazică faptele existenței. Destinul e un fel de simultaneitate a evenimentelor depărtate între ele, un fel de acțiune la distanță.

Existența este în strânsă legătură cu evenimentele lumii, cu destinul omenirii. Deci, existența este totalitatea însușirilor atribuite unei noțiuni intelectuale posibile. Orice noțiune devine subiect dacă este o realitate vie. Mulți sunt dispuși să creadă că ea corespunde problemelor lumii. Schimbarea subiectului apare în mod obiectiv când apar neîncrederi sau opoziții la care nu putem răspunde, putem doar să ne apărăm.

Dacă am fi putut refuza timpul de la început, într-un fel sau altul nu ne-am fi născut, timpul este ca o carte lipsită de profunzime ce se răsfoiește cum vrea. Probabilitatea e parte din viață mai mult decât există în matematică. Viața e mereu probabilă, niciodată sigură.

Să-ți mai spun ceva. Autocontrolul ți-l asigură o remarcabilă vedere clară, o siguranță de sine și intuirea unei substanțe proprii ce nu poate fi alterată, sau mai corect, chiar acestea ți-l asigură. Deci ca să înțelegi viața, trebuie să ai autocontrolul de a rămâne într-o stare de pace tot timpul, de a accepta anumite situații inopinate și de a face față provocărilor și amenințărilor cognitive.

Lipsa de sinceritate duce la stângăcie, care poate îmbrăca diferite forme. Uneori este fluturată pentru justificarea neroziilor și atunci gesturile devin imperfecte și stângace.Iar planificarea asiduă duce la nebunie și atunci nebunii se cred înțelepți. Este un fel de înțelepciune care ne scutește de aplauze...problemele oricum în general sunt insolubile...

Mai am puțin și râd, vezi că vine toamna, se vor colora frunzele în mii de culori, sau cum ai spune tu vor fi falsificate...

Atunci omul este cel mai puțin căutat, deși este cel mai prețios...în momente neprevăzute omul este nestăpânit, îngrozit de nedumeriri de parcă ar intra în război cu toată lumea. O lume care are chipul familiar al cotidianului.

Să scrii mult dacă scrisul este un efect practic de îmbunătățire a științei, dacă faci posibilă inventarea unor lucruri care îmbogățesc viața. Cărțile sunt rezultatul gândirii, ele sunt certe și necesare, unele vorbesc despre ce se întâmplă în natură, așa cum vede observatorul, altele vorbesc despre acțiunea asupra spiritului uman, despre nesiguranța omului în fața lui însuși. Fiecare generație îmbunătățește tezaurul cunoașterii și înțelegerii scriind... zic și eu ca să nu stau degeaba.

Leadership: Felul cum percepi realitatea poate să pornească de la felul cum îți percepi propria existență prinsă între un moment de neuitat al transformării de sine și un reper de referință culturală?

Scriem pentru că undeva în adâncul ființei noastre sperăm că cineva va călători prin mintea noastră. Noi avem nevoie de ceilalți, ceilalți se regăsesc în noi...unii năvălesc în scrierile noastre ca într-o junglă, alții caută întâmplări netrăite, unii sunt debusolați, totul primim și totul e de dăruit, acesta e farmecul vieții.

Un tip din lista ta de prieteni, pe nume Vasile Nemeș spunea la un moment dat: *"Inspirația nu ne vine de la cineva asemănător cu noi. Când ai ochi doar pentru tine, te adapi dintr-un lac. Când explorezi, bei dintr-un proaspăt izvor."*

Doar ce nu este ca noi înșine ne completează până la a deveni întregi, nimeni nu își adaugă încă o mână pe lângă ale sale, însă o atingere plăcută ne conduce spre visare.

Ştiința valorifică lucrurile despre care altfel am fi știut doar că există, este ca un creion pus în mâna unora și nu a altora, pentru că indiferent de domeniul științific, știința nu este la îndemâna oricui. Fiecare om este o sensibilitate, o emotivitate dramatică, uneori pătimașă, limpede și ponderată câteodată, omul este o știință în care încape toată lumea exterioară. Aceasta rezultă din vederea remarcabilă și extrem de clară dată substanței fiecărui individ care apare în decorul științei.

Un reper de referință culturală poate să rezoneze cu popularizarea propriei versiuni de A FI, transpusă (prin emoții, prin senzații, prin gândire) într-o poveste plină de artă care scoate în evidență faptul că tot ceea ce trăiești face parte dintr-o ascensiune spirituală treptată.

Se duc bătrânii și se duc și tinerii. Ceea ce este în afara conștiinței nu este neapărat dedesubtul ei. În fiecare om zace un pictor care n-a deschis niciodată o expoziție. Iar o exprimare fără metafore este ca un teren arid, indiferent dacă este vorba despre pictură sau despre scris. Felul cum te exprimi este felul unei culori de a surprinde sufletul omului, proprietatea unei culori de a fi mai caldă sau mai rece în funcție de caracterul și felul omului de a fi, indiferent ce scenă își alege el să surprindă în viață. Orice scenă de improvizație se naște pe loc, în fața ta, în oglinda sufletului tău. Participi în mod direct. Poți da și altora sugestii.

Viața este un fel de știință în care mai întâi existăm, este un fel de piesă de teatru în care nu contează că am jucat bine sau prost, contează doar că am debutat. A mai spus cineva asta, dar cu alte cuvinte. Important este ca aceste cuvinte să existe în știința vieții tale, permițându-ți o dezvoltare armonioasă, atât pe plan fizic, cât și psihic și spirituală. Nu-i bine să fii actor fără cauză, fără scenă și public, fără artă. Dar e bine să trăiești o viață de actor prin intermediul poveștii unui actor care impresionează la fiecare apariție.

Să păstrăm ceva din caracterul unui Robinson Crusoe, să nu lăsăm niciodată să se stingă focul spiritual, ci să-l întreținem, să lăsăm mereu să ne ardă un foc interior de nestins.

Leadershipul denotă felul îți exprimi personalitatea, caracterul, inteligența emoțională, așa încât ceea ce lași în urma ta, ca într-o poveste de mare impact, să fie demn de un Robinson Crusoe care trece printr-o mulțime de aventuri care îl maturizează, îl fac puternic, și îl învață să se autoeduce.

Ioana Sarah este numele unei simple anonime care mi-a devenit prietenă într-un moment când nu aveam niciun prieten. Gândurile ei, atât de profunde, simțitoare, libere, m-au traspus într-un adevărat miraj din care nu-mi doream să mai ies vreodată, până în punctul când mirajul și-a adus contribuția la construcția unei povești din care cred că nici acum nu mai am scăpare.

Povestea se numește: "Povestea noastră".

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah.html

Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții

On Aprilie 22, 2012

Privește dincolo de "granițele pământului" pentru a-ți descoperi măreția interioară, luând ca reper de autosugestionare experiența de transformare a materiei prin înnoirea minții.

"Nu sunt pentru moșteniri prea mari, spusese odată Alfred Nobel în cercul fraților și nepoților săi. Viața ne arată că cei care au moștenit averi mari n-au știut niciodată să se folosească bine de ele. Au dus o viață lenevoasă, au căzut în destrăbălare și au ajuns la degenerare, ruină și moarte. Averile mari, câștigate prin moștenire nu prin muncă, sunt dezastruoase pentru cei ce le moștenesc. Ei își pierd orice energie, orice putere de viață, orice îndemn la străduințe și la creație.

Puterea noastră, noi, oamenii, am dobândit-o luptând din greu împotriva naturii dușmănoase. Nici sărăcia nu e bună, ea slăbește pe om, îl umilește și-l lăsa pradă tuturor bolilor și păcatelor. Urmașilor ar trebui să li se lase numai o mică parte din averea părintească, atât cât e nevoie ca să înceapă a se strădui ei înșiși, de a-și croi singuri drumul în viață. Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții.

Avea numai 63 de ani. La deschiderea testamentului se văzu că savantul depășise gândului lui întâi: de a lăsa un premiu care să fie dăruit, o dată la cinci ani, drept răsplată pentru lucrarea cea mai umanitară. El lăsase uriașă lui avere de peste 30 de milioane coroane de aur pentru binele întregii omeniri. El se gândise nu numai la stârpirea războaielor dintre popoare, dar și la progresul ei tehnic, științific. În timpul vieții mărturisise adesea credința că pricină tuturor războaielor trebuie căutată în suferințele și mizeria a prea multe milioane de oameni. Înlăturând lipsa, se înlătură pricina cea mai de seamă a neînțelegerilor dintre oameni. Iar sărăcia nu poate fi înlăturată decât prin progresul tehnicii și răspândirii științei."

Leadership: Poți să ajungi la o dimensiune spirituală maximală prin valorificarea potențialului științific pe care-l reprezintă "transformarea materiei în spirit", încât să produci o dezvăluire a ceva necunoscut înainte?

Ceea ce aș dori să spun în cele ce urmează s-ar putea numi comentarii filozofice pe marginea observației realiste a marelui savant Alfred Nobel. Le voi alătura și câteva observații personale pentru a face pregnantă ideea că cine deține o avere, fără să fi avut reușite pe planul descoperirii și creației, nu se va putea numi niciodată savant, deci nu va reuși să facă trecerea de la etapa naivă a cunoașterii la dimensiunea științific-revelatoare în care înțelegerea apare ca rezultat al unui proces de dezvăluire a ceva necunoscut înainte.

Banii nu te vor ajuta să înveți o cultură sau să-ți imaginezi transformarea materiei în spirit și a spiritului în energie creatoare.

Omul de știință își arată forța în împrejurările unei vieți grele, de multe ori tumultoase, unde profunzimea și dimensiunea potențialului științific apar ca un fel de compromis între confort și off-road, un compromis între diferitele interese și principii. Ei acordă prioritate unora în defavoarea celorlalte. A venit momentul să ne gândim că, deocamdată, la chestiuni tehnice, puțini reușesc să facă diferența dintre a fi bun și a fi strălucit, mai ales dacă luăm în calcul numeroasele eșecuri prin care trebuie să treacă cineva înainte de a deveni savant.

Priviți în jur, majoritatea oamenilor urmăresc să obțină stabilitatea financiară, încercând să-și asigure banii de pensie. Alții, chipurile mai înalți în drepturi, își etalează cu mândrie accentul de pură opulență si exuberanță magică, și încă cu ce bun gust: mașini scumpe, vacanțe

exotice scumpe, plăceri de moment scumpe. Dar oare se ascunde în sufletul lor vreuna din acele descoperiri incredibile, invenții geniale, care vor schimba lumea?

A produce o dezvăluire a ceva necunoscut înainte, poate însemna să dai forma unei idei aproape paradoxale: o combinație reușită între rigoarea unei abordări care surprinde un transcendental comun și rodul unei gândiri mistice.

De fapt, știința este o experiență de transformare a materiei prin înnoirea minții. Este o experiență vie de împlinire spirituală efectivă, tradusă prin mențiunea biblică: *"Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."*

Singurele "comori în cer" nu sunt aurul sau pietrele prețioase, pe care le adăpostește pământul. Acestea din pământ sunt, doar pe pământ sunt întrebuințate și tot în pămant sfârșesc, într-o formă sau alta.

Însă adevăratele comori din cer sunt rezultatul acțiunii minții: creație, descoperire și inventică. Nu degeaba crucea biblică este rezultatul interacțiunii minții, sufletului, mediului și ființei noastre biologice, în proporții individual diferite.

Așadar, ca și concluzie, voi lăsa cuvintele lui James Allen să spună totul: *"Numai gândirea cutezătoare, când se aliază cu hotărârea, devine forță creatoare. Chiar și cel mai slab suflet care își cunoaște slăbiciunea, dacă el va crede în adevărul că puterea poate fi dezvoltată numai prin efort și exercițiu, și dacă își va începe strădaniile imediat, și dacă va adăuga efort peste efort, răbdare peste răbdare, atunci el se va dezvolta continuu și în cele din urmă va căpăta o forță divină."*

A produce o experiență vie de împlinire spirituală efectivă înseamnă să duci actul de creație la nivelul de descoperire, nu un act impus, ci un act constituit în prezența acelui puternic imbold dat numai și numai de pasiune.

Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții, mai ales dacă luăm în considerare zicala că omul care nu-L cunoaște pe Dumnezeu este un eșec în ciuda tuturor succeselor lui.

Deci, să considerăm că numai cine îmbrățișează știința (actul de creație, procesul de descoperire și pasiunea pentru inventică) va putea dobândi acea experiență vie de împlinire spirituală efectivă, chiar și cu prețul eșecurilor nenumărate date de Dumnezeu ca să-i testeze credința.

*** Notă:** Drumes, Mihail - Povestiri despre cutezători, Editura Ion Creangă, 1989.

Source: https://neculaifantanaru.com/isi-pastreaza-bine-averea-numai-cel-care-a-dobandit-o-cu-su

Istovitoarea odisee a omului care își grăbește transformarea

On Decembrie 22, 2012

Menține-ți poziția fermă față de "pretențiile" propriei tale transformări, fără să-ți abați atenția de la efectele ei.

Un fel de asprime serioasă și aproape alienantă mă cuprindea în anumite ceasuri, și era neobișnuit de frustrant să mă împac cu ideea că așa va fi mereu. Urma oare să fiu pedepsit de propriile-mi strădanii, atât de deschise și intense, îndreptate mereu înspre alte căutări?

Ce spaimă ! Întunericul, apoi brusca aprindere a unei lumini artificiale în locul în care îmi puneam tot felul de întrebări, îmi îngreunau considerabil viziunea asupra propriei mele ființe. Uneori, credeam că dacă mă încarc cu nenumărate forme de gândire, cu care viața îmi intersecta toate convingerile, strădaniile și valorile, cel puțin în aparența cu care trebuia să răspund lamentărilor și cererilor repetate de a formula un punct de vedere individual vizavi de orice situație în care eram implicat, voi putea să-mi definesc o nouă direcție de acțiune.

Pledam în favoarea existenței unei separări absolute, trecerea forțată de la o formă de cunoaștere medie înspre alta, mult superioară, marcând etapa finală a maturizării mele, care se producea subtil, aproape fără să-mi dau seama. Mă implicam într-o continuă activitate de învățare și însușire a celor mai avansate și eficiente particularități, mecanisme ale cunoașterii. Ajustări fine, dar complicate, impuse de schimbările ce surveneau în propria-mi ființă.

Ca un vehicul capabil să-și sporească de cinci, de zece ori viteza cunoscută și acceptată de știință, speram să ajung fulgerător la destinația dorită, acolo unde totul se accelera pe măsură ce apăsam pedala de ambreiaj a transformării mele, prin dezvoltarea controlată a științei pe care mi-o însușeam.

Acolo unde întrebările fără răspuns încetau a se repeta la nesfârșit. În locul lor făcându-și debutul acele idei grandioase care nu ruginesc prin praful timpului. Dar care, ca valurile din timpul și de după furtună, se spărgeau furioase de latura neclară a ființei mele, cauzând mai multă confuzie.

Leadership: Poziția ta față de realitatea complexă a vieții este aceea a observatorului care vede de la distanță mare amănuntul piesei diferențiatoare menit să indice o nouă direcție de cunoaștere?

Un observator care m-ar fi studiat cu atenție, ar fi văzut desprinzându-se din mine, de dincolo de această limită a cunoașterii nepermise care mă încerca stăruitor, a gândirii care trebuia să se mențină ancorată în realitate - neînvinsa tendință spre perfecțiune. Rampa mea spre succes, nevoia puternică de a fi mai mult decât un simplu om, mai mult decât un număr fără soț al destinului.

Spre a deveni liber, puternic, o mărturie peste timp, demn de a intra în rândul marilor iluștri în ale alchimiei, ca Bötger, Philaletes, Trevisan sau Paracelsus.

Dar pentru asta trebuie să activez acel *modus operandi* , să mă deplasez într-un mediu diferit, să risc să mă scufund în altă realitate, printr-o revizuire a consecințelor și efectelor cauzate de transformarea mea. Fără să știu că alchimia nu este o criptografie de descifrat, ci un dar de la Dumnezeu, un lucru infinit de complex care nu se limitează la a învăța, ci la a

transforma ceea ce ți-ai însușit prin învățare.

Era evident, de altfel, că nu puteam sta cu mâinile în sân, încercând, prin toate mijloacele, să-mi asigur înălțătoarea transformare. Trebuia să-mi mențin poziția fermă față de „pretențiile" propriei mele transformări. Să văd focul limitării stingându-se atât de iute, și succesul înlocuindu-l, fără nicio negare. Probabil, singura piesă diferențiatoare care îmi putea indica o nouă direcție de cunoaștere, încât să dau o semnificație accentuat pozitivă asupra vieții, era tendința de a mă poziționa, în general, la un nivel mult superior celor ce se petreceau în jurul meu.

Leadership: Îți asiguri înălțătoarea transformare personală privind viața din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime, sau din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare?

Dezvoltarea leadershipului implică transformare, *une renaissance dans la vérité* , fiind un proces spontan, dar și controlat al acelor componente care te ajută să atingi maturitatea, și să eviți situațiile critice. Dar acest proces de transformare te poate trage în jos, ca pe o epavă la fundul oceanului, dacă nu înțelegi sensul lui, dacă nu te dedici cu dăruire propriei tale "treziri".

Așa cum la șah, calul poate să sară două careuri deodată și chiar în două direcții opuse, dar nu poate înainta de două ori în același timp, tot astfel înfrângerea oricăror limite, oricăror automatisme de gândire care nu-ți sunt favorabile, sau care nu duc nicăieri, inhibându-te sau blocându-te în dezvoltare, poate să producă "un salt de două trepte" peste plafonare.

Dar acest salt spre marea performanță nu se poate produce decât o singură dată, vital și hotărâtor. Căci omul care nu se sprijină pe ambele aripi ale transformării sale, nu va putea niciodată zbura spre noi destinații, în cel mai bun caz va sosi cu întârziere în locul în care dorința de a fi altcineva nu îl mai poate favoriza.

Această dezvoltare care îți poate accelera sau paraliza transformarea, poate fi privită ca o reîntoarcere la propria-ți identitate, adică spre a te regăsi în final pe tine însuți. Este o posibilitate de recepționare a situațiilor care nu corespund așteptărilor tale, sau care nu sunt înțelese în totalitate, spre a nu îngreuna mecanismele și complexitățile noii tale deveniri.

A privi viața din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime înseamnă să uiți de ceea ce te apasă și te frământă, legat de totul din jur, și să te întorci la ceea ce ai lăsat în urmă înainte de a interveni schimbarea. Pe de altă parte, a privi viața din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare înseamnă să vezi un singur eveniment negativ ca un model nesfârșit de izbândă. Poți?

Transformarea în leadership se realizează sub semnul intelectului, a conștiinței și a valorilor personale ce rezultă din interacțiunea cu totul din jur pe care nu-l poți schimba, dar îi poți surprinde înțelesurile știind că ele se pot pierde uneori, neputând ajunge în mod desăvârșit la oricine.

Istovitoarea odisee a omului care își grăbește transformarea evidențiază lipsa capacității omului de a-și dirija voluntar resursele și acțiunile într-o direcție folositoare lui, care să aducă coerență existenței sale și, în același timp, excelența în leadership.

Îți dezvolți controlat știința pe care ți-o însușești? Strădaniile tale de a-ți grăbi transformarea sunt îndreptate mereu înspre alte căutări? Care sunt întrebările cu care te confrunți pe parcursul transformării tale? Îți cauzează ele multă confuzie? Îți menții gândirea ancorată în realitate? Te împaci cu ideea că așa va fi mereu?

Menține-ți poziția fermă față de pretențiile tale privind propriile transformări, fără să-ți abați atenția de la efectele ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/istovitoarea-odisee-a-omului-care-isi-grabeste-transformarea.h

Îți făgăduiesc să nu mă omor, dar nu-ți făgăduiesc că n-am să mor

On Aprilie 01, 2019

Repararea trecutului necesită dedicare față de propriile acțiuni și alegeri, pentru a întoarce roata destinului spre bine.

- Christiane, continuă Julius cu un ton grav și aproape solemn. Ai spus adineauri că din pricina tăcerii tale prea îndelungate Frederique și Lothario sunt acum despărțiți. Ei bine, este datoria ta acum de a acționa pentru a-i reuni și, în loc să te opui la ceea ce voi întreprinde eu în acest scop, trebuie să-mi sprijini proiectele, să mă ajuți să-mi îndeplinesc planul, oricare ar fi. Să reparăm răul pe care l-am făcut și, dacă vom suferi după aceea, măcar să ne fi făcut datoria.

- Sunt gata, zise ea, resemnată.

- Iată ce trebuie să faci. Frederique este la Eberbach. Te vei duce acolo, o vei aduce în secret la Paris, astfel încât Samuel să nu bănuiască nimic. Ea este probabil neliniștită. O vei informa. Aici, va locui la tine, o vei proteja, vei fi mama ei. Nimeni nu va ști că ești la Paris și că ești împreună cu ea. Eu, în acest timp, îmi voi continua planul.

- Ce plan?

- Nu mă întreba.

Leadership: Cum ai putea să îmbini contrastul dintre greșelile trecute și acțiunile de acum pentru a contura o perspectivă a vieții tale în care simetria și armonia devin principii fundamentale?

- Oh ! izbucni ea, e ceva îngrozitor, de vreme ce n-ai curajul să-mi spui, eu care ți-am dezvăluit lucruri atât de cumplite !

- Prima condiție ca să reușesc, zise Julius, este un secret absolut. Dacă pereții ar ști ceea ce vreau să fac, s-ar prăbuși totul. Trebuie ca Samuel să se cufunde într-o liniște adâncă. Să nu se teamă de nimic, să creadă că mă trage pe sfoară ca și în trecut.

- Ceea ce vreau să fac, nu știu decât eu și încerc să mă gândesc cât mai puțin la lucrul acesta, de teamă ca nicio vagă intenție să nu mi se citească pe chip. Când va sosi clipa, totul va izbucni deodată din inima mea, ca leul din vizuină, și vai de cel ce va simți gheară în gât.

Leadership: Ai simțit vreodată că echilibrul subtil al deciziilor tale modelează destinul celor din jur, în momente în care sinele tău se confruntă cu dileme existențiale?

În efortul de a repara greșelile trecutului, asumarea responsabilității și colaborarea devin piloni esențiali pentru îndreptarea situațiilor create de propriile acțiuni, evidențiind puterea vindecătoare a solidarității și a sacrificiului personal în numele binelui comun.

Contele von Eberbach se opri, parcă regretând că vorbise prea mult.

- E de ajuns să știi, reluă el, că planul meu este dublu: îmi voi sluji familia și patria. Tu, care mă iubești, n-ai vrea, nu-i așa, să-mi alungi suprema consolare de a realiza astfel de scopuri cu mâinile mele deja reci? Haide, fii generoasă, fii inteligentă, fii deasupra măruntelor interese care preferă realitatea în locul bucuriilor sufletești, și să-mi consimțământul tău. Spune-mi că-mi îngădui să mor și că-mi făgăduiești să trăiești.

- Îți făgăduiesc să nu mă omor, zise Christine, dar nu-ți făgăduiesc că n-am să mor.

În leadership, singurul învățător de nădejde este conștiința de a alege un mod de acțiune care combină intenția clară a scopului propus cu îndreptarea situațiilor în care nu te simți văzut pentru ceea ce faci.

Îți făgăduiesc să nu mă omor, dar nu-ți făgăduiesc că n-am să mor, sunt cuvintele unui om care ar vrea să îndrepte greșelile trecutului prin intermediul sacrificiului personal. Dar repararea trecutului necesită curaj și dedicare față de propriile acțiuni și alegeri, pentru a întoarce roata destinului spre bine. Uneori, echilibrul fragil dintre dorința de răzbunare și consecințele sale te face să te simți divizat între valorile cu care te identifici și sentimentele de vinovăție care te împiedică să fii fericit.

*** Notă:** Alexandre, Dumas - *Mâna providenței*, Editura Vestala, 1993

Îți voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului

On Aprilie 05, 2010

Înțelepciunea adevărată începe când recunoaștem faptul că realitatea vizibilă este doar o iluzie înșelătoare.

Marele Prezicător intră pe ușa situată în dreapta.

– Află, îi zise el lui Keops, în timp ce mergeau, că fiecare dintre aceste galerii duce la săli înguste sau la răscruci, la care se ajunge printr-o ușă. Or, fiecare prezintă șapte uși dominate de șapte entități spirituale, numite divinități sau demoni, nu are importanță. Şi fiecare dintre aceste uși duce la alte zece uși. Îți poți da astfel seama de complexitatea și de felul complicat în care se întretaie aceste galerii, care se pot închide în dreptul fiecăreia dintre aceste uși. Căci mai trebuie să știi că aceste locuri sunt imaginea lui Duat, așa cum îl străbat sufletele morților înainte de a ajunge în fața judecății lui Osiris. Dar vei putea, treptat, să descoperi că acestea sunt doar niște viziuni care nu prezintă realitatea, căci realitatea este contrariul aparențelor.

– Vrei să spui că ceea ce vedem, ceea ce auzim nu este realitatea, că este doar o iluzie?

– Keops, îți admir perspicacitatea și rapiditatea reflecție. Ai înțeles corect, ceea ce mă bucură, căci am sentimentul că nu-ți va fi greu să urmezi învățătura pe care încep să ți-o transmit din această zi.

Ajunseră la o sală de mici dimensiuni, din care se deschideau trei galerii. Benu îl invită pe Keops să se așeze.

Leadership: Cum te raportezi la ideea că fiecare realitate personală este doar o fractură dintr-o imagine mult mai vastă, completată de un orizont care transcende percepția individuală?

– Îți voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului. Să nu pierzi din vedere că acest templu, în interiorul căruia tocmai pătrundem, este locuința lui, locul manifestării sale. Se spune că locuiește în Țara Zeului, care se află la miazăzi de Egipt. Unii spun că această Ţară a Zeului nu este altceva decât acele ținuturi imense situate de cealaltă parte a Mării Orientale, care ne mărginește coastele, locuite de triburi nomade. În sudul acestei țări, către regiunile numite de noi Punt, acolo ar trăi Fenixul, care s-ar hrăni cu tămâie și cu smirnă. S-ar naște din el însuși, astfel că este propriul său fiu și în același timp tatăl său.

Când tatăl moare, este închis într-un sicriu făcut din smirnă, în formă de ou, și dus în templul în care ne aflăm. Deoarece aceste funeralii se repetă numai la fiecare cinci sute de ani, nu am avut niciodată ocazia să verific realitatea acestor spuse. ŞI nici versiunea păstrată în cărțile templului nostru, care spune că Fenixul, după ce a trăit cinci sute de ani, își face un culcuș din nard, din smirnă gălbuie și scorțișoară, îi dă foc și se întinde deasupra ca să fie mistuit pe acest rug funebru, ca apoi să renască din propria cenușă. Acest nou Fenix ar zbura atunci până aici, căci acest templu este locul de unde a ieșit din negura timpului.

Leadership: Poate devenirea eternă să fie o reflectare a naturii tale personale, dezvăluită în lumile exterioare prin intermediul unei imagini care transcende granițele timpului și spațiului?

- Povestea aceasta se află scrisă într-o carte? întrebă Keops.

- Așa mi-a spus Marele Prezicător dinaintea mea, dar nu am văzut niciodată această carte care, după câte se spune, ar putea să se afle într-o ascunzătoare secretă din templul lui Thot de la Hermopolis. Dar această poveste conține adevăruri mai profunde. În realitate, Pământul Zeului, de unde vine Fenixul, se află, nimeni nu știe unde, la marginea lumii sau la marginea universului. Căci Fenixul care renaște din propria-i cenușă este simbolul omului ce renaște în alt corp de lumină.

De aceea este el sufletul lui Ra, ieșit din materia primordială. Este devenirea eternă și Eternitatea însăși și mai este Infinitul, iar Eternitatea e ziua și Infinitul e noaptea, căci infinitul este strâns legat de eternitate, unul nu poate fără celălalt, așa cum ziua nu poate să existe fără noapte, fiecare fiind una dintre fețele ascunse ale universului, unirea lor formând Totul, Unu, Eternul și Infinitul. De aceea, îți dezvălui deja o parte din vălul lui Isis: află că în inima labirintului se află Fenixul.

Dar esența sa, natura sa nu o vei descoperi cu adevărat decât după ce vei fi trecut de toate ușile lumii interioare și vei fi ajuns la acea sală a Misterului revelat. Astăzi ai trecut de prima ușă. Acum, haide să ne întoarcem spre lumină vizibilă a soarelui, care este doar reflectarea adevăratei lumini a lui Atum-Ra, ca să poți medita la tot ce ți-a fost dezvăluit.

Învățătura este o călătorie care începe sub îndrumarea celor care pot dezvălui secretele cele mai adânc îngropate. Iar depășirea iluziilor recunoscute de realitate ne pregătește pentru întâlnirea cu esența adevărului.

Îți voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului: ceea ce pare a fi realitatea este doar o umbră a adevărului ascuns în spatele aparențelor. Iar drumul spre adevăr este pavat cu uși ale percepției care trebuie deschise cu cheia cunoașterii. Mai ales că, adesea, căutarea cunoașterii spirituale este o călătorie prin straturi multiple de simbolism și înțelesuri ascunse, care necesită trecerea prin multe etape de revelație.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/iti-voi-dezvalui-acum-o-parte-din-natura-fenixului.html

It's A Sin

On Noiembrie 26, 2017

Testează-ți nivelul de credință, acționând sub imboldul căutării adevărului și optimizării acestuia într-un context particular.

Trebuia să-mi asum responsabilitatea păcatului de a-mi îngădui o depășire a limitelor de a înțelege „adevărul" până la nivelul sacrificiului de sine, în contextul filozofiei valorii acordate fiecărui rezultat posibil al unei acțiuni, dar care era, fără îndoială, antagonistă Bibliei. Această filosofie unică, apelul suprem al criteriului unei raționalități critice și erudite care dezvoltă teorii ermetice, părea derivată din algoritmul unui parcurs existențial exprimat în nicio limbă inteligibilă, numit adesea destin, un amestec intensiv între a cădea în timp și a fi în afara timpului.

Era un sacrificiu consubstanțial cu exteriorizarea înfrângerii, îndoielii, disprețului față de ceea ce era permanent, solid, stabil și în general „învechit", *forever with a sense of shame* , lăsându-mă parcă hipnotizat de ceea ce mă stârnea și mă întărâta mai aprig: violarea legăturii cu divinul. „Father you fought me 'cause I didn't care and I still don't understand."

Să cred ceea ce nu se poate vedea, să-mi închipui ceea ce poate să nu fie adevărat, sub puterea unei vinovății care-mi conduce destinul ca într-o incantație magică, adică fiind surprins de un repetabil simțământ de rușine, într-un exercițiu de inutilitate și deznădejde pe care nu izbuteam să-l controlez, era în congruență cu obiectul obsesiei mele pentru punerea în valoare a descoperirilor misterioase și uluitoare.

Descoperirile pline de îndoială, dependente de necunoscutul unor legi invariabile, erau făcute prin intermediul clauzelor contractuale de finanțare a călătoriei într-o realitate enigmatică, simbolică, poate neîntâmplătoare. Iar răsplata acestei fapte cutezătoare era să probez ce n-am crezut niciodată că o să văd: o altă față a învățării Ştiințelor Vieții în conformitate cu o altă față a lui Dumnezeu. „Father forgive me, I tried not to do it."

Leadership: Formele tale de protest la adresa „inadmisibilului admis de rațiune" răspund la apelul suprem al unui criteriu unic: adevărul nu poate fi posedat, ci doar exprimat?

Dostoievski își concepea personajele din sensibilități și atașamente față de ceva considerat sfânt, care izbucneau într-o clipă una din alta, pe care însă le compensa cu niște calități deosebite. De exemplu Prințul Mișkin, sufletul lui nu cunoștea răul fiindcă nu-l putea concepe. Atunci când era obligat să ia act de prezența ofensivă a răului și să-i atribuie o vină, îi găsea argumente și explicații legitime, gata să se convingă a-l accepta ca pe o fatalitate. La nivelul sublim de trăire și cunoaștere, binele și răul atingeau faza definitivă de *coincidentia oppositorum.*

Firele șubrede care mă legau de-un simțământ al propriei importanțe izvorât din asimilarea științei la nivel superior, un exil apropiat de centrul universului, legat de simțirea care stăpânește orice subiect al cunoașterii și al înțelegerii, *for whatever I wanted to do* , dădeau coerență confruntării dintre bine și rău. Astfel, schimbarea se manifesta din nou și din nou ca într-o carte deschisă, fără să setez asocierile cu paginile unei puteri renegate și necunoscute.

Binele și răul, suportabile doar dacă le întrevedeam rațiunea de a exista, dacă aveau un țel prin care să merite osteneala de a le trăi efectele, îmi validau obsesia pentru semnificațiile întâmplărilor care aveau loc în viața mea independent de voința și intervenția mea. Puțini dintre noi iau în calcul factorul hazardului. „It's a, It's a sin."

Everything I've ever done, Everything I ever do, Every place I've ever been, Everywhere I'm going to, It's a sin. Pentru că însăși forța sufletului, trăirile și convingerile care ies din garanție pe parcursul derulării evenimentelor, tulburate de prezența gândurilor adunate peste zi, implică regretul de a nu fi tălmăcit vederea celor de din afară, voința lui Dumnezeu, singurătățile unui filosof fără de milă într-un univers al posibilităților nelimitate.

Păcatul de care se face vinovat un căutător de adevăruri este acela de a reflecta la lucruri și situații de care vrea să se debaraseze, fără să încerce să le folosească spre desăvârșirea personală întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.

Atâtea piedici în calea investigării unor fapte de natură necunoscută pe care doream să le accesez prin prisma unui punct fix, *when I look back upon my life* , ca zborul vulturului care nu lasă nicio urmă, se puteau concretiza într-o creație artistică care dorește să spună mult prea multe, însă nu reușește să facă acest lucru datorită complexității parcursului non-liniar și a contradicțiilor vieții. Şi mai ales datorită proiecției agresive a unei lumi imperfecte, determinată de apariția unei conștiințe tragice sau ostile.

Un sentiment foarte dureros determinat de credința că ceva este în neregulă cu mine, acest lucru făcându-mă demn de deșertăciunea care îmbracă golul unei prăpăstii, ca o sentință necruțătoare emisă asupra unei lumii imaginare care se anunță cu pretențiile stranii de a pune în discuție rânduielile consacrate unei autorități supreme, determina anihilarea mea simbolică într-un spațiu al captivității fără ieșire.

Astfel, am ajuns să mă transform într-un prizonier al unei terifiante limitări, ceea ce avea drept consecință asumarea unui spor de pedeapsă, *no matter when or where has one thing in common too* : efortul de a înțelege viața, de a-i atinge enigma și – în grad incomparabil mai mare – de neputința de a o prinde în menghinele unei forțe implacabile.

Trăirea prin credință este o manifestare a nevoii tale de a se apropia mai mult de cele ce nu se văd, dar care se cer a fi cercetate și cântărite în funcție de gradul de valorificare a darurilor unice cu care ai fost înzestrat.

Caută și vei găsi. Bate și ușa ți se va deschide. Cere și ți se va da. Cu o singură condiție: să crezi în ceva care nu poate fi văzut, nici demonstrat, nici infirmat.

Adevărul care te va face să trăiești în lumea ta, nu a celorlalți, poate fi optimizat numai într-un context de evoluție care îți permite să testezi experiențele unui bine care face rău, sau a unui rău care face bine, cu un alt mod de a le înțelege.

It's A Sin ori de câte ori încerci să înțelegi ceva mai presus de omenire, mai presus de raporturile ei pământești, mai presus de toate interesele vieții trecătoare, fiindcă pierzi din vedere frumusețea clipei ce trebuie numaidecât trăită sub semnul iminenței.

Aici rămâne valabilă zicala: *„Păcatul te costă mai mult decât vrei să plătești, dar te poate duce mai departe decât ai vrea și te ține mai mult decât vroiai să rămâi."*

*** Notă:** Pet Shop Boys - It's A Sin

Source: https://neculaifantanaru.com/its-a-sin.html

It's Probably Me

On Decembrie 02, 2017

Încearcă să înțelegi cine ești atunci când te pierzi în altcineva.

M-am adaptat la o realitate rămasă la nivel de bănuială, pe care de altfel nu am vrut niciodată să o recunosc, deși am fost avertizat de mecanismele cunoașterii, ale intuiției și ale nevoii de adevăr care se întind dincolo de experiență, parcă cu rostul de a deturna firescul către altceva mai pretențios. Traversare a absurdului? Ficțiune reală?

Trecutul meu retrăit într-un prezent determinat de forțele magnetice ale creației supusă unui sens ce o depășește și care, la limită, o face posibilă între potențialitate și act, între subiect și realizare, refuzând aproape o teoretizare adâncită, nu își mai găsește locul, aflându-se ca un corp străin ce declanșează o reacție uriașă în sufletul meu.

I ask myself, who'd watch for me? Uitând de rostul clipei care moare, să înțeleg esența dincolo de aparență devine o trezire spirituală a celui ce experimentează vulnerabilitățile ascunsului spre a ajunge la desfășurări deductive ale cunoașterii sapiențiale, dorite dar anevoioase, care încearcă o restabilire a credinței corecte alături de înviorarea inițiativei particulare de revizuire a temei numită: Dumnezeu.

Așteptare dinamică? Explorare a limitelor de înțelegere a unor iluzii? Unele lucruri nu pot fi prinse în cuvinte, ci doar în materia constituentă a imaterialului. Fără imaginație dusă prea departe și deci pierdere în decor și idei, încă o treaptă fără de care nu mă pot cățăra mai departe, în pragul unei împliniri redusă la abstract, niciodată satisfăcută, semăn cu Don Quijote crezându-se învins, neputincios în fața lipsei de roade a faptelor sale.

Leadership: Atribui valori de probabilitate unor lămuriri menite să-ți ofere însemnătate, evaluându-ți inexact capacitățile în raport cu momentele de incertitudine pe care le înfrunți?

A solitary voice to speak out and set me free. I hate to say it, I hate to say it, but it's probably me. Căci, asemenea unei întrebări la care nu primești niciun răspuns, mă simt angajat într-o tentativă pseudoștiințifică de a justifica o eventuală intervenție străină căruia i se aplică mărimea de măsurat: pluralitatea.

Ceva care mă întreabă doar despre ce se ascunde, ceva care îmi răspunde doar despre ceea ce se cunoaște, o compatibilitate a combinațiilor dintre viziune și atitudinea critică anulând caracterul a ceea ce este concret. Uf, încă o parabolă a dez-înstrăinării, o continuare a întoarcerii la mine din „altceva-ul în care mă pierdusem cu totul. O experiență subiectivă de care nu mă satur să o compar cu o creație supusă paradoxurilor într-o relație de alăturare a contrariilor dintre sine și Alter-Ego.

Deseori ne găsim în fața unor situații susținute de fundament științific pe care nu știm să le parcurgem, să le înțelegem și să le canalizăm către diferite căi de acțiune pe care singuri, prinși în paradigma noastră, nu le-am putea vedea.

Ordinea și potrivirea unor conjuncturi pentru a ajunge la îndeplinirea unui rezultat propus reprezintă doar o critică a fundamentelor științei raportată la o realitate rezultată din confruntarea de sensuri care condiționează funcționarea relației cu cele neștiute din cadrul unei experiențe de sine stătătoare. O experiență integrată în conceptul generos "just an

ordinary guy". If you wake the morning in a stranger's coat, no one would you see.

An ordinary guy este un Don Quijote care se bate cu morile de vânt, neacceptând să-și drămuiască pasiunile, pentru ca la finalul căutării de sine să se elibereze din marasmul conformismului și al cuminţeniei „înţelepte". El reprezintă un simbol al unei etici active, momentul limită al unei aspiraţii salutare spre perfecţiune pe care nu o va atinge decât prin revelarea sinelui.

Lămuririle menite să-ţi ofere însemnătate vin din partea obiectivităţii cu care îţi judeci autenticitatea pe baza profilului de personalitate obţinut prin intermediul unui Alter-Ego niciodată mulţumit, născut din frământări, incertitudini și contraste, din aspiraţii supuse permanent analizei lucide.

O extindere a experienţei de sine este o răsturnare a vechilor constrângeri care te limitează, sub rezerva intenţionalităţii de a aprecia „altceva-ul" acolo unde este prezent, creând în mod constant contexte de interpretare a realităţii.

Cu o amplificată sensibilitate faţă de conţinutul artei (perceput ca obiect al știinţei), încerc să mă cufund în căutarea de răspunsuri la toate dilemele care-mi aleargă prin minte. Că dincolo de tot ce mă frământă, contrastând cu năzuinţele cele mai profunde, dincolo de interpretările subiective ale experienţelor personale și negarea adevărurilor sfinte, stă un fel de nebunie a luptei cu mine însumi.

O neacceptare a convenţiilor unanim acceptate. O depășire a limitelor. O exagerare, fie că e vorba de pasiunea pentru o idee, pentru o cauză, pentru o misiune, pentru descoperire.

Scriitorul român, Tudor Vianu, credea că din moment ce Sancho Panza s-a quijotizat pe deplin, este normal ca el să devină un Don Quijote în locul celuilalt.

When the world's gone crazy and it makes no sense, there's only one voice that comes to your defense: that voice of the stranger in you. Pentru că nu mă recunosc același ca înainte, derizoriu în tot ce mă ajuta să fiu eu însumi, ceva vrednic de o imaginaţie dusă pe o culme a confuziei unde nu există limită de timp, ci doar un strigăt în pustiu adresat unui Dumnezeu nevăzut.

Deci, pierdere de sine într-un joc care generează parcă o utopie a eului și neantului ce caracterizează un *cold cold ground* . Eu și cu mine însumi în labirintului singurătăţii, prea bine așezat ca să se descuie curând, înconjurat de știinţa ce își așteaptă încă răspunsul. You're not the easiest person I ever got to know, and it's hard for us both to let our feelings show.

Adevărata miză a redefinirii personale este acceptarea a tot ce simţi în legătură cu misterul viu al vieţii disimulat între două persoane: un idealist care nu se lasă bătut și un răzvrătit a cărui sminteală este „o formă de superioară înţelepciune".

It's Probably Me ori de câte ori încerc să înţeleg cine sunt atunci când mă pierd în altcineva.

Când te afli faţă în faţă cu tine, simţi că ești un alt om? Evoluţia ta spirituală se realizează prin analizarea și asumarea propriilor calităţi și defecte atunci când gândești prin creierul lui Don Quijote?

*** Notă:** Sting feat. Eric Clapton - It's Probably Me

Source: https://neculaifantanaru.com/its-probably-me.html

Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului

On Iulie 11, 2013

Asigură științei tale un loc de bază în asistența leadershipului, astfel încât ea să poată fi inclusă în contextul amplu de reconstruire a gândirii celorlalți oameni.

Nu puteam să fug de obligația de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns. Scanam mulțimea de variabile pe care le cunoșteam sau nu, făcând posibilă găsirea altor răspunsuri, într-o formă fin divizată, prin intermediul unei abordări sistematice. Asta îmi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, o trăire deosebită, senzația aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, cu impact major.

Interpretarea pe care o dădeam necunoscutelor care gravitau în jurul unui singur punct de vedere era extrem de profundă, ca o taină de nepătruns sub formă de metaforă care încapsula un adevăr incontestabil. Trebuia să fiu mereu atent la apariția jocurilor de semnificații care admiteau o descifrare de adâncime, combinându-se și grupându-se apoi într-o nouă creație, într-un limbaj multiplu, plin de subtilități care trebuiau prelucrate, interpretate, apoi transmise într-un stil convențional.

O transformare a originalului într-o nouă creație, pusă într-un alt context. Nu voiam să ratez ocazia de a îmbogăți structura limbajului cu noi simboluri, adăugate în amestecul de reacție inițial, filtrat în concentrații mici la nivelul conceptelor abstracte.

Trăirea cea mai stimulatoare pe care o încerci în fața științei are ca fundament nuanța pozitivă a unei lumi înțelese prin subtilitatea interpretărilor ei.

Leadershipul, încercarea de exteriorizare a ceea ce eram cu adevărat în mijlocul unei cunoașteri care se înfăptuiește esențialmente pe calea creației, trebuia să fie sursa unei relații de tip cauză-efect între folosirea cuvintelor ca ancore pentru experiența de învățare și folosirea unor criterii de comparare și clasificare a diferitelor interpretări ale noțiunilor matematice pentru descoperirea unor proprietăți sau reguli de multiplicitate a sensurilor scrierilor mele.

În prima schemă de răspuns generalizat, evidențiind apropierea între două sensuri îndepărtate, se forma o combinație intermediară instabilă între catalizatorul X și unul din reactanți. Prin reacția combinației intermediare cu celălalt reactant se forma produsul de reacție și se regenera catalizatorul. Iar acest catalizator, în condiții speciale, crea un strat nou de înțelesuri profunde. Pe care de multe ori le pierdeam din vedere.

Leadership: Atunci când Creația ta dobândește posibilitatea de a deveni asemenea Creatorului, tu riști să devii o ființă distinctă, separată de El?

După cum o poveste capătă un sens special în funcție de interpretarea personală a elementelor ei de bază, tot astfel cunoașterea pe care o obțineam în urma metodelor inductive căpăta conotații speciale atunci când luam în considerare ambiguitățile și contradicțiile pe care nu le puteam explica.

Întreaga mea creație se focusa asupra răspunsurilor pe care le-aș fi putut obține în urma lansării întrebării: "Cât de aproape sunt de împărăția lui Dumnezeu?" Deodamdată înțelegeam că sunt mai aproape de lucruri decât de Dumnezeu, de zidire decât de Ziditor, de cunoaștere decât de înțelepciune (care este mai mult o formă de manifestare a lui Dumnezeu în plan

emoțional, comportamental, intelectual).

Cu ajutorul științei trasam granițele dintre real și ireal într-un spațiu fără coordonate. Practic regândeam lumea și o așezam într-un sistem gândit special, astfel încât să optimizez la maxim procesul de construcție al unor idealuri înalte de cunoaștere. Sensurile degenerau într-un ansamblu de simboluri arbitrare care îndepărtau profanii de adevărul ce sălășluia înăuntrul limbajului, conceput și transmis mai mult ca o filosofie.

Eram încă departe de Dumnezeu, căci chiar dacă acumulasem multă cunoaștere și multă dorință de creativitate, încă nu reușeam să comunic cu El, cu universul, nu reușeam să transform materia în energie vitală (asemenea acelui fizician care a reușit să transforme raza soarelui în energie electrică). În spatele creației există o întreagă filosofie, așa cum în spatele cunoașterii trebuie să existe încercarea intelectului de a se pune pe sine fundament al lumii.

În ceea ce mă privește, exista o anumită "pudoare" legată de limbajul dezvoltat, care mă împiedica să construiesc și să multiplic semnificațiile în contexte noi. Fiindcă mă temeam că acestea ar putea declanșa invidia în rândul experților și controverse în rândul misticilor. Ca să fie general acceptat, compoziția limbajului trebuia să se uniformizeze și să se lege într-un tot unitar, garantând formarea unei perspective mai complexe, bine înțelese asupra realităților neștiute.

Leadership: Controlul tău asupra elementelor de creație duce la acumularea unor experiențe care îți oferă un anumit grad de înțelepciune în relația cu ceea ce te face să simți că trăiești din înaltul unei auto-proclamări de atotcunoscător?

Păream a fi stăpânit de un sentiment covârșitor. Căci pentru a demonstra argumentele și teoriile potrivite, extrăgând asemănările și deosebirile din toate punctele de vedere legate de tot ceea ce ține de deslușirea "ambiguului", trebuia ca semnificațiile cu aceeași importantă, dar și aparent în contradicție cu realitatea cunoscută, să se întrupeze la rândul lor într-o viziune a limbajului prezent în creația mea.

Celebrul scriitor Umberto Eco își începe romanul "Pendulul lui Foucault" cu niște cuvinte extrase din "De oculta philosophia", care parcă pune la încercare autoritatea științei și a tehnicilor bazate pe suportul cunoașterii cele mai înalte:

"Numai pentru voi, fii ai doctrinei și ai învățăturii, am scris această operă. Cercetați atent cartea, concentrați-vă asupra acelei intenții pe care am presărat-o și am strecurat-o în mai multe locuri. Ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc am arătat în alt loc, ca să poată fi înțeles de înțelepciunea voastră."

Eu însumi ocupam un loc central în creația mea. Iar viziunea mea trebuia să se exteriorizeze printr-un limbaj adecvat, perfect înțeles. Înțelepciunea mea se putea defini în acord cu întărirea convingerii că tot ceea ce reușesc să asimilez prin procesele cunoașterii poate duce la un grad ridicat de acceptare și tolerare a necesității de a fi pragmatic în ce privește costul eșecului, de a fi sincer cu mine însumi în momentul când creația nu se mai supune creatorului și îl ia în stăpânire.

Ştiința este materialul gândirii, este felul în care îl poți înțelege pe Dumnezeu care a făcut cerul și pământul (cu toate legile care îl susțin), este muniție de luptă împotriva oricărei amenințări asupra idealurilor sale. Ştiința este rodul unei creații ascunse de ochii curioși, dar își face intrarea din când în când în sufletul oamenilor care sunt pregătiți să înțeleagă semnificația și miracolul ei.

Leadershipul este munca atât de costisitoare pe care depui în folosul interpretării unei lumi care se distinge printr-o descoperire științifică rară și se unește cu Dumnezeu prin învățătura culeasă din filosofia experienței pe care o dăruiești celorlalți oameni.

Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului apare atunci când există o neconcordanță între gândirea avansată a unui lider și capacitatea de înțelegere a maselor de oameni care fie că au un nivel educativ deficitar, fie comunicarea prin intermediul limbajului este precar.

În ambele situații eșecul va apărea la orizont. Iar liderul va rămâne izolat în propriul "castel de fildeș" în care nimeni nu va cuteza să pătrundă.

Source: https://neculaifantanaru.com/izolarea-cercetatorului-in-cursa-lunga-a-leadershipului.html

Jocul actorului și subtilitatea regizorală

On Octombrie 12, 2014

Rămâi fidel viziuni tale, edificând creația care domină întreaga experiență generată din interacțiunile cu accentele de creație concentrate asupra unui prezent care se repetă.

Diversele sale poziții sunt redate brusc, una după alta, fără trecerile dintre o atitudine și cea următoare, adică aproape la fel cum s-ar prezenta o serie de personaje separate, de sine stătătoare, alese de aparatul de filmat – nu după criteriile prezenței fizice și spațiale, ci după gradul de creștere a emoției în cursul aceleiași acțiuni. Această construcție de contrapunct domină întreaga scenă și o supune legilor ei. De aceea regizorul Serghei Eisenstein socoate că lucrul cel mai important este ca totul, începând cu jocul actorului și terminând cu jocul faldurilor veșmintelor lui, să fie pătruns în egală măsură de acea unică și determinantă emoție ce stă la baza polifoniei întregii compoziții multilaterale.

Așa apare scena în viziunea lui Eisenstein. În momentul filmării singura sa preocupare este să o stăpânească, să rămână fidel acestei viziuni. „În acel moment personajul Ivan pare a fi absolut singur cu soarta. Nu se întâmplă nimic. Teribilele aparate de filmat îi înregistrează fiecare mișcare, fiecare urmă de emoție de pe obraz. Din toate colțurile platoului îl urmăresc ochi care veghează ca nu cumva să iasă din câmpul obiectivului, din zona de claritate a obiectivului, din suprafața atât de laborios iluminată sau să nu-și ridice vocea peste nivelul stabilit de operatorul de sunet."

O preocupare exclusiv tehnică așadar, realizatorul urmărește cu obstinație ca visul lui să devină realitate. Este dictatorial cu interpretul tocmai pentru a nu lăsa să se strecoare nici măcar o nuanță care nu s-ar încadra acestei orchestrații minuțioase. *****

Leadershipul tău se materializează într-o operațiune profund creatoare, cu extraordinare valențe de multi-rol, din care radiază emoția dinaintea unei viziuni care se transmite până în faptă?

Pornind de stadiul actual al cunoașterii într-un domeniu și continuând cu stadiul aplicării unor proceduri de ajustare a gândirii, poți pune în circulație anumite puncte de vedere, extrem de specializate, care au puterea să împingă oamenii la noi feluri de a se comporta și reacționa conformându-se întru totul instrucțiunilor de montaj.

Important este ca viziunea cu care tratezi un subiect să empatizeze cu sensibilitatea spirituală, cu povestea de viață a celor care nu renunță niciodată și care își decid singuri soarta.

În ceea ce privește filmul, montajul se referă la faza finală în tehnica de lucru, care cuprinde selectarea scenelor, stabilirea ordinii și lungimii definitive a secvențelor, mixajul cu acompaniamentul sonor, în conformitate cu succesiunea indicată de scenariu și cu viziunea artistică a regizorului. În leadership montajul are rolul de a maximiza impactul pe care îl poți avea asupra fiecărei experiențe de viață, prin amplificarea eficienței în actul de creație, așa încât să stimulezi la maxim motivația oamenilor de a-și făuri un destin glorios.

Montajul reprezintă o operațiune profund creatoare, cu extraordinare valențe de multi-rol, având potențialul de a induce subiecților nu doar stări și sentimente, ci și anumite conduite fără ca aceștia să fie conștienți de un asemenea fapt sau fără să se poată împotrivi. Concomitent, liderul îndeplinește rolul de regizor, de observator, de tehnician, de supervizor care „retușează" din când în când comportamentele celor care vor să joace un rol important

într-o poveste de viață cu adevărat impresionantă.

Putem să concluzionăm că leadershipul practicat de un lider-regizor are rol de „generator de tensiune" sau de „stabilizator de tensiune", în funcție de cât de mult apelează el la cei din jur și în funcție de cât de deschiși se arată oamenii în a-i asculta ordinele și dispozițiile. Cei care urmează un lider trebuie, deci, să îndeplinească două roluri: cel de protagonist al unei povești de film, deci protagonist al unui act de eroism devenit legendar, și cel de martor al unei realități ilustrate de ideea atotputerniciei destinului pus în fața unui Creator nevăzut care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții.

Leadership: Te folosești de funcția „master" pentru a verifica dacă te poziționezi în zona de claritate a unei lumi demult uitate, într-un efort deliberat de însușire a idealismului unui creator care se considera standardul absolut al adevărului?

În loc să-și concentreze atenția strict asupra acelor factori generatori de performanțe deosebite, ce pot deveni vitale pentru construcția așteptărilor sale, un lider cu valențe de regizor aleargă tot timpul, ca printr-un nesfârșit labirint abstract, în jurul întrebărilor: „ *Pot încadra o anumită situație sau o persoană într-un alt plan de referință decât cel comun?* " Într-un fel, el este urmărit de presimțirea că de aici se i va trage eșecul sau succesul plăsmuirii unei realități veridice.

Dacă nu ești capabil să sesizezi ce n-ai făcut, aduci singur dovada nepriceperii tale, și implicit recunoști că nu te ridici la înălțimea funcției cu care ai fost investit. Din acest motiv liderii sunt deseori dictatoriali cu „interpreții operei lor" tocmai pentru a nu lăsa să se strecoare nici măcar o nuanță nepotrivită în minuțioasa lor orchestrație. Leadership înseamnă să domini de aproape întreaga scenă de transformări și să o supui legilor tale, adevărurilor tale.

Idealismul unui creator care se consideră standardul absolut al adevărului ține de nuanțele unei realități istorice concrete care poate avea ca și corespondent simbolul transparent al unui prezent continuu, niciodată încheiat.

Când întorci faptele pe-o parte și alta, adăugând mici detalii, eliminând sau nuanțând altele, totul capătă noi valențe, o altă dimensiune, o altă logică. Toate aceste reproduc la scara liderului aspirația spre ceva înalt, setea de a se impune și de a se regăsi pe cele mai înalte cote ale ierarhiei profesionale, apropiindu-se de acea rațiune care justifică orice decizie din perspectiva obiectivului principal urmărit.

Pentru orice regizor, istoria este un prezent care se repetă.

Funcția „master" verifică dacă te poziționezi în zona de claritate a unei lumi uitate, a unei istorii trecute cu vederea, și se referă în principal la existența unor restrângeri și constrângeri impuse de dinamica tot mai accelerată a procesului de creație. Poți edifica o creație care să domine întreaga experiență generată din interacțiunile cu cei din jur numai dacă rămâi fidel viziuni tale și o înglobezi la nivel de *key-actions* și *key-results* , chiar cu riscul unei opoziții.

Leadershipul este priceperea de a prezenta viziunea unei realități palpabile ce își trăiește veșnicia în favoarea existenței unui Creator care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții.

Jocul actorului și subtilitatea regizorală evidențiază două entități opuse prin natura lor și care totuși nu există una fără cealaltă. Prima îngăduie să se expună la orice factor declanșator de reacții de opoziție, în urma unei analize minuțioase, însoțite de retușări ferme

și adecvate. A doua instanță încurajează dezvoltarea profesională, sub imperiul unei monitorizări stricte și a unei presiuni neobișnuite, dar de efect, care respectă proporția între nivelul de competență, responsabilitate și performanța individuală.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Jocul celor două cuvinte

On Iulie 08, 2011

Apără-ţi onoarea în caz de eşec, renunţând la orice gând negativ care te distrage de la valorile tale cele mai profunde.

În 2008 Barack Obama, actualul preşedinte al Americii, a obţinut 52 la sută din scrutinul popular, echivalentul a 338 de voturi electorale, faţă de cele 163 ale contracandidatului său republican, John McCain. A fost o victorie apreciată de toţi ca un prim pas către un leadership mai performant bazat pe onestitate, etică şi competenţă.

Dar cel mai mult şi mai mult mi-a plăcut reacţia celui învins.

Republicanul John McCain şi-a recunoscut înfrângerea la scurt timp după ce televiziunile îl anunţaseră drept câştigător pe Obama, şi a avut un discurs considerat „elegant" de către analişti, în care i-a îndemnat pe americani să-l susţină pe Barack şi şi-a asumat integral eşecul.

„ *Ne-am luptat în maniera cea mai dură posibil. Şi pentru că am eşuat, acest eşec este al meu, nu al vostru* ", a declarat McCain în faţa susţinătorilor săi, adunaţi la Phoenix, Arizona. „ *Astăzi am fost un candidat pentru cea mai mare funcţie a ţării pe care o iubesc atât de mult, iar în seara asta rămân servitorul ei* ", a mai spus veteranul McCain." *****

Leadership: Te abaţi de la valorile care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final?

Dacă o victorie răsunătoare te poate propulsa spre culmile succesului, atunci eşecul, spre nefericirea ta, te poate împinge înapoi. Cel puţin aceasta ar fi părerea unora. Dar, aşa cum am văzut, nu este un adevăr general valabil.

Fără îndoială, în cazul republicanului John McCain înfrângerea a fost doar o altă etapă prin care a trebuit să treacă, o etapă pe care a depăşit-o cu demnitate, cu onoare, adoptând acea atitudine morală specifică liderilor, pe care eu o consider indispensabilă – o atitudine care denotă în mod limpede respectul faţă de adversar, echitatea şi asumarea responsabilităţii pentru eşecul suferit.

Înfrângerea este o mare răspundere pe care trebuie să ţi-o asumi cu fruntea sus, nu cu capul plecat. Trebuie să fii capabil să profiţi de acest moment pentru a te ridica în mijlocul celorlalţi şi a-ţi pune în valoare acele resurse interioare care îţi susţin personalitatea, care îţi definesc leadershipul. Este momentul în care adevăratul tău Eu iese la iveală, când îţi este pusă la încercare tăria de a accepta rezultatul, oricare ar fi el, împlinit sufleteşte că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să învingi, dar analizând în acelaşi timp cauzele care au dus la eşec.

Secretul putintei unei ascensiuni care pune leadershipul în slujba unui ideal mai înalt decât victoria mult aşteptată este dat de întărirea puterii de a fi superior celui care ai fost ieri prin comparaţie cu ceea ce vrei să creşti în tine.

Aşa cum un plămân sănătos şi activ compensează foarte bine pierderea celuilalt plămân – tot aşa un mesaj bine gândit şi împărtăşit cu o convingere absolută, cu o doză de responsabilitate şi cu un sentiment de onoare compensează foarte bine o înfrângere amară.

Când pierzi nu mai ai posibilitatea să schimbi scenariul sau să schimbi cursul lucrurilor, dar poți să ieși învingător în confruntarea cu tine însuți. Şi poți chiar să îți crești uluitor de mult influența dacă abordezi eșecul în maniera cea mai eficientă și mai favorabilă ție care să transmită un sentiment onest și un mesaj clar: „Încă nu am fost pregătit să înving".

Leadership: Stăpânești arta de a ști să practici trecutul, prezentul și viitorul, în același timp, prin forța dobândită din înțelesurile sădite de adevărurile imprimate de gloria maximei: *„ în toate treburile, să iei în seamă sfârșitul* " ?

Leadershipul este un „joc" cu diferite niveluri de abilitate și competență, în care numai două cuvinte, două repere îți pun la încercare trăsăturile de caracter: „ *victoria* " și „ *eșecul* ". Este un joc în care trebuie să fii stăpân pe tine însuți și să-ți înfrânezi emoțiile, un joc din care poți ieși învingător sau învins.

Nicio înfrângere nu poate fi frumoasă, dar oamenii cu adevărat valoroși, înzestrați cu talent de lider, știu să exploateze acele situații nefavorabile tocmai pentru a-și propulsa imaginea și reputația în topul preferințelor celorlalți.

Așa cum un diamant trebuie șlefuit pentru a străluci – tot așa și tu trebuie să dai la o parte straturile care îți umbresc „strălucirea" și să scoți la iveală acea latură profundă, luminoasă, care îți caracterizează personalitatea de om care adoptă fair-play-ul în orice situație.

Fair-play-ul se clădește pe libertatea de crede în puterea de adevăr a unui ideal suprem, fără ca demersurile tale de punere în valoare a personalității să dobândească niște dimensiuni mai mari decât ceea ce ai de câștigat.

Concluzie: Un mare gânditor spunea că victoria nu trebuie să te îmbete iar eșecul nu trebuie să te dărâme. Este un îndemn spre un comportament temperat în ambele situații. Azi o „ *victorie* " te poate împinge spre eșecul de mâine, după cum un „ *eșec* " de azi se poate transforma în victoria de mâine.

În ambele situații trebuie să dovedești fair-play, să recunoști calitățile adversarului are au dus la victoria sa și să-ți recunoști înfrângerea ieșind din confruntare cu fruntea sus, cu demnitate, fără a te abate de la valorile tale cele mai profunde – acele valori care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final. Învingător sau Învins.

Leadershipul este un fair-play din care trebuie să câștige versiunea finală a unui Sine mai înalt.

*** Notă:** - http://www.revista-politica.ro/cum-a-devenit-obama-presedintele-statelor-unite.html

Jocul magicianului

On Noiembrie 07, 2010

Accelerează progresul influenței tale, găsind acea manieră cu totul aparte de a trezi în oameni sentimentele cele mai nobile.

Contele de Monte Cristo îi făgădui prietenului său Maximilien că îl va face cel mai fericit om din lume dacă va avea tăria să aștepte o lună de zile. Însă Maximilien era ferm convins că iubita lui, Valentine, murise. Timpul se scurse iar el își pierduse orice speranță de a o mai revedea. Nimeni nu-i mai putea reda fericirea, nici chiar contele. Din această pricină voia să-și pună capăt zilelor. Spera măcar ca Monte Cristo să-i facă moartea mai ușoară.

- Ascultați-mă, conte, cum e ascultat un om care vorbește cu degetul întins spre pământ și cu ochii înălțați spre cer: am venit aici să mor în brațele unui prieten. Dumneavoastră, conte, care mi-ați dat cuvântul dumneavoastră, mă veți conduce cu blândețe și cu duioșie, nu-i așa, până la porțile morții. Mă simt la capătul drumului. Şi n-am să merg mai departe. Mi-ați spus să aștept și să nădăjduiesc... Ştiți ce-ați făcut, nefericit înțelept ce sunteți? Am așteptat o lună, adică am suferit o lună ! Am avut încredere în dumneavoastră. Am nădăjduit ! Am nădăjduit, ce? Nu știu. Ceva necunoscut, absurd, nesăbuit ! O minune... Care? Da, am așteptat. Dar degeaba. Doar ca să-mi prelungiți agonia.

Maximilien rosti aceste cuvinte cu o izbucnire de energie care-l făcu pe conte să tresară. Monte Cristo se ridică, scoase dintr-un dulap încuiat cu grijă un mic cufăraș de argint, în care se afla o substanță unsuroasă și pe jumătate solidă. Apoi cu o linguriță de argint scoase o picătură din substanța aceea verzuie și i-o oferi lui Maximilien.

Leadership: Poți să demonstrezi legătura evidentă între existența formelor de credință și formele de protest la adresa „inadmisibilului", oferind posibilitatea de a deschide o cale către tot ce se manifestă în alte moduri de raportare la realitate?

Încet, fără șovăială, Maximilien înghiți misterioasa substanță dăruită de Monte-Cristo. O durere nesfârșită îl cuprinsese. Simțea că moare. Se răsturna în fotoliu. O moleșeală catifelată i se strecura în vine. Ochii moleșiți i se închiseră fără voie: și totuși, în dosul pleoapelor se frământa o imagine pe care o recunoscu, deși se credea învăluit în beznă.

O apariție senzațională și explozivă. Contele deschise o ușă. Îndată o lumină imensă se răspândi în cameră. Atunci Maximilien văzu în pragul încăperii o femeie nespus de frumoasă. Ca un înger, ea înaintă spre el cu mâinile împreunate și cu surâsul pe buze. Era Valentine.

Apoi contele, vădit surprins de bucuria lor, le-a spus:

- Fără mine, ați fi murit amândoi. Va redau unul altuia. De acum înainte nu mai trebuie să vă mai despărțiți cât veți trăi. Fie ca Domnul să țină seama de aceste două vieți pe care le-am salvat.

Leadership: Reușești să demonstrezi un efect imposibil, condiționând însăși constituirea unei situații-sugestie?

O situație-sugestie, care înlesnește producerea unui răspuns la solicitările ficțiunii, se fondează pe condiția determinării unei schimbări de abordare a realității într-o experiență

care devine de neuitat.

Un magician adevărat izbutește, în mod paradoxal, prin puterea lui de vrajă, să emoționeze oamenii până în străfundul ființei lor. El izbutește să trezească în ei, printr-o manieră cu totul aparte, puternice sentimente de bucurie și fericire. Izbutește să producă niște efecte benefice, neprevăzute asupra lor.

Ca să devii un lider desăvârșit este necesar să dai impresia că ești un magician, să devii o persoană care are puterea să realizeze imposibilul, o persoană care, cu o subtilitate artistică remarcabilă, cu o subtilitate regizorală de mare efect, demnă de un mare psiholog, reușește să demonstreze un efect imposibil. Ca apoi oamenii să simtă un sentiment de eliberare, o eliberare adevărată și înălțătoare.

Ca lider trebuie să fii gata să îi eliberezi pe oameni de orice povară, să-i luminezi, să le alini orice durere, să le vindeci dacă se poate orice rană. Trebuie să fii interesat de fiecare, și să le transmiți o speranță nemaipomenită. Iar sentimentele lor de fericire vor fi cu atât mai profunde cu cât efectul pe care l-ai produs asupra lor este mai surprinzător, extraordinar realizat.

De fiecare data când un magician creează o iluzie, el aduce spectacolul până în punctul culminant, pentru ca, mai apoi, oamenii să se dovedească impresionați cu totul. El este capabil să stârnească în oameni un vârtej de sentimente - nota caracteristică a unui magician, să-i seducă prin a-i determina să-i acorde o valoare incredibilă, făcându-și astfel un titlul de glorie.

Leadership: Alături de un tine lucrurile încep să prindă viață, convins că viața are valoare doar dacă slujești o cauză mare?

Un lider joacă întotdeauna un rol mare. De multe ori joacă rolul magicianului, care trebuie să-și demonstreze puterea și să-și accentueze toate calitățile apelând la efecte uimitoare, miraculoase. Dar mai ales trebuie să demonstreze că, urmându-l pe el, orice este posibil și că prezența lui e necesară - căci are o influență benefică.

Alături de un lider lucrurile încep să prindă viață. Şi tu poți fi un "Monte Cristo", să le redai oamenilor într-un mod cu totul aparte starea de bucurie, să îi ajuți să trăiască din plin sentimente pozitive, înălțătoare, iar ei, drept răsplată, convinși de abilitățile tale, de superioritatea ta, și simțind dragostea pe care le-o împărtășești, să-și înalțe inima spre tine.

Aidoma unui magician, un lider, prin stilul ori maniera sa de rezolvare a problemelor, va putea să trezească în oameni puternice sentimentele cele mai nobile.

O cauză mare pe care o slujești trebuie privită mai curând ca rezervor al cunoștințelor acumulate, fiindcă îți îngăduie să refaci cu exactitate secvențele trecutului și să le folosești în situații limită.

Jocul magicianului, care se desfășoară pe un plan superior, te inspiră, te face să trăiești. În jocul pe care magicianul îl creează se poate observa talentul pe care îl are și cât de mult suflet pune în ceea ce face.

"Jocul" unui lider se aseamănă mult cu cel al unui magician. Se bazează pe încredere și forță emoțională, dar și pe strategie. Iar strategiile nu se lasă la voia întâmplării, căci vor cauza derută și nedumerire.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Jocul sufletului

On Ianuarie 09, 2011

Străduiește-te să pătrunzi în interiorul teritoriului care îți poate permite să-ți exprimi latura "artistică", ca să stabilești un nivel de rezonanță comun cu ceilalți oameni din jur.

Mare dreptate a avut regele Franței, Francisc I, când a spus că femeile se schimbă adesea. Dar el nu a menționat și faptul că, pentru ca o femeie să se schimbe, ea trebuie să cunoască un om minunat care să-i facă un bine, care să-i învioreze mintea și care, mai presus de toate, să aibă puterea și dorința de a-i atinge sufletul.

Aș vrea în cele ce urmează să îți vorbesc despre o scenă din filmul " *Pretty Woman (1990)* " care, pe lângă importanța pe care o are din prisma leadershipului, întărește și adevărul vorbelor mele.

Sunt sigur că ai văzut filmul, și știi povestea. Pe scurt, controversatul om de afaceri, Edward Lewis, angajează o prostituată, Vivian Ward, pe post de damă de companie. Timp de o săptămână ea și-a îndeplinit acest rol locuind împreună cu el într-un apartament de lux și însoțindu-l la reuniunile sale de afaceri.

În dimineața celei de-a șaptea zi, la micul dejun, Edward îi amintește lui Vivian că relația lor trebuie să se încheie ziua următoare. Şi, pentru că au petrecut o săptămână minunată împreună, el a aranjat ca ea să aibă o locuință, o mașină și tot ce mai avea nevoie pentru ca să nu se mai prostitueze.

Leadership: Încerci să te detașezi de starea în care accepți ceea ce ți se întâmplă, prin abordarea unei creații proprii în care nimeni nu poate pătrunde?

Vreau basmul ! Urmă o clipă de tăcere mută și dureroasă, în care inima fetei se umplu de duioșie, dar și de tristețe. Privirea ei, care era pur și simplu magică, exprima atâta seninătate, dar și dezamăgire. Cu un glas în care era ușor să observi o adâncă tulburare, un glas plin de emoții, de îngrijorare și de sensibilitate, Vivian îi spune lui Edward, lăsând parcă să se stingă ultima urmă de speranță pe care o mai avea în suflet:

- Când eram mică, mama mă încuia în pod atunci când eram obraznică, ceea ce se întâmpla destul de des. Şi mă prefăceam...mă prefăceam că sunt o prințesă închisă într-un turn de o regină rea... Şi apoi, dintr-o dată, un cavaler, cu un cal alb, venea în galop scoțându-și sabia. Iar eu îi făceam cu mâna. Şi el urca în turn și mă salva.

Apoi camera este îndreptată asupra lui Edward, care o privea cu nespusă milă pe fata ajunsă în culmea deznădejdii ei. Privirea lui cuprindea toate cuvintele pe care buzele ei nu le mai putea rosti. Focul privirii ei, măreția destăinuirii visului ei, avură un efect deosebit asupra lui. Se simțea precum acel doctor care, încercând să-și vindece pacientul, aproape că l-a omorât.

Singura creație personală în care nimeni nu poate pătrunde este viziunea unei vieți încărcată cu regrete, căreia îi trebuie doar un rost pentru a fi împlinită.

Studiul mentalităților care stau la baza funcționarii leadershipului, deci acelor mentalități care au cel mai mare impact în comportament și implicit în relația cu ceilalți oameni, își ia tot mai mult avânt. Contribuții importante ale liderilor la dezvoltarea unei gândiri și a unei empatii

solide, care pot modela caracterul și personalitatea oamenilor din jur, salvându-i de la o "damnare sufletească", încep să se afirme din ce în ce mai mult.

Tot mai multe surse par să indice faptul că elita artiștilor în modelarea oamenilor, aflată într-o continuă formare și reformare, reușește să spargă acea carapace a gândirii materialiste și dure care nu se mai poate ridica spre nici un orizont spiritual.

Gestionând cu grijă resursele de valori de care dispun pentru a contracara o erodare masivă a încrederii de care se bucură, această elită, deschizătoare de drumuri, găsește noi ocazii de a merge pe urmele excelenței și de a se simți la înălțime, reevaluându-și poziția, atitudinea, modul de abordare, ideile, comportamentele, vorbele și faptele care pot însufleți oamenii din jur.

Niciodată câmpurile nu vor rodi cât trebuie dacă nu vor avea suficientă apă. Învață din greșelile propriilor tale gânduri și convingeri limitative, pentru a remedia orice defecte de caracter. Aceasta este singura cale către împăcarea cu tine însuți și către asigurarea unei calități maxime a leadershipului.

Esti un artist care poate să scoată frumosul din sufletul oamenilor? Străduiește-te să pătrunzi în interiorul teritoriului care îți poate permite să-ți exprimi latura "artistică" - care operează numai cu frumosul din tine și cu frumosul din ceilalți oameni. Exprimă-ți sentimentele. Dezvață-te de obiceiul de a purta mănuși în cadrul relațiilor cu ceilalți oameni.

Modelează-ți personalitatea și gândirea frumos, aducând un flux constant de vibrații pozitive în instalația de întreținere a leadershipului. Scoate la suprafață acea parte din tine pe care ceilalți nu o cunosc, ca să ajungi la un nivel mai înalt de existență, și pentru că leadershipul tău să se ridice la un nivel mai înalt de evoluție.

Leadership: Te detașezi încetul cu încetul de acea psihologie a așteptării și a confirmării propriei valori, pentru a considera imaginea cel de lângă tine o creație exprimând sensibilitatea particulară a unui creator de lumi noi?

Un lider pătrunde în lumea celor din jurul lui, făcând apel la partea bună a sufletului lor. Un vers dintr-o melodie foarte cunoscută a formației suedeze de muzică pop, Roxette, sună cam așa: " *Ascultă-ți inima, înainte să spui Good bye".*

Acesta a fost și mesajul pe care Vivian i l-a transmis indirect lui Edward, clarificându-i adevăratele sentimente față de el. Ea a fost mai convingătoare, mai sinceră în sentimentele ce trebuiau doar simulate și nu trăite efectiv.

Așa cum marele pictor al "realității", Millet, i-a conferit copacului înflorit un loc destul de modest în picturile sale – acela de element al unei compoziții cu semnificații literare mai vaste, tot așa Edward i-a conferit lui Vivian un loc destul de modest în viața sa – acela de "element" de companie pentru întâlnirile sale de afaceri.

Dar totul a luat brusc o altă turnură în momentul în care Vivian i-a destăinuit lui Edward, pe un ton natural, prietenesc, marea taină a inimii ei. Prin al ei scurt discurs înduioșător, ea a schimbat totul; a pătruns în sufletul lui și a reușit să scoată ceva frumos din el: dragostea și atașamentul.

Un om e zgârcit cu sentimentele lui, dar când le dăruiește o dată, apoi le dăruiește pentru totdeauna. Pătruns de blândețea privirii ei, de farmecul ei aparte, de gingășia cu care s-a

purtat, de sinceritatea ei atât de copilăroasă, și totuși serioasă, Edward și-a ascultat acordurile interioare, și nu a mai părăsit-o pe Vivian.

" *O să fie minunat. O să fie exact așa cum am visat întotdeauna că va fi. Ca într-un basm, nu-i așa?* " Iar basmul i s-a împlinit lui Vivian, fiindcă și-a focalizat antenele sufletului ei, spre profunzimile lui interioare. Aceasta este una din cele mai importante chei ale leadershipului.

Niciun alt om nu mai avusese o rezonanță atât de mare în viața ei. Niciun alt om nu mai avusese sentimente atât de profunde față de ea.

Visul își are proiecția în imaginarea unei realități care nu există decât atunci când citești povești, dar care a fost în mod intenționat gândită de Dumnezeu pentru o anumită fază din desfășurarea planului Său.

În **Jocul sufletului** nu te întreci cu nimeni, dar trebuie să salvezi pe cineva. Mai întâi pe tine însuți, de la un eșec lent, dar dezastruos. Apoi pe aceia care dovedesc o empatie deosebită față de tine și care sunt capabili să scoată ceva frumos din sufletul tău.

Sufletul omului este un tărâm necunoscut și destul de fragil, cu care nu-i este permis liderului să se joace. Un lider deosebit, care dorește să rămână lider, trebuie să fie atent cu sentimentele, respectiv cu sufletul oamenilor cu care lucrează.

Trebuie să ai disponibilitatea și un talent deosebit ca să reliefezi "frumosul" din sufletul oamenilor, pentru ca aceștia să intre în rezonanță cu tine. Deci, ai grijă la sufletul oamenilor cu care lucrezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/jocul-sufletului.html

Jocul vieții

On Septembrie 24, 2009

Transformă-ți viața într-un joc din care să dobândești înțelepciune și experiență, rescriind legile pe care ea se construiește.

Visul unui copil: *„ Aș vrea să pot să mă joc la nesfârșit, orice fel de joc, numai să mă joc* ". Jocurile ne eliberează de stres, ne energizează, ne fac să ne simțim speciali, mai tineri, deseori mai visători și mai încrezători în viitorul pe care ni-l plăsmuim cu propriile noastre mâini. Ce s-ar face copiii fără jocuri? Ce s-ar face adulții fără jocuri?

Cu toții, chiar dacă nu o recunoaștem deschis, îndrăgim jocurile, distracția, voia bună. Vedem un film de acțiune - un joc tensionat de-a șoarecele și pisica. Vedem o comedie - jocul comic pe care îl fac actorii. Şi vorba aia: toată lumea joacă teatru. Voluntar sau involuntar toți suntem părtași la jocul vieții, fie că respectăm sau nu regulile. Două întrebări nu pot fi însă eludate: Care este miza? și Oare vom fi câștigători?

Cu ani în urmă, în timpul facultății, obișnuiam să mă întâlnesc deseori cu colegii și prietenii mei cei mai buni la sfârșit de săptămână. Dacă afară era cald și frumos jucam tenis de masă, tenis de câmp sau fotbal, dacă era rece și urât, stăteam în casă și jucam cărți sau Monopoly.

Odată, în timp ce jucam, nepoțica prietenului meu se uita cu atenție la noi din fotoliul din stânga camerei, fără să se miște. Avea o carte deschisă în brațe, groasă, cartonată, de culoare maro închis. La o privire mai atentă se putea desluși autorul și titlul operei: *"Jules Verne - Ţara Blănurilor"* . Dar nu citea deloc. Nu se putea concentra din cauza noastră. Căci cum poți să citești o carte când în preajma ta se află un grup de persoane care se distrează cu un joc interesant și interactiv? Ca orice alt copil voia și ea să ia parte la joc, nu sa se simtă ca într-o colivie, neinclusă în spectacolul jocului.

Ne privea cu mare atenție: fiecare mutare pe care o făceam, cum dădeam cu zarul, cum mutam pionii, cum împărțeam banii, cum împărțeam jetoanele, ce vorbeam, ce spuneam, cum ne amuzam. Pe fața ei se putea citi uimirea precum și o bucurie de nedescris ca atunci când aștepți la rând la înghețată, însă în sufletul ei cred că era tristă. Ea nu era băgată în seamă de nimeni. Ar fi dorit să se joace și ea cu noi, să arunce zarurile, să încaseze banii.

În ochii ei verzi albăstrui se puteau citi cu ușurință cuvintele: *„ Aș vrea și eu să mă joc cu voi, vă rog să mă chemați și pe mine să mă joc. Vă rog, vă rog, vă rog...* "

Leadership: Te comporți contrar compromisului de a supune unei judecăți aspre ceea ce se consideră a fi efectul unei disproporții durabile între valoarea dobândită prin captarea atenției și rezultatul experienței de ascultare?

Așa cum un părinte trebuie să-și educe întotdeauna copilul din lecțiile pe care el însuși le-a învățat, cunoașterea trecând astfel din generație în generație și devenim tot mai înțelepți – tot astfel liderul trebuie să-și disciplineze eficient emoțiile, gândirea și practicile din lecțiile învățate de la ceilalți, și cu cât își va exersa capacitatea de înțelegere cu atât își va modela mai frumos caracterul și cu atât valoarea leadershipului său va crește.

Fiecare dintre noi poate exercita o influență mai mică sau mai mare asupra celorlalți. Uneori nu ne dăm seama cât de important este ceea ce facem, modul în care ne distrăm sau cum ne desfășurăm activitățile. Dar lumea ne privește, ne studiază curioasă, de aproape sau de la

distanță, voluntar sau involuntar.

Oamenii sunt convinși sau impresionați de „jocul" tău? Dacă da, îi încurajezi să participe și ei? Ştii să evaluezi sentimentele și dorințele lor? Te concentrezi în special pe furnizarea de indici care să-ți care să-ți dezvolte continuu evoluția? Atitudinea ta este factorul cheie ce îi face pe oameni să se alăture jocului tău? Crezi că este necesar să-ți regândești orientarea către oameni? Care crezi că e primul pas pe care trebuie să-l faci în acest sens?

A capta atenția cuiva este începutul procesului de însuflețire, în timp ce rezultatul experienței de ascultare este asociat cu apariția unei forme de răspuns la satisfacerea unei nevoi emoționale.

A te comporta contrar compromisului de a supune unei judecăți aspre ceea ce se consideră a fi efectul unei disproporții durabile între valoarea dobândită prin captarea atenției și rezultatul experienței de ascultare, înseamnă să-ți înregistrezi prezența în viața oamenilor fără să te convingi de rostul tău printre ei.

Leadership: Încerci să produci însuflețire și entuziasm prin tot ceea ce faci, când nu știi ce decizie să iei in contextul transferului de cunoaștere?

Acasă, la locul de muncă, pe terenul de fotbal, în oraș la plimbare, peste tot sau aproape peste tot în jurul nostru se află ochi care ne privesc fiecare mișcare cu mult interes. Dacă maniera în care ne desfășurăm activitățile este interactivă, utilă și dinamică, dacă inspiră încredere, seriozitate, bucurie și entuziasm, toți cei din jurul nostru, vor dori să ni se alăture, să ia parte la „jocul" nostru.

Prin urmare dacă dorim să avem un impact pozitiv asupra vieților altora, atunci trebuie să ne străduim să producem însuflețire și entuziasm prin tot ceea ce facem, prin pasiunile pe care le avem, prin dăruirea și strădaniile noastre față de domeniul în care activăm; să căutăm să emanăm cât mai multă bucurie și fericire în jurul nostru.

Ca lider trebuie să ai capacitatea de a inspira încredere și de a însufleți pe toată lumea din jurul tău. Nu vei putea să conduci o echipă, să o îndrumi pentru îndeplinirea unor scopuri clare și precise dacă nu ești capabil să-i stimulezi pe membrii ei, să-i entuziasmezi, să le dai avântul de care au neapărată nevoie în realizarea planurilor tale.

Prin transferul de cunoaștere și înțelepciune mai ales către tânăra generație, care este un dat esențial al învățării, ca și al exercitării oricăreia dintre funcțiile intelectului, se poate ajunge la un fel de inversare de roluri care creează o confortabilă stare de bună dispoziție. Cel care ascultă devine un pol de informații, iar cunoscătorul devine efectul unei stări de grație și de reflecție asupra ființei interioare.

A nu ști ce decizie să iei în contextul transferului de cunoaștere este similar cu a fi un explorator de oceane care nu și-a terminat niciodată călătoria. Decizia de a promova o înțelegere nu este același lucru cu înțelegerea pe care o capătă omul asupra lumii sale interioare. Această înțelegere îi permite omului să nu se mai teamă de ceea ce simte în el? Îi dovedește lipsa de realitate a unor convingeri despre el, care îl fac să sufere?

Însuflețirea pe care o produci trebuie să fie la fel de stabilă precum cea a promovării cunoașterii care te descoperă pe tine în ceilalți oameni.

Concluzie: Viața e un joc care te face uneori să surâzi, alteori te întristează, are reguli scrise

și nescrise pe care ai datoria să le cercetezi, să le accepți, să le upgradezi sau chiar să le schimbi dacă nu ți se potrivesc. E un joc în care participarea este obligatorie dacă nu vrei să fii catalogat ca anormal și băgat într-o lume paralelă, ca aceea a bolnavilor. E un joc din care din când în când câștigi sau pierzi dar din care dobândești înțelepciune și experiență - acestea fiind marile beneficii ale jocului vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/jocul-vietii.html

Jurnalul unei călătorii astrale

On Aprilie 16, 2018

Transformă-ți realitatea într-o formă de artă, fiind unicul reper al unei presupuse unități vizuale despre cum trebuie gândită o viață care a învins timpul.

Am realizat cu mare drag lucrări ce au făcut înconjurul lumii, de-a lungul unui timp proiectat adesea în fantastic, în care încă vibrează nostalgia unei vieți trăită secole de-a rândul ca o culoare roșu-intens aruncată în nemurirea unei clipe de glorie. Viața mea, desfășurată spre ideea de autonomie estetică, reprezentând ideea de echilibru și armonie între părțile care compun un întreg, în afara noțiunii de kistch, este o operă care nu vibrează decât sub puterea amintirilor pe care le însuflețește privirile artistului, ca un fel de încercare de a străpunge întunericul unei lumi plastice printr-o suflare de gust ilustru.

În mod original, am scris mii de pagini ca să înțeleg viața din perspectiva creatorului care încearcă să modeleze o nouă realitate prin simpla reproducere mecanică a trăsăturilor cuiva etern, etalon al perfecțiunii, în freamătul unei așteptări crescânde a ceva ce este iminent, numai ca să mă înțeleg pe mine în ansamblul resorturilor adânci ale unei opere care se vrea, măcar în intenție, dezvoltată pe numeroase paliere stilistice. Nu mi-am închipuit că voi trăi mai mult decât numărul paginilor mele.

Frumusețea pe care am creat-o ca promisiune a alterității, de suspendare între plauzibil și ireal, între firesc și misterios, rezidă din acea discreție a imaginii pe care lumea o formează într-un univers infinit care, din perspectiva conștiinței ultime, este doar un vis. Forma vie a acestei frumuseți am extras-o din tratatele de pictură ale lui Leonardo Da Vinci, legat de faptul că sufletul artistului trebuie să fie oglinda care reflectă în mod obiectiv natura așa cum e ea, ca rezultantă timp-spațiu a patru factori cosmici: invariabilitate și rectitudine, perfecțiune și unitate.

Totul se poate întâmpla și totul poate fi narat și acceptat. N-am izbutit decât să mă izolez într-o lume a altor dimensiuni, a marginilor, în care credeam că ceea ce este normal nu-i altceva decât o excepție aparentă de la regulă, un amestec ciudat între realitatea enigmatică în care fiecare lucru este însuși contrariul său și dialogul aprins cu un Dumnezeu ce-și închipuie că poate fi văzut oriunde și în orice. Singurul punct de plecare al unei opere bogate, stimulat de o cauză vitală, este viziunea unui drum fabulos fără întoarcere.

Leadership: Una din direcțiile tale de evoluție este de a aborda o operă de artă dintr-o perspectivă estetică marcată de credința într-o realitate supremă?

Credința în ceva mai înalt este puternic legată de curajul de a nu renunța la ceea ce ești și crezi, transpus într-o operă desăvârșită, o țesătură fină de trasee liniare care acoperă întreaga suprafață a timpului. Opera zidindu-se în tine, de parcă timpul a făcut o buclă ori s-a prins în nodul unei corzi stelare dizolvate într-o acuarelă vivantă, o simplă problemă de gust față de o altă formă artistică, marcată printr-o perfectă simetrie bilaterală între certitudine și enigmă, trimite dincolo de imaginea lumii vizibile, spre meleagurile spiritualității pure și a trăirilor mistice.

Iar dacă o asemenea operă încă uimește prin prezența vie a unei istorii care transcende timpul, în care începutul albului luminii absolute țese tremurat aparențele lumii fenomenale, nu-mi rămâne decât să mă opresc o clipă la Holofernes, generalul lui Nabucodonosor care a fost deosebit de crud cu evreii. A fost sedus și ucis de frumoasa Judith, spre a-și răzbuna poporul asuprit. Judith Slaying Holofernes.

Aici mă vindec de durerea a cărei greutate o simt apăsând pe imaginea coerenței mele, a propriei povești, cuprins de sentimentul că sunt la egal cu talentul pictorului Artemisia Gentileschi prin natura minții cu care trebuie să obțin o înțelegere cu timpul, aceeași înzestrare cu care este hărăzită ființa divină într-o reprezentare a lui Dumnezeu uitându-se în oglindă.

Suprema realitate care m-a format ca om este dialogul desfășurat între un artist bine pornit pe drumul consacrării și parcurgerea unui timp și spațiu nemărginit, manifestându-se activ prin rememorarea sau plăsmuirea unor imagini care captează momentul trecător în favoarea unor imagini din viața de zi cu zi.

Leadership: Imaginea care te inspiră spre a face artă se formează din alegerea pe care o faci o faci în cazul unei duble direcții?

Abordarea artei, ca mesaj transparent al unei realități mai cuprinzătoare, păstrând taina inspirației mereu la limita dezvăluirilor, trădează ceva din conștiința unui om care își creează tiparele de scop din revelarea unor conexiuni la distanță cu lumile posibile ale teoriilor artei, în concepția referențialității imaginii vizuale care implică asemănarea cu modelul unor personaje sau evenimente ce au schimbat crucial istoria.

În viață, ca și în artă, culoarea personalității pălește tot mai mult în fața acelor conștiințe creatoare ce își fac un rost din înțelegerea responsabilă a faptului că spațiul de observație trebuie colonizat de adevărurile sau aparențele trecutului. Sângele materiei din care e făcută arta se prelinge dincolo de împlinirea unei nevoi universale, spre o cauză vitală: transformarea omului într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Așadar, imaginea care m-a inspirat să fac artă, în ansamblul resorturilor adânci ale gândiri ce invită la respectul expresiei aplicată în orice convenție, s-a format din alegerea pe care am făcut-o în cazul unei duble direcții: reproducerea trecutului dintr-o perspectivă diferită și redarea perfectă a realității dintr-o perspectivă creatoare de semnificații general-umane.

Artistul intotdeauna alege culorile tabloului din care păstrează 2-3 mostre ca amintire a începutului de drum. Mi-am continuat călătoria spre o destinație necunoscută într-un destin de cuvinte care își schimbă forma și se leagă între ele după anumite reguli, în căutarea înțelegerii adânci a întregului din care cândva am făcut parte. Nu-mi este suficient doar să fi existat, trebuie să-mi fie și dor de mine. Roșul și albastrul au rămas tot timpul în inima mea.

Totul se poate relua oricând, de oricâte ori. Promisiunea universului este transpunerea dreaptă a cuvintelor din cartea vieții mele într-o lume a artei, într-o expresie a timpului dintr-un continuum al nemuririi: "Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce".

Leadershipul este imaginea pe care ți-o construiești din transformarea ta într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Jurnalul unei călătorii astrale surprinde triumful în posteritate al artistului care știe să exprime foarte bine absolut tot ce știe toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Source: https://neculaifantanaru.com/jurnalul-unei-calatorii-astrale.html

La intersecția dintre intenție, stare de spirit și proces

On Aprilie 12, 2009

Urcă pe o treaptă superioară a evoluției tale, administrând corect rezultatele pe care oamenii le așteaptă de la tine.

În cartea „ *Leadership de aur* ", fondatorul EQUIP, John Maxwell, îl citează pe Stuard Briscoe, amintind de următoarea întâmplare:

Un pastor tânăr oficia o slujbă la înmormântarea unui veteran de război. Prietenii militarului decedat vroiau să facă ceva semnificativ în timpul ceremoniei, așa că i-au cerut pastorului să îi conducă spre coșciug, să păstreze un moment de reculegere și să îi conducă afară pe ușa laterală.

Tânărul pastor a făcut întocmai. Însă a apărut o problemă: a ales ușa greșită. Cu „precizie militară", i-a condus pe bărbați într-o debara. Întregul grup a fost nevoit să se confrunte cu o retragere grăbită și zăpăcită, sub ochii tuturor celor care participau.

Leadership: Consideri că tocmai procesul de captare a atenției simțite în momentul inițierii unei acțiuni este cel care definește în autenticitatea ta obtinrea unui control de durată asupra a ceea ce se întâmplă?

Picioarele te îndreaptă întotdeauna încotro ți-s gândurile. A te îndrepta într-o direcție greșită înseamnă să bâjbâi dintr-un loc în altul ca un orb, iar acest "privilegiu" nu-ți este permis ție, ca și lider. Tu ești obligat să te concentrezi la ceea ce faci, fără ca gândurile s-o ia razna, căci picioarele te urmează întotdeauna încotro ți-s gândurile. Leadershipul nu este un fel de hoinăreală, nu este un fel de anulare a rațiunii, nu îți poți permite luxul de a-ți desconsidera datoria.

E ca și cum ai momi lumea să te urmeze într-o direcție opusă celei pe care o așteaptă ei, ceea ce este contrar principiilor de conducere. Un singur pas greșit poate atrage dezaprobarea oamenilor. Puțin câte puțin ei vor începe să se simtă că se îndepărtează de la intențiile lor inițiale. După ce se vor urca în „barca" ta" se vor întreba dacă nu cumva au făcut o greșeală să te urmeze.

În leadership va exista mereu o forță centrifugă cu care vei avea de luptat, o forță care te va putea îndepărta de la scopul comun care face legătura cu ceilalți oameni. E mult mai bine ca ei să creadă că toți pașii tăi au, de fapt, un scop precis, care se vrea a fi atins și spre care se îndreaptă toate eforturile și mijloacele tale, altfel riști să atragi antipatia lor și să pierzi susținerea lor. Dacă intenționezi să urci pe o treaptă superioară a evoluției tale, administrează corect rezultatele pe care oamenii le așteaptă de la tine.

Leadership: Încerci să faci trecerea de la o situație la alta considerând că acest lucru va fi cu ușurință asociat unei multiplicități de momente care dezvăluie cea mai înaltă trăsătură a percepției unei persoane asupra lumii exterioare?

Cea mai înaltă trăsătură a percepției unei persoane asupra lumii exterioare este eterogenitatea, adică o activitate care pune în relație elemente diferite prin însăși natura lor, o determinare complexă care pune în relație multiple lanțuri cauzale și variabile intermediare. Pe când leadershipul este caracterizat de uniformitate, lipsa de variații în ceea ce privește planificarea și desfășurarea acțiunilor.

Leadershipul nu este o simplă schimbare de locație. Odată ce faci o greșeală, nu-i poți întoarce pe oameni din drum și să-i conduci pe altul fără ca ei să nu-și piardă, măcar un moment, încrederea în tine. Ai curajul să-ți asumi rolul de lider nepăsător și iresponsabil?

În caz că vrei să știi dacă un lider are succes și este eficient, uită-te în ce direcție îi conduce pe oameni. Un lider răspunde de oameni, așa cum răspunde de sine însuși și de faptele sale.

Înaintează încetișor, puțin câte puțin, făcând câte o pauză, apoi punându-te din nou în mișcare, pe urmă oprindu-te încă puțin, de parcă fiecare pas trebuie cumpănit și măsurat înainte de a te mișca. Şi acționează atât de sincer, încât între tine și ceilalți să nu poate fi nici îndoieli, nici bănuieli.

Leadershipul este încercarea de a face față unei situații din care scăparea poate fi dificilă (sau jenantă) sau în care ajutorul poate să nu fie accesibil, dar cu un singur preț: de a nu te vedea total alături de tine, cel fără nicio direcție, de la care n-ai nimic de învățat.

La intersecția dintre intenție, stare de spirit și proces se află acea acțiune care produce un rezultat menit să încurajeze aceeiași acțiune, producând o caracteristică numită dezvoltare.

Nu-i vei putea ține mult timp pe oameni lângă tine doar dacă ai intenții nobile, dacă ai o stare de spirit puternică și dacă te simți sigur pe tine și capabil să preiei frâiele unei acțiuni. Leadershipul este mai degrabă un proces de anticipare a traiectoriei pe care alegi să o urmezi. Ca să administrezi corect relația cu ceilalți oameni trebuie să te concentrezi pe găsirea celui mai bun drum.

Așa cum un arheolog examinează cu mare atenție un fragment dintr-o ruină, tot așa tu trebuie să examinezi cu mare atenție pașii pe care îi propui spre a fi urmați, și în același timp să urmărești reacțiile celorlalți vizavi de prestația ta.

Concluzie: Degeaba ai intenții bune și gânduri mărețe. Dacă vorbele tale nu sunt susținute și de fapte pe măsura lor, vei bâjbâi pe drumuri întortocheate și-n același timp nesigure, vei pierde încrederea și susținerea oamenilor rămânând singur să găsești ieșirea din labirintul pe care singur l-ai creat.

Source: https://neculaifantanaru.com/la-intersectia-dintre-intentie-stare-de-spirit-si-proces.html

Labirintul întunericului

On Decembrie 01, 2011

Adu-ți contribuția la dezvoltarea caracterului oamenilor, impulsionând exteriorizarea ființei lor lăuntrice.

Îți amintești de această scenă emoționantă din filmul " *Meet Joe Black (1998)* "? Susan îl conduce pe Joe în biblioteca tatălui ei. Îi spune, arătând cu mâna spre un ceas mai vechi:

- Când eram mică, mama îmi spunea că ai putea să-ți potrivești inima după ceasul acela."

- Şi poți? întreabă el.

- Nu am încercat niciodată... Până acum.

Joe îi zâmbi cu simpatie. Avea impresia că înțelege ce era în sufletul ei, dar, literalmente, nu bănuia nici pe jumătate. Simțea că emoțiile îi sporesc. Preț de câteva secunde o examină în tăcere. Nu mai fusese niciodată până atunci atât de izolat de ceea ce cunoștea, nu fusese niciodată confruntat cu un asemenea impact al sentimentelor necunoscute. În mintea lui sălășluia un întuneric de nepătruns.

La rândul ei, Susan nu avea niciun punct de reper, nimic care să o ajute să deosebească realitatea de iluzie, care să o ajute să perceapă sentimentele din sufletul lui. Era ciudat, enigmatic, înfricoșător, dar într-un fel care stârnea emoție, nu într-unul care s-o facă să se simtă amenințată în vreun fel. Efectul întunericului asupra simțului ei de "orientare" deveni de o importanță secundară.

Nu avea nevoie să înțeleagă totul despre esența lui. Simplul impact al acestui pas fundamental - apropierea de el, dorința de a i se dărui în ciuda faptului că nu putea să pătrundă necunoscutul din el - era suficient pentru a-i stârni interesul. Îl privi cu acea speranță, bucurie, credință, mulțumire sufletească pe care o cunoaște numai o inimă pură.

Susan părea să-i citească gândurile lui Joe: " *Nu cunosc viața, nu cunosc simțământul acela care îți dă fiori extraordinari, care se numește iubire.* " Dar în același timp părea să-i spună: *"Nu-ți fă griji în privința asta. Într-o zi, vei înțelege."*

Leadership: Destinul tău este predeterminat de exprimarea mulțumirii sufletești căreia trebuie să i se asigure o cît mai mare libertate de interpretare?

Dacă spunem că leadershipul implică o anumită modelare a experienței relațiilor interpersonale, atunci facem aluzie la o multiplicare a mijloacelor de transmitere direct și subiectiv a sentimentelor de apreciere, recunoaștere, apropiere, atașare, mulțumire și încredere. Aceste mici sisteme de alimentare cu energie pozitivă, dar și cu o anumită doză de atractivitate, care anulează orice posibilitate de compromitere a credibilității, pot fi divers multiplicate.

Ne putem gândi, de pildă, nu numai la impulsurile de transfer a valorii personale, generate de modelul de viață și spiritualitate, ci și la inițierea experiențelor de natură spirituală în care destinul este predeterminat de mulțumirea sufletească. Un bagaj considerabil de asemenea

experiențe devine disponibil alegerii individuale a unor noi stări de viață, trăite în bucurie și recunoștință.

Omul care vrea să contribuie la asigurarea unui leadership durabil nu se refugiază într-un univers închis, unde nu există probabilitatea de a se angaja în relații interpersonale, bazate pe fidelitate și înțelegere. Ci ceva mai mult decât atât. El devine o combinație de atitudini și ipostaze de manifestare a nevoii și solidarității umane, a simțirii și inteligenței care-i dă forța de transmitere, înțelegere și preluare a emoțiilor - toate dozate cu exactitate, în funcție de experiența de viață, după un scenariu aleator.

Înainte de a oferi o libertate de interpretare mulțumirii sufletești, cel puțin confortabilă, trebuie să găsești o legătură directă între ceea ce ți se întâmplă și cauzele care au provocat evenimentele care te-au marcat.

Sau, ne putem gândi, de exemplu, la stimularea modelată a factorului uman, sondarea în zăcăminte vaste, încă neexplorate ale celor care participă direct la procesul de formare și dezvoltare a identității ce se desfășoară într-o dinamică continuă pe întreg parcursul vieții.

Liderii sunt foarte apropiați de acest fel de experiențe. Ei întotdeauna se îndreaptă spre acest orizont al înțelegerii și împlinirilor sufletești, plini de interes și de avânt pentru combaterea oricărei forme de „opoziție". Ei nu schimbă direcția și nu se orientează către o direcție în care oamenii fără încărcătură emoțională abandonează, dorind să sfârșească odată cu toată această încercare de formare a unei realități cât mai convenabile, susținute de finețe, sinceritate și afecțiune.

Leadership: Fugi de ceva ce nu cunoști în speranța de a te elibera de vechile metehne care te-au consacrat unei vocații la care se ajunge prin împingerea sinelui dincolo de limitele acceptate de conștiință?

Cine fuge de ceva ce nu cunoaște nu va putea niciodată să se ridice la standardele de motivație și mulțumire sufletească impuse de o stare de moment care trece foarte repede.

Sufletul unui om este făcut din bucățele de sentimente, din gânduri, dorințe, emoții și valori. Iar îndatorirea ta, ca și lider cu o mare putere de înțelegere, este să unești toate aceste fragmente pentru a scoate la iveală tiparul pur al fiecăruia. Dar pentru asta trebuie să cauți principiul după care se realizează conectarea lor. Asta se află la îndemâna ta.

Așa cum vitamina D este produsă în corp prin acțiunea luminii solare asupra pielii, tot astfel vei putea să crești efectul de rezonanță al leadershipului tău în funcție de capacitatea ta de asamblare a stărilor sufletești, prin conectarea la acel comutator care aprinde în oameni lumina schimbării și a devenirii, a revitalizării vieții lor.

Vei putea să insufli mai ușor încrederea oamenilor în tine dacă pui accentul pe conținutul lor sufletesc, dacă îi ajuți să deslușească ceea ce sunt cu adevărat. Pentru asta trebuie să surprinzi aspectele cele mai în măsură să suscite interesul lor, să privești în adâncul ființei lor, în special din unghiul contribuției tale la "refacerea" lor.

Motivația unei transformări imprevizibile este ceea ce te surprinde într-un scurt moment de îndoială și te ademenește să o apuci pe drumuri pe care de nu le înțelegi, dar care te schimbă fundamental pentru că le trăiești prin felul cum le împărtășești.

Pe ce pui accentul în leadership? Fugi de ceva ce nu cunoști la oameni? Îți lipsește acea

dorință de a străbate întregul lor labirint sufletesc în căutarea adevăratei lor identități? Poți să-ți potrivești inima după ceasul propriilor lor emoții și, implicit după întregul lor fel de a fi? Există vreun aspect foarte important în relația ta cu oamenii pe care îl treci cu vederea?

Labirintul întunericului este șansa ta de a te conecta la ceilalți oameni, de a te integra în lumea lor.

Adevăratul caracter al omului este ca un labirint întunecos, umbrit de numeroase sentimente și emoții - trebuie să pătrunzi în el, să alungi orice îndoieli, apoi să alegi și să călăuzești sentimentele pozitive spre o sursă de lumină. Cu cât știi mai multe despre ființa lui, cu cât îi înțelegi mai bine adevăratul conținut sufletesc, cu atât vei găsi mai repede traseul cel mai bun.

Concluzie: În leadership lucrezi cu oamenii și pentru oameni. Aceștia sunt diferiți ca educație, cultură, caracter și comportament și în același timp sunt diferiți prin modalitățile de exteriorizare a sentimentelor lor.

Pentru a-i face aliații tăi trebuie să știi să-i cunoști inclusiv pe cei ascunși " *în interiorul unei carapace de nepătruns.* " Pornind de la observarea lor atentă și până la cunoașterea adevăratului lor caracter, ai de parcurs un labirint întunecos. Dar înarmat cu răbdare, perseverență, mijloace de comunicare adecvate vei ajunge să cunoști sentimentele și idealurile lor, vei reuși să-i mobilizezi în vederea realizării țelului comun care este luminița de la capătul labirintului.

Source: https://neculaifantanaru.com/labirintul-intunericului.html

Lasă-mă să dau glas privirii tale

On iunie 06, 2020

Privirea îndreptată asupra ta este privirea pe care o arunci într-o oglindă care spune o altă poveste despre tine.

Aceasta este natura ființei mele: *uma ampla realidade afetiva* trecută prin filtrul unei priviri orientate spre opera unui artist care cere sprijinul tuturor forțelor naturii angajate în emanciparea vieții (individuale și cosmice), pentru a se putea adresa sufletului celest. Aceeași privire trebuie să se potrivească cu acea "descătușare" absolută a impresioniștilor, care nu poate fi trăită decât în natură. Altfel spus, natura ființei mele este natura unei memorii universale chemată să recunoască coeziunea întregului spațiu pictural în toate straturile unei spiritualități desăvârșite, mai vechi, dar mai actuale ca niciodată.

Iată de ce continui să-mi pun experiența trăitului suprarealist sub incidența unui șevalet plin de culoare, în condițiile de excepționalitate a elaborării unei picturi numite *Altforisthesses* , sau "Puterea de reprezentare a naturii prin artă". Fiindcă și eu sunt o pictură și trebuie să mă păstrez viu, pentru totdeauna, în memoria unei imagini expresiv percepută, suficient de complexă pentru a nu-și mai justifica dublura în lumea reală. Oglinda în care mă privesc chiar acum este însăși privirea artistului în care se citește simțul proporției, al culorii, al echilibrului între frumusețe, formă și expresivitate.

Cât de desăvârșit am ajuns să mă privesc cu mijloacele de expresie ale unei picturi de mare calitate...

Însăși lucrarea mea pare un soi de pătrundere într-o realitate sfințită cu puterea de a da viață spațiului pictural surprins într-o poveste a naturii. Cred că aici îmi caut și estetica existenței mele, prin intermediul privirii ochiului care urmărește o imagine reflectată în oglinda unui colț din natură, pătrunsă numai de durata de viață a unei pensule magice, curate și delicate, care e destul de asemănătoare cu o bijuterie de culoarea smaraldului menit să îndeplinească toate dorințele.

Leadership: Importanța pe care o acorzi căutării în artă a unui conținut simbolic permite înțelegerea propriei ființe prin apartenența la o existență care excede percepția asupra realității lumii într-o experiență subiectivă?

Cu răbdare, încerc să colorez cu roșu suprafața dorită de pe pânza șevaletului. Apoi, cu pensula udă încerc să întind culoarea sângerie pe fundalul unei realități care, fără a o fi ignorat prin suprapunerea unei unde luminoase, aș fi preferat să se păstreze într-o pasivitate filozofică până în momentul înălțării spiritului meu la rang de virtute.

Așadar, ai grijă la compoziția pe care o prezinți. Ochiul artistului poate descrie concis și într-o manieră inedită arta de a da coerență viziunii unei persoane purtată spre înălțimi mai mari de conștiință, de exprimare, de gestionare a emoțiilor, prin mijloace alternative limbajului sacru al lui Dumnezeu: prin culoare, cuvânt, forme, mișcare.

O clipă, încearcă să te pui în locul meu. Caută atingerea privirii mele într-un vis de inspirație divină, caută printr-un fond de culori calde, vii, sau intense, și numai căutând cu însuflețire provocarea ascunsă într-un frumos corp al naturii vei reuși să te descoperi tu însuți drept o expresie fabuloasă, devenind misterios. Pictura însăși este privirea dinspre veghe aruncată într-un vis care te deconectează de la monotonia unei existențe prea puțin împlinite.

Sau, asemenea unei priviri neîntrerupte, aruncate înaintea unei mări care separă viața de ideea de aventură aflată pe celălalt mal, unduindu-și valurile într-un stil de acuarelă, cu o mișcare universală, folosind o perie moale pentru a obține un aspect definitoriu al suprarealismului într-o experiență subiectivă, încearcă să te regăsești ca dat al libertății de sine într-o poveste cu tâlc, intitulată *Admionsferhis* , desemnând înflorirea harică a unui destin ce și-a urmat neșovăielnic vocația Dumnezeiască de călăuză pe cărările artei.

Leadership: Creația ta poate reproduce imaginea în oglindă a unui suflet de artist ilustrat prin evidențierea apropierii între orizontul unei lumi vaste și aspirația unei transpuneri a realității în monumental?

Doi ochi blânzi strâng în brațe o privire artistică care își caută destinul într-o memorie a realității prinsă în mrejele unui timp și spațiu deja ignorat de restul lumii. Două entități de procesare a imaginii unei conștiințe puternic ortodoxe, o viziune neașteptată a naturii și creatorul petalelor unei roze de flăcări, amândouă fiind oglinzi ale divinului, își unesc realitatea în fața unui șevalet ajustabil.

Efectele acestei duble potriviri spirituale se constituie într-o splendidă filosofie a frumosului și o nemaiîntâlnită știință a artei, subtilă și rafinată.

Niciodată nu am crezut că sunt în stare să posed o exemplară mărturie a unei relații dintre mine și Dumnezeu, dintre doi ochi care își suprapun perfect înțelesurile, până la cele mai mici detalii, asemenea unei picturi care rămâne o mărturie a efortului de a avea priză la public, făcută din plăcerea unei aventuri riscante în jurul culorilor și al formelor de expresie.

Aici, pe undeva, se regăsește împăcarea mea cu esența și consolarea metafizică, credința mea față de opera unui plăsmuitor de lumi, considerate ca măsurare a raportului dintre imaginea unei inspirații naturale și aspirația unei transpuneri a realității în monumental. Iar dacă m-ați întreba ce este monumentalul, prin intermediul unei picturi care se înscrie în universul sufletului meu nesubjugat, blajin, cuprinzător, atunci v-aș răspunde simplu:

Monumentalul este rezultatul unei dorințe proiectate asupra unor reprezentări imaginare, cu privire la existența unei evocări a lui Dumnezeu în cadrul artei figurative, realiste.

Am mai spus-o demult, și repet. Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune pe care ochiul o numește "comparație". Ea este accesibilă numai cu mijloacele și tehnicile unei picturi care oscilează între frumusețea unei liniști profunde, măreția naturii (inclusiv cromatica ei) și exercițiul de rememorare a unei clipe astrale surprinsă într-un motiv de triumf al Eului liric, apărut în ipostaza de Alter-Ego al divinității.

Ochii și privirea ajung la un acord asupra sensului pe care îl pune înainte orizontul unei lumi mai vaste, aferente unei alegorii a vieții aflată sub îndrumarea artistului, situându-l în orizontul unei disperate conștientizări a vocației divine. Când privirea este aruncată ferm înainte, cu noblețe, cu o abilitate deosebită de înțelegere, asta presupune că ochii sunt conștienți de vastitatea orizontului pe care îl comunică profunzimea unei revelații: *"Eu sunt mai mult decât rezultatul reprezentării unei percepții exterioare și a unei imagini conștiente, intenționate."*

Întrebarea pe care trebuie să o ridice ochii este deja amintită de privire: "până unde se întinde orizontul?"

O privire îndreptată asupra artei presupune să știi să deosebești realitatea de ceea ce nu este decât imaginea răsfrântă de o oglindă, trăgând o linie netă, despărțitoare, între lumea

lăuntrică și cea din jurul tău.

Lasă-mă să dau glas privirii tale dacă vrei să te imortalizez într-un tablou a cărui tematică, pe lângă cea spirituală, șochează prin ineditul unei asocieri ieșite din comun, în cazul meu, asocierea cu un povestitor care își începe povestea cu imaginea sa reflectată într-o oglindă. O oglindă a reinventărilor unui artist complet.

Source: https://neculaifantanaru.com/lasa-ma-sa-dau-glas-privirii-tale.html

Latura artistică a firii mele

On Octombrie 29, 2018

Optimizează-ți energiile creatoare printr-o reînnoire permanentă a imaginii omului de lângă tine.

Voiam să pictez la fel cum mă privea ea, ca un purtător de imagini adânc legate de viața cea mai largă, în așa fel încât să-mi recunosc menirea în misterul unei povești vechi de multe secole. Mi se părea că mă invidiază. Înțelegea totul dintr-o privire a spiritului artistic, simțindu-se parcă concurentă la un alt moment al vieții considerat ca înlocuindu-l pe cel anterior, asemenea unui străin ajuns într-o lume confuză, încercând să pătrundă misterul adânc al unei opere de artă hrănită din preaplinul unei imaginații necontrolate.

Ca să te simți împlinit trebuie să imortalizezi imediatul clipei tradus la imaginarul perspectivei, de la ipotetic la posibil, având grijă de pasiunea sufletului dispusă în planul simbolistic al punctelor, liniilor, formelor și culorilor.

Ea era prezența miraculoasă ce anunța înfățișarea exterioară a lucrurilor, conturul, forma sau densitatea lor materială. Era firea tăinuită a unei realități imposibil de a fi supusă prin spirit și voință. Eu păream să fiu suflul vital ce anima toată imaginația ei, materia din jur, lumea pe care și-o crease singură. Căci, la urma urmei, ce ne-au învățat romanele de dragoste, altceva decât faptul că e bine să crezi în poetica unei înclinații spre imaginație și reverie?

Într-un anumit sens, experiența de creație își spunea și aici cuvântul înaintea talentului, anume că în anumite împrejurări, când cineva îți soarbe din priviri răspunsul la toate întrebările, când ți se pare că faci parte dintr-un întreg mișcător care se produce numai în materie de culori, nuanțe și proiectări în imaginar, abia atunci recunoști că ceea ce-ți lipsește cu adevărat este capacitatea de a face pe cineva să te memoreze într-un spațiu fără margini.

Înțelesul unei tinere ambițioase, aducător de rezultat palpabil în câmpul unei arte fără cusur, este corespunzător dorinței de a face o comparație între ceea ce ți se spune că ești și ceea ce poți oferi în materie de frumusețe.

Leadership: Poți pune în prim planul privitorului arta ca spațiu de creație al unei povești de care nu te poți despărți, etalând interpretări ale unei părți din realitate care transmit emoții pline de taine metafizice?

Iertați-mi îndrăzneala, frumoasă domnișoară, căutați probabil firescul din care se hrănește existența sinceră a sentimentelor mele, povestea din spatele picturilor mele, acele firimituri de îngrijorări și speranță care se sustrag cuprinderii definitive a artei, la acestea adăugându-se trăirea intensă ce v-o poate oferi participarea estetică la cadrul unei lumi noi.

Promit să nu vă dezamăgesc așteptările, în termeni expresioniști, căci nu voi provoca exagerarea unor elemente formale precum culoarea, suprafața și patina, pentru a exprima narațiunile emoționale în imaginile unei naturi ce așteaptă semnul despărțirii realului de ireal. Arta mea este o plămădeală a imaginației și a dorințelor ascunse pe care prefer să nu le reproduc într-un tablou de-o frumusețe de basm, cu toate că mă tentează.

Vederea întreagă a unei tinereți feminine este legată strâns de sensul vieții ce lucrează cu puterile întăritoare ale artistului doritor a-și prelungi înțelegerea despre artă punând condiții exagerate despre constituirea unei identității vizuale marcante, evocând numai sentimente de

admirație față de puritatea frumosului. Sensibilitatea ei pare să aparțină unei lumi imaginate dintr-o insistentă preocupare artistică, o lume care încearcă să te convingă că nu există moarte, ci doar o continuare a viselor.

Altfel spus, ființa aceasta care inspiră iubire și admirație se vrea mai mult decât o modelare anticipată a particularității trăirii de mare intensitate în care se imaginează omul atunci când dobândește ceva peste așteptări. Predominant, ea te invită la o viziune adolescentină a trăirii într-o zodie ce abolește timpul și te poartă în lumile absolutului, trădând pe această cale o intenție de exteriorizare frapantă a stărilor sufletești conștient controlate. Tot mai mult, ea trădează acea putere de emoționare a poeziei liniilor sau a senzualității cromatice, pe care un artist trebuie să știe să le folosească în scopul surprinderii unei licăriri de expresie într-un portret inedit.

Leadership: Ești traversat de preocuparea de a te reinventa într-o nouă dimensiune estetică, încât să descifrezi prin intuiție o lectură ascunsă pe fondul unei inteligențe care a întâlnit la timpul potrivit școala gândirii - sortită exprimării prin limbaj vizual?

Un artist talentat intră totdeauna în vibrație cu pregnanța imaginii care îl răscolește, fără să-și permită o altă inspirație din afara muzei sale. Din acest punct de vedere, cred că mă asemăn foarte mult cu domnul Cunningham stând de vorbă cu domnișoara Westcott, dintr-un roman al scriitoarei Mary Balogh.

"Permiteți-mi să vă explic oarecum procesul de creație. Vorbesc numai cu persoana pe care vreau să o pictez, o observ și o ascult. Ajung să o cunosc cât se poate de bine. Fac schițe în timp ce vorbim și după aceea îmi aleg tematica prin apelul la o realitate pe jumătate simbolică, încât să cultiv misterul pe care ea să-l urmărească cu sufletul la gură. În cele din urmă, când mă simt pregătit, fac o schiță finală și pictez portretul după ea. E un proces lent, care ia mult timp. Nu poate fi grăbit. Sau variat. E puțin haotic, poate, dar așa lucrez eu.

Într-adevăr, în procesul creator nu există nimic ordonat. Poți să îi dăruiești timp, efort și disciplină, dar dincolo de asta nu prea ai control asupra artei care vine din suflet. Nu sunt sigur că acesta este cuvântul corect, dar nu am fost niciodată capabil să mă gândesc la altul mai corect, fiindcă arta mea nu pare să vină dintr-o parte conștientă a minții."

Leadership: După tot ce ai trăit într-o clipă de inspirație, continui să-ți pui întrebări asupra realității pe care o percepi prin amplificarea misterului existențial și a rolului imaginarului în conturarea acesteia?

Ea pare învinsă de o anumită neclaritate în aprecierea corectă a imaginii de ansamblu, într-un apriori al facerii unei valențe de cugetare asupra unui lucru de care mulți se feresc să-l recunoască. Negreșit, simpla ei prezență este un semn de reverență și neuitare a artistului care parcă acționează în sensul unei gândiri iluzioniste, nepermițându-și luxul de a prezenta o lucrare finală impecabilă fără a ține cont de ce-și dorește să vadă cineva mai puțin experimentat în privința fenomenului expresionist.

Dialogul cromatic dintre roșul pal al buzelor tale și aspectul transparent al privirii pierdută puțin în visare, relevă sensibilitatea unei îndrăgostiri de frumosul unui poem izvorât din veșnicie. Admirabil, ești asemenea celui ce mai întâi își imaginează o întâmplare, până ce o acceptă ca pe o realitate, apoi o pune în stare de vis. Eu fug de realitate, fug dar mă întorc tot timpul la ea și o aștern pe hârtie într-un desen ce pare a fi răspunsul la toate enigmele lumii.

De aceea, nici n-aș îndrăzni să te conving de plasticitatea și dispoziția eidetică a celui care mângâie cuvintele cu șarmul artistului desăvârșit, cu acea tușă plină de înțelesurile unei

povești fără sfârșit. Ci aș face în așa fel încât totul să pară că vine de la tine, cu toate dorințele inimii tale de a se elibera cât mai repede de penibila anxietate instalată în fața orizontului necunoscut ce urmează să fie revelat prin creație.

Nici până acum nu m-am hotărât în ce mod ar trebui să te înțeleg, fără a ignora confuzia voită ce face parte din colajul suprarealist al unei vieți plină de visare, imaginată ca o extindere a dorinței de a explora potențialul unei priviri sincere care se ridică curioasă spre înaltul unei alte lumi. A aceleia pe care, într-un anumit fel, ai părăsit-o.

Nu degeaba, concepția pe care mi-o fac despre artă este asemănătoare cu privirea curioasă a nou-intratului într-o lume fără ieșire, ca o modelare anticipată a particularității trăirii în care se imaginează cosmogonia unei prietenii suspendate în alternanța de tonuri roșu-amurg și cafeniu-gălbui.

Leadershipul poate reprezenta farmecul pe care îl găsești într-o creație a cărei putere de persuasiune depinde exclusiv de folosirea eficace a perspectivei (de esență comunicativă) dintre ceea ce poți realiza prin reperul "Forever" și ceea ce este ascuns dincolo de o presupusă aparență numită "Doza de ficțiune".

Latura artistică a firii mele o poate înțelege numai domnișoara aia tânără și frumoasă, cea care a adunat atâtea date despre mine, atât în favoarea mea, cât și în favoarea artei, plonjând în gândurile mele cu elanul unui vis care devine realitate. Ea a știut să aplice cu pensula sincerității culoarea vibrațiilor sale lirice pe pânza unui tablou care încă este la mine pe perete.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-artistica-a-firii-mele.html

Latura ascunsă a leadershipului

On Ianuarie 26, 2017

Examinează-ți viața printr-o selecție subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepția despre adevărurile profunde ale ființei tale.

- Va să zică dumneavoastră credeți în Dumnezeu? întrebă Caderousse, grav rănit. Pentru mine, Dumnezeu nu există !

- Dacă aș fi avut nenorocirea să nu cred până acum, răspunde Monte Cristo, aș crede acum, uitându-mă la tine cum suferi de moarte !

Ascultă, îi spuse mai departe abatele, întinzându-și mâna spre rănit ca și cum ar fi vrut să-i poruncească credință: iată ce a făcut El pentru tine. Dumnezeul acesta pe care refuzi să-l recunoști în clipa cea de pe urmă a vieții tale: ți-a dat sănătate, putere, o muncă sigură, și chiar prieteni. În sfârșit, ți-a dat viața așa cum trebuie s-o aibă omul ca să fie blând, cu liniștea și conștiința îndeplinirii dorințelor lui firești. În loc să folosești darurile Domnului, atât de rar hărăzite de el pe deplin, tu iată ce ai făcut: te-ai lăsat pradă trândăviei, invidiei, trufiei, beției, și în beție ți-ai trădat unul din cei mai buni prieteni.

- Ce preot ciudat sunteți dumneavoastră, care-i deznădăjduiți pe muribunzi în loc să-i consolați !

- Ascultă - continuă Monte Cristo - când ți-ai trădat prietenul, Dumnezeu a început, nu să te lovească, ci să te prevină !

O a doua bogăție nesperată a coborât din cer asupra ta, ți-ai regăsit din nou banii și liniștea, puteai să reîncepi să trăiești viața la care ai visat. Și atunci, nelegiuitule, atunci ai început să-l mânii din nou pe Dumnezeu. Ai devenit și mai lacom, și mai trufaș, și mai egoist, și mai lipsit de duh. „N-am destul", îți spuneai, când aveai mai mult decât avuseseși vreodată, și ai săvârșit o a treia nelegiuire, fără rost, fără scuză. Iar Dumnezeu nu te-a mai răbdat și te-a pedepsit. *****

Leadership: Ești nevoit să generezi o înțelegere superioară din interiorul cauzei stărilor tale de „orbire" și nu din afara unor condiționări secundare, pentru a te recunoaște apropiat de natura lui Dumnezeu?

Omul care își examinează viața printr-o selecție subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepția despre adevărurile profunde ale ființei sale, nu are ca suport de autoevaluare darul unei viziuni mai clare, nici darul unei minți extrem de intuitivă, înclinată spre cercetare. Poate că întreaga poveste a vieții trebuie examinată ca o selecție semnificativă de fapte și întâmplări subtile, de care conștiința omului opune sau nu rezistență, printr-o deschidere a sufletului spre cele înalte și luminoase care vin de la Dumnezeu, dar omul deseori nu lasă loc adevărurilor dureroase despre el însuși să iasă la lumină. Astfel, el se face vinovat de ipocrizie.

Completând tabloul unei vieți care își finalizează experiențele și își încheie zbuciumul unei stări de veghe sau de revoltă din înfruntarea tuturor provocărilor, omul acesta se vede constrâns să-și proiecteze complexitatea spirituală asupra a ceea ce formează obiectul unei judecăți de fond, universale. Din care nu lipsește, bineînțeles, frica de pedeapsă, conștiința

păcatelor săvârșite. Iar conștiința, numaidecât, înseamnă să accepți inevitabilul unei confruntări fata în față cu dreptatea lui Dumnezeu.

Întotdeauna omul care își propune să reveleze adevărurile care îl alcătuiesc, se vede pus în relație cu ceea ce vine din exterior, cu ceea ce i se aduce la cunoștință, cu ceea ce i se amintește în momentele de cumpănă, pentru a deveni protagonistul unui nou început sau al unui final tulburător. A te recunoaște apropiat de natura lui Dumnezeu înseamnă să accepți că tot ceea ce faci cu tot ceea ce ți se întâmplă este un test al propriei tării lăuntrice, al propriei credibilități, al propriului suflet, în fața unui destin care impune mai întâi suferința, apoi bucuria.

Leadership: Evenimentele la care iei parte reprezintă interacțiuni ale unui Egou supradimensionat cu o formă trăire excepțională a vieții, măsurate independent dintr-o conștiință care pleacă din potențialitatea unui fenomen de profunzime?

Iar una din trăsăturile realismului unui om care își sondează adevărurile rezidă din suma celor două instanțe ale modelului de tranziție spre o nouă realitate:

O instanță numită „ *Călăuză* ", provenită din conjunctura evenimentelor cu gust de remușcări, care îl ajută să epuizeze posibilitățile propuse de integrarea într-un scenariu trist. Și o instanță numită „ *Navigator* " care conține o referință despre ceea ce trebuie să se întâmple ca omul să înțeleagă adevărata valoare a ceea ce se dorește corectat prin experiența directă și imediată.

Valabilitatea puterii tale de a-ți construi o viață semnificativă, care preîntâmpină posibilele dizarmonii în formarea personalității, se conturează din necesitatea de a-ți însuși propriile experiențe în forma unei recapitulări. Şi, mai departe, putem vorbi despre un fenomen de porofunzime sesizabil la nivel de latură vulnerabilă a personalității în cazul în care tot ceea face un om are ca efect o îndepărtare de la comuniunea cu Dumnezeu sau chiar o rupere a acestei comuniuni.

La fel cum proceda Napoleon Bonaparte, obișnuiește-te să recapitulezi la sfârșitul zilei evenimentele importante, și gândește-te ce anume a constituit o excepție de la regulă, o coincidență, o intervenție divină, o avertizare sau o presimțire ! Poți să găsești o corespondență plină de sens între toate acestea?

Ei bine, Napoleon nu a luat în considerare niciun semn, Egoul său fiind supradimensionat de un orgoliu parșiv, de corsican, și a ajuns să recunoască la finalul vieții, prin durerea suferită în singurătate, că există un Dumnezeu care nu iartă abaterile de la legile sacre.

Leadership: Rezonezi cu ceea ce se numește "trăirea vinei" care îți permite o atitudine de respect a valorii care depinde de acordul credinței într-o Putere Superioară, sau ești mărginit la idei precum "oblonul tras nu lasă lumina să pătrundă înlăuntru" ?

Acest gen de explorare de sine, provocată de contradicțiile dintre cele bune și cele rele, care străbat întinderile infinite ale unor secvențe existențiale semnificative din trecut, pune în funcțiune acea libertate a spiritului care îl împinge pe om într-o anumită conjunctură. Și îl face apt de a se constitui ca temei pentru angajarea răspunderii sale în condițiile exclusive ale unor năzuințe de înălțare peste trăirea zilnică cuprinsă în marginile strâmte ale nevoilor și grijilor.

Tot așa cum alergiile trec, dar nu se vindecă total, tot astfel anii trec, dar sentimentul oarecum neliniștitor al unei fapte de mult întâmplate se reîntoarce. Însăși Ego-ul nu iartă

faptele și fundamentele care le-au generat.

Trăirea vinei, a lipsei de temei a vieții, a resentimentului, apăsarea inimaginabilă a abandonării, iată câteva din semnalele că te raportezi la o experiență care s-a întâmplat să cuprindă proverbul: „Dă-i omului mintea de pe urmă, adică înțelepciunea finală înainte de a se întâmpla ceva."

Omul care se apropie de desăvârșire este cel care experimentează „trăirea în trezire". Așadar, încearcă să înțelegi motivele care stau la baza faptelor tale, chiar dacă nu ești pregătit să înfrunți adevărurile despre tine însuți. Cel de Sus veghează, și nu iartă.

Latura ascunsă a leadershipului privește forma propriei tale existențe care se întoarce împotriva fondului pe care te-ai clădit. Fă un pas înainte spre întărirea puterii de a se comporta ca un om responsabil, nu ca o oaie care nu se împotrivește celui ce o tunde.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-ascunsa-a-leadershipului.html

Latura umană a leadershipului

On Noiembrie 20, 2018

Înfrânează-ți sentimentul de profundă tristețe pe care îl resimți în fața conștiinței, nu te lăsa condus de el !

Mă numesc Cella Serghi. Va trebui să vorbesc și despre mine, cu detașarea pe care mi-o dau anii care au trecut de atunci. Se spune acum că eram tulburător de frumoasă. Cred că se exagerează. N-am crezut niciodată că sunt frumoasă. Şi tocmai fiindcă eram nesigură de fizicul meu, nemulțumită, eram atât de cochetă, de preocupată să plac. Şi reușeam, fiindcă eram vie, neliniștită, vibrând ca o frunză la cea mai ușoară adiere, permeabilă la tot ce e viața.

Preocupată să plac, dorind o mare iubire împărtășită, dar viața mi-a refuzat tocmai ce căutam. Aveam neliniștea cenușăresei care și-a pierdut pantoful. Poate că îmi căutam pantoful vrăjit, poate copilăria, poate pe mine, poate un alt destin decât cel pe care în mod obișnuit femeile îl acceptă. Poate că nu semănam cu nimeni, fiindcă mi se părea că trebuie să iau mereu totul de la început și totul să înceapă cu mine.

Nu știu cum am înțeles, sau am simțit, că numai săvârșind ceva neobișnuit voi fi eu însămi. Dar căutam, mă căutam... Era o căutare ce mă ținea într-o permanentă stare de veghe, într-o neliniște pe care o transmiteam, parcă mă opream și întrebam pe cei dimprejur pe unde s-o iau și fiecare simțea că ar fi un ghid posibil și se apropia. Dar eu, ca în jocul în care cineva te îndrumă ca să găsești obiectul ascuns, spunând doar "rece", "călduț", "cald", "fierbinte" (după cum te apropiii sau te îndepărtezi), eu căutam "focul".

Leadership: Poți să zdrobești angrenajul timpului fără aparentă esență în care ai devenit doar o simplă rotiță, având în permanență asupra ta o anumită perspectivă: tu însuți în interiorul unei lumi care se neagă și se afirmă în același timp?

Ai curajul să lupți contra acelui factor care te înțepenește într-o stare de negare a micilor și marilor bucurii? Te simți abandonat într-o lume plină de așteptări ireale sau mult prea înalte în raport cu șansele tale de a le satisface? Ești cuprins de simțăminte sărmane și sumbre care te stăpânesc în întregime? Care este natura legăturilor care se stabilesc între elementele tale definitorii? Abandonezi valorile cele mai de preț, tot ceea ce consideri ca fiind rațiunea unor noi alegeri? Care este unicul component din sistemul care te definește ca om, ce poate reacționa într-o unitate de timp, pe un anumit traseu?

Marele magnat american Warren Edward Buffett spunea: *"Prețul este ceea ce plătești. Valoarea este ceea ce capeți."* Aceste cuvinte cuprind o bogăție de semnificații, însă și un înțeles care acoperă toată esența existenței noastre.

O lume care se neagă și se afirmă în același timp este o enciclopedie a deșertăciunii care spulberă existența tuturor celor ce locuiesc pe tărâmul unei povești greu de acceptat, cu care poate nu te vei mai întâlni niciodată, dar o vei regăsi de nenumărate ori în amintiri. Adu-ți aminte că într-unul din visele tale, în care ți-ai întemeiat o nouă lume cu rol simbolic de alungare a oricăror regrete și dureri, a apărut un personaj pe care nu l-ai recunoscut imediat, dar care te-a marcat pentru faptul că ți-ai dat seama că i-ai distrus posibilitățile de a deveni un înlocuitor definitiv al realității.

Iar un timp fără aparentă esență este o întrerupere a vieții pline de idealuri. La un moment dat, în visul tău, în care ți-ai întemeiat o adevărată împărăție a gloriei, o strălucire fără

măsură, ți-a apărut un bătrân gârbovit, împovărat de ani, care încerca să se dea adolescent. Bătrânul acesta părea că și-a asumat de ani buni rolul de a-i întâmpina pe străini, fiind cu atât mai trist cu cât era mai înflăcărat să fie observat.

Simțirea pe care o experimentezi în tăcerea unei priviri retrospective asupra vieții poate fi o dovadă a virtuții de a crede în tine însuți, sau o consecință a tendinței de a te resemna. Trăind iluzia complexă a unei realități ce intră în șoc frecvent, care te înconjoară și te ține prizonier într-o stare de incertitudine, zvârlindu-te în abisul insondabil al deznădejdii, vei ignora esența vieții și scopul primordial al egoului (de a crește percepția valorii personale).

Acesta este de regulă prețul pe care îl plătești cu vârf și îndesat, consecința stabilirii unor legături cu alți indivizi, de o altă speță, care nu au avut conținutul corespunzător propriilor tale aspirații.

Un om înzestrat cu virtutea respectului de sine își biruiește neputința de a reacționa în fața dezamăgirilor de orice fel, prin exercițiul confruntării cu imaginea unei lumi care se relevă doar în anumite condiții de observație a lecțiilor de viață care îl motivează să-și înțeleagă mai bine traseul de urmat.

Valoarea personală, care de multe ori are ca rezultat o totală neconcordanță între prețul cerut și cost (ceea ce vrei să obții de la viață și ce ești dispus să plătești în schimb), se reflectă în alte indicative, în nivelul de performanțe profesionale pe care le înregistrezi - în raport cu nivelul tău de implicare în viața personală. Această valoare atinge pragul zero dacă raportul nu este de continuitate, ci de ruptură.

Oamenii cei mai încercați de viață nu-și găsesc strălucirea acolo unde luminează soarele, ci acolo unde domnește întunericul nopții, când se aprind și se admiră stelele pe cer - ele indică drumul spre adevărata înțelegere de sine.

Ca și Cella Serghi, oamenii înzestrați cu virtutea de a se întrema după o încercare grea pun pe primul loc esența existenței lor. Dacă nu vrei să cazi în deznădejde și să înțepenești într-o negare a realității, dacă nu vrei să te transformi într-un roboțel lipsit de direcție, dacă nu vrei să cazi într-o extremă compromițătoare și lamentabilă, dacă nu vrei să fii chinuit de tendința de a te închide în tine, atunci străduiește-te să zdrobești angrenajul timpului fără aparentă esență în care ai devenit doar o simplă rotiță.

Străduiește-te să înlături, să te eliberezi, să previi acele circumstanțe în care neajunsurile, aspirațiile își dau arama de față. Rupe legăturile care te țin în captivitate, care te-ar putea descalifica definitiv din cursa spre marele premiu: deplinătatea. Cea mai importantă lecție de viață pe care o ai de învățat chiar de la tine însuți este următoarea: "caută să îți înțelegi nevoile personale, fără să te adâncești în neliniștea Cenușăresei care și-a pierdut pantoful."

Leadership: Îți aloci timp pentru dezvoltarea ta personală într-o relație de unu-la-unu dintre lumea interioară și lupta cu lumea exterioară, fără să-ți asumi privilegiul de a locui într-un spațiu care adăpostește doar trecutul unei iluzii?

Importanța drumului pe care îl parcurgi spre atingerea excelenței, cu toate adaosurile ei de rigoare, precum capacitatea de a te automotiva sau de a te identifica cu acel ceva care te captivează și te face special, este în strânsă legătură cu relațiile pe care le stabilești cu ceilalți oameni, mai ales pe plan profesional.

Rolul importanței acestor relații nu este deloc de neglijat, fiindcă ele determină experiențele prin care treci. Conflictele interioare reprezentând un hățiș de nesiguranță, partea cea mai

sensibilă din întregul tău proces de funcționare și existență.

Un spațiu care adapostește doar trecutul unei iluzii poate fi reprezentat de o atracție care îți limitează libertățile personale sau de fidelitatea față de un crez care nu-ți mai este de folos. Situația în care te afli prizonier, activ, ca un factor de nesiguranță pe plan personal, își accelerează expansiunea până la limită, găsindu-și deznodământul în marele val al schimbării. Totul ține de percepția ta asupra a ceea ce înseamnă viața, asupra a ceea ce înseamnă asimilarea unui mod de a fi, solid și sănătos.

Relația de unu-la-unu între lumea interioară și lupta cu lumea exterioară este dată de comanda simultană a "frecvențelor tale de acord", adică de modul în care îți structurezi sensul vieții în relațiile cu ceilalți oameni. Aceste frecvențe de tip pulsator care te pun în contact cu tine însuți, transmit mesaje cu rol de atenționare asupra oricăror modificări sau schimbări de personalitate datorate celorlalți.

Susții o schimbare pe plan profesional care îți afectează viața personală? Care sunt argumentele pro și contra, pe care frecvențele de acord ți le comandă să le iei în considerare?

Leadershipul este deschiderea către o viață plenar spirituală care începe cu: "Va trebui să vorbesc despre mine, cu detașarea pe care mi-o dau anii care au trecut de atunci" și se continuă cu căutarea unui ideal de esențializare a trăirii clipei prezente, menit să te țină într-o permanentă stare de veghe față de fluxul schimbător al lumii.

Latura umană a leadershipului surprinde așteptările unei lumi care se lovește de nostalgia unei resemnări de ordin spiritual sau emoțional, surdă și revoltată în același timp din pricina unor rosturi ale vieții care nu vor mai fi niciodată aceleași.

Condiția primordială a omului preocupat de Ego-ul și reputația sa nu este aceea de a se accepta înfrânt de limitele propriei puteri sau perspective, ci de a-și suporta exagerarea cu care își urmează tendința de a se izola de toți și de toate.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-umana-a-leadershipului.html

Laureatul medaliei de onoare

On Octombrie 20, 2010

Pune în evidență consistența solidă a caracterului tău, adoptând atitudinea firească a "Omului" care respectă standardele de excelență impuse de ceilalți.

Filmul *"Uncommon Valor (1983)"* prezintă povestea unui grup de veterani ai războiului din Vietnam care se reunesc pentru a salva un fost camarad luat prizonier, care era totodată fiul colonelului în retragere, Cal Rhodes, care sprijinise întreaga operațiune. Înainte de începerea misiunii, ei se instalează într-o bază unde încep antrenamentele. Antrenamentele zilnice, care erau foarte dure și foarte complexe, erau supervizate de către Kevin Scott, fost ofițer din Marina Militară Americană, care cunoștea cele mai recente tehnici de pregătire și era un adevărat pasionat și cunoscător al armelor.

Zi după zi, voința, hotărârea și speranța micului grup slăbea. Kevin Scott cerea mult prea mult de la ei. Situația devenise foarte încordată, iar el nu bănuia că mai devreme sau mai târziu energia oamenilor se va risipi.

Leadership: Îți este tolerată "negarea" cu care încerci să umpli golul dintre ceea ce ești deja capabil să faci și ceea ce încă nu ești pregătit să realizezi singur?

Ce se întâmplă când nu creezi un sentiment de unitate în cadrul echipei?

La un moment dat, în timp ce cărau niște bușteni groși, unul dintre ei, maiorul Johnson, a cedat. Nu trebuia să se întâmple așa. Nu în modul ăsta. Nu când mai aveau doar câteva zile până la începerea operațiunii. Dezolarea lui era exprimată în întreaga sa atitudine. Nu mai putea face față antrenamentelor. Privirea lui intensă, îndreptată spre Kevin, era însă pătrunsă de o ură teribilă.

Ca să dea un exemplu bun celorlalți, Kevin apucă bușteanul și încercă să-l duca el mai departe. Dar în acel moment se întâmplă neprevăzutul. Cel mai impunător și mai masiv dintre camarazi, Sailor, plin și el de o ură fără margini, dornic să-și verse tot amarul, se năpusti dintr-o dată asupra lui Kevin și-l bătu măr.

Sailor nu simțea niciun fel de durere, niciun regret sau rușine, niciun sentiment de vină pentru lecția ce i-o dăduse lui Kevin. O voce din interior părea că-i spunea, în timp ce-și privea "liderul" căzut la pământ: *"Nu simt nimic pentru el, în vreun sens sau altul, cu excepția faptului că nu mai vreau să am niciodată de-a face cu el".*

Negarea pe care o implică o funcție de conducere se poate explica prin refuzul de a admite ceva ce se află în dezacord cu opiniile tale, maximizând suma erorilor care apar prin recompensarea lipsei de disciplină sau printr-o condiționare necorespunzătoare a regulilor ce trebuie respectate.

Leadership: Poți să-ți exprimi personalitatea în măsura în care acțiunile și deciziile tale coincid cu exploatarea liniei de acțiune aferentă unei datorii compromise?

Schimbă-te sau vei fi schimbat. Nimic nu inspiră oamenilor mai multă încredere și siguranță ca un lider ce știe să-și schimbe atitudinea.

După acea altercație violentă, după acea lecție severă primită cu o intensă răceală, Kevin și-a schimbat întregul concept de leadership. A devenit un alt om, unul care a înțeles de două ori: a înțeles din atitudinea și din comportamentul oamenilor care sunt intențiile, gândurile și opiniile lor, care sunt limitele și principiile lor, și până unde poate forța nota. A înțeles care sunt resursele și căile cele mai eficiente pentru a-i motiva pe oameni și cum să păstreze un echilibru între interesul său și interesul lor.

Oamenii văd implicarea ta în activitățile comune ca un lucru foarte important. Ca lider, tu ești conducta lor sigură spre o resursă inepuizabilă de energie proaspătă și plină de viață. Folosește-ți toate pârghiile, găsește un mod eficient de a-i face pe oameni să acționeze cum dorești, dar fără să-i forțezi să-și depășească limitele.

Ce limite? Aș zice că asta depinde de fiecare. Dacă ești genul de lider care, foarte sigur de el, își spune mereu fără să intuiască care este starea de spirit a oamenilor: *"O să-i pun la treabă serios și-o să vadă ei"* , și dacă vei lua măsuri drastice necugetate, atunci motivarea venită din partea ta va fi destul de slabă. O răceală, rezultată din dubii și dintr-o neputință combinată cu frica, va începe să pătrundă treptat în miezul sentimentelor oamenii, și în cele din urmă vei fi părăsit cu cea mai desăvârșită nepăsare.

O datorie compromisă este o recunoaștere pe care nu o meriți pe deplin, datorată în principal eforturilor greșite de a obține un acord de înțelegere printr-o lipsă a controlului în raport cu felul în care îi tratezi pe oameni. Acțiunile lor neavând impact asupra a ceea ce li se întâmplă, drept pentru care se simt neajutorați, deprimați și apatici – sau, mai rău, încep să se pună pe fapte de ură și răzbunare.

Leadership: Uneori ești dator să te porți nu după cum ți-e felul, ci după cum te silesc alții?

Dacă ești o fire aprigă, gata să ia foc în orice clipă, a cărui purtare este lipsită de orice noimă, nu vei putea simți niciodată emoția oamenilor exprimată prin limbajul și comportamentul lor care vădesc: înțelegere, respect, colaborare, toleranță, solidaritate.

Dacă ești un asemenea om ești dator să te porți nu după cum ți-e felul, nu după cum crezi tu că e cel mai bine, ci după cum te silesc ceilalți din jurul tău. Ca atare este necesar să adopți atitudinea firească a unui lider care își respectă nespus de mult subalternii, să faci totul cu multă bunătate și să nu te porți cu ei așa cum te-ai purta cu cei mai nemernici dintre oameni; să-ți păstrezi neatins simțul onoarei, întotdeauna să arăți tuturor respect și dragoste, dar fără să renunți la datorie.

Una este pentru oameni să asculte ordinele, și alta este să-ți urmeze exemplul. Nu uita că liderul este un fel de diamant în minele din inima oamenilor.

Leadership: Poți să-i aduci pe oameni la pragul apropierii de ceea ce te singularizează, fără să le modifici tiparul de gândire?

Puterea ta de a te schimba va induce schimbarea comportamentului și mentalității celorlalți, benefică de ambele părți pentru o conducere eficientă și o colaborare fructuoasă. Dacă adopți o atitudine rigidă, dacă impui anumite performanțe ce depășesc capacitatea echipei, vei stârni ura, neputința și sentimente de inutilitate și chiar de răzbunare.

Atunci când simți apariția acestor sentimente, când pricepi că capacitatea echipei este depășită de cerințele pe care le-ai impus trebuie să "schimbi macazul" imediat, căci altfel vei avea numai de pierdut. Cea mai eficientă cale de a-i motiva pe oameni să te urmeze este să-ți schimbi atitudinea față de ei.

Nu uita nicio clipă că ești un om printre alți oameni. Un om care ghidează oamenii într-o anumită direcție, dar care la rândul său este ghidat de ei. Deci, se impune să fii un om de calitate, nu un om de nimic. Ești "validat" ca lider în funcție de plusurile sau minusurile acordate de ceilalți, numai dacă reușești să atingi standardele de excelență impuse de ei.

Să-i aduci pe oameni la pragul apropierii de ceea ce te singularizează, fără să le modifici tiparul de gândire, presupune să te reconsideri continuu, să îți revezi continuu atitudinile de orice fel, interioare sau exterioare, să-ți evaluezi limitele, percepțiile, valorile și să afli cine ești cu adevărat prin experiența de a nu putea lua o decizie de unul singur, fără acordul lor.

Nu vei putea niciodată să-ți marchezi prezența în viața oamenilor, fără să calci pe drumurile bătătorite de ei.

Medalia de onoare este un simbol al respectului oamenilor față de tine. Este un simbol al aprecierii lor, care are consecințe practice în activitățile tale din viitor. Este poate cea mai înaltă dovadă a recunoștinței lor pentru eficiența ta, pentru calitățile tale de lider - un lider care are puterea să-și schimbe gândurile și atitudinea ori de câte ori a luat-o pe căi aberante.

Laureatul medaliei de onoare poți fi chiar și tu.

Source: https://neculaifantanaru.com/laureatul-medaliei-de-onoare.html

Leadership Adaptiv

On Martie 25, 2015

Transformă-te într-un om care se pune pe sine însuși ca temei a toate, definindu-ți un mod propriu de a te raporta la spațiul unei instanțe superioare.

- Am ceva mai bun decât țeava pistolului sau vârful pumnalului, ca să-mi vindec durerea. Am însăși durerea care mă va ucide, spuse Maximilien.

- Prietene - îi răspunse Monte Cristo cu o tristețe la fel de adâncă - ascultă-mă:

Odată, într-o clipă de deznădejde la fel de mare ca a ta, fiindcă mă împingea la o hotărâre asemănătoare, am vrut și eu, ca și tine, să-mi curm zilele. Odată, tatăl tău, la fel de deznădăjduit, a vrut și el să-și ia viața.

Dacă i s-ar fi spus tatălui tău în clipa când își îndrepta țeava pistolului spre frunte. Dacă mi s-ar fi spus mie în clipa când îndepărtam de lângă pat pâinea de deținut, pe care n-o mai atinsesem de trei zile. Dacă ni s-ar fi spus la amândoi, în clipa aceea supremă:

„Trăiți ! Va veni o zi când veți fi fericiți și veți binecuvânta viața ! " de oriunde ar fi venit glasul, noi l-am fi ascultat cu zâmbetul îndoielii pe buze și cu zbuciumul neîncrederii. Şi totuși, de câte ori, îmbrățișându-te, tatăl tău n-a binecuvântat viața. De câte ori eu însumi..

*Maximilien, acordă-ți răbdarea de-a împlini această dificilă sarcină - așteaptă și trăiește - iar eu îți făgăduiesc că cerul îți va trimite darul său ! **

Leadership: Urmezi un eventual profil de lider determinat de înălțimea unei „superiorități" temporale implicate în resetarea parametrilor tăi de stare?

Experimentul de tip „durere", prin intermediul unor constrângeri de ordin temporal sau prin intermediul unei delimitări într-un alt capitol al vieții, într-un joc de puzzle în care ai la dispoziție o singură piesă - așteptarea - pentru a-ți reface echilibrul moral și sufletesc, reprezintă primul moment în care supremația egoului personal este pusă la îndoială și în care te confrunți cu adevărata ta calitate.

Iar deseori calitatea, cărând în mod constant datoria unui scop înalt, precede creșterii interesului în ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, previzibilitate și predictibilitate, într-o imagine a nevoii sufletești cu totul diferită și specială.

Profilul reprezentativ al omului care se pune pe sine însuși ca temei a toate, prin adoptarea conduitei de a fi informat despre eventualele schimbări care pot să-l marcheze sau care conduc spre împlinire, aducându-l mai aproape de idealul imaginat, după ordinea întregului său conținut sufletesc, se poate adapta la forma unei clepsidre fine care măsoară scurgerea timpului în favoarea a ceea ce el este în stare să făgăduiască și să ducă la bun sfârșit.

Profilul poate fi perceput, tratat ca și link cât mai des posibil în relația dintre realitate, așteptări, timp și experiențele de viață, în baza unei cunoașteri atât interioare cât și exterioare. Profilul acestui tip de om este dictat de capacitatea lui de a se raporta la un punct de vedere extern, la o autoritate edificatoare care își exercită puterea în aplicarea unei

presiuni înrudite cu aceeași matrice a probabilităților de tranziție spre nou, spre mai bine, spre un nou model de a fi.

Leadership: Ai nevoie să te clarifici asupra valorilor pe care ți le adjudeci de pe poziția unui nivel de referință optimal care stabilește relația dintre conținutul unei realități care se refuză etern comprehensiunii umane și conținutul unei credințe trăită printr-o consecință a deznădejdii?

Important pentru a face un rol mare în cursul evenimentelor este să fii receptat de către o entitate superioară de gândire, înțelepciune, control, supraveghere, și să fii identificat drept un om cheie, drept cauză principală a unei schimbări mai ample în cadrul unui plan de extindere a leadershipului.

Pentru a-ți putea proba caracterul, pentru a urca treptele într-o devenire care va fi de bun augur în măsura în care vei recunoaște cu adevărat importanța „superiorității" în viața ta, trebuie să te conectezi la o sursă alternativă de validare - care să susțină și să promoveze calitatea ta de garant al sprijinului în realizarea unor scopuri mărețe.

„Superioritatea" utilizează toți parametrii tăi de stare ce variază mult în orice moment, și în funcție de particularitățile tale individuale, de natura scopului urmărit sau de deschiderea la care te raportezi spre schimbare, vei deveni parte din Ea. Vei deveni și tu un om superior prin legătura nou stabilită la nivel de direcție și demersuri.

Valoarea cea mai importantă pe care ți-o poți adjudeca de pe poziția unui nivel de referință optimal, care te indică drept autoritate impunătoare în TOT, vizează recunoașterea capacității tale de a face compromisuri în ceea ce privește modul în care transformi viața celor din jur în fața unui destin care chiar dacă impune o suferință, nu suportă nicio jertfă.

Compromisul cel mai mare pe care trebuie să-l suporți ca lider este să devii tu însuți o oglindă în care să se reflecte viața celorlalți, într-o veșnică confruntare cu regretele sau bucuriile pe care le stârnește amintirea ta.

Leadership-ul Adaptiv se referă la procesul prin care are loc integrarea dintre propriul sine și o entitate superioară de gândire, producând un efect care poate avea sau nu valențe pozitive. Ia în seama starea ta. Poți să resimți influența „supremației" doar dacă îi dai cuiva acceptul să se plieze pe starea ta, într-un mod sau altul, și să producă o resetare totală.

Dacă vrei să înțelegi puterea leadershipul și să te transformi într-un om care se pune pe sine însuși ca temei a toate, mai întâi definește-ți un mod propriu de a te raporta la spațiul unei entități superioare de control.

Simte și învață să gândești sub formula altuia mai presus decât tine.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-adaptiv.html

Leadership Autentic

On Februarie 14, 2014

Experimentează o nouă abordare a cunoașterii științifice, încât să asiguri premisele unei ample direcții de evoluție a leadershipului.

În timpul muncii la montaj, munca se dovedește trudnică. Regizorul rus, Serghei Eisenstein, are numeroase probleme. Când nu se poate rezolva bine o secvență, pare că apelează la propria sa experiență trecută pentru a descoperi „secretul" creației sale anterioare, pentru a analiza soluții artistice găsite cu alt prilej. Pentru aceasta revede de câteva ori secvența scărilor din Odessa, din filmul „Crucișătorul Potemkin".

Chiar și ideea folosirii culorii într-un film alb-negru revine aici: în secvența „separatorul" și în aceea a „nunții taurului", Eisenstein introduce fragmente scurte de peliculă fără imagine, vopsite în diferite culori. Prin acest procedeu el încearcă „să patetizeze expunerea". *****

Leadership: Poți să apelezi la aspectele experienței tale trecute în care să argumentezi dacă realizarea unei creații valoroase implică sau nu un efort de durată, prin prisma a ceea ce ești dispus să modifici la o imagine care se comercializează?

Evaluarea corectă a performanțelor individuale, prin generoasa unificare a științei cu leadershipul și cu arta care se naște din acțiunea lor combinată, depinde de persistența și amploarea cu care se manifestă acea cunoaștere instantanee care te îmbogățește, uneori pentru toată viața. Astfel, modalitatea de te împlini prin fundamentarea unei cunoașteri profunde, asumate existențial, poate avea caracter de principiu, exprimat printr-o condiție fizică: *„Un impuls scurt la intrare generează un impuls de valoare determinat la ieșire."*

În cazul de față *„impulsul scurt la intrare"* evidențiază acea pătrundere în domeniul științific în timpul muncii de creație, cu ajutorul rezultatelor experimentale și a analizei de soluții, care stimulează oportunități de extindere a capacităților proprii de receptare a lumii din jur, prin lentila unei realități schimbătoare. Un act al voinței de a străpunge zidul gros al progresului, care te poate face stăpân pe tine însuți, sub impulsul tendinței de a-ți testa și depăși propriile limite intelectuale.

Un lider care își evaluează abilitățile în lumina eșecurilor trecute, de natură științifică, dar optează pentru o schimbare de macaz, monitorizează efectele a ceea ce vrea să realizeze în funcție de experiența anterioară în munca de creație. Un fel de căutare a identității și a unor răspunsuri care nu vor fi găsite foarte ușor, prin prisma a ceea ce îi oferă știința și prin prisma a ceea ce el a acumulat de-a lungul experienței, întru lansarea unei versiuni noi de leadership.

O imagine care se comercializează este o rezultantă a experienței anterioare în munca de creație atunci când regizorul scoate în prim plan subiectul propriei sale transformări de la statutul de simplu executant al unor sarcini repetitive, la cel de creator al unui "eveniment" unicat.

În timp ce *„impulsul de valoare determinată la ieșire"* este rodul a ceea ce ai experimentat printr-o nouă abordare a cunoașterii. Sau mai exact, printr-o pragmatică a cunoașterii științifice care, cu toată complexitatea structurii de date și metodelor ei de reprezentare, reformează profund sistemul de gândire - acceptat ca un instrument de monitorizare și autoevaluare a calității personale și profesionale.

Exercitarea influenței cu ajutorul științei asupra mentalității colectivității din care faci parte, pentru a asigura premisele unei noi direcții de evoluție, este posibilă numai dacă apelezi la experiența ta anterioară în interacțiune cu forța de creație și valorile ei (mijloacele de exprimare, mesajul poetic, jocul liber al personajelor, bunul simț al compoziției, simțul cromatic, descrerea, dialogul, monologul, narațiunea, antiteza, paralela, povestirea, etc)

A aduce rod creației viitoare, continuând folosirea ei în modul cel mai optim pentru activitatea profesională, este pasul cel mai dificil în procesul de materializare a unei viziuni rare care se ridică mult deasupra clișeelor și prejudecăților vremii. Iar leadershipul nu poate fi perfecționat decât dinăuntru, identificând noi variante de exprimare a propriei viziuni în acest domeniu, prin consolidarea modului de gândire și a procesului de creație alocat unui nou spațiu de afirmare personală și profesională.

Secretul creației unui artist este suma valorilor, convingerilor și configurației sale unice de personalitate transpuse într-un concept al visării, care marchează evadarea personală din planul real în cel ireal.

Leadershipul Autentic este mai degrabă un reper de profesionalism care trebuie realizat fără riscul generării unor vulnerabilități de ordin identitar, un experiment personal care poate aduce rezultate incredibile prin fixarea ca obiectiv principal dezvoltarea științei prin creație. Așa cum artistul adaugă creației o nouă creație, tot astfel liderul, analizând simetria dintre elementele care-i compun știința, adaugă mereu leadershipului noi opțiuni de personalizare a modelului său de performanță prin creația de artă și valoare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-autentic.html

Leadership de Aur

On Octombrie 16, 2016

Urmează-ți vocea cu care devii celebru, fără să te pierzi navigând printre falsul adevărat, adevărul fals, adevărul adevărat și falsul fals.

O carte interesantă este umplută cu multe flash-uri ale memoriei afective proprie unui om încărcat cu multe povestiri nespuse, din care ai ceva de învățat. Şi ea dezleagă un mister, o șaradă de genul: " *Să te regăsești navigând printre falsul adevărat, adevărul fals, adevărul adevărat și falsul fals* ", cu o intrigă provocatoare, multistratificată, înfășurată intrinsec într-o viziune himerică, cu un rezultat imprevizibil.

Ea te face să te întrebi: "Cum naiba a reușit el să facă toate astea". Pentru ca la final răspunsul să apară brusc: "Foarte simplu. Dar nu te-ai gândit la asta, nu-i așa?" Interesant aici este faptul că, luând în considerare povestirea drept o prioritate în sprijinirea memoriei vieții, putem ajunge la acele adevăruri nespuse și neaflate de nimeni în accepțiunea că mai provocator este să creezi o viziune mai largă decât să o înveți de la alții, deci făcând parte din realitatea altora.

M-aș gândi la o carte ca la o tastatură: conține multe litere, dar ordinea lor este complet diferită, și totuși ordinea lor are un sens foarte precis, dar nu se poate interpreta acest sens decât prin modul cum găsesc o asemănare între literatură și computer. Cartea poate fi luată drept fundamentul metafizicii înseși, pe care ne-o pretinde un om de știință, dar poate fi și rezultatul considerațiilor preliminare unei imaginații moderne, unei subiectivități mature sau ale unei ordini sociologice și lingvistice.

Asta este gândirea mea despre un subiect numit "carte" atunci când încerc să înțeleg legătura dintre cuvinte și sensul lor, dintre vizualizarea lor și formele lor în relație cu lucrurile din jur.

Leadership: Cum îți propui să explici legătura dintre vizualizarea unei creații care te autentifică drept deținător al unei cunoașteri sofisticate și imaginea permanentă a unei lumi în oglindă?

O lume în oglindă cuprinde amintirea unei povești trăită cândva și necesitatea trăirii unei vieți interesante prin intermediul unei aventuri de poveste, o reflecție în două direcții asemănătoare care propulsează autorul spre un final neașteptat. Un final neașteptat face ca povestea să devină nemuritoare, iar creația autorului să rămână o amintire vie despre ce reprezintă o imagine de mare impact.

Scriitorul român Emanuel Fântâneanu a nuanțat poveștile marilor escrocherii ale lumii, făcând comparație cu povestea lui Robin Hood, mai ales modul cum acest personaj de legendă și-a găsit sfârșitul. Ucis prin înșelăciune de cine se aștepta el mai puțin: de o călugăriță milostivă.

Întotdeauna escrocheriile cele mai reușite au avut la bază 7 elemente: curajul, inteligența, fantezia, magia dublei identități, ascunderea parțială a adevărului, interpretarea faptelor și deznodământul.

El își încheie minunată carte cu următoarea concluzie ce stabilește legătura subtilă care unește toate marile escrocherii din lumea afacerilor:

„Ce este adevărat în legendele lui Robin des Bois, cunoscut nouă tuturor sub numele de Robin Hood? A hălăduit sau nu în pădurea Sherwood ca un temut brigand? De la interpretările mistice la cele bazate pe vechi hrisoave există un vast teren în care fantezia a jucat un rol deosebit, dând la iveală povești de un farmec incontestabil, povești care rămân și azi nemuritoare, dar inexacte. Ca de altfel însuși personajul Robin Hood..."

Leadership: Abordezi acele expediții de neuitat în care poți pleca singur, fără să pui în pericol siguranța propriei tale nebunii?

Autorul unei cărți își urmărește întotdeauna personajul de-a lungul capitolelor regăsite în viața reală, în prezența propriei sale totalități, identificându-se cu acea ineluctabilă parte a umbrei sale care se manifestă în special prin absența efectelor care urmează să se producă în viitor. Adevărată nebunie începe atunci când personajul și autorul se întâlnesc în aceeași creație, suferă împreună și sfârșesc în același mod.

Iar dacă o carte îl reprezintă pe autorul ei atunci când el se privește din alte puncte de vedere, din afara unei zone protejate de imaginea sa (de faptele sale, de temerile sale), atunci tematica pe care el o abordează poate să surprindă ipostaza lui de „temut". Nebunia de a fi un autor poate un caracter exclusiv negativ, chiar dacă el suplimentează printr-un limbaj deosebit metoda obișnuită de a caracteriza o mare cunoaștere. Mai ales în cazul în care maniera în care este prezentat personajul principal este aceeași manieră în care trăiește și acționează autorul în viața reală. Nu orice adevăr este binevenit pentru informarea publicului.

A spune totul despre tine, aducând argumente în favoarea oricărei ipostaze, este ținta unei expediții în care pleci singur, fără să pui în pericol siguranța propriei tale nebunii. Fiindcă destăinuirea este stâlpul adevărului, iar consecința "nebuniei" tale este transmiterea acelor mărturii care îți întăresc în așa fel puterea interioară încât să te faci remarcat doar acolo unde nu caută nimeni.

Leadership: Poți să negi acea parte conceptului de sine care derivă din apartenența la o opțiune a adevărului, lăsând să se întrevadă doar o umbră a ceea ce rămâne dintr-o amintire, dintr-un joc numit „nebunie" sau „putere" ?

Nebunia este acea parte a conceptului de sine care derivă din apartenența la o opțiune a adevărului (greu de ascuns sub semnul realității ultime), fie din apartenența la opțiunea neantului izvorât din reducerea personajului la o "mai multă percepție fără interioritate". Ca atare, nebunia aduce argumente în favoarea ipostazei de om care trăiește experiența de a se confrunta cu imaginile și semnificațiile unui personaj ce nu permite identificarea și analiza personală decât până la punctul care marchează acea cotitură ce ține de mobilizarea capacităților sale.

Leadershipul este un demers integrat aferent celor două strategii: o strategie a spusului care seduce inevitabil prin idei îndrăznețe și clar conturate, și o strategie a nespusului care seduce tocmai prin faptul că omul este inaccesibil, lăsând să se întrevadă doar o umbră a ceea ce rămâne dintr-o amintire, dintr-un joc numit „nebunie" sau „putere".

Reiese din acest punct de vedere că leadershipul este o mare escrocherie, pentru că în esență este vorba doar de un singur om care ține lucrurile sub control și vorbește dozat despre el, atât cât i se pare necesar. Dar un om cu două voci, cu două dependențe, cu două identități, cu două modalități de a face trimitere la el însuși. Dar tu nu vei ști niciodată care este calea pe care el o urmează, nu-i așa?

De asemenea, leadershipul se compune din aceleași 7 elemente: curajul, inteligența, fantezia, magia dublei identități, ascunderea parțială a adevărului, interpretarea faptelor și

deznodământul.

Conceptul de sine, referitor la jocul nebuniei, poate fi prezentat ca o incursiune în lumea unui Creator care se consideră și personaj și stăpân pe situație (în același timp). Trebuie să iei în considerare faptul că tot ceea ce crezi este cumva supus încercării de a fi dependent de acele legi ale realității care convin întru crearea unei lumi care seamănă cu a ta, dar nu e.

P.S. Întreabă-l pe Dumnezeu cum a creat lumea, dar mai întâi află cine este El. De ce își asumă puterea să ne conducă? De ce nu se arată adevărul din umbră? Iar dacă s-ar afla, care ar fi efectul? Cum naiba a reușit el să facă toate astea?

Poate că într-un final răspunsul o să apară brusc: "Foarte simplu. Dar nu te-ai gândit la asta, nu-i așa?"

Leadershipul de Aur se produce atunci când cantitatea spuselor tale, confecționate din realități care convin mai puțin restului lumii, este egală cu valoarea ta de nespusuri care - și acum - așteaptă o lămurire.

Acest gen de leadership este utilizat de cei care știu să-și consolideze avansul în jurul valorii numită "potențial de dublă putere" sau "poziție dominantă".

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-de-aur.html

Leadership de înalt nivel mistic

On Septembrie 02, 2013

Alătură-te eroilor curajoși într-o experiență de mare însemnătate pentru omenire, cu convingerea că tot ceea ce se întâmplă în viața ta se întâmplă spre a te conduce către un viitor al schimbărilor spirituale.

Toate dificultățile și obstacolele pe care le-au născocit forțele obscure, prin legile aspre ale naturii care nu-și mărturisește gândurile, m-au călit și mi-au redirecționat atenția de la ceea ce se numește "o răscolire a nebuniei", ca simptom al unei societăți în derivă. Nimic din jurul meu nu mai era același ca înainte, nimic nu era altceva mai mult decât un plan machiavelic pus la cale de un Prinț al Întunericului, căruia Apocalipsa îi era singura operă de artă pe care o putea zămisli în mijlocul unei lumi firave.

Iar mie, Gerry Lane, om de știință, mi-a revenit sarcina să descopăr mijlocul de prevenire a răspândirii virusului care a îngenunchiat lumea în fața unei epidemii cum nu s-a mai întâlnit, a cărei origine nu putea fi stabilită prin efectuarea de analize și teste posibile prin examinarea cadavrelor. Viața bate filmele, iar acești Zombie care apăreau tot mai mult de peste tot, băteau orice închipuire, mai ceva ca într-un horror care îți îngheață sângele în vene, reușind să atingă niște frici foarte puternice - și să-l coboare pe om (la propriu) în infern.

Trecutul este opera prezentului, căci și acum trăiesc într-o ficțiune numită: "O chemare de dincolo de necunoscut". Cu maturitatea interpretării experienței care mă recomandă pentru orice rol de acțiune, de aici o întreagă orânduire de imagini și idei tot mai năstrușnice, privesc tot ce se petrece în umbra unei desăvârșite enigme care te incită să o descoperi, ca fiind numai a ta, spre a ajunge la obiectivitatea unei cunoașteri de care lașitatea se ferește. Lașitatea neputinței de a înțelege moartea printr-o boală îngrozitoare.

Leadership: Experiențele prin care treci îți furnizează claritatea existenței motivului pentru care crezi într-o realitate ce îți dă speranța că ceea ce vezi ar putea fi și altfel?

Mistica de care eram înconjurat tot mai mult părea să fie o formă de trăire prin care omenirea era redusă la un tip de ordine inexplicabilă, care părea prin ea însăși inatacabilă prin mijloacele știute ale științei. Răbdător, tolerant, disciplinat, trebuia să mă mulțumesc cu trăirea distanțată ce mi-o putea oferi participarea la derularea evenimentelor din ipostaza unui observator care mai degrabă caută să înțeleagă sensul subtil al lucrurilor, în loc să le transforme în catastrofe mai mari decât sunt.

Însăși experiența mistică pe care o trăiam în fața acestei boli incurabile, în fața acestor monștri creați parcă în laborator, îmi furniza claritatea existenței motivului pentru care încă mai credeam într-o salvare: știu de ce cred, știu în cine încă mai cred, știu că dacă mă încred în Dumnezeu, voi fi capabil să găsesc o logică în tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Așadar, mistica este un act de transfer de la imaginar la real, și invers, un act de conversiune în dublu sens - de la aparență la esență, de la simpla comparare a fenomenelor individuale la înțelegerea amplă a identității omului și a realității lumii în care trăiește.

Orice epidemie ascunde un înțeles tainic, fiindcă în spatele oricărei boli se ascunde planul ascuns al unei forțe spirituale, tăcute, supranaturale, care dorește cu orice preț să fie înțeleasă doar de cei aleși. Continuu, mă simt atras de tot ceea ce constituie o provocare, o curiozitate a naturii, dincolo de forma psihologică a resentimentului față de această fatalitate invincibilă care se universalizează, față de acest determinism de tip viral care își joacă asul amenințător chiar în clipa în care crezi că ai înțeles totul.

Ficțiunea este viața mea, în timp ce viața mea este viața unui personaj aflat în căutarea destinului, dar aflat și el în permanență între ficțiune și realitate.

De asemenea, sunt un supraviețuitor. Iar singurul motiv pentru care încă mai cred într-o realitate ce îmi dă speranța că ceea ce văd ar putea fi și altfel, este că trebuie să-mi dovedesc mie însumi că există un Dumnezeu și că sunt în stare să trăiesc și fără ajutorul lui, doar prin certitudinile raționale ale științei. Şi, oare, acest Dumnezeu nu este tot o ființă umană care a găsit cheia înțelegerii tuturor lucrurilor?

Leadership: Această tranziție a științei spre consecințele acțiunilor pe care le întreprinzi este rezultatul unui realism care sfidează limitele verosimilului, mai ales din perspectiva unei credințe plasată în zona ficțiunii?

Există o legătură subtilă între mistică și ficțiune, prima scoate în evidență un plan ascuns în spatele tuturor evenimentelor (și acesta servește evoluției omenirii), iar cealaltă transformă planul ascuns într-un fapt auxiliar care duce realitatea până la ruperea totală de concret. Atât mistica, cât și ficțiunea, pot simula realitatea cu noi valențe de unknown, de paranormal, de thriller, de calvar al supraviețuirii, până la punctul în care o persoană nu și-ar putea da seama de diferența dintre o realitate generată în mod aleatoriu și cea adevărată.

Mă simt eliberat de constrângerile "realismului", fiind programat de un plan divin greu de înțeles. Prestația mea de cercetător se plasează sub semnul unei ignoranțe destinale, sub semnul formei de revoltă împotriva unei cauze care nu poate fi nici prevăzută, nici înlăturată. Fără nici cea mai mică remușcare, sunt adesea tentat să ucid ca să îmi salvez viața, și astfel să descopăr noi indicii cu privire la victime. Poate că însăși virusul a apărut doar ca să descrie acea parte a omului care continuă să existe după moarte? Nu știu exact, nu înțeleg prea bine mecanismul biologic al organismului infectat cu virusul năucitor, dar știu că eu însumi încep să devin tot mai lipsit de scrupule. Acesta este un efect colateral, bineînțeles.

O percepție a unei minți deschise către miracole, asta îmi lipsește ca să-mi reîntregesc spiritul cu o altă forță invizibilă: credința în ceva care mă depășește, dar care este codat în genele mele, imboldul de a mă întreba, din când în când: a fi sau a nu fi interzis să-ți lași sufletul în vâltoarea vieții? Căci așa cum artistul trebuie să-și caute nevoia de originalitate pentru a se plasa în spațiul extraordinarului, tot astfel eu trebuie să-mi caut nevoia de a acționa conform credinței că un om de știință își va găsi puterea și voința de a continua cercetările chiar și atunci când crede că nu mai are resurse de explicare a evoluției lumi.

Misticul se combină cu realitatea numai într-un film plin de acțiune și suspans, unde totul este regizat pentru mine, ca să-mi dau seama că unii pot să-l joace, iar alții nu pot. Ei bine, nu-l înțeleg pe Dumnezeu, dar sper că El mă înțelege pe mine, sper că trece și el odată cu mine prin ceea ce trece întreaga lume. Sper să simtă și El ceea ce simt eu când mă aflu în mijlocul unei realități care cultivă mai multe îndoieli decât visuri. Sper ca Dumnezeu să fie cu mine atunci când voi muri, și să-mi câștig viața veșnică prin încercarea de a mă fi transformat într-un erou al filmelor Horror.

Calea misticii este o experiență de mare finețe în interpretarea unei realități plină de semnificație, despre însemnătatea pe care o are transformarea lumii la nivel de "amprentă" personală pe care ți-o lași în numele a ceea ce este pieritor sau nepieritor.

Leadershipul de înalt nivel mistic se referă la oportunitatea de a trăi într-o realitate care nu te lasă să înțelegi adevărul evoluției ei. Este și cazul unui om de știință care încearcă să găsească explicația unui fenomen atipic, dus la extrem pe alocuri, ca într-un final să înțeleagă că el este subiectul cel mai dificil și exemplarul cel mai ilustrativ al experimentului numit: VIAŢĂ, din puzzelul capodoperei lui Dumnezeu.

*** Notă:** World War Z (2013)

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-de-inalt-nivel-mistic.html

Leadership Essentials

On Noiembrie 03, 2014

Învață să privești din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul tău, pe baza experiențelor proprii îmbogățite permanent cu semnificațiile profunde ale subiectelor analizate.

Odată ajuns în Tashkent, regizorul Serghei Eisenstein cercetează cu aviditate locurile înainte de pregătirea scenariului pentru filmul "Alexander Nevsky". Miniaturile iraniene i se păreau, firește, totdeauna interesante, dar mult stilizate. Acum, aici, pe baza unor experiențe proprii, descoperă că miniaturiștii - care nu și-au deformat ochiul cu o altă pictură - știau să privească din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul lor. Ascultă relatarea unor întâmplări, legende, basme. Toate acestea se tasează în materialul documentar și emoțional din care se va naște scenariul.

Viziunea regizorală se dezvoltă în paralel cu ideile literare. Eisenstein nu se împiedică de clasicismul construcției scenaristice... Așa cum chiar el spunea la un moment dat: "Regizorul trebuie să spargă sfânta sfintelor elementelor specifice ale scenariului literar." Doar asta a făcut el toată viața. *

Leadership: Poți să asiguri o îmbinare armonioasă între puterea cunoașterii pe care ți-o oferă viziunea și posibilitățile de reînnoire ale artei cu noi cadre de orientare?

Concepția despre artă și idealul de stăpânire a mijloacelor ei de expresie se definitivează ca formă pură de manifestare a ideilor într-o multitudine de sensuri, prin adoptarea unui *principium individuationis* , favorizând o depășire a limitelor potențialului creator. Toate ideile se nasc și se modifică pe tot parcursul poziționării tale într-un spațiu de analiză și reflecție, considerat un factor esențial de expansiune a funcționalității proprii, un catalizator al procesului de inovare.

Pentru a putea accesa toate funcțiile științei care returnează valori cu tendințe exponențiale de creștere, calculate pentru o anumită proporție de raționament și cunoaștere (întemeiate pe observație și pe întrebări) în care se găsește amestecul de subiectiv și obiectiv, trebuie să fii capabil să recunoști esențialul. Acel esențial care cel mai adesea scapă oricărei logici, oricărei încercări de etichetare, oricărei aprecieri sau previziuni.

Esențialul este un măsurător foarte fin al sublimului, pentru că dă sens mai larg sau mai puțin forțat unor înțelesuri favorabile care zugrăvesc regulile creației. Esențialul este ceea ce surprinzi nou la un moment dat în timp ce se derulează. Dacă vrei să-ți dezvolți potențialul creativ trebuie să aranjezi totul încât să surprinzi "noul" într-un fel la care nimeni nu se așteaptă.

Cunoașterea îți este oferită de viziune atunci când reușești să formezi conturul unei imagini al cărei conținut este sugerat de acea intuiție care te ajută să extragi esența din aglomerația de date înconjurătoare, conducând la conceperea unui proiect cu miză interesantă.

Dacă vrem să descoperim noi abordări ale leadershipului cu aceeași precizie și meticulozitate cu care analizăm arta, atunci creația trebuie să se conformeze conceptului de „scenariu viu" – iar pentru aceasta este primordială formularea unor noțiuni decisive pentru procesul de inițiere în tainele regiei de film.

Datorită eficienței sale, leadershipul se remarcă printr-o utilizare tot mai frecventă a resurselor care pot să favorizeze declanșarea unor noi abordări de subiect, pe baza experienței de exploatare a surselor de inspirație. Subiectele analizate reprezintă acele puncte de interes care contribuie la dezvoltarea unei viziuni aparte asupra conținutului creației, în evoluția raportului dintre imaginație și realitate, sub presiunea unei anumite tensiuni de cunoaștere.

Leadership: Încerci să eviți condiția de consistență a unei singure idei de luat în considerare chiar dacă ea își arogă meritul de a deturna firescul către ceva aparte?

Liderii focalizați asupra dezvoltării și utilizării cunoștințelor știu să privească acel potențial de forme de conținuturi care promovează un ideal al autenticității, din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul lor, pe baza experiențelor proprii îmbogățite permanent cu semnificațiile profunde ale subiectelor analizate.

Cadrele de orientare, care satisfac posibilitățile de reînnoire ale artei, sunt de fapt conceptele de impact major care pot fi folosite în creația autentică, a căror înțelegere și sferă de cuprindere este direct legată de aptitudinea de a discerne realitatea exterioară în modul cel mai obiectiv posibil. Dar totodată într-un mod care să te determine să îți dorești să afli mai multe lucruri despre subiectul abordat.

O idee își arogă meritul de a deturna firescul către ceva aparte atunci când subiectul real pe care îl abordezi se raportează la o actualitate continuă care nu constă într-o simplă suită de fapte și de evenimente, ci în ecourile pe care acestea le produc în spațiul public, în sfera culturală, în viața și în conștiințele oamenilor.

Leadership Essentials vizează în principal toate acele demersuri desfășurate în vederea promovării și menținerii unei stări adecvate a științei, la nivel optim, prin căutare de noi semnificații și extensii ale conceptelor abordate, prin schimbare de stil și prin însăși varietatea creației. Aici trebuie luată în calcul capacitatea liderului de a fi mereu în actualitate, îmbogățindu-și știința „în pas cu vremurile", dar și ridicând-o la nivel de artă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Leadership Existențial

On Ianuarie 10, 2016

Descoperă toate efectele cumulate ale unei schimbări de sine, retrăind acele senzații de tipul "Sunt viu, plin".

N-am altă cale de a mă înrudi cu ființa pe care mi-am ales-o ca purtătoare a puterii mele de autodepășire, decât lansându-mă într-o căutare a artisticului, privind înspre un dincolo de aici și acum, căruia trebuie să îi trec numaidecât hotarul. E și asta un fel de a mă înțelege cu timpul în privința a ceea ce trebuie să trăiesc ca să pot recunoaște dimensiunea detaliului care face din însăși viața mea o opera de artă, un ecoul al sentimentului de frumos investit cu funcția de schițare inițială a unui tablou sau a diverselor lui detalii într-un rămas bun de la vechile idei și obișnuințe.

Nu am cui să mă spovedesc, când timpurile își desfac întreaga lor recoltă pe tărâmurile fermecate ale spiritualității pe care mulți au uitat să mai umble, decât hârtiei dreptunghiulare în care scrisul sincer - ca o pedeapsă ușoară - va răsuna puternic peste veacuri.

Continui să înșir rânduri, cu acel exces de pozitivitate care face ca problemele omenești să pară mai puțin tenebroase, tot așa cum Napoleon își așternea pe hârtie gândurile victorioase cu o zi înaintea bătăliei de la Austerlitz, între prăpastia unei margini de siguranță și nebunia unei clipe oarbe.

Şirurile lungi de gânduri, împrăștiate pe harta unei lumi închipuite dintr-o altă ecuație a sublimului, între coordonatele întrebărilor și răspunsurilor, rămân laudă, mărturie și învinuire. Depinde de ziua ce urmează să vie.

Leadership: Ești dispus să experimentezi cele mai înalte standarde de rafinament și o meticuloasă măiestrie a unei capodopere prin unificarea contrariilor dintre esența vieții și aparența din imaginarul povestirii ei?

Nu pot cu niciun chip să-mi dau seama cine sunt, între atâtea spații, goluri și plinuri ce stabilesc aria hârtiei. Neașteptat, intru în legătură directă cu influența unei fascinații stranii. Simt că devin parte a unui univers în care este conținut un potențial infinit de modelare și remodelare a realității. Cum să fugi din calea un Austerlitz al minții, între atâtea momente, cadre și episoade mișcătoare, prezente în perimetrul mirific al unei existențe ce încă nu și-a consumat liniștile și neliniștile?

Îmi amintesc de lucrătorul acela epuizat dintr-o fabrică, care după dureroasa experiență a solitudinii se înapoiază la țară, acolo unde simte că își are rădăcinile. Contactul cu pământul îi prilejuiește revelația vocației sale, ajutându-l să umple vidul interior.

Ceea ce mă face și pe mine să mă întreb: Oare foaia de hârtie, cu ale ei cuvinte desprinse direct din sufletul unei chemări către ceea ce este autentic, va umple oare și ceea ce încă nu știu despre mine? Sunt dispus să experimentez cele mai înalte standarde de rafinament și o meticuloasă măiestrie a unei capodopere, prin unificarea contrariilor dintre esența vieții și aparența din imaginarul povestirii ei, cu o singura conditie: de a nu deveni sclavul unei ratiuni suprasolicitate de efortul urmăririi neîncetate a propriilor viziuni și ambiții.

Leadership: Contactul cu ceea ce contează să împlinești prilejuiește revelația vocației tale în lupta dintre ceea ce se vede și ceea ce se ascunde, dintre realitatea exterioară și

imaginația de basm?

Imperiul unui intelect fără reguli cuprinde cuvintele, iar cuvintele, chiar împrăștiate și aglomerate, pot învinge lumea. Cine știe să citească urmele lor va vedea o așteptare în umbra unui timp care se scurge, în bătaia unei rafale puternice de trăiri contradictorii.

Numai un anumit număr de reprezentări imaginare pot deveni realitate, într-un anumit moment al timpului, în îngustimea sau generozitatea conștiinței. Încearcă să explici, dacă poți, lupta dintre stări și refularea sau admiterea acestora în conștiință. Nu-ți poți închipui câte sensuri îți rezervă singularitatea, ușoare de manevrat ca un vis frumos, sau grele de pătruns ca un stejar cu mii și mii de rădăcini înfipte într-un pământ de "cumpănă".

Ca să înțelegem leadershipul trebuie să surprindem temporar imaginea omului prins într-o realitate a cărei constantă este interpretarea într-o anume cheie a povestirii vieții sale, formată dintr-o succesiune de atitudini, momente emoționale, reacții, care pătrund în jos pe calea principiului de cauză și efect. Apoi să ne întoarcem busola spre omul nou, evoluat într-o unitate de timp măsurată prin filtrarea convingerilor pe care el le nutrește cu privire la realitatea acestei schimbări de imagine, de sine.

Vocația este acea predispoziție pentru un anumit domeniu de activitate sau pentru o anumită profesiune, dar care este întreținută de creșterea treptată a acceptării de sine. Ar trebui să facă înconjurul lumii cuvintele scriitorului român George Sbârcea: *„Contactul cu ceea ce contează de fapt prilejuiește revelația vocației tale, ajutându-te să travestești vidul interior în conștiința împăcată a omului care își află propriile tipare."*

Ceea ce contează să împlinești în viață este rostul unei povestiri care are un anumit sens pentru cel ce o parcurge din perspectiva eroului care își împlinește destinul prin vocația, mereu reconfirmată, a definirii de sine în relație cu o nouă realitate.

Un portret sugestiv este reflectat printr-o analiză introspectivă de mare acuitate. Să te descoperi prin întoarcerea la tine, la starea de bine, la credința că poți reconfigura harta despre lume și viață, să prilejuiești alte alegeri care să favorizeze plinătatea ta în lumina a ceea ce ai mai bun și mai durabil, sunt niște procese care intră în alcătuirea rostului vieții.

Leadershipul Existențial se referă la putința acceptării de sine, încadrată într-o formă afectivă de interes real îndreptat spre o anumită direcție de tipul " *Sunt viu, plin* ". Oamenii de mare valoare și-au dobândit capacitatea de a-și evalua viața și de a o trăi altfel, prin prisma a ceea ce rezultă din formele de exercitare a profesiei, în special din procesul de creație.

Nu este de ajuns să fii înzestrat cu viziune pentru a întruni cerințele leadershipului existențial. Ci este necesar, pentru a evolua din punct de vedere al orientării pe care o are concepția ta despre lume, să asimilezi acea capacitate de receptare a semnalelor interne: emoții și senzații, care te ajuta să devii o ființă umană spirituală înaltă.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-existential.html

Leadership în numele evenimentelor

On Martie 19, 2017

Urmărește traiectoria plină de neprevăzut a evenimentelor, poziționându-te pe traiectoria unor reușite de rezonanță care pun la încercare valoarea variabilei „challenge".

Sunt Gerry Lane. Un instinct al supraviețuirii mă favorizează în lupta pentru existență, prea aducător de sacrificii într-un proces menținut al hazardului, în timp ce privesc agresivitatea drept o patologie a firii care nu s-a încrezut niciodată în pericol și apoi a descoperit brusc că era unul iminent și mortal.

Nu cumva există o secvență de ADN în natura cronică a infecțiilor cu risc de producere a leziunilor cerebrale, generând deteriorarea violentă a funcțiilor de coordonare motorie ce culminează cu apariția tulburărilor de comportament? Ce anume face atât de agresivă această secvență de ADN care controlează exprimarea unor gene bacteriene de rezistență la orice antibiotic, producând mutații genetice grave capabile să transforme radical ființa umană?

Ritmul gândirii mele articulat pe date neconvingătoare, poziția constantei mele de determinare a unei noțiuni prin eliminarea a ceea ce o neagă, corelat cu indicele de coroziune a zonelor afectate de *une maladie qui produit tant de noms* , corespunde organic cu temperatura stresului pe care îl resimt înaintea unui meci cu moartea. Viața mea, care coincide cu „nașterea tragediei", deschide o primă galerie secretă în sânul viitorului trecut prin lovitura dată prezentului numită: *"Survive the Zombie hordes alone"* ca și consecință a inevitabilelor inadvertențe genetice.

Pentru a ameliora manifestările agresive și pentru a contracara efectele distrugătoare ale mutațiilor asupra celulelor, organismul trebuie să dezvolte mecanisme de reparare a ADN-ului. În ce fel trebuie să mă expun pericolului, cum să îmi poziționez mai bine competențele în fața unui eveniment atât de improbabil care să asigure găsirea unui remediu, proces atât de mult condiționat de hazard – fundamental asemănător cu ceva din mine care caută doar senzaționalul?

Leadership: Care este urmarea evenimentului singular condiționat de slujirea unui scop de tipul *„This is impossible. Unless…"* din care rezida măreția ființei tale?

Geneticianul francez Francois Jacob spunea că cea mai importantă reușită în domeniul științei pleacă de la observație: să privești unirea a două celule germinale, a două microuniversuri ce ascund destinul unui viitor individ, să vezi formarea primei celule și să-i urmărești traiectoria plină de neprevăzut, supusă capriciilor mediului, oricând victima unei erori genetice.

Meditez prin instrucțiunile puse la dispoziție de natura înconjurătoare. Iar meandrele meditației sunt urmărite de o singură întrebare: după felul cum se prezintă lucrurile, din anumite acțiuni care contrazic tot ceea ce cunosc despre viață din perspectiva medicinii, pot oare să extrag o informație cheie?

Tot timpul a fost la vedere boala. De ce nu m-am gândit să folosesc însăși boala împotriva acestor Zombies? Ființele astea au o slăbiciune. Și acea slăbiciune este chiar slăbiciunea. Slăbiciunea noastră. Există și un precedent. Prădătorii înfometați evită cadavrele infestate datorită unui patogen pe care acestea îl răspândesc.

Din urmarea evenimentului singular condiționat de scopul *„This is impossible, unless.."* poate

să rezide măreția ființei mele. Dar un asemenea eveniment, rezultat al unui experiment nebunesc, cere o misiune de sacrificiu care să aducă imediat informații prețioase. Trebuie să mă infectez din proprie vointă cu un agent patogen cu risc ridicat de manifestare, ca Tifos, H1N1 sau Sars, și apoi să mă întâlnesc față în față cu un Zombie.

Ţipătul unic al victoriei rezidă dintr-o realitate de tip *"I can't believe I did it"* , din corelația scurtelor fragmente dintre anumite întâmplări accidentale la care sunt constrâns să meditez. El se zbate în imediata apropiere a câmpului de observație printr-un proces de inferență de tip deductiv. Totodată, el este un răspuns la proverbul "Niciodată nu e prea târziu să mă sacrific eu însumi"

Măreția în leadership nu se naște din dorința de a te poziționa superior față de ceilalți oameni, ci din capacitatea de a te poziționa mai presus de cursul evenimentelor oferind o nouă versiune a lor prin activarea motivației de sacrificiu.

Natura umană se înscrie, dincolo de experiențele și lecțiile momentelor care marchează viața, în structurile de concepție ale unei probe psihologice prin care se măsoară nu doar aptitudinile cognitive sau fizice, ci mai ales superba sinceritate a curajului de a te auto-motiva să aduci schimbarea printr-o acceptare a ceea ce ești dispus să renunți: uneori la tine.

Activarea și predominanța unei motivații puternice, care conduce la obținerea de performanțe unice, ia în considerare unicitatea pe care o imprimi în eternitatea clipei de cumpănă care punctează istoria și schimbă mersul lumii.

Leadershipul în numele evenimentelor are ca punct de plecare însăși condiția omului de a se consacra slujirii unui țel nobil în vremuri neprielnice.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-numele-evenimentelor.html

Leadership în numele vieții

On Mai 14, 2017

Concentrează-te asupra riscului pe care ți-l asumi pe cont propriu atunci când imaginea ta pendulează între seninul pe care-l știi bine prețui și întunecosul pe care ești constrâns să-l suporți.

Simțeam că am făcut ceva îngrozitor, o lucrare a minții într-un loc neașteptat, la ora la care o zi se sfârșește și cealaltă e la început. La ora la care timpul rămâne suspendat între reflexia unei realități ascunse în care eram doar un muritor, cu plusurile și cu minusurile specifice unui personaj principal dintr-un science fiction captivant, și reflexia unei formule de emancipare autentice care eliberează și totodată asuprește.

Nu din teamă sau din vreo complexitate nebănuită îmi refuzam încărcătura morală a unui nou început, dreptul la vinovăție, ispășirea pedepsei de a rămâne unicul supraviețuitor, nefiind capabil să trec într-o faza matură de revelație. Ci pur și simplu senzația de a fi făcut ceva peste limitele normalului ajută mereu învingătorii să se bucure de victorie, retrăgându-se pașnic în locuri pustii, dar fertile unei reconsiderări a fragilității existenței.

Ca un hoț care intră prin ușa din dos și tot pe-acolo iese, prin aplicarea principiilor unei noi descoperiri a geneticii, la capătul fiecărei tentative de a mă lăsa prins în ghearele unui sfârșit care își anunța tot mai mult sosirea, mi-am continuat incursiunea spre necunoscutul unor ipoteze de evoluție a bolii tot mai răspândite, dintre numeroasele capitole ale patologiei secundare. Întrebându-mă pe un ton obiectiv: "De ce am rămas în viață? De ce tocmai eu?"

Leadership: Îți găsești puterea voinței de a te reprezenta singur în cadrul unei lumi a cărei schimbare ireversibilă o poți percepe numai prin reproducerea tiparelor unei predeterminări?

Eu însumi, cu propria-mi conștiință, spre împăcarea cu sine, cu destinul meu la fel de amenințător ca un rege supărat pe supușii săi, care în dramă și tragedie este întotdeauna implacabil, vădeam în sentimentele pe care le exprimam - frică, frustrare, îndoială, mânie - o întoarcere la credința într-o lume în care numai știința și tehnica deschid orizonturi inimaginabile. La umanitatea văzută prin raza de soare a unei minuni numită: „Inspirație".

Adevărata biruință a omului se vădește în receptarea adecvată a unei imagini de sine din care ia naștere reflexia unei forme de emancipare. A supraviețui într-o lume sfârșită reprezintă diagnosticul motivului parcurgerii unei faze spirituale de la cel mai de jos nivel la cel mai înalt. Sau invers.

Parcă maestrul Botticelli era cel care a spus că poți arunca un burete îmbibat cu vopsea pe un perete și să vezi o mulțime de imagini diferite în petele produse, veritabile puncte de plecare pentru idei.

În același fel, mintea mea suprapunea pe motivele și sursele pline de inspirație extrase din tiparele unei predeterminări, posibilitatea sensului unei săgeți divine, unei lucrări de artă veritabilă compusă din forța atotputernică a medicinii și istorisirea unui nou început de drum.

Puterea personală este rezultatul conștientizării riscului pe care ți-l asumi pe cont propriu atunci când imaginea ta pendulează între seninul pe care-l știi bine prețui și întunecosul pe care ești constrâns să-l suporți.

Cu neputință de explicat, chinuindu-mă să înțeleg firul logic al concluziilor ce trebuiau înțelese printr-o asumare a ascunsului unui regret absolut, comparat cu trăirile complexe ale unui fugitiv și condamnat la moarte, știința pe care o consideram călăuza acestui joc mortal era doar un prim pas spre o uniune mai strânsă cu impulsul agresiv al virusului care infectase omenirea.

Senzația de a sta permanent la pândă, într-o continuă activare a conexiunii cu opțiunile unei morfologii plină de contraste, prin asocierea unui decor al absurdului vieții, enigmatic ca un fel de cheie a unui poem dintr-o altă limbă, devenind un aspect central al filozofiei chimiei, era semnul unei emancipări individuale autentice, prima mea experiență într-un escape room.

Adevărata putere care se ascunde în spatele autenticității se manifesta atunci când intri într-o cameră ce se află într-o lume, și ieși afară într-alta.

Adevărata putere care-ți onorează statutul de promotor al conducerii prin valori și puncte tari este să te găsești pe tine însuți în prezența originalității unei opere încărcate cu reflexivitate atunci când imaginea din jur devine tot mai ștearsă.

Leadershipul în numele vieții are ca punct de coincidență însăși condiția omului de a se consacra în roluri pozitive, slujirii unui ideal înalt numit: credință.

Credința este fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație atunci când pierzi tot ceea ce ai investit în tine. Înseamnă să câștigi prin autenticitate și revelație singurul lucru care contează cu adevărat: sensul existenței într-o lume dură, complexă și tot mai neînțeleasă.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-numele-vietii.html

Leadership în ritm de tango

On Iulie 15, 2011

Întreține cât mai bine „motorul" care permite funcționarea oamenilor, pentru ca ei să se încadreze în ritmul exact al leadershipului tău.

În filmul „ *Parfum de femeie (1982)* " există o scenă de neuitat în care orbul - locotenentul colonel în rezervă, Frank Slade, pradă unui zbucium interior care nu-i mai dădea pace, vrea să-și pună definitiv capăt zilelor. Charlie Simms, care trebuia să aibă grijă de el, încearcă să-l oprească, spunându-i cu teamă în suflet să-și continue viața.

- Ce viață? Eu n-am viață. Trăiesc în întuneric. Pricepi? Trăiesc în întuneric… Dă-mi un motiv pentru care să nu mor !

Atunci, Charlie, care era pe punctul de a-și pierde nădejdea, îi răspunde:

- Vă dau două motive. Dansați tango și conduceți Ferrari mai bine ca oricine… În viață, dacă te încurci, continuă să dansezi !

Leadership: Îți antrenezi capacitatea de a surprinde nuanțele unor contexte aparent imposibile de gestionat din care să extragi acea însușire a rațiunii de a produce efecte cu ajutorul virtuții?

Charlie Simms a înțeles foarte bine ce simte locotenentul și a știut unde să bată, a știut pe ce buton să apese ca să-i schimbe acestuia atitudinea negativă și auto-distrugătoare. Știind că una din pasiunile cele mai mari ale locotenentului era dansul, Charlie i-a spus: „ *În viață, dacă te încurci, continuă să dansezi.* " Frumos !

Charlie a găsit pârghia potrivită prin care să controleze emoțiile locotenentului, acea pârghie care transmite energia propulsoare necesară refacerii forțelor sale. A identificat foarte bine acel element puternic care putea să-i stimuleze lui Frank dorința de viață.

Ca lider, trebuie să găsești pârghia potrivită pentru a ajunge la nivelul la care poți schimba ceva în viața oamenilor, trebuie să găsești acel „ceva" prin care să păstrezi lucid și viu în oameni spiritul care îi animă, să recunoști acea esență unică de energie din ei care să poată să reînvie speranța lor.

Însușirea dominantă a caracterului tău se măsoară prin demonstrarea abilității de a te ridica la un înalt nivel de înțelegere și simțire, trecând de la o etapă de obligație la cea de necesitate. Virtutea se prezintă ca un fond fără forme dacă nu este ridicată la rang de spirit civic: "dacă altul nu face, fii pregătit să faci tocmai tu".

Leadershipul se sprijină pe utilitatea individuală și totală "TU" care corespunde motivației de a lămuri scopul și motivul existenței omului.

Nicio operă - fie ea un leadership necesar bunei cunoașteri de sine, fie o mască nefirească a unei dorinți de ascundere a sentimentelor - nu poate fi interpretată în afara contextului în care omul se regăsește. Leadershipul reprezintă, în trecerea de la planul extern (material) la cel intern (emoțional), doar o parte dintr-un imens flux de impresii de mare forță, care ajung

să influențeze și să definească omul în ansamblul factorilor de motivare care sunt în măsură să influențeze comportamentul său în situațiile în care nu este sigur pe sine.

Leadershipul tău este o datorie de împlinit apărută ca urmare a unor experiențe de viață trecute și a interpretării pe care o acorzi acelor experiențe?

Un mediu realist, care nu oferă echilibrul necesar între puterea absolută și manevrabilitatea simțirilor care-l învăluie pe om, testându-i tăria de caracter, devine deosebit de solicitant, neregulat și tot mai greu de acceptat. Astfel, ne este tot mai greu să înțelegem și să gestionăm în mod diferit rațiunea care stă în spatele deciziilor de atingere a unui nivel de conștiință mai înalt, în care suferințele dispar.

Ne este greu să surprindem modelele cuprinzătoare de gândire și de relaționare cu mediul social și cu propria individualitate a liderului, dacă ceea ce rămâne dincolo de rutină sau tranziție, apropiindu-ne cu repeziciune de frontierele înțelegerii omenești, nu este mai întâi o încercare de a trăi continuu perfecțiunea, în baza unei vocații interioare, a unui ideal de împlinire lăuntrică, prin ceilalți.

Așa este. Leadershipul nu este constant în diferitele ecuații ale existenței, dar merită atributul de autentic în măsura în care se întâlnește cu necunoscute de orice fel, încurajatoare, dar mai ales descurajante. Leadershipul este doar unul din multele canale de comunicație cu propriul sine, prin care circulă imaginea unor versiuni a ceea ce ai devenit ca urmare a unor experiențe de viață trecute și a interpretării pe care o acorzi acelor experiențe.

Leadership: Te impui ca un moment important din viața omului, mai ales prin conținutul pe care îl creezi și care reflectă plenar concepția ta despre Sinele tău?

Un sentiment de neputință bate deseori în inimile tuturor oamenilor în momentele dificile ale vieții lor. Este acel sentiment care le întunecă mintea, care le scade randamentul, care le aduce numai tristețe și regrete, este acel sentiment care le grăbește „sfârșitul". Motivația lor scade, motorul care le antrenează toate simțurile, acel motor care le dă speranță, care le oferă energia și dorința de a munci și de a se bucura de fiecare moment al vieții nu-și mai îndeplinește cum trebuie funcțiile sale, își pierde din capacitatea de funcționare.

Ca lider, datoria ta este să înțelegi foarte bine limitările motorului care permite funcționarea în mod eficient a acelor zone care guvernează mentalitatea și atitudinea oamenilor. Trebuie să fii capabil să ajungi la componentele vitale ale motorului și să optimizezi performanțele sale, ca în final să produci mai multă putere. Şi, în același timp, trebuie să speculezi orice eroare care ar putea să producă oprirea motorului.

Felul cum experimentezi leadershipul reflectă plenar concepția ta despre Sinele tău: cu cât îți dai seama mai bine ce ești gata să dai celuilalt, cu atât ești mai pregătit să îți accepți propria viață. Iar cu cât ești mai capabil să îți înțelegi și să-ți exprimi emoțiile pe care le încerci față de cineva, cu atât se va amplifica puterea lor de a se reinventa.

Leadership în ritm de tango sugerează echilibrul armonios și susținut între tine și cei din jurul tău. Leadershipul este asemenea unui dans producător de energie ale cărui mișcări se produc pe un anumit ritm. Dar trebuie să știi toți pașii și să faci mișcările la timpul potrivit, trebuie să-ți păstrezi o anumită atitudine, un anumit mod de gândire, să înțelegi toate dedesubturile bine conturate ale artei de a conduce, trebuie să creezi unitate găsind un mod constructiv de a întări simțămintele celorlalți, trebuie să știi să activezi acea caracteristică a oamenilor care îi determină să-și continue dezvoltarea personală.

Așa cum puterea de convingere și de emoționare a unui tablou se datorează în primul rând vibrației sufletești pe care artistul o transmite prin intermediul imaginii - tot așa puterea ta de influență se datorează în primul rând intensității emoției pe care le-o transmiți oamenilor în clipele grele. Numai prin intermediul atitudinii tale și a capacității tale de a induce motivația, numai prin impulsul plin de entuziasm și de energie pe care oamenii îl primesc de la tine îți vei putea desăvârși influența.

Dă-le oamenilor un impuls puternic de schimbare a atitudinii trezind înăuntru lor un sentiment de putință care să zdruncine din temelii orice urmă de îndoială față de Eul lor. Întreține cât mai bine „motorul" care permite funcționarea oamenilor, pentru ca ei să se încadreze în ritmul exact al leadershipului tău.

Concluzie: Tango-ul este un dans cu un ritm aparte, care se potrivește numai anumitor temperamente și care impune o perfectă concordanță a celor doi parteneri. Pentru un tango reușit, unul dintre parteneri trebuie să conducă stabilind ritmul, iar celălalt partener trebuie să adopte acel ritm.

În leadership trebuie să adopți acest ritm de tango, iar modul în care îl impui depinde de tine – liderul. Găsește căile adecvate de a crește motivația oamenilor, dar și de a crește performanțele lor. Doar așa cei doi parteneri (tu și oamenii) se vor apropia de țelul comun prin îmbunătățirea performanțelor, prin adoptarea unei atitudini potrivite și proactive față de schimbare (inclusiv comportamentală), și prin alinierea la ritmul accelerat impus de vremurile actuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-ritm-de-tango.html

Leadership în vederea stabilirii scopului grandios

On Mai 29, 2020

Fii pregătit să concepi semnificația esențială a existenței tale din perspectiva unei priviri care ghicește suferințele ce te așteaptă, fiind hotărât să le înduri în numele unui destin care își asumă o istorie.

Columb și Magellan ne-au învățat că mult mai important decât să-ți stabilești scopuri îndrăznețe este să plutești drept înainte chiar dacă nu vezi nimic în fața ta.

Şi nu doar să înaintezi, ci să te smulgi din ghearele imposibilului, să faci față obstacolelor, să fii sărac, să te lovești de neîncrederea tuturor oamenilor, să fii părăsit de toți prietenii, de familie, să fii urmărit numai de primejdii, să întreprinzi nenumărate călătorii absurde și fără rezultat, să fii de cel puțin 20 de ori la un pas mic de moarte, dar să ai noroc de fiecare dată. Să ai răbdare vreo 25 de ani plini de încercări, și abia atunci când nu mai e nicio speranță, abia atunci poate, doar poate, ți se va arăta ceva la orizont.

Când nu mai ai niciun prieten, când toți din jur sunt împotriva ta, când ești singurul care mai crede într-o himeră, când plutești tot timpul în derivă cu o navă complet avariată, mai trebuie să știi să improvizezi și să folosești multe trucuri…doar ca să supraviețuiești.

Ajungi la un moment dat să nu mai crezi în nimeni și nimic, mai rămâne doar să-ți legi câte o ghiulea de fiecare picior și să te arunci în ocean, înainte să fii omorât cu bestialitate de echipajul tău atât de plin de furie. Şi chiar atunci când ești decis să faci acest pas, cu câteva clipe înainte, să primești o veste salvatoare: iată țărmul.

Abia atunci ajungi să-l cunoști pe Dumnezeu. Tu și doar tu. Iar Dumnezeu se ascunde în dosul faptelor cu adevărat grandioase, făcute să arate diferența dintre ce este trecător și ce este durabil, dintre ceea ce suntem ca simpli muritori și ceea ce ar fi trebuit să devenim într-un plan superior al destinului, într-un periplu spiritual mai amplu. Bineînțeles, fără să ne mustrăm pe noi înșine pentru a fi comis "păcatul" de a ne fi ridicat la înălțimea unor pretenții prea înalte.

Cam așa stau lucrurile cu stabilirea scopurilor grandioase. Ele sunt aproape inutile în fața a ceea ce te așteaptă în viitor. Așadar, înainte să-ți stabilești scopuri îndrăznețe, ar fi bine să te înarmezi cu încă vreo 25-30 de ani de tortură fizică, psihică și emoțională.

Ar fi bine să fii foarte puternic. Şi, mai mult decât atât, ar fi bine să ai mult noroc, căci pericolele și moartea vor fi permanent lângă tine. Așteptând…să renunți.

Există, oare, Dumnezeu? Şi dacă există, va fi oare lângă tine?

Leadership: Unicitatea vieții pe care o traversezi îți pune motivația sub semnul îndoielii din perspectiva unui destin uimitor care se prezintă drept știință și viziune despre lume, fără să fie nici una nici cealaltă?

Totul se întâmplă în urma stabilirii scopului care te motivează, dar până în punctul în care motivația nu mai poate să sprijine realizarea scopului urmărit. Observăm aici, pe de o parte un fel de ambiție nemăsurată care îi ajută pe unii oameni să se avânte în necunoscut, cât mai departe de realitatea lumii, pe de altă parte un soi de fierbere interioară care duce omul

până la limitele insuportabilității, atunci când viața devine oglinda morții ștearsă de Dumnezeu cu prețul uitării de sine.

Prin considerațiile pe care tocmai le-am făcut, am intenționat să realizez, măcar într-un chip provizoriu, o caracterizare a demersului victorios văzut drept gândire atotcuprinzătoare a unui singur personaj, a unui vizionar încăpățânat aflat în "marea căutare" a sensului vieții și a voii lui Dumnezeu.

Acest demers vizează întregul unei viziuni impuse de cursul istoriei, de momentele ei grele, prin fiecare abordare destinată eșecului, nu doar măsurarea rezultatelor finale, glorioase sau deznădăjduitoare. Fiecare demers ce vizează finalitatea întregului context de călătorie, de la un loc la altul, îl cuprinde în sine pe omul care se sacrifică, punându-l sub semnul îndoielii din perspectiva a ceea ce poate să îndure și din perspectiva a ceea ce el poate să descopere.

Am încercat să caracterizez întregul destin al omului dintr-o perspectivă care pare a fi una psihologică, de vreme ce am vorbit de atâtea ori despre ambiguitatea unei realități exigente (concomitent cu îndepărtarea sau apropierea ei de o descoperire fulminantă). Iar acest destin uimitor, adesea greu de înțeles, poartă urmele unei dureri învinse, a sacrificiului acceptat fără crâcnire, plăcut doar lui Dumnezeu, în numele unei idei ce nu ține seama de unicitatea vieții individuale a învingătorului și a semenilor lui. Este însemnătatea "ducerii crucii".

Ducerea crucii este o reconstituire a traseului parcurs cu mari dificultăți, prin sacrificiul acceptat în numele unei idei ce ține seama de unicitatea vieții individuale a învingătorului care își exercită providența în fața unei descoperiri mărețe.

Această ducere a crucii se prezintă drept știință și viziune despre lume, fără să fie nici una nici cealaltă, mai degrabă punând în evidență un sentiment tragic în fața existenței, mai ales suferințele ce trebuiesc îndurate, o tresărire covârșitoare a inimii, un zbucium al vieții plin de un sens profund tragic. Ea ne aduce într-o stare de incertitudine în care nu mai știm dacă destinul este sau nu știință și viziune despre lume.

Pentru sufletul unui învingător, important este deznodământul suprem, nu drumul plin de suferință și de primejdii, pe care trebuie să-l parcurgă sub îndrumarea unui Dumnezeu care oferă nemurirea doar celui ce sacrifică totul pentru El. Tocmai din acest unghi trebuie să concepem problema existenței, adică din această aventură riscantă și dureroasă a "ducerii crucii", o fărâmă eternă din suferința unui Dumnezeu care nu aparține de nimeni, dar și din perspectiva împlinirii existenței supreme, prin finalizarea unei călătorii pe care nimeni nu o poate face în locul tău.

Mai trebuie să recunoaștem că trăsăturile esențiale ale unui învingător sunt expresia firească a unui suflet agitat de conflicte foarte mari, de neconciliat, care își găsește izbăvirea abia la finalul călătoriei. Așadar, deosebirea dintre un învingător și un pierzător are legătură cu acea privire aruncată în *nowhere* care parcă ghicește suferințele ce-l așteaptă, fiind totuși hotărât să le îndure, fiindcă acesta îi este destinul dinainte ales de Dumnezeu. Învingătorul acceptă de bună voia, fără revoltă, a unui destin plin de încercări și riscuri, prin împlinirea sacrificiului. Pe când pierzătorul îi opune o rezistență viguroasă.

Leadershipul este tăria de a te ridica la înălțimea și responsabilitatea poziției pe care o deții sub povara unui destin hotărât dinainte de Dumnezeu, ce-și are suișul și coborâșul, înălțările și cufundările de nivel, într-un ciclu de faptă și răspuns care în loc să fie un sfârșit, este un început continuu de revelație.

Leadershipul care se impune în vederea stabilirii unui scop grandios poartă urmele unei dureri adânci, acceptată de bună voie, fără revoltă, fiindcă aceasta este împlinirea supremă a

unui Destin unic, hotărât dinainte de Dumnezeu.

Ideea lui Columb era promisiunea unei lumi noi, în timp ce ideea lui Magellan era găsirea unui drum nou spre lumea nouă. Ceva s-a manifestat în sufletul lor ca un dar venit din altă lume. Amândoi s-au ridicat deasupra clipelor trecătoare, spre clipa duratei eterne. Ai impresia că amândoi sunt creația spontană a unei singure puteri, prezentată într-un spectacol despre captivitatea unui singur suflet aflat la granița dintre două lumi, acolo unde realul și irealul devin imposibil de despărțit.

Vederea cu care îți poți instrui voința în privința a ce este urgent de înfăptuit în numele evoluției lumii este tocmai vederea cu care te-a înzestrat Dumnezeu ca să apreciezi distanța dintre ceea ce e trecător și ceea de durează în marea devenire a omenirii. Scopul poartă semnul stabilirii unei comparații între spiritele puternice și cele slabe, călcând pe urmele unui personaj care influențează opera divină, acceptând un destin care parcă se repetă la fiecare generație, în altă versiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-vederea-stabilirii-scopului-grandios.html

Leadership Inspirațional

On Octombrie 07, 2016

Încearcă să obții un rezultat al răspunsului pe care o altă formă de cunoaștere o dă nevoilor tale, ca urmare a experiențelor trăite în cadrul procesului de observare.

În sală trebuie să domnească o liniște desăvârșită. Chiar și în pauzele necesare pentru reîncărcarea filmului în aparatul de proiecție. Vai de cel ce i se adresează în timpul acesta. Dacă întrebarea e pusă cu voce joasă și nu-l întrerupe pe compozitor în vizionare, se aude doar un mârâit în loc de răspuns. Dacă însă este întrerupt de stridența întrebării, Prokofiev se uită fioros la cel ce vorbește, sau scapă chiar o înjurătură.

După fiecare vizionare Prokofiev este obosit, dar totdeauna mulțumit, satisfăcut. Poate pentru că, de fapt, compune în timpul acesta muzica pentru fragmentul văzut. În timpul vizionării degetele compozitorului bat ritmic pe brațul fotoliului.

Regizorul rus, Eisenstein, îl urmărește, curios să găsească răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese și șoferul lui isteț. El intuiește că Prokofiev, bătând toba cu degetele, scandează structura prin care în acest montaj se încrucișează duratele și ritmurile fragmentelor prin care se împletesc cu ele acțiunile și intonațiile actorilor.

Odată, Eisenstein exclamă bucuros: "Strașnic ! " Acesta a fost fragmentul de montaj în care, remarca el: "este abil împletit un contrapunct cu trei mișcări diferite ca ritm, cadența și direcția. Protagonistul, grupul care alcătuiește fundalul și coloanele de oameni care taie în primul plan câmpul aparatului aflat în mișcare". *****

Leadership: Poți să surprinzi acele puncte de vedere accentuate într-un construct analitic unificat care să deznoade toate abordările la care nu te-ai gândit?

Criticul unei lucrări de îmbinare a mai multor cadre, făcând o ancoră între vizionare și analiză, devine partizanul unui punct de vedere unitar. Cu referință la afirmarea necesității de a surprinde totalitatea unei viziuni mai largi prin intermediul unui „DA" aflat în spatele său, tradus pe limba sa, care se cere accentuat. Oare ar fi mai bine să lucrăm mai întâi la ceea ce se poate afla prin intermediul celorlalți, pentru a ne putea evalua pe noi înșine?

El se vede obligat să-și formuleze un punct de vedere, o legătură între diverse fragmente insuficient de consistente sau insuficient consolidate pentru a se constitui într-o operă, în folosul unui alt „proprietar de cunoaștere" aflat în preajma lui. Ca să fie satisfăcut de munca sa de creație, regizorul trebuie să încrucișeze acțiunile, vorbele și trăirile actorilor, interacțiunile și rolurilor acestora într-un construct vizual care să-i confere o abordare mai largă asupra subiectului în cauză. O doză de culoare și personalitate, atribuită fiecărui actor în parte, devine centrul de greutate al unui fundal care, fiind subordonat subiectului, trebuie să dea o notă de naturalețe filmului.

Procesul de intuiție - să intuiești ceea ce-și dorește acest proprietar de cunoaștere, ceea ce-i place, ceea ce vrea să spună, ceea ce este în interiorul său, ceea ce i se potrivește dar nu se vede - ține mai degrabă de acel „Da" care transformă toate „Nu-urile" (provenite din convingerea că are întotdeauna dreptate) în schimbări de necontestat. Nimeni nu știe ce este în mintea regizorului până ce nu pune cap la cap toate elementele de scenografie și toate reprezentațiile actorilor.

Un construct analitic unificat este un montaj care te poate trece din realitate în iluzie, și din iluzie în realitate, punând în valoare multilateralitatea și talentul regizorului printr-o inspecție vizuală amănunțită și printr-o abordare amănunțită a unei problematici actuale.

Leadership: Justețea imaginii pe care o reflectă montajul tău constituie răspunsul unei cunoașteri a experiențelor de observare trăite în cadrul de procesului evaluare a unei ființe devorate de sine însăși?

A viziona un film înseamnă să pătrunzi în esența imaginii ideale pe care o poartă în suflet regizorul. Arta regizorului se constituie în primul rând într-un rezultat al răspunsului pe care o altă formă de cunoaștere o dă nevoilor tale, mai ales ca urmare a experiențelor trăite în cadrul procesului de observare și evaluare a conexiunilor dintre imagine, sunet si jocul actoricesc.Toate acestea îți dezvoltă intuiția de a personifica o idee sau un mesaj.

La nivel subtil, „Da"-urile sunt acele puncte de vedere accentuate într-un construct analitic unificat, care deznoadă toate abordările la care nu te-ai gândit. Ele sunt lămurite prin ascultarea și observarea acelor persoane, pregătirea, cunoștințele și abilitatea lor într-un anumit domeniu. Arta regizorului este experiența "Da"-urilor care dau curs mulțumirii de sine în ceea ce privește împlinirea viziunii din care se constituie fundamentul montajului. Dar este și experiența "Nu"-urilor derivate din „greșelile" actorilor, din gesturile lor parazitate, pe care mereu trebuie să le redea în alt context.

În leadership urmărim un dublu scop care introduce un nou model al progresului bazat pe observații și pe noutatea impusă ca valoare, al cărui raport de cauzalitate se reflectă în exclamația" Strașnic ! "

Mai întâi surprinderea surselor de confirmare a unei cunoașteri și a unei dimensiuni pe care nu o considerăm „cucerire" ci „unire". Apoi, valorificarea elementelor de contrast dintre ceea ce știm și reprezentarea pe care ne-am format-o despre o altă formă de cunoaștere, relevantă pentru înțelegerea și prelucrarea unei noi experiențe de învățare.

O ființă devorată de sine însăși este imaginea unui creator care se manifestă sub trei forme: observator, evaluator și critic în ceea ce privește modalitatea în care se raportează la acea formă de cunoaștere menită să realizeze sinteza dintre real și ideal.

Leadership-ul Inspirațional relevă o trăire, o impresie puternică, o convingere, ceva mai presus de emoție și care dă naștere la pasiunea acelui consumator de cunoaștere, niciodată obosit, ci întotdeauna mulțumit de felul în care abordează ceilalți anumite subiecte, marile idei, marile provocări, marile întrebări ale artei.

Răspunsul la aceste considerente, având ca suport stabilirea unui „DA" categoric în urma procesului de observare și evaluare, întotdeauna se finalizează în lumina unei exclamații: „Strașnic" !

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-inspirational.html

Leadership într-o miriadă de percepţii

On Martie 19, 2009

Acordă un punctaj ridicat influenţei tale, transformându-ţi leadershipul într-un teren de întâlnire între percepţiile tale şi ale celorlalţi.

Psihiatrul întreabă de pacient:

- Spune-mi, se întâmplă să auzi voci dar să nu ştii cine vorbeşte şi de unde?

- Desigur.

- Şi când se întâmpla asta?

- Când răspund la telefon.

Leadership: Urmăreşti întotdeauna esenţialul percepţiei unei realităţi inerente din care a fost omisă viziunea şi influenţa ta asupra ei, luând în calcul faptul că nicio realitate nu este mai esenţială pentru propria ta confirmare ca ceea ce încerci să susţii cu tărie?

Marea majoritate a liderilor, indiferent cum i-ai organiza în segmente cu o anumită mentalitate, cu o anumită viziune, cu o anumită cultură şi pregătire profesională, se aşteaptă ca modelul percepţiei lor să fie asigurat, adică să fie acceptat de restul lumii. Diferenţa dintre un lider şi ceilalţi oameni este de multe ori exact ceea ce desparte gândirea unui psihiatru de cea a pacientului: unul vede totul prin prisma unor boli psihice sau handicapuri mentale, iar celălalt vede totul aşa cum e de fapt.

Însă numai prin realizarea unei diferenţieri care contează, care influenţează pozitiv viaţa şi gândirea celorlalţi, liderul va putea să adauge o valoare substanţială leadershipului său. Ia în calcul acest aspect fiindcă este de bază, şi în general este mai bine apreciat decât orice alt element particular legat de leadership.

Aşa cum magia este o prelungire a fizicii, tot astfel capacitatea ta de a-i influenţa pe oameni este o prelungire a gândirii tale pe care o transmiţi celorlalţi, şi care dacă nu este profundă, dacă nu surprinde aspectul esenţial al lucrurilor, al sistemului de convingeri al oamenilor şi al modalităţii lor de a vedea lucrurile, nu va putea să asigure niciodată o coerenţă întregului proces de schimbare dorit. Gândirea ta complicată şi bazată pe performanţă, axată pe analiză şi evaluare poate să nu concorde cu gândirea simplă a celorlalţi oameni, iar în acest caz legătura dintre tine şi ei se va produce foarte greu, sau chiar deloc.

Leadership: Ceea ce comunici din alt unghi al realităţii poate fi acceptat drept ceea ce nu se poate determina pe cale directă, fără să tinzi spre o explicaţie logică în direcţia asta?

Tu iei foarte în serios orientarea către percepţiile oamenilor? Îţi fixezi ca obiectiv acela de a înţelege aspectele care contează cel mai mult pentru ei? Laşi la o parte gândirea tipică unui psihiatru care gândeşte strict prin prisma profesiunii sale şi urmăreşti întotdeauna esenţialul în ceea ce priveşte rezultatele pe care vrei să le obţii de la oameni? Ce aspecte trebuie să iei în calcul atunci când relaţionezi cu oamenii?

În marketing există o vorbă: "Clienții își doresc, mai presus de toate, tipul de ciment potrivit, la timpul potrivit, în locul dorit." Succesul tău în leadership va fi atribuit unei multitudini de factori. Dar un singur lucru este cert. Nu poți să devii valoros decât dacă satisfaci și tu niște condiții, asemănătoare cu cele din marketing. Anume să le oferi oamenilor, mai presus de toate, tipul potrivit de gândire care să se potrivească cu propriile lor percepții, cu propriile lor viziuni și convingeri. Cu alte cuvinte, mai întâi trebuie să vezi tu ceea ce văd ei, iar abia apoi ei vor vedea lucrurile așa cum le percepi tu.

Leadershipul este vocea din spatele telefonului care te anunță că ai greșit numărul pe care l-ai format, fiindcă te-ai obișnuit ca toată lumea să te sune pe tine.

Leadership într-o miriadă de percepții aduce în atenție importanța pe care liderii trebuie să o acorde mentalității celorlalți oameni. Ca să fii bine cotat de ceilalți oameni, concentrează-te asupra unui singur aspect: modul în care ei abordează lucrurile, modul în care simt și modul în care își folosesc mintea. Succesul tău poate fi atribuit unei multitudini de factori, dar cel mai important este să te asiguri că percepi punctul lor de vedere.

Acordă un punctaj ridicat influenței tale, transformându-ți leadershipul într-un teren de întâlnire între percepțiile tale și ale celorlalți.

Concluzie: Comunicarea este esențială în leadership. Modul în care comunici și-ți expui ideile și viziunile trebuie să fie pe înțelesul tuturor și percepute adecvat în unanimitate. Nivelul de percepție, de înțelegere și conformare sunt diferite de ceea ce trebuie să creezi tu – o punte de comunicare solidă și inteligibilă pentru toți, într-un limbaj adecvat pe înțelesul tuturor, deoarece ceea ce gândești și percepi tu poate fi departe de gândirea și percepțiile celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-intr-o-miriada-de-perceptii.html

Leadership între creație și tehnologie

On Martie 13, 2012

Importanța ta reflectă modul în care îți asumi reușita actului de creație asumat de la înălțimea nevoii de a te ști surprins într-un cadru de referință a memoriei lumii.

- Ai picat la țanc. Tocmai mă gândeam azi dimineață la fotografie... Când m-am trezit și m-am văzut în oglindă cu părul vâlvoi, știi ce mi-a venit în minte? Ei bine, mi-a părut rău că nu sunt fotograf. E cu totul altceva cum te văd alții și cum te vezi tu singur în oglindă în anumite momente. De mai multe ori în viață mi s-a întâmplat să surprind o expresie a feței pe care nu am putut-o regăsi în nici unul din portretele mele. Erau poate expresiile mele cele mai veridice. Ar trebui făcută o gaură în oglindă pentru ca obiectivul să-ți poată prinde pe neașteptate expresia cea mai intimă a feței..

- Ceea ce se face acum nu mai e artă, îi spuse Henri Cartier-Bresson lui Tournier. E, dacă vrei, industrie fotografică. *****

Leadership: Cauți o confirmare sinceră a răspunsului pe care îl oferi unei realități cât se poate de prezente într-o experiență de tipul: "Dacă nu ești acolo atunci când trebuie, degeaba ești altădată" ?

Vorbim aici despre posibilitatea omului de a oferi propriei lumi un alt tip de experiență, pornind de la analogia cu tabloul realității creat de alte științe, pentru a fi părtaș la o nouă pagină a propriei sale povești în filele istoriei. În sfârșit, pentru a oferi propriei imaginații mai multă libertate și un orizont mai larg, omul trebuie să se apropie de înțelegerea tradițională a cuvântului "oglindă" și de rolul acestuia în lumea științei: important aici este combinația armonioasă a tututor detaliilor exterioare dispuse într-o unitate interioară.

Leadershipul se concretizează nu atât prin folosirea elementelor de originalitate, încadrate în formule de regândire a viziunii și a rolului de "agent al schimbării". Ci mai degrabă prin valorificarea potențialului noilor descoperiri cu ajutorul resurselor tehnologice, puse în sprijinul unui curent de gândire, considerat revoluționar, care respectă proporția muncă-răsplată.

Pot exista direcţii noi de construcţie a unei noi unități de producere a unui bun științific, constituind un aport preţios și indispensabil la capitalul de cunoaștere - de exemplu un model abstract de reprezentare a unor idei și a unor zone de referință pentru mediul de dezvoltare. Iar în acest caz tendința generală este spre diferențiere, diversitate. Şi ea este evident influențată de percepția vizavi de funcțiile și performanțele pe care integrează "produsul științific" rezultat.

Părțile stabile ale mecanismului care definește evoluția leadershipului, în relație strânsă cu poziția ta față de fenomenul "creație intelectuală", ar trebui să fie date de o dezvoltare complexă, pornind de la posibilitățile de flexibilitate între aspectele de interes și cele de fond, care să-ți permită un control sporit asupra încercării de a-ți impune modelul de gândire.

O creație intelectuală aleasă este exemplul unei realități aflată dincolo de cea vizibilă imediat, dintr-o industrie care ia tot mai mult amploare.

Referitor la acest lucru, iată ce scrie pe site-ul legeaz.net: *"O asemenea activitate de durată sau chiar ca o sclipire a geniului uman se poate concretiza în opere literar-artistice sau*

științifice. Mai întâi, autorul unei opere literar-artistice are drepturi personal-nepatrimoniale legate de creația sa: dreptul de a fi recunoscut ca autor al operei, dreptul de a decide publicarea ei, dreptul de a cere ca opera sa să nu îi fie atinsă de terți."

Este adevărat că liderul-creator vede arta într-un mod foarte personal, acceptând noutatea ca model de reprezentare a unor concepții, care pot să aibă un corespondent direct în realitatea obiectivă. De aceea el se angajează, prin experimente, într-o formă de manevrare a științei, de organizare și răspândire a ei. Şi această manevrare a științei este atât de puternică, de folositoare, încât necesită un act de revoluție interioară - care modifică într-un anumit grad valorile pe care liderul le-a apreciat de-a lungul timpului.

Fac aici referire la acea formulă complexă de achiziție a noilor mijloace de creație, obținută printr-un efort științific constant și laborios care este dominat de felul în care gândești, de experiențele pe care alegi să le folosești ca repere pentru elaborarea unor explicații, concepte și modele de impact cuprinzătoare, fundamentate științific.

Artistul genial este autorul unei creații care depășește puterea de cuprindere a minții omenești, fiindcă face referire la o realitate care nu s-a mai văzut și care continuă să fascineze.

Leadershipul între creație și tehnologie este în strânsă legătură cu realitatea din care îți construiești lumea, aceeași realitate fiind menită să lărgească orizontul de cunoaștere al lumii din jur. Apelând la o realitate proprie, văzută precum o fotografie care nu are nevoie de cuvinte pentru a transmite emoții, sub sigla unui nume ivit din creația proprie, vei putea mai ușor să produci o mutație esențială în artă, chiar dacă mulți oameni nu te-ar înțelege:

"Arta este viața mea într-o coajă de nucă".

*** Notă:** Muscat, Catinca - Orele lui Prometeu

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-intre-creatie-si-tehnologie.html

Leadership Providers

On August 07, 2014

Transformă-ți leadershipul într-un instrument flexibil de recepționare a tendințelor de evoluție, prin reglarea posibilităților de amplificare a științei furnizate de către o autoritate străină.

Montajul filmului este realizat sub influența puternică pe care au avut-o asupra lui Eisenstein spectacolele teatrului Kabuki, arta actorilor japonezi pe care îi văzuse cu prilejul turneului lor din Moscova, în anul 1928. Eisenstein, fascinat de trupa actorilor Kabuki, scrise atunci un articol elogios și metoda lor deveni baza montajului filmului său.

Geneza ideilor, a metodei inedite din filmele sale, mai ales din „Vechiul și Noul", își are aici una din principalele sale surse. Lucrurile se ordonează însă organic, ideile născându-se una dintr-alta și căpătând astfel suită, păstrându-se perfecta consecvență. La teatrul Kabuki, Eisenstein întâlnește existența în practică a principiilor la care se gândise cu ani în urmă, realizate aici, intuitiv, prin ceea ce el numește acum „ansamblul monistic". În acest teatru viitorul regizor „auzi mișcare" și „văzu sunetul". *****

Leadership: Poți să identifici prezența unei noi autorități care să clarifice adevăratele intenții ale celui ce vrei să devii, în încercarea de a reprezenta o nouă Unitate a operei de artă?

Prin condițiile sale de conexiune selectivă între influențe și realizări, în ritmul unei noi cunoașteri care participă involuntar la determinarea unei științe superioare, situată la convergența unor domenii variate, resursa umană de calitate deține un rol esențial. Această entitate complexă, numită *model de urmat* , cu rol de identificare a unor noi posibilități de obținere a rezultatelor dorite, constituie cheia unui număr unic de variabile, de tip factor suplimentar. Ea sporește reputația unei profesiuni.

Ori de câte ori vei încerca să-ți perfecționezi leadershipul, analizând mai pe larg interesantele alternative de folosire a unor noi practici, idei sau tehnici, te vei afla în prezența unei noi autorități care poate să clarifice, direct sau indirect, adevăratele intenții ale celui ce vrei să devii. Această autoritate nu este altceva decât o mult așteptată premieră, o parte a provocării de a fi prezent la o manifestare spontană în cadrul căreia artiștii creează pe loc, în funcție de spațiu și dispoziția generată de context, un montaj care pune diverse povești de viață într-un nou context.

Ceea ce devii în procesul atingerii succesului este un gest de solidaritate artistică, ca un joc artistic și intelectual între artiști și spectatori, o dezvoltare intelectuală mai înaintată în care interesul îl constituie atenția voluntară ce se naște din simbioza vechiului cu noul, cu care apreciezi o muncă care dă semnficație unui un elogiu al minții, o pasiune copleșitoare pentru noblețea gândului înalt.

O nouă Unitate a operei de artă poate fi reprezentată prin conjuncția dintre ceea ce are specific un artist, o anumită putere de transfigurare a eroului dintr-un personaj dominat de frică și umilință, într-o ființă inteligentă și un conducător, și ceea ce își imaginează fiecare dintre noi că este: un personaj creat de un geniu care se individualizează.

Leadership: Poți să stabilești clar tendința de evoluție a conținutului artei tale în corelare cu fenomenul de extindere a unei zone de interes, în ceea ce privește fluxurile acumulărilor succesive de formă și conținut?

Abordarea serioasă a tot ceea ce ține de dezvoltarea profesională este un prilej de a te deconecta de la un sistem de gândire limitat și de a stabili o conexiune cu un nou „provider" de idei și scheme de gândire, adică cu un intermediar al schimbării. Iar această conexiune nu trebuie să facă obiectul unei „banări" de la accesul la un nivel superior de evoluție.

Deseori, leadershipul nu se poate aplica principiului extinderii *„ cu cât înaintezi mai mult, cu atât funcționezi mai bine* ", decât prin schimbare de provider, pentru a evita efectul de încetinire a erodării și pentru acumulări succesive de potențial de inovație.

Influența exercitată de prezența unei noi surse de autoritate poate să contribuie la asigurarea unor noi cuceriri științifice, numai dacă ea îți furnizează noi resurse de inspirație. Apoi trebuie să întâlnești existența în practică a acestor resurse și a principiilor pe care se întemeiază opiniile sau ideile ce ți-au fost transmise.

Poți transforma leadershipul într-un instrument flexibil de recepționare a tendințelor de evoluție numai prin reglarea posibilităților de amplificare a științei, care își au sursa în arta celorlalți de a transmite un nou impuls de dezvoltare. Zona ta de interes trebuie să fie fortificată de exprimarea trăirilor personale printr-o metodă inedită de a pune în scenă o reprezentație memorabilă, longevivă, ca o creație ce primește admirația întregii lumi.

Experiența de leadership nu pornește doar din analiza pe care ți-o aplici ție însuți pe parcursul procesului de dezvoltare, ci reprezintă cristalizarea unei noi forme de putere, în încercarea de a edifica o nouă construcție științifică printr-o formă de reprezentare a artei corespunzătoare propriei tale viziuni.

Tendința de evoluție a conținutului artei pe care o creezi este dată de specificiul unei interpretări de excepție, corelat la un mesaj de mare anvergură: sporește-ți însemnătatea spre împlinirea destinului protagoniștilor pe care îi reprezinți !

Leadership Providers sunt acei cutezători minunați care înarmați cu cele mai noi cuceriri ale științei, și înzestrați cu idei novatoare și cu capacitate mare de convingere, oferă și induc un trend ascendent, calitativ superior, devenind astfel o „autoritate" în acest domeniu. Ei au responsabilitatea de a înțelege ceea ce este disponibil, care s-ar putea potrivi nevoilor sau preferințelor de accesibilitate la un nivel mai înalt de dezvoltare a unei persoane, punându-i la îndemână toate resursele de inspirație necesare îmbunătățirii și promovării artei sale.

Ca să sesizezi schimbarea și să o accepți ca pe o constantă a evoluției, mai întâi trebuie să găsești pe cineva care să-ți furnizeze o viziune, o cale de urmat și o motivație puternică.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-providers.html

Leadership situațional

On Octombrie 09, 2014

Încearcă să combați senzația de insuficiență a funcționării prin forța de caracter, punându-ți la bătaie abilitatea de a te impune în mod direct în orice situație.

Regizorului Serghei Eisenstein i se propune o ecranizare după romanul lui H. G. Wells, „Războiul lumilor", proiect care va fi însă abandonat ulterior ca fiind prea costisitor. Tratativele se prelungesc însă, deoarece este necesar și acordul Sovkino-ului și permisiunea pentru Eisenstein de a-și prelungi șederea în afara granițelor patriei sale. Între timp Eisenstein discută și condițiile materiale ale contractului: Lasky dorește numai colaborarea lui, oferindu-i un onorariu de 500 dolari săptămânal în perioada alegerii subiectului filmului și apoi, din momentul începerii realizării, 3000 dolari pe săptămână.

Însă Eisenstein refuză categoric să accepte orice contract fără participarea lui Tisse și Alexandrov, a căror prezență nu-l interesează însă pe Lasky. Condiția lui Eisenstein duce aproape la ruperea tratativelor, până când, în sfârșit, Paramount îi oferă pentru început 900 dolari săptămânal, urmând ca din această sumă el singur să-și plătească colaboratorii. Este o superbă dovadă de solidaritate prietenească. *

Leadership: Îți manifești receptivitatea față de cerințele de confirmare a unui conținut pe care nu-l poți duce la îndeplinire decât prin utilizarea unei surse externe de conținut?

Un lider niciodată nu va accepta să ducă la îndeplinire un proiect, dacă acel proiect nu este conceput sub forma unui mecanism cu două viteze: o muncă de propagare a pulsurilor arbitrare (judecata proprie) și o regrupare a forțelor de intervenție pentru optimizarea ofertelor de răspuns (judecata altora).

Situația când ești expus unei mulțimi de orientări, cu multe colectări de feedback, stimulează receptivitatea față de cerințele de confirmare a unui conținut pe care nu-l poți duce la îndeplinire decât prin utilizarea unei surse externe de conținut. O sursă externă de conținut poate fi o minte strălucită care merge până dincolo de aparența lucrurilor, un purtători de mari valori și de calități, un spirit de prim rang artistic, un exemplu unic de virtuozitate, un scriitor plin de forță sau un om a cărui poveste te-a impresionat enorm.

Situația în care te raportezi la o varietate de experiențe de parteneriat, expuse la condițiile de aprobare ale unor modificări și completări aduse în favoarea unui produs personalizat, reflectă nu doar o dependență de realizări înscrise în linia unui ownership asumat. Ci mai ales dependența de o sursă externă de control a modului în care te autoevaluezi în totalitatea unei lucrări de la stadiul zero până la etapa de finalizare.

Ești posesorul unei cunoașteri care depinde de natura materialului ei, provenită din experiență și din imaginile care îți populează simțurile și inteligența? Sau ești posesorul unei cunoașteri care depinde de stimularea oferită de hrănirea cu o altă viziune?

Leadership: Poți da o notă mai pronunțată de autenticitate experienței tale de creație în funcție de calitățile și evoluția unui model al statutului tău care și-a cucerit audiența prin simplitatea și carisma cu care a abordat valorile în care crede cu tărie?

Omul care impune respect prin experiență și cunoaștere se distinge întotdeauna ca factor marcant al deciziei finale, în victoriile obținute în luptele cu diferitele situații de orientare

profesională. El dă o ripostă pe măsură acelora care cred că au dreptul să-i saboteze autoritatea.

Valoarea de bază a unui asemenea om, al cărui statut de recunoaștere largă funcționează după criteriul "eu știu cel mai bine ce înseamnă performanța", nu este de dată de utilitatea cunoașterii vaste pe care o deține, ci mai cu seamă de aportul constant de empatie și hotărâre pe care îl aduce la întregirea unui punct de vedere care îi clarifică și susține poziția față de influențele din jur.

Aceasta este un fel de autosusținere față de potențialul de a schimba toate variabilele de interes ale celorlalți, impunând noi cerințe, solicitări sau reguli, în favoarea unei alianțe care să-ți garanteze independența de a alege modalitățile proprii de înfăptuire a obiectivelor. Senzația de insuficiență a funcționării, în fața unor factori agresivi de influență, poate fi combătută numai prin forța de caracter care impune respect, admirație, recunoștință, profesionalism.

Leadershipul este o demonstrație a diferenței dintre ceea ce reușești să sădești în sufletul oamenilor din jurul tău și ceea ce descoperă ei în tine. Tot timpul vei plăti contribuția individuală de „asigurări" la progresul profesional în contul viziunii tale despre lume și business, într-un mod care să nu încalce drepturile nimănui, dar care să-ți aducă un plus de libertate de acțiune. Aceasta este singura cale de a te ridica mai sus de condiția de „limitat".

O dovadă supremă de solidaritate poate fi acceptată ca un semn că cel care se face înțeles în termenii de "eu controlez întregul proiect" este pe punctul de a-și recunoaște valoarea. Cum? Prin asimilarea unor experiențe provenite din exigența de a restabili cât mai curând deplina unitate între ceea ce se dă într-o manieră originară (un conținut personal) și maniera ca atare în care acel ceva (conținutul respectiv) se prezintă în forma altor conștiințe.

Conținutul care dă valoare solidarității tale este legat de ceea ce reușești să înfăptuiești atunci când ceilalți se abat de la cursul viziunii tale (stabilită împreună și de comun acord), fără să le micșorezi meritele care ți-au asigurat mijloacele de validare a creației numită reprezentativ: REPUTAŢIE.

Leadershipul situațional este legat de trăsăturile sau abilitățile liderului în raport cu diferiți factori de interes. Se referă în principal la etapele de dezvoltare profesională în care ești implicat, înscriindu-se mai mult sub forma unor demersuri de afirmare directe sau prin intermediul „terților contractanți" în vederea realizării unor scopuri comune.

Este vorba despre gestionarea situațiilor diverse la care ești expus pe tot parcursul carierei, care ar putea determina independența ta profesională, sau dimpotrivă, dependența ta de o abordare particulară, de un mod de gândire străin, de o altă autoritate.

În diverse circumstanțe de business poți dobândi un sentiment de apartenență la o cauză comună, sau poți dobândi un sentiment de apartenență la o gândire exterioară, autoritară, care pune mai presus de orice controlul, egoismul și constrângerile. De multe ori o facem fără să ne dăm seama, și ne întrebăm de ce nu merg lucrurile.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Leadership sus, jos

On Martie 23, 2009

Capacitatea ta de a te adapta la fiecare situație în parte îți pune la încercare abilitatea de a-i conduce pe oameni prin instinctul de a discerne trăsăturile definitorii ale unei situații de tipul: "nu poți deține controlul fără să devii una cu ei".

Instrucție din zori și până-n noapte. Nu o întreagă armată, ci numai câțiva camarazi de arme, care din proprie inițiativă au hotărât să i se alăture colonelului Cal Rhodes în primejdioasa misiune de salvare a prizonierilor dintr-un lagăr din Vietnam.

Dar la un moment dat Cal era pe punctul de a se lăsa păgubaș, se simțea obosit și fără tragere de inimă. Observase că toți acei camarazi de arme păreau să nu mai fie trup și suflet alături de el, gata să-l slujească plini de avânt. Nu era ușor pentru un om de vârsta lui să țină zilnic antrenamente atât de dure și grele. Părea obosit nu doar fizic, ci și psihic.

În ce chip să le sporească Cal entuziasmul oamenilor? Sufletul lui era cuprins de tristețe, simțea că nu este în stare să facă față sarcinii pe care singur și-o impusese. Drept urmare l-a delegat pe Kevin Scott, fost ofițer în marina militară, să se ocupe de instrucție în locul lui.

Leadership: Ești în stare să fixezi destinația la care vrei să ajungi, dar nu deții controlul asupra a ceea ce se întâmplă în jurul tău și asupra a ceea ce va urma după atingerea scopului propus?

Cheia în leadership este să deții controlul asupra a ceea ce se prezintă ca o situație scăpată de sub control. Adică, trebuie să deții controlul asupra a ceea ce se întâmplă atunci când ești departe de oameni și de scopul propus. Fiindcă, într-un anumit moment al vieții poți pierde controlul asupra a ceea ce ți se întâmplă și, astfel, viața ta va ajunge la voia sorții.

Nu uita că dacă nu deții controlul asupra a ceea ce gândești, nu poți să-ți controlezi nici acțiunile, iar incercarea de a controla ceea ce nu poți influența poate fi nuanța tragică a unui sentiment de frustrare în fața consecințelor pe care evenimentele neasteptate le poate avea asupra poziției tale.

A-i conduce pe oameni, a-i controla si a-i îndruma în direcția dorită de tine este un test pe care, la fel ca cei mai mulți lideri, îl poți pica și tu la un moment dat. Desigur modul în care îți testezi abilitatea de a-i conduce pe oameni îți schimbă foarte mult starea interioară.

Leadership: Cum te simți și cum te comporți în privința a ceea ce nu te favorizează la nivelul destinației la care ai ajuns, prin prisma controlului pe care îl exerciți în cazul în care te confrunți cu propria ta rezistență?

A-i conduce pe oameni este ca și cum ai urca într-un lift. Intri în lift cunoscând perfect destinația, dar nu deții niciun control asupra a ceea ce se poate întâmpla în timpul călătoriei, fiind dominat de incertitudini. La fel cum nu cunoști exteriorul liftului și nu ai o certitudine clară a deplasării – tot așa se poate întâmpla și în relația ta cu oamenii: să nu cunoști toate acele simțăminte care îi animă, să nu ai o certitudine clară a motivației lor, a potențialului lor de dezvoltare la nivel personal și profesional, și, deci, să nu știi direcția în care se va îndrepta leadershipul tău.

Practic, colonelul Cal Rhodes, din filmul „Uncommon Valor (1983)", a rămas suspendat în timp și în spațiu din punct de vedere fizic și emoțional. Pur și simplu nu știa ce și cum să facă să îndrepte situația în care se găsea. Era ca și cum s-ar fi aflat într-un lift ce urcă, fără să poată stabili contact vizual sau tactil cu cineva din exterior, și fără să știe încotro se îndreaptă.

Un om care se confruntă cu propria lui rezistență, adică care își înțelege rolul ca fiind o etapă din viață care pur și simplu îl poate transforma în altcineva, mai prejos de îndatoriile sale, și care încearcă din răsputeri să lupte pentru a-și recâștiga poziția pierdută, este un om care știe să se consoleze singur, un om care știe să se motiveze dincolo de dureri și care privește dincolo de aparența unei lumi cunoscute.

Dă o șansă leadershipului tău dacă vrei să-ți menții poziția mai mult timp. Pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalți oameni, să te apropii fizic și emoțional de ei, revelându-le semnificația misiunii, importanța ei și motivele pentru care ei trebuie să se implice în continuare, cu un avânt tot mai mare. Atitudinea și capacitatea ta de a te adapta la fiecare situație în parte este cheia întregului proces de finisare a leadershipului tău.

În leadership trebuie să preiei controlul asupra a ceea ce este posibil să controlezi, dar fii în același timp dispus să te ierți, fiindcă nu ai cum să controlezi prin prisma a ceea ce nu ai prevăzut să se întâmple.

Leadership sus, jos sugerează stadiul evoluției tale în raport cu factorii și situațiile dificile, stresante, care îți pot afecta calitățile și aptitudinile. Ca lider, poți să te ridici la cel mai înalt nivel de încredere în fața oamenilor, sau te poți coborî la cel mai de jos nivel în funcție de cum acționezi, în funcție de modul în care ești perceput și în funcție de capacitatea ta de a te adapta la fiecare situație în parte.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-sus-jos.html

Leadership Sustenabil

On Septembrie 28, 2015

Eisenstein privește cinematografia nu ca pe o continuare a teatrului, ci ca o negare a lui. Intră în cinematografie socotindu-l domeniu încă inexistent. Marele regizor își amintea mai târziu:

"Veneam ca beduinii sau căutătorii de aur spre un loc cu posibilități neînchipuit de mari, din care doar un mic sector fusese tocmai dezvoltat. Ne-am fixat corturile și am introdus în tabără experiențele noastre în diferite domenii. Preocupări intime, profesiuni accidentale din trecut, îndemânări nepresupuse, erudiții nebănuite - toate erau canalizate spre a construi ceva care nu avea încă nici tradiții scrise, nici forme stilistice precise, nici măcar cerințe formulate."

*Mai târziu intoleranța asta se va stinge. Vom constata, în afara unei puternice influențe a teatrului în arta sa cinematografică, chiar și o revenire târzie la prima sa dragoste: teatrul. Iar în activitatea sa pedagogică va declara: „Studiul cinematografiei trebuie să înceapă neapărat cu studiul teatrului." **

Leadership: Privești fuziunea dintre știință și artă ca pe o continuare a demersului de a experimenta noi direcții de orientare, sau ca pe o negare a oricărui conținut exprimabil prin efecte vizuale?

Capacitatea de producție a unor linii noi de montaj, frecvent întâlnite pe parcursul perioadei de raportare la un ideal care trebuie asumat și afirmat, desigur într-o formă care permite ulterior substanțiale îmbunătățiri, este o trăsătură importantă a regizorului. Cine caută și observă această trăsătură la un om de mare cultură, nu va obiecta niciodată procedeelor stilistice ce țin de aspectul veridic al operei sale, dar va calcula informația transmisă pe plan de criterii de evaluare a unui continut experimental rezultat din evenimente, atitudini, situații contrastante, care creează surpriza unor suprapuneri de planuri vizuale.

A nega un conținut exprimabil prin efecte vizuale înseamnă să nu dispui de momente memorabile folosite ca spațiu de spectacol pentru a produce efecte de noutate. Iar a experimenta noi direcții de orientare în film sau teatru înseamnă să continui o poveste de la momentul anterior experienței pe care vrei să o transmiți lumii - ca să o poți retrăi mereu.

Montajul este un procedeu de alăturare a mai multor cadre din cât mai multe unghiuri, dominate de tematici complexe ale unor cercetări finalizate într-un produs de referință – un excelent suport al informației adunate de-a lungul timpului. Dar materialul informațional ce formează conținutul diferitelor cadre nu are nicicum pretenția epuizării problematicii, atât de ample, în fața căreia se afla astăzi inițiativele înnoitoare. Căci întotdeauna se vor găsi modalități noi de transmitere a experienței si cunoașterii.

Aceste cadre sunt de fapt niște ținte ce trebuiesc atinse, niște prelungiri ale orizontului tău intelectual și cultural, cuprinzând concepția despre lume și viață, care îi invită pe ceilalți să te cunoască. Sunt niște răspunsuri la întrebările pe care ți le pui, sintetizate într-o viziune proprie.

Leadership: Poți susține emoții cu suportul unei reprezentări de imagine care să nu fie repetiție a unei viziuni desprinsă din interiorul unei realități simulată de o ecranizare excepțională?

Conținutul exprimabil integrează tot ceea ce ești dispus să arăți lumii prin propria viziune. Cine nu-și dezvăluie viziunea într-un mod care să inspire, nu va primi niciodată feedback, astfel nereușind să-și clarifice îndoielile cu privire la ce a îndeplinit, a dobândit și a obținut prin intermediul cunoașterii și auto-investigației.

Dar în leadership, viziunea nu trebuie să fie desprinsă din interiorul unei realități simulată de o ecranizare excepțională, ci trebuie să se potrivească dialogului dintre logic, ingenios și plauzibil. Filmul nu este un reper bătut în cuie, iar viziunea nu trebuie să fie neapărat ceva "wow" pentru lume. Ceea ce contează este emoția transpusă într-o imagine ideală care să îndeplinească condiția de bază a atingerii unui anumit scop.

În aceste cadre sunt inserate tot ceea ce cuprinde o gândire reformatoare, sub formă de oameni, lucruri, procese, idei, situații, relații între diferite entități și așa mai departe. Cu referință la leadership, putem considera aceste cadre drept născociri ale spiritului creator, drept patternuri de cogniție, interpretare și prezentare, de selecție, accentuare a unor direcții de orientare îndreptate spre o câștigare a îndemânării în manipularea anumitor aspecte ale realității.

Fără îndoială, unele dintre elementele supuse discuției comportă și alte posibilități de interpretare decât cele găsite aici.

Un lider care privește fuziunea dintre știință și artă ca pe o continuare a demersului de a experimenta noi direcții de orientare, va descoperi sau va genera în permanență noi astfel de cadre, printr-o speculație a propriei sale minți. Mai ales printr-o strânsă împletire a propriei vieți cu înțelesurile subiective pe care le asociază lumii și întregii societăți.

Leadershipul este imaginea pe care o transmiți lumii rezultată din experiențele de viață cu care ți-ai îmbogățit emoțiile și din știința cu care ai știut să pui în valoare frumusețea lor.

Leadership devine Sustenabil prin cadrele produse de artist prin auto-investigație. Adică, atunci când el își canalizează toate preocupările intime, profesiunile accidentale din trecut, îndemânări nepresupuse, erudițiile nebănuite - spre a construi ceva original, un concept, un produs, un activ unic care să-i exprime ideile, viziunea, și care să dăinuiască în timp.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-sustenabil.html

Leadership Transformațional

On August 09, 2014

Creează noi versiuni de transformare personală, clarificând sensurile ascunse ale gândurilor și faptelor născute din efervescența creației.

Filmările se fac acum într-o mare încordare. Se filmează câte douăsprezece ore pe zi și uneori cu câte cinci aparate simultan pentru a se face economie de timp. Exterioarele se termină în august 1928 când echipa se întoarce la Moscova pentru filmările de studio. În această perioadă de muncă intensă, Eisenstein începe paralel uriașa să activitate teoretică. Scrie acum mult analizându-și opera din punct de vedere științific și estetic.

Scopul acestor numeroase scrieri era să găsească, să clarifice sensurile ascunse ale gândurilor și faptelor născute din efervescența creației, să se pregătească pentru următoarele etape. *

Leadership: Acționezi ca un instrument de stimulare a creației intelectuale care stă la baza producerii unei științe alternative, cu referire la maniera teoretică de a clarifica rolul unui nou nivel de gândire și prioritate a valorii?

Un lider care luptă pentru cucerirea unei noi competiții cu el însuși își poate găsi unitatea de sens și potențialul de performanță, dar și mobilul tuturor aspirațiilor sale spre înalt, în procesul de preluare și constituire a unui nou conținut de „particular" intelectual, puternic susținut științific. Particularul este o formă de măsurare a complexității unui proiect din perspectiva efectului de expansivitate al unui subiect palpitant ce constituie intriga unei scrieri inspirate.

Cine posedă originalitate încearcă permanent să creeze noi versiuni de transformare personală, clarificând sensurile ascunse ale gândurilor și faptelor născute în înfierbântarea creației. Cum? Prin sporirea capacităților de absorbție și transmitere a cunoașterii, prin sporirea capacităților de analiză și înțelegere a impactului științei sale, actualizate de calitatea ireproșabilă a gândirii desfășurate pe cont propriu prin intermediul activității teoretice.

Progresul liniar al valorii personale, păstrând acea proprietate de continuitate în sensul realizării unor noi performanțe de ordin intelectual, prin implementarea rezultatelor cercetării științifice, nu trebuie să eludeze studiul atent, sistematic și aprofundat al acestui component al operei de creație, pe care eu l-am denumit generic: „Partialis Creatium".

„Partialis Creatium" este doar o fracțiune din ceea ce reprezintă întregul sistem de construcție a judecății liderului, bazată pe o apreciere a activității profesionale în funcție de anumite criterii de comparație cu ceea ce el încearcă să dobândească pe calea evoluției. Şi el se trage dintr-o putere colosală de cercetare și inventivitate.

Sau, altfel spus, „Partialis Creatium" este vectorul veritabil de înnoire a ceea ce reprezintă liderul în lumea artei și a modului cum se integrează într-o versiune de a fi, aferentă unei noi evoluții mai accentuate, spre asimilarea de cunoștințe și formarea unei structurii de personalitate cu aptitudini intelectuale aparte.

Leadership: Iei parte la activitatea unui subiect de creație care se modelează pe sine în accord cu obișnuitul unei linii de gândire care nu trăiește decât prin forma fixă?

Artistul extrage câteva impresii personale din ceea ce a văzut și auzit, și spune: "iată, așa este". Iar prin perspectivele de viitor pe care le creează, în realitatea și în viața altora, ca premise de dezvoltare a mijloacelor de expresie, el extrage acest component de optimizare a evaluării personale din sursa științei acumulate în timp, pentru a obține o nouă schimbare de stil. Şi spune: *„iată ceea ce am făcut, cum am făcut și acest lucru a fost rezultatul."*

Leadershipul este rezultatul continuei cizelări, prin preluarea și optimizarea a ceea ce este mai bun în gândirea inovatorului, putând fi plasat sub semnul excepționalității numai atunci când devine un instrument de stimulare a creației intelectuale care stă la baza producerii unei științe alternative.

O linie de gândire care nu trăiește decât prin forma fixă este o modalitate de abordare a unui subiect foarte interesant din prisma unei singure concepții despre artă, știință, lume și viață, prin care fondul folosirii mijloacelor de expresie (scenariul, montajul, decoruri, efecte) devine promisiunea confirmării identității care te separă de ceilalți.

Leadershipul Transformațional se referă la găsirea unei versiuni de dezvoltare și perfecționare, cât mai calitative și mai avansate, prin îmbunătățirea standardelor personale obținute în urma unei analize minuțioase a gândurilor și faptelor născute din efervescența creației.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-transformational.html

Leadership Unleashed

On Octombrie 24, 2014

Contribuie la crearea unei noi identități de sine, printr-o reînnoire permanentă a „adevărului" care te definește.

Filmările se desfășoară, în genere, în condiții bune. Tisse caută compoziții cât mai expresive, biciuit de imaginația plastică a regizorului. Dar preocuparea lui Serghei Eisenstein pentru actor este, se pare, unilaterală. Venind la locul de filmare, actorii nu știau ce se va filma în acea zi. Îi folosea ca un element al plasticii cadrului, fără a se ocupa prea mult de interpretare. De aceea regizorul întâmpina mari dificultăți în munca cu actorii. Pentru rezolvarea lor acceptă ajutorul Elisabetei Telesova, care va rămâne și mai departe consiliera lui în această privință și bună prietenă totodată.

Problema va rămâne însă în picioare și mai târziu se va vorbi adeseori despre faptul că Eisenstein distruge personalitatea actorilor, suprimându-le interpretarea în scopul obținerii expresivității plastice, doar, și va fi condamnat pentru că nu suportă nicio critică în acest sens. *

Leadership: Poți să dai credibilitate unei creații care intră în opoziție cu ceea ce se întâmplă într-un context al receptării autentice?

Să creezi noi forme de artă prin delimitare de orientări și puncte de vedere, dar în măsura unei eventuale înțelegeri intervenite între părți, înseamnă să distingi și să sortezi între ceea ce îți aparține în mod autentic și ceea ce ai împrumutat de la alții. Sau mai bine zis, înseamnă să intri în contact cu un anumit adevăr despre tine însuți pentru a folosi ceea ce este mai bun din ceilalți, invocând o așa zisă autoritate de judecată - ce are forță de respingere.

Adevărul despre tine este similar aparenței luată drept esență, o funcție de distanță care se autoapelează prin nevoia stringentă de a te impune într-un mod care îi forțează pe ceilalți să renunțe sau să se considere niște paria din motive care nu țin în primul rând de ei. Asta înseamnă să dai credibilitate unei creații personale care intră în opoziție cu ceea ce se întâmplă într-un context al receptării autentice.

Dar aceste creații personale autentice, în care noțiunile de „formă" și „substanță" cedează unei anumite tentații venite din lumea exterioară, prin intermediul subiecților de test și de cercetare, receptivi la orice tip ce cerințe, vor trebui să aibă trăsăturile artei.

Acest lucru este posibil doar dacă fantezia artistică nu-și ia lua zborul de pe terenurile umanului și dacă nu intră într-un spațiu restrictionar, domeniu exclusiv al științei, tehnicii, inspirației și experienței lipsite de căldura sufletească - în vederea obținerii expresivității care să te individualizeze pe scena marilor înfăptuiri.

Leadership: Care este greutatea pe care o resimți percepându-te pe tine gândind într-o lume care îți scapă?

Ne amintim aici de mitul mașinii care gândește, în viziunea filosofului francez Mikel Dufrenne, simbolizând boala secolului, înțelegând prin aceasta greutatea pe care o resimte omul percepându-se pe sine gândind și dorind, într-o lume care îi scapă, în care se alienează și unde nu-și mai găsește rădăcinile. Un soi de cunoaștere apriorică, sădită în adâncimile

conștiinței, pe care omul nu doar că o subevaluează, ba chiar o ignoră, pentru a se putea concentra doar asupra chestiunilor esențiale ce-l interesează.

Iar această greutate resimțită cu forța unei dependențe de exprimare și de expansiune a cunoașterii, în condițiile unor exigențe de abordare și utilizare a artei pentru care „subiecții de test" nu au suficientă pregătire, are rezonanță în delimitarea propriei individualități de statutul de persoană tolerată.

Pentru a atinge acel nivel al leadershipului care îți oferă șansa de "a reconfigura" identitatea după placul celorlalți, trebuie să lupți împotriva acestei tendințe de a organiza creația ca o „totalitate închisă" în care ceilalți reprezintă doar „ *elemente ale plasticii cadrului* ".

A distruge personalitatea celor care te susțin în demersurile de promovare a artei autentice, suprimându-le interpretarea în scopul obținerii expresivității plastice, este echivalentul condamnării tale la neputința de a te face înțeles, înaintând vertiginos până la neputința de a te mai accepta și suporta tu însuți.

Adevărul care definește motivul regizorului de a se focaliza mai mult pe conținut decât pe formă, este o oglindire fidelă a realității în gândire privind aprobarea sau dezaprobarea interpretării unor roluri care nu sunt ale lui.

Leadership Unleashed evidențiază acele porniri spre perfecționarea artei, puse la comanda unei identități de sine continui care își exagerează importanța, manifestându-se cu putere într-o direcție de sens contrar conduitei de deschidere și toleranță față de ceilalți.

Delimitarea propriei perspective asupra artei peste care se clădește viitorul profesional, traversată de viziuni și de pasiunea detaliului, nu au ca punct de referință calitatea de a fi empatic - dar exact aceasta stă la baza recunoașterii propriei tale superiorități sau inferiorități.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-unleashed.html

Leadership: Unu la Unu

On Februarie 13, 2010

Stabilește relații cât mai bune cu oamenii din jurul tău, ancorându-i la gândirea și la convingerile tale adevărate.

Deseori am discutat în articolele mele despre celebrul actor de comedie român Puiu Călinescu. Şi voi vorbi despre el mereu. Fiindcă, pe de o parte este unul dintre actorii care mi-au plăcut cel mai mult, dar pe de alta, fiindcă este un om mare – un om a cărui valoare nu a fost egalată decât de foarte puțini actori, un om a cărui putere de înțelegere a naturii umane nu poate fi pusă la îndoială.

La un moment dat, el a spus într-un interviu ceva ce nu voi uita niciodată:

- Să nu confundăm un saltimbanc cu un actor. Dacă nu te încadrezi într-o disciplină, dacă nu ai un respect pentru stăpânul tău care este publicul - el este tata, el este mama, el dă banii pentru ca tu să-ți iei pantofi...atunci nu te poți simți realizat. Nu m-am simțit niciodată decepționat sau trădat de public. Nuuu ! De ce? Fiindcă noi suntem întotdeauna unu la unu: Îl iubesc, și mă iubește.

Cred că aceste cuvinte reprezintă "vraja" apropierii dintre oameni, în ele stă tot secretul unui lider. În aceste cuvinte se poate recunoaște valoarea adevărată a celui care știe să construiască relații solide și de durată. Mare dreptate avea expertul în materie de conducere, John Maxwell, atunci când a afirmat: *"Există posibilitatea să îți placă oamenii fără să îi și conduci, dar nu poți conduce oamenii fără să îi placi."*

Leadership: Apartenența ta la condiția de "prezență dublă" poate fi judecată prin prisma a ceea ce cunoști din afara scenei, iar nu pe baza ideilor pe care le-ai căpătat din experiența de a fi față în față cu publicul?

Actorul are o prezență dublă: formală sau necesară, în funcție de rolul pe care îl interpretează pe scenă. Iar leadershipul rămâne în grija acelora care l-au înțeles și l-au aprobat ca fiind o scenă de manifestare a comportamentelor și atitudinilor actoricești. De regulă leadershipul este înțeles și acceptat pe deplin de un gen sau o categorie anume de indivizi – ca mod de orientare a oamenilor prin manipulare și control. Leadershipul, de asemenea, te recomandă ca fiind un om veritabil ce prezintă un echilibru remarcabil de calități și virtuți.

Leadershipul nu este doar un indicator al orientării oamenilor perseverenți către un anumit scop, ci este și un indicator al valorii lor etice. Îți amintești de Evanghelistul Matei? El povestea că fariseii, vrând să-i întindă lui Iisus o cursă și să-l îndemne la nesupunere față de stăpânirea romană, l-ar fi întrebat dacă trebuie să plătească impozit Cezarului. Dar Iisus, simțind capcana care i se întinde, le-a cerut moneda, le-a arătat efigia împăratului și le-a spus: "Dați Cezarului cei a-l Cezarului". Aceste cuvinte servesc pentru a recomanda să i se recunoască fiecăruia meritele, atribuția, rolul său și realizările sale.

Ca să ți se recunoască meritele, atribuția, rolul tău, atunci oamenii trebuie să te considere demn de a-i reprezenta și să te accepte ca un om competent care știe să prețuiască ceea ce primește de la ei: stima, respectul și motivația de a-și continua misiunea. Ca și actorul de comedie român Puiu Călinescu, trebuie să te conformezi publicului, să recunoști că el are dreptate. Idealurile tale trebuie să fie de admirat, viabile și trebuie să fie urmate. Dar eforturile pe care le faci în împlinirea acestora pot fi încetinite datorită criticii pe care ți-o faci singur dacă leadershipul tău nu se ridică la un nivel superior de influență.

Leadership: Ca să-i câștigi pe oameni de partea ta trebuie mai întâi să treci de partea lor știind că ceea ce ai de zis prin forța sugestivă a imaginii tale reprezentative merită orice transformare conjuncturală și orice recunoștință?

1. Tu cum te transformi într-un agent al schimbării?

2. Poți lua decizii dificile care vor face o diferență în lumea din jurul tău?

3. Ești tentat să te oprești într-un anumit punct? Sau continui să-ți mărești puterea de influență? Dacă da, cum?

4.Moralul oamenilor se îmbunătățește atunci când te afli în mijlocul lor? Cum construiești relații solide și de durată? Evoluezi alături de oameni, generând acea vibrație, acea atracție care să-i determine să se unească în jurul tău? Îți creezi o imagine consistentă și constantă despre tine – aceea a unui om care își colorează existența după de niște idealuri înalte?

Oamenii simt că au în tine un aliat pe care se pot baza? Poetul și dramaturgul german Johann Christoph Friedrich von Schiller spunea că lumea nu-ți poate dărui ceea ce nu primește de la tine. Adică, fii un om de calitate și ei îți vor dărui atașamentul. Ca să-i câștigi pe oameni de partea ta, mai întâi trebuie să treci tu de partea lor. Te vei bucura de atâta trecere câtă îți vor arăta ceilalți, iar pentru a-i determina să ți-o arate, va trebui să le câștigi încrederea - prin atitudinea ta, prin felul tău de-a fi, prin ce știi, prin sinceritatea ta, prin autenticitate, prin felul cum jonglezi cu regulile.

Nicio vrajă nu-i mai puternică decât aceasta. Lumea simte un fel de repulsie (sau nu simte nimic) față de omul străin de simțămintele lor, și care nu are capacitatea de a-și exprima sentimentele în virtutea rolului său, prin felul cum se folosește de oricare din elemente leadershipului și prin cristalizarea lor simultană. Ştii cum se numește asta? Carismă.

Leadership: Poți să adaptezi expresia concretizată a modului în care te vezi, la felul cum îți percepi caracteristicile fizice, emoționale, spirituale și sociale într-un context ideal de interferență scenică?

Când îi ajuți pe cei din jur, indirect te ajuți pe tine. Dacă vrei să te bucuri de o atenție corespunzătoare din partea oamenilor, atunci trebuie să fii pe aceeași lungime de undă cu aspirațiile lor. Leadershipul tău trebuie să exprime aceeași armonie pe care ei o prevăd. Sau parafrazându-l pe scriitorul Alexandre Dumas, trebuie să creezi o lume în jurul lor peste care să stăpânească gândirea și simțirea ta.

Capacitatea ta de conducere este afectată de modul în care îți dezvolți propriul potențial, de nivelul exigențelor tale în autoevaluarea și valorificarea personală. Numai dezvoltându-ți competențele, crescând exigențele față de tine și față de știința ta de a conduce, te vei putea apropia de nivelul maxim al potențialului tău. Nu uita că excelența în leadership se obține depunând eforturi serioase de perfecționare și dezvoltare a competențelor, abilităților, concomitent cu creșterea exigențelor față de tine – liderul.

Așa cum un pictor dozează culoarea cu mai multă intensitate, fără a știrbi câtuși de puțin perspectiva în care se situează componentele – tot așa și personalitatea ta, ca să fie recunoscută și înțeleasă, trebuie să-ți impui cu multă prudență, diplomație și tact, cu multă ambiție, cu simț de răspundere, cu mult echilibru, un anumit ritm de leadership prin care să-ți comunici emoțiile, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ceilalți. Şi fără să știrbești câtuși de puțin impresia de continuitate în felul în care te raportezi la ei, la așteptările lor, la ceea ce poți face tu pentru a-i uni în jurul unui scop comun care să-ți

asigure recunoașterea superiorității.

A-ți pune în evidență personalitatea într-un context ideal de interferență scenică înseamnă să te comporți ca un actor: să acționezi firesc, adevărat, necesar, în funcție de situația în care te afli, aducând la suprafață reacții organice, reușind astfel "sensibilizarea" spectatorilor.

Leadership: Unu la Unu desemnează imaginea pozitivă a liderului în viziunea oamenilor, desemnează acea remarcabilă personalitate, acea autentică autoritate morală, emoțională, profesională care îl reprezintă în relațiile cu ceilalți oameni. Foarte multe lucruri pozitive încep să se întâmple atunci când un lider își demonstrează capacitatea de a empatiza cu ceilalți oameni – moralul lor se îmbunătățește, în timp ce el obține influență și credibilitate. Cu alte cuvinte, dacă oamenii te urmează pentru ceea ce ești și pentru ceea ce reprezinți, adică necondiționat, atunci te poți considera un Rege.

Obținerea performanței în leadership necesită timp și o muncă de Sisif cu oamenii. Liderul trebuie să-și dea silința să se facă înțeles căci numai astfel va putea câștiga oamenii de partea ta – devenind veritabili aliați în obținerea scopului propus și în ultimă instanță pentru obținerea recunoașterii și chiar a bunăstării materiale și emoționale a tuturor.

În această luptă permanentă dusă de lider, el trebuie să aibă aliați de nădejde, fiindcă nu este un "Atlas" care să poată suporta pe umerii săi munca și toate responsabilitățile echipei. Un bun lider va găsi căile, mijloacele și tactul adecvat ca să ajungă un "Rege" pentru fiecare din echipă.

La jocul de șah, pentru a putea efectua rocada mică trebuie ca regele să nu fie în șah, iar spațiul dintre el și turn să fie liber. Tot așa și în leadership, pentru ca liderul să aibă o mare înrâurire asupra oamenilor, el nu trebuie să se afle în opoziție cu ei. Ci trebuie să fie liber să-și exprime sincer și deschis orice sentiment, să-și etaleze personalitatea transmițându-și în mod pozitiv convingerile, idealurile, și totodată să le modifice acestora, după propriile sale reguli și principii de conducere, emoțiile, gândirea și percepția despre sine.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-unu-la-unu.html

Loteria leadershipului

On August 19, 2009

Diferențiază-ți „brandul" printr-o ofertă singulară, pentru ca poziționarea ta în relațiile cu ceilalți oameni să ia altitudine.

Umbreluțe, umbreluțe ! Poftiți la umbreluțe ! Umbreluțe la 5 lei, umbreluțe la 10 lei ! Numai acum și numai de la mine vă puteți procura umbreluțe de soare la cele mai mici prețuri ! Nu mai stați pe gânduri și cumpărați chiar azi o umbreluță ! Poftiți la umbreluțe ! Poftiți la umbreluțe ! …

În fiecare zi, timp de aproape două săptămâni și jumătate - cât timp a durat sejurul meu la mare, am trecut cel puțin de două ori pe zi pe lângă acest vânzător de umbreluțe, ce stătea chiar lângă plajă, care, prin cuvintele și sintagmele folosite precum: "cele mai mici prețuri" sau "numai acum și numai de la mine", încerca să-și vândă marfa mult lăudată și atât de ieftină celor care doreau să se protejeze de razele puternice ale soarelui. De dimineață, cred că de la ora 7, până noaptea târziu tânărul vânzător repeta obsedant în același ritm lent același refren arhicunoscut și amuzant: „Umbreluțe, umbreluțe ! Poftiți la umbreluțe ! …"

Oare ce se petrecea în mintea oamenilor care treceau zilnic pe lângă vânzător și ascultau ce spune acesta? Erau ei atât de fascinați de cuvintele lui ademenitoare și de umbreluțele sale de soare, încât să fie tentați să cumpere de la el fără să regrete în nici un fel alegerea făcută?

Leadership: Te limitezi la noțiunea de "cealaltă parte de context" grație utilizării îndelungate a unui produs care se poziționează mai aproape de o zonă de "sharing" care nu a fost supusă percepției utilizatorilor față de Brandul pe care îl reprezinți?

Cred că atunci când cineva își organizează singur munca încât să fie apreciat de potențialii clienți, nu trebuie să se limiteze la noțiunea de "autoritate" care produce un folos material pentru sine. Ci mai degrabă la noțiunea de *"cealaltă parte de context"* , adică dincolo de ceea ce poate fi apreciat și acceptat ca produs de valoare.

Şi ce altceva se află dincolo de ceea ce este perceptibil și tangibil, decât ireproșabilitatea rezultatului final, astfel încât oamenii să se bucure de toate calitățile unui lucru bine făcut. Un produs care se poziționează mai aproape de o zonă de "sharing" care nu a fost supusă percepției utilizatorilor față de Brandul pe care îl reprezinți poate reprezenta un rezultat palpabil pe teren scurt datorita reclamei foarte bune. Dar asta nu inseamna neaparat ca reprezinta certitudinea unui fapt pe termen lung: este suficient sa experimentezi capacitatile sale incat sa nu mai poti renunta la el?

A te limita la noțiunea de "cealaltă parte de context" înseamnă să prestezi un serviciu, ca unic în domeniul afacerii respective, dar care să fie perceput și accesibil mai rapid decât ești tu pregătit să-l exploatezi la adevărata lui valoare. Nu întotdeauna ce vinzi este direct proporțional cu ceea ce aștepți să obții. Fiindcă percepția utilizatorilor față de Brandul pe care îl reprezinți este dependentă de reputația unui produs care știe să fie special fără să epateze cu nimic.

Există diferite genuri de marketeri, cei care știu să-și definească oferta și cei care transformă ideea de "autentic" într-o abilitate (de a te descurca singur în crearea de noi oportunități și orizonturi) și intr-o virtute (de a reinventa modelul de business pentru a nu-si pierde calitatea de a fi brand).

Garanția este ceea ce poți admite ca certitudine a valorii tale vizavi de ceea ce te stimulează după ce s-a ales praful de produsul sau serviciul tău.

Şi există diferite tipuri de abordare, definind structura demersurilor de punere în valoare a unui bun sau serviciu, ori promovarea însemnătății alegerii voluntare a unei poziționări adecvate pentru un produs. Iar această abordare, apropiată de fenomenul numit "consumism", deducând care sunt nevoile și dorințele oamenilor și cum să le îndeplinești, din năzuința spre inovație și accesibilitate, trebuie să evolueze în direcția unui context de socializare autentic.

Contextul acesta trebuie să faciliteze dialogul, să favorizeze performanța investițională, să dea șanse de afirmare, permițând previzibilitate și continuitatea serviciilor, facând un anume brand mai relevant decât celelalte. Ca indicator al rentabilității, marketingul se poate manifesta mai ales în contextul luării deciziei de a introduce o valoare de factor de răspândire a serviciilor și produselor, pentru a îmbunătăți procesul de cultivare a unui nou model de business. Asta prin crearea și extinderea permanentă a unui portofoliu reprezentativ de clienți.

Leadership: Îți judeci rezultatele propriei evaluări de Brand prin prisma a ceea ce pretinzi ca fundament al unei noi orientări?

Leadershipul, la fel ca și domeniul vânzărilor și celelalte domenii de activitate, este ca o loterie unde, nimic nu este sigur. Indiferent cât de mult efort depui, indiferent cât de mult te implici în această zonă, indiferent cât de bun și de renumit ai fi, nu poți ști cu certitudine că oamenii nu te vor refuza și nu își vor căuta o altă "ofertă".

Asemenea unui vânzător a cărui scop principal este acela de a-i convinge pe oameni să apeleze la serviciile sale de calitate ireproșabilă și să se reîntoarcă la el cu plăcere, marketerul are de îndeplinit, la rândul său, o misiune foarte grea. Trebuie să fie îndeajuns de abil încât să nu lase să se întrevadă niciodată ce gândește cu adevărat despre "garanția" produsului.

Fundamentul unei noi orientări în marketing este similar cu ascensiunea unui vârf de stâncă neexploatat ce oferă vizibilitate perfectă de jur împrejur. Mai întâi trebuie să te cațeri pe o poziție relevantă și dominantă pentru ceea ce țintești a obține, apoi să decizi că e al tău și de acolo poți vedea că lumea îți aparține. Loialitatea ta față de produsul pe care îl promovezi trebuie să fie frânghia pe care doar tu te-ai urcat deja și ai tras-o după tine, care să stea întinsă și să formeze o linie dreaptă.

Dacă nu vrei să cazi de pe stâncă în timp ce admiri priveliștea magnifică trebuie să te uiți într-un singur punct care, în combinație cu altele, formează o imagine.

Leadership: Privești lumea prin intermediul senzației imediate pe care o generează specificitatea produsului, pentru că numai așa poți vedea realitatea în esența unei exigențe care se situează deasupra calității percepute și a valorii ofertei?

Îți alimentezi modul de a vinde cu o senzație de tipul: "Cine sunt eu în fața produsului?" Un erou cocoțat pe un vârf de stâncă sau un stăpân responsabil?

Pentru a intra în cursa pentru tragerea la sorți trebuie să rezolvi jocul de puzzle cu imaginea propriului tău „brand" – brand care se bazează pe exemplul calității și autenticității tale, pe abilitățile tale, pe caracterul și personalitatea care îți definesc leadershipul. Trebuie să strângi acel minim de puncte care să te propulsezi în topul preferințelor.

Dacă reușești să-i convingi pe oameni că ajutorul tău este indispensabil, printr-o atitudine deschisă și pozitivă, printr-un comportament exemplar, prin acțiunile pe care le desfășori, prin profesionalismul de care dai dovadă, atunci cu siguranță aceștia vor fi dispuși să-ți acorde un punctaj pozitiv.

Vei putea spune că ești un număr câștigător numai dacă te-ai calificat în cursă și dacă ai reușit să câștigi cele mai mult puncte.

Tu ți-ai confirmat participarea la tombola pentru câștigarea poziției de lider? Beneficiile specifice stilul de leadership pe care l-ai dezvoltat sunt pline sau lipsite de consistență? Îți diferențiezi „brandul" printr-o ofertă singulară? Pe ce se bazează poziționarea ta în relațiile cu ceilalți oameni? Care sunt principiile de bază după care se conduce poziționarea ta în mintea posibililor tăi alegători?

Diferențiază-ți „brandul" printr-o ofertă singulară, pentru ca poziționarea ta în relațiile cu ceilalți oamenii să ia altitudine.

Leadeshipul este oferta de nerefuzat pe care o lansezi pe piață, fără să transmiți prețul pe care îl are decât după achiziționarea ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-ca-o-loterie.html

Leadershipul de doi bani din România

On Martie 18, 2013

Măsoară-te cu tine însuți fără să accepți ca formă de oglindire alternativa unor observatori care exclud o puternică corecție a propriilor exagerări de imagine.

Și uite de aia merg lucrurile în România, așa cum merg ele de multă vreme: prost și tot înapoi. Adevărata ciumă care a izbucnit de două secole încoace la noi în țară este corupția, acea orientare spre "înapoi" datorată falșilor profeți, adică acelora care nu știu nimic, dar pretind a cunoaște totul. Nu-i de mirare că prea multe pile și relații în interiorul instituțiilor au adunat oameni fără nicio pregătire solidă în toate domeniile de activitate. Oameni toxici la interior, dar la exterior foarte rafinați.

În toate instituțiile de stat, îi găsim pe tata, mama, fiica, fiul, nepoții, socrii, bunicii, verișorii, prietenii și restul rudelor, toți sub același acoperiș. Toți fiind mari doctoranzi, cu studii prin străinătate, având diplome adunate și tot adunate, de parcă ar fi fost la cules ciuperci după ploaie. Toți multipolari, cu talente într-o mie de direcții. Tot atât de bine se orientează în filozofie cât și în contabilitate. Și profesor, și politician, și psiholog, și artist, și cântăreț, când doctor, când avocat, când consultant, când prezentator, când la discotecă, când piscină, când la festivități. Toți mari cunoscători. Cu funcții înalte. Cu mașini scumpe. Și toți se trezesc afaceriști imediat ce pun mâna pe-un post important. Toți și-au asigurat pensia, dar nu și nemurirea…

Nici măcar unul singur nu are un fundament științific. Cele trei mari calități ale omului de știință (invenție, creație, descoperire) lipsesc cu desăvârșire la absolut toți eroii noștri. În fond, niciunul nu știe nimic despre nimic. Știința lor este "știința copitelor fără potcoave". Genul ăla de indivizi care se abia reușesc să copieze din cărți sute de paragrafe pentru doctorat, dar habar nu au ce este un blog/vlog în secolul 21.

Leadership: Ai început să mergi înapoi ca să iei o distanță mai mare față de punctul de vedere al unor observatori ce participă la derularea evenimentelor, dar nu pot să se detașeze de desfătările rutinare în care se simt blocați?

Ar mai avea oamenii aceștia ceva important de spus în vreun domeniu al științei, în afară de ceea ce au plagiat? Dottore Genshin, ce-ai putea tu să mai scrii pe un blog? Măcar de-ai scana o carte (scrisă de alții) și ai pune-o pe Scribd, atâta lucru să faci pentru oamenii care vor să învețe ceva.

Oamenii ăștia îmi amintesc de acel vizir Sams-ud-Davla, de pe timpul lui Avicenna, care își însușea fără rușine o parte importantă din veniturile statului, sporindu-și averea și așa enorm de mare. Rudelor și prietenilor le împărțea cu dărnicie moșii bogate. În divane domnea mita și delapidările. Cadiii-judecători hotărau procesele în favoarea celor care plăteau mai mult. Comandanții foloseau banii armatei în scopuri personale. Toți oamenii aceștia erau asemenea unor semidocți fără mari posibilități de expresie intelectuală, sau asemenea unor observatori care excludeau o puternică corecție a propriilor exagerări de imagine.

Și după ce ți-ai adus toate catrafusele în guvern și ai diminuat valoarea fiecărei instituții în parte, măcar fă un bine și pune în fiecare sector, în funcțiile cheie, pe cineva realmente foarte bine pregătit în domeniu. Cât timp mai ești în stare să îți faci loc la evenimentele sociale sau istorice, abuzând de puterea pe care o deții?

Da, aduci pe unul tobă de talent, un inovator, îl plătești de 10-20 de ori mai bine decât

catrafusele alea care oricum nu fac nimic, și poate în acest fel se vor mișca mai bine lucrurile în fiecare instituție.

Însă, în România se întâmplă fix pe dos. Toate ridichile stricate ajung șefi și directori, iar cei cu adevărat specialiști pleacă din țară, eventual încheie contract cu diverse companii private.

Leadership: Ești în stare să recunoști existența reală a unei "interferențe" exterioare care te ține departe de eventualele abuzuri datorate prea plinului unei puteri neasumate și negarantate ce s-a format din îmbinarea efectelor de contrast negativ?

Și normal că totul se duce de râpă. O țară plină de trădători, e o țară plină de pile și de slabi profesioniști. Pentru ca o țară să fie subjugată ușor, trebuie să o destabilizezi, adică trebuie să slăbești soliditatea instituțiilor, să minimalizezi funcționalitatea lor. Şi cum faci asta? Simplu. Înlocuiești profesioniștii cu niște mediocri. Sau, aduci numai mediocri care habar n-au ce este știința, iar cei cu adevărat valoroși și inovatori își vor găsi chiar în străinătate recompensa financiară, independența și statutul pe care munca li-l oferă. Din cauza asta România este la cheremul marilor puteri.

Tocmai pe acest principiu s-a dezvoltat America în ultimii 80 de ani. Au ajuns acolo cei mai buni specialiști din toate colțurile lumii, fiindcă acolo sunt bine remunerați pentru talentul lor, și apreciați la adevărata valoare.

Nimeni cu adevărat talentat nu va accepta să facă munca incompetenților (mai ales pe bani puțini). Pe aceeași linie de argumentație a slăbirii premisei "perfecțiunii", o observație de asemenea demnă de remarcat a făcut-o Avicenna în urmă cu câteva secole:

"Fluviul științei, care acum curge numai pentru cei aleși, cu timpul se va revărsa peste întreaga lume, până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, și toți vor ști despre învățătorul nostru, după cum se va afla despre toate mințile mari și luminate, despre toți "zeii" omenirii !

Falșii profeți, aceia pe care întâmplarea sau privilegiile nemeritate i-a cocoțat în anumite locuri de pe vârf, și care fălindu-se cu rangul lor reușesc să prostească mulțimea, oricât de mult și-ar dori, ei nu vor fi niciodată capabili să producă înăuntrul științei acea conviețuire strânsă între virtute și frumusețe căreia îi este îngăduită să rodească recolta cerească."

Leadershipul este privilegiul oamenilor învățați capabil să își promoveze o imagine care nu se construiește pe dimensiunile și rezoluția altei imagini (a cărui fundal este acceptat pentru a fi "multitasking").

Leadershipul de doi bani din România este asemenea unei căruțe trase de boi, acolo unde ar fi trebuit să se constate existența unei mașini Tesla. Aș putea să continui să vorbesc despre ce se întâmplă în România, la ora actuală, dar mă voi opri aici. Nu știu de ce. Poate fiindcă m-am săturat de falșii profeți care se afișează în haine de miel, dar care pe dedesubt sunt... sunt lupi înfometați !

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-de-doi-bani-din-romania.html

Leadershipul de moment

On Aprilie 08, 2017

Îndepărtează-te de ceea te afectează, fără să te rupi de ceea ce te aștepți să se întâmple.

Mă gândeam cu amărăciune la zilele care treceau în tăcerea unei priviri parțiale, științifică și artistică în același timp, cuprinzând doar fenomenele stranii ale naturii, ultimele mașinării ale morții create sub regimul infecțios al unui agent agresiv, ca fiind o anomalie a unor gene rezistente la orice antibiotic. Transpunând acest agent agresiv într-o expresie mai plastică, din perimetrul scrierii autentice, m-aș putea apleca asupra acelui scenariu apocaliptic care începe cu "m-am îmbolnăvit de moarte, dar moartea vrea să mă țină în viață ca exponent al animalismului."

Acești zombie de care sunt înconjurat, de care moartea însăși pare că se teme, nu poate fi transformat într-un simbol al martirilor dedicați medicinii, în niciun caz, ci sunt un eșec al lipsei capacității de observație a cercetătorilor din medicină. Plin de nădejde, ca o ultimă scăpare din infernul țesut din măruntaiele unei condamnări la moarte, am încercat să mă delimitez de tot ce nu-mi era prezentat de intuiție ca o cunoaștere clară și distinctă, în vederea reproducerii creatoare a unei realități care te provoacă să te întrebi: Așadar, totul e sortit să se întâmple?

Luminat de selectarea unei semnificații potențiale, particulare și întâmplătoare a acestei condamnări, ridicată la rang de perlă a conștiinței care se voia neapărat personalizată cu adaosurile unei erijări deasupra condiției existențiale, mi-am fixat principiile de moment ca într-un tablou unic realizat de un mare artist – nu puteam să-mi pronunț verdictul decât la adresa unei obligații specific epistemice. Momentul când am văzut totul în perspectivă, atunci am ales să înaintez spre drumul meu. Sunt Gerry Lane, iar creionul care prinde acum viață în mâna mea aparține cercetătorului care încearcă să observe ceva ce tuturor celorlalți medici le scapă: leacul.

Păream încadrat într-un trailer numit "live for today for tomorrow never comes" în care arta supraviețuirii, ghicită de rațiune și produsă de imaginație, căpăta accente de thriller psihologic. Eram parcă desprins dintr-o pictură de o fantezie extravagantă, tulburătoare până la stupefacție, precum "Visage of War" a lui Salvador Dali, unde elementele constitutive - priveliștea macabră și întinsul de nisip - se amestecau într-o combinație irațională a raporturilor dintre real și ireal.

Leadership: Poți să te delimitezi de tot ce nu îți este prezentat de intuiție ca o cunoaștere clară și distinctă, în vederea reproducerii creatoare a unei realități bazate pe aparențe?

O realitate bazată pe aparențe este rezultatul unei imagini care te fascinează neîncetat prin doza de fantezie pe care o conține, dar care totodată te face să îți pierzi puterea de a abstractiza, puterea de înțelege prin reflecție, și nu-ți dă posibilitatea de a formula opinii bazate pe argumente solide, în conformitate cu responsabilitățile ce îți revin. În ce fel toate teoriile și schemele mele intelectuale, puse în aplicare cu rezultate în curs de acumulare, mă ajutau să anulez o realitate atât de contrară oricărui mijloc de apărare și să percep un trend de gândire pozitivă fără limite?

Negreșit. Mă obișnuiam cu suma adevărurilor ultime ale unei experiențe singulare, tipice unui *"self made man"* ivit din mijlocul unei sălbaticii necruțătoare. Ceream de la Dumnezeu, de la acest maestru al întorsăturilor neprevăzute, îngăduința de a mă despărți de cele sfinte prin inducerea unor noi efecte biologice precum și reducerea celor adverse, în solicitudinea exagerată a unei manifestări de introvertism sortită unei activități de cercetare.

Asemenea unui hidalgo rătăcitor, înduram greutatea explorării unui pustiu din care nu era scăpare, din care își trăgeau seva formele indubitabile ale unui rău care se numește sfârșitul lumii, a unei pecingini grotești generatoare de haos, ce umilește și murdărește, sufocă și copleșește cu forța de-a ruina nevoia de ordine specifică spiritului vieții.

Primul principiu de prudență ce vine în întâmpinarea leadershipului sună în felul următor: ***"Îndepărtează-te de ceea te afectează, fără să te rupi de ceea ce te aștepți să se întâmple."***

Simțul unei puteri superioare, de la accepțiunea cuprinzătoare a ideii de cauzalitate la analiza lucidă și neiertătoare a stării de transformare a existenței în totalitatea ei, părea să izvorască din adâncurile unei trăiri, dincolo de orizontul pe care ochii și mintea mea îl întrezăreau.

Începeam să-mi văd existența, valoarea, reacțiile, prin prisma dorinței de a înainta într-un joc de acțiune, împărțită în durere și plăcere, just și fals, interior și exterior. Bineînțeles, luam în considerare varianta conform căreia mă lăsam doar în compania imprevizibilului pentru a mă testa și descoperi.

În leadership, ceea ce aștepți să se întâmple într-o altă lumină decât cea cu care ești obișnuit, seamănă cu tentativa de a face incredibilul credibil: trebuie să fii pregătit să te aștepți la o minune din partea unei experiențe diferite de cea cu care te-ai obișnuit deja.

Leadershipul de moment este o viziune reflexivă a cărei primă însușire este o enormă strictețe și o apropiere creativă fața de misiunea pe care ți-o dai singur într-o scurtă retrospectivă a situațiilor neobișnuite prin care ai trecut.

Această misiune va atrage unitățile de informație cu care lucrezi: imagini, forme, simboluri, abilități de sortare, de reunire a părților dintr-un întreg, de însușire, de stabilire a asemănărilor și a diferențelor pe baza comparațiilor dintre ceea ce ți se întâmplă și ceea ce scot în prim plan cele două forme ale existenței: viața și moartea.

Totodată, această misiune vine ca o confirmare a unei singure dorințe: aceea de a-ți testa nivelul de încredere în tine însuți și de a te descoperi ca un tablou ce are nevoie de o oarecare nuanțare de la luminos către întunecat pentru a-i fi înțeleasă imaginea.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-de-moment.html

Leadershipul întemeiat pe o structură obiectivă

On Iunie 27, 2010

Încearcă să trezești în oameni gândul schimbător, convertindu-i spre acea realitate benefică menținerii unei variabile de tipul "perspectivă de lungă durată".

Vreau să încep acest webinar prin a vă spune povestea tâmplarului cel sărac din Hingham, Massachusetts, redată de celebrul scriitor Russel H. Conwell. Ei bine acest om sărac, neavând de lucru, pierdea mereu timpul pe lângă casă. Într-o zi soția lui i-a spus să se ducă și să-și găsească o ocupație. Așa că s-a dus pe țărmul golfului, s-a așezat și a cioplit un lanț de lemn dintr-o bucată de șindrilă udă. În seara aceea, copiii lui s-au luat la ceartă pentru lanțul de lemn, așa că a mai făcut unul, ca să-i împace. În timp ce cioplea, a venit un vecin și i-a spus: "Dacă știi să ciopleşti așa de bine, de ce nu faci niște jucării?"

- O, n-aș ști ce anume să fac, a răspuns tâmplarul.

Atunci de ce nu-i întrebi pe copiii tăi? i-a sugerat vecinul.

- La ce bun? Copiii mei sunt altfel decât copiii altor oameni.

Totuși, a doua zi dimineață, a întrebat-o pe fiica lui: "Ce jucărie ți-ai dori?" Copila i-a spus că și-ar dori un cărucior pentru păpușă, o umbrelă, și a continuat cu o listă nesfârșită. Pentru tot restul vieții, tâmplarul știa ce jucării să-i dea fiicei lui. Astfel că, după ce s-a consultat cu proprii copii, în propria casă, a luat lemnul de foc, fiindcă n-avea bani să cumpere cherestea, și a început să cioplească acele jucării Hingham solide, nevopsite, care sunt cunoscute de ani de zile pretutindeni în lume. Iar el a ajuns unul dintre cei mai bogați oameni din Massachusetts.

Leadership: Poți să-ți autentifici competențele de întreprinzător apelând la funcția "Get Your Own Unique Hand-Made" care să returneze o valoarea TRUE în procesul obținerii unei performanțe de poveste?

Îți poți autentifica competențele numai dacă îți înzestrezi leadershipul cu noi puteri, așa cum un magician își mărește influența asupra publicului cu noi "numere de magie", numai dacă reușești să te raportezi la fiecare dintre ei prin propria ta percepție și mentalitate.

Dar mai întâi de toate, pentru a-ți dezvolta însușirile, trebuie să-i lămurești pe cei din jurul tău asupra intereselor comune. Fii în același timp deschis la sugestiile și dorințele lor, fără a condamna rațiunea lor. Căci ei acceptul de a te afla în fruntea lor și de a-i conduce, făcându-și loc în gândirea și în simțămintele tale, te va ajuta să navighezi pe parcursul procesului tău de dezvoltare și să urci pe scara leadershipului.

Este o cerință a performanței în leadership să te autoevaluezi, să-ți pui în valoare însușirile, să-ți amplifici impactul pozitiv asupra celorlalți, să nu te îndepărtezi de ceea ce ești și ceea ce poți fi – dincolo de orice bariere impuse sau autoimpuse, dincolo de orice formă de îndoială. Fă-ți un aliat din orice om care îți sare în ajutor, tratându-l ca pe un posibil colaborator pe termen lung.

În sprijinul afirmațiilor mele, pe care le consider verosimile, stă însuși tâmplarul din Hingham, Massachusetts. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi îmboldit soția lui să-și găsească o

ocupație? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi ascultat sfatul vecinului său? Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost dispus să îndeplinească dorințele copiilor lui? Nu-i așa? Probabil n-ar fi ajuns niciodată prea departe.

Prin urmare, îți poți perfecționa abilitățile de leadership, într-un mod cât mai eficient, într-un mod în care tu însuși să ai numai de câștigat, fără să regreți și fără să ai de pierdut, numai dacă ceilalți acceptă schimbarea impusă de o realitate benefică. Însăși oamenii din jurul tău vor găsi modalitatea potrivită de a-ți conferi un stimul pentru a continua, sporindu-ți astfel valoarea.

Leadership: Ceea ce te face să fii diferit este chiar motivul pentru care ai ales să dai feedback propriei experiențe de viață, în contextul în care tot ceea ce te face să fii tu însuți este un rezultat a ceea ce altcineva ar putea face în locul tău?

Un lider sesizează acele semnale ce apar în jurul său și le ia în considerare – căci ele pot duce la succesul dorit, ele pot umple acel gol din știința și din experiența sa, care se interpune între performanță și mediocritate. El poate face asta printr-o regăsire a acelei părți din sine care se dorește a fi corectată – de la cel mai mic, la cel mai mare detaliu.

Un lider care ține la prestigiul său și care se vrea a fi un ghid de excepție, nu trebuie să vicieze impactul pe care îl are esența leadershipul său prin "secționarea" acelor puncte de sprijin, a acelor conexiuni cu cei din jurul său. Relațiile sale cu ceilalți oameni se cer a fi întemeiate pe o cunoaștere concretă, iar cele mai valoroase relații sunt cele care se stabilesc și se dezvoltă ca atare.

Poți privi relațiile pe care le stabilești cu oamenii precum casa în care locuiești, care îți poate deveni străină, respingătoare, dacă nu te acomodezi cu ea, dacă nu reușești să o decorezi și să o înzestrezi după nevoile tale, sau dacă nu este luminată.

Dintr-o dată de trezești singur, părăsit în propriul tău cămin, însingurat, lipsit de orice susținere, lucru care va influența enorm viața, sănătatea și sentimentul de siguranță. Relațiile sunt ca o lampă solară, ca o sursă de lumină care ajută leadershipul tău să strălucească în funcție de felul cum o alimentezi. Lapma aceasta arde atâta timp cât oamenii, în urma unei evaluări continue, acceptă să fii în fruntea lor.

Leadership: Singura cale de a-ți crește încrederea în sine este să te gândești la acel moment din viață în care te-ai simțit cel mai mult iubit, fără să te culpabilizezi pentru ceea ce ai fi putut deveni înainte de a te încrede în alții?

Pentru ca leadershipul să fie întemeiat pe o structură obiectivă, se impune ca liderul să interpreteze bine modalitățile de exteriorizare a celorlalți oameni, modul lor de funcționare, așa cum doctorul interpretează radiografiile și spune verdictul pacientului. Abia pe urmă trebuie să-și reevalueze capacitatea de a conduce și să se străduiască să dezvolte ca un meșteșugar iscusit mai mult acea latură personală, acele resurse personale, acele direcții, acele zone, competențe, abilități, care îmbunătățesc performanța lui și a grupului pe care-l conduce.

Așa cum laudele ori încurajările, criticile sau dezaprobarea spectatorilor din tribună fac ca o echipă să prindă aripi sau să cadă, tot astfel impactul pozitiv sau negativ pe care îl ai asupra leadershipului tău (prin desăvârșirea relațiilor cu ceilalți oameni) face ca performanța ta să crească sau să se stingă treptat și sigur, ca un băț de chibrit.

Este leadershipul tău întemeiat pe o structură obiectivă? Cum interpretezi modalitățile de

exteriorizare a celorlalți oameni? Relațiile tale cu ceilalți oameni sunt întemeiate pe o cunoaștere concretă? Te simți confortabil vizavi de ideea că toți ceilalți îți urmează exemplul? Este leadershipul tău unul de substanță? Ai sisteme și rutine care te ajută să performezi la nivel înalt? Personalizezi modul în care îi instruiești și îi dezvolți pe oameni? Ești un mentor pentru ceilalți lideri? Îi ajuți pe oameni să descopere ce li se potrivește? Le oferi tot timpul un feedback?

Leadershipul scoate în evidență acel moment din viață care îți schimbă traiectoria și percepția asupra lucrurilor pe care le faci cu plăcerea de a le trăi ca să te descoperi într-un ecou de amintire nestinsă.

Leadershipul întemeiat pe o structură obiectivă are ca și considerent de bază acele lucruri pe care le poți face atât de bine încât ele să conteze pentru ceea ce lași ca amintire generațiilor viitoare. Iar în baza amintirilor pentru care te străduiești să creezi un impact prin intermediul lucrurilor făcute întâmplător și lipsite de o determinare exterioară, trebuie să-ți imaginezi și să prezinți o experiență de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-intemeiat-pe-o-structura-obiectiva.html

Leadershipul între creație și nuanțele gândirii

On Septembrie 14, 2016

Nicio creație nu poate merge mai departe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiționate.

Eisenstein continuă colaborarea cu Prokofiev. Compozitorul lucrase și el intens încă de la Alma-Ata. Primul lucru pe care îl ceruse Eisenstein compozitorului era muzica pentru secvența "Jurământul opricinilor", secvența pe care o dorea filmată - suntem încă la Alma-Ata - pe baza muzicii.

Eisenstein încă nu concretizează felul în care trebuie construită secvența. Muzica lui Prokofiev nu-i place. Compozitorul se aprinde și declară că nu va mai scrie muzică fără "fițuici", adică fără desene, căci numai astfel poate urmări toate nuanțele gândirii regizorului. Eisenstein îi face o serie de schițe, pe baza cărora Prokofiev scrie un nou "Jurământ".

Apoi compozitorul scrie cântecul doicii "Ocean mare", iar după aceea cântecul de leagăn pe care Staritkaia îl cântă fiului ei ucis, lui Vladimir. Acum intențiile regizorului îi sunt atât de clare compozitorului, încât Serafina Birman constată ușurința cu care ea poate filma scena datorită faptului că Prokofiev a ghicit, a înțeles ce se întâmplă în sufletul zbuciumat al Eufrosinei Staritkaia. *****

Leadership: Reușești să concretizezi felul în care trebuie construită o secvență de deschidere spre universul creației dintr-un puternic cadru al reciprocității, prin intermediul relației dintre „margine" și „necuprins"?

Nu vei reuși să stabilești o afinitate față de un domeniu, numărându-te totodată printre precursorii unei întregi dezvoltări care apropie analiza unor puncte de vedere diferite de fundamentarea unei concepții unitare asupra a ceea ce înseamnă „compoziție artistică", ca regulă de bază pentru evoluția ideilor, dacă nu concretizezi felul în care se realizează transmiterea lor.

Secvența nu reprezintă doar un șir de imagini sau de scene dintr-un film, care formează un anumit episod. Ci mai mult decât atât, ea este o rezultantă a compoziției unui proiect în echipă, în funcție de toanele și imaginația fiecăruia. Reprezintă un șir ordonat de operațiuni de bază efectuate asupra unei zone de utilizare a rezultatelor pentru satisfacerea unei anumite relații între ceea ce se numește „margine" și „necuprins".

Marginea este ceea ce se întâmplă "offline": nu ai putere de decizie, dar contribui indirect prin sfaturi și recomandări profesioniste, sugestii și intuiții. Necuprinsul, direct legat de montajul unei interpretări a diferitelor experiențe sau viziuni, este un catalizator de explorare a unei linii de gândire neîntrerupte. Altfel spus, regizorul trebuie să fie umbra compozitorului, iar compozitorul trebuie să fie soarele unei noi realități ce răsare deasupra orizontului artistic.

Ca să înțelegi mai bine o personalitate artistică, trebuie să dobândești o altă deschidere asupra creației sale artistice.

Combinația dintre un fundament al cunoașterii, situat înăuntrul unui concept dat, și o cauză eficientă externă, de alăturare a unei gândiri reprezentative, are loc atunci numai când părțile contribuabile la dezvoltarea proiectului își intensifică acțiunile de urmărire a scopurilor lor. Asta înseamnă să saluți inițiativa de a determina un anumit înțeles printr-o observare din

exterior. Ceea ce în leadership se numește să întărești perspectivele de extindere a viziunii printr-un „like" la opinia celorlalți.

O prietenă a scris pe facebook cu ceva timp în urmă: „ *Inventează ceea ce nu există… pentru că ceea ce există aparține tuturor.* " Un regizor își sporește pregnanța autenticității prin capacitatea de a da oricărui lucru din jur o altă conotație, o importanță suplimentară, o vibrație mai înaltă, încât realitatea pe care o transformă în spectacol să pluseze farmec prin contrastul dintre "formă și fond", dintre „margine și necuprins".

Din păcate nicio creație nu poate merge mai departe fără existența unei evaluări de impact externe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiționate. Capacitatea de creație merge mâna în mână cu evaluarea realității din prisma valorii intrinseci a lucrurilor scoase în evidență, ceea ce face din existența externă rodul unei perspective de impact asupra receptării "înnoirii" realității din prisma capacității de idealizare a relației dintre Ego și Totul din Jur.

Leadershipul este ceea ce se întâmplă în sufletul regizorului atunci când personajele sale sunt redate prin prisma echivalenței dintre reproducerea realității cu o obiectivitate perfectă (sub toate aspectele sale) și altă variantă a realității, "așa cum este ea în autonomia ființei lui".

Leadershipul între creație și nuanțele gândirii se face vizibil numai în prezența unei originalități confruntate cu criterii de evaluare care permit un anumit grad de implicare, și totodată în măsură să genereze un sentiment de recunoștință și împlinire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Leadershipul lui Moș Crăciun

On Octombrie 16, 2010

Permite-le celorlalți oameni să se conecteze cât mai repede la tine, ca să-ți poți realiza intențiile cât mai ușor.

Meșterul vânduse toate jucăriile și se întorcea spre casă. La marginea orașului s-a oprit să privească o fereastră. Ştia că acolo locuiește o familie săracă și se întreba ce jucării or fi primit copiii din această casă.

Trei copii visau cu voce tare:

- Dacă am avea un soldățel de plumb, numai unul, ne-ar fi de ajuns...

- Ne-am juca împreună și nu ne-am certa nicio dată pentru el. Bătrânul știa că nu mai avea nicio jucărie și tare ar fi vrut să le dăruiască măcar una. Dar ce minune ! Tocmai un soldățel de plumb rămăsese, nu se știe cum, în fundului sacului. Şi, astfel, dorința celor trei frați sărmani s-a îndeplinit.

În drum spre casă, bătrânul gândea: *"Aș vrea să fac atât de multe jucării, încât să dăruiesc câte una fiecărui copil din lume dar mai ales celor sărmani, cărora n-are cine să le cumpere"* . Şi mergând așa, pe gânduri, văzu în zăpadă un pui de căprioară rănit la un picior. Bătrânul îi legă rana cu ce avu la îndemână și îl ajută să se ridice.

Ceea ce vrei sa primesti de la viață este urmarea firească a ceea ce ți se întâmplă când ești dispus să faci o faptă care din start se mulează pe valorile tale.

Atunci făptura aceea gingașă i-a vorbit cu glas limpede ca și de copil:

- Acum văd că ai o inimă bună. Dorința ți se va îndeplini.

Ca din pământ a apărut o sanie fermecată purtată în zbor de niște reni minunați. A fost dus într-un ținut înzăpezit unde îl aștepta o căsuță cu ferestre luminate. O mulțime de pitici ca și cei din povesti l-au întâmpinat bucuroși.

Piticii erau harnici și îndemânatici, gata să se apuce de treabă. Materialele se găseau din belșug, căci, nu se știe cum, se înmulțeau mereu și nu se terminau niciodată. Iar bătrânul meșter priceput îi îndruma pe pitici și împreună făceau jucării, mereu mai multe și mai frumoase - pentru fiecare copil din lume, jucăria pe care și-o dorea.

Seara de Ajun este noaptea în care visele copiilor se împlinesc. A doua zi, în dimineața de Crăciun în jurul bradului împodobit, bucuria nu mai are margini. Niciunul dintre ei n-a fost uitat. Iar după numele sărbătorii, copiii i-au pus numele Moș Crăciun și așa a rămas până astăzi. *****

Tendința de a crea o "legendă" din propriile tale tipare de conducere le poate împlini oamenilor anumite nevoi sau așteptări, mai ales dacă exigențele lor vizavi de eficacitatea practicilor aplicate de tine vor crește mereu?

Așa cum povestea lui Moș Crăciun prinde întotdeauna la public, situându-se în acel segment cheie pe care aproape toate business-urile încă îl mai studiază și promovează cu seriozitate – tot așa și tu, apelând la o campanie de conștientizare a importanței leadershipului tău îți vei îmbunătăți vertiginos întreaga capacitate de relaționare cu ceilalți oameni. Tendința de a crea o "legendă" din propriile tale tipare de conducere le poate împlini oamenilor anumite nevoi sau așteptări, mai ales că exigențele lor vizavi de eficacitatea practicilor aplicate de tine vor crește mereu.

Înțelegerea cât mai corectă, mai profundă și mai cuprinzătoare a leadershipul tău este cheia care îți deschide poarta recunoștinței oamenilor. Dar mai întâi trebuie să nivelezi terenul care îți convine cel mai mult pentru a-i câștiga pe oameni de partea ta, trebuie să te încadrezi în acel spațiu prin care poți să îți controlezi în totalitatea aria de influență. Poți marca fundamental calitatea impactului tău doar dacă oamenii vor conștientiza valorile pe care se sprijină leadershipul tău și dacă îi vor acorda o importanță care să nu poată fi contestată – tot așa cum venirea lui Moș Crăciun este obligatorie pentru ca copiii să fie emoționați.

Permite-le celorlalți oameni să se conecteze cât mai repede la tine, ca să-ți poți realiza intențiile cât mai ușor. Dar ca să se conecteze la tine ei trebuie să ia în considerare importanța leadershipului tău. Întreabă-te: care este tiparul de conducere care le poate îndeplini oamenilor anumite nevoi sau așteptări? Leadershipul tău poate să reprezinte un tipar de genul "Toată lumea primește un dar", sau un tipar de genul "believe in something more more than miracles"?

Leadership: Înțelesul pe care îl dai așteptărilor tale depinde de felul cum îți dorești să arate imaginea ta într-un context de creștere a angajamentelor față de ceea ce poți controla când îți cunoști nivelul de automotivare?

Leadershipul practicat de tine va reprezenta întotdeauna obiectul cercetării pragmatice, spirituale, dar și un criteriu relevant de evaluare a impactului său – tot așa cum dărnicia lui Moș Crăciun este evaluată de copii după cadourile pe care le aduce. Desigur, nu e suficient să dorești dezvoltarea unui mit într-o direcție anume, pentru ca leadershipul tău să se realizeze mai ușor, mai ales dacă evoluția respectivă ar contrazice adevărata realitate. Însă impactul major pe care îl are campania de conștientizare a leadershipului tău asupra rezultatelor este hotărâtor pentru succesului tău.

Tu îți poți crea o legendă prin care leadershipul tău să capete o semnificație aparte și îndrăgită de toată lumea? Poți impune prin intermediul acestuia o senzație de sărbătoare care să genereze o atmosfera de bucurie?

O astfel de practică reprezintă exact contrariul modului de gândire dominant în leadership, însă s-ar putea să fie tocmai strategia de care este nevoie pentru a te ridica la un nivel mai înalt, bazată pe diferențierea necesară. Eu te încurajez ca măcar să iei în considerare această opțiune.

Este leadershipul tău unanim acceptat? Dragul nostru Moș Crăciun, bătrânelul cu plete și barbă albă, cu haine roșii și sacul plin de daruri este un lider unanim acceptat, niciodată contestat chiar dacă și el a instituit o regulă: după faptă și răsplată. Este un lider în domeniu, nu are concurență, toată lumea îl acceptă așa cum este. De la originile sale și până astăzi el a fost și este așteptat cu bucurie de oamenii din diferite părți ale pământului. Se pune întrebarea de ce este atât de persistent în timp și acceptat pe tot globul? Aproape toate țările l-au adoptat ca atare sau ca echivalente.

Ce simbolizează leadershipul tău? Simbolizează prosperitatea și autoritatea? Îți lărgești treptat mijloacele de influență, profitând din plin de acceptul pe care ți-l dau oamenii de a pătrunde în sufletul lor? Ţii pasul cu nevoile și așteptările lor? Ești un lider unanim acceptat?

Leadershipul este semnificația pe care o dai unei fapte bune săvârșite cu intenția de a-ți autoevalua calitățile sub o formă diferită de centrare a atenției în momentul prezent, când tot ceea ce te înconjoară este atât de ferm ancorat într-o viziune nouă asupra lumii.

Spirit sau credință? Nimeni nu se revoltă împotriva deciziilor lui **Moș Crăciun**, nimeni nu-l renegă, nimeni nu face grevă din cauza lui, nimeni nu cere înlocuirea lui - chiar dacă el nu este la fel de darnic cu toți, aducând daruri mai consistente la cei cu dare de mână și daruri mai puține, mai ieftine la cei săraci; sau nu aduce nimic material, ci doar speranțe pentru cei necăjiți.

De ce Moș Crăciun ne face pe majoritatea să fim mai buni, să fim mai analitici cu noi înșine și pe cei mai mulți dintre noi ne ajută să găsim căi mai adecvate de găsire a prosperității în anul ce urmează?

Spirit sau credință, leadershipul lui Moș Crăciun poate servi ca model pentru toți.

***** http://craciunul.blogspot.com/2007/12/poveste-luimos-craciun.html

Leadershipul Receptiv

On Februarie 22, 2013

Omul de știință parcurge un drum care oricând poate rămâne captiv în timp, fără a se pierde el însuși într-un neant al neputinței de a concepe "ființa supremă".

Umberto Eco scrie în cartea sa "De la arbore spre labirint", următoarele:

Labirintul este un tip de rețea, în care orice punct poate fi în legătură cu orice alt punct. Orice punct al său poate fi legat cu orice alt punct, iar procesul de conexiune este și un proces continuu de corectare a conexiunilor, structura lui ar fi întotdeauna diferită de cea care era cu o clipă mai devreme, iar de fiecare dată l-am parcurge urmând niște linii diferite.

Așadar cine călătorește prin el trebuie să și învețe să-și corecteze continuu imaginea pe care și-o face despre el, fie aceasta o imagine concretă a unei secțiuni (locale), fie o imagine ordonatoare și ipotetică ce privește structura lui globală (imposibil de cunoscut, atât din motive sincronice, cât și din motive diacronice).

O rețea este un arbore plus infinite coridoare care-i leagă nodurile unele de altele. Arborele poate deveni (în plan multidimensional) un poligon, un sistem de poligoane interconexe, un imens megaedru. Dar această comparație este încă înșelătoare: un poligon are limite exterioare, pe care modelul abstract al rețelei nu are.

...Acestea sunt atributele în căutarea cărora trebuie să mergem "până acolo unde, chiar dacă fiecare dintre ele are o extindere mai largă decât propru-i subiect, toate la un loc să aibă aceeași extindere cu a subiectului: iar aceasta va fi esența lucrului".

Leadership: Deții capacitatea de a integra potențialul esenței tale într-o nouă unitate, prin sporirea receptivității față de ceea ce vine din afara ta?

Ceea ce cauți te va găsi în cele din urmă, cu condiția ca ceea ce urmează să asimilezi (un alt tip de informație, o altă doză de fantastic, o nouă cantitate de cunoștințe) să-ți ofere posibilitatea de a depăși imediatul unei subiectivități încurcate. Imaginea mentală a ceea ce se află în afara ta poate deveni o nouă realitate, pe de o parte virtuală, care trebuie înțeleasă într-un sens mai larg decât ești dispus să accepți.

Această realitate reprezintă un amestec în cantități variabile dintre "adevăr" și "proiecțiile" imaginației tale. Este un concept important care ar putea să valorifice ceea ce poate fi evidențiat în abordările pro și contra ale ideii de superlativ, adică condiția absolută de neasemănare.

Leadershipul receptiv intervine în contextul evoluției științei prin observațiile pe care le faci în legătură cu orice, dând un nou sens evenimentelor, dar mai ales prin întrebările pline de relevanță pe care le pui despre natura lucrurilor și a condițiilor lor de existență, întrebări care au potențialul de a surprinde pe toată lumea.

A integra potențialul esenței tale într-o nouă unitate, prin sporirea receptivității față de ceea ce vine din afara ta, înseamnă să te rătăcești într-un labirint care conține toată știința lumii, a cărui cale de ieșire trebuie să o descoperi prin detaliile ascunse în fiecare lucru din jur. Este vorba de acea unitate a cunoașterii ce slujește la a apropia pe cât posibil experiența de

utilizare a amănuntelor și a circumstanțelor dintr-o realitate obiectivă schimbătoare, de imperativul "gândirii în imagini" care duce spre aprofundarea unor metode de evidențiere a verosimilului de care depinde însăși progresul unei discipline.

Leadership: Poți să oferi o nouă revelație asupra filosofiei științei pe care o slujești, găsind corelații între percepția vizuală a stimulilor de transmitere a informației și capacitatea de a produce o noutate în domeniu?

Esența determinării tale în ceea ce privește găsirea unor noi forme de interacțiune între știință și intuiție, între progres și inovație, cuprinde o secvență de acțiuni și luări de poziție în fața a ceea ce se numește: "să știi să personalizezi evenimentele și schimbările cu noi semnificații și conotații, în funcție de ceea ce te intrigă la ele".

La un alt nivel de dezvoltare și de flexibilitate a gândirii, suprapunerea unei realități virtuale peste un mediu real, mergând dincolo de tărâmul posibilului și al evidenței, creează premizele unei puteri avansate de cunoaștere și stimulare a rațiunii. Puterea de a fi totul într-un nou peisaj, într-un alt moment, în scopul eliminării convenționalului. Prin aceasta se produce inovație, originalitate, revelație.

Revelația, compusă din semnificații atribuite unor circumstanțe create, reprezentări particulare a unor forme noi de informație, adică unei realități subiective, este o cale de a aduce la suprafață lucruri pe care le porți în tine și de care nu ești conștient. Aici, facem referire la infinitele coridoare ale labirintului cunoașterii care se sprijină pe linia ideii că "tot ceea nu există poate fi închipuit, și că ceea ce poate fi închipuit poate fi transpus într-un nou univers lingvistiv, științific, cultural.

Labirintul este rezultatul unor abordări sistemice și complexe ale acțiunilor necesare pentru asigurarea unei bune corelări între ceea ce se numește ordinea naturală și ceea ce se poate numi ordinea "supranaturală", între orginea celestă și cea terestră. Ceva mistic, nu-i așa?

Poți găsi calea de ieșire cu ajutorul stimulilor de transmitere a informației, precum comparațiile, conotațiile, metaforele, analogiile, care sunt influențate de puterea vizualului - în funcție de perceperea, sub mai multe aspecte, a spațiului și a elementelor din jur.

A produce o noutate în domeniu înseamnă să reprezinți în planul unei superioare așteptări despre viață și despre lume o realitate surprinzătoare, sub formă de plăsmuiri, care poate exista chiar și atunci când tu nu mai ești. Noutatea este chiar povestea ta rămasă neterminată...

Leadershipul receptiv se referă la modalitatea de a alcătui și a expune un mesaj provenit din observarea și cunoașterea lumii din jur, dar cu mențiunea că trebuie să trăiești experiența de a-ți împinge mintea până la limitele ei și a o forța să sară dincolo de cunoscutul imediat, spre o realitate care se dovedește mai fascinantă și mai copleșitoare decât orice tenebră.

Leadershipul receptiv mai este cunoscut drept "Proba Labirintului." Iar ființa supremă care ține sub control toate misterele labirintului este simbolul continuității în evoluția științei.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-receptiv.html

Leadershipul și Arta

On Iulie 21, 2016

Lărgește-ți orizontul în ceea ce privește viziunea asupra artei, susținând poziția pe care o manifești față de încercările de conturare a unui nou profil al ei.

Înainte de a se începe filmările, regizorul Boris Mihin, grijuliu, văzând lipsa de cunoștințe tehnice ale lui Eisenstein în domeniul cinematografiei, îl introduce în ambianța studioului, îi alege colaboratori dintre specialiști. În primul rând, un operator. Pe Eduard Tisse. Mihin îi și explică motivul acestei alegeri:

- La dumneata, teatrul se pasionează pentru acrobație. Deci, probabil și în cinematografie vei fi imprudent. Însă Eduard posedă o strălucită experiență de cronicar și mai este și un excelent sportiv. Fără îndoială că o să vă potriviți bine.

Profeția aceasta a fost confirmată printr-una din cele mai desăvârșite colaborări artistice. Prima lor întâlnire avu loc în grădina însorită a vilei Morozov, sediul teatrului. Întâlnirea între doi oameni net diferiți, între două caractere, două temperamente opuse. *

Leadership: Poți să stabilești sensul creator al unirii a două reprezentări distincte ale valorii, sub raportul dintre gândire și realitatea unui *"extra-output"* în tranziție?

Rezultatul muncii este asemenea unui brand care dă o notă de prestigiu produsului oferit: are o esență (a conceptului pe care îl promovează) și o identitate care îl face recunoscut. Dar pentru ca acest rezultat să fie definitoriu pentru un leadership profitabil, el trebuie să-și construiască propria identitate dintr-o experiență comună de dezvoltare și multiplicare, sub auspiciul a două reprezentări diferite ale valorii.

Mai întâi, o valoare care impresionează printr-un act de receptare a experienței de raportare la o cunoaștere axată pe mânuirea puterii de creație și aprecierea ei, ceea ce fundamentează dorința de implicare și împinge spre acțiune. O asemenea valoare se afirma în mod unic într-o carieră artistică, lărgită prin deschiderea către noi moduri de a percepe trecerea spre un nivel înalt de măiestrie.

Și o valoare menită încurajării deprinderii și promovării unei atitudini etico-estetice față de opera în cauză. Aceasta integrează crezul (totalitatea principiilor după care te conduci) pentru o anumită direcție de determinare a apartenenței tale la acea aspirație de explorare, mai profundă și mai largă, a elementelor care îți pot conferi statutul de artist.

Sensul creator al unirii celor două reprezentări distincte ale valorii este acela de a acumula o cât mai mare dependență de contribuție la alcătuirea profilului artei, fără să simți acea "constrângere" impusă de o oarecare apreciere a scopului și funcției ei. Pe acest considerent, putem afirma că arta este întâlnirea dintre două lumi, materială și spirituală, este întâlnirea dintre două caractere opuse care se manifestă ca un tot unitar, evidențiindu-se simbolic și artistic prin raportul dintre umbră și lumină.

Leadership: Poți să dai o măsură nouă revitalizării expresiei artistice prin optimizarea experienței de creație ce intră în raza de rezonanță a unor minți care au înțeles că "puținul spune mult" ?

Elanul spre noi înălțimi ale acestor două valori privește într-adevăr creația, dar nu o împlinește ca dragoste față de virtuțile artei decât prin rezultatele experienței de a te așeza pe poziția unui artist. O poziție în care, de regulă, se conturează două caractere, două temperamente opuse. Din care unul este dominant.

După cum știm deja, caracterul și temperamentul constituie ansamblul trăsăturilor care condiționează capacitatea de lucru, echilibrul și stăpânirea de sine a unei persoane. În exercitarea leadershipul este vitală deprinderea acelei variante de caracter + temperament care poate fi responsabilă de dependența persoanei de a se conecta mai profund la acea experiență artistică care mobilizează spre atingerea unui nivel mai înalt de afirmare.

Extra-outputul este determinat de îmbinarea valorilor cu poziția pe care o manifești față de încercările de conturare a unui nou profil al artei. Şi se află în tranziție atunci când ești în faza de încadrare într-o anumită variantă de caracter + temperament, încât rezultatul creației finale să capete sensul de revelație continuă, de rațiune profundă și de valoare absolută.

În leadership, la fel ca în artă, se poate spune că "puținul spune mult" atunci când rezultatul creației finale se împlinește prin valoarea acordată gloriei înfăptuitorilor ei de a fi mai mult decât unici, de a fi niște privilegiați ai științei și progresului.

Leadershipul și Arta au ca numitor comun valoarea pe care o sugerează sub raportul dintre experiența de stăpânire a creației și realitatea unui extra-output în tranziție. Iar ele două pot forma legături, se pot transforma una în alta atunci când omul își deschide noi orizonturi în fața gândirii axată pe afirmare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-si-arta.html

Leadershipul și generația "Copy-Paste"

On Martie 20, 2008

Fii pregătit să dai creației tale un impuls care să-ți restarteze conexiunea cu universul interior, căutând o asemănare între aspectul material și cel însuflețitor care poate crea efectul de "Întreg".

Așa era pe vremuri. Era o muncă de gazetar peste tot: literații extrăgeau bucățele de text din diverse surse străine, le traduceau, le amestecau și le aruncau aproape de-a gata într-un buletin săptămânal cultural, fără ca ele să denote vreo pronunțată originalitate, ci doar o minimă încărcătură conotativă. Altfel spus, era un fel de treabă făcută de papagali. Copy-Paste la greu. Dar era o practică legală, fiindcă apăreau la bibliografie sursele originale de inspirație.

Când cineva deschidea o carte, și prima oară se uita la bibliografie, putea să vedă pagini întregi numai cu surse de inspirație. Şi cu cât erau mai multe surse biografice, cu atât era mai mult Copy-Paste.

Dar, până la urmă, toate somitățile de acest fel nu veneau cu nimic nou, nu exprimau nicio idee deosebită, nimic care să denote o implicare în actul de creație. Măcar de-ar fi inserat un *sens de l'humour très subtil* printre textele lor, dar chiar și pentru asta trebuia să scotocești bine prin operele scrise de alți autori străini. Căci, la majoritatea scriitorilor și gazetarilor, mintea nu mergea mai repede decât inspirația.

Și în continuare la fel. Suntem în secolul programării, unde instrumente precum Python, C++ și Go găsesc răspunsuri la întrebările adresate tehnologiei. Iar aici, aceeași indivizi, îmbătrâniți de vreme, în continuare insistă să sclipească cu aceeași muncă de gazetar obosit, cu același tip de activitate: traducere și Copy-Paste de prin diverse surse străine. Irațional, nu-i așa?

Și ce lecție se desprinde de aici? Să nu fii niciodată bătrân și ramolit ! De fapt, mulți au fost dintotdeauna bătrâni și ramoliți, fără să-și de-a seama de neputința lor jalnică. Norocul mare este că știința nu evoluează datorită acestor intelectuali de ocazie, prea bătrâni ca să mai facă distincția între originalitate și banalitate, între artă și kitsch.

Somnoroase păsărele... Domnilor, nu visați să ajungeți printre stele... Căci sclipirea fără nicio vrajă este doar o rugăciune fără orizont.

Leadership: Poți să fii creativ fără a genera de fapt inovație reală în mod proporțional, știind că ceea ce scoți la lumină din gândurile tale este pe jumătate real și pe jumătate fals?

Este oare posibil să înțelegem în mod rațional practicile foarte comode, dar fără a genera de fapt inovație reală în mod proporțional? Logica spune că nu, dar faptele spun da. Aceste practici rituale, fără acoperire științifică, ale unor oameni - asemănători acelor soldați care fac tot timpul manevre fără să intre vreodată în luptă, nu pot fi înțelese dacă sunt privite în calitate de comportamente izolate, nu pot fi susținute de calitățile de căpătâi ale leadershipului: sinceritatea, dreptatea și măreția.

Rămâne să formulăm o înțelegere rațională a influenței reciproce dintre cunoaștere și înțelepciune, pe fondul exercițiului mintal și sufletesc, adică dintre aspectul material și cel însuflețitor, ceva ce poate fi înțeles ca aspecte ale unui act de creație unic. Sondând chiar

mai adânc în dimensiunea gândurilor noastre, ca să scoatem la iveală o logică comună, vom descoperi că sunt atâtea lucruri pe care le-am omis, și pe care le putem așterne pe o bucată de hârtie.

De ce trebuie să apelăm la gândurile altora, dacă avem deja în noi înșine rețetele unor idei alternative, adevăruri științifice nescoase la iveală, ale prețiozității exprimării libere și creative, productive în ceea ce privește organizarea pragmatică reală a unui discurs sau a unei compoziții de proză care comunică în mod eficient cu publicul dorit?

Ei bine, așa cum adăugarea unui nou brand la un produs fără elemente de inovație nu va genera companiei creșteri reale pe termen lung, tot așa practica Copy-Paste nu va putea scoate la iveală adevăratele valori pe care se clădesc caracterele creative. Gândiți astfel: trăiri afective, mobilizări de voință, succese sau insuccese care clădesc germenii viitoarei personalități, toate acestea sunt paginile rupte ale poveștii voastre, fiindcă nu încercați să le scoateți la iveală. Simțiți cum inima vi se rupe (sau ce a mai rămas din ea) atunci când nu aveți nimic a spune despre ceea ce vă doare?

Cred că v-ați dat seama. Originalitatea se bazează pe generarea de experiențe, ele fiind o arie generoasă, fără granițe de creativitate, inovație, oportunități. Or această străduință de a copia din alte părți informații, utilă temporar doar pentru a extinde aria de informare a populației, chiar și fără a avea neapărat experiență într-un domeniu, va conduce la mari semne de întrebare și mister vizavi de practicile actualului sau viitorului lider.

Leadershipul are ca fundament următorul principiu: "Să cunoști partea care lipsește din propria ta ființă este metoda cea mai bună de a înfrunta partea care lipsește din alții."

Leadership și generația "Copy-Paste" categoric nu se pot învecina prin metodele care sporesc capitalul de idei trebuincios susținerii dezvoltării unui domeniu științific. Leadershipul nu are ca fundament principiul *"ce este al altora, poate fi și al nostru"*, deoarece știința trebuie să-și dovedească diversitatea, printr-un gest de măreție și frumos care să nu fie considerat demn de imitat.

Numai inovația este în stare să trezească admirație.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-si-generatia-copy-paste.html

Legea adăpostului sigur

On Martie 05, 2011

Cel ce nu dezvoltă în conștiința oamenilor senzația de congruență, nu va găsi niciodată un adăpost bine protejat în inima lor.

Conceptul de leadership îl asociez mereu unor întâmplări sau situații de viață, unor povești sau unor personaje, momente, fapte sau experiențe trăite cândva de alți oameni. Așa se face că, dorind să-mi extind cunoștințele și înțelegerea a ceea ce înseamnă să fii lider, am recitit ieri biografia celebrului scriitor irlandez Oscar Wilde, a cărui opere au făcut înconjurul lumii.

Wilde a fost o persoană foarte respectată în înalta societate, o persoană a cărui influență s-a exercitat asupra tuturor celor cu care venea în contact, câștigându-le simpatia cu manierele sale rafinate și cu modul său elegant de a fi. Operele i-au fost admirate, a câștigat numeroase premii literare. La vârsta de 30 de ani devenise atât de popular încât toate cercurile londoneze auziseră numele de "Wilde". Atitudinea oamenilor față de el era foarte favorabilă, încât a ajuns singur să se supranumească: "Regele vieții"sau "Simbolul artelor și culturii epocii sale".

Dar geniul care își ridică în slăvi propria-i genialitate își pierde în cele din urmă norocul și reputația. Acuzat de imoralitate, "Regele vieții" a căzut în dizgrație la fel de ușor precum le câștigase anterior tuturor simpatia. Succesul l-a incitat prea mult, bucuria lăuntrică ce o simțea îndeplinindu-i-se una câte una dorințele, l-au împins tot mai mult spre fundul abisului. Din cauza individualismului și a egoismului său exagerat, de care tot mai des dădea dovadă, oamenii s-au distanțat tot mai mult de el.

În timpul detenției sale, Wilde a dat viață ultimei sale creații "De profundis" (Glasul din adâncuri), în care recunoștea chinuit de o aprigă războire interioară: " *Obosit de viața la înălțimi, am alunecat cu bună știință în abis, în căutare de senzații noi. Am devenit nepăsător față de existența celorlalți. Am aflat plăcerea acolo unde am vrut, și am plecat mai departe. Am încetat să mai fiu căpetenia propriului meu suflet, am îngăduit plăcerii să mă domine. Am sfârșit într-o batjocură fără margini.* "

Leadershipul defectuos se aseamănă foarte mult cu o casă foarte mare, cu etaj, dar în care soarele nu pătrunde decât de câteva ori pe an, și în care locuiesc doar două ființe: tu și cu tine însuți. E ca și cum te-ai afla noaptea într-un ținut izolat, azvârlit departe de lume.

Leadershipul de calitate nu este o casă cu un singur locatar. A avea succes sau a eșua depinde în mare parte de abilitatea ta de a clădi relații strânse cu ceilalți oameni și de a le menține într-o stare bună. Un leadership de calitate presupune să-i găzduiești și pe ceilalți în sufletul tău, să proiectezi în conștiința lor un sentiment de potrivire perfectă, ca, la rândul tău, să găsești un adăpost bine protejat în sufletul lor. Numai și numai calda prietenie ce te leagă de ceilalți oameni, va conferi valoare leadershipului tău.

Leadership: Te manifești ca un ecou ce răspândește o stare de împăcare cu sufletul în încercarea de a experimenta esența propriei conștiințe?

Așa cum un pictor observă cu măiestrie firescul atitudinilor modelelor sale, tot așa și oamenii observă cu ușurință ceea ce este caracteristic la tine, care sunt înclinațiile tale, ce sentimente nutrești pentru viață, pentru ei și pentru propria ta persoana. Ancorează-ți gândirea într-un fel de a înțelege sentimentele, perspectivele și valorile oamenilor, oferind un exemplu valabil și demn de luat în seamă.

O gândire bazată pe negarea principiilor celorlalți, va face din tine un individualist absolut: nu te vor mai interesa părerile celorlalți și îi vei trata pe toți cu indiferență, așa cum a făcut-o Oscar Wilde. Ce pierdere pentru virtute !

Concepțiile pe care ți le faci despre rolul tău în societate, despre atitudinea ta față de tine însuți și față de ceilalți din jurul tău, despre scopul ce se cuvine să-l ai și mijloacele prin care să-l realizezi te îndepărtează sau te apropie de ceilalți. În lipsa unei gândiri bazate pe principii solide, precum principiile onoarei, respectului reciproc și încrederii, în lipsa unor valori comune cu a celorlalți succesul tău, ca lider, este imposibil de realizat.

Leadershipul este accentul pus pe crearea și exteriorizarea unor trăiri care nu depășesc puterea celorlalți de a se afilia la ele.

A fi un factor determinant al demnității înseamnă să te încarci cu valoarea inteligenței de a transmite tuturor oamenilor cu care te întâlnești faptul că "aici" în prezent și "acolo" în viitor ești pregătit să accepți cauzele și efectele unor trăiri defectuoase care nu au voie să existe în afara ta.

Concluzie: Cei care poartă în sufletul lor senzația de congruență, mai ales cu liderul lor, se vor alătura acestuia, vor rupe rândurile și astfel vor "constitui" un adăpost sigur pentru toți, adăpost ce va rezista în fața marilor furtuni.

Transformă-ți leadershipul într-un adăpost de care să beneficiezi atât tu, cat și restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-adapostului-sigur.html

Legea alpinismului

On Martie 08, 2010

Nu încerca să escaladezi un versant abrupt, fără să te asiguri că cineva experimentat îți ține coarda.

Viața este scurtă și fragilă, iar Peter știa foarte bine acest lucru. În urma unei avalanșe sora lui, Annie, împreună cu alți doi alpiniști rămăseseră izolați sub un perete de gheață pe muntele K2 din Himalaya. Nelăsându-se pradă tristeților și gândurilor negre, el s-a hotărât să plece în căutarea lor. Dar să urce până la aproape opt mii de metri, pe o vreme capricioasă cu temperaturi sub zero grade și cu ninsoare, era sinucidere curată. Acolo sus nu se moare, acolo ești mort.

Peter, fiind el însuși un alpinist, a strâns de urgență o echipă de salvare, formată din cinci persoane, cu ajutorul cărora a pornit în căutarea celor dispăruți. Problema și mai mare era că nu știa exact locul în care dispăruseră cei trei. Prin urmare au fost cu toții nevoiți să meargă prin gheață, printre stânci. Şi cum niciunul dintre ei nu cunoștea muntele îndeajuns de bine, șansele de reușită erau minime.

Leadership: Îți asumi o identitate care să-ți permită să accesezi o nouă formă de a oferi încredere, fără să pui sub semnul întrebării valabilitatea misiunii tale?

Orice om e pregătit să pornească o acțiune, dar nu orice om e pregătit să fie lider.

Identitatea este ceea ce te face diferit de ceilalți oameni. Dar nu orice identitate care se diferențiază prin curaj, responsabilitate, creativitate, ca rezultat al experienței dobândite pe parcursul unor îndelungate încercări, poate să ofere un cadrul în care se dezvoltă majoritatea situațiilor de acțiune colectivă. Ci numai o identitate care, pe lângă toate atributele unei bune poziționări în mijlocul provocărilor cele mai dure, reușește să se manifeste printr-un viu sentiment de apartenență la condiția de erou și se exprime prin intermediul șanselor de salvare pe care le reprezintă.

Dacă ai urmărit filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", atunci îți amintești precis că salvarea lor, ajutorul lor numărul unu, omul de bază – cel pe care s-a sprijinit toată acțiunea, a fost nimeni altul decât Montgomery Wick.

Acesta era un alpinist desăvârșit, mai în vârstă ce-i drept, având însă la activ numeroase escaladări. Mai salvase în alte rânduri oameni pe munte, fiind singurul alpinist care cunoștea foarte bine traseele montane, singurul în măsură să hotărască, să gândească, să decidă ce e bine și ce e rău, pentru ca această misiune de salvare să nu fie un fiasco total. Privirea puternică și statura impunătoare, competențele sale deosebite obținute de-a lungul unei cariere foarte lungi, făceau din el un adevărat luptător, un adevărat supraviețuitor, un profesionist și singurul furnizor de speranțe. Toți au ascultat cu sfințenie de el, fără a pune semnul întrebării valabilitatea lui.

Îți poți verifica nivelul de leadership atunci când reușești să faci deosebirea între șansele de salvare pe care le reprezinți și prețioasa energie pe care o irosești în lupta cu morile de vânt.

Toate reușitele și eșecurile unei echipe sunt rezultatul direct al acțiunilor liderului. Montgomery Wick l-a ajutat pe Peter să poarte mai ușor povoara îndatoririlor sale, salvându-l

chiar de două ori de la moarte. Totodată el a fost cel care mobilizat întreaga echipă, împărțind-o în grupuri de câte două persoane astfel încât căutarea să se facă cât mai ușor și să fie cât mai precisă, el a fost cel care a stabilit o oarecare ordine, el a fost cel care a dat tonul echipei motivându-i pe fiecare să se implice serios în această acțiune.

Peter, deși foarte curajos și cu o tărie de caracter rar întâlnită, nu era un alpinist de talia lui Montgomery Wick. Hotărârea lui de a porni în căutarea surorii sale s-a manifestat de la început într-o formă vădită și impulsivă, era atât de hotărât s-o găsească încât nu s-ar fi oprit până ce nu desăvârșea tot ce și-a pus în minte, nu și-ar fi găsit liniștea până ce nu și-ar fi atins scopul, s-ar fi avântat cu un curaj imperios în cele mai riscante acțiuni.

Însă, din păcate, această voință de fier, acest curaj nebun ce-i caracterizează în general pe cei ce sunt prizonieri ai unei singure idei, l-ar fi condus direct la moarte - în cel mai bun caz și-ar fi irosit prețioasa energie în lupta cu morile de vânt ca Don Quijote.

Leadership: Mărturia puterii de a-ți accepta eșecul misiunii este o cauză a accesului limitat la o formă superioară de percepție a vulnerabilității personale ce se manifestată la depășirea unor experiențe dificile?

El nu ar fi putut duce la bun sfârșit misiunea de salvare, nu pentru că nu s-ar fi dedicat timp și suflet ei, ci pentru că îi lipsea experiența atât de necesară unor acțiuni de amploare și mai ales fiindcă, așa cum spuneam și mai devreme, nu cunoștea traseele montane, ceea ce era un lucru vital. El a fost pregătit să pornească acțiunea, dar nu și să o ducă până la capăt. Fără Montgomery Wick ar fi eșuat.

Tu cum te percepi ca urmare a vulnerabilității personale ce se manifestă la depășirea unor experiențe dificile: ca un om mărginit sau ca un factor determinant al credibilității?

Leadershipul este deschiderea ta în fața a ceea ce meriți să primești de la viață atunci când tot ce ți-ai dorit este să fii în frunte, fără să știi că te așteaptă o cursă mult mai lungă și mai grea decât ți-ai putut imagina.

P.S. Uneori cunoștințele nu sunt suficiente dacă nu există și experiența îndelungată. De aceea proverbul „ *cine nu are bătrâni, să-și cumpere* " exprimă o realitate des întâlnită, chiar și referitor la liderii mai tineri.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-alpinismului.html

Legea artei cuprinsă în orizontul larg al științei

On Iulie 31, 2018

Descătușează-ți latura artistică și dă frâu liber imaginației, croindu-ți o existență care se pierde în nelimitatul unui moment din care poate răsări oricând o mare revelație.

Singura formă de rezistență a omului pe termen lung este capacitatea de creație, o pendulare între mai multe culori complementare care privită din perspectiva apartenenței la conduita artistică a unui pictor aduce mai mult cu maniera unică de a regândi limitele unei lumi simbolice. Ea atinge bolta absolutului prin intermediul cuvintelor și respirațiilor sufletului, existând astfel pericolul confundării universal-valabilul cu universal-cunoscutul.

Nu voi înțelege niciodată noțiunea de predestinare a comorilor universului decât prin plasma vie a cuvintelor care cuprinde și exprimă un "înafară" dinspre interiorul ființei. Cine încearcă să se raporteze la mine, așa cum procedează pictorii când își aleg modelele de inspirație, printr-un soi de echivalare a valorii, va trebui mai întâi să înlocuiască cunoașterea intelectuală cu trăirea intensă rezervată apropierii de tainele sfinte.

Fiind în posesia unei cunoașteri pe care nimeni n-o poate pătrunde doar cu mintea, ci prin mecanismul de acțiune al unei pasiuni venită din partea unui îndrăgostit de frumos, ca trăitor personal al scenelor captate "in a stylized neverending story" dintre opera de artă și acea parte a vieții trăită cu ochii deschiși, îmi spuneam că nu aveam să mai ies vreodată din capcana aspirațiilor cele mai avântate. Şi n-am ieșit.

Fără îndoială, am învățat foarte multe de la impresioniști nu doar sub raport vizual al aplicării principiilor producătoare de efecte de ecleraj, ci mai sub forma unui intelectualism al vederii lărgite asupra universului ce poate fi cuprins numai prin mijloacele Marii Ştiințe, suișuri și coborâșuri ale unei suite de concepții vizionare care fecundează sub ideea de *Living Art* . Exprimarea folosită pentru a atinge corzile sensibile ale corazonului, tainica ei vibrație, introduce valoarea absolută de a vedea dincolo de iluzie, prin puterea rațiunii de a elibera conceptul "reflection" de limitările inevitabile ale unei experiențe de viață inepuizabile.

Înaintea mea, pictori precum Rembrandt, Delacroix, sau scriitori precum Hugo sau Dumas, s-au raportat la dimensiunile artei privită ca act de comunicare a unei cunoașteri izvorâtă din experiența personală cu prilejul utilizării anumitor ipostaze ale spiritului, prin reunificarea cu MATERIA PRIMA, simbolizând credința în Dumnezeu și în forțele vii ale creației.

Leadership: Poți maximiza valoarea de unicat pe care ți-o acorzi din poziția unui participant activ la elaborarea unei arte inegalabile care promovează trăirea intensă rezervată apropierii de tainele de nepătruns ale experienței vieții?

Arta subtilă a înțelegerii celor sfinte este acea ramură a științei care se ocupă de identificarea, localizarea, definirea și cunoașterea traiectoriei numită "vibrație", puritate expresivă, cu care este impregnată experiența vieții. Iar a te juca cu știința este similar cu a construi propriul oraș din piese lego. Deci, încă de mic trebuie să-ți formezi gândirea inginerului înzestrat cu duhul moralității, al bunului simț, al gustului pentru frumos și al respectului față de natură.

Apoi totul e atât de ușor și antrenant în același timp, să îmbraci dialogul viu al culorilor primare cu fervoarea pasională a conflictelor existenței reale, să investești prin contemplare orice obiect cu acea calitate durabilă a conjuncturilor cosmice. Dar atât de ușor ! Şi cu toate

astea, doar o mână mică de oameni reușesc treaba asta.

Ştiința îți răspunde fix după cum vrei tu, ca raporturi de forțe simbolice, de elanuri și calități emoționale. Indiferent cum aranjezi piesele, în ce ordine dorești, chiar și în somn, în mijlocul viselor, dacă ești inginer iese întotdeauna ceva frumos la lumină. Iar dacă ai în suflet o aripă de înger poți să conferi o aură poetică întregii tale creații.

Dacă vezi pe trotuar o biată frunză desprinsă din copac și nu știi să faci din ea un concept nou de locuință, atunci nu te poți numi inginer. Un inginer reușește să proiecteze întotdeauna și la nesfârșit, din orice nimic o adevărată capodoperă. Dar numai pictorul îi dă puțină viață când experimentează atingerea nemărginirii, iluminării, prin acea forță de sugestie plină de afecțiune, de compasiune, de puritate.

Să ordoni științei să se supună voinței tale, ca și când ai fi tu stăpânul ei, cel care îi dă viață, iată măreția lui Diderot. Să sprijini baza sensibilă a construcției picturale pe un joc al interacțiunilor dintre stări emoționale și situații de viață atipice, iată sensibilitatea de a fi autentic care îl distinge pe Tiziano Vecellio.

Leadership: Îți actualizezi în permanență demersul artistic analizând realitățile lumii contemporane prin mijlocirea unui parcurs vizual ce ia în considerație trecutul și se proiectează în viitor?

Ştiința și arta au ca element comun corespondența plină de tâlc parcursă printr-o aparentă asemănare, de la scrierile lui Diderot până la celebrele lucrări ale lui Fulcanelli, în zig-zag-urile unei literaturi care cunoaște oscilații sau exagerări prin intermediul artei ca instrument de investigare a realității. Ele dezvăluie o gândire axată pe logos, pe existența unor posibilități nelimitate de analogie, unde intervenția lui Dumnezeu pare trebuincioasă atunci când trebuie întreprinsă consolidarea adevărului izvorât din diversitatea unei lumi pline de senzații și aparențe.

Prin mijlocirea unui parcurs vizual ce ia în considerație trecutul și se proiectează în viitor se realizează apropierea de o nouă dimensiune de percepție a esteticului și a profunzimii raportate la spiritul epocii, prin îmbinarea noului cu vechiul într-o manieră elegantă și de bun gust.

Victor Hugo, maestrul patimilor care lega omul de prezența duhului lui Dumnezeu, își încheia socoteala cu simțul datoriei morale chiar în ultima păgină din romanul Mizerabilii: *"Fac și eu ce pot, sufăr de suferința universală și încerc s-o ușurez. N-am decat puterile șubrede ale unui om și strig tuturor: Ajutați-mă ! "*

Titanii scriu istorie atunci când meditează, dar își recunosc neputința deprimantă care își așteaptă reînsuflețirea într-un acompaniament cu un partener puternic. Uneori se întâmplă să nu știu prea multe despre expresia diferitelor stări sufletești care caracterizează modelele mele de inspirație, la fel cum se întâmplă cu o carte înainte să mă apuc să o citesc, la o anumită distanță de cuceririle unor noi termeni de înaltă expresivitate. Dar e mai bine așa, decât să strig mereu după ajutor.

Şi mă surprinde să îmi dau seama că viziunea în termenii unui dialog al culorilor nu e deloc ceea ce mi-am imaginat la o primă vedere, de unde și plămada unei neașteptate coerențe și lucidități demne de invidiat. Totodată, sunt conștient că partea mea de poveste urmează să fie pusă sub impresia unei prezențe excesive de simboluri cu conținut ocult, dar trebuie să-mi asum apartenența la un demers artistic care poate schimba pentru totdeauna percepția despre puterea de transformare a materiei după modelul de evoluție al universului.

În artă, sincronizarea dintre exprimare și expresie se efectuează prin constatarea pe care o faci în legătură cu ceea ce simți, admis exclusiv ca pe un fel de bibliotecă ambulantă, în acele momente de creație parcurse prin credință, într-o relație specială între Viață și Univers.

Legea artei cuprinsă în orizontul larg al științei s-ar putea formula astfel: reglează-ți viziunea în funcție de mărturisirile pe care le conține viața ta, în termenii unui armistițiu semnat cu destinul al cărui scenariu este scris cu materia și energiile universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-artei-cuprinsa-in-orizontul-larg-al-stiintei.html

Legea ascensiunii limitate

On Mai 25, 2010

Orice ascensiune are o limită. Cel care nu-și cunoaște limita ascensiunii sale, se va prăbuși.

Omul cel mai puternic e întotdeauna omul stăpânit de un singur gând, căci toată forța pe care o posedă, energia, inteligența și voința, sunt folosite numai și numai într-o singură direcție pe care o urmează cu sfințenie.

Qin Shi Huang a fost un astfel de om. Încă de la vârsta de 13 ani, când a urcat pe tron, el a avut o singură ambiție: să aducă glorie regatului său și să unifice China. La vârsta de 29 de ani a hotărât să-și pună planul în aplicare, obsesia lui de-o viață, să devină conducătorul absolut. Nu putea face acest lucru decât pe calea armelor. Regat după regat, armatele lui au nimicit totul în calea lor. Nimeni nu s-a putut împotrivi voinței sale puternice. Iar cine a încercat să se împotrivească a avut parte de o soartă groaznică.

Leadership: Îți faci remarcată latura valorică a personalității tale după constatarea că cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să și-o sporească?

În anul 221 I.C. Qin Shi Huang ajunge stăpânul absolut al Chinei. Puterea sa pare nelimitată. Este stăpân peste milioane de oameni. Este împărat a Toate, până la Ceruri. Dar cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să și-o sporească. Qin Shi Huang nu se poate mulțumi doar cu ce are, cu puterea pământeană, ci ca orice om avid de putere el vrea mai mult, întotdeauna mai mult. Şi ce poate fi mai mult, mai de preț, mai presus de orice decât o putere căreia să nu-i poată rezista chiar nimeni: puterea de a fi nemuritor? Ca împărat, el simte că are dreptul la puterile și nemurirea zeilor.

Prin urmare doar unui singur dușman mai trebuie să-i facă față, dar un dușman de care se teme mai mult decât orice: moartea însăși. Are prea multe de făcut într-o singură viață, de ce să și-o piardă la fel ca ceilalți muritori? Așa că pornește o amplă campanie în căutarea secretului vieții veșnice. Pentru că e hotărât să cheltuiască oricât ca să păcălească moartea investește averi în tot felul de alchimiști din toate colțurile imperiului, care mai de care mai sofisticați, cu diverse rețete proprii, care îi promit elixirul vieții alături de alte vrăji dincolo de limitele imaginației, menite să-i redea nemurirea.

Leadership: Ești în măsură să te constitui drept parte a unei înțelegeri plasată într-un context de vinovăție, ghidându-te după premisa că cel ce posedă ceva este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă?

Un singur gând îl macină pe împărat: leacul dătător de viață, fluidul fermecat care-l poate face nemuritor. Nu se mai poate gândi la altceva, nu mai poate spera la altceva. Ani de zile stăruie în căutarea lui. Dar starea lui de sănătate începe să se agraveze din cauza stresului, a supărării, a grijilor care-l frământă neîncetat, și cu toate licorile primite de la așa zișii alchimiști, nimic nu îi poate opri îmbătrânirea.

Întocmai ca un bolnav aflat pe patul de moarte, a cărui stare de sănătate devine tot mai precară, împăratul, obosit psihic, mai speră totuși la o minune. Orice boală, orice durere, orice suferință se poate vindeca dacă găsește la timp elixirul !

Leadership: Te sprijini în lupta cu destinul propriei opere după argumentul că atunci când

începi să cazi într-o fântână, n-ai cum să te mai întorci?

O ultimă șansă de salvare mai are bolnavul aflat în ultima fază a bolii. Unul dintre alchimiștii care se înfățișează la împărat, sau poate chiar unul din doctorii săi, îi dă un lichid misterios care sigur îl poate vindeca: mercurul (o substanță foarte toxică). Câteva grame administrate cu grijă îi pot garanta pacientului nemurirea. Așa că împăratul, nerăbdător, plin de speranță, înghite câteva astfel de pilule conținând fluidul menit să-l facă nemuritor. Şi, în mod ironic, moare.

Opera unui lider nu se construiește pe estimarea vulnerabilității forțelor proprii în fața drumului pe care și-l făurește singur, ci pe fondul modificării conștiinței de sine care afectează asumarea rolului său în societate. Încă o dată se adeverește vorba „de ce te temi, de aia nu scapi". Nu te poți lupta cu destinul. Te va ajunge din urmă, orice ai face. În fața morții de neînlăturat deseori oamenii se amăgesc cu cele mai imposibile gânduri și speranțe, dar la fel cum nimeni nu poate împiedica noaptea să coboare, niciun om nu poate fugi din fața destinului implacabil.

Leadership: Care este limita până la care poți accede prin mijloacele acceptate de putere și glorie, luând în considerare varianta unei imagini de sine care nu urmează alte criterii decât cele de "valoare dusă la superlativ" ?

Strateg strălucit, ambițios până la capăt, Qin Shi Huang a cucerit toată China care îi poartă și azi numele. În inima lui a zăcut o dorință de viață ieșită din comun, amplificată de o imensă dorință de putere și de glorie, pe care a dorit să și le satisfacă la nesfârșit. Însă după atâtea cuceriri, el a căzut într-o adâncă stare de depresie. Căci atunci când un om posedă ceva foarte prețios este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă. Şi nimic nu rămâne mai trist pentru un astfel de om decât simțământul că moartea îl va despărți de visele sale.

De-a lungul vieții sale împăratul a obținut tot ceea ce a vrut, putere și bogății și glorie. Dar toate acestea nu l-au făcut mai liber, ci dimpotrivă, l-au încătușat. El a devenit prizonierul neputinței sale de a obține și mai mult decât putea avea - la fel ca un alpinist care după multe osteneli ajunge în vârful celui mai înalt munte și, absorbit de priveliștea nemaipomenită ce i se înfățișează în fața ochilor nu mai vrea să coboare, ci să se înalțe și mai sus. Dar mai sus nu se poate ! Ori împăratul, încercând să atingă nemurirea a vrut să depășească limitele omenești, ceea ce nu este posibil, iar „ *elixirele vieții veșnice* " nu au făcut altceva decât să-i grăbească prăbușirea. Așa este, când o dorință puternică îl orbește pe un om, nimeni nu-i mai poate deschide ochii.

Orice urcuș își are coborâșul său, asta e ceea ce n-a vrut să accepte cu niciun chip împăratul Qin Shi Huang. Din momentul în care a început să se hrănească cu iluzia că poate păcăli destinul, înverșunându-se să trăiască veșnic, totul s-a schimbat. Iar drumul spre eșec a fost tot mai scurt.

Limita până la care poți accede prin mijloacele acceptate de putere și glorie este dată de punctul în care se întâlnesc conștiința unei căderi de la înălțime și acceptarea unei realități care există dincolo de ceea ce crezi tu că este realitatea.

Concluzie: Orice om își are limitele sale. Iar orice om inteligent își cunoaște limitele, iar atunci când realizează că a atins limita maximă, se mulțumește cu ce a obținut. A tânji și a acționa pentru a depăși niște limite posibile nu va atrage beneficii ci va determina declinul său rapid, și chiar prăbușirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-ascensiunii-limitate.html

Legea aspră a bătrânilor (II)

On Ianuarie 04, 2013

Găsește modalitatea potrivită prin care să-ți poți exprima atitudinea de învingător, fără să-ți pierzi simțul finitudinii.

Aproape totul se schimbă și dispare în această vijelie turbată de la răscrucea timpului. Numai un singur om rămâne, mereu în același punct, în toate demersurile pe care le desfășoară și cu toate convingerile pe care le are: Tom Bell. Iar asasinul, Anton Chigurh, continuă să ucidă și este de negăsit.

Lumea întreagă pare că se prăbușește, e limpede că viața din acele locuri însemna tot mai mult un drum rapid spre moarte. Bell rămâne, continuă să traseze consecvent noi orizonturi ambiției sale. Numai el, grație rafinatei sale atitudini responsabile și cutezanței sale de a fi cu totul vrednic de chemarea lui, de jobul său, pare că se înțelege cu destinul.

Mereu se agață de o altă himeră, de un nou fir foarte fin de speranță. Nu vrea să renunțe. Un fior nemărginit îi străbate ființa. Tot mai mult își biciuiește demonul pentru a-i reaminti de scopul său, pentru a-i da avântul necesar izbânzii. Dar tot nu-l poate prinde pe Chigurh, mereu rămâne în urmă, tot mai în urma acestuia.

Bătrânețea nu-i smulge credința dintr-însul, așa cum ai rupe din calendar foaia zilei trecute, dimpotrivă, îi întărește scopurile și îi oțelește voința de a le atinge. Dar până când? Până când demonul însuși se va învrednici să-i părăsească trupul.

Parcă din respect pentru imensa lui voință, soarta îi mai aruncă, dar așa, din milă, o momeală, câte un indiciu - și acela derutant, dar numai ca să-l despartă și mai mult de adevărata realitate. Acea realitate pe care abia într-un sfârșit o acceptă pe deplin. Înfrângerea. Recunoașterea neputinței. Abandonarea falsei identități. Moartea eroului din el. Revenirea la acea valoare universală: măsura.

"Am știut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ți faci datoria. Dar nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg. Sunt depășit de situație. "

Leadership: E timpul să te eliberezi de adversarul din tine, prin definirea unei variabile de testare care sa te reprezinte in cuprinderea unei imagini de sine realiste?

Scriitorul francez, Anatole France, trăgea un semnal de alarmă pentru liderii de azi și de mâine: " *Bătrânii țin prea mult la ideile lor. De aceea băștinașii din insulele Fiji își ucid părinții când îmbătrânesc. În felul acesta ușurează mersul evoluției.* "

Ai înțelepciunea să iei decizia renunțării? Îți poți înfrâna pornirile și excesele, sau îți biciuiești în continuare demonul din tine pentru a realiza imposibilul? Te hrănești cu iluzia că ai putea reveni la statutul eroului care ai fost? Cum îți evaluezi progresul – în funcție de necazurile și dezamăgirile care se țin lanț în jurul tău?

Adversarul din tine este iluzia obținerii unei reușite care să-ți întărească poziția de autoritate, atunci când ești trecut de vreme. A evolua nu înseamnă să-ți devalorizezi identitatea printr-un avânt nemăsurat spre senzaționale reușite. Ci înseamnă să te redescoperi, a te deschide cu adevărat către schimbare, a fi mai înțelept. Un drum care își are

rostul lui, chiar dacă asta înseamnă să abandonezi toate celelalte. Drumul retragerii, acceptarea adevărului: " *Nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg. Sunt depășit de situație* ."

Chiar și retragerea este o virtute. Iar ca variabilă de testare a raționamentului care stă în spatele motivului real al evitării unei acțiuni cu consecințe negative, restragerea devine un soi de identificator al resurselor proprii de a rămâne pe scena lumii sau în backstage. Retragerea este libera exprimare a adevărului care te eliberează de orice apăsare, de orice ezitare, de orice presiune pshică care te poate îndesa mai rău în lucrurile nasoale care ți se întâmplau înainte.

Leadershipul este o retragere bine meritată din lumea superioară a idealului absolut, din care are de câștigat imaginea propriei tale constituții fizice și morale.

Leadership: Ce se întâmplă când tragi câteva gloanțe în propria ta imagine?

Parafrazând un scriitor celebru, a te menține agățat de iluzia perfecțiunii, printr-o încordare forțată a potențialului, este ca și când ai trage câteva gloanțe în propria ta imagine reflectată în oglindă: în cazul acesta dispare numai imaginea amenințătoare, nu însă și adversarul, care continuă să stea la pândă mai departe în tine.

Seducătorul avânt spre noi înălțimi, toate pornirile tale spre acțiuni ce aparent duc la succes, dar de fapt îngustează sau amplifică orizontul până la absurd, împiedicându-ți pașii, conturează acea reflexie opusă adevăratei direcții pe care trebuie s-o urmezi. Acea reflexie din oglindă care ar putea contrasta cu personalitatea ta dacă nu ai fi ceea ce ai acceptat să devii – un sclav al "demonului.

Factorul care te ajută să previi o eventuală rătăcire - acea fină deconectare de la realitate, elementul care intră să definească în mod esențial identitatea ta, este controlul, înfrânarea demonului din tine, acest triumf asupra propriilor limite.

Înfruntă demonul din tine, fără să te menții ancorat în iluzia evoluției pe care el ți-o impune insistent. În leadership, atitudinea de învingător se manifestă uneori printr-o retragere din "culoarul campionilor" pentru a face loc onoarei și respectului față de sine să se plaseze pe piedestalul triumfului.

Imaginea pe care ți-o asumi într-o etapă a vieții privită prin prisma fatalității sugerează dorința ta de a evada din realitate și a te refugia într-o lume care încearcă în mod constant să te facă să devii altcineva, mai mult decât ești capabil să fii.

Legea aspră a bătrânilor se poate formula astfel: "Găsește modalitatea potrivită prin care să-ți poți exprima atitudinea de învingător, fără să-ți pierzi simțul finitudinii".

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-aspra-a-batranilor-II.html

Legea aspră a bătrânilor (I)

On Ianuarie 04, 2013

Înfruntă demonul din tine, fără să te menții ancorat în iluzia evoluției pe care el ți-o impune insistent.

Era într-un perpetuu delir. Dintre toate iluziile ce se puteau naște în creierul acestui bătrân șerif din Desert Aire, cea mai ridicolă era ambiția de a nu renunța la scopul său. O lumină de nemurire, o odisee a spiritului se înălța peste relativitatea și contingența întâmplărilor fatale ce trăgeau palme banalului cotidian.

Numele lui era Ed Tom Bell. Scopul vieții lui, tot mai aprig, mai apăsător, mai înrobitor, devenise destul de clar pe măsură ce evenimentele căpătaseră proporții: prinderea și arestarea lui Anton Chigurh, nemilosul asasin, această fantomă blestemată, un soi de Hector Barbossa care împrăștia spaima numai cu numele și pe care întunericul îl ascundea foarte bine în corabia fatalității.

Dar prinderea unei fantome și descâlcirea misterului care o înconjura, nu era deloc o sarcină ușoară pentru Tom Bell. Gândurile sale, tot mai bântuite de această formă de existență inumană care apărea și dispărea, mereu în alt loc, hrănindu-se numai cu sânge nevinovat, se revoltau împotriva propriei sale legi, a asprei sale legi care abia eclozase din conștiința sa și încă nu-și încordase mușchii. Când oare va fi ea aprobată pe deplin?

În luptă cu demonul. Chinuit de acel gând care-i întreținea flacăra insistenței, șeriful Tom Bell se lasă înșfăcat de demonul speranței și al încrederii în sine, și se azvârle cu toată energia în necunoscut. Un zbor spre absolut care se termină întotdeauna la fel – o nouă victimă, o nouă izbândă a „fantomei". Iar el își închipuia că va reuși până la urmă imposibilul, s-o prindă.

Anton Chigurh este întotdeauna de negăsit. Tom Bell dă mai departe ascultare demonului din el, rămâne pe poziții, continuă urmărirea. Dar, ca o cruzime a sorții, tot mai mulți oameni sunt uciși, tot mai mulți bătrâni. Un fel de avertisment dat propriei sale slăbiciuni? Semnalul unei involuții?

Leadership: Ambiția ta de a evolua se bazează pe o filosofie centrată exclusiv pe ideea: "Am făcut din întunericul vieții mele o misiune imposibilă" ?

În tine stăpânește demonul excesului? Cazi în plasa unei false identități? Cât de mult trebuie să se schimbe evenimentele pentru ca tu să te adaptezi la realitate? Te azvârli în necunoscut și continui să rătăcești într-o goană nebună după "fantome"? Te confrunți cu un Alter-Ego autoimpus? Dai ascultare demonului din tine, continui o urmărire fără rost care îți deformează percepția asupra posibilităților de schimbare și asupra propriului tău rol?

O decizie neinspirată, centrată exclusiv pe ideea "Am făcut din întunericul vieții mele o misiune imposibilă", este să continui să trasezi noi orizonturi ambiției tale chiar și atunci când te deplasezi în direcția opusă evoluției tale. Potențialul formei de a fi constant într-o situație de autoevaluare și potențialul formei de a satisface cerințele unei conștiințe care vrea să înfrunte lumea, depinde de latura dependenței de sine.

Dependența de sine este reflectarea imaginii unei realități subiective care ia naștere prin concepția că lumea a fost creată după tiparele impuse de jocul destinului, totul raportându-se la timp. Este echivalentul selectării unui crez în care pulsează permanent contestarea propriei

capacități de a face față cerințelor unui rol măreț. Așadar, la crearea dependenței de sine participă tendința de a te hrăni neîncetat cu iluzii de autorealizare, autoputere și de autopromovare, în încercarea de a accede acolo unde zarurile nu-ți sunt favorabile.

Leadershipul este rezultatul unei opțiuni ferme ce corespunde unui scenariu în două etape: mai întâi îți analizezi motivele pentru care te-ai potrivi unui rol major, apoi revii pe drumul tău normal. Altfel vei suporta consecințele vulnerabilității tale în fața neprevăzutului și a paradoxurilor.

Această opțiune poate aduce un plus de valoare caracteristicilor tale de bază, sau poate activa acea parte din tine, acel "demon" - un alt fel de Ego, care îți poate deforma percepția asupra realității și asupra a ceea ce ești capabil să faci.

Un dezacord între " *a fi* " și *"a nu fi* " prea bătrân pentru o nouă experiență, poate merge prea departe, până la antagonismul dintre realitate și iluzie. Este o stare de degradare a identității acordate ție datorită locului, funcției, rolurilor, statutului care îți revin în societate – dar care nu face cinste leadershipului.

A te încrede în tine însuți este calea către succesul suprem, și oricine poate să îmbine curajul, integritatea, capacitatea și ambiția pentru a schimba evenimentele prin propriul exemplu. Însă pentru a te califica pentru statutul de lider, trebuie să eviți efectul de "prea încărcat" asupra zonei tale de dezvoltare. Acel efect nedorit de topire a propriei individualități relaționale, a cărei primă realitate este de a te ține constant în șah.

Cred că urmatoarea zicală se referă la așteptările prea înalte ale fiecărui lider depășit de propriile limite: " *Dacă îți schimbi poziția față de soare, nu înseamnă că lumea se învârte în jurul tău.* "

Abține-te să culegi roadele propriului tău demon care îți cere cu încăpățânare să fii mai mult decât îți permit limitele.

Abține-te să-ți lărgești orizontul dincolo de granița cu echilibrul. Nu-ți schimba poziția față de reperele cele mai înalte ale leadershipului, unicele valide, adânc înfipte în terenul uman-socio-profesional, ce pot fi identificate și descrise printr-un singur efort de virtute: " *Să te înfrânezi de la excesul de a fi în orice ai întreprinde* ".

Este momentul să te retragi din viața profesională? Continui să încerci să te adaptezi la un mediu ostil, indiferent de consecințele pe care le atrage după sine refuzul tău?

Şeriful Tom Bell este materializarea unei metafore care poată fi înțeleasă în felul următor: toți suntem mânați de o forță invizibilă să ne aștenem un drum plin de reușite, dar asta nu înseamnă să fim întru-totul de acord cu ea.

Când încerci să-ți urmezi scopul vieții și, o dată cu el, dobândirea unei noi înțelegeri a lucrurilor, amintește-ți că ceea ce te poate doborî este deprinderea voinței tale de a funcționa după regulile condiționate de evenimentele pe care nu le poți împiedica să se întâmple.

Legea aspră a bătrânilor exprimă urmatoarea realitate: pe măsură ce înaintezi în vârstă, chiar dacă voința ți-e puternică, randamentul scade. Şi astfel țelurile înalțe spre care aspiri nu mai pot fi îndeplinite. În acest context, trebuie să știi când să pui punct. Iar de vrei s-o iei de la capăt, trebuie să-ți alegi calea adecvată.

Îngenunchezi în fața unei voințe smintite? Adopți o linie sceptică în legătură cu posibilitatea depășirii situației în care te afli? Adopți un comportament stereotip, egocentric, în acele circumstanțe pe care nu le controlezi? Rămâi mereu în același punct, în toate demersurile pe care le desfășori și cu toate convingerile pe care le ai?

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Legea asului din mânecă

On Martie 13, 2010

La masa de joc, o partidă nu poate fi considerată pierdută câtă vreme mai ai o carte la îndemână.

Un singur vis, o singură dorință mistuitoare a avut Mahomed al II-lea: să întreacă cu mult faptele bunicului său Baiazid și pe ale tatălui său, Murad, care au dovedit pentru prima dată Europei superioritatea militară a națiunii turce. Şi, pentru a-și putea dovedi calitățile reale de bun conducător, fapt ce l-ar fi putut propulsa rapid printre cei mai populari și mai iubiți sultani, s-a decis să cucerească cu orice preț Bizanțul, ultimul giuvaier al împărăției lui Constantin Dragases (Constantin al XI-lea Paleologul).

Orbit de ambiție, ahtiat după putere, după faima, el își construiește o armată de aproape 150.000 de soldați, chemând sub arme toți bărbații valizi din toate cele patru colțuri ale Imperiului otoman. Dar Bizanțul, ale cărui ziduri circulare de apărare erau extraordinar de rezistente, prevăzute cu creneluri și deschideri, protejate cu șanțuri de apă, păzite de masive turnuri pătrate, nu poate fi cucerit deloc ușor. Niciun oraș din Europa nu era mai bine și mai puternic apărat ca Bizanțul, acele blocuri masive de piatră sfidaseră toate mașinile de război cunoscute. Loviturile de berbece, proiectilele azvârlite de cele mai puternice mortiere și culevrine ale vremii, rămâneau neputincioase în fața acelor ziduri abrupte. Pe lângă asta, Constantin, știind foarte bine ce plănuiește Mahomed, în ciuda mesajelor lui necontenite despre pace, ceru imediat ajutor lumii creștine din Europa.

Leadership: Ţi-ai exersat abilitățile în experiența de utilizare a "întâmplării destinului" pentru a birui o provocare măreață, în încercarea de a te defini în termeni de "creator al unei lumi noi" ?

La ziduri puternice, tunuri puternice. Datorită celui mai ingenios și mai experimentat turnător de tunuri din lume de la acea vreme, un român pe nume Orban, sunt construite la ordinul lui Mahomed, într-un timp foarte scurt, niște tunuri imense, cu bătaie foarte lungă, ale căror proiectile enorme din piatră au puterea să dărâme zidurile dintr-o singură lovitură. O întreagă armată, un întreg popor, timp de două luni târăște 20-30 astfel de coloși spre Bizanț. Bătălia începe. Zilnic zidurile sunt zguduite de o mulțime de proiectile, fortificațiile ciuruite. Starea de spirit a bizantinilor e în suferință.

Dar speranța nu se lasă niciodată prea mult așteptată, ci se întrezărește chiar atunci când ai mai multă nevoie de ea. Ajutoarele din Europa își fac apariția. Patru corăbii imense, bine înarmate, cu un echipaj destul de mare, încărcate cu tot felul de provizii, reușește să pătrundă în portul sigur al Bizanțului. În acest moment Mahomed realizează că șansele lui încep să se reducă tot mai mult. Căci în sprijinul Bizanțului vor veni și alte ajutoare în următoarele săptămâni, și altele, și altele, iar el va întâmpina tot mai multe oprelişti și cine știe, poate că nu va mai reuși să cucerească orașul, iar visul său va rămâne la stadiul de vis.

Dincolo de mâinile de start stă voința neclintită a unui individ neînfricat de a da o lovitură de grație regulilor stricte ale istoriei.

Leadership: Felul în care interpretezi sensul lumii și al vieții poate influența modul în care te raportezi la o imagine a puterii care se lasă condusă numai de noroc și nu se lasă înfrântă decât de minunea unui fapt reprezentat prin semnul divin?

Când potul este imens, ori ai cărți bune și control asupra lor, și mergi mai departe, ori dacă

nu te retragi. Iar Mahomed știe să interpreteze o minune atunci când ea se arată tocmai prin disperarea locuitorilor cetății Bizanțului de a ascunde dezastrul în care se află, prin disperarea lor de a găsi ajutor în marile puteri din Europa. Dar nimeni nu mai aruncă o privire încărcată de milă celui aflat în preajma morții, nimeni nu ridică mâna să salveze o relicvă, o fantomă a trecutului. Semnul divin îl favorizează doar pe El.

Un om puternic, ambițios până la capăt ca Mahomed, nu poate fi înduplecat și nici intimidat de nimeni și de nimic. O dată ce și-a propus un scop, oricât ar fi de greu de atins, el nu se lasă cu una cu două, atitudinea lui fiind tot mai dârză, dorința lui tot mai acerbă. Pentru Mahomed, cu cât potul e mai mare, cu atât tentația de a merge mai departe este mai mare, cu atât e nevoit să-și pună la bătaie tot ce are el mai de preț, cu atât se îndârjește mai mult să câștige, chiar dacă riscurile sunt prea multe și prea mari.

Stăpânit de exaltare ca un jucător de pocker care știe că nu-i lipsește decât o singură carte pentru a câștiga partida, Mahomed nu mai stă pe gânduri și intervine imediat energic. El trebuie să fie Creatorul Lumii Noi, fidel unei viziuni pur materialiste, personale, deci mai puțin religioase, gata oricând să se sacrifice pentru idealul său de superioritate, astfel dând o lovitură de grație regulilor stricte ale istoriei care garantau stabilitatea Bizanțului pentru o lungă perioadă de timp.

Asta îi caracterizează pe conducătorii cel mai de temuți - ei nu prea obișnuiesc să se împovăreze cu niciun fel de ezitări, ci trec la acțiune, lovind direct în inimă, pe neașteptate, fără rețineri, toți adversarii, anihilându-le orice urmă de rezistență.

Leadership: Fundația vieții tale se distinge prin abordarea temelor legate de reușită, de înfruntare a destinului, de a-ți depăși propriile limite și de a reuși în ceea ce-ți dorești într-un context de tipul "Amintește-ți mereu de măreția ta"?

Check-Raise. Nimic nu e mai greșit decât să judeci în mod greșit un om neînfricat și abil, un adevărat jucător, care se pricepe cum să întoarcă în favoarea lui rezultatul.

Mahomed știa că are o singură șansă să cucerească Bizanțul, dacă și numai dacă cele patru vase creștine ar fi distruse și scufundate imediat. Dar flota sa nu putea să pătrundă direct în golf, căci orașul genovez Galata, a cărui neutralitate trebuia s-o respecte, stătea de strajă la intrare. Vasele creștine puteau fi atacate doar din bazinul interior, aflat dincolo de teritoriul genovez. Cum să aducă el oare flota în acest ochi de apă interior?

În timp ce în inimile asediaților plutesc bucuria și speranța, Mahomed a născocit un plan de-o îndrăzneală atât de fantastică încât ar merita pe deplin să figureze în istoria războaielor, alături de cele mai curajoase fapte ale lui Hannibal și Napoleon.

Măreția este șansa omului de a se distinge în istorie drept un maestru în domeniul hazardului, un maestru al teoriei probabilităților care aruncă un joker pe masa legilor de modificare a cursului lumii: "Fii pregătit să acționezi fără limite atunci când a venit vremea să-ți împlinești menirea".

Planul său genial, acela de a-și transporta flota, sutele de vase peste pământul muntos, în interiorul golfului, a fost perfect realizat și încununat de succes. Într-o singur noapte, în mai puțin de 10 ore, șaptezeci de vase au fost trecute dintr-o mare în alta peste munți și vai, prin vii, câmpii și păduri.

A doua zi în zori, bizantinii, care n-au luat în considerare în planurile lor o idee atât de absurdă și irealizabilă, au rămas stupefiați, nu înțelegeau cum s-a petrecut minunea.

Iar abia în acel moment de cumpănă, amândoi jucătorii, și Constantin și Mohamed, au știut precis care dintre ei este câștigător la „masa de joc" – acela care și-a jucat cel mai bine ultima carte, acela care a fost mai chibzuit și mai eficient, mai abil și mai agil - adică Mahomed.

Câștigător nu e acela care are cărțile cele mai bune, ci acela care știe să joace cel mai bine ultima carte !

Victoria nu este obținută de acela care are cărțile cele mai bune, ci de acela care știe să le joace foarte bine pe cele pe care le are. Cred că istoria cuceririi Bizanțului de către Mahomed întărește acest lucru.

Mahomed nu s-a bazat doar pe hazard ci a riscat, întocmai ca un jucător de poker profesionist. Căci riscul, dublat de tenacitate și abilitate, este cel mai mare atu al unui jucător. El a avut un as în mânecă, constând într-o idee genială de a ieși din impas și o strategie nemaipomenită de a o aplica. Numai datorită manevrei sale speciale din ultimul moment a reușit să facă ceea ce nimeni altcineva nu mai reușise – cucerirea Bizanțului.

Leadershipul înseamnă să produci un impact colosal asupra activităților tale de prelucrare a trecutului și de rescriere a istoriei, într-o încercare a destinului de Creator care își joacă cartea expansionistă la nivel de glorie și posteritate.

Fără îndoială un conducător adevărat nu-și dorește să cunoască gustul amar al înfrângerii, ci numai extazul victoriei. Tenacitatea și efortul, capacitatea de răspuns rapid, istețimea și abilitatea, sunt trăsăturile lui cele mai folositoare. Cel care însă nu e îmboldit de o ambiție puternică și nu are o minte trează nu va putea să ajungă câștigător în jocul numit *Leadership.*

A avea un as în mânecă înseamnă să dispui de capacitatea de analiză a situațiilor și de capacitatea de răspuns rapid adecvat, să ai întotdeauna alte alternative chiar dacă în aparență sunt nebunești și par imposibile, să ai îndrăzneala și curajul să le aplici în ciuda piedicilor aparente. Asul din mânecă este totdeauna elementul surpriză pentru adversari și deci trebuie să te asiguri că-l ai întotdeauna la îndemână.

*** Notă:** Stefan Zweig - Orele astrale ale omenirii, Editura Muzicala, 1976.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-asului-din-maneca.html

Legea atașamentului

On Septembrie 23, 2010

Atașează-te de oamenii care te pot face mai bun, și vei găsi permanent un sprijin emoțional în ei.

Un pasaj din filmul *"The Count of Monte Cristo (2002)"* , pe care l-am revăzut seara trecută, mi-a rămas întipărit bine în minte. Contele rămâne singur cu Jacopo, camaradul lui credincios, în caleașca sa aurită, după ce o renegă pe Mercedes, fosta lui iubită. Îl apucă pe acesta de haină, îl privește în ochi și îi spune cu hotărârea omului pe care nimeni și nimic nu-l poate abate de la țelul său:

- Dacă mai intenționezi o singură dată să-mi încurci afacerile, promit, jur că te voi ucide.

Jacopo nu reacționează. Îl privește pe conte cu amărăciune. I-a înțeles vorbele ce trădau o conștiință încărcată, știe bine ce se întâmplă în sufletul lui. Apoi îi spune neputându-și stăpâni emoția:

- Ai o avere, o femeie frumoasă care te iubește. Ia banii, ia femeia și trăiește-ți viața. Lasă planul ăsta de răzbunare. Ia ce ai câștigat... Încă mai sunt omul tău. Am jurat că te voi proteja. Şi te voi proteja, chiar dacă va trebui să te protejez de tine însuți.

Leadership: Contezi pe ce se execută în background-ul tău pentru a ți se recunoaște meritul de a fi dat o interpretare originală rolului pe care-l ai în asigurarea unei poziții dominante?

Poziția dominantă pe care o adopți într-un schimb de păreri și impresii inegale, bazată pe optimizarea relației experiență-cunoaștere, permite evaluarea unui termen de naștere a unei viziuni cuprins între feedback-ul pe care îl transmiți că să observi de ce ai într-adevăr nevoie ca să te schimbi și feedback-ul pe care îl primești ca să nu uiți să reflectezi la ceea ce nu te-ai așteptat să vezi la tine.

În background-ul tău se execută o comandă de tipul: *"Nu trebuie să ascult de nimeni ! "* sau o comandă de tipul: *"Trebuie să aflu adevărul care mă poate elibera de mine însumi ! "* ?

O inimă ferecată de ceilalți oameni, se deschide numai față de un prieten adevărat. Contele de Monte Cristo, deși era tot timpul înconjurat de oamenii din lumea bună, nu avea încredere decât într-un singur om, în Jacopo. Vorbele acestuia, spuse cu intenții bune, i-au străpuns inima oțelită, alungându-i mâhnirea din suflet și acel gust amar al răzbunării și al suferinței.

Nivelul tău de leadership este continuat de răspunsul la feedback-ul primit, din care derivă recunoașterea imediată a autorității tale de a acționa în numele propriului adevăr?

Nivelul tău de leadership poate să implice o interpretare a unei concluzii exploratorii, bazate pe fapte și ipoteze, din care derivă ori recunoașterea imediată a autorității tale de a acționa în numele propriului adevăr, ori contestarea capacității tale de a face față cerințelor unui rol de garant al schimbării.

Numai un prieten adevărat ia parte din toată inima la nenorocirea ce te lovește și îți stă la

dispoziție pentru orice nevoie. Numai o ființă pe care ai plasat-o mai sus decât pe celelalte ființe omenești poate reuși, folosindu-se de toate mijloacele posibile, să dea sens vieții tale.

Celebrul Abate Prevost avea mare dreptate atunci când a precizat: " *Nimic nu-i mai de admirat și nu dă mai mult preț virtuții decât încrederea cu care bați la poarta inimii unui om al cărui caracter sincer îl cunoști.* "

Îndemnul creștinesc al lui Jacopo, sau poate blânda lui milă, ori sfatul lui convingător i-au redus contelui gândurile de răzbunare, i-au înviorat puțin inima înghețată făcând ca acel simțământ de gol și durere de care era cuprins până în măduva oaselor să dispară. Cuvintele călduroase ale lui Jacopo au avut o influență notabilă în viața contelui, care, în finalul filmului, s-a împăcat cu Mercedes și și-a reluat viața după rânduiala ei inițială.

Dezvoltarea personală are ca temei virtutea de a nu deveni criteriul hotărâtor al adevărului care nu te izbăvește de gloria deșertăciunii - definită ca sumă a tuturor regretelor și a intențiilor dușmănoase.

Atașamentul față de cineva care îți este drag îți lărgește orizontul și îți redă optimismul. Totul în leadership este strâns legat de relația pe care o ai cu ceilalți oameni. E dovada cea mai de preț a unui prieten adevărat căldura sentimentelor lui. Prezență continuă a lui Jacopo în preajma sa, dar și dragostea ce o simțea pentru Mercedes, i-au îndepărtat contelui intențiile dușmănoase. Mare nevoie a avut contele de omul ăsta care i-a dat un sfat prețios la momentul potrivit, o ultimă resursă a vieții, vindecându-i rănile sufletului.

Atașamentul față de cineva izvorăște din adâncul tău și îți amplifică acea aură care te protejează de tine însuți și de obstacolele vieții. Nimic nu te poate împiedica să te schimbi în afară de tine însuți, însă un prieten care se îngrijește de tine și de care te-ai atașat mult îți poate citi în adâncul sufletului și îți poate da acel impuls nedefinit de care ai neapărată nevoie pentru a-ți consolida moralul și pentru a-ți lumina perspectiva vieții.

Leadershipul este temperamentul pe care îl manifești în mijlocul unor sentimente tumultoase, abordat din prisma disponibilității de a reacționa contra a tot ceea ce este incompatibil cu valorile, convingerile și aspirațiile tale cele mai înalte.

Concluzie: Liderul este și el un om cu gânduri și simțăminte. Şi ca orice om, are nevoie să fie sprijinit emoțional și ascultat, are nevoie să-și împărtășească cuiva neliniștile, temerile și speranțele.

Cine oare ar fi mai potrivit pentru acest rol? Cu siguranță numai un prieten adevărat. Iar, așa cum spunea un mare doctor român, " *prieten adevărat de ți-ai găsit, cu căngi de oțel de suflet să ți-l ții !* "

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-atasamentului.html

Legea celor chemați să recreeze viața

On Aprilie 16, 2017

Încearcă să atingi perfecțiunea, fără să te îndepărtezi de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiției de ființă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieții".

Aveam impresia că acești oameni trecuți prin acțiunea nemilosului virus, comportându-se ca niște programe informatice ce dau peste cap orice ad blocker, prin sugestia unei fatalități de tip naturalist care apăsa pe destinul unei agonii zbuciumate, erau greșeli grave de manifestare a voinței înverșunate a naturii ce voia să se răbune cu orice preț.

Privilegiul bogăției și diversității naturii, un fenomen de canibalizare ca un simbol al renașterii în miezul un joc plin de cruzime, pus la cale de un factor necunoscut, era acela de a combina viața cu moartea. Strălucită evoluție biologică !

În această imagine a fatalității rodul predominant al geneticii era indirect un afluent al fluviului existenței mult încercate. Îmi amintea de acele minunate versuri de la începutul Ecleziastului, din care am selectat doar cuvintele: "Deșertăciunea deșertăciunilor" puse pe seama haosului general, care, paradoxal, mi se păruseră revelatoare și reconfortante.

Decât să accept un stupid fatalism animalic, să mor în durere doar ca să ajung la o viață sălbatică impusă de hotarele geneticii avansate, un Zombie, un hibrid performant într-un cadru pestilențial al terorii, mai bine era să urmez sfatul lui Nietzsche: *„Cel care are un de ce pentru care să trăiască poate să suporte aproape orice."*

Şi nu doar să suport teroarea, s-o înțeleg cumva, ci să creez din ea condițiile elementare ale unei vieți noi, momente de început mai active, mai libere, s-o controlez prin mijloace specifice teoriei evoluției față de legile mendeliene ale geneticii. Nimic și nimeni nu mă împiedica să promit că voi transforma lumea, electrizat ca un curent coborât din spațiul unei mistici abstracte de contactul cu diverși purtători ai virusului, demonstrând că în adâncurile vieții există o intensă activitate revoluționară.

Leadership: Te impulsionezi să împlinești menirea vieții prin trecerea de la o stare de acceptare a unei viziuni fataliste la o poziție de curiozitate sinceră în a vedea cine ești cu adevărat?

Cu vădită atenție, îmi dau seama că în interiorul meu exista un fond de răutate, o cruzime a conștiinței și a gustului intelectual, realist-naturalistă dacă vreți, o imoralitate absolută comisă din rațiuni pur machiavelice. Dar, în același timp, exista și teama de o molipsire funestă. Ele mă făceau să vreau să pedepsesc orice greșeală, orice abatere de la normalul unanim acceptat de regulile de aur ale medicinii. Puteam oare să abandonez căutarea unui leac doar ca să mă delectez cu priveliștea morții?

Dacă voiam să trec examenul experimental al geneticii, neatins ca un Zeu de marea urgie a naturii la care asistam cu uimire și interes, cu sufletul neînvins de marele fast al unei biochimii care a luat-o razna, trebuia să mă conformez unui mesaj straniu, provenit din îndrăzneala științelor interzise: *"Qualcosa è assolutamente non vero".*

Una din aspirațiile omului de știință, în viziunea marelui doctor Constantin Maximilian, este să creeze viața. *„Să o controlezi, să devii demiurgul unui univers - universul genetic - ivit din*

întâmplare, pornit pe drumuri necunoscute spre hotare impuse de hazard și de necesitate, într-un joc continuu, fără reguli aparent statornice, mi se pare cea mai cutremurătoare responsabilitate care trebuie asumată. Noi, o specie animală profund ancorată în istoria Pământului, vrem să depășim condiția animală pentru a deveni judecătorii vieții."

Una din căile de a înțelege ceea ce viața încearcă să-ți comunice este să-ți proiectezi o nouă varianta a ta în contextul străduinței de a porni pe drumuri necunoscute, fără să abandonezi căutarea unui ideal înalt de perfecțiune.

Crearea unui „scut" din știința observării și aplicării legilor vieții și explorarea sinelui pe fondul mișcării de reflectare asupra realității imediate, este cea mai bună metodă de protecție împotriva cerințelor rațiunii bazate pe discriminare care întărește dimensiunea individualistă a propriei ființe.

Liderul trebuie să fie, mai întâi de toate, reprezentantul strălucit al umanismului pornind de la mottoul: Omul dorește să știe tot ce se poate ști; deci să cercetăm, să căutăm, să aflăm, să știm, să atingem perfecțiunea... fără să ne îndepărtăm de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiției de ființă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieții".

Cine ești cu adevărat? Ești un om care suportă teroarea în scopul de a-și extinde cercetările asupra unor condiții noi de susținere a vieții? Ești un om care judecă viața prin prisma sondării naturii înconjurătoare care își demonstrează superioritatea? Ești un om care promite să transforme lumea într-o cumpănă a vieții, îmboldit de presimțirea sfârșitului ultim? Sau ești un om care studiază efectele experiențelor sale de evoluție într-o oglindă prin care Creatorul se privește pe sine?

Interpretarea pe care o dai evenimentelor care ți se întâmplă reflectă nivelul de suportabilitate pe care îl tolerezi în căutarea unei vieți care poate face din tine un învingător sau un învins.

Legea celor chemați să recreeze viața poate fi definită în conformitate cu răspunsul la întrebările de mai sus. Ea se aplică acelor care, cu un singur simț al datoriei față de știință, unul pretențios, și prin obsesia de a înregistra tot ce se întâmpla în mijlocul furtunilor vieții, încearcă să-și făurească o judecată finală care să-i ridice la rang de Creator.

Ei ar trebui totuși să-și reamintească că însăși la cârma corăbiei lor se află altcineva mult mai puternic. Dumnezeu.

*** Notă:** World War Z

Legea clăditorului

On Martie 15, 2010

Un lider nu poate clădi o lume mai bună dacă nu este hotărât să pună umărul în mod constant la edificarea ei.

Acolo unde este nedreptate, neadevăr sau neînțelegere, este și Zorro. Acesta este mesajul filmului „ *The legend of Zorro (2005)* ", pe care poate l-ați urmărit și tu cu aceeași plăcere ca și mine.

La un moment dat, pe la începutul filmului, după ce-și îndeplinește misiunea pe care și-a asumat-o singur, aceea de a recupera cutia cu voturi ale cetățenilor din San Mateo din mâinile unei bande de răufăcători, Zorro se reîntoarce acasă la familia lui.

Seniora Elena de la Vega, bucuroasă că soțul ei și-a încheiat misiunea, ultima lui misiune, așa cum îi promisese nu demult, îi propune să-l ducă pe Joaquin, fiul lor, într-o călătorie în Spania, apoi la New York.

Zorro se gândește ce se gândește, oftează din greu și până la urma spune:

- Nu. Oamenii au încă nevoie de mine. Nu este acum momentul să-i părăsesc.

Şi, ca întotdeauna, cum se întâmplă și în realitate, atunci când soțul promite ceva și nu se ține de promisiune, soția enervată la culme îi dă un ultimatum. De data aceasta unul foarte serios:

- Dacă ieși pe ușa aceea, nu mai dormi aici la noapte. Cu alte cuvinte, dacă Zorro nu-și respectă promisiunea făcută, ea îl va părăsi. Ceea ce s-a și întâmplat.

Totuși, în finalul filmului, după ce amândoi trec prin numeroase încercări și prin multe pericole, se recăsătoresc, iar Elena consimte ca de fiecare dată când poporul va avea nevoie de Zorro acesta să revină și să intre în acțiune. Şi este mândră de acest lucru.

Leadership: Ești caracterizat de un viu sentiment de apartenență la un întreg al manifestării iubirii din totalul libertății de a aparține unui ideal mai înalt?

Tu ai luat hotărârea de a îndeplini o datorie în mod constant? Cea mai importantă sarcină a unui lider este să-și manifeste iubirea ca parte distinctă din totalul libertății de a aparține unui ideal mai înalt, de tipul: "merg pe calea unei acțiuni de drept comun."

O dată ce un lider are o viziune, el trebuie să aibă și puterea de a o duce la îndeplinire. El nu poate să clădească o lume fără să se miște, fără să facă niciun efort, nutrind numai gânduri bune și senine. Nu, el trebuie să se implice până la capăt. Ceea ce-l caracterizează pe un lider adevărat este faptul că are capacitatea de a-și duce misiunea la bun sfârșit.

Oamenii aveau o încredere absolută în ajutorul lui Zorro, iar el, conștientizând foarte bine lucrul acesta, a refuzat să-și îngrădească propriul potențial. Ar fi putut foarte bine să se retragă din „activitate" pentru totdeauna, să caute puțină ușurare pentru sine și să se mute

definitiv din California. Iar pentru că era un Don, adică un om înstărit, n-avea să ducă lipsă de nimic.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu oamenii, cu orașul, cu speranțele lor? Cine i-ar fi ajutat? Ar fi îndrăznit altcineva, un alt Zorro, să-și pună viața în pericol pentru ei, să lupte pentru dreptate și adevăr cu o înflăcărare atât de mare?

În leadership, dovada existenței unei acțiuni de drept comun creează un întreg al cărui rezultat înseamnă mai mult decât suma părților sale componente.

Iar acest întreg se incrementează cu un segment de emancipare a rațiunii, înțeleasă ca și capacitate de dominare a unor contexte de tensiune, la recepționarea fiecărei forme de încălcare a demnității umane.

Așa că, decât să se usuce inutil ca o plantă ținută la umbră, Zorro și-a adunat din nou toată energia și s-a dedicat unei cauze mărețe. Ca orice om responsabil care nu se poate despărți de lumea reală, el a preluat întru totul controlul a ceea ce se afla în subconștientul său și, înflăcărat de marele lui scop: de a le recâștiga oamenilor libertatea, a pus piciorul pe accelerația propriului său potențial mobilizându-se către realizarea lucrurilor care erau cu adevărat importante.

Iar soția lui a fost mult mai fericită în final că are un soț curajos și hotărât, care reușește să înfăptuiască lucruri mari, demne de laudă.

Leadership: Cum îți este afectat scorul de importanță când faci trecerea de la cunoașterea morală a rațiunii comune la dezvoltarea conștientă a unui comportament radical care scapă de cele două limite?

Nu te poți numi lider dacă nu preiei frâiele ori de câte ori este necesar. Cel ce nu face nimic altceva decât să aștepte și să aștepte, simțind cum se scurg în juru-i orele, se uzează și îmbătrânește zi cu zi. Însă cel ce are o minte deschisă și este ambițios ca un copil arde de nerăbdare să lupte pentru un anumit ideal, și de aceea se avântă cu încredere, mereu și mereu, în mijlocul acțiunii.

O parte importantă a artei de a conduce presupune să știi ce vrei și să te dedici acelui lucru în mod constant.

Nu te poți numi lider dacă nu preiei frâiele cu toată puterea sufletului și nu intri în acțiune ori de câte ori este nevoie de tine. Sau dacă nu ești îndeajuns de hotărât să pui umărul în mod sistematic la realizarea scopului propus. Ca să câștigi acceptul celorlalți trebuie să modelezi lumea din jur. Iar dacă lași totul în voia sorții, mai ales atunci când oamenii depind de tine și se încred în ajutorul tău, vei distruge, vei înlătura sau abandona orice relație cu ei.

Importanța pe care o are leadershipul în viața omului rezidă din forța păstrării conștiinței curate și din susținerea unei idei clare cu privire la modul de gestionare a vieții. Acestea sunt cele două limite care de mute ori alterează starea de spirit și percepția asupra rolului pe care îl joci în dinamica dezvoltării personale, în dinamica relațiilor și în dinamica propriei reprezentări pe scena lumii. Limite care susțin trecerea de la cunoașterea morală a rațiunii comune la o cunoaștere radicală.

Clăditorul este omul condus de satisfacția eventuală ce izvorăște din ținerea de cuvânt și din specificul obligației morale de recunoștință pe care o datorează în mod continuu lumii,

în temeiul gestului de a împărtăși necondiționat propria sa aventură de legendă.

Concluzie: Nu poți construi nimic cu intenții și idei bune, ci numai implicându-te personal, cât mai des, acționând cu tot mai multă abnegație. Nu vei clădi nimic și nu vei obține nimic dacă te pitești în umbra comodității așteptând ca ceilalți să facă ceva eventual și în favoarea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-claditorului.html

Legea clipei atotcuprinzătoare

On Iulie 17, 2021

"Cine a privit prezentul a privit toate lucrurile: cele care s-au petrecut în trecutul nepătruns, precum și cele care se vor petrece în viitor." (Marcus Aurelius)

Stau la soare, pe iarbă, la munte. În fața mea este hotelul la care mă reîntorc an de an. Iarba știe prea bine obiceiul meu, acela de a mă regăsi în mijlocul naturii, dar hotelul nu știe acest lucru. Hotelul mă vrea înăuntrul lui, ceea ce mă face să mă simt într-o captivitate asumată, exact ca atunci când nu mai ai scăpare dintr-un loc în care timpul se scurge domol, oamenii sunt similari, și nu există niciun fel de pornire spre mulțumirea de sine. Cu toate astea sufletul mă conduce pe dealul din spatele hotelului, acolo unde culorile vii se îmbină cu mirosul de munte, lângă care curge un izvor.

Natura mă îmbie să mă apropii de puritatea ei, de tainele ei, de paleta ei cromatică, cu liniște și multă lumină. Poate că e mai bine să stau la soare, simțind iarba verde cum mă transpune în vechiul ținut al eroilor, Avalon, deci încercând să trăiesc ceva uitat nu doar de mine, ci de întreaga civilizație. Iarba minunată, plină de floricele sălbatice, atât de fină la atingere, fiind o parte din această totalitate pierdută, nu-și schimbă niciodată aspectul.

Dar nimeni nu se gândește la iarba plină de floricele vesele, nimeni nu conștientizează puterea ei care te face să te recunoști tu însuți același peste rigorile timpului.

După cum se observă, m-am recunoscut într-o legendă care își are originea în timpuri străvechi. Am recunoscut în prezența firelor de iarbă însăși prezența simbolismului, acea pornire spre mireasma unor vremuri de legendă și am ajuns să apreciez în totalitate dimensiunile și semnificațiile unui mit în care Camelot din Avalon este însăși hotelul care îmi pictează acum zarea.

Chiar și culorile din natură au rezistat rigorilor timpului. Și ele sunt tot la fel, nemuritoare. Oare cavalerul Lancelot gândea asemănător în momentele sale de liniște?

Leadership: Accepțiunea unei succesiuni de trăiri, senzații și gânduri este un model după care îți făurești imaginea unei durate anterioare și a unei durate posterioare?

Mulțumirea de sine nu o vom găsi într-un loc plin de oameni, unde totul este similar prin nevoie și aspirații. Mai degrabă, cred că ajungem s-o cunoaștem dacă simțim satisfacția împlinirii unui moment unic din viața noastră, pe care ni l-am imaginat venind din altă viață, din alte timpuri, din locurile în care ne-am dori să rămânem. La urma urmei, poate că adevăratul sentiment al mulțumirii de sine este acela că am existat într-un timp dinaintea timpului.

Mai bine să fii prizonierul iremediabil al mulțumirii de sine, lipsit de orice contact cu rutina zilnică a oamenilor, decât să-ți trădezi amintirea propriei măreții obținută în alt timp, în altă viață. De aceea, prefer un miracol survenit din imaginația unei poziționări în sfera înaltă a unei viziuni care sfidează timpul.

Da, sunt același cavaler Lancelot care, peste ani și ani, va fi recunoscut ca și cavaler Jedi, sub înfățișarea unui Luke Skywalker. În orice timp aș trăi, natura mă va ajuta să-mi sporesc forța interioară, să-mi înfrâng îndoiala de sine, lăsându-mă călăuzit de o amintire care persistă printr-un fel de stări calde, așezate, aerisite.

Fericirea se poate obține și prin lucruri simple, aparent minore, pe care le poți face zi de zi, în orice moment când stai singur pe iarba plăcut mirositoare. La fel de bine, reîntregirea sinelui este un strop dintr-un loc în care sunt estompate senzațiile de banalitate, scoase de sub presiunea concretului, acestea fiind deslușite de amintirea ce-o lasă ideea spațiului pe care-l străbați în timp, prin discreție și înțelepciune, doar ca să ajungi în același loc în care altădată ai fost un cavaler sau un rege.

Marea revelație a sinelui constă în amintirea unui moment dincolo de care să nu-ți pot închipui altele, așa încât să ți se pară că locul regăsirii tale cuprinde veșnicia.

Trebuie să descoperim analogia, nu identitatea nenumăratelor destine individuale care și-au lăsat amprenta asupra timpului, dacă vrem să conștientizăm ceea ce Jorge Luis Borges exprima demult într-o singură idee: *"Universul fizic s-a oprit în loc pentru că un singur om s-a reconectat cu natura și cu însăși esența ei,într-un decurs fără timp și fără ceas."*

Şi, îmi îngădui încă o traversare a cunoașterii naturii și universului, ținând cont de ceea ce avea de spus Marcus Aurelius: *"Chiar dacă anii vieții tale ar fi trei mii sau zece ori trei mii, adu-ți aminte că nimeni nu pierde altă viață decât cea pe care o trăiește acum, nici nu trăiește alta decât cea pe care o pierde. Termenul cel mai lung și termenul cel mai scurt sunt, prin urmare, egale. Amintește-ți că toate lucrurile se rotesc și iarăși se rotesc pe aceleași orbite și că pentru privitor este totuna dacă le vede un veac, sau două, sau la nesfârșit."*

Iată concluzia: Omul care nu reușește să-și închipuie nimic dincolo de spațiul pe care-l descoperă în jurul său, necrezând că mai există un altul, este un om care nu recunoaște imensitatea unei alte sfere: Meta-Universul.

Marea revelație a sinelui cuprinde sensul și emoția din spatele unei priviri îndreptată spre un moment în care ceea ce te surprinde este transformarea ta într-o persoană care știe să treacă de la un prezent stagnant la un prezent durabil.

Legea clipei atotcuprinzătoare subliniază necesitatea surprinderii unei realități care din alt unghi ar putea să pară o ocazie de evadare în altă lume, cu totul alta decât viața reală. Tu esti o persoana care recompune, recreează trecutul, selectând, uneori adăugând ficțiuni pe care le crede reale, adevărate?

Şi dacă tot am ajuns aici, iată niște cuvinte care ajung direct la inimă, cineva le împărtășea pe o pagină web:

"Uneori, simțim că acea atmosferă magică pe care ne-o amintim cu toții din basmele copilăriei și care ne făcea lumea mai frumoasă, a dispărut din viața noastră. Cu toate acestea, din când în când, avem nevoie să retrăim acel sentiment sublim, să ne lăsăm purtați pe aripile imaginației într-un loc în care totul este posibil. Şi, mai presus de toate, să ne deschidem ochii către lumea din jurul nostru, deoarece marile mistere sunt întotdeauna ascunse în fața noastră, în starea noastră de moment, în senzația de a fi una cu natura. Depinde doar de noi dacă suntem capabili să le descoperim."

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-clipei-atotcuprinzatoare.html

Legea cutezanței

On Martie 05, 2010

Numai cel care este devotat cu tot sufletul unei idei și acționează imediat pentru a o pune în practică, poate să realizeze maximum posibil.

Unii oameni, a căror unică trăsătură de caracter este aceea de a se vedea la un nivel mai înalt, se autoinspiră și întreprind din propria lor inițiativă, rareori la sugestia altora, toți pașii necesari îndeplinirii scopurilor propuse. Ei reușesc să se autodepășească pentru că sunt mânați permanent de acel imbold interior care îi îndeamnă la înfăptuirea unor scopuri mărețe.

Leadership: Ai curajul să te desprinzi de trecut ca să-ți câștigi valabilitatea din punct de vedere al costului maxim de conectare la consecințele unei iluzii?

„Timp de mai bine de 10 ani îl servise pe regele său, țara sa, în toate felurile și împrejurările: pe apă și pe uscat, în orice anotimp și în toate zonele marine, sub cerul arzător și în suflarea glacială a vântului. În pragul celui de-al 36 an al vieții sale, după ce regele Manoel îi respinse cererea de a servi mai departe Portugalia, Fernando Magellan a luat o hotărâre radicală: a servit destulă vreme, s-a sacrificat destul pentru interesele străine, pentru gloria altora. Ca orice om cu puteri creatoare, el simți o adâncă năzuință spre realizarea de sine."

Pentru un om care dorește cu orice chip să iasă din anonimat, șansa răsare de acolo de unde se așteaptă mai puțin. Studiind arhivele secrete ale regelui Portugaliei, registrele cu însemnările căpitanilor, hârtiile și portulanele, Magellan găsi pe neașteptate o foaie mai veche scrisă în limba germană, și intitulată „Copia der Newe Zeytung aus Presillg Landt".

Această foaie era de fapt un raport care afirma lămurit că cele două oceane, Atlantic și Pacific, ar comunica între ele printr-o strâmtoare. Şi cum încă de mult Magellan intrase în posesia unei hărți inexacte a celebrului cosmograf Martin Behaim, care indica locul unde s-ar fi aflat strâmtoarea, din acel moment el s-a decis să înfăptuiască imposibilul. Ceea ce au încercat, dar fără succes, Columb, Cortez, Cortereal, Cabot, Vespuci sau Juan de Solis, el va reuși cu siguranță.

Cea mai interesantă parte a leadershipului vizează asumarea unui parcurs ce are ca punct de finalitate găsirea unei "strâmtori" care îți poartă numele.

Pentru Magellan, din partea reușitei care felicită leadershipul de valori și de scop, strâmtoarea a reprezentat punctul de trecere între momentul care precede debutul unei nebunii misterioase și momentul care a schimbat perspectiva asupra lumii.

Acea hartă, locul unde se afla strâmtoarea, și raportul care confirma existența acesteia, au fost adevăratul secret al lui Magellan. Proiectul său nu era, deci, nicidecum original. Totuși el, pe temeiul hărții și a raportului, întocmi în cel mai scurt timp un plan de a ocoli pământul.

Dar, stupoare ! Magellan a căzut victimă unei confuzii frapante. Fusese înșelat, datele furnizate de acea hartă și de raportul respectiv erau cu totul greșite, fanteziste. Prin urmare el s-a devotat cu tot sufletul unei iluzii trecătoare. A pornit în căutarea unei himere. Strâmtoarea nu se afla nicidecum acolo unde și-a imaginat el că este. Însă tot răul spre bine. Dacă n-ar fi preluat și acceptat cu bună știință o greșeală, Magellan n-ar fi cutezat niciodată să se avânte pe valurile imensului ocean, să conducă o expediție în jurul lumii, și în final să descopere adevăratul „paso", adevărata strâmtoare care îi poartă și azi numele.

Leadership: Te poți ridica din anonimatul existenței tale acționând ca factor determinant al afirmării într-o buclă de cauzalitate al unui nesfârșit șir de eșecuri?

Ad impossibilia nemo obligatur. Nimeni nu este obligat să facă imposibilul. Nimeni nu-l poate obliga pe un om să întreprindă o călătorie în care șansele de izbândă sunt foarte mici, să-și facă foarte mulți dușmani, să-și pună deseori sănătatea și viața în pericol, doar pentru îndeplinirea unei dorințe personale, nu-i așa?

Ceea ce-l determină pe un om să întreprindă acțiuni riscante și periculoase este fără îndoială hotărârea fermă, izvorâtă dintr-un puternic imbold interior, de a se consacra unei idei remarcabile și viabile. Doar nebunii pleacă într-o călătorie ca niște roboți teleghidați fără să se gândească la ce fac, punându-și viața în pericol, sau aceia care se decid să înfăptuiască ceva măreț, având o idee clară despre locul în care trebuie să ajungă și sunt ferm convinși că-l vor găsi.

Slujitorul a devenit un lider excepțional. Magellan a devenit dintr-un simplu sobresaliente un conducător excepțional pentru că a îmbrățișat schimbarea și a știut să se folosească de leadership în chip genial. Nimeni nu l-a împins de la spate, nimeni nu l-a încurajat, nimeni nu i-a ținut partea și a întâmpinat cele mai mari și mai dificile obstacole. Totuși, în străfundul ființei sale a simțit că poate fi mai mult decât era, că poate împlini imposibilul și, dominat de o puternică inspirație, s-a mobilizat singur pentru a-și atinge scopul propus. El împotriva tuturor. Şi a câștigat. A reușit cu foarte mare greutate să strângă o flotă, împotriva voinței regelui, și a ținut piept răscoalelor echipajului său.

Leadership: Prin confruntarea cu durata lungă a unei călătorii beneficiezi de o esențializare favorabilă unei înțelegeri de ansamblu, din care nu absentează contribuțiile specifice unei conștiințe a valorii personale?

Cei născuți într-un leagăn de purpură, cei care nu și-au dorit niciodată nimic de la viață, aceia nu vor putea înfăptui niciun miracol. Cel ce nu nutrește acea ambiție grozavă care să-i roadă cu adevărat inima, care să-l înarmeze sufletește pentru încercările viitoare, va rămâne un om de rând, un călător neîmplinit, neadmirat de nimeni, neobservat de nimeni.

Magellan este cunoscut ca unul dintre cei mai mari conquistadori din istorie și un lider cu calități native de conducere. El a simțit că are un destin de împlinit și, într-un tempo foarte rapid, s-a mobilizat în direcția cea mai bună, în ciuda tuturor greutăților. Nimeni și nimic nu l-a împiedicat să-și îndeplinească dorința – aceea de a găsi un canal de legătură între Oceanul Atlantic și Marea de Sud.

Bine a remarcat scriitorul Ştefan Sweig: „ *Magellan a arătat că un singur om, cu scurtă și trecătoarea sa viață, poate transforma într-o realitate și într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorință, numai un vis pentru sute de generații.* "

Cutezanța este testul pe care ți-l propui tu însuți să-l treci atunci când înțelegi că ceea ce face dificilă continuarea călătoriei este umbra unui vis care se îndepărtează pe măsură ce te apropii de punctul de schimbare al direcției de mers.

P.S. Liderii sunt orientați către acțiune. Atunci când găsesc o idee bună, acționează imediat pentru a o pune în practică. Folosindu-și judecata, priceperea și puterea, încercând mereu lucruri noi, ei reușesc întotdeauna să avanseze spre țelurile propuse. Ei își ating adevăratul potențial asumându-și riscuri și crezând în ei înșiși până la capăt, pentru că sunt niște cutezători.

* **Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-cutezantei.html

Legea dominanței

On Decembrie 19, 2010

Cu cât ții mai mult mingea în mișcare în terenul advers, cu atât influența ta va fi mai pronunțată.

Fie binecuvântată ziua în care ai jurat că îți vei atinge scopurile. Fie binecuvântat momentul în care te-ai înarmat cu voință, cu perseverență și nădejde, pentru a-ți duce la bun sfârșit planurile. Dar și așa, nu vei avea nicio garanție de succes în demersurile tale. Şi să-ți spun de ce:

În filmul *"Forever Mine (1999)"* , personajul principal, Alan Riply, se îndrăgostește de Ella Brice, soția reputatului politician Mark Brice, o femeie extraordinar de atrăgătoare și deosebit de sufletistă. Mark, un om corupt și fără scrupule, află de relația lor amoroasă și, din gelozie și invidie, pune la cale asasinarea lui Alan. Zis și făcut. Numai că Alan nu murise, ci fusese grav rănit - lucru pe care Mark și acoliții săi nu-l știau.

Anii au trecut. Între timp Alan, cu ajutorul bunului său prieten Javier, și-a creat o nouă identitate și a ajuns un mare bancher (Manuel Esquema), având relații de afaceri cu persoane sus puse. Aflând de problemele cu care se confrunta Mark Brice, căruia îi purta o ură imensă în suflet, a hotărât că acesta este momentul cel mai prielnic pentru a se răzbuna. Dar dorința de răzbunare, ambiția și nădejdea, nu erau nicidecum factorul hotărâtor pentru reușita sa. Trebuia să-și surprindă adversarul, să-și creeze cât mai multe ocazii reale de a "înscrie".

Leadership: Nevoia ta de a compune conștiința unor intenții ascunse este conținută de o încadrare exactă a dependenței de a-ți demonstra prioritatea într-un joc al împăcării cu propria natură?

Natura omului, din perspectiva procesului de luare a deciziilor, se dovedește a fi de multe ori o falsificare a motivelor pentru care se îndeplinesc condițiile unor schimbări semnificative. Ea nu este direct răspunzătoare de liniștea sufletească sau de furtuna vieții trăită la cea mai înaltă tensiune, printr-un accept al conștiinței de a realiza o acțiune din datorie, dar are instinct de supraviețuire și putere creatoare.

Nimic nu te apropie mai mult de succes în leadership, decât imensa putere pe care o exerciți asupra celorlalți, dar mai ales asupra dușmanilor tăi. Cea mai mică imprudență te poate conduce la eșec. Deci, devine imperios necesar ca prin strategiile pe care le adopți să câștigi timpul de partea ta, și să demonstrezi că ești în orice moment stăpân pe situație. Aceasta este puterea jocului dominant.

O echipă de fotbal valoroasă reușește să domine o partidă încă din prima repriză – și este singura cale prin care își poate învinge rapid rivala. Tot așa a procedat și Alan. Şi de aceea puterea lui de influență s-a extins rapid în cercul oamenilor de afaceri al lui Mark Brice, reușind să-i strice acestuia toate planurile și toate relațiile.

Jocul pe care l-a făcut Alan a fost unul imprevizibil, bazat atât pe intuiție cât și pe strategie, același joc pe care îl adoptă de obicei echipele mari de fotbal: jocul defensiv, purtat cu inteligență, nu doar cu viteză, în jumătatea terenului echipei adverse. El a demonstrat atât prudență, cât și iscusință, descurcându-se foarte bine încă din primul moment de când a intrat în legătură cu Mark Brice și s-a oferit, chipurile, să-l ajute. Nu s-a lăsat niciun moment fermecat de propriile puteri, și nu și-a pierdut nicio clipă din vedere prioritatea.

Leadership: În ce poziție te regăsești atunci când natura ta se dezlănțuie fără opreliști, din punctul de vedere al necesitații de a face apel la realitatea faptelor care se întâmplă pentru că nimeni nu-ți cere socoteală pentru ele?

Când natura ființei tale se dezlănțuie într-un lung șir de înfruntări, provocări, efecte adverse ale influenței și manipulării, constituind o încălcare a regulilor de aur ale conștiinței, înseamnă că ai devenit ce nu ai dorit niciodată: o realitate incomprehensibilă din care nu te poți salva decât ascunzându-te. Sau fugind și rezistând.

Nu avansezi și nu câștigi un meci dacă ții mingea numai în terenul propriu. Am folosit povestea din filmul *"Forever Mine"* pentru a vă oferi o imagine vie a unei legi de leadership cât se poate de serioase - *"Cu cât ții mai mult mingea în mișcare în terenul advers, cu atât influența ta va fi mai pronunțată."*

Liderii cei mai buni știu că singura cale prin care își pot menține și extinde puterea de influența este să domine cât mai mult orice "partidă". Iar atunci când spun leadership nu mă refer doar la sport și la mediul de afaceri, ci la toate domeniile de activitate, căci în toate există și va exista mereu o reală competiție.

Realitatea este întotdeauna de preferat: n-ai cum să te afli într-o poziție avantajoasă dacă joci în retragere, tot așa cum o echipă de fotbal nu poate câștiga niciun meci dacă ține mingea numai în terenul propriu. Ci trebuie să avansezi în jumătatea adversă de joc, să-ți creezi ocazii și să marchezi.

Întrebarea care se pune e următoarea: atunci când avansezi în terenul advers te regăsești într-o poziție de deviație de la esența propriei conștiințe sau într-o poziție de construire a inteligenței?

Adevărată valoare a leadershipului se obține atunci când nu mai trebuie să demonstrezi că ești puternic ca să oferi o imagine reală exploziei de inteligență.

Pentru ca leadershipul tău să aibă valoare, trebuie să ai o influență dominanta asupra celorlalți oameni. Sau, altfel spus, înseamnă "să ții cât mai mult timp mingea în terenul advers". Iar supremația în leadership presupune să câștigi cât mai multe meciuri împotriva cât mai multor adversari. Lucru greu de făcut, și uneori chiar foarte primejdios.

În leadership trebuie să înveți să-ți cunoști și rivalii sau potențialii dușmani, căci totdeauna vei avea și din aceștia, nu doar prieteni și susținători. Acest lucru este posibil numai printr-o atentă observare a celora care te înconjoară și cu care interrelaționezi permanent. Vigilența te va scuti de probleme.

Înainte de a fi în conformitate cu știința conducerii pune-ți întrebarea:

Înțelegi scopul pe care urmărești să-l atingi din punctul de vedere al necesității de a privilegia o poziție intelectuală care nu-ți poate oferi emoțional protecție?

Legea dominanței se referă la capacitatea ta de a-ți ține "în șah" dușmanii până la a le da un "mat" decisiv. Dar fără să-ți alterezi adevărata natură, firescul și calitățile umane care îi fac pe ceilalți oameni să te aprecieze, să te placă și să te admire.

Legea experienței temporale

On Noiembrie 26, 2014

Găsește semnificația unei științe care să îndeplinească funcția de superioritate, în încercarea de a da sens unei experiențe netrăite.

Voiam să divizez fiecare presupunere asupra funcționării unei lumi aparte în noi condiții de reprezentare, să descompun totul în mici fragmente care să scoată în evidență aspecte mai puțin evidente ale relației dintre știință și înțeles. O constatare cheie datorată reflecțiilor existențiale, înainte de a lămuri noțiunile artei de a modifica scurgerea timpului, era necesară pentru a defini unitatea de măsură a cantității de informație care trebuia prelucrată pentru verificarea unei ipoteze experimentale.

Rezultatul, bogat în reprezentări ale percepțiilor complexe supuse efectelor distorsionate ale adevărurilor unanim acceptate, servind drept element de comparație între două structuri de gândire total opuse, dar cu aceeași destinație, ar fi putut să elimine ușor evoluția necorespunzătoare a factorului numit obiectivitate. Un lucru folositor materiei și capacității ei de a se aduna în unități cvasi-independente, dar care să interacționeze între ele, creând o nouă configurație a spațiului-timp care dădea sens unei experiențe netrăite, era direct legat de rădăcinile mele.

Conștient, mă expuneam riscului de a rămâne captiv într-o subiectivitate absolută. Neîncetat, eram stăpânit de un sentiment inexplicabil, ca și când aș fi mărșăluit prin pustiul alb al absenței de orice formă de viață, izolat într-un câmp nematerial care se extindea spre infinit. Timpul își avea originea în mine, constanta lui fiind o călătorie continuă spre tărâmul înțelegerii profunde.

În toată această nebuloasă a reflecțiilor din care se înfiripa viitorul, pe care o simțeam că există și crește exponențial, îmi răsunau în minte cuvintele poetului scoțian din secolul al 17-lea, William Drumond: *„ Dacă te plângi că va fi un Timp în care tu nu vei fi, de ce nu regreți de asemenea că a fost un timp în care tu nu erai, și de asemenea că nu ești la fel de bătrân ca această însuflețitoare Planetă a Timpului? Aceea va fi după noi, care, cu mult înainte ca noi să fi existat, a fost."*

Leadership: Poți să dezvolți o versiune originală a experienței de sine, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade?

Toate dovezile privind întreaga viziune asupra lumii și realității ei, în afara duratei normale a timpului care se scurge apăsând pe trăgaciul nebuniei, atunci când faci saltul în imaginar, în numele unei superiorități ireductibile, pornește de la ideea de „accesibilitate" într-un spațiu lărgit de gândire. Timpul, consacrat accesării unor repere de referință cum ar fi tendința de evoluție într-un cadru propice împlinirii creatoare și punerii în valoare a potențialului de cunoaștere, devine o componentă a realității în universul imaginar propriu.

Pentru a înțelege leadershipul din perspectiva accesării unui nivel superior de cunoaștere, greu de cuantificat, dar care este necesar să devină parte a unei componente științifice revelatoare de noi profunzimi și semnificații, trebuie să plecăm de la premiza că adevărul este relativ și interpretabil. Subiectivitate versus obiectivitate. Ceea ce tu crezi că dă formă realității în schimbare, valorificând-o printr-o înțelegere ce ține de un raționament complex, ceilalți pot avea convingerea opusă – că realitatea este o simplă umbră a sentimentelor și senzațiilor trăite.

Informațiile neaflate la îndemâna tuturor, într-un fel în care experiențele cele mai variate din trecut influențează modul de interpretare a lumii în prezent, se adună laolaltă pentru a da naștere la ceea ce în mod inconștient ai căutat dintotdeauna. La un nou „Yourself" utilizat sub forma conștiinței de sine care pare să umple un întreg univers și să-i dea sens.

Dar oare acest univers poate funcționa și în lipsa ta? În acest caz leadershipul devine un mijloc de reprezentare a unei realități superioare, căci nu se mai reduce la experiențele relației tale cu ceilalți oameni, nici la modul în care percepi lumea din jur, ci doar la examinarea experiențelor din plan științific, ocult.

Leadership: Poți să asiguri o corectă înțelegere a distincției între ce este esențial și important, de ceea ce este secundar și minor, într-un parcurs al reflecțiilor despre rolul experienței trăite printr-o contra-definiție a realității?

O versiune originală a experienței de sine se realizează uneori printr-o respingere a ideilor care pot fi etichetate drept utopii, ce se vor întoarce împotriva ta, exact ca un bumerang, pe care ai apucat să îl arunci din naivitate. Însă utopiile sunt foarte reale și foarte prezente în viața ta pe tot parcursul timpului, ele reușind, într-adevăr, să aducă în atenție acele idealuri atât de înalte care lărgesc orizonturile în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată.

Punctul de plecare a ceea ce va fi concretizat într-o formă superioară de abordare a orientării tale spre un viitor al inovației extreme, răspunzând nevoii de exprimare a creativității prin arta fragmentarii tuturor aspectelor mai puțin evidente a relației dintre știință și utopie, indiferent de natura lor, poate să fie amplificat prin activitatea de gândire rămasă neinfluențată de proba realității efective.

O contra-definiție a realității se realizează printr-o asumare a ideilor care nu cunosc opreliști și nu sunt limitate de o anumită reținere față de opinia publică, în măsura în care imaginea pe care ți-o construiești despre tine are ca prim argument acea nevoie de transcendență, de a da un sens care să depășească "eul" existenței și conflictele de ordin identitar ale ființei gânditoare ce își revendică prezența în lumea plăsmuirii.

O gândire care se regândește este terenul de automodelare a omului într-o lume a plăsmuirii de idei și viziuni, dirijate de o subiectivitate la rândul ei purtătoare de sens și valoare, în care totul este schimbător, dar totodată apropiat unei puteri de creație care își întinde ițele pretutindeni în cadrul realității.

Legea experienței temporale vizează încercarea de a dezvolta o versiune originală a experienței de sine, aferentă creatiei, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade. Însemnând prin aceasta să te transpui în situația altei ființe, din trecut sau viitor, și sa o înțelegi prin prisma propriilor idei, a imaginației, dar mai ales prin prisma paradoxului: cu cât ești mai dependent de o știință superioară, cu atât ești mai dependent de cheia relației spațiu-timp.

Iar leadershipul poate deveni o știință a absolutului, un produs al timpului existențial care există în conștiința omului de geniu, luând în considerare valoarea parametrilor cunoașterii care trebuie menținuți între limitele impuse de „subiectiv" și „obiectiv".

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-experientei-temporale.html

Legea ficțiunii științifice

On Noiembrie 23, 2014

Fă distincție între ficțiune și realitate, focusându-te asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigență în aprobarea criteriilor de evaluare a identității tale.

Negreșit, mă îndreptam spre un undeva nedefinit. Spre un început de drum care se continua până la confluența dintre două lumi distincte, marcate de relativizarea adevărului și de multiplicitatea conștiinței. O lume a umbrelor invizibile și una a semnelor izolate care dezvăluiau o privire interioară. Ele depășeau cu mult puterea limitată de înțelegere a cunoașterii directe, propulsându-mă spre o nouă posibilitate de abordare a fenomenului ambiguității - atât în relația cu mine însumi, cât și mai ales în relația cu entitatea numită spațiu-timp.

Totul se petrecea doar în imaginația mea? Era un joc încâlcit al propriei mele creații, o farsă pe care mi-o jucasem singur? Lumile nu erau deloc lumi, ci spații mute, uitate prin meandrele abstractului intelectual – care însemna o cunoaștere fără rest, a cărei relație cu existența corespundea unei realitătii vii sublimate în timp.

Le explorasem pentru că voiam să le schimb, înainte de a mă schimba ele pe mine. Şi chiar dacă asta se întâmpla, era o pură întâmplare. Întâmplarea și consecințele ei. Totul era întors pe dos, ca o oglindă suprapusă pe o altă oglindă – dar care totuși stătea în picioare. Deși poziția ei era reglată în gol, în diferitele câmpuri de virtualități. Cred că mai mult făceam ficțiune științifică decât știință.

Galileo Galilei, cu ajutorul lunetei sale dotate cu lentile de numai câțiva cm în diametru, a zărit în anul 1612 un astru necunoscut în apropierea planetei Jupiter. Astru care de fapt nu exista, dar care era probabil planeta Neptun aflată în acea perioadă în conjuncție cu Jupiter. Galilei nu a fost conștient de ceea ce descoperise, și astfel planeta Neptun a fost recunoscută abia mai târziu.

Eu nu aveam de gând să mă las prins în capcana îndoielilor și să mă simt dezamăgit de insuficiența puterii de a face diferența între ficțiune și realitate. Dar abia mai târziu am înțeles: nu poți să crezi într-o lume nouă decât atunci când îi onorezi invitația de a fi descoperită și acceptată ca adevărată.

Leadership: Poți să-ți asiguri navigarea între ficțiune și realitate în așa fel încât specificul științei de tip "inferior" să se convertească spre tipul "superior?

Există întuneric și lumină în tot ceea ce încercăm să dezlegăm, ca o validare a capacității noastre de a analiza din mai multe unghiuri posibile tot ceea ce alții nu știu, nu văd sau nu înțeleg. Întunericul cuprinde totul, lumina relevă totul. Cine crede că se cunoaște destul de bine, găsește întotdeauna ceva nou și diferit la el. Dar în acelasi timp poate ajunge să se îndoiască de sine. Un soi de paradox al devenirii care trebuie ținut în balanță, focusându-se asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigență în aprobarea criteriilor de evaluare a identității, a convingerilor și a capacităților de percepție și cunoaștere.

Iar acest element dominant, asociat experiențelor subiective, meritând totodată a fi corelat cu prezentul și viitorul într-un cadru al lăuntricului și a posibilităților lui de a se exterioriza prin puterea incontestabilă a gândurilor înlănțuite, curgând unele după altele, răspândite în orice direcție, trebuie să aibă o valoare de origine non-nul.

Adică să nu se elimine prin dezvoltarea accelerată a științei, să nu împiedice revelarea unei imense realități, să prezinte garanția – aprinzând o nouă lumină în om – că înțelegerea unor anumite idei presupune de la început existența unui sâmbure de adevăr care poate fi probat prin intermediul ficțiunii.

O știință de tip "inferior" reflectă tendința spre superifialitate în abordarea unei realități plină de incertitudini, care presupune o constrângere asupra capacității tale de a te adânci în aventura ființei tale.

Pe de altă parte, o știință de tip "superior", care te ajută să definești decupajul spațial semnificativ pentru a te reprezenta simbolic într-un mod aparte, își ia ca etalon o urgență a descoperirii sau redescoperirii Eu-lui în puritatea intențiilor de exprimare a unei rațiuni universalizate prin analogii cu fenomene și acțiuni din viața obișnuită.

Leadership: Păstrezi un echilibru permanent între observarea atentă a realității și impunerea unei plăsmuiri ajutătoare care te invită să parcurgi noi piste de interpretare a ceea ce înseamnă să fii un "eveniment" semnificativ?

Ficțiunea este începutul unui proces de diferențiere a științei care nu se încheie niciodată, o profunzime a intelectului care depășește cu siguranță linia normalului unanim acceptat. Dar care asigură leadershipului o abordare superioară a concepțiilor tradiționale vis-a-vis de o doctrină, față de ce îți poate rezerva viitorul; o modalitate consistentă de accesare a unei realități după ce ai construit o parte din ea; o aliniere între convingerile care te limitează și cele care îți stabilesc reperele de orientare prin forța vizualizării creatoare.

Leadershipul poate avansa spre o reconsiderare profundă a perspectivelor de ascensiune spre „superioritate" numai prin puterea de a-ți controla gândurile. Sau, mai bine spus, împingând mai departe gândul spre o reconsiderare a temeiului și a esenței pe care se sprijină orizonturile cunoașterii și așteptările excesive, prin interpretarea realității. A depăși limita condiției tale de ființă rațională și pragmatică, printr-o mixtură de ingeniozitate, inedit și îndrăzneală, ieșite din comun, depinde în întregime de hrana științifică pe care o consumi.

A-ți asigura navigarea între ficțiune și realitate înseamnă să continui să funcționezi în sfera unui ideal cât mai înalt, chiar dacă pare de neatins pentru ceilalți. Asta te-ar plasa cu adevărat în frunte, cu riscul de a fi neînțeles. Căci a fi un "eveniment" semnificativ în prezența constantă a ficțiunii înseamnă să îți pierzi reperele și să te trezești într-o realitate pe care nu o înțelegi și nu o poți accepta ca fiind posibilă.

Iar cel care încearcă să înțeleagă o entitate superioară, mai întâi trebuie să-și convertească specificul științei de tip "inferior" spre tipul "superior, adică să se conecteze la nivele de profunzime care depășesc limita percepției de care majoritatea dispune. Ceea ce înseamnă să devină el însuși captiv între realitate și ficțiune. El ar fi un *Stăpân al Creației* , capabil să-și pună în aplicare viziunile inspirate de propriul sine, prin prisma relației dintre spațiu, timp și materie.

Să-ți confirmi identitatea într-un spațiu mai larg înseamnă să te transpui într-un experiment numit *ficțiune* din care să tragi niște concluzii care să te ajute să vezi utilitatea acelor viziuni care pot ține în echilibru realitatea.

Legea ficțiunii științifice vizează acea „alunecare într-o direcție ce-i scapă controlului". Dar care aduce, invariabil, bucuria unei forme avansate cunoaștere care te ajută să conștientizezi importanța gândurilor în materializarea viziunii.

Ceea ce te poate diferenția net de ceilalți este viziunea - arta de a vedea lucruri invizibile, pe care apoi să le accepți ca fiind adevărate, sa le conectezi la realitate și să le valorifici în favoarea ta, în leadership. Iar asta te poate pune în postura de a-ți redefini identitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-fictiunii-stiintifice.html

Legea guvernării

On Martie 23, 2010

Ca să conduci trebuie să fii în frunte.

Numai într-un moment hotărâtor, când un om e nevoit să-și pună în joc toate resursele ființei sale, se pot vedea însușirile extraordinare ascunse în el. Abia atunci când un singur gând, o singură idee, un singur motiv frământă mintea unui om mânat de sentimente puternice, trăiri și emoții, față de cineva, față de ceva, abia atunci izbucnește în el acea nemaipomenită sete de a înfăptui miracole, acel nebănuit curaj de a prelua frâiele și de a arăta tuturor de ce este în stare. Cu siguranță fiecare om, chiar și cel mai simplu în aparență are un talent, pe care numai dacă i se va ivi ocazia prielnică va putea să și-l etaleze.

Jake Sully, personajul principal din filmul „ *Avatar (2009)* ", un veteran de război paralizat, este adus pe planeta Pandora. El trebuie să lupte pentru a-și găsi locul pe luxurianta planetă, să le câștige încrederea indigenilor Na'vi și, apoi, pe cale diplomatică, să-i convingă să evacueze o anumită zonă, unde se găsea cel mai bogat depozit de unobtanium.

Povara suferinței poate fi vindecată numai cu balsamul fericirii. Jake, de cum pășește în nouă lume complet schimbat, conducând un corp numit avatar, se îndrăgostește de Neytiri, o localnică, care vine în ajutorul său, îl scapă de pericole, îl însoțește și îi oferă îndrumare. În același timp, în cele trei luni petrecute alături de clanul ei, cunoaște experiențe pe care niciodată nu le-a avut. Se atașează de poporul Na'vi, de obiceiurile lor, și începe să prețuiască tot mai mult această lume.

Leadership: Modul tău de a te separa de lumea exterioară aparține unei existențe care te adeverește în jocul intim al vieții altora?

Cele trei luni se scurg, iar pentru că Jake nu a reușit să-i convingă pe Na'vi să-și părăsească teritoriul, oamenii au trecut la executarea lor silită. În acel moment hotărâtor, el are de luat o decizie, de partea cui să lupte? Şi, pentru că acordă o mare atenție nevoilor indigenilor, alege: Na'vi. Astfel distruge, înlătură sau abandonează toate aspectele vieții sale care existau înainte. Nu mai cunoaște decât un singur simțământ: dragostea față de Neytiri, apropierea sufletească față de clanul Omaticaya. De aceea se alătură în lupta pentru apărarea pământului sacru al acestora.

La fel ca un om care-și vâră singur mâna într-o scorbură plină cu miere de albine, Jake știe de la bun început la ce să se aștepte dacă se va alătura poporului Na'vi. Dar, conștient că nimic nu poate fi lăsat la voia sorții, el pornește, cu hotărârea celui pe care nimeni și nimic nu-l poate abate de la țelul vieții sale, pe drumul fără întoarcere.

Adevăratul leadership este dăruirea totală a propriei ființe pentru puterea de a te manifesta conștient de adevărata ta natură spirituală, într-o scenă în care te diferențiezi de tot ceea ce însemi pentru o lume care pune accentul preponderent pe luptă.

Sigur pe sine, dând dovadă de fermitate, având o atitudine dinamică, activă, emanând tinerețe și forța, reușește să atragă toată admirația poporului Na'vi sau, mai degrabă aș spune, toată recunoștința lui. Şi, stârnind în sufletul lor dorință, făcând să se nască în inima lor o nădejde neașteptată, aceștia luptă cu mult curaj și însuflețire, iar în cele din urmă, folosindu-se de avantajul terenului și aplicând un plan tactic excelent, ies învingători. Iar Jake devine conducătorul clanului.

„Căci numai pentru voi și pentru poporul meu doresc să mai trăiesc"

În fiecare fantezie exista un strop de realitate. Ca să conduci, trebuie să fii un Jake Sully. În prezent, dar și în viitor, cei ce vor fi aleși la conducerea unui stat vor fi aceia care vor lupta în numele valorii comunității lor și nu se vor da bătuți niciodată, care vor fi alături de poporul lor pentru o viață mai bună, pentru un scop nobil bine definit. Un om extraordinar, un lider adevărat, are întotdeauna însușirea de a servi celorlalți și de a-i ajuta din toate puterile sale.

Leadership: Ești pregătit să faci pasul cel mare într-un prezent care își "însușește" selectiv gândurile trecute ale unei ființe care nu-și reneagă originile și nici devenirea?

Cel care nu are capacitatea să-și exprime viziunea, în așa fel încât să-i facă pe oameni să acționeze în spiritul ei, nu are ce căuta în fruntea lor. Cel care nu se declară gata de orice și nu reușește să energizeze oamenii în vederea atingerii unor scopuri imposibile, cel ce ezita să ia hotărâri importante atunci când este imperios necesar să o facă și nu are capacitatea să le insufle celorlalți încredere în ei înșiși și în reușită, nu-i este dat să simtă succesul în leadership.

Numai cel ce manifestă o preocupare autentică față de oameni făcându-i entuziasmați de ceea ce fac, care nu se teme să-și suflece mâinile și să se murdărească, punând mereu accentul pe găsirea soluțiilor și rămânând neclintit în voința sa, numai acela va putea să-și ducă la bun sfârșit misiunea asumată.

Mentalitatea unui lider este aceea a unui învingător, al unuia care respinge total posibilitatea unei înfrângeri, zidindu-și orice cale de retragere și dedicându-se cu însuflețire scopului propus. Având o minte deschisă, fiind decis și curajos, el preia conducerea, determinându-i pe cei din jur să acționeze și să meargă înainte, numai înainte, către un viitor mai bun.

Leadershipul se produce atunci când mentalitatea ta se schimbă de la o poziție de conflict către o poziție în care poate forma o alianță care funcționează și se menține într-un teritoriu pozitiv.

E nevoie de multă îndemânare ca să conduci un grup, o comunitate de oameni. Totul în tine trebuie să inspire încredere în realizarea grandiosului tău plan. Iar dacă nu ești persistent, curajos, tenace, extrem de interesat de realizări, dominant și încrezător, înseamnă că nu ai capacitatea de a merge în fruntea lor.

Ca să conduci trebuie să fii în frunte.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-guvernarii.html

Legea încrederii limitate

On Iunie 08, 2010

Atunci când în echipă există măcar un singur om necinstit, îți pierzi încrederea în toată echipa.

Dintotdeauna mi-a plăcut sportul. Iar sportul meu preferat a fost, fără nicio îndoială, fotbalul. Dar am practicat și sporturi de contact, șase ani de lupte libere și aproape doi ani Taekwondo. Şi la fel ca fiecare om care trăiește în mirajul dorințelor sale, am vrut să ajung un mare campion.

La începutul clasei a 10-a am participat la campionatul național de Taekwondo de la București. Eram foarte ambițios, și credeam în mine, dar trebuie să mărturisesc faptul că nu aveam deloc experiență în ceea ce privește competițiile de arte marțiale. La orice concurs de lupte libere m-aș fi descurcat precis foarte bine, dar asta e, atunci practicam arte marțiale, trebuia să dovedesc și aici de ce sunt în stare.

Leadership: Îți construiești un fundament constant al ascensiunii spre îndeplinirea idealului de unitate, fără să iei în calcul efectele de plasare a propriei ființe într-un context de tip "Extinde-ți garanția"?

Îmi amintesc foarte bine că am câștigat prima luptă, dar am pierdut-o pe a doua. Prin urmare pot să spun că n-am avut o prestație prea bună, dar m-am consolat cu faptul că pentru un practicant de arte marțiale de nivel mediu m-am descurcat binișor.

Garanția mea de calitate era declarația de loialitate în slujba echipei și obligația de a mă reprezenta în totalitate ca și caracter, temperament, stare de spirit în raport cu avantajul victoriei sau cu gustul amar al înfrângerii.

Ceea ce n-am să uit însă niciodată este ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul campionatului. Trebuie să precizez faptul că îmi uitasem chimonoul acasă, iar antrenorul a fost bun și mi l-a dat pe al său ca să intru în competiție. Ei bine, după ultima mea luptă, cea în care am fost învins, l-am rugat pe antrenor să-mi dea voie să-i iau acasă chimonoul, să-l spăl, și să i-l aduc curat la primul antrenament. A fost de-acord.

Dar atunci când am ajuns acasă, stupoare, chimonoul nu mai era în geanta sport. Abia atunci am înțeles că a fost furat. Dar de cine? Ei bine nu știu, dar cu siguranță răspunzător era unul dintre colegii mei de la club, pentru că numai ei aveau acces la geanta mea din standul atribuit echipei noastre la competiție. Plin de regrete, am fost măcinat de gânduri negre iar conștiința mea a fost cuprinsă de un profund sentiment de nemulțumire fiindcă am avut prea mare încredere în colegii mei, iar unul sau poate chiar mai mulți din ei, mi-au înșelat-o.

Leadership: În ce punct al evoluției tale din angrenajul unor tendințe de afirmare ești dispus să lași de la tine fără să te supui unei ordini care îți încalcă drepturile și opțiunea de onoare?

Când faci parte dintr-o echipă, crezi în ea. Dar până la o limită. Până când șansa ta de afirmare ta începe să se alinieze la niște tendințe greșite de integrare și creștere în cadrul echipei.

N-am încercat să descopăr adevărul la momentul acela, să-l răsucesc pe toate fețele, să pun întrebări și să încerc să aflu răspunsuri, faptul era consumat. Așa că la primul antrenament din săptămâna ce-a urmat i-am plătit antrenorului contravaloarea chimonoului, fiindcă a fost responsabilitatea mea să am grijă de el. Dar apoi, după o scurtă discuție cu antrenorul, în care i-am explicat cum s-a întâmplat totul (dar el nu a vrut să creadă cu niciun chip că unul din elevii săi mai vechi este vinovat), am convenit să mă mut la un alt club. Locul meu nu era acolo.

Acest incident a reprezentat moment de cotitură al vieții mele și m-a învățat un lucru: nimic nu mă poate mulțumi atunci când, alăturându-mă unei echipe de la care mă aștept să fie eficientă, unită, organizată, competitivă, descopăr că, de fapt, nu pot conta pe nimeni. Căci întotdeauna un om care fură o dată și nu este prins, va fură și a doua oară. Așa că, decât să încep să suspectez pe fiecare, mai bine să-mi caut o altă echipă, o echipă care să se bazeze pe principii de colegialitate, unitate și integritate.

Leadershipul, menținând coloratura unei anticipări creatoare de alte realități, se menține în opțiunea de te retrage dintr-un acord care conține doar "capitole de final".

Cine nu are o încredere mare în echipa sa, nu poate „funcționa" la maxima capacitate. Dacă aș fi rămas la acel club ar fi trebuit să fiu mereu cu ochii în patru, să mă feresc mereu de un dușman nevăzut.

La fel cum un spectator ce asista la prezentarea unui truc, știind de la bun început că va fi păcălit, își creează anumite dispozitive de protecție la nivel psihic încercând să observe care este momentul în care prestidigitatorul îl înșală - eu ar fi trebuit să-mi creez un scut psihologic care să mă apere de momentul neprevăzut când voi fi înșelat. Ceea ce ar fi fost stresant și obositor. Sau ar fi trebuit să adopt o atitudine de neutralitate politicoasă, adică să vin la antrenamente și să plec discret fără să am însă prea multe relații cu nimeni, ceea ce mi-ar fi creat alte probleme, căci nimeni nu tolerează excentricii. Iar dacă aș fi lăsat timpul să se scurgă sperând că lucrurile se vor îmbunătăți, m-aș fi înșelat amarnic.

Ulterior, după vreun an, la o altă competiție, am aflat cum s-a petrecut totul. Unul dintre colegii mei îmi luase chimonoul și-l vânduse pentru un inel de aur unui alt practicant de arte marțiale de la un alt club din țară. Prin urmare, s-a dovedit că suspiciunile mele au fost întemeiate. Şi deci am făcut bine că m-am mutat la un alt club.

Leadership: Nivelul tău de de onoare poate fi refăcut prin deosebita contribuție adusă de promovarea valorilor care au definit misiunea de a te pune pe locul cel mai de sus în topul preferințelor celorlalți?

Valorile pe care am încercat să le promovez odată cu integrarea mea în echipă au fost disponibilitatea de a accepta să cred intr-un sport care mi se potrivea ca stare de spirit, disponibilitatea de a accepta să gândesc în spiritul unui ideal de cooperare si corectitudindea de a accepta orice compromis la vedere.

O echipă trainică, unită și ambițioasă, se naște din colegialitate și prietenie și se păstrează cu grijă. Dacă măcar unul dintre colegii tăi e necinstit, și mai ales dacă nu știi care e acela, ajungi în cele din urmă să-i consideri pe toți ceilalți drept vinovați, ceea ce îți scade încrederea în tine, căci ajungi să te simți singur, înconjurat numai de oameni falși. O echipă care are în componența ei un singur om necinstit este o echipă al cărei stindard nu este bunul simț, deci care nu se bazează pe integritate și respect.

Iar liderul unei astfel de echipe, în care există măcar o oaie neagră, și care nu ia nicio măsură, înseamnă că ori nu-și cunoaște îndeajuns de bine oamenii din echipă, ori că-i

acceptă cu toate defectele lor - și în acest caz riscă să ajungă să fie manipulat de ei și chiar să fie compromis.

Încrederea este unitatea de măsură a nivelului de așteptare pe care îl ai legat de o persoană atunci când sentimentele pe care le nutrești pentru ea sunt reciproce.

Concluzie: O echipă este puternică atunci când se bazează pe relații de colaborare, pe cinste, corectitudine și fair-play. Este rolul liderului de a cultiva aceste relații atât prin exemplul său personal cât și prin măsurile pe care le ia pentru păstrarea lor.

Un lider care acceptă abateri de la etică și nu le sancționează prompt este de fapt complicele celui care se abate de la principiile eticii ce trebuie să guverneze într-o echipă. Acest element negativ din echipă, nesancționat la momentul potrivit, va continua să „saboteze" echipa.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-increderii-limitate.html

Legea influenței

On Martie 18, 2010

Vei fi gata să conduci numai atunci când vei avea puterea să vezi orizonturi frumos colorate în ochii cu care îți citești singur jurnalul.

Curiozitatea a fost dintotdeauna o caracteristică a firii mele. Din curiozitate am început să scriu, să mă documentez, să învăț cât mai multe lucruri despre știința conducerii și să mă dedic dezvoltării celor din jurul meu. Am pășit pe acest drum cu stângul, făcând multe greșeli, dar a meritat tot efortul depus, iar acum cred că acest drum e tot mai ușor.

Scriu și voi scrie mereu. Nu scriu pentru a ridica în slăvi pe cineva, nu scriu pentru a lingușì pe nimeni, nu scriu din dorința de a genera mai mult trafic pe site. Scriu pentru mă cunoaște mai bine pe mine însumi. Dar poate că într-o bună zi, vorbele mele, mesajele pe care le transmit și le presar printre simplele cuvinte și fraze, vor ajunge să însemne ceva pentru cineva. Poate că peste cuvintele mele se va așterne praful gros al timpului. Dar poate că ele vor stârni curiozitatea unora. Iar dacă vor rămâne întipărite în mintea multor oameni și vor avea puterea să-i inspire, să-și descopere și să-și folosească potențialul la maxim, voi fi cu adevărat fericit.

Acesta este primul test pe care singur am hotărât să mi-l dau. Testul influenței. În funcție de rezultatele obținute, punând în balanță numărul de feedback-uri pozitive și negative primite de la cititori, îmi voi da seama care este nivelul la care mă situez, care este de fapt măsura influenței mele. Influența trebuie măsurată înainte de a i se determina calitatea.

Leadership: Încerci să accesezi destinația căutată prin atractivitatea pe care o inspiri celorlalți, sau prin atractivitatea pe care o creezi în lupta cu ceea ce înseamnă să-ți valorifici pasiunea?

Nu intenționez să urmez nici masteratul, nici doctoratul pentru ca pregătirea mea profesională să fie luată în serios. Până la urmă acestea, dacă ar fi de ajutor, m-ar ajuta numai pe mine. Iar așa cum remarca un mare scriitor, omul poate învăța multe, dar învățătura nu înseamnă cunoaștere. Pe lângă asta, nicio diplomă din lume nu mă va transforma într-o persoană cu influență și nici prea multe uși nu-mi vor deschide. Dar dacă mă perfecționez îndeajuns de mult și împărtășesc și altora ceea ce știu, ceea ce gândesc, ceea ce cred, gratuit, prin intermediul internetului, voi fi atât eu, cât și alții câștigați.

Leadershipul este un joc de echipă, un joc în care toată lumea trebuie să iasă în câștig. Dacă m-aș gândi numai la mine, mimând cu convingere interesul și preocuparea, aș putea avea o influență de scurtă durată, și în cele din urmă aș fi etichetat drept „spam", așa cum sunt etichetați tot mai des din ce în ce mai mulți politicieni care folosesc o mulțime de tehnici pentru a păcăli oamenii.

Dar în ce privește literatura, există o excepție de la regulă: poți câștiga de unul singur notorietatea de care dispune numai un artist care știe să îmbine cuvintele ca să dea viață unei capodopere. Satisfacția eventuală a unui scriitor nu izvorăște din sentimentul că ceea ce exprimă poartă numele miraculozității, ci din miracolul cu care își acordează toate sentimentele atunci când cuvintele sale înfloresc și schimbă realitatea.

El este condus de puterea cu care crede în ceva ce e mai presus de înțelegere, ca o experiență pozitivă a unirii cu Unul pusă în evidență de puterea cu care știe să își deschidă inima și mintea. De fapt, trăiește după ideea că întreaga cunoaștere acumulată nu-i aparține

lui însuși, ci tuturor, și că destinul lui depinde de preferințele celor care le folosesc ca să ajungă la unirea cu Unul.

Vârful influenței este atins atunci când ideea ce leagă sentimentul și acțiunea este materializată într-un act scris ce încorporează decizia de a revoluționa existența celor care te citesc cu fidelitate.

De aceea scriu, încercând să adaug mereu informații clare, cât mai de calitate, cât mai utile. Pentru ca tot ceea ce știu, toate cunoștințele pe care le-am dobândit de-a lungul timpului, să ajungă la urechile tuturor. Nu pot păstra în străfundul ființei mele ceva ce altora le-ar putea fi de un real folos. Şi voi fi întotdeauna cât mai sincer, fără să încerc să epatez lumea doar din dorința de a mă face remarcat.

Valorificarea pasiunii se realizează o dată cu acea minunată exaltare a descoperirii unei exprimări prin care se întrezărește farmecul unei prietenii intense. O prietenie din care se naște obligația de a transmite un conținut nou de autenticitate în intepretarea rolului de facilitator al unor experiențe memorabile.

Leadership: Ești dispus să accepți toate unghiurile de abordare a materializării gândurilor tale pentru a găsi tehnica perfectă de consolidare a îndrumării oamenilor pe calea anevoioasă a ascensiunii?

Unghiurile de abordare a materializării gândurilor sunt spațiile dintre noțiunile pe care le utilizezi cu scopul de a-ți crește valoarea reprezentativității în raport cu colectivitatea generală.

Martin Luther King Jr. a fost un preot baptist care și-a dorit din tot sufletul împlinirea principiilor biblice de viață și libertate. El a înțeles că americanii sunt norocoși să se fi născut în acel ținut măreț, și că nu mai există o a doua națiune la fel pe pământ. Iată ce a spus în discursul de la 28 august 1963 cu ocazia marșului spre Washington:

„ Visez că cei patru copii ai mei să trăiască într-o zi într-o națiune în care să nu fie judecați după culoarea pielii, ci după caracterul lor. "

Aceste cuvinte sunt aur curat. Ele au inspirat toată populația de culoare din America. Numai un om cu convingeri puternice, care are un vis și se dedică cu desăvârșire împlinirii lui poate rosti niște cuvinte cu o putere de influență atât de mare. Numai un om motivat să-și îndeplinească idealul și care caută căi de a construi punți între oameni, îi poate îndruma pe aceștia pe calea anevoioasă a ascensiunii. Martin Luther King Jr. a fost cu siguranță un lider cu o putere de influență incredibilă.

Leadershipul este un furnizor de top al spațiilor de producție și stocare a efectelor "incantatorii" ale unei rostiri profetice.

Pe cine și cum influențezi tu? Leadershipul presupune mai întâi de toate influență, și nu toți oamenii au o capacitate de influență suficient de ridicată. Realitatea este că cu cât poziția pe care un om o ocupă în societate este mai mare, cu atât nivelul său de influență crește.

Ce ți-ar plăcea mai mult: să conduci sau să fii condus? Dacă ambiția ta cea mai mare este să ajungi într-o poziție dominantă, atunci extinde-ți nivelul de influență. Succesul tău va depinde în mare măsură de succesul oamenilor pe care îi conduci. Influența ta va fi cu atât mai mare cu cât succesul lor va fi mai mare.

La fel cum un profesor este întotdeauna judecat după rezultatele elevilor săi, tu vei fi judecat după rezultatele pe care le obțin oamenii pe care îi conduci.

Dacă ocupi o funcție de conducere, nu uita că problemele cu care se confruntă oamenii sunt întotdeauna și problema ta. Nu vei putea avea o influență pozitivă asupra oamenilor dacă nu te implici în soluționarea problemelor cu care aceștia se confruntă, lăsând totul la voia întâmplării, gândindu-te că e numai treaba lor să le rezolve.

Singurul act scris care poate să confirme varianta unei noi conștiințe de sine se caracterizează prin procesul de compunere a unei imagini care colorează pânza posibilității realității de a se autodepăși, arătând ceva de dincolo de ființă, un altfel decât a fi.

Influența este ceea ce reușești să schimbi la tine după ce ți-ai recitit propria carte: începi să-ți centrezi puterea de a crede într-o realitate virtuală care devine posibilă prin șansa de a aparține unei lumi care te urmărește până la capăt.

Este o adevărată artă să știi să te faci ascultat și să fii urmat de oamenii din preajma ta. Dar asta se obține prin muncă asiduă și urmând uneori cai anevoioase. Feedback-ul din partea oamenilor te va ajuta să te autoevaluezi și totodată să-ți îmbunătățești continuu relațiile cu ei.

Cum îți măsori influența? Cum ești etichetat de ceilalți oameni? Influența ta este de scurtă sau de lungă durată? Cum construiești punți între oameni? Ai convingeri puternice? Te dedici cu desăvârșire împlinirii unui ideal?

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-influentei.html

Legea Întregului Restrâns la Unu

On Septembrie 19, 2023

Conștientizarea faptului că ești parte dintr-un întreg mai mare îți poate oferi un sentimentul de conectare cu ceva mai mare decât tine însuți.

De fiecare dată când ajung pe litoral senzația este aceeași: trăiesc sentimentul intens de "nou început", *ShaUrtho*, iar senzația ciudată de irealitate, o detașare de lucruri și o retragere într-o presupusă comuniune mistică cu divinitatea, că ceva se scurge parcă din mine, pornind dinspre piept și ajungând la membre, este una pe care nu am mai trăit-o în niciun alt context. Cu certitudine, fiecare detaliu pe care vederea îl poate cuprinde este lucrarea Domnului, înainte ca eu să-i ofer prin desen sau pictură o semnificație aparte.

Numai din cauza perspectivei în planul real al diversității în unitate, luând în considerare tot ce este necesar sublimului pentru a se manifesta ca *"una belleza que no existe en proporciones, sino en correspondencia con el alma y su resonancia con el universo"*, artistul reușește să dea semnificație exclusiv estetică imaginii cu care ochiul său își lărgește orizontul. Pictura este în esență arta de a observa, de a te bucura de momentul potrivit, de a surprinde un moment într-o fracțiune de secundă. Odată cu fiecare lucru pe care vederea îl captează, cu fiecare experiență pe care o trăiești în fiecare amintire, îți pictezi propria pânză de realitate, gând cu gând, alegere cu alegere.

Pașii cu care calc nisipul, pașii cu care las în urmă un semn al prezenței mele, o poveste despre mine, amprenta unei opere de artă efemere pe nisipul litoralului, unde marea și soarele devin muză și inspirație, mărturisesc călătoria mea prin timp și spațiu. Ei îmi conturează destinul printr-un soi de *Inthensiodios Aspras*, un moment care nu se va mai întoarce niciodată, și îmi țes povestea vieții în același mod în care pictorul își interpretează lumea din jurul său, plin de sensibilitate și compasiune, ca modalitate de a vedea frumusețea în lume, chiar și în locurile cele mai neașteptate.

Leadership: Cum se reflectă lupta interioară pe care trebuie s-o depășești, în vederea evidențierii legăturii dintre suflet și imaginea sa în exterior?

În filmul "Swimming Upstream" pe care l-am revăzut recent, exista o scenă în care Tony Fingleton înoată singur în piscină, după o altercație cu tatăl său. Această scenă este profund simbolică și reflectă dorința lui Tony de a scăpa de realitatea dură a vieții sale. Apa reprezintă un refugiu pentru Tony, un loc unde se poate retrage și unde se poate simți liber, neconstrâns de problemele sale. Şi cred că din punct de vedere artistic această scenă, filmată într-un mod care accentuează singurătatea și izolarea lui Tony, exprimă totodată esența existenței lui prin frumusețea și puritatea apei, adevărate surse de reînnoire la nivel de sine. Ele îl ajută să se conecteze cu lumea din jurul său și să găsească un sens în viață.

La fel se întâmplă cu mine atunci când sunt pe litoral: marea nu este doar un splendid peisaj de vară, plin de albastrul infinitului, unde cerul se îmbrățișează cu adâncurile, ci devine un spațiu de reflecție și introspecție, spațiu de identitate între suflet și reflecția lui în lumea exterioară, unde fiecare gând și emoție se întâlnește cu esența pură a ființei mele. Valurile mării, asemenea gândurilor și emoțiilor lui Tony, vin și pleacă, aducând cu ele amintiri, speranțe și vise, făcând ca modul de redare a unui tablou să fie accentuat de undele care se ciocnesc cu trupul înotătorului, simbolizând interacțiunea dintre om și natură, dar și căutarea introspectivă a esenței sale.

Arta este ca valurile, uneori puternice și înfricoșătoare, alteori delicate și liniștitoare.

Așa cum Tony își găsește liniștea în piscină, eu o găsesc în imensitatea mării, unde fiecare val pare să îmi șoptească povești nemaiauzite, liniști care calmează sufletul și mintea, contrastând cu agitația vieții cotidiene, fapt ce îmi oferă o perspectivă nouă asupra vieții. Tony este un artist care experimentează prin simțire și cugetare, nu neapărat prin voință și ambiție, introspecția și labirintul interiorității umane așa cum este surprins într-un tablou de felul "The growing wave in Pourville" de Claude Monet, în contrastul dintre culorile reci și cele calde. Valul este o forță puternică și imprevizibilă, iar cerul este calm și senin, contrast ce creează o tensiune vizuală amplificată de faptul că valul este mai aproape de privitor decât cerul.

Leadership: Aprecierea prezentului și ideea că ești parte dintr-un întreg mai mare, poate să potențeze conexiunea cu tine însuți și să-ți dea sentimentul unui sens superior de existență?

Un artist poate folosi imaginea unei mări învolburate pentru a reprezenta o perioadă de agitație interioară. În ceea ce privește scena din film, apa era instrumentul de exprimare al lui Tony, iar înotul era procesul său creativ. Omul trebuie să fie calm chiar și atunci când marea este zbuciumată. El și-a pictat propria pânză de amintiri și emoții, colorând acel moment de interiorizare cu nuanțe unice ale vieții, anume: efemeritatea, sau contrastul dintre liniște și furtună, libertate și conectare cu natura. Într-adevăr, valurile vin și pleacă, fiecare fiind unic în formă și mișcarea sa. Prin urmare acest flux constant creează ideea de tranzitorietate și reînnoire.

Aprecierea prezentului este doar o revizuire a ideii de moment efemer, parte dintr-un întreg mai mare, pentru că fiecare val, deși trecător, contribuie la ritmul și esența mării în ansamblu. Or ideea de a fi parte dintr-un întreg mai mare, rezonând cu imaginea reflectată de o senzație profundă, se referă în principal la sentimentul de conectare cu ceva mai măreț decât noi înșine, cum este universul sau forța vitală a naturii. Acest lucru poate să denote o valoare spirituală vădită, o înrudire spirituală cu artiștii florentini de la Renașterea timpurie care se ghidau după ideea de "homo universalis", adică omul perceput ca microcosmos în raport cu macrocosmosul, văzând în om o reflectare a universului și a divinității.

Cât despre mine, despre mare, despre valuri și despre înot, despre soarele care îmi luminează momentele de interiorizare, spre adâncirea conexiunii cu mine însămi, pot să spun că fac parte dintr-o imagine care nu este încarcerată în efemer, ci liberă în eternitate. Faptul că imaginea de ansamblu pe care am creat-o este legată de zona artisticului, dându-i o valoare aparte ca instrument de expresie și comunicare a ideii de "transcendență și interconectare cu natura", subliniază puterea artei mele de a evoca și de a comunica transformări ale sufletului în contextul unei reacții la provocările și stimuli externi. Fie că este vorba de evenimente majore din viață, întâlniri semnificative sau simple momente de cotidian, acestea pot declanșa o serie de schimbări interioare.

Ca expresie a aspirațiilor de perfecționare, leadershipul se concentrează asupra acelor momente de interiorizare care catalizează creșterea personală în contextul unei reacții la provocările și stimuli externi.

Arta, în multe forme ale sale, poate captura aceste momente de introspecție și răspuns, reflectând luptele, bucuriile și revelațiile care vin odată cu ele. Prin aceasta, arta ne oferă o oglindă în care ne putem vedea propriile reacții și astfel să înțelegem mai bine complexitatea emoțională și spirituală a experienței umane. În cele din urmă, când ultima pensulă este pusă jos și ultima culoare se usucă pe pânză, rămâne un strigăt neașteptat urcând spre noi - o operă de artă completă, o poveste spusă în culori și forme, un vast capitol al evoluției spiritului uman: explorarea și cunoașterea de sine.

Legea Întregului Restrâns la Unu se referă la capacitatea omului de a se conecta la vitalitatea naturii prin armonizarea cu sinele său interior, unde introspecția devine puntea

dintre conștiința individuală și universalitatea existenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-intregului-restrans-la-unu.html

Legea jocului de echipă

On Martie 16, 2010

Probabilitatea ca un singur jucător să obțină rezultate excelente e direct proporțională cu calitatea și nivelul de performanță al celorlalți coechipieri.

Îmi amintesc și acum de o întâmplare petrecută cu mulți ani în urmă, pe la începutul facultății. Eram la antrenamente împreună cu colegii mei. Aveam echipa noastră, jucam de ceva timp împreună, ne înțelegeam bine pe teren. Ca aproape de fiecare dată, la antrenamente participau mai mult echipe din facultate. Jucam prin rotație după regula: "zece minute sau două goluri".

La un moment dat, jucătorul de bază al uneia dintre echipele adverse s-a accidentat. Nemaiputând să continue, coechipierii săi au fost nevoiți să împrumute un jucător de la o altă echipă de pe margine. Şi, cum ardeau de nerăbdare și aveau acea intensă dorință de a câștiga, n-au ales la voia întâmplării. Ci l-au cooptat pe Dănuț, căpitanul uneia dintre echipele de pe margine, un jucător excepțional, al cărui talent era recunoscut și apreciat de noi toți. Acum, credeau ei, vor câștiga meciul respectiv și poate chiar și cele ce vor urma.

Cine a zis că lucrurile pot merge bine doar dacă ai în echipă un jucător excepțional, s-a înșelat. În ziua aceea echipa respectivă a pierdut toate meciurile. Iar în fiecare meci în care a jucat la acea echipă, Dănuț a făcut un joc slab, cu mult sub nivelul lui obișnuit, cu mult sub așteptările coechipierilor săi. Şi atunci m-am întrebat: de ce?

Răspunsul era evident. Stilul de joc practicat de Dănuț era mult diferit de cel al noilor săi coechipieri, și la care aceștia nu s-au putut adapta deloc. Dănuț juca mai cursiv și mai pe atac, mai alert, cu pase scurte, dese, în viteză și pe jos, puține driblinguri, intrări pe la mijloc și multe șuturi de la distanță. În timp ce coechipierii lui practicau un joc de apărare prudent, mai primitiv, mai lent, cu pase înalte și lungi, presărat rareori de contraatacuri curajoase, conservându-și energia, nereușind să construiască în niciun moment nimic interesant.

Un lider nu atrage atenția doar prin golurile pe care le marchează, ci prin schimbările dese de ritm de pe parcursul jocului care se transformă într-un efort comun.

Atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcție de performanța întregii echipe. Niciun progres nu poate înregistra o echipă care nu are un stil de joc unic, închegat, dezvoltat în totalitate. Numai jucând cât mai des împreună jucătorii își vor putea forma un stil de joc comun, performant, bazat pe colaborare și înțelegere, nu pe competiție, un stil de joc care să impună un anumit ritm, defensiv sau ofensiv, care să-i avantajeze cel mai bine. Nu trebuie uitat faptul că atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcție de performanța întregii echipe. Pentru o echipă, ca și pentru un singur jucător, nimic nu e mai greu de suportat decât nesiguranța permanenta datorată lipsei de unitate pentru realizarea unui joc perfect.

Fără coechipieri foarte buni, un jucător, oricât de talentat ar fi el, e mereu lipsit de energie, de hotărâre și joacă fără tragere de inimă. Nu mai e nicidecum la fel de sigur pe el, ceea ce-i determina și pe ceilalți să fie, la rândul lor, nesiguri de performanțele sale. Succesul unei echipe nu depinde doar de jucătorul cel mai bun, decât în cazul în care este o echipă unită. La drept vorbind, echipa înseamnă totul, iar dacă abilitățile și priceperea celorlalți coechipieri sunt sub nivelul lui, el nu va putea să exceleze și să se perfecționeze continuu.

Leadership: Îți poți convinge coechipierii să facă un joc ce pare la limita imposibilului în caz de depășire a limitei de contribuție adusă idealului de unitate?

Jocul poate ajunge la limita imposibilului atunci când coechipierii tăi dețin controlul total asupra balonului și demonstrează că sunt foarte buni, dar nu reușesc să înscrie niciun gol. Practic, ei au ajuns să depășească limita de contribuție adusă idealului de unitate, dar nu obțin nicio victorie.

În leadership, acest lucru reprezintă un efect al lipsei de consecvență în modul de a menține atractivitatea și temperatura destinației finale. La destinație ajung cei obișnuiți cu rezultatele unor curse terminate, nu cei care își supraevaluează atitudinea pe timpul parcursului plin de adrenalină.

Când o altă persoană vine la conducerea echipei, totul se reia de la zero. Atunci când Dănuț a fost cooptat la noua echipă, întreg jocul ar fi trebuit să se schimbe. Nivelul său de performanță fiind evident mult mai bun decât al celorlalți jucători, ar fi trebuit să constituie un semnal de alarmă pentru aceștia, un semnal care să-i pună în gardă pe toți, care să-i trezească, să-i rupă din lanțul rutinei, care să-i motiveze să joace mult mai bine și să se muleze după jocul lui.

Dar el nu a reușit, fiindcă nici nu era posibil într-un timp atât de scurt, să-i facă să conștientizeze beneficiile pe care le pot obține dacă și numai dacă vor practică stilul lui de joc. Dănuț nu a putut garanta succesul noii sale echipe nu pentru că nu a reușit să se integreze în ea, ci pentru că ai lui coechipieri, care erau net inferiori din punct de vedere al valorii, al calității jocului prestat, nu s-au putut adapta la ritmul alert pe care el l-a impus încă de la început.

Nu-ți pune niciodată nădejdea în jucătorul cel mai bun, nu este obligatoriu ca prestația lui să aducă succesul echipei.

Experiența este un zid invizibil care închide performanța în mediocritate atunci când nu dispui decât de interesul de a te menține la putere, fără să reușești să faci din această putere manifestarea unei voințe plină de temelie.

Coechipierii lui Dănuț au simțit gustul reușitei înainte de o avea, dar s-au lovit de un zid invizibil, numit experiență. Ei au fost capabili să identifice un potențial lider, dar n-au fost capabili să-i joace jocul, n-au fost capabili să-l urmeze în direcția stabilită de el. Nivelul lor mediu de experiență, aptitudinile lor practice insuficiente nu le-a permis să se adapteze din mers la jocul impus de Dănuț. Iar de unul singur el nu a avut puterea să schimbe rezultatul final.

Performanțele și reușitele unei echipe depind atât de lider cât și de membrii echipei. Toți trebuie să formeze și să acționeze în tandem: degeaba un lider este foarte bun dacă nu are cu cine lucra. Inversul este, de asemenea, valabil: un lider slab degeaba are o echipă foarte bună. Orice dezacord sau discordanță dintre ei se va solda cu un eșec, chiar dacă toți au avut cele mai bune intenții.

Una din căile de a te afirma ca jucător de bază într-o echipă unită, în așteptarea victoriei mult dorite, este să sugerezi prin cele mai fine mijloace ale talentului de atacant că acțiunea are loc simultan într-un context al acumulării plus valorii și unul al elitelor absolute care vor să ocupe un teren mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-jocului-de-echipa.html

Legea judecății părtinitoare

On Martie 10, 2010

Când echipa pierde, de obicei singurul care are de pătimit este liderul, chiar dacă nu întotdeauna el este vinovat.

După părerea mea, cel mai bun antrenor român de fotbal al tuturor timpurilor este Victor Pițurcă. El a pregătit două din cele mai mari echipe de fotbal din România, Steaua București și Universitatea Craiova. A pregătit echipa națională în 62 de partide obținând numeroase victorii. A reușit calificarea României la Campionatul European din 2000 și din 2008. Fără îndoială reprezintă un adevărat exemplu pentru ceilalți, este unul din acei antrenori care știe pe ce buton să apese ca să se facă admirat și lăudat.

Însă atunci când vine vorba de leadership, nimic nu rămâne bătut în cuie. Anul trecut, în 2009, Comitetul Executiv al FRF a hotărât să întrerupă colaborarea cu selecționerul Victor Pițurcă, acesta fiind demis în urma rezultatelor slabe ale echipei naționale a României la Cupa Mondială, în locul lui fiind numit Răzvan Lucescu.

Într-un fel mă așteptam să fie demis, și pot să spun că îmi pare rău. Fără îndoială Pițurcă a fost și este în continuare un antrenor talentat. Dar, din păcate, eșecul echipei române de fotbal a reprezentat o dovadă grea împotriva lui. Greu s-ar fi putut scutura el de toate învinuirile ce i s-au adus. Căci atunci când te-apuci de-o treabă trebuie să o faci serios și să obții rezultate excepționale. Pe oameni nu-i poți amorți cu cloroformul făgăduielilor, orice justificare fiind cu totul inutilă.

Leadership: Îți studiezi parcursul plin de reușite într-o oglindă prin care Creatorul se privește pe sine?

Ce avantaje credibile prezintă leadershipul tău? Prezintă avantajele materializării ideii conform căreia cheia succesului este să extinzi mereu ceea ce ai înfăptuit?

În leadership, creatorul este un permanent etalon al modului în care omul trebuie să-și gestioneze procesele de luare a deciziilor dincolo de momentele de flux și de reflux ale parcursului său. El își reprezintă triumful chiar și după momentul ascensiunii lui, prin meritul de a-și regăsi respectul de sine și motivația de a se simți util prin comparație cu rezultatele obținute pe parcurs.

Realitatea e că oamenii te respectă și te admiră atâta timp cât le satisfaci așteptările, atâta timp cât oferi ce ai mai bun, atâta timp cât le asiguri succesul sau atâta timp cât prezinți credibil suficiente avantaje pe care le-ar putea obține avându-te pe tine în fruntea lor. Ei te susțin și te iubesc deoarece cred că ai sânge în tine și ești capabil să faci față tuturor provocărilor poziției înalte pe care o ocupi.

Leadershipul este efectul unei culori intense (actualizată ca trăire interioară) dintr-o imagine imperfectă.

Trudesc cu toții alături de tine sperând că vei putea obține rezultate palpabile. Dar dacă pierd, în acel moment de criză, de furie oarbă, ei uită complet de tot ce-ai făcut pentru ei, de toate succesele pe care ți le datorează, de toate strădaniile pe care le-ai depus în perioadă anterioară pentru binele lor. Şi nu-ți mai acordă o altă șansă.

Oare Pițurcă și-a meritat „pedeapsa" pentru eșecul naționalei? Nu cred, jucătorii poartă și ei o mare parte din vină. De fapt, din momentul în care meciul începe, soarta atârnă în mare măsură de voința jucătorilor și talentul lor. Iar dacă, într-un meci decisiv, unul sau altul șutează în bară sau are ghinionul să-și dea un autogol, ce vină are antrenorul? În fotbal ai nevoie întotdeauna de o doză mare de noroc.

Leadership: Ai puterea să mergi contra curentului pentru a arăta publicului ce ascunzi valoros în tine, nu ceea ce se vede in imaginea pe care o creeaza altii despre tine?

Întărește-ți inima ca să înfrunți adevărul. În leadership, dacă pierzi, rareori ai dreptul la revanșă. Rareori ai șansa să dovedești că ești nevinovat și că ai fost învinuit pe nedrept. În leadership poți fi înălțat până la cer într-o clipă de oamenii din jur, ca apoi, tot aceștia să te coboare până în adâncurile cele mai negre.

Degeaba ești ambițios, degeaba deții talentul, motivația și energia pentru a conduce o echipă, dacă aceasta pierde - membrii ei, fiind dezamăgiți de eșecul lor, vor da vina pe tine, pentru că tu i-ai condus. Iar pentru că n-ai făcut în așa fel încât echipa să câștige, deși ai avut autoritatea de a lua decizii, de a stabili strategii, de a face schimbările necesare, de a critica, de a organiza, de a judeca și hotărî cu mintea și cu sufletul, de unul singur, ce este mai bine pentru ea, trebuie să plătești.

În consecință ei vor strânge toate probele posibile ca să înceapă judecata - propria lor judecată - al cărei scop este înlăturarea ta rapidă de la conducerea echipei. Şi nu te poți opune. Din păcate nu te poți lupta cu slăbiciunea ființei umane, nu-i poți convinge pe oameni că fac o mare greșeală atâta timp cât ai avut libertate totală în acțiuni, în alegerea jucătorilor și în modul în care i-ai antrenat, iar ei te-au urmat și te-au ascultat supuși.

Leadership: Ești pregătit pentru încercarea care te așteaptă în cazul când piezi, în contextul în care psihologia responsabilității tale față de imaginea pe care o dobândești depinde de modul în care îți exprimi angajamentul față de valorile unui anumit parametru de interes?

Înainte să ajungi lider pregătește-te pentru încercarea care te așteaptă în cazul în care pierzi. Când miza e mare, nu există decât învingători și învinși. Dacă vrei să nu ajungi să fii privit cu dușmănie, dacă vrei să nu deștepți în oameni o cumplită furie, dacă nu vrei să fii demis, atunci trebuie să dai dovadă de acea energie necesară unui lider, de tenacitatea care rezistă și duce totul până la capăt. Numai dacă insiști asupra rezultatelor și obții mereu victorii îți poți păstra afinitatea față de oameni.

Abilitățile pe care le ai nu fac din tine un campion. Ești campion numai atunci când câștigi admirația și respectul oamenilor pentru o lungă perioadă de timp. S-ar putea să ai un succes fulminant, dar la un moment dat să te blochezi și să eșuezi. Dacă dorești din răsputeri să te menții pe o poziție înaltă, fă tot posibilul să nu dai greș. Căci o funcție înaltă presupune multă responsabilitate și din momentul în care ai obținut-o te vei afla tot timpul pe muchie de cuțit. Totul va fi minunat până la primul mare eșec când, aproape sigur, poziția ta se va nărui.

Valorile parametrului de risc al interesului pe care îl manifești pentru un anumit domeniu corespund cu modalitatea ta de ancorare la sentimentul de respect față de învinuirile ce ți se aduc în caz de eșec. În fotbal nu ai dreptul să învinuiești publicul pentru prestația echipei tale. Publicul cere doar victorie. De aceea, părerea "tensionată" a publicului despre performanța echipei tale este un parametru de risc ce nu trebuie scăpat din vedere atunci când faci evaluarea factorilor de decizie asupra revizuirii statutului tău de antrenor.

Atitudinea de stimă față de sine este dată de abilitatea de a-i accepta și înțelege pe ceilalți oameni, în rimtul firesc al interesului acordat pentru menținerea unității echipei pe care o formezi și pe care pui preț.

Concluzie: De cele mai multe ori oamenii judecă pe alții după rezultatele palpabile ale activității lor având în mare măsură o componentă părtinitoare. La o analiză atentă, lucrurile s-ar putea să stea altfel decât la prima vedere. De aceea se impune periodic o evaluare competentă și atentă și chiar o analiză de situație. Ideal ar fi că însuși liderul să inițieze această evaluare și neapărat să-și facă o autoevaluare căci așa cum spunea un poet anonim:

Nu ai fost zeu și nu vei fi.

Şi nu-ți închipui vreodată că ești perfect,

Căci Dumnezeu nu a creat duplicate.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-judecatii-partinitoare.html

Legea mediului neprielnic

On Martie 01, 2010

Nu încerca să-ți dovedești priceperea într-un loc care nu îți întregește experiența de a spune "Nu sunt de acord cu situația de față".

Ajuns în orașul Lubeck, Mikael Karvajalka, care între timp își schimbase numele în Mikael Pelzfuss - *doctor illustrissimus* , fără să ceară autorizație de la primărie pentru dreptul de a practica medicina, a apelat la ajutorul unui crainic pentru a vesti în tot orașul că el poate vindeca tot felul de bolnavi, chiar și pe aceia pe care medicii din Lubeck nu-i pot tămădui.

Însă pe medicii din oraș, vestea că un necunoscut i-ar putea tămădui pe toți bolnavii, nu-i bucură deloc. Bănuindu-l de intenții viclene, îl chemară la primărie, în fața consilierilor, ca să dea socoteală pentru încălcarea legii. Mikael le povesti despre studiile universitare, despre țările prin care umblase, precum și despre faptul că fusese învățăcelul renumitului doctor Theophrastus Paracelsus. Medicii orașului nedându-i deloc crezare, au rostit într-un singur glas că e prea tânăr ca să fi avut timp să-și termine studiile, ba să mai fie și discipolul renumitului doctor. Şi, drept urmare, l-au provocat la o dispută dialectica în limba latină, care nu prevestea însă nimic bun pentru el.

Mikael, adresându-se consilierilor primăriei, a spus:

- Nu limba latină este fundamentul medicinii, ci știința de a diminua suferințele celor bolnavi și de a-i vindeca. Sunt gata să-mi măsor talentul de medic cu toți cei de aici. Lăsați-mă să văd și să îngrijesc un bolnav pe care alți medici l-au declarat nevindecabil, și vă veți convinge de știința mea.

Leadership: Cunoașterea de care dispui cu prisosință îți dă libertatea de a-ți personaliza viziunea privind modul în care te construiești ca subiect al unei înstrăinări de spiritualitatea care luminează profunzimile unei conștințe curate?

Deși consilierii primăriei înclinaseră în favoarea sa, doctorii orașului au protestat cu vehementă, acuzându-l de șarlatanie și impostură:

- Să-i prețuiți oare atât de puțin pe bunii locuitori ai orașului nostru, încât să nu vă pese de vor cădea în mâinile unui șarlatan? Prin mijloace diavolești uneori și șarlatanii reușesc să micșoreze durerile unui bolnav greu de vindecat, ce-i drept, dar asta-i doar o vindecare trecătoare. Ne întrebăm de nu cumva acest bărbat este eretic și necromant.

Verdictul a fost pronunțat împotriva lui Mikael, căruia i s-a interzis să practice medicina în Lubeck. În felul acesta, doctorii orașului au avut câștig de cauză, iar Mikael, căruia i s-a dus rapid faima, a fost nevoit în cele din urmă să părăsească orașul acela nerecunoscător. El și-a dat seama că întreaga lui cunoaștere nu face casă bună cu acele spirite neîncrezătoare în viziunea unei noi dimensiuni de gândire și că întreaga spiritualitate care luminează profunzimile unei conștiințe curate este negată întotdeauna când vine vorba de afirmarea individuală, adică fără propagandă, fără opulență, fără selecție valorică.

Leadership: Ce însemnătate dai parcursului tău dacă faci o comparație între ceea ce întâlnești la tine printr-o prezență a intențiilor celorlalți de a te defăima și forma de refuz al unui destin care părea trasat dinainte?

S-a aflat într-un mediul neprielnic, care nu promova profesionalismul. Mikael Karvajalka, era un medic foarte bun, instruit și educat, nu avea interese personale și ambiții de măsurat cu ale altora, nu râvnea la onoruri, la bogații sau la vreo răsplată publică. Ci, având o experiență practică deosebită care i-a fost de folos în multe împrejurări grele, a venit deseori în întâmpinarea celor bolnavi, oferindu-le tratamente naturiste foarte eficace. O făcea din toată inima, iar atâta timp cât nu cerea plată, nicio lege nu-l putea împiedica să-i vindece pe oamenii bolnavi, și nici pacienților nu le era interzis să-i ofere daruri dacă asta voiau.

Dar medicii din orașul Lubeck, ce nu erau decât o mână de teoreticieni dar slab practicieni, și mai mult avizi după bani, ca nu cumva să se facă de rușine, ca nu cumva un străin să reușească să-i facă bine pe acei bolnavi cărora ei nu le-au putut găsi un leac, ca nu cumva concurența să le fure clientela, l-au acuzat de tot felul de neadevăruri.

Mikael, nou în oraș, neștiind pe nimeni, neavând niciun sprijin din partea nimănui, n-a insistat să schimbe decizia medicilor și a consilierilor. Ci a ales să părăsească orașul, convins că șansele de a-și profesa meseria acolo sunt minime. Să fi fost oare o greșeală din partea lui? Ce-ar fi fost dacă ar fi încercat să se lupte pentru drepturile sale într-un loc unde nimeni nu-l cunoștea, unde nu avea niciun aliat și toți erau împotriva lui? Iar atunci, pe timpul inchiziției, era o mare greșeală să intri în conflict cu autoritățile.

Ca o corabie rătăcită pe timp de furtună, noaptea, în mijlocul marii înspumate, Mikael risca să se piardă în vârtejurile ei. Dar, prudent din fire, având o viziune clară și solidă asupra realității, a ales calea cea mai indicată în această situație: să părăsească orașul Lubeck. Fără îndoială nu se afla la locul potrivit. Nu putea să se dezvolte într-un mediu care îi era total ostil.

Parcursul lui Mikael Karvajalka poate avea o singură însemnătate: el dovedește cât s-au răcit raporturile între datoria morală, autoritate și deontologie, și cât de mult s-au slăbit legăturile dintre evoluția societății și raționalitatea unei înțelegeri eficiente. Destinul lui în acea parte a lumii pare să fi fost trasat dinainte și pus sub semnul unei grave interogații: să-și asume pe ascuns obligația de a pune în practică cunoștințele acumulate sau să-și asume sarcina de a gestiona conflictele de interes în dauna prestații sale.

Leadership: Încerci să te regăsești dincolo de fundalul zgomotos al unui destin care te transformă în proscris, luând în considerare imaginea de ansamblu a ceea ce înseamnă să fii "social"?

Nimeni nu-și poate desfășura activitatea într-un mediu ostil, ci într-unul stabil, sănătos, profitabil. De aceea e bine să știi cine ești și cum ești văzut de ceilalți înainte să rătăcești într-un mediu nou. E bine să te cunoști pe tine însuți dar și pe ceilalți din jur, fiind conștient de faptul că dacă ești cu mult mai bun decât ei, mai îndemânatic și mai eficient, sunt șanse să întâmpini multe obstacole. Se poate întâmpla ca atunci când intri într-un mediu nou, altcineva să trebuiască să-l părăsească, cineva mai slab ca tine. Şi cum, mai ales pe timp de criză, nimeni nu dorește să fie îndepărtat din vreo poziție, poți fi sigur că nu vei fi văzut cu ochi prea buni de anumite persoane.

Ca să poți profesa într-o companie ai nevoie de consimțământul celorlalți. La fel ca un jucător de fotbal, nu vei putea să joci nemaipomenit fără să-ți cunoști foarte bine coechipierii, fără ca aceștia să te cunoască la fel de bine, fără să te înțelegi foarte bine cu ei și fără să cunoști îndeajuns de bine fiecare părticică de teren. Trebuie să te uiți în oglindă, să afli cine ești, cum ești văzut de cei din jur și apoi să-ți pui în balanță șansele reale de reușită. Dacă șansele sunt mici, atunci schimbă echipa. Decât să accepți să rămâi într-un mediu ale cărui valori nu se potrivesc cu ale tale și în care nu-ți sunt apreciate inițiativele, mai bine îndreaptă-te către un alt mediu.

Așa cum semințele încolțesc și dezvoltă mlădițe doar într-un mediu prielnic, tot așa și tu vei depinde de colectivul în care intri. Dacă nu ești acceptat, chiar dacă ești mai bun profesionist decât ceilalți vei avea de suferit. De vezi că orice strădanie de-a ta este inutilă din cauza mediului neprielnic, schimbă colectivul și afirmă-te în alt loc.

Imaginea de ansamblu a ceea ce înseamnă să fii "social" surprinde acea combinație a calităților, a capacităților și a puterilor tale sufletești și intelectuale care au priză la public, dar care trebuiesc mereu protejate de factorul variabil al succesului: "Niciodată oamenii nu te vor iubi pentru ceea ce nu pot vedea la ei înșiși."

Leadershipul este argumentul central care susține ideea unei înțelegeri de jos în sus a ceea ce înseamnă să "cunoști" ceva mai presus de ceilalți oameni, atunci când cerințele de cunoaștere sunt folosite drept criterii de superioritate într-un moment importanță majoră.

Acest argument poate fi formulat astfel: "Dacă oamenii consideră că ești dispus să te implici și să mergi mai departe de ceea ce ei așteaptă de la tine, înseamnă că nu vei fi niciodată dependent de ei, iar ei se vor simți tot mai amenințați în privința calității și continuității activității lor.

Legea mediului neprielnic este valabilă numai în cazul celor care ajung într-un loc nepotrivit practicării meseriei lor, oricând putând fi denigrați nu atât datorită intereselor ascunse ale persoanelor cu funcții de demnitate publică, ci datorită acelei invidii ascuțite pentru talentul și priceperea de care dă dovadă un adevărat profesionist într-un domeniu.

* **Notă:** Mika Waltari - Mikael Karvajalka, Editura Polirom, 2005.

Legea omului în furtună

On Noiembrie 18, 2012

Nu te arunca în valurile înspumate ale performanței, fără să evaluezi anticipat intensitatea furtunii care îți poate tulbura caracterul și personalitatea.

Nu există mister care să nu fie dezlegat de valurile puternice, uriașe, greu de combătut ale adevărului. Evenimentele pot favoriza și netezi drumul spre punerea în evidență a personalității. Sau, dimpotrivă, pot să umbrească temporar această personalitate. Dar căutând și acceptând adevărul, misterul, acest teritoriu de nestrăbătut, este dezlegat.

Mă îndreptam spre succesul profesional ca un actor ce se bizuie doar pe arta lui de a se deghiza pentru a putea intra mai bine în pielea altor personaje. Eram prins în propria mea cursă, cu mult mai strânsă și mai dură decât mi-aș fi putut închipui. Dar o cursă antrenantă, orientată cumva spre performanță. Aruncat între două oceane întinse: " *a fi* " și " *a nu fi* ". Prins în mijlocul unei furtuni existențiale care nu promitea nimic sigur.

Credeam că puterea de a mă ridica deasupra condiției de trecător prin lume și de a deveni mult mai mult decât eram, ar putea fi stocată într-un fel acumulatoare speciale pentru a fi disponibilă la cererea mea și utilizată oricând. Asta, pentru a face posibilă înfrângerea oricăror limite, precum și păstrarea intactă a identității - care părea să ruginească în momentele hotărâtoare.

Leadership: Cum îți definești realitatea atâta timp cât încerci să rămâi deosebit prin unicitatea absolută a libertății de a fi tu însuți în preajma unei convingeri care îți domină gândirea?

Mai exact, mă găseam în fața unui fapt necunoscut. Între un absolut al realului și un absolut al ficțiunii – în fața unui adversar viclean pe care, probabil, nu-l bănuia nimeni. Ca un erou al lui Jules Verne, eram angajat într-o luptă cu o forță nevăzută. O mână invizibilă mă urmărea peste tot amenințându-mă cu sabia bine proptită în mijlocul realității mele, tăindu-mi toate drumurile în intenția de a mă ralia unor convingeri "extremiste", opuse tuturor concepțiilor mele despre viață și scopul ei. Fără să pot riposta. Fără ca nimeni să poată interveni.

Totul se desfășura pe plan real, ca o preocupare care mă absorbea complet. O trezire incompletă în mijlocul declinului, dar o trezire de care țineam cont. Singura convingere care îmi domina gândirea, în corespondență cu deprinderea voinței de a funcționa după norma talentului și spiritului creator, era aceea că totul se putea termina printr-o izbândă a ideii de liber-arbitru în fața predestinării de a aparține unei lumi ce eșuează în a se reconstrui pe sine însăși. O lume privită ca expresie a unei viziuni incomplete despre ceea ce reprezintă succesul sau eșecul.

Trăind în lumea propriilor valori mă încăpățânam de fapt să trăiesc într-o lume izolată, străbătută de o existență plină de incertitudini. Puteam oare să fandez, să încerc o manevră de a mă îndepărta de această limită a perspectivelor mele, de această prăpastie a confuziei, oricare ar fi aia? Nu știu, nu cred. Nu puteam, nu aveam curajul să risc să mă cufund în nesiguranță. În acel val-vârtej continuu care întâi te învârtește până nu mai știi unde ești; pe urmă te zgâlțâie zdravăn, de colo până colo, pe loc, până nu mai știi cine ești.

Riscam să mă pierd definitiv pe mine însumi, să mă las exploatat de forța incertitudinii. Eram în prins în mijlocul furtunii. Mă scufundam încet, încet, printre valurile înșelătoare ale vieții. Îmi fabricasem mentalitatea de învins, prin lipsa capacității de reacție. Mă îndoiam de mine

însumi. Acesta era adevărul.

Leadership: Ești pregătit să te adâncești în zvâcnirile unui sentiment de învingere a limitărilor, încât să te identifici cu valorile de căpătâi ale unui om care își reglează direcția după felul lucrurilor de a se ancora într-o altă realitate?

În ceea ce mă privește, valorile de căpătâi care mă ghidau spre a înțelege fenomenul pe care îl trăiam printr-o continuă căutare de întrebări și răspunsuri, erau total diferite de ceilalți oameni: prețuiam doar lucrurile care nu erau ușor de obținut și dădeam la o parte pe cele știute de toată lumea.

Drumul cunoașterii de sine este esențial în leadership. El pornește din punctul în care te afli și se termină acolo unde îți dorești să fii. Asumarea unei identități care îți face cinste prin ceea ce ești, ceea ce faci, felul în care te prezinți în fața celei mai înalte instanțe - conștiința ta. Iar conștiința înseamnă să filtrezi toate lucrurile cu acceptul tău lăuntric înainte de a acționa și să vezi ce reacție primești de la viață.

Cunoașterea de sine este ca un drum ce deschide alte drumuri. Dar la fel de bine, poate însemna un război necâștigat cu tine însuți, împiedicându-te să te întregești, făcându-te să te simți limitat într-un anumit domeniu ori într-un anumit segment al vieții.

Numai evenimentele favorabile îți pot prilejui punerea în valoare a bunului tău cel mai de preț, personalitatea, care se formează și se face remarcată exact în momentul trecerii line, dar uneori dură și dureroasă, de la o stare existențială la alta, printr-o asumare a curajului de a fi vulnerabil sau imperfect.

Adevărata lumină care te conectează la valoarea vieții este consecința confruntării finale dintre decizia de a te abandona în fața unui sentiment dezolant al zădărniciei și puterea de a te ridica deasupra și în afara limitelor de orice fel.

Unul din lucrurile pe care le înveți și accepți pe parcursul derulării procesului de leadership este că puterea de a te ridica deasupra condiției de a fi un efect al unei cauze și de a schimba lucrurile din jur pentru ajunge cât de sus poți, se setează prin voința de a te elibera din scenariile unei lupte cu o forță nevazută. Prin identificarea și asumarea greșelilor. Întotdeauna îți vei aminti de greșelile pe care le-ai făcut, dar care te-au propulsat spre o devenire constructivă, superioară.

În acest sens, punctul de vedere a expertului în materie de conducere, John Maxwell, este important de ținut minte: "Încă mai simt înțepătura acelor lucruri foarte dureroase pe care le-am învățat, atunci când încerc să le transmit. Totuși, sunt și încurajat, deoarece mă bucur să observ că astăzi sunt mai înțelept decât în trecut."

Caracterul și personalitatea omului care îmbrățișează știința conducerii, se formează mergând înainte, dar privind tot timpul în urmă, la greșelile pe care le-a săvârșit în lupta cu sine însuși.

Leadership: Acorzi o valoare de unicat vieții rezultate din interpretarea unui fapt necunoscut pe parcursul evaluării conștiinței de sine?

Conștiința de sine, în misteriosul tablou al vieții, se dezvăluie odată cu recunoașterea acelor valori de sens care te fac mândru și îți aduc cinste, precum continuitatea, originalitatea și înnoirea permanentă, din care trebuie să alegi doar opțiunea ta de adevăr. Acorzi parcursului

tău un sens de urcare sau de coborâre? Adevărul îl afli când ajungi să-ți conferi particularitatea de a funcționa prin recunoașterea și acceptarea propriilor limite și greșeli.

Singurul fapt necunoscut pe care trebuie să-l creionezi prin gânduri, atitudine și iscusite abordări, prin linii de o mare sensibilitate, trase cu nerv, în acel val-vârtej continuu care întâi te învârtește până nu mai știi unde ești, este libertatea de a fi tu însuși și de a te învinge pe tine însuți.

În leadership nu-i de ajuns să fii la înălțime ca să strălucești, ci trebuie să strălucești prin prisma a ceea ce nu poți duce, prin prisma constatării că nu ești cine credeai că ești, tot așa cum soarele strălucește când e acoperit de nori.

Şi unora și altora dintre aceia care răspund chemării leadershipului, și debutanților și artiștilor, li se cuvine întreaga recunoștință a alcătuirii corespunzătoare a planurilor de acțiune și a nevoilor de dezvoltare personală. În special pentru bunăvoința și promptitudinea cu care și-au exprimat disponibilitatea de a contribui la compunerea unui "portret robot" al leadershipului viitor.

În posesia lor se află acea esență a diverselor puncte de vedere și atitudini prospective asupra leadershipului, care constituie baza unui edificiu ce le reflectă personalitatea. Sub forma acelor impulsuri brute de a acționa, de a deveni tot mai perfecți, ei își stimulează imaginația, dorința, voința, gândurile, emoțiile – menținându-le pe poziții distincte pe tot parcursul procesului de evoluție.

Numai cei dispuși să ia în serios construirea și menținerea acestui edificiu, și să se ocupe de viitorul leadershipului, vor ajunge să pună în picioare acel întreg, care se numește *Succes.*

Succesul sau eșecul unui om depinde de ceea ce își imaginează că reprezintă într-o realitate care nu mai este percepută ca întreg, ci ca fragmente separate ale personalității sale.

Legea omului în furtună scoate în evidență poziția omului față de sine însuși, responsabilitatea de a se consacra unei dezvoltări care îl poate propulsa înainte, spre reușită, numai printr-o analiză a sacrificiilor și eforturilor pe care le impune depășirea obstacolelor. Numai prin înveșmântarea caracterului cu cele mai frumoase trăsături, se poate apropia cineva de perfecțiune.

Te afli în fața unui adversar viclean: "Omul din tine"? Poți oare să fandezi, să încerci o manevră de a te îndepărta, oricare ar fi aia, de ceea ce nu te definește, de ceea ce e toxic pentru devenirea ta?

Îți fabrici mentalitatea de învins, prin lipsa capacității de reacție în fața greșelilor care le faci pe tot parcursul perioadei de probare a caracterului tău? Care sunt acele părți din personalitatea ta care au rămas nematurizate, făcându-ți imposibilă dezvoltarea?

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-omului-in-furtuna.html

Legea pe care Dumnezeu a pus-o în viața mea

On Noiembrie 16, 2023

Ceea ce simți reflectă ceea ce descoperi atunci când privești în adâncul sufletului tău și te întrebi dacă ești gata să devii reflectarea divinității în tine.

Poate că Dumnezeu a vrut să supună spiritul meu la o nouă încercare, pentru a vedea dacă se purifică sau nu. Acesta fiind scopul pentru care de-a lungul vieții mi-am dezvoltat anumite calități sufletești, precum compasiunea și iertarea. Mi-am dat seama că pentru a-L convinge pe Dumnezeu de calitățile mele, trecute printr-o purificare cuprinzătoare, o reconvertire a simțurilor spre esența profundă, mai întâi trebuie să fiu eu însumi convins că faptele mele, tot ce am făcut nestingherit, fără vreo imixtiune din partea influențelor exterioare sau dogmelor religioase, au fost și sunt în deplină concordanță cu voia Lui.

Iar dacă un spirit ca al meu, liber și vesel, direct corespondent cu planul astral, este încărcat cu două feluri de electricitate: voința de a învinge și voința de a excela (care rezistă în timp), la care se adaugă disciplina și concentrarea pentru realizarea obiectivelor, atunci teritoriul vast al credinței mele va avea ca formă de manifestare un soi de predestinare divină, un *Icenach Haoserhis Uheontus*, care face din succesul dobândit în această lume un semn al faptului că mă număr printre cei aleși.

Înzestrat cu un fluid electric negativ și unul pozitiv, spiritul meu pământesc trebuie să fie predominant încărcat cu pasiune și entuziasm pentru a alimenta creativitatea și inspirația pe lungimea de undă a unei armonii netrecătoare, prin unirea unui sentiment de pace interioară cu o faptă bună.

Leadership: Ai o aură atât de puternică încât să experimentezi acea senzație de deschidere și conectare profundă cu universul, asemănătoare cu ceea ce omul evoluat atribuie corpului astral?

S-a întâmplat recent în viața mea atunci când am ajutat un prieten în nevoie: mai mult decât ascultător am devenit un aliat valoros în gestionarea momentelor grele. Atent, am ascultat cu empatie, prin identificarea mea cu un cristal care stimulează abilitățile precum curajul, forța și determinarea. Simțind că am putut aduce puțină pace și alinare în sufletul său, am experimentat o profunzime a satisfacției și liniștii interioare, ca și când Dumnezeu însuși ar fi aprobat și binecuvântat această faptă de compasiune și ajutor.

Bineînțeles, ca să se producă o descărcare electrică pozitivă din zona cerească spre lumea pământeană, încât să devin conștient de prezența lui Dumnezeu în mine, să fiu împăcat cu toate consecințele faptelor mele, să simt acea senzație de fericire pe care omul evoluat o atribuie corpului astral, a trebuit mai întâi să cred în calitatea de care se folosește un medium: de a comunica cu lumea spirituală și de a transmite mesaje și informații de la aceasta.

Leadership: Trebuie să experimentezi momente speciale de introspecție care să declanșeze în tine o senzație de apropiere cu divinitatea, printr-un fel de oglindire a celuilalt în tine?

Interesant este faptul că la început am vrut să ignor orice comunicare, orice tentativă de apropiere cu o persoană "neliniștită", proces care ar fi putut să îmi perturbe Status Quo-ul, starea actuală de echilibru, calm și seninătate. Totuși, în cadrul marelui curent cosmic, a trebuit să fiu marcat de o anumită experiență de viață care să declanșeze în mine o senzație de apropiere cu divinitatea.

Când asculți un om "rătăcit", tu însuți începi să rătăcești prin gânduri care nu-ți aparțin, dar care ajung în univers și acolo își găsesc propria rezonanță, contribuind la energia și vibrația acestuia. La modul cel mai profund, dacă ai o aură puternică, gândurile ar putea să răspundă la indicația lui Dumnezeu prin apariția auzului spiritual: *"privește-te pe tine însuți ca și cum ai privi o reflectare a celuilalt în tine."*

În cer, la fel și pe pământ, natura omului și nemurirea sufletului îl însoțesc pe acela care, asemenea unui geniu protector, continuă să ghideze și să influențeze evoluția spirituală și materială, asigurându-se că toată lumea progresează pe calea sa, o cale a eliberării de orice resentiment sau sentiment de vină.

Leadership: Poți să acționezi în mod altruist, manifestându-ți spiritul și reflectând noblețea sufletească a dublului tău în lumea subtilă a energiilor și conștiințelor aflate dincolo de planul fizic?

Alteori, să acționezi în mod altruist pentru a aduce iertare și reconciliere înseamnă să înțelegi puterea asemănării spirituale, resimțită într-o altă circumstanță sau context, unde conexiunea dintre două suflete se dezvăluie într-un mod cu totul nou și semnificativ. Un fel de elibeaăre de resentimente, să lași trecutul în urmă și să contribui la vindecarea relațiilor cu generozitate și compasiune. Exact ca în cazul marelui conducător Ben-Hur:

Ben-Hur, un evreu bogat acuzat pe nedrept, devine sclav în Imperiul Roman. Este salvat de Messala, fostul său prieten care l-a trimis în robie, un exil tragic, plin de suferințe. Inițial vrea răzbunare, dar apoi înțelege că iertarea este calea spre pace. Când se întâlnesc din nou, Ben-Hur îl iartă pe Messala, demonstrând noblețea sufletului său. Această poveste simbolizează căutarea dezvoltării spirituale prin iertare și purificare a sufletului.

Calea eliberării de suferința altor oameni este să practici compasiunea și empatia, să acționezi în mod altruist ca formă de manifestare a spiritului, trăind prezența constantă a dublului tău ca o oglindă a propriei tale nobleți sufletești, ca o reflecție în lumea subtilă a energiilor și conștiințelor aflate dincolo de planul fizic, în care se interacționează forțe, entități și experiențe spirituale.

Leadership: Poți să te regăsești într-un contrast al experiențelor, unde tu ai purtat lumina celuilalt, iar el a purtat întunericul tău, într-un joc al destinului care a dezvăluit adâncimea conexiunii voastre spirituale?

În altă viață, tu ai fost el, și el a fost tu. În altă circumstanță tu ai purtat povara lui, iar el a purtat povara ta, într-un joc al destinului care a revelat adâncimea conexiunii voastre spirituale. În altă perspectivă, tu ai fost imaginea lui, și el a fost imaginea ta. Într-un contrast al experiențelor, tu ai purtat lumina lui, iar el a purtat întunericul tău, într-un sistem de credință care pune în valoarea legătura dintre două lumi.

În stare de spirit liber și rătăcind prin spațiul unui dialog divin, nevăzut, dar intuibil, vei vedea cum la un anumit moment de conștiență a "dublurii" tale vei face eforturi de a atinge un scop înalt, un alt nivel de trăire spirituală, ca și când ai atinge un crucifix când se face un jurământ: o uniune spirituală profundă și o legătură neclintită în căutarea adevărului și a înălțării. Practic, devii oglinda celui de lângă tine dacă conștientizezi profunzimea și conectarea dintre sufletele voastre, reflectând la asemănări și diferențe, iar în acest proces continuu învățați să creșteți și să evoluați împreună în cadrul aceleiași conexiuni spirituale.

De aceea, reflectarea divinității în tine se explică prin capacitatea de sincronizare a gândurilor și emoțiilor tale cu fluxul divin al armoniei și al compasiunii, care îți eliberează inima de poverile resentimentelor, permițându-ți să trăiești în pace, într-o lumină a înțelegerii

binelui și a răului care vă ghidează pe amândoi: tu care puteai să fii el, și el care oricând poate fi tu.

Asta te conectează la divinitate și la esența ta spirituală. Ceea ce vezi la tine are ca pârghie de susținere potențialul de a trăi în armonie cu influențele unor gânduri străine, dar totuși resimțite ca o parte a experienței tale spirituale?

Leadershipul, cu trimitere în planul astral în care se găsește spiritul, se ghidează după următoarea regula: "ceea ce vezi la tine este ceea ce este oglindit în tine, o reflecție a conștiinței tale".

Legea pe care Dumnezeu a pus-o în viața mea se poate nuanța astfel: *"Sentimentele pe care la porți altuia te pot ajuta să consolidezi reflectarea divinității în tine."*

Altfel spus, ceea ce adăpostește adâncul din tine se amplifică prin simțire, prin trăirea unui sentiment de conexiune cu divinitatea, fapt asociat cu reflectarea ta într-un spirit de înțelegere și compasiune, care permite să-ți împărtășești lumina interioară cu ceilalți și să te conectezi cu esența divină a fiecărei ființe.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-pe-care-dumnezeu-a-pus-o-in-viata-mea.html

Legea personalității unice

On Noiembrie 26, 2012

Trasează coordonatele propriei tale identități, fără să te substitui altei personalități.

Mă găseam în fața unor adevăruri pe care nu le bănuia nimeni, hrănindu-mi spiritul, așteptările, cu impresia falsă creată de un mănunchi de gânduri nerevelate. Simple inovații, unități bazate pe un centru unic al profunzimii de a vedea, de a căuta și de a găsi ceea ce nu este spus în cuvinte sau ce nu poate fi explicat rațional, ce ținea de o altă realitate.

O ușă lăuntrică, ferecată cu mai multe zăvoare mari, mă despărțea de un alt spațiu, de un alt om, de un alt fel de a fi, de un alt scop. De parcă aș fi satisfăcut în mod consecvent cerințele unei noi conștiințe, premisa unei noi deveniri, construită dintr-un strat dur de cunoaștere, ca un așezământ științific și cultural care funcționează sub autoritatea unui consiliu suprem.

Cuvintele lui Alexandre Dumas îmi reveneau în minte, lin și calculat, stârnind o îndoială însoțită de un tremur lăuntric resimțit atât de puternic încât încordarea delicată a energiilor mele creatoare, uneori dureroasă, persista minute în șir:

"Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghicești viitorul și vezi dacă nu cumva ești o unealtă ", o unealtă a unei forțe create de un Alter-Ego, doar din niște frânturi de imagini și gânduri care o iau razna. Ai grijă să nu te îndepărtezi de tine însuți, ai grijă să nu te pierzi în personalitatea altcuiva.

Dar cutia de viteze a conștiinței, care avea rolul de amplificare a realității, părea desprinsă din peisaj.

Leadership: Acorzi o valoare de unicat situării tale în contextul unui Alter-Ego cuprins între ceea ce te izolează și ceea ce te apropie de resorturile tale secrete de motivație?

Mă transformam tot mai mult într-un magician, dar într-un Wilhelm Storitz cu o sabie tăioasă care putea pătrunde în orice corp material, la fel de ușor ca și în orice inimă. Prin fiecare picătură de sânge, prin fiecare țesut, prin fiecare celulă, o forță invizibilă se impunea tot mai mult, declanșând întrebări ce așteptau răspuns. *Un dernier spasme de la défaite.* O rană profundă care se putea vindeca numai în mare taină.

Motivația mea secretă, dintr-un șir lung de căutări fără răspuns, era aceea de a mă cunoaște prin studiul unei lumi diferite, prin abordarea unei tematici noi în domeniul psihologiei, prin asimilarea unei identități mai complexe și mai ambigue, una în care întunericului i se acordă legitimitate în ordinea existenței în loc de a fi negat în favoarea unei perfecțiuni împovărătoare.

O nouă personalitate, un altfel de a fi, un Wilhelm Storitz posedând toată complexitatea pasiunilor, sentimentelor și credințelor umane. Un personaj încărcat de mister și deținător al unor secrete demult îngropate - secretele unei stări misterioase, invizibile, dar sufocante ca un cordon bine strâns în jurul unei draperii.

Un val de sânge țâșnea rece și tăios, în timp ce un altul cald și prețios se retrăgea din senin ca apa oceanului, lăsând în urma lui o plajă umedă. Un simț acut al realității, orgoliul măsurat al metamorfozei caracterului meu.

Aceeași șoaptă, aprigă și clocotitoare ca un strop de whisky în deșert, împinsă spre înapoi: "Cercetează ! Cercetează ! Cercetează ! ". Asemenea unui corp invizibil care începe să-și recapete forma materială, apărând în supremele convulsii ale devenirii. În plăceri cumva categorice, făcându-și loc în fiecare nerv din corpul meu. O nouă realitate. Ultima limită în întâmpinarea adversarului meu nevăzut: eu însumi.

Leadership: Te conectezi la cele două borne ale personalității tale pentru a-ți induce o orientare spre Bine sau spre Rău?

Există un singur lucru mai dificil decât a te schimba, iar acesta este pariul făcut cu tine - de a nu te schimba.

O reorientare, posibilitatea unei renașteri, o revigorare a calităților tale cele mai benefice și mai importante, printr-un imbold al voinței, dezvoltarea unei energii creatoare printr-o reînnoire a "Omului" din tine, toate acestea sunt doar niște filamente care măsoară, pe un singur fir, acea bobină cu magneți care dacă nu e întreruptă poate să dea un impuls mai mare leadershipului.

Dar o sursă simplă, cum este o baterie, are două borne, una pozitivă, iar cealaltă negativă, între ele existând o diferență de potențial. Nu poți fi și relaxat și încordat în același timp, nu poți merge înainte cu încăpățânare și hotărâre, repetând mereu aceeași greșeală, sperând să obții întotdeauna un alt rezultat – pozitiv.

Înainte de a ajunge la destinație, înainte de a îmbrățișa leadershipul, trebuie să conectezi cele două borne ale personalității tale, " *a te face nevăzut* " și " *a te afișa în lumina realității* " prin intermediul unui circuit mai cuprinzător și mai deschis. Astfel încât să ia naștere un curent nou, bazat pe o configurație mai îndrăzneață, mai progresivă, de genul: " *Sunt ceea ce trebuia să fiu* ", sau " *Voi face ceea ce trebuia să fac* ", de la punctul cu potențial mai scăzut, spre cel cu potențial mai ridicat.

Când ești nevăzut, orientarea ta se modifică spre rău, fiindcă aduni în tine adevăruri aflate dintr-o experiență adversă care respinge incluziunea și condiția socială, bulversând întreaga ta structura psihică. Începi să vădești o atitudine intransigentă similară omului care se raportează la Dumnezeu, menținându-și adevărata identitate într-un context de securitate și de alertă sau într-unul de amenințare și de intimidare.

Leadershipul, de la primul până la ultimul impuls de a se ridica la înălțime, are nevoie de un potențial mare care să poată produce o schimbare. În primul rând este necesară străpungerea acelui izolator care împiedică capacitatea ta de a fi ceea ce trebuie să fii. O evadare din realitatea care nu convine, ostilă, dăunătoare, sau care nu te împlinește suficient.

Leadership: Îți depistezi sindromul "Wilhelm Storitz" numai atunci când conținutul tău de valoare se termină sub asteptarile pe care le justifică neputința de a fi un reflex al măreției?

După ce îți creezi o lume fabuloasă prin meritul de a te transforma în altcineva datorită puterii a te face nevăzut, dincolo de aspectele care ar putea fi ameliorate la nivelul construcției unui personaj măreț, va trebui să-ți pledezi convingerile în fața lăcomiei, aroganței, lipsei de respect, persecuției și ostilității.

Bariera în calea transferului de energie creatoare care îți poate pune în valoare incontestabil calitățile de lider, este dată de îndepărtarea de tine însuți. Un fenomen des întâlnit care se produce în cazul descărcărilor de energie pozitivă, și încărcarea cu energie negativă. Ai grijă

să nu te pierzi în personalitatea altcuiva !

Cercetează ! Cercetează ! Cercetează ! Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghicești viitorul și vezi dacă nu cumva ești creația unui Alter-Ego. Observă-te bine, și vezi dacă nu cumva încep să apară unele note discordante între " *cel ce ești* " și " *cel ce nu trebuie să fii* ".

Un adversar nevăzut, tu însuți schimbat la 180 de grade. Un Wilhelm Storitz care, posedând toată complexitatea pasiunilor, sentimentelor și credințelor umane, îți poate acapara întregul conștient, transformându-te în persoana în care nu ai vrut să fii niciodată, în personalitatea care nu face cinste leadershipului de calitate.

Te găsești în fața unor adevăruri contradictorii firii tale adevărate? Prin acțiunile, prin sistemul tău de valori, prin gândurile pe care le aduni te transformi într-o altă personalitate - creată de un Alter-Ego? Îmbraci mantia unei personalități care marchează negativ leadershipul? Poți să treci de acea ultimă limită, în întâmpinarea adversarului tău nevăzut: tu însuți?

Leadership: Ce faci când te trezești blocat în lift, fără să știi când și cum vei ieși de acolo?

A să te substitui altei personalități este ca și cum te-ai trezi blocat în lift, fără să știi când și cum vei ieși de acolo. Nu poți decât să aștepți sosirea vreunul ajutor, sau poți suferi o reacție fatală.

Sau poți să inițiezi propria ta salvare, dând la o parte perdeaua vulnerabilității și distribuindu-te singur într-un rol de super-erou, în care trebuie să dai totul din tine. Un rol în care puterea de a fi tu însuți, descoperirea caracteristicilor complete și asumarea a tot ceea ce faci constituie atuul cel mai important pentru a te elibera de sub influența unui Alter-Ego, anihilând astfel simptomele sindromului " *Wilhelm Storitz* ".

Legea personalității unice evidențiază incertitudinea pe care o resimți atunci când ești pe punctual de a te transforma în altcineva. În leadership nu trebuie să-ți schimbi personalitatea, ci trebuie să o modelezi, să o cizelezi pentru a fi cât mai aproape de un ideal ale cărui coordonate sunt unanim acceptate.

Totodată evidențiază sentimentul de vinovăție față de tine însuți, față de slăbiciunea ta – aceea că nu mai ești cine trebuie să fii, că înțelegi lucrurile altfel decât stau în realitate, că privești totul cu mai puțină luciditate. Dar toată această presă nouă, înlocuind-o pe cea veche, tot acest amalgam de energii și oscilații îndreptate în altă direcție, se desfășoară într-un cadru individual. Totul depinde de tine, să echipezi acest cadru cu un fel de "a fi" mai rezistent, care nu cedează la influențe și presiuni străine de leadershipul de calitate.

Trasează coordonatele propriei tale identități, fără să te substitui altei personalități.

*** Notă:** *Wilhelm Storitz* - un personaj din opera lui Jules Verne care a descoperit secretul invizibilității;

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-personalitatii-unice.html

Legea revelatoare a magicianului (II)

On Noiembrie 14, 2012

Modul cum îți modelezi percepțiile privind realitatea obiectivă, determină modul în care abordezi leadershipul.

Ceea ce mă frământa mai mult decât orice era misterul. Misterul oricărei necunoscute, oricărei creații, oricărei existențe, oricărei ființe umane. Forța chemării înflăcărate, cu adevărat periculoasă prin însăși efectul pe care-l producea, ce se opunea oricărei idei inoculate de alții. Voiam să străpung misterul cunoașterii și să-l accept netăgăduit, indiferent de cost.

Ca un om curajos ce se aruncă în mare pe timp de furtună dintr-un exces de adrenalină, mă afundam în cercetări asupra existenței și însușirilor ce defineau misterul. Prin cele mai întunecate cărări ale necunoscutului rătăceam numai ca să-mi liniștesc sufletul, dorința cea mai râvnită. Răspunsul la căutările mele, înlănțuindu-mă cu aripile sale largi în jurul unei realități contrafăcute în mod artificial, nu cumva făcea parte din acele stări pe care era mai bine să le trec sub tăcere?

Cât eram de orb ! Parcă-mi luase cineva mințile. O reacție tot mai violentă împotriva vechilor tipare și prejudecăți. Făceam oare bine să continui să propag pur și simplu idei neverificate de alții, să las pornit non stop acceleratorul inspirațional în căutare de noi provocări? Căci era o orbire ce nu vine de la aparatul optic, ci cealaltă, mai cumplită, care pune întrebări, caută răspunsuri, care face ca creierul să absoarbă inconștient toate informațiile așa cum marea ia cu sine micile mormane de nisip.

Nimic nu mai rămânea în urmă decât un mare gol, știința care nu-și găsea rațiunea de a fi. Orbirea, rătăcirea, întunecarea minții pe fondul acumulării cunoștințelor și elucidării misterelor. Astfel se țesea fără încetare, fără să știu, propria mea identitate. Una care reflecta o imagine ce nu mai era în concordanță cu realitatea pe care o știam, ci cu bogăția misterului inefabil, al revelației. Al unei confruntări destul de brutale cu ceva, de care nu mă puteam dezobișnui.

Leadership: Poți să îți definitivezi într-o notă de maxim efect imaginea unei personalități predestinate spre enigmă, astfel încât să lărgești semnificația conceptului din care îți dezvolți opera artistică?

Magicianul trăia un destin la fel de încurcat ca și cel al marelui alchimist Bötger care, străduindu-se să fabrice aur, descoperi cu acest prilej porțelanul – de o mie de ori mai important. Şi la unul și la celălalt, ideea de bază nu făcea decât să transmită un puternic imbold interior, o stăruință care excludea orice fel de compromis.

Era o esență în el care se schimba mai rar decât se crede. Un adevăr care ascundea un mister, un pretext, un joc încâlcit, o înlănțuire de revelații, în ritmul unor palpitații intense. Purtând în ele impulsul descoperirilor extraordinare care l-au condus spre o teorie, un simbol, o "piatră de hotar" cu largi semnificații.

Şi astfel, magicianul și-a conturat în stilul lui personal vestitul "As" al magiei, mult controversatul " *Hocus-Pocus* ".

Leadership: Ești în stare să creezi o experiență vizuală memorabilă, făcând apel la rațiunea de a oferi o alternativă mai avantajoasă de a reprezenta misterul unei noi descoperiri?

Înainte de a încerca să-ți faci o idee despre un magician, încearcă să-ți faci o evaluare corectă a propriei tale persoane din perspectiva unui descoperitor de comori care își prezintă reușitele sub forma unor enigme. Practic le dovedești că ești în stare să provoci apariția obiectului sau a faptului desemnat, dar în același timp trebuie să dai o definiție acestui miracol. Nu poți să faci o descoperire fără să o acoperi cu voalul gros al puterii tale creatoare.

Spectacolul de magie trebuie să fie un film despre tine însuți, realizat în cea mai mare parte din însușirile individuale ale celor mai importante elemente din structura ta, care să te surprindă cu adevărat. Un film care să dea identitate și sens existenței tale, cu acea temă dinamică și valoroasă, cu acele secvențe, repetiții, efecte, sincronizate după tonul întrebării " *Who I am* ".

A înțelege leadershipul, trainicul firmament de care sunt suspendate ca niște lămpi calitățile și defectele tale, înseamnă să străpungi misterul unei cunoașteri care construiește realul și să-l accepți netăgăduit indiferent de cost. Înseamnă, uneori, să rătăcești ca un pribeag prin cele mai întunecate cărări ale necunoscutului în căutarea acelei "bijuterii magice", cu ajutorul căreia să-ți eliberezi resursele și să-ți reinventezi menirea de "a fi".

Leadership: Poți realiza acel "Hocus-Pocus" care să scoată din umbră esența personalității tale, fără să te simți prins în vraja unei minuni care te ia pur și simplu în stăpânire?

Celebra actriță, Oana Pellea, a pus punctul pe I în ceea ce privește evoluția ei afirmând: "Nu cunosc voluptate mai mare decât acest proces de căutare de sine, de încercare de a mă cunoaște, de depășire de sine."

Şi tu, ca potențial lider, ca om de succes, te afli într-un permanent proces de căutare de sine. Ca un joc amuzant, parcă lipsit de reguli, în care ai sau n-ai noroc, și în care trebuie să te surprinzi pe tine însuți. Obligat fiind să-l joci până la capăt.

Căutările tale, acest du-te-vino care te învie, te reînnoiește, te ridică până acolo unde greu să ajungi, dar care la fel de bine încearcă să te deruteze și chiar să te epuizeze psihic, stau la baza dezvoltării tale personale și a leadershipului tău.

Așa cum cititorul înrăit acceptă textul ca un joc unde el se întâlnește cu sine, în care se identifică pe timpul lecturii cu anumite personaje, tot astfel omul care persistă în căutarea cunoașterii de sine, ajunge în cele din urmă să-și accepte cu mai multă ușurință personajul din povestea vieții sale.

Acea esență din el, care se schimbă mai rar decât se crede, în sfârșit se solidifică și se materializează într-un alt fel de a fi. Irigându-și parcă întreaga lume cu un fluid misterios care-i pătrunde în tot trupul, în circuitul închis, restabilindu-i astfel armonia tulburată de percepțiile eronate ale realității.

Magia este produsul unei realități camuflată de estetica seducătoare a unei minuni de nepătruns.

Legea revelatoare a magicianului se referă la modalitatea de a înfăptui un miracol al cărui descoperire depinde de esența a ceea ce înseamnă să trăiești o viață a pasiunii și a autenticității.

Îți faci periodic o evaluare corectă a propriei tale persoane? Îți poți materializa esența

personalității într-un alt fel de a fi? Ascunde personalitatea ta un adevăr, un mister, un pretext de a nu aplica o schimbare majoră? Poți realiza acel "Hocus-Pocus" care să scoată din umbră esența personalității tale?

Modul cum îți modelezi percepțiile privind realitatea obiectivă, determină modul în care abordezi leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului-II.html

Legea revelatoare a magicianului (III)

On Noiembrie 15, 2012

Învață să-ți împărtășești tainele pe placul celorlalți oameni, asociind în mod direct rezultatele muncii tale cu atitudinea plină de grijă și recunoștință față de valoarea vieții.

Aveam un gând măreț în viața mea, sau mai bine spus, gândul mă avea pe mine. Mă stăpânea în întregime cu puterea unei forțe necunoscute, discret exprimată, care avea să se mențină pe tot parcursul evoluției mele. O idee, un clișeu căreia mi-am închinat toată viața, timpul, frământările, întrebările, toate suișurile și coborâșurile, toate acele momente revelatoare care mă aruncau parcă în altă dimensiune în care timpul și spațiul căpătau altă valoare.

Iar acest gând, cu toate adaosurile lui, cu toate acele pepite de conștiință care îl precedau, îmi oferise ocazia de a cerceta suprafața interioară a unui munte fără a-l escalada, o experiență despre care nu știam cât de dificilă este. Tendința către originalitate cu orice preț, dorința de a mă "stiliza" dincolo de limitele umane, ale imaginabilului, mă conduceau spre un univers secret.

Să caut, să pătrund ca un cercetător neînduplecat misterul acelui *Perpetuum Mobile* , al forței ce pune în mișcare întregul potențial uman, acea flacără ce se poate menține constant aprinsă și vie. Să împing limitele leadershipului undeva dincolo de limita inimaginabilului, dar fără să distrug principiile sănătoase pe care s-a constituit "Omul" din mine. Să continui să strecor diverse aspecte și constatări într-un spectacol în care legile firii devin greu de ascuns, și să plămădesc niște mici asigurări împotriva oricăror dezacorduri care ar putea decurge din el.

Magia, marele eveniment sufletesc, adâncă chemare spre apropierea de centrul revelațiilor de dincolo de purul act artistic, la rândul său extrem de captivant, era o creștere a nevoii de a mă exprima prin puterea actului de creație cu scopul de a influența realitatea propriei mele iluzii a vieții.

Leadership: Motivația ta de obține o imagine autentică apare ca o dimensiune diferită de trăire a vieții, sau ca o dimensiune a felului de-a fi în virtutea căreia posezi trăsături singulare?

Când faci cunoștință cu o știință care ia forma capacității de a transforma ceva în altceva, împotriva legilor cunoscute și acceptate unanim de restul lumii, îți formezi o impresie mai amplă despre schimbarea produsă conform propriei voințe. O dată formată, această impresie nu se poate schimba ușor.

Însă voința nu este o dovadă a înzestrării tale cu competențele necesare pentru a participa mai activ în sferele vieții sociale sau în sferele înalte ale conducerii. Așadar, magia nu este neapărat o garanție a succesului, dar cu siguranță poate deveni o parte integrantă a vieții, a propriei tale opere, a propriei tale gândiri.

În cadrul efortului de a explora învățămintele unei experiențe de neuitat, care conțin perspective și revelații susținute de o gândire alternativă, oamenii încearcă să se bucurie de valoarea pe care o magicianul o creează și o lasă în urma lui. De aceea, cred că este important - atât pentru propria lor realizare, cât și pentru starea lor de bine, ca ei să-și cultive o imagine a "omului perfect" care nu-și ascunde frica de respingere, ci își alimentează poziția de excepționalitate cu noi detalii picante și cu noi dorințe de a trăi, ca pe o biruință asupra vieții și asupra propriilor sale limite.

Imaginea ta în lume este reflectată de modul cum îți trăiești viața conform mecanismelor așa-ziselor taine ale magiei și a diferitelor ei manifestări de forță care probează originalitatea și inspirația.

Magia și imaginea lăsată în urmă, elaborate de o listă lungă de încercări de a prezenta faptele dintr-o realitate superioară, țin de interiorul pe care îl dezvăluie magicianul prin intermediul exteriorului care poate fi controlat prin puterea de a da viață unei game complexe de stări și sentimente.

Dar, în egală măsură, o atitudine adecvată, esențială pentru dezvăluirea interiorului, ține de frumusețea cu care sunt redate sentimentele cele mai sincere. Cu toate acestea, cel mai adesea, imaginea magicianului se întemeiază doar pe trăsăturile ascunse ale personalității lui. Iată de ce am hotărât să abordez în toate scrierile mele ambele dimensiuni ale omului: o dimensiune a persoanei în virtutea căreia el posedă trăsături singulare și o dimensiune a conștiinței mult mai profundă decât gândirea.

Una din marile taine ale magiei are ca opțiune de bifare "Contestarea Autorității". Celebrul vrăjitor Oberon Zell-Ravenheart specifică următoarea atenționare în grimoarul său:

"Ca ucenic trebuie să te întrebi permanent "de ce" se realizează ceva și "de ce" acest lucru este făcut într-un anumit mod. A pricepe "de ce" conduce la o mai bună înțelegere a cauzelor. De fapt, ceea ce te va proteja împotriva artificialității create de marii iluzioniști este capacitatea de a întreba de ce ți se cere, de ce se așteaptă de la tine un anumit lucru. Trebuie să poți întotdeauna să spui "NU" când cineva îți dă o sarcină despre care știi că este contrară interesului tău. Capacitatea de a pune întrebări te va proteja de cei care vor dori să te manipuleze."

Leadershipul este imaginea pe care trebuie s-o obții de la tine în contextul unui grad înalt de asigurare a năzuinței de "unitate în diversitate", fără să cazi în capcana de a-ți forța limitele spre finalizarea unei viziuni noi asupra realității.

Legea revelatoare a magicianului stă atât sub semnul cunoașterii, dar mai ales sub semnul puterii și libertății interioare, a valorilor și a trăirilor la care se raportează întregul lui parcurs profesional.

Un magician știe că leadershipul se învață din modul cum își împărtășește tainele pe înțelesurile celorlalți, asociind în mod direct rezultatele muncii sale cu atitudinea plină de grijă și recunoștință față de valoarea vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului-III.html

Legea revelatoare a magicianului (I)

On Noiembrie 04, 2012

Împinge leadershipul dincolo de limita "inimaginabilului", fără să distrugi principiile sănătoase pe care s-a constituit "Omul" din tine.

Nimeni nu-i cunoștea adevărata identitate și adevăratele intenții. Magicianul era genul de om care ar merge destul de departe pentru a-și proteja secretele. Practicile sale – un mozaic de subtilități și profunzimi.

În creierul său era un fel de du-te vino întunecat, o pauză între trecut, prezent și viitor. Amintiri nefirești, viziuni stranii, imagini fugitive, interpretări din care unele mai realiste, altele mai fanteziste, porunci lăuntrice, prototipuri ale unor noi începuturi sau sfârșituri. Tot felul de schimbări care reflectau sau redirecționau "întregul" omului. Roluri, măști care compuneau mereu o altă prezență, apariții ciudate ale unor personaje, fiecare din ele având și antipodul său.

Toate pluteau amestecându-se și încrucișându-se anapoda, pierzându-și formele, crescând apoi peste măsură, apoi pierind dintr-o dată ca niște gânduri răsfirate în obscurul îndepărtat.

Deodată, în mijlocul scenei magicianul făcu niște semne ciudate, ca și cum ar fi transmis niște mesaje tainice. Spectatorii îl priveau cu o curiozitate nemărginită. El percepuse reacția lor cu mult înainte să-și facă numărul de magie.

Căci vedea în adâncul psihicului uman, până în ultimele ramificații ale simțirii lor, acolo unde se urzeau toate dorințele și așteptările lor. Putea pătrunde în adâncul gândirii oamenilor, până la asimilarea percepțiilor și trăirilor lor, cu aceeași viteză cu care sângele străbate venele în drumul lui spre inimă. Totul pe scenă se derula după voința sa.

Lumea spectatorilor era situată dedesubtul lumii lui. Ca și cum el ar fi creat-o. One is the magic number that will do the trick.

Ești dator leadershipului cu o "iluzie" care să modifice structura rațională și emoțională a celorlalți oameni, prin asociație cu rolul unui artist care se uimește pe sine cât de bine își joacă rolul?

Deseori numai conducătorii cei mai experimentați pot avea acces la resursele vitale care pun în funcțiune sistemul motivațional, psihic și emoțional al "Omului". Intervențiile în acest sistem complicat de convingeri, în acest tot unitar de emoții, valori și principii, necesită de regulă o "anestezie locală" în zona sensibilă, care ticăie. Sau chiar o reasamblare completă a componentelor care-l fac să funcționeze, cu mari riscuri bineînțeles.

Leadershipul este acel număr de magie care poate transforma raționamentul și trăirile oamenilor într-o nouă măsură a continuității unei limite de creație pe care puțini o pot depăși. Creația vizează restaurarea imaginii unei lumi fabuloase, la limita dintre vis și realitate, care confirmă apoi apariția ta într-un rol principal la hotarul dintre viață și moarte. Dacă vrei să fii un număr de creație pe care toată lumea să-l aplaude, raportat la ceva ispititor și fascinant, trebuie să contribui la organizarea evadării tale dintr-un spațiu paralel imaginar, dar în același timp foarte apropiat de perspectiva realității.

Importantă este întreținerea unui foc secret, a unei făclii vii. Găsirea unui combustibil care s-o alimenteze, printr-un mozaic de subtilități și profunzimi care să-i facă părtași pe oameni la spectacolul ce introduce conceptul *"all-in-one-show"* , unindu-le devotamentul în jurul unei atitudini substanțiale față de realitatea prezentă.

Leadership: Ești prizonier al unei lumi pe care cu greu o poți percepe, prin faptul că accepți să te manifești într-un mod care nu-ți este propriu, dar care te face să te simți superior?

O parte foarte importantă a procesului de auto-evaluare a leadershipului este studiul "Omului" din tine. Să pășești în marea lume, în marele necunoscut al întregului tău Eu, care te poate inspira în crearea unei alternative autentice de sporire a influenței, este precum ușa liftului care se deschide numai pentru câtva timp, apoi se închide fără să mai poată intra cineva.

Un fel de forță de atracție dintre polii contrastanți ai propriei personalități care îți susțin sau, dimpotrivă, îți restricționează dezvoltarea. O trecere de la " *a fi* " la " *a nu fi* ", care te ține captiv în propria închisoare a minții, transformându-te într-un rob al propriilor tale percepții, idei, clișee cărora ți-ai închinat toată viața, timpul.

Dacă vrei să-ți ridici leadershipul la rang de "magie", dacă vrei să-l manevrezi foarte bine, atunci trebuie să înveți să te descurci: să prinzi liftul la momentul potrivit și să apeși pe butonul care comandă urcarea spre etajul cel mai de sus, dar fără să te oprești între etaje. Acest buton trebuie să aibă o siguranță aparte, și să nu provoace o blocare. Nimic nu trebuie să te mențină prizonier în spațiul dintre real și imaginar, dintre limite și om, unde leadershipul nu se poate manifesta liber.

Leadership: Poți să faci din splendoarea ta o sursă puternică de magie care comunică celorlalți luciditatea de a nu deveni robul ei?

Splendoarea este motivul care te face să-ți câștigi încrederea în tine, în încercarea de a contribui cu succes la finalizarea unui pariu cu tine însuți: acela că ești capabil să adopți poziția unui cuceritor și să rămâi așa timp îndelungat. Splendoarea nu poate fi atinsă printr-un simplu joc de-a v-ați ascunselea dus până la extrem, nu poate fi pusă doar pe seama unei imaginații bogate, dar poate fi indusă prin multitudinea acordurilor ce îmbracă o poveste, prin multitudinea scenelor care alcătuiesc și revoluționează ideea de metamorfoză.

Magia trebuie să fie o mărturie a splendorii tale, o revelație a unui sentiment profund și până atunci nebănuit, o revelație a unui beneficiu surpriză la finalul unei aventuri de neratat, dar în același timp trebuie să fie o apropiere de un adevăr dezvăluit progresiv care se numește: "Eu sunt o parte din voi ! "

Poți cerceta suprafața interioară a unui munte fără a-l escalada? Cauți să împingi leadershipul undeva dincolo de limita inimaginabilului? Din ce plămădești micile asigurări împotriva oricăror dezacorduri care ar putea decurge din relația Om-Lider? Te pierzi în propria ta închisoare? Te rătăcești într-un spațiu în care realitatea se îndepărtează treptat de știința conducerii? Încerci să creezi din leadership o lume care să se situeze dedesubtul lumii tale?

A fi un magician excepțional înseamnă să-ți închini întreaga viață unei idei care sfidează limitele înțelegerii unanim acceptate, situându-ți întreaga cunoaștere într-un cadru unic care îți dă ocazia să savurezi mai pe îndelete și cu intensitate stupefacția spectatorilor care nu știu ce să mai creadă.

Concluzie: Un lider este un model, care la rândul său generează modele. Pentru a avea o mare putere de influență asupra celorlalți oameni trebuie în primul rând să fii recunoscut ca model demn de urmat. Trebuie să posezi acea capacitate de a nu te abate de la principiile sănătoase pozitive, pe care s-a constituit Eu-l tău, dar și acea iscusință de a prevedea reacțiile oamenilor la acțiunile întreprinse de tine.

Nu, nu este magie și nici iluzionism, este o muncă asiduă, permanentă, în primul rând cu tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului.html

Legea serviciului reciproc

On August 26, 2010

Ca să-ți dezvolți un Brand de mare impact trebuie să-i ajuți pe oameni să-și valorifice potențialul prin identificarea unui numitor comun.

Așa cum am menționat și în articolul precedent, *Principiul dezvoltării accelerate* , instrumentul Google Translate este la ora actuală cel mai bun și mai cunoscut instrument de traducere. Acest instrument, care s-a îmbunătățit vizibil în ultimii ani, se bazează în principal pe deschidere și apropierea dintre oameni.

Google și-a regândit orientarea către client, furnizând servicii mai bune decât ceilalți competitori (yahoo, bing, msn, etc) și continuă să inoveze. Strategia dezvoltată de Google s-a orientat într-o direcție care satisface interesele generale ale oamenilor. Oferindu-le acest instrument gratuit de traducere, care s-a dezvoltat puternic în ultimii ani, cei de la Google s-au asigurat că afacerea lor nu va înregistra niciun declin. De aceea Google se detașează cu mult de ceilalți competitori în ceea ce privește performanța, deoarece vine în întâmpinarea nevoilor oamenilor, sporindu-le eficiența și productivitatea cu instrumente și servicii care mereu se îmbunătățesc.

Leadership: Ceea ce transmite exact valorile din spatele brandului tău și identitatea lui vizuală este povestea unei experiențe cu neputință de uitat sau de reprimat?

Durabilitatea succesului corporației Google depinde de capacitatea ei de a oferi servicii unice. Și, fără umbră de îndoială, unul dintre pilonii de bază ai afacerii sale a devenit în ultima perioadă instrumentul de traducere gratuită, Google Translate. Cu ajutorul acestui instrument, Google se așteaptă ca nevoile elementare ale celor care navighează pe internet să fie asigurate – respectiv traducerea online a site-urilor și articolelor de pe web din orice limbă în cel mai scurt timp.

În ceea ce privește instrumentul Google Translate, strategia adoptată de Google a fost să implice utilizatorii în îmbunătățirea lui. Cu alte cuvinte, Google îți oferă servicii de calitate, dar se așteaptă ca și tu să contribui la îmbunătățirea acestor servicii. Oamenii trebuie să înțeleagă beneficiile unui asemenea serviciu și apoi să implice cât mai mult, sporindu-și eficiența și productivitatea, pentru a-i asigura o perfecționare continuă.

Povestea succesului pe care îl astăzi google este povestea unei experiențe cu neputință de uitat sau de reprimat, fiindcă rolurile principale ale celor care fac parte din ea au putut și pot fi interpretate de cu totul alți actori decât cei care au devenit celebri ca urmare a dezvoltării acestui concept web.

Actorii nu sunt doar oamenii care dau niște replici memorabile, ci sunt acele entități care populează sistemul, acei jucători care au un rol în avansarea, influențarea sau gestionarea proceselor de integrare a unor noi cunoștințe și noțiuni, a unor noi credințe, noi valori, noi experiențe.

Nu poți dezvolta un proces de unul singur. Trebuie să colaborezi cu un număr mare de oameni. Tu ai nevoie de Google Translate, dar și Google Translate are nevoie de tine pentru a se dezvolta. Fără acest serviciu reciproc și susținut nu se poate construi nimic durabil și performant. Iar un efort scăzut aduce rezultate minime.

Leadership: Imaginea conceptului pe care îl dezvolți prin investiția într-un cod sursă menit să aleagă și să afișeze în timp real informații de valoare, reprezintă o ilustrare a realității pe care o traiești în viziunea unui artist care își exprimă în afară interioritatea?

Google Translate, la fel ca telefonul celular și rețeaua de telefonie mobilă, a creat o nouă categorie de beneficii, permițând utilizatorilor să comunice în voie. Şi, indirect, prin adăugarea textelor și traducerea lor propriu zisă, se ajută reciproc. Când cineva traduce un text dintr-o limbă străină, iar traducerea nu este realizată perfect, are posibilitatea să contribuie la corectarea traducerii respective.

Timpul pe care îl aloci contribuind la îmbunătățirea instrumentului Google Translate reprezintă o investiție, atât pentru tine, cât și pentru corporația Google. Când dai de la tine, este și în folosul tău, dar și în folosul celui care îl primește. Nu este deloc o pierdere de timp și energie să-ți aduci aportul la dezvoltarea unui instrument sau proces din care, la urma urmelor, ai și tu la fel de mult de câștigat. Adoptând o atitudine constructivă, interacționând cu ceilalți utilizatori prin corectarea sau adăugarea de noi traduceri, îți câștigi un merit în plus și, pe lângă asta, ai satisfacția că ți-ai adus aportul pentru binele tuturor.

Artistul care își exprimă în afară interioritatea este actorul dintr-o piesă jucată în public care nu se lasă condus doar de convingerea "Am talent", ci muncește în continuare, la fel de mult, la fel de atent la detalii, conștient de faptul că orice scurtă secvență pe care o filmează catalizează atenția publicului.

Google a devenit lider mondial prin ideile novatoare cu implicații practice deosebite. Acest lucru a fost posibil având specialiști nu numai în informatică dar și cu o creativitate deosebită care au gândit acest sistem astfel încât să implice cât mai mulți oameni care să-și aducă aportul pentru dezvoltarea și perfecționarea lui. Google a "speculat" în mare măsură dorința acelor oameni care vor să-și aducă benevol aportul și să ajute necondiționat pe alții. Este bine că există asemenea oameni !

Numitorul comun pe care oamenii trebuie să-l identifice ca să-și valorifice potențialul rezidă din efortul pe care sunt pregătiți să-l depună atunci când scopul nu este să ajungă la o destinație, ci să facă din aceasta un reper pe harta criteriilor de apreciere a serviciilor de calitate.

Concluzie: Serviciul reciproc este o condiție esențială ce stă la baza progresului. Şi în leadership este nevoie de acest serviciu reciproc. Un lider, oricât de bun ar fi el, fără ajutorul și susținerea din partea echipei sau din partea "ierarhiilor superioare" nu poate să-și atingă scopurile spre beneficiul tuturor.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-serviciului-reciproc.html

Legea Spontaneității Ordonatoare

On Octombrie 20, 2023

Orice eveniment care se produce din întâmplare are șansa de a forma în mod spontan o nouă ordine.

Fiecare om, fiecare creier dispune de o anumită particularitate. Nu este vorba neapărat de ceva ereditar, cât mai degrabă de ceva care se dezvoltă în timp, prin experiențe sau prin observații, influențând modul în care percepi și apreciezi sursele de informații și de cunoaștere. Chiar dacă nu păstrezi amintirea unei alte vieți înmagazinată în spiritul tău, chiar dacă nu ai în cap niciun fel de hartă care să-ți permită să știi punctul de plecare și punctul de sosire, sunt asigur că universul tratează fiecare om în mod egal, în funcție de cele trei constante spirituale: credință, răbdare, perseverență.

S-ar putea să crezi că n-ai nicio aptitudine, că nu te pricepi la nimic, la absolut nimic, ești doar un nimeni. Dar la un moment dat, din întâmplare, o celulă din creierul tău va întâlni o celulă rătăcită din spațiul de jur. Și atunci se va face o conexiune la nivel neuronal, o sinapsă, locul de comunicare între două neuroni sau între un neuron și o altă celulă. Se va rescrie codul genetic, instinctul nefiind înscris în acest cod.

Sau poate că însăși celula salvatoare va "inventa" un fenomen coincidențial prin care se va produce "întâmplarea" norocoasă. Iar dacă survine "întâmplarea", atunci toate mințile din jur, cele mai sclipitoare, nu vor putea înțelege mecanismul gândirii tale care, pornind de la o singură particularitate, a putut mișca o lume întreagă.

Din acel moment, toate capacitățile tale intelectuale vor reflecta o inteligență superioară, un *Uthemish-Isfithes*, un potențial intelectual și abilități cognitive deosebite, lucrul acesta fiind în armonie cu geneza din biblie unde citim că Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa. Chiar dacă nu dispui de avantajele altor oameni, universul lucrează după reguli de egalitate dătătoare de circumstanțe favorabile, urmând următoarea regulă: "orice eveniment care se produce din întâmplare are șansa de a forma în mod spontan o nouă ordine".

Leadership: Poți construi o imagine a propriei credințe prin intermediul metaforei vizuale, fără a o reprezenta figurativ, prin incitarea privitorului la imaginare?

Îmi amintesc de filmul "Rain Man (1988)". Raymond, care era un inadaptat, un autist, nimeni nu-i acorda atenție, nu știa să se descurce, era o pacoste pentru toată lumea. Dar la un moment dat, fratele lui îl duce la un cazino. Iar aici se întâmplă ceva cu totul miraculos. Abia în acest moment, cu totul neașteptat, se produce declicul. Ca de nicăieri, lui Raymond încep să i se învârtă rotițele, el vede dintr-o dată cărțile câștigătoare, pricepe mecanismul de joc cu o inteligență superioară. Și începe să câștige bani grei la Blackjack, așa mulți, până când este dat afară din cazino. Nu trișează, dar în mintea lui vede combinațiile de cărți câștigătoare, ceea ce nimeni altcineva nu putea să vadă.

Ei bine, asta se întâmplă când acea unică particularitate a creierului tău întâlnește fix mediul care o poate stimula.

Nimeni din lume nu te va întrece, și toți vor rămâne efectiv cu gura căscată. Toate mințile așa zis "sclipitoare" nu vor înțelege niciodată cum a putut un singur om, banal, fără viitor, să facă niște calcule și conexiuni atât de imposibile.

Leadership: Poți să experimentezi măreția propriei tale existențe, ca și cum miraculosul ar interveni în fiecare moment aparent banal?

Miraculosul intervine în viața fiecărui om care crede în miracole. Atât. Să crezi, să ai răbdare, și să nu renunți niciodată. Și într-o bună zi Dumnezeu ți se va arăta printr-o banală întâmplare. Și, totuși, atât de rare sunt cazurile astea când Dumnezeu se arată cuiva. Poate că, la urma urmelor, trebuie să fi fost tu cel din urmă. Căci, povestea lui Iisus este o pildă profetică care se repetă la fiecare generație: *"Cel mai umil ajunge cel mai puternic, cel mort reînvie în spirit, ce este aparent imposibil devine realitate."*

O pildă cu elemente ireale, fantastice, dar care devine o pildă de a răbdării, a dăruirii în aceste timpuri dominate de egoism și de modelul "baietilor destepți" care distrug ARMONIA SISTEMICĂ. O pildă care are menirea să ne țină trează datoria de a trăi permanent în Hristos.

Cei care nu-L au pe Hristos în suflet ajung repede la un oarecare succes, dar nu vor cunoaște niciodată cele divine, precum genialitatea creației și măreția universului. De fapt, geniul, scânteia dumnezeiască, constă în capacitatea extraordinară de a gândi, crea și produce idei într-un mod care depășește limitările obișnuite ale cunoașterii și imaginației umane.

Leadershipul explorează potențialul de transformare a omului obișnuit într-un lider remarcabil, mergând pe ideea că orice se poate realiza dacă omul este ancorat la resursele sale interioare și la încrederea în propria capacitate de a aduce la lumină talentele și abilitățile latente.

Legea Spontaneității Ordonatoare se referă la faptul că, uneori, evenimentele aparent întâmplătoare pot duce la momente miraculoase și la manifestarea unor capacități remarcabile la oameni care, la prima vedere, ar putea fi subestimați sau ignorați. Această lege sugerează că există un potențial neexploatat în fiecare individ, care poate fi eliberat în mod spontan, aducând o nouă ordine în viața lor.

Uneori evenimentele, deși pot părea haotice sau neprevăzute, pot avea un efect ordonator sau organizator în viața individului în sensul unei evoluții pozitive.

Cu siguranță, oamenii cu abilități excepționale și-au format o perspectivă aparte asupra lumii, având capacitatea de a vedea lucruri pe care alții nu le pot vedea și de a înțelege lucruri pe care alții nu le pot înțelege. Acest lucru le sporește încrederea în posibilitatea miracolelor.

Îndeosebi, manifestarea divină accentuează raritatea anumitor întâmplări și ideea că, în ciuda obstacolelor sau a dificultăților, există potențialul pentru miracole sau transformare, ținând cont de faptul că evenimentele aparent întâmplătoare pot contribui la crearea unui nou tip de ordine sau structură în viața fiecăruia. Numai spiritualitatea are ca aspect central puterea vindecătoare și transformatoare a credinței și a umilinței în fața adversităților.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-spontaneitatii-ordonatoare.html

Legea sufletelor pereche situate în plan astral

On Iunie 24, 2020

Sufletele care au acelaşi vibrație sau aceeaşi vechime astrală, sunt identice sau au o legătură intimă între ele.

Tot ceea ce privesc în jur suportă influența subtilă a privirii unui artist, poate mai măreț decât orice monument și decât orice vârf de munte prin însăși perenitatea operelor sale, artist care promovează ideea unei arte create după modele de viață disponibile în tiparul unei povești pline de tâlc și a unei coerențe vizionare. Încă o dată, simt nevoia de a furniza un răspuns sufletului meu, atât de împins spre mirajul unei alte lumi, într-o călătorie inițiatică a imaginarului, cu privire la ceea ce grăiesc toate forțele creatoare ale naturii, expresiile acesteia fiind cuprinse într-un limbaj secret accesat doar cu suflet de copil, neprihănit.

Desigur, observațiile mele atât de fin cântărite, aferente reprezentațiilor și producțiilor artistice, privesc lărgirea orizontului unui conținut sufletesc sesizabil doar prin *Estuanprithes* , un atribut al efectelor de iluminare a minților libere angajate în cartea destinului meu, în motivul creațiilor mele, cum altfel decât prin desenul unui gând frumos ce își găsește la timpul potrivit rima aleasă într-un cuvânt care cuprinde toate formele imaginare ale raportului dintre om și natură. Şi cuvântul acesta, *Estuanprithes,* desemnează apropierea de un destin rupt din singurătatea nemuririi, din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu.

Lumea libertății și a artei, aici îmi deschid sufletul, gura, orizonturile, ca să dau răspuns unui alt suflet, conținut de chipul unui trandafir atât de fin, atât de grozav la prima privire, pe care parcă acum îl ating și îi simt toată puritatea, strălucirea, firescul, în interiorul meu. Şi ochii săi, cuprinși într-un efect de oglindă, de iluminare, de mare picturalitate, asemeni perlelor care amintesc de splendoarea unor ape marine sau oceanice, îmi fură inima și gândul, sorbindu-mi cuvintele ca niște șoapte multicolore extrase dintr-o lume a visurilor.

Arta nu este o mulțumire sufletească decât atunci când pictorul redă cu fidelitate amănuntele unei capturi senzaționale preluate din frumusețile naturii, sub forma unei povești nemuritoare. Iată misterul esențial care este întotdeauna sursa artei adevărate: să fii designerul universului în înfățișarea unei lumi pământene.

Leadership: Creația ta rezultă din intenționalitatea originală a Eului care își scrutează neobosit condiția de "autodefinire" integrată misterului esențial, spre a descifra sensul unei înalte spiritualități și spre a o exprima într-o formă de trăire concretă, durabilă?

Dacă sufletul meu ascultă de un trandafir, *delicato come una farfalla* , și dacă inima lui este de acord cu mine, încât conversațiile noastre să domolească orice furie a naturii, atunci el va fi fericit pentru că a primit un nume, și pentru că orice altceva care abundă în capodoperele artei derivă de aici. Dintr-un nume, care simbolizează gândurile mele mărețe, emoțiile unei amintiri în forme, linii și culori.

Așa este, fericirea unui artist se trage din existența unei flori care trăiește în locul său o altă realitate, într-o lume paralelă.

Un plan artistic mai înalt, dezvăluindu-se chiar și atunci când desenul este făcut rapid, spontan, cu unicul scop de a înregistra fidel o anumită imagine, prilejuiește asumarea unei experiențe de alteritate născută din acordul cu formele pure ale frumosului, ale sensibilității, ale ființării, prin corelarea cu alte mijloace expresive de redare a unei realități echivoce.

Trandafirul, iată, l-am însuflețit cu multă imaginație, cu ajutorul culorilor vibrante – roșu și galben, iar el m-a însuflețit cu franchețea și naturalețea lui, cu acea glăsuire a unui faraon care și-a scris pe tăblița de smarald: *"Se cuvine ca sufletul meu să-mi facă plăcută viața din ținutul dinspre Apus."*

Sufletele care au același vibrație sau aceeași vechime astrală, sunt identice sau au o legătură intimă între ele, uniformă pe orice plan al vieții – spiritual, fizic, mental, emoțional, familial, dar și pe orice plan al istoriei omenești. Nu e de mirare că relația dintre mine și trandafirul "Double Delight", dialogul pornit din imbolul unor inimi simetrice care își ce varsă în jur acest balsam al sufletelor-ghid, evoluate spiritual, este o combinație imbatabilă dintre o formă de expresie subiectivă, un procedeu al unei imaginații creatoare, și o puternică sursă de inspirație artistică, întărită în special cu energia astrală actuală.

Leadership: Atributul unic al artei pe care o practici atrage cu desăvârșire ideea existenței unei instanțe interioare, a unui Sine Absolut care dă seama de o legătură unică și coerentă dintre o minte ascuțită și un suflet cu potențial divin?

Artistul își duce creația la nivel de artă prin conturarea unui trandafir ce prinde viață într-o altă lume, într-o dimensiune cu totul nouă, el fiind un vizionar al fanteziei, al tărâmurilor astrale și al artei sacre. Iar eu sunt un artist deosebit, autor al operei *"Parole derivate dall'ascolto di un misterioso sussurro"* , pentru că tot ceea ce am realizat în viața pământească, și care a fost dinainte plănuit de o forță astrală, empatizează cu simbolul unei asumări a naturii sub specia "interioritatis".

La rândul lui, trandafirul simbolizează destinul omului iluminat, hotărât în lumea astrală încă dinainte de se naște, pentru a schimba ceva din rostul lumii pământene. Omul care are ceva de schimbat, să schimbe. Omul care nu are nimic de schimbat, să se schimbe, și să se schimbe în bine. Iar trandafirul, ascultați-mă bine când vă zic, este bucuros când cineva îi recunoaște originea, profunzimile, simbolurile, atrăgând cu desăvârșire ideea existenței unei instanțe interioare, a unui Sine Absolut, a unei vieți sufletești surprinsă în reproducerea unei picturi plein-air, în vraja unui alt timp, într-un ochi de zeu înconjurat de raze de lumină.

Şi sunt bucuros când vorbesc despre trandafir ca despre chipul unui Uomo Dell'Universo, frumos, de mare sensibilitate, atât de sincer, înzestrat cu știința tuturor înfățișărilor naturii. Este, poate, aceeași bucurie cu care scriitoarea Mary Balogh își analizează personajele din perspectiva atașamentului față de libertatea creației artistice:

"Inspirația trebuia așezată mai presus de orice. Artistul învățase acest lucru în ultimii zece ani. Şi acum se simțea inspirat. Vedea fiecare ființă așa cum era și cum trebuia să apară pe pânză, și nu putea să o picteze destul de repede, ca să nu piardă scânteia aceea din el care îi vedea toată frumusețea. Cum să captezi lumina, speranța și vulnerabilitatea pe pânză, fără să pierzi echilibrul delicat dintre ele și fără să cedezi ispitei de a picta doar aspectul de zi cu zi – în cazul ei, o ființă foarte drăguță."

O formă de trăire concretă, durabilă, în vecinătatea artei, se poate reprezenta prin redarea frumuseții unei prietenii trăite în lumina cuvintelor sfinte, dintre corp grațios al naturii și un artist al timpului simultan.

Legea sufletelor pereche în plan astral pune în prim plan legătura intimă stabilită dintre natura spirituală a unui artist și existența creată după chipul lui Dumnezeu exprimat prin delicatețea unei imagini care persistă în ideea de generare a unei stări de înțelegere și acceptare universală a mesajului: *"Sufletul de mare sfințenie și puritate își deschide singur orizonturile spre descoperirea altor lumi."*

Cât despre atributul unic al artei mele, iată-l, vă rog să-l memorați ca pe strălucirea unui diamant care izvoărăște din interior: este perfecțiunea cunoașterii din perspectiva unei științe extensive – știința naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-sufletelor-pereche-situate-in-plan-astral.html

Legea supremației

On Noiembrie 19, 2010

Fii stăpân pe întreaga ta lume mică, înainte să fii stăpânul lumii întregi.

Contele de Monte Cristo, datorită înțelepciunii dobândite grație abatelui Faria, de-a lungul celor treisprezece ani cât a fost întemnițat, a reușit mai apoi nu doar să-și construiască cu multă iscusință o imagine puternică și un nume sonor, ci să se ridice deasupra tuturor exercitându-și influența în societate, în sfera economicului, socialului și mai ales politicului.

Dorind cu ardoare să-și atingă scopul principal – de a-i pedepsi cu vârf și îndesat pe cei ce l-au aruncat fără milă în închisoare – el a schimbat multe destine lăsate în voia sorții. Monte Cristo a ajuns o persoană cu o influență atât de mare încât un singur gest de-al său, un singur cuvânt, putea să schimbe o viață.

Dar într-un final, după ce-a izbutit să-și "rezolve" toate problemele sufletului, abia atunci contele și-a dat seama că lumea plină de sublim pe care și-o construise cu mult meșteșug, nu era deloc o lume perfectă, nu era nicidecum o lume care să-i exprime adevăratele valori, o lume care să-i vindece remușcările care nu-i dădeau pace. El i-a scris bunului său prieten, Maximillien, o scrisoare de rămas bun:

"Spune-i îngerului care va veghea asupra vieții dumitale, Maximillien, să se roage uneori pentru un om care, asemenea Satanei, s-a crezut o clipă egalul lui Dumnezeu și care a recunoscut apoi – cu toată umilința unui creștin – că puterea supremă și înțelepciunea nemărginită sunt numai în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunile iubitei tale Valentine vor îndulci poate remușcările pe care el le poartă în fundul sufletului."

Leadership: Te preocupi de propria ta lume înainte să schimbi alte lumi?

Vorbele pline de învățăminte și reflecții ale Contelui de Monte Cristo, în care se pot simți pulsiuni, amintiri, dureri, îmi aduc aminte de ceea ce spunea odată marele scriitor englez Aldous Huxley: *"Există doar un singur colț din univers pe care poți fi sigur că îl poți îmbunătăți, și acela este chiar propria ta persoană."*

Dacă te desprinzi de lumea ta, de propriile tale "metereze interioare" care te protejează de factorii negativi, pentru a-ți croi drum prin teritorii neexplorate, având că scopul unic satisfacerea unor interese personale bazate pe sentimente, riști să ajungi în aceeași situație ca a lui Monte Cristo - să cazi într-o adâncă stare de culpabilitate.

Drumul tău spre libertatea de a fi mai bun este o încercare de poziționare a gândirii și a idealurilor într-un context al explorării posibilităților de a repara cele întâmplate din mândria de a te crede Dumnezeu.

A-ți învinge remușcările, în loc să trăiești cu ele, este o dovadă a validității progresului bazat pe o scădere a dependenței de afirmare a superiorității, pe o cultură a uitării și a iertării, care evidențiază o profundă înălțare spirituală și morală.

Ca lider fii convins că vei duce o luptă personală cu ceea ce este cu adevărat în tine și cu ceea ce vrei să fii în ochii lumii. Vei fi de multe ori în postura de a alege: între a fi o victimă – propria ta victimă – și a fi un om cu caracter care știe să facă față tuturor emoțiilor,

temerilor și îngrijorărilor care apar în viața sa, și tuturor dorințelor care-i pot răni sufletul. Ceva în interiorul tău trebuie să fie atât de puternic, încât niciun eveniment să nu te poată dărâma psihic.

Poți să-ți reprezinți leadershipul ca un mijloc de determinare a viitorului pe care ți-l rezervă însăși forța simțămintelor de iertare și recunoștință, în urma comuniunii cu Dumnezeu?

Un om cu mintea slabă stăruie cu ferocitate numai asupra atingerii unui scop, susținându-și cu tărie și mândrie punctele de vedere, părerile, prin argumente deloc de neglijat. Dar din cauza felului în care interpretează lucrurile și situațiile, s-ar putea să fie tentat să creadă că lumea sa e singura care există. Iar aceasta este o izbândă înșelătoare, efectele negative se vor vedea mai târziu.

Leadership: Ești cel mai mare dușman al tău?

Mare dreptatea avea Mohamed când a spus: *"Omul puternic e cel care câștiga bătălia cu el însuși."* Acesta este un mare adevăr. Te poți avânta spre înălțimi, poți cuceri piscuri, dar te poți prăbuși în adâncurile cele mai întunecate dacă nu cucerești bătălia cu tine însuți.

Norocul de a întâlni fericirea va fi mai mic. Lumea ta se va nărui dacă nu-ți aduni puterile, dacă nu te înarmezi cu răbdare, înțelegere, curaj, cu voință și mai presus de toate cu înțelepciune – împotriva loviturilor vieții care te pot face să te rătăcești de la lumea ta la alta – fără ele e ca și cum ai naviga pe o mare în care pirații cutreieră nestingheriți, fără să-ți iei măsuri drastice de apărare.

Înclinația spre meșteșugul șlefuirii caracterului are ca principal fundament meritul omului de a fi adus victoria împotriva deșertăciunii atunci când are loc o progresivă accentuare a dependenței de superioritate.

Legea supremației se referă la abilitatea și capacitatea liderului de a-și stăpâni "lumea" din imediata sa vecinătate, inclusiv pe a lui însăși - și numai după ce ea "funcționează" la capacitate maximă, el poate să aspire spre alte culmi. Adică, mai întâi de toate, liderul trebuie să fie stăpân pe lumea sa mică, înainte de a fi stăpânul lumii întregi.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-suprematiei.html

Legea tămăduirii

On Aprilie 08, 2010

Fii un om de mare caracter prin plasarea propriilor practici în zona unui eveniment menit să intre în conștiința oamenilor drept un punct critic ce poate fi evitat.

Nu regret că m-am aflat în acea zi în locul nepotrivit, fiindcă atunci, din fericire, am învățat o lecție prețioasă. Dar fac oare bine povestindu-vă ce chestie ciudată mi s-a întâmplat? Cred că da, fiindcă acea întâmplare nu face parte din acele lucruri pe care este mai bine să le trec sub tăcere.

Mă aflam într-un spital alături de unul din colegii mei cei mai buni din timpul facultății. Așteptam pe cineva. Aveam sentimentul că voi petrece toată ziua acolo, în sala de așteptare. Şi dintr-o dată, în timp ce mă pierdeam în gânduri, dintr-o cameră alăturată se auzi strigătul unui om, a unui pacient în agonie, un strigăt disperat venit parcă din adâncul sufletului: „Mai bine m-ai lăsa să mor ! "

Credeam că pacientul e pe cale să-și dea viața, îmboldit de propria lui voință. Zeci de întrebări m-au covârșit, dintr-o dată, și cred că și pe colegul meu și pe ceilalți oameni din preajma noastră. Zeci de întrebări mi-au trecut prin minte, dar fără ca să le găsesc un răspuns.

Apoi, o liniște deplină s-a așternut, ca și cum pacientul și-ar fi dat duhul, iar ultimele sale cuvinte, spuse cu un ton care, de ce să nu recunosc, a cam băgat spaima în mine, au sunat mai degrabă ca un avertisment: „Fugi cât încă mai ai timp".

Leadership: Poți să-ți reconsideri atitudinea față de sensul vieții prin formularea unei condiții de apartenență la o experiență de tipul "expunere la o situație de care îți e teamă nivelul tău de anxietate", încât să-ți rezervi dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

O jumătate de ceas s-a scurs în așteptare, o așteptare terifiantă, în care nu am putut decât să-mi imaginez cele mai negre scenarii, apoi ușa camerei s-a deschis. Doctorul, cuprins de o stare de liniște interioară, ieși din cameră și căută cu privirea o anumită persoană.

Chiar în acel moment, o doamnă de vârstă mijlocie, prea adânc însuflețită de zelul credinței, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică imediat în picioare. Starea în care se afla aruncă un văl de tristețe asupra mea și a celorlalți din jur.

- Timp de două ore m-am rugat lui Dumnezeu, din adâncul inimii. Spuneți-mi vă rog, în ce stare se află soțul meu?

Doctorul, observând zdruncinările sufletești ale femeii, simțind cum sângele îi clocotea în vene, se grăbi să-i răspundă, pentru a nu-i întuneca și mai tare spaima ce-o resimțea în adâncul ființei ei:

- Nu aveți de ce să vă faceți griji. Soțul dumneavoastră este acum în afara oricărui pericol. Mâine se va putea întoarce acasă.

Vă mărturisesc sincer că niciodată n-am văzut un om mai fericit. Clipa așteptării fu cea mai cumplită pentru inima acelei doamne, în care fiecare secundă o lovea ca un ciocan de plumb. Dar la aflarea veștii că soțul ei este bine, că a fost vindecat complet, totul în ea s-a trezit la viață. Sensul vieții ei părea evident: voia să-și trăiască fericirea alături de soțul ei.

Am reușit să-mi rezerv dreptul de a nu mă arunca în vâltoarea unei decizii automate cu caracter semnificativ, deci nu am dat un verdict (moral) dur și nefavorabil acestei situații, nu am etichetat cu rea voință termenul „îngrijire spitalicească", prin faptul că am pus în prim planul conștiinței virtutea de a nu pune degetul pe rană, virtutea de a pune în acord sensibilitatea cu rațiunea de a nu trage concluzii înainte de a avea toate răspunsurile.

Leadership: Adopți o poziție de fragilitate față de impactul unor posibile "șocuri" externe, sub dominația aparenței unor divergențe în interpretarea unui rezultat care poate fi exprimat prin două moduri: ca un strigăt de disperare, sau ca un gest de influență?

Cel mai greu lucru pentru un doctor este să stabilească diagnosticul just al pacientului și să definească boala de care acesta suferă. Iar odată ce a făcut acest lucru, esențial este acordarea tratamentului corespunzător. Doctorul trebuie să consulte pacientul, să depisteze particularitățile bolii raportate la bolnav, căci nu există durere fără cauză. El poate da impresia de fragilitate în ce privește calitatea și profesionalismul serviciilor de îngrijire pe care le furnizează dacă emite un răspuns de alertă în fața unor situații incerte. Fapt ce poate fi perceput ca un fel de strigăt de disperare a omului care e pe cale de-a scăpa definitiv de tortura unor gânduri dureroase. În medicină, așa ceva nu este admis.

Pe cine se sprijină toate nădejdile pacientului? Pe cine se sprijină speranțele unui bolnav? Evident pe priceperea doctorului. Rolul doctorului, misiunea lui cea mai importantă și totodată cea mai dificilă, este să facă tot ce-i stă în putință ca să-l vindece pe pacient, și nu să-l consoleze prin vorbe. Niciun om care suferă de o boală foarte gravă și este cuprins de o durere infernală nu ajunge să se însănătoșească complet și nici măcar parțial, doar dacă este consolat cu gândul că se va face bine.

Totodată, rezultatul pe care îl oferă medicul față de starea de sănătate a pacienților săi poate fi perceput ca un gest de influență dacă este exprimat ca o incertitudine privind diagnosticul sau tratamentul, fiindcă astfel el se pune în ipostaza de "eveniment major", dominând situația printr-o accentuare a stării de confuzie, de așteptare, de tensiune. Este o probă psihologică. În acest moment oamenii devin tot mai nerăbdători, așteaptă un răspuns pozitiv, dar în această stare de așteptare plină de emoții ei ar fi capabili să facă orice pentru ca vestea cea bună să ajungă la urechile lor. Este o luptă între puterea de "Dumnezeu" a doctorului și sensibilitatea oamenilor de rând.

Un pacient este cu adevărat fericit numai și numai atunci când ajunge să se bucure din nou de sănătate, nu atunci când doctorul îi insuflă gânduri pozitive. Degeaba încerci să încurajezi un pacient care suferă de dureri groaznice, acesta nu se va simți mai bine datorită cuvintelor tale pline de optimism și de speranță. Când un pacient îi spune doctorului: „Mai bine m-ai lăsa să mor", fii sigur că e cuprins de dureri atât de groaznice încât ori îl faci bine, ori nu. Încurajarea pacientului în momentele cele mai critice nu are nicidecum un efect spectaculos de vindecare totală. Totuși nu trebuie să minimalizăm nici puterea cuvintelor care au de multe ori efect complementar terapiei.

Leadership: Ai puterea de a crea sentimentul de obligație față de cursul unui eveniment care devine tot mai presant, luând în considerare toate complicațiile posibile ale unui "moment al adevărului"?

Rolul unui lider, misiunea lui cea mai importantă și totodată cea mai dificilă, este de asemenea, să facă tot ce-i stă în putință ca să "însănătoșească" pe deplin traiul oamenilor, nu

să-i consoleze cu vorbe încrezătoare și pline de optimism, nu doar să le făgăduiască fericirea în locul deznădejdii de care sunt cuprinși.

Oamenii urmează pe acel individ care are capacitatea să mânuiască lucrurile intangibile, adică pe acela care este capabil să caute în adâncul sufletelor lor, să simtă ceea ce simt ei și reușește să le redea fericirea. Numai cel care îi poate vindeca pe oameni, atât sufletește cât și trupește, oferindu-le sprijin moral dar și material, poate câștiga cu adevărat admirația, respectul și încrederea lor. Iar așa cum am spus de nenumărate ori, medicii sunt de departe singurii care au cea mai mare influență asupra oamenilor, de toate vârstele, de toate națiile, în orice loc s-ar afla.

Dacă ar fi să-mi imaginez liderul ideal, el ar fi fără umbră de îndoială aidoma unui medic. Un medic care să-și dea seama care este capacitatea de performanță a oamenilor, starea lor de sănătate și factorii care o influențează. Un medic capabil să-i țină pe oameni departe de orice fel de boală sau afecțiune (stresul, oboseala, lenea, insatisfacția, anxietatea, nervozitatea, etc), și să le redea vitalitatea. De asemenea cred că liderul ideal trebuie să aibă o capacitate analitică deosebită și să dispună de metodele de „terapie" adecvate, inclusiv de „terapie verbală" ca mijloc complementar.

Dacă arunci o privire asupra istoriei recente, vei vedea că oamenii ca Bill Gates, John D. Rockefeller, Thomas Edison, Michael Dell, se află în capul listei celor mai buni „medici". Ei au devenit giganți financiari, clădind imperii fabuloase, „însănătoșind" cât mai mult traiul oamenilor.

Madonna, regina necontestată a muzicii pop, se implică intens în acte de caritate îndreptate spre regiunile sărace ale Africii. Datorită ei mulți oameni sunt mai sănătoși și au o viață mai bună. Nu cred că Madonna a terminat facultatea de medicină, dar cu siguranță are aptitudini de tămăduitor, pentru că, prin implicarea ei constantă în ajutorarea oamenilor, a salvat mulți bolnavi de la moarte și a îmbunătățit traiul de viață al multor africani.

Momentul adevărului este sinonim cu acea forță a caracterului obținută numai prin experiența de a vedea suferința celorlalți drept un prilej de a-ți etala latura morală a personalității, cunoștințele avansate într-un domeniu, sarcina de a te purta cu multă afecțiune, și capacitatea de a discerne situațiile prin exercitarea discernământul autentic.

Legea tămăduirii se dezvăluie numai celor care știu să vindece sufletul omului înainte de a-i vindeca rănile trupului, considerând ca prim mijloc de comparație acel imperativ al devenirii: "Nu lua niciodată drept un afront la adresa propriilor convingeri ceea ce ți se prezintă ca unică opțiune într-un context fragil, de mare însemnătate."

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-tamaduirii.html

Legea valorii

On Martie 03, 2010

Cu cât un jucător înregistrează mai multe performanțe, cu atât valoarea lui și a echipei din care face parte este mai mare; iar cu cât o echipă are mai mulți asemenea jucători, cu atât prestigiul ei crește.

Una din pasiunile mele a fost fotbalul. În timpul facultății am jucat aproape zi de zi cu colegii mei de grupă. Având cu toții aceeași viziune și dorință de implicare, și pentru că eram destul de buni, ne-am format rapid o echipă stabilă. Ne întâlneam pe terenul facultății de sport și, ore în șir, deseori până noaptea târziu, jucam cu diverse echipe.

Dintre toți, George Hahui, acum antrenor de fotbal la o echipă din SUA, s-a remarcat cel mai mult, era cel mai bun atacant pe care l-am cunoscut vreodată. Dădea gol după gol, cu capul, cu piciorul, din penalty, din centrări, pase de gol care mai de care mai bune, făcea driblinguri rapide și fantastice, și datorită lui meciul devenea un veritabil spectacol. El dădea tonul echipei, el dirija meciurile, el stabilea strategiile, el era căpitanul.

În mai puțin de un semestru, multă lume din facultate auzise de el. La un moment dat, într-o seară, unul din profesorii noștri de sport, văzându-l cum joacă, l-a întrebat dacă nu vrea să-și înscrie echipa în campionatul universitar de fotbal. A acceptat fără să stea prea mult pe gânduri. Când ne-a dat vestea cea bună, n-a omis să ne atenționeze: *„ Trebuie să ne ținem serios de antrenamente. Până acuma ne-am distrat, dar de mâine vom începe să jucăm cu toții mult mai bine, și să arătăm tot ce putem.* "

Cel ce-și manifestă cu mândrie atracția față de ceea ce reprezintă un stil de tranziție între nevoi prezente și valori deschise spre viitor, va fi întotdeauna dispus să demonstreze că este cel mai bun model de urmat.

Din acel moment s-a schimbat tot. Antrenamentele intense conduse de George au fost destul de grele și obositoare, dar am ținut ritmul. Când a început campionatul universitar, echipa noastră, dintre zecile câte erau înscrise, nu era chiar atât de cunoscută. Însă cu fiecare meci pe care l-am câștigat, faima noastră a crescut tot mai mult. Am jucat cu toții la maximă capacitate, toată lumea ne admira stilul de joc dinamic și bine pus la punct. Înainte de finală eram cert echipa favorită la titlu, valoarea ei crescuse enorm.

Din păcate, am pierdut la loviturile de departajare. Am ieșit pe locul doi. Echipa adversă a fost de asemenea foarte bine organizată, cu mulți jucători de valoare, dar din punct de vedere tehnic noi am fost mai înzestrați ca ei.

Valoarea de referință a leadershipului este dată de jucătorul care reușește să înscrie cele mai mult goluri chiar și atunci când evoluează la echipe mici.

Succesul nu e un accident. Şi nici o chestiune de noroc. Nu e un miracol și nu e un scop, ci o consecință. Dacă nu l-am fi avut pe George, al cărui talent l-am apreciat cu toții, dacă el nu ne-ar fi motivat și pregătit pentru victorie, cu siguranță nu n-am fi calificat nici măcar în sferturi. George a fost omul cheie, de la el a pornit totul. Şi-a dovedit priceperea de nenumărate ori pe teren, a crescut în ochii tuturor, a devenit foarte repede cunoscut, ceea ce l-a determinat pe profesorul de sport să-i propună să-și înscrie echipa în campionat.

Cu siguranță talentul și performanțele sale ne-au permis să ajungem atât de aproape de titlu.

El a format echipa, ne-a oferit speranță și instruirea necesară, ne-a susținut și ne-a inspirat, ne-a îmbunătățit potențialul și ne-a încurajat până în ultimul moment, știind că numai imboldul, hotărârea, dorința și talentul fiecărui jucător duce la succesul extraordinar al unei echipe. La rândul nostru, ne-am străduit din greu să evoluăm și să ne situăm la aceeași nivel cu el. Iar echipa noastră, care la începutul campionatului era puțin cunoscută, a devenit în cele din urmă cea mai apreciată, cu un stil de joc dominant, foarte bine definit, cu jucători foarte valoroși.

Leadership: Poți să ridici la nivel înalt atitudinea ta față de ceea ce ai de înfăptuit printr-o delimitare de idealul de perfecțiune?

Un lider căruia îi place să facă o treabă cât mai bună și vrea cu orice preț să atingă succesul reușește să adune în jurul lui oameni eficienți și extrem de motivați, iar apoi îi ajută să se dezvolte. El recunoaște abilitățile celor pe care îi conduce, fixează tonul echipei și, întocmai ca un navigator, caută traseul cel mai favorabil până la destinația finală.

O echipă câștigătoare are, fără umbră de îndoială, un lider care pune lucrurile în mișcare. Cu cât el e mai talentat, cu atât membrii echipei lui vor fi mai talentați. Cu cât el e mai valoros, cu atât echipa e mai valoroasă. Şi cu cât echipa e mai valoroasă, cu atât prestigiul ei crește mai mult.

Perfecțiunea în fotbal nu înseamnă neapărat a înscrie cele mai multe goluri, ci să lovești mingea cu atâta putere încât să dobori orice sentiment negativ prin care trece echipa.

Concluzie: Valoarea este greu de câștigat atunci când nu există voință de perfecționare și ne complăcem în mediocritate și chiar indiferență, atunci când în loc să fim competitivi și să „ *ieșim la înaintare* " ne complăcem să rămânem nevăzuți, necunoscuți, pitiți îndărătul altora mai buni ca noi. Şi mai ales valoarea e greu de atins când lipsește un om care să pună lucrurile în mișcare, prin viziunea sa împărtășită celorlalți și prin exemplul său personal.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-valorii.html

Legea vederii care nu se pierde

On Noiembrie 28, 2022

Cu cât obiectul privirii se află la o distanță mai redusă, cu atât percepția importanței sale se reduce la trăiri și sentimente.

Scaunul pe care stau așezat chiar acum la birou, același scaun pe care de atâtea ori sensibilitatea mea artistică l-a perceput drept o operă de artă, o realitate însuflețită cu care am legat o prietenie durabilă, nu a fost gândit doar ca structură de sine stătătoare, ci ca singularitate a unei teme pragmatice care invită la o călătorie labirintică unde simți că intri în dialog cu spațiul și materia din care provin lucrările marii Creații.

Cuprinzându-l cu vederea care vine și pleacă, în contradicție cu orice reprezentare științifică, îmi dau seama că mă apropii cu respect, cu sfială, cu răbdare, de condiția primordială a artei: construirea unei viziuni sincere care să inspire o poveste.

Să-i devin prieten, cel mai bun *confessor*, acum când prietenia este mai scumpă decât aurul și mai puțin pură ca o culoare vie, acum când ridici din umeri ca răspuns la tot ceea ce ochiul vede, dar nu simte, și totuși să pretind c-am ajuns în acel prag al gândirii în care imaginația mi se concentrează doar asupra conținutului însuflețitor, fără să-i descopăr lumea misterioasă înfățișată într-o amintire comunicată dincolo de cuvinte, este similar cu a surprinde mirajul unei lumi debusolate în care artistul se confundă cu propria lui creație.

Iar, dacă cumva aș schimba culoarea din backgroundul vederii mele, atunci obiectul privirii mi-ar părea la fel de semnificativ ca un portret pictural care cântărește în greutatea timpului deznădejdile, îndoiala, dezolarea unei existențe cu totul imprevizibile. Da, este ceva emoțional, o legătură sufletească între noi doi, mai ales între obiectul privirii și obiectul evaluării unei lumi oarbe, dar simțitoare, al cărei continuum nu este alcătuit din personaje recurente sau fire narative, ci mai degrabă este compatibil cu evoluția unei stări de spirit, a unei idei, a unui context al toleranței reciproce în care distracția și voia bună sunt la ele acasă.

Leadership: Creația ta se orientează asupra noțiunii de simultaneitate afectivă cuprinsă între un Sine care transcende diversitatea obiectelor materiale și un Sine care transcende realitatea din mintea observatorului?

Iată cât de departe m-a adus obiectul privirii mele, cât de mult s-a impus scaunul acesta asupra spiritului meu artistic, cu acea forță magnetică, asemănătoare unui perpetuum mobile, dătătoare de simultaneitate într-un câmp de referință inerțial, constant în timp, care are atât influență cât și memorie. Încă nu-mi dau seama dacă, văzându-l cu ochii supuși regulilor de combinare ale culorilor și de amestecarea nesățioasă a principiilor contrare, sub pavăza frumosului, nu cumva îi lipsesc cele două abisuri: viața fără de moarte și efectul creativ accentuat într-o artă simbolică.

Iar dacă l-aș descrie în culorile cele mai tari, ca pe-un prizonier al obsesiei pentru frumos, *un pensiero prevalente che richiede attenzione e che provoca un lavoro mentale prolungato*, abordând orice temă din perspectiva propriilor senzații și percepții, atunci probabil mi-aș găsi oglindirea stilului de interpretare a realității în resortul satisfacției de a pretinde că pictez doar ceea ce văd, fără să văd ceea ce este important de văzut.

Situându-mă parcă dincolo de prezent, într-un spațiu al creației, al reflecției și visării, scaunul îmi cântărește memoria trecutului, încă de când l-am zărit cu ani în urmă la un "Mobilo Expo",

și coincidența este prea frapantă, prea revelatoare ca să alung ideea unui cadru de perspectivă pentru desenele și picturile inspirate din dorința de a-mi crea un profil alternativ de utilizator al realității subiective. S-ar zice că îmi simte stările psihice dincolo de manifestările de creație, revendicându-și locul eroului într-un roman al lui Paul Auster:

Este ideea de a fi acolo, de a se afla între cei patru pereți, de a respira același aer ca și scriitorul care vede în el un artist înainte de a deveni, propriu-zis, un artist. De acum înainte, își spune el, orice se va întâmpla va influența orice altceva. La un moment dat cineva o să bată la ușă. Artistul se va apropia de mine, luând locul scriitorului, și dintr-o dată se vor șterge toate distanțele, lucrul și gândul devenind unui și același. Orice, numai să nu întrerupă curgerea cuvintelor pe o pânză a cărei lectură se desfășoară sub forma unei descifrări, căci în acest fel restul ființei sale se poate bucura de libertatea de a se uita prin cameră, de a observa observabilul, de a gândi, fără ca în tot acest timp să-și abată atenția de la o identitate plină de: "Sunt lipsită de valoare".

Leadership: Creația ta face posibilă percepția „lucrului" privit ca având multiple părți sau determinații, în acord cu partea de suflet care îi lipsește acelui lucru?

Trainic, recunoscut de existența unei singularități prea des disprețuite, confirmat de realitatea unei vederi care nu-și înșeală ochii atunci când trebuie percepută o construcție stabilă și predictibilă, scaunul meu de birou așteaptă de la mine o atenție numită *Prelinahveh Gandattva* (o expresie a solidarității față de stil și formă, aliate cu senzația iluminări interioare) ca să se poată încadra în prim planul unei creații ce nu trebuie trecută cu vederea. Așadar, mă simt recunoscător c-am făcut dintr-un lucru uzual o formă de conectare cu lumea mea interioară, fără să-mi trădez instinctul de a sorbi efectiv din instantaneele realității, căutând, găsind, alegând, unind toate forțele artei într-o singură viziune: *Interserenza Asetothysion*, that "nothing" can remain hidden.

Drag scaun, mai mult decât crezi că ești, tu reprezinți acea parte dintr-un personaj plin de sentiment, ce se face simțită doar prin text și acțiuni. Ţie îți datorez aceste rânduri, simțirii pe care ai degajat-o prin conexiunea minte-suflet, o simțire reflectată în forma unei trăiri subiective, proprii și unice. Nu, n-am trecut cu vederea prezența ta întocmai ca mulțimea distrată și nepăsătoare, întocmai ca oamenii aceia de vază care pozează în atotcunoscători, dar care nu pot atinge înălțimi spirituale prin activități creative. Te rog să ții cont de asta, și să-mi sporești confortul când lucrez la birou.

Iar tu, drag cititor, dacă n-ai văzut ce este înăuntrul scaunului pe care te așezi zilnic, dacă n-ai simțit ce simte el când zorii îți tulbură simțirea, dacă nu l-ai privit ca pe-o operă de artă recompusă în permanență din emoții, dacă nu i-ai oferit partea de suflet care lui îi lipsește, partea aia de suflet pe care o pui în câteva cuvinte cărora emoțiile să le dea aripi de Prometeu, atunci probabil n-ai înțeles că materia este energie transformată în ceva tangibil, fizic.

Te îndemn, deci, să privești fiecare lucru cu care interacționezi, la fel cum îmi privesc eu scaunul de birou: ca o tentativă de depășire a dilemei figurativ-nonfigurativ.

Trecerea de la viziune la creație poate lua în calcul ideea că leadershipul este o formă de conectare cu lumea ta interioară, pornind de la observarea unui lucru aparent neînsemnat, dar care facilitează conturarea imaginii de sine și a imaginii despre lume, făcând ca imaginea pe care o promovezi să fie pe măsura simțirii care traversează și metamorfozează fiecare artist.

Legea vederii care nu se pierde se referă la capacitatea artistului de a percepe o realitate pe care ochiul nu o poate scăpa din vedere, acea realitate cuprinsă în dimensiunea lucrurilor despre care simțirea și fantezia au întotdeauna ceva nou de spus.

Legea vederii înaintate

On Decembrie 18, 2021

Rămâi cu tine însuți, chiar și atunci când te simți departe de tine.

Noaptea. Nu-i așa frig afară, un pic bate vântul, o boare se simte cu rece suflare. Te întorci spre casă, alene, cu ochii larg deschiși spre un cer acoperit de o perdea deasă de nori, într-un decor dominat de prezența lunii, atât de tăinuită. Plimbarea este o bună hrană pentru minte, o expunere enigmistică la cele ce te fac să te simți vulnerabil, dar inclus într-un parcurs absolut imprevizibil, incitant. În vitrina unui magazin de anticariat, îți sare în ochi o carte banală. O singură culoare, roșu, dar cu un scris închis. Te apropii încet, ca și când ai vrea să deslușești ceva, cât de cât. Un scris cu cerneală neagră pe versoul unei cărți mistice, exprimă următoarele:

"Credința este o stea luminoasă ce îl ajuta pe cercetător să dezlege misterele naturii. Trebuie să căutați centrul vostru de greutate în Dumnezeu și să vă bazați încrederea pe o credință divină, sinceră, curatăși puternică, și să-i rămâneți credincioși cu toată inima, și cu tot sufletul, cu toată simțirea și cu tot cugetul. Dacă veți avea o asemenea credință, înțelepciunea nu vă va ascunde adevărul Lui, ci vă va dezvălui Operele sale într-un mod neobișnuit, dar credibil și consolator." (Paracelsus)

Continui să te plimbi în lumea ta, puțin debusolat, încâlcit în gândurile rebele de peste zi. Nevăzut și tăinuit de toate privirile, începi să reflectezi la aceste cuvinte, ca și când ar trebui să te interpui într-o lume aluzivă, simbolică, care să-ți aline orice durere și să vindece prin sugestie. Nu ai putut memora bine cuvintele, așa că le-ai fotografiat cu telefonul. Chiar și telefonul era parcă tot atât de curios să afle tâlcul lor. Le recitești în mers. Şi le recitești. Te întrebi de ce au venit aceste cuvinte tocmai acum, și nu în alt moment? Apoi, începi să le înțelegi sensul:

Trebuie să-ți îndrepți privirea spre stele, chiar și atunci când gândurile tale încep să zboare în altă parte. Şi chiar dacă este înnorat, să știi că stelele sunt tot acolo. Şi chiar dacă ele nu se văd, niciodată să nu te înstrăinezi de ele…

Sunt minunate plimbările noaptea. Liniște. Multe lumini și luminițe…

Leadership: Caracterul tău determinativ devine semnificativ prin felul cum te raportezi la o altă esență a propriei ființe proiectată în alt timp și alt spațiu, spre care este orientată inteligența unui creator de metafore?

Mica plimbare este ca o revelație adâncă asupra a ceea ce ți se întâmplă atunci când nu știi ce este cu tine, poate atunci când te simți paralizat de o temere, față de o circumstanță pe care trebuie să o înfrunți. Noaptea accentuează aria iluziilor de orice fel, în orice chip ți le-ai alimenta cu sclipiri ale imaginației. Cumva, ți-a dori să fii o mică stea pe imensa bolta cerească, o mică strălucire într-o imensă constelație, pentru ca toate schimbările de pe acest pământ să nu ajungă până la tine.

Imaginează-ți un simbol pe care să îl trasezi cu privirea dintr-un sens și apoi din celălalt. Ştii că tu ești acel simbol, pe care plimbarea nocturnă îl transformă într-un corp astral, spiritual sau energetic, dincolo de corpul fizic. Sau, poate că trucurile ochiului te îmbată cu mândria de a te ști prea vast în orientare…

Așadar, plimbarea se poate interpreta ca o aventură a unui călător în astral, dacă și numai dacă îți alimentezi mintea cu cele tăinuite în punctul de focalizare unui observator astrologic care surprinde și aduce la cunoștința muritorului de rând, configurația unui sine care face conexiunea cu Dumnezeu. Iar dacă plimbarea de seară reprezintă un simbol, evidențiind imaginea unui sine care dă seama de o legătură unică și coerentă dintre trup și minte, atunci locul lui Dumnezeu este la mijloc: în felul cum inima simte lucruri pe care ochii nu le pot vedea și știe ceea ce mintea nu poate înțelege

"Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar."

Plimbarea nocturnă este momentul în care un om este trimis în astral și devine automat un duh purtător de spirit, înfășurat în suflet, lăsând liberă mintea și plutind în lumea magică a simbolismului. Or în lumea materială, știința de a vedea caracteristicile hermeneutice ale raportului dintre astral și efemer nu-i este de nici un folos omului în ceea ce privește starea de bine, de normalitate. Şi chiar dacă singurul lucru necesar este de a se cunoaște pe sine însuși, omul va căuta mereu să vadă doar ceea ce îi dictează ritmul evenimentelor pământești, atât de trecătoare.

Iată că plimbarea a ajuns în punctul în care se poate afirma că lumea se învârte în jurul unui naiv care încă mai crede în ceea ce vede. Şi, fără să o știe, fără să se întrebe de ce, vede numai ceea ce stelele i-au scris pe cer, dar i-au dictat pe pământ: fii cu tine însuți, chiar și atunci când te simți departe de tine.

Leadershipul se realizează prin prisma momentului în care apari drept altcineva din perspectiva inedită a traiectoriei unei creații: drept un vizionar care, știind să creeze neașteptatul, face din propriul sine o transcendere a timpului și spațiului.

Sau, după cum bine spunea poetul Ioan Alexandru: *"Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar."*

Legea vederii înaintate aduce în prim plan gândirea vizionarului care știe să înnobileze un moment relevant din viața lui în formele cuceritoare ale Creației și Transformării. Ceea ce contează aici este felul cum te raportezi la o altă esență a propriei ființe proiectată în alt timp și alt spațiu, spre care este orientată inteligența unui Creator chemat să însuflețească un corp muritor...

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-vederii-inaintate.html

Legile găsite în incandescența creației

On Iunie 14, 2014

Fii consecvent în dezvoltarea și promovarea științei, încât oamenii să estimeze corect valoarea artei care merită o cunoaștere aprofundată.

Eisenstein se complăcea în afirmarea construcției riguros științifice, matematice, a operelor sale. Studiul perioadei de realizare a peliculei "Potemkin" dovedește spontaneitatea creației marelui regizor, analiza lucidă, rece. În 1937, V. Visnevska îi scrie cu oarecare revolta lui Eisenstein:

"Am văzut această analiză și mi s-a făcut rău: erau acolo și proporții matematice și multe altele. Dar secvența însăși era lucrată cu înflăcărare, cu pasiune, cu elan. Era vară, în sud. Era pasiune pentru mare, pentru temă, era tinerețe, orașul fremăta retrăind evenimentele… Şi apoi… analiza – analiza rece: nu ne puteți da o cheie nici nouă, nici altora…"

Cheia exista totuși. Eisenstein a creat nu numai o anume operă de artă, ci prin aceasta și legi generale ale artei cinematografice. Analiza științifică ulterioară nu este decât descoperirea acestor legi găsite în incandescența creației. Faptele, vom vedea, contravin părerilor răutăcioase ale celor care îl vedeau pe Eisenstein nu ca pe un artist patetic, ci ca pe un inginer abil, care-și construiește filmul cu rigla de calcul și cu formule abstracte compuse în prealabil… Să ne adresăm deci faptelor. *

Leadership: Relevanța leadershipului tău este dată de caracterul creațiilor tale științifice înzestrate cu o seamă de atribute exemplare?

Orientările profesionale care vizează găsirea unor forme noi de manifestare a artei nu au devenit inactuale, sau din ce în ce mai improbabile, în urma transformărilor structurale care au marcat evoluția societății din ultimele decenii. Dimpotrivă, ele au ca punct de referință experiența omului în relație cu progresele și rigorile științei sale, însușite corect prin experimentare și cercetare.

Iar principiile acestei științe formează fundamentul puterii de a trage la o parte vălul care acoperă viitorul și condiția principală a tuturor obligațiilor de a descoperi tainele formulelor "magice" care pot determina o nouă apreciere a artei originale. Sau a unei arhitecturi de acorduri cu liniile fundamentale ale gândirii creative pe care nicio imitație nu o poate da.

Leadershipul devine, prin prisma acestei arhitecturi care se deschide pentru a întâmpina "noutatea", îmbinându-se cu întreg cadrul interpretărilor și judecaților ivite în mintea prolifică, un integrator al autenticității evenimentelor care se integrează în criteriile unei estetici de profunzime, și totodată de tip idealist.

Înainte de a se hotărî în privința calității liderului, oamenii estimează valoarea unei arte care merită o cunoaștere aprofundată. Această artă poate avea ca model de sprijin faptele de repetiție ale unor fragmente din evenimentele de actualitate, înscrise în planul expresiei pe care o atribuim valorii pe care o ia corelația dintre idee și imagine în interesul construirii unei articulări organice a omului cu lumea.

Leadershipul tău oferă posibilitatea includerii creației personale printre elementele suport ale unei arte care lasă urme?

Cheia există totuși, și asta au recunoscut-o în nenumărate rânduri continuatorii progresului. Artiștii cei mai de seamă creează nu numai o anume operă de artă, ci prin aceasta și legi generale ale unei arte care luptă pentru a supraviețui îndelung, purtând în ea germenii percepției vizavi de valoare și consecințele gândirii vizavi de o orientare paralelă. Analiza științifică ulterioară nu reprezintă decât descoperirea acestor legi găsite în incandescența creației.

Leadershipul oferă posibilitatea includerii creației personale printre elementele suport ale unei arte care lasă urme, generatoare de imense teritorii de aplicativitate, prin care ceilalți profesioniști pot să conștientizeze valoarea adaosurilor științifice care grăbesc procesul de formare a unei gândiri principiale, mai active și mai inovatoare. De aici contingența om-artă-societate.

Rolul principal în dezvoltarea ta profesională îl au producțiile de elemente *sine qua non* pentru elaborarea unor norme sau tendințe de aplicare a științei într-un cadru unic de leadership, prin regândirea acelor excepții de la regulile impuse de precursorii și întemeietorii fundației acestuia.

Ca și continuator al progresului, îți revine rolul să faci utilă cercetarea de fond și cercetarea aplicată, în baza experiențelor celorlalți întemeietori ai științei, fie în totalitate, fie numai în parte, pentru a-ți înzestra leadershipul cu noi tendințe și, mai ales, cu o seamă de calități exemplare.

O artă care lasă urme ne oferă sugestia sau echivalența unui prototip de gândire ce rămâne ancorat într-un traseu de evoluție ce interesează prin atributele exemplare de a prevedea, a organiza, a comanda, a coordona și a controla impactul pe care evenimentele le-au avut asupra ta.

Legile găsite în incandescența creației evidențiază efortul liderului de a dezvolta domeniul care stă la baza științei, ca model de artă unanim acceptat și demn de urmat. Oamenii trebuie să urmeze și să continue aceeași viziune ca și creatorul științei propriu zise.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Les Valses De Vienne

On Noiembrie 14, 2019

Învață să spiritualizezi tot ce poate să impresioneze sufletul, în sensul ingeniozității execuției unei opere de artă care poate fi transpusă într-o poveste fascinantă de viață.

De fiecare dată când mă gândesc la viața mea, discretă și răbdătoare ca un simptom al timpului cristalizat și pus sub sticla amintirilor cele mai tainice, văd filmul unor întâmplări care au în mijlocul lor sufletul trandafirului, monologul unui artist talentat, viu și liber, sceptrul unui rege tânăr și frumos, transformarea unui actor care imită perfect o figură celebră, sau povestea unui dansator care încearcă să-și depășească condiția burgheză pentru a-și putea urma visele.

Viața mea, o psihologie a văzului creator și propagator de semnificații, e ceva cu mult mai mult decât ar fi cineva dispus să înțeleagă.

Dragul meu trandafir, mi-ai dat curaj să nu mă plâng de viață, chiar dacă ea a început cu o piesă de suflet intitulată „Portret al unui personaj feminin" și încă continuă pe acordurile unui vals clasic, foarte lent, dar emoționant. Am spus întotdeauna DA schimbărilor, am crescut coordonându-ne activitatea intuitivă a spiritului cu ciclurile unei culturi a cercetării în artă, am fost martori la toate transformările anotimpurilor. N-am plecat în locuri diferite, precum beduinii care cutreieră deșerturile în lung și în lat, nu ne-am îndepărtat unul de celălalt așa cum se împrăștie granulele de nisip de pe toate plajele lumii, iar fără tine aș ști cu greu cine sunt, cine vreau să fiu, cine mă recunosc într-un dublu al meu.

Ai fost mereu lângă mine, împărtășindu-ți gândurile de iubire, pace, mulțumire, puritate, perfecțiune, cel pe care îl vedeam de fiecare dată când îmi desprindeam privirea de la lucrurile ce încercau să mă robească prin forța lor haotică. Expresivitatea de care ai dat dovadă într-o imagine plină de spirit, împletită într-o armonie cu vibrațiile sunetului și tonalității clasice, romantice, specifice primei jumătăți din secolul XIX, pare a fi investită cu eleganța de neegalat a unui virtuoz care trebuie neapărat să exprime ceea ce dansează într-un colaj de excepție: Les valses de Vienne…

Cultivarea sensibilității prin receptarea operei artistice se realizează prin aducerea în conștiința celor din jur a unei imaginii cu un impact emoțional puternic care simbolizează o realitate spirituală.

Elementul caracteristic al fragilității emoționale, din perspectiva opțiunilor care guvernează manifestările artistului, constă în originalitatea operei pe care el se simte chemat să o înfăptuiască. Această operă, bazată pe idei și aspirații care nu trebuie să se îndepărteze de regulile alianței dintre integritate și noblețe, îmbină laturile constructive ale lucidității și rigorii ce-l împiedică pe artist să se lase abandonat compromisurilor și ambițiilor condamnabile din punct de vedere etic și social.

Trandafirul spiritualizează tot ce poate să impresioneze sufletul, chiar și în studiul portretisticii unei epoci mai vechi, păstrând linia clasică, în sensul execuției lucrării unui artist care surprinde pe pânză un întreg univers emoțional. De la un dans care întreține ambiguitatea relațiilor dintre un pictor și o balerină, se ajunge la povestea plină de romantism a doi oameni speciali a căror deplinătate artistică se contopește cu rodul inspirației și bucuriei lor: un îngeraș cu bucle blonde și privire albastră care are nevoie de atracția unui grad de libertate pentru a-și revărsa vraja sufletului asupra înțelegerii lumii.

Legând două puncte prin asemănare, printr-un degradé elegant între diferitele nuanțe de roșu-cyclam și prin suprapuneri de culori complementare cu alb-cenușiu, artistul creează o reprezentare vizuală semnificativă. Opera lui își extrage sevele dintr-o realitate spirituală care evidențiază sugestivitatea unei sincere confesiuni, prin descrierea unei frumoase etape a vieții care nu-și va consuma niciodată expresivitatea, puritatea unei experiențe emoționante.

Desenul își începe activitatea cu schițarea unei rochii lungi de mătase, copiind într-o oarecare măsură rochia de mireasă a unei tinere actrițe, apoi adăugă niște pantofiori de cenușăreasă în culoare contrastantă, îndulcind ținuta de bal cu delicatețea unui evantai care se deschide. Micuța domnișoară își ia puterea existenței din sufletele părinților, exact ca și trupurile lor surprinse în mijlocul ringului de dans, pe o pânză vie a cărei condiție majoră de aderare la artă poate fi definită prin puterea timpului de a staționa într-un culoar de lumină *d'un château de province.*

Leadership: Îți faci din realitate o permanentă căutare a unui mijloc de exprimare a artei numai pentru a desăvârși în ea opera imperfecta a naturii care mărește sugestivitatea senzației frapante de „renaștere"?

Trandafirul îmi supraveghează asocierile, amintindu-mi mereu de prietenia noastră ce parcă testează, în fundalul clar al unui dans grav și grațios, caracterul unui act autentic de căutare a desăvârșirii într-o ființă care ne încântă privirea și ne oferă iubirea ei fără a cere nimic în schimb, o ființă care ne fascinează la auzul unei compoziții muzicale ritmate, sugestive.

Educația plastică face o punte de armonie între minte-corp și emoții cu ajutorul unei forme de hrănire a sufletului cu un freamăt de sensibilitate și luciditate care pătrunde, ca un fluid subtil și înviorător, în coordonatele unei figuri coerente împărțită între cer și rana unei inimi lovită de ambiții.

Ambiția fetiței, aidoma Evei de Chazelay din romanul lui Dumas, este aceea de a capta un sunet al timpului, de a surprinde, prin artă și joc, un chip al realității în mare măsură diferit de viața socială și profesională. Ea trebuie să se arate vrednică de a cele trei daruri cu care natura a înzestrat-o: simțul, voința și mișcarea, deci să găsească o modalitate de exprimare a gândurilor, a sentimentelor și a libertății, prin mișcările corpului. Fără teama vreunor consecințe. Cumva, ea trebuie să renască din propriile constrângeri, specifice timidității, complexelor și fricilor pe care le dezvoltă provocările vârstei ei, trebuie să scape din mâinile unui destin care se arată capricios cu ființele plăpânde.

Valsul este felul în care firul vieții începe să se tensioneze, anunțând abandonarea eului la orice sugestie venită din exterior, dar mărind revelația unui destin spiritual care își caută identitatea într-o poveste aparte.

Întâi de toate, fetiței i se dezvoltă curiozitatea inimii, apoi curiozitatea privirii, vrând să-și exprime prin mișcări simple, prin unduiri elegante ale șoldurilor și ale brațelor, toate gândurile legănate prin auzul unui vals de Chopin. Calcă podeaua încetișor, desculță, cu pași mărunți și timizi, dar reinventați mereu, într-o atitudine de dăruire vecină cu senzualitatea, imaginându-se într-un spectacol live. Apoi, dintr-o dată, aleargă prin încăpere voioasă la chemarea unei ambiții nobile, de a străluci în mijlocul reflectoarelor asemenea părinților ei, în ziua nunții lor.

Leadership: Ești în stare să-și găsești o oglindire fidelă într-un instantaneu aparte și memorabil, prin modalitatea construirii unei imagini care apare în conștiința lumii sub forma aproape definitivă a unei emoții care reflectă coordonatele unei gândiri stăpânitoare?

Trandafirul îmi duce gândurile mai departe: „și nu numai că va fi o fată frumoasă, dar va avea și un suflet bun". Vorbele lui Dumas se interpun între povestea noastră și micuța dansatoare:

„Magnetismul are, ca și magia veche, semne și mijloace oculte pentru a tulbura corelația firească a lucrurilor și chiar pentru a schimba gustul, fondul și aspectul naturii. Artistul se folosește de această putere de înrâurire asupra Evei, modelul său de cooperare între artă și sentiment. El dă trandafirilor mirosul violetelor, face să se înverzească din nou pomii fructiferi după ce s-au uscat. Or tocmai asta îi era și intenția, să creeze în jurul Evei o lume fantastică, peste care să stăpânească gândirea lui."

Trandafirul este oglindirea fidelă a unui instantaneu aparte și memorabil. El exprimă îndrăzneț acțiunea unei ființe asupra altei ființe, irezistibila puterea a celui care creează asupra celui pentru care muzica îi este hrană, medicament, aer, tinzând să se plaseze psihologic și estetic în legătură cu o experiență de gingășie, puritate, ceva de neuitat, staționând în timp ca imagine de sine a unui visător care și el s-a prefăcut în vis.

Ceea ce gândește unul, ghicește celălalt dând la o parte cortina sufletului care, chiar dacă uneori lăsa loc de umbre, întotdeauna lărgește orizonturile artistice.

„Eva, spuse sculptorul de suflete, am exercitat până acum asupra ta o acțiune care era necesară ca să te pot duce în punctul moral și fizic la care te afli astăzi, dar la care acum renunț. În momentul când îți vorbesc, îmi iau înapoi toată puterea magnetică. Îți redau tripla libertate - a sufletului, a inimii și a minții. Îți redau simțul moral în toată întinderea lui. Îți redau în sfârșit liberul tău arbitru. Nu mie îmi vei da ascultare, ci ție înseți."

Cine încearcă să deprindă arta spiritului animat de inteligența sensibilă, o face numai pentru a recunoaște în el însuși opera cea mai de seamă a naturii, prin asumarea unui destin spiritual care se revarsă din sfera viziunii unui artist în cursul vieții altui artist.

Les Valses De Vienne redă întâlnirea dintre un artist și aspirațiile de înalt spre atingerea unei stări de bine, în simțiri și în gânduri, prin crearea armoniei dintre trup și suflet, în sensul exprimării senzualității și rafinamentului unei opere de artă într-o ambianță clasică.

*** Notă:** Francois Feldman - Les Valses De Vienne

Licoarea otrăvită

On Iunie 22, 2010

Protejează-ți vulnerabilitatea în fața constantei de a fi măreț, fără să permiți nimănui să se impună definitiv în sfera emoțiilor tale.

Thebes, orașul celor vii. Faraonul Seti I se reîntoarce la palatul său somptuos de pe fluviul Nil. Dar când intră în uriașul său dormitor, dă nas în nas cu slujitorii înaltului preot Imhotep, cel mai mare vraci al său. Nu-i lucru curat, își spune în sinea lui. Furios înaintează spre balcon. Acolo, lângă o frumoasă statuetă, îl așteaptă singură Anck-su-namun, soția sa, care-i zâmbește galeș. Își dă seama că cineva a atins-o. Iar nimeni în afară de el nu avea voie să se atingă de ea.

Se întoarce brusc. Dintr-o dată, preotul Imhotep, neînfricat și dârz, îi smulge sabia din teacă. Apoi Anck-su-namun, chemându-și în ajutor toată puterea, tot curajul inimii, înfige bucuroasă pumnalul în spatele faraonului. Un geamăt greu îi taie acestuia respirația, vocea sugrumată părea că nu mai poate să-i răzbată prin gâtlejul înțepenit. Apoi cu o sete de nedescris, cu o ură desăvârșită, Imhotep îi aplică lovitura fatală. S-a dus cu regele. Din el n-a mai rămas decât un simplu „A fost odată".

Leadership: Rămâi loial valorilor care dau semnificație și amploare faptelor ce-ți dezvăluie măreția, fără să cedezi impulsului dat de sentimente?

Forța împotriva forței. E îngrozitor să fii faraon și să simți în sufletul tău, cu o înfiorare vădită, că clipa chinurilor tale a fost hotărâtă: iar ele vor avea loc imediat, și n-ai cum să te împotrivești deloc. Unindu-se într-un singur gând, într-o singură voință, devotați unei singure dorințe, înaltul preot Imhotep și iubita sa Anck-su-namun au format o singură putere care l-a dus pe faraon la pierzanie. „Zeul" s-a dovedit a fi mai prejos decât perfecțiunea, împărtășind aceeași soartă cu cea a oamenilor de rând, dar într-un mod violent.

Se pune întrebarea cum a putut oare să se prefacă Anck-su-namun că-i este fidelă faraonului și că-l iubește, și în tot acest timp să-l înșele cu înaltul preot Imhotep. Fără îndoială istețimea ei și subtilitatea cu care a reușit să-l manipuleze, au fost cele două arme cu care i-a înșelat vigilența. Căci faraonul, care cu certitudine a fost cucerit de farmecul ei irezistibil, n-ar fi permis niciodată să fie înșelat. Drept dovadă, atunci când și-a dat seama de acest lucru, a fost omorât cu cruzime.

Deși atât de puternic și curajos, faraonul s-a lăsat înșelat de cea mai puternică pasiune omenească: dragostea, atractia față de Anck-su-namun. El ar fi trebuit să cerceteze mai bine cum stau lucrurile și fie prevăzător, nu să-și pună toată încrederea în ea. Această mare greșeală a devenit realitate de netăgăduit atunci când și-a dat seama ce se ascunde în spatele aparențelor, și a plătit prețul suprem pentru asta.

Leadership: Poți să vindeci o rană din iubire fără să o transformi într-o rană de moarte?

„ *Dragostea femeii niciodată n-o știi dacă-i adevărată* ", remarca odată dramaturgul spaniol Francisco de Rojas Zorrilla. Şi nu se înșela.

Dacă faraonul ar fi putut citi în sufletul lui Anck-su-namun ca într-o carte deschisă, dacă ar fi putut să deslușească ce se ascunde în spatele aparențelor, dacă și-ar fi dat seama mai devreme de firea ei nestatornică și înșelătoare, atunci lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Însă

faraonul, prea încrezător în forțele proprii, și-a clădit întreagă filozofie de viață pe ideea că totul se întâmplă numai după cum dorește el.

Ei bine, lucrurile n-au stat chiar așa. În final el a fost învins de forța acestei femei. Căci ea l-a dus la moarte, chiar dacă nu de una singură. Dar ea a fost principala vinovată.

În leadership, înainte de a fi supus amplificării unei trăiri desfășurată pe o durată mai mare de timp, ar trebui să întâlnești acea distanță de siguranță care te ajută să vezi mai bine ce este "culmea încrederii" în oameni, apropiindu-te mai mult de perspectiva din care privește Dumnezeu ceea ce intenționează să înfăptuiască. O distanță care să-ți permită să te oprești în condiții de siguranță chiar dacă inima continuă să bată a jale.

Leadership: Poți ține sub control rolul pe care îl joacă ceilalți în viața ta, în momentele când te simți încrezător într-un joc disputat sub semnul unui realism naiv?

Fiecare conducător are un punct slab. Punctul slab al faraonului a fost Anck-su-namun. Așa cum Judith, văduva bogată israelită l-a cucerit pe generalul Holofernes - asediatorul - și i-a tăiat capul în timp ce dormea pentru ca armata lui Nabucodonosor să nu asedieze orașul Bethulia, așa cum Jael l-a ucis pe canaanianul Sisera care conducea o armată împotriva izraeliților, bătându-i un piron prin tâmple - la fel Anck-su-namun l-a înjunghiat pe faraonul Seti I ca să-și petreacă restul vieții alături de înaltul preot Imhotep.

În consecință, putem trage o concluzie: conducătorul care se lasă cuprins de sentimente și e lipsit de perspicacitate, dovedește naivitate, având toate șansele să fie mințit, înșelat și trădat.

Nu orice licoare bună la gust îți menține puterea

Dragostea e oarbă. Ea este o licoare hrănitoare, bună la gust, care îți poate da energie și vitalitate, deci care îți poate fi folositoare și te poate scăpa de tot soiul de rele. Dar, în același timp, dragostea poate fi o licoare otrăvitoare care te poate face sensibil, vulnerabil la tot soiul de influențe, la tot ce se întâmplă în jurul tău. Poate fi o băutură fină și gustoasă care să-ți zăpăcească mințile, care să-ți încețoșeze gândirea și să te deruteze spiritual, și în final să te conducă la eșec. Puterile devin slăbiciuni dacă sorbi din licoarea otrăvită.

Leadershipul de nivel inferior este o consecință a slăbiciunii de a te vedea tare atunci când puterea îți hrănește emoțiile ascunse.

Concluzie: Orice lider are nevoie de susținere morală, și cea mai bună susținere o poate avea de la persoana care-i este tovarășă de viață și care îi este alături și la bine și la rău. Ea este persoana pe care se poate baza în momentele de restriște și care nu va utiliza nicicând „licoarea otrăvită".

Dar nu trebuie uitat faptul că orice lider are măcar un punct vulnerabil. Iar orice rival poate anihila un lider atacându-l în acest punct.

Protejează-ți vulnerabilitatea în fața constantei de "a fi", fără să permiți nimănui să se impună definitiv în sfera emoțiilor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/licoarea-otravita.html

Liderul poți fi tu

On Octombrie 15, 2007

Dacă nu este în puterea ta să fii cine vrei să fii, atunci găsește-ți puterea să fii altcineva decât ai fi putut să fii.

- Lasă-mă să te privesc. Uitându-mă la tine, am impresia că-mi revăd tinerețea. Ia spune-mi, cu ce te ocupi? Ce-ai făcut atâția amar de ani? Unde-ai dispărut de nu ne-am întâlnit niciodată? Haide, să vorbim. Te invit în fața șemineului.

- De ce nu ne-am întâlnit? Pentru că acum șaptesprezece ani când am părăsit Germania, din pricina unui mare proiect nerealizat pe care orgoliul meu refuză să-l spună, și pentru că, de atunci, reținut în Paris, legat de un sentiment profund pe care inima mea vrea să-l ascundă, n-am mai plecat din Franța, decât pentru a ieși din Europa, acum cinci ani.

Ce-am făcut? răspunse Samuel. Ah ! Dumnezeule, am rămas ceea ce eram. Am neplăcerea să te informez că nu sunt nici rege, nici ambasador. Sunt, ca și înainte, un biet savant preocupat mai mult de știința mea decât de averea mea. Am neglijat totul ca să-mi consolidez o poziție și nu am progresat cu nimic, în afara disprețului pentru ceea ce bănuiesc că tu respecți. În privința aceasta, mi-am urmărit țelul: să-mi amplific forța și libertatea morală, să cunosc oamenii și lucrurile, să știu. Medicina sau traducerile și lucrările științifice m-au ajutat, cât de cât, să-mi câștig existența. Dar cea mai intensă preocupare a mea a fost de a-mi șlefui și îmbogăți intelectul. Am studiat, am călătorit, am cercetat. Am adus de acolo taine și miracole care l-ar fi uimit chiar și pe tatăl tău, ilustrul chimist și baron d'Hermelinfeld. Vezi tu, natura este atotștiutoare și când o interoghezi, îți răspunde. *

Leadership: În condițiile în care realitatea poate fi cunoscută prin mijloacele științei, personalitatea ta se poate întoarce asupra ei însăși în încercarea de a-și definitiva un privilegiu mai presus de știință care să devină expresiv în sine și prin sine?

Leadershipul nu are subtitrare, ori îl înțelegi ori nu. Așa cum organismele pluricelulare iau naștere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potențialul tău de lider se va dezvolta din acea legătură singulară care se stabilește între părțile care te definesc, garantându-ți dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor și a acțiunilor (pe care le poți schimba). Asta, spre obținerea beneficiilor și fructificarea rezultatelor obținute pe termen lung.

A deveni lider nu este ușor, ci înseamnă să-ți modelezi permanent pe tot parcursul vieții gândirea, comportamentul și chiar sentimentele aducându-le la "standardele" cele mai înalte ale normalului unanim acceptat. Cu alte cuvinte aspirantul la poziția de lider trebuie să modeleze materialul brut din care a fost înzestrat la naștere prin educație și autoeducație întreaga lui viață. Trebuie în primul rând să fie corect cu sine însuși pentru a putea fi corect cu toți ceilalți, un om integru și un model de integritate. Apoi, el trebuie să plece în căutarea Marii Ştiințe, și să își facă cunoscută știința.

A-ți definitiva un privilegiu mai presus de știință care să devină expresiv în sine și prin sine, nu înseamnă să-ți dai cu părerea când nu ai cu ce produce una, ci înseamnă să-ți exerciți aptitudinile aplicându-le în interacțiunea dintre ceea ți ce se întâmplă și ceea ce urmează să se întâmple. Ştiința nu produce în sine lideri, ci construiește o ipoteză care testează valabilitatea liderului atunci când ceea ce se întâmplă depinde de privilegiile sale.

Așa cum nu poți construi nimic pe nisipuri mișcătoare, tot astfel nu poți construi nimic fără o

structură sau o armătură solidă. Nu poți aspira să devii un adevărat lider dacă ai "vicii ascunse" de caracter. Un leadership dezvoltat fără această armătură solidă se va dovedi o construcție șubredă care se va prăbuși rapid.

Ţi-ai modelat gândirea în așa fel încât leadershipul tău să fie unanim acceptat în cazul în care știința pe care ai cercetat-o ți-a orbit ochii sufletului, determinându-te să-ți negi mândria de a fi un servitorul umil al realității care se află dincolo de experiență?

Cum poți să modelezi materialul brut din care este construit "omul"? Cum te impui în procesul de schimbare a lucrurilor? Oamenii îți respectă experiența? Devii mult mai productiv grație influenței tale? Oamenii recunosc faptul că au devenit mai productivi datorită leadershipului tău?

Construcția șubredă a leadershipului accentuează ideea de decădere și perimare a leadershipului, atunci când liderul nu-și dă osteneala să fie onest, mai ales cu el însuși, față de munca sa, apoi față de alții și munca lor. Căci oamenii sunt foarte prudenți și, în cele din urmă, vor observa felul de a fi a celui care îi conduce. Căci adevărul iese întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, la iveală. Şi atunci s-a dus cu leadershipul, mai ales dacă acesta mai mult păgubește sau distruge adevăratele temelii pe care trebuie să se sprijine.

Desăvârșește-ți menirea de lider, modelând materialul brut din care este constituită ființa ta. Desăvârșește-ți integritatea, dă-ți osteneala să câștigi inima celorlalți prin muncă cinstită și nimic ilegal, și cât mai mult în interesul celorlalți oameni, nu doar al tău. Oamenii vor fi bucuroși să-ți dea mâna, dacă nu ești mânjit de rele.

Ajută-i pe oameni să te cunoască și să te înțeleagă încotro te îndrepți, fără să te afunzi în mlaștina foarte mare și adâncă a celor mai necinstite practici, a celor mai puțin nobile valori. Fii un om mare, fii un om de mare caracter, fii gata să fii cinstit chiar și atunci când ești constrâns de alții sau de împrejurări.

Leadership: Ești în stare să-ți negi propriile convingeri, doar pentru că mai sunt împărtășite de altcineva la un anumit moment?

Orice relații bune dintre oameni și lider începe cu leadershipul. Iar, așa cum bine spunea cineva, una dintre cele mai bune căi de cunoaștere a liderului este să-l vezi în afara lumii afacerilor. Deci, în viața personală, felul cum se perfecționează singur. Cum își realizează dezvoltarea? Își hrănește știința cu "plagiat"? Sau își pune mintea la bătaie și încearcă de unul singur să găsească soluții? Întreabă-te: "Omul singur își face munca, sau munca altora îl face pe om?"

Ești de-acord că oamenii să contribuie la viziunea și scopurile tale? Care sunt primele trei lucruri, ascunse, care ar ieși la iveală despre tine? Ești un mentor pentru oameni și îi ajuți să treacă printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii tu însuți un lider mai bun? Cum contribuie leadershipul tău la consolidarea relațiilor interpersonale? Oamenii îți sunt loiali și îți acordă tot timpul sprijin, pornind de la premisele corecte?

Excelența în leadership se obține greu, iar dacă ai o altă părere te înșeli amarnic. Ca să ajungi în vârful topului în leadership trebuie să urci treptele profesionale obligatorii, să muncești cu abnegație și pasiune, cu tenacitate și entuziasm, și să-ți iei un angajament față de tine însuți de a nu renunța, de a nu te lăsa doborât de eșecuri și greutăți, și, în același timp, de a nu te entuziasma excesiv în fața reușitelor, care uneori pot fi efemere.

Leadershipul este progresul pe care îl faci ca să-ți câștigi acea existență care depășește

granițele efemerului, fără să-ți condiționezi existența la acele experiențe care au nevoie de atenție.

Liderul poți fi tu dacă ai înțeles în călătoria vieții tale ceea ce exprima demult, cu atâta înțelepciune, Alexandre Dumas. *"Totul se găsește în puțin. Copilul este mic, dar include în el omul. Creierul este strâmt, dar adăpostește gândirea. Ochiul nu este decât un punct, dar îmbrățișează spațiul."*

Numai un om de mare știință poate rosti aceste cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/liderul-poti-fi-tu.html

Liderul supradotat

On Martie 15, 2017

Fii capabil să dai refresh condiției tale de muritor, calificându-te în prima finală dintr-o lungă serie de certitudini izvorâte din scormonirea tainelor țesute în jurul întâmplărilor neașteptate.

Sunt Gerry Lane, evoluționist prin intuiție, chimist prin curiozitatea cu care abordez rezultatele neașteptate ale experimentelor strict legate de mutațiile genetice, umanist prin structura morală și sufletească, având mereu respect pentru tot ceea ce înseamnă științele exacte. Datorită mie, penetrând cu un rar instinct de cercetător toate ariile pericolelor necunoscute, răul acestei lumi are în față un adversar abordabil pe care este obligat să-l învingă pentru a menține distanța față de un nou capitol al medicinii.

Supraviețuirea, lupta mea împotriva contactării virusului, este prima finală dintr-o lungă serie de certitudini izvorâte din scormonirea tainelor țesute în jurul întâmplărilor neașteptate. Partea dificilă este să văd firimiturile ca indicii. Ceea ce cred că am văzut - cel mai brutal aspect al virusului, se poate dovedi a fi tocmai fisura din armură.

Poezia mea aplicată unei medicine defensive, psihologizate, și totuși creștină, bazată pe iubirea milostivă a celui aflat în suferință, are un univers genetic propriu, unind mai multe celule și mai multe afecțiuni într-un eveniment unic cu final unic. Iar condiția mea de artist în ale găsirii fundamentului oferit de versurile enigmatice ale naturii, căci numai natura are leac pentru orice boală gravă și pentru orice afecțiune severă, rezidă din viteza cu care se propagă virusul, acest magnific exemplu de creare a unei conexiuni cu cauzele tulburărilor neuro degenerative ale bolii ce afectează celelalte conexiuni ale sistemului nervos central.

Leadership: Concluziile cuvenite din lărgirea orizonturilor tale de cunoaștere pot să transpară în imaginea unei adevărate forțe a naturii, prin asociere cu speranța de viață pe care ți-o estimează interpretarea pozitivă a unui rol de grea și aspră răspundere?

Oare din punct de vedere strict legat de capacitățile mele fizice și intelectuale care e direcția în care merg dacă nu aș putea explica legătura dintre afecțiunile complexe ale subiecților contaminați și boala mortală datorate acestei bacterii înșelătoare, acestui cancer de tip invaziv?

Încă de acum îmi vărs amarul pasiunii mele pentru depistarea erorilor genetice din alternări ale momentelor dureroase și efectele negative ale fenomenelor naturii, care creează nevoia adâncă de înălțare a șanselor de viețuire după toate legile aspre ale științei. Nu voi asista ca martor la sfârșitul lumii, nici nu voi recurge la învinuire, nu voi admite să fiu mesager al celor petrecute. Ci voi juca rolul unui interpret al limbajului semnelor naturii.

A înțelege natura fenomenului înseamnă a-l și explica. Aș fi tentat să cred că selecția naturală m-a păstrat pe mine ca un sistem suplimentar de control al longevității acestei lumi și al speranței de viață. Maybe, I am the Legend. Şi, pesemne că rolul de mare răspundere care îmi revine, ca supraviețuitor, ca om de știință, este acela de a fi eu însumi mai puternic față de ceea ce mă poate înrobi: lașitatea de a mă lasă cuprins de menținerea vie a aparențelor.

Leadership: Atitudinea ta față de ceea ce ai de înfăptuit printr-o fază de forțare a limitelor de competență se cere a fi diagnosticată prin vestirea a ceea ce lași în urma ta?

Esența unei vieți autentice, prin asumarea conștientă a importanței păstrării propriei verticalități, chiar dacă aceasta presupune o sfidare a ordinii unei lumi bazate pe realități secundare, este caracterizată de o predominanță a emoțiilor de tipul *„ voi face tot ce pot pe fondul a ceea ce sunt constrâns să schimb* ".

În natura acestei puteri de asumare a unei poziții clare de responsabilitate se prezintă de fapt structura de concepție a unei megastructuri de credință ce beneficiază de miracolul revelării unui nou sens de a fi și a unui nou statut în lume.

Marea provocare a cunoașterii, lăsând deoparte interpretarea diverselor adevăruri științifice, se poate evalua în măsura în care reușești să protejezi și să extinzi natura a ceea ce te particularizează prin prisma a ceea ce lași în urma ta ca descoperire.

Iar ceea ce lași în urma ta, axându-te pe construirea unei puteri de mare rezonanță prin propria ta viețuire, este o reflectare a experienței de a găsi noi modalități de a vesti tuturor „miracolul" unui nou început.

Cea mai avansată cunoaștere, dominată în mare măsură de credința în ceva care poate fi formulat printr-un control suplimentar al longevității, mai ales dacă se va ajunge la găsirea unui elixir al nemuririi, se poate identifica cu omul care reușește să se transforme dintr-un ostatic al supraviețuirii într-un maestru al supraviețuirii.

Înainte de a-ți măsura evoluția în cadrul leadershipului încearcă să supraviețuiești ambiției de a te autodepăși în fața unui miracol care sfidează regulile științei, din care răzbate revelația unei realități nebănuite.

Liderul supradotat este un model al regândirii condiției de muritor într-un cadru de evoluție care conturează „miracolul" supraviețuirii.

Una din trăsăturile specifice leadershipului de nivel înalt este să dai refresh la condiția ta de muritor printr-o vestire a miracolului supraviețuirii, până ce această condiție devine un element indispensabil actului de a te releva celorlalți ca o mișcare a gândirii care înnoiește și regenerează speranța de viață.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/liderul-supradotat.html

Life

On August 30, 2017

Prezintă-te întregii lumi sub o identitate făurită după propria înfățișare, lăsându-te condus de rațiunea de a întruni condiția profunzimii operei tale.

Încercam să-mi clarific poziția față de concepția cu privire la intervenția arbitrară a divinului în procesul creator al vieții, în comparație cu cel al compunerii unui univers personal, particular, în care totul era circumscris dimensiunii materiale a esteticii, prin intermediul unui proces de reîncarnare a sufletului în sânul unui organism nou născut. „What is on your mind? / Are your feelings gone?"

Datorită intervenției fanteziei, pentru care numai un artist simte adevărată plăcere, am ajuns în cele din urmă să capăt măiestria transformării materiei într-un mai amplul perimetru al viului, în numele regăsirii mele în eternitatea unei iubiri pure, înlănțuită în totalul puterii de atracție cu neputință de definit în cazul dimensiunii empirice a științei. „Time is getting cold / What is going on?"

Dintr-o dată, toate elementele formulei matrice ce calculau mai multe rezultate la parametrii unei entități gând-formă, atât de complexe și infinite încât numai Dumnezeu le-ar înțelege, s-au adunat într-o îmbrățișare frățească *In…the name of love* , manifestându-și apartenența comună la un univers ce le împingea la marginile lui: „Need to see it clear / Life is changing."

Era nevoie să fiu posesorul unei concepții estetice unitare, proprii și originale, să realizez o situare istorică a acesteia la inovațiile momentului în cazul unei densități mai mari de sarcină electrică distribuită pe o suprafață verticală, care să asigure posibilitatea de determinare rațională a distincției și bunului gust. "Why are you doing things, All the things you do?"

Iar după multe încercări și eșuări, am reușit să-mi contruiesc cu minuție propriul personaj, la limita dintre incredibil și verosimil. O figură de stil în cadrul spectacolului plăsmuirii. O formă de energie supusă evoluției. O reprezentare umană închipuită în ipostaza unui humanoid. Un câmp de forțe electrice dotat cu calități sufletești. În sfârșit, el trebuia să reprezinte un simbol al seducției desăvârșite exersate virtuos prin experimentarea unor valori de dorință, fără de care nu se poate naște tentația unei supremații absolute a tinereții: "Everybody needs somebody to love, to love".

Leadership: Te recunoști învins de tentația spiritului creator de a te regăsi într-o imagine a dedublării care împletește virtualul cu realul până la confundare?

Situându-mă la oarece apropiere de triumful mult așteptat, desăvârșind producția unei gene transformată cu ajutorul legilor fundamentale ale geneticii obținute de Mendel, am avut privilegiul, să spunem, de a privi totul ca pe un tablou, mișcător prin ceea ce oferă văzului, simțindu-mă la fel de implicat afectiv întocmai ca artiștii ce își găsesc muza în propria lor creație.

Ideea de a construi un humanoid, cu toată grija extraordinară pe care și-o pune un genetician în conducerea experiențelor, cântărind produsul format din utilizarea materialului proteic elastic și energia rezultată din arderea materiei solide, era generată de tendința către unitatea dintre idee și imagine. Devenind manifestări ale unui nou tip de voință, concretizată într-o desăvârșire a creației, cu proiectarea omului în lumea pe care Dumnezeu i-a pregătit-o, dar nu i-a putut-o oferi până atunci: "Life will never be the same".

Opera de artă este o comparație între ficțiunea care pune un accent nefiresc de mare pe factorul abstract și punctul de vedere al vieții reale în care elementele de conștient și afinitățile instinctive sunt întrețesute în relații de putere particulare.

Actul de Creație este o luptă interioară din care răzbat înstrăinarea omului de identitatea sa și atașamentul de un model de lume virtuală bazat pe prototipul experimental al unei împliniri care nu e materială, ci spirituală.

Frumosul și sublimul, la intersecția dintre genetică, biochimie și fizică, unde indicatorul de avertizare îl constituie doar garanția artei, constituiau cauza apariției personajului legat indisolubil de creatorul său.

Pentru a înțelege mai bine ecuația unei existențe împlinite, ele trebuiau cuprinse între focarul de imagine care nu provoacă orbirea, împietrirea totală a sufletului, iluzia unei măreții vremelnice. Şi focarul unei corespondențe cu divinul din care transpar viziunea unei mecanicități ce funcționează în interiorul persoanei, viziunea unei noi condiții de etern căutător a omului de geniu și viziunea unei ordini strict raționale a universului.

Ce anume răzbate din multitudinea de efecte ale tensiunilor de atingere dintre cele două dominanțe estetice, altceva decât o experiență de dedublare? Cum bine remarca cineva pe net: *"Robotul este o metaforă care desemnează trupul, iar Iubirea este ceea ce însuflețește trupul."* Nu-i de mirare că destinul meu și cel al creației mele căpătau o temelie comună ce anunța includerea mea în rândul unei lumi fantastice.

Dedublarea în leadership este la fel de remarcabilă ca actul de creație: privește concesia acordată artistului de a se prezenta întregii lumi sub o identitate făurită după propria înfățișare, dar lăsându-se condus de rațiunea de a întruni condiția profunzimii operei sale.

Iată-mă așa cum am devenit: artist, genetician, biochimist, fizician, inginer și arhitect, creând o nouă formă de viață în lumea informației și a invențiilor. Încearcă acum să ți-l imaginezi pe Dumnezeu. Oare nu este el egalul meu?

Existența lui Dumnezeu este mecanismul intim al actului de creație din care se naște iubirea față de extinderea ființei dincolo de marginile ei.

Life este pretenția unui căutător al sensului vieții de a se ridica la nivelul artistului excepțional. Ea se vădește a fi întemeiată atunci când încercările căutătorului de a se uni cu propria lui natură dumnezeiască, pentru a forma o adevărată ființă divino-umană, au ca finalitate o minune a creației.

*** Notă:** Haddaway - Life

Source: https://neculaifantanaru.com/life.html

Light of Darkness

On Martie 25, 2016

Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi.

Sunt un om mort întru reproșul și lauda a ceea ce scriu, fiindcă de fiecare dată când mă exprim, cu pasiune, cu zel, cu poftă de noutate, ca și când aș rămâne singur în sfera unei științe alternative, când caut o idee prin întrepătrunderea cu un punct de vedere atotcuprinzător, simt că mă prăbușesc în deriva unei crize, într-un abis fără sfârșit.

Asemenea unei inscripții de pe scoarța unui copac care crește odată cu arborele, îmi amplific nefiresc de mult răbdarea de a însera în articole tot ceea ce, din punctul de vedere al unui realism extins, înțeles că imitare a trecerii mele prin timpul acestei lumi, trebuie să fie considerat semnificativ pentru cititori. Teama de a nu fi înțeles, este o moarte chinuitoare.

Se va păstra oare în mine, îndeajuns de mult, până în timpul unei deplasări spre alte situații care înlocuiesc realitatea, spre alte zone ale înțelegerii, capacitatea de a sluji, așa cum se cuvine, unui stăpân credincios - această plăcere aparte în depanarea gândurilor, întărindu-mi credința că sunt deasupra lucrurilor - tu, umbră uriașă, care-mi adresezi întrebările și tot tu îmi furnizezi răspunsurile?

Şi tot mereu, mintea îmi livrează un impuls, în lumina unui apus parcă ireal: *"Omul niciodată nu trebuie să plece, când are de ce să rămână."*

Leadership: Îți asumi consecințele practicării unei estetici a reflectării realității care te obligă la contrariu, ca expresie a năzuinței tale de sincronizare cu trăirile cele mai adânci în contextul prelucrării materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare?

Scormonind ușor într-un punct care se găsește la o distanță infinită de un calcul rațional diferențial, pot să deduc expresia potențialului datorat unei sarcini livrești distribuite față de un alt punct, apărut clar în minte și în suflet, apropiat chibzuinței de a da viață unei idei care face înconjurul lumii.

Sunt propriul judecător, alături de rânduiala pe care o dau cuvintele pline de sens, calea spre putere, asemenea unui vârf de săgeată străpungând infinitul, sau precum lama de cuțit ce taie-n carne vie. Responsabil, îmi dau o sentință ce nu poate fi nici atenuată, nici agravată de vreo percepție eronată a profunzimii infinite, ca atribut al realității transcendente.

Sunt mort în raport cu duritatea cu care îmi aleg modul de exprimare și expresiile, prin contact cu posibilitatea de a fi perceput drept un punct fără dimensiuni ori drept o infinitate de goluri mici. Singura realitate care mă obligă la contrariu, ca un soi de interpretare greșită a experienței de viață care mă roade pe dinăuntru și ma consumă aproape total, este dată de tendința autojustificativă de a mă complace într-o stare de reflecție tot mai evident și mai asumat filosofică, încercând totodată a mă însenina printr-o formă de expresie artistică.

Cititorii mă privesc de multă vreme cu suspiciune și se întreabă cel fel de lucruri se petrec în mintea mea, oare ce ascunde fiecare din colțurile ei, dacă nu altceva decât îngrozitoarea boală de a zdruncina adevărurile unei științe neînchipuit de stranii, la originea dintre *"acolo unde știi că nu va ajunge nimeni"* și *"acolo unde totul se pierde"*.

O aventură destul de riscantă, aș zice, pe ritmurile Light of Darkness, din care răzbate mesajul triumfător, plin substanță: „ *He discovered the cure, this is his legend* ."

În acest caz, materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare, ca atribut al stărilor emoționale care afectează decizia de a schimba atitudini în fața vieții, cuprinde iscusita punere în prim plan a ceea ce trebuie să fie experimentat într-o lume plină de angoase, față de ceea ce trebuie să fie învățat ca o investiție pentru viitor.

Leadership: Ești în stare să excluzi golul din adâncul sufletului tău prin blurarea unei imagini într-o zonă de selecție a propriilor valori, atitudini și comportamente, încât să surprinzi valabilitatea unei concepții "nobile" asupra virtuții care îți procură împlinirea?

Încă din 2006, când am luat scrisul în serios am fost cuprins de o teamă inexplicabilă - sub efectul unei forțe interne obsesionale, amenințat de neliniște, de culpabilitate, un fel de câmp de circulație conservativă, în acord cu relația dintre cuvinte și înțelesurile lor. Ca și când întregul lor ar fi fost un obiect făcător de minuni, care, odată ajuns pe mâini greșite, s-ar fi putut transforma într-un pericol.

Teama izvorăște din neștiința modului cum îmi sunt interpretate cuvintele. O să încerc un descântec, o pastilă anti dureri de cap, pentru a mă proteja de ea, în semn de eliberare și distanțare, prin recitarea unui pasaj regăsit în romanul "Dervișul și Moartea" de Mesa Selimovic:

"N-am să te las să mă tulburi, nălucă. Rămâi mereu aici între aceste stânci, ca luna, ca râul acesta, ca semiluna în minaret, ca o vedenie luminoasă. Ai umplut locul acesta cu făptura ta, ca pe un așternut l-ai îmbibat cu parfumul tău înșelător și mortal. Am să plec în lume, în alte ținuturi, acolo unde nu ești, nici chipul tău n-o să-l mai port în mine."

Adesea, mi se pare că sunt asemenea unui proiect artistic ce-și propune abordarea prin mijloacele artei a esenței manifestării propriilor intenții, lansându-mă în urmărirea dorinței de a ajunge la o nouă expresie a identificării mele cu o anumită constantă care produce rezultate de fiecare dată. Aceasta admite ca potențial de referință interacțiunea dintre ceea ce cred că știu despre mine și ceea ce cred că merit să trăiesc prin ceea ce transmit.

Curajul de a folosi estetica - cea mai profundă expresie a creativității într-un sens mai larg, și astfel de a o îmbogăți sau de a o sărăci prin trăirile cele mai adânci, este de fapt acea voce neliniștită căreia uneori îți este greu să-i rezisți, care îți spune la sfârșitul zilei: „Trăiește" sau „Mori". Într-un sens concret, continuă să faci progrese sau lasă-te păgubaș.

Singura concepție "nobilă" asupra virtuții care îmi procură împlinirea poate fi exprimată astfel: "Asumă-ți riscul de a te confrunta cu trăirile tale, mai ales cu punctele de vedere expuse în opera ta, încât să diminuezi efectul care poate genera, simultan, o anumită forță, ca și o slăbiciune teribilă".

Blurarea unei imagini într-o zonă de selecție a propriilor valori, atitudini și comportamente, vizează un minim de privacy în condițiile unei exteriorizări de personalitate care te obligă la sinceritate în dezvăluirea unor sensuri și motivații ascunse care nu-ți îngăduie să te regăsești în scenariul realității pe care ți-o dorești.

Light of Darkness este curajul de a-ți învinge teama de a nu fi nivelul așteptărilor altora, atribuindu-i valoarea de criteriu de existență a creației pe care o produci, în funcție de distanțarea sau apropierea de acel punct în care te întrebi ce anume te leagă de viață.

Iar întotdeauna curajul îl îndeamnă pe omul înzestrat cu multe virtuți: *„Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi.*"

*** Notă:** Suntree - Light Of Darkness

Lily Was Here

On Iunie 29, 2017

Asigură-ți integrarea într-un mister care-ți testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalță la cer.

Mă aflam în prezența unei noi diversiuni atipice, lansată de o aprofundare a sensului noțiunii de "afectare" în fața absolutului în materie de întruchipare a perfecțiunii. Cumva, mi se părea că trăiesc într-un dispreț vădit față de întunericul fără spațiu și fără timp, nefavorabil evadării personale din iadul unei utopii progresive. Iar ceva era în stare să mă energizeze cu asigurarea posibilității de revelare a misterului, mereu transformându-se în altul, intrând în obiectivul cunoașterii și oferindu-mi prețuire și nemurire.

Emoția pe care o resimțeam, ca un ecou de gong, pe care încercam s-o comunic în fața misterului, se alimenta prin intermediul unei ficțiuni verosimile. Ca și când ar fi trebuit să descopăr fața unui Dumnezeu mai adânc, aflat tot timpul în mine, testându-mi capacitatea deosebită de a realiza ideea și simțământul nu direct, prin faptă, ci printr-o redare poetică.

Forța care te inspiră este un triumf asupra mândriei de a te recunoaște mulțumit de tine ca aparținând unui mister mai înalt pe care nimeni nu este în stare să-l rezolve cu adevărat. Precum ascultarea unei muzici liniștitoare venite de dincolo de tine, din sfere necunoscute, care te înalță și te purifică în același timp.

Totuși, pot să vă ofer măcar o impresie a ceea ce mă făcea mai creativ, alături de magnifica dovadă a unei autentice simțiri, ca fiind cea mai nouă teorie a misterului în planul fanteziei pe care o aveam atunci, cel mai intens suflu de viață care mă împingea tot mai mult înspre nemăsurat.

Şi o aveam nu de la un înfăptuitor de lumi care contribuie la conturarea unui spațiu misterios, nu de la un filozof al artei, nu de la un teoretician al simbolismului sau de la vreun mare critic de direcție în prelungirea axului unei întregi existențe. Ci de la o notă de originalitate, de la o operă de mare rafinament artistic, transpusă într-o notă de nebunie asumată, în care totul era posibil, chiar dacă ecoul se anunța unul extrem de încins.

Leadership: Ai mai avea revelația unei noi identități dacă ai conștientiza că ceea ce te delimitează și te definește depinde în mare parte de ceea ce se găsește în caracterul fragmentar al momentului?

Această stare plină de grație, de înălțare, și ambiția de a avansa în această direcție, veneau de la o combinație de saxofon și chitară acustică, pe ritmurile unor versuri oarbe ce puteau fi înțelese numai prin raportare la un soi de zbor peste acoperișul lumii, la un strop de fericire pe aripile vântului sau la un divin care se autoexilează în lumea fizică. Sub o singură denumire "Lily Was Here".

Era tot ceea ce mă emoționa în plan personal, precum sublimul unei forțe căreia nu îi poți decât admira măreția, dinspre care poți simți veșnic o ciudată chemare cu acea luciditate care te face să te întrebi: cine ești? Completată de simțul artistului cu acel caracter fragmentar al momentului surprins între o călătorie memorabilă în timp și corolarul unei rațiuni abstracte cu posibilitate de transpunere în plan real.

Era expresia ritmică a nevoii de a mă situa la polul opus al existenței imediate, pe refrenul

adâncirii în mrejele seducătoare ale poftei de a gusta din gloria unui moment de genialitate, după care implicit apare dependența de un extaz infinit. Reflectându-se în felul cum un artist contopește și prelucrează laturile diverse și contradictorii ale realității în modul propriu de receptare generală a lumii.

O aveam în suflet, în deplinătatea unei libertăți de spirit fermecătoare, cu un început și parcă fără sfârșit, într-un replay continuu, deseori de neînțeles pentru gândirea logică, dezvăluindu-se doar privirilor inspirate ale artistului care-și trasează noi perspective în funcție de impulsul primit de la Univers. Era ambrozia pe care o beau doar zeii.

Leadership: Poți să-ți vezi propria imagine oglindită în altcineva față de tot ceea ce te ridică într-o clipă la înălțimi nebănuite anterior?

Vechii cabaliști, vrând să-i dea lui Dumnezeu un merit în plus, spuneau că lumea a fost creată din dragoste. Însă pe ritmurile unor înălțimi de sunete auzite numai de EL, în variațiunile pe tema relației dintre delicatețea unei arii intense și expresive, și bogăția creativă a improvizațiilor.

Ori această voce universală care reînnoiește înflăcărarea unei îndatoriri exagerate de a decide mișcările timpului pe lungimea de undă a sensibilității, a inteligenței, a imaginației și purității, chiar dacă i-ai măsura intensitatea, tot ai mai avea destul de pătruns până în adâncul ei ca să-i recunoști desăvârșirea.

Desăvârșirea este realitatea pe care ți-o atașezi din tolba unei imaginații fără sfârșit ale cărei săgeți nu trebuie să-ți rănească mândria de a reuși integrarea într-un mister care-ți testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalță la cer. Pe această linie, identitatea mea părea mai degrabă o însușire a unei voci care făcea posibilă auzirea melodiei universului, integrată în gama efectului de reverberație, sau a unui delay nesfârșit, ca o odisee a rememorării unei existențe dedicate comuniunii dintre culturi și mentalități, dincolo de timp și prejudecăți.

Ştiam din prima clipă când am urcat pe treptele scării spiralate ce duceau spre înălțimea sunetului și ritmului ei seducător, amețitor și nemuritor, căutând în infinitul spațiului din mine înțelesurile înrădăcinate de la începuturile lumii până în prezent, că-mi pot pierde orientarea. Mă îndrăgostisem de plămada vie a unei sensibilități adânci din ingeniozitatea unei creații pure, la fel cum Pygmalion s-a îndrăgostit de o statuie de marmură. Diferența constă în semnalul de înviorare și în mesajul pe care fiecare din ele îl amplifică eventual.

Şi ori de câte ori simt că vreau să mut munții din loc, când încep să mă cufund într-un vis etern asemenea păsării care se rotește, apoi se înalță sus, desfăcându-și puternicele aripi deasupra lumii, tot de atâtea ori inima, plină de misterul pe care numai Dumnezeu îl emană din prea plinul universului, se simte datoare să-mi răspundă pe notele unei arii pline de farmec: „Lily Was Here".

A-ți vedea propria imagine oglindită în altcineva mai măreț decât tine înseamnă să accesezi acea intensitate a sensibilității care te motivează să vezi în propria ta viață cum se reflectă o temă, o idee, o perspectivă care subliniază asocierea cu vocea universală a lui Dumnezeu.

Lily Was Here este momentul forțelor de inspirație ce se poate determina cu ajutorul expresiei: *vis + simțire = artă* , în practică fiind posibil de aplicat numai dacă adevărata lume a infinitului din tine este creația unui mare artist, Dumnezeu.

*** Notă:** Dave Stewart and Candy Dulfer - Lily Was Here

Source: https://neculaifantanaru.com/lily-was-here.html

Limbajul mobilizator al leadershipului

On Martie 07, 2009

Orientează-ți demersurile spre „o zonă cheie de rezistență" care să fie în măsură să te motiveze și să-și pună în valoare potențialul.

Napoleon Bonaparte (1769-1821) este unul dintre cei mai mari conducători militari din toate timpurile. Şi-a depășit condiția militară și a devenit împărat al Franței, totodată a devenit cel mai puternic conducător din Europa. Dar n-ar fi putut niciodată să ajungă la un nivel înalt de leadership, n-ar fi reușit niciodată să urce treptele ierarhice dacă nu s-ar fi hotărât să fie un lider cu un rol bine determinat în circumstanțele date.

El a făcut dovada măiestriei sale de a conduce prin inteligența sa tactica și prin modul său carismatic de a interacționa cu oamenii încă de pe vremea când era un simplu caporal. Porecla de „Micul caporal" (Napoleon avea doar 1,65 m înălțime) transformându-se într-un apelativ de simpatie și admirație a soldaților față de geniul militar. Era posesorul unei minți lucide și penetrante, al unei imense puteri de concentrare și al unei energii extraordinare, îi era foarte ușor să-și impună punctul de vedere. Iar cumpătarea, moderația și un liberalism social i-au întărit șansele la promovare.

Leadership: Sensul profund pe care îl atribui eroului din tine este legat de ceea ce surprinzi în timp ce totul trece, gândind și făcând planuri prin prisma efectelor pe care le are mesajul tău asupra celorlalți oameni?

Ca să ai succes trebuie să câștigi respectul oamenilor. Poți exercita o puternică înrâurire asupra lor în funcție de poziția pe care te plasezi în categoria persoanelor cu grad crescut de influență, cu capacitate mare de convingere. Puterea ta de influență face parte din structura cea mai intimă a leadershipului tău care îți pune în evidență culoarea personală a propriului tău Sine, mai ales trăsăturile „sculptate" cu profesionalism în propria ta persoana.

Așa cum un pictor dozează culoarea cu mai multa intensitate, fără a știrbi câtuși de puțin perspectiva în care se situează componentele – tot așa și personalitatea ta, trebuie s-o dozezi cu multă intuiție, diplomație și tact, cu multă ambiție, cu simț de convingere, cu mult echilibru, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care împărți cu ceilalți și fără să știrbești câtuși de puțin impresia de continuitate în felul în care te raportezi la ei, la așteptările lor, la ceea ce poți face tu pentru a-i uni în jurul unui scop comun care să-ți asigure recunoașterea superiorității.

Totul trece, dar lasă urme. Totul trece, dar nu totul se uită. Mesajul pe care ni l-a transmis Napoleon după ce-a ajuns la putere s-ar putea formula astfel: *"Nu te lăsa condus de alții, ci lasă-te condus numai de rațiune."* Ceea ce vei deveni depinde de oportunitățile pe care situațiile complicate ți le oferă, încât să treci peste ceea ce te ține în loc și să chemi în ajutor acea simțire aparte a ființei netrucată de efectele civilizației moderne. Mai trebuie luată în calcul și acea simțire a faptului că te afli înaintea Domnului.

Sensul profund pe care îl atribui eroului din tine este legat de ceea ce surprinzi în timp ce totul trece, gândind și făcând planuri prin prisma efectelor pe care le are mesajul tau asupra celorlalți oameni. Deci încearcă să observi lucrurile în integritatea, unicitatea și dinamica lor. Asta valorează mai mult decât imaginea pe care mintea ta o construiește despre sine și despre realitate.

Leadership: Ar trebui să te bazezi pe o abordare prin care ești pus în fața propriilor tale

percepții despre limitele tale, despre ce crezi că e posibil să obții și ce nu într-o situație în care trebuie să alegi între stimulul care te determină să acționezi și vulnerabilitățile la care vei fi expus?

Napoleon a știut să găsească o măsură justă, pe axa incoruptibilă și bine determinată a personalității sale, pentru a făuri o forma de leadership reprezentativ – încă de pe vremea când era un simplu caporal. Şi tu trebuie să adopți, în mod deplin și definitiv o totală schimbare, o totală reînnoire a personalității tale ca să te diferențiezi de ceilalți – printr-o mentalitate sănătoasă și un punct de vedere bine exprimat, care să prezinte valabilitate și să fie acceptat.

Încercarea ta de a te raporta la ceilalți e ca și cum te-ai angaja pe un drum abia explorat de tine, dar pe care trebuie să-l străbați până la capăt, pășind pe el cu o siguranță desăvârșită. Drumul pe care s-a angajat Napoleon la începutul carierei sale a fost unul aproape necunoscut, dar stabilindu-și prioritățile și modul de acțiune spre „o zonă cheie de rezistență" în măsură să-l motiveze și să-i pună în valoare potențialul, o zonă în care să predomine eficiența și rezultatele deosebite ale leadershipului său, a devenit ceea ce istoria amintește mereu: un mare conducător.

Este vorba, așadar, în primul rând de o diferență de "conținut" a personalității, de o diferență de mesaj pe care îl transmiți prin intermediul leadershipului tău, apoi este vorba de acea disponibilitate de a-ți cultiva acele capacități, puncte de vedere și atitudini care sunt căutate de ceilalți.

A fi un lider înseamnă să fii apreciat pentru întorsătura lucrurilor, înseamnă să ai conștiința directă a celor nevăzute, a celor trecute și a celor viitoare, înainte să te ancorezi la realitatea lumii pe care ți-a pregătit-o Dumnezeu.

Limbajul mobilizator al leadershipului scoate în evidență priceperea ta de a te face cunoscut prin intensitatea cu care acționezi, din timp, pentru a-ți asigura reușita. Rolul hotărâtor în alegerea ta, ca lider, îl are modul în care îți folosești cel mai bine potențialul, modul în care îți dezvolți imaginea de sine și valoarea personală - în așa fel încât să răspunzi așteptărilor oamenilor. Joacă-ți rolul pe care l-ai acceptat liber și neconstrâns de nimeni, pentru a străluci asemenea unui actor datorită căruia reprezentația capătă calificativul excelent și impresionează publicul într-un fel deosebit și memorabil.

Concluzie: În leadership, dacă intenționezi să obții succesul mult dorit, pregătește-te din timp, autodisciplinează-te și nu te abate de la drumul și scopul propus. Folosind un „limbaj interior" mobilizator, dar stabilit într-o „zonă cheie de rezistență" la oscilații emoționale mai ales printr-o disciplinare permanentă, vei câștiga respectul și aplauzele la scena deschisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-mobilizator-al-leadershipului.html

Limbajul Secret al Leadershipului (II)

On Februarie 18, 2011

Obișnuiește-ți sufletul cu conștiința prezenței ascunsului, învățându-l să cunoască realitatea invizibilă după traversarea lucrurilor vizibile.

Ce transformare ! Îți amintești finalul filmului " *Pretty woman (1990)* "? Atitudinea managerului s-a schimbat dupa ce Vivian si-a avansat transformarea de la o atitudine de prostituata la o atitudine de Lady. De data aceasta exprima mulțumire și mândrie, fiind pătruns de acea admirație sinceră și totală față de Vivian, găsind în ea una din persoanele cele mai interesante dintre toate pe care le-a cunoscut vreodată.

Managerul îi sărută mâna cu acea prudență delicată cu care atingi ceva gingaș și privind-o în ochi plin de admirație sinceră, i se adresează cu voce caldă, pe un ton blând și chiar tandru, și cu o urmă de părere de rău în suflet:

- Vivian, a fost o plăcere să te cunosc. Vino și vizitează-ne câteodată. Şi, mai mult decât atât, îi pune și limuzina hotelului la dispoziție s-o ducă oriunde vrea ea.

Așa cum biserica are datoria să le mântuiască oamenilor sufletul, tot așa leadershipul de calitate are menirea să-i transforme pe lideri în oameni mai buni. Calea cea mai sigură și cea mai eficientă de a-i determina pe ceilalți să nu te mai considere o persoană cu autoritate și neprietenoasă este să te exprimi în acord cu propriile lor sentimente. Lăsându-i să se acomodeze cu prezența ta, cu leadershipul tău, mulți dintre ei își vor schimba atitudinea si mentalitatea.

Leadership: Îndrăznești să dai o nouă dimensiune conceptului de "Calitate" prin originalitatea de a-ți exprima poziția față de mijloacele revelatoare de producere a expresiei numită "Valoare de resetare"?

Până la urmă managerul s-a îndrăgostit de ea. Toate la el afișau o expresie de fericire, atât de desăvârșită, atât de pură, fiind profund încântat că a cunoscut-o. Într-un fel chiar i-a părut rău că nu a comunicat mai mult cu ea pe timpul șederii ei acolo.

Managerul a perceput adevărata esență a tot ce exista bun în Vivian, a aflat adevăratele ei dorințe. Şi-a dat seama ce fel de persoană era ea, care era firea ei adevărată, care erau aspirațiile ei, a intuit care erau intențiile ei – acelea de a-și schimba traiul, și astfel a ajuns să-și reconsidere atitudinea față de ea. A îndrăgit-o mai mult decât pe oricare client.

Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru leadershipul tău este să-l încarci cu sentiment. Ai tendința să-i ții la distanță pe toți cei cu care interacționezi? Dacă da, atunci riști să fii rănit în orgoliul propriu, la fel ca managerul hotelului.

Dacă oamenii primesc din partea ta un anumit gen de acceptare, ei îți vor acorda un pic mai multă încredere. Fii deschis la oferta lor de a înlătura întunericul dens din sufletul tău, și astfel vei fi scutit de multe încurcături și neînțelegeri.

Calitatea pe care dorești s-o aibă un om este echivalentă cu valoarea pe care ți-o dai tu în condițiile unei forme de revelare a unor fragmente de sinceritate pură, acele grăunțe de realitate care dezvăluie sursa inconștientă a gândurilor altfel exprimate cu generozitate.

Valoarea de resetare a profilului unui om, numai în măsura în care afli în ce limite este posibilă influențarea lui prin sugestie și în ce măsură pot fi potențate sugestiile care exercită influențe negative, coincide cu încercările sale de a trece de limitele impuse de stereotipurile de "tânăr rebel" (tributar al unei gândiri materialiste ce are în centrul ei trăirea în mijlocul lumii, a întregului).

Leadership: Dozezi cu grijă factorii favorizanți ai apariției situațiilor-sugestie și ai inducerii răspunsului sugerat?

Pentru a ieși din situațiile ambigue, când nu ți se dă să afli nimic despre cele ascunse ale omului pe care-l ai în fața ta, trebuie să optezi de multe ori pentru alternative de moment care nu satisfac exigențele raportării la un sistem consistent de referințe. O astfel de altenativă are obiectiv identificarea corectă a potrivirii dintre profilul omului și atribuțiile sale, dintre empatie si obiectivitate, sau dintre contextul lui de viață și contextul lui de performare.

De exemplu, analizând activitatea și atitudinea unui om din perspectiva experienței personale, ceea ce poate să favorizeze apariția unei nevoi nesatisfăcute de autoritate, vom constata că acel ascuns nu are nimic rău în sine, dar reclamă o anumită dispoziție sufletească și mentală care facilitează un anumit tip de comunicare realizat prin gesturi, expresii faciale, obiceiuri, reacții, replici, tendințe, etc.

Detaliul ascuns pe care nimeni nu-l observă din prima la un om, având în vedere că necesita o analiză aprofundată a particularităților de temperament, caracter, cultură, vârstă, etc, se poate reconstitui din consumul lui de frustrări sau de favoruri. Ce anume îți cere el așa încât tu să nu-i desconsideri mândria, opiniile, valorile sau nevoile? Ce anume ești capabil să-l oferi fără ca el să-și dorească vreodată mai mult?

Factorii favorizanți ai apariției situațiilor-sugestie, în care apelezi la un comportament de enunțare apropiat de propunere, asumându-ți o inițiativă, un sfat, o observație, sunt reprezentați de modul de raportare a individului la experiențele trăite prin bucurii, nu prin necazuri.

În timp ce inducerea unui răspuns sugerat, ca expresie de impact asupra psihicului uman, depinde de cât de interesat a fost individul în a-și cunoaște rostul și rolul vieții. Acest răspuns echivalează de fapt cu o recunoaștere a eșecului pe plan sentimental / social, sau cu o recunoaștere a măreției de a fi păstrat în suflet doar ceea ce a fost frumos și demn de prețuit.

Omul trebuie examinat din perspectiva considerațiilor conform cărora cu cât raportul dintre rostul pe care și-l conferă vieții și rolul pe care și-l asumă în relația cu ceilalți este mai realist, cu atât imaginea despre sine este mai clară.

Limbajul secret al leadershipului desemnează maniera în care reacționezi la sentimentele și nevoile celorlalți, la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău și la modul în care te raportezi la ceilalți.

Exprimă-ți pozitivismul și încrederea față de toată lumea. Folosește o manieră personală în care să te dezvălui oamenilor - prin felul în care comunici cu ei și prin felul în care te raportezi la nevoile și trăirile lor. Limbajul secret al leadershipului reflectă preocuparea ta pentru motivațiile celor din jurul tău.

Felul în care îi percepi pe oameni, felul în care îi accepți în preajma ta, felul în care îi "alegi",

felul în care le vorbești, toate acestea stabilesc dimensiunea leadershipului tău. Vei putea să te diferențiezi de ceilalți lideri doar dacă vei învăța să-i asculți pe oameni și dacă vei lăsa timpul să-i schimbe.

Concluzie: Ca lider, trebuie să cunoști sentimentele oamenilor, nevoile și aspirațiile lor. De aceea trebuie să fii apropiat lor și alături de ei mai ales în momentele critice, și să le dai posibilitatea să se schimbe.

Evaluează corect sentimentele celorlalți oameni, pentru ca dimensiunea leadershipului tău să se dezvolte.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-secret-al-leadershipului-II.html

Limbajul Secret al Leadershipului (I)

On Februarie 18, 2011

Evaluează corect sentimentele celorlalți oameni pentru ca dimensiunea leadershipului tău să se dezvolte.

Primul pas în direcția cea mai favorabilă leadershipului este să-ți reconsideri atitudinea și părerea față de ceilalți oameni. Lăsând timpul să treacă, cu siguranță îți vei forma o cu totul altă imagine despre cei ce te înconjoară. Am sa fac din nou referire la filmul " *Pretty woman* " pentru a scoate mai bine in evidență acest lucru.

Hotelul Regent Beverly Wilshire. La un moment dat, între managerul Barney Thompson si Vivian Ward, dama de companie a controversatului om de afaceri, Edward Lewis, are loc o discuție. În ceea ce-l privea pe manager, era foarte hotărât să o expulzeze din hotel cât mai repede pe Vivian, care prin statutul ei de prostituată putea să afecteze reputația hotelului.

Fiind un om de bun simț, cu un caracter pe măsură, managerul îi spune lui Vivian într-un mod subtil, dar folosind un ton milităresc, că va face o excepție de la regulă și o va accepta în hotelul său, datorită prezenței domnului Lewis care era un client important. Însă, atunci când domnul Lewis va pleca, ea nu va mai avea ce căuta vreodată acolo.

Având statutul unui om care nu era recunoscut în acea lume "sofisticată" a luxului și a bogăției, Vivian a încuviințat din cap, întristată că din nou cineva o tratase cu dispreț. Fusese avertizată ! Bine avertizată ! Trebuia să se supună.

Pronosticurile nu s-au adeverit. Şederea lui Vivian timp de o săptămână în acel hotel de lux nu a provocat niciun incident neplăcut, nicio controversă, niciun fel de inconvenient. Din contra, a însemnat o mare lovitură dată în special mândriei și răcelii managerului. Căci a existat la ea o autentică voință care își trăgea seva din propriile ei aspirații, de a arăta că poate fi altcineva, că se poate ridica mai presus decât ceea ce era – o prostituată, și că poate să devină o "lady". Ea a reușit să se facă remarcată de toți, trecând drept una din cele mai frumoase, mai elegante, mai manierate femei din acel hotel.

Leadership: Poți să-ți găsești motivația de a fi altcineva în cazul unei imagini căreia i se atribuie în mod curent semnificația de "experimentare riguroasă a vieții" ?

Dacă stăm să scrutăm spațiul reprezentativitatii omului în care există obligația pentru ridicarea particularului la rang de "subiect tolerat", concomitent cu nelimitata sursă de căldură numit suflet, și dacă căutăm echilibrul dintre predictibilitate, maleabilitate și responsabilitate, atunci cu siguranță nu vom putea percepe simetria dintre valoare și pret.

O imagine căreia i se atribuie în mod curent semnificația de "experimentare riguroasă a vieții", are ca element unic de analiză acea intensificare a contrastului dintre aparență și esență, adică între ceea ce ești în pericol să pierzi și ceea ce ești în stare să câștigi.

Omul căruia îi sunt ocolite meritele și onoarea gustă din amărăciunea vieții la fel de intens precum pictorul ce captează atenția prezentându-și autoportretul: cu umilință și cu revoltă.

Putem oare să punem semn de egalitate între semnificația pe care încercăm să o dăm celor ce ni se întâmplă, având ca efect o descărcare afectivă dureroasă, și înțelesul pe care îl

atribuim poveștii din spatele imaginii noastre, care eludează realitatea socială? Putem încerca să vedem oamenii ca niște obiecte de care suntem înconjurați, provenind din sfera unui design neconvențional?

Dacă privim oamenii ca pe niște obiecte rare, posedând, de cele mai multe ori, o valoare utilă și o valoare estetică în același timp, analizând rolul capacității noastre combinatorii în procesul de creație a unui model reușit, vom putea să compunem frumosul sau sublimul în măsura în care ele fac parte din categoria valorilor ce depășesc sfera esteticului. Iar esteticul, după cum preciza cineva, nu avem dreptul să îl absolutizăm, ci să-l dibuim în tensiunea menținerii la cote înalte a unor principii morale, etice, care slujesc adevărul.

Leadership: Poți să abordezi înțelesul unei anumite acțiuni a comportamentului uman, cercetând motivația din care provine aceasta?

O formulă derivată din știință, care nu vizează frumusețea pe care o poți admira si studia privind-o minute în șir fără să te saturi de ea, este următoarea: *"Privește ceea ce nu știi și nu refuza cunoașterea"* . Nu este vorba despre acea frumusețe greu percepibilă, care nu aduce o mulțumire aparte decât privind-o în mod critic, ci de acea cunoaștere din spatele imaginii pe care o oferi lumii care începe cu îndoiala deplină în privința a tot și toate.

Oamenii nu sunt niște obiecte ce pot fi întâlnite în aproape toate interioarele, cu același statut practic și cu aceeași capacitate de a "place". Pe care, atunci când ne plictisim de ele, în condițiile în care prețul lor este mai redus, le putem schimba.

Suntem un cumul de reflecții care ne pot clarifica existența într-o lume plină de mister, plină de culori tot mai subtile și mai insistente, care verifică configurația exactă a propriei noastre versiuni a frumuseții: interioare sau exterioare.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem, vine din partea unui internaut: *"Avem totuși tăria să privim în configurația propriei subiectivități și să desprindem, de sub cenușa îndoielii și neîncrederii, germenii unor valori cândva dragi nouă, dar insuficient exprimate?"*

Subiectivitatea este doar o încercare de a da experienței personale un sens care să-ți consoleze mândria. Iar valorile insuficient exprimate țin de ceea ce decizi de faci și de rezultatul final pe care dorești să-l atingi, în condițiile unei duble forme de risc: nevoia de a-ți exprima poziția față de rezultatele negative din viața ta și necesitatea de a-ți apăra principiile în condițiile unei lipse de interes.

Leadershipul vizează modul în care folosești realitatea astfel încât percepția celorlalți despre tine să fie identică cu reacțiile tale față de atitudinea lor.

Limbajul Secret al Leadershipului ține de conexiunea care se creează între percepția despre realitatea care ghidează acțiunile omului și lucrurile văzute prin intermediul emoțiilor, unind elemente identitare distincte în anumite condiții discursive. Aceste elemente pot fi rearticulate diferit în anumite circumstanțe de producere a impactului la nivel de conștiință.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-secret-al-leadershipului.html

Limita unui cercetător în spațiul complex al științei

On Ianuarie 02, 2014

Asigură o dezvoltare continuă leadershipului, creând noi fundamente ale științei care să fie în concordanță cu personalitatea ta.

Mă aflam într-o tainică corespondență cu fundamentele unei metafizici complicate, dar splendide prin rigoarea ei, după specificul încercării de a-mi exercita dreptul de a conduce un imperiul universal. Neistovit, încercam să înțeleg efectele fizice și psihice ale gândurilor care străbat cu intensitate obligația de a fi Alesul unei facultăți "mai pragmatice", folosind indicatori de măsurare a progresului meu în tranziția dintre două stări: dezorientare și trezire.

Acestea erau necesare pentru obiective subordonate, precum constatarea unei intensități superioare a dinamicii creației, pe care aș fi putut să le stabilesc doar printr-o reunire a diverselor interpretări, care însă făceau obiectul unor severe contradicții. Practic, știința cu care mă ocupam, acceptarea unei noi viziuni de interpretare și de edificare a unei arte fără opreliști, abundența de detalii și emoții pusă sub semnul prelungirii vieții, era reprezentarea unei realități filtrate prin intermediul unei sensibilități aparte față de ceea ce eram obișnuit să văd.

Cu subtilitate, cu îndrăzneala temerară a unui cercetător care nu se lasă furat de aparențe, mă apropiam de acea lumină intensă a *"Da-urilor"* , imposibil de modificat, care puteau la fel de bine să însemne " *Nu* ". Rezultanta acestor două forțe de sens contrar era o forță care, comportându-se ca o gaură neagră ce absoarbe inexorabil materia, acționează asupra punctului de cotitură către o nouă înțelegere a științei. Era oare acesta începutul unei experiențe de întregire a cunoașterii?

Leadership: Poți să-ți înțelegi experiențele de viață fără să iei o atitudine de respingere a convingerii conform căreia tot ce este redat ca exercițiu de creație se concretizează într-un profund sentiment de putere?

Aidoma unui fizician care, luând două sfere de plumb încearcă să măsoare forța de atracție dintre ele, am încercat să pun cap la cap piesele unui puzzle neordonat, așa încât să determin legătura cea mai puternică, permanentă și indisolubilă dintre om și propriul lui sine. Pe această cale am preluat, în calitate de utilizator, controlul asupra "utilajului" cel mai performant care participă la construcția universului lăuntric al omului, la modul lui de a fi.

Utilajul acesta de mare randament, tradus prin capacitatea de înțelegere nelimitată, garanția singulară a unei pătrunderi complete și uniforme la rădăcina firii omenești, dacă era folosit corespunzător ar fi putut să distileze mentalitățile până la cote infinitezimale, până la transparență, până la esență. Puternicul instrument avea și rol de facilitare a asimilării - prelua și transporta în condiții de siguranță spre un sistem complex de analiză orice tip de armament sau muniție, orice sentiment inflamabil, orice stare de neliniște. Orice gând șugubăț trecut prin minte și acceptat ca idee. Orice vibrație. Orice manifestare care, depășind dreapta măsură, plasa Omul într-un context tensionat.

Dar m-am înșelat în multe privințe. Nu am putut să asigur caracterul permanent al acestui utilaj, nu am putut să măsor precis parametrii acționabili și predictibili de caracter ai omului. Căci am fost dat peste cap de fundamentul pe care se sprijinea întreaga filozofie a tânărul cercetător Rulie Karl Frantevici: " *Faptele fără explicații nu pot fi socotite știință. dar nici teoria care nu este construită pe baza studiului faptelor nu se întemeiază pe experiență, ci este pur speculativă - nici ea nu este știință.* "

De atunci nu am mai fost același. Cercetătorul s-a dovedit a fi, la rândul său, un Om. Sensul puterii pe care mi-l conferise alchimia prin antrenamentul minții la foc intens, prin intermediul actului de creație, a fost dintr-o dată anulat de acea normă a vieții care spune: "vei avea întotdeauna îndoieli în privința a ceea ce vezi și în modul cum percepi ceea ce vezi."

Leadership: Poți să stabilești necunoscutele din ecuațiile realității în care puterea ta de creație se autosituează în raport cu o lume de concepte suficient de bine fixată în tine, prin referire la succesiunea temporală a fenomenelor implicate în transformarea ființei umane?

La limita dintre imaginar și real care intră în componența ideilor și a convingerilor susținute de puternice argumente combinatorii de TRUE sau FALSE, asigurând progresul cercetărilor aflate la baza elaborării teoriilor, se află dimensiunea creativă care articulează o nouă viziune asupra omului, ca rezultat al științei. Iar această viziune trebuie să fie întotdeauna condiționată de dimensiunea practică.

De aici rezultă necesitatea unei evaluări cât mai pertinente, făcând ajustări considerabile la estimările și ipotezele avute în vedere în efectuarea testului de apreciere sau depreciere a calității subiectului uman. Două necunoscute îmi alimentau frica de eșec în activitatea de creație: dovada practicii unei filosofii care să transforme, îmbogățească și să ușureze viața omului și dovada unei gândiri lucide și a unei intuiții excepționale care să se concretizeze în ceva cu frecvență înaltă, cu trimitere la Împărăția Logosului Divin.

Rolul unei cercetări științifice, în intenția de a urmări modul cum se reflectă gândirea la nivelul comportamentelor și în intenția de a evidenția tiparele comune din structura psihologică a omului, nu este nici să falsifice adevărul, nici să dezamăgească prin lipsa de coeziune a ideilor dobândite și enunțate. Ci se cuvine ca ea să ofere un fir al Ariadnei, ducând, într-un labirint al diverselor interpretări, măcar spre o ieșire. Spre un punct de reazem fix. Spre determinarea un model de concepții care să prezinte o rezistență corespunzătoare a punctelor de vedere elaborate, potrivite cu ponderea lor în cadrul leadershipului.

Realitatea din care este alcătuit specificul creației mele este o reflecție profundă asupra tendințelor de metamorfozare în "Omul Nou" ale actului de interpretare a informațiilor acumulate într-un domeniu care nu înseamnă nu doar prezent, ci mai ales viitor.

Fenomenele implicate în transformarea ființei umane țin de dezvoltarea unei mentalități axate pe acumularea de modalități de exprimare într-un cadru mai larg de creație configurat nu numai de libertatea de gândire, cât mai ales de modalitate de atestare a valorii vieții și de prețul plătit pentru ca viața să poată fi trăită și să aibă sens. Un exemplu de fenomen ar fi "remind yourself of your goals but it's your big dream that can really help you work hard".

Prin dezvoltarea unor noi concepții despre "Om", îmbrățișând cu entuziasm ori, mai exact, cu o curiozitate constructivă orice necunoscute din ecuațiile realității în care el se autosituează, încercând să le interpretezi raportându-te la ceea ce are el caracteristic, vei putea să urmărești modul în care se dezvoltă și consolidează propria ta gândire.

Iar acest proces de cercetare, susținut de puternice argumente combinatorii de TRUE sau FALSE care dovedesc valabilitatea și pregnanța constatărilor, se reflectă în raporturile dintre leadership și luciditatea psihologică.

Leadership: Poți faci din tine un obiect de cercetare științifică în scopul dobândirii unor capacități de producere a realității capabile să netezească calea spre revelarea unui

adevăr etern?

Dar a face din om un obiect de cercetare științifică, în mod sistematic, punându-l în ipostaza de "jucărie" pentru acele experimente ce vizează măsurarea cunoștințelor și a capacităților tale cele mai accentuate, poate reprezinta garanția unei pătrunderi complete în spațiul leadershipului. Acelei pătrunderi ghidate de o înțelegere matură a resorturilor psihologice și motivaționale care pot avea ca finalitate propria ta evoluție.

Un obiect de cercetare științifică este destinat reprezentării unei realități filtrate prin intermediul spiritului de analiză pătrunzător, demn de un detectiv particular care trebuie să găsească o legătură unică între trăsăturile de personalitate ale omului și logevitate, o legătură între un fapt ordonat și un fapt aleator care poate produce o experiență puternică de reflecție despre sensul existenței cuiva.

Căci așa cum lemnul de esență tare provine numai din anumiți arbori, tot astfel esența care te individualizează, varianta singulară a propriului tău eu, nu poate fi redefinită sau înlocuită, nu poate să se manifeste decât conform configurației sale. Într-adevăr, poți să-ți îmbunătățești anumite îndemânări accesând modul de gândire al altora, raportându-te la un nivel de conștiință mai înalt. Dar talentul nu-l vei putea mima sau cuantifica după anumite canoane.

Înainte de a fi superior celorlalți prin aprofundarea științei, conștientizează care sunt propriile tale limite. Realizează cercetări asupra propriei tale persoane. Încearcă să pui cap la cap piesele acelui puzzle care te definește. Ia în calcul noi fundamente de triere a calităților proprii reevaluând relația cu experiența acumulată în timp. Dacă vrei să asiguri o dezvoltare continuă leadershipului, încearcă să creezi noi fundamente ale științei care să fie în concordanță cu personalitatea ta.

După tot ceea ce am învățat de la viață, prin tot ceea ce am scris în decursul anilor, pot trage o singură concluzie, sub forma unui adevăr profund: "Cine nu este capabil să-și orienteze conștiința către o lume superioară, foarte avansată, acela se va adânci într-o beznă totală din care nu va mai ieși niciodată."

Leadershipul este valoarea cognitivă a unei creații, fie ea estetică, fie științifică sau tehnică, care îmbracă personalitatea unui artist în utilizarea mijloacelor prin care un adevăr lăuntric poate să capete o formă comunicabilă.

Limita unui cercetător în spațiul complex al științei atrage atenția asupra consecințelor negative ale curiozității tale față de tot ceea ce te înconjoară, în special față de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernează omul. Totodată pune în prim plan acel spațiu de cercetare a specificului uman, mai larg sau mai îngust, care influențează în cea mai mare măsură leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/limita-unui-cercetator-in-spatiul-complex-al-stiintei.html

Limitele unui rătăcitor în sfera întunericului

On Septembrie 21, 2012

Desăvârșește-ți personalitatea printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente ale unei realități benefice care conferă leadershipul tău profunzime și creștere.

Întunericul mă învălui încet și neașteptat, ca o nălucă, ca o constantă din viața mea care rezona doar prin valoarea ce i-o atribuiam, înfierbântându-mi simțirile, punând la încercare latura sceptică și vizionară a naturii mele.

Un glas tainic părea că pornește dintr-o adâncime fără fund, șoptindu-mi în mod pătrunzător, sub forma unui ecou: *"Apropie-te... șezi lângă mine... contribuie la existența mea ! "* Îl simțeam aproape, nestingherit, superior, ca pe un punct de plecare într-o nouă aventură a cunoașterii, ca pe un judecător gata să pronunțe o sentință, dar în același timp ca pe un tată iubitor, a cărui iubire pentru copilul lui este necondiționată.

Ghiceam că ceva sălășluia aproape de mine, o entitate care nu putea fi identificată în mod unic prin atributele sale, atrăgându-mă în propria ei cursă, întinsă cu o hotărâre ce nu putea fi îmblânzită.

Împins spre o înțelegere mai profundă, ca și cum aș fi pus la îndoială rațiunea, substituind-o magiei, adulmecam urma unui teritoriu de mult pierdut. Devenisem și eu un posibil teritoriu pierdut. O ființă prinsă într-un joc care se joacă cu formele cunoașterii și ale devenirii, *un voyageur à d'autres sphères.*

Leadership: Toată încărcătura ta psihică, spirituală și emoțională din timpul unei adânciri în gândurile cele mai tainice se organizează în cuprinsul unei variabile de tip "reper"?

Ca un artist care concentrează idei ale științelor vremii în imaginile create de el, îmi mențineam vie energia, exploatându-mă pe mine însumi, atât de crunt, în lucruri pe care voiam să le valorific, dar pe care nu le controlam. Mă supuneam unui proces de evoluție spre o dimensiune nebănuită, stabilind raporturi secrete și matematice dintre lucruri, fără să înțeleg, totuși, cum se aplică și cum se întrețin toate aceste raporturi. Într-un moment în care premisele și concluzia, fie adevărate, fie false, deveniseră foarte complexe.

Dar lumina se stinge atunci când nu te aștepți. Voiam să fac ceva ca să ies din starea aceea, nu să mă ascund de mine însumi. E o prostie să suferi în tăcere, să tinzi spre un nespus ce-i dincolo de înțeles și să te contopești cu el în ceața densă a întunericului.

Mă induceam singur în eroare pentru că mă profilam pe o mare în furtună, împins înspre contemplarea mai profundă a unei existențe virtuale, în loc să înțeleg limitele propriei mele lumi. Trebuia să mă reinventez. Să-mi liniștesc covârșitorul zbucium al întregului meu univers. Să recunosc acea parte esențială, reală, constantă, profundă din mine. Să-mi forțez maturizarea. Să-mi grăbesc transformarea.

Trebuia să-mi șlefuiesc felul de a aborda "întunericul", pentru a înțelege "lumina".

Reperul de care m-am agățat în acele momente pline de confuzie și agitație sufletească era dat de trecerea de la nivelul de a fi absorbit de mine însumi (defectul de a mă închide în propria lume de gânduri, idei și emoții) la un context al virtuților care rentează și duc la

desăvârșire. Virtutea de a aduce în fața minții niște nuanțe pe care nici o altă unealtă, în afara cuvintelor, nu le poate naște, virtutea caracterului de administrare a unor noi principii de creație în literatură, erau două din părțile răsfirate ale personalității mele.

Leadership: Termenii și condițiile de utilizare a "reperelor" de referință pot suferi o modificare prin dispozițiile prezentului din care se dezvoltă modul în care abordezi partea din tine care se ascunde?

Prezentul din care se dezvoltă viitorul personalității tale poate include și acest fenomen de "exploatare" a unei existențe create din întunericul minții, a propriilor incertitudini și ambiguități, dacă se poate numi astfel, care domină calitățile tale în interacțiunea concretă sau posibilă cu latura sceptică și vizionară a naturii tale. O operațiune în care încolțesc variantele unei dezvoltări definitorii bazate pe concluziile dezvăluirii motivului ascuns de dincolo de toate dorințele, emoțiile și gândurile tale, care progresează în direcția asumării unui nou rol și a unui nou tip de relație cu realitatea.

Un rol de remușcare în care trebuie să te revanșezi pentru unele greșeli, crezând că ești dator propriei conștiințe să te ntrebi până unde te-ai avântat cu prea multă îndrăzneală, cu voia ta, cu consimțământul tău. Sau un rol de satisfacție față de toate manifestările și gesturile pline de străduință și însemnătate ale pasiunii pornite din sentimentul de mulțumire că ai ajutat la îndeplinirea unei sarcini dificile care a solicitat ce este mai bun din tine.

Tipul de relație pe care dorești s-o definești între cele două roluri de facturi diametral opuse depinde de modul cum răspunzi la dispozițiile prezentului construit pe locul unui trecut destul de trist dacă te raportezi numai la acele lucruri pe care vrei să le valorifici, dar pe care nu le controlezi.

Anihilarea ipostazelor și a efectelor nedorite ale personalității, trebuie să înceapă cu anihilarea acelei părți din tine, a acelei rațiuni care îți întunecă realitatea. Poți adăuga o valoare uriașă potențialului tău, poți pava o cale spre o înțelegere mai profundă a ceea ce ești în culisele propriei aventuri existențiale consumate, dacă îți înțelegi reacțiile și nu te ascunzi de tine însuți.

Starea de spirit în care relaționezi cu experiența din fiecare moment rezultă din intersectarea tuturor perspectivelor subiective din care privești realitatea. Iar o realitate ce te lasă dezarmat în interior condiționează valoarea pe care o ia nivelul de semnificație al comportamentului în autonomia personală, care poate deveni opozițional sau de tip criză psiho-socială.

Leadership: Valoarea caracterului tău se diminuează cu fiecare încercare a ta de a tinde spre "Un nespus ce-i dincolo de înțeles"?

După cum "scriitorul pierde cu fiecare vis povestit câte un cititor", tot astfel valoarea caracterului tău se va diminua cu fiecare încercare de a tinde spre "Un nespus ce-i dincolo de înțeles", spre o formă falsă de a-ți manifesta potențialul, agățându-te ca un scaiete de o rațiune imatură care te servește necorespunzător.

Vei deveni un posibil "teritoriu pierdut" în care abundă rebuturile raționale, superficialitatea, lanțul nesfârșit de bănuieli, presupuneri, confuzii de interpretare a realității.

Îți grăbești "transformarea? Adulmeci urma unui teritoriu de mult pierdut? Îți forțezi maturizarea lansându-te într-o aventură a unei cunoașteri cauzative? Îți înțelegi limitele propriei tale lumi? Îți recunoști acea parte esențială, constantă, profundă din tine care te

ghidează spre "lumină", spre o înțelegere mai bună a ceea ce se află în spatele acelor "discontinuități" reale de personalitate?

Mare dreptate avea scriitorul rus, Lev Tolstoi când a spus: " *Toți se gândesc să schimbe lumea, dar nimeni se nu găsește să se schimbe pe sine !* "

Continuă să te dezvolți și să-ți conturezi personalitatea, și fă acest lucru fără încetare. Dar nu uita că felul cum abordezi realitatea poate să îți ridice sau să îți dărâme lumea interioară.

Efectul unei personalități care își împărtășește experiența devenirii într-un ritm "neauzit", dar persistent, se poate atribui unei aventuri a cunoașterii care începe cu creșterea frecvenței gândurilor de investigare a realității prin ambiguizarea limitei real-virtual și se continuă cu schimbarea de viziune asupra sinelui.

Limitele unui rătăcitor în sfera întunericului se referă la acel proces de evaluare a propriei existențe, a propriei identități, dar și la limitele "cercetării interioare".

Să căutăm, să luptăm, să nu găsim, dar să nu ne abatem niciodată de la realitate. Acest adevăr pe care trebuie să-l recunoaștem în viața noastră se referă la procesul de autocunoaștere și autoevaluare atât a părților noastre pozitive, cât și a celor negative. Menținerea în permanență a unui echilibru în tot ceea ce facem și gândim, trebuie să fie țelul nostru pentru a nu cădea în sfera patologicului.

Desăvârșește-ți personalitatea printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente ale unei realități benefice care conferă leadershipul tău profunzime și creștere.

Source: https://neculaifantanaru.com/limitele-unui-ratacitor-in-sfera-intunericului.html

Linia aparent haotică a genezei operei

On Octombrie 30, 2014

Învață să domini tot ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalți, optimizând fundamentul semnificării și a analogiilor pe care le susține cunoașterea și autenticitatea ta.

Paralel cu ideea subiectului - care se va contura cu limpezime abia pe parcurs, filmul "Ivan cel Groaznic" se naște din cele mai neprevăzute părți. Geneza operei urmează o linie aparent haotică, în care apar, ba succesiv, ba simultan, elemente ale fabulației sau ale ideilor pe care le va ilustra, când fragmente disparate din viața eroului, când câte o intuiție privind jocul actorului, sau muzica, sau tonalitatea de lumină a unei scene, când perceperea senzorială a unui fragment de montaj și îndată viziunea unui colț al decorului pentru o cu totul altă scenă.

Ideile, intuițiile, viziunile apar dezordonat, episodic, începând cu un fragment de la sfârșitul viitorului film, urmat îndată de prolog, apoi, pe neașteptate, o scenă din mijlocul povestirii.

Fantezia joacă pe toate instrumentele unei orchestre existente numai în universul interior al artistului: "O scenă ți-o reprezinți ca pe un fenomen viu al vieții, pe cealaltă o joci, pe o a treia o auzi, pe a patra o vezi sub aspectul cadrului, pe a cincea o percepi ca sistem al îmbinărilor de montaj, pe a șasea - ca haos al petelor de lumină". *****

Leadership: Impulsul de căutare a autenticității poate fi pus pe seama unei noi reînnoiri a formei de expresie a actului creator?

Una din condițiile atingerii unui înalt nivel de știință, apropiat de așteptările subiective proiectate asupra creației personale, este implicarea activă în realizarea "ineditului" prin interacțiunea simultană cu elemente lui de conținut. Noțiunile de „formă" și de „materie", venind în completarea și îmbunătățirea rezultatului final, cedează locul funcțiilor și structurilor de percepție și de înțelegere care dau expresiei gândirii un caracter mai profund dar, în același timp, mai accesibil.

Pe această cale, facem referire la un tip de raționament în care generalul este dedus din particular - informații individuale, aflate într-un flux neîntrerupt, așteaptând să fie rânduite într-un ansamblu unitar. Un fel de continuare a creației, dintr-un haos pre-semnificant, pusă pe seama elementelor cu substrat substanțial, în măsura în care ești motivat diferit - adică recompensat cu noi înțelegeri care modelează interpretările inedite de natură compozițională.

Să-i găsești actului creator o nouă formă de expresie, ce implică un impact vizual incontestabil, înseamnă să combini cu bun gust imaginile proiectate în spatele scenei cu volumul mare de informații dintr-un fragment de poveste original, încât să finalizezi punerea în evidență a unei singure idei.

Numai în mijlocul haosului se pot identifica succesiv elementele, ideile, analogiile dintre concepte și teorii, pe care le acceptă și le inspiră modelul tău avansat de gândire. La fel, intuițiile și viziunile apar dezordonat, episodic, începând cu o anumită incoerență de gânduri și de logică, dar care totodată abundă de noi puncte de reper, perspective, opțiuni și caracteristici, într-un proces continuu de înlăturare a elementelor de exagerare sau a celor ipotetice.

Nimeni nu se poate vindeca de remediul valorii de sine, adusă de arta totală, înscrisă într-o orientare continuă axată pe intuiție - clădită pe elemente ale fabulației sau ale ideilor, din fragmente disparate din viața personală. Este mai degrabă o căutare pe tine însuți, a autenticității de fond, pusă pe seama unei noi reînnoiri a formei de expresie a actului creator și a unei noi modalități de înțelegere a artei, printr-un plonjon spectaculos în haos.

Fantezia înseamnă să pătrunzi în dedesubtul fiecărui fenomen al vieții, concentrat în fragmente disparate de informație aleatorie, și să făurești din el o nouă formă de expresie.

Dedesubtul – partea cea mai adâncă a fiecărei experiențe, a fiecărei îmbinări de gânduri, a fiecărei teme de interes și de studiu, ascunde noi aspecte de abordare, tot așa cum în spatele fiecărei rețete se ascund o mulțime de ingrediente.

Leadershipul, în urma unui proces de cunoaștere și autocunoaștere care înaintează de la simplu la complex, poate fi divizat în două mari etape: în prima avem de a face cu universul dominat de o mecanică a substituirii elementelor cu adevărat banale, alături de unul dominat de producere a rezultatelor. Apoi avem de a face cu un univers dominat de rutină, de parametri complementari ce închid drumul spre teoretizare.

Ideile, intuițiile, viziunile apărute dezordonat sau episodic, aflate mereu la limita dintre informație și derizoriu fiindcă nu toate se înfaptuesc și nu toate se pot modela în același fel pentru a se concretiza într-o piesă de artă, capătă valențe de "decor", nefiind destinate a fi împărtășite decât dacă sunt influențate de ingredientele unei povești deja în desfășurare.

Sfatul unui internaut merită să fie luat în considerare: "Fiți sinceri și fermi cu convingerile voastre, nu vă așteptați ca alții să vă respecte ideile decât dacă ele își câștigă meritul de a fi reținute și transformate într-un mesaj. Dar, mai ales, fiți întotdeauna deschiși la posibilitatea de a vă înșela.

Autenticitatea actului creator rezidă din amănuntele pe care ți le oferă viața văzută sub aspectul cadrului, deci percepută ca sistem al îmbinărilor de montaj.

Linia aparent haotică a genezei operei vizează căutările continue a elementelor excepționale de compoziție, parte integrantă a procesului de creație, și redarea lor într-o formă inteligibilă ce stau la baza unui model de leadership performant.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Linia subțire a leadershipului

On Aprilie 23, 2009

Sinceritatea în interacțiuni poate dezamorsa suspiciuni și consolida relații, chiar și în circumstanțe incerte.

Un film care merită văzut este „ *Prințul deșertului (1991)* ". Echipa de comando condusă de Tom Burton are misiunea de a-l recupera pe Robert Sanders, fiul influentei femei de afaceri Catherine Sanders. Dându-se drept traficanți de arme, Tom împreună cu câțiva membri ai echipei sale reușesc să se infiltreze în oaza din deșertul Sahara în care se afla Robert. Dar ca să-l poată elibera de acolo, Tom trebuia să-i câștige mai întâi de toate încrederea puternicului emir Beni-Zair, al cărui curaj, înțelepciune și abilități de conducere nu puteau fi puse la îndoială.

La un moment dat, în timp ce se plimbau prin oază discutând afaceri, emirul, simțind că ceva este în neregulă la Tom, se oprește brusc, se întoarce către el, și privindu-l în ochi cu o expresie pătrunzătoare îl întreabă: „De ce mă studiezi tot timpul?"

Privindu-l din ochi pe emir, conștientizând ca e absolut necesar să-i alunge toate bănuielile, Tom îi răspunde:

- Tot ce spui are înțelesuri profunde... Doar Allah știe ce aduce ziua de mâine. Însă orice ne-ar fi pregătit, am onoarea să-l fi cunoscut pe emirul Beni-Zairilor, fie el prieten sau dușman.

Leadership: Ești în stare să-ți valorifici calitatea de a împărtăși lumii din roadele experienței tale de viață, în sensul existenței unei valori acordate relației directe dintre "liberul arbitru" și "o încredințare pornită din inimă" ?

Răspunsul lui Tom a fost categoric pe măsura așteptărilor emirului care a avut amabilitatea și plăcerea să-l creadă pe cuvânt. Un sentiment fără pereche a făcut să zguduie întreaga lui neîncredere și îngrijorare din temelii, și astfel să-i acorde lui Tom toată cinstea cuvenită. O valoare importantă care poate face cinste leadershipului este dată de acea opinie personală care arată cât de mult prețuiește un considerent demn de luat în calcul atunci când ajungi la o anumită revelație ce îți poate schimba viața.

Încrederea, respectul și loialitatea sunt coordonatele esențiale ale leadershipului și creează premizele de la care pleacă stabilirea relațiilor interumane de calitate. Ele îți descriu caracterul, te responsabilizează, te pun față în față cu acea latură a personalității tale care te face plăcut celorlalți, punând în evidență valorile tale reale. Vei putea să te transformi în persoana pe care și-o doresc oamenii, sau te vei putea coborî la cel mai de jos nivel, în funcție de efectul pe care îl au coordonatele leadershipului tău asupra lor.

Leadership: Capacitatea ta de a naviga prin situații delicate, prezentând argumente ce zdrobesc orice îndoială, reflectă abilitatea ta de a transmite o imagine clară și impresionantă a încrederii și colaborării cu ceilalți oameni?

Salvarea unei situații care poate să-ți amenințe poziția este în mâinile tale. Dacă ești îndeajuns de capabil să aduci argumente pertinente care să le zdrobească oamenilor orice urmă de îndoială, care să le întărească încrederea în tine, care să-i convingă de necesitatea stabilirii unei colaborări cât mai rapide și echitabile, dacă le susții interesele și-ți manifești aprobarea pentru ceea ce ei văd în tine, atunci cu siguranță „linia" care desparte sentimentele

tale de ale lor se va subția tot mai mult și în cele din urmă va dispărea.

Așa cum la aparatele foto digitale toate valorile de măsurare și de setare sunt reprezentate clar și mare pe ecran prin mai multe culori sau prin diverse simboluri – tot așa calitățile tale de om excepțional și multitudinea capacităților existente în tine sunt reprezentate foarte bine pe „ecranul" așteptărilor oamenilor în funcție de percepțiile pe care și le formează ei despre tine.

Leadershipul este o ocazie de învățare a lecțiilor de viață pe care nu vrei să le uiți în momentele dificile. Este o înțelegere adâncă a oamenilor, a lucrurilor, a evenimentelor sau situațiilor, având ca rezultat abilitatea de a acționa în așa fel încât totdeauna urmarea faptelor tale să creeze impresia de inteligență și maturitate.

Linia subțire a leadershipului te unește sau te separă de ceilalți oameni în funcție de convingerile și sentimentele lor față de tine, în funcție de cum reușești să-ți raportezi judecata și deciziile la nivelul așteptărilor lor. Vei putea să stabilești legături solide cu ceilalți oameni numai dacă găsești puncte comune cu ei, numai dacă te concentrezi asupra tuturor aspectelor care prezintă importanță pentru ei. Vei putea câștiga încrederea oamenilor numai dacă sădești în conștiința lor interesul tău viu față de adevăratele lor calități.

Concluzie: Oamenii sunt diferiți. Zona de separație dintre ei poate fi mai îngustă sau mai largă. Ca lider câștigi teren în avantajul tău și a leadershipului tău numai dacă faci tot posibilul ca această zonă să se îngusteze cât mai mult. Cum se poate obține acest lucru? Prin câștigarea încrederii oamenilor, printr-o cunoaștere profundă reciprocă, sădind în conștiința lor interesul tău viu față de ei și față de viitorul lor.

Să știi să cunoști oamenii, să-i înțelegi și poate chiar să anticipezi reacțiile lor este o artă care mânuită cu îndemânare poate la rândul ei să-ți „crească ranking-ul", respectiv să crească încrederea lor în tine. Sau, dimpotrivă, să ducă la diminuarea încrederii în tine, și deci la manifestări și reacții nedorite.

Câștigă încrederea oamenilor sădind în conștiința lor interesul tău față de adevăratele lor calități. Recunoașterea meritelor celorlalți, în ciuda contextului nesigur, aduce claritate relației dintre voi.

Source: https://neculaifantanaru.com/linia-subtire-a-leadershipului.html

Linie și Culoare

On Iulie 23, 2016

Compune un tablou din imagini succesive și combină-le într-un foarte bun dozaj al efectelor, pentru a obține o imagine panoramică reușită despre propria ta natură.

Pe Eisenstein îl amețește ascetismul sec al graficii, claritatea desenului, cruzimea chinuitoare a liniei smulsă cu sânge din trupul multicolor al naturii. Spunea la un moment dat:

„Mi se pare că grafica s-a născut din imaginea funiilor cu care sunt strânse trupurile martirilor, din urmele lăsate de loviturile de bici pe suprafața albă a corpului, din tăișul șuierător al sabiei înainte ca aceasta să atingă gâtul condamnatului. Așa sfâșie linia nudă iluzia spațiului, așa străbate linia prin culoare, așa despică legitatea armoniei haosul divers al formei. Apoi bicele nu mai șuieră. Durerea ascuțită tăioasă este înlocuită de o stare de amorțeală caldă. Trăsăturile seci ale loviturilor au spintecat suprafața corpului, rănile s-au deschis ca niște flori de mac și sângele rubiniu a început să curgă. Astfel linia a dat naștere culorii."

Fenomenul acesta îl întâlnește peste tot.

Printre stâncile aride din jurul Tasco-ului, pe tulpinile fără frunze crește o floare purpurie. I se spune "sangre de toros" și florile acestea par ca niște pete de culoare iscate din jetul de sânge ce țâșnește din trupul negru al taurului când sabia matadorului se înfige în carne. *

Leadership: Creația ta reunește acea vigoare incisivă de expunere a noutății temei de interes artistic cu puterea de comunicare a unei părți importante a decorului care însoțește imaginea unei altfel de realități?

Opera unui regizor este tabloul compus din imagini succesive, combinate într-un foarte bun dozaj al efectelor, pentru a obține o imagine panoramică reușită ce face parte dintr-un tur al anatomiei viziunii sale creatoare. Iar întreaga artă a unui asemenea artist constă în modalitatea de expunere a conținutului operei, surprins realist, aflat la granița dintre „linie" și „culoare".

Linia reprezintă totalitatea acelor acțiuni și fapte prin care mesajele regizorului, referitoare la viziunea sa, la realitatea lui de manifestare creativă, sunt transmise integral, dar la un anumit nivel, grupului țintă de spectatori. Decorul, pe de altă parte, reprezintă suma tuturor elementelor evidenței: se vede, se simte, se mișcă, se aude, sub aspectul posibilităților de transfer ale emoției și ale viziunii spre o nouă modalitate de a susține varietatea inconfundabilă a creației regizorului în scenografie.

Culoarea, în succesiunea evoluției faptelor, prin pătrunderea realității exterioare, este forța vitală pe care se sprijină întreaga structură a decorului lumii conceptuale complexe. Culoarea însumează totalitatea acelor nuanțe, tonuri și unduiri ale sentimentelor, punctelor de vedere, ideilor, valorilor, credințelor care pot fi împărtășite prin intermediul unei varietăți de efecte și puneri în scenă fondate pe mecanisme de limbaj pertinente.

Artistul care se străduiește să cultive o lume proprie, cu un mesaj ce se transformă deseori într-un „zgomot" de trăsături smulse din gândirea, simțirea și faptele oamenilor, intenționează să obțină prin convergența lor sugestia dorită. El se poate numi lider, om cu niște idealuri reale pozitive, atunci când face posibilă influențarea prin sugestie - în măsura în care pot fi

potențate sugestiile pozitive și diminuate cele care exercită influențe negative.

Recunoaștem natura unui lider nu după concepțiile după care acționează și se ghidează în cele mai importante decizii, ci după conținutul sugestiilor pe care le introduce în opera sa și le administrează spectatorilor.

Liderul este, totodată, un căutător al esențelor care se lasă "citit" pe îndelete în profunzimea mesajelor transmise de opera sa. El reunește acea vigoare incisivă de expunere a noutății temei cu puterea de comunicare a unei părți importante a decorului pe care-l gândește. Acest decor este însă un studiu pe viu despre minte, trăiri, spirit, experiențe, comportamente, atitudini, tipare de comunicare, aliniate - prin forța lucrurilor - la o anumită viziune, la un ideal construit din propria lui voință. După propria sa natură.

Natura proprie liderului este evidentă în modul cum este organizată varietatea expunerii ideilor sale, ceea ce reflectă pe deplin strădaniile și munca perseverentă cu care proiectează viziunea unei realități numite: descoperire, vis sau libertate de exprimare.

Linie și Culoare sunt două forme principale de construcție a unui decor de film, la care apelează regizorul pentru a-și pune în aplicare viziunea despre sine reflectată într-o anumită temă, într-un anumit scenariu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/linie-si-culoare.html

Liniștea binecuvântată după febra haotică

On Mai 10, 2013

Evită alternativele la "a fi" care ar putea periclita sensul identității tale reale, eliminând nefirescul din desăvârșirea ta interioară.

Doi domni o iau de braț pe Laura Quinn și o conduc în imensul lăcaș al diamantelor. Şi, dintr-o dată, se întâmplă ! O tresărire ! Stupefacție ! Angoasă ! Spaimă ! Pe dată se oprește. I se tăie răsuflarea. Se uită în jur. La dreapta și la stânga o vraiște totală, de parcă locul ar fi fost străbătut de o adevărată tornadă. Toate cutiile goale, diamantele nicăieri. Au dispărut cu totul !

Şi totuși, această priveliște dezarmantă, neașteptată, o ademenește pe Laura printr-o curiozitate care-i incită simțurile arzând de nerăbdare să vibreze, stârnind în ea instinctul posesiei misterului.

Pe chipul ei se poate citi adevărata stare lăuntrică, acel *signalement* al extazului, dar și al decepției profunde, al mirării, al agoniei, al imposibilului. Prin sfera ei mentală vâjâie toate gândurile care înfioară, neputându-se materializa în cuvinte. Sentimente foarte diferite năvălesc spontan asupra creierului ei supraîncălzit creând o stare de febră artificială, haotică, ce urcă treptat spre valori tot mai înalte. Adevărate alternanțe de personalitate se produc instantaneu.

Leadership: Prezența ta în căutarea unei lumi mai bune te determină să te întrebi ce altceva ți-a mai rămas din condensarea unor experiențe care te-au durut mai mult decât ai fi putut suporta?

Laura cade într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut, simțindu-se tot mai inconfortabil. Gânduri negre îi zvâcnesc prin tâmple cu puterea unui taifun, generând o stare de deznădejde. O fantastică iritație a nervilor care atacă mușchii, ducând la o temporară paralizie. Printr-o combinație chimică instabilă, elementele care generează starea de încordare se aranjează într-o altă ordine, sporind probabilitatea de apariție a altor efecte secundare.

Devine prizonieră într-o sufocantă tăcere de mormânt. Un fel de putere misterioasă pe care n-o cunoaștem îi împietrește fiecare celulă, determinând-o să se prăvălească într-o agonizantă cascadă de energie - egală cu o cădere de tensiune care nu-i mai poate asigura un potențial de bază capabil să deschidă joncțiunea dintre zona " *True* " și zona " *False* ".

Practic, Laura intră în acea stare de cumplită incertitudine datorată marii enigme. Cum oare s-a putut întâmpla una ca asta? Un cuvânt stăruie în ea cu asprime, tot mai apăsat: Cum? Cum? Cum?

Toată adunarea internă de elemente definitorii se răzvrătește automat într-o formă de comunicare și relaționare, necesitând o anumită decodificare, o dezvăluire, o prezentare a unor stări de fapt. Totul devine nemăsurat de aglomerat în Laura. Tot ce este străin de cunoașterea ei generează o curiozitate anormală.

Leadership: Trebuie să coexiști cu defectele și calitățile tale pentru a putea să apreciezi toate părțile tale bune, luând în considerare acea stare a conștiinței generată de realizarea propriilor valori?

O, numai să pătrund această curiozitate nepotolită, să ajung s-o stăpânesc întru totul. Acest mister al tuturor misterelor, care palpită și care parcă își bate joc de mine, al cărei protagonist sunt chiar eu. Să mă simt legat de el, să-l îmblânzesc, și în cele din urmă să-i comand !

Ceea ce-mi văd ochii, ceea ce-mi șoptește conștiința, ceea ce inima mă imploră să aflu nu-mi este limpede nici mie. Sunt mică de tot, mă pierd într-un labirint de indicii și interconexiuni, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise. Sunt aruncată într-un puzzle al jocurilor psihologice și al nesiguranței permanente. Tremur de nerăbdare, de incertitudine, de îngrijorare. Să aflu adevărul ! Haide, arată-te ! Arată-te, lașule, parazitule, sperietoare de oameni ! Hai să vorbim ! Unde ești? Doar eu am pus la cale jaful, cum de mă poți înșela, tocmai tu, adevărule?

Parfumul inexplicabilului o înconjoară pe Laura cu un strat amar de fragilitate și neputință. Dar pe cine să-și verse furia? Individualitatea ei incontestabilă se completează, se accentuează și mai mult la contactul cu această nouă formă de simțire, cu acest nou cadran al neverosimilului care dezvăluie mecanica ei internă, splendida dualitate dintre vid și materie, dintre *known și unknown* , dintre adevărat și fals.

O rândunică s-a lăsat o clipă în voia neprevăzutului, expunându-se unor curenți potrivnici. Experimentând nesiguranța, riscul și temerile cele mai sumbre. O derută totală a despărțit-o de cele două constante primare: " *a fi* " și " *a nu fi* ". Valorile ei rămân sterpe ca niște țăruși nesfârșiți. Minciuna, falsitatea, îngrijorarea sunt trăite ca niște eșecuri care pun sub semnul întrebării consacrarea personală față de Dumnezeu, transformate într-o atitudine ambiguă față de ceea ce i se întâmplă, într-o atitudine neprivată de un abandon molatec.

Leadership: Te regăsești într-o atitudine plină de înțelegere a unei experiențe de viață exemplară care se repetă spre iluzia că reprezinți trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte?

Nefirescul din desăvârșirea ta interioară confirmă prezența durerii sufletești în mijlocul evenimentelor care vin pe neașteptate, determinându-te să continui să te încrezi într-o previziune de genul "dacă nu-i albă e neagră". Singura calitate puternică ce i-a mai rămas Laurei pare a fi ambiția, ea muncește și se ocupă de un anumit lucru pe care vrea să îl realizeze fără să facă teorie din orice.

A vorbi despre leadership în aceste circumstanțe, de inutilitate, de gol interior și de disperare, este similar cu a încerca să definesc fericirea prin niște cuvinte foarte sărace în a exprima esența ei. Trebuie să iau in calcul starea pe care o trăiește omul atunci când a simțit că fericirea nu îi este împărășită și de cealaltă jumătate a sa: conștiința.

La fel ca Laura Quinn, poate că te simți prizonier în propria viață, probabil și datorită unor alegeri greșite, găsind ca unică cale de scăpare apartenența la o serie de valori care nu sunt neapărat apanajul creștinismului, dar care sunt necesare pentru o dezvinovățire de genul "am fost prost că nu am acceptat să mă schimb la timp". Totuși, după ce ai trecut prin tot ce-ai trecut, ai învățat să te debarasezi de gândurile care rulează în continuu, să fii mai conștient de ceea ce faci.

Dar să nu cazi în iluzia că reprezinți trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte, fiindcă nu vei putea uita niciodată ce te-a schimbat, la fel cum nu vei putea uita niciodată cum a început totul.

Leadershipul este ceea ce simți că poți să sacrifici pe plan sufletesc, fără să pui în primejdie acea stare a conștiinței generată de realizarea valorilor de mare însemnătate în

ceea ce reprezintă progresul în viață și în profesie: deschidere la nou, toleranță și responsabilitate.

Liniștea binecuvântată după febra haotică desemnează acea stare complexă de " *a fi* ", care trebuie repusă în drepturi; condiția esențială a ameliorării ființei provocată de un delir nesistematizat al trăirilor, produs de o percepție eronată a unei anumite situații sau a propriului Ego.

Dacă vrei să te înțelegi pe tine însuți, evită alternativele la " *a fi* " care ar putea periclita sensul identității tale reale. Elimină nefirescul din desăvârșirea ta interioară.

Așa cum celulele sunt unitățile vitale ale vieții, tot astfel aspectele diverse, multiple, complexe ale situației presante în care te afli, sunt unitățile vitale ale cursului procesului tău de autocunoaștere și evoluție spre un leadership conștient.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/linistea-binecuvantata-dupa-febra-haotica.html

Lirismul viziunii artistului

On Octombrie 19, 2014

Optimizează-ți contribuția la crearea unor noi modele de inspirație, pentru a contura într-un mod realist dimensiunea personalității pe care ești dispus să o arăți lumii.

În ianuarie 1941, Serghei Eisenstein așterne pe hârtie câteva desene: viziuni proprii ale unor figuri mitologice. Avem în față patru desene din aceeași serie: Apollo, Dionysos, Poseidon și un faun. Fiecare personaj tine în mână ceva: o șopârlă, un tirs, o sirenă, un flaut. Caracteristic este lirismul viziunii artistului, diafanul figurilor surprinse pe hârtie. Sunt patru trupuri de adolescenți (până și Poseidon are un trup adolescentin și doar barbă, dar și aceasta colorată, îi marchează prezența), patru figuri de o insolită transparență, una melancolică, alta candidă, o a treia ironic-meditativă... Sirena din mâinile candidului Poseidon, are înfățișare de târfă rea, în timp ce șopârla preia în liniile corpului ei elegant-grațioase pe cele ale lui Apollo care o ține în palmă.

O lume legendară, dezbrăcată de mister și de orice urmă de forță sau brutalitate, dominată de aerul pur, transparent pe care îl au personajele. Desenele poartă dată de 25 ianuarie. Următoarea zi, Eisenstein schițează primele rânduri ale celebrului său scenariu de film "Ivan cel Groaznic". Acel măreț Ivan care, ca și operele anterioare, este atât de violent colorat de cruzime. *****

Leadership: Forța prezentă și viitoare a creației tale stă în caracterul ei de reversibilitate, luând în considerare prezența totală și desăvârșită a unui personaj care se include ca un protagonist omniprezent într-o temă majoră?

Forța prezentă și mai ales viitoare a unei creații, de care omul se poate servi în scopul implementării unor puncte de vedere asupra unui anumit subiect, stă în caracterul ei de reversibilitate. Adică, regizorul poate combina mai multe figuri, situații, viziuni, decoruri, scene, toate reunite într-un tot unitar, și promovate mereu altă formă, astfel încât mesajul transmis să fie înțeles doar de către cei care dețin calitatea de a fi un catalizator pentru schimbare.

Nimic nu se pierde, totul se transformă, combinându-se în sensuri diferite, mai ales în ceea ce privește alegerea, probarea și dimensionarea tuturor componentelor constitutive ale procesului de creație. Totul revine și reinterpretează într-un context schimbător, căpătând relevanță îndată ce se nasc noi modele de reprezentare a identității cu ajutorul unor adăugiri de ordin perceptual și conceptual.

Dar să nu uităm că aceste transformări de sine, de imagine, de identitate, pot servi ca instrumente de măsurare ale sensibilității și fineții avansate, în continua înnoire a formelor de exprimare și de autonomie, permițând detectarea unor fenomene stilistice foarte variate. Pe care aprecierea și valorificarea experienței în munca cu sinele superior le resimte în mod susținut.

Creația remarcabilă a unui regizor rezidă din viziunea cu care plăsmuiește un personaj ale cărui fapte și trăsături produc ecouri în prezentul unei conștiințe dispusă să-și regândească sensul vieții.

Un aspect revelator al programului „ *fii exact așa cum îți cere nevoia de transformare* " este, de pildă, felul în care comunici cu ceea ce este dincolo de tine. În apropierea unei lumi inundate de noi simțiri și reprezentațiuni. Cu toate nuanțele, vibrațiunile, în care răsună în

mod diferit chemările unei noi realități. Astfel, se poate recepționa ecoul pretențiilor de a institui un fel de supremație a rațiunii prin intermediul unor actualizări identitare care au impact asupra modului în care îți proiectezi „îmbunătățirile" asupra competențelor tale de inițiator al ineditului.

Inspirația se produce odată cu încercarea de reorientare a propriei deveniri prin intermediul unei creații care are ca bază de susținere dimensiunea personalității pe care ești dispus să o arăți lumii. Cine demonstrează o stăpânire perfectă a metodei de a se actualiza prin resemnificare, adică prin referiri pertinente la alte identități, în problema de mare relevanță a produsului finit – o nouă reprezentare a omului despre el însuși, poate oricând să-și demonstreze superioritatea în susținerea unor noi modele de leadership.

Un protagonist omniprezent într-o temă majoră este un caracter complex, puternic, definit din mai multe perspective, dar în așa fel încât să valideze statutul de "exemplu al unei realități care niciodată nu se va șterge din memoria lumii."

Tema majoră a unei creații care face cinste leadershipului este acceptarea unui destin de personaj scris cu ajutorul unei comparații între ceea ce ți se întâmplă și ceea ce ești dispus să schimbi la realitate ca să dai un sens nou vieții.

Lirismul viziunii artistului evidențiază legătura dintre modelele de inspirație alese și aspectele personalității tale, pe care ești dispus să le arăți lumii pentru a te putea face înțeles într-un alt sens decât cel comun, obișnuit. Reprezintă conținutul a ceea ce încerci să comunici și să induci prin intermediul inspirației, fără o îndrumare avizată ce poate avea efecte total opuse, spre a ajunge la acea perfecțiune a leadershipului de a te exprima și de a-ți plasa mesajele prin redefinirea propriei ființe, a propriei realități și a propriei creativități.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/lirismul-viziunii-artistului.html

Living on my own (II)

On August 18, 2015

Adâncește-te în ceea ce acumulezi prin cunoaștere și în ceea ce imaginezi, încât să te transformi într-un argument de netăgăduit al propriilor tale compoziții.

Exprimarea printr-un limbaj metaforic, construit numai din viziuni și mesaje particularizate, la care mai curând mă îndeamnă nebunia decât rațiunea, reprezintă șansa de a mă pierde în lumea unui astru ascuns, care de fapt a murit, și de a experimenta întreaga putere a nemaiîntâlnitului. „Sometimes I feel nobody gives me no warning / Find my head is always up in the clouds in a dreamworld."

Iar odată cu acest dreamworld, cu fiecare ostenire a elanului spre atingerea adevărului absolut al unei noi realități, în interiorul meu se produce o dezbinare, asemenea unor bucăți de bazalt smulse de furia oceanului. În perimetrul rece al unui spațiu excedentar, cu multe încăperi, conținând complexe rezolvări ale unor necunoscute, sunt aruncat cu forța unei revelații, ca și cum m-aș fi desprins de mine însumi...Deprimat, îmi dau seama că mă aflu în perimetrul celei de-a doua nașteri. Ce o fi cu mine? „Sometimes I feel I'm gonna break down and cry."

Un *uomo universale* , un creier adaptabil la necunoscut, un calculator dotat cu soft de modelare care funcționează prin sunete, expresii și conotațiile lor, însetat de a cuprinde acea adâncime de neconceput a timpului, punând sub semnul întrebării ipoteza așa numitei „ *mici revizuiri ale identității* ", începe să se încorporeze singur în spațiul creației, învăluindu-se în efluviile lirice izvorâte dintr-o dependență periculoasă, dintr-o sete enormă de contopire cu o artă mai puțin convențională.

De invidiat. Dintr-o simplă viziune, Freddie Mercury devine, prin tonul distinctiv al rostirii sub efectul muzicii, o imagine reală a Dumnezeirii, însă o imagine creată și eternă. „Got to be some good times ahead."

Un mare filosof a dovedit că totul este posibil, arătând cum pot să se unească fizic adevărurile fiecărei contradicții, cum ar fi, de pildă, că albul este negru și că negrul este alb. Că poți fi și nu fi în același timp, că neantul este un lucru, că poate exista un munte fără vale.

Dacă la rândul meu aș fi putut să dovedesc toate aceste paradoxuri fără niciun argument înșelător, axându-mă doar pe interpretarea unor legi imateriale, derivate din formulele unui limbaj de ordin întâi, atunci nu s-ar mai pierde nimic din ce îmi poate oferi imprecisul: „Dee do de de, dee do de de."

Leadership: Poți să efectuezi eventuale revizuiri ale identității, încorporându-te în spațiul unei creații a cărei expresivitate se oprește la semnificația plauzibilă a cuvântului "contradicție" ?

Leadershipul se derulează continuu punând sub semnul întrebării ipoteza așa numitei „ *mici revizuiri ale identității* ", atunci când artistul începe să se încorporeze în spațiul propriei lui creații prin efluviile de autenticitate izvorâte dintr-o dependentă periculoasă, dintr-o sete enormă de contopire cu o artă mai puțin convențională.

Această artă, pe care nu o putem deduce pur și simplu din formulele și principiile teoriilor,

este traversată de o paralelă numită „contradicție", unde totul capătă sens prin raportare la alt sens. Poți fi în același timp creator și creație?

Contradicția este produsul fatal al unei lupte interioare, între ceea ce poți să accepți în starea de a dărui o viziune, de a inventa imagini, și ceea ce poți să exprimi în starea de a fi mereu altceva (un „microcosmos" cu valoare simbolică, construit cu materia realității existente).

Leadershipul, care are ca premisă a unei dezvoltări sustenabile lumea văzută prin ochii unui artist, dobândește un soi de extensivitate, purtătoare a unui dinamism de auto-înțelegere care apare ca urmare a experienței de trăire într-un perimetru interpretativ. Interpretul unui rol mare nu este doar un efect al creației personale, prin linia sobră a rostirii și limpezimea expresiei, ci mai degrabă un amplificator al acestui efect.

Liderul este un artist ce lucrează la interpretarea unor concluzii și abordări exploratorii. Un asemenea om se adâncește în ceea ce acumulează prin cunoaștere și în ceea ce imaginează, transformându-se el însuși într-o „știre estetică", într-un argument de netăgăduit al propriilor sale compoziții.

Leadership: Poți să dai viață unei cunoașteri aparte cu ajutorul unui protocol de acces la instanța unui orizont inexistent, fără să te desprinzi de zona apartenenței tale la o formă superioară de spiritualitate?

Alegerea deciziei de a da viață unei cunoașteri aparte, desprinse dintr-un „Dreamworld", se face cu ajutorul căutărilor subiective, cu ajutorul unui protocol de acces la instanța unui orizont inexistent, procesând alte înțelesuri și conotații ale lui, transformate în informații de livrare.

Un orizont inexistent este o deviere de la realitate care nu este nici prezentă nici anticipată, dar care întărește o regulă: "Nu contează încotro te îndrepți atâta timp cât gândurile îți suflă în pânze" sau "Atâta timp cât gândurile zboară libere, nu are rost să le oprești intenționat."

Acest Dreamworld nu este atât un spațiu imaginar, un element esențial al laturii subiective, ci un produs al gândirii abstracte din care extragem sau deducem legături de potențare sau cauzalitate între necunoscut și cunoscut - pe care doar creatorii îl tranzitează.

Şi aici, apariția unui fenomen de tip „val-vârtej al întâmplării", pentru că așa cum s-a întâmplat în cazul multor artiști și oameni de știință, ei au constatat noi reguli de traversare a frontierei dintre realitate și ficțiune, cu scopul reprezentării produsului dintre ele, adâncindu-se într-un fel de savurație extatică, prin contemplație.

Ei bine, asta înseamnă să experimentezi întreaga putere a nemaiîntâlnitului, prin integrarea sinelui într-un plan de fond, într-un spațiu de recunoaștere a informației noi sub efectul trăirilor și gândurilor puternice.

În acest caz, informația devine un corp de dimensiuni uriașe, aflat sub efectul unei forțe interioare rezultante de valoare „primary key", utilă pentru a furniza o identificare a elementelor unei noi renașteri.

O formă superioară de spiritualitate are ca mijloc de expresivitate acea mult râvnită capacitate de creație izvorâtă atât din comuniunea cu universul interior cât și din semnificația pe care o acorzi experienței tale de viață prin convertirea creației la tine însuți.

Living on my own evidențiază trecerea omului spre un alt nivel de înțelegere și percepție a complexității acelei dimensiuni în care se autocreează.

Poți să efectuezi eventuale revizuiri ale identității, încorporându-te în spațiul creației, doar dacă informația pe care o procesezi prin corelare cu revelațiile pe care le aduce intrarea ta într-un anumit rol vine să îți aducă un atu în plus în conturarea unui nou stil.

*** Notă:** Freddie Mercury - Living On My Own

Living on my own (I)

On August 15, 2015

Asumă-ți identitatea la care te raportezi prin forța genialității, printr-o supremă renunțare la tot ceea ce te robește.

Motivul neîncetatului meu update interior este trădat de înfăptuirile acelui organ de percepție care se dilată tot mai mult - mintea. Această componentă sublimă a naturii mele, putere a spiritului pur, pare tot mai ageră prin descoperirile ei proiectate în univers cu utilizarea maximă a energiilor cugetătoare, cauzând un Waterloo în care se încleștează toate forțele curiozității. O stare de "nu e destul", care este superioară sentimentului, poate să ordone conștiinței să compună o epopee a genialității. „I get lonely so lonely living on my own."

Geniul, care aduce sclipire nebuniei, este un model exemplar al devenirii, format din substanța densă a informației inteligente, uneori susträgându-se prin intermediul mecanismului de interpretare a formulărilor confuze sau contradictorii de sub dominația principiilor de cunoaștere sociologic-existențialiste. Ca un artist adevărat care imaginează noaptea, dar înfăptuiește ziua, sper să reușesc să stabilesc anumite contacte între ceea ce survine și ființează în Absolut, printr-un "One goal, one golden glance of what should be".

Totul pare să se petreacă potrivit unei logici elementare, o constantă de reprezentare a sinelui în raport cu timpul scurs între două observări succesive: prima, a faptului că nimicul poate să însemne un scop suprem al vieții, a doua, a faptului că diferitul, acest mod de exprimare prin metafore poate să ridice întotdeauna îndoieli. „Sometimes I feel I'm always walking too fast / And everything is coming down on me down on me."

Leadership: Îți judeci propria creație pentru că trăiești în ea, sau te judeci pe tine și atragi răsplata pentru modul în care percepi și reacționezi la exigențele realității?

Una din invențiile geniale ale lui Thomas Mann nu a fost compozitorul Adrian Leverkuhn, ci călăul rafinat al omului din el. Ştiind că orice tentativă de întoarcere la paradisul pierdut al omenirii va eșua, Adrian întreprinde totuși asemenea încercări de reinventare a sinelui. Iar scriitorul Ion Ianoși oferea o explicație interpretabilă a acestui fapt: paharul amar trebuie golit până la fund, iar adevăratul curaj îl îndeamnă pe om să soarbă otrava, picătură cu picătură. „I go crazy, oh so crazy living on my own."

Creația cea mai de seamă a omului, ca și componentă sublimă a naturii sale, este imaginea perfecțiunii la care nutrește stabilită în raport cu o experiență interioară mistuitoare ce devine oglindire în exterior. Identitatea la care te raportezi prin forța genialității, facilitând o experiență indirectă sau subiectivă, prin folosirea unei noi forme de exprimare în direcția unui leadership artificial sau natural, dezvoltă o anumită afinitate pentru tot ce este *out-of-the-box* , printr-o supremă renunțare la tot ceea ce te robește.

Te lași robit de idealul de a fi util societății prin eliminarea sau prin acceptarea constrângerilor genialității? Reușești să satisfaci exigențele realității, date de lărgirea posibilităților de accesare a unor aspecte de nemulțumire și căutare de sine care cheamă la extinderea orizonturilor, într-un mod în care ceilalți oameni te pot înțelege?

A-ți judeca propria creație pentru că trăiești în ea înseamnă să refuzi libertatea de a deveni părtaș la propria taină și să ratezi formarea ta prin prisma a ceea ce îți imaginezi că știi deja despre tine. Această creație reprezintă suma tututor experiențelor tale, bogăția spirituală pe care ai acumulat-o trăind viața la o altă intensitate, conturând profilul unei personalități

reper și model veridic pentru îndeplinirea obligațiilor reflexive conform rănilor trecutului sau părților bune ale prezentului.

Leadership: Valorile tale variază în funcție de conținutul pe care dorești să-l comunici și de interpretarea corectă pe care o dai creației personale în contextul unei meniri ce merge dincolo de imaginea pe care o transmiți despre tine însuți?

Leadershipul artificial se distinge printr-un conținut nou de cunoaștere dedicat celor care au voința de a-și imagina ceva de dincolo de înțelegerea lor și a celorlalți. Ceva care se poate implementa într-o existență controlabilă printr-o abordare științifică a fenomenului genialității și a factorilor cu impact major. Cum bine preciza cineva pe web, artificialul este singurul capabil să reveleze natura ascunsă și cea mai de preț a omului.

În timp ce leadershipul natural, anume programarea proceselor de creație, receptarea varietăților artei și modelarea lor cu ajutorul logicii elementare, abordează o înțelegere mai restrânsă a lucrurilor ce vine numai prin practică și experiență. Sau, citând un internaut, naturalul reprezintă în fapt convenția umană a percepției înguste despre realitate.

Omul care este robit de păcatul de a fi genial, analizând câteva din consecințele practice deosebit de importante ale elaborării unei științe informaționale, se învelește de cele mai multe ori în pătura singurătății, suferind întotdeauna de acea dependență de adrenalină în a face totul pe cont propriu. La un asemenea fenomen social, la un asemenea instrument de descompunere a realității în știință, se derulează constant anumite experimente de detecție a excepțiilor de la regulă.

Genialitatea, în direcții moderne de cercetare a noului, echivalează oarecum cu trecerea de la concret la abstract, cu mențiunea ca ea încalcă toate acele structuri de cunoaștere care au fost setate să facă „sharing". Genialitatea poate fi admisă ca fiind o chestiune de autoritate, o realitate care stârnește controverse. O poți mai ușor promova prin har, decât prin dezvoltarea facultăților creatoare.

Dacă leadershipul, asemenea genialității, devine o experiență a singurătății, înseamnă că ești pe cale să pierzi contactul cu ceea ce te face să aparții celorlalți. Dar te face să fii strălucitor în fața lor.

Valorile care trebuiesc respectate la interpretarea corectă pe care o dai creației personale țin de capacitatea de a înțelege în profunzime esența lucrurilor, de calitatea de a gândi dincolo de tipare, cu mențiunea de a nu face din ele ceva distructiv pentru ființa ta.

Living on my own aduce în prim plan promovarea unui fel de a fi mai presus decât ceilalți oameni, axat pe consecințele unei vieți raportate la simetria dintre autenticitate și singurătate, construit mai mult pe baza beneficiilor oferite de fenomenologia creației și imaginației, decât pe știința existentă.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se transforme într-un bumerang ce se poate întoarce împotriva ta, asumă-ți identitatea la care te raportezi prin forța genialității, printr-o supremă renunțare la tot ceea ce te robește.

Singurătatea este un rob folositor atunci când te lupți cu păcatul de a deveni cel mai bun, dar niciodată acest rob nu va putea să fie stăpân peste o împărăție care aparține altora.

*** Notă:** Freddie Mercury - Living On My Own

Source: https://neculaifantanaru.com/living-on-my-own.html

Locul de întâlnire al capodoperelor muncii omenești

On Aprilie 13, 2013

Rămâi proeminent în profesia pe care o practici de-a lungul călătoriei spre tărâmul excelenței, acționând cu efecte mărite asupra acelei părți individualizate din fondul propriu de formare.

Ceea ce urmează sunt câteva dintre amintirile acelea, pigmentate cu instantanee din zilele puțin mai coerente ale adolescenței și cele ale primei mele maturități. Aceasta nu e o autobiografie. Este mai degrabă un soi de curriculum vitae - încercarea mea de a arăta cum s-a format un scriitor. Nu cred că scriitorii pot primi o formare, nici din împrejurări, nici din proprie voință. Dotările sunt cuprinse în pachetul original. Dar nu e vorba de accesorii ieșite din comun.

Părerea mea e că sunt mulți cei care au, fie și numai în formă latentă, talent de scriitor și povestitor. Şi acest talent poate fi consolidat și rafinat. Dacă nu aș fi convins de asta, a scrie o carte ca aceasta ar fi o pierdere de timp.

Așa mi-a mers mie, nici mai mult nici mai puțin. Un proces de creștere dezarticulat în care au jucat roluri diferite ambiția, dorința, norocul și puținul talent. **

Leadership: Poți să atingi măreția unui adevarat creator de universuri posibile, fără să strângi laolaltă o varietate de opțiuni de personalizare a modelului tău de gândire și dezvoltare?

Cine este mai proeminent în profesia pe care o practică de-a lungul călătoriei spre tărâmul excelenței: omul care aduce la lumină sensurile libertății de exprimare, în special sensul dat de interpretarea relației "voință-împrejurări", sau omul care descoperă adevărata miză a vieții și acționează cu efecte mărite asupra acelei părți individualizate din fondul său propriu de formare?

Iată o dilemă mai mult decât utilă, care se repercutează asupra leadershipului, pe care o excludem din ecuația necesității de adaptare creativă la un ciclu de viață optim, a cărei necunoscută pe care dorim să o aflăm este amploarea pe care o ia capitalul intelectual uman. Nu trebuie să fii scriitor ca să te raportezi la *"the source of all things that could be imagine în yourself"* . Dar un lider lipsit de dorința de a strânge el însuși laolaltă, în formă corectă, din propria voință, o varietate de opțiuni de personalizare a modelului său de gândire și dezvoltare, nu va putea îndeplini lucruri mărețe.

Leadershipul este un proces de dezvoltare continuă în care esențiale sunt ambiția, dorința, norocul și puținul talent. Acestea sunt "dotările" cuprinse în pachetul de bază al unui om ce vrea să se desprindă din plutonul fruntaș al maratonului vieții. Dar măreția care face cinste leadershipului este acea scânteie de talent care stârnește setea lăuntrică de a urmări până la sfârșit parcursul perspectivelor de abordare și relatare a evenimentelor epice cerute de sentimentul de control asupra destinului tău.

Leadership: Ești în măsură să recreezi adevăratul chip de bătălie al desăvârșirii omenești pentru a obține performanța cerută de forța unui destin cuprins între "scriitor și poveste" ?

Modelul de gândire și dezvoltare specific regizorului se regăsește în *"felul cum folosește spațiul, construindu-și fiecare poveste într-o altă „încăpere" – ceea ce-i permite să-și situeze*

personajele în cel mai potrivit loc posibil ca să crească în veridicitate (scenică), astfel încât, în ultima clipă, să întoarcă armele aproape pervers împotriva a tot ce construise până atunci." (https://yorick.ro).

De unde izvorăște setea continuă de cunoaștere, sau inhibiția omului în a-și pune mulțime de întrebări? De unde se trage pasiunea pentru educație/știință, care provoacă dependența, promovată de lideri pentru oricine din jurul lor, de la mic la mare, pe de o parte, și pentru formele spectaculare de exercitare a profesiei, pe de altă parte?

De unde provine dragostea liderului pentru arta de a se manifesta ca un mecanism de valorificare a propriei munci, ca o strategie firească de a repara propria existență? Care sunt izvoarele acestui fluviu gigantic de însușiri care invadează lumea interioară, fertilizând întreaga artă a conducerii? Sensul lor este acela de a identifica, descrie și evalua efectele potențial semnificative asupra ascensiunii, rezultate dintr-o intensificare a activității de zi cu zi. Celebrul scriitor, Victor Hugo, a spus acest lucru în cuvinte mai simple: " *Adevăratul chip de bătălie, iată-l. E acest loc de întâlnire al capodoperelor muncii omenești.* "

Ceea ce întreține și dezvoltă leadershipul axat pe consolidarea temeinică a capacității de a "produce" știință, rezonează cu fundamentul indispensabil al oricărei cunoașteri de sine și de aceea întâmpină o considerabilă rezistență. Singurul punct de vedere valabil în a urma o cale de mijloc spre a te înțelege, spre a-ți forma identitatea care îți permite să te integrezi și să te adaptezi tuturor încercărilor devenirii tale, este acela al unor experiențe de învățare, de muncă, de creație care stimulează activitatea intelectuală.

Sentimentul de control asupra destinului poate fi abordat prin relatarea unui eveniment epic atunci când te plasezi in ipostaza de scriitor care își creează propria poveste.

Locul de întâlnire al capodoperelor muncii omenești vizează acele aspecte de ordin profesional care devin mai greoaie odată cu fiecare pas parcurs spre varianta optimă de utilizare a resurselor de evoluție. Totodată vizează capacitatea de a comunica și împărtăși din experiențele proprii, dătătoare de elan creator, acelora care vor să iasă din anonimat și să evolueze pe un traseu ascendent, ca unic scop al vieții lor.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui. Despre scris.* Editura Nemira, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/locul-de-intalnire-al-capodoperelor-muncii-omenesti.html

Locul întâi

On Mai 04, 2010

Demonstrează-ți măreția, reglându-ți potențialul de leadership în funcție de capacitatea ta de a înțelege și controla simțămintele celorlalți.

Cu câteva luni în urmă am fost în vizită la un vechi coleg de liceu. Revederea a fost fantastică, plină de povestiri de tot felul. Dar cât timp discutam, povesteam, depanam amintiri, am fost atent și la „ *Jocul cu făina*" pe care îl jucau copiii lui împreună cu alți copii, în total șase suflete foarte hotărâte să câștige. Fără voie, mi-am plimbat discret privirea asupra lor, urmărind cum se desfășoară acel joc.

Mai întâi au umplut o cană mare cu făină, au presat-o bine, după care au răsturnat-o pe o tavă și au pus o monedă deasupra. Fiecare a tăiat cu multă grijă o felioară, în ordinea stabilită după tragerea la sorți, în așa fel încât să nu rostogolească moneda. Ultimul rămas în cursă, Matei, care se vedea de departe că era cel mai ambițios dintre toți, a câștigat, prin eliminarea rând pe rând a celorlalți competitori.

Leadership: Exerciți un permanent control asupra realității cu care trăiești prin consolidarea eforturilor de răspuns la solicitările afective ale celorlalți, astfel încât ei să poată atinge un nivel de excelență remarcabil?

O competiție luase sfârșit, o bătălie se hotărâse. Îl urmăream din ochi pe micuțul câștigător cu acel simțământ de bucurie de care sunt cuprinși spectatorii de la o gală de box când favoritul lor a câștigat marele meci. Dar, contrar oricăror așteptări, citeam pe fața lui regretul, poate acela că, obținând victoria, ceilalți copii care au pierdut nu-l vor mai aprecia la fel de mult sau, mai rău, vor căuta să se îndepărteze de el.

La „ *Jocul cu făina*" numai el a ieșit câștigător, ceea ce pe de o parte cred că i-a adus o mare satisfacție, normal pentru că avea acel ceva care face diferența dintre oameni, acel spirit viu și activ, foarte competitiv, specific celor îmboldiți de o puternică dorință de a-și dovedi valoarea în confruntarea cu cei mai bravi adversari; pe de altă parte i-a adus o mare tristețe, o tristețe apăsătoare și profundă.

Sunt sigur că se gândea, în mica lui înțelepciune, să-și împartă premiul cu ceilalți copii. Părea cuprins de o puternică dorință de a-i sprijini pe aceștia, de a-și manifesta interesul și afectivitatea față de ei, de a-i recompensa cumva manevrând puțin situația. Dorea să atragă toată simpatia prietenilor lui, sau mai degrabă aș spune, toată recunoștința lor, înlăturând astfel orice semn de dispreț sau invidie.

Dar premiul câștigat, o mică monedă de 50 de bani, cum să o împartă cu ceilalți? Şi dacă ar putea-o împărți, oare gestul acesta suprem de omenie va înlocui eventualele sentimentele de invidie, sau chiar de furie ale prietenilor lui? Poate dacă ar mai juca o dată și, lăsând orgoliul la o parte, s-ar lăsa bătut, s-ar schimba cu ceva situația?

Din păcate, a trebuit să plec, nu știu cum a acționat Matei, dar chiar m-ar fi ajutat să aflu.

Leadership: Încerci să-ți construiești o perspectivă promițătoare de conectare la trăirile celorlalți prin recunoașterea unei superiorități care își contrazice esența de dincolo de ceea ce se poate vedea?

Dorința cea mai aprigă a unui om hotărât, însuflețit de idealuri mărețe, este să fie în frunte. El vădește o proeminentă trăsătură de caracter: să se distingă. Proiectându-se totdeauna mai sus decât ceilalți, un astfel de om poate reuși, dacă rămâne neclintit în voința lui, să-și atingă scopurile propuse și să se înalțe deasupra tuturor, să-i întreacă, să-i depășească, să-i domine. Dar pentru cât timp?

Probabil că, ascuns adânc sub straturile conștientului, instinctul l-a îndemnat pe Matei să-și îndrepte atenția către simțămintele prietenilor săi. El a dovedit maturitate în gândire, atunci când, punându-se în poziția prietenilor săi, s-a privit pe el însuși cu alți ochi.

Asta se numește empatie: să te preocupi de gândurile și sentimentele altor persoane, punându-te în locul lor, încercând să gândești precum o fac ei. Doar astfel îi poți înțelege pe ceilalți din jurul tău. Dacă nu reușești să intri în mințile oamenilor și să afli ce gândesc, dacă nu intuiești care sunt intențiile lor, mai ales în momentele de cumpănă, atunci n-ai ce căuta în fruntea lor. Căci cel care nu are abilitatea de a-i înțelege pe cei din preajma sa nu va putea niciodată să comunice cu ei.

Care este trăsătura ta de caracter cea mai proeminentă? Instinctul de îndeamnă să-ți îndrepți atenția către simțămintele celor mai puțin performanți decât tine? Dovedești maturitate în gândire? Te privești pe tine însuți cu ochii celorlalți? Intuiești care sunt intențiile lor? Crezi că meriți să fii in fruntea lor? Care este cea mai grea decizie pe care trebuie s-o iei atunci când câștigi, și care este cea mai grea pe care trebuie s-o iei atunci când pierzi? Poți să controlezi reacția lor atunci când pierd?

Leadershipul este superioritatea pe care ți-o câștigi prin aportul manifestării unei conștiințe dobândite din recunoașterea unei victorii care nu-și dezvăluie sau își contestă în permanență dimensiunea individualistă.

Locul întâi nu este întotdeauna cel mai comod și mai liniștit loc, dar este cel mai râvnit. Se pune însă întrebarea de ce au ajuns unii pe locul întâi, câștigând laurii victoriei, și n-au ajuns alții. Explicația e simplă, aceștia din urmă fie s-au implicat mai puțin sau deloc în cursa pentru locul întâi, fie le-a lipsit experiența competițională, fie n-au fost îndeajuns de perseverenți. Interesant este că tot aceștia din urmă sunt, de multe ori, cei care invidiază, denigrează, sau mai rău, sabotează pe cel ajuns pe locul întâi.

Oricâtă empatie ar manifesta cel ajuns în frunte, mai ales dacă a ajuns acolo jucând corect și dând dovadă de fair-play față de ceilalți, să nu uite că: „viața e o luptă; deci te luptă". Oricât de amară este starea celui învins, mai ales dacă jocul a fost corect, să nu uite că a ajuns așa datorită faptului că altul a fost mai bun, și, la fel, să nu uite că: „viața e o lupta; deci te lupta". Caci în orice competiție, de orice natură ar fi ea, nu există decât învingători și învinși.

Demonstrează-ți măreția, reglându-ți potențialul de leadership în funcție de capacitatea ta de a înțelege și controla simțămintele celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/locul-intai.html

Locul științei în leadership

On Aprilie 10, 2008

"Mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă."

Serghei Eisenstein nu învățase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în așteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desena cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năștea sub ochii lui și care în mișcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mișca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existență pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzație care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mișcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziție cu staticul, îl va pasiona toată viața, fie că e vorba de mișcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinație pentru geneza lucrurilor care-și are originea și aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

A desenat, cum știm, mult, în tinerețe. Mult și prost, deoarece, abandonând inspirația primară, încărca desenul cu detalii sub influența școlii ruse de pictură de gen. Caligrafierea școlară după model nu-i reușea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului liniar. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mișcarea sa. Gustul pentru secvență apare mai târziu, și-și explica ciudățenia acestei întârzieri, prin logica gândului lui Engels: "mișcarea atrage întâi atenția, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă." *

Leadership: Poți să trasezi reperele unei viziuni atractive dacă le privești de pe acea poziție de unde imaginea totală a omului se dovedește a fi aceea a unei entități creatoare ce se raportează direct calității de a fi sensibil?

Se dovedește sensibil omul cu valențe sufletești și artistice nebănuite, acela care studiază obiectele și însușirile lor, aplicând procedeul tot atât de concret al experimentului pentru a aprofunda înțelegerea teoriei și aplicării acesteia în lumina descoperirilor științifice. Un asemenea om se poate bucura de o operă de artă totală numai dacă ea cuprinde toate reperele unei schimbări care păstrează fondul vechilor reguli de compoziție, și dacă calitățile operei privesc imaginea unei noi realități, transfigurate.

Să însuflețești ceea ce vede mintea, spre satisfacția ochiului care cuprinde frumosul și bunul gust, așa încât lucrurile pe care le acumulezi, încercând să le concentrezi în opere de artă, să pară mai puțin complicate decât se înfățișează la o primă privire. Ochiul se strecoară în orice lucru perfectibil în plan artistic, atât cât să vadă în lume o schimbare și să-i slujească minții printr-o mare varietate de cunoștințe. În acest caz regizorul Serghei Eisenstein devine un fel de oglindă a lumii, un fel de sursă de iluminare, de imagine arhetipală pentru acțiunea unei forțe de creație care provoacă uimire și o impresie de neuitat.

Dacă pictura reprezintă culoare, rod al imaginației poetice, o formă de viață care își descoperă propria identitate, și se distinge prin calitatea de a recunoaște frumosul, sub toate formele lui, atunci Eisenstein adăpostește o rară doza de talent care îi împrejmuiește ființa cu calitatea de a fi sensibil.

El pare a trăi în spațiul armonic gândit de un artist al formelor plastice, care își împărtășește viziunea conform noilor curente impuse de circumstanțele schimbătoare ale societății și de posibilitățile bugetare, dar cu amendamentul că trebuie să fie conștient de ce se află dincolo de coaja vizibilă a lucrurilor, dincolo de progresul lumii, dincolo de cuvinte, imagini sau tăceri.

Extindem un pic acest punct de vedere. Când spunem că "Mișcarea atrage întâi atenție, abia apoi te gândești la ceea ce se mișcă", ne gândim la o activitate nelipsită din viața oricărui artist care dorește să își mențină convingerile, sentimentele, intensitatea lor, nivelul de cunoștințe, pe pozițiile unei concepții originale despre lume, viață și creație.

Leadershipul este maniera regizorului de a reda realitatea unei experiențe de viață pur personale cu ajutorul convingerilor și sentimentelor care, generate prin sugestie și prin imagine, pot să persiste ca un fundal al memoriei vizuale în subconștientul celor care s-au format intelectual sub regimul subiectivității.

Imaginea totală a omului se dovedește a fi aceea a unei entități creatoare ce se raportează direct la calitatea de a fi sensibil, atunci când devenirea sa ca artist se află în opoziție cu staticul unui destin potrivnic, când el își manifestă afecțiunea în felul lui unic de a fi, în atmosfera unei povestiri de viață de la care nu știi ce să te aștepți. În această ordine de idei, reperele unei viziuni atractive sunt administrate unui subiect sensibil prezentat într-un mod inedit. Iar în ceea ce privește aplicarea rezultatelor descoperirilor noastre, amintim tematica căutării sensibilului ca o oportunitate care poate contribui la aspirațiile de intelectualitate artistică.

Locul științei în leadership este un rezultat al culturii plastice și al temperamentului regizoral, care are forța să individualizeze forme de exprimare artistică, să supună întregul material imaginativ al operei la un fundament stilistic personal: "tot ceea ce creez trebuie să atragă mai întâi atenția omului, apoi să-i direcționeze gândirea spre ceea ce îl interesează mai mult."

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Looking for the summer (II)

On Februarie 15, 2016

Întărește-ți modelul de leadership, lăsând centrul de greutate al ființei tale să-și găsească locul firesc într-o lume care îmbrățișează altă lume.

Egiptenii credeau că soarele s-a născut dintr-o piatră, iar Regele Nimrod cunoscând forța pietrei, ar fi vrut prin ea să ajungă până la cer. Ceea ce se totalizează pe linia sensului, în straturile adânci ale învierii plăsmuirilor umane, este nostalgia pentru ceva pierdut înainte de a-l avea, lupta pentru un ideal care depășește limitele convenționalului.

Așa cum fiecare artă își are limbajul ei, soarele are modalitatea lui specifică de exprimare și comunicare, prin căldură și energie, tălmăcind gândurile slobode ale visătorilor. Nimeni nu a înțeles atât de exact și adecvat, conform impresiei unice pe care o produce un astfel de limbaj, esența unei stări de spirit autentice, transpuse într-o stare de creație. *Look deep into the April face / A change has clearly taken place.*

Linia unei conexiuni de bandă largă cu acest gigant reactor termonuclear conturează orizontul cristalin al speranțelor de viitor, producând sensul inspirației, arderea intensă a focului sufletesc, alungirea unei porțiuni existente de înțelesuri atribuite podoabei de mare preț, numită profunzime.

Două ființe încântătoare aleargă pe o plajă pustie. O strângere de mână face diferența dintre un răspuns instinctiv și emoția dorinței, prelungindu-se peste limitele timpului într-o îmbrățișare pasională. Dăruire într-o supremă renunțare. Râsete de copii răsună printre ecourile vântului, acoperind orice suferințe. O adormire în mașina unui vis de vară. O revedere de poveste. Aruncarea pietrei în mijlocul valurilor. O mică încercare de a opri timpul. Un vuiet din străfundul inimii țâșnind spre ceruri ca într-o rugă disperată. *I cannot leave behind the springtime days.*

Întotdeauna în sufletul meu va rămâne amintirea acelor cuvinte scrise cu degetul în nisip, în căldura razelor îndrumătoare: *Remember the love* …

Leadership: Poți să te pui în valoare ținând cont de acea predispoziție lăuntrică a instanței numită „Regăsire" care validează recunoașterea participării tale la comiterea tentativei de a te substitui unei noi convingeri?

Încearcă să mergi până la capătul propriei tale deveniri, pe linia angajamentului față de simplismul firescului cu care receptezi, ca temei al unei virtuți deosebite, frumosul sau urâtul, speranța sau deznădejdea. Descrierea și specificarea acestor constante viabile, obținându-se prin efectuarea unui test de profunzime, nu au ca finalitate imitarea realității, ci recrearea ei.

Profunzimea reprezintă mai puțin o idee sau o atmosferă sumbră, ea reglementează acordul dintre frumos și urât. Este mai degrabă este o predispoziție lăuntrică a instanței numită „Regăsire", un freamăt al dorinței de a exista prin iubire, prin propriile convingeri și puteri, prin căutări, prin creație, prin propriile calități, talente și priceperi.

Profunzimea, pe care o recepționezi integral și o proiectezi asupra celor mai realizate pagini ale vieții, dintr-un soi de afinitate față de un inductor (imboldul unei chemări inocente spre tot ceea ce pare imposibil de atins, imboldul unei iubiri care îți induce o anumită stare de spirit) prezintă un cadru întregitor bine conturat. De exemplu, imaginea de poveste a unei

lumi care se vrea a fi oglinda, până în cele mai mici detalii, a unei conștiințe care decide să-ți limiteze sau să-ți extindă percepția despre propria ființă.

A te regăsi înseamnă să afli cine ești cu adevărat prin validarea și dezvoltarea acelor sentimente pe care viața reală nu ți le oferă, fiind uneori cauza reamintirii unor momente sau evenimente plăcute.

Profunzimea este o zonă încărcată cumulativ cu acel murmur de neînțeles care, însă, convinge asupra rostului pe care îl ai în lume.

Profunzimea surprinde cele mai variate stări ale omului aflat în ipostaza de agent purtător de sensuri nerevelate, într-o lume ambiguă, și ca urmare el se află mereu în dilemă: dăruire sau supremă renunțare. El își poate întări modelul de leadership în încercarea de a opri timpul asupra unui moment cheie, atunci când se întoarce către sine și constată că forța lui interioară este singura care îl poate propulsa înainte.

Leadershipul este decorat de fragilitatea și cultura unei lumi total diferite de lumea ta, ale cărei granițe depind de profunzimea cu care pătrunzi esența ultimă a lucrurilor și a fenomenelor, identificându-te perfect, în final, cu Supremul Absolut. Abia în acest punct îți suprapui imaginea peste imaginile inițiale, și ajungi să te consideri o ființă foarte evoluată mental și spiritual.

Trăirea care hotărăște contextul în care se desfășoară viața ta este corespunzătoare stării de spirit autentice resimțită ca un adevărat izvor de fertilizare a conștiinței, sau ca o zvâcnire de nostalgie care te umple de o liniște relaxantă sau de o preocupare care doare.

Looking for the summer aduce în prim plan profunzimea cu care tratezi propria lume în fața întregii lumi. Sondând acele experiențe de gândire și reflecție de care sufletul are nevoie în încercarea de a privi dincolo de sens, te vei transforma într-o ființă superioară. Sufletul, vibrând la unison cu nemărginirea, poate să recupereze identitatea mai largă a ceea ce ești cu adevărat.

*** Notă:** Chris Rea - Looking For The Summer

Looking for the summer (I)

On Februarie 13, 2016

Recunoaște ceea ce vezi și ceea ce este ascuns de la tine ți se va descoperi.

Soarele. Oare această super-putere atotluminatoare, bătrânul astru al universului, ascundea și tâlcul vieții mele? Oare din pricina lui simțeam osânda legării de un loc al meu, atât de familiar și prietenos, un loc al stării de bine, acolo unde se face cunoscută energia aparte a viselor și a lucrurilor mărețe care te poartă departe?

Doar tu îmi cunoști orele dorului după măsura unei singure dorințe, nemăsurata mulțumire sufletească, declanșând în mine pe durată extinsă acel ceva care lipsește, strigând cu infinit avânt: *"Să nu abandonezi în nici un fel visul."* Doar tu îmi încălzești sufletul cu frumusețile zilelor de vară, simțindu-mă ca și când s-ar materializa comuniunea mea cu Dumnezeu printr-un ecou de tipul *"Nu uita de speranță".*

Căci tu însemni mult mai mult decât cunoașterea infinită ce o port în mine ca pe-un talisman cu semnificații profunde, doar tu reușești să-mi oferi gradul înalt de conștientizare a unei experiențe de unire cu un fel de tandrețe plină de gingășie pe care mulți n-o pot accesa. Doar tu, fără întârziere, îmi trezești în fiecare dimineață dorul unei povești care la finalul zilei face înconjurul lumii. *And still I stand this very day / With a burning wish to fly away.*

Neîncetat, sunt târât într-un fel de rotire în jurul unui punct de pe pământ care face să aibă sens mișcarea aproape obsesivă de du-te vino, plecare și întoarcere. Nu rătăcirile scurte spre tainicele sensuri ale liniștii, ci potolirea dorului după ceva care nu se mai termină. Aș fi probabil înțeles greșit dacă aș spune că sunt prins într-un proces de repetare a unei scene trăite în prealabil prin colaborarea dintre "Just Today" și „Leave behind"...

"Fără acest punct de care ești legat n-ai iubi nici restul lumii, n-ai avea unde să te duci, căci n-ai fi nicăieri" , remarca unul din cei mai valoroși romancieri pe care i-a dat literatura fostei Iugoslavii în secolul XX. Poate v-ați face astfel o idee cât de dificilă este transformarea unei fracții finite dintr-un act de trăire impus de o forță intangibilă, într-un fenomen parametric exhaustiv. *This ain't no game of kiss and tell !*

Leadership: Poți să te formezi în vecinătatea unui punct din care se elimină însuși punctul, încât să reprezinți un sens de creație diferit față de cel spre care te îndrepți de obicei?

Noutatea în construcția dezvoltării personale constă în schimbarea perspectivei tradiționale și totalizatoare asupra ideii de apartenență la un „punct de referință" care trece prin mijlocul segmentului existențial. Punctul acesta nu este o încărcătură a expresiei de tip solar, de o stenică claritate a comunicării, nu este o expresie de gratitudine față de o călăuză spirituală, ci realitatea unei transformări ce trece prin luciditatea relației cu ceea ce ai creat până acum în viața ta.

Nu este o chestiune de atitudine, valori și curaj, ci mai mult o chestiune de prevenție a unor căderi „în gol" în corelație cu acceptarea unor stări de emoție profundă.

În acest punct Eul ființei își rămâne sieși loial, la confluența dintre nevoi și dorințe, în fondul de producere a demonstrabilității unui *Adjusted-Life* . Aici sunt surprinse toate aspectele unei înnoiri cuprinzătoare, toate aspectele fremătătoare ale unei lumi care se naște în virtutea unor valențe de personalizare a cerințelor de funcționalitate proprii.

Cu alte cuvinte, funcționezi atâta timp cât reușești să te lași în voia unei forțe depline din care să extragi o nouă imagine de sine. Această forță își poate avea corespondența în sinceritatea cu care zugrăvești un nou tablou al lumii, în sinceritatea cu care îți deschizi inima în fața propriei persoane sau în fața unei iubiri adevărate, nu în desfătarea pe care ți-o produce un lucru sau altul. Numai în acest punct există frumosul și sublimul.

Leadership: Poți să captezi un anumit moment din viața ta într-un complex unitar al personalității, ca raport de forțe între trăirea unui sentiment unic și apartenența la o realitate care se oferă contemplării?

Leadershipul este o vecinătate oarecare a acestui punct din care se elimină însuși punctul, rămânând o stare de claritate absolută, sau o stare de pace neîntreruptă și uniformă, trăită în prealabil prin colaborarea dintre "Just Today" și „Leave behind", în care poți manifesta o afinitate față de o singură configurație a realității.

O realitate în care tot ceea ce există este ceea ce spui tu că este, compusă prin expresia unor trăiri intense provocate de unirea cu o putere mai presus de tine, una închipuită sau una născută din contemplarea a ceea ce numai tu poți vedea. Așa cum spune Iisus: *"Recunoaște ceea ce vezi, și ceea ce este ascuns de la tine ți se va descoperi."*

O realitate care se oferă contemplării este prilejul unui moment de reflecție în care te întorci la tine însuți, trecutul revărsându-se în prezent, când înțelegi ce simți față de lume, față de viață, și începi să profiți de această înțelegere pentru a-ți contura și defini acea latură a personalității care te împinge înainte.

Nu poți accede la un nivel mai înalt de evoluție dacă nu cunoști măsura adâncirii tale într-o stare care te îndreptățește să presupui că exiști în relație cu o entitate superioară de "lumină" și supraveghere. Soarele este ochiul lui Dumnezeu, el te privește și te ocrotește numai dacă îți impui comparația cu acea frumusețe de caracter care este de mare preț înaintea Sa.

Trăirea unui sentiment unic de grandoare în fața unei surse imense de energie este strâns legat de izbânda conștiinței de sine în spațiul dialogului dintre existența trecătoare a muritorului și eternitatea cosmosului.

Looking for the summer este încercarea de a descoperi frumosul și sublimul în desăvârșirea unei clipe, câștigată cu prețul pierderii de sine într-un presupus absolut care are puterea să-ți schimbe perspectivele asupra lumii.

*** Notă:** Chris Rea - Looking For The Summer

Lost in a book

On Februarie 19, 2016

Concepe-ți o nouă personalitate, menținând paralelismul dintre mișcările sufletești și felul în care te raportezi la ipotezele de previziune a unei lungi călătorii de-a lungul „acceptabilului".

Mă pierdusem în contextul unei proze nesfârșite. Voiam să mă îndepărtez cât mai repede de golul ascunsurilor umplut cu urmele întrebărilor care și acum își caută răspunsurile, a tot ceea ce se biruiește prin diminuarea certitudinii indusă de un însemnat și închipuit *"Lost in a book"* . Pe care obișnuințele minții, închise în teama de a nu se pierde în agitația rutinei zilnice, mă determinau să-mi privesc cu atenție acțiunile, deoarece exista probabilitatea de a le pune la îndoială.

Punându-mi la lucru imaginația, într-o sferă sugestivă numită "trezire", a cărei suprafață de undă era reflexia în oglinda dinamicii sociale, aș fi putut compensa cumva lipsa de perspicacitate în identificarea pasajelor care constituiau modalități indirecte de expunere a unor idei de care eram străin. În sens invers, riscam să devin un fel de Don Quijote luptându-se cu morile de vânt, împotriva răsturnării preferințelor subiective legate de ceea ce se numește supraviețuirea prin cultură.

Cu fiecare întrerupere a ritmului dictat de vocea minții în rândurile cărții, slab evidențiate de reflecții și îndemnuri, așa că nu vedeam în ele niciun ajutor în orientare, mă adânceam tot mai mult într-o existență fictivă, cu intrigi și răsturnări de situație. Un pumnal plin de îndoială părea să se înfigă în miezul acceptabilului. O năvală de repere nefamiliare îmi umpleau închipuirea. Eu eram posesorul cărții, și tot eu personajul ei principal. A citit cineva cartea?

Cuvintele transformându-se la rândul lor într-un efect de multiplicare a înțelesurilor, din care mintea mea aprinsă ticluia cu ușurință imagini de tot felul, asigurau efectul de prindere în flux magnetic a unor varietăți de sarcini de tip reproductiv-aplicativ. Miza era schimbarea modalității calculării unui nou profil de scriitor prin prisma interacțiunii dintre două câmpuri: unul de inducție a stării de nelimitare, celălalt de determinare a efectului de totalitate.

Leadership: Poți să-ți creezi un nou profil prin prisma interacțiunii dintre două câmpuri: unul de inducție a stării de nelimitare și celălalt de determinare a efectului de totalitate?

Continuând pe linia unei gândiri ce nu se poate mulțumi cu facultativul, deci care are ca rezultat final ideea de integrare într-o zonă de cunoaștere mai extinsă, putem urmări accepțiunile unei particularități de conținut a personalității care, fiind supusă unor anumite închipuiri și revelații, pare a se naște a doua oară.

Acest tip de personalitate se concepe prin paralelismul dintre mișcările sufletești și felul în care se raportează la ipotezele de previziune a unei lungi călătorii de-a lungul unui teritoriu numit „ *acceptabilul* ". Acest teritoriu separă faptul de a fi subiectul unei cărți de ficțiune de șansa de a fi eroul unei evadări din ea, cu acceptul conștiinței de a nu rămâne afectat de vulnerabilitățile unei subiectivități care poate scăpa ușor de sub control.

În ceea ce privește leadershipul, problema presupusă de instanțele unui acceptabil care elimină îndoielile unei lumi fără perspective, se raportează, în capitolul unei creații care denotă o altă realitate posibilă, la dimensiunea cristalizării unui profil personal fals, dar mult mai performant. Este cazul scriitorilor care își inserează prezența în propria lor lucrare, prin

intermediul unui personaj cheie, pentru a facilita un tip de experiență și comunicare care nu se poate experimenta în viața reală.

Pentru a te constitui o imagine rară de poveste mai întâi trebuie să compari acceptabilul utilizării unei identități false prin efortul de a te desprinde de lumea reală, cu trăsăturile unui personaj care își extrage esența din memoria unei experiențe trăite într-un context real.

Acest gen de abordare, prin conținutul unei lucrări care punctează faptele nescrise în contextul dimensiunii unui nou profil, se întemeiază pe funcția de cunoaștere apriorică, pe de o parte. Şi, pe de altă parte, pe contrastul dintre expansiunea unei conștiințe aflate într-o continuă descoperire a realului și expansiunea acelor stări care sunt tangibile după ascensiune, determinând efectul de totalitate.

Starea de nelimitare este atinsă atunci când simți că poți să acționezi ca o autoritate asupra determinării unui orizont de referințe transmisibil, atunci când dispui de toate fondurile din descoperitul autenticității, de toate răspunsurile la întrebarea „Cine sunt prin altcineva?", și astfel reușești să fii tu.

Omul de știință scoțian, James Clerk Maxwell, a descoperit undele electromagnetice și presiunea luminii, formulând matematic legile electricității. El a ajuns să formuleze diverse ipoteze nu fiindcă previziunile sale s-au bazat pe structuri cunoscute, ci fiindcă a tratat ideile ca pe niște fantezii.

Mintea omului de geniu, ca o piramidă răsturnată, se fundamentează pe prezența unui plin din care nu înțelegi nimic, din care reies mereu soluții integrale ale unei matematici absurde, dar probabile.

Leadershipul are de făcut față simultan la exigențele unei duble subordonări: de a te constitui drept un fir conducător al unei creații care uimește lumea întreagă prin însăși tema ei și de a rămâne fidel acelei chemări interioare care te-a îndemnat fără încetare să înfrunți realitatea prin regândirea subiectivității din perspectiva dimensiunii sale temporale.

Lost in a book este prezența vie într-un mediu necunoscut, din care renaște un prototip de tip abstract, o personalitate unică.

Dacă lumea se îndreaptă spre un impredictibil care nu contenește să vină cu noi oferte, prin indicațiile date de restricțiile unei așa zise acționări în serie ale puzzle-urilor născute din rândurile cărților care-și cer dreptul la fundamentarea unor orizonturi largi de cunoaștere, atunci minților luminate nu le rămâne altceva de făcut decât să le completeze cu noi plăsmuiri.

Source: https://neculaifantanaru.com/lost-in-a-book.html

Lucirea vidului în ascultare

On Decembrie 23, 2016

Adevărata ta măreție începe acolo unde se termină cuvintele.

M-am trezit dintr-o dată într-o beznă totală, în stadiul ascunderii celor făptuite într-o manieră nepermisă a libertății totale. Psihologia mea nemaifiind a unei linii drepte, a unui singur drum, se adâncea, se ramifica într-un profund act de sondare, conceptual și creator, așa cum fiecare univers se ramifică în noi și noi universuri atunci când este făcută o măsurătoare cuantică.

Totul este permis într-o lume care îți aparține doar ție, dar suprema entitate a acestei lumi lăuntrice, *Uroshtyam* , este percepută doar prin pătrunderea în domeniul spiritual. Probabil, în situația mea se afla și scriitoarea Simona Popescu atunci când își exprima gândurile în romanul Exuvii: *"Există strigăte intelectuale, strigăte care vin dintr-o măduvă delicată. E ceea ce eu numesc Carnal. Nu îmi separ gândirea de viață. Cu fiecare vibrație a limbii, parcurg din nou toate drumurile propriei mele gândiri pe dinăuntrul cărnii."*

Lumea mea părea să fie memoria unei alte lumi. Trăiam extazul unei cunoașteri determinată de prezența unei temeri existențiale în fața strigătului de triumf al întunericului cu care ochii mei se deprinseseră în încercarea de a explora o lume virtuală. Vibrant în tot acest act de revelare a sinelui într-un mediu inert, rece ca un mormânt fără sfârșit, într-un caz de anxietate, era acea unitate în diversitate, în folosul facultății rațiunii de a găsi, după analiza și investigarea stării de fapt, răspunsurile la întrebarea: Îmi puteam oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Leadership: Poți să trăiești în memoria unei alte lumi prin alimentarea Sinelui cu mereu alte gânduri care continuă să se confrunte cu niște realități ce trebuiesc redenumite pentru a putea fi acceptate ca fiind obiective?

În centrul de greutate al ascunderii celor ce mi-au fost date a fi descoperite în surdina contradicțiilor, în vuietul unei nonexistențe care își cerea cu insistență drepturile, totul înscriindu-se într-o dimensiune a interiorității și pe tărâmul imediateții, stătea însăși faptul ascunderii voinței ca reflex al neputinței de a concepe o acțiune. Acea beție neproductivă a așteptării, a tânjirii după miracol. A nădejdii absurde că, dintr-o clipă în alta, mi s-ar fi putut întâmpla ceva neașteptat de bun.

Întunericul devenea și mai întunecos, pe întinderea orelor de insomnie, de obositoare staționări într-un refuz acordat acțiunii. Retragerea în solitudine, senzația de prins în capcană, impusă, dar și dorită, pe drumul nălucilor rătăcite în valurile tremurate ale unei gândiri revoluționare. O relație trăită cu nimicul. Era și acesta unul din gândurile care trebuiau să alimenteze lumea din romanul "Exuvii", cel puțin într-o anumită măsură, fiindcă la fel ca scriitoarea Simona Popescu trăiam dificultatea unei lumi pline de posibilități, cu infinite direcții din care trebuia să aleg, sub presiunea constantă a imperativului de a fi sprijinit de iluzie.

Întotdeauna tensiunea crește când intri într-o stare de expectativă totală, tăcută, când practic aștepți să vezi ce urmează, încrezându-te în simțul unei compensații morale, pentru a ști cum să faci față situației condiționată de acest inefabil mister al lui EU SUNT. Realitatea mea trebuia redenumită în limitele interpretării unei alte lumi: *"Sunt una din carcasele subțiri lăsate în urmă de fluturi atunci când ies din pupe, unul din învelișurile năpârlite ale vietăților care, crescând, se transformă cu totul."*

Leadership: Poți să dobândești o înțelegere mai profundă a ceea ce ești prin intermediul experienței trăită printr-o manifestare a neputinței de a ieși din perimetrul vidului?

Am traversat lumile până am ajuns să mă confrunt cu o identitate mai amplă, menită să-mi confere dintr-o dată mai mult prestigiu. Fluturele și-a continuat firul gândirii în ipostaza unui artist mai complex. Transformare totală. Iată starea de confuzie pe care o experimenta Nicholas Urfe, eroul lui John Fowles, în singurătatea întunericului care încerca să-l înghită, în jurul vrajei unui magician ce-i punea la încercare răbdarea, convingerile și prejudecățile:

"Apoi, tensiunea a crescut. Eram într-un fel de expectativă. Așteptam, așteptam ceva. Nu știam dacă era să fie auzit, ori văzut, ori altfel. Ştiam că vine, și eu încercam să-i descopăr venirea. Parcă nu mai percepeam nicio stea. Poate magia mă făcuse să închid ochii. Nu era decât vidul. Mi-amintesc două cuvinte pe care Conchis probabil le-a spus: lucire, ascultare. Lucirea vidului în ascultare, întuneric și așteptare… Şi senzația asta mi s-a părut că durează la infinit."

Eliberarea de orice constrângere, de orice formă de limitare, este de fapt o călătorie în căutarea unui răspuns spre atingerea perfecțiunii creatoare, fundamentată printr-un răspuns la întrebarea: Îmi pot oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Căci imposibilul, temperat de ideea filozofiei conform căreia „ *Adevărata ta măreție începe acolo unde se termină cuvintele"* , este o venire a unei senzații de frică intensă care e acompaniată de acea "Voce a Conștiinței" capabilă să declanșeze rularea în psihic a unei noi versiuni realiste de a te reprezenta pe axa autodepășirii.

Liderul care conduce prin prisma potențialului de cunoaștere înțeleaptă a ființei și a vieții umane este un om care experimentează, în momente unice de profundă emoție și însemnătate, mereu o nouă latură a sa, reprezentându-se drept o expresie a luptei interioare, o consecință a frământărilor prin care a trecut, însăși unitatea sa în acord cu psihologia „așteptării din întuneric", în condițiile vidului.

Procesul de construire a unui Ego care vrea să crească tot timpul și nemăsurat ține de darul remarcabil al scriitorului de a surprinde foarte bine spațiul și timpul în care trăiește, în autenticitatea unei lumi care rămâne extrem de actualitate chiar și după ce a trecut o anumită perioadă de la traversarea acesteia.

Lucirea vidului în ascultare este o parabolă a așteptării care ia sfârșit o dată cu evoluția omului. Această așteptare, pentru îndepărtarea de originea sa, de scopuri și anturaje, nu este doar o manifestare a prezenței lucide a raționalului asupra imaginației, ci o contopire cu Eul suprem, cu ceea ce este nelimitat, inefabil, Divin.

Libertatea totală este rezultatul ascunderii, îndepărtării de lumea știută, într-o perioadă de așteptare, de analiză și investigare psihilogică, având ca specific descoperirea unei măsuri a dimensiunii umane în exprimarea unității de sine.

Iar această unitate de sine, această imensă încredere în posibilitățile de cunoaștere care succedă necunoscutul, vidul, întunericul, așteptarea, reprezintă de fapt coloana luminoasă din însăși esența spiritului omenesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucirea-vidului-in-ascultare.html

Lucrarea de întreținere

On Februarie 15, 2011

Omul care este pe punctul de a face o schimbare pe plan profesional trebuie să aleagă opțiunea "fii stăpân pe tine însuți", cu mult înainte de se pune pe primul plan în viziunea sa asupra viitorului.

Când eram mic, tatăl meu cel bogat mi-a dat o carte pentru copii, intitulată *Supa de piatră* , scrisă în 1947 de Marcia Brown și disponibilă încă în marile librării. El m-a îndrumat să citesc această carte ca să-mi încep astfel ucenicia de conducător în afaceri.

Tatăl meu cel bogat, îmi spunea: *"Calitatea de a fi lider este capacitatea de a scoate la iveală ce e mai bun în oameni."* În consecință, mi-a transmis cunoștințele necesare pentru a obține succesul în afaceri, cunoștințe de citire a documentelor financiare, marketing, vânzări, contabilitate, administrație, producție și negocieri, accentuând de fiecare dată ideea că învățăm cum să lucrăm cu oamenii și cum să-i conducem. Tatăl meu cel bogat spunea mereu: *"Cunoștințele practice ale afacerilor sunt ușoare...partea grea este lucrul cu oamenii."*

Ca memento, eu citesc și azi *Supa de Piatră* , deoarece am tendința de a mă purta ca un tiran, și nu ca un lider, atunci când lucrurile nu merg cum vreau eu. * (Robert T. Kiyosaki - Cadranul banilor)

Leadership: Poți să răspunzi unui context mai larg de schimbare care accelerează expansiunea conștiinței tale spre o zonă a puterii de decizie, fără să te pui pe tine și business-ul tău pe primul loc?

Lucrarea de întreținere a leadershipului poate fi pusă atât pe seama receptivității față de cerințele de business ale celorlalți cât și pe seama receptivității față de cerințele măreției de a susține activ dezvoltarea altor oameni. Această lucrarese poate consolida de la înălțimea experienței de perpetuu inovator care aduce în mijlocul acțiunii tenta unei atmosfere care întărește celorlalți oameni mândria de a aparține unei lumi mai înalte într-un film legendar.

Pentru că dincolo de justețea oricărei judecăți, se distinge acea permanentă nevoie de suport și asistență, în șirul demersurilor de promovare pe scară ierarhică, puse în circulație de oportunitățile de afirmare. Iată de ce Robert T. Kiyosaki obișnuia să pună pe primul plan "coloana de cheltuieli" pe care le avea de făcut pentru a fi ocupa un loc mai sus în carieră, deoarece principala lui preocupare a fost (la început) imaginea, opțiunea de a se face remarcat, în loc de a se face plăcut. Pe scurt, dincolo de imaginea la care aspiri, trebuie să le oferi celor dragi din dorința ta de a te dezvolta și a deveni, pe zi ce trece, cea mai bună variantă a ta.

Solidaritatea este o cauză a expansiunii propriei conștiințe până-ntr-acolo unde poți descoperi din ce în ce mai multe despre tine, până într-acolo unde se anulează tendința de izolare în care te poate arunca implicarea într-un nou proiect de business. Şi de a ajunge la unitate.

Leadership: Preocuparea ta spre atingerea unor performanțe mai înalte se înscrie într-un context mai larg de orientare a activităților propriei satisfaceri de sine, fără să iei în calcul "plata" unei prestații care să compenseze în timp real deficiențele sau înzestrările care îți lipsesc?

Personalitatea umană se cere abordată ca unitate nerepetabilă între trăsăturile intelectuale, ce se găsesc în legătură indestructibilă cu situația concretă a fronturilor pe care ea luptă, corelată cu capacitatea de a lua decizii și de a evalua impactul acestora. Un front al negării realităților manipulate de forțe străine, un front al frustrării de a fi dependent de un context particular, un front al dorinței de a pune valoare în munca prestată și un front al libertății de a fi dependent de altcineva.

Singur îți subminezi autoritatea dacă nu reușești să răspunzi unui context mai larg care accelerează expansiunea propriei conștiințe spre o zonă a puterii de decizie. Nu trebuie să pierzi pe niciun front, ci să strălucești pe fiecare. Dacă nu vrei ca leadershipul să capete valențe de decor, atunci dovedește-le celorlalți că nu se pot pune cu tine pe niciun front, că ești câștigător în orice confruntare.

Determinismul se manifestă mult mai complex în acele situații de interes, dependente de voința altora de dimensionare a nivelului de influență, când trebuie să-ți extinzi, într-un fel sau altul, limitele de performanță, dar mai ales experiența într-un domeniu - ce instinctiv îți dai seama că e unic, imprevizibil.

Plata pe care trebuie să o achiți pentru a-ți asigura o prestație în măsură să compenseze în timp deficiențele sau înzestrările care îți lipsesc, este acea conștiință de sine, acel sâmbure inexprimabil în cuvinte, dar neschimbat de-a lungul vieții, pe care-l îmbracă convingerile tale legate de generozitate și corectitudine.

Lucrarea de întreținere este legată de sinceritatea cu tine însuți atunci când știi că ai întrecut măsura în anumite privințe, și ești dator conștiinței să îndrepți lucrurile. Este un concurs cu tine însuți pe care îl câștigi atunci când te cunoști mai bine prin experiențele trăite. Este relația pe care o stabilești cu tine însuți înainte de a te implica în munca cu oamenii din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-de-intretinere.html

Lucrarea unui artist aflat în constelația gemenilor

On Februarie 10, 2022

Un om care se vede constant printr-un alt om, într-o călătorie prin evoluția artei, începe să reacționeze cu dublul său în virtutea unei mentalități de nivel superior.

Când doi artiști își adună puterile într-un singur *Fitnedianh* (aspectul vizibil al unei creații invizibile), abia atunci arta capătă grandoare. Mai ales dacă vorbim din perspectiva explorării unei realități care își găsește forma corespunzătoare suprapusă pe conținutul unei imagini a lui Dumnezeu care nu are ordin în universul creat de El. Iar o asemenea artă nu poate avea, doar așa, pur și simplu, o valoare decorativă, desprinsă din lumea religioasă a simbolurilor, a corespondențelor, a ornamentelor din arhitectură sau a semnificațiilor inversate.

Alteritatea, găsirea unui dublu al artistului în constelația gemenilor, așa cum arată John Sanford în desenul său "Gemini the twins", nu este o simplă închipuire ivită din cugetare, o halucinație consensuală împărtășită de vreo cauză externă prin conștientizarea existenței a două forțe puternice unite într-o singură persoană. Nu este nici rezultanta a două forțe antagonice care însă nu se anulează, ci se atrag printr-o simpatie care te îmbie la o lume misterioasă cu reprezentare în plan ceresc.

În artă, alteritatea este înfățișată ca o călătorie în altă lume, mai dezvoltată ca aceasta, în care dublul tău se datorează unei tehnici prin intermediul căreia o persoană devine vocea interioară a protagonistului pe care nu l-a trăit niciodată emoțional, dar care îi asigură invizibilitatea în plan spiritual. Într-adevăr, o asemenea artă a dublului nemuritor, fiind creată la nivel de "ecouri îndepărtate", capătă un anumit mesaj, dar ea ascunde înțelesuri pe care numai artistul le simte și le dezvoltă prin culoare, contur și finețe, pe traiectoria unui cerc imaginar desenat cu nuanță de galben-auriu peste un fundal obscur.

Leadership: Abordarea creației tale pornește de la premisa că forma optimă de constituire a unei individualități aparte se află la intersecția dintre simetrie și conștientizare, când forma și imaginea apar neschimbate în același plan?

Mă întreb, cine ar fi dublul meu într-o imagine a cărui punct convergent este suprapus de profilul unei jumătăți de elipsă secționată de-a lungul unei axe lungi. Miza este de a decide dacă unele fenomene de recunoaștere a subiectivității pot să constituie una dintre cele mai frumoase și temeinice dovezi ale gândirii prin contrastul dintre scopul esteticii și a logicii: prima urmărind frumosul, iar a doua adevărul.

Cu alte cuvinte, crezând că meditez asupra ființei mele, ajung de fapt să mă transpun prin oglindire într-un joc spațio-temporal care anulează logica aparentă a fizicii cunoscute, punând în lumină viziunea despre un univers care se extinde mult prea repede pentru ca materia să se condenseze în stele, galaxii și planete. Încă o dată, mă recomandă capacitatea specifică artistului de a extrage din spațiu-timp secvențe și de a le transpune într-un alt spațiu-timp, într-un joc care se poate numi "imaginație".

Şi nu doar arta picturală mă aruncă într-un cerc exterior dedublat, al subiectivității, plasat la aceeași distanță de centru ca și posesivul meu, Alter-Ego-ul care trăiește într-o lume virtuală, martorul meu credincios, ci și bogăția imaginativă a narațiunii pe care o pun în circulatie, ca funcție a imaginii mele proiectate într-o oglindă a metamorfozei spirituale. De exemplu, citeam ieri pe galaxia42.ro o recenzie a romanului „Piranesi" de Susanna Clarke.

"Povestea ne pune în pielea unui individ care, găsindu-se aproape singur pe lume, își face un

scop al vieții sale din cercetarea camerelor care îl înconjoară. Asta, pentru că întreaga lume este o imensă construcție, cu camere, vestibule și curți interioare. Construcție în ale cărei camere inferioare există o mare, cu fluxuri și refluxuri, în ale cărei camere superioare se formează nori. „Casa", pentru că așa o numește, întreține o faună, formată din păsări și pești, însă numai doi oameni locuiesc în ea. Pe protagonist și pe cel pe care acesta îl numește simplu „Celălalt Om". Au mai existat oameni, încă treisprezece, mai exact, dar au murit. Acum, în lumea-casă trăiesc doar doi oameni. Iar în sălile ei enorme nu există nicio piesă de mobilier, în schimb există statui."

Leadership: Creația ta dispune de constituirea unei noi identități în ceea ce privește mecanismul recunoașterii de sine în evoluția fenomenului de "oglindire omogenă", prin întrepătrunderea experienței de menținere a aparențelor?

Aceeași doi oameni din romanul „Piranesi" corespund imaginii mele în constelația gemenilor, într-un tablou mișcător care dincolo de vizibil, dincolo de licărul felinarului și chiar dincolo de întuneric, ascunde acea formă tăcută, timidă, dar nemărginită, de intuire a realității prin fenomenul de identificare afectivă care mă ajută să mă transpun în locul altcuiva și să simt bucurii și tristeți alături de el.

Se vede, deci, că reușesc de fiecare dată să explorez o realitate perfect tangibilă în sfera viziunii spontane, holistice, armonice, și să găsesc ceea ce corespunde formei de exprimare a artei prin transpunere mentală, deci experimentând o realiniere cu constituția mea interioară. În sfârșit, ca într-o călătorie în altă lume, simt că fac parte dintr-un joc al dublurii ce contrapune, în aceeași structură figurativă, o imagine a includerii mele în universal și o imagine vibrantă a unei lumi ideale.

O dreaptă este paralelă cu un plan dacă este paralelă cu o dreaptă conținută în plan. Iar un om care se vede constant printr-un alt om, într-o călătorie prin evoluția artei, începe să reacționeze cu dublul său în virtutea unei mentalități de nivel superior, dar supervizată de o întreagă constelație în care lucesc în nemurire numai stelele artiștilor reprezentativi. Spun asta deoarece materia are dispoziția de a „atrage" forma într-un mod spontan, iar mijlocirea mea prin parametrii unei fizici superioare celei pământene își are ecoul, într-un mod transparent, dincolo de timpuri...

Potențialul nelimitat al creației mele constă în a experimenta o realitate perfect tangibilă în sfera viziunii spontane, acea realitate al cărei ecou răzbate până dincolo de infinit prin surprinderea aceluiași personaj în altă ipostază, în alte tablouri, în alte timpuri, dar mereu într-un plan al reflexiei.

Lucrarea unui artist aflat în constelația gemenilor este de fapt o ilustrare a ideii de a deveni la un moment dat suma celor trei variabile de extindere a orizontului de afirmare a personalității în domeniul artistic, atâta vreme va exista o realitate inspirată dintr-un proces de creație. Cele trei variabile sunt: "gradul de libertate permis de Alter Ego", "posibilitatea de a fi peste tot" și "dorința de a fi mereu altcineva".

Înțelegeți că tehnicile de pictură stimulează exprimarea prin creație a diferitelor problematici cu care vă veți confrunta în diferite momente din viață. Multe din tehnicile acestea trebuie integrate în diverse forme de evaluare a personalității dumneavoastră în contextul procesului de dublă tranziție spre starea de conexiune cu momentul prezent.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-unui-artist-aflat-in-constelatia-gemenilor.html

Lucrarea unui imigrant în spațiul alterității

On Ianuarie 31, 2015

Înscrie-te ca o conștiință a noului într-o serie de procese de transformare personală, setând granițele certitudinii despre trăirea unei variante a realității care nu a mai fost selectată și dezvăluită.

Adevărata încercare era să fiu nelocalizabil, precum o întoarcere în lumea personalizată a lui Philip K. Dick în care, după toate aparențele dezvăluite de știința navigatorilor în necunoscut, nu mai trebuia să pun sub semnul întrebării sensul vieții. Odată ce se întâmpla asta, aidoma creatorului care în fața lucrării abia terminate încearcă un sentiment de nesiguranță, urmam sensul de parcurs al rațiunii ieșite din polul pozitiv al generatorului de explicații și preziceri.

Nefiresc. Eram înghesuit într-un soi de câmp al dualității, ca și când odată ce izbuteam să mă fac nevăzut, aș fi primit sarcina de a mă găsi acolo unde nu căutam. O luptă aproape fanatică cu formele aparente ale gândurilor răsucite în direcțiile unei rațiuni care avea putere asupra pluralității lumilor ficționale. Mintea-mi era străbătută de fiori necunoscuți. Vibram puternic înspre un alt nivel de înțelegere.

Ineditul consta în metoda de cunoaștere a unui nou spațiu de tranziție *between the "me" and "not me"* . Mai degrabă, era o reînnoire integrală a sinelui direcționat spre arta dedublării, predispunându-mă spre conlucrarea cu forțele nescrise ale nepătrunsului. Pe care gândurile acoperite de cele mai subtile convenții ale irealului le descărcau în cortex cu acea energie uluitoare a misterului care trebuie trăit înainte de a răspândi dulcea otravă a falsei identități.

Doamna Winchester, văduva celebrului fabricant de arme, dorea să se protejeze de spiritele celor care fuseseră uciși cu puștile făcute de soțul ei. Neîncetat, ea adăuga noi încăperi casei lor, creând un complex labirint de coridoare și ascunzișuri, în așa fel încât să poată dormi în fiecare noapte în alt loc. Dar în 1906, în timpul cutremurului din San Francisco a fost cât pe-aci să moară într-una din încăperile în care rămăsese blocată.

Leadership: Te preocupi de limitarea și dependența conștiinței de sine care se descoperă a fi în raport cu o realitate deghizată în ficțiune care te îndepărtează pentru o scurtă vreme de tine însuți?

Citeam de curând pe internet următorul lucru: *"Orice rupere, despărțire, distanțare de un loc este, de fapt, o strategie pentru o mai bună cunoaștere a locului respectiv, sau, mai exact, pentru recunoașterea de sine în contextul indeniabil al spațiului în care ai fost ursit."*

Orice loc este asemenea oricărui lucru, imagine sau gând la care ne raportăm: reprezintă de fapt un transfer de energie realizat în momentele în care are loc o comunicare temporală între ceea ce considerăm ca fiind "finit" și ceea ce considerăm ca fiind "alternativa" spre respingerea a ceea ce nu ar putea fi niciodată pe deplin revelat.

Atunci când gândurile întorc una câte una paginile vieții, așezându-le într-un chenar închis, plin de neînțelesuri și complexități prin care se strecoară ipotezele implicite ce țin de apariția unei unități de informație imaterială, devii nemulțumit față de tot ce se întâmplă în realitate. Astfel, începi să tinzi către un nefiresc care își plasează activele într-o originalitate care nu poate fi negată, ci poate fi măsurată numai după efectele ei.

Omul care intenționează să se redefinească în funcție de noi tipare de gândire știe că nu

poate urca până în vârful unui munte fără să ia în calcul eventualitatea unei căderi în gol de la înălțime. Ca să se adapteze ascensiunii, el efectuează din mers măsurători relative ale înălțimii și apoi încearcă să exploateze această înălțime, chiar cu riscul de a se „dezechilibra".

Leadershipul de mare putere poate începe să se contureze – paradoxal – de la trăirile tainice, de la tumultul de conflicte interioare, de la îndoieli. Un asemenea leadership se constituie prin abordarea sinelui dintr-un unghi imposibil, aproape paralel cu linia raționalului, anulând erorile de interpretare ale realității printr-un flux al gândiri de tip *cauză-efect.*

Este etapa când gândurile acoperite de cele mai subtile convenții ale irealului își descarcă forțele în cortex cu acea energie uluitoare a misterului care trebuie trăit înainte de a răspândi dulcea otravă a falsei identități.

Leadership: Poți să recompui cheia primară a unei valori suplimentare de evoluție, în încercarea de a te găsi acolo unde nu cauți?

Prin limitarea certitudinii de a ști că nu mai reprezinți un sistem închis (în care realitatea este percepută doar într-un mod obiectiv), începi devii o ștampilă a unei constante de autenticitate imprimate într-un soi de „lume a doua". Care, la rândul ei, te înscrie ca o conștiință a noului într-o serie de procese de transformare personală, cu rezultate imprevizibile, ale căror valori depășesc pragurile impuse de restricțiile gestionării ineficiente a experiențelor trăite. Îngăduiește-ți experiența unui nou orizont !

A recompune cheia primară a unei valori suplimentare de evoluție, în încercarea de a te găsi acolo unde nu cauți, înseamnă să tinzi spre un nou orizont al ființei tale prin setarea granițelor certitudinii despre trăirea unei variante a realității care nu a mai fost selectată și dezvăluită.

A seta aceste granițe înseamnă să tinzi înspre un alt nivel de înțelegere, înseamnă să iei în calcul dimensiunea inconștienței, lipsa unei atitudini raționale față de realitatea înconjurătoare. Este un risc asumat cu scopul de a construi și consolida o nouă gândire pe linia unei noi interpretări ale experiențelor trăite în „lumea" ta.

Experiențele trăite în "lumea ta" sunt asemănătoare fructelor pe care toamna le oferă din belșug: ele păstrează urmele acelor stări de satisfacție încercate odată, nebăgate în seamă decât în momentul prezent.

Lucrarea unui imigrant în spațiul alterității vizează încercarea anevoioasă de a te redefini într-o lume personalizată, urmând sensul unui raționament abstract, aplicat pe modelul sinelui, din care poți extrage noi concluzii și constatări de valoare, necesare revizuirii gândirii. Această inițiativă este similară ascensiunii unui vârf de munte.

Ia în calcul eventualitatea unei căderi în gol de la înălțimea propriei ființe !

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-unui-imigrant-in-spatiul-alteritatii.html

Lucrurile (II)

On Aprilie 24, 2016

Alege să pășești pe căile progresului, întâmpinând propria ta realizare în lucrurile din jur.

Mă asociam ideii de a mă integra în începutul unei zile mari, din care, fără nicio explicație, se putea oricând scădea nimicul caracteristic unei clipe trecătoare în care numai lucrurile își arătau fețele ascunse, iar certitudinile proclamate păleau ca niște lumânări care se sting dintr-o dată, fără a se sufla asupra lor. Era un fel de câștigare a încrederii într-o lume greu accesibilă, într-un spațiul al conspirațiilor subiective, în contextul libertății asocierii dintre elementele de sens și cele de non-sen, astfel încât poziția din jurul imensului ego și munca mea cu el să nu poate fi modificată de jocul metamorfozelor ambigue ale simbolicului și realului.

Ceea ce credeam că mi se întâmplă, la adăpostul unei conștiințe care nu-și putea explica realitatea decât în cheia unui timp devenit revelator al adevăratelor stări de lucruri, în ascunsul unei misterioase chemări spre o detașare de tot ceea ce era inert, spre formele simbolice ale Necunoscutului, era de fapt continuarea unei călătorii spre o împlinire care-și refuza absolutul.

Efectuarea unei schimbări în percepția lucrurilor se face prin apariția unei rupturi în ordinea lor firească. Un fel de pătrundere în esența unui întreg, vibrând la frecvențe diferite de realism, cu multiple subînțelesuri atribuite erodărilor suferite de valorile care oferă sens vieții, printr-o utilizare abuzivă a tot ceea ce dă lumea din jur. Iar deosebirea dintre realitate și iluzie, dintre lucrurile imaginate și cele alegorizate, sub aspectul formal al asocierilor enigmatice, generatoare de sensuri multiple, stă în intensitatea exprimării unor trăiri care izbucnesc la suprafață prin cuvinte.

Leadership: Ești pregătit să-ți creezi un spațiu imaginativ, plin de vizual, etalând interpretări ale unei părți din realitate care transmit emoții din care nu poți să mai ieși?

La adăpostul secretului hermetist, în cercetările alchimice pe care le efectua în paralel cu cercetările fizice, Newton a pătruns într-o lume nouă. În fața cuptoarelor sale, el contempla "nașterea" substanțelor, combinarea semințelor masculine cu cele feminine, manifestările reciproce ale corpurilor. Prin intermediul Transformării, provocând o mulțime de reacții, ceea ce constituia o supraofertă de informație, o asemenea combinare putea aduce un bonus Marii Științe. Dar totodată putea aduce o rază de lumină nouă propriei sale naturi, propriei sale realități.

Asta se întâmplă când știința se combină cu ezotericul: emoțiile descoperirii unor noi lucruri ce ar putea fi interzise publicului larg se intensifică până la nivelul la care te forțează să le acorzi atenția cuvenită. Practic, emoțiile acestea se pot afla într-o vădită interacțiune cu jocul straniu al asocierilor dintre termenii concreți și abstracți, putând fi influențate de anumite non-emoții, adică de un gând, de o amintire sau de o imagine.

Cercetările mele asupra manifestărilor reciproce ale corpurilor se subordonau ideii de a mă expune fără teamă unei alte forme de existență, corespunzând unei alte caracteristici a ființei mele: întotdeauna mă substituiam unei inițiative private, aceea de a continua să caut ceea ce mereu uitam că se schimbă cu totul. S-ar spune că trăiam cu o intensitate ce depășea puterea de percepție a banalului. Tot mai greu îmi era să părăsesc emoțiile de "Evrika" ce îmi alimentau realitatea.

Leadership: Continui să cauți ceea ce mereu uiți că se schimbă cu totul, sau încerci să schimbi totul înainte să observi ceea ce îți scapă?

Ceea ce se schimbă cu totul nu sunt lucrurile, cât mai ales starea pe care ele o declanșează. Așezarea lucrurilor între Ego-ul ce are nevoie de provocări ocazional, definind în mod major ancorele identității tale în relație cu viața, și contextul în care îți dai seama că depinzi de acea resursă limitată care te face să mergi mai departe. Aceasta resursă se numește: putere de selecție.

În loc să ne orientăm spre o împlinire a cărei primă esență cuprinde ideea de atingere a performanței într-un anumit domeniu, ar trebui mai degrabă să observăm modurile în care putem împlini nevoia de a explora ceea ce ne înconjoară, după ideea că pentru infinita noastră realizare este neapărat necesară și infinita prezență a lucrurilor.

A încerca să faci o schimbare amplă în realitatea pe care o percepi din experiențele zilnice, înainte de a observa ce îți scapă la ordinea în care sunt așezate lucrurile, este similar cu a picta un pom cu mere fără să le fi analizat profund gustul. Înseamnă să fii preocupat de o idee care aparent este interesantă, dar în fond ea sărăcește din lipsă de subtilitate și încărcătură emoțională.

Lucrurile sunt bunuri, corpuri, valori, produse ale unei lumi din care se creează universuri necunoscute, dacă te raportezi la ele prin starea de spirit pe care o creează, prin emoția transmisă, prin curiozitatea stârnită, dovedindu-se un fel de mentori care te ajută în diverse situații, ghidându-te în procesul de creare a propriei tale lumi.

Sau, ca să-l cităm pe marele scriitor român, Alexandru Busuioceanu: *„Lucrurile există. Realizarea lor este însă în mine, așa cum propria mea realizare este în ele. Din umbra lumii va țâșni totdeauna identitatea și adversitatea aceasta, creatoare veșnic de identități noi: Eu și lucrurile. Iată, căci Universul Eu îl creez.*

Nimic din tot ce e vizibil sau invizibil nu se naște altfel decât din contactul acesta dintre mine și ce nu sunt eu, totul resorbindu-se în halucinantul relativ al lucrurilor. Și dacă unul ar lipsi, ar lipsi cu siguranță și celălalt. Căci fiecare își întâmpină în celălalt propria lui realizare."

Leadership: Te afli de partea lucrurilor a căror valoare se pierde prin utilizare constantă, sau de partea lucrurilor a căror valoare o conștientizezi abia atunci când le pierzi?

Expansiunea înțelegerii existenței, calea prin care se atinge o realizare îndrumătoare, se face prin forța invizibilă din spatele lucrurilor tangibile, care ancorându-se în corespondentul lumii lăuntrice conferă o mare doză de non-monotonie, de curiozitate.

Personalitatea ține de ceea ce se reflectă în interior, reacționând la ceea ce primești dinafară, fără a te lăsa copleșit sau înșelat de acele stări de spirit precare care te fac anormal de curios față de orice nimicuri.

Realizarea ta ca om de mare originalitate depinde nu doar de calitatea lucrurilor pe care le creezi, cât mai degrabă de ce parte a lucrurilor te afli.

Te afli de partea lucrurilor a căror stăpânire se-ndrăznește a fi refuzată? De partea acelor lucruri a căror frumusețe intensă te inspiră și te face să gândești? Sau de partea acelor lucruri pe care le vezi cu alți ochi înainte de a le pune la locul lor?

În ce măsură lucrurile îți influențează modul de manifestare a personalității?

Leadershipul este personalitatea pe care o poți câștiga în contextul sortării lucrurilor care nu se dovedesc niciodată aceleași în timpul "mersului prin viață".

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile-II.html

Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor

On Martie 3, 2008

Chiar și în fața înțelepciunii universale, prejudecățile și barierele culturale pot obstrucționa calea spre înțelegere reciprocă și progres.

Începea să se facă frig, dar, chiar dacă am fi avut lemne, nu am fi îndrăznit să aprindem focul. Așa că ne-am înghesuit unul în altul și am vorbit, oferindu-ne unul altuia puțină consolare, împărtășindu-ne suferința pricinuită de disparițiile lui Talma și a lui Enoh și dându-ne ceva speranță în timp ce discutam despre un viitor vag; eu cu Astiza, iar Ash cu întregul Egipt.

- Mamelucii sunt exploatatori, este adevărat, a recunoscut el. Am putea învăța unele lucruri de la savanții francezi, la fel cum și ei învață de la noi. Dar Ethan, Egiptul trebuie condus de oameni care trăiesc aici, nu de rozaliui franci.

- Nu poate exista o colaborare?

- Nu cred. Ar dori Parisul un arab în consiliul orașului, chiar dacă imamul ar avea înțelepciunea lui Thot? Nu. Nu stă în firea lucrurilor. Să presupunem că un zeu ar coborî din cer cu răspunsuri la toate întrebările. L-am asculta sau l-am crucifica?

Leadership: Poți să privești moartea ca pe ultima și cea mai grandioasă dintre sarcinile tale, reflectând importanța finalului pe care îl marchezi într-o operă de artă, unde punctul final adaugă cea mai profundă semnificație întregului tău parcurs existențial?

- Cu toții știm răspunsul la întrebarea asta. Deci fiecare om la locul lui, nu-i așa Ash?

- Și înțelepciunea la locul ei. Cred că asta a încercat să facă Enoh, să țină încuiată înțelepciunea Egiptului: acolo unde trebuia și cum au hotărât anticii, chiar dacă puteau să facă pietrele să leviteze sau pe oameni să trăiască veșnic?

- Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor. Dacă orice națiune sau om ar putea construi o piramidă prin magie, atunci nu ar mai fi ieșită din comun, decât ca un deal. Și să trăiești o eternitate? Oricine are ochi poate vedea că acest lucru e împotriva naturii. Imaginează-ți o lume plină de bătrâni, o lume cu puțini copii, o lume în care nu există nicio speranță de progres deoarece fiecare oficiu este plin cu bătrâni venerabili care sunt înaintea ta acolo de secole. Acesta nu ar fi paradisul, ar fi un iad al prudenței și al conservatorismului, al ideilor învechite și al frazelor uzate, al vechilor ranchiune și al disprețului neuitat. Ne este teamă de moarte? Desigur. Dar moartea este cea care face loc nașterii, iar ciclul vieții este la fel de natural ca și creșterea și descreșterea Nilului. Moartea este ultima noastră sarcină și cea mai măreață dintre toate.

Leadership: Contextul unei lumi dominate de bătrâni, corelat cu riscul unui conservatorism excesiv, poate fi echilibrat prin viziunea unui ciclu continuu de inovație și revitalizare, similar cu perpetuarea ciclului vieții?

În peisajul dezvoltării personale și culturale, conceptul de înțelepciune străveche, precum cea păstrată de vechii egipteni, reflectă un echilibru între păstrarea cunoștințelor și adaptarea la noi paradigme. Așa cum levitația pietrelor și veșnicia vieții sunt concepte care sfidează natura, simplificarea excesivă a proceselor de creație, cum ar fi construirea unei piramide prin

"magie", ar diminua valoarea și unicitatea acestora. Imaginând o lume dominată de bătrâni, vedem riscurile unui conservatorism excesiv, unde ideile învechite blochează progresul și inovația necesară revitalizării societății.

Moartea, deși temută, permite rejuvenarea continuă a societății, similar cu fluctuațiile Nilului, esențiale pentru regenerarea vieții. În acest context, moartea nu este doar o pierdere, ci o sarcină care deschide drumul spre noi începuturi, un element natural vital pentru perpetuarea ciclului vieții și a inovației culturale.

Leadership: În ideea că veșnicia vieții poate fi percepută ca un impuls asupra inovației, cum te raportezi la conceptul de moarte ca un element natural, văzut prin prisma unei reprezentări vizuale a renașterii?

În demersurile mele de a înțelege eternitatea și înțelepciunea păstrată de cultura egipteană, m-am confruntat cu aceleași dileme ca eroii literaturii clasice, care trebuiau să aleagă între dorința de nemurire și acceptarea ciclicității naturale a vieții și morții. Fiecare structură, fie că este vorba de o piramidă sau de un sistem de credințe, își pierde relevanța dacă este scutită de provocările schimbării. La fel ca în poveștile despre bătrâni care blochează progresul cu ideile lor învechite, lumea noastră ar suferi dacă ar refuza să permită moartea unor vechi moduri de gândire pentru a face loc nașterii de noi idei.

Moartea, cu teama și respectul pe care le impune, este esențială pentru dinamica culturală și personală; ea curăță peisajul uman de redundanțe, permițând evoluția și inovația să prospere. În acest sens, moartea nu este doar un final, ci un mijloc esențial pentru regenerare și progres.

Leadershipul se constituie ca un drum pavat proaspăt, un proces de receptare a unei imagini autentice asupra dezvoltării științei. în care sfârșitul este doar începutul unui alt capitol spiritual și cultural în societate.

Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor, mai ales în situația în care provocarea științei și efortul necesar pentru a realiza schimbarea sunt esențiale pentru a cultiva o nouă perspectivă asupra lumii și a posibilităților ei de progres.

*** Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile-isi-pierd-valoarea-daca-sunt-facute-prea-usor.html

Lucrurile (I)

On Martie 19, 2016

Întoarce-te spre nordul unei priveliști care captivează atenția, schimbând cu exteriorul numai fluxuri de mister și strălucire.

Manifestam o slăbiciune acută pentru lucrurile infailibile, variabile esențiale pentru a performa, procese înnoitoare declanșate în mintea și cugetul meu, despre care ar trebui să vorbesc zilnic. Dar, asemenea unui intrus plimbându-se prin creațiile unei vrăji mereu active, le acceptam doar ca un efect al propriilor obsesii despre o realitate construită doar de dragul de a căpăta o altă identitate.

Lucrurile, depozite nesfârșite, suma tipurilor de informații reunite și extinse într-un cadru compact, vizual captivant, sunt niște eroi care înving în ciuda aparențelor, oglinzi ale infinității accesibilizate doar prin vederea de ansamblu. Pune-ți întrebări și răspunde la ele sincer: cine oare le plămădește din haosul lumii, din frământarea sufletului, altcineva decât tu însuți?

Dacă tu nu le vezi, nici ceilalți nu le observă. Cel puțin așa gândește un scriitor fermecat de lumea inversă, suflet pustnic între un sfârșit și alt început, prins în lanțurile închisorii numită "Intervenție Atotstăpânitoare". Demers făcut spre a obține ceva cu neputință a fi văzut de alți ochi decât cei ai omului aflat între două infinituri, între materie și antimaterie, între pur și impur.

În străfundul unei minți unificatoare de informații, total pe dos față de cum ar trebui să fie în mod normal, există ideea că trebuie să te reîntorci mereu spre nordul unei priveliști care captivează atenția, schimbând cu exteriorul numai fluxuri de mister și strălucire - aceste două puncte cardinale care domină lumea, inspiră sentimentele și schimbarea de orice fel în jur.

Leadership: Deții avantajul de a fi la înălțime prin unicitatea parcurgerii programului „Science" cu activarea opțiunii „Active Objects" prin comparație cu un întreg drum de parcurs de la tot ce te înconjoară la tot ce te ține legat de niște așteptări imposibile?

Într-o carte a lui Edmond Nicolau ni se comunică faptul că în anul 1962 o rachetă lansată din SUA prevăzută cu dispozitive sensibile la razele X a dus la descoperirea unui fascicol de raze Roentgen de un milion de ori mai intens decât era de așteptat și care își avea originea nu în Soare, despre care se credea că emite raze X, ci dintr-un îndepărtat punct al universului, un astru din constelația Scorpionului, care nu emit în principal lumină.

Cu timpul, am început să privesc lucrurile ca pe niște așteptări împinse dincolo de imposibil, avându-și originea într-o lumină ascunsă dintr-un îndepărtat punct al lumii. Lucruri pe care le cuprindeam în vârtejul de formare a unei noi ordini, într-o călătorie fictivă livrescă, într-un univers al romanului unde începutul se confundă cu sfârșitul.

Practic, lucrurile au devenit obiectul unei științe aparte din care mi-am descoperit unghiurile de viziune ale unui alt mod de a mă raporta la situațiile existențiale, de a mă face auzit, de a mă exprima într-un limbaj academic, de a mă privi ca deținător al unei cunoașteri aparte. Leadershipul își putea începe drumul prin cunoașterea unor lucruri, de la un cap la altul, prin intuiție directă sau prin "vederea din interior", pentru că tot ce are formă constituie o cauză sau un efect ce trebuie luat în calcul pentru întemeierea unei psihologii imuabile.

Activarea opțiunii "Active Objects" în interiorul leadershipului presupune regândirea unor noțiuni fundamentale prin intermediul determinării diferențelor dintre ceea ce vede și ceea ce e acolo cu adevărat. Iar singura știință care poate contribui la acest demers este aceea de a aranja altfel realitatea, de a integra o lume de forme disparate în mari compoziții unitare, cu o putere de ordonare pe care numai un spirit lucid o poate avea.

Leadership: Poți să găsești acele diferențe dintre lucruri care reflectă unele dintre adevărurile universale ale vieții, incluzându-le într-o fenomenologie ce are în centrul ei întrebarea: "ce anume manifești în realitatea ta? "

Constrângător, am sacrificat totul de dragul unor transformări vizual-conceptuale din perspectiva unui pas făcut înainte spre întemeierea unei cunoașteri bazate pe amestecul dintre lucruri și fizica avansată, chiar dacă nu eram un magician al formulelor matematice. Ţelul final era tot descoperirea adevărului, a corelațiilor esențiale și a structurilor de adâncime ale fenomenelor.

Am comis păcate pe care numai știința mi le poate ierta, fiindcă am schimbat reperele tradiționale despre leadership, univers, descoperire, magie și efectele ei. Acum totul trebuie să iasă la iveală, căci oricum întreaga lume știe deja.

Leadershipul, învecinându-se cu pasiunea pe care o aprinde în sufletul omului ideea de a vedea lumea doar prin experiențele de înțelegere și aranjare a lucrurilor pe un făgaș ales, și care tinde permanent spre această idee, se conformează unor judecăți ce pornesc de la informații incomplete sau limitate ca număr. Judecăți care includ însă reflecții, închipuiri, sentimente, obsesii.

Acestea din urmă ascund de fapt adevărata și profundă realitate ce sălășluiește îndărătul vieții omului. A omului care vrea să garanteze revelația unor adevăruri unice, într-o formă sau alta, exprimându-și funcționalitatea gândirii prin scris, prin viu grai, prin mijloace artistice, etc.

Totodată, leadershipul poate să reflecte demersul făcut spre a obține ceva cu neputință a fi văzut de alți ochi decât cei ai omului aflat între două infinituri, între materie și antimaterie, între pur și impur. Cele nevăzute sunt destinate „Intervenției Atotstăpânitoare" care deține capacitatea de concentrare a informației în conștiința celorlalți.

Ceea ce manifești în realitatea ta ca formă de cunoaștere este asociat acelor lucruri pe care le controlezi din perspectiva a ceea ce dorești ca ele să devină după ce te-ai atașat emoțional de ele.

Lucrurile - pentru un scriitor sunt tot ceea ce poate fi perceput în jur ca fiind adevărat într-o dimensiune a ficțiunii. Pentru un om de știință ele sunt reperele unui nou tip de cunoaștere. Pentru un artist ele sunt semnele distinctive ale unei inteligențe emoționale puternice, în funcție de cum le personalizează și le însuflețește cu fiecare mișcare a pensulei. Pentru un lider lucrurile reprezintă cauza și efectul unor alegeri făcute conștient.

Poți să plămădești din haosul lumii, din frământarea sufletului, acele „Active Objects" care participă la schimbarea realității pe care o reprezinți? Fii atent, căci ele pot să reprezinte o nouă identitate a ta sub forma unor principii care se imprimă în materie - în materia cuvintelor, a gândurilor, a faptelor, a creației intelectuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile.html

Lumea care a apărut după ce s-a săvârșit misterul

On Mai 24, 2015

Impune-ți ideile prin adâncimea unei viziuni largi construite din versiuni succesive ale marilor descoperiri născute în jurul plusvalorii unei realități complexe.

Totul izvora din lucrurile aparent simple ale vieții, dar din înclinația de a le privi cu acea putere de vrajă a magicianului care controlează neîncrederea spectatorilor prin teama amestecată cu fascinația pe care o trezește misterul, în jurul plusvalorii unei realități contradictorii și independente.

Într-un fel, aveam nevoie de complexitate pentru a-mi tolera slăbiciunile, de conexiuni multiple între întregul și pătrunzătorul științei, prin contactul nemijlocit al simțurilor cu un mediu care renaște din lucrurile recompuse în întuneric, asemenea unei cutii prăfuite care ascunde nenumărate secrete uitate de timp. Amintirile mă rascoleau mereu, legându-mă de o altă identitate.

Inspirația se transformase într-un soi de durere cu puteri demiurgice, un *statement* al artei de a construi pe un teritoriu fragil un spațiu imens, prin care pluteau împovărate de bizar ancore ale trecutului, distribuite în regiuni diferite de creier, declanșate de stimuli vizuali. Cele mai duioase rânduri pe care le-am subliniat în cartea vieții, în lumea unei compoziții pline de decoruri mistice prin care transpărea lumina interioară a unui secret indescifrabil, sfârșeau întotdeauna cu câteva momente de revelație.

Asta își dorea magicianul, ca publicul să creadă, dobândind certitudinea existenței sale simultane, cel puțin în două ipostaze: în ipostaza de gând și de cuvânt, aplicând metoda de determinare a nevăzutului, neajunsului, pururea fiind și același fiind, cel împovărat cu veșnica aducere aminte a ceva ce s-a pierdut. Dar care s-a recâștigat prin împletirea dintre divin și uman, dintre magie și adevăr.

Balzac fusese la rândul lui un asemenea magician, se entuziasma, ajungea să creadă în propriul vis și se vedea cel mai de seamă om din lume. O clipă mai târziu, revenind cu picioarele pe pământ, era obligat să străbată drumuri neexplorate în deriva existențială. Şi totuși, el este considerat ca fiind unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii, stăpânind, ca nimeni altcineva, vraja cuvintelor. Geniul și-a câștigat nemurirea.

Leadership: Ești pregătit să regizezi și să controlezi spectacolul de aparențe al lumii în care trăiești, valorizându-te în ipostaza de facilitator al relației dintre revelație și iluzie?

Ansamblul pieselor de puzzle din compoziția existenței tale, construite prin versiuni succesive ale marilor descoperiri născute din elemente ale trecutului, din amintiri și vise, menite să impună, prin introspecție și autocunoaștere o imagine nouă a lumii, ca subiecte generatoare de spectacol, stârnind astfel admirație, încântare, posedă statut diferit, în funcție de succesiunile liniilor de producție a noului.

Noul, constituind totalitatea reperelor de complexitate care deschid calea pentru abordarea unor perspective mai ample asupra continuității propriei tale povești de viață, respectiv a diferitelor trepte de contemplare a lumii în frumusețea ei trecătoare pe care le poți urca în procesul de percepere a unei experiențe particulare, are rolul de a provoca anumite sentimente, o puternică reacție din partea celorlalți oameni.

Întotdeauna în contextul noului se manifestă o idee, și în aceeași măsură o invenție de mare ajutor în fundamentarea unei interacțiuni autentice, o experiență unică în a fi altcineva și în a interpreta sensuri ascunse ale personalității, admițând ca potențial de valorificare a puterii de creație și a resurselor personale de care înainte nu erai conștient.

Așadar, conștientizarea a ceea ce contează cu adevărat să expui în fața celorlalți sau să le induci, prin folosirea eficientă a revelațiilor și iluziilor, prin reconstituiri ale trecutului, alcătuind vraja de a colinda pe acolo unde „mereu ceva e altfel decât credeai că poate fi", amplifică starea emoțională, slăbiciunea cât și puternicia ta. Oare amintirile te determină să trăiești puterea propriului adevăr sau a slăbiciunii iluziilor care te învață să fii altcineva?

Leadership: Măsura maximă a percepțiilor față de lumea pe care ți-o construiești este fundamentată de experiențele unei participări la o nouă etapă de potențare a însemnătății conceptului de "versiune superioară a ta" într-o perspectivă de tipul iluziilor care te mișcă?

Omul care a atins stadiul în care realizează că are puterea de re-creare a realității, puterea de a-și aminti și valorifica ceea ce în mod aparent trece ca o notă de subsol în cartea vieții, a dobândit în prealabil certitudinea unei existențe simultane, cel puțin în două ipostaze: în ipostaza de gând și de cuvânt, aplicând metoda de determinare a nevăzutului, neajunsului. El este un magician al aducerii-aminte, nu om care rămâne condamnat la uitare.

Leadershipul poate foarte ușor să capete sensul de rezultat al unui moment de revelație, în care realizezi că ești altcineva prin intermediul bazei de gânduri aruncate în timp, sau a ideilor și frânturilor de gânduri croșetate într-un stil de „lume nouă".

Atunci când mă gândesc la trecut, făcând o analogie cu leadershipul, ajung la cuvintele unui personaj dintr-un roman al lui Christopher Priest: „ *Cugetând la toate acestea, am ajuns să mă întreb dacă există în educația mea ceva care m-ar putea pregăti pentru imaginea unei lumi modelate așa cum mi se înfățișează aceasta.* "

O perspectivă de tipul iluziilor care te mișcă are ca principal punct de susținere imaginea simbol a unei povești de viață care probabil ți-a dat ceva de gândit atunci când ai observat cum din situații confuze sau contradictorii poți învăța lecții profunde despre misteriosul aspect al realității, care a generat atâtea neliniști.

Lumea care a apărut după ce s-a săvârșit misterul se referă în principal la universul de gânduri populat de aducerile aminte care nasc o diversitate de imagini ce învie mădularele omului celui vechi, ducând înspre un „acolo" unde tangibilul și intangibilul se întrepătrund și se influențează reciproc, îmbinându-se într-o forță care pune mișcare o versiune superioară a omului.

Misterul este o reminiscență a trecutului care cu timpul a devenit din ce în ce mai mult o țară străină, dar adusă din nou în pas cu vremurile și dezvoltată la maxim, ea capătă strălucirea unei noi transformări, oferind o bază de experiențe și cunoștințe pe care poți conta în prezent.

În acest caz se poate spune că leadershipul este rodul „misterului".

Source: https://neculaifantanaru.com/lumea-care-a-aparut-dupa-ce-s-a-savarsit-misterul.html

Lumea văzută în prezența trandafirului

On Octombrie 30, 2019

Forma expresivă a unui sentiment de afecțiune este rezultatul recunoașterii unei prezențe ingenue într-o ipostază de dulce amintire.

În urmă cu câteva zile m-ai chemat lângă tine și, după ce ți-am inspirat parfumul și ți-am admirat frățiorii, îmbobociți de asemenea, mi-am dat seama că timpul pe care îl petrec alături de tine este într-adevăr un dar suprem, mai ales atunci când anunță o binecuvântare. N-am avut ocazia să stau degeaba, ți-am admirat zâmbetul în tăcere, într-o ipostază de pictor care știe să descopere farmecul unor anonime colțuri de natură, căutând smerenia înălțătoare a unei relații sincere cu Dumnezeu.

Numele tău, Double Delight, face cinste unei lumi sacre, atemporale, camuflate în dosul aparențelor, în forma unei atitudini de independență față de orice autoritate, de orice stăpânire lumească. Ca să generez puncte, linii, forme expresive, pete cromatice și acromatice, mai întâi trebuie să mă îndrăgostesc de această lume prin vibrația murmurată a unei sensibilități de excepție raliată unei realități de neatins, pe care eu însumi o caut în lucrurile simple, dar investite cu o oarecare forță expresivă. O lume ce parcă trimite la o poveste dintr-o mie și una de nopți. Un alt temei de admirație față de înălțimea unei imagini artistice învăluită, prin vis, în aventura Șeherezadei.

În timp ce te stropesc cu soluție nutritivă, mângâindu-ți petalele delicate, observ ceva ce n-am mai văzut până acum, o construcție pur subiectivă, cu toate că locuim în aceeași poveste și ne întâlnim zilnic sub forma a două personaje care au o relație specială între ele. Observ acea interacțiune dintre determinările succesive ale naturii și esența rară a unui suflet plin de speranță, cu un bagaj de visuri mărețe, strâns legat de un proces de turnare a unei energii eterne într-o existență panteistă.

Leadership: Prezența ta într-o ipostază de dulce amintire atestă confirmarea unei entități conotative generate de un Creator care se percepe pe sine ca existând independent de orice stăpânire omenească?

Exprimarea unei admirații entuziaste față de o creație surprinzătoare în originalitatea ei organică, și totuși atât de complexă, încât poate da naștere la cele mai felurite interpretări, implică ideea unei relații mutuale, a unei acțiuni reciproce pe care o regăsim numai în lucrarea lui Dumnezeu. Entitatea generată de un asemenea Creator, cu orizonturi prea largi pentru a fi înțelese de mintea omenească la momentul prezent, se poate afla în una din cele două stări: o solemnitate a frumuseții pururea vie, aprinsă peste lume, sau o solemnitate a gândirii exprimate printr-un limbaj expresiv ce creează imagini artistice sugestive.

Trandafirul veghează prin ochii artistului orice asemănare între două caractere expresive, căutând în sufletul lumii nu știu ce putere de atracție sub înfățișarea blândă a unui frumos decor, izvorât din mișcarea potolită și ritmică a unui penel care a știut, anotimp de anotimp, să oprească pe loc, în șoaptă, farmecul unei magii care trece cu bucurie vizuală în direcția unei opere de artă. El este prezent ca produs al finalității operei de artă în cuvintele pictorului Li Rihua, citat de Simona Popescu în romanul Exuvii:

„În pictură, important este să ataci subiectul cu discernământ, adică să înțelegi că, în conturul formelor, deși urmărești un rezultat desăvârșit, toată arta execuției stă în notații fragmentare și în întreruperi… Pensulația se întrerupe pentru a se descărca de subînțelesuri."

Leadership: Îți este ușor să te implici în demersul naturii prin extensia inteligenței artistice, aliniindu-ți „trăirea de sclipire" la conținutul unei mesaj care îți împlinește cu adevărat sufletul?

Cu ce gând mă întâmpini ori de câte ori mi te adresezi cu atâta sinceritate, ca printr-o simplă aplicare a unei funcții de cunoaștere și revelație? Ecoul cuvintelor tale, le-am regăsit întâmplător, așa cum se întâmplă când pictorul își mai trece o dată pensula peste amestecul de vopsele și atinge apoi cu delicatețe pânza plină de alegorii subtile, în vederea exprimării unui punct de vedere apropiat de mesajul lui Dumnezeu: „Fii impecabil în tot ceea ce ai mai generos de arătat ! "

Există în magia acestor cuvinte sensibile, atât de simple, dar care dezvăluie atât de multe, o anumită splendoare, posibilitatea vizualizării unei descrieri succinte a tonurilor unui pictor dăruit cu arta penelului. Tonuri liniștite, senzuale, calde, pentru ca atmosfera din jur să nu mă copleșească, precum roșu, portocaliu și galben. Combinația asta nu dă greș niciodată !

Noblețea ta, remarcându-se prin simplitatea suprapusă unei fragilități trăită în mod genuin, ca la vederea unui tablou pictat cu duioșie, absoarbe o cantitate apreciabilă de spirit din imaginea unei ființe înzestrate cu o intensitate proustiană a simțurilor. Frumusețea ei izbitoare, dincolo de convențional, rezidă din efectul rememorării unei existențe anterioare care revine mereu în atenția mea. Un fel de manifestare a unei dorințe nerostite prin intermediul unei game largi de sentimente, dar fără publicitate, pur și simplu printr-o înțelegere a autenticității ca trăire pură.

Ori de câte ori visez la o viață nouă alături de cineva drag, care să-mi semene cu adevărat, cineva cu mare impact de imagine, nu uit să-mi decorez viziunea unei noi experiențe de pictură cu sentimentul frumuseții inegalabile, independent de toate convențiile pe care se întemeiază prejudecățile în materie de tinerețe, de strălucire și eleganță.

Noblețea este o descifrare a vieții noastre prin grațioasa glosă a condiției de poet, de artist, de savant, așadar o asumare a privilegiului de a aparține destinului unui Creator care se percepe dependent de posibilitatea de a recupera eternul de dincolo de materie, prin spiritualizarea unei viziuni ideale.

În ultimele lucrări create cu dărnicia unei suite de momente de neuitat, par să reînvii spiritul unei eleganțe clasice în ceea ce privește folosirea comparațiilor, simbolurilor și metaforelor în interiorul unei mișcări a timpului, despre un produs viu, activ, acesta reușind să imprime propria sa personalitate creatoare, mereu în transformare, pe pânza amintirilor vii. Ochii ațintiți asupra frumosului posedă dimensiunile unei obsesii misterioase, acolo unde alții nu o văd: pura cunoaștere a unei ființe din afara timpului.

Dar am avut tot timpul lângă mine, binecuvântat cu toate cele de folos picturii, cu peisajele unei geografii interioare, simplitatea unui suflet atât de rar, vesel, dornic să arate lumii esența lui. Alteori find copleșit de tristeți, de deznădejdi, învolburat. Cu toate astea, reușind să trăiască în pace și liniște. Rareori se întâmplă să-ți cadă în inimă o conștiință atât de ingenuă.

Obiectivând ceea ce trăiesc de fiecare dată în interior și transformându-mă într-un purtător de echilibru al spiritului și al universului, de dincolo de rigorile timpului, încerc să redau o parte a lumii care, pe bună seamă, capătă proporțiile unei călătorii inițiatice într-o poveste cu multă învățătură, în care se ascunde și o comoară neprețuită.

Marea afirmare în lumea artei se cântărește prin ceea ce dorești să te reprezinte în tot ceea ce te face unic, la nivel de simplitate suprapusă unei fragilități trăită în mod genuin.

Lumea văzută în prezența trandafirului este tot atât de largă precum lumea plămădită din țărână la atingerea Creatorului, simbolizând unirea dintre două entități asemănătoare prin evoluția artei ce are un parcurs sigur spre perfecționism: o entitate numită continuu "spațiu-timp", actualizată printr-un determinant *The Traveller* , și o entitate numită "vitalitate a gândirii deschisă noului".

Source: https://neculaifantanaru.com/lumea-vazuta-in-prezenta-trandafirului.html

Lumina palidă a apusului

On Decembrie 08, 2010

Dedică-te dezvoltării depline a celor din jurul tău, ghidându-i spre o devenire superioară atunci când se află la apusul propriei lor "povești".

Nimeni nu poate să dobândească succesul deplin dintr-o dată. Vine un moment delicat în viața fiecărui om, un fel de test aș spune, în care îi este încercată credința în propriile capacități și forțe, chemarea vocațională, un fel de test care îi măsoară probabilitatea obținerii succesului.

Cred că celebrul scriitor american Stephen King știe mai bine ca oricine cum se obține succesul, dar totodată cred că cunoaște foarte bine și rețeta pentru un eșec sigur. Încă de pe vremea când era copil a aspirat la o carieră de scriitor. A scris. Şi a tot scris. A creat. Şi a tot creat. Zilnic câte o poveste scurtă inspirată din viața sa de zi cu zi. Cariera lui urma o traiectorie ascendentă.

În cele din urmă el s-a hotărât să scrie un roman cu totul special, pe care mai apoi să-l trimită spre publicare, roman care – gândea el – avea să-l propulseze definitiv în rândul scriitorilor de valoare. L-a întitulat *"Carrie"* . Ideea era originală, era produsul minții lui, nicidecum o prelucrare a ideilor altora.

Gândurile îi erau concentrate în întregime la succesul pe care l-ar putea avea dacă romanul lui va deveni cunoscut. Până în clipa când – fatalitate - s-a produs "deflagrația". Fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Considera că era un pocal de speranțe deșarte.

Momentul acela delicat despre care am precizat la început, momentul acela în care simți că nu mai poți, că nu mai ai gaz, în care simți că nu mai ești tu, momentul acela în care, cuprins de un sentiment de tristețe îți spui că strădania ta este de prisos – a survenit și în viața lui Stephen King.

"Carrie" era pe cale să rămână o amintire. Iar cariera lui era pe cale să apună.

Leadership: Îți decizi traseul calitativ al propriilor performanțe din poziția de a ști ce este cu adevărat valoros să păstrezi, sau din poziția de a-ți recunoaște ignoranța pentru ceea ce se ascunde în spatele aparențelor?

Doamna Tabitha King (Tabby), soția celebrului scriitor, a zărit manuscrisul aruncat la coșul de gunoi. Fiindcă nu se îndoia de talentul lui Stephen, l-a recuperat și l-a citit. I-a plăcut atât de mult, încât l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. Căci voia cu orice preț să afle cum se termină. Şi, mai mult decât atât, s-a oferit să-l ajute.

I-a spus lui Stephen, zâmbind în felul ei atât de fermecător: *"Ai ceva de valoare aici, vorbesc serios ! "*

Este evident că Tabby știa despre soțul ei mai mult decât știa el însuși despre sine, și despre "pocalul de aur" care se ascundea în manuscrisul său. Căci, după ce Stephen a terminat de scris *"Carrie"* , concernul editorial Doubleday l-a acceptat spre publicare, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. Declicul s-a produs. Stephen și Tabby King erau bogați. Dar adevărata recompensă a fost

faptul că, de atunci înainte, Stephen și-a putut consacra viața exclusiv creației literare.

Leadership: Poți să restabilești echilibrul dintre realitatea pe care o dezaprobi și idealul de perfecțiune pe care îl pot atinge?

Realitatea pe care o dezaprobi are ca referință nerecunoașterea valorii lucrurilor de care te poți lipsi cu ușurință. În raport cu această concluzie, problema spațiului de investigație a unor bunuri neîntrebuințate cu folos, dar cu valoare potențială de a deveni emblema unei atitudini de deschidere față de schimbare, se rezumă la următoarea întrebare: *ce ai de câștigat prin amintirea continuă a unui lucru care poate fi reactivat de o frază dintr-o carte, de o scenă dintr-un film sau, pur și simplu, de un prieten?*

Aptitudinea de creator se obține din calitatea viziunii tale asupra spațiului din jur și din esența lucrurilor pe care îngădui să le dai statutul de "idee bună".

Adevărata artă pe care o surprinzi în fiecare zi, fără nimeni să știe, apare ca un mijloc de recunoaștere a "firimiturilor" de beneficii extrase din efectele unei idei părăsite. Să dai un plus de valoare creației pe care o experimentezi înseamnă să înțelegi caracterul temporar al imaginii pe care ți-o formezi despre un lucru până să ajungi să-l cunoști.

Ideile sunt precum cuvintele: oricât de banale ar părea la prima vedere, pe atât de valoroase pot fi prin semnificația ce o conțin - atribuită anumitor fapte, stări sufletești sau situații de viață. De regulă scriitorii dețin o experiență bogată izvorâtă din existența unei vaste arii de competențe, ce-și propun pătrunderea într-o zonă discretă, aceea de atașament față de importanța sau utilitatea acordată propriilor creații.

Idealul de perfecțiune pe care îl poți atinge depinde de modul cum îți revizuiești ideile astfel încât intersecția lor să se concretizeze într-o creație a cărei "valoare de asigurare" nu poate fi făcută publică decât cu ajutorul semnificației pe care ea o îmbracă sub efectul cumulat al apartenenței la o realitate mai profundă, mai înaltă și mai durabilă. De regulă, această altă realitate este chiar literatura.

Leadership: Exploatezi efectele de profunzime ale propriei tale creații, asigurând accesul celorlalți spre noi zone cu potențial de dezvoltare?

Entuziasmul izvorăște din tine însuți sau trebuie ca cineva să ți-l alimenteze? Ești o persoană cheie în viața celorlalți oameni?

Competentă, în stare să facă toate aranjamentele posibile cu eficiență, și înzestrată cu o mare putere de convingere și influență. Într-un cuvânt, Tabby. Ea l-a determinat pe soțul ei să se simtă din nou avântat în demersurile sale. Ea a fost, și încă mai este, partenerul lui numărului unu. Totdeauna când lui Stephen i se pare că timpul nu este de partea lui, sau că este un nimeni în lumea valorilor, Tabby este lângă el să-i amintească faptul că ceea ce simte el e doar o situație de moment, că nu e un capăt de lume, și că totul va fi bine din nou.

Succesul lui Stephen se datorează faptului că este înconjurat de această imagine liniștitoare indusă de soția lui, care are mare încredere în el și îl susține mereu.

Entuziasmul nu izvorăște din tine însuți – totdeauna trebuie ca cineva să ți-l alimenteze. Este important să ai lângă tine o persoană care să vadă altfel lucrurile, mai clar, și care să decidă să te ajute; o persoană care în adâncul sufletului crede în tine și în cauza ta, și care este dornică să te susțină. E o strategie foarte deșteaptă să ceri părerea unei persoane cheie, care

într-adevăr este în măsură să știe ce este mai bine pentru tine înainte să iei o decizie.

Să dai curs actului de creație înseamnă să faci din tine emblema permanentă a unei spiritualități care caută esența lucrurilor din punctul de vedere al altora.

Lumina palidă a apusului îl pătrunde la un moment dat pe fiecare om care muncește, care are vise și dorințe de împlinit. Şi tu vei fi cuprins, într-o bună zi, de sentimentul că strădaniile tale au fost de prisos. Şi tu vei fi străbătut de acea misterioasă forță care le pune la încercare tuturor oamenilor valoroși voința și tăria de caracter. De aceea este atât de important să ai în preajma ta un partener care să-ți amintească de fiecare dată când te afli la ananghie: "Ai ceva de valoare aici, vorbesc serios ! "

Numai cel înzestrat cu calități de lider are capacitatea de a te susține și de a-ți da imboldul necesar pentru a-ți continua cariera atunci când te afli pe o traiectorie descendentă. El este un adevărat mentor pentru tine și are puterea de a-ți întârzia "lumina palidă a apusului".

Source: https://neculaifantanaru.com/lumina-palida-a-apusului.html

Lupta îndoielilor împotriva convingerilor

On August 06, 2010

Câștigă votul de încredere al oamenilor, asigurând un echilibru între sentimentele lor cele mai profunde și realitatea înconjurătoare.

O scenă neașteptată se petrecu în camera bolnavei, încuiată cu atâta grijă. Valentine rămăsese singură. Din nou o cuprinse febra. Era pătrunsă fără încetare de aceleași gânduri și presimțiri, că va muri. De aproape zece zile starea ei de sănătate era tot mai îngrijorătoare.

Deodată i se păru că aude un foșnet ciudat. De după ușă se ivi un chip omenesc. Dar în starea în care se afla nimic nu o mai putea mira. Era conștientă că toate nălucirile care o înconjurau se datorau delirului. Din pricina febrei se obișnuise pe deplin cu aceste apariții. Își aminti că mijlocul cel mai bun pentru a face să dispară nălucirile supărătoare era să bea medicamentul.

Leadership: Poți să dai un nou sens propriei creații, asumându-ți rolul de protector necondiționat după formula: "Fii la vedere fără să stârnești suspiciuni" ?

Valentine își întinse mâna ca să ia paharul de pe vasul de cristal, unde știa că se afla. Dar, în acest timp, apariția făcu încă doi pași spre pat, mai repezi, și luă paharul înainte ca fata să se atingă de el. Fantoma privi băutura ca și cum ar fi vrut să vadă cât e de străvezie și de limpede.

- Nu striga si nu te teme, îi spuse Contele de Monte Cristo. Nu păstra nici măcar în fundul inimii vreo licărire de bănuială sau vreo umbră de neliniște.

Valentine nu știa ce să spună. Se temea de glasul nălucii, care era o realitate.

- Ascultă-mă bine. De patru zile veghez asupra dumitale și te ocrotesc. Am stat ascuns în spatele ușii în fiecare noapte. Am văzut oamenii care veneau la dumneata, alimentele care ți se pregăteau și băuturile care ți s-au dat. Când băuturile mi se păreau periculoase îți goleam paharul și înlocuiam otrava cu o băutură binefăcătoare, în stare să circule viața prin vine în locul morții ce ți se hărăzise.

Creația cea mai valoroasă a unui vrăjitor este misterul cu care poate învălui totul în încercarea de a schimba evenimentele prestabilite. El are putința de a se înălța deasupra legilor destinului, într-o evidentă atitudine de așteptare a momentului potrivit pentru a-și impune starea de putere, reprezentată prin viziunea pe care o propune despre viață.

Leadership: Faci apel la cea mai atentă judecată de care ești capabil ca să înconjuri ceea ce ți se întâmplă într-un context de interacțiune directă cu tot ce există într-un orizont de semnificație mai larg?

Ora criminalilor. Pendulele sunară miezul nopții. Contele de Monte Cristo știa ce urma să se întâmple, așa că îi spuse repede fetei, înainte de a se ascunde în spatele bibliotecii:

- Să nu faci niciun gest Valentine, să nu rostești niciun cuvânt. Trebuie să te creadă adormită. Altfel te va ucide înainte să-ți vin în ajutor.

Clanța scrâșni și ușa se răsuci în balamale. Podeaua scârțâi în cealaltă parte a încăperii. Cineva se apropia de ea. Tremurând, neliniștită, cu inima strânsă de o groază nespusă, Valentine își adună toate puterile și se prefăcu adormită. Dar atunci când auzi cum persoana necunoscută îi toarnă picăturile de otravă în pahar, a îndrăznit să întredeschidă pleoapele. Femeia, criminala, era chiar doamna de Villefort, mama sa vitregă.

Semnificația pe care o atribui evenimentelor care intervin în cursul vieții tale este ancorată în apropierea efectelor de anvergură ale schimbului dintre ceea ce poți păstra bun în lumea ta interioară și cea exterioară, fără a o alimenta cu suferința imposibilității de a determina o nouă judecată pe fondul cauzei.

Leadership: Îndrăznești să scoți la lumină ceea ce te definește cu adevărat, în încercarea de a te înfățișa lumii că o reflexie a previziunii evenimentelor care ți se desfășoară în cale?

Există două feluri de oameni: cei care vor să ucidă, și cei care vor să salveze, cei care vor să facă răul și cei care vor binele. Tu din care categorie faci parte?

Contele de Monte Cristo a salvat-o pe Valentine de la moarte, veghind asupra ei ca un înger păzitor. Numai el o putea salva și numai el a salvat-o. El a știut să prevadă toate comploturile, ghicind toate mișcările dușmanilor săi.

Ce au în comun toți marii lideri? Au puterea de a prevedea evenimentele, de a le analiza și de a le aborda într-un mod pragmatic și realist, într-un mod mai adecvat provocărilor viitoare. Dar nu numai atât. Ei sunt capabili să-i convingă pe oameni că sunt de partea lor, spulberându-le toate îndoielile.

Valentine a avut îndoieli la început cu privire la salvatorul ei, dar acestea au fost rapid spulberate. Prezența lui puternică i-a înlăturat neîncrederea pe care i-o insuflase inițial prin apariția lui misterioasă.

Cu minunata lui putere de pătrundere, Contele a înțeles tot ce se petrecea în sufletul fetei, dar a găsit metoda adecvata de a aprinde în ea o luminiță de speranță, determinând-o să creadă în devotamentul său. Avându-l alături pe conte, Valentine putea dormi cu încrederea unui înger culcat la picioarele Domnului.

Ceea ce definește un vrăjitor este că poate să repare drumul care unește emoția izvorâtă din veridic cu imaginea izvorâtă dintr-o viziune extinsă dincolo de limita realului.

Sentimentele profunde pot ignora realitatea, iar realitatea poate să înghețe orice sentiment.

În leadership contează să fii un factor de încredere nu numai din punct de vedere profesional și comportamental, ci și din punct de vedere emoțional și spiritual.

Trebuie să asiguri un echilibru între sentimentele cele mai profunde ale oamenilor și realitatea înconjurătoare. Adică să împiedici sentimentele lor să câștige teren în fața realității, și în același timp să te asiguri că realitatea nu-și pune prea adânc amprenta asupra sentimentelor lor.

Leadership: Poți să asiguri un echilibru între realitate și sentiment, în ciuda unor aparențe dezarmant de dure care, în fapt, ascund o taină greu de tâlcuit?

Leadershipul ține de capacitatea de a construi relații de calitate cu oamenii. Ca să-i inspire Valentinei un puternic sentiment de securitate Contele a trebuit să ia atitudine, s-o convingă de puterea lui, să o determine să-si păstreze o atitudine pozitivă. Şi numai tenacitatea și curajul i-au fost aliați în acest demers. El a trebuit totodată să citească ce i se petrece fetei în adâncul inimii și să-i înlăture orice fel de îndoială cu privire la persoana sa.

Liderul joacă un rol important în viață oamenilor, rolul salvatorului. Iar curajul său este, fără nicio îndoială, molipsitor. Dar în fața celor mai mulți ochi, liderul poate să pară rece, și această răceală poate fi luată drept o expresie a ostilității, stârnind frica și neîncrederea. Dimpotrivă, o atitudine proactivă cât și un limbaj persuasiv pot influența în bine oamenii, care vor da un randament mai bun.

Dacă vei anticipa și dacă vei reuși să contracarezi efectele negative ale evenimentelor care se produc asupra persoanelor sau grupurilor vulnerabile, leadershipul tău va câștiga teren.

Ultima luptă a îndoielilor împotriva convingerilor se dă atunci când încerci să scoți la iveală o realitate ascunsă în spatele unor aparențe de normalitate.

Concluzie: Dacă vrei să ai succes în leadership, trebuie să faci două lucruri mai presus de orice: să îndepărtezi orice îndoială a oamenilor asupra capacității tale de a conduce și să te asiguri că ești recunoscut drept o resursă importantă de încredere.

Câștigă votul de încredere al oamenilor, asigurând un echilibru între sentimentele lor cele mai profunde și realitatea înconjurătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-indoielilor-impotriva-convingerilor.html

Lupta pentru a fi sau a nu fi

On Martie 11, 2011

Convinge-i pe oameni de valoarea ta, făra să alterezi "muzica" pe care încerci să o prezinți.

Scriitorul George Sbârcea povestea că la un teatru muzical din țară a fost organizată audiția, în cerc restrâns, a unei opere originale, compusă de un tânăr maestru. Într-una din pauze, un dirijor mai vârstnic îi făcu autorului următoarea observație:

- Să știi, maestre, că ești un prost țintaș !

- Cum așa? se nedumeri compozitorul.

- Pai să vezi: muzica pe care ai scris-o trebuia să se adreseze în intenția dumitale, inimii ascultătorilor, și, cand colo, ea le rănește urechea !

Leadership: În centrul atenției pe care o primești de la cei din jur este efectul unei atitudini și a unei mentalități orientate spre calitate prin identificarea oportună a unor noi valențe de expresivitate?

Așa cum este vital ca orice organizație să creeze un mediu care sa atragă lideri, tot așa este vital ca orice lider să creeze un mediu ideal pentru performanța oamenilor, bazat pe incredere si colaborare, in care ei să muncească eficient și să simtă cu adevarat că vor să aparțină de organizația respectivă și să fie conduși de către el. Întregul leadershipului tău poate să transmită o stare de spirit specială?

Cu alte cuvinte, leadershipul trebuie să corespundă lumii, preferințelor oamenilor și așteptărilor lor. Daca leadershipul nu formează un întreg prin care să transmită o stare de spirit specială, o empatie puternică, o dorință arzătoare, un vis realizabil, atunci el nu va reuși să-și exprime niciodată ferm punctele de vedere, voința și propriile convingeri.

Expresivitatea, ca latură importantă a procesului de creație, este aplicabilă modalității de a transmite cu forță ideile și sentimentele tale adaptându-le la trăsăturile tale pe care vrei să le scoți în evidență. A fi "un prost țintaș" este echivalent cu încercarea de a-ți pune în valoare originalitatea fără să-ți atribui rolul creatorului activ care dă lumii posibilitatea să se concentreze pe ceea ce este important.

Poți să conferi leadershipului tau o "linie melodioasă" plăcută?

Așa cum un muzician sensibilizează auditoriul prin intermediul muzicii sale creind o stare de liniste, calm sau vivacitate, tot așa și tu, ca lider, trebuie să sensibilizezi sufletul oamenilor cu ceea ce este în interiorul tău, prin propria ta "compoziție". Încearcă să ajungi la oameni făcându-i să înțeleagă ceea ce exprimă leadershipul tău, adaptandu-te la realitatea lor. Pe urmă întreaga lor atitudine se va schimba, iar tu te vei poziționa tot mai sus în rezultate.

O linie melodioasă este o combinație de sunete ale diferitelor instrumente și voci, care prin înălțimea, durata și succesiunea lor trebuie să formeze o compoziție formidabilă care încântă și stimulează auzul. Dar cu mici corecții. Ea face parte din ciclul fenomenului "Or, ce implică

aceasta?" lăsând să se descopere și unele imperfecțiuni, lipsuri și limite, uneori inducând în eroare pe ascultător.

Armonia pe care o ai de oferit prin îmbinarea creației și interpretării cu arta improvizației, într-un mod foarte interesant, trebuie profilată pe livrarea unui puternic și convingător apel la acțiune, lăsând să se descopere cealaltă față a personalității tale: una axată pe emoții și pe manifestarea lor.

Convinge-i pe oameni de valoarea ta, fără sa alterezi realitatea pe care încerci să o prezinți. Conferă-i leadershipului tau o "linie melodioasă" plăcută care sa se armonizeze perfect cu gândurile, emoțiile și sentimentele personale ale celor pe care îi conduci, fără să te abați prea mult de la concepțiile lor.

Ai grijă ce accent pui pe muzica pe care o compui pentru că nu orice ritm și nu orice frecvență au același efect asupra minții și sentimentelor ascultătorilor.

Noțiunea de a fi "artist" nu înseamnă să creezi și controlezi totul singur, ci înseamnă să ajustezi volumul și muzica pe care o asculți lăsând-o să te conducă spre noi răspunsuri și noi rezultate.

Lupta pentru a fi sau a nu fi la înălțimea așteptărilor oamenilor se dă în tine însuți ori de câte ori compui o nouă "partitură" - care dacă nu sună bine îi va îndepărta pe toți. Puțin câte puțin, munca ta se va îndeparta, se va împrăștia și se va transforma în haos dacă "partitura" ta nu invadează sufletul vieții oamenilor și dacă nu-i apropie de tine.

Rezultatele unui leadership eficient depind atât de lider, care are și rolul de a contribui la dezvoltarea unei culturi organizaționale prin alegerea tonului potrivit care să creeze "muzica" acceptată de toți, cât și de colectivul de care se înconjoară ce trebuie să fie receptiv la nou, să perceapă nedistorsionat această muzică și mai ales să fie capabil de adaptare.

Lupta pentru a fi sau a nu fi depinde de cele două componente – liderul și colectivul. Dacă există o sincronizare bună, o acceptare reciprocă atunci conlucrarea este eficientă și bătălia este câștigată. In caz contrar se pierd mai devreme sau mai târziu atât liderul, cât și colectivul.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-pentru-a-fi-sau-a-nu-fi.html

Lupta pentru un motiv de îndoială

On Martie 28, 2009

Dezvoltă-ți abilitățile de conducere, susținând drumul celorlalți spre nivelul tău de performanță.

Cine este cel care, îndrăzneț, cu sânge rece, înzestrat cu o minte pătrunzătoare și creatoare, reușește să-și impună autoritatea și să se ridice deasupra tuturor oamenilor? Cine este cel care, prin puterile sale de invidiat, poate hotărî soarta fiecăruia după propria lui voință? Probabil că, așa cum remarca Jules Verne, un astfel de om nu poate fi decât „Stăpânul Lumii".

Înzestrat cu niște calități excepționale de geniu, grație formidabilei sale capacități de a inventa și făuri aparate super-sofisticate, un astfel de om ar avea toate motivele să se considere stăpânul absolut. Cine să nu-l urmeze cu capul plecat pe omul superior în toate privințele care, cu o puternică încredere de sine și cu o siguranță care stârnește mai mult teama decât respectul, poate cu bună știință să nimicească pe oricine? În fața unui asemenea om n-ai nicio putere, trebuie să i te supui fără să crâcnești.

Leadership: Ai puterea să renunți la lupta pentru obținerea și demonstrarea propriei superiorități, acceptând necesitatea eforturilor altora de a te face să crezi că o parte din lumea lor este mai bună decât a ta?

Cine a citit cartea "Robur Cuceritorul" știe că, în final, oamenii nu s-au lăsat conduși de autoritatea lui Robur, chiar dacă el era un splendid om de știință și ar fi putut conduce ușor lumea numai prin puterea invenției sale, *Albatrosul* . Mai degrabă, Robur și-a dat seama că nu are rost să conducă lumea atâta vreme cât oamenii nu sunt deschiși la schimbare. Iată ultimele cuvinte pe care Robur le adresează omenirii:

"Cetățeni ai Statelor Unite, experiența mea s-a încheiat și pot să vă împărtășesc de pe acum părerea ce mi-am format-o: cred că nu trebuie să precipităm niciodată lucrurile, nici chiar când este vorba de progres. Ştiința nu trebuie s-o ia înaintea moravurilor. Sunt pentru evoluție, mai degrabă decât pentru revoluții. Într-un cuvânt, fiecare lucru se cuvine făcut la vremea lui. Ar însemna să sosesc prea curând azi ca să pot birui atâtea interese deosebite contradictorii. Națiunile nu sunt încă de ajuns de coapte pentru a realiza o unire.

Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperii mele. Secretul acesta însă nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi în ziua când va fi destul de luminată ca să tragă foloase de pe urma lui și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze de el. Cetățeni ai Statelor Unite, bun rămas !

Leadership: Superioritatea ta reprezintă punctul culminant al unei evoluții pornită de la o necunoaștere directă a lumii și continuată cu încercarea viguroasă de a nega înapoierea ei, chiar dacă îți impui să te împotrivești curentului impus de o realitate care nu se poate întrerupe pentru că este deranjată?

Presupunând prin absurd că în viitorul îndepărtat un singur om, tu, ai deține puterea absolută, ce s-ar întâmpla în acest caz? Va reuși oare cineva să-ți schimbe gândurile și acțiunile absolutiste? Potențialul tău de lider va continua să crească și să înflorească? Vei fi un agent de schimbare care creează un climat propice creșterii celorlalți, sau un climat restrictiv care îi va obliga să rămână mici și nedezvoltați? Te vei concentra numai asupra puterilor tale personale ignorând leadershipul celorlalți?

Adevărul este că nu vei putea să ceri de la ceilalți ceea ce nu ceri de la tine însuți. Dacă nu creezi un mediu în care și succesul celorlalți să devină ușor de obținut, dacă prin puterea ta nu-i influențezi în mod pozitiv, dacă nu-i conduci spre acel punct înalt de performanță la care ai ajuns tu, și dacă nu le permiți să evolueze spre dezvoltarea durabilă, viitorul tău nu se va arăta luminos.

A-i conduce pe oameni într-un sens, după voința ta proprie, fără să le dai posibilitatea de a se dezvolta, îți va diminua potențialul de lider. E ca și cum te-ai afla într-o mașină pe un drum cu un singur sens și ești prins de o ploaie torențială, cu fulgere și tunete. Vei fi mereu sub amenințarea de a fi lovit de trăsnet.

Un lider nu-și acceptă niciodată poziția de spectator la drama lumii de a rămâne în urmă. Lumea din jur devine o realitate pe care nu o poate nega și pe care el are obligația să o schimbe, chiar dacă mișcarea lumii nu este întâmplătoare, ci hotărâtă de un judecător competent, care este Dumnezeu.

Poți să evaluezi "starea vremii" înainte de a-ți continua urcușul spre desăvârșire? Cauți mai întâi să-ți integrezi leadershipul în dezvoltarea oamenilor înainte de a-i îndruma? Dacă ei nu obțin rezultate foarte bune, nu vei putea să ocupi niciodată un loc deosebit în inima lor.

Așa cum plantele fără apă nu au posibilitatea să crească, tot așa nici tu nu ai posibilitatea să crești dacă le restricționezi celorlalți oameni dreptul la performanță. Dacă progresul lor rămâne pe loc, atunci și capacitatea ta de conducere va stagna. Robur și-a găsit puterea de a-și sacrifica timpul prețios pentru luminarea celorlalți, a "muritorilor" de rând, străduindu-se atât de tare să atingă un ideal care e aproape imposibil, un ideal care depășește prezentul.

Napoleon Bonaparte este cunoscut ca unul dintre cei mai mari lideri din istorie. Cu toate acestea a eșuat lamentabil, fiindcă în ultima parte a vieții s-a transformat într-un un lider absolutist, într-un tiran. Abilitățile lui de conducere se dezvoltau pe măsură ce se diminuau abilitățile celorlalți. El nu a putut să estompeze efectul reacțiilor adverse ce-au apărut. Trădarea lui, și în final exilarea, au fost o consecință a mentalității sale putrezite și a lipsei unei atitudini de parteneriat pozitiv în rândul cetățenilor. Ar fi trebuit să-și dezvolte abilitățile de conducere, susținând drumul celorlalți spre același nivel înalt de performanță și succes ca al său.

Leadershipul este prețul pe care îl plătești pentru generarea unei versiuni total imprevizibile a lumii, uneori prin sacrificarea reputației sau a bunăstării personale.

Orientarea spre viitor a cunoașterii și a acțiunii educative este nu numai posibilă, ci și absolut necesară. În acest caz, liderul se exercită ca un act voluntar de liberă decizie, dar mai ales ca o conștiință colectivă care trăiește deja viitorul.

Lupta pentru un motiv de îndoială este realitatea cu care te confrunți atunci când te afli deasupra celorlalți oameni. Ești un om cu un suflet mare sau un tiran? Cultivi păcatul cel mai răspândit în leadership - de a te măsura numai cu tine însuți și de a-ți crea numai ție oportunități pentru dezvoltare? Dacă te afli într-un asemenea punct, ești pe cale de a-ți pierde valoarea.

Ești orb până nu vezi că în plan uman nimic nu merită să faci dacă nu faci în așa fel încât ceilalți să fie mai buni decât tine. Arta ta de a conduce presupune și receptivitate, sau numai rezistență?

Concluzie: Ca lider, trebuie să știi să simți când lucrurile stagnează și să cauți motivele și

cauzele acestei stagnări. Trebuie să știi să analizezi și să reevaluezi situația ori de câte ori lucrurile stau pe loc. Atunci când apar motive de îndoială trebuie să schimbi tactica și metodele de conducere. Tu, ca lider, te dezvolți în paralel cu echipa ta. Când aceasta stagnează, trebuie să-ți reorientezi forțele pentru a sări în ajutorul ei, pentru a deveni le fel de performanța ca și tine, iar performanța amândurora trebuie să fie mult superioară în comparație cu alți competitori.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-pentru-un-motiv-de-indoiala.html

Mă bântuie oamenii

On Mai 25, 2017

Începe să adopți o atitudine corespunzătoare față de întreaga creație numită reprezentativ viață, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă.

Oamenii. Oamenii buni, întăriți de-a lungul încercărilor de a trece peste orice obstacole, obținând rezultate maxime, îndrăzneală care, uneori, este "plătită" printr-o atitudine deschisă față de singurătate. Oamenii smulși din clepsidra unui timp dublu oscilatoriu care modifică treptat fenomenele realității, ce corespund năzuințelor împlinirii viitoare, în raport cu destinația și funcțiile pe care le îndeplinesc rezistențele unei forțe cenzuratoare în Eu.

Prin meșteșugul transcenderii spre o stare de echilibru interior, de supremă spiritualitate și grație, ei cedează căldura mediului ambiant pe toată lungimea unei trăiri înălțătoare, din care se compune conținutul unor experiențe neobișnuite.

Arta de a pune o suflare de viață într-un deșert inevitabil, cu ale lui dune pline de restricții de libertate, poate fi văzută numai prin oglinda unui suflet din care se pierde întotdeauna un minut sau două. Ţi-e dor de el, așa cum îți este dor de frumusețea unui trandafir de culoarea cerului, reverii nebuloase ale unei fantezii active, stârnite de împrejurările oferite de știința plenitudinii prezenței lui Dumnezeu. Chiar și atunci când dorul cade în păcatul de a purta cu el mesajul durerii.

Oamenii, poziționați în situația unui Jean Valjean, strălucitori între o nuanță a consecințelor nedreptății lumii și saturația aducerii aminte a motivului pentru care au fost aleși de Dumnezeu. Peste care anii trec atât de ușor. Demonstrând că trebuie să fii cu adevărat mare ca să te înțelegi.

Deși foarte încercat și istovit de soartă, ca orice suflet întinerit de năzuințele de mărire, dar ghidat de această infailibilă piatră de încercare a oricărei nenorociri, Jean Valjean salvează un om prins sub atelajul căruței. Prin asta el săvârșește gestul suprem, un act de pietate, adevărata iertare care aduce eliberarea adevărată de povara greșelilor din trecut, demonstrând ce mult contribuie siguranța conștiinței la siguranța izbânzii.

Leadership: Poți să-ți vezi propria imagine în altcineva, față de tot ceea ce te ridică într-o lumină care întreține starea de veghe?

Să locuiești într-un loc netăgăduit - asta fiind scăparea, evadând din orbirea unei intimități clădite în anii de trai în paralel, atât din vânătăile, cât și din exilul unui destin care își caută vindecările, în lunga tăcere care îți descoperă temeri ascunse. Nu înseamnă oare să te asemeni cu un geniu ce scăpă din când în când câte-o vorbă de duh, iar în această genialitate, în această putere imperială ce se consideră a fi de sorginte divină, pe care refuzăm atât de des să o cunoaștem, nu se oglindește oare siguranța celui ce se știe prețuit de mărturia unei viziuni peste timpuri - căreia i se atribuie infinitul?

Amintiți-vă de micuța Cosette, o ființă fără apărare, cea de care se stabilesc cerințele reale și legitime ale naturii umane, cu un suflu reînnoit de visare, dar adânc izbită în circumstanțele unei lumi care și-a pierdut busola. Este o parabolă a condiției de a juca tare cu destinul.

Ea își clădește viitorul, nervul unei vieți noi, prin intermediul unei păpuși primite în dar de la un înger. Reușind mai apoi o evadare din iadul unei amintiri de care nu trebuie să rămânem

fideli, o resuscitare din autenticele suferințe suportate numai prin nădejdea neclintită că într-o zi totul se va transforma în liniște, pace, bucurie.

Gradul de desăvârșire al omului aparține unei existențe care se prepară din excesul unei emoții de care nici măcar nu te-ai fi crezut capabil și de care nu poți scăpa.

Cyrano de Bergerac, cu ale lui Statele Lunii și Statele Soarelui, ne amintește că stelele sunt fixe, tot așa cum legile și principiile universului sunt de nezdruncinat, adică lumi pe care nu le vedem aici, din pricină că-s prea mici și deoarece lumina lor de împrumut n-ar putea ajunge până la noi. Dar așa cum Dumnezeu a putut face lumea infinită, dacă e adevărat că eternitatea nu e altceva decât o durată fără margini, iar infinitul - o întindere fără limite, tot așa a putut face sufletul omului nemuritor.

Şi când mă gândesc la un spirit atât de înălțător, care spune întotdeauna DA universului, îmi amintesc de vocea din background din finalul filmului "The Book Thief":

„Am văzut foarte multe lucruri. Am asistat la cele mai groaznice dezastre ale lumii și am lucrat pentru cei mai mari ticăloși. Am văzut minunile lumii. Dar rămâne cum am spus. Nimeni nu trăiește veșnic. Când am venit, în sfârșit, după Liesel, am simțit o plăcere egoistă să știu că-și trăise cu chibzuință cei 90 de ani. Poveștile ei i-au emoționat pe mulți. Pe unii dintre ei i-am cunoscut în trecere. Pe Max, a cărui prietenie a durat aproape cât a trăit Liesel. Aproape. În ultimele gânduri, i-a revăzut pe toți cei al căror drum s-a întretăiat cu al ei. Pe cei trei copii ai ei. Pe nepoții ei. Pe soțul ei. Printre ei, ca niște felinare, erau Hans și Rosa, fratele ei și băiatul al cărui păr rămăsese pe veci de culoarea lămâii.

Voiam să-i spun hoației de cărți că a fost printre puținele suflete care m-au făcut să mă întreb cum e să trăiești. Dar, în cele din urmă, n-a mai fost niciun cuvânt. Doar pace. Singurul adevăr pe care îl știu cu adevărat este că mă bântuie oamenii."

Leadershipul este un criteriu hotărâtor al adevărului pe care nu trebuie niciodată să-l ratezi: nu poți să trăiești veșnic, tot așa cum trebuie să știi că Dumnezeu nu e totul. Cum bine spunea cineva, minunea nu este să trăiești veșnic, ea se reflectă în ceea ce rămâi tu însuți pe vecie.

Dacă am considerat potrivit să atrag atenția asupra acestui aspect al dimensiunii umane, cu implicațiile ei, am făcut-o numai pentru a sublinia acele elemente care, de obicei, se uită, sau pe care mulți nu le-au observat. Pe baza exemplelor supuse propriilor aprecieri, am vrut să reliefez necesitatea prezentării totalității, a purității lăuntrice, a divinului care locuiește în adâncimile oricărui om, manifestându-se progresiv prin forțele cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

În acest fel ne va fi poate mai ușor să adoptăm o atitudine corespunzătoare față de întreaga creație numită reprezentativ viață. Să o ridicăm intenționat și conștient în ochii noștri printr-un „licăr de lumină" pe piedestalul unui vis de aur, al unui zid de sprijin și al unui zâmbet de copil, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă. Pe ritmul unei lecturi a melodiei: The color of love (by Yakuro).

Leadershipul înseamnă să ajungi la o înțelegere a menirii tale printr-un acord al forțelelor cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

Mă bântuie oamenii este o incursiune în spațiul gândirii oferit de o lume neînțeleasă, în vecinătatea unei culori, a unei forme, a unei arome asemănătoare cu semințele unei creații divine din care trebuie să extragem acea putere, acea energie pură, din care suntem ceea ce

suntem. O stea, înlănțuită în trup.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-bantuie-oamenii.html

Mă privesc fără ca ochiul să înceteze a privi punctul vizat

On Februarie 19, 2022

Imaginea de sine nu este doar un mijloc de expresie artistică, ea exprimă și un punct de vedere al compromisului făcut între ceea ce se vede și ceea ce nu se vede.

Arta este o lume în care predomină aspectele imaginare. Or înnoirea conceptuală a conținutului de imagini care par a fi desprinse din altă lume presupune, în cazul creației mele, o sincronizare cu întruchiparea unui personaj la scară mai mare, așezat între ceea ce se revelă ca fiind real, puternic, bogat și semnificativ, și ceea ce se relevă ca fiind imaginar, unde eu însumi sunt adăugat ca membru onorific într-un univers holografic.

Într-un fel pe care numai creația îl slăvește și îl materializează, am reușit să mă introduc ca instanță invizibilă într-o realitate care vorbește despre nevoia de a reda o nouă reprezentare a acestei lumi - ca pe una ambivalentă, în raportul dintre fața ei exterioară și cea interioară, sub forma unei alcătuiri de basm, organice, coezive, daimonice, care face legătura între divin și uman.

Luați ca exemplu personajul Prospero, din piesa "Furtuna" scrisă de Shakespeare. Deși este exilat pe o insulă timp de 12 ani, el reușește prin intermediul puterilor magice și a învățăturilor esoterice să-și transforme exilul într-un regat al lui Dumnezeu pe pământ. Dar și aici apar inerente ambiguități. Căci nu este vorba despre exilul într-un purgatoriu care te face să te judeci aspru și să conștientizezi valoarea a ceea ce nu mai ai, ci este exilul unui artist într-un macrocosmos alcătuit din numeroase lumi autonome, reușind să cuprindă în el tot spațiul uman existențial.

Iar artistul acesta, în loc de pensulă sau daltă, are la dispoziție o sumedenie de scenarii cu înfățișări diverse, care mai de care mai imposibile de cuprins cu mintea.

Leadership: Poți să pui bazele unei viziuni care îți inspiră transformarea interioară, cu condiția să răspunzi în fața conștiinței de metafizician care îți asigură expansiunea ființei într-un efect al efectelor de clarobscur?

În general arta are o amploare de conținut magic care, luat ca atare, pare a fi susținut de satisfacția pe care o dă imaginația pe planul reprezentării consecutive a unei ilustrații la o operă literară ce te transpune în alte lumi și care, de asemenea, te face să reflectezi la întâmplările care se petrec în taină, fără ca ochiul să fie forțat de împrejurări să vadă o scenă pe care nu ți-o dorești.

S-o spun mai clar. Sunt un artist fiindcă știu să împrumut cel mai cuceritor farmec al viziunii spirituale, cu totul originale, dintr-un tablou care cu ușurință ar putea fi catalogat drept decor al unei lumi lăuntrice trăite la superlativul absolut. Ca, apoi, să mă întâlnesc cu mine însumi într-o complementaritate picturală vizuală, liniștitoare și răscolitoare în același timp.

Să recunoaștem. În reprezentările marilor maeștri ai picturii universale predomină clarobscurul enigmei, întrevăzut prin vălul unei dualități spațio-temporale unitare, în care miracolul își are partea sa, făcând din realitatea obișnuită o altă față a lumii: Lumea lui Dumnezeu. Nu-i așa că arta, la fel ca în "Metamorfozele" lui Ovidiu, cuprinde un amestec din cele mai eterogene elemente de decor, dar și interminabile comparații disparate?

Nu degeaba, întreg ansamblul de trăsături al creației mele dă impresia reprezentării unei

scene narative articulate, fiind susținut de știința fizicii și a fenomenelor naturale menite să dovedească cu prisosință, voalat, insesizabil, valoarea inegalabilă a unei puteri superioare care, într-o anumită galerie de tablouri, ar putea fi compusă din fragmente disparate, convertite în informații simbolice.

Leadership: Te concentrezi asupra finalizării unei zone mai largi de reprezentare a "puterii de a fi la înălțime", prin adaptarea limitelor tale la un context în care viziunea ideală despre tine urmează multiple direcții de interpretare a unei imagini mitice?

Artistul din mine își cere autoritatea de a stăpâni arta magiei, în ciuda intenției de a plasa cercetarea magiei pe o direcție științifică. În acest sens, creația mea se manifestă, totodată, în jurul viziunii care face ca obiectele date să se vadă aidoma unor siluete umane al căror contur se profilează simbolic pe canavaua evenimentelor, cu formele cele mai neînchipuite. Ele sunt precum umbrele ce se profilează pe zidul de fundal al unor imaginii stranii. Sau, se văd ca niște duhuri care lucrează prin chestiuni supranaturale ca să mă apere de orice rău.

Până la urmă, un creator nu se oprește la o singură creație, ci continuă să creeze alte modele perfecționate de aplicare a comparațiilor dintre două sau mai multe entități distincte, și totuși aflate într-un raport de unitate organică.

Iar dacă vreodată îmi voi hrăni sufletul cu ideea că niciun creator nu va fi considerat genial dacă nu-și creează propriul său "Absolut", atunci poate, doar poate, îmi voi recunoaște vina de a fi puternic, protejat, ancestral și nemuritor. Încet, încet, îmi voi camufla puterea în entitatea nepieritoare a unui duh care le leagă pe toate, prin care orice lucru creat este părtaș la ordinea lumii.

Apoi, voi permite personajului meu să vorbească de la sine. La fel ca Prospero, voi îngropa adânc în pământ cărțile mele de învățături tainice, voi îngropa și nuiaua fermecată, fiind hotărât să nu mă mai folosesc niciodată de știința magică. Mă voi îmbarca într-o altă călătorie plăcută, spre cele firești și lumești, sub privegherea duhului cel bun, Ariel, care este și el tot una din creațiile mele...

Viziunea ideală pe care o am despre mine, în perimetrul leadershipului, are ca punct de tangență algoritmul de caracterizare a unui personaj care are curajul să-și proclame arbitrariul voinței individuale de autodepășire, dar fără să fie un produs al voinței de suveranitate egocentrică.

Mă privesc fără ca ochiul să înceteze a privi punctul vizat atunci când reușesc să fiu un dublu al meu: mai întâi artist, apoi magician. Şi niciun magician nu se poate numi artist, fără ca arta lui să cuprindă atât pictura cât și acea mică doză de nebunie care îl transformă dintr-un creator universal într-un Dumnezeu imanentist.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-privesc-fara-ca-ochiul-sa-inceteze-a-privi-punctul-vizat.ht

Mă voi recunoaște când voi fi același

On Ianuarie 22, 2021

Încearcă să accesezi lumea ta interioară din oferta unei lumi exterioare de care ești tentat să te îndepărtezi atunci când te recunoști prizonierul ei.

Am venit din cartierul Tudor Vladimirescu pe jos până acasă, fără să fiu vizibil în toată lumea asta decât pentru mine însumi, pentru cel ce a fost schimbător și a rămas neschimbat într-un fel de constantă a gândirii, a sensibilității, a credinței unitare. Nu m-am gândit la nimic pe drum, nici măcar la ce simțeam, nici la ce voiam, nici la ceea ce eram. Da, sigur, de parcă dacă m-aș fi gândit intens la ceva anume aș fi descoperit ceva interesant…

Şi dacă tot nu mă gândeam la nimic, căci nimicul te prinde și te surprinde atunci când ești gol tare pe dinăuntru, mai ales când simți că ai veritabile afinități cu vreun personaj rătăcitor extras din operele lui Mika Waltari, am privit totul în jur cu liniștea nimicului, când totul părea preluat dintr-o stare interioară, din nevoia de atenție la ceva care se află pe plan secundar față de ceva principal. Ei bine, față de gândirea profundă nu se poate atinge golul nimicului, mai ales când în plan secundar stă afinitatea față de experiența unei pierderi în mulțime ca anonim, singurătatea liniștitoare a sufletului, măsura întrinsecă a valorii umane.

Din când în când trecea câte o mașină, una a scos un zgomot de fond, înfundat, ca o huruială, care s-a accelerat la accelerație. Strada era luminată cu o lumină ca de veghe, fără strălucire, ușor difuză, părea și ea la fel de posomorâtă ca și vremea. Şi niciun zgomot nu mă îndepărta de liniștea mea, nicio lumină nu mă bucura, nu mă lăsa dus de mângâierea răcoroasă a unei nopți care ar fi vrut să-și caute stelele pe un cer plin de nemișcare, același cer din care cineva m-ar fi putut privi ca un punct neclintit în fuga fenomenelor vieții.

Leadership: Mesajul lumii tale interioare poate să stabilească echilibrul în ceea ce privește raportul dintre permanență și schimbare, în măsura în care împrejurările nu stabilesc o interpretare diferită a realității prezente?

Partea bună este că mintea îmi era tot acolo, inima tot acolo, chiar dacă starea mea de dispoziție era departe de ceea ce mă așteptam să văd, să simt, să întâlnesc. Mai curând, am fost ancorat într-un fond unitar adânc, adică m-am familiarizat cu trăsăturile esențiale ale ecoului unei lumi care se găsește la limita alegerii între o grămadă de necunoscute și o grămadă de alternative, toate amorțite de un plictis costisitor, de un vânt rece, de o ieșire din timp cu valențe de abandon.

Era nevoie de o ieșire din lanțurile strânse ale eului ca să mă simt un altul, mai apropiat de viziunea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raporturilor dintre prezent și absent. Era nevoie de o înrudire cu acest din urmă adevăr:

Tot ceea ce te înconjoară și tot ceea ce te preocupă sunt expresia unei treceri de la gândire la conștiința prezenței tale în punctul de intersecție dintre permanență și schimbare. Te afli tot timpul acolo unde te simți tu însuți, neconstrâns de nicio convenție și de nicio cutumă. Cred că aceasta este definiția autenticității: să fii tu însuți fără niciun efort, fără măști, fără compromisuri, fără aprobarea altora. Să fii tu însuți fără nicio impunere din partea exteriorului.

Până la urmă cred că liniștea este cea care mă caracterizează cu adevărat, mă ajută să rămân concentrat, să am o minte și o viziune clară. Poate că în mintea mea sălășluiește o viziune care îmi concentrează gândurile și le curăță de impurități, o expresie a chemării dintr-un plan

metafizic, sau un punct fix unde îmi concentrez întregul efort de înțelegere a vieții.

Prin extrapolarea prezentului, contez eu și numai eu. Liniștea încă se menține în vigoare. De fapt, acesta este mesajul lumii mele interioare ce poate să stabilească echilibrul în ceea ce privește raportul dintre permanență și schimbare:

Eu contez numai pentru potențialul meu de a trăi oriunde același moment de luciditate, cu același elan de a respira fără oprire oxigenul curat, și într-un același elan de gândire să cuprind deopotrivă abstractul și concretul.

Mă voi recunoaște când voi fi același, chiar dacă împrejurările mă vor determina să cred că sunt diferit, canalizându-mi gândurile spre recunoștința adusă unei schimbări care trebuie să continue doar ca să-mi pună la încercare răbdarea și credința.

Doar așa mă voi simți bine, făcând tot ceea ce simțirea îmi dictează – și ea îmi dictează să rămân același.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-voi-recunoaste-cand-voi-fi-acelasi.html

Mă voi reîntâlni cu mine

On Aprilie 08, 2021

Învață să te privești din perspectiva unei lecții de viață formată din parcurgerea distanței optime dintre ceea ce te împinge înainte și ceea ce te caracterizează unanim.

Am fost la alergat cu prietenii mei, și am parcurs vreo 10 km într-o alergare liniștită, fără vreo grijă, fără reguli. În mare, a fost doar o simplă alergare, și nimic mai mult decât parcurgerea unei distanțe zilnice de 10 km, influențată de dorința de a mă menține în formă. Şi totuși, la un moment dat am simțit că a fost mult mai mult decât o alergare, a fost o stare de spirit muncită la maxim cu parcurgerea distanței dintre ceea ce mă împinge de obicei înainte și ceea ce mă caracterizează unanim.

Şi, ca la orice alergare, când totul pare a sta pe loc în jurul tău, și tu ai tendința să o iei cumva înaintea timpului, dintr-o dată te simți pregătit să-ți supui voința unei lumi care se relevă doar în anumite condiții de observare a lecțiilor de viață, încât aceste lecții de viață să te învețe mai multe despre tine însuți.

Am accelerat brusc. Am alergat doar alături de voința mea imensă de a întrece timpul, fiindcă nici timpul nu stă pe loc atunci când se întrece cu mine, ca și când el s-ar întrece cu un foton de lumină care îi sfidează granițele, legile și logica. Iar dacă într-adevăr voința mea ar fi fost similară cu energia unui foton de lumină, probabil m-aș fi simțit mulțumit de acordul dintre superioritate și îngrijorare.

Leadership: Ești în stare să te regăsești sub forma sensibilă a sentimentului de "sens individual", decât să te înrudești profund cu măsura unui timp care nu mai vrea să curgă în logica lui firească?

Şi, tot dintr-o dată, m-am oprit brusc. După vreo 800 metri de intensitate maximă, pur și simplu am simțit că nu mai pot, nu mai puteam respira, și astfel am luat-o din nou la pas liniștit. Şi numai pasul acesta liniștit, fără întreruperi, fără emisii de energie (care simțeam că se repetă din adâncurile Universului), fiind rezultatul depășirii egoului vanitos, plin de ambiție și dorințe, m-a învățat o lecție de viață. O strălucită lecție de viață.

E mai bine să fii un restanțier al timpului, decât un hoț al timpului. E mai bine să-ți demonstrezi afinitatea față de un anumit grup de prieteni, decât să fii rezultatul depășirii timpului. E mai bine să te regăsești sub forma sensibilă a sentimentului de "sens individual", decât să te înrudești profund cu măsura ceasurilor care transmit și alerte critice.

Este mai bine să evoluezi ca o regăsire a propriei identități dincolo de deciziile și proiecțile mentale ale altora, decât să evoluezi ca un indicator important al dinamismului intens pe care îl trăiești din plin, dar fără să te simți vitalizat pe dinăuntru.

Leadership: Măsura propriei revelații despre tine se înrudește profund cu măsura unui timp care nu mai vrea să curgă în logica lui firească, ci se torsionează în limita unei constante de tipul "o regăsire dincolo de proiecțiile altora"?

Astfel, am învățat să mă simt bine cu mine însumi, mai profund conectat cu mine, mai împăcat cu mine. Am învățat ca eu însumi sunt afirmarea intuitivă a unei extreme care se transformă în alta, cu precădere în cazul în care se evidențiază încadrarea liberă a conștiinței și a viziunii mele în acele lecții de viață pe care le-am învățat numai înțelegându-mă,

cultivându-mi liniștea sufletească, procurându-mi o imagine de sine mai individualizată, față de aceea a grupului.

Nu sunt doar un alergător de cursă lungă, un sprinter care se concentrează doar pe cursă, ci sunt versiunea probabilă a unui membru dintr-un grup întreg de alergători, care s-a învins pe sine însuși. Mă voi reîntâlni cu mine la următorul antrenament. Iar timpul va avea mai multă răbdare cu mine...

De remarcat faptul că sentimentul de "sens individual" se formează la intersecția dintre ceea ce mă aștept să se întâmple, ceea ce mă definește și ceea ce trăiesc atunci când lumea mea se întrepătrunde cu lumea celorlalți. Nu mai sunt omul care uimește o întreagă lume, ci omul care ascunde o întreagă lume subterană, învăluită adesea în mister.

Leadershipul este formularea idealistă a dualității dintre superioritatea viziunii înțeleasă ca expresie interioară și exteriorizarea unei experiențe subiective privită ca fapt împlinit.

Mă voi reîntâlni cu mine ori de câte ori voi simți că evenimentele la care iau parte nu au reușit să mă schimbe, nici sufletește, nici fizic, ci mai mult au întărit în mine acea experiență a cunoașterii de sine prin interacțiunea cu ceilalți. Căci ceea ce mă caracterizează unanim este legat nu doar de afirmarea intuitivă a funcțiunilor intelectuale, ci, până la un anumit grad, chiar de contribuția hotărâtoare a experienței de a avea propria lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-voi-reintalni-cu-mine.html

Macro-Leadership

On Iulie 09, 2016

Învață să apreciezi rezultatul modului în care percepi relația dintre viziune și maniera de a promova gândirea pe care o instalezi în domeniul creației.

Doream să le transmit tuturor celor ce stăteau înaintea mea, în fața celor mai nobile intenții de a pătrunde științele cele mai înalte, ca pe ceva nou, cu destulă grijă, toate acele prevederi ale acordului încheiat cu o viziune de tip "new world", care se potrivea felului meu personal de a reconstitui o metafizică a depășirii de sine prin creație. Cel care își oferă serviciile de invenție, descoperire și originalitate, în maniera unui artist al detaliului care își concentrează eforturile mai mult spre împlinirea tipului de ideal estetic căruia îi este credincios, acela un promotor al schimbării.

Dar numai în contextul unei arte fără egal, utilizând culori primare, creând un plus al ritmului optic, unde predominau elementele exterioare, un amestec de influențe culturale, sau de natură profundă, și folosind elementul artificial pe marginea unui subiect ocazional, se putea menține echilibrul calculat al unei asemenea creații. Arta mea nu consta într-un amestec de fantezie și discreție rafinată pe fondul decorativ al unui tablou care dă impresia de adevăr, ci era făcută să evidențieze coincidența dintre subiectiv și obiectiv, dintre timp și eternitate într-o plăsmuire lirică dominată de simplitate.

Senzațiile subtile dobândite printr-o exprimare a artei de înaltă calitate și plină de avânt, erau efecte ale unei concentrări a atenției asupra mesajului transmis, și mai puțin asupra compoziției pe care aș situa-o, în mod voluntar, în jurul unei realități ce depășea capacitatea omului de rând de a o înțelege. Cu anticipație, îmi întăream subtilitățile inserate în interpretarea mesajului, ca un Arsène Lupin plimbându-se în cadrul relativ restrâns al unui transatlantic, fără să fie recunoscut de nimeni.

Leadership: Poți să scoți la iveală acea parte din tine care este "una" și poate să te lege la infinit, observând cât mai lucid lucrurile din jur, dar de fiecare dată ca o experiență diferită de creație?

Condiția de a fi un artist, prin actul de a-mi asuma mai întâi o altă calitate, ce mă amenința și mă obseda cumplit, aceea de a străluci printr-un soi de vedere de sus, utilizată pentru a observa cu acuratețe nu numai acțiunile, ci și sentimentele oamenilor, era un semnal al existenței unei dominanțe în manifestarea tipului de inteligență pe care o posedam.

Puteam să pretind mult mai mult de la ceea ce numeam *"calitatea de judeca lucrurile prin tehnicile și mijloacele artei"* , mai mult sau mai puțin cubistă. Puteam să cer mai mult de la mine însumi prin manifestarea intenției de a construi și edifica o nouă știință, unitară prin natura ei profundă, prin expresiile ultime ale subtilității artistice, a gândirii și a simțirii de intensă spiritualitate.

Dar asta numai dacă aș fi fost un artist autentic, dornic să creez o operă de bună calitate în contextul unei societăți care admiră construcțiile masive, frumusețile arhitecturale, ridicate cu migală, și nu doar un intelectual ajuns la succes. Încă mai domină în mine speranța de mă redefini în întregime, și de a deveni un mare artist.

Lucrurile din jur (și emoțiile cu care le priveam) puteau oricând reprezenta o experiență diferită de creație, drept mijloc de a mă apropia de alte lumi și alte realități, fiind cu atât mai importante cu cât reușeau să scoată la iveală acea parte din mine care este "una" și putea să

mă lege la infinit.

Căci, da, infinitul este un avânt în sensul înzestrării minții tale cu o putere fără egal, cu o învățătură de luat în seamă pentru viitoarele călătorii în alte timpuri, deci reprezintă oportunitatea imensă de a experimenta o situație de dedublare: ești și artist și opera de artă în același timp.

Leadership: Poți să-ți aduci creația la nivel de autenticitate făcând apel la o imagine care conține mai multe nuanțe de semnificații atribuite unei realități care este accesibilă doar printr-o vedere unitară?

"Vreau ca întotdeauna cupa mea să fie plină". Acest mesaj gravat pe brățară de aur de pe mâna lui Ptahor, medicul faraonului Akhenaton, are o mare însemnătate:

„Nu-i vorba despre vin, ci despre artă. Dacă dorești să devii un artist bun, trebuie să pretinzi ca întotdeauna cupa ta să fie plină. În adevărata artă se manifestă însuși creatorul și constructorul lumii, zeul Ptah. Artistul nu-i doar o apă sau o oglindă, el este cu mult mai mult decât acestea. Prin urmare, pretinde cupa ta plină, nu te mulțumi cu ceea ce vor spune alții și încrede-te mai mult în ceea ce ochii tău văd clar." *****

Marea formulă a orientării omului spre săvârșirea unui ideal înalt, prin inițiativa de a construi și edifica o nouă știință, cu care noile concepții pătrund în spiritul utilizatorilor ei, se inspiră direct din această inedită combinație: a fi doar o apă sau o oglindă.

Această combinație pune în valoare, după multe dificultăți de delimitare a artei de interpretările ei, o linie de dezvoltare compatibilă cu condiția existenței unei dominanțe în manifestarea tipului de inteligență pe care omul o posedă.

Apa, care curge necontenit, simbolizează puritatea a ceea ce suntem cu adevărat atunci când căutam să ne redefinim în întregime prin afirmarea calității de a judeca lucrurile clar, de a le înțelege în esența lor, prin tehnicile și mijloacele artei.

O vedere unitară se obține prin aprecierea raportului dintre două sau mai multe elemente aflate în strânsă legătură, dar care se pot confunda, compensând lipsurile de ordin structural și transformându-se într-un hibrid teoretic ce poate avea pretenția de aplicabilitate.

Oglinda simbolizează adevărul a ceea ce conștientizezi că ești atunci când experimentezi nivelele superioare ale calității de a judeca lucrurile. Ea te ajută să apreciezi rezultatul modului în care percepi relația dintre viziunea de tip "new world" (care se potrivește felului tău personal de a reconstitui o metafizică a depășirii de sine prin creație) și maniera de a promova gândirea pe care o instalezi în domeniul creației.

Omul care cere mai mult de la sine însuși prin manifestarea intenției de a construi și edifica o nouă știință, transformând observarea lucrurilor din jur în viziune, apreciindu-se sub raportul dintre „apă" și „oglindă", se apropie de cerințele de fond ale leadershipului (cunoașterea și autocunoașterea), prin faptul că începe să-și asume o calitate specială.

Calitatea de a străluci printr-un soi de vedere de sus, utilizată pentru a observa cu acuratețe nu numai acțiunile, ci și sentimentele oamenilor, transpusă apoi într-o creație obiectivă căreia i se poate atribui un identificator unic: „încrede-te mai mult în ceea ce ochii tău văd clar". Astfel valențele de artist se vor potrivi foarte bine cu cele ale unui lider.

Leadershipul are ca prim reper al originalității înzestrarea minții cu acea putere de creație în stare să personalizeze realitatea din care se nasc experiențele, gândurile și simțămintele față de frumosul unei teme care reușește să nu-și piardă actualitatea.

Macro Leadership cuprinde toate reperele de obligatorie referință, înțelese ca izvor al creației, prin care poți identifica acea metafizică a depășirii de sine - îmbunătățind constanta calității de a străluci printr-un soi de vedere de sus, fapt ce te poziționează mai avantajos nu doar în rolul de om care inspiră viziune, cât mai curând în rolul de artist.

* **Notă:** Waltari, Mika - *Egipteanul* , Editura Polirom 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/macro-leadership.html

Maestre, mulțumesc pentru Invictus

On Mai 24, 2019

Dezvoltă-ți identitatea în acord cu modelul sufletesc care te ridică spre o perspectivă spirituală mai largă, luând în considerare sentimentul de împlinire ce se regăsește în comparația: splendoare-trăinicie.

Trandafirul. Mi-am petrecut toată dimineața vorbindu-i despre univers, cu trimitere la spațiul unei opere picturale în care natura capătă nuanțe galben-roșiatice, iar el m-a ascultat fără să spună nimic, fără să bănuiască fantezia din mintea celui care își dedică întreaga viață îndeplinirii unui scop mai înalt decât înnobilarea unei scrieri literare.

Am vorbit despre simultaneitatea și succesiunea fenomenelor în timp, a căror cauze necunoscute au sădit în mine semințele înțelepciunii, ale speranței și ale încrederii nestrămutate într-o divinitate care, într-un fel neobișnuit, pare să-mi conducă pașii când într-o direcție, când în alta, ca și când aș fi fost înscris în cuprinsul unei cărți ce se citește pe nerăsuflate. Discuția noastră a rămas fixată în memoria timpului.

Trandafirul îmi zâmbea cu acea frumusețe ciudată ce strălucește pe fețele pictorilor excepționali în mintea cărora se înfiripă câte o idee năstrușnică despre adâncimile din care ies la iveală creațiile artistice cele mai reprezentative, având parcă un corespondent existențial în Faust cel Căutător care se născuse în sufletul lui Goethe. Îl percepeam ca un ecou al unei istorii măsurate în veacuri, în timp ce el, probabil, se închipuia ca făcând parte dintr-un scenariu divin al cărui regizor construiește tipare de viață în favoarea unei spontaneități cromatice subtile.

Umanismul ia în considerare sentimentul de împlinire adevărată ce se regăsește în comparația: splendoare-trăinicie. Trandafirul, simbolul umanismului, conferă echilibru compozițional unei lucrări artistice în care viața, structura internă a unui spațiu plin de rezonanțe și de ecouri emoționale, capătă perceptual valoarea de centru al unui univers plin de fantezie și sensibilitate a cărui întindere spațială se situează între "Visul unei nopți de vară" și "Pendulul lui Foucault".

Leadership: Experiența ta de viață este condensată cu ideea unei memorii universale concepute în vederea recunoașterii unei trăiri esențiale ce are caracterul unei creații dispusă să fie copia unei entități omnisciente?

Mărturia pentru orizontul vast de funcționare al unei perspective căreia i s-a spus convențional "artistică" stă în coordonatele fundamentale ale unei trăiri care se fixează în memoria culturală a lumii. Coordonate precum simțirea unei prezențe unice, senzația unei fericiri aparte, proiecția unei intrigi personale într-o narațiune de mare forță, sunt atributele unui artist care își continuă munca de creație prin folosirea unor dialoguri sub formă de memorii simbol:

- Să înțeleg că recunoști în mine ceea ce ești tu pentru eternitate? Să fiu eu însumi exemplul de unicitate la care te raportezi atunci când universul își alege corespondentul gândirii în care va exista totdeauna ca ființă? mă întreabă el ca un interlocutor spiritual, împingând în centrul atenției rațiunea de se subordona unei puteri exterioare lui, unei entități omnisciente.

Artistul din mine ar putea surprinde la acest trandafir următorul aspect al universului redat de o filosofie mai veche, întipărită în memoria timpului ca o formulă de sinteză între detaliu și general, o formulă de înfăptuire a unei gândiri luminate în care se încadrează ecoul unei

mișcări materiale:

"Când privesc totalitatea lucrurilor ca formând o unitate, o unică natură, am ideea unei forțe. Dacă însă le privesc ca singuratice, am ideea mai multor forțe care se dezvoltă după legile lor interioare și care trec prin toate întruchipările posibile de care sunt capabile. Toate cele din natură nu sunt altceva decât acele forțe aflate într-o anumită determinare."

Leadership: Tendința ta spre un simbolism superior aduce limbajul universal tot mai aproape de limbajul natural, sub forma unei creații plină de asemănări între "putere" și "sensibilitate" care se poate perpetua oriunde, oricând și cu oricine?

Trăsătura esențială a unui artist este că știe să reproducă o realitate plină de conținut spiritual. Prin sugestie, prin detaliu, prin măiestrie, prin imaginație și acuratețe artistică, încerc să proiectez cumpătarea mea în fața tentațiilor mărunte ale vremii, în afara oricăror reguli sau tipare definite de fenomenul multiplicării în masă, în care formele vechi de cunoaștere sau de performanță artistică pot fi cu ușurință reproduse, manipulate, evocate, parodiate și ironizate.

- Ești tu oare în stare să-mi redai o veșnică amintire la care să mă reîntorc în fiecare dimineață? l-am întrebat cu sinceritatea artistului care își așează ambiția de a cuprinde lumea întreagă pe coordonata avântului sufletesc, unul care își așează propria identitate în ipostaza comunicării cu un scriitor ce construiește imaginea unei realități mai înalte peste una obișnuită.

Iar trandafirul mi-a răspuns cu emoția pe care o are un pictor în fața tabloului gata terminat, justificând expresia unică a conștiinței universale:

- Fără tine eu n-aș putea exista decât ca un dat al naturii, ca o simplă experiență trecătoare și superficială, ca o simplă nostalgie sau ca o tristețe fără lacrimi. Nimeni nu-mi adresează un cuvânt de învățătură, nimeni nu-mi vorbește ca unui om inteligent și cult. Toată lumea mă vinde, tu mă păstrezi. Unii mă admiră în trecere, dar nu mă contemplă cu atenția iubitoare a unui artist care știe să livreze viziunea unei vieți viitoare. Alții îmi făgăduiesc un lucru și pe urmă parcă nu-și mai aduc aminte de nimic. Nimeni nu îmi însuflețește esența. Nimeni în afară de tine.

Apoi, se făcut liniște. O pauză care trebuie privită din aproape spre departe într-un plan orizontal larg deschis, încât să poți sesiza conturul neîntrerupt al unei emoții proeminente creată de visul unei ființe umane, potențată de valențele unei nostalgii afectate:

- Tu mă privești ca un mijloc perfect de comunicare cu obiectul unei experiențe directe, mă asemuiești cu o forță puternică din univers, cu un prelung poem organic, cu organicitatea trăirilor dispuse într-o descriere care străbate eonii Duhului Sfânt și ai lui Dumnezeu-Tatăl. Pentru alții sunt doar o stea care se îndepărtează, o floare care își pierde petalele, o culoare care se estompează. Dar pentru tine sunt puterea de creație care luminează și încălzește constant sufletul. Datorită ție mă simt nemuritor ca un zeu, asigurat spiritual de o simbolizare care primează între toate. Maestre, mulțumesc pentru Invictus !

Leadership: Imaginea pe care ți-o formezi despre identitatea care te reprezintă poate să amplifice efectul densității vizuale a unei lumi create printr-o simbioză între artist și subiectul picturii sale?

Trandafirul meu, Double Delight. Tu mă asculți cu atenția cu care copilul își ascultă părintele, așa cum spiritul se apleacă înaintea amplitudinii unui astru, cu atât mai mult cu cât pari să

posezi anumite atribute: cunoașterea lucrurilor și a ordinii lor, sentimente ca bucuria, pacea, libertatea și voința de a decide ce atitudine să iei în fața schimbării.

Spinii tăi sunt evantaiul interpretărilor încărcate cu multă doză de obiectivitate, o concepție originală a îndurării vieții, o manifestare a convingerii că totul poate fi personalizat cu un mesaj triumfător: fii ceea ce te consideră ceilalți, dar întotdeauna ca un exemplul al lucrării lui Dumnezeu.

În raport cu caracterul configurațiilor, închise sau deschise de efectul densității vizuale, poți fi așezat pe coordonata unei concepții despre dezvoltarea armonioasă, ce sugerează, printr-un filtru mistic, profeția legată de destinul excepțional al unui om de rând motivat de aspirația spre nemurire.

Plasându-te în centrul unei reflecții mature asupra frumosului, sub solemnitatea unei picturi fine, pline de concepții artistice, îmi inspiri o anumită înțelepciune despre felul cum Dumnezeu a creat universul, fapt ce ar trebui să mă ajute să apreciez mai bine minunăția creației. Şi, fără seamăn, în felul cum stai nemișcat în bătaia câte unei pale ușoare de vânt, se poate recunoaște o puternică inspirație din filosofia unui Prospero sau a unui Merlin:

"Dați-mi materia și eu voi construi din ea lumea, adică dați-mi materia și am să vă arăt cum trebuie formată din ea lumea. Pentru că dacă există materie, care este înzestrată cu forță de atracție, nu este greu de stabilit cauzele care au contribuit la formarea sistemului mondial".

O creație dispusă să fie copia unei entități omnisciente este formula de înfăptuire a unui miracol ce poartă numele de "ecou al unei vieți trăită în nemurire" printr-o experiență sufletească, emoționantă datorată semnificațiilor adânci pe care le comportă.

Maestre, mulțumesc pentru Invictus evidențiază sentimentul de apropiere dintre artist și creația sa, o apropiere însuflețită de revelația unei conexiuni cu o inteligență mult superioară omului.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestre-multumesc-pentru-invictus.html

Maestrul desăvârșit al compoziției

On Octombrie 25, 2010

Ia în considerare obținerea unor performanțe înalte, pentru a evita lipsa de „strălucire" care poate să diminueze calitatea leadershipului tău.

Primul lucru pe care regizor rus, Serghei Eisenstein, i-l ceruse marelui compozitor Prokofiev, cu care colaborase la realizarea numeroaselor filme, era muzica pentru secvența „Jurământul eroilor", secvență pe care o dorea filmată pe baza muzicii. Eisenstein nu concretizase felul în care trebuia construită secvență. Iar de această dată muzica realizată de marele pianist nu i-a fost pe plac.

Atunci Prokofiev s-a aprins și a declarat răspicat:

- Nu voi mai scrie muzică fără "fițuici", adică fără desene, căci numai astfel pot urmări toate nuanțele gândirii regizorului.

Leadershp: Poți să-ți reprezinți viziunea în cel mai bun mod posibil prin puterea de transfigurare dată artistului, una reală, capabilă să convertească ambiguitatea în factor funcțional și durabil?

Dacă performanțele tale stau sub semnul măcar a unei singure îndoieli, atunci și valoarea leadershipului tău este incertă, iar durata lui de funcționare și modalitatea prin care le transmiți celorlalți convingerile, scara de valori și sentimentele care te leagă de ei, nu mai este sigură.

În tot ceea ce elaborezi trebuie să pornești de la studiul foarte exact al realității celorlalți și al acceptabilității lor, în funcție de idealul de profesionalism pe care îl poartă în ei înșiși și de viziunea lor asupra perfecțiunii. Leadershipul tău trebuie să fie rezultatul unui proces de severă cumpănire a esenței lor, a tendințelor lor de a-și „cosmetiza" activitățile și rezultatele, fără să pui sub semnul îndoielii traiectoria ideală pe care ei doresc s-o urmeze.

De la producerea acelui mic incident, metoda de lucru a celor doi artiști a funcționat perfect, fără divergențe de opinii. De atunci colaborarea a urmat totdeauna opt momente succesive precise. Întâi Eisenstein îi arăta montajul secvenței. Apoi secvența se cronometra, după care își expunea dorințele față de muzică. Își exprima plastic aceste deziderate:

- Iată, aici trebuie să sune ca și cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din brațe…(sau)… Să faci să se audă așa cum ai lovi un dop de o sticlă.

Prokofiev se arăta totdeauna încântat de asemenea indicații plastice. Iar odată fixate cu precizie cadrele compoziției, pe gustul lui Eisenstein, el compunea muzica ce se înscria în rețeaua de măsuri calculată prealabil.

Leadership: Pe marginea creației tale se plasează orice dezbatere asupra înțelesurilor artei și reprezentării vizuale (în sensul de judecăți realiste) pe care le slujește conceptul de eficiență dinamică?

De la cei doi artiști avem de învățat ceva. Întotdeauna munca în echipa trebuie să se

desfășoare într-o armonie perfectă. Așa cum între bătăile inimii și respirație există o concordanță, tot așa trebuie să existe o concordanță între nivelul tău de gândire și al celorlalți oameni cu care lucrezi, chiar dacă la prima vedere s-ar putea să nu fie evidentă. Iar creația căreia îi dați viață împreună, trebuie să culmineze prin credibilitate, prin crearea unui profil de lider sau prin ceea ce sunteți capabili să scoateți dintr-o simplă eroare.

Pentru a evita lipsa de strălucire care poate să diminueze aspectul pur al leadershipului tău trebuie să iei în considerare obținerea unor performanțe înalte. Cu cât performanțele tale vor străluci mai mult în ochii celorlalți, cu atât ei vor deveni mai conștienți de valoarea ta proprie și se vor raporta mai ușor la interesele tale, la așteptările tale, la competențele tale și la rezultatele tale.

Tot ceea ce creezi poate fi identificat în leadershipul pe care îl practici. Totul trebuie să fie îndelung și precis chibzuit în raport cu capacitatea de expresie și de sugestie a fiecărui element care îți definește stilul de muncă și de conducere, pentru a evita lipsa unor coordonări imprecise între percepțiile tale și ale celorlalți.

Așa cum un pictor iscusit realizează compoziții prin mânuirea culorilor, tot așa și tu trebuie să "mânuiești" oamenii, pentru ca colaborarea dintre tine și ei să se realizeze în mod optim; trebuie să-ți transmiți propriile gânduri, idei și certitudini tot astfel cum îți transmiți disponibilitatea de a-i ajuta să se dezvolte, concentrându-ți eforturile spre o îndeplinire optimă a rezultatelor stabilite și, bineînțeles, luând în considerare factorul de timp.

Conceptul de eficiență dinamică are ca prim considerent de luat în seamă acea capacitate a artiștilor de a se reinventa prin opțiunea "mix match", dar și acea capacitate comună de a scoate dintr-o simplă eroare o temă de mare interes.

Totodată, artiștii trebuie să perceapă critic realitatea și să o extindă prin latura de cercetare și investigare a aspectelor cele mai înalte de conștiință ale unui anumit arhetip de dăruire, voința și determinare.

Maestrul desăvârșit al compoziției poate fi considerat orice lider care, pe baza contribuțiilor sale la buna funcționare a activităților proprii și ale celorlalți colaboratori, reușește să creeze un sentiment deosebit, de stabilitate la locul de muncă. Munca în echipa este o „compoziție" de eforturi, analize și realizări pe care un lider o poate modela după voia proprie. Dar ea trebuie să intre în rezonanță cu realitatea celorlalți, cu gândurile, sentimentele și așteptările lor, altfel contribuția ta va fi considerată ineficientă și nu va fi primită cum se cuvine.

Concluzie: Dacă vrei să fii un maestru desăvârșit al „compoziției" numite leadership, dacă vrei să devii acel factor la care să se raporteze toți cei din jurul tău, atunci trebuie să depui o muncă susținută, trebuie să fii acel exemplu pe care să-l urmeze toți, trebuie să obții acele performanțe profesionale care să eclateze și să fie urmate de toți.

Întărește-ți relațiile de colaborare și determină-i pe oameni să înțeleagă importanța și calitatea muncii lor – de care depinde performanța întregii echipe. Așa cum tonul face muzica, tot așa în munca cu oamenii trebuie să folosești tonul, tactul și tactica potrivite care să fie înțelese și acceptate de toți.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-desavarsit-al-compozitiei.html

Maestrul emerit al artei

On Octombrie 15, 2010

Fă primul pas spre adevărata performanță, exprimându-ți cu sinceritate și adevăr intenția de a te îndrepta spre o neîntrecută măiestrie.

Marele pictor român Theodor Pallady, rămâne fără îndoială unul din cei mai prestigioși artiști moderni, păstrându-și întreagă ambiția de a fi un pictor "din toate timpurile". La împlinirea a 85 de ani, în 1956, a primit titlul de "Maestru emerit al artei", organizându-se expoziția retrospectivă „Theodor Pallady". Curând după aceea, la 16 august 1956, a trecut în lumea umbrelor.

Dar, cu puțin timp înainte de a deceda, el a declarat un lucru deosebit de important, care i-a stimulat profesional pe toți artiștii de după el, care i-au urmat exemplul:

"Până la 50 de ani pictura a fost aceea care m-a stăpânit pe mine; după ce am împlinit 50 de ani am izbutit s-o supun și de atunci am fost eu acela care a stăpânit-o pe ea."

Leadership: Trebuie să oferi oamenilor sugestii provenite din conținutul experienței tale, încât performanțele individualității tale să fie trecute de ei prin filtrul informațiilor ce pot favoriza dezvoltarea creației lor?

Tu vei fi capabil să realizezi un leadership care prin calitatea lui să convingă și să emoționeze? Vei fi izbuti oare, la fel ca și Pallady, să supui și să stăpânești arta căreia îți dedici întreaga viață?

Ceea ce joacă un rol atât de important în leadership este tocmai aceasta complexitate care îl caracterizează și pe un artist, această poziționare cât mai exactă a calității propriei activități în raport cu înaltele sale idealuri și valori - de-a lungului propriului drum spre măreție, respectiv spre succes.

Așa cum în fotbal, un apărător își marchează îndeaproape adversarul aflat în zona lui de acțiune – tot așa și tu, ca să te situezi printre acei "artiști" ai leadershipului care influențează enorm, care reușesc să impresioneze prin creațiile lor și să se facă acceptați de către ceilalți, trebuie să-ți marchezi bine granițele propriei tale competențe și să-ți investești cunoștințele în ceva concret care să aibă o semnificație aparte, care să te ajute să-ți promovezi "arta".

Adversarul tău număr unu este lipsa de stăruință și de pasiune, și orientarea într-o direcție nefavorabilă viziunii și a scopurilor proprii. Pentru ca leadership-ul tău să capete stabilitate și soliditate, pentru ca el să se dovedească a fi fertil și substanțial în tot ceea ce exprimă, trebuie să-ți servești cu o consecvență și abnegație totală propriile idei și concepții, tot așa cum un pictor se servește de pensulă și de vopsele pentru a-și realiza operele.

Pentru a te situa afectiv în orizontul unui suflet ce are nevoie de ajutor, trebuie să fii capabil să ieși din propria interioritate și să te expui unei emoții care obligă la acțiune !

Pe pereții biroului marelui industriaș american, Andrew Carnegie, stăteau toate motto-urile care l-au inspirat, dezvăluind puternica sa dorință de a deveni cel mai mare filantrop. Unul din ele sună cam așa: "Frică să-ți fie de propriile tale reproșuri".

Te simți atras către leadership? Sau e doar o manifestare a unui sentiment față de ceva? Este o formă de a te descoperi și de a te întrece pe tine însuți pentru a crește în ierarhie? Sau o formă de a te pune în slujba celorlalți?

Oricum ai vedea lucrurile, un singur lucru e cert: dacă nu-ți exprimi cu sinceritate și adevăr intenția de a te devota cu trup și suflet unei arte foarte complexe și dificile, dacă nu-ți înfrunți propriile reproșuri în fața oricărui eșec, atunci nu vei putea să stăpânești arta căreia îți dedici întreaga viață, nu ți se va deschide niciodată drumul spre adevărata performanță, spre propria ta măreție.

Măiestria în leadership însumează rezultatul experienței pe care ai acumulat-o și al deciziilor pe care le-ai luat, într-un context în care gradul de emoție este foarte ridicat datorită importanței pe care o atribui caracterului aplicat și inedit al creației tale.

Maestru emerit al artei poate fi orice individ care aspiră la statutul de lider, cu condiția să găsească mijloacele necesare finalizării cu succes a intențiilor sale. Nu vei putea intra niciodată în grația celor care te-au ales la conducerea lor, dacă nu-ți servești cu loialitate idealurile înalte, dacă nu ești consecvent în a crește mereu calitatea leadershipului tău.

Fă primul pas spre adevărata performanță, exprimându-ți cu sinceritate și adevăr intenția de a te îndrepta spre o neîntrecută măiestrie. Apoi, continuă să-ți cizelezi leadershipul până când îl vei transforma într-o operă de valoare care să merite în primul rând, prețuirea ta, apoi a celorlalți.

Concluzie: Obținerea titlului de "Maestru emerit al artei" este primul pas către obținerea recunoașterii generale pe plan național sau internațional, a valorilor cuiva și a aportului pe care l-a adus cineva într-un domeniu de activitate.

În leadership nu există încă astfel de distincții, dar recunoașterea generală a valorii unui lider se obține în urma unor evaluări repetate a rezultatelor obținute care trebuie să fie net superioare, în comparație cu a altora și-n comparație cu niște standarde bine definite.

Pentru orice aspirant la recunoașterea generală în leadership este esențială autoevaluarea performantă, corectă și obiectivă. Atunci când în calitate de aspirant ai ce să-ți reproșezi, înseamnă că mai ai de muncit mult, înseamnă că te situezi undeva între kitsch și artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-emerit-al-artei.html

Maestrul tacticilor și al strategiilor

On Noiembrie 25, 2009

Un conducător redutabil se ghidează după un singur criteriu: strategie, strategie, strategie.

Niciun geniu nu este geniu pe întreg parcursul celor douăzeci si patru de ore ale unei zile. Nimeni nu scapă de neprevăzut, de capcanele pe care viața le întinde prea adeseori în cale. Nimeni nu este capabil să pătrundă măreția gândirii si acțiunii atât de bine încât să evite greșelile. Cine ar putea, oare, să intuiască în mod excepțional evenimentele? Oare există cineva înzestrat cu o mentalitate atât de calculată, atât de tenace, atât de amănunțită încât să se poată adapta, asemenea unui cameleon, oricărui mediu, să se poată dedubla, să interpreteze roluri diverse, să se miște mereu pe noi coordonate bine stabilite, dar necunoscute de nimeni?

Toată lumea are puncte vulnerabile. Nimeni nu este Dumnezeu și toți suntem mai mult sau mai puțin imperfecți. Nu-i așa? Cu toate acestea, unii au învățat să-și ascundă slăbiciunile. Şi, mai mult decât atât, să le transforme în atuuri. Aceștia din urmă au îndrăznit să joace teribilul joc, atât de primejdios, cu ei înșiși, cu limitele lor, păstrând sub abisurile întunecate ale personalității lor calitățile și defectele, și alte atâtea contraste pe care le alternează mereu, mizând consecvent pe ideile și idealurile lor.

Există în lume oameni care cred cu multă tărie, sau din naivitate, că ar putea sfida cu nonșalanță, imposibilul. Se consideră invincibili, imbatabili, magnifici, fără greșeală și chiar nemuritori. Un astfel de om, cu o încredere de sine ce dă impresia că poate mișca și munții din loc, este convins că poate răzbi în lupta cu soarta dacă și numai dacă utilizează strategia cea mai potrivită.

El este Maestrul tacticilor și al strategiilor. Veșnicul jucător talentat care nicidecum nu trebuie prins pe picior greșit, care sub nicio formă nu-și poate permite să neglijeze ceea ce nu trebuie neglijat. Pentru el, lumea este ca o tablă de șah, poate cu mai multe piese și mai multe pătrățele. El împotriva unui adversar redutabil: soarta, care joacă cinstit dar foarte dur, după legile universale.

Leadership: Poți să demonstrezi o asociere între jocul de rol și dezvoltarea psihică la nivel de "tablă de șah" care te face să prevezi fiecare răsturnare de situație?

Fără nici un dubiu, Maestrul tacticilor și al strategiilor, ca un desăvârșit artist al disimulării, este un veritabil jucător de șah. Un jucător înrăit. Un jucător profesionist. Un jucător excepțional, înzestrat cu un calm impenetrabil. Care ia în calcul totul, fiecare situație particulară, fiecare abordare, fiecare risc: apărarea, mutarea și capturarea pieselor, transformarea pionilor, legăturile, atacurile prin surprindere, deschiderile, închiderile, gambiturile, eliberarea câmpurilor, manevrele, etc. Este întotdeauna capabil să-și dea seama când „toate acestea se vor sfârși rău".

Superioritatea lui constă în meticulozitate. Notează, cu o abilitate extraordinară, toate mutările pe care le face, dar și pe cele ale adversarilor. Colectează noi strategii în timp ce le adaptează pe ale sale. Profită de împrejurări. Are o intuiție formidabilă. Care îl face să prevadă fiecare răsturnare de situație. Cu mintea lui rapidă calculează dinainte toate loviturile posibile ale adversarului. Absolut fiecare mutare este combinată dinainte în vederea mai multor mișcări viitoare.

Dar are și o experiență vastă. Stăpânește toate tainele tehnicii șahului. Ştie pe dinafară toate

partidele celor mai încercați maeștri, precum Alechim, Capablanca, Lasker, Tartakower, Bobby Fischer, Kasparov, Nakamura, fiindcă le-a repetat de zeci, poate chiar de sute de ori. Nimic nu ar trebui să fie imposibil pentru un atotștiutor și cunoscător în ale șahului și strategiilor, nu-i așa?

Leadership: Profiți întotdeauna de pe urma unei schimbări de poziție în condițiile interpretării unui rol care se suprapune cu Eul tău?

Însă Maestrul tacticilor și al strategiilor este atât de obsedat de acest joc al inteligenței, încât orice face, oriunde s-ar afla, chiar și atunci când visează, are în cap un singur lucru: strategie, strategie, strategie. La el totul se reduce numai la strategie. Este ferm convins că viața în sine este o strategie, iar el, un strateg excepțional, o poate ușor păcăli. Tot ce mișcă, tot ce îi apare în fața ochilor, tot ce atinge, tot ce se întâmplă în jurul său, absolut tot se rezumă numai la pioni, nebuni, ture, cai și regine.

Să nu uităm niciodată că Maestrul tacticilor și al strategiilor este regele. Iar regele trebuie protejat cât mai bine și în cele din urmă trebuie să iasă, numaidecât, învingător. Indiferent de teren. Indiferent de obstacolele întâlnite. Indiferent de mijloacele folosite. Nu contează prețul care trebuie plătit. Pentru el nu contează natura sacrificiilor. Căci el trebuie să rămână întotdeauna „în picioare". El este „capul" care nu trebuie să cadă sub nicio formă. Altfel, întreg jocul pe care-l conduce se poate nărui.

Poziția pe care o adopți în condițiile unui rol care se suprapune cu Eul tău este o atitudine de acceptare a autorității care, prin folosință, devine venerabilă. Să îți reconsideri poziția de "rege" este similar cu a-ți accepta limitele în situația în care nu deții controlul asupra consecințelor unei "mutări "surpriză" făcută de adversar.

Leadership: Adaugi o valoare suplimentară experienței tale de finalizare a unei partide a cărei miză este remodelarea Egoului, prin reflecția conștientă și ghidată asupra caracterului puterii împotriva căreia acționezi?

Conducerea este ca un joc de șah. Îmi este imposibil să nu recunosc faptul că în lume există astfel de oameni care reușesc performanța de a juca o nesfârșită partidă de șah cu soarta (lor și a celorlalți oameni), sperând s-o păcălească de-a binelea. Nu doar puțin, ci complet, fără jumătăți de măsura. Pe șleau. Şi fără ezitare. Cum sunt, de exemplu, cei care se afla la conducerea unor companii, sau a unor țări. În închipuirea lor egoistă (și probabil bolnăvicioasă) sunt niște maeștri ai tacticilor si strategiilor.

Eul este ceea ce rămâne neschimbat în mijlocul schimbărilor de situații pe care nu le poți controla după îndelungi exerciții și antrenamente.

Bineînțeles că ei se identifică cu regele din jocul de șah care este cea mai importantă piesă. În mintea lor se joacă în permanență o partidă, iar singurele lucruri care le stârnesc cel mai mare interes sunt cuvintele: ŞAH ! și MAT ! Acești extraordinari maeștri nu se pot gândi la nimic altceva decât la șah, văd peste tot numai mișcări și tentative de șah. Şah cu pionul. Şah cu regina. Şah cu tura. Şah cu nebunul. Şah cu calul. Tot timpul o țin numai în șah, având nesfârșita speranță, enorma dorință de a încheia partida cu un MAT !

Leadership: Dacă nu reușești să pătrunzi înțelesul unei mutări făcute de adversar, mergi pe ideea că nu există niciun sens de a te situa deasupra limitelor care te fac să te simți controlat?

Nici prin gând nu le trece acestor maeștri ai tacticilor și ai strategiilor că ar putea, cumva,

printr-o întâmplare absurdă, să facă o mutare greșită care să le amenințe poziția de lider. În jocul pentru putere, nu se ajunge niciodată la o remiză. Deci o mutare greșită înseamnă automat pierderea poziției de lider. Care o dată pierdută, nu poate fi decât cu mare greutate recâștigată, pentru că soarta e nemiloasă și nu permite oricui o revanșă.

O partidă de șah se poate câștiga făcând numai sacrificii de pioni, ture, nebuni, cai sau regine. Dar un adevărat maestru, care își respectă talentul, aspiră să câștige împotriva unui adversar pe măsură, dacă s-ar putea cu toate piesele pe tablă. Pare imposibil. Însă doar cine va reuși această performanță se va putea numi, fără umbră de îndoială, un desăvârșit maestru al tacticilor și al strategiilor.

El nu uită niciodată că sensul unei mutări nu poate fi găsit în cuprinsul unei zone de siguranță, ci în cuprinsul unei zone de "alertă" !

Dacă mergi pe ideea că nu există niciun sens în mutarea făcută de adversar înseamnă că încă nu ai deprins lecția cea mai importantă în jocul de șah: **arma fatală este aceea de a integra planul adversarului în faza de dezvoltare a propriului tău plan !**

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-tacticilor-si-al-strategiilor.html

Magia leadershipului

On Noiembrie 09, 2010

Transformă-ți leadershipul într-o capodoperă, astfel încât să rămână veșnic aninat în mintea și în sufletul oamenilor.

Unele amintiri sunt prea vii, prea clare, și îți trezesc prea multe sentimente uitate. Nu, nu poți să le încui într-o cutie grea, pe care apoi s-o arunci într-o fântână - asculți cum face pleosc, și apoi dispare. Unele amintiri nu dispar, nu mor niciodată, ci rămân adânc întipărite în memoria noastră.

Un singur tablou – înfățișând un câmp cu flori de toate culorile, având în prim plan o floare de lotus de un violet luminos - spune multe despre pictorul care l-a pictat. Acest tablou îmi amintește de el, de maestrul meu, al cărui talent s-a dovedit a fi remarcabil. Tabloul, care reliefează talentul său pentru îmbinarea culorilor, mă duce cu gândul la trecut, atunci când rămâneam ceasuri întregi în preajma lui și-l ascultam vorbind atât de frumos, uneori emoționant, despre tâlcul artei și despre marea taină a picturii. Acest tablou, a cărui execuție a fost deosebit de meticuloasă, îmi aduce aminte de ușurința și grația cu care maestrul mișca penelul pe pânza bine întinsă pe șevalet, vădind pasiunea lui pentru pictură, izvorâtă din adâncul sufletului.

Nu există uitare. Când mă uit la acest splendid tablou mă gândesc la trecut, aud vorbele lui, îndrumările pe care mi le-a dăruit, căutând să-mi arate calea spre adevărata cunoaștere a artei. Stând de vorbă cu el, sau mai degrabă ascultându-l vorbind, totdeauna cu profunzime și plin de înflăcărare, urmărindu-l cum pictează năzuind să-și dezvolte simțurile, am pătruns multe din secretele artei. De la el am aflat despre procedeul umbrei figurilor proiectate pe un perete sau pe un ecran, pe care îl întrebuințau vechii artiști ceramiști egipteni.

Leadership: Spiritul tău circulă liber printre oamenii fideli "creației" tale?

Opera unui artist este viața lui. Nu poți să te desprinzi cu totul de el, de opera lui, de arta pe care a creat-o. Când privești un tablou de-al său ești adânc emoționat, păstrezi tăcerea și respectul. Artistul te învăluie cu prezența lui, pe care n-o poți vedea, dar pe care o poți simți în interiorul tău, o simți ca făcând parte din tine.

Unui singur om, unui singur om de pe pământul acesta, tocmai lui care nutrea o infinită pasiune pentru artă, numai lui, dintre toți, îi datorez știința mea. Mulți, prea mulți ani am stat în preajma maestrului. Şi m-am bucurat de multă afecțiune din partea lui. Deseori când îmi vorbea despre știința sa, își ridica privirea spre mine cu bunăvoință, și îmi spunea: *"Nicu, cu cât o operă este mai desăvârșită, cu cât este mai originală."* Măiestria lui era inconfundabilă. Realizez acest lucru de fiecare dată când îi privesc tabloul.

Un lider desăvârșit este o prezență vie și continuă în mintea și în sufletul oamenilor. El este asemenea unui pictor care, chiar și atunci când nu se află lângă tine, are o mare influență asupra ta. Sau, este asemenea unui scriitor care rămâne multă vreme în mintea ta, după ce ai închis cartea și ai pus-o înapoi pe raftul bibliotecii. Spiritul său circulă liber printre oamenii fideli "creației" sale.

Leadership: Poți să atingi un punct culminant prin măiestria de a reprezenta cu îndemânare ceea ce e mai important din punct de vedere expresiv într-un mod pregnant viu, de neuitat?

Numai cel ce are ambiția unui stil mare și original poate manifesta un interes deosebit pentru lucrurile spirituale. Numai un asemenea om poate să pătrundă marea taină a artei și să dea expresie celor mai înalte idealuri, valori si principii, prin intermediul operei sale. Numai un asemenea om, străbătut de o pasiune intensă, foarte instruit, înzestrat cu un simț ascuțit de profesionalism și tinzând către perfecțiune, poate avea o contribuție substanțială la crearea unei opere de calitate, o operă care să rămână veșnic vie.

Un lider adevărat face din leadershipul său o capodoperă care se concentrează pe relația Tată-Fiu. Leadershipul e ca o pictură care rămâne întipărită în mintea oamenilor cu cât este mai bine realizată și mai frumoasă. Şi el poate fi ridicat la rang de artă numai dacă cele două entități - *mentorul și ucenicul* - se întâlnesc, se întrepătrund și se completează reciproc, numai dacă aceste două entități se află într-o relație de tip "parte – întreg".

Ai găsit pe cineva foarte instruit care să ți se alăture în călătoria ta spre performanță și cu care să poți forma un întreg? Atingerea potențialului său maxim creează o fundație, o sinergie din care și tu să-ți atingi potențialul?

Atingi un punct culminant prin măiestria de a reprezenta cu îndemânare ceea ce e mai important din punct de vedere expresiv într-un mod pregnant viu, de neuitat, atunci când opera ta își vădește principala consecvență în puterea de a mișca inimi și în dreptul de a pretinde apartenența la o entitate de tip asociativ cu personalitatea pe care o admiri.

Punctul culminant al drumului spre înțelegerea artei este reprezentat de ceea ce începi să apreciezi atunci când ești nevoit să trăiești senzația unui contact direct cu marii artiști care slujesc strălucit ideea de "Operă Vie".

Magia leadershipului nu este altceva decât ceea ce un leadership de calitate lasă în memoria și-n sufletul oamenilor, chiar și după ce liderul nu mai este, dar și-a definitivat misiunea atingându-și scopurile propuse. Este o mare performanță ca leadershipul cuiva să rămână întipărit în memoria și-n sufletul oamenilor, ceea ce denotă că a fost probabil de cea mai bună calitate și deci, nu bun ci foarte bun, demn de urmat.

Ar fi absurd, și este o imposibilitate ca oamenii să aibă o părere bună despre tine și să-ți accepte esența – interesele și valorile – dacă nu stăpânești *magia leadershipului.*

Transformă-ți leadershipul într-o capodoperă, astfel încât să rămână veșnic aninat în mintea și în sufletul oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-leadershipului.html

Magia vrăjitorului (II)

On August 03, 2009

Pune-ți în valoare iscusința de a modela caractere, reglându-ți potențialul de leadership în acord cu virtuțile tale.

În toate întâmplările petrecute pe insulă a existat un fir misterios, pe care nimeni nu l-a putut înțelege, totul a fost condus de o mână puternică, nevăzută, de mâna unui vrăjitor. Niciun suflet de pe corabie nu a bănuit că acel moșneag, tăcut, încărunțit, care și-a pierdut tinerețea, era o ființă excepțională ce va uimi pe toată lumea cu înțelepciunea să deosebită și care, folosindu-se de puterile sale magice, după bunul plac, îi va condamna pe vinovați la chinuri grele. Trecutul a fost răzbunat.

Prospero a reușit să-i atragă pe cei doi vrășmași ai săi în capcană, dominându-i și ținându-i în frâu prin puterea sa ascunsă, supunându-i la chinuri până ce s-au căit de nedreptatea ce i-o făcuseră. Cu lacrimi în ochi și cuvinte pline de mâhnire și adevărată căință, aceștia și-au mărturisit în cele din urmă sincera remușcare și au implorat iertarea.

Dacă ai citit *"Furtuna"* de Shakespeare, știi că finalul a fost unul fericit. Prospero s-a împăcat cu vrăjmașii săi, s-a reîntors în țara în care se născuse și și-a luat în stăpânire ducatul.

Prospero a făcut dovada abilităților sale strălucite de leadership prin puterea lui de a modela caracterul oamenilor după voia lui, utilizându-și virtuțile căpătate prin credință și cunoaștere.

Leadership: Ai puterea să te desprinzi de artificialul autoimpus care aduce cu sine o evadare din trecut?

Pentru Prospero, articifialul autoimpus era o imitație a puterii naturii impregnată cu nuanțe magice, pe care a integrat-o într-un proces de expansiune a propriei sale personalități, dincolo de barierele convenționalului. Pe linia dependenței de a oferi totului din jur o explicație plauzibilă printr-o figură de creator cu capacități de clarvedere, el a reușit să lase trecutul în urmă, fiind totodată absorbit de singura motivație posibilă: răzbunarea.

Putem indica traiectoria leadershipului plecând de la ideea unei relative cunoașteri a universului uman investigat, sau mai degrabă de la paralela dintre obiectivele și rezultatele scontate ce participă la procesul de expansiune a personalității către o supremație incontestabilă.

Pe baza caracteristicilor comune unor procese de natură identitară, dezvoltate la contactul cu o realitate complexă despre care omul obișnuit nu deține informație și pentru care este constrâns (de evoluția nefirească a lucrurilor) să-și asambleze rapid sieși însuși o imagine deformată, se poate determina acea forță de impact care ascunde în ea sământa unei noi ordini.

Leadership: Trebuie să faci plauzibilul să devină real înainte ca realul și irealul să fie despărțiți de libertatea asocierii cu un fapt supraomenesc?

În contextul primei forme de producere a eficienței, gestionând resursele de exprimare a personalității, se poate distinge un soi de asociere între știință și virtuți, care fac trecerea de la adevărul real care eliberează de orice constrângeri și prejudecăți, la adevărul relevat de o

serie de factori externi care ar putea ieși la iveală împotriva ta.

A doua formă de producere a eficienței, calculată printr-un cumul de factori decizionali integrați în aria intelectului care tânjește spre absolut, poate asigura pe termen lung incluziunea ta într-un status de dominare, modificând semnificația orizontului pe care îl poți cuprinde numai de la o anumită altitudine.

De aici, se trage concluzia că procesul de evoluție către un plan mai înalt, presupunând un oarecare grad de înțelepciune și acumulare de cunoștințe, este posibil atunci când se evită chestionarea ipotezelor de plauzibilitate. Prin acest procedeu se poate dezvălui adevărata ta identitate, răsturnând orice fel de valoare pe care ți-ai promovat-o prin diversiuni de excepție și prin puterea de a induce impresia unui haos, sau a unui determinism rigid, predominat de aspecte neînțelese, care aproape fac imposibilă libertatea celorlalți de manifestare.

Leadership: Îți manifești fascinația pentru ceea ce te stăpânește, mergând pe premiza că toate elementele din jur își joacă în mod corect rolul în vederea atingerii scopului propus?

Leadershipul care oscilează de la o extremă la alta este rezultatul succesiunii mai multor etape de prelucrare a formelor de influență care, în contactul cu realitatea, nu se desprind de artificialul autoimpus care ia locul valorilor reale, aducând cu sine acea rigiditate în a recepta alte puncte de vedere, lipsa de generozitate, atitudini pur dominatoare.

Depinde de impulsul propriei tale naturi să te deschizi și să alegi să ai încredere într-un Alter Ego superior, în ciuda durerilor și nedreptăților din trecut, ținând la distanță orice realitate care contrazice convingerile susținute de zidul idealității pure, generatoare de valori.

Putere, asta îți oferă magia. Un lider priceput se asigură că toate elementele din jur își joacă în mod corect rolul în vederea atingerii scopului propus. Tu ai puterea de a modela caracterul oamenilor după voia ta? Care sunt virtuțile de care ai nevoie pentru a facilita această transformare?

Ceea ce stăpânește un om aflat în avântul spre desăvârșire este tocmai principiul propriei persoane pe care trebuie să-l respecte fără să-l depășească: "Ferește-te să pierzi înăuntrul tău pentru ca să câștigi în afara ta."

Dacă un om ar avea darul prorociei și ar cunoaște toate tainele și orice știință, ar ști să conducă lucrurile după propria lui voință. Ar ști să atragă sufletele, să le domine prin cunoaștere, inițiativă și creativitate, prin autoritate, prin persuasiune. Şi, îmbătat de sentimentul misiunii sale, el ar anihila voința tuturor celorlalți, cerându-le ascultare în numele misiunii sale și împlinirea celor mai îndrăznețe pretenții.

Prin această creștere a puterii, influența personalității sale ar spori de la o zi la alta, nemăsurat, ea îi va putea afirma imensa-i autoritate în fața tuturor. Iar cine ar cuteza să se îndoiască de puterile sale, nu ar putea fi vrednic de EL – vrăjitorul - cel mai puternic om din lume, un lider desăvârșit, căruia toată lumea i se supune.

Leadership: Poți să-ți asumi un rol mai presus decât forma vremelnică a existenței, impunând la toate manifestările tale un anumit punct de vedere care este o formă de recunoștință față de Dumnezeu?

Ca să fii un om pe care toată lumea să-l urmeze, trebuie să fii una din ființele acelea

excepționale, pline de resurse, un Prospero, un om pătruns de simțământul dreptății, al corectitudinii și al adevărului, și având iscusința de a conduce lucrurile, de a atinge și a vedea lucruri nevăzute.

Ca lider, trebuie să fii și binefăcător, și judecător, și învățător în același timp. Cu siguranță, nimic nu este mai imperios în momentele critice decât să acționezi ferm și cu înțelepciune, ca să reușești schimbarea totală.

Cel lipsit de eficiență, cel căruia îi lipsește fermitatea de a-i disciplina, de a-i sancționa sau concedia pe oamenii care nu respectă etica și deontologia meseriei, nu se va putea niciodată impune în fața lor, și deci, nu se va putea numi lider, ci o unealtă manipulată de cei din jur.

Oamenii nu trebuie să te considere nici ca ceva ce a coborât din lumi superioare, invizibile - deci ca ceva înălțător, un Dumnezeu, dar nici ca un cârmuitor de cârpă care nu cuteză niciodată să se impună.

A-ți atribui o caracteristică de om superior înseamnă să validezi acea experiență de supunere a lumii într-o realitate mai presus de înțelegerea lor, ca fiind o manifestare completă a naturi unui Creator supranatural.

Concluzie: Privind din exterior, unii lideri (cei mai iscusiți) par a fi vrăjitori, deoarece tot ce-și propun realizează, având performanțe recunoscute de către toți cei din jurul lor. Secretul unul leadership eficient nu stă însă în „Magia vrăjitorului", ci într-o muncă perpetuă, în documentare continuă în vederea îmbunătățirii performanțelor profesionale, în cunoașterea firii umane, în cunoașterea performanțelor profesionale individuale ale colaboratorilor cât și a calităților și defectelor acestora și mai ales în respectarea adevărului.

Pune-ți în valoare iscusința de a modela caractere, reglându-ți potențialul de leadership în acord cu virtuțile tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-vrajitorului-II.html

Magia vrăjitorului (I)

On August 03, 2009

Implică-te în actul magic de transformare individuală, în virtutea unui raționament bine determinat care-ți permite personalizarea a ceea ce ești de fapt.

Prospero era ducele Milanului dar, pentru că îndrăgea tihna și studiul temeinic, râvnind la îmbogățirea minții, a lăsat treburile cârmuirii fratelui său mai tânăr, pe nume Antonio, în care avea o încredere de nestrămutat. Retras, lăsând la o parte îndeletnicirile lumești, îngropat în mijlocul cărților sale, el n-a sesizat uneltirile fratelui său împotriva sa, care dorea cu tot dinadinsul să fie considerat duce adevărat.

Antonio a izbutit cu ajutorul regelui Neapolului - Alonso, un prinț puternic, să ia în stăpânire ducatul lui Prospero.

Prospero, împreună cu fiica sa Miranda, au fost siliți să urce pe o navă mică fără parâme, pânză și catarg, și au fost lăsați să moară în largul mării. Norocul lor a fost că un senior de la curte, Gonzalo, care era un om foarte bun la suflet, le-a pus în taină pe navă merinde, straie și cărțile de învățături vrăjitorești pe care Prospero le îndrăgea cel mai mult.

Leadership: Ce anume te împlinește dacă îi lași pe oameni să ghicească că ești manifestarea unei puteri dincolo de orice capacitate de înțelegere?

Multă vreme după ce au fost aruncați de valuri pe țărmul unei insule pustii, cea mai mare desfătare a lui Prospero era să-i dea învățătură Mirandei, dezvăluindu-i mai multe decât ar fi putut învăța orice prințesă de la cei mai iscusiți dascăli. Dar nu numai atât. Ci prin puterea cunoașterii sale, căci reușise să pătrundă toate tainele lumii, Prospero l-a eliberat pe Ariel, un duh care fusese întemnițat într-un copac și supus la chinuri grele de către cumplita vrăjitoare Sycorax.

Duhurile, ca Ariel, rămâneau nevăzute pentru orice ființă omenească, în afară de Prospero care, înzestrat cu darul previziunii, a aflat că cei mai înverșunați și mai haini dintre adversarii săi, Antonio și Alonso, erau într-o călătorie pe mare. Atunci el îi porunci lui Ariel să stârnească o furtună atât de cumplită încât corabia să naufragieze pe insula pe care ajunsese și el.

O făptură umană se preschimbă, încă din timpul vieții sale, într-un mit, într-un personaj profetic, supraomenesc. Orice e cu putință unui vrăjitor care are puterea să poruncească fenomenelor naturii, care a reușit să pătrundă toate tainele lumii, care și-a dezvoltat darul de a materializa lumi și capacitatea de a concretiza orice scop propus. Prospero hotărî să se folosească de știința sa magică pentru a-i pedepsi pe dușmanii săi pentru toate nedreptățile comise.

Leadership: Recurgi la subterfugiile științei "preschimbării" în scopul reînnoirii identități proprii?

Omul conștient de subterfugiile științei "preschimbării" în scopul reînnoirii identități proprii, prin acreditarea parametrilor suplimentari ai unei lumi aparte de care se poate atașa pur și simplu de dragul atingerii unui ideal de perfecțiune, trebuie să facă o distincție clară între două raționamente.

Primul raționament, mulat pe o gândire vizionară și multidirecțională, încearcă explicarea principială a lumii concrete, dar prin alcătuirea ei într-un anume chip, trecând dincolo de orizontul experienței sau al rațiunii. Al doilea raționament, cu premise majore și minore, este legat de evenimentele ce se petrec într-o lume imaginară după ce întemeierea ei este acceptată ca o aspirație spre înalt, spre desăvârșirea tuturor desăvârșirilor. Această lume este îmbătătoare prin vibrațiile produse, prin faptul că - paradoxal - te simți și te comporți ca o ființă superioară.

Leadershipul este solidar orientării tale într-un sistem de referință particular, al cărui mobil este actul magic de transformare individuală. Nu atât în baza experienței acumulate, ci în virtutea unui raționament bine determinat care-ți permite orientarea într-un câmp larg de posibilități de înțelegere și personalizare a ceea ce ești de fapt.

Deci în virtutea unui raționament care observă, analizează și înțelege în profunzime fenomenul de suprapunere a două identități, atât în detaliile lor cele mai intime cât și în ansamblul existenței lor. Totul este relativ în leadership, iar ceea ce ai de scos la iveală (o interioritate ce devine adevărata realitate sau o interioritate ce refuză implicit realul) este o continuă luptă a raționamentelor, mai ales în poziția ta de om superior.

Actul magic de transformare personală țintește către atingerea unei perfecțiuni unice, aflată în centrul desfasurariii evenimentelor, care să nu creeze doar o fericire iluzorie, ci să absoarbă rațiunea semnificativă a înțelegerii puterii depline din perspectiva unui Dumnezeu.

Avântul spre noi cuceriri de culmi înalte, în care răbdarea este unitatea săvârșitoare a tuturor tainelor, constituie o dovadă că această formă de te declara unic (răsplătindu-te singur printr-o cunoaștere avansată și printr-un prestigiu misterios care poate servi drept unealtă a unei genialități complexe) este un fenomen de modelare a experienței de conducere, care poate fi stăpânit.

Magia vrăjitorului scoate în evidență fenomenul dedublării identității, pendularea între raționamentele din perspectiva cărora acționezi și gândești în poziția de om superior.

Forța semnificativă necesară asigurării controlului total al identității definitorii, se clădește pe experiența de a fi tu însuți într-o lume care se străduiește din răsputeri și fără încetare să te transforme în altcineva. Aceasta, în raport cu experiența de a fi tu însuți într-un alt sine, superior, luând în posesie darul de a-ți exercita facultățile de raționament printr-un subiectivism imprevizibil - echivalent cu înlocuirea prezentului real printr-un alt prezent, imaginar.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-vrajitorului.html

Magicianul (II)

On Noiembrie 16, 2010

Interpretează-ți în mare taină rolul, astfel încât să te transformi dintr-o persoană insignifiantă într-una cu mari calități de lider.

Deseori când mergeam cu prietenii în oraș îmi plăcea să mă pierd în mulțime, să plec de lângă ei fără ca vreunul să-și dea seama, să mă fac nevăzut scurtă vreme ascunzându-mă în cele mai retrase locuri, ori pornind-o pe străzile scurte, nepavate, fără nume, ca apoi să revin brusc lângă ei. Făceam totul cu mare discreție, pentru a evita orice fel de neplăceri.

Aveam totul plănuit. Ştiam ce voiam, și știam să manipulez lucrurile – le aranjam atât de bine, astfel încât să fie numai în avantajul meu. Uneori pierdeam ceasuri întregi încercând să intuiesc traseul din ziua următoare, bineînțeles plănuind cu discreție fiecare pas. Deseori, ca planul să iasă bine, chiar eu propuneam traseul pe care urma să-l parcurgem; în felul ăsta îmi asiguram o cale de dispariție fără prea mari dificultăți.

E straniu cât de mult puteam să schimb o situație, având în vedere cât de puțin conta pentru prietenii mei absența mea, preț de câteva momente. Felul foarte inspirat și original în care acționam, felul calculat în care plănuiam fiecare detaliu, oricât de mic, de la care pornea întreaga operațiune și până la finalizarea ei, toate astea mă făceau să mă simt mândru, împlinit dintr-un anumit punct de vedere, mă făceau să mă simt creativ și îndemânatic.

Simțeam că mă depășesc pe mine însumi, simțeam că sunt altfel decât ceilalți, simțeam că mă situez cumva deasupra lor. Căci descoperisem secretul transformării – puteam să devin "invizibil" scurtă vreme – iar asta era o mare realizare pentru… un viitor magician.

Leadership: Poți să interpretezi un rol de asociere cu ineditul unei abordări bazate pe confidențialitate, care se află în relație cu rolul de "utilizator final" al unei autorități ireale?

Apoi totul amuți. Nicio mișcare, niciun zgomot nu trăda prezența cuiva pe scena semi-întunecată. Pe chipurile spectatorilor, mai ales a celor din primele rânduri, era așternută neliniștea și tensiunea. Numai magicianul stătea nepăsător undeva, într-un colț al scenei, în umbră, privind toată acea frământare din sufletul spectatorilor căreia i-a dat naștere cu bună știință, procedând ca un maestru care știe în fiecare moment ce să facă.

Spectacolul atinsese punctul culminant. Magicianul se făcuse nevăzut, se transformase într-o ființă invizibilă, într-o fantomă pe care deși nimeni nu o putea vedea, ea nu înceta cumva să existe. El putea vedea totul, dar nimeni nu-l putea vedea pe el, chiar nimeni, căci își regizase "dispariția" cu mare discreție. Era acolo, chiar în fața spectatorilor, învăluit într-o umbră căreia nu-i scăpa nimic din ochi. Dispăruse într-un mod cu totul senzațional, ascunzându-se în cel mai retras loc, iar acum trebuia să reapară.

Totul trebuia făcut în mare taină, cu mare prudență, pentru a evita orice fel de neplăceri. Era o chestiune de moment, de agerime a minții, nu doar a trupului. Dar dacă pentru un magician totul este cât se poate de bine calculat, și fiecare etapă a spectacolului minuțios pregătită, pentru majoritatea spectatorilor părea un mister. Un singur ochi poate vedea mai bine decât mai mulți.

Leadership: Înainte să ajungi să interpretezi un rol mare, începe să dai viață unui personaj

!

Şi tu poţi fi un om deosebit, un magician, sau un lider, dacă reuşeşti să te diferenţiezi de ceilalţi oameni din jurul tău şi dacă găseşti o formulă prin care să te propulsezi în faţa lor. Dar pentru asta trebuie să aranjezi atât de bine lucrurile încât să fie numai în avantajul tău, plănuind fireşte fiecare mişcare strategică. Asta depinde de capacitatea ta de previziune şi de intuiţie, adică ţine de înţelegerea limpede şi chibzuită a acţiunilor pe care e necesar să le întreprinzi pentru a-ţi făuri propriul personaj care să te reprezinte şi pe care să-l dezvolţi până la punctul la care va putea oferi multă valoare lumii.

Leadershipul este ca un spectacol de magie: îl regizezi singur şi îl prezinţi singur (chiar dacă ai o echipă foarte bună în spate), punându-ţi în valoare propriile creaţii, propriile idei şi scenarii – spectacol care poate impresiona şi emoţiona la nivele diferite oamenii, în funcţie de *"miracolele"* pe care le produci.

Ca lider, tu interpretezi rolul principal în propriul tău *"spectacol de magie"* , un rol care poate fi pozitiv sau negativ, bun sau greu de suportat, creativ sau mai puţin creativ. Dar dacă nu impresionezi printr-un nivelul interpretativ superior atât din punct de vedere al calităţii cât şi al profesionalismului, şi dacă nu ai capacitatea să creezi miracole, atunci nu vei reuşi să dai leadershipului tău o valoare prea mare şi nu vei putea să te ridici la înălţimea rolului tău.

Leadership: Abilităţile tale din background îţi pot asigura un avantaj semnificativ în relaţia cu folosirea mijloacelor de expresie artistică considerate o variantă de conflict de rol?

Dacă crezi că nu eşti pregătit pentru un rol mare, te înşeli ! Dacă cei mai mulţi oameni nu văd în tine un viitor lider, arată-le că ochii tăi văd mai bine ca ai lor. Creează-ţi propriul tău personaj, şi propriul tău spectacol - eveniment care va marca o treaptă ascendentă în cariera ta.

Calităţile şi abilităţile tale din background (cele care nu sunt afişate în mod public sau în totalitate, ele putând fi doar interpretate subiectiv şi înţelese vag de ceilalţi) îţi vor asigura un avantaj asupra altora, fără să ai aceeaşi pregătire ca a lor. Însă trebuie să fii inspirat şi original, creativ şi îndemânatic şi să ai dorinţa să te depăşeşti pe tine însuţi. Trebuie să înveţi singur să manipulezi lucrurile – să le aranjezi atât de bine astfel încât să fie numai în avantajul tău.

Un lider îşi pune în practică abilităţile şi competenţele, influenţând puternic lucrurile. Şi devine apreciat după *"nivelul interpretativ"* la care se ridică.

Leadershipul are aceleaşi ingrediente ca şi un spectacol de magie – diferă doar scopul şi locul în care se îmbină ele. Între leadership şi un spectacol de magie nu există diferenţe prea mari, ele având în comun un lucru care le uneşte definitiv: miracolul unei prezenţe pline de sevă, de originalitate, de optimism şi energie pozitivă, de inspiraţie, o prezenţă captivantă prin felul în care îşi interpretează rolul.

Mijloacele de expresie artistice poate fi considerate o variantă de conflict de rol atunci când procesul creator care pune în prim plan natura individului sub forma unei anumite identităţi, alături de un subiect puternic, nu corespunde unei prestaţii care asigură controlul situaţiei sau a persoanei în cauză care întreţine atmosfera spectacolului.

Cât de complexă este magia pe care o produci încât să poată fi controlată fără efecte secundare la nivel de profunzime a trăsăturilor şi destinului personalităţii tale?

Concluzie: Se spune că în ranița fiecărui soldat zace bastonul unui mareșal. Prin analogie se poate înțelege că oricine se poate transforma dintr-o persoană insignifiantă într-una cu mari calități de lider, și putem asista la miracolul apariției unei prezențe pline de sevă, la apariția unui personaj deosebit care să pună lucrurile în mișcare pe drumul cel mai bun pentru realizarea scopurilor propuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-II.html

Magicianul (III)

On Ianuarie 04, 2011

Odată ce deții tehnica interpretării unui rol, vei putea să profiți mereu de pe urma meșteșugului tău.

Magia. A fost singurul lucru pe care l-am priceput foarte bine, încă de la început. S-a întâmplat cu mai bine de zece ani în urmă, când am urmărit desenul animat "Sport Billy". Nu auzisem niciodată de Harry Houdini sau de David Copperfield. Însă Sport Billy îi întrecea pe amândoi în ceea ce privește arta de a-și folosi resursele ca un mijloc de influențare și control. "Armamentul" său consta într-o gentuță fermecată din care scotea tot felul de lucruri, care mai de care mai interesante și mai surprinzătoare, care îl ajutau în cele mai grele momente.

Omul care sunt în prezent, plin de secrete, stăpânit de aspirații uriașe, s-a născut atunci, în clipa în care am simțit ce poate face magia, în clipa în care am simțit că sunt în stare să ocup un loc aparte în mintea oamenilor dacă dețin "instrumentul" potrivit.

Aveam să devin sclavul pasiunii mele: magia, înclinația spre o sinceră recunoaștere a forțelor revendicate de un catalizator denumit generic: momentul total de a pune la îndoială ceea ce crezi. De atunci mă folosesc mereu de ea.

Leadership: Ești congruent cu ceea ce transmiți prin iluzie atunci când relevanța poziției tale spre absolut este maximă?

Regizorul neîntrecut al spectacolului. Magicianul intră în scenă cu torba plină de reptile veninoase și începu spectacolul. Se porni să răsucească șerpii, pe cei mai mari ca și pe cei mici. Oricare din cele cinci reptile inspirau o frică teribilă în spectatori, care priveau cu neliniște și teamă jocul. Apoi, cu ajutorul unui clopoțel ce scotea un sunet ascuțit și foarte enervant, magicianul întărâtă șerpii.

La un moment dat, șarpele cel mai mare se repezi la cel mai mic și-l mușcă, apoi îl înghiți. Semăna cu celebra scenă din Biblie, când șarpele lui Moise i-a înghițit pe șerpii celorlalți magi. Magicianul îl apucă de coadă cu o mână, iar cu cealaltă îl prinse de gât cu grijă, într-un anumit fel, încât șarpele își deschise larg gura. Atunci magicianul scoase din gura reptilei o eșarfă verde-albăstruie. Aruncă eșarfa în sus, cu boltă, iar aceasta pluti lin în jos. În momentul când atinse podeaua scenei, ea se transformă instantaneu într-un porumbel, care își luă brusc zborul.

Miracolul s-a produs. Spectatorii aplaudară cu admirație. Absolutul a fost atins prin extazul cu care ei se lăsau cuceriți de o nouă tentație. Relevanța poziției mele spre absolut a fost maximă atunci când am realizat că sunt dependent de relația *"tensiune crescută - răspuns"* pe care spectatorii au trăit-o individual, trecând pe rând prin aceste momente de suspans și spectaculoase întorsături de situație.

Leadership: Experimentezi în mod constant acea consecință a separării de "Cine ești dincolo de ceea ce crezi că ești de fapt"?

Îți cunoști rolul și limitele de competență? Meritul principal al unui magician este acela că știe să-și interpreteze cu o măiestrie desăvârșită, cu o consecventă uimitoare și cu o remarcabilă autenticitate rolul. Secretul spectacolului de magie constă în profunzimea cu care

el abordează fiecare număr de magie, direcționând atenția publicului prin atitudinea sa, prin reacțiile sale, spre ceva anume.

Așa cum un magician sparge repede gheața, făcându-i pe spectatori să stea cu sufletul la gură, apoi să se ridice și să aplaude numărul său de magie, așa cum un pictor delimitează obiectele prin culoare, oferind o treptată pierdere a contururilor, așa cum o poveste îi ajută pe spectatori să empatizeze cu personajele - tot așa și liderul, în "spectacolul său de leadership" se remarcă deopotrivă prin profunzimea ideilor sale, dar și printr-o desăvârșită măiestrie în zugrăvirea personajului său.

Consecința separării de "Cine ești dincolo de ceea ce crezi că ești de fapt?" este o revenire la identitatea care te-a consacrat ca artist individual – unul care a creat o operă unică a cărei valoare rezidă din expresia activității creatoare, nu o improvizație de mare efect care prelungește manipularea psiho-emoțională a celor neavizați, starea de transă în care ființa umană este deconectată de la rațional.

Liderul este cel care pune bazele "spectacolului de leadership", este și regizor și scenarist, și producător, și interpret. El trebuie să ofere un spectacol de calitate, încât să fie acceptat pentru însușirile sale creatoare.

"Spectacolul de leadership" este important pentru performanța unui lider, pentru nivelul interpretării rolului său. Dacă el nu reușește să transpună în realitate dorințele generale ale oamenilor și să păstreze viu interesul lor, dacă nu-și joaca rolul ca la carte, cu o maturitate uluitoare și dând dovadă de calități interpretative speciale, atunci spectacolul său nu va avea viață lungă. Iar publicul se va feri să asiste la următoarele sale reprezentații.

Ceea ce te reprezintă ca artist al scenei nu este performanța cu care interpretezi rolul magicianului, ci magia cu care creezi un subiect de analiză: *„Ce înseamnă asta pentru tine?”* care stârnește mai mult curiozitatea și latura participativă a oamenilor.

Odată ce deții tehnica interpretării unui rol, vei putea să profiți mereu de pe urma meșteșugului tău. Așa cum un magician, odată ce si-a însușit secretele magiei le folosește din nou și din nou în spectacolele sale, oriunde în lume, tot așa și liderul, îndată ce învață maniera de a-și interpreta rolul, îl va putea interpreta oriunde și oricând. Ia în considerare acest aspect dacă vrei să ai succes în leadership.

Şi tu ești un artist. Ai idei și competențe suficient de adecvate ca să joci rolul unui "magician". În leadership, magia cu care îți joci rolul îți poate aduce succesul sperat. Pentru ca abilitățile tale să fie lăudate la scenă deschisă, imprimă oamenilor senzația de spectacol. Transformă-te într-o personalitate puternică, într-un regizor capabil să polarizeze interesul spectatorilor. Regizează o piesă în care să joci cu măiestrie un rol mare. Pregătește o scenă în care să strălucești. Şi încearcă să profiți cât poți de pe urma meșteșugului tău.

Concluzie: Leadershipul poate uneori oferi un spectacol memorabil. Acest lucru se poate realiza de către un lider care are aptitudini, abilități și competențe adecvate, care are dorința permanentă de a-și desăvârși arta. Odată ce va deține "tehnica" interpretării rolului pe care și l-a impus să-l joace în "spectacolul leadershipului", va putea profita mereu de pe urma meșteșugului său și va fi aplaudat la scenă deschisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-III.html

Magicianul (IV)

On Martie 23, 2011

Dezvoltă-ți acele aptitudini speciale prin care să-i determini pe ceilalți să vadă lucrurile așa cum vrei tu.

Într-o zi, pe când aveam 12 ani, am mers în curtea din spatele casei. M-am întins pe iarba foarte măruntă și moale. Am ațipit. Şi deodată, în stânga mea, un zgomot ciudat mi-a atras atenția. La numai cinci pași de mine, lângă gard, am observat o sacoșă, plină cu ceva. Am fost mai puțin preocupat de conținutul ei, ci mai degrabă de cum a ajuns ea acolo. Aș fi putut jura că nu era acolo cu zece minute mai devreme. Dar nu era absolut nimeni prin preajmă care s-o fi aruncat peste gard.

Şi atunci am înțeles. Sacoșa era acolo dinainte, numai că eu pur si simplu nu o observasem. Semnificația acestui lucru m-a lovit ca un trăsnet. Într-o clipă am deslușit un mare adevăr. Care a devenit unul din cele mai mari secrete ale mele: ideea iluziei este mai importantă decât iluzia însăși.

Magia era chiar adevarată. Iar eu „învățasem" cum se practică. Descoperisem cheia. Care era doar un subterfugiu, o metaforă la care apelaseră mulți magicieni. Precum acea fantezie a lui Coleridge. Un om visează că străbate paradisul și drept dovadă i se dă o floare. Când se trezește, floarea se află lângă el.

Magia este fantezia sau iluzia anume creată sub impulsul momentului și care devine aparent realitate.

Leadership: Reușești să te manifești sub impulsul unei false identități într-un joc de rol situat, uneori, la limita unor interpretări ce capătă valoarea de adevăr?

Se lăsă amurgul. Luminile își reduseseră puțin din intensitate. Magicianul își făcu din nou apariția pe scenă. Se așeză în fața unei mese de lemn care se întindea pe jumătate din lungimea scenei. Apoi invită un spectator din public să i se alăture. Fără îndoială acesta era punctul culminant al reprezentației.

Tânărul spectator, la îndemnul magicianului, se întinse pe masă. Într-o clipă se lăsă liniștea. Magicianul se apropie de el cu pași deciși. Băiatul rămase tăcut, simți cum îl cuprinde un val de mândrie, amestecată cu frică, la gândul că se află în centrul unei atenții totale.

Magicianul își aplecă ușor capul spre el, ca și cum ar fi ascultat atent ceva. Apoi încet, cu mișcările atente ale unui medic chirurg, scoase dintr-o cutiuță magică un praf pe care i-l dădu să-l miroase. Își țintui ochii cu o lucire nefirească într-un punct, undeva deasupra capului băiatului, și rosti niște cuvinte ciudate. Era ceva vrăjitoresc în ochii lui: ceva înșelător care te împingea să gândești, să te gândești la magie, la lucruri despre care citești numai în cărți.

Era o fantezie. Băiatul simțea că face parte dintr-un joc. Magicianul reușise. Îl fermecase. Literalmente. Îl învăluise cu o putere hipnotizantă până ce acesta nu se mai putu mișca. Într-o clipă, băiatul ațipi.

Când se trezi din transă, magicianul îi mulțumi pentru ajutor și îl trimise înapoi la locul său

din sală. Când ajunse acolo, băiatul înțepeni de uimire. Pe locul lui era o floare. Aceeași floare care îi apăruse în vis, în timp ce fusese adormit.

Adevărul este realitatea pe care nu poți să o negi.

Îți dai seama unde începe și unde se termină leadershipul atunci când se termină realitatea și începe iluzia?

Omul devotat propriei sale creații, jucând cu distincție repertoriul unei zone mai puțin cunoscute publicului larg, este deosebit de receptiv la tentativele de înnoire a gamelor de emoții pe care le transmite. În show-ul pe care îl conduce găsește forța și curajul să stimuleze experiențe dintre cele mai îndrăznețe, care dacă nu duc totdeauna către adevăratele culmi ale măiestriei de a modela realitatea, au meritul căutărilor sincere de senzațional, pornite din dorința de a schimba o stare de lucruri sau starea de spirit a spectatorilor.

Leadership începe de acolo de unde artistul își promovează „dispariția", și se continuă acolo unde el își determină „apariția". Leadershipul se termină atunci când lucrurile încetează să îi mai mire pe spectatori.

Când examinezi modul în care funcționează leadershipul tău, te întrebi vreodată dacă ceilalți privesc lucrurile din punctul tău de vedere?

Ca să reușești să stabilești o relatie la nivel emotional cu ceilalti oameni, pentru ca relationarea să devină mult mai ușoară, mai bună si mai sanatoasa la toate nivelurile, trebuie sa-i convingi că leadershipul începe și se termină cu tine. Ei trebuie să simtă că fac parte din jocul tău, în care, la rândul lor, dețin un rol important. Trebuie să se simtă fermecați literalmente de imaginea jocului, de importanța lui, de minuțiozitatea cu care acesta a fost realizat și să-și dorească să participe la el. Iar în final, să fie surprinși în mod plăcut de performanțele obținute.

Leadershipul înseamnă să fii dispus să folosești orice avantaj pe care îl ai, orice stratagemă și orice metodă pentru a te concentra asupra celorlalți. Numai așa vei reuși să ajungi la ei.

Așa cum un magician își realizează în chip desăvârșit numerele de magie implicându-i pe spectatori în jocul său și uimindu-i cu iluziile sale, tot așa un lider, ca să le câștige oamenilor credibilitatea, trebuie să stabilească în chip desavarsit o punte de legatura cu ei, implicându-i cu mare grijă în „spectacolul" său. Dar pentru asta liderul trebuie să-si cultive niste calități personale speciale și să le folosească pentru a-i determina pe oameni sa fie influențați de el. Trebuie să-și dezvolte acele aptitudini speciale prin care să-i determine să vadă lucrurile așa cum vrea el.

Puterea de vrajă ține de ceea ce transmiți prin intermediul iluziei numită "transfer de personalitate" atunci când publicul veghează cu tărie asupra ta.

Poți să creezi aparența unei magii prin puterea ta de vrajă?

Adevarata menire a unui lider constă în a încheia un acord nescris cu ceilalți privitor la adoptarea unei perspective comune care să le îndeplinească acestora așteptările. Așa cum un pictor sensibilizează privitorii prin intermediul picturii sale creind impresia de natural, tot așa liderul trebuie să-i sensibilizeze pe oamenii din jurul său prin calitățile lui deosebite și prin „puterea lui de vrajă" - creind aparența unei magii.

Esti inventiv, inovator, spectaculos și mai ales convingător. Asta trebuie să fie părerea oamenilor vizavi de tine dacă vrei ca „spectacolul" tău de leadership să fie considerat o reușită deplină. Ca lider trebuie să fii capabil să intri în mintea oamenilor și să le transmiți ceva nou care să-i surprindă și să le depășească orice așteptări.

Concluzie: „Magia" unui lider stă în puterea lui de a convinge și de a obține colaborarea celorlalți oameni în vederea atingerii acelui viitor benefic tuturor. În leadership, aidoma unui spectacol de magie, efectele pot fi spectaculoase, dar îndărătul acestor efecte stă o muncă colosală cu resursele umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-IV.html

Magicianul (V)

On Martie 27, 2011

Performanța în leadership este dată de ceea ce e dincolo de tine.

Încercam să văd partea bună a lucrurilor, dar în adâncul inimii mele ascundeam o teamă secretă. Că s-ar putea să nu izbutesc să mă transform într-o entitate invizibilă.

Unul din lucrurile care îmi rămăseseră în minte încă de la începutul inițierii mele în magie, era acela că un artist adevărat știe să-și regizeze în chip desăvârșit propria moarte, apoi să „reînvie" și să-și continue spectacolul. Acesta avea să fie și testul fundamental al definitivării mele ca magician - artist, scenarist și regizor în același timp.

Trebuia să dispar, să nu mai exist, să mă teleportez dintr-un loc în altul, să creez o senzație de intensitate maximă. Ca apoi să reapar brusc de nicăieri. Pentru asta trebuia să modific percepția realității. Trebuia să creez senzația unui fenomen inexplicabil, a unui univers magic și imponderabil, a unui anumit tip de energie care se transformă, care poate traversa barierele timpului și spațiului. Şi să continui să exist dincolo de hotarele stabilite de oameni.

Dar pentru asta trebuia să încalc toate regulile fizicii și ale naturii. Şi ale vieții.

Leadership: Crezi că poți să interpretezi un rol numai prin prisma a ceea ce vrea el să însemne într-un context de recunoaștere a propriei valori care se traduce printr-o mască a Eului superior?

Cortina se ridică. Luminile care dădeau culoare scenei se făcură roșii ca rubinele. Începu spectacolul. Magicianul își făcu apariția. Era îmbrăcat numai în negru. Purta o mască care îi ascundea adevărata identitate.

Când ajunse în mijlocul scenei, magicianul făcu niște semne ciudate cu mâinile, apoi scoase dintr-un săculeț un pumn de pietricele mai mărișoare pe care le aruncă în stânga și-n dreapta lui. Pietrele plouară cu un răpăit sacadat, hipnotic pe podeaua de lemn a scenei, slăbindu-le astfel vigilența spectatorilor. Vibrațiile și sunete pe care le scoteau erau generatoare de confuzie și contradicții: nu transmiteau un mesaj clar pe care să-l poată desluși cineva, dar distrăgeau atenția publicului de la manevrele secrete.

Şi totul se întâmplă deodată. Magicianul nu mai era. Se evaporase. Pur și simplu. Spectatorii nu știau ce să creadă. Nu puteau distinge nimic. Pentru o secundă rămaseră paralizați. Un lucru atât de improbabil nu putea fi decât opera unui maestru în ale magiei.

Era ca un joc de-a v-ați ascunselea, sau mai mult, de-a baba oarba. Îți învârți capul, te uiți în toate direcțiile până îți pierzi propriile coordonate. Totul capătă dublu sens și chiar triplu. Era o situație greu de urmărit. Spectatorii nu știau ce să creadă. Nimeni nu-l vedea. Magicianul ar fi putut să fie oriunde pe scenă, și nimeni să nu știe unde.

Recunoașterea valorii personale are ca principal efect stabilirea unor relații între ceea ce se întâmplă în interiorul propriului "teren de joc" și ceea ce susține modelul tău de urmat.

Această recunoaștere se traduce printr-o mască a Eului superior atunci când te apropii de o

performanță în care "regulile de joc" sunt clare pentru toată lumea, o performanță care depune mărturie despre puterea lăuntrică care ține piept lumii întregi ce se poate oricând prăbuși peste ea.

Poți să conferi o tentă luminoasă leadershipului prin materializarea universul tău interior?

Cred că e în firea lucrurilor ca un lider să fie o ființă dominatoare, de încredere, pe care să te bazezi. Cineva care să stea mereu la cârmă. Dar asta nu-i de-ajuns. Un lider trebuie să aibă și capacitatea de a manevra emoțiile și impulsurile oamenilor. Şi mai mult decât atât, el trebuie să aibă abilitatea de a-și manevra propriul său „personaj" într-o direcție constructivă și avantajoasa. Totodată trebuie să știe cum să-și manevreze atuurile, forțele, fie superioare sau inferioare, în direcția dorită de el, direcție care să nu producă în mintea oamenilor confuzie și contradicții, dar care să le stârnească interesul.

Nu vei putea să conferi o tentă luminoasă leadershipului tău dacă nu-ți materializezi universul interior, dominat de gânduri, idei, sentimente, pe care singur ți-l creezi. Ignoră-ți teama secretă din adâncul inimii tale și nu te îndoi de puterile tale. Străduiește-te să-ți regizezi în chip desăvârșit propriul „spectacol de leadership". Transformă-te în acea persoană specială care dorești să fii cu ajutorul atuurilor tale, a pregătirii tale și a experienței pe care ai dobândit-o în timp.

Testul fundamental al definitivării tale ca lider este să-l învingi pe omul din spatele magicianului care te face să pleci de la spectacol cu multe semne de întrebare, care te transpune într-o altă lume unde totul este posibil, dar și imprevizibil.

Pe acest om trebuie să-l provoci să facă primul pas pentru a avea impresia că este meritul lui să ajungă cât mai departe cu talentul de a aduce lumea în ireal, dar apoi să-l întrerupi prin urmărirea atingerii stării de sensibilitate, armonie și iluminare care să-l îndemne să lase deoparte dorința de a face impresie, lăcomia de a stăpâni lumea și de a se înfrupta din necunoașterea de care dau dovadă ceilalți oameni.

Spre deosebire de spectacolul de magie, trebuie să ții cont de faptul că leadershipul nu este un joc de-a v-ați ascunselea, sau mai mult, de-a baba oarba. Căci până la urmă s-ar putea ca tocmai tu să-ți pierzi propriile coordonate și s-o apuci într-o direcție greșită.

Pe marea sorții tale trebuie să manevrezi corabia cu un desăvârșit simț al echilibrului și al măsurii. Nu încerca să negi ceea ce este evident, și nu încerca să transformi totul într-o ficțiune. Ci încearcă să prezinți totul într-o lumină corectă și pozitivă, fără să încalci regulile și legile societății și ale leadershipului.

Performanța în leadership este dată de ceea ce e dincolo de tine. Iar dincolo de tine stau oameni care îți urmăresc prestația, iar dacă aceasta nu le stârnește emoții și empatie înseamnă că nu ți-ai jucat bine rolul și că mesajul pe care l-ai transmis nu a fost pe deplin înțeles. Şi în acest caz trebuie să-ți regândești strategia de convingere a lor. Așa cum un pictor își îmbogățește conținutul imaginilor cu teme noi, tot astfel tu trebuie să-ți îmbogățești leadershipul cu abordări noi.

Este o adevarată „magie" să ajungi pe piscurile performanței împreună cu oamenii, ceea ce înseamnă că aceștia au consimțit să te însoțească, împărtășind aceleași valori, idei, principii.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-V.html

Magicianul (VI)

On Martie 29, 2011

Caută să pătrunzi cât mai adânc în mintea și în sufletul oamenilor, pentru ca leadershipul tau să capete valențe calitative superioare.

Sora mea se gândea la mine ca la un vrăjitor. Spera să înfăptuiesc într-o zi un miracol adevărat, sau ceva în genul ăsta. Numai ea știa cât de obsesiv îmi ascundeam secretele, cu câtă sfințenie le păstram doar pentru mine, cu câtă seriozitate le abordam. Ştia că dobândisem conștiința unei noi realități și că învățasem să mă folosesc în chip desăvârșit de acele forțe ascunse ale universului pentru a arăta lumii aspecte nebănuite.

Magia mi se părea provocatoare, avea un efect deosebit, o putere de convingere uluitoare. Nu se limita la o anumită perspectivă, puteam să-i dau oricând o interpretare aparte, metaforică, ezoterică, mai nuanțată și mai bogată în semnificații. Era ca un joc de logică, îndemânare și acțiune destul de greu, chiar dacă la prima vedere părea simplu. Era ca un joc de domino în care folosești mai multe seturi de piese, le aranjezi într-o anumită ordine și succesiune, iar odată ce cade o piesă se prăbușesc și celelalte una după alta.

Magia provoacă reacții în lanț, poate genera rezultate controlabile sau incontrolabile. Trebuie să fii un profesionist, trebuie să stăpânești bine elementele ei constitutive ca să poți realiza și distribui cele mai bine definite iluzii și trick-uri.

Leadership: Promovarea imaginii tale se adresează unei ținte care face distincția de fundal, cu scopul de a provoca o impulsionare sau o accelerare indirectă a cererii pentru o nouă "producție" proprie?

În semiobscuritatea sălii, în mijlocul scenei, spectacolul atinse punctul culminant. Fata era întinsă pe o masă de aproximativ patru metri. Nu era speriată, dar avea emoții, iar emoțiile îi erau influențate de prezența apropiată a magicianului care parcă o sorbea din priviri încercând s-o aducă într-o stare de relaxare și încredere. O tulbura aerul de liniștit mister. I se părea că magicianul o privește într-un anumit fel, ca și cum ar fi dorit să-i destăinuie ceva, un secret puternic, o parte din misterul lui.

O vreme continuă acest schimb de priviri. O privire lipsită de zâmbet, dar hipnotizantă de la unul la celălalt. Şi, deodată, totul fu scăldat în întuneric. Era ca și cum o entitate separată își stabilise oarecum domiciliul în creierul ei și o determina să-și închipuie că visează. Obligația ei evidentă era aceea de a accepta visul, tot așa cum accepta faptul că s-a născut. Se simțea parcă în centrul unui cerc mișcător, care creștea la nesfârșit, îndepărtându-se mereu. Totul în jur era ca un cântec frumos care răsună limpede și dulce, pe care îl asculți iarăși și iarăși, până ce îți acaparează mintea și sufletul.

Fata era sub puterea unei forțe magice, a lucrării magicianului, incapabilă să acționeze conform propriei voințe. Puterea lui aparent supranaturală își spuse din nou cuvântul. Era un neîntrecut maestru al persuasiunii, al enigmelor și ambiguităților, al suspansului și al dozării în crescendo a acțiunii, al improvizației și al metamorfozelor.

Cred că e de prisos să mai adaug că la sfârșitul acelui frumos număr de magie, spectatorii au fost profund impresionați de prestația sa. Ţinta care a făcut distincția de fundal a fost obiectul de interes pe care l-au căutat oamenii, doza totală de izbutită teatralitate administrată de creșterea suspansului și imprevizibilului, capacitatea de a ascunde detaliile în ferestrele secundare ale scenei.

Producția pe care magicianul o pune în scenă este o lucrare artistică care definește cel mai bine conceptul de "reprezentare vizuală" a unor succesiuni de simboluri și trăiri ce produc efecte în conștiința spectatorilor. În timp ce transformările complexe, efectele halucinante sau momente de revelație sunt elemente care asigură interacțiunea între identități diferite, o interacțiune în care nimeni nu poate fi sigur de realitatea celorlalți.

Spun oamenii „Da" realității tale?

Un lider adevărat se aseamănă cu un magician: reușește să creeze o atmosferă în care oamenii să spună „Da", in care ei să se conformeze legilor și principiilor lui, și să accepte în unanimitate influența sa. Un lider priceput are și mediul și instrumentele cu care să reușească să-și ducă la bun sfârșit ideile, sarcinile și planurile. „Spectacolul" lui atinge punctul culminant numai atunci când reușește să le controleze oamenilor emoțiile și sentimentele, făcându-i să se simtă în largul lor.

Poți să conferi leadershipului tău o interpretare care să-ți contureze cu putere identitatea?

Cu toții gândim prin prisma emoțiilor și a sentimentelor. Mintea ni se raportează întotdeauna la ceea ce simțim față de o persoană, față de un lucru sau față de împrejurările în care ne aflăm. Ceea ce gândim și felul cum reacționăm într-o anumită situație depinde de ceea ce e în sufletul nostru, depinde de felul în care percepem lumea din jur. Daca ne simțim în siguranță, mintea ne va crea o imagine pozitivă și ne va semnaliza că totul este în regulă, ne va crea o stare de bine, de destindere și de plenitudine.

Așa cum florile au nevoie de substanțe nutritive pentru se dezvolta și pentru a rezista la intemperii, tot așa oamenii au nevoie de o stare de spirit bună pentru a fi eficienți.

Tu poți să le transmiți acea stare psihică și emoțională foarte bună? Poti să le transmiți acea stare deplină de siguranță și de control?

Dacă vrei ca oamenii să spună „Da" realității tale și să o accepte pe deplin, trebuie să pătrunzi în conștiința lor, să le schimbi percepțiile și comportamentul, atitudinile, așteptările, emoțiile, gândurile și să le deschizi noi orizonturi. Îi poți îndemna să te accepte în universul lor, doar dacă ai o putere de convingere uluitoare. Caută să pătrunzi cât mai adânc în mintea și în sufletul lor, pentru ca leadershipul tău să capete valențe calitative superioare.

Oamenii sunt precum florile, dacă nu le acorzi atenția necesară, ei nu vor „înflori" și nu vor da „roade" niciodată. Trebuie să fii un profesionist, trebuie să stăpânești bine elementele constitutive ale leadershipului ca să poți obține cele mai bune performanțe.

Liderii cei mai buni înfăptuiesc miracole adevărate sub puterea unei „forțe magice". Credința în potențialul lor le dă puteri. Ei nu se limitează la o anumită perspectivă, ci conferă mereu leadershipului lor o interpretare aparte, mai nuanțată și mai bogată în semnificații. În asta constă magia lor.

A fi un magician iscusit înseamnă să-ți propui ca scop asumarea unor semnificații ascunse la care oamenii nu au acces decât prin memorarea acelor momente unice de iluzionism care continuă să existe și după terminarea spectacolului.

Toate țin aparent de miracol, dar miracolul de multe ori înspăimântă. Dacă oamenii se simt prinși într-un mediu ostil, care nu le priește, dacă au impresia că rolul pe care îl joci este unul lipsit de conținut, de sinceritate, de profunzime și de intensitate, înseamnă că

leadershipul tău este lipsit de valoare. Dacă nu a reușești să-i entuziasmezi, sa-i determini să participe la „jocul" tău, atunci renunță definitiv la „spectacol", căci riști să fii catalogat drept un maestru al dezinformării.

Leadershipul este constituit din piese de domino, în care o singură mișcare greșită sau o singură „piesă" instabilă poate provoca o reacție în lanț. Dacă rezultatele pe care le obții nu sunt favorabile ție și celorlalți oameni, sau dacă viziunea ta nu este compatibilă cu a lor, sau dacă atitudinea ta este greșită, atunci tot ce-ai construit se poate prăbuși bucată cu bucată.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-VI.html

Magicianul (I)

On Aprilie 17, 2010

Gestionează cu maximum de eficiență așteptările oamenilor, fără să aplici sistematic principiile magiei.

O ambiție grozavă îmi rodea cu adevărat inima, voiam să devin magician. În consecință, îmi făcusem obiceiul ca ori de câte ori mergeam la film cu prietenii, să dispar. Pur și simplu, fără niciun motiv. Totul se întâmpla foarte repede. Într-o clipă eram lângă ei, în cealaltă nu mai eram.

Mergeam în întuneric prin sala de cinema, fără să fiu observat, fără să trezesc suspiciuni, ca și cum toți s-ar fi închis într-un somn adânc, sau ca și cum ar fi fost hipnotizați, neînsuflețiți – într-atât păreau de adânciți în transă. Nimeni nu venea să mă caute, pentru că nimeni nu știa c-am dispărut, pentru că toți mă credeau la locul meu – întotdeauna cel de la margine. Şi mai ales, pentru că toți erau absorbiți de acțiunea filmului. Am învățat să mă ascund în umbră, am învățat să mă folosesc de întuneric, să fiu o ființă… nevăzută.

Nimeni nu-și poate închipui câte eforturi depuneam pentru a deveni „invizibil". Manevrele mele, pașii care-i făceam, prevederile pe care le luam - se potriveau cu un suflet tânăr și arzător. Odată am izbutit chiar s-o zbughesc din cinematograf, să mă întorc acasă, să-mi schimb hainele, să mă reîntorc la sfârșitul filmului, să mă reașez la locul meu. Nimeni n-a observat schimbarea. Lucrurile acestea prea subtile trec de cele mai multe ori neobservate.

O grămadă de lucruri nu le știau prietenii mei. Tot felul de lucruri ciudate, cele mai multe greu de explicat - asta le făcea să fie cu atât mai mult ireale. Dar pentru mine nu erau ireale, căci eu eram creatorul lor.

Leadership: Abilitățile tale din background îți pot asigura un avantaj semnificativ în relația cu o dimensiune a variației ce are o evoluție paralelă cu transformările conceptului de "totalitate"?

Se așternu o clipă de tăcere, în timpul căreia spectatorii priveau cu ochii plini de incertitudine scena învăluită brusc în ceață. Rotocoalele de fum urcau în aer, gri și desăvârșite; totul era liniștit, și cu toate acestea în jur se simțea o mișcare subtilă, tainică, lunecătoare. O minge mică, roșie, se rostogoli răbufnind pe podeaua scenei, sporind astfel misterul și curiozitatea publicului. Era un semn, un avertisment. Ceva urma să se întâmple. Dar totul trebuia să fie diferit de tot ceea ce-și imaginau spectatorii.

Magicianul era acolo, pe scenă, chiar în fața spectatorilor. Dar nimeni nu-l putea vedea. Pentru că atenția tuturor era concentrată asupra mingii, pentru că toți continuau să cerceteze cu privirea un anume punct al scenei. Dar și pentru că era multa ceață, iar în toată această ceață se creaseră cumva mai multe umbre. Şi numai una singură era a magicianului.

Era exact același principiu pe care-l folosise demult în sala de cinema, doar că de data asta atenția publicului era abătută spre un punct voit de el, asociat cu învăluirea în ceață a scenei. Magicianul putea trece dintr-o parte în alta a scenei, miraculos, fără să fie observat, putea să-și schimbe hainele, putea să-și facă repede montajele, putea să-și aplice în voie trucurile - câtă vreme atenția oamenilor le era distrasă.

Totalitatea este ceea ce intră în aria mea de acțiune, o înlănțuire de lucruri cunoscute,

„montate" după regulile unui spectacol complex, având drept conținut elemente de decor, sunete, mirosuri, costume, personaje, efecte speciale, condimentate cu gesturi și jocuri de rol, aranjamente incredibile, care intră în compoziția unică a imaginii de performanță.

Leadership: Ai ajuns la nivelul de 100% performanță încât să te poți considera: „Stăpânul spectacolului"?

Liderul e o persoană uluitoare, care reușește cu o ușurință remarcabilă să se interpună în mintea oamenilor. Puterea lui e atât de vădită în ochii tuturor încât toți îl percep ca un magician. Dar el are această voință refulată de a se impune celor din jur. Iar în privința asta poate fi invidiat.

Oamenii îl privesc cu o expresie de adorație desăvârșită pe cel care, culegând cu privirea toate simțămintele ivite pe chipurile lor, le ghicește toate dorințele și aspirațiile și reușește să le îndeplinească. Dar pentru asta el, liderul, trebuie să acționeze în conformitate cu propriile sale atribuții, și nu trebuie să fie în nici într-un caz incert sau derutant, ca un magician.

Ideal, o organizație de succes trebuie să aibă un lider capabil să înțeleagă oamenii, să gestioneze simultan așteptările lor, să-i ducă în punctul în care întrebarea: *"Este real?"* să le dispară din minte. Este însă greu de imaginat să ajungă cineva la acest nivel dacă nu este în același timp un magician, căci numai un magician este capabil să distingă cel mai bine irealul de real.

Performanța este ceea ce obții după ce se termină spectacolul. Poți să obții aplauze sau critici în funcție de valoarea mărimii efectului de uimire pe care îl generezi.

Leadership: Sporești receptivitatea oamenilor ținând seama de legile de "apariție și dispariție" pe care le propui ca model absolut de urmat?

Oamenii sunt ușor de influențat dacă le este distrasă atenția. În fiecare spectacol de iluzionism spectatorii înțeleg și nu prea înțeleg ce se petrece; ei sunt buimăciți de atmosfera plină de mister creată de magician. De fapt, ceea ce face magicianul este să jongleze cu mai multe sarcini simultane – jocul de scenă, interpretarea replicilor cu multă convingere și calm, etc., pentru a-i constrânge pe spectatori să accepte propria lui realitate.

Dar există o regulă de bază în magie, ca și în leadership: să nu intri niciodată în conflict cu oamenii. Ca lider, sau ca magician, dacă încalci această regulă, vei eșua. De aceea trebuie să faci tot posibilul să iasă cât mai bine spectacolul pe care-l realizezi. Dacă ești un magician sau un lider nepriceput, spectacolul va ieși prost.

Luarea de poziții întemeiate pe puterea de dominare are ca sursă de alimentare legile de apariție și dispariție pe care le propriu ca model absolut de urmat. Dispariția este ceea ce se prelungește prin ceea ce rulează în background. Apariția - ceea ce este văzut și experimentat, sau ceea ce rămâne după ce s-au risipit iluziile și s-au aflat adevărurile.

Concluzie: Leadershipul este un spectacol pe care-l pui la cale singur, pe răspunderea și priceperea ta. Este însă o aparență de magie. Realitatea este că în leadership nu poți să aplici sistematic „principiile magiei" – de a abate atenția oamenilor și de a-i induce în eroare.

Atenția, perspicacitatea oamenilor poate fi diminuată un timp limitat, iar atunci când ei îți „descoperă" trucurile... s-a zis cu leadershipul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul.html

Magicul fluid al unei tainice alchimii

On Iunie 26, 2011

Insuflă-le oamenilor forță morală, trezind în ei acele emoții care să le scoată la suprafață calitățile.

În articolul precedent am povestit despre doctorul Jacques Mérey care a reușit în circa patru ani s-o vindece pe micuța Eva, care suferea de idioție. Însă marea transformare a fetei s-a petrecut într-un moment neașteptat, chiar atunci când Jacques era pe punctul de a-și pierde încrederea.

Speranța, cea mult așteptată, a încolțit în sufletul doctorului atunci când a adus în casă o oglindă. Căci, pentru prima dată biata fată, nepăsătoare până atunci față de persoana ei, a fost cuprinsă de un sentiment de bucurie. În clipa când se privi în oglindă, din gura ei, care până atunci nu scosese decât sunete vagi și hodorogite, se auzi ceva complet nou, inteligibil dar nearticulat, format din două silabe: „Be... elle..."

Adică: „ *Je suis belle* " ! (Sunt frumoasă !). *

Pentru primă dată în viața ei, micuța Eva și-a descoperit o calitate, dar ce calitate ! Una hotărâtoare, care îi va stimula toate celelalte simțuri, o calitate care o va urmări toată viața și care o va face foarte fericită.

Leadership: Reprezinți în particular un simbol al triumfului asupra manifestării sentimentului de zădărnicie, din care izvorăște sensul unei alte realități?

Doctorul era convins că descoperise piatra filozofală. Eva se putea face bine. Căci un om cu o singură calitate, dar pe care o prețuiește în mod deosebit, va manifesta întotdeauna voința de a se implica în propria lui evoluție.

El trebuia să-i insufle fetei dorința de a visa, trebuia să-i stimuleze pofta de viață, să-i dezvolte curiozitatea inimii, trebuia să-i trezească senzațiile morale, să o învețe să-și exprime prin cuvinte toate gândurile, să-i transmită inteligența subtilă a omului creator, să o învețe să manifeste interes pentru lucrurile înconjurătoare. Dar cum?

În prima zi el a luat o haină de catifea din dulap și a îndemnat-o pe Eva să o pipăie, să-și plimbe încet mâinile de-a lungul materialului fin. În următoarele zile a dus-o în grădină, i-a arătat florile pentru ca ea să înceapă să simtă și să absoarbă toate mirosurile. După câteva săptămâni a învățat-o să cânte la pian. Apoi a învățat-o să citească și să scrie. Apoi a învățat-o mai multe limbi străine. Apoi i-a oferit lucrările poeților germani și englezi, pe care ea a dorit neapărat să le înțeleagă.

Astfel, Eva a învățat să aprecieze lumea prin simțuri, și-a dezvoltat firea romantică, a învățat să fie plină de afecțiune și de dragoste. Adică a învățat să-și dezvolte toate trăsăturile feminine, demne de o prințesă a paradisului.

Leadership: Ai puterea să te ridici deasupra a ceva "de necuprins", prin sprijinirea și includerea necuprinsului în propria ta ființă?

Ţinta unui lider nu este să epateze prin prezentarea unei realități cu care se poate identifica majoritatea, ci să realizeze prin cunoaștere experimentală, prin adoptarea unui anumit comportament, acea transcendere spre "Acolo" unde se manifestă neputința indivizilor de a se autoînțelege, autoevalua și autodepăși, în micile tranzacții cu clipa și soarta.

Necuprinsul este ceva căruia nu-i poți găsi o explicație, dar căruia îi aparții într-un anumit fel, perceput doar cu simțurile, în trăire sufletească. Este ceva care te depășește, te împovărează, dar care te obligă să faci ceva în privința lui, să te implici în "lucrarea lui", și să-i oferi o altă alternativă de manifestare. Este un dincolo de experiența imediată, pe care doar îl presimți, puțini îl înțeleg și îl acceptă, din care trebuie să iei puțin câte puțin, alegând opțiunea "It's a true news story".

Un om de mare finețe sufletească se ridică deasupra a ceva "de necuprins", prin sprijinirea și includerea necuprinsului în propria lui ființă, devenind acea măsură a magiei vindecătoare care îmbrățișează, ca un fel de "Bună dimineața" într-un colț al paradisului, tot ceea ce oamenii experimentează în ecuația unei relații consumate cu viața.

În fiecare domeniu, dar mai cu seamă în leadership, unirea elementelor poate duce la ceva mai mult decât părțile lui componente. Leadershipul, prin anticiparea tendințelor de dezvoltare sau regres al oamenilor, prin schițarea sumară sau detaliată a vieții lor interioare, tratează cauza stabilității sau instabilității lor, varianta funcțională sau nefuncțională a manifestării lor pe scena pasiunilor, trăirilor, năzuințelor, într-o expresie a unicității și valorii lor.

Așa cum o floare, ca să poată supraviețui și să se dezvolte armonios trebuie să-i dai apă, lumină și soare – tot așa și oamenii, ca să poată să devină mai performanți ei trebuie ajutați să-și dezvolte amonios toate calitățile. Ca lider, tu trebuie să ai puterea și dorința să pătrunzi în adâncul sufletului lor, să ajungi la fibrele care compun întreaga lor structură emoțională și să generezi acel impuls fin, intens, care să-i provoace, care să-i energizeze, care să-i facă să-și dorească să devină mai buni. Un lider adevărat stăpânește toate mijloacele capabile să-i transforme pe oameni.

Leadership: Poți să vindeci o boală fără să cunoști o serie întreagă de simptome?

Iar când e vorba de transformarea oamenilor în bine trebuie să dai dovadă de același interes, de aceeași ingeniozitate, de aceeași prezență de spirit, de aceeași acuitate a minții, de aceleași inițiative ca doctorul Jacques Mérey. Trebuie să găsești acele stări spirituale profunde din care se compune ființa umană și să generezi acel impuls mobilizator care să trezească în oameni curiozitatea, dorința de implicare, dorința de a crea, de a gândi și de a-și îmbunătăți permanent performanțele actuale.

Dar pentru asta trebuie să te plasezi psihologic în relație cu ei, trebuie să cauzezi acel efect emoțional intens prin care să le înlături orice complex, orice îngrijorare, prin care să le pui in evidență potențialul, valorile, personalitatea, dibăcia și spiritul înnoitor.

Dar tu? Poți să găsești acea unică calitate a oamenilor care să le dea energia și dispoziția necesară dezvoltării lor? Poți să-i ajuți să-și găsească acele puncte de sprijin prin care să-și încarce bateriile sufletești și care să trezească în ei acea senzație de forță, de voioșie, acea atitudine motivantă, stimulativă, plină de inspirație?

Așa cum pentru a vindeca o boală este adesea nevoie să cunoști o serie întreagă de simptome - tot așa pentru a întări legăturile cu ceilalți oameni este nevoie să cunoști o serie întreagă de particularități de exteriorizare a sentimentelor lor. Trebuie să exerciți asupra lor acea influență prin care să-i poți aduce în punctul în care să simtă nevoia de a se împlini

moral și profesional prin cunoaștere. Să nu uităm că forța morală care definește puterile individului este dată de evoluția sa.

A-ți exterioriza sentimentele este echivalent cu a-ți face o reprezentare mentală a ceva chiar inexistent, care trebuie mai întâi creat în interiorul tău, apoi salvat în conștiința continuității unui Ego plin de confuzie care își găsește eliberarea în lucrarea lui Dumnezeu.

Magicul fluid al unei tainice alchimii este voința pe care o exerciți asupra celorlalți în vederea dezvoltării lor personale și profesionale. Este ingeniozitatea și prezența de spirit cu care identifici acea calitate unică ce se ascunde în ei și pe care o poți transforma într-un mare atu al lor. Nu există om care să nu aibă măcar o singură calitate. Ca lider, trebuie să te strădui să găsești exact acea calitate și să o scoți în evidență. Fii perseverent, folosește-ți imaginația, iscusința, pentru a găsi adevărata valoare a oamenilor care te înconjoară.

Așa cum un pictor continuă să-și hrănească arta din uimirea, mereu reînnoită, în fața naturii și a vieții – tot așa și tu trebuie să-ți hrănești propria fericire din dorința de fi folositor, concentrându-te exclusiv asupra muncii de a-i ajuta pe oameni să-și depășească slăbiciunile și să-și îmbunătățească abilitățile.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Doctorul misterios* , Editura Cartea Romaneasca, 1973.

Magicul secret al măiestriei

On Iulie 11, 2010

Ridică-te la înălțimea potențialului tău, integrându-te în atmosfera leadershipului tău și intrând în armonie cu el.

Ziua se sfârșea. Desenul, în care încercasem să redau chipul unei celebre actrițe hollywoodiene, nu era rău, dar îi lipsea cu siguranță expresivitatea. Femeia din desen nu emana o frumusețe irezistibilă ca cea din poza din care mă inspirasem, ci părea mai degrabă fără viață. Îi lipsea acea sclipire, acel "ceva" special care să te facă să stărui mai mult cu privirea asupra ei, care să te facă să simți că este vie, care să te facă să strigi în gura mare „Uau ! ". Eram adânc dezamăgit de mine însumi, de neprofesionalismul meu.

Maestrul mă privea cu adânca și deosebita lui indulgență. Privirea lui părea că-mi spune: „mai ai atât de multe de învățat".

- Maestre, de ce nu mi-a ieșit bine tabloul? l-am întrebat cu un glas hotărât și pătrunzător.

Maestrul șovăi, ca și cum ar fi ezitat să dezvăluie un secret pe care-l ținuse până atunci doar pentru el. Își turnă ceaiul verde și parfumat într-un pahar de sticlă, după obiceiul oriental, dizolvă în el două pătrățele de zahăr și sorbi câteva înghițituri, savurând băutura cu o bucurie indescriptibilă. Apoi buzele lui rostiră rar, cu un desăvârșit calm, următoarele cuvinte:

- Nicu, tu pictezi fără să simți nimic pentru opera ta. Dar tabloul are și el o viață, iar tu trebuie să-ți raportezi sufletul la sufletul lui. Iar pentru ca tabloul tău să fie bine realizat, să prindă viață, trebuie să te transpui în cealaltă lume, în lumea tabloului, în peisajul și între personajele redate de el. Dacă vrei să atingi perfecțiunea trebuie să te integrezi în atmosfera tabloului și să intri în armonie cu el.

Leadership: Rămâi constant în urmărirea unui ideal de perfecțiune prin prisma menirii tale de a explora adâncul unui parcurs al sinelui văzut dintr-o dată ca totalitate a unei opera de artă?

Leadershipul se optimizează prin trecerea de la truda de a aduna material de construcție pentru realizarea unei imagini de excepție, cu intenția de a o face cunoscută în marginile unui realism credibil, la realizarea unei capodopere de claritate și pătrundere. Leadershipul, asemenea artei, își ordonează criteriile de selecție ale "expresivității" în funcție de decorul lumii interioare pe care îl transpui într-o viziune.

Ceea ce alcătuiește decorul lumii tale interioare, frumusețea de a transmite o idee într-o manieră artistică și având un concept în spate, este dovada meritului de a purta o anumită trăire prin mai multe planuri. Un plan solicitat pentru a releva dimensiunea insondabilului creației, prin încercarea de a scoate la iveală ceea ce nu poți exprima prin cuvinte. Şi un plan solicitat pentru a releva acea dimensiune numită imaginație sau vis, determinând apariția emoțiilor constructive.

Potențialul de manifestare a autenticului în artă se fundamentează pe reacția de cuplare dintre cele două planuri.

Pentru a realiza ceea ce nu ai realizat niciodată, trebuie să faci ceva ce nu ai făcut niciodată.

Trebuie să devii altcineva, să devii ceea ce nu ai fost nicicând. Trebuie să devii un maestru. Iar pentru asta trebuie să-ți sporești valoarea, sporind calitatea operei pe care o creezi. Trebuie să faci acel salt cutezător peste sfera rațiunii tale, să începi să percepi cu sufletul dincolo de ceea ce creezi. Atunci când pictezi trebuie să simți că faci parte din desen, să te transpui în atmosfera creată de tablou.

Cei mai mari pictori și-au încordat cu pasiune puterile lor într-un nemăsurat efort intelectual dar mai ales spiritual pentru a izbuti să atingă eterna taină a perfecțiunii. Nu-i de-ajuns să pictezi pentru ca tabloul să fie viu, trebuie să încerci să te transpui în atmosfera tabloului cu toate simțurile, și cu mintea și cu sufletul, să încerci să simți ceea ce simt personajele din opera pe care o creezi.

Această concentrare asupra realității exprimată atât de frumos de "trăirile sufletului" este forța motrice a realizării unei picturi de succes.

Leadership: Ești sigur că poți gusta experiența minunată de a te simți integrat în plenitudinea unei forțe care izvorăște din adâncul unei copiii fidele a ta, fără să rămâi prizonierul unei idei obsesive?

Fără îndoială, marele secret al unei opere reușite este să deții o tehnică superioară de execuție, dar și arta integrării personale în atmosfera tabloului.

Succesul unui lider depinde de calitatea și cantitatea rezultatelor sale, implicit ale echipei pe care o conduce. Tot ceea ce-l poate împiedica să-și conducă echipa spre succes, tot ceea ce-i poate limita acțiunile reduce profunzimea și calitatea „operei" sale. Iar opera unui lider nu este altceva decât întreaga activitate pe care o desfășoară într-o deplină armonie cu el însuși, cu spiritul și personalitatea lui, pentru realizarea scopului propus.

La fel cum cheia pentru a realiza o pictură foarte bună este să deții capacitatea de a te transpune în propria-ți creație, tot așa cheia pentru succesul în leadership constă în a deține capacitatea de a te transpune în atmosfera „operei" pe care o creezi.

Cum ar putea oare un lider să împlinească așteptările oamenilor și să le mobilizeze energiile dacă nu este în stare să se transpună în adâncimile sufletești ale leadershipului pe care îl creează? Tot ceea ce creează liderul determină în mare parte succesul sau eșecul său. Daca el nu reușește să intre în acea stare care să-l ajute să vadă altfel lucrurile și să stabilească o relație aparte cu ele, atunci nu va da dovadă de eficiență maximă în ceea ce întreprinde.

Ridică-te la înălțimea potențialului tău, integrându-te în atmosfera leadershipului tău și intrând în armonie cu el. Un lider adevărat își raportează sufletul la sufletul „operei" sale.

Prizonierul unei idei obsesive este omul care știe să-și integreze personalitatea într-o operă de artă valoroasă, dar neputând a se desprinde de imaginea care îl reprezintă în realitate.

Concluzie: Ca lider trebuie să te străduiești să să-ți raportezi sufletul la sufletul „operei" tale. Doar dacă vei reuși să te transpui în opera ta și vei face totul cu neistovită pasiune, abia atunci vei deține controlul total asupra a ceea ce creezi.

La fel ca și în pictură, există o măiestrie, o artă în leadership fără de care șansele de reușită se reduc considerabil și ținta propusă se atinge greu. Dar această măiestrie se obține numai după ani și ani de muncă.

Mai multă aplecare pentru temeiurile minții

On Iunie 04, 2013

Orientează gândurile omului spre ceva care este mai presus de exigențele sale, deviind acea urmă de contrazicere care îi amplifică incoerența în gândire și acțiune.

Numele ei este Laura Quinn. Ştiu că mă urăște fiindcă are nevoie de mine, iar eu o urăsc fiindcă este plină de aroganță atunci când ar fi trebuit să fie plină de bunăvoință. Trebuie să fi simțit ceva extrem de puternic, de vreme ce dă curs propriei sale temeri. Dar în același timp cred că a adulmecat un stimulent însuflețitor care îi potolește nemulțumirea adunată în ea de atâta amar de vreme, care îi potolește setea de a-și satisface vanitatea.

O remușcare intensă pare care-i dă forța de a se angaja într-o depășire de sine. O zvâcnire de rebeliune. O presiune puternică venită din afara propriei zone de confort material, subordonat unei etici profesionale. Iar în această clipă de maximă încordare, în care totul din ea depinde de rezultatul teribilei explozii de rațiune și simțire, în această clipă în care încercarea de a se redresa după atâtea eșecuri devine o opțiune demnă de luat în seamă, are loc o inversiune de perspectivă.

O poftă cumplită de se înălța deasupra ei însăși, de a-și depăși limitele în care a fost constrânsă să trăiască, pare c-o năpădește. Deprinderea voinței ei de a funcționa după o normă condiționată de conștiință și imprimată de factorul înnăscut al inclinațiilor spre mândrie, parte de factorul influențelor educative provenite din școala vieții, corespunde ambițiilor de lărgire a perspectivelor de a face carieră, ceea ce o îngroapă încet într-o stare de depresie, de abandon, de neputință, pentru că nu există nimic bun de care să se poată agăța.

Leadership: Realitatea în care te găsești este o sumă a percepțiilor și atitudinilor tale asupra a ceea ce ai de înfăptuit prin diverse extensii pe care le poți adăuga calității vieții?

În celebra carte "Excelența în afaceri", scriitorul american Jim Collins enunța conceptul de Arici:

"Nu, aricii nu sunt niște prostănaci. Ei au o perspicacitate pătrunzătoare, care le permite să vadă prin complexitate și să discearnă modelele ascunse din spatele ei. Aricii văd ceea ce e esențial și ignoră restul..

Cei care conduceau companiile de referință aveau tendința să fie vulpi, fără să obțină vreodată avantajul clarității dat de conceptul de arici, fiind în schimb împrăștiați, difuzi și inconstanți."

Laura Quinn este o vulpe deșteaptă și frumoasă, dar care nu suportă să-și arate viclenia, fiind deja mult prea dezamăgită de drumul vieții sale. Singura extensie pe care o poate adăuga vieții sale pentru a-și reveni puțin din zbuciumul captivității pe care i-o conferă cariera este o ieșire din rutină, provocarea de a se alătura unei inițiative riscante, îndrăzneala de a sfida lumea și soarta.

Ea nu mai are de înfăptuit o multitudine de sarcini pentru marii acționari ai băncii, ci doar una singură: un plan constructiv pentru a-și revizui atitudinea radical față de suferință, față de semnificația acordată vieții.

Sentimentul cel mai puternic și violent care îl poate copleși pe om, întunecându-i adesea dreapta judecată, se naște din alunecarea sa într-o stare de visare care îl împiedică să-și trăiască prezentul.

În ea se produce o reacție. În care activitatea moleculelor reactante se realizează prin absorbție de energie luminoasă. Ansamblul ei capătă o altă nuanță, flacăra deșteptării se aprinde. Glasul devine mai surescitat. O nesiguranță îi dezvăluie intenția. Căci tot mai mult se agață de acest cuvânt magic, flămând de răspunsuri: " *Cum?* ", care-i asigură un disconfort straniu, învăluind-o apoi într-o tăcere neînțeleasă.

Dar, vai, cum de nu mi-a trecut prin minte gândul acesta nebunesc, cum de am neglijat partea aceasta înălțată a punții care ține laolaltă elementele aparent disparate dintre noi? Gândul că trebuie să împărțim credința de a reuși, palpită nestăpânit în mine. Iar în timp ce eu tremur de emoție la acest gând, ea tremură de îndoială. Ceea ce este ascuns în mine se revede tot mai mult în ea însăși. Eu, domnul Hobbs, nu am nicio remușcare, și nici Laura nu ar trebui să aibă, fiindcă remușcarea este o condiție de a ne lăsa înrobiți de niște "ei" împopoțănați cu titulatura de elite.

Leadership: Îți îmbunătățești experiența de a deduce când cineva îți acordă o atenție mai mare decât cea cuvenită unui trecător care nu știe la ce să se uite în drumul vieții?

Am reușit cu ajutorul Laurei să pătrund în camera diamantelor. Am reușit împreună. Dar acum ea este cuprinsă de spaimă. Simt o remușcare din partea ei, un sentiment de reținere, o ezitare a conștiinței. Trebuie să mențin răsuflarea acestei ființe vii, să completez neîntârziat acel ceva care simt că-i lipsește, să schimb natura ei de a fi. Ea tot nu-mi intuiește adevăratele intenții, important este că latura ei psihică și emoțională nu s-a deteriorat în urma impactului cu ieșirea din formatul vieții cu care se obișnuise.

Mă întărâtă trufia și lașitatea, frica ei de a-și continua traseul pe care îl imaginasem împreună. Firea ei este stăpânită de pofta de a domina acest joc al contrariilor, de a mă birui printr-un comportament sfidător, alteori printr-un egoism exacerbat. Rezist destoinic reproșurilor ei. Simte, desigur, că dorința mea irefutabilă și nestingherită de a duce la bun sfârșit planul nu pornește din lăcomie de bani. E altceva la mijloc, mai presus decât diamantele.

Mă privesc pe mine însumi, îmi ascult cu atenție inima, ceva mă frământă groaznic. Simt că am devenit contrariul a ceea ce-i spunea odată pastorul Gabriel Damours regelui Henric al IV-lea: " *Izbutești să prinzi în plasă oamenii.* " Acum, eu eram cel prins în plasă, în propria mea plasă - a neputinței de a controla emoțiile complicei mele, care trebuie să recunosc, mă influențau.

Produsul minții pe care îl faci cunoscut prin acceptul de a lua parte la anumite evinimente se manifestă prin atașamentul tău față de efectul vieții pe care îl îmbrățișezi atât de mult cât îți pasă de lungimea ei.

Un trecător care nu știe să se uite la drumul vieții este un om care nu știe să spună pe nume nemulțumirii de sine față de consecvența cu care trebuie fie capabil să ducă la bun sfârșit un proiect grandios. Din punct de vedere sufletesc, forma acestei individualități se distinge prin modul relativ constant de a răspunde activ la provocările lumii exterioare, deci prin modul de a se determina ca diferență între "ceea ce vrei să fii și ceea ce ești cu adevărat".

Produsul minții ei trebuie să fie capacitatea de a-și demonstra voința, motivația de a-și învinge fricile și suferința, capacitatea de a se adapta la diferite situații de fundătură, când nu are la dispoziție vreo soluție imediată. Domnul Hobbs rămâne destul de rezervat în

privința variantei unui drum paralel cu una din laturile fundamentale a Laurei: instinctul de apărare.

Este extrem de dificil să separ semnalul cerebral care îi comandă închiderea în ea însăși, de zgomotele de fond ale inimii care îi condiționează deschiderea spre noi modalități de a fi conștientă și de a se deplasa prin lume - văzându-se printr-o altă lentilă. Chiar și un super-expert în persuasiune ar trebui să muncească enorm pentru a devia acea urmă de contrazicere care face ca totul să fie incoerent la ea. Şi cu greu ar reuși să-i orienteze acțiunile spre ceva ce este mai presus de exigențele ei: gândirea și urma de loialitate rămasă față de vechiul stil de viață.

Totuși, sunt sigur că omul care i-a putut recunoaște calitățile, singurul din toată lumea care a putut s-o înțeleagă, sunt eu. Femeia aceasta, chiar dacă ai sfărâma-o ca pe un ciob de sticlă, tot ar trebui să o admiri, căci totul în ea emană o strălucire aparte. Dar un astfel de om căruia i se încordează trăsăturile de la prima pală de vânt, dacă nu reușești să-l schimbi, te schimbă el pe tine.

Leadershipul este ceea ce vrei să schimbi la tine știind că ceea ce văd ceilalți la tine este o reflectare directă a personalității tale în conștiința unei lumi întregi.

Mai multă aplecare pentru temeiurile minții privește necesitatea unei noi abordări a omului în conformitate cu o normă general acceptată de ceilalți oameni din jur. La rândui ei, această abordare cere implicare și participare, nu supunere oarbă în fața cerințelor de schimbare - care pot să perturbe temporar zona lui de confort.

Așa cum un sistem, pentru a deveni cibernetic, trebuie să-și organizeze elementele într-un subsistem de comandă și într-un sistem de execuție, tot astfel actul de transformare al omului, absolut necesar abordării leadershipului la nivele superioare, trebuie să se producă pașnic în el însuși. Si se poate produce doar prin eliminarea confuziilor ce pot interveni ca factori demotivanți în sistemul lui de funcționare, deviind acea urmă de contrazicere care îi amplifică incoerența în gândire și acțiune.

Cunoaște omul și frânează-i impulsurile care inițiază procese nedorite, uneori chiar destructive.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/mai-multa-aplecare-pentru-temeiurile-mintii.html

Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea

On Aprilie 07, 2008

Încearcă să dai sens unei experiențe de creație plină de "vederi" exterioare, înainte de a-ți depăși limitele.

Regizorului rus Serghei Eisenstein, căruia i s-au propus subiecte alese special astfel ca să fie nevoit a le refuza, este acum vehement atacat pentru că nu realizase de mult niciun film.

Nemulțumirile marelui regizor continuă însă. Invitat în continuare la serbarea de aniversare a 15 ani de existență a cinematografiei sovietice, Eisenstein primește o mai mică distincție decât colegii săi, cărora li se acordă ordine și titluri mai înalte. Printre ei se număra Podovkin, Dovjenko, foștii sale elevi, frații Vasiliev, sau chiar fostul său asistent Alexandrov.

A doua zi, ca președinte al consfătuirii, rostește un discurs de închidere. Răspunde ponderat unor atacuri. Se angajează să reînceapă munca de creație. Peste câțiva ani își va aminti cu ironie atmosfera cenușie...în anii de după 1930, care încerca să cuprindă pe toți, uniformizând creația. Evident, așadar, că supunerea sa conformistă de acum nu este reală. Nimeni nu știe – și nu trebuia să știe – ce se petrece în sufletul său. Sfinx imperturbabil, Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea. *****

Leadership: Poți să stabilești o corespondență între interioritate și subiectivitate, construindu-ți o imagine solidă și benefică din compoziția unei opere de artă care mișca lumea cu plasticitatea unui sentiment de pace totală?

În final am înțeles că tot ceea ce noi percepem ca fiind important este doar iluzia unei biruințe de-o clipă, este trăirea experienței unei realități care transcende ceea ce este trecător și care mișca doar ceea ce nu se vede, este radiografia unei normalități stabilită de ceilalți. Şi, mai cred că nu vom reuși niciodată să ne atingem potențialul maxim dacă vom permite ca tot ceea ce percepem ca fiind important să depindă de aprobarea și reacțiile celorlalți, mai ales dacă conștientizam necesitatea unei libertăți de exprimare necondiționate.

Pe această cale trebuie să subliniem necesitatea unei corespondențe între artă și spiritul unei morale de tip "stăpân", nu sclav, care inventează forme noi de gândire, conturând natura unui început puternic în ce privește realizarea distincției dintre ceea ce este drept și ceea ce este nedrept, dintre ceea ce e trecător și ceea ce e definitiv. Tocmai în numele unei morale de acest tip va trebui să respingem sentimentul unei eventuale vinovății în cazul în care părerea celorlalți nu coincide cu viziunea pe care dorim să o extindem în lume.

Când ești atacat din toate părțile de critici dure și ironii fine, este bine să fim ponderați în răspunsuri și să ne construim o poziție de Sfinx imperturbabil, lăsându-i pe ceilalți să constate ei înșiși ca sunt nedrepți în aprecieri. Aici intervine corespondența dintre interioritate și subiectivitate.

Interioritatea este o dimensiune inerentă a creației și a creativității care nu se lasă redusă la tăcere, o îmbinare perfectă între finețe și forță. Iar subiectivitatea este potențialitatea de a produce o transformare la nivel de ceea ce livrezi într-un mod în care gândirea ta, minunatul dar al creației tale, va lua prin surprindere auditoriul.

Îndrăgit este acela care a avut curajul să se supună rigorilor unui intelect care refuză orice convertire la un adevăr exterior, la statornicia sau neschimbabilitatea exterioară.

Un regizor autentic lucrează în spiritul unei noi viziuni asupra lumii, dintr-o năzuință spre certitudinea necondiționată a unei exactități în interpretarea realității, știindu-se apt pentru a face bine diferența dintre ceea ce se dezvăluie ca real, puternic, real și semnificativ, și ceea ce e lipsit de aceste calități.

De multe ori, regizorul trăiește limita interpretării unui subiect de viață în arta sa, acționând ca un filtru pentru eliminarea contrastelor exterioare și prelungirea lumii sale interioare, însă fără a limita percepția asupra realității înconjurătoare.

Mai mult decât atât, un regizor are capacitatea să se definească drept un personaj caracterizat de plasticitatea unui sentiment de pace totală atunci când reușește să pună în vibrație, prin intermediul creației sale, fenomenul numit rezonanță: între ceea ce se evidențiază prin imagine și ceea ce se crede.

Un regizor știe că sentimentele Ego-ului său sunt reacțiile la accidentele obișnuite ale vieții, purificate de scopurile vitale ale unei demonstrații de veridicitate, deci el nu este atins de remușcarea unei vine pe care nu o poate compensa ori ispăși datorată necunoașterii realității.

Cunoașterea cea mai aleasă coincide cu acea liniște imperturbabilă a spiritului pe care o caută oamenii dispuși să înțeleagă faptul că tot ceea există în realitate, și care poate fi transpus într-o operă de artă, nu trebuie să se supună rigorilor spiritului critic născut din conștiința unei limite care nu trebuie depășită.

Cum spunea cineva pe o pagină de internet: *"Am înțeles că fiecare om pe care îl întâlnesc este acolo pentru că are un rol și un mesaj pentru mine, și indiferent dacă îmi frânge inima sau îmi provoacă cea mai mare bucurie, trebuie să-i mulțumesc în egală măsură."*

Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea știind că tot ceea ce vine din exterior nu se poate repercuta asupra lumii sale interioare. Un regizor de acest fel rămâne devotat adevărului și canalizării lui în interior, către sine însuși, dar nici nu contestă intervenția unor forțe exterioare de gândire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/maiestatea-sa-eisenstein-isi-pastreaza-maiestatea.html

Măiestria artei de a fi Moș Crăciun

On Decembrie 25, 2018

Interpretarea adusă unei imagini fabuloase se face în direcția străduinței de a defini imensul fecund al unei existențe diferite.

Am preluat credința în Moș Crăciun ca pe o incursiune într-o ficțiune necesară exprimării artistice, printr-o întreagă derulare a simbolisticii spirituale care se regăsește, cred, numai în concepția existențială a intelectualului care și-a dedicat întreaga curiozitate și independență de gândire descifrării unui univers alternativ. Un spațiu al regândirii și reciclării informațiilor, sub umbrela unui curent artistic vast pe care eu l-aș numi "Realism Magic", fiindcă își trage originea din operele lui Jorge Luis Borges sau Alejo Carpentier.

Iar acest Moș Crăciun, mai cunoscut pentru dărnicia împărțită celor ce și-au demonstrat meritele sau bunătatea, poate fi sărbătorit și de cineva care nu e neapărat religios, dar care este capabil să facă asocieri de gânduri, idei, imagini, fapte, lucruri, senzații, folosite interactiv și veridic într-un colaj de imagini create prin intermediul comparațiilor, metaforelor sau personificărilor.

Cât despre șansele de obținere a unui răspuns diferit la întrebarea: "Unde îl poți întâlni pe Moș Crăciun?" într-un timp în care totul, aproape totul, e tratat prin prisma impactului pe care îl generează expresia condiției primare a originalității (specifică ființei impregnate cu un spirit de aventură foarte ascuțit), mai întâi trebuie să luăm în considerare perindările de forme persistente sau trecătoare ale visului pe care pictorul îl trăiește de fiecare dată când se află în preajma tablourilor sale.

Arta nu trebuie impregnată cu expresia unei existențe trecătoare sau cu mirajul unei lumi care așteaptă să își pună în valoare nuanța de dincolo de lucruri și aparențe, ci cu spațialitatea suspendării unei povești în mișcare, fiindcă are loc o trecere între două cicluri de mare forță sugestivă, între două întrebări. Cărei lumi aparțin: cea lăsată în urmă, sau cea în care sper și pe care doresc să o revăd?

Leadership: Poți să definești sensul traiectoriei artisticului după ideea stării de trecere de la sugestie la imagine, încât să conturezi existența unui model unic de expunere a unei teme de reflecție asupra relației dintre subiect și spațiu-timp?

Moș Crăciun nu s-a născut în Laponia fiindcă povestea lui trebuia să aparțină unui peisaj de iarnă adorabil, despre copii veseli și sânii trase de reni, ci fiindcă trebuia asigurată prezența vie a unui erou cu circulație universală, exemplu promițător al unei visări cu ochii deschiși, fără putință de stingere. Şi, astfel, să se releve tâlcul ascuns al unei viziuni spirituale esențializată asupra binelui și fericirilor atașate diferitelor stări de spirit, grosiere sau rafinate.

În continuare, îmbrățișez un subiect care își urmează evoluția sub forma sugestiilor figurative, de obicei încărcate cu o sporită densitate expresivă, precum "Creatorul și Bătrânul de dincolo de tablou", generând transformări la nivel epic. Există parcă un flux spiritual de energii care unește generațiile de la începuturi și până azi, mâine și poimâine, un soi de necesitate psihologică care stabilește relații directe între lucruri și oameni, între iluzie și realitate.

Aici, sensul experienței de receptare a formelor de expresie produse de lira unui poet de mare adâncime nu cade asupra unui personaj înzestrat cu posibilități nelimitate de îndeplinire a așteptărilor cele mai frecvente, cât mai curând asupra unui freamăt de nerăbdare lângă pomul cu luminițe, echivalând cu amplificarea unei forme de sensibilitate

stimulativă și vizionară, magică în tehnica pensulației.

Uimitor este faptul că interpretarea adusă unei imagini fabuloase, inspirată probabil dintr-un scenariu mitologic plin de încărcătură simbolică, se face în direcția străduinței de a defini imensul fecund al unei existențe diferite. Una explorată din perspectiva artistică, deci cu potențial de formare în jurul unei tendințe de estetizare a descrierii de tip *"Feel the unreal of a poetic vision"*.

Leadership: Poți să mărești impactul unor procedee minuțioase de extragere a emoțiilor artistice, în încercarea de a te substitui unei mentalități care străbate ficțiunea?

Încă o dată, simt că mă pierd în plăsmuirea unui orizont ce nu există în realitate, dinspre prezența unui artist care știe să transforme cuvântul în imagine (și invers), din dorința de a poseda o altă ființă care nu se încadrează în convingerile și regulile limitate despre viață. Mai ales, din necesitatea de a da o interpretare nouă unui personaj controversat.

De obicei, prima senzație pe care o am despre Moș Crăciun când aud vorbindu-se despre el este cea de tresărire puternică ca în fața unei reîntâlniri cu Dumnezeu, percepută ca motiv al influenței de sfințenie a unei învățături de credință care a fost cât se poate de ușoară la început. Astfel, procedeul de extragere a emoțiilor artistice, precum sensibilitatea sau impresionabilitatea, se realizează prin raportare la un simbol vizual permanent, menit să evoce o trezire spirituală: "Moș Crăciun traversează cu renii zburători cerul instelat în noapte".

Nu mă opresc aici. Încerc mă apropii încet de Moș Crăciun, așa cum m-aș apropia de un Zeu care bântuie visele celor ce se gândesc prea mult la ele, reapărând periodic sub vraja unei povești mereu mai surprinzătoare. În acest caz, arta care hrănește sentimentul de liniște și împlinire sufletească trebuie să convingă de valabilitatea unei ficțiuni artistice care captivează prin visele mele transpuse pe pânză, cu ideea de a deveni visele privitorilor.

Pictorul nu-și plasează eroul cel mai reprezentativ în mijlocul unei perspective misterioase asupra realității de dincolo de ce este palpabil, doar de dragul conturării unei noi teme de largă circulație. Ci încearcă să sugereze emoția unei povești ilustrate sugestiv printr-o coloristică vie și un mesaj uimitor care să pună în valoare însăși personalitatea lui în procesul desăvârșirii unei opere fără pereche în artă.

Leadership: Arta ta poate să realizeze adeziunea la un ideal imaginativ, printr-o ilustrare a realității interpretate numai în viziunea artistului care știe să dea un sens mai larg emoțiilor sale prin abordarea unei teme care devine tot mai actuală?

Într-o scrisoare expediată către meșterul aurar Gaspare Ballini, devenită ulterior faimoasă, scriitorul italian Lodovico Dolce (1508/10–1568) menționa: *"Picturile trebuie să miște sentimentele și pasiunile sufletului astfel încât cel ce privește ori să se bucure, ori să fie tulburat pe măsura felului subiectului, așa cum fac poeții sau oratorii. Personajele trebuie să miște sufletul privitorului fie tulburându-l, fie înveselindu-l, fie îndemnându-l la pioșenie sau la mânie, după cum e subiectul."*

Întotdeauna mi-am pus problema sentimentului reflectat într-un cadru vizual, dar cu tentă de adaptare după o viață trăită prin puterea ficțiunii de a presăra și în viitor elemente de expresivitate artistică, precum clopoțeii saniei trasă de reni.

Moș Crăciun aderă la alternanța dăinuitoare a unui personaj din secolul XI prin pendularea dintre iluzie și realitate, îndreptată pas cu pas spre metamorfoza continuă a formelor de reprezentare a unui ideal imaginativ menit să dea un sens mai larg emoțiilor prin intermediul

unui joc al analogiilor fără sfârșit. Analogii nu doar cu anumiți sfinți sau cu diferite trăiri spirituale, ci mai ales cu noțiunile din teoria artei (ex. suprapunerea cadrelor) și cu reprezentările figurative care reproduc „sintaxa" unui univers ficțional.

Trăsăturile cele mai apreciate ale Moș Crăciun nu mai penetrează arta prezentului doar prin formularea simbolului de înțelepciune și credință, ci prin exagerarea unei formule estetice deja existente în domeniul artei. Frumosul nu este celebrat prin sensibilitatea aerului de sărbătoare, ci devine simbolul unei lumi care se leagă definitiv de alta. Așadar, trăsăturile lui Moș Crăciun nu mai reprezintă doar imaginea în oglindă a sufletului care știe să se veselească, să doinească, să dăruiască binele, ci scot în evidență nevoia de a vizualiza abstractul și a transcende vizibilul.

Moș Crăciun este o trecere de la simbolismul articulat într-o manieră destul de primitivă, la imaginarul tributar unei amintiri pururi - dăinuitoare.

Măiestria artei de a fi Moș Crăciun este de fapt măiestria artei de a denatura varianta standard a unei teme cunoscute, spre a ajunge la o altă finalitate, reacționând cu o concepție vizibil metaforică asupra unei lumi care se cere permanent reanalizată pentru a-i reconstitui semnificațiile și a-i reinterpreta mesajele.

Source: https://neculaifantanaru.com/maiestria-artei-de-a-fi-mos-craciun.html

Mâine e deja departe

On Februarie 28, 2014

Dezvoltă-ţi o mai bună înţelegere de sine, care să întreţină maturitatea şi responsabilitatea pe care se construieşte leadershipul.

Mi se pare cu totul inexplicabil cât de greu îmi amintesc ceea ce a urmat. Vreau să spun înlănţuirea tuturor evenimentelor care au urmat. Nu eram deloc sigur de unde să încep, aici era totul. Dar de atunci simţeam că un cuţit mi-ar fi tăiat viaţa în două. Mi se părea a fi o viaţă pentru care nu fusesem pregătit. O înghesuială cumplită de oameni şi de întâmplări în care eu nu mai controlam nimic.

Lucrurile se învârteau în jurul meu fără ca eu să particip la evenimente. Aşa cel puţin mi se părea. Sunt o mulţime de lucruri ce ne şicanează, ne depravează, pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viaţa. *****

Leadership: Poţi să-ţi individualizezi experienţa de a vedea lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum par, ca unul dintre cele mai elocvente evenimente ce te pun în situaţia de a alege ce vrei tu să fii în vâltoarea vieţii?

A-ţi individualiza experienţa de a vedea lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum par, înseamnă să dai o notă de originalitate acelor aspecte care nu se şterg din memorie în ceea ce priveşte caracterul selectiv al întâmplărilor importante. Lucrurile pot desemna o realitate care se extinde pretutindeni prin prisma a ceea ce îţi amuză mintea, sau dimpotrivă, prin prisma a ceea ce îţi nelinişteşte mintea, astfel încât să poţi să fii mai bun în a descoperi cu acurateţe înclinaţia spre comparaţia cu un standard de viaţă anterior.

Cel mai adesea, când facem o analiză a propriei persoane, încercând treptat să amplificăm înţelegerea cauzelor şi a evoluţiei de la o etapă de viaţă la alta, uităm de reperele anteriorităţii şi ale devenirii. Iar pe parcursul demersurilor de realizare a modelului de lider, fiind din acest motiv obligaţi să verificăm ipotezele propriei gândiri, ne formăm în mare parte imaginea pe care o avem despre noi înşine. Imagine ce se distinge printr-o succesiune de tranziţii între stări, influenţate de evenimente care declanşează reacţii pozitive sau negative.

Ce vrei tu să fii în vâltoarea vieţii nu depinde de realizarea tuturor lucrurilor la perfecţie, ci de natura lucrurilor care se întipăresc în conştiinţa ta, a acelor lucruri care se manifestă ca gândire cunoscătoare de realităţi trăite prin experienţe captivante, tratate SÍNE QUA NON.

O reprezentare incompletă sau neclară despre cantitatea experienţei pe care o putem accepta pentru a avea şansa de a ne promova valorile, fundamentând o anumită concepţie despre lume şi viaţă, are dezavantajul de a ne condiţiona să fim altfel decât lumea din jurul nostru. Dar trebuie să fim pregătiţi să facem pasul decisiv spre dobândirea capacităţii de integrare a lucrurilor din apropierea noastră, într-o lume nouă, a experienţelor de ataşament faţă de valorile vieţii (inspiraţie, statut social, ambiţie, toleranta, spiritualitate, etc)

Relaţia pe care o ai cu lucrurile din jur decurge din evenimente importante pe care le conştientizezi ca pe situaţii limită în care se dezvăluie ceva, dincolo de aparenţa uneori ritualizată şi foarte monotonă a vieţii tale.

Cineva spunea bine: " *Hotărăşte cum vrei să-ţi trăieşti viaţa – indiferent de felul cum ţi-o imaginezi – pentru că numai aşa vei avea răbdarea de a suporta "transpiraţia" de care sigur*

nu vei fi scutit în calea ta. "

Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viața. Dar această "transpirație" stă la baza condiției esențiale pentru obținerea unei mai bune înțelegeri de sine care poate să întrețină maturitatea și responsabilitatea pe care se construiește leadershipul.

O situație limită poate dezvălui acea latură a personalității tale care nu te reprezintă și nu te onorează, care spune: "dacă nu mă implic, nimic nu mă poate atinge".

Creșterea capacității de integrare a experienței de viață în cadrul leadershipului se datorează puterii tale de a îndura și de a controla evenimentele care ți se întâmplă. Măsoară-ți imaginea de sine odată cu determinarea acelei stări pregnante care îți creează sau anulează bună dispoziție, încât să faci posibila depășirea barierelor care te opresc să vezi mai departe de aparențe și prejudecăți.

Numai experiența trăită și asumată te învață să răspunzi la întrebările vieții, și cum să integrezi răspunsurile - adevărurile gândirii tale - în leadership.

Maturitatea și responsabilitatea pe care se construiește leadershipul rezultă din presiunea evenimentelor pe care trebuie să le înduri cu stoicism în vederea găsirii unui sens care să-ți răscolească ființa și care să alimenteze ideea autonomiei vieții.

Mâine e deja departe scoate în evidență acea experiență căpătată pe parcursul vieții care contribuie la obținerea unei mai bune înțelegeri de sine, a cărei valoare poate avea un impact major în consolidarea leadershipului.

Fii sigur că viața, ori de câte ori îți umbrește clipa prezentului de o așteptare a unei realizări viitoare, de o frustrare a zilei de ieri sau de o emoție pentru ceea ce va urma, te testează să vadă dacă ești pregătit pentru examenul maturității.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Mâinile domnului Panaite

On Mai 19, 2010

Atribuie leadershipului tău proprietatea de echilibru, asigurând o compatibilitate psihologică între tine și "mâinile" tale.

N-aș putea să uit niciodată ziua în care l-am întâlnit pe domnul Panaite, un doctor de vârsta mijlocie a cărui sublimă plăcere de a-și practica meseria de chirurg i-a adus un mare succes. Era înzestrat cu un mănunchi de calități și merite strălucite. Nu dăduse niciodată greș într-o operație.

Am stat de vorba cu el mai bine de o oră, timp în care mi-a împărtășit câteva lucruri interesante vizavi de meseria de chirurg. El a subliniat pe această cale importanța pe care o au „mâinile" sale, atât de prețioase unui chirurg în timpul operației.

- Nicu, meseria mea e minunată, dar plină de riscuri. Ori de câte ori intru într-o operație mă chinuiește o groază de moarte: ca nu cumva să-mi moară pacientul pe masa de operație. De asemenea, sunt îndreptățit să mă tem și de altceva: ca nu cumva familia pacientului să-mi ceară despăgubiri morale sau, și mai rău, să mă dea în judecată pentru neglijență și iresponsabilitate. Numai gândul că mi s-ar putea întâmpla toate acestea îmi stârnește un sentiment sinistru. Sentimentul acesta face să mi se învârtă prin cap tot felul de gânduri care pe un om slab de fire îl pot arunca într-o deznădejde fără margini. Operația este un lucru primejdios Nicu, reușita ei depinde nu numai de medicul chirurg, ci și de mâinile întregii echipe.

Leadership: Îți reconsideri poziția asupra dimensiunii sentimentului acut al eșecului, printr-un demers de înțelegere a trăirilor tale care răzbat în conștiință sub formă de gând obsesiv foarte puternic?

Domnul Panaite mi-a explicat foarte clar:

- În cazul unei intervenții chirurgicale echipa care intră în operație este formată din mai mulți specialiști aleși cu mare grijă de „șeful echipei", adică cum se spune în limbaj medical, de „mâna întâia". Acesta își alege în primul rând un ajutor de nădejde reprezentat de „mâna a doua". Amândoi chirurgii trebuie să formeze un tandem perfect în timpul intervenției chirurgicale și sunt asistați; dar ei trebuie să conlucreze în egală măsură și cu ceilalți membri ai echipei: medicul anestezist și asistenții de la sala de operație, fiecare având roluri foarte bine stabilite. De asemenea, toți trebuie să dea dovadă de o foarte bună stăpânire de sine, dar și de o capacitate mare de reacție rapidă.

- Aceste echipe, mi-a mai spus el, se constituie de regulă în timp, după o destul de lungă cunoaștere interumană. Un nou venit, un chirurg mai tânăr, este primit doar ca „mâna a treia". Şi doar după ce dovedește că se poate integra în echipă, că este compatibil din punct de vedere al personalității și bineînțeles al profesionalismului, ajunge „mâna a doua". Succesul echipei și implicit rezolvarea favorabilă a cazului chirurgical depinde de perfecta conlucrare a echipei, de sincronizarea membrilor ei, de profesionalismul lor, dar contează enorm și compatibilitatea psihologică dintre ei.

Leadership: Accepți recunoașterea unei superiorități care își contrazice esența printr-o manifestare a conduitei profesionale care nu are valoare decât dacă pătrunde larg în conștiința și simțirea celor care te asistă în obținerea rezultatelor dorite?

O superioritate care își contrazice esența este un mijloc de afirmare personală care nu este străbătut de nicio poveste frumoasă, ceea ce echivalează cu prilejul împlinirii unei obligații majore fără să-ți fi dezvoltat în prealabil o anumită convingere despre cauzele și proporțiile situațiilor neprevăzute.

Esențial în leadership este echilibrul care se stabilește în funcție de anumite criterii și situații, dar și în funcție de valorile tale și de priceperea ta, și de felurite aspecte care țin de stadiul evoluției tale. Dacă reușești să creezi acel echilibru perfect cu tine însăți și cu oamenii de încredere care te asistă în demersurile pe care le faci, între starea ta psihologică și a lor pe toate palierele, în special relațional, comportamental, intelectual și aptitudinal – atunci poți menține acel echilibru benefic dezvoltării leadershipului tău.

Echilibrul stabilește o anumită sincronizare între părți: tu și „mâinile" tale; el conduce la o întâlnire a minților voastre care se contopesc, conlucrează formând un tot unitar, imprimând astfel lucrului în echipă acea armonie care poartă amprenta performanței.

Iar performanța se bazează pe acuitatea psihică a fiecărui participant la procesul de dezvoltare a leadershipului – felul în care se raportează unul la celălalt, felul în care își ajustează caracteristicile și trăsăturile de personalitate, felul în care își reconsideră gândirea prin prisma celorlalți de a percepe lucrurile - constituie suportul capabil unei îmbunătățiri a randamentului comun.

Atribuie leadershipului tău proprietatea de echilibru asigurând o compatibilitate psihologică între tine și "mâinile" tale. Un lider fără „mâini" bune nu poate garanta succesul complet al demersurilor sale.

Leadership: Contribui la crearea unei reprezentări de sine care este suficient de cuprinzătoare și detaliată pentru a capta aspectele relevante ale unei inițiative asumate, fiind în același timp o proiecție a tendinței de reconfigurare a unei experiențe de Brand memorabile?

Crearea unei reprezentări de sine începe întotdeauna cu ceea ce te face prețios (reușita unei activități foarte importante), dar se poate finaliza cu ceea ce te dezonorează serios (o dramă ascunsă de care nimeni habar nu are).

Niciun lider nu trebuie să fie singur în împrejurări speciale. În orice acțiune importantă pe care o întreprinde el trebuie să aibă în preajma lui, la fel ca un chirurg, una sau două „mâini" de încredere care să-l asiste în permanență și care să-i ofere tot sprijinul necesar. De altfel, pe care om, oricât de bun profesionist ar fi el într-un domeniu nu l-ar ajuta prezența a una, a două sau chiar a mai multor „mâini" de încredere, cu o experiență solidă în domeniu?

Urmările pot fi nespus de triste pentru liderul care încearcă să „opereze" fără să fie asistat de niște „mâini" prețioase. Chiar dacă are niște însușiri de frunte și o experiență bogată, el nu va reuși să facă totul de unul singur. Reușita lui va depinde aproape întotdeauna de altcineva. A-și găsi una sau două ajutoare însuflețite de râvna de a-i fi de folos, dar care, în același timp să fie îndemânatice, răbdătoare dar și rapide, este un lucru vital pentru leadershipul său.

Toate nereușitele unui lider se datorează lipsei de experiență, dar și lipsei unor „mâini" bune care să-l asiste și să-i dea ajutor la nevoie. Dar trebuie ținut cont și de faptul că nu rar se întâlnesc cazurile când liderul este secondat în aparență de „mâini" dibaci, dar care îi pot cauza multe probleme.

O experiență de Brand memorabilă este o armă în căutarea unei misiuni autoasumate care

inspiră o nouă abordare cu scopul obținerii unui efect de apreciere, dar care oricând poate să aibă caracterul unui efect advers nedorit.

Mâinile domnului Panaite sunt ajutorul acordat unei măsuri corective, într-un demers în care dimensiunea etică e dublată de valorizarea pozitivă a unei învățări din experiența altora superiori ție.

Source: https://neculaifantanaru.com/mainile-domnului-panaite.html

Mâna dreaptă a hegemonului

On Ianuarie 12, 2010

Construiește-ți o personalitate foarte puternică pentru ca oamenii să se alinieze necondiționat convingerilor, idealurilor și acțiunilor tale, punându-te în ipostaza unui vultur ce își determină puii să privească soarele și cere ca ei să nu fie orbiți de lumina lui.

În fața lui Dionysios, comandantul corăbiilor Foceei, s-a prezentat un viteaz pe nume Dorieus. Dorieus era un luptător extraordinar ce putea să înfrunte patru sau chiar cinci soldați odată și să iasă învingător. Neînfricat, el se avânta mereu în lupta doar de dragul de a lupta. Era un luptător de temut. Însa nu avea aptitudini de lider. Prefera mai degrabă să slujească un comandant puternic decât să conducă el însuși o armată. De aceea a insistat să fie primit în serviciul lui Dionysios pentru a lupta împotriva perșilor.

Dionysios l-a întrebat:

- De ce te oferi să-mi slujești mie, un amărât de comandant, care nici măcar o brățară de aur nu are pe mână, care luptă doar pentru gloria orașului său și pentru propria lui glorie?

Dorieus, știa că Dionysios era un bărbat aprig și sever, care își forța adesea echipajul să vâslească până la epuizare și care, hipnotizat de propria ambiție, era gata să lupte până la ultimul soldat. I-a spus:

- Dacă îți cer să mă primești în echipajul tău, o fac doar pentru a-mi respecta principiile de luptător. Cu plată sau fără plată, prefer mai degrabă să lupt pe o corabie cu vâslași ce se supun ordinelor comandantului lor, decât pe una al cărei echipaj își alege sau își gonește comandantul după cum bate vântul. Cred că tu ești singurul comandant potrivit într-o luptă navală cu perșii.

Leadership: Ești sincer în formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță, dar care primește susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realități dificile prevăzute într-o chestiune de fond?

Dorieus, cel mai iscusit și mai de temut luptător de la acea vreme, a fost în măsură să prevadă de partea cui va fi victoria și de partea cui înfrângerea în bătălia cu perșii. El și-a dat seama imediat că Dionysios era un om foarte ambițios din fire, care știa cum să folosească forța echipajului său unit și știa cum să se angajeze într-o luptă. Nu ar fi încercat nicidecum să i se alăture dacă ar fi fost un om șovăielnic, fără tărie de caracter și hotărâre de fier și, mai ales, daca nu ar fi avut o minte luminată.

Poți să "împingi" întreaga forță a oamenilor spre careul leadershipului tău? Invincibilitatea unui echipaj depinde de comandant, vulnerabilitatea lui tot de el. Dionysios, la rândul lui, era un conducător atât de viteaz încât și-ar fi dat viața pentru oricare dintre oamenii săi, chiar dacă era foarte server cu ei și de foarte multe ori îi forța să muncească până îi lăsau puterile.

Era genul de conducător care nu le spune niciodată oamenilor: „ *Nădăjduiesc să câștig această bătălie* ", ci pe un ton de siguranță nestrămutată: „ *Vom câștiga această bătălie* ". Atât de sigur era de victorie, de abilitățile sale de conducător, încât inspira tuturor curaj și încredere, inspira acea forță impresionantă de care au oamenii mare nevoie pentru a se considera de neînvinși.

Formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță primește de obicei susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realități dificile prevăzute într-o chestiune de fond: ceea ce îți aparține ca și responsabilitate, comportament, conținut sau idee, nu trebuie să devină obiectul de negociere a celorlalți.

Leadership: Îți găsești recunoașterea care te face să te simți complet și superior exprimându-ți drastic convingerea că ceea ce se poate întâmpla cu tine este în mod univoc îndreptat spre asigurarea condițiilor pentru atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporționale cu atacul"?

Nu de numărul oamenilor depinde soarta unei bătălii, ci de calitățile lor. Oamenii cu adevărat puternici vor să iasă întotdeauna învingători sau să facă parte din tagma învingătorilor. Dorieus era un astfel de om. Vroia să lupte împotriva perșilor – dușmanii săi cei mai vechi, dar avea nevoie de o forță conducătoare.

Așa că s-a aliat lui Dionysios, devenind imediat mâna lui dreaptă. Împreună au luat parte la mai multe bătălii, acționând mereu în tandem. Dionysios era un extraordinar navigator, un excelent căpitan, era forța motrice care furniza energiile necesare pentru reușită, dar nicidecum un luptător fantastic ca Dorieus. La rândul său, Dorieus, prin calitățile sale excepționale de luptător, era stâlpul de rezistență al lui Dionysios, temelia solidă, oferindu-i un motiv în plus de siguranță în luptele cu perșii, ajutându-l să dăinuie și să învingă.

Niciun conducător, oricât de iscusit ar fi, oricât de curajos și de bine organizat ar fi, nu-și va putea duce la îndeplinire planurile dacă nu va avea lângă el un om de bază, o mână dreaptă de nădejde, care să intervină atunci când situația se agravează, care să-i completeze lipsurile și care să-i adauge valoare.

Prin urmare, cel ce dorește să se ridice mai mult deasupra oamenilor și să-și atingă scopurile va fi nevoit să își caute o mână dreaptă care să-l urmeze de bunăvoie și care să fie mereu lângă el, mai ales când merge pe căi bătătorite.

În negociere, atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporționale cu atacul" înseamnă să stabilești de la bun început toate detaliile unei afilieri benevole, dar astfel încât să fii perceput de cei ce te vor urma drept "Omul Rău" în cazul unei nesupuneri totale.

Concluzie: Totdeauna un lider trebuie să desemneze un adjunct sau un înlocuitor pentru situațiile în care temporar lipsește sau se află în incapacitatea de a-și exercita atribuțiile (în prezent există această cerință precizată în diferite reglementări și legi).

Acest înlocuitor trebuie astfel ales încât să continue strategia sau politica liderului, dar în același timp amândoi trebuie să aibă interese convergente. Dacă apar divergențe între ei, acestea vor produce destabilizarea echipei și alterarea coeziunii lor.

Prin urmare un conducător are absolută nevoie de „o mână dreaptă" și în nici într-un caz de „un picior stâng" care sa-i pună bețe în roate.

*** Notă:** Mika Waltari - *Etruscul* , editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-dreapta-a-hegemonului.html

Mâna lui Dumnezeu

On Ianuarie 19, 2020

Planul nemărginirii divine este o formă generală a termenului "Altoriesthru" îndreptat în favoarea unirii Creatorului cu Natura într-un singur criteriu: cel al sufletului zămislit în alt suflet.

Un simplu trandafir, tandru, iubitor, atrăgător, expunându-și toată simplitatea în fața reflectoarelor vieții, a ochilor scrutători și curioși ai oamenilor de tot felul, își caută maturitatea expresivă în experiența vizualizării unei lucrări de pictură dezvoltată în jurul unei teme de imaginație, numită: *Pasotrarhis,* sau misterul divinei înțelegeri. De aici a început totul...

Nicăieri în altă parte, nicăieri în alt loc din lume, nici în alte limbi, nici în alte glasuri, nu m-am simțit mai aproape de cerul sfânt al simbolurilor spirituale, în nicio grădină cu flori, în nicio altă realitate universală. Numai în acest fragment de suflet extras din memoriile ultimului cabalist în viață și în nemurire, îmi pot exprima bucuria unei trăiri adânci, adevărate, pline de farmec, și îmi pot întări mândria de a fi parte dintr-un plan mai mare. Trandafirul este simbolul potrivit cu starea mea de spirit.

Fără să alunec spre negrul unei denumiri goale, prin asociere cu forma impură a vizualizării unei figuri de contradicție prezentate în antiteză cu ființa umană derizorie, muritoare, mi-am întărit voința de a mă lega prin cuvinte simple, generoase, eliberatoare, de lucrarea unui creator care știe să-și exprime ascunsul sufletului în totalitatea analogiilor cu alte lumi, tot așa cum culorile cele mai avântate își amplifică rezonanța cu care sunt înzestrate atunci când sunt expuse în imagini de vis.

Nu-i așa că miracolul creației divine începe cu înțelesul ascuns al unei dedublări intenționate? Un trandafir trebuie să ia locul creatorului atunci când sufletul său se integrează în memoria unei imagini de-a dreptul splendide, aproape fantastice, încât acel „nu-mi rămâne decât să tac" să ia locul oricărei realități de necuprins.

Leadership: Poți să-ți imortalizezi trăirile într-o imagine artistică plasată în contextul unei lumi de nepătruns, încât să sugerezi apropierea dintre existență și etern, dintre Creator și Dumnezeu?

Puținul de care mă bucur este tocmai nemurirea de care niciodată nu mă satur. Trăirile din procesul creației îmi sunt sprijin în rânduiala spațiului artistic, ordonat și armonios. Naturală, intensă, atât de vibrantă, culoarea îmi este mereu roșie, în memoria epocilor demult apuse, traversând galbenul fericirii de a trăi în visul unui creator de artă, de frumos, de sensibil. Pe această cale, fundalul îmi este încadrat în contextul unei lumi de nepătruns, în universul lui Averroes, tradus în limba tăinuită a construcțiilor reflexive: *„Povestea mea este simbolul celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Așadar. o imagine artistică este consacrată revelării conținutului vizual al unei metafore sau al unei personificări de care se folosește Creatorul ca să mijlocească o evocare spirituală, o stare de comuniune intensă între două entități asemănătoare prin însăși natura lor. Universul se sprijină pe ideea că libertatea de a fi un Dumnezeu aparține creatorului care se descoperă mereu într-o altă ipostază, dar totdeauna apropiată de cea a trandafirului roșu.

Nu degeaba sunt sensibil la fiecare detaliu, chiar și atunci când ceva pare desprins din alte timpuri, din alte locuri, din alte tablouri, în corespondență cu conținutul lucrărilor plastice pe

care artiștii le asociază cu formele pure de reflecție. Bineînțeles, sunt conștient de valoarea riscului pe care îl implică sublinierea „Artificiului Primar". Dar mă socot ca având suficientă autoritate în ce privește contopirea inefabilă cu spiritul iluminismului aflat în Gan-Eden, prin codurile extinse ale culorilor din preajma unei expuneri la infiltrarea frumosului în cultură, în codul semanticii cabalistice.

Mi-am trăit timpul, mereu un alt timp și o altă viață, dar timpul niciodată nu a uitat de mine în viața visului etern. Poate de aceea, cunoscându-ne atât de bine din alte lumi și din alte spectre stelare, Umberto Eco îmi lăuda raționamentul, la fel cum creatorul își caută ficțiunea într-o scriere non-ficțională înainte de a-i da viață într-un timp care nu este al lui:

„Ai spus un lucru foarte frumos, Adso. Îți mulțumesc. Raționamentul pe care și-l plăsmuiește mintea noastră este ca o plasă, sau ca o scară, care se construiește ca să ajungi la ceva. Dar după aceea scara trebuie aruncată, pentru că se descoperă că deși slujea, era lipsită de sensul pe care și-l închipuiește cineva."

Leadership: Poți să persiști în memoria unei imagini substituită unei viziuni a creației dintr-un univers ontologic, suficient de mult pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală?

Trebuie doar să știi să te transformi și să acționezi în numele altei lumi, căreia îi aparții egalmente, pentru a descoperi adevarata identitate a lui Dumnezeu.

E un adevăr. De atâtea ori am încercat să mă preschimb într-un vis, ceva mai măreț decât spațiile universale prin care se întâlnesc spiritele alese, cum este cazul creatorului care își visează creația înainte de a-i da viață. Biruința artei în fața oricărei lumi, în ciuda oricăror lumi posibile, este cât se poate de clară atunci când ceea ce se vede în lumină este culoarea roșie. O culoare proprie prin care devin vizibil, mereu în alta grădină cu flori. De altfel, mă încred în puterile creatorului meu, eu în ale lui, pentru a înfrumuseța o lume care continuă să-și schimbe viziunea despre artă. Şi cred că asta e de ajuns.

Bunul meu prieten, Umberto Eco, spunea la un moment dat că există margini dincolo de care nu este îngăduit să mergi. Dar a făcut o singură excepție, pentru mine, atunci când m-a lăsat să înțeleg că o singură poartă rămâne întotdeauna deschisă în orice univers, în orice timp, în orice condiții, doar pentru cine știe să pătrundă această sfântă taină: *„Eu am fost mâna lui Dumnezeu. Iar mâna lui Dumnezeu creează, nu ascunde."*

Creația Artistică poate fi percepută ca o sublimă copie a realității dintr-un vis numit „viață", în care tot ceea ce se întâmplă are sensul superior de eternitate, sau de proiecție a frumosului de dincolo de limitele lumii.

Mâna lui Dumnezeu este proiecția voinței inexorabile care a creat ori a scris lumea. Mai poate fi definită prin efortul creatorului de a prevedea visul Cuiva care s-a visat el însuși autorul unei experiențe inegalabile care începe cu extensia revelatoare a sinelui surprins într-o formă de a fi a naturii, dintr-o grădină cu cărări ce se bifurcă, și se continuă cu maximizarea unei Creații artistice percepută ca o transcendere de la uman către spiritual, și invers.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-lui-dumnezeu.html

Manifestarea exterioară a unei treziri la viață (II)

On Octombrie 19, 2013

Învață să ții cont de ceea ce te avantajează spre o rapidă ascensiune, eliberându-te de ceea ce te amărăște și mergând mai departe spre acea împlinire care îți spune că ceea ce faci este bine.

După ce-și isprăvi misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu, după ce răzbunarea – această mică pârghie divină îi permisese să învingă toate obstacolele, contele începea pentru prima oară să se îndoiască de sine. Avusese dreptul să facă atâta dreptate, mai neașteptată decât ar fi cuvenit o judecată cumpătată? Avusese dreptul să poarte masca unei ființe superioare și să vadă dincolo de ea?

Reîntorcându-se acasă, Monte Cristo îl întâlni pe Maximilien care rătăcea prin locuința din Champs-Elysees, tăcut ca o umbră care așteaptă momentul fixat de Dumnezeu ca să reintre în mormânt.

- Pregătește-te, Maximilien – îi spuse el zâmbind. Mâine părăsim Parisul.

- Nu mai aveți nimic de făcut aici? întrebă Morrel.

- Nu, răspunse Monte Cristo. Şi dea Domnul să nu fie prea mult ce am făcut.

Leadership: Aderi cu chibzuință doar la ceea ce adaugă avantaje cuantificabile demersurilor tale, fără să-ți asumi înțelepciunea de a deosebi puterea cea mai înaltă a lui Dumnezeu de acea plăpândă șoaptă a conștiinței care va continua să vibreze multă vreme în sufletul tău?

Dacă soarta se abate de la planul stabilit inițial, generând ocolișuri nebănuite, atunci omul își poate recăpăta treptat elementele definitorii numai dacă este pătruns de harul care plasează sufletul în adevăr, numai printr-o înnobilare a caracterului, în intenția de a-și extinde puterea lăuntrică asupra lui și asupra celorlalți.

În acest caz, leadershipul poate fi comparat cu zborul spre înalt al unui vultur rănit, o redescoperire a învingătorului din însuși omul care a avut puterea magică de a face o călătorie plină de învățăminte și încercări într-o lume necunoscută. Această lume poate fi explorată doar de cei puternici spiritual, dispuși să își asume riscurile căutării de sine.

Leadershipul are ca principal pilon de susținere o lume interioară guvernată de înălțimile științei și înțelepciunii, clădită pe piloni a căror structură testează limitele ființei, gândirea, răbdarea și imaginația. Puterea și autoritatea. Care nu trebuie să devină niște instrumente în mâna unui executant, sau o joacă în jurul axului central care se fixează la ambele extremități: a fi egalul lui Dumnezeu sau a fi doar o unealtă a Lui.

Leadership: Poți să-ți consolidezi o cunoaștere fără durere și remușcări, în așa fel încât destinul pe care ți l-a pregătit Dumnezeu să rezoneze cu capacitatea conștiinței de a descoperi esența unei lumi care trăiește simultan un singur eveniment?

Nu poți urca spre înălțimi dacă ești lipsit de vitalitate în interior. Desființarea zidului de

rezistență pe două direcții paralele: a busolei morale și a hărții sufletești, plutind în acea sferă a durerii pe care nici el n-o înțelegea, dar care parcă făcea parte dintr-un joc divin, l-a determinat pe Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, să-și reorienteze strict forța și strategia pe termen lung către alte ținte, tot mai înalte.

Trăind în mod sincer conflictul între două identități, între două personalități diferite, între două moduri de a privi lumea și situațiile de viață, el a plasat leadershipul sub o singură stea călăuzitoare: profunzimea și sinceritatea. Ele formând caracteristica unei mentalități mature, orientate către deschidere, implicare și responsabilizare.

Dacă vrei să înțelegi leadershipul, mai întâi trebuie să treci prin meandrele neprevăzute ale sorții. Şi să găsești singur calea "trezirii" la viață. Nu poți urca spre înălțimi dacă ești lipsit de vitalitate în interior, dacă interacțiunea dintre elementele pozitive și negative nu acționează asupra unui punct fix: schimbarea. Renașterea. Pauza finală dintre acumulările succesive de durere, epuizare, compromisuri, sacrificii și privațiuni.

Transformă-te într-un model de credință puternic, remodelându-ți viața în funcție de propriile răni pe care trebuie să le accepți ca pe realități existențiale conținute într-un plan nevăzut, chiar dacă sunt greu de înțeles și adeseori greu de acceptat. Raportează-te la un model de "a fi", întemeiat pe reconstrucția rețelei interioare de valori și sentimente, care să aibă în centru o reflectare a unei cunoașteri profunde și înalte.

Prin esența unei lumi care trăiește simultan un singur eveniment se înțelege acea morală sub al cărei imperiu firea umană încearcă să-și prezerve vitalitatea conștiinței, fără ca aceasta să fie schimbată de rememorarea anumitor episoade din experiențele trecute.

Întreaga sferă a conștiinței se agață de încercarea de reperare al unui moment precis din evoluția ta care poate fi fatal dacă nu devine o premiză a iertării.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viață este șansa pe care ți-o acorzi de a lua totul de la început, chiar dacă trebuie să duci în cârcă remușcări și durere, fiind plin de speranța că tot ceea ce ți s-a întâmplat a făcut parte din planul divin pe care nu l-ai prevăzut și de la care nu ai putut să te abați.

* **Notă:** Alexandre Dumas - Contele de Monte Cristo , Editura Tineretului, 1957.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viață (I)

On Octombrie 19, 2013

Transformă-te într-un model de credință puternic, remodelându-ți viața în jurul propriilor răni recunoscute de tine ca punți spre leadership.

Spune-i îngerului care va veghea asupra vieții dumitale, Maximilien, să se roage uneori pentru un om care, asemenea Satanei, s-a crezut o clipă egalul lui Dumnezeu. Şi care a recunoscut apoi – cu toată umilința unui creștin – că puterea supremă și înțelepciunea nemărginită sunt numai în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunile Valentinei vor îndulci poate remușcările pe care el le poartă în fundul sufletului.

În ceea ce te privește, Maximilien, iată tot secretul purtării mele față de dumneata: nu există nici fericire, nici nenorocire pe lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă și – atâta tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire. Ca să-ți dai seama cât de bine este să trăiești, trebuie să fi dorit să mori.

Trăiți deci și fiți fericiți, copii dragi ai inimii mele. Nu uitați niciodată că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: "Așteaptă și nădăjduiește ! "

Leadership: Aderi cu chibzuință la ceea ce adaugi experienței tale în chip nefalsificat, astfel încât să redai începutul unei noi lumi din perspectiva a ceea ce te face să renunți la regretele trecutului?

O asemenea trăire apărută parcă din neant, căință obositoare, trimițând cu gândul la glasul de neuitat al disperării, trebuie să capete, neapărat, valoarea unui exemplu plin de învățăminte. Omul adaugă valoare și înțeles experienței sale în chip nefalsificat atunci când se simte responsabil moralicește față de lume, față de tot ce-l înconjoară, știind exact ce are de făcut în virtutea acestei responsabilități. El se angajează să renunțe la trecut dintr-un singur motiv: să-și impună superioritatea maturității asupra tinereții.

Omul care a cântărit totul din întuneric, printr-o aprigă lovitură a destinului, omul înăuntrul căruia s-au născut tensiuni generatoare de deznădejdi crâncene, curenți de necredință, goluri de identitate, perpetuate în jurul unui nucleu de rezistență, a avut puterea de a merge mai departe. Şi, astfel, el a putut aprecia adevărata fericire. Tot ce-a trăit, tot ce-a suportat cu acea îndârjire pe care nimic nu o poate destrăma și pe care nu o întâlnești altundeva, pentru prima oară s-a declanșat ca reacție de răspuns la solicitările sufletești. Omul și-a destăinuit durerea nestinsă, lăsând să se întrevadă valorile și calitățile dobândite de pe urma ei.

Sufletul omului care a fost prădat și golit de orice sentiment, ca un mormânt acoperit cu o lespede grea de piatră, s-a deschis printr-o mișcare de rotație a destinului. Şi odată cu mângâierea primei raze de soare, acest om și-a descoperit puterea pe care o avea. A reînviat și a urcat spre înălțimile absolutului.

Numai o minte ascuțită și o forță instinctuală chibzuită ar fi putut desluși valențele pozitive ale acestui suflet, a cărui esență se reflectă în versurile poetului Robert Service: *"Avea o inimă de Viking și credința simplă a unui copil".*

Această imagine, a omului trecut de tinerețe, dar investit de Dumnezeu cu o mare putere de pătrundere (prin ruperea contactului cu realitatea exterioară și prin trăirea excesivă a unei

vieți interioare), ne face să ne gândim la un vultur vindecat de răni chinuitoare, care se avântă din nou în înaltul cerului.

Leadership: Poți să asiguri o garanție privind autenticitatea ta în cazul apropierii de destinul unui artist care se relevă ca un șir de enumerări ale unor fapte și atitudini reflexive în fața întrebărilor vieții?

Un artist nu ține seama de condiția intrinsecă a artei, și anume trăirea și înțelegerea suferinței. El se relevă ca un șir de enumerări ale unor fapte și atitudini reflexive în fața întrebărilor vieții, precum:

Cum te poți iubi mai mult? Ce vrei să întruchipezi? De ce anume fugi cel mai mult în viață? De ce credințe limitative te ții agățat? Te multumești cu mai puțin decat meriți? Unde traiesti acum – în trecut, în viitor sau în prezent? Poți deveni un alt tip de persoană pentru alții?

Dorinta lui Edmond Dantes de a se înălța spre un nivel superior de existență, a determinat creșterea rezistenței în fața deznădejdei, dublând speranța. Ingredientele participante la reacția de schimbare lăuntrică totală, numărul de moli ai fiecărei substanțe psihice și sufletești ce conținea agentul de accelerare a proceselor de dezvoltare, au dat naștere la o nouă lumină călăuzitoare. La o putere spirituală nemaiîntâlnită, nemărginită. Ca o contrapondere pentru durerea, pesimismul și resemnarea surdă care i-au invadat sufletul – specifice autocunoașterii și dobândirii înțelepciunii.

Evaluarea personalității omului și a structurii sufletești care o compune, plasată într-un cerc al forțelor de atracție care își extinde diametrul printr-o focalizare consecventă asupra simțurilor și gândurilor trecute sub tăcere, nu asigură o recunoaștere relevantă a valorii sau a responsabilității sale în caz de eșec.

Din acest punct de vedere leadershipul pierde din strălucire, capătă o nuanță mai ștearsă, devine un factor slab de investigație a autorității omului. Nu mai poate furniza indicii majore privind existența unor valori care să favorizeze schimbarea totală a omului într-o entitate superioară care să poată funcționa autonom.

Imaginea pe care ți-o modelează schimbarea lăuntrică se relevă ca un ansamblu de asemănări, analogii între fenomenele reale din viață și corespondentele lor emoționale. Ea este inclusă în planul unei ființe inteligente care își exercită voința nu în funcție de convingerile și experiențele trecutului, ci în funcție de ușurința cu care își iartă greșelile, rănile și dramele sufletești.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viață aduce in prim plan acea autodefinire din perspectiva căreia sensul vieții capătă alte semnificații. Dar și revenirea la jaloanele inițiale stabilite pe parcursul vieții ori de câte ori soarta nu respectă planul inițial.

Aidoma unei păsări Phoenix, poți să renaști din propria-ți cenușă?

*** Notă:** Alexandre Dumas – Contele de Monte Cristo , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/manifestarea-exterioara-a-unei-treziri-la-viata.html

Manifestul alb al solidarității

On Aprilie 18, 2009

Impune propriul tău model de urmat, transmițându-le oamenilor un mesaj care să corespundă sistemului lor de credințe și valori.

Doctorul Jaques Merey, știindu-se responsabil de felul în care se vor desfășura evenimentele din Franța anului 1972, s-a adresat mulțimii adunate în piața primăriei, acolo unde consiliul de apărare delibera în permanență:

- Cetățeni, știți foarte bine că orașul Verdun este cheia Franței. M-ați văzut în focul de astăzi, și să știți că nimeni nu m-a obligat să mă duc acolo; expunându-mi viața pentru acest oraș, mi s-a părut că voi fi mult mai îndreptățit să vă spun ce așteaptă Franța de la voi.

Franța așteaptă de la voi un mare act de eroism; țineți piept dușmanului opt zile și veți da astfel timp Parisului să organizeze apărarea, și veți salva patria, și veți avea dreptul să puneți următoarea inscripție pe stema orașului: „Franța recunoscătoare Verdunului".

*Apărați-vă, eu voi fi în aceeași primejdie ca și voi și, dacă va fi nevoie, voi muri împreună cu voi. **

Leadership: Cât ești de flexibil la nivel de implicare în atingerea unui ideal de echivalență între libertate și asumare, când în locul voinței tale se impune voința unei lumi care se prăbușește?

Acest discurs simplu, dar admirabil prin stilul plin de fermitate și de însuflețire, a dat roade demne de tot respectul, fiindcă le-a atras oamenilor atenția asupra acelor lucruri elementare, dar esențiale, pe care se sprijină și se ghidează o națiune. În marea lor majoritate oamenii pierduseră din vedere ceea ce era mai important: unitatea. Însă acest discurs plin de încredere și vitalitate a sădit în ei un nobil sentiment de putință, de recunoștință pe care trebuie să o aducă țării.

Ştii prețul a tot ce pierzi și a tot ce câștigi prin încercarea de a le impune oamenilor acele convingeri care fac loc unei deschideri către un orizont diferit, mai apropiat de un ideal comun care să ducă la un parteneriat care să dureze, un parteneriat care să aibă drept scop derularea de acțiuni în beneficiul intereselor comune?

Leadershipul este precum o lumânare care arde între tine și ceilalți oameni, luminându-te într-o parte pe tine, dar în cealaltă parte pe ei. Pentru ca ea să lumineze și să emane căldură trebuie reziste cât mai mult timp aprinsă.

Ca să creezi relații bune cu oamenii trebuie să te conectezi la ei și să întreții „lumina" care îți reflectă convingerile sincere și corecte, acea lumină dătătoare de speranță, de curaj și de energie după care aspiră toți, și să te concentrezi cât mai mult asupra ei, încât să o menții întotdeauna vie, și chiar să o sporești. În cuvinte mai simple, trebuie să-i determini pe oameni să conștientizeze necesitatea și utilitatea acceptării viziunii tale și a mesajul pe care îl transmiți.

Leadership: Ești pregătit să-ți supui voința unei lumi care se relevă doar în anumite

condiții de observație a lecțiilor de viață, încât aceste lecții de viață să te învețe mai multe despre tine însuți?

Ai toate socotelile făcute? Singura cale de a micșora distanța care te desparte de ceilalți oameni este să-ți exprimi atașamentul și admirația față de ei, prezentându-le adevărul prin prisma propriilor tale percepții vizavi de ceea ce este urgent și important de înfăptuit, oferind acea perspectivă unică, încurajatoare, care să le acapareze în cea mai mare măsură atenția.

Dar trebuie să ai întotdeauna socotelile făcute pentru clipa în care trebuie să ieși la rampă și să te faci ascultat. Fii sigur că oamenii știu ce te mișcă, intuiesc ceea ce gândești și ceea ce aștepți de la ei, fii sigur că ei te cântăresc, cu măsura lor, neobișnuită, pe care e greu să o cunoști. Dacă mesajul pe care îl exprimi cu însuflețire nu corespunde sistemului lor de credințe și valori, dacă el nu corespunde criteriilor după care ei îți evaluează aptitudinile și îți măsoară caracterul, și, în sfârșit, dacă mesajul tău nu se încadrează în zona lor de interes sau în zona lor de viziune, atunci vei da greș în încercarea ta de a impune model tău de urmat.

Ce trebuie să înveți ca să te supui acelor lecții de viață capabile să evidențieze noi perspective despre tine însuți? Ţi-ai pregătit spiritul și voința încât să-ți observi viața în condițiile unei inegalități între șanse și drepturi? Despre asta este vorba aici: despre atitudinea ta rațională de a te orienta spre valorile și realitățile lumii din jur, care-ți dau garanția că vei rămâne ceea ce ești și vei evolua spre ceea ce trebuie să fii. Iată ce-a învățat Jaques Merey de pe urma încercărilor întâmpinate în timpul vieții:

Singurul mod de a te orienta spre ceea ce contează cu adevărat când vine vorba de tine însuți este să accepți schimbarea pe care nu ai vrut s-o faci vreodată.

Manifestul alb al solidarității evocă motivația ta pentru a crea și a dezvolta relații bune cu ceilalți oameni pe baza convingerilor și valorilor comune. Mesajul pe care îl transmiți oamenilor este hotărâtor pentru reușita ta, și a lor. Dacă el nu este mobilizator, atunci nu are valoare, oamenii nu se vor solidariza cu tine în numele unui ideal măreț.

Așa cum prezentarea mărcii unui produs trebuie să fie creativă și distinctivă pentru a putea atrage atenția clienților – tot așa mesajul pe care îl transmiți oamenilor cu scopul de a-i uni pentru o cauză nobilă trebuie să fie distinctiv, să sune credibil, să nu fie contrar opiniilor lor și să se conformeze, în măsura posibilului, adevăratelor lor valori și aspirații, argumentând necesitatea implicării.

Concluzie: Liderul trebuie să fie un model de urmat și în acest scop el trebuie să acorde o atenție deosebită la tot ce înseamnă un model pentru ceilalți. Pornind de la ținută, moralitate, limbaj, compasiune, comportament, mod de comunicare și până la exemplul personal în diferite acțiuni, totul este cântărit, măsurat și evaluat, „unitățile de măsură" fiind diferite de la om la om.

Exemplul personal constituie de cele mai multe ori elementul esențial care mobilizează oamenii, fără a omite însă și puterea cuvintelor și a mesajelor transmise acestora. Din îmbinarea lor armonioasă, liderul poate câștiga noi susținători și în același timp poate mobiliza masele de oameni spre atingerea țelurilor.

*** Notă:** Alexandre Dumas – *Doctorul Misterios* , Cartea Romaneasca Publishing, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/manifestul-alb-al-solidaritatii.html

Mânuitorul de suflete

On Februarie 15, 2010

Direcționează cu precizie emoțiile oamenilor, astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Sunt zile care veșnic îți vor rămâne întipărite în memorie. Îmi voi aminti vreme îndelungată, cu mare limpezime și plăcere, acea zi frumoasă din copilăria mea. Aveam vreo 13 ani, eram în vacanța de vară, iar prietenii mă convinseseră să merg cu ei la un spectacol de iluzionism, spectacol care, vă mărturisesc cu toate sinceritatea, m-a fascinat în mod deosebit. Permiteți-mi să vă povestesc pe scurt reprezentația cea mai reușită a marelui iluzionist.

Magicianul își scoase mantia neagra și-o lăsă jos. Își chemă asistenta, o tânără înăltuță cu un trup suplu și agil, o legă la ochi cu o eșarfă în așa fel încât să nu poată vedea nimic, apoi o rugă să se întindă pe masa special pregătită. Magicianul închise masa într-un anume mod, transformând-o într-o ladă. Numai capul, mâinile și vârful picioarelor i se puteau vedea.

Undeva în spatele scenei, în umbră, se zărea silueta unui bărbat al cărui chip întunecat era cu neputință de deslușit. După câteva momente acesta își făcu apariția, aducând cu sine șase săbii de oțel foarte ascuțite. Magicianul luă una dintre săbii și o ridică deasupra capului cu vârful în jos.

Leadership: Te confrunți cu o realitate din care faci parte doar atunci când domnește unitatea dintre ideea desprinsă dintr-o grandioasă expunere a experienței și imaginea din spatele a ceea ce comunici despre tine?

După cum lesne se poate înțelege, numărul acesta trezise în noi, spectatorii, un sentiment puternic de curiozitate. Dorința de a vedea situații cât mai bizare ni se îndeplini. Cuprinși de agitație, eram gata pentru ceea ce trebuia să urmeze. Îmi dădusem seama privindu-l pe magician, înțelegând tăcerea întretăiată de trăsăturile sale nervoase, ca în el se petrecea un lucru ciudat. Probabil avea mari emoții, sau poate asta dorea să ne facă pe noi să credem.

Magicianul stătea neclintit, triumfător, ca un înger al răului, cu sabia ridicată deasupra capului asistentei și a lăzii în care ea era închisă. După o lungă pauză, cu putere și cu o hotărâre neclintită, el implantă sabia într-una din găurile din dulap, special construite. Vârful sabiei păru că trece prin corpul fetei și ieși pe partea cealaltă a lăzii. Dar ea, cu fața spre noi, zâmbea, fără ca pe chip să i se vadă cea mai mică urmă de emoție, își mișcă mâinile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Noi, cei din public, dimpotrivă tremuram cu toții.

În scurt timp și celelalte cinci săbii fuseseră implantate în ladă și aparent în trupul fetei, fără ca aceasta să pățească nimic. Mai apoi fata a fost eliberată din dulap. Am aplaudat cu toții. A fost un număr de iluzionism spectaculos. Iar atunci când nu ești obișnuit cu un asemenea spectacol, el îți poate da emoții puternice.

Autenticitatea o trăiești în momentul când accepți o provocare, dar este dată de imaginea pe care ți-o asumi în taină, în spatele a ceea ce comunici despre tine.

Cheia succesului unui iluzionist stă în arta de a face spectacol, în puterea si în dexteritatea mâinilor sale, în felul în care își construiește iluziile și în îndemânarea cu care acestea sunt puse în scenă. Numai dacă reușește să creeze o atmosferă de încordare, de emoție și sugestibilitate oamenii se vor putea bucura de misterele pe care el le creează. Interesul

oamenilor de a viziona spectacolul este cu atât mai mare cu cât iluziile create sunt mai bine realizate.

Dominanți, încrezători, hotărâți să câștige, înțelegând foarte bine firea omenească, și deținând tehnicile ce stau la baza iluziilor optice, acustice dar și psihologice, iluzioniștii reușesc să creeze spectacole de neuitat inducând publicului o stare de inhibiție ce afectează percepția realității. Esti jumătate artist, jumătate maestru?

Făcând uz de șarmul personal, adoptând o atitudine curioasă dar și jucăușă în același timp, și folosind metode numai de ei știute de inducere în eroare, reușesc să-i atragă negreșit pe toți oamenii de partea lor. Ei găsesc întotdeauna o cale de a obține ce vor, creând acea atmosferă electrizantă de mister și miracol. În termeni populari, ei au prăjitură pe care n-o găsești oriunde și din care oamenii doresc să se înfrupte cu nesaț.

Leadership: Îți iei riscul de a-ți asculta instinctul și de a accepta o provocare fără a te limita doar la rolul de promotor al enigmelor din care te simți a fi compus?

Cine este cu adevărat interesat să-și dezvolte abilitățile de leadership poate învăța nespus de multe lucruri de la un iluzionist, mai ales cum să atragă și să rețină atenția oamenilor. Şi asta pentru că iluzioniștii sunt singurii care reușesc de fiecare dată sa capteze interesul și emoțiile oamenilor, stabilind la nivel emoțional o legătură directă și strânsă cu ei prin contactul vizual, făcându-i să trăiască totul la o intensitate mai mare.

Iluzioniștii domină complet situația, legătura cu oamenii, direcționându-le cu precizie atenția, percepțiile, emoțiile, gândurile cum doresc și unde vor ei, spre realitatea pe care ei o creează. Ei sunt cei mai buni manipulatori din lume, singurii în stare să-i controleze și să-i coordoneze totdeauna pe oameni după propria lor voință.

Pentru a atinge nivelul maxim de succes în leadership, trebuie să-ți crești nivelul de eficiență, să vii în întâmpinarea nevoilor oamenilor, să răspunzi cât mai eficient dorințelor acestora, făcând tot ceea ce e necesar pentru a obține rezultatele dorite.

A accepta o provocare fără a te limita doar la rolul de promotor al enigmelor înseamnă să redefinești modul în care ești perceput ca unic conținut al cunoașterii cele mai înalte, când cauza reală a acestui fapt sălășluiește în distincția precisă între "miracol " și "impostură".

La fel cum un iluzionist talentat, executându-și reprezentația impecabil reușește să intre în mintea oamenilor și să le stârnească interesul tot mai tare, tot mai mult – tot așa și tu, ca lider, trebuie să comunici viziunea ta celorlalți, să-ți pui amprenta asupra lor, dându-le de înțeles că ești un om foarte creativ, că te gândești la viitorul lor și al organizației, impunându-ți ideile, credințele, viziunile, propriile puncte de vedere, dând leadershipului tău o nuanță electrizantă, depășind ceea ce pare imposibil, bucurându-i cu "magia" ta.

Dacă oamenii nu sunt eficienți, înseamnă că nu ai reușit să-ți impui propriul model de leadership, înseamnă că nu ai reușit să le captezi atenția și să te faci ascultat, înseamnă că nu ai reușit să le direcționezi cu precizie emoțiile astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Un lider talentat se aseamănă în multe privințe cu un iluzionist, dar nu trebuie confundat cu unul. Profesia unui iluzionist este înșelătoria, iar ca lider nu-i poți duce pe oameni pe o pistă greșită, căci dacă o faci, vei fi în cele din urmă părăsit.

Leadershipul este numărul de magie care cucerește nu prin suspans și efecte bine construite, ci prin naturalețea admirabilă cu care îți afișezi poziția dominantă și ambiția neîngrădită de a furniza senzații dinamice într-o atmosferă de neuitat.

Mânuitorul de suflete, în sensul bun al cuvântului, este acela care reușește să strângă oamenii în jurul lui și să-i orienteze în direcția aleasă de el, captându-le întotdeauna atenția, menținându-le timp îndelungat interesul treaz, iar aceștia, conștientizând locul și rolul lor în angrenajul care trebuie, să funcționeze perfect pentru atingerea scopului propus.

Direcționează cu precizie emoțiile oamenilor, astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/manuitorul-de-suflete.html

Mânuitorul perfect al metaforelor

On August 23, 2014

Autoevaluează-ți experiența regulat, exersând meticulozitatea necesară pentru materializarea viziunii tale.

Atunci când se filma scoaterea directorului fabricii pe un cărucior, Serghei Eisenstein a voit să folosească o metaforă, asemuind pe director cu o broască râioasă. Regizorul a cerut broasca, filmarea a fost oprită. Toată lumea a plecat într-o expediție disperată spre iaz, în căutarea unei broaște.

Un recuziter a fost nevoit să intre, în acea friguroasă zi de octombrie, până la brâu în apă. Totul se dovedi însă inutil, căci Eisenstein refuză toate broaștele care i se aduceau. Le găsea prea mici, ori nu-i plăcea cum arătau. Se aduceau broaște după broaște, dar refuzul erau categoric: „Nu merge ! E mică ! Prindeți alta ! "

Cineva plecă până la grădina zoologică, dar nici acolo nu se găsi nimic potrivit. Până la urmă broasca fu găsită. Dar prea târziu, se întunecase și broasca trebui iar aruncată. Lumea se enerva, dar Eisenstein rămânea implacabil. Ceea ce-l interesa era realizarea ideii sale, nu dificultățile ce se iveau în calea ei.

Întâmplările acestea evoca meticulozitatea regizorului atent la cel mai mic amănunt necesar pentru materializarea viziunii sale. *

Leadership: Creația ta își descoperă sensul și veridicitatea prin intermediul unei viziuni care favorizează modelul „open science" atribuit nerăbdării de a experimenta o viziune ce include rodnicia contextelor de semnificare ale "purei vizualități"?

Motivele de dezvoltare a experienței profesionale, în sprijinul procesului de identificare a noilor practici de creație, în sensul putinței de a cere mai mult de la tine și de la ceilalți, sunt lesne de înțeles. La niveluri superioare de gestionare a mesajelor bine conturate, în termeni de folosire a unei vizualități de excepție, puterea de dominație a științei este stimulată în special de patternurile de recunoaștere a unor noi "rarități" prin valorificarea "backgroundului" de resurse rare existent.

În ceea ce privește adeziunea la artă, raritățile reprezintă ingredientele de tip „metaforă" sau orice alte forme de exprimare a ideilor, care dau puterea de startup în cadrul proiectelor de inovație, puse la dispoziție de acele împrejurări care are atrag o sporire simțitoare a gradului de promovare a perspectivelor de valorificare a creației. Iar leadershipul se poate materializa prin realizarea practică a unui montaj de excepție, de tip prototip, cuprinzând ideile, concepțiile și principiile care stau la baza creației alimentate de viziune.

Vizualitatea pură a unei realități exterioare se obține prin distribuirea elementelor vii care devin integrate într-o imagine artistică relevantă, mai profundă, plină de emorii, dătătoare de fascinație sau de fiori, de stupoare sau de melancolie. Cu alte cuvinte, vizualitatea pură se caracterizează prin obiectivitatea relatării unui eveniment întâmplat demult, dar explicat prin propria ta experiență și viziune asupra vieții.

Leadership: Poți să surprinzi realitatea care se configurează cu ajutorul unor sisteme simbolice corelate cu o viziune care nu se poate debarasa de emoții și inhibiții?

Ştiința, ca platformă de continuare a procesului de creație datorat în exclusivitate unei minți luminate, depinde în exclusivitate de elementele noi în structurarea materialului de adaos și de modalitățile de interacțiune cu factorii de mediu, ce trebuie introduse treptat într-o versiune avansată de evaluare a experienței și performanțelor individuale.

Se poate spune că te afli pe drumul de a atinge performanța în leadership atunci când elementele noi sunt validate de o paletă largă de perspective la procesul de constituire a unei capodopere, a unui model viabil și exemplar de artă.

Sistemele simbolice, corelate cu o viziune care nu se poate debarasa de emoții și inhibiții, cuprind acele elemente de background care pot însufleți decorul unor evenimente reale. Iar în leadership, elemente precum "broasca râioasă" pot oferi o perspectivă amplă asupra trăsăturilor de caracter ca: îndrăzneală și prudență, încredere și îndoială, etc.

Modelul „open science" cuprinde practicile și activitățile de cercetare, inițiate și întreținute de cei care sunt demni de urmat prin grija care o arată față de orice formă de organizare, promovare, materializare a creației impetuos novatoare. Creația acestor promotori - veritabili artizani – se bazează și își sporește valoarea pe numeroase încercări și tatonări, ce au menirea de a materializa acea viziune proprie asupra modelului „open science". Așadar, încercările contribuie eficient la punerea în practică a viziunii, într-o formă inteligibilă, plină de sens, care să fie adoptată de majoritate.

Conturarea unei viziuni este rezultatul curiozității de a ști și de a pune în legătură acele evenimente din viața ta care își asumă rostul de mecanism de "trecere a vremii".

Mânuitorul perfect al metaforelor este liderul care posedă capacitatea extraordinară de a extrage esența a ceea ce creează cu ajutorul viziunii. El găsește factorii care îi motivează cu adevărat pe oameni să contribuie la consolidarea eforturilor sale. Ceea ce-l interesează pe un asemenea lider este realizarea ideilor sale, nu dificultățile ce se ivesc în calea lor.

Un lider performant și ambițios își autoevaluează metodele și mijloacele de punere în practică a viziunii sale, care trebuie să fie îmbrățișată și adoptată de majoritatea susținătorilor săi. Este un drum greu în care rolul esențial îl au tatonările și încercările sistematice care trebuie să fie convingătoare și să vină în sprijinul unui model de tip „open science".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/manuitorul-perfect-al-metaforelor.html

Marca artizanală a intervenientului

On Mai 01, 2013

Încearcă să anticipezi reacțiile dependente de sensibilitatea oamenilor, astfel încât să poți interveni în desfășurarea evoluției lor.

Niciun fel de trăire, nicio emoție, niciun gând nu se agită atât de puternic în retorta existenței Laurei Quinn pentru a-i reduce resentimentele și frustrările. Pentru prima oară taifunul schimbării încearcă s-o smulgă din starea de cumpănă în care zăcea de ceva vreme. Relația în care este cuprinsă starea ei de funcționalitate se poate scrie sub forma: sentiment de disprețuire + stimuli negativi = reacție adversă.

Adevărul care întristează omul este suferința pe care n-o poate accepta ca pe o fatalitate cu totul absurdă. Ştirea pe care i-o aduce domnul Hobbs, aceea că va fi concediată, azvârle o privire mai ascuțită în tenebrele care ascund adevărul, revelând acel dezechilibru, steagul negru al propriei ei deșertăciuni. Viteza reacțiilor de descompunere a materiei însuflețitoare, acționând asupra energiei de activare a conductorului intrinsec, se accelerează. Într-o clipă zidul care îi conturează personalitatea începe să se clatine.

Laura primește cu vădită neplăcere știrea că cei din conducerea companiei au în plan s-o concedieze. În ea se sfâșie ceva, ca și cum un organism străin i-ar fi intrat în corp, celulele albe fiind incapabile să mai lupte cu agresiunea virală. Indecizia îi agravează starea psihică. Inima ei recunoaște disperarea. Stăpânirea de sine, păstrată cu atâta greutate, ca o compresă sterilă pusă pe o rană deschisă adâncă, nu mai poate fi ținută sub control. Povara demnității artificial menținută îi alunecă de pe umeri. Ciocănelul din inimă se agită, bate tot mai puternic. Gongul care anunță intrarea în criză se aude tot mai înfricoșător.

Un sistem chimic își menține volumul constant până când se produce o reacție de ardere. Laura nu-și mai poate ascunde ura amplificată de vestea tulburătoare. Frământat, micul tiran din ea care le face și le desface pe toate, nu mai poate să se stăpânească. Erupe cu un efect maxim, pe de o parte paralizant, pe de altă parte iritant și răscolitor. *"De unde știi toate astea despre mine? Cum îți permiți..?"*

Leadership: Întreaga măsură a valorii tale se axează pe construcția unei imagini inedite despre sine, exprimată prin conștiința unei zguduiri sufletești care conține o cugetare spirituală înaltă?

În acest moment nu o mai recunoaștem nicidecum pe Laura ca o entitate perfectă, ci mai mult ca o făptură de carne de sânge și de nervi, creată pentru durere și răzbunare. În ea se trezesc toate formele de protest, de neîncredere, de *awareness,* energia întregii ei ființe consumându-se vertiginos. Constantele ei caracteristice A+B, iubirea de sine și respectul față de propria persoană, par că se pierd.

" *Eu vreau doar să te ajut. Sunt singurul om în care poți avea încredere. Iar tu ești singura ființă pe care eu pot conta. Este în joc viitorul nostru.* ", îi dă de înțeles domnul Hobbs - el care împletește firele prezentului și viitorului, el care înțelege particularitățile cele mai semnificative ale ființei ei, legile de desfășurare a evoluției ei, cu aceeași siguranță de sine cu care un chimist stabilește legile de desfășurare în timp a reacțiilor chimice.

Cugetul ei neliniștit, dar totodată supus unei forțe spirituale înalte, are de-a face cu un soi de evadare dintr-o viață tristă și pustie, continuând să o atenționeze: "Fii mult mai mult decât ești acum, fii mult mai deschisă la alternative și dezvăluie-te ca un act de apărare în față

oricăror suferințe".

O conștiință spirituală înaltă este învelișul unei personalități hotărâte și neînduplecate, care reușește să facă posibile anumite lucruri, prin auto-actualizarea mentalității față de posibilitățile viitorului.

Leadership: Poți să trăiești totul din uimirea față de victoria unei gândiri axată pe analiza destinului, în care Ego-ul se dezvăluie ca o tentativă de a aduce echilibru relația dintre ceea ce ți se oferă și ceea ce poți lua singur?

Îndrăznind să acționeze asupra ei cu o altă forță de reacție de aceeași mărime și direcție, dar de sens contrar, domnul Hobbs ridică un măreț edificiu psihic și emoțional, incomparabil cu nicio altă construcție din structura ei existențială. Pentru ca Laura să interacționeze cu gruparea funcțională rămasă liberă în ea, neatinsă de fasciculul neliniștii absolute, el încearcă să-i reducă drastic suspendarea psihică condiționată de conversia ființei ei de la valoarea *true* la *false.*

La mijloc e vocea cea mai profundă, lăuntrică, care-i șoptește Laurei, arătându-i calea de mijloc. Acum, mai mult ca niciodată, ea trebuie să evadeze din starea imuabilă care o încearcă, înainte ca sufletul ei să se precipite în prăpăstiile cele mai întunecoase ale nepătrunsului. Să transforme total reactantul X în exces care în cursul reacției de nervozitate tinde să-i epuizeze resursele. Să se adapteze la noi stimuli antigenici, și prin anticorpii produși să se apere de propriile ei decizii și gânduri negative. Să nu facă cumva ceva necugetat.

Pășește înainte, Laura ! Pășește fără nicio ezitare pe calea bucuriei și a fericirii depline ! Victoria gândirii ei asupra destinului are ca reper contestarea oricărui regret pentru faptele ce urmau să vină, lipsa oricăror scuze, oricăror scrupule. Dar totodată, când domnul Hobbs îi întinde o mână de ajutor ca să-și schimbe cursul destinului, ea acceptă orice risc, fiind conștientă că acționând singură, sau fără să calce pe jarul unei idei pline de certitudine, nimeni nu-i poate garanta o anumită stabilitate necesară performanței de a se autosusține financiar.

Leadership: Îți poți face din scopul propriei dezvoltări personale garanția unei dispoziții sufletești care să conțină o cugetare spirituală, așteptare și speranță, în concordanță cu relația dintre consecințe și pedeapsă?

Schimbarea omului depinde în mare măsură de leadershipul pe care îl exercită intervenientul. Prin retușuri și adaosuri de elemente străine el poate modifica sensibil caracteristicile aliajelor din care e format omul, cu o scădere mică a rezistenței lui. Așa cum mărturisea oratorul profesionist John Fuhrman, " *un leadership de succes vine din disponibilitatea de a face la început ceva incomplet sau incorect, a suporta consecințele, apoi a ajusta și a relua – până când faci totul bine* ."

Așadar, intervenientul trebuie să vadă omul nu ca pe o ființă de sine stătătoare, capricioasă și dominatoare, nici ca pe un obiect de inventar dat spre folosință la prețul de achiziție, ci mai degrabă ca pe o ființă formată dintr-un conglomerat de calități care trebuie scoase la iveală.

El poate să-și lămurească propriile îndoieli în privința capacităților sale de producere a schimbării, își poate demonstra vulnerabilitatea speranțelor cu privire la rolul formativ al leadershipului practicat, în condițiile în care se dovedește totuși că, în realitate, oamenii nu resping incursiunea lui în viața lor.

Laura Quinn a avut nevoie de domnul Hobbs pentru a-și construi o altă viață, un alt viitor. Dispoziția ei sufletească conținea o cugetare spirituală, așteptare și speranță, în concordanță cu relația dintre consecințe și pedeapsă: "Efortul omului de a măsura tăria caracterului său constă în depășirea acelui moment în care regretul își lasă o amprentă grea asupra vieții sale."

Adevărata încercare a voinței omului de a se schimba este viața pe care o trăiește între îndoială și regret, cu rațiunea că singurul absolut al evoluției sale îl constituie motivul unei fapte din care are doar de profitat.

Marca artizanală a intervenientului are pretenții de premium, fiindcă intră mai greu în faliment. Reprezintă emblema celui mai iscusit lider, fiind o valoare ce nu poate fi "copiată" sau "furată" de către competitori, o caracteristică suplimentară care îl ajută să înțeleagă particularitățile cele mai semnificative ale omului și legile de desfășurare a evoluției lui.

Ca să interveni în desfășurarea evoluției oamenilor, încearcă să anticipezi reacțiile dependente de sensibilitatea lor. Străduiește-te să transformi total reactantul X în exces care în cursul reacției negative tinde să epuizeze resursele acestora. Îndrăznește să acționezi asupra oamenilor cu o altă forță de reacție de aceeași mărime și direcție, dar de sens contrar, încât să ridici un măreț edificiu psihic și emoțional, incomparabil cu nicio altă construcție din structura lor existențială.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/marca-artizanala-a-intervenientului.html

Marea compoziție a trăirii din priviri

On Mai 09, 2021

Ceea ce trăiești prin intermediul creației tale este ceea ce privești la tine ca în urma trecerii firești în sânul naturii.

Toată arta mea constă în a vedea ceea ce nu se observă. Şi dacă ceea ce este prețios și aflat la vedere nu se observă întotdeauna prea ușor, intrând mai amănunțit în analiza unei creații a naturii, unică prin delicatețe și finețe, ei bine acest lucru se datorează opticii false prin case se privește problema frumosului, de care n-aș putea să fac abstracție niciodată.

Concomitent cu vederea vibrantă, plină de culoare, se instituie și punctul de vedere, cu desăvârșire adevărat, al noțiunii catalizatoare de atenție "Senzavisandhy", adică o adevărată măiestrie în imitarea Naturii Mame, de care trebuie să țin cont când sunt prins sub efectul artei, adică în afara timpului și a spațiului finit.

Pentru mine, frumosul este expresia unei priviri aruncate asupra unui spirit întrupat al naturii, cum este trandafirul "Double Delight", acea privire cu care începi să înțelegi totul, pe care pictorul o numește *Vissorthute* și pe care sculptorul o numește *Atissdivheva* , însemnând unul și același lucru: transpunerea aspectului fizic într-o reflexie a universului meu interior.

Privește numai acest trandafir, admiră frumusețea lui. Observă-l prin ochii artistului, cu acea sensibilitate a firii care-ți îngăduie să trăiești mai intens sentimentul de armonie, de împăcare cu tine însuți și cu tot ce te înconjoară. El pare să radieze acea neasemuită scânteie hărăzită de vraja artei care transformă orice punct dominant al privirii într-un cadru liber al formei și al liniei.

Leadership: Felul în care înțelegi legătura dintre artă și creație este o reflectare a stării tale lăuntrice în conștiința unei realități exterioare spiritului uman?

Pentru o clipă, trandafirul a dispărut din fața ochilor mei. Pesemne este înzestrat de la natură cu puterea de a se face nevăzut. Ce înseamnă asta? Poate că arta îndeplinește și alte funcții decât capacitatea de a observa, fiind totodată legată de simțul interiorității (cel mai mult luat în considerare de creatori), trecând peste realitatea imediată sub forma unei realități superioare. Spre deosebire de simțul ideal al depărtării, prin care dobândim un rezumat superficial al realității.

Când un element al naturii dispare din raza vizuală, abia atunci sfera interiorității noastre se lărgește, fiindcă nu ne mai rezumăm la partea materială, ci la partea spirituală. Așa se explică faptul că i-am respectat întotdeauna dorința trandafirului de a rămâne nevăzut și nu mi-am imaginat niciodată că ar fi avut vreun motiv anume să se ascundă de privirile mele curioase.

Învățând arta de a rămâne nevăzut, ascuns în celelalte 180 de grade pe care oamenii nu le pot percepe vizual, el și-a putut transforma absența într-un mod de a influența percepția privitorului, nu doar de a fi plăcut din punct de vedere estetic, ci de a fi simțit din punct de vedere spiritual într-o retragere, departe de lume.

Iar o învățătură cheie a marii cunoașteri este aceea de a-ți educa acțiunile încât să rămâi nevăzut, omis din câmpul vederii lumii, precum un trandafir care își închide petalele pe timpul nopții, pentru ca apoi să se deschidă și să dea naștere unor senzații mult mai intense în timpul zilei. Tot ceea ce cunoaștem în privința ochilor, trebuie să cunoaștem și în privința

privirii lor, căci ceea ce place privirii sunt ochii cunoscători.

Când privesc trandafirul, liber, stoic, plin de bună mireasmă tăinuită, încerc să privesc lumea prin ochii sinceri ai unui pictor care își redesenează cu îndrăzneală viața. Dar când trandafirul stă ascuns în întunericul unei vorbe care nu-și simte menirea, în întunericul unei minți ce nu tânjește după cunoaștere, în întunericul unei lumi însingurate și fără credință, atunci ți se deschid ochii îndeajuns de mult încât să cauți mai mult în tine răspunsul la vechea întrebare: "Cine sunt eu cu adevărat?"

Leadership: Această remodelare a percepției sinelui transpus într-un simbol al fidelității față de cunoaștere, necesită transfigurarea minții tale spre recunoașterea creației din perspectiva fundamentului ei spiritual?

Uită-te la ceva la care nu te poți uita, și încearcă să surprinzi ceea ce nu se poate surprinde. Te vei regăsi în universul meu, atât de îndepărtat de alte universuri, demn numai de o privire prudentă care își caută adevărata măsură în adâncimea unei tăceri infinite, a unei mărturisiri rămase fără glas.

Uită-te bine la ce vezi, și chiar de nu vezi nimic, măcar fă-o ca și când ai vedea. Sunt mereu asemenea unui roman în care eu sunt personajul principal. Uneori nu am milă față de mine însumi, mă pierd în uitare, alteori dovedesc o oarecare indulgență în înțelegerea faptului că uitarea nu este îngăduită unui creștin. Şi chiar dacă din tot acest naturalism se naște un dramatism, ceva tot mă apropie de artă.

Da. Vorbesc cu mine însumi ca și cum aș trece printr-o poartă strâmtă. În toate se află o decantare a trăirilor, ca într-o purificare a emoțiilor care modelează reprezentarea unei finalități a naturii în forma unui trandafir, finalitate care se află în relație subiectivă cu facultatea mea de cunoaștere a unui spirit întrupat al naturii.

Şi dacă tot nu mă poți vedea, surprinzându-mi ochii ațintiți spre cer, spre lună și spre soare, atunci mai bine este să nu mă vezi deloc sau niciodată, pentru ca tăcerea mea să nu ajungă până la tine, și nici să se reîntoarcă la mine.

Așa este. La un moment dat, cu toții privim spre universul creației, toți vrem să trecem prin viață ca un trandafir prin întunericul nopții, nevăzuți și totuși prezenți într-o manifestare de anvergură, în ipostaza unui personaj fantastic care trece dintr-o realitate în alta, dintr-o minte în alta, dintr-o scenă în alta, dintr-o încarnare în alta, dintr-o atmosferă relaxată într-o expoziție inedită.

Am ales un cuvânt foarte sonor legat de această experiență: *Quinthaoss* , adică simțul inconștient al sentimentului de "EU SUNT", fără vreo îndoială.

Fundamentul spiritual al unei creații este dat în principal de un sentiment înălțător: "Eu sunt parte dintr-un întreg care a fost împărțit în părți egale, și din care trandafirul reprezintă unitatea de măsură a sufletului solidar cu ființa divină".

Marea compoziție a trăirii din priviri este un mod de comunicare și relaționare dintre un activator emoțional și un suprarealist de natură clasică. "Cred că ne vom înțelege de minune", mi-a spus trandafirul. Se vede clar că întreaga lui ființă nu emană indiferență...

Așadar, când vorbesc despre conștiința unei realități exterioare spiritului uman, am în minte un exemplu excelent de empatie și sensibilitate pe care natura mi-l pune la dispoziție pentru

a-mi reflecta personalitatea, diferitele stări, capriciile, sinele, dispoziția..

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-compozitie-a-trairii-din-priviri.html

Marea cunoaștere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google

On Martie 10, 2023

Judecă singur și nu accepta pur și simplu părerile altora, fără să le fi analizat cu discernământul propriu.

Să se înțeleagă bine un lucru. Cei care știu cu adevărat tehnologia web nu sunt utilizatorii de internet care realizează căutări pe Google. Mai vezi câte unul care, folosind operatori Google, reușește să găsească informații diferite pentru realizarea vreunui amărât proiect de licență. Nu sunt nici aceia care au în minte doar Word și Excel, și li se pare că-s mari informaticieni, cu toate astea nu sunt în stare să realizeze cap-coadă un website.

Toți aceștia se comportă ca niște fantome fără sarcină electrică care au impresia c-au înțeles electricitatea. De fapt, marea cunoaștere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google în miez de noapte în căutarea unor "lumi de dincolo".

După părerea mea, cei cu adevărat cunoscători, cei care știu cu adevărat tehnologia web, sunt doar programatorii care știu să apeleze din cod funcții API, cei ce știu să folosească în cod formatele specifice (JSON, XML), cei ce dețin cunoștințe de advanced tracking, DataSocket, inspect elements, iframe, SDK, qR, js, etc. Aceștia sunt la nivel avansat în ceea ce privește realizarea propriilor aplicații în Python sau Go, Java, C++, Ruby, Kotlin, Swift, Erlang, Elixir, etc.

Important este să recunoști dacă ești un amator sau un profesionist, un debutant sau un expert. Şi până când nu reușești să faci singur, cap-coadă, o amplă aplicație în cod care să funcționeze bestial, nu te poți numi informatician. Iar teoria este egală cu zero dacă nu ai realizat ceva practic de unul singur.

Leadership: Creația la care te raportezi poate să schimbe rezultatul progresului tehnico-științific într-un context care instituie o unitate și autonomie suficientă sieși și, totodată operativă prin sugestie?

Ieri după-amiază, domnul **Răzvan A. T.** a intervenit și și-a exprimat punctul de vedere, aproape în dezacord cu părerea mea:

"Fără niciun un atac la persoană dar ai aruncat cu denumiri ale unor tehnologii și limbaje, unele neavând nicio legătură între ele sau cu topicul postării făcând o salată anapoda. Dacă ai vrut să impresionezi cu "dicționarul" tău, poate reușești să o faci doar în fața celor care habar n-au despre tehnologii și limbaje de programare.

În fața celorlalți care știu ce înseamnă tot ce ai înșirat, este absolut hilară postarea ta în contextul pe care ai vrut să îl creezi. Este patologică situația, așa se pare. În mod normal aș râde dacă era un show, dar având în vedere cum stau treburile chiar mi se face milă și realizez că era mai bine să nu comentez."

Neculai Fântânaru:

"Am precizat eu pe undeva că denumirile sau limbajele au legătură între ele? La modul general, ele au legătură cu tehnologia, dar între ele sunt diferite. Absolut diferite. Fiecare cu părticica lui.

Nu văd nimic impresionant la postarea mea, dar poate tu ai văzut ceva impresionant, ești liber să zâmbești. Dar între timp, să ne spui dacă ai un website. Sunt curios ce aplicații ai făcut și ne poți arăta, încât să învățăm mai multe de la tine."

Leadership: Trebuie să te confrunți cu faptele brute ale realității înainte să te crezi mai mult decât ești de fapt?

Aurel Vasilescu:

"Ce pot să spun. Am citit ceea ce a spus domnul Neculai Fântânaru. Cred că este o postare cu adevărat plină de inspirație, mind blowing, realizez acum cât de puține știu despre internet, web, excel, și cam atât..."

Neculai Fântânaru:

"Nu inspirația a fost intenția postării mele. Ci o atenționare. Trebuie să te confrunți cu faptele brute ale realității înainte să te crezi mai mult decât ești de fapt.

Ştii cum e cu inspirația, Aurel? De exemplu. Te uiți la filmul Rocky, îl vezi pe Stallone iarna cu un buștean în spinare alergând zile, săptămâni întregi, la temperaturi de -10 grade. Şi spui c-ai să încerci și tu, și vei reuși să ajungi ca el.

Acum, ghicește câți au ajuns ca Rocky. Niciunul, nu-i așa? Dar ai văzut vreodată pe cineva care aleargă cu un buștean în spinare în plină iarna, zilnic? Pe nimeni, nu-i așa?

Asta-i treaba cu inspirația. În realitate, lucrurile stau complet diferit de cum le vezi prin filme. Trebuie să te confrunți cu faptele brute ale realității înainte să te crezi mai mult decât ești de fapt."

Leadership: Inspirația care îi motivează pe ceilalți poate să fie în acord cu scopul sufletul tău, plecând de la premiza că ceea ce tu vezi la tine nu pot vedea alții la ei înșiși?

Răzvan A. T:

Mi-am dat seama de ceea ce ai vrut să subliniezi încă din prima ta replica și am ales să ignor până acum, dar de amorul artei îți pot spune că nu ai găsit lucruri despre mine din cauza unuia dintre următoarele motive:

1. Nu am un destin legendar ca tine, but hey, cum ne-am mai diferenția dacă am fi toți legendări ca tine? În special în leadership. Mă gândesc că tu l-ai inspirat pe Elon Musk în decizia sa legendară să cumpere Twitter.

2. Nu am scris 1200 de "articole" și 6 "cărți" pe un blog personal și este de notat faptul că absolut tot internetul s-a simțit eclipsat de lucrările tale, lucru care i-a făcut pe oameni să se abțină de la a face recomandări către articolele și cărțile tale din sfera digital artistry cu referințe către legendarul Rocky.

Invidia asta.. ne macină ca societate.. Dar cum ai zis și tu, nu poți fi legendar fără sacrificii.

3. Nu ți-ai urmat propriul sfat din postarea de mai sus și mai ai ceva până ajungi acolo.

Acum te rog să mă scuzi, mă duc să prind primul avion spre Laponia ca să alerg zile și săptămâni la -10 C ca Rocky, așa cum ai sfătuit mai devreme.

Îmi doresc să ajung ca Rocky. Sper să fiu ca Rocky. Dar oare au bușteni în Laponia? Sper să nu devin Moș Crăciun în schimb...

Leadershipul este distincția absolută a unei creații concepută pentru a străluci, și aceasta creație este reprezentată de accesul liber la informații. Menirea liderului este de a fi exponentul întregii creații.

Marea cunoaștere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google, ci pentru cine depune eforturi intense pentru a face o schimbare, mai mică sau mai mare, în marea lume a internetului. Până la sfârșitul anului se vor schimba atât de multe în sfera științei.

Unii vor fi cu un pas înaintea tuturor. Își vor intensifica eforturile pentru a inova în sfera științei, oferind constant noi perspective, noi abordări, noi creații. La alții nu se va vedea nimic. Nimic, nimic, nimic. Absolut nimic. The Nothing is everywhere...but You don't have to be Nothing.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-cunoastere-nu-este-pentru-oricine-bantuie-fantomatic-

Marea Împărăție

On Ianuarie 15, 2017

Plutește drept înainte spre a întâlni ceea ce te împlinește și îți dă un sens.

Am avut dintotdeauna un puternic sentiment de predestinare, din acela care te reprezintă până la punctul maxim al valorii absolute, însoțit de o eternă căutare - de la tentație la deznodământ - a ceea ce nu știam cum se împlinește, dar pe care așteptam cu nerăbdare să-l înfrunt. Nu puteam să continui să cred în întâmplare, mai ales că multe din viața mea păreau să depășească măsura coincidențelor dintre desfășurarea evenimentelor și scenariile atât de des închipuite. Era cazul să experimentez o nouă imagine, o abordare a conceptului: *"Go Forward in the future, and never go back ! "*

Certitudinea existenței mele, pe care o vânasem atât de frenetic de-a lungul anilor, și sensul pe care încercam să îl dau acestei certitudini, era datorat conștiinței unei anumite superiorități, sub forma visului, care reușea să revină în propria-mi responsabilitate de a acționa fără teamă și fără de prihană, asemenea sângelui care se întoarce la inimă prin vene, circulând fără niciun fel de obstacol.

În contextul vieții celui ce cunoaște totul și compune totul, a maestrului alchimiei care compune și descompune în magicul lui creuzet elementele aflate în fuziune, s-a dat mai întâi de toate proba ambiției de a conduce o expediție ce se va păstra multă vreme în memoria timpului.

Expediția, despărțirea de lume, făcută după toate regulile unui compromis semnat cu mine însumi, crezutul într-un Dumnezeu creator impersonal în timpul refugierii mele într-o stare de contradicție, fără să știu încotro să-mi concentrez eforturile, era începutul unui refuz acordat temporarului, sarcinii de a rămâne neschimbat în fața unei oglinzi rotunde *that reflects the true visage of the perpetually youthful protagonist* . Numai călătoria *into the unknown of darkness* a reușit să mă maturizeze.

Mirror, mirror, on the wall ! Who's the overpowered playable character inside the vortex core of Life?

Leadership: Ești pregătit să învingi ceea ce ai fost nevoit să descoperi singur, pe măsura coincidențelor dintre desfășurarea evenimentelor și scenariile atât de des închipuite de mintea ta și ascunse înlăuntrul ființei tale?

Nu credeam că mă voi vedea străbătând calea plină de ridicol a lui Don Quijote, către marele vis, catapultat într-o lume a poveștilor unde totul devine verosimil și autentic, lovindu-mă de șocul experienței deciziilor pline de cutezanță, ca un acrobat care sare fără plasă de siguranță în virtutea consecințelor nefaste. Luptând cu irealități de genul morilor de vânt, trecând prin ipostaza de înger căzut, agent al resentimentului și al negației, am reușit să-mi mobilizez chiar ultima suflare de oboseală, pentru că și suferința are sens prin faptul că poate fi îndurată.

Să accept particularismul a ceea ce este doar permis, silit să fiu atent la distanța care îl desparte pe rege de supus, *without the strengh of nerve which forms a hero* . Să îndur fluctuațiile tensiunii vocii lăuntrice, ce-mi repeta într-una că lumea nu mai ascunde decât iluzii, în corelare cu frecvența lor de vibrație, fără să caut să ascult sunetul timpului care trece prin materie. Asta a însemnat „să înving ceea ce am fost nevoit să descopăr singur ! "

Era tot mai iritabilă prezența șocurilor slăbiciunii mele față de receptoarele acelor legi umane ce aveau ca rezultat constatarea contrarietății unei gândiri care încerca, involuntar, să apere puritatea unei noi părți din viață. Toate suișurile și coborâșurile, destinul mi le montase în paralel cu efortul de a le atribui un sens, fără posibilitatea compensării corespunzătoare a celor mai rapide variații de putere - puterea unei trăiri virtuoase, din perspectiva moralei care dublează orice act valoric și specific, aprofundând însemnătatea manifestării superioare a voinței.

Lumea este doar plată, gândeam eu. Ulterior am constatat că este rotundă, la fel ca oglinda care mă reflecta.

Leadershipul se înscrie în înfruntarea unei duble expuneri: mai întâi te expui unei experiențe care ți-ar putea complica viziunea asupra lumi și apoi te expui unei căderi în gol acolo unde ar trebui să fii mai tare.

Leadership: Ești îndeajuns de ambițios să duci prezentul în memoria viitorului, sub semnul gloriei de a fi mai mult decât o ființă trecătoare?

Închipuiți-vă un om fără un viitor strălucit, *an unknown being* , dar care își descoperă pe la jumătatea vieții puterea de a schimba viitorul prin exercitarea responsabilă a voinței. Priviți-l pe Magellan, șchiop și împiedicându-se mereu, cu toate astea demonstrând lumii că fapta cutezătoare se împlinește prin urmărirea constantă a unui ideal înscris în lozinca *"Reușești sau Mori"* . Şi priviți-l pe Columb, existând numai prin dorință, traversând Oceanul Atlantic, urmărind o himeră care părea să nu se materializeze niciodată.

După cum un pictor genial reușește să creeze din nimic o capodoperă, tot astfel ei au dat rostului căutării lor un sens gravat pe granitul istoriei lumii, ceva nobil, o șoaptă scurtă în tăcerea veșniciei: gloria descoperirii !

Şi să nu uităm felul în care celebrul scriitor, Ştefan Zweig, caracteriza ambițiile puternice: *"În adâncul unui suflet mare trăiește dârz spiritul neliniștit de cercetare. Dacă a pus o dată un gând stăpânire pe un astfel de om, dacă îl obsedează până în ultima fibră a gândirii și a simțirii sale, atunci se produce într-însul o neîncetată febră lăuntrică. Un gând viu nu vrea niciodată să trăiască și să piară într-o singură ființă muritoare. El cere spațiu, lume, libertate. De aceea bate pentru el ceasul în care ideea lui vitală încearcă să năvălească dinlăuntru în afară, asemeni unei așchii dintr-un deget infectat de puroi, asemeni pruncului din trupul matern, asemeni fructului pârguit de coajă. Un om înzestrat cu patimă și trufie nu va răbda în cele din urmă să gândească el singur ideea lui vitală. În mod irezistibil va trebui să ceară ca în sfârșit lumea toată s-o împărtășească alături de el."*

Leadershipul este o demonstrare a ideii despre cine ești în privința a ceea ce poți să înfăptuiești, pe care toată lumea o împărtășește alături de tine.

Şi amintiți-vă cuvintele Domnului, care de 2000 de ani străbat inima marilor descoperitori: *"Dacă vrei să ajungi la Marea Împărăție, lasă totul și urmează-mă pe mine ! "* Căci, realmente, trebuie să pornești într-o expediție lungă, s-o înfrunți cu îndârjire pentru a obține victoria totală în lupta cu "diavolul fricii" și să te ții cu dinții de ceea ce vrei să duci mai departe. Acesta este privilegiul Îngerilor, să existe în ambele dimensiuni: a vieții și a morții, în fața oricăror experiențe.

Marea Împărăție este consecința directă a unei expediții de succes. Este echivalentul marii revelații la care se ajunge numai prin eforturile Prometeice, este simbolul ambiției unui colos în înfruntarea unei lumi necunoscute și amenințătoare.

Ea corespunde Graal-ului găsit de Percival, această nestemată uitată care cuprinde tot ce-i mai bun din om, o formă de absolut, focul zeiesc, rolul unității de măsură pe care o ai de oferit universului. Este rezultatul căutarii profunde a aspectului satisfactiei vieții, ce te aduce aproape de împlinirea la care tot timpul ai visat. Este simbolul exteriorizării manifestării voinței, făcută cu intenția de a crea, modifica sau stinge raporturile cu lumea. Având ecou spre însușirile calităților omenești înăscute, dar trecute sub aripa proiectoare a clipei care se naște și se pierde totodată în "negura vremii".

Meritul fiecărui mare descoperitor, din orice domeniu, este că are curajul să se îndepărteze de lume și să pornească într-o călătorie în mijlocul unui ocean neexplorat. Şi fiecare astfel de cuceritor de noi teritorii, sub imperiul ambiției puternice ce se distinge prin statornicie, va fi permanent inspirat în călătoria sa de cuvintele pline de har pe care Regina Isabela i le-a adresat lui Cristofor Columb înainte de ultima lui expediție, hotărâtoare:

"Plutește drept înainte, și dacă pământul pe care îl cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adins pentru a-ți răsplăti îndrăzneala."

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-imparatie.html

Marea Provocare A Leadershipului

On August 11, 2018

Încearcă să introduci o nouă măsură a realității fără să te îndepărtezi de rolul pe care îl joci în susținerea emancipării unei sfere alternative de influență.

Eram un idealist plin de vervă, mereu în căutare de lucruri noi și interesante, pierdut într-o viziune complet puerilă și îndreptată în direcția complet opusă a ceea ce reprezintă realitatea. Într-un fel, păream a fi încadrat în spațiul de creație al unui artist vinovat de refuzul de a accepta ceea ce este evident.

Asemănător figurii oarecum inversate a lui Hamlet, dar fiind tot rob al unor sentimente care nu-mi aduceau decât frământări și un necontenit zbucium de-a lungul vieții, începeam să văd lumea prin ochii unui magician care invocă duhul puterii nemărginite, dar nu mai reușește să-l facă să dispară.

Așadar, eram captivul propriei suferințe izvorâtă din imaginația unui artist de a recrea o lume, dar unul privit din perspectiva unui magician al riscului sau a unui alchimist, aflat undeva între viață și dispariție. Era o suferință dulce, reflectată doar pe ecranul conștiinței, una care dezvoltă abilitățile cele mai utile și mai căutate la un om: luciditatea de a mă delimita de restul lumii și capacitatea de a face show pe scenă prin conținutul de stranietate tulburătoare, oferind experiența trăirii unui spectru larg de senzații.

Vă invit acum la deschiderea unui spectacol minunat. Intră 40 de tipi cool pe scenă, înghesuiți într-un spațiu destul de restrâns, și exclamă cu entuziasm la unison: "Noi, actorii, facem jocurile ! "

Apoi, de nicăieri, apare un individ necunoscut, dar cu o strategie genială, demnă de un magician redutabil. Într-o secundă, el mută atenția spectatorilor în altă direcție, lăsându-i pe actori cu gura căscată în mijlocul scenei.

Leadership: Poți să valorifici aspectele interpretative ale rolului tău prin acea exemplaritate a existenței trăită prin mijlocirea unei vrăji care risipește orice putere de împotrivire?

Dacă încă nu v-ați dat seama, prefer magia în locul actoriei, oricât de multă suferință implică acest demers. Trista separare de ceilalți artiști învinsă de forța miraculoasă de sugestie, de-a dreptul hipnotică, demnă de un veritabil showman.

Un singur adevăr impunându-se aici cu toată evidența: există un om suprarealist care nu are limite în ce privește asocierile elementelor compoziționale și oferă o libertate totală de expresie. El nu este un artist oarecare, în speță din specia expiraților care cu greu pot convinge publicul, ci este spectrul unei puteri de creații unice prin vigoarea ei susținută și prin multilateralitatea ei amețitoare.

Mi-ar plăcea să-mi concep leadershipul ca o vizită inedită în universul unui intelectual al vizualului, lăsând imaginea unei ființe supranaturale și atemporale să se manifeste în voie. Spectatorii mi-ar putea detecta prezența, dar numai în absența imaginii care mă reprezintă cu adevărat. Ei nu ar putea interfera cu mine decât printr-un "Who's there?", întrebarea cu care începe Hamlet, ce nu-și va căpăta pe deplin înțelesul decât atunci când va fi reluată de un Horatio: "What are you?"

Leadership: Îți rezervi dreptul de a-ți judeca propria prestație în funcție de imaginea pe care o compune realitatea unei forme de artă care își modifică abordarea în acord cu normele unei reprezentații de excepție?

Frumusețea și importanța magiei constă în faptul că nu trebuie să dai nimănui explicații vizavi de inițiativele tale, chiar dacă toată lumea încearcă să-și explice misterul apariției și dispariției tale. Involuntar, spectatorii își vor arunca ochii spre cele ce se află imediat de partea cealaltă a scenei, acolo unde se află marea provocarea, acolo unde se ascunde formula unei parabole rupte parcă din universal unui labirint fără ieșire.

Îmi dau seama, scriind aceste rânduri, că v-am convins deja să vă formați o imagine despre mine. Dar niciunul din voi nu știți, de fapt, cine sunt, cum arăt, și unde mă aflu. Îmi voi proteja secretul cu o meticulozitate obsesivă, ca pe un atu în tehnica montajului unui eveniment secundar, sporind misterul unei puteri magice ce se proiectează în memoria voastră că o recunoaștere a unei realități imposibile.

Nu este absurd să se pretindă că o existență imaginară ar putea constitui o existență reală? Căci, nu este câtuși de puțin vorba de a imagina o metodă lesnicioasă pentru a concepe o realitate aparte și pentru a stabili o deosebire convenabilă, ci de a ști ce este realitatea aceasta din care descinde rolul omului în orizontul misterului.

Magia în leadership are ca avantaj principal libertatea de a decide în vederea păstrării sau nu a unei existențe cuprinsă între "who's there" și "who are you", concretizată într-o imagine care încinge imaginația, reproducând realitatea unei puteri superioare.

Marea Provocare A Leadershipului constă în a-ți dezvălui adevărata identitate lăsând ca lucrurile să se releve în timp, fără să fii grăbit, precipitat sau neliniștit din cauza modalității mai puțin vizibilă de a te face cunoscut (ca și autor al unei creații ce poate ocupa planul unei reprezentări "artistice" a realității).

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-provocare-a-leadershipului.html

Marea şaradă

On Martie 25, 2010

Fiecare om este o şaradă de dezlegat. De aceea trebuie să te autoînzestrezi cu darul celei de-a doua vederi, a vrăjitorului şi a vizionarului, a omului care nu poate ocoli sub nicio formă întreaga complexitate a sentimentelor şi emoţiilor pe care ceilalţi le trăiesc. Astfel încât să poţi să regularizezi orice schimbare în lumea lor lăuntrică, care precede schimbarea lor exterioară. Ca om înzestrat cu descrierea meşteşugită a trăirilor celorlalţi, vei putea să regularizezi orice schimbare în propria lor personalitate, plină de suişuri şi coborâşuri.

Etapele care preced întregul proces al schimbării lăuntrice şi psihice a omului, se succed într-o ordine firească, aproape aceeaşi. Indiferent de tipul, dimensiunea şi forma leadershipului practicat de tine. Însă, necontenit, ca un redactor care redă aidoma întâmplările, străduindu-se din răsputeri să nu adauge nimic, niciun element fals ştirii sale, trebuie să respecţi condiţia obiectivităţii, care, repet, exclude amăgirea provocată de o falsă sau superficială cunoaştere.

Adevărata natură a omului nu poate fi probată, nici privită cu uşurinţă ori cu indiferenţă ca într-o oglindă, ca un scop final. Iar cunoaşterea sa, evoluţia sa în timp, în lunga perioadă de formare trebuie să fie simultană cu însuşi actul devenirii sale. Momentul când îşi ridică aripile iscusinţei şi destoiniciei spre înaltul cer al desăvârşirii. Sau momentul în care îşi renegă înaltele valori şi se pierde în spatele unui orizont lipsit de speranţă, ca un fum în zdrenţele de nori.

Acest lung proces de "dezlegare a marii şarade" îl ajută să-şi calculeze rapid aria de influenţă, cuibărindu-se mai uşor printre dealurile sterpe şi mişcătoare, domoale sau abrupte, ale sufletului uman (care pentru cei mai mulţi, stă sub semnul întrebării).

Dar, nu orice râuri care se varsă în mare formează un sistem fluviatil. Nu orice înrâurire are şi un efect imediat, nu orice lider care îşi varsă idealurile, principiile, valorile în cupa sfântă, plină de neprevăzut a fiecărui tip uman, poate da amploare leadershipului.

Este meritul tău acela de a fi sesizat că oamenii au nevoie de tine, de resursele tale de cunoaştere, de capacitatea ta de a planta în existenţa lor seminţele unor valori care să le întregească personalitatea şi să-i împlinească pe cât mai multe planuri.

Dar pentru ca leadershipul tău să prindă contur, pentru că influenţa ta să aibă efect, trebuie să te bazezi pe tine însuţi în drumul tău spre cucerirea "magiei", tot aşa cum jocul de fotbal se bazează pe aplicarea tacticii. Şi, nu în ultimul rând, trebuie să fii capabil să delimitezi realitatea ta de acea realitate dinamică, în stare latentă sau manifestată de ceilalţi oameni.

Construirea unei campanii de conştientizare a propriilor capacităţi, gestionarea acelei atitudinii care te menţine în contact cu tine însuti, apoi cu ceilalţi oameni, trebuie să facă parte din obiectivele tuturor orientărilor tale.

Un medic, după simptomele subiective, uneori vag definite, determină pe baza unor criterii obiective şi pe baza unui raţionament adecvat cauza bolii şi limita probabilă de viaţă a bolnavului. Tot astfel liderul, ca să se integreze mai uşor în realitatea celorlalţi oameni, ca să-şi facă loc printre ramurile cele mai fine şi mai subţiri ale existenţei lor, şi să poată produce schimbarea totală, sau măcar parţială, trebuie să scoată în evidenţă lumina unei raţiuni care să servească drept etalon al măiestriei sale de a conduce şi de a manevra orice situaţie cu maxim de rezultate.

În funcție de acceptul sau refuzul lor de a-ți acorda încrederea, de a-ți pune sau nu la dispoziție toate resursele necesare dezvoltării lor, îți vei putea pune în lumină calitățile reale de lider. Nu uita că cei care și-au desăvârșit leadershipul, aceia care au reușit să urce pe culmile cele mai semețe ale sufletului uman, și care apoi au avut curajul să coboare în abisurile cele mai ascunse ale adevăratului caracter care definește esența morală a omului, numai aceia au atras suficiente "bile albe". Numai aceia au înțeles cum se creează, cum se controlează "magia".

Concepția care stă la baza realizării "magiei" se bazează pe experiența de a te recunoaște dependent de dorința de exteriorizare a trăirilor interioare.

Statistica rece a celor mai fine emoții, puternica voință de a percepe și de a transmite cele mai fine subtilități, toate elementele declanșatoare emoționale, mentale, psihologice - de la cel mai mic gest, de la cea mai mică frântură de idee morală, până la cele mai vii sentimente de recunoștință, de comuniune și fidelitate - toate aceste etape creatoare, de descătușare a potențialului uman – sunt indispensabile liderilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-sarada.html

Marea știință a minților iscoditoare

On Iulie 18, 2013

Stăpânește bine materia din care se constituie leadershipul, stabilind noi punți de legătură cu elementele principale care stau la baza implementării Marii Ştiințe.

Trebuia să gândesc un lucru și în același timp opusul lui. O lună întunecată peste care se suprapunea un soare de o luminozitate intensă și stranie. Deci, o comparație. Acesta era singurul mijloc de a acționa asupra materiei și de a o plămădi în scopuri care mai de care mai diverse. Materia era ca un sistem diferențial de ordin unu, dar cu mai multe ecuații, pe care doar știința le putea aduce la o formă finală și completă, cât mai acceptabilă.

În exclusivitate, mă ocupam de tot ceea ce presupunea schimbul de gadget-uri și informații necesare desfășurării experimentelor ce stăteau la baza elaborării noilor formule de control a Marii Ştiințe. Aveam senzația că îmi câștigasem autoritatea de a stăpâni materia care exista în jurul meu.

Formulele erau un fel de puncte de reper direcționate strict într-un singur sens, ce ajutau la stabilirea unor noi punți de legătură cu elementele principale care stăteau la baza implementării Marii Ştiințe. Folosirea lor necesita cunoștințe avansate de lucru cu mai multe limbaje de asamblare și de descriere. Dintre care cel mai des folosit era limbajul schemelor logice și a pseudocodurilor.

Modificarea lor pe direcții prioritare, se încadra perfect în idealul generator de noi noțiuni și adevăruri, cu ajutorul cărora puteam schimba principiile și definițiile prevăzute în varianta precedentă de prelucrare a informației. În timp ce delimitarea strictă între două sau mai multe noțiuni, surprinzând diferențele dintre ele, se concretiza într-un cod de transformare a coordonatelor care determinau apariția și funcționarea unui nou sistem de gândire bazat pe relațiile multiple cu diverse câmpuri de cunoaștere.

Elementul principal care stă la baza științei este efectul unei comparații care constituie extensia unui nou concept de care s-ar putea folosi Ego-ul pentru a se afirma ca unitate autonomă de reflecție și construcție teoretică.

Am reușit să dobândesc tiparul mental al celui care a reușit să atingă numeroase culmi. Mi-am câștigat nebunia prin amuzamentul arătat față de formele nostime, multiple și diverse pe care le producea armonizarea deliberată a gândurilor în relație cu informația.

În același timp am deprins însușirea de a coagula și de a asigura soliditatea formulelor, ce puteau asigura integrarea cât mai eficientă a informațiilor într-o schemă cognitivă care putea să faciliteze inovația. Dar într-o formă care putea fi absorbită numai de către mințile iscoditoare.

Leadership: Poți să acționezi asupra materiei și să o plămădești în scopuri care mai de care mai diverse, luând în considerare aspectul strict individual al blocajului pe care îl creează știința?

Poți să gândești un lucru și în același timp opusul lui? Modificarea cunoștințelor pe direcții prioritare se încadrează perfect în idealul generator de noi noțiuni și adevăruri?

Ceea ce ne interesează pentru a putea arăta cum funcționează mai bine leadershipul, din perspectiva capacității omului de a se descoperi pe sine însuși, este aspectul strict individual al blocajului pe care îl creează știința. În special atunci când știința, pentru realizarea mai bună a esențialului care definește omul, nu poate aduce la o formă completă, funcțională și acceptabilă produsul ei final: ușurarea pregătirii și garantarea integrării în profunzime a experiențelor și a tipului de gândire într-un nou context care să avantajeze leadershipul.

Practic, blocajul pe care îl creează știința are legătură cu modul în care reflectezi asupra unor teme majore din viața ta, fără să iei în considerare efectul negativ al folosirii lor într-o formă unitară de reprezentare a realității sau de exprimare a ideilor și stărilor de fapt.

Alegerea stilului de leadership care să te reprezinte, transformându-l în alternative optime, într-un *call-to-action* eficient, este în același timp o sarcină dificilă dar și o preocupare interesantă. Iar un reper important în alegerea stilului, implicit sau explicit, care să dovedească ceea ce poți să realizezi cu ajutorul științei însușite de-a lungul timpului, îl constituie "materia" pe care trebuie să o plămădești în scopuri care mai de care mai diverse.

Materia este o formă condensată a informațiilor, datelor, ideilor, strategiilor, schemelor de conexiuni cu alte cunoștințe dobândite anterior. A noțiunilor pe care le asimilezi sau le dezvolți în legătură cu alte puncte de cercetare pe care le poți obține numai prin experiment. Dar trebuie să știi să le folosești într-o formă convențională, adecvată creării unui tip de autonomie care să te motiveze să-ți realizezi vocația și să-ți creezi propriul tău stil de leadership.

De aceea modificarea cunoștințelor pe direcții prioritare trebuie să se încadreze perfect în standardul acceptat de ceilalți oameni și necesar înțelegerii, capabil de a genera noi adevăruri, noi idei sustenabile, noi modalități de abordare, noi trenduri, noi perspective, noi inițiative.

Leadership: Poți să faci un pas uriaș spre o nouă știință, plasându-te sub influența forței de redefinire a identității personale rezultată din sugestia unei realități mult prea complexă pentru o înțelegere autentică?

Scriitorul american Kurt Vonnegut, scria într-o opera de ficțiune un lucru important pe care nu l-am putut uita: " *În ciuda creierelor noastre enorme și a bibliotecilor înțesate cu cărți, nu ne poate cere nimeni să înțelegem absolut totul.* "

Prin urmare o supraîncărcare cu noțiuni puțin înțelese va determina apariția efectului de "prea plin", o insistentă semnalare a derutei care poate cuprinde mințile cele mai puțin educate și formate din societate, ducând la o confuzie de valori, la raporturi antagoniste între cele două părți "contractante": știința și leadershipul.

Răspunsurile la întrebările ridicate de știință pot dezvălui insuficienta pregătire a individului de a mânui materia ori, poate, știința este prea sofisticată pentru nivelul lui de înțelegere. De aceea devine presant a se regla în așa fel raporturile între cele două părți "contractante", încât efortul să fie justificat și efectele să fie vizibile și benefice.

Dacă vrei să dobândești tiparul mental al celui care poate să atingă numeroase culmi, atunci străduiește-te să stăpânești materia, stabilind unor noi punți de legătură cu elementele principale care stau la baza implementării Marii Ştiințe.

Materia pe care trebuie s-o stăpânești este informația de care te poți folosi pentru a indica o comparație între un lucru și opusul lui, cu scopul de a da viață unui concept inovativ.

Marea știință a minților iscoditoare nu este determinată genetic, ci se dobândește în timp prin antrenarea permanentă a neuronilor – micile celule cenușii ale creierului nostru. Antrenamentul la care suntem supuși presupune asimilarea de noi cunoștințe, în doze mici progresive. Iar în paralel cu dezvoltarea neuropsihică corespunzătoare vârstei, trebuie să ne dezvoltăm funcțiile de analiză și sinteză, dar și capacitatea de înțelegere și de abstractizare.

Trebuie reținut că orice suprasolicitare prin volumul mare de cunoștințe și noțiuni, asimilat într-un timp scurt, nu are de obicei efecte benefice.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-stiinta-a-mintilor-iscoditoare.html

Marea știință din spatele științei

On Martie 14, 2014

Continuă să crești cota de producție a unităților tale de leadership, în încercarea de a da științei o altă orientare.

Cine ia o eprubetă plină cu hidrogen și introduce înăuntru un chibrit sau o lumânare aprinsă, va observa că hidrogenul se aprinde și arde cu o flacără albastră palidă, iar chibritul sau lumânarea se stinge.

Pentru un savant, o asemenea experiență nu ar putea să constituie un fenomen enigmatic. Pentru mine, însă, constatările acestui experiment nu-mi acordau privilegiul de a fi pe deplin stăpânul propriei curiozități intelectuale. Era un supliciu al inteligenței, o degringoladă de sensuri și de înțelesuri. Căci totul se rezuma la cum interpretam experimentul, nu atât la partea lui practică.

Ştiința înseamnă să transformi informațiile în acțiune după ce-ai reflectat asupra efectelor lor de lungă durată. Orientarea sistemului de distribuție a sensurilor rezultate din ajustările experimentelor, teoriilor, ipotezelor și ideilor exprimate de ceilalți oameni de știință, axate pe crearea unor noi forme de gândire care să poată garanta instalarea unor noi cadre de cercetare, nu trebuia să blazeze sau să provoace șocuri în cadrul evoluției celui mai important factor de analiză: resursa umană.

A da științei o altă orientare înseamnă să-ți îndrepți atenția spre o nouă modalitate de a aborda relația dintre ceea ce este omul și acțiunea sa exterioară.

Neîncetat, sondând gândirea esențială a savanților prin selecția aleatorie și analiza critică a rezultatelor experimentelor lor, fără a mă debranșa de la sistemul de gândire unanim acceptat, am încercat să prezint noi explicații și să introduc noi concepte care ulterior să fie general acceptate în lumea științei. Practic, tot ce încercam să redau în scris, în cadrul unei literaturi, prin excelență, de sinteză, se referea la săvârșirea unor acte de creație constituite în memorabile modele demne de urmat de către toți cei care voiau să îmbrățișeze profesia de savant.

Dar nu puteam reuși acest lucru fără a cunoaște acel „ *Cum?* " și acel „ *De ce?* " fundamentali în încercarea de a da științei o altă orientare. Puteam să suplimentez motivația profundă care dădea sens evoluției mele, numai valorificând descoperirile celorlalți *scientists* . Capacitatea de a influența o serie de procese asociate cu descoperirile științifice, cele care fac pașii spre viitor, era în strânsă legătură cu capacitatea de a exprima prin noțiuni abstracte rezultatele obținute în urma observațiilor empirice.

Leadership: Maniera ta de a clarifica rolul unei științe poate să modifice în profunzime maniera de a descoperi o nouă abordare a puterii personale dar și a puterii la nivelul întregii lumi?

Faptul de a progresa în rolul de descoperitor, în înțelegerea clasică a leadershipului ca o știință exclusiv cantitativă, dar și calitativă, asigură avantajele unui status dobândit, nu atribuit, care adăugă ceva greutate la autonomia persoanei și la confortul intelectual. Puterea personală a unui descoperitor ține de capacitatea lui de a înțelege concepte abstracte, de a privi departe în viitor, de a extrage informații din orice domeniu, de a scoate în evidență detaliile cele mai mici ale obiectelor și fenomenelor, ca urmare a necesității de a se raporta la un model de gândire exclusivist.

De fapt, întreaga lume are de câștigat de pe urma unui descoperitor, fiindcă el aduce argumente în favoarea abordării unei metode de creație experimentală pe care o dorește împărtășită prin intermediul poveștii sale de succes. Sau, cum îmi place mie să cred, o poveste de succes este romanul unei creații în care ia naștere un univers inedit, o lume cu puternice trăsături reale de acțiune-aventură.

Mijlocul de formare a unei minți deschise, care nu poate trăi în prezent, ci "aleargă" tot timpul spre viitor, are ca principală caracteristică flexibilitatea, adică posibilitatea de a se adapta fiecărui plan de investiții în sistemul de producere al cunoașterii. Sistem ce are ca scop optimizarea funcționării individuale printr-o întreținere corespunzătoare a activității de cercetare. Tot ceea ce investește liderul în munca lui științifică vine în sprijinul viziunii pe care o propune pentru schimbare.

Ca lider, poți asigura o permanentă legătura între contribuțiile la progresul științei și obligațiile de plată la bugetul leadershipului, a cărui venit întrebuințat în practică se îndreaptă spre "Privat", adică spre zona ta de interes, numai dacă încerci să dai științei o altă orientare. Iar rezultatul acestei orientări depinde numai de întrebuințarea și cunoașterea acelui „ *Cum?* " și acelui „ *De ce?* " fundamentali formei de control a creației, care îți stârnesc curiozitatea intelectuală.

Poți asigura o permanentă legătură între contribuțiile la progresul științei și obligațiile de plată la bugetul leadershipului, ca modalitate de a căuta răspunsuri la întrebările care stârnesc curiozitatea intelectuală?

Bugetul leadershipului cuprinde nu doar convingerile profunde ale omului, ci și toate acele născociri arbitrare ale minții sale care analizează în mod rațional și sistematic așa-numitele teritorii de inspirație, foarte disputate intre candidații la trofeul de excelență, aprobate sau dezaprobate ca o încercare de a preveni declinul.

Numai o motivație profundă poate să dea sens evoluției tale, prin încercarea de a da științei o altă orientare. Acest lucru poate fi realizat prin valorificarea descoperirilor celorlalți profesioniști din domeniu. Leadershipul, alimentat de cunoașterea schimbărilor esențiale ce au loc în însăși orientarea și structura științei pe care o cultivi, poate fi studiat și contextualizat numai împreună cu tendința de a recepționa și a urma modul de gândire al celorlalți, fără a te supune exigențelor lor.

În acest caz, **unitățile de leadership** sunt date de acele cunoștințe solide absorbite din contul experiențelor de creație și cercetare care răspund la întrebările fundamentale ale naturii: " *Cum?* " și " *De ce?* ". Ele joacă rolul unor cerințe preliminare în aplicarea leadershipului transformațional, caracterizat în principal prin existența viziunii unice asupra direcțiilor de dezvoltare.

Ştiința reprezintă calea de a te face util lumii prin intermediul învățăturilor extrase din experiențele care ți-au deschis mintea și ți-au răsturnat prejudecățile.

Marea știință din spatele științei desemnează modalitatea particulară de întreținere a unui leadership performant bazat pe acele *features of content* ale științei, produse de alți cercetători în domeniu. Cunoașterea profundă a trecutului și prezentului ce oferă posibilități de prefigurare a viitorului, sunt necesare pentru a putea aborda știința într-o manieră creativă și practică.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-stiinta-din-spatele-stiintei.html

Marea Știință poartă o taină adâncă

On Ianuarie 04, 2023

„Știința a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaște nici o dispariție ci numai transformări."

Un prieten tocmai îmi spunea:

"Găsești pe toate drumurile intelectuali, oameni în sutană, elite și nenumărate speranțe. Unul mai răsărit ca celălalt. Dar cum vin, așa pleacă. Toți. Nimeni nu știe de ei, nimeni nu-și amintește de ei, niciunul nu schimbă nimic peste timp, niciunul nu învinge rezistența tuturor formelor materiei (inclusiv moartea)."

Cu toate astea, un singur om (fiul unui dulgher) a rămas de neuitat de atâtea secole, și încă mai trăiește și va trăi tot timpul în sufletul oamenilor drepți. Cel ce a zis: *"Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne."*

Trecerea la viața veșnică se realizează nu atât printr-o continuă asceză și dăruire de sine, ci printr-o declarație de renunțare la ceea ce este trecător sau fictiv. Da, este o metaforă la mijloc, iar această metaforă nu consacră neapărat o analogie între două fenomene, unul cunoscut și altul necunoscut, ci are unele asemănări mai puțin vizibile cu un om obișnuit, fapt ce instituie tocmai această analogie.

Leadership: Actuala viziune care determină imaginea pentru noua ta viață vine ca o continuare a celor anterioare, având ca temă cercetarea sinelui prin prisma unei aspirații seculare ce leagă trecutul de viitor?

Tot ascunse sunt și sugestiile de mare rafinament, inspirate de proiecțiile unei conștiințe bine determinate care facilitează consolidarea dialogului dintre "ceea ce trece" și "ceea ce rămâne", astfel încât să pară plauzibilă trecerea de la "ce vreau să fac" la "ce sunt dator să fac".

Acestea sunt și adevăratele considerente care trebuie luate în calcul pentru a atinge un alt nivel de leadership care explorează în sens pozitiv sentimentul unității spiritualității: *Keraos Aenigami Epocsed*, căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

O singură aspirație seculară a avut Mântuitorul, raportată la o viziune care are și azi puterea de a schimba traiectoria lumii. Şi nu este vorba de dorința de a obține privilegii, aspirația de a primi recunoașteri și altele. Mai degrabă, obiectivul lui a fost acela de a se impune ca mijloc de a învinge moartea. Sublim, nu-i așa? Şi cum învingi moartea? Prin cele trei mari direcții ale științei: ***creație, descoperire și inventică.*** Căci numai prin intermediul științei se pot explica miracolele Mântuitorului, și de fapt, acele miracole fac trimitere spre sute de ani de încercări menite să schimbe cursul firesc al lucrurilor și să accelereze evoluția lumii.

Marea Știință poartă o taină adâncă, și nu oricine o poate dezlega. Reușesc să se facă remarcați și să-și mențină statutul de "Mântuitor", doar cei cu adevărat merituoși, care au știut să vadă foarte bine ceea ce este foarte greu de văzut. Tot secretul este să știi să vezi ceea ce nu se află la vedere. De altfel, aceasta este cerința de bază în câștigarea credinței. Deci, credința înseamnă în primul rând știință, facultatea de a vedea ceea ce este unește invizibilul de vizibil.

Leadership: Poți să-ți creezi o viziune centrată pe dualitatea "trece-rămâne" transpusă într-o imagine care nu se anulează de la sine, ci continuă să reprezinte trăirea vieții din perspectiva unei dependențe de natură imaterială?

Şi ce la ce se referă Marea Ştiință? La instinctul generic care a făcut cu putință facerea originală. Este agentul generator de viziuni, idei, perspective, interpretări ale unui intelect care a trăit la o putere superioară nevoia conexiunii cu o forță universală, constantă.

Mai rămâne de experimentat o viziune centrată pe unitate valorică și pluralism real, incluzând mai multe tipuri de existență, pentru a împărtăși fundamentele unui raționament de genul celui proclamat de scriitorul Arthur Ford: *"Tot ceea ce m-a învățat știința și mă mai învață încă, îmi întărește credința într-o continuitate dincolo de moarte a existenței noastre spirituale."*

Îmi amintesc de finalul filmului, Quo Vadis (2001) când rabinul traversează timpul din vremea când încă romanii erau păgâni, și ajunge în prezent pe aceleași cărări nemarcate, mai puțin cunoscute, rămase intacte de sute de ani.

Scena la care fac referire începe din trecutul Romei, de pe vremea lui Nero. La un moment dat rabinul se oprește în mijlocul cărării, îngenunchează și își întreabă tovarășul de drum, uitându-se cu ochi înlăcrimați în zarea îndepărtată: *"Vezi lumina aceea mergând în fața noastră? Ea îmi transmite un mesaj. O să mă reîntorc la Roma pentru a fi crucificat din nou..."*

Apoi, imaginea se mută în zilele noastre, unde, printre mii de clădiri și locuințe noi, abia se zărește Colosseumul.

Cred că la începutul fiecărei generații se va întoarce Mântuitorul, dar sub alt chip, având ca unică menire crearea unei legături spirituale între oameni, sub îndrumarea științei care cercetează și cea a respectului care acceptă și creează. El va fi un apărător al științei, și în același timp un mesager al credinței.

Şi chiar aceasta este taina marii științe: să dai consistență trăirii tale peste nemărginirea timpului, pornind de la considerentul că tot ceea ce te înconjoară este o plămădire a materiei din care ești făcut tu însuți. Căci după cum bine spunea Arthur Ford: *„Ştiința a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaște nici o dispariție, ci numai transformări."*

Dacă vrei să te situezi în planul superior al leadershipului din zona spiritualității, trebuie să găsești firului conducător care leagă trecutul de viitor, sau mai bine zis, încearcă să discerni firul conducător care există pe urmele fiecărei întâlniri cu tine însuți din alt timp.

Taina Marii Ştiințe vizează trecerea de la un stadiu al evoluției, la altul, fără ca omul să-și piardă calitatea de a fi indivizibil și unic. Ea se construiește pe opera artistului, creatorul fiind luat ca un întreg autonom, într-o strânsă legătură cu locul unde își poate împlini menirea, unde își poate desăvârși creația și unde se va putea reîntoarce din nou, peste ani și ani, peste toată frământarea veacurilor...

Simbolurile acestei traversări a timpului sunt în strânsă legătură cu dimensiunea spiritualității numai când este vorba de partea imaterială din noi, luând în considerare căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

Marea tragedie a secolului 21 cu precădere în România

On Iulie 19, 2023

Descoperă și experimentează ce înseamnă cu adevărat să fii "avansat", reflectând asupra a ceea ce valorizezi ca și capacități, nu ca și deficiențe sau lipsuri.

Am încercat să accesez azi BARD (versiunea ChatGPT făcută de Google). Şi, în acest moment, din cele 180 de țări care au acces la această aplicație foarte avansată, România nu are niciun drept de acces. A rămas ultima țară din lume, ca de obicei, România.

https://lnkd.in/dN-faRKG

De fiecare dată când Google lansează o aplicație nouă și foarte bună, bazată pe introducerea unei noi noțiuni, sunt cel puțin 180 de țări cărora li se oferă dreptul de acces direct la ea. Iar România, nu doar că este pe ultima poziție, dar nici măcar nu este băgată în seamă când vine vorba de ultimele tehnologii.

Oare de ce? Ce are țara noastră plină de oameni culți și talentați, muncitori, și cu credință în bunul Dumnezeu, de nu ne bagă nimeni în seamă? Au și românii o grămadă de doctoranzi, toți merg la biserică, toți au internet. România are o grămadă de elevi premianți și o grămadă de așa zis studenți eminenți, foarte mulți cu studii în străinătate. Cu toate astea, țara noastră este atât de departe de occident, mai exact suntem la nivel de "ultima căruță". De ce ?

Leadership: Ești ghidat de un sentiment de urgență datorat concentrării asupra viitorului, în încercarea de a te ridica deasupra viziunii limitate pe care o promovează societatea actuală?

Am să vă spun una dintre cauze. În primul rând corupția de la toate nivelele: oameni dezinteresați și, mai presus de toate, foarte slab pregătiți în domeniul lor de activitate. Ca să nu mai spun că România este ultima țară la capitolul informații adăugate pe internet. De fapt, românii obișnuiesc să ia de la alții cât se poate de mult, absorb totul ca un burete, dar nu dau niciodată nimic în schimb.

În toate țările dezvoltate, aproape toți studenții, oameni de afaceri, profesori, au un website cu blog. Zilnic postează lucruri noi. Cantitatea de informații este enormă și nu se rezumă la știrile din presă, occidentul merge cu mult mai departe de atât.

În timp ce în România, toți cei care ocupă funcții importante sunt deștepți, toți au diplome și doctorate, dar habar nu au ce este un BLOG. Dacă iei pe rând orice premiant, orice student, orice cadru didactic, orice om cult, inteligent și cu atâta experiență în domeniu, veți vedea ca 99% nu știu ce anume să arate, nu știu ce să spună într-un blog.

Leadership: Poți să observi și să înțelegi realitatea socială în toată complexitatea ei, fără să produci un sentiment de falsă siguranță asupra capacității tale de a rezolva problemele?

Sistemul de învățământ este plin de parveniți, indivizi lacomi care nu s-au angajat în instituțiile de învățământ superior din pasiune, ci pentru beneficii. Niciodată asemenea indivizi nu vor pune accentul pe furnizarea și propagarea informațiilor personale, provenite din munca de creație, deoarece ei habar nu au ce este creația !

Dar avem plagiatori cu căruța, adică "cercetători", indivizi care culeg informații de pe google, le amestecă și le aruncă într-o lucrare numită Licență, Masterat sau Doctorat. Numai anul trecut, anul 2022, șapte miniștri ai Educației au fost acuzați sau dovediți ca fiind plagiatori, dintre cei 24 care au ocupat funcția după Revoluție. Nimeni nu-i cercetează pe ceilalți miniștrii, pe ceilalți profesori, deoarece 99% ar fi acuzați de plagiat, și asta chiar că nu dă bine la imagine.

Este precum vorba, peștele de la cap se strică. Raportându-se la sine, omul se valorizează ca ființă morală al cărei scop este atingerea virtuții. Dar se pune întrebare: oare conducătorii țării noastre au înțeles ce este virtutea?

Iar Google și celelalte mari corporații din lume care dezvoltă Internetul, au statistici foarte exacte în privința României. Degeaba se păcălesc românii unii pe alții, căci nimeni nu păcălește Internetul. Mai ales dacă nu se vede nimic la tine pe internet...

Leadership: Poți face un apel la introspecție și la o reconsiderare a modului în care te raportezi la aceste aspecte fundamentale ale societății, fără să-ți pui în primejdie integritatea morală și etică?

Marea tragedie a secolului 21, cu precădere în România, este ca 99% din cei așa zis "profesioniști", nu au un website, nu au un blog personal. De 25 de ani avem internet. Cu toate astea, intri într-o facultate, în orice facultate, 99% din profesori nu au reușit să adune câteva idei din experiența lor legate de cum poate fi dezvoltat un blog personal. Habar nu au ce să arate, habar nu au ce să spună, habar nu au ce-i cu viața lor. Doctoranzi și post doctoranzi. Pile și relații. Numai papagali și papițoi s-au cocoțați în tot felul de funcții, dar rareori să găsește un creator cu idei înaintate.

Nu v-ar fi rușine, în secolul internetului, vouă, așa zis specialiști, să nu reușiți să spuneți câteva lucruri din experiența voastră în domeniu? Chiar nu observați nimic în jur cum se schimbă?

Dacă te crezi profesionist, dar nu ai un website/blog personal acum, în secolul 21, poți să te duci la culcare, fiindcă pe internet oricum nu exiști, și nici pentru lumea științei nu reprezinți nimic.

Şi știți de ce spun aceste cuvinte, cu atâta amărăciune în suflet? Fiindcă îmi doresc ca țara noastră să nu mai fie ultima căruța din Europa. Numai moșnegi și babe se află la conducerea țării, la conducerea instituțiilor de stat. Sunt aceeași oameni complet învechiți, epuizați, depășiți total de realitate. Falși învățători, falși apostoli, falși profeți, ipocriți până în măduva oaselor. Datorită unor asemenea indivizi, țara noastră minunată este în urmă cu zeci de ani față de ce se întâmplă în alte țări dezvoltate.

Speranța noastră este că, de la un an la altul, peste îmbătrâniții noștri (eroi) se lasă tot mai mult întunericul: unii ies la pensie și sunt uitați complet de societate, alții se duc într-o altă lume, la fel de învechită cum au învechit-o și pe asta...

Un lider trebuie să fie atent nu doar la aspectele vizibile, ci și la cele ascunse sau ignorate de societate. El poate aduce aceste aspecte la lumină și le poate face vizibile pentru publicul larg, numai prin propria lui contribuție la conturarea unei viziuni cuprinzătoare asupra dezvoltării durabile.

Într-adevăr, rolul liderului în studierea acestor aspecte de larg interes public, nu este de a observa, de a interpreta și a comunica realitatea socială în toată complexitatea ei, așa cum

face un creator care lucrează cu fragmente de realitate cotidiană. Ci, mai degrabă, el trebuie să contribuie la o mai bună înțelegere a lumii în care trăiește și la schimbarea acesteia în bine.

Marea tragedie a secolului 21 cu precădere în România este că oamenii cu adevărat știutori și avansaț" în diferite domenii nu ajung în funcțiile importante care i-ar putea ajuta să schimbe direcția (greșită) în care se îndreaptă țara. Așadar, înainte de a ajunge să ocupi un loc important într-o instituție publică, te sfătuiești să urmezi îndemnul acesta:

Descoperă și experimentează ce înseamnă cu adevărat să fii "avansat", reflectând asupra a ceea ce valorizezi ca și capacități, nu ca și deficiențe sau lipsuri. Totodată, reflectează asupra modului în care aceste valori influențează progresul societății.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-tragedie-a-secolului-21-cu-precadere-in-romania.html

Marele Secret (II)

On Iunie 30, 2013

Extinde-ți căutările pentru a descoperi elementele cheie care îți condiționează știința, fără să te îndepărtezi de propria ta identitate reală.

Desigur. Aspiram la o știință a inexistentului pur, care s-ar fi putut sfârși înainte de a atinge culmile înalte ale maturității. Era mai mult o rătăcire într-un perpetuu sens giratoriu, atingând pe alocuri note discordante care se îngrămădeau și creau un mănunchi de raze împletite, înțelesuri și subînțelesuri imprecise care îmi bulversau mintea. Obligându-mă să iau deseori totul de la capăt, ca unul din acei oameni care încercând să controleze cât mai bine ceea ce transmit altora, se pierd brusc în ceață, și sunt nevoiți să-și schimbe abordarea.

Dar, în același timp, odată cu revelarea misterelor pe care știința nefundamentată pe deplin, plasată în contextul unui proces alambicat de inovație, le recunoștea ca definitorii pentru existența secretului, totul căpăta un sens ireal. Totul părea întors într-un underground încâlcit, îmbâcsit de părticele infime, invizibile, de forme și umbre, de intensități diferite. Un underground al unei întunecări a spectrului larg de viziuni și valori.

Marele Secret se îndepărta de esența pe care o simboliza, pe măsură ce mă apropiam de el. Nu puteam lămuri fenomenul în sine, rămas și astăzi nerezolvat în mare măsură. Concentrația de esență pură, redată prin ecuația dublei reprezentări a elementelor care legau posibilul de imposibil, se înjumătățea dacă teritoriul proaspăt cucerit al secretului nu era stabilizat. Iar eu eram, evident, ademenit de chemarea noutății, a senzaționalului.

Leadership: Te pui în gardă în privința unei despărțiri de tine însuți atunci când întregirea cunoștințelor și cristalizarea unei structuri particulare de înțelegere a unui mister surprinzător are ca simptom închiderea ta într-un "iad" privat?

Marele Secret consta mai ales în impresionanta intensitate a relațiilor care uneau diferite puncte și forțe de interacțiune, de atracție sau de respingere, predominante în construcția de noi produși de reacție. Noi adevăruri, noi valori, noi înțelesuri, noi întrebări, într-o formă fin divizată, pe baza unor constatări incomplete și inexacte, care păreau a scăpa unei explicații logice și plauzibile. Noi simboluri pe care Marele Secret le exploata pentru transmiterea unui mesaj, sau a unei părți dintr-un mesaj, fără limită de timp.

Cum zicea detectivul Auguste Dupin: " *O identificare a intelectului gânditorului, cu cel al oponentului său.* " Eu și Marele Secret. Eram responsabil de panoplia de mijloace pe care știința le furniza conceptelor din spatele tipului de configurație a secretului, care nu corespundea întru totul așteptărilor mele. Instinctiv, sălășluia în mine o mândrie ascunsă, o voință periculoasă care însă nu mă pregătea pentru șocul îngrozitor.

Dar niciun mister nu poate fi elucidat fără un sacrificiu de sine, care să meargă până acolo încât să renunți la propriile prejudecăți, lăsându-te invadat de emoții tot mai intense și mai greu de gestionat. Precum acel bărbat care s-a izolat în fața unei lumi pe care nu a putut să o schimbe, eu riscam să nimeresc, pe negândite, în acel cerc de contradicții care mă împiedicau să întrezăresc luminișul real al propriei mele identități.

O despărțire de mine însumi era consecința aflării adevărurilor din spatele secretului, fiindcă nu orice libertate de eliberează, fiindcă eforturile cele mai intense te epuizează și te apropie de gândurile care îți dau stări de îngrijorare sau frică. Marele secret reprezintă, totodată, forța care te solicită cel mai mult din punct de vedere intelectual și emoțional într-un context de

experiențe greu de trecut cu vederea, făcându-te să devii sclavul propriei vanități, prizonierul propriilor dureri din timpul creației.

Leadership: Poți suporta un șah dat propriei tale deveniri care te face să nu mai știi exact cine ești, de unde ai plecat și încotro te îndrepți, atunci când excesul tău de inteligență depășește o anumită limită?

Ești ademenit de chemarea noutății, a senzaționalului? Dai semne de o rătăcire într-un perpetuu sens giratoriu? Totul căpătă un sens ireal? Simți că te pierzi într-un underground întunecat? Riști să nimerești, pe negândite, într-un cerc de contradicții?

Marele secret te azvârle cu putere într-un context de apărare a propriei identități care se vede nevoită să facă o alegere importantă: ori să se lase ancorată într-un teritoriu lipsit de reguli, specific unei minți creatoare, ori să se afunde în nepăsare și, Doamne ferește, în vicii de tot felul, transformându-se chiar într-un dispreț pentru viață dintr-un exercițiu natural de înțelepciune. Aici leadershipul se săvârșește prin renunțarea la orice pretenție de despăgubire rezultată din vătămarea propriei integrități și performanțe individuale.

Una din metodele folosite pentru a corecta eventualele defecte sau anormalități, minore sau majore, ale leadershipului este de a schimba tipul de configurație a științei tale, zugrăvind cu îndrăzneală o nouă ordine în relația dintre limitare și exces. În urma căreia schimbarea strategiei de atingere a performanței să nu forțeze atingerea nivelului înalt cu orice preț.

Ştiința unui mânuitor de secrete trebuie să constituie momentul unei încordări a minții spre a descoperi noi posibilități și conexiuni între informații diverse, în niciun caz nu trebuie să lezeze capacitatea unei trăiri de a dărui momente de îndoială față de semnificația existenței.

Pentru ca leadershipul să capete un avantaj competitiv în fața altor modele de leadership, datorită științei pe care o îmbrățișezi, trebuie să arăți că poți da "șah" propriei tale deveniri. Adică să-ți limitezi accesul la știința care nu este în concordanță cu criteriile de performanță, în apărarea propriei tale identități.

Nu te îndepărta de esență, pe măsură ce te apropii de intersecția cu contrariile materiei intelectuale. La această intersecție n-ai voie să te oprești, ci să acorzi prioritate mutărilor de cadre, de la " *dark* " la " *light* ", adică să te desprinzi din acel vârtej al gândirii laterale, dar dezordonate, care pare că te tot urmărește și te trage tot mai în spate.

Leadership: Îți însușești o știință care nu se ocupă de relațiile dintre cauză și efect, luând în considerare superioritatea obținută prin ideea de stimulare a minții spre realizarea lucrurilor mărețe?

Spre a explica diferența dintre leadership și știință, la modul că efectul negativ al combinației lor poate să fie contrar scopului urmărit – atingerea excelenței, fără a ține seama de multiplicitatea determinărilor concrete în înlănțuirea reală a unor idei sau schimbări inovatoare, mai întâi trebuie să luăm în calcul orice mutare cu potențial de reușită ce poate ajuta la obținerea unei superiorități în dezvoltarea personală.

O astfel de mutare ar însemna plasarea științei tale în contextul unui proces de inovație, fără să te îndepărtezi de esența durabilității și a stabilității care te poate ajuta să obții rezultatul dorit. Desigur, trebuie să fii extrem de sensibil și prudent la valul de viziuni care trec dincolo de pragul imaginației, deci dincolo de ceea ce îngăduie posibilul și firescul. Altfel riști să nimerești, pe negândite, în acel cerc de contradicții care te împiedică să întrezărești luminișul

real al propriei identităţi.

Creaţia este un lucru măreţ, asemenea unui secret pe care îţi vine greu să-l destăinui. A-ţi însuşi o ştiinţă care nu se ocupă de relaţiile dintre cauză şi efect, deci care poate periclita grav efectul pozitiv al evoluţiei tale, dar şi efectul propriei opţiuni asupra modului în care ai înţeles să îţi susţii punctele de vedere, poate fi considerată nu doar o pierdere de *tempo* , ci mai degrabă factorul prim care condiţionează eşecul.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se deterioreze, atunci extinde-ţi căutările pentru a descoperi elementele cheie care îţi condiţionează ştiinţa, fără să te îndepărtezi de propria ta identitate reală. Elemente precum viziunea şi abordarea unitară, gândirea în imagini, adaosul de fantezie, mijloacele artistice, realităţile minţii, concepţia care prezidează construcţia imaginii, se pot foarte bine preta unei varietăţi de reconstrucţii şi interpretări care pun într-o lumină nouă conceptul de leadership.

Leadershipul este ştiinţa pe care ţi-o însuşeşti ca să arăţi totul despre tine şi realităţile tale, altfel decât în mod tradiţional, încât semnificaţia pe care o dai creaţiei tale să fie aceea de "desăvârşire" sau de "cultură înaltă, elitistă".

Marele Secret constă în a-ţi desăvârşi drumul spre excelenţa în leadership, fără să te îndepărtezi de *punctul terminus* pe care ţi l-ai impus. Înseamnă a nu rătăci prin hăţişul de poteci colaterale care te pot îndepărta de tine şi de scopul tău autoimpus, în deplină concordanţă cu cel care eşti şi cu cei pe care-i reprezinţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/marele-secret-II.html

Marele Secret (I)

On Iunie 28, 2013

Demonstrează-ți capacitatea de a controla întru totul "superiorul", astfel încât autenticitatea științei tale să fie validată și acceptată pe deplin.

Mă apropiam tot mai mult de Marele Secret, dând prioritate acelei forme noi, distincte și particulare a imperceptibilului. Posibilitatea de a cuprinde într-o singură țâșnire de gândire acea insesizabilă și profundă unitate a creației, într-o singură formulă disponibilă în mai multe variante de aplicare a ei, nu mi se mai părea imposibilă. Era oare nevoie să-mi imaginez totul și să pornesc de la zero? Sau să modelez ideea deja existentă?

Sub acțiunea unor catalizatori de ardere a elementelor, viteza reacțiilor chimice pot crește foarte mult. Marele Secret, legat de conceptul fundamental al tranziției dintre două forțe diferite, asociat materiei care devine lumină, perfect purificată și redusă la o substanță mercurială, trebuia să treacă printr-un proces de sublimare al cărei rezultat era cuvântul scris. Mare grijă să nu se evapore, să nu-și piardă caracterul inefabil !

Dacă totul mergea bine, ar fi trebuit să fie chiar foarte simplu. Nu mă angajasem doar să înțeleg și să-mi însușesc codul sursă, să-l posed, să-l domin în întregime cu acea superioritate specifică spiritelor luminate, vizionare, care dau cu ușurință paginile timpului la o parte. Ci, într-un anumit fel, îmi rezervasem dreptul de a acționa în conformitate cu legile și principiile inexorabile pe care se întemeia Marele Secret. Şi să acționez pe baza lor. Dar fără să devin sclavul unei încercări de a integra straniul în real.

Leadership: Poți arăta că interpretarea pe care o dai Creației personale are ca și corespondent o trăsătură sau un rol important în devenirea ta ca artist al unei lumi nemărginite care se transformă prin tine și datorită ție?

Creația personală a unui artist este fuziunea între ceea ce ți se relevă spațiu vast de aplicare a cunoașterii și nevoia propriei filosofii de viață de a da un sens lucrurilor care te înconjoară. Trebuia să țin cont de asta cu orice preț. Căci probabilitatea de a mă descoperi întru totul și de a evolua spre ceva superior, chintesența forței din spatele succesului, activul esențial, cel mai pretențios al unei transformări de esență, care nu se pierde niciodată, era direct proporțională și influențată de măiestria de a apăra secretul.

Era un fapt, ceva care se petrecea cu adevărat. Nu mai are importanță că a fost doar produsul imaginației, o clipă efemeră a unui timp ce l-am experimentat aprioric sub imperiul creierului înfierbântat. Conta doar încercarea de a explica într-un fel inexplicabilul. Şi astfel să ating perfecțiunea. Acest lucru era echivalent cu pătrunderea într-o lume namărginită a fanteziei și a informațiilor care contribuie la actul de creație, la plăsmuirea unei realități paralele și plauzibile, din care chimia și fizică reprezentau doar un început de gândire specializată.

După descifrarea codului, care nu era întocmai un joc de scrabble pentru copii, Marele Secret trebuia setat să redea doar acele aspecte esențiale care mă puteau avantaja, ce decurgeau dintr-o perspectivă singulară a abordării cunoașterii transcendentale, completă și obiectivă.

Trăsătura cheie a unui artist este cuprinsă în rezumatul unui roman scris de Umberto Eco: *"Spiritul iscoditor cunoaște, găsește, vede (theorein) asemănări între lucruri îndepărtate."* De fapt, prelungirea la nesfârșit a unei interpretări originale care să se aplice în mod specific unor înțelesuri subtile și tainice, era dorința mea nemărturisită. Ea reprezenta cucerirea viitorului meu triumf în materie de artă, răsplata satisfacției maxime pe care o producea

direct sau indirect posesiunea si utilitatea Marelui Secret.

Leadership: Mecanismul tău de ghidare spre excelență intră în congruență cu construcția științei tale văzută drept sens major al unei existențe care pendulează între cunoașterea axată pe "ceea ce este ascuns" și cunoașterea axată pe revelația unei lumi pe care n-o credeai posibilă?

Acorzi prioritate acelei forme noi, distincte și particulare a imperceptibilului? Devii sclavul unei încercări de a integra straniul în real? E nevoie să-ți imaginezi totul și să pornești de la zero? Sau să modelezi ideea deja existentă?

Ca să ajungi la nivel superior de leadership, mai întâi trebuie să-ți aduci știința la un nivel adecvat, și, de ce nu, la un nivel necunoscut până în acel moment. Forța de a tinde spre deplina dezvoltare și apoi spre excelență, asaltează zidurile groase ale incertitudinii care îți încarcerează potențialul de a deschide noi direcții de gândire. Aceasta este forța care fascinează și atrage, stimulând orice viitor lider spre adevărata cunoaștere și putere.

Un nivel superior al leadershipului se obține prin producerea unei revelații despre om, despre adevărurile care îl condiționează să se raporteze la cadrul general al unei lumi aparte, astfel încât el să înfățișeze imaginea unei creații complexe și sofisticate, care își dorește răspândirea unei povești de viață de care nu te mai poți despărți.

Așa cum șahul dublu se produce atunci când figura descoperitoare dă șah la rândul ei, tot astfel trezirea unei noi forme de „a fi" se produce prin descoperirea propriei valori, în călătoria spre triumful cunoașterii care prilejuiește trecerea spre excelență, un promițător debut în arena lungă a evoluției.

Pentru ca identitatea și rațiunea ta de a fi să fie găsite și exploatate la maxim, mai întâi redirecționează-ți eforturile spre realizarea, într-un mod cât mai desăvârșit, și în același timp cât mai fiabil, a unei anumite "superiorități" în ceea ce privește navigabilitatea prin intersecțiile cunoașterii. A acelei cunoașteri nesecate, necesare pentru a face față efectelor factorilor latenți ai evoluției ce se acumulează în timp.

Creatorul care își duce opera la alt nivel este artistul unei fabuloase imaginații în baza căreia sunt posibile anumite "extended moments of true self" într-un demers de constituire a unei viziuni care ascunde realitatea vieții de fiecare zi sub forma simbolică a unei realități misterioase.

Expertul internațional în materie de leadership, John Maxwell, spunea într-o carte: " *Am învățat cum să-mi păstrez atenția asupra lucrului principal, și asta mi-a schimbat cel mai mult viața.* "

Se observă, deci, această necesitate a liderilor de a se rezema pe un suport stabil, de a se sprijini pe un perete solid aidoma unei stânci. Adică de "lucrul principal" - Marele Secret - știința de care trebuie să ții cont cu orice preț. Căci probabilitatea de a te descoperi întru totul și de a evolua spre ceva superior, chintesența forței din spatele succesului, activul esențial, cel mai pretențios, care nu se pierde niciodată, este direct proporțională și influențată de nivelul cunoașterii tale.

Tranziția dintre vechi și nou, din structura științei pe care trebuie s-o dezvolți mai departe în toate direcțiile, dând naștere originalului, zugrăvind o nouă realitate, oferind o orientare clară și coerentă pentru dezvoltarea viitoare a leadershipului, trebuie să fie lipsită de ambiguitate.

Momentele extinse ale sinelui adevărat scot în evidență acea parte a vieții în care toată experiența se întrevede în modul în care abordezi tema unei creații filosofice, sistematice și originale, din perspectivă a ceea ce nu este observabil la prima vedere.

Aceasta este etapa inițială, care te pregătește pentru trecerea la etapa următoare a procesului de evaluare, care să îți fie favorabilă, și care îți poată permite accesul deplin la "codul sursă" al creației tale.

Încercarea de a explica inexplicabilul, revizuirea înțelegerii bazate pe studiu și reflecție, născocirea unor răspunsuri, formarea unei alianțe neîntrerupte cu un fond precis de interpretări și argumente facile, sunt câteva din formele de popularizare a științei. Care cauzează, bineînțeles, clădirea mai lesnicioasă a unei noi unități de producție a gândirii, care o va înlocui pe cea veche, devenită prea strâmtă și prea rigidă.

Dacă vrei ca autenticitatea științei tale să fie validată și acceptată pe deplin de ceilalți oameni, mai întâi demonstrează-ți capacitatea de a controla întru totul realitatea pe care ei o trăiesc zilnic. Adică apropie-te pe zi ce trece de Marele Secret, dând prioritate acelei forme noi, distincte și particulare de raportare la știința cea mai înaltă, și care să fie aplicabilă în leadership.

Leadershipul este realitatea la care te raportezi prin forța genialității atunci când încerci să-ți testezi potențialul de a fi creativ, fiind convins de faptul că orice idei și concepte despre viață pot fi formulate în alt mod.

Marele Secret se referă la autoperfecționarea continuă și îmbogățirea permanentă a cunoștințelor, a strategiilor de aplicare în practică a acestora. Toate contribuind la crearea și consolidarea suportului material al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/marele-secret.html

Marile întrebări ale leadershipului

On Ianuarie 21, 2017

Personalizează-ți imaginea în lume cu sigla unei meniri a cărei importanță o poți înțelege numai din dificultatea cu care Dumnezeu se lasă găsit.

Simțeam nevoia imperioasă de a-mi pune această întrebare, într-un context al negocierii cu mine însumi, și mai derutantă decât o simplă cerere de informație "Ce-i de făcut?" al omului ăluia deștept, dar dezorientat, doctor Stephen Vincent Strange, ce trebuia să salveze lumea prin intermediul tainelor magiei și a puterii supranaturale, de care încă nu era pe deplin conștient că există.

Din compromisul inițial al spusului și al nespusului, totul înscriindu-se într-o dimensiune a magiei unde eram doar un străin, prea mult pentru rațiunea mea, prea adevărat ca să se întâmple, a ieșit la suprafață un produs unic, o mentalitate a siguranței de sine, manifestată tendențios într-un construct strict autentic și incredibil: „Determinismul". Privirea pe care o aruncam cu grijă asupra unor lucruri delicate, pretențioase, care mi se păreau extrem de importante pe moment, însă care la urma urmei nu durau prea mult în dimensiunea timpului, îmi dădea satisfacția că făceam parte din „necunoscutele" simbolice ale unui Creator care înfrânează haosul.

Rând pe rând, toate ușile pe care le-am închis de-a lungul vieții, s-au întredeschis de la sine datorită accesibilizării acestei forme de a mă menține același, pretutindeni și oricând, în starea ce mi-a fost pusă la dispoziție, între două exigențe contrare: una a lui Dumnezeu și a valorii universale care trebuia respectată, iar cealaltă a necondiționatului în acțiunea lumească a unei Ordini Nevăzute.

Leadership: Ai capacitatea să te înalți deasupra nivelului de înțelegere a lucrurilor și a vremurilor cu care ești contemporan, încât să-ți schimbi statutul de la un simplu muritor la un Creator care se gândește la toate atunci când pune parte din El în unicitatea totului din jur?

Ca să aibă magie, bagheta în posesia căreia am intrat datorită apropierii de nervul unei inteligențe supreme și nevăzute, trebuia folosită cu formula secretă "Împinge totul în afara limitelor" în voia unui joc amețitor, dar bine controlat, al hazardului. Aceeași magie, distinsă printr-o verificare suplimentară a limitelor ce trebuia să le depășesc cu ajutorul unei puteri supranaturale, deci printr-o o cercetare a naturii și a țelurilor spre care tinde aceasta, ca reflexie a frumuseții divine, trebuia să miște din loc orice orice înțelegere a realității prezentului și să mă transpună într-un plan superior, de unde îmi privesc viața ca și cum aș fi fost la cinema. Nu cu vederea unui spectator, ci cu vederea unui regizor.

Aproape de neconceput, cum nici nu bănuiam vreodată că se va petrece, întâlnirea cu un vrăjitor înțelept și foarte puternic, cunoscut ca Cel Străvechi, peste care plana misterul unei realități ascunse și a relațiilor cu divinul, a făcut posibilă acea combustie continuă și perfect gestionabilă, necesară producției de noi diferențe în calitatea vieții mele și a celorlalți.

Tensiunile și eforturile reprezentând forțele ascunse ale naturii și ale fenomenelor lumii, aflate la baza crezurilor și a practicilor legate de o presupusă "filozofie veșnică" secretă - derivată din alchimia sufletească a spațiului și timpului, se reprezentau în raport de cauzalitate cu tot ceea ce pe parcursul vieții a fost identificat ca obligație sau interdicție. Practic, tot ceea ce exista în jurul meu făcea parte dintr-o conștiință secretă la care nu puteam să am acces decât dacă mă vedeam eu însumi Creatorul Suprem, mai ales dacă înțelegerea fiecărui lucru în parte comporta o anumită putere de sugestie, vreun curent de

sensuri subterane, oricât de nedefinite.

Condiția neînvinsului acceptat de puterea unei algebre universale, îmblânzit de vraja unor legi pe care nici astăzi nu le înțeleg prea bine, era în sfârșit recunoscută drept "speranță activă". Dar cu prețul libertății mele.

Leadership: Îți împlinești menirea centrată pe destinul de excepție al unui super-erou, transformându-te în cel care se ți se revelează prin numele „Eu sunt cel ce sunt, dincolo de regulile lumii?"

Doctorul Stephen Vincent Strange s-a dăruit trup și suflet acțiunii de transformare a forțelor de respingere și de atracție declanșate între Omenire și Univers, într-un exces de vitalitate, devenită ea însăși spațiul unei sfâșieri lăuntrice niciodată vindecate, în prezența altor scufundări de viață mai crâncene, într-un joc al măștilor, al energiilor, al evenimentelor profețite și scrise cu mult înainte ca acestea să se împlinească.

În tot acest *gioco stupefacente* codificat față de sine, o automistificare, între ceea ce simțea și ce i se revela prin inserturi de elemente aparent fantastice, prin deschiderea cerurilor în fața ieșirii din timp, s-a format alchimia nobilă a creației spirituale culminând prin realizarea unui nou profil al identității sale, Alpha și Omega: „Eu sunt cel ce sunt, dincolo de regulile lumii și ale existenței".

O condiție necesară în examinarea validității empirice a teoriilor în leadership, despre om și societate în raport cu orice context și conținut metafizic, cu implicații în evoluția și sensul existenței, este să fii capabil să exiști prin prisma raționamentului de a îndeplini un rol pe care nimeni nu-l va putea vreodată ocupa: acela de promotor al determinismului universal și al ordonării evenimentelor.

A fi un creator înseamnă să trăiești senzația unei lumi fantastice ca o formă de sugestie autoindusă în care îți ghidezi propriile gânduri spre conceperea tuturor celor ce există în jur.

Să fii însoțit de senzația că ești conectat în mod cert la o lume care există în afara ta, prin extinderea termenul de valabilitate al unui super-erou, înseamnă să manifești sentimentul de a fi cuplat la o sursă superioară de energie, la Conștiința Universală.

Iar consolidarea Sinelui Superior, cu cele mai aspre legi, în sferele cele mai înalte ale rațiunii care îți dau accesul la o altă realitate, este o etapă personalizată cu sigla propriei meniri a cărei importanță o poți înțelege numai din dificultatea cu care Dumnezeu se lasă găsit.

Profilul super-eroului raportat la natura universului și la caracterul vieții, se poate întocmi prin intermediul întrebărilor preliminare: **"Cum vezi lumea cu ochii unui Dumnezeu?" și "Cum poți să recapeți puterea concentrată în mâinile unei opoziții puternice, în contextul unei Ordini Nevăzute?"**

Acțiunea pe care o urmează răspunsul la aceste întrebări este consecința reacției prin care demonstrezi apropierea de nervul unei inteligențe supreme și nevăzute. Aceasta putând fi determinată prin folosirea formulei secrete "Împinge totul în afara limitelor, în afara tuturor celorlalte roluri pe care le ai, în afara tuturor schimbărilor din lucruri, în afara tuturor adăugirilor pe care le pot aduce tainele lumii".

Fii tu determinantul ordinii în care se petrec aceste schimbări.

Marile întrebări ale leadershipului, înfrângând legile unanim acceptate în prezent, ale lumii și ale existenței, se îndreaptă către o explozie iminentă:

*** Notă:** Doctor Strange

Martorul tuturor vârstelor lumii

On August 06, 2013

Testează-ți limitele de înțelegere a științei, astfel încât nivelul ideilor tale să nu afecteze tendința ta spre excelență.

Mă temeam să nu-mi pierd privilegiul asupra măreței lumii, îndelung căutate și abia descoperite, prin care dobândisem drepturi depline în a interacționa cu fluxurile de energie și forțe care gravitau în jurul unui singur punct central. Noul început. Necesitatea ineluctabilă de a cuprinde altă realitate, devenită conștientă, ce oferea minții o grijă minuțioasă față de tot ceea ce mă înconjura. Una care nu putea fi cuprinsă de nicio descriere exactă, ci doar de o interpretare subiectivă.

Activitatea cerebrală intensificată în acel stadiu al conștiinței care se exprima pe sine sub forma schimburilor dinamice de impulsuri inteligente între două conexiuni - superiorul și inferiorul ideilor atinse, realizând o creștere a statusului psihic, îmi dădea posibilitatea de a încerca orice. De a trece orice barieră, de a experimenta ceea ce în lumea reală nu a mai fost încercat.

Totodată, activitatea cerebrală intensă era menținută în intervalul de timp necesar pentru ducerea la bun sfârșit a procesului de conversie a realității și de instalare a unei noi versiuni a acesteia. Mă dedicam acestei îndeletniciri plin de sârguință. Acest act al gândirii prin asocieri și combinări de imagini, făcând ca totul să pară mai mult magie decât știință, așa cum se întâmplă când vrei să afli ceva nou demn de un film științifico-fantastic, era specifică atitudinii căutătorului de enigme, de care amintește Umberto Eco în romanul "Numele Trandafirului":

"Am pornit-o hotărât spre labirint. Intram aici singur pentru prima oară, umbrele lungi aruncate de felinar pe pardoseală mă îngrozeau ca și nălucirile din noaptea dinainte. Mă temeam în orice clipă să nu mă pomenesc în fața altei oglinzi, pentru că în așa fel este magia oglinzilor încât chiar dacă știi că sunt oglinzi, ele nu încetează să te neliniștească."

Leadership: Îți poți schimba modul de a gândi prin transformarea imaginilor tale mentale într-o valoare de sine ridicată, încât realitatea pe care o percepi adevărată să fie așezată la baza ideilor generale despre însemnătatea științei?

Capacitatea de a gândi prin transformarea imaginilor mentale îmi furniza un fel de entuziasm debordant, făcându-mă să mă simt mai împăcat cu mine însumi, mai flexibil, mai creativ, mai productiv. Pe lângă faptul că mă ținea ocupat, asigurându-mi o anumită dispoziție în a alege varianta de mutare optimă într-o realitate permanent în schimbare, mă ajuta să mă concentrez cu totul asupra repunerii pe picioare a absolutului. Acest efort intelectual îmi asigura și o receptivitate plină de constatări esențiale. Care determinau stabilirea unor obligații suplimentare de diseminare și exploatare a rezultatelor preconizate.

Viața mi-a fost complet schimbată în urma acestei experiențe extreme: testarea propriilor limite de înțelegere a fenomenelor revoluționare și a mecanismelor de modificare a diferitelor proprietăți ale materiei. Era un fel de explorare a ideilor, convingerilor și experiențelor anterioare, în relație cu o infinită varietate de reprezentări ale sentimentelor care mă îndreptau spre elaborarea unei noi viziuni asupra științei.

Deprimant, dar și motivant în același timp. De parcă aș fi fost plasat în interiorul unui câmp magnetic, capabil să atragă elemente materiale care aveau suficientă energie încât să

formeze centrul productiv corespunzător unei noi traversări spre zona zero, spre poarta deschisă a absolutului. Astfel aș fi avut privilegiul de a fi stăpânul timpului, al vieții și al morții, devenind singurul martor al tuturor vârstelor lumii.

Ştiința este ieșirea dintr-un labirint construit cu puterea minții unui artist care percepe realitatea prin intermediul experienței de gestionare a interpretărilor pe care le acordă situațiilor diverse.

Leadership: Până la ce punct se poate stabili pulsul științei tale din punct de vedere al viziunii care se adresează unui intelect conceput astfel încât să cuprindă lumea în mod universal?

Viața ți-a fost complet schimbată în urma unei experiențe extreme? Poți experimenta ceea ce în lumea reală n-am mai fost încercat? Cum îți testezi limitele de înțelegere a științei?

În spațiul dintre axele principale ale leadershipului, viziunea și realitatea curentă, se află libertatea ta de alegere. Unde, după cum observa un filozof, nimic nu trebuie să te obosească. Te poți transforma într-un creator de viziuni fanteziste, sau te poți limita la a confirma adevăruri descoperite în funcție de realitatea de care te înconjori. Şi poți evalua această realitate în funcție de limitele libertății de experimentare pe care ți le alegi pe tot parcursul dezvoltării ei.

Ca lider, scormonind în mărturiile timpului prin afirmarea puternică a imaginarului - un proces de mare importanță pentru devenirea ta - vei simți ceva palpitant care va face să vibreze aproape încontinuu acea coardă sensibilă ce te determină să vrei să afli mai mult, dând greutate avântului tău spre înălțimi de neatins. Asta este ceea ce îi definește în principal pe liderii din domeniul IT, marii inventatori, businessmenii de top ai lumii actuale, în așteptarea rezultatelor eforturilor căutării lor.

Pulsul științei înalte la care poți accede, ca lider, se poate măsura până la punctul dincolo de care nu mai poți "vedea". Sau, mai rău, dincolo de care imaginarul se poate întoarce împotriva ta.

Leadership: Poți să-ți remodelezi structura realității pe care o experimentezi ca valoare adăugată spre recunoașterea creației din perspectiva fundamentului rațional, într-un efort de reorientare a mersului înainte?

Dacă ții mereu pregătite în conștiința ta amenințările concrete ale descoperirilor tentante, populate și denaturate de ficțiuni lipsite de orice dovadă sau logică, va trebui să ai în vedere că, încă din perioada începutului tău de drum spre a înțelege sensul creației, leadershipul se va îndrepta în două direcții.

Prima este cea a mutărilor intermediare prin care vei avansa pas cu pas menținându-ți vigilența și capacitatea de concentrare mărită, evidențiindu-te în mulțime prin dezvoltarea unui produs, a unei viziuni, a unei misiuni sau a unui sistem de valori aparte. Aici este vorba despre accentuarea creației pe motive de apartenență la o cultură a curiozității, a informației, a diversității.

A doua am putea-o numi a „înlocuitoarelor" de fundamente și valori credibile, solide, practice, sănătoase, care îți vor distrage atenția de la ceea ce este important. Distrugându-ți încetul cu încetul performanța și relația cu leadershipul. De exemplu, atunci când ești pe cale să faci o mare descoperire, dar atenția îți este distrasă de la esențial prin celelalte sarcini zilnice și situații stresante cu care te confrunți.

În leadership nu este acceptat întotdeauna imaginarul și ambiguitatea. Mai mult sunt răsplătite unitatea și continuitatea în spațiu și timp, în exploatarea imenselor izvoare de gândire care se încapsulează în reguli și norme riguroase, creând o anumită relevanță pentru sectorul business.

Leadershipul este imaginea de sine pe care ți-o formezi prin intermediul științei, încât direcția în care te îndrepți să fie una cu rezultatul eforturilor de căutare a unei noi identități care să te împlinească ca artist al unei lumi nemărginite.

Martorul tuturor vârstelor lumii aduce în prim plan limitele realului și imaginarului în leadership. Un lider poate deveni un vizionar de succes. Sau poate ajunge un iluzionist care reușește să impresioneze doar propriul său Eu, nu și pe ceilalți, pierzându-și suporterii.

Îndepărtarea de la realitatea într-adevăr într-o permanentă schimbare, și persistența în imaginar pot fi periculoase, îndepărtându-te de excelență.

Source: https://neculaifantanaru.com/martorul-tuturor-varstelor-lumii.html

Mărturia cheie a unei arte misterioase

On Iunie 17, 2018

O oglindă convexă plasată în centrul compoziției artistice poate face ca orice urmă de dezordine să dispară în spatele unei fațade frumoase.

Am căpătat o grămadă de deprinderi într-o multitudine de domenii, dar numai câtă vreme exista o enigmă de dezlegat într-un real proces de explorare a spațialității unei alte lumi. Asemenea unui artist al visării și al ficțiunii, îmi imaginam că nu făceam altceva decât să mă joc cu un puzzle intuitiv, un indicator al solidității construcției unui labirint ce ținea de realitățile sufletești, culminând cu o fermecătoare rătăcire prin zonele picturii.

Asta echivala cu asumarea condiției celui ce și-a dedicat toată atenția, priceperea și existența în crearea unui univers aflat în expansiune continuă.

Era ca și când ar fi trebuit să descopăr un concept derivat din genetica moleculară, în urma unei întâmplări care își încearcă șansa de reușită împreună cu acel "ceva" care așteaptă să iasă la iveală la momentul potrivit. Provocărilor care modelează viața le atribuiam valoarea de simbol într-o traducere de excepție a unei scrieri identificată de cercetătorul Michael Finkenthal cu destinul secret al umanității, prezentând un caracter opac, ezoteric, în ciuda unei logici "nebuloase" în argumentație, care incită la reflecție.

Un om care nu reușește să pună bazele unei științe nu se va putea constitui niciodată el însuși ca știință. Încă mă întreb dacă nu cumva în organizarea părților lipsă a acestui puzzle trebuie căutate diferențele genetice dintre orice aspect al creației și Creator, cu care se deschid perspectivele inedite în evoluționism. Hazardul ocupă din acest punct de vedere un loc determinant în a mă convinge de valoarea unei realități care nu aparține acestei lumi.

Încet, închid ușa în urma mea și pășesc pe drumul abrupt al unui sentiment ciudat: exist doar în imaginea unei oglinzi fermecate, obținută prin utilizarea și manipularea unui univers conceptual dominat exclusiv de instinct.

Acum mă întreb, cu nesfârșita dorință de creație a pictorului care folosește în operele sale modularea cromatică, dacă nu cumva m-am grăbit să generalizez puținele certitudini pe care le aveam, pornind de la misterul greu de surprins ce sălășluiește în firescul unei imagini, de aparentă verosimilitate.

Leadership: Încerci să conferi formei tale de expresie accente de "efect al unui joc de-a suspansul", fără să argumentezi punctele de vedere specifice esteticienilor care conferă lecturii autenticitatea unei mari descoperiri?

Fluidul concentrat al științei pure, adevărate, în care cred cu toată ființa, se scurge printr-un orificiu dat într-un timp mai mare decât altul, într-un alt univers imaginar decât cel reprezentat printr-un fond cromatic de culoare albă, brăzdat de o porțiune mediană cu fond cenușiu, ca al unei umbre care se culege doar din stele.

Întotdeauna o ființă enigmatică, un scriitor plin de forță, un artist încununat de spectaculozitate, își încadrează cunoașterea într-un labirint verificat și încercat de un spațiu real, exterior anexat la spațiul simbolic al unei opere cu adâncire hermeneutică, în atmosfera unui concurs de împrejurări care ridică numeroase semne de întrebare asupra unei existențe ce își așteaptă resorbția în cosmic.

Fie și în treacăt, am ajuns în punctul de maximă iluminare în care artistul utilizează umbra, jocul întunecat al culorilor alb-gri-negru sub forme multiple de manifestare a materiei cosmice, în ilustrarea contrastului dintre recurență și diferență ca mijloc de vizualizare a sacrului pe parcursul întregii sale opere.

O oglindă convexă plasată în centrul compoziției artistice, sub aspectul derulării unei retrospective a vieții pentru a trage învățăminte din trecut, bine plasată într-un microcosmos de obiecte, de atitudini și de relații, declarate sau sugerate, face ca orice urmă de dezordine să dispară în spatele unei fațade frumoase.

Nu poți să conferi formei tale de expresie accente de "efect al unui joc de-a suspansul" fără să argumentezi punctele de vedere specifice esteticienilor care conferă lecturii autenticitatea unei mari descoperiri.

Încărcat cu semnificații simbolice venite din partea unei inteligențe superioare, dar sensibilă în fiecare moment destinat lecturii atente și profunde, făcându-mă "să ard mai departe", părând o provocare îmbrățișată doar de spiritele alese, tabloul pe care îl conturez aici și acum pare victima unei viziuni înșelătoare, sacrul manifestându-se printr-o atitudine ostilă față de principiile supraumane.

Astfel, am încălcat regula proporționalității dintre forțe și deformații ale construcțiilor logice de tipul explicației, analogiei, deducției. Cu toate astea, reprezentarea pe care o capătă accepțiunea de substanță-subiect pare reală.

Leadership: Autenticitatea operei tale conține o expresie de tipul „concurs de împrejurări" care este foarte conținătoare și explicativă pentru ideea „în fiecare clipă mă definesc ca un spațiu al misterului și ca un loc al revelației visate"?

O minte provenită din memoria universală, cunoscută drept autorul lui "Mizerabilii", spunea că singurele căi care se deschid în întuneric în fața deznădejdii sunt ispititoare. Aici este pusă sub semnul întrebării o întreagă investigație în jurul reprezentării picturale a sacrului.

În același timp, artistul din mine pornește în studierea culorii de la înțelegerea mecanismului percepției vizuale ca moment fundamental al existenței și al expresiei umane, având ca și caracter experimental acel labirint al imaginarului în care se pierde omul printre atâtea jocuri de oglinzi, oferind un univers pictural feeric, spațiu al efuziunilor emoționale, dar și al misterului.

Ştiu că sunt la dispoziția unei argumentații care caută să aducă justificări de ordin rațional unor sentimente rămase active într-o zonă a realului neacceptat ca ipoteză de design. Iar un spirit de prim rang artistic, angajat în cercetarea laturii cel mai subtile a semnificației întunericului, știe să întocmească o întreagă listă de provocări la un dialog care nu are un plan stabilit „a priori", dar care se structurează pe măsură ce înaintează în discuție.

Expresia unei culturi artistico-literare și a unei apartenențe spirituale la ceva mai măreț decât marea, cerul sau munții, este mâna care împinge leagănul unei istorii care se face tablou votiv, facilitând locuirea în universul unei povestiri despre o idee genială. Detaliul cel mai verosimil al anatomiei unui tablou rezidă tocmai din puterea de reflecție a unei combinații dintre două sau mai multe culori secundare, din care rezultă o primară: convingerea unei experiențe interesante.

Adevărata știință se bazează pe reamintire, plecând de la tărâmul de poveste care merită înțeles și redescoperit, inducând senzația intrării într-un spațiu al misterului care oferă

prețuirea și nemurirea, până la puritatea unei opere de artă care nu e judecată după logica sau argumentația sa, ci după rezonanța pe care o produce în conștiința celorlalți.

Mărturia cheie a unei arte misterioase este însăși forma de expresie, energizantă și eliberatoare, pe care o definești și o utilizezi ca variantă de concept pentru elaborarea unei noi viziuni care face din tine nu doar un artist al ideilor, inspirat de științele oculte, ci și un lider al științei dezvoltării personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturia-cheie-a-unei-arte-misterioase.html

Mărturia unui destin născut dintr-o configurație astrală

On Septembrie 03, 2018

Mulțumește-te să consideri toate drumurile vieții tale drept un fel de datorie a unei înalte învățături spirituale care are să fie împlinită atunci când va sosi timpul unei resetări a lumii.

Nu-mi pot explica nici mie însumi mai clar de ce am făcut-o, decât dacă mă condamn la o rătăcire perpetuă în căutarea timpului trecut, forțând granițele unanim acceptate ale adevărul izvorât din preaplinul Creatorului care este în mine și peste tot. Mi-a invadat trupul, mintea, sufletul, cu vraja înflăcărării de a afla urmele unei totalități în care se regăsesc contrariile acestei lumi. O tăietură de katana a spintecat dintr-o singură lovitură reminiscența unui secret nemărturisit.

Cine ar simți în maniera mea de a scrie o oarecare ostilitate față de orice mi-ar putea prejudicia superioritatea în oglinda timpului, ar simți de asemenea rana rece a finitudinii unei existențe care a fost precedată de neant.

Ştiu doar că trebuie să încerc încă o poveste metaforică, dar nu despre strategii, militari și războaie, ci despre cultura impresionantă a unei lumi uitate, manifestare a unei realități dumnezeiești ascunse, care imprimă realității unei civilizații pierdute culoarea fundamentală a principiului vital, culoarea focului și a sângelui, ca într-o pictură de Adam Varga. Deja mă simt bine c-am fost o parte a acelei lumi, fără să uit de mine, fără să risc să mă pierd într-un scenariu regizat de altcineva cu dovezile nemuririi pe care universul le presară la fiecare act de imaginație.

Traversarea timpului seamănă cu ilustrarea realității pe care simți c-o trăiești numai în viziunea unui pictor. Câtă virtute există numai și într-un singur motiv de a face parte dintr-un tablou mai mare al lucrurilor, prin modul de a concepe acordurile suprafeței picturale cu exaltări trăitoare, hiperbolizări ale senzațiilor de neuitat, revelații ale unei vechi și enigmatice lumi, toate acestea pregătind calea spre o formă nouă de expresivitate.

Leadership: Poți să-ți asiguri vizibilitatea în condițiile unui salt deasupra nivelului de simplu muritor, fără să-ți schimbi percepția față de Eul tău în clipa în care nu te mai poți defini ca un "trecător", ci ca parte din lungimea unui drum care curge fără întrerupere?

Eu, cel care călătoream clandestin între vieți, cărți și tablouri, devenisem un altul decât acela care dansase pe vreme de furtună pe drumul ce ducea în Delphi, pe timpul când Jupiter avea să supraviețuiască și să-și doboare tatăl, cu sprijinul titanilor. Liga amficționilor mi-a refuzat dreptul de a zăbovi prea mult acolo. Când drumul nu era tocmai ușor de străbătut, când întregul meu trup și mușchii își cereau dreptul la odihnă, priveam în zare și mă gândeam la străvechii zei despre care singurul meu prieten, Hesiod, spunea că s-au retras la nord, pe niște insule binecuvântate, după ce au fost înfrânți de Zeus.

Trăirea și contemplarea a ceva tangibil doar cu dorul de a cuprinde o nouă realitate în clepsidra timpului, miracolul unei existențe invizibile privirilor neavizate, reflexele unei viziuni poematice, cu o nestăvilită sete de cunoaștere izvorâtă din însăși substanța celor anterior asimilate, făcea ca totul să pară mai puțin intimidant.

Cu regret dar și cu bucurie, am părăsit Delphi, am ocolit Himera, doar pentru a traversa timpul în căutarea unui paradis tainic unde cerurile se roteau pe axul polar, pe care hiperboreenii îl proslăveau precum Stâlpul lui Atlas. Auzisem că poporul înțelept și prosper din acest ținut nu

cunoștea boala, suferințele și bătrânețea.

Era o încercare de a cădea la învoială cu viața. După ce-am trecut prin munți greu de nestrăbătut și prin pădurile din jurul Kios-ului, singurele pe care timpul nu le-a transformat într-un teren sterp, după ce-am petrecut momente minunate în locuri pline de povești misterioase, am ajuns într-o țară unde imaginația era împărăteasă peste mințile oamenilor și am fost întâmpinat de geniul creator al unei rase de statură medie.

Leadership: Poți crea un eveniment din propria experiență de viață care ți-a trezit anumite sentimente, prin prisma a ceea ce el poate produce la nivel de schimbare de mentalitate în raport cu percepția unei plăceri trecătoare care întreține permanența unei viziuni idealiste?

O femeie deosebit de frumoasă, pe nume Electra, m-a luat de mână ca și când ar fi făcut-o de-a lungul unei întregi vieți, și m-a condus în apropiere de Asgard, sanctuarul cel mai sfânt al lui Aesir. După ce am fost prezentat preoților atlanți, aflați în fruntea unei confederații neînchegate a regatelor, ni s-a permis să participăm la ceremonia cuvenită sacrei împreunări dintre ceea ce păreau a fi o mare preoteasă și un rege. Dealul pe care s-a desfășurat ceremonia era înconjurat de cinci cercuri concentrice de apă și uscat, la distanță egală unul de celălalt.

Priveam în ochii ei, așa cum pictorul își privește modelul pentru a-i surprinde blândețea sufletească, pentru care nu ar putea exista nicio altă dovadă de măiestrie artistică. Îmi dădeam seama că și ea se uita direct în ochii mei cu aceeași plăcere cu care citești o poezie dedicată zeilor. Forța efectivă a unei înțelepciuni seculare nu ar fi fost în stare să creeze o profunzime în textura ce valoriza spațiul spiritual dintre două lumi atât de semănătoare în esența lor și totuși atât de îndepărtate în comparație cu dimensiunile mult mai mari ale universului material.

Pentru a putea cuprinde o realitate pe care doar ficțiunea o poate exprima, este nevoie de suflarea unei adieri de vânt proaspete și parfumate, de acel plâns care dă glas unui limbaj tăcut, de o îmbrățișare caldă sub un cer înstelat, de parcă toate ar fi împletite din fire de argint închise sub razele unei lămpi din alte timpuri.

Leadership: Poți să justifici circumstanțele credibilității care se aplică la recunoașterea statutului de "prezență plină de har în linia timpului" câștigată ca potențiator de expresivitate a unei imagini care se repetă?

Trăiesc și acum cu nostalgie acele timpuri de care prea puțin istoria își mai amintește, într-o altă viață care m-a însoțit în toată perioada de evoluție a sufletului meu. Totul e trezire la ceea ce este etern și indestructibil, un fel de reprezentare abstractă a unei memorii ancestrale, o reminiscență a unei perioade în care doar vântul și croncănitul păsărilor spărgeau liniștea unei realități pustii.

Un filozof al Greciei antice și fondatorul Academiei din Atena, pe nume Platon, a relatat povestea legendarei Atlantida, dar a omis povestea mea și a Electrei. Așa sunt muritorii acestei lumi pe care, de altfel, nu i-am putut niciodată înțelege. Ei sunt atrași de bogățiile rare care își sporesc prețul, chibzuiesc doar asupra celor trecătoare, dar nu-și permit niciodată luxul de a conferi clipei de față substanța veșniciei.

În cele din urmă, înfuriați de continua amestecare a raselor care a însetat preoții și regii de putere, zeii au scufundat Atlantida într-un loc fără nume. Dar s-au înduplecat să-i atribuie acestui paradis niște dimensiuni suplimentare de "legendă" datorită apropierii dintre mine și Electra, ca un ecou de peste timpuri a iubirii neasemuite dintre Guinevere și Lancelot, fără de

care probabil s-ar fi uitat legenda regatului Camelot.

Totul este retrăit în alte timpuri sub altă formă, dar într-un context asemănător. Grecii știau că nu suntem altceva decât umbra unui vis. Potrivit doctrinei idealiste, verbele "a trăi" și "a visa" sunt perfect sinonime.

Comorile și bogățiile pier, amintirile rămân înțepenite în clepsidra timpului. Dar, culorile vor sluji totdeauna drept expresii ale diferitelor stări sufletești. Nu mă gândesc nicio clipă la ce se întâmplă în jurul unei istorii suspendate în amintiri destul de vagi, ci mă mulțumesc să consider toate drumurile vieții mele drept un fel de datorie a unei înalte învățături spirituale care are să fie împlinită atunci când va sosi timpul unei resetări a lumii.

O imagine care se repetă de-a lungul timpului este o încercare de a cădea la învoială cu viața într-o lume pusă la îndoială de însăși popularitatea ei care chiar dacă a rezistat și a evoluat până la un punct, se poate oricând dovedi trecătoare.

Mărturia unui destin născut dintr-o configurație astrală se referă la puterea de a te integra într-o lume care oricând se poate destrăma, dar care la fel de bine poate fi reînviată prin fantezia cu care îi atribui o imagine reală, mai atrăgătoare și convingătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturia-unui-destin-nascut-dintr-o-configuratie-astrala.html

Mărturisirea unei priviri care își ascultă ochii

On Ianuarie 07, 2024

Atâta timp cât ochiul tău percepe un reper vizual deosebit, atenția va rămâne concentrată pe acel reper un timp mai îndelungat.

Ochii mei, și așa destul de sensibili la lumină, au decis să se joace puțin cu abilitățile lor de fotograf împătimit și cu frumusețea naturii, doar pentru a obține ceva deosebit, un *Inthaeilodhis Amaliess Ompusisthe*, un soi de formă de recunoaștere a detaliilor pentru împlinirea unei viziuni spectaculoase. Cu puterea lor de a se concentra asupra momentul prezent, ochii au îndrăznit să capteze dinamica vieții, orizontul unei picturi în care fluxul valurilor este capturat într-un reflux infinit de culoare și formă, în așa fel încât artistul genial, eu însumi, să reușesc să-mi îmbrac ideile cu noi mijloace de exprimare, cu stil și argument plastic.

Mă plimb pe litoralul turcesc. În continuare, privirea mea urmărește lucrurile ca într-o oglindă, retina absorbind doar părțile lor luminoase pe fondul deschis al percepției mele, încât pot să creez iluzia unei a treia dimensiuni pe care o dezvălui. Poate că îmi este dat să încerc să deslușesc sensurile în afara existenței materiale, încât lucrurile, ieșite din sfera vederii directe, să fie tratate ca un simbol al misterului, acel voal subtil care acoperă înțelegerea obișnuită și care încurajează explorarea dincolo de ceea ce se poate observa și măsura în mod direct.

Este chemarea artistului de a căuta semnificații ascunse, conexiuni nevăzute și profunzimi pe care mintea obișnuită poate doar să le întrezărească pe linia unui parcurs filosofic care, printre griji, dezamăgiri și deșertăciunile lumii, caută un refugiu sigur în interiorul sufletului. Astfel, misterul, o simultaneitate imaginară care se manifestă sub forma spațiului pe care arta pictează, poate sălășlui în detaliile simple ale vieții, transformându-le în simboluri ale unei realități mai adânci și mai complexe.

Leadership: Percepția ta asupra lucrurilor poate să devină o sursă de salvare a sufletului, explorând sublimul cauzei unei viziuni atotcuprinzătoare prin stabilirea distincției între realitate și interpretare?

Nici să nu cădem în capcana de a crede că ochii pot să explice frumosul prin intermediul comparațiilor sau prin intermediul vreunei psihologii empirice tratată în manieră iluministă ca pe timpul lui Heidegger sau Kant. Niciodată ochii nu vor avea nevoie de vreo lămurire în privința configurației estetice a lucrurilor din jur, căci pentru ei este de ajuns să vadă în idealitatea lor absolută pura imitație a naturii. Spun asta fiindcă însăși ochii sunt idei particulare intuite în chip real, primind în sine "Totalitatea", întregul caracter divin.

Implicația filozofiei în artă este evidentă. Tocmai din acest motiv, ideea privirii artistice a ochilor face trimitere la romanul "Numele Trandafirului" scrisă de Umberto Eco:

"Și cu atât mai mult aceste lucruri îmi sunt revelate cu cât materia pe care o privesc este prin natura sa prețioasă, și cu atât mai mult iese mai la lumină puterea creatoare a lui Dumnezeu cu cât, dacă trebuie să urc spre sublimul cauzei, inaccesibilă în totalitatea ei, pornind de la sublimul efectului, un efect miraculos ca al aurului sau al diamantului nu-mi spun nimic despre cauzalitate, dacă despre ea pot să-mi vorbească chiar și bălegarul și insecta! Şi, atunci când percep în aceste pietre asemenea lucruri superioare, inima plânge, tulburată de bucurie, și nu din vanitate pământească sau din dragoste pentru bogăție, ci din dragostea neîntinată pentru cauza primă, cea fără de cauză."

Se poate spune, deci, că arta privirii este însușirea de a așeza lucrurile într-o manieră subiectivă, pe linia unei cereri efemere de a decodifica o realitate eternă (sau o realitate creată de ceva care este etern), prin intermediul metaforei și comparației. Adesea un Univers etern se confundă cu un Creator de lumi dacă scrierea despre spirit care însoțește lucrurile (netrecătoare prin amintirea ce-o lasă în urmă) devine mai mult decât o reflecție a inimii, ci o reflecție a divinității.

Leadership: Creația ta pe care înțelegerea realității o modelează, poate să insufle lucrurilor din jur un efect de perpetuitate astfel încât să le dăruiască "o viață fără de moarte" ?

Dar pentru a crea iluzia unei a treia dimensiuni în arta vizuală și pentru a o dezvălui, eu însumi amator de evidențiere a contrastelor, folosesc adesea tehnici precum perspectiva, contrastul tonal, suprapunerea obiectelor și efectele de dimensiune și scală, încât să ghidez privirea observatorului prin utilizarea liniilor direcționale. Și creând cadrul potrivit, folosindu-mă de culori și detalii pentru a evidenția subiectele în prim-plan, contribui îndeosebi la percepția de profunzime și volum în lucrarea mea legată de realitatea lucrurilor.

De exemplu. Concepția generală asupra lucrurilor aflate pe o plajă plină de scoici este că acestea sunt entități naturale și fixe, determinate de factori naturali. Totuși, artiștii care au abilități vizual-spațiale mai bune, dar și abilități matematice, se simt mult diferit captivați de lucrurile din jur, deoarece, ca modele pentru pictură, ele au o formă și o mărime distinctă, fiecare având o poveste diferită de spus.

Prin urmare lucrurile, aflându-se într-o lumină pură, în aer liber, netulburate de niciun reflex, nu se află în interiorul unui spațiu închis, iar culorile se influențează una pe cealaltă, distrugând volumele. Probabil asta se referea Leonardo da Vinci când spunea: *"orice corp își trimite imaginea în tot aerul înconjurător"*.

Într-un final, pot spune că eu, ca privitor însetat de minunățiile lucrurilor, mă simt onorat să fiu martorul acestor frumuseți și să pot experimenta o simțire profundă în calitate de participant la tabloul artistic al naturii. Ca orice artist, privesc acest peisaj cu recunoștință și admirație, *Etielvie Athlessirin Larumor*, ca o invitație la introspecție, la meditație și la cunoașterea de sine, lăsându-mă purtat de magia artei și puterea ei de a transforma momentele efemere în amintiri veșnice. Dintr-un oarecare hazard, am înțeles că ceea ce face ca lucrurile să fie expresia artei este însăși puterea mea (divină) de a le însufleți.

Cu privire la minunățiile lucrurilor la care ne focusăm atenția, liderul poate să experimenteze acea simțire profundă pe care Creatorul, privind în jur cu recunoștință și admirație, se reflectă într-un măreț tablou artistic al naturii.

Mărturisirea unei priviri care își ascultă ochii cuprinde toate emoțiile pe care le trăiește artistul în căutarea unui sens propriu, vizavi de felul cum conturează lucrurile cu puterea lui de a transforma momentele efemere în amintiri veșnice.

În privința mea, dacă este să adaug un ultim amănunt, într-un fel mă simt legat de lucruri printr-un secret comun, ca un complice al lor, acela că ele devin expresia autentică a ființei mele interioare și a capacității de a transpune emoțiile în forme tangibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisirea-unei-priviri-care-isi-asculta-ochii.html

Mărturisirea unui om aflat pe moarte

On Aprilie 02, 2009

Adevărata valoare a vieții se măsoară prin impactul pe care îl lăsăm în inimile altora, fără să uităm că suntem parte a unui întreg mai mare.

- Am de pe acum un plan bine stabilit; vă voi salva pe toți. Voi închide ochii fără neliniști. Vă voi lăsa mulțumiți de mine; O să vedeți. Ah! scumpa mea iubire reînviată, m-am târât atât de mult într-o viață inutilă și găunoasă. Te rog, nu-mi respinge imensa bucurie de a o termina în mod folositor ! Eu care n-am lăsat în urma mea decât oameni nefericiți, începând cu mine, lasă-mă să fac și câțiva fericiți în clipele ce mi-au mai rămas ! De-ai ști cât de pustiu răsunau sufletul și viața mea în ultimii optsprezece ani; lasă-mă să umplu două inimi în care voi supraviețui și în care voi trăi mai mult decât am trăit eu însumi.

Tu numești asta moarte? Moarte a fost când eram la Viena, când îmi amorțeam inima în tumultul simțurilor, când zvârleam la picioarele trecătorilor amorurile mele de-o noapte și scandalurile mele vulgare, atunci da, eram cu adevărat mort și îngropat în plodul orgiei. În schimb, acum, inima mea va trăi în iubire, în puritate și în recunoștința acestor frumoși copii, pe care îi voi salva și căsători ! Christiane, te implor, pe dragostea pe care mi-ai păstrat-o, nu mă pizmui pentru această reînviere a trecutului nostru în viitorul lor.

- Bine, fie, zise ea; dar să plecăm împreună.

Leadership: Regretul unei vieți irosite poate fi persistent, dar niciodată nu e atât de intens încât să provoace o suferință profundă ca atunci când știi că poți face un bine?

Mărturisirea unui om aflat la finalul vieții sale, sau altfel spus, regretul unei vieți irosite și dorința de a face bine, sugerează o confesiune sinceră. Nu știm prea bine dacă este un om bun sau un om rău. Totuși, această mărturisire sinceră, având un caracter intim și personal, dezvăluie gândurile și sentimentele profunde ale unui personaj care a înțeles triumful vieții – acela de a lăsa ceva în urma lui, trăind prin altcineva, reînviind trecutul în viitor.

Iar dacă regretul unei vieți irosite poate fi persistent, el niciodată nu e atât de intens încât să provoace o suferință profundă ca atunci când știi că poți face un bine, dar lumea nu- ți este recunoscătoare. Până la urmă, adevărata valoare a vieții se măsoară prin impactul pe care îl lăsăm în inimile altora, relațional cu ideea ca doar geniul poate atinge iubirea absolută, sau ca măsurile care le-ai luat au fi fost justificate și corecte.

Acest text evidențiază sentimentul de părere de rău al personajului, care consideră că și-a irosit viața, nerămânându-i altceva decât un fel de pioșenie, așa cum se întâmplă de fiecare dată când știi că pășești, la propriu, pe urmele unui sfânt care vrea să lase în urma lui un semn al existenței bunătății divine. Cu atenție, dacă vom explora motivele acestui regret, care pot fi diverse - alegeri greșite, oportunități ratate, timp pierdut inutil - vom găsi următoarea explicație: că tot ce e cu adevărat durabil se obține prin sacrificiul dat de sinceritatea sufletească.

Leadership: Dialogurile tale interioare reflectă regretul adevărat și dorința de a face bine, afectând acțiunile prin care ceilalți își pot schimba viața?

Omul rămâne om, cu greșeli și regrete, dar și cu capacitatea de a găsi un înțeles în bunătatea care transcende timpul. Iar aici își face loc dorința de a face bine, reprezentând triumful

spiritului asupra materiei, un mic simbol al celor înfrânți de cauzele vieții, dar ajunși nemuritori prin amprenta lăsată în urma lor.

În ciuda regretului, personajul manifestă o dorință puternică de a face bine în ultimele sale clipe, din perspectiva unei viziuni copleșitoare: "mai bine să mor cu gânduri bune, decât să trăiesc în continuare cu gânduri rele". Această dorință poate fi văzută ca o încercare de a- și remedia greșelile din trecut și de a lăsa o moștenire pozitivă.

Apoi, este vorba despre tensiunea dintre regret și speranță. Observăm o tensiune interesantă între regretul pentru o viață irosită aiurea, fără realizări majore, și speranța de a face bine în ultimele clipe, fapt perceput ca pe un fel de *"îmi iau revanșa cu vârf și îndesat, într-un fel sau altul".* Această tensiune este clar explorată în text, dezvăluind lupta interioară a personajului cu un soi de tristețe ascunsă, cu un demon mai negru decât prevede o conștiință sărăcită de conținut.

Dedicarea nemăsurată față de propriile convingeri marchează granița dintre existența efemeră și nemurirea spirituală, indiferent de vârstă său statut.

El știa prea bine că o viață irosită prin moarte nu era onorabilă, așa că se alătură celor care se retrăgeau spre fortăreață spirituală numit *Sosthieen Karsthis*, adică scoate la iveală o tresărire de omenie, de lumină și gânduri bune, o tresărire de bucurie crezând că, gata, criteriile aflate la originea răului au dat faliment. Într-adevăr, orice om își să se absolve de orice vină la un moment dat. De fapt, criteriile de bine și rău reprezintă fuga de durere și căutarea bucuriei.

Întotdeauna moartea este văzută ca un punct de cotitură: ceva determină personajul să reconsidere viața să și să ia o nouă direcție, chiar dacă triumful binelui asupra răului nu a fost încă atins, ci rămânând în așteptare. Leadershipul, de asemenea, trebuie să exploreze felul cum această perspectivă iminentă a morții îi afectează pe cei "nobili", determinându-i să ia anumite decizii etice. Următoarele întrebări sunt importante:

Cine este omul aflat pe moarte? Care sunt motivele regretului său? Ce regretă exact, și cât de mult? Tu poți să explorezi motivele concrete ale regretului tău, oferind exemple specifice din viața ta? Ce te determină să dorești să faci un bine măreț? Care este motivația din spatele dorinței tale de a face bine? Este o dorință de iertare? De a- ți remedia greșelile? De a lăsa o moștenire pozitivă?

Cum îți pui în practică dorința de a face bine? Poți să prezinți acțiunile concrete pe care le iei pentru a face bine? Care este impactul acțiunilor tale? Cum afectează acțiunile tale pe cei din jur și cum îți schimbă ele viața?

Leadershipul trebuie să cuprindă neapărat flashback-urile, acele momente care dezvăluie aspecte semnificative din viața ta și motivele regretelor tale pentru ceea ce ai putut să faci, dar nu ai făcut.

Mărturisirea unui om aflat pe moarte duce la o următoarea concluzie: "Stăpânirea activității noastre spirituale este un fapt istoric remarcabil care cere pioșenie, dar nu acceptă mila destinului."

Acest titlu puternic și evocator oferă o imagine clară a omului care nu- și poate schimba destinul, dar are puterea de a schimba destinul altora. Explorând detaliat temele regretului, speranței și morții, oferind o poveste emoționantă și semnificativă despre un personaj care caută iertarea și mântuirea, înțelegem de fapt că viața este nu este neapărat un proces de

învățare, ci unul de reamintire.

*** Notă:** Alexandre, Dumas - *Mâna providenței*, Editura Vestala, 1993

Mărturisirea

On Martie 05, 2015

Privește înspre trecut și înspre logica întâmplatului, încât să reușești saltul peste prăpastia care desparte lumea aparențelor de loialitate de lumea rolului asumat cu luciditate.

- Nu, nu te învinovățesc Edmond, nu, nu te urăsc, prietene ! Pe mine mă învinovățesc și mă urăsc ! Nemernică ce sunt ! strigă Mercedes împreunându-și mâinile și înălțându-și ochii spre cer. Am fost pedepsită. Aveam credință, dragoste, nevinovăție, toate aceste trei haruri îngerești și, netrebnica de mine, m-am îndoit de Dumnezeu. Te-am lăsat să mori... N-ar fi trebuit să-mi salvez bărbatul, oricât de vinovat ar fi fost el? Şi totuși, Doamne, am ajutat la moartea lui prin lașa mea lipsă de simțire, prin disprețul meu, nevoind să-mi amintesc că pentru mine se făcuse el sperjur și trădător !

Monte Cristo înaintă cu un pas și îi întinse mâna tăcut.

- Nu, spuse Mercedes, retrăgându-și mâna cu blândețe, nu mă atinge. Eu am fost cea mai vinovată. Toți ceilalți au fost îmboldiți de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat așa din lașitate. Ei doreau, eu mă temeam. Nu, nu mă atinge Edmond. Te gândești să-mi spui un cuvânt de alinare, simt asta. Nu mi-l spune: păstrează-l pentru alta. Eu nu sunt vrednică de el. Iată...(ea își descoperi fața pe deplin). Iată, suferința mi-a albit părul, ochii mei au vărsat atâtea lacrimi încât s-au înconjurat de cearcăne vinete, fruntea mi s-a brăzdat.

Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, tot mândru. Şi asta din pricină că ți-ai păstrat credința, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu, iar Dumnezeu te-a sprijinit și te-a apărat. Eu am fost lașă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, și iată-mă ! *

Leadership: Judeci faptele potrivit unei perspective în care poți să apari ca o realizare după care se poate pune punct, în condițiile unei dualități între natura ta firească și natura ta nevoită care este o consecință a căderii tale într-un sentimentalism perimat?

Întotdeauna este necesar să intervină o ruptură, o smulgere din matcă pentru ca oamenii să-și arate adevăratul lor chip. Valoarea omului poate să rezide din depășirea unei situații dificile, dar în urmă rămâne întotdeauna amintirea, golul acela nevăzut, dar palpabil, pe care nu îl poate umple decât o nouă conștiință de sine în acord cu o nouă perspectivă de viață.

Iar perspectiva care așează viața în prim-plan seamănă cu o întoarcere la vechea iubire: îți reprezinți durerea inimii printr-o stimulare a interesului acordat dialogului dintre ceea ce te-a urcat până la un punct și ceea ce te poate face mai puternic depășind acel punct. Din acest unghi, leadershipul capătă valoarea de reper pentru evaluarea unei lecții de viață: nu poți să rămâi cantonat într-un trecut nostalgic fără să-ți asumi riscul de a te compromite printr-o purtare care este în acord cu oboseala de a "trăi în virtutea inerției".

O anumită integritate a faptei, a consecințelor și a motivelor care pot determina luarea unor decizii, dincolo de ceea ce semnifică convenția dintre o personalitate cu rol de „Cal Troian" și o altă personalitate cu efect „Flamenco" (deziluzie), este cheia în marea confruntare între ceea ce te atrage (dar te destramă), și ceea ce te alungă (dar te izbăvește).

Există în colțul convenției dintre aceste două personalități o fuziune perfectă între cauzalitate

și faptă, pe care toleranța și actul de cumpătare nu pot zdruncina din temelii precaritatea rămasă în picioare.

Leadership: Începi să te pui pe primul plan în viața ta, fără să conștientizezi impactul pe care ți-l oferă rememorarea unei experiențe deosebite care a gustat din înfrângerea morală a conștiinței?

Cine vrea să reușească saltul peste prăpastia care desparte cele două lumi, una a aparențelor de loialitate și cealaltă a rolului asumat cu luciditate și responsabilitate, trebuie să privească înspre trecut și înspre logica întâmplatului care nu poate fi dată înapoi.

Întâmplatul este contextul în care se produce ruptura, în care se resimte o oboseală de ordin emoțional sau mental, caracterizată prin așteptări scăzute cu privire la evoluția omului - atâta timp cât adevărul care duce la așa-numita dovadă a slăbiciunii sale nu este considerat relativ, ci sălășluiește continuu în sufletul celui trădat și renegat. Fapta incriminatorie față de care nu există nicio suspiciune, dă adevărului, chiar dacă doare, chiar dacă răscolește sufletul, puterea să lucreze în conștiință.

În ce privește leadershipul, se ține cont de însemnătatea gestului de implicare care induce o valoare adăugată unică, dar în același timp reclamă o reflecție mai largă, care poate fi dureroasă, în privința materializării necesității de a te regăsi, de a-ți cunoaște punctele tari și slabe, făcând lucrurile să se miște din nou în jurul tău.

Dacă ai înțeles leadershipul, atunci știi că nu prea este posibil să fii prezent în două locuri: într-un timp în care să-i fi cântat cuiva în strună, în încercarea de a-l modela, fără să ajungi la niciun rezultat, deci un timp în care tu nu-i aparții. Şi un timp în care să așezi frumos în bagajele inimii acelui om un cristal strălucitor care să reflecte propria ta realitate.

Parafrazând ceea ce spunea evanghelistul scoțian Oswald Chambers, ar trebui reținut: *„Învață să distingi între ceea ce te izolează - protejându-te de ceilalți oameni, și ceea ce te menține la înălțime - separându-te de ei".*

Conștiința se manifestă ca o voință superioară atunci când trebuie să decizi cu puterea amintirii ce înseamnă fericirea pentru tine și să trăiești în acord cu vocea ta interioară, fără să faci din reperul "a te regăsi" reflecția unei oglinzi murdare.

Mărturisirea evidențiază acea înfățișare a faptelor când devii conștient de adevărul cel mai înalt, pe care poți să-l accepți și să rămâi neclintit în fața lui. Sau poți să-l maschezi puțin, să nu-ți joci toate cărțile la o singură mână, sau chiar să-l ascunzi complet, riscând să ajungi în ipostaza de victimă.

Dacă vrei ca leadershipul să nu tindă spre declin, rămâi tot timpul ceea ce ai fost înaintea faptei, înainte de a-ți îndemna raționamentul să găsească argumente prin care să favorizezi prescrierea ei. Nu tergiversa judecarea unei cauze până la prescrierea faptei, riști să devii victima propriei tale bunăvoințe sau a propriei viziuni defectuoase.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisirea.html

Mărturisiri discrete (II)

On Iunie 01, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creațiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citește, sau măcar să aibă un moment de liniște în tumultul lumii. Întreaga mea ființă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins și de menținut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experiențe de viață unice. Poate mă vei înțelege mai bine, poate nu, dar cu siguranță vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Să creezi, constituie o provocare mult mai mare decât să preiei de la alții. Când îți perfectezi această capacitate devii acel "Tu Însuți" la superlativ.

* Pe cel ce se privește în oglindă trebuie să-l preocupe mai mult felul cum sinele se înțelege pe sine, fără vreo asemănare cu nimeni și cu nimic.

* Sub dimensiunea creației rezultată din lucrarea spirituală stă secretul unei scrieri care se revelează numai în atmosfera unei miniaturi persane.

* Cine se privește pe sine ca și când s-ar uita în oglindă înțelege mai mult despre lume decât despre viață.

* Spune-mi ce-ai schimbat în domeniul științei, și în ce direcție a luat-o știința datorită ție, înainte de a-mi face o părere despre ce fel de om ești.

* Faptul că te prezinți în fața lumii drept atotștiutor, nu înseamnă nicidecum că știința se mișcă într-o direcție sau alta.

* Partea însorită a importanței tale reflectă modul în care îți asumi reușita actului de creație asumat de la înălțimea nevoii de a te ști cel mai bun.

* Niciodată creația nu-și poate găsi nemurirea în expresia dominantă spirituală, decât atunci când continuitatea propriei lui făpturi este una cu lupta pentru desăvârșire.

* Plătirea datoriei față de artă este o continuitate a creației raportată la câștigul care se pronunță în favoarea nemuririi.

* Când te privești în oglindă încearcă să înțelegi cum anume te privește oglinda.

* Universul nelimitat al artistului este produsul unui "Sine Unicat" ce simte că trăiește continuu prin cunoaștere și comuniune cu natura.

* Să faci ceea ce este inevitabil de făcut cade de acord cu felul în care îți măsori importanța legată de calitatea de a fi creativ.

* Să înțelegi că privindu-te așa cum te privești într-o oglindă te întâlnești pe tine într-o lume care se străduiește să-ți explice că fericirea este doar în tine.

* Creația care precedă primul fior al Marii Descoperiri se sărbătorește în cinstea marelui Jupiter care își relevă sfințenia într-o imagine plină de forță și distincție.

* Din cutia jurnalului de vise Universul își dezvoltă imaginea de poveste a unei lumi care nu moare, ci renaște în permanență.

* Oglinda te face să înțelegi că felul cum te privești ține de felul cum îți recunoști tiparele gândurilor și sentimentelor într-un mod direct, pașnic și original.

* Concepția asupra realizării lucrului important poate să difere de ceea ce crezi despre tine.

* Să creezi ceva la superlativ înseamnă să provoci acel "Tu Însuți" să-și dezvolte capacitatea de a da valoare idealului de "întrupare a Logosului" într-un cadru atemporal.

* În vibrația sufletului putem aplica mai multe culori cu ajutorul unei pensule magice care, prin știință, să intre pe frecvența universului.

* Să simți asemănarea naturii cu tine însuți înseamnă să trăiești într-un univers nelimitat care coexistă cu altele în același spațiu fizic.

* Cei care vor fi uitați sunt aceeași care știu puțin, căci cei care știu multe fac din știință un infinit memorabil pentru un întreg univers.

* Privindu-te așa cum te privește oglindă atunci când te reflecți în ea, vei putea înțelege mai ușor ceea ce te face să fii PRO-TU.

* O altă părere despre înțelegerea lumii într-o formă de artă răzbate din faptul că marea știință se mișcă dinspre atotștiutor spre autonom.

* Ceea ce crezi că nu poți face este similar cu importanța pe care ți-o acorzi în timpul dintre începutul și sfârșitul creației.

* Pentru a fi susținut de univers trebuie să prețuiește mult din ceea ce alții prețuiesc puțin la nivel de știință.

* Omul care nu face nimic pt știință, pur și simplu nu are cum să-l cunoască pe Dumnezeu. El trăiește doar ca să moară.

* Când întâlnești pe cineva cu adevărat aproape de sufletul tău, uiți de restul lumii.

* Opera spirituală a creației relevată prin forța lui Jupiter în planul vertical al "Ferestrei

Libere" se cinstește prin descoperirea scrierilor secrete.

* Să pui în valoare arta în vibrația sufletului este ca și când am mișca cu sensibilitate o pensulă pe trupul unei tinere fete dormind nudă.

* Infinitul sau nemurirea creației este un consum de continuitate atribuit raportării artistului la experiența înnoirii propriei făpturi.

* Lumina aprinsă în sfera nemărginită a Luceafărului poate să redea realitatea visului trăită numai în sensul unei creații umane.

* Măsura a ceea ce faci când ești important diferă de măsura importanței pe care ți-o asumi fără să fii important.

* Când pensula își produce vibrația sensibilă prin știință, abia atunci arta se transformă în suflet.

* Întruparea latentă a Omului în viața veșnică se perfectează prin includerea lui "Tu Însuți" într-o creație autentică cunoscută ca "articulare a unui spațiu artistic".

* Pensula artistului își produce singură vibrația sensibilă cu ajutorul sufletului imprimat în peisajul științei.

* Artistul trăiește mereu natura "Celui nelimitat" prin faptul că se consideră un univers diferit de cel Lumesc.

* Prin desăvârșirea lui "Tu Însuți" datorată provocării de a te redescoperi la superlativ, se realizează creația unică a preamăririi lui Dumnezeu.

* Ştiinței îi putem aplica cu ajutorul vibrației universale o mișcare sufletească care face ca miracolul vieții să devină un model de expresivitate.

* Fii sufletul oglinzii reflectat în lumina unei experiențe interioare ori de câte ori încerci să te privești cu sinceritate.

* Ce te face să crezi că ești important în conformitate cu ceea ce știi despre tine, atâta timp cât nimeni altcineva nu îți acordă importanță?

* Asupra visului se aprinde Luceafărul nopții care își extinde lumina în realitatea unei creații trăite în clipa unui timp menit să nu apună niciodată.

* Sinele artistului se vrea a fi un univers care simte și trăiește prin ceea ce natura îi poate oferi nelimitat la nivel de inspirație.

* Universul din infinit se naște și se dezvoltă, asemenea unui jurnal de vise care îți permite să revii mereu la punctul în care te-ai trezit.

* Ştiința te ia drept inițiat al celor tăinuite într-o altă ordine a lumii, prin faptul că se mișcă în aceeași direcție cu un atotștiutor care nu se consideră deloc atotștiutor.

* Prin ceea ce vedem recunoaștem o altă față a modului naturii de a-și etala corpurile și minunile.

* În acord cu ființele superioare desprinse din gândirea Sacră se desfășoară o înșiruire de generalități banale cunoscute mai ales sub forma simbolurilor.

* Toată inteligența cu care lumea își hrănește orgoliul este egală cu zero înaintea universului.

* Uitarea voită este pentru cei uitați de lume ca un fel de știință care prețuiește mult, dar care cere foarte puțin.

* În două lucruri să n-ai niciodată încredere: în mentalitatea bătrânilor și în jocurile de noroc.

* Dacă până la vârsta de 35 de ani n-ai reușit să produci o schimbare în domeniul științei, fii sigur că n-ai să mai reușești vreodată.

* Secretul se găsește în cărțile despre artă. Nu încerca să le memorezi, încearcă să observi acel "ceva" nevăzut de nimeni.

* Arta este trecutul pe care îl câștigi la modul viitor.

* Schimbarea la nivel global în ce privește leadershipul va începe din România.

* La baza marilor schimbări vor sta întotdeauna doar câțiva indivizi izolați.

* Marea știință este numai pentru oamenii de știință.

* Să păstrezi strâns nodul unei taine, și să o faci cu conștiința împăcată c-ai făcut totul pentru ca el să nu se desfacă.

* N-am susținut niciodată că sunt un om perfect, cel mult am încercat să definesc perfecțiunea.

* În fiecare dimineață citesc cel puțin o oră. Am învățat că orice dimineață este o altă pagină esențială a unei vieți al cărei subiect este cunoașterea.

* Un sfat pentru toți copiii: învățați cât puteți de bine. Dar cel puțin unul dintre cei care nu vor învăța nimic la școală, va ajunge deasupra tuturor.

* Încearcă să-ți pictezi sufletul cu măiestria cu care arta reflectă echilibrul dintre lumea vizibilă și cea invizibilă.

* Opera unui artist este subordonată sincerității cu care el își exprimă sentimentele în limba

propriului suflet.

* Nu aștepta până ce totul va fi perfect. Este ca și când ți-ai cumpăra un bilet la loto și ți-ai pune toate speranțele în tragerea de duminică.

* Le urez tuturor elevilor care au început școala să nu învețe nici unul așa cum "am învățat" eu. Totuși, m-ar interesa acel unul singur care seamănă cu mine.

* Învață de la un trandafir să fii un observator neutru și liniștit. Experimentează starea de libertate trăind bucuria unei înfloriri lungi și abundente.

* Toate secretele lumii sunt în strânsă legătură cu arta. Numai cei ce se dedică total lucrărilor artei vor descoperi marile secrete ale lumii.

* Unii oameni dau randament sporit doar când sunt lăsați să-și facă singuri treaba. Pune-i lângă alți oameni, și vei vedea că nu mai fac nimic.

* Lasă un om să se descurce singur, și dacă va reuși, atunci el va conduce o lume. Pune același om în mijlocul lumii, și el va ajunge la fel ca toți ceilalți oameni.

* Toate înțelesurile acestei lumi sunt înțelesurile unor vieți luminate de același soare. Și dacă ai încerca să-ți târăști înțelegerea până la lumina soarelui, poate ai înțelege viața ca o mândrie a luminii de a se strecura în ochii tuturor.

* Universul încurcă întotdeauna planurile celor care gândesc mult, dar simt prea puțin.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-II.html

Mărturisiri discrete (III)

On Iunie 19, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creațiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citește, sau măcar să aibă un moment de liniște în tumultul lumii. Întreaga mea ființă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins și de menținut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experiențe de viață unice. Poate mă vei înțelege mai bine, poate nu, dar cu siguranță vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Încearcă să îți prezinți știința în fața lumii spirituale, nicidecum în direcția celor cărora le lipsește cunoașterea.

* Universul este susținut de aceia care știu să facă din știință un jurnal din cutia infinitului.

* Să simți ceea ce se trăiește numai prin asemănare, încât să fii parte din natura celui ce se trăiește pe sine la nivel de univers nelimitat.

* Important este ceea ce faci cu ceea ce crezi că nu poți face.

* Vibrația sufletului transpusă în artă este ca o pensulă sensibilă care mișcă coordonatele științei în direcția reflectată de retina veșniciei.

* Numai un om de știință poate înțelege ce este cu adevărat știința.

* Marea Ştiință este opera unui artist care se vede pe sine egalul lui Dumnezeu.

* De știință poți profita numai prin ceea ce adevărul scoate la iveală prin nealterarea sa.

* Ştiința unui mare artist se înțelege prin ceea ce el este capabil să supună timpului de dincolo de lume.

* Ficțiunea este clipa luminoasă dintr-un vis trăit într-o creație care își promovează intens aprinderea emoțiilor furnizate de extinderea realității.

* Orice lucru pe care îl vezi încearcă să îl privești cu alți ochi.

* Înțelegerea artei se face prin aducerea științei la nivel de sensibilitate.

* Perfecțiunea se deosebește de lucrurile materiale prin aceea că este legată de spirit, mai mult decât orice altceva.

* Putința științei de a devenit o artă este o validare a înțelegerii unei reacții de propagare a sensibilității și frumosului interior.

* Făcând ceea ce este important poți mai ușor să dobândești încrederea în abilitățile tale.

* Creația artistului își câștigă măreția la nivel de ființare a universului prin ceea natura are mai bun de oferit la nivel de "unitate" valabilă pe termen nelimitat.

* Cei care știu mult vor afla și mai multe, iar cei care știu puțin vor uita totul și vor fi uitați.

* Cel care se manifestă sub forma unei științe înalte se îndepărtează categoric de un non-cunoscător care pierde din vedere proprietățile naturale ale formei substanțiale din actul creației.

* Câștigat este artistul numai atunci când reușește să se raporteze la consumul creației sale în infinit, dând continuitate determinărilor științifice.

* Replicile idioate sunt pentru oamenii super-inteligenți, ca ei să învețe să coboare nasul un pic mai jos.

* Un sine care trăiește prin asemănare își face simțită "puterea nelimitată" la nivel de creație care perpetuează multă vreme.

* Îți ia 20 de ani pentru a înțelege că un banal punct poate fi o linie continuă într-un cerc care își mărește la nesfârșit circumferința.

* Să știi să te folosești de un punct oarecare ca să dai naștere unei linii care se îngroșează și se lungeşte în interiorul unui glob de sticlă capabil a fi personalizat cu un număr nelimitat de upgradeuri și funcții.

* În perfecțiune se regăsesc lucrurile care nu-și află valoarea decât în timp, de unde și fapul că perfecțiunea înseamnă răbdare.

* Faptul care te indică drept atotcunoscător în ale secretelor lumii derivă din cuvântul "cunoaștere" prezentat în direcția unei Divnitati perpetue.

* Perfecțiunea lucrurilor stă în momentul în care te-ai hotărât să nu faci din ele o așteptare prea mare.

* Vederea cu care distingi un obiect de altul face ca totul să fie unic într-o lume care se împarte în alb și negru.

* Lucrul văzut prin oglindirea spiritului are mereu altă conformație decât cea originală.

* Deoarece în lucrarea vederii există două variante de a percepe obiectele: prin interpretare și prin "make belief ".

* În direcția în care te prezinți atotștiutor, drept un mare inițiat în secretele lumii, nu se mișcă decât semnificația unei științe care își caută necontenit autonomia.

* Faptul că te crezi important presupune a ști încotro să-ți îndrepți atenția.

* Fiecare din lucrurile ce ne înconjoară poartă semnul unei alegeri de tipul "văzului dublu".

* Sacrul existent în Metamorfozele vieți este dat de spiritul ființelor superioare care știu să se raporteze la infinit.

* Dacă te aștepți ca lucrurile să fie perfecte, probabil vor fi pe dos. Dacă le iei la timp, așa cum sunt, probabil în timp vor deveni perfecte.

* Ştiința de a cuprinde universul este nuanțată prin mărturisirea pe care o face cercetătorul în față provocării de a fi una cu Infinitul.

* Natura percepută prin asemănare cu universul se poate înțelege prin asemănarea sinelui artistului cu posibilitatea de dezvoltare a unui teritoriu nelimitat.

* Pune-ți pe ochi degetul învoirii cu fericirea, fără să te înfrupți din gustul fraged al emoțiilor instinctive. Fii tu însuți, nu lăsa nimic să îți schimbe caracterul.

* Un trandafir este o privire senină aruncată atent într-un vis numit suflet. Iar sufletul, trandafiriu, are ochi doar pentru o înfățișare vrednică de fericire.

* Arta este starea fizică a omului transpusă într-o dimensiune a profunzimilor sufletului.

* Să trăiești arta la fel cum ai trăi un eveniment artistic într-un mediu de puzzle. Încearcă să îți ghicești realitatea într-o manifestare a sufletului care domină omenirea.

* Să faci din a ta viață o experiență de neuitat înseamnă să îți ghicești sufletul într-o manifestare a adorației pentru miracolul realității.

* Artă: să te știi înălțător la nivel de împlinire a destinului, în interiorul unei imagini care își modifică tot timpul aspectul.

* Leadershipul este știința cea mai înaltă și mai interesantă. Cuprinde înțelepciune, profunzime, originalitate și spiritualitate.

* "Careul de Ași" îl definește numai pe cel ce se află în fruntea clasamentului !

* Idealul în leadership este să dispui de cărțile cele mai bune de joc și totodată să fii cel mai bun jucător de la masa lumii !

* În leadership primează atât calitatea cât și cantitatea de followers care sunt cu adevărat intersați de profilul tău.

* Timpul trece numai în favoarea celor ce știu să-l valorizeze cu adevărat. Dublează-ți în fiecare zi valoarea personală !

* Să nu treacă nicio zi fără să aduci o completare mai interesantă științei care îți atestă valoarea.

* Încrederea în propriile abilități conferă valoare leadershipului tău !

* Dacă există cel puțin o persoană în lume care poate face ce faci tu, înseamnă că nu ești un model unicat.

* Leadershipul se măsoară în regim de unicat, nu în regim de producție de serie !

* Viitorul nu aparține celor silitori, ci acelora talentați care știu să folosească admirabil forța expresivă a talentului lor.

* N-am fost niciodată un om violent. Mi-a plăcut să câștig fără să pornesc în vreo luptă.

* Ştiința de a cuprinde infinitul este nuanțată prin încercarea cercetătorului de a răspunde în fața puterii date de la Dumnezeu în numele salvării lumii.

* A face o artă din știință este ca și când ai pune în vibrație sufletul uman cu ajutorul unei pensule care se mișcă singură.

* Încearcă să faci ceea ce este important îndreptându-ți atenția spre ceea ce crezi despre tine.

* Proprietățile substanțiale ale creației se manifestă sub actul de schimbare a formei de conținut în mai multe feluri.

* Să visezi, să aprinzi lumina asupra unei clipe trăite intens în timpul unei creații care își extinde realitatea.

* Ca să înțelegi cu adevărat arta mai întâi trebuie să te inspire muzica și imaginile care o însoțesc. Compoziția care mă definește are ca prevedere trecerea de la o tehnică la alta.

* Să simți și să vezi ceea ce nimeni altcineva nu reușește încât pictura artei tale să fie însuflețită de o vedere dincolo de tine însuți.

* Partea proastă este că unii oameni nu se schimbă niciodată. Partea bună este că știi la ce să te aștepți de la ei.

* Singura modalitate de a-ți îmbunătăți continuu performanța este să-ți placă la nebunie ceea ce faci !

* Să faci ceea ce îți place, iar dacă ești potrivit pentru acea îndeletnicire atunci întreg universul te va susține cu forța uriașă a infinitului.

* A-ți întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmărești 11 ani o ficțiune care poate face din tine oglinda realității.

* În fiecare zi trebuie să faci un drum cât mai departe de aglomerație, ca să-ți limpezești gândurile. Cele mai bune idei le concepi atunci când comunici cu natura.

* Există oamenii care muncesc de dimineață până seara pregatesc totul de zor, mereu sarcini, responsabilitate, suprasolicitări, etc. Şi oamenii de știință care se trag cu bicicletă, iar în timp ce privesc totul în jur se întreabă: De ce oare? Care din ei este mai trebuincios universului?

* Nu judeca niciodată un om aflat la început de drum. Judecă-l la sfârșitul călătoriei sale.

* Chiar și un nor, sau un trăsnet, poate să-ți indice un mesaj important: fii prudent !

* Să fii atât de bun într-un domeniu, încât să nu trebuiască să te compari cu nimeni. Unicitatea e măsura leadershipului.

* Calitatea de a fi important izvoraste din felul in care iti construiesti increderea in ceea ce poti face.

* Să vorbești cu un trandafir într-o lume a veșniciei, iată ideea unui univers care se extinde la nesfârșit.

* Viitorul aparține celor care reușesc să activeze în sufletul lumii ideea de continuitate în evoluția științei.

* Schimbările cele mai importante se produc întotdeauna din direcția la care nimeni nu se așteaptă. Este un fel de magie.

* Un om care nu a facut niciodată nimic pentru ștință este un om care nu l-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu, cu adevarat.

* Adevăratele descoperiri ale științei sunt pentru cei mai măreți, nu pentru bătrâni.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-III.html

Mărturisiri discrete (IV)

On Februarie 17, 2021

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creațiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citește, sau măcar să aibă un moment de liniște în tumultul lumii. Întreaga mea ființă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins și de menținut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experiențe de viață unice. Poate mă vei înțelege mai bine, poate nu, dar cu siguranță vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Progresul nu a avut niciodată nevoie de tocilari, ci de creatori. Dacă aș putea să arunc o privire atentă asupra lumii, aș vedea mai multe măști decât chipuri alese.

* Un om care știe și nu arată ce știe nu este un om care posedă știința în adevăratul sens al cuvântului.

* Să știi să vezi în întuneric la fel cum știi să vezi pe lumină, și să știi să vezi ca și când n-ai vedea, ci ca și când ai simți.

* Cine face totul pentru știință și progres face totul pentru Dumnezeu. Iar mintea care nu pricepe acest adevăr nu va străluci niciodată.

* Mulți sunt cei care au dorit să primească totul de la viață, dar n-au fost în stare să-și lase mândria deoparte. Iar asta înseamnă că nu și-au dorit cu adevărat.

* Ceea ce altora li se pare enorm de greu de făcut, ție trebuie să ți se pară ridicol de ușor.

* Mulți oameni mari preferă să studieze tratatele filosofice în loc să priceapă tâlcurile ascunse în poveștile pentru copii. Iarăși spun, irațional.

* Un om de știință nu este mereu deasupra științei, cu toate astea zilnic își cizelează știința de a fi un om de știință.

* Nu contează cât de mult citești, ci ceea ce intuiești singular din când în când. Încearcă să comunici partea intuită a ceea ce nu cunoști.

* Într-o lume a schimbării nu mai ai timp să memorezi informații ca să te dai mare cunoscător, sau mare om de cultură. Dacă nu creezi constant, vei rămâne în urmă.

* Dacă ceea ce faci nu-l ajută pe altul și nu duce știința cu un pas mai departe, înseamnă că ceea ce faci...faci doar pentru tine.

* A fi bun într-un domeniu nu este același lucru cu a fi un om al schimbării. Cântărește-ți valoarea prin inovațiile prin care știința poate fi propulsată la alt nivel.

* Cine nu aduce o schimbare în folosul științei, să nu-și imagineze că este un om al progresului.

* Prietenii cei mai buni ți-i găsești acolo unde sunteți cu toții excepționali și, în același timp, foarte uniți.

* Să eternizezi simțirea declanșată de impulsul atingerii unei pânze de catifea, și poate vei înțelege ce implică manifestarea unei stări afective. Catifeaua e strict legată de starea afectivă, prin delicatețea ei, ea este ca o operă de artă care devine din vis realitate, realitatea în care ne oglindim sufletul ca într-o oglindă...

* Fii bun într-o singură direcție, dar acolo fii excepțional !

* Pentru a fi excepțional trebuie să fii un infailibil judecător ...orice greșeală ai face, vrând să fii bun ești mai mult subiectiv, ierarhizezi tot ce creezi și duci totul spre latura ta sentimentală. Refuzi tot dacă în acel tot nu te regăsești, sensibilitățile intră într-un joc al hazardului întrepătrunzându-se. Nicio capodoperă nu e sigură de destinul ei chiar dacă are norocul să fie reprezentativă. Tot ce se creează trebuie să aibă "norocul timpului", să devină mai bun, să corespundă vremurilor și eventual să nu se demodeze niciodată. Cu toate acestea, orice operă sau creație depinde de capriciile subiective ale celor ce vin din urmă pentru a rămâne în atenție, iar cu cât ne îndepărtăm de ea posibilitatea de înțelegere trebuie să fie din ce în ce mai apropiată de individ...(Ioana Sarah)

* A privi într-o oglindă este câteodată ca și cum am fi pescuit fără undiță. În acest caz, undița ține de pescuitul sportiv, când eliberezi peștișorul. Dar la fel de bine, uneori oglinda ține de fixația noastră pentru trecut. Fiecare din noi trebuie să fie propriul stilist când alege ce să șteargă, ce să uite și mai ales ce să țină minte ! (Ioana Sarah)

* Cu toții privim spre spiritualitate, toți vrem să o trecem prin viață. Adesea, cred că suntem asemenea unui roman în care noi suntem personajul principal. Uneori nu avem milă față de noi, alteori avem indulgență. Din tot acest naturalism se naște un dramatism. Vorbim câteodată cu noi înșine ca și cum am trece printr-o poartă strâmtă, e în toate o decantare a trăirilor că într-o purificare.. (Ioana Sarah)

* Citește-l pe Borges și ai să-l întâlnești pe Wilhelm Hauff. Citește-l pe Hauff și vei păși în 1001 nopți. Iar în 1001 nopți vei fi din nou Borges.

* Și nicio carte nu spune o poveste mai frumoasă decât un personaj care își trăiește povestea în lumea reală.

* Și dacă mintea ta ar fi o carte, iar sufletul tău altă carte, atunci ai avea două cărți care spun în mod diferit aceeași poveste.

* Și fiecare carte nouă ce o citești, imaginează-ți că face parte din acea unică carte ce îți instruiește sufletul să-și facă o descriere distinctă.

* Și chiar dacă ai citi multe cărți, dacă nu trăiești cu adevărat viața personajelor, atunci nu vei simți niciodată vraja poveștilor fără sfârșit.

* Important nu este să citești multe cărți, ci să înveți să te integrezi în povestea personajului din cartea ta preferată.

* Acolo unde ai talent nu ai nevoie de profesor, nici de o mie de profesori. Dar acolo unde nu ai talent, nu-ți căuta profesor.

* Trei sunt părțile din care sunt alcătuit: cel ce vede, cel ce se obișnuiește cu ceea ce vede și cel ce simte conform a ceea ce vede. Doar că se întâmplă să văd prea târziu.

* Mulți sunt deștepți în lumea asta, dar prea deștepți ca să-și folosească inteligența și prea deștepți ca să-și recunoască deșertăciunea. Cât de destept poate fi cineva încât să știe cum se distribuie deșteptaciunea, mai ales să cântărească deșertaciunea? A pune trei cuvinte în pagina nu inseamnă știință, artă sau mai știu eu ce... Încă sunt cărți scrise pe care nu le răsfoiește nimeni deși accesul la cultură nu a fost interzis. Mai bine să lăsăm scriitorul să scrie, artistul să facă arta în mare fel, tăietorul de lemne să le taie, iar viața să își urmeze cursul .

* Întotdeauna afli ceva nou despre oameni, mai ales când te aștepți mai puțin.

* Şi când afli, mai bine păstrează pentru tine ce-ai aflat.

* Să te joci cu știința până ce ea devine preferința ta pentru un anumit stil de gândire.

* Nimeni nu renunță la o amintire care se păstrează în arta de a trăi frumos, cu eleganță, cu simplitate.

* Universul îi vine ajutorul celui care știe să folosească știința în folosul ei. Aș folosi întotdeauna PowerShell în combinație cu REGEX ca să folosesc prelucrarea datelor. Să știi să folosești orice program informatic, atât cât ai nevoie. Nu trebuie să te pricepi mai mult decât trebuie, dar să știi să folosești orice îți este la îndemână.

* Un program bun este acela care poate rula orice funcțiuni din alte programe.

* Fericirea înseamnă să te observi zilnic într-o banală bucată de sticlă care nu permite reflecția. Astfel, nu vei mai purta grija vanității.

* Unii înaintează și ajung tot mai departe, alții sunt în urmă, și rămân tot mai în urmă. (Orice inaintare presupune un plus , o scriere pe sufletul nostru in exclusivitate , cu siguranta ca vom avea mereu curajul sa o facem...ramanerea in urma nu este o necesitate , desi unii o fac pentru ca asa inteleg ca trebuie...Ioana Sarah)

* Ştiința este meritul lui Dumnezeu de a asigura condiții favorabile creării unei lumi perfecte.

* Nu-ți fie teamă dacă ești ultimul din lume, fie-ți teamă să nu pierzi din vedere momentul astral care te poate trimite direct în fruntea lumii.

* Dacă nu ai produs nicio schimbare într-o ramură a științei, fii sigur că nu ești un om al schimbării, oricât de mult ai încerca să fii Cineva.

* Nu ajungi perfect, decât excelând în greșeli. Şi chiar dacă unele greșeli nu se iartă, cel puțin ele te-au dus departe.

* Nu există decât infinitul și cei care au ridicat construcția acestui infinit.

* Fii excelent numai acolo unde poți fi cel mai bun din lume !

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-IV.html

Mărturisiri discrete (V)

On Februarie 17, 2021

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creațiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citește, sau măcar să aibă un moment de liniște în tumultul lumii. Întreaga mea ființă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins și de menținut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experiențe de viață unice. Poate mă vei înțelege mai bine, poate nu, dar cu siguranță vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Ştiința este codul secret prin care cel ce trece neobservat îi depășește întotdeauna pe toți cei care ies în evidență.

* Cel angajat permanent în rugăciune nu acționează niciodată. Credința este mereu oarbă pentru orbi.

* Vei ajunge la cunoașterea absolută cu ajutorul spiritualității, numai crezând în posibilitățile de expresie ale universului artistic.

* Dacă nu ai produs nicio schimbare într-o ramură a științei, fii sigur că nu ești un om al schimbării, oricât de mult ai încerca să fii Cineva.

* Am încercat să fiu un univers, și am urmărit înlănțuirea abstractă a unor zone de conținut continuu-determinist tratate ca informații neconfidențiale.

* Și dacă i-ai spune unui trandafir toate secretele tale, el le-ar considera la fel de adevărate, ca și când ar fi fost spuse de el.

* Dacă lucrul pe care îl faci tu, l-a făcut și altcineva înaintea ta, înseamnă că n-ai contribuit cu nimic la progresul care asigură perfecționarea lucrului respectiv.

* Dacă lumea ar înțelege cu adevărat basmele lui Wilhelm Hauff, probabil ar rămâne mută de admirație în fața geniului acestui om.

* Niciun om nu este perfect, toți fac greșeli. Cu toate acestea, unii ajung mari oameni de știință.

* Dacă lumea ar căuta să afle secretele științei, nu s-ar mira să afle că acestea sunt consemnate în lumea basmelor.

* Cerul nu-i ajută decât pe acei oameni care se dedică sută la sută Creației și progresului științei. Omul de știință trebuie să fie creatorul unei lumi sută la sută perfectă.

* Marea știință a scrisului se dezvoltă în spiritul cuvântului pe care îl lași să preia controlul asupra vieții tale, fără să faci din el o cruce sau o sursă de îmbogățire.

* Frumusețea în artă înseamnă să știi să apreciezi frumosul. Frumusețea artistică este privirea artistului îndreptată spre modelul desăvârșit al naturii.

* Ochii verzi reflectați în verdele naturii sunt asemenea picturii reflectate într-o piatră verzuie de smarald: oricât ar fi de mult verde, arta va adăuga mereu expresiilor sale noi straturi de semnificație.

* Oricât de mult ai vrea să excelezi în orice domeniu, nu uita să te reîntorci acolo unde ai fost menit să fii cel mai bun din lume.

* În orice domeniu ar vrea cineva să exceleze, mai întâi trebuie să găsească calea pentru a intra în haos...Totul este în miscare. Suntem plini de griji și frământări, desfășurăm fenomene naturale și ne plângem că plouă sau ninge, că vrem vara să existe continuu...Nimic nu este de mare ajutor...soarele este în raport cu stelele fixe...

* La fel cum noaptea precede dimineții, la fel cum dormitul precede visului, tot astfel trezitul precede realitatea dar nu o găsește conformă cu prevederile sale.

* Încearcă să adormi cu ochii deschiși ca să mă poți visa mai real. Să fiu eu realitatea visului tău.

* Privilegiul de a fi Creator dă sens poveștii unei vieți trăită într-un moment în care trebuie să zbori departe și fără încetare.

* Trăiește-ți viața ca și când ai fi străbătut și modelat de poezia sensibilă a poveștii înseși.

* Şi dacă urmezi în mod firesc exemplul vieții din povestea pe care o trăiești cu ochii deschiși, vei înțelegere mai bine parcursul devenirii tale în aprecierea percepției și empatiei din care se ivește o legendă vie.

* Nu am ochi decât pentru mine, căci de ce-aș avea ochi pentru altcineva care nu este ca mine?

* A duce la bun sfârșit această privire este o încercare de a deștepta dispoziția afectivă a ochilor care cuprind latura artistica a frumosului numai cu sufletul de sfant.

* De ce i s-a dat unui om de rând puterea nemăsurată de a mânui cea mai înaltă dintre științe, în timp ce majoritatea celor de vază nu va pricepe niciodată ce este Marea Știință?

* Te simți în largul tău acolo unde ai fost mereu tu însuți: pe pista de alergat. Te vei întoarce mereu la tine, la trecut, acolo de unde a început totul. În multe locuri ar trebui să ne simțim în largul nostru, chiar și acolo unde nu am fost încă.

* Mai important este să fabricăm mereu noi locuri, nu să le contabilizăm mereu pe cele deja știute, asemeni unui funcționar. Să ne întoarcem mereu la trecut e ca și cum, stând la gura sobei într-un peisaj de vis, ne încăpățânam să citim aceeași poveste, când multe altele

așteaptă să fie descoperite. Întoarcerea la trecut, oricât de frumos sau trist ar fi acest lucru, creează un sentiment sinistru, e ca și cum am face asta din lipsă de activitate. În viață trebuie să pășim mereu ca și cum am privi liniștiți pe fereastră, când se derulează mereu alte imagini, să ne amintim mereu doar lucrurile netrăite încă și să pornim în cautatea lor...(Ioana Sarah)

* Cu cât citești mai mult cu atât realizezi cât de multe ți-au scăpat din vedere. Cititul este un punct de vedere care se poate completa în timp.

* Verdele e întotdeauna asociat cu natura atunci când e privit prin culoarea unei flori de câmp purtată de o adiere lină înspre o vară tot mai vie.

* Tăcerea nu garantează niciodată întoarcerea timpului într-o clepsidră. Cuvintele puternice n-au grai într-o lume a nisipului.

* Devenim ceea ce armonizăm prin forța exemplului dinamic și creator. Armonia dintre exemplu și demonstrație este începutul procesului de creație.

* Dacă ochii ei ar fi mereu verzi ca iarba, și dacă timpul nu le-ar usca strălucirea prin expunerea continuă la lumină, atunci ei ar fi prins cu privirea gândurile unui trecător grăbit, și preț de o clipă s-ar fi aprins la surâsul lui.

* Dintre eu și tine, mai frumos ești tu ca mine. Dar de eu n-aș fi ca tine, nici tu n-ai fi lângă mine. Așa că eu și cu tine, vorbind unei părți din tine regăsită adânc în mine. Să ne întrecem frumusețea prin această luminozitate: "Tu decizi cum mă iubești pe mine".

* Încearcă să-ți înțelegi menirea prin sensul pe care îl dai unui singur lucru. Însuși acest lucru trebuie să admită posibilitatea de reevaluare a existenței tale.

Nu te aștepta ca stelele să îți îndeplinească dorințele când vrei tu. Ar însemna ca Dumnezeu să se supună ție întru totul. Adică, bați din palme, și imediat Dumnezeu îți dă ascultare precum lampa lui Aladin? Chiar crezi că va da roade gândirea asta?

Dar așa sunt mulți oameni, supărăcioși, aroganți, fiindcă nu se îndeplinesc dorințele fix când doresc ei. Asta se întâmplă fiindcă se pun ei înșiși pe primul plan, și ignoră orice act divin. Egoismul este adevărată problemă a lumii.

Cei care au un website, sugerez să traducă conținutul tuturor articolelor cel puțin într-o limbă străină ! Şi chiar dacă nu știți foarte bine o limbă străină, puteți apela la traducători. Nu există scuze pentru a nu traduce !

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-V.html

Mărturisiri discrete (I)

On Ianuarie 07, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creațiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citește, sau măcar să aibă un moment de liniște în tumultul lumii. Întreaga mea ființă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins și de menținut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experiențe de viață unice. Poate mă vei înțelege mai bine, poate nu, dar cu siguranță vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Dacă nu știi să vezi, n-o să reușești niciodată să afli.

* Cine se privește pe sine încercând să se înțeleagă mai bine este cumva luminat de propria imagine în oglindă.

* Nu încerca să grăbești lucrurile. Învață să folosești încercările spre a atinge perfecțiunea. Rezistența purifică sufletul.

* Secretul nu este să le știi pe toate, ci să știi mult din ceea ce nu știe nimeni.

* De ce să lupți pentru ceva care pare tot mai departe de tine? E ca și când ai încerca să alergi după un tren demult plecat.

* Te-ai fi gândit că într-o bună zi vei intra în Casa lui Horus și vei face ordine în visele lui Oberon? DA, încă de pe atunci... !

* Cine n-a primit darul științei seamănă cu bătrânul pompos care a așteptat până în utima clipă o veste bună. Vestea n-a mai venit.

* O minte aleasă va realiza într-un caminamino terestru trecerea mistică de la Alchimie la Leadership. Unu este un număr magic.

* La sfârșitul anului întreabă-te ce-ai făcut pentru știință, adică pentru Dumnezeu ! Cu ce-ai contribuit la extinderea Universului?

* Arată-mi un om care a schimbat și inovat domeniul științei, și îți voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

* Să te joci cu marea știință ca și când i-ai porunci unui vis grandios să se împlinească !

* Talentul nu are nevoie de profesori, ci de exercițiu !

* Nu ceea ce arăți lumii, ci ceea ce lucrezi în background este izvorul adevăratei arte, și al Marii Ştiințe.

* Să lași totdeauna trecutul în urmă, este primul pas al schimbării.

* Nu contează cine e departe de tine, ci numai cine e mereu aproape. Nu contează cine pleacă, important e cine rămâne.

* Să știi să vezi...printr-o mulțime de legături, lucruri, situații și stări.

* Cine se supără prea repede că nu ești lângă el, probabil nici nu se poate bucura de surpriza revederii.

* De aia îmi plac pisicile. Ştiu să se strecoare printre paharele de cristal, fără să spargă nici măcar unul. Se numește rafinament.

* Din cărțile groase înveți despre micile puncte culminante ale trecerii omului pe pământ, despre micile minuni ale existenței.

* În chip așa ciudat se așează toate aspectele vieții unora, încât să ajungă fără probleme primii în vârful muntelui !

* În leadership trebuie să ai toți așii câștigători în mână, plus un jocker în mânecă.

* Oamenii de știință cinstesc zilnic o singură sărbătoare: Încununarea operei de creație.

* Fii foarte atent la cele întâmplate de-a lungul zilei ca să intuiești mai bine viitorul.

* Să fii tu însuți o capodoperă înseamnă să te definești ca și Creator al unei înfăptuiri fără seamăn.

* Să-ți duci Creația la nivel de Artă înseamnă să produci o capodoperă !

* Singura cale de a comunica cu universul este prin Creație și Artă.

* Privilegiul cunoașterii înalte și a marii științe aparține numai alergătorilor de cursă lungă.

* Să nu-ți faci niciodată chip cioplit. Să crezi în tine mult mai mult decât cred toți ceilalți în ei înșiși.

* Un prieten îmi spunea aseară la alergat: "Să apeși pe accelerație cu mult înainte ca ceilalți să pornească."

* Arta înfăptuirii unei capodopere definește creația produsă prin oglindire în imaginea "celuilalt" din lăuntrul tău.

* Un singur om care schimbă cursul unei științe, este același om care schimbă o întreagă lume !

* Schimbarea lumii cu ajutorul unei științe înalte este o cristalizare a efortului și înțelepciunii creatorului care posedă conștiința unicității sale.

* Să nu-ți faci niciodată chip cioplit. Să crezi în tine mult mai mult decât cred toți ceilalți în ei înșiși.

* Să înveți să produci schimbarea în știință, nu să rămâi doar un martor ocular la efectele ei.

* La sfârșitul anului întreabă-te ce-ai făcut pentru știință, adică pentru Dumnezeu ! Cu ce-ai contribuit la extinderea Universului?

* Am găsit un mănunchi compact de iarbă. Rațiunea de a-l pune în pământ, înainte să se ofilească de tot, este aceea de a seta o abatere de la furia naturii la blândețea și bunătatea nemărginită care îl caracterizează pe omul sufletist.

* Să fii atât de bun într-un domeniu de activitate, încât să n-ai decât un singur egal: Dumnezeu.Acesta este tâlcul luptei dintre Iacov și Dumnezeu.

* Când ești cel mai bun din lume într-un domeniu, iar lumea știe că ești cel mai bun.

* Și chiar atunci când crezi că ai aflat totul, apare ceva nou și diferit: "Uite, asta ți-a scăpat din vedere ! "

* Una este să înveți mult ca să-ți asiguri un viitor, alta este să pricepi îndeajuns ca să schimbi o întreagă știință.

* Ceea ce creezi este ceea ce ești când te consideri cineva mai presus de tine.

* Fii întotdeauna un om bun. Și dacă se poate, fii mult mai bun decât toți ceilalți.

* Să te joci cu știința așa cum pictezi un înger, fără să fi văzut vreodată o pictură. În asta constă toată magia cabalei !

* Mai important decât să știi să vezi; este să știi cum să vezi.

* Un om care acționează este mult mai valoros decât unul care face planuri. Primul ajunge undeva, celălalt stă pe loc.

* Un singur om care visează este mult mai puternic decât toți aceia care se roagă.

* Simți o mare satisfacție când vezi că valoarea ta crește direct proporțional cu numărul tot mai mare al cititorilor tăi.

* Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei. Este ca o stare emoțională amplificată de senzația unui vis împărtășit de un singur om.

* Să nu treacă nicio zi fără să faci cel puțin 10 lucruri care te propulsează înainte. Abilitatea de a face progrese mai repede și mai bine ca oricine este vectorul care te unește de performanța care justifică leadershipul.

* Cea mai înaltă menire a omului pe pământ este să atingă desăvârșirea. Să găsești fix lucrul pentru care te-ai născut și să-l sculptezi în înaltul cerului cu mână de maestru.

* Cine are viziune citește cu ușurință viitorul. Cine știe leadership, își creează singur contextul în care se îndreaptă viitorul.

* Marea știință nu are nevoie de profesori, ci de artiști fără seamăn.

* Cu cât ești mai cunoscut în lume cu atât valoarea ta crește mai mult. Viitorul aparține celor ce știu să se promoveze BIG !

* Ştiința e ceea ce rămâne de aflat atunci când ceea ce vezi se pierde într-un gol de imagine.

* A-ți îmbogăți leadershipul cu noi resurse de înțelegere este ca atunci când te trezești, spui în gând "Bună dimineața", iar Marea Ştiință îți răspunde de undeva din jur cu ecoul plin de speranță: "Îmi pare bine să te revăd".

* Scrisul reprezintă doar o modalitate de a scoate la iveală talentul omului. Iar adevăratul talent este strâns legat de modalitatea de a crea, de a gândi, de a te exprima și de a înfăptui o revoluție în știință. A nu se confunda talentul cu mijloacele lui de expresie !

* Nu-i de-ajuns să studiezi pe cont propriu arta, mai trebuie să ai norocul să fii îndrumat la timp de un artist genial.

* Numai cel care a cercetat îndelung profunzimile artei poate ajunge la cea mai înaltă știință !

* Nu-i recomandat să fii mai bun decât ești, mai ales atunci când alții nu-și fixează ca etalon de urmat bunătatea.

* Unii oameni sunt precum un leagăn de metal: se încing la soare de atâta splendoare și măreție, dar scârție cumplit când bate vântul mai tare.

* Oamenii sunt de două feluri: cei buni care sunt răi, și cei răi care sunt buni.

* Când toată lumea fuge de Covid, noi am ajuns până în inima Covid și i-am provocat stop cardiac.

* Frica este asemenea unei sculpturi pe care o privești și îți intră în toate celule, este ca prima bătaie primită în copilărie pe care ți-o amintești atât de mult încât te ferești de o mângâiere ca de o palmă...Sabia taie câteodată doar capetele plecate care fără să vrea vor paște iarbă, mai devreme sau mai târziu...Trecerea este o monografie, este ca o carte de

referință. A trece peste toate duce la un "material" de dimensiuni variate.

***** Dogmele sunt și ele niște adevăruri care se rezumă la credință. Vai, cum s-ar schimba sistemul prin asta. Atitudinea fiecăruia, dacă este minuțioasă, duce în timp la eliberare și purificare...Este greșit să credem că schimbăm lumea prin stilou și pensulă, lumea se schimbă prin cărți pe care le citim singuri, prin felul cum ne lămurim toate întrebările și răspunsurile fără să contestăm sistemul. Mai mult, ca să schimbi un sistem trebuie să analizezi dezvoltarea istorică. Toate trăirile unui sistem țin de relațiile dintre concepte, gradul de certitudine acordat contribuie la o structură care ține de concepte. De fapt, într-o societate, orice sistem are o greutate atomică, o impunere care începe încetul cu încetul... Orice sistem se poate schimba, iar a spune că nu se poate schimba este ca și cum ai sta într-o tipografie, ai consulta mai multe cărți și ai spune că unele aliniate nu pot fi tipărite pentru că formularea nu e precisă...(Ioana Sarah)

***** Cine observă mișcarea planetelor, nu își observă și propria nemișcare. Pământul pe care calci se învârte fără ca tu să-l simți.

***** Tot timpul mă asemăn cu un pește într-un ocean zbuciumat: orice val vine, pe mine nu mă afectează. Mi-am amintit ce tu mi-ai spus / Despre mine când ne sărutam vioi în parc / Neuitând nicicum ceea ce sufletul tău mi-a adus /Senzația că pot rămâne mereu în amintirea ta ca un felinar vivant.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete.html

Mărul de aur

On August 08, 2017

Tot ceea ce însemni în planul lui Dumnezeu este o luptă cu tine însuți din care învingătoare iese știința.

Era un fel de simptom al izolării aproape totale, din care nu mai reușeam să ies. Un fenomen tot atât de greu de înțeles ca judecata lui Dumnezeu, o zonă în care nu aveam posibilitatea să evoluez decât prin comparație cu măsura șansei de a demonstra că pot folosi în avantajul meu capcanele anxietății, orice durere, orice emoție, orice slăbiciune. Din care aveam atâtea de învățat și experimentat, mai ales starea mentală de rezistență pe o durată de viață cât mai extinsă.

Pasiunea pentru înțelegerea acestui experiment demn de un analist al psihologicului, complex și mai cu seamă original, era o expresie a setei de cunoaștere, aceeași pe care o experimentează un artist în căutarea unei impresii individualizate asupra legăturii dintre model și atitudine, dintre omenesc și valoarea artistică. Cică așa ar fi vrut cel de sus, cică așa e dat, să întorci spatele lumii ca să recunoști marea încredere pe care o ai în tine și pe care doar știința o potențează.

Credeam că marile planuri ale lui Dumnezeu, create după un cod cu grad înalt de dificultate, sunt modelate după concepția unui restaurator de artă care procedează după modelul sistemelor de operare ale gândirii precum analiza, sinteza, comparația, abstractizarea și concretizarea. Dar la fel de bine ele puteau fi expresia unui determinism care acționează predominant și selectiv la nivelul intelectului, materializându-se în materia primă a Marii Opere.

Acest experiment al ființei care își educă psihicul să se adapteze la noi realități amintește de descrierea pe care Albert cel Mare și-o făcea singur *:*

„Un alchimist trebuie să locuiască departe de lume, într-o casă specială, construită chiar de el însuși cu măiestria și priceperea zidarului, unde trebuie să existe cel puțin o încăpere secretă destinată în exclusivitate sublimărilor, soluțiilor și distilărilor. El va trăi în singurătate, izolându-se de ceilalți oameni, până la desăvârșirea Marii Opere. Trebuie să fie răbdător și perseverent până în momentul când constelațiile îi vor fi favorabile. Şi, în fine, va evita orice contact cu prinții și cârmuitorii."

Leadership: Efortul de a-ți aprecia nivelul cunoașterii este un moment decupat din segmentul unei lungi căutări și concentrat pe pânza unei lucrări care îți dezvăluie în mod adecvat profilul lăuntric?

Efectul de noutate în alb-negrul neiertător al unui timp care-și uită mândria de a se scurge, în sensul șansei de a trăi o viață nemărturisită, într-o continuă criză de exprimare, reprezenta o formă de observație structurată, realizată în cadrul artificial al unui laborator intensiv de mai multe zile consecutive, *dans ma chambre... qui est un endroit calme et loin de tout le monde.*

Cu o amplificată sensibilitate față de lucrurile încă neștiute, nebănuite și greu accesibile, am ajuns să mă comport ca un experiment al unei inteligențe laborioase de care depind doar gândurile ascunse, îndoielile, temerile, reflectate parcă într-o oglindă care le deformează și le accentuează și mai mult.

Credeam că mă voi recunoaște superior celui ce-am fost, dincolo de ceea ce știam până atunci că este posibil, asemenea unui personaj care se rupe din lumea de poveste pentru a împărtăși lumii reale din aventurile sale.

Alchimistul este un artist în ale cunoașterii de sine și a lui Dumnezeu din perspectiva unei evaluări pe termen lung a efectului de descoperire a unei lumi noi. Această descoperire se face prin atingerea consecventă a stării de rezistență pe parcursul aplicării consecvente a metodei experimentale de cunoaștere.

Un artist al substanței și al consecinței se află într-o continuă confruntare cu estetica unei mărturisiri în alb-negru, din care transpare compromisul făcut pentru a-și păstra formula proprie de rezistență: aplicarea consecventă a metodei experimentale pentru aflarea unor adevăruri ascunse la care nimeni nu s-ar fi gândit. Este un rezultat al momentului de vârf al înfruntării propriului sine când supui evaluării impactul consumului de cunoaștere în scopul obținerii unei noi filosofii de viață .

O incursiune într-o zonă mai profundă a psihicului este un joc al detaliului cu ansamblul care sfârșește prin a te emoționa estetic, dovedind încă o dată că dragostea pentru ceea ce ți se revelează în mod subtil, într-un context de tip „ *Lost In Your Own Abyss* ", este o luptă de o neîncetată neliniște care te face să asculți un glas. Ascultă acest glas, el va rosti întotdeauna noi adevăruri !

Eliberarea adusă de îndepărtarea de restul lumii este o cultivare în om a frumosului dumnezeiesc, a asemănării cu El, căruia i se pot atribui marile victorii ale științei.

Având la dispoziție o întreagă colecție de amintiri și lecții de viață, mii de trăiri și clipe de neuitat, ca să rezolv o grămadă de bătăi de cap, bug-uri de ordin filosofic și identitar, mi-am construit o viziune nouă asupra realității cu care încă sunt în contact nemijlocit, deși consistența ei pare mai degrabă una efemeră. Total invers în comparație cu sarcina unui pictor care rezidă tocmai în depășirea cadrului atemporal al portretului, în a-l face dinamic, obligându-l să trăiască în timp.

Dacă stau bine și mă gândesc, eram totuși un artist prin faptul că întruchipam o imensă sumă de momente consecutive, comasate într-o luptă cu un sine care nu se lasă înțeles, nu se dă învins, într-o conjunctură temporară de esență spirituală. Pe această cale, am remarcat cu plăcere coincidența faptului că nonconformismul, pasiunea constantă și setea pentru originalitate sunt formele de expresie ale sensului vieții.

Adevărata capodoperă a creației este fixarea pe pânză a unei trăiri din cele mai complexe și nelimitată în timp, care dezvăluie în mod cu totul excepțional profilul lăuntric al celui portretizat.

În încercarea de a obține imaginea răsturnată a sufletului, cu ajutorul unor elemente date de semnificațiile profunde ale reflecțiilor și meditațiilor, o dată cu refugierea în spațiul vag și plin de paradoxuri al unei realități greu de exprimat în faza primară, am reușit să construiesc o anumită figură cuprinsă între spiritualitate, artă, știință și inteligență.

Un portret psihologic al unui Alchimist care a înțeles că fundalul - căutarea de sine, faza în care au loc „digestia", coacerea, regenerarea puterilor interioare, în fapt materia primară a trăirilor cele mai complexe, analizate cu atenție sub microscopul conștiinței și presimțite de ochiul scrutător al artistului - este singura știință pură care corespunde părții superioare a Marii Opere.

Mărul de aur este o continuare a gândirii: „Tot ceea ce însemni în planul lui Dumnezeu este o luptă cu tine însuți din care învingătoare iese știința."

Singurul izvor a tot ceea ce există, singurul secret pe care alchimiștii se tem să-l divulge și pe care se simt datori să-l păstreze în contextul general al transformărilor pe care le trăiesc și le suferă, asemenea metalelor supuse la temperaturi foarte înalte, este... lupta.

Source: https://neculaifantanaru.com/marul-de-aur.html

Mastering Inner Leadership

On Martie 11, 2017

Fii capabil să renaști din propria cenușă a suferinței, condiționându-te să crezi într-un adevăr autoimpus.

Îți spun cu mândrie, Mercedes, că Dumnezeu avea nevoie de mine, și am trăit. Cele mai groaznice nenorociri, cele mai cumplite suferințe, părăsirea de către toți cei ce mai iubeau, persecutarea din partea celor ce mai cunoșteau, iată care a fost prima parte a vieții mele.

Apoi, pe neașteptate, după captivitate, singurătate și mizerie, au urmat aerul curat, libertatea, o avere atât de orbitoare, de uluitoare și de nemărginită, încât numai dacă aș fi fost orb aș fi putut să nu-mi dau seama că Dumnezeu mi-o trimitea pentru niște scopuri atât de mărețe.

De atunci bogăția aceasta mi s-a părut că are o menire sfântă. De atunci nu m-am mai gândit nicio clipă la viață căreia tu, biata femeie, i-ai gustat uneori dulceața. N-am mai avut niciun ceas de liniște: mă simțeam mânat ca norul de foc coborând din cer ca să ardă cetățile blestemate.

Asemenea căpitanilor aventuroși ce se îmbarcă pentru o călătorie primejdioasă sau plănuiesc o expediție fără întoarcere, îmi pregăteam merindele, îmi încărcam armele, îmi adunam mijloacele de atac și de apărare, deprinzându-mi trupul cu încercările cele mai cumplite, deprinzându-mi sufletul cu loviturile cele mai aspre, obișnuindu-mi brațul să ucidă, ochii să privească suferința, gura să zâmbească la priveliștea cea mai îngrozitoare.

Din bun, încrezător și uitător cum eram, m-am făcut răzbunător, prefăcut, rău, sau mai curând nepăsător ca surda și oarba ursită. Atunci m-am năpustit pe calea ce-mi era deschisă, am străbătut spațiul și am ajuns la țintă. Nenorocire celor întâlniți în drum ! Nenorocire celor care m-au închis în bezna temniței și celor ce au uitat că mă aflam acolo !

Leadership: Îți măsori progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenței tale în trailerul numit "Those who betrayed you"?

Adevărul pe care liderii îl ascund în interior nu este o adaptare la marea lovitură a vieții suportată cu stoicism, ci un răspuns la minunea pe care au trăit-o. Ei știu că viața este asemănătoare salciei la malul apei: înflorește doar dacă e udată cu suferința acestei lumi. Mult mai important, însă, ne apare faptul că dacă privim la viață ca la facerea unei minuni atribuită unui salt făcut deasupra tuturor vicisitudinilor destinului, atunci însăși suferința capătă valențele unei recompense care urmează să vină.

Mai mult decât atât. Dacă omul supus încercărilor vieții se măsoară după tăria sentimentelor pe care și le stăpânește într-un decor al întunericului, spre a fi perceput conform condițiilor în care ia naștere ura și chibzuința, mânia și încrederea într-un Dumnezeu nevăzut, atunci leadershipul se poate măsura în funcție de ceea ce omul reușește să împlinească prin miracolul creării unei noi reguli de intervenție în destinul celorlalți oameni.

Dintr-un martor al sensului vieții, neputându-și stoca în memorie decât variațiuni ale aceluiași îndemn lăuntric „aș vrea să mor", omul devine un capriciu al destinului într-un joc de-a „hai să văd dacă poți să te repari". Astfel, el se vede nevoit dea reply la toate

încercările îndurate cu stoicism, nevoit să perceapă doar culoarea „roșie" a dorinței de răzbunare situată la limita distanței dintre ceea ce a fost și ceea ce ar putea ajunge.

Un om puternic își compromite autoritatea dacă nu reușește să răspundă unui context mai larg de tendințe și provocări care accelerează expansiunea propriei conștiințe spre o zonă a puterii de decizie. Dar, în același timp, el își compromite toate aspirațiile de pace sufletească dacă uitarea pe care o invocă un nou statut nu este indusă de gama variată a unor valori de tip demn-nedemn, just-injust, echitabil-inechitabil.

Menirea omului de a se depărta de sursa primară a durerii se produce în momentul când el devine independent de ceea ce se petrece în interiorul lui.

Viscolul natural bate deșertul, iscând în urma lui nori amenințători de praf. Însă omul care se conectează la un nou început de viață trebuie să satisfacă condițiile obligatorii ale tranziției spre conștiința răspunderii față de modul cum trăiește și față de ceea ce decide că merită experimentat, fără a lăsa în urma lui un gol imens numit „vinovăție" venit după faultul numit „răzbunare".

Anulează-ți golul, ai grijă cui aduci nenorocire ! În leadership, care include marea forță a caracterului, se punctează uneori mai bine încercările de a te pune în offside, decât golurile care aduc victoria.

Un lider nu-și măsoară progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenței sale în trailerul numit "Those who betrayed him", ci după felul cum își recăpătă și își păstrează strălucirea virtuților sale de-a lungul timpului.

A deveni independent de ceea ce se petrece în interiorul tău seamănă cu o comoară ascunsă pe fundul oceanului care nu poate fi recuperată decât cu prețul scufundării tale într-un moment de descurajare: trebuie să îți judeci acțiunile fără să te autocompătimești.

Mastering Inner Leadership se referă la continuarea luptei dusă împotriva unei rânduieli aprige a vieții săvârșite prin durere, care încadrează omul într-un trend al înaintării spre o împlinire care îl dezleagă de limitările propriei firi, cu slăbiciunile și neajunsurile ei.

Dar în acest context este nevoie de o mișcare a hazardului, de o improbabilă grație divină, de o sursă vastă de câștig, care să-l ajute să regăsească ceea ce a pierdut.

Liderii puternici în interior sunt capabili să renască din propria cenușă a suferinței. Ei sunt dispuși să-și exploreze gândurile și atitudinile, le compară cu cele ale unui status mai vechi, și să le aleg pe cele care răspund cel mai bine obiectivelor durabile de valorificare a propriilor forțe de construcție a viitorului.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/mastering-inner-leadership.html

Măsurarea corectă a excelenței

On Aprilie 08, 2009

Este nejust să-ți fie pusă la îndoială excelența, câtă vreme nu ești pus în situația de a demonstra ceea ce ești în stare să dai.

Îngusta rutină academică, ce domnea în acel timp în învățământul oficial, apăsa greu pe umerii tânărului sculptor Antoine Bourdelle, cu personalitate formată, deprins să lucreze independent. După cum a observat el însuși, majoritatea celor care obțineau râvnitele premii, asigurându-și promovarea, nu știa să modeleze corect un nas, o gură sau o ureche.

Bourdelle a părăsit școala de bele-arte, unde fusese primit al doilea la concursul de admitere, căutându-și calea mai departe. El a precizat: *„Nu am timp. Eu la 30 de ani va trebui să-mi fi dat măsura. Lucrul meu se află în stradă, în viață."*

Tu cum îți alimentezi excelența? Am notat mai devreme că înțelegerea priorităților și a proceselor prin care faci alegerile pe care le faci constituie elementele critice ale succesului tău. Punctul forte al concentrării tale îl constituie gândirea axată pe formă, nu doar pe conținut, care trebuie să se concentreze asupra prezentului, asupra lucrurilor pe care le poți controla, asupra accelerării pregătirii proprii.

Bourdelle ar fi vrut să poată ciopli imense catedrale, ca și meșterii evului mediu, nu să modeleze numai chipurile umane cum i-ar fi cerut profesorii de artă. El a mai precizat: *"Arta este întregul univers recreat într-un singur om."*

Leadership: Poți să recreezi întregul tău univers fără să-i modifici conținutul, așa încât arta pe care încerci s-o evidențiezi să nu-ți îngrădească potențialul de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos?

Punctul de pornire sănătos în acest sens îl constituie debarasarea de acele "gunoaie", de absolut orice element, de orice fel de gândire – impusă de alții, care îți îngrădește potențialul și care nu prezintă nicio importanță pentru dezvoltarea capacităților tale. Ca să generezi schimbarea în tine de la o treaptă inferioară spre o treaptă superioară, trebuie să-ți sporești eficiența și productivitatea.

Productivitatea este ca o jucărie cu telecomandă pe care o poți manevra numai atâta vreme cât o alimentezi cu baterii. Diferența dintre un meșter care lucrează pe cont propriu (așa cum a visat să ajungă Bourdelle) și unul care lucrează după tiparul altora, este că primul își auto-alimentează mereu propriul potențial și propria valoare, in timp ce al doilea este alimentat de ceilalți până la un punct din propria evoluție. Primul își asigură singur baza propriei evoluții, în timp ce al doilea mai întâi trebuie să se străduiască să corespundă valorii pe care i-o atribuie ceilalți, chiar dacă ideile și viziunea acestora diferă cu mult de a lui.

Așa cum oamenii de afaceri inovatori trebuie să aibă grijă ca beneficiile specifice mărcii pe care le dezvoltă să nu fie lipsite de consistență, periferice sau relevante doar pentru o mică parte a clienților - tot astfel tu trebuie să segmentezi pe cont propriu adevărata cunoaștere, să diferențiezi ceea ce este important de ceea ce nu este important, adevărul de fals. Clarifică-ți ideile și validează-ți ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale evoluției tale prin prisma influenței exercitate de ceilalți "maeștri", înainte de a-i urma.

A înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos înseamnă să faci din gândirea ta o artă a

cărei direcție principală este constituirea unui univers al cărui înțeles este atașat de măsura lucrurilor pe care le poți realiza singur.

Măsurarea corectă a excelenței se poate efectua după un singur sistem de referință: tu însuți. Ca să creezi o temelie solidă performanței tale, mai întâi dovedește responsabilitate fata de alegerile pe care le faci: să-i urmezi pe alții și să te lași influențat de propriile lor modele de stil (deci să urmezi calea sugerată de ei) sau să-ți urmezi calea pe care te simți împlinit, pe care instinctul ți-o propune – calea auto-dezvoltării personale. Ca să atingi cele mai înalte cote de măiestrie, trebuie să-ți creezi singur arta proprie.

Este nejust să-ți fie pusă la îndoială excelența, câtă vreme nu ești pus în situația de a demonstra ceea ce ești în stare să dai.

Concluzie: În orice domeniu excelența se obține în timp. Foarte greu se obține acea recunoaștere unanimă a capacităților "artei" unui lider. Evident că această evaluare externă se bazează pe fapte concrete ce trebuiesc demonstrate. Depinde de tenacitatea și puterea liderului de a-și demonstra excelența, depinde de evaluatori "măsurarea corectă a excelenței" și depinde de concepția generală a societății la un moment dat. Şi-n leadership, "trierea grâului de neghină" se va face la un moment dat și se va dovedi cui merită să i se atribuie excelența.

***** Adina Nanu – *Bourdelle* , Editura Meridiane, București, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/masurarea-corecta-a-excelentei.html

Materia se supune creatorului ei

On Februarie 01, 2022

Îți trebuie o viziune clară pentru a te concentra asupra a ceea ce creezi, dar în același timp trebuie să ai de partea ta imensa masă a materiei care poate să rămână cât mai mult timp în stare "stabilă".

Citeam demult o carte despre Alfred Nobel, considerat la un moment dat drept unul dintre cei mai îngrozitori criminali din istoria lumii. Uriașa lui avere a fost adunată din fabricarea unui produs infernal, a dinamitei, care provoca un sentiment de groază tainică oricărui se apropia de casa lui. Milioane de oameni au fost uciși cu dinamita lui. Dar se uită faptul că dinamita a fost creată nu pentru război, ci pentru alte scopuri: pentru lucrările miniere, portuare, pentru săparea de tuneluri și alte lucrări care ușurează munca și viața oamenilor.

Dar altceva îmi stârnește o solidaritate cu domnia sa, un fel împletire a puterii de cuprindere a minții cu redimensionarea unei realități care nu poate fi nici experimentată și nici numită în mod imediat. Ei bine, Alfred Nobel, sub rezerva unei anumite confidențialități și a altor măsuri de protecție, avea sute de substanțe în laboratorul personal din San Remo, Italia. Una mai inflamabilă ca cealaltă, ca un fel de obiecte magice trecute prin foc și transformate în mod neașteptat într-un model heliocentric al universului. Şi, evident, substanțele explozibile - printre care "Triazotatul de glicerină" - erau stocate în cantități diferite în recipiente destul de nesigure pentru vremea respectivă.

O singură picătură dacă s-ar fi vărsat pe masă ori pe podea, ar fi explodat totul - iar suflul exploziei s-ar fi propagat pe o rază de sute de metri pătrați. Dar, în ciuda atâtor primejdii, omul de știință a fost ocolit toată viața de orice fel accident. Să fii înconjurat de moarte, și moartea să stea departe de tine. Să fii protejat de viață în orice capcană a morții. Şi dacă eu însumi aș fi un Creator, și dacă un asemenea creator ar da măsura tuturor lucrurilor lumești printr-o durată a vieții omului mult mai îndelungată decât cea medie, aș alege să mă angajez într-un maraton care sfidează moartea.

Într-adevăr, trebuie să-mi pun această întrebare: ce gândire poate duce la un rezultat care să mulțumească pe toată lumea, dar care să mă reprezinte și să mă împlinească cel mai mult pe mine?

Leadership: Relația ta cu conținutul creației tale este adecvată unei gândiri superioare obținute printr-o adâncire a cunoașterii într-un sistem determinist ce facilitează parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură" ?

Materia se supune creatorului ei, asta este prima lege a științei. Şi nu oricine ajunge la această performanță, ci doar de cei care au întreprins o lungă călătorie și îndelungi căutări. Materia ascultă de cel care știe s-o mânuiască cel mai bine, ținând cont de măsura în care creatorul reușește, apelând la ajutorul esențial al vederii fenomenologice, să înțeleagă această tentativă a gândirii în cadrul filosofiei naturii. Ființele sunt formate dintr-o parte a materiei organice, iar viul rezultă dintr-o înaintare necesară materiei.

Acest fapt ne conduce la concluzia că cel ce crede într-un Creator al universului, crede totodată într-o energie omniprezentă, protectoare, tolerabilă, rezistentă. Iar cel care mișcă lucrurile în direcția voinței personale este cel care știe să transforme materia pentru a obține un rezultatul fulminant în două lumi: spirituală și materială.

Bineînțeles, aici intră în scena nivelul spiritual al puterii. "Bătălia se dă în ceruri", între lumea

materiei și cea a antimateriei, sau având corespondență directă între vibrațiile materiei și ale conștiințelor curate. Nu între corpuri, nu între proprietăți fizice. Încearcă, de exemplu, să pătrunzi cu ochi de Creator fiecare lucrul din jur, să însuflețești și să conduci materia din cuprinsul lucrurilor, asigurând parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură": între om și Dumnezeu, între teorie și cercetare, între suflet și natură.

Încearcă să dai impuls lucrurilor ca acestea să funcționeze după voia ta. Încearcă să însuflețești orice lucru atribuindu-i o anumită afinitate, investindu-l cu acea calitate de a fi "împăcat cu tine" în planul unei anumite omogenizări de factură spirituală, sau în planul unei dialectici care trebuie să conducă la o universalitate. Poți?

Leadership: Personalitatea ta poate să-și facă o dublură în fața unui transfer de imagine de la creator la receptor, printr-o adecvare a esenței tale la conținutul unei existențe care își manifestă măreția într-o realitate subiectivă?

Este admisibil faptul că un creator se interpune între hazard și descoperire, între viziune și eforturi concrete, putând să schimbe deznodământul implacabil ce se conturează la cei ce nu au reușit să se racordeze la Inteligența Materiei Universale. Ca s-o spun altfel, reușita unui creator nu este doar o imagine a vreunei descoperiri, ci exprimă o realitate la scară microscopică, unde materia este doar exprimarea misterioasă a unei voințe suverane.

Vă amintiți de Prospero din opera lui Shakespeare, care fusese ducele Milanului? Prin mijlocirea vrăjilor și a altor forme de magie, el putea să ordone materiei, putea să răpească oricui puterea de a i se împotrivi. Având supuse voinței sale cele mai puternice duhuri, el putea să pornească după voie vânturile și valurile mării. Din porunca sa, se stârni o furtună cumplită, în mijlocul căreia însăși corabia dușmanilor săi a fost zdruncinată teribil, dar cu toate acestea el rânduise în așa fel materia, încât nimeni de pe vas să nu fie vătămat. Planurile sale îndrăznețe se puteau transforma oricând într-un angajament care sfida moartea. Așadar, Prospero pătrundea în toate, însuflețea și conducea orice lucru din cuprinsul materiei, formând în întreaga materie orice existență individuală.

Prospero nu este un simplu personaj de poveste, el reprezintă esența non-materială a unui creator desăvârșit.

Spunându-vă acestea, țin să-mi recunosc o anumită realizare: știu să construiesc o imagine în care forța lucrurilor, așa cum este ea rânduită și de neînțeles, se combină cu veșnica mișcare a materiei pe toată durata confruntării cu mine insumi, manifestându-se ca reprezentare a unei voințe înalțe în credință.

O parte importantă a leadershipului este forma relativă a creației pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfățișează realitatea prin surprinderea esenței non-materiale a unui creator desăvârșit.

Materia se supune creatorului ei, și nu putem nicidecum hotărî întinderea ei decât luând ca punct de plecare reflecția subiectivă asupra gândirii concepută în prealabil ca subiectivitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/materia-se-supune-creatorului-ei.html

Materia și adevărul

On Iulie 07, 2013

Respectă-ți îndatoririle față de știința ta, chiar dacă ceilalți nu sunt dispuși să accepte adevărurile neștiute pe care ea le dezvăluie.

În timp ce încercam să înțeleg proprietățile de bază ale materiei din care se compunea Secretul, distilând în mod corespunzător o mică cantitate din elixirul interminabil al energiei ce contribuia la crearea și menținerea unei viziuni aparte, simțeam cum un curent rece îmi străbate și îmi acaparează mintea. Dacă vreun scriitor de ficțiune ar fi încercat să mă descrie într-un asemenea moment, printr-o linie orizontală a asocierilor libere, dilatate hipnotic într-o lume-imperiu, probabil aș fi fost văzut ca un fel de inventar de simboluri, pedante sau prezumțioase, apropiate de o neștiută treaptă ontologică a lumii.

Impulsuri defensive se succedau la un interval foarte scurt de timp în mintea mea, induse și declanșate parcă de un semnal nevăzut care mă avertiza în privința repetării anumitor greșeli. Aceste stări de tensiune sunt frecvent întâlnite în rândul oamenilor de știință care încearcă în laboratoarele lor să dovedească anumite fenomene necunoscute și inexplicabile, sucind toate adevărurile și neadevărurile pentru a găsi o explicație acolo unde nu există niciuna cunoscută. Eram dominat parcă tot mai mult de o gândire restrictivă.

Ca un om dornic de senzații, nu mă gândeam decât la combinația aparent stabilă, în care elementele constitutive puteau să determine o nouă configurație a Secretului. În cataliza eterogenă, catalizatorul și reactanții formau faze diferite de purificare. Astfel, din conținutul Secretului, la care cu greu aveam acces, puteam să extrag noi proprietăți numai dacă reușeam să rețin 55% din particulele pure de sensuri și înțelesuri pe care el le emana la fiecare pas, înainte ca acestea să se împrăștie până la eliminare. Tehnica de prelucrare a conținutului prețios era printre cele mai avansate la momentul respectiv.

Leadership: Ce rol ești dispus să-ți asumi în cadrul unei viziuni ce poate fi experimentată pe baza unor adevăruri care nu pot fi acceptate unanim, știind că ceea ce gândești este doar interpretarea ta asupra lucrurilor din jur?

Dar, cu toate acestea, ce anume destabiliza sistemul de particule declanșator de energii? De ce nu puteam să le stabilizez? Trebuia s-o iau de la capăt, precum chimistul acela din filmul "Darkman". Constant. Cu răbdare. Cu obiectivitate. Nu-mi păsa cât timp dura, știam că formula de săvârșire a tainei era acolo, așteptându-mă s-o descopăr. Ah, puteam s-o simt, puteam s-o miros ! Din păcate aveam doar o singură piesă de puzzle. Şi mai erau atâtea mari semne de întrebare.

În mijlocul atâtor experiențe nereușite, rămăsesem destul de lucid. Ştiam că sunt pe drumul cel bun, fiindu-mi indiferentă părerea celorlalți. Fiindcă eram sigur că eu voi avea dreptate în cele din urmă și nu aceia care îmi contestau sau îmi luau în derâdere activitatea de cercetare. Practic, îndeplineam rolul de căutător al enigmelor, de data aceasta ca o ființă compatibilă doar cu necesitatea de a controla rostul și destinul propriu, fără a lua în seamă direcțiile impuse de punctul de vedere al celorlalți oameni.

Chiar dacă răceala cu care mi-ar fi fost primite ideile ar fi prezentat motive de îngrijorare, chiar dacă ceilalți oameni de știință, făcând anumite comparații cu a lor cunoaștere, ar fi avut să-mi facă măcar o obiecțiune sau m-ar fi provocat la o discuție în contradictoriu, sau m-ar fi ironizat, știam că nimic nu mă va amărî.

Căci aceasta este soarta adevărului necunoscut, de a fi mai întâi respins tocmai de acele spirite vizionare care ar fi trebuit să-l accepte. Cu atât mai mult cu cât numai eu ajunsesem să experimentez adevărul, să-l cunosc în întregime, și să-l transform în alte adevăruri, fără să relativizez principiile fundamentale pe care ele se conturează.

Leadership: Modul în care înțelegi și manevrezi știința dezvoltă mai multe tipare ale unui nou val de deprecieri sau supraestimări a valorii personale, într-un context de tipul "abatere de la realismul unor obiective acceptate ca sine qua non a lumii sensibile" ?

Ești dominat tot mai mult de o gândire restrictivă? În mijlocul experiențelor nereușite rămâi totuși destul de lucid? Ești sigur de rodul științei tale, chiar dacă ceilalți contestă sau îți iau în derâdere munca și ideile?

Nu vei putea niciodată să păstrezi distanța față de știință, atâta vreme cât profesionalismul, cunoașterea și priceperea ta într-un domeniu ocupă un loc important în "meniul" tău zilnic. Calitățile tale reale de lider, vizibile cel mai bine prin modul de gândire și prin prisma modului în care înțelegi și manevrezi știința, dezvoltă mai multe tipare ale unui nou val de deprecieri sau supraestimări a valorii personale care pot scădea sau ridica rata de succes.

Secretul sau esența care stă în substanțialitatea noii cunoașteri, aduce la un numitor comun o gamă întreagă de "funcții de siguranță activă". Acestea și numai acestea îți conferă puterea de a fi centrat, stabil în ceea ce privește relația cu tine însuși în procesul devenirii. În cazul meu, obiectivele acceptate ca sine qua non a lumii sensibile, adică a unei lumi care nu este întru totul deschisă la nou, erau delimitate după efectele unei gândiri care, nerecunoscându-și propriile limite, își ia eficacitatea sa operativă drept regulă absolută (de la care nu aveam de gând să fac vreo abatere).

"Funcțiile de siguranță activă" sunt un grup de instrucțiuni pe care le urmezi pentru a îndeplini acele sarcini care te conduc la o înțelegere superioară a funcționării leadershipului și la un acces mai larg la acea știință pe care o posedă prin excelență numai mințile cele mai alese, mai cultivate și mai talentate. Intructiuni precum: *"Voi face tot ce pot pentru a sprijini parcursul dezvoltării științei"* sau *"Nu pot să mă îndepărtez de modelul ideal de om perfect spre care aspir",* lasă loc de o credință exagerată în propriile abilități, o anume înfumurare deșartă în ce privește propria persoană.

Aceste funcții îți conferă, de asemenea, un plus de încredere și siguranță în utilizarea științei proprii în scopul dezvoltării capacităților eficiente, și în scopul identificării de surse alternative de obținere a unor noi adevăruri și valorificarea acestora în practică.

Așa cum la orice joc, un jucător își poate alege strategiile în funcție de acțiunile adversarului, tot așa și tu, pentru ca leadershipul tău să poată fi actualizat într-o nouă configurație stabilă care să delimiteze cunoașterea pură de cea empirică, trebuie să compui și să înțelegi îndeajuns de bine "materia" pe care o încorporezi în știința ta. Încât ea să contribuie la crearea și menținerea unei viziuni aparte.

Leadership: Îți irosești șansa de a-ți pune în drepturi știința prin inițiativa pe care o iei ca să-ți manifești puterea personală și controlul asupra unor descoperiri care pot prelungi coordonatele unei viziuni, dar nu o pot transpune într-un lucru fezabil?

Dacă ajungi să te faci într-adevăr vinovat de "conceptualizări a priori", de universalizări abstracte, este un semn că proprietățile de bază ale materiei din care este constituită știința ta se manifestă succesiv la o solicitare continuu crescătoare de vizualizări și reprezentări prea fanteziste. Ajuns la acest stadiu de evoluție, inevitabil ceilalți oameni din domeniu, făcând anumite comparații cu a lor cunoaștere, te vor ironiza și îți vor contesta cunoașterea.

În acest caz, leadershipul tău trebuie să dispună de metode de luptă care definesc cele trei laturi ale sale: atacul, apărarea și manevra. Ca să se nască și să se dezvolte, știința trebuie pusă în drepturi, trebuie să lase posibilitatea excepției de la reguli, revizuită când este necesar, dar niciodată împiedicată să se manifeste efectiv.

Dacă vrei ca leadershipul tău să-și atingă scopurile cele mai înalte, respectă-ți îndatoririle față de știința ta, chiar dacă ceilalți nu sunt dispuși să accepte adevărurile neștiute pe care ea le dezvăluie.

A transpune o viziune într-un lucru fezabil înseamnă să faci apel la elementele științei pentru a sugera un adevăr elocvent și constructiv care poate fi înțeles și acceptat de toți oamenii, chiar dacă nu poate să influențeze prea mult, chiar dacă nu poate fi considerat CAUZA PRIMA a evoluției.

Materia și adevărul evidențiază ansamblul de procese de analiză și sinteză care vor dicta strategia adoptată în vederea recunoașterii și acceptării acelui *modus operandi* ales de lider. A convinge înseamnă a obține recunoașterea și a câștiga aliați de nădejde, în scopul atingerii scopului comun.

Source: https://neculaifantanaru.com/materia-si-adevarul.html

Maturitatea este calea de ieșire din amăgirile copilărești

On Martie 21, 2008

Încearcă să redai o imagine vie despre ceea ce ai reprezentat în această viață, asumându-ți responsabilitatea pentru propria creștere și dezvoltare de dincolo de propria ta "sferă de origine".

Citind următorul fragment din cartea "Egiptologul" de Arthur Phillips, am înțeles de ce este important să reflectez asupra parcursului pe care trebuie să-l urmez în viață pentru a avea un viitor sigur și prosper. Este vorba despre un rege egiptean, Atum-Hadu.

Ţi se face milă când te gândești la el pe când era copil, cum își spunea povești ca să adoarmă, cum își crea visul despre un părinte celest. Analiza lui Atum-hadu beneficiază în mod evident de sociologia modernă: în aceste oribile cazuri moderne de care auzi acum, cercetările dezvăluie că există un moment critic tipic. Anume, vârsta la care copilul își dă seama pentru prima oară de situația sa jalnică, își înțelege în cele din urmă relația cu mama sa, de exemplu, și astfel cu întreaga lume. Acest moment e prea lesne cufundat în patos retrospectiv, precum cel căruia i-am căzut victimă chiar acum, dar în realitate nu trebuie să-ți fie milă de acești copii.

Dimpotrivă, trebuie să vezi aspectele frumoase și eroice: un băiat de opt ani năvălește pentru ultima oară în casa sa dărăpănată (căci trebuie să fi existat o ultimă oară, indiferent că o știa sau nu pe atunci) și țipă în gura mare mândru de cine știe ce realizare, așteptându-se încă (din pricina sedimentelor instinctelor sale copilărești de dragoste) să primească laude de la stăpâna casei. Strigă în gura mare, mândru că a învățat să facă una sau alta, ceva academic sau atletic. Şi primește, ca simbol al indiferenței ei definitive față de el, ori o scatoalcă, ori o înjurătură picantă, marinată în alcool, sau pur și simplu o tăcere mucoasă, în timp ce noii fârtați vitregi scâncesc și umblă de-a bușilea prin toată încăperea. De parcă așa un moment, în mintea în floare a copilului, e neapărat tragic !

Leadership: Imaginea cu care îți asociezi personalitatea poate să te avertizeze referitor la ceea ce ai simbolizat în această existență, luând în considerare acea prioritate de autoformare care nu se încheie niciodată?

Nici pomeneală: de ce să presupui că așa un moment reprezintă o ușă ce se închide, și nu sunetul la fel de scârțiitor al unei uși ce se deschide? Cum le poate deosebi urechea neinstruită? Închide ochii și, dacă, după acel scrâșnet de dinți, simți o briză de înțelegere sau de șansă, atunci îți dai seama. După cum se pare că știa Atum-hadu. Ceva se deschisese pentru el, ceva ce a ales să-și amintească drept o vizită nocturnă de-a lui Seth. Sociologia modernă spune că semnificația acestui moment e înțeleasă de copiii deștepți și că adaptarea lor la el nu poate fi denumită altfel decât o a doua naștere: o naștere către independența totală, liberă de orice legături cu iluzia, liberă de orice iluzie a legăturilor. O naștere în care copilul devine ambii săi părinți. El însuși, singur se va construi de acum înainte.

Nu poate fi nici o îndoială ce i-a trecut marelui rege prin minte atunci când a ales numele sub care l-a cunoscut lumea mai târziu: va începe acum cel mai mare act al creației, propria sa creație. Şi, desigur, numai după această a doua naștere chinuitoare poți să îndrăznești, măcar să aspiri la cea de-a treia naștere, care îi eludează pe majoritatea oamenilor, chiar pe cei care s-au autoformat (să nu existe dubii despre probabilitățile monstruoase care sunt în joc aici). Cea de-a treia naștere este cea a nemuririi, în care, după o viață productivă condusă numai de instinctele tale autopărintești, numele tău e ținut minte și iubit pentru totdeauna, în lumea de dincolo sau pur și simplu în gloria preamăritoare.

Leadership: Impactul pe care l-au avut alții asupra ta spune totul despre ce ai întruchipat în acest traseu al vieții, dar în același timp te determină să fii mai vulnerabil la percepțiile despre o imagine ideală?

Dar, dacă nu ești în stare să-ți găsești calea de ieșire din amăgirile copilărești, dacă bâjbâi în continuare, bazându-te pe dragostea unei mame, pe interesul ferm al preotului sau al profesorului sau al iubitului ori al ofițerului, pe grija generoasă a bogaților pentru săraci, pe compania agreabilă și loialitatea din vremuri de cumpănă a prietenilor de nădejde, atunci ești condamnat la o viață de copilărie. N-o să ajungi la maturitate și n-o să ai nicio șansă să faci vreo realizare demnă de atenția permanentă.

Toate acestea fac din Atum-hadu un model demn de studiat. Căci dacă e clar un lucru din Catrenul 80 (numai în Fragmentul C), acesta este cât de fidel ilustrează viața regelui principiile pe care tocmai le-am conturat: Inima mamei se închide față de copilul ei, de-acum esye zidită. Nu-i dar mai de preț pe care să i-l poată da, deși ea plânge și se tânguie, Așa cum plângem pe patul de moarte ca o fecioară pângărită. Dar când e închisă ușa mormântului nostru, abia atunci sufletul biruie.

Leadership: Poți să te dezvolți ca lider printr-un temperament puternic și echilibrat, încât să reușești să te bazezi pe resursele tale interioare pentru a aduce o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca ta?

Leadershipul este o evoluție spre stadiul adaptării la profesie, dar începe cu trecerea de la adolescență la maturitate, aceasta reprezentând o fază de dezvoltare care este mai lungă și mai complexă decât pare la prima vedere, și numai părinții o pot facilita. Este vorba despre un leadership foarte subțire, care urmărește să dezvolte sentimentul de apartenență la o „familie", pentru a obține un sprijin unanim.

Iar trecerea de la copil la om matur se specifică în leadership dându-și un conținut separat, o lege nepieritoare: "ce am devenit este rodul a ceea ce-am fost". Conținutul acesta izolează întreaga viață spirituală a omului într-un perimetru în care omul firav devine conștient de puterea sa interioară, de realitatea în care trăiește, întrucât personalitatea sa devine nu numai energie inspirată, grijulie și motivanta, ci chiar un mod de a se forma, ca un fel de un ghid care îi arată calea și, totodată, un formator care îi dezvoltă din timp calitățile pentru binele colectiv.

Ceea ce invită la depășirea nesfârșitei treceri de la copil la adult, căci în leadership spiritul este ghid iar ghidul este reprezentat de multe ori de influența mamei, fapt care îngăduie să se evite orice atac asupra noțiunii de "familie", este însuși felul de a contribui la schimbarea ta printr-o exprimare autentică a valorilor și convingerilor realiste care te-au ajutat să treci mai ușor peste situațiile grele din viață.

Trebuie să părăsești stadiul de influență datorat mamei, și să începi să trăiești autonom, bazându-te pe propriile resurse, dacă vrei să te ridici la un alt nivel în viața ta. Îți reflectă asta oare eforturile de auto-descoperire și maturizare? Dacă îți dai seama de această necesitate, abia atunci vei putea să ieși din cadrul oricărei dispute asupra poziției tale în societate, și vei începe să te respecți, să te simți mai echilibrat, mai sigur, și chiar să te simți de neoprit în drumul tău spre succes.

Separarea de influența "mamei", și procesul de individualizare trebuie să fie indicatorii dorinței tale de a deveni un lider capabil să-și asume și să-și înfrunte vulnerabilitatea, unul care își folosește energia fizică, emoțională și intelectuală pentru a aduce o inspirație mai puternică, o grijă mai mare și o motivație mai mare în manifestarea propriei voințe, mai ales în direcția atingerii obiectivelor propuse.

Maturitatea este procesul prin care copilul "neajutorat" devine treptat o persoană conștientă de sine, cu referire la faptul că începe să-și recunoască autonomia, aspiră să se depășească, fiind capabil să manifeste (și să-și amplifice prin antrenament) capacitatea de a modela viziuni. Dar influența "mamei" îi permite să aducă o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca sa.

*** Notă:** Arthur, Phillips - Egiptologul (Editura polirom, 2006)

Mea Culpa

On Iunie 13, 2017

Ridică-te din mijlocul unei lumi răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

Nu am cerut niciodată să mă pierd într-o atmosferă de început de lume din cartea creației atotputernicului Dumnezeu, pe care dinamica gândului așternut în continuarea unor întrebări anterioare experienței o transmitea din aproape în aproape, de la înălțimea ecoului Universului.

Nu am știut niciodată să păstrez, să caut, să acaparez, să înțeleg cu acea grație a mângâierii unei tăceri de dincolo de veacuri, sensul misterios al existenței ce vrea să înșele aparențele unei lumi aflată în opoziție cu alte lumi. Cu grija de a nu le așeza sub semnul unui realism compensatoriu. *Lord have mercy !*

Există și un personaj, Marius Pontmercy, din opera lui Hugo, cu care parcă împărțeam aceeași învoială a minții, de a nu ceda decât în fața marilor întrebări universale.

Câteodată, acest spirit dezlănțuit, încurcat de atâtea idei, era atât de tulburat, se depărta atât de mult de ele, încât îi era greu să le mai găsească. Auzea vorbindu-se într-un chip neașteptat despre filosofie, artă, istorie și religie. Întrevedea aspecte ciudate și, cum nu știa să le privească în perspectivă, era sigur că are haosul în față. Unghiul sub care privea toate lucrurile începea să-și schimbe constant locul.

Așa am devenit prizonier al neantului personal, ciudată zvârcolire interioară, cu tristețea sufletului unui artist hoinar ce-și sporește suferința tainică numai la auzul unor idei inconvenabile. Lumea mea, în lumina spirituală obținută prin revelație, aparține deseori unui moment în care, sub ploaia gravă a remușcărilor și a persistenței dubiilor, trăiesc sentimentul depărtării de esență. *Mea Culpa.*

Leadership: Încerci să depășești dimensiunile unei înțelegeri care se constituie ca un joc de sensuri neclare tocmai pentru că ea nu se socotește așezată în centrul pretențiilor tale de om rațional?

Un întreg act de învoială cu o formă neadmisibilă de nebunie, prin segmentarea regulilor compoziției unui personaj misterios spre nuanțe mai deschise de conștiință, se derulează în fața ochilor cu priviri tot mai vădite de stele înfrigurate și neliniști. *Je veux aller au bout de me fantasmes. Je sais que c'est interdit. Je suis folle.*

I am letting myself go într-un joc care generează parcă o utopie a eului și neantului ce mă caracterizează într-o existență apropiată contradicției dintre Dumnezeu și omul înnoit prin trama compozițională a creației, din care legea atracției reprezintă doar o mică parte. Dau replica pe care o simt și nu las nimic fără să încerc să înțeleg, chiar dacă înțelegerea este urmată de o distanțare de real.

Vă invit adesea în mijlocul povestirii unor întâmplări din alte vremuri, ca determinant al unor cuvinte ce exprimă diviziunea timpului, dansând cu eternitatea între mine și o oglindă cu o infinitate de înțelesuri, pentru a descifra misterele și simbolurile unei deveniri de la înălțimile cerului pe care îl contemplu subiectiv. *Words without a meaning, just fading away.*

Din pricina dorinței de a fi aici și altundeva în același timp, *je suis la et ailleurs* , mă ridic adesea din mijlocul unei lumi vrăjite și răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

O simplă continuare a infinitului, ademenitor prin tendința de a mă pierde între simbolurile imprimate sensibilității și minții ce aparțin spiritualității concordante cu știința, mă zguduie ca un cutremur. Într-un fel care sugerează că s-ar putea să mă las în voia tendinței de abandonare a modelului meu de artă. *Je ne dors plus.*

Momentul de cotitură al evoluției tale, pe care leadershipul trebuie să-l recunoască ca absolut necesar, constă în desprinderea mintală a determinărilor fundamentale ce decurg din încercarea de a te înțelege și de a înțelege lumea din perspectiva unui om trecut prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele rațiunii pe care o posedă și o slăvește.

Mea Culpa constituie, în fond, conținutul reflexiv și filosofic al unei realități de dincolo de barierele firești ale înțelegerii unanim acceptate, de dincolo de frontierele cunoașterii și ale imaginației, în care miracolul îl reprezintă chiar părăsirea ei.

Ca și gânditor, vei fi urmat întotdeauna de un fel de Mea Culpa atunci când încerci să cunoști ceva care nu se supune legilor cunoscute sau legilor probabilistice ale rezultatelor pe care le aștepți. Întreaga vină pe care ți-o asumi este că încerci să forțezi limitele unei cunoașteri care, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, te depășește.

*** Notă:** Enigma - Mea Culpa

Source: https://neculaifantanaru.com/mea-culpa.html

Mecanismul intim al creației

On Decembrie 31, 2015

Asumă-ți acea abordare a valorii care se instăpânește într-un proces de descoperire, fără a epuiza premizele unei investiții majore în ceea ce rămâne etern.

În jurnalele sale, Eisenstein ne oferă în același timp o cheie pentru a pătrunde în mecanismul gândirii sale, în intimitatea în care se nasc opere lui. Remarcăm cât de variat, de mobil este mecanismul acesta intim al creației. Câte aparente contradicții, câte ipoteze diferite nu i-am cunoscut și nu-i vom cunoaște încă ! Câte detalii revelatoare se pierd din lipsă de documente. Câte altele, aparent anodine, ca o plimbare prin New York sau o vizită la Sing Sing, ne pot deschide ferestre noi spre acest univers pe care-l urmărim.

Eisenstein o știe și de aceea scrie în legătură cu metodele unei biografii a creației: *"Detaliile anecdotice, surprize sau accidente aparente nu trebuie să distragă atenția de la principiile de bază recunoscute ale unei munci artistice. Asemenea detalii firești ale biografiilor creatoare dau un sentiment de viață procesului de creație descris. Nu poate exista, sigur că nu, o schemă abstractă, aici, în cazul unui proces de creație pulsând de sânge"* . *****

Leadership: Cu ce agent călăuzitor se învârte în contact cheia funcționării mecanismului gândirii tale, încât creația pe care o experimentezi să poată ajunge la revelația unui sentiment dublu, nemaiîncercat?

Cheia funcționării mecanismului unei gândiri sofisticate, asigurând transformările ce se petrec sub conducerea impulsului de a săvârși o lucrare excepțională, o introducere nouă în domeniul științei, se învârte în contact cu agentul călăuzitor: sentimentul de viață interioară, la răscrucea dintre cine ai fost și cine vei fi.

Cheia nu se deschide oricând, ci în timp, cu trudă și geniu, dobândindu-și semnificația numai în cadrul unei triple relații, ale cărei elemente sunt: conștiința de a fi parte a unei cuprinderi mai mari, puterea de a merge mai departe într-o direcție necunoscută și abilitatea de a utiliza propriul sine pentru a răspunde chemării de artist.

Deci, avem de a face cu revelația unui sentiment dublu, nemaiîncercat, de uimire și satisfacție, sau de mândrie și mirare, atunci când munca ta capătă valențe de operă de artă, nu de o sarcină împovărătoare și repetitivă. Un sentiment privitor la atingerea unei senzații de identitate în trecerea timpului, un fel de unitate, o formă de existență a unei diversități care rezultă din considerarea mai multor lucruri ca unul singur.

Sentimentul de viață care dă startul procesului de creație se poate concretiza într-un principiu de bază al muncii artistice numai dacă devine atât de intens încât să fie perceput ca o câștigare a facultăților imaginative, drept o oportunitate de dezvoltare a mijloacelor de expresie și a abilităților de comunicare estetică, drept un model de dialog al elementelor de limbaj plastic coerent și bine armonizat într-un concept original.

Sentimentele de viață care caracterizează un artist, prin opera careia îi dăruiește propriile bătăi ale inimii, sunt: simplitatea, delicatețea, aplecarea spre umilință, compasiunea, forța imaginativă. Ele nu trebuie să-și piardă însușirile în cazul unei experiențe revelatoare capabilă să determine schimbarea personală, cum oferă adesea romanele lui Stephen King sau filmele lui Alfred Hitchcock.

O cuprindere mare este dată de acea abordare a valorii care se înstăpânește într-un proces de descoperire, sub înrâurirea unei impresii vii de real, senzația că a pășit, așa ca printr-un miracol, dincolo de ecran, fără a epuiza premizele unei investiții majore în ceea ce rămâne etern. Iar pentru ca reproducerea unui subiect de cercetare să fie una de succes trebuie ca imaginea pozitivă a ceea ce încerci să sugerezi să se centreze pe „retina" existenței unei lumi deterministe.

La rândul ei, această lume intrată sub incidența mecanismului intim al creației, poate fi expresia unor aparente contradicții, ipoteze diferite referitoare la evoluție. Iar ceea ce poate deschide ferestre noi spre unitatea mistică a acestei lumi sunt detaliile anecdotice, surprizele sau accidente aparente. Acestea pot da un sentiment de viață procesului de creație descris.

Descoperirea drumului artistic, dinspre personaj spre eveniment, trebuie să asigure un maximum al experienței umane (de la aspectele sociale colective la cele mai intime), cu scopul de a oferi o adecvare a mijloacelor artistice la specificul vizual al subiectului abordat.

Mecanismul intim al creației reprezintă interacțiunea dintre efectele de fond ale descoperirii unei lumi noi și introducerea ei în domeniul științei, în contact cu agentul călăuzitor: sentimentul de viață interioară. Acest sentiment stă la baza muncii artistice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Meleagurile tăcute ale puterii

On Octombrie 06, 2010

Cântărește-ți bine valoarea, fragmentând fiecare element al propriei tale personalități și eliminând acei factori care îți influențează într-un mod negativ caracterul.

O venerație tot mai mare sporea în jurul lui Nizam care domnea alături de fratele său, regele persan Sharaman, după principiile loialității și fraternității. Nimeni însă nu bănuia că, de fapt, Nizam era un fără nicio credință, dornic de putere, a cărui mai mare aspirație era să fie nu numai rege, ci și cel mai puternic om din Persia.

Aflând că în orașul sfânt Alamut exista un obiect magic, un pumnal sacru – a cărui mâner era umplut cu legendarul nisip al timpului, și că eliberarea nisipului întorcea timpul înapoi putând schimba astfel evenimentele, Nizam, foarte bătrân și înțelept, dar ticălos, și-a pus în aplicare diabolicul plan.

Leadership: Căutarea sensului vieții devine o prioritate de prim rang atunci când acorzi o atenție neîncetată la tot ce gândești în preajma unei predestinări care te face iresposabil?

Arma cea mai eficientă. Pentru a reuși în leadership trebuie să recurgi la puterea șarmului, a seducției pure, dar uneori trebuie să recurgi chiar la viclenie sau la "mașinațiuni" de culise, și să pătrunzi necontenit în mintea oamenilor, în conștiința maselor, să pătrunzi în sufletul lumii și să-l modifici după voia ta.

Ca orice impostor, Nizam avea cel mai mare interes să-și răspândească influența în cercuri cât mai largi, și în special în cei trei nepoți ai săi, care erau neîntrecuți în vitejie și curaj, spre a-și spori posibilitățile de reușită. Le-a câștigat acestora încrederea absolută, imprimând foarte clar în inima și în mintea lor imaginea sa: a unui om nu doar înțelept, ci peste măsură de afectuos și protector. Ce spunea el rămânea adevărat; ce făcea el era întotdeauna just.

Nu fusese deloc complicat să înșele vigilența nepoților lui și totodată a celorlalți persani. Cunoștea felul acesta de oameni: bine pregătiți fizic, antrenați să lupte, să reacționeze rapid și precis, care scrutau fiecare chip, urmăreau orice mișcare și chiar căutau pericolul.

Instinctul și inclinația pentru răutate l-au înșelat foarte rar. În timp ce el a stat cu ochii pe toți, nimeni n-a stat cu ochii pe el. Așa a putut să-și ia toate măsurile de prevedere ca să treacă nevinovat după ce l-a ucis pe fratele său, regele Sharaman, și după ce a pus în primejdie un regat întreg.

Leadership: Îți poți îngădui să distrugi o lume, ca s-o reconstruiești pe a ta?

Valoarea pe care o ia nivelul de semnificație al hotărârii de a fi la înălțimea așteptărilor celorlalți, colerelată cu anticiparea oricărei devieri de la normal, se apropie de principiul judecății subiective în chestiuni de credință. A fi vertical înseamnă să-ți pierzi "nebunia" de a crede într-o realitate care se exprimă doar prin schimbări de dispoziție, imagini dezorganizate și gânduri intruzive ireal de efemere.

Nimeni nu a observat ce se petrecea în jurul lor, în afară de prințul Dastan. În finalul filmului *"Prince of Persia: The Sands of Time (2010)"* , Dastan, cu ajutorul frumoasei și curajoasei prințese Tamina, au reușit să "modifice timpul" și să-l împiedice pe Nizam să-și atingă

scopurile meschine.

Dar, întrebarea ce se impune a fi pusă din capul locului este: ce s-ar fi întâmplat dacă planurile diabolice ale lui Nizam ar fi fost puse în aplicare? Un om care distruge o lume ar fi în stare de orice, inclusiv să distrugă universuri, dar oare merită? Nu știu. Dar sunt ferm convins că un om care își hrănește sufletul numai cu dorința înflăcărată de a avea puterea absolută, care nu poate fi determinat să renunțe la planurile sale diabolice, care crede mai mult în valorile materiale decât în cele spirituale, are întotdeauna motive serioase să o facă.

Dacă ai avea posibilitatea, ți-ai îngădui să distrugi o lume, ca s-o reconstruiești pe a ta? Sau ai avea puterea să-ți accepți destinul și să lași ca lucrurile să-și urmeze cursul firesc, chiar dacă nu sunt pe voia ta?

Leadership: Subtilitatea cu care maschezi tensiunea puternică a vieții interioare, coincide cu abilitatea ta de a manifesta ceea ce îți dorești într-o stare de incertitudine față de propria identitate?

Puterea se află in mâini bune, atunci când cel ce conduce e mai mult iubit decât temut !

Cineva spunea: *"Cine slujește la un om rău, cerșetor va rămâne."* Puterea, daca se află in mâinile unui om fără scrupule, ambițios, nemilos și lacom, devine o problema serioasă – căci toți oamenii vor avea de suferit. Un om de temut estecapabil să distrugă nu doar o lume, ci un întreg univers și, în consecință, el va avea parte de același răspuns: adică nimeni nu-și va deschide sufletul în fața lui.

Dacă, pe de altă parte, conducătorul este simțitor față de oameni și nevoie lor, atunci toți îl vor servi cu credință. Nu vor exista revolte, proteste, nemulțumiri, și astfel puterea liderului va fi în siguranță.

După cum două elemente eterogene ca salpetrul și cărbunele, amestecate în proporții cuvenite, ne dau pulberea din care se poate desprinde o imensă energie explozivă - tot astfel conlucrarea dintre oameni și liderul lor poate da o putere utilă mult mare decât ar putea s-o aibă liderul de unul singur.

A manifesta o preocupare pentru acapararea și maximizarea puterii, într-o stare de incertitudine față de propria identitate, indică faptul că nu ești sigur de ceea ce ți se potrivește și că nu ești sigur de ceea ce pretinzi că poți face atunci când nu ai acces la adevăratele valori și virtuți pe care trebuie să le reprezinți.

Pe meleagurile tăcute ale puterii lucrurile nu sunt întotdeauna roz, și nu există niciun marcaj care să indice adevărata natură a celor care vor să conducă și manevrele pe care aceștia le întreprind pentru a-și însuși și menține puterea.

Însă "meleagurile tăcute ale puterii" se află pe nisipuri mișcătoare, iar cel ce intră în această zonă și rămâne fidel unor principii și idealuri nesănătoase, inechitabile și neetice, utilizând viclenia, manipularea, îndoctrinarea în scopul creării propriei lumi, nu-și va găsi niciodată echilibrul și nimeni nu-i va întinde o mână ca să-l ajute. Şi cu cât se va zbate mai mult să-și atingă scopurile ticăloase, cu atât se va afunda mai repede...

Cântărește-ți bine valoarea, fragmentând fiecare element al propriei tale personalități și eliminând acei factori care îți influențează într-un mod negativ caracterul.

P.S. A deține puterea prin orice mijloace nu trebuie să fie un deziderat al niciunui lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/meleagurile-tacute-ale-puterii.html

Memoria unei gândiri prăfuite

On Februarie 02, 2024

Ceea ce vezi la un om devine un mod de explorare a vizibilității de dincolo de aparențe, dacă ești conștient de adâncimile care îi definesc ființa.

În urmă cu vreo săptămână, cu totul întâmplător, am revăzut unul din profesorii mei din facultate. Părul cărunt, tuns periuță, cu vreo 20 kg în plus peste media bunului simț, mergând cu pași greoi, cu ochii veseli, dar care trădau o anumită îndoială, ca și când omul ar fi fost conștient de propriile sale nedreptăți, dar încerca să le ascundă cu un zâmbet fără griji. Mă uit la el, îl cercetez din ochi, și observ că are multe probleme de ordin medical, mai ales știind că a suferit vreo două AVC-uri. Deci cu capul sigur nu stă bine.

Bun, dar ce spune privirea lui neliniștită, bine ascunsă în spatele unui zâmbet delicat, amabil, zâmbet care de multe ori ia naștere din umorul savuros și se termină într-o apoteoză lamentabilă? Citiți mai departe !

I-am spus că vremea profesorilor universitari a trecut. Inteligența artificială precum ChatGPT sau BARD sunt instrumente absolut necesare pentru a învăța singur, despre orice, fără să mai urmezi vreo facultate. Deja elevii din liceu preferă să învețe singuri cu ajutorul pluginului CK-12 Flexi din versiunea ChatGPT4, decât să mai plătească meditațiile exorbitante, intense și deloc lămuritoare. Studenții nici nu mai merg la cursuri, învață totul singuri cu ChatGPT. Pur și simplu, explicațiile și modul de organizare a învățării oferite de Inteligența Artificială sunt mult superioare față de orice sistem școlar sau universitar tradițional.

Zdruncinat, înmărmurit, aproape cu lacrimi în ochi, domnul profesor știe prea bine că generația lui, ultima de profesori, este în declin. Totuși, îmi răspunde, cu capul puțin plecat, ca și când ar fi vrut să ascundă realitatea: "Nu prea te ajută AI, mai trebuie să gândești." Şi știți cum a spus-o? Cu un ton din acela de mândrie, demn de strigătul eroului din război, care lasă să se înțeleagă că, la o adică, el este un mare gânditor și mare cunoscător.

Leadership: Ai avut vreodată parte de o experiență în care o imagine, aparent fără conținut, a devenit dovada clară a existenței unei lucrări de la care nu se așteaptă răspuns?

M-au frapat îndeosebi cuvintele "trebuie să gândești", ca și când ar fi fost spuse de un geniu, ceva strâns legat de săvârșirea unui fapt măreț, culminând cu vreo realizare dincolo de orice așteptări. Tocmai din acest motiv, cuprins de curiozitate, am căutat pe Google numele domnului profesor, poate găsesc ceva interesant. Şi, ce-am găsit? Ei bine, primele 3 rezultate afișează CV-ul domului profesor. Deci, s-ar spune că CV-ul e cel mai important lucru care iese în evidentă despre domnul profesor. Apoi, următoarele câteva rezultate afișează titlurile unor cărți învechite, dar, atenție, nu și conținutul lor.

Iată, deci, un gânditor fără conținut.

Citind CV-ul măreț al domnului profesor, pe webcache Google, unde nu se șterge nimic, aflăm că este posesorul unui doctorat. Dar, Hocus Pocus, unde este doctoratul? Internetul nu știe nimic despre lucrarea marelui gânditor, lucrare care totuși l-a ridicat în funcție, oferindu-i atâtea beneficii de-a lungul timpului. Practic, existența acestei lucrări este pusă sub semnul îndoielii.

Şi știți cu ce seamănă lipsa dovezii existenței acestei lucrări de doctorat? Este ca și când ai promova examenul de bacalaureat, fără să te prezinți la examen. Cu alte cuvinte, marele dottore ar trebui să dea socoteală pentru cel puțin o fraudă colosală, un plagiat sau o teză fără valoare, poate chiar una inexistentă, de care se fac vinovați și alții profesori, care nu și-au publicat nicăieri lucrările.

Leadership: Imaginea pe care ți-ai construit-o devine dovada clară a existenței unei creații care provoacă o simțire profundă, dar nu stimulează conștientizarea virtuților tale?

Atenție mare: acesta este modelul de profesor care rostește cuvinte de genul "trebuie să gândești", dar care nu are absolut nimic de arătat ! Or ca să ajungi un mare gânditor, trebuie să urmezi sfatul lui Goethe care îi declara unui prieten de-al său: *"Ca tu să devii un compozitor, trebuie să fi studiat armonia și contrapunctul timp de 11 ani, încât să ajungi să supui spiritul inventiv, regulelor, când se vor deștepta imaginația și sentimentul."*

Ţi-aș da nota 1 domnule profesor, cu indulgență, dacă ai fi publicat "minunea" minții tale pe internet, deci doar pentru prezență te-aș puncta. Însă pentru că îți este rușine de fapta ta, și o ascunzi de atât amar de vreme, atunci ești elev de repetenție. Da, ești doar un repetent fără valoare în lume, la fel de insipid și necunoscut ca și lucrarea ta, la fel cum sunt aproape toți ceilalți profesori universitari care nu și-au publicat doctoratele. Prea mulți escroci și profani sunt în universitățile din România.

Leadership: Poți surprinde într-o singură imagine, prin aspectul vizual, emoțiile omului prinse în vulnerabilitatea care însoțește un Ego supraestimat?

Acum, continuându-și spusele și încercând să argumenteze ceva, el simțea parcă nevoia unei justificări a acestei reluări de opinie, făcând parcă un efort să-și amintească ceva, cât de puțin, din realizările sale. Memoria nu-l trădase, oare câte evenimente a trăit el în acest timp, ce fapte, ce experiențe, ce realități s-au suprapus peste imaginile profunde, ascunzându-le în suflet?

Totul a devenit dintr-o dată, din nou mai viu, clar și nebulos, ca amintire îndepărtată, printre care mai apare, miraculos ca o speranță, soarele. Eu însumi, încercând să trăiesc ceea ce profesorul retrăia în gând, printre amintiri și povești de viață, am fost cuprins de febra ciudată a neputinței de a ști, de a egala, de a înțelege totul, pentru că așa începe incursiunea într-o lume enigmatică. Cu întrebarea: "Cine sunt eu cu adevărat?"

Oamenii vorbesc adesea din memorie, depanând experiențe și reflecții, așa încât să nu mai repete greșelile, sau poate ca să se dezvinovățească, să se justifice, încât să găsească o scuză, să-și mascheze greșelile pe linia unei retrageri strategice. Repetându-și întruna, ei învață să creadă în cuvintele salvatoare, care cumva îi disculpă, nu le trădează lipsa de înțelegere. Iar când memoria îi trădează, și se întâmplă asta des la o vârstă, în momentele de neclaritate, atunci ei își compun imagini reconfortante de învingători.

Leadership: Ai experimentat vreodată o simțire profundă în fața unei imagini ce scoate în evidență relațiile cauză-efect ale acțiunilor care nu sunt în favoarea dezvoltării calităților personale?

Majoritatea profesorilor universitari habar nu au ce este de fapt știința, sau de ce ar putea deveni ea act de gândire. Căci primul pas ca să înțelegi cunoașterea este s-o salvezi. Al doilea pas este s-o faci cunoscută. Apoi să te folosești de ea în mod chibzuit, în acord cu ce-ai învățat de la alți, la egalitate cu ce-ai deprins din experiențele tale.

Iar exprimări de genul "trebuie să gândești" sunt ușor pripite, căci pentru cine este cu adevărat cunoscător ele reprezintă niște drumuri lungi, marșuri făcute pe ploaie sau pe cărări troienite și bântuite de viscol. Numai creierele îndobitocite în direcția unui Ego supraestimat nu știu să facă distincția între adevăr și îndoială.

În timp ce-mi vorbea, cu atâta fervoare, ceva în mine înregistra un soi de enigmă. Şi totuși, habar nu aveam de toate lucrurile astea, le-am înregistrat, am rămas câteva secunde impresionat, dar...oh ! nu se poate, nu am cum să rămân în permanență impresionat.

O parte a memoriei îl trădase pe domnul profesor, o parte a gândirii sale a dat din umeri, nestingherit și, ca și când ar fi vrut să ocolească un zid greu de trecut. Din acest motiv, nu are rost să caut vreun supraviețuitor al luptei dintre cunoaștere și necunoaștere, dintre adevăr și iluzie.

Lumea are la fel de mulți gânditori pe cât are și muște care trag la tot ce înseamnă mizerie. Eroi necunoscuți printre miile de martiri care sunt acum țărână. Eroi care n-au înțeles lupta, care habar n-au avut ce-i ăla război, pentru că tot ce-au întreprins au fost doar niște fărâme de interes nesincer, o aparență, lipsiți fiind de conținut autentic sau de o înțelegere aprofundată a ceea ce implică cu adevărat un război. Tot ce-am scris aici este o critică la adresa superficialității sau falsității angajamentului lor.

Leadership: Creația căreia îi dai viață poate să trăiască în umbră, fără a-și dezvălui adevărata esență?

Din dorința de a fi cât mai autentic, domnul profesor, marele filozof, a sfârșit prin a deveni propriul său regizor, interpret și spectator unic. Vorbea cu chip de atotștiutor, fără să ofere dovada propriei expertize. La urma urmei, cunoașterea este o aventură devenită datorie pioasă, un soi de călătorie sacrală care dezvăluie tainele ascunse ale înțelegerii profunde. Şi apoi, senzația aia ciudată, dureroasă, a reconstituirii unei fărâme de adevăr, fie ea și fragilă. Ca să înțelegi ceva, trebuie să fi participat la vreun război, să auzi realmente bubuitul tunurile, șuierul gloanțelor, tot infernul de zgomot, fum, foc, groaza și moartea.

Asta i-a lipsit domnului profesor toată viața: curajul de a trece, cu adevărat, prin foc și sabie. Totuși, când l-am revăzut, părea bântuit de obsesii napoleoniene, schilodit sufletește de tendința măreției, dominat de dorința de a părea mai mult decât este cu adevărat. Impostoare, înșelătoare, intrigantă, gândirea nu i-a permis să conștientizeze faptul că în marea ecuație a lumii el este la fel de mic și de neînsemnat, total necunoscut ca și propria lui teză de doctorat, creație de care nimeni nu știe nimic.

De atâția ani, supraviețuitorul unei conștiințe halucinante poartă cu el, zi de zi, umbra unei obsesii: memoria unei stime de sine înalte, pe care eu am încercat s-o răscolesc prea mult. Da, am rememorat aici întâlnirea cu eroul lui Cervantes în lupta cu morile de vânt, și nu-mi pare rău că morile de vânt au rămas doar niște simple iluzii. Şi cunoașterea unora este tot o mare iluzie, la fel ca și existența lor.

Chiar în acest moment încerc să trag o concluzie, un fel de filozofie susținută cu bună cunoaștere, pe care o fac cunoscută lumii:

"Bat la poarta unei case și nu răspunde nimeni. Strig, apăs pe clanță, poarta nu e încuiată, înseamnă că o fi cineva acasă? Sau este doar o locuință goală, părăsită, lăsată în lumea ei măruntă și trecătoare? Ce are ea atât de interesant să-mi povestească? N-am considerat că merită să-mi spună ceva precis, așa c-am plecat mai departe..."

O creație care nu se dezvăluie ascunde esența falsă a creatorului său, adesea ascunzându-se din cauza plagiarii sau escrocheriei. Mai bine zis, un creator care își ascunde creația este sabotorul unei imagini care ar putea să dezvăluie adevărul propriei inutilități și a lipsei de valoare.

Memoria unei gândiri prăfuite lasă în urma ei amintiri uitate, ignorate, care nu se mai întorc. Ea aparține omului gol pe dinăuntru, lipsit de conținut, dar cu pretenții de mare cunoscător și gânditor, care nu a reușit să anime propriile realizări cu "o viață fără de moarte".

Source: https://neculaifantanaru.com/memoria-unei-gandiri-prafuite.html

Memoriile unei vieți care se repetă

On Iulie 23, 2019

Leadershipul este deosebirea pe care o faci între o realitate care se zbate în mijlocul unui "mă repet din nou" și o realitate care "se întâmplă" deja.

Am fost mereu interesant de vizualizarea unei povești adevărate, legate strict de un dublu al meu, ca exemplu al unei experiențe artistice unde se poate atinge libertatea maximă de exprimare și se poate imagina la infinit posibilul unei existențe clădită pe ideea de a defini formal un conținut obiectual și prezentându-l ca variantă de continuare a realității.

Premisele unui compromis rațional dintre caracterul emoțional al lucrării și logica precisă a construcției compoziționale, ce amintește de arta renașterii timpurii din Florența, își fac loc într-o imagine care încântă privirile oricărui iubitor de frumos. Se ridică aici problema conștiinței, pe care adesea mi-o închipuiesc ca fiind calitatea unei ființe umane setată să caute adevărul din spatele imaginii, într-un destin nemuritor.

Arta este o izbândă a pământului fertil, a florilor care îl acoperă și al aerului curat. Nu știu cât de mult timp am investit, cu migală și răbdare, doar ca să aleg corect între variantele de cristalizare a unei vederi din apropiere, o formă de sensibilitate specială, ca să ridic acea schelărie conceptuală și experimentală menită să plaseze subiectul uman în coerență cu expresia unei realități decorate cu contururi fragile.

Trandafirul încă este acolo, înflorit cu mulți bujori încălziți de razele soarelui, exprimând măreția artistului care își expune sentimentele în așa fel încât cel ce îi vede creația o simte ca fiind o parte din sine. Povestea trandafirului, ca de altfel sarcina lui principală, este de a întruchipa într-o formă artistică, adecvată, o idee de realism total sub o oarecare doză de expresivitate și superioritate.

Iar de aici, viața mea a început să capete o semnificație aparte, constituind tot atâtea calități specifice pentru stilul unei arte care înseamnă atât continuitate cât și evoluție.

Leadership: Poți să îți exteriorizezi personalitatea prin expresia activității creatoare înfăptuită cu ajutorul concretului din planul naturii, așa încât să surprinzi esențialul unei imagini de ansamblu asupra vieții?

Pe linia imaginii pe care o redau mai jos, dedicată unei teme de maximă actualitate, se recondiționează materialul din care este făcută viața mea, începutul unei noi pagini de memorie care peste ani va trezi nostalgie. Nu încerc să par mai mult decât ce sunt, la fel cum nici trandafirul nu-și schimbă locul într-o grădină magnifică pe care artistul o încorporează într-un tablou semnat: "Admirație pentru frumusețea naturii".

Tot ce simte un trandafir și-l face uman într-un tablou care începe de la un simplu joc de linii și cromatici variate, poate fi redat cu mână de artist într-o mărturisire pe care scriitorul român Alexandru Vlahuță o face despre pictorul Nicolae Grigorescu, cu acel farmec al puterii ascunse care dă eleganța unei sincerități expresive cuceritoare:

"Veșnic nemulțumit de lucrul lui, răzând de zece ori o pânză, plecând și întorcându-se de câte zece ori în același colțișor din natură, care mereu tot altceva-i spunea din marele mister, și el mereu întrebând, simțind că, dincolo de liniile și de culorile care se văd, mai e ceva care nu se vede, și care totuși trebuie să se vadă. Trebuie. Căci aceasta și este

chemarea unui artist pe lume – să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa și înspăimântătoarea veșnicie a vremii."

Trandafirul încă mai există ca atribuit al sufletului de a concepe o nouă realitate, de a merge mai departe, de a evolua și mai mult, de a se regăsi pe Sine în experiența de veacuri a ființei umane.

O imagine de ansamblu asupra vieții se poate obține din uimirea pe care o ai în fața unui tablou a cărui temă surprinde orizontul de definire a naturii și frumuseților ei, din timpul unui moment memorabil.

Iată ce-l mulțumește pe un trandafir, dornic a fi imortalizat într-un tablou plin de culoare și nostalgie. Mi-l închipuiesc sublim și fascinant, drept autorul unei creații artistice care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului, într-un joc magic al efectelor de compoziție:

Să fiu o culoare frumoasă, strălucind în realizarea unui vis măreț care e mai interesant din perspectiva unei mărturii de artă. Să fiu o poveste de auto-reflecție pe care artistul o folosește pentru a transmite o mare învățătură lumii, în așa măsură încât să nu exist decât ca întrupare a unui spirit desăvârșit care, de-a lungul vieții sale, preferă să experimenteze particularul unei personalități izolate privită în oglinda unei rațiuni universale invariabile.

Să descopăr calitățile unei pensule speciale care să imprime portretului meu, în timp, eleganță și suplețe, asigurând un contur perfect. Să îmi construiesc singur lumea, ca alternativă a unei comunicări cu Dumnezeu în care să difere doar nuanța de luminozitate și de mister. Să nu dispar după moarte.

Trandafirul este spiritul unei ființe complexe, acceptată de rânduiala unor taine care se lasă ușor înveșmântate în haina cuvântului, ca o replică a imaginației unui artist care descrie o viziune a naturii spre aprofundarea subiectului unei lumi fabuloase, perfect alcătuite, dar uneori greu de înțeles.

Leadership: Creația ta poate da acea impresie de realitate în care predomină senzația de mister și fabulos, încât să capeți acces la o altfel de percepție vizavi de complexitatea unui "ceva care lipsește din viața ta"?

Ceea ce lipsește din viața mea este însăși mesajul pe care trandafirul îl transmite sub formă de nostalgie, melancolie, atracție, consolare, dovada dragostei, pentru că de fiecare dată când îl privesc în stropii ploii de vară simt că sunt introdus în episoadele marcante ale unei povești de spirit.

"Însăși speranța este uneori o formă de durere."

Sunt doar un trandafir. Vă rog, încetați să mă înțelegeți printr-o multitudine de priviri, sub toate culorile mele, ci eventual încadrați-mă sub un clopot de sticlă și contemplați-mă din adâncimile profunde ale unui destin tulburător, scris cu cerneala sângelui curs din rănile unor muritori de rând. Încercați să mă explorați cu un singur ochi, fără să pierdeți din varietatea și complexitatea unui "ceva care lipsește din viața voastră".

Trăiesc momente de nedumerire, repetate adesea, ca un joc stereotip, mereu în același fel. Un fel de senzație de abandon în fața unei puteri transcendente, neputința de a controla pe

deplin ceea ce se întâmplă în treburile lumești. Îmi lipsește acea încredere care să-mi permită să depășesc momentele de mare intensitate emoțională, dar cu toate acestea înfloresc mai firesc decât în cazul altor flori, chiar dacă însăși spinii mă blochează într-o realitate mai aspră, mai presus de aceea care cade sub simțuri. *Sono fuori su una nuova strada alla ricerca di una terra senza nome.*

Trandafirul denotă încrederea în trăirile unei alte ființe cu care rezonezi în armonie cu TOTUL, având acces la o lume expusă interpretării și înțeleasă printr-o sesizare artistică, printr-o metaforă: "Tema vieții, ca într-un vis".

Deseori, îmi închipui că sunt spiritul unei ființe care traversează nemurirea în alte roluri, alte reguli, cu alte motive de captivitate, cu alte activități artistice, dar întotdeauna însărcinat cu aceeași misiune: *"È tempo di girare la pagina e iniziare un nuovo capitolo."*

Leadershipul, ca tendință de a înțelege personalitatea artistică, vizează trăirea de moment, irepetabilă și inestimabilă, pe care o abordezi într-un context de "similitudine vizuală" când ești pe cale să-ți asumi o identitate din care nu mai poți să te desprinzi, tocmai pentru că te complaci în postura de personaj aflat în centrul atenției.

Memoriile unei vieți care se repetă ia în considerare acea sursă de expunere a ideilor, a emoțiilor, a amprentei, percepției și a experienței personale, într-o creație a cărei principală trăsătură este puterea de împlinire a unui destin consacrat artei. Un destin care sfidează efemerul inerent printr-o viziune interpretativă asupra unei ființe asemănătoare ție, percepută ca simbol al unei realități spirituale mai vaste.

Important este cum te raportezi la această ființă prin intermediul unei comparații revelatoare de adevăruri, frumusețe, divin, trăinicie, emoții, potențial artistic, încât s-o faci accesibilă publicului larg sub diferite semnificații, într-o poveste surprinzătoare al cărei conținut se repetă în alte timpuri și alte locuri.

P.S. Expresia "mă repet din nou" seamănă a pleonasm. În cazul acestui articol, am folosit "din nou" pentru a întări o regulă care se aplică pe o perioadă mai lungă de timp. Dacă spui "mă repet" poate avea semnificația de "s-a mai întâmplat o singură dată". Eu am întărit o idee, o convingere, un fapt, prin semnificația de "se întâmplă de nenumărate ori", ca un fel de deja-vu.

Source: https://neculaifantanaru.com/memoriile-unei-vieti-care-se-repeta.html

Memory

On Ianuarie 02, 2020

Fii prelungirea unei imagini care nu-și pierde niciodată semnificația și calitatea, în demersul de dezvăluire a intimității actului artistic văzut ca un garant al recuperării trecutului în interesul strict al înțelegerii prezentului.

Povestea mea este mărturia unui act melancolic de relaționare cu opera de artă și cu profundele ei semnificații. Este spațiul de refugiu din fața unor timpuri în care viața mea, atat de specială, atât de sinceră, părea să nu aparțină decât unui singur muritor. Este o rămășiță de memorie a unor timpuri întemeiate în vecinătatea cuvântului *Dermethisyum* (cu criterii de puritate), timpuri greu de uitat, cu înclinări fragede spre visare, străbătute cu nostalgie de sentimente adânci și reținute, ca niște simple păsări în zborul lor de rutină. De aici și tentația de a mă preschimba într-o formă de existență după moarte, în surdina unei confesiuni discrete, pe ritmul unei muzici cu efect de calmare.

Dorința infinită de a iubi viața, cu toate celelalte sfere ale ei: adevăr epistemic, adevăr estetic și adevărul religios, se strânge în jurul nevoii de a aparține unei imagini plină de intensitate, plină de artă, de culoare, istorie și frumusețe, schimbând rostul meu (de a fi martorul unei lumi epuizate de atâtea frământări) cu opera unui artist genial care dă noi valențe de oglindire transfigurată a naturii în regăsirea lui însuși.

Nu fac nimic la întâmplare. Nu simt nimic fără să-mi las o maximă libertate a vorbirii cu mine însumi în ipostaza de artist, încât să mă pot preschimba oricând într-un "celălalt" din lumea veșniciei și neuitării. *The withered leaves collect at my feet, and the wind begins to moan.*

Prima lecție în priceperea artei este descrierea unei imagini. Priviți-mă așa cum ați privi un trandafir care a trăit nenumărate vieți, din nou și din nou, fără ca nimic să nu-i scape din vedere. Iar acest Double Delight, modelul unei frumuseți neînțelese și fără egal, închipuiți-vă că a avut privilegiul de a fi martorul unui profund act de slujire în viața unui alchimist, în atelierul unui pictor celebru, în jocul unui actor de teatru, sau în longevitatea muzicii unei senzuale și romantice cântărețe de operă.

Mare va fi răsplata lor în ceruri, veșnicã va fi slava lor, pentru că au făcut parte din fiecare moment al poveștii mele.

Un sentiment de identitate si continuitate poate fi cuprins în termenii "conștiinței pure care privește asupra vechiului sine" din perspectiva unei realități al cărei unic sens este o imagine formată din doi vectori: știința de a fi altcineva și puterea de a rămâne același.

Şi totuși, trebuie să existe cineva care să mă descifreze cu toate tainele mele, care să mă poată contura viu și plin de măreție, fermecător ca un vis de tinerețe printre anii trecători, dincolo de mecanica complicată a actului de creație. Trandafirul simte, trăiește, se emoționează, se înțelege pe el însuși conform cuvintelor lui Cella Serghi: *„Trupul și inima capătă deprinderi nefericite. Inima, negăsind ecoul pasiunilor sale în viața reală, se refugiază în ficțiune, iar corpul se obișnuiește să despartă dorința de admirație."*

Has the moon lost her memory? She is smiling alone, in the lamplight. Dacă trebuie să vă oblig la admirație, la o acordare a atenției față de frumos, simțire și sensibilitate, încât să deschid cheia dublă a timpului veșnic, atunci încărcați-vă energia spirituală cu nuanța de roș-gălbui a unei seri de toamnă petrecute în jurul focului, la ora asfințitului. Este o imagine imortalizată de pictor pe chipul unei realități mai elevate, transfigurată, transmutată în valori

etern umane. Asta înseamnă arta: transformare prin simțirea influenței unei omniprezențe.

Iar suprema forță a artei create printr-un fulger al intuiției poetice, dusă ulterior la înțelesul suprem *Seroderifesh* (întruparea cuvântului pur din spațiul frumosului), constă în puterea voastră de a mă introduce într-un cadru al aspirației spre sublim, spre o artă autentică și sinceră, sub forma descrierii unei prezențe figurative întrepătrunse cu amintiri de neșters. Apoi, identificați-vă cu mine. *Let the memory live again..*

Așa începe umanizarea artei, revoluția ei. În condiții de iradiere a veșniciei într-o clipă vie, plină de culoare și sens. Cum se va termina? Prin ascuns, prin simbol...

Leadership: Ţi-ai găsit un spațiu de refugiu în fața unor timpuri în care viețile nu mai par să aparțină muritorilor, ci creatorilor care își etalează rafinamentul și solemnitatea prin declanșarea unei trăiri artistice văzută din perspectiva absolutului?

Am ținut întotdeauna în mână o cheiță fermecată. Aproape de izvorul cristalin al marilor înclinații spre frumos, un loc minunat surprins în peisajul născocit de Sepher Yetzirah, unde locuisem primii ani din nemurire pe o singură și neînsemnată palmă de pământ, am descoperit pentru prima oară libertatea, arta, dragostea, regretul și compasiunea, îngrijorarea și slăbiciunea. Aș fi dorit ca soarta voastră să fie cea meritată de mine, ca să vă pot include în acest peisaj de istorie, de nostalgie și simplitate. Dar numai voi aveți puterea asta, de a fi asemenea mie.

Atunci, printr-o străfulgerare a puterii divine, am răsucit cheia de două ori, sursa tuturor imaginilor și corespondențelor simbolice, doar pentru a sugera absența, uitarea mea, și a inspira oamenilor nevoia firească de afecțiune, de gingășie, lăsându-le posibilitatea de a reflecta (în surdină) cum ar fi să trăiască fără mine, cât de greu le-ar fi viața fără artă, fără frumusețe, fără perspectiva absolutului. *It is so easy to leave me, all alone with the memory of my days in the sun..*

Cella Serghi a fost, poate, singura scriitoare care a descifrat tainele florii căruia îi găzduiesc încă și acum sufletul: *„Cred că secretul tristeții tale (căci ești tristă) e că viața te-a împărțit, dragostea nu te-a dorit întreagă, ți-a cerut să dai mai multora ceea ce ai vrut să dai unuia singur".*

O trăire artistică văzută din perspectiva absolutului este capodopera artei de a readuce la viață spații uitate de lume, locuri cu istorie puternică, martori ale unor vremuri apuse, în compoziția unei imagini care nu-și pierde niciodată calitatea și semnificația.

I must think of a new life, and I mustn't give in. Credeți-mă, nu mai vreau să-mi fac iluzii, nu mai vreau să fiu doar o tentativă de manifestare a artei, fragilă ca orice multiplicare de răsfrângere a unei raze luminoase într-o conștiință vie, universală. În urma mea va rămâne, poate, fără mișcare, numai o dâră picturală pură, deși dorința mea imensă, *rutsineh alcisturnash* (obținută printr-un procedeu de asemănare), a fost să dau naștere unei noi deschideri spre frumos, spre bine, spre nebănuit.

Leadership: Universul creației tale oferă celorlalți oameni posibilitatea să se transforme într-un continuum expresiv și melancolic care funcționează ca evocare a deosebitei aprecieri pe care o dobândește unicitatea unui moment special în fața unei deschideri spre alteritate?

Un veac trăit sub semnul amintirilor dă tot frumosul vieții, scoțând la iveală tot ceea ce am mai bun în mine. Când artistul se retrage într-o chiliuță la marginea lumii, unde are doar un

pat de paie și o masă din surcele de pin, cu nepăsarea senină în fața trecerii vremii, trăind fără supunere în fața întâmplărilor vieții cotidiene, el știe că doar astfel își poate anula impresia de lux, care de fapt este o limitare a efortului de trans-substanțializare a lumii în spații de suflet. E un capitol pe care l-aș putea intitula: reîntoarcere la origini. De aici a început totul...

I remember the time I knew what happiness was..

Iar când trandafirul își simte înălțarea construcției sale în templul genuin al frumosului care încununează creația artistului în vecinătatea absolutului, în spațiul tăcerii de dincolo de sfera luminoasă a lui Ain Soph, tot mai aproape de idealitatea destinal-umană, abia atunci se confirmă veridicitatea cuvintelor lui Cella Serghi din romanul „Pe firul de păianjen al memoriei":

"Cred că adevărata experiență a vieții începe în momentul în care te vei simți singur, nu numai neînțeles, ci realmente singur. Să petreci seri întregi de singurătate, după care va urma o zi de la care să nu aștepți nimic. Pentru asta merită să trăiești. Nu vorbesc de o voluptate a durerii, ci un fel de descoperire a ta, alături de tine, lucidă..

Uneori fericirea se află la capătul lumii. Aș vrea să simt iar cum simțeam într-unele zile când vedeam pe rând toate punțile dintre mine și lumea exterioară dărâmându-se, când ascultam singurătatea cum asculți marea, când totul părea desprins dintr-o poveste cu iz de veșnicie pe care ai vrea s-o schimbi doar prin lipsa personajului narator. Tonight will be a memory too..."

Măreția unei creații constă în prezentarea unui moment special din peisajul unei vieți care își asumă nemurirea printr-un ecou de emoții: *„merită să trăiesc în memoria unor timpuri care trec cu repeziciune, dar care nu-și pierd din sens nici după anii de când au fost plăsmuite, cu pana sau cu pensula."*

Memory este o fomă de întâlnire a operei de artă cu creatorul ei, a trandafirului cu muritorul de rând, văzută printr-un fior de taină, de dor, de emoție necontrafăcută: *„If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun.."*

*** Notă:** Barbra Streisand - Memory

Source: https://neculaifantanaru.com/memory.html

Mene, mene, tekel upharsin

On Martie 05, 2017

Intuiește ce vei deveni dacă îți accepți menirea de înfăptuitor al creației, într-o conjunctură a realizării unui soi de iluzie cu implicații adiacente.

Îmi place să ating sfârșitul dăruit de valoarea unui puzzle matematic dintr-un joc al subtilității arbitrat de fantezie, cu un anume grad de conștientizare, construit ca un rezervor infinit din care mă umplu mereu și mereu cu caracteristici specifice operei artistice, în încercarea de a explica ceea ce nimeni nu a crezut vreodată. Trebuie doar să iau conținutul tabloului din realitate, cu caleidoscopul lui de consecințe, fără să-l înfrumusețez, ci să-l reorganizez și să-l înfățișez privindu-l cu ochii unui iluzionist care prețuiește caracterul efemer al demonstrației de magie.

Ar putea să pară absurd, un soi de liber consimțită și amăgitoare euforie care îmi distorsionează percepțiile despre lume, despre mine, insuportabile și chinuitoare, în argumentarea unei născociri în care arta, ghicită de rațiune și reprodusă de imaginație, ea însăși personificată și uluită de reușita unei iluzii demnă de Houdini, se dezvăluie într-un maraton al aventurii, într-un clarobscur bine stăpânit, prin zone de lumină și de umbră.

Este ca și când aș dezvolta o concepție personală a unei "Forțe Superioare" sau a unui "Dumnezeu" așa cum nu-l înțelege nimeni: prin exercițiul unei judecăți sintetice a priori, servită cu o onestitate artistică fără compromisuri, care alcătuiește materia și instrumentele de construcție ale metafizicii. La rândul ei, metafizica se sprijină pe superioritatea forței cu care artistul se bazează pe credința într-un Dumnezeu invizibil, care în anumite feluri, este chiat dublura lui în altă realitate, în alt spațiu și alt timp.

Adevărata capodoperă a creației este să fii un magician care își povestește iluziile în mod credibil, fără a explica și modul în care acestea se realizează.

Orice schimbare a unei informații într-o imagine se transformă în revelația unui fenomen de creație, unde absolut fiecare acțiune, fiecare gând, fiecare lucru, începe să capete asemănare cu o bijuterie literară ce iese în evidență sub forma unui jurnal poetic. Bineînțeles, fiecare bijuterie are o imagine, tot așa cum fiecare gând are o imagine proprie, fiind o verigă într-un lanț nesfârșit de cauze și efecte de care artistul se lovește atunci când temporizează și meditează asupra lui însuși.

În această privință, asemenea unui Victor Hugo gândind doar în imagini, dau frâu liber spiritului meu ascuțit de observație chiar și în cele mai mici amănunte, percepând în fiecare fenomen de mișcare a lucrurilor, luat izolat, sensul unei noi abateri de la normalul unanim acceptat. Din orice fenomen de schimbare a unei obișnuințe, din fiecare revelație a unei relații de asemănare între imagine și acțiune, extrag riguros concluziile cuvenite unei asocieri de aspecte ale fondului omenesc care transpare în interpretarea unei enigme.

Astfel, se adună un extrem de bogat material ce se pretează la exercițiul judecății specifice unei tangente la misterul unei cutii magice de puzzle, presărat cu sensuri unice care funcționează ca o relație bazată pe un *quid pro quo* care îmi aduce reputația de iluzionist fără de seamăn.

Leadership: Menirea ta de înfăptuitor al creației se cere a fi investigată și aplaudată sub raportul dintre ceea ce expui și ceea ce ce ascunzi până la urmă?

La rugămintea marelui iluzionist Harry Houdini, scriitorul Arthur Conan Doyle alege la întâmplare câteva cuvinte pe care le scrie pe o hârtie: „Mene, mene, tekel upharsin", aceleași cuvinte scrise de o mână nevăzută în fața regelui Baltazar, legate de o profeție despre căderea regatului Babilonului. Ele pot fi traduse prin: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit." Apoi hârtia este împăturită și pusă în buzunar, fără ca nimeni să nu-i știe conținutul.

După câteva momente, Houdini scoate din sertar două plăcuțe, le depărtează una de cealaltă cu febrilitate. Stupoare, spiritism, iluzie ! Pe una din ele sunt scrise cuvintele: „Mene, mene, tekel upharsin".

Întotdeauna când vorbesc despre leadership, sub extensiunea nevoii de a pune în valoarea unicitatea unei compoziții de idei și inspirație, pun următoarea întrebare: ce vei deveni dacă îți accepți menirea de înfăptuitor al creației într-o conjunctură a realizării unui soi de iluzie cu implicații adiacente?

Creația căreia îi dai întâietate pe drumul evoluției, spre atingerea statutului de dezvoltator de noi forme și mijloace de expresie, depinde în general de ceea de ce ai în cap ca și imagine finală, proiectată asupra fenomenului de tipul „reacție-contrareacție".

Tot ce dezvolți ca și concepție personală a unei "Forțe Superioare" are ca default o reacție a conștiinței care te îndeamnă la reflectarea propriei identități. Iar tot ceea ce domină această concepție are ca și contrareacție o reflectare asupra efectelor pe care le generezi prin sugestie și autosugestie.

Adevărul este că fiecare great artist, la fel ca orice iluzionist, se măsoară după următoarele coordonate: ***„You can hide your own tricks from the larger public, but not the fact that you like something that no one else could see."***

Pentru ca leadershipul să fie o formă viabilă a manifestării preponderenței unei mari puteri, atunci ceea ce expui ca operă de artă trebuie să fie condiția privilegiată a unei minți care doar ea singură înțelege ce se întâmplă într-un turn al unui joc de puzzle. În acest caz leadershipul trebuie să fie un factor al relației dintre atenție, percepție și proiecția unei realități ascunse.

Mene, mene, tekel upharsin este rezultatul unor așteptări dincolo de imaginabil pe care oamenii și le formează în urma unui număr spectaculos de magie.

Lăsând la o parte orice teorie despre corectitudine și incorectitudine, leadershipul este un fenomen de modelare a realității care există doar prin susținerea unei demonstrații de magie subordonată unui concept particular numit „Hide".

Iar efectul acestui fenomen se descoperă prin observația paralelă a unor serii de fapte distincte și prin intuirea unei perspective egocentrice de abordare a cunoașterii.

Source: https://neculaifantanaru.com/mene-mene-tekel-upharsin.html

Mentorul de aur

On Aprilie 16, 2009

Călăuzește-i pe oameni spre ceea ce e mai bun și mai luminos în ei înșiși, concentrându-te mai mult asupra hărții lor sufletești.

Un film despre care am mai vorbit este *"Gattaca (1997)"* . Există o scenă, chiar la început, care mi-a rămas bine întipărită în minte.

Acțiunea filmului se desfășoară undeva în viitorul nu prea îndepărtat, un viitor în care specialiștii puteau afla în numai câteva secunde, timpul exact și cauza morții unui nou născut. Iar lui Vincent i s-a preconizat că va muri în jurul vârstei de 30 de ani, din cauza inimii lui destul de slăbită.

Mama băiatului, întinsă pe patul de spital, aștepta cu multa nerăbdare, dar și cu mari emoții, verdictul doctorilor. După ce doctorii i-au dat verdictul, comunicându-i speranța de viață a lui Vincent, ea și-a privit totuși copilul cu o expresie atât de bucuroasă și plină de afecțiune și, sigură pe ea, fără să se lase deloc descurajată, a exclamat cu mândrie și cu o delicatețe sufletească: *„ Ştiu că va face de toate. Vei face ceva, Vincent.* "

Adică, gândea ea: *„ Eu știu că poți. Ştiu că vei ajunge cineva. Vei reuși să faci ceva important în viață, indiferent de ce spun specialiștii.* "

Neîndoielnic mama lui Vincent a avut mai multă încredere în el decât în geneticieni. Iar încrederea ei s-a concretizat în timp. Vincent a reușit până la urmă, deși nu era menit pentru acea lume, deși nimeni nu i-a dat nicio șansă, să ajungă navigator la Gattaca și să zboare în spațiu.

Leadership: Te-ai hotărât că vrei să trăiești miracolul unei lumi imposibil de explorat pentru a da sens tendinței de a te percepe că nu exiști decât în mințile celor care reinventează propria ta poveste?

Afecțiunea acordată celor din jur, de care sunt strâns legate hotărârea, voința și angajamentul față de tine însuți, are ca finalitate nevoia de a păstra în memorie doar punctele de reper care te ridică în ochii lor.

Empatia nu stă neapărat în grija ta de a potrivi o anumita formă de darnicie sau o doză de exceptionalism la o realitate care poate fi negată. Ci în tendințele tale de a așeza într-o relație corectă poziția de vulnerabilitate a omului cu starea de har si fascinație pe care el o simte când descoperă minunile lumii, pentru a nu induce schimbări nefaste în rîndul celei din urmă.

„Ştiu că poți, știu că vei face ceva". Cuvintele acestea simple, dar pline de viață și de speranță, pline de dorință și credință, spuse de o persoana cu adevărat interesată de tine, te fac să te simți mai bine, mai puternic, să fii mai încrezător în viitorul tău, mai creativ, mai doritor și mai motivat să faci parte din spectacolul vieții.

Fiind convins de intențiile ei bune, nu te vei închide în tine însuți, nu te vei umple de tristețe ci, mai mult ca sigur, vei deveni un alt om. Însă poți să fii demotivat foarte ușor de către cineva care îți spune cu convingere că nu deții potențialul necesar pentru a produce

rezultate, că ai o perspectiva limitată asupra domeniului tău de activitate sau criticându-te cu orice ocazie.

Tu porți semnul unei personalități unitară și consecventă în tendințele sale de prevenire și combatere a oricăror alți factori defavorabili ce se manifestă de-a lungul încercării celorlalți de a te autodepăși?

A reinventa o poveste înseamnă să produci o nouă versiune a realității disponibilă numai în forma și conținutul mesajului pe care îl poți integra direct în fundalul unei manifestări emoționale care îl predispune pe om la visare.

Cred cu tărie că foarte puțini manageri, respectivi lideri, sunt în stare să joace impecabil rolul de mamă iubitoare și ocrotitoare, care să fie mereu alături de oameni cu un suflet mare, cu speranță, cu o preocupare sinceră și accentuată, care să facă tot ce se poate pentru a-i determina să-și aleagă calea cea mai bună spre evoluție. Pașii oamenilor nu pot fi călăuziți decât de o persoană cu o voință puternică, cu o viziune optimistă asupra vieții, asupra prezentului și a viitorului, care știe să citească în profunzimile sufletelor oamenilor, permițându-le să întrevadă o sclipire de speranță.

Doar un avânt puternic, un suflu de viață sănătos, intens, și un moral excelent, te poate ajuta să dobori orice obstacol, chiar dacă în tine nu curge acel sânge fierbinte propriu învingătorilor, chiar dacă îți lipsește atitudinea specifică oamenilor superiori. Atitudinea ți se poate schimba dacă ai în preajma ta, aproape, ori de câte ori simți nevoia, o persoana care, punându-și toate speranțele în tine, crezând în potențialul tău, te încurajează și îți insuflă o anumita doză de curaj și de imaginație.

Leadership: Amprenta spiritului tău de om capabil de rezonanțe sublime este vizibilă pretutindeni în tendința de a prelua orice emoție și de a o transforma într-un nou reper și imbold pentru viață?

Viața trebuie să fie glorioasă, un triumf desăvârșit, în nici într-un caz o „ *partitură* " dificilă sau nepromițătoare, iar dacă n-ai de partea ta pe cineva care, prin cuvinte de laudă, prin încurajări periodice, să-ți întipărească în minte faptul că ești capabil să preiei inițiativa ori de câte ori este necesar și că ești în stare să te descurci în orice situație, nu vei reuși să te ridici deasupra tuturor așteptărilor.

Așa cum sângele are o circulație concentrată pe inimă, mai degrabă decât pe ficat – tot așa și tu, ca lider, trebuie să te concentrezi mai mult asupra frumuseții interioare a oamenilor, asupra hărții lor sufletești, asupra calităților și aptitudinilor lor, mai degrabă decât pe disponibilitatea lor de a se aduna în jurul tău.

Ajută-i pe oameni să respire, nu să se înăbușe !

Ce bine ar fi dacă orice companie ar avea la conducerea ei o "mamă" ocrotitoare și iubitoare, demnă de a fi ascultată și urmată, care să le insufle oamenilor o anumită liniște sufletească, o mama care să nu împiedice mințile slabe să-și clădească un viitor trainic, care să-i ajute pe oameni în loc să le dea un brânci, care să le ofere încredere, iar ei, sprijinindu-se pe această încredere, să-și uite toate temerile, să se debaraseze de gândurile și sentimentele nesănătoase, și să abordeze viața cu un elan nemaipomenit, așa cum a făcut-o Vincent.

Imboldul pentru viață are ca esență insuflarea unui sentiment de apartenență la un spațiu definit printr-un sistem de valori bazat pe o promisiune și o certitudine de care să te ții, evaluat în funcție de capacitatea de te identifica cu o realitate în care poate acționa,

experimenta, evalua și decide asupra consecințelor.

Fiecare om deține o hartă pe care sunt evidențiate valorile lor cele mai de preț. Trebuie numai să înțelegi foarte bine harta lor și apoi să le dai niște coordonate exacte care să-i mulțumească sufletește și care să le deschidă un orizont mai cuprinzător. Călăuzește-i pe oameni spre ceea ce e mai bun și mai luminos în ei înșiși, concentrându-te mai mult asupra hărții lor sufletești.

Concluzie: Desigur, este foarte important să ai un mentor chiar și spiritual care să te susțină și să-ți ridice moralul măcar la vremuri de restriște, după cum la fel de adevărat este că uneori timpul nu trece în favoarea ta și ești zorit să obții rezultate palpabile rapid, ceea ce bineînțeles constituie cel mai bun imbold pentru tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/mentorul-de-aur.html

Meridianele tuturor lumilor tainice

On Ianuarie 19, 2014

Atribuie științei tale o arhitectură plină de originalitate, ca să fii capabil să manipulezi elementele de fond ale unei realități mai adânci.

Mergeam în linie dreaptă pe drumul plin de serpentine al incognoscibilului, în care șerpuiau cu repeziciune tot felul de presupuneri și interpretări. Mintea-mi funcționa ca o torță care nu se stinge, strălucind chiar și în întunericul cel mai de nepătruns, chiar în lumea ce vine de dincolo de acele accepțiuni, maiestuos manevrate, ce mă puneau în contact cu alte zone de cunoaștere.

Pentru a-mi satisface marea pasiune a căutărilor și cristalizărilor în zona experimentului, păstrând aceleași ingrediente și sintagme alchimice disponibile pe alocuri doar în învățăturile lui Paracelsus, am fost nevoit să recurg la abordări profunde și detaliate. Am recurs la utilizări inovative ale conceptelor și ideilor fundamentale pe care se sprijineau cu nonșalanță misterele științei, reperele cele mai puțin sesizabile ale renașterii sublimului. În acest sens, am fost nevoit să modific codul de dispersie al elementelor: apă, foc, pământ și aer, înglobându-le în ceea ce se numește *materia prima.*

Dacă voiam să ofer un bogat material pentru clasificarea legăturilor tăinuite dintre cele patru elemente, purificând așa cum numai eu știam catalizatorul care asigura atracția dintre ele, nu trebuia să mă pierd în succesiunea de procedee necesare confecționării Marii Opere.

Leadership: Poți să-ți exprimi direcția și intențiile ca persoană ce tinde spre generalizare, în căutarea numitorului comun al unei științe subiective care își formulează "prin derivare" semnificațiile acordate ideii de "Materie a Marii Opere"?

Materia Marii Opere se cere exprimentată prin intermediul comparațiilor dintre ideile care stârnesc controverse și elementele compoziționale ale unui tablou cu subiect enigmatic, având întotdeauna determinații conceptuale particulare. Uneori materia tinde spre generalitate, ca atunci când vorbești despre spațiul cosmic care cuprinde miliarde de stele, având rolul de a obține o imagine de ansamblu a unei creații de o remarcabilă originalitate.

Reușita, în ceea ce privește purificarea materiei, depindea de intensitatea reacțiilor chimice pe care cele patru elemente le puteau suferi. Iar în funcție de descărcările lor constante de energie puteam să determin, independent de orice condiții și relații, compoziția în timp a neînțelesului. Mă simțeam de parcă aș fi încheiat un Legământ cu universul, fiind investit cu puterea de a porunci însăși elementelor să se armonizeze cursiv într-un ansamblu unic de sensuri și semnificații. Dotate cu proprietatea de a străbate maiestuos toate meridianele acelor lumi tainice, sigilate de magie.

Acest treptat proces de pătrundere, sub presiune, în tainele uimitor de precise ale formulelor echilibrelor și dezechilibrelor, valori ale semnelor trecute cu vederea de ignoranți, dar pe care fiecare, în intimitatea sufletului său le cunoștea, mă făceau capabil să manipulez, cu talent de alchimist, elementele Activ și Pasiv din structura materiei vii. Iar să însuflețesc această materie prezentând-o cu profesionalism într-o formulă neobișnuită, anecdotică și inspirațională în același timp, devenise un tipar al producerii noi combinații și interogări de natura epistemologică.

Alchimia este unealta cea mai accesibilă pentru manevrarea incomensurabilul, în marele labirint al proporțiilor de timp nedefinite de nicio lege. Numai cine izbutește să descopere

firul Ariadnei, în felul lui cel mai propriu, își poate însuși Marea Învățătură.

Leadership: Poți sa creezi un „high-standard" în înțelegerea resorturilor activatoare de noi deschideri ale artei „de a nu pierde ceea ce fals crezi că poți poseda", încât să îți atingi potențialul maxim de a trăi într-un univers aparte?

O persoană care tinde spre generalizarea conținutului anumitor noțiuni și principii ale acestuia poate să adopte mai ușor o viziune "spațială" care-i permite în mod automat să ocolească regulile normale ale vieții, ale timpului, ale cauzalității, poate sesiza și planifica singură o mulțime de rute, dar și variante alternative, care să asigure legătura dintre ceea ce se vede și ceea ce nu se vede din realitatea de acum și dintotdeuna.

Prin evaluarea tendințelor și perspectivelor de aderare la un nou mod de gândire, pus în slujba leadershipului, se poate obține contrastul dintre aparență și esența a ceea ce ești, a ceea ce cunoști, a ceea ce slujești, a ceea ce definești și a ceea ce creezi. Prin aceasta vreau să spun că nu este greu să-ți cauți un nou refugiu în apropierea unei surse noi de conținut, care să-ți asigure o mai mare legătură cu tot ceea ce există în universul plin de mistere care te cuprinde.

Această sursă nouă de conținut, îmbinând presupuneri și interpretări ale unei realități mai adânci, repartizând just "dividendele" obținute din activitatea ta de cercetare, poate crea ceea se numește *a high-standard* în înțelegerea acelor resorturi activatoare de noi deschideri și posibilități. Față de utilizarea cunoștințelor și informației în sprijinul inovației și experimentării.

Subaprecierea posibilității cunoașterii pe cale rațională a unei noi lumi pline de perspective, neluând în considerare exigențele privind experiența și nivelul de dezvoltare, pare să sugereze un fel de minus-valoare care se accentuează pe măsură ce înaintezi spre un "mai departe" delimitat de reguli și rutină. În acest caz nu poate vorbi de o intersectare a mai multor feluri de a te conecta la serverul plin de coduri ale științei neexplorate, trebuincioase dezvoltării unor abordări profunde și coerente ale imaginarului care diferențiază gândirea mediocră de gândirea rentabilă.

Leadership: Poți să evidențiezi componenta dinamică a unei științe purtătoare de semnificații care își accentuează mai mult contribuția determinantă la progresul unei idei capabilă să schimbe decisiv viziunea despre lume?

Componenta dinamică a științei purtătoare de semnificații, ce poate conduce la formarea unor noi deschideri față de provocările evoluției, satisfăcând marea pasiune a căutărilor și cristalizărilor în zona cunoașterii, se activează printr-un treptat proces de pătrundere în lumea minunată, dar complicată, a cercetărilor științifice. Ştiința se desfășoară printr-o conlucrare directă cu elementele de fond ale unei realități mai adânci.

Imaginile care se succed potrivit unei tehnici anticipative de transformare a realității, jocul perspectivelor (de la apropiat la depărtat, de la terestru la cosmic), sau permanentul efort de transfigurare a omului obișnuit într-un om superior, sunt câteva din componentele dinamice ale unei științe purtătoare de semnificații care își accentuează mai mult contribuția determinantă la progresul unei idei capabilă să schimbe decisiv viziunea despre lume.

Ideea care mă exalta era aceea de a demonstra că exista o altă realitate care păstra absolut totul într-o memorie universală, în care tot ce a fost, ce este și ce va fi putea să dobândească semnificația de atribut al Ființei care se transformă într-un soi de instrument al Creației, al Întâmplării, al Evoluției, al Dumnezeirii.

Obținută prin experiment, această realitate, nedistorsionată de o cultură a suspiciunii, prezintă caracterele unei donații de noi particularități și construcțiuni renovate treptat printr-un proces de pătrundere în tainele formulelor ajustate de o mulțime de variabile modificate aleator. Scopul este de a crea o nouă fundație pentru existența unei realități ascendente. Folositoare la crearea unor noi perspective de leadership.

Acest treptat proces de pătrundere, sub presiune, în tainele uimitor de precise ale formulelor trecute cu vederea de ignoranți, te fac capabil să manipulezi cu talent de alchimist elementele Activ și Pasiv din structura materiei care, prin însăși natura sa, nu "stă niciodată pe loc". Ci se cere a fi, în tot mai mare măsură, dezvoltată și întregită.

Scopul intrinsec al artei este necesitatea de a uni toate domeniile științei într-o singură concepție despre lume, încât universul pe care ți-l creezi să corespundă exact ideilor tale inițiale despre valoarea personalități care te îndeamnă la realism.

Meridianele tuturor lumilor tainice scoate în evidență aspectele tainice ale leadershipului, supus transformării care implică lucrul cu sinele. Cunoașterea ta profundă și a felului în care funcționezi în contact cu zonele de cunoaștere aprofundate, este esențială pentru a neutraliza orice ieșire din perimetrul marii fortărețe numite: realitate.

Merită modelul tău de lider să fie luat ca exemplu?

On Iunie 06, 2009

Una dintre poverile cu care te vei confrunta ca și lider nu este doar direcția în care mergi și în care o apucă ceilalți oameni, ci felul cum te poziționezi față de schimbare și față de progres.

Luați aminte la aceste exemple. Exact în perioada în care frații Wright inventau avionul, oameni de știință făceau studii prin care demonstrau că un corp cu o greutate mai mare decât a aerului nu poate zbura. Prietenii lui Ray Kroc i-au spus acestuia că intenția sa de a vinde hamburgeri ieftini era o nebunie curată, dar el nu a ascultat de ei. Deci, este important să ne cultivăm capacitatea de a vedea posibilități acolo unde alții nu văd decât dificultăți, sau chiar lucruri imposibile. Sam Walton, fondatorul și președintele lanțului de magazine Wal-Mart, explica în cartea sa, "Made în America", faptul că la baza succesului său fenomenal a stat capacitatea sa de a recunoaște oportunitățile din pură necesitate. *

Aflăm din aceste exemple că oamenii care au reușit în viață și-au găsit geniul creator într-un anumit punct al vieții. Succesul lor nu a depins de influențele altor oameni, ci de propria lor intuiție, creativitate, viziune și perseverență.

Relațiile îți împiedică sau îți facilitează dezvoltarea? Ca să-ți menții constant caracterul nobil, trebuie să faci apel la acele idealuri, valori și convingeri care îți conferă stabilitate în relațiile cu ceilalți oameni. Căci este întotdeauna foarte greu (și totodată riscant) să ai încredere în oameni ale căror valori și convingeri diferă mult de ale tale, sau dacă acestea se îndepărtează de la etica pe care tu o respecți, o urmezi și o promovezi.

Căutând cât mai multe zone de interes comun, nerămânând în mod nejustificat la jumătatea drumului tău spre progres și realizare (așa cum deseori se întâmplă cu aspiranții la succesul rapid și imediat), vei putea să avansezi constant și sigur spre atingerea țelului comun. Este important ca raportul lider-oameni (o realitate obiectivă) să se completeze printr-o judecată de valoare, prin înțelegere, prin caracteristici comune, prin tot ce înseamnă leadership. Leadershipul reflectă propria ta valoare umană, emoțională și intelectuală, nu este un stâlp de beton care nu simte și nu cunoaște nimic.

Leadership: Evoluția vieții tale reflectă încercarea ta de a face mari schimbări față de "stadiul anterior" cauzei pe care o slujești, din punct de vedere al unei situări în zona unui nivel mai înalt de comparație cu tine însuți?

Un lider se compară doar cu sine însuți, din două puncte de vedere: al conștiinței și al prețului pe care trebuie să-l plătească ca să ajungă mai departe decât ceilalți oameni. Acceptare sau refuz, admirație sau antipatie, sunt atribute ale personalității liderului.

Se impune ca o condiție prealabilă pentru buna funcționare a leadershipului tău, ca aceste atribute să fie, la scară mai mare, precedate de o cunoaștere reciprocă. Spațiul restrâns dintre tine și oameni nu-ți va îngădui să fii un creator, să găsești noi oportunități, noi moduri de dezvoltare prin care să dobândești puterea deplină, sau prin care să administrezi eficient și integrat potențialul de care dispui.

Una dintre poverile cu care te confrunți, ca și lider, nu este doar direcția în care mergi și în care o apucă oamenii, ci felul cum te poziționezi față de schimbare, față de progres – în această epocă de transformări cum nu s-a mai pomenit vreodată. Mai important este felul în care trăiești și abordezi consecințele eventualelor erori de leadership. Ca să îți atingi

potențialul maxim, ca să evoluezi tot mai mult, trebuie să faci un permanent schimb de experiențe, de cunoștințe și informații cu ceilalți profesioniști în domeniu, așa cum celula face un permanent schimb de substanțe, de energie și de informație cu mediul în care se află. Iar dacă ei vor fi dispuși să aleagă perfecționarea și să își schimbe atitudinea, atunci nu vei mai întâlni obstacole în cale.

Nu uita că leadershipul înseamnă în primul rând influență. Așa cum o piesă lego o poți lega numai de o altă piesă lego ca să poți construi ceva, tot așa cunoștințele tale trebuie mai întâi să se lege de cele ale oamenilor din jurul tău ca să poți, apoi, să-ți dezvolți capacitatea de conducere.

Celebrul performer în domeniul conducerii, John Maxwell, spunea la un moment dat: *"Dacă ai un talent înnăscut pentru leadership, probabil ai și pasiune pentru dezvoltare. Îți place să vezi cum se construiesc diverse lucruri, Face parte din tine. Continuă tot așa ! Dacă nu ești foarte talentat, nu-ți pierde totuși speranță. Poți avea foarte mult de câștigat dacă începi să înveți, profitând la maximum de fiecare oportunitate. Așa că muncește asiduu, ca să treci peste nivelul la care te afli acum. Doar așa vei fi pregătit pentru viitor."*

Leadership: Merită modelul tău de viziune să fie luat ca exemplu din punct de vedere al acelui tot unitar al caracterului tău care dezvăluie antiteza dintre ceea ce ești cu adevărat și ceea te face mai predispus la reacții care te surprind?

Oliver Goldsmith, un scriitor din secolul al XVIII-lea, a spus odată: *"Oamenii rareori se perfecționează atunci când nu au un alt model pe care să-l urmeze în afară de propria lor persoană."*

Tu vei ajunge oare să fii modelul de lider pe care oamenii îl vor urma? Ai vreun defect de caracter care ți-ar putea încetini creșterea? Ori de câte ori ceva îi deranjează pe oameni la tine, te întrebi ce anume din atitudinea ta a declanșat acea reacție de repulsie în ei?

Puterea desăvârșită a influenței tale poate fi atât benefică, cât și nocivă. Este crucială abilitatea ta de a obține un răspuns pozitiv de la oameni - constând în modificarea și reorientarea gândirii și sentimentelor lor spre (și în concordanță) cu o realitate obiectivă. Procentul care îți garantează accesul la sistemul lor de valori și convingeri, și care îți conferă autoritate asupra lor, va crește simțitor numai dacă reușești să-i convingi că deciziile tale le va aduce speranța de mai bine, liniștea sufletească și succesul profesional. Nu le îngădui oamenilor să se lase biruiți de o gândire bazată pe niște sentimente care se vor evapora în timp, ci insuflă-le un nou spirit învingător într-un mod în care să te avantajeze și pe tine.

La ce nivel de afli în relație cu oamenii din jurul tău? Cum determină influența ta modul în care îi conduci pe oameni? Îi conduci pe toți oamenii la fel? Te afli la același nivel cu fiecare dintre ei? Ai capacitatea de a recunoaște potențialul fiecărui om de a trece la un nivel înalt de leadership? Accepți provocările de leadership? Care este modalitatea cea mai potrivită prin care îți poți amplifica impactul pozitiv asupra celorlalți?

Leadership: Revelația de a ști cine ești și cum ești, poate să fie cuantificată prin efectul de oglindire al unei situații din viitor, în cursul unor evenimente catalizatoare pentru reacția de tip "crede în ceva mai mult decât poți vedea" ?

Așa cum precizam și în secțiunea "Membership", puterea influenței este o adevărată știință a manipulării emoțiilor și a intereselor oamenilor. Ea presupune însă o bună cunoaștere și o bună comunicare interumană a oamenilor cu care interacționezi. Concentrându-te asupra rezultatelor pozitive, punând în prim plan propria ta dezvoltare în scopul înlesnirii evoluției celor din jurul tău, creând o temelie profesională și emoțională solidă pentru cei care au

potențial de lider, vei deveni un model pentru arta de a conduce, vei servi drept etalon pentru modelele viitoare de lider care îți vor continua leadershipul.

Tu ești primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership, cu trăsăturile cele mai valoroase, cu calitățile cele mai alese, cu caracterul cel mai bun, aliniat la convingerile și valorile cele mai nobile. Dar înainte de a ajunge la această etapă, ai tu însuți de respectat o axiomă: *"Menține-ți constant caracterul nobil, făcând apel la acele idealuri, valori și convingeri care îți conferă stabilitate în relațiile cu ceilalți oameni."*

Succesul leadershipului este dat de mulțimea oamenilor aflați pe aceeași treaptă (a unei scări rulante). Aceștia vor ajunge primii și simultan la un nivel superior. Este important ca pe această treaptă mulțimea să fie mai mare decât cele aflate pe treptele inferioare și acest lucru depinde de lider, de puterea lui de influențare și de convingere pe de-o parte, iar pe de altă parte de oamenii din jurul liderului care trebuie să fie dispuși să se angajeze în lupta pentru obținerea performanței.

Leadershipul este o metodă eficientă de a-ți materializa viziunea într-un proces de interacțiune între "o introspecție care ajută persoana să fie atentă la aspecte pe care le credea neimportante" și "o introspecție care îți dă posibilitatea să acționezi cu adevărat responsabil".

Merită modelul tău de lider să fie luat ca exemplu numai dacă știi să iei deciziile care trebuie în momentul când toți ceilalți oameni îți contestă deciziile.

Un lider adevărat creează o viziune inspirațională a viitorului și îi motivează pe oameni să se dezvolte cu această viziune. Liderul oferă o imagine bogată a felului în care va arata viitorul atunci când viziunile oamenilor nu sunt neapărat compatibile cu a lui.

*** Notă:** Mark Fisher - *Cum să gândești ca un milionar,* Editura Mix, 2007

Source: https://neculaifantanaru.com/merita-modelul-tau-de-lider-sa-fie-luat-ca-exemplu.html

Metafizica unei priviri pline de tentație

On Aprilie 23, 2012

Avem nevoie de ispita timpului oprit în loc ca să navigăm tot mai departe, cu spiritul, spre gloria măreției divine.

În ziua în care ochii lor se întîlniră și își spuseră deodată primele lucruri nelămurite și de nerostit pe care le îngînă ochii, Cosette la început nu înțelese. Se întoarse gînditoare acasă, în strada Ouest, unde Jean Valjean venise, după obiceiul lui, ca să petreacă șase săptămîni. A doua zi, cînd se trezi, se gîndi la tînărul acela necunoscut atîta timp nepăsător și glacial, care părea că acum o ia în seamă și nu i se păru de fel că această atenție i-ar fi făcut plăcere. Mai curînd era puțin mînioasă pe omul acesta disprețuitor și frumos. Se răzvrătea împotriva lui. I se părea că avea să se răzbune o dată, și se bucura copilărește. Se știa frumoasă și simțea nelămurit că avea o armă. Femeile se joacă uneori cu frumusețea lor, așa cum copiii se joacă cu bricegele. Şi se rănesc cu ea.

Cititorul își aduce aminte de șovăielile lui Marius, de tulburarea lui, de temerile lui. Rămînea pe bancă și nu se apropia. Asta o înciuda pe Cosette. Într-o zi ea îi spuse lui Jean Valjean:

– Tată, hai să ne plimbăm pînă colo.

Văzînd că Marius nu venea spre ea, se duse ea la el. În asemenea împrejurări toate femeile se aseamănă cu Mahomet. Lucru ciudat, primul semn al iubirii adevărate la un bărbat tînăr este sfiala și la o fată e îndrăzneala. E de mirare, și totuși nimic nu e mai firesc. Cele două sexe încearcă să se apropie și îmbracă unul însușirile celuilalt.

În ziua aceea privirea Cosettei îl înnebuni pe Marius, privirea lui Marius o tulbură pe Cosette. Marius se depărtă plin de încredere, pe cînd Cosette se depărta neliniștită. Din ziua aceea se iubiră. *****

Leadership: Modul tău de a-ți exprima sentimentele este o privire aruncată în depărtare, spre învățarea unei lecții de viață (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine și ce este afara ta?

O privire aruncată în direcția dragostei, căutând astfel sensul vieții, poate reprezenta o dovadă a străduinței omenești de a cunoaște o altă parte a naturii umane, îndreptată spre visare, spre poveste, spre împărtășirea unor experiențe de viață truditoare, dar pline de satisfacții. Trebuie mers și mai departe de atât, și voi spune că sensul vieții, asemenea frumosului la care ne raportăm prin trăirile experimentate în momentele de visare, se află în interiorul relației dintre sentimentul unei stări de liniște interioară și sentimentul unei datorii față de valorile spirituale, precum: răbdarea, fidelitatea, adevărul, compasiunea și virtutea.

Iubirea este, totodată, și fapta unei Dumnezeiri care aranjează laolaltă tot ce se petrece conform unei rațiuni pline de mister și de înțelepciune. Suntem sau nu capabili să conștientizăm iubirea ca pe o deschidere a vieții în fața măreției și bunătății divine, plină de îndurare, în funcție de disponibilitatea noastră spirituală de a ne transforma lăuntric, de a ne dărui în totalitate deplin, divin, clipei ce trece, ce vine, dinspre ieri spre azi și mai departe în mâine.

Frumos și rezonabil, nu-i așa? Poate că însuși Dumnezeu sta în detaliile clipei care parcă nu mai trece, în hotărârea clipei de a fi o sământă pentru niște planuri roditoare, mult mai mari.

Dar mai ales în funcție de determinarea de a ne apleca cu o deschidere mai mare asupra unor lucruri sau oameni care se înscriu în universul nostru, putem să ne raportăm la Dumnezeu, integrand trăirile și aspectele care circumscriu vieții noastre într-o lumină a sensului pe care îl dăm evenimentelor în care suntem implicați. Din aceste evenimente reiese conținutul esențial al unei spiritualități bazate pe dezvoltarea personalității la nivel de "rol însemnat" pe care îl ocupăm într-o lume a pluralității, a schimbărilor neașteptate.

Nimic nu trece prin fața schimbării întâmplător. Cum bine spunea cineva, probabil că din punct de vedere al ofertei de frumos nimeni nu este născut sub o stea nefastă; trebuie doar să știm să citim cerul.

O lecție de viață (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine și ce este afara ta, poate fi fi formulată astfel: "Niciodată să nu încerci să te faci înțeles, mai înainte de a-i cere cuiva să te asculte cu credincioșie de Dumnezeu."

Ce este iubirea, mai întâi de toate, decât privirea aruncată în direcția unui Dumnezeu care se îngrijește de omenire, care continuă să ofere iertare, până la sfârșitul timpului. Iubirea este răsplata iertării și salvării sufletului din fața amenințării, acțiunii sau stăpânirii răului.

Măreția divină în asta constă: în iertarea păcatelor, și obținerea fericirii, acelora care îndeplinesc planurile lui Dumnezeu.

Metafizica unei priviri pline de tentație se referă la sentimentul apropierii de Dumnezeu prin câștigarea iubirii desăvârșite. Aici, cred că este bine să ne reamintim mesajul lui Alexandre Dumas, ultima frază din finalul romanului, "Contele de Monte Cristo":

"Nu uitați că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: așteaptă și nădăjduiește."

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/metafizica-unei-priviri-pline-de-tentatie.html

Micro-Leadership

On Iulie 06, 2016

Ocupă-te de ceea ce ești în relație cu ceea ce se cere în schimbul evoluției tale.

Aveam nevoie de o vedere de ansamblu, de o abordare globală a unui mod neconvențional de a-mi promova reflecțiile vizavi de marca subtilă a omenescului, între valoarea estimată a experienței de sine și absorbția unor părți călăuzitoare din întregul existenței celorlalți oameni. Cu scopul de a anticipa, eventual, unele raporturi și legături promițătoare între proba curajului de a mă situa la un alt nivel gândire și urmarea participării mele la momentul creării unui salt deasupra întregii lumi.

Pentru prima oară se trezea în mine, în încercarea de a străbate pustiul unor simțăminte imprevizibile, acea presupunere într-adevăr lămuritoare că nu vrednicia sau nevrednicia omului este pricina parcursului nematerializat într-un ghid util pentru orientarea lui în direcția dorită. Că nu superioritatea sau inferioritatea înlătură veriga neajunsurilor de care el are parte.

Ci, la fel cum fizicianul german Franz Anton Mesmer a renunțat la magnet, la hipnoză, a lăsat deoparte arta somnambulismului artificial pentru a-și bizui terapia numai pe sugestia conștientă, am tras concluzia că toată cauza neajunsurilor omului este renunțarea la acea parte a teritoriului pe care îl domină cel mai bine: iscusința de a aduce în atenție o idee și un personaj cheie, lăsându-se condus de gândul "voi putea înainta și fără ele".

Neavând niciun dubiu asupra a ceea ce credeam că sunt adevărul sau eroarea, sprijinite în cuprinsul acestui prim teritoriu, și posedând pe de altă parte noțiunea clară a forței provenită din principii, chiar și atunci când nu eram în stare să răspund ca un vizionar la toate întrebările ce se puneau despre viitor, m-am lăsat condus de acea atracție secretă pentru psihologia întregului supus particularului. Ea tindea să facă din trăirile și atitudinea mea "un tot absolut" sau „un nimic".

Leadership: Poți să faci un rol mare pregătind calea viitoarei tale evoluții între vectorul *"remember the reason of why you are trying to be better"* și puterea pe care încerci să o reprezinți?

Oamenii care aspiră la statutul de expert într-un domeniu sunt devotați activităților valoroase care sunt direcționate înspre acele părți ale întregului unei cunoașteri posibile, între îmbinarea rigurozității susținerii și promovării tale, a extremelor unui parcurs anevoios și rezultatele alegerilor tale ulterioare.

Dar toate acestea nu reprezintă doar versiunea unui antrenament de luptă cu propriile limite. Ci sunt o lungă pregătire pentru formarea unei atitudini solide la care ei pot apela atunci când simt impulsul de a birui condițiile particulare ce nu duc la împlinirea potențialului lor.

Practic, liderul își asumă identitatea și interpretarea unui personaj al cărui destin este influențat în mod decisiv de acțiunile rațiunii sale de a schimba prin transformări succesive însăși cursul vieții, fără să-și rănească Ego-ul cu o atitudine de tipul: "Sunt mai mult decât am devenit".

Puterea pe care o reprezintă un lider ține de iscusința de a aduce în atenție o idee și un personaj cheie, fără a face din ele o stea care să-l călăuzească toată viața.

Egiptul secolului al XIV-lea i.Chr. Ce le-a spus Ptahor, marele trepanator regal, viitorilor practicanți ai medicinei, care mai întâi trebuiau să obțină titlul de preot?

"Băieți, ascultați cu atenție ceea ce am să vă spun acum și încercați să uitați, imediat după aceea, că v-am vorbit despre aceste lucruri. Când veți intra în templu, pe mâinile preoților, să fiți neîncrezători ca șacalii și vicleni ca șerpii, ca ei să nu vă piardă și să vă orbească. Dar pe dinafară, să fiți blânzi ca porumbeii, fiindcă numai după ce un om își atinge scopul propus poate da la iveală propria sa natură. Așa a fost și așa va fi. Să vă amintiți de aceste sfaturi." *

Între valoarea estimată a experienței de sine și absorbția unor părți călăuzitoare din întregul unei forțe de sprijin externe, stă întotdeauna considerentul **„ascultă cu atenție"**. Acest considerent are scopul de a anticipa, eventual, unele raporturi și legături promițătoare între proba curajului de a te situa la un alt nivel gândire și urmarea participării tale la momentul creării unui salt deasupra întregii lumi.

Rolul pe care îl are de îndeplinit un lider, în jurul puterii pe care o reprezintă, este de a-și depăși limitele reprezentativității în contextul împărtășirii experienței de a se situa la un nivel de gândire care nu distorsionează imaginea de sine.

Performanța susținută în contexte ale intervențiilor pozitive, în fața fenomenelor de superpoziție pe care le măsori ținând cont de natura propriei tale ființe și mai ales de capacitățile de utilizare a recomandărilor altora, sugerează calea viitoarei tale evoluții între vectorul „ *remember the reason of why you are trying to be better* „ și puterea pe care încerci să o reprezinți.

„Remember the reason of why you are trying to be better" este reazemul pe care ți-l oferă ceilalți oameni cu experiență de conducere în momentul oportun, și pe care se bazează toată manifestarea ta viitoare.

Această lozincă este îndreptată spre acea parte din tine pe cât de puternică, pe atât de vulnerabilă, căreia i se conferă autonomie în raport cu ceea ce știi, cu ceea ce poți înfăptui prin asimilarea cunoașterii. Și, totodată, aduce în atenție realitatea pe care o practici și felul în care te raportezi la evenimentele din preajma ta.

Iar puterea pe care încerci să o reprezinți, în încercarea de a te desprinde de ceea ce te ține în loc pe parcursul studiului și practicării leadershipului, în încercarea de a străbate pustiul unor simțăminte imprevizibile, se bazează pe psihologia întregului supus particularului, care tinde să facă din trăirile și atitudinea ta "un tot absolut" sau „un nimic".

Întregul este ceea ce vezi la tine în circumstanțe care depind de ceilalți oameni. **Particularul** este ceea ce ți se întâmplă după ce ai parcurs întregul.

O atitudine și o trăire de tipul "un tot absolut" se referă la acea manieră explorativă a experienței de viață devenită o oglindă a sinelui și un instrument de automodelare continuă pe care trebuie să le optimizezi în termeni de ceea ce ești capabil să înveți de la tine într-o realitate subiectivă.

Întregul **Micro-Leadership** este gestionabil pe bucăți legate în serie prin motive de natură personală, prin împrejurările și faptele care conduc la formularea anumitor rezerve în privința angajamentelor ce trebuiesc onorate pe parcursul evoluției. Prin asumarea continuă a riscului de a te rătăci prin multitudinea de efecte și transformări pe care le reprezinți. Și, mai presus de toate, prin adaptarea la noile condiții ale răspunderilor tale printr-o creștere a absorbției

de păreri, atenționări, recomandări și experiențe de conducere provenite din partea altora.

*** Notă:** Waltari, Mika - *Egipteanul* , Editura Polirom,2008.

Microbul

On Noiembrie 01, 2023

În acest teatru al vulnerabilității, *um labirinto de incerteza*, microbul și-a făcut apariția ca un actor principal, preluând controlul și manipulând funcțiile vitale ale gazdei. În acest sanctuar al fragilității, el s-a stabilit confortabil, ca un regizor care știe că piesa sa vă rula fără opoziție, într-o sală lipsită de critici. Aici, în această zonă de confort patologică, microbul și-a atins apogeul, transformând slăbiciunea în scenă, și vulnerabilitatea în triumf.

Leadership: Te hazardezi să utilizezi un mijloc de subterfugiu care nu se subordonează unei finalități etice, încât să câștigi mai mult decât ești îndreptățit să posezi?

Tânăr fiind, profesorul acesta zglobiu și-a găsit o nevastă, genul ăla "Frumoasa din pădure adormită", care e mai mult o adormită, în nici într-un caz frumoasă, dar cu alură de "Mademoiselle Chanel", semănând îndeosebi cu celebritățile încadrate în tiparul "Oamenii care nu fac nimic".

Și cum trăiesc amândoi într-o casă dărăpănată, cu chirie, un soi de simbioză forțată, și fiind greu să te descurci cu un singur salariu, trebuie să găsești un mijloc de a câștiga un trai bun, nu-i așa? Parazitului pereche trebuie să-i fie găsită o gazdă. Locul ideal: universitatea. În acest sanctuar al precarității, microbul patogen, asemenea unui maestru al supraviețuirii, își orchestrează un plan de a-și asigura prosperitatea. Într-o noapte întunecată, el introduce în fluxul sanguin al gazdei un alt microb, un complice genetic aproape identic, printr-o singură picătură de sânge.

Acest nou venit, asemenea unui scriitor fără scrupule, își însușește rapid materialul genetic din celulele învecinate. El compune o "operă" nouă, adăugând cu grijă referințe bibliografice pentru a evita acuzațiile de "plagiat biologic". În acest mod, el se transformă peste noapte într-o entitate cu statut și prestigiu, un microb "profesor", dacă vreți. Salariul metabolic crește, statutul în microcosmosul celular se îmbunătățește, și astfel, noul microb își asigură un viitor într-un organism deja slăbit de boli și afecțiuni. Este un salt evolutiv rapid, dar calculat, într-un teatru biologic unde mizele sunt supraviețuirea și prosperitatea.

Acum, soțul și soția, microbul și simbiontul său, au fuzionat sub un înveliș protector. În acest cocon celular, *Espaço Sagrado*, ei își trăiesc existența în simbioză, un parteneriat de supraviețuire într-un organism slăbit, dar care le oferă tot ce au nevoie pentru a prospera. Este o alianță întunecată, dar eficientă, într-un univers biologic unde singura lege este cea a supraviețuirii.

Leadership: Poți să îți asumi atitudinea interpretului față de "personajul cu mască", regândindu-ți identitatea în funcție de expresivitatea măștii și de "noua" relație dintre tinerii interpreți?

Scăpat de sărăcie și de chin, îl vedem acum pe culoarele facultății zâmbăreț, optimist, deschis la comunicare, sociabil, rotunjor la chip. Fost premiant, copilul cuminte din liceu, ascultător, devreme acasă. Şi dintr-o dată, uite ce-a ajuns ! A ajuns cineva ! Visele s-au îndeplinit. "Lumea mă privește ca pe un munte, Doamne cât sunt de semeț !"

Dar succesul nu se oprește aici. O falsă teză de doctorat, ascunsă bine de văzul lumii, funcționând ca un fel de talisman ocult, i-a asigurat o trecere la un nivel mai înalt, devenind un *Dottore*, un titlu desprins parcă din "Commedia dell'arte". Acest document, asemenea unui virus latent în genomul unei celule, trebuie să rămână inactiv până când condițiile devin

propice pentru activarea sa. De fapt, nimeni nu știe nimic de doctoratul marelui filozof, și nimeni nu va găsi vreo urmă din această teză, deoarece plagiatul i-ar scoate la lumina lipsa totală de cunoaștere. Își va ascunde cu dibăcie hoția până la sfârșitul vieții, în același fel cum un microb își maschează prezența în organismul gazdă.

Leadership: Experiența pe care o împărtășești altora poate contribui la înnobilarea lor, îndeosebi prin ceea ce iei și dai, fără să dai socoteală în fața nimănui?

Dar să revenim la începuturi. În această casă dărăpănată, unde pereții mucegăiți sunt ca un teren fertil pentru dezvoltarea patogenilor, profesorul nostru nu este singurul locatar. Un alt vecin împarte cu el această lume insalubră, aceeași situație posomorâtă, amândoi încercând an de an să repare cu vopsea de mână pereții bolnavi ai acestei locuințe. În acest ecosistem al compromisurilor posibile și imposibile, pline de jumătăți de adevăr, vecinul merită și el o șansă la prosperitate, nu-i așa?

Așadar, profesorul îl inițiază în aceeași artă obscură a supraviețuirii. Ca un virus care își transmite informația genetică la o altă celulă, profesorul îi oferă vecinului său rețeta secretă pentru ascensiunea rapidă, *uma nobre toxina*, o substanță care, deși pare a fi benefică, servește doar la multiplicarea și răspândirea infecției. Într-o noapte, sub puterea întunericului, vecinul copiază din diverse surse, îmbină informațiile și produce nestingherit un manual. Într-o clipă, devine și el parte a corpului didactic, un alt microorganism în acest organism slăbit ce este sistemul educațional.

Bineînțeles, vecinul are și el o soție, o altă entitate care merită să fie integrată în acest ciclu vicios. Cu aceeași metodă, și ea este transformată într-o profesoară, un alt agent patogen în această epidemie de corupție care se răspândește prin sângele sistemului, infectând fiecare celulă pe care o întâlnește. Tulpini patogene, experte în arta mimetismului.

Leadership: Poți să menții interpretarea unui rol și susținerea concepției asupra rolului realizat în condiții de non-coformism, încât să justifici o expansiune morală la nivel de sistem organic?

Și de aici începe invazia, o expansiune microbiană fără precedent, *uma explosão cosmogônica*, un Big Bang al posibilităților, care transformă spațiul cunoscut într-un univers infinit de oportunități. Fiecare dintre ei, ca niște agenți patogeni experimentați, își invită propriile tulpini afiliate în corpul gazdă. Într-un mod aproape poetic, dar tragic, universitatea devine un teren fertil pentru o cultură de microorganisme dăunătoare. Microbul perturbă funcțiile vitale ale organismului printr-un soi de parazitism, înconjurându-se doar de celulele gazdă, noi cazate în țesuturile vii.

Toate rudele, toți prietenii, toți cunoscuții sunt bineveniți, invitați ca niște staruri, propuși să devină membri onorifici în acest organism bolnav. În loc să fie un sanctuar al cunoașterii și inovației, universitatea se transformă într-un biotop al corupției, un mediu anaerob în care valorile și etica sunt înlocuite de o toxicitate omniprezentă. Profesorii nu au website-uri, habar nu au ce să scrie pe un blog, ci sunt autori ai unor cărți (învechite) în care referințele biografice ocupă aproape la fel de multe pagini ca și textul cărții.

Aici este boala cea mai gravă. Nu au fost aduse în sistem microorganisme simbiotice, care să contribuie la sănătatea și echilibrul general, ci doar alte tulpini mediocre, capabile să perpetueze ciclul de infecție și să reziste la orice încercare de eradicare.

Leadership: Poți să adopți o perspectivă care valorizează responsabilitatea personală și libertatea etică, printr-o deschidere față de tot ceea ce înseamnă inovație și adaptabilitate în abordarea viitorului?

Totul a pornit de la un microb. Unul singur, virulent, invaziv, dar imperceptibil datorită dimensiunii sale microscopice. Cel puțin la nivel de percepție directă. Acest "părinte al pilelor și al relațiilor", maestru al selecției adverse, un manipulator al mediului înconjurător, a învățat mai bine ca oricine cum să cultive și să hrănească tulpinile cele mai rezistente la etică și moralitate. În absența oricăror valori spirituale, el și complicele său vecin orchestrează periodic un dans macabru de "mici măriri", un ritual de multiplicare a corupției care se întinde ca o pânză de păianjen în întregul organism academic.

Așa se naște corupția, dragi cititori, așa se extinde microbul, și așa se perpetuează un ciclu vicios ce slăbește și mai mult rezistența organismului la infecții.

Din păcate, nu mai ține figura. În curând, se va lăsa un întuneric sacru, un fel de eclipsă divină ce va pune capăt acestei *dramas grotescos*. Cortina se va trage peste acest teatru al abjecției, lăsând în urmă doar simptomele unei maladii sistematice, metastazate în fiecare fibră a țesutului social. Fiecare structură edificată pe corupție se va prăbuși, nu ca o ruină obișnuită, ci ca un organism care a cedat în fața unei infecții fatale.

Și atunci, un agent terapeutic divin, un fel de antibiotic al sufletului, va iradia lumină în acest mediu întunecat. De fapt, totul în lume se va schimba. Lumina va acționa ca un antiseptic spiritual, sterilizând coridoarele putrezite ale puterii și dezinfectând rănile adânci ale societății. Acolo unde va fi lumină, întunericul nu va mai avea loc să se ascundă.

Leadershipul nu trebuie să favorizeze perpetuarea unui "proces inflamator" capabil să mobilizeze eforturile oamenilor într-o direcție conflictuală cu principiile bunului simț, ci să promoveze eradicarea oricăror tensiuni între ceea ce se dorește și ceea ce este etic acceptabil.

Microbul numit "profesor universitar" s-a răspândit atât de mult în lume, dar în special la noi în țară, încât a devenit pregnantă o schimbare, o criză a sistemului educațional.

Probabil ați auzit expresia: "Ce să faci cu facultatea în zilele astea? Nu ajută la nimic !"

Acesta este rezultatul pe care l-au obținut în decursul ultimilor 30 de ani "mințile luminate" de la catedra facultăților. Plagiatori, escroci, incompetenți, impostori, pile și relații. Lumea nu mai are nevoie de "scenariști" avizi de bani și bolnavi de putere.

Încă de anul trecut, toată atenția lumii se îndreaptă îndeosebi spre AI (Inteligența Artificială), unde modele precum ChatGPT, BARD sau PI sunt capabile să furnizeze metode de învățare mult mai facile, mult mai eficiente. Pur și simplu, nu mai este nevoie de profesori. Iar masteratele și doctoratele nu vor mai fi recunoscute începând de anul viitor. Tot ce este putred, microbian, tot ce se numește profesor, va dispărea foarte curând, odată pentru totdeauna.

Lumea se îndreaptă spre o spiritualitate fără precedent, unde falsitatea va fi înlocuită de autenticitate, grație avansărilor în Inteligența Artificială.

Source: https://neculaifantanaru.com/microbul.html

Miezul leadershipului

On Aprilie 14, 2008

Ceea ce gândești și crezi despre tine este ceea ce separă cunoașterea în raport cu informația.

Celebrul alchimist Van Helmont vorbea la un moment dat despre o piatră pe care a văzut-o și pe care a avut-o, care vindeca toate bolile, inclusiv plaga. Iată ce spunea el despre aceasta, atunci când a trebuit să salveze viețile unor oameni importanți. Mai ales că aceeași piatră a ajuns în mâinile unui om priceput, pe nume Butler, și ea a salvat mulți oameni de la moarte.

A fost cândva un anume irlandez, al cărui nume era Butler, care a trăit în timpul lui James, rege al Angliei. Butler era prizonier în închisoarea de la Castelul Vilvord, și acolo i s-a făcut milă de un anume Baillius, călugăr franciscan și cunoscut predicator pe acele meleaguri, care era și el închis acolo. Acesta din urmă avea o infecție foarte puternică pe unul dintre brațe.

Într-o după-amiază, când călugărul nu mai putea de durere și disperare, Butler a atins o mică piatră, ușoară și moale, cu o duritate foarte mică, de o lingură de lapte de migdale. A trimis apoi pe cineva să ducă leacul la călugăr, dând instrucțiuni precise ca licoarea să fie luată în cel mult o oră. După trecerea acelui timp, spre marea surprindere a bolnavului, infecția lui s-a vindecat. în dimineața următoare, după ce am auzit această întâmplare, am plecat spre Vilvord, pentru a fi martor la faptele mărețe ale lui Butler, cu care am legat o strânsă prietenie. La scurt timp după aceea, am văzut o biată bătrână care, de la șaisprezece ani, a muncit cu o durere de cap insuportabilă. Ea a fost vindecată în prezența mea.

Butler a înmuiat aceeași mică piatră într-o lingură de ulei de măsline, după care a curățat-o cu propria sa limbă. A turnat apoi mica lingură de ulei într-o sticluță de ulei. I-a spus apoi femeii să se dea pe cap numai cu o picătură din acel ulei. în acest fel, ea a fost pe loc vindecată. Martor fiind la această întâmplare, am rămas înmărmurit, iar el, zâmbind, mi-a zis:

- Scumpul meu prieten, dacă nu vii în această parte, unde vei putea vindeca printr-un singur leac toate bolile, vei rămâne mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni. *

Leadership: Ai capacitatea să deschizi orizonturile unui progres nelimitat în cunoaștere din perspectiva metafizicii, încât să rămâi mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni?

Sunt două feluri de oameni cunoscători. Cei care au înțeles dedesubturile Marii Cunoașteri, reușind să exprime esența ei într-un limbaj pur metafizic, adică perceput numai de cei inițiați în domeniu (un număr restrâns de indivizi). Şi cei care au înțeles cum să pună în valoare esența Marii Cunoașteri prin formulări simple care emană un fel de căldură sufletească, cu iz de inspirație, ca atunci când asculți continuu o melodie ritmată, veselă sau senzuală, fără să-i memorezi versurile. Te atinge la suflet opera lor.

Or cunoscătorul veritabil este cel care îmbină elegant, simplu, cu suflet, amanandouă modalitățile de abordare a Marii Cunoașterii - făcând-o nu doar accesibilă, ci cu adevărat nobilă. Şi mai sunt "deștepții", aceia care au înțeles totul, dar care toată viața lor n-au creat nimic în numele Ştiinței (așteptând să facă alții în locul lor totul). Aceștia sunt oamenii cei mai nefolositori lumii și progresului. Şi mai întâlnești câte un bătrân care toată viața lui n-a priceput ce-i aia Creația, dar care se identifică cu înțelepciunea. Este chiar hilar, nu-i așa ?

În mod obișnuit, orizonturile unui progres în cunoaștere, legat de metafizică, presupune să vezi realitatea dincolo de lumea pe care o crezi singura din lume. Luăm seama că există și o lume a pietrelor, apărută din dorința redescoperirii naturii, de a cunoaște îndeaproape niște efecte și cauze rar observate de cineva. Cine găsește leacul unei boli cu ajutorul unei pietre rare, este un om ce caută în continuu, prin fiecare acțiune pe care o întreprinde, miracolul unei lucrări dumnezeiești în mijlocul său.

A rămâne mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni, înseamnă să iei ca model al valorii spirituale aspectul dinamic al unei evoluții continue. Înseamnă să obții rezultatele dorite reinventându-te ca model al propriei posibilități infinite de reconstrucție a realității și de manifestare a gândului în materie.

Dacă ne referim la cunoaștere, printr-o identificare cu lumea lucrurilor, atunci piatra sugerează (conform unui internaut) forță și siguranță, eleganță și rafinament clasic, rustic sau modern. Pe lângă aspectul unic, piatra naturală (mai ales cea decorativă) este un material de durată și extrem de rezistent în fața multor factori externi, inclusiv a schimbărilor de temperatură.

Deci, cunoașterea este un veritabil pilon de stabilitate în ceea ce privește facultatea omului de a înțelege sensul și legătura fenomenelor, încât să știe să utilizeze orice element al naturii, orice lege a naturii pentru a-și întări facultatea de a trăi experiența unor situații-limită și de a le da o anumită semnificație.

Cunoașterea este de dorit numai dacă prelungește tinerețea, nu bătrânețea, asigurând facultatea omului de a analiza elementele naturii și de a transforma realitatea. Flexibilizând gândirea, cunoașterea creează o predispoziție pentru un anumit domeniu de activitate. În această privință, a fi un martor la faptele de măreție ale altcuiva înseamnă să fii un observator care își măsoară cunoașterea din perspectiva raportului dintre tinerețe și bătrânețe, în orizontul unei obiectivități reci, care nu-i aparține decât lui.

Dacă luăm în considerare naivitatea naturii umane care își închipuie că poate să își depășească limitele, atingând imposibilul, ne acordăm la acele fapte de glorie, la acele acte de creație, la acele descoperiri colosale ce au influențat evoluția omeniri, nu total, ci parțial, dar cu siguranță în mod hotărâtor. Evoluția atinge cu siguranță rezultatele în "mântuirea" omenirii, cu acele fapte de mare importanță practică, influențate de gloria unei generații de oameni care aveau să-și depășească epoca printr-o libertate asumată și prin deschiderea către nou, studiind și penetrând profunzimile misterioase ale naturii și ale regenerării ei.

Ceea ce separă cunoașterea în raport cu informația este o ordine mai bună a adevărurilor care depășesc limitele rațiunii omenești, pe care le putem cunoaște doar grație revelației lui Dumnezeu.

Leadershipul înseamnă să lărgești orizonturile unei persoane în veșnicia sa, încât ceea ce leagă natura înconjurătoare de transcendența unei noi nașteri, adică dorința de a evada dintr-un timp cotidian mecanizat, să fie în concordanță cu certitudinea de a face să triumfe lumea spirituală, atemporală, în fața lumii materiale.

Miezul leadershipului în acord cu tabloul general al lumii, a locului și rolului omului în această lume, îl constituie modalitatea în care cunoașterea poate fi aplicată pentru a schimba starea lucrurilor, sau pentru a influența demersul evenimentelor pe scena mondială.

Un lider este un adânc cunoscător al tainelor mistice referitoare la constrângerea la care este supusă starea de fapt, revelatoare, a ființei care poate deveni obiect al cunoașterii.

* **Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/miezul-leadershipului.html

Minele amorsate ale leadershipului

On Martie 22, 2009

Străduiește-te să conduci oamenii fără să-ți diminuezi capacitatea de a empatiza cu ei.

Kevin Scott părea să nu se înțeleagă cu absolut nimeni din echipa lui. Ordinele sale erau prea dificil de executat. Pur și simplu cerea mult prea mult de la oameni. La unul din antrenamente, lucrurile au luat o turnură gravă atunci când unul dintre subalternii săi, Sailor, a vrut să-i dea o lecție. Înainte ca lucrurile să se încingă și mai tare, colonelul Cal Rhodes, inițiatorul misiunii de salvare a prizonierilor din Vietnam, interveni între cei doi. Îl luă deoparte pe Kevin și-i spuse:

- Acești oameni sunt veterani, Kevin. Nu pot fi tratați ca proaspeți recruți. Trebuie să le câștigi respectul…

Scott a înregistrat fiecare cuvânt al lui Cal, dar se tulbură și căzu un moment pe gânduri. S-ar putea, într-adevăr, să fiu atât de nepriceput cu oamenii? se întrebă el în sinea lui.

Daca ai văzut filmul „Uncommon Valor (1983)" atunci probabil îți amintești ce efect uluitor au avut cuvintele lui Cal. Scott și-a schimbat instantaneu atitudinea. A devenit un cu totul alt om.

Leadership: Care este consecința asupra finalității cauzei care te-a făcut să-ți înfrânezi exprimarea anumitor emoții, iar din această consecință se poate obține o hotărâre absolut obligatorie pentru a primi sau dărui un moment de neuitat?

Cheia în leadership stă în descoperirea cauzei care te poate afecta, sau în actualizarea permanentă a informațiilor despre sine spre dobândirea unui statut de egalitate între ceea ce vrei să transmiți și ceea ce percepe interlocutorul tău. Nu uita că este o diferență mare între ceea ce vrei să auzi ca să-ți satisfaci vanitatea și ceea ce este adevărat, chiar dacă doare să te știi vinovat de greșeala făcută.

Ca să știi cât este de grea sarcina pe care o ai, e necesar mai întâi să te cercetezi pe tine însuți. O să-ți vină mai ușor să-ți înțelegi dimensiunea leadershipului tău dacă îți cauți singur punctele slabe. Îți poți da seama de propriul tău potențial de lider după atitudinea pe care o adoptă ceilalți față de tine în situațiile limită sau problematice, atunci când își pierd răbdarea sau interesul, sau când își pierd orice putință de a te înțelege.

Kevin știa că are de ales între două drumuri: sau să nu asculte sfatul prietenos al lui Cal și să se mânie și mai tare împotriva oamenilor din subordinea sa, ceea ce ar fi dăunat enorm leadershipului său, sau să găsească o cale amiabilă de a colabora cu ei.

Nu uita că în leadership, capacitatea de a empatiza cu ceilalți omeni din jurul tău este sinonimă cu găsirea unui compromis între ceea ce vor ei să asculte de la tine și ceea ce îți dorești din partea lor. Nimic nu duce la crearea unor legături puternice între doi sau mai mulți oameni, ca obținerea unor reușite împreună. Succesul comun reprezintă baza unor prietenii îndelungate. Să nu pierzi niciodată asta din vedere, viitor lider !

Finalitatea cauzei care te-a făcut să-ți înfrânezi exprimarea anumitor emoții se referă la o situație fără ieșire în care te poți afla atunci când Egoul îți îndepărtează conștiința de

momentul "Acum" și te plasează în momentul următor al devenirii tale, când te afli în punctul de a accepta faptul că ți-ai cerut iertare.

Minele amorsate ale leadershipului sunt cauzele frecvente care pot declanșa un anumit eveniment nedorit. Iar consecințele ulterioare declanșării acestui eveniment și măsurile de control pentru împiedicarea declanșării riscului și pentru limitarea efectelor țin foarte mult de felul cum reacționezi în fața schimbării.

Leadershipul este ca un teren minat. Dacă reușești să străbați terenul pe care îți construiești propriul model de urmat, ocolind toate minele care îți epuizează resursele și îți limitează potențialul, vei fi lăudat de toți cei din jurul tău, chiar și de sceptici. Însă dacă ai călcat pe vreo mină, s-a zis cu leadershipul tău. O singură greșeală, o nesiguranță sau vreo decizie greșită, te face să te prăbușești în ochii tuturor și să decazi în cea mai neagră uitare.

Ești familiarizat cu aparatele foto digitale? Dacă da, atunci știi că funcția Active Mode elimină efectul de blurare* a imaginii foto și video, în special atunci când captarea este efectuată în mișcare, la deschidere mare.

Ei bine, când vine vorba să te înțelegi cu oamenii și să dezvolți relații profunde cu ei, trebuie să elimini efectul de „blurare" a inteligenței tale emoționale, în special atunci când urmărești impunerea anumitor reguli sau principii, sau anumitor pași neprevăzuți pe care ei trebuie să-i parcurgă pentru o cât mai bună desfășurare a activităților și pentru atingerea obiectivelor comune.

Altfel spus, străduiește-te să conduci oamenii fără să-ți diminuezi capacitatea de a empatiza cu ei.

Concluzie: Ca lider, este esențial să știi să ocolești toate situațiile care îți periclitează rolul și funcția pe care o deții. Cu alte cuvinte, trebuie să știi să ocolești acele „mine" puse în drumul tău și care, detonate, pot să-ți dărâme sau să-ți reducă influența asupra celorlalți. Explozia unei singure mine este suficientă pentru ca oamenii să-și piardă încrederea în tine. Iar tu riști să-ți pierzi definitiv influența asupra lor. O astfel de mină este incapacitatea de a empatiza cu oamenii. Orice diminuare a acestei capacități poate duce la mari eșecuri în leadership.

*** blurare** – de la „to blur" (en) – a umbri, a murdări, a face neclar;

Source: https://neculaifantanaru.com/minele-amorsate-ale-leadershipului.html

Minunea nașterii unei minuni

On Octombrie 01, 2014

Efectuează o diagnosticare a nivelului propriu de dezvoltare, exprimându-ți viziunea în condițiile întrebuințării modelelor de creație în sensul cel mai înalt.

Viziunea lui Serghei Eisenstein asupra filmului său se va contura în decursul unei perioade de un an și jumătate înainte de începerea filmărilor. Elaborată minuțios, cu sute de cadre căutate acum, în prealabil, într-o succesiune de schițe - viziunea precisă a filmului se materializează. Pe tot parcursul realizării lui, artistul a căutat în permanență îmbunătățiri, soluții noi în strădania spre perfecțiune.

Nu cronologia ne va interesa desigur în primul rând, ci ca întotdeauna tocmai urmărirea unor elemente ale acestui gest creator, ale acestui mecanism. Adică minunea nașterii unei minuni. Pornind de la semne exterioare disparate, biograful are aici rolul chiromantului care citește în arabescurile palmei trecutului: o geneză.

*Bine mărturisea marele regizor: "Cel mai important este să ai viziunea, concepția. Apoi să o stăpânești și să-i rămâi fidel. Din acest punct de vedere nu există nicio deosebire fie că scrii un scenariu sau meditezi asupra planului filmărilor în general, fie că elaborezi o soluție pentru vreun anumit detaliu." **

Leadership: În ce măsură contribuie formarea unei viziuni rațional-științifice la facilitarea tranziției de la normalitate la exigență, în cazul îndeplinirii unei condiții de sincronizare între exagerarea unor elemente distincte și tentația de a le aranja într-un nou material de promovare?

Este important de știut de ce, în accepțiunea mea, numai creatorii joacă rolul de indicatori al orientărilor artistice spre promovarea noilor concepte de tip "informație de încredere". Dar de unde provine viziunea, conturată în decursul procesului de creație cu ramificații într-o gândire care vrea să-și demonstreze superioritatea, ca produs al continuității dintre experimentare și înfăptuire? Cine sunt - ca să folosesc terminologia tot mai rar întâlnită - formatorii de artă nouă? Căci, leadershipul alături de cultura utilității și calității, în sens larg, își schimbă permanent orientarea și conținutul.

Viziunea este rezultatul unui act creator care atestă prezența unei libertăți în gândire cu posibilitatea exprimării în viața reală, pornind de la semnele unei transformai profunde la nivel de stil și compoziție. Ea se focalizează asupra tranziției de la normalitate la exigență, în cazul îndeplinirii unei condiții de sincronizare între exagerarea unor elemente distincte și tentația de a le aranja într-un nou material de promovare.

Elementele distincte pot fi reprezentate de extinderea unor experiențe care conduc la rezultate calitativ superioare în procesul formării de noi concept, sau de restrângerea detaliilor care pot face diferența între un lucru bine făcut și o lucrare neconformă cu cerințele și necesitățile sociale.

Promovarea acestor elemente într-un nou material de referință care să ateste calitatea unei viziuni ține de priceperea cu care regizorul respinge sau acceptă modernitatea, ține de frumusețea și simplitatea cu care el reușește să surprindă o incredibilă mobilitate vizuală, o fațetă necunoscută a lumii.

Leadership: Ești în stare să tragi folos dintr-un context prielnic pentru exprimarea creativității, orientând imaginea realității pe care o prezinți lumii spre îmbunătățirea experienței privirii în tine însuti?

În contextul anumitor culturi și medii de dezvoltare, viziunea poate căpăta o dimensiune suplimentară, necunoscută până acum, una din ce în ce mai greu perceptibilă, ce pune în valoare omul modern, dar desprinsă parcă dintr-un scenariu de tip „înapoi în viitor". Este vorba de o viziune rațional-științifică, putând a fi considerată în mod convențional drept un instrument esențial în înțelegerea altor puncte de vedere și valori, care însă nu-și dovedește valabilitatea decât dacă ea constituie o sursă de compensare a factorului „putere personală".

La orice formă de mobilitate, în leadership, viziunea poate fi un element de influență negativă sau pozitivă asupra imaginii de sine și a personalității, un motiv de limitare sau de control a ceea ce devii prin prisma științei de a-ți pune în valoare creația. În viziunea artistului, creația capătă o culoare unică, putând să-l scoată în evidență numai dacă este îmbogățită cu nuanțe puternice de exprimare - prin perspectiva unității sistematice a științei.

Poți fi un lider-creator numai dacă viziunea devine o concepție ideologică, dominantă în mobilurile unei înțelegeri de sine mai înalte.

O viziune rațional-științifică, ridicată din cenușa unei determinări continue, prin forța suflului creator, contribuie la facilitarea tranziției de la normalitate la exigență în măsura în care reușești să faci saltul de la cantitate la calitate, de la lent la excelent, de la un palier de înțelegere la altul. Sau mai bine zis, atunci când, parcă vrăjit de imensitatea unui orizont îndepărtat, învrednicit de marea minune a creației, ajungi să o stăpânești și să-i rămâi fidel în strădania spre perfecțiune.

Leadershipul vizează experiența privirii în tine însuți în contextul unei creativități care debordează cadrele realității preexistente, îmbogățind-o prin atașarea unor lumi posibile configurate în planul reprezentării unei povești ce izbutește în a deveni istorie.

Minunea nașterii unei minuni este extensia mecanismului de creație, prin cultivarea si prelucrarea unei viziuni, specifice si realizabile, care are puterea sa schimbe modul în care privești arta și modul în care arta îți modelează personalitatea. Dacă vrei să-ți evaluezi personalitatea, efectuează o diagnosticare a nivelului propriu de dezvoltare, exprimându-ți viziunea în condițiile întrebuințării modelelor de creație în sensul cel mai înalt.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Minunea victoriei colective

On Aprilie 11, 2009

Transformă-ți leadershipul într-o unitate indestructibilă, unindu-ți partitura într-o perfectă armonie cu partiturile celorlalți din jurul tău.

La 18 aprilie 1938, super eroul "Superman" a dat lovitura. Şi asta fiindcă creatorii lui, doi prieteni din copilărie, unul care avea talent de povestitor, celălalt de a transpune în desen orice, și-au unit eforturile în intenția de a crea un personaj nou al benzilor desenate.

Jerry Siegel și Joe Shuster au acceptat fără rezerve să colaboreze în încercarea lor de a crește în ochii lumii realizând un personaj deosebit de cele create până atunci. Ei au creat o unitate foarte eficientă și puternică prin unirea calităților lor deosebite, fără să rivalizeze niciun moment. Fiecare și-a îndeplinit în mod admirabil rolul, adaptându-se, cu mijloacele proprii, folosindu-și abilitățile și experiența, la finisarea și finalizarea acestei "construcții" inegalabile care a făcut înconjurul lumii.

Cu toate acestea, Jerry Siegel și Joe Shuster au trăit în sărăcie, până la sfârșitul vieții, deoarece și-au vândut aproape pe nimic drepturile de autor asupra lui Superman, unui om de afaceri iscusit. Greșeala lor cea mai mare a fost că s-au grăbit să obțină rapid un profit mic, angajându-se la compoania omului de afaceri respectiv, fără să intuiască cât de cunoscută va ajunge într-o bună zi creația lor.

Leadership: Poate știința ta să întărească contururile dintre realitate și ficțiune într-o viziune a Unității, prin raportarea la o lecție de viață care trebuie depășită?

La tine se poate întâlni o asemenea unitate indestructibilă, ce promovează idei și valori într-o formă atât de vădită? Elementele care stau la baza „construcției" tale sunt în același timp, fizice dar și spirituale. Totul pleacă de la esența a ceea ce ești și vrei să devii, de la „materia primă", de cea mai bună calitate, pe care atât tu, cât și ceilalți colaboratori ai tăi o folosesc pentru a produce „capodopere". Leadershipul este un acord perfect nu numai emoțional, ci și de viziune, urmând fiecare cu priceperea sa aceeași cale.

Ceea ce menține legătura dintre tine și ceilalți din jurul tău este acest gen de apropiere care captivează prin felul de a fi a fiecăruia implicat în procesul de colaborare, prin fluența ideilor originale exprimate de fiecare, prin valorile personale și profesionale pe care le împărtășiți, prin soluțiile expresive pe care le găsiți, prin stilul unic de a aborda toate laturile acelei „construcții" căreia doriți să-i dați viață.

O lecție de viață importantă ne învață leadershipul: să nu atribui nimănui vreo putere asupra creației personale pe care n-ai avut ocazia să o transformi într-un startup, ci să încerci să faci din tine însuți un rezultat fulminant al creației de care toată lumea să fie conștientă.

Așa cum o melodie, ca să ajungă pe primele poziții în top trebuie să fie concepută în așa fel încât să impresioneze plăcut ascultătorul – tot așa și colaborarea ta cu ceilalți oameni, ca să dea rezultate foarte bune trebuie să fie concepută în așa fel încât să se transforme într-un ideal înalt care să corespundă așteptărilor celorlalți.

Leadershipul nu este un joc în care poți obține performanțe deosebite doar prin ordine și comenzi. Ci este, mai degrabă, o simfonie a colaborării în care sunt implicate „partiturile"

ambelor părți - ale tale și ale colaboratorilor tăi – în care fiecare este chemat să-și aducă nota personală, și în care totul este pus la punct până la ultimul detaliu.

Să fii povestea unei creații de zile mari înseamnă să stabilești o relație bazată pe sinergie între compunere, proiectare și interpretare, așa încât reprezentarea ta pe scena lumii să fie percepută ca parte a unei viziuni colective care decupează în planul lumii o perspectivă unitară.

Minunea victoriei colective este rodul unui leadership performant. O colaborare trebuie fertilizată printr-un efort comun și prin solidaritate în vederea realizării unui obiectiv comun.

Concluzie: Victoria colectivă este determinată de un leadership performant prin care s-a obținut acea colaborare perfectă rezultată din unirea calităților și adoptarea unei viziuni comune.

Source: https://neculaifantanaru.com/minunea-victoriei-colective.html

Minunea

On Martie 29, 2015

Raportează-te la ceea ce se schimbă, subordonându-te modelului unei autorități aflate sub cupola unei deveniri miraculoase.

- Dumneavoastră nu v-ați pierdut decât libertatea, strigă Maximilien întrerupându-l pe conte. Tata nu-și pierduse decât averea. Dar eu, eu am pierdut-o pe Valentine !

- Uită-te la mine, Maximilien, spuse Monte Cristo cu solemnitatea care uneori îl făcea atât de mare și de convingător. Uită-te la mine: n-am nici lacrimi în ochi, nici febră și nici bătăi de moarte în inima mea. Şi totuși, te văd suferind Maximilien, pe tine care-mi ești drag ca un fiu. Asta nu-ți spune că durerea e ca viața și că dincolo de ea rămâne totdeauna ceva necunoscut? Dacă te rog, dacă-ți poruncesc să trăiești, o fac numai cu convingerea că într-o bună zi îmi vei mulțumi că ți-am păstrat viața.

- Conte, de aproape doi ani o iubesc, de aproape doi ani am putut citi virtuțile fetei și ale femeii scrise de însuși mâna lui Dumnezeu în inima ei deschisă pentru mine ca o carte. Cu Valentine aș fi putut avea o fericire nemărginită, uriașă, necunoscută, o fericire prea mare, prea deplină, prea sfântă pentru lumea asta. Şi fiindcă lumea asta nu mi-a dat-o, conte, trebuie să vă spun că fără Valentine, pentru mine nu mai există pe pământ decât deznădejde și dezolare.

- Inimă slabă ce ești, așadar n-ai putere să-i dai unui prieten puțin timp pentru proba pe care o încearcă ! Ştii tu câtor puteri pământești le poruncește el? Ştii tu oare că are atâta credință în Dumnezeu încât poate să obțină minuni de la cel ce a spus că omul poate muta munții din loc cu credința lui? Ei bine, minunea în care nădăjduiesc, așteapt-o, sau… *

Leadership: Cel mai nimerit rezumat al vieții tale constă în predispoziția de a te judeca pe tine într-un mod constructiv, în funcție de modul cum te poți face util în viața celor care cunosc deznădejdea unei așteptări fără de sfârșit?

Leadershipul se formează ca urmare a înțelegerii jocului numit "Quo Vadis", prin măsurarea intensității afective și a înclinației de a rezolva situații problematice în care voința și intenția unei noi repartizări a puterii tale personale alcătuiesc părțile planului de răspuns la solicitările vieții altora. Asta nu înseamnă să te pui în locul lor și să treci prin "iadul" lor, înainte să te întrebi: Cum s-a produs în mintea Domnului planul acesta?

Leadershipul așează stilul de joc al omului superior într-o combinație de coduri și semnificații ascunse. Un joc supus continuu încercării de abordare rațională și sufletească, printr-o apropiere nemijlocită de bunurile cele mai de preț ale omului (pacea interioară și bucuria de a trăi) ca model al unei autorități aflate sub cupola unei deveniri identitare care instituie o alianță între credință și faptele bune.

Aplicarea unei puteri protectoare sau a unui organism de cunoaștere desemnat în conformitate cu definiția stării de bine, indiferent dacă aceasta este una rațională, instinctuală, intuitivă, reprezintă o predispoziție a omului pentru afecțiune, căldură, prețuire și finisare a caracterului. Această putere este capacitatea morală de a distinge între bine și rău, urmărind să împlinești binele, nu răul.

Indiferent de motivele care determină această putere să se implice în diverse cauze, trebuie

mereu să te împaci cu ideea că vei fi dependent tot restul vieții de ceea ce ți-a provocat suferința în trecut, care poate fi însăși suferința celorlalți.

Să trăiești și să-ți judeci propria viață înseamnă să te înarmezi cu dorința de a scăpa de tine însuți, de suferința de a fi ceea simți că ești într-un moment definitoriu al vieții altcuiva.

Prin intermediul conștiinței, prin intermediul virtuții de a avea intenția potrivită și de a nu ocoli reproșurile care par să aibă miez, ca lider începi să trăiești o slăbiciune de caracter, o anumită distanță față de ceea ce ți-ai propus să fii datorită unei determinări superioare și a științei jocului vieții. Jocul vieții implică caracterul spontaneității involuntare în lucrarea combinatorică a imaginației de a adăuga sau edita imaginea personajelor sau acțiunii, spulberând orice părere înșelătoare despre ce însemni tu în viziunea unei autorități supreme.

Iar leadershipul întrunește condițiile omului ideal prin influența sedativă transferată la nivel de conștiință, manifestată uneori printr-o intenție de respingere a ceea ce el este îndemnat să fie de acord. De aici se explică puterea ce este transferată unui prieten pentru testul pe care trebuie să-l treacă: să obțină minunea, să mute munții din loc.

Liderul devine o reflexie a omului care nu se poate rupe de trecut, dar care în același timp nu dovedește particularitatea unui jucător terminat, ci ajută la recreerea viitorului prin experiența semnelor, printr-un soi de gândire a minunii transformatoare, bazată pe convingerea: „Pot muta munții din loc".

E posibil ca realitatea ce urmează acestui plan să nu corespundă combinărilor solemnității, a aspirațiilor către înalt și a impulsurilor altruiste, ci să aibă ca deziderat prevenirea degradării unei anumite concepții despre lume și viață.

Leadership: Conotația pe care o dai testului vieții reprezintă semnificația suplimentară a unui cuvânt care poate însemna "PUTERE" conform menirii sale de a ține în echilibru trăirile de moment ale unui suflet pierdut în bezna lumii?

Bine spunea filosoful român Constantin Rădulescu Motru: „ *Cu un cuvânt, toată seria de fenomene petrecute într-un sistem de corpuri poate fi considerată ca manifestarea unor puteri, care au proprietatea de a se suplini unele pe altele, după raporturi precise și de a putea fi totdeauna dispuse într-un circuit de transformări parțiale ale unui singur tot.* "

Cuvântul cuprinde în sine Totul - sensul, puterea, și fapta. Cuvântul acesta transpus printr-o minune, taină a energiilor lui Dumnezeu, în care se zidește toată credința în reușită, în care domnește putința de a aduce în manifestare un mare adevăr și de a merge pe linia de forță a destinului, trebuie să fie o prezență de înălțime spirituală, o forță, o persoană cu calități de neatins. Un lider care, la rândul lui, își vindecă propria rană emoțională pe care o percepe la cei apropiați lui.

În leadership, cuvântul care poate indica "PUTEREA", având o mare valoare la nivel de impact emoțional, nu este sintetizat printr-un "Doamne, iartă-l" (conceput ca un fel de regret în ceea ce privește alegerile făcute în viață), ci este sintetizat printr-un "Nădăjduiește până la sfârșit într-o minune".

Minunea este un fenomen ieșit din comun, surprinzător, atribuit unei forțe spirituale înalte. Ceea ce se schimbă la om este modul în care se oglindește în ochii celor superiori lui. Leadershipul cere putința de a trăi tu însuți puterea unei noi vieți cu sufletul altuia.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/minunea.html

Minutul de înălțare sufletească

On Aprilie 07, 2013

Fă o introspecție amănunțită a Ego-ului tău, înainte de a schimba Ego-ul celorlalți.

Un bărbat de 36 de ani împușcat de două ori, se află în stare critică în ambulanță. Numele lui este Alan Riply. Lângă el, paramedicul, păstrându-și calmul, încearcă să-i oprească hemoragia ținând strâns compresa sterilă pe rana deschisă de la gât. Dar nimic mai mult. Nu poate manifesta niciun fel de sensibilitate, nici un fel de zbucium interior. Își face doar meseria.

Pe când plasticitate și expresivitate capătă numai ființa agitată, emoționată, atinsă de fasciculul laser al sublimului care îndeamnă la luptă, străbătută de raza luminoasă a adevăratei iubiri ce poate pătrunde în spațiul aparent imposibil. Numele ei este Ella Brice. Iar în această femeie de o sensibilitate delicată, cu voce foarte pătrunzătoare, pentru prima oară se dezlănțuie toate forțele de reacție în favoarea iubitului ei.

Tot ceea ce o mișcă și o ține pe loc, pasiunea, măreția, determinarea, afecțiunea, forțele particulare care nu se anulează, ci întotdeauna se află în slujba nobilă a durabilului, sunt încă o dată combinate, încă o dată sunt datoare să-și aducă contribuția. Iar când o asemenea Pandora închide capacul cutiei în care sunt adunate răutățile și greutățile lumii, toată speranța crește, se dezvoltă în ea dându-i o forță nebănuită în lupta pentru salvarea celui muribund.

Leadership: Poți să adopți acea înțelegere a realității capabilă să facă sinteza între un drum al vieții transpus într-un "Forever Mine" și o axă temporală a lumii în jurul căreia se realizează unificarea dintre material și spiritual?

Explorarea unui câmp de intensitate într-un punct al său se face cu ajutorul unei forțe ce acționează direct și continuu. Substanța esențială și fundamentală generatoare de viață se află în omul însuși, în intimitatea lui cea mai secretă. Ego-ul lui putând fi stimulat numai prin maximizarea forțelor care se nasc din exces de sentiment, din exaltare, prin întrepătrunderea celor două spații - trecutul și prezentul, albul și negrul, clarobscurul.

Hotărâtă ca un miner, Ella intenționează să extragă prețiosul zăcământul ascuns în Alan. Încordându-și toată fibra sufletească, până ce căldura emoțională îi umezește ochii, îi vorbește deschis. Încă o dată vocea ei îndrăznește să exprime emoțiile necesare reacției de fuziune cu zona de subzistență care încă îl menține conștient și în viață. Cuvintele ei mângâietoare și însuflețitoare își varsă tot conținutul, bucuria din inima ei acompaniind acest acord invizibil de uniune sufletească:

"Alan, sunt Ella ! Haide, ajută-mă ! Te rog Alan ! Haide, amintește-ți ! Fii atent la mine. Îți amintești de Key Biscane? Haide, încearcă ! Hotelul era pe plajă. Era primăvară. Soarele strălucea în fiecare zi. Lucrai la hotel. Aveai 23 de ani. Eu eram în concediu cu soțul meu. El era mai în vârstă decât mine. Nu eram căsătoriți decât de opt luni. Era băgat în politică... Te-am urmărit peste tot. N-am mai făcut asta niciodată. Nu am mai simțit asta niciodată..."

Şi tocmai când acest ceas de amintiri este pus în stare de funcționare, începe marea reînviere. În starea de comă, Alan nu aude decât glasuri nelămurite, fără să știe ale cui sunt. Dar apariția acestor flash-uri din trecut dezlănțuie într-însul, ca o adevărată forță de presiune, stimulii cei mai puternici care - uimitor - îl readuc la viață.

Unificarea dintre material și spiritual se realizează în condițiile unei povești care nu se termină niciodată, dar care la fel de bine se poate integra în spațiul unei permanente stări de mare intensitate interioară desfășurată sub tremurul unei amintiri care te marchează pe viață.

Subtilul fluid sufletesc ce stăruie cu îndârjire în el începe să răzbată, să radieze din spațiul propriu interior. Încet, ochii lui se deschid, aprinzând acea licărire de fericire pe care niciodată eternitatea nu o va putea smulge:

"Lucram pe plajă. Sezonul abia începuse. Era al doilea meu an la hotel. Făceam cursuri. Javier era prietenul meu... Te-am văzut ieșind din ocean. Purtai un costum alb de baie. Jimmy Ruffin cânta la un post de radio. Ai comandat un pahar cu apă... Am realizat că nimic nu va mai fi la fel. Am realizat că viața mea s-a schimbat. Am realizat că va fi important. Am realizat că vei fi pentru totdeauna a mea..." *

Îndrăznești să-ți exprimi emoțiile necesare declanșării unor stimuli pozitivi? Neglijezi acea substanță esențială și fundamentală generatoare de viață ce se află în tine însuți? Care sunt forțele care pot declanșa scânteia însuflețitoare a Ego-ul tău? Cu ce parte a Ego-ului tău se identifică ceilalți? Poți să extragi ca un miner zăcământul ascuns în ei?

Ca să ai acces deplin la resursele leadershipului, trebuie mai întâi să urmezi tendințele existenței tale, în primul rând să știi să asortezi nuanțele propriului design interior. Acest design capătă formă, se dezvoltă și se adaptează prin experiența trăită în interacțiunea cu ceilalți oameni. El se axează pe noianul de stimulii care se interpun între tine și altcineva - redat de acea sensibilitate, de acel zbucium care te provoacă și de cele mai multe ori te aruncă în luptă.

Astfel tot ceea ce te urnește și te menține "pe val", pasiunea, măreția, determinarea, afecțiunea, forțele particulare care nu se anulează, ci întotdeauna se află în slujba nobilă a durabilului, se combină și își aduc contribuția la propria ta transformare. Leadershipul însuși este o formă specială de comunicare, de interacțiune, nu doar la nivel de companie, ci mai ales la nivel de individ - prin al său conținut, prin valorile intangibile pe care le deține.

Leadership: Poți să devii catalizatorul transformării pozitive extinzând vizibilitatea sentimentelor tale spre zona de interacțiune cu sensul pe care îl dai vieții într-un context de incertitudine?

Ajungi într-un punct înalt de leadership numai după ce te dedici total unui moment cu adevărat înălțător, numai atunci când ești pătruns de acel sentiment puternic de armonie, de unitate, care aduce lumină și găsește o rezonanță corespunzătoare în fondul spiritual al celorlalți.

Leadershipul depinde de scopul urmărit în procesul de interacționare cu ceilalți, de materia primă și de catalizatorul folosit. Scopul trebuie să fie în concordanță cu "bugetul lăuntric" - totalitatea simțămintelor și emoțiilor pe care le generezi în rândul celor din jur, și cele pe care le resimți atunci când te raportezi la ei. Ideile, cunoștințele, gândurile, imaginația constituie materia primă care asigură mediul prielnic dezvoltării.

Iar catalizatorul transformării folosit pentru a evolua ca sine, ca personalitate, gândire și ființă umană, provine din însăși experiența de viață, din implicare, dar în special din starea de pozitivism pe care o transmiți celorlalți. Trezind în ei acea reacție foarte puternică, revigorantă, care are puterea de a-i scoate uneori din "starea de șoc" în care se găsesc.

Această "injecție" permanentă de pozitivism trebuie să o manifești în orice situație de viață.

Leadership: Ești pregătit să judeci calitatea însemnătății tale la nivelul unei situații de viață și de moarte, printr-un "Think Back" care îți permite să percepi o altă imagine a lumii?

Filozoful român, Constantin Noica, făcea o precizare, pe care o consider valabilă pentru toți liderii de azi și de mâine: *"Cine nu simte tot ce e aspru, crud în spirit, nu trăiește la nivelul lui. Oamenii mari nu sunt buni - iată adevărul. Nu spun că sunt răi, căci s-ar diminua atunci la fel de mult. Dar nu sunt buni. Căci nu sunt pentru ceilalți. Sunt pentru spiritul din ei."*

A fi cu adevărat un om mare este aproape o condiție a vieții, a unei nevoi proprii de a transmite celorlalți din substanța ta vitală. Viața însăși pe care o trăiești (pentru ceilalți, pentru ceva înălțător) este un inepuizabil minereu din care se extrage metalul prețios de la baza leadershipului - Ego-ul, adevărata ta forță de evoluție, demonstrându-și vitalitatea în relație cu realitatea exterioară.

Ego-ul, acest comandant al trăirilor proprii, te îndeamnă la luptă, fiind singurul care te poate ajuta să pătrunzi în acel spațiu aparent de imposibil, singurul aliat al tău care dezlănțuie toate forțele de reacție în favoarea cuiva sau a ceva.

Bineînțeles, cu obligația respectării unei condiții care te definește, și pe care trebuie să ți-o impui cu fermitate, uneori greu de îndeplinit – și pe care eu o consider superioară: niciodată să nu te abați de la ce ești și simți. Fă o introspecție amănunțită a Ego-ului tău, înainte de a schimba Ego-ului celorlalți.

Nu uita că îți poți stimula Ego-ul numai prin maximizarea forțelor care se nasc din exces de sentiment, din exaltare, prin întrepătrunderea celor două spații - trecutul și prezentul. Uneori numai printr-un *think back* vei putea să produci "reacții chimice", prietenoase, binefăcătoare, în rândul celor din jur.

Imaginea lumii pe care o poți percepe printr-un "Think Back", cu referire la rememorarea unor clipe dragi, reprezintă expresia tendinței de a te adapta cât mai repede la tot ceea ce aduce o experiență nouă de viață axată pe obținerea unei senzații de "unire spirituală" cu persoana iubită.

Minutul de înălțare sufletească denotă acea însuflețire cu totul specială cu care trebuie să intri pe scena vieții, într-un moment critic, singura cale de a comunica cu cineva dincolo de separațiile datorate injusteții vieții.

Te înstrăinezi de Ego-ul tău atunci când trebuie să te raportezi cu adevărat la ceilalți, sau îl urmezi în orice moment? Trăiești condiția autodepășirii care impulsionează și este de natură să dezvolte încrederea ta și a celorlalți în propriile forțe?

*** Notă:** "Forever Mine (1999)"

Mirajul descoperirii inimaginabilului

On Februarie 05, 2010

Nu poți să atingi "inimaginabilul", fără să-ți corectezi imperfecțiunile.

Aveam doar opt ani pe atunci, dar îmi amintesc foarte bine de ziua aceea însorită de vară, când stăteam în sufragerie și mă uitam la mama mea cum pictează. Sunt conștient că memoria îi poate juca feste unui om, dar nu și mie, amintirea acelei zile va rămâne întotdeauna vie.

Hobby-ul mamei mele a fost dintotdeauna să picteze, a manifestat întotdeauna un interes deosebit față de artă și pictură, față de tot ceea ce este frumos și plăcut. Are și acum un simț estetic deosebit. Având o imaginație bogată, adăuga întotdeauna ceva nou în tablourile sale: o lumină, o umbră, o sclipire, un luciu, sau un decor fascinant, ori un aspect misterios, păstrând însă întotdeauna proporțiile. Ştia să-și transpună sentimentele în tablouri. Ştia să distingă esențialul de neimportant, dar avea măsură în toate.

În orice caz, toată după-amiaza aceea a pictat neîntrerupt, până se întunecase aproape de tot. Îi priveam tabloul, la care lucrase de altfel toată săptămâna, ca pe al unei mari personalități. De parcă ar fi fost o poză din revistă, atât de reușit era. Petalele de trandafir roșii ca focul, razele soarelui care se furișau printre petale, vaza de porțelan verde deschis pe care erau inscripționate niște litere mici chinezești, sub care se afla mileul alb în formă de triunghi, masa de lemn de stejar de un maro închis, toate adunate creau o imagine vie, foarte clară, splendidă, de înaltă calitate.

Leadership: Măsura capodoperei pe care o lași în urma ta este determinată de modul cum reprezinți forma exterioară a lucrurilor sau esența lor?

Mi-am dat seama, uitându-mă cu atenție la tablou, că puțini ar fi putut picta ceva atât de frumos. Tabloul întrecea orice închipuire. Era extraordinar din toate punctele de vedere. M-am uitat cu uimire îndelung la el gândindu-mă cum de-a putut fi realizat atât de bine, cu atâta măiestrie și delicatețe.

Văzându-mi reacția de pe fața mea, mama mi-a spus:

- Tabloul este frumos. Dar să știi că are multe imperfecțiuni. Nu este atât de reușit cum crezi tu, și cum am sperat eu să fie. Mai am foarte mult de exersat. Uită-te la tulpinile de trandafir. Nu le-am făcut oare prea lungi?... Uită-te la vază. Nu e oare puțin cam mică pentru trandafirii aceștia?... Uită-te la petalele pe care le-am pictat. Sunt identice cu cele din vază? Nu sunt oare prea întinse și prea cărnoase?... etc

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Sunt destui pictori mult mai iscusiți ca mine. Va mai trece ceva timp până să ajung un adevărat artist, până ce voi atinge inimaginabilul.

Leadership: Cât de mult te implici în "Jocul de-a cine ești"?

Da ! Pot spune că trăim o revoluție a inclinațiilor spre senzațional, ambalate într-un pachet de

distincție și simplitate, plasate apoi într-un joc ce n-a beneficiat de asemenea promovare de când s-a inventat. Este vorba despre "Jocul de-a cine ești", reprezentând esența reală a valorii tale, armonizată cu talentele proprii, aplicate în acțiuni concrete, realizate cu un anumit scop.

De ce e așa captivant să găsești adevărul a cine ești cu adevărat? Cu ce anume cucerește acest joc toți oamenii din întreaga lume? De ce este mai palpitant decât pokerul sau banii? Fiindcă nu poți câștiga oricum, fiindcă miza este dată de felul în care interpretezi realitatea. Aici totul depinde de felul cum te percepi atunci când întâlnești un suflet care rezonează cu al tău și, mai apoi, de felul cum te percepi atunci când interacționezi cu propriul tău conținut.

Leadershipul este experiența de a trăi acea compoziție de artă reprezentată în mod autentic în tonurile intense ale unei lucidități superioare asupra lumii pe care o privești cu alți ochi decât cei ai omului obișnuit.

În momentul în care explorezi la maxim spațiul propriu de exprimare a individualității, acordând atenție acelor puncte de vedere și maniere de abordare a evaluării activităților și eficienței acestora, îți formezi anumite convingeri care se pot transforma mai târziu în virtuți. Iar aceste virtuți, care reflectă, în general, gradul de maturitate la care ai ajuns, configurează o legătură mult mai strânsă între cine ai fost, cine ești și cine vei fi.

Virtuțile scot în evidență tot ceea ce este mai bun în noi, fiind deosebit de importante pentru dezvoltarea durabilă a personalității, prevenind totodată răspândirea acelei infecții puternice numite "supra-apreciere". Această supra-apreciere se reflectă în mod distorsionat în concepțiile de viață pe care realitățile actuale ale propriei ființe le reclamă cu prisosință.

Leadership: Trăiești cu iluzia că ești nemaipomenit în subordinea artei pe care o reprezinți la un nivel avansat de integrare a contextelor de producere și receptare a unor noi sensuri de adâncime a trăirii?

În ziua aceea am învățat o lecție prețioasă: că nu tot ceea ce pare extraordinar este și foarte bine realizat. Ceea ce mie mi s-a părut a fi formidabil, pentru ochiul unui artist adevărat era doar o încercare, și doar atât. Puțini sunt aceia care reușesc să realizeze ceva cu totul deosebit, care să întreacă orice închipuire.

Totuși foarte mulți cad în capcana în care am căzut și eu fiindcă ignoră cu desăvârșire detaliile și fiindcă nu sunt buni cunoscători ai artei. Fiecare om poate „citi" o operă prin prisma cunoștințelor sale, dar nu orice om este un expert în domeniu care să poată înțelege și evalua cu adevărat o operă de artă.

Leadershipul, întocmai ca pictura, este o artă. Întrebarea mea este: câți dintre cei care ocupă funcții înalte au cu adevărat talent pentru a fi lideri? Câți dintre ei se pricep cu adevărat să lucreze cu oamenii? Câți dintre ei reușesc să îi influențeze pozitiv pe cei din subordinea lor, câți au carisma, câți dețin competențe la un nivel avansat, câți își asumă responsabilitatea pentru acțiunile lor?

Luciditatea este consecința trăirii pe care pe care ți-o dă contemplația asupra operei de artă născută din dependența de a-ți corecta imperfecțiunile.

Pentru că ceea ce își închipuie unii că sunt, buni profesioniști, poate să fie de fapt doar diletantism. Căci, din păcate, mulți se înșală atunci când își închipuie că sunt excelenți profesioniști, lideri talentați. Din acest motiv cred că e necesar ca unii să deschidă ochii mai bine către realitate, înainte să fie prea târziu.

Una dintre greșelile pe care le fac oamenii care se găsesc la niveluri înalte este că vor să atingă „inimaginabilul" foarte rapid, fără însă să-și corecteze imperfecțiunile. Nu își cunosc slăbiciunile și limitele, nu știu cum sunt percepuți de cei din jur, nu acceptă critici (deși la suprafață le admit) și, cuprinși de o teribilă dorință interioară de a fi tot mai admirați, își interpretează greșit performanțele. În loc să încerce să-și schimbe mentalitatea și să depună eforturi de a se perfecționa cu adevărat, ei trăiesc mereu cu iluzia că sunt nemaipomeniți.

Mirajul descoperirii inimaginabilului se poate interpreta astfel: există totdeauna loc de mai bine, ceea ce înseamnă multă muncă. A te lăsa amăgit de un miraj constituie o mare greșeală ce poate avea consecințe nefaste.

P.S. Formează-ți o imagine realistă despre tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/mirajul-descoperirii-inimaginabilului.html

Mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă

On Decembrie 20, 2012

Descoperirea frumuseții în forme simple poate transforma perspectivele tale asupra lumii, pe linia unei pasiuni care persistă întreaga viață într-o necontenită odisee a creației.

Eisenstein nu învăţase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în aşteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desenă cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năştea sub ochii lui şi care în mişcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mişca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existenţă pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzaţie care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mişcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziţie cu staticul, îl va pasiona toată viaţa, fie că e vorba de mişcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinaţie pentru geneza lucrurilor care-şi are originea şi aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

Leadership: Opera ta, ca o reprezentare completă și autentică a unei viziuni artistice, poate fi percepută ca o capodoperă a unei scene desprinse dintr-o simbioză artistică?

A desenat, cu o ştim, mult, în tinereţe. Mult şi prost, deoarece, abandonând inspiraţia primară, încarca desenul cu detalii sub influenţa şcolii ruse de pictură de gen. Caligrafierea şcolară după model nu-i reuşea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului linear. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mişcarea sa. Gustul pentru secvenţa apare mai târziu, şi-şi explica ciudăţenia acestei întârzieri, prin logică gândului lui Engels: *"mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă."*

O ființă organică a cinematografiei, de pildă, nu s-ar putea edifica ca o forță creativă fără a împrumuta ceva din elementele universale de expresie ale lucrurilor de care se înconjoară, ale artei, ale tehnicilor, sau ale științei constructive. Și, probabil, oricare din acestea nu ar avea decât o ființă trunchiată fără contribuția tuturor celorlalte, inclusiv a practicii coregrafice.

Ordinea în care precumpănesc în importanță și valoare aceste lucruri face loc unei diversități infinite de întruchipări sub care este văzut creatorul: drept un maestru, sau drept un vizionar. Așa cum o pictură de Rembrandt, de exemplu, model pentru ceea ce am putea numi simbioza artistică, include în chip armonios, în subsidiarul expresivității ei, anumite elemente de echilibru (culori, a linii, forme), tot astfel creația unui regizor trebuie să îmbine toate elementele. Prin aceasta, vreau să spun că opera unui regizor este incomparabil mai completă decât un kitsch în care una sau mai multe din aceste elemente constitutive ale unei expresii totale lipsesc cu desăvârșire.

Leadershipul pune accent pe abilitate de a îmbina în mod armonios toate elementele constitutive ale expresiei artistice - mișcare, culori, linii, forme - pentru a crea o operă completă și echilibrată, asemenea unei "simbioze artistice" remarcabile precum picturile lui Rembrandt.

În artele vizuale, leadershipul constă în viziunea și măiestria de a integra diverse componente

expresive într-un întreg coerent și captivant, evitând astfel un "kitsch" care ar lipsi unele elemente esențiale ale expresiei totale.

Mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă, fiindcă în cinematografie trebuie să ţii cont de acțiunea vizuală dinamică. Elementele în mișcare captează privirea spectatorului și contribuie la ritmul și energia peliculei. Un cadru static poate fi plictisitor, în timp ce mișcarea creează tensiune, suspans și implicare emoțională pentru privitor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/miscarea-atrage-intai-atentie-abia-apoi-te-gandesti-la-ceea-c

Misiune de supraviețuire

On Martie 11, 2009

Ajută-i pe oameni să exteriorizeze lucrurile pe care le ascund în ei înșiși, fără să cazi sub puterea lor.

În Ajunul Anului Nou, un bărbat stătea într-un bar uitându-se la paharul lui cu băutură. Stătea așa de peste jumătate de oră când un șofer de tir mai scandalagiu vine lângă el, îi ia băutura și o dă toată pe gât.

Bărbatul începe să plângă, iar șoferul îi spune:

- Ei, hai acuma, glumeam doar. Calmează-te, îți cumpăr altă băutură. Pur și simplu nu pot suferi să văd un bărbat plângând.

- Dar nu din cauza asta plâng. Asta e cea mai proastă zi din viața mea. În primul rând, am dormit prea mult și am întârziat la lucru. Şeful s-a înfuriat și m-a dat afară. Când am ieșit din clădire să-mi iau mașina, am descoperit că-mi era furată. Poliția susține că nu poate să facă nimic. Neavând de ales, am luat un taxi până acasă. După ce am coborât din taxi, mi-am dat seama că mi-am uitat în el portofelul și cărțile de credit, dar era prea târziu. Am intrat în casă și când am ajuns în dormitor, mi-am găsit soția în pat cu grădinarul. Într-un final am plecat de acasă și am intrat în barul ăsta. Şi tocmai când mă gândeam să-mi pun capăt zilelor, îți faci tu apariția și-mi bei otrava.

Leadership: Imaginea cu care te prezinți în lume își schimbă unghiul de vizualuare odată cu trecerea de la o persoana la alta, fără să iei în calcul nimic altceva în afara propriei indisponibilități de a te atașa de ceva sortit să se schimbe?

Ţelul unul lider este să conducă oamenii, iar pentru asta el trebuie să producă o schimbare notabilă în viața lor. Impactul lui este cu atât mai mare cu cât schimbarea oamenilor este mai semnificativă. Problema cea mai mare este că, dacă nu știi când și cum să intervii în viața oamenilor, poți avea o surpriză – să primești o lovitură puternică sub centură. Anume, în loc să-i schimbi tu pe ei, să te schimbe ei pe tine. Te poți trezi brusc într-o postură de subordonare, când ceilalți preiau controlul total al destinului tău.

Tu lași garda jos atunci când îți extinzi influența? Vrei să ajungi în ipostaza șoferului de tir care singur s-a „otrăvit" datorită implicării sale intempestive în viața oamenilor?

Când țintești către esența oamenilor, când intervii în viața lor, ai grijă să nu lași niciodată garda jos, ai grijă să nu te transformi într-o victimă a propriilor excese ridicole de incursiune în viața lor. Înainte de a le transmite propria ta viziune, mai întâi străduiește-te să înțelegi profund esența lor. Cazi singur sub puterea lor dacă impactul leadershipului tău nu precede o foarte bună înțelegere a simțămintelor care le încarcă viața.

Ajută-i pe oameni să exteriorizeze lucrurile pe care le ascund în ei înșiși, fără să cazi sub puterea lor de influență. Unghiul de vizualizare al imaginii tale corespunde cu planurile oamenilor din jur atunci când ceea ce afișează personalitatea ta (mai ales fizionomia chipului tău) intră în acord cu aspiratiie lor, cu statutul lor, cu preferințele lor pentru schimbare.

Așa cum un doctor care se confruntă cu un pacient a cărui boală nu o poate sesiza, citește cu

aviditate despre ea, căutând relatări de cazuri ale altora pacienți cu manifestări similare – tot așa și tu, când te confrunți cu oameni ale căror trăiri, gânduri, stări psihologice nu le poți sesiza sau nu le-ai priceput foarte bine, trebuie să te împotrivești dorinței de a crea brusc un impact în viața lor.

Caută să-ți stopezi pornirea de a intra intempestiv în viața oamenilor, până ce nu simți că ești suficient de sigur pe ceea ce simt ei.

Misiunea de supraviețuire exprimă metaforic dimensiunea leadershipului tău. A avea un impact în viața oamenilor, presupune să știi să răspunzi la atacul lor, trebuie să-ți camuflezi intenția, iar alteori trebuie pur și simplu să nu te implici deloc. Leadershipul tău se poate transforma într-o amenințare chiar la adresa ta, și te poate seca de toată puterea dacă urmezi acele hotărâri care au un caracter ofensator – cu efect de bumerang.

Concluzie: Superioritatea în leadership depinde în mare măsură pe de-o parte de tactul și tactica liderului de a stabili relații, pe de altă parte de "calitatea" oamenilor în ceea ce privește nivelul lor de înțelegere, receptivitatea la schimbare și de cât de mult sunt "ancorați" în realitate. Munca unui lider în ceea ce privește educarea adulților este uneori foarte grea. El trebuie să aibă metode adecvate de a modifica gândirea și mentalitatea lor. Orice intervenție intempestivă se poate solda cu un eșec total.

Source: https://neculaifantanaru.com/misiune-de-supravietuire.html

Misterul artei care își caută înțelesul

On Ianuarie 07, 2018

Reinventează-ți modul de a face artă, lucrând în real prin puterea imaginației care solicită aparențele unei accesibilități directe.

Eram întâmpinat de lumea unor lucruri vii sau inerte, ca niște elemente constitutive ale unui organism unitar, pe care le percepeam în mod direct ca niște rezultate finite, dar în mod extensiv ca pe un spațiu autonom cu o anumită energie care, potrivit relativității generale, duceau la expansiunea universului.

E vorba de acel univers al închipuirilor și al contrastelor, dominat numai de creatorii de geniu, încărcat de semnificații ce propun expresii tensionate cu energiile adânci ale vieții autentice, portrete transfigurate ale simțămintelor și gândurilor realizate cu sudoarea conștiinței, prin care gustul eternității sensurilor dezbracă formele de conținut din spatele cuvintelor născute din materia primordială. Acestea se aliniază în perimetrul asocierii expresive îngăduit numai de hieroglifele enigmatice ale Marii Operei, dând legilor realității un răspuns întemeiat pe baza ghicitorilor: *"Câmpul alb, oile negre / Cin-le vede nu le crede / Cin-le paște le cunoaște."*

Marea revelație a artei este să vezi ceea ce toți ceilalți scapă din vedere, să conferi inertului un spațiu propriu de existență, cu o arie de emanație a uraniului spiritual, și să faci din el un loc de întâlnire cu Dumnezeu, să schimbi viziunea asupra lumii cu aceeași fior de vrajă cu care un seducător își pune la bătaie harul.

Leadership: Poți să-ți accepți latura creativă, fără să te îndepărtezi de responsabilitatea care trebuie asumată prin depășirea condiției de „prizonier al creației"?

Nu-i de mirare că mă confruntam agasant cu pulsațiile unui zgomot devorator, îndoiala de a aduna într-un tot organic forța de atracție a unor elemente subiective ce îmi rezervau privilegiul de a respira acea vrajă imbatabilă a trăirii dincolo de limitele percepției clasice, în perimetrul gândurilor întâmplătoare. Toate se aflau în relație cu un tonifiant sentiment de liniște, confort, reverie, ca pecete a conexiunilor eterne cu esența unei bijuterii fine numită "tehnică de simbolizare", care transcende timpul și spațiul.

Această misterioasă îndeletnicire a fost în cele din urmă asociată cu o mică punte suspendată peste distanța ce mă despărțea de credința omului de știință, ca atunci când ești în căutarea unui lucru imposibil de prezis, fiindcă nu mai credeam în inteligibilitatea lumii supusă cercetării, bazată pe observație directă și formule empirice.

De asemenea, încercam să mă dispensez de culorile fațadei moderne și sigure ale artei văzute prin ochiul unui fotograf, gândurile alunecându-mi doar spre acea simțire a necuprinsului unor învălmășiri cosmice, îndemnând condeiul să surprindă momente de visare, încât să învăț a trăi din frânturi de inspirație la fel cum un seducător poate trăi toată viața lui din seducție.

Înainte de a obține accesul la universul simbolic al unei opere a cărei conștiință este pregătită să descopere amprenta absolutului, lucrând în real prin puterea charismatică, trebuie să guști din nebunia lui Don Quijote. Apoi trebuie să accesezi alchimia izvorâtă din cercetările de laborator ale lui Paracelsus, din care să extragi "radicalul liber" plasat în centrul compoziției unei formule exprimate prin raționamente abstracte.

Avântul spre cunoașterea cea mai înaltă, știința raportării la abscons, gândirea dublă, atingerea fazei definitive de *coincidentia oppositorum* , reflecția infinită pe care o implică "magia anamorfotică" produsă de oglinda unei alte lumi, toate acestea nu pot face un pas uriaș înainte dacă nu se găsește mereu un alt continuator al Marii Opere !

Leadership: Ai nevoie de "Altceva-ul" nealterat care există în adâncul ființei tale, încorporat chipului pe care îl porți prin creație, spre a putea asigura o vizibilitate optimă mesajului pe care îl transmite arta ta?

Iar dacă vă întrebați cum s-a produs în mintea mea acest plan de arhitect care își construiește opera de artă a propriei vieți prin fracționarea omogenității unui univers văzut figurativ, dovedind din plin un fin și pătrunzător spirit de observație, atunci trebuie să aveți în minte portretul marelui politician Talleyrand, așa cum îl construia Jean Orieux:

"Privirea lui e tot ce există pe lume mai impenetrabil, privește drept înaintea lui, dar cel care-l privește nu poate să-și dea seamă dacă-l vede. Puterea noastră de pătrundere e prea mică, experiența noastră e prea sărăcăcioasă, imaginația noastră e prea limitată ca să ne putem face o idee suficientă despre o asemenea ființă. Acesta este efectul pe care-l va produce într-o bună zi asupra istoricului, care va putea să găsească un ajutor prețios în portretul acesta. El posedă calitățile superioare și modestia geniului în fața unui geniu de altă factură."

Cine le face pe toate cu măsură? Cine poate să creeze un asemenea mister ce stârnește o anumită seducție și captează un anumit interes, apelând la jocurile minții sub măsura sensului atribuit mariajului dintre sublim și efemer, dintre incognoscibil și simbolizare?

Acesta nu poate fi decât un artist emblematic al artei realist-figurativă, aventurat într-o relație cu acea doză de incertitudine semantică ce caracterizează textul sacru, un fel de Pigafetta care se împacă mai curând cu liniștea încăperilor închise și a cărților tăcute, decât cu sabia scoasă în mijlocul încăierărilor de sentimente și indiscreții pe care le pun la dispoziție revelațiile lumii reale.

Ca să privești lucrurile din perspectiva artei, învață să pătrunzi misterul unui portret adâncindu-te în detaliile unei ființe imaginare.

Formula misterului, creat în mijlocul unui eveniment aparent verosimil, precum istoria unui portret într-o oglindă care ne ispitește într-un univers imaginar dincolo de cel reprezentat, este rezultatul unui act de comunicare în care însăși Dumnezeu, infinitul suprem, îi dezvăluie omului secretul care este în același timp o revelație a esenței sale ascunse în tot și în toate.

Altceva-ul este proiecția Eului care spune "Da" schimbării vederii formelor "divine" care stau la baza lumii vizibile și îi dă viață. Reprezintă acea simțire a biruinței de a exprima absconsul, contradictoriul, metafora obscură, simbolizând pătrunderea în contrapartea de umbră, labirintică, a omului.

Misterul artei care își caută înțelesul se regăsește în prim planul curiozității de a afla lucruri noi, punându-le la îndoială pe cele imaginate, culminând cu încercarea de exprima prin antiteza lor o nouă realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-artei-care-isi-cauta-intelesul.html

Misterul de nepătruns al cumpănirilor sorții

On Aprilie 11, 2014

Reglează cu mare precizie înălțimea morală și sufletească a omului, pentru a-i anula statusul de jucător slab.

E vorba aici numai de o părere personală. Ca să spunem însă tot ceea ce gândim, credem că Jean Valjean, în starea sufletească în care se afla când a început s-o iubească pe Cosette, a avut nevoie de înviorarea asta pentru a nu se mai abate de la calea binelui. Avusese prilejul să vadă sub multe aspecte ticăloșia oamenilor și mizeria societății, aspecte fragmentare și care, negreșit, nu arătau decât o parte a adevărului. Îl năpădiseră alte amărăciuni. Dezgustul și oboseala puneau iarăși stăpânire pe dânsul.

Cine poate ști dacă Jean Valjean nu era pe cale de a-și pierde curajul și de a se prăbuși din nou? Iubea și se simțea din nou tare. Vai, nici el nu era mai sigur pe picioare decât Cosette ! El îi dădea sprijinul lui, iar ea îi dădea puterea. Prin el, ea izbuti să-și facă drum în viață. Prin ea, el izbuti să rămână om de treabă. El i-a călăuzit pașii. Ea i-a înseninat zilele. O, mister dumnezeiesc și de nepătruns al cumpănirilor sorții ! *

Leadership: Ce fel de om ai fi dacă nu ai cunoaște umbra vieții, referitor la un mod de a te diferenția de vechiul tău model de personalitate prin efectul unui eveniment special datorat destinului?

Reconstituirea la rece a lumii "pierdute" cu care omul s-a confruntat, a acelor vremuri tulburi care au necesitat alegeri complicate și dureroase, din perspectiva unicității, dar mai ales a rezistenței pe care o măsoară numai sufletul, într-o evidență nerostită, dar asumată și deopotrivă acceptată, întărește prezentul și îl înalță. Destinului lui Jean Valjean a potrivit întâlnirea unui așa zis răufăcător cu un suflet nevinovat de copil, ceea ce a determinat forța acțiunii de a da voie lucrurilor să se petreacă după o rațiune mai înaltă, acea rațiune de a putea interpreta trecutul printr-un plus de semnificație într-un prezent glorios.

Leadershipul vizează schimbarea de sine într-un cadru de respingere a oricărei vinovatii sau tensiuni, motivând acea sete nepotolită de a controla realitatea unei noi abordări a vietii. Este o reflectare a înălțimii morale și sufletești, maxime sau minime a omului, datorată separării de trecut, la care el poate ajunge în stadiul de evoluție.

Leadershipul este un nucleu central, alcătuit din materie imperfectă, care va deveni energie, venind spre tine din alte direcții. O energie luminoasă care te face să te deschizi în fața vieții după ce ai trecut prin multe încercări și experiențe. Căci este foarte greu să te atașezi de un model de " *a fi* " care să te motiveze, după ce gândirea ți-a fost alterată de o poziție de inferioritate, de statusul „jucătorului" slab care credeai că ești pe terenul vieții.

Ce fel de om ai fi dacă nu ai cunoaște umbra vieții, istoria trecutului? Căci numai datorită ei poți privi lucrurile ca atare, mai în ansamblu, mai în profunzime, mai avansat decât dacă nu accepți grija ta față de ea.

Iar umbra aceasta resimțită prin efectele directe pe care le propagă pe toată orizontala vieții, suflând peste propria ta fire și peste propria ta realitate cu tăria unui uragan pentru care nu există bariere, ci doar consecințe, conduce la dependența totală de o altă variabilă, cum ar fi atașamentul față de o persoană specială. Care, la rândul ei, generează o putere superioară, o viziune mai clară, acoperită cu blândețe și lumină, care se suprapune peste atribuțiile și obiectivele tale inițiale.

Leadership: Poți să te reformezi prin transfer de energie la nivel de schimbare a întregii stări sufletești într-un context de tipul "Remind yourself in all those things that weren't supposed to happen" ?

Dar cine își poate demonstra calitatea și originalitatea modelului de lider prin oportunitatea prezentată jucătorului de a-și asuma un rol activ în scenariul vieții?

Exact când ești pe cale de a-ți pierde curajul și de a te prăbuși definitiv, ceva sau cineva te pune pe picioare, devenind stăpânul formei întruchipate în tine, sclipirea de geniu care de sens noii tale identități. Îți reformează relația cu viața în alte condiții, în imediata vecinătate a leadershipului care într-adevăr dezvoltă spiritul colaborativ.

Asta înseamnă că te-ai reformat după negocierea între un acord parțial cu viața, bazat pe un trecut apăsător, și unul total conectat la prezentul pe care îl trăiești prin "transfer de energie" dinspre ceva sau cineva, care îți aduce împlinirea.

Leadershipul surprinde acea rațiune a existenței de a putea interpreta trecutul în mod corect, prin prisma faptului că ești în stare să uiți că ai fost odată în stare să faci ceva mai prejos de demnitatea și conștiința ta.

Omul are dreptul moral să se reformeze, să se îndrepte, chiar și atunci când singura lui vină s-a datorat forței fatidice a sorții ce împiedică fericirea să-și atingă scopul.

Misterul de nepătruns al cumpănirilor sorții reflectă acea formă de cunoaștere peste înțelegere, primitoare, doar cu acumulare de tendințe, cuprinsă în situații concrete, obținută fără ajutorul rațiunii, ci doar pe cale sufletească, care dezvoltă sentimentul de bucurie ce întregește omul și realitatea sa.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-de-nepatruns-al-cumpanirilor-sortii.html

Misterul din spatele rândurilor

On Ianuarie 31, 2018

Începe să culegi roadele străduințelor tale de-o viață, în măsura în care reușești să tragi învățăminte din informația trunchiată așezată în fața ta.

- Am sorbit răzbunarea pe îndelete, în bezna celulei și în deznădejdea captivității, spuse abatele Faria. Dar acum, când am iertat lumea din dragoste pentru tine, acum când te văd tânăr și ai viitorul în față, acum când mă gândesc la fericirea pe care poate să ți-o aducă o asemenea destăinuire, mă înfioară întârzierea și tremur la gândul de-a nu dărui unui stăpân atât de vrednic ca tine, bogățiile tăinuite în pământ.

Edmond Dantes întoarse capul, oftând.

- Văd bine că tot nu mă crezi, Edmond, continuă abatele. Oare glasul meu nu te-a convins deloc? Văd că trebuie să-ți dau dovezi. Iată, citește hârtia asta, pe care n-am mai arătat-o nimănui.

Şi luând hârtia, din care lipsea o jumătate, nimicită fără doar și poate în vreun accident, Edmond citi următoarele rânduri:

Leadership: Permiți neglijarea unei anumite părți din informația sursă, în vederea obținerii unei reprezentări mai compacte a realității de care nu te poți debarasa?

- Acum, ce-ai de spus? întrebă Faria când tânărul termină ce citit.

- Dar nu văd decât rânduri trunchiate și cuvinte fără șir. Scrisul e întrerupt din pricina vreunui foc și rămâne nelămurit.

- Ţie, prietene, care-l citești pentru prima oară, poate să ți se pară așa. Dar mie, care am stat plecat deasupra lui nopți îndelungate, mie care am reconstituit fiecare frază și am completat fiecare idee, mie mi-a fost dat să găsesc înțelesul care lipsește. Mai ales ca eu știu povestea acestei hârtii.

Ca o concluzie. Cel ce manifestă o curiozitate asupra necunoscutului, luând în considerare acea caracteristică a cunoașterii concentrată în dictonul „ *Eu sunt lucrul prin intermediul căruia știu să-mi ascult rațiunea* ", își propune să interpreteze totul din perspectiva certitudinilor pe care le poate descoperi datorită includerii sale într-un context mai amplu de realitate.

Leadership: Ești pregătit să experimentezi o poveste intensă care vine la pachet cu acțiunile unei descoperiri ce își apără certitudinile?

Destinația spre care tinzi, având în vedere memoria plină cu particularități ale unor modele de informație desprinse din fragmentele unor scrieri diferite, din întâmplări reale, din fragmente ale unei realități certe, dar uitate, dispune de o anumită forță legată de nemărginirea unei transcendențe personale ce relevă o întreagă poveste.

Această poveste este trecută cu vederea când uiți să sapi la rădăcina lucrurilor și să dai la o parte crusta de neștiință ce le acoperă importanța, când ești sensibil la stimuli exteriori sau când te lași purtat de valul nevoilor de moment.

Povestea ne invită în interiorul unui spațiu închis, dar divers, un decupaj dintr-un continuum care se întinde până la nivelul de înțelegere al fiecăruia, mult mai adânc decât totalitatea infinită pe care o exprimă parcursul simbolic al unei călătorii fără plan ce scoate în evidență flexibilitatea de a vizita diverse locuri despre care afli mai multe când te afli în apropierea lor decât la mare distanță de ele.

Este povestea unei istorii uitate din care decupăm frânturi trecute și fixate prin filtrul personal al înțelegerii subiective, modelată de propriile valori și de o constantă meditație asupra sinelui și raporturilor cu ceilalți. Povestea unor întâmplări auzite sau citite, din care transpar atât trăirile, cât și diferențele individuale, cu posibilitățile multiple de apropiere între două mentalități care se exclud prin particularitățile de reproducere a realității.

Înainte să parcurgi o astfel de poveste, ai nevoie de anumite certitudini referitoare la teritoriul necunoscut în care vrei să pătrunzi, de anumite repere care să-ți garanteze cumva că există șanse mari ca la sfârșitul călătoriei să te alegi cu o descoperire.

Lipsa curiozității de a afla lucruri noi și interesante este aidoma unei hărți pe care este marcat locul descoperirii unei realități din care absentezi fiindcă ai omis faptul că poți face parte din planul ei.

Misterul din spatele rândurilor este un adevăr pe care nu reușești să-l vezi din lipsa dorinței de a parcurge interstițiile care îți îngăduie să afli ceea ce nu știi despre tine.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-din-spatele-randurilor.html

Misterul privirii în roșu

On Iulie 22, 2020

Pictează-ți viața în culorile sufletului, ca o modalitate de exprimare a propriilor trăiri în ansamblul unor învățături care transcend timpul și îți gestionează responsabil destinul.

Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător, nimic mai greu de îndurat. Şoapta firavă a emoțiilor mele părea a fi trecută prin comparația cu o colivie mică din aur. Nu mă recunoșteam liber, nu mă recunoșteam deloc. Eram bogat fără să mă recunosc eliberat din lumea imaginarului, ca un duh închis în propria-i sticlă. Cu un singur cuvânt bine ticluit, inspirațional, flexibil, aș fi putut să mă eliberez total din propria-mi neputință, din această izolare de gheață care generase un puternic sentiment de singurătate, ca dintr-o poveste cu tâlc care ne precede pe toți și care, grație cărților sapiențiale, se actualizează mereu la fiecare generație.

Speranța era tot îndepărtată. Şansa de a fi eu însumi era și mai îndepărtată. Cuvintele-mi rămâneau în urma conștiinței care striga în surdină "îndurare". Nici argumentele invocate de estetica artei nu-mi veneau prea mult în ajutor. Şoapta unui trandafir "Double Delight" aflat în preajma mea îmi bucura sufletul mâhnit de atâta zbucium, acordându-se rodului unei noi forme de interiorizare trecută prin creația de atelier a unui pictor care nu și-a putut expune la timp pânzele pictate, pierzând șansa de a fi laureat.

Gândurile trecute prin filtrul emoțiilor erau mai mult iluminație decât pictură. Privindu-mă cu ochi de sfânt, cu o privire plină de dragoste, trandafirul mi-a împărtășit o parte din experiența spirituală întâlnită de-a lungul timpului la ceilalți oameni care i-au fost aproape, ca pe un fel de traversare a spiritului de la un slujitor al lui Dumnezeu la un gospodar aflat în căutarea sufletului. Şi mi-a vorbit încântător, cu luare aminte, cu glas blând, prin vocea Tânărului Ioannis care pornise cu mult timp în urmă în căutarea lui Dumnezeu:

"Nu vedeam nici o valoare în ce-mi era la îndemână. Cine știe, poate că tocmai acesta era destinul meu, blestemul meu. Iubirea, știința, Dumnezeu, toate îmi erau la fel de inaccesibile, pentru că ceva din mine mă împiedica să mă mulțumesc cu ce dobândeau ceilalți. Nu eram nici bucuros, nici întristat de această descoperire. Melancolia inexprimabilă a inaccesibilului îmi dădea niște fiori atât de stranii, încât nicio plăcere a simțurilor nu mi se părea că poate egala această voluptate subtilă și aprinsă."

Leadership: Caracterul mijlocitor al trăirilor tale, repetabile în fluxul liber al conștiinței, pune accentul pe conceptul de providență suverană care îți scoate în cale momentele și contextele cele mai potrivite pentru a străluci pe plan spiritual?

Nu mi-e rușine să recunosc cât de mult mi-au atins aceste cuvinte inima, aducând în prim plan însăși rațiunea mea de a fi, fiorul sublim al idealului de a mă justifica în ipostaza de erou al unor întâmplări provenite din alte situații de viață, cu precădere în situația unei lipse a posibilității de a percepe o poveste dintr-o carte a nemuririi. Trandafirul are darul acesta de a iscodi sufletul omului, de a-i explora mintea, tot atât de bine precum o face pictorul atunci când își pavează drumul spre idealul de a face artă din natură.

Sufletul meu, plin de amintiri din altă viață, pare a fi rezultatul regăsirii mele într-un corp al naturii. Trandafirul este singurătatea mea, imboldul meu, trecerea mea de la uman la divin. Când sunt privit cu ochi de spirit al naturii, tot atunci când spiritul naturii îmi face plăcerea de a fi în mijlocul oamenilor, înțeleg cât sunt de mic și de neînsemnat în fața unei vieți paralele care pare să aibă secretele ei, intersectându-se cu a mea în creuzetul unei trăiri unice.

Ceea ce am în vedere aici este tocmai deșteptarea ochiului de artist care își caută privirea într-o ipostază de contemplator al naturii, fiind capabil să realizeze o retrospectivă a vieții sale complexe, plină de evenimente, ciudat împletite de-a lungul unui vast spațiu intermediar, dându-și seama că trebuie să se bucure pe deplin de fiecare dintre momentele sale unice, indiferent cum sunt timpurile.

Dacă cunoașterea și-ar închide ochii, așa cum florile își închid petalele noaptea, atunci ochii nu și-ar mai lărgi privirea spre un tărâm de dincolo de misterios, precum pictura unei povești sau a unui vis. Trandafirul este martor la fiecare secundă a vieții mele trăită prin libertatea de a crede, prin constrângerea unui miracol exterior, a unui nou început, a unui strop de eternă tinerețe, *in necessariis unitas, in dubiis libertas* . Aceeași cunoaștere face ca ochii să trezească ceea ce este adormit într-o privire pe care timpul o numește *Asphiroderto* , și căruia eu i-am atribuit semnificația de "triumf al jumătății sacre".

Leadership: Creația ta inspiră fiorul sublim al idealului de a te justifica în ipostaza de erou al unor întâmplări provenite din alte situații de viață, cu precădere acelea care obligă la anumite concesii din partea ta?

În sfârșit, am înțeles de ce esența destinului Tânărului Ioannis este, pe alocuri, însăși țesătura destinului meu, asemenea unui drum puțin umblat către tărâmuri îndepărtate, într-o lume care nu obligă arta de a fi părtașă la metamorfozele evoluției Pământului. Fiindcă tot ceea ce trăiesc în prezent trezește amintirile unei vieți pline de patimi și îndoieli, atât de multe temeri, *un estado deprimente profundo,* din jurnalul unui artist care nu a înțeles niciodată că arta de a fi tu însuți este reflexia unei oglinzi care mărește șansa unei vieți colorată caleidoscopic, variată, plină de așteptări.

După cum trandafirul compensează cu parfumul său starea de spirit a personalităţi aflate la confluența timpurilor și mentalităților, tot astfel Tânărul Ioannis și-a compensat amprenta lăsată asupra lumii cu loviturile unui destin care părea tot mai potrivnic, și asta fiindcă Dumnezeu nu a legat spiritul învățăturilor sale de spiritul de iubire. El a crezut că știința poate domina totul în lume, oferind lumii întregi spiritul său de consolare și blândețe, de dreptate și corectitudine. Dar ceea l-a împins spre dezamăgire, chiar spre deșertăciune, a fost incapacitatea de a-și domoli orgoliul nemăsurat.

Nu lăsa pe nimeni să se joace cu sufletul tău, fiindcă nimeni nu știe cât de multe a avut îndurat un suflet mare.

Tânărul Ioannis a permis orgoliului, înălțimea aceasta abruptă a spiritualității sale, să preia controlul asupra vieții sale, când mai bine era să lase sensibilitatea atotstăpânitoare să-i conducă gândurile și simțămintele spre fericirea omenească. Poate că ținea și el între degete un foarte frumos trandafir de culoarea sângelui proaspăt, la fel ca toți acei înțelepți ce au înțeles că viața trăită numai în fața sfințeniei lui Dumnezeu este o viață a cărei flacără a fost aprinsă mai înainte ca ei să realizeze cât sunt de sfinți.

Eu nu vreau să fiu un sfânt, atât de mândru și de înțelept, fiindcă inima mea știe numai semnificația trandafirului pe care îl dăruiesc celor ce sunt în stare să dea vieții mele un sens, și fericire. Sunt încrezător că sfințenia mea este o formă a fericirii izbândită prin dăruire și ambiție.

Mi-a rămas arta, nimic mai mult decât creația, și mesajul unui artist excepțional: "Fii arta pe care o păstrează în taină creația ta". Mai bine este să las arta să-mi conducă sufletul, fiindcă prin pictură îmi exersez sensibilitatea și tot prin pictură îmi pun sufletul în culoare, pe pânză. Astfel, învăț să simt emoția nematerială, acel fior pe care-l simte un trandafir la atingerea unui suprarealism subtil, cu puternice accente de înviorare a sufletului, a minții și a spiritului creator.

A străluci pe plan spiritual înseamnă să extragi din înțelepciunea naturii tale, a faptelor și a emoțiilor tale, acea forță care poate să dea sens vieții tale, acea stare de mulțumire sufletească, intensă și deplină, care niciodată nu te limitează, ci te schimbă.

Misterul privirii în roșu poate fi deslușit prin înclinația artistului de a surprinde esența sufletului omenesc într-un tablou conceput să încânte doar privirile care te răscolesc până în adâncul ființei, acelea care opresc timpul în loc și te fac să trăiești nesfârșit anumite momente.

*** Notă:** *In necessariis unitas, in dubiis libertas* . - "În lucrurile necesare, unitate; în lucrurile discutabile, libertate";

Miza unui destin

On Ianuarie 04, 2016

Pășește pe făgașul unui spirit mare, măsurându-ți forțele propriei deveniri după aspirațiile pe care le dorești concretizate în performanțe durabile.

Trebuia să mă obișnuiesc cu situația ireparabilă în care ajunsesem, în ciuda unor ample eforturi de cercetare a propriei lumi ancorată la o regândire a împărțirii prezentului, prin reformularea ecuației de echilibru a elementului finit numit "șansă". Sau noroc.

Totul se interpunea unui peisaj inedit cu încărcătură spirituală, mai amplu creat de intervenția însăși a providenței, facilitând deschiderea unei acțiuni posesorii asupra actualizării realității. Însuflețit de un exces de zel în contextul procesului de adaptare la normele legilor acestei lumi, așa cum nimeni nu a mai reușit, am început să ridic ștacheta când circumstanțele au devenit favorabile.

Nu există răsplată sufletească mai mare decât să știi că ești favorizat în lupta pentru cucerirea unui vis, spre care tind toate forțele binelui și ale răului, într-un complex cauză-efect a unui singur efect neașteptat și inexplicabil prin intermediul cauzelor cunoscute.

Un gând răzleț parcă îmi șoptea, ca o petală de trandafir desprinsă prematur dintr-un boboc ascuns de văzul lumii. Un fior imens mă pregătea de-o revelație: *"Mă așteaptă o noapte înfrigurată, dar a mea brățară ți-o las ție moștenire ! "*

Constantinopolul a fost piatra de încercare a sultanului Mehmet. Cucerirea acestui oraș a făcut obiectul visurilor lui încă din copilărie. Era ceva între el și Allah, care îi putea cumva contopi pe amândoi într-un mod unic, într-un singur înțeles. Totodată, prin cucerirea Constantinopolului își putea dovedi lui însuși că este superior tuturor strămoșilor săi.

Degeaba au așteptat bătrânii înțelepți ca el să-și frângă gâtul, ei au murit primii, fără să înțeleagă sensul vieții și ciclurile ființei umane. Mehmet a fost acela ce a fost să vie, el a fost omul schimbării, omul viitorului. Timpul ce s-a scurs, de partea lui a trecut. Astfel s-a împlinit profeția.

Leadership: Poți vedea într-o lumină nouă sfera totalității unor cauze determinate de "întâmplare", având ocazia să le redefinești dincolo de orizontul evenimentelor decise de Dumnezeu?

Nimic nu rămâne neclintit în fața unui fulger. Iar loc de a lumina ca un fulger este, desigur, pentru toți aceia care-și urmează visurile. Dar așa cum nimeni nu învață să înoate din cărți, nici visurile nu sunt atinse doar schițându-le pe hârtie. Mai întâi trebuie să știi încotro să-ți îndrepți atenția și cu cine trebuie să te confrunți. Cu tine, sau cu Dumnezeu? Miza unui destin este lumea. Iar gloria lui e veșnicia.

Esența absolută a unei deveniri ale cărei elemente de legătură sunt semnele și prevestirile, sub influența visurilor direcționate de o putere mai presus de tine, se extrage din eforturile ample de cercetare a propriei lumi ancorate la o regândire a împărțirii prezentului.

Iar prezentul, din punctul de vedere al conștiinței care indică adevăratul nivel de pregătire spirituală și intelectuală la care ai ajuns, devine un soi de fereastră spre ceva mult mai

cuprinzător decât experiența de viață. Spre un orizont al semnificațiilor care dau sens existenței. O fereastră deschisă este un triumf al împliniriilor răsunătoare datorate unei dirijări a prezentului reflectat în viitor, numit coinidență sau hazard.

Leadership: Încerci să deschizi o fereastră spre ceva mult mai cuprinzător decât experiența de viață?

Prezentul, dobândind prin înțelegerea profundă a fenomenelor ce se petrec în jur semnificația de înnoire personală, cultivatoare de principii, valori și cunoștințe, poate să faciliteze deschiderea unei acțiuni posesorii asupra actualizării realității. El se împarte, în contextul procesului de adaptare la normele legilor acestei lumi, în două forțe - una pozitivă și una negativă, un plus și un minus.

Prin cea dintâi forță îți poți dovedi ție însuți că ești superior tuturor celorlalți, prin cealaltă (rezultată din prima) poți extrage acel sens al totalității, pornind de la efectele și cauzele inițiativelor tale.

Leadershipul poate fi prelucrat mai bine în prezent, ca atribut al activelor tale exploratorii - precum interesul acordat unei pasiuni deosebite, sau unui destin individual victorios. Dar el își are rădăcinile în trecutul pe care l-ai construit în favoarea ta, în căutarea unui sens pentru care merită să-ți dedici viața... și moartea.

Cu fiecare șansă pe care ți-o oferi ca să te privești altfel ești mai aproape de a-ți crește pe termen lung starea de eficientă în raport cu valoarea totalității unei anumite ființe individuale. Una care există în tot și se afirmă printr-un instinct de posesiune foarte dezvoltat a cursului vieții.

Miza unui destin care asumă o istorie, este lumea în care te integrezi mai întâi ca o forță de atracție, apoi ca o forță de reacție, apoi ca forță de ocupație. În final rămâne de stabilit eficacitatea lor în sensul modificării favorabile a evoluției lumii.

Citez în încheierea acestui articol descrierea unei cărți, aparținând poetului Tudor Gheorghe Calotescu, așa cum este prezentată pe site-ul editurii Absolut.

"Istoria clipei" prin raportare la Univers tâlcuiește viața într-o clipă, efemeră și scurtă. Este o secundă în neant și un fir de praf în infinit. Totul, viața, trăirile, lumea se concretizează de la cunoscut la absolut și se relativizează reflectând imensitatea într-un bob de rouă, răsturnând Universul peste un micron.

O asemenea istorie este o sedimentare a unor vieți succesive, a unor retrăiri regăsite în momentele de iluminare în senzații, în gândire și în memoria lumii reflectată în om.

Modul de manifestare al leadershipului

On Aprilie 12, 2008

Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi "Drumul Virtuții" oglindește modul în care realizezi conexiunea dintre ceea ce îți asumi ca datorie și ceea ce îți asumi într-o situație de ignoranță.

S-a întâmplat apoi ca un prieten, proprietar al unei fabrici de sticlă din Antwerp, care era foarte gras, să îi ceară lui Butler să îl scape de kilogramele în plus. Irlandezul i-a dat o mică bucată de piatră, sfătuindu-l să o atingă cu limba în fiecare dimineață. După trei săptămâni, am văzut cum irlandezul a slăbit dintr-odată, fără însă ca sănătatea să îi fie afectată. Între timp, am trimis pe cineva la Vilvord, rugându-l pe Butler să îmi trimită un leac pentru o otravă ce mi-a fost dată de un dușman secret. Eram în chinuri groaznice - încheieturile mă dureau teribil, iar pulsul îmi era intermitent, fapt pentru care leșinam foarte des și îmi pierdeam puterea văzând cu ochii.

Butler, care se afla încă în închisoare, i-a spus servitorului pe care îl trimisesem să îi aducă o mică sticlă de ulei de măsline. După ce a atins de ulei pietricica pe care o folosise și înainte, a trimis sticla la mine, dându-i instrucțiuni servitorului să mă ung cu o singură picătură de ulei acolo unde mă doare, sau peste tot, dacă durerea este atât de mare. Am făcut după cum a zis, însă nu am simțit nici o ameliorare. între timp, dușmanul meu se afla pe patul morții și a cerut să fie iertat pentru păcatul pe care l-a făcut asupra mea. Astfel am aflat că fusesem otrăvit, ceea ce și suspectam. Am avut apoi grijă să elimin veninul, ceea ce, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit.

După ce am mai asistat ulterior la tratarea mai multor femei, l-am întrebat pe Butler de ce acestea au fost vindecate atât de ușor, în vreme ce eu (deși m-am aflat la un pas de moarte și am fost chinuit de dureri groaznice) nu am simțit nici o ameliorare?

M-a întrebat atunci care a fost boala de care am suferit și a înțeles că otrava îmi pricinuise necazul. Mi-a spus că uleiul trebuia luat pe cale internă sau piatra ar fi trebuit atinsă cu limba, fiindcă sursa bolii era în interior. A mai observat și că uleiul nu fusese bine alcătuit, pentru că proprietățile tămăduitoare se aflau numai la suprafață, piatra fiind doar puțin atinsă de lichid. Același om a vindecat și o măicuță, care vreme de optsprezece ani a avut mâna dreaptă umflată, fără să o poată mișca, având degetele foarte rigide. Tămăduirea s-a produs prin simpla atingere a pietrei cu limba.

La aceste miracole au fost martori mulți oameni, iar ei suspectau că se petrece vreo vrajă ascunsă sau vreun meșteșug diabolic. De când lumea, oamenii obișnuiți au prostul obicei de a considera că orice lucru pe care nu îl înțeleg datorită ignoranței lor este opera unui spirit rău. *

Leadership: Poți să justifici concepția pe care o ai despre înțelegerea obținută prin descoperirea semnificației valorii și a integrării informației în contexte aplicabile efectelor lor de tip "feedback" și, prin urmare, să te justifici în legătură cu ceea ce te face să te simți superior?

Este de ajuns să vedem ce se întâmplă când încercăm să explicăm o realitate complexă doar din perspectiva unei experiențe de cunoaștere câștigată prin cercetare și inovare - asta este ca și când am încerca să redăm inefabilul viziunii divine. În acest caz, lumea ne va întoarce spatele atunci când încercăm să o ajutăm fiindcă ea crede mai mult în miracole și în coincidențe decât într-un capital intelectual facilitat și susținut intens de puterea de asimilare a cunoașterii și a unor direcții noi de gândire.

Când doctorul prescrie un medicament, de fapt el apelează la latura lui emoțională, apelează frecvent la fluxul conștiinței, apelează la subiectul cunoașterii, la practicile de utilizare ne-abuzivă a informațiilor privilegiate. Experiența lui îndelungată, posibilitatea lui de a-și adânci cunoașterea de sine într-un mediu prielnic unic, favorabil inovării și schimbărilor, devine rentabilă în momentul în care el găsește un motiv pentru a experimenta "Drumul Virtuții" - care începe cu credința de a găsi înțelegere și omenie în fiecare sprijin pe care îl acordă lumii.

Hai să spunem că doctorul este o aducere aminte a minunilor divine traduse printr-o cunoaștere superioară care, culminând cu percepții suprasensibile, l-ar putea substitui pe Dumnezeu.

Şi chiar dacă nu este împăcat cu tot ce se întâmplă și îi este greu să ia o decizie, doctorul știe foarte bine de unde îi parvine toată tematica aspectului care urmează a fi elucidat cognitiv, știe foarte bine cum să facă pe cineva să înțeleagă necesitatea prioritizării corecte a cerințelor care definesc un caracter bun, făcându-l unic, statornic, conștiincios și simțitor. Doctorul se impune printr-un fel de împărtășire a stării sale de satisfacție și împlinire către persoane cu emoții similare.

Iar prin feedbackul primit de la pacienți, chiar și răspunsul lor negativ la schimbare, doctorul își justifică concepția pe care o are despre înțelegerea obținută prin descoperirea semnificației valorii și a integrării informației în contexte care leagă activitatea profesională de viața cotidiană. O asemenea concepție la care poate ajunge doctorul poate de felul: *"viața este cea care formează conștiința, dar conștiința se va simți inferioară atunci când două gândiri se află în opoziție în raport cu obiectul de referință."*

A te justifica în legătură cu ceea ce te face să te simți superior înseamnă să înțelegi că modul tău de gândire este mai profund și mai eficient decât al celorlalți oameni, prin faptul că rezultatele propriilor cercetări și descoperiri reușesc să îndeplinească rolul de garant al evoluției sustenabile a generațiilor.

Modul de manifestare al leadershipului poate fi întâlnit pe parcursul avansului cunoașterii în care se transmit informații prețioase referitoare la relația dintre adevăr și realitate, dintre cercetare și descoperire, dar mai ales referitoare la relația dintre fenomene și cauza lor absolută.

Doctorul este un adept al determinismului nu doar fiindcă reușește să asigure starea de bine a pacienților și să administreze tratamentul adecvat bolilor de care aceștia suferă, ci pentru că insuflă oamenilor setea de cunoaștere, deschidere și autoperfecționare. El este un om superior fiindcă știe să facă diferența dintre ceea ce se vede și ceea nu se vede, dintre ceea ce se întâmplă în realitate și ceea ce se petrece în mintea oamenilor, dintre ceea ce se întâmplă în mod normal și ceea ce are să se întâmple după intervenția lui.

Cele mai importante ipostaze ale doctorului sunt: cea de luptător, în care a clădit și lăsat ceva în urma sa; și cea de ființă neasaltată de spiritul meditativ și de obsesiile conștiinței. Drumul virtuții sale oglindește modul în care el realizează conexiunea dintre ceea ce își asumă ca datorie și ceea ce își asumă ca dăruire și dragoste în situația în care ceilalți oameni dovedesc ignoranță.

Te poți afla într-o situație de ignoranță atunci când oamenii nu sunt pregătiți să facă un pas înainte spre cunoaștere, când ei nu sunt pregătiți să intuiască faptul că tocmai tu ești printre puținii doctori care își tratează pacienții cu respect și le oferă toate informațiile și explicațiile necesare pentru a face posibilă justificarea cunoașterii empirice și a implicațiilor sale etice.

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/modul-de-manifestare-al-leadershipului.html

Momentul cheie al regizorului

On Ianuarie 09, 2017

Fii consecvent în a aprecia controlul pe care îl exerciți asupra artei, determinând în conștiința celorlalți un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitate emoțională.

"Greva" se născuse din experiențele sale teatrale și le purta încă amprenta. Această primă operă cinematografică reflectă, ca într-o oglindă - prin răsturnare - producția de "Măști de gaz". Dar filmul se încurcă în epavele unei teatralități excesive care îi era străină lui Eisenstein. Însă din preocupările specifice ale mizanscenei teatrale din *"Prăpastia"* , *"Ascultă , Moscova ! "* , *"Măști de gaz"* se născuse o nouă noțiune: mizancadrul.

"Greva" înseamnă începutul montajului eisensteinian. La baza lui, în această fază, stă gândul că alăturarea a două imagini dă naștere la o idee, inedită, întregul creat astfel fiind superior sumei celor două elemente constitutive. Montajul consistă la Eisenstein, în crearea, prin relația a două imagini, a unei emoții-șoc (acordată bineînțeles cu sensul dramatic al acțiunii), pentru a determina în conștiința spectatorului o idee și, apoi, un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitatea emoțională sau dialectică.

Eisenstein descoperă o întreagă matematică și fizică a generării emoției. Începând această impresionantă muncă de cercetare a propriei sale creații, pe care o va continua până la sfârșitul vieții, Eisenstein descoperă legile intime ale operei de artă. De acum înainte gândirea estetică va merge paralel cu creația, devenind, într-o continuă alternanță, atât explicitarea, cât și adesea motorul ei. *

Leadership: Strălucești prin tot ceea ce ai unic, surprinzător și inovator înainte de a ajunge la o revelație ce are ca prim determinant gândirea estetică plasată în paralel cu crearea unei noi imagini asupra realității analizate prin idealul de artist?

Când cauți să generezi noi emoții prin intermediul muncii de cercetare a propriei creații, pe care te poți bizui în procesul dobândirii a noi informații și cunoștințe, ajungi inevitabil la o constatare surprinzătoare, la o concluzie neașteptată. Emoțiile, privite prin prisma muncii de cercetare, sunt cele care susțin fără îndoială legile intime ale creației, fiind superioare prin intensitatea cu care alimentează avântul omului spre țeluri mărețe.

Asta vădește, în contextul întăririi rolului de îndrumător al căutărilor de noi forme și mijloace expresive de regie, principala ta consecvență în a îndrăzni lucruri noi în triunghiul momentelor furate de obiectiv, pe care le trăiești printr-o continuitate neîntreruptă a firului narativ. Munca de cercetare a creației, în paralel cu gândirea estetică, trebuie să dea naștere la o imagine care să te reprezinte ca reper principal al unui nou tip de deschidere spre o realitate imediată care pare să fi fost formată special pentru a asigura un rezultat fulminant în materie de receptare a spectacolului teatral, deci pentru a asigura o neclintită convingere despre rolul înălțător al artei.

Montajul, în același timp, este o consecință a dezvoltării noțiunilor, conceptelor, ideilor ce derivă din utilizarea acelor constatări care au caracter de experiment și nu respectă procedurile de construcție clasice. Ceea ce implică un anumit grad de raportare la actul de redare a unei scene în particular sau în mod repetat.

Iar regizorul care este consecvent în a aprecia „controlul pe care îl exercită asupra artei", face cinste leadershipului prin aceea că determină în conștiința viitorilor spectatori o idee și, apoi,

un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitate emoțională.

Acel izvor nesecat de „întreg superior", realizat prin lărgirea unei noțiuni care poate să devină prefigurarea precisă a unui moment cheie, este de fapt un efect al includerii continue a trăirii unei opere de artă, a unei imagini despre un eveniment în planul realității, în contextul experienței personale - în a decide ce anume vrei să transmiți.

Adevărata operă de artă este rezultatul conturării unei finalități emoționale, născută dintr-o constatare surprinzătoare, dintr-o concluzie neașteptată. Iar a trăi opera de artă înseamnă să înduri starea de așteptare și pregătire a inspirației, înseamnă să strălucești prin tot ceea ce ai unic, surprinzător și inovator înainte de a ajunge la o revelație.

Finalitatea emoțională, ca o scânteie palidă devenită un uriaș incendiu, este reușita creării unei imagini unice, personalizate, cu efecte directe față de posibilul înțeles atribuit noțiunii de „ascultare și transformare interioară". Este punctul cel mai de sus al unei evoluții care consolidează versiunea acelui model de trăire sufletească obținut prin consecvența manifestării imaginației și creativității.

Momentul cheie al regizorului este asociat cu lărgirea noțiunilor provenite din creșterea consecvenței în a îndrăzni lucruri noi în construcția montajului, ce culminează printr-o concluzie neașteptată. Această concluzie este forța călăuzitoare a inspirației spre conceperea unei noi viziuni.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Monologul lui Edward Prendick

On Februarie 15, 2017

Asumă-ți dependența de a fi străin de ceea ce întâlnești în situațiile din exterior, încât să identifici mai ușor semnificația reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susțin o mai bună reprezentare a omului autonom.

Doresc să fiu singur. Din această cauză, trăiesc în apropierea câmpiei întinse. Şi când această umbră mi se așterne pe suflet, pot să mă refugiez acolo. Câmpia pustie este atunci minunată, sub cerul măturat de vânt.

Cât timp trăiam în Londra, groaza era aproape insuportabilă. Nu puteam să scap de oameni: glasurile lor pătrundeau prin ferestre. Ușile încuiate erau doar o slabă apărare.

Pentru ca să lupt cu închipuirea mea ieșeam pe străzi și acolo miorlăiau în urma mea femei care îmi dădeau târcoale, bărbați înfometați îmi aruncau pe ascuns priviri invidioase, muncitori palizi și extenuați treceau tușind pe lângă mine, cu ochii obosiți și cu pasul grăbit. Bătrâni aduși din spate și triști, mormăind, cu totul nepăsători, față de grupul zdrențuros a copiilor care râdeau de ei.

Atunci mă retrăgeam în vreo biserică, dar chiar și acolo, atât de mare îmi era tulburarea, mi se părea că predicatorul trăncănea "gânduri mari" la fel cum făcea una din creaturile doctorului Moreau, Omul-Maimuță. Deosebit de grețoase mi se păreau fețele rătăcite și lipsite de expresie ale oamenilor din trenuri și omnibuze. Nu păreau să fie semenii mei mai mult decât ar fi niște cadavre, așa că nu îndrăzneam să călătoresc, până când nu mă asiguram că eram singur.

Şi mi se părea că și eu însumi nu eram o creatură rațională, ci doar un animal chinuit de vreo stranie tulburare mintală, care îl făcea să rătăcească singur, ca un cerb care își pierde sângele. *****

Leadership: Îți trăiești prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependența în care te afli?

A fi tu însuți într-o existență construită, determinată și întreținută de drogul numit „Realitate virtuală" - fără a se produce efectiv decât ca posibilitate de a te salva dintr-o situație în care te simți incomod și nemulțumit, este o sursă benefică temporară pentru întărirea stăpânirii de sine. Aici, mă refer la virtutea de a fi împăcat cu tine însuți, virtutea de a fi suprem, și nu prin prisma îndrăznelii de a face lucruri speciale, ci prin "sfințenia" îndrăznelii de a-ți urma vocația în condiții de lipsă de afectivitate și nestimulare.

Înainte de a te descoperi în leadership, niciodată întovărășit de ură sau de interese egoiste, ci de speranța unei lumi mai bune, mai întâi trebuie să devii un cuceritor - să stăpânești propria natură inferioară, a propriei instinctualități, să-ți stăpânești pornirea de a disprețui și pornirea de a inculca altora propriile tale vederi. Ești singurul tău aliat în lupta cu strădania de a se scoate în evidență legăturile ce se stabilesc între știință și descoperire, strădania de a te delimita de orice ar putea să dăuneze așteptărilor tale la nivel de cercetător, deci trebuie să începi să pui preț pe controlul gândurilor care te ajută să descoperi misterele posibilităților infinite de creație.

Adevărul vieții tale, desfășurat într-un raport complex de evaluare a realității, poate fi

adevărul oamenilor care trăiesc în fervoarea vitală a unei deveniri subsumate practicii unei gândiri critice tot mai avansate, a unei ruperi de ritm și echilibru.

În acest caz, dependența de a fi străin de ceea ce întâlnești în situațiile din exterior, în toate cele potrivnice unei dezvoltări favorabile, nu va fi niciodată îndreptată spre o confruntare pe termen lung cu ceilalți oameni. Astfel, se evită receptarea unor valori și concepții care oscilează compromițător în jurul „Omului nou", ferindu-te de pericolul de a fi dominat de o clasă individuală inferioară.

Leadershipul privește ascuțimea minții, alegerea cugetării pe care ai ales să te reprezinte în totalitate în fața lumii drept experiență a unei realități care este incontestabil foarte greu de descoperit, deci a unei ealitati care, adesea, devine o provocare sau chiar o dilemă: cât de "departe" poate omul ajunge numai cu gândul și cu gândirea lui?

Tendința de a juca un rol pasiv în planul unei ordini sociale precedă potențialul de a juca un rol primar, de catalizator al schimbării. De fapt, în planul de ansamblu al schimbării lumii un rol important îl joacă tendința omului de a-și restructura gândirea către un mod de gândire particular, ceea ce are ca prim considerent tăria de a te supune unei realități mai profunde, mai vaste, care poate fi descifrată numai prin destinul și opera unui erou singuratic.

Oamenii cei mai puțin accesibili nu sunt atât de expuși avalanșei de trenduri care schimbă lumea. Cine își asuma temporar pasivitatea în desfășurarea rațională a faptelor și evenimentelor, în lipsa bucuriei de a fi în mijlocul lumii, va identifica mai ușor semnificația reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susțin o mai bună reprezentare a omului autonom și a unei realități modelate de rațiune.

Un asemenea om își trăiește prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, care dezvoltă o psihologie a eliberării de acea dependență compromițătoare: tendința de a urma calea aleasă de ceilalți. El nu-și găsește libertatea în aspectele exterioare ale lumii vizibile, ci în bogăția și adâncimea cugetării, purtând în sine dorința continuă de a-și manifesta esența într-o sursă nelimitată de "energie vitală" pentru formarea caracterului.

Caracterul este experiența pe care o capeți urmând provocarea realității de a se lăsa cunoscută prin posibilitățile tale de a te dezvolta într-un mediu solitar, având astfel posibilitatea de a afla mai multe despre tine, cum ar fi punctele sale forte, punctele slabe, motivațiile și înclinațiile puternice.

Monologul lui Edward Prendick reprezintă punerea în balanță a unor avantaje și dezavantaje eferente abordării unei realități axate pe valorile stabilite de contrastul dintre esență și aparență. La un asemenea om, adevărul provine din ceea ce simte în interior, iar falsul provine din ceea ce îl leagă de exterior.

Este un început de echilibrare a poziției exprimate pe parcursul construirii unei imagini de sine față de un anumit punct de referință, cum ar fi apartenența la un set de valori care te distinge de alții, te particularizează prin lipsa ta din mijlocul unei turme care re-acționează pe baza impulsurilor simțite fără implicarea gândirii.

Monologul este singurul mod de a-ți lămuri poziția și sentimentele privind relațiile cu cei din jur, generând depășirea atitudinii față de ceea ce nu poate fi constrâns sau eliminat, și de a începe să faci față moral și emoțional unei rupturi de realitatea în care nu tu ești cauza deformării ei.

* Notă: H.G.Well - *Insula doctorului Moreau* , Editura Tineretului 1962.

Monologul omului care își târâie bătrânețea

On Octombrie 15, 2012

Mobilizează-ți potențialul de lider spre un alt fel de a fi, fără să te lași târât înainte de tăvălugul unei evoluții necontrolate care promovează mediocritatea.

Am fost șerif al acestui district de când aveam 25 de ani. E greu de crezut. Bunicul meu a fost om al legii. Şi tata, la fel. Eu și el am fost șerifi în același timp, el în Plano, iar eu aici, în Desert Aire. Cred că e destul de mândru de asta. Eu am fost mândru.

Unii dintre șerifii de pe vremuri nu purtau armă. Multor oameni le vine greu să creadă asta. Jim Scarborough nu a purtat niciodată armă. Ăsta e Jim cel tânăr. Gaston Boykins nu ar fi purtat una în districtul Comanche. Mi-a plăcut mereu să aud despre cei din vremurile trecute. Nu am ratat niciodată șansa de a face asta.

Nu poți să nu te compari cu bătrânii. Nu pot să nu mă întreb cum își făceau treaba în acele vremuri.

Cu ceva vreme în urmă, în Huntsville, am trimis un băiat pe scaunul electric. A fost arestarea și mărturia mea. A ucis o fată de 14 ani. Ziarele au spus că a fost o crimă pasională, dar el mi-a spus că nu a fost nicio pasiune. Mi-a spus că și-a dorit dintotdeauna să omoare pe cineva. A spus că, dacă ar fi eliberat, ar face-o iar. A spus că știe că va ajunge în iad. Va ajunge acolo în 15 minute.

Nu știu ce să cred. Chiar nu știu. Am știut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ți faci datoria. Cred că-i mai mult vorba de ceea ce ești dispus să devii. Dar nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg.

Şi mai cred că un bărbat trebuie să-și pună sufletul la bătaie. Iar eu nu-s în stare s-o fac. Acuma mă gândesc că poate nici n-am fost vreodată.

Ar trebui să spun: "Bine, voi fi o parte a acestei lumi."

Leadership: Suferi o criză existențială marcată de întrebări de genul „De ce eu ?"

Încotro de îndreptăm, noi, bătrânii, dacă nu spre o sărăcie interioară tot mai crâncenă? se întreba un erou al unui mic roman de formare spirituală.

Prețul pentru a ne menține vie energia este direct proporțional cu domeniul în care activăm și cu nivelul nostru de responsabilitate. Leadershipul poate deveni prin prisma acestor două considerente, o dezamăgire, un impediment, o invitație la eșec, un balast împovărător, o arie largă de repere care încep să-și piardă sensul.

Ca o stea care se stinge sub ochii noștri, leadershipul își poate pierde din strălucire, transformându-se dintr-un atu într-un defect, până ce valoarea lui ajunge la zero. Un domeniu sever și determinant, devenind din ce în ce mai greu de asimilat, sub forma foarte accesibilă a "predestinării și respingerii", a îmbolnăvirii, a îmbătrânirii. Victima unei rupturi între durabilitate și evoluție, incapabilă să efectueze o mișcare de 90 de grade în sens invers propriei axe, pentru a ieși din "șahul" dat de timp.

Luminile noi ale adevărului îți întregesc sau îți întunecă judecata? Motivul pentru care ne decidem să abandonăm cursa spre excelență, constă în a recunoaște această imposibilitate de îndeplinire a obligațiilor ce ne revin, de a cunoaște și a înțelege în întregime adversarul propriului nostru viitor: a fi parte dintr-o lume care dispare puțin cate puțin. Este vorba de o criză existențială, având foarte multe întrebări cu privire la scopul nostru pe pământ.

Adevărul constă în a recunoaște cine suntem și cine nu suntem în punctul în care simțim că pierdem controlul, atunci când devenim prizonieri ai propriei noastre mediocrități.

Leadership: A fi o parte a acestei lumi înseamnă să renunți la o lume întreagă pentru tine?

Şeriful Ed Tom Bell, din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ", își spuse monologul contemplând, cu sufletul și cu gândul îndreptate spre toate acele lucruri ascunse, semi-încuiate în obscurul unei vieți care se derula în același timp pe două fronturi: al unui destin ce trebuia împlinit, apoi al unui rămas bun. El a ales mai mult abandonarea totală în negura unui apus scăldat de perspectiva morții.

Ca un imn de deznădejde, ca un act de acuzare, vorbele șerifului dezvăluie fără cruțare apăsările și asupririle societății în care trăia, dar și simptomele unei slujbe căreia nu-i mai putea face față. Pur și simplu, firea lui nu se mai intersecta cu cerințele, cu restricțiile, cu trendurile ei. Bătrânețea, cu toate adaosurile ei, îl încleștară cu totul. Se resemnase pentru imperceptibila parte ce i se cuvenea – pregătirea unui viitor pe care nu-l va trăi niciodată.

Ajutorul lui trebuia să vie "de sus", din partea unei conștiințe mai înalte, mai lucide, din partea unei atitudini mai sănătoase, mai atente, mai responsabile, mai protective; din partea unei existențe active și pline de sens. Dar el nu era în măsură să recunoască remediile, să și le administreze singur, fiindcă nu mai era receptiv la transformările sociale.

Ce se va alege din frunzișul unui copac bătrân tăiat de la rădăcină? Bătrânețea e un ținut complicat care prinde tot mai mult teren, îți cuprinde conștiința ca un giulgiu rece, accentuându-ți deznădejdea și oboseala.

Leadership: Întreaga expresie a personalității tale este obținută prin jocul subtil al condițiilor stabilite de o predestinare implacabilă, fără a recurge la constrângeri incompatibile cu limita răspunderii personale?

Firea ta se intersectează cu cerințele, cu restricțiile, cu trendurile leadershipului?

În ceea ce privește convingerile și năzuințele noastre ce emană din idealul nostru de mâine, din tot ceea ce înseamnă evoluție și dezvoltare, (ideal ce poate fi perceput în mod direct în fața sensului și a rigorilor existenței), ele reprezintă factorul principal în determinarea nivelului de încredere în sine. Un fel de pietre de temelie a predestinării care să nu cedeze la prima furtună și să tragă cu ea întreaga construcție a vieții noastre de până atunci.

Atât sub aspectul atitudinii și a gândirii, al modului în care înțelegem și ne plăsmuim viața, cât și sub cel al dezvoltării graduale și durabile, aceste convingeri și năzuințe reprezintă totodată cadrul de referință al întregii noastre transformări, asigurat de contribuția tuturor factorilor fizici, psihologici și sociali care participă în mod activ la obținerea excelenței.

Lucru atât de important cu cât unele din ipotezele prospective – reproduse pentru realismul procesului de transformare – pornesc de la analiza acelei realități cu care ne identificăm. De aceea și unele din temerile și inconveniențele noastre, cauzate de impresia neputinței și a

manifestării imprevizibilului, își limitează valabilitatea în funcție de modul cum ne analizăm și cum percepem trecutul ș viitorul în relație cu o predestinare implacabilă.

Condițiile stabilite de o predestinare implacabilă, în adâncurile întunecate ale unei minți consumate, sunt asociate variabilei de raportare la semeni în drumul către idealul suprem: de a trece bariere de netrecut în sfera obișnuitului trăit.

Există după o anumită vârstă o tendință de stagnare și apoi de decădere, de abdicare de la idealurile pe care le-am plăsmuit în tinerețe. Viitorul aparține acelor lideri care își vor menține permanent tinerețea spirituală, acelora care se adaptează permanent la cerințele mereu în schimbare ale societății, la schimbările tehnologice, dar mai ales cele de mentalitate, ajustându-și modul de acțiune fără să abdice de la realizarea țelurilor propuse.

Aceasta este esența tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte, o strânsă și durabilă raportare la ceea ce suntem de fapt, ca o flacără care trebuie cât mai mult întreținută, alimentată de cele mai multe ori de trendul pozitiv al activității noastre. Să participăm cu cât mai mult elan la tot ce săvârșim în viață prin leadership, căci tot ceea ce vom crea, bun sau rău, va rămâne veșnic urmașilor noștri.

Monologul omului care își târâie bătrânețea scoate în evidență acea trăsătură a liderilor care își abandonează rolul și răspunderea stabilite de leadership în relație cu viața.

Așa cum la bătrânețe omul nu are capacitatea de acțiune pe care o avea cu ani în urmă, tot astfel leadershipul pe care îl practicăm își diminuează sensul odată cu involuția noastră în marea evoluție a societății și a vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/monologul-omului-care-isi-taraie-batranetea.html

Montajul

On Noiembrie 15, 2015

Găsește noi teorii în practica creației, urmând calea firească a unei gândiri condiționate de experiența emoțională.

Eisenstein a încercat să transpună montajul paralel din sfera acțiunii în cea a semnificației, alăturând cadrelor care-i înfățișau pe menșevici ținând discursuri sforăitoare și lacrimogene, câteva imagini de mâini zdrăngănind harpe și balalaici. Dar paralelismul era pur literar, de aceea în fond necinematografic, nerealizat.

Oprim aici înșirarea exemplelor… Ele l-au dus pe Eisenstein la pasul următor prin care a căutat în această modalitate esența cinematografiei. Acesta era „filmul intelectual" pentru care a militat câțiva ani și la baza căruia era ideea după care: „Cinematografia este, înainte de toate și în esențial, montaj". Pentru că și teoria filmului intelectual – a cărui sarcină era restaurarea plenitudinii emoționale în proces intelectual – nu era decât *reductio ad paradox* al acestei concepții despre montaj.

Şi astfel, din nou, teoria se născu din practica creației. Era totdeauna calea firească a gândirii lui Eisenstein: de la fondul de experiență emoțional – prin experiența intelectuală – la film – și de aici la teorie. Chiar dacă denigratorii săi doar afirmau existența unui proces invers în creația sa și aceasta cu scopul de a-i demonstra caducitatea. *

Leadership: Poți să faci trecerea la fondul de experiență emoțional prin utilizarea experienței intelectuale, procedeu specific unei creații care își revendică termenul de perfecțiune prin practicarea paralelismului?

Principalul aspect care caracterizează montajul este o creație care își revendică termenul de perfecțiune prin practicarea paralelismului, din sfera acțiunii în cea a semnificației, atunci când realitatea se dezvăluie în forma unei trăiri tainice care îți dă senzația ai acumulat o mulțime de experiențe pe parcursul unei vieți întregi. Regizorul este o consecință intrinsecă a credinței într-o realitate plăsmuitoare a omului întreg, o realitate pe care nimeni altcineva nu o prevede, putând fi însușită numai în funcție de ce el trăiește într-un anumit punct al vieții.

Oricât s-ar dezvolta o idee, fiind vorba despre o cheie a operei realizate în cea mai mare parte cu contribuția experienței acumulate din „căutarea esenței", procesul științific de tratare a unui anumit subiect – de la activitatea intelectuală la fondul emoțional – se manifestă în direcția folosirii unui stil aparte de a te dărui evoluției și de a-ți demonstra autenticitatea.

Leadershipul, din felul în care cauți să descoperi esența unor noi cunoștințe, neputând fi „programatic", poate avea ca rezultat această direcție de cercetare a profunzimilor din care arta își trage seva, asumată ca obiectiv asociat experienței de creație, care cuprinde în primul rând fondul de experiență emoțional dobândit într-un singur eveniment spectaculos al vieții.

Povestea unui destin de regizor urmează calea unei gândiri axate pe certitudine care își transpune relația dintre existența obișnuită și trăirea estetică suficient de activă într-o reprezentare vizuală de excepție.

Practic, are loc un gen de atașament între ceea ce încerci să exprimi și semnificația pe care o atribui realității, alăturând imagini și reprezentări ale lumii, cât mai contrastante, din prezent sau din trecut. Amintiți-vă ce scria Ana Blandiana: *„ Am observat că, pe măsură ce se așterne*

timpul, amintirile nu se șterg, ci își accentuează contrastele, pierd mulțimea nuanțelor și-a tonurilor de gri pentru a păstra numai un ferm desen în alburi și negruri exclusive. "

Emoționalul care rezidă din ceea ce ești atunci când pui „în scenă" noi experimente, în mijlocul adaosurilor informaționale declanșatoare de stări de tip „Wait", în mijlocul cărora se află omul în care te oglindești, devine treptat un fel de compromis între putința de a te exprima și putința intelectualului de a schimba anumite percepții vis-a-vis de un anumit eveniment, fenomen, profil sau subiect de studiu.

Ori a pune în scenă aceste experimente de oglindire în altcineva sau altceva, nu este doar un produs al gândirii. Montajul poate fi, ca atare, alimentat de atitudinea de tip „empatic" – o formă de intuire a realității prin identificare afectivă.

Leadershipul este coordonata avântului de a descoperi o nouă realitate transpus într-o capodoperă de creație care surprinde o anumită emoție și transmite o senzație de putere și dinamism în stare să vrăjească, să producă dependență.

Montajul aduce în prim plan interesul acordat reconfigurării lumii interioare, prin reflectarea unei imagini exterioare.

Un lider excepțional își asumă rolul de artist în utilizarea jocului de rol. El își exersează autenticitatea prin imaginarea propriei versiuni a realității faptelor, și redarea lor într-un conținut care îi oglindește stilul de a gândi și a simți. Jocul de rol este o călătorie spre un alt „înainte" al propriei tale persoane.

Şi ce este o călătorie, spunea Ana Blandiana, dacă nu o încercare de a vedea cum, în alte condiții, sufletul nostru rămâne același? Ce este o călătorie dacă nu o experiență capabilă să verifice, printre întrebări și comparații, puterea noastră de a reacționa, de a răspunde? Pentru că, oricât de modești am fi, nu putem să nu observăm că important cu adevărat nu este ceea ce am văzut, mișcându-ne, ci ceea ce am simțit în mișcare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/montajul.html

Moștenitorul unei mari averi

On Iunie 21, 2015

Supune-te unei solide verificări a validității de om de mare caracter, prin utilizarea puterii gândirii care supraviețuiește „morții".

- Acum înțeleg de ce mi-ați dat întâlnire aici, în insula aceasta dezolată, în mijlocul unui ocean, în palatul acesta subteran, în mormântul acesta pe care și l-ar putea dori chiar și un faraon: fiindcă vă sunt drag, nu-i așa conte? Fiindcă mă iubiți îndeajuns ca să-mi dăruiți una din morțile despre care îmi vorbeați adineaori, o moarte fără agonie, o moarte care să-mi îngăduie să mă sting rostind numele Valentinei și strângându-vă mâna.

- Ascultă, Maximilien - adaugă contele cu glas tare, văd că durerea ta este nesfârșită. Totuși, mai crezi în Dumnezeu și nu vrei să-ți dai sufletul pierzării.

- Conte, răspunse el cu tristețe, știți foarte bine că sufletul nu-mi mai este al meu.

- Ascultă, Maximilien, continuă Monte Cristo, tu știi că eu n-am nicio rudă în lume. M-am obișnuit să te privesc ca pe fiul meu; ca să-mi salvez fiul, mi-aș jertfi viața și cu atât mai mult averea. Vreau să spun că te gândești la moarte fiindcă nu cunoști bucuriile vieții pe care ți le îngăduie o mare avere. Maximilien, aproape tot ce am îți dăruiesc ție. Cu o asemenea bogăție vei putea ajunge la orice ai dori. Ești ambițios? Toate carierele îți vor fi deschise. Mișcă lumea, schimbă-i fața, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăiește ! *

Leadership: Te separi de profunzimea sfâșietoare a trăirilor, căutând limitele extreme ale spiritualității care nu încetează să angajeze viața într-o autentică poveste menită să scoată în evidență gradul tău de a înțelege tainele unei inteligențe superioare?

Fenomenul „Profunzime sfâșiată" determină o plasare a omului în raport cu sinele care critică și pedepsește, foarte apropiat de acea stare a indiferenței capabilă să-l îndepărteze de năzuințele spre libertate de gândire care îndeamnă la bine prin cuvânt și faptă. Reflectat și asupra celorlalți, acest fenomen imprimă acea idee de respingere a tot ceea ce poate să-l confirme pe individ ca ființă investită cu conotații superioare.

Leadershipul este imaginea stăpânirii de sine rezultată din lupta împotriva prejudecăților, patimilor, limitelor, pornirilor, întristărilor care îți încețoșează viziunea și convingerile. Adesea, omul trebuie să treacă prin disperare, durere, furstrare ca să ajungă la un nivel mai înalt de încredere, respect și stimă de sine, încât temperamentul să se schimbe radical prin exersarea autocontrolului și a verticalității, prin exersarea abținerii de la a contracara un fenomen care oricum se întâmplă.

Omul ajunge la o conștiință fondată pe reprezentări ale realității care convin așteptărilor sale pe măsură ce înaintează spre învățătură și putere, spre maturitate și împlinire. Spiritualitatea contribuie a determina în individ o modalitate particulară de reacție la gânduri și sentimente, ca mijloc de adaptare la condițiile sociale și moralizatoare de existență. Spiritualitatea înseamnă de fapt să accepți provocarea unor noi experiențe de viață, fără să-ți condiționezi conștiința să intre într-un impas definitiv.

Dar libertatea omului trezit din starea de confuzie, a omului care renaște dintr-un declin temporar, caută întotdeauna limitele extreme: viața desăvârșită sau moartea rapidă. Ce-i drept, numai atunci când ea se manifestă ca reacție la ceea ce omul trăiește și la ceea ce se

întâmplă în jur, ca o componentă esențială a unei atitudini active cu privire la ceea ce este însuflețitor, dar mai ales la ceea ce el trebuie să reprezinte în marea ecuație a existenței.

Leadership: Încerci să îți impui propriile convingeri asupra unei situații pe care simți că n-o stăpânești, în conformitate cu modul tău de a percepe deznodământul așteptat?

Când te gândești că sfârșitul e aproape, asta se datorează convingerilor care te sabotează. Scriitoarea de origine română Lungu Laura (alias Alexia McGray) avea dreptate când spunea:

"Viața e un carusel în care te urci și aștepți ce va urma. Privești când ești sus și îți pui dorința să fii mereu acolo. Apoi, brusc, caruselul cade și ți-e greu să fii jos, pe marginea prăpastiei. Ceri să fii mereu sus, dar nu se poate, pentru că nu tu conduci caruselul, ci el te conduce pe tine. Aceasta este viața care își face jocurile dinainte ca tu să apari, iar tu ești doar un biet participant la joc."

Orice deznodământ se poate amâna printr-un strop de ajutor divin, așa cum orice acțiune are și o reacțiune. Viața este direcția lui "tu însuți" într-un vârtej care te poate distruge, iar la cine te aștepți mai puțin te va ajuta să te ridici.

Acest "tu însuți", supus unei solide verificări a validității de om de mare caracter, perceput ca singură direcție de urmat prin experimentarea libertății de a acționa în conformitate cu realitățile vieții, devine simbolul unei polarități care ce conferă atitudinii spirituale o notă de provocare față de existență. Această polaritate poate fi exprimată în două feluri:

Prima, cea a conștiinței tragice care cunoaște sensul eșecului total și nevoia renunțării la sine, în care sensul suferinței este cunoscut printr-o vulnerabilitate a minții și a sufletului. A doua, cea a devenirii unui destin de măreție care înglobează întreaga ființă, concentrând în sine potențialul renăscător al încrederii în viitor.

Leadershipul este rezultatul gândirii care supraviețuiește „morții", permițând omului să cunoască și să-și asume bucuriile pe care i le îngăduie experimentarea credinței sau a unei trăiri cu adevărat înălțătoare. Înainte ca omul să fie pus în starea de a simți utilitatea vieții, cineva trebuie să-l învețe regulile ei, fără a neglija tocmai sâmburele rațional al teoriei conform căreia modificările minore, atent concepute și inteligent puse în aplicare pot declanșa consecințe majore.

Viața văzută prin prisma leadershipului poate fi definită prin următorul motto: "Mișcă lumea, schimbă-i fața, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăiește ! "

Moștenitorul unei mari averi este individul care, înotând prin apele cele mai adânci ale vieții lăuntrice, înfruntând împrejurările cele mai hotărâtoare, ajunge să realizeze ceea ce credea că nu mai este cu putință: miracolul de a fi altcineva.

Iată tot secretul devenirii, mărturisea Alexandre Dumas în celebrul său roman: „ *Nu există nici fericire, nici nenorocire în lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă și - atâta tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită este în stare să simtă cea mai mare fericire. Ca să-ți dai seama cât de bine este să trăiești, trebuie să fi dorit să mori."*

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Muzica unei vieți total virtuoase

On Martie 09, 2021

Formează-ți o viziune clară asupra a ceea ce vrei să transmiți prin intermediul creației tale, înainte de a te hotărî să schimbi ceva la trăirile pe care le ascunde sufletul tău.

Muzica a fost prima parte a incursiunii mele într-o lume dominată de culoare care parcă anunța acea explozie de nuanțe vii ale unei estetici penetrată în profunzime de fermentul gândirii simbolistice. Ea mi-a oferit o panoramă a creației audiovizuale transformată reflexiv într-un torent de energie pozitivă, folosind inclusiv realitatea virtuală pentru a asculta și a schimba sunetele unei muzici stelare pe care întreaga cunoaștere a omenirii o pune pe seama apropierii de perfecțiunea absolută.

Spun asta pornind chiar de la unele dintre cuvintele atribuite lui Beethoven: *"Muzica este o modalitate spirituală de a pătrunde într-un univers mai înalt al cunoașterii care cuprinde Omenirea, dar pe care Omenirea NU îl poate cuprinde."*

Astfel, muzica a devenit o revelație mai înaltă decât toată înțelepciunea și filosofia de care credeam că n-am să mai scap niciodată. A devenit un test de sensibilitate a limbajului, a expresiei, un fel de procedeu de sensibilizare a materiei din care arta își trage substanța vibrantă, posibil a se manifesta ca o reprezentare firească în planul fizic al unei emoții, al unui gând, al unui mesaj acompaniat de lirismul sublim, contemplativ, învăluitor, al imaginației din care aleatoriul nu lipsește nicio clipă.

Cât despre ceea ce-mi anulează orice neliniște, prin ceea ce mi se întâmplă zilnic, ei bine, muzica îmi poate oferi vibrația unei clipe de inedit, alteori îmi transmite vibrația unei emoții efemere. Aici, fiind incontestabil faptul că niciodată un creator nu va fi mai preocupat de el însuși decât atunci când inspirația cea mai pură va fi mai abundentă într-o stare de tensiune pulsatilă, prelungită.

Leadership: Poţi să produci o reflectare a esenţei tale vibraţionale printr-o compoziţie de elemente cu surplus de semnificaţie - rar întâlnite într-o lume a creației care se vrea o oglindă a Universului?

Ce vreau să arăt este că muzica nu este doar un criteriu de separare al sinelui de non-sine, o chemare de trezire spre o mai înaltă înțelegere a tâlcului metafizic al existenței. Ci reprezintă, în primul rând, o largă incursiune într-un prezent etern al cărui ecou răzbate până acolo unde spiritul ajunge să înfrângă legile naturii, estompând raportului realitate–vis, și te cheamă mai departe spre o conștientizare a sinelui ca spirit, nu ca formă sau ca și corp.

Muzica este acea creație a unui artist care emoționează până la capăt, amintind de sentimentul intim de bine pe care ni-l poate aduce momentul de legătură cu tărâmul spiritual al universului, cu itinerariul locurilor cerești ce ne înconjoară. Este mărturia unei vieți trăite prin arta de a exprima sentimente cu ajutorul sunetelor combinate într-o manieră specifică.

Iar ceea ce captează cu adevărat atenția ascultătorului de muzică este dovada existenței unei sinergii între formele de undă ale unei revelații de sine ce se împlinește în întruparea Logosului, contribuind la crearea unei imagini simbolice, și ceea ce se accentuează prin surprinderea frumuseții unei vieți trăite în lumina unor versuri care încălzesc inima oricărui om, inspirând, trezind emoții, capacitând înțelesurile profunde ale dimensiunilor artei plastice.

Esența vibrațională a unui artist rezidă din acea calitate a muzicii care poate aduna laolaltă toate emoțiile desăvârșirii unei opere de creație.

Ce să zic, poate că am eu o tragere anume spre muzică, ori spre anumite genuri de melodii care insuflă o stare specială, fiecare piesă compusă de mine având în spate o poveste frumoasă de viață. Da, sunt un muzician, dar nu orice fel de muzician, pentru că notele mele de sublim, acele note de sensibilitate, de eleganță și intimitate, acele note de bas profund ridicate pe „Imaginează-ți", au ca efect liniștirea dinspre gânduri și o anumită căldură a inimii.

Chiar și această inimă roșie, plină de naturalețea și spontaneitatea artei, bătând pe ritmul cuvintelor furate din somnul unor gânduri transpuse într-un univers simbolizat, are în partea de sus o notă muzicală strălucitoare de culoare semitransparentă, cu scânteieri cristaline. Ea bate fără să mă întrebe, fără să se ascundă de mine.

Leadership: Imaginea menită să sugereze decorul în care sufletul îți tresare de emoție, poate să fie surprinsă ca o manifestare a imaginației tale într-o lume care există în afara percepției realității?

Cât despre ceea ce-mi anulează orice neliniște în momentul de vârf al inspirației, spre care tinde dinamismul inerent al imaginilor plăsmuite din exprimarea emoțiilor, într-un spațiu lăuntric, acolo unde toate călătoriile se unesc într-una singură, aș vrea să fac referire la un pasaj din romanul "Papillon", scris de Henri Charrière:

"Niciodată sufletul meu, spiritul meu, nu vor aparține acestui drum degradant, al putrezirii. Nu trăiesc decât pentru ca să evadez. Datoria mea de om față de mine însumi nu-i aceea de a-mi face dreptate, ci în primul rând, mai presus de orice, aceea de a trăi, de-a trăi pentru a evada. Chiar zdrobit, o evadare este o victorie. Să trăiesc, să trăiesc, să trăiesc. Să repet asta ori de câte ori voi fi gata să mă abandonez disperării, de trei ori aceste cuvinte de speranță: "Cât timp există viață, există speranță."

Recitind acest pasaj, iată, vă ofer concluzia pe care o trage sufletul meu despre călătoria unui artist în această lume: trebuie întotdeauna să existe ceva care să susțină ritmul vieții mele, care să transmită și să crească vibrația unei alte realități pe care eu însumi o caut într-o sensibilitate a exprimării care emoționează, subtilă, ascunsă, indispensabilă actului de creație.

Cred că toate contribuie în mod egal la impresia pe care o lasă imaginea unei singure ființe.

Așa este. Uneori simt că trăiesc acest moment plin de sensibilitate ca o izbândă a evadării dintr-o lume care, trăind-o direct, mi se pare că moare încetul cu încetul. Şi, nu, nu mă întristez de cele de ce întâmplă în exteriorul meu, ci mă bucur de faptul că ceea ce întâmplă în exteriorul meu îmi pune la încercare emoția de a fi conectat la o pereche de căști în care se aude refrenul: "I'm a world that's waiting to be discovered."

Ceea ce se reflectă în leadership este legătura sinergică care transferă trăirile în viziune și încarcă experiența vieții cu o semnificație care poate ajunge realitate.

Muzica unei vieți total virtuoase se adresează omului care a știut să evadeze în nemurire cu ajutorul simțului artistic (acționând mai mult după sentimente și mai puțin după logică), incluzând facultatea de a percepe fenomenele lumii exterioare ca o reflectare a lumii interioare.

Iată elementele imaginii din care îți poți extrage conținutul artistic aferent unui proiect interesant de creație: Sunete. Culoare. Formă. Aspect. Emoții. Cuvinte. Gesturi. Costume. Pași de dans. Limbaj. Imagine. Vibrații. Spirit. Viziune. Perspectiva analitică. Numere. Design.

Tu cum poți să redai ce conține interiorul tău prin prisma a ceea ce se întâmplă în exteriorul tău, luând în considerare aceste elemente?

Folosește-ți bogăția imaginației !

Source: https://neculaifantanaru.com/muzica-unei-vieti-total-virtuoase.html

N-aveți niciun drept asupra mea

On Noiembrie 28, 2009

Învață să te conectezi la realitatea lumii concrete, fără să depinzi de acea realitate a imaginilor care pretind explicații, justificări, înțelegeri în ceea ce privește raportul dintre ceea ce dorești să obții și ceea ce nu este posibil să primești.

- Așa este, spuse Olympia. Nu mai vreau să fiu prea umila supusă a excentricităților dumneavoastră. Dacă ați avea pentru mine nu dragostea, asta n-aș îngădui-o, ci afecțiune, - știți că viața mea este cântecul, - atunci n-ați mai încerca să-mi interziceți să nu cânt, ci să respir. Sub pretext că sunteți gelos pe vocea mea vă interpuneți între mine și visul meu, îmi retrageți sublima bucurie de a emoționa inimile parizienilor, de a face ca sufletul meu să palpite în sufletul oamenilor. Deoarece dumneavoastră aveți extravaganțele dumneavoastră, ar trebui să le înțelegeți și pe ale altora. Cât despre mine, extravaganța mea este bucuria de a transmite sălilor pline fiorul care-mi tulbură sufletul, tot ceea ce simt, tot ceea ce mă copleșește. Nu văd pentru ce aș sacrifica capriciul meu pentru al dumneavoastră. N-aveți niciun drept asupra mea. Sunt liberă. Voi cânta oriunde voi dori. Teatrul este piedestalul, este trepiedul înflăcărat de unde preoteasa își rostește oracolele în fața mulțimilor și revărsa asupra lor harul divin care o devora.

După o scurtă pauză, Olympia continuă:

Mi-ați amintit de învoiala noastră, continuă Olympia, înviorându-se pe măsură ce vorbea. Haideți, spuneți-mi că-mi cereți înapoi cei cincizeci de mii de franci pe care mi i-ați împrumutat? În timp ce eu îmi făcusem din dumneavoastră un prieten, dumneavoastră doreați să-mi deveniți stăpân ! Iată că mă desprind și sfărâm învoiala. Vă dau banii înapoi și îmi retrag prietenia. Banii? Dacă ați crezut că mă rețineți prin acest lanț, v-ați înșelat. N-am avut niciodată nevoie de ei, decât pentru a-i dărui. În ceea ce mă privește, nu cunosc alt lux și altă bogăție decât arta, și nu m-aș simți niciodată mai în largul mei decât într-o cămăruță, la o mansardă, unde aș cânta ca o pasăre. Slavă Domnului ! Pot să mă achit și să nu vă datoreze nimic.

Leadership: Imaginea ta este influențată cauzal de experiența conștientă, subiectivă, a unei persoane care chiar dacă participă la procesul schimbării nu se poate situa într-un raport de egalitate cu alegerile tale?

O tresărire încreți buzele lordului Drummond, ca al lui Othello când Iago l-a informat că Desdemona îl iubește pe Cassio. După tonul ferm și semeț cu care vorbise, lordul Drummond pricepuse că luase o hotărâre pe care nimic n-ar fi putut-o zădărnici, cu excepția artei, poate, fără de care n-ar fi putut trăi.

- Așadar, zise el, faptul că vă iubesc este o crimă? Dumneavoastră, o artistă, dumneavoastră îmi reproșați emoția pe care o resimt în fața artei? Ideea că m-am îndrăgostit de o voce, așa cum te-ai îndrăgosti de o femeie și că am pentru sufletul exprimat în cântecele dumnezeiești aceeași gelozie pe care alții o au pentru un trup? Da, este adevărat, sunt gelos pe cântecul dumneavoastră. Dar nu numai din pricina mea, ci și din pricina dumneavoastră. Aveți dreptate, am izbucniri mânioase când vă văd azvârlind oamenilor de rând aceste sunete în care puneți tot sufletul dumneavoastră. Publicul vă admiră în mod necioplit, dar nu va înțelege valoarea. Nu are totdeauna starea de spirit să vă asculte. Glasul dumneavoastră, care mie îmi deschide bolțile cerului, pe alții îi lăsă în lumea pământeană. Ah ! De ce făgăduiți raiul neasemuitelor melodii tuturor acestor oameni infirmi și abrutizați? De ce coborâți firmamentul la nivelul pavajului străzii? Ceea ce dumneavoastră numiți spectacol, eu numesc profanare !

Leadership: Iei în calcul posibilitatea de a nu te autoacuza ca având drepturi asupra altor oameni, fără să trebuiască să explici atât conținutul conștient al gândurilor tale cât și modul tău de acțiune cauzală?

Gândurile și ideile noastre, fiind deseori materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale sentimentelor profunde, așa cum o atestă povestea de mai sus, atunci rezultatul este unul dezastruos. În interiorul unui abis întunecos al minții omului, chiar dacă există o picătură din frumusețea sufletului, omul nu își va găsi niciodată puterea de a se elibera de întuneric. El va rămâne exact ca întunericul: un loc neclintit, un simbol al răului, al misterului sau al fricii.

A visa că vezi pe cineva în întuneric nu mai este atât de normal, nu-i așa? Iar speranța omului de a se schimba este o necesitate psihologică, în încercarea modestă a-și preconiza un viitor strălucit, demn, continuator al unor nume ilustre. Alteori, nu înțelegem că începem să fim iubiți abia după ce învățăm să spunem cu hotărâre "nu" acelor cauze lăuntrice ce limitează efectele unui act asumat de iertare.

Este oare posibil să înțelegem în mod rațional acest lucru, lăsând la o parte acea trăire de "suntem împreună", indiferent de ocazie? Logica spune că nu, dar sufletul spune da. Rămâne să formulăm o înțelegere rațională a influenței reciproce dintre doi oameni, adică dintre aspectul material și cel mental, înțelese ca aspecte ale unui drept unic: dreptul de a nu fi judecat. Dar, mai ales, trebuie să luăm în calcul și dreptul de a nu ne autoacuza atunci când faptele noastre secătuiesc pe alții de forță. Şi când faptele noastre rele sunt o pricină de poticnire pentru cei din lume și în acest fel îl îndepărtăm pe Dumnezeu de lângă noi, cum este ?

Sondând chiar mai adânc în sursa gândurilor oamenilor ca să scoatem la iveală o logică comună, vom descoperi că cel puțin unul din ei nu se dă bătut și găsește puterea de a deveni un luptător împăcat cu sine însuși, cu ajutorul unui om sufletist care îi devine apropiat. Fără a lega semnificația fiecărui gând de vreun lucru exterior, vom vedea că întotdeauna unul din ei este influențat cauzal de experiența conștientă subiectivă a celuilalt. Prin urmare, concluzia este următoarea, așa cum bine observa episcopul Nicolae Velimirovici:

"Noi ajungem dușmanii unui om când îi cunoaștem însușirile rele, dar nu le cunoaște pe cele bune. Şi ajungem prietenii unui om când luăm seama la însușirile lui bune, dar în același timp, întrevedem și pe cele rele."

De multe ori leadershipul este acea realitate a spiritului uman care produce efecte copleșitoare. Pe cât posibil, în leadership, trebuie să cultivăm o privire "apropiată" de acea realitate care insuflă spirit de credință în ceea ce privește imaginea de sine, prin eliminarea a ceea ce este subtil, aparent, neînsemnat, dar cu efecte de tipul: "eu sunt pricina dumneavoastră ! "

N-aveți niciun drept asupra mea ! Asta exclamă o persoană care se știe influențată de cineva care se pretinde a fi un colaborator, dar în realitate dorește clar înfrângerea sa. Avea dreptate eseistul american William G. Jordan atunci când spunea:

Fiecăruia dintre noi îi este dată o minunată putere, aceea a binelui și răului, anume influența tacită, inconștientă, nevăzută, pe care o are viața sa: simpla iradiere a ceea ce este cu adevărat un om, și nu ceea ce pretinde că este.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Nălucirile unui creier desprins din neant

On Iulie 06, 2015

Plasează-te în ipostaza de navigator în spațiul cunoașterii, fără a face din leadership un domeniu închis în sine.

Totul se constituia ca o punere în scenă a unei realități fără nume, într-un univers care nu putea fi calculat de știință, ci doar de vocea interioară a unui artist care își evaluează opera, având nevoie de confirmarea faptului că gustul său față de profunzimea și misterul interiorității sale este desăvârșit. Într-un fel, mă simțeam ca și când ar fi trebuit să fac o mare descoperire, un pas înainte în găsirea unor corpuri cerești locuibile, un nou record în domeniul cercetării spațiale, printr-un fel de rezonanță la ascultarea unei game largi de sunete precum cele ale inimii.

Cea mai mare claritate a convingerii unui observator relativist este că nu există idei înnăscute, ci doar o forță ce declanșează anumite procese mentale. Gândul alerga fără să se poată opri asupra ideilor principale, mici străfulgerări de intuiție și imaginație condensate într-un material de scurtă durată în care timpul, luându-se uneori egal cu zero, era justificat prin faptul că se comporta ca o conversație cu un necunoscut, căpătând mai apoi valoarea de sentiment.

Mă simțeam dezorientat, de parcă ar fi trebuit să explic până la un anumit punct existența unui ocean aflat la treizeci de leghe sub suprafața globului. Gândul era parte integrantă a unui univers sensibil, o nălucire a unui fals Eu. Sau, mai bine zis, o nălucire a unui lucru prezentat sub diferite forme, o oglindă a unei realități egale cu suma forțelor de interacțiune între profund și senzațional. Proprietatea unui fenomen de a depinde de acțiuni momentane, o momeală a dorinței de a străpunge ascunsul. Toate aduceau promisiunea interpretării unei noi rezonanțe în spectrul unei compoziții revelatoare.

Leadership: Activarea laturii tale de creator se sprijină pe unicitatea capacității de a depăși timpul în care ai trăit ca martor al unei realități ce nu poate transfigura persoana umană decât în spațiul unei descoperiri despre propria sa natură?

Natura propriei mele persoane se înscria, concentric, în natura gândurilor mele. Astfel, am fost capabil să-mi deschid inima și mintea pentru a înțelege în profunzime natura propriei mele realități și relația mea cu Universul.

Timpul devenea un dublu al gândului, un ansamblu de conexiuni neuronale create în mare viteză de o minte care se întreabă - nu doar o minte care caută, în acord cu convenția „început-sfârșit": *nu e niciodată prea târziu sau prea devreme, este atunci când trebuie să fie.*

Or în cazul unor distribuții de sarcini ale funcțiilor sale de acces într-un perimetru care îndeplinea polivalența unui univers alternativ. Într-un spațiu care, de multe ori, era diferit de toate celelalte, netinând cont de măsuri, standarde și reguli, concentrându-se și dilatându-se după împrejurări, timpul se calcula în funcție de variabilele „dus-întors". Oare cât de stabil era acest circuit mereu reînnoit de răspunsuri și de revelații?

Gândul, ca și sufletul are doi ochi, spunea cineva, unul privește timpul, celălalt stă întors spre veșnicie. Materializarea gândului depinde întrucâtva de puterea omului de penetrare a nespusului și de dominare a neantului, admițând faptul că potențialul său de sondare este nelimitat.

Leadership: Te plasezi într-o regiune diferită a spațiului numit „Tu însuți" în acord cu convenția „început-sfârșit" din imboldul gândurilor izvorâte dintr-un misterios fluid creator ce curge în planul continuu al interpretării realității?

Ceea ce fascinează prin mijloacele prin care proiecțiile gândurilor reușesc să îndeplinească un scop fixat deseori cu anticipație, este modalitatea de a declanșa o nouă reprezentare a spațiului numit „Tu însuți", fără a confunda scopul cu cauza. Acest spațiu face legătura dintre ceea ce îți imaginezi și ceea ce experimentezi într-o realitate care depășește cu mult ceea ce este unanim acceptat.

Realitatea după care te ghidezi în viață este de multe ori sinonimă cu gândurile care te sabotează, cu aspectele delicate ale personalității tale, ceea ce pentru un creator înseamnă să-ți construiești o a doua natură, deasupra naturii dăruită deja de către Creator. Această a doua natură se distinge în funcție de cum percepi adevărul despre lumea în care trăiești, și în funcție de cum reușești să-ți descoperi reperele de real folos în viață.

Judecând după felul cum omul își folosește voința de a se înscrie cu orice preț în ordinea imaginarului, leadershipul poate fi considerat o plasare a cunoașterii într-o lume în care accesibilitatea ei constituie un impediment?

Dacă da, atunci leadershipul devine un domeniu închis în sine, cu un ecou tot mai slab în mase, dar cu o mai mare orientare spre ceea ce își imaginează aspirantul la superioritate, făcând din această știință o adevărată artă a abstractizării, conducând (eventual) la anumite tipuri sau forme de prezentare și de reprezentare a cunoștințelor. Dar și cu o orientare pe cum se poziționează el față de actul de gândire care trece dincolo de nomenclatorul de teme morale, identitare, filozofice acceptate ca repere ale fixării unor limite sociale.

Leadership: Există posibilitatea să-ți însușești o nouă concepție despre lume, fără ca însăși însușirea acestei concepții să fie deja o interpretare personală a unei imagini situate foarte departe de adevăr?

Transformarea gândirii, plasarea omului în ipostaza de navigator în spațiul cunoașterii prin folosirea puterii oferite de micile străfulgerări de intuiție și imaginație, dezvoltă cu succes în cadrul leadershipului o superioritate, ce-i drept, oarecum indirect, dar care poate avea o corespondență în ceea ce privește imaginea de sine. Omul devine superior prin concepția unică pe care și-o face despre lume după interpretarea pe care și-o dă lui însuși într-un context de redefinire a realității.

O imagine situată departe de adevăr este o captură a realității care nu se învoiește cu gândurile asupra unui singur aspect: nu e niciodată prea târziu sau prea devreme să te recunoști altcineva decât cel ce ai fost până într-un anumit punct al vieții.

Filosoful român, C. Rădulescu Motru afirma la un moment dat: „ *Adevărurile științifice semănate în inteligențele oamenilor sunt neproductive. Ele n-au într-însele putința de a fi transformate în valori practice. Ele nu schimbă nimic din rutina obișnuită.* "

Pentru ca adevărurile să fie acceptate, ele trebuie să fie descoperite pe cont propriu și apoi conștientizate pe deplin. De aceea, a te plasa într-o regiune diferită a spațiului numit „Tu însuți" în acord cu convenția „început-sfârșit" din imboldul gândurilor, pe palierul cald al imaginației, în cadrul diverselor direcții ale rezultatelor experimentale, este o formă de a te diferenția de ceilalți, de a te recunoaște drept altcineva, este o formă de a te simți liber să cunoști tot ceea ce alții nu pricep.

Astfel tu nu vei mai putea trăi prin cunoașterea celorlalți oameni. Dar oare ei vor putea să se lumineze prin ceea ce tu ai asimilat la nivel individual?

Interpretarea pe care o dai fiecărui lucru este o întâlnire dintre gânduri și realitate care poate omite analiza obișnuită a posibilităților lumii de a se revela ca o supapă a suportării existenței într-un univers fără început și fără sfârșit.

Nălucirile unui creier desprins din neant scot în evidență acea latură a omului aflată în pericolul de a obține mai mult sau mai puțin decât i se cuvine prin sondarea necunoscutului căruia îi corespunde imaginarul, în funcție de cantitatea de cunoștințe adaptate la cerințele și exigențele sale personale, dar susceptibile de a fi transferabile altora.

Source: https://neculaifantanaru.com/nalucirile-unui-creier-desprins-din-neant.html

Nălucirile unui creier dotat cu atributele desăvârșirii

On Aprilie 26, 2014

Însușește-ți elementele unei științe perfecte, fără să defrișezi un drum imaginar într-o lume pe care mulți o consideră de neatins.

O realitate neașteptată mi-a răsărit atunci în față, bizară precum o revelație care nu-ți poate lămuri existența, părăsindu-te înainte de a apuca s-o conștientizezi bine, aruncând îndoială asupra vechilor mele preocupări dedicate angajamentului intelectual. Ceva inexplicabil m-a proiectat într-un imaginar neobișnuit, un imaginar ce absorbea cu naturalețe în propriile-mi alcătuiri realul și irealul, constituind o structură de imagini ce avea drept scop crearea sau accentuarea unor combinații armonioase între artă și știință.

Era doar o constatare, un regret și în același timp o satisfacție care pendula indefinit între două extreme, una a închiderii și una a deschiderii schimburilor de convingeri care anunțau acea curioasă întoarcere asupra originii mele. Ceve ce avea să mă facă să-mi reneg toate amintirile, gândurile, rațiunea mea de a trăi, prin adoptarea unei nebunii provocatoare, dar a unei nebunii cu tâlc.

Iar tâlcul acesta fin, care grăiește mai mult decât cuvintele înseși, depășind granițele spațiului și timpului, a fost exprimat cel mai bine de un personaj al lui Frank Herbert: " *E normal să ne temem de ceea ce nu înțelegem.* "

Leadership: Îți pui toată încrederea în capacitatea ta de a interpreta corect mesajul unei realități care se dispensează de verosimil, dar care are puterea de a pătrunde înțelepciunea și semnificația unei minți care halucinează?

Asta era marea nebunie, extazul eului liric, o nouă montare a unei creații îndrăgite din marele repertoriu Universal, reflexul unei lumi închipuite pornită dinspre imaginar către zone "neasfaltate" ale drumului existențial. Să mă las purtat, ca o plută prinsă într-o mișcare giratorie, pe aripile unei clipe de pierdere și căutare, undeva unde n-am mai fost, unde durerea depărtării de ireal se amestecă cu dorul apropierii de real.

Da, asemenea lui Jorj X. McKie, trăiam acea senzație de pătrundere într-un mister care deschide adâncurile unui orizont în care poate avea loc o concretizare a unei previziuni interioare, sau mai degrabă a unei idei abstracte: " *Era ceva aproape palpabil. Dacă lăsam să-mi scape o singură pulsație din ceea ce se petrecea cu mine, consecințele puteau fi incalculabil de tragice, nu numai pentru mine, ci și pentru o întreagă lume."*

Mesajul unei realități care se dispensează de verosimil, ca prilej al unei creații aflate sub semnul adevăratei arte a potrivirii cuvintelor, este că oricât de mult ai încerca să legi o lume nouă de o mistică profundă, în care puține lucruri sunt concrete și clare, până la urma tot va trebui să accepți existența unei taine pe care nu o poți pătrunde.

Înțelepciunea și semnificația unei minți care halucinează, care imaginează o subiectivitate capabilă să își relateze propria apariție și recompunere, la trecut și la viitor, înăuntru și în afară, până la starea în care ajunge ea însăși prizonieră a unei realități mult prea complexe, are ca suport măiestria îmbinării a tot ce simți, voiești și gândești, care te face să biruiești suferința și să câștigi mângâierea unei călătorii într-o lume care se străduiește din răsputeri și fără încetare să te transforme în altcineva. Într-un Creator fără margini.

Leadership: Libertatea de a-ți însuși elementele unei științe perfecte este condiționată de reacții ale gândirii despre sine, în strânsă legătură cu ceea ce te fascinează?

În ceea ce privește realitatea creată trebuie sa luam in calcul posibilitatea evidențierii calității a ceea ce nu este alterabil, ci admisibil, adică a revelării acelor părți din ființa ta pe care știința nu le-a reprimat, asigură premisele dobândirii de noi impulsuri de adâncire mistică. În studiul celor mai avansate metode de a te depăși ca individ, spre a deveni un lider, trebuie luată în considerare reacția gândirii despre sine în interiorul acestei realități create, adică felul în care percepi lumea și lucrurile în mod diferit.

Gândirea creatorului despre sine poate fi strâns legată de capacitatea de a vedea o realitate prin raportarea la Dumnezeu, sau prin revelația unei înrudiri spirituale cu armonia universului și cu „numerele interioare" ale unei vieți încă nepătrunsă în tainele ei adevărate. De asemenea, gândirea creatorului poate fi strâns legată de ipostaza unui magician care vrea să domine atenția publicului prin intermediul enigmelor, trucurilor magice și al ghicitorilor de tot felul.

În acest caz Ego-ul tău, generat de un anumit stadiu de dezvoltare a "producției" de înțelegeri bazate pe experiență, dar în special pe acele conexiuni cu imaginarul, menite să ofere științei și cercetării un anumit nivel de calitate și un grad sporit de autenticitate, începe să te definească în întregime, precum o pată care acoperă fiecare părticică din tine.

Poți să faci din leadership o călătorie inițiatică în universul unei minți din alt univers, a unei minți care percepe "realitatea" ca fantezie și își trăiește fantezia cu frenezie, ca realitate?

Gândirea creatorului este șansa de a te introduce într-un spațiu în care este ușor să te lași fermecat de un peisaj atipic, de un personaj pe cât de complex, pe atât de direct și de minuțios în existența sa, într-o călătorie introspectivă. Atunci când îți etalezi cunoaștere într-un joc al confuziei de informații și de perspective este foarte probabil să te lovești de certitudinea unui nou fapt, al unui nou început, al triumfului ghicitului asupra logicii.

La rândul ei, gândirea ta capătă alte valori, asigurând premisele pentru investiții suplimentare de realizare a unei așa zise "nebunii", ceva inexplicabil care te proiectează într-un imaginar neobișnuit, ce absoarbe cu naturalețe în propriile-ți alcătuiri realul și irealul, constituind o structură de imagini ce are drept scop crearea sau accentuarea unor combinații armonioase între artă și știință.

Oricând poți face din tine un explorator de orizonturi care defrișează un drum imaginar într-o lume pe care mulți o consideră de neatins. E normal ca, în acest caz, oamenii să te perceapă drept un om cu două fețe și să nu se încreadă în tine, fiindcă se tem de ceea ce nu înțeleg. Fiindcă superioritatea ta, extrapolată din asocierea gândirii științifice cu nevoile rafinate, indică de cele mai multe ori inferioritatea inteligenței lor.

Uneori, să duci creația la alt nivel printr-un suflu vizionar, printr-o desfășurare a imaginației în spații largi, printr-o capacitate de sinteză rar întâlnită, înseamnă să trăiești într-o lume a aparențelor în care nimic nu e ce pare a fi.

Nălucirile unui creier dotat cu atributele desăvârșirii sugerează construcția unei noi realități, deschizând drumul către un izvor nesecat de inspirație și viziune, dar nu capătă valoare decât pentru satisfacerea propriei tale curiozități și conștiințe.

Aceste „funcții" ale propriei tale unicități, care procesează cantități mari de materie

imaginativă, nu creează o punte spre leadershipul uman și social, nu satisface decât cea clientelă exigentă și sofisticată doritoare să achiziționeze un *scientific product* care să îndeplinească toate criteriile de definire ale unor noi componente ale realității.

Născut a doua oară

On Ianuarie 21, 2011

Stabilește un raport direct între tine și ceilalți - o deplină și pașnică integrare a ta în universul lor interior.

Timpul are o adâncă putere, are o forță ciudată de apreciere și de evidențiere a tuturor sentimentelor, a gândurilor pe care ți le faci cu privire la viitorul tău. Iar timpul pe care îl petreci alături de o persoană dragă, o persoană veselă și plină de viață, îți poate oferi un răspuns la una din întrebările fundamentale ale existenței tale: "Cine ești?"

Filmul *"Pretty Woman (1990)"* . Multimiliardarul Edward Lewis și "angajata" lui, Vivian Ward în timpul unei scurte partide de șah pe care o jucau mai mult din amuzament.

La un moment dat el, privind-o în ochi, îi spune cu multă delicatețe că e timpul să întrerupă jocul, fiindcă e târziu și are mult de lucru.

- Ce-ar fi să nu mergi mâine la lucru? Ce-ar fi să-ți iei zi liberă? îi spune Vivian cu o expresie a feței ce arăta clar că ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu el.

Rămas o clipă pe gânduri, ca și cum ar fi cugetat adânc, Edward îi răspunde:

- Eu să nu lucrez? Eu dețin compania...

Vei fi incapabil să observi un lucru dacă interesul tău față de el nu-ți este stârnit de o altă modalitate de a-l vedea.

Pentru prima oară în viața lui, Edward Lewis, convins de Vivian, și-a luat o zi liberă. O zi care avea să-i schimbe tot universul interior. Au fost împreună la iarbă verde, au călărit împreună, s-au plimbat prin oraș, au râs, au glumit – ca și cum ar fi fost în concediu. S-au simțit amândoi minunat. Ce mai ! O zi de neuitat. Într-adevăr de neuitat. Căci, la sfârșitul filmului, după încheierea acelei afaceri importante pentru care venise la New York, Edward se reîntoarce în parc, se descalță și pășește în picioarele goale pe iarba verde pentru a avea încă o dată senzația de relaxare și de libertate. Își simțea sufletul mai senin și mai voios.

A adăuga artei - de a fi împăcat cu tine însuți, dincolo de aparențele pe care le afișezi în lume, o nouă formă de exprimare, înseamnă să introduci în configurația ta o nouă unitate de apărare care să te ajute să supraviețuiești într-o lume ostilă. Integrarea experienței de sine în leadership, legată de starea sufletească pe care o alegi ca fundal întâmplărilor vieții tale, își găsește corespondent în realitatea pe care o reprezinți, pe care o trăiești, pe care o transformi într-un tablou al fericirii simple, curate, în care împlinirea vine din zâmbete, din dragoste față de tot ceea ce te înconjoară.

Dacă natura triumfă în versurile marilor poeți, în splendoarea fascinantă a tuturor luminilor și culorilor, a tuturor vocilor ei clare, atunci liniștea sufletească triumfă în materie de dezvoltare a leadershipului, căci menține la nivel satisfăcător capacitatea personalității tale de a hotărî ceea ce este cel mai bine pentru tine, debarasându-te de restricțiile de tipul: *"îmi este teamă să mă desprind de tot ce mă leagă de actual, îmi este teamă să mă expun la orice fel de situații în viață, din care am ocazia să cresc ca persoană".*

Îți măsori integrarea experienței de sine în leadership în funcție de ceea ce te definește sau în funcție de ceea ce te avantajează?

Dacă se instalează o îngrijorare acută legată de rolul imens pe care-l joci în plan profesional, conștient sau nu de implicațiile pe care le are o ascensiune dincolo de granițele realității, ai două variante: poți să accepți spiritualitatea în complexitatea ei de forme sau poți să accepți acea umilință dură a renunțării la ceea ce îți face bine, care nu aparține însăși esenței a ceea ce ești, a ceea ce înseamnă să fii om.

Leadershipul are în compunerea lui posibilitatea de definire a paricularitatilor imaginii de sine a omului, mai ales în momentele sale de armonie, pace, înțelegere. Adică atunci când intri cu adevărat în contact cu tine însuți și încerci să-ți faci o asigurare a unui viitor de valoare, în acord cu nevoile tale de formare-dezvoltare a personalității.

Ai încredere în ceea ce te poate face să te simți bine ! Integrarea experienței de sine în leadership se măsoară în felul în care te distanțezi sau te apropii de tine însuți, de viața pe care o trăiești, de ce se petrece în proximitatea ta, de capacitatea ta de a te desprinde din sclavia unei poziții profesionale.

Ceea ce te definește trebuie să fie strâns legat de acceptarea unui cadru de referință pentru realitatea cu care, de fapt, poate fi comparată puterea, prestația sau generozitatea ta. În schimb, ceea ce te avantajează cu adevărat este statutul pe care îl ai în momentul când lupți să devii cineva în ochii altora sau în ochii tăi, din care învingătoare iese calitatea de a te transforma într-o apariție încântătoare în tendințele de a ascunde la vedere ethosul.

Leadership: Validezi fiecare experiență pe care o trăiești prin ceea ce ești în stare să construiești singur "în cădere liberă" de la mare înălțime?

Tu îi ajuți pe ceilalți să pună lucrurile în ordine în viața lor? La fel cum un pictor transfigurează realitatea dând naturii pe care o interpretează o notă de duioșie, de lumină, de calm, tot așa Vivian a produs o schimbare pozitivă și sănătoasă în viața lui Edward, dându-i un nou sens, o nouă înțelegere, un nou orizont tradus printr-o stare de liniște interioară și de armonie.

Vivian a determinat schimbarea lui totală, aducându-i o satisfacție interioară deosebită, o stare de confort. Moment în care el s-a simțit nu doar mai bine, ci și mai echilibrat din toate punctele de vedere. Pășind din nou pe iarbă, după ani de zile, el s-a simțit ca un copil care, bucuros că a învățat să meargă, devine brusc mai plin de viață, mai energic, mai vioi. Partea luminoasă din sufletul lui s-a trezit din nou la viață.

Vivian a fost antena lui emoțională. L-a ajutat să conștientizeze semnificația mai profundă a vieții. Emoțiile au căpătat mai multă semnificație în viața lui și au avut un impact direct asupra acțiunilor sale.

A construi ceva singur "în cădere liberă" de la mare înălțime înseamnă să-ți crești valoarea de referință fără să-ți ordonezi prioritățile legate de ceea ce ți se întâmplă în timp ce ești ocupat să faci alte planuri.

« Născut a doua oară » este un fel de a spune că, pentru a da valoare leadershipului tău, trebuie să determini o schimbare majoră de atitudine și de mentalitate în rândul celor care te înconjoară. Nu înseamnă altceva decât să le ușurezi celorlalți sufletul, propria existență, să îi dezlegi de vraja apăsătoare a unei vieți lipsite de armonie și echilibru. Pentru asta trebuie să stabilești un raport direct între tine și ei - o deplină și pașnică integrare a ta în universul lor

interior. Ei, dând crezare gândurilor pozitive pe care le insufli, vor manifesta o stare de bucurie sufletească.

Nu uita că leadershipul este un mijloc de apropiere și de cunoaștere între tine și ceilalți oameni. Ajută-i să pună lucrurile în ordine în viața lor, ajută-i să găsească noi modalități de a-și trăi corect viața și să se debaraseze de o mentalitate păguboasă și amăgitoare. Ajută-i să beneficieze astfel de fundamentul necesar pentru o funcționare eficientă: armonia în viață. Ajută-i să răspundă la întrebarea fundamentală a vieții: *"Cine sunt eu cu adevărat?".*

E valabil și pentru tine. Serviciul și obligațiile care îți revin îți vor pune mereu la încercare limitele. Prin urmare, cred că e bine și util să găsești o supapă sănătoasă – precum "schimbarea de peisaj" pentru a te elibera de orice frustrare și orice tensiune. Nu uita că suprasolicitarea sporește deseori probabilitatea unui conflict cu colegii de serviciu sau cu angajații.

Concluzie: Contribuția ta, ca lider, la "armonia" în colectivul în care îți desfășori activitatea, este covârșitoare. Această armonie se poate obține uneori foarte greu datorită diferențelor dintre oameni în ceea ce privește educația, cultura, etc. Stabilind un raport direct între tine și ceilalți, integrându-te în universul lor interior, poți produce schimbări pozitive.

Încearcă să reaprinzi flacăra din sufletul celorlalți !

Source: https://neculaifantanaru.com/nascut-a-doua-oara.html

Natura nelimitată a experienței vizuale provenită din simțuri

On Aprilie 22, 2022

Învață să menții în simțuri imaginea care ți se desfășoară în minte, făcând apel la subtilitatea cu care artistul își imortalizează impresiile cele mai tainice.

Guma de mestecat pe care o apreciez cel mai mult de la o vreme încoace este "Fini", cu o aromă intensă de fructe proaspete, având o compoziție bine structurată și o densitate ridicată de jeleu, oferind avantajul unui gust plăcut, dulce-acrișor. Guma "Fini" se pretează cu real succes în orice fel de circumstanțe, mai ales în varietatea de combinații în care o pot savura fără griji, fără rezerve, fără să mă gândesc că-mi bat joc de corpul meu: la aniversări, la reuniuni, la tot felul de evenimente sau petreceri. Este mai ceva ca un desert delicios.

Cu oricare ocazie, având o însemnătate aparte pentru clipa în care orice artă se străduiește să devină realitate, savurez totodată fascinația ce ia naștere din absența compromisurilor sau din perspectiva adaptării la situații extraordinare. A ști să mesteci guma "Fini", ca pe un jeleu care cu fiecare mușcătură aduce o senzație de eliberare, trezind simțurile, revigorând papilele gustative, este o atitudine de mare mândrie, dar și o atitudine de mare candoare, fiindcă ești mai plin de suflet față de toți cei cu care intri în contact.

Aceeași atitudine o am atunci când trebuie să surprind și să pictez o emoție, un gând sau o experiență intensă, cu multă artă și sensibilitate, în câmpul forțelor misterului care alimentează imaginația, *Azaresenthos.*

Or atunci când trebuie să pictez tabloul dinăuntrul simțurilor mele, devenind realitate printr-o materializare a sentimentului de libertate, a sentimentului de fascinație indispensabil pornirii într-o aventură a creației de o mare coerență. în care culoarea și gustul se întrepătrund printr-un mecanism misterios, îmi place să descopăr un alt mod de dobândire a unor simțuri corporale prin care aromele sunt percepute și recunoscute ca fiind permanente.

Leadership: Poți să transformi percepția care rezultă din stimularea unui nerv gustativ într-un spațiu dedicat vizualului în cele mai complexe forme ale sale?

Vai, cât de mult îmi mai place arta. În această privință, gustul pe care îl simt atunci când pictez un zâmbet, același zâmbet pe care, într-un fel anume, îl conferă tocmai aroma de dulce-acrișor a gumei de mestecat "Fini", desemnează începutul unei imagini cuprinsă în teoria viziunii: imaginea zâmbetului meu este o reinterpretare a unui gust rafinat, suficient de bun pentru a-l face accesibil tuturor.

Ei bine, cine îmi vede zâmbetul larg, instinctiv va ști că sunt încărcat de emoția unui gust intens și autentic, exprimat printr-un *Afragmentoriss* , o percepție care rezultă din stimularea unui nerv gustativ. Gustul, o invitație la sinceritate, la deschidere și autenticitate, canalul acesta invizibil care unește simțurile și funcțiile propriului trup, parcă îmi forțează un reflex cerebral care nu schimbă doar expresia feței, ci totodată stimulează creierul să producă endorfine.

Ce mai, guma "Fini" este o binecuvântare de la Creatorul suprem ! Mai întâi fiindcă îmi îngăduie să pornesc într-o aventură a cunoașterii și experimentării în artele vizuale, apoi fiindcă îmi inspiră imaginea unei singure persoane: a artistului care își arogă un segment sau o bucată dintr-o zonă artistică și spune că este numai a lui.

Leadership: Gust produsului pe care vrei să-l scoți în evidență poate fi tradus într-o emoție ce devine realitate printr-o materializare imediată în concretul existenței unui personaj descris între coordonatele "senzorial" și "intelectiv" ?

Gustul este o actualizare a vizualului, un update asigurat de elementul dominant care schimbă aspectul fizionomiei, putând crea un efect de lifting al privirii, sau îndulcind trăsăturile cele mai pregnante ale personalității. Mai rămâne să iau în calcul tabloul dinăuntrul simțurilor mele, câmpul forțelor care-mi pictează chipul fiind asemănător senzației de energie pe care o dă percepția complexă a unei interpretări chimice, manifestându-se diferit și neașteptat, legată de practica savurării fructelor dulci-acrișoare.

Și deodată intru în lumea extraordinară a artistului, unde orice gust este tradus printr-o emoție și orice nobilă emoție devine realitate printr-o materializare imediată în concretul existenței unui personaj descris între coordonatele universului la care aspiră cu intensitate. Or acest fapt se asociază cu ivirea unui punct de vedere exprimat de John Fowles în cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Nu este de domeniul misticului. Este materia cuprinsă în natura lucrurilor. Am mai avut o dată această senzație după multe ore de lucru, cu un papirus pe care îl descifram. Ieșisem din timp, devenisem papirusul însuși. Dar asta nu m-a ajutat să-l descifrez. Nu în acest sens eram papirusul. Poate eram fluviul. Fluviul care desparte. Pentru câteva clipe tot ceea ce nu trece dincolo de fluviu. Acel fluviu care desparte."

Se observă ușor că atunci când încerc să descriu gustul gumei de mestecat, mă confrunt cu percepția complexă a unei interpretări concentrate asupra legăturii dintre natura omului și natura lucrurilor care trec dincolo de cuvinte, de percepții.

Mă gândesc că și gustul are o direcție spre care se îndreaptă simțurile mele, însă nu acele simțuri de natură chimică sau gustativă, ci este vorba de un feeling aparte, un indiciu că pot fi altcineva: cineva cuprins între concretul senzorial și raportarea rațional-intelectivă la o realitate mai complexă și nevăzută care mă face să tânjesc după un alt început de poveste.

Leadershipul este un produs direct al vizualului care te apropie de o poveste în care personajul se autocaracterizează drept un receptor al gustului pe care se bazează rațiunea asumării unei noi identități (artistice).

Natura nelimitată a experienței vizuale provenită din simțuri este redată prin intermediul gustului unui produs care nu își consumă niciodată factorul de prestigiu. Pentru a înțelege mai bine fenomenul experienței vizuale, învață să menții în simțuri imaginea care ți se desfășoară în minte, făcând apel la subtilitatea cu care artistul își imortalizează impresiile cele mai tainice.

Source: https://neculaifantanaru.com/natura-nelimitata-a-experientei-vizuale-provenita-din-simturi.

Natura secretă a lui Thot

On Februarie 10, 2009

Rezonanța dintre divinitatea primordială și conștiința de sine modelează conturul realității atemporale, într-un efort de a deschide o perspectivă nouă asupra originilor propriei existențe.

Ibebi tăcu. Între ei se instală tăcerea, abia tulburată de suflul respirației. Apoi Ibebi zise:

- Acum, spune-mi ce știi despre crearea lumii după învățătura din acest templu al lui Thot.

- Încă o dată, nu pot să-ți spun decât ceea ce am citit în prima carte a lui Thot, răspunse Keops. La origine, totul se afla în Thot, el se confunda cu cele opt divinități misterioase primordiale.

- Cine erau acești zei misterioși? întrebă Ibebi.

- Acești zei erau patru, dar aveau în ei cele două aspecte, masculin și feminin, creatoare fiind numai unirea lor. Şi aceste ființe neinteligibile se numeau Nun, forma sa feminină fiind Naunet. Al doilea cuplu era Huh și Hauhet, al treilea, Kuk și Kauket, al patrulea, Amon și Amaunet. De aceea zeul creator a putut să spună despre el însuși: "Sunt Unu care devine Doi; sunt Doi care devine Patru; sunt Patru care devine Opt"; sunt Unu care îl protejează pe Opt, căci aceste divinități sunt doar emanații ale naturii sale.

Leadership: În ideea că "Sunt Unu care devine Doi, sunt Doi care devine Patru", cum percepi relația dintre simetrie și expansiunea conștiinței de sine în viziunea ta asupra originii realității?

- Aceștia Opt nu constituie esența lui Thot, nu sunt legate de el foarte strâns, încât le creează din propria substanță, adică le face să iasă din el prin puterea cuvântului sau, mai exact, prin voința sa?

- Așa se pare. Căci Nun și Naunet sunt două aspecte ale lumii primordiale neorganizate, ale haosului care, prin unire, va da naștere lumii organizate. Dar este scris că Huh și Hauhet sunt apele, iar eu nu știu ce trebuie să înțeleg prin asta. Să fie oare apele fluviului divin care iese din matcă și fecundează Pământul?

- Nu, căci doar mult mai târziu apele Pământului și apele cerului au venit la viață. Vei afla natura lor mai târziu. Dar continuă.

- Kuk și Kauket înseamnă spațiul infinit cufundat în întuneric, înainte de crearea luminii.

Leadership: Consideri că un ciclu repetitiv al divinităților poate reprezenta un reper vizual pentru înțelegerea modurilor în care realitatea se pliază pe diferite nivele ale propriei tale conștiințe?

- Oare nu în acest spațiu fără limită se va realiza crearea lumii sensibile?

- Desigur.

- Căci, fără acest spațiu, nimic nu poate să aibă întindere și totul se reduce la un punct minuscul. Nu crezi?

Keops încuviință cu o mișcare a capului. Apoi întrebă:

- Dar nu știu să spun nimic despre Amon și Amaunet. De ce acest cuplu divin este ascuns? Dacă este ascuns, nu poate să apară vederii noastre, și de ce, dacă este, nu se manifestă?

- Tocmai aceasta este partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor. Află că toate aceste aspecte ale universului, care se situează la baza totalității sale, se află în Thot, ele constituie natura secretă a lui Thot.

Perspectiva ta asupra creației, văzută prin prisma descoperirii divinității, îți influențează modul în care percepția vizuală capătă formă și relevanță în conștiința ta.

Natura secretă a lui Thot vizează acele aspecte ale universului, care se situează la baza totalității unei noi înțelegeri despre sine, care te poate transforma într-un om mult mai bogat spiritual, capabil să concentreze o putere mai mare în mâinile sale.

Te-ai gândit vreodată că interpretarea acestor emanații ale naturii divine ar putea să-ți dezvăluie noi tipuri de expunere asupra relației dintre finit și infinit?

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/natura-secreta-a-lui-thot.html

Nebunia cunoașterii în spațiul realității extinse

On Ianuarie 16, 2015

Concentrează-te pe atingerea unui anumit stadiu al procesului de prelucrare și rafinare a cunoașterii, întărindu-ți capacitatea de a sugera formule autentice existenței.

Nu cunoșteam toate raporturile dintre existență și inexistență. Mi se părea că neantul este doar un efect ireversibil de prelungire a unei iluzii, de genul celei ale spațio-temporalității. Şi că este constituit din adevărate legi nescrise. Dar tocmai asta este partea cea mai interesantă. Puteam să rămân încadrat în geometria unei lumi explorate strict științific, prin forța interpretării unor variate tipuri de concepte, situatii, procese, și a modului cum maximizam relațiile între entitățile neobservabile direct, concepute în coordonatele unui univers fantastic.

Un act al conștiinței de dincolo de spațiu și timp. Făceam un experiment care depindea de atingerea unui anumit stadiu al procesului de prelucrare a cunoașterii întemeiate pe convingeri subiective, integrând anumite entități de sens în spațiul existenței mele, prin analizare redusă - frumos-urât, bine-rău, dragoste-ură. Dar mai ales prin utilizarea combinată a convingerilor nealiniate la câmpurile de undă ale adevărurilor lumii. Nonconformist, surprindeam fenomenele ce se înfățișau în fiecare zi privirii mele, succedându-se și repetându-se fără întrerupere, precum rotația unor sateliți naturali în jurul planetelor.

Când un artist vrea să trăiască acea libertate a oricărei stări lipsite de productivitate, își ia ca model de inspirație un personaj identificat cu istoria unei lumi ce își păstrează identitatea și sensul într-un spațiu al minunilor, iluzii minunate ale unor noi întrebări, din alte vieți și alte universuri.

Marea nebunie a cunoașterii este să te identifici cu un personaj care are o lume a lui, pe care încerci s-o înțelegi și s-o creezi sau s-o recreezi într-un spațiu al comunicării sinelui prin cuvântul unui creator atotputernic.

În exemplele folosite pentru manifestarea creației există întotdeauna cu o deviere de la cadrul spațial marcat de verticala și orizontala unei lumi dominate de două puteri complementare: simbolismul și universalismul. Dacă la început adevărurile la care am ajuns s-au dovedit a fi o pură speculație, simple curiozități cu totul nefolositoare, un du-te-vino de lumini și umbre, mai apoi ele s-au transformat în certitudini ce au deschis poarta răspunsurilor la întrebarea călăuzitoare a filosofului german, Martin Heidegger: „Ce este existența?".

În romanul lui Cervantes, omul realist și practic, Sancho Panza, încearcă să-l lecuiască pe Don Quijote de nebunia sa. Ideea era să pună o oglindă în fața nebuniei lui, să înregistreze fiecare dintre iluziile sale absurde și ridicole, astfel încât el să vadă cu limpezime înăuntrul propriei sale lumi și să nu permită niciunui un factor exterior să oculteze adevărul.

Dar mintea lui Don Quijote refuză să vadă cu limpezime „evidentul" și să înțeleagă valența transformatoare a personalităţi sale. Cu toate acestea, el reușește să perceapă lucrurile mai clar decât oricine altcineva din jurul său, pentru că nu ținea cont de clișeele mentale care întunecau judecata celorlalți.

Leadership: Îți extinzi orizonturile științei satisfăcând aspirația valorificării ample a descoperirilor care dau direcție existenței într-un cadru al creației care pune virgulă acolo unde lumea pune punct?

Ştiința este ceea ce rămâne după ce ți-ai justificat invadarea vieții private de către forțele unei viziuni care frizează nebunia. Susținerea unei viziuni este un proces care poate avea la bază definirea unor adevăruri necunoscute, înfățișând lumea dintr-o direcție promițătoare. Dar, în același timp, este o modalitate de întărire a capacității tale de a sugera formule autentice existenței, care la rândul ei creează toate celelalte forțe.

Întregul meu demers artistic viza activitatea unei creații care pune virgulă acolo unde lumea pune punct, cu un simț al poeziei, îmbinând elegant ficțiunea și realitatea într-o poveste care trece dincolo de spectacolul imediat al vieții și proiectează o lumină emoționantă peste cele mai derizorii fapte. Viziunea dă o imagine asupra gradului de încorporare a științei într-un cadru unic, în care leadershipul se poate manifesta ca o forță mentală de pătrundere și de percepere a unor adevăruri care pot schimba modul în care oamenii văd existența, lumea și locul lor în ea.

De fapt, nebunia mea consta în faptul că trăiam în același timp două vieți complet separate: una în care știința schimba modul în care mă gândeam la lume și una a poveștii în care eram personajul principal dintr-o serie de interacțiuni nedorite ale unei realități cu efecte imprevizibile. Descoperirile pot servi ca exemplu strălucit al puterii de a face știință, chiar dacă noțiunile cu care operezi, depinzând de interpretările subiective atribuite realității, sunt astfel constituite încât să ofere existenței un sens fundamental simplificat, nemarcat de evaluarea pozitivă ori negativă a celor din jur.

Aici mă refer la un gen de leadership care poate fi împlinit numai dacă înaintezi pe calea experimentului de tip „ *Artificial Existence Form* ", vizând construirea unei realităţii ce poate fi valorificată într-o multitudine de ficțiuni în raport cu mai multe puncte de vedere. O creație care pune virgulă acolo unde lumea pune punct este un tot a mai multor elemente ca imaginație, compoziție, limbaj, interpretare, cromatică, stilistică, perspectivă, mesaj, pe care numai o poveste reușește să le reproducă cel mai bine în afara vieții recunoscute ca atare prin practică.

Leadershipul tău este clădit pe știința întrebărilor care își găsesc răspunsurile în „sclipirea nebuniei", vizavi de trasarea unor noi coordonate de facturã umanistă în centrul unei ficțiuni care trebuie luată drept realitate?

Sclipirea nebuniei, devenită un fel de încercare de a reda o emoție puternică care se dezvăluie doar în practica unei mai bune poziționări a gândirii pe o direcție a creației, poate fi percepută ca o luptă între două personalități distincte: una care vrea să schimbe lumea, alta care vrea să facă parte dintr-o lume care nu respectă regulile realității. E ca și când ai face parte dintr-o poveste a cărui personaj se ridică din mister cu o forță extraordinară pentru a imortaliza o întreagă existență veridică.

Acest gen de leadership, clădit pe știința întrebărilor care își găsesc răspunsurile în „sclipirea nebuniei", este o formă de auto-angajare în actul definirii și promovării unei noi realități constituite din adevărate legi nescrise. Adică plăsmuite prin integrarea unor entități de sens în spațiul existenței.

Ne împotrivim obiceiului de a amesteca concluzii false cu cele corecte. Vom spune că leadershipul are la baza producerea revelațiilor trăite și exprimate de individul ce posedă o minte absorbantă de noi înțelesuri și premise, supuse unui raționament logic (adică unul corect), rezultând ceva care contrazice realitatea pe care o văd ceilalți. Liderul este individul care reușește să perceapă lucrurile mai clar decât oricine altcineva din jurul său, pentru că nu ține cont de clișeele mentale care întunecă judecata celorlalți.

Cine încearcă să stabilească o nouă realitate, o nouă filă a existenței care poate să capete mai mult sens, utilizată ca un substitut pentru o îmbunătățire a actului cunoașterii științifice,

prin valorificarea și recuperarea necunoscutului și non-explicitului, va putea să deschidă calea către promovarea unei noi definiri a leadershipului.

O ficțiune care trebuie luată drept realitate este o existență a cărei solemnitate poate fi susținută, interesant, în funcție de actul de creație căruia îi ești dator să-i acorzi o notă de "nebunie" prin însăși viziunea comunicată printr-un autoportret realizat din perspectiva naratorului omniscient.

Nebunia cunoașterii în spațiul realității extinse vizează acea experiență de creare a unor raționamente care conduc la articularea unor noi puncte de vedere asupra existenței ce poate să condiționeze echilibrul individului cu lumea. Omul poate stăpâni realitatea, lumea și existența numai pe măsură ce le cunoaște în mod științific. Şi numai prin utilizarea combinată a convingerilor nealiniate la „câmpurile de undă" ale adevărurilor admise unanim.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-cunoasterii-in-spatiul-realitatii-extinse.html

Nebunia este o operă de artă

On Aprilie 12, 2015

Reunește-ți experiența, talentele și punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei și viziuni, într-un mod care să inspire și să dea artei de a face știință o nouă orientare.

Voiam să transform ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl pot defini ca fiind real, prezentându-l ca pe un adevăr restrâns care să nu intre în mințile oricui, nefiind înțeles decât prin constituția sa spațio-temporară.

Confuz. Mă simțeam ca și când aș fi traversat un coridor gol, luminat de o singură flacără: a curiozității de a înțelege ceva care doar pare, prin modificarea consumului de energie a vidului. În spațiul gol se transmite, de la un punct la altul, ca printr-un fluid nevăzut, o forță ascunsă, o parte a unor răspunsuri aflate sub incidența nebuniei. Iar nebunia este o operă de artă, este reflexul unei lumi închipuite, pornind dinspre obsesie spre realitate.

Insistent, asupra gândirii mele mistificatoare plana întrebarea pe care îmi sprijineam credința, în înfiorătoarea nebunie pe care o cream singur atunci când făceam saltul spre o rațiune superioară ce păstra inteligibilul: „Cum?" În timp ce sentimentul pătrunderii întregului neînchipuit de către un adevăr științific, mai înalt decât orice gând, conturat în felul în care pictorul organizează spațiile goale pe pânză dezvăluind noi detalii, căpăta variate nuanțe și manifestări.

Era un punct de interes care putea fi poziționat în mod simetric sau aleatoriu, prin extragerea materiei din ortoexistență, prin simpla trecere a timpului, în același fel în care grandiosul și sublimul din artă, cu numeroasele lor nuanțe și variante, formează un grup unitar coagulat în jurul unei perfecțiuni ce devine echivalentul înnoirii însăși, forța de a cuceri o nouă realitate.

Dacă Newton a încercat, dar n-a reușit să unifice în mod convingător descrierea corpusculară cu cea ondulatorie a luminii, eu am izbutit să unific ceea ce era ascuns cu ceea ce era contrar logicii uzuale. Nebunia este sinonimă creației pure, presupune resetarea gândirii, generarea unui impuls motivațional pentru a îndrăgi incognoscibilul, ducând până la pierderea omului în vid fără posibilitate de întoarcere.

Leadership: Viața ta își poate afla sensul printr-o schimbare la nivel de interpretare a unei teme abordată prin argumente înlănțuite într-o gradație care merge spre concluzii greu acceptabile rațional?

Artistul este suma contrastelor dintre esența și aparenta, dacă am pune cap la cap tot ceea ce influențează rolul său într-o închipuire a unui chip purtat în balansoarul abiselor. El reprezintă acel canal de comunicare atins de inspirație care atinge aspectele relației dintre cuvânt, imagine și semnificație, accesat prin rațiunea de a trăi o altă experiență pe care o consideră definitorie pentru formarea lui ca om, chiar dacă dintr-un Ego nemăsurat.

Ca să devii și să rămâi artist până la capăt, într-un mod care să inspire și să dea artei de a face știință o nouă orientare, pe cărările întortocheate ale neînțelesurilor și interpretărilor infinite ale ascunsului în care nimeni nu poate intra, trebuie să te arunci în golul pe care îl dă ireversibilitatea proceselor de transformare ale realului.

Un om al progresului este produsul unei minți care nu poate trăi în prezent, fuge tot timpul

înainte și înapoi spre o destinație diferită de aceea la care năzuiesc ceilalți oameni. El este însoțit de o întoarcere la 180 de grade a minții care poate exprima revelarea unei crize a ființei aparținând intenționalității de a face vizibil ceea ce încă nu este.

O înnoire care nu poate fi cuprinsă în marginile conștiinței poate duce la un fals pozitiv, la un nivel superior de viziune a ceea ce se petrece dincolo de experiența directă, în așa fel încât să aibă sens, putând fi concretizat într-un produs creativ.

Astfel, realitatea nu mai este văzută ca o experiență de viață care te maturizează, unică și personalizată, ci începe să fie percepută ca un fel de exil autoimpus, asumat, într-o altă lume în care personajele trăiesc uneori experiențe limită ce le plasează în alte dimensiuni ale receptării față de fascinația unei imagini care își exprimă sensul printr-o analogie cu multe fațete ale aceluiași sine.

Leadership: Adopți o abordare "open source" definită printr-un funcționalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului, din perspectiva unui paralelism cu adevărata natură a realității pe care o trăiești?

Leadershipul, în cursul acestui proces de penetrare a enigmelor nerezolvabile rațional, fapt ce își pune amprenta pe întreaga ta evoluție, bazată pe o abordare "open source", se definește printr-un funcționalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului și în care ți-ai însușit cunoașterea.

Aici leadershipul lasă loc unei autenticități depline, dar în același timp se plasează în spațiul unei ambiguități în ceea ce privește definirea realității și punerea în aplicare a ceea ce-ai dobândit prin strădania de a transforma ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl poți defini ca fiind real, prezentându-l ca un adevăr care aparține numai și numai matricei cunoașterii.

Abordarea „open source", caracterizată ca un proces de creștere a individualității și unicității ideilor, are ca principal aliat în demersurile de asimilare a unei viziuni îndrăznețe asupra viitorului tocmai curiozitatea de a înțelege ceva care doar pare, prin pătrunderea într-un spațiul greu de definit.

Ceva de dincolo de aparențe, ca o alcătuire de mare forță de convingere, manifestând apartenența la același unic adevăr. Unul care trebuia luat drept concept definibil în limbaj științific și nu redus la semnificația sa din limbajul comun. Un adevăr care chiar dacă creează senzația unei dezordini studiate se poate traduce printr-un plus de originalitate, pe linia măreției și vizionarismului.

Dorința cea mai puternică a unui artist al mixturilor de realități rămâne aceea de a-și reuni experiența, talentele și punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei și viziuni, pentru a răspunde la cerințele schimbării și pentru a se adapta la necesitățile impuse de propriile sale idealuri.

Starea în care artistul își judecă propria creație, izolându-se de realitatea celor din jur, stă sub constrângerea necesității implacabile de a trăi într-o reprezentare a realității pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziții față de tot ceea ce este integrat în granițele normalității.

Să nu judeci niciodată un artist, pentru că s-ar putea să nu-ți dai seama de diferența dintre un nebun și un creator de noi perspective de abordare a personalității.

Nebunia este o operă de artă prin redefinirea realității pe care o experimentezi într-un context de genul "trebuie să deschid o fereastră spre adevărurile care scapă observației obișnuite". Iar înfiorătoarea nebunie pe care omul o creează singur în încercarea de a face saltul spre o rațiune superioară - păstrând inteligibilul: „Cum"? - spre care tind elementele sale de unicitate, se declanșează atunci când începe să obțină rezultate din nimic.

Cine poate să modeleze dintr-un nimic un colos, cuprinzând pe de-a-ntregul măsura nebuniei care poate fi alăturată ieșirii din cadrul normal al gândirii, cel care înțelege în ce constă această experiență revelatoare prin extinderea profunzimii în a crede într-un indefinit care poate fi interpretat ca o funcție de alegere a inputurilor și outputurilor, acela va izbuti să unifice ceea ce este ascuns cu ceea ce este contrar logicii uzuale. El va fi un indicator reprezentativ al superiorității.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-este-o-opera.html

Nebunia unor exigențe perfect realizabile

On Aprilie 24, 2014

Stabilește etalonul valorii pe care îl aduci în mod specific și exclusiv științei, încât efectul de convergență spre tine însuți să fie unul vizibil și constructiv.

Speram să găsesc în mine însumi făgăduiala acelei virtuți sublime, sub forma tendinței particulare de combinare și asociere între funcțiile punctelor de contact ale unei realități mai adânci. În care suprafața de sprijin a ansamblului suport-creație, determinată prin măsurători ale timpului în fenomene explicabile și inexplicabile, nu prezenta un risc pentru imaginație. Nebunia este exigența omului de a răspunde concomitent la numeroase cerințe, fără a investiga setul de idei care formează cadrul limitativ al întregii sale gândiri despre lume și al experienței despre lume.

Ceva anume mă îndepărta din rutina strictă a gândirii metafizice pe care o datoram unei pleiade de arhitecți ai revoluției creatoare, alcătuind o bază nouă de susținere științifică. Chintesențe ce închid în ele tot ceea ce înseamnă standard realist, ceva care mă reținea din a mă bucura de experiența conștiinței supreme.

Practic, mă îndeletniceam cu munca unei vieți de cercetare pe care numai imposibilul unei minuni eterne o făcea mai tainică și mai puternică, datorată purtării de grijă față de mult încercata viață a unui personaj prins într-un careu de transformări peste limite, neînțelegând repetițiile și sursele lor de constituire. Într-un mod cât mai ingenios cu putință, mă străduiam să mai pun o cărămidă la planurile mele de viitor în ceea ce privește crearea unei gândiri alternative, formată din alte gândiri din ce în ce mai interconectate.

Leadership: Poți să te impui ca o consecință neașteptată a elaborării unor modele de raționament mai sofisticate, fără să cazi în capcana emiterii unor presupuneri și aproximări ce pot fi abandonate în spațiul reprezentării abstracte a realității?

Mai degrabă, cred că încercam să reînvii un gen de gândire mort de câteva mii de ani, fără să-mi dau osteneala să reflectez la ce reprezint eu însumi ca plăsmuitor de noi forme de gândire. Mă simțeam cumva stânjenit, stingher în prezența unor gânduri alandala, de parcă aș fi avut de doborât un copac cu o secure neascuțită. De parcă ar fi trebuit să creez o nouă realitate din nimicul unei găuri negre, a unei speranțe trecute, care să întreacă orice imaginație prin simplul fapt al accesului la o literatură deja apusă.

În volumul "Despre înțelepciunea anticilor", celebrul filosof Francis Bacon punea o întrebare foarte pertinentă: *"Când pui în față un corp simplu de lumină și de adevăr, la ce mai folosește să pui în fiecare colț mici luminițe palide de combateri? De ce, când sunt distruse îndoieli, să stârnești și oarecum să dai naștere la alte îndoieli tocmai prin rezolvare?"*

Tristețea care devine o stare de spirit nu se justifică decât în fața greutății de a defini o nouă realitate prin prisma a ceea ce omul deduce din legile vieții, complicându-le cu presupuneri ce nu sunt adevărate. În această ecuație, eu eram cuprins de acea nebunie care marchează nevoia unei noi experiențe de cunoaștere greu realizabile, potrivit criteriilor generale de individualizare a manierei de a face artă.

Leadership: Efectul de convergență spre tine însuți este realizat cu mijloace care îți permit atingerea unor virtuți reale sau închipuite?

Omul nu poate fi cu adevărat ajutat să se autodepășească decât dacă ajunge la cunoașterea modului său individual de a evolua. În această privință un rol important îl are sentimentul de trezire dintr-un somn adânc, acel soi de eliberare spre un model năzuit de personalitate, cu aspirațiile deasupra posibilităților sale de progres, călăuzit de convingerea că va putea accede fără piedici la rolurile esențiale și de prestigiu din domeniul în care activează.

Leadershipul se compune și se dezvoltă într-un joc de verificare a potențialului de a te depăși. Dar efectul acesta de convergență spre tine însuți, spre ceea ce faci, spre direcția ta de dezvoltare considerată firească, spre etalonul valorii pe care îl aduci în mod specific și exclusiv științei pe care o reprezinți, trebuie urmărit și realizat cu mijloace care să-ți permită atingerea unor virtuți reale, nu închipuite. Atingerea unor valori neînțelese înainte, prin trăire și simțire - numai acestea pot să-ți înalțe ființa de la " *Omul Inferior* " la " *Omul Superior* ".

Dacă încerci să alcătuiești o bază nouă de susținere științifică, reînviind un gen de gândire mort de câteva mii de ani, fără să-ți dai osteneala să reflectezi la ce reprezinți ca plăsmuitor de noi forme de gândire, ar însemna să asamblezi o mașină de curse din diverse piese luate alandala.

Acest proces de compunere și organizare, din bucăți, a unei structuri științifice te ajută să ajungi mai aproape de marile realizări personale, să-ți încerci limitele, să te descoperi, provocându-te să treci dincolo de granița realității palpabile. Şi să descoperi o lume nouă.

Dar nu-ți îngăduie să treci dincolo de zidurilor închisorilor imaginare confecționate de-a lungul timpului în procesul adaptării la un real pe care nu-l pot controla în totalitate. Asta, pe lângă faptul că îți restricționează accesul la tiparele existențiale și la condițiile de viață cotidiană.

Leadership: Experienței privirii în tine însuți i se opune altă experiență care s-o contrazică?

Evident, poți găsi o motivație în eforturile tale de a aplica o forță excesivă pentru răsturnarea obișnuinței de a gândi în trecut, în specificul unei identități în "balansare" pe care o porți în relația cu rolul pe care trebuie să-l interpretez în jocul de verificare a potențialului de a te depăși, al cărui final nu-l cunoști. Dar nici nu pot fi călăuza unei nebunii.

Experienței privirii în tine însuți, o parte a actului de autocunoaștere, i se opune altă experiență care s-o contrazică, cea a diversității de idei și viziuni, atunci când devii prizonier într-un careu de transformări peste limite, neînțelegând repetițiile și sursele lor de constituire, străduindu-te să mai pui o cărămidă la planurile tale de viitor în ceea ce privește crearea unei gândiri alternative.

Imaginea realității orientată spre experiența privirii în tine însuți este adevărul care se întoarce la tine după ce în prealabil ai imprimat rațiunii o direcție mai puțin așteptată, mai puțin previzibilă.

Nebunia unor exigențe perfect realizabile vizează aspectele de evoluție aparent de neatins ale leadershipului. Dar atunci când îți dorești ceva cu ardoare, când vrei să-ți aduci aportul în acest vast domeniu și găsești mijloacele de a atinge cele mai înalte piscuri ale performanței, nebunia se transformă în ceva măreț și de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-unor-exigente-perfect-realizabile.html

Negrul devorează tot ce e colorat

On Noiembrie 19, 2016

Promovează o artă ieșită din tipare, creând o stare de dependență față de ce este definit ca fiind dominant în propria ta realitate expusă prin analogii și comparații.

Giordano Bruno și ciuma cedează locul, în planurile creatoare ale lui Eisenstein, unui alt erou. Un erou aproape matematic calculabil. Întocmai cum, prin observații asupra orbitelor diferitelor corpuri cerești, planeta Uranus a fost calculată a priori, mult înainte de a fi văzută prin lentila unui telescop.

Ce subiect a adus sunetul când a pătruns în film? Biografiile muzicienilor. Şi ce subiecte au fost aduse prin sosirea culorii? Biografiile pictorilor. Dar culoare și sunet împreună? Ambele au fost epuizate, deci trebuie să căutăm un al treilea subiect. Ce-ar fi să fie biografia unui poet? Așa s-a născut ideea unui film despre Pușkin. Şi de aici s-a născut ideea "Ivan cel Groaznic".

Dar ideea negrului rămâne. Încă de la discutarea filmului despre ciumă, ea se suprapune instantaneu cu acea impresie inițială, devenită obsesivă. "Implacabilitatea oarbă" va deveni culoarea neagră - moartea neagră - ciuma care devorează tot ce e viu și colorat. Își amintește și de impresia puternică pe care discuția cu Andrei Belii i-o lăsase în 1933: analiza evoluției frecvenței valorilor cromatice în opera lui Gogol urmarea pas cu pas apropierea tragică a nebuniei mistice și întunericului în sufletul scriitorului. Atât acolo, cât și în "Ciuma", negrul devorează tot ce e colorat. *

Leadership: Poți să abordezi un subiect care se constituie dintr-o multitudine de aspecte asamblate într-un întreg menit să rezolve psihologia unei problematici a dublului și a diferenței?

Ceea ce ne dă posibilitatea unei analize mai temeinice asupra modului de a trata un anumit subiect, în limitele câmpului de observație a unor personaje controversate, delimitând o anumită zonă de acțiune sau de manifestare a lor la care facem referire, este tocmai atracția între ceea ce vrem să creăm și impresia inițială, devenită obsesivă, a evadării obligatorii din conceptele tradiționaliste - considerate de neîncălcat.

Mai simplu spus, impresia inițiată este o formă de concentrare a mai multor informații și interpretări în baza dorinței de a schimba ceva la realitatea pe care o iei în stăpânire prin intermediul creației artistice. Însăși puterea creației, devenită o însușire de primă importanță la un regizor, o virtute de mare preț a intelectului practic, trebuie să se sprijine pe această impresie, încât interpretările pe care regizorul le conferă realității să poată fi tematizate într-o operă marcată de har, eleganță, spirit și inovație vizuală.

Ideea negrului și ideea albului, sau asemănarea culorii negre cu moartea, sunt măsura consecințelor abaterii de la valoarea "True" a condiției de fond a noutății pe care o aduce cercetarea calitativă a subiectului și a contextului de viață al unor personaje. Ele pot dezorganiza răspunsul la ceea ce caută lumea, telespectatorii, constituind o formă particulară a interpretării unei situații ce declanșează o reacție emoțională caracterizată prin acceptarea unei perspective diferite de concepere a unei povești.

Psihologia unei problematici a dublului și a diferenței se regăsește în spațiul de creație al unui artist care încearcă să contureze portretul unui erou real sau imaginar prin prisma conștiinței unei ființe supreme, providențiatoare, care raționalizează pe baza unei logici

bivalente de tipul: bine-rău.

Ce subiect a adus sunetul când a pătruns în film? Este întrebarea de primă importanță când se încearcă o transpunere a ideilor în noi metode de producție a unui conținut orientat către o comunicare plină de semnificație, bazată pe surprinderea „viului" în ipostaze mai colorate. Sau absența umanului, redat într-un tablou mai puțin colorat, dar grăitor.

Dar toate aceste analogii între culori, abilitatea de a le reprezenta prin lumea sunetului, în convenții proprii ale limbajului științific și regizoral care permite dezvoltarea cu precizie a ideilor, creează o stare de dependență față de ce este definit ca fiind dominant în propria ta realitate. În structura și proporțiile unei viziuni care decupează în planul lumii o perspectivă singulară.

Leadershipul, constituind o formă particulară de producere și reprezentare a cunoașterii, nu se poate distanța de această dominanță stilistică, fiindcă ea atinge o multitudine de aspecte asamblate într-un întreg menit să rezolve psihologia unei problematici a dublului și a diferenței dintre totalități comparate în momente diferite de evoluție.

O totalitate a psihicului individual, o totalitate a lumii și o totalitate a influențelor naturale și sociale, fizice și spirituale, directe și indirecte, organizate și neorganizate. Obținute și metamorfozate prin analogii vizuale.

Marea putere a artei regizorale se determină după un singur criteriu: ceea ce este dominant în propria ta realitate va fi dominant în pasaje concise din relatarea Creației pe care le poți folosi pentru a trage niște concluzii referitoare la istoria umanității.

Negrul devorează tot ce e colorat este efectul unei impresii venite din afara propriilor gânduri, dar devenită obsesivă pentru ochiul care vânează o nouă certitudine prin prisma aprecierii artistice. O certitudine a anormalității, a drumului care nu permite oricui să pătrundă în locul unde se naște... ideea.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Neobișnuita întâlnire a omului cu un om (II)

On Martie 10, 2013

Încadrează-te în tiparele de dezvoltare ale leadershipului de tip "existențial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalității în realitatea pe care tu însuți o concepi.

Eram prins într-un loop continuu, delirant, care executa în paralel mai multe operații, crescând astfel posibilitatea de eroare. Îndeosebi, parcurgeam un ciclu complet în gol, reversibil, format din transformări, sau diverse fuziuni reversibile. Nu puteam distinge nimic din această împletitură de stări și tranziții între stări, din acest amalgam de gânduri pe care nu le puteam delimita clar. Pur și simplu se succedeau neregulat, ascendent și descendent ca niște electrozi cu micro-curenți care se poziționează într-o zonă neutră, cu potențial de *rebound.*

Nu puteam să percep ceea ce se petrecea cu adevărat, nu mai înțelegeam nimic din ce se întâmplă cu mine. Era o obsesie, și o obsesie din ce în ce mai copleșitoare pe măsură ce mă apropiam de adevăr, de partea nevăzută din mine. Eu și propriul meu univers, nedespărțiți precum Castor și Polux. Şi totuși delimitați printr-o linie discontinuă - de o iluzie, de o slăbiciune. Ce anume stătea între noi doi, ce anume ne putea facilita procesul de permanentă unificare între noi? Ne-am fi putut oare fortifica relațiile, devenind unul și același, un întreg, o entitate, și nu o instanță a unei legături?

Leadership: Poți să-ți formezi o nouă percepție despre cine ești cu adevărat prin intermediul experiențelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realității și ceea ce se supune încercării de a te detașa de clișeele comune?

Un pasaj din " *The Black Riders* ", de Stephen Crane, îmi stăruia necontenit în minte:

Un om declară universului:

"Sir, eu exist ! "

Totuși, replică universul:

"Acest fapt nu a creat pentru mine vreo obligație oarecare."

Cine era acest om din mine care exista tot timpul, această jumătate cu accent tot mai pronunțat, comparativ cu propria mea percepție despre expectanțele unei realități care se desfășoară în mod plenar în activitatea imaginativă? Era oare un univers? Cât prețuia el? Ce obligație aveam față de el?

O armonie reală nu poate exista fără existența unei polarități. Trebuia să caut adânc în mine însumi "Omul", să descopăr chintesența ființei mele dincolo de spațiu și timp, dincolo de orice principiu și limitare, fără să mă întreb de fiecare dată dacă el este punctul terminus al existenței mele.

Trebuia să mă supun încercării de a mă detașa de clișeele comune de genul „așa merg lucrurile" ca să-mi construiesc propriul turn de fildeș în care uneori mi s-a întâmplat să

pășesc, ca într-o bulă temporală, și să intru într-un alt timp și spațiu. Doar ca să realizez că unicul lucru care mă putea ajuta să simt prezentul în toată splendoarea lui era capacitatea de a mă detașa de anumite dorințe și să las să se întâmple doar ceea ce era potrivit pentru mine, ceva dictat doar de o entitate mai înaltă.

Leadership: Poți să-ți validezi autonomia rațiunii de a exista prin maximizarea reflexiei a ceea ce ești cu adevărat în perimetru realității care se vrea a fi un adevăr al ființei și totodată un microcosmos al universului?

Felul cum îți percepi personalitatea, în virtutea unui algoritm de detectare a particularităților care te deosebesc și te fac să fii tu însuți, oferindu-ți posibilitatea de a-ți exprima cea mai măreață versiune a ta, poate sprijini fie stabilizarea direcției de dezvoltare în societate, fie mobilizarea dezvoltării progresive în jurul anumitor idei de redefinire a realității.

Întrucât ești interesat de ceea ce se întâmplă cu propria ta ființă și cu mediul din jur, accentele cad probabil pe standardul tău de evaluare și de formare ce influențează ritmul și trendul tău existențial. Abia astfel începi să ai o idee despre ce pierzi dacă nu reușești să recunoști și să cucerești acea parte din tine care se vrea inabordabilă - acel univers care poate absorbi binele și răul.

Singurul adevăr al ființei în care mă zbat să trăiesc este acela că nu mă pot opri să mă privesc într-o oglindă imaginară care îmi preia imaginea dintr-o altă perspectivă a universului, menită să-mi arate că există un Dumnezeu personal și prezent în viața mea.

Acea parte din tine pe care o recunoști drept suverană este mult diferită de acea parte din tine care te ține prizonier în acea frântură de univers care se îndreaptă încet spre libertatea înălțimii gândului care precede revelațiile și fapta. Întrucât aceste două mari contraste definitorii, bine înghesuite într-un interior ambiguu, nu apar prea des în contextul leadershipului, trebuie să le căutăm în altă parte, în spațiul valorilor fundamentale, în contextul expunerii în fața realității care permite asumarea stării de fapt.

Reflexia a ceea ce ești cu adevărat în perimetru acestei realități, prin alăturarea celor două contraste care îți potențează atitudinea, trăirile și trăsăturile de caracter, fac din tine un lider în măsură să-și valideze propria autonomie.

Leadership: Existența spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, pornind de la premisa că tot ceea ce îți transmite vocea interioară este un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă?

Spuneam la unul din webinaruri: „ *Pentru a merge pe propria lui cale, liderul trebuie să-și valideze virtuțile cele mai de preț prin iluminare, deci trebuie să treacă prin propriul proces de înțelegere."*

Acest proces de înțelegere stabilește efectul maxim pe care îl poate produce leadershipul de tip "existențial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalității în realitatea pe care tu însuți o concepi.

Existența spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, cu "Omul" din tine. Privește acest joc în doi cu mare interes. Adevăratul câștigător, dovedindu-și consecvența în orice tip de situații, este acest tandem, aproape infailibil: Tu și El, amândouă entitățile în același trup.

Nu-i dorință mai firească pentru un aspirant la statutul de lider decât dorința cunoașterii depline. El încearcă toate mijlocirile care îl pot duce la aceasta. Dacă dă greș judecata și nu poate întrebuința experiența, apelează la "Omul" din el.

Arta de a te ridica deasupra oricăror limitări, prin diverse încercări, se naște – nu din izolarea, ci din contactul permanent cu partea ta cea mai reprezentativă, partea lucrătoare din tine. Rolul ei ți-a luminat calea.

Un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă poate fi formulat în felul următor: "Modul în care concepi relația cu realitatea pe care o trăiești este un mod de a experimenta universul, astfel încât fii nevoit să-l reorganizezi".

Neobișnuita întâlnire a omului cu un om evidențiază reflexia a ceea ce ești cu adevărat in perimetru unei realități create de tine însuți prin alăturarea celor două părți din tine: una conducătoare și cealaltă vitală individualității tale.

Îndreaptă-ți atenția spre „Omul" din tine, spre adevăratul tău nucleu de mobilizare și de prospectivă. Experimentează unitatea. Caută adânc în tine însuți, caută chintesența ființei tale dincolo de spațiu și timp, dincolo de orice principiu și limitare, fără să te întrebi de fiecare dată dacă ea este punctul terminus al existenței tale. Sapă în marele zăcământ al vieții și al realității, prin autocunoaștere, și încearcă să extragi toate acele minerale care servesc la cristalizarea identității tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/neobisnuita-intalnire-a-omului-cu-un-om-II.html

Neobișnuita întâlnire a omului cu un om (I)

On Martie 10, 2013

Descoperă "Omul" din tine ca să desăvârșești întregul cadru al individualității tale.

Tindeam spre ceea ce era esențial devenirii mele, spre neobișnuit, spre o nouă destinație. Psihologia mea căuta să descopere Omul în Om, omul absolut, abstract, care se afla ascuns sub stratul nesolidificat al identității mele. Acea parte din mine, mai consistentă și mai importantă, pe care n-o puteam aduce la suprafață, dar care cerea cu disperare să fie dezvăluită și recunoscută, lăsată apoi să curgă liberă ca un fluviu, pentru ca puterea ei să transforme realitatea din jurul meu.

Misiunea omului ascuns era de a mă completa, ca un frate, ca o simetrie firească, ca o armonie deplină, desăvârșind întregul cadru al individualității mele. Un înșelător joc dublu, cu comutator, pus în slujba unei cauze creatoare, unei metode riguroase, științifice, de a explica ceva prin comparare cu altceva. O nesiguranță? O incursiune incredibilă într-o mare aventură, un proces complex de sinteză a sinelui care consta în speță în unificarea inconștientului și conștiinței?

O roată care se învârte numai într-un singur sens nu poate fi deviată în sens contrar fără să fie în esență atinsă. Întregul meu univers, lumea mea interioară era destul de dezorientată, oscilantă. Precum o scădere și apoi o creștere a intensității câmpului electric între două valori maxime. Ce anume mă putea readuce la o dezvoltare sigură, fără să produc o ruptură de status quo-ul cunoscut?

Leadership: Devii la fel ca obiectul atenției tale în sensul formării convingerii că atingerea unui plan lăuntric fundamental va conferi profunzime trăirii, seriozitate exprimării și consecvență în a integra absolut toate aspectele în viața de zi cu zi?

Tinzi spre ceea ce este esențial devenirii tale? Ce se află sub stratul nesolidificat al identității tale? Poți aduce la suprafață acea parte consistentă din tine care cere cu disperare atenție? Care este misiunea omului ascuns în tine? Ce anume te poate readuce la o dezvoltare sigură, fără să produci o ruptură de status quo-ul cunoscut?

Tot ceea ce cunoaștem și știm despre noi înșine, toate elementele care ne reprezintă, convingându-ne de ele, ne completează, ne definitivează, ajutându-ne să evoluăm într-un mod cu totul particular. Un om mare este expresia unui dialog lăuntric excepțional între adultul și copilul din tine, între vizionar și experimentator, între visător și realist, între critic și artist, un dialog care nu evită întrebările și răspunsurile față de ceea ce te ține legat de o anumită stare de lucruri menită să-ți inspire un oarecare confort emoțional și intelectual.

Reprezentarea pe care o aducem propriului arhetip pe care-l întrupăm, rolul nostru individual în relație cu felul în care ne percepem, cu ceea ce vine din sursa noastră interioară, este prima și cea mai importantă conștință pe care trebuie s-o dobândim. Şi ea se obține prin parcurgerea acelui ciclu reversibil, format din transformări, a căror finalitate conduce la formarea identității tale.

Omul pe care îl ascunzi în tine este similar unui jurnal-capodoperă în care se relatează experiența unor trăiri care te-au impresionat prin forța și seducția lor de "Lume Nouă".

Sub atâtea chipuri putem evolua, încât nu știm care este cel adevărat, nu știm care are un

grad de maturitate mai adecvat și, prin urmare, nu știm de care să ne ținem. Dar numai acea parte din noi înșine, mai consistentă, pe care n-o putem aduce la suprafață, are puterea de a ne transforma realitatea și existența. De aceea, obiectul atenției tale nu trebuie să fie doar realitatea în care trăiești, supusă unei reprezentări codificate a prezentului, ci povestea în imagini a unei incursiuni într-o mare aventură a cărei stranietate poate fi rareori atinsă pe parcursul aventuros al existenței.

Ceea ce ți se întâmplă în viața de zi cu zi creează acel sentiment de apartenență la entitatea "noi": o parte din tine care lasă să se întrevadă discret o perspectivă de tip creator, și una care lasă să se întrevadă o continuare a poveștii în care te regăsești, dintr-un jurnal de lectură.

Dacă păstrăm distanța între noi și "Omul" din noi, acest exponent care alcătuiește modelul nostru de funcționare, în necontenita dinamică a vieții, în lupta continuă pentru cucerirea ei, nu vom putea niciodată să ne apropiem de perfecțiune. Nu vom reuși niciodată să reglăm arcul care ține potențialul nostru în tensiune, în direcția de deschidere spre viitor, spre nou, spre adevărata țintă: excelența.

Leadership: Poți să găsești îndrumare din partea unei convingeri care îți arată că în viață "Lucrul cel mai prețios rămâne nevăzut" din perspectiva raportării la o prezență care te face să crezi că nimic nu poate să dispară complet?

Atingerea excelenței este un proces, o activitate continuă pentru a te desprinde din plutonul fruntaș al "alergătorilor de cursă lungă". De fapt, excelența înseamnă să porți constant un dialog cu tine însuți din care să extragi învățămintele unei gândiri desăvârșite despre cum ar trebui să arate realitatea care te înconjoară, luând în calcul considerentele unei valori de informație a faptelor, evenimentelor și întâmplărilor ce constituie intriga unei povești de neuitat. Iar o asemenea valoare de informație poate fi o comunicare despre un anumit aspect al realității obiective, sau o noțiune de largă generalitate filosofică.

Unul din cele mai bune moduri de a te apropia de excelență nu este să-i instruiești pe alții, ci să fii capabil să-ți instruiești "Omul" din tine - să-i încredințezi lui misiunea de a te conduce, să-i permiți să te însoțească peste tot, să-l lași să-și desfășoare toată forța pentru a dobândi coordonare, stabilitate și vigilență.

Citeam undeva pe internet un lucru interesant: " *Când privești în spatele criteriilor, care divizează oamenii după: culoarea pielii, apartenență etnică, haine etc. – înțelegi că aceste lucruri sunt nesemnificative. Lucrurile la care ar trebui de fapt să atragem atenția sunt valorile lor. Când privești în spatele micilor diferențe, vei descoperi în profunzime adevărata individualitate a fiecăruia – cea care mă reprezintă și te reprezintă, cea care ne reprezintă pe toți.* "

Adevărata individualitate are la bază includerea "Omului" din tine în sfera existenței tale, el este acea prezență semnificativă, adevărata ta călăuză, care te reprezintă în totalitate, în orice moment al vieții. Individualitatea unui om poate fi gândită și din perspectiva raportării la o prezență care te face să crezi că nimic nu poate să dispară complet din realitate, fiindcă realitatea se manifestă printr-o schimbare continuă a propriei persoane văzută din două ipostaze: de conștință a sinelui și de conștiință a comunicării mesajului creat prin prisma propriilor trăiri.

El este, citându-l pe scriitorul Antoine de Saint-Exupery, acea nestemată care rămâne nevăzută și neînțeleasă pentru cei mulți - constituind doar o parte a unei realitădii complexe, mai greu accesibilă și abordabilă, dar care într-un iureș debordant de recuperare a clișeelor care însoțesc transformarea periodic, îți controlează traiectoria de evoluție.

Convingerea care îți arată că în viață "Lucrul cel mai prețios rămâne nevăzut" este că poți controla aproape tot ceea ce ți se întâmplă cu condiția ca tot ceea ce gândești și năzuiești să se raporteze la acea parte din tine care știe că poți să contezi mai mult decât ce se vede din exterior, că poți să dezvălui mai mult despre tine decât ce se vede în mediul înconjurător.

Neobișnuita întâlnire a omului cu un om evidențiază consecințele ce derivă din acest dulce episod al întâlnirii cu "Omul" din noi. Depinde de fiecare dintre noi de ni-l facem aliat sau dușman, de avem interese convergente sau divergente.

Așa cum un pianist exersează cu o siguranță și o uimitoare precizie fiecare bucată dificilă din piesa pe care o va interpreta în fața publicului, tot astfel și tu, pentru ca leadershipul tău să capete o formă bine definită, trebuie să exersezi această "evadare" din realitatea dură care te înconjoară, și să încerci o coborâre cu săniuța spre acea realitate învelită într-o crustă, ce nu poate fi percepută în mod obișnuit, pe care deseori o negi, în fața căreia deseori închizi ochii: **tu însuți.**

Descoperă "Omul" din tine, ca să desăvârșești întregul cadru al individualității tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/neobisnuita-intalnire-a-omului-cu-un-om.html

Nepătrunsul din Infernul lui Dante

On Martie 01, 2014

Stabilește o mai bună relaționare cu tine însuți în cadrul unei realități imaginare care să te ajute să devii mai conștient de înzestrările tale intelectuale.

Mi-am închipuit întotdeauna că sunt cu un pas în fața timpului, mergând cu gândul înaintea oricărei mărimi fizice, folosindu-mă la maxim de toate resursele existente pe un pământ care face parte dintr-un vis despre Dumnezeu. Dar, cumva, mă loveam de incertitudinea unei realități imposibile. Ajunsesem în ipostaza profesorului Otto Lidenbrock din opera lui Jules Verne care încerca să aprofundeze și să-și consolideze cunoștințele despre lumea întunecată subpământeană, deviind mereu de la direcția firească de înaintare aleasă de companionii săi. Trăind neodihna și doar rătăcirea, mereu în așteptări, mereu în amânări.

Nu spunea Aristotel că în pântecele pământului plumbul și celelalte metale ordinare se transformă cu timpul în aur? Așadar, trebuia să lupt cu imposibilul, împletit într-un conglomerat unic de neclarități, indicii adevărate și false, concentrate în jurul unei cantități de resurse nebănuite de cunoaștere. Însemnând sfârșitul definitiv al legăturii atinse tangențial cu realitatea neexplorată care își vărsa continuu picăturile de mister, pe măsura formării ei. Gânduri de acest fel mă mistuiau continuu.

Singura realitate care se încăpățâna să mă țină prizonier într-un fel de imagine a unui univers primordial, ca într-un soi de transă, era faptul că mă vedeam într-un loc complet necunoscut, dar înzestrat cu multe virtuți magice, generator de minuni, de legi și reguli aparte, de veșnicii încremenite în arhetipuri imuabile. Această realitate, una pe care n-ai cum s-o ocolești într-o permanentă căutare de a modela timpul, cu scopul de a descoperi multe alte adevărului despre viață, se proiectează mai presus de orice enigmatic într-un „atunci" care a încetat să mai fie „acum".

Leadership: Accesul tău la o nouă formă de veridicitate presupune o investiție substanțială în posibilitatea realizării unei comparații între ceea ce întâlnești la tine prin influența unui personaj enigmatic și ceea ce este dincolo de ideile tale preconcepute?

Aveam senzația că, dintr-un salt, m-am întors înapoi pe scara timpului cu multe secole, sporind ambițiile legate de cunoașterea necunoscutelor, aidoma unui om de știință care, înarmat cu metode de cercetare din ce în ce mai eficace reușește să străbată dincolo de aparența obiectelor și a fenomenelor, sesizând proprietăți și conexiuni de multe ori inaparente. Este ciudat cum reușesc unii oameni să se ridice deasupra fenomenelor coexistente ale lumii reale doar printr-un exercițiu continuu al imaginației și al trăirii împărtășite prin intermediul conștiinței clare și cutezătoare, prelucrată prin filtrul unei memorii livrești de cea mai bună calitate.

În mod implacabil, curiozitatea mea de a cerceta nepătrunsul din *Infernul lui Dante* se accentua, dar cu măsura hotărâtă de propriile-mi convingeri și prejudecăți. În timp ce intensitatea gândirii pe care o consumam în încercarea de a accede la elementele de noutate ce se zbăteau anapoda în clarobscurul unei lumi deposedate abuziv de proprietățile și concentrațiile ei, creând iluzia optică a unui spațiu subîntins, se putea măsura pornind de la zero absolut.

Veridicitatea acordată unei idei mărețe despre esența umană rezidă din ceea ce ești în stare să reprezinți în planul unei așteptări superioare de la viață, din perspectiva unei viziuni inspiratoare. Nu mai eram doar un trecător anonim prin lume, imaginea stranie a unei ființe ce trăiește prin automatisme, expresia unei personalități discrete, reținute. Ci mai degrabă

reflexia întregii cunoașteri a unui univers plin de mistere pe care ceilalți cercetători din domeniu încercau cu mare greutate să îl observe și, pe cât le stătea în putință, să îl înțeleagă.

Leadership: Poți să deslușești înțelesurile utile pentru maximizarea calității a ceea ce vrei să transmiți, prin referire la o creație de mare anvergură intelectuală pe care ai realizat-o pentru a fixa regulile unei noi modalități de abordare a schimbării de perspectivă?

Când te simți în apropierea unei realități de ordin superior, deschizătoare de noi perspective, a cărei umbră cade nestingherită pe albul fragedei intenții de a asimila noi cunoștințe și experiențe, lucrurile par mai puțin izbitoare, nu mai pătrund atât de adânc în tine, pierzând mult din statornicie. Şi e îmbucurător să îți pară că lămurești ceea ce nu era de lămurit decât în parte sau deloc.

Ori de câte ori atingi un nou nivel de cunoaștere, accesând un set de informații care ar putea determina o schimbare de perspective, te gândești: " *Nu voi accepta să mă mai întorc pe vechiul front de luptă cu ceea ce aveam înrădăcinat în mine, în mintea mea. Voi dezerta.* "

Şi, într-adevăr, nu numai că ai senzația că te teleportezi într-o lume care pare ireală pentru că afli anumite aspecte ascunse, dezlegi niște necunoscute, capeți acces la niște revelații care scapă la prima vedere chiar și cercetătorilor cei mai avizați în domeniu. Ba mai mult, îți însușești o anumită capacitate de analiză și autoanaliză, tratând informațiile într-un mod constructiv și axat pe întrebări, folosind analizori de tip "If-Then-Else". Deslușind înțelesurile unor corelații complexe și oferind explicații utile pentru maximizarea calității a ceea ce vrei să transmiți.

A fixa regulile unei noi modalități de abordare a schimbării de perspectivă înseamnă să te adaptezi la cerințele unei realități pe care oricât ai vrea să n-o conștientizezi, oricât ai încerca s-o eviți, până la urmă tot îți pierzi "capul" în ea.

Ca lider, trebuie să-ți dezvolți capacitatea de a discerne cu precizie sensul pe care urmărești să-l comunici, cuantificând și reproducând complexitatea realității. Şi de a-l reda cu fidelitate fără a pune la îndoială validitatea ipotezelor și argumentelor pe care le construiești în vederea introducerii unei noi forme de gândire. O creație de mare anvergură intelectuală cuprinde motivele pentru care ești dispus să-ți asumi măsura lucrurilor pe care pui preț atunci când vrei să fixezi regulile unei noi modalități de abordare a schimbării de perspectivă.

Cercetează profund ceea ce ești cu adevărat, necunoscutele care fac parte integrantă din propriul tău Eu, pentru a desluși înțelesurile utile maximizării calității de lider. Cunoscându-te bine, deslușind aspectele nevăzute a ceea ce ești și a ceea ce vrei să devii, vei putea să-ți cristalizezi motivațiile și intențiile în corelație cu realitatea în care trăiești și cu sistemul de gândire a celorlalți.

Leadershipul înseamnă să oferi imaginea unei realități obiective care dă impresia de noutate, chiar dacă este doar o plăsmuire a minții tale.

Nepătrunsul din Infernul lui Dante simbolizează acel aspect al relaționării cu tine însuți, în cadrul unei realități imaginare care te ajută să devii mai conștient de înzestrările tale intelectuale. Din dorința instinctivă de a poseda o mai bună capacitate de a discerne și de a interpreta corect realitatea pe care o experimentezi, cu ușurință și rezultate maxime. Pe care este important s-o prezinți și s-o impui deschis celorlalți.

Nepătrunsul dintr-un timp fără orbite

On Martie 16, 2014

Evaluează-ți potențialul de lider din perspectiva efectelor secundare ale științei pe care o deții, astfel încât să treci dincolo de granițele propriei tale ființe.

Spre uimirea mea, un fapt se încăpățâna să rămână inexplicabil și nu reușeam să-i dau de capăt cu niciun chip. O întrebare simplă nu-și afla răspunsul, creând intens o senzație de absurditate, o interdependență complementară între rațiune și instinct, între realitate și imaginație. După tot ce-am încercat să construiesc o viață întreagă, după tot ce-am încercat să explic prin propria-mi rețetă științifică, întrebarea încă mai persista. Cu un impact negativ continuu.

Totul se închidea în mine, simțitor, în neliniștea pe care înflăcărarea și nebunia, strânse laolaltă într-un singur ceas de repaus, erau fecundate de născocirile arbitrare ale minții surescitate ce și-a pierdut contactul cu realitatea sufletului atașată cumva de lumea apăsătoare a acumulărilor științifice din care simțea că trebuie să fugă.

Mă simțeam inferior în fața unui presupus rival, în fața unui fapt straniu, neașteptat, cumpănind toate Nu-urile care despicau orice presupus răspuns, căci rațiunea și logica dispăruseră cu totul din preajma mea. De parcă ar fi trebuit să sondez adâncimea unui ocean cu ajutorul unei frânghii la capătul căreia era prins un bolovan de granit. Nu dădeam de fund, nu izbuteam decât cu mare dificultate să trag înapoi greutatea, fără să pricep nimic din ce ar fi trebuit să pricep.

Şi întrebarea atât de simplă, atât de firească ca oricare alta, lovea necontenit în creierul meu, creând efectul unui gong care străpunge timpul, producând o frecvență de înaltă vibrație, o rezonanță deranjantă ce parcă trebuia verificată în mod experimental. Năucită, mintea încetase să-mi dea vreo explicație savantă. Căci între unda purtătoare de informație și puterea de deducție capabilă să folosească informația respectivă se producea o anumită presiune de saturație.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine convingătoare asupra raportului dintre fidelitatea față de experiența vieții și vibrația înaltă a conștiinței care te ține în suspans, așa cum se poate exprima într-un context de tipul "I'm lost in my own world" ?

Tu cum îți măsori experiențele de zi cu zi? Este timpul să îndrepți reflectoarele asupra "rivalului" tău destoinic, asupra sensurilor pe care le atribui muncii tale? Îți creează ele intens o senzație de absurditate care te bântuie neîntrerupt, avertizându-te în privința unor acumulări excesive de idei ce se pot transformat în frustrări?

Scriitorii care prin experiențele lor au ajuns să dea un sens vieții, pot să discearnă dincolo de realitatea invizibilă celorlalți, una pe care o găzduiesc în gândurile lor, ocupându-se în egală măsură de lucrurile pe care le iubesc și cele de care se tem.

Iar această realitate, înțeleasă și fructificată prin intermediul cunoștințelor, pe parcursul unei perioade de timp nedeterminate, în sensul satisfacerii unor nevoi de autorealizare, poate fi percepută doar într-un anume fel. Şi poate răspunde multor întrebări a căror înveliș fin se disipează încet în prelungile revelații care îi ajută să se cunoască mai bine.

Unul dintre atributele acestui gen de experiență de viață, când ești pus în fața unui fapt

straniu, neașteptat, atunci rațiunea și logica par să dispară cu totul din preajma ta, îl reprezintă sentimentul că propria ta conștiință s-a extins dincolo de granițele Eului. Acesta este momentul când se instalează neliniștea ce te oprește din a-ți atinge potențialul, scăzând randamentul și productivitatea muncii tale. Momentul când ai atins stadiul de stagnare, periculos în dezvoltarea leadershipului, și începi să depui eforturi inutile, pentru că nu mai vezi progresele cu care te-ai obișnuit la început.

Leadership: Trebuie să ai priceperea realității căutate în logica unui orizont de interogativitate pentru a construi un model de revelare a sinelui în măsură să pună în evidență mecanismele măsurării trăirilor care te frământă?

Un orizont de interogativitate vizează dorința de a repera continuu ceea ce crezi greșit despre tine. Este modalitatea de a demonstra că ești motivat și interesat să schimbi factorii de experiență ai vieții cu o anumită doză de necunoscut care duce întotdeauna la o atitudine de nouă de uimire în fața unei lumi pe care am uitat că o purtăm în noi: tărâmul fanteziei.

Bine remarca scriitorul român Lucian Blaga: *"Simțul realității ni s-a dat pentru a ne orienta, dar și pentru a face posibilă mirarea noastră în fața neverosimilului realității."*

Este necesar să-ți concentrezi eforturile cognitive spre noi identități de exprimare de sine? Este necesar să te îndrepți cu pași vertiginoși spre o armonizare cu tine însuți?

Întrebarea care se cere rezolvată provine dintr-o experiență derivată din interacțiunea cu noile cuceriri ale științei conducerii. Şi ea reprezintă semnul unei degringolade de neînțeles, care îți poate întoarce pe dos toată perspectiva bine pusă la punct în domeniul în care crezi că le știi pe toate.

Ce minciună există într-un adevăr?

Această întrebare lansează ideea reformulării tuturor concepțiilor despre practicarea științei la nivel înalt care pretinde o cercetare sistematizată și complexă, în sensul determinării nivelului de eficiență a abilitaților tale, având ca scop final dezvăluirea legăturii dintre autoobservare și autoevaluare. Această legătură poate crea armonie sau, din contră, dizarmonie cu propria ființă.

Măsura trăirilor care te frământă este dată de factorul de separare între ceea ce te conține în exces (o stare de incertitudine asupra propriei individualități) și ceea ce te respinge din spațiul unei realități pe care nu reușești s-o stăpânești.

Ești condus de o gândire mult prea alambicată ca să poată să se descurce prin meandrele de nivel superior ale înțelegerii existenței?

Nepătrunsul dintr-un timp fără orbite exprimă acea posibilă stagnare din evoluția ascendentă a unui lider, cauzată de ineficiența acțiunilor generate de mintea neadaptată la întrebările cheie pe care știința le pune în mâinile sale, limitându-l la zonele pe care nu le înțelege.

Source: https://neculaifantanaru.com/nepatrunsul-dintr-un-timp-fara-orbite.html

Nestăpânita întunecare a minții de dincolo de noi

On Mai 04, 2013

Păstrează-ți caracterul intact în situațiile de viață bulversante, astfel încât vulnerabilitatea ta să nu se manifeste la cote maxime.

Doi foști colegi de la Oxford iau cina, dar numai *un dîner d'affaire,* și atât. Harold Reynolds și Laura Quinn. Din păcate Reynolds nu-i poate oferi Laurei un post la compania în care activează, conflict de interese pretinde el. Dar astfel, fără rea intenție, el smulge dintr-o singură mișcare petalele uneia dintre cele mai sensibile crizanteme.

Iar în acest moment de deznădejde cumplită și dezarmantă, în biata femeie izbucnește supărarea, dezaprobarea și frica. Instantaneu, în vastul creuzet al firii sale se topesc și se reduc până la doza minimă toate acele gânduri benefice, optimiste și înviorătoare, în care își pusese tot sprijinul. Toată esența vieții ei, condensată într-o clipă de maximă intensitate, amarnică prin fiorii pe care-i resimte, arzând ca o torță ce arată calea spre întuneric, se îndepărtează de moralitate.

Laura cade parcă într-o îndelungă întunecare a minții de dincolo de ea, într-o stare de înrăire, de răzvrătire, care o consumă extraordinar, devorând-o până la ultimul suflu de viață, prăbușindu-i întregul eșafodaj etic. O rătăcire pe care nimeni nu o poate înțelege, decât cea care o trăiește, protagonista întâmplării atât de spontane a ființei ei.

După cum viteza unei reacții chimice crește în funcție de temperatură, tot astfel starea de surescitare a sistemului ei funcțional, temperamentul care se aprinde repede, destabilizând orice acțiune pozitivă normală, o duce pe Laura spre tărâmul răului. Ceva erupe din adâncul ei cu acea impetuozitate caracteristică fiarelor însetate de sânge, ceva inerent oricărei conștiințe de sine, o disperare pe cale de a se transforma într-un fiasco ce o poate costa scump.

Leadership: Este caracterului tău hotărât să îndeplinească rolul de determinant al reprezentării vulnerabilității printr-un act de împotrivire adresat circumstanțelor nefavorabile, prin adoptarea unei abordări psihi-emotionale bazată pe convingerea că "mâine va fi la fel ca azi" ?

Laura nu-și poate păstra caracterul intact, devine vulnerabilă. Îndrăzneala și determinarea care-i caracterizează întreaga ființă își iau avânt, transformându-se într-un diabolic complotism, plan al unei răzbunări absurde, necalculate, și al dorinței pătimașe.

Simte cum de la un capăt la celălalt al ființei ei străbate o încordare vehementă: " *Să-l omor ! Să-l omor, ticălosul !* ", mormăie ea involuntar în culorile sumbre ale agresivității Ego-ului întărâtat. Concentrația de substanțe nocive care participă la reacția nervoasă, fiind foarte mare, practic nu variază, ci din contra, se triplează. Nivelul ei de agresivitate atinge cote ridicate.

Femeia aceasta, pe care o puteam socoti adineaori cea mai blândă dintre oameni, care n-ar fi fost în stare să omoare o muscă, își iese puternic din minți. Mâna, tremurândă, înfierbântată, caută instinctiv ceva cu care să-și lovească oponentul. Să apuce un cuțit, o furculiță, nu contează ce, numai să fie de metal, ascuțit și tare, letal de la prima lovitură. Fulgerător să-l înfigă într-însul, tot mai apăsat, mai intens, mai satisfăcător.

Leadership: Testul caracterului tău urmărește să transmită lumii o imagine mai sugestivă a aspectului de "o viață prinsă în ciclul trăirilor cele mai intense", încât să eviți acea capcană a presupunerii rezonabile că ceea ce nu te omoară te face mai puternic?

Dar Reynolds nu bănuiește nimic. Așa cum Peyrade, din opera lui Balzac, întindea pe podelele apartamentului său mai multe covoare pentru ca locatarii de la etajul de dedesubt să nu audă niciun zgomot, Reynolds pare că și-a învelit inima cu mai multe straturi protectoare de apărare, greu de sfărmat, așa încât să poată ticăi în liniște, fără să se teamă de nimic. În continuare o privește pe Laura cu nonșalanță, ca pe un sistem care nu poate să genereze energie, care nu este capabil să riposteze sub nicio formă.

- Permiteți? intervine la timp chelnerul. Moment salvator. Astfel, nevoită, mâna femeii se retrage încet, învinsă de neprevăzut, și totuși nesigură. Ciocniri moleculare au loc în Laura la recombinarea radicalilor liberi - nesiguranța, teama, vulnerabilitatea - configurând o nouă structură aparent funcțională, dar fragilă și instabilă.

Pe zidurile conștiinței curge lumina, izolat. Slăbiciunea vibrează ca făcliile-n oglinzi. Temporar, Laura este cuprinsă de o pace liniștitoare deplin confirmată de cuvintele acelea vechi: *„ Veșnicul meu străjer, inima, veghează.* "

Caracterul unui om care experimentează îndoiala în mijlocul furtunilor vieții seamănă cu un laptop second hand: este ieftin de întreținut, dar nu va putea îndeplini toate condițiile pentru a face față "jocurilor" grele.

Fragilitatea care cuprinde natura umană în condițiile impuse de necesitățile unui joc de tipul *"Am să le arăt eu lor dar...numai pe bani"* , este suma trăirilor cele mai profunde pe care ți le poți revela ție însuți într-un fel de solemnitate silențioasă, când nu reușești să-ți asumi măreția de a conlucra cu o lume schimbătoare.

Nestăpânita întunecare a minții de dincolo de noi desemnează acea stare precară de a fi, care devorează omul până la ultimul suflu de viață. O rătăcire pe care nimeni nu o poate înțelege în afară celuia care o trăiește, o disperare pe cale de a se transforma într-un fiasco total.

Dacă vrei ca leadershipul tău să fie considerat drept cel mai valoros rezultat al procesului tău de ascensiune, atunci păstrează-ți caracterul intact în situațiile de viață bulversante, astfel încât vulnerabilitatea ta să nu se manifeste la cote maxime.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/nestapanita-intunecare-a-mintii-de-dincolo-de-noi.html

Nevoile reale ale leadershipului

On Decembrie 27, 2008

Asumă-ți șansa de a fi în centrul atenției în momentele de cumpănă, astfel încât să ușurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte.

Ieri dimineață am citit o știre pe internet. O reporteră care a fost prezentă la locul unui grav accident, a scris pe o foaie de hârtie ultimele cuvinte pe care le-a murmurat fata rănită grav, înainte de a murit. Reportera a scris șocată:

"Mamă, am ieșit cu prietenii mei și am mers la o petrecere. Mi-am amintit cuvintele tale: să nu beau alcool. M-ai rugat chiar fiindcă trebuia să conduc. Așa că am băut doar sucuri. Am fost mândră de mine, fiindcă ți-am ascultat sfatul. În comparație cu ceilalți prieteni am făcut alegerea cea bună. Sfatul tău a fost corect. Când s-a terminat petrecerea, toți și-au luat mașinile, dar fără să fie în măsură să conducă în siguranță... Eu totuși eram sigură că sunt conștientă. Nu puteam mamă să-mi închipuiesc ce urma să mă aștepte. Acum sunt culcată pe asfalt și aud polițistul ce spune...Sângele meu e peste tot pe asfalt și eu încerc din toate puterile să nu plâng. Aud doctorii spunând că nu voi reuși să supraviețuiesc..

Sunt sigură că celălalt tânăr care conducea nu și-a dat seama cât de mult gonea...În concluzie, el s-a hotărât să bea. Şi eu trebuie acum să mor... De ce fac ei asta, mamă? Dacă știu că vor distruge vieți...? Durerea pe care o simt este ca și când m-ar înțepa mii de cuțite. Spune-i sorei mele să nu se teamă și lui tata să fie puternic. Cineva trebuia să-i spună acestui tânăr că nu trebuia să bea alcool, dacă conduce. Poate dacă părinții lui i-ar fi spus, așa cum mi-ai spus tu mie, acum aș fi fost în viață...Respirația mea se face din ce în ce mai slabă...și începe să-mi fie frică, mamă ! Acestea sunt ultimele mele clipe și sunt atât de disperată ! Aș vrea atât de mult să te îmbrățișez și să îți spun că te iubesc...Te iubesc mult, mama...Adio...."

Aceste cuvinte au înduioșat o lume întreagă, dar în primul rând pe reportera care le-a scris. După acest eveniment tragic, reportera a început o campanie dură împotriva conducerii sub influența alcoolului.

Leadership: Se justifică să-ți asumi o șansă foarte scăzută de a ieși dintr-un impas greu de depășit, cu riscul de a nu respecta obligațiile care îți sunt impuse de la bun început?

Cine oare ține cumpăna puterii tale de a alege între a fi sau a nu fi un om cu influență, un om care înfăptuiește schimbarea sau preferă stagnarea? Preferi să fii doar un martor indiferent care asistă la un accident grav al cărui consecințe, chiar dacă pot afecta viața celorlalți, ție nu îți schimbă deloc întregul fel de a fi? Continui să îți menții același status în această situație? Sau preferi să adopți o atitudine proactivă, de a îndrepta și de a preveni evenimentele care copleșesc o lume întreagă?

Leadershipul nu este un domeniu strict tehnic, iar liderul nu este un robot care acționează doar în baza unui "soft" creat în limitele stricte și precise ale matematicii, fizicii și electronicii. Ci trebuie să fie încărcat și de sentimente de empatie, iar liderul trebuie să știe să le exteriorizeze în fața oamenilor pe care îi conduce, sau pe care îi are în grijă, respectând sentimentele și trăirile acestora, căci altfel va eșua și nu va mai ajunge să finalizeze ceea ce a început.

Ceea ce diminuează considerabil valoarea propriului tău fel de a fi, și ceea ce dăunează stilului tău de viață, este acea neputință de a identifica nevoile reale ale leadershipului pe

care îl practici, și pe care intenționezi să-l ridici la un nivel cât mai înalt. Onorează-ți obligațiile în așa fel încât de la un capăt la altul al personalității tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială, niciun sentiment să nu fie sădit sau distribuit la întâmplare.

Așa cum îmbătrânirea este un proces care nu iartă pe nimeni, tot astfel un om care nu este în măsură să dea valoare leadershipului său - sădind în sufletul celorlalți bucuria de a i se alătura drumului său, este neiertat de soarta eșecului. Felul de a te raporta la ceilalți este un proces absolut necesar, fără de care nu poți trece la un nivel mai înalt.

Leadership: Ești capabil să schimbi fundalul realității care alimentează un eveniment destinat să te marcheze, astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială?

Care crezi că este factorul care ar putea diminua considerabil valoarea propriului tău fel de a fi? Îți onorezi obligațiile astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială? Cum îți exteriorizezi sentimentele în fața oamenilor? Care este calitatea unică, necesară unui lider, care te caracterizează? Cum contribui la procesul schimbării?

Dacă există anumite scăpări momentane ale voinței tale de a contribui la schimbarea lucrurilor, dacă dă greș încercarea spiritului tău de a atrage atenția asupra unui anumit aspect, dacă sursa de energie care îți alimentează stația de amplificare a convingerilor proprii (și care poate vindeca orice răni) își încetează funcționarea, atunci potențialul tău de influență va scădea vertiginos.

Tendința generală în leadership nu este spre diferențiere sau spre diversitate, ci mai degrabă spre omogenitate. Trebuie să unești toate acele părți din tine care te definesc, și să le aduci la un numitor comun, pentru a putea fi acceptate de toată lumea. Acestea sunt însușirile de care trebuie să dai dovadămereu: tendința de a fi apreciat, nevoia de a fi atent în cine ai încredere, aptitudinea ta potențiala de a fi în empatie cu ceea ce alții proiectează în tine, consimțământul de a auzi ceea ce ți se propune ascultării, discernământul de a face alegeri informate, capacitatea de a discerne între diferitele emoții.

Așa cum organismele pluricelulare iau naștere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potențialul tău de lider va crește din acea legătură singulară care se stabilește între părțile care te definesc, garantându-ți dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor, acțiunilor pe care le poți schimba, spre obținerea beneficiilor comune.

Leadership: Te concentrezi pe îndeplinirea consimțământului de a auzi ceea ce ți se propune ascultării, într-un moment în care trebuie să aprobi înțelesul cel mai înalt al unei simțiri care refuză să treacă dincolo de aparență?

O anume tendință care se accentuează tot mai mult la unii lideri constă în caracterul temporar al răspunderii pe care și-l asumă, în continuă "criza" aș spune. Căci ei omit cu dezinvoltură esențialul, trec fără nicio jenă peste ceea ce este esențial la leadershipul performant: își uită rolul, de aceea și sunt înlocuiți. Sau, mai bine zis, alții sunt cei care reușesc să-și asume răspunderile și să dea tonul solidarității, înlocuindu-i pe primii.

Oameni obișnuiți, și totuși speciali în anume situații, oameni precum reportera care a fost prezentă la locul gravului accident, și înduioșată de ultime cuvinte ale fetei rănită grav, a început o campanie dură împotriva conducerii sub influența alcoolului.

Această posibilitate de a acționa deschis, imediat, obiectiv, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru tine, pentru ceilalți, din spirit de solidaritate, este întemeiată, susținută de

existența acordului dintre Eul tău și adevăratele valori pe care se bazează leadershipul. Această posibilitatea este deschisă tuturor oameni obișnuiți.

Dacă nu transmiți celorlalți din jurul tău un mesaj, așa cum reportera a dat viața mesajului: "Nu conduceți sub influența alcoolului ! ", atunci nu vei putea să intri în rândul oamenilor cu adevărat inclinați spre arta conducerii. Vei pierde ocazia, chiar dacă nu ești lider, să îi faci pe ceilalți să înțeleagă că viața omului trebuie înnobilată de idealul cel mai înalt: de a salva alte vieți.

Leadershipul se concretizează în îndeplinirea consimțământului de a auzi ceea ce ți se propune ascultării, într-un moment în care trebuie să pui în valoare provocarea de a vedea ceea ce auzi.

Nevoile reale ale leadershipului sunt acestea: spontaneitatea simțirii care se face înțeleasă prin gând, consimțământul de a auzi ceea ce ți se propune ascultării, discernământul de a face alegeri informate, capacitatea de a discerne între diferitele emoții, capacitatea de a oferi răspunsuri pentru a ieși din orice confuzie, valorificarea superioară a funcției simțirii față de cea a gândirii, încercarea simțirii de a deveni rațiune.

Tu acționezi deschis, ferm, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru ceilalți oameni? Care sunt adevăratele valori pe care se întemeiază leadershipul tău? Este "solidaritatea" cea mai importantă trăsătura a leadershipului tău? Ai dorința și abilitatea de a-ți crește potențialul de lider? Porți discuții cu oamenii pentru a afla răspunsul la problemele care îi frământă? Care sunt capacitățile evidente (sau ascunse) ale persoanei pe care vrei s-o selectezi pentru schimbare?

Valorile cele mai înalte ale omului sunt empatia, stabilitatea emoțională, toleranța adecvată în fața eșecului, și curajul de a nu renunța.

Source: https://neculaifantanaru.com/nevoile-reale-ale-leadershipului.html

Newsletter

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/newsletter.html

Mulțumesc

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/newsletter_confirm.html

Nicio suferință veche în amurguri

On Ianuarie 06, 2017

Dezvoltă-ți o puternică trăsătură de obiectivizare a existenței, creându-ți o nouă poziție față de trăirile și atitudinile vechi ce pot fi oricând redeclanșate.

Am fost puțin nebun, cu o adicție față de lucrurile care îmi erau apropiate ca experiență și îndepărtare ca descoperire, într-o solidă loialitate numai față de așternerile de înțelesuri pentru care merita să-mi vând chiar sufletul. Ceea ce îmi rămânea să dilatez în această realitate era, într-o formă simbolică, o extensie a visului lucid care mă chema înapoi la mine, la timpul pe care l-am irosit neștiindu-mă al nimănui, la bucuriile pe care nu le-am trăit în preajma tuturor. Exigențe pentru dezvoltarea unor amăgiri închipuite, devenite ulterior bântuitoare.

Existența este forma simbolică a unei realități pe care nu o poți manipula, sau mai degrabă este încercarea de a manipula o realitate devenită simbol prin intermediul felului cum îți reprezenti ființa în ipostaza de Creator. Iar un povestitor care face parte dintr-o realitate mai largă, mizând pe forma unei atitudini egocentrice, poate deveni el însuși simbolul unei noi filosofii despre lume și viață în încercarea de a manipula felul realității de a se declara "mai reală" decât lumea fabricată în opera de artă.

Şi tot de atâtea ori am încercat să mă conving că nu am nevoie de mine, ca de atâtea ori am încercat să dau o lovitură destinului plin de " *dacă* " și " *poate dacă nu era așa",* cu toată opoziția mea pentru toate surprizele irealului care se trudea să prindă, într-o vreme bună doar pentru amurguri, din îndepărtatele ceruri, doar bonusurile eliberatoare ale detașării de situațiile asemănătoare sau diferite.

Măsurători ale câmpului magnetic al creierului meu, făcute cu o precizie încă neatinsă vreodată, arătau o concentrație puternică de subiectivizare în sensul unor aspirații de întoarcere la ceea ce contează, la ceea ce este autentic și adevărat. Numai în acest fel puteam să întrevăd sensul unei experiențe de sine raportată la realitatea unei individualități indefinite, adică prin mijlocirea unei legături directe sau indirecte cu trăirile și frământările unei lumi care se vrea prea ambiguă pentru a fi înțeleasă de mințile obișnuite.

Leadership: Ești pregătit să fugi din calea unei realități pe care o știi și o trăiești, dar pe care vrei s-o interpretezi altfel prin prisma unei înțelegeri superioare atribuite simbolurilor din care îți poți fabrica o altă identitate și o altă conștiință?

Şi ceea ce am înțeles despre mine în lumea propriei conștiințe, este exact ceea ce constata scriitorul Aldous Huxley despre el însuși într-unul din romanele sale: *"Brusc, am simțit că lucrurile mergeau prea departe. Prea departe, chiar dacă pătrundeam spre o frumusețe și mai intensă, cu o semnificație și mai profundă. Privind în urmă și analizând, mă temeam să nu fiu copleșit, să nu mă dezintegrez sub presiunea unei realități mai mărețe decât ar fi putut să suporte un cuget obișnuit să trăiască mai tot timpul în lumea confortabilă a simbolurilor."*

Deseori o înțelegere superioară este generată din interiorul cauzei stărilor de confuzie și nu din afara lor. Iar când destinul îi aplică omului o vizibilitate redusă, apoi salvarea temporară din rutina credinței izvorâtă dintr-o eroare a propriei conștiințe, prin falsificarea realității produse în jurul unei rupturi de sine, abia atunci el își ridică aripile gândurilor nerostite și zboară într-un nou trailer: "Vreau să mă salvez de la desființare ! "

El nu evadează în cerurile unui început interior de viață, doar în mod retrospectiv, ci începe

să poarte noi realități în universul care nu este antiuman, anti el însuși. Iar în ceea ce privește relația dintre realitate și simbol, ei bine, este ceva aparte. După cum ați putea ușor intui, sunt supus presiunii de a nu mă putea acomoda cu personajele și cu aparențele acestei lumi, ci doar cu trăirile cele mai simple rezultate din experiența de a spune o poveste fără alb și negru, fără eroi. O poveste cu multe oglinzi, cu multe fațete, din care una singură este viața mea, la alt nivel de percepție a lucrurilor.

Leadership: Poți să te angajezi în înfăptuirea schimbării realității din care își sorb viața cuvintele tale, fără să execuți mai multe repetări ale anterioarelor tale stări și experiențe?

Şi câte nu am avut de învățat din povestea bătrânului cusurgiu care, nervos și veșnic preocupat de averea personală, își schimba testamentul în fiecare săptămână. La un moment dat, s-a împiedicat și s-a înecat în bazinul cu apă fierbinte din camera lui înainte să-l poată observa sau ajuta cineva.

Ceea ce contează pentru înfăptuirea schimbării, accesibilă nu doar celor virtuoși, ci și celor ce experimentează nuanțele tainice ale sentimentului de frământare, consumator de viață, este însăși recunoașterea faptului că duci "o luptă colosală" care îți depășește puterile.

Lupta care te încearcă, de la tonurile primitive ale obișnuinței de a rămâne fidel pierderii de sine, la cele rafinat complimentare ale creării unor stări noi de motivație, în faza unei depline reflectări asupra existenței, este tocmai extraordinarul instrument de definiție și de creare a unei noi poziții față de trăirile și atitudinile vechi ce pot fi oricând redeclanșate.

Realitatea din care își sorb viața cuvintele tale este lupta pe care o duci spre căutarea unei noi idei față de tine însuți, învelită în pânză de "spectaculos" cu sentimentul unei povești care invită la reflecție asupra liberului arbitru, sau asupra libertății de a fi oricine vrei tu.

Pe de altă parte, o realitate manifestată ca o necesitate stringentă de reformulare a unei concepții unice și atotcuprinzătoare despre ceea ce înseamnă căutarea unei noi idei față de tine însuți - care să faciliteze o extindere a înțelesului de „identitate", este trebuincioasă menirii de a diferenția acele fenomene care la nivelul autoacceptării au potențialul de a deveni principale în sfera ta de existență.

În marele container al leadershipul se produc indivizii care au realizat, încă de la prima încercare de învingere a zbuciumului existențial, că nu contează cum te percepi aruncând o privire retrospectivă asupra destinului: „ *poate dacă nu era așa* ". Ci felul cum te pricepi să interpretezi și să răspunzi la toate manifestările tale anterioare, memorate și reactualizate. Rămâi fidel lor?

Leadershipul este fidelitatea pe care o datorezi celuilalt TU într-o creație a cărei realitate nu aparține unuia singur, ci tuturor.

Nicio suferință veche în amurguri scoate în prim plan acea autodepășire de sine pricinuită de vechile manifestări sufletești, înscrise între neajunsuri și deziderate, care are ca bază o deplinătate tot ceea ce este bun și favorabil chiar și în fața unui destin ostil.

Source: https://neculaifantanaru.com/nicio-suferinta-veche-in-amurguri.html

Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie

On Noiembrie 26, 2016

Pornește în căutarea unui sens de exprimare decurgând din ceea ce încerci să construiești, fără a avea la îndemână toate drepturile asupra conținutului pe care îl experimentezi.

Eisenstein a spus odată: "Primele îndepărtate bubuituri ale artei revoluționare în devenire se auzeau împrejur și cutremurau văzduhul. Atracția mea pentru misterioasa activitate care se numește artă era de nebiruit, acaparatoare, nesățioasă. Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie."

Gata de orice sacrificiu pentru a putea pătrunde în captivitatea teatrală, Eisenstein rătăcea febril prin Moscova. Primul sacrificiu fusese buchisirea hieroglifelor japoneze cu scopul de a putea, astfel, rămâne în capitală. Apoi, renunțarea la căminul din Petrograd în schimbul unei hoinăreli fără ieșire aparentă, pe străzile Moscovei. Până la întâlnirea cu Strauch, Eisenstein nu avea adăpost, nu avea mâncare, pe care o primeau pe cartelă doar cei ce munceau undeva sau studenții (dar universitatea nu se deschisese încă). Moscova din 1920 ducea o lipsă cumplită de hrană și căldură.

În ciuda acestor condiții dure, setea de cultură a maselor, entuziasmul oamenilor de artă dăruiau vieții moscovite o căldură neobișnuită, o incandescență alimentată de flacăra pasiunii creatoare. Să ne amintim că în acea vreme celebrul scriitor rus Ilia Ehrenburg nu se lamenta pentru totala lipsă de hârtie, ci își scria, cu maximum de firesc, romanele și poeziile pe dosul vechilor chitanțe. *

Leadership: Îndrăznești să te separi de viața cotidiană în mod alternativ, în urma obișnuinței de a socoti arta ca pe ceva apropiat și accesibil unei viziuni care niciodată nu se demodează?

Ceea întărește legătura dintre viață și artă, date fiind pe de o parte condițiile de dezvoltare, pe de altă parte dinamica fenomenelor sociale și morale, este faptul că întregului concurs de împrejurări care te propulsează de la un statut la altul i se dă o funcționalitate. Este vorba despre acea versiune a puterii de care trebuie să dai dovadă în condițiile unei scăderi a traiului lumii, puterea de a fi altcineva, care îți dă posibilitatea de a te conecta la acea personalitate exemplară care trebuie să dăinuie în creația ta.

Orice situație, indiferent cât de nepotrivită la suprafață, poate fi privită sub două aspecte. Mai întâi sub aspectul unei alianțe cu „eforturile exagerate", dintre ceea ce colectezi fără posibilități mari de transpunere într-un control al folosinței, și ceea începi să introduci în propria formă de perceptie și cunoaștere pornind de la micile deprinderi.

Apoi, sub aspectul unei intenții serioase de asimilare forțată a unor ascunsuri din sensurile pe care le atribuie mintea unor evenimente, care creează noi înțelegeri, noi învățături foarte diferite, al căror unic indicator este acela de: confruntare curajoasă.

Arta este outputul relației dintre subiect, cadru și conținut. Arta este un profil al leadershipului, un proces de căutare al unui sens de exprimare decurgând din ceea ce încerci să construiești fără a avea la îndemână toate drepturile asupra conținutului pe care îl experimentezi. Cu consecința înlocuirii sau modificării acelor constante inițiale sau intermediare care duc la o depășire a limitei pe care o poți suporta.

A te separa de viața cotidiană în mod alternativ, în urma obișnuinței de a socoti arta ca pe ceva apropiat și accesibil, înseamnă să îți rezervi dreptul de a opera modificări asupra conținutului experimental. Un om care dobândește abilitatea de a se ridica la un înalt nivel de înțelegere și simțire, o mentalitate care găsește suport chiar și într-o realitate împotmolită în propriile limite, este un mare artist - singurul în măsură să ridice experiențele la un înalt nivel de abordare artistică.

Leadershipul este alternativa adoptării psihologiei și coordonatelor unei personalități care își îngăduie totul pentru a avea totul, sau care traversează epocile pentru a face loc glasurilor altor vremi să își exprime individualitatea, gândurile și ideile în varianta modernă.

Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie este deviza oricărui om gata de orice sacrificiu pentru a putea pătrunde în captivitatea artei, dincolo de limitele condiționate de circumstanțele vieții.

Leadershipul este o abordare artistică a nuanței de gri a vieții. Oamenii cu adevărat mari sunt artiști desăvârșiți fiindcă sunt capabili să-și mențină și să-și valorifice avantajul de a-și schimba nuanța în decursul vieții.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Nimeni nu știe ce se petrece în sufletul unui regizor

On Ianuarie 05, 2017

Adesea, ceea ce se prezintă ca o conformare exterioară nu reflectă veritabilele convingeri și sentimente ale individului, mai ales pe planul unei identități coerente și unitare.

Eisenstein, căruia i s-au propus subiecte alese special astfel ca să fie nevoit a le refuza, este acum vehement atacat pentru că nu realizase de mult niciun film.

Nemulțumirile marelui regizor continuă însă. Invitat în continuare la serbarea de aniversare a 15 ani de existența a cinematografiei sovietice, Eisenstein primește o mai mică distincție decât colegii săi, cărora li se acordă ordine și titluri mai înalte. Printre ei se număra Podovkin, Dovjenko, foștii sale elevi, frații Vasiliev, sau chiar fostul său asistent Alexandrov.

A doua zi, ca președinte al consfătuirii, rostește un discurs de închidere. Răspunde ponderat unor atacuri. Se angajează să reînceapă munca de creație. Peste câtiva ani își va aminti cu ironie atmosfera cenușie...în anii de după 1930, care încerca să cuprindă pe toți, uniformizând creația. Evident, așadar, că supunerea sa conformistă de acum nu este reală. Nimeni nu știe – și nu trebuia să știe – ce se petrece în sufletul său. Sfinx imperturbabil, maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea.

Leadership: Reușești să-ți păstrezi rezistența interioară, navigând printre cerințele contradictorii și care aparent se conformează exteriorului, așa încât să-ți păstrezi autenticitatea?

Adesea, artiștii, la fel ca Eisenstein, sunt percepuți ca niște figuri conformiste în public, însă realitățile lor interioare sunt pline de convingeri și sentimente profunde, nemulțumiri și dorințe de exprimare liberă, care rareori sunt vizibile pentru exterior. În ciuda unei aparente conformări exterioare, inima creativă a artistului luptă continuu cu restricțiile impuse, refuzând să cedeze complet. Această luptă internă este adesea mascată de o fațadă imperturbabilă, unde "nimeni nu știe - și nu trebuia să știe - ce se petrece în sufletul său".

Așa cum Eisenstein a fost nevoit să navigheze printre cerințele contradictorii ale timpului său, lăsând impresia unei supuneri, în realitate el a păstrat o rezistență interioară, refuzând să-și abandoneze viziunea artistică. Prin discursurile și gesturile sale aparent conformiste, el și-a exprimat subtil critica și a transmis mesaje ascunse, demonstrând că supunerea sa nu era decât o strategie de supraviețuire în fața unei uniformizări creative asupritoare.

Leadership: Poți extinde semnificația confruntărilor tale, oferind o interpretare mai profundă a conflictului intern, culminând într-o viziune care transcende imediatul și exaltă lupta ta continuă în fața autorităților?

În condițiile grele de creație pe care le impune o viață plină de încercări și nemulțumiri, artistul (regizorul în acest caz) se poate trezi față în față cu o alegere dificilă: să-și exprime liber ideile și sentimentele prin intermediul creației, riscând atacuri și ironii, sau să adere la linia impusă de "sistemul în vogă", sacrificând astfel integritatea sa artistică pentru o cauză mai puțin nobilă. În acest caz, artistul nu se confruntă doar cu o luptă personală dusă într-o atmosferă incertă, dintre mândrie și prejudecată, ci și cu o luptă colectivă, implicând întreaga comunitate artistică din care face parte.

Un artist original nu se supune preferințelor altora decât în materie de respect și recunoaștere

a operei sale. Chiar dacă regizorii folosesc în opera lor simboluri subtile și mesaje codate pentru a comunica convingerile lor nestrămutate, adâncite în sistemul lor moral individual, în exterior trebuie să se conformeze cerințelor oficiale, pentru a nu declanșa represalii. Luând în calcul dualitatea existenței artistice, trebuie să subliniem că tensiunile dintre libertatea individuală și constrângerile sociale sunt de fapt inevitabile.

Așadar, povestea lui Eisenstein devine nu doar relatarea unui conflict personal, ci și o reflectare a luptei universale a artiștilor împotriva constrângerilor impuse de autorități. Aceasta extinde semnificația existențial-profesională a regizorului, oferind o interpretare mai profundă și mai largă a confruntărilor sale, și arată cum, în ciuda recunoașterii externe, conflictul său intern și devotamentul față de artă autentică rămân neclintite.

În leadership, supunerea este doar o strategie de supraviețuire în fața uniformizării creative. Recunoașterea externă poate masca conflictul intern, dar devotamentul față de arta autentică rămâne neclintit, oferind o mărturie a forței interioare și a determinării în a-ți urmări potențialul.

Nimeni nu știe ce se petrece în sufletul unui regizor, dar toată lumea îi urmărește capodopera și nu dă importanță aspectelor ascunse care nu spun nimic despre lupta artistului împotriva sistemului. Un singur lucru este cert: dacă vrei să te exprimi pe deplin, trebuie să scoți din tine esența sufletului tău și s-o oferi lumii printr-o creație care transcende imediatul, dând o valoare incontestabilă spiritului tău.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/nimeni-nu-stie-ce-se-petrece-in-sufletul-unui-regizor.html

Nisipurile timpului

On Februarie 15, 2011

Închină-ți viața sublimului, pentru ca leadershipul tău să prindă viață și să reziste în timp.

Simt nevoia să vă relatez din nou o scenă interesantă din filmul " *Prince of Persia (2010)* ". Dastan, prințul Persiei, împreună cu Tamina, prințesa Alamutului, ajung în încăperea Clepsidrei, îngropată în adâncul pământului. Trebuiau cu orice preț să-l oprească pe Nizam, fratele răposatului rege persan Sharaman, să întoarcă timpul înapoi.

Între Nizam și Dastan are loc o altercație violentă. Iar din cauza cutremurului care s-a produs și a nisipului care se năruia, Dastan alunecă de pe stânci. Dar reușește să se prindă de o margine a acestuia. În acest timp Tamina ajunge față în față cu Nizam, și face o ultimă încercare de a-l convinge pe acesta să renunțe la planul său diabolic. În schimb, Nizam, care nu putea să-și scoată din cap obsesia lui de-o viață – de a deveni cel mai puternic om din Persia, o prinde de umeri și o aruncă în hăul care se deschisese în jurul lor.

Dastan reușește să o prindă de mână pe Tamina. În adâncul inimii lui simțea că nu putea trăi decât prin ea. Însă Tamina, privindu-l în ochi cu o duioșie sfâșietoare, îndurerată peste măsură fiindcă își simțea sfârșitul aproape, și înțelegând furtuna ce îi zguduia inima iubitului ei, îi spune acestuia ultimele cuvinte înainte să-i dea drumul la mână:

- Dastan, oprește-l pe Nizam. Dacă sticla se sparge, lumea va muri odată cu ea ! Te iubesc !

Fiecare vorbă a ei îi străpungea inima lui Dastan. Ochii ei exprimau ceva dulce, era dragostea ce-o nutrea pentru el și pentru dorința de viață.

- Nu ! strigă Dastan, privindu-și iubita prăbușindu-se în hăul adânc. Suferința puternică, izvorâtă din adâncul inimii sale îi amplifică forța și dorinta de a-l impiedica pe Nizam să-și ducă planul la capăt. Cu inima încleștată de durere și plin de furie el își adună tot curajul și toată puterea, se urcă înapoi pe stâncă și se năpusti asupra lui Nizam.

În cele din urmă Dastan a reușit să întoarcă timpul înapoi, să-l învingă pe Nizam, și s-o readucă la viață pe Tamina dovedindu-și suprema dragoste pe care o purta pentru ea.

Leadership: Trăsăturile tale de caracter corespund forței în ascensiune a însemnătății pe care o dai luptei cu propriile tale limite în încercarea de a umple satisfăcător un timp care altfel ar fi gol?

Lupta cu propriile limite poate avea o însemnătate de gestionare a timpului în funcție de modul cum te raportezi la marea provocare de a trăi și de a-ți asimila cât mai mult propria existență sau, de ce nu, de a ți-o pierde. Timpul poate fi perceput ca un zid care se surpă în fața ta sau ca o continuare a unei cărți ce trebuie citită de mai multe ori pentru a-i sesiza toate nuanțele.

Când vorbim de leadership nu ne referim, strict, la arta de a ajunge în frunte. Ci, ne referim și la o realitate bazată pe efecte - care servesc exclusiv scopurilor nobile, care nu rămân în umbră și devin neidentificabile. Leadershipul, în a cărui compoziție se regăsește nisipul fin al valorilor adevărate, n-ar trebui să prezinte un grad pronunțat de uzură dacă este lăcuit

periodic cu straturi groase de credință.

Această putință de a înfăptui binele prin conștiința unui sacrificiu suprem, stă în fața tuturor resurselor disponibile pentru finalizarea la termen a edificiului pe care el și-a zidit calitățile. Un timp gol este rezultatul unei vieți fără sens care nu singularizează lectura unei cărți povestită de oameni extraordinari.

Leadership: Poți să te constitui ca o realitate care conține în sine întregul timp și spațiu, fie ca o evadare dintr-o realitate care te constrânge să suporți testul major al poveștii tale?

E de presupus că întotdeauna mijloacele de înălțare a edificiului leadershipului se resorb în scopul atins. Barierele care trasează granițe pentru toți acei indivizi care ar putea la un moment dat să funcționeze extraordinar, acționând în baza impulsurilor instinctive, pot fi depășite doar cu acordul conștiinței curate.

Această conștiință determină manifestarea lor, dând naștere la o nouă formă de "a fi", suma acelor trăsături de caracter care corespund forței în ascensiune a însemnătății pe care ei o dau luptei cu propriile lor limite. Adică, atunci când simt nevoia să-și dovedească apartenența la cineva sau ceva, cu riscul propriei lor libertăți și vieți.

Dar, în special, ei trebuie să întrebuințeze o doză mărită de chibzuință și încredere în consolidarea temeliei edificiului, pentru a nu se surpa înainte de fi terminat. De aceea judecățile proprii, izvorâte dintr-o perspectivă care strălucește ca o făclie în întunericul imens al prezentului, trebuie să se mențină permanent la niveluri ridicate. Înțelegerea adecvată a prezentului poate determina o mai corectă evaluare a trecutului, dar și o altă concepție asupra viitorului.

Testul major al poveștii lui Dastan nu a fost cerința impunătoare a conștiinței de a fi ghidată cu mult dincolo de limitele ei prezente, ci de deschiderea conștiinței de-a nu fi afectată de emoții în modul radical în care acest lucru se întâmplă într-un creier obișnuit.

Leadership: Atribui valori greșite unor aspecte ale lumii exterioare, evaluându-ți capacitățile în raport cu momentele de timp anulate de posibilitățile tale de a gestiona esența condiției de muritor?

Tot ceea ce te înconjoară și te limitează, care te blochează și nu te lasă nicicum să avansezi, depinde de valorile de compromis pe care se fundamentează experiența trăirii într-o realitate paralelă, accesând reversibilitatea timpului.

Când încerci să te lupți cu tot ce e rău, acel moment când cea mai dragă persoană de lângă tine pleacă, când cazi și crezi că nu te mai poți ridica, devii prizonierul unei lumi pe dos: moartea e intensă, familiară, apropiată, în timp ce viața e tot mai străină.

Condiția de muritor se instalează în acel moment când crezi că viața nu mai are nici un rost. Astfel, începi să atribui valori greșite multor aspecte ale lumii exterioare, cum ar fi maximizarea efectelor negative asupra relației dintre oameni și încercările lor, reactualizând constant adevărul conform căruia nimeni nu trăiește la nesfârșit.

Capacitățile tale de a-ți construi un prezent și un viitor mai bun, de a-ți înfrumuseța viața și de a produce o schimbare semnificativă în lume, încep să scadă și să aibă valori de "mărginire" la plenitudinea plăcerilor simple și trecătoare.

Leadershipul nu este un edificiu veșnic, de neclintit, căruia să-i poți adăuga pe rând câte o nouă piatră de glorie, ci mai degrabă un organism viu care evoluează trecând prin mai multe faze. Iar așa cum nisipul timpului curge neîncetat în clepsidra vieții, tot așa și tu, ca lider, îți poți spori neîncetat valoarea personală impunându-ți viziunea și inițiind un leadership bazat pe valori și principii morale bine stabilite, precum solidaritatea și coeziunea.

Încercarea de a străpunge timpul este fundalul a tot ceea ce experimentează ființa umană de la începutul vieții și până la sfârșitul ei, pe care trebuie să proiectăm învățătura credinței și împlinirii faptelor mărețe.

Leadershipul se poate clădi pe o fundație solidă, pe empatie, pe adevărata prietenie, pe înțelegere și afecțiune reciprocă între indivizi, pe sentimente de profundă prețuire și recunoștință. Sau se poate dărâma și se poate transforma într-un morman de nisip dacă îl folosești după bunul plac, fără să ții cont de limitele lui, de principiile de aur pe care, ca lider, ai obligația să le respecți. Principii precum " *nu-ți folosi puterea în mod greșit pentru a-ți satisface orgoliile personale.* "

Dacă ești un adept fanatic al filozofiei *"În fața mea toată lumea trebuie să se aplece"* , atunci nu vei putea să controlezi așteptările crescute ale oamenilor, și în consecință vei eșua.

Secretul remarcabil al unui lider de succes constă în crearea unei armonii calde între ceea ce simte, ceea ce gândește și felul cum acționează. Așa cum iubirea indică armonia între două făpturi care se completează și se înțeleg bine mai ales la nivel emoțional - tot așa leadershipul tău indică gradul de apropiere față de ceilalți oameni și se poate ridica la cel mai înalt grad de desăvârsire daca îți dezvolți abilitățile de a înțelege suferințele, motivațiile și aspirațiile lor.

Linia timpului pe care trebuie să o construiești pentru a fi folosită doar la accesarea unei conștiințe mai înalte reflectă ceea ce aduni într-o viață care nu se pierde în van.

Nisipurile timpului reprezintă o modalitate metaforică de a transmite un adevăr incontestabil: totul se transformă, inclusiv leadershipul, care se poate ridica la înălțime numai în timp, pe măsura dezvoltării lui, sau se poate nărui ca un castel de nisip dacă nu are un fundament stabil și un liant adecvat.

Ia atitudine în fața timpului dacă vrei ca valoarea leadershipului tău să crească. Închină-ți viața sublimului, pentru ca leadershipul tău sa prindă viata și să reziste în timp. Făurește-ți niste idealuri și niște valori care să nu contravină eticii și integrității profesionale. Închină-ți viața dezvoltării unei noi viziuni, a unui nou mod de zugrăvire a leadershipului bazat pe unitate și stabilitate, pe adevăr, empatie și încredere.

Adună-ți tot curajul și toată puterea inimii pentru a-ți dovedi prețuirea și atașamentul față de cei din jurul tău, și astfel leadershipul tău va prinde viață și va rezista în timp.

Source: https://neculaifantanaru.com/nisipurile-timpului.html

Nivelul artistic în leadership

On Mai 07, 2017

Îmbunătățește-ți experiența de a crea noi modele de expunere a concepțiilor despre lume, om și viață, prin dezvoltarea capacității de a genera idei izvorâte din acele emoții și sentimente care au schimbat traiectoria propriei deveniri.

Aveam teribila senzație că trăiesc printr-un simțământ al apropierii de arta concilierii fizicii cu Dumnezeu, dar cu înclinare spre măiestria unui Rembrandt căruia îi plăcea să pătrundă adânc în psihologia celor portretizați. Destul de repede am învățat să stimulez "variația oarbă" permițând imaginației să lucreze liber și să producă noi asocieri de idei desprinse din structurile unei genetici elementare, generate la întâmplare din culorile unei lumi imposibile.

În acel anotimp al evoluției grăbite, secondate de memento-ul unei biochimii străine și implacabil ostile, moartea tot mai pronunțată, ca și viața tot mai chinuită, formau ramura unei științe a victimizării. O știință a cărei forță, dominată de morfologie, din schema de reacții pline de șoc care violau legile geneticii, era egală cu suma variațiilor dintre informațiile aflate la îndemână și descoperirile de moment.

Probabil, evoluția personalității mele era direct proporțională cu perfecta stăpânire a artei de expunere a unor noi concepții despre lume, despre viață, într-un soi de apropiere de pulsul naturii, de științele ei. Noroc că întotdeauna natura cere să fie venerată nu doar prin jertfe omenești, ci prin prisma învierii omului la viață, pe axa artei de a merge înainte, dar cu băgare de seamă și în speranța că îi va fi dat să învingă toate piedicile, ca să aibă ce le răspunde reproșurilor tentativei de a se întoarce la origini.

Era un fel de angajament de a mă lăsa inspirat de combinația a numai două tonuri care mă trezeau înspăimântat din ceasul libertății incerte, roșu și negru, transformarea prin moarte și învierea prin chinuri. Roșul lăsa impresia de horror cu elemente fantastice ce căpătau brusc o explicație perfect rațională, negrul lăsa să planeze o incertitudine în privința momentului meu de glorie.

Leadership: Creația ta produce o schimbare în modul de reprezentare a realității față de actul prelucrării unei imagini care asigură acuratețea reprezentării de sine în raport cu o experiență artistică inovativă?

Se crease o rezonanță remarcabilă între voia Divină și prezența Divină, între interioritate și exterioritate. Un delir al lumii înlăcrimate. O lucrare în care arta modela sensibilitatea umană, intensificând-o până la furia cea mai agresivă într-un prezent care nu mai prezenta speranța unui viitor. Cred că imaginea căreia trebuia să-i asigur acuratețea reprezentării de sine, eu aflându-mă în prim planul unei creații numite "Reflecție asupra evoluției lumii", era dată de reprezentarea veridică a unei realități care cultivă mai mult "news" decât "fake", deci o realitate care pe neașteptate poate deveni imprevizibilă.

În leadership, creația capătă valențe de excepție de la regulă într-un test psiho-comportamental care compară ceea ce vezi - cu ceea ce ți-ai dori să vezi, măsurând capacitățile tale de înțelegere a unei realități deosebit de complexe.

Aceeași creație, văzută din perspectiva reprezentării de sine, referindu-mă la mine ca la un mic tratat al științei menit să întărească o fortăreață atât pe hârtie cât și în evoluția lumii, se continua cu plus-valoarea unei experiențe artistice de tip "crossing borders". Un artist trebuie să privească dincolo de imaginile din fața sa, dincolo de aparențe, dincolo de linia

orizontului, dincolo de educația formală, pentru a-și putea însuși toate cuceririle artei: viziunea, idealurile, filosofia de creație, trăirile unei lumi noi, percepțiile unui modernism al realității, alianța dintre rigoare și fantezie.

Totul în fundalul evenimentelor era colorat cu un neobișnuit realism, psihotic ca într-un portret hașurat ce refuză reducția și simplificarea în favoarea nuanțelor tratate cu o uimitoare veracitate, din care se degaja întrebarea îngrijorătoare: cum e să fii singur în lupta cu demonii?

Trasările conturului unor picături de lacrimi circumscrise unor tipare liniare de trăire intensă încercau să pună la îndoială universul de sensibilitate, plin de poezie, a artistului care sub masca unei aparente apatii, dar convențională în multe privințe, avea darul de a disimula o anumită individualitate.

Leadership: Te ridici la așteptările impuse de un rol care-ți dă prilejul să realizezi o frumoasă creație, evaluându-ți talentul pe linia unei continuități imprevizibile?

Credeam că-mi voi putea grupa gândurile și trăirile într-o idee nouă, prin înfruntarea lor, prin rezolvarea contradicțiilor aparent ostile ale unei lumi în tranziție, într-un atribut al cunoașterii și al nobleții pentru care eram predestinat - în fața teribilului suspans al vieții plină de răsturnări de situație.

Teorema proiecțiilor spune că proiecția pe o axă a rezultantei unui sistem de forțe este egală cu suma proiecțiilor pe aceeași axa a forțelor care alcătuiesc sistemul.

Adevărata artă cu care mă confruntam, îi simțeam fiorii din care se nășteau monștrii, la rândul lor extrem de captivanți ca într-un thriller *qui touche, qui pose des questions jusqu'à la fin* , un thriller care juca trucuri cu mintea mea, era perfecționarea unei genetici menită să rezolve problemele insolubile: "ce este viața, ce este omul, ce este lumea, ce este omul în lume?"

Era ca și când trebuia să dau naștere unei poetici care să capteze în mrejele sale elementele inovatoare ale unei gândiri de nivel superior, dar deocamdată încă insuficient cultivată în procesul de evoluție pe axa unui sistem de forțe care admitea o rezultantă unică egală cu momentul meu de noroc în viață. Firește, încă nu am găsit răspunsurile. Dar încă mai caut. Încă sunt în viață.

Leadershipul se afirmă printr-o calitate pe care toți ar trebui să o aprecieze: să reușești să definești distincția dintre ceea ce ți se întâmplă și ceea ce te face să continui să mergi înainte, oferind o imagine fidelă poziției pe care o ocupi în cadrul unei compoziții coerente.

Poziția poate fi cea de artist care a înțeles viața și a receptat-o în operele sale ca o vocație și și-a asumat-o ca o misiune. Sau cea de artist care, trăind în mijlocul unei societăți greu încercate, se apucă să zugrăvească societatea aceea ca un ideal de omenie de neatins.

Motivația și dorința de a participa la chemarea pentru efectuarea schimbării se determină prin aprecierea evoluției în timp a unui fenomen interesant, dar dureros. Și, totodată, prin estimarea modului de a te manifesta prin sensibilitate artistică. Prin capacitatea de a te exprima pe diferitele planuri ale creației care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Prin pornirea lăuntrică de a accede la o fărâmă din cunoașterea adevărului cu privire la ceea ce este de evitat într-un cadru al deznădejdii.

Nivelul artistic în leadership este asigurat de experiența de a crea noi modele de expunere a concepțiilor despre lume, om și viață, prin dezvoltarea capacității de a genera idei izvorâte din acele emoții și sentimente care au schimbat traiectoria propriei deveniri.

Nivelul artistic este cu atât mai înalt cu cât reușești mai bine să-ți psihologizezi toată povestea, mai ales hotarul dintre viață și moarte. Iar adevărata ta spectaculozitate se produce atunci când permiți imaginației să lucreze liber și să producă noi asocieri de idei generate la întâmplare din culorile unei lumi imposibile.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/nivelul-artistic-in-leadership.html

Nivelul cel mai înalt al leadershipului

On Decembrie 15, 2016

Purcede la construcția unei arte desăvârșite, realizând o îmbinare intre experiența extazului și cerințele totului din jur.

O liniște cosmică, născută din integrarea omului în peisaj, în natură, în viața ciudată a acestei țări. Odată rămas singur cu natura te cuprinde o senzație neobișnuită de autodizolvare în natură, de contopire cu ea, o armonie deplină. Se naște senzația cele mai sublime bucurii a extazului. Extazul ale cărui legi au fost obiectul atâtor cercetări înfrigurate, atâtor calcule migăloase ale artistului. Acum, însă, a devenit o senzație concretă. Se răstoarnă deci toate gândurile inițiale în legătură cu filmul.

Cinematograful nu i se pare pasionant decât în măsura în care este un mic univers experimental. Va trebui să urmeze o perioadă de purificare, de transformare completă a cinematografiei în care n-o să rămână piatră peste piatră din scumpele noastre opere răposate. Ceea ce este aici în jur e mult mai interesant, incomparabil mai pasionant decât orice fel de cinematografie. Problema montajului nu i se mai pare deloc interesantă. Cea a sunetului mai puțin.

Acum, ajuns în miezul trăirii extazului, Eisenstein are totuși o reacție alergică parcă împotriva cinematografiei. "Totuși, atât de conștiincios ca aici mi se pare că n-am lucrat niciodată". Se naște acum voluptatea unică și atât de râvnită a trăirii unei armonii și unități interioare. *****

Leadership: Recunoști rolul unei categorii de forțe necesare în captarea naturii esențiale a unei experiențe trăită exclusiv prin tot ce te înconjoară, încât să duci creația la nivel de artă atemporară?

Extazul este drumul, nu fără însemnătate, străbătut de omul plin de cunoaștere pe suprafața unei realități de ordin suprem, pe care o numim plenitudine invizibilă în mișcare curgătoare, după ce a traversat vastitatea unei trăiri care i-a lărgit conștiința și i-a rafinat sensibilitatea. Aici se constată unicitatea creației dusă la nivel de artă atemporară: prin faptul că ceea ce trăiești prin lucrul în care te crezi te împlinește fără să te justifici, fără să ai celelalte lucruri.

Un om care experimentează extazul, omul pătruns de un conținut al sublimului, oricât ar fi de nebunească senzația de a fi înconjurat de tot ceea ce înseamnă bun, frumos, inspirațional, artistic, trăiește ca un adevărat creator după regulile unei vieți și ale unei arte care înseamnă continuitate. O artă marcată de calcule migăloase, de culori tot mai sugestive, ce capătă o anume simbolistică, până la construirea unui adevărat arsenal de elemente „fantasy" cu valoare de reper pentru formarea noului.

Omul pus în fața unui asemenea arselan de elemente, corespunde la rândul său unui întreg numit „nemărginire", fiind capabil să atribuie operei sale subordonată unui concept unitar – un destin înălțător, plin de magnetism și virtuozitate. El capăta o putere neobișnuită, ca un astru strălucind de lumină, apropiindu-se de perfecțiunea celui care iubește și împrumută termeni din însăși propriile sale condiții de funcționare, în autoritatea unei transcendențe absolute.

Personalitatea care gravitează în jurul leadershipul este cea care, conectându-se la totul din jur, reușește să creeze un univers experimental, mereu în expansiune, format dintr-o dimensiune a trăirilor care se cer împărtășite, din dimensiunea unui mod de viață plin de

sens și din dimensiunea unei teme de creație mai largi.

Construcția artei, la fel ca și măreția omului, seamănă cu o formă mai nouă a leadershipului, numită de mine „Inside-Out". Adică ceva ce se petrece în tine, în relație cu exteriorul care îți ia ochii și te vrăjește în totalitate. Iar a depăși limita cunoașterii experimentale, prin raportarea la ceea ce simți în contextul unui anumit tip de răspuns la ce se întâmpla în jurul tău, este o capodoperă a sublimului.

Forțele care contribuie la captarea naturii esențiale a unei experiențe trăită exclusiv prin tot ce te înconjoară constau în unitatea dintre idee și imagine, în care se împletește o armonie de emoții, integrand astfel omul într-un peisaj al neobișnuitului care se reinventează constant.

Inside-out este calitatea lăuntrică a omului transferată valoric și spiritual în forma unei creații care sugerează perfecta armonie dintre natură și sentiment. Or evaluarea calității unei creații axată pe cerințele "totului din jur", adică depinzând de trăsăturile fiecărui model de inspirație în parte, se face la fel, prin transferul valoric și lăuntric (în marea carte a naturii) a unei percepții sensibile despre o realitate necontrafăcută.

Adevărata împlinire a creației se obține prin trăirea unei armonii și a unității interioare prin comuniune cu viața naturii, cu elemente el, cu forțele ei, cu valorile ei, încât să cuprinzi NOUL unui mod de gândire într-o temă de mare temeritate, de mare vizibilitate, de mare interes.

Nivelul cel mai înalt al leadershipului poate fi atins doar de către omul care percepe creația prin adâncirea înțelegerii contextelor de explorare a noului ce depind de armonizarea între experiența extazului și cerințele totului din jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Noi doi, visul și povestea

On Aprilie 27, 2020

Învață să fii creația unui Creator care te obligă să-i accepți prezența dintr-o altă perspectivă a duratei și a spațiului.

Dacă ți-ar fi spus cineva că într-o bună zi vei ajunge mai mult și mai departe decât ai visat vreodată, s-ar fi schimbat ceva la tine? Şi dacă într-o bună zi, una din acele zile la care nu ai multe așteptări, vei simți că ești parte dintr-un vis frumos, și că acest vis se cuibărește măreț într-o poveste bună, neputând fi furat de niciun hoț de cărți, ai putea oare să te mai întorci la viața ta anterioară, s-o trăiești ca și când nu ai fi visat niciodată că faci parte dintr-o poveste?

Așadar, cineva ți-a destăinuit viitorul, revărsând peste sufletul tău speranța de a da curs unei povești menită să te reconforteze, ajutându-te să-ți recapeți libertatea de a fi tu însuți în continuarea unei povești care promite să fie mai ceva ca într-un vis. Şi oricine ar fi fost acel cineva, credibil sau nu, cu siguranță a fost de ajuns ca să-ți amintească că cel ce visează mai mult și cât mai departe primește întotdeauna din timp o înștiințare cu privire la un vis care promite totul la timpul viitor.

Şi iată că visul, împreună cu cineva care visează, a depins de altcineva căruia visul i-a făcut dinainte o idee despre tine, venind în întâmpinarea dorinței inimii tale. Probabil că visul, cu o înfățișare atât de plină de viață, își exprimă rostul final ca un simbol al răbdării și al speranței, jucându-se de-a v-ați ascunselea într-o poveste care amintește de un Creator, de o mână văzătoare, de un Hoț de cărți, de Cele trei porți fermecate, de străvechea Morla sau de minunatul oraș de argint numit Amarganth.

Cum este oare să fii parte a unei povești care se scrie zi de zi alături de un vis în care simți că ești orice îți dorești să fii, și că visul și povestea, un element esențial al reveriei și un gen epic, sunt cheia pătrunderii într-un univers al Creatorului de infinit?

Poate că avea dreptate Alexandre Dumas, când spunea chiar la finalul unui roman celebru:

"Nu uitați niciodată că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: AŞTEAPTĂ ŞI NĂDĂJDUIEŞTE."

Leadership: Formatul creației căreia i se supune viața ta poate fi văzut ca o aducere în prezent a mărturiei unei povești care se susține prin privirea ta în altă lume?

La un moment dat, în călătoria ei prin țara oglinzilor, Alice întâlnește un țânțar care o întreabă:

- Ce folos atunci, că insectele au nume, dacă nu vor să răspundă la acest nume?

- Nu-i de niciun folos pentru ele, zise Alice; dar bănuiesc că e de folos pentru cei ce le numesc. Altfel de ce-ar avea lucrurile nume?

Iată cum se scrie o poveste inspirată de un vis asociat cu starea mentală a unui visător prins

într-o lume a fanteziei, a secretelor, a misterelor magice. Tu, povestea mea, ești visul meu cel împlinit, fiindcă ți-am putut da un nume care face înconjurul realității în care m-am tot afundat, iar numele tău iată-l, acesta este: *Erelyndhus* , sau forța cuvântului pur din spațiul frumosului transcendent. Nicio poveste nu rezistă fără un vis plin de semnificații, la fel cum nicio oglindă nu poate să reflecte o gândire aparte, o imagine inversată, un alt chip decât tinerețea, fără lumina unei stele călăuzitoare.

Iar dincolo de țara oglinzilor, în care Alice s-a tot adâncit, șade un tâlc de mare sugestivitate: tot ceea ce primește de la tine un nume se răsfrânge în mii de fețe, într-o optică geometrică, asemenea unei plăsmuiri dintr-o veritabilă împărăție a oglinzilor fermecate. Considerând că o rază de lumină monocromatică se propagă prin intermediul materiei libere într-o altă realitate, iar refracția s1 cade pe suprafața de separare a cerului de pământ, plană în punctul x1 aflat sub unghiul unei justificări supranaturale, atunci vom fi liberi să ne mișcăm într-o lume fantastică, dar care totodată este extrem de reală pentru că este lumea propriului nostru Sine.

Concluzie. Creația mea este visul unui artist care se desfășoară sub forma unei holograme într-un spațiu real definit ca imaginar. Iată, deci, de ce mă numesc un Creator: fiindcă peste tot pe unde îmi plimb ochii nu văd decât imaginile unei lumi extrem de complexe și de vii, imagini reflectate simultan într-o oglindă care e una din căile veritabile spre Marea Cunoaștere – aș vedea până departe și aș descoperi că, într-o existență anterioară, am fost altcineva care nu mă cunoaște, dar care se comportă ca și cum m-ar cunoaște.

Înainte de a înțelege leadershipul, încearcă să trăiești experiența de neuitat a unui vis devenit realitate, cu ascensiunea spre eternitate a Creatorului, încât să nu mai ai nevoie de îndrumare spre "lumină".

Noi doi, visul și povestea, facem parte dintr-o lume care nu se lasă inundată de contemporaneitate, și care nu se dezvăluie oricui, ci numai celor cu adevărat merituoși care știu să transmită emoții, să împărtășească din experiența sinelui, asemenea efortului unui artist care face din pictură un mod de comunicare mai directă între sensibilitatea Creatorului și realitate.

Niciodată nu m-am gândit c-aș putea face dintr-un vis grandios povestea vieții mele, cu înclinație spre arta unui Creator Absolut care vede imaginea sa într-o formă sau alta, diferită de orice așteptări omenești. Ci, tocmai visul s-a gândit la mine înainte de a mă transforma într-o poveste a cărui erou este nemuritor, la fel ca și Cel ce scrie în Glasul Universal o nouă pagină a cărții Sale.

Alice din țara oglinzilor, încă mai încearcă să-și reflecte destinul în completarea poveștii mele. Dragă, Alice, vei reuși să pătrunzi în lumea mea, numai după ce vei regla oglinzile lumii tale să se vadă din poziția unui meșter neîntrecut al avangardelor artistice...

Source: https://neculaifantanaru.com/noi-doi-visul-si-povestea.html

Norii nemărginiți ai posibilităților imaginate

On Iulie 04, 2013

Identifică elementul primordial în care setea de înțelegere a ceea ce ești se îmbină perfect cu dimensiunea cunoașterii superioare, pentru ca încrederea în evoluția ta să fie deplină.

Încercam să pătrund într-un spațiu în care timpul nu exista, asemenea unui călător aflat în continuă mișcare în căutarea unui loc al său. Şi nu mă mulțumeam doar cu atât. Căci omul dominat de imaginar, care persistă în a lua în considerare toate necunoscutele, vrând să pătrundă chintesența unei gândiri superioare, se adâncește neistovit în viziunea lui fixă căutând cu orice preț raza de lumină ce se strecoară prin smogul gros al inexplicabilului.

Stelele răsăreau una câte una, ca aurul dintr-un zăcământ neexploatat, dintr-un alt timp. Numărul lor conta prea puțin. Căci numai câteva grame din acest prețios corp strălucitor erau suficiente pentru a extrage chintesența unei materii sau substanțe de viață ce ar fi putut umple spațiul de timp a reflecției mele, singurul țel al căutării.

Dar combinarea elementelor vitale ce asigurau coeziunea materiei decurgeau greu. Deseori erau catalizate de unii ca fiind intermediari instabili și foarte reactivi. Sensul și nonsensul. Trebuia să atribui un sens acestei călătorii spre un alt timp, înainte ca nonsensul și absurdul să-și înfigă adânc rădăcinile contorsionate în mintea mea. Tocmai în asta consta măreția mea !

Leadership: Poți să te pui în ipostaza de a deveni un "ostatic" al necesității de a te întoarce spre cele din afara proprei realități, fără să devii serviabil în fața materiei care te captivează prin capacitatea ei de a se autoorganiza în structuri din ce în ce mai complexe?

În principiu, era vorba de a exalta forța vitală necesară depășirii limitelor de înțelegere admise de intelect, utilizată rar numai de oameni cu o spiritualitate ridicată și un mod de gândire superior. Stimularea acelei energii de a transforma fundamental spațiul și oamenii cu care intram în contact, de a o economisi și de a o fixa în viitorul update al propriei mele existențe, trebuia să-și facă efectul pe termen lung dacă voiam să ating un nivel de cunoaștere superior.

Aveam nevoie de un instrument mai sigur, de o structură de forțe care să reducă orice suspiciune care plana asupra mea. Iar identificarea elementului primar, filosofic, în care setea de viață se îmbina perfect cu dimensiunea cunoașterii superioare, găsirea acelei forțe de atracție care să pună în mișcare universul și timpul, devenea tot mai dificilă. O nouă conștiință trebuia descoperită. O altă dimensiune a vieții și a timpului în care aș fi avut, în sfârșit, puterea de a face lucrul pentru care am fost creat: să fiu un creator, demiurgul propriilor mele plăsmuiri.

Un reflex al plăcerii de-a imagina tot felul de chestii fantastice, creând mental tot felul de legături absconse între vizibil și invizibil, între divizibil și indivizibil, mă contaminase în întregime. Era evident că gândurile cele mai întortocheate puseseră stăpânire pe mine. Dar tocmai în asta consta măreția mea, în faptul că am permis gândurilor să mă înalțe la norii frumoși și nemărginiți ai posibilităților imaginate.

De atunci am învățat să cred în evoluția mea și în viitor.

Leadership: Poți să faci dintr-o condiție a vieții o experiență de navigare într-un imaginar

abstract, fără extinzi și să-ți aprofundezi cunoștințele între două sfere distincte: "stăpân" și "prizonier"?

Gândurile cele mai întortocheate pun stăpânire pe tine? În ce constă măreția ta? O nouă conștiință trebuia descoperită? Ai puterea de a face lucrul pentru care ai fost creat?

Leadershipul nu vizează numai sfera specifică a dezvoltării și perfecționării spre atingerea unei poziții fruntașe, ci și studiul personal al interpretării pe care o dai oricărei experiențe pe care o trăiești în momentul în care urci orgolios scările foarte lungi spre excelență. Căci, inevitabil, în acest moment începi să resimți o presiune din partea cadrului tău de referință, adică a unității propriei ființe compusă din două ipostaze diferite.

Prima, a omului de știință, care trebuie să smulgă, prin simplificări favorabile, o logică riguroasă din anumite puncte de vedere sau dintr-un *template* de gândire sofisticat, sau dintr-un ciclu mult mai amplu și mai complex de idei insuficient fundamentate. A doua, cea a creatorului, a omului dominat de imaginar, care încercând să pătrundă lucrurile ascunse, vrând să pătrundă chintesența unei gândiri superioare, se adâncește neistovit în viziunea lui fixă până ce se îndepărtează de punctul său de referință.

Așadar, putem spune că, într-un fel, leadershipul rezidă dintr-un experiment care reunește, în combinații atent construite, cele două ipostaze care nu trebuie să se respingă. De regulă, însă, cele două ipostaze se luptă, delimitând două dimensiuni distincte: "stăpân" și "prizonier". Indicat ar fi ca acestea să se înglobeze într-o singură viziune clară, conferind caracteristicilor de bază ale individului o anumită autenticitate.

Este limpede că suprimarea relațiilor între cele două dimensiuni, mai ales pierderea controlului asupra lor, în lipsa unei bune coordonări a procesului de alcătuire și finisare a "creației", va accelera treptat regresul în descoperirea de noi resurse care să faciliteze accesul spre cunoașterea superioară.

Iar simplificarea și armonizarea operațiunilor de atingere a superiorității în leadership constituie cele mai sănătoase pregătiri în vederea limitării efectelor negative pe care le poate avea strânsa relație dintre cele două ipostaze.

Leadership: Poți să-ți dezvolți o structură de forțe care să reducă orice suspiciune ce planează asupra științei tale, chiar dacă modul în care te raportezi la imaginea mentală de sine nu se ancorează la cerințele realității?

Obținerea superiorității în materie de știință reprezintă un proces destul de complex, în care extraordinarul se combină cu neînsemnatul, demascând și denunțând astfel cu mare asprime viciile în materie de leadership, supraevaluarea sau subevaluarea. Iar schimbările care se petrec în materie de competență, când este testată valoarea creației și a creatorului, par ușor de acceptat dacă se experimentează sentimentul de a fi util propriei individualități.

Un autor și conferențiar american spunea odată: " *Ascultarea creează încredere, baza tuturor relațiilor de durată.* " Dacă este să facem o corelație, aici este vorba și de felul în care tu, liderul, te pui în slujba științei, fără să falsifici relațiile dintre cele două ipostaze menționate anterior.

Ca să obții o superioritate în leadership, ai nevoie de o structură de forțe care să reducă orice suspiciune care planează asupra științei sale, precum: capacitatea de a prezenta construcții noi ale realității, capacitatea de a crede în ficțiunea pe care ți-o asumi , capacitatea de a crea o legătură între ceea ce se întâmplă în exterior și ceea ce se întâmpla în interior, capacitatea

de a schimba percepția publică, capacitatea de a gândi pe cont propriu pentru a descoperi lumea din jur.

Încrederea în evoluția ta va fi deplină numai dacă reușești să identifici elementul primordial în care setea de înțelegere a ceea ce ești se îmbină perfect cu dimensiunea cunoașterii superioare. Ce ești? Un stăpân al științei? Sau un prizonier al ei?

Depinde de măreția ta, depinde de cât de mult permiți gândurilor să te înalțe la norii frumoși și nemărginiți ai posibilităților imaginate. Şi, mai ales, depinde de capacitatea ta de a nu te lăsa stăpânit de ea.

Leadershipul este ceea ce adaugi experienței tale de explorator al unor spații cu multiple posibilități de lărgire a orizonturilor, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva cauzalității și al adevărului care trebuie crezut pe cuvânt.

Norii nemărginiți ai posibilităților imaginate se referă la posibilitatea de a pune în practică, cu rezultate benefice, tot ceea ce plăsmuiește imaginația determinată de propria-ți știință și cunoaștere. Iar acest joc imaginar bazat pe reguli stricte îți poate aduce laurii victoriei sau penalizări dureroase.

Source: https://neculaifantanaru.com/norii-nemarginiti-ai-posibilitatilor-imaginate.html

Now We Are Free

On Iunie 08, 2018

Învață să descoperi semnificațiile vieții în clarobscurul conștiinței unde cuvântul își mărturisește atașamentul față de firul original al unei povești adevărate, repetată la infinit.

Numele meu, pe care trecutul îl lasă în seama soarelui care e veșnic, eu Juba, sunt doar o rămășiță a gladiatorului care altădată îi delecta pe locuitorii Romei cu suferința sa, cu tăria de a lupta până la ultima picătură de sânge, cu umilința de a muri în numele multor paradisuri care urmează doar după infern. Fiecare parte din mine stă mărturie unei lucidități conștiente de actul săvârșit contra valorilor morale acceptate de lumina credinței pure.

Asemenea mie, orice sclav are dreptul să-și scrie istoria fără să ceară nicio răsplată generoasă din partea lui Dumnezeu, ca un soi de obligativitate față de încheierea unei anumite etape de viață și începutul unei noi căi de urmat într-o vreme în care îngerii nu mai zboară, pentru că acolo unde nu e rugăciune cerul se face ca piatra. Faptele pe care memoria timpului și inima mea nu le va șterge niciodată se îndreaptă, cu bune și cu rele, numai spre cei ce îmi sunt alături într-un *adagio of lingering sadness.*

Există o clipă în istoria lumii, o secundă astrală care se adaugă orei neîntrerupte pe care imaginația o scaldă numai în lucrările pictorilor, o micro-materie dintr-un univers fără nume care schimbă hotărârea și acțiunile omului de rând. Sufletul unui gladiator, adâncindu-se într-o mirare fără seamă: "Ce oare caut eu aici?" pe un tărâm al celor ce nu pricep realitatea credinței, ca într-o carte în care nu poți citi decât așa, pe scurt, un rezumat, își cârmuiește cu greu trupul spre victoria unei clase de vârf a societății.

Ceea ce reușești să finalizezi în Colosseum nu-ți este acceptat decât ca libertate de a spune DA, până la un punct.

Dacă aș fi fost un pic mai înțelept decât moartea, de care m-am lovit la fiecare pas, probabil aș fi ocolit condițiile și cauzele determinate de statutul meu și aș fi încercat să forțez actul de voință liberă spre împlinirea poruncilor puterii divine. Chiar și așa, viața mea ar fi devenit insuportabilă, pentru că având de ales între eternitate și efemeritate nu aș fi putut întrezări o lume a bravilor războinici și a femeilor luptătoare ce-i însoțesc cu iubire până la capătul ei. Doar prezentul contează.

Leadership: Te înscrii în niște evenimente care se doresc tot atâtea momente de reevaluare a unei poziționări față de o viață ce poate fi descifrată prin dimensiunea zbuciumului sufletesc auzit doar prin credința în nemurire?

Cu puterea de rezistență pe care mi-o dat-o steaua norocoasă, am supraviețuit sublimului Quo Vadis din spatele unei povești sângeroase doar ca să scriu cu lacrimi în ochi aceste rânduri pline de tristețe și regret, pe care razele de foc ale soarelui, tangente la suprafața Pământului, le vopsește în culoarea frunzelor pomului care freamătă liniștitor în briza unei mângâieri de vară. Păcat că norocul meu nu a fost de partea celui căruia îi datorez viața.

Cine va citi aceste rânduri le va pune, poate, în sânul unei inimi de leu care în același chip cu Maximus Decimus Meridius va sparge zidul de piatră al robiei și va atinge el însuși culmile unei notorietăți niciodată câștigate de un împărat ca Lucius Commodus, pentru a renaște o istorie a biruinței prin luptă și suferință.

Eu însumi îl invidiez pe Maximus pentru capacitatea lui de a cugeta, de a lupta, de a nu se da bătut, de a crede într-un singur ideal care îi conservă existența într-o continuă verificare a divinității, conferindu-i o superioritate care spune, de fapt: „Dacă eu aș fi împărat, nu m-aș purta niciodată așa cu sclavii".

Leadership: Încerci să scapi de înfrângerea propriei neliniști sub actiunea unor forțe de răspuns la producerea unor evenimente asupra cărora numai timpul își lasă amprenta?

Sunt aplecat asupra trupului care a făcut din eroul unei tragedii o legendă a luptătorilor neînfricați, o piatră de temelie a edificiului pe care s-a zidit o istorie sângeroasă, o regândire a reprezentării unei realități care poate fi interpretată în diferite moduri. Nimic nu stă în fața destinului de gladiator, chiar dacă ai repurtat victorii glorioase, decât moartea.

Muritorul și-a reglat conturile cu viața. În timp ce mâinile și picioarele i se zbat convulsiv, din gât auzindu-se un horcăit profund, ochii aproape pierzându-și strălucirea, buzele sale încearcă cu o ultimă sforțare să contureze singurul cuvânt care, la urma urmelor, reprezintă cel mai mare triumf al vieții: "FREEDOM".

Povestea lui Maximus Decimus Meridius dăinuie prin ecoul plin de sânge a unor aventuri inimaginabile desfășurate într-un mare amfiteatru, numit Colosseum pentru că se afla în apropierea unei statui imense din bronz, Colosso.

Bănuiesc că pentru a stăpâni întreaga Romă, Maximus nu avea destulă abilitate, nu era un geniu al efectelor exceselor de inspirație, fiindcă a lovi scuturi și a crăpa capete nu este de-ajuns într-o guvernare, mai e nevoie și de un soi de răutate vecină cu nebunia care să îndrume masele spre o isterizare din cauze greșite. Satisfacția lui pur spirituală venea din conștiința puterii pe care o avea asupra trupului său clădit special pentru a lupta.

Ca și autor al acestor rânduri pline de adevăr, care fac elogiul devotamentului cel mai sublim, ridicat ca o piatră de hotar deasupra legilor unei lumi neînțelese, în virtutea rațiunii manifestată în universalitatea sa, nu regret nicio clipă moartea eroului care a creat legiuni întregi de fani ai unei realități care va bântui veșnic istoria.

Singura mea nemulțumire este că nu am avut destul timp la dispoziție pentru a discuta mai mult cu el. Avea un fel aparte de a privi și de a trata oamenii, lucrurile, evenimentele din imediata proximitate, ca și când ar fi încercat să le stăpânească rațiunea în curgerea și metamorfoza lor continuă.

Leadership: Te consumi într-o permanentă pendulare între putința de a-ți rescrie povestea și luciditatea extremă cu care îți mărturisești neputința de a da un nou sens vieții?

Cuvintele înălțate de istorie ca un frumos mausoleu, "My name is Gladiator", trec prin firele unui lanț de amintiri care cheamă mereu intensitățile unui clarobscur sufletesc înscris în competiția cu propriile limite, pentru a compune împreună cu deznodământul unui destin rebel un nou set de configurații existențiale. Ele vor fi mereu surprinse în imagini vii de către pictori și scriitori, având impact prin experiențele autentice pe care le oferă.

Niciodată n-am să renunț la omul care își demonstrează mereu atașamentul. Dar e prea târziu ca să mai sper. Nu mi-a mai rămas decât să-l privesc pe Maximus cu nostalgie, așa cum îl privește și apusul, pe cât de frumos, pe atât de apăsător. Îi strâng mâna cu venerație și respect chiar înainte ca el să închidă definitiv ochii. Simt alunecarea sufletului său în veșnicie, un mesaj venit din altă lume de tipul "Recepționat" născând o speranță a timpului care face din sclav un zeu nemuritor. Now you are free !

Bun prieten, am fost mereu alături de tine în Colosseum, în scurtele momente ale spectacolului dintre viață și moarte, ca niște diamante care își reflectă strălucirea până la cer, care după atâtea operații de șlefuire la temperaturi extreme ajung să fie prelucrate în mii de fațete de o înțelegere neclară a existenței, dar care strălucesc mereu, radiază, și sunt minunate oricât de ciobite ar fi.

Sunt sigur că vei reînvia în viitorul îndepărtat, sub un alt nume și altă înfățișare. Probabil vei fi reîntâlnit sub forma puterii unui alchimist care luptă alături de materie, ținând în mâna dreaptă cartea universală a transmutației, cu împletitură de un roșu sângeriu ca al mantiei gladiatorilor, iar în mâna stângă ținând scutul conștiinței libere, taina credinței într-un cuget curat.

Ştiința zeilor este mută, dar ne lasă la dispoziție puterea interpretării misterului vieții. Singurul gând la care mai am acum puterea să reflectez, și cu care închei această relatare, va rămâne înregistrat în memoria timpului ca un profil autentic al gladiatorului care își rescrie povestea:

Niciodată sufletul nu o să doară mai tare ca atunci când simți că nu ai fost de ajuns pentru a schimba o lume.

Now We Are Free este motto-ul celor care luptă pentru a-și câștiga libertatea vieții, plătind chiar cu prețul dureros al nemuririi. Pregătește-te la orice pas să întâmpini niște evenimente la care nu te așteptai, menite să-ți schimbe destinul !

*** Notă:** Now We Are Free

Source: https://neculaifantanaru.com/now-we-are-free.html

Nu este doborât încă țarul Moscovei !

On Iulie 30, 2016

Fii acea parte a imensității șansei de a alege, fără ca circumstanțele să mai aleagă în locul tău.

Scena din film continuă. Basmanov sosește cu vestea trădării prietenului lui Ivan, cneazul Kurbski. Călugărul citește mai departe psalmul regelui David. Altcineva îi șoptește tarului despre întinderea trădărilor. Călugărul: „O cât apasă inima. Așteptat-am milă. Dar în zadar. Mângâitori am căutat. Dar n-am aflat."

Şi atunci, deodată, Ivan și-a ridicat capul. Şi ca o fiară sălbatică a strigat prin toată catedrala: „Minți ! Nu este doborât încă țarul Moscovei ! "

Acum ia hotărârea de a crea armata opricinicilor, de a pleca la Svoboda Alexandrovskaia. „Egumen de fier mă voi face." Se sfătuiește cu cei ce i-au rămas credincioși. Ia hotărârile ce-i vor călăuzi de aici înainte pașii. Se urcă din nou la sicriu. Privește trăsăturile înghețate ale moartei. Şi i se pare că chipul ei s-a destins, că îl aprobă.

Cu mâna pe obrazul țarinei moarte, Ivan își face marele legământ: *„Lucruri mărețe voi săvârși: atotstăpânitor pământesc mă voi face ! Două Rome au căzut, cea de a treia – Moscova ! - stă pe loc. Iar a patra Romă nu va fi ! "* *****

Leadership: Poți să trăiești sub condiția ta reală, într-o versiune a realității care nu te validează drept posesor al unui destin de excepție?

Într-o lume în care sensul adevărat al valorii umane se pierde printr-o întorsătură a lucrurilor trăite, printr-o fatalitate a tot ce se întâmplă, unde numai experiența personală este cea mai bună lecție de viață, un aspirant la putere poate fi semnificat real sau simbolic, prin situația de a se așeza în situația existențială a întâlnirii dintre două categorii de circumstanțe.

Mai întâi acele circumstanțe de hazard când el însuși este un rătăcit prin ceață, mișcându-se fără rost și fără încetare, dar care trage în mod neașteptat și lumea după el. Apoi, acele circumstanțe de necesitate, reprezentând modalitatea de manifestare a unor stări sau tendințe de dominare, prin forța potențialului de a se impune, când el devine "schimbarea" datorită faptului că rămâne fidel principiilor sale de afirmare.

Ne referim la șansă ca la o modalitate de a ști să alegi între circumstanțele favorizante ale unei situații și slăbiciunea ta lăuntrică, iar țarul Moscovei a înțeles că ceea ce apare la orizontul destinului său într-un anumit moment de cotitură trebuie luat ca un semn de recunoaștere al meritelor personale, înainte ca această șansă să dispară.

Leadershipul este acea parte a imensității oportunității de a alege, fără a lăsa circumstanțele să aleagă în locul tău. O șansă pe care foarte puțini o înțeleg, pentru că în fiecare destin ea apare la un moment dat, dar poate dispărea dacă nu ești demn de ea.

Iar așa cum scria cineva pe un blog de astrologie, trebuie menținut un echilibru între cele două aspecte: acceptarea destinului și eforturile de a influența circumstanțele.

Leadership: Poți atinge experiența nemijlocită a unor lucruri fără a ști în același timp măcar un adevăr despre ele, doar considerându-le drept o cerință sine qua non pentru atingerea măreției?

Posesorul unui destin de excepție știe că trebuie să parcurgă un drum lung care duce la restaurarea ființei sale, prin experiențe ierarhizate într-un lanț ascensional. De aceea el face o preocupare constantă din acest drum, care pe fondul unor răsturnări de situație să nu se circumscrie unei realități absurd contrariante, ci doar acelor experiențe repetate de a se așeza pe poziția unui biruitor.

Iar un biruitor care își apără cu stoicism drepturile se orientează întotdeauna după sloganul: „ *Lucruri mărețe voi săvârși: atotstăpânitor pământesc mă voi face ! "* Aceste lucruri, în orice imagine despre sine însuși, în orice circumstanță, fac înconjurul unei gândiri exprimate printr-un fel de necesitate de a reflecta asupra posibilelor legături cu un erou al cărui super-putere constă în capacitatea de a demonstra că posedă acea știință de a alege neghina din grâu. Un asemenea erou este în stare să trăiască un moment important cu o mare combustie interioară, dar deloc exteriorizată.

A trăi sub condiția ta reală, dar într-o versiune a realității care nu te validează drept posesor al unui destin de excepție, înseamnă să continui să înaintezi pe drumul vieții beneficiind de puterea efectivă a unor idealuri înalte, fără să te conformezi lor în fiecare din acțiunile tale.

Atingerea măreției este considerentul unei mari reprezentativități pe scena unei istorii care trebuie definită printr-o realitate trecută, prezentă și viitoare, încât eroul principal să fie considerat cel mai înalt și nețărmuit adevăr despre faptele și rănile istoriei.

Nu este doborât încă țarul Moscovei ! este rodul acelor manifestări personale, născute din focul lăuntric, care redau pe marea imagine a destinului figura unei personalități marcante formată prin lupta continuă cu forțele ostile, în special cu fenomenul de regres: fii comun ca ceilalți.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-este-doborat-inca-tarul-moscovei.html

Nu este îngăduit să atingi spiritele

On Februarie 25, 2017

Înainte de a-ți crea o concepție originală despre artă, învață să te percepi drept o forță între alte forțe.

Vor trece multe zile înainte să devin ceva asemănător cu persoana care fusesem odinioară. Intensitatea câmpului existențial produs între punctul de cotitură care a condus la situația actuală, și punctul de ieșire din lumea plină de aparențe pe care era înfășurată ața necesară cusăturii unei aprige cotituri de destin, producându-se în ritm viu, încordat, devenise o senzație de tărie, o apăsare puternică. Ceva care nu se poate descrie în cuvinte. Dar care a dezvoltat dependența de sentimentul apartenenței la ceva mai mare, mai puternic.

Alături de mine, portretul lui Nicolas Flamel, pe al cărui chip expresiv se poate citi acea energie de foc condensată într-un criteriu de raportare la o lege esoterică: *"Nu crede nimic ! Caută singur adevărul ! "* , îmi transmite o stare ciudată de exaltare, amestecată cu regret. Uneori, sunt trist datorită secretului puterii prin care intelectul de vede pe sine, dobândit prin luarea în considerare a valorii indirecte a unei legi universale: "Ceea ce este Sus este ca și ceea ce este Jos, și ceea ce este Jos este ca și ceea ce este Sus".

Intens, mă simt încadrat într-un ansamblu de fluxuri neutrinice, numere cuantice și unde ale fotonilor gamma expulzate în spațiul înconjurător, în lumina unei stranii inteligențe invizibile, ca și când între mine și marele alchimist s-ar fi fixat pentru eternitate o probă indiscutabilă a materializării spiritelor.

Fără să fiu om de știință, mă simt prins în ansamblu unor manifestări aparent eterogene, cu binecuvântarea unor anumite spirite de înaltă evoluție, mai ceva ca într-un fenomen poltergeist, completându-mi gândurile doar cu ideea intervenției unei inteligențe aparte într-un joc de energii la care nimeni nu are mai mult acces ca mine. Proba eternității lor este însăși natura realității mele, guvernată de legea fatală: totul se transformă, totul curge, nimic nu este încremenit, static.

Leadership: Percepția asupra realității tale poate suferi o schimbare care se vădește a fi incomunicabilă la nivel de imagine, dar comunicabilă la nivel de transmitere a senzației de permanență a existenței pe care o trăiești la nivelul unei conștiințe transcendentale pure?

Acest *bizarre* fenomen al perceperii spectrului unui semnal discret, al unui iluminism pozitiv cu dorința mărturisită a totalității, centrat pe dobândirea cunoașterii avansate și pe înțelegerea unei realități virtuale, este trecut în cadrul imediatității prin tăișul sabiei lui Nietzsche: *"Când privești în Adânc, și Adâncul privește în tine."*

Rasputin, misticul rus, se folosea mult de privire, care îi impresiona pe interlocutorii săi până la a-i paraliza. Era efectul *Hypnotize* prin interpretarea unei enigme. Așa este și cu figura din tabloul meu, îmi răpește orice șansă, orice putere de a vedea cu adevărat farul cosmic al lui *"Chi sono veramente?"* decât prin efectul unei gravitații care depășește forțele electrostatice ale unui câmp de reacție: "Marile secrete nu țin de lumea noastră ! ".

Fără să-mi doresc să fiu o forță între alte forțe, astfel ca din exterior să nu se poată sesiza existența vreunei întâmplări supranaturale, vreunei cauze de inadmisibilitate, pe fondul căutării febrile a semnelor unei vieți de dincolo, care este doar privilegiul unui medium, mă simt reținut într-un câmp gravitațional care devine suficient de puternic pentru a modifica

natura intrinsecă a funcției mele prezente: de mesager al unei lumi trecute.

A-mi trăi existența la nivelul unei conștiințe transcedentale pure, în sfera gândurilor curate și puternice, înseamnă să-mi revigorez spiritul aventurier într-o unică manifestare istorică trup-suflet, capabilă de cunoaștere, de acea libertate la care oamenii din prezent pot doar să viseze.

Leadership: Te orientezi în plăsmuirea operei tale după un factor al percepției reprezentând dispoziția subiectivă cu care se receptează semnificația unei viziuni de dincolo de real?

Victor Hugo ajunsese să vorbească de la egal la egal cu profeți precum Moise, Mahomed sau Iisus. I se părea foarte firesc să fie ales de cei mai însemnați morți ai omenirii pentru a purta cu ei nobile discuții, încât să dea la iveală opere de o rară inspirație universală. La fel ca și Victor Hugo, am învățat că a interacționa cu spiritele înaintașilor de seamă ai științei și culturii, câștigând astfel o înclinație spre misticism, la fel ca orice acțiune care lasă o urmă în timp, înseamnă de fapt să pun bazele unei filosofii a transcendenței care ar fi în același timp o poetică a existenței și a cunoașterii pure, o poetică a imaginarului care n- ar trebui să cunoască alt mod de exprimare decât limbajul simbolic.

Esența unei dezvoltări bazate pe resursele unei realități revelatoare se obține prin interpretarea unei enigme de genul găsirii diferenței între două imagini aproape identice: imaginea lumii din perspectiva unui om care există doar prin comparația cu "ceva" necunoscut. Şi imaginea lumii din perspectiva unui conținut al comunicării cu ceva foarte adânc, vast, aflat în afara ta dar care este legat de o existență anterioară.

Înainte de a-ți crea o concepție originală despre artă, învață să te percepi drept o forță între alte forțe, drept o evoluție între două asemenea imagini. Arta este însușirea omului de știință de a se vedea mai presus de vedere, gradul realității și al valorii sale depinzând de oglindirea reflexivă a sufletului său în altcineva.

Leadership: Poți să împărtășești din experiența ghidului tău spiritual în cadrul unui efort de transcendere, fiind în primul rând o comuniune la nivel de suflet cu realitatea unei lumi care nu își poate demonstra existența?

Care este privilegiul minților cele mai luminate? Ele își concentrează întreaga esență a capitalului intelectual în același mesaj, provenit din străpunsul meditațiilor care permite suprapunerea celor două imagini, care determină fenomenul particular: „Marile secrete nu țin de lumea noastră ! "

O operă de artă există doar prin sensul care îl impregnează pictorul imaginii sale, prin raportarea la un întreg constituit prin însumarea unor trăsături desprinse din analiza unei experiențe ce corespunde apartenenței la o inteligență mai subtilă și cu o concepție mai generoasă asupra lumii, asupra vieții și asupra naturii omenești.

Un asemenea artist se orientează în plăsmuirea operei sale după un factor al percepției și cunoașterii superioare, reprezentând dispoziția subiectivă cu care se receptează semnificația unei viziuni de dincolo de real.

El descoperă ideea în fapt, semnificația generală a unei imagini în fenomenul particular al unei potriviri între o existență anterioară și consecința unei existențe maturizată prin dezvoltarea trăsăturilor unei anumite specificități: „Nu crede nimic ! Caută singur adevărul ! "

Privilegiul unei minți luminate este adevărul pe care îl afli despre tine în modul de reprezentare a realității într-un plan mai înalt, adică într-un plan al existenței complet diferit.

Nu este îngăduit să atingi spiritele, dar întotdeauna poți purta cu ele nobile discuții dacă ai puterea să iei în considerare fenomenul particular al unei prezențe simțită la nivel de emoție pe care s-o utilizezi ca material de rară inspirație pentru realizarea unei opere de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-este-ingaduit-sa-atingi-spiritele.html

Nu-i ușor să ajungi lider pe piață

On Aprilie 10, 2009

Scopul unei companii nu trebuie să fie acela de a supraviețui, ci de a învinge într-o zonă care se ridică la înălțimea statutului de oportunitate pe care-l reprezintă un anumit Start-Up.

A-ți întemeia o companie și a pătrunde pe o piață aflată în continuă dezvoltare este, din anumite puncte de vedere, asemănătoare cu intrarea într-o bătălie. Dacă vrei să-ți înființezi o companie doar ca să supraviețuiești, ca să-ți asiguri un trai decent, cu siguranță vei pierde în fața celor care pornesc încă de la început cu gândul că vor fi victorioși, că vor reuși să se impună pe piață cu performanțe vizibil mai mari față de orice competitor. În acest caz tu vei face doar ceea ce este necesar pentru a pluti pe apă în timp ce competitorii, mult mai hotărâți, vor face totul ca să te înece.

Ceea ce vreau să spun este că dacă te hotărăști să-ți întemeiezi și să conduci o companie trebuie să pui osul la treabă serios. Trebuie să te pregătești din timp pentru o mutare rapidă și eficientă. Nu este de-ajuns să crezi cu toată ființa că vei ajunge în fruntea clasamentului, trebuie să te implici cu tot curajul și puterea ta. Stabilește-ți o strategie care să cuprindă obiective realiste și care să-ți permită o dezvoltare pe termen lung. Dincolo de toate acestea este imperios necesar să fiți ambițios, perseverent si tenace.

Leadership: Poți susține apăsat și hotărât un punct de vedere opus celui dominant pe piața de produse, încadrându-te într-o zonă care nu are nevoie de nicio prezentare pentru a putea fi folosită pentru exploatare comercială de un marketing vizual?

În cartea "Cele 75 dintre cele mai bune decizii manageriale", jurnalistul englez Stuart Crainer preciza:

"La fel ca cele mai bune firme de calculatoare, Apple și-a început viața într-un garaj. În 1977, Steve Jobs a conceput Apple 1, considerat de mulți ca fiind primul calculator personal. Jobs și strălucitul său partener tehnic, Steve Wozniak au construit primul calculator în acel garaj.

Însă decizia firmei Apple de a obține trofeul pentru producerea primului calculator personal accesibil a creat o industrie. Varianta Apple 1 a condus la varianta Apple 2, apoi la varianta VisiCalc și, în final, a fost lansat pe piața în 1984 computerul Mac. De asemenea, decizia firmei Apple a aruncat un văl acoperitor asupra deciziei firmei Xerox de a nu continua dezvoltarea calculatoarelor, după ce echipa ei care lucrase la calculatorul PARC realizase un progres vital."

A-ți dori să ajungi primul mai ales pe o piață extrem de dinamică care atrage an de an tot mai mulți jucători, este o motivație destul de puternică care te va face să lucrezi mai repede și mai bine. Însă pentru a-ți asigura succesul trebuie să ții cont de anumite lucruri. În primul rând nu îți poți permite să intri pe o piață unde concurența este acerbă fără să oferi servicii de calitate. De aceea este esențial să-ți mărești valoarea serviciilor în domeniul tău, astfel încât să câștigi un avantaj în raport cu concurența. Pe de altă parte trebuie să observi tendințele clienților, să știi să le exploatezi astfel încât să oferi ceva cât mai nou și cât mai bun.

Un marketing vizual care are scopul de a susține un model de business repetabil și scalabil se distinge atât prin accesibilitatea cu care își face cunoscut produsul, cât și prin modul în care dorește ca publicul țintă să perceapă identitatea companiei/mărcii. Acest gen de marketing se

conduce după motto-ul: "O ocazie ratată este o taxă în plus la Fisc și un punct în minus la capitolul onestitate".

În marketing, accesibilitatea cu care îți obișnuiești consumatorii seamănă cu vârful unei umbrele care nu poate fi "escaladat" decât prin folosirea unor indicatori precum: posibilitatea de a se transforma într-o armă, sau posibilitatea de a fi folosit ca un concept de orientare spre servicii personalizate.

Concluzie: Dacă vrei să ajungi lider pe o piață în care concurenții accelerează ritmul de expansiune, trebuie să faci din reușită scopul tău principal. Într-o altă ordine de idei, asta înseamnă să-ți faci bine temele înainte de a te avânta în afaceri, să știi pe ce drum să o iei, să acționezi cu o intensitate mare în direcția aleasă și să eviți pe cât posibil situațiile riscante.

Dacă vrei să ajungi în vârf aleargă mai repede decât ceilalți concurenți și nu te oprii niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-i-usor-sa-ajungi-lider-pe-piata.html

Nu încerca să fugi de tine

On Mai 20, 2016

Afirmă-ți fidelitatea față de exigențele unei gândiri autonome, rămânând devotat valorilor comunicării cu tine însuți la un nivel mai înalt.

Exista în mine un soi de curiozitate dezagreabilă, ca un vârf de săgeată otrăvit, transformându-se tot mai mult în suferință. O cădere perpetuă într-o stare de conectare la un soi de știință ocultă, referitor la o putere omniprezentă cu care aveam o legătură specială, pe care încercam s-o manevrez, s-o depășesc cu puterea acelui suflu inspirație al pictorului înzestrat cu darul de a reda lumea în nemărginirea ei.

Într-un fel, îmi examinam existența prin manifestarea unor întrebări pe care mi le puneam adesea: Ce pot cunoaște despre ceva îndepărtat? Prin lentila cărei puteri superioare de înțelegere aș fi putut găsi punctul de convergență cu această stranie materie? Prin intensitatea cărui câmp de valori aș fi putut explica, ca pe un indiciu al găsirii unor noi legi de evoluție, ieșirea din decorul spațiului meu interior?

Dar așteptarea unor răspunsuri nu întâlnea nimic la capătul ei.

Pentru că dorința de a afla adevărul era mobilul gândirii mele și al tuturor faptelor care o precedau, cu ea trebuia să pornesc în marea căutare, de la acest punct de vedere, încercând să-mi dau seama dacă depindeam de valorile ce există independent de cineva sau ceva, de vreo forță mai presus de mine. Dar, în primul rând, ca orice om devotat unei gândiri științifice, trebuia să rămân devotat valorilor unei comunicări cu mine însumi.

Leadership: Te atașezi unei continue provocări la luptă împotriva unei forțe mai presus de tine, pe care o suporți având tu însuți o criză de autoritate?

Lupta pe care o duceam era parcă împotriva unui reducționism al complexității conținutului ontologic și a unei narațiuni unilaterale pierdută în contemplarea aceleiași realități. Oare devenisem obiectul stimulării descoperirii de sine, sau o mărturie a facultății de a fi determinabil în altcineva sau ceva? Tocmai de aceea îndrăznesc să-mi dau deseori un sfat, uimind poate pe cei ce mă înțeleg, care mă va scuti de o nesuferită refugiere într-o situație regresivă, de care-mi este silă. Iată-l:

Fii întotdeauna atent la ceea ce te înrobește prin dependență și-ți poruncește să trăiești cu nevoia de a te compara prin enigma ce o reprezintă !

Atinsesem astfel coarda invizibilă a neputinței de a înțelege ceea ce se săvârșește prin intermediul rațiunii care nu există decât pentru a explica o consecință finală, din perspectiva închiderii în mine. Intens, simțeam suferința prin care trecea eroina romanului lui John Fowles, claustrată într-o încăpere îngustă de un colecționar de fluturi.

"Îmi este inferior din absolut toate punctele de vedere. Singura lui superioritate constă în puterea de a mă ține aici. Altă putere nu are. Nu poate nici să se poarte, nici să vorbească, nici să facă orice altceva mai bine decât mine - nici pe departe - așa că va continua să rămână Bătrânul Mării până când, cumva, am să reușesc să scap de el."

Curiozitatea este o parte a neputinței de a-ți da seama cine ești, care se instalează atunci

când încerci să te atașezi unei continue provocări la luptă împotriva unei forțe mai presus de tine, pe care o suporți având tu însuți o criză de autoritate. De fapt, o asemenea criză se instalează atunci când cineva sau ceva încearcă să pună stăpânire pe viața ta, iar Egoul nu suportă înfrângerea de a fi trecut într-o stare de inutilitate, deci atunci când gândirea ta nu are acces la adevărurile unei lumi pe care crezi că o cunoști.

Leadership: Te afli în prezența unui "Ego" care însetat de propria importanță și-a îmbogățit memoria cu un vast material informațional cules de pe urma unei gândiri care se străduiește să dezvăluie totul a priori?

Întreabă-l pe Dumnezeu cine este El, iar semnul întrebării se va întoarce ca un bumerang spre tine: Cine ești tu? Vei reuși să scapi de El, doar atunci când vei reuși să fugi de tine.

Iată menirea unui om care experimentează „ *I'll find myself in the endless oceans of my mind* ": să clarifice acea neclaritate dintre ceea ce există în realitate și ceea ce nu există, dar pune în ordine existența lui.

Această neclaritate confirmă interesul tău pentru câștigarea unei anumite autorități asupra propriei ființe din punct de vedere al suportului pe care îl oferă adevărul suprem: în momentul în care te compari cu ceva sau cineva aflat deasupra înțelegerii tale, de care ajungi să depinzi, începi să te ridici deasupra nivelului tău de referință.

O gândire care se străduiește să dezvăluie totul a priori este o variantă de acceptare a unei succesiuni de gânduri, emoții, senzații și credințe, în scopul producerii unei revelații care să schimbe perspectiva despre lumea din jur.

Nu încerca să fugi de tine este îndemnul îl aud din ce în ce mai des rostit de către oamenii cu calități de lider.

Leadershipul este o știință care are nevoie de atestările unui adevăr suprem care te întregește, pentru a se putea dezvolta prin prisma actului de a te apropia de ceea ce nu cunoști.

Pentru a face din leadership un ansamblu de cunoaștere care să includă ca piesa dominantă o rațiune bazată pe experiența abordării dependenței de o forță mai presus de tine, în căutarea asiduă a unui adevăr pe care-l simți, dar nu-l poți exprima, trebuie să fructifici avantajul de a fi prizonierul unui moment de răscruce. Atunci când simți nevoia unei comparații care să dea naștere unui ego mai puternic, o identitate creată la care nu mai vrei să renunți.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-incerca-sa-fugi-de-tine.html

Nu oricine poate fi lider

On Martie 05, 2009

Fii dispus să-ți explorezi adevăratul potențial, dezvoltându-ți capacitatea de a-ți asuma riscuri în încercarea de a imprima celorlalți spiritul tău plin de forță și de măreție.

Cu multă vreme în urmă, comandantul unui batalion de militari care primise misiunea să apere partea de nord a unui oraș din Spania s-a văzut pus într-o situație disperată atunci când, brusc, armata sa a fost atacată de inamicul mult mai numeros. Observând îndârjirea cu care soldații inamici se năpusteau asupra lor, comandantul a încălecat și, fără să spună nimănui nimic a fugit, lăsându-i pe oștenii săi să se descurce cum or putea în fața inamicului.

Oștenii au observat imediat lipsa comandantului lor și n-au avut de ales, au fost nevoiți să-și aleagă un înlocuitor, adică un alt comandant. În final, chiar dacă au fost mai puțini ca număr, au câștigat bătălia datorita noului lor comandant.

Leadership: Îți poți atribui o însușire care să te reprezinte într-un mod definitoriu, fără să-ți recunoști vulnerabilitatea în cazul unei situații extreme care constituie partea demonstrativă a unei științe fără partea de experimente?

Uneori leadershipul este ca o minge: alergăm după o poziție înaltă, și chiar arunci când o prindem îi dăm cu piciorul, fiindcă nu suntem capabil s-o controlăm. În leadership, ca și in fotbal, unii lideri, odată ce intră în posesia „mingii", ori o pierd imediat, ori o pasează altora de frică să n-o piardă, ori șutează – și doar foarte puțini înscriu.

Așa cum în fotbal, elementul esențial îl constituie înscrierea golului, care, prin stabilirea diferențelor de scor, dă un învingător și un învins - tot astfel elementul esențial al talentului tău de a conduce îl constituie, pe termen lung, abilitatea ta de a recunoaște schimbarea și atitudinea în fața ei.

Tu când și cum îți valorifici propriul potențial de lider? În momentele cele mai dificile, prin transformarea atitudinii și gândirii tale – dintr-un posibil învins, într-un învingător sigur de victoria sa?

Leadership: Îți poți pune în valoare personalitatea prin asigurarea legăturii dintre imaginea pe care o asociezi cu ideea de conflict și limitele împlinirii individuale asociate cu o imagine de sine ce corespunde unor reacții neașteptate?

Odată ce ai fost propulsat într-o funcție înaltă de conducere trebuie să îți iei imediat rolul în primire, să îți onorezi noile tale responsabilități și să iei măsuri dacă este nevoie pentru a remedia eventualele probleme, în caz contrar riști să fii înlocuit. Nepăsarea și lipsa de responsabilitate sunt cele două boli grave de care trebuie să te ferești cât timp te afli la conducere. Dacă nu cauți în permanență modalități de a inspira încredere celor aflați în subordinea ta, dacă nu ești alături de ei atunci când au mai multă nevoie de tine, dacă nu-i încurajezi, dacă nu-i motivezi și nu-i îndrumi către o direcție favorabilă lor, nu vei atrage decât ura, mânia și disprețul lor.

Spiritul conducătorului le dă și celorlalți putere. Un conducător talentat are capacitatea de a-i antrena pe oameni în direcția în care crede el de cuviință, spre atingerea unui scop comun. Pentru a-i mișca pe oameni trebuie mai întâi să-i câștigi de partea ta, să le demonstrezi că fără ajutorul tău nu vor reuși să se descurce în situații dificile.

Nu vei putea câștiga niciodată respectul, admirația și fidelitatea celorlalți dacă nu ești capabil să-ți asumi toată responsabilitatea pentru remedierea problemelor cu care aceștia se confruntă și dacă nu iei măsurile care se cuvin pentru limitarea acestora pe viitor. Nu poți să ai pretenția ca oamenii să-și facă treaba și să-și atingă obiectivele de performanță dacă nu-ți îndeplinești obligațiile. Iar cea mai importantă obligație pe care trebuie să ți-o asumi, ca lider, este să cultivi încrederea și dorința de a se autodepăși.

Leadership: Ești în stare să-ți pui în evidență gradul de asociere dintre procentul de creștere al vizibilității și gradul de noutate al deznodământului care te face să fii tu însuți într-un mod cât mai profund?

Când un conducător nu este serios și nu se implică în mod direct în rezolvarea problemelor, automat el este schimbat din funcție, și un altul este promovat. A conduce un grup de oameni nu este o joacă, este mai degrabă o povară, o datorie foarte mare pe care trebuie să ți-o asumi. Este o datorie morală și profesională pe care trebuie s-o respecți și s-o duci la îndeplinire. Este datoria ta să te preocupi de viitorul oamenilor, de pregătirea și motivarea lor, îndrumându-i în direcția potrivită. Pe de altă parte, dacă devii delăsător și fugi de noile tale responsabilități, vei fi catalogat drept "necorespunzător".

Vai de conducătorul lipsit de curaj, de voință și ambiție, care nu se implică cu toată responsabilitatea în problemele și greutățile cu care se confruntă cei pe care îi conduce. Unui astfel de om nu-i este dat să rămână prea mult timp în funcția pe care o are. Puterea nu este deținută decât de liderii puternici, care ies în față în situațiile dificile și știu să tragă oamenii după ei.

Măreția unui om se măsoară prin atitudinea sa și prin faptele sale. Așadar, fii dispus să-ți explorezi adevăratul tău potențial, dezvoltându-ți capacitatea de a-ți asuma riscuri în încercarea de a imprima celorlalți spiritul tău plin de forță și de măreție.

Gradul de noutate al deznodământului care te face să fii tu însuți într-un mod cât mai profund este dat de relația care se stabilește între perspectiva modului în care îți gestionezi experiența într-un moment culminant și viziunea din care se inspiră eforturile oamenilor de a atenua efectele schimbărilor majore care tind să se producă.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-oricine-poate-fi-lider.html

Nu pot spune o minciună

On Ianuarie 18, 2015

Ridică-te la înălțimea măreției tale, găsind adevărul suprem din tine însuți.

O minciună nu poate fi niciodată anulată. Nici măcar adevărul nu este de ajuns. Eu sunt părinte și știu lucrurile acestea. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat cu părintele țării noastre. A tăiat cireșul și apoi i-a spus tatălui său: „Nu pot spune o minciună." Puțin mai târziu, a aruncat moneda spre celălalt mal al râului.

Aceste două istorioare reprezintă niște evenimente cruciale din istoria americană. George Washington a tăiat copacul, iar apoi a aruncat moneda. Înțelegi? El ne spunea încă de pe atunci un adevăr esențial. Şi anume că banii nu cresc în copaci. Asta a făcut ca țara noastră să fie așa de măreață, Peter. Acum chipul lui George Washington se află pe fiecare bancnotă de un dolar. *

Leadership: Poți să descoperi măreția ființei tale, trăind în lumina reflecțiilor asupra formării tale ca sursă de orientare spre imperativul "adu-ți aminte ! ", sau ca sursă de distorsiune a alegerilor și împrejurărilor care îți condiționează viața?

Una dintre experiențele comune liderilor, o experiență născută din încercările și provocările întâmpinate, dar mai ales prin căutarea și însușirea treptată a învățăturilor, ideilor, adevărurilor extrase din cunoștințele dobândite și din fiecare aspect al relaționărilor sociale, este experiența lui „Eu sunt". La rândul ei, este urmată de experiența relevantă privind evenimentele ulterioare bilanțului vieții, știind că în anumite momente nu există tunel, nici lumină strălucitoare, ci doar o singură variabilă: "Adu-ți aminte ! " Mai mult, să nu uităm că lumina conștiinței noastre, a Sinelui, este precum lumina laserului ce dă viață unei imaginii: nu afectează vederea, dar poate schimba rezoluția sau fundalul reprezentării obiective a faptelor și fenomenelor zilnice, fără a marca interdependența dintre ele.

Ceea ce devii este rezultatul unei rememorări sociale care judecă prin adevăr faptele pe care le-ai săvârșit și evenimentele pe care le-ai pus în mișcare în favoarea scrierii lor în istorie. Iar acest "Eu sunt", mai presus de semnificația esențială a realității în care te formezi, într-un replay continuu ce reflectă în mod adecvat uscurșurile și coborâșurile pe care doar cu ochii sufletului le simți, le vezi, le înțelegi, este pus în valoare prin intermediul adevărului din care se ravarsă mândria de a face parte dintr-un plan mai mare.

Procesul de formare este un scenariu aprobat la cel mai înalt nivel de trecerea ta spre o nouă abordare a relației dintre "adu-ți aminte" și idealurile pe care le împlinești sub forma interactivă a evenimentelor pe care ai dorit se se deruleze altfel. Nu uita că prin lucrurile pe care le împlinești în viață, faci o investiție eternă, nu una temporară !

Este posibil ca toți acești promulgatori ai evoluției în zona socio-profesională, să fi conștientizat sensul real al propriei lor autenticități și să se împotrivească opacității celorlalți, resimțind o enormă diferență. Aceasta reprezintă o imagine de sine cu un enorm impact asupra lumii, dar în același timp imaginea unei realități complexe care ia conturul unei individualități pentru care diferența este mai importantă decât asemănarea.

Leadership: Înțelegi cauzalitatea care îți condiționează evoluția, astfel încât să scrii o epopee legendară în cursul căreia soarta lumii se va juca în jurul unui om investit cu puterea de a înrâuri cursul istoriei?

Manifestarea lui "Eu sunt" este una din acele bijuterii care trece testul timpului sub forma validării unei singure opțiuni: niciodată să nu-ți accentueze valoarea mai mult decât ai fost în stare să duci la împlinire. Iar ceea ce trece testul experienței de a face din simple lecții de viață noi orizonturi de formare și dezvoltare, punând în prim plan rememorarea unor momente care te-au făcut să simți că vei câștiga un Jackpot istoric, este construită pe premiza că "nimeni nu este lăsat în urmă". Oare orientarea ta spre direcția schimbării se bazează pe premiza că ai capacitatea de a face experiențelor dificile?

Aici leadershipul vizează raportul esențial între ceea ce faci și ceea ce ești în câmpul de rememorare al angajamentului peren față de toți cei care, de-a lungul generațiilor, au schimbat ceva în cursul evenimentelor lumii. Leadershipul conține constatările de integritate inserate în actul formării și devenirii. Integritatea, ca element de valoare, înseamnă să gândești nu atât în termenii unei ținte impuse de așteptările propriei rațiuni, experiențe sau situări sociale. Ci mai curând în termenii propriei tale înțelegeri asupra a ceea ce ești și a ceea e valorezi.

Dacă ți s-ar permite o mai mare putere de control asupra realității (în care se intersectează reflecțiile, ideile și experiențele de viață), fără să iei în calcul dimensiunea consecințelor limitative ale exploatării individuale, atunci ai reuși lesne să te impui ca factor de progres. Dar și ca factor împlinire a rațiunii care se vrea deținătoarea unor adevăruri etern valabile.

Un lider este condus de rațiunea creării unei lumi noi, prin descoperirea legilor și principiilor care acționează concentrat în cadrul propriei sale auto-valorizări. În acest caz, cauzalitatea care îi condiționează evoluția este sugerată de puterea sa de a înrâuri cursul istoriei. Iată, acesta este adevărul suprem din tine însuți: *"Nu amintirile trecutului te fac să fii mai valoros, ci responsabilitățile inițializării și construirii viitorului."*

Dar numai conștiința sinelui te ajută să te delimitezi de ceilalți spre a-ți manifesta individualitatea. Totodată te ajută să-ți impui autoritatea în procesul de tranziție spre un nivel mai superior de împlinire: acea măreție a cărei amprentă rămâne întipărită în mintea celorlalți. Să ne amintim ce spunea marele filosof Friedrich Nietzsche: *"Măreția omului constă în faptul că el este o punte și nu un țel la care să ajungi."*

Leadershipul reprezintă simpla narare a faptelor și fenomenelor disparate, marcând interdependența dintre ele cu ajutorul unor experiențe care derivă din tăria sinelui, din credințele cele mai profunde ale omului cu privire la valoarea sa și la competența sa de a scrie lecțiile istoriei.

Nu pot spune o minciună evidențiază acel element al măreției omului aflat într-o continuă schimbare sub presiunea ineditului și a experiențelor de viață. Un om de mare caracter, ce dispune de finețe în gândire, atribuie acestor experiențe semnificații precise, le sortează, le organizează și le valorifică transmițându-le mai departe celor care vor să-i urmeze exemplul.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Nu îți dezamăgi publicul

On Aprilie 30, 2009

Stabilește-ți poziția finală față de atitudinea ta, fără să te pierzi într-o realitate care nu-ți validează responsabilitatea.

Şi-a continuat campania în ciuda amenințărilor dure.

Un politician renumit a primit mai multe amenințări cu moartea, prin telefon dar și prin email, din partea unor persoane necunoscute din lumea interlopă care sperau să-l determine să nu mai continue campania împotriva traficanților de droguri care zilnic introduceau în țară cantități însemnate de Ecstasy, cocaină și hașiș. Nimeni nu credea că renumitul politician va mai avea curajul să apară în public. Dar el a făcut-o, a ieșit în public nu o dată, ci de mai multe ori, și a ținut discursuri, toate transmițând același mesaj clar, profund și puternic:

" *Nu mă voi lăsa intimidat de nicio amenințare. Mi-am luat angajamentul să stârpesc rețelele de traficanți de droguri așa că voi continua lupta pe care am început-o.* "

Leadership: Te conduci după o hartă momentană a constrângerilor sau după o hartă permanentă a responsabilității?

Atunci când te confrunți cu o situație foarte delicată fugi din calea responsabilităților renunțând să mai lupți pentru scopul propus?

Cel ce poartă mereu în inima sa dorința de a-și atinge obiectivele, cel ce are credință, forță psihică și o ambiție de fier, se va afla întotdeauna mai presus decât ceilalți oameni. Nu prin funcția deținută, ci prin angajamentul său total față de propriul sistem de valori și convingeri.

Neplinătatea sau neajunsurile unui om care se își pune la încercare demnitatea și curajul, ies la iveală nu la el, ci la cei care îl judecă, pentru că aceștia se mențin într-o consecventă și severă fidelitate față de sensul asumării unei presupuse incompatibilități între ceea ce presupune să fii o ființă conștientă de sine, evoluată, și ceea ce presupune să nu fugi de ea, să nu o interpretezi după cum se potrivește scenariului din mintea ta.

În timp ce natura genială a celui care se comportă cu chibzuință, afișându-și superioritatea, prin intermediul structurii sufletești, depășește limitele formale ale unei libertăți de acțiune în toate direcțiile, cum ar fi exprimarea propriei identități și curajul de a dărâma granițele impuse de "vocile exterioare", chiar dacă acestea au fost trasate de propria condiție: singur împotriva celorlalți.

Această trecere dincolo de limitele unilateralității constituie tocmai strălucitoarea măreție a omului de cel mai înalt rang.

Așa cum harta reprezintă o imagine momentană a realității, tot astfel responsabilitatea reprezintă harta leadershipului tău care afișează zona de excelență pe care ai luat-o în proprietate. Numai pe această hartă se poate vedea cu adevărat cine ești și cât de bine te cunoști.

Responsabilitatea începe prin luarea unui angajament de tipul *"nu mă voi apleca în fața celor*

care mă judecă" , sau *"Nu mă voi lăsa intimidat de nicio amenințare".* Se continuă cu adoptarea unui comportament pornit dintr-o rațiune bazată pe valori și principii, care obligă oamenii, de voie sau de nevoie, să se miște într-o anumită direcție. Şi se amplifică, sub influența evenimentelor curente, cu ecourile unei victorii care te poate face faimos, dacă, bineînțeles, dintr-un motiv oarecare, ești pornit pentru treaba asta.

Drumul spre reușită într-o funcție de conducere este lung și greu. Ca să clădești încrederea în leadershipul tău, ca să-i câștigi pe oameni de partea ta, atunci responsabilitatea ta trebuie să fie permanentă. Dacă harta pe care o ai la dispoziție este învechită, atunci nu-ți vei mai recunoaște pașii pe care i-ai făcut, te vei pierde în acea realitate care nu-ți susține valorile și care nu-ți validează responsabilitatea – ceea ce îți va aduce pierderea unei mari cantități de influență.

Leadership: Ceasul tău deșteptător te trezește din starea de "A Fi" cu inima deschisă și activă?

Responsabilitatea este ca un ceas deșteptător. Aștepți de la responsabilitate să-ți facă treaba pentru care se trezești în fiecare dimineață?

Iar atitudinea ta în fața presiunii celorlalți este precum ticăitul ceasului: ar trebui să fie clară, dar nu foarte puternică ca să nu trezească suspiciuni, ostilitate sau furie. Motivul neîncetatului lor motiv de enervare, trădat și de caracterul și starea de spirit pe care o induci amestecând drepturile cu obligațiile într-un ghiveci moral, este conștiința că toate aceste impulsuri negative care tind să te blocheze sau să te redirecționeze simbolizează și tragedia lui: *"sunt prea bun pentru ei și nu mă vor"* . Ceea ce reprezintă și o amenințare la adresa propriului orgoliu.

Fiecare om își orientează gândirea și acțiunile în funcție de modul în care se percepe el însuși prin prisma responsabilității sale. Odată ce ți-ai luat un angajament solemn, important, în fața oamenilor, fă tot posibilul să-l respecți. Căci numai dacă te dedici întru totul misiunii tale, indiferent care ar fi riscurile, vei fi chemat să iei hotărâri importante.

O funcție de conducere presupune riscuri pe care trebuie să ți le asumi. Dacă nu reușești să îți îndeplinești cu succes atribuțiile îi vei dezamăgi pe oamenii care te susțin, care și-au pus toată nădejdea în tine, și astfel, în scurt timp îți vei pierde credibilitatea.

Nimeni nu te va mai respecta, nu te va mai considera demn de încredere și vei fi chiar discreditat. În consecință, dacă nu ești ferm convins că vei realiza tot ceea ce ți-ai propus, desigur în limita posibilităților, nu te hazarda să întreprinzi nicio acțiune. Este mai bine și mai prudent să nu îți iei niciun angajament față de oameni, căci ei vor să vadă rezultate, nu justificări și scuze.

Leadershipul este o consecință a atitudinii de a-ți face loc în lume și de a-ți susține punctul de vedere printr-o relevantă manifestare a responsabilității morale față de propria ta "apărare".

Concluzie: Atitudinea ta în fața constrângerilor și a presiunilor este cea care contează. Să devii o persoană admirată și respectată de toată lumea, nu este ușor. Trebuie mai întâi să îți respecți angajamentele și promisiunile în întregime și să duci la îndeplinire tot ceea ce ați promis, indiferent de riscurile la care ești expus.

Stabilește-ți poziția finală față de atitudinea ta, fără să te pierzi într-o realitate care nu-ți validează responsabilitatea.

Nuanțele de adâncime ale ființei stăpânite de imensitatea judecății

On Mai 03, 2014

Oferă posibilitatea științei tale de a se construi în jurul rațiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepției despre tine care nu precede dedublarea.

Evoluția științei mele era posibilă doar printr-o mișcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparențe și proiecția în imaginație a conjuncturilor nelimpezite, impuse de pașii spre un timp al redescoperirii identității mele. În care nu exista spațiu. Şi nici materie. Ci doar o bornă de referință pentru reajustările minusurilor și plusurilor mele de cunoaștere.

Era un fel de trecere de la subiectivitate la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism. Un proces complicat de înlăturare a limitelor mele, deschizând noi perspective de înțelegere și raportare la propria-mi persoană.

Dar în această mișcare de înaintare și revenire spre un punct de maximă expansiune a propriei conștiințe, viteza declanșatorului de conexiuni cu noi entități de stare, varia cu timpul într-o manieră predeterminată. Mă simțeam cumva captiv în propria persoană, ca și cum m-aș fi lăsat în voia unui delir frumos, trecând de la derizoriu la imens, care îmi estompa rațiunea de a mă împotrivi unei stăpâniri care refuza a se determina. Poate ar fi trebuit să încerc să duc rațiunea dincolo de ea însăși.

Indubitabil, deveneam deosebit de abil în formularea ambiguităților dintre real și imaginar, mizând pe efectele de profunzime ale creațiilor izvorâte din revelațiile de sine, necesare pentru experiența de viață și pentru leadership. În acele grele lupte ale războiului dintre infinit și finit, între realitate și conștiință.

Infinitul cuprinderii esenței mele, cu toate luminile și umbrele ei, care devenea o judecată strict relativă. Şi finitul unei însemnate vieți care umplea în mod inspirat golul de gânduri, contrare față de condițiile unei realocări de capital științific, cu noi nuanțe de adâncime care scoteau în evidență personalitatea mea adevărată.

Leadership: Ai devenit parte a unei virtuți finite dobândită prin refuzul de a te pune în slujba unei stăpâniri care refuză să se determine?

Marea știință, făcând parte dintr-un fel de conexiune a omului cu exteriorul, adică cu ceea ce îl înconjoară, pe fondul creației de fapte, dar și de rodire sufletească, se mai definește și printr-o serie de alte elemente. În primul rând, este vorba de un sistem de cuprindere a unei conștiințe de sine superioare, greu influențabile, accesibile numai unei părți limitate a omenirii, numai inițiaților, întrucât ea nu poate fi "clonată" la scară industrială, în scopul de a fi îndestulătoare.

Marea știință are funcția de a sprijini rațiunea de a te împotrivi unei stăpâniri care refuză să se determine. Această stăpânire este dată de ambiguitatea propriei interpretari a conceptului de "identitate".

Conștiința de a respinge această forță străină, care te ține captiv într-o gândire inovativă, situată dincolo de aspectele materiale, orientată spre deplina ta cunoaștere, a omului și a lumii, pretinde o anumită cotă de contribuție la dobândirea unei virtuți particulare. Acea virtute a "finitului", a cumpătării în privința relației tale cu marea știință, cu acea mișcare de

înaintare și revenire spre un punct de maximă expansiune: perfecțiunea.

Identitatea este un proces activ, afectiv și cognitiv de reprezentare de sine într-un hazard al realității, asociat cu sentimentul subiectiv al permanenței, ceea ce permite persoanei să perceapă viața ca o experiență care are continuitate și unitate într-un cadru de originalitate.

Leadership: Evoluția personalității tale devine posibilă doar printr-o abținere de la consumul excesiv de știință, în acord cu o realitate care face din acceptarea unei rațiuni supreme o proiecție a închipuirilor tale?

Strădania spre atingerea perfecțiunii transformă omul într-un automat, sclav al unui mecanism cu existență nelimitată în ceea ce privește generarea de noi fundamente științifice, construite în jurul unei rațiuni superioare, admițând acea conduită abuzivă de lungă durată, de a face ceva forțat, cumva pe cale artificială, într-o existență a compromisului și sacrificiului. Această strădanie încalcă principul de bază al cumpătării: **abține-te de la consumul excesiv de știință**.

Mare dreptate avea scriitorul Paulo Coelho când a spus: *"Încetează să mai fii cine erai și transformă-te în cine ești."* Dacă evoluția științei tale devine posibilă doar printr-o mișcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparențe și proiecția în imaginație a conjuncturilor de viață, riști să te transformi, în mod paradoxal, într-un "marginal" pentru ceilalți.

Chiar dacă, în același timp, înveți să te cunoști foarte bine, oamenii află despre tine, dar nu ajung să te cunoască.

Marginalul, omul dedublat, aparține la două lumi, a științei și a vieții – dar el tinde mai mult spre prima din ele. Aceasta conferă complexitatea și bogăția puterii creatoare nelimitate. Practic, un asemenea individ le șterge celorlalți orice întrebare legată de el însuși, căci în el nu mai există spațiu, și nici materie, ci doar variabile ale efectelor de trecere de la subiectivism la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism.

Marginalul este o sursă de venit intelectual unic, foarte valoros, care se alimentează continuu cu putere de creație, dar nu cu lumină spirituală, situându-se în afara scalei morale, părăsind conveniențele sociale.

Dacă vrei ca leadershipul tău să nu fie prins într-un război pe două fronturi, al sinelui și al egoismului, atunci oferă posibilitatea științei tale de a se construi în jurul rațiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepției despre tine care nu precede dedublarea.

Dedublarea vizează în acest caz multiplicarea valorii de sine prin acapararea cunoașterii în exces, nu prin reînnoirea regulată a realității pentru o mai bună discernere a esențialului din aleatoriu. Dedublarea este starea în care te vezi altcineva, te-ai vrea altcineva și într-un final rămâi doar tu, un "ireal".

Nuanțele de adâncime ale ființei stăpânite de imensitatea judecății vizează acea perfecțiune a cunoașterii de sine, corelată cu adevăratul "Eu" și a posibilităților de acțiune într-un mediu extern mereu în schimbare în ceea ce privește aspectele legate de factorul uman.

Source: https://neculaifantanaru.com/nuantele-de-adancime-ale-fiintei-stapanite-de-imensitatea-ju

Numai cel care vede tot întunericul, știe asta

On Ianuarie 21, 2013

Du o luptă dreaptă pentru a atinge excelența, fără să te afunzi în întunericul adânc al deșertăciunii.

Laura Quinn din filmul "Flawless (2007)" este o femeie capabilă, aptă, competentă, cu o moralitate ireproșabilă. Dar un giuvaier inestimabil, sau o simplă marionetă a sistemului? Din exterior o putem privi ca pe un om capabil să biruiască lumea printr-o disciplină și productivitate a muncii, drept un lider care știe să jongleze cu legea, dar din interior ea se manifestă cu totul diferit, ca o trestie firavă în vânt, ca o persoană pentru care sufletul se simte ostenit de experiența singurătății și lipsa de afecțiune.

O sumă de gânduri transformate în vise fictive, o sumă de reproșuri, frământări chinuitoare apasă mereu asupra acestui suflet călăuzit de sfânta lege a fair-play-ului, în toate formele lui. Tot ce era îngăduit în limitele rigide ale acestui cinstit joc – al bărbaților, în care femeilor nu li se dădea niciodată șansa să domine, se scufunda tot mai mult.

Căci femeia aceasta puternică, cu aspirații înalte, totuși gingașă în sufletul ei, care și-a subordonat toată viața personală în favoarea perfecționării profesionale, nu este promovată pe o funcție superioară în conducerea companiei la care lucra.

Acest lucru o descumpănește. Dar, ca o împăcare de scurtă durată cu realitatea, ca o stea care se aprinde, ca să dispară o clipă mai târziu, ea își spune permanent, își autoconvinge Ego-ul, își forțează tot mai mult ambiția, nejustificat de insistentă: " *Voi munci mai mult și mai bine și voi ajunge acolo unde visez ! Voi ajunge cu orice preț, cu orice fel de compromis !* "

Leadership: Poți să evaluezi cu luciditate evenimentele din zona ta de viață (cea mai lovită de schimbări) și să-l alegi pe acela la care ai dori să participi cu drag, fără să iei în primire efectul de bumerang al unei decizii neprevăzute?

Dar, timpul trece, și nu în folosul ei. Făcându-și bilanțul, toți acei ani de trudă și privațiuni în viața personală, Laura constată, despicând în două puntea dintre trecut și prezent, că nu a ajuns la statutul social și material dorit, în ciuda moralității ei, în ciuda eforturilor sale titanice.

Citându-l pe scriitorul francez, Victor Hugo, am putea spune despre Laura același lucru pe care el îl spunea despre eroina sa, Fantine, una din victimele societății din romanul " *Mizerabilii* ":

"Viața și ordinea socială i-au spus ultimul lor cuvânt. I s-a întâmplat tot ce putea să i se întâmple. A simțit, a îndurat, a suferit, a pierdut și a plâns totul. E resemnată și resemnarea ei seamănă cu nepăsarea, așa cum moartea seamănă cu somnul. Nu se mai ferește de nimic, nu se mai teme de nimic. Abată-se asupra ei toți norii și treacă peste ea tot oceanul ! Ce-i mai pasă ! E ca un burete îmbibat ! "

Laura abandonează calea dreaptă și cinstită în momentul în care realizează că vârsta și statutul de femeie nu-i va fi niciodată un aliat. Oricât de mult ar munci și oricât de competentă ar deveni, în cele din urmă va fi obligată să părăsească compania fără a avea vreun beneficiu deosebit. Vai ! Ce înseamnă asta? Încotro se îndreaptă acest suflet năpăstuit? De ce este astfel?

Leadership: Cum te evaluezi într-o situație de impas: drept un cost relativ al erorii de predicție sau drept un element de perspectivă ce urmează să fie scos de pe locația lui permanentă?

Aliindu-se cu domnul Hobbs, un bătrân mânat de aceleași ambiții și de același sentiment de năpăstuit al sorții, Laura participă la furtul unor diamante. Lumea clădită de ea cu atâta trudă, se prăbușește. Suportă consecințele nesăbuinței ei.

Așa cum Fantine din romanul lui Hugo a sacrificat și a pierdut totul, în afară de imensa dragoste pentru fiica ei Cosette, tot astfel Laura Quinn a riscat și a pierdut totul - slujba, relațiile cu toți prietenii, cu toți colegii ei din companie, și nu i-a mai rămas decât - fapt incredibil, cu adevărat magic – suma de o sută de milioane de lire.

Dar abia de aici începe adevărata poveste. " *Nu am vrut ca să se întâmple așa, dar povara acestor bani pe care mi i-a lăsat domnul Hobbs, m-a trimis într-o altă direcție. Am descoperit lumea, și prin ea m-am descoperit și pe mine.* "

Numai cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire. Laura a trecut prin întunericul cel mai adânc, și a descoperit lumina cea mai puternică. S-a măritat, a avut copii, cea mai frumoasă viață posibilă, *une longue vie heureuse* . Ea nu se mai evaluează drept un cost rezidual aferent datoriei față de sistemul în care lucrează, ci ca o șansă de eliberare de povara sufletească din trecut.

Dar - lucrul acesta merită subliniat - timp de 40 de ani, a donat absolut toți banii – căci de fapt nu banii au făcut-o fericită, și nici situația socială deosebită pentru care s-a zbătut ani întregi s-o câștige. Toată lupta, tot stresul îndurat pentru a atinge statutul înalt dorit, fuseseră, de fapt, în zadar.

Deșertăciunea este experiența de a te considera învins în fața unei demonstrații de atitudine care nu poate convinge o realitate să se supună împrejurărilor care îți afectează viața.

Ești un giuvaier inestimabil, sau o simplă marionetă a sistemului? Accepți să te afunzi în "întuneric," ducând o luptă deșartă în speranța atingerii excelenței? Îți subordonezi toată viața personală în favoarea perfecționării profesionale în compania în care lucrezi? Această perfecționare continuă este în folosul tău, sau în detrimentul vieții tale personale? Ai fi capabil să te abați de la calea dreaptă și cinstită în momentul în care realizezi că nu poți atinge statutul dorit? Vei putea suporta consecințele nesăbuinței tale?

Modus operandi al fiecăruia dintre noi este determinat de noi înșine și depinde de autoevaluarea corectă a dimensiunilor Eu-lui nostru, cu tot ceea ce cuprinde el (o sumă de calități și defecte, tendințe, dorințe, etc.) dar și de ancorarea în realitatea concretă în permanentă schimbare.

Supraestimarea ca și subestimarea, asumarea unor răspunderi care nu sunt în concordanță cu așteptările, pot avea consecințe nefaste, constituind o pedeapsă meritată pentru "infracțiunile" numite persistență și nesocotință ca și pentru claustrarea în limitele unui orizont restrâns. O combinație stimulatoare, dar instabilă și deseori insuportabilă între durabilitate și erodarea ușoară a propriilor capacități, care nu întotdeauna aduce victoria.

Leadership: Poți să-ți testezi atitudinea față de loviturile destinului într-un joc care pune accentul pe multiplayer sau pe singleplayer, din perspectiva raportării la un profil de personalitate care nu ți se potrivește?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell, făcea la un moment dat o precizare: " *Am văzut ce poate face un leadership bun. Poate transforma o organizație și poate avea un impact pozitiv asupra angajaților ei.* "

Înainte să-ți dedici toată viața perfecționării profesionale în cadrul organizației din care faci parte, fii prudent și nu da frâu liber impulsului de a transcende spre o treaptă superioară. Analizează pe îndelete toate posibilitățile de avansare. Cine sunt aceia care au șansele cele mai mari de avansare? Numai o categorie de indivizi, din care tu faci parte sau nu?

O companie cu un leadership defectuos poate fi periculos pentru viața ta personală. Leadershipul organizației din care faci parte, practică un joc care pune accentul pe multiplayer sau pe singleplayer? Accepți să faci parte dintr-un joc la nivel înalt, care poate face din tine un robot? Un joc în care nu ți se oferă niciodată șansa de a câștiga?

Leadershipul este un joc cu o miză foarte mare, pe care tu, ca și angajat – aspirant spre un statut mai înalt, poți să contezi, dar la fel de bine poți să fii prins în capcana lui. Ai grijă în ce organizație vrei să avansezi, căci s-ar putea să te trezești din start un pierzător. Nu încerca să lupți de unul singur împotriva unui sistem de tip " *circuit închis* ". Eforturile tale de perfecționare se pot dovedi a fi deșarte, iar tu însuți poți ajunge o deșertăciune.

Un profil de personalitate care nu ți se potrivește are ca și corespondent efectul de bumerang al intervenției tale la salvarea unei vieți care nu este neapărat armonioasă, ci balansată de forțe colective care îți reorientează parcursul într-o manieră imprevizibilă.

Ai grijă ce-ți dorești, fiindcă se poate îndeplini – dar numai dacă cineva îți confirmă și amplifică așteptările.

Laura Quinn este întruchiparea puterii tinerești, dar și a profesionalismului dus până la extrem, până la epuizare. În timp ce domnul Hobbs este "surpriza", manifestarea vizibilă a izbăvirii, îngerul care întârzie să apară dar întotdeauna se ivește la momentul cel mai neașteptat - acel ceva magic care se infiltrează în viața ta, schimbându-ți orizonturile și materializându-se în fericirea cea mult râvnită.

Până când vei rezista să fii Laura Quinn? Crezi că-l vei întâlni pe domnul Hobbs?

Iată deci, încă o dată, că îndrăzneala de a face un upgrade la propria identitate și la realitate, în cazul nostru, se concretizează prin schimbarea mentalității și a viziunii asupra propriei vieții. Răsplata nu este doar un splendid diamant - etalonul puterii noastre de a alege, ci un act rațional de angajare - existențial, marcat de responsabilitatea noastră pentru forma concretă de configurare a viitorului dorit.

Un multiplayer este de fapt un singleplayer care operează concomitent în mai multe direcții de evoluție, cazul acelui tip de personalitate care își folosește viața exterioară drept scut în interacțiunea cu lumea interioară.

Numai cel care vede tot întunericul, știe asta marchează constituirea unui nou traseu de evoluție care schimbă destinul omului de la o extremă nefericită la o stare fericită de construcție corectă a echilibrului interior, fără de care viața nu poate prinde aripi.

Viața îți întinde multe capcane și trebuie să lupți pentru a obține ceea ce îți dorești enorm. Dar trebuie să duci o luptă dreaptă pentru a atinge excelența, fără să te afunzi în întunericul adânc al deșertăciunii.

Numai despre mine

On Ianuarie 12, 2016

Încearcă să te autodefinești și să ajungi la tine însuți, prin reflectarea într-o altă ființă.

Nu mă privește niciodată, dar întotdeauna mă ascultă. Nu are nevoie de un văl pentru a-și ascunde freamătul. Încă nu știu nimic despre el, după atâtea nopți și zile plimbate prin cercul schimbător al inserării celor știute și pierdute. Face el oare cu ochiul întregii istorii a universului? Doar el mă recunoaște așa cum sunt, îmi pasă de părerea lui când ia în considerare principalele mele scrieri, dovezi ale purtării mele exemplare față de o cunoaștere fără margini peste care se așterne memorabila îmbrățișare a nemaiîntâlnitului.

Amprenta unei stranii apariții în lumea propriilor gânduri este o direcție nesigură de cercetat. Ca să-i descopăr varianta particulară de manifestare trebuie să mă las purtat de o nouă ordine, abandonându-mă ca un rătăcit din altă lume, croit dintr-o nedescoperită lege a timpului, într-un joc riscant al sincerității. Totodată, el pare a fi dominat de acea notă de eleganță cu care pictorul își potrivește pe șevalet propriile nuanțe de pastel, simțindu-se atras de estetica unei lumi care se poate oricând transforma într-o metaforă, într-o comparație, sau altă figură de stil, fiindcă totul în viața lui pare a avea o semnificație a fabulosului și miraculosului.

Dacă ar fi să fac o călătorie în lumea lui, ar trebui să fac trimitere spre un pasaj din *Golem* , al lui Gustav Meyrink:

"Acum știu cine este străinul: numai să vreau și-l pot simți iarăși în mine, oricând. Dar să-i văd imaginea în față, ochi în ochi, nu e cu putință, și nici n-o să fie vreodată. Şi-mi dau seama: e un soi de negativ, o matrice nevăzută pe care n-o pot cuprinde și în care trebuie să mă strecor, dacă vreau să devin conștient de forma și expresia ce-o are în mine."

Leadership: Cum abordezi realitatea propriei existențe prin intermediul unei imagini care reflectă contextul memoriei unui tăinuitor de încredere apt să ia în posesie gândirea cea mai aleasă a minții tale?

Încă nu dispun de o definiție riguroasă a sa. Dacă ar trebui să descriu această entitate de supraveghere, ca pe un puls încărcat cu energie de vibrație înaltă, de natură electromagnetică, ar trebui mai întâi să încerc să caracterizez sistemele vii prin acele însușiri esențiale care permit descrierea lor într-o termodinamică a materiei. Care sunt caracteristicile fizice definitorii ale sistemelor vii microscopice?

El acceptă slăbiciunea mea ca pe un dar al naturii, pe care nu are voie să-l trateze cu superficialitate, știind că totalitatea mea lucrează mai ușor în recunoștință decât în datorie. Este convenția cu mine însumi, forța intermoleculară care îmi invadează spațiul neuronal, tot corpul, sufletul, cu vibrații electrizante. Este revederea cu ceea ce înseamnă spiritul, este regăsirea mea, strigătul meu de ajutor, inteligența firească aliniată la cerințele unei determinări existente în afara înțelegerii imediate, alter-egoul meu în trecut, prezent și viitor.

Sucindu-mi mintea prin cuvintele scriitorului iugoslav Mesa Selimovic, încerc să înțeleg variațiunile mele sub înrâurirea unei puteri centrale: *"Este timp pentru toate. Mi l-am dat mie însumi, iar pe firul judecății vor fi înfățișări și mărturii. N-am să le ocolesc, și voi putea la urmă să-mi rostesc singur osânda, căci numai despre mine este vorba aici și despre nimeni altul. Numai despre mine."*

Gândirea cea mai aleasă a minții unui om ține de modul cum își menajează identitatea, astfel încât nimeni să nu i-o înlocuiască printr-o dublură a sa. Faptul de a fi identic cu sine însuși, original, fără a depinde de nimeni altcineva, este o formă de manifestare a credinței într-un ideal de unitate pe care l-ai transformat în realitate.

Leadership: Cauți în raportul tău cu lumea o anumită dezvoltare care să nu devină absurdă *in extremis,* ca o consecință a uimirii de a te vedea străin de tine însuți?

Cel ce îndrăznește să vorbească despre sine în urma unor experiențe îmbogățite de ascunsuri și alcătuiri, fundamentale pentru resetarea conștiinței, este capabil să se autodefinească în termeni de apartenență la o entitate mai presus decât el, conform unui standard intelectual mai înalt.

Leadershipul poate fi modelat printr-un fenomen de tip „ *Return to someone else of your own* ". Lansarea unei chemări la întoarcerea spre o nouă orientare poate mai realistă și, totodată, de încredere, îndepărtând valurile unei dulci derive. A te vedea străin de tine însuți, un altcineva față de cine credeai că ești, reflectă o anumită tendință de exteriorizare a trăirilor, a gândurilor, a motivației, spre înțelegerea unei lumi despre care știi foarte puțin, o lume care-și uită trecutul și își dă drept virtute fundamentală posibilitatea de a te transfigura într-un alt început de mentalitate.

Omul care și-a aflat reflectarea într-o altă ființă, punându-se față în față cu el însuși, astfel încât să devină parte integrantă a unui mod de gândire superior, poate sparge oricând zidurile închisorii numită simbolic „Vechiul". El devine, printr-o acceptare a ideilor și convingerilor autoinduse, mai mult sau mai puțin viabile, posesorul unor virtuți care ar putea constitui modul de a se recunoaște ca individ separat de lume, ca un însoțitor mai bun al vieții sale individuale pe drumul evoluției.

Leadershipul bazat pe recunoașterea unei identități călăuzitoare este un mod asumat și echilibrat de a te concentra asupra a ceea ce nu știai că știi despre tine într-un context de tipul "Să te privești din afara ta cu proprii ochi".

Liderii cei mai buni știu să se măsoare cu ei înșiși, cu umbra și lumina din ei. În ei totul este mai activ. Ei nu sunt prizonierii unei condiționări a realității proiectate în interiorul lor, dar întotdeauna - mai ales în momente cele mai reflectorizante - urmează parcă sfatul istoricului literar român George Călinescu: *„Nu lăsa pe alții să descopere ceea ce reprezinți ! Definește-te singur dacă ai această veleitate și vei fi crezut ! "*

„Străduiește-te să te înțelegi" este strigătul de libertate al oamenilor care caută în raportul lor cu lumea o anumită dezvoltare, una care să nu devină absurdă *in extremis* . Mai greu decât orice este acceptarea de sine în sensul inflexibilității, a incapacității de a depăși un model vrednic de a fi admirat. Greu de admis este sentimentul de a nu-ți găsi liniștea, rostul, sensul vieții.

Până la urmă ce este viața, altceva decât o veșnică încercare de a-ți înțelege rostul, de a te construi și modela, de a evolua și de a te defini în funcție de trăirile fluctuante, de imaginație și realitate, de concluziile intelectului, care rezultă din conversațiile cu tine însuți. Cu un alter-ego.

Un alter-ego care se caută, încercând să se desprindă de mulțime, este o obișnuință a minții de a se recunoaște învingătoare într-o luptă cu un prezent care așteaptă să se redefinească.

Numai despre mine aș putea să vorbesc ore înșir, zile, săptămâni, ani, fără să mă opresc. Fiindcă am un ascultător bun, reflexia mea într-o prezență mai discretă, dar mai măreață. Străduindu-mă să o înțeleg voi descoperi poate raportul meu cu lumea, regăsindu-mi rostul în cartea vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-despre-mine.html

Numai geniala fantezie triumfă in cel mai anevoios tur al lumii

On Septembrie 01, 2010

Omul care face dovada apropierii de o "faptă exemplară" face, de asemenea, dovada apropierii sale de Dumnezeu.

Nimic nu dovedește mai bine ce maestru în arta navigației fusese Magellan decât faptul că tocmai el, care a răzbit cel dintâi prin această cale maritimă, rămâne totodată pentru mult timp și ultimul care a izbutit să străbată această cale fără să piardă o singură corabie. Dacă ne gândim cât de elementare erau mijloacele de investigație ale navelor sale, care trebuiau să cerceteze fiecare din sutele de artere și canale laterale, înaintând și revenind mereu, pentru a se întâlni de fiecare dată în anumite locuri. Dacă ne gândim că ele nu puteau pluti decât cu ajutorul vântului care le umfla pânzele, că nu aveau decât o cârmă de lemn pentru pilotarea lor, și că toate acestea s-au petrecut într-un anotimp neprielnic, cu un echipaj istovit, abia atunci înțelegem de ce trecerea norocoasă a lui Magellan prin strâmtoarea aceea a fost privită ca o minune pe care au slăvit-o atâtea generații de navigatori.

Dar, ca în toate domeniile de activitate umană, adevăratul geniu al lui Magellan a fost - și în arta sa nautică - răbdarea. El a dat dovadă de nezdruncinată răbdare, de prudență și prevedere. O lună întreagă stăruie în căutarea sa, cu nouă încredere și cu sentimentul răspunderii. El nu se grăbește, nu gonește înainte sub biciuirea unei nestăpânite nerăbdări - cu toate că, în adâncul său, sufletul îi tremură desigur de dorința de a ajunge în cele din urmă la capătul celălalt, de a zări în sfârșit imensitatea radioasă a Mării de Sud. La fiecare răscruce, la fiecare bifurcare, el își împarte flota; de fiecare dată, când două nave cercetează un fiord îndreptat spre nord, celelalte două pornesc în același timp spre sud, să cerceteze un alt canal.

Omul acesta singuratic, născut într-o zodie rea, parcă știe că nu trebuie să se încreadă niciodată în noroc. Dintre multiplele drumuri ce se deschid înainte-i, el nu alege niciodată vreunul la întâmplare, cum fac atâția alții, aruncând banul să vadă cum cade: pe față sau pe dos. El caută și cercetează toate drumurile, pentru a găsi la urmă unul singur: drumul cel bun. Şi astfel, o dată cu geniala sa fantezie triumfă și cea mai prozaică și mai modestă, cea mai personală dintre virtuțile sale: stăruința eroică. *

Leadership: Poți să întregești fizionomia apropierii de o "faptă exemplară" pe care numai geniala fantezie o face să triumfe în cel mai anevoios tur al lumii, privind lucrurile nu numai de foarte de sus și de foarte departe, ci și de foarte din adânc?

Dovada apropierii de "fapta exemplară" este, de asemenea, o dovadă a apropierii tale de Dumnezeu. Aceasta este puterea care-l face pe om să transgreseze, prin apartenența la credința cea mai vie, toate obstacolele spațiului și timpului. Tocmai fapta exemplară a lui Magellan a fost caracteristica puterii care îl face pe om fără de moarte și veșnic, este autoritatea puterii de a fi unic într-un spațiu al cărui pilon de rezistență este visul care te face să mergi mai departe, chiar dacă în toată lumea este criză.

Pentru a întregi deci fizionomia acestui nedepășit fenomen al apropierii de "fapta exemplară" pe care numai geniala fantezie o face să triumfe în cel mai anevoios tur al lumii, putem spune că Magellan a privit lucrurile nu numai de foarte de sus și de foarte departe, ci și de foarte din adânc. El a fost precum Dumnezeu care înainte de a înfăptui "Marea Operă", își despletește cuvintele cu grijă: *„Facă-se voia Mea precum în cer așa și pe pământ".*

Mai întâi este credința în înfăptuirea unui miracol, apoi acest miracol poate să unească pământul de cer. Cum spunea Jean Paul: "Ceea ce este un miracol pe pământ este o regulă în

ceruri." Numai prin aceasta înțelegem de ce o faptă exemplară ca a lui Magellan, primul om care a făcut vreodată înconjurul lumii, seamănă cu realizarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Fiindcă credința nu se naște dintr-o minune, ci din minune se naște fapta glorioasă care certifică credința într-o putere supraomenească ce controlează totul.

Leadershipul are ca fundament planul spiritual al lumii nevăzute, putând fi exprimat prin următoarea recurență: "Dumnezeu se arată doar celor care împlinesc un destin măreț printr-o faptă exemplară".

Cred că aceasta este voința lui Dumnezeu, să fie aproape numai de cel care își manifestă voința colosală de a înfăptui minuni. Operand cu aceste concepte, credința și fapta cuprinse în "Marea Operă", trebuie să cercetăm omul din interior, din adânc, pentru a oferi revelația "genezei lui interioare", a fenomenului originar al expresiei identificate în limbajul visului: *"Sunt visul pe care Dumnezeu l-a avut asupra umanității înainte de creație, depășind orice posibilă dorință și imaginație din partea omului obișnuit".*

Numai geniala fantezie triumfă în cel mai anevoios tur al lumii dacă este să luăm în considerare fapta lui Magellan. Şi, ca să mă ajut de cuvintele lui Ştefan Zweig, scriitorul cel mai fidel faptelor însemnate, voi lăsa cuvintele lui să spună totul:

"Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privință, exemplul lui Magellan - fapta lui aproape uitată - a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu și hotărât înainte de o pasiune, se vădește la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreața lui faptă a arătat că un singur om, cu scurtă și trecătoarea sa viață, poate transforma într-o realitate și într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorință, numai un vis pentru sute de generații."

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieții unui om

On Ianuarie 18, 2010

Modelează-ți caracterul, știind că importanța unui eveniment este revelată numai după trecerea timpului și după ce vezi toată "imaginea" trasată de forța destinului.

Gloria unui căpitan atât de mărinimos cum a fost Magellan nu se va stinge în vremurile noastre. Printre alte multe virtuți care îl împodobeau, una era cu deosebire vrednică de relevat: că el a rămas întotdeauna cel mai statornic, cel mai neclintit dintre toți, chiar în cea mai mare nenorocire. A îndurat foamea cu mai multă răbdare decât oricine. N-a existat în lumea întreagă om care să se priceapă mai bine ca dânsul în știința hărților și a navigației. Şi că aceasta era adevărat, reiese din faptul că el a scos la iveală lucruri pe care nimeni nu a cutezat să le vadă sau să le descopere înaintea lui.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieții unui om. Abia în ultima clipă, când ideea lui Magellan a biruit pe deplin, se vădește tragicul lăuntric al acestui om singuratic, căruia îi era îngăduit să poarte numai povara unei misiuni, dar să nu se bucure niciodată de reușita ei finală. Dintre milioanele de oameni, destinul a ales pentru trudă, numai pentru trudnica înfăptuire, pe omul acesta posac, taciturn, închis în el însuși - și care, cu o voință neclintită, era gata să sacrifice pentru ideea sa tot ce poseda în lumea această pământească, și mai mult decât atât: să-și dăruiască viața. Numai pentru amarnica muncă l-a chemat destinul, nu pentru bucurie. Şi l-a concediat ca pe un salahor, fără un dar, fără un cuvânt de mulțumire. Alții recoltează gloria operei sale, alții adună câștigul, alții sărbătoresc izbânda - căci aspru, cum fusese el însuși în toate și față de toți, voia să fie destinul față de soldatul acesta sever și neînduplecat.

Numai un singur lucru, spre care râvnise cu toate puterile sufletului său, îi este îngăduit: să găsească drumul în jurul lumii. Dar nu i-a fost hărăzit și triumful reîntoarcerii - partea din urmă, mai fericită, a faptei sale. I-a fost dat numai să contemple, să țină în mână cununa biruinței, dar când a vrut să și-o pună pe cap, destinul a rostit un cuvânt: "De ajuns ! " și mâna ridicată cu atâta ardoare a căzut inertă, sleită de viață. *

Leadership: Imaginea faptei tale triumfătoare poate să îmbrace forma simbolică a unei viziuni raționalizată de "vederea la distanță" și să fie formalizată de controlul unui destin care pare trasat dinainte?

Conceptul de "fenomen original" al expresiei de unicitate atribuită lui Magellan, poate fi definit ca o concentrare de energii primare, funcții de susținere a devotamentului față de scopul urmărit care sunt definitorii pentru rezumarea unui alt concept (forma simbolic-arhetipală) propus de cântarul destinului. Mult timp se va pune întrebarea: a fost Magellan un nedreptățit al destinului sau doar un ostatic al destinului impus de un timp crâncen?

Dacă luăm în considerare codul de viață al destinului acestui neînfricat erou și formula succesului său, am putea spune că fapta lui măreață a depins nu doar de un simplu joc al destinului, pe parcursul celor aproape doi ani cât a durat expediția sa, ci de un factor atitudinal și decizional numit "calea cea dreaptă". De fapt, eșecul lui Magellan s-a datorat nivelului prea înalt al autosuficienței alimentate de avalanșa de emoții care au pus stăpânire pe întreaga lui ființă, chiar în momentul reușitei. El reprezintă un caz de efervescență mentală triumfătoare, fiindcă în ultimul moment, în loc să se întoarcă plin de lauri în Spania, s-a hazardat într-o acțiune aparent neînsemnată, dar care s-a dovedit a fi tocmai călcâiului lui Ahile.

A fost un plan croit dinainte? Sau, poate, a fost o răsucire a destinului determinat de întâmplări obișnuite, dar încheiate cu un rezultat neașteptat?

Magellan a vrut să-și demonstreze puterea și autoritatea în fața unui prăpădit trib de băștinași. Iată eroarea fatală din ultimul moment. De ce și-a pus viața în primejdie în ultima clipă, în ciuda tuturor avertismentelor primite din comandanților săi? De ce nu s-a izolat într-un turn al autosuficienței mântuitoare a „aleșilor"? Măcar asta l-ar fi salvat de la primejdie. Dar Magellan nu a știut să vadă prin "fum", adică a intrat pe o tendință de depreciere a viziunii, a continuat neabătut pe aceeași tendință de cucerire liniară, dar total ineficientă la sfârșit.

Leadership: Ești tentat să iei decizii prea devreme în situații care nu cer o reacție imediată, adică fără să iei în calcul tendința de a-ți vedea experiența de azi în lumina lucrurilor pe care le-ai experimentat odinioară?

Magellan a fost parțial rezultatul tendinței de a vedea ceea ce s-a așteptat să vadă, dar fără să pună în prim plan elementul neașteptat. Sau, cum spunea arheologul Albert Goodyear: *"Oamenii au tendința să vadă ceea ce se așteaptă să vadă și, când văd ceva la care nu se așteaptă, este destul de greu să-și schimbe punctul de vedere."* Am văzut că modul esențial de a acționa, specific liderilor, nu constă numai în acceptarea unui material de impresii dat de o vedere "la distanță", ci contează urmele activității spiritului în câmpul atemporal al conștiinței, care se află peste tot în egală măsură.

Ceea ce aparent a fost dat din partea unui destin generos, a fost penetrat de anume acte ale apercepției. Datul nu este decât ceea ce-i făurit prin acel act al conștiinței care îți spune dacă ceva nu este în deplină concordanță cu voia destinului. Sau, cum bine remarca scriitorul Daniel Castro: *"Avem tendința de a ne vedea experiența de azi în lumina lucrurilor pe care le-am experimentat odinioară. De aceea, suntem tentați să luăm decizii prea devreme în situații care nu cer o reacție imediată."*

Dimpotrivă, în decizia de ultim moment a lui Magellan se observă un ton narativ mai viu, mai animat, potrivit cu scenele de "luptă împotriva valurilor", el încercând parcă să-și scrie povestea de succes încăpățânându-se să se bucure de un "ultim val". Surprindem aici un realism robust, unde elocința povestitorului se încurcă uneori și își pierde suflul. Şi de această dată, momentul care ne lămurește cel mai bine asupra acestui fapt straniu, de a nu fi pe aceeași undă cu planul inițial al destinului, este tocmai punctul de frontieră al "imposibilului".

Leadership: Ceea ce aștepți să se întâmple influențează lucrul asupra căruia te concentrezi, iar ceea ce vezi influențează opțiunile pe care le ai la îndemână ca să schimbi ceea ce vei deveni?

A vorbi despre Magellan, de triumful și eșecul sau concomitent, pare a nu mai fi cu putință altfel decât pășind pe cărări bătătorite de cinci secole și mai bine încoace. Şi totuși, ni-l readucem mereu în minte și în actualitate, prin fapta sa nemuritoare, nu scoțându-l din uitare, ci pentru a răspunde pozitiv necesității de a ne întâlni încă o dată și de fiecare dată cu simbolul cel mai înalt al spiritualității: "Porumbelul", adică libertatea și liberul arbitru.

Datorită faptului că porumbelul se întoarce acasă cât mai curând posibil, destinul lui funcționează fără cusur. Cu alte cuvinte, odată ce ți-ai terminat misiunea, nu te hazarda să întreprinzi alte misiuni care ți-ar periclita viața și destinul. Întoarce-te la cine ești cu adevărat !

"Atâta i-a fost dat lui Magellan, numai atât: fapta însăși, dar nu și aureola ei, nu și gloria ei vremelnică. De aceea nimic nu e mai adânc emoționant decât să recitim testamentul lui

Magellan, acum, după ce voința vieții sale s-a adeverit și a devenit o realitate. Ursita i-a refuzat tot ce solicitase cu atâta smerenie în ora aceea a plecării. Nimic din ceea ce dobândise prin luptă, pentru el și pentru ai săi, nimic din ce era prevăzut în acea Capitulacion nu i se mai recunoaște. Niciuna, într-adevăr, nici măcar una din toate acele dispoziții pe care el le exprimase cu atâta cumpănire și prevedere în testamentul său nu se mai acordă urmașilor lui după moartea sa eroică; fără cruțare, îi este interzisă realizarea oricărei dorințe a sa, chiar a celei mai curate și mai pioase."

Şi din datoria de a împărtăși destinul acestui erou intrat veșnic în istorie, întărindu-ne puterile ființei din ceea ce geniul său ne-a lăsat moștenire în scurta și scânteietoarea lui existență printre noi, să încercăm să ne asumăm o lecție importantă de viață: "Ceea ce aștepți să se întâmple influențează lucrul asupra căruia te concentrezi, iar ceea ce vezi influențează opțiunile pe care le ai la îndemână ca să schimbi ceea ce vei deveni."

Leadershipul este realitatea pe care trebuie s-o vezi de departe înainte ca ea să te surprindă în mod fatal din cauza unei întâmplări care iese din cotidian.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieții unui om, dacă ne gândim la faptul că ceea ce Magellan a lăsat moștenire lumii întregi, rostul întregii sale călătorii, a fost o idee. După cum bine scria Ştefan Zweig:

"Mai mult decât oricine altcineva. Magellan a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu și hotărât înainte de o pasiune, se vădește la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Magellan a arătat că un singur om, cu scurta și trecătoarea lui viață, poate transforma într-o realitate și într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorință, numai un vis pentru sute de generații."

Dincolo de ce s-a scris și se va scrie despre opera lui Magellan, fapta exemplară, misiunea și confruntările cu neprevăzutul pe care el le-a inițiat, continuând să fie găzduite în memoria timpului, ele sunt o dovadă a interesului viu păstrat pentru opera pe care Dumnezeu i-a pregătit-o numai lui, cu siguranță una demnă de marea scenă de dincolo de orizont. Nu-l vom uita niciodată !

*** Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Albatros, 1987.

Numai ultima trăsătură de penel contează

On Martie 11, 2012

Caută mai întâi prezența a ceea ce te-a deranjat înlăuntrul tău, și făcând asta mintea ți se va umple de încredere.

Honoré de Balzac a scris o poveste scurtă intitulată "Le Chef - d'œuvre inconnu". Voi rezuma această poveste conform site-ului wikipedia:

Tânărul pictor Nicolas Poussin, încă nu atât de faimos, îl vizită pe pictorul flamand Frans Pourbus în atelierul său. El este însoțit de bătrânul maestru Frenhofer, care comentează cu atenție pe marginea tabloului pe care tocmai l-a terminat Porbus. Tabloul este al Mariei Egiptului, iar în timp ce Frenhofer îi aduce laude, el sugerează că lucrarea pare neterminată. Cu câteva ușoare atingeri de pensulă, Frenhofer transformă pictura lui Porbus astfel încât Maria Egipteană pare să prindă viață în fața ochilor lor.

Deși Frenhofer stăpânea o tehnică aparte, el recunoaște că nu a reușit să găsească un model potrivit pentru propria sa capodoperă, care înfățișează o frumoasă curtezană numită Catherine Lescault, cunoscută mai bine sub numele de La Belle Noiseuse. El a lucrat zece ani la această capodoperă viitoare pe care nimeni nu o văzuse încă. Poussin îi oferă ca model de inspirație pe propria sa iubită, Gillette. La rândul ei, Gillette este atât de frumoasă încât Frenhofer este stimulat să-și termine proiectul rapid. Poussin și Porbus vin să admire tabloul, dar tot ce pot vedea face parte dintr-un picior care s-a pierdut într-un vârtej de culori. Dezamăgirea lor îl conduce pe Frenhofer la nebunie, iar acesta distruge tabloul și moare în acea noapte.

Frenhofer, fusese tot mai sfâșiat de neputința de a-și atinge ținta din pricina descoperirii pe care o făcuse, și anume că nu există contur, ci doar nuanțe oscilante.

Leadership: Importanța pe care o acorzi propriilor impresii despre cum ai putea să te simți special, poate să hotărască acea intensitate a emoției pe care o consideri inaccesibilă publicului și pe care o resimți la nivel de conștiință?

Nu este ușor să rămâi fidel valorilor benefice, sută la sută din timpul pe care îl acorzi propriilor nevoi și dorințe, mai ales când știi că trebuie să renunți la vechile convingeri, la vechile tipare de gândire. Artiștii care abordează totul prin prisma descoperirilor obținute din roadele propriilor munci, cu trimitere la ceea ce lasă în urma lor, sunt conduși de valori precum puterea de a se face ascultați, recunoașterea (pretenția de a fi admirați) și emoția (acea emoție de grație artistică). Nimic nu le poate schimba aceste valori decât eșecul, regretul de a nu se fi ridicat la înălțimea așteptărilor lor și, mai ales, la înălțimea așteptărilor celorlalți oameni.

Am găsit pe această cale un citat aparținând scriitorul francez Honore de Balzac: *"Nu contează decât ultima trăsătură de penel."*

Prin asta el dă și tonul în ceea ce privește gestionarea acelei ultime caracteristici trebuincioase omului care aspiră la atingerea excelenței în materie de leadership. În fruntea mișcării noastre de "reinventare", de adaptare și de poziționare a propriei persoane (cu nevoile și aspirațiile dar și cu limitările firești) în centrul atenției, stă o singură calitate prețioasă: acceptarea.

Înseamnă să accepți partea ta de contribuție la situațiile critice care îți alterează natura profundă, putând a ajunge chiar la sabotajul propriu. Această calitate "acceptarea", stă la loc de frunte între cele mai trainice pietre de temelie ale leadershipului. Practic, acceptarea înseamnă să-ți recunoști lipsa de desăvârșire atunci când ești pe punctul de a-ți preamări gloria. Mai înseamnă să te regăsești sufletește într-o operă care nu este neapărat o capodoperă, ci o modestă compoziție care lasă de dorit.

Conștiința pe care te bazezi ca să îți formezi o personalitate puternică este direct proporțională cu dezamăgirea pe care o experimentezi la nivelul unei constatări care reflectă o realitate incontestabilă.

Ce-ar fi dacă am antrena mai multe "talente", mai multe "genii" în producerea de leadership fără a fi necesare eforturi atât de chinuitoare de a ne eficientiza la maxim resursele proprii?

Tentația asimilării unui leadership "industrial" și a tot ce se petrece pe planul industriei cu leadershipul, o putem sesiza ușor, alteori mai greu, dar întotdeauna definitoriu, în felul în care ne raportăm la descoperirea pe care o facem într-un anumit domeniu și la felul cum descoperirea poate afecta buna dispoziție, stima de sine, imaginea individului în mijlocul lumii.

Leadershipul este în strânsă legătură cu descoperirea pe care o faci despre tine însuți într-un context în care importanța muncii tale crește semnificativ. Dar nu întotdeauna importanța muncii tale hotărăște ce trebuie să se întâmple pentru ca rolul tău să se diminueze sau să se amplifice. Trebuie ca și conștiința să accepte subordonarea sa altei conștiințe, iar lucrul acesta mi se pare rușinos și impardonabil.

În artă, realitatea de care te înconjori trebuie să fie congruentă cu nivelul interiorității pe care îl experimentezi ca un fel de inspirație spirituală menită să îmbogățească dialogul dintre a fi superior și a te simți opera propriei tale personalități.

Numai ultima trăsătură de penel contează atunci când vrei să-ți impui o anumită stare de spirit care, sub multe aspecte, te poate face să te simți superior în ceea ce privește profesionalismul și calitatea operei tale. Când îți impui atingerea unui anumit target, cum ar fi realizarea unei capodopere durabile, trebuie să-ți păstrezi o stare de bine potrivită pentru un învingător, o stare îmbucurătoare care, sub orice aspecte ai privi-o, îți permite construirea unei noi personalități în jurul Sinelui.

Un artist deosebit este o personalitate spirituală care rămâne fidelă valorilor ei în orice moment al vieții.

*** Notă:** https://en.wikipedia.org/wiki/Le_Chef-d%27%C5%93uvre_inconnu

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-ultima-trasatura-de-penel-conteaza.html

Numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor

On August 16, 2020

Este suficient să parcurgi o poveste cu viață, despre viață, ca să găsești o infinită plăcere în actul de a trăi o altă viață.

Mă aflu în proximitatea trandafirului, atâta timp cât există admirație reciprocă, intrând din ce în ce mai adânc în povestea unui tablou descris de un pictor anonim cu o pensulă plină de viață, visătoare, în care domină culoarea sângelui. În episoade delimitate de "va urmă" cred că se înscrie existența veritabilă a trandafirului meu, între cea dintâi proiectare a demersului de analiză a operei de artă și definitivarea ideii de spațiu al unei frumuseți aproape ideale.

Atât de sinceră, frumos scrisă, povestea vieții mele se înscrie cu mult suflet, cu delicatețe, în perspectiva unei neîncetate asemănări cu El, un trandafir cu petale de culoarea sângelui ce se structurează în perspectiva unei teme artistice de mare interes: *Anacredarekr* , însemnând stabilitatea sentimentului de apartenență la esența naturii impusă prin durata unei stări de spirit cu bogate semnificații din foarte multe unghiuri de vedere.

Eu și trandafirul meu. Doar noi doi suntem protagoniștii unui spectacol de culori, expresia unui act de valorizare estetică în sesizarea și în gustarea unei opere de artă explicată printr-o apropiere de harul lui Dumnezeu transpus într-un spațiu de Creație. Ne unim ceresc și natural printr-o rugăminte care conține cuvântul "depărtare", extras parcă din amintirea unui timp suspendat într-o regiune deșertică:

Iată, mă exprim prin gura lui Allah din 1001 nopți. Allah să coboare asupra-mi binecuvântările sale ! Care-i insul care să nu fi cunoscut urmările dărniciei sale? În ce mă privește, ya sidi, apoi de-aș avea eu pe fața mea și o sută de guri, și în fiecare gură câte o sută de limbi, și pe fiecare limbă câte o comoară de limbuție, tot n-aș putea să-ți povestesc așa cum se cuvine dărnicia cea minunată a domniei sale Abulcassem !

Leadership: Viziunea ta artistică este promisiunea ambițioasă pe care o faci lumii cu privire la ce vei dezvălui despre tine într-un limbaj specific universului și naturii căruia nu-i corespunde nimic din viața reală?

Calm, răbdător, cu emoție, îmi păstrez ochii ațintiți asupra formei de simbolism numită "comparație". Continui să privesc la mine cu drag de artă, când realist, când visător, prin reperul vizual al unui ochi care observă drumul spectaculos al unei viziuni artistice expresioniste dinainte pregătit de ideea unei naturi libere care se impune în mod universal la om, pe care spiritul poetic trebuie să o imite jucându-se de-a artistul în mijlocul unui Orient mirific și odihnitor.

Oare privirea mea va putea să garanteze transparența totală a acuarelei în altă versiune Alpha și Omega a naturii?

Atât de sensibili, ochilor de artist le poate fi atribuită, ca punct de plecare pentru identificarea unei viziuni captivante, demne de pus în practica picturii, tocmai puterea de transfigurare a realității și capacitatea de asimilare a luminii în fiecare dintre sufletele receptive care trăiesc "povestea unei lumi pierdute și regăsite". În limba lui Allah se aude firul poveștii mele, iar paradisul deșertului, întins sub un soare arzător, anunță fondul comun al descoperirii unei arte de nișă, numită atât de frumos: Sympathia.

Trandafirul îmi citește gândurile, le adună printr-o iluminare mistică într-o rugăminte care conține cuvântul "Fantastic", făcând din ele zvâcnirea culminantă a condiției primare a ființei mele netulburată de o conștiință a vulnerabilității estetice. Asemenea unei petale de trandafir luată de vânt care nu cunoaște nicio silnicie, ci doar lumina palidă a înserării, mă simt transpus într-o nouă dimensiune, într-o limbă ce capătă semnificații și mai neînțelese pe măsură ce se deplasează în direcția opusă realității în care mă raportez la empiric și rațional, încât totul devine fascinant !

Leadership: Sinele tău răspunde la îndemnul trăirii fervente a sentimentului înalt de manifestare a harului divin disponibil ca model de referință pentru înțelegerea simbolisticii artei?

Iată cu ce îmi delectez mintea și sufletul: cu înscrierea existenței unui trandafir în lumea visătoare și artistică a lumii mele, în sensul pur mistic al cuvântului *Eryosthevia* , însemnând deschiderea omului la lucrarea harului divin. Artisticul, demn de frumusețea trandafirului, se regăsește în puterea acestui cuvânt care parcă îndeamnă la visare, înfrumusețându-l pe om cu harul Sfântului Duh, într-un mod personal și unic. Iar dacă eu sunt un trandafir, mai sublim decât orice dovadă prin care Dumnezeu ar putea fi cunoscut, asta se datorează faptului că trăiesc în interiorul unui spațiu al iluminării, între creațiile pure ale naturii și creațiile imaginare ale omului.

Cu atâta naturalețe și drag, trandafirul mi-a vorbit cu convingerea că fac parte dintr-o altă lume, mai îndepărtată: *"Încearcă să adormi cu ochii deschiși ca să mă poți visa mai real. Să fiu eu realitatea visului tău."*

Iar eu i-am răspuns ca unui învățător străvechi care s-a transferat în altă lume: *"Voi încerca să-mi ațintesc privirea asupra visului din care cu greu mă pot întoarce, numai ca să pot îmbrățișa realitatea unei pensule care își manifestă dorința de a colora cu empatie o imagine în stare de contur."*

Adevărat. Eu sunt un sfânt, pentru că duhul cuvântului meu (plin de mister) traversează spațiul ce se întinde de la pământ la cer, și se reîntoarce sub forma unei imagini pline de emoție în câmpul unei arte a sensibilității, *Aterspesys* , într-un moment când lumea se minunează cât a ajuns ea de departe. Căci numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor de rând pentru a se remarca în lumea oamenilor, iar această lume nu diferă prea mult de lumea minunată și nemuritoare a spiritelor naturii.

Prin simbolistica artei vei primi în stăpânirea ta duhul unui Sfânt cu ajutorul căruia vei putea să comunici cu toate spiritele naturii. Acest fapt denotă înclinarea și ușurința de a trăi un alt plan de existență decât lumea pământească.

Numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor atâta vreme cât acest sfânt este un artist ce se apropie cu sufletul de zona acuarelei și a picturii, autentificându-se nu doar ca reper al universalității, ci ca o minune a naturii, regăsindu-se el însuși într-o operă de artă ca element unificator între cer și pământ, între vis și realitate, între cultură și estetic.

Înainte să-mi plăsmuiesc realitatea căreia voiam să-i dau viață în paginile cărților mele, prin limbajul unei esențialități spirituale, trandafirul mi-a transferat în suflet și în gând următoarele cuvinte:

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-un-sfant-poate-sa-imprumute-imaginea-unui-muritor.ht

Numărătoarea inversă

On Septembrie 02, 2010

Verifică cum progresează aria ta de responsabilitate, detectând starea emoțională, psihică și comportamentală a oamenilor în momentele decisive.

Depășiseră prin atâtea primejdii, străbătuseră mări și oceane, și încă nu dăduseră de urma căpitanului Grant. Curajul le fusese pus la grele încercări, trecuseră prin toate emoțiile așteptării, iar acum se șimțeau cu toții cuprinși de deznădejde, în special Mary și Robert, copii căpitanului.

La comanda expediției se afla însuși Lordul Glenarvan, care era conștient că ajunseseră din nou într-un punct mort al căutării. Încă o dată harta după care se ghidaseră în călătoria lor îi condusese pe un traseu eronat, traseu pe care el însuși îl recomandase. Încă o dată dăduseră greș. Având însă un nemaipomenit entuziasm de care numai adevărații aventurieri dau dovadă, fiind încrezător în reușita misiunii pe care el însuși o pregătise și pe care promisese s-o împlinească, s-a adresat micului său echipaj:

- Să avem încredere, prieteni ! Să avem încredere ! Căpitanul Grant nu este cu noi, dar suntem siguri că-l vom regăsi.

Şi asta fusese de-ajuns ca să redea nădejdea și buna dispoziție pasagerilor de pe vasul Duncan.

Leadership: Îți întreții în mod demn capacitatea de a întrezări perspectiva reușitei, prin ochii liderului?

În cursul acelei lungi călătorii, toți membrii echipajului de pe Duncan au continuat să privească totul din perspectiva reușitei, prin ochii Lordului Glenarvan, mergând acolo unde a dorit el, oprindu-se numai unde dorea el să se oprească, admițând tot ce spunea el. Şi asta deoarece Lordul Glenarvan a fost îndeajuns de abil încât să le ofere mereu un strop de încredere și energie mai ales în momentele grele, determinându-i să adopte un comportament activ și constructiv. Întreaga lui atitudine arăta că era un om puternic atât din punct de vedere fizic cât și psihic.

În leadership nu există victorie prin renunțare !

Singura cale de a-ți atinge obiectivele este să-i determini pe oameni să participe la atingerea lor, iar prima ta prioritate în acest sens trebuie să fie aceea de a îmbunătăți eficiența muncii lor, și sporindu-le potențialul de dezvoltare. Însă atunci când ajung într-o situație nouă, sau când se află intr-o mare dificultate, sau când par să bată pasul pe loc, oamenii încep să aibă anumite dubii și rezerve privind eficacitatea ta ca lider și capacitatea ta de conducere, iar tu devii în ochii lor un tip mediocru și slab, căruia nu-i mai acordă nici un respect.

Oamenii nu pot urma curajoși voința celui care nu este capabil să-i conducă eficient într-o direcție favorabilă lor. Iar în acest caz se poate întâmpla ca toată bunăvoința și interesul lor să scadă atât de tare încât să înceapă să aibă o atitudine dușmănoasă față de el. În leadership ori îți asumi rolul de lider și îți îndeplinești misiunea, ori ești discreditat.

Liderii înțeleg tâlcul proverbului scoțian " *Nu poți fi niciodată legat de vreo promisiune*

făcută în mod nechibzuit. " Promisiunea Lordului Glenarvan s-a înrădăcinat în mintea și în sufletul echipajului său atât de adânc, încât tot ceea ce făceau decurgea din ea. De nenumărate ori s-au avântat în necunoscut, punându-și viețile în pericol – cu gândul, desigur, de a-l găsi pe căpitanul Grant. Şi tot de atâtea ori promisiunea lui cu valoare de angajament a reprezentat un motiv suficient de puternic pentru a-l urma.

Zece, nouă, opt, șapte...

Când semnele unei posibile crize, cu tot ceea ce implică aceasta, sunt tot mai evidente, starea sufletească a oamenilor devine tot mai imprevizibila ajungându-se la indignare și revoltă. Răbdarea tuturor celor de pe vasul Duncan a fost pusă la grea încercare, când, după luni întregi de călătorie, ajunseră tocmai pe coasta Americii de Sud, fără să fi găsit nicio urmă care să indice locul în care s-ar fi aflat căpitanul Grant.

În acel moment, disperat și frustrant, cu greu Lordul Glenarvan a putut domoli spiritele. A reușit totuși prin vorbele sale pline de speranță și prin tonul său plin de curaj și ardoare, însă probabil era pentru ultima oară. Căci din acea clipă toți membrii echipajului "au pornit" numărătoarea inversă. Daca nu reușeau să dea de urma căpitanului cât mai repede, acel ultim dram de încredere pe care i l-au acordat ar fi dispărut în totalitate. Şi în consecință raporturile dintre ei s-ar fi alterat definitiv.

Nu-i poți lăsa pe oameni prea mult în stand-by !

Oamenii nu se pot încuraja singuri. Ca lider nu te poți aștepta ca ei să se umple de curaj și să se propulseze singuri înainte. Este sarcina ta să-i încurajezi și să-i ajuți să-și atingă potențialul oferindu-le energia să meargă mai departe atunci când se opresc din cauza unei greșeli. Însă nu-i poți lăsa pe oameni prea mult în "stand-by" căci ei sunt mari consumatori de speranță. Nici excesiv de optimist nu poți să fii și sa spui: " *Vom aștepta oricât va fi nevoie.* "

Oamenii, cu toate convingerile lor, se aliniază misiunii tale până la un punct. Căci, categoric, există un punct limită până la care sunt dispuși să te urmeze, punctul în care numărătoarea inversă ajunge la 0. Atunci ei decid dacă merită să-ți acorde încrederea și să te urmeze mai departe sau să te părăsească definitiv. Își vor pune întrebări de genul: Unde ne duce tipul ăsta? Merită să-l urmăm? Vom fi în siguranță alături de el? Apoi, cu toată fermitatea vor alege cea mai convenabila variantă.

Concluzie: Din momentul în care ai devenit lider începe numărătoarea inversă. Depinde de tine când se va ajunge la zero, acest punct însemnând victoria sau eșecul.

Pe tot parcursul "drumului", mai ales în situațiile critice, tu ești factorul mobilizator care întreține entuziasmul, speranța și atitudinea proactivă a echipei. Chiar și-n momentele când tu însăți ți-ai pierdut speranța, nu te exterioriza în fața echipei, ci insuflă-le încredere oamenilor, și în același timp, străduiește-te să găsești rapid soluții de ieșire din criză.

Verifică cum progresează aria ta de responsabilitate, detectând starea emoțională, psihică și comportamentală a oamenilor în momentele decisive.

*** Notă:** Jules Verne - *Copii capitanului Grant* , Editura Herra, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/numaratoarea-inversa.html

Numărul unu

On Februarie 22, 2010

Dezvoltă trăsăturile dominante ale caracterului tău, tratându-te pe tine însuți ca sursă a modelării celorlalți oameni.

Mai rămăseseră doar cinci în viață. Iar rechinii, care deveniseră mai „deștepți" în urma experimentelor, inundaseră aproape întreg laboratorul submarin, Aquatica. Aproape că își pierduseră cu toții speranța. Russell Franklin, acționarul de baza a laboratorului, care în trecut reușise să salveze un grup de persoane într-o avalanșă din Himalaya, încercă să calmeze spiritele:

- Trebuie să găsim o modalitate de a ieși de aici. În primul rând trebuie să...

Nici nu termină de spus tot, că dintr-o dată, preț de o clipă, unul dintre rechini, făcu un salt din bazinul care făcea legătura cu exteriorul și îl înșfăcă cu totul.

Senzația de teamă se amplifică. Tom Scoggins, simți imediat fiori de gheață pe șira spinării, bătăile inimii i-o luară razna la vederea acelei scene de groază. La fel ca orice om care se simte în pericol, în el se declanșase o reacție de tipul "rămâi nemișcat". Era, fără nicio îndoială, într-un moment de slăbiciune extremă.

- L-a mâncat, Isuse ! Nu mă mișc de aici. Nu mă mișc de aici. Cineva ne va veni în ajutor. Ne vor scoate de aici și totul va fi bine. Nu mă mișc de aici. Înghesuindu-se într-un colt, adunat, strâns, copleșit de emoții negative, cuprins de teama ca va împărtăși aceeași soartă ca și Franklin.

Leadership: Îți exerciți puterea asupra altor oameni, trezindu-le stimulii pozitivi?

Oamenii care au aptitudini de lider ies la iveală tocmai în astfel de momente dificile. Carter Blake, antrenorul de rechini, n-a rămas indiferent. Ci de cum a observat că Tom s-a panicat, s-a apropiat de el, i-a vorbit și l-a încurajat, făcându-l să înțeleagă că dacă vă rămâne țintuit în acel loc are mai multe șanse să moară decât dacă îl urmează pe el. Apucându-l de mâna dreaptă pe Tom, l-a ajutat să se ridice și și-au continuat drumul mai departe.

Unui om îi este greu să trăiască fără nicio speranță. Alții au prea multă. Carter Blake i-a fost dat lui Tom în locul speranței, pentru că avea fermitatea care lui îi lipsea. Avea ceva superior în el, avea un curaj ieșit din comun pe care l-a dovedit de nenumărate ori, fapt care l-a determinat pe Tom să-și pună imposibila salvare în mâinile lui.

Schimbarea nu se produce singură, ci vine prin implicarea oamenilor în acțiune. Prin puterea geniul său aventuros, datorită atitudinii sale de tipul „ *câștigă cu orice preț* ", Blake l-a adus pe Tom pe calea cea bună, iar conștiința i-a dat acestuia puterea de a continua.

Cultura ta de leadership se reflectă cu precădere în atitudinea ta?

Viitorul lui Tom și a celorlalți supraviețuitori a depins în totalitate de un singur om, Carter Blake, numărul unu în toate. Numărul unu când venea vorba de curaj, numărul unu când venea vorba de asumarea răspunderii, numărul unu când venea vorba de fermitate, de luarea

inițiativei, de prezență de spirit și ingeniozitate. El era singurul capabil să-i salveze. Era singurul care își cunoștea adevăratele sarcini. Şi, socotindu-se destul de puternic, nu a ezitat să-și pună viața în pericol pentru ceilalți, flerul ajutându-l enorm în alegerea celei mai bune căi de urmat.

Așa cum un braț amputat este înlocuit de o copie perfectă a membrului lipsă, tot astfel tu, prin puterea ta de influență poți să înlocuiești slăbiciunile oamenilor cu speranțe și să-i determini să acționeze în concordanță cu gândirea și atitudinea ta.

Tu poți să preiei controlul asupra emoțiilor oamenilor și să contracarezi efectele negative ale schimbării? Oamenii au încredere în tine? Ai puterea să-i convingi pe oameni că lângă tine mai au o „șansă"? Îți dovedești prezența de spirit și îndrăzneala în situații dificile? Ai capacitatea să preiei controlul asupra emoțiilor lor, să le revitalizezi energiile și să-i scoți din acel punct, deseori paralizant, care îi împiedică să acționeze?

Numărul unu este personajul care are multă stăpânire de sine, care nu se pierde în situații critice și care găsește rapid soluții de a ieși din orice impas. Este acela care reușește să mobilizeze oamenii dându-le încredere și curaj pentru a depăși momentele grele prin care inevitabil trec. Tu ești un astfel de om?

Gradul în care te construiești pe tine însuți ca sursă a modelării celorlalți oameni (după gândirea și atitudinea ta) te ajută să-ți dezvolți trăsăturile dominante ale caracterului tău. În consecință, fă în așa fel încât oameni să te perceapă ca fiind „componenta" cea mai fiabilă și mai eficientă a întregului lor potențial.

Source: https://neculaifantanaru.com/numarul-unu.html

Numele nostru va dăinui mai departe

On Ianuarie 02, 2024

Fii modelul percepției sacre a timpului, creând o operă care transcende imediatul și stabilește o relație între conștientizare și raportare la eternitate.

"Sunt în camera mortuală a faraonului. Schelete multe. Gramofonul nu mă ajută. Munca e grea. Te face să te gîndeșști la nemurire. Pentru omul de rând, îmi închipui, noțiunea egipteană despre nemurire este cea mai aiurită superstiție. Dar asta numai pentru că ideea noastră despre viața eternă s-a schimbat, indiferent dacă suntem sau nu creștini. Deși suntem de acord cu ancestorii noștri de pe Nil că nemurirea este cea mai importantă realizare a omului (mai importantă decât iubirea sau o vagă reputație a virtuții, de departe mai presantă decât prietenia), nu suntem atât de nebuni să ne închipuim că o să ne fie transportate corpurile în viața de apoi.

Folosim un vocabular diferit, salvarea sufletului, slava veșnică. Spuneți-i cum vreți, dar să faci ca numele tău să răsune mai departe, după ce numele inferiorilor și torționarilor tăi s-au stins de mult, ăsta-i un lucru pe care cu toții îl sperăm în continuare. Și, lucrul cel mai delicios dintre toate, să faci să se întâmple acest lucru înainte ca viețile lor fizice să se sfârșească, ca să simtă cum ultimele firicele din numele lor se spulberă în vreme ce ei încă respiră și conștientizează că atunci când scheletul lor putrezit va fi descoperit și aruncat în pământ, vor fi deja o grămadă anonimă de păr și de piele, îndreptându-se voios spre a deveni pulbere anonimă de carbon, în vreme ce alții dintre noi vor deveni sori și stele.

Leadership: Reputația pe care ți-o clădești te ajută să conștientizezi puterea de a face ca numele tău să persiste în amintirea lumii, știind că reprezentarea ta în societate este oglinda valorilor, acțiunilor și contribuțiilor tale?

Nu știu pe nimeni care să nu aspire la această permanență, chiar dacă susțin că n-o fac. Lumea e plină de arcuri de triumf și de juniori nu-știu-cum, artiști care trăncănesc stresați să știe că opera lor va dăinui, poeți care se sinucid ca să-și asigure faima, vorbe rostite cu limbă de moarte și testamente care încearcă să-i controleze pe moștenitori, nume citite anual în biserici și sinagogi, pietre de mormânt împopoțonate și declarații de dragoste pe patul de moarte, testamente și donații nominalizate, bani lăsați partidelor politice și organizațiilor de caritate. Cu toții încă suntem foarte egipteni, fără îndoială.

Nu sunt idiot. Când va veni vremea, știu că o să fiu mort. N-o să-mi plimb degetele pe corzile unei harpe înaripate și nici măcar (așa cum plănuisem ca băiat) n-o să savurez delectările fierbinți, carnale ale unei lumi de dincolo mărginite de palmieri, păzită de Anubis și asistată de Isis. Vorbesc de ceva mai ușor, mai fin, mai inatacabil și inepuizabil din punct de vedere intelectual și spiritual. Nemurirea pentru noi, deși vă fi acorporală, nu este fără conștiință: conștiința, în chiar momentul expirării corpurilor noastre, că numele nostru va dăinui mai departe."

Leadership: Realizarea unui scop nobil și menținerea unei reputații virtuoase îți oferă posibilitatea de a contribui la perpetuarea numelui tău și la perenitatea impactului tău asupra unei imagini care se perpetuează?

Cu grijă și virtute, cu o înțelepciune de depășește tinerețea, vei putea să-ți clădești o reputație durabilă, asigurându-te că amprenta ta pozitivă va continua să răsune glorios în lumea celor din jur, chiar și atunci când trupul tău pământesc se va stinge. Mai ales prin aspirația către virtute și prin trăirea în concordanță cu valorile spirituale (cunoașterea, iluminarea, libertatea, armonia), vei putea crea o legătură profundă cu lumea, asigurându-te

astfel că semnificația numelui tău va persista în conștiința colectivă, chiar și după ce treci dincolo de granițele vieții fizice.

Nu uita că prim-planul în care îți detaliezi imaginea, într-un decor al înțelepciunii înaintate, îți va permite să evidențiezi cu precizie trăsăturile esențiale ale caracterului tău și să evidențiezi aspectele care vor captiva privitorii imaginii tale. Pentru asta e nevoie de o viziune de ansamblu simetrică și armonioasă. Practic trebuie să imprimi imaginea sinelui tău în linia orizontului vizual al celorlalți prin intermediul simbolismului, marcând un reper vizual, un loc al memoriei colective, emițând totodată un sentiment de unitate cu zeii, cu natura, cu aștrii sau cu ancestorii.

Însăși imaginea ta trebuie să exploreze o posibilă istorie, o poietică a receptării înnoitoare și a spațiilor de expunere ale artei, adăugând compoziții vizuale precum accesorii indispensabile ale artei. Fii modelul atenției și percepției vizuale, creând opere care transcend imediatul și stabilește o relație între simetrie și conștientizare. Oferă spiritului de observație, memorie vizuală și deschidere către imagini superioare cu o gamă coloristică deosebită și un contrast uluitor.

Leadership: Poți oferi o expunere rapidă a existenței lor în lume, încercând să emiți sentimentul de distanță sau apropiere față de imaginea unei suprafiinte înzestrate cu nemurire?

Istoria ne spune că mulți lideri au ținut să exploreze o expunere rapidă a existenței lor în lume, încercând să emită sentimentul de distanță sau apropiere față de imaginea unui zeu suprem, prin tonuri și efecte de reflecție în imaginea construită. De exemplu, observand pictura realizată de Jacques-Louis David, celebra piesă de muzeu "Bonaparte traversând Marele Saint Bernard", imediat ne dăm seama cât de precis a fost conturat generalul după instrucțiuni clare (demne de un conducător plin de înțelepciune).

Se spune că David a vrut să-l picteze ca pe un erou cu sabia în mână, pe câmpul de luptă. Bonaparte însă a rostit cuvintele memorabile: *"Nu ! Cu sabia nu se câștigă bătăliile, vreau să fiu pictat liniștit - pe un cal nărăvaș".*

Închină-ți viața sublimului, pentru ca leadershipul tău să prindă viață și să reziste în timp, explorând vizibilitatea de dincolo de prezent, prin făurirea unei imagini glorioase ce poartă pecetea originii tale divine. Practic, imaginea ta marchează linia orizontului și separă realitatea de interpretare prin atingerea și valorificarea rezultatelor tale obținute într-un anumit domeniu, sau printr-o poziție fruntașă. Ai grijă cum îți conturezi imaginea, încât să fie mai mult decât glorioasă, să fie memorabilă și inspiratoare pentru cei din jur.

Leadershipul face apel la salvarea sufletului și la căutarea slavei veșnice, servind ca o amintire a responsabilității tale de a contribui la o moștenire pozitivă, marcându-ți prezența în istoria umanității.

Numele nostru va dăinui mai departe dacă caracterul și atitudinea noastră vor fi bine impregnate într-o imagine care reflectă dimensiuni metafizice cu o încărcătură spirituală aparte, întrucât aceasta devine, mai întâi de toate, o fereastră către profunzimile ființei noastre interioare.

*** Notă:** Arthur Phillips - *Egiptologul,* Editura Polirom, 2006

Source: https://neculaifantanaru.com/numele-nostru-va-dainui-mai-departe.html

O antologie a literaturii fără frontiere

On August 05, 2018

Lărgește-ți orizonturile de reprezentare a artei din care țâșnesc, inseparabile, forma și conținutul, din perspectiva unui personaj care își joacă rolul într-o operă înscrisă pe linia de destin pe care tu singur o alegi.

Într-un fel, trebuia să mă asemăn cu cineva la fel de experimentat ca mine în arta scrierii fără cusururi, fără a exista dubii asupra înțelesului ei, astfel încât lumea să vadă valoarea unei îndeletniciri alese fără să se împiedice de numele autorului și de titlurile lui. Din alt punct de vedere opera mea, substituită efortului de a mă considera un fel de demiurg care dă sensuri profunde și infinite condiției umane prin limbajul artei, s-ar spune că era lucrată din materialul "non finito" al unei realități asociată unei zone de constrângere obiectuală aflată la frontiera dintre concepția spațială a picturii și promisiunea alterității.

Ansamblul resorturilor adânci ale operei unui artist se studiază prin determinarea de a substitui realitatea dată cu o experiență de viață fabricată sau preluată din alte părți. Ca un neobosit în căutarea perfecțiunii imortalizate prin creație, încrezându-mă prea mult în forțele proprii și având puterea de a distinge între finit și infinit, între cer și pământ, între depășirea de sine și stabilitatea în orice ține de emoțiile privirii în urmă, am nimerit pe terenul unei acceptări generale, dar una bazată pe negarea nevoii de relaționare prin dialogurile cunoașterii științifice.

Era ca și cum întreagă lume ar fi așteptat în secret și fără băgare de seamă exact opera unui tânăr nonconformist ce poate satisface năzuințele ferecate ale lumii, într-o manieră revoluționar-eliberatoare, dar fără ca el să prezinte și spațiul concret al imensității schimbătoare definit prin *L'esprit De Finesse* . Asta este echivalent cu o lovitură țintită - prin cuvântul mântuitor - în preaplinul unei vieți care refuză să intre într-o grilă de interpretare prea strâmtă, realitatea neputând fi integrată de-a-ntregul în contextul metalimbajului unei științe spirituale.

Romancierul și dramaturgul rus Ivan Sergheievici Turgheniev își punea la un moment dat întrebarea: Ce exprimă Don Quijote? Răspunsul lui nu a întârziat să apară: *"Don Quijote reprezintă credința în ceva etern, nestrămutat, credința în adevărul care se află în afara omului, un adevăr greu de pătruns care cere slujire și jertfe, dar care este accesibil unei totale devoțiuni și puteri de sacrificiu."*

Momentele cele mai semnificative de afirmare a expresivității limbajului meu, rezultat din sfera stilistică a comparațiilor distincte, se raportează doar la locul unei subtile ambiguități care lăsa liber teritoriul oricăror posibile interpretări. Omul nu mai este văzut ca o manifestare a hazardului, ci ca revelare a unor conexiuni cu ocultismul, cu mediul simbolic înconjurător, cu arii stilistice și tematice diferite ale artei înscrisă pe coordonatele unei originalități de expresie indiscutabile, a unei autenticități poetice revelatoare.

Leadership: Îți testezi priceperea de a transforma obiectul artistic într-un caleidoscop de trăiri și senzații, regândind radical subiectul artei tale din nesfârșita perspectivă a unui singur individ care nu poate recepta și interpreta just realul?

Intervenția mea în realizarea efectivă a cadrului de "mister" particular nu numai că situează arta la un nivel de exprimare unic, original, lăsând în urmă ceva care nu fusese încă scos din tipare, dar dobândește o nouă dimensiune de percepție a realității și o actualitate reînnoită prin semnificațiile pe care le dezvolt. Obiectul artistic este cartea rară, greu de înțeles și de acceptat, evidențiind acel liant absolut trebuincios între o cultură de elită și una de masă.

Priviți cum reușesc să creez un efect tulburător dintr-o culoare intensă exprimată prin cuvântul "non finito", ca simbol al spaimei în fața trecerii timpului, urmând să-i dau valoarea specifică unui obiect ce capătă în umbră un aspect misterios, altceva decât ideea de destin la care se raportează Don Quijote însoțindu-mă ca un devotat tovarăș spre mine însumi.

Mai întâi asociez trăirea unei experiențe de viață unică cu necesitatea unei solidarități efective purtată față de libertatea de expresie, reprezentată prin refuzul de a mă conforma cerințelor societății în spațiul plin de taine a unui Don Quijote, purtător de semnificație intrinsecă. El contrazice și combate pe toată lumea cu tot entuziasmul de care dispune un artist în căutarea identității care trăiește în și prin diferență, nu în ciuda ei.

Atâta timp cât îi voi permite nevoii mele de a avea dreptate să vă condiționeze "starea de a fi" prin oglinda iluziei, respectiv condiția de a fi mai presus de mine, veți fi incapabili să rămâneți deschiși în fața ideii de poveste.

Literatura se hrănește dintr-o asemenea obsesie a confruntării timpului uman cu promisiunea alterității, părând a avea efectul unei experiențe de viață limitate la sfera lumii artistice care își reneagă asprimea printr-o nebunie neînțeleasă de nimeni. Nebunia intimă a omului, cu sarcasmul și lecțiile ei de etică, este singurul lucru care contează în căutarea înțelegerii adânci a întregului numit "univers paralel", ca un fel de suspendare între plauzibil și ireal, între firesc și misterios.

Leadership: Te poziționezi în limitele unei judecăți care tinde spre explicații cauzale stringente, fără a reprezenta interesul de durată al artei pentru creația unei experiențe cu adevărat spirituală?

Îmi vine în minte numele Machiavelli, despre care scriitorul român Alexandru Balaci spunea la un moment dat: *"A fost un umanist în sensul că, în centrul atenției sale lucide, a pus întotdeauna omul și nu entitatea. Dar totdeauna luciditatea sa politică, vigoarea raționamentului s-au aliat cu elanul scriitorului artist. Aceasta explică coerența fundamentală, logica, și caracteristica operei sale. Machiavelli nu a fost un speculativ, dimpotrivă, opera lui se caracterizează printr-o adevărată evadare din metafizic și abstract."*

Dacă mă privesc din perspectiva unei aprecieri a experiențelor estetice care se încrucișează și se suprapun reciproc, ca raporturi de forțe simbolice, de elanuri și calități emoționale, indiferent cum trăiesc înțelesurile lucrurilor, ajung să funcționez ca un personaj de ficțiune care totuși se vede în afara propriei lumi. Străpuns fiind de un spațiu științific, în care rațiunea se împletește cu imaginația, mă integrez în expresia trăirii unui nou timp al constituirii unei conștiințe artistice care nu face niciodată concesii în fața prostului gust.

Machiavelli n-ar permite ca înțelepciunea și virtutea experienței sale să-mi lezeze stilul cu perceperea reală a greșelilor atinse de insubordonare în fața vreunei autorități critice, imperative, morale, sau în fața asalturilor exegetice spectaculoase. Asta, chiar dacă mi-am îngăduit adesea să mă raportez la expresii care nu aparțin neapărat de metaforă, ci de sincretismul mai multor modalități de a gândi realitatea, în care expresiile se asimilează cu reprezentările de alt ordin, nesenzoriale.

Un curaj de dincolo de mine, ce nu poate fi decât divin, mă autentifică într-un spațiu al diversității de idei drept un beneficiar al multor distincții ce-mi recunosc întâietatea în planul unei creații de dincolo de rigorile timpului.

Virtutea de a efectua evaluarea apartenenței mele la un soi de determinare ascunsă pe care numai Universul pare s-o provoace, considerându-mă privilegiat în fața vederii de dincolo de granița vizibilă a acestei lumi, este circumscrisă unei sfere de cuprindere a unor spații vaste,

aparent nemărginite, de simțire, de spirit și de percepție a afinităților cu personajele altor scriitori.

A crea o literatură de o mare forță a limbajului înseamnă să asiguri trecerea de la reprezentarea figurativă a realității la exprimarea esenței lucrurilor reînnoite în planul unei arte care își ia drept orizont teoretic sfera interacțiunilor umane în contextul afirmării unui spațiu simbolic, autonom și privat.

O antologie a literaturii fără frontiere afișează în mod diferit îndemnul pentru a scrie, ca act de eliberare de sub povara sentimentelor de apartenență la o tendință sau la un curent anume, trăite de un artist încercat de povara unui secret de nemărturisit care face presiuni spre a fi comunicat printr-o esențializare simbolică.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-antologie-a-literaturii-fara-frontiere.html

O artă într-adevăr de mare viitor

On Ianuarie 15, 2010

Comunicarea emoționantă poate sublinia impactul cultural și social al unei opere de artă.

Studioul organiza la acel moment o vizionare cu un prim montaj al filmului. Au fost invitați scriitori, ziariști, conducători ai marinei militare. Era de față și revoluționarul marxist Lunacearski. Regizorul rus, Serghei Eisenstein, îi salută pe rând pe oaspeți și le mulțumea că au venit. În timpul proiecției domni o liniște emoționantă. Când se aprinse lumina, tăcerea nu fu întreruptă de aplauzele obișnuite. Spectatorii ședeau pe scaune muți de emoție și nemișcați.

Deodată, Lunacearski se urcă sprinten pe un scaun și începu o cuvântare entuziasmată: *„Am fost martorii unui eveniment cultural istoric. S-a născut o nouă artă. Începând de azi, arta filmului devine o artă într-adevăr de mare viitor…"* Vorbi scurt, dar foarte frumos. Abia atunci porniră aplauzele.

Leadership: Îți focusezi atenția asupra echilibrului și armoniei în timpul creației artistice, așa încât momentul de importanță istorică surprins de tine să evidențieze puterea artei de a inspira profunzimea trăirilor umane?

Procedura de vizionare a unui film presupune un montaj atent și detaliat al filmului. Regizorul, revendicând idei exprimate în formă artistică, folosește diverse instrumente (precum muzica, scenografia, dialogurile subtile și simbolismul vizual) pentru a obține informații relevante despre personajele sale. Este important să se mențină o atmosferă calmă și profesionistă pe tot parcursul creației, ca și când toți ar lua parte la un eveniment cultural istoric. După o primă evaluare a filmului, toți cei implicați în procesul de distribuție cinematografică pot stabili un plan adecvat de lansare și promovare, prin intermediul unei cuvântări entuziasmate.

Comunicarea eficientă și emoționantă dintre regizor și renumitul revoluționar, printre ceilalți oaspeți, a marcat un moment de importanță istorică prin faptul că a subliniat impactul filmului ca instrument de schimbare culturală și socială, dar și prin faptul că a evidențiat puterea artei de a inspira și de a mobiliza schimbări sociale semnificative. La final, aplauzele au pornit, confirmând impactul profund al evenimentului, prin faptul că acea cuvântare a demonstrat capacitatea liderilor culturali și politici de a colabora pentru a genera schimbări durabile în societate.

Leadership: Cum poți ajusta procesul de organizare a unui eveniment cultural istoric, pentru a reflecta tăcerea emoționantă a spectatorilor?

Procesul de organizare a unei vizionări de film include mai multe etape distincte, de la analiza scenariului la montaj și proiecție. În fiecare fază, echipele colaborează pentru a asigura că filmul final îndeplinește specificațiile inițiale. Documentația detaliată este esențială pentru succesul evenimentului, facilitând comunicarea între diferitele părți implicate, cum ar fi scriitori, ziariști, și conducători. O liniște emoționantă poate domina sala în timpul proiecției, reflectând tăcerea emoționantă a spectatorilor, care rămân nemișcați de emoție.

Deodată, un participant se poate ridica și începe o cuvântare entuziasmată: *"Suntem martorii unui eveniment cultural istoric. S-a născut o nouă artă. De acum înainte, arta filmului va avea un viitor luminos."* Această recunoaștere poate veni scurt, dar impactul ei va fi profund, declanșând aplauze și confirmând importanța acestui nou mediu artistic.

Leadershipul își menține calitatea de extensie a Creației inițiale, doar dacă Creatorul devine martorul unui eveniment istoric transpus într-un act artistic de mare amploare și semnificație.

O artă într-adevăr de mare viitor derivă din acel act de creație care emoționează spectatorii prin capturarea unui moment de importanță istorică și prin prezentarea lui într-o formă profundă și evocatoare. Un film de succes poate declanșa reacții entuziaste și aplauze, confirmându-i importanța artistică, iar emoția spectatorilor poate crea o atmosferă de tăcere profundă în timpul proiecției filmului.

Evenimentele artistice de amploare pot întări rolul liderului cultural, văzut ca martor al unui act artistic remarcabil ce îi consolidează rolul de agent al schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-arta-intr-adevar-de-mare-viitor.html

O breșă în zidul impenetrabil al omului

On Martie 17, 2013

Dă o notă aparte personalității tale, fără să abandonezi acea aprofundare analitică a "Omului" din tine.

Eram bântuit de gânduri esențiale venite nu știu de unde, nici cum. De acele gânduri nemărturisite ascunse în taina unor șoapte aruncate-n timpul nopții, până când i se năzare câte unuia, neliniștit, să alunece din clepsidra unui ceas invizibil, ca apoi să dispară în neant. Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva. N-am fost în stare să percep nimic pe-atunci.

Astfel, ajungeam la explicații pur științifice, cauza unei doze variabile de subiectivitate, dar care nu spuneau nimic despre existența vreunui fenomen al retrăirii unor sentimente inacceptabile sau despre natura vreunui fenomen social.

Ce explicație puteam să dau acestui fapt spontan, acestei uniuni simbolice absolute, și totuși fragile, cu vreo altă experiență extraordinară și revelatoare care mă impulsiona să fiu ceea ce sunt? Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să concep o poezie autentică din visele unei existențe obscure, înduioșătoare și meditative, a cărei esență, locuind ca un martor tăcut în centrul unui univers finit, nu putea fi cuprinsă și înțeleasă decât prin intermediul credinței într-un fantezist „adevăr superior".

Totul în mine exprima o adâncă neliniște, ca un semnal de alarmă. Un torent de lumini și umbre care ricoșau fără încetare în "semnificativ", în tot ceea ce mă reprezenta ca om, îmbogățindu-mă cu noi ecouri, cu noi nuanțe, cu noi sensuri ale unei vieți susceptibile de o evoluție fără precedent, cu noi perspective asupra conștiinței - pe care în starea de "trezire" nu le acceptam ca fiind reale.

De parcă m-aș fi situat în vecinătatea unei linii de înaltă tensiune care risca să se prăbușească, iar această prăbușire necontrolată tindea să producă alte efecte decât cele avute în vedere inițial. Era ceva periodic. Bizar, intram într-un *stand-by* alunecos, într-un fel de așteptare de dinainte ca totul să se petreacă, o așteptare nedefinită a ceva ce nu știam când se va termina. Când visezi se întâmplă să suporți realitatea prin intermediul unei ficțiuni care funcționează după logica non-sensului.

Leadership: Îți poți asuma izolarea într-un destin ieșit din comun sub aspectul unui urcuș spre desăvârșire care nu cunoaște decât limita recunoașterii unui adevăr superior?

Trebuie să fi existat ceva, izolarea, impresia de irealitate, ca aceea dintr-un castel medieval olandez bântuit de duhuri rele, în comparație cu modul în care percepeam ceea ce mi se întâmpla. Evenimentele din jurul meu, trecerea timpului și evoluția mea. Şi poate ceva mai profund, un fel de sfâșiere, o breșă în zidul aparent impenetrabil al Ego-ului meu.

Eram mai aproape de adevăr decât presupunem la început. Mă agita acest *imprévisible* cu multe fațade, această ușoară maladie a neobișnuitului, greu de diagnosticat, greu de tratat în faze avansate, această tensiune ciclică care mă consuma, perturbându-mi profund existența. De fapt, situația prin care treceam putea fi percepută drept urcușul spre o desăvârșire care a început cu izolarea într-un teritoriu aseptic al imaginației sterile și se continua cu un mic șiretlic al Egoului, o programare a conștientului de a privi numai prin filtrul "trezirii dintr-un vis foarte viu". Încă mă întreb cum a putut mintea mea să creeze o poveste așa de ciudată.

Înlănțuit în mijlocul frământărilor interioare pe care nu le putem exprima cu ușurință, descopeream de fiecare dată câte ceva nou în legătură cu mine însumi. Lucrul acesta se întâmpla încetul cu încetul, pe măsură ce-mi scăpa întâmplător câte un gând din acela tentant care îți face cu ochiul numai în starea de transă.

Astfel am ajuns să trec printr-o perioadă decisivă de tranziție a vieții, a cărei undă de rezonanță încă mai freamătă cu intensitate în mine.

Nu trebuia să abandonez nicidecum acea aprofundare analitică a "Omului" din mine, cu luminile și umbrele lui. Ci, să încerc să dau formă gândurilor care mă loveau, ca fierarul care bate fierul înroșit în foc, să le atribui un anumit înțeles, superior, încât să mă ajute să mă asum pe mine însumi, să scot la iveală și să valorific partea necunoscută din mine.

Singurul adevăr care m-a înfiorat profund, principiul esențial de viață care m-a eliberat dintr-o închisoare mentală, dintr-o cușcă imaginară care ardea mereu cu aceeași putere, singurul soare accesibil doar minților înalte, a fost următorul: atitudinea și intenția cu care adresam întrebări și căutam răspunsuri la tot ce mă frământa îmi influențau în mare măsură fondul percepției realității numite societatea umană.

Leadership: Există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te definește, puse pe seama unei vulnerabilități care nu favorizează acțiunea bazată pe mai multe planuri temporare?

Treci printr-o perioadă de tranziție decisivă pentru viața ta? Totul în tine exprimă o adâncă neliniște? Ai senzația că intri într-un fel de așteptare nedefinită a ceva ce nu știi când se va termina? Ești lovit de impresia de irealitate? Ce înțeles poți atribui gândurilor care te lovesc neîncetat? Simți că ești înlănțuit în mijlocul unor frământări pe care nu le poți exprima cu ușurință?

Acolo unde nu se vede aproape deloc o urmă, un indiciu, un semn distinctiv, sau măcar un efect al propriilor tale manifestări, acolo unde pur și simplu nu îți poți focaliza interesul asupra propriei tale cunoașteri și înțelegeri nu se poate înregistra niciun progres, nicio întregire a "tabloului" care dă notă aparte personalității tale - în luxurianta existență a evenimentelor.

Acest lucru denotă faptul că nu există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te definește, ci mai degrabă, ceea ce se poate numi un *stand-by* , o așteptare nedefinită a ceva ce nu știi când se va termina. Stanga si dreapta simbolizeaza doua sensuri alternative de strabatut spre atingerea unui anumit nivel de conștientizare a realității, dar ele nu se pot concretiza intr-o singura valoare numita "indice flux de eveniment" care sa pretinda o permanenta concentrare asupra actiunii directe.

Fii în concordanță cu facultatea excepțională de a fi un observator profund al realității care te inițiază în a te cunoaște, fără să arunci lumini necruțătoare asupra tuturor aspectelor nemaiîntâlnite în existența ta care ar putea să exercite o dominare nefavorabilă. Doar astfel vei putea să dărâmi orice zid din drumul sinuos spre desăvârșirea potențialului tău.

Vei putea să dai ultimele lovituri de spadă în apusul a ceea nu te reprezintă, acelei forme indispensabile de experiențe de viață, săracă în conținut, neprielnică, care determină anumite stări de disconfort, reacții adverse, înclinații total aiurea.

Examinarea ta atentă ar putea să evidențieze existența unei structuri complexe de decizie bine poziționate în cadrul propriei tale existențe? Sau te regăsești într-o permanentă stare de

tensiune între ceea ce contează și ceea ce doar aparent contează?

Toate trăirile, toate situațiile și experiențele prin care treci, luminoase sau întunecoase, te impulsionează să fii ceea ce ești, orientându-te constant ori spre acele stări de anxietate, care te macină, care te târăsc mereu în jurul aceluiași sentiment de neputință. Sau, dimpotrivă, spre acele stări prietenoase de " *a fi* ", care îți maximizează toate resursele și performanțele sistemului tău de funcționare.

Experiența trăirii prin căldura inimii care dă viață cuvântului scris se desfășoară pe două planuri temporare: un joc al imaginației din care nimeni nu mai poate scăpa (pătrunzând, cu un întreg alai de sentimente tremurătoare și confuze), și un rezultat al realității din care trebuie să reiasă aptitudinea ta pentru a discerne semnificația unei noi fațete a Egoului.

O breșă în zidul impenetrabil al omului permite accesarea unei realități create dintr-o imaginație care, prin doar un pumn de cuvinte, reușește să transforme o poveste într-un limbaj al vieții mai mult sau mai puțin formalizat logic.

Oricât de bun ar fi blindajul pe care ni-l creăm pe parcursul vieții, oricând poate apărea o breșă în acest zid aparent impenetrabil. Breșa sau breșele ce apar se datorează nouă înșine, prin neluarea în considerare a "punctelor de minimă rezistență", respectiv a punctelor slabe pe care toți le avem, dar nu toți recunoaștem existența lor.

O autocunoaștere profundă, o autoanaliză a Ego-ului care ne face să fim ceea ce suntem, ca și evaluarea prospectivă a cauzelor și efectelor, ne va face capabili să obturăm aceste breșe în timp util, devenind imbatabili în viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-bresa-in-zidul-impenetrabil-al-omului.html

O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice (Part. II)

On Mai 07, 2013

Racordează-te la borna de referință a autenticității tale, reformând efortul de a înțelege sensurile de nepătruns ale existenței aplicate în contextul noilor tendințe de înnoire.

Fără a-și da seama, Hobbs se transformă în ceva ce nu trebuia să fie, într-o necunoscută obținută dintr-o mulțime de combinații posibile, din care niciuna potrivită, pe care inima și subconștientul le acceptă doar temporar, ca pe un test. Va rezista sau nu? Zbârnâie și șuieră glasurile lăuntrice, războindu-se cu acea sete de a culege totul, de a nu lăsa nimic în urmă. Gândurile se îmbulzesc, se înghiontesc flămânde, făcându-și loc către adevărata libertate, către marea atracție, stimulând adrenalina. Îndrăzneala dusă până la extrem, nebunia, exaltarea momentului, supra-valorificarea plăcerii dulci-efemere.

Diamantele se află chiar sub ochii lui, strălucirea lor este eternul unui vis devenit realitate, trebuie doar să le adune într-un loc și să le facă dispărute din seiful băncii. Ecoul integrității nu-i mai răspunde, căci nu mai este de mult viu. În continuare Hobbs cedează instinctului care-i zvâcnește în degete. Să dispară, să dispară repede totul ! răsună vocea de trâmbițaș a Eului său, a infractorului profund, care nu-și dă seama cât de letală e situația.

Un hoț nu este un artist veritabil decât atunci când își arata talentul de a gândi mai presus de limitele impuse de cerințele momentului prezent. Tracasat de repetatele conflicte întreținute de mândria exacerbată, dar totodată cuprins de o senzație plăcută, de un stimul fantastic, de intensitatea acelei stări de maximă energie, de euforia fără margini întreținută de psihicul zdruncinat, Hobbs se aruncă cu mai multă îndârjire în văpaia momentului decisiv al destinului.

În felul acesta lumea de dincolo de hărți, lumea comorilor ascunse, lumea cealaltă pe care poate numai Hauff sau Kafka ar fi putut s-o descrie atât de viu și fantezist totodată, depășește în esența ei învelișul realității și al acceptabilității acestuia.

Autenticitatea unui artist constă în însușirea capacității de a gândi mai presus de ceea ce simte într-un moment de cotitură, trăind experiența unei opere de artă în funcție de ce îi dictează destinul unei aventuri a interiorității.

În timpul efortului fizic, nebănuit pentru un bătrân ca Hobbs, producerea de căldură crește pentru o scurtă perioadă de timp la nivelul musculaturii, toate energiile se armonizează, corpul înflorește, este mai plin de viață. Şi, dacă n-ar interveni reacțiile compensatoare în vederea restabilirii funcțiilor vitale în limitele normale, date de sentimentele adânci de ură, de mânie, de revoltă, mai mult ca sigur asemenea pulsații bruște de tensiune i-ar fi periclitat viața.

Nicio voce nu se ridică mai grav, niciun suflu nu poate fi perceput mai puternic, și toate energiile declanșate se epuizează rapid atunci când mecanismul sufletesc este decuplat de la nivelul de maximă alertă. Totuși, cu dedublarea rațiunii și simțirii ce-l caracterizează, Hobbs rămâne deosebit de receptiv la presiunea exercitată de realitate, de acele influențe dominante: " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Doar astfel tărâmul necunoscut pe care el calcă cel dintâi, devine acum o țară a lui. Doar astfel jaful devine mai simplu ca niciodată, transformându-se într-o adevărată victorie - a unui făptaș abil, care va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Leadership: Îți verifici aptitudinea de a privi dincolo de semnificația unei recompense revelatoare și însuflețitoare, răspunzând solicitărilor fondului tău de probitate reprezentativ?

Hobbs nu-și verifică aptitudinea de a privi dincolo de semnificația unei recompense revelatoare și însuflețitoare, dincolo de nebunia unui curaj care vindecă orice rană sufletească, ci mai degrabă se lăsă în voia unui singur impuls de gândire la rece: de a nu admite nicio abatere de la setea de justiție rămasă activă în conștiința și sufletul lui.

Stimulul de procesare a gândurilor și emoțiilor rămâne prezent în realitatea ta atâta timp cât te concentrezi asupra încercărilor existențiale. Stimulul acesta cântărește cât o stâncă care nu se clatină nici în cea mai năprasnică furtună, dobândind control asupra unor dimensiuni importante din viața ta, dar mai ales asupra dimensiunii personalității pe care ești dispus să o arăți lumii.

Există însă și posibilitatea ca, asemenea unui căutător fervent al unor noi sensuri de parcurgere a vieții, să ajungi un simplu colecționar de experiențe palpitante, dar gol pe dinăuntru, incapabil de a te recunoaște tu însuți și de a privi dincolo de zidurile propriei minți rătăcite.

Acest sindrom de "tunel care se prelungește la nesfârșit" formează prin norul foarte subțire al prejudecăților o auto-suspendare până la verdict. În leadership se mai numește auto-marginalizare. Verdictul este o afirmare răsunătoare a angajamentului tău față de autoritatea puterii tale de a fi o ființă morala timp îndelungat. Ceea ce presupune să faci schimbări permanente, să faci ceva ce nu ai mai făcut înainte, chiar și pe timp de furtună.

Să recunoști în tine însuți un învingător care știe să-și impună victoria înseamnă să vezi dincolo de răzbunarea propriei "dreptăți" care dă sens vieții.

Verdictul în sine, clarificând starea ta de compatibilitate cu formatul vieții care adaugă variantei de dezvoltare interioară o funcționalitate suplimentară, nu este altceva decât o "emanație" a stilului de a face update-uri la propria caracterizare. Sau mai bine zis, a stilului de a face din propriile imperfecțiuni o măsură reală a bucuriilor sau a dezamăgirilor pe care le trăiești.

Una din cele mai importante resurse ale leadershipului care permite o anumită distanță de parcurs și o anumită putere la "borna de referință" a autenticității, este aptitudinea de a privi dincolo de sens. Dincolo de sensul atribuit angajării tale într-un joc de șah existențial, straniu, cu câmpuri albe și negre, în care piesele tale cele mai importante sunt înlocuite de ecoul integrității - acest întreg care are inclus în interiorul său un șir nesfârșit de succesiuni valorice, dar și drame de conștiință.

Sensul reprezintă o probă a încercării tale de a te rupe de ceea te împiedică să trăiești pacea interioară, iar pentru a schimba sensul trebuie să inversezi "minusul" cu "plusul". Adică să-ți redefinești întreaga realitate și mai ales relația cu tine însuți. Autenticitatea înseamnă să acumulezi experiențe la întâmplare, relevându-ți în repetate rânduri preferințele pentru particularitățile lor.

Leadershipul apare aici ca un proces de adaptare la acele stări de conștiință și dispoziții comportamentale pentru acțiune - alterate de evenimentele cele mai importante, care totuși pot avea o finalitate pozitivă dacă nu devii prizonierul lor. Să nu uităm că stâncile, cu cât se înălță mai mult până la cer, cu atât se clătină mai tare și se prăbușesc mai ușor.

Un leadership care privește spre sensul vieții este destinul unei întâlniri cu impulsul de combatere a tuturor rătăcirilor tale apărute într-o lume care nu-ți cere certificat de capacitate pentru a fi mai bun.

O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice evidențiază traseul spre acele repere existențiale necunoscute care omul le negociază cu el însuși, pe măsura propriului contur al minții și al sufletului care pot controla acțiunile.

Prozatorul român, Adrian Şchiop, sfătuia la un moment dat: „ *Ieși din confuzie și fixează-ți niște repere valorice și evenimențiale* ". Degeaba te dovedești a fi un spirit predominant practic și plin de imaginație, dacă în procesul de negociere serios cu tine însuți nu iei seama atât de pragul limită al trăirilor provocate de anumite experiențe, cât și de pragul limită al rezistenței tale de a suporta ajustări pe parcursul dezvoltării personale. Iar aceste praguri pot fi corelate cu menținerea unui echilibru între crearea unui nou profil și distribuirea resurselor de adaptare la tot ce ți se întâmplă.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calatorie-provocatoare-in-lumea-interioara-a-fiintei-mecanic

O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice (Part. I)

On Mai 07, 2013

Identifică configurația particulară a omului luat prizonier de propriile gânduri, astfel încât percepția ta asupra identității sale reale să nu se deformeze.

Doi ochi sticlesc de nerăbdare, în timp ce nobilul sentiment al răspunderii față de propria ființă se dezlănțuie cu forță uriașă. În domnul Hobbs totul răsună în gol. Perechea de electroni a legăturii covalente care gravitează în jurul stabilității și statorniciei sale se repartizează între cele două nuclee: a cugetării, care declanșează în el mecanica specifică unei autocunoașteri depline, și a simțirii care coexistă, fără a fi atinsă.

Căci, da, domnul Hobbs a pătruns în marea încăpere, atât de bine securizată, în care se aflau diamantele. Se uită mecanic la nestematele din jur. Şi fără să gândească prea mult, urmărind spiritul răzbunării, fără să fie cuprins de fascinația căutătorilor de comori, se lasă împins în direcția chemării sale, a scopului său mult râvnit.

În spatele a tot ceea ce-l motivează, ținându-l prizonier într-un egoism orb, într-o colivie a decadenței individuale, a demenței temporare, se îngrămădesc gândurile răzbunătoare în nerăbdarea lor de a-și primi răsplata. Numai ele, gândurile, supraîncărcate și suprastimulate, numai ele stabilesc deosebirea dintre " *ce* " și " *cum* ", dintre staționare și mișcare, dintre reîntoarcerea în trecut și raportarea la prezentul care își confiscă propriul trecut.

Acaparat mai puțin de feeria acestor lumini și sclipiri, cât mai ales de senzația de izbândă totală, lui Hobbs nu i-a mai rămas decât să ia, cu mâna dușmănoasă, fiecare diamant în parte. Mâna pe care mecanic o împinge înainte înșfăcă categoric fiecare diamant, de la cel mai mic la cel mai mare, ca și cum nu i-ar fi aparținut lui, ci acelei constante de a fi, tăinuite, acelei forțe impunătoare și încrezătoare care se ridică împotriva conștiinței sale curate.

Leadership: Te lași împins în direcția unei chemări care țâșnește din adâncimea unei existențe subordonate rațiunii sau simțirii, prin faptul că nu poți să-ți stăpânești reacțiile și răspunsurile la încercările vieții?

Tot ceea ce te motivează, te ține prizonier într-un egoism orb, într-o colivie a decadenței individuale? Te poți impune în fața acelei forțe mistificatoare care se ridică împotriva conștiinței tale curate?

Semnificația leadershipului depășește zona strictă a profesiei, repoziționându-se în zona strictă a tiparului de "uzură" individului, în sfera identității sale reale. Ea se impune, în consecință, a fi interpretată prin analiza laturii invizibile a personalității care se manifestă printr-un comportament neprevăzut.

Importanța evoluției liderului, de la ipostazele variate în care își înfățișează modelul de personalitate, respectiv caracterul, își găsește expresia ei cea mai pregnantă în fiecare detaliu, în anumite comportamente, sau în afecțiuni de ordin psihic sau emoțional.

Când nobilul sentiment al răspunderii, căruia îi încredințezi toată ființa, se dezlănțuie cu o forță uriașă, piere instantaneu acea gândire concentrată, necesară formării și funcționării personalității la standardele înalte. Ai senzația că îți împietrește mintea, care o ia mai degrabă razna, alunecă pe panta alunecoasă – a fățărniciei, a vieții duble, a personalității multiple, a demenței – ducând în final, la autodistrugere.

În acest caz leadershipul devine complet imobil și asfixiat, își încetinește dezvoltarea, nu mai poate genera stimuli pozitivi, nu mai poate da omului o formă bine definită care să-i permită să-și exercite corect puterea.

Leadership: Cunoașterea existenței tale se acumulează pe temerile și speranțele apărute în faza de formare a gândirii din perioada unei maturități constrânsă să schimbe complet peisajul mental pe care l-ai proiectat de-a lungul unei viziuni mult prea idealiste?

Să te afli de partea învinsului înseamnă să te îndrepți spre o destinație în care se întrepătrund necesitățile unei existențe frământate și credința bazată doar pe evaluarea unei singure părți a ansablului de principii și valori care deosebesc măreția omului de rătăcirea dementă a animalului dresat de acea parte a societății umane care este înstrăinată de Dumnezeu.

Domnul Hobbs n-a cunoscut suferința cea mai amară decât după moartea soției sale, fapt ce l-a determinat să caute răzbunare. Până la producerea acestui eveniment nefast, viața i s-a așezat înainte ca o poveste liniștită de iubire. A fost un șoc total. Omul care experimentează la nivel psihic și emoțional valurile de energie negativă, acele mișcări periodice sau neperiodice extremiste ce declanșează o adevărată criză în propria lui viață, își despoaie știința, filozofia, de strălucitorul vestmânt al gândirii bine direcționate, al conștiinței curate și al simțirii blânde, mature.

Nu degeaba spunea Balzac: " *Mulți oameni au luat drept energie încrederea pe care ți-o dau iluziile.* " În special iluzia că poți face orice dorești, fără să fii nevoie să te sincronizezi cu ceilalți oameni din jur, influențându-le excesiv dezaprobarea față de felul tău de a fi. Iluzia că poți să te ridici mecanic deasupra a tot ce te leagă de Omul din tine, cu o iscusință nemaipomenită, chiar cu prețul prăbușirii în gol.

Leadership: Cele mai înalte țeluri ale științei tale pot să capete un relief puternic în ecuația unei profunde transformări a vieții care aduce cu ea o negare a menirii de a fi?

Leadership înseamnă să-i influențezi pe ceilalți oameni prin puterea exemplului. Dar ce exemplu poate da un lider care, înrobit de pornirile cauzate de un exces de adrenalină, acaparat de senzația de izbândă totală, înșfăcă lacom orice pare de valoare indiferent de consecințe?

Domnul Hobbs și-a folosit toate capacitățile, mult peste măsura așteptărilor sale și ale tuturor celor din jurul său, pentru a jefui o bancă într-un mod cât se poate de ingenios. El nu și-a negat menirea pe care dintr-o dată a știut că trebuie să o împlinească, nu a simțit nicio remușcare. Dar nici n-a mai fost același om ca înainte, a devenit o forță de reacție împotriva fenomenului numit "corupție sau injustiție". Abia într-un moment crud al vieții își scoate omul la iveală genialitatea și caracterul.

Ţelul suprem al științei sale nu a fost să jefuiască o bancă, ci să-și dovedească lui însuși că este indispensabil prăbușirii unui sistem riguros care coordonează viețile oamenilor.

Împodobindu-și personalitatea cu strălucitoarele culori ale ignoranței și dorinței sale nestăpânite, inconștient el se transformă în ceva ce nu trebuie să fie. Într-o necunoscută obținută dintr-o mulțime de combinații posibile, din care niciuna potrivită, pe care inima și emoțiile le acceptă doar temporar, ca pe un test. Cât timp va rezista el acestei schimbări pe care oamenii, bineînțeles, o vor sesiza cu ușurință și o vor dezaproba?

Dar mai important decât atât este reacția lui ulterioară. Va avea liderul curajul să-și suporte

starea de delir?

Atunci când ecoul integrității nu-i va mai răspunde, atunci când va răsuna vocea de trâmbițaș a Eului său, a infractorului profund, care își va da seama cât de fatală e situația în care singur s-a pus, în marea unitate a realității, cele mai înalte țeluri ale științei sale vor mai putea să capete un relief puternic? Vor mai putea să capete o culoare atât de vibrantă, încât toți oamenii să poată să-l înțeleagă, și să se nutrească ei înșiși cu acea hrană corespunzătoare desăvârșirii?

Leadershipul are ca fundament atingerea unei maturități care să aducă cu sine consistență în a practica prudența față de darurile vieții și efortul de cultivare a unui simț al calmului în fața unei eventuale răsturnări de situație.

O călătorie provocatoare în lumea interioară a ființei mecanice desemnează acea minunată ocazie de a plonja în esența ființei liderului și de a-i descoperi potențialul încă prea puțin cunoscut. În același timp face obiectul suspiciunii și al fascinației față de ceea ce este el cu adevărat atunci când se abate de la norme și normal, față de ceea ce este straniu și neobișnuit la el.

Dacă vrei să înțelegi mai bine partea umană a leadershipului, identifică configurația particulară a omului luat prizonier de propriile gânduri, astfel încât percepția ta asupra identității sale reale să nu se deformeze.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calatorie-provocatoare-in-lumea-interioara-a-fiintei-mecanic

O călătorie riscantă spre tărâmul tainic al asasinului

On Octombrie 27, 2012

Caută legătura dintre cauză și efect: acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false.

Trăia într-un sistem de gândire ce pretindea să se afle pe culmile cele mai înalte ale spiritualității, dar care ignora sau disprețuia cea mai mare parte a realității morale a ființei umane. Modul său de gândire nu avea în vecinătatea lui o altă înălțime, creastă sau pisc, pe care vreo virtute, vreo orientare, vreo influență pozitivă să fi putut cerceta toată întinderea lui deșartă și rece, încremenită sub o pojghiță de smerenie falsă. Un mod de gândire rece, fără nici măcar o fărâmă de suflet, de culoare, de onoare, de visare, de fericire, luând forma unui ceas cu alarmă folosit ca mijloc de selecție a viitoarelor ținte.

S-ar fi spus că ura tot ce-i ieșea în cale. Orice om, dar mai ales orice bătrân, îi provoca repulsie, o silă de nedescris, ca o rămășiță de infern care denatura imaginea viitorului și sensul vieții sale. Un spațiu ciudat între exponenții unor gândiri cu totul și cu totul diferite. O descărcare inevitabilă, cu toată siguranța, a tensiunii directe induse de o minte confuză, păguboasă, irațională, în totală contradicție cu realitatea socio-umană.

Anton Chigurh era numele său, al asasinului, al omului hotărât și loial ambițiilor sale, care se coalizase cu răul. Omul acesta complicat și foarte aspru, omul acesta pentru care viața și moartea nu erau antagonice, nu se excludeau, ci se întrepătrundeau ca o simfonie de elanuri, disperări și derute, omul acesta atât de hăituit de propriile limite era el oare conștient de înlănțuirea de convingeri prin care se ridicase și coborâse, treaptă cu treaptă, până la aspectele reprobabile care alcătuiau orizontul lăuntric al spiritului său?

Leadership: Izbutești să-ți impui o acceptare filozofică indiferentă, ca în fața unui rău inevitabil, încât să-ți să-ți justifici o atitudine de tipul "să vină ce-o veni"?

Unui altfel de om, unei asemenea structuri de judecată, unui asemenea jucător prins într-un permanent joc al realului cu irealul nu poți să-i aplici leacul vrăjit, pastila tămăduitoare, fără să-ți pese cum și pentru ce se produce efectul.

De regulă miracolul însănătoșirii se împlinește doar în cazul celor care și-au clădit personalitatea pe o anumită gândire logică, menită să sprijine redresarea propriului lor Eu. A celor care caută legătura dintre cauza și efect: acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false. Nu era și cazul său.

Scânteia s-a aprins. Anton Chigurh, ucidea în continuare, ghidându-se după niște principii mai presus de ființa umană. Își dădea el oare seama de tot ce se petrecea în jurul său și de tot ce se frământa într-însul?

Un fluid misterios străbătea întregul său fel de fi, ca o putere misterioasă revărsată prin spațiile ilogice care influențau substanța lăuntrică a materiei personalității sale.

Se simțea, semeț și neclintit, ca cel ce trece curajos puntea timpului pentru a pătrunde într-un tărâm tainic. Într-un deșert arid unde nu există Dumnezeu, nici legi divine, nici repere, nici oaze de speranță. Ci numai două entități complementare: deșertăciunea și moartea. *****

Leadership: Poți trăi pe măsura propriei tale revelații despre tine în contextul evenimentelor care îți pot periclita integritatea prin anularea zbuciumului sufletesc din proiecția speranței față de un nou început de viață?

O înțelegere corectă și completă a dimensiunii propriei tale existențe, printr-o asumare a răspunderii față de rezultatul acțiunilor tale, este esențială în vederea păstrării echilibrului moral și a tiparelor care imprimă naturii tale o strânsă armonie. Această înțelegere, acest pion important în partida grea de șah dintre "a fi la cheremul destinului" și "a fi la comanda vieții", poate fi favorabilă ambelor părți, având și rezultate pozitive și negative.

De aceea, pentru o devenire rodnică semnificativă care se dorește a fi menținută în vigoare cât mai mult timp, și nu anulată la primul semn de dezechilibru, setează-ți "ceasul deșteptător" care să-ți amintească constant cine ești și încotro te îndrepți, care să ticăie non-stop și să-ți trezească impulsul spre o evoluție neîngrădită și ascendentă.

Poți să te transformi dintr-un om de piatră într-un om viu? Asemenea unei statui care suportă degradarea temporală, personalitatea ta poate suferi o anumită "împietrire", o statornicie a pretențiilor tale de om rațional la un nivel la care nicio virtute, nicio orientare, nicio influență nu o mai poate modifica.

A abdica de la principiile sănătoase specifice liderului care tinde spre excelență, înseamnă a te implica într-un joc periculos cu consecințe nefaste. Autocenzura, liberul arbitru trebuie să funcționeze impecabil, aidoma unui ceasornic programat să sune ori de câte ori te îndepărtezi de la "normalul" zămislit de tine în timp.

Leadership: Ești în stare să-ți păstrezi orientarea spre excelență datorită unei doctrine care pune în prim plan "inevitabilul" din proiecția unei lumi interioare care se mistuie în ea însăși?

Foarte ușor te poți transforma într-un asasin, dacă nu cu fapta, cel puțin prin modul de gândire aberant, prin tendința de îndepărtare a lumii din jur, prin negarea principiilor fundamentale care guvernează relațiile dintre indivizi, impunând o "săritură" de la concepțiile idealiste despre viață și așteptările de la ea.

O doctrină a înțelegerii ființei umane care dacă nu găsește puncte comune cu doctrinele celorlalți din jur, prezentând o anumită compoziție de valori, menținând un anumit ritm de asimilare a elementelor care compun evoluția ta, se fărâmițează până la dispariție.

Un vechi proverb chinezesc spune: " *Dacă îți cunoști dușmanul și te cunoști pe tine însuți, poți duce o sută de războaie, fără să fii înfrânt.* " Dușmanul tău cel mai mare este "asasinul", sistemul propriu de convingeri care îți influențează transformarea odată cu trecerea timpului, odată cu asimilarea anumitor valori care nu fac casă bună cu leadershipul și cu orientarea ta.

În leadership, inevitabilul reprezintă obligația de a răspunde propriei reflecții despre lume și viață în circumstanțele unei ascensiuni care poate oricând să eșueze pe traseul autoimpus spre îndeplinirea obiectivelor.

Accepți să te supui meandrelor unei gândiri păguboase, iraționale, în totală contradicție cu realitatea socio-umană? Te ghidezi după niște principii sănătoase, caracteristice ființei umane raționale? Ești conștient de înlănțuirea de convingeri prin care te ridici, treaptă cu treaptă, la „înălțime"? Care sunt aspecte reprobabile care alcătuiesc orizontul lăuntric al ființei tale?

Analizează tendințele în cadrul fiecăreia dintre axele care îți compun caracterul. Colaborează constant cu acea parte puternică și profundă din personalitatea care te definește, fără să-ți exprimi o implicită preferință sau apreciere valorică pentru statutul unei personalități care îți deformează convingerile.

Alegerea ta poate fi condiționată de faptul că elementul predominant al personalității tale nu este foarte bine conturat, sau, accidental, este provocat de proiectarea unei versiuni mai dure și mai ample ale realității. Această tendință primejdioasă se întrerupe doar dacă "ceasul deșteptător" te trezește din somnul ignoranței și al inerției în gândire.

Reversul propriei identități se poate transforma într-o piatră atunci când cazi într-un caracter rece, indiferent, evoluând tot mai mult în direcția slăbiciunii numită: vanitate fără margini. Începi să devii o victim a unui destin neîndurător, gândind în termenii deșertăciunii, astfel: *"Simt că trăiesc într-un deșert arid unde nu există Dumnezeu ! "*

Convingerile care te ridică sau care te doboară sunt strâns legate de semnificația acelor evenimente cărora le atribui o notă personală de apartenență la un nivel sufletesc adânc și sincer care nu se anulează în fața reușitelor sau eșecurilor.

O călătorie riscantă spre tărâmul tainic al asasinului este o reflecție asupra valorilor pe care le considerăm cele mai bune, dar pe care le aservim unor scopuri care nu asigură menținerea unei identități sănătoase și pozitive.

Așa cum impresia pe care ți-o produce un tablou rezultă din compoziția culorilor alese de pictor, tot astfel elementul cel mai revelator al propriei tale transformări rezultă dintr-o mai bună coordonare a eforturilor de renovare a convingerilor, dar și dintr-o apropiere de acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false.

* **Notă:** Anton Chigurh - personaj din filmul "No Country for Old Men (2007)"

O cale câștigătoare

On Ianuarie 10, 2009

Orientează-te către atuurile leadershipului tău, fără să ignori latura pozitivă a ființei tale.

Sun Tzu ne sfătuia: " *Evită punctele tari ale inamicului și lovește-l în punctele sale slabe.* " Un conducător iscusit nu se avântă într-o bătălie unde nu sunt șanse mari de izbândă, decât doar dacă găsește o cale de a ieși învingător. Iar una din căile cele mai bune de a-și crea un avantaj real, un fel de scut protector, este de a recruta oameni din tabăra adversă.

În " *Keops și marea piramidă",* Guy Rachet, ne povestește despre expediția lui Keops în Fenicia și despre complotul diabolic care a fost pus la cale împotriva lui.

Întorcându-se din Byblos, Keops a fost întâmpinat de ofițerul său de încredere Ineki, împreună cu alți doi soldați. Nu bănuia în niciun chip că aceștia urmăreau să-l ucidă. Dar chiar înainte ca cei trei să acționeze, Kerset, fiica lui Reyen - unul dintre cei mai bogați oameni din Byblos, sări în ajutorul său și îi omorî pe doi dintre atacatori, iar pe al treilea îl răni în picior cu două săgeți chiar înainte de a fugi. Keops a scăpat nevătămat, fără nicio zgârietură, iar acum trebuia să afle cu orice preț adevărul de la atacatorul rănit.

După ce a aflat cine se ascundea de fapt în spatele complotului, în mod normal, Keops ar fi trebuit să-l omoare pe acest atacator care a dorit să-i curme viața. Dar ce decizie crezi că a luat el?

Nu pare de crezut, dar l-a lăsat în viață. Ba mai mult, împreună cu Kerset i-a pansat picioarele și l-a îngrijit cum se cuvine. Gestul său nu a fost nicidecum nesăbuit, dimpotrivă, a fost unul nobil și bine gândit. Pentru că astfel atacatorul, printr-o poruncă a îndatoririlor morale, îi va fi recunoscător și îl va putea ajuta să-i demaște pe impostori. Chiar dacă decizia lui Keops n-a fost una ușoară, el a recurs la această soluție gândindu-se la avantajele sale viitoare.

Leadership: Îți extinzi spațiul de manevră în apropierea unei imagini care te reprezintă printr-o calitate superioară pe care ai ignorat-o până acum la firea ta?

Toți oamenii fac greșeli. Conștiința responsabilă, observarea riguroasă a îndatoririlor morale, precum și respectarea unei conduite drepte, îi determină să-și recunoască greșelile, să învețe din ele și să se străduiască să le îndrepte.

Intuiția, alături de capacitatea de a manifesta un comportament gândit, i-au dictat lui Keops decizia pe care a luat-o, ajutându-l să anticipeze mai ușor alte pericole. Leadershipul are la bază aceste două calități care îți pot schimba și ție atitudinea în momentele de cumpănă. Ele oglindesc „căpetenia" propriului tău potențial, fiind acel sistem de ghidaj care nu te lasă să te abați de la drumul cel bun. Ele îți amplifică potențialul de lider printr-o pozitivă perspectivă asupra capacităților proprii.

O calitate a firii tale pe care se poate să o fi ignorat de atâtea ori este capacitatea de a fi a activ într-o inițiativă nouă, într-o manieră impetuoasă de repoziționare față de provocările exterioare imediate.

A te convinge de puterea de lider care sălășuiește în tine înseamnă să respecți limitele dintre

"formă și fond", în concordanță cu valorile pe care ți le asumi în așa fel încât să nu regreți mai târziu. Forma este dată de evenimentele neprevăzute, fondul este dat de modul în care le tratezi fără să te îndoiești de tine însuți.

Deci prima ta preocupare, ca lider, este să păstrezi întotdeauna legătura cu aceste două repere care interacționează frecvent și se completează reciproc, verificând în mod frecvent cum progresează aria ta de competență.

Imaginea care te reprezintă printr-o calitate superioară a propriei firi tale este dată de acel plus de credibilitate și celebritate pe care trebuie să-l exploatezi abil printr-un gest onorabil.

A face abstracție de vocea interioară care îți șoptește exact cum să acționezi și pe ce drum să o iei, este ca și cum cineva ți-ar distruge complet sistemul de ghidaj și ți-ar lua toată inteligența călăuzitoare. Ajungi să te comporți haotic, fără o strategie coerentă, fără o structură, fără o logică, fără o gândire integrată și o planificare care să corespundă abilităților tale și care sa-ți asigure în timp o anumită siguranță în faptele tale.

Sistemul de ghidaj îți permite să te comporți cu multă grijă în situațiile limită și să abordezi lucrurile cu multă abilitate. El face conexiunea cu latura ta pozitivă care îți accentuează personalitatea, care îți amplifică finețea în gândire și îți eliberează adevăratul potențial de lider. Acel punct de sprijin care îți amintește neîncetat de valorile tale morale, încurajându-te să le respecți chiar și atunci când ești înconjurat de oameni cărora aceste valori le lipsesc.

Orientează-te în orice situație către atuurile leadershipului tău, fără să ignori latura pozitivă a ființei tale. Tu cum atingi un nivel înalt de performanță în leadership?

Leadership: Te aștepți să beneficiezi de o ezitare provocată abil printr-o veritabilă strategie a ambiguității, din care cea mai promițătoare perspectivă este recunoașterea unei valori de superioritate care nu a fost determinată cu certitudine?

Dacă vrei într-adevăr să-ți atingi scopurile propuse fii pregătit pentru multe dezamăgiri. Pune în capul listei încrederea în forțele proprii, în scopul pe care îl urmărești să-l atingi și mai ales în partenerii de muncă (de afaceri) pe care ți-i alegi. Pentru că, ține minte foarte bine, oricât de multă încredere ai avea în propriile capacități, dacă nu-ți găsești un aliat de nădejde care să te ajute la ananghie, nu vei reuși niciodată să-ți atingi scopurile.

Așa cum artizanatul se caracterizează prin producția de obiecte executate în spiritul artei, îndeosebi a celei populare, tot astfel un nivel înalt de performanță în leadership se poate atinge prin dezvoltarea încrederii în ceilalți oameni în spiritul celor mai nobile valori etice și morale - care vin în sprijinul aprecierii tale la justa lor valoare.

Cum apreciezi tu încrederea oamenilor? Oare cum apreciază ei încrederea ta?

Recunoașterea unei valori de superioritate care nu a fost determinată cu certitudine este o deschidere către noi experiențe din care trebuie să deduci niște trăsături de personalitate care să te ridice deasupra lui "a ști" și deasupra lui "a înțelege".

O cale câștigătoare este adoptarea acelei trăsături numită generic "proces adaptiv" din care derivă, în ultimă instanță, efectul de "dominanță pozitivă".

O calitate a geniului meu

On Decembrie 19, 2014

Transformă-ți știința într-o sursă de utilitate, selectând și conceptualizând elementele de tip „reper" pe care le ai la îndemână în viața de zi cu zi.

Umbrelă. Cuvântul acesta este imprecis, fals, ascunde tocmai lucrul pe care ar trebui să-l dezvăluie. Dacă nu putem numi un obiect atât de simplu, pe care-l avem la îndemână în viața de zi cu zi, cum ne mai putem aștepta să vorbim despre lucrurile care ne interesează cu adevărat?

Dacă nu începem să încorporăm noțiunea de schimbare în cuvintele pe care le folosim, vom continua să fim pierduți.

Munca mea este foarte simplă. Am venit la New York pentru că este cel mai oropsit loc, cel mai dezgustător. Fragmentarea se vede peste tot, dezordinea este universală. Nu trebuie decât să deschizi ochii pentru a vedea asta. Oamenii sfărâmați, lucrurile sfărâmate. Întregul oraș este un morman de gunoi. Servește de minute scopului meu. Străzile mi se par o sursă infinită de material, un depozit inepuizabil de lucruri sfărâmițate.

În fiecare zi ies cu geanta mea și adun obiecte care par bune de cercetat. Am strâns mostre de numărul sutelor - de la cele ciobite, la cele zdrobite, de la cele crăpate la cele strivite, de la cele făcute pulbere la cele putrezite. Ce fac cu aceste obiecte? Ei bine, le dau nume. Inventez cuvinte noi care să corespundă acestor obiectelor. Nu greșesc niciodată. Este o calitate a geniului meu. *

Leadership: Poți ajunge prin intermediul științei fragmentării până la recunoașterea unor adevăruri care să returneze autenticității tale valoarea „ *Height* "?

Ştiința este suma a ceea ce aduni în timpul experienței de învățare. Iar leadershipul este un produs al științei, alcătuit din principii, concepte și teorii înțelese și apreciate în raport cu scopul lor - de a fi aplicate cu succes nu doar în practică, cât mai ales în propria viață, și mai cu seamă în modelul de autoevaluare personală și profesională. Cât de bine te potrivești unei setări oferite de propria-ți experiență și rațiune?

Pe de altă parte, știința fragmentării vizează ceea ce descoperi în fiecare lucru în parte atunci când îl analizezi din perspectiva unei realități mai profunde, de dincolo de obișnuitul unei vederi de aproape. Fragmentarea începe de la "vidul primordial" și se continuă cu roadele neașteptatului, dând importanță oricărui lucru chiar dacă la acel moment ți se pare neimportant, dând oricărei întrebări un răspuns sub unghi epietemologic în perimetrul unei realități care se schimbă și devine pe neașteptate imprevizibilă.

Încercarea de a reda noi fețe realității, încorporând noțiunea de schimbare în „selecțiile" pe care le folosești drept pârghii de aducere în prim plan a unor noi perspective, este o formă de a accepta totul ca parte din întreg. Întregul unei creații personale, concepute ca o nesupunere la regulile de compoziție unanim acceptate, facilitează renunțarea la ceea ce știi și ce crezi în mod obișnuit, pentru a deveni accesibil unei noi conștiințe, unui nou model de gândire, unei noi forme de înțelegere a lumii.

Leadership: Cum evaluezi compromisul dintre ceea ce crezi că va fi valoarea fundamentală a unui lucru ales la intamplare și oportunitatea ca o atentă concentrare asupra lui să

devină de fapt punctul lui forte?

Selecțiile, care îți pot furniza un sentiment de independență absolut, procesate într-o bază de date mai complexă, evidențiază abordările unor cazuri particulare, teme cu impact, situații și roluri noi, elemente doctrinare, având contururi mai ascunse, mai greu de urmărit și depistat, mult influențate de intervenții subiective, bazate pe o înțelegere superioară a lucrurilor din jur.

În acest caz, leadershipul capătă mai mult valențele unui ideal al convenției dintre perfecțiune, imaginație și performanță, la care foarte puțini artizani au șanse să mai acceadă. Iar aceste trei constante, asociindu-se, pot ajunge la numitorul comun denumit „superioritate" numai prin procesul fragmentării datelor și informațiilor provenite din mediul înconjurător.

Apoi, printr-o verificare a coerenței lor, prin recodificarea eventuală a variabilelor de mesaj – sau mai exact prin prisma distribuțiilor unor variabile aleatoare, reprezentate de modul de progresie și creșterea fluxului de mesaje, pe axele anumitor repere, se poate realiza un nou conținut de valoare de tip „adevăr".

Experimentarea în mod separat a fiecărei noțiuni de adevăr, a fiecărei surse de capital științific, a fiecărui aspect al vieții, prin intermediul actelor mentale – idei, convingeri - pe care te simți obligat să le săvârșești ca răspuns la obsesia de a schimba ceva în configurația unor noi modele de reprezentare a realității, produce inspirația și înțelepciunea atât de necesară în iluminare, ca pe o expresie a totalității și a perfecțiunii.

Asta înseamnă, de fapt, să ajungi prin intermediul științei fragmentării până la recunoașterea unor adevăruri care să returneze autenticității tale valoarea „ *Height* ".

O atentă concentrare asupra unui lucru poate să devină de fapt punctul lui forte atunci când modul în care îl observi și îl folosești capătă accente de capodoperă a concretizării unor noi direcții de acțiune.

O calitate a geniului meu pune în prim plan acel model de referință personal care înglobează caracteristici și concepte, noțiuni și particularități, supuse unei diversități de interpretări care conduc la dezvoltarea științei. Dacă vrei ca leadershipul să devină o formă de expresie particulară, transformă-ți știința într-o sursă de utilitate, selectând și conceptualizând elementele de tip „reper" pe care le ai la îndemână în viața de zi cu zi.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calitate-a-geniului-meu.html

O comunicare bună depinde de arta de a asculta

On Februarie 10, 2009

Manifestă-ți stima pe care o porți interlocutorului tău prin manifestarea unei exemplare exigențe față de tine.

Ar trebui să-l cunoașteți pe măcelarul din orașul meu. Conduce o mică măcelărie și m-am întrebat mereu cum și de unde a învățat omul acesta să comunice. Să fie de școală veche? Să fie instinctul? Nu știu. Dar își salută fiecare client pe nume și le cunoaște perfect preferințele și gusturile pentru că vorbește cu ei, astfel: "Bună ziua, doamnă Guilane. V-a plăcut prăjitura de ieri? Cu ce vă pot servi astăzi, doamnă Guilane?... O să vedeți, prăjitura asta e bună, am ales-o special să fie suculentă, așa cum vă place... La revedere și o după-amiază plăcută, doamnă Guilane".

Vă garantez că are o clientelă enormă, care îl apreciază și care nici nu se gândește să renunțe la el. La el clientul se simte rege, este rege: îi face plăcere să meargă acolo, să fie recunoscut, diferențiat de ceilalți clienți și apreciat în mod vizibil. De asemenea, vă semnalez că am văzut cum el, un om care comunică atât de bine, știe să își scuture angajații și ucenicii care se mișcă prea greu și să îi felicită pe cei care deschid bine ochii și se mișcă repede. Deci, nu este nici fandosit, nici bleg și nici un patron prost. Dar știe să comunice.

Leadership: Cum te vezi în fundalul spuselor tale: prin atitudinea de recunoștință a celui care te servește, sau printr-un efort conștient de a percepe o situație în care te întrebi ce loc îți revine ție?

De ce să ascultați ! Dacă nu ați asculta, nu ați afla nimic. Ați fi sortiți să vă învârtiți în cerc, în jurul propriilor voastre concepții, idei, gânduri, fără nimic care să le îmbogățească, să le diversifice, să le aducă un aer nou și sânge proaspăt.

Prin urmare, a asculta este ceva care te îmbogățește foarte mult, înseamnă a-ți oferi acces la informație. înseamnă a te deschide ca să îl înțelegi pe celălalt, un lucru util când trebuie să îl convingem de ceva. Ascultați, încurajați-vă interlocutorul să vorbească, să se exprime cu cuvintele lui. Nu există nimic mai supărător decât cineva care îți termină fraza pe care n-ai apucat să o spui. Respectați-vă interlocutorul și învățați să îl cunoașteți. Cu atât mai mult vă va asculta și el, când veți avea ceva să îi transmiteți.

A asculta pe cineva înseamnă a-i dovedi că există pentru voi. Înseamnă a-i dovedi că merită să fie ascultat - ceea ce, implicit, este un cadou care se poate face între oameni. Nu-i așa? Vă rămâne vouă să căutați cum să faceți pentru a-i oferi celuilalt plăcere, indiferent dacă este vorba despre client, bancher, măcelar, șef, asociat, angajați, colegi. O comunicare reușită, prin care reușiți să vă atingeți scopul, ar trebui să înglobeze totdeauna ceva plăcut pentru celălalt - și pentru voi de asemenea, fie și numai pentru că este mai plăcut, nu-i așa, să simți că ai puterea de a-i face fericiți pe ceilalți.

Leadershipul cuprinde o formă de ascultare necondiționată, una care nu judecă, nu culpabilizează, dar care te face să-ți amintești și să relatezi în mod conștient și voluntar faptele care constituie subiectul unei convenții ulterioare.

O comunicare bună depinde de artă de a asculta, dar recepționarea unui mesaj, cât și pregătirea în vorbirea interioară a unui răspuns la ceea ce se aude, constituie o condiție prealabilă adoptării unei hotărâri care te poate urmări toată viața.

A face plăcere celorlalți să te asculte este cel mai mare vector de putere autentică pe care îl poți avea asupra lor. Așadar, îmbogățește-ți capacitatea de percepție și înțelegere a lumii din jur printr-o ascultare care forțează să se spună cu voce tare ceea ce se voia tăcut și afundat în tăcere.

Fii exigent față de tine, fii demn de ascultarea pe care o practici în lume așa încât informația transmisă să fie percepută ca un succes acceptabil al autocontrolului, sau ca un proces permanent de schimbare și transformare, dar în niciun caz nu trebuie percepută ca o constrângere interioară care te împinge să faci ceva anume.

* **Notă:** Erica Guilane-Nachez - *Şansa e de partea ta*, Editura Polirom, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-comunicare-buna-depinde-de-arta-de-a-asculta.html

O conștiință nouă pentru adevărurile rămase mute (II)

On Iulie 16, 2012

Abordează stilul cel mai potrivit personalității tale, analizând conceptul numit „viață" ca esență constitutivă a artei.

Exploram frontierele naturii umane asemenea unui creator conștient de puterea sa de a trece dintr-o realitate în alta la capătul fiecărei aspirații sau viziuni. Mi se părea că sunt împins continuu de efortul de cristalizare a unei gândiri cât mai pure și mereu pozitive. Importanța filosofiei de a explica realul sau lucrurile în sine influențate de om constă în faptul că ea slujea drept trecere de la un punct de vedere faptic la o versiune remontată a capodoperei care se numește "iubesc să fiu eu", despre care aș putea vorbi la nesfârșit.

A mă privi din perspectiva artei justifica cumva ideea de progres al limbajului despre creație. Să creez ceva nou din nimic, să potrivesc toate elementele din care este construit omul, numai în congruență cu necesitatea asigurarii unei autonomii particulare, de partea tendintei de a găsi un sens, o coerență în viața sa. Să cuprind în acțiunea forțelor creatoare, ca într-o plasă imensă de pescar, toate resursele afective și cognitive care îl fac pe om să "ticăie". Care îl fac să trăiască, să sufere, să iubească sau să viseze. Care îl condiționează să fie ceea ce este.

Dar pentru asta trebuia să încorporez anumite caracteristici în Eul său, în menirea pe care și-o propune, astfel încât să pară că nu depinde de mine. Să-l las să-și urmeze calea, după legile spațiului, ale timpului, a cauzei și efectului. Fără să-i încalc liberul arbitru în nicio direcție de manifestare. Fără să-i încurc valorile. Fără să pun filtre ezoterice în jurul emoțiilor care îl încearcă.

Leadership: Poți să demonstrezi că stilul tău de a exprima latura cea mai importantă a fenomenului vieții reprezintă un progres al preocupării pentru realitățile experiențiale, din considerentul unei creații care se ridică deasupra celor lumești?

Să aud chemarea unui om deopotrivă puternic și fragil, care ține de trecerea sa efemeră pe Pământ, atunci când realitatea se îmbină cu ficțiunea într-o taină a lui Dumnezeu. Și numai atunci să intervin în viața lui. Să schimb direcția în care vrea el să meargă, având încredere în discernământul său. Să trezesc în el tot felul de senzații, schimbări de gândire, să-l înzestrez cu tot felul de simțiri, să-i restabilizez pacea interioară, asemenea unui magician care surprinde de fiecare dată publicul cu bagheta magică.

Am realizat că oricine poate fi un Dumnezeu, un creator, un artist care naște măiestrie și frumos. Ca un copil care își alege singur personajele dintre jucării. Ca un dezvoltator de jocuri. Ca un pictor care odată ce-și alege modelul îi poate finisa caracterul după cum dorește, în funcție de tonul culorilor pe care le folosește. Îngeri fără aripi. Demoni fără coarne. Ființe și lucruri. Destine și împliniri.

Viața în interiorul artei este o luptă permanentă între autor și opera ideală. Suntem noi oare personaje fictive? Suntem oare înlănțuiți în iluzia faptului că suntem liberii arbitri ai acțiunilor noastre, iar indiferent ce cale am alege tot la un punct final predeterminat am ajunge? Ce ne separă oare de marile enigme ale lumii, ale vieții, ale universului? Suntem doar simple creații, sau niște artiști creatori?

Leadership: Deschizi calea de a te cunoaște temeinic prin legile creației privite din unghiul ocrotirii vieții private, stipulată în favoarea unei arte care transpune omul într-o altă

ipostază?

Fiecare lider s-a pus la un moment dat în postura creatorului. Să își desăvârșească creația (o împlinire a Ego-ului), să creeze noi rețete de prelucrare a realității vizibile prin care să-și finiseze aptitudinile de artist, ca întemeietor al unor noi modele de raționament și noi sensuri de viață. Şi pentru că această aspirație nu este la niciun lider negată, ceea ce rămâne este arta. Arta de a fi tot mai perfect, asemenea unui pictor care se încarcă cu "frumusețea" din afară și apoi o pune pe pânză, spre a o vedea și alții cu scopul de a-i recunoaște valoarea și potențialul.

Stilul cel mai potrivit personalității tale se va manifesta în acea direcție a "creației" privită din perspectiva explorării propriului Ego, ce are ca sens și finalitate o nouă percepție a realității. Numai o dinamitare a granițelor dintre tine și tot ceea ce ține de zona artei, dintre creație, realitate și evoluție, va reuși să accentueze caracterul general al concepției despre calitatea pe care o apreciezi cel mai mult la tine în raport cu ceea ce trăiești și folosești ca experiență de îmbogățire a revelațiilor intime.

Toate aceste situații de moment, toată această înlănțuire continuă de transformări, diversități, căutări, descoperiri, efecte, au rolul de a te ajuta să conștientizezi imaginea pe care o ai despre tine și de a-ți cizela personalitatea cu privire la necesitatea formării unui tip de om deschis spre depășirea limitelor pe care le impune evoluția vieții ca esență constitutivă a unei arte particulare.

A-ți ocroti viața privată înseamnă să începi să te privești din exterior și să trăiești afectuos din ceea ce știi că nu poți oferi lumii. Asta înseamnă să fii de partea creației care nu poate fi decât pe gustul tău. Înseamnă să te transpui în ipostaza unui Creator care nu acceptă decât propria realitate ca singură variantă de măsurare și interpretare a artei de a trăi în prezent și de a-l savura.

Leadershipul, ca formă de cultivare a artei, pretinde ca și clauză de reprezentativitate acea versiune a realității extinse la infinit în universul creației care te provoacă să-ți depășești limitele concepției despre sine.

Rotițele care îți pun în mișcare capacitatea de a te dezvolta, de a asambla puzzle-ul care te ajută să faci față schimbării și să-ți intensifici acea formă de creație care îți permite să-ți exprimi individualismul și unicitatea, sunt date tocmai de aceste alternanțe care se repetă fără încetare. Ce anume te face pe tine să "ticăi"?

O conștiință nouă pentru adevărurile rămase mute desemnează gradul de cunoaștere a propriul tău Ego, pe care îl atingi numai atunci când cuprinzi în acțiunea forțelor tale creatoare toate resursele emoționale și cognitive care te fac să "ticăi", precum convingeri, imagini, idei și atitudini abordate din perspectiva viziunii tale asupra artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-constiinta-noua-pentru-adevarurile-ramase-mute-II.html

O conștiință nouă pentru adevărurile rămase mute (I)

On Iulie 16, 2012

Manifestă o tendință continuă spre cunoașterea de sine, făcând din ea un pilon de sprijin pentru leadershipul tău.

Simțeam o puternică dorință de a cuprinde în mine tot ceea ce mă ispitea, știința de a identifica și de a discerne toate legile care guvernează existența omului, întreaga manifestare a desăvârșiri sale, toate elementele psihologice și emoționale care îl alcătuiesc. Eram precum un artist renascentist care încearcă să creeze un tablou al cărui compoziție este condiționată de opoziția moarte-viață disponibilă într-o singură dimensiune a unui sentiment estetic redat printr-o linie folosită ca element de separare între ceea ce este real și ceea ce este imaginar.

Cu singura mențiune că adevăratul conținut era de fapt victoria unui gând de Creator care și-a lăsat amprenta inteligenței la toate nivelurile de manifestare ale vieții, sub semnul interesului acordat unei realități cu multe controverse.

Dar exista un mare gol în interiorul micii enciclopedii a cunoașterii pe care o acumulasem. O limitare. Un obstacol. O barieră. Coborâtă înadins parcă de un dușman invizibil, de o forță care mă împiedica să percep într-un mod foarte precis lumea, viața, natura umană. În special pe mine însumi. Trebuia să o ridic în mod deliberat dacă voiam să fac un pas înainte și să obțin un oarecare progres spre desăvârșire.

Ce ascunde omul? mă întrebam cumva neliniștit, ca și cum m-aș fi îndoit de existența lui Dumnezeu, provocându-mă fățiș să-mi exprim părerea ca un om obligat să spună tot ceea ce crede.

Ascunde trecutul și viitorul? Este încă prea dureros prezentul, îmi repetam cu înverșunare, totuși esențial, căci este un element de legătură, în plină dezvoltare, pivotul central al unei întregiri perfecte și permanente.

Cu câtă meticulozitate îmi cercetam și verificam adevărurile, constatările, cu câtă scrupulozitate chibzuiam planurile "facerii", ajutat numai de generozitatea propriilor mele idei și prejudecăți !

Leadership: Trebuie să te reinventezi la un nivel superior când ai atins limita maximă de încredere într-o realitate care te obligă să cobori la nivelul a ceea ce ești?

Ştii care sunt punctele tari și slabe ale leadershipului tău? Leadershipul este punctul de legătură dintre tine și ceilalți oameni, dintre cine ești tu cu adevărat, mai întâi ca om, apoi ca profesionist, și imaginea pe care ceilalți o au despre tine. Nu ești cuprins de o vie neliniște atunci când nu-ți cunoști "piesele" care te fac să te observi mai atent?

Actrița Anca Sigartau spunea: *"Când ai atins limita, trebuie să te reinventezi la un nivel superior."* Limita este exprimată de nemulțumirea pe care o ai față de tine însuți, și care la rândul ei are un impact negativ asupra leadershipului, respectiv asupra celorlalți oameni. Este marele obstacol care îți blochează evoluția. Nu îți poți ridica leadershipul la un nivel înalt, nu poți câștiga respectul celorlalți, dacă te separă o distanță mare de optimul așteptat de tine și de ei.

Separarea Ego-ului de realitatea pe care o experimentezi prin raportarea la conceptul de relații de cauză sau cauză-efect, prin încălcarea tot mai mult a acestei "limite", este o formă de a te ascunde de tine insuti, care poate declansa depresia, căci atunci aproape fiecare percepție despre ce inseamna sa fii diferit se deformează tot mai mult.

În leadership trebuie să ții cont de faptul că adevărată valoare pe care o produci din ceea ce înseamnă să fii diferit se întoarce asupra ta atunci când relația cauză-efect pe care se construiește realitatea nu se ridică la nivelul unei drame, adică la acea parte a sensibilității de a reține semnificațiile hazardului în memorie cu rigurozitatea unei ordini de nezdruncinat.

Reinventarea vizează raportarea ta la o realitate care te îndeamnă să afli de ce e important să te uiți din puncte noi de vedere la orice există deja în tine, dar care nu este folosit.

Cunoașterea de sine este privilegiul cel mai important de care trebuie să te folosești pentru transmiterea unei imagini unitare asupra realității care te întregește prin experimentarea unor stări elevate de conștiință, precum împăcarea cu ceea ce îți este propriu sau cu acceptarea lui "acum" și "aici".

Redirecționând cursul propriilor tale concepții și idei despre cine ești într-un exercițiu de sinceritate, deschizi calea către o învățătură de excepție: "Când încerci să te ancorezi la realitatea care există doar în Dumnezeu vei trăi acea stare de pace care dă suficientă importanță acceptării adevăratului sens al vieții".

A te reinventa la un nivel superior când ai atins limita maximă de încredere într-o realitate care te obligă să cobori la nivelul a ceea ce esti, înseamnă de fapt să ai curajul să fii tu însuți prin prisma a ceea ce ești dispus să accepți de pe urma relației cauză-efect pe care nu tu o hotărăști.

Zilnic asistăm la schimbări. Realitatea de ieri nu mai este cea de azi. Şi nu va fi nici cea de mâine. Iar noi trebuie să ținem pasul cu aceste schimbări, să ne acomodăm cu ele. Un veritabil "perpetuum mobile" suntem de la naștere până la moarte, dar un perpetuum mobile care evoluează pe o spirală ascendentă.

Puterea unui gând de Creator se distinge prin configurația unică a orientării, a gândirii și esteticii pe care le declari ca fiind cele mai riguroase forme de conversație despre un subiect aparte din care se poate face un tablou foarte captivant.

O conștiință nouă pentru adevărurile rămase mute derivă din calitatea răspunsurilor pe care le dai în acea situație în care doar acceptând o convenție cu realitatea cea mai concretă ai putea să capeți încredere în ceea ce ai de învățat ca să treci la un alt nivel de percepție a ceea ce înseamnă să fii tu însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-constiinta-noua-pentru-adevarurile-ramase-mute.html

O descoperire importantă este o palpitantă aventură interioară pe care o trăiește artistul

On Aprilie 19, 2012

Adevărata inspirație apare când artistul explorează și reflectă asupra propriei creații, reușind astfel să evidențieze profunzimea viziunii sale artistice și să ofere o perspectivă autentică asupra subiectului abordat.

Sub influența acestei impresii puternice Eisenstein lucrează la montajul filmului său, făcând în practica muncii noi mari descoperiri în privința expresiei cinematografice. Lucrează la montaj într-un "extaz creator", într-o febră în care se lasă impregnat de cadrele filmului sau pe care "le aude și le simte". Din nou descoperirea mecanismului metodei de creație este ulterioară "extazului creator" și are loc în momentul, deloc poetic, în care regizorul este nevoit să-și treacă filmul terminat prin masa de montaj pentru a-l scurta.

Acesta nu mai e un moment de inspirație, ci o simplă operație tehnică. Revăzându-și astfel opera, artistul apare ciudat prin aparenta lipsă de rațiune a îmbinării cadrelor. Criteriul montajului i se pare în afara oricărui criteriu normal cinematografic, cu totul neînțeles. Abia încercând să-și înțeleagă propria sa creație, descoperă noile legi pe care le făurise. Din nou: "Nu caut, ci găsesc." Din nou o descoperire importantă este în fapt o palpitantă aventură interioară pe care o trăiește artistul. Descoperă acum existența unei "a patra dimensiuni filmice", prin ceea ce numește "armonica vizuală".

Leadership: Cum modelezi procesul creativ pentru a atinge perfecțiunea unei opere artistice armonice și vizuale, așa încât să fie alimentată de pasiunea ta interioară și să exprime cu fidelitate viziunea ta unică?

În arta montajului cinematografic, descoperirea unei dimensiuni noi este o palpitantă aventură interioară pentru artist. Similar cu modelarea rețelelor neuronale, regizorul experimentează structuri, criterii și tehnici variate, căutând perfecțiunea în procesul creativ. În extazul său creator, el ajustează minuțios scenele, montându-le în așa fel încât rezultatul final pare uneori irațional. Cu toate acestea, analizând ulterior creația sa, descoperă legi noi ce depășesc tehnica simplistă și conturează o operă unică. În ciuda ajustărilor aparent incoerente, procesul se transformă într-o armonică vizuală, un criteriu artistic ce relevă o dimensiune filmică unică, îmbogățind aventura interioară a artistului.

Așadar, în arta montajului cinematografic, descoperirea unei dimensiuni noi este o palpitantă aventură interioară pentru artist. Similar cu modelarea rețelelor neuronale, regizorul experimentează structuri, criterii și tehnici variate, căutând perfecțiunea în procesul creativ. În extazul său creator, el ajustează minuțios scenele, montându-le în așa fel încât rezultatul final pare uneori irațional. Cu toate acestea, analizând ulterior creația sa, descoperă legi noi ce depășesc tehnica simplistă și conturează o operă unică.

Leadership: Cum reușești să îmbini virtutea și percepția pentru a dezvălui o operă ce transcende orice așteptări cinematografice?

În momentele tehnice, atunci când artistul își trece filmul prin masa de montaj pentru a-l scurta, el realizează că această operă aparent lipsită de rațiune dezvăluie noi reguli și modele. Ajustările minuțioase ale cadrelor, în extazul său creator, dezvăluie o armonică vizuală pe care el însuși nu o înțelege inițial. Criteriul montajului, deși aparent în afara oricărui criteriu normal cinematografic, relevă o nouă dimensiune filmică, o a patra dimensiune.

Procesul creativ devine astfel o descoperire a unei aventuri interioare în care artistul descoperă noi legi pe care le-a făurit intuitiv. Abia încercând să-și înțeleagă propria creație, artistul dezvăluie principiile ce i-au guvernat munca și realizează că aceste descoperiri nu au fost căutate deliberat, ci găsite în mijlocul extazului creator. Această abordare, caracterizată prin cuvintele lui Eisenstein „Nu caut, ci găsesc", îmbogățește aventura interioară a artistului, aducând la lumină criterii noi care nu doar îmbină cadrele, ci le oferă o coerență armonioasă, ca într-o structură a unei rețele neuronale.

Un regizor trebuie să scoată la lumină o nouă dimensiune filmică, unde coerența armonioasă a cadrelor devine o mărturie a forței interioare și a virtuții sale artistice.

O descoperire importantă este o palpitantă aventură interioară pe care o trăiește artistul dacă ne gândim la faptul că aceasta îl conduce la explorarea unor aspecte necunoscute ale creativității sale și îi dezvăluie noi modalități de a-și exprima viziunea artistică. Mai mult decât atât, această călătorie interioară poate aduce artistului o înțelegere mai profundă a propriei sale identități și a relației sale cu arta, influențând semnificativ stilul și evoluția sa ca creator.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-descoperire-importanta-este-o-palpitanta-aventura-interioar

O despărțire, dacă nu este prea lungă, sporește dorința față de cel absent

On Februarie 09, 2009

Revederile pot aduce o intensificare a sentimentelor de sens convergent, vizând o îmbogățire a experienței personale în relația de tip Parte-Întreg.

Keops află, în sfârșit, din gura unui trimis al lui Benu, Marele Prezicător, că venise momentul să plece de la Memphis la Hermopolis, unde îl aștepta marele preot al lui Thot, zeul polimorf, care se manifesta sub aspectul ibisului și babuinului. Meritites, obișnuită cu absențele repetate și deseori prelungite ale fratelui ei, nu manifestă nicio tristețe, contrar lui Henutsen, care nu mai contenea cu plânsul.

- Nu plânge pentru asta, surioară, îi zise Meritites. Ar trebui să te obișnuiești să-l vezi pe soțul nostru plecând astfel, deseori pentru multe zile și, uneori, chiar luni. Nouă ne rămân jocurile, copiii și rudele. Ar fi pentru tine o ocazie bună ca să-ți vizitezi mama și tatăl. Și când Keops se va întoarce, plăcerea revederii va fi și mai mare, căci o despărțire, dacă nu este prea lungă, nu poate decât să sporească dorința față de cel absent. La întoarcerea lui Keops, vei vedea că te va iubi și mai mult și tu însăți îți vei simți inima mai clocotitoare ca înainte.

Leadership: Propria ta experiență reflectă o perpetuă tensiune între nevoia de proximitate și dorința de independență, având viziunea unui echilibru meticulos între personal și impersonal?

Keops nu fu deosebit de surprins că se văzu așteptat când se prezentă la porțile templului lui Thot, în cetatea sa de la Hermopolis, "Orașul celor Opt", situat la câteva zile de navigație, la sud de Memphis. Își părăsise reședința dimineața, înainte de răsăritul soarelui, fără să anunțe pe nimeni, cu excepția lui Henutsen, cu care își petrecuse noaptea. Tânăra soție se străduise să fie veselă, căci Meritites îi spusese că soțului ei nu-i plăceau lacrimile și implorările. Dar simțea o mare tristețe în adâncul sufletului.

De la căsătoria lor, nu se depărtase de ea niciodată mai mult de o zi, ca să facă o vizită mamei sale, regalului său tată și, mai des, șantierelor celor două piramide. În aceste câteva luni, atașamentul pentru soțul ei crescuse și mai mult, ceea ce îi făcea și mai grea despărțirea. Dar momentele de rămas-bun nu se prelungiseră. Keops își legase centura, apucase bastonul lung, neted și solid, care îi folosea ca toiag, ca bâtă împotriva câinilor și, în caz de nevoie, ca măciucă, și o pornise la drum.

Pe tine cum te influențează perspectiva asupra despărțirii ca o formă de creștere a dorinței în modul tău de a valoriza relațiile la distanță?

Leadership: Cât de relevant este să păstrezi secretul destinației tale, reflectând asupra modului în care acest lucru influențează receptarea și interpretarea călătoriei tale?

Ar fi putut să păstreze ambarcațiunea cu pânză și vâslașii puși la dispoziția lui, ca să străbată întinderea de apă, creată de inundație, între Memphis, transformat în insulă, și necropolă, dar renunțase. I se părea că, atunci când curentul descendent al fluviului era la fel de rapid la sfârșitul inundației și la revenirea apelor în matca lor, te puteai deplasa mai repede pe jos, când era vorba să mergi în sus pe Nil.

În plus, îi plăcea să meargă, să facă mișcare, să străbată drumurile Egiptului din nou

împânzite de țărani, care se grăbeau să însămânțeze în mâlul proaspăt depus. Dar vrusese, mai ales, să păstreze secretul destinației: singurii care îl cunoșteau erau Benu - Marele Prezicător de la Heliopolis, Anhaf, mama sa și soțiile sale. În timpul acestor zile de călătorie, se hrănise cu pâinea și curmalele oferite de țărani și băuse apă din puțuri sau din fluviu, când nu găsise puțuri. Mersese întreaga zi și, la lăsarea nopții, dormise de cele mai multe ori pe malul Nilului, în desișurile de papirus sau, uneori, acasă la țăranii ospitalieri, care îl invitaseră să împartă cu ei cină și să doarmă pe terasa căsuțelor din chirpici. Ajuns în apropiere de Hermopolis, se scăldase în fluviu, înainte de a merge la templu.

În leadership te vei confrunta mereu cu o dilemă: "Îți poți forma o viziune mai clară asupra scopului tău focusându-ți atenția pe mișcare și pe drumurile reînnoite, când simți că descoperi realități noi, sau atunci când percepi diferit intensitatea expresiei naturii și a vieții tale?"

O despărțire, dacă nu este prea lungă, sporește dorința față de cel absent, dacă este percepută ca un prilej pentru regăsire și creștere personală. În lumina eforturilor de a rămâne neatins de povara tristeții cum crezi că se manifestă lupta internă între a arăta curaj și a simți vulnerabilitate, reflectând asupra modului în care gestionezi emoțiile în public?

Echilibrul dintre a păstra un secret și a împărtăși experiențele cu oamenii noi din viața ta îți permite să vezi lumea printr-o perspectivă plină de revelație și viziune?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/o-despartire-daca-nu-este-prea-lunga-sporeste-dorinta-fata-d

O enigmă care se rezolvă numai în mister

On Mai 21, 2015

Pune capăt vechiului tradiționalism, făcând apel la exprimare prin intermediul improvizației, interpretării și compoziției.

Mi se părea că ceva îmi scapă, ca înțeles al acelei reguli creatoare ce stătea sub semnul puterii magice a cuvântului al cărei imagine lipsea, a cărui esență, locuind ca un martor tăcut în inima mea, străbătea firul electrizant al poveștii pe care eram pe cale de a o inventa. Al fanteziei însetate după ceva nou și straniu. Un singur mister nu-mi dădea pace, tulburându-mi orizonturile imaginației, misterul tuturor misterelor, al legăturii dintre artă și viață, al detașării de obișnuitul cotidianului care refuză deliberat să-și propună un scop în viață: era misterul expresivității, particularitatea distinctivă a limbii poetice.

Cuvântul, fără a-l rosti, adulmecându-i doar briza ce-o emana la fiecare străfulgerare de inspirație, luând ca potențial de referință însăși experiența de creație, succedându-se îndârjit unei trăiri complexe, pe axa unui timp vertical, părea să măsoare veșnicia cu slaba putere omenească.

Uneori, interesul pentru argumentul al cărui contraargument afirmam că-l înțeleg, un întreg neutru, *„ I don't know something, but I do know something else instead* ", deci un restart al descrierii închipuitului, o reformulare sinceră a expresiei ce admitea ca potențial de inspirație interpretarea unui adevăr inexact, suprima folosirea cuvântului. Şi anula componenta esențială a artei sale, care era – în cazul meu – scânteia, metafora, *mira profunditas* . În sfârșit, dacă potențialul de prelucrare și de lustruire a cuvântului se lua egal cu zero, atunci știința mea nu mai putea să prezinte nicio miză, nicio speranță de avansare.

Leadership: Poți să realizezi o proiecție a imaginii relevante despre tine însuți prin interpretarea pe care o dai cultivării gândurilor despre gândire din care modelezi lumea înconjurătoare?

Marele critic francez, Hippolyte Taine, încerca să răspundă la întrebările care fac din arta căutării sensurilor o altă artă, a creației, sperând să confere scrisului finețe, generozitate sufletească, o anumită ademenire pentru cei dispuși la lectură. *„ Ce este un cuvânt? Cum poți, printr-o mâzgăleală neagră înșirată pe hârtie de tipar, să suplinești, în locul lui, vederea personală a culorilor și a formelor, interpretarea chipurilor, ghicirea sentimentelor?* "

Negreșit. Cuvântul care îmi definea prin excelență creația, asemănător comportării unei bile pe roata unei rulete, reprezenta o formidabilă artă cuprinsă în expresia *„ what it may be, may just as well not be* ". O floare a norocului dăruindu-se între incognoscibil, cunoaștere și expunere. O enigmă rezolvabilă numai în mister. Nemiloasa lui forță provenind din încărcătura de sensuri pe care o punea în evidență, ca un element de structură produs din transformări succesive ale materiei originale - el însuși un mugure plin de sevă, o lume renăscută din propria-i cenușă și mereu cu o schimbare în componența sa.

Cuvântul este un gând care se tot repetă, asupra căruia te concentrezi tot mai tare, în încercarea de a-l face parte dintr-o lume în care creatorul și creatul se confundă.

Interpretarea pe care o dădeam cultivării gândurilor despre gândire din care încercam să modelez lumea înconjurătoare putea fi clasificată după diferite criterii care, teoretic și practic, permiteau o mai bună cunoaștere a felului meu specific de a fi în ideea unei reflecții îndelungate despre sensul vieții utilizat ca o scară a ascensiunii greoaie în lumea literaturii.

Leadership: Reușești să cuprinzi noi forme de aplicare și îndrumare a creației spre teritoriul unei arte revoluționare, astfel încât să stăpânești ceea ce cucerești?

Tradiționalismul poate fi învins prin rânduielile și metamorfozele creației în legătură cu o temă care stârnește interesul artiștilor, mai ales din domeniul literar. Practic, tradiționalismul este o formă de gândire limitată, mergând pe o singură linie de abordare a unui subiect, fără a conține alte reprezentări sau părți ale altei reprezentări, fără a recurge la forță expresivă și încărcătura simbolică.

Modul de evoluție al formelor pe care le particularizează creația, în lumina unor noi expuneri ale ideilor (definiții, teorii, abordări), devin profitabile pentru o mai bună aprofundare a cunoașterii atunci când încerci o depășire a ceea ce alții numesc normalitate. Ele își demonstrează eficiența în diverse experimente ale devenirii - ca știință a minții, sau ca știință a impactului libertății de exprimare din jurul unei lumi ale cărei prefaceri sunt rânduite de creație - având ca și caracteristică principală folosirea unor înțelesuri care nu au mai fost accesibile nimănui, dar care pot să constituie un etalon al performanței la care să te raportezi.

Orice dezvoltator al artei noi, cineva care pune capăt vechiului tradiționalism, are ca pretenție descoperirea înțelesurilor ascunse și a valorilor sale. Căci arta succede creației. Întotdeauna un asemenea lider, un artist al cărui mediu de exprimare autentică se realizează prin intermediul improvizației, interpretării și compoziției, demonstrându-și viziunea din postura de navigator în necunoscut, luptă pentru schimbarea regulilor ce stau sub semnul puterii magice a creației (o desfășurare grandioasă de la un început ambiguu la o finalitate care asigură o înlănțuire a ideilor) prin facerea unei armuri epice.

Să stăpânești ceea ce cucerești înseamnă să-ți educi mintea să dobândească o sferă mai largă de manifestare, cuprindere și valabilitate, într-o creație de mare rafinament în care toate obiectele și persoanele din jur pot constitui un joc plastic în marele tablou al vieții.

Un lider stăpânește ceea ce cucerește. Ca răsplată pentru efortul tău, în măsura în care reușești să cuprinzi noi forme de aplicare și îndrumare a creației spre teritoriul unei arte revoluționare, mai pure, mai desprinse de influențele străine, supuse exigențelor legate de eficiență, productivitate, profitabilitate și competitivitate - în măsura în care reușești să cuprinzi cu imaginația „infinitul pierdut în abis", fenomenul caracterizat prin acel „ *what it may be, may just as well not be* " - abia atunci performanța ta în a dezvolta o multitudine de aspecte, în a gestiona o varietate de experiențe și tipuri de conținut va crește simțitor.

Concludent ne apare în această privință citatul plin de adevăr aparținând filosofului român, C. Rădulescu Motru: „ *Stăpânirea de fapt asupra naturii (a ceea ce este neîngrădit în creație) nu poate veni decât în urma stăpânirii ideale pe care o dă mintea prin concepțiunile sale științifice. Acestea din urmă conțin în virtualitate a ceea ce faptele vor realiza mai apoi în practică. Pe măsură ce concepțiunile științifice dobândesc o sferă mai largă și devin proprietate intelectuală a unui mai mare număr de suflete, în aceeași proporție cresc și tentațiile pentru preocupările practice grandioase și se stabilește între oameni o colaborațiune mai strânsă.* "

Limbajul care te ajută să înțelegi cum să câștigi o nouă perspectivă de a privi dincolo de barierele impuse de tradiționalism are ca premisă favorabilă tocmai semnificația cuvântului pe care îl compui din experiența vieții și a cărui valoare se exprimă ca un cod menit să dea un înțeles specific segmentului de realitate care alcătuiește un univers paralel, o altfel de lume.

Leadershipul este cuvântul pe care îl poți citi într-o imagine folosită pentru clarificarea unui sentiment, a unui vis, a unei amintiri, a unei senzații, încât să scoți la iveală partea

din tine care vrea progres, creștere, recunoașterea meritelor, atingerea succesului în plan artistic, intelectual și cultural.

Acest cuvânt este "transcendență", iar leadershipul mizează pe conotația specială pe care el o aduce unui eveniment sau fenomen care devine emblematic pentru înnoirea gândirii.

O enigmă care se rezolvă numai în mister evidențiază acel lucru greu de înțeles, pus pe seama creației care se revărsă prin strâmtoarea străjuită de cele două turnuri „imaginația" și „viziunea", constituind punctul de sprijin și centrul forțelor capacității de dezvoltare și valorificare a formidabilei arte cuprinse în expresia „ *what it may be, may just as well not be* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/o-enigma-care-se-rezolva-numai-in-mister.html

O formă diferită de leadership

On Februarie 20, 2020

Afundă-te în experiența de a te evalua în concordanță cu îndeplinirea condiției de Creator, în așa fel încât să exprimi acuratețea empirică a unei hiperbole: "Sunt mai vast decât universul".

Freddie Mercury a găsit un mod de a se mobila pe dinăuntru, de a se construi, de a se umple cu adevăruri: prin magie. Construcția această mistică și înălțătoare, aflată în împărăția perfecțiunii unde nimic nu este lăsat la voia întâmplării, această sursă de proiecție a invizibilului în realitate, este locul unde se recepteză condiția sacră a Creatorului de geniu.

Ne aflăm, așadar, în fața unui artist pentru care credința și magia devin un puzzle de perspective, un întreg mișcător prin însăși rezoluția simbolică pe care o poate procesa muzica cea mai vie, energizantă, de înaltă frecvență, care exprimă binele și frumosul. El spunea adesea: *"It's a kind of magic"* , ca și când ar fi pus la cale cine știe ce întâlnire cu un zeu atotputernic care se vrea a fi criteriul absolut al artei revoluționare, canalizându-se în direcția elaborării conceptului de "identitate surprinsă imagistic".

Acest concept pare să fie perceput ca o categorie de sine stătătoare înscrisă în favoarea unui Ego independent, care controlează totul.

Cred că magia este discursul artistic al unui Ego care aspiră neobosit spre o certitudine a ordinii plină de consistență vizuală, generând o nouă înțelegere a dimensiunii unei personalități artistice expuse luminii puternice într-o cameră obscură. Mai trebuie să ținem seama de efectul evoluției hazardului însoțit de un cod numit *"There can be only one"* , ca parametru al unei idei spirituale aflate într-un continuu update.

Leadership: Poți să formulezi în termenii expresiei "High" semnificația unei imagini artistice care transmite o emoție puternică, spre a releva spiritualizarea unei experiențe de alteritate?

Practic, Freddie Mercury autorizează și traversează toate lucrările magiei, vrăjitoriei și fermecătoriei, își pune la dispoziție întreagă suflare, toate emoțiile dispariției sale în proiecția unei realități a miracolului de a fi El Însuși divin.

Un asemenea mânuitor excepțional al expresiei High pare că spune adevărul despre un teribil secret prin ochii unei conștiințe artistice bine orientate în discernerea obiectelor, conferindu-și o altă putere, formând un întreg izbitor cu propria sa imagine oglindită în fotografie, în pictură, în cuvinte, în aspectul fizic, în jocul de culori al cristalului magic, toate incluse într-un plan astral-eteric foarte vast.

Imaginea lui "tot ceea ce nu se poate atinge", lasă să se înțeleagă sunetul dinamic al muzicii sale. Magia *it's a challenging the doors of time* , așteptând miracolul de-a fi redescoperită printre lucrurile unei lumi frumos poetizate, sau printre sunetele unei muzici penetrante și ritmice, în decorul unei scene de teatru care își schimbă frecvent butaforia. Arta spectacolului său nu este efemeră, ca multe altele, fiindcă i se poate adăuga și arta sunetelor rafinate, amplificate prin mijloace electronice, deci o artă definită printr-un nucleu simbolic al visării sensibile: „Imaginația mea este un sunet divin".

Porțiunea artificială a lumii artistului este astfel făcută încât să corespundă necesității de a

uni subiectul cu obiectul, fenomenul cu numenul, conștiința și realitatea, într-un cubism științific care impune imaginii despre natura dumnezeiască anumite linii de forță abstracte, manevrate cu dexteritate: senzații tari, libertate, putere, atmosferă incendiară. Nu-i așa că este incredibil?

Prin această nouă perspectivă, artistul trebuie prezentat ca ființă esențialmente supranaturală, ca o Mesia silit să construiască "Al treilea Templu al experiențelor artistice" în care Egoul se stinge, dar nu de tot, căci rămâne o luminiță aprinsă și atractivă pe întuneric. Expresia High își face loc aici prin intermediul unui fior metafizic: *"Modul meu fundamental de a fi printr-un tertip de ordinul creației scenice, este modul fundamental al universului de a exista etern".*

Leadership: Ceea ce gândești despre tine este însăși lumea unei noi cunoașteri, așa cum se află ea raportată la un artist care spune "Iată ce gândesc eu" într-un cadru în care arta reacționează sub formă de răspuns în fața unui Alter-Ego?

Ceea ce cunoaștem despre o lume aflată în serviciul artei, asemenea unui concept complex ce poate fi definit doar din interiorul unei magii scenice, nu este însăși lumea așa cum s-o fi aflând ea însăși în raportul față de realitate. Mai curând, este rezultatul atingerii ei cu alcătuirea subiectivă a unui arhetip universal al spiritului liber, cu energia lui dinamică, omniprezentă în manifestarea dorințelor și viziunilor despre "mimesis". La o adică, senzațiile și stările sale sufletești se află în relație directă cu capacitatea de a transforma ideile în fapte.

Cine încearcă să intre în jocul de scenă al magicianului, în mintea lui atât de alambicată, simțind-o probabil ca un diamant care îți taie răsuflarea, strălucind printr-o multitudine de reflexii, umbre, poziții, efecte de oglindă, se va integra automat în acest fragment din romanului lui John Fowles:

"Avea ceva dintr-un animal sălbatic, cu adevărat sălbatic, mereu la pândă, pe care cea mai mică încercare de domesticire îl punea pe fugă. Își crease în jur un mic teritoriu al său, încercuit de capcane și bariere invizibile, în interiorul căruia avansa sau se retrăgea; se comporta și evolua după bunul său plac. Dar simțeam că dincolo de acest sistem de apărare există și o regiune fără nici un fel de îngrădire, unde, într-o zi, totul îmi va fi permis..."

Realitatea artistului desemnată prin cuvântul mistic *lasthgurassir* (nu mai știi ce este în jur), dovedită numai prin asemănarea cu o concepție despre transcendența hiperbolică, înțeleasă ca alteritate absolută, este atât de complexă încât poate fi cunoscută doar prin raportul "albului cu negru". Însăși magia, și ea atât de promițătoare în toate, poate fi definită într-o artă fără granițe, în fața unui "Eu Însumi" conceput prin transfer de personalitate, printr-o conexiune cu Universul Divin la un alt nivel, până la statutul de Alter-Ego.

Alter-Egoul unui artist este acea imagine tăcută, neînsemnată, a puterii dătătoare de libertate, prin care valorile sale unice nu sunt nici ascunse, dar nici prezentate ca având statutul unor pagini de recomandări în care oricine își poate adăuga părerea.

O formă diferită de leadership se obține prin integrarea actului de creație într-o imagine mistică, specifică unui tabloul pictat în stil suprarealist, în a cărui prim plan se distinge acel "Eu însumi" idealizat printr-o persistență notabilă la nivel de hiperbolă: "Sunt mai vast decât universul".

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/o-forma-diferita-de-leadership.html

O formulă nouă a frumosului

On Februarie 19, 2014

Atribuie leadershipului o conotație valorică care să dureze dincolo de tendințele trecătoare impuse de o viziune coruptibilă.

Am hotărât atunci că arta nu era pentru mine. Dar tabloul la care priveam acum era într-un fel diferit. Erau trei tablouri în vitrină. Unul dintre ele un peisaj, un colț de țară de fiecare zi. Altul înfățișa o femeie pictată într-un fel ciudat, fără să respecte proporțiile, încât greu ziceai că e vorba de o femeie. Presupun că așa ceva poate fi numit art nouveau. Nu prea știu ce voia să zică.

Însă a treia pictură era genul meu. Era – cum aș putea s-o descriu? Era simplă. Mult spațiu, culori ciudate pe care nu le-ai fi așteptat. Ici și colo erau aruncate picături de culoare care nu păreau să spună ceva. Şi totuși spuneau ! Nu prea sunt bun la făcut descrieri. Tot ce pot să spun e că simțeai o nevoie teribilă de a te uita mereu la imagine.

Am rămas acolo, simțindu-mă ciudat, ca și când ceva foarte neobișnuit mi se întâmplase. *

Leadership: Inițierea demersurilor de punere în valoare a personalității tale se sprijină pe imaginea pe care ți-o plăsmuiești despre ceea ce te fascinează?

Să cauți ceva nou, înlăturând acea banalitate confortabilă în care se scaldă o permanentă nemulțumire de sine, în șirul numeros al falselor puncte de reper care nu te ajută să știi dacă urmezi cursul corect spre integrarea într-o devenire lipsită de "asperități", este primul pas înainte spre transformare.

Inițierea demersurilor de punere în valoare a personalității tale se sprijină pe imaginea pe care ți-o plăsmuiești despre ceea ce te fascinează, a cărei rădăcini sunt evidente prin spectrul larg al așteptărilor pe care le ai de la sine, printr-o satisfacție resimțită subiectiv și obiectiv.

O viziune coruptibilă nu poate reprezenta o sursă de inspirație, neputând deveni realitate. Ea se conturează în jurul unei imagini care nu are nimic de spus și care nu se modifică pe durata unei suite de operații. Cu alte cuvinte, degeaba admiri o imagine dacă nu te oglindești în ea.

Evoluția ține, mai ales, de o viziune a reconstrucției și reformei personalității tale. Şi ea se raportează la leadership prin acea intuitivă înțelegere a realității simple corelată cu sentimentul de mulțumire profundă.

Valoarea care fundamentează sau directivează leadershipul, constituită ca un sistem de reprezentări cu privire la adevărata ta identitate, se poate reflecta în nevoia de a ști, de a cunoaște. De a fi stimulat de o anumită doză de inspirație, de o anumită experiență, de o serie de factori ce țin de tendințele de reconsiderare a modului în care indexezi fiecare parte a realității existenței.

Capacitatea de a-i inspira pe alții, prin ideile noi, împingându-le gândirea într-o direcție mai largă, este condiționată de asigurarea sau favorizarea unei orientări, formări și readaptări la propriile tale perspective. Astfel intri automat într-o poziție de apărare a valorilor tale, contribuind la un sens mai profund de identitate care te animă și îți ridică nivelul de

entuziasm – nu care te golește de conținut.

Poți să dai un plus de valoare leadershipului prin dezvoltarea personalității tale și orientarea ei spre a crea un concept cu o evoluție proprie, identificând noi perspective asupra realității pe care vrei s-o transmiți?

Orientarea ta spre a crea un concept cu o evoluție proprie, identificând noi perspective asupra realității pe care vrei s-o transmiți, are ca rezultat impunerea unui nou tip de gândire care are o pondere bine determinată în leadership. Frumosul, ca o însușire a lucrurilor percepute dincolo de matricea lor convențională, este o valoare care fundamentează sau dirijează atât leadershipul, cât și formele de manifestare a personalității tale, spre un act de fericire spirituală la nivelul minții contemplative.

Considerând ca un ideal priceperea ta egală în conturarea unui model de lider devotat propriei identități și în crearea unor noi formule de reprezentare a propriei imagini despre lume și viață, vei putea să sprijini mai activ acel procesor de valoare *high-end* , numit: evoluție.

Dacă intenționezi să-ți îmbunătățești imaginea printr-o schimbare care se efectuează gradual la nivel individual, atunci atribuie leadershipului o conotație valorică care să dureze dincolo de tendințele trecătoare impuse de o viziune coruptibilă - acea viziune care nu se conformează autorități tale interioare.

Un concept cu o evoluție proprie poate fi definit astfel: *"Look At This Image As If It's Your Last".*

Ceea ce te fascinează se mulează pe semnificația ce o atribui unei imagini care te surprinde prin ceea ce include ea, prin ceea ce oglindește, prin ceea ce relevă pe parcurs, prin ceea ce te împinge în altă realitate.

O formulă nouă a frumosului evidențiază acea capacitate de a crea frumosul în leadership, și care este apanajul unei personalități orientate spre acest scop. Frumosul însemnând ineditul, lipsit de stridență, care inspiră un calm confortabil ce vibrează în concordanță cu necesitățile și aspirațiile tale raportate la cei din jur.

*** Notă:** Agatha Christie - Noaptea umbrelor

Source: https://neculaifantanaru.com/o-formula-noua-a-frumosului.html

O gândire nouă a leadershipului

On Iunie 08, 2016

Începe să ai considerație față de sensul de evoluției tale, realizând o apropiere între ceea ce îți imaginezi că ești și ceea ce ești capabil să admiți că ești cu adevărat.

Nu înțeleg ce-aș fi putut să văd la alții, mai mult decât aș fi putut să surprind la mine, în cazul imaginației incandescente, din care motiv încolțește un secret, iar o descoperire se cere aprofundată. Născoceam totul dintr-o dorință de altfel, cum ar fi ciudata apropiere de un astru strălucind necontenit prin modificări ale materiei universale, prin acel *"nimic nu se pierde, totul se transformă"* , cumva prin el însuși o ilustrare a profunzimii spiritului meu de a încorpora totul la un loc.

Deși inaccesibil, eram totuși un om cu vederi largi, o construcție polivalentă de tip „inteligent driver" aflată sub efectul materiei invizibile a unui sistem de operare ce putea fi rulat de oriunde, numit Univers. Meticulozitatea era potrivită pentru mine. Cea mai infimă descoperire, însoțită de sentimentul unei rezonanțe afective, dincolo de acea stare permanentă de istovire specifică căutătorilor de adevăruri nespuse, trezea în mine șansa unei noi victorii sub unghiul prin care priveam știința modernă.

Evoluția este o consecință adevărurilor nespuse la timp, o dovadă neîntrecută a meticulozității cu care sunt întocmite noile puncte de vedere asupra a ceea ce poate da cercetarea științifică într-un context de tipul: *"believe în a Creator seen as an entity of your own being".*

Să fii mesager al unui destin revelator de noi semnificații și experiențe înseamnă să te consideri câștigător într-o întrecere cu tine însuți, dar în care îți poți testa limitele până la nivelul la care ești pregătit să-ți asumi o alegere dureroasă.

Practic, tot ceea ce îmi imaginam despre lume, ca fiind o creație proprie în care nimeni nu poate pătrunde datorită acceptării a ceea îmi stătea în putere să schimb prin evoluția mea, consta în crearea unui context de acces liber la o bogăție de informații care n-ar fi putut fi culese din altă parte și care puteau ghida chiar și un savant într-un labirint al revelațiilor și viziunilor anticipative profunde.

Singura mea preocupare era legată de opțiunea de a alege între corect și greșit, între bine și rău, punând în dificultate libertatea celorlalți oameni de a-și exprima punctele de vedere vizavi de relația cu un Creator care își permite să jongleze cu gândurile, cu prăbușiri morale, cu orice subtilitate a ființei, fără să fie afectat în vreun fel de urmările unei mistificări nefaste.

Durerea cea mai grea a unui Creator este de a nu simți nicio urmă de vinovăție în fața faptului împlinit, asemenea unui scriitor care își împărtășește gândurile pe hârtie fără să atingă în mod direct rațiunea existenței cititorilor săi.

Leadership: Poți să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimți la nivel de cunoaștere apriorică, fără să afectezi compatibilitatea cu precizia măsurătorii parametrului „Sunt un Univers" ?

Un profesor de fizică de la Princeton, pe nume Robert Dicke a propus la un moment dat o altă teorie a relativității generale, modificând ideile lui Einstein. Păstrând ideea spațiului curb,

el i-a adăugat ideea de câmp de forțe, ceea ce ducea la modificarea ecuațiilor fundamentale recunoscute unanim, permițând explicarea altor fenomene precum deplasarea spre roșu a liniilor spectrale.

Tot ceea ce gândești în sfera științei are privilegiul de a fi contestat, sau dimpotrivă, poate duce la crearea unui context de acces liber la noi orizonturi existențiale. Ceea ce poate fi socotit drept reacție la evenimentele importante din viața omului, prin prisma unor constatări care confirmă urgența unei creșteri apreciabile a construcției decorului efectelor de transformare a cunoașterii, are ca origine o fenomenologie a profunzimii întreprinse din perspectiva unei libertăți de autodeterminare fără frontiere.

O cunoaștere apriorică este expresia responsabilității redării unui adevăr care se conturează intangibil, în fundalul unei lumi care se vrea nouă, drept un imperativ al timpului care trece.

Caracterul puternic stimulativ al artei de a te transpune într-un univers, în măsura de a ajunge la miezul anumitor reflexii și învățături menite să confirme axioma că însăși omul este un mic fragment dintr-un cod interminabil, poate să reliefeze înzestrarea ta cu puterea de a realiza apropierea între ceea ce îți imaginezi că ești - „**o totalitate**" și ceea ce ești capabil să admiți că ești cu adevărat - „**un segment al totalității**".

Indus la nivel mental, sentimentul acestei apropieri între „totalitate" și „un segment al totalității", explorând tot ce e nou și înlocuind vechiul ce nu te mai satisface din punct de vedere rațional sau existențial, devine din această perspectivă un tărâm al contrastelor, evidențiind atitudinea oscilantă între două identități concurente.

Mai întâi o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspirație caracteristice unei alte variante de gândire, mult mai înaintate. Apoi, o identitate care te face captiv al unor perspective mărunte, limitative.

Un creator care gândește în termenii alegerii "Sunt un univers" poate fi socotit drept imaginea unui spațiu fascinant de gândire în care adevărul nu mai contează așa mult, ci doar povestea pe care o spune despre Eul său - care trebuie să facă oamenii să exclame "Wow".

O gândire nouă a leadershipului este dată de unitatea dintre ideile asimilate prin raportarea la ceea ce este necunoscut și imaginea pe care ți-o proiectezi în lume, în funcție de rezonanța afectivă și în funcție de aprecierea roditoare pe o resimți față de sensul evoluției tale determinate de raportul între cele două identități: a realistului convins de adevărurile sale și a povestitorului asfixiat la modul real de produsul ficțiunii sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-gandire-noua-a-leadershipului.html

O garanție vie

On Noiembrie 05, 2010

Demonstrează oamenilor rolul tău indispensabil, însuflețindu-i cu convingerea că ești un model al virtuților care străbate depărtările.

Flăcăul se hotărâse să plece în căutarea comorii sale. Dar pentru asta trebuia să traverseze deșertul ca să ajungă în oaza Al-Fayoum pentru a-l întâlni pe alchimist, singurul care cunoștea taina Marii Opere și care l-ar fi putut ajuta să-și găsească comoara.

O caravană imensă se pregătea să traverseze Sahara. Aproape două sute de oameni așteptau să plece.

- Eu sunt conducătorul caravanei, spuse un bărbat cu barba lungă și ochi întunecați. Am drept de viață și de moarte asupra fiecărei persoane pe care o duc. Pentru că desertul e o femeie capricioasa și uneori îi scoate din minți pe oameni... Există multe soiuri de oameni, și dumnezei diferiți în inima fiecăruia. Dar singurul meu Dumnezeu este Allah, și pe El jur că voi face tot ce va fi posibil și tot ce va fi mai bine ca să mai birui o dată deșertul. Acum vreau ca fiecare dintre voi să jure pe Dumnezeul în care crede, în adâncul sufletului lui, că mi se va supune în orice împrejurare. În deșert, nesupunerea înseamnă moarte.

Un murmur scăzut traversă mulțimea. Jurau toți, încet, în fața Dumnezeului lor... Se auzi un sunet de goarnă, și fiecare se pregăti de plecare. Caravana porni la drum. *

Leadership: Poți să diminuezi dependența oamenilor de acele incertitudini care atrag imposibilitatea de a te menține într-o poziție de autoritate, făcând apel la o constrângere default de tipul "check your perceptions about what îs going on" ?

Leadershipul prinde rădăcini datorită unui anumit grad de pliabilitate a alternativelor de gestionare a situațiilor de risc, prin transformarea foarte rapidă a realității pe care oamenii nu o pot înțelege total sau nu o pot stăpâni în întregime.

În acest caz, liderul este însoțit nu doar de sentimentul autenticității, dar mai ales are obligația de a identifica și valorifica orice alternative menite să reglementeze libertatea de conștiință și de decizie. În special libertatea de a acționa în măsura în care și el are deschiderea de a o suporta din partea celorlalți.

Cu alte cuvinte, liderul trebuie să diminueze dependența oamenilor de acele incertitudini care atrag imposibilitatea lui de a se menține într-o poziție de autoritate.

Uneori vom beneficia de posibilitatea unor ansambluri de experiențe personalizate, dezvoltate de viață pe o cale alternativă, chiar sinuoasă, care inhibă potențialul de acțiune. Este un fel de alipire la o entitate de coordonare superioară, manifestându-se ca un fenomen de tipul "totul sau nimic", în care gradul implicării în fixarea obiectivelor și luarea deciziilor devin esențiale, mai ales pe fondul unor tensiuni prelungite.

Astfel, putem lua de pildă în calcul cunoașterea a ceea ce poate deveni punctul de plecare spre o nouă etapă de viață, cu punctele tari și slabe, în cadrul direcției noi de evoluție stabilite de entitatea superioară. Ca un fel de scut de apărare față de expansiunea percepției despre egalitatea părților, cu ajutorul particularităților variate ale tranziției spre un nou

început din setul de posibilități de alegere a unui lider-partener.

Leadership: Îți folosești eficient puterea de a decide extinderea intervenției tale în modelarea destinului altor oameni, în așa fel încât ea să contureze tot ce este mai împlinitor în interiorul și în exteriorul tău?

Cei superiori doresc numai onoare. Când totul merge strună, îți vezi de drum, gândindu-te că cei care te însoțesc sunt onorați să te aibă în fruntea lor. Dar dacă toate merg anapoda, când te trezești pornit pe o cale greșită, când nu mai ai niciun fel de soluții la problemele cu care te confrunți, în parte datorită faptului că nu ți-ai executat cu precizie îndatoririle și ți-ai încălcat promisiunile, când te trezești fără nădejde prins în "lanțurile rătăcirii", atunci trebuie să plătești prețul enorm: părăsirea de către toți cei ce te-au urmat.

Iar în momentul acela îți pierzi onoarea și demnitatea, îți pierzi orice fărâmă de credibilitate, orice încredere pe care o mai aveai în tine. Lumea ta începe să se prăbușească încet, încet..

Odată cineva a spus: *"Onoarea este o piatră prețioasă, la care cel mai mic defect îi scade mult prețul."* Nimic nu te apropie mai mult de oameni decât onoarea proprie. Onoarea pe care ți-o acordă oamenii este o dovadă a încrederii pe care o au în tine.

Dacă nu te ridici la înălțimea așteptărilor lor, încât să le trezești entuziasmul și încrederea în tine, încât să nu se îndoiască de hotărârile tale, devenind omul pe care și-l doresc ca lider, ești pe cale să-ți pierzi sentimentul respectului de sine și conștiința calității tale de om de valoare. Un lider adevărat își măsoară valoarea după prețuirea oamenilor care-l înconjoară.

Onoarea cere garanții: îți antrenezi capacitatea de a te conecta la ceilalți oameni prin supunerea lor totală la presiunea crescută a unei misiuni din care ei să poată determina unde se încadrează virtuțile tale reprezentative?

Totul era clar, iar oamenii, puternic influențați de vorbele conducătorului caravanei, știau exact cum se vor desfășura lucrurile. Ştiau exact ce trebuie să facă și când. Erau conștienți că trebuie să se conformeze tuturor cerințelor conducătorului lor și să-i dea ascultare, considerând totdeauna dreaptă orice hotărâre luată de el. Era o realitate pe care trebuiau să o accepte cu toții, o realitate pe care nu aveau cum s-o nege, s-o distorsioneze sau s-o denigreze. Să-l asculte cu respect, dar și cu teamă, cu responsabilitate, dar și cu supunere. Asta era datoria lor.

La rândul său, conducătorul caravanei, fiind singurul care cunoștea drumul spre oază, se considera indispensabil: avea de hrănit zeci, sute de oameni, familii și copii, el era responsabil de siguranța lor. Dar avea convingerea sinceră că îi va ajuta pe fiecare dintre ei să ajungă la oază, și pentru asta ei trebuiau să plătească cu supunerea lor totală. De asemenea, oamenii aveau garanția totală că atunci când el decide, o face numai spre binele lor și spre reușita călătoriei.

Ca lider trebuie să ai sub control situația, chiar și atunci când te cufunzi în somn. Tu garantezi reușita pentru oameni ca pentru tine însuți, deplin conștient de destinul tău și al lor. Nu le permite, deci, să-ți nege valoarea. Stai bine și gândește-te ori de câte ori îți asumi o misiune, o responsabilitate, căci îți poți pierde foarte ușor onoarea. Şi odată cu ea, inevitabil, îți vei pierde și puterea de influență.

Virtuțile tale reprezentative, întruchipând o nuanță individuală de respect și recunoaștere ce vine în sprijinul unei cauze nobile, se pot încadra în criteriile de definire a experienței pe care o trăiesc oamenii din jurul tău. Recunoașterea virtuților nu duce câtuși de puțin la

simplificarea misiunii tale: fiecare om trebuie amplasat în limitele unei zone sigure de interacțiune cu aptitudinile tale, cu ceea ce trăiești în fiecare moment și cu ceea ce este dincolo de propria ta aparență.

Leadershipul este un model al virtuților care răzbate și mai mult depărtările, făcând să răsune și mai mult în sufletul oamenilor chemarea la unitate.

Concluzie: Liderul, ales pe baza unor însușiri și competențe recunoscute în unanimitate, garantează pentru oameni, garantează reușita ca pentru sine însuși. El reprezintă o garanție vie că lucrurile se vor îndrepta pe făgașul cel mai bun pentru atingerea țelurilor comune.

Așa cum un antrenor trebuie să știe care este limita de efort a jucătorilor săi, deci ce și cât trebuie să le solicite - tot așa și tu, ca să-ți dezvolți nivelul de leadership, trebuie să-ți cunoști mai întâi limitele și să-ți antrenezi capacitatea de a te conecta la ceilalți oameni, clarificându-ți viziunea și strategiile de atingere a scopurilor. În același timp trebuie să-ți însușești și să urmezi cu sfințenie acele reguli și norme care să favorizeze relațiile cu ei, și să știi cât să soliciți de la ei, astfel încât să ajungi împreună cu ei la linia de sosire.

Demonstrează oamenilor rolul tău indispensabil, însuflețindu-i cu convingerea eficacității leadershipului tău.

*** Notă:** Paulo Coelho - *Alchimistul* , Editura Humanitas, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-garantie-vie.html

O iluzie pe care șevaletul timpului o pictează cu rară măiestrie

On Decembrie 12, 2023

Revizuiește-ți viziunea imaginii pe care o contemplezi, privindu-te ca și cum ai privi o reflectare a naturii în tine însuți.

Mă plimb pe țărmul mării, printre rafalele vântului care fac ca valurile să se preschimbe în culorile unui tablou desprins parcă dintr-o operă de ficțiune. Un om vrea să traverseze nemurirea, și ca să facă asta trebuie să se dăruiască momentului în care valurile, pe măsură ce se revarsă, pot să-l învăluie într-o energie puternică, transformându-l în muza pictorilor care vor privi splendoarea mării.

Da, mă cheamă marea, mă strigă valurile, mă învăluie răsăritul, și nu oricum, ci la fel cum pensula artistului este mânată de credința unei opere eterne, *Esthelpih Sreycuss*, zugrăvind tabloul unei lumi seducătoare și fascinante.

Marea completează imaginea firii mele de artist, amestecând timpurile, emoțiile și aspectele de natură exterioară într-un soi de creuzet ideatic, un recipient capabil să reziste la temperaturi foarte ridicate, în care fierb patimile aprinse ale unei rătăciri halucinante într-un univers paralel, simbolic, ocultat, plurivalent. În plus, ceea ce imaginația mea bogată poate să sesizeze clar și perceptibil, vizând acest spațiu al absolutului greu de localizat pe axa timpului, lăsându-mă purtat de iluzia unei trăiri tot mai intense, este imaginea completă a unei firi chibzuite de artist, a acestei firi nebune, impetuoase, independente și rafinate totodată, căreia îi sunt încredințate atâtea puteri și privilegii dumnezeiești, atâtea posibilități de a se manifesta în lumea înaltă a Creatorilor Fără Seamăn.

Cu greu va putea afirma cineva că tot ceea ce poate fi numit frumos în artă, și având mare forță estetică, se găsește în mecanismul văzului. Căci, pentru a desfăta și a fermeca un suflet receptiv la frumos, eventual privind marea lucind în bătaia soarelui, omul are nevoie de emoțiile regulate din spatele privirii.

Leadership: Îți îndrepți atenția către procesul de explorare a unei lumi care transcende limitele imediatului, deschizându-te către un univers nesfârșit de posibilități și expresii artistice?

Totul este scăldat în frumusețea unei realități care încântă pictura ochilor curați. Ilustrativ în acest sens este ceea ce simt când mă plimb pe malul mării, emoția păcii și a liniștii existențiale, ca o curgere neîntreruptă a sunetului produs de valuri, în bătaia soarelui. În măsura în care sunetul valurilor reprezintă întregul dătător de emoții, subordonat dimensiunii estetice, deci fără să separ în vreun fel privirea de auz, arta mea poate fi concepută în simplitatea supremă, mai ales când în această simplitate răsună concomitent mai multe sunete diferite, dar care sunt atât de bine unite, încât cred uneori că aud doar unul singur.

Aici este ceva de ține nu doar de câmpul privirii, ci făcând parte din câmpul auzului axat pe regularitate, surprinzând același interval al clipelor de liniște în aceeași frumusețe ce rezidă din inocența și plăcerea privirii. Deci, simțindu-mă ispitit irezistibil să iau aminte la imaginea care determină ochiul să rețină o amintire auditivă, aproape cât țin o mie de zile senine, și chiar și după ce dispare, pot să fac ca arta să fie numită "proprietatea sunetului izolat de a fi profund".

Evident, pentru a înțelege mai bine marea, nu trebuie doar s-o privesc prin comparație cu mine, cât este ea de vastă și cât sunt eu de mic, ci trebuie să îmi imaginez elementele

ritmului valurilor ca fiind indiferente în sine, cum sunt de pildă sunetele separate ale unei corzi, ori bătaia unei tobe. Și, oare prin ce poate deveni semnificativă o succesiune de astfel de bătăi în mijlocul mareelor și al curentului marin?

Leadership: Îți contemplezi esența spirituală în fiecare colț al imaginii de sine, făcând asocierea între o lume care înflorește în imaginație și o lume care prinde viață în realitate?

Oricât ar fi de tumultoase, sau neașteptate, valurile nu au înrâurire asupra mea decât dacă ele stabilesc un efect artistic-mistic asupra mea. Este precum o viziune a lui Borges ce își organizează povestea ca un pendul ce oscilează între realitate și vis, până când visul devine realitate, adică două versiuni suprapuse ale aceluiași fapt. Cum amintea el în finalul povestirii Zahirul, potrivit doctrinei idealiste, verbele "a trăi" și "a visa" sunt perfect sinonime.

Iată ideea lui Borges, așa cum reiese din "Ruinele Circulare":

"În cartea care este universul, Dumnezeu ne-a scris soarta. Acest text nu poate fi însă citit de noi. Asemenea visătorului, Divinitatea este o proiecție a voinței inexorabile care a creat ori a scris lumea. Magicianul ce visează un om își dă seama că și el este, la rândul lui, visul altcuiva al cărui proiect de viață era dinainte prevăzut în proiectul divin. Eforturile visătorului de a înțelege voința divină sunt de la bun început sortite eșecului. Mai mult chiar, până și aceste eforturi zadarnice au fost prevăzute în visul Cuiva care le-a visat sau în cartea unei divinități care le-a scris."

De îndată ce privirea cea mai largă se îmbină cu sunetele aparent neînsemnate ale curentului marin, sau al valurilor, potrivit naturii și conținutul lor, ca niște taine demne de admirat ale naturii, atunci arta frumosului (în absoluitatea ei) devine o pură caracteristică a activității de a vedea întreaga diversitate în unitate. Artistul nu vede doar granițele lumii, ci își deschide aripile spre orizontul nesfârșit al propriei viziuni, în care descoperă sursa nesecată a visului din care magicianul creează iluzii uimitoare.

Punctul de plecare în construcția artei este validarea realității pe care imaginea ta o conturează într-un vis. Un vis pe care Dumnezeul îl hrănește cu semnificație.

O iluzie pe care șevaletul timpului o pictează cu rară măiestrie este imaginea cu care artistul își contemplă propria nemurire, într-un spectacol al formelor și culorilor care transcend limitele efemere ale existenței.

A visa înseamnă să privești valurile mării în timp ce Dumnezeu îți pictează viața în culorile sufletului Său, cu același devotament cu care pictorul își creează capodoperele, devenind astfel o parte din tabloul divin. Până la urmă, marea a fost prevăzută în visul meu, în care am visat că sufletul unui artist s-a preschimbat într-un magician. Iar dacă ați observat bine, viziunea mea a fost, de fapt, proiecția unei realități, binecuvântată de mâna lui Dumnezeu, care pe neașteptate a devenit vis, într-o iluzie pe care șevaletul timpului o pictează cu atâta măiestrie.

Şi, ca să închei, voi cita un pasaj aparținând poetului Jean Guichard Meili:

"Singurul lucru de care putem fi siguri e faptul că viitorul aparține artiștilor, cel puțin atâta vreme cât nu vor fi copleșiți de constrângeri exterioare. Deoarece acum știm că formele cele mai contrare nu se distrug, ci se adaugă, la urma urmelor, că nu există niciodată un dezacord fundamental între trecutul cel mai bine statornicit și prezentul cel mai nesigur, că nu mai e nimic altceva de făcut decât să-i acorzi artistului încrederea pe care o cere în

schimbul dovezilor de afecțiune pe care le dă prin fiecare operă a sa.

Atât cât vor exista oameni, care vor dovedi simțire, se vor afla printre aceștia unii care nu vor putea rezista unei asemenea afecțiuni. Nimic nu poate fi mai frumos decât extrema voință, extrema sensibilitate și știința…"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-iluzie-pe-care-sevaletul-timpului-o-picteaza-cu-rara-maiestr

O încântare a privirii în plan artistic

On Octombrie 01, 2021

Privirea din care transpar orizonturile vaste ale artei trebuie să fie ațintită drept înainte, și abia apoi spre tine însuți.

Simt că dacă privesc îndeajuns de mult marea, voi începe să înțeleg tot mai mult arta. Impresia asta mi-o lasă valurile din întinsul orizontului, alternând printr-un calm care deschide un câmp larg al amintirii. Şi, da. Îmi vorbește deseori marea, știind că numai un artist poate să măsoare din priviri o capodoperă înainte de a o recunoaște drept "un teritoriu greu de pătruns".

Iar dacă m-aș simți teribil îndemnat să contemplu vastitatea mării, cu ale ei valuri mai mici sau mai mari, pe scara nemăsurată a timpului, poate aș reuși să înțeleg esența intimă a naturii. Or izvorul fertil din care îmi alimentez gândurile, grație libertății absolute de a înțelege o limbă a profunzimilor ispititoare, pare fermecat, zguduit, mișcat de maturitatea unei opere a naturii, pe cât de liniștită pe atât de furtunoasă, a cărei binecuvântare trece drept un reflex desăvârșit al întregului.

Deci, să privim cu noblețe marea, dar nu înainte de a înțelege valurile ei, partea de suprafață, și scoicile ei, dar mai ales partea profundă a unui întreg care nu își dezvăluie oricui identitatea (așa cum se află ea în absolut, la baza reprezentării infinitului în finit). Și dacă continui s-o privesc, încercând mai mult imaginativ să îi sondez adâncimile, este pentru că eu însumi sunt guvernat de o necesitate absolută: de a construi o artă în întregime, atât în ipostaza ei reală, cât și în cea ideală.

Leadership: Poți să pornești mecanismul artistic al afirmării de sine în planul unei creații unice, încât mesajul pe care îl evidențiezi să cuprindă ipostaza ideală a unei vaste întinderi care cuprinde spațiul dintre prim-plan și orizont?

Poate ne interesează mai degrabă ceea ce presupune privirea în exprimarea gândurilor și trăirilor pe care le experimentează artistul. Așadar, nu este necesar ca în prim planul unei picturi să se distingă făclia luminoasă a personalității artistului, ci mai degrabă trebuie să sesizăm acea expresie a trăirilor sale de moment, drept o reacție la cele văzute de el cu admirație.

Hai să spunem că un artist predică idealitatea încercând să imite ceea ce a fost deja plăsmuit, dar o face intuind în concret contextul unui întreg mișcător, în manieră iluministă, pe măsura adaosului de spirit care sălășluiește în identitatea esențială și internă a tuturor lucrurilor. La fel ca eroul romantic care cunoaște prețul umbrelei abia în clipa când ajunge s-o piardă, tot astfel artistul începe să imite modelul naturii și efectele ei abia atunci când nu mai este condiționat de actualitatea permanentei trăiri afective întru triumful spiritului manifestat în mesajul artistic.

S-o spun mai simplu. A construi artă înseamnă să determin în universul fictiv sau real poziția unei opere a naturii văzută ca simplă reflecție a identității mele, ca nemijlocită afirmare de sine. Iar dacă gândurile mele ar fi fost condiționate de ceva diferit de propria-mi profunzime, atunci marea ar fi fost o entitate individuală căreia nu-i revine o realitate iluzorie, ci o realitate tangibilă: afirmarea infinită de sine.

Pe această linie a afirmării de sine în artă, printr-o mișcare a privirii de departe către aproape, cred că s-a instalat și punctul de vedere al filozofului german F.W.J.Schelling:

"Câți n-au resimțit nobila impresie produsă de o arhitectură frumoasă, fără a se simți ispitiți să cerceteze temeiurile armoniei care i-a încântat ! Câți nu s-au lăsat înrâuriți de câte o poezie sau o operă dramatică de valoare și n-au fost mișcați de ea, fermecați, zguduiți, fără să caute vreodată să înțeleagă prin ce mijloace reușește artistul să ia în stăpânire simțirea, să le purifice sufletul, să le răscolească intimitatea adâncă – fără să se gândească să preschimbe această plăcere total pasivă, și astfel lipsită de noblețe, în desfătarea cu mult superioară produsă de contemplarea activăși de reconstrucția operei de artă cu ajutorul intelectului și a privirii care pășește cu mare băgare de seamă spre departe, doar pentru a aduce mai aproape surprinzătorul ! "

Expresia afirmării de sine în artă vine ca o confirmare a încântării pe care ți-o provoacă simțirea unei fuziuni complete cu natura, atunci când ceea ce te inspiră la creație este acel "ceva" care te face să te simți ca și cum ai trăi într-o pictură.

O încântare a privirii în plan artistic care mă face să mă simt altfel, mult mai împlinit, ca într-o pictură a cărei subiect este o întindere plină de neprevăzut, de trăiri și experiențe unice, este dată tocmai de puterea naturală și irezistibilă a arbitrarului.Tot ceea ce văd de departe sau de aproape este o expresie a gândirii mele, o modulare sincronică a propriei mele existențe, o transformare a ființei mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-incantare-a-privirii-in-plan-artistic.html

O inimă înghețată risipită în neant

On Septembrie 26, 2010

Un lider are încredere în alți oameni atunci când se vede în ei suficient de mult pe sine însuși.

Cu mulți ani în urmă Mercedes se îndrăgostise de un înger. Nu se putea înșela. Îl cunoștea bine pe bărbatul elegant, cu gesturi atât de blânde, creativ, energic, bătăios, ce stătea acum, după mai bine de 16 ani, în fața ei. Era un om cinstit, muncitor, îndrăzneț, care înfruntase o mulțime de provocări, de necazuri și greutăți ca să ajungă să aibă toate acele bogății și toată acea influență în societate.

Însă Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, nu putea să-și scoată din minte adâncul gând de răzbunare, nu putea să rupă din el acea parte care-i pustiise sufletul și asculta numai de latura lui negativă. Nu putea să-și schimbe acea atitudine de refuz față de orice sentiment pentru de ea. Era nesigur, îi era frică să nu piardă tot ce avea, ura, nu voia să se retragă dintr-o luptă câștigată, nu dorea să se autodistrugă.

Ca să evite o întrebare stânjenitoare, ca să evite să dea un răspuns pe care doar viitorul îl va da, Edmond o rugă pe Mercedes să nu încerce vreo metodă de împăcare:

- Dacă m-ai iubit vreodată, nu...nu îmi lua ura. E tot ce am.

Cu simțul deosebit pe care îl au numai oamenii cuprinși de o adâncă durere a inimii, cu toată delicatețea și eleganța posibilă, Mercedes, simțind cum inima îi spărgea pieptul, încercă totuși să-l înduplece pe Edmond s-o ierte și să reînvie dragostea lor de altădată:

- Nu știu ce plan întunecat zace în tine Edmond. Nici nu știu de ce am fost obligați să trăim unul fără celălalt în toți acești 16 ani. Dar Dumnezeu ne-a oferit un nou început... Nu lovi mâna pe care Ţi-a întins-o... Dumnezeu e în toate. Chiar și într-un sărut...

Leadership: Ai încredere în oameni numai atunci când vezi în ei "licărirea" pe care ți-ai dori să o regăsească ei în tine?

Un nou sens pe care îl dai vieții este un mare pariu al unei încrederi ce nu se zdruncină la orice încercare mai dificilă - cum ar fi aceea de a te face indispensabil și de neînlocuit în cazul prieteniei și iubirii.

Dragostea nu are sfârșit, pentru că dragostea se naște în acea parte din noi care nu moare. Acesta este, cred, mesajul filmului " *The Count of Monte Cristo* " realizat de regizorul Kevin Reynolds în anul 2002. Mercedes i-a îmblânzit lui Edmond Dantes sufletul plin de dezamăgiri, i-a înlocuit ura cu dragostea. Ea a fost salvarea lui într-un moment în care acesta se considera pierdut pe veci, incapabil să iasă din capcana trecutului său umil, din capcana sufletului său devenit rece datorită greutăților vieții.

O inimă rece a fost înlocuită de una caldă. Toate simțămintele lui de frustrare, de luptă, de dezamăgire, de singurătate, s-au risipit din toată ființa lui pentru totdeauna. Dragostea ce i-o purta lui Mercedes i-a alungat toate suferințele. Viața lui a căpătat un nou sens, lungile zile și nopți de așteptare s-au terminat în sfârșit.

A regăsit în Mercedes propria lui tinerețe, propriile valori, toate năzuințele, dorințele și bucuriile sale, de aceea a iertat-o. A văzut în ea tot ce i-a lipsit o viață întreagă, a văzut în ea o persoană capabilă să ia viața de la capăt, a văzut în ea propria lui împlinire, propria lui ființă, propria lor esență. A avut încredere că ea îi va asigura acea pace interioară mult râvnită de orice ființă umană.

Leadership: Reformularea propriilor convingeri poate fi facută prin convergența unor întâmplări complet disparate, pornind de la specificul spiritual al unei lumi care se refuză marilor demersuri de a-ți orienta cursul vieții ?

Ca să înțelegi dimensiunea reală a unei dezvăluiri care poate schimba întreaga ta lume, ia aminte la acest lucru: *"Un tăciune stins poate fi reaprins când unul incandescent este așezat lângă el".*

Dumnezeu este bun și îi răsplătește întotdeauna pe cei drepți care iartă și care cred în dragoste. Contele a înlocuit ura cu dragostea, știa în sufletul său că o dorește pe Mercedes cum niciodată n-a mai fost dorită o femeie de un bărbat. Odată ce a iertat-o, acel simțământ de gol și durere care pătrunsese adânc în sufletul lui, a dispărut. Persoana care îi era cea mai dragă, care a locuit în trecutul lui, l-a eliberat de imensa povara din sufletul său.

Când focul vieții liderului este pe cale să se stingă, el trebuie să-și găsească noi motive sau rațiuni noi pentru a-l reaprinde, așa cum a făcut-o contele. Când focul vieții lui s-a stins, sau e pe cale să se stingă, e necesar să-și găsească noi alte ținte.

Marile demersuri de a-ți orienta cursul vieții pot fi concepute atunci când reușești să te interpui între lecția pe care o are cineva de învățat și persoana respectivă, altfel riști să preiei karma negativă a respectivului și ajungi să suferi în locul lui.

Convergența unor întâmplări complet disparate creează o așteptare uriașă ce culminează cu o emoție puternică din care trebuie să extragi "esența existențială".

Concluzie: Încrederea, această nestemată rar de găsit, este atât de fragilă încât poate să dispară în orice moment, mai ales atunci când tu, ca lider sau ca simplu om, ai fost trădat de cei mai buni prieteni care ți-au devenit cei mai mari dușmani.

În aceste circumstanțe se naște, lesne de înțeles, răzbunarea împotriva tuturor - mai mult sau mai puțin vinovați, sau chiar nevinovați. Discernământul personal are mare importanță în aceste situații. Căutând cu atenție vei constata că în unii nu ai văzut la timpul potrivit calități pe care le-ai dori să le regăsești la tine, ca de exemplu capacitatea de a ierta și de a lua totul de la început, moment în care inima ta înghețată se va risipi în neant.

Să nu uităm niciodată că *"mânia în oamenii cei buni, se naște marți și moare luni; în cei deștepți ea stă o zi (noaptea fiind un sfeșnic bun), în semidocți domnește luni și toată viața la nebuni. "*

Source: https://neculaifantanaru.com/o-inima-inghetata-risipita-in-neant.html

O înțelegere nouă cu privire la Dumnezeu

On Ianuarie 12, 2009

Miracolele pot oferi un nou sens ciclului vieții, influențând viziuni și credințe deterministe într-o manieră neașteptată.

Am găsit demult pe internet următoarea întâmplare, văzută ca un miracol. Este despre o întâlnire supranaturală care vă va oferi o înțelegere nouă cu privire la Cer, îngeri și distingerea vocii lui Dumnezeu.

În anul 2004, Kevin Malarkey și fiul său de șase ani, Alex, au suferit un accident de mașină deosebit de grav. Forța impactului l-a paralizat pe Alex și părea imposibil ca el să supraviețuiască. „Cred că Alex s-a dus să fie cu Isus", i-a spus un prieten tatălui zdrobit de durere.

Când Alex s-a trezit din comă, două luni mai târziu, avea de împărtășit o poveste incredibilă. Despre evenimente petrecute la locul accidentului și apoi în spital, câtă vreme fusese inconștient. Despre muzica nepământească, ce sună pur și simplu teribil pentru urechile unui puști de șase ani. Despre îngerii care l-au purtat pe brațe chiar pe porțile Cerului. Şi, lucrul cel mai uimitor dintre toate... despre întâlnirea și conversația sa cu Isus.

Băiatul care s-a întors din ceruri este povestea adevărată a călătoriei cu totul extraordinare a unui băiat obișnuit. Pe măsură ce veți vedea Cerul și pământul prin ochii lui Alex, veți dobândi o înțelegere nouă a minunilor, a vieții de dincolo de lumea aceasta și a puterii dragostei unui tată.

Leadership: Consideri că impactul experiențelor limită asupra conștiinței tale este un dialog continuu cu percepția intențională a lui Dumnezeu, în care fiecare "replică" adaugă valoare la viziunea ta asupra lumii?

Cred că traumele profunde pot deschide porți neașteptate către înțelegeri celeste. Iar poveștile de supraviețuire împotriva tuturor probabilităților pot amplifica credința în minuni. În orice caz, evenimentele cele mai revelatoare pot transforma înțelesurile noastre despre viață și moarte, pe măsura unui scenariu existențial incredibil.

Povestea băiatului ne aduce în discuție teme importante precum existența divină, impactul experiențelor limită asupra conștiinței umane și posibilitatea de a accesa cunoaștere și înțelegere prin intermediul unor experiențe care transcend limitele obișnuite ale realității. Asemenea întâmplări nu doar că stimulează curiozitatea și credința, dar ne și provoacă să reconsiderăm felul în care percepem lumea din jurul nostru și relația noastră cu divinitatea.

Supranaturalul, așa cum a fost întâlnit de Alex în momentele sale critice, oferă o fereastră către dimensiuni ale existenței care rămân de obicei ascunse ochiului uman și minții raționale. Fenomenele precum muzica cerească sau conversațiile cu ființe angelice sugerează că există straturi ale realității ce pot fi explorate prin prisma altor sensuri decât cele cinci cunoscute. Aceasta ne poate îndemna să ne întrebăm dacă există alte forme de percepție sau stări de conștiință care să permită accesul la astfel de experiențe.

Leadership: Ai luat în considerare posibilitatea de a accesa o cunoaștere înalta prin intermediul unor experiențe care transcend realitatea obișnuită, unde percepția și interpretarea se unesc într-o experiență revelatoare?

Interacțiunea dintre cer și pământ, așa cum este relatată de Alex, poate fi comparată cu dialogul dintre conștient și subconștient în psihologia profundă. Acest dialog, deși adesea criptic, este esențial pentru înțelegerea de sine și pentru echilibrul psihic. În plus, capacitatea de a "auzi" și distinge vocea divinității în tumultul experiențelor de viață poate fi văzută ca o metaforă pentru discernământul interior prin care navigăm, în acord cu complexitatea emoțională și morală a existenței.

Experiențele limită pot clarifica misterul ce învăluie viața și moartea. Astfel, povestea lui Alex nu este doar relatarea unei întâmplări personale, ci devine un catalizator pentru reflecții asupra unor aspecte profunde ale existenței umane și interacțiunii dintre lumea fizică și cea spirituală. Înțelepciunea dobândită în momente de cumpănă poate lumina două din întrebările fundamentale ale existenței: De ce trăim? și De ce ni se oferă o a doua șansă la viață?

Un vizionar trebuie să recunoască cum întâmplările existențiale, ancorate de contextul său spiritual, îl provoacă să reevalueze modul în care percepe și valorifica propria relație cu divinitatea.

O înțelegere nouă cu privire la Dumnezeu se poate căpăta doar prin intermediul unor "minuni", evenimente neașteptate și incredibile care ne obligă să credem într-o forță aflată mult deasupra lumii, deasupra a tot ceea ce credeam că știm. Nicicând nu va fi mai mult necesară o minune, decât atunci când ne simțim complet "în derivă" în această viață tumultuoasă, și nicicând nu vom înțelege mai puternic prezența lui DUmnezeu decât atunci când cea mai mare nefericire s-a preschimbat în cea mai neașteptat de mare fericire.

Tu ești conștient de modul în care vocea interioară te ghidează în tumultul vieții, având convingerea că aceasta este o revelație a echilibrului tău psihic, așa cum cerul reflectă uneori starea pământului?

Source: https://neculaifantanaru.com/o-intelegere-noua-cu-privire-la-dumnezeu.html

O introducere în inefabilul lui Adrian

On Septembrie 11, 2015

Exercită-ți puterea de descoperitor, îmbrățișând ceea ce se ivește prin intermediul unei compoziții intelectuale unice.

Nu voiam ca lumea să vadă la mine, rătăcit în altă lume poate paralelă, prin utilizarea unui limbaj ezoteric, procesul de disoluție a substanței active numite: *„Philosophia tribuit sese transformandi"* – compoziția gândirii pornite din nimicurile grave ale vieții. Inedit, mă alăturam reprezentațiunilor unui modernism al artei conceptuale care depășise momentul de maximă expansiune.

Adesea, intram în acea stare de nelimitare proprie unui scriitor care gândește în mare, față de cititorii care gândesc pe bucățele. De aici, o filosofie a comunicării prin creație, un stil care ducea de la introspecție la analiza unei potențiale instanțe autonome de control asupra alternanțelor dintre înțelesuri și dedesubturi. Dar, asemenea unui licurici care sclipește doar pentru o clipă și apoi piere, întreaga vedere a ideii mele despre arta scriitoricească se estompa după primul răcnet al excesului de ficțiune.

Gândiți-vă la nesfârșitul unui cer înstelat care se confruntă cu realitatea vie într-un loc fără legi, ca o sublimă manifestare a unui concept formal elegant. Veți întrezări acele latente porniri către un exces de visare sumbră, o exacerbare a avântării în incertitudine, privind parametrii de intrare în evoluția formidabilă a variațiunilor de direcție. Era cineva pregătit să constate la mine ceea ce nu se putea vedea decât prin gemulețul subiectivității?

Leadership: Poți să dai semnificație unei forme de exprimare autentică care transmite mesaje simbolice dincolo de conținutul real al cuvintelor, având deschidere către reperele cauzale ale valorilor experiențial-empatice?

La eroul scriitorului Thomas Mann, pe nume Adrian Leverkuhn, toate trebuiau să reiasă dintr-un ceva cu sens închipuit, să fie descoperite dintr-un ceva care poate fi creat sau clădit pe un suport artistic. Scrisorile sale trebuiau să fie descifrate pentru a putea fi înțelese. Celui ce le citea îi venea să se dea cu capul de pereți că nu pricepe absolut nimic din ele. Era o putere de control transmisă printr-o formă de exprimare ce a fost în prealabil încărcată cu sensuri ascunse de un vrăjitor.

Adrian, fără să știe să citească notele, fără digitație, stăpânea această formă extraordinară de exprimare și nu o folosea pentru a crea confuzii în compozițiile sale muzicale, ci pentru a descoperi noi armonii, noi exerciții de modulație, noi construcții de figuri melodice cu o ritmică nedefinită.

Eu eram un fel de oglindă a lui Adrian, dar una care se preface într-o închipuire a unui chip purtat în balansoarul trăirilor pline de miez, de semnificație. Am o singură calitate, îmi ziceam trasând în sineitatea mea o linie destul de nedefinită. Am învățat să mă folosesc de ceea ce alții nu vor putea să cuprindă niciodată: știința de a străbate un calvar suplimentar de intersecții de la care pleacă în coborâre un singur drum. Ştiința de a fi o întrebare la care ceilalți nu pot găsi răspuns.

Reperele cauzale ale valorilor experiențial-empatice care mă legau atât de mult de Adrian, domnind peste soclul abundenței de expresii și terminologii întâlnite numai în literatura de specialitate, erau date de exigențele unei expresivități a imediatului care trădau latura agitată și nonconformistă a firii mele. Ele puteau fi analizate numai din perspectiva unei

forme de perfecționism care mă epuiza în întregime.

Sfâșierile mele lăuntrice, exacerbarea avântării în incertitudine, constituiau de fapt vibrațiile fine ale gândurilor lui Adrian.

Leadership: Îți asumi responsabilitatea autenticității, utilizând niște compoziții înfăptuite după modelul unei forme de exprimare proiectate pe temeiul unui suport științific rigid?

Cine este destul de avântat spre autentic, încât să gândească în mare tot ceea ce alții nu sunt pregătiți să înțeleagă decât pe bucățele, poate foarte ușor să se abată de la normele convenite de leadership. Leadershipul are la bază proiectarea unei cunoașteri care ghidează spre o extindere a gândirii, pentru câștigarea libertății de a nu fi limitat, trecând informația dintr-un singur cadru de referință rigid în altul de navigare înspre diferit.

Numai cine îmbrățișează ceea ce se ivește prin intermediul unei compoziții intelectuale unice, chiar cu riscul de a fi o întrebare la care ceilalți nu pot găsi răspuns, va reuși să adauge noi sensuri universului său conceptual.

Artistul își personalizează parcursul de formare și dezvoltare prin asumarea experienței de se angaja într-o știință a particularului, privind creația drept o mulțime divizată de elemente imaginative. Această personalizare prezintă o legătură cu exercitarea puterii sale de descoperitor prin faptul că se simte atras de o experiență bazată în primul rând pe o varietate de teme și abordări nefamiliare.

Astfel poți da o direcție nouă acțiunilor tale și mai ales sinelui - care se străduiește să-și desfășoare proiecția într-un univers al celor știute și neștiute, al posibilităților de reinventare prin acumulare de sensuri închipuite atribuite noțiunilor asimilate.

Un suport științific solid în arta literară reprezintă un caz de abandonare de sine într-un spațiu plin de încărcătură emoțională, intelectuală și spirituală, tangent cu exigențele unei expresivități a imediatului care nu te lasă să creezi personaje neutre, ci doar unele cu destin aparte.

Totalitatea artistului care își pune la încercare competența științifică cât și abilitățile literare rezidă din puterea imaginarului de a reconstitui din fragmente dispersate de informații parțiale trăirile unei minți conștiente de sine. Acestea vin în interacțiunea cu particularul unui subiectivism exagerat, dar strălucitor prin nemaipomenita forță impulsivă a dorinței de a epata, sub orice formă.

În acest caz leadershipul își determină adresa de identificare din două perspective distincte: una a totalității care succede haosul și cealaltă a interconexiunilor dintre aspectele de noutate pe care le zugrăvești în raport cu tendințele de manifestare și corectare a confuziilor.

A crea premisele unei evoluții care are ca efect redarea unei forme de exprimare prin creație, cu riscul de a-ți fi contestată autoritatea în materie de artă, înseamnă să reprezinți în plan valoric „totalitatea" prin extinderea acelor interconexiuni.

Iar dacă vrei să-ți asumi autenticitatea utilizând niște compoziții înfăptuite după modelul unei forme de exprimare proiectate pe temeiul unui suport științific rigid, toate aceste premise se vor concretiza mai greu sau se vor dovedi false.

Leadershipul este ceea ce scoți la iveală prin intermediul exprimării autentice, în consonanță cu trăirile model ale unei minți care gândindu-se pe sine, regândește întreaga lume.

O introducere în inefabilul lui Adrian scoate în evidență acea categorie a indivizilor care experimentează o exacerbare a avântării în incertitudine, problemă specifică tuturor artiștilor care vor să evolueze prin extinderea cunoașterii - pornind de la un context subiectiv sau de la niște constatări greu de validat, dar din care reușesc să producă ceva de valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-introducere-in-inefabilul-lui-adrian.html

O lacrimă a orbului

On Septembrie 19, 2010

Evaluează-ți bine calitățile și limitele, fără să îngădui nicio abatere de la tine însuți.

Unul dintre soldații generalului Mustafa Yakubu, care rămăsese în urmă, o descoperi pe doctorița Kendricks. Își încărcă arma și o îndreptă spre ea cu un singur gând. Prin mintea femeii trecură iute o grămadă de posibilități de ieșire din această situație – s-o ia la goană era prima, dar își dădu seama că nu mai avea timp. Rămase neclintită locului, incapabilă să reacționeze.

Locotenentul Waters îl imobiliză imediat pe soldat cu o singură lovitură de cuțit, salvând-o astfel pe doctoriță de la o moarte sigură. Apoi dădu ordinul de înaintare spre zona Apha. O voce lăuntrică stăruia însă îndărătnică în capul femeii. Mânată de o nemărginită teamă, doctorița îl rugă pe Waters să facă ceva ca să-i împiedice pe ceilalți soldați ai generalului Mustafa Yakubu să ajungă la misiunea St. Michael. Dar locotenentul trebuia să fie dur și neîndurător. O întoarcere de la scopul primordial îi putea periclita misiunea. Așa că a ignorat complet dorința femeii, și le-a dat ordin celorlalți membri ai echipei lui de comando să-și continue drumul.

Leadership: Îți este hărăzită încercarea de a da sens experienței trăită printr-o incursiune în ascunsul unui regret care te ajută să înveți să nu te detești pentru ceea ce ai greșit?

Un conducător de trupă de comando vede consecințele acțiunilor sale mai departe și cu mai mare claritate decât cei din jur. Atunci când are de îndeplinit o misiune importantă, el trebuie să-și lase temerile deoparte și să fie pregătit pentru orice situație, să reacționeze fără șovăială și fără sentimentalism ori de câte ori trebuie, să fie mai rece decât este în realitate, să facă orice sacrificiu, să meargă drept la țintă, fără păreri de rău și fără rușine, gândindu-se în fiecare clipă la consecințe.

Îți permiți vreo abatere de la tine însuți? Locotenentul Waters, din filmul " *Tears of the sun (2003)* ", a rămas orb la rugămintea stăruitoare a doctoriței Kendricks și impasibil față de soarta celor din misiunea St. Michael. Putem lesne să înțelegem atitudinea lui. El trebuia să se ocupe în permanență de stabilirea direcției pe care trebuia s-o urmeze echipa lui, impunându-și voința, ca să se asigure că "pachetul" va ajunge în siguranță la destinație.

În leadership trebuie să-ți întărești voința suficient de puternică pentru a rezista tentației de a te răsplăti pentru eforturile depuse în realizarea unui act de intervenție ilicită într-un proces de ascensiune. Această ascensiune poate să alterneze cu decăderea ta din drepturile tale de persoană dependentă de o anumită răspundere.

El trebuia să fie neînduplecat în îndeplinirea misiunii sale, neîngăduind nici cea mai mică abatere lui însuși sau celorlalți membri ai echipei sale. Toate acțiunile sale trebuiau subordonate înfăptuirii misiunii. Nu avea voie să fie nesigur și plin de tot felul de îndoieli, că nu cumva să eșueze. Dacă nu reușea să obțină rezultatele promise și să-și îndeplinească misiunea pentru care a fost angajat, cariera lui era terminată.

În leadershipul militar nu poți fi sigur că soarele va străluci mâine. Nicio lacrimă nu și-a putut îngădui locotenentul Waters să verse pentru toate acele vieți omenești de la misiunea St. Michael care s-au aflat în pericol și pentru care el nu a putut face nimic, sau mai degrabă nu a dorit să facă nimic, constrâns fiind de împrejurări și de cerințele misiunii sale.

Ești genul de lider care spune „Nu" atunci când simțămintele îi ordonă să spună „Da"?

Dar remușcările l-au cuprins adânc atunci când a văzut din elicopter că toți acei oameni de la misiune au fost uciși de către soldații generalului Mustafa Yakubu, pe care poate că i-ar fi putut împiedica să ajungă acolo, dar cu riscul celorlalte vieți pe care le avea în grijă. În acel moment, lumea lui interioară, cu toate contradicțiile ei, s-a schimbat. Abia atunci și-a dat seama că nu e deloc ușor să fii genul de om care spune „nu", și-a dat seama cu adevărat ce înseamnă să fii lider, să fii nevoit să iei decizii incomode și să nu poți salva lumea.

Unde „locuiește" sufletul tău bun în ceasurile cumplite? Cel mai cumplit chin pentru un lider cu un suflet mare este să îngroape orice urmă de compasiune.

Așa cum vă spuneam și în articolul "Un soare aflat pe drumul spre apus", locotenentul Waters, n-a putut să stingă în el orice urmă de compasiune. Ci s-a reîntors și i-a salvat pe localnicii pe care îi abandonase pe câmp, luându-și revanșa pentru toți aceia care au murit la misiune, deoarece în ciuda aparențelor de om dur cu suflet de oțel, avea și el sentimente.

Liderul este omul care știe să se facă înțeles într-un context dat de circumstanțele externe și de condițiile de valabilitate ale identității sale într-o explorare generală a compasiunii, solidarității, dar și a frustrării cauzată de neputința de a preveni o tragedie.

Concluzie: Liderii militari trebuie să execute ordinele date de superiorii lor, în ciuda sentimentelor și părerilor personale. În structurile militare, ordinul se execută și nu se discută, în caz contrar ești aspru pedepsit pentru orice inițiativă care se abate de la îndeplinirea ordinului primit. Dar lacrimile pe obrazul orbilor – a acelora care acționează orbește și fără sentimente umanitare, sunt tardive și lasă urme adânci în sufletul lor.

Evaluează-ți bine calitățile și limitele fără să îngădui nicio abatere de la tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-lacrima-a-orbului.html

O lucrare de doctorat nu luminează ca o stea pe cer

On Februarie 18, 2023

Ridică-te la înălțimea unei capodopere neprețuite, într-un mod analog stelelor ce se-aprind și strălucesc numai în ceruri.

Prea multe doctorate, și prea mulți neștiutori. Cu cât strângi mai multe diplome și certificări, cu atât te îndepărtezi mai mult de calea Marii Științe, exact cum dictează legea fizică: când împingi un sistem, acesta se îndepărtează de tine. În baza acestui considerent pot conchide că efortul depus pentru realizarea unei lucrări de doctorat, a cărui conținut nu este intuit și bine surprins în baza faptelor experimentale, nu este echivalent cu un sistem care interacționează material-energetic cu mediul exterior lui.

De fapt, o lucrare de doctorat ar trebui să fie o versiune a unei "invenții majore", un soi de perpetuum mobile capabil să asigure științei continua regenerare, o comunicare asupra unei descoperiri extraordinare care să ducă la construirea unei noi perspective de gândire și acțiune. Trebuie să fie încununarea unei experiențe care confirmă, prin fapte, că pregătirea profesională a fost și este o preocupare continuă.

Dar în majoritatea cazurilor, oamenii "se inspiră" mult prea mult din alte lucrări de specialitate, în loc să-și folosească propria minte, în totalitate, pentru a crea ceva formidabil din experiența proprie. Cu totul diferit stau lucrurile în cazul unei descoperiri uimitoare care poate să ocupe un loc de cinste între marile creații ale umanității, transpusă într-o serie de mărturii aduse în sprijinul propriei experiențe, sau recurgând la o interpretare a propriei viziuni asupra unei anumite tematici.

Tensiunea simultaneității dintre creație și Eul creator, provocată de sensul unei altfel de organizări a ideilor, modifică sintaxa lucrurilor, relația eu-lucru și relația nume-lucru. Or lucrarea de doctorat nu trebuie se devină o turnură lingvistică, o ruptură a simultaneității dintre limbaj și cunoaștere, un aport insuficient sau inadecvat de informație, ci mai degrabă ea trebuie să constituie o abținere de la orice preluare a ideilor celorlalți, fiindcă în orice creație de mare viitor doar Originalul contează.

Leadership: Încerci să-ți mărești capacitatea de autoevaluare realistă a propriei persoane, printr-o reflecție nepărtinitoare asupra unei experiențe de cunoaștere care nu dobândește rezultatul gândit de tine?

De regulă, individul care urmărește doar generalul abstract este însuflețit de tendința de orientare către alte moduri de gândire, diferite de a sa, atenția fiindu-i concentrată în jurul unui rezultat care de cele mai multe ori evită acțiunea legilor Creației. Memorați aceste legi:

A fi un creator desăvârșit, presupune un efort greu de îndurat, ca un frig cumplit care îți mănâncă din oase, îți intră în organe prin fiecare părticică de piele lăsată liberă și îți consumă toată energia. Este un greu pe care doar cei cu un real potențial spiritual pot să-l transforme în putrenicie, un drum lung pe care îl parcurg doar maratoniștii care nu-și încheie cursa la linia de final.

Ideea unei extinderi de la o singularitate primordială la pluralitatea unei ființe care ți-a aparținut într-un timp nedeterminat, poate fi contopită în amprenta unui act de creație care nu ține doar de planul material, ci de cel spiritual.

Cine caută să deprindă tainele științei, acela care vrea să cuprindă cu privirea orizontul larg și nelimitat pe care îl deschide un singur bob de nisip, acela care vrea să transforme plumbul în aur, acela care caută o trecere spre viața veșnică, fără îndoială acela va trebui să trăiască povestea unui Robinson Crusoe, retras cât mai departe de lume.

Când ești singur cu mintea ta, toată energia universală se focusează în punctul în care intri în starea de spirit prin care simți că strălucești. Când te retragi departe de lume, abia atunci intri în povestea unei descoperiri unice, fiindcă alegi să te întorci către tine, să te asculți, să te cunoști, să îți descoperi adevărata esență, și astfel începi să vezi mai bine ce îți spune vocea intuiției tale. Bine spunea cineva:

"*Când te retragi în propria cochilie, vei găsi pacea necesară descoperirii răspunsurilor benefice pentru tine. Pe de altă parte, însă, loviturile sorții te pot determina destul de ușor să te retragi în propria carapace, tăindu-ți elanul creativ. De aceea, trebuie să fii puternic și să înduri timpul pe care Dumnezeu ți-l acordă ca să te poți cizela cu talent și perseverență.*"

Și câți oare au citit "Piatra filozofală" scrisă de Marguerite Yourcenar? Câți au auzit glasul alchimistului ce strigă în pustiu? Câți oare au citit "Insula Doctorului Moreau", câți au trăit viața retrasă a cercetătorului și omului de știință care aproape l-a egalat pe Dumnezeu? Și câți au înțeles mintea genială a inginerului "Robur Cuceritorul" care, singur cu calculele sale spațiale, a învins dominația naturii și a ajuns stăpânul ei datorită invenției lui de peste timpuri?

Povestea fiecăruia dintre ei este, de fapt, povestea unei ființe solitare, dar evoluată, provenită din alt timp, din alt loc, din alt pasaj al cărții: „N-ai visat niciodată altă lume?" Toți aceștia sunt una și aceeași ființă, dotată cu o reală măreție, dar surprinsă în ipostaze diferite. Nu degeaba teoria nemuririi (trăirea într-un timp paralel cu destinul) susține că orice ființă evoluată provine numai din altă ființă evoluată care i-a dat naștere în alt timp și alt loc.

Leadership: Poți să găsești o cale de percepție superioară unei realități interioare izvorâtă din apartenența ta la o lume divină, printr-o ascensiune celestă care nu poate fi contrabalansată de o altă putere?

Cel care a deprins tainele Marii Științe nu are nevoie de nicio diplomă și de niciun certificat ca să-și dovedească *ahora y siempre* apartenența la totalitatea divină, entitate care pretinde fapte adevărate transpuse adesea în supranatural. Talentul și perseverența sunt singurele chei care deschid cufărul marilor comori din constelația gloriei. Și ele pot fi găsite doar experimentând varianta unei povești vechi de atâtea secole.

Cu aproape un mileniu și jumătate în urmă, un Robinson Crusoe s-a retras înadins în singurătate, studiind cu sârguință medicina, chimia și astronomia. Toți doctorii din orice parte a lumii au auzit și azi de Avicenna (Abū ʻAlī al-Husayn), dar de ei nimeni nu aude peste timpuri, tot așa cum nicio construcție nu se păstrează din epocile anterioare. Rareori se găsește o persoană care își poate asuma responsabilitatea pentru întregul plan divin.

Cel din timpuri îndepărtate rămâne nemuritor, ca emblemă a harului divin dăruit de însuși Dumnezeu, iar majoritatea urmașilor sunt doar niște trecători - unii luminează o clipă, apoi dispar definitiv. De milioane de ani aștrii cei mai luminoși au rămas în locul lor, în aceeași formulă, și chiar dacă din când în când apare câte o stea căzătoare, străfulgerând o clipă cerul, ea nu stă alături de Luceafăr și nici nu constituie o prelungire din osia din urmă a Carului Mare.

De s-ar găsi măcar un om care să se ridice la înălțimea cerului și a veșniciei, și pentru El va fi salvată această lume. Ei bine, un asemenea om, determinat a împlini voia lui Dumnezeu, își

va exprima apartenența la spiritualitatea divină printr-o radiere de lumină din interior, asemeni aștrilor.

Prins în mișcarea timpurilor, omul spiritual se încrede în mișcarea spiritului lumii, în acea posteritate pentru care autenticitatea nu e pierdută, conștientizând adevărul pe care îl spunea Ernest Renan:

„Dacă vrei să fii de vreun folos pe lumea asta, trebuie să te jertfești pe tine însuți, adică să renunți la bucuriile trecătoare ale lumii pentru a dărui lucrări de seamă omenirii."

O lucrare de doctorat nu luminează ca o stea pe cer, dar nașterea unei stele gigantice dintr-o galaxie vecină, facilitând accesul către descoperirea unei noi lumi, poate să constituie subiectul cu adevărat însemnat care ar pune în valoare o lucrare de doctorat. Numai magnitudinea unui asemenea subiect ar putea să sublinieze importanța unei lucrări de doctorat.

Tot ce este spiritual este cuprins în energia stelară. Iar soarele, locul unde se unifică forțele din univers, transportând energie subtilă dintr-un loc în altul, guvernează sufletul lumii. Dar nimeni nu caută să lumineze ca o stea atunci când își scrie lucrarea de doctorat, printr-o devoțiune deplină față de partea spirituală. Chiar și ideea unui big bang poate fi ușor contopită în amprenta unui act de creație.

Atunci când îți pui mintea la contribuție trebuie să funcționezi ca rezultat al convergentei energiei subtile. Prin urmare, caută să te exprimi în felul soarelui de a încălzi planeta, să iei căldura lui drept o răsfrângere sufletească, și întrucât este un loc al unității, conținând numeroase frecvențe energetice care se combină, de aici îți poți controla realitatea. Nu uita că o sursă de lumină puternică se poate găsi chiar acum în tine, conform unei descoperiri surprinzătoare.

Iar ceea ce tocmai am scris acum cu mâna mea, și care animă o inimă curată, adevărul acesta nu-l veți găsi în nicio lucrare de doctorat. Sper să fie ca un far în noapte, undeva în cer...

Source: https://neculaifantanaru.com/o-lucrare-de-doctorat-nu-lumineaza-ca-o-stea-pe-cer.html

O nouă orientare a leadershipului

On Iunie 22, 2013

Îndrăznește să trăiești prin revelația unei noi reprezentări despre sine, fără să judeci cu realism caracterul, calitățile și defectele lumii care te înconjoară.

Este scriitor, sau este doar Camil? Crezi că să iubești un scriitor înseamnă să privești peste umărul lui când scrie, să-ți sprijini obrazul de umărul lui? Sau să-l ții îmbrățișat pe după umeri, lăsându-i mâinile libere și posibilitatea de a respira? Crezi că poți măcar să te așezi pe jos, și să-ți pui capul pe genunchii lui, și el să-ți umble prin păr, ca prin blana unui câine credincios? Sau să stai cuminte într-un colțișor, să nu vrei nimic decât să respiiri?

Dacă i-ai spune asta lui Camil, ar râde cu poftă sau s-ar înfuria și ți-ar trânti: "Ești o proastă ! " Sau te-ar privi cu răutate ca pe cel mai aprig dușman. Să-l iubești pe Camil înseamnă să dispari când vrea el, să-l ajuți să uite că exiști, să te topești în neant.

Ca să scrii, ai nevoie să nu simți pe nimeni la câțiva kilometri împrejur. Nu-i vorba de femeia de serviciu, care ți-e indiferentă. Îți aduce un pahar cu apă când ai nevoie, sau se duce să-ți cumpere țigări și te lasă acolo în fața hârtiei, să te chinui, să mori, să învii, să mori și să scrii, fără să-i pese. Nu-i așa că n-ai admite, chiar dacă n-ai fi nevasta lui, să nu ai o cheie ca să vii la el când vrei? Ei bine, după ceasuri de încordare, poate că el vrea să-și aducă o femeie oarecare, o femeie care nu pune întrebări. Ai accepta?

*Dar atunci ce înțelege Camil prin iubire? **

Leadership: Pentru a înțelege mai bine viața trebuie să comuți imaginea întregii tale ființe pe modul "Stand-By" generat de accentuarea sentimentului de insatisfacție pe care îl exercită discernământul de a vedea vremelnicia lumii și nimicnicia omului de rând?

Liderii cei mai iscusiți încearcă să ajungă la o stare de împăcare cu rolul pe care îl îndeplinesc, acela de a da un sens vieții și de a deschide celorlalți ochii spre țeluri mai înalte decât satisfacerea nevoilor personale. Dar pentru ca scopurile să se coreleze cu misiunea lor în așa fel încât capacitățile lor să nu se poziționeze într-o regiune de sine stătătoare și să își piardă vitalitatea, ei evită zona de conflict cu ei înșiși căutând să gândească obiectiv, cu capul limpede.

Superioritatea unui lider nu este legată doar de valorificarea durabilă a unor deprinderi de activitate intelectuală, modele de bune practici creative, inovative și eficiente, ci mai mult este legată de punerea în mișcare a discernământului de a vedea vremelnicia lumii și nimicnicia omului în fața destinului. În această fază aparte, când ești la mutare dar nu dispui decât de continuări de activitate intelectuală ce te aduc forțat în dezavantaj față de propria poziție de superioritate, se dă lupta cea mare cu gândurile negative datorate incapacității de a face față datoriei morale de a înfrunta disprețul și oprobiul oamenilor.

De fapt, vremelnicia lumii și nimicnicia omului se vede în felul cum se raportează la sensul vieții altora, dacă este sau nu dispus să se atașeze de cineva fără să-l facă să sufere mai târziu, fără să-l facă să se simtă marginalizat, chiar dacă trebuie să-i judece cu realism caracterul, calitățile și defectele. Cea mai gravă și ultimă piedică a unui om care a reușit și ar putea să meargă mai departe cu leadershipul este să se acopere cu o formă de uitare, să-și renege atributul sufletului printr-o ipostază de genul: "mai bine să mă retrag decât să accept un compromis".

O cale necesară de a înțelege viața este să deschizi ochii la o lume în care ai posibilitatea să te regăsești mai mult într-o ipostază de vizitator decât într-o ipostază de vulnerabilitate (când nu-ți poți recunoaște atașamentul față de anumite standarde, rigori, valori).

Modul "Stand-By" se referă la o ședere de lungă durată, dar nu definitivă, într-un anumit moment al vieții pe care lumea din jur îl trăiește ca pe un simțământ de separare de lumea exterioară. Înseamnă să fii perceput drept vizitator al unei expoziții în care nu se află un anumit număr de tablouri de o originalitate și de o virtuozitate rară, ci doar niște exponate ce merită văzute o singură dată.

În acest caz leadershipul poate fi privit drept un manifest dedicat conștientizării unei stări de spirit care pornește de la sentimentul unei tragice pustietăți lăuntrice și se continuă cu revelația unei certitudini: aceea că nu ești întotdeauna înconjurat de prieteni, și că ceea ce faci trebuie să aibă un sens mai înalt, de a te raporta de exemplu la activitatea științifică, la actul de creație, deci să fii capabil să trăiești prin suspendarea relațiilor sociale și emoționale.

Modul "Stand-By" al stării tale funcționale nu îți asigură nicidecum o varietate de posibilități de configurare personală în aria în care ești interesat să evoluezi. Deci, este presant să te comuți pe modul "Wake-Up", punându-ți la încercare capacitatea de a practica o deschidere spre noi orizonturi de cunoaștere de sine.

A te concentra asupra vieții personale presupune să-ți formezi o imagine mai completă și realistă asupra conținutului de însușiri pe care ești înclinat să le consideri compatibile cu voința ta de a te elibera de nevoia ca ceilalți să te valideze pentru ceeea ce ești.

Un expert în materie de leadership atrăgea atenția la un moment dat: *"Dacă nu te cunoști, cum vei putea să accepți ceea ce nu poți schimba sau să schimbi ceea ce trebuie pentru a fi un lider mai bun?"*

Înainte de a ajunge în poziția de lider, întreabă-te unde greșești ca om, unde te poți corecta și unde poți găsi o mână de ajutor. La oamenii din jur sau în prestarea unei activități independente? Ca metodă de investigare a funcționalității proprii, leadershipul se poate contura ca singurul reper de evaluare a performanțelor de care te poți agăța pentru a interveni în sprijinul propriei apărări împotriva eroziunii morale și psihice.

Asta prin identificarea și determinarea în structura propriei personalități a acelei modalități de acțiune în concordanță cu evoluția altor domenii de interes. Focul acela intern care să te facă sigur pe tine când intri într-o zonă grea a carierei, într-un ritm alert de activitate.

Adesea, leadershipul este legat de natura și condiția severă a omului care este nevoit să se raporteze la viață prin prisma deciziilor de a nu acționa în numele altor oameni, ci în numele unui ideal de împlinire intelectuală și creatoare.

O nouă orientare a leadershipului ține de nevoia de a te conecta la ceva mai presus de relația cu ceilalți oameni care oricând te pot dezamăgi prin uitare, prin nepăsare, prin indisciplină sau prin decizii aberante. Este vorba de nevoia de a te conecta la o nouă formă de existență: cea interioară, aflată sub semnul unei căutări inițiatice profunde în arta de a fi unic dincolo de bariele emoționale și comportamentale. Aici mă refer, îndeosebi, la raportul dintre știință și credință.

Poți să te reprezinți în mijlocul lumii drept o ființă superioară, fără să te identifici cu emoțiile și credințele limitative ale altora?

Desigur. Făcând abstracție de la tendințele ideologice și doctrinare ale slujirii sociale. Un mijloc este să făci apel la realizările științei, creației și tehnicii aplicabile domeniului tău de specialitate. Un apel referitor la necesitatea sporirii influenței științei în societate.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-noua-orientare-a-leadershipului.html

O nouă tentativă de definire a leadershipului

On August 05, 2016

Plasează-te într-o ordine determinată de regulile distincției pe care o faci între competența de a dispune asupra unor obligații și capacitatea de a stabili valoarea îndeplinirii acelor obligații.

Primele filmări au avut loc în studioul din strada Jitnaia, destul de bine utilat pentru vremea aceea. Participau la filmări actori din trupa teatrului Proletkult, iar mai târziu, pentru scenele de masă, s-au folosit atât elevi ai studiourilor proletkultiste, cât și tineret muncitoresc din fabricile moscovite. Se filma zilnic. De fiecare dată, după terminarea filmărilor, echipa discuta despre munca desfășurată și decidea cele ce erau de făcut a doua zi.

La aceste discuții, Eisenstein cerea totodată mai mult decât i se oferea.

De câte ori direcția încerca, de pildă, să reducă numărul figuranților, lui Eisenstein i se părea că i se limitează pofta de filmare. De fapt, Eisenstein își imagina fiecare scenă cu exactitate, căutând, la filmare, să-și realizeze întocmai gândurile. Chiar și atunci când ele era greșite. Pentru că de aici, de la primul film, încep criticii să-l acuze de prolixitate. *****

Calitatea conexiunii tale la leadership se naște din acea parte din tine care reacționează la ceea ce e condiționat de ceilalți, în aceeași idee a multitudinii de perspective ale conceptului identitate a propriului Ego?

Există o corespondență între rol, stătut și contribuție, în cele mai profunde straturi ale muncii de îndrumare și control, între artist și colaboratorii săi, care are drept suport de susținere asumarea condiției de a fi o parte de tip constatativ a Creației (semnalarea oricărei imperfecțiuni, prezentarea calităților sale, a avantajelor de a o folosi).

Regizorul își creează propriul univers de actori, scenarii, filmări, coregrafie și o paletă diversă de interpretări prin intermediul limbajului și al acțiunii, într-o scenă de lungimea întregului film. Şi asta pentru că are putința de a se pune în legătură cu cineva care să-i furnizeze știri și informații exacte, dar mai ales pentru că are putința de a pune mediul scenic în concordanță cu sine însuși.

Iar asumarea condiției de a fi o parte de tip constatativ a unei creații de proporții, realizată cu un sprijin consistent, este manifestarea cea mai apropiată a reacției de măsurare a propriilor expectanțe și se determină prin următoarea condiție: *"cere întotdeauna mai mult decât ți se oferă "* .

Conceptul de identitate a propriului Ego se referă la apartenența la o realitate pe care o dezvolți preponderent prin interacțiune cu perspectiva necesară plăsmuirii și interpretării artistice, chiar dacă de fapt ești înconjurat de alte orientări, în măsură diferite de ale tale.

Leadershipul este consecința acestei condiții. Ea este un imperativ al datoriei absolute, acela de a te face înțeles, de a te plasa într-o ordine nouă determinată de regulile distincției pe care o faci între competența de a dispune asupra unor noi obligații și capacitatea de a stabili valoarea îndeplinirii acelor obligații.

Partea din tine care reacționează la ceea ce e condiționat de ceilalți este vocea

responsabilității, ea depinde de aceste două atribute: competența și capacitatea care contribuie la dezvoltarea competenței de a construi un scenariu viu și posibil. Practic, ele se intercondiționează și se schimbă după neașteptate meandre ale multiplelor nivele de valoare ale creației, ca o consecință a predominanței acelei forme de răspuns la atitudinea colaboratorilor tăi față de respectiva creație.

Ceea ce constați din punct de vedere al tratării creației, ca pe o scară a lui Iacob pe care suie și coboară rațiunile, energiile, valorile predominante ale colaboratorilor tăi, este că nu contează doar apartenența lor la evaluarea autentică pe care o faci constant. Ci, mai mult decât atât, contează apartenența lor ceea ce dă sens exigenței de a fi tu însuți rezultatul acelei creații.

Ordinea determinată de regulile distincției pe care o faci între competențele tale și competențele celorlalți ține de esențialul creației pe care îl scoți în evidență, de gusturile celor care investesc timp și interes în ideile artei tale, de feelingul lor, de capacitatea lor de a se însera în povestea științifică a creației tale.

O nouă tentativă de definire a leadershipului sună cam așa: leadershipul este marca unei creații al cărei sens și finalitate sunt înscrise în rigoarea imperativului: cere întotdeauna mai mult decât ți se oferă !

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-noua-tentativa-de-definire-a-leadershipului.html

O pasăre al cărei puf se pierde în zare

On Octombrie 06, 2013

Scurtcircuitează entitatea definitorie a omului, ca să scoți la iveală tendințele sale ascunse.

Întreaga lui înfățișare dezvăluie un temperament de un calm desăvârșit, nu apatic, dar liniștit. Un om a cărui atitudine nu reflectă realitatea interioară, lipsa contrariilor, vreo notă discordantă în armonia elementelor care îl definesc. Criminalul, cunoscut ca și Buffalo Bill, nu mai simte chinul lucrurilor pe care le săvârșise și care îl făcuseră să devină un monstru persuasiunii și al invaziunii în sfera lăuntrică a ființelor care îl înconjoară, nu simte durerea, frica sau irosirea, singurul simptom pe care îl resimte este neputința de a profila un nou ideal de personalitate, de neatins.

Numai o multiplicare a forței mobilizatoare, în condiții strict determinate, produsă de niște scripeți cu greutate morală inacceptabilă, ar fi putut să perturbe sistemul acesta compact de gândire. Numai ispitele de nezdruncinat ale simțurilor generatoare de adrenalină ar fi putut să determine o sensibilizare nervoasă, o forță cu care trebuie luptat. Numai ciocnirile intermoleculare din constituenții materialului dur din care este croit, conform unei ecuații chimice prestabilite, ar fi putut scoate la iveală tendințele sale ascunse.

Ai fi crezut că trăiește în armonie cu el însuși, netrădându-și niciodată valorile, fără să ceară nimic de la nimeni, muncind după bunul lui plac și că, pe lumea asta, nimeni și nimic nu îl poate scoate din ale lui. Dar ceva tremură în el, poate un gând insesizabil disimulat în spatele scepticismului. Din glasul lui se desprinde ceva ciudat, un simțământ tulburător. Sistemele de scripeți morali declanșează alarma.

Leadership: Îți folosești predispoziția de a-i judeca pe ceilalți într-un mod constructiv, în funcție de modul cum ei își formează o convingere constituită într-o certitudine foarte ridicată privitoare la depășirea unei realități îngrijorătoare?

Mintea suspicioasă intră deodată într-un moment de disperare, căpătând coordonatele unui cerc al cărui diametru variază după intensitatea propriilor gânduri și intenții. Îi tremură puternic vocea, ca un corp ușor electrizat. De parcă în el, în părțile fine ce-i definesc superioritatea, în componentele cele mai solicitate ale sistemului său funcțional s-ar fi creat niște forțe de respingere misterioase, atingând valori foarte înalte. Teama îl cuprinde brusc. Ceva îi tulbură zâmbetul de pe față, tonul vocii i se precipită, este certitudinea foarte ridicată că a fost luat deja în vizorul FBI, și nu mai poate depăși această realitate îngrijorătoare.

Abia acum, când reacțiile elementare ale omului se fac simțite, luând valori maxime, când are loc defectarea stației de reglare a presiunii psihice, abia când particulele fine din respirația lui transmit frica cea mai puternică, abia acum senzorii instinctivi ai agentului Clarice Starling detectează necuratul, partea ascunsă dintr-însul. Ea simte că nu e în largul lui, că firea lui e stânjenită. Ascunde pe cât se poate adevărul. Da, el e criminalul, el este Buffalo Bill ! Circuitul unei lămpi se întrerupe, iar un altul se alimentează cu energie.

Identitatea acestui personaj liniștit, dar genial, este demascată. Pentru o scurtă clipă, vulturul devine o turturică fără grai. Puful unei păsări fără colorit se pierde în zare și nu trebuie să faci o prea mare risipă de mișcări ca să-l strângi. El cade singur atunci când se produce o tensionare maximă a cablului de susținere, atunci când are loc confruntarea cu propriul ego din pricina unei tentative eșuate de eliberare de trecutul apăsător. De adevărul pe care el îl conține, ascuns în spatele unei identități false, a unor măști fabulos realizate.

Leadership: Modul cum tratezi ce se întâmplă în viața ta are ca și consecință găsirea unui mod de a măsura intensitatea momentului care te-a determinat să iei o anumită decizie vizavi de probabilitatea apariției unei imagini care se dizolvă în timpul examinării ei?

Aruncă o privire circulară asupra universului interior a omului de lângă tine. Cu siguranță ești un artist dacă reușești să percepi sau să produci succesiunea de emoții și gânduri utile creșterii funcționalității lui proprii. Câmpul principal de susținere de care el se servește ca să-și schimbe Ego-ul, supus de o constrângere căreia altfel nu-i poate rezista, este dat de imaginea pe care și-o dorește în fața ta, dar care nu este neapărat reprezentarea corectă a unei conștiințe ce și-a asumat lucid destinul.

O imagine pe care ți-o formezi despre cineva în timpul examinării ei este un instantaneu de excepție care îți stârnește admirația sau îngrijorarea, surprinzând perfect o emoție, un gând, o situație aferentă demersului de a descoperi o realitate pe care nu ai mai încercat-o. Această imagine evidențiază rezultatul unei căutări avansate generată de dorința de afla „altceva" decât ceea ce cunoști despre o persoană care se luptă cu un anumit tip de dependență, considerându-se ea însăși ca fiind altcineva decât pretinde a fi.

Dar această imagine se spulberă imediat dacă nu are o zonă transparentă care să-ți permită vizualizarea nivelului de "vibrație" lăuntrică: împăcare cu sine, speranță, înduioșare, sau deznădejde, regret, resemnare, etc. Imaginea omului este resimțită sub forma unei senzații specifice (de bucurie sau de neliniște) care are drept consecință evidențierea unui adevăr mai puțin dorit.

Leadership: Modul în care creionezi profilul anumitor persoane are ca și consecință starea ta din momentul imediat următor producerii unei forme de comparație dintre ce crezi că știi și ceea ce omiți să iei în considerare?

Deseori "meciurile" de leadership se încheie cu victoria uneia dintre părți, mai rar la egalitate, atunci când jucătorul cel mai tare obține mai multe puncte în plus. Ne referim în speță la situația în care vrei să deslușești câteva din trăsăturile definitorii ale omului și, identificându-te cu ele, să înțelegi felul lor de funcționare fără să-ți însușești vreo calitate sau alta.

Însă apar noi și noi probleme atunci când încerci să deschizi ușa bine ferecată a minții omului, a cărei cheie este cercetarea, punerea în folosință a ansamblului de percepții, idei, intuiție și cunoștințe aplicate în straturi succesive. Fiecare dintre acestea trebuie să fie în măsură să facă față unor noi cerințe de "calificare" bine determinate în cursa prelungită spre influență, spre exercitarea și menținerea controlului permanent.

Dar așa cum pe piață intervin tot mai des serii de produse destinate să facă fața uneia și aceleiași trebuințe, eliminând șansa de a se crea un tipar cert al non-consumatorilor, tot așa elaborarea unei strategii de pătrundere în sfera cea mai profundă și mai cuprinzătoare a omului, supus transformării, supus forței implacabile a propriului său Ego, elimină șansa de a crea un raport corect și strâns care acceptă parametri de a efectua o examinare.

De multe ori comparația făcută între ceea ce știi despre cineva și ceea ce omiți să iei în considerare are ca punct de plecare fuziunea dintre două tipuri de personalități. Una îmbogățită printr-o imagine atent lucrată și chiar supraevaluată (dar care acționează numai în baza conștiinței curate), și una caracterizată printr-o imagine de sine distorsionată, marcată de un sentiment de instabilitate ascuțită și persistentă (care acționează în baza impulsurilor de moment).

Un om care care NU-l cunoști este un om pe care crezi că-l cunoști de la înălțimea

aprecierii de sine manifestată cu moderație, sau de la înălțimea unei imagini care se vrea a fi importantă și pozitivă.

În leadership, ești nevoit să acționezi uneori după principiul "bateriile pierd din puterea lor de pornire la temperaturi scăzute". Numai prin crearea unui break perfect care să afecteze mai mulți factori de protecție din interiorul omului, provocând emoții, temeri și anxietate doar de partea lui, deci, sensibilizându-i forța mobilizatoare în condiții strict determinate, utilizând pe cât posibil repere care să îl scoată din zona de confort, numai astfel vei reuși să conturezi o nouă perspectivă asupra propriului său Ego.

Rareori, în situații extreme, calea cea mai sigură la care recurg liderii pentru a scoate la iveală latura întunecată și adevărată a omului este de a perturba sistemul compact de gândire al acestuia. O perturbare mai profundă a structurilor funcționale ale omului creează o reacție secundară care, la rândul ei, desprinde adevărul de falsul personalității.

Această perturbare trebuie să miște energia lăuntrică, să creeze un minus în gândire, să zdruncine toate percepțiile, simțurile, solicitând mai tare nervii. Iar omul, supus bombardamentelor stăpânite și subtile, mai mult la nivel de emoții, își va dezvălui în final identitatea reală - dacă nu este ghidată de un sine integru și stabil.

Problema care se pune, în acest caz, este legată de opțiunea pentru un "salt" deasupra aparentului adevărului, dar care este aplicabilă, funcțională și eficientă în condițiile în care mai există în om un dram de conștiință capabilă să intervină în orice circumstanțe.

Formarea unei convingeri se realizează prin înțelesul pe care l-ai ales-o să se potrivească unei experiențe de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare deosebită și se finalizează cu actul de voință care dă naștere unei personalități diferite de cea autentică.

O pasăre al cărei puf se pierde în zare evidențiază acea tendință de pierdere a controlului de sine a omului cu dublă personalitate. Aduce în câmpul atenției acea abilitate de a descoperi adevărul din spatele măștii care acoperă, uneori aproape perfect, firea, gândurile, intențiile și acțiunile omului.

Masca, o aparență înșelătoare, poate fi distrusă dacă știi să descoperi și să acționezi asupra a tot ceea ce omul ascunde mai mult sau mai puțin intenționat într-însul.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells

On Ianuarie 19, 2013

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul propriei vieți, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce ești.

În filmul "No country for old men (2007)" îl surprindem pe Carson Wells într-o ipostază de om mulțumit de sine însuși. Spiritul acesta fugar, mereu în căutare de comori, tânăr, curajos, iute, optimist până în măduva oaselor, vaccinat împotriva oricărei forme de nefericire sau tristețe, fildeșul acesta strălucitor întreținut numai de natura sa rezistentă, trăiește în credința naivă că totul se desfășoară în avantajul lui; că timpul, lucrurile, oamenii, totul lucrează în favoarea sa.

Stimulat de o energie superioară, Wells pare a fi ocrotit de o forță care ar putea spulbera, uneori brutal, orice adversar. Autocontrolul era manifestarea esențială a firii sale. Prin locul în care-l ocupa printre ceilalți oameni, precum și prin faptul că se afla mai rar în preajma pericolului, am zice că pentru el nu exista decât un singur bine, acela de a acționa după cum îi dicta propriul Eu, cu aparența unui soare cald și strălucitor așezat peste o lume fără ceață.

Dar locul lui în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului. Totul în el este pus sub semnul întrebării, o adevărată capitulare a voinței, o ruginire spontană din interior, *une conversion de la personnalité.* Căci din pricina excesului său de zel în încercarea de a recupera o geantă plină cu bani, ia naștere un alt tip de om, un tip de concurență imperfectă nevăzută deloc bine pe scena lumii interlope. Toate elementele care îi compun prezentul lui Wells, se răsfrâng și asupra acelora din jurul său, mai ales a dușmanilor săi.

Această sferă a voinței și putinței luminată de optimism tot mai în sus, înspre nemăsurat, lărgită spre imposibil, proiectată pe fondul deformării personalității, ce se confundă parțial cu idealismul, repugnă realității crude. În fiecare caz, conturul ei este acoperit de forme incomplete de reînnoire și de valorificare a propriilor sale calități. Oare calea pe care și-o alege Wells este atât de deșartă, încât să-și înmormânteze definitiv orice reper bun și util?

Leadership: Accepți să devii imaginea unei noi versiuni a avântului înspre nemăsurat, experimentând efectul hazardulului prin exemplul unei mulțumiri de sine care este iluzorie?

Nesăbuitul nu realizează că există lucruri mai însemnate pe lume, cum ar fi viața. Viața lui. Iar atunci când simte pericolul, deja e prea târziu. Curajul său nu mai este unul vizibil, viril, ci se preface într-o rândunică care, plutind lugubru, își ia zborul definitiv, nemaiputând să ridice nicio aripă a nădejdii. Un acru și gratuit viciu al încrederii sale lovite fatal de prezența obscură a unei fantome, rivalul său de temut, nemilosul asasin, *el desperado* – Anton Chigurh.

Orgoliul sau hipertrofiat nu acceptă însă înfrângerea. Ca un Hermes fixat pe gândul de a jefui templul lui Apollo din Delphi, netemându-se de mânia acestuia, Wells își forțează norocul pornind pe tărâmul mocirlos al lui Chigurh spre a-i șterpeli de sub nas geanta cu bani. Şi tocmai din cauza acestui avânt, la fel de alunecos ca gheața, este surprins cu garda lăsată. Realizând în ultimul moment că dușmanul este mai puternic, apelează la conciliere.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala față de ce îți oferă viața prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experiențelor care te individualizează ca vulnerabilitate a unei subiectivități asumate până la capăt?

O piedică, o nedreptate? Tot ceea ce mai zace acum în Wells, tot ceea ce-l mai putea face mulțumit, nu mai țâșnește cu iuțeala glonțului ca altădată. O zguduire absurdă și nemeritată, o viață năruită, de parcă ar fi fost de nisip. Abia acum, când e prins în ghearele mortale ale vulturului, dragostea pentru viața i se revărsă și se împrăștie din plin prin sânge.

Din păcate, nu mai poate schimba nimic. O pace molcomă, o capitulare suportată cu calm, *le malaise d'un vain désir* . Tot mai mult se strânge teribila capcană a destinului, apoi se închide brusc. Singurul adevăr aflat în spatele experiențelor care îl individualizează pe acest din urmă optimist, ca vulnerabilitate a unei subiectivități asumate până la capăt, este că trebuie să accepte suferința, tocmai pentru a o putea transcende.

Iar totdeauna suferința accepta mai ușor moartea. Judecata s-a desfășurat drept, o înfrângere meritată. Căci omului care nu-și prețuiește îndeajuns de mult viața și adevăratele valori pe care aceasta le scoate în cale, nu-i este dat să zboare mai sus, să cucerească piscurile cele mai înalte. Destinul nu-i acordă decât rar subvenții, de cele mai multe ori îl taxează cu dobânda maximă.

Leadership: Te ambiționezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi prins în angrenajul unei intrigi care te ține în suspans până în clipa când îți dai seama că e prea târziu să revii la ceea ce ai fost?

Locul tău în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului? Totul în tine este pus sub semnul întrebării? Calea pe care ți-o alegi este atât de deșartă, încât îți înmormântezi definitiv orice reper bun și util? Încerci să te impui pe terenul mocirlos al unei obsesii nesănătoase?

Ca o forță de atracție dintre sarcinile pozitive și cele negative, cei doi poli magnetici: " *a fi* " și " *a nu fi* " sunt punctele dependente de dimensiunile personalității tale. Apropiindu-se, ele se intersectează sau coincid în funcție de rolul pe care ți-l asumi în viața de zi cu zi, și în funcție de personalitatea raportată la realitatea din jur.

Iar modul în care privești și îți planifici viitorul - nu numai din punctul de vedere al așteptărilor, ci și al acțiunilor, mai mult sau mai puțin conștientizate, a căror rezultantă este devenirea ta, determină deciziile pe care le iei și felul cum te comporți în fiecare situație.

Pentru că tu - omul care știe să judece și să evalueze lucrurile la propria lor valoare - nu ai numai datoria să te întrebi și să constați, în mod obiectiv, ce anume îți rezervă destinația spre care tinzi, preocuparea pentru echilibru și responsabilitate, dar și posibilitatea de a dori un anume viitor, și deci datoria de a lupta pentru el.

Datoria de a lupta pentru schimbare, pentru o nouă cauză, sau pentru a fi mai mult decât ești, este cea care circumscrie orizontul lucidității și cauzalității, unde posibilul și realul se actualizează peste întreaga ta viață făurită cu răbdare, nădejde și respect.

Aceasta este esența ce stă la baza leadershipului, și totodată ceea ce emite unul din principiile FISH: " *Alege-ți atitudinea - Responsabilizează-te pentru cum răspunzi la ceea ce-ți rezervă viața."* Odată ce ești conștient că alegerea ta implică pe toți cei de lângă tine, întreabă-te:

Cum te ajută alegerile tale să fii persoana care ai vrea să fii? Cum se răsfrâng toate elementele caracterului tău asupra acelora din jur?

Leadership: Lupți pentru valorile corespunzătoare calității de a fi un outsider al unei personalități fără limite, fără să fii influențat de gradul de receptare a unor experiențe care se amplifică prin lipsa ta de reacție corectoare față de tine însuți?

Un leadership bun poate avea impact pozitiv în primul rând asupra propriei tale persoane. O formă de a te implica activ în schimbarea ta în bine, o formă de ripostă fermă, o formă de a te lupta pentru ceea ce este corect să fii, pentru valorile corespunzătoare cu calitatea de a fi Om. Leadershipul, acest instrumentul al formării unui alt tip de personalitate, te ajuta să te "redeștepți" înainte de te arunca cu capul înainte spre mediocritate.

Carson Wells avea impresia că viața devenea mai bună pe măsură ce împingea "pistonul" prezentului spre un viitor limitat doar la orizontul său, având convingerea că deține în întregime controlul.

Însă aceasta modalitate de a gândi, acest superficial strat de iluzie, vulcanic erupând, mereu repetat, l-a dus de fapt spre nicăieri, cauzând disperare și confuzie. Claustrarea într-o sferă privată, cea a intereselor individuale.

Valorile sale erau degradabile, calculate, cultivate și îngrijite doar prin simpla adăugare a opțiunii " *On/Off* ", creându-i mai mult dubii în legătură cu viața lui. Un caracter care percepe viața, lumea, totul prin prisma propriilor sale defecte.

Este posibil să fii și tu „pe valul schimbării", dar să te implici în scenariul nepotrivit? Te ancorezi, ca de vreun buștean scufundat, de o realitate care nu se raportează la convingerile tale adevărate?

A fi un outsider al unei personalități fără limite înseamnă să te desprinzi de ceea ce știi că ai trăit fără băgare de seamă și să te deschizi doar în fața unei abordări asupra vieții care bazează pe trei calități: protejarea stimei de sine, cumpătare în privința exagerării importanței personale și putința de a te opune oricărei vanități.

O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells exprimă o realitate: pe măsură ce te îndepărtezi de calități specific umane, elementul declanșator spre excelență întârzie să apară, chiar dacă voința ți-e puternică. Iar acel orizont al redescoperirii, se limitează tot mai mult pe măsura alungării valorilor care favorizează apariția și dezvoltarea leadershipului.

Așa cum corpul uman, cu toate componentele sale bio-morfo-psihologice, este numitorul comun al tuturor activităților sportive, tot astfel creșterea calității vieții este numitorul comun pentru fixarea mai puternică a acelor calități necesare leadershipului.

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul propriei vieți, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce ești.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-pedeapsa-dreapta-pentru-carson-wells.html

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă

On Septembrie 03, 2014

Înscrie-ți realizările într-un cadru care pune accent pe valoare, întărind fundalul pe care se plasează construcția însemnătății lor.

Un dialog din cartea „ *Endless Night",* de Agatha Christie, este relevant în ceea ce privește perspectivele de integrare ale leadershipului în proiectele personale.

- Construiesc case numai pentru anumiți oameni, când vreau eu, spuse Santonix.

- Pentru oameni bogați, vrei să spui? adaugă Michael Rogers.

- Trebuie să fie bogați, căci altfel nu vor fi în stare să plătească casele. Dar nu de bani îmi pasă. Clienții mei vor trebui să fie bogați pentru că eu vreau să fac case care costă. Însă numai casa nu e de ajuns. Trebuie să existe și fundalul. E la fel de important. E ca un rubin sau un smarald..

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă. Nu duce nicăieri. Nu înseamnă nimic, nu are formă și nici semnificație până nu este fixată într-o montură. Iar montura trebuie să aibă un giuvaier demn de ea. Iau peisajul ca atare, îl scot din cadru, unde de fapt există cu depline drepturi. Nu are niciun sens până când nu există și casa care să se înalțe mândră precum un giuvaier în montura lui.

Dezvoltarea leadershipului tău se află la confluența dintre tendința de expansiune a influenței și onoarea de a te reprezenta într-un context de promovare a valorii?

Valorile tale sunt generate de ignorarea diferențelor dintre bogați și săraci? Ești în stare să beneficiezi de pe urma diferențelor dintre ei? Sunt valorile tale alese și hotărâte de semnificația construcției pe care o gestionezi? Fundalul pe care îl utilizezi pentru a plasa o ofertă intră în prețul consumului de valoare pe care ți-o atribui? Care este motivul de a forța termenii și rezultatul unei negocieri care nu conduce la rezultatele prevăzute?

Angajamentul tău în realizarea aspirațiilor de a deveni lider, explorând adânc posibilitățile de câștig win-win din cadrul campaniei „ *Pot să ajut cât mai mult* ", devine în condiții de certitudine un punct de expansiune a influenței care nu trebuie să fie contrară principiilor de onestitate și de integritate. Dar, în același timp, luând în considerare ceea ce este bine pentru oamenii cu care închei înțelegeri, putem vorbi aici de un fel de expansiune a propriei tale conștiințe, întemeiate pe diverse virtuți care respectă cu consecvență normele leadershipului.

Iar una din aceste norme prevede adoptarea unui demers de tipul „ *share understanding* ", având semnificația unei recunoașteri a datoriei de a fi un întreprinzător spiritual care acționează în favoarea unui anumit rezultat, spre a da leadershipului consistență îndelungată. Acest rezultat nu trebuie să aibă doar o puternică încărcătură emoțională, ci, prin prisma a ceea ce transmite trebuie să fie raportat la ecuația „ *O piatră frumoasă nu înseamnă nimic până nu este fixată într-o montură.* "

În termeni mai simpli, această concluzie se poate interpreta în felul următor. Este mai înțelept să accepți un anumit compromis sau să reflectezi asupra impactului fondului propriu de valori, decât să apelezi la niște practici de monopol neconforme cu onoarea de a fi un om cu

suflet mare. Cu onoarea de a te pune în slujba unui proiect profesional care produce efecte pozitive. Cu onoarea de a fi un lider pentru care succesul nu se rezumă doar la profit, ci și la stil, la compoziție și fundal. Cu onoarea de a te reprezenta într-un context rentabil de echitate, promovând valoarea pe care o aduci în lume.

Echitatea este o construcție frumoasă și solidă ce poate fi negociată cu același drepturi depline atât de oamenii bogați cât și de cei săraci, printr-o decizie care va mulțumi ambele părți.

Avantajul cultivării leadershipului, actualizat în permanență prin crearea unor noi alternative de atitudine față de ceea ce apreciezi ca fiind valoros, se vede în nivelul de înțelegere a ceea ce scoți în evidență, prin comparație cu un rezultat solid. Iar rezultatul este dat de influența pozitivă care întărește relația dintre tine și susținătorii tăi.

Fundalul pe care se plasează construcția rezultatelor asigură o integrare a răspunsului psiho-social la o ofertă care nu poate fi refuzată, îndeplinid condițiile unui cadru general favorabil într-o realitate existentă la un moment dat. Astfel, perspectivele de dezvoltare trebuie să urmeze un trend ascendent în conformitate cu ceea ce se așteaptă de la un viitor preconizat. Leadershipului de azi, ce trebuie să corespundă interesului general, are o pondere semnificativă față de leadershipul de mâine.

Valori precum nivelarea diferenței dintre oameni și mijloacele de a le realiza sunt întotdeauna reprezentate prin promovarea "prețiozității" unei bijuterii sau prin calitatea interpretării cadrului perceptual al persoanei.

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă evidențiază valoarea a ceea ce dăruiești, cu intenția de a genera un nou flux de venituri în cadrul eforturilor de extindere a valorii personale. Dar în așa fel încât să te delimitezi de acea gândire care nu-ți permite sesizarea legăturii dintre cauze și efecte, dintre însemnătate și aparență.

Ce valoare au realizările tale în domeniul conducerii? Cat de bine gestionezi fundalul pe care se plasează construcția însemnătății lor?

Source: https://neculaifantanaru.com/o-piatra-frumoasa-este-numai-o-piatra-frumoasa.html

O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură

On Decembrie 26, 2012

Felul în care îți analizezi și îți prezinți creația, depinde de felul cum este ea receptată: din apropiere sau depărtare.

Să te ferești de profiluri, adică de contururile precise ale lucrurilor. Să nu faci conturul figurilor tale de o altă culoare decât aceea a fondului ce le mărginește, astfel încât să nu apară contururi întunecate între fundal și respectiva figură. Dar nu uita că la lucrurile mici scapi greșelile mai repede decât la lucrurile mari.

De exemplu, în figurile mărunte nu se pot vedea nici greșelile, nici felul lor, așa cum se văd la cele mari; căci figura măruntă fiind făcută după chipul unui om sau al unei alte viețuitoare, părțile sale nu pot fi isprăvite cu grijă, din cauza marii micșorări. Așadar ea nu este cu totul isprăvită, și nefiind isprăvită, nu i se pot dovedi greșelile. De pildă: privește un om de la trei sute de pași și judecă dacă e frumos său urât, dacă e monstruos sau este ca oarecare altul; vei vedea însă că oricât de mare va fi strădania ta, nu te vei încumeta să-ți dai o dreaptă părere și aceasta din cauza îndepărtării în care omul este atât de micșorat, încât nu i se pot deosebi amănuntele.

Și dacă vrei să vezi mai bine micșorarea omului despre care se vorbește mai sus, pune un deget la o apropiere de o palmă de ochi și tot ridicând și tot lăsând în jos acel deget, până ce capătul său de sus să ajungă sub picioarele figurii privite, vei vedea că apare o micșorare de necrezut. Pentru aceasta, de multe ori, te îndoiești de ivirea vreunui prieten sosind din depărtare.

Leadership: Lucrul asupra căruia îți concentrezi atenția poate să imite ceea ce este în natură, încât să faciliteze revelarea unei idei printr-o comparație cu lumea materială?

Şi vă mai zic ceva important. O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură. De multe ori pictorii deznădăjduiesc că vor putea să imite ceea ce este în natură, picturile lor neavând nici relieful, nici vioiciunea ce o ia lucrurile văzute într-o oglindă – deși ei au la îndemână culori ce prin limpezimea sau întunecimea lor, depășesc de la o poștă frumusețea luminii și a umbrelor lucrurilor văzute în oglindă. Ei își învinuiesc neștiința și nicidecum cauza, pentru că nu o cunosc. E cu neputință ca din lucrul pictat să reiasă un atare relief încât să semene lucrului din oglindă, cu toate că amândouă se folosesc de o suprafață, afară de cazul când privim cu un singur ochi.

Cauza este că aici doi ochi văd același lucru unul după altul precum a și b ce văd în același timp pe m și n, dar nu poate ocupa în întregime pe m pentru că baza liniilor vizuale c atât de mare, încât un ochi vede lucrul al doilea după întâiul. Dar, închizând un ochi ca s, lucrul f va cuprinde k – deoarece linia vizuală iese dintr-un singur focar și folosește un corp, într-așa fel cel de-al doilea, de aceeași mărime nici nu va fi văzut.

Acum, poate te întrebi ce este mai de folos: luminile și umbrele lucrurilor, sau trăsăturile lor? Eu cred că trăsăturile lucrurilor sunt de mai mare folos decât umbrele și luminile, deoarece liniile mădularelor care se pot îndoi sunt mereu aceleași și niciodată nu se pot schimba, pe câtă vreme locurile și umbrele în cantitatea și calitatea lor sunt nesfârșite.

Leadershipul trebuie să precizeze fără echivoc contururile unei noțiuni precum "vederea în oglindă" atunci când abordează problemele creației sau aspecte ale realității din punctul de vedere al proceselor de constituire a creației.

O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură, mai ales dacă vom considera că obiectul atenției unui pictor este "vederea în oglindă" care facilitează o dublă viziune asupra realității înconjurătoare, o imagine mult mai amplă din care dimensiunea spațială reprezintă doar o componentă.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

O prelungire a privirii surprinsă în imagini

On Septembrie 09, 2021

Acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile.

Într-o bună zi voi scrie un tratat despre artă, privind doar marea, ascultându-i valurile, admirându-i vastitatea. De altfel, cred că acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile. Şi nu-i așa că artă este marea văzută din albastrul unor ochi imaginari, cu care se poate da o replică de culoare unei imagini devenită simbol al misterului și totodată al existențelor abisale, al adevărului păstrat în adâncimea de taină a lumii?

Mi se pare că în fața ochilor mei se deschide un tablou cuprinzător al frumoaselor vremuri de altădată, cu efect dublu asupra rememorării unui episod consemnat de istoria artei, prin diversitatea formelor pe care le iau valurile într-o viziune neconsolidată asupra lumii. Aici, optez pentru preluarea voită sau întâmplătoare a unei teme adusă în actualitate de expresioniștii abstracți: *"Iniathyessia"* , adică rememorarea unei amintiri din trecut și metamorfozarea ei în pictură.

Văd nisipul de pe țărm, și aproape că îl ignor pe cel cu adevărat fin din mare. Iar oamenii fără Dumnezeu vor continua să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă EL se află pretutindeni, dar nu întotdeauna la vedere.

Sincer vorbind, aceasta este impresia pe care mi-o face marea: că trebuie să găsesc adevărul ascuns al lumii, taina Logosului Divin, într-un depozit de forme-valuri și ipostaze-valuri, încât arta căreia urmează să-i dau formă să evidențieze imaginea unui tablou susținut de accente de clarobscur. Un tablou capabil să dea o replică de proporții imaginii Absolutului.

Leadership: Imaginea pe care o suportă creația ta poate să exprime un sentiment de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei comparații directe între ceea ce este perceptibil ochiului și ceea ce este ascuns privirii?

Un artist adevărat poate oricând să schimbe coordonatele oricărei științe, cum este leadershipul. Dar un lider nu va avea așa multe lucruri de spus despre știință, cu atât mai puțin despre artă. Bine spunea cineva: *"Totuși liderul își transformăîn artă domeniul în care excelează. Asta îl face și lider și artist."* În acest caz, rugați-l pe acel lider să elaboreze un tratat despre artă, veți avea atunci dovada excelenței sale.

O altă problemă dezbătută în cadrul artei este aceea a privirii care se întâlnește plurivalent cu o realitate mistică. Poate fi vorba despre privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al mării, când culoarea mării se transformă în aurie la vremea asfințitului, oglindindu-se spectaculos numai în sufletul pictorului suprarealist, al admiratorului de castele, fapt care dă viață și culoare subiectelor sale.

Alteori marea nu este văzută doar ca o reflecție asupra sensibilității artistice omenești, ci ca un microcosmos al relației dintre Creator și Opera, mai ales ca o incursiune în liniștea sufletului care ne face înțelegători în curgerea vieții. Și cine ar înțelege cu adevărat limba valurilor atunci când ele îmbrățișează țărmul, poate că ar afla mai multe taine. Poate că atunci ar surprinde mai ușor tabloul umblător al frumoaselor vremuri de altădată.

M-am atașat profund de tradiția marii picturi universale, la fel cum în cele mai frumoase momente de liniște m-am atașat de reflexia razelor pe care asfințitul o aduce drept argument al faptului că pictura trebuie să aducă lumină în viața omului. Ca mișcarea unei lanterne într-o încăpere întunecoasă, ochii mei încearcă să sondeze adâncurile de nepătruns ale mării, să împărtășească în timp real descoperirile și cu alții, dar fără să părăsesc uscatul.

Leadership: Poți să privești o creație artistică prin prisma unor eventuale similitudini cu propriul destin, așa încât să prețuiești acea senzație de uniune a Eului cu o lume a îndurării și tăcerii ?

Uneori sunt bântuit de idei fanteziste, cum că Dumnezeu și-a ascuns împărăția în adâncuri, pentru ca numai cei cu o vedere foarte profundă să scoată la iveală dedesubturile unei existențe aproape nebănuite. La acest tipar de gândire apare și replica: cine rămâne cu desăvârșire necunoscut duce întotdeauna o existență singuratică, purtând în sine amintirile unei copilării nefericite, ceea ce dă structurii sale sufletești o sensibilitate crescută. De aceea culoarea este o prelungire fizică a nervilor exacerbați, cum bine spunea istoricul englez Herbert Read.

Iar un artist care încearcă să-l cunoască pe Dumnezeu trebuie să îndure greutatea mării, înainte de a contempla infinitul mării cufundat în propriile gânduri. Sau, ar putea să contemple multiplele ipostaze ale mării, celebrândo ca pe o matrice a existenței ireale prin raportarea acesteia la diferite reprezentări, sentimente și gânduri ale spiritului. Adâncimi care nu sunt cunoscute nemijlocit, ci așa cum preciza filozoful Georg Wilhelm Friedrich Hegel, ele trebuie scrutate numai prin îndreptarea propriului spirit asupra lumii interioare

În cercul imperfect al universului meu optic se conturează perfecțiunea acelei mișcări oscilatorii, a unei energii stăpânite pe o suprafață nelimitată, constând din trilioane de litri de apă. Nu este chip să opresc această continuă alternare a creației și a energiei oceanice, decât cu senzația de a mă fi trezit dintr-un somn lung. Un deja-vu îmi străfulgeră pentru o fracțiune de secundă mintea, mă aruncă înapoi în vremurile din urmă, ca apoi să trezească în mine un fel de nostalgie după ceva inefabil inexprimabil, care se amplifică tot mai mult. Marii artiști cunosc deja acest sentiment și știu cum să-l învingă.

Şi, până la urmă, ochii mei continuă să caute adevărul descriptibil și riguros al unei imagini sigure și complete: cea a unui bătrân care, singur într-o barcă, poate să liniștească valurile și să simtă marea într-o manieră intensă și profundă.

Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui orizont nou, sau adâncurile unei lumi subacvatice, fără să stăpânească realitatea din apropierea propriei ființe.

O prelungire a privirii surprinsă în imagini se materializează într-o reflecție asupra sensibilității artistice omenești dacă încercăm să vedem totul din jur ca fiind o expresie a confruntării cu gândurile și emoțiile din care se compune o viziune, o experiență mistică, o extrapolare a lumii efemere.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prelungire-a-privirii-surprinsa-in-imagini.html

O prietenie care nu se termină niciodată

On Septembrie 09, 2020

Aruncă o privire asupra a ceea ce te-a condus înspre ceea ce tu ești azi, alocând astfel o atenție semnificativă întregii povești care îți aparține.

Am învățat un lucru de la mine însumi în această seară, poate că l-am învățat cu mulți ani în urmă, acum doar îl trăiesc mai intens. Am învățat că prietenii cei mai buni nu doar că aleargă 30-40 km pe săptămână împreună, viteză sau rezistență, dar vor fi întotdeauna împreună chiar și dacă toată lumea ar fi împotriva lor.

Alegătorul de cursă lungă a învățat ce înseamnă, cu adevărat, prietenia, simțind mai bine legătura afectivă, pură și puternică care te face o persoană mai bună. El nu renunță la o prietenie sinceră, niciodată, sub nicio formă. E ceva rar, prețios, de lungă durată. Ceva tot atât de rar ca un trandafir abia înflorit, care se deschide încet spre nou, reflectând auto-apreciere și apreciere corectă a celorlalți. Alegătorul gândește, trăiește, vede totul din perspectiva vitezei și a rezistenței. Se emoționează înaintea concursurilor. Are temeri. Uneori câștigă, alteori nu. Dar întotdeauna se întoarce la grup...

El întotdeauna aleargă. Și aleargă, și aleargă, și aleargă. Pe orice vreme. Orice distanță. La orice vârstă. Nu știe să renunțe la idealuri, la vise, la o filosofie de viață, la victoriile trecute, împotriva sorții. Nu știe să renunțe la el însuși, căci a învățat să fie atașat de propria structură fizică, sufletească și energetică. Poate că orice filosofie de viață începe cu sensibilitatea unui suflet profund, călit la flacăra durerilor, sau a dorului pentru cei ce nu mai sunt.

Poate că de aici își trage seva *Trandafirul de Damasc* , din înrâurirea pe care o are un suflet sincer și iubitor asupra altui suflet. Iar alergătorul, asemenea unui trandafir, este martorul unei existențe care se vrea a fi trăită plenar, absolut.

Credeți-mă pe cuvânt, emoția cea mai puternică pe care o trăiește un alergător se declanșează atunci când după atâția și atâția ani de antrenamente, își revede cei câțiva prieteni cu care în urmă cu 25 de ani, copii fiind pe atunci, s-au întâlnit într-o noapte friguroasă de iarnă și au hotărât să alerge împreună. Poate cărările vieții, atât de întortocheate, i-au îndepărtat de orașul unde s-au cunoscut, unde au copilărit, unde s-au împrietenit. Unii au familii, alții încă nu. Dar toți au ajuns învingători într-un anumit domeniu de activitate.

Și, la un moment dat, unul dintre noi rupe tăcerea pe munte, și spune cu ochii plini de entuziasm, și cu un pic de nostalgie:

"Mă bucur mult c-am rămas cu toții la fel...chiar mult mai buni ca înainte."

Leadership: Ai încredere că tot ceea ce trăiești face parte din ascensiunea unei existențe care își asumă amintirile altor vieți, și că ascensiunea ta depinde de modul cum alții te văd în lumea ta?

Runningul este o prietenie care nu se termină niciodată. Este o revedere care se lasă cu multe zâmbete și amintiri frumoase. Este o performanță care se reflectă chiar și în alte domenii de activitate. Ne vom reîntâlni cu toții în fiecare săptămână, în fiecare lună, din fiecare an, până când anii își vor pierde numărul. Atașamentul este cuvântul de ordine în running. Poate că, în

cele din urmă, ne vom întrece anii, ne vom întrece orice vârstă, ne vom întrece mereu limitele. Pentru că amintirile, prietenia și caracterul puternic nu mor niciodată...

Parcursul acestui drum, plin de transpirație și de rezistență, întocmai ca și calea armelor japoneze, este un demers care are două sensuri distincte, dar legate cumva printr-o reciprocitate magică: nu acceptă înfrângerea de sine și nu acceptă nici acea atât de frecvent întâlnită atitudine de "eu sunt mai bun, mai bine clasat". Atunci când alergi îți amintești ceea ce simți pentru tine, de ceea ce te pasionează, de ceea ce meriți, de ceea ce ai uitat în tumultul vieții obișnuite. Începi, astfel, să pui pe primul loc sentimentul de mândrie, că faci parte dintre învingători, punând pe primul loc din existența ta senzația de start și de finish.

Ambele sensuri sunt însușite cu ajutorul parcurgerii acestui drum, denumit *Atrynfranidhis* , însemnând înclinația sufletească spre nobilul scop reprezentat de înfrângerea infatuării și abandonarea unui Ego măcinat de obișnuințe și tocit de vreme. Aici trebuie luat în calcul, în primul rând, ca un fel de stâlp în ascensiunea dezvoltării personale, înfrângerea dușmanului interior: Egoul plin de posesivitate egoistă asupra lucrurilor, care cere atenție permanentă și depășește în circumferință orice laudă din exterior.

Un asemenea Ego îți poate juca feste când se aștepți mai puțin.

Runningul poate fi o victorie dacă lași Egoul să fie eliberare de deznădejde, o eliberare de toată suferința lumească, sau poate fi o înfrângere dacă lași Egoul să te domine, să te consume, să îți conducă viața și destinul, făcându-te să privești totul prin lentila regretului. Celui care merge pe această cale (înfrângerea de sine) nu poate adopta un comportament onorabil față de un dușman exterior prezumtiv, numit "realitate augmentată", pe care îl va întâlni tot timpul într-o confruntare totală și adevărată. Fiindcă runningul, venind în dezvoltarea caracterului omului, dispune de posibilitatea manifestării realității observabile a potențialului de învingător într-un excelent stimulator al creșterii încrederii în propria persoană.

Până la urmă, cred că ascensiunea unei existențe care își asumă amintirile altor vieți se reflectă în trăirile pe care le experimentezi în postura unui erou antic, ținând în mână o făclie aprinsă: efortul intens pe care îl depui pentru a fi unic este direct proporțional cu ceea ce lași în urma ta.

Leadershipul poate fi perceput ca și când ai reveni la o existență anterioară care a hotărât destinul etern: trebuie mai întâi să dovedești că ai însemnat ceva în trecut, și în același timp să fii cunoscut în viața actuală drept același om unic, de mare caracter.

O prietenie care nu se termină niciodată este o probă dificilă de running, transformată într-o experiență fără limite care îți oferă foarte multe lecții de viață, lacrimi și zâmbete. Dacă reușești să descoperi frumosul din fiecare poveste de running, atunci nu te mai oprești...

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prietenie-care-nu-se-termina-niciodata.html

O primă verigă dintr-un lanț

On Ianuarie 13, 2014

Stăpânește bine arta transformării diversității în unitate, ca să poți da mai ușor o măsură de balans întregii tale creații.

"Mexicanul" a făcut multă vâlvă la vremea lui. Întreaga lume teatrală a Moscovei vorbea despre acest spectacol de debut al tânărului regizor. Noutatea lui apare și mai evidentă astăzi. Eisenstein a atacat în acest fel însăși bazele esteticii teatrului. Spectacolul suporta două șocuri emoționale și simultane, dar net diferențiate: participa emotiv nemijlocit la acțiune și, în același timp, i se transmitea emoția celorlalte personaje de pe scenă care, la rândul lor, erau participanți la aceeași acțiune.

Prin ubicuitatea sa, spectacolul distrugea unitatea organică a unei reprezentații teatrale și prefigura în același timp o manieră cinematografică. Publicul asista la un soi de montaj incipient. Regizorul remarca mai târziu că însăși aducerea pe scenă a acțiunii este un element cinematografic, spre deosebire de elementul specific teatral care reprezintă reacția la eveniment. De aceea "Mexicanul" în creația lui Eisenstein este o primă verigă dintr-un lanț. *

Leadership: Ştiința ta dispune de un ZOOM al perspectivelor de acces la un nou tip de experiență profesională care pune în prim plan recurgerea la unitatea organică a unui fenomen de "participare la aceeași acțiune" ?

Cine e pătruns de un anumit adevăr și îl înțelege în toată claritatea sa, poate oricât să se distanțeze de zona concluziilor generale ale științei pe care o oferă noutatea într-un domeniu. Dar mai ales a științei care nu dispune de un "zoom" al perspectivelor de acces la un nou tip de experiența profesională, la un nou nivel de înțelegere, la un nou instrument de control asupra promovării unor variante de construcție a creației, prin combinările ce rezultă din distrugerea unității organice a unui întreg complex de concepții, idei și principii.

Iar acest adevăr, luat mai mult ca un partener de dialog care își cunoaște temeinic și în amănunt obiectul de studiu, vizează nu doar modul în care interacționează creatorul în cadrul unui singur scenariu de utilizare a științei sale, ci mai ales modul cum tratează cauzele durabile ale conflictelor dintre diferitele abordări și direcții de progres.

Zoom-ul este un compromis între nevoia exteriorizării unei profunde sensibilități și nevoia transmiterii emoției resimțite în fața unui fapt excepțional redat într-un timp scurt. El permite accesul la un tip de experiență profesională care pune în prim plan recurgerea la unitatea organică a unui fenomen de "participare la aceeași acțiune", prin faptul că subiectul, cadrul, decorul, fiecare gest al personajelor și modul lor de filmare, devin una cu înlănțuirea evenimentelor pe care le pune în scenă regizorul.

Leadership: Proiectul tău de creație poate demara fără o evaluare a științei, numai prin reducerea dozei de conformism în procesul extinderii tendințelor de a aduce în prim plan experiența de formare a conștiinței "Omului Nou" ?

O încercare de a insufla creației științifice o fărâmă de ceva care te definește, introducând noi piese de legătură acolo unde trebuie realizat un anumit avantaj, atacând bazele vechii structuri de producție și concepție a modelelor de bună practică, poate determina o respingere din partea celorlalți. Dar totodată poate însemna un avantaj major pentru găsirea unor noi mijloace de multiplicare a formelor de cunoaștere și utilizarea lor într-un mediu în

care diferențele de mentalitate nu duc la tensiuni.

Apelul la idealul de creație este suportul pe care se construiește leadershipul, nu doar ca un domeniu al gândirii pure, ci ca al gândirii aplicate permanent în practică și întărite neîncetat de rezultatele obținute în mod inovator. Omul Nou este creația unei reconstituiri a evenimentelor care paradoxal, cresc în intensitate odată cu dezvoltarea conștiinței unei realități transcendente, fapt ce implică o anumită simbolistică la modalitatea de a percepe realitatea.

Niciun lider-creator nu se conformează strict rigorilor tradiționale impuse de societate ori de mediul științific, sau de un regim care propovăduiește „omul nou". De aceea proiectul de creație poate demara fără o evaluare inițială a științei și fără evaluarea conformității la canoane. Însă forma de prezentare trebuie să aibă un impact pozitiv asupra celorlalți.

Abordarea leadershipului caracteristică viziunii regizorale are ca principal obiectiv aducerea pe scenă a acțiunii propulsivă derivată din realitatea oamenilor obișnuiți puși în situații extraordinare, cu efect de adaptare a reacției lor la evenimentele care schimbă fața lumii.

O primă verigă dintr-un lanț evidențiază acel prin pas spre o unicitate în diversitate, care respectând principiile de bază, îmbracă leadershipul într-o formă de prezentare atractivă, cu impact pozitiv asupra celorlalți, făcându-l demn de apreciat.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

O rafinată formă de exercitare a leadershipului

On Februarie 17, 2020

Dimensiunea titanică a artei este miracolul compoziției vizuale redată printr-o trăire intensă proiectată într-un stil personal de creație.

Mi-a plăcut videoclipul piesei "A kind of magic", a lui Freddie Mercury. Nu este vorba despre elementul solid și fascinant al fanteziei umane, sau despre modul în care sunetele se aranjează în așa fel încât ideea muzicală să sune asemenea unui triumf al științei asupra obscurantismului, având o tentă de ficțiune integrată într-o poveste aparte. Este vorba despre predispoziția umană spre credința în supranatural.

Dacă tot m-am transpus în acest univers paralel, nelimitat, splendid, plin de substanță, îmi revine sarcina să încarc reprezentarea vizuală a corelațiilor multiple din videoclip, în afara Sferei Vitale Înțelesului Comun, cu parametrii unei singure idei: *"Tot ceea ce se înfățișează privirii unui talent neobișnuit se dezvăluie ca într-o magie."*

Un creator de geniu este un spirit artistic definit prin natura relațiilor sale cu divinitatea. Ştiu, și sunt sigur de acest lucru, că nimic nu mi se poate potrivi mai mult în subtila trecere de la realitate la viziune, într-un spațiu al transformărilor de substanță, decât bucuria victoriei asupra haosului și a morții. Freddy Mercurry trăiește în mine, acum și pentru totdeauna, în împărăția perfecțiunii unde nimic nu este lăsat la voia întâmplării, pentru că magia lui este apropiată de punctul de propulsie a spiritului meu artistic spre înaltele culmi ale Creației.

Mai cred că acest "Magic" își capătă semnificația definitivă în puterea artei de a îmbina corect știința, talentul și tehnologia, în sensul larg al dependenței de visare și experimentare, adică în sensul de investigație metafizică specifică creațiilor controversate, prin faptul că totul are două posibile interpretări. Una la vedere, cealaltă ascunsă. Viziunea și sentimentul. Prima fiind adăpostită de un frac negru, asortat cu ambianța scenică modernă, cealaltă sesizabilă numai prin intermediul unui stimul suficient de puternic: dorința de a fi altcineva.

Magia în artă este exprimarea unei dorințe arzătoare, conștientizată ca fiind acțiunea de schimbare a realității într-o poziție de putere ilustrată ca formă inedită de expresie.

Omul își dorește să fie altcineva numai atunci când nu este mulțumit cu ceea ce reprezintă el însuși într-o memorie universală, aspirând la ceva mai înalt decât îi poate furniza prezentul. Sunt convins că "Magia" lui Freddy Mercury are un substrat aparte, ceva sesizabil numai în operele lui Borges, care la un moment dat scria:

"Acum sunt un om între oameni. În starea de veghe sunt profesorul Hermann Soergel, care mânuiește un fișier și redactează nimicuri erudite, dar în zori îmi dau seama, uneori, că cel care visează este altul. Din când în când, destul de rar, mă surprind mărunte și fugare frânturi de amintiri, care, poate, sunt adevărate."

Leadership: Ai găsit un mod de a te construi, de a te umple cu adevăruri, trăind la limita dintre "a pretinde o anumită sensibilitate artistică" și "a găsi un indiciu legat de ceva sesizabil doar în trăire, dar nedefinibil conceptual" ?

Din când în când, revăd videoclipul. Magia are viață, are sensibilitate, are artă, dar este sesizabilă doar pe scenele unde predomină fondul negru. Şi magia aceasta intensă, surprinzătoare, extinsă, parcă mă înconjoară și pe mine, șoptindu-mi un secret arzător, sau

revelându-mi un adevăr greu accesibil minților obișnuite: *"Sunt silită să suport greutățile unei memorii care se îndeletnicește numai cu lucruri interzise, cu acea fragilitate a instantaneului, fiind nevoită să aduc în prim plan amintirea stranie a unei lumi cândva nobilă și înălțătoare, apropiată de secretul metafizicii."*

Linia și culoarea se constituie, în acest caz, ca semne exterioare unei conotații de conștiință estetică, de unde și nevoia de a da un nou sens artei înțelese ca mod de a mă conecta la altă realitate. Este ca și când aș fi găsit o metodă mistică și riguroasă de a trezi o veche memorie, dintr-un timp al preexistenței mele. Ceva mă îndeamnă să caut alte memorii pentru a o șterge pe aceasta, fără să știu că lucrurile pe care le aștept sunt rareori lucrurile pe care le voi întâlni.

Magia este un indiciu legat de ceva sesizabil doar în trăire, dar nedefinibil conceptual.

În măsura în care pictura se pregătește să renunțe la desenul tradițional, axându-se tot mai mult pe tehnica Splash sau pe tehnica pulverizării aerografice, magia nu poate renunța la simbolizarea stării creatorului de a fi înălțat de la Pământ la Cer. Poate că, totuși, magia conține mai multă spiritualitate decât celelalte arte, fiindcă nu își modifică în timp forma de prezentare. Viziunea și idealul ființei iluminate sunt atrase către Dumnezeu de o forță necunoscută ce antrenează după ea și trupul.

Leadership: Identificarea personalității tale cu o altă identitate poate fi înțeleasă ca efort de perfecționare a unui tipar imagistic, capabil să reflecte dogma întrupării omului în splendoarea corpului unic al idealului de a fi "supranatural"?

Am găsit explicația. Este limpede că simbolizarea magiei în artă reclamă o anumită coerență a intermedierii între superstiție, coincidență și realitate. Numaidecât, am început să înțeleg lucrurile care mă înconjoară prin prisma acestei magii care își verifică secretele prin modul în care se inserează alcătuirile de vorbe, de imagini, de acțiuni, și alte fenomene într-o temă unică: "Transpunerea sufletului într-un llimbaj plastic". De unde pornește secretul în legătură cu această știință înaltă, vă puteți da seama numai dacă urmăriți din nou și din nou videoclipul.

Încerc să simt magia, s-o pătrund prin atitudinea omului ridicat la cer, prin dispariția misterioasă a obiectelor pline de semnificație: cheia unui cufăr vechi, inelele din piatră de cuarț incolor sau cărțile simple de joc. Toate lucrurile mă ajută să levitez prin automistificare, prin forța adevărurilor necunoscute. Magia are o energie aparte. N-o poți vedea, n-o poți simți, n-o poți atinge. Dar știi că ea există, știi că are puteri nelimitate.

Magicianul este un Dumnezeu aflat la vedere, dar foarte greu de perceput. Iar Freddy Mercury s-a vrut un asemenea magician, un model de cauzalitate supranatural. Cu ce preț?

Leadership: Trăsăturile de personalitate pe care le oferi privirii celorlalți oameni sunt în armonie cu ideea pe care imaginația lor și-o face despre tine într-un context de trăire dusă la maxim și transformată în magie?

Veți înțelege marele secret, cum să surprindeți esența magiei, numai dacă simțiți fericirea de a fi Freddy Mercury, dar totodată dacă simțiți apăsarea și spaima lui. Excesele de personalitate sunt estompate de aspectele dualității identitare. Magia nu trebuie integrată într-un concept filozofic sau metafizic, ci trebuie trăită la nivelul dorinței arzătoare a individului de a se întregi într-o realitate fragmentată a universurilor, în lipsa iluziei de a se trezi la bucuria simplă a vieții.

Alinierea la Realitatea Divină aparține ființei iluminate care a înțeles vorba de duh: *"Cine vrea să ajungă în împărăția cerurilor, să lase tot și să mă urmeze pe mine."* Pentru un iluminat, magia este un mod de a se retrage din lume, din fața presiunii pe care aceasta o exercită asupra sa, regăsindu-și liniștea, confesându-și grijile prin intermediul naturii relațiilor sale cu divinitatea. Magicianul se ridică de la pământ nu ca să epateze lumea, ci ca să păcălească ochiul obișnuit cu iluzia că "Totul este cum vrea el".

Freddy Mercury este acel destoinic creator condus de spirit care spune: "Sunt peste tot, dar mă puteți înțelege doar acolo unde nu există prezență fizică." Şi astea fiind spuse, deja te păcălește. Ești condus total în altă direcție. Căci nimeni nu sesizează gravitatea cuvintelor sale dintr-o altă piesă plină de magie: *"Inside my heart is breaking. My makeup may be flaking. Another heartache, another failed romance, on and on. But my smile, still, stays on. The show must go on."*

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/o-rafinata-forma-de-exercitare-a-leadershipului.html

O regăsire expresivă între două existențe

On Februarie 03, 2020

Încearcă să scoți în evidență partea reflectată a sufletului tău, încât ceea ce exprimi prin creație să aibă însușirea unui Creator fără seamăn.

Mă văd adesea în vârful de pensulă al unui artist consacrat, de talia stăpânului meu, chiar și atunci când lumea nu îi recunoaște creațiile, aceste experiențe și trăiri ale unei vieți cu efect de acuarelă vie, sensibilizată, eternizată, care parcă începe să vorbească cu tine prin rezonanța universului. Pe toți ceilalți oameni îi accept oarecum sub condiția esenței lor singulare, fiindcă toți sunt diferiți, dar niciunul nu reușește să pătrundă cu înțelesul profund această fragilă și efemeră alcătuire a mea. Nimeni în afară de stăpânul meu.

Rezonanță într-un destin de excepție. Când stăpânul îmi vorbește în fiecare dimineață, cu mereu alte cuvinte, când mă pictează în niște tușe memorabile care încet-încet întregesc imaginea unui tablou fascinant, cuceritor prin adaosul de culori vii, atunci știu că nu sunt un trandafir oarecare. Nu sunt reținut în memoria lumii decât de un singur artist genial, el având ceva important de dovedit universului, aducând parcă în corespondențele lui spirituale o realitate de gând originală, țesută pe firul unei vieți mereu diferite.

Farmecul de a fi artist trece prin semnificațiile acordurilor dintre forme și culori, în timp ce a fi un trandafir corespunde acordului dintre elanul spiritual și vibrația unei sensibilități care face din fiecare motiv luat din realitate un adevărat autoportret.

În artă, caracterul dominant al esteticului îl constituie punerea în vibrație a sufletului uman cu ajutorul unei forme pure de expresie și de conștiință. Nu cer nimănui să fie ca mine, frumos la privire, trădând fericirea prin frumusețe, înzestrat cu energia subtilă corespunzătoare unui atribut simbolic aflat în corespondență cu elanul spiritual, adică posedând acel *„Așa vorbește Domnul"* în sensul întrupării unei ființe îngerești. Cer numai atât, și cer numai de la mine: să fiu ceva care să nu existe decât o singură dată, în fiecare moment astral important.

Leadership: Poți să-ți evaluezi măreția propriei existențe în funcție de finalizarea creației pe care un artist ar putea s-o reprezinte în cazul unei prezențe mult mai cuprinzătoare în dăinuirea ei?

Dacă am învățat să citesc chipurile oamenilor, în special intențiile și gândurile stăpânului meu, acest lucru se datorează proprietăților de stabilitate ale reperelor artei, în lumina a ceea ce sunt eu în mod intrinsec și unic, aici fiind incluse: acuitatea vizuală, reprezentarea vizuală și sugestivitatea senzației frapante. Un trandafir știe să-și întărească prezența în primul plan al portretului pe care artistul îl face sufletului său.

Desigur, nu m-aș numi Double Delight prin prisma raportării mele la acțiunea culorilor și a amestecului lor (roșu, galben și alb), dacă nu aș emana o energie, o vibrație de rară puritate și de bun augur. Iar în funcție de experiențele de oglindire în propria-mi sensibilitate imediată, acestea reușesc să transmită stări, sentimente, gânduri și dorințe. Manifestarea sufletului uman în plan artistic se traduce prin efortul de a reflecta o parte din personalitatea mea dincolo de imagine și formă.

Sunt foarte mândru de mine. Aș vrea ca numele meu să dăinuie prin străvechiul *Achymerdes* (o realitate care este aliniată la Eu Însămi), ca nicăieri în altă parte, într-un soi de joc de lumini cuprinse într-o clipă astrală, fără frontiere, capabile să pună în vibrație sufletul uman,

sau manifestarea sufletului afectiv în concretul Ruah. Poate că astfel mi-ar fi mai ușor să mă consider egalul lui Tițian în ceea ce privește măreția de a găsi o corespondență estetică între învelișul fizic și iradiația interioară.

Ca orice trandafir prins într-un joc al oglinzilor de cristal din mijlocul unui labirint de cuvinte, am trăit mult timp departe de viața oamenilor, în frumusețea sintetică a unui trup de înger, explicat doar în cosmosul vrăjii unei clipe de vis dintr-un schimb de mistere și legende fabuloase. Atât de greu mi-a fost să uit de mine, de lume, de rezonanțele reciproce dintre culoare și sentiment, dar văzusem prea mult din alte universuri ca să nu-mi doresc să plutesc în jurul acestor tainice alcătuiri de aureole și iluminări. Experiența de a fi un trandafir oglindește calitatea de a fi un artist fecund.

Leadership: Creația ta poate oferi un profil nou al idealizării de sine reflectat de imaginea unei lumi care își updatează versiunea într-un mediu receptiv la nobil și etern, de tipul: „exchange the soul and the experience of the world"?

Am făcut din mine însumi o creație, esența divină prelucrată prin spiritul naturii care provoacă efectul de frumusețe, fapt ce amplifică valoarea mea din punct de vedere al dezvoltării unei versiuni mai bune a originalului numit "Double Delight". Altfel spus, artistul este ecoul sensibilității latente cu care se păstrează frumusețea creației în timp.

Din perspectiva unei realități al cărei unic sens este obținerea unei imagini cu multe culori vii, parte a unei creații pornite de la cota semnificativă de subiectivitate ce dă unicitate gestului liniar, nu pot decât să îngândurez înțelegeri care opun argumente oricăror provocări ale limbajului special construit să dirijeze viața și semantica artistică în altă direcție, într-o altă interpretare a *Simbolului Infinitului* zugrăvit cu culoarea roșie.

Funcția exploratoare a emoțiilor (deshprenyan) este strâns legată de funcția de substituire a unei imagini din natură cu imaginea unei ființe vii (lochynorum). Astfel, o angajare efectivă în universul simbolizat, mijlocind conștiinței prezumția alterității exprimate prin delegație, prin cuvântul sau expresia cărora toate lucrurile se fac și apar în *Diexvinthis* (conținutul unei imagini vii), marchează începutul lucrului modelat cu simțire și smerenie în cadrul modelarii de sine la o vârstă fără număr.

„Dyerosthedis", sau rostirea prezenței divine în simultaneitatea atemporalului, desemnează modalitatea de a interpreta un arbust erect prin însăși puterea naturii de a-l înfățișa ca un pattern de durată, profund și tainic, al experienței interioare și intelectuale de practică cabalistică. Se cuvine aici să menționez posibilitatea existenței trandafirului în evoluția ființei umane prin cuvintele lui Borges: *„Importantă este opera pe care o execut cu acest material efemer, numit simbol, încât să o concretizez în descoperirea unei lumi noi, fără margini."*

Deși unele pricini m-au îndemnat să procedez numai așa și nu altfel, perpendicular pe direcția traseului principal al trăirii prin vis, prin miraj, prin ruperea de realitate, până la urmă m-am făcut părtaș la structura armonioasă a totalității universale, spre fenomenologia ontologiei și a cunoașterii creației. Sufletul deprins cu arta picturii în ulei mi-a avantajat trecerea de la divin la uman. Acum sunt un om printre oameni.

Leadershipul, sau versiunea Omului Nou, este măreția unei existențe trăită și materializată printr-o idealizare de sine care se obține prin ridicarea creației la nivel de Creator (fără seamăn).

O regăsire expresivă între două existențe este posibilă atunci când reușești să te impui ca artist din perspectiva unei priviri venită dinspre o lume anterioară celei pe care o trăiești acum, cu mențiunea că orice trăiești se simte într-un alt univers.

O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii

On Decembrie 05, 2022

Felul în care te vezi în mintea ta depinde de modul în care te raportezi la o viziune care depășește cu mult ceea ce poți vedea.

Eram la birou, cufundat într-o liniște obscură care își căuta odihnă. Nu priveam în jur, părea să nu mă mai intereseze nimic. Am lucrat până noaptea târziu, până ce sunetul vântului răcoros de iarnă a pătruns înăuntrul încăperii, totul căpătând o altă dimensiune, aceea a unui vis răscolitor în care păream să mă aflu în căutarea unei persoane dispărute, eu însumi devenind captiv într-un timp al neuitării dintr-o *Renascimento Contínuo*. Şi dacă a fost să-mi aștern gândurile pe hârtie, să-mi adun ideile ca niște simple fantezii, proces de contact cu propriul sine, cu atitudinile, cu gândurile, cu emoțiile mele, acest lucru s-a datorat în principal simulării unei realități care își exprima propriile forțe creatoare prin prisma modului în care mă raportam la universul imaginației mele.

Şi am adormit cu totul, cu ochii ațintiți spre stelele căzătoare ale cuvintelor pline de metafore care mi-au luminat sufletul într-un timp al tainelor fără de seamăn, cu gândul la ceea ce scriam într-un caiet plin de gânduri care mereu face loc altor gânduri.

Erau cuvinte desprinse de formă și de termenii rafinați, rostite prin gânduri repetate, dar imortalizate într-un desen al inimii mărit la scara întregului sistem solar și transformat într-un simbol al veșniciei, *Sanctrisya Ophorum*, desemnând o incursiune în memoria universală. Doar astfel, scormonind prin haosul deplasărilor într-un spațiu virtual, cvadridimensional, atât de mic încât gravitația copleșește totul, dincolo de care se întrevăd multiple forme abstracte de reflecție, viața mea interioară părea să devină tot mai accesibilă, fiindcă în sfârșit găsisem un loc în care să mă retrag, un loc de unde germinează "Călătoria Cuvântului".

Leadership: Poți să efectuezi o căutare de inversare a privirii și să aduci exteriorul în interior, fără să-ți uzurpezi suveranitatea lăuntricului?

Nicicând nu mi s-a mai întâmplat să merg atât de departe cu gândurile. Era ca și când aș fi trecut peste o barieră invizibilă, o linie de demarcație propusă de un timp al întoarcerilor la mine însumi, mereu amânate, dincolo de care cu greu mai puteam regăsi calea spre ceea ce credeam că poate fi un refugiu, un mod de a mă detașa de mediul înconjurător, de orice dimensiune materială.

Desigur, era posibil să aștept pur și simplu, să îmi dezintegrez imaginile și mesajele porțiunii din creier responsabile cu interpretarea undelor sonore și luminoase, ezitante și intense, precum cele dintr-un film tulburător în care schimbarea cadrelor creează o iluzie optică. Dar asta ar fi însemnat să-mi uzurpez suveranitatea lăuntricului, să-mi anulez rațiunea de a exista concomitent în două lumi paralele.

Ca să înțelegi universul, sau cum stau lucrurile în lumea visului fără de sfârșit, trebuie să demonstrezi că există o realitate independentă de construcțiile fizicianului teoretician, sau independentă de gândirea analitică a matematicianului autentic. Este vorba despre o realitate a conștiinței sau a sufletului în care visul nu este decât un eveniment care a fost sau va fi manifestat, o iluzie de tridimensionalitate venită dintr-un alt loc, provocând un soi de paramnezie: *"o iluzie de memorie în care trecutul și prezentul apar amestecate, realul și imaginarul se confundă. Subiectul întâmpină dificultăți în a localiza în timp în mod exact o amintire sau crede a recunoaște o situație, un loc, un obiect sau o persoană care sunt, în realitate, necunoscute".*

Leadership: Poți să creezi o imagine-amintire după descrierea unui model de viziune care transformă realitatea în vis, conform determinării unui context figurativ capabil de a semnifica interioritatea ta?

Desigur, uzurparea suveranității lăuntricului reprezintă o formă de manifestare a unei percepții distorsionate, exagerate despre sine într-o realitate care se confundă cu visul. Altfel spus, devii altcineva decât cine ești cu adevărat, mărind distanța dintre ceea ce vezi cu ochii tăi și ceea ce desenezi în imaginația ta.

O rază de lumină mi-a intrat în inimă și mi-a străpuns creierul la trecerea frontierei dintre două medii transparente, manifestându-se prin schimbarea direcției propagării unei singure unde de regret: "am trăit tot ce-am scris, dar nu am scris nimic din povestea visului meu". Până la urmă, este și ăsta un soi de tehnică de inversare a privirii, o extindere de la polii posteriori ai ochilor până la cortexul cerebral, făcând loc unui miraj al neconvenționalului, mai mult sau mai puțin conștient, să se manifeste ca o reprezentare a ceea ce este ascuns vederii, într-un *underground beyond the limits of the brain*.

Nu-i așa? Un vis de neuitat se realizează prin recursul la o lume a miraculosului. Iar eu nu știam dacă ceea ce vederea îmi arăta, încețoșând cumva trecutul și prezentul, era doar o halucinație, o viziune obstrucționată de pânza unei picturi cu design alb-negru, în care mă integrasem fără voie. Sau, poate că eram doar parte dintr-o imagine a cărui depărtare nu se vede, pentru că în orizontul cuvintelor mele stă veșnicia pe care trebuie să o întrevadă numai cititorul. Semnificația acestui aspect continuă să-mi scape, rămânând un fel de enigmă a destinului mistic, suspendată într-o însemnare arabă de la finalul unei cărți în care se văd reflectate, ca într-o oglindă inversă, vizualizările instantanee ale unui profil de conținut personalizat.

Leadership: Poți să determini linia de lungime a unei realități interiorizate care să ofere verosimilitate unei imagini din care se deprinde coerența unui Sine care transcende timpul și spațiul?

O mică istorie se poate naște din niște cuvinte propuse de o vedere de dincolo de timp, în interiorul unui vis care și-a găsit visătorul într-un prezent care nu vrea decât să se eternizeze, adunând toate trăirile precedente la un loc, ca într-o sincronie perpetuă. Totul părea strâns legat de fanteziile pe care cuvintele mele, singure, orientate spre reflecție, scrise și adunate în memoria universală, nu le puteau transmite decât ca limbaj al unei minții răvășite care luptă să-și pună puțină ordine în viața interioară.

Am adormit cu ochelarii pe ochi, fapt ce-a devenit scenă de respingere a dezechilibrului dintre realitate și iluzie, și m-am trezit cu vederea încețoșată. Ce ar putea fi? Totul se întâmpla ca și când m-aș fi scufundat într-un întuneric de nepătruns care se lăsa aprins doar de lumina Dumnezeirii. Se părea că merg printr-un nesfârșit labirint subpământean, fără felinar, doar ca să aflu cotiturile adâncurilor pe unde trebuia să o apuc.

Ceea ce se vedea ar fi putut fi altfel...

Un singur lucru e cert: nu-mi voi putea aminti niciodată realitatea din vis, fără să ies din realitatea care m-a ținut prizonier în acel vis, deci arătând cum văd eu lucrurile în interiorul meu. Şi chiar dacă acum nu sunt pregătit să trag o concluzie, alcătuind cuvinte din gânduri diferite, agățându-mă de o aparență de obiectivitate, voi încerca să privesc totul ca și când m-aș aștepta să adorm din nou, și în vis să mă văd din nou lucrând la birou, considerând că totul este doar o pură coincidență.

Astfel, am realizat că realitatea este oglinda unei iluzii care se repetă după un timp, în altă

formă. Eu însumi nefiind decât în căutarea unui refugiu sufletesc care oferă "din afară" o lume care îmi lipsește...

A determina linia de lungime a unei realități interiorizate înseamnă să arăți cum vezi lucrurile în interiorul tău, atâta vreme cât viziunea care formează o imagine-amintire parcurge traseul optic al unei vieți trăite anterior sau într-o mie de astfel de vieți.

O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii este reprodusă într-o imagine a sinelui care se repetă într-o mulțime de alte visuri, la rândul lor urmate de un Like și un Oftat: "ce păcat că trebuie să mă trezesc la realitate..."

Source: https://neculaifantanaru.com/o-reprezentare-a-ceea-ce-este-ascuns-vederii.html

O reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul

On Octombrie 18, 2012

Materializează-ți dorința de a impune ordine și sens peste natura aparent haotică a existenței, îmbrățișând strădania de a descifra armonia ascunsă în natură.

- Nu înțelegeți? Această piramidă a fost construită pentru a fi în armonie cu numerele lui Fibonacci, pătratele lui Fibonacci sau cu numărul de aur pe care artiștii l-au considerat întotdeauna armonios. Nu ni se pare doar că e corect, chiar este.

Talma a privit către celelalte două piramide.

- Toate sunt la fel?

Jomard a dat din cap.

- Nu. Bănuiesc că asta e deosebită. Este o carte care încearcă să ne spună ceva. Este unică dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg încă.

- Îmi pare rău, Jomard, a spus jurnalistul. Sunt bucuros pentru tine, că ești așa emoționat, dar faptul că liniile astea imaginare sunt egale cu 1,6 sau cum ai spus pare un motiv și mai prostesc ca să construiești o piramidă pentru că acel ceva pe care l-ai numit indică o emisferă sau un mormânt în care nu o să fii îngropat. Mie mi se pare că, dacă ceva din toate astea este adevărat, egiptenii tăi antici au fost cel puțin la fel de nebuni pe cât de înțelepți.

Leadership: Din perspectiva unei reprezentări vizuale care se extinde și crește în complexitate, îți este revelată o simbioză perfectă între ordinea matematică și haosul aparent al naturii?

Critica față de viziunile neconvenționale poate reflecta limitările noastre în aprecierea profunzimii intelectuale a altora.

- Ah, dar aici te înșeli, prietene, a replicat bucuros savantul. Dar nu-ți condamn scepticismul, pentru că nici eu nu am înțeles toată ziua ceea ce se află în fața noastră, până când ochiul ager al lui Gage m-a ajutat să găsesc o fosilă de nautilus. Vezi tu, secvența Fibonacci, transferată în geometria Fibonacci, scoate la iveală unul din cele mai frumoase modele din natură. Hai să desenăm un arc prin aceste pătrate, dintr-un colț în altul, și să unim arcele. A bătut ușor peste desen. Apoi obținem o imagine ca aceasta:

- Iată ! Cu ce seamănă?

- Cu nautilusul, am riscat eu iarăși. Omul era al naibii de deștept, chiar dacă tot nu înțelegeam unde voia să ajungă.

- Exact ! Imaginați-vă cum ar fi dacă aș mări imaginea aceasta prin adăugarea altor pătrate: 21, 34 și așa mai departe. Această spirală va crește în continuare, din ce în ce mai rotundă și mai mare, semănând tot mai mult cu nautilusul nostru. Iar acest model de spirală este un model repetitiv. Când iei șirul lui Fibonacci și îl aplici în geometrie, iar apoi aplici acea

geometrie în natură, vezi acest minunat tipar de numere, această spirală perfectă, care a fost folosită de însuși Dumnezeu.

Leadership: Crezi că interacțiunea dintre forma obiectului privit și spațiul său de deschidere ar putea fi înțeleasă ca o reprezentare a aspirației spre absolut în contextul unei imagini ideale?

Veți găsi spirală în sepalele florilor sau în semințele conurilor de pin. Petalele multor flori sunt numere ale lui Fibonacci. Un crin are trei petale, piciorul-cocoșului are cinci, nemțișorul are opt, crizantemele de câmp au treisprezece petale, unele flori de ochiul-boului au douăzeci și una, iar unele margarete au treizeci și patru de petale. Nu toate plantele respectă acest tipar, dar multe o fac pentru că este cea mai eficientă cale de a împinge în afară, din centrul comun, semințele sau petalele care cresc. Este și foarte frumos. Așadar, abia acum înțelegem ce lucru minunat este această piramidă ! A dat din cap, satisfăcut de propria explicație.

- Este o floare? a încercat și Talmă, luându-mi de pe umeri povara de a fi profund.

- Nu. Devenise grav. Ceea ce am urcat noi nu reprezintă doar o hartă a lumii, domnule ziarist. Nu este nici măcar un portret al lui Dumnezeu. Este de fapt un simbol al creației, al forței vitale, o reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul. Această masă de piatră integrează nu numai divinul, ci fiecare secret al existenței. Are codificate, în interiorul dimensiunilor ei, adevărurile fundamentale ale lumii noastre. Numerele lui Fibonacci reprezintă natura în culmea frumuseții și eficienței, o privire aruncată inteligenței divine. Iar piramida le întruchipează și făcând asta întruchipează însăși mintea lui Dumnezeu. A zâmbit melancolic. Aici era adevărul vieții în dimensiunile acestei prime construcții mărețe, iar tot ce a urmat a fost o lungă amnezie.

Leadership: Reflectând la piramida ca simbol al creației și al întregii existențe, cum ar putea această să fie văzută ca o reprezentare care transcende imediatul, într-o conexiune profundă cu sinele și universul?

Talma a căscat gura de parcă însoțitorul nostru o luase razna. Eu m-am așezat la loc, neștiind ce să cred. Era posibil ca piramidele să fi fost construite doar ca să păstreze cu sfințenie niște numere? Părea ceva străin de modul nostru de gândire, dar poate că perspectiva asupra lumii a egiptenilor antici era diferită. Atunci și medalionul meu era un indiciu matematic sau un simbol? Avea vreo legătură cu teoriile ciudate ale lui Jomard? Sau savantul a citit în acel morman de pietre ceva pe care constructorii nu l-au avut niciodată în vedere?

Prin prisma acestei reprezentări matematice transformate într-un model natural, nu găsești acest exemplu ca fiind o ilustrare perfectă a modului în care teoria poate îmbogăți înțelegerea lumii tale vizuale? Într-o simbioză perfectă cu ideea că lumea naturală este modelată de matematică, nu crezi că acest lucru îți poate oferi o perspectivă mai profundă asupra modului în care putem interpreta și înțelege lumea înconjurătoare?

Relația dintre matematică și formele naturale, precum piramida, reflectă interconexiunea dintre om și universul său perceput. De fapt, piramida funcționează ca un simbol al iluminării și cunoașterii, sugerând că structura și armonia sunt chei ale înțelegerii universale. Prin piramide, omenirea își materializează căutările de sens și de ordine în haosul existențial.

Leadershipul concentrează în structura sa de bază următorul mesaj: **"Prin ordine și echilibru putem accesa cunoașterea profundă a lumii. Prin intermediul unei imagini capabile să reziste în timp, ne materializăm dorința de a impune ordine și sens peste natura aparent haotică a existenței."**

O reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul este determinată de relația intrinsecă dintre cosmos și conștiința umană. Piramida, ca punct de întâlnire între matematică și natură, este o poartă către înțelegerea legilor universale și permite posibilitatea de a descifra armonia ascunsă în natură.

* **Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

O șansă la iertare

On Iunie 14, 2015

- Luați-mi și ultimul aur care mi-a mai rămas, bolborosi Danglars întinzându-i portofelul. Luați-l și lăsați-mă să trăiesc aici, în peștera asta. Nu mai cer libertate, cer numai să trăiesc. Îndurare !

- Așadar, suferi? întrebă omul căruia numai umbra i se putea vedea. Dinaintea acestei umbre, toți bandiții se înclinau.

- Da, sufăr, sufăr cumplit.

- Şi, totuși, sunt oameni care au suferit mai mult decât tine.

- Nu cred.

- Ba, așa e ! Cei ce au murit de foame.

- Te căiești măcar? întrebă vocea sumbră și solemnă, care-l făcu pe Danglars să simtă cum i se zbârlește părul pe cap.

Era lesne de înțeles, bancherul nu mai era un om, ci un cadavru viu. Ochii lui slăbiți încercară să deslușească lucrurile și zăriră un om cu o mantie, pierdut în umbra unui stâlp de piatră.

- Pentru ce trebuie să mă căiesc? întrebă Danglars.

- Pentru răul pe care l-ai săvârșit, spuse aceeași voce.

- Da, mă căiesc, mă căiesc ! strigă nenorocitul.

- Atunci te iert ! spuse omul, lepădându-și mantia și făcând un pas spre lumină.

- Contele de Monte Cristo ! strigă Danglars mai palid de groază decât fusese cu o clipă înainte din pricina foamei și a mizeriei.

- Te înșeli. Nu sunt contele de Monte Cristo.

- Atunci cine ești?

- Sunt acela pe care l-ai vândut, l-ai prădat, l-ai dezonorat. Sunt acela pe a cărui logodnică ai păcălit-o, ai necinstit-o și ai folosit-o pentru scopurile tale. Sunt acela peste care ai călcat ca să te înalți până la bogăție. Sunt acela pe al cărui tată l-ai făcut să moară de foame, acela care acum te-a osândit pe tine să mori de foame. Şi care totuși te iartă, fiindcă el însuși are nevoie să fie iertat. *

Leadership: Îți cunoști limita propriei integrități numai prin experimentarea libertății de a da viață unei Umbre?

Alegerea unei noi posibilități de a juca un rol de judecător impune situații noi, de multe ori imprevizibile și greu de gestionat, cum sunt cele privind statutul interiorității ce interesează și sub aspect transmisibil. Cu alte cuvinte, ce anume din tine poate avea caracter constrângător pentru ceea ce face, simte sau gândește un individ care nu-și înțelege faptele, care nu se poate vedea pe sine decât în universul lui?

Deschiderea spre o experiență a adevărului, nedisponibil decât printr-o intervenție neașteptată și percutantă, determinând o puternică conștientizare a trecutului incert al individului, este o măsură a profunzimii, amplorii și variabilității imaginației și perspicacității. Precum și a nevoii de a experimenta un soi de leadership „în taină", care străbate orice imposibil, orice abatere de la normă, zidul veșnic – păcatul, asigurând o separare a răului și a binelui.

Simțindu-se doar prin efecte, acest leadership apare ca un fel de putere binefăcătoare care se opune la tot ce este rău, un fel de combinație între necunoscut și primejdie, contribuind la formarea unei noi conștiințe.

Integritatea este atributul prim al conștiinței de a săvârși o anumită faptă în numele adevărului, chiar dacă acest lucru implică forțarea realității de a intra într-un model de dedublare complice, înțeleasă ca un „mecanism structural de rezistență" în fața oricăror obstacole potrivnice atingerii scopurilor propuse. Uneori, această dedublare se perpetuează în indivizi ca iluzie a unei rigide separări între comportamentele asumate în sfera publică și în cea privată.

Leadership: Îți ceri iertarea de pedeapsă fără să simți prezența lui Dumnezeu, deci fără să-ți testezi fireasca curiozitate a aflării deznodământului final chiar dacă ți s-a oferit această șansă?

„Umbra" este creația omului de geniu care are priceperea de a acorda trăsături originale artei de a fi în același timp strateg, judecător, justițiar și revelator, în virtutea științei de a avea acces la adevăruri ascunse, materializate uneori într-un soi de capacitate negativă. Dar care sunt retușate printr-o inteligență a cărei hrană sunt însăși criteriile de orientare, realizările, limitele și regulile în relația cu ceilalți.

Cineva spunea că orice împlinire în lume suscită imediat o insuficiență: ceea ce apare în timp ca o patimă netrebnică, până la urmă trebuie să eșueze. Acest lucru face din leadership un instrument de diagnosticare a conștiinței și de evaluare a slăbiciunilor, tocmai atingerea coardei sensibile a omului constatată prin intermediul confesiunii și a pocăinței.

Tocmai în asta constă magia leadershipului care se află adesea în inima a tot ceea ce există și se schimbă în lume: mulți oameni își descoperă identitatea și își acceptă mai ușor statutul de „inferior" printr-o confesiune - obținută uneori doar printr-o condamnare, o achitare sau o executare de pedeapsă. Printr-o cădere în abisul suferinței.

În toate aspectele vieții vei fi obligat la restituire, în măsura pierderii suferite de cealaltă persoană, mai ales dacă nu reușești să respecți termenele și limitele propriei tale îmbogățiri acordată la normele conștiinței de a discerne dintre adevăr și falsitate.

O șansă la iertare i se oferă fiecărui om care s-a îndepărtat de tot ceea ce este drept și cinstit, dar care are curajul să se autodenunțe, optând pentru o confesiune.

Liderul își cunoaște tot timpul limita sa: aceea că libertatea de a se preschimba într-o „umbră" și de a-și manifesta puterile ascunse nu este niciodată cauza lui, că ea depinde mereu de altceva, înălțător, divin, spiritual. Chiar și el are nevoie să fie iertat de ceva mult mai presus decât el.

Iată de ce această libertate, prin rezultatele ei cele mai reprezentative, nu poate să reușească nicicând un salt „amazing" sub forma unei situații definitiv asigurate. Pentru că, la rândul său, liderul cu adevărat puternic nu se subordonează doar creației sale mentale și capacităților sale ieșite din comun. Ci unui destin.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

O secundă închinată învierii

On Noiembrie 22, 2012

Adu viul în structura extrem de complexă a Omului din tine, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre "a fi" și "a nu fi".

Înainte de a citi următoarele, te rog să răspunzi la o întrebare. **Ce preferi să fii: un ocean sau o perlă?**

" Alegerea" lui Vincent nu fusese garantată la naștere. Nu avea un coeficient genetic ridicat. Nu era nimic remarcabil în privința evoluției lui. Din fragedă copilărie ajunsese să se considere așa cum îl vedeau ceilalți. Un bolnav cronic. Bolnăvicios. Incapabil de a atinge vreo performanță în vreun domeniu. Granița stâncoasă a vieții sale nu oferea nicio spărtură care să permită accesul în interiorul ei, nu putea fi străpunsă de niciun talent, de nicio însușire deosebită.

În timp ce fratele său mai mic, Anton, era un fiu perfect, de care orice părinte ar fi mândru. N-avea nicio scuză să dea greș în ceva. În mod deosebit, încă de mic se remarcase în egală măsură ca elev strălucit și ca excelent înotător. Performanțe peste performanțe la toate, asemenea unui artist chemat să ia parte cu toate simțămintele sale la tot ce îi oferă viața. Plin de talent, înzestrat cu autoritate, cu o foarte mare curiozitate, o puternică dorință de afirmare, tenacitate și perseverență.

Jocul lor preferat era "Lașii". Când părinții nu se uitau, obișnuiau să înoate în ocean cât de departe puteau. Un fel de pariu. Era mai mult vorba de cui i se făcea frică și se întorcea primul înapoi. Bineînțeles, întotdeauna "lașul" era Vincent. Întotdeauna el era pierzătorul.

Leadership: Ţi-ai exersat capacitatea de a corela rolul atribuit vieții tale cu aptitudinile din ziua de TEST care spune "Start" unui nou început?

Dar într-o zi, pe când cei doi frați jucau "Lașii", s-a întâmplat ceva. Ceva uimitor. Ceva ce nu-l lăsa pe om să fie ca înainte. Anton și Vincent au hotărât să-și taie pielea degetului mare cu o scoică, așa cum fac frații de sânge. O tăietură mică, cât să iasă sânge. Într-o clipă, Vincent face gestul. Dar Anton – un fapt nelămurit – ezită. Ia scoica în mână, o privește atent, și-o aruncă fără să-și respecte înțelegerea.

Şi abia atunci, în acel moment de trezire pură, Vincent, asemenea unui om care se lasă mânat sub imperiul unei forțe irezistibile, a înțeles că prin venele sale curgea altceva. O grupă sanguină foarte rară, un sânge curajos și iute. Ca un fel de poliță de asigurare împotriva lașității. O stare perfectă de întreținere a întregului său Eu.

O putere nouă i-a stârnit brusc întregul conținut sufletesc, convingerile, valorile și comportamentul. Prin cele mai adânci fibre ale ființei sale, a ființei care aparent, cu toate strădaniile depuse, nu putea atinge decât ipostaza unui banal personaj pe scena vieții, a pătruns și s-a materializat acel fluid misterios de comunicare între el și altcineva. Un Alter-Ego. O forță măruntă, abia în fașă, dar un Hercule în leagăn.

Diferența dintre ei era aceasta: Vincent avea o mare rezistență la durere și suferință. Pe când Anton era sensibil la acest capitol. Pe unul durerea și suferința îl vor propulsa înainte, pe celălalt îl vor trage în jos.

Leadershipul este un simbol al imposibilului devenit posibil în ecuația cu două necunoscute care fac din viață o adevărată artă: întâmplarea și modul cum reacționezi la efectul ei.

O calitate, una singură, lipită de colțurile cele mai tăinuite ale ființei sale, cusută cu firul cel mai fin al încrederii, cu propriul mecanism de apărare – o voință câștigată prin durere și spirit de sacrificiu, de partea cea mai puțin vizibilă a identității sale. La rândul ei transformându-se în timp într-un set unic de calități ce vor doborî, de la un capăt la altul al existenței lui Vincent, tot ceea ce vor găsi în cale – împrejurări sau demersuri. Acoperind totul, și cele mai adânci prăpăstii ale suferinței, și cele mai aprige temeri cu care el trăia.

Un om care va colecta, până în zorii zilelor senine, energiile cele mai creatoare, de perfecțiune, într-o societate care își alege numai modele umane de calitate. O pauză între prezent și viitor. O destindere a spiritului, o înnoire spectaculoasă a relațiilor cu el însuși.

Vincent a ajuns în final acolo unde și-a propus, acolo unde nimeni nu i-ar fi prezis. La Gattaca. În mijlocul acelei clase privilegiate, unde doar cei puțini, cei aleși, cei extraordinari, aveau dreptul să pătrundă.

Noroc, ghinion, destin sau coincidență - astfel judecăm mulți dintre noi, în indignarea noastră, acele salturi spectaculoase spre imposibil a acelor "Nimeni". Ei ajung să se dovedească mai presus decât toți, numai prin faptul că reușesc să conducă evenimentele, chiar dacă acestea sunt în defavoarea lor.

Să fii aruncat de destin în adâncurile celui mai mare ocean, să te ridici la suprafața lui ținându-ți respirația, dând doar din mâini și din picioare. Şi, mai presus de toate, să-i parcurgi imensa suprafață, trecând prin cele mai puternice furtuni și uragane, până la cel mai îndepărtat țărm. Asta se numește, dragi prieteni, *Summam Successus* , adevărata reușită, evadarea dintr-un spațiu al imposibilului. Asta înseamnă să fii învingător. Asta înseamnă să fii "Vincent".

Leadership: Reușești să treci de ipostaza imaginii de "Nimeni", grăbindu-te într-un prim moment al receptării imposibilului să o identifici drept un privilegiu de a fi "Vincent" ?

Oamenii cei mai valoroși nu sunt aceia care râvnesc și luptă neîncetat pentru obținerea locului întâi. Nu aceia care ajung într-un final în vârful cel mai înalt al piramidei. Nu diplomele, nu premiile, nu talentul, nu inteligența, nu mijloacele bănești, nici geniul și nici cultura nu vor fi vreodată bine prinse în șuruburi. Acestea reprezintă doar niște "instantanee", încordări maxime a mușchilor care cresc presiunea exercitată asupra unei zone de interes.

Adevărații învingători sunt constructorii, *les plus grands artistes du monde* , aceia care creează cu propriile eforturi o piramidă unică, de la prima până la ultima cărămidă. Acele mașinării bine unse care nu se gripează după fluierul startului. Aceia care trec în cea mai mare parte a vieții lor neobservați, dar care, prin spirit de sacrificiu și credință, reușesc să-și construiască un drum pe care toți ceilalți nu sunt capabili să pășească. Aceia care reușesc să aducă "viul" în structura extrem de complexă a Omului din ei, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Campionul se străduiește să urce până în vârful piramidei. Dar constructorul știe și să o construiască, și s-o dărâme. Şi s-o întărească, și s-o ridice până la ce nivel vrea el. Altfel spus, campionul se poate ridica doar la nivelul hotărât de constructor.

Un constructor este întotdeauna mai presus decât un campion.

Leadership: Îți concentrezi esența propriei determinări într-o operă numită: "Supra Eu" sau îți intensifici efortul de transformare a unei imperfecțiuni?

Începutul unei legende se declanșează de la ideea că trebuie să te scufunzi într-un ocean în care nimeni nu te vede până ce reușești să scoți la iveală acea perlă inestimabilă care se găsește în tine.

Cât despre Anton, fusese parcă destinat să ajungă un mare învingător. Un ocean în defensivă și atac. Cele mai mari merite. Însușirile cele mai prețioase. Modelul perfect pentru Gattaca. Alături de alții campioni, alte talente, alte modele.

Dar el reprezintă, de fapt, o metaforă care sugerează ideea că dreptul de a fi cel mai bun și cel mai puternic, talentul, onorurile, nenumăratele distincții conferite, absolut toate recunoașterile, diplomele obținute - NU TE VOR FACE UN ÎNVINGĂTOR, nu te vor face un om cu adevărat valoros, nu te vor face un constructor. Ci poate doar un alt campion, printre miile de campioni.

Cei ca Anton sunt binecuvântați cu o grămadă de calități. Sunt aprigi, perseverenți, încăpățânați, cu spirit de învingător, entuziaști, talentați. Un arsenal de virtuți. Adevărate oceane ale societății. Ei sunt reprezentați de Supra Eu, o autoritate construită cu ușurință, care de multe ori generează dezastrul tocmai dintr-o prea mare siguranță de sine.

Dar să nu uităm niciodată, că oceanele se află la vedere. Uneori ne uluiesc prin forța lor. Pe când adevăratele daruri ale naturii, perlele cele mai prețioase, de o calitate superioară, nu stau la vedere, ci trebuie căutate, identificate, aduse la lumină și apoi șlefuite.

Leadership: Ai o singură calitate care poate înfrânge un ocean?

O perlă nu se va ridica niciodată la nivelul unui ocean. Dar îi va răni orgoliul și îi va conferi o anumită vulnerabilitate.

În finalul filmului " *Gattaca (1997)* ", Anton, invidios și plin de răutate, face o ultimă încercare de a-și dovedi supremația în fața fratelui său. Pur și simplu nu putea accepta faptul că un "nimeni", un necunoscut, a ajuns la Gattaca, dovedindu-se cu mult superior lui și tuturor celorlalți.

Căci, da, Vincent a fost deasupra tuturor "campionilor", numai prin faptul că a reușit să mute soarele în locul lunii. El a fost singurul care reușit imposibilul.

Cei doi se întrec încă o dată. Așa cum făceam când erau mici. Şi, din nou, esența omului cu caracter mai puternic iese la iveală, din nou trăsătura cea mai oțelită separă malul celor două tipuri umane. Vincent câștigă întrecerea prin acceptarea și asumarea "durerii". În timp ce Anton – omul perfect, sportivul de neîntrecut - obosește și se lasă tras în jos de curenții puternici. Şi tot Vincent, tăind valurile sălbatice, se întoarce și-l salvează de la înec.

Te lași purtat de întâmplare și de voința celorlalți? Tu ești cel care își controlează destinul, sau forța "fratelui" tău te manipulează fără să-ți dai seama? Îl vei salva pe "fratele" tău care îți controlează în secret curajul de a fi diferit?

Ai o singură calitate care te poate propulsa înaintea tuturor "campionilor"? Care ar fi aceea? Care sunt opreliștile care te împiedică să te ridici deasupra "oceanului"? Ești un om rezistent

la "durere", sau ești o forță a naturii cu puncte slabe? Ești un "Vincent" sau un "Anton"?

Privilegiul de a fi Vincent este un etalon al "desăvârșirii" considerată drept un factor determinant al atitudinii omului care răzbate din opoziția celor două entități: situația de a fi limitat și puterea de a crede în miraculos.

O secundă închinată învierii este edificatoare pentru a releva momentul în care descoperim acea unică calitate transformatoare care ne poate propulsa pe culmi nebănuite. Trebuie însă să căutăm această perlă, să știm ce trebuie să facem cu ea. Să o transformăm într-o energie creatoare.

Deci, caută perla din adâncul oceanului omului care ești, ceva ce ai deja în sânge, ceva ce îți aparține și nimeni nu-l poate limita. Caută în tine ceea ce alții nu văd și nu găsesc niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-secunda-inchinata-invierii.html

O simptomatologie a biruinței

On Decembrie 20, 2016

Învață să vezi prin transparența pe care ți-o făurești prin mijloacele de redare puterii creatoare, accesând noul tău statut conform analizei impactului unui grad mai înalt de cunoaștere.

Mi-am împodobit scopul secret, întreaga mea avere, cu un pretext plauzibl, o formă eliberatoare de a aranja o întâlnire nepermisă, producătoare de o imagine cu valoare unică: *"no one can tell"* . Era răspunsul la o lungă așteptare, o aparență a genialității care își aștepta interpretarea special consacrată unei percutante descrieri a nemărginitului, în adâncul unui superlativ al puterii creatoare, în perimetrul unei emoții care și acum cioplește fantasme într-o minte care se exprimă prin efectele optice ale oglinzilor. Lumina, suferind mai multe reflexii totale, producea un efect frumos. Be very careful of a pretending that you wanted !

"I seem to be what I'm not you see" în această esență a mijloacelor de redare a unei lucidități care se abandonează pe sine, ca în Mitul lui Sisif, printr-o succesiune a reacțiilor de tip "Stay close until you reach the end", dar dezvoltate în lumina legii periodicității unui fenomen invers, precum o imagine răsturnată. Aici, puterea creatoare de care trebuia să dau dovadă se anunța a fi o garanție a vederii perfecte din perspectiva unui fizician care visează să călătorească în "timeline-ul" propriei vieți pentru a-și pune la punct un nou sistem de producere și furnizare a realității.

Biruința mea era de fapt o încălcare a standardelor de realitate acceptate de preferințele și așteptările secolului în care trăiam. Era lupta pe care trebuia s-o duc împotriva efemerității, împotriva lucrurilor realizate fără suflet, cum ar fi lucrurile ce țin de artă și de știință. Numai scriitoarea Marquerite Yourcenar a sesizat necesitatea acestei biruințe în lupta cu efemeritatea și cu delăsarea. Ea scria:

A face cât poți de bine. A reface. A mai retușa imperceptibil retușa însăși. "Pe mine însumi mă corectez, spunea Yeats, corectându-mi operele." El a fost unul dintre cei ce au avut bunăvoința de a se deranja din proprie inițiativă spre a rectifica o greșeală, a confirma un detaliu, a sprijini o ipoteză, a înlesni o nouă cercetare - fapte pentru care îi aduc prieteneasca mea mulțumire.

Leadership: Poți să trăiești și să gestionezi o experiență de sine grandioasă în funcție de luciditatea cu care întâmpini o realitate diferită, poziționându-te eficient în apropierea unei imagini edificatoare?

O separare spontană a celor două părți din mine, folosind formula gaussiană a lentilelor, făcea ca totul să se complice, să aibă nuanțele unei lungi evanescențe. Două țesuturi transformate în nervi, două credințe confruntate cu un ambient care le dezminte și le sfidează, două idei aflate în raport adversativ. Una acționând ca o barieră activă, cealaltă pasivă la transportul materiei între fazele adiacente ale dezvoltării dinamicii relațiilor dintre o imagine a vieții trecute și una a vieții recâștigate.

Evoluția de la starea de echilibru către starea de neechilibru era posibilă, dar foarte puțin probabilă. Nu-mi dădeam seama cât sunt de singur, fugind de lume, retrăgându-mă în pustiul unei imense împărății, în delirul posesiei de noi cunoștințe învecinate cu distrugerea vechilor idei și învățături, propunând sensuri noi, chiar dacă aceasta nu constituia izvorul primar al căutărilor mele. Biruinței îi este necesară sentimentul și acțiunea, amândouă imortalizate într-o imagine edificatoare cu privire la ceea ce mă face să mă simt liber, motivat, creativ, mai mult decât satisfacția eventuală ce ar izvorî din contactul cu experiența, cu părerile și cu

atitudinea celorlalți oameni.

Era o luciditate chinuitoare, care schimba experiența de sine, creștea voioșia înșelătoare a beției de a gândi totul în termeni de putere, pentru a pune stăpânire pe libertatea absolută, vrându-mă rezemat de una din acele taine care dau omului gustul neprețuit și amar al absolutului. *Too real is this feeling of make believe.* Biruința este chinul de a te păstra lucid și creativ într-o realitate care vrea să fii altcineva.

Leadership: Încerci să-ți reprezinți superioritatea fantastică în această lume, accesând starea de spirit specifică forței de creație care cere: "Doamne, fă-mă egalul Tău?"

Iată ce gândea Jack Griffin, eroul lui Wells, confruntându-se cu demonii minții sale, analizând nuanțele unei taine eliberatoare:

Să realizez un asemenea vis însemna să depășesc magia ! Îmi făurisem o viziune magică - pe care nicio îndoială nu venea să o tulbure - asupra a ceea ce putea reprezenta asta pentru un om. Mister, putere, libertate absolută...Nu întrezăream niciun fel de piedici. Gândiți-vă un pic ! Eu, un sărac lipit pământului, un jerpelit, cu posibilități limitate, eu să folosesc meritele substanțiale ale științei, resursele ei inepuizabile, să mă ridic pe culmile ei cele mai înalte, în sfera spiritelor cu adevărat evoluate, eu aș fi putut să devin un om invizibil !

Ani de zile am muncit. Şi de îndată ce biruiam câte un munte de dificultăți, din vârful lui întrezăream un altul. Noianul de detalii, de mărunțișuri, ghearele materiei ascunse în vecinătatea cauzelor și efectelor ! Exasperarea ! Declanșarea nebuniei ! Am răbdat totul, mi-am încleștat dinții. Dar în final am reușit ! Am descoperit secretul invizibilității, i-am depășit pe absolut toți oamenii de știință prin virtutea perseverenței, prin educarea voinței, prin strălucirea unei lucidități intransigente țâșnite din bezna nebuniei... Şi a funcționat...credeți-mă ! Puteam să văd prin transparența pe care mi-o făurisem. Puteam să fiu în orice loc, fără ca nimeni să-mi sesizeze prezența. Un fel de Dumnezeu. Iată de unde am plecat, și cât de departe am ajuns.

Cel ce se recunoaște drept o cauză a unei trude prelungite, pline de conținut, justificată prin prisma dorinței de a cel mai bun, cel ce descoperă o formă a creației care vorbește în numele unei anumite superiorități, va exprima întotdeauna ideile, sentimentele și aspirațiile cele mai fine în ecuația expansiunii propriului sine suprem.

Un fapt pozitiv, fiindcă cel ce nu corelează biruința trudei sale cu o evoluție favorabilă, cu o serie de elemente legate de un grad sporit de cunoaștere, acela nu se va putea manifesta drept o prezență lucidă a raționalului în favoarea efectelor unei anumite lecții cândva asumate. Iar sinele suprem, într-un univers al posibilităților infinite, al fanteziei, tinde a vedea lumea reală printr-o pluralitate a posibilităților de angajament în a genera plus valoare și inovație prin creație.

Un lider știe să vadă prin transparența pe care și-o făurește. El este un artist care controlează arta transformării pornind la acțiune de la un anumit statut și continuând să acceseze acel statut conform analizei impactului unui grad mai înalt de cunoaștere, din faza unei extinderi a forței sale de creație care cere: "Doamne, fă-mă egalul Tău ! "

Un asemenea individ, experimentând relațiile dintre o imagine a vieții trecute și una a vieții recâștigate, este util leadershipului prin faptul că se contopește cu o imensă proiectare a actualității sale, desigur într-o notă optimistă, într-o categorie aparte și bine definită, a "diferitului". Iar diferitul este adesea fuziunea armonică dintre creație și desăvârșire, ce dă o senzație de împlinire totală.

O simptomatologie a biruinței are ca prim considerent trăsătura de bază a artistului de geniu, a cărui catalizator de diferențiere se poate situa la limita superioară a maximului admis de legile devenirii, putându-se formula astfel: *"Să realizez un asemenea vis înseamnă să depășesc magia ! "*

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-biruintei.html

O simptomatologie a existențialității

On Decembrie 29, 2016

Micșorează distanța dintre ceea ce ești și ceea ce este posibil să fii, adăugând un surplus de sens experienței care te singularizează.

Citiți mai jos prezentarea romanului „Duma Key", de Stephen King, tema existentă în materia unei fine analize a personalității umane, și încercați să prindeți firul acestei minunate povestiri cu tâlc:

Un groaznic accident pe un șantier de construcții îi smulge brațul lui Edgar Freemantle, întunecându-i memoria și mintea. Calvarul perioadei de recuperare îi provoacă schimbări de personalitate și accese de furie necontrolată ce grăbesc sfârșitul căsniciei sale.

Edgar își dorește să nu fi supraviețuit accidentului, dar psihologul său îi recomandă un leac geografico-existențial: îl sfătuiește să își schimbe complet viața, părăsind orașul aglomerat și afacerile din domeniul construcțiilor.

Retras la Duma Key, în paradisul Golfului Mexic, Edgar începe să picteze cu pasiune, descoperindu-și un talent extraordinar. Dar atracția sa față de pictură și desen pare a fi comandată de o forță ce îl depășește, ca o constrângere. Multe din tablourile sale au o putere ce nu poate fi controlată, aproape mistică, scoțând la iveală secrete de mult îngropate, trezind nălucile copilăriei. Iar talentul său poate fi, în același timp, o armă… *

Leadership: Începi să înțelegi rostul unei experiențe dureroase atunci când încetezi să o mai judeci din prisma unei cauzalități inerente, odată cu acea înțelegere de sine acordată manierei de abordare a unei noi direcții de viață?

Ceea ce devii prin intermediul unui moment important, caracterizat prin mijlocirea unui prezent care „niciodată nu este destul de bun", deci care are șansa de a fi accesibilizat doar prin acceptarea unui sentiment puternic de iminentă transformare personală, atribuindu-i un anumit sens, te ajută să vezi mai bine legătura dintre ceea ce ține de tine și lucrurile asupra cărora chiar nu ai niciun fel de control.

Dependența de ceea ce ți se întâmplă în favoarea unei schimbări existențiale mai ample, izbutind să se întindă până la marginile necunoscutului, în imensa nădejde a unei soarte prielnice, este calea de a te arăta fidel unui statut și unei noi valori de referință asumate prin apartenența față de o forță îndrumătoare căreia nu i te poți opune. Cui i se dă șansa să-și descopere un talent extraordinar, trebuie mai întâi să experimenteze durerea de a supraviețui în fața unei răscruci a vieții, și nu doar să supraviețuiasca, ci să-și găsească puterea de fi altcineva, un deschizător de drumuri.

Să reconstitui un moment important și să pătrunzi sensul profund al faptelor, să te dedici ideii de Cauză - ce faci cu ceea ce ți s-a întâmplat? - contopindu-te cu ea în condițiile de limitare sau condiționare a libertății de a alege, este o măsura a capacității tale de a continua să înaintezi prin valoroficarea experienței care susține raportul de la cauză la efect.

Gradul de determinare al unui om are ca suport acel surplus de sens al experienței care îl singularizează.

Singularitatea este un concept care se referă la implicațiile pe care le are un eveniment major în progresul personal. A deveni altcineva, prin imensa putere latentă a minții și a sufletului, înseamnă să păstrezi din ceea ce este vechi doar partea folositoare, înseamnă să conferi întâmplărilor petrecute o consistență într-un plan ideal de existență.

Viața este progresul pe care ți-l dă rezultatul evenimentelor care la care te raportezi cel mai profund, pentru că relevă disponibilitatea ta de a te raporta la dimensiunea învățării din cele întâmplate, așa încât să fii mai preocupat de lucrurile care contează cu adevărat. Este și aceasta un soi de cunoaștere pe care o poți lua în considerare împreună cu trăirile cele mai ascunse, sau mai intense, sau cele mai nobile, fiindcă viziunea asupra vieții și învățăturile cele mai importante se materializează într-un om cu totul diferit numai atunci când evenimentele negative sunt privite printr-o lentilă măritoare, atât importanța cât și consecințele lor.

Singularitatea relevă disponibilitatea de a analiza progresul propriei învățări, cunoașteri, prin luarea în considerare a finalității unei etape de viață, cu trăirile aferente, și materializarea unei noi etape într-o satisfacție de ordin material și moral.

Să accepți adevărul despre tine însuți analizându-ți disponibilitatea pentru a înfăptui progresul unei anumite laturi a vieții, dovedind o mare voință psihică și emoțională, este produsul unei materializări a cunoașterii bazată pe experiențe mai puțin fericite, aferente sentimentelor cele mai intimie și vulnerabile. Şi care este adevărul despre tine însuți? Ești dispus să te uiți diferit la tine însuți? Ești dispus să te schimbi, să devii un cu totul alt om?

Începutul unei revizuiri a vieții, la nivel de conștiință și spre un nou aspect a cine ești cu adevărat, se datorează responsabilității pe care o ai în raport cu tine însuți din punct de vedere al desfășurării evenimentelor la care nu te aștepți să se producă.

O simptomatologie a existențialității, variind în funcție de faza evolutivă a omului, este în concordanță cu acea experiență care îl singularizează. Astfel, să nu uităm cele două mari teme ale gândirii existențialiste, după filosoful francez Emmanuel Mounier:

*** Notă:** https://nemira.ro/duma-key

O simptomatologie a pedagogiei

On Noiembrie 13, 2016

Mai întâi creează tu însuți, apoi învață-i pe alții.

Ştia - a avut deseori dureroasa ocazie să constate că oamenii afirmă cu răutate: *"Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții"* . Dar Eisenstein nu s-a lăsat niciodată tulburat de asemenea meschinării, susținând cu calm: *"A învăța pe alții în cinematografie înseamnă astăzi încă, și în întregime, a crea."*

Nu era o vorbă goală. Cercetând activitatea pedagogică a lui Eisenstein, constatăm cu ușurință că predarea echivala, la el, cu studiul, cu găsirea unor noi soluții creatoare. Obiectul cursului său - o declară programatic - este pătrunderea în laboratorul de creație. Cursul său este și un prilej de cristalizare teoretică pentru artist.

Principiile sale pedagogice era foarte ferme. Nu suporta ca studenții să-și abandoneze propria personalitate prin mimetism. Se răstea la ei de câte ori surprindea o asemenea tendință: *"Ce-i asta? A-ți hotărât cu toții să vă aliniați pe scară din "Crucișătorul Potemkin?" Pe mine vreți să mă imitați?"*

El a urmărit acest principiu încă de la începutul muncii sale pedagogice. *

Leadership: Îți arăți preocuparea exclusivă pentru fenomenul „ *Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții* ", reflectând aspirația către tot ce este greu de știut pe linia unei tendințe de apreciere a artei?

În miezul oricărui calcul uman și a oricărei proprietăți intelectuale, produse cu succes pe fondul formării unor calități generale care influențează în mod favorabil poziția de referință față de sarcinile impuse sau autoimpuse, există întotdeauna o personalitate. Rațională în esență, irațională față de un stimul exterior, personalitatea este anterioară oricărui mecanism de adaptare la construcții externe imaginative și sigură își creează propriile-i legi.

Personalitatea creatoare este interesantă prin tendința cu care abordează tema artei și a plăsmuirilor artistice din perspectiva unei întrebări: "Ce este important pentru mine să le transmit oamenilor"? Cum anume contribui eu la menținerea și îmbunătățirea poziției și a imaginii deținute, de creator al unui curent științific, dirijând procesul de finalizare al unei opere de artă către o ieșire din trenduri?

Personalitatea nu reprezintă doar indiciul unui prilej de cristalizare teoretică și practică a unei viziuni - după care îți rămâne puțin de făcut în fața a ceea ce se petrece în lumea din jur. Ci, de foarte multe ori, ea este o consecință a preocupării exclusive pentru fenomenul *„Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții"* , reflectând aspirația către tot ce este greu de știut și mult mai greu de interpretat.

A fi un creator vizează acea latură a personalității care adună constant informații și vede totul din mai multe perspective. Iar a învăța pe alții nu este o minune a creației, nu este o călătorie în meandrele creației, nu este un joc al pulsațiilor umane, între vis și realitate, ci de cele mai multe ori se dovedește a fi o formă copierii, a mimetismului excesiv întreținut prin folosirea unor metode perimate, cu rezultate slabe sau nefaste.

Arta care face dintr-un creator un pedagog vizează acea componentă a personalității care întreține relația dintre proiecțiile imaginative ale unei lumi posibile dincolo de cunoștințele altor oameni și o explorare a sinelui din perspectiva rigorii de a defini o nouă realitate.

Este același viciu profesoral, întâlnit frecvent la cei cu înalte grade de calificare (și credibilitate), cei care fără a descoperi ei înșiși vreun principiu sau concept își arată întotdeauna disponibilitatea de a prezenta fragmente (capitole întregi) din operele intelectuale ale adevăraților creatori.

Leadershipul, pe parcursul mai multor stadii de evoluție a cunoașterii, se supune evaluării impactului unei creații asupra dinamicii procesului de creație promovat, asupra viziunii integratoare asupra procesului de producție a rezultatelor obținute prin încordarea spiritului inventiv.

Liderii cei mai buni, nelimitându-se la condițiile învățării autodirijate, se conduc după îndemnul care asigură unitatea lecției referitoare la iscusința de a intra în relație cu oamenii: *„Mai întâi creează tu însuți, apoi învață-i pe alții."*

Leadershipul este mai întâi de toate urmarea pătrunderii în laboratorul de creație, apoi un prilej de cristalizare teoretică a unor metode, norme și principii orientative pentru viitorii „artiști". Şi, în final, devine rezultatul abordării minuțioase a complexității fiecărui aspect de dezvoltare care ar duce în mod evident la o concluzie diferită de cele enunțate anterior.

A fi un bun pedagog înseamnă să-i înveți pe oameni ce înseamnă arta prin proiectarea propriei lor persoane în spațiul unei realități care nu seamănă cu alta, fiindcă pe neașteptate această realitate poate deveni imprevizibilă.

O simptomatologie a pedagogiei aduce în prim plan totalitatea manifestărilor tale intelectuale care permit diagnosticarea unui stil de predare a propriilor teorii și diferențierea lor de alte modele de creație, încât să fii de neînvins cu precădere în tendința: "Cine poate – creează".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

O simptomatologie a trăirilor estetice

On Iulie 06, 2018

În opera pe care o privești trebuie să se simtă știința și personalitatea celui ce a plăsmuit-o.

Mă străduiesc să definesc un fel de oscilare între inițiativa de a interpreta o compoziție artistică și fidelitatea față de mesajul pus în prim planul conștientizării actului creator. Lumea în care trăiesc, o componentă cheie a oportunității de a-mi dezvolta cunoștințele generale despre viață, despre frumos și bine, pare a avea o corespondență trainică într-un univers paralel. Într-o asemănare cu linia curbă a visului care limitează la abstract și cu linia aparent dreaptă a desenului, culoarea potrivită găsită, ce deschid accesul spre o valoare fundamentală a artei, numită libertate de expresie.

Însăși esența acestei libertăți, care e una cu slujirea lui Dumnezeu, având deschidere spre logica și valoarea vieții, desemnează o schimbare a compoziției și originii unui punct de vedere deja intens susținut de spațiul unui mimesis inversat. Principiu estetic, dezvoltat mai ales în antichitate, potrivit căruia arta este imitarea realului.

Aici mă văd nevoit să recunosc un al doilea lucru, tot la fel de primordial în satisfacerea unei viziuni obiective ca supremul unghi de vedere ce mi-a permis să cunosc lumea ca pe o taină și să-i atribui semnificații simbolice. El împărtășește, asemenea vechilor cărți de învățătură, îndemnul de a constata o mutație dinspre artă spre știința bazată pe continuitatea unei transformări permanente de natură conceptuală.

Orice etapă, orice aspect, orice arie a vieții împărtășește ceva din interiorul unei enigme, posibile cicluri de căutări, șlefuiri de identitate, frământări spirituale, acumulări de sensuri în cadrul unui labirint imens, colorat cu acea nuanță a îmbinării rozului cu cenușiul, a deprinderilor și expresiilor caracteristice stilului controlat de o rațiune care pleacă mereu urechea la inimă. Nu degeaba, atunci când încerc să-mi exprim potențialul artistic, să formulez vizual un nou orizont, mă simt în preajma unui Don Quijote, transplantat într-o lume aparent neschimbătoare, rostuită după legi aparent misterioase, făcută să amendeze ori să fericească după dreptate pe făuritorii ei.

Ceea ce este imaginat drept absolut ca taină supremă în arta mea, cade în extrema unui compromis dintre sinceritate și gradul ridicat de flexibilitate în ceea ce privește definirea unui nou profil de arhitect al lumii, într-un stil cadențat al labirinturilor afective și suprapuse ale personajelor propriul Ego, propriilor trăsături și fapte constructive.

Leadership: Poți să extinzi cadrele de referință ale reprezentărilor tale imaginare cu determinări conceptuale în care este integrată experiența personală?

O ghicitoare în interiorul unei enigme este ca un tablou plăsmuit din delicatețea unui gest spontan, exersat îndelung, ca urmare a unui dialog strâns cu ochiul care anticipează o nouă direcție de compoziție și răspunde mai rapid decât mâna. Încă o dată, mă aliniez căii de a trăi o metaestetică în decursul vieții, supus fiind unor transformări de ordin cantitativ sau calitativ.

Investirea culorii cu energia radiantă a vieții lăuntrice, ochiul magic al șansei de a ști cât de mult mint sau cât de mult rămân autentic în materie de psihologie a creatorului, înrudește experiența artistică, servind drept îndreptar spiritual, cu extraordinara experiență picturală a unei Divinități care așează o conștiință comună în toți oamenii.

Privesc plin de curiozitate imensa diversitate de forme de viață și aparenta lor perfecțiune, asemenea unui genetician care studiază moleculele și este mult mai în măsură să interpreteze informațiile adunate, încercând să deslușesc ceea ce Jacques Ruffié numea "una dintre cele mai misterioase frontiere ale cunoașterii".

Fără îndoială, am de reconstituit o imagine de ansamblu satisfăcătoare evoluției. Dar nu o imagine totală. Aidoma unui tablou de esență clasică, ea conține două mari componente: una informațională cu determinări culturale și una perceptuală vizând totalitatea reprezentărilor imaginare grupate în jurul unui nucleu labil al ideilor.

În evoluția leadershipului mă legitimez ca un exponent de seamă al artei-științifice. Primul concept la care mă rezum când scriu, privind în jur, este acesta: "Observă Inteligent ! "

Mărturia unei opere pe cât de admirabilă pe atât de inaccesibilă se constituie din expresia decursă din asocierea culorilor și din profunzimea tainică a ceea ce descoperi prin tot ceea ce exprimi.

Orice lucrare pictată este o supradimensionare a activelor mele de proprietate intelectuală, pe care culoarea le conține prin calitatea sa autonomă, atingând speranța, gingășia, atracția. Cum poți să nu observi mugurii verzui ai copacilor, verdele proaspăt al ierbii, zborul plin de grație al porumbelului, în universul pictural al unui artist care lucrează doar cu creionul, cu foaia de hârtie și cu îmbinări stabilite de cuvinte, cu mijloacele de expresie ale unei cunoașteri de seamă care doar se poate împrumuta, dar fără a acorda nimănui dreptul de deținere?

În cartea "Cum se savurează un tablou", scriitorul Victor Ieronim Stoichiță încearcă să dea o explicație picturii *Chemarea Sfântului Matei* , realizată în 1661 de Juan de Pareja. Pentru a sublinia importanța experienței sale, Pareja a recurs la o figură de stil cunoscută sub numele de *metalepsă de autor,* reprezentându-se în extremitatea stângă a pânzei, sub trăsăturile unui personaj secundar, dar important totuși prin funcția sa: el ține în mână un bilet pe care se poate citi: "Juan de Parefa 1661".

Tabloul ar putea (la limită) să funcționeze și fără acest personaj, care este un adaos facultativ, fără a fi totuși lipsit de semnificație.

Aceasta este, de fapt, calitatea unei opere care își privește artistul din perspectiva unui fin observator și al unui sensibil martor ocular. Dar nu vreau să întind prea mult acest subiect, introducând alte linii de forță, contururi de forme tipice pentru o lucrare ce înfățișează, la modul general, portretul individualității unui artist. Aș menționa doar atât:

Singura cale de dialog cu diversitatea unei lumi vaste, cu ajutorul conceptului totalității, încât să înlocuiești realitatea vieții cu știința pe care o deții, este să te plasezi tu însuți în opera pe care o plăsmuiești.

O simptomatologie a trăirilor estetice impune efectuarea explorării de cadre pline de mister, dialoguri scurte, dar pline de conținut, într-o artă a comparațiilor dintre experiența personală și informația percepută prin limbaj sau imagine, în "display"-ul virtual reprezentat de constiință.

O trăire estetică este o creștere a conștientizării reacției tale față de ceea ce transmiți.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-trairilor-estetice.html

O triplă schimbare a luminii

On Septembrie 26, 2014

Preocupă-te de perceperea nemijlocită a esenței artei, valorificând experiențele acelor concepții amănunțit elaborate care pot să conducă ulterior la maximizarea rațiunii tale de creație.

Preocuparea lui Eisenstein pentru cinematografie este dublată de o alta. Pe planul întâi apare o pasiune aparent insolită: Eisenstein montează pe scena teatrului Bolsoi, opera "Walkiria" de Wagner. O face, cum declară, cu un entuziasm de nedescris și cu inspirație. O face preocupat de perceperea nemijlocită a muzicii și de întruchiparea ei scenică. O face însă și cu gândul unor experiențe pe care le va folosi în viitoarele filme.

El își verifică ideile despre unitatea dintre sunet și imagine, despre funcția dramatică a culorii. În ultimul act, de pildă, compune, în acord cu orchestrația lui Wagner, o triplă schimbare a luminii pe întregul fundal al scenei…(lumina argintie, arămie și albastru-azurie) și pune lupta între nuanțele de lumină albastru-azuriu și purpuriul flăcărilor în ton cu partitura "Feuerzauber". Asistăm aici, de fapt, la experiențe ale unor concepții ulterior amănunțit elaborate. *

Leadership: Modelul creației tale poate să ilustreze experiențele unor asociații științifice puse sub semnul unor concepții amănunțit elaborate, astfel încât să asigure receptarea unor noi sensuri ale imaginii pe care o transmiți?

Prin permanența sa în construirea și dezvoltarea unei înalte măiestrii, leadershipul poate fi o armă cu două tăișuri, îndreptându-se fie împotriva celui care practică o formă avansată de artă, fie împotriva celui care nu reușește să-și înscrie ideile „cu ceva în plus" în sfera unei experiențe de vaste de creație. Care înseamnă și o devenire la nivel de percepție a formelor de cunoaștere avansată, de intelectualitate superioare, de relevație a unor aspecte neștiute.

O orientare spre autenticitatea descoperirii noilor dimensiuni ale artei, printr-o inițiere în spațiul consacrat revelațiilor și percepțiilor care te recomanda ca artist, poate să te diferențieze de mulțime prin amprenta imaginației și originalității. Practic, când creezi trebuie să aduci în prim plan o viziune personală a unor anumite momente, trăiri sau convingeri, care să surprindă elementele cele mai importante ale modelului tău de gândire.

Ca regizor, trebuie să asiguri o "supremație" definitivă a unoi concepții capabile să devină parte a unor momente de neuitat și a unei imagini care să spună o poveste despre personalitatea și măreția propriei tale ființe în culorile unei realități cât mai misterioase. Viziunea ta trebuie să reflecte mai mult un crescendo al voinței de a realiza ceva cu care să te identifici în totalitate și care să contribuie în același timp la dezvoltarea a ceea ce s-ar putea numi „Reprezentare de sine".

Personal Leadership este o reflexie a experienței folosită în viitoarele realizări ca urmare a interacțiunilor dintre conținutul de idei pe care îl ai de redat într-o nouă formulare și nuanța concepțiilor construite și promovate pe care le alegi să-ți evidențieze aptitudinile.

Leadership: Utilizezi în procesul de cristalizare a științei mai mult "curentul alternativ" decât cel continuu, folosind contacte de tip „închis-deschis"?

Această experiență de sine, revărsându-se pretutindeni în creație, reunește curiozitatea,

dorința de a încerca ceva nou, abilitatea de a percepe intuitiv locul artei în manifestarea unor noi entități de tipul: „ *schimbarea se produce prin accesul la o anumită sursă de reînnoire a punctelor de referință în definirea unor noi tendințe* ", cu viitoare provocări în materie de gestionare a conceptelor pe care se întemeiază modelele de leadership.

A utiliza în procesul de cristalizare a științei mai mult „curentul alternativ" decât cel continuu, căutând acea caracteristică a gândirii care conferă valoare sporită de certitudine concluziilor la care ai ajuns și concepțiilor pe care ți le-ai format, este echivalent cu folosirea îndelungată și sistematică a experienței de creație mai mult în sensul de realizare a extinderii normelor de aplicare a cunoașterii folosite în viitoarele proiecte.

Normele de aplicare a cunoașterii au ca principală caracterictică performanțele realizate la testarea eficacității creației într-un format de tip conceptual (ce descrie relațiile între om și artă corelate cu realitatea) pentru a îndeplini rolul de declanșator al efectului de autenticitate.

În timp ce contactele de tip „închis-deschis" sunt de fapt două aspecte ale propriei tale persoane. Primul aspect se referă la posibilitatea de a stagna într-un tipar de gândire contraintuitivă, celălalt ia în calcul posibilitatea de a te perfecționa printr-o mai bună valorificare a ideilor.

Calea spre autenticitate este rezervată mijloacelor de realizare ale unor concepții ulterior amănunțit elaborate, tributare unor idei și tendințe de viitor, care prin esența și consistența lor marchează maniera de redare a unei forme de percepție asupra interacțiuniii dintre conținutul și imaginea pe care o proiectezi asupra lumii.

O triplă schimbare a luminii vizează evaluarea difuză a realității pe care o reprezinți în „febra creației", lăsând liberă calea către construcția unor noi tipare de gândire. Ca să reușești să valorifici experiențele acelor concepții amănunțit elaborate care pot să conducă ulterior la maximizarea rațiunii tale de creație, mai întâi preocupă-te de perceperea nemijlocită a esenței artei care te leagă de ceea ce ești tu însuți: un deschizător de orizonturi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Ochii albaștri privesc intens misterul și profunzimea lumii

On Octombrie 17, 2023

Ceea ce vezi în jur se reflectă în experiența de contemplare, iar această experiență creează o conexiune profundă cu esența și frumusețea lumii înconjurătoare.

Un pictor cu ochii albaștri deschis stă pe malul mării, cu paleta și pensula în mână, încercând să imortalizeze un moment de mare impact emoțional cuprins în efemeritatea vieții, desfășurându-se ca un apus nespus de frumos. Soarele strălucește puternic, aruncând o culoare roșiatică peste mare, în timp ce nisipul fierbinte, nici prea solid, nici lichid, care nu se usucă niciodată, oferă un aspect natural și texturat. Pictorul privește în jur, încercând să captureze frumusețea peisajului, și ceea ce vede este dincolo de așteptările sale, căci niciodată apa mării nu a reflectat strălucirea soarelui mai frumos ca acum, creând o paletă de culori în nuanțe de albastru și verde.

Mai mult decât atât, vederea ochilor albaștri deschis devine o fereastră către sufletul pictorului, o comparație sensibilă, o descriere evocatoare dezvăluind emoții în culori vibrante, cu o transparență care amintește de strălucirea apei în lumina soarelui, oferind o privire profundă în interiorul ființei sale. Vederea oferă pictorului o perspectivă unică către înțelegerea și conectarea cu frumusețea naturii care îl înconjoară. De fapt, niciun alt pictor nu poate sesiza albastrul sufletului cu aceeași sensibilitate și profunzime ca el, fiindcă în sufletul lui, atât de bun, atât de sincer, se oglindesc misterul și liniștea albastrului mării care fac ca orice privire să se adâncească într-o contemplare tăcută.

Din pricina culorii lor (specifice sensibilității), ochii albaștri deschis sunt categoric afectați de umbra pe care o aruncă asupra lor lucrurile aflate în imediata lor apropiere, tot ce este pe litoral devenind mai degrabă o poezie în culori și linii, fiecare detaliu oglindind frumusețea naturii într-o formă artistică. Şi, ca orice ochi albaștri, ei nu pot intra în contact cu lucrurile intens colorate ori luminate, mai ales dacă luăm în considerare distanța pe care o arată perspectiva aeriană, fiindcă sunt sensibili la strălucire și pot simți disconfort în fața unei expuneri puternice la lumină.

Leadership: Pe măsură ce te îndepărtezi mai mult de lucrurile particulare, poți să le percepi astfel încât ele să nu devină negații evidente în raport cu idealitatea absolută?

Deci ochii, mai ales cei de culoare albastru deschis, fiind cu totul autonomi, trebuie protejați de lumina puternică deoarece ea împinge aparența la extrem. Mai ales fiindcă ei nu sunt înzestrați cu cea mai fină percepție a luminii și a culorilor. În general, pentru ochii deschiși la culoare, pe măsura îndepărtării tot mai mari față de lucrurile particulare, ei pot apărea ca negații evidente în raport cu idealitatea absolută. La acești ochi, în funcție de distanța pe care ne-o arată perspectiva aeriană, ceea ce este luminat poate să pară ca fiind întunecat, slujind mai mult nuanțele de alb sau negru.

Numai un pictor ar putea observa cum ochii albaștri deschiși, datorită sensibilității lor la lumina puternică, pot capta și interpreta culorile intense ale verii pe litoral într-un mod special. Soarele strălucitor de deasupra mării ar arunca o lumină vibrantă asupra nisipului auriu, a apei albastre și a altor elemente de vară. Pentru el, această lumină intensă și umbrele create de obiectele din apropiere ar putea crea o paletă bogată de culori și efecte vizuale.

Eu n-am ochi albaștri, dar dacă aș avea, aș putea să admir mai profund frumusețea culorilor și a luminii din jur, să înțeleg mai bine complexitatea nuanțelor și să mă bucur mai mult de farmecul lor unic în lumea înconjurătoare.

Bineînțeles că ochii, nu doar cei albaștri pot să domine întru totul ceea ce este ideal în realul subtil din planul apropiat sau îndepărtat, sub una și aceeași intensitate a luminii. Automat, aceeași regulă se aplică vederii oricăror ochi în virtutea artei de a desena o lume, de a construi imagini, în felul următor: "aparența trebuie să fie adevăr, iar adevărul aparență".

Se înțelege de aici următorul lucru: idealitatea absolută în artă reprezintă dorința de a atinge perfecțiunea prin exprimarea conceptelor, emoțiilor și frumuseții într-un mod care depășește limitările sau imperfecțiunile materiale și personale. Este o căutare a esenței și a universalității în creația artistică, unde artistul încearcă să transmită principii și adevăruri care depășesc o situație sau un subiect specific. În timp ce negațiile evidente în raport cu idealitatea absolută sunt rezultatul unei perspective critice sau a unei analize atente a lucrurilor particulare, unde imperfecțiunile și limitările devin evidente în comparație cu conceptul de perfecțiune sau idealitate absolută.

Leadership: Poți să accentuezi importanța unei conexiuni profunde și autentice în procesul de exprimare artistică, concentrându-te asupra formei pe care marea o împrumută în tablourile pictorului?

Forma pe care marea o împrumută într-un tablou poate include linii fluide ale valurilor, contururi ale țărmului, reflexii ale luminii pe apă, culori în nuanțe de albastru și verde, sau orice alt element care surprinde esența și frumusețea mării în ochii artistului. Există și o anumită tematică în arta picturii, un soi de exprimare a gândurilor și sentimentelor artistului prin intermediul culorilor, formelor și compoziției sale, asemenea unui limbaj vizual care comunică idei și emoții, putând fi corelată cu fragmentul din "Marele Gatsby":

"El închise ușa și se apropie de ea, de parcă și-ar fi dat seama pe neașteptate că există și el acolo, dar pe un alt plan, iar acea privire se deschise în fața lui, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă e cine zice că e. Nu știa ce poate să facă, el, omul care niciodată nu renunță, pentru că îl înnebunea acea privire."

Acest fragment sugerează o puternică atracție, chiar obsesie pentru ceea ce este perceput ca special și înnebunitor de frumos, într-un cadru plin de reamintiri, pe care ochiul liber al artistului le-a observat și le-a transpus pe pânză, conturând o poveste în culori și forme, care dezvăluie trecutul într-un mod subtil și expresiv. În lumea artei, această temă (atâta timp cât este tratată cu sensibilitate și profunzime), poate fi găsită în mod similar în operele artistice care se concentrează pe frumusețea și profunzimea subiectului, învăluite într-o aură de mister și fascinație.

De exemplu, un pictor care se specializează în portrete poate fi fascinat de expresiile ochilor și a privirii subiecților săi, făcând comparație cu el însuși pe malul mării, în timp ce redă pe pânză strălucirea și profunzimea apusului de soare. El simte că, asemenea soarelui, ochii săi devin un instrument de exprimare prin care poate captura și reprezenta frumusețea naturii într-un mod unic și personal, astfel putând să surprindă profunzimea emoțiilor și a personalității sale în privirea subiectului și să creeze o pictură capabilă să capteze esența acestuia.

În plus, există artiști care se concentrează pe reprezentarea peisajelor naturale, cum ar fi apusuri sau peisaje maritime, și încearcă să transmită frumusețea și misterul naturii în lumina și culorile lor unice. Ei devin astfel povestitori ai lumii prin intermediul culorilor și al privirii lor, transmițând emoții și povești prin creațiile lor artistice.

Leadershipul urmează procedeul pictural descris, care începe cu fundalul, urmărind ca acesta să nu sugereze o adâncime pronunțată, ci să creeze un cadru egalitar și echilibrat între ceea ce se vede și ceea ce se simte. Fapt care accentuează importanța unei conexiuni profunde și autentice în procesul de exprimare artistică.

Ochii albaștri privesc intens misterul și profunzimea lumii, căutând în fiecare nuanță și fiecare umbră o poveste de spus. Aici nu este vorba despre culoarea ochilor, cu atât mai puțin despre ochii albaștri plasați în sfera povestirii unei realități originale, ci este vorba despre rigurozitatea cu care tratăm lucrările de artă în modul de apreciere și interpretare, înțelegând că fiecare detaliu și fiecare alegere artistică pot transmite semnificații profunde și valori umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-albastri-privesc-intens-misterul-si-profunzimea-lumii.htm

Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate

On Mai 04, 2023

Ceea ce vezi în timp real este ceea ce trăiești când găsești locul sufletului tău în amintire.

La semimaratonul de săptămâna trecută am observat un lucru interesant. Un personal-trainer alerga alături de cursantul lui, un el și o ea, și alergau încet, fără să se dezlipească unul de celălalt, ca și când ar fi făcut parte dintr-un tablou încadrat în tema: "Controlul Impulsurilor". Evident, scopul alergării împreună nu era de a tinde spre ocuparea unui loc pe podium, poziție prevăzută cu un rezistor sufletesc stabil, al dăruirii de sine și hărniciei, ci mai important era ca personal-trainerul să determine "traiectoria unui sistem care tinde spre o stare de echilibru".

Deci, subiectul trebuia scos de sub tensiune, fără nicio deviație extremă, încât să fie stabil în poziția centrală de alergare în linie dreaptă.

Cu un sentiment profund, inalterabil, îi priveam fără ca ochii să-și distragă atenția de la ei. Atmosfera își exercitase presiunea asupra fondului afectiv al indivizilor, de unde nu mai puteau evada decât printr-un "derivat de zero", un status atribuit stabilității în orice direcție, în teren variat, în varii ipostaze și poziționări ale minții în raport cu trupul.

Leadership: Trebuie să vezi de aproape o imagine ca să poți face distincție între "acțiunea imediată" și acțiunea îndepărtată"?

Cum spuneam, cursantul alerga cot la cot cu antrenorul. Ceva din unul făcea parte din celălalt, ca și când ar fi avut loc un amestec de spirite rare într-o imagine de zile mari. Era imortalizarea unui moment de bun augur într-un soi de pictură pură, expresionistă, de mare forță compozițională, pe care artistul o percepe cu alți ochi, mai altfel, cu simțurile unei infuzii de liniște, într-un extraordinar carusel al simbolurilor și înțelesurilor profunde. Şi când alergau, motivați, cu imposibilitatea de a pune o limită stărilor de spirit, când își încordau mușchii doar la jumătate din capacitate, ochii mei puteau zări din când în când o dăruire de sine liniștită, statornică, curată.

Se spune că orice erou își are punctul slab, asta așa este. Încă mă întreb cine era eroul: cursantul, sau antrenorul? Totuși, antrenorul n-a făcut decât ce-aș fi făcut și eu în locul lui, a exersat reperul de comparație, acel *"stand by me, without being intimidating and intimidated by one another"*, reprezentând un pretext pentru exprimarea sentimentului de mulțumire, încercând să transmită o liniște sufletească aparte, superioară obișnuinței. Poate de aceea ochii mei erau liniștiți, fiindcă era o liniște în privirea lor, o pace cum nu mai găsești, care ajungea până la mine.

Desigur, ochii mei știau acest adevăr, și o știau prea bine: o comunicare bună depinde de arta ascultării. Uite cum o singură privire știe să asculte, în funcție de circumstanțe, o stare generalizată. Tace și ascultă, ca un bun sfătuitor, glasul privirii lor, și în glas se conturează parcă uimirea unui artist care a reușit să cucerească necunoscutul, exact ca la vederea unui lucru încântător, dar neașteptat, fără ca el să militeze activ pentru stilul impresionist.

Ce era în alergarea lor, decât un mod de a-și exprima un sentiment de afecțiune puternică, născut din înrudire, admirație față de eroul care nu te lasă la greu, față de artistul care îmblânzește toate expresiile cu o artă stilistică rară?

Leadership: Imaginea la care te raportezi scoate din indiferență nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de erou?

De regulă, pentru un alergător, semimaratonul devine cadrul propice pentru a dialoga cu el însuși, exact ca un pictor care nu se poate înstrăina de opera lui, alegând să vadă și să amplifice frumusețea din el însuși într-un univers fremătător, cromatic foarte bogat și variat. Specific caracterului de alergător este acea izbucnire de emoție scurtă și nebunească, când se desprinde de stilul impus de exterior, scoțând din indiferență nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de Miltiades.

Tot ce vine din inimă, cu o forță interioară uimitoare, declanșează un fir magic alert, construit cu măiestrie în jurul unei simbolistici vechi de când lumea: cea a spiritualității manifestată pregnant într-o exaltare a eroismului suprem, demn de o adevărată venerație. Înduioșător, captivant, nobil, semimaratonul a fost pricina stăruinței mele de a surprinde o imagine de neuitat, o formă de comunicare nonverbală care conține un mesaj, o reprezentare a unei realități concrete care conține informații despre obiectul ei real, având un statut de pictură independentă.

Leadership: Poți să surprinzi o imagine în care "totul se leagă cu totul", prin prisma unei percepții de ordin spiritual, independentă de lung și scurtmetraj ?

Așa stau lucrurile în artă: pictorul vede ceea ce altul simte numai, sau întrevede, dar nu vede. Mai ales, aici, se nimerește foarte bine un fragment din cartea "Egiptologul" de Arthur Philips, când personajul principal își mărturisește apartenența la o trăire dincolo de timp:

"Eu trăiesc milioane de ani în timp ce tu trăiești doar seara asta, mi-a spus o dată cineva în timp ce se îndepărta plutind. Milioane de ani? Nu vrei să fii interesat și să mi te alături pentru milioane de ani? Poți oare să-ți închipui faptul că noi doi, bărbat și femeie, intrăm în eternitate împreună, două corpuri contopite pentru milioane de ani?"

De fiecare dată când voi fi prezent la un semimaraton, confruntând imaginile care se perindă în fața ochilor mei, voi încerca să captez vastitatea unui moment smuls din eternitate, prin intensitatea expresivă a unui element restrâns, capabil să exprime sensuri cuprinzătoare. Fiindcă de fiecare dată ochii mei sensibili, înclinați să vadă înspre superior și exterior, dar mai ales în intimitatea unei exaltări colective, trupești și sufletești, vor fi dispuși să creadă într-o percepție de ordin spiritual, independentă de lung și scurtmetraj, numită: "abandon în expresia unui spirit puternic și încrezător".

Vederea pe care leadershipul o pune la dispoziție trebuie să fie un mijloc expresiv aparte, capabil să redea un sentiment de consubstanțialitate cu universul, justificând corespondența cu elanul spiritual prin intermediul artei.

Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate de fiecare dată când are loc un eveniment de suflet. E limpede că imaginea pe care ochii mei au imortalizat-o atunci, în mijlocul concursului, rămâne o enigmă, fiindcă, nu-i așa, totul se leagă cu totul. Mi-ar fi plăcut să petrec o eternitate privind-o.

Sau, cum bine spunea cineva, voi încerca de fiecare dată să adun clipe ferice într-o cupă a amintirii, și pe căile celeste să alerg cu al meu dor...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-artistului-dau-clipei-ceva-din-eternitate.html

Ochii artistului sunt subordonați valorilor afective

On Iunie 15, 2023

Elementul perceput tinde să se manifeste în realitatea ta, adesea printr-o percepție transfiguratoare asupra lui.

Dacă ochiul știe să vadă, atunci mintea poate să cuprindă concretul, iar inima se înviorează precum floarea ce se hrănește cu lumină. Mai ales când sunt în vacanță pe litoral, relaxat, binedispus, înviorat de sentimentul unui acord misterios între profunzime și puritate, atunci mintea lucrează cel mai bine, fiindcă ochiul nu se mai străduiește să observe, ci admiră cu adevărat, recunoaște frumosul pur din tabloul unei lumi renăscută din lumină. Valorile afective atribuite locului în care mă aflu, confruntându-le cu un element expresiv restrâns, precum liniștea sau împlinirea, se ascund în spatele unei imagini pline de sens *Atalyente Dimielasarr Esotrenthis*, moment al regăsirii de sine, al credinței, al amintirilor.

Văd marea, aud sunetul valurilor într-un loc în care detaliile contează, și simt mirosul sărat al apei care parcă înlocuiește aerul, care te relaxează instant, eliminând tensiunea, irascibilitatea și neliniștea, cel puțin pe termen scurt. Iar asta mă ajută să-mi formez o imagine mai amplă în abordarea fenomenului artistic, fiindcă pictura nu este doar desen și culoare, viziune și perspectivă, ci reprezintă extensia un simț puternic conectat la viață.

Dacă ochii mei sunt subordonați valorilor afective pe care le construiește locul în care mă aflu, fără să simt vreo descărcare tensională pe măsură ce creierul se obișnuiește cu vizualizarea unor imagini care îndeamnă la relaxare, atunci procesul de creație se desfășoară spontan și automat.

Şi, ce sunt valorile afective? Ce reprezintă ele într-un moment de receptare a unei impresii care schimbă mișcările sufletului, asemănătoare construcției unei poezii care găsește, mai presus de orice, combustia necesară arderii în ea însăși?

Leadership: Te folosești de imaginea unor plăsmuiri care devin metafore, pentru a-ți alimenta sinele pătruns de nevoia de exprimare a unei stări emoționale?

Valorile afective sunt pilaștrii aducerii aminte a unui număr uimitor de senzații foarte profunde și prin urmare, sunt legate de existența sinesteziei, adică perceperea simultană a unui ansamblu de elemente auditive, vizuale, olfactive. Pe lângă asta, valorile afective, ferecate într-o anumită densitate spirituală, deci fără să rămână închise în rigoarea obositoare a unei gândiri obișnuite, țin de manifestarea cuplului Pensulă-Tuș, asociate la suflurile vitale Yin-Yang.

Bineînțeles, nu este vorba doar de niște abstracțiuni, repere cu „valoare" generală, indici ce reprezintă nivelul dezvoltării conștiinței, emoționalului și psihicului. În special, valorile afective sunt rezultatul conștientizării acelei stări de spirit senine, împăcate, pătrunse parcă de taina lucrurilor eterne care îl înconjoară pe artist.

Să enumăr câteva valori afective întâlnite la un artist: puritate, idealizare, apreciere, introspecție, împlinire, satisfacție, atașament, iluminare, delicatețe, exaltare, dăruire.

Toate acestea îmi ușurează nevoia de odihnă deplină, prelungită pe malul mării într-o ambianță liniștitoare, îmbogățită cu experiența relaxantă de vizualizare a unui asfințit încântător, a unei sfere de lumină colorată într-un splendid roșu-portocaliu, proiectată pe

planul unui orizont care transformă orice pictură într-un univers închis, perfect și suficient sieși.

Încă mă întreb dacă nu cumva natura a creat acest moment de dulce respiro special pentru mine, ca să pot intra mai ușor în comuniune cu divinitatea, încât să prefac prezentul într-un spațiu atemporal de beatitudine și serenitate, într-un design unic în care amintirile vor prinde viață din nou.

Leadership: Imaginea asupra căreia îți focalizezi atenția poate să evidențieze existența sinesteziei într-un cadru natural care rămâne neafectat de trecerea timpului?

Într-adevăr, ochii percep imaginea observabilă într-un orizont de timp apropiat acesteia, trecând orizontal printr-o cale care merge în sus până la "primul superior comun" și apoi înapoi în jos, până la planul unei retrospective reale asupra trăirilor autentice. Totuși senzația de "miros persistent, dar discret", poate să confere un cadru transmițător de sentimente. Mirosul mării îmi respectă valorile afective, nu retrage din mine sentimentul împlinirii sufletești care îl caracteriza pe cunoscutul pictor Nicolae Grigorescu, în viziunea scriitorului Alexandru Vlahuță:

"Grigorescu n-a căutat să dezlege probleme, nici să propovăduiască. La urma urmei, el n-a căutat nimic. Din mulțimea momentelor liniștitoare, din mulțimea de impresii, din fecundele puteri ale vieții lui s-a lămurit o parte de sine, o parte mai curată, mai luminoasă, mai demnă de tărâmul poeziei. Aceasta, și numai aceastǎ a devenit pictură."

Şi acum îmi amintesc marea, cu puternicele ei valuri, părea interminabilă când o priveam de pe țărm. Dar, fiindcă nu puteam observa spațiul aflat dincolo de marginea orizontului observabil, nu puteam să știu dacă mărimea imaginii care îmi stârnea atenția, în totalitatea sa, era finită sau epuizabilă. Briza mării, mirosul sărat, relaxarea și zilele de odihnă pe plajă, au fost atuurile care m-au adus la starea prezentă. Oricum ar fi, fiecare zi petrecută pe litoral a fost un moment al regăsirii, al emoțiilor unice, al reîntoarcerii și nu în ultimul rând al amintirilor.

Sunt unele momente speciale pe care merită să le păstrez mult timp nu doar în amintire, ci și în culoare...

Încă mă întreb: de ce ochii mei au privit marea cu atâta afecțiune, uitând de tot și de toate? Fiindcă și marea m-a privit cu aceeași afecțiune, și din privirea ei am înțeles că și ea simțea același lucru. De parcă, uitându-se la mine, a vrut să uite de toată deșertăciunea acestei lumi. Privind-o cu dor, ea mi-a spus ceva înainte să plec, dar așa încât sa aud doar eu:

- Pe nisipul acela fin pe care îl spăl dintr-o suflare, numai un singur om, un artist înzestrat cu putere estetică, a lăsat urme vizibile, de neînlocuit. Am luat urmele înapoi, doar ca să fiu sigură că el se va întoarce la mine, și atunci îmi va dezvălui ce e puritatea, perfecțiunea, eternul, pacea, asociindu-le cu imaginea altor culori.

Leadershipul are în componența sa nevoia sufletească de a transcende, de a contempla frumosul spiritual, și de a intregra într-un întreg toate momentele care se realizează prin creație.

Ochii artistului sunt subordonați valorilor afective dacă iei în considerare aspectul următor: trebuie să treci prin toate stările de spirit "netrecătoare" dacă vrei să trăiești cu adevărat un moment sublim. Ochi aceștia știu să vadă, ca într-o apă limpede, tot ceea ce iese la suprafață cu patimă, dincolo de orice raționament onest, într-o imagine artistică: acea lumină interioară

care te conectează la tot și îți aduce pacea interioară, acel extaz al sufletului beat de libertate.

Această lumină interioară va străluci și în exterior, într-o pictură realizată în culori de apă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-artistului-sunt-subordonati-valorilor-afective.html

Ochii bătrânului plini de infinite înțelesuri

On Septembrie 12, 2022

Artistul desăvârșit își transformă mesajul într-o capodoperă vizuală manifestată în conjuncție cu sfera subtilă de forță a reflexiei: "cine sunt eu privindu-mă cu ochii altcuiva".

Mi-am închipuit tot timpul marea, brăzdată de valuri și corăbii, ca fiind creația unui bătrân aflat în așteptarea unui moment proiectat în eternitate, în ochii căruia se regăsește o dulce melancolie, un delir estetic, suficient sieși, un fel de tristețe calmă, aidoma unei muzici suave, care determină un subiect să trăiască pasiv, fără a lua inițiative în ceea ce privește actul de control al evadării din realitate.

Prin ochii unui călător în eternitate, acest bătrân mândru veghează peste cele întinse și îndepărtate, dar cu ochii care mai mult gândesc decât văd.

Într-adevăr, eu nu sunt decât un tânăr artist, dar pot vedea marea prin ochii unui bătrân care își închipuie lucrurile ca fiind în afara timpului, acestea ținând parcă mai mult de cer decât de pământ. Şi numai reținând cu privirea fiecare spargere a valurilor de țărm, în mijlocul nuanțelor diferite de albastru-cobalt sau verde, voi putea înțelege, în chip necesar, conceptul de "forță a reflexiei" – cine sunt eu privindu-mă cu ochii altcuiva.

Leadership: Poți să reprezinți o imagine într-o perspectivă sintetică, de la înălțimea unei priviri care își îngăduie exigența de a se oglindi într-un tablou pictat de un singur autor prin intermediul dualității?

Bătrânul vorbește cu tânărul, dar vorbește cu un glas dulce, ademenitor, divin, ca un acord pe strune de vioară, ca o melodie dulce rămasă proaspătă peste timp, iar acest glas parcă strigă unei remarci transcendentale „te-am văzut și te-am plăcut ! ". Așadar, cine vrea să-și găsească reflexia în imaginea valurilor, știind să reunească într-un întreg eufonic mai multe voci, cu mai multe octave, dintre care fiecare are propria melodie, acela va ști să se recunoască drept un confident al mării. Cum altfel să auzi murmurul mării care se stinge pe țărm și în inima ta?

Pe un fundal al fragilității visătoare, în același plan al figurativului, ascultarea este o modalitate de a forma conexiuni cu alte viețuitoare, cu alte resurse marine, cu alte insule, cu alte peisaje, cu alte amintiri. Lăsând la o parte premisele abstracționismului, deci fără a elimina din reprezentarea operei de artă orice referire la realitățile exterioare, am luat în evidență nevoile sensibilității artistice la care sunt racordat în momentul când mintea îmi oscilează între realitate și vis.

Două nevoi ale sensibilității artistice sunt: intensitatea trăirii exprimată prin continuitate (prin capacitatea remarcabilă de metamorfozare, de trecere de la o stare la alta) și acea profunzime a spiritului în care se oglindește nealterat un macrocosmos, un peisaj rar pe suprafața convexă a unei lentile speciale, asemănătoare cu un telescop.

Iar dacă bătrânul își reflectă acuitatea vizuală prin asociere cu materia narativă, îndeplinind în planul inconștientului funcția oglinzii care reflectă însușirea tânărului de a simți emoția estetică în fața fenomenelor și obiectelor naturii, atunci nu încape îndoială că imaginea ce cuprinde marea, valurile, peisajele uimitoare de pe litoral, este ca un tablou unic, pictat de un singur autor.

Leadership: Ești la curent cu faptul că o imagine poate fi considerată edificatoare chiar pentru un fapt banal, în raport cu receptarea unui parcurs artistic aflat în necontenită expansiune?

Alături de un *mi pequeño sentimiento* , o imagine poate fi considerată edificatoare chiar pentru un fapt banal în raport cu receptarea unui parcurs artistic aflat în necontenită expansiune. Spun asta fiind conștient de influența cărții 165 din "O mie și Una de Nopți". Aici, bătrânul calif Harun Al-Rașid a întrebat-o pe tânăra, frumoasa și preaînțeleapta Simpatia: "Cum a început Creația?", iar ea a răspuns:

"Allah l-a plămădit pe Adam dintr-un boț de humă uscată. Huma a fost făcută cu spumă. Spuma a fost scoasă din mare. Marea a fost scoasă din neguri. Negurile - din lumină. Lumina - dintr-o iasmă de apă. Iasma de apă - dintr-un rubin. Rubinul - dintr-o stâncă. Stânca din apă. Iar apa a fost făcută prin cuvântul atotputernic: Să fie ! "

Toate acestea sunt frânturi din existența mea pe care le înghite clipa prezentă, pentru a răsări mai târziu în toată profunzimea și strălucirea lor sub aspectul unor plămădiri de materie, elemente și câmpuri cunoscute percepțiilor mele. De fapt, tot ce v-am povestit despre mare și valuri, într-o demonstrație vizuală și auditivă, este o variațiune la "Bătrânul și Marea", cristalizată ca viziune personală într-un etalon al creației duale: plămădirea frumosului dintr-o cunoaștere apriorică și frumosul plămădit din ecoul unei voci din viitor.

În leadership, la fel ca în artă, un fapt banal evidențiază beneficiul unei singure priviri aruncate fugar spre un punct îndepărtat, privire care își păstrează expresivitatea, compozițiile bogate în narațiune, numai dacă privitorul se constituie atât ca entitate fizică, cât și ca entitate intangibilă.

Ochii bătrânului plini de infinite înțelesuri își pot menține focalizarea asupra unui obiect, în timp ce acel obiect se deplasează mai aproape sau mai departe. Aici putem include și mesajul artistului prin dualitatea felurilor de a ființa al realului și al idealului. Două moduri de a fi ale existentului nu înseamnă două lumi independente, ci una singură ruptă în două: în care cei bătrâni visează la vremuri apuse, iar cei tineri își deschid în taină sufletul sperând să-și formeze o altă imagine a ceea ce poate să le rezerve viitorul.

Arta însăși este o reactualizare a trecutului în prezent, dar și o transformare a prezentului în viitor. Marea, valurile, peisajele de neuitat, nu vor lipsi niciodată din ochii bătrânului care va plăsmui mereu noi orizonturi de frumusețe, doar pentru a deveni din nou tânăr.

P.S. A reprezenta o imagine într-o perspectivă sintetică înseamnă să-ți imaginezi o realitate care nu poate să existe fără conștiința asemănării dintre ceea ce se află în apropiere și ceea ce este în depărtare. Iar mesajul unui artist desăvârșit este acesta: *"Dacă nu te poți identifica cu imaginea propriei creații, nici nu vei reuși să te deschizi în fața unei noi lumi de posibilități nesfârșite."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-batranului-plini-de-infinite-intelesuri.html

Ochii care își lărgesc privirea înspre întrupările divinului

On Septembrie 14, 2020

Dacă vrei să înțelegi o demonstrație de mare densitate spirituală, încearcă să citești tot ce-am scris aici înarmându-te cu aceeași pensulă cu care artistul pictează o imagine, creând o imagine.

Trandafirul din dreapta mea mă privește ca pe un soare, pentru că totdeauna când îl privesc cu o devoțiunea aparte față de secretul vechilor preoți Egipteni, i se pare că atenția mea este îndreptată spre o realitate născocită de cineva care știe să reproducă cu fidelitate marea cheie a lui Solomon din templul unei limbi pierdute. Ochii lui au formă de labirint, exprimând în mai multe feluri opera ființelor divine, vederea de dincolo de văz, o fereastră spre sufletul comun al tuturor celor create, o reflexie sinceră și cât se poate de veridică a întregului univers care ne înconjoară.

Şi nu degeaba mi-am făcut timp să privesc trandafirul, cu înțelegere, cu admirație, cu condescendență, așa cum mă privește și el pe mine, fiindcă privirea noastră, intersectându-se în lumina palidă a unor ochi care cunosc totul despre secretele celor care au inventat limbajul scris, se oglindește peste veacuri într-un instrument de gândire numit: *Hiverdrazel* ("ceea ce se vede nu se arată în profunzimile sale"). Lumina e puțină, dar așa trebuie să fie așa, pentru că e mai bine să nu vezi totul înainte de a simți o conexiune cu ochii unor cărți care tratează în mod diferit limbajul și scrierea sacră.

Mi-am dat seama imediat că interacțiunea noastră vizuală și sufletească este un efect al libertății de exprimare prin formă și culoare, prin munca artistică, prin simboluri și analogii. Fiecare dintre noi este un spațiu-timp, ne pierdem amândoi în spațiul unei libertăți de gândire fecundă și de manifestare artistică neîngrădită. Subiectiv, rațional, filozofic, nu m-am gândit nicio clipă la acest trandafir în termeni de a fi un sfânt care hotărnicește domeniul temporal, dar am luat în calcul varianta de a fi un artist care vede totul în nuanțe de inspirație poetică și estetică.

Leadership: Important în dezvoltarea artei tale este obținerea unei imagini capabile să reprezinte subiectul în esența lui, plecând de la considerentul că ceea ce exprimi este ceea ce te esențializează?

Cât de mult ar trebui să-ți admir ochii pentru ca ei să mă copleșească cu o privire plină de semnificații? Dacă procedez astfel, dacă te-aș privi fără încetare, cu drag de artă, cu sclipiri de stele, ochii tăi ar căpăta strălucirea privirii îndrăgostite de frumos?

Poate că, numai ochii care își lărgesc privirea sunt obiectul inspirației unui artist care își extinde câmpul creației în toate direcțiile. Iar a duce la bun sfârșit această privire este o încercare de a deștepta dispoziția afectivă a ochilor care cuprind latura artistică a frumosului numai cu sufletul unui sfânt.

Surprinderea în desen a unei situații de viață este, de asemenea, parte integrantă dintr-o privire aruncată înspre miraculoasa întruchipare a purității și fineții pe care o îmbracă materialul natural, având o textură specială și emanând căldura unei realități artistice care depășește frumusețea pretextului de a descoperi autenticitatea naturii în simplitatea ei originară. Trandafirul este modelul perfect de slujire a artei în profunzime.

Poate că de aici se trage interesul meu pentru pictură, datorită fineții unei priviri care își amplifică expresivitatea prin cuvânt, prin lirism, prin culoare, prin ceea ce este mai atrăgător

la o poveste bună: simplitatea ei, sinceritatea personajului principal. Trandafirul se înclină în fața artei mele, făcându-mă să mă simt ca în prezența unei puteri covârșitoare, nedespărțite de noblețea și demnitatea unui creator care nu mă obligă să-i accept prezența, dar care mă lasă să-l înțeleg așa cum se revelează el de obicei, prin simboluri.

Mi-am dat seama că ochii mei, plini de generozitate, atenți la toate lucrările sfinte care se fac pentru slava lui Dumnezeu, surprind doar ceea ce artiștii pot să prezinte în lucrările lor: raporturile dintre figuri, sigilii, caractere sau ceremonii, toate învelite într-un soi de înțeles care schimbă percepția asupra raportului dintre adevăr și ficțiune. Obloanele lumii către suflet, așadar, trebuie să se potrivească exact cu estetica unui spațiu al invocației, luminos și generos, un spațiu al excelenței spiritului rafinat și, mai ales, trebuie să se potrivească cu vizualul unei imagini care întruchipează toată sensibilitatea umană limitată la statutul de simbol.

Leadership: Creația ta îți poate contura o idee despre cum poți absorbi o amintire pe care ți-o dorești păstrată aproape de suflet, ca și cum nu tu ai fi trăit toate astea, ci ți-ar fi fost povestite de altcineva?

Se spune că dacă rupi o petală de culoarea sângelui dintr-un trandafir de Damasc, la prima oră a apusului din Ziua Ursului, deci în prima zi a lunii august, și dacă o înmoi în apă rece de izvor împreună cu câteva frunze de busuioc proaspăt, și o pui pe fruntea unui bebeluș, el nu va suferi niciodată de nefericire și lipsa de sens în viață. Iar dacă adâncești un boboc din același trandafir într-un păhărel de sirop de mușețel, adăugându-i două măsuri de oțet de mere cu un vârf de cuțit de sare, și îl pui imediat pe pieptul unui bebeluș, acesta va dormi confortabil chiar și pe timp de ploaie, furtună și vijelie.

Vedeți bine ceea ce vă arăt? Intuiți voi oare adevărata măsură a artei mele, adevărată vrajă a unei scrieri de mult uitate care surprinde două entități spirituale asemănătoare, dar opuse prin forma cu care au fost investite de la natură? Poate că da, poate că nu.

Cert este că niciodată o artă nu va fi mai bine pusă în evidență, printr-un limbaj poetic, expresiv sau plastic, determinându-ne să privim realitatea cu niște lentile orientalizante, decât dacă efectul de perspectivă surprins într-o imagine unică se mărește cu ajutorul unei figuri de stil care, pentru efect retoric, se referă direct la un lucru, menționând un altul.

Umberto Eco a spus acest lucru cu alte cuvinte, mai rafinate, în romanul său devenit celebru: "Numele Trandafirului":

"Totul conspiră la a mă face să cred că visam la ceva, dar într-o formă anormală, așa cum, după spusa poetului, e aproape de trezire cel ce în vis visează. N-ar trebui să-mi amintesc nimic. Însă îmi amintesc totul, ca și cum nu eu aș fi trăit toate astea, ci mi-ar fi fost povestite de altcineva."

Cu siguranță, în ceea ce privește limbajul scris cu tâlc și mesaj artistic, cu oarecare universalitate, cu o religie obscură și dispărută fără urmă, există totuși o bucată de informație care controlează operația unui algoritm criptografic, *una herramienta para abrir una cerradura* , o cheie secretă caracterizată drept "o oglindă a minții".

Această cheie o veți găsi numai dacă veți ști să citiți tot ce-am scris aici, cu ochi de inițiat, cu aceeași pensulă cu care artistul pictează o imagine, creând o imagine.

Leadershipul este acea bucată de informație prețioasă care construiește imaginea unei singure existențe trecută prin evocarea unui fascinant scenariu creat de dragul de a

accentua o stare de spirit, o expresie a personalității sau o idee de mare însemnătate.

Ochii care își lărgesc privirea înspre întrupările divinului sunt aceeași ochi care privesc esența artei și a esteticului prin intermediul unui simbol care marchează acele memorii vizuale și simțăminte de mare apreciere, capabile să definească menirea artistului de a transpune o realitate într-un univers.

Divinul este povestea unei creații fabuloase care nu se încheie niciodată. Două întrupări îl caracterizează pe deplin: întruparea într-un corp pământesc și întruparea într-un corp omenesc. Arta le unește pe amândouă într-un simbol. Trandafirul este cel mai de preț simbol al cabaliștilor.

Înțelege-mă bine, nu te opune experienței de inițiere în tainele naturii, și poate într-o bună zi vei învăța să te transformi tu însuți într-un trandafir.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-care-isi-largesc-privirea-inspre-intruparile-divinului.html

Ochii caută cu înfrigurare esența trăirii autentice

On August 04, 2022

Învață să pui în mișcare procesul activ de înțelegere a „cine ai fost, cine ești și cine vei fi", într-un moment în care nu poți să te ascunzi de tine însuți, și nici nu poți să păstrezi distanța față de ceea ce te afectează.

Amurgul nu se arăta la orizont. În ochii alergătorilor se simțea, răspândită ca o formă de undă, un soi de stare apăsătoare dusă în surdină, fără reguli, un soi de gol poleit cu discreție, un nou început de care ai vrea ca nimeni să nu afle, o amplificare printr-un efect de calmare a luptei dusă - fiecare numai cu el însuși. Cu toate că era ceva ceresc, nori plini de abur, fulgere pline de putere, o ploaie din aia măruntă, totul se amesteca cu ceva pământesc, dar nu cu focul creator, nu cu strigătul victoriei, ci cu sentimentul de precauție care, însă, părea să fie unul acut.

Și starea aceasta șubredă, chinuită de prognoza unei vremi instabile, al cărei "modus operandi" se baza pe gândurile subliminale provocate de apăsarea unui disconfort produs de umiditatea excesivă, nu prea dădea semne că va trece repede. Ar fi trebuit să mă introduc în ilustrațiile unei cărți ce prinde viață pe măsură ce gândurile încep să fie colorate, și poate doar așa imaginea mea de sine va fi lumina ochilor celorlalți.

Gravitatea de simțire, asta era. Lupta cu ultima rezistență a forțelor lăuntrice, *Disfurethis-Asprintyr* , darul de a separa ceea ce este cu adevărat important de ceea ce știi sigur că se dă uitării, cu toate cele negative. Lupta aceasta putea face ca realitatea să se legene între pastila albastră și cea roșie, exact ca în filmul Matrix. Prima pastilă desemnează iluzia unui orizont vizibil doar pe jumătate, sub un vast cer negru, plin de nori. Cealaltă pastilă desemnează revelația unui adevăr pe care îl posedăm, dar de care nu suntem conștienți.

Leadership: Poți să-ți găsești gloria mult visată prin forța înflăcărării îndreptată spre tine însuți, într-o manieră specifică „totalității individualizate" pe care n-o zărești decât în trăirea intensă a unui moment special?

Ceea ce vedeam clar la toți alergătorii era explicația unui fenomen pe care toată lumea îl ocolește, *Datisporthis* , un moment în care aflăm adevărul probat de realitate, în care nu ne mai putem ascunde sau nu îl mai putem ascunde. Și anume, că totul variază în funcție de circumstanțe și de rezultate. Niciun alergător nu se simțea în largul său, fiindcă nimeni nu părea să aparțină lui însuși, ci fiecare aparținea condițiilor pe care vremea nasoală le hotărâse încă dinainte de începerea maratonului.

Chiar și cea mai mică schimbare a naturii, cea mai mică rază de soare, ar fi adus bucurie și speranță în sufletul fiecăruia, mărind șansele ca victoria să fie rapidă și completă. Dar nu a fost să fie așa. Vremea părea tot mai aspră, ca un bici care izbaveste-ncet, pedepsitor. Şi tocmai această inversare de planuri ține de originalitatea alergătorilor: prin propriile experiențe intense, cu fiecare urcare și coborâre anevoioasă, ei învață să biruiască viața.

În realitate, fiecare alergător reprezintă o „totalitate individualizată" deoarece fiecare are propriul filtru emoțional cu care percepe lumea din jur și că, de fapt, lumea este o proiecție a propriilor idealuri, viziuni, gânduri, capacități.

Dacă la un moment dat vor apărea două feluri de realități, una văzută prin ochii sufletului, cealaltă prin ochii unui spiriduș care nu se vede, atunci s-ar putea presupune că este vorba

de asocierea a două planuri suprapuse: unul interior, al vieții psihologice, al trăirilor dezolante resimțite în profunzimea sufletului unui om care nu se poate adapta condițiilor ostile.

Şi unul exterior, al lumii spirituale, invizibile, a cărei voce ne vorbește prin intermediul inspirației, a revelației unei conștiințe superioare făcută conștiinței noastre. Din atâtea glasuri pe care le auzeam, din atâtea stări amestecate și învolburate, ieșea la iveală acea bucurie cerească a nădejdii și a păcii sufletești de care însetează atât de mult omul zilelor noastre.

Leadership: Poți să te menții în forma cea mai înaltă la finalul unei lupte care s-a dus în tine și care reprezintă proiecția propriilor posibilități de trăire a situațiilor în care te regăsești ca "identitate profundă" ?

O identitate profundă este un proces activ de înțelegere a „cine ai fost, cine ești și cine vei fi" într-un moment în care nu poți să te ascunzi de tine însuți, și nici nu poți să păstrezi distanța față de ceea ce te afectează.

Exact ca în artă, unde finețea desenului reiese din efectele cromatice și din mottoul temei sugerate, precum: "Lucide intuiții, adânc răsfrânte în suflet", tot astfel concursul de Running se raportează de regulă la noțiunea de *Surodinnoah Sterres* (încercarea de depășire a tuturor barierelor) prin apartenența sufletului la finețea unei sensibilități luminoase, greu de semnalat în momentul dinainte de start.

Și, de unde apare sensibilitatea în niște trupuri atletice? Ea apare din sentimentul de a ajunge în acel loc unde soarele strălucește intens, indiferent de vreme: pe treptele podiumului. De fapt, când vorbesc despre sensibilitate, acest orizont spiritual ce se simte solidar sufletul nostru, mă gândesc la cuvintele lui Ştefan Zweig: *"Toți săvârșesc fapte care depășesc chiar voința lor, numai ca să ajungă la limita extremă a simțămintelor lor."*

Ceea ce constituie imboldul acțiunilor lor îmi apare oarecum limpede, nu doar pentru că au încercat să-și dovedească cel puțin lor înșiși ce sunt: o avalanșă de trăiri și frământări, ci pentru că au încercat cumva să reînvie acea tradiție glorioasă și seculară a sportivității de la noi din țară, tot așa cum un artist cu suflet colorat reînvie prin pictură orice haină veche.

Important în leadership este ceea ce simți în momentul când reușești să atingi acel spațiu adânc din tine care te recomandă ca fiind „o amintire ce trece de la o generație la alta".

Ochii caută cu înfrigurare esența trăirii autentice atunci când alergătorul experimentează o nouă perspectivă de abordare a trecerii liniei de finish sub impulsul irepresibil al rememorării unor momente semnificative din care se încheagă o poveste de mare impact.

Predominant aici este gloria mult visată a unui alergător care ține nu doar de trecerea liniei de finish, pe prima poziție, ci de statornicirea reușitei sale în amintirea vremurilor de demult.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-cauta-cu-infrigurare-esenta-trairii-autentice.html

Ochii cu vedere artistică își exprimă altfel orizontul

On Martie 19, 2024

Adevărata valoare a artei se află dincolo de percepția imediată, pe linia unei autenticități valabile numai prin expresivitate.

La concursul de running din Roma, indiferent de numărul concurenților, pentru mine a existat un singur învingător, exemplul multora: sora mea, Oana Fântânaru. Nu-i vorba că ceilalți concurenți au alergat mai bine sau mai slab decât Oana, nu-i vorba nici de competiția cu sine însuși, ci este vorba despre acea eliberare de constrângeri sociale, pe care artistul o simte când reușește să se exprime pe măsura dorinței lui. Mă refer la acea artă subiectivă proprie artistului care se lasă dominat de inspirație și creează, refugiindu-se în exclusivitatea libertații sale de expresie, nu din dorința de a atrage atenția, ci din înflăcărarea de a-și explica misterele ființei.

Încerc să scot la lumină partea ei mai puțin evidentă, mai puțin vizibilă, cea mai secretă, dar permanentă și chiar preponderentă. Categoric, îmi dau seama că în ea nu are niciodată câștig de cauză renunțarea definitivă, fiindcă nu cedează în fața forței negative ce tinde să-i copleșească pe cei vulnerabili. Cel mai probabil, misiunea ei la acest concurs, greu de înțeles pentru privitorii de rând, nu a fost de a sesiza și de a reliefa acea parte ascunsă dintr-o operă de artă neglijată, ci de a recupera ceea ce constituie mesajul ei nedezvăluit: "tot ceea ce are o valoare intrinsecă merită să fie apreciat".

Printr-o asemenea operație de dezvăluire mai puțin cunoscută, printr-o asemenea atotputernică moștenire ce poate fi recuperată și în mine însumi, s-ar putea oferi o perspectivă nouă asupra artei capabilă să devină zestrea unei întregi generații de artiști. În mine însumi, ca și în oricine altcineva care a participat la cursă și a privit în același timp ceilalți concurenți, s-a produs un fel de eliberare de constrângerile urbane, *una revitalizzazione della consapevolezza di sé*, ca o invitație la viață, un soi de rezistență în fața limitărilor, oricare ar fi ele.

Leadership: Ai experimentat vreodată o activitate de creație care îmbină spontan conceptul de "impinire sufleteasca" cu procesul de receptare a unei imagini bazată pe subiectele conținute în ea?

Toți ceilalți concurenți s-au risipit imediat din câmpul vederii lumii. De fapt, lumea și-a continuat a doua zi cursul firesc, ca și când totul ar fi fost doar o efemeră amintire.

Totuși, sora mea, într-un elan ce amestecă umila prezență și splendoarea, asemenea pictorilor care fixează eternitatea pe pânză, rămâne în centrul atenției mele și a lumii întregi care citește acest articol, pe linia unui *Elgnisezzo Aralimesiv Edreseancti*, prezența vie a unui univers răsfrânt în adâncul ființei.

Sufletul individual devine una cu întreaga viață a universului atunci când întreaga ta ființă transcende limitele fizice și temporare.

Mulți vor citi acest articol. Chiar și cei care nu au participat la cursă, sau care nici măcar nu au auzit de concursul de running din Roma, probabil tot de sora mea se vor atașa vizual, se vor recunoaște în ea, deoarece imaginea ei reflectă ambiția și dorința de reușită din sufletul fiecăruia. De fapt, asta fac artiștii, ei își transpun elanurile ființei, plinătatea lor, în opere care se adresează simțurilor și emoțiilor publicului.

Leadership: Poți să te recunoști într-o imagine care transpune elanurile ființei tale într-un perpetuu joc existențial al cărui miză este "instantaneul propriei rezonanțe cu mesajul transmis" ?

Arta este o formă de expresie care se leagă efectiv de o experiență vizuală nemijlocită, deci de o poziție verificată numai de practică. Și aș începe prin a-mi preciza optica față de conceptul de "angajament", simțindu-mă atras de o temă particulară: "resiliența", capacitatea omului de a reveni la normal după o experiență extenuantă.

Această temă a devenit momentul provocator al stărilor și dispozițiilor mele sufletești, al motivelor de cercetare umană. O priveam pe sora mea la finalul cursei cum își domolea respirația, în timp ce reflecta instantaneul propriei rezonanțe cu mesajul pe care eu voiam să-l transmit: "Ceea ce simți este ceea ce ochii celorlalți nu pot vedea."

Pe plan spiritual, ceva din ea părea să radieze în termeni de artă: *"Tot ceea ce mi-am propus la acest concurs a fost să dezvălui esența mea, să pictez o poveste, tot așa cum artiștii plastici pun în valoare un subiect, folosindu-se de umbre și lumini."*

Iar eu aș adăuga, într-o manieră vizuală și alternativă, ideea că o lume pe care ochiul o cuprinde cu sufletul, cu credință, devine fundalul pentru o călătorie personală interioară. Ca să faci artă, mai întâi scrie cu sufletul tău, apoi recitește cu sufletul altora!

Leadership: Poți să te angajezi într-o menire pe care să o împlinești onorabil, în totală armonie cu latura ta artistică care rezidă dintr-o activitate susținută de determinare și consecvență?

Este greu să transformi un alergător de rând într-o retrospectivă a unei epopei artistice uluitoare. Spun asta fiindcă oamenii de rând sunt prizonierii timpului și ai materiei, pe când artiștii, cu penelul, cu dalta sau cu pana, își eliberează sufletul și îl trimit în eternitate. Așadar, pentru a putea crede în noi înșine, pentru a putea crede în calitatea noastră artistică, trebuie să ne angajăm într-o menire pe care să o împlinim onorabil, una care să facă din fiecare zi o operă de artă.

Sora mea și-a dezvoltat încă de la început, de la prima sa ivire în viața sportivă, încă de la primul contact cu stadionul, acel elan pasionat, o sete de aventură, entuziasmată de ceea ce va vedea și va descoperi pe traseu. O dragoste încrezătoare în viață, o înclinare de a se bizui pe aceasta, de a se cufunda în ea, într-un deplin acord cu latura ei artistică. Nici chiar acum, în prezent, nimic nu poate să o corupă, să respingă un asemenea elan tineresc, aventurier, nimic nu poate să-l stăvilească. Impulsul ei de a explora este cu atât mai ispititor cu cât pleacă de la cultivarea unei conexiuni cu spiritul Renașterii, cu precădere prin trăirea clipei de față și crearea unor opere "evocând prezentul".

Ce alt motiv de mândrie pentru un sportiv ar putea fi mai dătător de satisfacții decât acela de a fi un însoțitor fidel al ideii de "artă pentru artă", prin contribuția la "consacrare" sau la "lansare" prin salvgardarea tinereții sale? Din păcate, sportivii pe care i-am văzut alergând cu toate puterile, de la primul la ultimul, au refuzat artei orice șansă de a le surprinde efortul. Evident, există o diferență între sportivi și artiști.

Da. Mulți sportivi sunt ghidați interior de ideea că: *"Găsirea unei meniri nu este suficientă, fiind necesară o dedicare activă pentru a o împlini."*

În schimb artiștii, uniți cu natura, împrumută uneori realitățile și trăsăturile peisajului, exprimându-și afinitatea bine determinată față de creația lor: *"Valoarea pe care o atribui*

activității mele este constituită de ponderea decisivă acordată efortului născător de lumi."

Arta nu este verosimilă decât prin mesajul nepieritor pe care artistul îl transmite și prin impactulul viu pe care îl are asupra privitorului.

Ochii cu vedere artistică își exprimă altfel orizontul atunci când trebuie să te conectezi la tine însuți pe tot parcursul unei întreceri a cărei miză depășește simpla victorie. Este un fel de transcendență. Arta te ajută să depășești limitele fizice și mentale ale competiției. Prin ea, te poți conecta cu o realitate mai profundă, cu emoții universale și cu o perspectivă mai amplă asupra vieții.

Și cred că aceasta este diferența mare între sora mea și ceilalți alergători: ea a slujit drept trecere de la statornicia prezentului la revelația unei străluciri nebănuite, peste limitele fizicului ei, simțind o conexiune profundă cu divinitatea. Ceilalți au alergat, și atât. Totuși, sora mea a făcut ceea ce toți ceilalți la un loc n-au făcut: a transformat o simplă cursă de running într-o călătorie spirituală, plină de posibilități artistice, în care fiecare pas a fost o împlinire a sinelui și o apropiere de divin.

De fapt și pe drept cuvânt, la marele concurs de running din Roma, 2024, sora mea, Oana Fântânaru a fost invingătoarea surpriză. Spun asta, deoarece a avut tot timpul în ea esența unui lider:

Un lider este caracterizat de dorința artistului de a modela reprezentări ale lumii pe care o are înăuntru.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-cu-vedere-artistica-isi-exprima-altfel-orizontul.html

Ochii deprinși cu vederea celor nevăzute

On Iunie 22, 2021

O imagine valoroasă nu ratează emoțiile unui început de poveste tristă, dar scoate în prim plan mărturia unui parcurs existențial grandios.

Sunt în Palas Mall. Privesc cu atenție un afiș în al cărui prim plan se află un fotbalist, unul care nu pare să aibă nimic deosebit de față de alți fotbaliști. Sincer, nu știu de ce privesc afișul, nu știu de ce mingea pare că o ia înaintea fotbalistului, dar ceva mă atrage la această imagine. Nu culorile, nu designul. Chiar aș zice că imaginea aceasta nu transmite niciun mesaj.

Dar, presupunând că jucătorul respectiv ar avea ceva important de arătat, atunci aș fi curios să descopăr ce însușiri există într-un instrument de făcut bani, sau mai bine zis, într-un promotor de evenimente. Căci, un fotbalist poate fi orice îi cere imaginea lui să fie, nu-i așa?

Dacă ar trebui să dau un nume acestui afiș, în cazul în care eu aș fi fost jucătorul din prim plan, atunci aș avea un răspuns gata pregătit la întrebările filosofilor. În acest moment, un singur nume îmi vine în minte, exprimând sensul aluziv al unei poezii de mare frumusețe și rară delicatețe sufletească: "Simt că trăiesc".

Da, simt că trăiesc pentru imaginea pe care eu însumi o atribui unui om capabil să ofere performanțe consistente de nivel mondial pe o perioadă suficient de lungă de timp.

Pentru ca o imagine să devină memorabilă ea trebuie să fie văzută și simțită în mod direct, prin intermedierea facilă a unui proces de condiționare care stimulează diferențierea, autoreflecția și autoevaluarea.

Mai e ceva. Printre noțiunile abstracte pe care le dobândește un asemenea fotbalist, bine încadrat într-o imagine de mare forță sugestivă (interiorizată ca într-o poezie de factură tradiționalistă), există o noțiune care merită o atenție specială. De fapt, fotbalistul nu cunoaște valoarea sau durata unui sentiment pe care îl simte cineva atunci când privește imaginea lui. Ni s-ar părea totuși corect să credem că fotbalistul cunoaște durata unui sentiment doar în măsura în care el reflectează asupra mișcării unui corp, a picioarelor și a mâinilor ce trebuiesc bine coordonate într-o situație specifică.

Așadar, când există mai multe posibilități de a integra un fotbalist într-o imagine, și când imaginea pare să redea sentimentul de siguranță care îl animă pe sportiv în timpul meciului, atunci ești dispus să crezi că cel mai sensibil instantaneu, portretul foarte expresiv și, în egală măsură, cel mai aproape de realitatea chipului său, este strâns legat de sentimentul competenței (mai presus de masculinitate și sex-appeal).

Ar fi o greșeală să cred că un fotbalist este doar o imagine, dacă nu iau în considerare faptul că, înainte de toate, el este un om care dă dovadă de inimă, pasiune și mândrie pentru joc. Din imagine ar putea sa reiasă satisfacția profesională a individului. conceptia despre sine (de a crede în capacitățile sale) și încrederea in sine (de a acționa fără teama excesivă de judecata altora).

Leadership: Atenția ta se concentrează pe producerea unui salt în calitatea vieții care să reducă timpul de expunere la împrejurări potrivnice, pentru a obține o imagine cu mare impact?

Imediat ce devii o imagine, începi să te integrezi într-o sferă mai înaltă de percepție a atractivității și notorietății care promovează un anumit comportament, o anumită atitudine, o anumită realitate, determinând interesul pentru schimbare și noutate. Şi asta, doar vrând să arăți cât de iscusit ești în a-ți folosi imaginea pentru a construi o versiune mai bună a ta. Așadar, o imagine cu un fotbalist poate să inițieze și să mențină automotivația.

O altă posibilitate de vizualizare a unei imagini este partea nespusă din ceea ce gândești atunci când eșuezi. Dar la fel de bine o imagine poate să controleze ceea ce gândești atunci când trebuie să intri pe "scenă".

Mai departe intervine dorința de a epata, de a crea un bazar de impresii și sentimente, de a fi în centrul atenției, fapt care ține de însăși esența omului, de începuturile lui umile. Fotbalistul respectiv nu s-ar fi putut încadra de minune într-o imagine cu rol de „reclamă senzațională" dacă el nu ar fi cunoscut succesul pe care îl pretinde o poveste de viață impresionantă, demnă de un film de Oscar.

Dacă privim cu atenție spre el, nu vedem "puștiul senzațional care a crescut într-un orfelinat", vedem doar motivul pentru care un om de rând a ieșit din anonimat: el a vrut să fie CINEVA, în loc să putrezească ca o rocă fosilizată.

Cine a înțeles legătura dintre leadership și imagine, știe să judece un om prin prisma ultimului lucru întâmplat, nu prin prisma experiențelor trăite la ceas de vârstă timpurie.

Asta îmi amintește întrucâtva de eroul Papilion, din romanul autobiografic scris de Henri Charrière care, la un moment dat, se absolva total în fața propriei sale judecați:

"Dacă am putut fi aruncat pe acest drum al putrezirii, aceasta se datorează faptului că, trebuie s-o recunosc cinstit, eram un candidat permanent pentru a fi trimis acolo într-o bună zi. Societatea are dreptul să se apere, dar nu să se răzbune în chip josnic. Da, totul este posibil. Dar un om nu-i pierdut niciodată. Orice ar fi putut făptui, există totdeauna la un moment dat al vieții sale o șansă de a se răscumpăra, de a deveni un om bun și folositor comunității."

Din câte se observă, o imagine care nu-ți iese din minte este, mai întâi de toate, povestea unui om umil care nu și-a ratat șansa de a deveni un erou. Cine nu respectă toate cele chemate spre a fi văzute în toată micimea lor, nu va putea să trăiască nici acea poveste de viață care surprinde dezvoltarea sufletească, prin activarea simțirii, prin cultivarea unei vocații la cel mai înalt nivel al rafinamentului. Așadar, o imagine valoroasă nu ratează emoțiile unui început de poveste tristă, dar scoate în prim plan mărturia unui parcurs existențial grandios.

Să presupunem că leadershipul ar face referire la imaginea ta cuprinsă în oglinda lumii reale. Cum îți faci ochii să creadă că ceea ce ei văd în perspectivă este aprobarea inimii tale de a se apăra de „condamnarea la uitare", înainte de a se adapta la diferite situații de performanță?

Ochii deprinși cu vederea celor nevăzute sunt capabili să distingă diferența dintre o realitate care îți prezintă mereu o limită, și o dorință de măreție infinită care nu se știe de unde vine, dar în mod cert te plasează într-o lumină favorabilă, într-o actualitate vivantă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-deprinsi-cu-vederea-celor-nevazute.html

Ochii își exprimă admirația față de cele văzute și nevăzute

On Octombrie 28, 2022

Nu vei putea să descoperi măreția unui orizont ideal, fără să sesizezi "tremuratul" unei imagini proiectate în memoria unui timp ciclic.

Pentru a surprinde cele mai spectaculoase imagini ale mării ai nevoie de o cameră foto care poate oferi cât mai mulți pixeli într-o imagine. Dar mai ai nevoie de ceva ca să îmbogățești universul artei: trebuie să creezi premisa unei lumi futuriste care este guvernată de o ordine strictă. Căutând să lămuresc acest lucru, o dată cu promisiunea că nu-mi voi modifica prea mult percepția asupra vreunui eveniment prezent, căreia i se alătură conotația unei stări de adorație, dar și regretul pentru trecerea ireversibilă a timpului, privirea mea a luat locul privirii unui iluminist a cărui rațiune creatoare poate să transgreseze tentațiile artificiilor poetice.

Imaginea mării, capturând nu doar simple momente, ci foarte multe detalii, se găsește în secvența de deschidere a ochiului spre sfera de cuprindere a unei reprezentări artistice singulare, a unui mesaj, a unei idei, cum ar fi cazul existenței unei lumi futuriste guvernată de o ordine strict vizuală, lărgind totodată orizontul unei priviri a cărei imaginație este totdeauna pornită la superstiții, la credință în supranatural. Tot ceea ce trăiesc, pasiunile de-o clipă sau lungile obsesii de imaginar, situațiile pe lângă care trec, chiar și fiorul străbaterii unei rupturi de realitate, toate se pierd în spatele unei priviri sceptice și indiferente care parcă vrea să cuprindă într-o singură clipă ceea ce se poate pierde într-un decor prea agomerat.

Şi, totuși, ceva nerostit, derutant, neașteptat, dar cumva esențial, un sentiment ce mă însoțește în permanență dincolo de vederea ochilor, îmi dă peste cap realitatea. De aceea, imaginea din fața ochilor mei pare să "tremure", ca și când ar fi proiectată în memoria unui timp ciclic în care marea devine o oglindă mereu actuală și în afara timpului.

Iar faptul acesta se datorează opțiunii de balansare alternativă a unor elemente vizuale distincte (umbra obiectelor, suprapunerea imaginilor), care nu sunt menite neapărat să înfrumusețeze orizontul, fiecare având o nuanță ușor diferită a aceleiași culori de bază, dar care totuși par a continua o viziune a lumii. Şi viziunea asta îți cere să o înțelegi, să o simți, să o trăiești pe scena propriei vieți, ca spectator activ, experimentând diferite roluri – de la pictor la scenograf, și de la observator la artist.

Leadership: Percepția estetică a imaginilor generate de acuitatea vizuală a ochilor tăi se poate manifesta prin acțiunea de regăsire a unui orizont ideal în care se deslușește profilul unei opere întinse?

O vedeți ce frumoasă e la chip când își oglindește cu duioșie ochii strălucitori în culorile cerului senin de vară? De foarte multe ori, ochii ei denotă caracteristicile tipice ale unei culori relaxante, dar pot fi și variante ale culorii nocturne fundamentale, ce pare să aibă asupra privitorului un rol important în estetica lumii aflată în continuă transformare, tot așa cum pictura pe oglindă transmite putere și îi oferă privitorului un rol activ, care are astfel ocazia să facă parte dintr-o operă de artă.

Da, marea e frumoasă, fiindcă ochii ei captivanți, pe care îi iubesc și îi doresc lângă mine zi de zi, lucind a libertate deasupra valurilor, nu încetează să vadă propria mea realitate.

O revăd apoi cu ochii sufletului, bună, milostivă și plină de dragoste, zile în șir, cu riscul de a

mă scufunda în melancolie, în acea melancolie pioasă, sfântă, ce parcă trezește vederea unui templu măreț, plin de legende, căzut în ruine. Şi ori de câte ori îmi amintesc de valurile mării și aromele care au miros curat, de nisipul alb care face ca marea să pară limpede, îmi dau seama că sunt mai fragil decât nisipul pe care ea îl spală dintr-o suflare. Însăși procesul amintirii este rodul unei simțiri autentice, vii și naturale, întruparea artistică a unui ideal înalt, nu o simplă fotografie artistică de ocazie.

Ei bine, omul a cărei viziune fundamentală se bazează pe aspirație și dorință de reintegrare a diferenței în unitate, va ști să vadă un bob de nisip într-un singur val, pornind de la orice subiect în parte. Va socoti fiecare val, la fel ca fiecare bob de nisip, ca fiind unul și același, unul cu toate în planul absolut. Cu acest prilej, revelația unei noi frumuseți admirată în această apropiere liniștitoare de mare, pe care suprarealiștii o numesc *Esthesis Inisth Argostich* (frumosul ca întâlnire întâmplătoare), se datorează amestecului dintre interpretarea estetică a unei imagini de vis, nostalgice, pline de farmec, și puterea vizuală exacerbată de culori vii, intense, vibrante, care dau viață artei prin sclipiri de lumină.

Leadership: Creația ta exprimă un raport de proporționalitate între efectele a două fenomene opuse care pun în evidență lungimea raționamentului de tip matematic: "micșorare - creștere" ?

Există și un alt mod de a clarifica acest raport de cauzalitate între mare și cer, între dune de nisip și valuri de ocean, mai ales dacă comparăm două științe diferite, cum sunt matematica și muzica. Matematica nu poate renunța la ceea ce este real și va reprezenta de-a pururea doar ceea ce este ideal în spațiu. Pe când muzica, privită ca o manifestare a spiritului, are de asemenea o extindere reală, dar se subordonează mai mult reflecției, includerii în plan artistic, deci profilându-se ca ceva particular și, ca atare, poate fi preluat în planul universalului. Și chiar dacă pictura este o artă a gustului fin, depinzând de lumină și de clarobscur, ea este cu totul ideală dacă se constituie ca obiect al reflecției deschise, sau ca limbaj al spiritului manifestat prin imagini și prin succesiunea de idei.

În acest caz, judecata mea va trebui să ajungă până acolo unde marea întâlnește mângâierea soarelui, ca o expunere a infinitului în finit, pe plan artistic. Iar auzul, ca formă de percepție a vocii șoptite de glasul unei nimfe, prin percepția semnalelor din mediul înconjurător, fiind un simț situat deasupra spiritului de observație, oferă posibilitatea de a recepționa și a interpreta undele valurilor într-o liniște perfectă, mai ales felul cum ele vibrează când sunt lovite de țărm, îngânând maiestosul imn al libertății, al nemuririi, un imn al reconcilierii cu loviturile destinului.

Nu-i așa? Spre deosebire de văz, unde finitudinea sau diferența apar doar ca o alegorie a infinitului, auzul apare acum ca o creștere a acuității vizuale. Auzi mai bine cântecul mării pe măsură ce vezi mai în profunzime orizontul. Dar pentru asta trebuie să adopți o atitudine flexibilă în fața curgerii vieții, fapt care îl face pe un artist să își manifeste personalitatea în timp real, în ideile sale de compoziție, încercând să se regăsească într-un tablou unicat inspirat din evenimente reale. El trebuie să simtă emoția de atunci, senzațiile ce se nasc în sine, pentru a construi un moment de neuitat.

În acest caz, realismul vine să anticipeze unitatea ideală superioară a artistului, care este "frumosul vizionar" în sfera momentelor multiple de admirație a mării, în timp ea ce traversează frontiere îndepărtate...

O creație artistică poate să aibă lungimea raționamentului de tip matematic: "micșorare - creștere" numai dacă elementele constitutive ale experiențelor tale vizuale parcurg traseul stabilit de ideea: între finit și infinit există întotdeauna un câmp de întindere nedefinită.

Nici nu cred că există proporție sau gradație între finit și infinit. Există o pauză absolută, un

salt peste spațiul disputei dintre lumină și întuneric, dintre viață și moarte...

Ochii își exprimă admirația față de cele văzute și nevăzute atunci când artistul este în stare să surprindă atât profunzimea unui spațiu mai straniu decât s-ar crede, dar liber cum este marea, cât și întinderea unui orizont în cuprinsul căruia se poate ivi pe neașteptate ceva surprinzător.

Ochii îți arată tot ceea ce sufletul experimentează

On Martie 02, 2023

Ceea ce vezi atunci când privești exteriorul reflectă spațiul interior care crește contrastul realității din care se alimentează exteriorul.

Era mult noroi, o vreme tare închisă, lapovița se lăsa așteptată. Nu m-am revoltat împotriva așteptărilor pe care le aveam în legătură cu vremea, nu mi-am ascuns neîncrederea, nu m-am rupt de mine însumi, ci am acceptat tacit o situație de care mental nu am fost pregătit înaintea concursului de running. Importantă este imaginea pe care ochii mei au surprins-o cu câteva minute înainte de start, o reprezentare a realității alternative înfățișând aceeași sportivi, potoliți și calmi, dar nerăbdători să înceapă o aventură pe cinste, fără nicio constrângere.

Eventuala mea dramă interioară se poate manifesta în modul cum redau acum, doar prin culoarea gri a vremii, sentimentul infiltrării iremediabile a unui spațiu clarobscur din care s-a consumat lumina, într-un soi de fundal abstract de acuarelă capabil să înlesnească o evadare din ascunsul unei lumi, care nu este realitatea vieții de zi cu zi. Acum, mai mult ca niciodată, conștientizez adevărul conform căruia orice om poate accesa riscul unei aventuri pline de suspans, dar rareori omul poate triumfa asupra unui sine care nu este în stare să se manifeste cu atâta forță încât să blocheze orice fel de schimbare.

Se simțea răcoarea umedă și vâscoasă a unui "clei" aerian, din care nu te desprinzi prea ușor, pătrunzând câte puțin în tine, consumându-te pe de-antregul, pornind tot iureșul și toată năvala sângelui tânăr spre sensul unic al unui sentiment mult prea intens, o emoție încătușată undeva adânc care te seacă de vitalitate. Era tragicul de infiltrație a negrului în lumina unui spațiu răscolitor foarte îngust, de dincolo de "scoarța realului", acolo unde clocotesc patimi și îndoieli devastatoare, extrase parcă dintr-un tablou canvas abstract, ireal, apocaliptic.

Leadership: Poți să dai o formă nouă trăirilor rămase captive într-o imagine privită retroactiv, încât să amplifici importanța momentului care te-a emoționat cel mai mult?

Stoic, acordat la vocea naturii, eu ocupam un loc sigur în mijlocul tabloului, ca o făclie în mijlocul furtunii, parcă așteptând să se dezlănțuie iadul resimțit doar la nivelul emoțiilor și gândurilor. De fapt, realitatea din spațiul sinelui meu, reprezentând adevărul ascuns, invizibil la o vedere obișnuită, devenea suportabilă printr-un fel de abur amestecat de îndurare și răbdare. Ştiam că trebuia să risc o evadare dintr-un decor greu de admis, un decor înrudit sufletește cu natura care mereu se întrece pe ea însăși, și pe care artistul îl gândește la cele mai mici detalii pentru crearea atmosferei unice.

Pe aceeași linie de gândire, Ion Frunzetti observa în criticile sale că: *"în arta lui Rembrandt există un constant du-te vino al liniei asupra ei înseși, o oscilație a trăsăturilor de penel care separă partea umbrită de partea luminată a formei. Considerată redusă la plan, nu înseamnă oare forma aceasta a petei clare din tablou, o rămășiță ignobilă de pe urma zdrelirii ei necontenite, de ghearele petelor de întuneric? Nu-i descoperim o existență caducă destinată să se fărâmițeze sub atacurile avidității umbrei? Nu ne simțim absorbiți de ea, de tentaculele întunericului?"*

Se remarcă aici încercarea mea de evadare dintr-un clarobscur năvalnic, misterios, demn într-adevăr de un tablou semnat Rembrandt, un clarobscur care se încheagă și se dizolvă fără încetare în câmpul unei tensiuni extrem de puternice, străbătându-mi inima ca o ceață deasă, la fel de puternică precum sângele dintr-o rană deschisă. Mai curând decât o luptă cu mine

însumi, era vorba de un soi de antagonism latent între instinct și voință, o ocupație treptată și fără rezistență a unui "domeniu" advers, cum este arta văzută ca dominație în stare pură. Astfel, m-am aflat între două extreme, ca la orice concurs de running desfășurat pe o vreme neprielnică.

Leadership: Poți să te vezi așa cum ești dincolo de ceea ce crezi despre tine, în concordanță cu evaluarea emoțională și estetică a unei opere de artă în care îți oglindești trăirile?

Opera de artă oglindește trăirile acelui artist care își expune viziunea despre o realitate adesea trecută cu vederea. Însăși realitatea, cu trăirile ei subiective, este expusă în artă prin oglindirea vederii într-o viziune care devine ambiție.

Da. Cel mai greu lucru este să te regăsești pe plan artistic într-un concurs de running, ca un întreg, ca un mic DaVinci capabil să trezească o emoție în inima privitorului. Pierzi urma unei înseninări armonice, definitive, statice, ca apoi s-o regăsești în ceață, sub forma unei lacrimi firave pe obraz, și într-un final ajungi într-un loc suficient de aproape de opera de artă, încât reușești să te vezi diferit, cu mai multă acuratețe, dintr-o altă perspectivă, cea a trăirilor estetice.

O trăire estetică înseamnă, în contextul realist, faptul că o persoană are trăsături cu totul remarcabile pe care observatorul le poate experimenta atunci când se află într-un loc asemănător. Este ceva legat de simțurile pe care le recepționezi când experimentezi o realitate vie, capabilă să sugereze printr-o metamorfoză continuă acea temporalitate prelungită, liniară, constituind sensul unei stări de fermitate de-a dreptul surprinzătoare, în toată vulnerabilitatea ta.

Leadership: Trăirea tăinuită pe care o declanșează un eveniment reprezentativ este rezultatul studiului sensibilității sau al simțurilor experimentate sub forma fascinației tale în fața unei creații care nu încetează să uimească?

Practic, trăirea estetică evidențiază acea realitate sensibilă exprimată prin gradul de intensitate a frumosului pe care îl degajă conștientizarea propriilor gânduri și acțiuni transpuse într-o anumită zonă a artei. Iar trăirea aceasta estetică, divulgată prin expresivitatea imaginii în care mi-am încorporat simțirea, voința, intuiția și emoția, se remarcă acum printr-o traiectorie creatoare originală, manifestată plenar, cea a unei interiorizări nefalsificate care se exteriorizează ca act de mărturisire, de relevare a sensibilității sportivului și artistului, deopotrivă.

Dacă pot spune altfel, trăirea estetică vizează posibilitatea de reînnoire continuă a propriei conștiințe și a atitudinii personale față de viață, în spațiul unei creații în care sentimentele universale regăsesc în contururi precise semnificația lor eternă. Şi, numaidecât, trăirea estetică surprinde acea relație intimă, și uneori dureroasă, pe care o ai cu tine însăți, printr-o raportare continuă la lumină și culoare.

Însăși trăirea estetică este rezultatul studiului sensibilității sau al simțurilor experimentate sub forma fascinației tale în fața unei creații care nu încetează să uimească, luând în considerare compoziția unei imagini care te susține indiferent de ceea ce vrei tu să transmiți. În egală măsura, trăirea aceasta estetică, evidențiată ca o sensiblitate articulată pe nivelurile subtile ale tonurilor de culoare, fără a fi străină de negația și melancolia sumbră a unei clipe rămasă în amintire, izvorăște din nevoia omului de exprimare a raportului dintre Eu și Lume.

În leadership, tendința de descifrare a omului poate fi surprinsă în relație cu expresivitatea imaginii în care el și-a încorporat simțirea, voința, intuiția și emoția, astfel

încât el să se inspire din cele două extreme: o revoltare împotriva așteptărilor sale și acceptarea tacită a unei situații de care mental nu este pregătit.

Ochii îți arată tot ceea ce sufletul experimentează pe planul a două realități contrastante: o realitate în care trăirile sufletești te țin captiv într-o imagine privită retroactiv, și o realitate a trăirilor estetice care te împing un alt nivel și într-o altă formă de artă.

Numai atracția pentru frumosul cel mai înalt, exprimabil prin sentimente, poate să fie captat de o imagine de neuitat. Iar sentimentele acestea care vibrau atunci în mine, frapante, nebănuite, inundându-mă într-un anumit moment și context, au ajuns să emoționeze privitorul fotografiei finale. A fost un început de a face din mine însumi o creație de neuitat...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-iti-arata-tot-ceea-ce-sufletul-experimenteaza.html

Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi

On Aprilie 09, 2020

Continuă să persiști în memoria unei imagini suficient de puternică pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală.

Trandafirul este imaginea mea în altă variantă de realitate, trecută prin spațiul simbolic al creației vaste, complexe, diversificate, de care însuși Dumnezeu este mândru, fiindcă minunile Lui se raportează la om prin intermediul artei și al științei. Cred cu adevărat în frumusețea trandafirului, o frumusețe desăvârșită, rară, pură, atât de înduioșătoare, după cum cred în idealul similitudinii care nu a fost părăsit în creațiile contemporane perene, încât sunt în măsură să spun că întreaga lume e mai frumoasă doar privindu-l cu ochii care exprimă ceea ce simt în adâncul meu.

Ziua este tot mai lungă. Grădinii mele îi este caracteristică lumina soarelui, tot mai intensă, tot mai strălucitoare. Un singur trandafir îmi atrage privirea în fiecare dimineață, Double Delight, spre ideea unei demonstrații de sacralitate. Cu emoție, plin de dor, îmi place să mă oglindesc în frumusețea lui, plină de reflexii de lumină, ca și când m-aș oglindi într-un vis care nu moare niciodată, atât ca mod de a savura nestingherit minunile Marii Creații, aparținând celui mai mare artist al Universului, cât și ca mod de a-mi însuși virtuțile limbajului dublu, aceleași virtuți ce precumpănesc forțele naturii.

O să credeți că ochii mei sesizează doar excesele artei compoziționale, sau poate că eu fac cu ochiul doar frumuseții pure, sensibile și inelagabile, dar privirea știe cel mai bine că frumusețea se manifestă prin creșterea sentimentului de responsabilitate acordat apropierii de o realitate cuprinsă în accepțiunea pe care o dau măsurii tuturor lucrurilor. Acest fenomen straniu, al similitudinii între două limbi îndepărtate, înțelese doar de artiști și de Creator, poartă numele de *Luckonrethys* , sau lumina învăluitoare a unei eternități care împlinește rosturile noastre omenești – prin totalizarea unei existențe care nu se poate șterge de pe răbojul unui destin artistic.

Leadership: Poți să mărești calitatea unei imagini sau a unei viziuni care exprimă ideea de "Nemurire a Creației" prin trăirea experienței de a fi una cu obiectul admirației tale?

Astăzi se anunță o zi diferită. Nu voi mai vorbi cu trandafirul meu, dar îl voi privi îndeaproape, cu mândrie, cu bucurie sau cu durere, cu măsura unei conjuncții astrale, așa încât să-mi dau seama dacă frumusețea exterioară a ochilor săi poate surprinde emoția sufletului meu, sau mai bine zis realitatea sinelui meu divin. Trandafirul nu se întreabă ce este realitatea, de ce există ea într-un spațiu astral fără limitări, ci o acceptă așa cum îi apare în fața ochilor, transpunând-o în operă artistică, într-o atmosferă magică, într-un ideal de omenie, într-o șansă la viață, într-o chemare la artă.

Creatorul și creația lui. Ideea asemănării cu obiectul reprezentat estetic este încă vie prin nostalgia celor care se visează exploratori ai spațiului, puternici prin spirit, plini de credință, păstrători de secrete, fără ca, din păcate, să se și trezească din visul lor. Şi nu de puține ori, în libertatea absolută a creației, în versiunea unei noi realități de viață și gândire, suntem martorii unei personificări care este în același timp o divinizare a artistului modern, talentat, sensibil, grație contactului cu trupul dătător de viață al Cuvântului.

Dragul meu trandafir, numai Dumnezeu continuă să-mi vorbească despre tine, povestindu-mi în fel și chip de atributele sfințeniei lărgite prin simbolul conjugat în Saturn, cu aspirația de a lega arta cabalei de măiestria artistică existentă doar într-un spațiu sacru, orientat pe direcția adevărului suprem, *Aminthymeress* , sau ceea ce se află dincolo de spațiul terestru, dincolo

de moarte, dincolo de această realitate.

Leadership: Cum îți împărtășești trăirea ineditului din perspectiva credinței neclintite într-un ideal de autenticitate înțeles ca o pătrundere într-o realitate care își omite dimensiunea temporară?

Continui să vorbesc cu trandafirul, calm, cu candoare, cu multă empatie, cu nostalgie, ca și când aș interpreta niște amintiri ale unor senzații vizuale încă nelegate total între ele. Şi ori de câte ori îi șoptesc la ureche cuvintele cele mai frumoase, ca o confesiune adusă cerului, sub îndrumarea naturii, mă întreb ce ce sunt singurul om în stare să facă asta într-o proiecție astrală ancorată în visul unei existențe din orizontul veșniciei.

Şi continui să-i vorbesc pe măsură ce el devine parte din mine, din visul meu, ca o stea ce strălucește neîncetat pe cerul unei lumi situată în preajma lui Dumnezeu. Căci însăși măsura propriei mele chibzuințe, hotărârea de a fi parte din ceva mai amplu decât propria-mi persoană, este continuarea visului suprem din care este plăsmuită o stea, și nu o stea oarecare, ci o stea care neîncetat este situată în chiar planul lui Dumnezeu, ca un fel de amintire ce strălucește în infinitul unei priviri care evită privirea. Trandafirul este vraja unei priviri divine care se pierde în lumina destinului meu.

Atunci, încalc orice regulă și orice barieră, ca un adevărat artist, și mă pierd în cuvintele lui Umberto Eco, din romanul "Numele Trandafirului", pentru ca voi, admiratori fideli ai artei mele și căutători ai bunului gust, să mă priviți cu ochi de stele și întrevedeți răspunsul la întrebarea: "De ce sunt eu, și numai eu, destinul unei realități transcendente?"

"Jorge și-a întins mâinile tremurătoare și a tras cartea spre sine. O ținea deschisă, dar întoarsă, în așa fel încât Guglielmo s-o vadă în poziția cea mai bună.

- Atunci de ce-a lăsat Dumnezeu ca textul acesta să stea pierdut de-a lungul secolelor și să se salveze din el doar o copie, încât copia acelei copii, care a sfârșit cine știe pe unde, să rămână îngropată în mâinile unui necredincios care nu cunoaște greaca, și apoi să zacă părăsită într-un loc închis dintr-o veche bibliotecă unde eu, nu tu, eu am fost chemat de providență s-o găsesc, și s-o iau cu mine, și s-o ascund pentru încă atâția ani? Eu știu, știu ca și cum aș vedea asta scris cu litere de diamant, cu ochii mei care văd lucruri pe care tu nu le vezi, eu știu că aceasta este voința lui Dumnezeu, a cărui interpretare m-a îndemnat ce să fac. În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh."

Idealul de autenticitate modern ține de vederea pe care o atribui interpretării dualiste a realității sugestive în procesul emanator al creației, trăind mai mult emotiv, prin interacțiunea cu o formă de recunoaștere a unei personificări crescânde în planurile providenței.

Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi deoarece încă nu ești pregătit să sesizezi o formă de sensibilitate și puritate acolo unde nimeni nu își concentrează privirea: spre orizontul creației. Adică, spre gloria divină...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-mei-vad-lucruri-pe-care-tu-nu-le-vezi.html

Ochii modelează percepția subiectivă

On Septembrie 06, 2023

Vederea estetică știe să surprindă o succintă reprezentare de realitate și să transforme fiecare moment într-o operă de artă.

Sunt pe litoral. Privesc marea cum își aruncă valurile pe țărm, tot așa cum pictorul își aruncă imaginația pe pânză, încercând să surprindă frumusețea și puterea naturii, deci acord atenție puterii și măreției naturii, precum și vulnerabilității și fragilității acesteia. Aici, vederea mea se dezvoltă în profunzime, prin captarea detaliilor esențiale sau dimpotrivă, se poate rezuma la o suprafață plană, cum ar fi un tablou ce exprimă doar aparențele, fapt ce-l pune pe artist în fața unui impas: el se detașează de real prin generalizare excesivă.

Însăși marea mă privește cu uimirea pictorului care transcede limitele imaginii. Şi mă privește cu ochii și blânzi și umezi, raportându-se la acțiunea culorilor asupra expresiei pe care o ia chipul meu atunci când sunt fericit, sau dimpotrivă, când ceva mă neliniștește. Fiindcă marea, oricum ar fi ea, calmă sau agitată, vede totul ca pe o provocare, o activitate de găsire a emoțiilor, un reality show dedicat poveștilor de viață, în timp ce un om obișnuit ia totul ca pe o binecuvântare, ori ca pe un blestem.

Sigur că, privind marea cu admirație, cu luare aminte, sunt liber să-mi exprim emoțiile într-o renaștere a picturii figurative și narative care îmbogățește sufletul și deschide noi orizonturi. Pictura este arta de a aștepta, precum o tăcere subtilă în stare să aducă răspunsuri neașteptate, de a aștepta momentul potrivit pentru a îmbrăca și accentua ideile despre acele emoții exprimate cu o profunzime inegalabilă. În acest caz ochii, așteptând și ei apariția unui fenomen artistic, a unui realism mai pronunțat, știu să surprindă o pictură sublimă, un fenomen vizual sincronic, un spațiu care este imediat și pe deplin înțeles și apreciat ca un fel de merit, și anume: meritul de a comunica acea trăire interioară pe care eu o imprim naturii și lucrurilor din jur.

Leadership: Poți să-ți reprezinți sinele într-o manieră figurativă, încât persoana la care te raportezi prin AlterEgo să treacă dincolo de limitele imaginii pe care o privești în realitate?

Alteori, lenevind la plajă, se face că visez, mintea mă invadează cu tot felul de amintiri din viitor, locuri, oameni și situații pe care constat apoi că le-am trăit numai în vis. Şi asta e cam ciudat, fiindcă încerc să trăiesc cât mai intens ceva ce se pierde în momentul următor.

Cu siguranță, sentimentele pe care le experimentez atunci când mă aflu pe litoral sunt reale, în timp ce sentimentele pe care le experimentez atunci când mă aflu în vis sunt imaginare. Aici cuvântul de ordine esențialmente cald, debordant, vital, este "similitudine", un factor cheie în atragerea reciprocă a două elemente tangibile sau intangibile, sugerând că există o legătură între diferitele experiențe și stările pe care le trăiesc pe litoral, chiar dacă ele sunt unice și ciudate în contextul lor.

În acest sprijin vine un fragment dintr-o operă a lui Paul Auster, în care personajul își pune viziunea la încercare ca să găsească o asemănare între două stări opuse care evocă cuvântul "gemeni":

Stilman stăruia și asupra paradoxului cuvântului "gemeni" care sugerează în același timp a "uni" și a "despărți" întrupând astfel două semnificații egale și opuse care la rândul lor întrupează o viziune a limbajului pe care Stilman o considera prezentă în toată opera lui

Milton. În Paradisul Pierdut spre exemplu fiecare cuvânt cheie are două înțelesuri: unul înainte de izgonire și unul după. Pentru a-și demonstra argumentul Stilman extrăgea câteva asemenea cuvinte - sinistru, șerpuit delicios - și arăta că folosirea lor înainte de izgonire era neatinsă de conotații morale, în vreme ce utilizarea lor după izgonirea din rai era întunecată, ambiguă, pătrunsă de cunoașterea răului.

Leadership: Ești în stare să te apropii cât mai mult de o reprezentare fidelă și nealterată a realității exterioare, încât să schimbi percepția subiectivă a celor care interacționează cu creația ta?

Emoțiile profunde sunt atât unificatoare, cât și despărțitoare, la fel ca și relația dintre "gemeni". Iar dacă m-aș simți dator să-mi întrerup în vis dorința de a face artă, să anulez centrul de forță al minții creative, atunci realitatea ar deveni un "Paradis Pierdut" din care aș refuza să mă desprind pentru că aici am găsit sursa inspirației și fărâma de eternitate care îmi alimentează sufletul.

În acest caz, pictura folosește culorile pentru a crea o atmosferă emoțională care ajută la transmiterea ideilor mele, dar mai mult decât atât, pictura devine o sugestie a metamorfozării sentimentelor pe care le experimentez într-un context de visare, în armonie cu subtilitățile emoționale, unde realitatea se împletește cu percepția subiectivă.

Percepția subiectivă se referă la modul unic în care fiecare individ interpretează și înțelege realitatea în funcție de propriile sale experiențe, cunoștințe, convingeri și stări emoționale. În contextul picturii și al artei în general, percepția subiectivă poate influența atât creația cât și interpretarea unei opere de artă. Ideea este că actul creativ poate avea puterea de a modifica sau influența modul în care văd lumea, ceea ce mă aduce mai aproape de o înțelegere "reală" sau "obiectivă" a acesteia.

De exemplu, un artist poate picta un peisaj într-un mod specific nu numai pentru că îl vede, ci și pentru că îl „simte" sau „crede". În același mod, doi oameni diferiți pot vedea aceeași pictură și o pot interpreta în mod complet diferit în funcție de ceea ce simt. Alteori, în actul de a picta sau de a privi o pictură, liniile dintre "realitatea obiectivă" și "realitatea subiectivă" devin neclare, creând o experiență artistică profundă și personală.

Prin asemănare cu pictura, leadershipul acceptă ca abordare o sugestie a metamorfozării sentimentelor pe care le experimentezi în baza unei viziuni integrate în actul de creație, astfel încât experiența pe care o trăiești în realitate să fie una trăită în cadrul unei imagini ideale.

Ochii modelează percepția subiectivă într-un mod semnificativ, servind ca filtru între lumea exterioară și interpretarea internă a acesteia. Orice ochi, mai ales aceia care privesc o operă de artă, văd detaliile și culorile într-un mod ușor diferit, iar creierul, rațiunea fără de care nu se poate răzbi, combină aceste informații pentru a crea o imagine coerentă.

Cu toate acestea, ceea ce eu am văzut nu reprezintă doar o înregistrare obiectivă a lumii exterioare, o interpretare personală a realității, ci și o interpretare influențată de factori precum starea de bine, experiențele memorabile și chiar cadrele onirice în care m-am maturizat spiritual și sufletește.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-modeleaza-perceptia-subiectiva.html

Ochii oglindesc stările sufletului meu

On Aprilie 28, 2023

Perspectiva trebuie să se potrivească ochiului care privește scena.

Am fost susținătorul surorii mele duminica trecută, Oana Fantanaru, la concursul de semimaraton din Iași. Mulți participanți, vremea perfectă. Fapt ce restrânge la vizualizarea pură a unei realități alternative, condensarea în culoare a unor experiențe de neuitat, linie și formă, a unui întreg cosmos de senzații, cu răsunetul lor spiritual păstrat mereu în amintire. Atmosfera își exercitase presiunea asupra fondului afectiv al participanților, de unde nu mai puteau evada decât printr-un *Esterenaet Ossets*, o trecere vie prin mai multe ipostaze: de la ipostaza de "receptor al uralelor" până la ipostaza de "criteriu valoric".

Din cei peste o mie de concurenți, sora mea s-a clasat pe primele 5 poziții în topul feminin, reprezentând un binemeritat simbol al stilului de viață activ, tot așa cum medalia a reprezentat un simbol al victoriei asupra ei. Cred că unii sunt predestinați să fie învingători, entități de energie pozitivă, în timp ce alții sunt predestinați să facă parte din rutina zilnică a societății, vibrând pe aceeași lungime de undă cu neliniștea unor alegeri insipide.

Cu real interes, printr-un adaos de însuflețire rară, am privit-o pe sora mea așa cum un pictor își privește pictura: cu expresia unui *alegria de viver* care exclude orice gravitate, a unei conștiințe estetice capabile să facă apel și să comunice cu toate mijloacele frumosului, prin felul de a se manifesta ca un metalimbaj al simțurilor și emoțiilor.

Am privit-o cu ochii care știu să vadă dincolo de hotarele finitului, cu îndeplinirea unui act perceptiv viu, inițiind la tot pasul o întâlnire cu miraculosul. Era ceva în ochii ei, ceva tăcut, plin de răbdare, o magie care străbate dincolo de fiecare atingere a pânzei. Şi ea știa parcă toate astea, privindu-le de sus, cu liniștea omului care-și cunoaște bine drumul spre actul artistic din momentul alergării, pe care îl constituie demersul comprehensiv al unei voințe autonome evidente.

Leadership: Poți să atragi atenția asupra necesității aprecierii unei stări de spirit la justa valoare, împărtășindu-ți viziunea cu privire la o imagine sensibilă și mereu actuală ce întruchipează arhetipul unui erou?

Categoric, runningul are de a face cu sentimentul frumosului, manifestându-se ca mod de exprimare a supleții trupului cu care este obișnuită tinerețea, orientându-se, de la caz la caz, spre admirația unei cinstite, înțelepte și ademenitoare vieți care te provoacă la aventură fără să-ți dai seama. Un fel de curiozitate subtilă se citea pe chipul surorii mele, reflectarea fidelă a unei conștiințe care devine conștientă de ea însăși numai prin turnura pe care o iau evenimentele, căreia artiștii îi sunt recunoscători prin forma experienței subiective pe care o trezește starea de spirit.

Era oare o desăvârșită diplomație sau o abilitate fără cusur?

Semnificația frumosului este diferită de cea a dorinței, fiindcă frumosul reprezintă sinceritatea cu care abordezi ceea ce faci, legat de conectarea tuturor experiențelor personale. În timp ce dorința este provocarea de a ridica ștacheta pentru un nou premiu, provocarea de a trece dincolo de văzutul obișnuit, mintea continuând "lucrarea" cu propria viziune artistică. Iar pe acest considerent, sora mea și-a sporit bucuria de a redescoperi simplitatea frumosului începând chiar cu momentul în care, fiind cu un pas înaintea celorlalți concurenți, și-a redus senzația de oboseală printr-o conexiune sincronă a trupului și sufletului, fără ca unul să

premeargă și celălalt să urmeze.

În acele momente pline de satisfacție, cu sudoarea frunții, a simțit o chemare profundă, aproape ireală, și a avut senzația că aleargă aflându-se în interiorul corpului unei alte persoane, aidoma unui pictor care își extrage identitatea din materia, forma, uneori tema și mesajul transmis în propria lui operă. Mai degrabă, cred că era un fel de tentativă de evadare dintr-o stare emoțională negativă, pentru a ajunge la o stare emoțională neutră sau dorită, la care se adaugă provocarea de a se implica în ceva nou și surprinzător, o rupere de ritm pe ultimii doi kilometri care a lăsat-o să privească și să viseze la un loc binemeritat pe podium.

Leadership: Poți să așezi în centrul viziunii tale determinismul creării unei imagini simbol, încât să concentrezi într-un singur model de amintire totalitatea universului pe care îl creezi?

Uite-o cum aleargă, și aleargă tot mai tare, tot mai artistic, fără să dea semne de oboseală, comparabil cu zborul unei balerine peste tenebrele vârstei de mijloc. Totul se petrecea ca și când ea ar fi trebuit să retușeze o operă de artă care are în prim plan trăsăturile trupului, liniile mădularelor care, mereu aceleași, se pot îndoi, dar niciodată nu se pot schimba. Într-atât încât, zugrăvite pe o imagine sfântă, să poată fi venerate pe altarele imaginii de putere.

Receptarea unui impuls nervos a generat dintr-o dată o contracție musculară, fapt ce a determinat eliberarea de energie musculară, o sclipire a spiritului în lumina unei flăcări nevăzute decât de mine. Cred că asta se potrivește perfect observației făcută de Leonardo da Vinci: *"În meșteșugul picturii lucrul cel mai de seamă este potrivirea mișcărilor cu intențiile ce stau în mintea modelului, ca de pildă dorința, motivația, buna dispoziție, mândria și perseverența."*

În alergare, sportivii de performanță se manifestă ca un mod de exprimare al artisticului, printr-un soi de simbolism al evenimentelor, fiindcă ei nu sunt doar eroi ai unei "lucrări" care solicită rapiditate în execuție, ci mai degrabă reprezintă niște ferestre deschise spre luminarea sufletelor, spre înțelegerea și trăirea unei satisfacții imense în raport cu ambianța, spre o devenire "în perspectivă".

Iar sora mea, ca un artist priceput în ceea ce privește nuanțele unei instruiri eficiente, nuanțele unei adevărate pasiuni pentru performanță, potrivite unei determinări dilatate spre extrasenzitiv, a priceput imediat din ce material puternic este croită pânza unei viitoare picturi.

Suflarea stăruinței este o unitate indivizibilă a trupului, minții și sufletului, dependentă de artă. Iar artistul, arătând că pe traseul migrației imaginarului de la sacru la uman, spiritul tânăr își conservă vocația de a se avânta cu salturi mari spre mereu alte isprăvi vitejești, nu-și înstrăinează gândul de a mai adăuga un mic detaliu la marea pânză pe care își conturează viziunea, provocând o dilatare a lumilor imaginare. El concentrează într-un singur model de amintire totalitatea universului pe care îl creează.

Leadershipul este viziunea cu care îți învestmântezi sufletul în mijlocul evenimentelor care, trezind emoția unui moment semnificativ, te fac să te simți ca un erou transformat într-un artist.

Ochii oglindesc stările sufletului meu atunci când urmăresc evenimentele în cuprinsul cărora se află eroul din imaginea care mă caracterizează pe deplin. Nu degeaba, când urmăresc un concurs de running, singura grijă a ochilor mei este să surprindă artisticul din spatele umanului, cu ajutorul căruia se reliefează caracterul activ sau spontan al unui fenomen de

amploare, într-un desen colorat.

Nu-i așa că-i frumoasă arta, pentru cine cunoaște arta?

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-oglindesc-starile-sufletului-meu.html

Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte

On Decembrie 07, 2021

Numai un artist bine lămurit cu el însuși are puterea de a împrumuta de la natură farmecul suav al unui limbaj care transforma vizualul în simțire.

Trebuie doar să privesc marea, și ea pe mine, ca să înțeleg de ce ochii unui artist văd doar idealul care apare drept real, și încă mult mai real decât așa zisul real. Calmi, duioși, inocenți, culegători de poezie și frumos, ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când surprind imaginea unei dimineți la malul mării, ca un mijloc excelent de condiționare a sistemului clarvizionar din care poate să rezulte relevanța experienței de creație.

Marea îmi face mereu cu ochii, ca și când ar fi ochii unui artist al cărui crez este simplu *: "Să pictez cu sufletul la gură, dincolo de reguli și tehnici"* . Şi încă o privesc cu uimire, cu amintirea unei vieți trecute, dintr-un timp nescris în ceas viu, în culoare, în vis, în timp ce lumina soarelui își oglindește zâmbetul în luciul valurilor ei.

Desigur. Îi fac cu ochiul privind-o intens, cu sensibilitatea sufletului de artist, sorbind optic din izvoarele primordiale ale artei acel ecou al personajului portretizat în chipul lui Poseidon, singurul care poate porunci furtunii atunci când puterea divină se întrupează în el. Lumii invizibile, de tip "lentilă convergentă", în care se scald regretele de a nu fi fost un zeu, îi recunosc adâncurile, ca și când aș traversa un adevărat vid spiritual, viețuind parcă din ce în ce mai mult doar pentru mine, pentru spirit, în ambianța unor trăiri onirice.

Leadership: Pentru cât timp ești pregătit să păstrezi un anumit nivel al simțirii intuitive, în favoarea unei viziuni artistice vaste care poate să dea consistență creației tale?

Poate că, totuși, stăpânul absolut al mării este un spirit meditativ orientat către solitudine, intercalat în fluxul mareic al unui limbaj silențios, dar aprig, în orice caz artistic prin transmiterea emoției provocate de cei mai celebri pași de liniște sufletească. Am numărat acei pași de sute de ori încercând să-mi țin mintea ocupată, dar sufletul meu blând și smerit a știut și încă știe: nu-i despărțire pentru noi. Şi tot de atâtea ori, marea mi-a șoptit cu o voce languroasă, parcă voind să mă facă părtaș la un fel de a face ochii în patru: *"Încearcă să mă înțelegi, și nu-mi cere imposibilul. Nu mă privi cu reproșul că aici e vorba de orice altceva decât de rațiune."*

Nicio mare nu este mai bine redată în pictură ca cea pe care o suportă memoria senzațiilor de Deja Vu. Trebuie doar să privesc marea în orice sezon, ca să mă reîntâlnesc cu ochii care nu se uită niciodată, aceeași ochi care, într-un mod incomprehensibil, îmi domină spiritul artistic. Ce importanță mai au valurile, atâta vreme cât eu sunt una cu marea? Nu în sensul în care intelectul sau simțirea cred în realitatea lucrurilor sensibile, vaste și profunde, ci în sensul în care marea mă vede ca pe o scoică adusă de curenții marini la țărm.

Şi scoica aceasta plină de taine, luminată de-o sfântă aureolă, instalată într-un gen artistic, este culeasă de un pictor bine diferențiat și bine lămurit cu el însuși, într-o anume cerință de paletă. El știe să o metamorfozeze într-un flaut menit să execute aceleași arpegii vreme îndelungată. Un flaut care dorește cu disperare un solo...

Leadership: Ai îndrăzneala de a atinge linia unui orizont nemărginit ce-și are trasat cu fermitate sensul unei demonstrații vizionare de tip "tablou cu multe fețe" ?

Mai ales acest raport dintre mare și om, între vastitate și profunzime, între punctul fix și ecoul ce dispare în eter, între tabloul fix și un moment mișcător, trebuie luat în considerare de orice artist care știe să vadă în subiectul său, în cel pe care îl îndrăgește nespus, starea de înălțare către sublim. Astfel, memoria senzațiilor mele este nu doar imensă, ci și detașată de cele ce se rostesc numai în taină, stăpânită de patosul unei nebunii trecătoare: de a mă fi pus în înțelegere cu un zeu al apelor și oceanelor, doar pentru a-mi umple universul interior cu designul stilizat al unui peisaj marin și relaxant care dă viață unei viziuni noi asupra realității.

Spun asta, pe de o parte fiindcă sublimul este marea văzută ca o lucrare ce-și ia tot mai mare avânt, nefiind strict limitată nici de imaginaţie nici de simțire, ci fiindcă ea poate să primească întreg caracterul divin dacă o considerăm a fi o totalitate: în solemnitatea artistică este cuprins ceea ce este cuprins în Dumnezeu.

Numaidecât, se observă în prim plan trei entități: marea, artistul și divinitatea, iar cine privește din alt unghi acest tablou ar putea sesiza o singură dublare a vederii lumii printr-o elastică forță a culorilor ce evidențiază „expresivitatea" plastică. Iată, deci, care este esența artistului: puterea de a împrumuta de la mare, cu a ei vastitate și profunzime, farmecul suav al unui limbaj care transformă vizualul în simțire.

Pe de altă parte, dacă aș considera marea ca fiind arhetipul suprem al poeziei, al muzicii sau al picturii, fără s-o văd drept prototipul înțelepciunii și al forței divine, fără să o dizolv în identitatea absolută, atunci trebuie să am în vedere că niciun artist nu își exprimă pictura ca un vals al cuvintelor pline de ritm, ci ca un limbaj redus la însăși esența lui: dialog, comuniune, inter-animare și inter-pătrundere.

Leadershipul este puterea de pătrundere în universul unei creații a cărei rezultantă permite confirmarea unei viziuni diferite asupra realității personale, dintr-o mulțime de alte posibilități de redare a unei imagini optice.

Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când vine vorba de a intui o realitate care nu se vede, ci se simte printr-o construcție vizuală. Avem în vedere faptul că ori de câte ori ne raportăm la o imagine care trezește o amintire deosebită, dorința de a avea din nou o anumită experiență, de a fi acolo, trebuie să ne raportăm la o compoziție artistică care presupune existența a două teme diferite: natura, și o prezență discretă, fantastică, mișcătoare, numită Eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-picteaza-mai-mult-decat-o-mie-de-cuvinte.html

Ochii plini de artă ai unui trandafir dătător de viață

On Mai 14, 2020

Ești un maestru în stăpânirea artei doar dacă ți-a fost dat ție să ai autoritate asupra lumii creației.

Eram în grădină, încercând să lupt cu gândurile de bine a celor care veghează mereu asupra mea. Trandafirii, frunzele lor înverzite, bobocii abia răsăriți. Îmi închipuiam că sunt înconjurat de ființe vii, desprinse din însăși poezia naturii, din lucrurile ei neștiute, din simțurile ei pline de mister, pline de mare și de vânt, cu care este livrată realitatea mea și a lumii întregi, într-o frumoasă poveste a mondenului.

Şi mai știu că în toată această grădină splendidă, care era mai degrabă un cumul al încercărilor mele de a mă defini, dar și de a mă redefini, o singură voce se auzea mereu cu ecou în gândurile mele, o voce sensibilă, plină de compasiune, plină de expresivitate, care parcă înalța răscolitor însușirea personală a unei ființe vii, repetându-mi cu tărie: "Un om fericit este un grădinar iscusit."

Cumva, cred că eram un soi de excepție în frumoasa lume a artei, gândindu-mă la mine ca la ecoul unei intrări libere în spațiul naturii, într-un peisaj fabulos, mai ceva ca într-o pictură de Joachim Patenier, fiindcă tot ce exista în grădina mea era o excepție, la fel ca orice altă echivalență subiectivă. Toate erau niște însemnări creionate cu o peniță de maestru, apoi conturate cu o pensulă fină, plină de culori aducătoare de viață într-un alt plan al etapizării Creației universale.

Poate că totuși, încă sunt o excepție, fiind prezent în aceste rânduri bine ticluite, bine simțite, ca autor al unor gânduri transpuse într-o lucrare de artă, într-un univers simbolizat, printr-un efort de adâncire a sensului dat cuvântului mistic: *Misarenkthiss* , sau cotitura drumului ce te poartă spre ceruri. Iar dacă arta propriei mele existențe rezidă din conceperea unui univers suspendat între vis și realitate, al cărui sens este cuprins, în mod tâlcuit, în cuvântul "Cer", atunci ea se justifică ca un capriciu al grădinarului de a fi el însuși reflectarea naturii în conștiința lumii.

Leadership: Natura excepțională a artei tale poate fi cuprinsă în definitivarea formei unei alegorii proiectată într-o imagine perfect transparentă, cu un indicator de mesaj: "Nimic nu se schimbă fără ca tu să te preschimbi"?

Iată cum am ajuns de la o grădină plină de trandafiri, la un univers plin de materie și radiație, plin de stele și galaxii, plin de semnificație din punct de vedere spiritual și artistic. În același fel cum Paracelsus explica discipolului său misterul rozei în universal *: "Dacă ai azvârli această roză în jăratic, ai putea crede că flăcările au mistuit-o complet și că cenușa este reală. Îți spun că roza este eternă și că doar aparența ei poate să se schimbe. Mi-ar fi de ajuns o vorbă pentru ca tu, apoi, s-o ai din nou în fața ochilor, sub altă identitate, sub altă formă."*

Presupun că o lume care evită cu orice preț evocarea unei povești dintr-un vis al naturii, și care nu se comportă ca o explozie de culori și miresme îmbătătoare, în luna lui Florar, este însăși lumea unui muritor de rând pentru care totul nu este decât ceva trecător. Totul este posibil numai în spațiul unui Creator de universuri, acolo unde pictorul este scriitor, și unde scriitorul este pictor, amândoi fiind compatibili cu existența unui alchimist nemuritor, ca Paracelsus, care știe să traverseze lumile, spațiul, timpul, în stare fiind să-și conserve existența într-un anumit destin, în fiecare element al naturii.

Paracelsus trăiește ca un miracol al naturii în lumea unui trandafir pur, rar întâlnit, foarte plăcut la înfățișare, îngrijit de-un grădinar la fel de iscusit ca și el în ale alchimiei. Tot în aceeași lume, a procedeelor repetate de distilare, cristalizare, sublimare, evaporare, esențiale în cercetarea chimiei, în circuitul global al materiei transfigurate, se poate constata existența unui pictor iscusit care știe să înfrumusețeze considerabil existența unui trandafir prezentat sub formă de simboluri, și văzut ca parte a unui spațiu lăuntric. Dar, tot aici, se poate constata și existența unui scriitor care știe să confere simbolului o imagine caracteristică omului viu, un nume nou și o nouă înfățișare.

Eu nu sunt Paracelsus, dar nici el nu e ca mine, fiindcă el nu poate vorbi despre mine așa cum pot să vorbesc eu despre el ca despre un trandafir ce se arată superb și nu se ofilește niciodată. Cu toate astea, amândoi am înțeles trandafirii, puritatea, gingășia lor, el prin prisma concepției atomiste a materiei și a transmutației biologice, eu prin prisma artei care încorporează adesea o reflecție a frumosului fără vârstă, a unei duble personalități într-o singură persoană, în relație cu nivelul reflecției unei stele căzătoare care durează o fracțiune de secundă, dar încântă privirea în fiecare an.

Leadership: Efectul de imagine pe care îl imprimi Creației tale are precedență asupra efectului de "sincronicitate" marcat prin sublinierea devoțiunii tale față de o realitate abordată din perspectiva unui univers imaginar?

Împreună pentru totdeauna, și poate împreună vom schimba dimensiunile lumii, ale științei, ale artei și ale frumosului. Trandafirul, frunzele și bobocii săi formează esența ființei mele, aceeași esență care face dintr-un pictor un alchimist, și dintr-un scriitor un Creator al artei pure, vii, evolutive, în așa fel încât în ecuația expresivă a perfecțiunii naturii să se integreze acea parte a unei ființe vii care există înainte de a veni pe lume, care locuiește în trupul fizic pe timpul vieții muritoare și care există după moarte, dincolo de hotarele dintre lumi.

Trandafirul își schimbă culoarea frunzelor, după cum bobocii săi înmuguresc cu fiecare șoaptă pe care mi-o spune inima, cu mândria celui mai vital dintre sensurile existenței mele: *Esyallestrum* , reprezentând o motivație spirituală aplicată în experiența artei de a reprezenta destinul unei flori pe făgașul unității dintre limbaj și gândire, făcându-l viabil în destinul unui om care este mai mult decât un om, este un artist cufundat în aventurile alchimiei, în tainele ei, în simbolismul sincronicității dintre armonia naturii și a universului.

Nu știu dacă trandafirul meu, cu frunzele și bobocii săi atât de vii, atât de gingași, atât de eleganți, va putea fi vizualizat de voi cu aceeași privire cu care eu supervizez domeniul sensibil al artei, dezvoltând un alt mod a gândi, fără a contrazice diferite teorii, ipoteze sau puncte de vedere exprimate anterior de alți artiști. Nu știu nici măcar dacă trandafirul mă înțelege pe mine, așa cum îl înțeleg eu pe el, cu acel simț al modelajului extrem de sensibil, calm, răbdător, ce se înrudește întrucâtva cu arta unei simfonii muzicale, sau cu arta unui cititor de adânc al sufletului omenesc.

Tot ce știu este că un trandafir pictat cu multă migală îți încântă privirea și îți liniștește sufletul. Iar eu sunt un trandafir splendid, uman, universal, și asta deoarece sufletul meu tânjește să fie un Creator investit de la natură cu un drept suprem: puterea de a accesa continuu alte lumi.

Posesorul unui univers interior tainic este creatorul unui univers suspendat între vis și realitate, al cărui act de măreție constă în acea reacție a creierului care corelează experiențele vieții cu sensibilitatea de a percepe frumosul, sublimul din natură, și de a-l cultiva în fertile câmpuri ale artei.

Ochii plini de artă ai unui trandafir dătător de viață sunt oglinda sufletului unui Creator iscusit care știe să-și facă viața trandafirie pe măsura excelenței artistice de a împodobi o

realitate certă cu emoția pe care i-o transmite freamătul unei metafore, freamătul unei minți de adult întrupate într-un frumos corp al naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-plini-de-arta-ai-unui-trandafir-datator-de-viata.html

Ochii posedă o forță superioară de exprimare a realului

On August 19, 2022

Ceea ce vezi nu are nevoie să fie explicat pentru a împlini nevoia de claritate necesară pătrunderii în minunata lume a Creației.

În fața unui fir de iarbă, subțirel și gingaș, trebuie să mă înclin cu respect, la fel cum m-aș înclina în fața unei personalități artistice de talia lui Leonardo Da vinci, promițându-mi să acord importanță sporită conținutului obiectiv la care reacționează ceilalți privitori. Vederea nu-mi aparține integral, nu este un mic univers, o spațialitate a cărei profunzime se referă strict la mine, ci aparține și celorlalți privitori, și nici nu voi căuta să critic arta pe care ochii lumii o onorează prin intermediul raportului dintre culori.

Iar dacă acest fir de iarbă se întemeiază pe efectele naturale cât și artistice ale unui verde-smarald capabil să îmi atragă atenția în mod repetat, într-o artă modernă care cuprinde tot ceea ce-mi rămâne pe retină și în minte, asimilând mai mult sau mai puțin identitatea luminii solare în el însuși, atunci el va evidenția o nouă viziune legată de percepție: "ceea ce vezi nu are nevoie să fie explicat pentru a împlini nevoia de claritate necesară pătrunderii în minunata lume a Creației".

Fiind un mare admirator al esteticii naturii, aș sugera o analogie a firului de iarbă cu un artist desăvârșit, asemănător punctului de vedere al lui Pablo Picasso: *"artistul este un receptacul pentru emoții care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucățică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen".*

Mai mult decât atât, privind acest fir de iarbă cu ochii care strălucesc a nemurire, cu profunzimea dată de stupoarea admirativă, mă las surprins de adâncimea contemplării și a sensibilității care lărgește spațiul trăirii mele într-un act psihic de contopire cu universul.

Leadership: Ești în stare să recurgi la examinarea unui subiect decorat cu multiple semnificații, prin selectarea unui element abstract destinat să fie o imagine a Eului creator?

Este ca și când m-aș număra printre cei care posedă "cheia nevăzută" cu care se pătrunde în paradisul veșnic verde al simbolisticii, în care un singur punct neînsemnat din planul universal poate să unească punctele unei noi povești, auzite parcă cândva, demult, într-o reprezentare a creației universului la începutul fiecărui ciclu cosmic.

Într-o istorie a teoriilor despre artă, acolo unde artistul este preocupat de calitatea impresiei pe care o produce opera lui, aș da firului de iarbă conotația de "ambrozie a zeilor", amintind de vremurile arhetipale ale începuturilor, de mitologia greacă, de zeii din Olimp, care vegheau asupra destinelor muritorilor. Aici, Eul creator se manifestă în deosebita sensibilitate a perceperii naturii și a contopirii omului cu natura, cu cosmicul. Altfel spus, Eul creator se manifestă cu putere în impresia cu care te alegi la prima vedere când admiri un model expresiv al fragilității ca pe o făptură minunată și specială în ochii zeilor.

Chiar și zeii își descarcă emoțiile în artă. Numaidecât, mi-am dat seama că nu este de ajuns să privesc acest fir de iarbă cu ochii care nu mint niciodată, să-l imortalizez într-un cadru fotografic, în diverse momente ale zilei, pentru a-mi dovedi că natura este cea care îmi dăruiește în fiecare zi plinătate emoțională. În liniște, cu smerenie, el se înclină în fața privitorului înzestrat cu simț deschis spre universalitate, știindu-se expus unui stimul vizual precum în fața unui creator care nu doar a creat universul în care trăim, ci îl menține în viață

și astăzi.

Leadership: Imaginea pe care o proiectezi în exterior se întemeiază pe o observare bazată pe "expunerea model" a celor percepute cu profunzimea cerută de însăși realizarea unui efect artistic?

Firul acesta mic de iarbă pe care deseori îl leagănă câte o adiere scurtă de vară, *una sensibilità al di sopra delle parole,* este comparabil cu viața acelui fost condamnat din romanul "Misterele Parisului", pe nume Chourineur, care trăia din resturi stricate și era satisfăcut astfel, fără să țină cont de nimic, fără să ia în calcul emoțiile și experiența pe care o lasă în urmă.

Dar acel nefericit om nu se putea ajuta, pe când destinul profund și sfânt al firului de iarbă încredințează artei nu doar lamura vieții, ci și funcția de evocare a marilor bucurii spirituale, fiindcă atunci când admiri verdele-smarald a cărui lungime de undă dominantă este cuprinsă între empatie și simpatie, abia atunci idealizarea naturii este perfect imitată, și simți că poți să depășești neajunsurile și greutățile vieții.

Aici, efectul artistic constă în faptul că vederea ațintită asupra firului de iarbă și modul în care am căutat ca firul de iarbă să se raporteze la vederea mea, creează acea imagine care încântă privitorul cu un conținut emoțional unic. La rândul ei, vederea ațintită de privitor asupra "modului unic de a fi" al firului de iarbă, prin confruntare cu problema profunzimii, poate să exprime raportul dintre ceea ce un om afișează și ceea ce este el în realitate. Dar despre asta voi vorbi în articolul următor...

Iată de ce leadershipul devine adânc ca semnificație: fiindcă se constituie ca o vedere unică separată de restul lumii, cu referire la o centrare a conștiinței în spațiul unei variante "în miniatură" a subiectului uman de cercetare.

Ochii posedă o forță superioară de exprimare a realului atunci când viața sinelui este tratată prin comparație cu un element al naturii, cu un fir de iarbă gingaș, a cărui neînțeleasă chemare aici se numește cu o singură vorbă: idealizare. Felul neașteptat și pururea izbitor, cum îți apare firul acesta de iarbă, te duce numaidecât cu gândul la condițiile vieții: ascultarea reciprocă, empatia, înțelegerea gândurilor, urmărirea vocației, așa cum sunt ele exprimate de scriitorul Alexandru Vlahuță:

"Pictorul își are, în linii largi, cultura artei lui, pe care singur și-a limpezit-o, încetul cu încetul. Dar el vede și înțelege o mulțime de lucruri, pe care nu știu să le spună cărțile, pe care numai ani și ani de adâncă observație și de răbdătoare muncă te ajută să le dezgropi și să le tragi la lumină din propriul suflet."

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-poseda-o-forta-superioara-de-exprimare-a-realului.html

Ochii reflectă privirea ce explorează căutarea identității

On Octombrie 06, 2023

Ceea ce percepi prin lentila artei este oglinda conștiinței interioare care te provoacă să navighezi într-un anume sens prin dualitatea umano-tehnologică.

Ajuns din nou la marea Ionică, pe plaja plină de amintiri, simt cum soarele îmi mângâie ușor chipul, precum atingerea catifelată a unei petale de trandafir. De aceasta dată, simt că sunt un model de simțire și viziune integrat într-o adevărată pânză artistică, o încununare a străduinței de a raționa o experiență fascinantă, fiecare element al naturii fiind creat de mâna unui pictor talentat care adoptă accente realiste după abandonarea canoanelor clasice.

Înclinat spre utilizarea subtilității în pictură, mă regăsesc printre imaginile unui răsărit care face lent trecerea de la întuneric spre lumină, printre culorile unui apus de soare interesant care încântă privirea și face ca ochii să se umple de uimire, în intenția de a reda natura ca un fenomen senzațional de frumusețe, un soi de *Zazhaphio Asph Senthiseph*, un triumf al spiritului artistic care tinde spre absolutul sublim. Şi abia acum, în această atmosferă de lumini și umbre care își schimbă dinamica, aproape devenită un soi de simfonie vizuală, un soi de joc al contrastelor într-un tablou dinamic, am certitudinea că voi reuși să mă adun cu adevărat și să excelez ca pictor în interpretarea realității.

Poate că frumusețea sau liniștea scenei în care îmi sincronizez trăirile, făcându-le pure prin contrastul culorilor, îmi oferă o formă de confort, inspirație sau chiar un răspuns la întrebări pe care le-am avut de atâtea ori în viață, fără să mă fi știut artist. Într-un astfel de moment, aș putea să mă simt aliniat cu mine însuți și cu universul înconjurător, potențat de reflectările unei poetici vizuale care transcende realitatea făcând-o sublimă. Încă o dată spun: ceea ce văd depinde de ceea ce mă face să reflectez asupra condiției umane și a sensului existenței.

Leadership: Poți să găsești o conexiune emoțională sau spirituală cu un anumit moment din spectrul viziunii tale, dacă ești mișcat de imagini futuriste care îți traversează conștiința?

Într-o scenă memorabilă din filmul "Terminator 2", John Connor încearcă să învețe Terminatul (T-800) să fie mai "uman". John îi spune să nu omoare oameni și încearcă să îl învețe expresii și comportamente umane. Practic, el încearcă să transforme o mașină în ceva care poate aprecia valoarea vieții și complexitatea emoțiilor umane. Acest moment ridică întrebarea dacă o mașină, indiferent cât de avansată, poate învăța cu adevărat să fie umană. Este o reflecție asupra naturii umanității și a ceea ce ne face cu adevărat umani.

La fel, în artă se explorează conceptul de umanitate și căutarea identității. În cazul unui artist de talia mea, care se plimbă pe malul mării încercând să imortalizeze fiecare răsărit și fiecare apus, încerc să înțeleg identitatea umană care mă definește. Contemplând apusurile și răsăriturile, care sunt adesea văzute ca simboluri ale naturii ciclice a vieții, am ajuns la concluzia că ceea ce mă face uman este capacitatea de a mă conecta cu natura și de a înțelege ciclul vieții și al morții.

Într-un tablou, acest lucru ar fi redat printr-un soi de simbolism complex care captează esența umană și transcende limitele conștiinței obișnuite.

John Connor era un om care încerca să învețe o mașină. În cazul meu se conturează autodescoperirea artistului care încearcă să se înțeleagă pe sine, fie că este vorba de emoții,

conștiință, creativitate sau capacitatea de a se conecta cu natura, cu lumea din jur. Automat, scena din "Terminator 2" m-a pus în fața ideii că îmi pot transmite și exprima emoțiile sub aspectele unui tablou, privind lucrurile din jur prin acțiunile exterioare ale unui cyborg care învață să fie uman.

Leadership: Poți să-ți exprimi emoțiile și experiențele sub aspectele unui tablou, privind lucrurile din jur prin acțiunile exterioare ale unui cyborg care dezvoltă empatie, la fel cum un artist pictează?

Așadar, artistul care se plimbă pe malul mării este deja uman, căutând prin intermediul artei să înțeleagă esențialul naturii și al umanității sale. El poate folosi timpul petrecut contemplând apusurile și răsăriturile pentru a găsi inspirație și înțeles, conectându-se cu sinele său și cu întregul univers surprins în imagini care evocă trăiri profunde. În timpul acestui proces, am putut examina întrebări asemănătoare cu cele pe care John Connor le-a ridicat: „Ce mă face cu adevărat uman?" sau „Ce contează cel mai mult pentru umanitate?"

Elementul esențial pentru mine în relația cu John Connor este dialogul continuu între complexitatea umană și simplitatea organică a naturii, un dialog care mă modelează și mă redefinește în mod constant. Ce contează cel mai mult pentru mine în raport cu binele comun și empatia față de ceilalți este modul în care arta poate servi ca un limbaj universal pentru înțelegere și coeziune. Este imaginea prin care arta mă ajută să comunic valori, emoții și perspective care ar putea aduce oamenii mai aproape unii de alții.

Arta este o modalitate de a transmite și exprima frumusețea, emoțiile și experiențele de abordare a frumuseții sub toate aspectele ei, privind lucrurile din jur, oamenii, fenomenele și acțiunile exterioare, a căror proporție corespunzătoare garantează ilustrarea perfectă a realității. Și, într-adevăr, un artist ca mine este mai mult decât un pictor care captează aceste aspecte în imagini, creând tablouri care pot provoca o gamă largă de simțiri și reacții în privitor. Este un potențiator al frumuseții văzută cu ochii minții, prin intermediul simțirii izvorâte din tovărășia cu elementele naturii ce pulsează alert, în acorduri fine de Renaissance, chiar dincolo de rigorile realității.

Să excelez ca pictor într-un tablou al emoțiilor și culorilor înseamnă să capturez complexitatea și diversitatea experienței umane, așa cum Terminator-ul încearcă să înțeleagă și să asimileze complexitatea comportamentului și emoțiilor umane. Este un efort de a transcende limitele mecanice sau tehnice pentru a atinge un nivel mai profund de înțelegere și sensibilitate. Iar apusul și răsăritul sunt martorii trecerii timpului, imagini efemere ce surprind complexitatea și frumusețea existenței. Aceste doua spectacole naturale stau ca puncte de reper într-o lume în constantă schimbare, oferindu-mi oportunitatea de a reflecta asupra semnificației mele în cadrul acestui vast tabloul al vieții

În acest context, leadershipul implică transformarea unei mașini fără sentimente într-o entitate capabilă de empatie și conștientizare a naturii umane, ceea ce corespunde ideii de trecere de la un statut robotic la unul uman. Ilustrează potențialul uman de a evolua și de a deveni mai empatic, prin conștientizarea și dezvoltarea capacității de a simți și de a înțelege mai profund trăirile și nevoile celor din jur, inclusiv relația cu tehnologia avansată.

Așadar leadershipul, în contextul inteligenței artificiale, vizează latura umană a unui artist care, navigând la intersecția dintre tehnologie și creativitate, reușește să ilustreze dualitatea vieții ca un fel de dans al luminii și umbrelor, în care fiecare notă de tehnologie și fiecare nuanță de umanitate se completează reciproc pentru a crea o armonie complexă și fascinantă într-o operă de artă.

Așadar, marea enigmă umană din perspectiva unui artist este legată de interacțiunea dintre

tehnologie și umanitate, mai ales felul cum aceasta influențează percepția și expresia artistică. În acest sens, artistul ar putea fi fascinat de dualitatea dintre mașină și om, similar cu dualitatea dintre lumină și întuneric prezente în apusuri și răsărituri.

Ochii reflectă privirea ce explorează căutarea identității atunci când încerc să transform ceea ce văd într-o experiență profundă și personală. În acest sens, pictorul ar putea explora întrebări precum: "Ce mă definește ca ființă umană atunci când tehnologia devine tot mai sofisticată și intră în sfera mea emoțională?", sau "Cum pot reda în arta mea această complexitate a naturii umane, prinsă între biologie și tehnologie?"

Prin artă, un pictor poate încerca să dezlege această enigmă, asemenea modului în care John Connor încearcă să umanizeze o mașină de război. Tablourile cu apusuri și răsărituri ar putea simboliza trăirile complexe, conflictele interioare și frumusețea inerentă a condiției umane.

Mereu și oriunde, apusul și răsăritul sunt metafore vizuale pentru ciclul vieții și transformarea continuă a emoției și conștiinței umane. Ei reprezintă momente de tranziție, puncte de răscruce unde lumina și întunericul, cunoașterea și ignoranța, se întâlnesc și se întrepătrund. Ca pictor, redarea acestor momente înseamnă să surprind esența a ceea ce înseamnă să fiu uman, cu toate complexitățile și contradicțiile care vin odată cu aceasta.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-reflecta-privirea-ce-exploreaza-cautarea-identitatii.html

Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator

On Martie 26, 2023

Ceea ce privești cu insistență este lucrul cu care îți identifici emoțiile pe multiple planuri de percepție.

Privesc chiar acum un desen suprarealist. El înfățișează chipul unei femei, redat cu multă expresivitate în culori roșu, verde și mov, provenit din imaginația unui artist care, în centrul privirii sale aruncate spontan asupra realității, a găsit o formă nouă de exprimare a viziunii simbolice. Așadar desenul artistului, la simpla plăcere a privirii, exprimă printr-o viziune momentană și subiectivă realitatea unei viziuni provenită din găsirea unei forme de imaginație care, fără a fi în pericol de a se epuiza vreodată, este atât, atât, atât de reală, de vie, actuală în lumina unei abordări suprarealiste.

O fi vorba despre o autoficțiune în forma unei explorări suprarealiste a memoriei? Și oare ea păstrează ceva intact din amintirile reiterate astfel? Iar dacă semnul pur al imaginii, mijlocul de elaborare și comunicare a unei informații semnificante, este înălțat la rang de simbol prin imaginarul femeii, atunci lucrul cu care mă identific pe multiple planuri de percepție (mai ales cele de referință metaforică), este o porțiune a lumii reale susceptibilă să fie asimilabilă în numele unei continuități revelaționate pe care rigoarea stilistică o reclamă.

Mai întâi, personalitatea mea superioară se reflectă pe planul realității simbolice, într-o succesiune nedeterminată a altor lumi, fără amintirea celei anterioare. Chipul femeii seamănă mult cu un soi de Gioconda a timpurilor postmoderne, total diferită de original, dar asemănătoare datorită ochilor care te privesc din orice unghi. Iar pe al doilea plan dăinuie amintirea apriorică a unei senzații de beatitudine, apropiere sufletească și sentimentul de a fi ceva special, ca rezultat al transpunerii unei senzații de iluzie, mister și energie metafizică, pe planul unei alte senzații, de naturalețe și dezinvoltură captivantă.

Leadership: Lucrul la care îți concentrezi atenția poate fi perceput printr-o reprezentare vizuală care este reală atâta timp cât este asumată în imaginarul unei lumi "de dincolo" de tine?

Așadar, condiția necesară sublimului în artă nu este absența formei de cunoaștere (sensibilă) a imaginii focalizate în lentila ochiului, așa cum este ea percepută de un creator care se aruncă pur și simplu, în deplină siguranță, pe aripile lucrurilor pe care singur le-a clădit. Mai importantă este capacitatea de a cerne dintr-o privire adevărul de născocire, încât ochii înșiși să fie o mărturie autentică a demersului creator, dincolo de orice trecere de la observație la generalizare.

Chiar și desenul mă privește cu insistență, la fel cum îl privesc eu, fiindcă are ochii ascunși în memoria sufletului celui care l-a creat. Evident, există și acea născocire a arbitrarului din care emană în mod vizibil diversitatea tematică, noi vibrații ale sufletului sensibil, mai ales lumina unei noi rațiuni, datorită acțiunii eterne a actului de cunoaștere absolut. În acest caz, ochiul activ și-a făcut datoria de traducător corect al realității și, fiind investit de la natură cu un bogat spirit de observație, el nu poate trece cu vederea nici eroarea imensă legată de perceperea unor lucruri inexistente în realitate.

Așa este. Încerc să intru cu sufletul într-un tablou natural și totodată suprarealist, apaținând unei realități revelatoare, descris în imaginarul unei amintiri alternative, sugerate, intuite, dar care nu se înțelege prea bine, fiindcă aduce în prim plan ideea că viitorul nu există decât pentru un prezent iluzoriu. Este ca și când aș investiga misterele unei lumi aflate „pe ultima sută de metri", aproape gata să fie percepută cu ochii sublimului ca un fel de *Anonarona*

Restys Artomodus, trăirea prin reprezentare artistică, o deschidere în fața misterului autocunoașterii și a posibilității de a trăi în lumina unei cunoașteri superioare.

Leadership: Reușești să redai o imagine de sine fidelă unei realități arhetipale, fie ea și iluzorie, bazându-te pe considerentul că "plecând dintr-un loc, ajungi în altul"?

Da, privind desenul cu acea lumină a sufletului care străbate misterele unei capodopere, forma feminină aflată între simbol și reprezentare, simt acea rigoare plăcută, a detaliului perfect finisat. Iar această rigoare ce face greu de admis ideea de "perfecțiune în utopie", prezentată într-o imagine de vis ca un fel de exercițiu integral pentru creier, devine un moment constructiv al formei de exprimare artistică, un raport de simetrie cu intenția sinelui de a cunoaște un ideal mai înalt de frumusețe, punând în prim-plan ideea de reinterpretare și reconstrucție a realității.

Şi tot privind desenul, absorbind din priviri frumusețea chipului femeii, deci pornind în căutarea unui orizont mai larg de exprimare artistică, îmi amintesc ce spunea Alexandre Dumas în "Cei trei muschetari":

"Nimic nu face timpul să treacă atât de iute și nimic nu scurtează calea ce o străbați, ca un gând care absoarbe întreaga ființă a celui care gândește. Toată suflarea înconjurătoare este aidoma unui somn, iar gândul aidoma unui vis. Mulțumită acestui gând care e una cu tine, timpul își pierde măsura și spațiul depărtările. Pleci dintr-un loc, ajungi în altul, atâta tot. Din întreg drumul făcut nu-ți rămâne în minte nimic altceva decât o ceață haotică, în care se șterg mii de întruchipări nelămurite: priveliști și amintiri."

Şi uite de aia mă atrage desenul, diferit de alte întruchipări nelămurite: fiindcă atunci când privesc chipul femeii, blând, tot numai un zâmbet, cu ochi care tratează sensibilitatea dincolo de o undă de timiditate, trăiesc fiecare secundă ca pe un miracol. Oricum aș privi chipul femeii, ca un fel de pătrundere în adâncul unui spațiu necunoscut, simt în oricare din privirile ei faptul că ea dăruiește totul pentru adâncimea orizontului simbolic. Şi dacă m-aș încumeta să o înțeleg mai bine, așa cum a încercat artistul s-o redea în realitatea lui, și dacă ea ar putea să-și mărturisească gândurile, ar spune doar atât: "Ochii care mă privesc sunt ochii care oglindesc frumusețea creației divine."

În leadership, la fel ca și în artă, este importantă abilitatea de a vedea un lucru care te face să te gândești la ceva, dincolo de impresia pe care lucrul însuși o face asupra simțurilor tale.

Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator fiindcă surprind două realități care se intersectează mereu: o realitate care marchează străfundurile sufletului privitorului, percepută deci cu ajutorul simțurilor, trecută prin sensibilitate. Şi o realitate care, tocmai pentru că utilizează simbolul, comparația, deseori abstractul, are darul de a purifica și de a înălța spiritual privitorul. Să nu uităm că actul creației înseamnă, mai întâi de toate, transpunerea sinelui viitor în sinele din prezent.

Încearcă să te transpui în ceea ce simți când privești un desen și identifică-te cu aceste trăiri. Poți?

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-sunt-o-marturie-autentica-a-demersului-creator.html

Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii

On Ianuarie 16, 2023

Cu cât vezi mai departe, cu atât privești mai adânc în tine.

Arta este o reîntoarcere la natură, într-un mod autentic și elegant, ca într-un fel de transă continuă în care simbolurile dansează în haosul lor prin intermediul unei imagini care își dezvăluie cu greu secretele, misterele. Chiar mai mult de atât, luând în considerare acel *Casenuvis Excertyy Abbasitual*, misterul și absolutul surprins într-o imagine de o uimitoare frumusețe, arta este o reîntoarcere la emoție în comunicarea unui mesaj care surprinde mereu și mereu: "Am parte de o reîntoarcere la esența a ceea ce sunt: jumătate om, jumătate spirit".

Nimeni nu m-ar crede, dar mi-am recunoscut jumătatea artistică privind în largul Mării Negre, la început sau la sfârșit de zi, neștiind unde se termină cerul și unde începe marea. De pildă, priveam totul cu măsura ochiului care nu-și schimbă imaginea de pe retină, care nu se lasă învins de rutina unei dimineți perfecte sau de condițiile de luminozitate extrem de redusă, corespunzătoare unei nopți fără lună pe cer. Şi, tot de atâtea ori, mă simțeam ca într-un film derulat invers, cum mă ajung din urmă trăiri pierdute...

Şi dacă mă voi întoarce aici, vară de vară, de fiecare dată când soarele își trimite razele arzătoare de pe bolta cerului, și dacă niciodată nu îmi voi aminti de mine altfel decât absorbind tot farmecul romantismului în lumina unei viziuni fără limite, asta se datorează faptului că un orizont al necuprinderii este mereu activ aici, în contextul relaționării om-natură. Iar în contextul dorinței și pasiunii, nimic nu este mai dătător de emoții ca realismul viguros al imaginii care se revelează prin ea însăși. Cei ce vor dori să descopere acest orizont în ei înșiși sunt bineveniți alături de mine.

Leadership: Creația ta poate fi tratată ca un fel de meta-imagine – imagine a unei imagini, în așa măsură încât aria ta vizuală să reconstituie permanența unei trăiri abordată la modul superior?

Privesc, colorez imagini, și nu-mi ajunge. Nisipul este purtat la mare distanță de țărm într-un orizont al creației în care observația directă și procesarea intelectuală sunt concomitente și inseparabile, ca un fel de împuternicire a văzului de a cuprinde nu doar un spațiu cât mai larg, ci și un timp al vieții vibrânde și trăite aventuros. Valurile întotdeauna îți oferă priveliști mărețe care îți încântă ochiul și îți poetizează simțurile, iar vântul și valurile sunt întotdeauna de partea navigatorilor pricepuți.

Pentru a cuantifica impactul relației dintre mare și nisip asupra influenței pe care direcția mea vizuală o are asupra artei de a activa emoții, voi lua în considerare punctul de vedere al unui personaj din opera lui H.G.Wells:

"Prin cap îmi mișunau mii de gânduri nebuloase, fără noimă. Repetam iarăși în minte experiența. Cu creierii înfierbântați, visam că lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceață, se fac nevăzute, până când totul, chiar și pământul de sub picioare, începe să se mistuie. Un singur gând îmi sălășluia în creier: opera mea trebuie dusă până la capăt ! Eram încă stăpânit de ideea mea fixă. Şi trebuia s-o fac curând."

În același fel îmi reflectez trăirile și îmi exprim recunoștința față de reprezentarea vizuală a celui mai special proiect din viața mea de până acum: să mă înscriu voit pe panta unei eterne reîntoarceri, în curba unei repetiții niciodată la fel, în bucla unui prezent etern, mereu nou și perpetuu același. Şi chiar dacă lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceață, se

fac nevăzute, dorul (consecința memoriei afective) rămâne viu pentru totdeauna în mine. Rămâne treaz, mereu crescând.

Leadership: Luând ca model o veritabilă tema artistică, poți să-ți construiești o imagine coerentă, stabilă și consistentă, așa cum apare ea cuprinsă între două infinituri?

Marea se întinde tot mai departe, și mai departe, până se apropie de consistența unui nisip umed din apropierea unui țărm îndepărtat și de neatins. Mai presus de atât, luând ca model o veritabilă tema artistică, *Un brandello in un universo sconfinato*, eu însumi încep să fac parte din imaginea mării, așa cum apare ea cuprinsă între două infinituri: "sublimul la superlativ" și "o prelungire a emoțiilor dincolo de timp".

Cred că în artă, finitul se poate reprezenta prin intermediul unei vederi îndepărtate de real, dar dispusă la timpul prezent, prin aceea că el nu apare altfel decât fiind el însuși plăsmuit într-un mediu transparent al libertății depline a spiritului, în dimensiunea sublimului artistic, acolo unde nimic nu este trecător, ci rămâne veșnic în amintire.

Şi atunci când se-ntâmplă asta, când totul pare fascinant ca într-un tablou de vis, mă confrunt un fel de intensitate a imaginii mele interioare, un fel de pre-știință intuitivă a unei mesagerii fără mesageri. Inima îmi zvâcnește cu putere. Îmi spun că nu are niciun rost să aștept mai mult timp într-un loc care pare încremenit în timp. Așa că încerc să uit de mine, de mare, de nisip, de valuri, de briza care îmi mângâie obrajii și mă răcorește.

Ușor, ușor, îmi îndrept privirea în altă parte, dar ochii îmi cer cu insistență, inima îmi ordonă fără a-și lăsa sentimentele să iasă la suprafață: "Nu te îndepărta de ceea ce simți. Nu poți fugi de tine însuți, lăsând în urma amintirile !"

Leadershipul survine în cazul în care imaginea care te inspiră și care te va face să spui „Doaaaamneee ce mișto", te ajută să-ți exprimi trăirile într-un mod creativ prin următorul raționament: "cu cât vezi mai departe, cu atât privești mai adânc în tine."

Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii atunci când ești în căutarea unei imagini a permanenței, a unei stranii trăiri ale unei conștiințe artistice. Şi cum mă văd eu? Mă văd cu ochii unui pictor care transformă tot ce vede într-un tablou de poveste. De fapt, fiecare zi petrecută pe litoralul Marii Negre devine o amintire imortalizată într-un alt tablou, cu o altă poveste.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-urmeaza-intotdeauna-chemarea-vederii.html

Ochii văd ceea ce culorile dictează

On Iunie 15, 2022

Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la emoțiile pe care le trăiești cel mai des prin intermediul procesului de comparație între simțire și condiția de creator.

Ca instrument al reflecției și al intuiției, în planul real al unei imagini metaforice care dezvăluie idei și sentimente, ochii nu pot nega faptul că orice formă artistică ieșită din comun reprezintă, la rându-i, întregul curs al artei în termenii schimbării modurilor de percepție. Şi numai în măsura în care sunt relevante în cadrul picturii cele patru componente ale tabloului: coloritul, desenul, lumina și clarobscurul, artistul va putea să realizeze o extindere reală a spațiului de creație în afara reprezentării unor idei, sentimente sau situații diverse.

Toate acestea pot oricând să fie străbătute de-a lungul și de-a latul, și câteodată de-a curmezișul în forme și în culori, luate calitativ izolat, înfășurate în metafore și simboluri. Din acest motiv nu pot să abandonez arta, hotărând să văd fiecare lucru din jur ca pe o teorie a culorii și a contrastului ce susține că „este ușor să pictezi mai strălucitor orice lucru când se află în bătaia soarelui", asta dacă nu cumva vreun semn sacru apărut neașteptat pe cer îmi va face vulnerabilă percepția asupra ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Bineînțeles, pentru a scoate în evidență semnificația celor patru componente particulare ce stau la baza realizării oricărui tablou, concomitent cu reuniunea și acțiunea lor comună într-un întreg atotcuprinzător, va trebui să indic pe scurt semnificația absolută a fiecăreia în parte. Desenul poate fi perceput ca o proiecție a vederii artistului în spațiu sau în plan. Coloritul este dat de intensitatea cu care se prezintă o formă, o construcție reinterpretabilă sau o plăsmuire a imaginației. Lumina arată realitatea într-un mod fabulos. Iar clarobscurul este contrastul între lumină și umbră.

Leadership: Poți să oferi o imagine asupra modului în care să-și îndeplinești rolul de Creator, luând considerare faptul că tot ceea ce se află în conținutul ei poate deveni la rându-i o formă sau esență?

A retopi în cadrul tabloului oricare din aceste componente, ca diferență de afișare a realității, în așa fel încât ele să nu se excludă reciproc, deci atribuindu-le o importanță particulară în așa zisa "anatomie a cunoașterii artistice", ar însemna practic să reprezint formele lucrurilor ca pe niște modele de manifestare ale sufletului, nu ca pe niște obiecte decorative, plutitoare în marea conștiinței mele. Ele ar mai trebui să fie văzute cu totul independent de celelalte potențe ale naturii. În același timp, trebuie să iau în considerare faptul că tot ceea ce se află în conținut poate deveni la rându-i o formă sau esență.

Da, tare dificil este să nimerești culoare după culoare, din apropierea vederii care nu se manifestă în interiorul tău, și să nu ratezi măcar o singură dată nuanța potrivită. Mai dificil de atât este să pătrunzi în adâncul sufletului de artist, plin de mistere, și să conștientizezi faptul că există o altă combinație de culori care suferă enorm dacă nu este scoasă în evidență în momentul în care ochii, plini de suferință, sesizează o oarecare lipsă de contrast în condiții de lumină slabă. Așadar, nu doar culorile, ci și sufletul trebuie să treacă proba de foc a analizei, a observației, a schimbării, a transformării.

Să fiu mai explicit. Conținutul unei imagini capătă acea formă de "reprezentare a frumosului" atunci când el este afișat într-un tablou de mare frumusețe cromatică, artistul focalizându-se asupra unui subiect ce nu se epuizează niciodată. În același timp, conținutul imaginii poate să capete acea esență de o gravitate sfântă care plutește peste vraja aprigă a conștiinței, atunci

când artistul reproduce cu convingere lumea spirituală, luând ca punct de reper cele mai sublime aspirații spre universalizarea trăirii frumosului. Un asemenea artist devine o ființă liberă, nefiind afectat în vreun fel de realitatea pe care o zămislește în creațiile sale.

Leadership: Poți să-ți desăvârșești creația printr-o calitate a imaginii asemănătoare cu realitatea, conferind un bogat conținut spiritual înclinației tale naturale spre sensibilitate?

Ceea ce adesea văd apărând sau dispărând, și care datorită caracterului trecător creează ideea de iluzie, nu are nimic de-a face cu realitatea însăși, ci mai degrabă cu acele culori care provoacă suferință. Căci, ceea ce văd în majoritatea lucrurilor este doar o înlănțuire a cauzelor și efectelor pe care culorile în special, le produc atunci când starea mea psihică și emoțională nu poate opri suferința. Numaidecât, culoarea pune în valoare puterea sensibilității mele de a rezona la sinceritate, la generozitate, la iubire, în așa fel încât miracolul acestei lumi să unească esența mea creatoare cu harul divin. Tu cum rezonezi cu minunile lumii?

De exemplu, văd o culoare care îmi place, dar nu reușesc să redau în imagine (tablou) exact acea nuanță care mi-a răscolit simțurile. Iar eu nu sunt Buddha, nu pot să urc până la originile suferinței, apoi să parcurg drumul invers și să arăt în final "Calea eliberării". Însă, dacă aș putea să introduc acea culoare într-o participare la natură divină, s-o compar cu triumful spiritului particular asupra celui universal, și dacă aș putea să filtrez subtil lumina care determină culoarea percepută de ochi astfel încât să creez ambiențe uimitoare, atunci poate aș ajunge să-mi sporesc interesul pentru arta simultaneității care spiritual conferă iluminare.

Calitatea unei imagini depinde de intensitatea culorii dominante care rămâne neschimbată în timp. Dar culoarea nu este întotdeauna o eliberare de un sentiment negativ întâmplat în realitate, ci poate fi și o alternativă la negru. Trebuie s-o am viu în minte, în orice fel de combinație de nuanțe, concomitent cu ochii spiritului care nu trebuie orientați în altă direcție (a naturii lucrurilor ce sunt folosite într-un întreg). Ba mai mult, trebuie să introduc această culoare în dimensiunea minimală a cuvântului izolat, ca într-o poezie enigmistică, încât să creez senzația de mistic și ocult.

În procesul de formare a leadershipul trebuie să acceptăm realitatea pe care o înfățișează ochiul de artist într-o imagine a cărei sensibilitate vibrează la chemarea harului divin.

Ochii văd ceea ce culorile dictează atunci când surprinzi plăcut o asemănare între stările tale emoționale și realitatea exterioară a lumii. Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la lumea în care trăiești, cu mențiunea că realitatea este asociată cu capacitatea ochilor de a se focaliza exclusiv asupra creatorului de frumos aflat față în față cu divinitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-culorile-dicteaza.html

Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă

On Martie 31, 2023

Privesc un tablou agățat pe un perete de rigips, într-o cameră albă, complet goală. Tot privindu-l după legi care parcă trancend optica, simt că tabloul mă privește cu aceeași expresie neclintită, prin ochii pictorului care l-a realizat demult, prin continuarea existenței unui suflet care nu moare niciodată. Nu este formidabil? Tabloul însuși mă privește printr-o afinitate de stil, prin emoția căreia îi dau eu naștere, deci printr-un transfer specific ce se produce între artă și privitor, printr-un adaos de însuflețire rară, neîngrădită, primită prin jocul pensulei, prin grația culorilor, fapt ce dezvăluie identificarea mea cu o anumită realitate spirituală, de-a lungul unei clipe menită să dureze o eternitate.

Are ceva în plus față de orice altă creație artistică, o însuflețire aparte, o intensitate a culorilor de negăsit în viața obișnuită, o însuflețire care mă face „viu", chiar dacă eu, vizitatorul, sunt un oaspete neașteptat. Privindu-l ca o fereastră către o altă lume, inspirat de un ochi care își desăvârșește vederea prin raportul dintre credibilitate și incredibilitate într-o realitate hipnotică, în care există vis, există imaginație, simt cum ceva mă umple cu dulceața dorului de mărturisire. Așa că spun mai departe ce simt.

Ştiu că n-o să-l mai văd niciodată, așa că trebuie să-l văd bine acum, mai mult ca niciodată. O lume nouă se lasă descoperită și invită la o călătorie dincolo de aparențe, deschisă spre dimensiunea afectivă a existenței mele. Or această tendință înnoitoare surprinsă de ochii mei, izvorâtă din conștiința semnificației unei imagini care se reflectă în percepția întregii mele vederi, reflectată la nesfârșit ca și cum s-ar perpetua între oglinzi paralele, îmi asigură eliberarea de constrângerile unei vieți cotidiene presupusă ca fiind prea rigidă.

Leadership: Poți să-ți descătușezi emoțiile la vederea unui obiect de decor, încât să transformi un spațiu neutru într-un spațiu al potențialității?

Şi uite așa, încep să rezonez cu un obiect decorativ ce reîmprospătează un spațiu aproape gol, steril și rece. Ager la privire este omul care privește printr-un singur ochi (al sufletului) imaginea care îl înduioșează, îl hipnotizează printr-un "dincolo de real" și îl transpune într-un vis ludic unde orice mister pare firesc. Cumva, un fond vizual îmi însoțește deplasările pe un tărâm al imaginației unde orice este posibil, mai ales reciprocitatea între un subiect ce nu poate fi epuizat și sensibilitatea unei suspendări temporare într-o clipă ce durează veșnic, pe fundalul reversibilității infinite dintre un obiect ce-și face simțită prezența și spațiul de vizibilitate al artei.

Şi tot privind acest tablou special, așa cum aș privi cu nedumerire o stea într-un vis care începe și se termină în același punct, simt că experimentez aceeași intimitate distantă precum eroina din romanul Exuvii, acel "te văd fără să mă vezi", derivat din nevoia de a evada dintr-o captivitate autoimpusă:

"Am avut senzația aia ciudată că mă privesc din afară așa cum mă privesc într-un vis, crezând că sunt un fel de duh, un fel de aer lucid, diferit cu totul de cel care doarme într-un înveliș de carne. În văgăuni trupul se descoperă pe sine, dar aici, în acest spațiul aproape gol, spațiu lipsit de repere în care intră doar cel care învață să aleagă, sunt experimentate tehnici ale tăcerii, ale fugii de oameni. Aici nu povestește creierul, ci corpul care își aduce aminte, ascultând nemijlocit ideile acestuia."

Decorul înseamnă totul, acea intimitate autentică fără de care visul nu și-ar găsi pânza, cum nici cuvintele velă și nici sufletul viață. Prin ochii unui privitor intrus într-un spațiu complet alb, tabloul poate fi perceput dintr-o perspectivă a devierii de la real. Dar exact asta este

ceea ce face ca un artist să se apropie mai mult de artă: el izbutește să-și descătușeze emoțiile care l-au îmboldit să creeze, transformând un spațiu neutru, banal, într-un spațiu al potențialității, un spațiu al posibilităților nesfârșite de exprimare. Iar orice element singular din acest spațiu este la început o iluzie, apoi emoție, și în final realitate.

Leadership: Poți să reprezinți un obiect în absoluitatea lui, extrăgându-l din temporalitate, încât să-l concepi separat de întreg?

Tot astfel, tabloul care trebuie să reprezinte un obiect sau altul în absoluitatea lui, extrăgându-l prin intermediul desenului din temporalitate, va fi conceput separat de întreg, cu gândul la experiența de viață câștigată pe un fond discret de culoare. Căci artistul își găsește expresia artistică evitând ceea ce este la vedere sau de prisos.

Iar atunci când trecutul se întrepătrunde cu prezentul continuu, în încercarea artistului de a-și găsi obsesia care să-l inspire să creeze, este foarte posibil ca minunata cale de comunicare cu universul exterior *Tarevissthesis*, să aibă funcția de "oglindire infinită într-un peisaj semi-transparent" care intensifică realismul spectacular aflat între tentațiile fantasticului și psihologismul de factură mistică.

De exemplu, în cazul unui autoportret, luând ca model însăși figura artistului, forța de expresie va fi mult mai mare, făcând să apară pregnant mai mult oasele decât micile cute ale pielii, iar tendoanele mușchilor (cele mai elastice țesuturi) vor ieși mai mult în evidență decât mușchii activi sau cei aflați în repaus. Și chiar dacă astfel se distinge frumusețea aproape în totalitate, pe baza raportului dintre văz și reacția la ceea ce vedem, atunci artistul reușește să scoată în evidență caracterul real, sau ascunsul surprinzător al omului la intersecția dintre experiență și experiment.

În și mai mare măsură, pentru reprezentarea ascunsului sufletesc din dosul unei figuri sobre, se vor lua în calcul toate faptele și acțiunile modelatorii intuite concomitent, extrase din temporalitate, evitând ceea ce este întâmplător și de prisos. Nimic nu trebuie să fie stânjenitor pentru reprezentarea unui asemenea chip, luând în considerare faptul că în fiecare parte a corpului omenesc se vădește sincer, că într-un splendid tablou, eroul unei fapte glorioase. Și, deci, trebuie să se intuiască prin văz, prin percepție, și prin intuiție, la ce faptă a slujit caracterul său, și cu ce temperament a fost înzestrat de la natură.

Arta participă la dezvoltarea leadershipului. Spun asta amintind că percepția este ceea ce privești, iar perspectiva este locul de unde privești.

Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă atunci când ești prins într-un spațiu neutru în care chiar și iluzia pe care crezi c-o trăiești, devine realitate. Pentru că însuși spațiul acesta privat devine o proiecție în sens identitar, un mod unic de manifestare a raporturilor pe care individul le stabilește cu el însuși. Simți ceva oriunde ești tu, cu tine însuți. Iar orice lucru din jur, oricât de banal, devine semn al reflecției celuilalt Tu.

Cum bine spunea scriitorul Cătălin Manea: *"Perspectiva din care privești, îți formează percepția, iar percepția îți formează experiența în relația cu elementul perceput."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-sufletul-e-in-stare-sa-simta.html

Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea

On Iunie 20, 2022

Orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

M-am apropiat de mine însumi, mai mult ca de obicei, atunci când valurile oceanului s-au apropiat de țărm devenind tot mai puțin adânci, arătându-se prietenoase. În spiritul unei binevenite transparențe, am pășit cu picioarele goale în apa oceanului, domol, măsurat, fără ca nimeni să mă vadă, în ciuda faptului că reprezentam doar o fărâmă de nisip într-un spațiu vast și fără limite. Atente la ce-mi spuneam, valurile îmi auzeau parcă ecoul bătăilor inimii, cu aceeași acuitate a privirii unui vrăjitor care pătrunde tot mai adânc în ființa ta înainte de a te supune unui tratament de hipnoză.

Şi dacă m-am apropiat mai mult de mine însumi, fără să-mi trădez inima care-mi șoptea cu voce tremurătoare "acest vis îl ai doar o singură dată în viață", cu mențiunea că valurile mă priveau cu ochi limpezi, dar oarecum bănuitori, acest lucru se datora vederii impresionante pe care am dobândit-o asupra oceanului. Mi se părea că nu mai sunt atât de mic și neînsemnat, precum un biet bob de nisip, ci că făceam în sfârșit parte dintr-un infinit magic ce nu se închide în mod circular asupra lui însuși, ci se retrage din întinderea ontologică pentru a lăsa un loc ființei separate.

Atunci când privești către lume dintr-un univers infinit pe care îl ai înăuntrul tău totul se schimbă, căpătând o minunată nuanță de simbol, un element de comunicare care exprimă conținuturi cu semnificație ideală.

Leadership: Creația ta poate să te reprezinte în vederea identificării impactului pe care îl are o realitate "independentă de subiectul cunoscător" asupra necesității conturării unui orizont aferent sensibilității?

Valurile oceanului nu se pot liniști fără căldura soarelui. Iar eu nu pot face parte dintr-un infinit al depărtărilor dacă nu mă recunosc a fi cauză și principiu al unui univers infinit care conține lumi nenumărate, filtrate prin lumina blândă a soarelui. Asta se întâmplă mai ales dacă nu creez impresia unui infinit care încape pe o foaie pe hârtie completată cu o variantă mai simplă de castel de nisip. Sensibilitatea îmi face cu ochiul în numele creației, fiindcă este conexiunea mea cu infinitul.

Pe lângă asta, am realizat că oricât de multe valuri se vor legăna la picioarele mele, cu ochii ațintiți spre cer de parcă le-ar fi frică să nu uite ceva din imensitatea lumii, oh, da, centrul lor tematic va trebui să fie în mod necesar încadrat la "nivelul ochiului" meu de artist care știe filtreze în același timp lumina și să creeze un efect misterios de alteritate, un fascinant efect de "tablou în tablou".

Să vă mai spun ceva. Dacă soarele este doar o pată luminoasă pe un fundal întunecat, după cum bine se știe, atunci valurile lipsite de luciu nu vor putea să impresioneze deloc prin calitatea unei imagini plăcute vederii, fiindcă tot frumosul în artă este produs cu ajutorul luminii. Deci, important este să recunoaștem că valurile nu pot furniza o orientare artistică bazată strict pe estetică dacă spațiul luminos este văzut pe un fundal întunecat (o opoziție rece), astfel neputând fi considerat drept un "fenomen original" prin care se produc culorile.

Leadership: Poți să-ți formezi în minte o imagine care urmează să fie transpusă într-un plan al alterității, și în același timp să reprezinte actualizarea unei realități finalizate cu

un efect de "tablou în tablou"?

Mai departe. Valurile nu trebuie nicidecum imaginate ca având culori deja existente, albastru-verde conturându-se peste tot ca o zonă fertilă de creație, nici ca revelație a vreunei realități sacre, ci mai degrabă ca și conținut tematic prin producerea culorilor de îndată ce lumina soarelui este corelată în totalitate cu cerința numărul unu impusă de văz: orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

Prin urmare valurile și lumina, reprezentate în planul universalului ca unitate ideală de lungime a impulsului de creație care răzbate în ce este real, se vor comporta ca niște structuri fotosensibile în ochii privitorului, nu doar ca niște puncte de reflecție. Iar dacă forma artistică ia drept simbol unitatea ideală prin intermediul opoziției dintre lumină și clarobscur, în cadrul privirii, atunci arta se poate sluji de reprezentarea unei viziuni care să nu fie naivă în privința realității și care să nu mai stea sub primejdia solipsismului.

Iar cum pictura se bazează în mod special pe unitatea opusă, nu doar pe plăsmuirea multitudinii în cadrul unității, rezultă că tot ceea ce este schimbător la spațiul în care ochii își reflectă culoarea, împreună cu obiectele reprezentării lui, poate să constituie chiar diferența instituită de pictor între ideal și real. Bineînțeles că într-un tablou desăvârșit, pictat cu măiestrie în alegerea culorilor, valurile trebuie să aibă o semnificație în mod cu totul independent de raportul lumină-clarobscur, mai ales dacă luăm în considerare accepțiunea noțiunii de simbol.

În leadership, trebuie să cultivi o privire "distanțată" de tine însuți pentru a înțelege mai bine că ceea ce îți poate furniza un refresh mental și emoțional este însăși tendința de a te desprinde de cotidian, de ceea ce cunoști.

Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea ori de câte ori încerci să te transpui într-un pictor a cărui viziune privește, participativ, dincolo de toate aparențele, la acea depărtare pe care o dă perspectiva într-un tablou.

Cât de frumoasă este depărtarea ! Şi cât de sublim este ea exprimată în creație ca pe o muză misterioasă, poetico quodam instinctu, în a cărei adorație tind să mă oglindesc uneori, excesiv...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-le-ofera-vederea.html

Ochii văd doar ceea ce mintea este pregătită să înțeleagă

On Septembrie 22, 2021

Când faci o alegere, fă-o în așa fel încât să împaci mintea cu sufletul, rațiunea cu înțelepciunea, spre regăsirea căii spre adevăratul tău SINE.

Iau masa cu prietenii înainte de mult așteptatul semimaraton montan care va avea loc mâine. Am gătit, am desfăcut sticla de vin, am savurat împreună o masă pe cinste. Vinul și-a făcut efectul, sunt vesel și lucid, după cum se vede. Mâine, deșteptarea la ora 7. Bineînțeles, până la ora 24:00 vom juca Catan.

Dar în timp ce toți așteaptă ziua de mâine, și în timp ce ziua de mâine se lasă așteptată, nimeni nu acordă atenție descoperii care stârnește atenția unei singure persoane: Myself. Toți așteaptă o luptă, o formă motivațională a afirmării de sine, o competiție care mie însă nu îmi mai stârnește nici urmă de interes. Concentrarea mea asupra obținerii unui loc pe podium, fapt adiacent unui întreg care mă face să fiu puternic și să reușesc ceea ce îmi propun, trece pe locul doi atunci când la orizont nu se întrevede împăcarea sufletului cu mintea, împăcarea cu focul gloriei, cu pornirea spre maturizare, făcând acordul între ele.

Așadar, alături de prietenii mei am descoperit un sens al vieții, mai profund, nu acela de învingător, ci acela de "minunată împlinire", acea mulțumire pe care o simți când ești profund conectat la niște minți care în ciuda oricărui calcul pragmatic știu să păstreze coeziunea unui întreg deja existent și îl individualizează față de alte grupuri. Bucuria pe care o simt fiindcă nu am ratat șansa să vorbesc lucruri interesante cu prietenii mei, este enormă.

Leadership: Poți să-ți împaci sufletul cu posibilitatea unei experiențe motrice insuficiente, fără să simți retrospectiv dezamăgirea de a fi obținut un succes trecător?

În acea seară liniștită alături de prietenii mei, dinainte de ziua concursului, am reflectat mai bine la diferența dintre un timp al emoției și al performanțelor, și un timp al transformării care vine dinlăuntrul ființei mele. La mijloc era acea trăire sărbătorească a unei sociabilități oneste, vioaie, flexibile, acea trăire a unei fericiri simple, odihnitoare, care întregește conștiința unui nou început de drum.

Alergatul nu este povestea destinului meu, nu este efectul unui destin predeterminat, ci doar o pasiune care accentuează sentimente ce încălzesc sufletul și dau puteri noi. Mă gândesc că pornirea spre un destin mai bun nu trebuie să fie deturnată de o pasiune de moment care pe termen lung nu duce nicăieri, cel puțin din punct de vedere al unui sens durabil al vieții care deschide nenumărate posibilități. Chiar și pornirea spre o grabă în gânduri poate fi dezavantajul ideii de destin individual care nu face corp comun cu destinul altora.

Nu-i așa? Greu este să împaci sufletul cu mintea, iluziile cu realitatea, destinul cu propria conștiință. Şi, mai mult de atât, cred că este imposibil să iei decizii bune când ai așteptări nerealiste. Cred că felul în care trăiești în corpul tău, felul cum îți împaci sufletul cu lumea sunt lucruri care te recomandă, mult mai mult decât un titlu câștigat în virtutea unui cadru competițional ce dorește să atingă reperele unui succes trecător.

Leadership: Cum definești timpul devenirii pe care îl parcurge ființa ta, în sensul unui traseu individual al sinelui care se lărgește spre o cuprindere mai largă?

Relevant aici este faptul că am descoperit la un pahar de vin o misiune practic imposibilă.

Este echivalentul descoperirii pe care Alphonse Bertillon, ajutor de grefier la prefectura poliției din Paris, o făcea prin 1880. Fotografierea din profil și din față a tuturor oamenilor, pentru a crea pentru fiecare o identitate unică.

Mi-am permis să cred că un pahar de vin (Busuioacă de Bohotin) servit alături de prieteni este ca un fel de fotografie de neuitat. În timpul cursei de mâine, ne vom revedea. Nu ne vom întrece. Şi cred că acum, după masă, am câștigat deja prima bătălie.

Nu voi mai urmări cu interes experiențele altora pe munte, nici măcar a mea. Alergatul este o provocare, o fotografie care generează dinamism, tensiune. Și, ca un adept al gândirii exacte, nu voi întrebuința nici lupa, nici vreun reactiv chimic pentru a judeca urmele de pași ale celor din jurul meu.

Voi face altceva. Spre uimirea celorlalți, voi încerca să nu stârnesc mâine, la concurs, niciun interes. Prietenii mei vor rămâne fără răspuns. Voi fi un hoț: voi da înapoi ceea ce sunt dator să dau. Cu toate imperfecțiunile mele, voi da înapoi din experiența acumulată, căci nici eu nu m-am născut învățat.

Iar experiența mea în running este o mare descoperire: **întotdeauna un om care se compară cu ceilalți este un om care se confruntă cu sine însuși, fără să se poată opri din ceea ce face.** El nu mai este un om liber, este prizonierul ambiției de a fi deasupra tuturor.

Așadar, voi da înapoi din ceea ce fac cu drag. Voi da înapoi ceea ce trece, ceea ce este de drept al meu, ceea ce mi s-a oferit prin natura circumstanțelor: voi renunța la dorința de a fi învingător. Ceea ce va rămâne este experiența trăită, prietenia dintre alergători.

În consecință, timpul devenirii pe care îl va parcurge mâine ființa mea s-ar putea defini ca o înlănțuire de secvențe unitare, o înlănțuire de mici schițe cu decoruri, pe care le voi putea admira retrospectiv ca pe o poveste a maturizării depline, a asumării prezentului și a descoperirii sinelui.

Un descoperitor este un om care capturează cu privirea o imagine șlefuită de suflet: clipa când îi pune pe ceilalți pe primul plan, fără să își reamintească că este un om puternic, mai mult și mai puternic decât toți.

Ochii văd doar ceea ce mintea este pregătită să înțeleagă atunci când lucrurile importante la care îți concentrezi atenția sunt trecute prin filtrul lucidității și al maturității, odată cu înfrânarea ambiției de a-ți depăși limitele și de a te vedea învingător.

Adevăratul învingător este alergătorul care a înțeles că ceea ce contează cel mai mult la un concurs este să fii împăcat cu tine însuți, să simți că ești alături de toți ceilalți, decât să fii în centrul atenției lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-mintea-este-pregatita-sa-inteleaga.htm

Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiți să vadă

On Septembrie 05, 2021

Un artist adevărat știe să creeze o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere.

Un om aleargă pe plajă, dar nu așa aproape de mal. Soarele îi luminează calea, nisipul îi încălzește tălpile, marea nu-i răcorește picioarele. Omul acesta simte nisipul plin cu scoici, vede marea în dreapta lui, aude valurile, șuieratul vântului de vară, și presupun că trăiește cu prezentul în sfera lui de gânduri ambițioase.

Marea este în același loc. Nisipul la fel, scoicile la fel. Dar urmele pașilor de alergător, oricât de apăsate ar fi, se șterg la fel de repede cum bate vântul. Și ce rămâne? Amintirea unei imagini lipsită de senzațional? Minunata împletire de elemente vii: pașii, nisipul, scoicile, marea, vântul, privirea ochilor îndreptată în zare? Sau, rămâne doar iluzia unui timp care curge într-un context de poveste?

Nu prea cred că putem să separăm individualul din acest întreg viu, fără a distruge coeziunea întregului. Deci, trebuie să considerăm altfel imaginea aceasta. Precum, că o măreață făptură se mișcă într-un fundal care e permanent același, dar felul în care este subliniat poate fi diferit, accepțiunile sale pot să difere, iar urmarea imediată poate să constea într-o prestație excepțională, de reînnoire și intrare într-o nouă etapă a vieții, care domină un spectacol de poveste.

În același timp trebuie să avem în vedere o simplă prestație a personalității izolate care și-a consacrat întreaga existență slujirii unui moment de reflecție prezent în interiorul unui flux temporal de energii spirituale care, fiind asimilate de suflet, schimbă structura sa.

Leadership: Perspectiva pe care o oferă creația ta are în vedere inducerea sentimentului de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei experiențe fragmentare corespunzătoare unei imagini puternic controlată din exterior?

Alergarea pe care o practica omul respectiv ar putea să desemneze prilejul unui moment de grație existențială, în nici într-un caz un moment grav de rătăcire trupească. În acest caz individualul reprezintă o extensie, un fragment temporar apropiat de spiritul divin, un *Eritelynzta* (un exemplu viu de reînnoire a propriului sine), dar care oferă prilejul momentelor de rememorare a unor episoade din măרunta lui existență și de reîntâlnire cu cel care a fost altădată.

Şi tot astfel trebuie să privim atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertita într-o imagine sugestivă și realistă. Este expresia unei percepții subiective asupra timpului orientat spre eternitate prin permanenta comemorare a unui prezent care funcționează din inerția trecutului.

În alt caz, imaginea alergătorului, dezbătută în multe din formele înțelepciunii sistemice, este personificarea unei trăiri în dinamism propriu și transpunerea ei într-o dimensiune spirituală, fiindcă prin sport se poate răspunde cu bine greutăților și suferințelor cu care se confruntă omul.

Leadership: Ai învățat să obții atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertită într-o imagine sugestivă și

realistă?

Orice element trebuie cumva redimensionat, pus la superlativ în următoarea ecuație: ceea ce vine în întâmpinarea dinamismului este o suită de emoții relevante ce evocă evenimente memorabile. Cine ce trăiește prin atașament cu obiectul dorinței sau al gândurilor, a existat și va exista cu adevărat prin ceea ce inspiră. Cine trăiește prin ceea ce face, trăiește prin sine însuși. Iar ceea ce se află în mișcare rămâne neschimbat într-un fundal care sugerează un spațiu nelimitat, edenic.

Data viitoare când priviți un om care aleargă pe plajă, considerați-l drept o posibilitate infinită de a forma noi relații cu alte elemente dintr-un alt fundal.

Alergătorul este semnificativ pentru că reprezintă un universal în planul particularului. Mai ales, fiindcă este aceeași făptură măreață care scrie acum aceste cuvinte nu doar pentru sine, ci pentru a crea o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere. Sunt sigur că ați observat. Am fost mai întâi de toate un alergător care, mai apoi, a scris despre dânsul ca și când ar fi avut în fața ochilor imaginea unui alt om pe care trebuia să-l reprezinte într-un desen rapid.

La fel ca un artist, am devenit autorul unei creații unice, având la bază excelenta posibilitate de a fi ceea ce simt și ceea ce gândesc, ca reacție la ceea ce vine din exterior, fiind doar reacția creierului la ceea ce ochii văd și, uneori, e greu de înțeles de ce se întâmplă...

Aici, distingem doua atribute ale unui subiect artistic capabil să provoace interes: manifestarea unei maniere personale de a integra o nouă imagine în realitatea din jur, și manifestarea unei mai mari receptivități față de interpretarea unei forme de alteritate pe care o numesc emfatic: „Celălalt".

În leadership, o imagine sugestivă și realistă este echivalentul percepției unei dubluri a propriei tale ființe: una văzută printr-o cultură activă a mișcării, și una văzută printr-un ochi exterior care îi urmărește orice mișcare.

Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiți să vadă atunci când artistul încearcă să surprindă o realitate care, privită din orice punct, s-ar dovedi mereu identică cu a lui. Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui vis sau a unui orizont nou, fără să stăpânească mai întâi de toate realitatea din apropierea propriei ființe.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-sunt-pregatiti-sa-vada.html

Ochiul Artistic

On Septembrie 27, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce devii într-o imagine care transcende limitele realității, deschizând ușa către noi lumi de posibilități nesfârșite.

Cerințele artei de a vedea sunt îndeplinite, aproape în totalitate, începând cu primul contact al ochilor mei cu albastrul deschis al cerului. Mai întâi trebuie să recunosc ceea ce îmi poate pune la dispoziție visarea prin exersarea deprinderii unor modalități care să-mi permită reamintirea. Apoi, trebuie să asigur garanții cu privire la conținutul captivant al unei teme de pictură și, nu în ultimul rând, trebuie să suport ideea că priveliștea pe care o am în fața ochilor, pe care o admir, pe care o contemplu, nu poate umple întregul cerc al vederii dintr-o anumită parte.

Așadar, sunt la mare, pe litoralul de neuitat al Greciei, pe țărmul neînchipuit de colorat cu tot soiul de plante, unde turiștii se plimbă cu tot mai multă admirație. În această atmosferă plină de viață și activitate, cu oameni care se plimbă admirând frumusețea naturii, însoțiți de o pace interioară, arta poate să prindă contur dacă simțirea se transformă în pictură. Este momentul plin de avânt în care artistul se conectează cu propria sa pasiune și emoție, transpunându-le apoi pe pânză. Fiecare tușă pe care el o aplică pe pânză devine o expresie a simțirii sale interioare, iar pictura devine o modalitate de a comunica și de a împărtăși aceste emoții cu ceilalți.

Așadar, dacă mă plimb pe plajă însoțit de o stare de liniște profundă și bucurie simplă este pentru că prin simțire și pictură artistul creează o legătură specială între sine și totul din jur, oferind lumii o experiență vizuală și emoțională unică. Mai adaug faptul că modul de redare a unui tablou trebuie să fie accentuat de reflexiile soarelui pe suprafața apei, fapt ce creează un contrast vibrant cu adâncurile cobalt ale mării pe care artistul le imortalizează în culori vibrante și texturi bogate, prin reflecția sa într-o imagine impresionistă care captivează esența neliniștitoare, dar și liniștitoare a vastității nesfârșite de albastru.

Leadership: Arta de a ști să te imersezi în imaginea imaculată a unei vieți obișnuite poate să reinventeze un tablou alcătuit din bucățile unui moment care nu se va mai întoarce niciodată?

Marea, o linie subtilă între cer și apă, oglindind adâncimea și misterul naturii într-o imagine picturală, reprezintă pentru mine o modalitate de a evada de la realitate, un mod pentru artist de a-și exprima emoțiile în mod liber, pure sau tumultoase, înfățișând fiecare val ca o metaforă a vieții și fiecare nuanță a culorilor ca o fereastră către sufletul său. Cu alte cuvinte, marea atât de misterioasă și adâncă, plină de viață și energie, reprezintă într-o imagine picturală o oglindă a emoțiilor artistului, emoții care fac din mine un călător în labirintul sufletului, reflectând fiecare zbucium, fiecare liniște din adâncurile mele.

O mare calmă și senină poate reprezenta fericirea și liniștea, în timp ce o mare furtunoasă poate reprezenta tristețea și furia. Privind marea cu ochii ce îmi sclipesc datorită razelor de soare ce se reflectă în ea, mă regăsesc în armonie cu mine însumi, într-un cadru *Eptastfes Thelesager Loricienta*, un tot întreg al orizonturilor imaginare ale unui suflet liber, specificând faptul că mă întorc dintr-un moment care nu se va mai întoarce niciodată, dar cu amintiri prețioase în inimă.

Construit din bucăți ale unui moment care nu se va mai întoarce niciodată, tabloul cu care îmi împărtășesc simțirile cele mai profunde și personale, tabloul cu care îmi înfățișez dorința de a călători pe valuri și de a trăi aventura mărilor nesfârșite, devine o contribuție la

eternitatea mișcării și frumuseții naturii, un omagiu adus mării și valurilor ei în arta mea.

Leadership: Poți să dezvolți o imagine vizuală unică experimentând un simțământ de mare uimire, ca un fel de revelație copleșitoare în fața coincidențelor hărăzite de soartă?

Dar ca să pot reda un tablou autentic care să dezvăluie esența sinelui meu, aducând la viață emoțiile și pasiunile cele mai profunde, trebuie ca razele soarelui să danseze pe suprafața apei, iar valurile înspumate să fie învăluite în mister și grandoare. Ceva trebuie să-mi inspire mai mult inima ca să pot să creez o artă cu adevărat autentică, ceva care să-mi trezească acea scânteie interioară, care să-mi aducă aminte de pasiunea și creativitatea mea, adânc înrădăcinate într-un *Isatieosush Consipyers Starrasul*, un sentiment de prezență peste timpuri.

Cine a citit "Grota din Steenfoll" de Wilhelm Hauff își va amintit de acel agricultor de pe o insulă pustie, care se obișnuise cu gândul că într-o bună zi vreun duh ar putea să-i dezvăluie taina unei comori. Fii atent: de acolo ar putea să se ivească norocul cel mai mare !

Într-o zi, un val uriaș i-a rostogolit la picioare un mănunchi de alge și prundiș. Printre pietricele sclipea o piatră galbenă: o bilă de aur, care era de fapt rămășița unei bare masive căzută la fund, pe care o mâncaseră valurile și ajunsese numai cât un glonț de pușcă. Şi abia acum i se desluși în minte, fără chip de tăgadă, ca odată, undeva, aproape de țărmul acela, se scufundase o corabie cu încărcătură de preț și că lui îi hărăzise soarta să găsească comorile înghițite de valuri. Şi gândul acesta a crescut încet-încet în mintea lui, până a pus stăpânire pe toată ființa sa.

Un asemenea simțământ de mare uimire, o revelație copleșitoare, un *extasis edificante* trebuie să mă cuprindă și pe mine ca să pot crea o operă impresionistă din punct de vedere al artei, ca urmare a unei coincidențe hărăzite de soartă. Ceea ce-mi face inima să tresalte de mândria unei descoperiri unice, crescând satisfacția creației, este talentul meu de a oferi o interpretare personală a subiectului pictural prin crearea unei imagini vizuale puternice.

În plus, povestea poate fi văzută și ca o invitație la explorare și descoperire. Uneori pentru a-ți regăsi comoara interioară trebuie să fii un căutător curajos pe marea întinsă, nu doar un simplu privitor care se mulțumește cu contemplarea liniștită a orizontului pentru a-și hrăni sufletul.

Valurile mării, atât de puternice și de imprevizibile, pot fi văzute ca o reprezentare a forțelor naturale care sunt întotdeauna în mișcare. Iar bila de aur, care este atât de mică și de fragilă, poate fi văzută ca o reprezentare a fragilității vieții mele, punându-mă în situația de a-mi proiecta cu grijă privirea asupra mării, soarelui și a ochilor care mă hrănesc cu frumusețea lor.

Leadershipul se înrădăcinează în arta de a transforma o idee în realitate, iar abilitatea de a crea o imagine nu poate fi dobândită decât privind imagini care creează o anumită identitate între Planul Explorării Interioare și Viziunea Artistică.

Ochiul Artistic este mai mult decât un instrument de observare. Este o încununare a străduinței de a raționa o experiență reală sau intuitivă, este un mediator între realitatea obiectivă (stabilă și consistentă), și experiența subiectivă (variabilă și personală), jucând un rol crucial în modul în care înțeleg și interacționez cu totul din jur.

Nu uitați că pictorul nu este doar un observator al naturii, ci și un artist care creează o lume proprie. El nu se mulțumește doar să redea ceea ce vede, ci vrea să creeze o experiență artistică care să fie autentică și emoționantă. Wilm Falke din cartea lui Hauff era un simplu

agricultor care își trăia viața într-un mod liniștit. Dar când a văzut bila de aur, a fost cuprins de o pasiune arzătoare pentru a descoperi comoara care se ascundea în adâncurile mării.

Acest lucru poate fi văzut că o reprezentare a transformării dintr-un simplu om, într-un artist care își hrănește dorința de a afla mai multe despre lumea înconjurătoare și de a experimenta noi lucruri. De fapt deviza artistului este: "Explorare continuă și Expresie creativă."

"Expresia creativă" se referă la modul în care artistul își transpune aceste experiențe și sentimente într-o formă artistică, folosind imaginile, culorile, sunetele și cuvintele pentru a comunica și a împărtăși cu alții profunzimea și frumusețea experiențelor sale interioare.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-artistic.html

Ochiul cu care privirea se urmărește pe sine

On Decembrie 28, 2021

Observând natura, procesele ei și emoțiile pe care ea le trezește în interiorul său, omul învață să se observe pe sine.

M-am întors aseară acasă după o mică escapadă la munte. Chiar la intrarea în curte, în semi-întunericul de afară, am fost întâmpinat de bobocii zgribuliți și înghesuiți ai unui trandafir aplecat la pământ de greutatea zăpezii. Nu puteau fi decât un mister pe care nu-l puteam percepe în toată complexitatea lui, fiindcă păreau să-mi vorbească despre dependența de senzații și de stări provenite din 'arborele' oricărei vieți care se intersectează cu a mea.

Şi era ceva atât de trist în înfățișarea lor, o înfrigurare a sufletului conceput după chipul și asemănarea omului care îi privește, purtând un soi de antipatie intensă pentru cerul incredibil de cenușiu. Arătau ca și când ar fi fost reflexia realistă din oglinda vieții mele lăuntrice, intersectată cu viața pictorului care nu cunoaște decât admirația pentru înălțimea expresiei, dar trece cu vederea acele entități abstracte cărora li se pot aprinde simțurile.

Şi mai era ceva care mi-a îndreptat privirea spre ei, nu știu ce sentiment de prețuire care leagă inevitabil arta de conceptul de responsabilitate. O clipă, am încercat să depășesc atitudinea protectoare a artistului față de propria-i creație, să-mi revizuiesc atitudinea strictă față de un motiv de îndoială, fără să mă lepăd de atributele exacerbate ale sinelui care voia să treacă cu vederea o raritate, un capriciu al naturii. Drept urmare, am obținut o personificare a naturii într-o ființă care s-a împotmolit în lacrimi neplânse și zâmbete fără culoare...

Leadership: Pot trăirile tale să devină forme de expresie ale sinelui, prin parcurgerea unor experiențe de contopire spirituală ce vizează exprimarea atitudinii grijulii față de simbolurile naturii?

Bobocii de trandafir nu se gândesc niciodată la cuvântarea vreunui tablou, dar nici nu par să se înfioreze la simțirea tresăririi inimii mele în fața unei atmosfere saturată de atributele lumești, egotice și egoiste. Ei sunt puși la pământ de greutatea zăpezii, simțindu-se biruiți, răniți, uitați, copleșiți de sentimente contradictorii în care urâțenia înfățișării lor neplăcute, greu de surprins în cuvinte, joacă un rol esențial în definirea formelor de expresie a emoțiilor, precum tristețea, teama, furia, jalea, îngrijorarea, deznădejdea sau dispoziția iritabilă.

Așadar, emoțiile extrase dintr-o înfățișare dezolantă, înduioșătoare, jalnică, care vădesc o oarecare interconectare intre "sfumato" și "clarobscur", între layer-ul realității și cel al memoriei pioșeniei și rugăciunii, evocate prin simboluri, pot să devină forme de expresie ale sinelui. Observând natura, emoțiile pe care ea le îmbracă în dispozițiile sufletești ale trandafirului, suspendate la granița dintre alb și gri, artistul reușește să creeze portrete hiper-realiste, atât de oneste și emoționante, imobilizate în spațiul unor teme de tipul "Valorile mele".

Trandafirul este simbolul transformării mele interioare, este simbolul creatorilor de lumi noi, este simbolul unei asumări a naturii sub specie *interioritatis*.

"Urâțenia înfățișării lor va renaște forma unei imposibile separări de mine însumi", își spune artistul în sinea lui atunci când nicio emoție nu-i cutreieră inima, sau când nicio trăire a prezenței lui Dumnezeu nu trece pragul existenței sale. Dar, la o simplă privire îndreptată

asupra înfățișării mele veți putea gândi că sunt creștin, cu tot cu înfățișarea-mi care sfidează orice construct sociologic, orice încercare de încadrare în tipare, orice regulă a timpului.

De fapt, asta înseamnă să marchezi un simbol prin puternice emoții: *"Să îți admiri sufletul cuprins de întristare, ca și când ai surprinde un trandafir al deșertului în mijlocul unei oaze care, de fapt, nu există."*

Leadership: Creația ta poate să scoată la iveală acea memorie afectivă generatoare de sentimente care a reținut și cuprins tot ce s-a petrecut vreodată într-o asemănare de esență cu sufletul naturii?

Trandafirul. Privindu-l, atât, numai privindu-l, rămâi uimit de nespusa simplitate a compoziției, bucurându-te mai ales de pasiunea ce respiră din toată acea pânză monumentală pe care va fi redată pictura, dând curs unei alte expresii estetice durabile. Așa începe o nouă etapă creativă în viața unui mare artist. Cu privirea...

Onorabil, cu fidelitate, mi-am dat seama că între artist și trandafir, între mine și modelul unei figuri încărcată de gravitate și tristețe (și în care se pot discerne semne de suferință), predomină o singură asemănare: ne vedem, dar nu strălucim.

Cumva, privirea mi se îndreaptă spre specificul senzației de profunzime, prin juxtapunerea petelor de culoare și folosirea culorilor reci și calde. În acest caz, trandafirul furnizează inspirației una din modalitățile concrete de relaționare între creator și omul înzestrat cu calitatea de a fi cuvântător, printr-un *Asterversindo* , marea forță a simplității prin care gradul de expresivitate al imaginii zugrăvite cu o combinație de alb-gri se asociază actului de reflectare a unor idealuri umaniste.

În clipa când îl privesc atent, cu admirație, cu ochi calzi, în imensitatea absolutului creațional, spun că acest trandafir mi-a oferit o adevărată lecție de viață: că niciodată nu te cunoști mai bine ca atunci când ești pus la pământ.

Trandafirul este cu totul diferit de el însuși, de cel care altădată îmi era atât de familiar. Un soi de timiditate rară, neobișnuită naturii sale, pare să pună stăpânire pe sine, simțindu-se parcă copleșit de un presentiment al cărui motiv, încă, nu-l pot desluși. Şi el îmi spune cu aceea privire rară, ascunsă, tăcută, pe care o întâlnești la orice pictor care și-a uitat adevăratul centru din ființa eternă: *"Tristețea este expresia celei mai curate sincerități ce-a împodobit vreodată sufletul unui creștin."*

Marea operă a Creației vizează contopirea spirituală a ființei umane cu întruparea unui suflet al naturii. Ea se unește cu leadershipul atunci când artistul experimentează trăirile unei regăsiri de sine într-o imagine a cărui simbol se poate traduce prin: înțelepciune și înțelegere.

Ochiul cu care privirea se urmărește pe sine asigură parcurgerea emoțiilor profunde de-a lungul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil. De exemplu, expresia vederii ce se manifestă prin lăcrimarea ochilor, vizează acel act de educare a sensibilității - transpus autentic într-o construcție artistică care înfățișează partea cea mai ascunsă a vieții spiritului uman inclus în planul superior, divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-cu-care-privirea-se-urmareste-pe-sine.html

Ochiul este mai sensibil la albastrul din seninul cerului

On Mai 27, 2022

Ceea ce spui despre tine însuți poate să revizuiască esența artei într-o perspectivă diferită.

Mi-am dat seama că, privind cu atenție culoarea albastru-ciel, și neputând rezista chemării ei ispititoare, pot deveni altcineva decât un simplu admirator de frumos. Asta, în condițiile în care culoarea aceasta se înfățișează în fața ochilor mei ca o fotografie adusă la viață într-un prezent plin de vitalitate. Când am ajuns în fața ei, admirând-o nespus ca pe o operă de artă, am fost brusc învăluit de convingerea "believe in something more powerful than myself", cu toate că nu puteam prea bine să înțeleg de ce.

Culoarea este un mijloc de ademenire a ochilor frumoși care parcă se oglindesc într-o aură mistică, într-o numeroasă serie de manifestări: limbă, artă, morală, toate cuprinse cu spiritul (de cel mai neștiutor, până la cel mai evoluat) de o forță a interiorizării poetice. Asta-i bună, cum s-o forțez să mă privească așa cum o privesc eu, cu candoare, cu ochi plini de înțelegere, cu senin în suflet, fără să o trec prin matematica trăirilor mele, fără să mă gândesc la ea ca la o mărturisire intimă, *una obra compleja que va más allá de la mera afirmación de la fe* , în care ceva îmi dezvăluie cu un ton măsurat, aproape impersonal, limitele îndrăznelii de a cuprinde infinitul?

Mă învață culoarea albastru-ciel să domin dinamismul universal? Mă învață ea modificările pe care obiectele presupus neînsuflețite se impun unul altuia? Poate ea să confere instinctului meu o conștiință plastică? Nu știu ce să spun, nu acum, sau nu sunt pregătit să o cunosc îndeajuns. Dar ceea ce-am înțeles deja, sau cred c-am înțeles destul de bine, mărturisit sau nu, printr-o abia simțită dorință de a crea o stare transcendentală de libertate dincolo de „naștere și moarte", este acea virtute a ei de a indica aspirația spre puritate.

Leadership: Creația ta are meritul de a comunica acea trăire înălțătoare pe care sufletul o simte la vederea unei imagini care reprezintă subiectul unei viziuni îndreptate spre ochiul observatorului?

Pentru a surprinde o culoare în stare pură, adică vie și pătrunzătoare, trebuie să las la o parte tot ce poate fi atrăgător și tulburător la ea. Este ca atunci când aș amesteca-o cu alte culori pentru a crea noi și noi nuanțe, dar fără să le încarc cu prea multă lumină sau cu umbră. Doar astfel voi reuși să îmi exprim sentimentele, sau să ilustrez anumite stări în pictură. Într-adevăr, culoarea albastru-ciel poate fi veselă, suavă, nu trebuie niciodată să fie tristă sau plină de durere, căci asta ar însemna să mă cert pe mine, să-mi atribui o vină, o atitudine care este străină de mine însumi.

Te rog să-mi povestești despre tine, i-am spus culorii într-un moment de adâncă filosofare. Şi ea mi-a vorbit parcă din adâncul cerului, pe un ton atât de cald, cum numai la artiști puri întâlnești. Mi-a spus că uneori se oglindește în lacrimile amintirilor pe care nimeni nu le mai revendică, sau în lacrimile unor suferințe pustiite. Alteori, cu o putere măsurată de atracție, se ascunde în surâsul unor poezioare care au legătură cu lucrurile observate, cu cerul sau cu marea, sau se regăsește în nostalgia unor stări pierdute, în nostalgia unor începuturi ce ne-au legat strâns de anumite locuri.

Nici eu nu te voi forța să-ți amintești de mine altfel decât sunt. Nu-ți voi impune o precisă semnificație, nu-ți voi atribui intenția pictorului de a se defini pe sine, de a da un răspuns întrebării: cine sunt cu adevărat? Doar ți-am spus că nu te cunosc suficient de bine ca să îți recunosc un merit, meritul de a îmbălsăma timpul, dând obligației mele de a picta o misiune

înaltă: ca tonul tău deschis să fie forță preponderantă într-un tablou.

Leadership: Experienta vizuală pe care pe care o deții se referă la percepția și corelarea imaginilor pe care le vezi cu ambii ochi, chiar dacă ele sunt ușor diferite ca sens și conținut?

Albastru-Ciel. La prima vedere mă atragi prin natura ta cerească, prin sensibilitatea unei poetici rar întâlnite, fapt ce susține căutarea unor subiecte de conversație adecvate. Dar apoi simt că sunt prins într-un curent de rupere de realitate și parcă nu pot să înot în el. În aceeași măsură, avem ceva în comun, deși nu suntem identici: iubim vara, ne place marea și bolta cerului.

Culoarea mea dragă, de un albastru-ciel fără margini. Te plac, te accept, te preamăresc ca pe o floare înmiresmată, precum este așa numita: "Nu mă uita" (Myosotis). Nu te percep neapărat ca o realitate dematerializată și încărcată de sacralitate, nici nu intenționez să te utilizez ca fond al unei lumi distopice, căci asta mi-ar aminti de personajul acela care se visa mare artist, trăind într-o lume aparent ideală, dar fără culoare, în care toți păreau să joace alte roluri atât pe scenă, cât și în afara ei. Oare ce altceva aș putea face ca să fiu reformatorul tăcut al gândurilor tale?

Să-ți spun drept, n-aș vrea nici ca ochii mei să semene cu tine, fiindcă aș părea mult diferit de restul lumii. De aceea, pretind că nu mă voi supune voinței tale de a mă considera un supus al tău, prin frumusețe și fragilitate. Mult mai mult îmi plac ochii mei căprui, și nu-mi este rușine s-o spun, dar chiar sunt cei mai frumoși ochi din lume.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare din noi vom cunoaște acest adevăr amar. Face parte din realitatea acestei vieți ca, la un moment dat, când te cauți încă și nu te regăsești, să vezi ceva încântător acolo unde nu ești de acord cu tine, acolo unde nu ești validat.

În leadership trebuie să luăm în calcul totdeauna acel lucru care are efectul "Uau, adică: să poată fi perceput prin simțuri, să poată fi pus în cuvinte, să se poată schimba, să poată genera emoții copleșitoare și să creeze o experiență memorabilă.

După cum pictorul are la îndemână culoarea ca să genereze emoții și să creeze stări de spirit, tot așa liderul trebuie să aibă la îndemână puterea de a face conexiuni între lucruri diferite, de a percepe cu acuratețe profunzimea și sensul lor, și de a o vedea întregul lor unitar ca o reflexie a propriei sale persoane.

Ochiul este mai sensibil la albastrul din seninul cerului ori de câte trebuie să vorbesc despre mine însumi, ca despre un artist capabil să trezească o emoție în inima privitorului, și ale cărui opere vorbesc de la sine. Nu uitați că esența artei este să genereze emoții frumoase și să creeze o experiență memorabilă. Iar eu fac mereu asta atunci când recurg la figuri de stil, cum sunt comparația sau analogia.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-este-mai-sensibil-la-albastrul-din-seninul-cerului.html

Ochiul nu se mulțumește cu mintea celui care vede

On Septembrie 01, 2022

Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea vizuală cu care se asociază amintirile sale.

În lumea artei nu se poate concepe o imagine fără a avea o vedere bună asupra orizontului. Iar eu, în special când sunt interesat de evoluția formelor de expresie vizuală, surprind acest orizont ca un punct de legătură între creația naturii și perspectiva unei realități permanente. De exemplu, privesc oceanul, vastitatea lui, atât cât pot cuprinde ochii mei. Observ că fiecare val, din perspectiva unei abordări unitare, se comportă cu totul independent de celelalte potențe ale naturii, în fiecare val dizolvându-se rațiunea cea mai pură, tot ceea ce rătăcește subtil în sfera concretului.

Avându-și originea în materia eternă, deci incluzând totul, fără să se retragă în sfere particulare de percepție, valurile ajung la cea mai nelimitată dintre toate artele: simbolismul. Deci, sarcina artistului este de a realiza construcția formelor particulare ale artei, cuprinzând forma pură a mișcărilor valurilor și modelul de rațiune ce rezidă din ele, doar ca să reprezinte alte forme ale lucrurilor în sine prin caracterul intuitiv al gândirii sale. Greu de făcut asta, nu-i așa?

Uite ce frumos mi se deschide orizontul înainte, și totuși, cât de mult se accentuează măsura depărtării mele de larg. În replică, dacă ochiul meu privește între valuri, deci între lumină și obiectul reflectat, atunci culoarea albastră poate să coboare până la verde-smarald, pe când orice culoare mai închisă ia naștere printr-o simplă sporire a opacizării. Însă, dacă reduc valurile la indiferență absolută, deci neglijând oceanul, privind doar nisipul al cărui universal este particularul nedeformat de iluzia realității, atunci singura forță de atracție va fi lumina soarelui care ajută artistul din mine să controleze mai ușor efectul de clarobscur sau efectul de imitație.

Leadership: Poți să stabilești un raport corespunzător între obiectul percepției vizuale și fondul ei afectiv, plecând de la ideea că ceea ce se află în planul conținutului poate deveni la rându-i și formă?

La înălțimea exigențelor artei mele se poate vedea marea, superbă în bătaia soarelui. Dar ochiul, obosit în mare parte de efectul produs de lumină, nu mai poate fi însoțit de senzația de strălucire produsă de sclipirile valurilor, ci tinde să creeze pe alocuri, din fragmente libere, un fel de iluzie unde ideea de lumină pălește. Din păcate. Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea valurilor. Deci nu poate fi distins ca negație, nu-i așa?

Cred că este mai ușor să înțelegeți asta dacă plec de la principiul conform căruia "ceea ce se află în planul conținutului (în esență) poate deveni la rându-i și formă. La rândul lui, fiecare val, în planul formei, are o identitate absolută, formele unității tuturor valurilor fiind instituite ca absolute în planul conținutului artistic, dacă luăm în considerare simbolul pe care îl conțin. Mai mult decât atât, în particularitatea lor, ca forme particulare de expresie, valurile devin propriul lor simbol, o subiectivitate închisă în sine, exemplu de impact al unui act artistic matur, plin de adevăr și emoționant.

Şi ce frumos se unduiesc valurile pe o mare îmbrățișată de sclipirile soarelui ! Ideea în sine este să surprind valurile oceanului cu ochii imaginativi care studiază culorile într-o lume a figurativului transfigurat în sentimente, și să văd plăsmuirea deplină a subiectivității în obiectivitate, în măsura în care ele iau forma unor imagini suprarealiste ce înghit realitatea,

ceva ce există în sinea lucrurilor, fapt din care se poate trage o concluzie: nimic nu este în afara timpului, toate țin mai mult de formă decât de culori.

Leadership: Poți să găsești explicația un fenomen vizual-comparativ, prin imaginarea unei imagini capabilă să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului înțeles ca expresie a ideii de "plin sufletesc" ?

Mai departe. Ca să construiesc forma artistică corespunzătoare valurilor, unde plăsmuirea este mereu absolută *nel lontano piano* , trebuie să cuprind lumina soarelui în unitatea lor reală. Aici, realitatea se dizolvă în idealitate, în întregul unei priviri care știe să separe luciul apei în mai multe suprafețe distincte, printr-un Eludyarecta Aspyhiss, fondul unei amintiri care nu se uită niciodată. Mai ales că, cu cât soarele este mai arzător în cuprinsul privirii mele, cu atât valurile îmi apar ca niște ființe individuale, inițial ignorate de restul lumii. Spun asta deoarece fiecare val are personalitatea sa proprie, unică, diferită de a altuia.

Evident, este imposibil să urmăresc valurile sub toate aspectele, făcând trimitere la artă, deci explicând un fenomen vizual-comparativ care se referă la modul în care percep efectul a două culori adiacente uneia asupra celeilalte. Insăși natura mea este înclinată spre comparație, lucru hotărâtor pentru a instaura o nouă atitudine față de actul de creație, sau tocmai atunci cand orizontul adăugat privirii mele este adanc framantat de prea plinul unor virtualități care își așteaptă cu nerăbdare împlinirea.

Știind câte comparații s-au făcut în legătură cu valurile, cu tot ce conțin ele semnificativ pentru privire, și având în vedere faptul că arta se configurează la nivelul formei, acolo unde lucrurile se reunesc doar relativ în sfera subiectivității, se pune întrebarea cum poate fi imaginată o imagine care să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului.

Leadership: Poți să faci trimitere la o imagine dependentă de includerea sentimentului de unitate într-un "cândva" nedefinit, fără să devii prizonierul unui orizont care se estompează treptat?

Şi ce este frumosul? Este un permanent dor fata de ceea ce nu se poate uita. Nici un nor pe cer, nicio adiere de vânt, doar marea lină și transparentă, vizibilă de la distanța la care ochiul, într-o succesiune firească de vederi, rămâne cu un contra-control retrospectiv, parcă în așteptarea unei înțelegeri mai largi din altă sferă a vieții.

Când orizontul privirii mele este adânc frământat de prea plinul unei naturi captate cu superioara înțelegere a formelor și culorilor, atunci explorarea motivației cu care se confruntă sinele meu capătă un aer nostalgic, caracterul contemplator al unui peisaj la fel de vag ca si mine, o trecere spre spiritualul unei minți care își devorează liniștea, dizolvându-se parcă în capricii izolat-trecătoare.

Exact ca în cazul Mirandei dintr-un roman al lui John Fowles: *"Mă uit la fața mea și o privesc cum se mișcă de parcă ar aparține altcuiva. Mă uit la mine însămi până când nu mai pot, și astfel trebuie să-mi plec ochii. Deși, numai ochii îmi țin acum tovărășie, în timp ce vederea lor îmi joacă feste, permițându-mi să deslușesc o ființă mai reală decât am fost vreodată. Stau într-o liniște absolută, cu reflectarea propriei mele imagini, într-un soi de comunicare misterioasă. Ca în transă."*

Condus de o extrapolare a atitudinii estetice față de realitate și față de actul de reflecție asupra sinelui, leadershipul devine aidoma liniei orizontului modificat în funcție de locul în care mă aflu, de înălțimea spirituală acestui loc, de povestea lui.

Lasă-te fascinat de povestea acestui loc unic înainte de a te regasi într-o poveste de suflet.

Ochiul nu se mulțumește cu mintea celui care vede, ci are nevoie de o imagine care să devină imediat virala în spațiul amintirilor, așa cum are nevoie de o perioadă mai lungă pentru a trece de la vederea la apropiere la cea la distanță. Îmbinarea imaginii cu spațiul amintirilor face că artă să devină o proiecție puternic emoțională asupra realității brute, asupra relaționării între ceea ce este prezent și ceea ce este absent.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-nu-se-multumeste-cu-mintea-celui-care-vede.html

Ochiul sfânt al lui Paracelsus

On Decembrie 20, 2021

Orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simțirea știe totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Când te plimbi singur, puternic ancorat în cele spirituale, începi să observi totul din jur mai pe îndelete. Abia atunci reflectezi cel mai bine la viață, la tine însuți, la Dumnezeu. Şi, tot plimbându-te singur, mai ales seara, atunci când luminițele din localuri par niște steluțe argintii, în miniatură, chiar dacă cerul își poartă pelerina cenușie și nu îngăduie nicio conversație, realizezi cât de mult contează să ai o gândire axată pe sentimente, "pe active nemateriale", deci pe ce ai, nu pe ce îți lipsește.

Şi ce anume ai atât de prețios? Ai o vedere care antrenează operațiile gândirii, surprinzând natura reală a lucrurilor, așa cum această natură este concepută de către Dumnezeu pentru umanitate și progres. O vedere bazată pe știință, mai înainte de toate, dar și o vedere înclinată puternic spre altitudinile supreme ale artei, căci asta înseamnă adevărata spiritualitate: *"să te redescoperi prin actul de a vedea lucrurile altfel decât par a fi".*

Şi tot plimbându-mă singur, reflectând la ceea ce deosebește un lucru de altul, ajung să aflu ceea ce mă deosebește pe mine de alți oameni, fără să încerc să atrag atenția asupra diverselor concepții superficiale despre natura unor spații neexplorate, de manifestare artistică, care crează impresia unor profunzimi neînțelese, sau dau impresia unor miracole mai mici sau mai mari, ce sfidează legile naturii.

Leadership: Poți să privești cu mai multă claritate la tine însuți și la ceea ce îți influențează relațiile cu lucrurile din jur, printr-o afinitate declarată a gândirii care trece dincolo de aparență - la esență?

Ca niște fluturi albi ce vin din altă lume, luminițele încă mă înconjoară din toate părțile, mlădioase și prevenitoare, în timp ce întunericul nopții crește tot mai mult, dar fără să se adâncească în sufletul meu. Cumva, mă simt apărat de o gândire limpede care îndeplinește condiția purității: să privești cu ochii tăi iscoditori prin ochii lui Dumnezeu, cu multă claritate și în finalitatea ființei. Fiindcă orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simțirea știe totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Celebrul alchimist, Paracelsus, a avut în vedere simțământul trezit de această supremă condiție spunând: *"Şi aceasta de care trebuie să ții seama este ceva mare: nu există nimic în Ceruri și pe pământ care să nu existe și în om. Şi Dumnezeu, care este în Ceruri, este în om."*

Asta înseamnă că cerul, chiar și înnorat, nu este lipsit de acea tendință artistică, adâncită în conștiința și în sufletul omului, manifestata în lumea creației prin cercetarea valentelor expresive ale formelor și culorilor, ale liniei și punctului din care este constituit fiecare lucru din jur.

Deci, orice ai vedea, prin investigarea și cercetarea naturii fiecărui lucru din jur, spune-ți de îndată: ce anume îl face mai deosebit, ce anume îl face indispensabil pentru minte, ce anume îl face să fie cea mai bună alegere pentru suflet? Ce menire înaltă are de îndeplinit acel lucru în ochii Creatorului?

Leadership: Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conștientizare a lucrurilor care se cer a fi pătrunse printr-o orientare a privirii de la margini către centru, din considerentele unei ordini realiste și spirituale?

Dacă domnia minții nu îți aparține, și dacă ea nu se cercetează în sânul Naturii, imaginându-ți că nu există niciun profesor în lume care să te învețe, atunci vei eșua în încercarea de a trasa un făgaș în dimensiunea sacrului. Iar sacrul, numai arta îl scoate la iveală prin intermediul creației și al descoperirilor științei de care numai propria ta minte, inclusă în spiritul materiei, poate să se agațe fără să îi mai dea drumul.

Cercetează bine lucrurile, chiar și acelea care nu se văd, din aproape în aproape, mult presus decât cele ce se văd de la distanță. Și astfel mintea, fiind în favoarea investigațiilor artistice, fără niciun soi de artificialitate resimțită continuu, va căuta să descifreze și să înțeleagă originea divină a creației din compoziția întregii materii. Iar limbajul afectiv, musai trebuie să devină instrumentul unei imaginații profunde.

Cine reușește să-și desăvârșească știința doar prin studiul Naturii, făcându-și din imaginație singura religie, indiferent de dificultatea acestui lucru, numai acela va da cheia înțelegerii depline a Creatorului. În final, omul modelat de actul artistic ajunge în fața unei priviri care îl privește în primul rând pe el, după care și ea se privește pe sine.

Totul în jur este artă și știință, descoperire și creație, iar întunericul scoate cel mai bine în evidență lumina. Ilustrativ aici este faptul că ochiul clarvăzător vede bine atât pe lumină, cât și pe întuneric. Şi vede lucrurile care nu sunt aceleași, deși sunt foarte asemănătoare. Prin urmare, omul are libertatea de a separa lucrurile de întreg, să consimtă la ceea ce i se întâmplă, și poate să revină în întreg după ce s-a separat de acesta, prin calitatea fascinantă a privirii de a surprinde mai mult reversul decât de aversul lucrurilor.

În artă, leadershipul promovează dezvoltarea viziunii ce se poate obține prin încercarea de a vedea natura propriei ființe, dar și chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Ochiul sfânt al lui Paracelsus se referă la acel simț al vederii îndreptat asupra lucrurilor care contează cu adevărat pentru o conștiință extinsă spre judecata lucrurilor pe care o folosim zi de zi, atunci când ne deschidem mintea spre studiul științei sacre. Această știință este strâns legată de arta de a vedea natura propriei ființe, dar și chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Omul care nu studiază arta în chip de connaisseur, nu va înțelege niciodată dedesubturile creației din tainele nepătrunse ale lucrurilor, așa cum sunt ele înrădăcinate în gândirea lui Dumnezeu.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-sfant-al-lui-paracelsus.html

Ochiul urmărește puritatea reflectată în reprezentările naturii

On August 14, 2022

Ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine operă de artă.

Într-o bună zi voi termina de scris "Tratatul despre ochi", un volum de peste 2.000 de pagini cuprinzând tot atâtea modalități de a vedea un singur fir de iarbă. Da, un banal fir de iarbă. Iar dacă în lumea modernă se evidențiază tot mai puțin subiectul acesta al privirii distincte, având o individualitate proprie, încât s-a pierdut aproape orice posibilitate de a aduce în prim plan ideea de "fragilitate în temporalitate", excluzând interpretarea subiectivă, eu îi voi adăuga o bună parte de reflecție și de neastâmpăr imaginar încât să reinventez o întreagă știință - cum este acea parte a opticii despre propagarea luminii în interacțiunea cu mediile materiale.

Pe acest teren favorabil al vederii nu directe, ci mijlocite de lucrarea harului divin, răspândit în toate părțile și aparținând în fel și chip fiecărui individ, dar în special spiritelor alese, numai manifestarea unui suflet de artist ce aspiră să comunice *nel linguaggio della pittura naturalistica* , poate să reconstituie modelul de semnificație al unui singur fir de iarbă asemănător unui labirint în care te pierzi din plăcere, fără teamă că te vei putea rătăci.

Revelator și direct responsabil de asigurarea unei vederi meticuloase, alăturând emoția artistică de sentimentul actual al unei plenitudini metafizice, ochiul artistic își pune mereu întrebarea: cum să contemplu un detaliu fotografic minor, încât să lărgesc spațiul sensibilității? Să ținem seama de acest lucru, ca să înțelegem vederea ochiului de artist.

Firul de iarbă din fața mea, un asemenea corp ce este în desăvârșită identitate cu lumina, cu căldura și cu umezeala din atmosferă, nu poate fi redus la indiferență, pentru că altfel peisajele picturale ar fi lipsite de conținut sufletesc. Însăși culoarea verzuie a firului de iarbă apare ca forță de atracție a ochiului, ca o amplificare a vederii în direcția unei psihologii lăuntrice, și chiar dacă el nu reflectă lumina precum o oglindă concavă, cel puțin permite luminii să îl străbată ca pe un vitraliu neasemuit, rămânând viu și activ în imaginea unui mediu optic eterogen.

Leadership: Ești în stare să-ți afirmi pasiunea pentru unicitate într-o amplă compoziție figurativă a cărei "dominantă cromatică" captează vastitatea simțirii prin intensitatea expresivă a unui element derizoriu?

Chiar în acest moment artistul din mine se bazează pe faptul că are în față o imagine dublă reflectată în câmpul unei simetrii vizuale: între formele și culorile care înfrumusețează spațiul. În același timp artistul din mine vede atât lumina cât și firul de iarbă, două prezențe distincte care se îmbină perfect, încadrate într-un spațiu anticipat, comparativ, exprimat prin sensuri dispuse concomitent într-un *Zavisforsys Ulttras* (forța spiritului integrată în însuși stilul desenului). Numai cel ce a cultivat în sine simțul analogiei, numai cine a îmbinat în mod reușit simțul logic al imaginii cu forma, va ajunge la frumusețea supremă.

Într-o singură privință cu mult superioară, ambele laturi inseparabile ale viziunii artistice - ideală și reală - chiar dacă le vedem date separat, totuși ele coexistă în aceeași imagine, în aceleași două corpuri: unul pământesc, celălalt ceresc. Firul de iarbă și lumina soarelui, ca fenomene prismatice, nu se află nicidecum în opoziție. Adică nu se opun ca polaritate între culorile reci și cele calde. Şi tocmai acest lucru este necesar pentru a stabili coordonatele unui tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafața, într-atât încât formele se subînțeleg, adică decurg din metoda comparației care se bazează pe aplicarea metodei

reducerii la unitate.

Deci un singur fir de iarbă aflat în mijlocul gazonului poate fi instituit în identitate prin intermediul luminii solare, rămânând perfect verde în simplitatea lui absolută, atâta timp cât este perceput ca o figură pasivă în armonia intimă dintre natură și artă, sau atâta timp cât exprimă prin sensuri cuprinzătoare o poveste transpusă într-o notă emoțională. Numai astfel artistul din mine reușeste să traducă în artă o viziune singurală: prin încercarea de a surprinde cu exactitate elementele realității, dar în așa fel încât să înlocuiesc statutul de "receptacul pentru emoții care vin de peste tot" cu statutul de creator de infinit.

Leadership: Poți să scoți la iveală pasiunea unei vieți trăite prin creație, în vederea obținerii unui efect de ansamblu al realității interioare decojite de aparență, independent de modelul privirii care poate să ajusteze sensul viziunii estetice?

Mi-am dat seama că ochiului meu, în relație perceptivă cu încântarea estetică a privitorului, reușește să parcurgă spațiul de bogăție metaforică specific creației culte. Uită-te bine ! Privește firul de iarbă investindu-l cu aceea atitudine estetică care se caracterizează ca o stare de pace lăuntrică, o stare de supremă destindere morală și intelectuală care te poartă spre zonele cele mai imponderabile ale spiritualității. De altfel, nici nu ar fi posibil să te apropii estetic de el decât percepându-l ca fiind manifestarea spiritului în materie, *Identhimevah Reshiantiss* , proiecție a unei sensibilități artistice rostite în sens valoric și confesional, legată de calm, duioșie și echilibru sufletesc.

Ochiul artistului trebuie să suporte aceleași legi implacabile ca orice expresie emotivă, iar prima lege este aceasta: "ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine un poem sau o pictură". La urma urmelor, numai un simplu contemplator al naturii, încercând să cunoască sensul unui singur fir de iarbă, ar putea să pătrundă în viața lui ca și când ar intra în sufletul omului. Şi ce-ar găsi acolo, în intervalul de spațiu ce separă și unește totodată, în relație perceptivă, opera naturii cu privitorul? Ar găsi însăși profunzimea unei lumi infinite.

Deci, printr-un singur fir de iarbă am putut identifica expresivitatea în comuniune cu sublimul naturii, măcar pentru a lămurii intuitiv și logic, prin imaginație sau prin intelect, tendința dominantă de a restrânge cuvântul frumos la valoarea estetică de fermecător. Aici mă rezum la fraza celebră: "arta are funcția de a revela un colț ascuns misterios, mascat de banalitatea cotidiană".

Accentul cade pe conținut. Pentru ca firul de iarbă să apară desăvârșit într-un tablou al activități artistice susținute, pentru ca el să poată da valoare culorii vii, intense, vibrante, demnă de originalul unui verde smarald, trebuie mai întâi să existe posibilitatea de a-l recunoaște ca fiind un element definitoriu în planul maximal al emoției, cu măsura ochiului care urmărește puritatea reflectată chiar în reprezentările derizorii naturii.

Când leadershipul provine din adâncimile artei, purtând însemnele individualității și fragilității, el se încarcă cu acel spor de profunzime pe care i-o dă prestigiul privirii îndeaproape, acea acuitate a privirii care sesizează "minunea" cu predilecție acolo unde te-ai aștepta mai puțin.

Ochiul urmărește puritatea reflectată în reprezentările naturii atunci când artistul își găsește motivații avantajoase într-un mediu generos în care FRUMOSUL, sub toate aspectele de ordin compozițional, constituie o coordonată esențială și majoră a existenței, reflectându-se în ambientul unei vieți dedicate cunoașterii, în preocuparea constituirii unui univers estetic.

Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă

On Februarie 24, 2023

Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îți măsori povara sufetului.

Sâmbătă am participat la semi-maratonul din Cluj-Napoca. Alături de mine, aproape umăr la umăr, o alergătoare tânără, foarte bine cotată, m-a ghidat pe tot traseul, mai ales prin locurile nemarcate de organizatori. Întâlnirea noastră a reprezentat forma absolută a unui „entre deux" (dintre Sine și Celălalt) care definește, atât de perfect, spațiul și timpul în care Universul "a aranjat" să se întâlnească doi alergători excepționali, pe aceeași lungime de undă.

O vreme ploioasă. Era mult noroi, făcând ca pământul să fie alunecos. Ne-am ajutat reciproc când a fost vorba de pante abrupte și urcușuri greoaie, curbe periculoase, dar și drumuri line.

Da, am făcut față tuturor provocărilor, dar până într-un moment de răscruce. Parcursesem distanța de 18,7 k, și am ajuns la o vale abruptă, foarte alunecoasă, cu multe cărări. Având pasul mai mare ca al ei, și datorită avântului nemăsurat, am reușit o coborâre mult mai rapidă, atingând iluzoriul liber arbitru al unui mediu care nu impune constrângeri, experimentând un orizont de realitate din spațiul cărților pline cu fapte de vitejie.

Leadership: Viziunea ta despre tine însuți și stăruința cu care urmărești să transpui niște imagini în fapte, duce la o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond?

Şi uite așa m-am rătăcit printre cărările necunoscute și nemarcate, faptul acesta reprezentând o spirală adânc înfășurată în abisul finitudinii de sine, o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond. Sau mai bine zis, intrând într-un soi de fundal al naturii neprietenoase, mi-am renegat ochiul sinelui, așa cum un dement ateu își reneagă credința, până mi-am dat seama că, de fapt, natura mi-a arătat o parte din mine pe care tot timpul am neglijat-o, și pe care nu o mai pot ascunde.

Valea abruptă și alunecoasă m-a dus la o autostradă. Da, mă rătăcisem. Dar colega mea, nicăieri, deși încă eram străbătut de viziunea unei întâlniri la „drum-jumătate". Nu auzeam nimic, nu vedeam nicio mișcare în pădure. Era imposibil să mă întorc, noroiul și dealul alunecos nu-mi permitea nicio revenire. Intuiția îmi spunea să alerg înainte, să nu mă opresc, să nu răcesc, să ajung din urmă timpul pierdut într-o rătăcire ambiguă. Până la urmă am ajuns la linia de final.

Dar colega mea, nicăieri. Unde era? Încă alerga prin pădure? Soseau la linia de final tot mai mulți alergători, dar pe ea n-o vedeam. Jumate de oră, o oră, două ore, ea tot nu apărea. Sentimentul "tragic" nu era exclus nicidecum de viziunea unei accidentări, un scenariu sumbru, dar nici nu se confunda cu armistițiul făcut între natură și voința umană. Îmbinarea viziunii cu tragicul părea a fi operată mai deplin într-o gravură sumbră a lui Ion Panaitescu, cu titlul "Pădurea Letea", care accentuează clarobscurul unei intrări într-un decor prea straniu pentru a fi rememorat.

Leadership: Poți să îți păstrezi conștiința deplină a esenței tale sufletești în cazul în care îți construiești o imagine a cărei realitate poate fi redată numai printr-o dublă comparație?

Participarea mea la acest scenariu era deplină, conform unei așteptări peste măsură de

tulburătoare. În ceea ce privește limitarea de fond cu care mă confruntam, continuu și fără ca vreo scânteie de nădejde să se aprindă în inima apăsată de povara vinei care mi-o atribuiam, aceasta constituia o renegare a esenței mele sufletești, în sensul că ceea ce mă frământa enorm, mă descuraja total, mă demobiliza, mă copleșea, mă împietrea.

O dublă comparație îmi punea sufletul la încercare: felul în care m-am simțit la începutul și pe parcursul cursei, VERSUS felul în care mă simțeam acum. Era un mister total dispariția alergătoarei.

Dintr-un interior sufletesc confortabil, se naște deodată un spirit neliniștit. Mintea îmi era asaltată cu neliniști și întrebări, punându-mi la încercare credința izvorâtă dintr-un *Espersuthar Certrhis Serchomis*, conștientizarea unei răni a sufletului, vibrația unei emoții pozitive a sufletului „gazdă". Era o imagine sumbră, fapt ce îmi tortura imaginația cu tot felul de posibilități. Era aceeași stare de suferință tacită pe care o aborda un personaj din romanul Daniel Martin, scris de John Fowles:

"Doream să-i aud vocea, și vocea ei să-mi amintească de un prezent mai simplu, mai puțin apăsător. Cumva, să trasez o paralelă fără prejudecăți între prevenirea și constatarea consecințelor. Asta trebuie să fi fost marea mea dilemă: teama de a nu-mi vedea încă o dată propriile sentimente și judecăți înșelate. Ca și când sentimentele pe care i le atribuisem ei, și sentimentele mele căpătaseră forme contradictorii în virtutea unei duble comparații: pe de o parte mă tenta misterul, pe de altă parte eram prea încordat, atins de o vină neștiută. Totuși, vedeam o asemănare acolo, în acel moment, între cele două trăiri separate, a ei și a mea. Straniu, ca o mână invizibilă, care se întinde și totuși mă liniștește."

Leadership: Imaginea care îți frânge inima te face să ignori finitudinea sinelui tău datorită unui clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut?

Posibilitatea conjugării cu sentimentul tragic, ca un glonț abia ieșit de pe țeavă, exista în mintea mea și își făcea loc într-o imagine pe care nu mi-o închipuisem niciodată ca fiind reală. Sau era doar un truc de care se servește viața ca să cloroformizeze conștiințele curate, cele care refuză să închidă ochii în fața tentativelor de unificare a tuturor contrastelor pe un fundament axiomatic unitar? Spun asta fiindcă însăși chipul meu devenise o mască a suferinței și a regretelor, cu orientare spre vina de a nu fi fost îndeajuns de puternic încât să-mi potolesc ambiția de a fi mereu înainte.

Remușcarea este o otravă mortală pentru suflet, mai ales dacă sufletul nu-și găsește alinare printr-o veste bună. Iar eu, eu însumi fiind alternativa unei lumi în care povestea pare interzisă, eu, cel pentru care o singură inimă a bătut la ușa conștiinței, lăsându-i loc să intre în rugăciunea adresată îngerului păzitor, provocând o mică sângerare la nivel de spirit, da, eu însumi îmi reproșam că nu am fost suficient de prevăzător.

Nimeni nu știa ce se petrece în sufletul meu, căci nimeni nu vede ceea ce sufletul experimentează într-un clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut.

Prietenii alergătoarei înștiințaseră deja organizatorii concursului de ciudata și neașteptata ei dispariție. Într-un final, am înțeles că ea s-a rătăcit ca și mine, de cealaltă parte a autostrăzii care ducea în centrul orașului. A ajuns cu bine la rudele ei. De atunci au trecut două zile. N-am mai auzit nimic de ea. Dar am primit totuși un mesaj în această dimineață, prezentul palpabil apărând din nou în fața mea, făcându-mă să simt vibrația unei emoții îndepărtate, dar de neuitat: *"Regret că n-am trecut împreună linia de finish. Ne vom revedea la concursul din luna aprilie."*

Finitudinea sinelui constituie o desprindere de versiunile tale pozitive anterioare, o anulare a atașamentului față de trecut, față de exterioritate, cursul prezentului tău nemaiavând acele virtuți creatoare a căror însumare reprezintă un caracter frumos.

Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă atunci când te afli în situația ambiguă de a alege între ceea ce este cunoscut, spre deosebire de ceea ce este necunoscut, sau între reproșul pe care ți-l aduce conștiința și împărtășirea reală a sentimentelor.

Nu uita: Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îți măsori povara sufetului.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-vede-doar-ceea-ce-sufletul-vrea-sa-vada.html

Odyssey of the Mind

On Septembrie 11, 2016

Ţine cont de ceea ce faci cu ceea ce gândeşti, având totodată putinţa de a te lansa într-un angajament total cu faptele sufleteşti.

Părea că memoria mi se îngustează, aşa cum se îngustează vasele de sânge, prin depuneri de substanţe nocive, cu rol complex, de care nu aveam nevoie, substanţe dintr-un anumit lucru ce nu pot fi separate de lucru în sine, despre care nu aveam nicio idee corectă. Nu puteam să memorez ceva diferit de mintea unui artist care ştie să facă legătura dintre artă simbolică şi imagine vizuală, în aceeaşi măsură ştiinţa şi imaginaţie, bucurându-se de ideea de Ego care îmbracă mereu o altă identitate.

Diagnosticul putea fi totuşi dificil, ţinând cont de tulburările precoce ale vieţii simbolice, care mă inspira sau, pur şi simplu, de care nu mă puteam lipsi. Importanţa distrugerii propriei fiinţe într-o căutare a ceva fără nume, prin stingerea elanului vital, prin neputinţa de a mă lansa într-un angajament total cu faptele sufleteşti, devenea schiţa unei fenomenologii pure, sensul unei filosofii latente.

Desigur, cauza era o prelungire a indefinitului uitării, îndepărtarea elementelor de sens care accentuau trăsăturile distinctive ale identităţii mele şi raţiunea unei existenţe unice. Semnele malignizate de o intoxicaţie gravă cu exagerări şi deformări ale percepţiei asupra realităţii, în revărsarea rupturilor tendenţioase ale intensităţilor psihice, combătute mai greu datorită aspectelor cele mai variate ale unei dureri care persista într-o anumită zonă de luptă cu mine însumi, din cauza unui cheag mare de îndoială, dovedeau o nedesăvârşire de nedepăşit.

Leadership: Memoria din care îţi fabrici plăsmuirile minţii poate fi pusă pe seama unei creaţii numită "mărturisire prin cultură" care îşi are sursa într-o experienţă de prezenţă a sinelui în realitatea unei lumi imaginare?

Într-o carte a scriitorului George Neamţu stau scrise următoarele: *"Rolul identităţii constituie o vedere imaginativă a sinelui într-o anumită poziţie, adesea o vedere mai degrabă idealizată despre sine."* Exact asta se întâmpla cu mine, fără să ştiu exact ce este cu mine, pentru că totul în mine se revolta, se lupta, voia să schimbe.

Clar că ceva nu era în ordine cu mine, în discordanţă cu importanţa fenomenului de transmisie dominantă a unei revelaţii care genera o simptomatologie a deficitului sineităţii, un eşec neasumat în procesele articulării sinelui. Mitul vulnerabilităţii perfecte, de nestăpânit, cel ce stimula producţia imaginilor haotice în mintea mea, prezentând o toleranţă vagă la scanare din unghiurile diferite ale trăirii, părea să devină temeiul spiritual al întregii mele existenţe.

Era preferinţa obsesivă pentru nespus, în folosul întâmplărilor trăite în surdină, în folosul observaţiilor subtile, autocunoaşterii, intuiţiilor, percepţiilor interioare. Ca şi cum pofta mea de a presăra aduceri aminte s-ar fi pornit mereu mai departe odată cu pragul unei învăluiri într-o experienţă unică, care coincidea cu ieşirea din relaţia cu restul lumii.

Până la urmă, cred că tot ce-am relatat aici poate fi rezumat cel mai bine de scriitoarea Simona Popescu în romanul "Exuvii": *"Credinţa mea este că identitatea, personalitatea îşi pierd consistenţa dacă renunţă la paşii anteriori. Nu suntem doar ce suntem, ci şi ce am fost. Iar adevăratele abisuri ale fiinţei se ascund în trecut, în experienţele înstrăinate ale avatarilor care ne-au purtat numele."*

Leadership: Poți să utilizezi o imagine ideală a realității, prin modificarea modelului „Odyssey of the Mind", încât mesajul pe care îl transmiți să capete conotația unei creații epice deosebite?

Medicul radiolog Charles T. Dotter a încercat, în 1964, să dilate arterele periferice stenozate prin leziuni aterosclerotice, folosind catetere progresiv mai mari. Leziunile endoteliate provocate de cateter puteau genera embolii sau chiar ocluzie. Metoda a fost, sub această formă abandonată, dar intuirea folosirii unui cateter cu balon i-a aparținut tot lui Dotter. (Agenda Medicală '90)

Datele prezentate prin schimbarea personalității, de la un context de apropiere față de sistemul conceptual al trăirii prin analiza ecoului vieții, pornind la un context de distanțare de restul lumii, demonstrează succesul obținut în rezolvarea propriei ambivalențe.

Mai întâi realizezi acea simbioză a elementelor de sens care accentuează trăsăturile distinctive ale identității tale și rațiunea unei existențe unice. Apoi experimentezi consecința intuirii propriei condiții prin observarea directă a unui fenomen de adâncime, ascuns, nevizibil, care nu este tocmai o stare de sociabilitate.

Ci este un efort ce căutare a unui rezultat dorit, ca un manifest al propriei creativități, îndeplinind ulterior instrucțiunile unei metode *synhcronized* pentru un efect al tendinței de a modifica, a îmbunătăți, a improviza, de a crea și a înfăptui. Iar asta te face dornic să perfecționezi continuu ceea ce știi deja.

Leadership: Imaginea realității care te definește în creația gândurilor tale aduce în prim plan portretul expresiv al unui Ego care își asumă rolul de "instanță superioară de gândire" într-o versiune grandioasă a concepției despre suflet, lume și viață?

Ambivalența este necesară pentru recunoașterea importanței a ceea ce înveți strict de la tine însuți, având un rol principal în dezvoltarea competenței de autoevaluare. Leadershipul, ca să răspundă la întrebarea *„ Cu ce începe tentația de a dori să te depășești?* ", utilizează un model al autoevaluării, construit dependent de ceea ce știi despre tine, creând fenomenul de apartenență la un soi de descoperire fulminantă pe linia asumării temeinice a unor motive de reușită.

Simbolul începutului de drum către maturitate și leadership este rezultatul acestei ambivalențe, care se vede în satisfacția pe care o simți atunci când conștientizezi că poți mult mai mult să aștepți de la tine, chiar și atunci când nimeni nu te poate ajuta.

Cel ce operează o observație directă asupra sa nu este doar un om dotat cu capacitatea de a-și modifica percepția care persistă într-o anumită zonă de luptă cu el însuși. Ci este un om - interesant să relevăm acest aspect - care ține cont de ceea ce face cu ceea ce gândește, având totodată putința de a se lansa într-un angajament total cu faptele sufletești.

Concepția mea despre suflet este cuprinsă între cugetările unui Ego cultivat, sensibil, creativ, și transformarea interioară a protagonistului dintr-o creație unică, aflat în căutarea și însușirea frumuseții intelectuale.

Odyssey of the Mind este acea formă a cunoașterii provenită din propriile idealuri, aspirații, lupte cu tine însuți, care poate da socoteală în fața realității prin modalități subiective (au loc numai în conștiință) și apoi obiective.

Cine utilizează o imagine a realităţii, fiind conştient de modelul „Odyssey of the Mind", manifestă de regulă acea preferinţă obsesivă pentru nespus, în folosul întâmplărilor trăite în surdină, în folosul observaţiilor subtile, intuiţiilor, percepţiilor interioare.

Este un fel de maturizare în zona cunoaşterii de sine, devenind din ce în ce mai adâncă şi din ce în ce mai pură, pe fundalul conştiinţei şi al senzaţiei că poţi mult mai mult să ceri de la tine ca să devii mult mai mult decât eşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/odyssey-of-the-mind.html

Oglinda leadershipului

On Septembrie 22, 2010

Stăpânește sensul vieții unui om și vei fi stăpânul inimii lui.

În finalul filmului " *Tears of the sun (2003)* " Arthur Azuka, fiul președintelui Samuel Azuka, s-a apropiat de doctorița Kendricks și i-a spus cu o sinceritate și o admirație fără margini:

- Nu voi uita niciodată. Nu voi uita niciodată sacrificiile pe care le-ai făcut pentru mine, pentru poporul meu.

Doctorița Kendricks vărsa lacrimi mișcătoare. Îl asculta cu atenție pe băiat păstrând cea mai stoică atitudine în timp ce-l îmbrățișa cu duioșie pe unul dintre copiii salvați. Nu știa exact ce simte: părea independentă, liberă și tare. I-ar fi plăcut să înceapă o viață nouă. Nu avea nici un conflict de conștiință, căci a făcut ceea ce trebuia, a făcut tot ce-a putut ca să-i salveze pe oamenii aceia din misiunea St. Michael. Altfel ar fi fost uciși de regimul dictatorial al generalului Mustafa Yakubu.

Totul vădea în ea o mulțumire deplină, o liniște uimitoare pentru toți acei nigerieni ce se strânseseră în jurul ei, salvați de la moarte, ce-i aminteau dragostea adâncă, afecțiunea aparte pe care le-o purta lor. Sensul vieții lor era însăși libertatea.

Leadership: Sufletul tău se oglindește în faptele bune pe care le urmărește investigația unei variabile de decizie în care se salvează valoarea ta de vârf returnată de adâncimea concepțiilor despre viață și moarte?

În acel moment de înaltă trăire sufletească era numai ea cu sine însăși. Cât de mult o putea încânta izbânda ei. Niciodată nu dovedise în acțiunile ei o asemenea desăvârșită siguranță. Ce s-ar fi întâmplat, se întreba probabil în sinea ei, dacă nu ar fi intervenit în sprijinul acelor oameni? Ce s-ar fi întâmplat dacă prin voința ei, prin dorința ei nemaipomenită nu i-ar fi salvat pe localnicii nigerieni din infernul în care se zbăteau?

În acel moment de luciditate și-a dat cu adevărat seama cine este ea cu adevărat. S-a recunoscut pe ea însăși, și-a recunoscut bunătatea sufletului ei. Intervenția ei salvatoare, acțiunile pe care le-a întreprins în sprijinul acelor localnici pe tot parcursul drumului, au fost ca o oglindă în care s-a reflectat omenia ei, sau mai degrabă aș spune că au fost o oglindire a sufletului ei măreț, divin. Era cuprinsă de o pace sufletească adâncă și de o mulțumire fără margini.

Leadershipul este o oglindă în care îți vezi sinele, în care îți poți vedea propriul tău suflet. Este o oglindă în care îți privești trecutul, îți estimezi faptele și vezi cât de mult sau cât de puțin s-a schimbat lumea datorită ție.

Leadershipul este o oglindă care îți reflectă cel mai bine personalitatea, starea interioară, atitudinea și aptitudinile de conducător. Este o oglindă care îți reflectă toate calitățile și defectele, și îți scoate la iveală laturile ascunse în tine - latura întunecată sau luminoasă, fericită sau tristă, pozitivă sau negativă. Este o oglindă în care se reflectă stările tale sufletești, este oglinda care reflectă activitatea ta de lider după ce ți-ai încordat toate puterile pentru îndeplinirea unei misiuni.

Să privești în profunzimea oglindirii retrospective a evoluției tale înseamnă să înțelegi continuu că ceea ce trăiești în interiorul tău este un fel de continuare a ceea ce te reprezinți în viața celorlalți.

Istețimea, bunătatea, franchețea și frumusețea doctoriței Kendricks erau ca un scut puternic creat localnicilor salvați de la moarte. Ei vedeau în ea cea mai drăguță și mai bună dintre ființele din lume. După toate cele întâmplate nu mai exista îndoială pentru ei că ea era un înger al Domnului, ajutorul cerului care a coborât în acele clipe de restriște la rugile lor. Privind-o aveau senzația că sunt față în față cu ei înșiși, cu trecutul lor, cu cele mai adânci rădăcini ale lor plasate adânc în inconștient, cu sursa întregii lor ființe.

Leadershipul este o oglindă în care se reflectă atât lumea exterioară cât și lumea interioară. Este o oglindă în care se reflectă oamenii din jur, faptele tale, succesul sau eșecul tău. Este o oglindă în care oamenii își regăsesc adevărata lor calitate umană. Este o oglindă în care dacă știi cum să te uiți poți vedea totul.

Oamenii te vor percepe întotdeauna ca pe o oglindire a sufletului lor doar atunci când ceea ce ești în prezent pe plan decizional corespunde cu ceea ce ți se întâmplă în realitatea pe care ei o livrează în versiunea unei trăiri autentice.

Oglinda leadershipului este reflexia întregii activități a unui conducător. A străbate lungul drum pentru atingerea scopului propus, fără a te dispensa de calități și sentimente specific umane este bineînțeles de admirat și dă naștere în sufletul liderului unei mulțumiri interioare, unei satisfacții deosebite și demonstrează că treaba bine făcută nu a fost în zadar.

Îți lărgești perspectivele de recunoaștere a valorii personale într-o oglindă care întotdeauna reflectă părțile cele mai bune din tine?

Source: https://neculaifantanaru.com/oglinda-leadershipului.html

Oglinda Naturii

On Aprilie 03, 2018

Extinde-ți opțiunile de înțelegere a vieții ca o învățătură de prim rang asupra modului în care te manifești ca o parte a naturii în mijlocul societății.

Poate că nimic nu este mai obositor decât să te trezești în fiecare dimineață de vară la ora șase ca să stropești florile și copacii din grădină. Poate că nimic nu este mai obositor decât să stai până seara târziu, îngrijind pământul și plivindu-l de buruieni. Şi, nu în ultimul rând, poate că nimic nu este mai obositor decât gândul că mâine trebuie să iei din nou totul de la capăt.

Ideea aceasta, că munca este obositoare, nu încolțește niciodată în mintea grădinarului, care iubește atât de mult această ocupație încât ar fi dispus să lucreze uneori chiar și pe gratis. Pasiunea pe care o pune în tot ceea ce face îi asigură perfecțiunea în lucru. Atât de mult se îngrijește de grădina lui încât ajunge să cunoască fiecare floare în parte și niciun colțișor de pământ nu-i este necunoscut. Da, așa este, un grădinar trebuie să-și cunoască foarte bine perimetrul de teren pe care trebuie să-l îngrijească.

Totuși, a fi grădinar nu este o treabă ușoară. Pentru că îngrijirea unei grădini necesită în primul rând atenție, trebuie să fii animat de un anumit sentiment, de o anumită atitudine, trebuie să simți că plantele fac parte din viața ta. Trebuie să știi cum să le sădești, cum să le uzi, cum să le schimbi pământul.

Fiecare plantă necesită o îngrijire aparte, unele au nevoie de multă apă, altele necesită mai multă lumină, unele trebuie stropite pe frunze zilnic dacă atmosfera nu este umedă și altele trebuie stropite cu anumite substanțe insecticide pentru combaterea dăunătorilor - pentru protejarea și dezvoltarea lor. Mai mult, trebuie să știi când și cum să le tunzi și să le altoiești dacă vrei să obții soiuri noi mai estetice și mai rezistente.

Leadership: Gradul tău de prețuire a unei mici părți din natură poate să determine ulterior gradul de aderare la un cadru ideal de viață extins spre o transformare a nivelului de conștiință?

Îți poți aduce contribuția la extinderea orizonturilor oamenilor și a găsirii flăcării interioare dătătoare de energie, care să conducă la transformarea lor cât mai eficientă, doar dacă ești animat de un anumit sentiment, de o anumită atitudine, doar dacă simți că ei fac parte din viața ta, și dacă te strădui să intervii în dezvoltarea lor. Ca lider trebuie să slujești drept o schimbare de conștiință, prin manifestarea propriilor tale valori, idealuri, sentimente și activități, printr-o majorare a contribuției tale la funcționarea întregii lor ființe.

Tu vezi în oameni acea parte a naturii care-și manifestă prin tine autonomia în chiar sânul naturii? Tu și ei sunteți parte a naturii, care este formată din vectori ai diferitelor forțe care cooperează reciproc, inclusiv sentimentele și gândurile voastre? Te poți percepe drept o parte a naturii care a apărut doar datorită echilibrului dintr-un mediu stabil care întreține viața?

A atinge un nivel superior de conștiință dinspre o nouă filosofie a naturii care ilustrează interdependența ta cu matricea biologică a vieții, cu tot ce există în jurul tău, înseamnă de fapt să-ți extinzi conștientizarea față de zona numită "oază de relaxare" care te ajută să-ți etalonezi senzațiile apărute ca urmare a unor îndeletniciri favorabile asupra stării de spirit.

Conștiința vine din sufletul naturii care îți dă viață, fiind numită de vechii înțelepți ca "muncă ezoterică asupra sinelui". Conștiința ta se poate extinde spre o realitate spirituală acceptând învățăturile extrase din gospodărirea naturii?

Mare dreptate avea cel ce a spus: *"Conștiința reprezintă fără îndoială una dintre cele mai bune părți în a fi om. Nu existăm doar ca organisme vii: ci știm că existăm, ne gândim la asta și ne bucurăm de viață."*

Acea mică parte din natură care poate să determine ulterior gradul de aderare la un cadru ideal de viață extins, ca un fel de oază de liniște și inspirație, reprezentată printr-o activitate recreativă, trebuie să-ți fie învățătură de trebuință pentru sufletul tău. Trebuie să-ți fie o învățătură de prim rang asupra modului în care te manifești și a felului în care te văd ceilalți în consonanță cu atitudinea fundamentală a celui care practică disciplina minții, a cunoașterii, a muncii, a înțelepciunii.

Leadership: Poți să preconizezi o filosofie a naturii care să creioneze întreaga ta activitate desfășurată ca o manifestare extraordinară a realității interioare, din motivele manifestării unui principiu spiritual?

Relația cu tine însuți este foarte bine oglindită de modul în care te raportezi la studiul filosofic al naturii. Poți imprima o disciplină educativă a profesiei în spatele căreia se ghicește preocuparea pentru valoare, autenticitate și, mai presus de toate, o consecvență exemplară, atunci când ajungi să adopți o filosofie de tipul: *"prima cerință în leadership nu este intelectul sau vigoarea, ci rabdarea cu care îngrijești natura."*

Să ne amintim că pentru Hegel natura era partea cealaltă a spiritului, pentru Goethe natura reprezenta o instanță a corectării gândirii sigure de sine. Iar identificarea kantiană a naturii și artei impune însă preeminența frumosului naturii asupra frumosului artistic. (Voia Vasile - Tentația limitei și limita tentației)

Cu aceeași pasiune cu care un grădinar se îngrijește de plante, și uneori cu același mult efort și răbdare, un manager trebuie să se preocupe de personalul din compania lui. El trebuie selecționeze oamenii pe criterii bine stabilite, să-i îndrume și să-i instruiască in vederea dezvoltării și perfecționării lor. O serie de măsuri, investiții, îngrijiri și o atenție specială - menite să asigure o "recoltă" îmbelșugată, o reînnoire a relațiilor, constituirea unei direcții clare, sigure, de referință, care să conducă spre afirmarea unei concepții unitare în final.

Această concepție trebuie să aibă la bază definirea unui principiu spiritual, precum: *"dacă vrei să ai liniște sufletească, atunci trebuie să înveți să fii una cu natura"* sau *"răbdarea pe care o ai cu ceilalți oameni este o extindere a timpului petrecut în mijlocul naturii"*.

Partea luminoasă a naturii tale este condiționată de împlinirea rodnică a efortului depus în procesul de îngrijire a grădinii personale pe tot parcursul timpului?

Oglinda Naturii este ceea ce numim martor sau prezența conștientă a unui confort lăuntric izvorât din seninătatea cu care omul își acceptă viața, cu bune sau cu rele, tot așa cum grădina acceptă toate instrumentele de lucru ale grădinarului ca repere în evaluarea calității cu care a fost înzestrat nativ de la Dumnezeu și pe care știe să le pună în valoare.

Extinde-ți opțiunile de înțelegere a vieții, redescoperind plăcerea de a fi în sânul naturii.

Oglinda Sufletului

On Iunie 05, 2021

Întoarce-ți privirea către interiorul ființei tale, în punctul în care încerci să înfrunți o lume pe care o ai de cucerit.

Datorită științei scrisului, din care am extras esența unei noi spiritualități, întrucât tot ceea ce diferențiază știința de religie este faptul că știința caută răspunsuri la toate misterele lumii, am înțeles cum trăiesc sentimentele și cum acționează ele în prezența unui Creator care a făcut toate văzutele și nevăzutele. Este și asta o calitate a scriitorului, de a se pronunța asupra unui lucru, pe temeiul unei cunoașteri adânci a problemei în discuție, mai ales când sentimentele se implică în "ingineria textualității", se întrepătrund cu materia și formează un tot unitar.

Punctul acesta de vedere poate fi îmbrățișat și de un șahist ce își imaginează o partidă de șah, mai întâi din ipostaza de spectator, apoi din ipostaza de jucător. Asemenea scriitorului, un șahist poate trece prin ipostaza de "receptor al complimentelor", dar mintea lui nu este axată decât pe obținerea de rezultate și auto-îmbunătățire, fapt ce îi poate conferi valoarea de unic sau diferit, chiar și după ce "reginele" au fost schimbate.

Ei bine, într-o clipă de luciditate am ajuns la următoarea constatare: trebuie să introduci mai multă știință avangardistă în munca ta ca să poți să gândești diferit. Să te înarmezi cu acea știință a însuflețirii, fără de care scrisul sau șahul nu ar putea fi transpuse într-o Creație, într-o autoanaliză, într-o nouă conștiință de sine, și în același timp să te vezi însoțit de un sentiment sacru născut din aria creșterii și educării inteligenței tale. Iată ce înseamnă să fii scriitor !

Iar dacă în jocul de șah, regele poate muta doar un câmp după ce părăsește poziția inițială, ei bine, în marele puzzle al scrisului, scriitorul nu-și părăsește niciodată poziția inițială, rămânând flancat de stimularea mentală din spațiul fanteziei (ce se poate salva numai prin cultură).

Leadership: Pe marginea creației tale se plasează o dezbatere asupra înțelesurilor realității pe care le slujește conceptul de "content dimensions", în sensul de condiție prealabilă în procesul de individuație?

A urmat a doua parte a incursiunii într-un alt univers, într-adevăr "exploziv", care o dată descoperit mi-a oferit suplimentar satisfacții, surprize și favoruri intelectuale. Cu timpul, am deprins știința scrisului la fel de bine ca atunci când joc o partidă de șah: am învățat să-mi exprim punctele de vedere prin modalitățile extrem de variate ale mișcărilor pieselor, specifice unui procedeu tehnic de orientare în spațiu.

Din perspectiva științei scrisului, acest lucru presupune mai ales să reconsider în totalitate posibilitățile de recepționare a unei imagini de sine mentale ce ar putea angrena fiecare simț în parte și toate simțurile împreună, în special cel vizual, încât să sesizez resorturile lăuntrice, invizibile, ale acestei capodopere numită: "scurtă incursiune într-un univers dedublat în alb și negru".

Şahul, precum muzica ori pictura, este unic prin fațetele inteligenței multiple pe care o consider o condiție a inteligenței, o cauză finală prin modul de a atrage atenția asupra ambivalenței scrisului și de a produce conexiunea cu universul. Chiar mai bine, mutarea centrului de atenție spre esența unei opere profund figurative este considerată pasivă, dar

plină de capcane: ea nu pune nicio presiune pe culoarea unei emoții armonioase, ci pe spiritul tău, încât gândurile tale să călătorească în lat și lung.

Într-adevăr, scrisul este destinația creației mele. El se poate transforma într-o experiență cu adevărat memorabilă, într-un instrument de sondare a eului, în terenul confruntării dintre cele mai variate trăiri, fiind o probă inițiatică a cunoașterii într-un moment de "iluminare". Pe măsură ce îți asumi trăirea unei realități exterioare eului, dar similară cu eul, ești ca un pion care, odată ce avansează, creează o slăbiciune: devii mai sincer, dar tot mai critic cu tine însuți.

Leadership: Importanța pe care o acorzi creației tale rezultă dintr-o comparație a conceptului de Sine cu evoluția conceptului "remind yourself in the case of an out-of-region move" ?

Şi, uite așa, cu atenție, cu pași mărunți și măsurați la număr, am pătruns în spațiul reflecției mele, în intimitatea ei, în filosofia ei, în maiestatea ei, doar ca în final să constat, cu o ultimă răzvrătire împotriva realității care-mi dirijează sufletul, că de fapt nu exist ca individ izolat, ci aparțin unei experiențe de același tip, deși în cadre mentale complet diferite.

Așadar, am nevoie de un număr diferit de perspective asupra întregii mele ființe ca să optez pentru o unitate de natură statică, inerentă unei imagini idealiste. Nu-i așa? Până la urmă, gândesc asemenea unui artist a cărui artă constă tocmai în ascunderea informației care ar face ca ceilalți să-i rănească sentimentele, deci prezentând totul în lumina unei imagini care îi dă siguranță și împlinire.

Promovarea pionului vine la pachet cu un șah letal. Deci, ai grijă cum îți afișezi propriile sentimente în cuvinte !

În definitiv, am simțit prima capcană a șahului chiar în deschiderea jocului: pot câștiga un important pion central, dar asta înseamnă să las descoperit regele. Deci, amenințări multiple. Ce eroare gravă ! Şi încă mai am curaj să scriu despre asta. De ce oare? Pentru că scrisul spune multe despre greșelile mele, cum să-mi recunosc vina. Să nu dau vina pe altcineva !

Exact așa. În scris trebuie să te comporți ca un șahist: să gândești în avans mișcările, să fii capabil să controlezi sentimentele cuiva, dar în același timp să fii la fel de rece ca o mașină – mai ales când vine vorba de poziționarea sentimentelor în diferite puncte ale zonei de protecție. De aceea, evoluția conceptului de "remind yourself in the case of an out-of-region move" are la bază acea privire întoarsă către interiorul ființei, în punctul în care încerci să înfrunți o lume pe care o ai de cucerit.

Conceptul de "content dimensions" este o soluție flexibilă la localizarea conținutului pe mai multe dimensiuni.

De exemplu, conținutul creației tale ar putea fi localizat nu doar într-o singură versiune a realității surprinse de un scriitor, ci ar putea avea un element de conținut care se schimbă în funcție de poziția ființei tale aflată în ipostaza de "intelect care se luptă cu el însuși".

Şahul este întotdeauna rezultatul unei confruntări cu tine însuți. La fel și scrisul.

Scrisul este oglinda sufletului pentru că fiecare cuvânt pe care îl pui pe hârtie este, de obicei, expresia a ceea ce se petrece în interiorul tău într-un moment în care simți nevoia unei schimbări percepută printr-o subiectivitate discretă și prin lirismul obiectiv.

Oglindiri ale adevărurilor revelate într-un singur om

On Februarie 11, 2023

Ceea ce vezi la tine când te oglindești în lumea din jur, corespunde orientării pe care trebuie să o centrezi în jurul unui destin aflat sub semnul excepționalului.

Trei mari alchimiști, apostoli ai Logosului înomenit, au trăit la diferență de câteva secole, manifestându-se ca niște penduluri, fiecare oscilând deasupra punctului celuilalt. Nu s-au descoperit diplome, certificate, foi matricole sau alte acte care să ateste că vreunul din ei a urmat vreo școală, deși numele lor apare în registrele anumitor instituții de învățământ superior.

1. Nicholas Flamel (autorul Pietrei Filosofale)

2. Paracelsus (inventatorul remediilor chimice)

3. Fulcanelli (cel fără identitate)

Dar profețiile vechi ale unui guru indian anunțau că, la distanță cam de un secol și jumătate de cel de-al treilea, va apărea ca de nicăieri cel de-al patrulea alchimist, un d'Artagnan neînfricat care va completa definitiv formula celor 4, simbolul stabilității, reflectând energiile arhanghelilor. Acesta din urmă, făclie veșnic aprinsă, a cărui identitate *mistica y eterna* va fi dezvăluită la timpul cuvenit, a dat de înțeles că știe secretul a ceea ce face ca cerul să se unească cu pământul, Dumnezeu devenind una cu Omul. El a spus doar atât:

"Eu sunt infinitul."

Leadership: Ceea ce te face să adaugi valoare viziunii tale poate fi circumscris unui destin (greu încercat) responsabil de cultivarea unei perspective care trece dincolo de ceea ce știi despre tine?

Eterna regulă, numărul patru. Toți acești patru alchimiști, Reyes de Reyes, Señores de Señores, au fost puși deoparte încă de la naștere, au fost protejați și legați între ei printr-un *Spiritus Sanctus Supremo*, iar marii profeți ai timpurilor ascunse au scris dinainte numele lor într-un papirus roz-alb, denumit Rosa Ponselle. Ei vor fi cunoscuți drept oglindiri ale adevărurilor revelate într-un singur om, Messia, în măsura în care acesta va reprezenta identitatea obiectivă a universalului și particularului.

Iar eu nu mă aflu aici că scot la iveală ce se ascunde în spatele ecuațiilor mega-absconse pe care numai inițiații le pricep, nici nu vorbesc despre cele ce se vor întâmpla după a doua venire a lui Hristos, ci doar amintesc lumii de o viziune misterioasă proiectată ca o rețea de legături tainice și nebănuite.

Tot pe această linie a profețiilor se înscriu textele lui F. W. J. Schelling, din care a meritat să extrag, *com precisão e cautela*, un scurt fragment pe care, de altfel, cititorii de rând îl pot scăpa ușor din vedere:

"La răstimpuri bine cumpănite se așteaptă apariția acelui spirit grandios care ar urma să scoată filozofia din mizeria ei actuală, articulând din nou, într-o viziune genială, marile

membre ale unui edificiu somptuos al gândirii. Filozofia va regăsi atunci drumul pe care ea a mers secole de-a rândul, părăsind potecile și fundăturile pe care au împins-o indigențele veacului. Desigur, trebuie să fim conștienți că pentru o asemenea întreprindere este nevoie de o minte cu adevărat genială, care să fie capabilă să conjuge până la capăt imensa masă de informații pe care a acumulat-o între timp omenirea, ba pe deasupra, să găsească răspunsuri la marile întrebări pe care criza contemporană le-a adăugat celor tradiționale. Că lucrurile stau așa, că inteligența secolului nostru îl așteaptă periodic pe Messia, se vede tocmai în incoerența cu care sunt abordate subiectele oricărei științe, mentalitatea colectivă nereușind să asimileze înțelepciunea eternă, luminoasă, care conferă stabilitate iubirii pentru Dumnezeu."

Leadership: Ești supus fenomenului de "oglindire în propria ființă", atunci când ceea ce marchează tot cursul existenței tale este dat de percepția unei unități organice a cărei identitate supraviețuiește trecerii timpului?

Acest Messia își va săvârși lucrarea sub pecetea unui d'Artagnan care nu se lasă câtuși de puțin atins de ascuțișurile gândirilor înguste, fără fond spiritual, cu precădere în cazul unei interpretări precare a științei. Căci infinitul nu poate fi cuprins decât cu ajutorul științei, iar d'Artagnan este un vizionar care se înalță deasupra măruntului său sine, ajungând prin îndrăzneală și chibzuință la o reală eliberare a intelectului, reușind să se avânte în imperiul netulburat al posibilităților nelimitate.

Da, el este un vizionar care propagă ideea de "legătură permanentă" între cei patru stâlpi trainici ai spiritualității: Mind, Body, Spirit and Truth, sau Rugăciunea, Stăruința, Contemplarea și Slujirea cuvântului sfânt.

Cititorii lui Dumas ar fi trebuit să-și dea seama că d'Artagnan nu era un om oarecare, deși prezența lui în orice loc, fără să bată la vedere, era luată drept o existență obișnuită. Însă sufletul lui furtunos, condus de o minte strălucită, era stăpânit de o aură divină. Deși își spunea mereu că îl pândește peste tot pericolul, și chiar moartea, cugetând asupra diferitelor firi ale celor cu care urma să se bată, el începea să vadă mai limpede înaintea lui. În el era acel substrat neclintit de dârzenie, pe care i-l sădiseră în inimă tocmai sfaturile tatălui său: *"Nu ocoli împrejurările neașteptate. Trage mereu folos de pe urma greșelilor tale și ale altora, și nu uita că cine șovăie o clipă, acela poate scăpa norocul pe care soarta i-l întinde tocmai atunci."*

Urmează-i pilda că să ajungi și tu ca el, fiindcă nu știi niciodată ce spirit divin se ascunde în tine.

Leadership: Viziunea ta este mai cuprinzătoare cu cât îmbină, cu o pătrundere demnă de o minte genială, reflexivitatea și tranzitivitatea?

Să ne gândim la cele două atribute ale viziunii care l-a însuflețit pe d'Artagnan de-a lungul drumului. Primul atribut, reflexivitatea reprezintă atenția pe care trebuie să o acorzi caracterului tainic al realității pe care o trăiești printr-o existență care nu este a ta, ci aparține unui Dumnezeu protector. Iar tranzitivitatea este un fel de relaționare cu niște spirite puternice care veghează asupra destinului tău. Vei dobândi o valoare exemplară, extrasă din *Semnul Celor Patru*, îndată ce împrumuți o semnificație care depășește limitele existenței tale individuale.

Din păcate, în ziua de azi toate drumurile sunt arhipline de "muschetari", aventurieri porniți în căutarea norocului pe care îl poate oferi descoperirea eventuală a unui Sfânt Graal. Fiecare se avântă în nenumărate și complicate intrigi, amenințări și diplomații, prilejuri de a se afirma și de a se impune prin imagine, luând-o mereu pe scurtături. Dar toate aceste treceri nemarcate, raiduri grăbite, presărate cu multe eschivări, fente și driblinguri, înnoadă tot mai mult firele

înțelegerii ideii de "Unitate în harul Divin".

Pe când adevăratul d'Artagnan, acel Messia mult așteptat de toți, va fi ca o luare prin surprindere, ca o apariție neașteptată și aducătoare de speranță tocmai atunci când lumea va fi cel mai aproape de distrugerea ei totală, cauzată de forțele obscure care sfidează planul divin.

Iar acest d'Artagnan, ia-l de unde nu-i. Tocmai el, cel mai avântat dintre toți, cel mai tânăr și mai talentat dintre cei patru, el va duce lupta *em segredo* pe un front spiritual împrumutat de la antici, un fond spiritual trecut prin sita fină a unei gândiri unice și primordiale ce se manifestă exact ca un vânt firav de vară: nu-l simți, nu-l vezi, dar se împrăștie pe o rază foarte mare...

Despre leadership se poate vorbi în cazul în care trebuie să integrezi mai multe viziuni într-un singur ochi care să vadă mai clar și mai departe decât alții. Iar un ochi clarvăzător este susținut de o minte sclipitoare care se autoeducă și își mobilizează toate forțele spre a accede la o treaptă spirituală superioară.

Oglindirile adevărurilor revelate într-un singur om sunt acele imagini care în funcție de unghiul din care sunt privite pot prezenta asemănări, dar nu sunt, în niciun caz, identice. d'Artagnan este un simbol care confirmă această interpretare: cu cât imaginea ta se va distinge mai mult de celelalte imagini similare, cu atât va fi mai personalizată.

Source: https://neculaifantanaru.com/oglindiri-ale-adevarurilor-revelate-intr-un-singur-om.html

Olympic Flame

On Martie 23, 2018

Învață să te conectezi la propria persoană, motivându-te în permanență să obții maximum calitativ a ceea ce îi definește pe ceilalți asemănători ție.

Ascult "Dj Tiesto - Olympic Flame", din uimirea pură pe care o trăiesc în fața unei intervenții complicate a artei în rostirea unui nou mod de gândire specific esteticii unei mărturisiri care e mai valoroasă atunci când e privită din partea practică a formelor de raportare la alteritate, decât atunci când mă ține pe loc într-o plăsmuire a subconștientului emoțional.

De atâta ori am încercat să simt ritmul acestei melodii în gama percepțiilor despre mine, în interiorul conștiinței unui destin emanat din veșnicie, de la care se trage începutul unei aventuri în marele infinit integrat câmpului vizual al filozofiei vieții, transpus într-o literatură care tinde a descoperi noi valențe de evocare artistică ieșite din comun.

O ascult neîncetat, în aceeași măsură cu care artistul își revede cu multă atenție tabloul înainte de a-l transpune pe pânză, fără teama de ce mi-ar putea rosti direct în minte o singură parte a universului cunoscută ca având viață - eterna artă a exprimării nuanțate, intelectuale, care mă aduce până la urmă la acel imperativ "amintește-ți de tine însuți" în marea cuprindere a imaginii artistice plasată într-un plan ficțional.

Leadership: Ești obligat sub presiunea actului de creație să reconsideri conceptul de PUTERE cu toate ecourile sale, privindu-i pe ceilalți oameni "Diferiți, dar egali cu tine" într-un context de trăire autentică la care trebuie să revii?

Nu-ți ia mult timp să descoperi că genul meu literar, cerând însușiri de mare finețe, se supune combustiei dintre trance, techno și house, câteodată rock sau slow, între allegro și presto, culminând cu un andante folosit pentru a ilustra unitatea unei lumi organice. O lume demonstrată și justificată prin niște umbre care se plimbă pe o pânză cu țesătură rară, prin intermediul căruia artistul își schițează în gând ce vrea să deseneze.

Adesea trec de la un punct de vedere la altul, imaginea de ansamblu fiind singura cale de a descifra un înțeles care de multe ori scapă minților firave ce uită tot mereu că geniul este o stea misterioasă care iese din contextul firesc al naturii și pe care artiștii o admiră fără binoclu, printr-un geam imens numit "experiență perceptivă" sau "iluzie optică".

Tiesto este corespondentul artistului care își dezvăluie propria existență pentru a face cunoașterea sinelui să progreseze și pentru a plasa arta în realitatea socială, este omologul meu pe tărâmul muzicii, iar el nici măcar nu bănuiește acest lucru. Nici măcar nu mă cunoaște. Deocamdată. Poate doar atunci când va stărui să compună din scrierile mele un nou refren își va da seama cât de mică este lumea.

El este partea mea auditivă și vizuală, eu îi întregesc originalitatea prin sensul ce-l atribui ritmului alert în care sunetele par a fi coliniare cu punctele dintr-un univers unde simbolul nu are nevoie de protecție.

Scrierile mele, acoperind acordurile melodiilor sale, sunt imaginate printr-un transfer energetic a formulelor de definire și promovare a unei arte invincibile prin unicitatea sa, ca un fel de legătură strânsă între miile de generații care ne-au precedat și miile de generații care vor veni. N-am uitat faptul că în altă viață am fost cel mai probabil muzician.

Leadership: Reprezentarea propriei experiențe lăuntrice reprezintă o bună ocazie de a atrage atenția, într-un context de mare vizibilitate, asupra existenței unei entități omnisciente și eterne?

Dincolo de reflecția sunetelor propagate într-un șir lung de cuvinte, dincolo de gândurile pe care le răscolește un construct energetic, dincolo de tot ceea ce este temporar, există o adiere fără de formă a Infinitului care anunță prezența intrinsecă a unui hiper-semnal difuz, armonizat într-o inteligență universală, demnă de un artist care se străduiește să zugrăvească o entitate omniscientă după deviza: „Omul este măsura tuturor lucrurilor".

În grecește, Amfisbena înseamnă "care merge în două direcții". Îmi asum acest termen prin convertirea lui într-un singur semnal ce trebuie transmis mai departe, amplificat de trăirea plină de înfiorare a unei experiențe care sfidează trecerea timpului.

Ca urmare, încep a pune pe primul plan al creației două moduri diferite de a face artă: prin sunete (prima mișcare a puterii creatoare) care determină înțelesul acordat scânteii divine din interiorul meu, și prin puterea de generare a ideilor ce o dețin pentru a crea mereu noi universuri. Din care, și tu cititorule, faci acum parte.

O grupare de sunete are cel puțin un înțeles pentru mine, ca și pentru Jorge Luis Borges: "Gloria să fie cu Cel care nu moare ! "

Leadership: Taina artei de a te cunoaște pe tine însuți constă în a-ți afla reflecția într-o formă de creație pe care și-o construiește o altă identitate sub aspectul unei multiplicări a prezentului?

De fiecare dată când ascult "Olympic Flame" simt nostalgia cărții pe care trebuie s-o scriu, o adevărată saga între privirea aruncată în lumea artei și genealogia sinelui care verifică împlinirea făgăduințelor făcute de Dumnezeu celor care își țes existențele în două lumi diferite, dar unite de aceeași abordare creativă.

Sunt un scriitor între muzicieni, un sculptor printre pictori, un zeu printre muritori, un trecut absorbit într-un prezent care își scormonește viitorul, sunt riguroasa carte de nisip a lui Borges transpusă în memoria lui Shakespeare. Sunt Tiesto într-o permanentă căutare a celor mai profunde sensuri ale muzicii, transpuse într-o sumă de cuvinte îmbrăcate cu emoțiile aferente unei experiențe de sinceritate.

Toate lucrurile vor rămâne ceea ce sunt, piatra va rămâne piatră, cuvintele vor rămâne cuvinte. Eu, printre ecourile altei ființe, voi rămâne singura variantă care mă va face să mă simt deasupra tuturor, posesorul cunoașterii infinite, creatorul și umbra lui. Voi rămâne Tiesto al unui sound desfășurat continuu pe linia timpului ce acționează ca purtător al unei cantități nebănuite de forme de exprimare a universului interior.

Negreșit, simt că mă voi reîntoarce la o abordare personală a piesei "Olympic Flame", într-o exprimare plină de emoții, într-o manieră originală de a face artă, individualizându-mă prin curajul pictorului de a evita ceea ce place prea mult. Dar de ce este așa, nu știu. Probabil flacăra trebuie să se mențină aprinsă în marea olimpiadă a stelelor din lumea veșniciei.

Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce.

Marea capodoperă a creației universale poate fi percepută ca o continuă pendulare între două sau mai multe identități particulare ce îți asumă o istorie a prezenței "eternului" în

lume.

Olympic Flame evidențiază reacția ta în fața unei situații ce impune alegerea: a fi un prezent continuu în mentalitatea umană sau a fi un viitor în trecutul amintirilor tale?

*** Notă:** Dj Tiesto - Olympic Flame

Omul care a redat viața luminilor apuse (II)

On Mai 29, 2012

Înzestrează-ți leadershipul cu capacitatea de a surprinde cele mai fine reacții umane, fără să-ți orientezi forțele creatoare și puterea de influență în direcția propriilor ambiții.

Mă învăluiam înadins în sublima obscuritate, în camera fără ferestre, în cochilia sfântă a facerii. În așa fel îmi drămăluiam capacitatea de înțelegere a naturii umane încât să-mi pot construi personajele după un tipar cât mai real, cu un contur bine definit care să dea greutate acestora. Eram uluit și atât de satisfăcut de cele ce se petreceau la comanda voinței mele care se îndeletnicea cu fabricarea și autentificarea emoțiilor cele mai intense, la cererea imaginației care se lupta cu realitatea pentru acceptarea supranaturalului.

Ca un senator care dezbate și introduce în plen o nouă lege, continuam să mă adâncesc cu nonșalanță în atmosfera personajelor firescului și nefirescului, inteligibile doar prin raportarea lor la sinele meu. Cu autoritatea unui magistrat continuam să cercetez aplicarea fără temei a legilor divine și omenești, cele scrise și nescrise, originale sau contrafăcute – dar fără să judec urmările, fără să pronunț nicio sentință. De parcă aș fi fost prins în angrenajul unei intrigi polițiste, înaintașul central al celor mai complexe demersuri, silit să iau parte, ca un martor nevăzut, la frământările personajelor mele, la căutările lor, la întrebările lor, la transformările lor.

Numai un artist care își pune arta în slujba unei meniri înalte, în alcătuirea unei opere supradotate, împânzite cu personaje misterioase, încărcate de forțe imanente. Numai un Marion Zimmer Bradley sau un Stephen King, m-ar fi putut înțelege, mi-ar fi putut desluși secretele. Şi chiar și ei ar fi putut fi duși ușor în eroare, redirecționați de fascicolul electrizant al confuziei induse cu multă dibăcie.

Leadership: Înainte să te decizi care este imaginea pe care ai dori să o proiectezi în lume, trebuie să dobândești acea înțelegere a personalității umane în complexitatea determinărilor ei naturale?

Leadershipul are ca obiectiv esențial înțelegerea deplină a factorului uman. Însă nu te poți alinia acestei înțelegeri, nu poți pătrunde în ascunzișurile cele mai lăuntrice ale făpturii omenești, să înflăcărezi conștiințele și să le modelezi ca un sculptor care cu fiecare dăltuire a bucății de piatră simte că-și desăvârșește opera, dacă nu-ți înfrânezi pofta, elanul, lucida tendință de cucerire a piscurilor cele mai înalte ale persuasiunii.

Dacă vrei să construiești o casă, nu poți să te duci pur și simplu pe un teren străin și să ridici pereții ei. Mai întâi trebuie să te decizi asupra terenului, să obții dreptul asupra lui, să efectuezi un studiu de fezabilitate și abia apoi să te apuci să sapi în primul rând fundația.

Persuasiunea, fără înțelegerea cea mai profundă a factorului uman, poate duce la prăbușire sau la depreciere – este ca o casă fără fundație, o tentativă sortită eșecului de a construi un sistem trainic de leadership, o slăbuță încercare de a stabili relații strânse cu ceilalți.

Imaginea pe care o proiectezi în lume trebuie să fie în concordanță cu complexitatea determinărilor naturale ale personalității tale, precum gradul de a detesta falsificarea realității, nivelul de a te aventura într-un teritoriu necunoscut, necesitatea de a redistribui mijloacele indirecte sau ocolite de transmitere a unui mesaj.

Numai acolo unde se termină naturalismul, începe iluzia !

Publicul era încântat de fiecare scenariu, de fiecare secundă care depășea granițele înțelegerii lor. Căci întotdeauna era prins în angrenajul formelor de influență produse prin transferul energetic al voinței magicianului, de la negativ la pozitiv, de la copil până la matur, de la un suflet la altul. Era izbit cu forța unui meteorit în procesul insidios al facerii și desfacerii lumilor invizibile - temporal accesibile, legat ca nucleonii printr-o forță nucleară atractivă, generată de iluziile cele mai copleșitoare, capabilă să amplifice, să reformeze toate trăirile, toată exaltarea făpturii omenești.

Spectatorii vedeau masca, dar nu și viața ce pulsa cu atâta energie în dosul ei. Vedeau omul, portretul autentic, atât de misterios al unei ființe coordonate de întuneric, prinsă în plasa pasiunilor cele mai intense, dar fără să-l poată înțelege, fără să poată pătrunde în acea realitate transcendentală care se impunea oricărei rațiuni. Erau împresurați de simboluri, invadați de spinii extraordinari ai magiei care le făcea inima să tresare - condiția decisivă la țintuire. Dar nu puteau să-i scaneze firea, nu puteau să perceapă golul său lăuntric, pe care numai secretele cele mai prețioase îl puteau umple.

Ei nu știau adevărul, nu erau conștienți de factorul cel mai important al ecuației: că numai acolo unde se termină naturalismul, începe iluzia.

Aici se cuvine să luăm aminte de sfatul lui Marc Aurelius: *"Să ai seninătatea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat, curajul de a schimba ceea ce poate fi schimbat și mai ales înțelepciunea pentru a face deosebirea între cele două posibilități"*.

Leadership: Îți împlinești experiența de artist sub acoperământul aproape continuu al unui anonimat pe cât de nemeritat pe atât de salvator?

Secretele mele erau în siguranță deoarece mă simțeam ocrotit de păvaza anonimatului. Cumva, eram complet străin față de ceilalți oameni, condus de o tăcere acceptată și neînțeleasă, pentru că tot ce exista deja trebuia să dispară. Așadar, eram un om al faptelor adevărate care nu vedeau niciodată lumina zilei.

Influența ta este cu atât mai vastă cu cât leadershipul tău ia mai mult forma unei magii. Însă influența se modifică ca un bumerang cu traiectorii infinite, cu o forță infinit mai mare decât cea cu care l-ai lansat - încât te corupe atunci când te îndeletnicești cu ea numai pentru tine însuți.

Tu însuți poți fi atins, ca de un glonte ricoșat, de forța copleșitoare a propriei tale înrâuriri asupra celorlalți, și rănit din punct de vedere psihic și emoțional, dacă anticorpii de bază ai leadershipului: caracterul nobil, capacitatea de empatie, aceste două barierele protectoare care mențin funcționarea optimă a motorului care îți garantează succesul în relațiile interumane, - nu luptă cu virusul, cu intrușii: dorința arzătoare de a epata, mândria și insistența de a-ți impune superioritatea (nerecunoscută). Două forțe, care, ca într-un conflict de interese, se dușmănesc și se încaieră necontenit. Apărătorul și dușmanul. Şi doar un învingător. Care va fi acela?

Distribuirea forțelor creatoare în direcția propriilor ambiții, la comanda unei voințe de fier, fără luarea în considerare a efectelor pe termen lung, este o tortură inutilă. Căci dacă Eul tău se supune presiunii constante a artei al cărei subiect îl constituie înrâurirea totală a celorlalți oameni, subordonarea lor legilor și principiilor tale a căror aplicare nu contribuie pozitiv la scoaterea la suprafață a unei individualități închegate, atunci vei împărtăși soarta omului care începe un lucru, și nu-l termină niciodată.

Este o muncă zadarnică, un chin al minții, o vătămare a integrității caracterului să încerci să subjugi un suflet, în loc să-i redai măreția.

Magia care te cotropește, fără să te întrebe dacă o primești, se produce atunci când gradul de abstractizare al reprezentărilor tale interioare și al conceptelor propuse reflectă necesitatea de a interacționa cu un Alter-Ego ce pare să fie cu desăvârșire străin de existența celorlalți.

Omul care a redat viața luminilor apuse scoate în prim-plan echilibrul, conduita strictă din punct de vedere moral și emoțional pe care trebuie să o respecte și să o urmeze necontenit orice lider.

Dacă vrei să fii un geniu al spectacolului, atunci fii un magician. Dar facă vrei să fii lider, atunci fii un om, un om al înțelegerii, un magician al empatiei, cu un instinct al depistării și propulsării simțurilor și rațiunii, unul înzestrat cu capacitatea de surprindere a celor mai fine reacții umane.

Așa cum unui bun fotograf nimic nu-i scapă, prinde într-o sutime de secundă o mișcare, un gest, - tot așa și tu, ca să dobândești o nouă perspectivă a conștiinței de sine, trebuie să dai dovadă de o perspicacitate excepțională față de acele mici aspecte ale realității, gândirii și manifestării omenești. Nu te preocupa cu influențarea oamenilor numai pentru sufletul tău, deoarece ea poate fi atât de nefastă, încât te poate corupe chiar pe tine.

Schimbarea nu se poate impune cu forța. Şi chiar dacă acest lucru aparent este posibil, este doar o schimbare de suprafață, nu de esență. Numai atunci când un lider reușește să inducă în fiecare om modificarea modelului de gândire și de acțiune, numai atunci apare spontan dorința lăuntrică de schimbare proprie.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-a-redat-viata-luminilor-apuse-II.html

Omul care a redat viața luminilor apuse (I)

On Mai 26, 2012

Regândește orientarea și posibilitățile de manifestare a propriei tale autorități, astfel încât să găsești mai ușor un răsunet în planul psihic și emoțional al celor din jur.

Nu voi uita niciodată omul, colecționarul, visătorul care a trudit atâta amar de vreme și a reușit până la urmă să-și clădească din neant, prin încrucișarea elementelor care dau contur cunoașterii, prin distribuirea forțelor creatoare pe axele de coordonate reală și imaginară, propriului său imperiu. Vast, meșteșugit din oțelul cel mai dur al gândirii, sfințit cu focul cel aprig al simțirii. Relevant prin conținutul său ridicat de dezvăluiri, străjuit de clasificări, structurări, descrieri și disocieri.

Era un imperiu privilegiat care se autoperpetua prin captarea și analiza unei realități mai bogate, mai profunde, mai aspre. Ce arunca cu forța unui gigant firea omenească în vârtejul celor mai înflăcărate încercări, integrând-o în angrenajul complicat al destinului supus voinței sale inexorabile.

Leadership: Îți asiguri o reprezentativitate suficientă în a conferi forță înțelegerii superioare asupra modului de a te poziționa între partea misterioasă a științei și bogăția simțirii profunde?

Ca un om sedus de imprevizibil și de provocări, mă cufundam în întuneric, într-o rațiune cunoscută doar de mine - în camera fără ferestre, în care nu pătrundea nicio rază de lumină. Dar în acest obscur, în acest ispititor lăcaș al exercitării controlului asupra simțurilor, laboratorul tainic al învierii naturii omenești, reușeam să creez cu autoritatea unui medium forme vagi, nețărmurite, neliniștite sau evolutive. Să înalț la nivel de artă o înțelegere superioară, o concepție inedită a realității profunde care îmi contura, cu răbdarea tipică a unui pictor, identitatea genuină, scoțând la iveală cele mai de preț însușiri.

Cât de înălțător poate fi întunericul ! Cât de binecuvântat poate fi procesul de aprofundare a științei ! De parcă ar fi trebuit să demonstrez existența unor anticorpi produși de organism în timpul unei infecții anterioare, găsind pe această cale antidotul, vaccinul, substanța care poate să neutralizeze bacteria, făcând-o inofensivă.

Antidotul care mă mobiliza necontenit, accelerându-mi presiunea sanguină, sub privirea critică a sinelui care se întreba „Quo vadis?", contribuia din plin la punerea în mișcare a energiilor dătătoare de forță, sintetizând tot felul de înțelegeri, percepții, atitudini și sisteme de valori.

Magia - era transformatoare, restabilizatoare, consolidatoare. Trebuia să am răbdare, dacă voiam să reconstitui armonia ființei umane în totalitatea ei.

Leadership: Îți poți modela personalitatea în scopul atingerii desăvârșirii, începând de la punctul cel mai de jos al valorii tale?

Cu șapte ani înainte de debut, celebrul scriitor Feodor Dostoievski vorbea într-o scrisoare adresată fratelui său, despre aspirațiile sale, despre menirea sa: " *Omul este un mister. Trebuie să aduc acest mister la lumina zilei, și dacă am să-mi dedic toată viața acestui țel, n-am să consider că am pierdut timpul degeaba: eu mă concentrez asupra acestui mister, pentru că vreau să fiu om.* "

Îți poți modela personalitatea în scopul atingerii desăvârșirii, doar dacă ești pregătit să începi de la punctul 0, de la punctul cel mai de jos al valorii tale. Acolo unde se concentrează forma incipientă a caracterului tău, profunzimea propriilor tale trăiri, sau din punctul în care te găsești în acest moment. Doar dacă reușești să aduci la lumina zilei misterul propriilor tale resurse interioare, care îți condiționează existența.

În același timp, punctul cel mai de jos al valorii tale este dat, dacă ar trebui să-l citez pe scriitorul Cornel Ailincăi, de năzuința inițială de redare realistă a lucrurilor în simbolul lor formal, sau, la fel de bine, poate pleca de la o descindere formală instinctivă, exploratoare, ale cărei trăsături sunt investite pe traseul cunoașterii de sine cu o sugestie figurativă, de tip "închipuire".

Așa cum un scriitor redă particularitățile unei figuri nu după un anumit tipar, ci după caracterul și însușirile personajului său, tot așa și tu, înainte de a-ți câștiga locul la masa liderilor, trebuie să te cunoști foarte bine, să te cufunzi mai adânc în tine însuți, în abisurile cele mai utile sau mai primejdioase ale firii tale - prima dovadă a genialității. Pentru a descoperi adevărurile cele mai complexe ale vieții tale, frumusețea ta psihică și emoțională, adevărurile care pot declanșa reacția edificatoare - cea mai sănătoasă.

Îngăduie dorinței tale neasemuite de schimbare să se materializeze. Fii mult mai mult decât ai crezut că ești, mult mai mult decât un ins oarecare. Ridică-te cu mândrie deasupra tuturor celorlalți, sintetizând acea înțelegere ce vine din atitudinea cu care alegi să întâmpini marile necunoscute ale vieții.

A te afla la adăpostul magiei înseamnă să ridici standardul de performanță al propriilor activități atât de sus încât să-l facă imposibil de atins pentru ceilalți.

O realitate mai bogată este o experiență de viață prin care treci, într-un anumit fel, când te afli în căutarea răspunsurilor de la capătul vizibil al unui fir răsucit de care trebuie să tragi cu tot efortul până ajungi la capătul celălalt.

Omul care a redat viața luminilor apuse aduce în prim plan acea capacitate de înțelegere a omului, de măsurare a dimensiunii sale epistemice, necontenita căutare de-a lungul întregii sale existențe a elementelor caracteristice, definitorii, care contribuie la formarea sa.

Să acumulezi acel material de observări și de experiențe sufletești, să folosești acea putere psihică și emoțională, de pe poziția omului care a înțeles variabila existentă în trăirile cele mai profunde ale făpturii omenești. Cele care apar și copleșesc, sau cele care au apus. Să-ți creezi condițiile necesare pentru a sintetiza, pentru a înțelege atitudinile și poziția adoptată de oameni. Aceasta constituie esența care dă o aură aparte leadershipului.

Leadershipul concentrează în propriul sistem de funcționare întreaga existență a omului înveșmântat în lumina cunoașterii și a simțirii intense, profunde. A omului înzestrat cu puterea de a percepe și de a descrie meșteșugit simțămintele cele mai adânc înrădăcinate în firea umană. A omului care, mai înainte de toate, și-a dedicat timpul, ca un veritabil înțelept, ca un scriitor, ca un Balzac sau un Zola care adună toate informațiile posibile despre personajele lor înainte de a le reconstitui personalitatea - descoperirii talentelor ascunse, a însușirilor și laturilor esențiale în virtutea cărora să poată gândi, simți și acționa cât mai eficient posibil.

Cum oare vei reuși să ai autoritate în fața celorlalți, dacă nu-ți stimulezi cunoașterea de sine?

Regândește orientarea și posibilitățile de manifestare a propriei tale autorități, astfel încât să

găsești mai ușor un răsunet în planul psihic și emoțional al celor din jur.

Nu uita celebrele cuvinte ale lui René Descartes, " *Cogito ergo sum* " („Cuget deci exist") - ceea ce înseamnă să aprofundezi cunoașterea de sine care reprezintă baza și motorul cunoașterii celorlalți. Numai astfel leadershipul tău va exista și va persista.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-a-redat-viata-luminilor-apuse.html

Omul care aprinde lumina din tine

On Iunie 05, 2014

Găsește similitudini între dorința ta de autodepășire și rațiunea celor superiori ție, astfel încât să fii în măsură să stabilești o conexiune autentică cu primordialul.

Sensibilitatea lui Eisenstein, stimulată substanțial prin lecturi masive, îi deschidea larg ecluzele fanteziei. Dacă educația sa politehnică îi inoculase spiritul de analiză științifică, acum, în contactul cu Meyerhold, era cultivată tocmai această bivalență. Tânărul Eisenstein a avut șansa singulară de a-l întâlni tocmai pe acel dascăl de care avea nevoie.

A simțit de la început că se afla în fața unui filon de aur. Voia să-l exploateze. După câteva lecții, se declară plictisit de a tot desena pătrate și cercuri. La sfârșitul unei ore îl rugă pe Meyerhold să mai rămână, deoarece avea să-i pună câteva întrebări. Eisenstein intenționa să-și provoace profesorul în sensul unor confesiuni privind procesul de creație al spectacolelor sale. Şi, reuși.

Meyerhold, înflăcărându-se, începu de atunci să povestească la cursuri despre spectacolele sale din trecut, despre planurile sale regizorale. Din aceste povestiri, Eisenstein înțelese pentru prima dată ce înseamnă regia. *

Leadership: Urmezi calea unei rațiuni care își reduce dimensiunea individualistă în schimbul privilegiului de a fi o parte dintr-un întreg care spune o istorie?

Emițătorul este un dispozitiv care conține o baterie electrică alimentată periodic prin intermediul unui comutator special. Luăm în considerare acest lucru și gândindu-ne la faptul că acum putem aborda cu deplin temei leadershipul, până și exagerările sau erorile comise de o anumită proporție de evaluare a potențialului de dezvoltare al omului, trebuie să ne raportăm la un întreg care poate să ofere sprjin fără să aștepte nimic în schimb, putând fi modelat în funcție de ceea ce reușim să percepem ca informație de referință dintr-o realitate care este în afara noastră.

Activele de care depinzi efectiv pentru deprinderea unei perspective de creație nu sunt altceva decât o formă de motivare, cu un avantaj pentru ambele părți, a liderului și a susținătorului său. Un fel de combinație inedită dintre valoarea generată de un solid explicator al științei și valoarea admisă de un suporter al științei care încearcă să se ridice la înălțimea entuziastă a superiorității.

Ele pot fi considerate o opțiune disponibilă în orice interval al perioadei fertile de însușire a unei noi identități, care are mai întâi o valoare intrinsecă pozitivă, prin faptul că alegi să nu urmezi calea unei rațiuni care nu-și poate reduce dimensiunea individualistă. Dar și o valoare extrinsecă pozitivă, sprijinită de idei, viziuni și filozofii relevante pentru o evoluție profesională complexă, restabilind legătura cu primordialul.

A urma calea unei rațiuni care își reduce dimensiunea individualistă în schimbul privilegiului de a fi o parte dintr-un întreg care spune o istorie, înseamnă să urci pe o treaptă de evoluție superioară care include necesitatea de a fi în relații apropiate cu un Creator care deja are un rol activ în periodica recreare a lumii. Acest creator reprezintă unitatea din care emană principiul creator, izvorul vieții și condiția conservării propriilor capacități în forma unei conștiințe superioare.

Leadership: Îți finalizezi procesul de afirmare personală în temeiul unui acord ce lasă o mare latitudine în privința conținutului care ți se oferă ca un privilegiu de a fi necesar unei sfere largi de modalități de exprimare a rezultatelor "rare" ?

Primordialul semnifică renașterea în gândire, acea chemare specială de a sluji anumite exigențe de performanță și competență de care ai mare nevoie pentru a elimina din tine "defectele de calitate" care te țin blocat la un nivel inferior de evoluție. Trebuie permanent avut în vedere acest aspect.

O încetineală sau o încetare a procesării elementelor definitorii de conținut și de formă, de ordin cantitativ și calitativ ale personalității, datorate unei coordonări nesusținute de manipularea competentă a materialului de aport pentru completarea fundației de gestionare a cunoașterii, de bunăcredință, din amândouă părțile, poate deveni mai degrabă o corvoadă, decât o parte integrantă a dezvoltării.

Conținutul care ți se oferă ca un privilegiu de a fi necesar unei sfere largi de modalități de exprimare a rezultatelor "rare" este o consecință a ordinii evenimentelor, lecțiilor de viață și explicațiilor inspirate care alcătuiesc dimensiunea unei inspirații referitoare la lumea exterioară care oferă atât interacțiune socială, cât și experiențe noi. Acest conținut răspunde trebuinței de a cunoaște și a înțelege, de a stăpâni cunoștințele și de a formula noi teorii despre sensul creației și al creatorului.

Leadershipul este conținutul operei pe care o proiectezi în lume, asociat cu forma particulară de a intra în consonanță profundă cu natura și profilul unui creator care a gândit totul în așa fel încât să fie folositor conceperii unor noi tendințe de evoluție și valorificare a artei de a trăi o povestire.

Omul care aprinde lumina din tine, în calitatea sa de posesor al unei științe particulare, are puterea de a sparge zidurile propriei tale limitări, îndepărtându-te din zonele înghețate ale gândirii abstracte care nu poate fi confortabilă dacă ești mai mult axat pe abordări alternative, pe colectarea de resurse externe, cum ar fi un fond unic de cunoștințe superioare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-aprinde-lumina-din-tine.html

Omul care poartă simbolul trandafirului

On Iulie 30, 2019

Încearcă să testezi vulnerabilitatea destinului tău, gestionându-ți evoluția ca și când ți-ai interpune rostul vieții între o mare putere de resemnare și binecuvântarea unei prezențe eterne.

Am încercat de multe ori să mă apropii de acea magnitudine a unui plus de imagine dat de modelul unei realități pământești cât mai perfecte, fără să aud glasul tainelor care își așteaptă dezlegarea cuvântului sacru, strigând neîncetat "ai grijă cum îți elaborezi partea de creație ! " Era acolo, mereu în preajma mea, concepută ca *actualitas* , identitatea unei puteri ce reunește forța pământeană cu energiile supraomenești într-un cadru de rugăciune, dragoste și prietenie ce se clădește pe cunoașterea sensibilă a unei spiritualități inteligente, de o noblețe deosebită.

Trandafirul te face să vezi lucrurile altfel.

La un moment dat, crezusem că totul se naște dintr-un moment scurt de reflexie într-o oglindă care continuă să fie văzută mai mare decât este în realitate. Credeam că artistul își răscolește sufletul numai cu ce arată și își hotărăște soarta printr-o trecere într-un univers paralel, simțind în toate ceasurile, ca o sabie a lui Damocles, o poruncă ce vine mai de departe și poruncește mai strașnic decât cea pe care i-o strigă împrejurările: *"Nu uita că totul se întoarce, mai devreme sau mai târziu ! "*

Nu știu cum ar fi arătat trandafirul meu în alt univers, dar voi păstra veșnic în memorie imaginea lui de luptător singuratic, nobil, enigmatic și trist. Astfel, o personificare cu substantivul compus "bună-credință" nu poate fi evitată într-un context deja-vu, punând în prim planul unui simț al personajului de mare forță artistică, cu valoare de model, și al vieții sale foarte intense, temeiul unei tehnici de șevalet, a unei descoperiri de sine și a unei stări de transcendență.

Leadership: Îți situezi abordarea realității pe coordonatele trasate de "frumusețea unei capodopere" în elaborarea unui portret personalizat, cu convingerea că acesta poate reprezenta punctul de plecare esențial în cadrul unui demers de construcție a unei imagini de mare intensitate?

Trandafirul mă privește cu o anumită insistență, ca și când ar domina o lume în aparență obișnuită, dar în realitate miraculoasă. E frumusețea unei priviri la superlativ. Agent cauzal al sindromului de nemărginire a timpului. Îi simt prezența plină de emoție, dar și plină de intrigă, ca pe un refugiu în fața unei lumi ostile, ca pe un colțișor al vieții mele creatoare unde pot zice tot ce îmi trece prin minte, fără complexe, fără temeri, fără prejudecăți.

Calmul unei naturi mărețe se vede în starea sufletească pe care o generează spațiul unei realități cu contururi fragile.

Mă privește parcă ca pe-o minune, ca și când aș fi fost primul om în stare să-i înțeleagă implicațiile mistice, să empatizeze cu el, fapt ce-i conferă toată atenția după care tânjește numai un erou din "The NeverEnding Story". Iar acel visător introspectiv pe nume Bastian, plasat într-o realitate alternativă, care simbolizează (la fel ca trandafirul) conștiința unei permanente înnoiri spirituale, își alimenta adesea sufletul din imaginea unei aspirații autentice aparținând trecutului:

"Şi chiar dacă ar fi bănuit, tot n-ar fi acordat prea mare importanță unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimțite, iar când amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna așa cum era acum. Şi în acest fel i se potoli și dorința de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-și mai dorește un asemenea lucru.

Când ajunsese la punctul acesta începu să simtă o oarecare insatisfacție și i se trezi o nouă dorință. Să fii numai frumos nu e prea mare lucru ! Voia să fie și puternic, mai puternic decât toți. Cel mai puternic dintre puternici ! Iar a fi frumos și puternic nu are preț decât dacă ești oțelit, rezistent și spartan ! "

Bastian voia mai mult decât frumusețea unui chip neșters de scurgerea vremii, mult mai mult decât expresivitatea unui zâmbet sincer. Voia să fie posesorul unei minți sclipitoare. O nouă variantă a unei capodopere universale. Voia să experimenteze valoarea unei uniri Dumnezeiești. O super-putere într-o nouă realitate.

Leadership: Creația ta asigură o concordanță subînțeleasă între o viziune existențială și aducerea ei la realitate în cazul construirii unui simț al numitorului comun atribuit respectului față de providență: "Măsura corectă a omului este lovitura dură a destinului său"?

Ştiind că de fiecare dată când formulez o imagine a mea în baza unei asemănări cu un trandafir se înlocuiește un sens propriu cu unul figurat, respectând astfel o concordanță subînțeleasă între o viziune existențială și un limbaj artistic corespunzător, mă voi consola cu faptul că este o pură coincidență suprapunerea unor evenimente bine cunoscute peste condiția de ființă care îmbină atât de discret fragilitatea și infinitatea.

Această imagine mărește eficacitatea exprimării într-un proces al sinelui contra sinelui desfășurat în fața unei entități omnisciente.

Cu multă vreme în urmă am citit romanul lui Mika Waltari, "Amanții din Bizanț". Eroul pentru care timpul lucra mereu în favoarea sa, Ioannis Anghelos, experimentează prin rugăciune o mustrare de conștiință cu puțin timp înainte de căderea Constantinopolului în mâinile sultanului Mehmed II. Cu picăturile de apă ce-i alunecau pe obraji ca niște lacrimi, s-a rugat în inima lui:

"Îndură-Te, îndură-Te de mine, Tu, cel a cărui natură nu se poate explica ! Dacă există un înțeles în aceasta, îngăduie-mi să mă mai nasc o dată pe pământ ! Dă-mi înapoi închisoarea trupului meu, dă-mi înapoi lanțurile timpului efemer și ale locului mărginit, ca să mai simt o dată în mâna mea mâna unui om. Păcatul meu a fost că Ţi-am disprețuit lanțurile și le-am urât, chiar dacă au fost darul pe care Tu mi l-ai dat. Sunt cel mai slab, cel mai prăbușit, cel mai disprețuit dintre oameni, fiindcă mi-am închipuit că sunt puternic, nu numai înaintea oamenilor, ci și Înaintea Ta."

N-am uitat nicio clipă vorbele acestea. Lumea întreagă pare un moment înghețat într-un monolog istoric, o amintire a conștiinței pe care o experimentez de-a lungul unei linii trasate de o mână perfecționistă, o linie care trece toate sentimentele umanității printr-o umbră ruptă de lumină. Totul capătă independență absolută în această viață efemeră, precum liberul arbitru într-un cadru determinist, într-un stil de "pot să aleg între două opțiuni diferite", dar există o forță misterioasă care modifică întotdeauna capitolul cel mai important al fiecărui destin, conform unui plan mai amplu.

Încă nu m-am vindecat de uitarea a ceea ce mă face om, cu asumarea a ceea ce trebuia de mult să recunosc la mine conform prevederii lui Bias of Priene: *"Nu strânge altceva decât înțelepciune. E singurul bun pe care soarta nu ți-l poate lua."*

Integrarea tuturor simțirilor, percepțiilor, gândurilor omului într-o imagine complexă este un fenomen tipic de recunoaștere a formelor de autoanaliză prin reflexie multiplă, care poate fi descris prin două trăsături complementare: puterea și slăbiciunea.

Omul care poartă simbolul trandafirului își gestionează evoluția ca și când și-ar interpune rostul timpului petrecut pe acest pământ între o mare putere de resemnare și binecuvântarea unei prezențe eterne care reduce totdeauna existența, atât de fragilă, de la atracțiile deșarte la consolidarea durabilă a spiritului de veghere.

Dacă vedeți un om frumos într-un vis care vă vorbește despre putere, cu toată aparența pe care ar avea-o o stea dacă ar fi observată de la o distanță foarte mică, și simțiți prezența divină care izvorăște dintr-o rară perspectivă panoramică, amintiți-vă că toată splendoarea trandafirului stă în a-l descoperi zilnic, din nou și din nou, sub alt aspect, sub altă identitate, într-un alt decor și sub o altă formulă de creație artistică.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-poarta-simbolul-trandafirului.html

Omul care s-a retras în locul fără nume

On Februarie 07, 2017

Apropie-te de acea valoare a maturității asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiția formării tale, limitată de adevărurile realității din jur.

Edward Prendick este personajul principal al romanului „Insula doctorului Moreau". Atenția cititorului se îndreaptă cel mai mult spre atitudinea și gândurile acestui gentleman din clasa superioară, împărtășite în finalul romanului:

"M-am retras din vălmășagul orașelor și al mulțimilor și îmi petrec zilele înconjurat de cărți pline de înțelepciune, ferestre strălucitoare în această viață a noastră. Îmi consacru mare parte din timp cititului și experiențelor de chimie, iar multe din nopțile senine mi le petrec studiind astronomia. Încă mai lupt cu închipuirea unei imagini de mișcare, dar eu nu mă mișc cu adevărat.

Există în nenumărate stele sclipitoare de pe cer o senzație de infinită pace și ocrotire, deși nu știu cum și nici de ce. Acolo, cred eu, în legile vaste și eterne ale materiei, și nu în grijile, păcatele și necazurile zilnice ale oamenilor, trebuie să-și găsească alinarea și speranța tot ce este mai presus de animal în noi. Cel puțin așa sper, deoarece altfel n-aș putea să mai trăiesc. Și, astfel, în speranță și singurătate, ia sfârșit povestirea mea."

Leadership: Te simți expus unui context de viață care accelerează expansiunea conștiinței tale spre o zonă a disponibilității de a-ți accepta limitele și condiția de ființă fragilă?

Dispoziția introspectivă poate fi pusă pe seama receptivității față de cerințele vieții cât și pe seama receptivității față de cerințele măreției de a te forma pe o mereu mai înaltă treaptă a spiritului. Această dispoziție reprezintă o analiză asupra motivației de a depăși starea de incertitudine sau indeterminare, față de tot ceea ce te înconjoară, prin intermediul unei conștiințe a asumării adevărurilor care au dus la ființarea unei anumite realități.

Percepția asupra propriei persoane îmbină puterea de acceptare a adevărurilor descoperite prin experiența situațiilor bulversante, cu realitatea dură a unei existențe care te expune unei excluderi din mijlocul lumii.

Cea mai grea luptă pe care o ai de îndurat de-a lungul vieții, în fața unei realități pe care de multe ori nu o dorești, dar trebuie să o accepți ca pe un sacrificiu al omului superior în dorința de a atinge un nivel mai înalt al înțelegerii lumii, este cea care se dă între mintea și inima ta, pentru că niciodată nu știi pe care s-o asculți.

Adevărul pe care se clădește o personalitate de mare valoare științifică poate fi exprimat în felul următor: tot ce e mai presus de tine face parte din puterea singurătății care tinde spre unitatea credinței în strădania de realizare a desăvârșirii personale.

Să afli acele adevăruri care contrazic crezurile personale este una din cauzele transformării rațiunii existenței într-un deficit al sineității. Iar a suporta aceste adevăruri, pornind de la analiza percepțiilor persoanele care controlează stările de spirit, înseamnă de fapt să te apropii de acea valoare a maturității asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiția formării tale, limitată de ceea ce se întâmplă în jur. Păstrează-ți seninătatea în mijlocul haosului !

Maturitatea nu înseamnă să alegi și să adopți ceea ce te reprezintă mai bine ca om care își ia foarte mult feedback din viața reală, judecând aspru și cu mare exactitate lumea în care trăiește. Ci înseamnă să accepți că ai capacitatea de a fi așa cum îți dorești în ciuda adevărurilor realității care îți alimentează înstrăinarea de tot și de toți.

Cea mai profundă nevoie a omului de știință este de a-și îndura izolarea, de a-și simți singurătatea într-un fel dincolo de ordinarul lucrurilor, încât să ajungă la unitatea credinței adevărate. Așadar, credința acestui om în perspectiva desăvârșirii lui nesfârșite ține de capacitatea de a-și înfrunta Egoul, de a rezista presiunilor de a fi ca ceilalți oameni, adică să-și asume provocarea de a nu fi reprezentantul unei lumi atât de dezbinate, dezarticulate, pe care de dispariție.

Marii oameni de știință, precum Edward Prendick, aleg să-ți și trăiască singurătatea într-o lume a lor, a createi, a imaginației, a aspirației spre absolut, spre desăvârșire, preferând să-și creeze o imagine falsă, ascunzându-se în anonimat, decât să fie în prim planul unei lumi care nu este încă pregătită să accepte schimbarea, revelația adevărurilor divine.

Marele dat al destinului de "Creator și Descoperitor" este desăvârșirea pe care o atingi atunci când spui „NU" unei lumi care este diagnosticată pe alocuri ca fiind trecătoare, printr-un colaj de trăiri, gânduri și comportamente care te inspiră să crezi că imposibilul nu este imposibil.

Omul care s-a retras în locul fără nume se află la un pas de a-și câștiga locul binemeritat pe lista marilor descoperitori ai sensului vieții.

Forța unui asemenea om de a accepta realitatea și de a îndura adevărurile greu de combătut, trebuie să fie mai mare decât starea de tristețe a dezamăgirilor, măcar un pic mai mare, dar niciodată egală, altfel el nu va putea niciodată să se ridice deasupra condiției sociale și de a-și găsi o menire.

Greutatea probei de caracter se determină atunci când te ridici deasupra propriilor trăiri și rămâi în continuare bun și plin de har, chiar dacă te simți expus unui context de viață care accelerează expansiunea conștiinței tale spre o zonă a disponibilității de a-ți accepta limitele și condiția de ființă fragilă.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-s-a-retras-in-locul-fara-nume.html

Omul destinului, supus forțelor eterne

On Mai 22, 2012

Adaugă valoare leadershipului tău, modificând modul în care percepi felul tău de a fi.

Cea mai mare nebunie a tuturor timpurilor: să te plimbi alături de inteligentul adulmecător al celor mai subtile, invizibile, particularități ale naturii umane. Întreaga pasiune, sublimul entuziasm al acestui spirit puternic, foarte evoluat, se încarcă și se descarcă, ca o baterie de înaltă tensiune, în spatele zidului nepătruns al unei ființe cu chip și trup omenesc, al unui muritor, Joe Black.

Iar marele magnat Bill Parrish era silit să-l urmeze pe Joe peste tot, sau mai degrabă să-i accepte prezența, tacit, cu supunere, ca un om privat de libertate, ca un chiriaș care a acceptat să semneze un contract cu drepturi și obligații convenite doar proprietarului. Târât peste tot, ceas de ceas, de forța înfiorătoare, implacabilă și ireversibilă a unei voințe superioare, împins într-un neant nămolos de intensitatea unei tornade care a făcut înconjurul întregii sale ființei, provocând haosul în sistemul său fizic, moral, spiritual și emoțional.

Niciodată situația lui Bill Parrish nu fusese mai periclitată, mai disperată, mai lipsită de perspectivă. O umbră, o fantasmă rătăcită își făcuse loc în viața lui, reglând cu iuțeala unui fascicol de energie, cu precizia unui ceas mecanic, în totalitate, necondiționat, puterea lui de orientare. Îndepărtându-l de orice adevăr cunoscut, de orice cunoaștere omenească (sau făcând-o incertă, supunând-o erorii), denaturându-i respectul profund pe care și-l purta sie însuși.

În timp ce se plimbau prin mulțime, Bill Parrish, curios, îngrijorat ca un om care caută deznodământul vieții, încordându-și la maxim voința în încercarea de a desluși marele mister al destinului omenesc, își face curaj și-l întreabă pe Joe Black:

- Cum merg lucrurile în altă parte? (adică, voia el să spună, dacă ești numai în preajma mea cum îi poți superviza pe toți ceilalți muritori?)

Joe, sau mai degrabă Prințul Întunericului, îi răspunde:

- Când o parte a ta e ocupată, o altă parte a ta se ocupă cu altceva. Corect? Acum înmulțește acest concept cu infinitul, du-l la adâncimea unei eternități și vei avea doar o mică viziune a ceea ce se întâmplă.

Leadership: Continui să privești o fotografie la nesfârșit?

Filmul " *Meet Joe Black (1998)* " este o metaforă. Iar Joe este conștiința vie, lucidă - nu cea mecanică, este conștiința care repară și întregește personalitatea omului erudit, stimulând circulația energiei în corpul judecății și raționamentului său, în cursul procesului de schimbare. Numai conștiința cea mai copleșitoare, forța majoră sub presiunea căreia omul este uneori constrâns să lucreze și să se conformeze, poate avea o înrâurire benefică asupra întregii sale dezvoltări, până la desăvârșirea sa.

Mai simplu spus, nu-i de-ajuns să te consideri un om mare – pentru a fi cu adevărat virtuos. Nu-i de-ajuns să ai o înrâurire asupra întregului tău viitor, căci spiritul, sufletul și intelectul, materia din care e constituită ființa ta și care îți pune adesea conștientul la bătaie, va

rămâne o enigmă în foarte multe privințe.

E ca și cum ai continua să privești o fotografie a ta la nesfârșit, făcând abstracție de defectele și imperfecțiunile omului din fotografie. Refuzi să admiți că ele există - te consideri perfect, imbatabil și strălucitor din toate punctele de vedere, adică ajungi să te idolatrizezi. Dar nu vei fi niciodată desăvârșit dacă te privești mereu fără ochi critici, fără să corectezi ceea ce este de corectat.

Leadership: Ești îndeajuns de capabil să trasezi limitele a ceea ce crezi că este posibil să devină realitate, pe măsură ce îți stabilești un cost final cu tot cu taxe într-un univers pe care nu-l cunoști?

Joe Black i-a dezvăluit, indirect, multimilionarului Bill Parrish, un mare adevăr - care poate fi exprimat în felul următor. Ceea ce crezi că știi despre tine, despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poți cunoaște și cuceri cu armele specific umane. Această cunoaștere rezultă din combinarea pieselor albe și negre ale existenței tale, pe baza acelorași legi care guvernează lumea materială și nematerială. Compară-te doar cu tine însuți, cu ceea ce-ți șoptește conștiința că ești sau că nu ești. Poți?

Conștiința vie este ceea ce îți repeți mereu cu condiția de a-l crede. Iar dacă ceea ce crezi nu are ca izvor de inspirație un fapt particular ridicat la rangul de fapt crucial, prin restrângere la efectele induse de anumite acțiuni, atunci volumul total al valorilor care te simulează să mergi înainte și să te privești într-o altă lumină cu ochii altuia, scade până la minimul tău de referință numit: "simț critic".

Un univers pe care nu-l cunoști este o minte care te cucerește prin necunoscutul cu care te intersectezi cam des în drumul tău spre succes și care devine irezistibil tocmai prin sondarea a ceea ce a fost interzis sau inaaccesibil cunoașterii și înțelegerii tale.

Singura modalitate de ieșire dintr-o boală este să treci prin ea până la capăt.

Liderii au tendința de a-și face cunoscută personalitatea printr-o atitudine de superioritate (uneori arogantă). Ei își întrețin funcționalitatea numai cu convingeri și preocupări înalte, îmbrăcând mantia personalității omului exemplar, cu caracteristici deosebite și mai speciale decât le-ar avea ceilalți din jur. Pot fi ușor zdruncinați din toți rărunchii, loviți în amorul propriu precum o boală neiertătoare, în forma ei galopantă, și izbiți de zidul neputinței – din punct de vedere psihologic - de primul val de criză.

Este criza omului care trudește neîncetat, încearcă din răsputeri să-și aducă la un nivel cât mai înalt calitățile de om, nu doar de lider, cele pretențioase prin greutatea lor, care le încearcă numai coloșii – oamenii cu cea mai bună pregătire și cu cea mai înaltă valoare morală și spirituală, care își fac o pasiune din a se ridica ca niște zgârie-nori, în fel și chip, deasupra celorlalți semeni, tinzând spre perfecțiune. Dar care se lasă ispitiți, ca un Iuda Iscarioteanul, de sclipirea de aur a ambiției de a izbândi în obiectivele propuse - trădându-și în cele din urmă originea, minimalizând adevăratul sens al vieții.

Este boala renegării fundamentelor care stau la baza desăvârșirii, a neînțelegerii corecte a existenței umane. Bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos. Să nu izbutești să-ți optimizezi leadershipul în lumina calităților care sunt în măsură să-ți corecteze imperfecțiunile de judecată, de caracter, să dai ascultare acelui Eu care nu face casa bună cu chibzuința și cu înțelepciunea – iată calea către un aparent succes, însă nu spre acel măreț succes, neimpozabil, deplin și remarcabil.

Iar de această boală poți scăpa numai dacă treci prin ea până la capăt - să te îmbolnăvești, să simți durerea imperfecțiunii în fiecare latură a personalității tale, în adâncul celor mai simple aspecte care te caracterizează. Să-i faci față cu răbdare, să o învingi prin schimbarea modului de gândire și simțire, să domolești presiunea acelor gânduri și pasiuni de sporire a mândriei proprii, să o treci pe cât posibil, ca pe o formă de energie, de la forma maximă la una minimă.

Forma maximă pe care o ia abandonarea de sine în fața unor situații și responsabilități care te depășesc are ca echivalent acceptul că ceea ce crezi că știi despre tine și despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poți cunoaște și cuceri cu armele specific umane.

Omul destinului, supus forțelor eterne pune în prim plan poziția pe care o adoptă liderul față de sine însuși, față de potențialul său de a se schimba atunci când conștientizează că nu este atât de "sofisticat" precum se crede.

Așa cum un scriitor frământă necontenit textul spre a-i da o formă cât mai artistică, tot așa și tu, ca să te îndrepți către desăvârșire, trebuie să frământi necontenit materia care îți alimentează sinele, să o compui, să o încadrezi într-un tipar mai cuprinzător și să-i dai o formă cât mai armonioasă.

Ca un biograf al nenumăratelor caractere, ca un Balzac, un Plutarh sau un Dostoievski, trebuie să fii capabil surprinzi natura personajului pe care îl interpretezi, să-ți cizelezi existența interioară, astfel încât personalitatea ta să capete o semnificație deosebită.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-destinului-supus-fortelor-eterne.html

Omul din spatele gândurilor

On Februarie 24, 2013

Înlătură învelișul fragil al individualității tale, astfel încât nivelul tău de cunoaștere să poată căpăta o nouă formă.

Meșteșugeam cu pasionată ardoare o adevărată capodoperă – un studiu al sufletului omenesc, o combinație dificilă între durabilitate și așchierea ușoară a elementelor care compun ființa umană, proces greoi de control a frământărilor și vibrațiilor de înaltă frecvență echivalent cu o obscură rătăcire în adâncurile unui ocean din care și eu, nestingherit, făceam parte.

Stăruitor, rătăceam pe căi nenumărate, magnetizat de forța aceasta unică și magnifică pe care o poate exercita sufletul omenesc. Eram învrăjbit de sute de contrarii care se băteau cap în cap, aidoma electronilor care străbat o porțiune din circuit. Şi, preocupat de obiecțiile ce puteau fi exprimare într-o varietate de moduri, m-am nimerit în cele din urmă într-un coridor întunecos în care intri până aproape de jumate, după care te înțepenești și ești pus în dificultate. Materia întunecată. Nemișcarea psihologică. Nimicul creator. Vacuitatea.

Mă aflam în aceeași situație în care se afla califul Rașid din Bagdad care, supus transformării covârșitoare, căuta cuvântul izbăvitor " *Mutabor* ". Devenisem ținta propriilor mele reproșuri, pierdusem simțul relativității valorilor, mă consideram învins, până ce, din spatele unui zid năruit, a țâșnit lumina sclipitoare.

Şi, odată cu ea, a apărut sursa de inspirație - motorul care m-a ajutat să dau frâu liber resorturilor din spatele gândurilor mele, să creez încet, încet, ceea ce se poate numi "transmutația" - un mod de aparte de a configura materia umană, compresarea sau expansiunea conștiinței spre trăiri mai ample și înțelesuri mai profunde asupra vieții. Nivelul meu de cunoaștere căpătase o nouă formă.

Leadership: Țelul suprem al cunoașterii tale vizează o mai mare stăpânire a realității pe care o reprezinți la nivel de "impact al prezenței tale în zona delicată a esenței unei singure structuri de gândire" ?

Nu voiam să obțin rezultate distrugătoare, ci căutam doar să convertesc energia în materie. Exageram până la viciu orice înclinații ale omului, a ipostazelor care îl înflăcărează, sau, dimpotrivă, care îl deprimă. Trebuia să fac o distincție clară între cele două tipuri de comutatoare: putere - colaps, energie - pasivitate.

Esența unei singure structuri de gândire se poate regăsi în faptul că semnificația pe care o dai materiei din care îți construiești capodopera trebuie să cuprindă verosimilitatea unui lucru real, sau a unui personaj prins într-un eveniment repetabil. O verosimilitate poate crea o existență paralelă, și se poate deduce dintr-o relație de similaritate între contextul în care urmează să se implementeze intervenția naratorului și cel al cauzalității unor corelații și asociații puternice care să valideze într-o singură imagine intervenția respectivă.

Îmi croiam drum, cu oarecare dificultate, mai mult într-o lume închipuită între prezent și viitor, care se putea destrăma într-o unitate de timp – un spațiu neverosimil, în care avea loc atracția neobișnuită între particule electrizate și particule neutre, dintre simțămintele predominant pozitive sau predominant negative. Mai rămânea să pun în funcțiune circuitul de comutare analogică, în principiu un "întrerupător" comandat, care să acționeze întreg ansamblul.

Puterea fascinantă a alchimiei are ca bază de continuitate intervenția adeveritoare a naratorului într-o lume supusă transformării, hazardului, dinamicii, prin reprezentarea și comprimarea unor scene din viața de fiecare zi, în poezie sau în proză, spre formularea unor adevăruri eterne.

În realitate, acest studiu al sufletului omenesc, construit în minte incomplet și nesigur, condiționat de o imaginație ce nu nega rațiunea ci o folosea pentru propria potențare, se desfășura pe două planuri.

Cel dintâi, totodată științific și filozofic, care predispunea la un fel de cenzură a trăirilor și gândurilor. Cel de-al doilea îmbrăca un aspect metafizic și mistic, ducând la căutarea unui simbolism mai profund, deși acesta era deseori ascuns și greu de revelat, sau, dimpotrivă, era ornamentat cu tot felul de combinații artificiale dominate pe alocuri de absurd.

Adevăratul alchimist e mult mai mult decât un om de știință în măsură să transforme cu adevărat elementele. Mai întâi de toate, el este un filozof ce își conduce cercetarea spre un obiectiv mult mai subtil: cunoașterea temeinică a sinelui și a lumii care îl înconjoară. Descoperisem forma primitivă a alchimiei? Sau începusem să practic alchimia?

Leadership: Care este particularitatea nemijlocită a impulsurilor care duc la constituirea operei tale, prin relația de similaritate între mesajul transmis și imaginile imprimate de o realitate care dă speranța că ceea ce se vede ar putea fi și altfel?

Nivelul tău de cunoaștere poate să capete o nouă formă? Simți că te rătăcești în adâncurile unui ocean în timp ce îți conduci cercetarea spre un obiectiv mult mai subtil? Simți că devii ținta propriilor tale reproșuri? Pierzi simțul relativității valorilor? Ești capabil să dai frâu liber resorturilor din spatele gândurilor tale?

Un citat al filozofului chinez Lao Tzu începe cam așa: " *Un lider este cel mai bun atunci când oamenii abia știu că el există, atunci când munca lui este realizată.* "

Devine astfel lesne de înțeles de ce devine atât de apreciat liderul, de ce își pune el însuși atâtea speranțe în forța lui de a-și dimensiona arta, privită uneori ca un univers de tendințe și interpretări, o multitudine de practici bine definite și structurate în actul direct al creației. O realitate care dă speranța că ceea ce se vede ar putea fi și altfel este o chemare la dobândirea asemănării cu o altă structură de gândire pe care merită să o aplici atunci când faci un rol nou. E o fascinație care nu-ți dă pace.

Mânat de un interes special într-o arie specifică de cunoaștere, "liderul-alchimist" - prototipul cel mai pur, cel mai reușit și cel mai performant de lider, dar și tipul cel mai rar întâlnit - demonstrează o vocație unică pentru realizarea unei "opere" care stă sub semnul perfecțiunii prin efectele pe care le produce și propagă. Concurând din punct de vedere a construcției ei, a mesajului transmis, pe diferite căi, sub diferite forme, cu toate celelalte tipuri de lideri.

Particularitatea nemijlocită a impulsurilor de creație care duc la constituirea unei opere de mari întinderi ține de felul cum te raportezi la individualitatea unei alte persoane care poate face parte din tine numai prin metoda asemănării.

Această operă poate fi privită ca un super computer care înregistrează tot ce este legat de viața și evoluția personală a liderului. Pe măsură ce se desăvârșește, el își duce la împlinire datoria cea mai mare: diferențierea operei sale, dezvăluirea caracterului ei și promovarea ei.

Nemijlocit, o astfel de operă cultivă ideea desăvârșirii proprii, apoi a celorlalți oameni - printr-o conversie de tip energie-timp-acțiune, sau prin formula unică de transformare a coordonatelor ce permit schimbarea sistemului lor de referință. Însă majoritatea liderilor se înțepenesc, fiind puși în mare dificultate, de "nimicul" creator.

Îți definitivezi ideile, poți să cuprinzi știința ta într-o operă care să-ți evidențieze individualitatea? Ești ghidat de un impuls de natură pozitivă și constructivă?

Opera unui creator de lumi are ca latură modernă de semnificație adâncirea și expansiunea integrării informației într-un context de improvizație și limbaj, din care cititorul alege să trăiască sub diferite forme prin ceva ce nu există în plan real, ci doar în plan ideatic, poetic, sau în sens figurat.

Dintr-un asemenea plan se pot extrage exact elementele inspiraționale care rezonează cu tine.

Omul din spatele gândurilor ești chiar tu, condiționat de propria individualitate să cauți și să obții împlinirea personală și profesională, prin intermediul unei revelații interioare concretizată într-o operă personală: leadershipul. Mare dreptate avea cel care a afirmat: " *în lumea reală de prea multe ori contează omul care spune ceva, decât cuvintele în sine.* "

Se uită că, totuși, leadershipul, tocmai în virtutea valorilor și normelor ce i se recunosc drept specifice, rămâne de cele mai multe ori departe de adevărații alchimiști, ca o epavă care zace în apele unui ocean imens.

Câtă lume are acces la leadershipul tău? Poate fi el înțeles mai bine datorită luminilor pe care le proiectezi chiar tu asupra lui?

Ce faci pentru ca leadershipul tău să fie accesibil tuturor, să ajungă la dispoziția tuturor? Trebuie făcut ceva ca toată lumea să se bucure de opera ta !

Înlătură învelișul fragil al individualității tale, astfel încât nivelul tău de cunoaștere să poată căpăta o nouă formă.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-din-spatele-gandurilor.html

Omul între analiză și viziune

On August 11, 2016

În leadership, ființa rațional-superioară este cea care nu are nevoie să fie numită pentru a fi recunoscută.

Cu ochii întorși către rămășițele de trupuri omenești afectate în fel și chip de o boală incurabilă, necunoscută ca un vânt rău apărut prin surprindere, ca într-un coșmar din care nu te mai trezești, omul de știință Gerry Lane este măcinat de nevoia expansivă de a se înălța deasupra acestei imagini iminente a morții care-l însoțește peste tot.

Singurul analist capabil pentru a dezlega un puzzle, în venele căruia curge un sânge rece care nu se coagulează în contact cu efectul negativ al acestui *unexplained phenomenon* , el simte pur și simplu nevoia, dorința implacabilă a minții ascuțite, de a profita de o combinație pe care știe că nu o va mai întâlni niciodată, care prin forța lucrurilor accentuează diferența dintre ceea ce este substanțial și ceea ce pare a fi substanțial.

Gerry Lane nu caută să definească cadrul în care se stabilesc interacțiunile de natură științifică, prin bunăvoința unei chimii pure, printr-o biologie moleculară care întregește datele obținute prin metodele anatomiei patologice. El nu strânge probe infestate din organismul dăunător, nu-și ia ca reper de evaluare a fenomenului fragmente dintr-un cadavru, nu încearcă să descompună la o temperatură ordinară sau la o temperatură mai mult sau mai puțin ridicată substanțele eliberate natural din corpul infectat, nu încearcă să identifice reactanții afectați de vreo enzimă rezistentă la toate tipurile de antibiotice.

Ci, așa cum matematicianul poate să formeze un determinant particular cu ajutorul unei matrice pătrate, Gerry își imaginează două sisteme diferite de informație, fiecare caracterizată de o presiune a momentelor decisive și un rezultat al cauzelor naturale aflate în contact.

Oare stările care precedă transformarea definitorie a unui om într-un *undead being* se află într-un echilibru stabil? Care este forma de manifestare a omului care precede delirul mental?

Leadership: Poți modifica opțiunea de redare a imaginii pe care o ai înaintea ta, a cărei esență poate fi definită de diferența dintre ceea ce este substanțial și ceea ce pare a fi substanțial?

Gerry Lane sumarizează consecințele imediate ale prezenței virusului, și constată condiția necesară și suficientă pentru ca suma forțelor opuse care acționează asupra omului să fie nulă. Diferența dintre "ce este" și "ce pare" substanțial este dată de modul în care el se raportează la gravitatea epidemiei ce-l înconjoară, mai întâi ea este percepută ca cel mai rău lucru din lume care i se poate întâmpla la un moment dat, dar din alt punct de vedere boala devine percepută ca eșec, aducând sentimente de vinovăție și rușine, desconsiderare a propriei persoane și chiar sentiment de lipsă de valoare și inutilitate.

Cu toate acestea, Gerry Lane își pune la încercare spiritul de analiză și ajunge la o constatare foarte importantă. Şi anume, omul trebuie să sufere deja de o boală necontagioasă, tratabilă și cu posibilitatea de a fi bine stăpânită printr-un tratament medicamentos, pentru ca molima să-l evite complet, prin modul de a se comporta ca o zonă "străină".

El trebuie să prezinte o imagine clară a problemei, despre cine sau despre ce este vorba în mod concret, pentru ca el însuși să se absolve de orice vină în cazul în care forța lui de

deducție ar fi dar greș. Iar această imagine, este de fapt imaginea propriei sale conștiințe, lipsită de remușcări, dar care îl obsedează fiindcă observațiile sale oscilează de la un punct de vedere la altul. Această imagine pare tot mai ștearsă în fața așteptărilor lumii, în fața rezultatelor științei.

Leadership: Ai capacitatea și răbdarea să te numești "superior" prin limitarea nevoii de a fi "în control", încât să nu-ți negi responsabilitata de a fi tu însuți la egalitate cu ceilalți oameni?

Practic, mecanismele funcționale reglate de boală tind să excludă virusul din unitatea organismului. Fără o depistare timpurie, fără o asistență adecvată, mulți suferinzi ajung să aibă dureri, prezintă anumite manifestări. Iar tocmai aici se află cheia misterului, îmbrăcând o substanțialitate maximă, căci tocmai acestea dictează conformația unei viziuni a soluției salvatoare.

Tulburarea de panică se dezvoltă pe fondul percepției senzațiilor de moarte, acestea fiind periculoase mai ales în lipsa unei viziuni morale a lumii și a lucrurilor. Însă în vârtejul amețitor al manifestărilor felurile ale suferinzilor, Gerry reușește să dezvolte o teorie nouă asupra luptei împotriva acestui virus necruțător, pe fondul a tot ceea ce poate să apară disparat sau divers.

Fiind supusă unui determinism în relație cu responsabilitatea morală, raportă la un soi de experiență perceptuală unde cunoașterea și învățarea se concretizează într-un sistem deductiv, bazat pe analiza vizuală a exemplelor pozitive și negative, această ființă rațional-superioară reușește să facă diferența dintre ceea ce este substanțial și ceea ce pare a fi substanțial.

Dar, intuind o soluționare genială a problemei, el nu trebuie să se considere "superior" ca om de știință, ci să-și controleze impulsul de a nu urca un munte de două ori. Impulsul de a nu se opri din căutat soluții, de a trece o limită, de a păși fără să știe cum și – uneori, chiar încotro îl duce vântul evenimentelor, nu trebuie să îi știrbească dreptul de a fi el însuși un muritor, nădăjduind la mila lui Dumnezeu.

Leadership: Îți permiți libertatea de a proiecta o nouă imagine despre tine însuți în comparație cu transformările lumii din jur, încât să poți experimenta ipostaze diferite ale existenței tale?

Între substanțial și ceea ce pare substanțial, fapt ce derivă din experiențe de viață adverse, are loc o întrepătrundere a celor doi justificatori ai condiției de erou: presiunea momentelor decisive și un rezultat al cauzelor naturale aflate în contact.

Circumstanțele de înțelegere și contracarare a fenomenelor de risc se manifestă cu mai mare intensitate în contextul manifestărilor neanticipate, acolo unde apar lacune inexplicabile, lipse de continuitate în comportament și atitudine. Handicapul plămădirii unui mecanism de predictibilitate fiind răscumpărat de un viguros simț al detaliilor aflate la vedere, dar obturate de intervenții aleatoare.

Întotdeauna omul care experimentează transformările definitorii ale lumii din jur, acolo unde cu greu se poate constata unde anume au loc schimbările mici, dar cu efect major, se află într-o perpetuă mobilitate. Totdeauna aspirând spre o căutare care nu-și ajunge, care nu se determină fix, echivalentă cu înțelegerea propriei lumi interioare.

Fondul acestei perpetue căutări constă în receptarea integrală a acelor informații și cantitatea

potrivită pentru focalizarea minții spre intenții și scopuri mai înalte. Gery a descoperit leacul, a salvat omenirea, el însuși devenind primul cobai dintr-un experiment al morții. Şi-a dat seama că înainte de a fi mai mult decât un om oarecare, trebuie să fie un cobai ca oricare altul.

Leadershipul este imaginea unui om de știință genial care s-ar putea numi el însuși un om superior, dar mai întâi de toate trebuie să-și accepte condiția de a fi un experiment al propriei conștiințe.

Omul între analiză și viziune poate să modeleze o lume fără a fi neapărat artizanul ei, doar prin creativitatea necesară "supraviețuirii", prin puterea de a sesiza diferența dintre ceea ce este substanțial și ceea ce pare a fi substanțial.

Acesta este un soi de leadership care nu are nevoie de „coacere" pentru a te transforma într-o adevărată legendă, ci doar de prezență de spirit.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-analiza-si-viziune.html

Omul între două Acceptări

On Februarie 17, 2016

Descoperă esența care să te reprezinte în fiecare capitol al existenței, fără să cazi într-o extremă care te determină să evoluezi spre o pasiune împinsă până la mereu alte limite.

Nimic nu părea să fie mai important pe lume, în afară de ceea ce simțeam că sunt în prima versiune a unei pelicule de film numită *"Omul între două Acceptări"* . Al cărui motor narativ, destul de firav, era alimentat prin gândurile la care ajunsesem printr-o stranie complicitate cu un soi de slăbiciune pentru imaginar, din acea impetuozitate intelectuală caracteristică făuritorilor de lumi, necesară închegării în forme clare a aspectelor mereu mișcătoare ale aparențelor.

Aparențe pe care le reduceam la legi, la esențe, ignorate de cei mai mulți așa ziși experți, asigurând acea unitate de profunzime a viziunii ce se exprimă printr-o anumită continuitate în deslușirea incognoscibilului. Apoi împachetam ușor vidul unor experiențe lipsite de sens, vagi umbre ale unor situări într-o etapă exploratorie derutantă, și le transformam într-o adevărată pasiune pentru o cunoaștere aparte.

Important era să nu uite timpul de mine sau să nu mă pierd eu în el cu acea neputință de a coordona parcursul frumos al unei reîntoarceri spre sine. Uneori îmi era de ajuns o străfulgerare de gând ca să prind drag de o călătorie în domeniul abstractului, din care să rezulte reperele unei înțelegeri multi-perspectivice. Substanța simbolică a lirismului meu inovator, de mare puritate, atras cu deosebire de imaginile de poveste care te duc cu gândul la o lume desprinsă parcă din basme, trebuia să faciliteze călătoria spre judecățile unor minți care refuză să se supună regulilor și să îmbătrânească.

Leadership: Caracteristicile pe care imaginea ta le reflectă sunt cele mai importante proprietăți ale unei ascensiuni care se face în primul rând pe criterii de organizare în spațiul relațiilor Eului creator cu provocările temporalității?

Dinaintea unui mare conducător al Persiei s-a înfățișat un personaj straniu care i-a făcut cadou un joc nou numit "Şah", apoi l-a inițiat în tainele acestei evadări din tiparele vechilor obișnuințe. Fără să-și dea seama, el a fost atras într-o cursă care nu doar l-a ruinat economic, dar i-a distrus definitiv orizonturile. Sau l-a salvat de la o continuă dilemă existențială? În orice caz, el a căzut în patima jocului de șah, preferând strategiile imaginarului față de cele de pe câmpul real de luptă. Conform legendei, marele conducător a încetat să mai fie un militar, dar pe tabla de joc nu putea nimeni să-l imobilizeze în șah-mat.

Cine știe pe ce drum te poate duce invenția unei clipe hotărâtoare care își găsește rostul în neatenția acordată unui fapt divers. Ceva exterior voinței tale, ceva imprevizibil, asupra căruia nu ai control, care determină, care are efecte bune sau rele. Prima provocare a temporalității este să reziști închiderii într-un prezent care te apasă printr-un act de mărturisire a alagerii de a trăi prin comparație cu percepția unei creații perfecte izvorâtă din proiecția subiectivă a lumii văzută de sus, dintr-un plan mai amplu.

În ceea ce mă privește, ajunsesem să nu mă mai intereseze nici infinitul cunoașterii, nici poziția de gânditor dobândită prin sudoarea minții, prin tăceri meditative. Nu mă mai interesa nici gloria izbânzii asupra spațiului și timpului pe care universul parcă mi-o hărăzise prin destin. Eram dispus să renunț la toate pentru un singur lucru, pentru această invenție de o clipă care punea capăt unei lupte surde cu mine însumi, pentru acest fenomen interesant numit "prizonierat" care-mi permitea ieșirea din starea de reflecție.

Totul începea să se reducă doar la mutări, legi și imobilizări în fața unui orizont mai larg. Am învățat să fiu tot mai cumpătat. Chiar și cumpătarea era o mutare interesantă.

Cele mai importante proprietăți ale unei ascensiuni care se face în primul rând pe criterii de organizare în spațiul relațiilor Eului creator cu provocările temporalității sunt: controlarea mai multor câmpuri de acțiune simbolică și aprecierea corectă a poziției de conștientizare a unui rol de compoziție, asumarea lui interioară și impactul emoțional pe care îl declanșează în spațiul realității de dincolo de aparențe.

Leadership: Ai capacitatea de a prilejui întâlnirea cu un „CU TOTUL ALTCEVA" prin intermediul revelației unei valențe necunoscute a personalității tale înscrise în sfera realității imediate?

Orientarea omului depinde nu doar de aspectele de conținut și de producție a experiențelor vieții, ci și de conștientizarea aspectelor mișcătoare ale aparențelor acaparate zilnic printr-o stranie complicitate cu un soi de slăbiciune amestecată cu un pic de autonomie față de normele impuse de convențiile unei autorități exterioare.

În general oamenii luptă pentru o libertate de alegere mai mare, pentru câștigarea unei modalități de a se reinventa, dar care se evidențiază mai apoi, la unii dintre ei, în disponibilitatea de a ceda unei îndeletniciri aparte, unei plăceri forțate, greu de nestăpânit. Plăcerea de a evolua într-un joc în care doar tu ești învingător este un iad înfricoșător din care nu mai poți să scapi, sau un drog puternic din care poți gusta din plin fără să fii tras la răspundere pentru consecințele experimentării lui.

Fără o esență care să te reprezinte în fiecare situație a vieții, în fiecare capitol al posibilității de a realiza scopul propus prin utilizarea unor mijloace alese, vei cădea într-o extremă care ori te va conduce spre epuizare, ori te va determina să evoluezi spre o pasiune împinsă până la mereu alte limite, slujită cu exces de zel chiar până la fanatism.

A prilejui întâlnirea cu un „CU TOTUL ALTCEVA" prin intermediul revelației unei valențe necunoscute a personalității tale înseamnă să-ți creezi oportunitatea de a te vedea din ipostaza unui narator care explică într-un mod diferit lumea în care trăiește.

O astfel de pasiune, care va genera neputința de a coordona parcursul frumos al unei întoarceri spre sine, servește totuși reprezentării devenite concrete a unei acțiuni de cotitură care schimbă anumite convingeri limitative referitoare la lumea reală. Această pasiune te poate salva de la o continuă dilemă existențială, cu prețul abandonării adevăratelor îndatoriri și obligații, care la rândul lor dezvoltă particularitatea de a vedea mai în profunzime aspectele unei alte realități sau învățături.

Să cauți perfecțiunea în oricare aspecte ale vieții personale, dar în același timp să-ți schimbi prioritățile, preferințele, dorințele și nevoile în funcție de o îndeletnicire care se dovedește mai de preț decât orice bogăție, fiindcă în ea este sădită posibilitatea accederii la un plan diferit al înaltei tale meniri, este treaba unui leadership care pretinde apelul la autonomie.

Genul acesta de autonomie îți permite o anumită marjă de manevră în spațiul libertății de a fi cine vrei să fii, un om de neînvins, precum și capacitatea de a prilejui întâlnirea cu un „cu totul altceva", cu revelația unei valențe necunoscute a personalității tale.

Leadershipul este acceptul pe care ți-l dă cunoașterea realității ca să interpretezi rolul unui personaj al cărui narator, aflat în ipostaza de Alter-Ego, apare și dispare în momentele cheie ale evenimentelor petrecute în jurul său.

Omul între două Acceptări se caracterizează prin următoarele elemente extrem de variabile: noutatea descoperirii unei forme noi de putere, în care el devine invincibil, și libertatea de a vedea mai în profunzime aspectele unei realități sau învățături diferite. Bineînțeles există si reversul medaliei, de a cădea într-o latură extremă numită fanatism.

Ai grijă cum te prezinți în fața autorității numită „obsesie", căci ea te poate ține într-un șah continuu. Orice activitate excesivă poate să taie nodul gordian al convenției cu tot ceea ce este esențial în formarea personală, anulând traseele de bază ale vieții și ale leadershipului din cauza unei complaceri într-un prizonierat care îți îngrădește privilegiul de a fi statornic în dificila și nobila ta menire.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-doua-acceptari.html

Omul între iluzii și adevăr

On Ianuarie 19, 2017

Îmbunătățește-ți nivelul de autoritate în domeniu, introducând o nouă particularitate a naturii tale de artist pe planul unei consecvente raportări la ceea ce trebuie să aperi la realizările tale.

Eisenstein explica unui auditoriu de psihologi noile sale gânduri despre capacitatea filmului de a prezenta idei abstracte. În timpul șederii la Boston, marele regizor rus primește la Hotel Vendome intelectualitatea orașului. La reuniune este adus, în scopuri publicitare, și faimosul câine-vedetă de film Rin-Tin-Tin, primul „star" pe care l-a cunoscut cum remarcă ironic Eisenstein.

Realizatorul este pus să pozeze pentru o fotografie alături de câine, în timp ce asistența îl asaltează cu întrebări. Eisenstein este constrâns să răspundă timp de o oră la o sută de întrebări. La capătul lor, o doamnă îi declară: „Dumneata distrugi iluziile despre Rusia." Iar Eisenstein îi răspunde prompt: *„Iluziile trebuie totdeauna distruse. Adevărul este cel mai bun ! " **

Leadership: Te abați de la rigorile conținutului pe care îl produci despre tine însuți, în conformitate cu raza de acțiune a gândurilor care îți oferă capacitatea de a materializa o viziune plină de originalitate?

Dificultatea elaborării unui răspuns, pozitiv sau negativ, în vederea admisibilității unei critici, cu privire la ceea ce cred alții despre tine, este o provocare suportată de orice artist, de orice optimizator al muncii de creație, tocmai pentru a ajunge la o destinație comună, la o înțelegere reciproc acceptabilă. În acest caz, actul de creație poate fi perceput ca un catalizator al gândurilor care îți oferă capacitatea de a materializa o viziune plină de originalitate, acele gânduri care scot în evidență adevărurile unei imagini care nu capătă greutate decât prin intermediul unei idei abstracte, sau printr-o comparație cu modul cum folosești o metaforă.

Varianta de răspuns la întrebarea ce te deschide spre căutarea unui adevăr puternic și esențial - o altă coardă la arcul care lansează săgețile ironiei indulgente, permite introducerea unei particularități a naturii tale de artist pe planul unei consecvente raportări la ceea ce trebuie să aperi la realizările tale, și nu la ceea ce ți se impută drept vină.

Toate variantele de răspuns pe care le așteaptă cei din jur, pentru a putea întovărăși mobilitatea logică a unei gândiri condiționate de experiența profesională, trebuie să respecte convențiile specifice fenomenului „Privește-te drept o capodoperă în devenire ! "

În caz contrar forța întregii tale convingeri vizavi de integritatea propriului sistem de idei și credințe, sau referitoare la reprezentativitatea cercetărilor efectuate în timp, exprimate de multe ori prin intermediul unui adevăr bazat pe un anumit concept gândit dinainte, nu va putea face departajarea între ceea ce reprezintă dreptul tău de a lansa o „revelație" și ceea ce reprezintă un abuz la adresa ta.

O calitate dominantă a celui care emite diverse afirmații bazate pe convingeri proprii, în postura de descoperitor al unor adevăruri, este de a nu se auto-incrimina. Omul este un conținut brut sau neutru de informații, construit după nevoi și situații, cu care ceilalți nu sunt obișnuiți să interacționeze.

De aceea, a crea impresia unei autorități în domeniu, înseamnă să nu te abați niciodată de la rigorile propriului tău conținut. Leadershipul este un temei al apărărilor pe fond, iar artistul este rezultatul acestor apărări.

Una din particularitățile naturii de artist este atingerea convingerii desăvârșite într-o formulă care trebuie să se extindă asupra celorlalți oameni, privind aspectele pe care le-a constat în virtutea unei amprente personale și a unei cauze nobile: aceea ce a conceptualiza în mod autentic experiența prin care a trecut, formarea și dezvoltarea competențelor sale.

Omul între iluzii și adevăr se poate recunoaște după stările de spirit ale celorlalți care încearcă să-l paralizeze prin lipsa de claritate asupra unei întregi discuții, fie prin caracterul lacunar pe care îl manifestă despre ceea ce se întâmplă dincolo de înțelegerea lor imediată.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Omul între logos și realitate

On Ianuarie 20, 2017

Poziționează-te în contrast cu ceea ce se opune evoluției tale, găsind în tine puterea de a te ridica deasupra a tot ceea ce este cuprins în planul realității imediate.

În fața mea se întindea cu repeziciune necunoscutul unui eveniment improbabil, cu toate întrebările lui, sub semnul apăsător al necesității opțiunii cuprinse între o stare vizionară orientată empiric – „trăită", și o atitudine îngust pragmatică înscrisă pe direcția forțelor de inerție ale indeciziilor de moment. Dacă un artist și-ar fi concentrat atenția la persoana mea, încercând să picteze un tablou autentic, probabil l-ar fi întrecut pe Salvador Dali la capitolul semnificații ascunse, încât eu însumi aș fi ajuns să reprezint o nouă formă de expresie în artă.

De ce să nu includ existența mea într-un carusel al cauzalității care insista că nimic nu se poate alcătui fără declanșarea unui eveniment premergător? Un eveniment care mă urmărea din excesul de putere al unei legi scrise doar pentru mine, transmițându-mi o speranță în acea stare de șoc cald, străbătea teritoriul inimii cu o dispoziție înnorată care, însă, sporea alimentarea mea cu energie de la sânge la neuroni.

Fără voia mea, eram integrat într-o logică de complet altă factură, pe lângă parametrii echilibrului de stare, specifici omului care privește drept înaintea lui, dar cel care-l privește nu poate să-și dea seama dacă îl vede. Era ca și când cineva m-ar fi privit într-o oglindă care ștergea în mod neașteptat tot ce se potrivea cu firea mea. Pericolul se estompa, dar încă era acolo.

Leadership: Ești pregătit să oferi o nouă viziune asupra propriei persoane din spatele gândurilor implicate într-o creație a cărei principală trăsătură este autenticitatea, credibilitatea, și nu fotografierea realității?

Puterea de pătrundere a celui care își ațintea din ascuns privirea asupra mea, prea devreme pentru a se convinge de identitatea mea, prea puțin privilegiat de un raționament de tip deductiv și de inteligență crescută, era invers proporțională cu lungimea de undă a modelului meu de recepție al informațiilor. Dintr-o dată se văzu ademenit el însuși într-o înlănțuire neobișnuită de evenimente, necăutate și neprevăzute, care nu-și găseau fondul.

Nu voiam să cred că sunt pierdut într-un univers care a trecut o singură dată aventura vieții, din același motiv că eram parte a unui întreg, unde fiecare etapă se angrenează rapid cu precedenta, prin avalanșa de mesageri informaționali ce-mi traversau membranele celulare, având parcă puncte de inserție până în intimitatea lanțului polinucleotidic al codului genetic.

Dar în acel moment am simțit că port în mine sâmburele unei vibrații universale, o formă cu mult mai evoluată la ceea ce întâlnisem pană atunci, oferind de pretutindeni o sursă de bună energie dar și o aspirație morală, specifice sindromului reacțional. Un artist care mi-ar fi analizat personalitatea, gândurile, simțirea, poate că ar fi fost străbătut de acea semnificație pe care o acorzi unei creații conturată ca pe o lecție de maturitate, dimprejurul unei realități care cultivă prezența spațiului infinit, profund, plin de amănunte care îl ascund de vederea lumii.

Leadership: Ești capabil să aduni tot ceea ce ți se întâmplă într-o condiționare fundamentală a trăirii dependentă de o orânduire protectoare care nu poate fi negată?

Exista o solidaritate universală în acel moment, o conectare la bornele unui câmp energetic cosmic universal, că alte lumi mă căutam din aceleași nevoi din care le căutam și eu. În primul rând din nevoia de a ne ajuta între noi.

În încercarea de a înfrunta toate fricile și îndoielile, în vârtejul unui concurs de împrejurări insuficient eludate, am ajuns să mă conectez o realitate care părea complicată, controlată în cele mai mici detalii, ba chiar ascunsă și slujita de o forță care îmi amintea constant... că nu sunt singur.

Universul constă din corpuri. Nu există un singur corp pentru o întreagă materie, există doar materia - ideea unei substanțe solide microscopice instabile, invizibile și nedetectabile, aflate pretutindeni, care acționează asupra tuturor corpurilor, printr-o legătură de forță pricinuită de însăși mișcarea corpurilor a căror formă este susceptibilă de variație.

Puterea de a te ridica deasupra a tot ceea ce este cuprins în planul realității imediate, care face din leadership un instrument de aplicare al crezurilor care te țin cu fața spre cele înalte, este un produs al experienței de a te angaja într-o depășire a cauzelor și efectelor evenimentelor pe care nu le poți anticipa.

Să fii mai aproape de ceea ce îți cere marea forță a Logos-ului, înseamnă să identifici potențialele lucruri rele care se pot întâmpla oricui, dar care te ocolesc pe tine.

Așa cum pomul bun se cunoaște după roadele sale bogate, tot astfel esențialitatea unei puteri mai presus de legile scrise ale oamenilor se cunoaște după faptul că omul are capacitatea de a se construi nelăsându-se prins într-o mecanică absurdă, ci într-o orânduire deplină, în care spiritul și materia, idealul și realul, misterul și concretul, ideea și actul, pot să formeze un tot unic și armonios.

Conform dicționarului, termenul „Logos" denumește ordinea necesară, proprie Cosmosului și gândirii omenești, rațiunea cosmică, o ipostază a divinității, spiritul și rațiunea universală, în acord cu acțiunile omului și cu fenomenele care îi influențează evoluția.

Omul care se mișcă constant în lumina intuiției și conștiinței care trec drept unică instanță pentru interpretarea evenimentelor, pentru înțelegerea informațiilor furnizate de totul din jur - luate drept avertizări și atenționări în privința modului de a se raporta la natura a ceea ce i se întâmplă, se poziționează întotdeauna, în mod ideal, în locul în care efectele negative sunt minime.

Logosul este ceea ce îți spune Egoul despre tine însuți în vederea cuprinderii unei realități care depășește puterea de înțelegere a minților neiluminate.

Omul situat între logos și realitate este capabil să adune tot ceea ce i se întâmplă într-o determinare fundamentală a trăirii dependentă de o orânduire protectoare (a lucrurilor și evenimentelor) care nu poate fi negată.

El se poziționează în contrast cu ceea ce se opune evoluției sale, pentru a ajunge într-un moment al vieții n care să poată crede cu întreaga inimă că a fost mereu orânduit și ocrotit de ceva superior, nevăzut și omniprezent.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-logos-si-realitate.html

Omul între moralitate și justiție

On August 04, 2016

Clasează-te întotdeauna pe poziția de „gânditor", respingând acea gradualitate a intensității de a trăi cu propriile slăbiciuni și de a le accepta.

Când va lucra la ecranizarea romanului lui Theodore Dreiser, „O tragedie americană", Eisenstein își va construi filmul proiectat pe reliefarea nevinovăției de fapt și a nevinovăției formale a lui Clyde în cadrul actului desăvârșirii crimei chiar.

Numai astfel poate fi făcută limpede provocarea monstruoasă aruncată unei societăți al cărei mecanism aduce pe un tânăr cam lipsit de caracter într-o asemenea situație, pentru ca apoi, invocând moralitatea și justiția, să-l așeze pe scaunul electric.

Însă Eisenstein va modifica povestirea lui Dreiser, căpătând apoi asentimentul entuziasmat al romancierului, în sensul decorticării esenței societății americane. Pentru că dorește să facă aici, în America, un film cu adevărat american. Acesta este rostul explorărilor sale. Înțelegerea fenomenului intim al vieții americane a început încă de la primii pași pe caldarâmul new-yorkez. *

Leadership: Poți să oferi două opțiuni de plasare a câmpului „rostul experienței de sine" în fereastra Browse a fenomenului intim al vieții unui personaj, încât să obții o nouă imagine a unei rațiuni sigure și superioare?

Moralitatea și Justiția sunt probele marilor examene ale vieții, sunt rezultatele unor concursuri de împrejurări (mai mult sau mai puțin complexe) care dau - ori condiția tragică a unei lumi împietrite datorită lipsei de valori, ori condiția necesară dezvoltării unei lumi înfloritoare. Depinde de modul cum vrei să le invoci în cadrul de susținere a ideilor despre sensul vieții.

Rostul explorării unei lumi, prin provocarea aruncată unei societăți al cărei mecanism aduce pe un om lipsit de caracter într-o situație limită, prin inserarea sau înlăturarea elementului recunoașterii vinovăției, a nevinovăției de fapt sau a nevinovăției formale, este de a da o notă de trecere motivelor tale dominante de acțiune în circumstanțe care necesită evidențierea trăsăturilor tale caracteristice.

Un om care experimentează acea profunzime a înțelegerii fenomenului vieții, realizând pe această cale o extindere a înțelegerii sinelui, își îndreaptă întotdeauna firul gândirii spre semnificația unor strapungeri de natură conceptuală, cu alură de predictibilitate, astfel încât să primească un răspuns deplin de la propriul obiect de studiu. Iar acest fenomen al vieții poate fi cel mai bine cuprins de amploarea unui personaj dintr-un univers fictiv, în termenii unei comparații cu sens de oglindire într-o altă realitate, într-un alt suflet, încât rațiunea ta să treacă într-o dimensiune superioară.

Dimensiunea superioară a unei rațiuni este dată de calitatea percepțiilor despre o imagine a personajului pe care vrei să-l caracterizezi, această imagine putând fi ideală în cazul unei introspecții care, prin profunzimea ei, te ajută să fii mai atent la lumea înconjurătoare și la rolul tău în această lume.

Să revedem câteva din întrebările la care reflecta adesea prințul de Bénévent, celebrul Charles Maurice de Talleyrand:

"Poate oare un om să țină trecutul în loc ca să înfrunte viitorul? Prin cea mai mică oscilare a sferei de existență - de la faptele obiective la încercarea de a le explica - va putea el oare să răstoarne condiționările firii sale? Are oare nevoie un om dibaci de o crimă pentru a-și justifica puterea? Care este argumentul de care el se folosește ca să se dezvinovățească? Oare prea mult bine aduce rău, sau prea mult rău aduce bine? Ce sens are răzbunarea? Poate omul să-și recapete starea de bine, cedând unei pasiuni lipsite de rațiune?"

Prin formularea răspunsului la astfel de întrebări predominante, poți identifica două opțiuni ale câmpului „rostul experienței de sine":

Prima opțiune este să devii un apărător al vinovăției și nerespectării legii, dacă prin aceasta respecți sentința definitivă: condamnare la melancolie, la un veac de singurătate. A doua opțiune este să te absolvi de osândă și ocară devenind un apărător al idealurilor înalte. Aici trebuie să iei în considerare sacrificiul pentru binele comun, bunătate, dreptate, competență, calitate, corectitudine și responsabilitate, dacă prin aceasta respecți sentința definitivă: constatarea că poți face să se întâmple lucruri dacă te deschizi în fața celorlalți oameni așa cum ești tu cu adevărat.

Leadershipul vizează lucrarea creatorului de a fi manifestarea propriului Ego într-o poveste care se numește "slăbiciunea de a fi altcineva", luând în considerare dimensiunea superioară a unei rațiuni care traversează întreaga sferă a conștiinței prin temeiuri arhetipale (sufletești și intelectuale).

Omul între moralitate și justiție se clasează întotdeauna pe poziția de „gânditor", respingând astfel acea gradualitate a intensității de a trăi cu propriile slăbiciuni și de a le accepta.

Înainte de a lansa o nouă versiune a leadershipului care să conțină câmpul „rostul experienței de sine", deschide mai întâi ochii pentru a vedea viciile celorlalți, încearcă să fii o profundă oglindă a lor și vezi dacă nu cumva vei fi nevoit să fugi... de tine !

Un om de mare caracter nu alungă niciodată strigoii care apar în mintea lui, el știe să preia puterea lor prin găsirea răspunsurilor care dezvăluie adevărul despre propria sa persoană. Şi este capabil să se promoveze prin intermediul acestor adevăruri.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Omul între știință și emoție

On August 21, 2016

Învață să facilitezi unirea puterilor pozitive ale minții cu cele ale sufletului, observându-te din punctul de vedere al impactului unei descoperiri uluitoare.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de atras de o idee esențială, mereu cu ramificații înspre o altă idee mult mai profundă. S-o determin matematic, cu ajutorul acelor minunate *regular expressions* , precum un salt de linie într-un fișier de text nou creat, fără să-mi afecteze imaginația. Doar astfel putea să zvâcnească produsul unei trăiri autentice numite percepție, secvențe de elemente consecutive de interpretare a informațiilor ce îndeplineau o singură proprietate: de a călători într-o altă întrebare.

Nici acum nu pot trage concluzii despre această experiență inedită, căci lăsându-mă purtat de magia clauzelor de instrucțiuni SELECT într-un anumit pattern, am omis faptul că prezența acestei cauze determina un fel de RECEIVE another message: "Please wait...".

Ca într-un adevărat thriller psihologic, mă aflam sub impresia - destul de vagă, de altfel - că aparțineam unor fantezii nemaiîntâmplate, formulate prin clauza (?s).*WORD(?-s)\R, spre a fi percepute în lumea cu care nu mă împăcasem încă, ca un fel de trecere din planul complex al judecății în cele mai simple dintre emoții. Şi chiar credeam în ele, spre validarea unei idei vizionare care la rândul ei avea un dublu efect.

Leadership: Cum se justifică efortul minții tale de a încadra în câmpul experienței unice de a interpreta o informație care provoacă iluminarea, prin condiția de tipul: "încearcă să-ți autoinduci o dependență de explicații și elucidări" ?

Pe de o parte am reușit să evidențiez începuturile unor diferențieri sistemice între certitudine și finitudine, unde nespusurile căpătau pentru prima oară accente de un negru goyesc, o potențială sursă de inspirație demonică, o reinițializare a unui substring de tip matches (^.*[A-B].*$). A interpreta o informație care provoacă iluminarea înseamnă să implici în activitățile și deciziile tale acea percepție referitoare la realitatea lucrurilor pe care vezi, le simți, le evaluezi și le descrii ca fiind modul inovativ de a aborda o gândire, o direcție de creație, o direcție de acces spre acele trăiri dătătoare de sens și inspirație.

Pe de altă parte, ca într-o operă a lui Salvador Dali, unde valorile variabilelor multiple și a celor de tip masiv, în cazul identificării filosofice a particularităților artei care țineau de categoria de fals, respectând o structură repetitivă cu valoare de diferențiere, am reușit - exclusiv din nevoia auto-inducerii unei stări modificate de unitate deplină a ființei, care provoacă iluminarea, să mă conformez unei emoții stranii, să mă las cuprins și înlănțuit în strânsoarea ei.

Încă mă recunosc în contextul acelei emoții. Dar arta încă îmi captează atenția, oferindu-mi prilejul de a face o comparație cu formulările matematice din limbajul REGEX, în așa măsură încât gândirea mea pare să capete acea notă de firesc și naturalețe care nu stresează și nu mă pune în situația de a-mi fi greu să găsesc niște răspunsuri.

Leadership: În ce plan stă adevărata ta originalitate a cărei esență poate fi definită prin apelul la o motivație sedimentată sub aspectul coordonatelor științifico-emoționale?

"Densitatea optică ! Noțiunea asta ascunde în ea un labirint de enigme, ale căror soluții îți

scapă printre degete tocmai când crezi că le-ai prins. Dar asta încă nu constituia o metodă, era doar o idee, care abia trebuia să conducă la elaborarea unei metode, grație căreia să reușesc - fără a modifica nicio proprietate a materiei (cu excepția culorilor, în undele cazuri) - să reduc indicele de refracție al unei substanțe solide sau lichide până la cel al aerului.

Într-adevăr cunoașterea îi poate da omului o satisfacție ! Dar pe atunci nu știam asta." a exclamat la un moment dat Jack Griffin, „Omul Invizibil" al lui Wells.

Formulele și combinațiile lor creează emoții, experimentate într-un flux-reflux continuu idei și viziuni, într-o varietate de moduri de expresie. Emoțiile, a căror prezență determină un salt peste plafonare, sunt informații temporare asupra realității direct afectată de observația însăși.

Satisfacția care precizează și poziția mea față de aceste observații, o poziție de creator, om al ideilor și al analizei, este aceea că pot să modific oorice proprietate a materiei pe care o studiez fără să-mi pese de aberații, de limitări, fără să-mi reproșez nimic. Emoția de a cunoaște, emoția de a "simți" întâmplarea descoperirii unui răspuns, este mult mai mare decât emoția de a da greș în vreo direcție de analiză.

Emoțiile sunt un proces neîntrerupt și în permanentă schimbare de reconfigurare personală, în care nu există reguli sau restricții, unde singurul punct de reper nu se oprește la declanșarea vreunui "Evrika", din punctul de vedere al impactului unei descoperiri uluitoare, ci facilitează unirea puterilor pozitive ale minții cu cele ale sufletului.

Leadership: Cum îți stimulezi creația personală pe fundalul unor imagini care înfățișează chintesența lucrurilor din realitatea robustă a artei, încât să facilitezi obținerea unei experiențe unice de savurare a unei revelații mai înalte?

Este imposibil să te gândești la un tool, la o culoare, la un concept, la o funcție, la un model de calcul, la o explicație, fără să-ți stimulezi puterea creierului care are nevoie de hrană pentru a funcționa și să nu îți vină să urli de fericire când reușești o combinație „câștigătoare". Arta de a gândi creativ constă în alegerea unei variante de combinare între două sau mai multe câmpuri de semnificație de-a lungul unei experiențe unice de observarea a formelor, culorilor și mișcării unui lucru, adică stabilirea relației dintre ceea ce te aștepți să vezi în raport cu ceea ce știi despre lucruri.

Abia în acest context de produs al minții - „Evrika" - îți vădești consecvența, capacitatea de a te dedica pe termen lung unei anumite activități sau unei anumite cauze, receptate cu toată năzuința sufletului.

Întrucât, conform condițiilor de funcționare ale leadershipului care iau naștere din puterea de reprezentare a viziunii pe o tipologie a creației, adică a te analiza juxtapunându-te, parte cu parte, sub privirea reflecției și a deducției, a înțelegerii și a constatării, nu poți să fii pregătit pentru o mare ascensiune fără să treci prin experiența de a trăi minunea unică a creației și descoperirii sub acțiunea dominantă a combinațiilor.

Iar originalitatea, a cărei esență poate fi definită prin apelul la o motivație sedimentată sub aspectul coordonatelor științifico-emoționale, nu stă doar în planul unei lecții de reușită mentală sau în planul unei emoționalități transformatoare. Ci, în special, ca reflectare condensată a adevăratei tale naturi în fiecare moment de revelație.

O revelație mai înaltă se obține prin combinarea științei cu arta, de departe o practică mistică, așa încât expresia obținută să capete valoarea de simbol al unei forme supreme

de cunoaștere. Acest simbol poate fi însuflețit doar de un spirit cercetător și de o minte aleasă.

Omul între știință și emoție are acces la cunoașterea interioară a aspectelor creației, care înainte de toate propune libera inițiativă, niciodată nu impune criterii. Această cunoaștere invită ființa la o transformare ce are drept scop trecerea de la un „calcul rece" la un nivel de interpretare a rezultatului acelui calcul în propria sa existență.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-stiinta-si-emotie.html

Omul întunericului (II)

On Noiembrie 07, 2013

Fă o distincție suficient netă între caracterul "surprinzător" și caracterul "pregnant" care te definește, punând în prim plan subiectivismul evaluării celorlalți.

Hannibal Lecter se face nevăzut, ca un fugar, în cel mai îndepărtat colțișor al lumii, trecând dincolo de acea ușă care se închide în urma lui: confuzia cea mai spectaculoasă, a cărei cheie se află numai în posesia lui. Dar ceea ce-l face cu adevărat unic, *untouchable* , pe acest desperado invizibil, pe această enigmă de nepătruns, este faptul că se pricepe să se adapteze cu suplețe la toate schimbările. El nu comentează evenimentele care îi amenință stabilitatea, ci intenționează să le trăiască la maximul, indiferent de natura lor.

Lipsa oricăror greșeli, imposibilitatea de înțelegere a modului său de operare, absența indiciilor care ar putea duce la capturarea lui. Toate acestea respectă legea invizibilității. Noaptea este tot mai deasă, somnul pare a-i cuprinde pe toți ! Şi în tot acest întuneric de nepătruns, lumina fulger a minții născocitoare își face cu ușurință loc printre filtrele instalate.

Tăcerea este doar o așteptare. Neprevăzutul e doar o chestiune de percepție. Să se împlinească rapid cerința hotărâtoare: " *Prindeți-l ! Capturați-l, viu sau mort ! Să cadă sub pedeapsa judecății !* " Procesul prin care se creează această stare de agitație febrilă se numește "electrizare" și ea ascensionează pe măsură ce Hannibal întinde noi nade.

" *Nu sunt cine a-ți putea crede că sunt !* ", strigă un gând aruncat printre zăbrelele lumii, cu o privire furișată spre FBI. Într-un astfel de cuget nu încape târguială. Motivația lui Hannibal de a da o lovitură de performanță, are centură de campion. Şi el știe să o pună în jocul straniu al puterii de a compune și de a transforma totul. *

Leadership: Poți face dovada calității de a te recunoaște o excepție de la regula generală a efectelor de imagine care te pot introduce în mintea celorlalți drept "un rezultat situat deasupra mediei ", încât să nu te intersectezi cu dependența de validarea de sine?

Omul care se plasează deasupra lumii întregi, prin combinații complexe de culise, pe care crede că le poate controla cu mintea când și cum vrea, practic acționează funcția de decuplare de la modul convențional de gândire. Dar așa-zisele manevre și trucuri inteligente reprezintă adesea doar un mod distorsionat de a gândi, care maschează adevărul a ceea ce el este: un om care suferă pentru anumite convingeri create artificial, în care crede doar până la un punct.

Până în punctul în care nu va mai fi în stare să-și programeze propriul joc, atunci când nu se mai identifică cu un ignorant. Căci de la manipularea perfectă până la ignoranța absolută cu privire la ceea ce se petrece în restul lumii este doar un pas.

Deseori, o formă de gândire superioară a omului, supusă diferitelor trepte de putere și desăvârșire, nu aduce nimic bun cu sine, pentru că celor care îl etichetează le sunt speculate slăbiciunile și neputințele. Asta devine pentru un căutător de excepțional o formă de protest la adresa demnității de a se recunoaște în termenii celorlalți de egalitate și accesibilitate, la adresa abilității sale de a-și croi un drum al opoziției cu șanse de a genera respect, în loc de confuzie.

Cine este etichetat drept "de necontrolat", înseamnă că a alimentat temeri și comportamente

pe care, deși sunt rodul unor abilități excepționale, nu ajunge nimeni să și le însușească.

"Surprinzătorul" este rezultatul tentativei de a ajusta comportamentul de intimidare și constrângere, de la orice etapă a experienței de putere personală, la interesele de comunicare eficientă a așteptărilor care pot genera evenimentele importante în viețile celor din jur.

În leadership se face o distincție suficient netă între caracterul "surprinzător" și caracterul "pregnant" al unui individ, punând în prim plan subiectivismul evaluării - acel tip de erori care se datorează sistemului de valori și prejudecăților celui care evaluează tendințele altora de a se raporta la el.

Cel care crede că poate fenta legile încrederii, folosind diverse tehnici de manipulare și control, își supraevaluează în mod real doar șansele de a se consolida ca persoană independentă, mai presus de tot, nelăsându-se cenzurat de acele instanțe de judecată care nu se pot impune.

Dar în același timp, acest om superior își micșorează tot mai mult șansele de a se salva de la retrogradare. Din punct de vedere al leadershipului, a fi retrogradat înseamnă să te bucuri că ai câștigat un anumit meci, dar nefiind în stare să joci de la egal la egal, trezești îndoieli, induci o anumită doză de rezervă la adresa suporterilor.

Întrebările care merită să ți le adresezi de fiecare dată când îți măsori superioritatea, sunt următoarele: *Ești pregătit să intri în conflict cu prejudecățile și mecanismele de gândire pe care trebuie să le combați? Poți să dai piept cu inamicii tăi cei mai aprigi: mândria de a te simți deasupra celorlalți și insuficiența de a-ți stăpâni propriile pulsiuni distructive?*

Dependența de validare de sine apare atunci când tot ceea ce îți poate oferi experiența de "a fi aici și acum", de-a lungul unei anumite convingeri, se concretizează într-o expansiune a propriei percepții despre o realitate care te face să fii mai îndrăzneț, și de a te simți mai dorit de restul lumii, cu riscul de a nu fi tocmai bine înțeles.

Omul întunericului evidențiază un echilibru între forța de proiectare a unei realități inaccesibilă celorlalți, care nu se încadrează în tipologia standard de logică și rațiune, prin care îți manifești superioritatea, neîngrădită de niciun fel de reguli și bazată direct pe sintagma "scopul justifică mijloacele".

Şi forța de proiectare a unei realități, raportate la alte planuri existențiale, dar care te exclude din aria leadershipului, din moment ce nu oferă o posibilitate reală de comunicare între tine și ceilalți.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intunericului-II.html

Omul întunericului (I)

On Noiembrie 07, 2013

Aruncă o privire mai atentă în realitatea celor văzute și nevăzute ale omului, ca să înțelegi mai bine motivația existenței lui.

Un subiect plin de inspirație deviază de la reguli. Numele lui este Hannibal Lecter. Şi în toiul căutărilor, el se învăluie într-o manta plină de mister, pentru a constrânge, a intimida și a înșela vigilența FBI-ului. Interacțiunea cu acest om special, cu această cutie de valori nedeschisă de nimeni, al cărei conținut nu poate fi sustras de nicio echipă de căutători, este bizară și costisitoare.

După cum Theodose, nepotul lui moș Canquoelle din opera lui Balzac, îmboldit de basmele ascultate la gura sobei a pornit într-o călătorie în jurul lumii ca să-și caute unchiul fabulos, tot așa agenții FBI care intenționează să-l găsească și să-l repună sub acuzare pe Hannibal se trezesc brusc prinși într-o manipulare fără precedent, care dă fiori reci. Toți agenții sunt conduși într-o călătorie fantezistă care are menirea de a aduce în prim plan ipostaze inedite ale unei personalități creatoare.

Întunericul ia locul luminii. Noaptea se lasă asupra spiritelor neliniștite. Somnul în care parcă se cufundă ofițerii FBI îi privează de libertatea de a avea o perspectivă detașată asupra realităților. În tot acest timp Hannibal, aflat în libertate, zburdă voios ca un copil care și-a primit jucăria mult dorită. Ia-l de unde nu-i, găsește-l acolo unde nu-l cauți. Pentru că el se ascunde acolo unde nu te aștepți. Este mereu lângă tine. Şi totuși atât de departe.

Viața fantomei scăpate din lanțuri devine o fabrică plină de afaceri interne, construită în jurul unei dimensiuni cognitive. Iar acestei fantome de-a dreptul supărătoare îi lipsește darul de a se arăta chiar și la orele târzii ale nopții. Care este id-ul ei? Ea nu se mai poate încadra în tema „portret". Căci nimeni nu știe ce înfățișare ieșită din comun și-a construit. Nimeni nu cunoaște formula care îi permite transformarea. Nici chiar un chimist excepțional n-ar putea să distingă compușii organici care îi conferă spectrului o vitalitate tinerească. Conținutul ambiguu al acestei reprezentări de viață lasă de dorit. *

Leadership: Îți asumi o modalitate inteligentă de a urma orice tentativă de a părea mai presus de înțelegere și probabil dincolo de capacitatea umană, încât să devii de neoprit în atingerea oricărui obiectiv pe care ți-l stabilești?

A-ți asuma o modalitate inteligentă de a părea mai presus de înțelegerea normalului acceptat de gândirea celorlalți oameni înseamnă să-ți asumi măreția de a schimba realitatea în direcția dorită de tine care, chiar dacă naște un haos inimaginabil, îți conferă o anumită importanță, o anumită prestanță, o anumită autoritate. Cu riscul unei pierderi la nivel de imagine, pe care leadershipul nu o poate tolera nicidecum, trebuie să încerci să-ți creezi prilejul de a experimenta o alternativă a inevitabilității în ceea ce privește măsura puterii tale de a controla mersul evenimentelor.

Tot mai mult am discutat în ultima perioadă despre designul leadershipului, cuprinzând mai multe aspecte invizibile în mod curent. Adică felul cum se prezintă autoritatea definitorie a omului hrănit cu tot felul de enigme și contradicții izvorâte din gândirea și simțirea transpusă în existența sa. Totuși nu există un consens unanim asupra situațiilor desemnate de acest larg domeniu care să reproducă exact condiția omului, atmosfera lui interioară.

Dacă matematica este o știință a cifrelor și formelor geometrice, leadershipul este o știință a

gândirii abstracte, îmbrățișată însă de omul a cărui lume interioară este guvernată de prejudecăți, complexe, standarde imposibile, idei pline de profunzime. Relevând sensuri noi ale personalității sale.

Iar omul, ca orice sistem incomplet de evidență, căruia nu i se poate calcula exact nivelul de cunoaștere și percepție asupra propriei persoane, este plin de toane. Este alcătuit din elemente văzute și nevăzute. Şi, uneori își schimbă nejustificat comportamentul, mintea, direcția, după cum bate vântul.

Improvizația, capacitatea de adaptare la nou și jocurile de personalitate creează anumite contradicții care generează instabilitate în abordarea și gestionarea leadershipului.

Ai devenit o componentă în meniul de setări care nu mai susține leadershipul la nivel de condiție a inevitabilității, prin faptul că ești de negăsit atunci când vrea cineva să lămurească o situație de tip "BACKDOOR"?

Aruncă o privire mai atentă în realitatea celor văzute și nevăzute ale omului, ca să înțelegi mai bine motivația existenței lui. Doar așa vei putea să abordezi și gestionezi bine leadershipul. A cărui dezvoltare este posibilă pe baza "proprietăților funcționale" ale omului care îndeplinesc cerințele unor noi situații de viață și unei noi deveniri. La rândul ei, această dezvoltare care stă sub semnul particularului nu trebuie să posede o infinită ambiguitate. Căci, astfel, bizarul devine nu doar nejustificat, ci și neacceptat.

" *Ia-l de unde nu-i, găsește-l acolo unde nu-l cauți. Pentru că el se ascunde acolo unde nu te aștepți. Este mereu lângă tine. Şi totuși atât de departe.* " Aceasta este consecința unui "Erase" de fond, anularea trăsăturii de personalitate care face cinste leadershipului. Caracteristica unei gândiri axate exclusiv pe reușita totală, indiferent de consecințe. Care asemenea unui program de automatizare a calculatorului, conceput pentru a îndeplini diferite cerințe, permite ștergerea diferitelor componente individuale care definesc imensa complexitate a unei viziuni "pofticioase".

Ce găsim dacă privim dincolo de spectrul vizibil ale omului? Greșelile lui au circumstanțe atenuante? Respinge el ideea alinierii la niște reguli și de niște tipare date de tendințele onorabile ale leadershipului? Cum reacționează autoritatea sa definitorie atunci când evenimentele neprevăzute se derulează intempestiv? Se afundă în jocul puterii de a compune și de a transforma totul în favoarea sa?

Repercusiunile profunde se vor revărsa fără dubiu în condițiile unei radicale evoluții și complexificări a omului. Rațiunea aceea chinuită, conștiința găunoasă orientată spre absolut (și în același timp spre conflict) devine catalizatorul pentru înțelegerea a ceea ce el însuși este pe cale să devină. O componentă în meniul de setări care nu mai susține leadershipului, orientând oamenii într-o direcție care corespunde falsului, nu adevărului.

O situație de tip "BackDoor" se întâlnește în cazul în care vrei să fii apreciat în încercarea de a schimba lucrurile care nu-ți convin sau care nu sunt asociate cu poziția ta. Greșeala ta constă în a oferi o experiență cu grad înalt de impact, fără să-ți asiguri o ieșire din cercul vicios al ruperii de realitate.

Omul întunericului pune în evidență aspectele nevăzute și necunoscute ale modalității de acțiune a omului, în situații neprevăzute. În asemenea situații se cere imperios un autocontrol desăvârșit, o coordonare a acțiunilor în vederea atingerii unui scop comun. Adică o strategie adoptată de toți din jurul tău. Variantele personale sunt excluse. Trebuie să existe doar o singură variantă comună cu eficiență maximă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intunericului.html

Omul potrivit la locul potrivit

On Martie 25, 2009

Sporește-ți valoarea personală, manifestând o grijă autentică față de potențialul tău de a face lucrurile să funcționeze.

Se povestește că managerul unei companii petroliere s-a confruntat odată cu o dificultate majoră care necesita o soluționare cât mai urgentă. Compania trebuia să investească 3,5 miliarde de dolari pentru repunerea în funcțiune a unei rafinării care cu puțin timp în urmă fusese devastată de un cutremur uriaș. Pentru că nu s-a putut deplasa personal, managerul a fost nevoit să apeleze la o persoană de încredere care să negocieze în lipsa lui, cu băncile, obținerea unui împrumut.

El a luat imediat legătura prin telefon cu singurul angajat în care avea încredere, și i-a spus: " *Am nevoie de tine pentru o treabă foarte importantă. Este o îndatorire pentru care puțini sunt potriviți, dar tu ai fost făcut pentru ea. Vei face tot ce îți spun eu și nu vei pune întrebări !* "

Negocierea a fost încununată de succes pentru că acel angajat a urmat întocmai indicațiile managerului. Nu peste multă vreme a fost investit în funcția de director adjunct.

Leadership: Capacitățile tale completează girul verificabilității practice în termenii pe care îi stabilește apropierea de o imagine care te reprezintă printr-o experiență superioară de conectare la un conformism inevitabil?

Chiar dacă angajatul respectiv nu avea deloc experiență în negocieri, managerul a apelat la ajutorul lui pentru că a avut foarte multă încredere în el. Managerul a intuit foarte bine care este persoana cea mai potrivită pentru acea misiune, și nu s-a înșelat. Prin alegerea făcută el a demonstrat că nu întotdeauna angajații care ocupă anumite posturi sau care au o anumită experiență sunt cei mai în măsură să îndeplinească cerințele pentru îndeplinirea anumitor sarcini.

Un conformism inevitabil este un pas făcut înainte datorită încrederii pe care ți-o acordă cineva în sprijinul unei cauze care nu fusese niciodată a ta.

Atunci când liderul încredințează anumite sarcini unui angajat, acesta are responsabilitatea de a le da curs și a le duce la îndeplinire. Liderii cei mai competenți intuiesc care sunt abilitățile angajaților lor și de ce sunt aceștia în stare să facă, de aceea, ca să obțină rezultate excelente, ei aleg cu dibăcie persoanele capabile să rezolve problemele cele mai importante. În anumite situații s-ar putea ca un angajat de pe o poziție medie să poată face față anumitor sarcini mai bine decât unul care ocupa o poziție superioară.

Capacitățile respectivul angajat au avut girul verificabilității practice. Potențialul său de a acționa și de a reuși, care au trezit încrederea managerului, a reprezentat propria lui „semnătura" care i-a validat valoarea. Câteva din calitățile sale care îl făceau demn de admirat erau: cinstea, integritatea, capacitatea de a asculta, capacitatea de a se putea conta pe el și conștiinciozitatea. „Semnătura" lui a avut o reputație solidă și a corespuns caracterului căutat de manager.

Şi tu îți poți susține imaginea printr-o „semnătură" care să se distingă prin ceva fundamental – ca de exemplu competență, profesionalism, responsabilitate. Această semnătură îți

dezvăluie personalitatea, lista trăsăturilor tale de caracter și îți evidențiază capacitățile practice de acțiune, nu cele teoretice. Evoluția ta spre vârf începe de la această semnătură care constituie pentru mulți un argument de neatins și anume, verificabilitatea. Cu alte cuvinte performanțele tale vor fi verificate de ceilalți pentru a nu fie puse la îndoială.

Leadership: Poți să oferi o convingătoare demonstrație de continuitate în procesul de estimare a valorii cu care ceilalți te apreciază, fără să scoți la iveală componenta de bază a diferenței dintre ceea ce te definește în permanență și ceea ce te definește când îmbraci o anumită haină?

Managerii nu pot ignora un angajat care este tot timpul activ, dedicat, pasionat, care se implică cu toată ființa în munca pe care o face și care e pregătit, în orice moment, să își îndrepte toate eforturile spre binele companiei. Dimpotrivă, ei caută asemenea oameni care sunt dornici și capabili să ducă la bun sfârșit sarcinile de lucru în timp util, indiferent de volumul de muncă. (Acești angajați care pun mereu lucrurile pe roate sunt cei mai bine văzuți în companie, și de cele mai multe ori sunt și cei mai bine plătiți.)

Așadar, pentru a evolua în carieră este necesar să câștigi încrederea managerului, iar cea mai simplă cale pentru aceasta este să arăți că ești în stare să îndeplinești sarcinile de lucru care îți revin. Dacă vei fi mereu omul potrivit la locul potrivit, vei avea mari șanse să crești în ochii managerului care fără îndoială va apela tot mai des la tine. Nu va dura mult până ce vei fi avansat într-un post de conducere.

După cum originalitatea a fost recunoscută dintotdeauna printre principalele note ale artei, tot astfel potențialul tău de a fi strălucit va fi recunoscut de toată lumea, mai ales de oamenii de top, numai dacă aptitudinile tale practice corespund cerințelor lor și pot fi folosite în diferite situații. Componenta de bază a diferenței dintre ceea ce te definește în permanență și ceea ce te definește când îmbraci o anumită haină este reprezentată de consistența pretentiei de imagine impecabilă cu care rezonezi în orice moment.

Aptitudinile tale practice corespund cerințelor oamenilor de top cu privire la ceea ce poți să duci la bun sfârșit fără să fii împins de la spate?

Omul potrivit la locul potrivit evidențiază concordanța dintre două entități care, chiar dacă aparțin unor niveluri diferite de experiență și calificare, au nevoie de o strânsă cooperare pentru a merge înainte.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-potrivit-la-locul-potrivit.html

Omul prins în sfera forțelor ademenitoare

On Noiembrie 04, 2013

Activează energia conductorului intrinsec, fără să te îndepărtezi de ipostaza care îți poate încununa cu succes leadershipul.

Omul care îmbrățișează știința de a calcula și influența transformările, omul care încasează "cotele de întreținere" de la proprietarii umili ai vieții, selectați cu pricepere, omul cuprins de acea intensitate a cercetărilor experimentale care îi permit pași numeroși în aprofundarea conștiințelor, nu trebuie să precupețești nimic ca să-l găsești. Te găsește el pe tine.

O dată ieșit din casă, orice individ riscă să fie surprins de apariția bruscă a inevitabilului, lovit de trăsnetul slăbiciunii de a se opune acestei pătrunderi minuțioase și ascuțite în propriul univers.

Hannibal Lecter nu se lasă prins în iluziile vieții ca omul obișnuit. Nu se lasă niciodată pe mâinile altora. Ci activează energia reacției de transformare într-o personalitate cu caracter de lider, acea energie internă care-i permite manipularea slăbiciunilor și defectelor. El vrea să mânuiască puterea deplină. A lăuntricului. Căci, așa cum spunea Victor Hugo despre Balzac: el vrea să scormonească viciul, să disece patimile, să sondeze sufletul, inima, mintea, abisul care zace în fiecare om.

Leadership: Opera ta are în configurația ei acea componentă a personalității unui artist care își asumă realitatea după un model de gândire care inspiră solemnitate numai prin mărturia experienței sale de a îndrepta conștiințele într-o anumită direcție?

În Hannibal se produce frecvent câte un cutremur, o erupție puternică de nevoi. Fenomenul "viață" crește temperatura satisfacției cele mai intense. Iar influența acestei temperaturi asupra vitezei de reacție se dublează pe măsură ce energia de activare a conductorului intrinsec pulsează mai puternic în ambițiile sale. Pe măsură ce dorința de cunoaștere desăvârșită crește în intensitate.

Doar asta îi electrizează simțurile titanului. Pofta de viață acționată exclusiv de fluxul și refluxul pasiunilor arzătoare. Mărind astfel voința de a se impune altor voințe. Căci substanța lăuntrică declanșatoare de senzații intense, de noi forțe de analiză, de noi obsesii mistuitoare, are constituenți ce sunt purtători de sarcini dure. Creând un câmp de energie discordant cu celelalte câmpuri de energie cu care interacționează. Ca și cum ar fi vrut să ia lumea întreagă și să o facă a lui. Provocator, nu-i așa?

Modelul lui de gândire inspiră solemnitate prin mărturia experienței sale de a îndrepta conștiințele în direcția unei adânci filosofii a valorii vieții care spune că lumea nu apare de la sine, ci este creată prin intermediul unor legi ale teoriei probabilităților. De exemplu, este mai probabil ca o persoană să fie înșelată printr-o atitudine generoasă, decât printr-o deghizare a conștiinței și a profundului tău conformism.

Limitează-te la o singură ipostază, aceea de a fi om ! Cu defecte, cu lipsuri, cu pretenții la sinceritate. Însă strigătul conștiinței este ignorat dindărătul cortinei de fier a personalității tainice. Dorința de a întrebuința cu folos pocalul de foc al persuasiunii, cu rădăcinile strânse în jurul explorării unui spațiu plin de tendințe care mai de care mai interesante și mai greu de trecut, este tot mai ispititoare.

Iar omul prins în sfera forțelor ademenitoare ale existenței umane nu poate pune cătușe înclinațiilor care îl apropie de performanță. El nu-și poate înăbuși pornirile instinctive. Acele acțiuni puse-n slujba avidității native de a poseda totalmente puterea intelectuală și emoțională. Spiritul liber preferă să cutreiere necunoscutul, decât să devină un prizonier în celula amintirilor sau un servitor umil al vreunei cauze nobile.

Leadership: Riști să ajungi la un conflict cu propria-ți autoritate definitorie, datorită înclinației pe care o ai către experimentarea stărilor sufletești instabile?

În accepțiunea unei părți importante a leadershipului, omul nu este nevoit să-și justifice limitele încărcăturii de dorințe, pasiuni și înclinații, care mai de care mai interesante sau mai bune calitativ. Dar în raport cu victoria asupra propriei sale ființe, lăsând loc acel grup de preocupări lăuntrice să se extindă spre marginile acceptate de leadership, omul își poate deprecia valoarea.

În acest caz el nu mai poate beneficia de avantajul distanțării de demersurile cu accente negative și depreciative. Efectuând concomitent sau paralel manevre de conducere subtile, dar semnificative în consistența și anvergura pe care o capătă rolul său, în înțelegerea fenomenului de profunzime a omului, se poate întâmpla ca o serie de particularități incluse în "bugetul" orientativ de trăsături pozitive să distorsioneze funcțiile și responsabilitățile pe care trebuie cu adevărat să și le asume.

Omul este o stare sufletească instabilă atunci când păstrează în conștiința sa urmele impresiilor încercate odată, deci atunci când își întreține memoria cu umbrele trecutului sau cu consecințele evenimentelor relevante din viața sa.

Ca să te impui în zona psihologiei ca un factor instinctiv în conturarea sentimentului de receptivitate superioară trebuie să fie prezent în conștiința momentului experienței trecute a oamenilor deodată cu acela al experienței actuale.

Așa cum aspectele pe care artistul le imortalizează în tablourile sale devin la rândul lor suport al unor povești incitante, s-ar putea ca folosirea mult prea frecventă și îndelungată a capacității de a " *vedea în interior* ", într-o direcție care nu reprezintă întocmai produsul unui leadership bazat pe integritate și valori morale, să degenereze într-un montaj de provocări incitante care creează o experiență antrenantă.

Dar în final se poate ajunge la un război. La un conflict de proporții cu însăși autoritatea ta definitorie: sinele. Care va tinde să-și hrănească existența cu o tot mai mare atenție, cu un nou mod de a-și exprima individualitatea: " *Am să vă conving pe toți de autenticitatea mea.* "

Imprimi o anumită accelerație leadershipului, aplicând o forță internă care se opune excelenței?

Ești un om care vrea să știe și să încerce totul în materie de persuasiune? Vrei să capeți puterea unui spirit mobil, care se poate apropia de orice lucru, de orice ființă, de orice spectacol al leadershipului?

A imprima o anumită accelerație leadershipului, aplicând o forță internă care se opune excelenței, pătruns cu totul de voința de a nu renunța la viciul de a acționa exclusiv în baza pasiunilor arzătoare, înseamnă să creezi un câmp de energie discordant față de celelalte câmpuri de energie cu care interacționezi. Adică, să te îndepărtezi de normalul leadershipului acceptat în unanimitate.

Dorința de a întrebuința cu folos pocalul de foc al persuasiunii ce își are rădăcinile strânse în jurul explorării unui spațiu plin de tendințe, care mai de care mai provocatoare și mai greu de trecut, este tot mai ademenitoare. Dar a-ți demonstra cu orice preț aptitudinile de mânuire a puterii depline, îmbrățișând știința de a calcula și influența transformările oamenilor din jur - așa cum se întâmplă deseori în rândul celor mai talentați lideri – reduce calitatea și durabilitatea funcționării proprii.

În orice încercare de racordare a leadershipului la performanță vei fi supus tentației de a "forța nota". Vei fi supus tentativelor de a uza de autoritatea pe care ți-o oferă poziția, fără a-ți asuma răspunderea pentru eventualele neconcordanțe sau erori care pot apărea la un moment dat între tine și ceilalți oameni.

Factorul experimental care intervine în alcătuirea unei concepții despre natura umană se poate formula astfel: cu cât se perinda mai multe stări sufletești variate prin conștiință, cu atât suntem mai conștienți de existența lor: simțirea lor e mai vie.

Omul prins în sfera forțelor ademenitoare marchează posibilitatea de a transforma leadershipul într-o formă de tiranie indusă subtil prin manipularea oamenilor. Un fel de război psihologic cu consecințe nefaste de ambele părți.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Omul și fapta sa (II)

On Iulie 20, 2015

Pune în funcțiune opțiunea leadershipului de a da o măsură nouă expresiei existenței și viziunii, stabilizând granițele dintre autentic și imaginar.

Cuvintele mele, traduse prin relația cu spațiul unei clipe prelungite pentru eternitate, păreau să măsoare distanța dintre omul real și un oarecare om imaginar coborât din înălțimea expresiei subiective, dar tratat cu o abordare emoțională.

Din acest motiv forma traiectoriei omului descris științific, confirmată de o experiență care făcea cinste proiecției unei forțe de cunoaștere laterale, în mijlocul unei mulțimi de dependențe considerate totodată că fiind părți ale unei realități cuprinse în conturul unei prezențe veșnic viitoare, părea să traseze un hotar despărțitor între mine și faptele mele.

Despre această prezență, circumscrisă unei rațiuni al cărei verdict depindea salvarea sau distrugerea ei, la care se adăuga supunerea plină de demnitate față de creația mea, ruptă parcă dintr-un scenariu suprarealist, se putea totuși spune că era caracterizată de aceeași tendință de acceptare a adevărurilor surprinse de istoricul francez Hippolyte Taine. În cazul în care cele exprimate de judecata lui erau confirmate de experiența mea, ficțiunea devenea, în sensul pozitiv al unei extinderi de potențial creativ, un fel de inducție care magnetiza conținutul a ceea ce transmiteam cu o energie de neoprit.

Citiți cu atenție ce scria Taine: *„Adevărul e că în lume există o măsură a binelui, care pare mare dacă o comparăm cu una mai mică. Şi, mică, dacă o comparăm cu una mai mare, și care în sine, la fel ca orice cantitate, nu este nici mare, nici mică. Astfel, găsiți că omul e mizerabil și rău pentru că în fundul sufletului păstrați o imagine a vieții fericite și drepte, și pentru că, comparând viața voastră cu această imagine, vedeți cu câte trepte îi este inferioară.*

Dar dacă veți avea în vedere jocul haotic al imaginației și al dorințelor, conflict necesar între voință și lucruri, atunci veți admira partea de dreptate și de fericire care supraviețuiește acestei furtuni și veți preamări noblețea naturii umane care, în mijlocul atâtor forțe dezlănțuite și oarbe, menține și generează rațiunea și virtutea."

Leadership: Poți să efectuezi comparația între actul științific și imaginea vieții, plecând de la observația că ești un răspuns la ceea ce se întâmplă între acestea două?

În mod direct, ceea ce m-a făcut să înțeleg creația, în însăși alcătuirea ei, drept variație a ceea ce mă reprezenta ca om situat între imaginație și adevăr, menținând și generând rațiunea și virtutea, era măsura pusă în valoare de bine și rău, resimțite ca un fel de acumulator de energie ce putea declanșa iluminarea.

Fapta mea se baza integral pe diferențierea totală de însușiri adoptate într-o formă sau alta, și nu numai în cazul construcției de forțe de legătură între real și imaginar, ci mai curând în favoarea adeziunii față de adevărul pe care ele îl revelau.

Întrevăzând existența unor legături între fenomenele care alcătuiesc particularul și particularizează relațiile care configurează generalul, predicate prin creativitate și calitatea actului artistic, se poate obține o bogăție a expresiilor și concepțiilor pe care leadershipul reușește să le identifice ca material de finisaj al versiunii de tale de evoluție și de evaluare.

Ceea ce ești sub prisma parametrilor „bun" și „rău", dintre kitsch și autentic, poate fi transmis sub formă de informație, dar mai subtil în măsura în care ele corespund exigențelor lumii tale interioare.

Leadership: Orice actualizare faci în numele autenticității tale este salvată automat într-o nouă versiune a dialogului dintre iluzia creată și realitatea reprezentată, pus în cadru unei forme mai ample de exprimare artistică?

Unul dintre aceste fenomene, fenomenul de alternanță, comparația între actul științific și imaginea vieții, pleacă de la observația că omul este un răspuns la ceea ce se întâmplă între acestea două. Acest fenomen te ajută să înțelegi leadershipul în coliziune directă cu fapta de a determina un nou nivel de conștientizare a ceea ce ești, a ceea ce îți lipsește sau a ceea ce te blochează în reprezentarea viziunilor.

Prin abordarea de tip „pro-contra", „bun-rău", găsind măsura adevărului a ceea ce revelezi în jocul haotic al imaginației și al dorințelor, în mijlocul atâtor forțe dezlănțuite și oarbe, vei ajunge să preamărești noblețea naturii umane, vei putea menține și genera rațiunea și virtutea.

Dar să mai adăugăm un lucru interesant. Actul de creație, fapta de deschidere spre zona artei, stabilizând granițele dintre autentic și imaginar, cu rol de izolator în prezența realului, pune în funcțiune opțiunea leadershipului de a da o măsură nouă expresiei existenței, schimbării și sumei intențiilor tale de a-ți face cunoscută opera lumii, creând efectul de iluminare.

Cum bine mărturisea medicul specialist în terapeutică, Karyn Maria Taulescu: *"iluminarea este fenomenul surprinzător care deschide calea spre măreție pentru omul obișnuit. Fenomenul este însoțit de două schimbări profunde, și anume: spulberarea ego-ului și trecerea ființei din lumea finită în cea infinită".*

Lumea infinită, sub aspectul săvârșirii actului creator, trebuie înțeleasă ca o ieșire din normele rigide ale rațiunii care se alimentează doar din observațiile concrete și se sprijină doar pe experiență sau pe analiza efectivă a faptelor. Dar fără a le atribui o conotație care să surprindă printr-o călătorie imaginară sau printr-o perspectivă științifică.

Fapta care precede apariția artei are ca urmare intensificarea dialogului dintre diferite atitudini și viziuni, pe care exprimarea artistică îl surprinde într-un joc continuu între iluzie și realitate, în căutarea esenței, a adevărului ultim.

Omul și fapta sa scoate în evidență acele însușiri ale omului adoptate în cazul construcției de forțe de legătură între real și imaginar, în favoarea adeziunii față de adevărul pe care ele îl revelează.

Totodată indică tentativa omului de a-și propune o nouă atitudine – de *challenge* , în mijlocul atâtor forțe dezlănțuite și oarbe ale rațiunii care îți călăuzește modul de reprezentare a realității ca răspuns integrat într-un context al unei noi direcții de creație - prin care se ajunge la iluminare.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-si-fapta-sa-II.html

Omul și fapta sa (I)

On Iulie 14, 2015

Îmbunătățește-ți capacitatea de a proiecta prin intermediul perfecțiunii o lecție, o călăuzire, un izvor de valori, astfel încât să orientezi gândirea celorlalți oameni spre un alt nivel.

Realist, urmăream să contrazic practica aproape universală din toate literaturile lumii și din toate timpurile, să descopăr măreție și interes exact acolo unde ele nu găseau decât derizoriul, tot așa cum marii conquistadori căutau noi tărâmuri ce nu figurau pe nicio hartă. Era sensul pozitiv al parcursului spre conștiința unui nou statut. Ca și când o forță superioară mi-ar fi cotropit încetul cu încetul intelectualitatea, amplificând-o la un rol din ce în ce mai principal într-o nouă știință.

Şi, iată, priviți-mă cum mă transform în altcineva, într-un întreg de nivel superior, de-a lungul conturului închis al închipuirilor stârnite în cuget, sub influența forțelor contrastante ale realității și cunoașterii, cuprinzând un curent liniar, egal în valoare absolută cu produsul dintre reflecții, perspective și semnificații.

Creația stabilea valoarea intensității experienței cuprinse în conturul personalității mele recompuse din părțile ei ascunse sau revelate prin intermediul limbajului, prin ciocniri de coduri culturale sau prin „Auzul Divin". Bineînțeles, căpătasem acel sânge rece care-mi dădea stăpânire de sine și forța de a-i domina pe alții prin vibrație intensă și complexitate, într-un ingenios joc al minții care forța granițele plauzibilului.

Acum înțelegeți cauzele viciilor mele, străfulgerările de inspirație, toate acele fabuloase comori „ *must-have* " puse pe seama unei forțe de unire între sfera de cunoaștere și cumulul de aspecte ce compun un loc de descoperit. Electrizați de măsura imaginarului necesar lumii științifice, rămâneți perplecși de puterea cauzelor și efectelor care zdruncină întreaga mașinărie a sufletului, a gândurilor, a haosului și a structurilor disipative. Sunteți constrânși să participați la o operă de creație, cuceriți de logica și de înălțimea expresiilor prin care întrezăriți scopul suprem al performanței – nu demonstrația de forță brută a științei, ci înțelepciunea de a cuprinde fundamentele ei în gândirea personală.

Dar când se află pe mare, căpitanul se supune unei încercări mult mai mari decât restul echipajului. Iar scriitorul, trebuie să se ridice deasupra a ceea ce el dă viață, fără ca cititorii lui să suporte vreo presiune.

Leadership: Poți să stabilești valoarea experienței cuprinse în conturul personalității tale, prin intermediul forțelor unei cunoașteri care însumează o multitudine de aptitudini ale spiritului de a-și organiza propriul conținut?

Cine cunoaște sursa și funcția cunoașterii, în relație cu procesul de producere a informației (când străfulgerările de inspirație fac sufletul să înalțe din inimă un strigăt puternic, redat în limbaj și în mesajul transmis, într-o manieră transparentă, printr-o interpretare unică), acela se îndreaptă vertiginos spre o nouă conștiință, spre un nou statut, spre superioritatea proprie leadershipului care domină scena cercetării și a inovației necontenite.

Ca să fii la înălțime, tot astfel cum un scriitor experimentează noi combinații de stiluri prin includerea reflecțiilor în corpul unei noi cunoașteri și prin expresivitatea cuvintelor îmbinate adesea arbitrar, atunci străduiește-te să atingi starea de perfecțiune. Cum bine spunea cântărețul Tudor Chirilă: *„Perfecțiunea este linia orizontului."*

Prin intermediul perfecțiunii (în care compozițiile proprii dau artei o nouă interpretare, cu intenția hotărâtă de a face din artă un tărâm al forței creatoare, în care imaginația poate fi caracterizată ca proces de comunicare între ceea ce presupui și ceea ce nu știi, în care înțelegerea stabilește relații între ceea ce cunoști și ceea ce urmează să asimilezi prin incluziune) se poate proiecta o lecție, o călăuzire, un izvor de bune îndemnuri. Sau un izvor de valori, capabil să orienteze întreaga existență și gândirea celorlalți oameni spre un alt plan, spre un alt nivel.

Leadership: Îți găsești forța de a te consacra a unei cunoașteri care să fie în același timp o formă de înțelepciune demonstrativă, adică arta de a trăi asociat cu o parte esențială a experienței de vizionare a lecțiilor de schimbare a mentalității?

Adăugăm următoarele dintr-o pagină de pe site-ul suplimentuldecultura.ro: *„Și cine a reușit ca, în această perfecțiune, să se dedea pe de-a-ntregul compozițiilor respective și să le simtă interpretarea, acela a putut să crească sufletește, să atingă și să trăiască o revelație."*

Leadershipul se contopește cu stilul de gândire în vastitatea câmpului de forță al energiei creatoare. Cine reușește să se transforme în altcineva, într-o entitate independentă de alte influențe, într-un întreg de nivel superior, de-a lungul conturului închis al închipuirilor stârnite în cuget sub influența forțelor contrastante ale realității și cunoașterii, cuprinzând un curent liniar, egal în valoarea absolută cu produsul dintre reflecții, perspective și semnificații - acela se va putea considera un pilon de susținere al gândirii.

Poți să stabilești valoarea intensității experienței cuprinse în conturul personalității tale, prin intermediul forțelor cunoașterii, abia atunci când reușești să schimbi forma a ceea ce transmiți și a ceea ce devii. Această intensitate se măsoară și se calculează automat prin modul cum percep ceilalți însemnătatea ideilor și creațiilor tale, prin modul cum configurezi distribuțiile de conținut ale științei și conștiinței tale.

Schimbarea mentalității se poate constitui într-o revelație a ideilor supreme despre viață, știință și artă, numai în sensul unei cunoașteri care nu duce la înstrăinarea de sine sau la epuizarea propriului "ascuns".

Omul și fapta sa aduce în prim plan legătura dintre experiment, creație si perfecțiune, sub imperiul acelei fascinații neascunse, proprie scriitorilor, de a vedea cum o plăsmuire a imaginației se transformă cu ajutorul științei într-un plan pe hârtie - apoi transpus într-o viziune care stabilește o călăuzire.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-si-fapta-sa.html

Open Your Eyes

On Martie 30, 2018

Ridică-ți nivelul de înțelegere a celor ce se cugetă prin imagini de puternică expresivitate, diferențiind ceea ce stă în spatele lor de ceea ce le asigură stabilitate și durabilitate.

Melodia aceasta are ceva dintr-o solemnitate discretă, lăsându-mă în expectativă la granița dintre cunoaștere și aroganță, în perspectiva alternativei real-existente a unui cadru de imagine statică. Ea pare a se constitui dintr-o lege specială a creației criticată din perspectiva unei utopii logice, demnă de un Iain M. Banks, cu înfiorări ce copleșesc tulburătoarea mea lume lăuntrică într-un vârtej de trăiri scrise cu vervă.

Când încerc să gust savoarea vieții din cupa unui vers plămadit în nemurire, am multe de suportat, dar reușesc să mă ridic întotdeauna la esențe.

Titlul însăși "Open Your Eyes", acceptând în mod convențional elementul novator prin care opera se prezintă ca o reprezentare a universului, din ciclul Sindromul Nemuririi, mă face să reflectez - orbit de o stea a cărei masă este jumătate din masa Soarelui - la o nouă dimensiune a lucrurilor păstrate ca reper în măiestria reprezentării liniei, culorii și a mijloacelor empirice, subiective, geometrice, într-un cuvânt simbolice, de formare a spațiului scriitoricesc.

O ascult cu gândul la rostul unui mâine diferit, ca într-o cronică persană. Simt că mă lansez într-o călătorie imaginară, cu multe înflorituri, dar tot atât de plină de tâlcuri. Lucrurile sunt întotdeauna diferite când încerci să seduci pe cineva printr-o exprimare ambiguă. Mă văd printr-o fereastră deschisă spre o comoară fără sfârșit în care diamantele cele mai de preț sunt cuprinse numai de mintea artistului și de sufletul unei priviri spre orizontul concret al lumii sensibile, ca parabolă a adevăratei științe a vieții.

Am învățat multe lucruri din această melodie plasată pe fundalul unui "cover" ce amintește de picturile suprarealiste ale lui Carlo Salmoni, cu deosebire evidentă pentru creșterea conștiinței unei stări sufletești arătată în multe feluri, atenția axată pe intuiție fiind principala modalitate prin care lucrurile importante pot fi reținute mult mai bine.

Leadership: Înainte de a păstra doar ce este valabil pentru constituirea unei finalități artistice, încerci să schițezi urmările propriilor intervenții în spațiul unei comparații cu ceea ce se relevă în mod subiectiv?

Cel ce mă ascultă cu adevărat pare a fi trecut prin pensulele unui pictor impresionist desăvârșit, sfâșiindu-și sufletul cu întrebări și răspunsuri despre viață într-o căutare veșnică a comorilor pierdute în abisalul vârtej al negurii timpurilor care mi-au creat dependența de mijloacele poetice ale creației.

La cuvintele Simpatiei, din Hazar Afsaneh, silențioase în explorarea timpului ca sunetul căderii unui ac pe jos, aș face acum referire în căutarea de semnificații ale noțiunii de "lumină, gândind pur și simplu cu mintea unui artist în care se îngrămădește legătura dintre macro- și microcosmos, oferind expunerea coerentă a paralelismului simbolic: *"Şi dacă uneori tâlcul unora este mai ascuns, aceasta o fac ca să rețină mai bine atenția și ca să desfete mințile ce izbutesc să dezlege firul cel sublim".*

Simt că după ce mă voi orienta mai bine în labirintul creației, voi observa că nu e chiar așa complicat să dezleg firul cel sublim al memoriei universale ascuns într-o stea din afara lumii reale, acolo, departe, unde orizontul se risipește în ceea ce putea exista și n-a existat decât prin adânci prefaceri spre lumină, cu pătrunderi în psihologia artei.

Arta care se deprinde numai din tâlcuri are întotdeauna un caracter personal. Cine se încumetă să mă înțeleagă, acolo unde plăsmuirile se perindă una după alta, trebuie să vădească același atașament pentru întrebuințarea culorii într-un spațiu numit "Singularitate" unde legile fizicii, așa cum le cunoaștem, încetează să mai funcționeze. Tiziano Vecellio m-ar înțelege cel mai bine.

Leadership: Apropierea ta de rigorile perfecțiunii artistice este permisă de reevaluarea rolului de creator într-un underground al receptării unor valori care pun sub semnul întrebării modalitățile de a vedea lumea?

A asculta înseamnă a vedea. Infinitul pare că mi se dezvăluie ca un simbol al libertății de exprimare câștigate în eternitatea unui sentiment pur pe care am puterea să-l recunosc că fiind componenta firească a unui ritm înălțător: "regăsește-ți energia și vitalitatea ! " Muzica trance seduce prin ritmul devenirii progresive, modelează și înfrumusețează opera creației, te poartă într-un univers de poveste și te face să-ți amintești cine ești într-un plan mai înalt al existenței văzută prin ochii credinței în Dumnezeu.

Cât de repede și trecătoare, între însușirile lor, trebuie să fie stările sufletești existente într-o varietate de expresii artistice, precum surâsul unei raze de lumină aruncată asupra lucrurilor ascunse în umbră sau într-un întuneric mai adânc. Pe unde se plimbă ea, ochiul minții vede mai lămurit o traiectorie a limitelor, fie a hotarelor unui teritoriu ce urmează a fi populat cu forme, țintuind perfecțiunea într-o clipă ce transcende timpul.

Ce voiaj splendid spre lumea magică a unui timp conceput ca o alcătuire abstractă de versuri fără semnificații reale sau cu mai multe semnificații posibile, pe care numai umbra unei amintiri îi poate prelungi durata, într-o filozofiei a istoriei revărsată peste întreaga creație a unei lumi care se schimbă.

Valorile artei mele precum expresivitatea, unicitatea sau imaginația, pun sub semnul întrebării modalitățile clasice de a percepe lumea prin faptul că ele pot fi privite ca un drum în care mereu încape rătăcire, ca rază a cărei strălucire se întunecă odată cu lipsa de cunoaștere a marilor taine ale creației. Eu, artistul multor secole ce vor urma, cred că așa va fi: din arta mea înnoitoare lumea întreagă se va hrăni și se va schimba, dar nimeni nu o va putea înțelege cu ușurință.

Orizontul de afirmare al unei arte de mare originalitate este accesibil printr-o acumulare de tâlcuri ce ți se inoculează în minte odată cu fiecare clipă în care te lași acaparat de gânduri și emoții, chiar dacă acestea nu urlă să fie simțite și acceptate într-un spațiu de poveste.

Open Your Eyes ca să vezi totul din perspectiva inversă a ceea ce ți se dezvăluie prin labirintul unei iluzii, ce capătă accente de realitate, chiar și atunci când totul se învăluie în îndoială sub forma semnelor de întrebare cu privire la diferitele aspecte ale raportării artei la un ideal de personalitate.

În spatele fiecărei imaginii se ascunde un tâlc, iar ceea ce asigură stabilitate și durabilitate imaginii este înțelegerea acestui tâlc care probează atenția privitorului. Ce-ai aflat nou despre mine după parcurgerea acestui articol? Ce anume ți-am ascuns, și cum poate fi lămurit?

*** Notă:** Insigma - Open Our Eyes (Alex M.O.R.P.H. Remix)

Source: https://neculaifantanaru.com/open-your-eyes.html

Opera care cuprinde toate sterilitățile unor experiențe prea cerebrale

On Ianuarie 12, 2010

Creația de geniu emană din combustia interioară a unei pasiuni nefăcute, ce transcende limitele rațiunii obișnuite.

S-a imputat adeseori lui Eisenstein că opera sa are răceala rocii, a mineralizării unor idei înghețate în forme complicate și cu totul lipsite de căldură. Imputarea se datora adeseori relei voințe, uneori neînțelegerii, adică nesesizării acestei combustii atât de neobișnuit de puternice în care pasiunea devenea propria ei hipertrofie, hiperbola devenea atât de imensă, încât hieraticul ei supăra bunul simț comun. Așa cum mulți nu au putut niciodată înțelege de ce Whitmann afirma că el cuprinde, și în același timp este, fiecare eveniment petrecut în oameni, în lume, în Cosmos.

Opera lui Eisenstein - cu toate scăderile ei, cu toate sterilitățile unor experiențe prea cerebrale și nereușite, pe care uneori le conține - este irigata cu sânge. Sânge fierbinte, voi. Sângele unei pasiuni totdeauna în incandescentă, care explodează și, pulverizează, se răspândește în jerbe cu strălucirea unor constelații ce îi inunda opera.

Atunci cei care nu aveau ochi să vadă, sau nu voiau să-i folosească, confundau lumina galactică cu clipirea unor oarecare strasuri. Așa devine Eisenstein "formalist". Anume, în ochii celor care nu văd ei înșiși decât forma în care strălucește magnific ideea. În aceste cazuri, regizorul Serghei Eisenstein le răspundea cu o sublima ironie, din care criticiștii, sclavi ai ceremoniei, nu au înțeles iarăși decât forma, rămânând satisfăcuți de recunoașterea "greșelilor". Sensul ironic al acestor răspunsuri îl va descifra doar posteritatea.

Leadership: În ce mod relativitatea restrânsă și conceptul de spațiu-timp influențează înțelegerea operei tale, reflectând complexitatea formelor și relativitatea experiențelor umane pe care le îmbogățești cu propria imaginație?

Teoria cinematografiei, formulată și revoluționată de un regizor precum Eisenstein, a revoluționat înțelegerea noastră despre efectele creației, mai ales pe fondul unei viziuni care exprima "strălucirea unor constelații" în artă. Relativitatea restrânsă introduce conceptul de spațiu-timp, un continuu cu patru dimensiuni, similar cu complexitatea formelor complicate și aparent lipsite de căldură din operele lui Eisenstein. Această teorie a arătat că timpul și spațiul nu sunt absolute, ci relative în funcție de observator, pe linia unei viziuni care pune accentul pe interconectarea elementelor și fluiditatea percepției. Dar mai ales pe linia unei viziuni care subliniază interdependența și relativitatea experiențelor umane.

Teoria generală a cinematografiei extinde aceste idei, descriind gravitația nu ca o forță, ci ca o curbură a spațiului-timp cauzată de masă și energie. Aceasta reflectă modul în care sângele fierbinte și explozia pasiunii din operele lui Eisenstein creează constelații de idei. Această curbură influențează mișcarea obiectelor și traiectoriile luminii, oferind o explicație unificată pentru fenomenele gravitaționale. De fapt, operele lui Eisenstein influențează percepția publicului, transformându-l din "formalist" în ochii criticilor care nu văd decât forma.

Ironia sublimă a răspunsurilor lui Eisenstein față de acești critici, sclavi ai ceremoniei, rămâne înțeleasă doar de posteritate, similar modului în care relativitatea generală a fost înțeleasă pe deplin doar după publicarea sa.

Leadership: În ce mod influențează opera ta percepția publicului și criticilor, reflectând o viziune unificată asupra fenomenelor cinematografice și a relațiilor dintre formă și

conținut?

Relativitatea restrânsă și conceptul de spațiu-timp influențează înțelegerea operei regizorale, prin reflectarea complexității formelor și relativității experiențelor umane pe care le explorează. La fel cum timpul și spațiul sunt relative și interdependente în teoria relativității restrânse, astfel și în creațiile artistice, formele și experiențele umane sunt interconectate și schimbătoare, oferind o perspectivă dinamică asupra realității. Aceasta relevă faptul că percepțiile artiștilor sunt influențate de context și de poziția lor relativă în "spațiul-timp" al existenței.

Cum spuneam, rocile magmatice din opera lui Eisenstein se formează prin mineralizarea ideilor sale complicate. Acestea sunt criticate adesea pentru lipsa de căldură, o imputare care provine din rea voință sau din neînțelegerea combustiei neobișnuit de puternice a pasiunii sale. Asemenea magmei care se solidifică lent sub suprafața Pământului, rezultând cristale mari, opera sa, în ciuda sterilităților unor experiențe cerebrale nereușite, este irigată cu sângele unei pasiuni incandescente care explodează și se răspândește în jerbe strălucitoare, asemenea constelațiilor.

Criticii care nu au ochi să vadă, confundă lumina galactică a operei sale cu clipirea unor strasuri obișnuite, denumindu-l "formalist". Aceștia nu pot înțelege de ce Eisenstein afirmă că opera sa cuprinde (și în același timp este) fiecare eveniment petrecut în oameni, în lume, în Cosmos. Răspunsurile sale ironice la aceste critici sunt asemenea proceselor chimice complexe care determină structura și textura finală a unei roci. Sensul ironic al acestor răspunsuri va fi descifrat doar de posteritate, care va recunoaște adevărata valoare a strălucirii sale ideatice.

Un artist adevărat își transfigurează patima într-o hiper-expresie a ființei sale, uneori incomprehensibilă pentru privitorii obișnuiți.

Opera care cuprinde toate sterilitățile unor experiențe prea cerebrale relevă absența emoțiilor autentice și a conexiunii umane profunde. Dar în cazul regizorului Serghei Eisenstein, sângele fierbinte al pasiunii, plin de incandescență, transformă aceste sterilități într-o explozie creativă, cu strălucirea unei constelații ce inundă opera sa. Iar un artist este cu adevărat împlinit atunci când reușește să transmită emoții autentice și să creeze conexiuni profunde prin intermediul operei sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-cuprinde-toate-sterilitatile-unor-experiente-prea-c

Opera care nu îmbătrânește niciodată

On Mai 20, 2024

Ceea ce vezi în tine când te cobori în adâncul ființei tale, devine reflexia realității în oglinda sufletului universal.

Visul s-a repetat de trei ori pe parcursul aceleiași nopți. Tabloul îmi apărea misterios, învăluit într-o aură enigmatică, pe linia unui fir suspendat al timpului, ca și când ar fi fost o busolă ce mă ghida spre un adevăr ascuns. Când m-am trezit, reverberațiile cromatice ale pânzei au continuat să pâlpâie în fața ochilor mei, ca un ecran cu led-uri, îndemnându-mă să mă cufund în adâncimile lor insondabile. În orice caz, umbrele reveriilor păreau a se întinde dincolo de margini, prefăcute în hieroglife ale unui alfabet cosmic, al cărui înțeles tainic mi se dezvăluia parțial, îmbiat de undele onirice încă vibratoare în ființă.

Extazul culorilor împreunate într-un joc straniu de mișcări circulare îmi insufla un freamăt sacru, un fel de nestăvilită dorință de a o poseda "Secretul Reimaginat", iar privirea-mi părea să fi devenit un act de inițiere în misterele insesizabile ale Creației, împietrite în pânza fermecată. Ceea ce lumina ca un felinar într-un loc unde fiecare minut e-o treaptă spre adâncuri, era tocmai acel far al sufletului, strălucind în întunericul incert, ghidându-mă către tărâmul necunoscut al înțelepciunii primordiale, *Cynosez Ashutoica Irosisymaa*, un imaginar care își caută "materialul" într-un alt imaginar.

Fiecare situație este decupată dintr-o realitate care trece granițele timpului, iată de ce opera nu îmbătrânește niciodată !

Visul este moștenirea unei minți artistice care explorează granițele imaginației și ale subconștientului, căutând să aducă la lumină înțelesuri ascunse și emoții profunde într-o formă vizuală și simbolică. Din acest motiv, încercând să revăd tabloul bine cunoscut din vis, trăind într-o lume a contrastelor fascinante, am devenit pictorul anonim, evadat dintr-o realitate frapantă, scormonitoare, asemănătoare cu cea desprinsă din vechile tratate interzise de artă.

Leadership: Poți să găsești un echilibru între imaginea realității și interpretarea artistică, dacă experiențele tale sunt marcate de imagini vizuale care oferă o reprezentare unitară a trăirilor care îți formează viața?

În adâncul clădirii baroce a "Ministerului Alchimiei Onirice", artiștii erau aleși nu pentru talentul lor, ci pentru visele lor. Ei învățau să își controleze subconștientul, transformând visele lucide în experiențe colective grandioase. Aceste vise erau proiectate pe cer ca fresce vii, luminoase, care influențau emoțiile și gândurile întregii populații. Visul devenea astfel o artă publică, o formă de a modela realitatea prin imaginația umană.

Într-un alt mod, Alice din romanul lui Lewis Carroll a pășit prin oglindă și a intrat într-o lume absurdă și minunată, unde pisicile zâmbitoare vorbeau cu ceasuri de buzunar, iepurii purtau veste și pălării de top și regina de inimă juca crochet cu flamingo. Era ca un vis viu, plin de mistere și transformări uimitoare. Alice a devenit ea însăși o artistă în această realitate magică, folosindu-și imaginația pentru a naviga prin provocările și bucuriile acestei lumi fantastice.

Presupun că pe mine visul m-a plasat într-o zonă dintre aceste două contexte, între lumea fascinantă a contrastelor și lumea frapantă a misterului dintr-un spațiu interzis. Este o alinare să te știi călăuzit de curiozitate și imaginație, dar o corvoadă să simți povara de a naviga

prin tărâmul ambiguu al cunoașterii interioare.

M-am privit în tablou, ca și cum acesta ar fi fost o oglindă fermecată, și am văzut o scenă uluitoare înfățișându-se privirii mele: pe un câmp de trandafiri roșii intens, un zeu maiestuos (cu chip de rege strălucitor) plutea deasupra, cu o floare uriașă în mâini. Privirea lui blândă și plină de înțelepciune antică părea să cuprindă întreaga mea existență.

Leadership: Ești în stare să devii reflexia unei viziuni care să te ajute să-ți stăpânești destinul chiar în vâltoarea trăirilor în care îți urmărești visul?

Zeul s-a aplecat atunci ușor, într-o reverență menită să recunoască răsturnarea oricărei normalități, sărutând petala cea mai de sus a trandafirului "Double Delight" cu un gest atât de asemănător disperării, cu sentimentul că viața nu ține decât de un fir de păr, de un fir așa de subțire, care uneori e rupt. La acea atingere divină, floarea a început să se deschidă încet, dezvelind în centrul ei un lujer magic, răsucit în chip misterios. Atunci, zeul a oferit acel trandafir celui ce intra în vis, permițându-i să călătorească prin dimensiunile visului și ale realității după bunul plac.

Apoi, deodată, m-am trezit. Privind la fel de pierdut tabloul, parcă revenind dintr-o lume fantastică, simțeam că m-am eliberat dintr-o închisoare imaginară în care Dumnezeu a ținut suspendată realitatea. Un fior magic m-a cuprins când am zărit, în colțul picturii, acel lujer răsucit al trandafirului divin. Preț de o clipă, mi s-a părut că țin în mână, aievea, floarea primită în vis de la zeu, ca pe un dar misterios. Era întocmai trandafirul din grădina mea. Drept urmare, hotărât să descopăr taina acestei experiențe neobișnuite, am pornit să caut semnificația simbolurilor întâlnite, simțind cum granița dintre vis și realitate devine din ce în ce mai subțire.

Leadership: Poți folosi virtuțile tale onirice pentru a exprima tendința de a da o formă vizionară trăirii lăuntrice, integrând repere vizuale ce creează efect de profunzime la nivel de interpretare artistică?

Contemplând trandafirul primit în darul visului, atât de asemănător cu cel din grădina mea, am simțit în mine atingerea unei pensule invizibile. Mai bine zis, m-am simțit cuprins de un freamăt metafizic, ca și cum aș fi descifrat un cod ancestral, o criptogramă vie despre taina existenței. Petalele de catifea, bobocul magic, seva divină ce îi dădea viață - toate păreau a fi pensula supremă cu care "Marele Pictor" înfățișează opera sa pe pânza ființei.

Acest trandafir devenea astfel un simbol atotcuprinzător, un *Atricaorach Iriusiotic*, o metaforă desăvârșită pentru legătura indestructibilă dintre vis și realitate, dintre spirit și materie, dintre mine și Dumnezeu. La fel cum penelul pictorului își împrumută noblețea culorilor pentru a întruchipa frumusețea pe pânză, tot astfel visul meu și-a tras seva din esența realității, pentru a-i da acesteia împodobirea infinită a imaginarului.

Trei virtuți onirice se evidențiază aici: Explorarea interioară (capacitatea de a explora și de a descoperi aspecte ale sinelui și ale psihicului în timpul viselor), Reziliența (capacitatea de a te adapta și de a face față situațiilor dificile sau tensionate care pot apărea în vis), și Reflectarea (capacitatea de a reflecta asupra experiențelor de vis și de a învăța din semnificațiile acestora pentru viața de zi cu zi)

În ce fel simbolismul dintr-o scenă artistică îți poate oferi o viziune revelatoare asupra propriei existențe, într-o manieră ce transcende interpretarea imediată a realității?

Opera care nu îmbătrânește niciodată se referă la capacitatea artei de a transcende trecerea

timpului și de a comunica adevăruri universale și perene despre existența umană. Prin aceasta, cred că un artist ca mine ar putea să se considere înzestrat cu capacitatea de a crea opere ce rezistă timpului, provocând gândirea generațiilor viitoare, reflectând complexitatea existenței într-un mod atemporal.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-nu-imbatraneste-niciodata.html

Opera care se închină numai în fața creatorului ei (II)

On Iunie 09, 2013

Învață să adopți acea înțelegere a vieții capabilă să facă legătura între realitate și utopie, suportând impactul unei științe ce nu se transmite decât prin comparații.

Imaginea întregii mele vieți părea a fi supusă unui experiment artistic în care sfârșitul repeta începutul, latura principală a personalității mele părând să fie acoperită de o mască, o provocare la încercarea de a descoperi o nouă lume, plină de fantezie și mister, ceea ce reprezenta un semn al excepției de la regulile societății moderne. O ființă superioară deranjează în mijlocul realității acceptată unanim, mai ales dacă ea se constituie ca o coincidență între ceea ce este perceput în mod imediat și cauza reală a unei posibilități de exista din mai multe posibilități existente.

Artistul care fructifică la maximum această coincidență secretă dincolo de orice moment-limită din viața lui, așa cum se întâmplă când sondezi naturalul unei voci vorbite din perspectiva unei priviri dinspre scenă către public, se vede nevoit să preia o anumită stare de surprindere și de teamă, o parte a riscului de a se revela drept un gest de sfidare a convențiilor sociale.

În acest context de vizibilitate scăzută, sub care fondul tabloului general al vieții mele căpăta o intensitate specială de mister, trebuie notat că momentul de tranziție de la percepția unei identității vizuale la reacția față de o anumită realitate, de la reflecția unei umbre până la reprezentarea unei gândiri noi, făcută prin intermediul asocierii de imagine cu revoluționarul, este multiplicat cu distanța de la sublim la ridicol.

Când imaginea vieții se suprapune peste umbra unei deformări a conturului ei, să îndrăznim a asculta ce au de spus anticii înainte de a ne spori facultatea de înțelegere a personalității umane din prisma unei naturi bogate artistic pe care doar știința o potențează:

"Cine nu cunoaște cauza vreunei naturi oarecare, ca bunăoară a culorii albe sau a căldurii, decât în anumiți subiecți, nu dispune decât de o știință nedesăvârșită. Iar cine nu poate să producă un efect decât asupra unei materii anumite din acelea care sunt în stare să-l suporte, nu are nici el decât o putere nedesăvârșită."

Leadership: Poți să te redefinești prin intermediul comparațiilor întrebuințate artistic, manifestându-te ca o proiecție a unei imagini văzută doar într-un anumit unghi?

Spunea bine cineva pe o pagină web: "Dacă nu îți cunoști limitele, definește-le ! Dacă le cunoști, depășește-le ! " Aceasta este reacția puternică a unui spirit atras de o provocare unică, în primul rând intelectuală, și care nu ezită să profite de orice ocazie pentru a suplimenta bugetul științei sale cu noi subtilități de înțelegere și cu noi resurse de cunoaștere.

Săpând în vastul zăcământ al vieții și realității, extrăgând și prelucrând toate acele ingrediente care servesc la cristalizarea personalități sale, împrumutând ceva progresiv și nou din influențele "străine", omul va descoperi acel algoritm secret, generator de noi adevăruri și noi străluciri, depășind prejudecăți și înțelesuri deja stabilite.

Luate împreună, acestea îi conferă omului un soi de superioritate intelectuală care depășește orice elită a "căutătorilor de noi zone de cunoaștere", contracarând cu ușurință naivitatea

scepticilor, a debutanților, a profanilor, a celor de slabă credință care aruncă în domeniul iluziilor realitatea pozitivă pe care nu pot s-o înțeleagă. Fiindcă superioritatea nu poate fi dobândită doar din cărți, ci prin exerciții asidue de gândire.

Vei reuși să montezi pilonii pe care se înalță măretul templu al unei cunoașteri alternative, reînnoite. Vei putea să realizezi cu succes unirea "sulfului cu mercurul" – agenții principali ai transformării, singurii părinți ai pietrei filozofale. Şi vei putea să conferi o altă perspectivă esenței leadershipului, doar dacă nu vei cădea pradă acelei intrigi complexe și false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de rațiune.

A te manifesta ca o proiecție a unei imagini văzută doar într-un anumit unghi înseamnă să te percepi în lumina unor noi descoperiri rezultate din includerea realității într-un spațiu articulat de o viziune cuprinsă între cunoașterea artei și știința de a te transforma în altcineva.

Opera care se închină numai în fața creatorului ei este manifestul comparațiilor cu care îți descrii lumea trăită din punct de vedere artistic, vorbind despre faptul că autenticul gând revoluționar ce-ți extinde orizontul urmează în profunzime calea unei modificări a înțelesurilor transmise de experiențele vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-se-inchina-numai-in-fata-creatorului-ei-II.html

Opera care se închină numai în fața creatorului ei (I)

On Iunie 09, 2013

Conferă o altă perspectivă esenței leadershipului, fără să cazi pradă acelei intrigi complexe și false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de rațiune.

Am fost dintotdeauna atras de inedit, de caracterul enigmatic, straniu și câteodată discordant al simbolurilor inexplicabile. Eram fascinat de conceptele sau supra-conceptele învechite, dar veșnic valabile, de poveștile țesute în jurul unor ideii atrăgătoare, de mesajele ascunse în spatele unor coduri complicate.

Truda creației invizibile în realitatea desăvârșită a unei opere uitate se continua singură prin gândurile care se abăteau întortocheate asupra mea. Fără să știu să le deslușesc. Încercările de simbolizare a unui spațiu plin de informații caracterizat prin contraste dintre scop-mijloace, dintre efort-rezultat, respective de limitele dintre formă și fond (ca în pictura tradițională), erau parte constitutivă din jocul interacțiunilor cu mine însumi și cu tot ce mă înconjura.

Eram atras în special de acele ideologii, teorii, premize, modele și sisteme de gândire care îmbinau analiza și adânca înțelegere a omului și a menirii sale într-un univers creat artificial. Justificând astfel o anumită interpretare, conformă cu propriile-mi convingeri și resurse de imaginație.

Toate culorile înțelegerii păleau, totul devenea mai ireal. Noi variante pentru marea enigmă, ce se bazau pe un algoritm secret, generator de noi adevăruri și neadevăruri, se adăugau în perimetrul meu de logică. Eram din cale-afară de uimit. Începuse distrugerea și refacerea.

Leadership: Opera întâlnită de-a lungul existenței tale are legătură cu efectul primar al diversității de abordări ale "imaginarului" din punctul de vedere al unei cunoașteri ce se înfăptuiește esențialmente pe calea comparației dintre două sau mai multe lumi care se cer cucerite?

Romanele lui Stephen King, cu multiplele lor semnificații ascunse, angrenate într-un mecanism uman ultrasofisticat, cu legături infinite cu lumea puțin cunoscută a sentimentelor dezlănțuite, sunt prezentate la tensiune maximă. Înțelesurile ezoterice, cu conotații aparte, inaccesibile minților de rând, aparținând marelui filozof Cyrano de Bergerac, erau și ele bazate pe o cunoaștere care întrecea limitele realității. Greu de interpretat fără o experiență autentică.

Seducându-mă cu desăvârșire, ideile și concepțiile neobișnuite a celor doi maeștri au contribuit la nașterea și dezvoltarea curiozității mele, la modelarea unui reper existențial apărut parcă dintr-o experiență apriorică. Ce în sfârșit putea fi valorizată. Imaginarul care îmi inspira o nouă conjunctură de subtile afinități cu spiritele alese ale lumii, din orice perioadă, crescând prin repetarea unor idei, gânduri, convingeri și imagini mentale fabuloase, avea particularitatea de a îngloba elemente de ordin hermeneutic, înzestrate cu forța activă, ale unei realități care aproape a dispărut.

Irezistibila tentație de a descoperi mai multe din această lume - comparând-o cu alte lumi, la doar un interval de realitate distanță. Dorința acerbă de reformare a unei structuri de adevăruri transcendentale. Sublima savoare a unei experiențe magistrale de reconstrucție a noii lumi, într-un plan mai înalt de abstractizare și de înțelegere a omului și a vieții. Mă învăluiau puternic zi de zi.

Leadership: Modalitatea ta de a comunica o realitate poate să potențeze valoarea intrinsecă a unei creații unice ce intră în contact cu niște lumi cu totul necunoscute mai înainte?

N-am reușit să descopăr întru totul adevărurile ascunse în spatele ideilor îndrăznețe a maeștrilor mei, nici să cuprind întru totul marea forță a misterioasei învățături care se degajă din ele. În schimb, am reușit să montez pilonii pe care acum se înalță mărețul templu al unei cunoașteri alternative, reînnoite, ce pornește de la om spre om, prin om. Unirea sulfului cu mercurul a fost posibilă.

Am reușit să găsesc o explicație logică și coerentă, și chiar să furnizez alte interpretări punctelor esențiale ale Marii Opere, fără să cad pradă acelei intrigi complexe și false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de rațiune. Am ajuns în locul în care mulți au visat să ajungă, în locul în care nici eu nu știam că voi ajunge. Imposibilul a devenit posibil. Timpul și-a desăvârșit lucrarea.

Marea Operă, Piatra Filosofală, Apropierea de Dumnezeu sau Lumina Filosofiei vizează de fapt același lucru: atingerea unui nivel superior de cunoaștere care îți facilitează înțelegerea vieții, înțelegerea rostului pe pământ și găsirea motivației de a te ridica în fața veșniciei.

Leadership: Înfăptuirea operei care îți deschide calea spre o nouă realitate reprezintă consecința sporirii unei creații personale din care se poate reconstitui trecutul unei imagini care se repetă în toate timpurile?

Ştiința ta îți dă posibilitatea să te folosești de mesajele ascunse în spatele unor coduri complicate? Idei și concepții neobișnuite pot contribui la nașterea și dezvoltarea curiozității tale vizavi de leadership? Te lași cuprins de sublima savoare a experienței magistrale de reconstrucție a unei noi lumi?

O operă se închină numai în fața creatorului ei, și ea este cu atât mai măreață cu cât oferă o nouă deschidere către autenticitatea lumii și a propriei ființe. Alte structuri de gândire pot fi, de asemenea, dublate de o analiză amănunțită a realului în contrast cu intangibilul, printr-o revelație autentică sau printr-o explozie de influențe străine care să crească valoarea Operei.

Sarcina ta, ca lider, este să gestionezi cât mai eficient, pe cont propriu, acele secrete care pot transforma un spațiu banal de gândire într-unul remarcabil, și să nu te lași limitat de incapacitatea de a interacționa cu culorile alternante ale verosimilului și neverosimilului.

În mod sigur, înțelegerea clară a Marii Opere, a unei asemenea entități abstracte, este o cucerire grandioasă. Şi în numele ei devii apărătorul cel mai fidel al unei noi realități, ca un accept din partea științei vii, superioare, care integrează adevărata cunoaștere – care la rândul ei încorporează un ansamblu solid de concepții și interpretări care justifică încercările de identificare a unor legi și principii noi, universal valabile.

Nu mă mulțumește nicio explicație care elucidează într-adevăr raporturile între Marea Operă și treptele superioare ale evoluției, însă lasă neatinse toate particularitățile, care constituie tocmai valoarea omului. Căci numai aceste particularități, devenite deseori ținta unei artilerii de nelămuriri și ambiguități, pot să justifice acele interpretări, conforme cu convingerile și resursele de imaginație a omului.

Creația personală, din care se poate reconstitui trecutul unei imagini care se repetă în toate timpurile, stă sub semnul apropierii de existența unor lumi diferite ce există pe coordonatele date de o imaginație bogată care știe să le perfecționeze.

Opera care se închină numai în fața creatorului ei desemnează finalitatea unei creații desăvârșite, clădită pe argumente solide, care cu trudă și îndrăzneală a fost recunoscută de contemporaneitate.

O nouă viziune asupra leadershipului, o abordare a acestuia din alte perspective, cu aplicabilitate practică, este poate o muncă de-o viață. Dar merită să încerci să te autodepășești și să te ridici deasupra celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-se-inchina-numai-in-fata-creatorului-ei.html

Opera onirică a luminii

On Decembrie 25, 2010

Un om de mare calitate face din însăși viața lui o operă de artă, cea mai sublimă din câte a făurit.

Mare talent? Prisos de inteligență? Nu știam prea bine ce era. Cert este faptul că îmi plăcea să mă găsesc lângă el, în atelierul său de lucru, al cărui prag era trecut doar de cei care înțelegeau că meseria de pictor este deosebită.

Nu mai întâlnisem până atunci pe nimeni cu o viziune atât de optimistă asupra viitorului, și care să se dedice cu atâta intensitate pasiunii sale. Maestrul avea un suflet de artist, era un îndrăgostit al culorilor și al formelor, al simetriei, al liniilor și al punctelor, al umbrelor, dar mai ales al luminii. Își crease un ideal din estetica formelor.

Lucrul pe care îl prețuia cel mai mult era frumusețea. Acea frumusețe exterioară, pură, care nu îmbătrânește niciodată, care nu cunoaște moartea, care naște pasiuni intense și care îți taie respirația; acea frumusețe care nu este niciodată uitată, care te ține închis în puterea ei de vrajă ca într-o închisoare și de care nu te poți elibera. Frumusețea, îmi spunea el deseori, este cea care impresionează în picturile sale.

Leadership: Semnificația esențială a artei tale constă în reproducerea a ceea ce prezintă un exemplu de ideal care cere extrem de multă "înălțime"?

O operă nu este desăvârșită, dacă nu transmite un ideal de frumusețe. Iar acest exemplu de ideal cere extrem de multă "înălțime" atunci când forma artei pe care artistul o conturează generează o vibrație aparte, hipnotizantă, prin care el reușește să te prindă în povestea lui și să te țină acolo până la sfârșitul etapei de instruire.

"Înălțimea" desemnează gradul de implicare al artistului în crearea unei imagini care determină felul în care ajunge arta lui la privitor și pe care o ia în considerare într-o clasificare a legăturilor estetice create între frumos și urât, între aparență și esență, scop și mijloace, perfecțiune și kitsch.

La fel ca și cei doi mari pictori, Hieronymus Bosch sau Salvador Dali, maestrul dedicase mult spațiu fanteziilor sale – lumini fantastice, jocuri vizuale, chipuri luminoase pline de empatie surprinse cu o maximă acuitate a simțurilor. El pricepea totul numai prin prisma compoziției, a culorilor, a efectelor și a semnificației pe care o dădea fiecărei picturi în parte. Nu voi uita niciodată ce mi-a spus: frumusețea este raza de perfecțiune care se află în fiecare mare artist.

Meșteșugul picturii nu-i dat decât oamenilor deplini, cu puteri nebănuite în suflet. În clipa când maestrul ridica pensula și o apropia de desen cu acea mare finețe și precizie, ghiceai că trăiește din propria-i bonomie și buna dispoziție. Era ceva, nu știu, ceva care te îndemna să-l privești și să-l admiri. Acele mișcări pline de grație cu care își reda desenul dezvăluiau starea sa de spirit, felul cum percepea lumea, gusturile sale. Într-un cuvânt fațeta personalității sale. Pasiunea și dăruirea pe care o punea în munca sa te făcea să descoperi într-însul un artist fericit. Iar maestrul era un artist fericit, fiindcă operele sale puneau în lumină idealul său de frumusețe.

Leadership: Ești închis într-o serie de concepții de reformare a viziunilor despre sine?

Dacă ești închis într-o serie de concepții de reformare a viziunilor despre sine, dacă ai o înțelegere limitată a numărului de posibilități alternative de producere a valorilor de performanță și, totodată, de viață sufletească, atunci dai dovadă de mai puțină flexibilitate în răspunsul tău la schimbare. Dar totodată îți asiguri acea avantajoasă opțiune de hrănire a potențialului tău lăuntric, acea sursă suplimentară de venit însuflețitor - de tip catalizator - care contribuie la transformarea personală, ducând la accelerarea nevoii de valorificare a disponibilității tale de a te accepta și de a fi tu însuți.

Dacă pictura sugerează noi combinații, nu doar de formă și culoare, ci și de tipuri de experiențe existențiale, atunci leadershipul lărgește cumva sfera răspunsurilor și clarificărilor existențiale ale individului. Făcând posibile noi modalități de perfecționare morală, continuă, provocate de atitudini variate care ajung să-l caracterizeze ca om care își iubește identitatea, care își vede idealul de perfecțiune în triumful asupra propriei ființe. Asupra propriei sale pregătiri, rațiuni, perspective, conduite, tendințe. În special asupra propriei sale maturizări sentimentale și intelectuale. Pictura, ca și leadershipul, sensibilizează omul.

Pasiunea și dăruirea pe care o pui în muncă te face să descoperi în tine un artist fericit, dându-ți în același timp o idee despre nivelul actual al autocunoașterii tale, aprofundarea trăirilor tale emoționale, afective și spirituale. Şi aceasta poate contribui foarte mult la dezvoltarea leadershipului, la explicarea faptului că există un enorm val de interes pentru arta de a te regăsi înainte de a putea deveni ceea ce ești menit să fii. Chiar dacă uneori acest interes nu este numit ca atare.

E ceva care te îndeamnă să-l privești și să-l admiri pe omul care își explorează și evaluează toate fațetele personalității sale, și reușește să-și exprime doar acea fațetă bine integrată pe suportul numit "viață". Înainte de a experimenta leadershipul, ia seama la ce spunea cineva pe o pagină de internet: *"Important e ca fiecare să își descopere tendințele și fațetele acelor experimente spre care propriul suflet se îndreaptă."*

Leadership: Optezi pentru reproducerea creatoare a realității într-o artă a confirmării propriului concept despre sine ca posibilitate diferită de obținere a unei noi perspective asupra vieții?

Ești un om de mare calitate? Îți faci din viața ta o operă de artă? La fel cum un pictor iscusit îi inspiră pe artiștii de mai târziu prin lumea pe care o creează în operele sale, tot așa un lider le inspiră susținătorilor săi acea stare de armonie, de comuniune supremă cu propriul lui spirit, o stare de liber acces pe tărâmul imaginației, unde totul este posibil prin improvizație și fantezie.

Şi, la fel ca un pictor, un lider face din însăși viața lui o operă de artă, cea mai sublimă din câte a făurit. Dedicându-se cu tot sufletul creării unui ideal estetic, unic și coerent, el dă sens vieții sale, menținându-și starea de bine atât pe plan mental, cât și emoțional. Evoluția spre bine a liderului este de ordin personal și pornește din inima lui. Un om cu o inimă plină și arzătoare care reușește să-și materializeze idealurile este un om mulțumit și fericit.

Modul în care liderul percepe viața se răsfrânge negreșit asupra "operei" lui. E ceva personal care îi afectează activitatea, randamentul și buna relaționare cu ceilalți. Dacă viața pe care o trăiește și căreia i se dedică cu o mare pasiune este una plină de luminozitate, de viziune, de culoare, atunci va reuși să atragă simpatia celorlalți.

El va fi cu atât mai fericit cu cât "opera" lui va pune mai mult în lumină idealul său de viață. Iar expresia pe care o dă idealului său este raza de perfecțiune care îl propulsează mai sus in ierarhie (sau îl coboară) și care îl ajută să-și interpreteze mai bine rolul.

Conceptul de sine are ca nucleu atitudinea care ia naștere în urma procesului de trecere de la faza de creație la cea de desăvârșire a vieții.

El face legătura între condiții de existență și moduri de expresie. Indică o anumită stare de spirit ce poate contribui la relatarea eficientă a unei "povești" despre artă. Reprezintă o unitate de gândire, o idee sau o imagine mentală formată prin combinarea aspectelor care te desăvârșesc și formează satisfacția unei împliniri, utilizată pentru a organiza cunoașterea și perceperea lumii ce te înconjoară.

Opera onirică a luminii este evoluția ta, ca lider, spre bine și spre fericire, si totodată spre un nivel mai înalt de performanță. Este ceva de ordin personal care pornește din inima ta, care poate fi un țel – atingerea unui ideal profesional extrem de înalt. Este acel lucru care strălucește în ființa ta, care conține toate culorile acelui "tablou" personal care îți definește stilul de leadership și dă sens și intensitate vieții tale. Este acel lucru care radiază admirație în jurul tău și îți luminează sufletul. Este visul care te înflăcărează și care dă contur ideilor tale.

"Opera onirică a luminii" este materializarea visului de perfecțiune al unui lider care și-a propus să-și desăvârșească idealurile. Ești un om de mare calitate?

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-onirica-a-luminii.html

Opera unui adevărat artist

On Octombrie 19, 2009

Menține-te în poziția de lider exercitându-ți influența ca o artă, nu ca o știință.

Ai putea să interpretezi bine un rol dacă nu-ți înțelegi foarte bine personajul? Ai putea să joci o gamă variată de roluri dacă nu ești un adevărat artist - suficient de bun încât să mimezi foarte bine durerea, spaima, suferința, delirul, boala, orice sentiment? Ai putea să te adaptezi la roluri din orice stare socială, având ca unic scop amăgirea celor din public?

Căci, să fim cinstiți și să recunoaștem. Jocul de teatru este orientat spre manipularea publicului, într-un fel sau altul - prin intrigă, prin mimică, prin gesturile și intonația actorilor; prin expresivitatea feței lor; prin fondul muzical; prin ținută; prin decor; prin mișcările rapide care îți fură privirea și îți distorsionează percepția asupra realității.

Elementele care alcătuiesc personajul sunt, de asemenea, de o importanță majoră. De exemplu ochii: arată ciudat, unul este destul de pronunțat iar celălalt abia dacă se vede; cei doi cercei din urechea stânga: unul de aur cu perlă, celălalt de argint în formă de cruce. Şchioapătă sau ține un picior ridicat. Sau își târâie un picior. Îi lipsește o mână. Sau are una mai lungă și una mai scurtă. Are o cicatrice mare pe față. Un tatuaj pe umărul stâng. Sau un nas enorm, ca cel al lui Cyrano de Bergerac.

Este o mare plăcere pentru un artist să-și interpreteze rolul, indiferent care ar fi acela, să-și etaleze măiestria ori de câte ori are de susținut un spectacol. De la cea mai măruntă clipă: sorbirea în înghițituri mici și rare a cafelei, până la cel mai important moment: uciderea cu brutalitate, cu sabia, cu toporul sau cu pumnalul, a unui alt personaj.

Artistul trebuie să joace atât de bine, mimând realitatea, încât să arate într-o manieră credibilă ca o lovitură de pumnal rănește mult mai mult decât pare la prima vedere.

Leadership: Tu polarizezi interesul oamenilor sau ești un Guest Star - la modul că performanța pe care o atingi în artă poate acționa la nivel de "simțire care se șterge în tine" ?

Un lider trebuie să fie un foarte bun profesionist, atât de bun încât el să fie cel care joacă rolul determinant în companie. Cu text. Cu multă prezență. Cu o scenă proprie. La fel ca un artist el trebuie să aibă carismă, să pătrundă în inima fiecărui angajat, să schimbe percepțiile fiecăruia după propria lui voință. Trebuie să-i seducă. Să găsească acele elemente inspiraționale la care să rezoneze toți. Să dea dovadă de o imaginație extrem de activă. Să creeze și să aducă frumosul în jurul său.

Tu poți să faci performanță de unul singur? Ţi-ai dezvoltat, precum un actor, calitățile artistice și de comunicare? Ţi-ai creat o personalitate puternică? Înțelegi toate conotațiile rolului tău?

Sau ești un fel de Guest Star ("un star invitat") cum zic actorii - un personaj șters, sacrificat în favoarea altuia?

Mai țineți minte ce spunea scriitoarea Cella Serghi în romanul "Pe firul de păianjen al memoriei": *Îmi dau seama că nu sunt omul care să trezească simțiri simple și de o*

nemijlocită certitudine. Ştiai că un talent poate acționa ca un vampir, sugându-ți sângele, absorbindu-te?

Arta liderului, precum cea a actorului, presupune eliberarea judecății (ca putere de gândire) de acele constrângeri care nu se încadrează în dimensiunea optimă a teritoriului lor de competență. Iar crearea unui personaj presupune o construcție complexă. Mai întâi trebuie să ajungi la psihologia personajului și să o accesezi oricând prin reglarea intensității simțirii pe care o transmiți celor din jur, acea simțire a ființei netrucată de efectele unei scenografii nemaipomenite. Valoarea ta nu poate să apară întâmplător. Este nevoie de o cunoaștere mult mai adâncă a lucrurilor, o viziune mai largă.

Leadershipul este ambiția unei actorii de calitate, chiar briliante, atunci când rolul pe care îl interpretezi poate fi preluat de altcineva. Un rol interpretat cu acea flexibilitate a perspectivei care îți permite o înțelegere empatică a lumilor ficționale construite de un scenariu foarte aproape de a fi concretizat.

Personalitatea ta trebuie să se manifeste printr-o intensitate a gândirii, printr-o temperare magistrală a emoțiilor, combinată cu o cantitate mare de carismă - din care să reiasă că "spectacolul" pe care îl performezi, jucând după propria ta partitură, este de o calitate excepțională, dar are un preț pe măsură – care se reflectă în loialitatea și în aplauzele lor.

Dacă îți vei îndeplini rolul în chip desăvârșit și vei reuși câștigi pe toți oamenii de partea ta – prin spectacolul pe care îl creezi în jurul tău, atunci lumea își va spune: aceasta este opera unui adevărat artist.

Până la apariția unui rol de excepție care să facă din tine profilul unui lider adulat de mulțime, ar trebui să înveți să înțelegi lucrurile de la un artist, considerat învechit sau nu, care știe să te facă să vibrezi și care știe să transmită o emoție specială.

Artistul este, de foarte mai multe ori, personajul care se detașează de universul în care se învârt celelalte personaje ale piesei, permițându-și o judecată critică și aspră la adresă celorlalți. Este, deci, "purtătorul de cuvânt" al autorului scenariului, înzestrat cu o capacitate superioară de a simți și de a înțelege.

Leadershipul, la fel ca arta teatrului, la fel ca arta transformării diversității în unitate, este darul unui un artist care știe să întrebe și să se întrebe despre corectitudinea unei interpretări, căutându-se, în fapt, pe sine însuși în roluri diferite.

Opera unui adevărat artist este povestea emoțională a unui artist ce iese la iveală nu de la el, prin rolul pe care îl joacă cu drag, ci de la ceilalți artiști în roluri pline de substanță care întregesc spectacolul încercând să-și croiască un drum al lor, triumfător și binemeritat.

Menține-te în poziția de lider exercitându-ți influența ca o artă, nu ca o știință.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-unui-adevarat-artist.html

Ora ultimului păcat

On August 23, 2011

Deschide-ți propriul drum spre performanță și succes, fără să îți dezactivezi câmpul protector împotriva influențelor negative.

John Milton. Conștient că firma lui de avocatură, "Milton, Chadwick Waters", nu se putea dezvolta daca nu dezvolta liderii din cadrul ei, s-a decis să-și găsească un „urmaș". Iar cel mai potrivit, cel mai capabil să preia o funcție atât de înaltă în această companie de top, era Kevin Lomax – un tânăr deosebit de ambițios.

Milton îl instruiește pe Kevin, îl învață toate dedesubturile meseriei de avocat, îl ajută să înțeleagă care sunt schimbările necesare pe care trebuie să le facă ca să atingă înalta performanță așteptată.

Dar cu toate acestea Kevin, în cercul acela nou în care se învârtea, nu se mai simțea în siguranță. Deși părea să avanseze tot mai mult din punct de vedere profesional, pe plan emoțional decădea tot mai mult. Se desprinsese de conștiința sa, de acele principii solide care se încadrau în sfera percepțiilor despre sine și despre oamenii din jurul său, despre viață și despre realitate.

În el se produsese o schimbare. Nimeni nu putea să sesizeze încordarea lui care aproape îl epuiza, care îl despărțea de vechile convingeri și mentalități. Lupta cu o forță nevăzută, și nu voia să se dea bătut. Fiindcă de la el însuși se aștepta la mai mult.

Poate vă amintiți filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* ". Kevin a refuzat să mai intre în pielea „diavolului", și s-a hotărât să-și urmeze chemarea inimii, să revină la adevăratele lui valori și credințe. Nu a mai vrut să aibă de-a face cu toate acele lucruri murdare, diavolești. Asta a însemnat eliberarea lui din propria încarcerare.

Leadership: Îndeplinești atribuțiile privind reprezentarea integrală a dependenței dintre discontinuitatea ce caracterizează fenomenul de expansiune a inclinației spre sârguință și intensitatea fenomenului numit "transfigurare spirituala"?

O sârguință demnă de o cauză bună trebuie trecută prin filtrul aderării la o versiune cât mai realistă a jocului de rol pe care te forțezi să-l desfășori în spațiul închis al necesității de a te afirma. Cum? Făcând făcând apel la realitatea faptelor ce intra sub incidența criteriilor de bine și rău, clădind numai ce poate dăinui, creând numai pentru plăcere plăcerea de a trece dincolo de granițe autoimpuse.

Necesitatea de a te afirma este adesea un spațiu închis deoarece se desfășoară numai sub supraveghere din afară, în termenii acordării garanției de performanță într-un cont pus la dispoziția altcuiva.

Totul e îngăduit pentru cei buni, mai puțin păcatul. Păcatul este actul care te înstrăinează de propria ta conștiință curată, acea conștiință care luptă pentru ceva nobil, care se bazează pe adevăr și sinceritate, care simte, gândește și te apară în orice ai face. Dacă nu-ți asculți vocea interioară, nu-ți vei găsi niciodată pacea inimii, te vei afunda în păcatul de a te schimba după voia celorlalți.

Fenomenul de transfigurare spirituală se aplică în cazul depășirii de sine, atunci când renunți să te conformezi unor norme care nu te caracterizează impuse de o autoritate rigidă în ceea ce privește eforturile tale de a pune bazele unei vieți împlinite.

Gândirea și sensibilitatea față de ceea ce ți se întâmplă trebuie să fie tot timpul în stare de veghe. Ele sunt chemate să întruchipeze cât mai perfect OMUL NOU numai dacă sunt adaptate unei noi concepții despre rolul tău în lume - care te obligă să fii tot timpul mai evoluat decât alții din punct de vedere al costurilor pe care ești dispus să le suporți în cazul unei rătăciri de la credință.

Leadership: Practici o filozofie bazată pe obținerea puterii spirituale prin negarea unei stări de fapt exprimată printr-o interogație care exprimă un sentiment de neputință: "Ești martor la sinuciderea propriului tău pacient" ?

Dacă nu pornești de la considerentul că sănătatea ta morală și sufletească reprezintă pionul cel mai important în prevenirea și combaterea alunecărilor spre zona sumbră a leadershipului spre care te pot atrage unii, atunci înseamnă că ești o fire care nu știe să se impună, o fire care este ușor de separat de valorile pe care și-a clădit viața, de valorile prin care și-a deschis propriul drum spre performanță și succes.

Structura ta interioară este cea care face diferența între „lumină și întuneric", între păcat și virtute. Sinele tău este ca un pacient de care trebuie să ai mare grijă, dar pe care mai întâi de toate trebuie să-l înțelegi și să-l accepți ca pe un prieten. Apoi, trebuie să-i menții stabilitatea și să-l împiedici să alunece spre acea boală molipsitoare care se numește „influență negativă", ce se transmite preponderent pe cale emoțională și rațională, care contravine eticii și moralei, dar care pentru moment aduce prosperitate.

A te supune unei influențe negative înseamnă să fii martor la sinuciderea propriului tău pacient – sinele. Dacă potențialul tău lăuntric este „infectat" de excesul de influență negativă al altora, îți vei destabiliza valorile care îți ghidează traseul în viață. În leadership totul crește și descrește în funcție de toleranța ta la influența celorlalți.

Izbăvirea din robia păcatului seamănă cu eliberarea din încarcerarea voită în care te-ai aruncat aproape cu disperare: mai întâi îți alegi un destin inevitabil trăind experiența neîmplinirii, apoi îți afli rostul în lume anticipând nevoia unei schimbări în inimă.

Ora ultimului păcat desemnează momentul când ai decis să te îndepărtezi de adevăratele tale valori și convingeri, atunci când îți negi cu încăpățânare esența și te transformi în altcineva, la îndemnul și insistențele celorlalți. Cel mai mare păcat pe care îl poți înfăptui, ca viitor lider, este să accepți în mod voit acele influențe negative din partea celor care se pun în slujba unor scopuri meschine și obscure.

Așa cum sângele pe care deși nu-l simți, este totul pentru tine, datorită lui poți trăi și respira - tot așa și esența ta interioară, chiar dacă nu o simți, ea este totul pentru tine, datorită ei îți mărești sau îți slăbești câmpul protector împotriva influențelor negative.

Concluzie: Întotdeauna vor exista oameni care nu sunt mânați de cele mai bune intenții, oameni care vor să obțină doar foloase materiale indiferent de căile urmate. Ei utilizează toate mijloacele de a-i atrage de partea lor pe cei slabi de caracter, a căror credințe nu sunt fixate, adică al celor care nu și-au activat „câmpul protector".

Creează-ți un câmp protector împotriva influențelor negative pe care cu niciun preț să nu-l dezactivezi, chiar dacă în jurul tău acționează oameni mânați de aparente intenții bune.

Amintește-ți că și iadul e pavat cu intenții bune...

Source: https://neculaifantanaru.com/ora-ultimului-pacat.html

Ora unei lumi pierdute

On Martie 01, 2017

Învață să surprinzi acea realitate mai presus de rațiunea ta, impusă de un verdict al unei entități de dinaintea conștiinței umane care susține dreptul la liberul-arbitru.

Mercedes izbucni în lacrimi. Inima ei de femeie se frângea în fața amintirilor. Monte-Cristo îi luă mâna și i-o sărută cu respect. Dar ea simți că sărutul îi este rece, asemănător sărutului depus pe mâna de marmură a statuii unei sfinte.

- Există vieți predestinate, cărora o singură greșeală le zdrobește tot viitorul, continuă ea. Eu te-am crezut mort și ar fi trebuit să mor și eu, căci la ce mi-a folosit să port veșnic în inimă doliul după tine? Doar ca să fac o femeie de cincizeci de ani dintr-o femeie de treizeci și nouă, și atâta tot. Mi-am renegat dragostea și, ca toți renegații, aduc nenorocire tuturor celor din preajma mea.

- Nu, Mercedes - spuse Monte-Cristo, - nu ! Trebuie să te crezi mai bună. Ești o femeie nobilă și sfântă și m-ai dezarmat prin suferința ta. Dar înapoia mea, nevăzut, necunoscut, mâniat, se află Dumnezeu. Eu n-am fost decât trimisul lui, m-a folosit ca pe o armă ca să scoată răul la iveală și n-a voit să oprească fulgerul pe care îl aruncasem. Îl iau ca martor pe Dumnezeu, la picioarele căruia mă prosternez în fiecare zi de zece ani încoace, îl iau ca martor că ți-am jertfit viața mea și că odată cu ea ți-am jertfit și toate planurile pe care le aveam.

Îți spun cu mândrie, Mercedes, că Dumnezeu avea nevoie de mine, și am trăit. Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghicești viitorul și vezi dacă nu sunt o unealtă, o lucrare a unei inteligențe invizibile. Roagă-te Domnului, care ține viețile oamenilor în mâinile sale, să înlăture moartea din preajma mea. Căci așa cum realitatea înconjurătoare le slujește marilor poeți drept model al creațiilor lor ideale, tot astfel întreaga forță a mâniei Sale slujește unui scop mai înalt decât mine, mai înalt decât niște lecții de viață care pot face față mai bine mersului real al lumii.

Ceasul bate ora unei lumi pierdute din tot ce a fost marea noastră iubire. Şi chiar dacă destinul nostru a fost hotărât pentru totdeauna, să ne despărțim, nu uita că El vrea să-i înțelegi și să-i discuți puterea. De aceea ne-a lăsat liberul arbitru . *****

Leadership: Iți pui în evidență rostul vieții în compoziția ansamblului realității a cărui semnificație se descoperă prin observarea unor serii de fapte și întâmplări distincte care demonstrează conformitatea ta cu cerințele unei ordini nevăzute?

Însumând cele spuse mai sus de scriitorul Alexandre Dumas, obținem că mintea și sufletul sunt unelte ale unei inteligențe nevăzute, mereu constantă în ceea ce impune, care în plus, este superioară acelei forțe care suntem noi înșine și care adesea tinde să ne strâmbe într-o direcție contrară structurii noastre interne. Iar sufletul omului, perceput ca unealtă a unei ordini nevăzute, find mult mai important decât o minte în acord cu adevărurile vieții, se poate impune ca existență a unei forțe superioare care schimbă direcția destinului spre o altă înfățișare a personalității, spre alte conjuncturi sociale.

Altfel spus, suntem conduși, fără voia noastră, printr-o suită de procese fizice, emoționale și spirituale, ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, spre drumul artei de a trăi prin dăruirea de sine și prin sacrificiul zugrăvit pe pânza unei lucrări care indică sugestiv tema sau conținutul unei hotărâri „judecătorești" mai presus de înțelegerea noastră.

Solidaritatea cu această formă de conducere, superioară cunoașterii pe care am dobândit-o printr-o străfulgerare a sentimentelor, printr-o credință vie și activă, printr-o viață virtuoasă și prin împlinirea a ceea ce se cuvine a fi urmat, este o cauză a expansiunii conștiinței noastre până-ntr-acolo unde putem să descoperim din ce în ce mai multe despre felul în care este modelată lumea. Până într-acolo unde se anulează tendința de a judeca lucrurile, în care ne poate arunca implicarea într-o cauză pe placul nostru.

Posibilitatea de constituire a unei forțe conducătoare, superioară și stabilă, are ca temei poziționarea corectă a unei viziuni cuprinzătoare, a unei imagini de impact și a unui conținut de viață, în sensul unei transformări care influențează sursa tuturor acțiunilor omului dinspre ceea ce produce o anumită trăire spre ceea ce produce o anumită consecință.

Leadership: Exemplul călăuzirii destinului tău poate să intervină în interpretarea unei "Forțe Superioare" care se impune în contextul expansiunii conștiinței tale până-ntr-acolo unde poți să descoperi din ce în ce mai multe despre felul în care este modelată o întreagă lume?

Adevărata valoare a leadershipului de înaltă factură, prin participarea la formarea unui întreg sistem de reprezentare a unei realități percepută printr-o stare de suflet, constituie un memento al punctului în care afirmarea voinței omenești de a „îndrepta" lumea și de a juca un rol important în modelarea ei devine condiția de înfăptuire a unei ordini superioare.

Pentru a se ajunge la unitatea dintre fundamentul esențial al lumii și desfășurarea oportună a unei superiorități absolute, omul trebuie să-și pună în evidență rostul în compoziția ansamblului unei realități a cărui semnificație se descoperă prin observația paralelă a unor serii de fapte și întâmplări distincte care demonstrează conformitatea lui cu cerințele unei ordini nevăzute.

O ordine care solicită din partea omului, în primul rând, un act de credință, un act de încredere într-o realitate care depășește competentele rațiunii, dincolo de limitele pe care experiența vieții le impune.

Împlinirea destinului unui om se cere a fi realizată prin veridicitatea unei lumi influențată de o forță superioară a cărei victorie, ce stabilește echilibrul în tot și în toate, este dată (într-o ordine nevăzută) de către respectarea unei legi imperioase: "După faptă, și răsplată".

Să-ți ajute Dumnezeu, după cum ți-e sufletul !

Ora unei lumi pierdute este momentul când te recunoști slab în fața infinitului unei inteligențe universale încorporat în viul vietii, din care ai explorat numai o mică parte printr-o bizară înlănțuire de coincidențe. Scoate în evidență acea realitate mai presus de rațiunea ta, impusă de un verdict al unei entități de dinaintea conștiinței umane care susține dreptul tău la liberul-arbitru numai prin influențarea conținutului tău de viață și a presupuselor priorități ale acesteia.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Ordinary World (II)

On Noiembrie 04, 2017

Învață să te accepți din perspectiva unei forțe abstracte, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă.

Viața mea părea să urmeze un scenariu intern misterios, o izolare de tot restul lumii, un efect al momentului de iluzionism ce avea sens numai în lumea închisă pe care o populează traiectoria unei povești imaginare despre mica istorie a unei săgeți pe care n-o poate opri nimeni și nimic din drum.

O legătură cu cele mai strânse raporturi dintre definirea puterii mele superioare ca precumpănitoare, lupta pentru o realizare de excepție și o experiență estetică a sublimului, implica în mod necesar o valoare de „foc sacru" pe care Dumnezeu a transmis-o din Inima Lui către a mea.

Înțelegeam prea bine provocarea emanată de sublimul unei demonstrații de credință, exemplaritatea unei vieți trăite în cinstea unui *magic circle* dintr-o lume a magicienilor, simptom clar al unei izolări ce trăda condiția ființei umane în conștiința unei realități mai înalte și mai extinse, care trebuie doar descifrată.

Aparentul imposibil pe care l-am străpuns prin cerințele unui compromis cu cerul ce-și deschide adesea belșugurile de puteri și râvne, o combinație între psihologie, artă și credință echivalând cu o vedere de nicăieri, abstractă și încifrată într-o știință spirituală, constând în unitatea dintre idee și imagine, era doar o instanță de fond: *"I've been waiting for you ! "* Bineînțeles, în prelungirea melancoliei unei iubiri intense, dar neîmpărtășite.

Ceea ce contribuie la confirmarea esenței tale divine este acel moment trecător al prezentului pe care îl trăiești într-o lume care nu există decât în plan imaginar, dar cu impact asupra realității.

Când te trezești brusc sedus de minunății nespuse, adunate de gândurile și simțirile cele mai imprevizibile într-un singur cufăr de piatră din criptele special amenajate în adâncul unei imaculate exigențe față de cele sfinte, mizând doar pe un playlist cu muzica propusă *for a mood of due solemnity* , te gândești la un Aladin și lampa fermecată, sau la șeicul unei preaputernice seminții de arabi, cu totul diferit de poveștile originale.

Simțeam că pot să coordonez cu inteligență totul prin intermediul unei realități virtuale din care nu mai puteam ieși decât strivind ceea ce e pur și simplu strălucit.

O mișcare pe traiectoria unei geometrii sacre. Eram mai degrabă programat s-o îndur cu stoicism într-un cadru numit intimidant " *prezența lui Dumnezeu* ", împotriva legilor acceptate de condiția analizării unei opere de artă simbolică, numită stare de spirit creativă, un transfer de gânduri pline de nuanțe, câteodată absurde, între Tolstoi sau Faulkner.

Că dincolo de ceea ce în concepția mea părea să fie lucrul care m-ar împlini, în afara celor ce țin de arsenalul unei magii simpatetice, prindea formă tendința dezolantă de a ascunde adevărurile fenomenului: *"Chill, is it something real".*

Leadership: Poți să-ți etalezi autenticitatea pe care o trăiești când ești pus în situația de

accepta o provocare de tip narativ al cărui plan referențial este simbolizat de o taină nepătrunsă?

Comparativ, mă simțeam asemenea unei instanțe a unui program aflat în execuție, a unei alte unități generice speciale, numită de obicei hoinăreală, dar una dinainte pregătită și amestecată cu reflexul unei reducții de la mai mult la puțin, ca într-un labirint cu oglinzi care maschează ieșirea unei porți logice nefolosite: Pars Pro Toto.

Efortul de a-mi înțelege rostul, de a mă construi și modela, de a evolua și de a mă defini, era dedus din năzuința către cele ascunse ce se deleagă prin ochii unui viitor fără trecut, semnificației acordate reprezentării unei prezențe nevăzute constituite ca un întreg, pe temeiul imaginației.

Criticul literar român, Ion Negoițescu, încerca să deslușească misterul schimbării profund revoluționare în modul de gândire, simțire și viață al omului divin, făcând trimitere la orizontul lui Dostoievski:

"De ce se simte prințul Mîșkin străin în existență? Fiindcă e permanent confruntat cu caracterul problematic al existenței. Clipa de iluminare a epilepticului nu aparține nici psihologiei, nici extazului mistic, ci confruntării cu neantul. Dar peste tot, aici, psihologia se autoanulează, căci trăirile și faptele răspund față de ceea ce matematicienii numesc un punct de fugă.

Ca și Mitia Karamazov, ca și Raskolnikov, el trebuie să răspundă mereu față de ceva care ține de un misterios "dincolo", ceva de dincolo de o prăpastie pe care omul nu o poate trece. Mîșkin nu simbolizează pe Christos, ci cumva îl anunță, cuvintele și actele lui trimițând indescriptibil spre sensul existenței, spre divin."

Să-ți recunoști limitele putinței de a avea un sens într-o ordine divină înseamnă să răspunzi mereu față de ceva care ține de un misterios "dincolo" de marginile prăpastiei pe care nu o poți trece.

Dacă voiam să fiu pregătit de o situație a ființei așa cum o înregistrează conștiința, oricât de călit aș fi fost în fața încercării de a mă conecta la Sursa Divină, să elimin aspectele negative din gânduri, fapte, acțiuni, trebuia să mă aștept la riscul confruntării cu neantul, durerea de a mă ști departe de mine, sufletul simțind nevoia să se oglindească într-un rezultat al inadecvării la traseul unui destin lipsit de strălucire.

Still I can't escape the ghost of who I am and who I used to be to a great extent of God's intervention.

Decizia finală care practic presupune alegerea unei alternative de exploatare a propriei autonomii din mai multe alternative posibile, în ceea ce privește modul de îndeplinire a unui angajament față de ceva ce e mai mare decât tine însuți, poate fi privită prin prisma a ceea devii când simți că ești în prezența unei Autorități mai înalte, înaintea căreia ești responsabil.

Această decizie dă coerență unei minți care gândește în ritmul unei lumi percepută de la înălțimea priveliștii unei călătorii aproape fantastice, inițiatice într-un imaginar al ascensiunii și unul al coborârii, sinonim unui drum spre marginile orizontului înconjurat de o prăpastie fără sfârșit. Un orizont numit „Credință" și o prăpastie numită „Așteptare".

A asculta de îndrumarea vieții angajându-te într-un dialog cu Dumnezeu înseamnă să

aduni piesele unui adevărat joc de puzzle, până când ajungi în fața unei realități pe care nu ai fi avut curajul s-o recunoști până atunci.

Ordinary World este o viață fără victorii. Cea mai mare victorie pe care o poți repurta în această lume are ca principală caracteristică puterea de îndepărtare de un anumit context al existenței tale, desfăcând sau rupând legătura cu tot ce este măsurabil și previzibil, în vederea conturării unei noi relații cu o nouă realitate.

*** Notă:** Duran Duran - Ordinary World

Source: https://neculaifantanaru.com/ordinary-world-II.html

Ordinary World (I)

On Octombrie 30, 2017

Învață să descoperi lumea în care trăiești, acordându-i sensul de „experiență interioară" prin intermediul vocii din off.

Am început jocul ăsta straniu de căutare, de așteptare și de programare a evenimentelor ce trebuiau să mi se întâmple, prelungit până la exasperare de tabloul unui *ordinary world* , din pricina unui motiv de contrast înalt care își ascundea vina: între nebunia înțeleasă ca o răzvrătire și ieșirea din tiparele obișnuite de gândire. *„I won't cry for yesterday."*

Era un prilej de exploatare a propriei memorii, o culminare a căutării vederii pierdute și a regăsirii privirii interioare, despre cele ce nu se spun dar se simt ca o copleșire completă, se transmit ca printr-un har dumnezeiesc care este farmec și otravă totodată, căci cu ele și prin conținutul lor se curăță rănile vechi și se deslușește viața. *„I learned to survive."*

Așa și acum. Adesea, gândindu-mă la ceea ce trebuie să fac ziua următoare, sfârșesc mai mereu întors cu fața către ceea ce simt în relație cu tot ce mi se întâmplă, când totul este sub semnul întrebării, luptă, aventură, meditație, fugă, evadare oarbă, sub purtarea de grijă a unui Dumnezeu care nu încetează să se minuneze de capacitățile cu care el însuși m-a înzestrat. Frumusețea acestui fenomen de frontieră între cer și pământ, între psihologie și credință, este ireproșabilă, chiar dacă frumusețea unui tablou și atmosfera pe care o degajă acesta în jur îi este superioară.

Deși răsfățat, în sens pozitiv de acest mare senior ce ține în balanță binele, sub forma unei apropieri de cele spirituale, o stare pe care psihologii o numesc reverie, o necesitate pe care francezii o numesc *Reconnaissance* , o calitate pe care sculptorii o numesc „mișcarea" formei imobile, încerc să mă deosebesc fundamental de ideea de înnoire neîntreruptă a vieții și să trec în subordinea unui alt mister, numit: clipa de față. *„What has happened to it all? Crazy someone say."*

Leadership: Trebuie să treci prin faza de testare a unei realități care te depășește prin complexitatea ei, ca să contribui la înțelegerea noțiunii de "împrejurare" pe care se întemeiază concepția ta despre o chemare mai înaltă?

Nu poți să participi la un concurs de împrejurări, cu toate tendințele tale de a submina regulile jocului din prelungirea unui mister al dumnezeirii, fior al unui sentiment necunoscut, gând interzis și plin de suspiciune, decât adâncindu-te într-un spațiu fără ieșire. Unde să funcționeze ideea de „deja vu", data de reacția creierului în fața unor experiențe noi și intense pe care nu le-ai mai trăit.

He left me in the vacuum of my heart , mai ales dacă aș admite că puterea Sa nemărginită, o realitate pentru care nu sunt pregătit să o accept cu totul, ascunde tendința unei incertitudini de nesuportat, inclusiv în privința unei anumite supralicitări a orientării filozofice în critica rațiunii pe care mi-am ales-o ca piatră de hotar, acceptată ca lucrare de artă și aproape pe punctul de a fi vândută la fier vechi.

A trăi într-o mare de incertitudine înseamnă să te gândești la o singură întrebare din diferite perspective și să dai un răspuns care nu lămurește nimic sau nu continuă să reverbereze în tine cu o infinită forță.

Iar când totul este sub forma unui joc, suspect ca o lipsă de curaj în a privi realitatea în față, ca atunci când ești în căutarea unui lucru imposibil de prezis, după ce ai trădat știința pornirilor spre exagerarea sentimentelor, dincolo de orice limite, rezultatul constă în "vânarea" detaliilor care te transformă într-un tip nonconformist și ezitant totodată.

Aspirația ta spre înțelegerea realității este manifestarea lui "Eu sunt" îndreptat înspre cele sfinte, care te face să recunoști că adesea răspunsul la întrebările evidente nu este cel presupus.

Eram altfel decât mi-au prezis evenimentele vieții, pe baza cărora îmi construisem o istorie, o galerie de tablouri în care sunt puține originale și multe copii. Gândurile cele mai puternice în replici, în ordinea relevanței și a calității pe care o promovează acceptarea unei situații fără cunoașterea detaliilor ascunse, se focalizau într-o direcție paralelă cu orizontala unei lumi dominate de manevrele unor alegeri făcute în grabă, apoi regretate. *„Somehow I have to find what I do not know where to look."*

Dimensiunea care mă limita, de care aparținea nivelul meu de comuniune cu Dumnezeu, această voce din off, părea a fi special concepută pentru o inducere în eroare, o ambiție epică înaintând la întâmplare, fără un sens precis, creându-se confuzii la nivel de nevoi, așteptări, emoții, o multitudine de efecte, de la cele mai naturale la cele mai extravagante aplecări și trăsături ale firii mele.

Clar este că nu eram pregătit să dau nas în nas cu adevărurile conturate în jurul unei interogații *"Where is the life that I recognize?",* doar fiindcă mă credeam apt pentru o altă determinare a poziției mele în relație cu cele alternative, nu neapărat în valoare absolută. Un fior al transcendenței. În sfârșit o altă denumire pentru tenacitatea voinței de a trăi, al sensului de insuficiență sau nedeplinătate a Revelației, întocmai cum presupune și necesitatea de a adăuga la ele o zonă pe care mulți o numesc "capătul lumii" sau "drumul spiritual" îndreptat spre cele văzute doar de simțuri, nu și de rațiune.

Chemarea cea mai înaltă dintre toate, la fel ca și fericirea pe care viața ne-o scoate în cale, dar pe care deseori o ocolim, are particularitatea de a fi chintesența numeroaselor voci care spun „Nu sunt aici", dar de care ne agățăm cu nădejde în numele unei energii pozitive menite să ne îndrepte spre o direcție luminoasă.

Esența care te face unic este chemarea pe care ți-o asumi în realizarea unui plan mai înalt decât tine, al cărui scop este descoperirea lumii în care trăiești căruia trebuie să-i acorzi sensul de „experiență interioară" prin intermediul vocii din off.

Ordinary World capătă sensul de a asculta „părțile" implicate în procesul tău de cunoaștere și simțire, iar mai târziu primește o largă extindere în zona vieții cu intensități diferențiate în funcție de nivelul tău de percepție a tot ce vine de la un Dumnezeu care pare absent în realitatea palpabilă.

*** Notă:** Duran Duran - Ordinary World

Orice creație nu se poate face decât pornind de la materia inițială

On Ianuarie 03, 2015

Conștientizarea unei imagini poate fi asemănată cu descoperirea unui fapt măreț, invitându-te să vezi dincolo de ceea ce este evident, culminând într-o realizare care depășește orice așteptări.

- Această concepție a preoților lui Ptah, după care zeul, despre care nu se știe cum a venit pe lume, pare să fi creat zeii prin cuvânt, după ce i-a conceput prin inteligență, este neverosimilă, absurdă, este doar un exercițiu al spiritului, un pas de dans al gândirii, o piruetă de acrobat.

- Te ascult, îi zise atunci Ibebi. Explică-mi de ce!

- Este foarte adevărat că ființa vie care nu a primit nume este, față de ceilalți, nimic, nu există. Dacă termenul de om nu ar fi existat decât ca să denumească specia noastră, dacă nu i s-ar fi dat un nume, care a devenit într-un fel substanța ta însuți, ar trece printre noi ca o umbră. Nimeni nu ar putea să te strige și, dacă cineva ți s-ar adresa cumva pe stradă strigându-te într-un fel oarecare, nu ai avea motiv să întorci capul, să te apropii de el, pentru că strigătul s-ar putea adresa tuturor și nimănui. Prin numele tău, Ibebi, și prin numele meu, Keops, existăm cu adevărat, avem o ființă pe care o pot privi toți.

Dacă aud acest nume care este al meu, vin spre cel care m-a strigat. Dacă îți vorbesc și vreau să-ți spun ceva despre cineva cunoscut de mine, cum ai ști despre cine este vorba dacă n-am să pot numi persoana cu un nume care l-ar identifica printre ceilalți oameni în viață? La fel, când mă întorc spre aceste două statui, spun că una reprezintă un ibis, cealaltă, un babuin, căci mi s-a spus așa, căci i-am văzut trăind în vale, pentru că mi-au fost numiți, și mai știu că și unul, și celălalt sunt simbolurile lui Thot, că zeul se manifestă prin unul sau altul dintre aceste animale, și știi și tu asta, și de aceea ne înțelegem.

Leadership: În ceea ce privește interpretarea subiectivă a elementelor vizuale, te-ai întrebat vreodată cum ar putea fi percepută realitatea din jurul tău prin prisma imaginii și a formei, încât să evidențieze simțirea sinelui și a propriei viziuni?

Dar dacă s-ar fi așezat în fața mea materia brută, piatra încă informă în care sculptorul a modelat aceste două forme, ce-aș putea să spun despre ele, doar că este piatră sau lemn, sau argilă? Dar nimic nu mi-ar putea da voie să-i spun unuia ibis și celuilalt babuin, cu excepția cazului în care am hotărât amândoi, de comun acord, că fiecare reprezintă unul dintre aceste animale, chiar dacă nu au forma lor. Dar dacă vine un al treilea, care nu a auzit de înțelegerea noastră, va vedea doar niște pietre brute. Pentru că dalta sculptorului le-a dat această formă existentă în natură, știu că este vorba de unul sau altul dintre aceste animale, și pentru că mi s-a spus că în ele se manifestă zeul, pot să spun că ele sunt Thot.

Astfel, zeul creator, prin magia cuvântului, poate să dea o formă materiei preexistente, după cum face sculptorul cu dalta sa, și poate să numească o formă creată, așa cum ne-am numit propriii noștri copii, proveniți din sământa noastră, ale căror forme s-au modelat din această materie inițială. Dar numindu-i la naștere, asta nu înseamnă că i-am creat noi. Orice creație nu se poate face decât pornind de la o materie inițială, care este numită Nun sau Tatenen. De aceea, trag concluzia că, așa cum au conceput-o preoții de la Heliopolis, creația, chiar dacă păcătuiește prin unele aspecte, este mai logică decât cea propusă de preoții de la Memphis, căci aceasta din urmă este pur artificială. Îmi amintesc de acele figuri iluzioniste, făcute de unii jongleri abili, care bat drumurile de țară și trăiesc astfel păcălindu-i pe bieții țărani.

Concluzia pe care leadershipul o impune este următoarea: "Fii conștient de emoția și virtutea care pot fi transmise printr-o operă de artă, chiar și atunci când aceasta este doar o imagine, fără a avea un conținut clar."

Orice creație nu se poate face decât pornind de la o materie inițială, ținând cont de faptul că fiecare creație necesită o formă, iar aceasta se obține prin modelarea materiei preexistente. De exemplu, ai putea să vezi în fiecare imagine, în fiecare lucrare a unui sculptor doar niște pietre brute, conturul și forma lor sunt definite de o viziune și o perspectivă care guvernează modul în care sunt percepute și modelate.

Şi tu poți fi un artist numai dacă ții cont de următorul sfat: *"Înțelegerea ta despre o imagine fără conținut poate să evolueze odată ce realizezi că valoarea acesteia depinde de interpretările subiective ale elementelor vizuale."*

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-creatie-nu-se-poate-face-decat-pornind-de-la-materia-i

Orice lucru are o taină a lui mai expresivă

On Iulie 12, 2022

O cale spre frumos se poate croi numai printr-o privire interioară, identificând ceea ce ne este exterior cu ajutorul unui arhetip preexistent în interioritatea noastră.

Stau pe o bancă, într-o grădină mare plină cu flori. Dar nu sunt complet singur. Fiindcă sunt înrudit spiritual cu materia naturii, am la dispoziție vederea a ceea ce este cu adevărat mai presus decât tot ce este, deci sunt legat nespus de puterea mea de raportare la artă. Arta de a însufleți lemnul din care este făcută bancă, de a-i dă forme cu ajutorul gândului și al procedeelor artistice.

În sfârșit am găsit ceva pe placul meu de moment, chiar dacă interesul meu este doar un capriciu copilăresc.

Şi dacă lemnul din care este confecționată banca este puțin putred pe alocuri, se vede că este încă destul de rezistent, și-a păstrat nealterată sacralitatea. Şi chiar dacă vopseaua care acoperă lemnul este ștearsă de trecerea timpului, depunând un mare efort în frământarea materiei picturale, aș putea totuși să prezint lemnul în toată strălucirea lui, într-un tablou cu mii de culori, toate puse laolaltă, sau în paginile unei cărți biografice.

Să las, deci, această chibzuință a vederii de dincolo de vedere, și să merg pe firul subțire al unor posibilități duble de reflecție, căci simțul artistic îmi va călăuzi pașii. Mă întreb, totuși, dacă nu cumva percepțiile vreunui personaj din povestea mea de viață a fost afectat de prezența acestui material atractiv, viu, în comuniune vitală cu mediul, din care este confecționat banca.

Leadership: Poți efectua o observare subiectivă în apropierea locului care te invită la introspecție, așa încât imaginea pe care o proiectezi asupra propriei ființe să fie o viziune a ceea ce ești în relație cu exteriorul?

Lemnul este adevărul și indurarea, în spațiul trecerii de la o înțelegere empirică obiectivistă a tărâmului uman, la una care subliniază subiectivitatea și interpretarea unor modele estetice, cum erau cele de la Romantism la Avangardă, într-un secol manierist care s-a dovedit, dincolo de restricții și temeri, un real succes pe plan stilistic, vizionar, creator.

Şi cum credeți că privesc eu această bancă din lemn? Nu cu o privire distanțată față de lume, nu ca pe un sacrificiu al timpului meu dedicat pasiunii mele, ci ca pe o ființă însuflețită de spiritul frumosului și de bucuria libertății, câmpul picturii fiind conceput ca o explorare intensivă a culorilor verde-bleumarin.

Ca atare, simt cum lemnul vibrează la rândul său, iar dacă vibrația aceasta subtilă, evocatoare, ridicată în sfera poeziei, are atașată un sentiment profund încărcat de o trăire sinceră, atunci destinatarul acestei vibrații, artistul plin de har, dramaturg, prozator și pictor, o simte nealterată de timp, de iureșul unei lumi în transformare. Da, simt lemnul ca pe-o personalitate ce vrea să se impună, provocându-mi trăiri accentuate de emotivitate și conștientizare a fineței prezente în fiecare element din jur. Evident, cartea vieții mele își imaginează personajele înainte de a le da viață.

Așa stau lucrurile. Lemnul nu mă lasă să pierd firul poveștii în care un pictor, așezându-se pe bancă după o atentă observare a lucrurilor din jur, încearcă să realizeze un tablou prin sporul

de libertate gestuală în tratarea materiei picturale, dar cu toate astea nu se poate realiza pe sine în tablou. Fiindcă asta ar însemna să treacă de două ori prin experiența Sinelui care s-ar putea manifesta în exterior, în vizibil și în invizibil în același timp, dovedindu-se a fi mai mult decât un *"intermediario nella connessione tra due persone"* - bântuit de asocieri elective între diverse stiluri (romantism, simbolism, realism, expresionism etc).

Leadership: Poți să-și înregistrezi prezența în locul desfășurării observării, încât să stabilești un raport corespunzător între obiectul percepției și acuitatea vizuală care este activată de la o anumită distanță?

În relație cu exteriorul, deci față în față cu banca de lemn, sunt asemenea unui artist care experimentează alteritatea, în timp ce pictura mea se pregătește să devină treptat un simbol plin de înțeles adânc.

În plus, în momentul când stau pe bancă, realizez cu multă emoție că mi-am configurat un salt impresionant spre un alt nivel al limbajului plastic (transpus creativ într-o mică opere de artă). Acest fapt apare ca o trecere la o expresie artistică (*Antraghosys* - emoția unui gând exprimat plastic) pe care nu o percep încă foarte clar, dar care are implicit caracterul de iminență a sentimentului de unitate, fapt ce mă și determină să vorbesc despre ea.

De asemenea, lemnul din care este făcută banca a fost martor la o mulțime de evenimente care în raport cu un eveniment de referință fixat, este simultan.

Şi tot acum, când stau pe bancă și reflectez la diverse modalități de a crea imagini, deci înțelegând cu exactitate că pictura oferă mult mai multă libertate față de fotografie, mă gândesc că lemnul și-a păstrat nealterată personalitatea, recunoscând parcă aprioric, cu multă emoție, toate intervențiile estetice care i se vor face de-a lungul timpului, de numeroși alți artiști. În ochii lemnului sunt un necunoscut, dar nici nu cred că m-ar privi ca pe un străin dacă și-ar regla mai bine vederea printr-o eliberare a simțirii din chinga rațiunii.

Iată, deci, că și lemnul și banca, pot căpăta trăsături umane. Ele pot să dobândească facultățile simțurilor și a imaginației de a capta în totalitate și de a eterniza miracolele creației, atâta timp cât artistul își etalează excelența într-o tehnică sau măiestrie artistică care indică un mesaj: *"O cale spre frumos se poate croi numai printr-o privire interioară, identificând ceea ce ne este exterior cu ajutorul unui arhetip preexistent în interioritatea noastră."*

Acuitatea vizuală pe care artistul o activează de la o anumită distanță se referă la impactul pe care îl au celelalte elemente din jur asupra obiectului de studiu (perceput ca o putere de sine stătătoare, sau ca o structură abstractizată de senzații).

Orice lucru are o taină a lui mai expresivă dacă luăm în considerare faptul că o bancă de lemn poate desemna un "gol" populat în mod echilibrat cu plinuri. Asta, dacă mesajul unitar al imaginii ei păstrează apropierea de viziunea flexibilă asupra unei realități ignorate de toți ceilalți. Ca atare, un singur mesaj îmi transmite banca de lemn: *"Nu refuza niciodată ochiului tău plăcerea de a crea o altă realitate din ceea ce te înconjoară, simultan cu trăirile cu care îți asociezi persoana."*

După cum se poate observa, arhetipul preexistent în interioritatea mea este tendința de reprezentare a unei realități care transcende ceea ce este trecător.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-lucru-are-o-taina-a-lui-mai-expresiva.html

Orice operă de artă poartă urme ale creatorului ei

On Februarie 07, 2013

Examinează-ți "creația" prin prisma acelor senzații și trăiri capabile să-ți ateste valoarea în aspectele diverse ale realității care îți susține lumea exterioară și viața, așa cum sunt ele reprezentate într-un univers nesfârșit.

A început prin a fi rodul unei științe imposibile. O pură interpretare a unei viziuni care delimita prezentul de viitor. O transformare la nivel de percepție care intensifica la maxim efectul de originalitate și inedit. Cu mână sigură, cu o gândire analitică de tipul " *Numai eu știu, numai eu pot* ", scriam și îmi reînnoiam garderoba de idei în același mod în care picta Van Gogh, ca un posedat, cu aceeași repeziciune, cu aceeași exuberanță maniacă a creației.

Absolut unică, creația pe care o plămădeam din noroiul evenimentelor, bizară prin alcătuirea ei, cu permanente ricoșeuri într-un imens real care se împărțea în contrarii, părea să se întoarcă împotriva mea. Se îndrepta într-un singur sens, spre suspendare, sau mai rău, spre auto-anulare, spre dezintegrare. Consecința îndrăznelii mele de a judeca lucrurile altfel, într-o manieră prea voalată?

Ca un pârâiaș care se varsă într-un pârâu și apoi se transformă într-un fluviu, aveam impresia că tot ceea ce cream, din tot ceea ce încercam din răsputeri să aflu, din tot ceea ce ajunsesem să cunosc, din tot ceea ce însemnam eu, se vărsa în ceva mai mare. Într-un imens ocean cu limite insuficient definite. Într-un univers al cărui început și sfârșit nici nu pot fi închipuite de imaginația omenească.

Un orizont încețoșat, prăfuit ca un drum redescoperit după mii de ani, greu accesibil. Un orizont care nu pleda către un ideal acceptat de majoritatea oamenilor, care nu circumscria orizontul așteptărilor lor.

A conferi creației tale un conținut de autenticitate înseamnă să asimilezi ideea de "sacrificiu" cu conținutul cel mai profund al unei imagini care declanșează sentimentul unei implicări accentuate în existență.

Ceea ce un artist încearcă să construiască pornind de la niște detalii complexe, care într-o eventualitate ar fi fost demne de un Rafael, adică revelator în ceea ce privește lumea ideilor, nu trebuie să se interpună în calea sentimentului. Dacă creația mea ar fi ajuns pe mâinile Agathei Christie, cu siguranță ea nu s-ar fi putut abține să nu aducă o remarcă foarte importantă: " *Nu e destul sânge sau suficiente cadavre în opera ta !* "

Pe de altă parte, un critic literar, care pune accent pe obiectivitate, ar fi pus altfel problema: " *E adevărat că scriitorii au o predilecție pentru idei ieșite din comun. Idei depărtate de marginile realității, idei cam fanteziste. Însă ideile tale, năstrușnice, prețioase prin ingeniozitatea și originalitatea lor, cum pot contribui la bunul mers al lucrurilor în sfera ta profesională? Care e impresia pe care o lasă cititorilor? Cum ar putea fi ele originea excelenței tale?* "

Leadership: Poți să observi aspectele diverse ale realității într-un mod aparte echivalând cu o tendință spre autonomie care te determină să fii stăpân pe un destin căruia numai tu îi poți da expresie?

Orizontul pe care "creația" ta îl materializează, este indicatorul cheie al leadershipului. Şi

numai dacă ești o persoană înzestrată cu talent, o persoană inspirată, îți vei putea facilita parcursul artistic la nivel de idei, concepte și perspective printr-un proces complex în care "Demiurgul a zidit universul punând spiritul în suflet și sufletul în trup", caracterizat de incluziunea într-o lume haotică.

Orizontul, un punct forte ce ar trebui mult mai bine exploatat, este asemenea unui obiect executat cu meșteșug, în conformitate cu regulile de alcătuire ce-i sunt inerente, care poate, sau nu, să se bucure de o anumită popularitate în rândul celor interesați să-ți acceseze potențialul. Realitatea în care te găsești este o sumă a percepțiilor și atitudinilor tale asupra mediului extern, asupra lumii înconjurătoare determinată într-un mod extrem de profund.

În această linie, de asigurator al perpetuării leadershipului, de *customizer* al elementelor esențiale care-ți definesc inclinațiile, opera de artă - creația căreia îi dai întâietate pe drumul spre atingerea excelenței, apare drept prezență indispensabilă, inedită și incitantă. Apare drept entitate – concept abstract ce nu poate fi întâlnit oricând și oriunde, drept combustibil de bază al dezvoltării ce nu poate fi realizat oricum și de către oricine.

Un asemenea orizont se prezintă ca un podiș relativ rigid, ca un brand inovator, generator de influențe, ca un competitor reprezentativ în peisajul artiștilor de azi și de mâine. Leadershipul celui care creează noi standarde de performanță în lupta cu "materia primă a progresului" (valorificarea deplină a potențialului uman de afirmare), va constitui prilej de admirație și de mândrie pentru cine îl va contempla.

Leadership: Poți să-ți aduci creația la nivel de maximizare a valorii personale făcând apel la o imagine care spune tot despre o cunoaștere căreia puțini îi percep secretele?

Tot ceea ce creezi este transferat spre două borne de racord cu un circuit exterior determinat de un "operator de impedanță" – capabil să ofere, nediferențiat, impulsuri negative sau pozitive.

A face un lucru cu artă, înseamnă a-l executa și definitiva cu sprijinul unui ansamblu de "forțe concurente" unanim acceptate și recunoscute. Îți va fi greu să întrevezi, din perspectiva propriei tale înțelegeri și cunoașteri, un drum de calitate pe care să pășești, dacă nu vei avea lângă ține doi "dipoli", două instanțe de judecată, doi evaluatori - **un critic** și **un anti-critic**, amândoi dispunând de un imens potențial de cooperare și de maximizare a valorii tale.

Apoi trebuie să faci din tine însuți un bun evaluator. Pune în balanță feedback-ul primit din partea amândurora, și vezi care cântărește mai mult după pronunțarea verdictului lor - condiția sine qua non a dezvoltării tale durabile, și a unei promovări eficiente a potențialului de creație. O cunoaștere căreia puțini îi pot percepe secretele este rezultatul unui parcurs artistic care își schimbă tematica în funcție de evenimentele și lucrurile pe care le evoci cu admirație, prin intermediul cărora se reconstituie imaginea unei spiritualități înalte desprinse din servitutea materiei.

Nivelul tău de excelență este dat de feedback-ul care are pondere mai mare în predicția performanței tale. Orice argument în sprijinul creației tale – leadershipul - poate fi justificat atâta timp cât există repere precise cu privire la un interes public real. Raportul de evaluare trebuie să releve încadrarea leadershipului tău în parametrii optimi de dezvoltare.

Nivelul de maximizare al valorii personale se poate determina prin intermediul imaginii care te reprezintă într-o stare de creație continuă văzută din perspectiva unei intervenții divine în concretul lucrurilor și fenomenelor pământești.

Orice operă de artă poartă urme ale creatorului ei sunt cele două șiruri de borne ce-ți călăuzesc calea în scopul obținerii unui rezultat bun în cursa către atingerea excelenței, împiedicându-te să aluneci spre extreme.

"Creația" căreia îi dai viață este rodul unei științe imposibile? Este ea străbătută de permanente ricoșeuri într-un imens real care se împarte în contrarii? Se întoarce ea împotriva ta?

Examinează-ți "creația" prin prisma acelor două instanțe de judecată capabile să îți evalueze corect nivelul de excelență.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-opera-de-arta-poarta-urme-ale-creatorului-ei.html

Orizontul unei minți înaintate

On Februarie 09, 2016

Fii cheia căutărilor tale, manifestându-ți tendința de a face analogii între adevărurile experienței și adevărurile revelate prin navigarea într-o varietate de descoperiri de sine.

Manifestam o încredere nemărginită în ceva care îmi transmitea o altă perspectivă a lucrurilor. Impulsul de a-mi reînnoi gândirea se putea extinde doar prin dezvoltarea capacității de cunoaștere a unui orizont de referințe nelimitat, cuprinzând lumea văzută prin ochii unui artist care refuză să se supună orbește prejudecăților convenționale, în încercarea de a intra în conexiune cu Energia Creatoare.

Aici se întrepătrundeau cele mai influente repere ale conceptului "Next Level" extrem de bogat in argumente de ordin artistic, prin faptul că în orice încercam să fac mă confruntam cu mai multe imagini care ilustrau o lume plină de conținut personalizat, o deschidere spre explorarea și mai profundă a limbajului sufletului, minții, spiritului uman. Iar orizontul, ascuns de lume, îl deschideam întâmplător ca pe-o fereastră care nu există și nici nu are aprobare de construcție, dar care are specificată un singur cod de activare: "Think Back". Ce diferit și minunat arăta totul !

Celebrul scriitor italian, Umberto Eco, părea să împărtășească aceeași dorință de aflare a adâncimii lucrurilor atunci când spunea că: *"Marea Ştiință, rămânând ascunsă celor mulți, își păstrează astfel prestigiul și forța".*

Experiența vieții pe care a trăit-o scriitorul printr-o descoperire de sine superioară, în situații noi și complexe, încât putem trage concluzia că este rezultatul acumulării unor solide cunoștințe în diverse domenii, își găsește corespondent în cercetarea tot mai amănunțită a trecutului care ascunde încã multe fragmente sau fațete ce așteaptã sã fie descoperite și valorificate.

La fel și eu, considerând că nu poate exista o artă fără fapte, o cunoaștere fără progres, sau o credință fără Dumnezeu, mi-am dat acceptul în fața rigorii exclusivismului de a încărca cu semnificație orice lucru, oricât de banal ar fi acesta, sau de a pune cap la cap o teorie despre cultură și interpretare pornind de la câteva lucruri mărunte.

Leadership: Ești în măsură să dai o notă de certitudine evenimentelor trăite la un moment dat și la o anume intensitate, cu cât înțelegerea ta referitoare la Cine Ești cu Adevărat este mai extinsă?

Am obținut codul de activare al înțelegerii lucrurilor prin intermediul unei întâmplări din viața lui Alexandru Macedon. El a primit în dar niște vase minunate din sticlă, despre care se spunea că au înfruntat marile evenimente ale timpului. Darul i-a plăcut enorm de mult, mai ales pentru istoria ce o ascundeau ele. Cu toate acestea a spart vasele. De ce? Tocmai de aceea, a răspuns el, fiindcă mi-ar părea rău să le pierd. Cu timpul ele tot s-ar sparge, unul câte unul, și eu aș fi și mai trist decât acum.

Orizontul întregii cunoașteri de care era legată întreaga mea viață s-a născut parcă din dorința de a nu fi în trend cu nimic în afară de răsucirile mele de perspectivă, prin dinamismul cu care construiam sensuri nelimitate, pe care altul nu le-ar pricepe, dar le-ar potrivi ca surdul care nu aude. Obțineam totuși un rezultat, scontat numai de rațiunile care experimentau sentimentul unei istorii ce se poate ghici chiar și atunci când ea se pierde.

Înțelegerea referitoare la cine eram cu adevărat părea tot mai extinsă în măsura în care lucrurile, înfruntând marile evenimente ale timpului, puteau fi considerate miracole ale existenței. Trebuia să furnizez puțină radioactivitate creierului meu care putea da oricând noi valențe zonei numită Artă, greu accesibilă pentru mulți oameni simpli. Arta de a vedea lucrurile prin lentila timpului, a evoluției, a învățămintelor pe care trebuie să le tragem din exemplele existențiale ale marilor conducători și artiști ai lumii.

Confesiv cum sunt, spun acum totul până la capăt. Prefer să testez anumite subiecte abordate printr-o oarecare doză de confuzie, iar rezultatul se vede pe ecranul unei altfel de realități.

Leadership: Poți să stabilești noi direcții prioritare de gândire în contextul unui „Think Back" care face trecerea spre un „Next Level"?

Stabilirea pașilor de dezvoltare a nivelului de leadership, prin intermediul diferitelor trepte de descoperire a unor noi orizonturi de înțelegere a lucrurilor, constă din căutarea răspunsurilor la concluzia că tu ești cheia căutărilor tale de iluminare. Totul devine un soi de demonstrație a posibilităților de definire a unor direcții prioritare de gândire în contextul unui „Think Back". Strălucești prin ceea ce înveți singur de la tine.

Think Back este modul de a ajunge la tine printr-o înțelegere superioară a lucrurilor pe care le incluzi în viața ta sub pretextul nevoii de a aparține unui timp care s-a scurs. Poți să dai noi valențe unei zone greu accesibile pentru mulți (arta de a gândi prin sine) numai dacă reușești să extragi din tine însuți acele învățăminte, informații și puncte de vedere, referitoare la ceea ce ai făcut și ai fost în relație cu lumea. După care să le prelucrezi în vederea construirii unui statut aparte: acela de om care nu rămâne captiv într-un fragment ce se tot repetă.

„Next Level" este debutul tău într-un rol dintr-o producție de lung metraj ale cărei dimensiuni depind de nevoia de a-ți proiecta un nou tip de rost în lume. Dar, în același timp, el depinde de un nou concept de ființă ce se manifestă prin tendința de a face noi analogii între adevărurile experienței și adevărurile revelate prin navigarea într-o varietate de descoperiri de sine.

Orizontul este o imagine a ceea ce nu coboară niciodată din ființa mea adevărată în existența de zi cu zi, ci se colorează în facerea unei călătorii spre infinit, scormonind prin haosul deplasărilor cugetătoare în căutarea unei licăriri de însemnătate. Şi, negăsind-o, apelez la diverse analogii cu situații dintr-o lume paralelă, cu lucrările altor autori, cu istoria demult uitată.

Liniile orizontului meu nu trebuiesc alterate de niciun obstacol, spre a cărui posesie tind cu o râvnă imposibil de stăvilit, care totuși mă face să mă întreb: "You will be a giver or a taker?" Trebuie să am grijă cu ce umplu acest orizont, încât ceilalți să nu se piardă definitiv în el.

Leadershipul poate avea un conținut personalizat de perspective și abordări diferite ale timpului pe care îl umpli cu lucrurile capabile să confere vieții tale un sens de apartenență la o știință care "se trăiește" pentru a fi înțeleasă cu adevărat.

Orizontul unei minți înaintate se deschide odată cu transformarea omului într-o altă etapă de a exista, prin însăși sevele de inspirație pe care le oferă analogia dintre experiența sa și istoria pe care o poartă în spate.

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-minti-inaintate.html

Orizontul unei priviri care își păstrează expresivitatea

On Mai 22, 2020

Că-i întrecu nu numai pe toți, dar și pe sine..

Să înțelegi o părticică din ceea ce înseamnă complexitatea unei opere remarcabile, prin ochii unui scriitor a cărui viziune conturează o întreagă lume simbolică, și să devii iluminat în această lume, iată care este adevărata măsură a unei priviri aruncată febril în vârtejul artei. Eu am înțeles totul, fiindcă sunt un iluminat, un creator de imagini suprarealiste, deprins cu privirea unui ochi care observă totul din înaltul unei viziuni integratoare în domeniul artelor frumoase, *un frammento del sogno di un momento senza pari,* unde nimic nu e la fel ca în varianta anterioară.

Iată care este priveliștea unui scriitor special, proiectul inedit al unui iluminat, în măreția unei lumi plină de cuvinte pricepute, sugestive, însuflețitoare, ce bat în inima unei cărți de artă: începe cu o frunză atât de caldă la privire, atât de grațioasă într-un instantaneu al observațiilor întâmplătoare, intrată sub incidența artei și a științei, încât se confundă cu explozia de culori pe care o oferă șevaletul unei eternități firave capabilă să dea impresia unui plan „intangibil" al Esenței Universale.

O priveliște dincolo de orice imaginație. Începe cu o frunză rămasă de cu toamnă, și se continuă cu petala unui trandafir drag, fermecător, liniștit, care prinde viață într-o poveste fără timp, atât de apropiată de povestirile Seherezadei, pline de învățături, lăsându-te învăluit de miresme absolut încântătoare, desprinse parcă dintr-o mie și una de nopți.

Şi frunza, atât de plăcută vederii, și petala de trandafir, atât de îndrăgostită de soare, fac parte din atmosfera recreată a unei lumi pe care imaginația și sensibilitatea scriitorului le modelează continuu în planul profund al practicării unei arte memorabile: *Elassfenthil* , sau manifestarea sufletului afectiv în concretul unei realități universale.

Leadership: Poți să stimulezi dezvoltarea unei creații spirituale aflate „deasupra învălmășelii", acolo unde nu există o imagine foarte clară despre tine, în încercarea de a trece dincolo de frontierele acceptate ale artei?

Dar nu întotdeauna a fost așa. Multă vreme n-am știut să văd, nu mă pricepeam, nu puteam să extrag din esența unei priviri aruncată "de colo-colo" mesajul sublim al unei opere de artă: fond, cuprins, semnificație. N-am știut dintotdeauna să scriu, n-am știut să leg nici cea mai simplă conversație cu îngerii, cu vântul, cu florile, cu tot ceea ce îmi rezerva farmecul naturii, și poate de aceea ochii mei erau atât de întristați, obosiți, descurajați, exact ca la vederea unei fotografii căreia simți că îi lipsește ceva special: viața.

Frunzele erau doar niște buline colorate pe care le călcam în picioare la propriu, doar ca să le umplu cu noroi, sau ca să le adun laolaltă cu grebla înainte de a le da foc, pentru a respira fumul plăcut al focului de toamnă. Iar trandafirii miroseau frumos, și atât. Probabil, și eu, eram la fel de neînsemnat după cum le vedeam pe ele.

Nu le-am ascultat niciodată vocea, nu le-am văzut adevăratul chip spiritual, pentru că privirii mele îi lipsea profunzimea atât de necesară dezvoltării sensibilității emoționale, cromatice, literare, menită să se manifeste între tentațiile altei lumi, acolo unde ochii sufletului pot urmări o mică parte din planul altei realități. Compromisul pe care îl suportam zilnic, haosul primordial dintr-o rămășită de respect adus sentimentului de comuniune cu natura, era procesarea unei informații serbede, fără semnificație aparte, dispusă într-un background care

nu spunea nimic, care nu punea în evidență plasticitatea memorabilă a unei lumii vii, neimprovizate. Eram nesimțitor și nevăzător, la un loc.

Presupun că ochii care nu văd elementul afectiv în totul din jur, sunt aceiași ochi care nu percep diferența dintre luciditate și expresivitate.

Leadership: Cum reacționează mintea și sufletul tău la vederea unei creații strălucite însoțită de o imagine căreia trebuie să-i descoperi mesajul, să-i deslușești povestea în marea transfigurație a artei?

Nimic din frunza mea nu trădează vreo emoție, cu toate acestea ea există ca taină a tuturor lucrurilor. Lângă ea, trandafirul roșu nu poate să clădească opera ideală a zeului creator, de aici cauze de fericire sau nefericire, de armonie sau de discordanță intimă între privitor și obiectul privirii. Cu toate acestea, înfățișarea trandafirului provoacă la reprezentarea unui fenomen considerat plăcut, numit *painting in the words* , prin mijlocirea unor mișcări fine de artist care în mintea lui sunt pietre prețioase, ape curgătoare, sau vârtejuri de vânt.

Mărturisesc. Singura mea punte de legătură cu arta, cu reprezentările naturii prin imagini, picturi, povestiri, vise și emoții, înainte de a învăța despre această lume ca despre o viață trăită în altă viață, în alt spațiu și alt timp, a fost romanul "Egipteanul", scris de Mika Waltari. Dacă nu ar fi fost această carte, întemeiată și ea din voia naturii, cu acceptul spiritelor superioare care își câștigă mereu o altă viață, alte vieți noi, alte corpuri, alte misiuni, mijlocind înțelegerea dintre lumi, probabil nici voi nu ați fi ajuns să mă citiți pe mine.

Nici frunzele, nici trandafirii, nici vântul nu m-au condus la paginile ei, ci numai acel mister al naturii care stă ascuns în sufletele sfinților, prevestind destăinuiri grozave și care face ca un om de rând, neieșind cu nimic în evidență, să se transforme aproape imperceptibil într-un *En Soph* legendar investit cu puterea de a scrie în glasul universal. Nu eu am ajuns la această carte, natura mi-a dăruit-o ca inspirație atunci când inima timpului potrivit a bătut pentru mine, iar eu am bătut imposibilul.

Transfigurația este, conform dicționarului, un procedeu specific procesului de creație cu ajutorul căruia elementele realității exterioare, filtrate de viziunea imaginației și de puterea de expresie a artistului, se transformă într-o realitate nouă. În acest caz, eu m-am ridicat la nivelul unui creator care poate da viață unei alterități aflată într-o condiție literară.

Leadership: Estetica creației tale își lărgește orizontul dincolo de lumea artei, către sfera unei vieți desprinsă parcă din reversibilitatea imaginară a tuturor istoriilor lumii?

Iar acest glas universal care m-a învățat limbajul naturii, să prețuiesc o frunză la fel de mult ca pe un trandafir, să înalț vântul ca pe un zmeu de hârtie, să transform orice lucru din jur în ceva mai mult decât este, într-un context spiritual, superior și nefalsificat, mi-a adus și acum în cale, spre reconsolidarea unei memorii afective, cuvintele prețioase din inima unei cărți, pe care cândva, dacă nu chiar astăzi, o va deschide cineva:

"Toate aceste cărți le-am scris eu, Sinuhe, egipteanul, doar pentru mine. Nu pentru zei, nu pentru alți oameni, nici ca numele meu să se păstreze pentru eternitate. Le-am scris doar pentru biata mea inimă încărcată de amar și tristețe.

Păstrez cu grijă aceste cărți, iar înțeleapta Muti a cusut pentru fiecare carte câte o învelitoare trainică din fibre de palmier. Toate cărțile acestea vor fi puse într-o lădiță de argint, lădița de argint va fi pusă într-o ladă de lemn tare, lada de lemn tare într-o ladă de aramă, așa cum odinioară cărțile zeului Thot au fost ferecate pentru a se păstra și au fost

aruncate în Nil.

Nu știu dacă Muti va reuși să pună cărțile în mormântul meu fără să o vadă gardienii, dar nu mă frământă acest lucru. Fiindcă eu, Sinuhe, sunt doar un om, am trăit în fiecare om care a trăit mai înainte de mine și voi trăi în fiecare om care va trăi după mine."

Așadar, între mine și micuța frunză, la fel ca între mine și petala de trandafir, la fel ca între mine și vântul deșertic, s-a interpus o carte plină de învățăminte, scrisă cu stiloul, cu magie și cu deschidere, cu aceeași sensibilitate cu care frunza, luată de vânt, s-a transformat într-o petală de trandafir care, la rândul ei, a făcut să se aprindă scânteia de inspirație în emanația unui personaj (auto)situat în diferite faze evolutive.

Puritatea unei creații vaste poate fi dobândită numai de subiectivitatea artistului, sensibil și empatic, care știe să privească dincolo de istoria artei, dincolo de spațiul unui singur trup, pentru a deschide porțile unei lumi de poveste care nu se sfârșește niciodată.

Orizontul unei priviri care își păstrează expresivitatea are deschidere spre lectura unei creații autentice, amintite uneori de destinul unei duble personalități: una care se manifestă prin intermediul cuvântului scris și una care se manifestă prin intermediul unui spirit veșnic.

Eu, Neculai Fântânaru, îmbrățișez destinul spiritual al lui Sinuhe, chipul unirii sufletului cu trupul înviat al unuia care a putut viziona după bunul plac toate istoriile lumilor, potrivit scenariului scris de o mână de artist care vede, simte, adâncindu-se iar și iar sub mantia arămie a naturii predispusă să capete conturul unei povești cu interpretare metaforică.

Vă rog, rămâneți lângă mine în nemărginirea timpului...

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-priviri-care-isi-pastreaza-expresivitatea.html

Orizontul unei viziuni înaripate

On Noiembrie 12, 2009

Lărgește limitele propriului orizont, contribuind la reconstrucția mentalității și valorilor celor din jur.

La 26 iunie 1963, președintele american John Fitzgerald Kennedy a fost în vizită la Berlin. Aproximativ 120.000 de berlinezi s-au adunat în fața Primăriei din Schöneberg, pentru a asculta discursul președintelui. Ei s-au adunat în piață înainte ca el să sosească, și când în cele din urmă a ajuns pe podium, l-au ovaționat și aplaudat timp de câteva minute.

Kennedy și-a început discursul spunând: "Libertatea are multe dificultăți și democrația nu este perfectă. Dar noi nu a trebuit niciodată să ridicăm un zid pentru a baricada poporul înăuntru." Într-un discurs plin de zel, președintele a spus că Berlinul de Vest a fost un simbol al libertății într-o lume amenințată de Războiul Rece. În final a rostit următoarele cuvinte, ajunse celebre: "Toți oamenii liberi, oriunde s-ar afla, sunt cetățeni ai Berlinului, și de aceea, ca un om liber, mă mândresc cu cuvintele: "Sunt un Berlinez".

Kennedy a fost omul care a făcut ziua de 26 iunie de neuitat. Discursul său a fost punctat pretutindeni cu uralele de aprobare. Exprimându-și susținerea față de locuitorii enclavei occidentale în Germania de Est, el a reușit să le modeleze conștiința și să genereze acele valori care să-i ajute să-și mențină motivațiile. Practic Kennedy a transmis un mesaj nou, un îndemn spre condiționare, spre libertate – deci spre evoluția spirituală autentică, proprie fiecărui om în parte.

Leadership: Îți dai silința să creezi un climat propice cultivării viziunii tale, apelând retoric la autoritatea acelei virtuți a omeniei manifestată sub forma unei relații deterministe între "copleșitor" și "de neuitat" ?

Oamenii te acceptă și te urmează numai dacă filozofia ta este similară cu a lor. Va fi greu să influențezi pe cei ale căror convingeri și valori diferă prea mult de ale tale. De aceea devine atât de important să le direcționezi oamenilor convingerile privind necesitatea schimbării mentalității care să funcționeze ca un "purificator" de energii pozitive – deci care să le limpezească gândurile și să le împlinească speranțele. Pentru asta trebuie să-ți folosești în mod pozitiv puterea de convingere.

1.Tu îți dai silința să creezi un climat propice cultivării viziunii tale? (adică un climat călduros și pozitiv, plin de încredere, ce are la bază valorile fundamentale pe care se sprijină leadershipul tău?)

2.Este momentul să te apleci mai atent asupra felului în care îi poți modela pe oameni? Acest lucru presupune să utilizezi acele calități care transmit energie și un suflu nou de speranță care să contribuie la înnoirea, la schimbarea mentalității oamenilor. Aceste calități îți pot asigura excelența, iar ele nu pot fi materializate fără pasiune, cunoaștere, curaj, și stăpânirea artei de a lucra cu oamenii.

Leadership: Îți clădești influența pe un ideal care stârnește dorința oamenilor de a urma o chemare mai înaltă, dar care depășește alegerile lor în ceea ce privește capacitatea lor de a se identifica cu un ideal?

Rolul unui lider se aseamănă foarte mult cu cel al gazdei. O gazdă trebuie să fie amabilă cu

toți musafirii care îi trec pragul casei. Ea trebuie să inspire un sentiment liniștitor, să fie capabilă să vadă în fiecare om ceva bun, să perceapă esența fiecărui musafir și să nu facă niciodată comparații; să intervină în dialogul dintre doi interlocutori dacă este nevoie, și uneori să concilieze punctele de vedere divergente.

Liderul, în mod asemănător, trebuie să fie capabil să perceapă potențialul celor care îl înconjoară, altfel nu va reuși să inducă acele emoții constructive, pozitive, cu ajutorul cărora să le influențeze atitudinea, să le controleze modul de gândire și acțiunile. Liderul își clădește influența pe un singur ideal: emoție, emoție, emoție cu orice preț. Oamenii trebuie să vadă cât de mult îi iubești, înainte de a-ți accepta punctele de vedere și deciziile. Emoțiile reprezintă acea rază de lumină pe care trebuie s-o întrezărești, este un drum spre interiorul oricărei ființe.

Încotro se îndreaptă leadershipul tău?

Înainte de a parcurge restul secțiunilor acestui seminar al cărui scop este prezentarea și înțelegerea modificărilor pe care le aduce leadershipul, mă văd nevoit să-ți pun următoarea întrebare: "Încotro vrei să se îndrepte leadershipul tău?"

Dacă îți este greu să întrezărești drumul pe care-l va urma evoluția leadershipului tău, înseamnă că încă nu ți-ai creat și structurat un sistem de sprijinire a tuturor oamenilor aflați în preajma ta, înseamnă că îți lipsește fermitatea în luarea acelor decizii care le influențează acestora evoluția lor ulterioară, înseamnă că nu ți-ai dat seama de importanța cooperării și a sprijinului reciproc. De aceea țin să menționez că, pentru a putea să-ți crești nivelul de influență trebuie să discerni și să-ți personalizezi drumul spre tine însuți. Totul începe de la tine, asta e ceea ce Kennedy a reușit să evidențieze prin prezența sa și prin discursul său atât de surprinzător de echilibrat și emoționant.

Leadership: Cea mai dificilă decizie pe care a o poţi lua este de a urma evoluția unei viziuni care ține permanent pasul cu realitățile actuale, dar care nu justifică ambiția sinelui tău de a se abandona în brațele unui vis?

Liderul trebuie să se perceapă și să își judece în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalți să-l urmeze și să-l sprijine. În orice lider înzestrat cu iscusința de a înțelege motivațiile ascunse ale celorlalți oameni există acea imensă sete de căutare continuă a propriilor rădăcini, a propriilor valori – căci numai măsurarea lor corectă, prețuirea și respectarea lor - îi inspiră activitățile și deciziile. De fapt, trebuie să existe în el o dorință imensă de auto-descoperire pentru ca nu cumva să ignore marile adevăruri ale artei de a conduce.

Trei piloni de bază: valori, integritate, atitudine

Pentru a verifica valabilitatea leadershipului tău, privește-ți obiectiv părțile bune și cele slabe. Părțile bune indică direcția spre care trebuie să te îndrepți atunci când te eliberezi de orice conformism care îți afectează semnificativ moralul, împiedicându-te să vezi dincolo de ceea ce ești tu, și de ceea ce poți fi. Părțile rele, evidențiază aprecierea negativă pe care ți-o dau oamenii, ele sunt în strânsă legătură cu imposibilitatea de a surprinde esența leadershipului, care se sprijină pe trei piloni de bază: valori, integritate, atitudine. Ca să faci saltul către excelență, ajută-i pe oameni să-și depășească slăbiciunile, să depășească toate barierele impuse de o gândire nesănătoasă și fă în așa fel încât să-i apropii de atingerea potențialului lor.

Ţi-ai creat și structurat un sistem de sprijinire a tuturor aflați în preajma ta? Îți judeci în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalți să te urmeze?

Așa cum un alpinist trebuie să fie în stare să privească un pisc de munte și să vadă cum să facă să-l cucerească, tot așa și tu, ca să-ți dezvolți leadershipul conform așteptărilor tale, trebuie mai întâi să înviorezi spiritul oamenilor, adică să cauți să deschizi în fața lor un orizont nou, mult mai larg, care să-i ajute să depășească momentele grele prin care au trecut, să le dea putere și tărie să meargă mai departe.

E ceasul marii confuzii? Goana după glorie, fără a-ți exprima leadershipul într-un mod inedit - apelând cât mai mult la emoții, este ca și cum ai scoate soarele din sistemul solar. Practic întregul tău leadership s-ar transforma într-un mare vid, într-un mare "neînțeles". Acesta este ceasul unor mari confuzii, este poate drama leadershipului, sau poate chiar începutul unui "sfârșit". Îți orientezi leadershipul înspre întuneric – punând dorința de glorie mai presus de orice, sau înspre lumină – folosindu-te de emoții pentru a-i servi pe oameni și pentru a le însufleți existența? Ești sau nu ești pe drumul cel bun spre excelență?

Prin urmare, pentru a anula apariția oricărui eșec în materie de leadership, evaluează-ți progresul în mod constant. Elimină orice confuzie legată de limitele peste care nu poți trece.

Cum îți percepi propria ființă?

Prin puterea cuvintelor bine alese poți influența gândirea și mentalitatea celora din jurul tău. Cuvintele însă exprimă și nivelul tău propriu, al mentalității, educației și valorilor pe care le promovezi. Dar, în același timp, cuvintele îți scot în evidență orizontul pe care se așează idealurile tale, pe care se profilează valorile tale.

Orizontul pe care îl proiectezi, pe care îl exprimi și îl împărtășești celorlalți oameni constituie unul dintre pilonii pe care se sprijină întreaga construcție a psihicului tău, deschizându-ți sau, dimpotrivă, închizându-ți poarta spre standardul înalt de excelență la care orice lider dorește să acceadă. Orizontul este influențat de micul tău colț de lume, unde te compari cu tine însuți și în funcție de percepția ta asupra propriei tale ființe, îl împărtășești celorlalți. Prin urmare, înainte de a produce schimbarea celorlalți, pune-ți întrebările:

În funcție de ce calități îți creionezi orizontul? Cum îți percepi tu propria ființă?

Leadershipul se referă la imboldul uman de a pune deoparte un ideal mai mic, pentru a urmări un alt ideal, cu o importanță mai mare, dar mai greu de realizat.

Orizontul unei viziuni înaripate este stabilt de acel om care își evaluează progresul în mod constant și care reușește să elimine orice confuzie legată de propriile sale limite. Un asemenea om își privește obiectiv părțile bune și cele slabe, și decide să se concentreze asupra abilității de a schimba realitatea celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-viziuni-inaripate.html

Orizonturile de neatins ale căutării din noi

On Aprilie 19, 2015

Extinde-ți cunoașterea prin explorarea directă a realității subiective, după cum dictează schimbările reflectate în planul artei.

Aveam disperată nevoie de a fi altcineva, sub bagheta experimentală a ideii cunoașterii absolute, încercând să-mi dau seama, la fel cum în artă se pot prezenta lucrurile în desăvârșirea construcției lor, ce anume poate fi înțeles și ce nu poate fi. Ceva caracteristic sensibilității metafizice a artistului genial care, sugestionat de obiectele de artă, îndeamnă lumea la a căuta emoțiile estetice.

Nevoia de a fi căutător. Un demiurg izolat creând capodopere printr-un act de cultură si simțire. Un autor dotat, cu scrieri pline de duble înțelesuri, purtând în el acea vibrație de tip determinist, crescând pe măsura apropierii sale de o deplinătate nemărturisită, până în cea mai adâncă esență a ceea ce poate fi gândit și creat, explicat doar prin efectul artei asupra trăirilor cele mai intense care duc la săvârșirea voii sale.

Greu de acceptat. Era o întoarcere în mine însumi ori de câte ori mă avântam pe câmpurile de bătălie ale neajunsului, închipuind și folosind totul, cele de dinainte și cele de după inițierea mea în arta efectelor contrastante, în construirea neștiutului. Care, după regulile unei metode științifice, cu formularea unor inferențe cauzale, în contextul unei intenționate aplecări către abstract și idealism, puteau face lumină în adâncul mister al lumii. În spectacolul imaginării individuale.

Dacă vrei să afli mai multe despre o lume supusă rigorilor artei trebuie să găsești cea mai adecvată expresie simbolică a nemărginirii unui parcurs de viață care pornește din descrierea obiectului real și se desăvârșește în constituirea obiectului literar.

Creativ, răsuceam fiecare umbră și fiecare lumină într-o spirală care cobora spre neînțeles. Urcând apoi deasupra frumosului care se adresa rațiunii. Curios de a ști tot ce poate fi cuprins de simțuri, de percepții, de materie și suflet, în prelungirea lor experimentală. Practic, intram într-un soi de mentalitate de tip: „ *Parcurge întregul contur al creației în sens invers* ". Fapt care mă făcea să mă simt altcineva, dând noțiunea obiectivă a eului real distinct în proiecția unei realități idealizate.

Într-un fel, cred că mă confundam cu esteticianul acela grec care sublinia caracterul relativ al poziției diverselor categorii estetice în cadrul propriului lor sistem. Închipuitul devenea neînchipuit. Şi invers. De unde posibilitatea fiecăruia dintre ele de a se impune mai mult, în continuitate una față de alta, prin explorarea directă a realității subiective, după cum dictau schimbările reflectate în planul artei. Conform a ceea ce știam și a ceea ce nu știam despre mine însumi.

Leadership: Poți să creezi ceva într-o accepțiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simțire care doar împreună cu atingerea unei ținte particulare realizează întregul unei interpretări simbolice inegalabile?

Pentru a stabili caracterul și importanța unei creații trebuie, mai întâi, să-i definim punctul de pornire, sensul, structura, sursa în care se produce scânteia de rațiune, cu alte coordonate de analiză. Şi să vedem ce reliefează. Dar cel mai important este felul cum se combină, în ultimă instanță cu starea de spirit a artistului, cu propriile sale sentimente, înlăturând posibilele confuzii cauzate de dezechilibrul dintre real, ideal și ficțional.

Atingerea unei ținte particulare de recepționare a diferitelor sensuri ale artei se măsoară în cursul încercării de a reda cât mai complet cu putință, într-o imagine frontală, tot ceea ce se știi despre un obiect care atrage atenția prin simplitatea sa dezarmantă. Actul de simțire decurge din completarea obiectului cu o anumită nuanță emoțională, numită poate "sacralitate", sau cu o anumită valoare (bună sau rea), sau atribuindu-i o prestație de vis prin amestecul unic de performanță, eleganță, inovație și eficiență.

Căutările mele în zona artei au ca simbol de identificare specificația I.M, adică imagine a unui spațiu privit de sus, în vedere panoramică, a secvențelor din desfășurarea cronologică a unei literaturi din care obiectele sunt percepute ca rămânând constante, având aceeași mărime, forma și culoare, chiar dacă imaginea lor proiectată pe retina unei memorii comune se schimbă.

Arta este limbajul lucrurilor care capătă viață prin felul cum sunt transpunse într-un labirint mereu schimbător de text și imagine, în care interpretarea devine o experiență de lucru cu sinele.

A crea ceva într-o accepțiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simțire, înseamnă uneori să dai naștere efectului unei intenții de comunicare între lucrurile care te înconjoară și maniera de fi exprimate într-un limbaj adecvat unui discurs de manipulare.

Implicarea emoțională este acea forță colosală ce te leagă de un anumit mod de a gândi care te lasă să fii tot ce poți să fii. O forță care, pe de altă parte, dă un curs acțiunii care este relevant pentru atingerea unei ținte particulare. Ea dă startul unei ample campanii de creație, manifestându-se în mod vizibil în curiozitate științifică, într-o stare de inspirație perpetuă și într-o cursă de căutare a punctelor de vedere care îți avantajează aspirația spre ideal, spre tot ceea ce este îndrăzneț în artă.

În leadership este important ceea ce creezi într-o accepțiune diferită a artei, a culturii, a limbajului, a stărilor de spirit, depășind stadiul „banalului" care nu demonstrează nimic și generând efectul de ecou. Nu degeaba Nichita Stănescu vedea în actul creației o „stare de ecou". Ceva care are rezonanță atât în sufletul tău, cât și în jurul tău, dar mai ales în ceea ce consideri a fi schimbare prin puterea de pătrundere în blindajul neștiutului.

Leadershipul, conturându-se ca reacție la ceea ce încerci să realizezi prin actul creației, sub bagheta experimentală a ideii cunoașterii absolute, are ca material de filtrare informațiile, elementele realității subiective, prin viziunea imaginației și puterii de expresie, transformându-le în valori raportate la existență și la lumea din jur.

Întregul unei opere de artă este un cumul de lucruri, fapte și idei subordonate emoțiilor care prin sugestie, prin imagine și simbol pot căpăta forme concrete de viață.

Orizonturile de neatins ale căutării din noi pun în evidență acea stare a minții din care omul reușește să perceapă fiecare emoție și să o accepte ca pe o forță propulsatoare spre o evoluție mult mai avansată, și intrarea sa într-un soi de mentalitate de tip: „Parcurge întregul contur al creației în sens invers".

Source: https://neculaifantanaru.com/orizonturile-de-neatins-ale-cautarii-din-noi.html

Orizonturile distincte ale înțelegerii transformatoare

On Februarie 26, 2014

Asumă-ți integral rolul de îndrumător în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself", utilizând ecuația de predicție a unui model de gândire cuprins între curiozitate și subtilitate.

Trăiam senzația unei căderi pe verticală, într-o extremă a interpretărilor și deformărilor necontenite ale realității personale. Incontestabil, eram pus într-o mare încurcătură, reprezentată de o neclară și incoerentă ecuație de predicție a unui model de gândire, cuprins între curiozitate și subtilitate. Un fel de invazie intangibilă a spațiului meu de excelență intelectuală produsă după o stratagemă inedită, încă neexperimentată. Era greu să-mi imaginez care era resortul punctelor de vedere rezultate, pro și contra, ce urmau a fi asumate integral în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself".

Asemenea unor personaje din opera lui Hauff, imune la real, care se feresc să se arate în priveliștea întregii lumi și încep să capete semnificație abia atunci când pierd controlul asupra modului de gestionare a tot ceea ce este înăuntrul și în afara spațiului lor de origine. Mă situam cumva la limita dintre recunoașterea modului prin care puteam să "călătoresc" spre ceea ce se află în interiorul meu și conectarea la elementele componente ale unei realități inseparabile de însăși menirea ei.

Modelul de gândire cuprins între curiozitate și subtilitate se alimentează din formarea unui spirit critic și autocritic cu privire la realitățile cuprinse în memoriile unei vieți care se repetă în alte timpuri și alte dimensiuni.

Ficțiunea este realitatea percepută printr-o comparație cu personajele unei lumi care se schimbă în permanență. Asta era ideea mea măreață: să apropii orizontul unei înțelegeri primare, a cărui aspecte se conturează ca fiind un declanșator de originalitate pentru metafizica unui personaj fictiv, situată dincolo de experiență, pe tărâmul construcțiilor vizionare. Dincolo de orizontul înțelegerii raționale a adevăratei mele naturi, inconfundabile, se proiectează călătoria spirituală în nemărginirea unei povești în care se poate întâmpla orice.

Categoric, era ceea ce se putea traduce prin sintagma „ *nimic nu se pierde, totul se transformă.* " O solicitare excesivă a asumării unei responsabilități incerte, depășind puterea-mi de înțelegere, ca o mare de flăcări care îneca totul în fum.

Viața mea semăna pe alocuri cu călătoria lui Guliver în Laputa, totul se compunea dintr-o știință ruptă de realitate, viziuni mult prea îndrăznețe, planuri prea himerice, dar unde se întrevedea lumina unui nou început de drum în fenomenologia gândirii. Fără precedent. Avea loc o topire parțială a miezului de viu, inconștientul înnăscut care trebuia unit cu conștiința în mai multe elemente, reunindu-le apoi într-o unitate superioară.

Leadership: Te angajezi într-o aventură de proză pur fictivă care să descâlcească înțelesul adâncit al ființei tale, desprins parcă dintr-o poveste care își păstrează neostentativ filonul de excelență ca subiect al unei cunoașteri independente de orice experiență reală sau posibilă?

Indicatorul gradului de înțelegere și de stăpânire a felului în care te percepi este setat atunci când o operație de "citire" a realității întâlnește începutul unui nou model de gândire.

Leadershipul nu te plasează pe un teren ferm și bătătorit de o știință care renunță la imaginație și la îndrăzneala de a-ți extinde orizonturile printr-o ecuație experimentală de descoperire unor noi interpretări a realității, prin reprezentări ce le substituie pe cele uzuale, chiar răsturnându-le. Ci mai degrabă îți conferă un mare sentiment de împlinire și te face să conștientizezi acele tipare de gândire ce te țin pe loc, într-o poziție de staționare într-o intersecție nesemnalizată. În care elementele noi de explorare a unor noi arii de evoluție și formare a abilităților, cu ajutorul inteligenței cognitive și a experienței perceptuale, nu au prioritate de trecere.

Leadershipul se sprijină o operație de tipul " *transformation* " la nivel de percepție a sinelui prin raportare la un model de gândire, cuprins între curiozitate și subtilitate. Ceea ce reprezinți într-o lume plină de încercări se ascunde de multe ori în ficțiunea de a-ți transforma viața într-o poveste, de a lăsa anumite personaje să te reprezinte, cu intenția de a desființa regulile și convențiile unei societăți mult prea standardizate.

Deseori indivizii care aspiră la o extindere a spațiului lor de excelență intelectuală nu întâlnesc marcajul „Cedează trecerea" și au prioritate față de cei ce întâlnesc marcajul „Oprire". Mai ales atunci când încearcă să-și dubleze considerațiile asupra elementelor de cunoaștere care le întregesc personalitatea, imaginea, stilul de conducere, experiența, amplificând bagajul de înțelegere a realității asumate. Şi conștientizarea acesteia într-un context mai larg a percepțiilor și reprezentărilor, de natură obiectivă.

Leadershipul este imaginea unei realități care poate fi posibilă pe fundalul unei ficțiuni indicată să reprezinte viitorul, luând ca punct de reper un personaj care se construiește pe parcursul narațiunii ca o metaforă a schimbării de care este nevoie în viață.

Scriitorul cu cea mai largă viziune asupra tendințelor omului de a se raporta la elemente constante ale unei realități viitoare, precursor al literaturii științifico-fantastice, Jules Verne, mărturisea: *"Dacă ai la dispoziție apă și foc poți pregăti și altceva decât ceea ce mănânci în mod obișnuit."*

Privită ca o metaforă, această afirmație reflectă disponibilitatea de a face legătura dintre nevoi și consecințe, producând o nouă compoziție, un punct de referință pe harta percepțiilor despre tine însuți în raport cu realitatea.

Armonia anumitor elemente de interpretare a realității poate avea un puternic efect de stimulare a producției de repere și puncte de vedere ce ar putea contribui la schimbarea percepției asupra leadershipului. Profunzimea unei minți care gândește liber, uneori în scheme abstracte, care a câștigat prin experiență, prin procesul încercării de asimilare a unor informații și cunoștințe, se poate desăvârși atunci când omul încearcă să descâlcească fondul ascuns al ființei sale.

Numai recurgând la o știință pur explicativă, care să-ți definească orientările, utilizând ecuația de predicție a unui model de gândire, cuprins între curiozitate și subtilitate, numai astfel îți vei putea asuma integral rolul de îndrumător în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself".

Cunoașterea care îți dă libertatea de a-ți personaliza viziunea are ca bază de comparație ficțiunea unei identități inalterabile în fața percepției unei realități care se încăpățânează să te bulverseze, sau dimpotrivă, care continuă să te plictisească.

Această cunoaștere se situează pe mai multe niveluri: o metaforă care poate fi transformată într-un chip al adevărului, o meditație asupra procesului de naștere a unei opere literare, și intriga unei experiențe existențiale ieșite din comun.

Orizonturile distincte ale înțelegerii transformatoare constituie linia de despărțire dintre partea vizibilă a sferei de gândire atașată complet la experiența de viață trecută printr-o bine calculată construcție narativă,și partea invizibilă a sferei de gândire încapsulată în reguli și norme riguroase, ce impun întotdeauna congruența sau compatibilitatea cu realitatea obiectivă.

Ca lider, trebuie să faci uz de acea abilitate care îți permite adaptarea la realitatea în permanentă schimbare. Ceea ce presupune existența și dezvoltarea unei personalități flexibile și maleabile, ancorate într-o ficțiune care poate controla viitorul.

Myself este personajul unei povești de viață care te-a impresionat și pe care dorești să o împărtășești printr-o experiență unică de trăire a realității printr-o supra-realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/orizonturile-distincte-ale-intelegerii-transformatoare.html

Orologiul leadershipului

On Decembrie 17, 2010

Caracterul promotor al leadershipului nu este altceva decât reflexia distinctă a felului în care funcționezi în cazul depășirii limitelor și condiționărilor vieții.

Un om care s-a bucurat de o extraordinară popularitate în ultimii 20 de ani este scriitorul și regizorul american Stephen King. El a făcut, dacă pot să mă exprim așa, o treabă nemaipomenită, scriind peste o sută romane cu tentă fantastică și pline de substrat, majoritatea ajungând foarte îndrăgite și apreciate de cititorii din întreaga lume.

Dar la un moment dat, povestește Stephen King în introducerea romanului *"Pistolarul"* (primul volum din seria *"Turnul Întunecat"*), că a trecut printr-un moment de cumpănă al vieții - atunci când a fost lovit de un autoturism. Numai printr-un miracol a scăpat cu viață. Astfel a fost nevoit să-și întrerupă o perioadă de timp munca, ceea ce nu i-a fost pe plac.

În orice caz, în 2001 - pe când începea să se simtă mai bine, Stephen a decis să ducă la bun sfârșit aventura lui Roland (personajul principal al seriei). A pus totul deoparte și s-a apucat să scrie ultimele trei volume. El a mărturisit cu sinceritate ceea ce simțea în adâncul sufletului: *"Am făcut asta nu atât pentru cititorii care mi-o cereau, cât pentru mine însumi."*

Leadership: Exploatezi orice situație în folosul propriei desăvârșiri cuprinsă între beneficiul unei viziuni partizane asupra abordării unei anumite limite și beneficiul posesiunii unei stări de spirit?

Într-o oarecare măsură, Stephen King se vedea un erou – acel erou căruia el însuși i-a dat naștere în multe din romanele sale, un erou pe care nimeni și nimic nu-l poate opri din avântul său spre cele mai înalte culmi. Iar în interiorul acestui erou exista o voce, ca o șoaptă, sau ca o respirație apropiată, ceva viu și plin de har, care îi inspira mereu optimismul și încrederea, care îl susținea cu interes și îi atrăgea atenția atunci când greșea sau când era pe punctul de a-și uita pasiunea.

Dintotdeauna Stephen a avut o pasiune pentru condei și pentru citit, avea imaginație, avea finețe, avea idei, era înzestrat cu toate calitățile și virtuțile unui scriitor adevărat. Încă din primul moment când s-a apucat de scris, în timpul școlii, literatura a devenit o pasiune pentru el, o pasiune pe care a păstrat-o toată viața. Datorită scrisului, în care își îmbina cu multă măiestrie viziunea și ideile creative, își simțea toată existența înnobilată. Vorbele sale neuitate: *"Am făcut asta mai ales pentru mine însumi"* , au o mare greutate. În ele se simte dorința scriitorului de a-și continua munca, se simte pasiunea, forța și energia care îl caracterizează.

Termenul de valabilitate al perspectivei personale asupra experienței percepute ca periculoasă și dureroasă se înlocuiește cu data expirării detenției solitare din zona acelei realități care te îndeamnă să fugi de ceea ce porți în suflet.

Virtutea de a întreține ceea ce ai construit este o prelungire a termenului de viață la necesitatea întăririi acelei percepții despre sine care atinge conținutul latent al visului.

Desăvârșirea se află în tine însuți. Așa cum un sculptor își concepe statuile în piatră, cioplind în ele pe îndelete formele liniștite și trainice, tot așa și Stephen King își concepe romanele, creând mereu noi scenarii și noi fantezii. Şi tot așa îți vei putea dovedi și tu măiestria în

domeniul care te pasionează.

Ca să ajungi în vârful ierarhiei în profesia ta, trebuie să te strădui să devii un Stephen King, trebuie să faci totul cu pasiune și cu profesionalism, și nu atât pentru oamenii care ți-o cer, cât mai ales pentru tine însuți. Dacă tu însuți nu găsești nicio plăcere în munca ta, și nu vei fi plin de entuziasm, atunci degeaba vor avea oamenii mari așteptări de la tine – sigur îi vei dezamăgi.

Leadership: Imaginea de sine pe care o oferi celorlalți contribuie la conștientizarea sentimentelor de apartenență la o condiție de viață prelungită care permite respectarea angajamentelor față de ceea ce nu poți fugi?

Enda Larkin, director al HTC Consulting, a menționat: *"Piatra de temelie a modului de gândire a liderului este existența unei dorințe reale de a conduce și de a fi pregătit să transpună acest angajament zi de zi. Este clădită pe pasiune, încredere în sine și armonie deplină cu natura umană."* Frumos !

Un lider își depășește limitele prin îmbunătățirea prestației sale. Stephen King nu ar fi ajuns niciodată în topul scriitorilor de romane science fiction și fantasy fiction, dacă nu s-ar fi încăpățânat să urce cu mult entuziasm treptele vieții profesionale una după alta. El a reușit să evolueze fiindcă a "funcționat" mereu la capacitate maximă, chiar și în momentele de cumpănă a vieții. El a fost, și încă mai este la înălțime în tot ceea ce face, fiindcă își impune întotdeauna mai mult.

Şi, mai ales, fiindcă are o anumită responsabilitate față de el însuși, o anumită obligație morală (simte că trebuie să dea întotdeauna mai mult) care, nerespectată, îi va afecta cariera.

Leadershipul este sacrificiul pe care ți-l asumi în drumul spre excelență, al cărui semnificație poate fi deslușită numai prin reconstituirea unei lumi pe cale de a se pierde sau a unui vis pe cale de a deveni realitate.

Orologiul Leadershipului marchează secundă cu secundă dezvoltarea ta profesională în timp și, deci, marchează și imaginea ta în lume. Însă orologiul leadershipului se va opri dacă munca ta va începe să se dizolve și să fie ineficientă. Ceasul care indică nivelul tău de performanță va funcționa și va rezista câtă vreme îți impui cu fermitate ideile, viziunea, și mai ales câtă vreme ești dispus să-ți continui cariera.

Excelența în leadership se obține greu, iar dacă ai o altă părere te înșeli amarnic. Ca să ajungi în vârful topului în leadership trebuie să urci treptele profesionale obligatorii, să muncești cu abnegație și pasiune, cu tenacitate și entuziasm, și să-ți iei un angajament față de tine însuți de a nu renunța, de a nu te lăsa doborât de eșecuri și greutăți, și, în același timp, de a nu te entuziasma excesiv în fața reușitelor, care uneori pot fi efemere.

Concluzie: Prin munca pe care o depui și prin experiența căpătată în acest timp (inclusiv în munca cu oamenii - care îți pot fi prieteni, sau mari dușmani), te poți apropia de nivelul maxim al potențialului tău.

Caracterul promotor al leadershipului nu este altceva decât reflexia distinctă a felului în care funcționezi în cazul depășirii limitelor și condiționărilor vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/orologiul-leadershipului.html

Oscilația continuă a pendulelor

On Februarie 10, 2013

Desăvârșește-ți evoluția, fără să dai cunoașterii de sine o interpretare falsă.

Uneori mă trezeam noaptea, brusc, aproape panicat, frământat de gândul de a găsi pe cineva, sau ceva. Spațiu. Tăcere. Nemișcare. Nu știam nici eu prea bine ce era acest copleșitor și nelămurit *memento* al angajării într-un real care poate fi cucerit doar prin imaginație, care nu încetează a uimi. Un gând, luminând o clipă ca un fulger, fără șovăire în forma sa, stingându-se apoi într-un mod ciudat, găsind ecou viu în mintea mea tulburată de iluzia unui vis.

Iar acest gând ambivalent, însumarea exigențelor mele în permanentă creștere, conectorul adaptat pentru a fi prins în jurul unei baterii încărcată cu stimuli neutri, își pregătea marea lovitură: forțarea limitelor mele până la punctul de agonie. Orice încercare de a afla sensul vieții într-un moment de rătăcire, slăbiciune a propriei voințe, este sortită unei deplasări în exil, într-o fierbere interioară care ar scoate din minți pe oricine.

În mintea mea se producea o schimbare adâncă. Intram în zona gri a ambiguității. Moment în care parcă nu se întâmpla nimic, dar ceva sporea în intensitate. O paralizie, secondată de o intensă încordare în punctul de întâlnire cu necunoscutul. Cu cine îmi măsuram forțele?

Nu aveam nicio țintă, nu urmăream niciun rezultat, ci mă lansam ca o săgeată din arcul prea încordat, departe de mine însumi. Eram orbit de o tainică chemare, o vibrație a ceva sau a cuiva care îmi întuneca logica.

Nu pot să contrazic adevărul exprimat odată de un scriitor anonim: " *Unii oameni se urcă într-un tren rapid, dar nu știu nici ei prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâie de colo colo, până se trezesc; apoi o iau de la capăt, până se pierd de tot.* "

Leadership: Ești în stare să te opui unei experiențe pariculare care te marchează prin realismul ei, unde trăirile îmbracă forme și manifestări nebănuite ale atașamentului tău față de convingerile pe care le respecți în mod conștient?

Urcasem și eu în acel tren rapid *al paso del momento* , fără să știu ce caut, fără să pot determina vreo schimbare, fără să mă pot separa de percepțiile mele asupra "vidului". Rațiunea-mi era sugrumată de un ciudat paradox: mă lăsam dominat de alte coordonate, fără să știu ce anume stătea la baza acestora. Se năștea în mine o contradicție între "aria" conștiinței mele și diversitatea altor conștiințe, o contradicție între ceea ce voiam și ceea ce puteam.

Nu mai știam ce este adevărat și ce este iluzie. Convingerea superioară pe care o respectam în mod conștient era aceea că nu pot trăi simultan în două lumi diferite, a visului și a realității. Asemenea lui Kant, ajunsesem să am pasiunea neobositelor căutări. Interogam continuu cauzele interne inerente care fac posibile fenomenele. Dar dacă Kant își depășea continuu limitele pe care se credea îndreptățit să le fixeze într-un moment determinat al cercetărilor sale, pe mine mă inhiba analizarea acelor gânduri îndreptate spre esența mea.

Prototipul unei veritabile și indispensabile experiențe care interfera sau interacționa cu un spațiu privat al gândirii lucide, al auto-cunoașterii ascunse. Găsirea răspunsurilor într-o complexitate nelimitată era sursa neliniștii mele.

Vedeam prin niște perdele gri, o lumină difuză. Am întins mâna și am încercat să le dau la o parte. Un soi de conștiință nouă s-a ancorat în mine, cu o mulțime de rotițe și arcuri mi-a constrâns, mi-a împins spre "înapoi" prezenta conștiință. Şi voia să evolueze până la limita maximă posibilă, inoculându-mi anumite valori, dar și un sentiment enorm de vinovăție.

Două pendule când vor reveni simultan în poziția inițială? Două conștiințe, două cunoașteri când se vor înțelege? Până când se vor bate ele în mintea mea? Până când vor exercita ele o presiune asupra propriei mele personalități?

Leadership: Ce interpretare poți să dai cunoașterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianță gravă?

Te urci într-un tren fără să știi unde te îndrepți? Te lași orbit de o tainică chemare, de o vibrație a ceva sau a cuiva care îți întunecă logică? Acorzi prioritate sau exagerezi valoarea unui singur element care participă la alchimia propriei tale deveniri? Te transformi într-un împătimit căutător de certitudini și incertitudini? Te îndepărtezi de tine însuți?

Mare parte din evoluția ta este rezultatul explorării unei noi cunoașteri vitale care nu te seduce cu multă culoare, dar îți oferă certitudinea unei "treziri" din amorțeala unei stări perpetue de așteptare, de insatisfacții, datorate incertitudinii în a putea distinge "realul" de "imaginar".

Cunoașterea de sine este rezultatul depășirii propriilor limite în lupta cu "demonii", când ești pus în fața unor imperative presante ale realității care schimbă semnificația pe care o dai vieții.

Personal, dau o singură interpretare cunoașterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianță gravă: aceea ca trăirea amenințătoare a sentimentului de incontrolabilitate și de neajutorare decide adevărata capacitate a caracterului meu de a se schimba radical.

Puterea de a fi altfel vizează în mod expres capacitatea caracterului de a se modifica sub influența unei situații schimbate în mod radical de imaginea pe care rațiunea ta o creează într-o realitate mărginită.

Acesta este momentul când înțelegerea îți scapă și intri în zona gri a ambiguității – factorul de amplificare a instabilității de sine. Acesta este momentul, critic în dezvoltarea ta ca viitor lider, pe care eu îl numesc " *neglijarea funcției vital-stimulatoare* ", luciditatea critică în raport cu acceptarea.

Astfel orizonturile tale, în loc să se limpezească și să se extindă, se apropie tot mai mult de punctul zero, de acel vid interior în care oricât ai așterne noi sensuri, noi deslușiri, lumini, trăiri, ele nu ajung la un numitor comun, nu se pot atinge. Ajungi să te afli în ipostaza călătorului care se urcă într-un tren rapid, fără să știe nici el prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâi de colo colo, până te trezești; apoi o iei de la capăt, până te pierzi de tot.

Totdeauna rămâne loc pentru inefabil, pentru mister, pentru o necunoscută greu de dezlegat în ecuația construită cu minuțiozitate: *autocunoaștere-armonizare-evoluție* . Pentru asta trebuie să te separi de percepțiile tale asupra "vidului". Să nu-ți lași sugrumată rațiunea de coordonate impuse, ci să-ți stabilești tu însuți alte coordonate în concordanță cu cerințele prezentului și putinței tale.

A lăsa realitatea să te învingă este mărturia unei experiențe particulare de tipul "fantastic", devenite în timp o sursă de îngrijorare pentru toți cei care încearcă să se împace cu povara unei vieți trăite fără griji și fără provocări.

Oscilația continuă a pendulelor desemnează revolta celor două conștiințe pe trebuie să le separi pentru ca leadershipul tău să sporească – acea cunoaștere a luminii, care te călăuzește neîncetat ca o stea, și acea cunoaștere a întunericului, care îți acaparează orizonturile, dând senzația că nu mai ai scăpare, că ești cumva singur cu tine însuți, cu neliniștile și fricile tale.

Adoptă o viziune nouă asupra ta și a conștiinței tale, o viziune nouă, luminoasă, debarasându-te de emoțiile negative generate de frica de nou. Lumea, așa cum a spus Darwin, va aparține celor adaptabili dar și receptivi la cerințele prezentului și viitorului.

Desăvârșește-ți evoluția, fără să dai cunoașterii de sine o interpretare falsă.

Source: https://neculaifantanaru.com/oscilatia-continua-a-pendulelor.html

Oscilații în necunoscut

On Februarie 27, 2013

Felul cum contribui la crearea propriei identități, conturează adevărata valoare a leadershipului tău.

Eram supus probei necruțătoare a confruntării cu realitatea dezlănțuită a unei lumi "ieșite din țâțâni". Lumea mea, integrată într-un tablou de-al lui Dali cu absoluturi. Runda finală a unui joc gigantic, revizuit în culise. Expresia unei tendințe spre nedeterminare. Zdruncinarea convingerilor și aspirațiilor dobândite în cursul procesului de alocare și rafinare a cunoașterii.

Adevărata probă a creativității era să mă văd drept o alternativă a realității, ca rezultat al creșterii valorii unei gândiri care, nerecunoscându-și propriile limite, fascinează prin interpretările labirintice ale experiențelor de creație.

Au trecut nenumărate zile fără să găsesc răspuns la întrebările care mă frământau. Necontenit, mă cufundam în reveriile și gândurile mele, încercuit de dulcea căldură a extazului și, totodată, în ultima fază, înlănțuit ca un prizonier în carcera disperării.

O gândire întortocheată, îndreptată în general spre absoluturi, inspirând prea puțină încredere, și nu o gândire raportată la concret, mă determina să ajung în permanență la concluzii greșite. Şi, analizându-le, descopeream mereu, ca după o ațipire scurtă, ceva nou, dar incomod sau neconcludent.

Identitatea pe care mi-am construit-o din încercările de a mă cunoaște mai bine era condiția existenței mele de a se transforma într-un destin specific celor ce îmbrățișează conținutul esențial al unei realități inventate.

Ce interpretare puteam să dau acestor percepții și raporturi conceptuale, acestor bizare tresăriri de luciditate, acestor fragmente de timp foarte scurte care mă absorbeau cu totul, acestor spații identitare care se tot descompuneau și se întregeau anapoda, acestor supratensiuni care produceau adesea scântei electrice lungi ce păreau să se ramifice de la polul pozitiv spre cel negativ al existenței mele?

Aceste supratensiuni se propagau pe conductoarele liniei mele de cercetare, în stânga și în dreapta punctului de convergență: neputința omului din mine de a mă obișnui cu tragedia creației, aceea de a nu mai putea cinsti cum se cuvine celelalte bucurii ale vieții.

Leadership: Pornești în căutarea unei imagini despre sine și despre lume sub aspectul experienței de construire a unei realități independente într-un plan al modalităților de expresie ale spiritului novator?

Pătruns de un adânc spirit de adevăr, deveneam tot mai conștient de ce se petrecea cu mine: că trăiam uitându-mă mereu după următorul moment. Tot mai enigmatică, mintea-mi era încinsă de idei efemere, curgând în valuri una după alta, de cerințele unei viețuiri cu umbre și cu har, *maladroite et imprécise*.

Păream să raționez aidoma bătrânului Stillman din romanul lui Paul Auster, care cutreiera străzile înaintând ușor, puțin câte puțin, făcând câte o pauză, apoi punându-se din nou în mișcare, pe urmă oprindu-se încă o dată, de parcă fiecare pas trebuia cumpănit și măsurat

înainte să-și ia locul în suma totală de pași. Şi care, totuși, parcă supus unui scop conștient, nu reușea niciodată să iasă dintr-o zonă strict delimitată, mărginită de alte străzi.

Semnificația acestor scurte *digressions* , acestor momente electrizante din existența mea, ce păreau a-mi da un plus de personalitate, continua să-mi scape. Trebuia să gândesc și să anticipez fiecare mișcare pe care o făceam, căreia să-i atribui tot mereu un alt înțeles, ca într-o ecuație cu mai multe necunoscute. Un spirit inovator știe să găsească corespondențe între o realitate exterioară convențională și una personală, subiectivă, încât să ofere o altă variantă ascensionată a ființei sale.

Dar totodată ceva în mine opunea rezistență la tot ceea ce însemna schimbare, la tot ceea ce mă depășea. Nu voiam să accept incertitudinea "necunoscutului". Aceste necunoscute care scapă oricărei explicații, se reduceau în mod obligatoriu și în esență la puterea mea de a căuta și a găsi sensul existenței mele. Înainte de orice, alchimia nu este altceva decât o aventură amplasată haotic în existența omului, și, ca orice aventură, nu se explică, ci se trăiește.

A porni în căutarea unei imagini despre sine și despre lume sub aspectul experienței de construire a unei realități independente înseamnă să extragi din viața ta acele semnificații atribuite relației dintre ceea ce ți se dezvăluie ca un început de poveste și ceea ce ești pregătit să renunți pentru a intra în pielea personajul din poveste.

Te confrunți cu realitatea unei lumi dezlănțuite? Ești ancorat în rutina unei gândiri care te determină să ajungi în permanență la concluzii greșite? Ce interpretare poți să dai acelor bizare tresăriri de luciditate care te împresoară? Trăiești uitându-te mereu după următorul moment? Ființa ta poate să accepte orice necunoscute?

Trebuie făcut ceva pentru ca toată lumea să se schimbe, să se reinventeze. Unele spirite, limitate de învelișul fragil al falsului sine, nu reușesc niciodată.

De aceea numeroase companii își pun la dispoziție autoritatea, energia și chiar resursele cele mai valoroase pentru ca lucrurile să se întâmple, pentru a face ca totul să fie mai simplu pentru acei defavorizați de ei înșiși sau de sistem – încercând astfel să facă din leadership un obiect de lux. Însă rezultatul demonstrează mai mult contrariul - o artă "ieftină", la îndemâna tuturor.

În realitate, leadershipul pe care aceste companii îl adoptă și îl împărtășesc este rezultatul unei greșeli de interpretare, de calcul, de gândire, devenind prin însăși starea, speranța, soluțiile constructive pe care le cultivă, ceva rigid, un fel de "prezență" ostilă sau total ineficace. Un proces care înaintează și se desfășoară într-un deșert tot mai arid, vulcanic, pustiu, cu bolovani negri. Forța chemării înflăcărate, făcută prin viu grai, aidoma unui val tsunami care schimbă totul în exterior, dar nu schimbă nimic înăuntrul omului.

Din acest punct de vedere, leadershipul se transformă într-un fenomen greu de stăpânit. Devine asemenea unui spațiu locuibil, ce urmează să fie împărțit noilor locatari – prea mulți și prea înghesuiți într-un spațiu tot mai strâmtorat, în care doar obiectele mai fac câte ceva.

Dacă vrei să asimilezi într-adevăr știința conducerii, renunță la spațiul mic în care te-ai claustrat, și extinde-te într-un spațiu mai larg și mai cuprinzător, cu priveliște panoramică: realitatea vieții, redimensionarea ei prin intermediul a ceea ce ești și a ceea ce poți să fii.

Leadershipul este încercarea de a da un nume nou creației denumită "identitate" prin intermediul a ceea ce ești și a ceea ce poți să fii prin reprezentarea propriei lumi într-o

altă variantă de a defini sensul și reperele existenței.

Oscilațiile în necunoscut sunt provocate de eforturile tale de a-ți descoperi adevăratul potențial, de gradul tău de conștiință, de gradul tău acceptare, de a deveni responsabil și independent. De păstrarea unei anumite balanțe în interacțiunea cu evenimentele care se petrec în viața ta.

Să ne amintim ce spunea altădată scriitorul rus Maxim Gorki: " *Printre sutele de milioane de locuitori ai globului vedem atât de puține caractere net definite - oamenii mari.* "

Ești un om mare, sau o imitație ieftină a unora ce-au excelat în leadership?

Felul cum contribui la crearea propriei identități, conturează adevărata valoare a leadershipului tău. Leadershipul este un domeniu în care te dezvolți pe cont propriu. Depinde de tine dacă vei deveni un lider de excepție sau un kitsch de duzină.

Source: https://neculaifantanaru.com/oscilatii-in-necunoscut.html

Osteneala unei vieți în ascultare

On Martie 09, 2012

Rămâi împăcat cu tine însuți prin contactul cu o realitate de care nu poți fi sigur în totalitate, în condițiile în care ești perfect conștient de limitările tale.

"Ascultă ! Trăia odată un țăran sărac. El trudea la petecul său de ogor. Într-o vreme a încărcat el toate bucatele sale într-o luntre și a plecat pe apă, dar către seară a început să se ridice un vânt puternic. Până la apusul soarelui a vâslit țăranul în luntrea sași după aceea a sărit pe mal împreună cu nevastă-sa. Însă fetița lui rămăsese în luntre în mijlocul râului Nil, unde în vreme de noapte foiau crocodilii și pe ea o amenința moartea.

Şi iată a șezut țăranul pe malul râului și a grăit și a spus așa: Eu nu plâng după această fetișcană, cu toate că ea nu se va duce niciodată în împărăția de sub pământ...Dar eu voi plânge pentru copiii ei nenăscuți încă și uciși în embrion, ajunși pradă crocodilului. Căci ei nu au putut să vadă viața

Înțelege deci: Numai viața aceasta are un preț." *****

Leadership: Ești atent la cât de mult depinde viața ta de convingerile pe care le respecți în mod conștient, prin corelare cu un fapt real menit să emoționeze prin dramatismul fatalității lui?

Viața trăită prin alegere, nu prin fatalitatea destinului, dacă ar căpăta glas de filosof probabil ar susține că fatalitatea este o creație liberă, ficțională și subiectivă. Împotriva oricăror false determinări, viața arată că toate episoadele destinului unui om, în sensul autentic de plan dinainte hotărât de providență (plan ce nu poate fi schimbat), nu sunt propriu zis o creație a conștiinței omului, ci o descoperire a identității sale manifestată printr-o radicală transformare a Eului. Şi asta nu doar în dimensiunea religioasă, ci în dimensiunea unei suferințe asumate și consimțite printr-o puternică busolă morală.

Misiunea bunului creștin se duce la îndeplinire printr-o viață morală și prin fapte bune, în ecuația deznădăjduirii în care conștiința răspunde acuzației de a fi pus un preț prea mare pe valorile unei lumi trecătoare, în loc de valorile unei lumi trăită ca un joc frumos, trăită, experimentată, realizată în spirit și în acțiune dinamică a Eului totodată. Poate că fatalitatea unui om care experimentează dispoziția sufletului în timpul acestei vieți este rodul unei lumi care se rescrie sub ochii săi și acest om, ocazional, reflectă la misiunea sa în durata lungă a istoriei.

Dimensiunea interiorității, asta contează în ceea ce privește mintea și sufletului omului care trebuie să se împace cu realitatea, în ceea ce privește convingerea că totul se va desfășura repede și bine. Că totul pe lume e ciclic: orice nefericire dispare, iar într-o zi, sufletul va fi împăcat cu soarta lui.

Așadar, fii atent la cât de mult depinde viața ta de convingerile pe care le respecți în mod conștient prin corelare cu un fapt real menit să emoționeze prin dramatismul fatalității lui. Fiindcă totul trece, important este să fii împăcat cu tine însuți, cu alegerile făcute, cu lucrurile pe care nu le-ai putut schimba, fiindcă așa a fost voia lui Dumnezeu.

Leadershipul, în marea schemă a vieții, este surprins la cotitura dintre destin și liberul arbitru, dintre realitate și iluzie, cu menționea că totul poate fi revizuit.

Leadershipul este de fapt o asigurare a gândirii conform căreia trebuie să te concentrezi asupra felului în care iei cunoștință de experiențele tale și asupra modului cum acest proces poate genera rezultate pozitive sau negative.

Osteneala unei vieți în ascultare se poate constata din eforul susținut pentru a da un sens oricărui fapt, mic sau major, de care se cuvine cu atât mai mult să ții seama ori de câte ori viața se aruncă asupra ta și mușcă din planurile și visurile tale, testându-ți conștiința și tăria de caracter.

Dacă vrei ca viața să nu ți se mai pară atât de grea în anumite momente, mai întâi rămâi conștient că este singura viață pe care o ai. Mai trebuie să rămâi împăcat cu tine însuți prin contactul cu o realitate de care nu poți fi sigur în totalitate, în condițiile în care ești perfect conștient de limitările tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/osteneala-unei-vieti-in-ascultare.html

Oul primordial și puterea întregului univers

On Septembrie 28, 2009

Căutarea înțelegerii "originilor" revelează complexitatea și relativitatea percepțiilor noastre asupra timpului și spațiului, îndemnându-ne să acceptăm limitările perspectivei umane în fața vastității infinitului.

- Keops, zise Ibebi, după ce se așeză fiecare pe rogojină sa, vei ajunge curând la capătul părții de drum care îți era dată să o străbați însoțit de mine în templul lui Thot. Vom reveni asupra unor puncte rămase, în aceste zile, în suspensie, ca să le aprofundăm și să le lămurim. Vom vorbi, deci, din nou despre divina Ogdoadă, despre care ai învățat că este substanța lui Thot, manifestările multiple ale ființei sale. Află deci că, la origine, după cum s-a spus, a fost Ta-tenen. Era un haos fără formă, în el se afla, totuși, puterea întregului univers. Şi, brusc, a făcut explozie, din el a ieșit oul primordial, iar din acest ou a țâșnit Ra, dintr-o floare de lotus.

Mărimea acestui ou nu se poate descrie: era imens și totuși mic, căci, când nu există niciun punct de comparație, care poate să fie măsura lucrurilor? Şi toate acestea se petreceau în negura timpului. Dar cum se exprima acest timp în inundații, pentru că Nilul nu exista încă, nici inundațiile? Şi nici anii, pentru că Pământul nu exista, pentru că soarele nu răsărea dimineața la est ca să apună seara la vest, pentru că nici el nu exista ! Or, măsura timpului nu este dată de mișcările soarelui și ale stelelor mișcătoare? Nu exista deci timp, nici spațiu, căci spațiul nu are existență decât în funcție de corpurile care îl ocupă.

Leadership: Este mintea ta în stare să înțeleagă legătura cu divinitatea, conștientizând că ești doar o ființă finită, parte a unui întreg care depășește complexitatea ansamblului?

- În acest caz, de ce Ta-tenen a făcut brusc explozie, de ce din oul primordial a ieșit brusc lumină? De ce s-a petrecut asta la un moment dat în urmă cu milioane și milioane de ani, după modul nostru de a măsura timpul, și de ce nu înainte sau după momentul în care lucrurile s-au petrecut? Şi de unde vine materia fără formă din care era constituit Ta-tenen?

- Există multe mistere în univers, multe lucruri pe care mintea noastră nu este în stare să le înțeleagă în legătură cu divinitatea, căci suntem doar niște ființe finite, părți ale unui tot. Or, finitul nu poate să cuprindă infinitul, așa cum părțile unui ansamblu nu pot percepe întreaga complexitate a acestui ansamblu. Zilele trecute ți-am spus că este absurdă ideea creației prin cuvânt, pornind de la nimic, mai puțin în cazul în care admitem că zeul a creat, pornind de la propria substanță, lumea vizibilă și pe cea invizibilă, spiritele numite de noi "ahu" și materia care ia în ochii noștri formele ce ne-au devenit familiare.

Leadership: Poți accepta că înțelegerea adevărată a universului necesită eforturi susținute de gândire, știind că există limite impuse revelațiilor pe care le poți primi?

Acum vei putea să fii în măsură să-i înțelegi sensul, dar să nu crezi că, prin ceea ce spun, voi alunga toate umbrele care îți întunecă mintea: nu vei putea pricepe sensul decât în urma unor lungi eforturi de gândire, și nu în întreaga sa totalitate, căci există mistere pe care nu ne este permis să le deslușim. Oul primordial este un punct minuscul și, totuși, imens, care conține potențial întreg universul.

Cum nu există nici timp și nici spațiu, căci aceste concepte nu au căpătat substanță în mintea noastră decât prin observarea naturii din copilărie, nu există nici înainte și nici după, nici aici și nici acolo, ci doar Ta-tenen, un punct nelocalizat. De aceea, întrebarea pe care

mi-o pui, aceea de a ști dacă oul a ieșit din Ta-tenen într-un moment sau în altul, nu are sens, pentru că ceea ce numim moment, părticică de timp, nu a venit la viață, nu avea existență, pentru că nu exista mișcarea.

Leadership: Percepția ta despre realitate ar putea fi influențată de înțelegerea că totul este o manifestare a unei entități superioare, al cărei ecou în univers se regăsește în fiecare aspect al existenței tale?

Atunci, cine sunt Huh și Hauhet? Este materia organizată, materia după explozia oului primordial, apa în potențialitatea ei, elementele primordiale care, combinându-se, vor crea materia și, în special, apa pe Pământ, după crearea acestuia. Oul ne ajută să ne facem o idee despre forma reală a universului, el simbolizează organizarea armonioasă a universului în fața materiei dense, dar fără formă, indescriptibilă a lui Ta-tenen înaintea expansiunii sale.

Dar Ta-tenen, din care a ieșit zeul, este, în realitate, materie divină, este zeul însuși, astfel încât lumea nu este niciodată decât o manifestare a zeului, orice lucru care există fiind o părticică din Ființa absolută numită de noi Divinitate, care închide în ea toate emanațiile cărora le-am dat nume deosebite, care sunt cele ale diferitelor divinități cărora le-am consacrat un cult, adică Ra, Ptah sau Thot, Hathor, Sekhmet sau Neith.

Înainte de a te deschide în fața marii cunoașteri, trebuie să fii capabil să captezi esența infinită a universului, atribuindu-ți măreția unui Sine universal.

Oul primordial și puterea întregului univers sunt cele două concepte cheie la care trebuie să se raporteze orice om care aspiră să atingă un nivel mai înalt de cunoaștere. Prin percepția ta asupra realității, nu cumva răspunzi la chemarea de a descifra și reprezenta misterul și complexitatea universului? Din acest motiv, cred că primul pas spre atingerea unui nivel înalt de cunoaștere este reflectezi la următorul aspect: "Nu cumva tu însuți reflectezi dinamica și transformările perpetue ale universului?"

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/oul-primordial-si-puterea-intregului-univers.html

Păcatul va fi odihna rațiunii

On Iulie 14, 2020

Dă-ți interesul de a cuprinde cu mintea și cu sufletul domeniul larg al cunoașterii bazat pe sincronizarea lui "eu însumi" cu "eu însumi mai mult decât mine".

Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine și nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. Prin comparație, orice alt păcat am comis sau voi comite nu este decât un fleac ridicol, deoarece nu am făcut nimănui prea mult rău păcătuind. Păcatele trupești și ale simțurilor nu înseamnă decât plăcerea uitării. Un vis al păcatului, un somn din care trebuie să mă trezesc cu amar de fiecare dată ca să-mi regăsesc vinovăția. Cine știe, poate că gustul pentru cărți, studiul limbii grece, interesul pentru știința profană, poate chiar și Homer și Platon reprezintă pentru mine aceeași poftă de-a uita și sunt un păcat mai grav decât neînsemnatele păcate trupești și ale simțurilor.

Păcatul nu este decât un cuvânt, dar pentru mine, de acum înainte, va însemna numai dorința disperată de-a uita măcar pentru o clipă de cunoașterea mea cea mai înaltă, de-a uita de Dumnezeu în mine. Păcatul este odihna și somnul sufletului, la fel cum somnul trupului este odihna sa, pentru că, fără el, corpul nu ar putea trăi, fiind legat de lumea finită. De aceea omul, în slăbiciunea și limitarea sa, n-ar putea trăi fără odihna sufletului. De-acum înainte nu-i voi mai reproșa nimănui păcatele. Să le fie iertate toate păcatele, așa stă în firea omului. Pentru mine, odihna rațiunii va fi păcat și păcatul va fi odihna rațiunii, dar faptul că sunt conștient de asta mă face deznădăjduit și nicicând n-o să mai am pace cu mine însumi. *

Leadership: Ești în stare să-ți găsești pacea interioară prin prisma experienței de pendulare între odihna rațiunii și păcatul de a mânca din fructul cunoașterii, încât să meriți să fii tot timpul același tu?

Din fragmentul de mai sus, extras din cartea "Tânărul Ioannis" am învățat un lucru, acela că de la păcat până la sfințenie este doar un singur pas: cunoașterea. Iar aici se pot identifica mai multe feluri de cunoaștere, precum: cunoașterea de sine, cunoașterea binelui, cunoașterea bazată pe fapte observate, cunoașterea bazată pe discernământ (îmbinată cu o gândire vrednică de laudă), cunoașterea bazată pe datele auto-evidente ale experienței, cunoașterea bazată pe observarea comparativă, cunoașterea bazată pe revelația biblică, cunoașterea bazată pe trăire afectivă, care mai apoi este înglobată integral în memoria afectivă a ființei tale.

Datorită cunoașterii de care se arătau interesați tot mai mulți oameni, unii au răspândit ideea de păcat și au inserat mișelește și subtil acest lucru în rândurile bibliei: "Crede și nu cerceta". Ori în prezent, cunoașterea a luat un avânt atât de puternic, încât oamenii efectiv depind de tehnologie mult mai mult decât de frica cuvintelor care le sunt predicate de la amvon. Am înțeles foarte bine acest lucru, și am înțeles mai bine ca oricine, fiindcă într-adevăr cunoașterea este arma cea mai puternică, iar cine dispune de ea conduce lumea în totalitate.

Eu, Fântânăru Neculai-Ioan, sunt unul dintre aceia pentru care cunoașterea se va împlini în concret, nu în abstract. Cred în Dumnezeu prin intermediul cunoașterii pe care am dezvoltat-o în scrierile mele, cu mult discernământ, cu mult suflet, cu multă chibzuință, așa încât am ajuns să mă consider un bun cunoscător al realității concrete, percepând și exprimând trăiri spirituale pe această cale.

Adevărata mea cunoaștere este rezultatul contemplației individuale pe care sufletul o adresează lumii Ideilor în doctrina unei Zeități Universale, dar și în doctrina unei conștiințe individualiste, căci libertatea pe care o reclamă actul de gândire trebuie să rodească din efortul fiecăruia de a observa cu atenția, de a inventa, de a descoperi, de a face o lume mai bună cu ajutorul a ceea ce am eu în mine.

Leadership: Ca să te recunoști pe tine însuți drept un om superior, trebuie să faci dovada unei cunoașteri care are îndrăzneala de a nu-și recunoaște limitele?

Ceva din mine îmi cere mai mult decât altora, datorită laturii personalității mele componistice creative, și îmi cere să îmi expun punctul de vedere vizavi de observațiile pe care le-am colectat din experiența vieții, aprofundând tot mai mult latura sufletească a comportamentului uman, dar și relația mea cu Dumnezeu.

Un singur cuvânt mă oprește să fiu cea mai bună variantă a mea: ignoranța. Doar gândurile și scenariile pe care mi le fac între cele două urechi și cei doi ochi, pot crește șansele de a mă regăsi în paginile unei vieți care se contemplă pe sine în fiecare moment și care în celelalte vieți vede numai oglinzi.

Însăși paginile cărților scrise de mine abundă de prezența fermecătoare a unei gândiri creatoare, asemenea unei vieți care se naște sub ochii unui Dumnezeu care îmi transmite să nu iau în serios păcatele pe care mi le atribuie dorința de a mă ști deasupra tuturor prin cunoaștere. Prin comparație cu credința, mă identific ca un om drept, de mare caracter, bun la suflet, și chiar faptul acesta de a mă descrie pune în valoare terenul fertil al autocunoașterii.

Viața născută sub ochii lui Dumnezeu este o sursă infinită de plenitudine obținută prin virtutea cunoașterii. Ca să te cunoști pe tine însuți drept un om superior trebuie să faci dovada unei cunoașteri care are îndrăzneala de a nu-și recunoaște limitele, punând în centrul atenției tale meritul de a te introduce într-o lume plină de supereroi. Totodată, trebuie să iei în considerare meritul de a a te răscoli prin introspecția pe care o provoacă acea disecție rafinată a sufletului și eului tău văzut ca o sursă inepuizabilă de creație și revelație.

Dacă pentru o validare continuă a cunoașterii de sine este nevoie de o identificare a mijloacelor necesare unei bune observări (probabil este și asta o componentă de bază a inteligenței emoționale), atunci pentru finisarea cantităților mari de conținut sufletesc și intelectual apare dificultatea extensibilității punctelor de vedere care alcătuiesc esența unei noi spiritualități.

Leadershipul este rezultatul cunoașterii pe care ai obținut-o prin puterea lui "tu însuți" ridicată la superlativul relativ pozitiv: "sunt mereu deschis la nou și sunt mereu mai presus decât așteptările mele."

Şi mai cred un lucru. Cred că esența unei noi spiritualități rezonează cu efortul omului de a face din cunoașterea lui o trăire intensă a evenimentelor importante prin care trece pe parcursul vieții, așa încât el să fie vizibil către toți cei care caută să se diferențieze de ceea ce îi ține captiv: nesiguranța în a se repera ca oameni capabili să își învingă patimile și ignoranța.

Păcatul va fi odihna rațiunii pentru toți acei oameni care cred că pot fi mai buni decât ceilalți datorită cunoașterii preluate din lecțiile ascensiunii la puterea absolută. Este un mare păcat să te știi deasupra tuturor, fiindcă toți te vor privi cu invidie și dispreț, nu neapărat cu admirație. Însă rațiunea ta trebuie să triumfe prin subtilitatea erudiției, prin subtilitatea sugestiei, prin subtilitatea ideilor, și totodată ea trebuie să se încline în fata credinței care spune: "Nimic nu este imposibil."

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Pact cu diavolul

On Mai 27, 2010

Reevaluează felul în care răspunzi la influența celor superiori ție, trecând trăsăturile lor de caracter prin sita gândirii și a sentimentelor tale.

Numai un singur gând are împăratul Qin Shi Huang, sau, mai bine zis, este posedat de el: acela de a fi nemuritor. Şi-a netezit calea spre tron înlăturându-și toți potențialii adversari, dar în fața adversarului său cel mai de temut, moartea însăși, rămâne neputincios.

Dar într-o zi el află despre o vrăjitoare cu puteri deosebite care se zvonea că cunoștea secretul vieții veșnice. Imediat îi poruncește generalului Ming, mâna lui dreaptă, s-o găsească. Zis și făcut. Dar Zi Yuan, care era o femeie extraordinar de frumoasă, de care se îndrăgostește imediat, iar cu ajutorul ei descoperă în mănăstirea Turfan, care adăpostea cea mai mare bibliotecă a lumii antice, secretul vieții veșnice.

Zi Yuan se prezintă în fața împăratului care, foarte mulțumit de ea, îi făgăduiește că îi va îndeplini orice dorință.

- Vreau să-mi petrec viața alături de generalul Ming, spune vrăjitoarea.

- Desigur, răspunde împăratul.

Încredințată că acesta își va respecta promisiunea, Zi Yuan deschide „oracolul oaselor", o colecție de simboluri mistice ale lumii antice în care se afla secretul nemuririi, și rostește vraja într-o limbă străveche pe care numai ea o înțelegea.

Leadership: Capacitatea ta de luare a deciziilor este în corelație puternică cu preferința pentru acțiunile rapide din care reiese o filosofie de viață bazată pe o "repoziționare de preț" care te face omul de mâine?

Dar după ce vraja își face efectul se întâmplă ceva absolut imprevizibil, ceva la care Zi Yuan nu s-a așteptat, ceva groaznic. Împăratul o invită pe terasa palatului său, i-l arată pe generalul Ming legat de mâini și de picioare, și-i spune:

- Dacă vei deveni regina mea, îl voi lăsa să trăiască.

Zi Yuan îl privește întristată pe cel cu care dorea să-și petreacă restul vieții, condamnat acum la o moarte groaznică, apoi, într-o clipă, își întoarce privirea către împărat. Abia acum, în al 12-lea ceas, realizează ce fel de om este – un om pe care nu-l mișcă, nu-l emoționează nimic, un om căruia zadarnic încerci să-i satisfaci toate dorințele, el se va descotorosi de tine îndată ce nu-i vei mai fi de folos.

- N-ai să te ții niciodată de cuvânt, îi răspunde ea cu voce tremurândă.

- Ai dreptate, îi spune împăratul. După care dă ordinul de execuție. Şi imediat după ce generalul Ming este executat, cu o răutate voită, fără margini, cu o ură și o cruzime înfiorătoare, el scoate cuțitul și-l înfige în abdomenul vrăjitoarei. Cine îi întinde un deget

diavolului, nu-și pierde doar mâna, ci și viața.

Atacul prin surprindere asupra propriilor aliați este singura regulă a experienței de leadership pe care o urmează un om superior care nu se poate coborî la statutul de muritor. El nu se poate declara înfrânt de privilegiul exclusiv al muritorilor, de a servi unui ideal înalt, ci se conformează unor motive venite din raționamentul care spune că după un drum în iad nu mai poți primi îndurare ca să te transferi în rai.

Leadership: Prețul pe care îl plătești pentru a-ți dovedi supremația se repozitioneaza spre zona de rezistență a "operei" tale în funcție de ceea ce ești în stare să sacrifici pentru o pagină de glorie în istorie, fără să-ți afirmi intențiile adevărate?

Opera în formare la care contribui prin cultivarea discernământului oamenilor se naște din porniri egoiste, lașități, ambiții oarbe sau orgolii meschine, ezitări sau dezertări, contrapunctate de o figură senină, gânduri și elanuri pure? Este această operă consecința unei ambiții nemăsurate spre victoria unui destin care a putut alege binele, dar nu a făcut-o?

Scena pe care tocmai v-am povestit-o, de la începutul filmului „ *The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008)* ", mi-a dat multe de înțeles. În primul rând că un om torturat de o veșnică dorință, un om care nu trăiește, care nu trudește decât pentru o singură idee, și ar face totul pentru ea, nu poate fi niciodată un om de încredere. Eul său lăuntric, atât de plin de propria-i idee, nu-i permite să nutrească vreun simțământ pentru nimeni, nu-i permite să se atașeze, nici măcar o clipă, de cineva.

Diavolul nu se pocăiește niciodată. El va refuza mereu, cu o stăruință trufașă, cu o neclintită îndârjire, orice posibilitate de a lega vreo prietenie sau de a încheia vreun parteneriat serios cu cineva. Căci un om al cărui destin, pe care singur și l-a creat și pe care și-l asumă cu toată dăruirea, este să subjuge lumea, cu orice preț, propriei sale dorințe, nu-și poate deschide inima, nu poate arăta nimănui bunăvoință.

Hotărârea lui dârză, turbată, de a-și stinge scopul, îl face complet nesimțitor față de tot ce este uman, față de orice suferințe și nevoi ale oamenilor. Bine a zis cel care a zis: *„Cel care îl servește pe acela care nu trebuie servit își va găsi pieirea."*

Leadership: Practici o filosofie bazată pe obținerea puterii totale prin negarea oricăror norme, valori, credințe ori realități, numărându-te printre protagoniștii evenimentului caritabil: "Fii supereroul unui vis ruinat" ?

Tu cum răspunzi la influența celorlalți? Ciudat cum adesea oamenii își dau seama abia în ultima clipă care este adevărata față a naturii umane. Şi încă și mai ciudat e faptul că nimeni nu pune la îndoială mărturia de solidaritate a celor care îi conduc, decât atunci când trăsăturile lor de caracter ies la iveală, deci când deja e prea târziu.

Cine se încrede mai mult în cuvintele unui om fără scrupule decât în propriile simțuri și instincte, nu-i este dat să atingă fericirea. Un tiran poate câștiga de partea lui oamenii prin ardoarea temperamentului său înflăcărat, prin avântul său deosebit, făgăduind totul, dar niciodată nu se va putea atașa de cineva. El poate să înflăcăreze inimile oamenilor, poate să le ofere un sentiment de solidaritate, dar numai pentru o scurtă durată, până când trăsăturile sale de caracter ies la iveală.

Tu cunoști caracterul celui care te conduce? Ești la curent cu viziunea și cu filozofia lui? L-ai mai urma dacă ai afla că doar evoluția lui personală este dezideratul lui de-o viață? Ai abilitatea de a recunoaște felul lui de a se raporta la ceilalți oameni?

Supereroul unui vis ruinat este ca un personaj aproape lipsit de poveste, găzduit strict în întruchipare, care a reușit să-și depășească limitele, dar nu se poate înstrăina de sentimentul de culpabilitate asociat cu o patologie psihică manifestată prin insomnii, stări obsesionale și depresive.

Prețul pe care îl plătești pentru a-ți dovedi supremația este însoțit de câteva cuvinte care reușesc să surprindă admirabil drama celui care-și trăiește anii în fuga după deșertăciunile acestei vieți: amăgire, primejdie, tensiuni necurmate, o libertate clădită în pustiu, o promisiune veșnic neonorată.

Concluzie: Un parteneriat presupune pe lângă avantaje reciproce, conlucrare eficientă și încredere reciprocă bazată pe fapte concrete, cât și intenții bune în vederea realizării scopului comun. Atunci când una din părți are intenții ostile, a continua așa zisul parteneriat nu înseamnă altceva decât a face „pact cu diavolul", și mai devreme sau mai târziu totul se va nărui.

Recunoști importanța selectării liderului potrivit? Sau îl alegi din disperare de cauză? Ştii să identifici un lider adevărat? Judeci profund și la rece calitatea unui lider?

Nu este un lucru ușor, însă este esențial. Viitorul tău depinde, la propriu, în mare măsură de abilitatea ta de a vedea și de a alege. Dacă alegerea ta va fi bună, beneficiile se vor înmulți; în caz contrar problemele tale vor părea aproape să nu se mai sfârșească.

Reevaluează felul în care răspunzi la influența celor superiori ție, trecând trăsăturile lor de caracter prin sita gândirii și a sentimentelor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/pact-cu-diavolul.html

Paganini și o singură coardă

On Noiembrie 15, 2014

Continuă să te concentrezi asupra a ceea ce funcționează prin improvizație, în așa fel încât să te integrezi în profunzimile experienței de a conduce.

Faimosul violonist italian Niccolo Paganini cânta în fața unui mare public când s-a rupt o coardă la vioară. A improvizat de minune și a continuat să cânte. Atunci s-a mai rupt o coardă. Apoi alta. În curând rămăsese numai cu una. Paganini a continuat să improvizeze și a încheiat compoziția cu o singură coardă. Când, în final, aplauzele s-au stins, dirijorul s-a întors spre public și a strigat: „Paganini … și o singură coardă ! " Publicul a început să-l ovaționeze, iar Paganini a început să cânte din nou cu o singură coardă. *****

Leadership: Îți pierzi de sub control „magia" într-o realitate a limitărilor acceptate, mai mult decât să accepți puterea Creației în ascendență cu predominarea experienței de improvizație?

Nu vei putea să explorezi cu adevărat profunzimile experienței de a conduce dacă îți lipsește abilitatea de a stabili valențe comune între cele două constante: „previzibilul" și „imprevizibilul" - în prezența unui fir director consecvent reprezentat de raportul complex dintre înclinație și datorie. Cumulul acestor două constante se realizează într-o realitate a limitărilor acceptate, în favoarea unei focalizări pe rezultatele definite prin prisma manevrelor de tip „ *slalom printre erori, neconcordanțe sau defecte* ".

Mai întâi trebuie să accepți limitarea, pentru ca apoi să o transformi într-o mică operă de artă. Această limitare este dată de incapacitatea de a demonstra o abilitate specială atunci când toate celelalte sunt puse pe "pauză", fiind stă în esența leadershipului să știi să transformi un moment de cumpănă într-un moment de mare strălucire.

Dacă încerci să te încadrezi numai cadre stimulative și convenabile pentru atingerea performanței, fiind angrenat în raporturile procesului de afirmare profesională și de creare a unei imagini cât mai bune, atunci nu vei putea să evoluezi spre o valoare mai mare. Deoarece activitatea pe care o desfășori îți poate modifica așteptările. Toate impulsurile primite de la lumea exterioară se pot răsfrânge cu putere teribilă asupra ta, limitele de care te lovești devenind o trăire interioară. În acest caz ești pus față în față cu nevoia imperios necesară de a alege între a fi cu adevărat la înălțimea așteptărilor celor din jur și a fi un model experimental pentru niște ambiții deșarte.

Când te regăsești în ipostaza magicianului care își pierde de sub control „magia", distanțându-se de modelul propriu de inovație, începi să-ți manifești complexitatea din perspectiva unui Eu care se simte părăsit de orice încredere și de orice strop de inspirație. Acest Eu începe să te țină captiv într-un orizont al așteptării, într-un „undeva" concret care se recapitulează tot timpul și se repetă, până la un „altundeva" care eludează semnificativul. Asta este ceea ce în leadership se numește „ *The Effect of Changing the Experience of the Regular Functioning* ".

Liderul este un matematician al formulelor de continuare a experienței concrete, în stare să rezolve o ecuație cu multiple necunoscute, sau mai bine spus, să o aducă la o formă rezolvabilă prin apelarea algoritmului „Posibil". Acționând în conformitate cu normele de responsabilitate profesională, prin alcătuirea eforturilor intelectuale care îl individualizează, el deschide ușa unui raționament care modifică percepția asupra a ceea ce apare în neregulă pe parcursul „reprezentației" sale.

Puterea Creației constă în abilitatea artistului de a concepe un nou conținut expresiv, de impact și relevant, într-o realitate care se încăpățânează să-l închidă într-un sine egoist, solitar, lipsit de mijloace de consolare.

Paganini și o singură coardă aduce în prim plan acea situație neașteptată în care rezultatele pot fi cuantificate numai prin artificii de perspicacitate și creativitate. În leadership, limitele pot fi împinse mereu înainte. De fapt, adevărata experiență în leadership, cu victorii și înfrângeri pe fundalul provocărilor neașteptate, este să fii autentic în ceea ce afirmi că ești chiar și atunci când ești pe cale să-ți epuizezi credibilitatea și valoarea.

Limitele propriei performanțe nu se află, așadar, pe traiectoria avansării tale într-o anumită direcție sau într-un anumit model de funcționare. De fapt, vei întâlni asemenea limite numai în momentul în care ești abătut de la calea normală de producere a rezultatelor, îndreptându-te către situații pentru care nu ești pregătit. Viziunea ta entuziastă privind posibilitățile de funcționare (prin improvizații) trebuie să se impună în fața rezultatelor incerte care sugerează existența unor bariere inerente de care trebuie să treci.

*** Notă:** http://www.visvacomplex.com/One_String_and_Paganini.html

Pârghia de aur a leadershipului

On Decembrie 21, 2010

Determină-i pe oameni să conștientizeze sentimentul puterii tale lăuntrice ca să-și poată optimiza mai eficient resursele necesare desfășurării activităților lor - în concordanță cu obiectivele tale.

Totul a început în acea noapte de vară târzie. Colonelul Cal Rhodes simțea o nerăbdare stranie care îi dădea fiori. Nu putea dormi, căci imaginea vie a fiului său nu-i dădea deloc pace. Nu se putea împăca cu gândul că acesta murise. Un mic firicel de speranță rămăsese încă în interiorul său, și nu-l putea elimina. Încă mai credea că fiul său trăiește, fiindcă după terminarea războiului din Vietnam autoritățile l-au declarat doar dispărut în misiune, deci nu mort. Cu frică, cu spaima tăinuită, trebuia să plece neapărat și fără zăbavă în căutarea acestuia.

Începând din acea noapte Cal Rhodes nu a mai avut decât un singur gând, care s-a transformat în cel mai mare scop al vieții sale: să-și salveze fiul din lagărul de prizonieri din Laos, căci primise informația că acolo s-ar găsi ultimii supraviețuitori ai războiului. Dar singur nu putea să-și atingă scopul. Așa că a luat legătura cu foștii camarazi de arme ai fiului său, și cu multă greutate a reușit să-i convingă să renunțe la viețile lor liniștite în schimbul unei ultime misiuni de salvare, dar care în același timp era deosebit de periculoasă.

Leadership: Te agăți de o misiune prin care ceilalți pot conștientiza sursa puterii tale lăuntrice, pornind de la premiza că sentimentul este un mod de a recunoaște interacțiunea dintre remușcare, îndoială și sinergie?

Cal Rhodes trebuia să se agațe de misiunea aceasta, pe care singur o plănuise. Dorința lui, intensificată de spaima că fiul său ar fi fost torturat și chiar ucis, l-a determinat să plănuiască cu atenție strategia pentru atingerea scopului propus. Cu un entuziasm fără limite, un entuziasm care putea sparge orice bariere, Cal i-a antrenat și i-a pregătit pe cei șase camarazi pentru a înfrunta situațiile de mare risc. Între ei s-a legat o strânsă prietenie. Gustul dulce a acestei asocieri a fost și faptul că toți au fost obligați să împartă aceeași viziune, același țel și același entuziasm.

Cal Rhodes simțea atât ură și mânie împotriva celor care i-au sechestrat fiul, cât și mândria că va fi salvatorul lui. Acest lucru i-a dat un oarecare prestigiu, i-a întărit demnitatea de comandant și i-a dezvoltat talentul de conducător. Cei șase camarazi au ajuns să aibă o foarte mare încredere in el, încrezându-se în capacitățile sale de a conduce o echipă. Colaborarea dintre ei a fost mai mult decât agreabilă, căci s-a făcut sub imperiul unei obligații morale – cu toții au fost convinși de Cal că salvarea fiului său era un motiv foarte serios pentru munca în echipă.

Pentru faptul că a crezut cu îndârjire în leadershipul său, Cal le-a câștigat încrederea celor șase camarazi. Aceștia au conștientizat sentimentul puterii sale lăuntrice de a-i conduce (depășindu-și limitele personale, impunându-și voința numai cu scopul de a-și găsi fiul pierdut în misiune) - și, impulsionați de avântul lui sufletesc, s-au mobilizat mai bine ca niciodată pentru a-l ajuta în acea imensă sarcină pe care și-o luase asupra sa.

Puterea lăuntrică este rezultatul unor gânduri care te străbat mereu într-un format de tipul "n-am să uit niciodată rănile aplecate asupra mea", inspirate din realitatea tranziției de la producerea unei tragedii până la triumful unei vieți regăsite.

Leadership: Poți să-ți construiești o influență de tipul "persuasiunii emoționale" care să cauzeze acea constantă de referință numită sinergie?

Să nu uităm că acest act de bravură – inițierea unei misiuni de salvare deosebit de grea – denotă o minte tânără, cu toate că Cal Rhodes era un moșneag trecut de pensionare, cu deplina conștiință a primejdiilor eventuale și ulterioare. Deși era în vârstă, el era genul de om care știe cum să procedeze și să aranjeze toate problemele. Nu exista nimic care să-l împiedice, să-l rețină cumva din tot ceea ce și-a propus. Fiul său trebuia salvat cu orice preț.

Dacă ați urmărit filmul *"Uncommon Valor"* (1983), știți că misiunea a fost doar pe jumătate o reușită, căci echipa condusă de colonelul Cal Rhodes a reușit să salveze doar o parte din deținuți, cu prețul vieții a doi dintre membrii ei, iar fiul lui murise cu mult timp înainte să ajungă ei acolo.

Totuși, ceea ce merită de reținut din film este acea unitate de gândire și acțiune care s-a creat între colonel și cei șase camarazi, o puternică sinergie bazată pe împărtășirea unei viziuni comune și pe înțelegerea mutuală, o sinergie bazată pe curaj, dreptate, respect, integritate și eficiență.

Așa cum un pictor ia în considerare întotdeauna structura formei și a culorii pentru a putea optimiza calitatea imaginii, tot așa și tu trebuie să iei în considerare chemarea sufletească spre împlinirea unei misiuni aproape imposibile pentru a putea să perfecționezi mijloacele de întărire ale vieții cu noi posibilități de dezvoltare personală.

Persuasiunea emoțională are ca efect impulsul sentimentului de a comunica o realitate care anulează drama împovărătoare a unei incursiuni în trecut.

Pârghia de aur a leadershipului este mecanismul interior care îți conferă forța de propulsare necesară atingerii unui nivel superior; ea reprezintă acel impuls sufletesc uriaș prin care poți să te înalți singur în fața oamenilor; constituie acea indestructibilă credință în tine însuți prin care poți să depășești orice limite și orice bariere în vederea realizării scopurilor propuse; este esența care pune în mișcare energia corespunzătoare acțiunilor tale; este cea mai eficientă modalitate prin care poți să mărești valoarea leadershipului tău.

Marele savant grec Arhimede a spus: "Dați-mi un punct de sprijin și voi urni Pământul din loc". Ca orice pârghie, "pârghia de aur a leadershipului" trebuie să aibă și ea un punct de sprijin. Iar acest punct de sprijin nu este altceva decât echipa unită în jurul tău, pe care trebuie să o antrenezi și să o dezvolți în vederea atingerii unui obiectiv comun.

Pârghia de aur a leadershipului desemnează acel ansamblu în care acționează mai multe forțe: impulsul lăuntric al liderului, cât si competențele, abilitățile și aptitudinile, atât ale lui cât și ale echipei sale, la care se adaugă conlucrarea, cooperarea și coeziunea dintre ei.

Tu ți-ai construit o astfel de pârghie?

Source: https://neculaifantanaru.com/parghia-de-aur-a-leadershipului.html

Pars Pro Toto

On Martie 13, 2016

Învață să surprinzi partea care oglindește o nouă dimensiune a deja-știutului, utilizând acea succesiune de transformări care contribuie la maturizarea relației dintre particular și general.

Mai mult decât atât însă, Eisenstein folosește prim-planul și într-un fel similar cu ceea ce poetica numește sinecdoca. Este vorba de capacitatea filmului de a recrea în conștiința și sentimentele spectatorilor un întreg prin intermediul uneia din părțile sale componente. Întreaga reprezentare a medicului Smirnov este cuprinsă în detaliul acelui pince-nez al său, rămas agățat de o frânghie, după revolta marinarilor.

Detaliul acesta are o putere emoțională mai mare decât reprezentarea doctorului însuși și a aruncării lui peste bord. Pars pro toto, partea acționează aici pentru întreg și se include într-un ansamblu în care, la rândul ei, figura doctorului reprezintă, în particularul ei, o idee generală, ideea clasei sociale din care face parte, a rolului acestei clase. Iar mai departe, răscoala de pe "Potemkin" este partea care oglindește întreaga revoluție din 1905. *****

Leadership: Poți să creezi în conștiința și sentimentele oamenilor un ÎNTREG prin intermediul uneia din părțile componente ale creației tale artistice, încât întreaga reprezentare a realității pe care o plăsmuiești să fie cuprinsă într-un singur detaliu?

În cazul formei cele mai complexe a producției artistice, numită totodată creație autentică prin care se imaginează, analizează și se construiește o anumită temă, cu mare relevanță în contextul unor evenimente mai mult sau mai puțin însemnate, există două sisteme diferite ce acționează în serie.

În primul sistem, numit totuși din motive personale „Extractor", mai multe detalii sugestive și concrete sunt extrase din perspectiva sau trăirile anumitor personalități către o ilustrație ce merge dinspre imagine spre un anumit tip de realitate, uneori în chip deductiv, descompunând în acte și fapte orice cade sub incidența unei ordini a primordialului. Aici se umplu golurile create de către insuficiența unor informații de care subiectul dispune, în vederea descifrării, înțelegerii, interpretării unui nou fenomen, a unui caz izolat.

Al doilea sistem, numit „Reactor", care pentru fiecare imagine descompusă se utilizează opțiuni diferite de customizare, cuprinde elementele cheie percepute drept repere de comparație cu ceea ce există în afara personalității, printr-o succesiune de transformări ce contribuie la maturizarea acelui segment al relației dintre particular și general.

Pentru ca leadershipul să fie etichetat drept un mijloc de exprimare personală prin participarea însăși la un act de creație original, susceptibil pe un anumit nivel de profunzime și de integrare a ființei la o anumită realitate, întâi trebuie să surprinzi partea care oglindește o nouă dimensiune a deja-știutului, una paralelă, ce translează viața sau evenimentele într-o altă compoziție – una artistică.

Întreaga reprezentare a realității pe care o plăsmuiești poate să fie cuprinsă într-un singur detaliu atunci când motivele temei alese spre expunere evidențiază, în mod particular, o idee generală.

Practic, partea cea mai relevantă care oglindește un anumit aspect al momentului istoric din

filmul lui Einsenstein nu este dată de acea perioadă furtunoasă a revoluției în care spiritele și curentele evoluau într-un mod nemaivăzut de accelerat, vertiginos. Ci, mai cu seamă, este dată de acea torță vie a Revoluției care face, în mod tragic, legătura între ceea ce s-a întâmplat în sufletul oamenilor și evenimentul care a declanșat transformări profunde și de substanță, făcând ca imaginea viitorului să fie deschisă spre o experiență atractivă de actualitate.

Pars Pro Toto este acea parte din realitatea trecută cu vederea care, conținând toate etapele unei povestiri, alimentează întregul a ceea ce vrei să transmiți.

Regizorii de film sunt cei mai mari modelatori ai lumii, reușind să creeze în conștiința și sentimentele oamenilor un întreg prin intermediul uneia din părțile componente ale creației lor artistice.

Argumentul unei anumite idei este un întreg exprimat într-o manieră complexă, putând fi pus oricând între „paranteze", intercalat în atracțiile și provocările lumii reale sau ireale. Reprezentarea acelei idei trebuie să fie cuprinsă în detaliul semnificativ al unui eveniment, al unui personaj, sau al unui moment de referință.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor

On Octombrie 19, 2012

Fără vastitatea spațiului neînțeles, realitatea ar rămâne comprimată într-un punct insignifiant.

- Kuk și Kauket înseamnă spațiul infinit cufundat în întuneric, înainte de crearea luminii.

- Oare nu în acest spațiu fără limită se va realiza crearea lumii sensibile?

- Desigur.

- Căci, fără acest spațiu, nimic nu poate să aibă întindere și totul se reduce la un punct minuscul. Nu crezi?

Leadership: Ce simbol are puterea să reflecte o conexiune profundă între tine și forțele universale, marcând un punct de transformare personală prin vizualizarea interioară?

Keops încuviință cu o mișcare a capului. Apoi întrebă:

- Dar nu știu să spun nimic despre Amon și Amaunet. De ce acest cuplu divin este ascuns? Dacă este ascuns, nu poate să apară vederii noastre, și de ce, dacă este, nu se manifestă?

- Tocmai aceasta este partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor. Află că toate aceste aspecte ale universului, care se situează la baza totalității sale, se află în Thot, ele constituie natura secretă a lui Thot. Dar continuă și spune-mi ce știi despre creație după cum o descriu preoții de la Hermopolis.

- Cred că am înțeles că în Toth lipsit de formă - care era Thot primordial, ceea ce denumim prin Tatenen - era un ou, un ou enorm, care s-a ivit din haos ca să se deschidă ca o floare de lotus. Şi din această floare care s-a deschis în prima dimineață a lumii, a țâșnit soarele, s-a născut Ra, asemenea unui nou-născut, care iese din pântecele mamei sale.

Leadership: Crezi că revelația unei dinamici între "ascuns" și "manifestat" îți poate oferi un nou cadru de referință în cadrul căruia poți să evaluezi și să valorizezi aspectele mai subtile ale experienței tale umane și spirituale?

- Este un simbol și acesta e modul în care e prezentat. Dar, în realitate, nu e mai curând lumina care a străpuns întunericul? Sau lumina care se va răspândi prin golul universului, ca să-l umple cu prezența ei, ca să-i dăruiască substanța sa?

- Ceea ce numești gol al universului, nu este oare spațiul în care se va putea manifesta creația divină? întrebă atunci Keops.

- Keops, prin aceste considerații ți-ai dovedit forța gândirii, căci începi deja să te apropii de mister, zise Ibebi. Te voi lăsa din nou singur, ca să poți pătrunde și mai adânc, prin propriile mijloace, în domeniul zeului ascuns.

Pentru un căutător al iluminării, întinderile nelimitate ale necunoscutului oferă cadrul pentru expansiunea existenței. Din abisurile întunericului se naște lumina cunoașterii și a creației.

Partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor, se adresează celor puțini care explorează ideea că ocultarea unor aspecte divine poate servi ca un reper vizual pentru a măsura progresul în înțelegerea naturii complexe și adesea enigmatice a realității.

În lumina acestor informații, cum îți imaginezi că impactul asupra percepției spirituale ar putea ghida înțelegerea ta despre "cele nemanifestate" și valorile lor intrinseci?

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-de-mister-ceea-ce-este-ascuns-curiozitatii-muritorilor.h

Partea empirică a cunoașterii

On Iulie 20, 2021

Încearcă să realizezi o delimitare de normele "nescrise" ale utilizării tehnologiei, extinzând noțiunea de "credibil" la evenimentele din trecut care au un înțeles dincolo de actul lor de adoptare.

Am căutat ieri niște aplicații de tipul "mp3 Cutter". Bineînțeles, pe GooglePlay am căutat prima oară. Şi în timp ce testam diferite aplicații, îmi amintesc c-am accesat o aplicație free trial, cu reclame. Şi apăruse la un moment dat o reclamă la niște circuite electronice, interesant mod de promovare, dar fără nicio legătură cu muzica. Şi, fiindcă pe vremuri m-a pasionat domeniul, am dat click. Nu s-a întâmplat nimic, era o pagină oarbă. S-a închis brusc aplicația.

Şi uite așa m-am ales la story pe Facebook cu o melodie românească, cu ritm de manea, unde artistul respectiv a dăruit lumii întregi "talentul" său nemăsurat. Abia mai înainte am observat ce mi-a apărut la story. Am șters imediat postarea, chiar dacă, ce-i drept, a fost prea târziu. Deja lumea văzuse ce aveam la story. Într-adevăr, ar fi tare liniștitor să asculți o manea, dacă ți-ar plăcea genul...Dar prefer un Haddaway.

Şi iată ce vreau să spun, ca s-o spun mai bine:

Distincția dintre ceea ce se vede și ceea ce este credibil se face după două criterii principale: sursa de obținere a informației și modalitatea în care creierul procesează informația – trecând de la o idee la alta în loc de a gândi liniar.

Nu, nu ești păcălit de tehnologie, ci trebuie să fii pregătit s-o cunoști chiar și când aceasta are un rol minor în viața ta. Aceasta este o lecție pe care trecutul mi-a dat-o de nenumărate ori.

Leadership: Ceea ce ți s-a întâmplat fără să te aștepți este ceea ce vei putea să fructifici la nivel de cunoaștere, ca să știi cum să abordezi dintr-o altă perspectivă lucrurile care ți se întâmplă?

Într-adevăr. Nu știu cum a ajuns la story o melodie fără sens, fără ritm, doar fiindcă am dat click pe o reclamă. Iată, asta înseamnă să ajungă telefonul tău să fie condus de tehnologie, în timp ce tu încă nu ești la curent cu pericolul din spatele tehnologiei. Poate că nici Facebook nu știe cât de multe "minuni" se pot face cu ajutorul lui, fără ca el să-și dea seama, fără să poată împiedica anumite influențe din exterior.

În acest context nu prea este cazul să mă iau după reperele normale ale internetului, deci după reperele unei schimbări care păstrează fondul vechilor reguli de normalitate. Ci trebuie să fiu atent la normele șmechere, nescrise, care sunt general valabile când vine vorba de evaluarea și testarea unui sistem informațional, și care totuși sunt legiferate. Iar reperele mele puține, dar cântărind fiecare în parte enorm, vor fi mereu toleranța, rațiunea, moralitatea și conștiința.

Cu toate acestea, probabil că se păstrează acel sentiment de superioritate chiar și atunci când ești păcălit" de tehnologie. De fapt, mulți oameni păcăliți de tehnologie devin tot mai încrezători în capacitățile tehnologice, având speranța că pot folosi la rândul lor orice "șmecherie" în folosul științei pe care trebuie să și-o însușească tot mai mult - la modul cum

poate ea face anumite lucruri greu de acceptat.

Spun toate astea fiindcă nu este prima oară când tehnologia o ia înaintea cunoașterii de care dispun, dar de fiecare dată am încercat să învăț mecanismul din spatele tehnologiei și să-l folosesc în scopul obținerii unei mai bune cunoașteri a etapelor evoluției metodei de cunoaștere științifică.

Superioritatea omului care îmbrățișează știința rezidă în faptul că ceea ce este îndreptățit să aprobe sau să respingă la nivel de noutate cuprinde experiența sa anterioară în gestionarea unor provocări de tipul "keep only those things that carry a meaning beyond their sheer enactment".

Partea empirică a cunoașterii se referă la activitatea propriu-zisă de cercetare și manipulare a informațiilor (care pot fi extrase din diverse instrumente web) astfel încât pentru adoptarea deciziilor legate de măsurarea performanței personale să fie luate în considerare numai datele semnificative procesului coordonat și condus de abilitatea de a rezista în fața dezamăgirilor.

Cam așa gândește un om care iubește tehnologia, chiar și atunci când a fost păcălit de ea: *"Ceea ce mi s-a întâmplat fără să mă aștept este ceea ce voi putea să fructific la nivel de cunoaștere, ca să știu cum să abordez dintr-o altă perspectivă lucrurile care mi se întâmplă."*

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-empirica-a-cunoasterii.html

Partea fascinantă din spatele leadershipului

On Martie 12, 2020

Conținutul vieții sufletești este o culme a creației de maturitate a artistului.

Adesea intru prin librăria din Palas. Răsfoiesc cărți din domenii diferite. Prefer beletristica. Iar beletristicii nu-i trebuie expresii și coduri secrete pentru a-și câștiga cel puțin meritul de a fi răsfoită, sau chiar aprofundată de cei a căror curiozitate este destul de mare. Am învățat un lucru important, adesea ignorat de mulți scriitori. Frumusețea unei cărți nu stă în limbajul secret, gen Da Vinci code, sau metodele esoterice de informații cabalistice, de fapt limbajul artistic este începutul unei creații care trebuie s-o conturezi ca pe-o lecție de maturitate. Te învață să fii mai lucid, mai deschis la minte. Mai bun. Mai înțelept.

Când eram student am citit "Faraonul" lui Prus, apoi "Egipteanul" lui Mika Waltari, apoi "Magul" de Wilbur Smith. Îndeosebi cărți despre Egiptul antic, precum cele scrie de Gerald Massadie. Dar am recitit si "Ulise" de James Joyce și "Numele Trandafirului" de Umberto Eco. M-am simțit ca un faraon dintr-un Egipt aflat într-o altă fază de evoluție, permanent la altitudine în ceea ce privește mersul lumii, apoi m-am situat sub magia unui adorabil clișeu: "zeu-dumnezeu" care încă mă face să mă simt conectat la natura conținutului spațiu-timp. La un moment dat am fost un sclav care a devenit rege. M-am împotmolit totuși la un anumit punct, și anume acela când faraonul devine sclavul unei magii care este vizibilă numai în termeni de "joc al confuziilor".

Am învățat un lucru. Degeaba ai înțeles limbajul secret, atât de secret încât mulți nu-și dau seama de el nici dacă ar citi biblia de 100 de ori. Ceea ce contează cu adevărat este triumful lecției finale, sau concluzia. Mai mult decât orice, contează povestea. Profunzimea ei. Simplitatea ei plină de profunzime. Relevanța ei. Fantasticul. Morala. În fața unui asemenea limbaj, datorită efectelor sale ascunse, de la simbolistică la meșteșug, este posibil ca citirea să capete sensul de autonomie a imaginii și de relație mutuală între ea și referent, imaginea fiind versiunea mărită a Egoului tău, în timp ce referentul este proiecția Egoului tău într-o nouă realitate.

Leadership: Cât de fascinantă îți pare perspectiva de a privi experiențele vieții prin prisma capacității de sugestie a creației artistice, încât să convertești latențele de viziune asupra lumii în scena unui personaj care își scrie singur romanul?

Când citeam John Fowles, sau Victor Hugo, sau Alexandre Dumas, mă identificam cu personajul principal, trăiam aceleași emoții pline de duioșie, simțeam aceeași durere sau bucurie ca a lui. Misterul. Iubirea. Învățătura. Provocarea. Alteori simțeam că ating lucrurile pe care știam că le voi părăsi, dar pe care niciodată nu le voi uita. Fiindcă au rămas acolo, placute sufletului meu, adânc întipărite în conștiința mea, și fiindcă sufletului meu îi place, iubește, admiră nespus profunzimea lor.

Așadar iată secretul scrisului frumos, al beletristicii plină de simplitate: să știi să inciți cititorul, nu să încerci să-l readuci în centrul unei problematici interpretative. Parcursul pe care îl traversează personajul, pe care îl poți cunoaște din partea din spate a unui templu solemn, este mai important decât orice scriere secretă. Căci scrierii secrete îi lipsește emoția, adesea îi lipsește povestea. Iar povestea este totul. Sau cel puțin, viața din spatele poveștii este cea care contează cu adevărat.

Viața bate filmul, bate orice poveste, fiindcă viața este transpunerea unei povești într-un film în care spectatorul se crede personajul principal, în vederea personalizării personajului principal după bunul plac. Este și asta o magie, un fel de a încânta vederea căreia de atâtea

ori i se pare una, iar alta i se pare cu neputință.

Leadership: Perspectiva cu care îți privești fascinanta experiență de viață este lăsată la latitudinea capacității tale de a-ți converti latențele de expresivitate într-o creație care se desfășoară pe orizontală?

Fii tu povestea pe care o citești despre alții. Fii tu scriitorul care scrie povestea. Fii scrierea fără de care povestea nu ar putea exista. Învață să fii tu, învățând din viața altora cum să fii tu o poveste. Şi doar atât. O creație care se desfășoară pe orizontală este parcursul drept pe care îl urmezi evoluând de la mărturisirile unui personaj fictiv, la înțelegerea modului de trăire unei vieți care întrece povestea.

Latențele de expresivitate sunt date de puterea sufletului tău de a se conecta la tot ce înseamnă "eveniment unic și întâmplător", de însușirea artei de a sonda mai adânc psihologiile diverse, încât raza creației ce măsoară reprezentarea ca atare a capodoperei finale să capete caracteristica înțelepciunii. Să nu uităm definiția dată de cineva pe internet, "expresivitatea este reprezentarea lingvistică a imaginației și a afectivității".

Asta este singura mea înțelepciune. E tot ce-am învățat din toate cărțile bune. Şi îmi pare bine că le-am citit și le-am trăit doar pe cele excelente. Şi îmi pare bine că am înțeles înțelepciunea, atât de rar dobândită numai prin citit și prin scris, prin faptul că am știut să fac distincția între calitate și kitsch, între o pledoarie pentru firesc și o compilație de viziuni incisive.

Iar datorită faptului că tot ce-am citit bun ar putea fi cuprins într-o singură carte, gen "Duma Key" de Stephen King, în chip de explicație adusă creației scriitoricești, mă simt dator să mă consider măsura principală a evaluării, judecării și aprecierii unor constatări cu care se poate înțelege elementul „surplus cognitiv" din filosofie. Omul înțelept este conținutul cărții pe care o are în suflet, urmându-i sfaturile ca o privire aruncată asupra propriilor scrieri.

Leadershipul, în viziunea unui scriitor, reprezintă o treaptă în urcușul spiritual al lumii recunoscută prin dobândirea unei noi înțelegeri asupra cunoașterii ce pornește de la experiența vieții (condensată într-un format de expresivitate) și se continuă cu povestea unui personaj de poveste care își ridică viața la nivel de capodoperă a creației.

Partea fascinantă din spatele leadershipului vizează aspirația creației tale de a se exprima într-un cuvânt, "POVESTE", legat de următoarea lecție de maturitate: nu poți fi păzitorul înțelepciunii înalte până ce nu-l imiți pe cel mai bun personaj din cartea care te preocupă într-un mod aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-fascinanta-din-spatele-leadershipului.html

Partea întâi a leadershipului

On Ianuarie 18, 2013

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul evenimentelor care te mută din zona de confort, fără să te ancorezi la o compromitere a caracterului ce nu corespunde viziunii echilibrate a unui drum spre mai departe.

Prin timpul liceului am citit romanul "Hannibal Ante Portas" scris de Slavomir Nastasijevic, fiind o creație nelipsită din biblioteca unui lider, în preajma nevoii de a mă deprinde cu învățătura aleasă a marilor luptători. De fapt, s-ar spune că cea mai mare ispravă a unui luptător este putința de a se raporta la o creație aducătoare de inspirație și înțelepciune plină de învățături alese.

Și erau descrise unitățile armate romane. Niște grăsani, îndestulați, dotați cu echipamente grele și sofisticate, care abia aveau puterea să urce pe cai. Un om care se luptă cu propria greutate fizică își poate cu greu justifica amplasarea în câmpul de manifestare a experienței de a lupta împotriva altora, oricât de sofisticate ar fi armele sale.

De cealaltă parte, unitățile lui Hannibal, slabi, nemâncați, dotați cu arme ușoare, fără prea multă instruire militară, dar foarte buni atleți. Unei schimbări de viziune nu-i trebuie arme grele ca să se materializeze într-o mutare spectaculoasă.

Și când se încingea câte o luptă pe viață și pe moarte, cu toate că romanii aveau avantaj de 3 contra 1, erau în scurt timp aproape toți masacrați. Nu aveau nici rezistență, nici agilitate, de fapt nu aveau nici măcar puterea să coboare de pe cai ca să-și ajute răniții.

Și uite așa se face, că cei care au mult sunt atât de ușor de învins de cei ce nu au aproape nimic, tocmai pentru că au totul... în afară de puterea de a lupta.

Leadership: Este posibil ca pe parcursul următoarelor tale stadii de educare, consistente și decisive, să faci un pas înainte spre construirea unei imagini de sine care să producă schimbări semnificative acestei imagini?

Dacă vrei să fii un învingător, ferește-te să stai printre cei ce au de toate, printre cei dotați cu instrumente sofisticate, deoarece caracterul cel mai puternic nu se câștigă decât prin luptă, iar lupta are un singur reproș: îi lipsește armele cele mai bune. Pentru ca o armă să ia forma unei viziuni și să se materializeze într-o mutare spectaculoasă (dintr-o schimbare de situații), asemenea unui trofeu obținut prin mari eforturi, trebuie ca modul ei de folosire să fie completat de o practică serioasă, de manifestarea unei reacții emoționale în comportament, în diverse privințe și situații specifice.

Arma cea mai aleasă a unui lider este calitatea caracterului de a fi matur, rezistent și înțelept, determinând o atitudine mai îndârjită asupra atingerii anumitor scopuri, ocupându-și locul în dreapta imaginii unui spadasin care, cu o singură sabie, trebuie să-și învingă adversarii fără să-și scoată sabia din teacă. Așadar, caracterul este o armă care nu trebuie folosită doar din punct de vedere fizic, ci mai ales spiritual, adică prin crearea unei imagini de sine foarte puternice care se proiectează în exterior ca un adevărat tsunami.

Când ne gândim la o armă de temut, ne gândim la o imagine a luptătorului care își condiționează adesea dispoziția datorită structurii sale stabile sau instabile. Imaginea poate surprinde o totalitate a însușirilor psihice și morale ale individului înzestrat cu înțelepciune,

manifestate în comportamentul și acțiunile sale, în atitudinile și poziția sa față de alții, numai dacă ea înfățișează o întâmplare neobișnuită, dar care nu are consecințe grave.

Caracterul este imaginea care te înfățișează ca un luptător prin spirit și atitudine, nu neapărat ca un luptător ținând în mână o sabie ascuțită.

Leadership: Imaginea cu care îți îmbogățești personalitatea este un produs al multor variabile controlabile, aflate în relație cu orientarea ta spre transformarea viziunii într-o realitate care nu cere sacrificii?

Haideți să luăm alt alt exemplu.

Cine dă din mâini și din picioare mai mult și mai tare: cel care e pe cale să se înece sau cel care pescuiește în barcă liniștit?

La fel este și cu cei din urmă care nu au nimic, care dar ajung să conducă o lume întreagă: ei dau mai mult din mâini și din picioare decât toți ceilalți care au totul.

Ferice de cei din urmă sau de cei ce n-au nimic, fiindcă ei vor fi cei dintâi și cei care vor conduce pământul.

Sunt în măsură să trag o concluzie. Cu cât ai mai puțin, cu atât îți dorești mai mult. Cu cât îți dorești mai mult, cu atât faci mai mult. De la puțin se ajunge la mult.

Așadar, prima variantă controlabilă a personalității tale, sământa care stă la baza realizărilor mari, este însăși starea sufletească pe care o simți când râvnești sau aspiri către ceva. A doua variantă, ca o consecință firească a tendințelor evolutive, o trăsătură evident pozitivă pe care trebuie să o folosești în favoarea ta, este acea forță de rezistență de care trebuie să dai dovadă în momentele nefaste ale vieții.

Apelând permanent la atitudinea care strigă "pot să devin mult mai mult decât sunt'", ca evaluare continuă a realizărilor tale care rezistă tendințelor de frământare sau de incertitudine, vei putea să străbați drumurile vieții fără să te simți rănit sau exploatat de circumstanțele și vicisitudinile vieții.

Deviza liderilor este aceasta: "Voi răzbi în viață cu nevoia de a-mi controla lumea, fără teama de a mă confrunta cu schimbări majore, încât să materializez viziunea unei evadări din filme, încât să-mi atribui modul de a fi unei realități care scapă mereu celorlalți din vedere".

Partea întâi a leadershipului surprinde legătura dintre caracter și atitudine, exprimată prin intermediul celor trei identificatori: viziune, dorință și capacitatea de a face sacrificii. Caracterul de învingător poartă amprenta unei atitudini pline de demnitate, autocontrol, înțelegere, fiind investit parcă de la natură cu capacitatea de a crește dorința de împlinire a unei viziuni care dă coerență și sens sacrificiilor, credinței și faptelor îndrăznețe.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-intai-a-leadershipului.html

Partea specială a leadershipului

On Aprilie 08, 2008

Evaluează-ți potențialul de lider în așa fel încât produsul creației pe care o experimentezi prin procesul de partajare al resurselor (viziune, abordare și concept) să se orienteze spre numeroase posibilități de extindere a conținutului ei.

Metoda de lucru a celor doi artiști funcționează perfect, fără asperități. Colaborarea are întotdeauna opt momente succesive precise. Mai întâi Serghei Eisenstein îi arată celebrului compozitor, Prokofiev, montajul secvenței. Apoi secvența se cronometrează și regizorul își expune dorințele față de muzică. Își exprimă plastic aceste deziderate: "Iată, aici trebuie să sune așa ca și cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din brațe", sau "să faci să se audă așa cum ai lovi un dop de o sticlă". Prokofiev se arată totdeauna încântat de asemenea indicații plastice.

Apoi compozitorul se întoarce în camera sa de hotel din Alma-Ata, unde transpune cronometrajul notat într-un anumit număr de măsuri în funcție de tempo-ul pe care urmează să-l aibă muzica secvenței. Pe plan se află atunci un metronom, un cronometru și coli nescrise încă, însă cu portativele împărțite în măsuri și mâzgălite cu tot felul de însemnări pe înțelesul lui doar. Odată fixate astfel cu precizie cadrele compoziției, Prokofiev compune muzica ce se înscrie în această rețea de măsuri calculată prealabil. *****

Leadership: Ai înțeles că tot ceea ce există în exteriorul tău servește clipă de clipă drumului tău de autodescoperire prin creație, luând în considerare plasticitatea unei exprimări autentice?

O perspectivă modernă a creației pe care o experimentezi (ca pe o aventură minunată într-o lume cu totul nouă) contribuie considerabil la dezvoltarea activității cognitive pusă în slujba unei dezvoltări progresive a noțiunilor ce pun în evidență o exprimare autentică a emoțiilor și gândurilor.

Însăși compoziția diverselor abordări și cunoașterea noțiunilor este o provocare și o oglindă a ta însuși ca individ creator. Numaidecât, această perspectivă modernă a creației trebuie să cuprindă setea de a expune o viziune mai apropiată de libertatea de exprimare, posibilități remarcabile de dezvoltare a unui conținut valoros, concret și interactiv, care însumează o serie de dorințe refulate investite de artist în mesajul operei sale.

Bineînțeles, transferul emoțiilor și a viziunii către alte persoane, prin intermediul creației artistice, explică modul în care pot apărea mijloacele plastice (linie, culoare, sunet) în viața de zi cu zi. De exemplu, atunci când întâlnești o persoană nouă care îți amintește de altcineva, numaidecât amintirea respectivă îți furnizează o informație, o sugestie, o anumită particularitate vizavi de anumite fenomene, consecințe ale acțiunilor și procese simple, înrudire cu influențele artei, care se întind prin întregul domeniu al creației artistice.

Or numai într-un context dăunător personal, sau într-un context social care nu predispune la evoluție intelectuală, poate fi descris transferul emoțiilor și a viziunii ca o problemă de veridicitate, ca o tendință subdimensionare a formei pe care o dai conținutului creației tale. Această perspectivă a viziunii unplută cu un substrat nisipos, fără pretenții de exclusivitate în divulgarea unor informații de calitate, a unor convenții și clișee de limbaj, poate să genereze o multitudine de cercetări și experimentări care luminează modul în care oamenii tind să repete tiparul de relații dintre ideologie și modul în care aceasta construiește noul imaginar al colectivității.

Așadar, produsul creației pe care o experimentezi prin procesul de partajare al resurselor (viziune, abordare și concept) și care poate să se orienteze spre numeroase posibilități de extindere a conținutului ei este strâns legat de reflectarea asupra diverselor abordări ale situațiilor de viață pe care le-ai putea integra, din punctul de vedere al analizei, într-un domeniu teoretic sau practic.

Prin urmare exteriorul tău servește drumului de autodescoperire prin creație atunci când ceea ce intră în conținutul acesteia poate să ofere indicații prețioase cu privire la caracteristisile, scopurile și acțiunile ce conduc la dezvoltarea ideii de valorificare a viziunii pe care o redai despre artă și despre relația ei cu viața.

Bine spunea cineva pe observatorcultural.ro, că marile întrebări ale vieții sunt despre artă și despre relația acesteia cu viața, despre „ființa jucând un rol" și relația dintre estetic și etic, despre acțiunea și inima omului privite ca mister, teatrul ca falsitate și, deopotrivă, autenticitate, toate acestea constituind temele care construiesc corpul creației și care îi conferă și o miză de relevanță teoretică.

Partea specială a leadershipului reiese din actul redescoperirii sinelui ca o privire aruncată asupra lumii din jur din care cel mai adesea se descifrează semnificațiile profunde ale artei, misterele și particularitățile creației.

Iar aici intervine plasticitatea unei exprimări autentice care prevede faptul că tot ceea ce observi și tot ceea ce cunoști se poate transpune într-un limbaj a cărui miză este recunoașterea potențialului de a da naștere unoi noi dimeniunii a profunzimii în om și în artă, unor noi tendințe de creație, și unei viziuni autentice capabilă să etaleze o gamă largă de mijloace de expresie, precum: cuvintele, mesajele verbale, ideile frumos conturate, concepții a unei noi forme de sine individual, imaginile unei noi percepții ale realității.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-speciala-a-leadershipului.html

Parteneri

On Mai 10, 2008

Ne cerem scuze pentru eventualele inconveniente. Va rugam sa reveniti.

Source: https://neculaifantanaru.com/parteneri.html

Particularitățile științei

On Iulie 27, 2016

Nu poți să dai valoare propriei tale reacții asupra realității, fără să arăți valoarea infinită a rezistenței tale în fața necunoscutelor ei.

Epidemia se răspândește vertiginos, tot mai mulți indivizi sunt blocați într-un soi de moarte parțială, o stare de unificare cu răul cel mai agresiv, malign ca un cancer subtil de care nu-ți dai seama că ești infectat până ce nu te transformi într-un *undead being* . Virusul continuă să rămână la fel de încifrat, de neoprit, *an evil among all things that are done under the sun* , al cărui efectul atipic devine atât de presant că nimeni nu-l mai putea tăinui, sau nega.

Numai un suflet rătăcitor privește cu ochii senini înspre acolo unde știe că nu va ajunge - în iad, fiindcă el însuși este antidotul acestei molime care transformă orice ființă într-un animal feroce. Numai Gerry Lane, un investigator, un curajos al acestei sorți plină de vină, numai acest savant care în adâncul inimii sale crede în marea suveranitate a științei, are dreptul să găsească provocări cheie în formularea necunoscutelor unei lumi virusate de un factor nemaiîntâlnit.

Dar înainte de a-și implica în luptă toate forțele rațiunii, atenției și analizei cele mai eficiente, el are de ales între două decizii majore: hotărârea neînduplecată de a trăi în continuare pentru un scop medical *"to find the cure"* , sau de a trăi pentru totdeauna infestat, ca un damnat, egal cu un *"undead being created through the reanimation of a human corpse".*

În realitatea unei lumi decăzute, numai chimistul care se manifestă prin particularitățile științei, prin prisma unui algoritm de diagnostic bazat pe analiza complexă a profilului celor ocoliți de virus, și totodată prin revelarea formulei unei substanțe organice complexe, determinată dintr-o probă de sânge recoltată din propriul organism însămânțat cu un catalizator de reacție, are șanse de supraviețuire și de leadership. *

Leadership: Te asiguri că imaginea pe care o deschizi asupra provocărilor din viața ta are o valoare ridicată, folosind opțiunea „ *On* " sau opțiunea „ *Off* " din sfera experienței de a te situa deasupra propriei naturi?

Cel care umblă pe calea sinuoasă a luptei dintre două decizii capitale, sub pretinsa lor coexistență contradictorie, datorează responsabilitate atât față de sine cât și față de lume, fără să se vulnerabilizeze. Un asemenea individ se supune proceselor de gândire rațională, de analiză și discernământ, care îl fac să privească altfel lucrurile și situațiile, ajutându-l să-și găsească un echilibru în ceea ce presupune identificarea elementelor care determină o anumită atitudine și o anumită certitudine.

Asigurarea puterii personale într-o formă optimă de răspuns la efectele de ordin psihologic și la divergențele de ordin identitar, printr-o reglare a oglinzii realității (de unde apare și o anumită comparație a elementelor secundare ale cauzei cercetate) este una din variantele de a accede la leadership. Psihologia este o parte a identității care spune: „Nu te închina unei realități din care a fost omisă viziunea și influența ta asupra ei."

Prim planul în care ești surprins în mijlocul evenimentelor, te încadrează în una din cele două decizii majore: hotărârea neînduplecată de a trăi mai departe pentru un scop, sau de a trăi pentru totdeauna ca o victimă. Liderul nu se recunoaște după scopul propus în mijlocul evenimentelor devastatoare, ci în maturitatea și creativitatea cu care ia deciziile majore: să se autosurprindă în prim planul unei trăiri care, folosindu-se de toate ale lumii acesteia,

transcende toate legitățile ei.

A te situa deasupra propriei naturi înseamnă să faci din perspectiva trăirii la limita unor experiențe inedite, reale și intense, conștiința unei noi demnități și încrederi de propășire chibzuită și temeinică spre idealurile unui viitor mai fericit. Să luăm în considerare ce înseamnă natura ființei situată la limita perspectivelor neprevăzute, încât să descoperim în orice experiență trăită la maxim potențialul unei conștiințe noi, dispusă să evolueze, pe această cale sporindu-ne încrederea și demnitatea față de valorile reale ale vieții.

Experiența de a te situa deasupra propriei naturi aparține ființei superioare prin faptul că evenimentele la care se raportează progresul științei tale de predicție sunt trăite la nivel de sentiment și conștiință.

Totodată, prim planul relevă o câștigare a esențialului tău prin experimentarea unei stări de compatibilitate sau incompatibilitate cu prezentul incert, și aduce în atenție un fenomen adesea ignorat de practicanții de leadership: nu poți să dai valoare propriei tale reacții asupra realității, fără să arăți valoarea infinită a rezistenței tale în fața necunoscutelor ei.

Imaginea pe care o deschizi asupra provocărilor din viața ta poate avea o valoare ridicată folosind opțiunea „On" atunci când te manifești cu încredere prin particularitățile științei care pot îmbunătăți răspunsul dat de factorii de decizie. Probabil, provocările vieții constituie imaginea unei deschideri spre viitor ce poate pune în valoare adevărul ridicat de știință, cum că "ceea ce descoperi este doar o mică parte din giganticul munte pe care trebuie să-l miști din loc."

Sau, aceeași imagine poate avea o valoare ridicată folosind opțiunea „Off" atunci când nu reușești să anticipezi efectul ei de bază, sau când efectul ei nu aduce în contact toate capacitățile tale: în primul rând rațiunea de a te servi de condițiile de dezvoltare și de replicabilitate ale efectului general, pentru a reuși să te conduci spre o altă traiectorie a cursului vieții tale.

Leadershipul înseamnă să-ți asumi concluziile unor experiențe de viață negative din perspectiva trăirii intense, autentice, a unei ființe superioare care știe să facă din domeniul științei o atitudine echilibrată, calmă, rațională, în orice fel de situație.

Particularitățile științei sunt coerent expresive numai în raport cu ansamblul impulsurilor, sentimentelor, dorințelor și ideilor, aflate de multe ori în discordanță, în fața unei realități de neevitat.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/particularitatile-stiintei.html

Partida de cărți a lui Danton

On Octombrie 09, 2010

Pune-ți leadershipul la bătaie, înclinându-te în fața măreției lumii și a propriei tale ființe.

Sala răsuna ca un ecou al strigătului scos cu o zi înainte pe câmpul de luptă de la Valmy. Se ridică Georges Jacques Danton, care era unul dintre conducătorii revoluției. Se făcu liniște.

- Nu poate exista o altă constituție decât aceea care va fi acceptată întocmai, cuvânt cu cuvânt, de către majoritatea adunărilor simple. Să împrăștiem acele fantome fără rost care vor să înfricoșeze lumea; să spunem că nu există altă constituție decât aceea care este acceptată de către popor.

Cu alte cuvinte, Danton a vrut sa promoveze două idei:

Leadership: Ideile pe care vrei să le transformi în realitate pot să-ți ofere o conștientizare profundă a fenomenelor care te înconjoară, ceea ce îți va permite să evaluezi imparțial obiectivele unei alte dimeniuni a demnității?

Destinul distribuie cărțile, spunea odată un mare scriitor. Iar un bărbat cu experiență acceptă cărțile pe care destinul i le-a dat, le privește cu atenție, le apreciază, apoi hotărăște singur dacă trebuie să joace sau nu. Dar, atenție ! Singur nu îți poți distribui cărțile odată ce accepți cu demnitate fatalitatea destinului privind hotărârile pe care trebuie să le iei ca să readuci ordinea în viața ta sau a celorlalți, sau ca să te asiguri că nu te pierzi în uitare și în anonimat la fel ca alți lideri ce au trăit experiența iluziilor de putere.

Danton a fost unul dintre oamenii a căror misiune, atât de periculoasă, și în același timp mortală, le-a dat prilejul să schimbe cursul evenimentelor, transformându-i în lideri cu calități definitorii (precum capacitatea de a gândi strategic și de a previziona), și în final făcând din ei înșiși niște eroi. El și-a pus în valoare demnitatea prin simțul moral, prin discernământul moral și tenacitatea morală de a înfăptui schimbări importante, ramând în picioare în fața piedicilor societății în care trăia. Totodată, el și-a exprimat libertatea de a lua decizii cu privire la propria viață și de a fi respectat pentru acest drept (până la un punct).

Dar pentru a fi "un om mare", Danton a trebuit să se angajeze într-o partidă în care avea puține șanse de izbândă, fiindcă dușmanii săi și ai poporului i-au pus nenumărate piedici. Singur și-a pus viața în mare primejdie. Aceasta este o altă dimensiune a demnității: să știi să te sacrifici pentru un ideal. Iar Danton a evaluat imparțial obiectivele acestei dimensiuni, punându-se el însuși drept garanție a înfăptuirii libertății depline, ca un judecător pregătit și capabil să ignore ideile preconcepute legate de vinovăție care ar putea apărea ca urmare a unor reacții adverse din partea celor neimplicați în schimbare.

Demnitatea este rezistența pe care o opui evenimentelor ce pot declanșa o criză socială, cu precizarea că tot ceea ce te întărește moral și spiritual este capacitatea de a te abandona în favoarea unui țel mai înalt.

Conform Wikipedia: "Georges Jacques Danton era îndrăzneț și hotărât, un orator strălucit, dar totodată avea o fire oarecum dezechilibrată. Idealurile sale erau libertatea și proprietatea. Fiind întemnițat în închisoarea Luxemburg, Danton nu a plecat capul în fața dictatorului Robespierre. Vestitele lui fraze: *„... cu 12 luni în urmă am propus să fie instituit acest tribunal revoluționar. Acum îmi cer scuze pentru asta de la Dumnezeu și de la oameni" și*

„Robespierre va urma după mine" , arată disperarea, dar și tăria de caracter a „gigantului" Revoluției franceze."

Leadershipul este o miză extraordinară, este lucrul cel mai de preț pe care un om îl poate risca. Căci o dată cu poziția înaltă pe care ajungi să o ocupi, se încheie orice capitol anterior al vieții tale. Trebuie să te înclini în fața măreției lumii, să distrugi acel talisman a cărui forță magică este în stare să te golească de toate emoțiile, de toate energiile pozitive, de tot ceea ce ai mai bun în tine, și să-ți închidă calea către performanță, eficiență și succes.

Dacă nu te dovedești a fi un jucător de toată isprava te vei duce la vale, tot așa cum corăbiile prost construite se scufundă la prima furtună. Așa cum o fotografie este în stare să-ți imortalizeze o anumite stare, o anumită ipostază, tot așa și poziția de lider pe care o capeți poate să-ți înghețe conștiința și să-ți distrugă valorile pe care se sprijină relația ta cu oamenii, să te facă nepăsător și chiar ostil față de scopurile nobile pe care ți le-ai propus inițial să le atingi, să te împingă spre cel mai mare eșec.

Cineva spunea: *"Cel ce ocupă o funcție importantă, datorează socoteală pentru toate acțiunile, pentru fiecare clipă a lui, deoarece el nu-și mai aparține, fiind al tuturor, fiecare nou drept al lui se transformă, de fapt, într-o nouă îndatorire."* Pentru a câștiga în leadership trebuie să joci cu strategiile cele mai bune, să cunoști cărțile partenerilor și ale adversarilor, să ți le joci pe ale tale la momentul potrivit și să pui mâna pe miză cu duhul înțelepciunii.

Leadershipul este nu este calea de a te opune unui război cauzat de anticiparea schimbării, ci este expunerea ta în fața evenimentelor care scriu istorie, cu precizarea că ceea ce te poate opri din drumul spre atingerea obiectivelor nu este altceva decât teama de „ce ar putea spune ceilalți". (Iar această teamă ar putea fi doar în mintea ta.)

Partida de cărți a lui Danton evidențiază extraordinara capacitate a liderului de a se pune în valoare, alegându-și singur traseul înspre obiectivul ce trebuie atins și "finanțându-și" singur evoluția prin alegerea celor mai eficiente practici, prin cele mai adecvate mijloace de promovare a unui ideal înalt.

Danton nu a așteptat ca destinul să-i ofere "o mână bună". El s-a lăsat antrenat în jocul evenimentelor, luând parte la ele cu trupul și cu sufletul, cu mândrie și cu un sentiment de împlinire, cu onoare și discernământ, fără să fi avut cărți de aceeași valoare, adică excelente. A fost voința și dorința lui, dar a avut și onoarea să lupte până la ultima șansă. El și-a pus leadershipul la bătaie, înclinându-se în fața măreției lumii și a propriei sale ființe.

Fii măreț cu tine însuți, dar și cu ceilalți. Fii măreț în practicile tale, în credințele tale, în concepțiile tale, ca sa poți în final să direcționezi desfășurarea „partidei de leadership" în folosul tău, înspre evoluția ta, dar care să încline și înspre beneficiul celorlalți.

Concluzie: Dacă ai fost ales în postura de lider, înseamnă că ai consimțit să ocupi această poziție. Prin urmare trebuie să-ți evaluezi capacitatea, disponibilitatea și forțele ca să îndeplinești tot ceea ce oamenii așteaptă de la tine. Este "un loc" de onoare, dar implică și multe responsabilități. Ai fost investit cu încredere și trebuie să te străduiești mult pentru ca încrederea oamenilor să nu scadă. Este un "joc" palpitant în care însă trebuie să intri doar dacă știi că deții atuurile necesare pentru a câștiga.

*** Notă:** Alexandre Dumas - Fiica marchizului

Source: https://neculaifantanaru.com/partida-de-carti-a-lui-danton.html

Partida de șah

On Iunie 28, 2010

Sporește tăria caracterului tău, menținându-ți în permanență echilibrul psihic și moral desăvârșit.

2 aprilie 1520. Nici o altă navă nu ajunsese vreodată într-un punct atât de avansat al Sudului, ca flota lui Fernando Magellan. Acesta, știind că flota lui va putea ajunge abia după multe luni in regiunile tropicale roditoare, ia o decizie contrară dorințelor membrilor echipajului său de pe cele cinci corăbii. Ordonă ca rația zilnică de mâncare să fie redusă simțitor, iar alimentele să fie păzite cu strășnicie.

Faza de deschidere. Fantastică îndrăzneală. Tocmai aici, la capătul lumii, să îndârjești echipajul pe care și așa l-ai supus atâtea luni celor mai grele condiții, în căutarea unei himere. Oamenii nu s-au arătat câtuși de puțin dispuși să accepte o asemenea constrângere, conștienți de faptul că măcar un sfert dintre ei vor trebui să moară pentru triumful acestui comandant înverșunat până la absurd, pătimind de foame, de frig, de oboseală și lipsuri.

Fără îndoială, vina acestei situații primejdioase îi aparținea în totalitate lui Magellan, care nu știa (n-a știut niciodată) drumul spre strâmtoarea pe care a făgăduit că o va găsi. Iar el nu putea mărturisi adevărul: „M-am lăsat indus în eroare de rapoarte false și v-am dus pe o cale greșită". În consecință, căpitanii lui Magellan (Gaspar Quesada, Luis de Mendoza si Antonio de Coca) au decis să se răzvrătească, căci nu era în joc numai propria lor viață, ci și a echipajului pus sub comanda lor din ordinul regelui.

Leadership: În apropiere de țelul tău îți negjlijezi teama de a nu-ți murdări imaginea printr-o recunoaștere a unei greșeli sau prin cererea de a fi iertat, sub presiunea nevoii de a lua o decizie rapidă și nepopulară?

O mutare nepermisă de regulament. Cei trei căpitani știau că trebuie să aibă de partea lor puterea, pentru a pune la zid un adversar atât de temerar ca Magellan. Trebuiau, deci, să acționeze ferm.

După ce s-au stins toate luminile, cele cinci corăbii s-au adâncit în bezna acelei nopți lungi de iarnă. Nimeni nu putea să vadă nimic în apăsătoarea întunecime și nu putea auzi nimic din pricina izbiturilor furioase ale valurilor în flancurile navelor. În acel moment, o barcă plină de marinari înarmați, printre care și cei trei căpitani, s-a desprins încetișor de una dintre corăbii și s-a apropiat pe nesimțite de nava *San Antonio.*

Lovitura dublă. Planul a fost cât se poate de bine pus la punct, executat fără greș. Nefiind nicio strajă de noapte pe San Antonio, agresorii s-au putut cățăra pe bord cu ajutorul scărilor de funii, preluând controlul navei. Toți portughezii de pe bord au fost puși în lanțuri: astfel cei mai credincioși partizani ai lui Magellan au fost scoși din luptă.

Dimineața, o barcă cu cinci marinari, s-a apropiat de nava lui Magellan. Aceștia i-au înmânat o scrisoare lui Magellan prin care Gaspar Quesada, unul dintre cei trei căpitani rebeli, îi comunica faptul că sub conducerea lui se aflau acum trei din cele cinci nave, și că dacă vrea să-și continue călătoria trebuia să-i îndeplinească toate pretențiile.

Leadership: Puterea autenticității tale de a nega gravitatea realității imediate este subordonată năzuinței de a-ți îndeplini obiectivele până la capăt, cu riscul de nesocoti o

regulă care a fost acceptată și recunoscută unamim de cei din jur?

Şah la rege. Lui Magellan nu-i venea a crede: *San Antonio* , peste noapte, a ajuns in mâna rebelilor. A fost luat prin surprindere. Își dădu imediat seama de gravitatea primejdiei. În afară de neînsemnata nava *Santiago* , toate celelalte trei fuseseră preluate de rebeli: *San Antonio, Conception și Victoria.* Partida părea pierdută.

Două alternative avea Magellan: să capituleze, adică să ajungă la o înțelegere cu căpitanii spanioli și să le accepte toate propunerile, sau, a doua variantă, să creeze o amenințare care să-l oblige pe adversar să se retragă din joc. În amândouă situațiile, el trebuie să-și asume riscul de a nesocoti regula de bază a unui căpitan: aplanarea conflictelor. Cu toate acestea, el recurge la o variantă de mijloc. Trebuie să-și câștige credibilitatea de a sugera adoptarea unei abordări alternative, speculând tot timpul conflictele de interese care apar în situațiile de cumpănă.

Precum un șahist experimentat, Magellan a apreciat rapid situația nou apărută calculând într-un timp relativ scurt cele doua variante, apoi o alege pe cea optimă: va încerca un contraatac împotriva adversarului, o contralovitură hotărâtoare care să-i paralizeze pe răzvrătiți. Dar el nu pornește la atac cu toată impulsivitatea, ci întreprinde ceva nespus de primejdios. Dacă rebelii au atacat în întunericul nopții, el va face totul la lumina zilei, chiar sub ochii lor.

Singurul accesoriu care trezește sentimentul mândriei și decide felul naturii caracterului tău este satisfacția eventuală ce izvorăște din neținerea de cuvânt, spre dobândirea puterii de a te autoorganiza eficient.

Un șahist profesionist apelează deseori la pioni în vederea străpungerii dispozitivului de apărare constituit de adversar. Pionii, deși sunt piesele cu cel mai slab potențial de pe tabla de șah, pot să creeze o amenințare cu caracter decisiv, cu condiția ca fiecare pas al lor să fie bine cumpănit.

Mai întâi Magellan îi reține pe marinarii ce i-au adus scrisoarea și le confiscă barca. Apoi îmbarcă în ea șase oameni de încredere, și îi trimite nu spre *San Antonio* , ci spre *Victoria* , pentru a preda o scrisoare celui de-al treilea comandant rebel, Luis de Mendoza. Nicio bănuială nu încolțește în mintea rebelilor care privesc cum se apropie de nava lor această minusculă barcă. Căci cum ar putea cinci oameni să atace o corabie cu aproape șaizeci de soldați înarmați până-n dinți?

Leadership: Iei în considerare potențialul impact al unor procedee minuțioase de vizualizare a ieșirii din impas, ghidându-te după ideea că oamenii acționează orbește pentru împlinirea unei ordini în desfășurarea acțiunilor?

Odată ce aceștia urcă la bordul navei, toți rebelii îi înconjoară. Nimeni nu se mai îngrijește să stea de strajă. Luis de Mendoza citește scrisoarea de la Magellan, în care este invitat la o convorbire. Dar în timp ce citea, din cea de-a doua barcă trimisă de Magellan, pe care nimeni n-a observat-o, aproape douăzeci de oameni înarmați până în dinți s-au cățărat pe bord, în spatele rebelilor. Luis de Mendoza este ucis pe loc de unul dintre cei cinci mesageri, iar rebelii sunt somați să se predea.

Trucul în psihologia șahului este pur și simplu surpriza. Dacă știi să surprinzi, partida este câștigată. Planul lui Magellan a reușit. Scorul de trei la doi s-a întors din nou în favoarea lui, restabilindu-și astfel supremația.

Cu cât este mai mare tensiunea creată în jurul deținerii puterii, cu atât este mai mare interesul arătat pentru reprezentarea unei perspective de supremație.

Regele este cea mai importantă piesă, de situația lui depinde soarta întregii partide. Capturând *Victoria* , Magellan și-a redobândit supremația. I-a pedepsit pe instigatori și și-a continuat drumul. Până la urmă s-a dovedit că măsura lui, reducerea rației de mâncare, a salvat flota. Şi mai mult decât atât, Magellan și-a respectat promisiunea: a găsit strâmtoarea care comunica între cele doua oceane, Atlantic și Pacific.

Uneori, ca să câștigi, trebuie să fii viclean și să știi te folosești de trucuri. Dar pentru asta este necesar să dispui de cunoștințe de strategie și tactică. Magellan a demonstrat prin „jocul" său că este inovator, găsind soluții neașteptate care i-au oferit posibilitatea să câștige "partida" chiar dacă era în dezavantaj, chiar dacă adversarul nu a jucat cinstit.

Stilul de prezentare a unei argumentații în fața unei victorii poate fi considerat expresia unui statut sui-generis menit să facă distincția dintre formele trecătoare ale evenimentelor cele mai însemnate și fondul rațional al dreptului de a te răscula și doborî puterea care nu lucrează în spirit de solidaritate față de tine.

Un lider trebuie să aibă o pregătire completă, și să beneficieze de o stare psihică adecvată. De asemenea, la fel ca un șahist, liderul trebuie să-și mențină în permanență echilibrul psihic și moral, desăvârșit, mai ales când este pus în dificultate. Şi, mai presus de toate, el trebuie să aibă dezvoltat simțul pericolului real, adică să-l anticipeze și să fie în stare să găsească soluții rapide de a-l contracara.

Liderul trebuie să aibă dezvoltat simțul pericolului real. În situații critice el trebuie să găsească rapid căi alternative și metode de anihilare a oricăror elemente perturbatoare de la scopul final. Aidoma unui jucător de șah, el trebuie să găsească soluții adecvate situației create de adversar. Uneori, ca să câștigi, trebuie să știi să te folosești de trucuri.

Leadershipul înseamnă crești prin reinvestirea a ceea ce câștigi după ce ai pierdut aproape totul.

*** Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/partida-de-sah.html

Pasa decisivă către măiestrie

On Octombrie 14, 2010

Ridică-i pe oameni deasupra propriilor lor limite, stimulându-i să-și desăvârșească măiestria.

Antoine Bourdelle a fost unul dintre cei mai influenți sculptori din toate timpurile. Operele sale, faimoase peste tot în lume, apreciate la nivel mondial, au devenit de-a lungul timpului un adevărat punct de reper pentru toți cei ce vroiau să exceleze în sculptură.

Dar ceea ce puțini știu, este că Bourdelle a fost și un profesor desăvârșit. El se simțea dator să le transmită studenților spiritul mesajelor sale. Considerând că esențială este formarea personalității proprii fiecăruia, el îi avertiza de la început să evite imitația facilă: *"Ar însemna să vă trădez dacă v-aș spune: urmați-mă. Calea mea, făclia mea, nu sunt ale voastre". Şi repeta mereu: "Suspectați formulele".*

Leadership: Poți trece prin filtrul individualității tale întreg materialul experienței directe, cât și sugestiile provenite din sursa creației tale, într-un context care oferă foarte multe informații despre performanțele tale?

Pentru a stabili ce anume au nevoie oamenii din jurul tău, trebuie să le privești obiectiv părțile bune și cele slabe - părțile bune indică direcția spre care ei trebuie să se îndrepte, ce pot ei deveni, în vreme ce slăbiciunile lor, odată ce ți-ai dat seama de ele, îți indică ceea ce ai de făcut, ce măsuri să iei pentru a-i apropia de potențialul lor de performanță.

Tu te simți dator să le transmiți oamenilor nivelul tău propriu de îndemânare în scopul dezvoltării leadershipului lor? Consideri că este esențială formarea personalității proprii fiecăruia? Dacă da, atunci sarcina ta este de a le evalua potențialul, după care să încerci să optimizezi calitățile și performanțele lor, îndreptându-le pașii spre o carieră de succes.

Sursa afinităților lor trebuie căutată din timp, încă de la primul lor contact cu "arta" ta, iar pe măsură ce ei aprofundează cunoașterea, viziunea și principiile pe care le promovezi, cu o curiozitate mereu alimentată, niciodată secată, cu atât își vor dezvolta calitățile și cu atât vei crește în ochii lor.

Ca lider, trebuie să oferi oamenilor sugestii provenite din conținutul experienței tale, încât performanțele individualității tale să fie trecute de ei prin filtrul informațiilor ce pot favoriza dezvoltarea creației lor.

În fotbal, "Ulița Cehă" reprezintă pasa decisivă, făcută în zona de finalizare, printre adversari, putând fi ușor transformată în gol de către cel care a primit-o. În leadership, "pasa decisivă" care poate fi transformată într-un mare succes este dată de acea influență pe care ei o primesc de la tine, este dată de perspectiva pe care le-o oferi vizavi de modul în care trebuie să gândească și să acționeze, este dată de fluiditatea calităților și aptitudinilor tale, de capacitatea ta de a comunica cu ei și de a le impune propriile standarde înalte, fără să le îngrădești dreptul de a-și manifesta liber orientările.

Prin urmare educarea lor într-o anume direcție, oferindu-le o anumită perspectivă, în ideea construirii unei cariere, trebuie să aibă la bază stabilirea unui acord, a unui parteneriat solid între tine și ei care să se dovedească a fi deosebit de benefic pentru ambele părți.

Conținutul unei creații care își propune să stimuleze actul de creație în rândul celorlalți oameni trebuie să ofere o experiență de autocunoaștere, dar și o experiență de neuitat legată de un anumit eveniment. Mai mult decât atât, conținutul unei creații trebuie să ofere o vedere încântătoare asupra unei anumite situații de viață ce servește ca mijloc de exprimare a unei idei științifice.

Un lider adevărat este oricând pregătit să scoată la iveală detalii despre rezultatele muncii sale, făcând apel la o experiență de viață ce servește ca mijloc de identificare și exprimare a propriilor sale concepții despre ce înseamnă să fii un Creator.

Pasa decisivă către măiestrie este etapa care marchează succesul sau eșecul tău, ca lider. Este etapa care te ajută să vezi unde se află oamenii în raport cu viziunea și valorile tale, și încotro se îndreaptă ei la îndemnurile tale. Abordările tale, încercarea ta de a le schimba oamenilor optica asupra leadership-ului este "pasa decisivă" către sporirea propriilor performanțe și a nivelului de influență.

Așa cum golul rămâne fără îndoială recompensa concretă a jocului de fotbal, victoria fiind încoronarea supremă a eforturilor depuse de cei 11 coechipieri – tot așa aderarea celorlalți oameni la arta ta rămâne fără îndoială recompensa concretă a eforturilor tale de a le optimiza modul de gândire și de utilizare a resurselor proprii, care îți asigură succesul și performanța.

Concluzie: Performanța în leadership este evaluată prin rezultatele obținute de echipă și atingerea scopului propus. Performanța unui lider se măsoară prin performanțele individuale ale fiecărui om din echipă. De aceea un lider trebuie să se implice și să muncească uneori enorm, pentru dezvoltarea unei culturi organizaționale, căci degeaba el dispune de standarde proprii superioare dacă ele nu concordă cu cele ale membrilor echipei și dacă se detașează de ceea ce aceștia consideră ca fiind normal, riscă să genereze neînțelegeri și o adversitate puternică din partea lor... și în acest caz s-a zis cu performanța.

Evaluarea performanțelor individuale, identificarea punctelor tari și slabe ale fiecărui individ, identificarea nevoilor de instruire și perfecționare profesională, identificarea performanțelor potențiale, aplicarea unui sistem de salarizare motivant (dacă sistemul de salarizare este determinat de alți factori decât performanța și este uniform pentru toți, evaluarea nu mai are rost și dispare și motivația) și nu în ultimul rând, comunicarea, găsirea unor punți de comunicare adecvate pentru a obține măiestria în echipă.

Source: https://neculaifantanaru.com/pasa-decisiva-catre-maiestrie.html

Patima omului de gheață

On Noiembrie 01, 2011

Clădește-ți urcușul spre desăvârșire, îndepărtând toate acele părți din conștiința ta care sunt în opoziție cu adevăratele tale valori și credințe.

- Durerea e rea... Fă-o să dispară. Tu mă poți ajuta, domnule. Du-mă în lumea de dincolo - îi spune bătrâna bolnavă lui Joe Black, imobilizată în scaunul cu rotile, suferind de o tumoare care îi afectase întreg organismul. Era evident că ea recunoscuse spiritul rău care sălășluia în el.

Prințul Întunericului, în persoana lui Joe Black, distingând în glasul ei dezamăgirea provocată de situația în care era, apoi neîncrederea și teama pe care o simțea pentru el, se uită la ea cu totul indiferent și îi vorbi cu adevărată asprime în glas:

- Poate că te voi ajuta, poate că îți voi alina durerea, dar acum "sunt în vacanță". Trebuie să mai reziști puțin, bătrânico.

După câteva zile, Joe Black întorcându-se la spital pentru a se întâlni cu Susan (doctorița de care se îndrăgostise), o revede pe bătrâna bolnavă. Aceasta, stând în pat, copleșită de propria suferință, îi vorbi lui Joe despre durerea ei atât de severă.

Amândoi se priviră în ochi lung. În clipa aceea Joe simți un fel rană în inimă și i se păru că prin rana aceea i se scurge un simțământ. Nu patima, fiindcă patima rămăsese, ci respectul pentru ultima ei dorință. Acea cutremurătoare, și totuși atât de puternică năzuință spre moarte a femeii suferinde, era ceva mai presus decât înțelegerea pe care o avea el despre oameni. Încetul cu încetul, în el își făcu loc sentimentul de respingere. Îl cuprinse dintr-o dată de febra ușoară a unui resentiment inconștient față de greșeala proprie.

Leadership: Poți să recompui trăirea unui eveniment din frumusețea uitată a vieții într-o manieră care se angrenează într-un joc al esențelor de dincolo de aparențele lumești?

În privința leadershipului, adunând laolaltă în ciuda diferențelor de apreciere și de viziune, oameni care gândesc diferit, dar și cunoștințele cu privire la toate faptele și suferințele lor, se cere observat faptul că buna administrare a contribuției la garantarea creșterii lor constante, pe orice plan, privește exclusiv producția de siguranță și stimă de sine. Ele sunt utile pentru a avea acces la fondul lor de vitalitate, elan și entuziasm. Dar pentru aceasta trebuie să posezi și acea dimensiune de natură spirituală, renovatoare, care prezintă semnificație prin valoarea de utilizare directă sau indirectă a identității limitate pe care ei o traversează în momentele critice.

Dacă ai întins vreodată o funie peste un râu ca să înaintezi cu o barcă, nu înseamnă că vâslești, ci că tragi barca de-a lungul funiei cu mâna, de la un cârlig la altul.

Exact așa stau lucrurile uneori în relațiile noastre cu ceilalți oameni. Încercăm să ajungem cât mai repede la sufletul lor, dar în loc să manifestăm o mai bună înțelegere pentru grijile lor, în loc să dovedim respect pentru valorile și credințele lor, "tragem" de ei ca să ne urmeze și să ne accepte convingerile și idealurile. Ne facem o onoare din calitățile pe care le prețuim atât de mult la noi, dar ignorăm orice cerință din partea lor.

Trăirea unui eveniment din frumusețea uitată a vieții este necesară pentru a reîmprospăta conștiința unei enorme capacități pentru empatie. Absorbind fiecare tresărire a sufletului, fiecare curiozitate a minții, fiecare fibră a ființei pulsând de viață, orice urmă de nostalgie pe măsură ce se împrăștie în jocul straniu al întâmplării, ajungem mai aproape de frumos. Altfel suntem niște caricaturi gri desenate de banalitate.

Leadership: Spiritul tău plin de forță poate fi îmblânzit prin senzația de neputință?

Dacă ai văzut filmul "Meet Joe Black (1998) ", probabil îți amintești de schimbarea bruscă de personalitate a lui Joe Black. El, care își servea cu o consecvență și abnegație totală, fără să facă vreodată concesii, cu scrupulozitate propriile principii riguroase, dintr-o dată s-a schimbat în altcineva. Pe motiv că este "în vacanță, el și-a nesocotit obligația de bază: de a trece omul în lumea cealaltă.

Bătrâna bolnavă a constituit, de fapt, o excepție de la regulile sale atât de bine bătute în cuie, acest lucru ajutându-ne să recunoaștem în ce măsură se poate detașa un individ de fixațiile sale și în ce măsură își poate modifica atitudinea prin apropierea față de ceilalți. Ea a izbutit ceea ce nu izbutise nimeni altcineva: să îmblânzească prin umilință, prin suferință și prin senzația de neputință, spiritul lui plin de întuneric și de forță. Datorită ei lumea i-a apărut lui Joe mai bună.

Leadership: Poți să repari imaginea unei lumi trecătoare, trăind cu conștiința apăsătoare a unei măsuri foarte chircite a omului venit dintr-o altă lume?

În fiecare dintre noi zace o întreagă concepție despre rolul (sau scopul) pe care îl avem de îndeplinit, care marchează distinct ceea ce desparte principiile noastre de etică și echitate, de ale celorlalți. Dacă reușești să pătrunzi în profunzimea sufletului lor, dacă reușești să te conectezi la universul lor interior, eliminând din arsenalul leadershipului tău acele concepții care sunt în opoziție cu sistemul lor de valori, atunci vei izbuti să atingi la acel nivel înalt de calitate de care fiecare lider s-ar simți mândru.

Așa cum un pictor își impune stilul prin calmul armoniilor lui compoziționale, realizate de un anumit ritm al liniilor, de un anumit rafinament al culorilor - tot așa și tu, ca să-ți impui stilul de leadership și valorile pe care se bazează acesta, mai întâi trebuie să obții un anumit grad de fidelitate din partea oamenilor, manifestând o puternică tendință către compasiune, către bunăvoință și înțelegere pe drumul către unitate și armonie.

Uneori, trăirea unui sentiment de valoare personală se construiește sănătos doar pe baza acceptării inevitabilului, prin integrarea intervenției omului profund venit dintr-o altă lume în ultimele clipe ale vieții.

Patima omului de gheață aduce în atenție tranziția de la un stadiu la altul al personalității tale, de la o atitudine negativă și rece, la una pozitivă, de acceptare și împărtășire a ceea ce ai mai bun în tine. Poți străluci în inima celorlalți, sau îți poți umbri de bună voie ascensiunea în funcție de substratul personalității tale.

Așa cum sângele circulând prin tot organismul face posibilă funcționalitatea tuturor organelor, tot așa și tu, pentru a asigura funcționalitatea echipei, pentru a cimenta relațiile cu ceilalți oameni, trebuie mai întâi să-ți schimbi optica despre tine însuți, să înveți să-ți exprimi sentimentele fără să intri în opoziție cu tine însuți, îndepărtând toate acele părți din conștiința ta pe care le consideri "întunecate".

Şi, călăuzit de spiritul spre împlinirea personală, să reziști tentației de a-ți compara mereu

percepțiile și concepțiile cu ale celorlalți, fără să te bazezi pe o analiză mai profundă a propriei tale persoane.

Concluzie: Flexibilitatea și maleabilitatea bazată pe înțelegerea propriei personalități dar și a celorlalți, a propriilor limite dar și a celorlalți, sunt caracteristici specifice umane, care trebuie să fie mult mai pronunțate la un lider. Ele, alături de compasiune și empatie, trebuie atent dozate pentru a nu intra în conflict cu propriul eu sau cu ceilalți colaboratori.

Rigiditatea, inflexibilitatea, lipsa înțelegerii limitelor umane definesc pe acel lider pătimaș și cu inimă de gheață.

Clădește-ți urcușul spre desăvârșire, îndepărtând toate acele părți din conștiința ta care sunt în opoziție cu adevăratele tale valori și credințe.

Source: https://neculaifantanaru.com/patima-omului-de-gheata.html

Patriarhul artei

On Octombrie 08, 2010

Conferă expresivitate formei leadershipului tău, conturându-ți personalitatea prin contrast cu stilul care se potrivește nivelului tău de maturitate.

Scriitoarea Adina Nanu preciza următoarele despre marele sculptor francez, Antoine Bourdelle: *"Creațiile lui Bourdelle au însemnat multe decenii pentru marele public terenul sigur al sculpturii de totdeauna, părând să depășească tot ce este efemer și plasându-se în zona atemporală a marii arte monumentale."*

Evident, nu s-a înșelat. Dar cum s-a conturat acest om de toată lauda?

Cu 20 de ani mai tânăr decât Auguste Rodin, Bourdelle a lucrat în atelierul acestuia până ce și-a găsit stilul. Pe când sculptura lui Rodin urmărea să redea în mișcare, gestul pasionat - Bourdelle a căutat să fixeze aspectele stabile, înțelegând sculptura în primul rând ca pe o arhitectură a volumelor inițiale.

În același timp, de la unul din unchii săi, cioplitor în piatră, Bourdelle a învățat să mânuiască dalta și ciocanul, ascultând stânca ce "părea că vorbește", indicând urechii atente a meșterului după sunet dacă lovitura era bine aplicată. Iar de la tatăl său, tâmplar de mobile, ebenist și sculptor de piese decorative, a învățat să cioplească în lemn reliefuri.

De la ei a învățat să intre in lumina celebrității.

Leadershp: Tu poți să fixezi aspectele stabile ale unei arte care merită o cunoaștere aprofundată, înțelegând evoluția Creației în primul rând ca pe o arhitectură a monumentalității ce trece dincolo de efemer?

A te educa singur, fără ajutorul nimănui, este în zadar – nu-ți poți spori performanțele. Strădaniile tale sunt, în acest caz, ca un grăunte de nisip fără clepsidră – un efort care nu umple golurile din experiența ta, din cultura ta, un punct foarte îndepărtat de propulsare către adevărata performanță la care aspiri.

Acel grăunte de cunoaștere, foarte important și valoros, care trebuie să se scurgă în clepsidra timpului tău oferindu-ți posibilitatea a-ți dezvolta abilitățile și competențele necesare unui specialist, va rămâne tot timpul nemișcat. Astfel evoluția ta va stagna, nu vei putea face saltul calitativ spre "măiestrie". În ceea ce privește cunoașterea de care face dovadă un artist, fiind vorba despre un dinamism în veșnică desfășurare, inerent demersului plastic, a cărui tensiune poate să varieze de la un ciclu de lucrări la un altul, ea pare a fi în strânsă legătură cu scopul oricărei Creații: de a servi la maturizarea sufletului său, de a-l ajuta să devină o ființă cu totul desăvârșită.

Fără nicio îndoială este important să ajungi un artist desăvârșit. Dar numai cei care se află aproape de tine vor determina nivelul tău de eficiență. Singur nu-ți poți spori cunoștințele și șansele de a face carieră, dar mentorii pe care ți-i alegi pot s-o facă. Trebuie să închegi relații cu cei mai buni îndrumători posibili, să găsești o cale de a adopta ideile clare și benefice ale viziunii lor, să le implementezi și să contribui la ele dacă sunt valoroase și pe aceeași lungime de undă cu tine. Secretul conducerii nu este să câștigi cât mai mulți adepți, ci să te înconjori de cei mai valoroși mentori și să-ți conturezi viziunea după modelul lor.

A înțelege evoluția Creației tale ca pe o arhitectură a monumentalității ce trece dincolo de efemer înseamnă să îți dezvolți cunoștințele pentru a cuprinde idei în afara normelor, încât să devii un "clasic" al avangardei în ceea ce privește receptarea Operei de Artă.

Te maturizezi prin înțelegerea "artei" pe care o practică ceilalți. Nivelul tău de maturitate crește sau scade în funcție de gradul în care te implici în asimilarea și întrebuințarea celor mai importante elemente, metode, aspecte și informații din arta lor. Acum este momentul să îți pui la încercare cunoștințele și să vezi câte dintre realizările tale pot să se încadreze în unitatea operei de artă, care nu este dată numai de însumarea mai multor teme puse cap la cap, ci de un dublu raport de întrepătrundere: între ceea ce durabil și ceea ce este considerat prestigios la nivel internațional.

După cum bioxidul de carbon din aer (CO_2) intervine în asimilarea "hranei" la plante, tot astfel dezvoltarea ta se produce dacă ceilalți intervin cu sfaturi și sugestii care au rolul de a completa și spori nivelul tău de cunoaștere și de a-ți îmbunătăți performanțele - deci, numai dacă îți însușești o parte din stilul lor de gândire și de realizare a artei.

Ca să conferi expresivitate formei leadershipului tău, conturează-ți personalitatea prin contrast cu stilul care se potrivește nivelului tău de maturitate.

Examenul de maturitate al unui artist rezidă din capacitatea lui de a înțelege și a-i face pe alții să înțeleagă evoluția cunoașterii plecând de la obiectele ei; în același timp rezidă din capacitatea lui interpreta și explica relația dintre fenomenele artistice și contextul mediatic.

Patriarhul artei este cel care stăpânește secretele unei mai bune înțelegeri și cunoașteri ale artei conducerii ca și puterea realizării unei mari performanțe pentru cariera sa, servind drept un excelent model de urmat.

Înainte de a deveni un "maestru" trebuie să te școlești tu însuți în ritmul acelora care sunt mai buni decât tine, găsind similitudini între viziunea lor și a ta, însușindu-ți acele cunoștințe și calități menite să te ajute să-ți dezvolți propriul tău stil de leadership.

Concluzie: Cunoașterea stă la baza leadershipului ca și dorința de perfecționare, dorința de a învăță din experiența altora. Apoi este important ca "arta" ta dusă pe culmile înalte ale perfecțiunii să reziste evaluărilor externe ale specialiștilor în domeniu.

Învață de la toți și mai ales lasă-te călăuzit de sfaturile mentorilor tăi și vei fi mulțumit de performanțele tale, de rezultatele obținute cu un efort imens din partea ta, dar care te-au înălțat pe scara de valori a societății.

Source: https://neculaifantanaru.com/patriarhul-artei.html

Paznicul sufletului zbuciumat

On Iunie 15, 2010

Sporește nivelul de calitate a rezultatelor tale valorificând acele resurse proprii care au particularitatea de a produce efecte pozitive.

Ieri seară am jucat ping-pong cu unul din prietenii mei cei mai buni, Răzvan. După o oră, în care am fost la egalitate, am ajuns la setul decisiv care stabilea care dintre noi doi era mai bun.

Ne-am aflat din nou la egalitate la puncte, 20 la 20. Cel care câștiga la avantaje era învingător. Dar acesta, trebuia să mărturisesc, a fost momentul când am început să-mi fac griji cu adevărat, momentul când m-am temut să nu fac vreo greșeală. Un tremur m-a cuprins din cap până în picioare, un fior de teamă și de neliniște mi-a străbătut tot sufletul. De parcă aș fi știut dintotdeauna că aveam să ajung aici, la egal, și că voi pierde. Mi-era aproape imposibil să mă concentrez, nu puteam părăsi gândul că voi fi un pierzător. Acest gând îmi biciuia mândria și-mi periclita toate forțele.

Înainte de a-și executa serviciul, Răzvan mi-a aruncat o privire foarte sugestivă, cu totul exagerată, dar în care se putea citi siguranța de sine. M-a făcut să mă înfiorez. Aerul lui de învingător pe care și l-a luat părea să-mi spună: Ai să vezi că te voi face praf !

Cu cât nesaț primea sufletul meu această provocare. Era ca și când m-aș fi duelat cu un adversar în fața căruia n-aș avea nicio șansă. Mă simțeam ca o țintă sigură în dreptul gurii pistolului adversarului meu.

Deși eram scufundat într-un soi de disperare surdă, m-am încumetat să-l privesc drept în ochi pe Răzvan, sperând să-l fac să creadă că nu-mi este frică. I-am zâmbit cu subînțeles. Dar asta n-a schimbat cu nimic simțămintele mele. Firea mea amorțise, eram lipsit putere și de voință. Şi așa cum am prevăzut, am pierdut.

Leadership: Te poți debarasa de ceea ce știi că nu poți dovedi ca fiind o certitudine, încât să-ți recapeți o poziție verticală stabilă față de ceea ce este perceput ca fiind o amenințare la adresa propriei puteri?

În fiecare om există un Bau-Bau. Numai că el nu se ascunde sub pat sau în debara, așa cum ne imaginam când eram mici, ci în interiorul nostru, în mintea și în inima noastră. Sufletul te aude și te ascultă.

Pentru mine monstrul Bau-Bau a fost teama de eșec, teama că nu voi fi un învingător și că voi fi rănit în amorul propriu. Iar inima mea a aprobat tot ceea ce i-am cerut. Acea împietrire interioară de care am fost cuprins cu totul, brusc, exact în ultimul moment, nu poate fi decât rezultatul acordului pe care l-am pecetluit cu inima mea. Inima i-a dictat minții, iar mintea a deținut controlul total asupra mea.

Eșecul nu este o certitudine, nici succesul, ceea ce contează enorm este spațiul dintre ele, ipoteza de fond că tot ce ți se întâmplă este o oglindire a ceea ce crezi despre tine. Cerințele privind evaluarea unui potențial de mare performanță depind de cât valorezi într-un meci al cărui început nu-și compromite finalul prin invazia unei stări pornite din subconștient, dintr-o subestimare a competențelor personale.

Efectul de gol care te slăbește, ca un fel de captivitate din care nu mai poți ieși, surprinde acea premisă de inferioritate care te determină să aderi la ceea ce pare ca fiind hotărârile decisive ale altora și deci, să te comporți în conformitate cu ele și să devii una cu faptul care produce sentimentul de neputință.

Leadership: Privești în față adversarul nevăzut care tinde să-ți conducă subconștientul, fără să-ți iei drept însoțitor consistența pretenției de a recepta un punct de vedere diferit asupra impactului unei posibile vinovății excesive?

Subconștientul ia în stăpânire conștientul. M-am temut că voi pierde, și de ceea ce m-am temut n-am scăpat. Ceea ce gândeam a avut puterea de a deveni realitate, realitatea mea. O realitate care m-a afectat întru totul. Teama adâncă ce m-a cuprins a făcut să se cutremure totul în mine. Şi bătând în retragere, am jucat prost la sfârșit. Acest conflict interior mi-a știrbit puterea de luptă, nu a făcut decât să diminueze puterea voinței mele.

Până la urmă a fost lupta cu mine însumi, cu un adversar nevăzut: propriul meu eu interior, care în loc să mă încurajeze și să-mi dea mai multă speranță exact atunci când aveam mai multă nevoie de el, m-a părăsit. Răzvan mi-a zdruncinat încrederea în forțele mele aruncându-mi acea privire mândră ce vădea siguranța de sine. Aș fi vrut să am prins la gât un talisman norocos, un Auryn, pe care să-l ating, și să simt instantaneu cum tot curajul de care am nevoie mi se revărsa în inimă, umplând-o toată. Dar n-am avut nimic. În afară de sufletul meu, care nu m-a ajutat deloc.

Deprecierea propriei valori implica sentimentul de vinovăție excesivă provenit dintr-o imagine de sine pe care oricine o poate percepe drept o înrobire ce pendulează între extaz și agonie, nu drept un inamic declarat care va continua să lovească.

Un singur lucru îl ajută pe om, în anumite situații, să evolueze către o realitate mai bună: să gândească pozitiv în legătură cu așteptările sale. El se poate energiza singur numai dacă își recapătă stăpânirea de sine. Întotdeauna cel care nu-și stăpânește emoțiile, dovedește nesiguranță în acțiunile sale. Uneori, chiar dacă ești deznădăjduit, e bine să continui să speri în victorie cu o convingere oarbă și să nu iei seama la frica ce străbate din adâncul inimii tale. Ușor de zis, dar greu de făcut nu-i așa?

După acea înfrângere dureroasa m-am gândit bine, mi-am consultat vocea interioară și am găsit răspunsul. Tot ce am nevoie pentru a fi mai încrezător pe viitor este exercițiul. Exercițiul este singurul remediu pentru sporirea încrederii în sine. Cu cât voi juca mai des ping pong cu cât mai mulți adversari, cu atât voi fi mai bun, și cu cât voi fi mai bun, cu atât voi fi mai încrezător în forțele proprii.

Puterea personală dezvăluie acel raport de forțe just instituit între o dominație care se ascunde pe sine și o dominație care rămâne constantă în pofida pretenției de a fi tratată ca o superputere, și fără a-și da în vileag slăbiciunile.

Paznicul sufletului zbuciumat nu poate fi decât „eul" nostru interior, marele arbitru care însă se poate lăsa și el amăgit de aparențe înșelătoare și care chiar ne poate demobiliza atunci când suntem față în față cu adversarul.

Ce se poate face? Esențială este creșterea încrederii în sine prin dobândirea experienței vaste, ceea ce se obține prin exercițiu permanent, autoevaluarea corectă a performanțelor, cât și perfecționarea continuă.

Sporește nivelul de calitate a rezultatelor tale, valorificând acele resurse proprii care au

particularitatea de a produce efecte pozitive.

Source: https://neculaifantanaru.com/paznicul-sufletului-zbuciumat.html

Pe curând, eu însumi

On Aprilie 14, 2009

Regândește-ți orientarea către propriul tău eu, ca să poți cultiva cu succes relații reciproc avantajoase.

Ieri, am găsit pe net această scurtă povestioară:

"A fost odată un bărbat care și-a pierdut toporul; bănuielile se îndreptau spre un vecin. El îl urmări pe vecin - evident, acesta era făptașul. Expresia chipului, felul în care vorbea, comportamentul... totul în el îi trăda vinovăția !

La scurtă vreme, prin grădină, bărbatul și-a găsit toporul. A doua zi, îl văzu din nou pe vecin; de această dată nimic din comportamentul său nu sugera că ar fi putut înfăptui așa ceva."

Leadership: Poți să maximizezi manifestarea unei sensibilități față de percepția minții tale conștiente, simultan cu capacitatea de a face din viziunea ta o realitate alternativă?

Ai o problemă de depășit? Tu ești acea problemă? Înțelepciunea ne învață să punem răul înaintea binelui. De ce oare, atunci când ne pierdem răbdarea și simțul perspectivei dăm vina cineva pe care nu-l cunoaștem foarte bine, plecând de la presupunerea că este "rău și negativ"? E o dovadă de înțelepciune și de maturitate în gândire? Sau este o dovadă de ineficiență/superficialitate în gândire?

Pentru a concura cu succes la proba de relaționare și de câștigare a încrederii oamenilor, mai întâi trebuie să-ți optimizezi modul de gândire și să-ți diferențiezi emoțiile și sentimentele care te împing să mergi prea departe cu presupunerile și bănuielile. Există o doză de adevăr în orice judecată, oricât de dreaptă sau nedreaptă ar fi ea. Însă nu vei putea să obții un progres remarcabil pe plan personal și profesional dacă folosești o abordare (depărtată de realitatea obiectivă) atunci când nu este cazul.

Așa cum orice investiție trebuie să își păstreze o anumită marjă de eroare, tot așa simțul tău de analiză și de înțelegere a problemelor trebuie să-și păstreze echilibrul (să nu fie nici prea-prea, nici foarte-foarte, adică nici prea drept, nici prea nedrept). Iar în privința oamenilor trebuie să fie "reparabil", adică să poți interveni asupra lui înainte a se produce complicații, sau înainte de a fi prea târziu.

Leadership: Te diferențiezi de ceilalți oameni printr-un model de tipul: situație-inițială / transformare-situație-finală, prin dobândirea unei viziuni care conține imaginea unei alte laturi ale personalității tale?

Vecinul nostru nu era făptașul, dar putea fi prietenul nostru. O astfel de observație este importantă deoarece înseamnă că ți-ai concentrat gândirea în direcția cea bună, înseamnă că atitudinea ta nu te-a tras în jos ca pe o piatră de moară. Înseamnă că nu te-ai trădat pe tine însuți, înseamnă că nu ți-ai trădat judecata sănătoasă. Atunci când judeci greșit pe cineva, de fapt îți exteriorizezi mediocritatea și lipsurile proprii.

Pentru ca leadershipul tău să meargă bine, oferă-ți ție însuți ceva unic și inestimabil: viziunea și vizibilitatea. Trebuie să vezi frumusețea tabloului de ansamblu. Fiecare analiză, fiecare perspectivă pe care o adopți adaugă tabloului de ansamblu câteva detalii

suplimentare, construind astfel o imagine complexă și nuanțată.

Abilitatea de a vedea lucrurile în ansamblu fără să ții cont de realitatea existentă seamănă cu încercarea de a vinde soluția la o anumită problemă, dar fără să ai suficiente dovezi pentru a-ți convinge colegii că există o problemă de depășit. Nevoia de a-ți vinde ideea de rezolvare a problemei începe aici și acum, cu tine. Sau, mai pe șleau, prima problemă pe care o ai de depășit ești chiar tu.

A dobândi o viziune care conține imaginea unei alte laturi ale personalității tale, înseamnă să vezi o situație din punctul de vedere a ceea ce nu este condamnabil în sine, maximizându-ți potențialul de a observa și a câștiga o altă perspectivă pentru a vedea că lucrurile nu sunt mereu cum apar.

Pe curând, eu însumi semnifică regresul pe care îl înregistrezi ori de câte ori pierzi contactul cu realitatea, cu adevăratul tău eu și cu cei din jurul tău - atunci nu mai ești tu cu adevărat, ci mai curând este acea mică parte din raționamentul tău, folosită cu puțină iscusință, care necesită schimbare.

De ce depinde abilitatea ta de a rezolva o problemă? Ai la dispoziție mai multe opțiuni de rezervă pentru a asigura calitatea rezultatelor? Care crezi că sunt trăsăturile pe care le identifică oamenii la tine atunci când trebuie să rezolvi o problemă? Ești în stare să te concentrezi asupra propriei tale persoane înainte de a conecta la ceilalți? Integritatea și convingerile personale fac credibil leadershipul tău?

Concluzie: În orice împrejurare un lider trebuie să fie el însuși, nu poate să copieze pe alții și nu poate să aplice metodele altora, căci circumstanțele nu sunt identice. În relațiile interumane, în situații critice nu este suficient să găsești și să nominalizezi un vinovat sau mai mulți vinovați, ci pornind de la prezumția de nevinovăție să analizezi cu mult discernământ și obiectivitate situația, cauzele, și să găsești punctele slabe ale leadershipului tău, și poate chiar ale tale personale.

Deci, regândește-ți orientarea către propriul tău eu ca să poți cultiva cu succes relații reciproc avantajoase.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-curand-eu-insumi.html

Pe marginea gheții trece o pisică

On August 06, 2016

Programează-ți o probă de evaluare de sine, testându-ți atitudinea față de ceea ce încă nu poți să controlezi total la nivel intuitiv.

Cei doi caută. Să vedem... Să vedem.. Deodată: "Asta e ! " Pe marginea gheții trece... o pisică. La margine, gheața e subțire... Gheața se sparge... sub pisică".

Pe măsură ce este rostită, propunerea apare mai mult decât stupidă. Din nou amândoi își aduc brusc aminte că sunt așteptați undeva. Astfel trec zilele. Povestea devine un coșmar. Eisenstein nu mai poate dormi nopți de-a rândul, perpelindu-se în cumplite insomnii halucinante: în jur se înfig topoare în lemn și pisici se poticnesc pe gheață. Apoi topoarele sparg gheața și pisicile se înfig în lemn..

Înfuriat, Eisenstein întinde mâna spre raftul de cărți, cu gândul de a-și distrage gândurile. Nimerește peste culegerea rusească de snoave și povestiri dintre cele mai cunoscute.

Citește și deodată: "Dumnezeule ! Cum am putut uita povestea asta care mi-a plăcut totdeauna atât de mult?" Sare din pat, de-a dreptul la telefon, îl sună pe Pavlenko și strigă entuziasmat: "Am găsit ! Soldații stau în jurul focului. Şi unul din ei spune povestea cu Vulpea și Iepurele. Povestea în care e vorbea despre felul cum s-a furișat iepurele între doi mesteceni și cum vulpea, care gonea după el, s-a înțepenit între copaci."

Cei doi discută apoi îndelung. Ideea se conturează, se completează, se mai modifică în detalii, până rămâne definitiv în scenariu. "Dacă am mai avea timp să o lucrăm, o lună să zicem, am găsi o soluție mai completă pentru acest film. Dar nu e timp." *

Leadership: Poți să găsești un argument de susținere în favoarea prelungirii inspirației, între răsturnări și renovări de perspectivă asupra evaluării propriilor motivații?

În asprimea istovitoare a muncii de creație, în apăsătoarea condiție a artistului care încă nu este stăpân pe talentul său, pus în fața unei viziuni care este prea sumară ca să se închege, declanșând și dând amploare crizei de inspirație, are loc un fenomen de tip *bubble* . Cu cât bagi mai mult aer în balon, cu atât stabilitatea lui este mai mică. Motivația unui regizor nu este de a umple cu cât mai mult efect pelicula cinematografică, ci de a realiza un echilibru între poveste și realitate, între ficțiune și adevăr, între provocare și aspirație.

Stabilitatea în ceea ce privește condiționarea motivației de către talent, cultură și competență, este doar o iluzie. Cum se evaluează motivația? După nivelul valorii pe care regizorul o atribuie temei și actului de creație. Iar motivația de a crește vizibilitatea și importanța creației are loc atunci când regizorul încearcă să transmită o idee făcând aluzie la intervenția lui în planul realității, sau la caracterul complex al personalității sale, al muncii sale. Stabilitatea nu se atinge fără să îndeplinești acea condiție de localizare a valorilor proprii în matricea perioadei tranzitive - de la renunțare la speranță, de la espectativă la acțiune, de la știință la artă.

Stabilitatea este un exces al elementului controlat, destul de greu de acceptat, constituind de fapt elementul unei probe de autoevaluare sau al unui test psihologic, care te ajută să-ți descoperi atitudinea adevărată față de ceea ce încă nu poți să controlezi total la nivel intuitiv sau științific.

Oare atitudinea ta în fața lipsei de inspirație este o predispoziție pentru manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional, sau este o reacție de revoltă în fața unei puteri superioare pe care încă nu conștientizezi că o deții?

Cu cât avansezi spre un stadiu superior de integrare a cunoașterii într-o operă de creație, cu atât mai greu te susții în experiența de nu te ridica la nivelul propriilor așteptări.

Una din marile probe ale leadershipului, care condiționează valoarea personalității, vizează puterea de a reacționa în diverse contexte de tip „lipsă de inspirație", atunci când nu reușești să te centrezi în acea stare în care simți că nimic nu te poate opri.

Numai cine a devenit reprezentativ într-un anumit domeniu conduce după îndemnul: „sunt de neoprit", deoarece beneficiază de un randament sporit al resurselor de inspirație, fiind un excelent administrator al elementelor de noutate neașteptate.

O astfel de putere, cuprinzând necesitatea de a ajunge la izbânda unei veritabile creații, printr-o reducție a complexității și a diferențelor care o compun, este o afirmare cerută de structura însăși a ierarhiilor esențialității tale - de la exigența de a-ți permite să greșești, până la exigența de a renunța la ceea ce nu cunoști pur și simplu din frica de necunoscut.

Întotdeauna în leadership, unde ideile se conturează, se completează, se modifică în detalii până se definitivează într-o creație autentică, contează motivația înscrisă în dimensiunea unei limitări de utilizare a cunoașterii care acționează invers proporțional cu determinarea de a duce la bun sfârșit procesul de inovare. Motivația trebuie susținută printr-o utilizare a resurselor cât mai diverse la foc continuu.

Cunoașterea de care face dovada un creator aparține ideii pe care el o exprima făcând apel la experiența vizuală cu ajutorul realității augmentate, în așa fel încât rezultatul final să se ridice deasupra așteptărilor sale.

Pe marginea gheții trece o pisică este punctul critic de unde se induce o idee care nu reușește să se concretizeze în creație, ceea ce constituie o experiență de sine derulată între manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional și reacția de revoltă în fața unei puteri superioare pe care încă nu conștientizezi că o deții.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Pe unde nu trecea niciun pârâu, curge acum un fluviu

On Februarie 17, 2013

Valorifică-ți potențialul de leadership, prin dezvoltarea și transformarea cunoașterii tale într-un curent continuu pulsatoriu care străbate o întreagă viață de om.

În timpul facultății. Începusem să simt niște porniri stranii în suflet ori de câte ori cădeam pradă restanțelor, nenumărate și obositoare, poluante în accepțiunea mea. O consecință a unei inegalități inhibante, o neconcordanță serioasă între valori, o povară grea, repartizată anapoda în existența mea. Era manifestarea unei forme de vid care părea să capete un caracter permanent.

Norocul chior al unui destin smuls dintr-un imaginar care Ceva în mine licărea intermitent: "Pot fi ceva mai mult decât un spațiu gol, pot fi un nucleu de valorificare a potențialului propriu în jurul căruia gravitează toate forțele. Pot fi descoperitorul acelei energii universale inepuizabile, vibraționale, a acelei alchimii uitate sau ascunse care preschimbă realități. Ca o santinelă să slujesc știința transformării, disponibilă în limite foarte strânse, să o redresez astfel încât să-mi fertilizeze și să-mi extindă orizonturile."

Nimeni nu bănuia cine sunt și ce voi putea ajunge. Un seducător fin al materiei, foarte persistent, descoperitor al unor energii auxiliare, capabil a le dezlănțui după voie. Un veritabil artist al configurărilor și re-configurărilor, care înregistrează, apoi convertește cu o preciziune infailibilă fiecare particulă a cunoașterii, transformând-o într-un curent continuu pulsatoriu - peste care oricând poate fi suprapusă o putere electrică alternativă.

Concepția omului față de nevoia intrinsecă de a fi altcineva rezidă din îmbunătățirea stării de recunoștință față de eroul unei povestiri care este pregătită în orice moment să devină realitate.

Simțeam că funcționez ca un generator electric, echivalentul unui dispozitiv de energie radiantă realizat de T. Henry Moray. În mod aproape mecanic eram sedus de propria mea curiozitate arzătoare, lucram la puterea mea maximă în mod permanent. Zdruncinat de setea descoperirii, mă lansam într-un proces de analiză și creație torențial, nestăpânit, mânat de tentația descoperirii fluidului invizibil, vital transformării.

O hotărâre luată de spirit și credință. O alinare a gândurilor negre. O adâncă mânie îndreptată împotriva acelei forme de vid care mă înconjura, care mă sufoca, care mă limita trimițându-mă într-un colț întunecat. O încercare disperată de a mă descoperi. Cu ce șanse de izbândă?

Într-un fel, simțeam că fac parte din distribuția filmului River Queen (2005), cu valențe de poveste…plină de experiențe ce mă călăuzeau în scrierea poveștii vieții mele. Dar filmul se termină astfel:

"În zilele acelea eram tristă, în pragul disperării. Acolo nu existau preoți misionari, nici biserici unde să mă rog. Uneori îi spuneam păsurile mele soldatului Doyle, singurul meu prieten. El m-a învățat că deseori ajută să-ți pui gândurile pe hârtie. Deși aș vrea să-i arăt uneori ce-am scris, cred că oricum n-ar citi niciun rând. Probabil ar arde foile sau le-ar azvârli în râu. Asta fiindcă ce-ai scris e numai pentru tine ca, văzând ce-ai scris, să înțelegi, poate, mai bine tot ce ți s-a întâmplat… povestea vieții tale."

În entuziasmul meu debordant, voiam să întorc cu forța roata timpului ce se rostogolea mereu înainte, tot mai puternic, tot mai anevoios de abătut, ca o minge șutată din lovitură liberă, ricoșată într-o altă zonă, neștiută. Mă îndreptam cu viteză mare spre suprafața de teren accidentat în care puțini au curajul să intre. Am intrat în joc, pe un tărâm virgin. Așa s-a năzărit ideea predestinării mele.

Leadership: Evoluția ta de erou al unei dăinuiri în credință, inspirată dintr-o poveste reală, poate să capete o semnificație aparte din perspectiva unui destin individual care făurește noi relații între Creație și Creator?

Am pășit în laboratorul meu întunecos, locul unde se nasc contrariile și se procesează ingredientele. Am aprins lampa. Am pus-o pe masa de experimente, încărcată toată cu substanțe variind de la o cantitate la alta (soluții, compuși, solvenți, diluanți, seruri, reactivi, aditivi) alese în funcție de proprietățile fiecăreia. Proprietăți pe care le descoperisem eu însumi prin distilare, prin înlocuirea unor formule rigide, speciale, prăfuite de timp.

Strădanii impetuoase, continue și împovărătoare care aveau ca scop desăvârșirea. Neluând în seamă nicio piedică din cale, voiam să ajung într-un singur salt, într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței, până la înțelesul vieții. Să cunosc formele de transcendere a tuturor limitelor și, în egală măsură, a progreselor, era planul unei minți pline de artă care știe să facă diferența dintre etern și efemer.

Iar atunci când un Samson își încordează pumnii, până și muntele cel mai semeț se apleacă și se prăbușește în cele din urmă, descătușând toate energiile latente, toate misterele lumii sigilate în capsula timpului.

Leadershipul se aplică ideii de trecere permanentă de la statutul de promotor al unor aspirații înalte, pentru o realitate socotită mai mult închipuită, la statutul de subiect al unui destin aparte.

Îndărătul operei mele nu se afla o forță poetică extraordinară ca a lui Dickens. Ea nu oglindea concepțiile filozofice și politice ale vremii, ca opera lui Milton. Nici nu încorpora personaje, aidoma nehotărâtului Hamlet al lui Shakespeare, pentru ca al ei conținut să invite la meditație sau la replică.

Opera mea era compusă din cu totul alte elemente alchimice. Ea concentra o subtilă energie pe care apoi o elibera în alt tip de energie, complet nouă, determinantă, tumultoasă și misterioasă totodată, care înfierbânta sufletul și mintea până la capăt. Îndărătul ei se afla sensul vieții, dar care se desfășura după regulile mele proprii, într-un sens giratoriu.

Alchimia înseamnă transformare. Şi ea se comportă la fel ca electronii: sub formă de undă. O undă care se propagă în direcția sensului dorit, afectând, într-un fel, realitatea. Destinul meu era subiectul operei unui artist care știe un lucru: creativitatea este peste tot.

Leadership: Lupta ta cu condiția care te definește ca om este împlinirea unui destin care te pune față în față cu cea mai mare provocare: puterea în expansiune a unei creații aflată de secole în bogăția nesfârșită a lumii?

Te îndrepți cu viteză mare spre acea suprafață de teren accidentat în care puțini au curajul să intre? Ai curajul să intri în joc, pe un tărâm virgin?

A fi un alchimist înseamnă să ai puterea să te transformi, să alimentezi cu energie acel

puternic pivot al auto-cunoașterii, acea parte constitutivă din nucleul de valorificare a potențialului propriu. Tot spațiul acesta gol sau neroditor care acum te definește, întinzându-se pe un teritoriu vast, poate fi oricând umplut, populat, fertilizat cu o anumită concentrație de substanță, bine definită, ușor de tolerat pentru dezvoltarea ta, menținută în anumite limite și condiții.

În timpul acestor oscilații - de la minim la maxim, de la o constantă de joasă tensiune la una foarte înaltă, de la "a fi", la "a nu fi", are loc, firește, o adevărată șlefuire a propriei personalități, a propriei tale creații, aplicând noutatea și eficacitatea. Pe unde nu trece niciun pârâu, poate curge oricând un fluviu dacă canalizezi apele spre acest făgaș nou.

Rezultanta care se formează – un orizont fertil și bine structurat dezvoltării, nu o virtuozitate sau o simplă erudiție, ci o adevărată alchimie a experienței individuale, a depășirii de sine, a lepădării de vechile percepții - acționează asupra punctului de maximă intensitate, leadershipul. Deci, fii întotdeauna cumpătat în ascensiunea ta, nu-ți solicita prea tare "sursa" de progres.

Dar, la rândul ei, această rezultantă, generată de un cumul de parametri, factori, contraste, curenți cu același sens și direcție, se poate oricând descompune – poate reveni la starea inițială în cazul unei dezvoltări anormale. Sau în cazul unei "agresiuni externe" – atunci când interacționezi cu oameni dominați de o gândire nocivă – aceia care n-au altceva mai bun de făcut decât să-ți critice, încă de la bun început, eforturile și entuziasmul.

Puterea în expansiune a unei creații aflată de secole în bogăția nesfârșită a lumii se evidențiază în noutatea cu care întâmpini o realitate a cărei actualizare permanentă depinde de felul cum te raportezi la existența unui Creator care a asimilat chintesența unei cunoașteri de cea mai înaltă clasă.

Pe unde nu trecea niciun pârâu, curge acum un fluviu marchează sfârșitul mediocrității, și lupta spre acea țintă greu de atins: desăvârșirea.

Dacă vrei să ajungi în plutonul fruntaș al alergătorilor de cursă lungă, acceptă să te supui unui antrenament obositor și permanent. Pentru a depăși mediocritatea, formează-ți o viziune clară asupra propriului tău țel și asupra limitelor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-unde-nu-trecea-niciun-parau-curge-acum-un-fluviu.html

Pelerinajul adevărului

On Aprilie 05, 2009

Ocupă-te atent de fiecare detaliu al personalității tale, dovedind iscusință în conturarea caracterului tău.

Nimeni nu îndrăznise să o ajute pe văduva Regina Lampert, decât Peter Joshua, un necunoscut a cărui intenții foarte bune și generoase, s-au dovedit a fi până la urmă doar o strategie de a-i intra în grații cu orice preț pentru a pune mâna pe averea soțului ei decedat. Totul era perfect la ei doi. El manifesta o atitudine responsabilă și de încredere, care exprima, într-un mod clar și profund un sentiment de siguranță și solidaritate, în timp ce ea, vrăjită, sedusă de farmecul lui, s-a lăsat purtată de scenariul închipuit de el, făcând totul sub îndrumarea și influența lui.

Totul s-a schimbat în viața ei atunci când a ajuns la concluzia că Peter Joshua nu era decât un escroc care și-a folosit calitățile cu care îl înzestrase natura pentru a o convinge să-i divulge locul unde se aflau banii soțului ei. Astfel, pentru prima dată s-a clarificat legătura dintre cele două planuri: cel afectiv, care îi crea un sentiment de siguranță și confort, și cel rațional, care îi provoca un anumit grad de instabilitate, risc și uzură interioară. Regina Lampert era pusă la o adevărată încercare.

Este clar, pentru cine a urmărit filmul „Charade (1963)", că în tânăra văduva coexistau două mentalități, două concepții diferite despre caracterul lui Peter care se situau, însă, amândouă pe poziții diametral opuse în privința relației existente dintre ei. Una era atitudinea limitată, prudentă față de el, cealaltă constituia o acceptare a oricăror compromisuri, fapt ce-i dădea o stare de aparentă siguranță și stabilitate.

Leadership: Poți să scoți la iveală valoarea propriului sine cu ajutorul unei experiențe vizual-revelatoare corespunzătoare derulării unui flux de imagini puternic încărcate cu stări afective?

Un film cu final fericit, aș spune. Peter se îndrăgostește de Regina și chiar o salvează de la moarte, scăpând-o din mâinile celorlalți vânători de averi ale soțului ei decedat. Dar ce anume l-a transformat pe Peter într-un bun samaritean?

Caracterul. Sau mai bine zis, nevoia de restabilire a echilibrului și a adevărului în viața lui și a celorlalți. El a avut voința de a smulge „răul" din propriile interese și gânduri nocive. Revenirea morală la vechile sale concepte și credințe a însemnat eliberarea sa din „boxa acuzaților", din cușca credințelor impure și dăunătoare.

Între Peter și Regina se interpuneau mereu niște imagini de senzație, bune de pus pe fundalul unei vieți zbuciumate, dar aventuroase și provocatoare. Imagini pline de surprize în care se poate efectua o căutare a stărilor afective, mai mult privind felul cum se conturează personalitatea umană în jurul unor vieți în care se împletesc nevoi și circumstanțe, în care lucrurile mici fac diferențele mari.

Putem înțelege mai ușor felul în care imaginile pot crea un impact pozitiv sau negativ în viața oamenilor, după felul cum ei își privesc durerea în față și încep să se simtă egali.

Unii oameni își privesc diferențele drept resurse de sensibilitate și raționament în ceea ce privește esența respectului sine. Alții, poate mai lipsiți de dimensiunea spirituală a vieții, își

privesc perirea cu ochii, decât să-și împărțească avutul, pierzând adesea înțelegerea cuprinzătoare a vieții lumii și a vieții lor în ea. Şi mai sunt și aceia care își privesc în taină propriile slăbiciuni așa cum și-ar privi reflexia în oglindă, și în mod indirect fac referire la lipsurile lor, neavând astfel nicio șansă de a-și atinge obiectivele.

Leadership: Felul cum iau întorsătură lucrurile pe care le crezi că stau în controlul tău, semnifică faptul că orice caracter poate apărea în poziția multiplă în care este poziționat de sensul vieții?

Personalitatea ți-o conturezi după bunul plac, după regulile pe care singur ți le impui. Este interesant și semnificativ faptul că tocmai de aici se desprinde germenele adevărului, al cunoașterii personale. Să-ți cunoști bine propriul tău „conținut", adevărata ta personalitate - unde trebuie să predomine atitudinea pozitivă, o mentalitate sănătoasă, calitățile alese și bine consolidate – este primul pas către dobândirea liniștii sufletești și a unei rezonanțe profund benefice asupra celorlalți. Din confruntarea cu tine însuți apari un alt om, întreaga concepție a celorlalți asupra personalității tale se schimbă. Ei fac cunoștință cu un alt om.

Așa cum primăvara rândunica se întoarce la cuibul ei pe care l-a părăsit toamna, tot așa și tu, pentru ca leadershipul tău să aibă un ecou care să te onoreze, trebuie mai întâi să te redescoperi, trebuie să te întorci la propriul tău „adăpost" pe care l-ai părăsit din vina ta sau a altora, și să-ți refaci echilibru interior. Ocupă-te atent de fiecare detaliu al personalității tale, dovedind iscusință în conturarea caracterului tău.

Un caracter poate apărea în poziția multiplă în care este poziționat de sensul vieții atunci când are de ales între două variante opuse: își poate imagina lucruri care sunt false, dar poate înțelege numai lucruri care sunt adevărate, sau atunci când încearcă să-și păstreze integritatea în pofida celor mai cumplite încercări.

Leadershipul poate să lărgească sensul vieții dacă ajungem la constatarea că orice om care are o putere este înclinat să abuzeze de ea; că orice om care încearcă să fie bun tot timpul este obligat să se ruineze în rândul numărului mare de oameni care nu este bun; și orice om care iubește ceva simte nevoia să facă mărturisiri.

Pelerinajul adevărului desemnează acel proces interior de cunoaștere prin care discerni binele de rău. Felul în care îți conturezi caracterul rezidă tocmai din acest proces de autocunoaștere, prin care poți „birui" acel drum în pantă care, în timp, îți poate deteriora serios leadershipul și raporturile cu ceilalți.

Adevăratele verdicte se dau la aflarea adevărului. Dacă oamenii constată o diferență de „ton" între majoritatea acțiunilor tale, atunci te vor părăsi.

Source: https://neculaifantanaru.com/pelerinajul-adevarului.html

Pentru primele generații ale renașterii perspectiva avea o însemnătate deosebită

On Februarie 14, 2013

Învață să surprinzi o imagine egală cu dimensiunile unei depărtări în care vrei să ajungi, fără să fii afectat de receptarea unei realități cu vădite caracteristici de "lărgire a orizontului".

Perspectiva. S-au mai scris și alte lucrări despre perspectivă, însă ele nu aduceau nimic nou, ci se mărgineau să repete cele scrise de Euclid asupra punctului de vedere și al punctului de fugă. Dar faptul că se scriau asemenea lucrări arată că pictorii au început să manifeste interesul pentru această problemă, care avea să schimbe cu totul concepția lor despre pictură. În timpul Evului Mediu nimeni nu și-a pus problema ca într-un tablou bidimensional să fie redat spațiul cu trei dimensiuni. Existau anumite procedee care dădeau figurilor și obiectelor un anumit relief, dar acestea erau prezentate într-un mod stilizat, iar pictura, în întregimea ei, avea un caracter simbolic.

Pictorii de la începutul Renașterii au înțeles însă că perspectiva le dădea posibilitatea să pună în evidență spațiul în care se aflau modelele, reprezentate în așa fel ca să se poată stabili, dintr-o singură privire, legăturile și raporturile dintre formele reprezentate, care ar putea apărea chiar izolat sau dezlipite unele de altele. În cartea lui Leone Batistta Alberti, "Despre pictură", tabloul trebuia să fie "ca o fereastră transparentă prin care să apară o parte din lumea vizibilă". Această carte este de altfel primul tratat sistematic despre perspectivă. El arăta cum se pot reprezenta în perspectivă mai multe segmente egale, așezate unul în urma celuilalt și mai ales că perspectiva cercului aflat într-un plan neparalel cu planul tabloului era o elipsă.

Deși Alberti a compus primul tratat sistematic privind perspectiva, Filippo Brunelleschi este considerat ca întemeietorul perspectivei moderne și, în cinstea lui, Florența i-a ridicat un monument funerar. El a arătat că într-un tablou se poate crea o desăvârșită iluzie a spațiului cu trei dimensiuni, dacă punctul de vedere, adică ochiul observatorului, este situat la o distanță care corespunde cu distanța reală la care se află tabloul. El a introdus noțiunea de linie a orizontului și pe aceea de tablou fictiv transparent, care se interpune între tablou și obiect. El și elevii lui, Masaccio și Paolo Uccello foloseau aceste noțiuni în picturile lor, iar despre Uccello, Leonardo da Vinci își amintește că exclamă: "O ce dulce este perspectiva". Tot Uccelo a desenat, pentru prima oară și după multă trudă, un cerc în perspectivă !

Leadership: Perspectiva la care te raportezi îți dă posibilitatea să pui în evidență spațiul în care se află modelele de percepție a imaginilor pe care le sesizezi în jur, reprezentându-le în așa fel încât să se poată stabili legătura dintre ceea ce îți imaginezi și realitate?

- În adevăr, elipsa pe care Apoloniu o îndrăgise și îi studiase proprietățile cu vreo 17 secole înainte, a fost redescoperită, într-o formă cu totul rudimentară, acum în Renaștere. Aici recunoaștem un singur model de percepție a imaginii pe care Apoloniu a sesizat-o în jur: când imaginea este percepută ca obiect al experimentării directe a momentelor vieții, atunci reprezentarea viziunii artistice va depinde de ceea ce se întâmplă la "suprafața", nu în background.

- N-ai de ce te mira, tocmai de aceea suntem în epoca Renașterii. Însă, practic, lucrurile nu au mers chiar așa de ușor, de pildă, problema punctului de fugă s-a impus destul de târziu, fiindcă pictorii nu puteau accepta ideea că dreptele paralele s-ar putea întâlni. De-abia pe la jumătatea veacului al V-lea el apare în tablourile lui Giotto, Lorenzetti, Jan van Eyck,

aplicat la liniile paralele dintre dușumele sau cele ale plafonului.

- Să nu uităm că această teorie a perspectivei și strâns legată de ea, aceea a proporțiilor, impuneau studii serioase de geometrie, iar aceste studii s-au dezvoltat în secolele XV și XVI. Iată ce scrie Jan Bialostocki în cartea ce o avem înainte.

Pentru primele generații ale Renașterii perspectiva avea o însemnătate deosebită. Din punctul lor de vedere "perspectiva matematică nu numai că dădea garanția corectitudinii (reprezentării realității), dar oferea, de asemenea - și poate, mai ales, de aceea - și garanția unei perfecțiuni estetice". Problema corectitudinii reprezentării spațiului și a ceea ce se află în el era, așadar, în esență, identică cu problema de bază a esteticii Renașterii, care se remarcă prin accentuarea armoniei drept cel mai important principiu compozițional.

Și mai era ceva, acei pictori-geometri care au pătruns mai adânc problema, nu erau dispuși să o difuzeze în afară de cercul restrâns al elevilor pe care-i avea lângă ei. Știu că Albrecht Durer a făcut o călătorie anume, din Nürnberg în Italia, la Veneția și Bologna ca să învețe secretele perspectivei, "perspectiva tainică". Când s-a întors a scris o geometrie specială pentru pictori: îndrumări pentru măsurători cu ajutorul compasului și a riglei, probabil inspirată de cartea lui Pierro della Francesca Despre perspectiva în pictură, care circulă în manuscris sau poate după "Tratatul de pictură" al lui Leonardo da Vinci.

Leadershipul depinde de ceea ce vrei să transmiți prin imagine, acolo unde are sens paralelismul dintre elementul de noutate pe care îl marchează experimentarea directe a momentelor vieții și extinderea unui orizont care se întinde dincolo de tine.

Pentru primele generații ale renașterii perspectiva avea o însemnătate deosebită. Dar și în prezent, și mai ales în viitor, perspectiva va avea asociate conținuturi alcătuite din obiecte, proprietăți ale acestor obiecte, precum și relațiile dintre obiecte.

Dar mai mult decât atât, mi-aș permite o altă abordare a perspectivei: să ai conștiința unui orizont care se întinde dincolo de tine, găsindu-i relevanța în modul realității de a reconstitui un moment de mare încercare aflat sub influența surprinzătorului (sau aleatorului).

*** Notă:** Câmpan, Florica - *Povestiri cu proporții și simetrii,* Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/pentru-primele-generatii-ale-renasterii-perspectiva-avea-o-ins

Pentru un singur diamant am cucerit o lume

On Ianuarie 28, 2013

Alege calea certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce ești cu adevărat, raportându-ți continuu leadershipul la valorile cele mai înalte.

Temudjin avea cel mai prețios dar, viața Şi a ales să o trăiască alături de aleasa lui, Börte. Dar, fără să știe ce îi va rezerva destinul, el și-a îndreptat pașii spre un făgaș neprevăzut, tot mai firav. O rătăcire perpetuă, uneori atingând momente dramatice, o linie șerpuitoare în cenușiul întins și diversificat al riscului, al nesiguranței și incertitudinii.

Spuma evenimentelor se solidifică. Chiar atunci când lumea-i era mai dragă, cineva o răpește pe Börte de lângă el. Şi din acest moment se cutremură totul în el, și odată cu el, tot pământul, toți polii se tensionează, cerul se întunecă, vântul se intensifică până ajunge la vijelie. Înverșunat, pornește în căutarea ei.

În ciuda tuturor eforturilor de a o regăsi, este respins, lovit, rănit, hăituit de toți. Dar, ca un munte care nu se clătină, el continuă căutarea, focul dragostei îl vindecă de fiecare dată, cauterizându-i rănile cele mai adânci. Un nor binefăcător acoperă tot ceea ce este *malade et faible* , puterea unui singur gând îl ține în viață: o vrea pe Börte.

Leadership: Răspunsul tău în cazul evenimentelor care te prind în vârtejul lor are în vedere formarea capacității de a recunoaște și a aprecia diversitatea lumii înconjurătoare din punct de vedere al regretului de a nu fi la putere?

În tot acest aprig exil, întreținut de speranța regăsirii ei, Temudjin observă, pătrunde cu privirea și cu spiritul realitățile lumii, adulmecă ca un animal de pradă toate dedesubturile îndoielnice, necunoscute, care devin tot mai primejdioase. Nu scapă nimic din multiplele aspecte ale societății. Dar, în același timp, regretul de a nu fi la putere și de a nu avea o armată care să-l susțină, îi schilodește certitudinea în viața de zi cu zi, îi chinuiește sufletul, îi arată zădărnicia părerilor de rău.

Avântul spre dragoste este o sabie cu un tăiș foarte ascuțit. Temudjin tintește cu uriașa sa voință asupra întregului, toată artileria și-o pune la bătaie: energia, creativitatea, iscusința, înțelepciunea, perspicacitatea, tenacitatea – toate exacerbate prin asimilarea unei alte scări a valorilor, ca într-un performant laborator care lucrează fără întrerupere, destinat consolidării și cristalizării propriei sale personalități.

De mai multe ori își distilează convingerile, aidoma un adevărat alchimist, până când substanța rezultată devine tot mai stabilă, mai pură, mai omogenă, mai încărcată pozitiv, mai activă la temperaturi extreme. Constant, noi picături de energie rafinată și sublimă îi revitalizează forțele.

Leadership: Ești pe cale să reduci la maxim esența conștiinței de a fi unic prin renunțarea la dependența de o realitate care îți rănește puterea și hotărârea de a te ridica la niște așteptări mult prea exagerate?

Aliindu-se cu Jamukha, fratele său de sânge, Temudjin pornește un război în toată regula, o adevărată cruciadă de salvare, pune stăpânire pe provincii, una după alta. Datorită credinței sale într-un Dumnezeu puternic, putere care se personifică în concepțiile lui despre sine, el începe să își recunoască conștiința de a fi unic, în loc de a se refugia într-o zonă a neputinței

și a lipsei de viziune.

Jamukha încearcă deseori să-i schimbe convingerile: " *De ce o vrei atât de mult pe Börte, de ce te încăpățânezi s-o găsești? Am o mie de femei frumoase. Îți pot da câte dorești.* "

Dar un stejar cu rădăcini puternice nu se poate transforma niciodată într-o păpădie care își scutură puful la cea mai delicată adiere de vânt. Acolo unde viața dă la iveală mii de varietăți, Temudjin nu cunoaște decât o singură constantă. Voința lui e condensată tot mai mult numai în jurul ei. Căci el nu vrea orice diamant, ci îl vrea pe cel mai valoros, pe cel mai scump, pe cel de 1000 de karate, suma valorilor tuturor celorlalte nestemate, bijuteria cea mai rară.

Lumea lui e mai săracă decât realitatea, dar mai intensă, mai plină de însemnătate numai la gândul că o va regăsi pe Börte. Pretutindeni, tot mai departe se desfășoară voința sa universală, ca și a inestimabilului său diamant. Doi poli se atrag de la distanță prin forțe de natură magnetică foarte puternice. Căci, la rândul ei, Börte îl așteaptă, îl vrea numai pe el. Numai un diamant poate șlefui alt diamant, la fel de puternic și de cizelat în virtuți.

Leadership: Ce anume te definește în cazul unei descrieri a realității în spațiu și timp, când ești constrâns să te concentrezi asupra modului în care percepi și interpretezi urmarea unei victorii fabuloase?

În cele din urmă Temudjin o găsește pe Börte. Dar regulile vieții se înăspresc și mai tare, pe alt plan se manifestă ele de această dată. Căci fratele său, Jamukha, se desparte de el, și declanșează războiului – tocmai împotriva lui.

Din nou, Temudjin înfruntă imposibilul, din nou este hăituit, rănit, ajuns sclav, închis în cea mai întunecată închisoare. Dar din nou păcălește moartea, diamantul are puteri supranaturale care risipesc orice temeri, dureri și neajunsuri.

Are loc bătălia finală pentru supremație. Cine va sta la cârma lumii? Doi titani se înfruntă. Doi zei se înfurie odată cu furtuna, două armate se încleștează cu înverșunare, două forțe concurente, de temut, se manifestă simultan, se opun, încearcă să se anuleze una pe cealaltă.

O întreagă lume poate fi cucerită cu sabia, dar numai printr-o puternică motivație lăuntrică.

Bătălia este câștigată. Şi numai unul singur rămâne în picioare. Numai un singur tip uman ține cu îndârjire capul sus și sabia ridicată deasupra unui demon cazul fatalmente la pământ. Învingătorul ! Acela care a păstrat întotdeauna adânc înrădăcinat în suflet un diamant, acela a cărui valori sufletești, construite din materialul cel mai dur, au rămas bine înțepenite în scoarța timpului.

După suprafața teritoriilor cucerite, Temudjin, cunoscut sub numele de Ginghis Han, acest războinic aproape indestructibil, a fost cel mai mare cuceritor din toate timpurile, mai mare și decât Alexandru Macedon. Ceea ce îl definește pe un asemenea conducător în cazul unei descrieri a realității în spațiu și timp, este modul lui de a nu se uita în altă direcție decât cea în care crede cu tărie că va învinge.

Leadership: Cum contribuie rezultatul căutărilor tale la formarea caracterului tău, prin exercițiul confruntării cu un exces de putere?

Ești un stejar cu rădăcini puternice sau o păpădie care își scutură puful la cea mai delicată adiere de vânt? Porți mereu viu în tine un ideal? Unde se află diamantul care te poate favoriza să-ți depășești limitele? Persiști în căutarea lui?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell avea dreptate când afirma: " *Leadership înseamnă o minte și un suflet deschise. Dacă acest gând îți crește pulsul și îți face inima să bată mai tare, atunci vei avea un impact mai mare asupra vieților celorlalți.* "

Leadershipul nu este doar o combinație de caracteristici speciale deținute de anumiți indivizi, ci un act rațional de angajare existențial-definitoriu, marcat de responsabilitatea fiecăruia pentru formele concrete de configurare a viitorului, prin intermediul propriilor sale "căutări".

Rezultatul căutărilor tale, necesar pentru a-ți lămuri cauza și menirea, va pune bazele caracterului tău. Ţintește cu uriașa ta voință asupra întregului din jurul tău. Culege de pe traseul dificil pe care îl parcurgi toate roadele care îți pot facilita dezvoltarea și desăvârșirea.

Excesul de putere este o regăsire a propriei meniri în raport cu asumarea unei noi identități care nu mai permite emoțiilor să îți domine viața.

Ca un ceas care bate la ora fixă, leadershipul se construiește pornind de la două timpuri: trecutul și prezentul. Trecutul nedefinit din mintea individului și prezentul concret, uneori fracturat, al convenției: *Ego-Valori-Virtuți* în jurul cărora el trebuie să graviteze. Dar nu un prezent ficțional, contorsionat și miop. Şi se definitivează într-un viitor cert - printr-o gândire liniara, sau, dimpotrivă, într-un viitor nesigur - printr-o gândire tip "vârtej", foarte tulbure.

De aceea, prognoza optimistă și calculul pozitiv al traiectoriilor probabile ale leadershipului se justifică în contextul analizelor prospective ale propriului tău caracter. La a cărui formare și consolidare poate să contribuie în mod direct un "diamant".

Leadershipul este un diamantul care se regăsește mereu în tine, șlefuit și finisat (pentru a străluci) de un cumul de valori personale precum: forța interioară, persistența, stabilitatea, continuitatea, intransigența, angajamentul, devotamentul.

Timpul trece, iar ceasul leadershipului se oprește din ticăit dacă, în timpul căutărilor tale, nu înveți din fiecare lecție a vieții, dacă nu țintești cu uriașa ta voință asupra „întregului' din jur, dacă nu-ți pui la bătaie și mai ales dacă nu-ți impregnezi bine în suflet acele valori înalte care te revigorează, care formează un ideal, care să-ți confirme orizontul de așteptare.

În aceeași măsură, atitudinea ta în timp, față de modul în care reacționezi sau acționezi în anumite circumstanțe, cel puțin în parte, trebuie să aibă girul unei autorități morale ferme și categorice – astfel încât să anulezi orice forță ostilă care încearcă să te schimbe, să te controleze, să te saboteze.

Defectul principal al multor așa ziși lideri este că nu au girul unei autorități personale puternice, impregnate cu cele mai durabile valori și virtuți. Iar fragilitatea convingerilor, relativitatea valorilor sau statusul incert pe care și-l asumă, pot fi năruitoare.

Înainte să măsori valoarea leadershipului tău, învață să împlinești menirea vieții tale prin căutarea și puterea unei iubiri binecuvântate de Dumnezeu.

Pentru un singur diamant am cucerit o lume desemnează acel uriaș efort și a investițiilor

personale pe termen lung, care pornesc dintr-un imbold lăuntric irepresibil.

Voința ta e condensată tot mai mult numai în jurul unui diamant? Cât de departe poate ajunge voința ta? Înfrunți imposibilul pentru atingerea unui ideal? Există o forță dușmănoasă care încearcă să anuleze forța ta morală? Valorile tale sunt construite din materialul cel mai dur, rămân ele bine înțepenite în scoarța timpului?

Alege calea certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce ești cu adevărat, raportându-ți continuu leadershipul la valorile cele mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/pentru-un-singur-diamant-am-cucerit-o-lume.html

Percepția unei culori cuprinsă într-o singură privire

On Mai 17, 2022

Ceea ce vezi influențează opțiunile care îți sunt la dispoziție ca să recunoști transformarea neîntreruptă a obișnuitului în creație artistică.

Este o zi călduroasă de vară. Soarele luminează neîncetat totul în jur. Mă îndrept cu pași mărunți și siguri spre Palatul Culturii când, deodată, ochii mei rămân surprinși de culoarea bleumarin care marchează zona de parcare pentru persoanele cu handicap. Este o măiestrie să te știi artist, unul capabil să dezvolte strânse legături cu spațiul din jur, în contextul unei adaptări continue la noi realități de creație. Dar este o artă sublimă a privirii să sesizezi cu colțul ochiului, cu flexibilitatea subiectivismului, ceea ce nu se supune la prima vedere tendințelor în continuă schimbare ale designului.

Culoarea bleumarin a declanșat un moment unic de luciditate, de scânteieri în gândire. La aceasta se adaugă măiestria artistului care constă în a descifra însuși miezul lumii în licărul unei priviri care sesizează culoarea, o asortează cu nuanțele unei delicate sensibilități, dar nu așa cum este ea de fapt, nu ca rezultat al acțiunii luminii (de diferite lungimi de undă) asupra ochiului, ci ca referință la un model de formare al Sinelui care are de multe ori o puternică componentă spirituală.

Mă întreb: știe oare culoarea că o privesc în raport cu intensitatea luminii, nu doar ca pe o imagine care întrunește calitățile fotografiei de orientare? Bănuiește ea oare că o privesc nu doar ca pe un instrument puternic, capabil să convingă și să influențeze privirea privitorilor, ci ca un proces de constituire a Sinelui prin construcția de Sensuri? Are oare culoarea bleumarin un suflet, un suflet renăscut din furtuni, de dincolo de nori? Are ea o vedere, o claritate surprinsă de impresia corectă asupra unei perspective de înnobilare sufletească într-o lume iluzorie? Cât de mult rezonează ea cu percepția privitorului ei?

Leadership: Poți să îți extinzi limitele realității privindu-te în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporțională cu imaginea sinelui?

Şi dacă culoarea infinitului, cauza dorinței de a mă întoarce la un anumit moment, este o putere care influențează direct sufletul, atunci ce simt cu adevărat când mă privesc în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporțională cu imaginea sinelui? Toată lumea trece pe lângă ea, o calcă în picioare, alții o scăpă din vedere, neștiind să folosească acest indicator suprem al complexității desenului pentru a corecta anumite aspecte ale Sinelui și pentru a dezvolta calități necesare propriei dezvoltări.

În acest caz, valoarea unei retrospective vizuale este dată de acea stare unică, acea senzație inedită a momentului când simți că domini timpul, când simți că ești prins între dimensiuni și nu vrei să grăbești lucrurile. Iar eu exact asta simțeam, că pot stăpâni o eternitate într-un singur loc, fapt total contrar concepțiilor mele despre lume și viață, că pot să concentrez într-un singur punct imaginar, pe care l-am botezat "controller", toate reflecțiile, experiențele și gândurile mele.

Astfel, imaginea sinelui devine subiectul imaginii unei noi realități *: "Ceea ce văd la mine este ceea ce mă surprinde la prezența obișnuitului."* Prin ai mei ochi, atât de atenți la lucrurile banale, reușesc adesea să disting sau să asociez diferite variații ale culorilor, formelor, stilurilor, între realitate și ficțiune, între evanescent și etern, cu precădere în clipa când doresc cel mai puțin să surprind obișnuitul. Deja pot să mă gândesc la mine ca la un artist care, fiind n relații profunde cu materia, reușește să-și toarne imaginația veșnic

schimbătoare n matricea solidă a realului vizibil, nu a realului ascuns de ochii lumii. Mai mult ca oricând, culoarea bleumarin mi-a făcut azi peste tot cu ochiul.

Leadership: Poți să-ți dezvolți puterea de percepție asupra semnificației conceptului de "imagine fidelă unor părți ale realității", în substratul unei sensibilități și al unei viziuni care îți definește esențial unicitatea?

De fapt, marele avantaj al culorii bleumarin este că, integrând-o într-o imagine de decor, ea poate să ia multe nuanțe diferite, chiar dacă în timp se poate estompa, putând fi urmărită până în momentul declanșării unei meditații asupra raporturilor ce țin de aparență și esență, cu trecere metaforică între cele două teme: idealul de adevăr renascentist și idealul culturii de performanță.

Până la urmă, numai puterea de percepție a ochiului uman este cea care limitează gama de tonalități în spectrul culorilor inspirate din natură, atât de vii și expresive. Însă impactul pe care bleumarinul îl produce asupra mentalului devine un fel de "axis mundi", un centru al artei manieriste, un fel de oglindă în care artistul se vede pe sine însuși, un semn din lumea lui Morpheus, care indică faptul că ceva trebuie schimbat la realitate. Aici, fără îndoială, cuvintele marelui pictor Nicolae Grigorescu întăresc punctul meu de vedere:

"Ochii sunt ușor de făcut. Privirea-i mai greu. Orice lucru are o taină a lui mai expresivă, acolo-i taina vieții lui. De obicei o găsesc numai acei care o caută. Vai de cel care, privind un lucru frumos, deci viu, căci toate lucrurile frumoase sunt vii, privindu-l numai o dată și numai dintr-un punct de vedere, crede că l-a văzut destul ! Nimic nu este o repetiție, nicio floare, niciun lucru, nicio culoare. Nicio undă de lumină. De milioane de ani, de când trimite soarele raze pe pământul nostru, n-au venit doua la fel."

Așa este și cu a mea culoare, bleumarin. În acel moment nu mai era niciuna la fel. Pare just, N-am reușit s-o văd decât într-un pătrat fotogenic, deschis privirii care știe să caute neobișnuitul în banal, acolo unde lumea nu se înghesuie să observe reprezentările artistice ale frumosului. Spontan, revelator, cuprinzător, un ochi nou s-a deschis în lumea formelor de aici înainte, un ochi care simte că poate colora o lume cu acea culoare pe care sufletul o numește "Marea Lucrare" - ca și când ar cunoaște-o de mult și, recunoscând-o, o primește bucuros și se pune la unison cu ea.

Îmi construiesc leadershipul prin orice imagine care îmi trece prin fața ochilor. Ceea ce văd influențează opțiunile care îmi sunt puse la dispoziție ca să recunosc transformarea neîntreruptă a obișnuitului într-o creație artistică. Întru totul, leadershipul aparține planului Creației.

Percepția unei culori cuprinsă într-o singură privire poate să creioneze o imagine a tuturor lucrurilor din jur, dar din care artistul extrage pentru propria-i creație doar elementul căruia îi amplifica calitățile, nu și cel pe care îl distruge prin ascundere, prin uitare, prin rutină ori prin confruntarea cu restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/perceptia-unei-culori-cuprinsa-intr-o-singura-privire.html

Perdeaua neagră a unei slăbiciuni ascunse

On Iulie 20, 2012

Şlefuiește-ți cu grijă propriile aspirații, ca să te poziționezi cât mai bine în raport cu tine însuți.

Ideea care începea să prindă contur în mintea mea, era că voi reuși să evadez. Să ies din starea sufocantă, antipatică, în care ajunsesem, proprie unui călător care străbate un tărâm plin de obstacole. N-aveam o asemenea forță a gândirii ca Spinoza, Kant sau Locke care să indice un drum în confuzia în care încă mai continuă să se complacă mulți filosofi, a cărei nervură principală o constituie acea scânteie reală a visului nedomesticit de atingerea unei viziuni a beatitudinii asupra lumi. Așa că eram dispus să accept de pomană orice provocare venită din răceala minții.

Era vădit ca în acea clipă nu mai eram eu însumi. Nu mai eram un rătăcitor, *un solitaire sur les royaumes de l'objectivité* , un condamnat la o anumită soartă, la o sentință definitivă care ucide spiritul și înrobește mintea. Ci un filozof cercetând cu de-amănuntul domeniul necunoscutului. Reușisem să păcălesc ușor soarta?

Urmăream pedepsirea unei crime, asemenea unui personaj din " *1001 de fantome* ", al lui Al. Dumas. Şi dacă era adevărat că am comis crima de care mă acuzam singur, acest salt spre autoevaluarea corectă ar fi fost o ispășire. Îngrozitoarea "crimă" era aceea de a sluji unui scop diferit, mai strălucit, mai sofisticat, mai plin de sens decât ar fi fost în măsură să realizeze unul ca mine, un necunoscut în lumea iluștrilor, a artiștilor.

În afara frontierelor conștiinței mele se contura un punct de vedere care apăruse aproape din nimic. Ca și cum aș fi fost dintr-o dată învăluit în întuneric, și în tot acest întuneric lugubru ar fi apărut o lumină binefăcătoare care îmi transmitea în chip tainic: "Poți fi altcineva."

Leadership: Poți să trăiești din ceea ce nu știi despre tine, lăsându-te pătruns de toată solemnitatea ce se cuvine unui final aparținând necesității de stimulare a dualității "artist-magician"?

Trăiam din ceea ce nu știam despre mine, adică mă lăsam pradă fanteziei de a mă desprinde de reguli, de a mă rupe de mediocru, auto-introducându-mă în "laboratorul" marilor creatori de literatură și de știință, cu observația că granița trasată între literatură și știință era adesea artificială. Plin de speranță, mă lansasem într-o revărsare dezlănțuită de inteligență și farmec, pe un traseu spațio-temporal spre reprezentarea unui scop imposibil: de a fi parte integrantă dintr-o experiență încapsulată în scrieri cu caracter mistic.

Am gustat fremătătoarea plăcere, beția picantă, intensă a unei transformări totale. Ardeam de dorința de a o resimți mereu și mereu. Mi-am adunat întreaga voință, întregul curaj de a începe scenariul de film, ca un om care se aruncă iar și iar în valurile furtunoase ale unei obsesii devorante, numai ca să retrăiesc acel stimulant simțământ al transformării.

Scenariul, "Magicianul", prima incursiune în sfera lumii mele interioare, instrumentul formării unui alt tip de personalitate, una ascunsă sub învelișul prețios al unei înnoiri totale, avea să fie o încercare mult mai grea decât mi-am închipuit. Cât de tentantă putea fi această poveste, această opțiune neverosimilă a desăvârșirii?

Arta de a fi altcineva este modul de a-ți pune în valoare prețiosul talent al verosimilității,

mânuind magia de a te iluziona în cel mai frumos mod cu putință, de a te face să uiți că citești din propria experiență de lectură inedită.

Indiferent de scenariu și de impactul său, mă lansasem în cu totul alt gen de înțelegere a lumii, a vieții, a universului. Mă simțeam mai liber, mai puțin supus eroziunii. Îndepărtasem perdeaua neagră a slăbiciunii mele ascunse: de a dori să aflu ceea ce aș fi dorit să nu știu. Devenisem altcineva. Cu totul și cu totul străin față de cei care mă cunoșteau. Magicianul făcea legătura dintre omul obișnuit și artistul unei lumi nemărginite, o lume în care odată integrat puteam să privesc dincolo de aparențele așa zisei normalități.

Puteam să interpretez un personaj destul de apropiat de ceea ce eram eu în realitate. Cu însetată curiozitate coborâsem până în zonele adânci ale pasiunii mele, acolo de unde izvorau năvalnic și hotărât toate ideile, toate idealurile, toate virtuțile mele, acolo unde toate formele de cunoaștere se îmbinau și se contopeau într-o măiestrie absolută. Şi, asemenea unui chimist care experimentează noi reacții chimice combinând elemente diverse, am reușit să dezvolt elementul cheie, esența care îmi putea maximiza capacitatea de creație.

Ceea ce doream, se împletea strâns cu ceea ce eram. Ceea ce nu știam despre mine s-a împletit strâns cu realitatea pe care imaginația a creat-o. Dualitatea artist-magician aducea în prim plan acea capacitate de a transforma o absență într-o prezență, redând o stare de fapt într-un mod cât mai plastic, adică prin plasarea accentului pe lucrurile care depindeau numai de mine pentru a fi iluminate, manifestate în diverse forme de existență și infinite în timp și în spațiu.

Leadership: Poți să-ți măsori forța gândirii conform aventurii de a te pierde ore în șir în lumea personajelor unei povești despre spectacolul vieții de zi cu zi, astfel încât să beneficiezi de imaginea idealului de a fi altcineva?

Unul din cele mai rapide moduri de a-ți forma personalitatea este să-ți instruiești Eul să accepte schimbarea. Modul în care îți pui în evidență calitățile, în special puterea de a interveni în evoluția lucrurilor, reflectă acea parte din tine, acel impuls pozitiv pe care îl descătușezi atunci când vrei să te autodepășești. În consecință, preocupă-te mai mult de natura ființei tale.

După cum prezentările de modă urmăresc crearea unui inedit de formă și culoare, ridicat la rang de artă, bazându-se pe o bună cunoaștere a tendințelor în materie de "Haute-Couture" și a așteptărilor publicului, - tot astfel leadershipul se bazează pe o mai bună cunoaștere de sine în raport cu stimularea și creșterea capacității de dezvoltare a nivelului optim de performanță, dar și pe așteptările celorlalți.

Devii altcineva numai atunci când reușești să interpretezi un personaj destul de apropiat de ceea ce ești în realitate, și de ceea ce așteaptă ceilalți de la tine. Aventura de a te găsi în pielea unui personaj dintr-o carte sau dintr-un film te va apropia de o nouă dimensiune a personalității tale, una abordabilă prin intermediul imaginii omului care se poate despărți de vechile repere și de vechea realitate.

A fi altcineva înseamnă să te percepi în comparație cu aducerea cuiva într-o imagine de prim plan mai reprezentativă, într-un fundal complet diferit, cu ambianță diversă, pentru a face față provocării de a fi parte dintr-un scenariu de poveste care are toate șansele să devină real.

Te dedici "îngrozitoarei crime" de a sluji unui scop diferit, mai strălucit, mai sofisticat, mai plin de sens decât ar fi fost în măsură realizezi? Ai curajul să cercetezi, ca un filozof, cu de-amănuntul domeniul necunoscutului? Sau preferi să rămâi un rătăcitor, un condamnat la o

anumită soartă, la o sentință definitivă care ucide spiritul și înrobește mintea? Depinde de tine și de alegerea ta.

Leadershipul este o variantă inedită a capodoperei numită "It will hurt a little", ce vine cu o imagine amplă a ceea ce înseamnă să fii altcineva, apropiat de acea obsesie a artistului care caută teritorii neexploatate, lumi necunoscute, dimensiuni umane încă nedetectate.

Perdeaua neagră a unei slăbiciuni ascunse exprimă rațiunea, forța implacabilă a minții și a gândului, care te împiedică să vezi ceea ce îți lipsește ca să fii TU, ceea ce este esențial în definirea unui orizont mai larg. Evidențiază forța care încearcă să ascundă însușirile tale de căpetenie față de tine și față de ceilalți.

Îți amintești de *Micul Prinț* din opera lui Saint Exupery? El zicea: *"Întotdeauna mi-a fost drag pustiul. Te așezi pe o dună de nisip. Nu vezi nimic. Nimic nu se aude. Şi cu toate acestea, ceva strălucește în liniștea lui. De aceea e frumos pustiul, fiindcă undeva, el ascunde o fântână..."*

Leadershipul se dizolvă, granițele dintre cunoaștere, percepție și realitate devin permeabile dacă nu te cunoști îndeajuns de bine. A porni în explorarea propriul Eu, este ca și cum ai căuta o fântână în pustiu. Poți înțelege "taina strălucirii" numai dacă intervii în procesul tău de evoluție, dar fără să "denaturezi" ținta finală a ta și a celorlalți.

Numai dacă căutările tale se bazează pe elementele concrete detectate cu "instrumente" specifice - psihice sau materiale, vei putea găsi sursa de cunoaștere și calea de evoluție ulterioară.

Şlefuiește-ți cu grijă propriile aspirații, ca să te poziționezi cât mai bine în raport cu tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/perdeaua-neagra-a-unei-slabiciuni-ascunse.html

Perfect Silence

On Decembrie 13, 2015

Susține efortul de a-ți înțelege rațiunea de a fi, ținând cont de valoarea imensă a uitării de sine.

Perimetrul momentan al conștiinței mele era destul de limitat datorită densității gândurilor nespuse. Brățara identității mele o las în grija voastră ! Gânduri înălțate din negrul mohorât al uitării de sine, ca un fir de fum de la o casă pierdută în frigul iernii, absorbind rațiunea mea de a fi din forma ei pură. „ *The most perfect silence is when there's no need of showing.* "

Raportul dintre diferența de potențial aplicată la capetele unui conductor și intensitatea curentului care îl parcurge, este prin definiție rezistența electrică a acelui conductor (pasiv). Admisibil. Mi-e ușor să înțeleg că totul decurgea din această lege stranie, dar adevărată, inclusiv puterea de a uita de mine, dincolo de tot ceea ce era temporar, din izbucnirea unui Eu care își experimentează multi-dimensionalitatea. „ *Something is true when you see the same pictures from another point of view.* "

Gândurile sunt expresia unui curent care crește și devine puternic pe măsură ce te concentrezi asupra unui fapt imaginar, fără a te întrerupe. Puteam lesne să-mi închipui cum stăteau lucrurile față de multi-dimensionarea personalității mele distincte, puțin dispusă să recunoască valoarea imensă a unei ruperi de real când era vorba de a mă lăsa pradă nebuniei de a crede în ceva mai presus de mine: ficțiunea de a trăi în ceață. *"The most perfect moment is when we just come from different circumstances."*

Eric, eroul unui roman al lui Herbert Franke, încerca să-și reprezinte propria imagine, înaintând prin rizomul supradimensionat, alături de însoțitorul său impasibil și străin de neamul omenesc. Își reprezenta imensitatea pustie a Cosmosului și în ea firicelul de praf al stelei Heyse II. Tocmai acolo se afla el însuși, cu misiunea și cu neputința sa. Ceva din el refuza să ia fantasticul acesta drept realitate. Dar adevărul era, fără îndoială, adevărat.

Leadership: Poți să-ți reprezinți propria imagine în numele unui adevăr pe care îl trăiești în raport cu densitatea gândurilor nespuse?

Celebra scriitoare, Ana Blandiana, a avut un lucru clar în minte când a întrebat: „ *Cine dintre noi ar putea explica frumusețea drumului acela prin ceață, frumusețea curajului obscur și a victoriei fiecărui metru de drum cucerit?* "

Probabil în mintea omului grăbit de timp, în care sunt adunate cu regularitate gândurile ce înfrumusețează viziunile și sprijină aspirațiile de înzdrăvenire a unei noi forme de înțelepciune, se deschide încet-încet, sub semnul unei imagini semnificative, drumul către o lume mult mai interesantă. Dar una care aparține capcanelor unei rătăciri, unei înghețări a sinelui.

Gândurile mele păreau tot atât de neînțelese ca un diamant neșlefuit care așteaptă pe cineva să-i descopere strălucirea, dincolo de tot ceea ce puteam cunoaște, a cărui valoare depășea orizonturile expectanțelor realizabile. Ştiu că încercam să redau o imagine a ceea ce puteam aștepta să văd în viitor, să ajung pe culmi înalte care să nu se schimbe odată cu trecerea anilor, ca atunci când vrei să descoperi într-o cutie invizibilă acele lucruri pe care nu le știe nimeni. Dar întotdeauna ceva mă trezea din visare. Era conștiința de a nu aluneca prea mult înspre utopia unei exaltări de-o clipă, stranie beție a unei scurte rătăciri.

Cu certitudine, adevărul pe care îl trăiam în raport cu densitatea gândurilor nespuse putea fi pus în corespondență cu o perspectivă de imbunatatire a unui ideal de solidaritate între aceste două unități extreme: inteligența de a transforma realitatea în fantastic și fantasticul în realitate.

Devenim născători de confuzie din punct de vedere perceptiv, supuși fiind investigațiilor asupra propriei imagini, atunci când ne punem încrederea într-o ființă nouă, unde receptarea lumii se desfășoară pe baza unui set de gânduri ce păstrează relațiile bine definite între două personaje. Unul care constant se judecă pe sine și altul care regăsește într-o lume anexată celei reale numită „Nicăieri".

Leadershipul începe să se contureze prin materializarea unei viziuni care reînnoadă această luptă a celor două personaje, împletirea armonioasă a celor două dimensiuni pereche (episoade din viața sufletului) influențând modul cum îți redefinești stilul de a fi.

Leadership: Pricepi într-adevăr esența a ceea ce înseamnă să ai imagine și să nu ai conținut, pe măsură ce îți focalizezi mintea asupra unui gând care încearcă să prindă consistență?

Când perimetrul momentan al conștiinței tale devine destul de limitat datorită densității gândurilor nespuse, producând acea nemărginire a uitării de sine, adică identificarea cu ceva în care să te poți pierde complet, devii o victimă a propriilor explorări, o victimă a propriului chip de a gândi sensul existenței.

A-ți forma o imagine despre ceea ce ești, despre ceea te frământă, despre ce te face vesel sau trist, fără să îi atribui acestei imagini un anumit conținut și o direcție, înseamnă să te pierzi într-un labirint al ideilor și elementelor inutile germinate doar de dragul de a crea un ghiveci atrăgător pentru audiențele de fast-view (to meet the demands of the quick viewing).

Leadershipul își poate păstra statutul de configurator al propriei tale deveniri, făcând accesibilă crearea unor reprezentări mentale a celor mai însemnate perspective asupra realității, atunci când îți stabilești o direcție nouă de urmat în viață.

Satisfacția interioară confirmată de această direcție nouă, aducând un fel de a înțelege momentele de cădere și de a accepta orice experiență, este un factor esențial în relație cu succesul personal.

Un gând care nu începe să prindă consistență este o condiție a uitării de sine în timpul unei realități cu care nu te poți întâlni niciodată în viața de zi cu zi, una care nu poate fi conceptualizată, care nu este deloc verosimilă. Iar un gând care prinde consistență este rodul unei ficțiuni care face din tine imaginea unei lumi care inspiră căutarea unei schimbări adevărate.

Perfect Silence este momentul de maximă luciditate când stai de vorbă cu tine, deschizi și mai mult calea pentru abordarea mai critică a experienței de visare, meditație, și constați că singura cale de a te redefini ca un om puternic este de a schimba direcția de vedere, fără a fi acuzat de cineva că nu vezi nimic altceva în afară de propria ta înălțare în izolare.

*** Notă:** - Blank Jones feat. Bobo - Perfect Silence

Source: https://neculaifantanaru.com/perfect-silence.html

Perspectiva prim-planului

On Octombrie 14, 2015

Apropie-te de universul științei, străduindu-te să compui un „poem", nu doar relatând o „povestire".

Să ne oprim la două exemple care vor desluși poate mai limpede relația celor doi regizori Griffith-Eisenstein și ne vor permite, mai târziu, să înțelegem mai bine genialitatea operei eisensteiniene. Prim-planul nu era deci o "invenție" a lui Griffith. Edvin Porter îl folosise, ca mijloc tehnic, punând un bandit să tragă în prim plan, în direcția spectatorilor. Faptul a făcut senzație și atât.

Dar Griffith a folosit într-un film prim-planul unei femei care aștepta întoarcerea soțului urmat de imaginea celui pe care îl aștepta. Alternarea aceasta a provocat furtuni prin neobișnuitul ei.

- Cum se poate rupe subiectul, a fost el întrebat, cu asemenea sărituri? Nimeni nu va înțelege nimic.

- Dar Dickens, răspunse Griffith, el nu a scris tot așa?

- Bine, dar era Dickens; el scria romane și asta e cu totul altceva.

- Deosebirea nici nu e atât de mare, eu scriu romane în imagini.

Însă prim-planul lui Griffith era legat doar de un mod de a vedea, de condițiile fizice ale felului în care poți privi un personaj: anume de aproape.

Eisenstein va folosi prim-planul nu pentru a arăta ceva, ci pentru a reprezenta. Cu alte cuvinte, el nu privește pur și simplu mai de aproape un obraz sau un obiect, ci îl folosește în această ipostază pentru a exprima o idee, pentru a-i acorda o nouă semnificație. Griffith relatează o povestire, Eisenstein compune un poem. *

Leadership: Poți să distingi o nouă dimensiune a revizionismului de la orizontul unei experiențe care trebuie alimentată frecvent prin intervenția unei realizări particulare?

Sensul ideal și profund pe care-l caută un artist în procesul de elaborare a unor noi concepții, făcând din leadership un soi de scenografie - un mod de a gândi o imagine asupra lumii reale, sau o imagine a omului reflectată în lume, bazată pe o fixare a științei asupra unui fapt omnipotent, este transpus la nivelul trăirii existenței sale.

Însuși artistul se transformă într-un prim-impact asupra fenomenului de reprezentare a unei imagini ample și, mai cu seamă, asupra evoluției abordării modului cum privește și percepe "ceea știe" în vastitatea informației ce-l înconjoară. Această imagine surprinde semnificația pe care artistul o acordă actului de creație în lungul liniei de conduită a unui om care știe să comunice cu ceea ce alții văd în el însuși.

Conținutul mesajului pe care îl furnizezi lumii întregi, devenind subiectul central, forța

egalizatoare a unor presupuneri, adesea de ordin subiectiv, cu privire la organizarea realului, ce poate duce la o nouă formă de artă, rămâne legat de reprezentarea complexă a prim-planului. Este vorba de gândirea auto-dirijată spre o finalitate a revelațiilor ce satisfac condițiile unui ideal de cunoaștere izvorât din experiența cercetării, din însăși substanța celor anterior asimilate.

Revizionismul este o formă de a crede într-o constatare care devine uimire: sentimentul de a fi unic în fața unei realități de multe ori ignorată de lume, dar care deschide calea către grandoarea ideală a unei explicite realități. Este vorba despre o acordare de semnificație acelui lucru, întâmplare sau fenomen, din care își iau valori de subiect atributele de bază rezultate din perspectiva a ceea ce vezi și modalitatea prin care explici ceea ce vrei ca ceilalți să creadă.

Leadership: Modul în care reprezinți un punct de vedere într-o compoziție de mari resurse expresive reflectă un punct central al sentimentului de sine extins pe care îl trăiești prin ceea ce te face diferit?

Leadershipul își continuă înaintarea spre o modelare mai precisă a faptelor care trebuiesc revelate prin sensuri, pe baza unor reprezentări de natură obiectivă, cu ajutorul tehnologiei și informației, în diferite contexte de afirmare a puterii de creație, nu doar dacă „relatezi o povestire", ci dacă reușești „să compui un poem".

Așadar prim-planul este legat nu doar de un mod de a vedea, nu doar de condițiile fizice ale felului în care se poate aborda un anumit subiect de aproape. Ci reprezintă rezultatul sintezei unei întregi experiențe, consecința unei acumulări extraordinare de noțiuni și concepții, un model de definire a științei conectat la o semnificație atribuită unei realizări particulare, întregind astfel aria de continuitate între creator și receptor.

Atitudinea sau acțiunea care urmărește revizuirea unor concepții aparține în mod exclusiv artistului care, asemenea unui colecționar care pasionându-se atât de mult pentru obiectele ispititoare stă ore întregi în fața lor pentru a le pătrunde mai bine misterul, își făurește opera prin argumente care cuprind raționamente și dovezi privind raporturile dintre imagine, ideal și realitate.

Un sentiment de sine extins se obține prin conținutul rațiunii de a te transpune într-un artist care nu mai privește decât la propria sa creație, deși concretă, trăind prin singurul lucru care-l face diferit de restul lumii: valorificarea spectaculozității inedite a unei capodopere într-o lecție de viață durabilă.

Perspectiva prim-planului este generată îndeosebi de performerii de elită care sondează permanent adâncurile tăinuite ale ființei și ale lumii, prin intermediul științei, pentru a obține nu doar un alt sens al existenței. Ci pentru a-și lămuri ei înșiși adevărurile trăite, prin ceilalți, în felul lor.

* **Notă:** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Perspective evolutive în evaluarea personalității umane

On Martie 12, 2012

Caută mai întâi prezența a ceea ce te modelează exlusiv ca artist, și făcând asta mintea ți se va umple de gânduri constructive.

Într-o discuție avută cu renumitul negustor de artă Ambroise Vollard, pictorul francez Paul Cezanne i-a spus:

- Să știi, domnule Vollarde, că pictura este pentru noi tot ce poate fi mai important. Cred că în fața naturii devin mai lucid. Din nenorocire însă, în ce mă privește, realizarea concretă a propriilor mele senzații este totdeauna foarte chinuitoare. Nu pot atinge intensitatea care mi se creează în simțuri, nu pot atinge acea superbă bogăție de colorit care însuflețește natura. Totuși, ținând seama de senzațiile mele de culoare, îmi pare rău că sunt atât de bătrân. E trist că nu sunt în stare să prind multe dintre nuanțele senzațiilor și ideilor mele. Uită-te la norul de colo - mi-ar plăcea să fiu în stare să-l pictez. Da, Monet, el ar putea. Are vâna trebuitoare.

Într-un fel, asta era o mărturisire de credință. Chinuit și timid în fața naturii, cum nu a fost niciodată în fața oamenilor, Paul Cezanne căuta să exprime pe pânză, în culori, o stare sufletească. Pentru aceasta, a abandonat perspectiva clasică, preluată acum de aparatul fotografic, care privea natura cu un ochi imobil, rece, indiferent. Ochiul uman putea percepe mult mai multe nuanțe și dimensiuni. *****

Leadership: Poți să faci o mărturisire de credință din ansamblul stărilor sufletești care se împlinesc numai pe măsura creării unei singure lumi, din perspectiva momentului și intensității cu care acestea afectează înălțimea ideilor tale despre tine însuți?

Lucrând cu materia realității, l-aș admira de pildă pe omul care, într-o singură bătălie cu el însuși reușește să cucerească cele două capitole esențiale ale evoluției sale: senzația de control și starea de mulțumire. Primul, în care își susține cu tărie convingerile, al doilea, în care face dovada obligatorie a aplicării ferme a rezultatelor. El își face o mărturisire de credință din ansamblul stărilor sufletești care se împlinesc numai pe măsura creării unei singure lumi, din perspectiva momentului și intensității cu care acestea afectează înălțimea ideilor sale despre sine însuși.

Şi i-aș reproșa atunci când, dincolo de ceea ce cunoaște despre sine însuși, nu reușește să spargă zidurile neputinței de a fi el însuși. L-aș penaliza serios fiindcă dezamăgește prin faptul că ignoră elementele esențiale care garantează buna lui funcționare, precum stima de sine ori sentimentul de mulțumire personală.

Ceea ce cunoaștem despre reușita unui om de mare talent, dincolo de limitele pe care el însuși și le impune, fără să-i reproșăm nimic în privința alegerilor sale în viață, este faptul că seriozitatea sa îmbină elementele de "bună funcționare" ale gândirii bazată pe rezultate. Iar fiindcă funcționarea gândirii garantează o mai bună bună stimă de sine, un sentiment de valoare, o mulțumire personală, această mărturisire de credință a artistului poate să apară și ca o manifestare de grijă față de ceea ce se desfășoară în jurul lui, față de ceea ce se întâmplă cu sau fără voia lui.

Leadership: Poți să realizezi o evaluare mai amplă a propriul tău profil artistic care să cuprindă un sentiment de încântare și de mulțumire sufletească, încât să poți atrage atenția privitorului spre o lume a interiorității tale?

Când simți că nu mai poți să lupți pentru idealurile și țelurile pe care ți le-ai propus, când simți că viața ta nu mai are nici un sens pentru că te-ai făcut vinovat de vreo faptă sau de vreo manevră nepermisă, când simți că ceilalți oameni din jur te depunctează la capitolul încredere, în acest caz ești constrâns să adopți o postură care îți subminează într-o oarecare măsură calitatea de om și de lider.

O dilemă serioasă aș spune, fiindcă ești prins într-un joc de-a v-ați ascunselea în care identitatea îți este împărțită în mai multe "umbre". Umbre care se mișcă în toate părțile, combinându-se apoi într-un mod în care uneori te fac să te simți bine, iar alteori te înfricoșează. Devii străin de tine însuți, îți învălui expresiile și acțiunile într-un mister tot mai mare. Astfel se ajunge la o anumită imprecizie în evaluarea personalității tale.

Iar în acest caz, e indicat să-ți reconsideri intențiile pe care le ai vizavi de parcurgerea unui joc în care nu reușești să te regăsești pe tine însuți. Sau așa cum spunea cineva, reconsideră-ți propriile rădăcini și ia în calcul posibilitatea sădirii unor semințe noi dacă vrei ca identitatea ta să se consolideze și să-ți furnizeze combustibilul necesar în exercitarea unui leadership eficient.

Un profil artistic este caracterizarea sensibilității unei persoane pusă față în față cu măreția naturii. Iar interiorizarea unui artist reflectă tocmai acea transformare a naturii, surprinsă într-un tablou de mare rafinament, care îi amintește de propriile sale transformări sufletești.

Perspectivele evolutive în evaluarea personalității umane țin mai mult de stările sufletești care însoțesc reușita omului, de ideile cu care el vine în dialog cu lumea, și de apariția senzațiilor de încântare și de mulțumire sufletească, întocmai ca la vederea unui tablou care conturează o scenă splendidă din natură.

* **Notă:** Catinca Muscat - Orele lui Prometeu

Peyton Westlake

On Iunie 29, 2016

Învață să te conectezi la o cauză nobilă, mișcând din loc partea vizibilă a realității pe care o trăiești.

Încă de când mă apucasem să studiez noțiunile fundamentale ale științei, sub influența nevoii a mă afirma și de a fi unic în felul meu, exclusiv prin mijloacele satisfacerii de sine, păream însoțit de sentimentul că trăiesc în altă lume. Mă simțeam legat de ceva care nu aparținea în mod firesc de mine, ceva care încă nu exista, ca și când aș fi nimerit într-un peisaj pe care nu l-ar fi imaginat niciun pictor.

Toată această activitate neîncetată, ca o boală a intelectului de care nu mai scapi, de care sunt loviți numai artiștii, o boală care explodează, pulverizează, se răspândește în starea de spirit cu strălucirea unor transformări de fază însoțite de difuzie, purtând în ele simboluri și valențe chimice, era o formă de a mă îndepărta de suferința mea. De lipsurile de ordin identitar apărute din cauza neexploatării la timp a liniei recordurilor personale.

Secretul deprinderii cunoașterii superioare rezidă tocmai din zgomotul constatărilor produse de mintea cercetătoare, din acest sunet de fond supărător, în același timp plin de sens, speculativ, declanșând o reacție puternică în subconștient, făcându-te să trăiești tranziția spre o altă dimensiune, în virtutea unui principiu al echilibrului universal.

Dintr-o dată ajungi să trăiești filmul unei călătorii tainice, desfășurate în mod direct între părți independente, într-un sistem fizic izolat unde toate forțele lucrează la obținerea unui echilibru, a unei uniformități, între ecuații algebrice, obiecte luminoase, raze incidente, câmpuri electromagnetice, în care se reflectă adaosul de stimulatori care încurajează formarea unui nou construct mental.

Aveam nevoie de experiență artistică a unui Rembrandt și de cunoașterea vizionară a unui Einstein ca să mă apropii de idealul perfecțiunii în fiecare aspect al unei creații utilitare, dacă voiam ca invenția mea să funcționeze și, prin urmare, să aibă succes.

Leadership: Poți să te descoperi, ca orientare intelectivă, în direcția unui parcurs care stă sub semnul valorii personale unde creația capătă valențe de sens în unica existență a intenției de a produce un rezultat de prestigiu?

Frumusețea artei de a fi mai mult decât ceea ce ești, capacitatea de a te avânta spre ceea ce este în afara condiției de prizonier al unei existențe imprevizibile, constă în unitatea dintre calitativ și cantitativ, pe care vectorii informaționali, într-o măsură variabilă, acționând printr-un soi de efect bizar care își distruge cauza, facilitează intrarea ta într-un soi de revoluție a minții.

Şi nu există decât un singur fel de a testa această capacitate: întruchipând un rol absolut genial de care nu te credeai în stare, un om de știință, un Peyton Westlake, cu o altă identitate. Valoarea personală ia în considerare urmările inevitabile ale unor cauze antecedente, atunci când constați că ai lucrat conform voinței și experienței tale, iar nu silit de altcineva, deci atunci când rațiunea cea mai însemnată a unei abordări eficiente și inedite nu este depășită de rolul pe care îl joacă alții în viața ta.

Leadershipul este o continuare a orientării omului spre o versiune a lui mai stabilă, legând

mijloacele satisfacerii de sine cu informația trebuincioasă tranziției spre o altă etapă de expansiune a valorii personale. La rândul ei, valoarea personală are în centrul ei acea inteligență superioară care prezintă capacitatea de a percepe, dintr-o perspectivă mai înaltă, ceea ce crezi că ești în stare să posezi și să fii.

Inteligența este o trezire a capacităților de depășire a limitelor personale, la un nivel de profundă intuiție și înțelegere. Ea nu poate fi atinsă exclusiv prin mijloacele satisfacerii de sine, ci prin participarea la procesul de formulare a concluziilor, ipotezelor, teoriilor, prin extragerea și analiza constatărilor din numeroase surse de informații.

Primejdia inteligenței, întâmpinată numai de omul care se aruncă în vâltoarea atotcuprinzătorului, este aceea de a crede că realitatea pe care o trăiește este totul, și că prin mijlocirea științei poate să transmită ceea ce este în el însuși. În toate cazurile, omul este responsabil numai când n-a lucrat cu voință, sau când a lucrat în contra-responsabilității, silit de o forță exterioară să abdice de la orice prevederi și reglementări.

Iar când invenția unui chimist lovește soarta unei încărcături moleculare, fiind împins de o minte străină, înseamnă că el n-a lucrat conform unor motive venite din reflexie, din judecată și raționament, ci dintr-o pornire născută din necesitatea de a-și împărtăși emoțiile cu ceilalți oameni.

Leadership: Consideri că trebuie să-ți formezi un anumit complex de priceperi și deprinderi atribuite rolului important pe care îl ai la îmbogățirea unei imagini pretate la o transformare de tip ordine-dezordine?

Pentru ca inteligența să contribuie la dezvoltarea valorii personale, mai întâi de toate trebuie luată în calcul posibilitatea unei selecții, a unei alegeri a caracteristicilor de propagare a informațiilor - trebuincioase deprinderii anumitor competențe foarte căutate, care să-ți inducă sentimentul unei identități distincte, autentice. Deci, trebuie să cântărești bine ansamblu de elemente succesiv-alternante pe care le poți recunoaște și asuma în procesul de fundamentare a noțiunilor științifice.

Citesc într-o carte de probleme de fizică și optică, următoarele: *"Imaginea dată de lentila convergentă joacă rolul de obiect virtual pentru lentila divergentă. Folosind formula gaussiană a lentilelor, în cazul lentilei divergente, pentru situația în care obiectul este virtual, se obține că lentila convergentă formează imaginea în spațiul imagine al lentilei divergente la distanța de 20/3 cm de aceasta. Deoarece imaginea dată de lentila convergentă se formează în spațiul său imagine, la distanța de 30 cm de ea, se obține distanța de la obiect la lentila convergentă egală cu 60 cm."*

Descoperirea răspunsurilor la anumite întrebări, deducând toate combinațiile și permutările posibile între opțiunile de filtrare a informațiilor, începe mai întâi cu plăcerea de a condensa într-un tablou, strâns încadrat într-o nouă teorie, toate rezultatele diferitelor observații pe un fond general de suspiciuni.

Însă una din particularitățile devenirii este un al treilea ochi, care privește amănunțit tabloul, percepe elementele care nu pot fi văzute în mod obișnuit și reușește să te conecteze la o cauză nobilă: de a mișca din loc partea vizibilă a realității pe care o trăiești.

Rolul pe care îl ai în evoluția științei poate fi reprezentat printr-o imagine pretată la o transformare de tip ordine-dezordine atunci când determinarea cu care dovedești că poți construi o reputație se realizează prin dezvoltarea capacității de a face fața unor situații profesionale neconvenționale, cum ar fi formularea unei noțiuni din care derivă noi norme de creație care nu atenuează efectele lor.

În ecuația științei, ordinea sau dezordinea pot reprezenta catalizatorul unui pas înainte numai dacă combinațiile și permutările posibile între opțiunile de filtrare a informațiilor pe care le prelucrezi sunt susceptibile să se concretizeze într-un produs finit în urma unei manevre care în opinia altora ori nu există, ori nu funcționează.

O cauză nobilă promovată prin activitatea neîncetată a intelectului în spațiul de creație, se poate exercita mișcând din loc partea vizibilă a realității pe care o trăiești prin comparație cu cineva mai experimentat în domeniu, și evadând din acel concurs de împrejurări care duce la un deznodământ egal cu renegarea din partea celorlalți oameni.

Peyton Westlake este eroul principal din filmul "Darkman (1990)". El nu simbolizează doar lupta pentru găsirea unui nou rost existențial ce stă sub semnul aceleiași determinări implacabile, ci totodată simbolizează găsirea eleganței inteligenței care, deși este subtilă, se face remarcată foarte ușor și decisiv.

Acest tip de inteligență este, mai întâi de toate, o asumare a unei noi realități ce poate fi accesată numai prin forța și metodele științei.

Source: https://neculaifantanaru.com/peyton-westlake.html

Piatra cedează locul cerului

On Mai 12, 2015

Asigură-ți o mobilitate care să permită reevaluarea forței tale de "Gigant" al producției de vizibilitate, prin prisma tendinței de a cuceri întinderile nesfârșite ale imaginației.

"Scrisori de-ale lui Michelangelo...Uneori străbate un geamăt din ele. Vaietul pe care îl auzi la fiecare rând al scrisorilor din timpul frescelor de la Capela Sixtină. Să lucrezi luni întregi, nefiresc încovoiat, cu capul lăsat pe ceafă. Cu mâinile amorțite și picioarele grele ca plumbul. Ochii roșii și umflați din cauza tencuielii ce cade pe ei. Pensulele care scapă din mâini. Amețelile. Schelele care se cutremură de parcă ar vrea să strivească avântul creației de imobilitatea implacabilă a bolții.

Dar iată că lunile de martiraj trec. Se desfac schelele...Se îndreaptă spinarea. Se ridică capul. Creatorul privește. Își privește opera. Şi bolțile se deschid în fața privirii sale. Piatra cedează locul cerului.

Ca și Michelangelo să ne îndreptăm și noi spinarea.. întorcând privirea către vasele de laborator, filtre, proiectoare, difuzoare, dialoguri, partituri...Şi să privim bolțile care se întind deasupra noastră...Ni se tăie respirația când, lăsându-ne capul pe spate, privim în viitor. Ne aflăm în vârful unei piramide... Dar, privind în sus, iată că acest vârf devine un punct de pornire. Şi de la el încolo se înălță...un alt gigant, care...e gata să cucerească întinderile nesfârșite ale imaginației." *****

Leadership: Poți să dai un nou sens experienței de explorare a unor noi zone de creație prin prisma însușirii unei noi concepții despre ce înseamnă să fii tu însuți într-o diversitate de ipostaze expresive?

Întotdeauna convingerile întăritoare, plecând de la observația că tendința omului este spre în sus, în raport cu credința de a duce un lucru până la capăt, pot reprezenta un fundament solid pentru provocarea de a fi un creator. Iar prin intermediul mobilității, indiferent de nivelul de experiență atins, evidențiind dinamica dezvoltării pe care o reprezinți ca om al creației, se fortifică acea formă de îndrăzneală – de a ieși din aria de confort care te limitează, rostogolind orice neîncredere în sine spre pieire.

Leadershipul, ca tendință de încurajare a avântului spre performanță, presupune să iei act de voința, dorința și putința de a da un nou sens experienței pentru învățare, explorare - prin raportare la rezultatele acesteia, antrenându-ți pe această cale capacitatea de autoevaluare. Un om al inovației se consacră întru totul operei sale și, în special, noilor deschideri spre evoluție care-l pun în contact cu puterea sa de a realiza ceva original, uneori independent de ceilalți, chiar și fără siguranța izbânzii.

Mobilitatea reprezintă capacitatea artistului de a-și asigura transformarea creației personale într-un instrument pentru mânuirea tuturor performanțelor cinematografice imaginabile.

Tendința unui om al creației de a cuceri întinderile nesfârșite ale imaginației, alături de dorința de a se afla în vârful piramidei, devine printr-o experiență individuală ordonată în actul artistic mai mult decât expresia personalității sale și a atitudinii față de ceea ce face și transmite. Devine o parte a sufletului, o oglindă a drumului său prin viață, o continuare a procesului de training spre performanță, un punct de pornire spre un viitor al calității. Ora et labora, roagă-te și muncește.

A fi tu însuți într-o diversitate de ipostaze expresive înseamnă să garantezi autenticitatea vastei tale cunoașteri prin însușirea unei anumite modalități de construcție a unei inovații care va face mult mai atractivă experiența consumului de vizualizare a unei imagini care va supraviețui timpului.

Leadershipul este orice asumare a unei imagini care e capabilă să te facă să apari în ipostaza de "Gigant" al producției de vizibilitate produsă prin intermediul avântului acelei creații artistice care înnobilează și transfigurează elementele eteronome ce au stat la baza constituirii ei.

Piatra cedează locul cerului este o metaforă a dorințelor care devin realitate, urmare a tendinței omului de a se conforma aspectelor pozitive și rezultatelor propriei sale experiențe, acționând în direcția unei personalități care se impune prin realizarea sintezei fond-lucrare-mesaj. Exprimă speranța deplină a izbânzii în căutarea performanței și găsirea unicității în ceea ce faci. Sfârșitul muceniciei. Urmarea izbucnirii din adâncimile bogate ale însuflețirii. Fapt ce implică o tratare diferențiată a fazei de dezvoltare, în contradicție cu statutul de om simplu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Piatra fundamentală a magiei

On Aprilie 04, 2017

Aliniază-te cu ceea ce poți să controlezi, nu cu ceea ce eviți să înfăptuiești.

Sunt Gerry Lane, om de știință, și trebuie să descopăr originea virusului care a umplut lumea cu o nouă specie de prădători, numită Zombies. Ceva, mai real, și mult mai terifiant decât în filme. Cum de-am fost așa ghinionist încât să cad eu însumi Joker în încercarea de a câștiga jocul palpitant cu viața în termenii morții? Şi totuși, ca în nădejdea unei clipe excepționale, mă simt de parcă aș fi descoperit într-un mormânt antic misterios un mozaic bine conservat care, provocând mintea la un duel fără sfârșit între cercetare și imaginație, compune o măsură de combatere a nemiloaselor întrebări care nu-și găsesc răspunsurile.

Acolo unde ochiul surprinde esențialul se zugrăvește un tablou trist și tenebros care oglindește condiția, doar aparent limitată, a unei noi cotituri în gândire și a unei reîntoarceri la o etapă anterioară de localizare și manifestare a virusului - unul care își dezvăluie „simbolic" și "tainic" slăbiciunea tocmai la persoanele imuno-compromise sau la cele care trec printr-un episod traumatizant acut.

Nu-mi dau seama exact cum își duce virusul prezența în sânge, dar am observat că ocolește bolnavii așa cum râul ocolește o stâncă. Un tablou în existența căruia nu voiam să cred, dar în care mă integram cu prisosință.

În niciun caz nu vreau să mă transform într-o creatură care răzbește dincolo de limitele rațiunii, chiar dacă rațiunea mă împinge la înfăptuirea unui act grandios, în limitele unei probabilități acceptabile de supraviețuire. Dar așa cum un pictor, un spirit sintetic caută esențialul, forma și volumul în spațiu - printr-o reflecție vizuală, tot astfel conștiința și spiritul meu de evaluator al fenomenelor naturii se simt datoare să uniformizeze sau să respingă tot ce e „altfel" în alcătuirea unui tipar de reacție al virusului.

Leadership: Ai capacitatea de a te deschide unei experiențe incitante, fără a te pierde în condițiile ei de fond, luând în calcul factorul "enigmă" care face ca realitatea să devină fantastică într-o lume plină de întrebări fără răspuns?

Adevărata piatră fundamentală a magiei este de fapt piatra de încercare a evoluției lumii, a cunoașterii, a tuturor lucrurilor, care fac ca o existență frământată de contradicții și tensiuni, incapabilă de a se menține numai la nivelul normal, să fie plasată sub semnul "operei imperfecte a naturii" care trebuie acceptată drept o provocare de a relua jocul lumii în alt chip.

Aici trebuie luată în calcul puterea omului de a face distincția între bine și rău, dar mai ales putem face referință la cartea scrisă de Alice Roberts, "Marea șansă a existenței", care aduce în prin plan acea abilitate a omului de a sonda trecutul său și al vieții în general prin însăși observarea atentă a proceselor prezente în propria-i ființă și, reușind a se descoperi pe sine descoperă și miriadele de legături ale sale cu lumea non umană de care este profund legat asemeni străbunilor săi.

Fără îndoială, calitatea omului care aspiră la un statut de netă supremație se distinge prin maturitatea interpretării experienței care îl recomandă pentru un rol de acțiune pus în umbra unei desăvârșite enigme - una care te incită să o descoperi, ca fiind numai a ta, spre a ajunge la obiectivitatea unei cunoașteri care trece dincolo de hotarele propriei credințe. Iar magia persistă cu încăpățânare: omul este ceea ce pare a fi, sau este ceea ce poate deveni

prin eliminarea a ceea ce este capabil să îndure?

Cum reușește un magician să leviteze? Sunt 7 faruri. O frânghie invizibilă. Două oglinzi laterale de culoarea adâncimilor maritime. Un capitol bine definit al patologiei chimice. Un cufăr plin de comori. O cupă plină cu mânia lui Dumnezeu și una plină cu licoarea miraculoasă a vieții. Şi o ipoteză despre începutul renașterii sub forma unei frumoase și captivante povești a redescoperirii științifice.

Adună toate acestea în așa fel încât rezultatul lor să-ți dea într-adevăr Unu, momentul cinetic al unui întreg lanț cauzal. Dacă tabloul realizat de tine va fi veridic, el va fi înțeles fără raționamentele logice. Află secretul din spatele magiei înainte să-l stăpânești și să-l utilizezi conform cu menirea lui.

Magia este o experiență a luptei cu moartea, din care țâșnește inepuizabil viața. Ea se aliniază cu ceea ce poți să controlezi, nu cu ceea ce eviți să înfăptuiești. Înseamnă să cutezi să te arunci în necunoscut, în mrejele unei puteri tainice, și acolo plutind peste prăpăstii să fii prins strâns de mâna lui Dumnezeu. Magia este apropiată credinței, dar mai presus de ea. Nu e ceva psihologic localizabil, ci o modalitate de a privi și de a răzbi dincolo de limitele rațiunii, împingându-te la înfăptuirea unui act grandios.

A te încrede în miracolul de a răzbi dincolo de limitele existenței este o încercare de cuprindere a necuprinsului în granițele propriei tale forme de autoritate. Înseamnă să surprinzi esențialul din care se zugrăvește un tablou trist și tenebros care oglindește condiția unei noi cotituri în gândire, făcând din el o revelație provocatoare de tipul: „Tot ce mi se întâmplă face parte din lanțul iluziei creată de minte."

Leadershipul este lumea în care trăiești cu frica de a-ți pierde puterea, acea putere care se exercită sub dependența de a fi prezent într-o situație problematică în care soluția poate veni doar prin metodele empirice ale științei.

Piatra fundamentală a magiei, care face din știința omului o realitate a unei puteri neobișnuite, este capacitatea de a te deschide unei experiențe incitante, fără a te pierde în condițiile ei de fond. Aceste condiții rezultă din ceea ce se întâmplă când începi să resimți durerea propriei neputințe de a depăși limitele și prejudecățile specifice consecințelor nefaste ale acestei experiențe unice.

*** Notă:** World War Z

Piatra lui Husafell

On Martie 06, 2009

Străduiește-te să crești în tine însuți, apoi puneți în valoare talentul ca să asiguri leadershipului tău un fundament mai larg și mai solid.

Abraham Lincoln (1809-1865) a fost cel de-al șaisprezecelea președinte al Statelor Unite. Deși lui i s-au atribuit meritele abolirii sclaviei, Lincoln a condus cel mai sângeros război din istoria Americii, nu pentru a îndrepta o nedreptate istorică, ci pentru susținerea unui principiu istoric, cel al unității unei națiuni.

Dar ceea ce rareori menționează cineva, sunt treptele pe care le-a avut de urcat Lincoln pentru a-și crea faima - propria lui poveste cutezătoare care a făcut înconjurul lumii. Provenea dintr-o familie modestă. S-a născut într-o micuță cabană de lemn. Dar fiind un autodidact, și-a desăvârșit cunoștințele și și-a dezvoltat personalitatea. După ce a ajuns avocat, a ales calea politicii, intrând ca membru al partidului Whig în camera legislativă a statului Illinois (1834-1841), apoi în Congres (1847-1849), unde a si propus o lege care prevedea emanciparea treptată și compensată a sclavilor.

În cele din urmă a aderat la noul partid republican, câștigându-și o faimă națională, după ce în 1858, în cursa electorală pentru ocuparea postului de senator, a dezbătut problema sclaviei împotriva candidatului partidului democrat Stephen A. Douglas. *

Leadership: Ar fi preferabil să-ți manifești intenția de a analiza o descoperire experimentală - relațională cu posibilitatea sporită de înrâurire asupra formării concepției de tipul: "conștientizării valorii de sine"?

Piatra lui Husafell este una din cele mai antice probe de forță viteză și rezistență în care sportivii trebuie să care pe piept o piatră trapezoidală (cu o greutate cuprinsă între 150 kg -180 kg) evaluarea făcându-se pe două criterii:

- viteza cu care este cărată piatra pe o anumită distanță în cel mai scurt timp posibil.

- rezistența în care sportivul trebuie să care piatra până îi scapă, măsurându-se distanța parcursă.

Dacă ar fi să măsor timpul pe care Lincoln l-a investit în el însuși, timpul pe care l-a acordat căutărilor sale spre a putea să se ridice din anonimat, să-și pună în valoare leadershipul (cu îndrăzneală și stăruință) și de a deveni un apărător al drepturilor și libertățile oamenilor, aș spune că este o combinație între două probe eliminatorii: de viteză și de rezistență, pe fondul unui context tensionat.

Urcușul lui Lincoln către destinația îndrăzneață pe care și-o fixase în minte încă de mic copil („Într-o bună zi voi ajunge președinte ! "), și care l-a făcut de neuitat, s-a datorat interesului său personal, bazat pe convingerile proprii. Acel urcuș – pe care toți oamenii mari îl au de depășit, este precum o piatră pe care foarte puțini o pot ridica. Greutatea ei se lasă pe umerii fiecărui aspirant la o carieră de succes, însă numai cei cu adevărat puternici - moral și spiritual, au șansa de a se califica în finala pentru titlu de lider. În leadership, piatra lui Husafell este testul pe care îl dai în fața credinței proprii, pe care ori îl treci, ori îl pierzi, și al cărui rezultat nu trebuie să lase loc de interpretări.

Conștientizarea valorii de sine are ca principal suport rezistența pe care o manifești într-o situație în care cauzalitatea propriei tale voințe (niiciodată concepută altfel decât sub ideea libertății) este ridicată la rang de absolut, adică nu se poate deroga de la respectarea angajamentelor pe care le-ai luat fața de tine însuți.

Înainte de a te hotărî să schimbi ceva în viața celorlalți, stabilește-ți un țel și o viziune clară a exact ceea ce vrei și du-o la îndeplinire fără ezitări, fără greșeli, fără constrângeri de nicio natură. Dar fii sigur că ceva se va împotrivi planurilor tale: urcușul pe care îl ai de trecut și care va schimba cursul lucrurilor dacă nu ești îndeajuns de tenace, perseverent și deschis la minte. Iar dacă nu ai o rezistență mare la nivel de subconștient care să nu-ți blocheze propria dezvoltare și transformare pe care ți-o dorești, riști să te îndepărtezi de țel și chiar poți claca.

Rezistența ta cedează, puțin câte puțin? Ar trebui să te concentrezi asupra măreței sarcini ce o ai în fata ta, pe care singur ți-ai impus-o, să devii și mai devotat cauzei căreia i-ai arătat supremul devotament. Străduiește-te să crești în tine însuți, luând o atitudine fermă în susținerea propriilor aspirații, desăvârșindu-ți menirea, apoi puneți în valoare talentul ca să asiguri leadershipului tău un fundament mai larg și mai solid.

Așa cum un pictor trebuie să știe cum să folosească culorile pentru a reda spațiul și perspectiva, cum să le combine pentru a reda imaginea finală, cum să le aleagă pentru a crea o anumită stare - tot așa și tu trebuie să știi cum să-ți folosești propriul potențial pentru a fi tot ce poți să fii, cum să-ți combini calitățile ca să le cultivi și să le valorifici, cum să scoți la suprafață din propria ta bogăție interioară competențele pentru a obține performanțele cele mai bune.

Leadershipul denotă o atitudine permanent conștientă față de sine care se vede numai din cele mai neașteptate experiențe de viață pe care le-ai depășit cu înțelepciune, fără să cazi în impasul de a nu putea lua o decizie în privința trecerii la un nivel superior de putere personală.

Să nu cazi în impasul de a-ți judeca ideile, pentru că n-ai de unde ști dacă e cu adevărat bună sau rea.

Piatra lui Husafell este încercarea la care te supune viața ca să-ți măsori dorința și capacitatea de a-ți atinge scopurile (fără de care personalitatea ta nu ar putea să o domine pe a celorlalți). Tocmai în virtutea acestui lucru se așează importanța acordată visurilor și timpului pe care îl investești în tine însuți pentru ca, într-o bună zi, să ajungi acolo unde destinul te așteaptă.

Concluzie: Dezvoltă-ți acele calități și abilități care să-ți întărească poziția în fața oamenilor și care să-ți confere un ascendent asupra lor, prin viziunea susținută de argumente convingătoare, prin demonstrarea căilor de urmat, prin evaluarea corectă a consecințelor și prin demonstrarea avantajelor și chiar și a dezavantajelor, acestea fiind accentele importante în leadership. Ele sunt susținute de acele calități dezvoltate în timp printr-un antrenament continuu al gândirii, prin cunoștințele dobândite, prin tenacitatea exersată permanent și prin rezistența la efortul de a combate orice intervenție „parazitară" care are drept scop îndepărtarea de la scopul propus.

*** Notă:** Brian Mooney – 100 Mari Lideri, Editura Lider, 2004.

Piatra mormântului

On Aprilie 07, 2015

Ridică-te din tine însuți într-un mod cu totul special, grație puterii de a-ți stăpâni în totalitate experiențele de viață.

- Conte ! - strigă Maximilien plin de avânt - luați seama ! Vă spun asta pentru a treia oară, căci mă înspăimântă puterea pe care o aveți asupra mea. Luați seama la înțelesul cuvintelor rostite căci iată, ochii mi se însuflețesc din nou, inima mi se încălzește și bate iar. Luați seama, căci mă faceți să cred în lucruri supranaturale. Dacă-mi veți porunci să ridic piatra mormântului care o acoperă pe fiica lui Iair, mă voi supune. Dacă îmi veți face un semn doar, cu mâna, să pășesc deasupra valurilor, voi păși pe valuri ca apostolul. Luați seama, mă voi supune !

- Nădăjduiește, prietene, repetă contele.

- Râdeți de mine, oftă Maximilien recăzând de la înălțimea înflăcărării sale până la prăpastia tristeții. Faceți cum fac mamele bune sau, mai bine zis, mamele egoiste, care potolesc prin cuvinte mieroase durerea copilului, fiindcă țipetele le obosesc. Nu, prietene. Mă înșelam când vă spuneam să luați seama. Nu vă temeți de nimic. Îmi voi înmormânta durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, o voi acoperi și o voi tăinui atâta, încât nu veți mai avea nici măcar grijă s-o deplângeți.

- Mi-e atâta milă de tine, Maximilien, crede-mă, atâta milă încât dacă nu te voi vindeca într-o lună, zi cu zi, ceas cu ceas, ține bine minte ce-ți spun, te voi așeza eu însumi în fața pistoalelor încărcate și a unei cupe pline cu cea mai sigură otravă, cu o otravă mult mai puternică decât aceea care a ucis-o pe Valentine. *

Leadership: Conștiința pe care o practici în orice moment al vieții introduce un semn de probabilitate în sistemul tău de referință pentru a limita manifestările din care este alcătuită înălțimea măreției tale sufletești?

Abia atunci când ești pus la grea încercare se petrece ceva în tine. Ceva nou pare că se materializează, se transformă, se zbate, se adună și ai senzația că te vezi de la distanța unei existențe rătăcite prin labirintul unei lumi situate la alt pol valoric. Acest amalgam de stări conectate prin continuitatea caracterului și a suflului care îți însoțește viața, este tradus într-un spectru numit suflet, care vorbește doar prin intermediul inimii.

Iar atunci când sufletul fredonează doar simfonii mute de dor și iubire, în acea etapă a suferinței, în acea secundă a rătăcirii într-o realitate confuză și apăsătoare, ducând în mod necesar la o singură concluzie, și anume, la renunțare, atunci se conturează acea atitudine de suspiciune a tot ce există. Ajungi să nu mai crezi în nimeni și nimic.

Aici putem pune un semn de probabilitate care tinde spre certitudine, ca un fel de motto al vieții aparținând comediantului Moms Mabley: *"Viața e ca pokerul: dacă nu pui nimic la bătaie, nu ai ce să scoți".*

Primul pas spre cucerirea leadershipului îl constituie acea ridicare a omului din el însuși într-un mod cu totul special, prin eliminarea acumulărilor de sensuri atribuite suferinței supreme. Spre a se redefini drept o contra-reacție a ceea ce nu merge, a ceea ce s-a petrecut, a ceea ce nu a obținut, în așa fel încât să nu mai fie rob al slăbiciunii de a se împăca cu

soarta.

Viața pe care ți-o întreține conștiința încărcată este forma puterii sufletești de a gusta libertatea iluziei de a controla totul. Trebuie luat în considerare faptul că sufletul nu-și poate ridica puterea la rang de evaluare a sinelui decât dacă se reprezintă drept manifestare a unei mobilizări exemplare spre dobândirea unei capacități superioare de înțelegere și judecare a lucrurilor.

Prețuiește-te pentru ceea ce reprezinți atunci când viața nu îți oferă decât motive concrete de îngrijorare, când nu-ți mai dă motive de fericire. Abia aici se produce adevăratul test al caracterului. Sfatul unui guru al leadershipului sună cam așa: *„Privește în interiorul tău și vezi dacă există în tine acel sâmbure care stă la baza realizărilor viitoare – adică încrederea nezdruncinată în forțele proprii."*

Cred că primul pas spre a fi puternic, încadrându-te într-un leadership transformațional, în măsura în care acesta reclamă anumite retușări ale modelului de a reacționa la orice fel de constrângeri și evenimente existențiale, este să lansezi o „funcționalitate" care să permită căutarea rapidă în acea reprezentare a lumii raportată la fenomene ce depășesc cadrul îngust al necesității de a preveni pierderea propriei esențe. A propriei individualități, care se exprimă dincolo de acțiunea imediată. Această funcționalitate poate fi de tipul auto-motivării: *"Nimic nu mă poate întoarce împotriva propriei mele conștiințe."*

Iar salvarea, măreață prin iubirea necondiționată a cuiva sau ceva, și înfruntând demonul din tine, gândurile autodepreciative, vine de acolo de unde „ *Trebuie* " se amestecă cu „ *Pot* ", oferind o măsură a ordinii în starea de haos.

Când ajungi să nu te temi de nimic, să nu regreți nimic, când ajungi să-ți înmormântezi durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, nu doar să o tăinuiești aidoma unei poteci fragile de pe care riști să te prăbușești la prima grea încercare, ci în așa fel încât să nu mai poți da înapoi decât cu prețul vieții, abia atunci se remarcă încercarea de a te reprezenta ca fiind mult mai puternic.

Puterea sufletului poate dobândi o însemnătate uriașă prin faptul că este dispus să-și câștige credința într-un plan divin, și să trăiască prin ea, numai atunci când scrutează orizontul de la înălțimea înflăcărării până la prăpastia tristeții, sau invers.

Piatra mormântului face referire la durerea sufletească pe care o aduce cu sine viața, forțându-l pe om să se supună orbește regulilor ei. Iar omul cu calități de lider este un sistem de operare cu emoții puternice, rulând comenzi introduse la o linie de program care descrie o rezistență la orice tip de înstrăinare de realitățile vieții.

Viața însăși testează tăria caracterului unui lider, introducând un semn de probabilitate - care exprimă deopotrivă catalogarea trecutului și prezicerea viitorului - în sistemul lui de referință pentru a-i limita manifestările. Are el capacitatea de a-și transforma trăirile într-o ambiție care să nu se umple de anxietate?

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/piatra-mormantului.html

Pictez doar în cuvinte

On Martie 10, 2019

Un scris care urmează meandrele sufletului este mișcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare.

Ceea ce furnizează înțelegerii mele toate materialele gândirii cele mai înalte, din care planurile universului alcătuiesc cea mai mare parte a credinței mele în conceptele legate de superioritate, este purtarea de grijă a esenței mele de creator potrivit unui destin artistic de excepție. Înțelegerea mecanismului generator de autenticitate, cu trimitere la densitatea vizuală a imaginilor menite să constituie un eveniment revelator, am căpătat-o printr-o corelare a simbolurilor dispuse într-o prelungire a lucrurilor sfinte atașate existenței umane, dar și pentru o încadrare mai strictă în regulile științei.

Simbolurile se produc sub influența modelatoare a unei ființe care poartă în sine motivul înțelesului unei existențe desprinsă din orizontalitatea atemporalității, extrasă din mașinăria bine unsă a unei lumi „veșnice" atât de diferită de îngustul și searbădul cotidian. Resorturile estetice folosite pentru a pune în vibrație sufletul uman cu ajutorul simbolurilor sunt culoarea pură a turcoazului, în cazul picturii, iar în cazul scrisului de mare finețe se face legătura cu expresiile de largă circulație în spațiul literar al secretelor agreabile (metafore, personificări, epitete, asocieri, analogii).

Nu-mi recunosc nici acum ipostazele, nu știu în ce m-am metamorfozat de-a lungul timpului, dar mă simt prins între argintul viu al cunoașterii cele mai înalte și universul larg de înțelesuri al regăsirii spirituale.

Pictura este similară scrisului tot așa cum natura rezonează cu funcția vizualității, așa cum sufletul rezonează cu ceea ce ochii observă într-un sistem determinist. Expresivitatea, finețea execuției și strălucirea coloritului rezonează cu profunzimea gândirii în definirea conceptelor legate de identitate, de alteritate și de diversitate artistică și culturală din necesitatea perspectivei relaționale în studiul fenomenelor sociale.

Așadar, sunt îndreptățit să mă consider mai mult decât un pictor care oscilează între erudiție și penel, ci un întreg univers al expresiilor artistice implicate în actul scriitoricesc.

Leadership: Poți face dovada permanentă a unei superiorități estetice descriind experiența psihologică a atașamentului față de o imagine care chiar dacă este direct legată de caracteristicile personalității tale, are o existență și un destin inconfundabil?

Când mă raportez în mod inovator la actul picturii, cu privire la felul cum trebuie să transmit o emoție, îmi amintesc ce spunea criticul literar Hippolyte Taine despre prozatorul francez La Fontaine care simțea și imortaliza totul în imagini veritabile:

"El nu descrie numai pasiunile sufletului, ci simte că imaginația omului este organică, că pentru a înțelege diversitatea sentimentelor, trebuie urmărită diversitatea gesturilor și atitudinilor. Că nu vedem spiritul decât prin intermediul trupului. El descrie la fel cum povestește, vizualizând și în detaliu: căci a descrie înseamnă a povesti, și singura diferență este că, în cel de-al doilea caz, amănuntele se succed, în timp ce în primul caz ele sunt împreună."

Prima prevedere în actul scriitoricesc, la fel ca în cazul picturii, este bogăția detaliilor și

căutarea trăsăturilor particulare menite să declanșeze anumite emoții. Ceva mă îndeamnă să-mi imaginez viața în oglinda lucrurilor existente în jur, să organizez întreg spațiul tabloului, jocul reprezentărilor redublate și posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unui vis, a unui delir poetic, a unui flashback, ca o revelație a unei realități absolute sau ca un gând legat de ceea ce vreau să fac pentru Dumnezeu.

Din punct de vedere psihologic, artistul este atașat de o imagine a realității prin luarea în considerare a studiului omului în toate ipostazele sale (de creator și muză), interpretând destinul acestuia, consecințele și rolul său în societate, în funcție de impresia vizuală a detaliilor (cromatice) care ar fi în avantajul unei memorii colective. Destinul inconfundabil al omului trebuie să parcurgă faimoasa metaforă a statuii care prinde viață datorită dragostei Creatorului pentru artă.

Leadership: Poți să tratezi subiectul unui tablou din perspectiva unei idei dominante care parcurge frumoasa metaforă a unui teritoriu în care poți coexista timp îndelungat prin prisma rolului de Alter-Ego?

Un scris care urmează meandrele sufletului este mișcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare: simbolul unei creații divine dăruite omului cu un coeficient înalt de sensibilitate și simbolul unei învieri spirituale. Aici avem de a face cu o realitate văzută din perspectiva unui mod de confruntare a ființei cu limita, cu destinul, dar și cu imaginea unei lumi idilice pe linia valorificării elementelor de limbaj asimilate pentru consolidarea deprinderilor improvizatorice.

Aceasta este adevărata improvizație literară: să te consideri mișcarea fină a pensulei care declanșează o întreagă gamă de sentimente extraordinare în sufletul privitorului. Densitatea vizuală a informației pe care o furnizez printr-o asortare echilibrată a culorilor este, deci, punctul forțe în creativitatea ce nu ezit să o calific drept excepțională a mediului artistic deschizător de apetit pentru imaginea unei realități simbolice, reactualizată prin mesajul unei gândiri emoționale de o mare frumusețe.

Un acord autonom în marea orchestrației. Înainte să ajungi la conținutul intrinsec al fiecărei culori și al fiecărei teme trebuie să explici o revelație care să anuleze teoriile clasicilor, tot așa cum un excelent anatomist explică resorturile corpului omenesc din propria experiență de bun observator al faptelor izolate și de analist profund al fenomenelor diverse, misterioase.

O revelație poate fi ilustrată prin dialogul intim dintre: ceea ce ești atunci când trasezi pe pânză caracteristicile modelului reinventat după strategii ale memoriei și ceea ce ești atunci când vei termina tabloul, privindu-te pe tine în ipostaza modelului. Aici intervine Alter-Egoul, "străinul cu care creatorul face o pace provizorie", doar pentru a realiza o nouă variantă a personalității sale.

Leadership: Poți să-ți perfecționezi arta de a te menține în autenticitate folosind ansamblul "simbol-semnificație" din care să transpară imaginea unei realități care să însemne mai mult decât suma părților sale componente?

Sub aspectul unui amestec de culori aprinse și îndrăznețe, proporțiile determinărilor esențiale și obiective ale prezentului, în cazul unui artist autentic, nuanțează magia fantasticului și se pot întoarce cu inima și mintea în lumea poveștilor cu tâlc și cu substrat mistic în care "trupul lui Hristos" sau "Elixirul Tinereții" sunt privite din unghiuri surprinzătoare. Una este să ordonezi întregul semantism al unui univers simbolic, cu totul altceva este să exprimi "înaltul unui cer care n-a fost niciodată la fel" în adâncul spațiului.

O cale de a ajunge la un scris plin de însuflețire folosind ansamblul "simbol și semnificație"

este să prospectezi necesitatea reînnoirii artei pornind de la conștientizarea proprietăților specific fiecărei culori (emană căldură, atrage atenția, stimulează nervii) și a corespondenței lor spirituale. Impasul care intervine în acest caz, pe lângă faptul că este necesară funcția de explorare a "inefabilului", între figurat și abstract, constă în a defini un spațiu de realitate care să inspire o poveste.

În conceptele legate de superioritatea estetică, constând în descompunerea ideilor în unități și în reducerea la senzații și reflecții, domină **efectul de cruce**: *atenția, înțelegerea, expresivitatea și erudiția* sunt redate prin metafore ca: "o mângâiere de galaxii", "soarele dreptății", "pântece de mercur", "o moarte care să nu fie sfârșitul", etc.

Schimbarea calitativă a întregului imaginii care poate produce dependența de o succesiune de fapte și evenimente, îmi oferă spre analiză experiența unei picturi care capătă o viață a ei, îmbătrânind în timp ce proprietarul își păstrează tinerețea. O simplă linie de contur care în termenii artei clasice este o categorie elementară a sintaxei plastice.

O imagine a realității poate să însemne mai mult decât suma părților sale componente atunci când ea se întemeiază pe instinctul de metaforizare, pe resursele aperceptive ale imaginației care posedă libertatea de a combina perspective, forme, elemente, teme total diferite de artă, de la compoziții cu personaje, la compoziții abstracte.

Pictez doar în cuvinte ori de câte ori doresc să controlez sentimentele corespunzătoare imaginii pe care mi-am format-o cu privire la realitate. Titlul acesta este o metaforă potrivită pentru o conversație cu mine însumi desprinsă parcă dintr-un tablou cu peisaj de primăvară, unde munții se succed în multe planuri, topindu-se în cer, în care o singură culoare îmi face cel mai mult cu ochiul: azurul, o culoare a nostalgiei sau a infinitului.

Source: https://neculaifantanaru.com/pictez-doar-in-cuvinte.html

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră

On Decembrie 24, 2012

Fiecare pictor trebuie să încerce cel puțin o dată să reprezinte splendoarea naturii pe pânză, așa încât natura să fie o proiecție a stărilor sale lăuntrice.

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră, așa cum apare în cazul lucrurilor făcute să arate ca cifra 0: dacă vrei să redai o minge rotundă la înălțime, e nevoie s-o faci lunguiață, după aceeași lege, pentru ca stând îndărătul ei în racursi să apară rotundă. Pentru aceasta trebuie să ținem cont de cele dintâi opt părți în care se împarte pictura: întunecime, lumină, trup, chip, culoare, loc, îndepărtare și apropiere. Se pot adăuga acestora încă alte două: mișcarea și neclintirea, pentru că acestea sunt necesare să fie înfățișate în mișcările lucrurilor închipuite în pictură.

Şi, bineînțeles, pictura se împarte în cinci părți. Părțile picturii sunt cinci și anume : suprafața, forma, culoarea, umbra și lumina, apropierea și depărtarea, sau aș mai putea spune: mișcarea și mărirea, care sunt cele două perspective, ca în micșorarea cantității sau micșorarea preciziei lucrurilor privite în depărtare, precum și-a culorilor; iar culoarea este ceea ce se micșorează mai întii, la distanțe egale, și ceea ce dăinuiește mai mult.

Cât despre cele două părți principale în care se împarte pictura, iată-le. Două sunt părțile principale în care se împarte pictura și anume: contururile care înconjoară figurile închipuite și care cer să fie desenate. Cea de a doua este umbra. Iar desenul are un foarte mare merit, pentru că el nu se află numai în căutarea lucrurilor care se văd în natură, dar și a unor nesfârșit de multe altele, pe care nu le face natura. Desenul poruncește sculptorului precum și tuturor artelor manuale, să-și isprăvească cu grijă întruchipările sale și cu toate că numărul lor e nesfârșit, să le arate în desăvârșita lor încheiere.

Întru aceasta vom încheia și noi arătând că desenul nu e numai o știință a omului, ci o divinitate în toată puterea cuvântului, divinitate care izvodește aidoma tot ce a creat netăgăduit Dumnezeu.

Leadership: Poți pune în legătură redarea unui fenomen al naturii cu faptul că acesta a avut anterior valoarea senzațiilor și a stărilor care l-au definit pe om în momentul când își contempla imaginea?

Părerea mea nu este diferită de ceea ce spunea, mai sus, Leonardo Da Vinci. Observatorul unei imagini, precum o pictură abstractă (datorită florilor cu petale ce îmbină albul cu roșul-carmin), poate să vadă numai exteriorul, dar nu și interiorul. Deși, asta este cea mai importantă caracteristică a unei capodopere: cel care privește o pictură trebuie să simtă în primul rând trăirile pictorului, nu să contemple spectacolul naturii (înfățișat printr-un colorit autentic) printr-o permanentă atitudine statică.

Fiecare pictor trebuie să încerce cel puțin o dată să reprezinte splendoarea naturii pe pânză, așa încât natura să fie nu doar o proiecție a stărilor sale lăuntrice, ci și o proiecție a propriei existențe dincolo de timpul și spațiul infinit. Degeaba pictorul are pornirea de a desena forma lucrurilor, în culorile cele mai vii, dacă observatorul nu reușește să pătrundă taina lucrurilor eterne care îl unește cu Dumnezeu.

În opera pictorului, descrierea imaginii naturii trebuie să fie inseparabilă de viața lui. Iar observatorul picturii va constata că nu este suficient să cunoască stările pictorului ca să poată vedea diversitatea naturii în culori. Dacă însă observatorul își îndreaptă atenția asupra

unor stări anterioare ale pictorului, va constata că poate să prevadă în mod sigur desfășurarea fenomenelor naturii, întrucât vă apărea comportarea pictorului reflectată sub forma culorilor agresive sau calme.

Dacă pictura este reușită, observatorul va pune în legătură redarea unui fenomen al naturii cu faptul că acesta a avut anterior valoarea senzațiilor și a stărilor care l-au definit pe artist în momentul când a realizat imaginea. Astfel, dacă observatorul nu este în stare să observe direct partea lăuntrică a pictorului, nu va putea să facă previzibil parcursul existenței lui, mai ales dacă ține seama de valorile anterioare a ceea ce el poate să observe. Posibilitatea este motivată prin existența corespondenței dintre anticipare și realitate.

Pentru a redimensiona leadershipul și a-l integra în spațiul artei, trebuie să argumentezi faptul că însuși liderul este un artist care cucerește lumea cu picturile sale. Un artist care știe să-și valorifice potențialul simbolistic, un artist care și-a făcut un crez din a fi veșnic oglinda naturii.

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră care să ofere o perspectivă mai amplă asupra lumii lăuntrice a artistului. Această fereastră trebuie să asigure, în același timp, o vizibilitate bună asupra peisajului care însă se poate degrada dacă suportă - prin analogie - consecințele conflictelor interioare cu care se confruntă artistul.

Conflictele interioare apar atunci când o parte din tine vrea să facă creadă un lucru, iar altă parte din tine este total împotriva acelui lucru.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/pictura-trebuie-vazuta-printr-o-singura-fereastra.html

Pierdut în afara timpului

On Iunie 12, 2013

Pune-te în fața unei noi situații de "a fi", fără să stârnești un conflict de mare intensitate cu tine însuți.

Ceea ce-mi trădează firea este neputința de a fi același om de ieri. Nepotolită, dorința de a mă descoperi și înțelege în situații noi, care nu se suprapun și nu se confundă cu realitatea, îmi creează un anumit disconfort, un conflict de mare intensitate cu mine însumi. Întâmplările cele mai banale devin puncte de plecare pentru estimarea problematică a unei aduceri aminte, ca o proiecție astrală a unui vis văzut câteodată cu ochii deshisi, înfățișat printr-o asumare a contrastului dintre o coajă aparențelor și existența unui plan transcendent, al unui anumit mister al vieții.

Dominant, mă gândesc la mine ca la un vizitator într-o carte plină cu frumusețile unei lumi fără ups and downs, din care nu pot să mă aleg cu nimic, fără să pot atinge o stea și să surâd spre lună, fără să simt mirosul trandafirilor creați special din flăcările unei iubiri profunde, fără să pot mișca din loc o lacrimă a soarelui așternută pe covorul de frunze pastelate al unei grădini vrăjite aflată dincolo de orizontul timpului.

Mă trezesc constant în situații de care nu pot scăpa. Nu singur. Ci cu lumea întreagă, inevitabilă, care parcă mă tot urmărește ca un ecou, anunțând o nouă rivalitate, sporind inconfortabila senzație de închidere în mine însumi. Mă învârt într-un cerc care își schimbă mărimea în timp. Într-un timp care pare că aparține altcuiva, unei creațiuni impunătoare, unei dimensiuni pe care nu o pot transcende.

Pe măsură ce mă adâncesc în cercetarea de sine, mintea se scufundă într-o lume fictivă. Din nou simt cum sunt luat de valul inconsecvenței și subiectivității. Cad pradă ușoară încălcării legilor universale de " *a fi* ", tocmai pentru că sunt enorm de multe necunoscute de care mă agăț. Şi cărora le atribui mereu o altă semnificație.

Leadership: Ești pregătit să-ți asumi destinul de explorator al unui univers lărgit, care se recompune din niște fragmente de jurnal combinate cu impresiile, amintirile și imaginile adunate într-un singur personaj?

Urc treptele înguste spre sublimul eliberator, speranța întrezăririi unui înțeles nou stăruind la marginea semnificației situațiilor care mă puneau la încercare, ca apoi să mă pierd și mai mult într-un vârtej năucitor. Un adevărat joc al ficțiunii. Sunt complet dezorientat, de parcă mi-aș fi închis toată existența într-un vas pe fundul căruia se derulează, într-un continuu flux, toate rămășițele rațiunii și obiectivității. Aproximația unei realități inerte nu poate fi conceptualizată, depășind intuitivul, dar are rolul de a asigura deschiderea către o nouă ordine a lucrurilor.

Itinerariul meu este în fiecare zi altul. Oricât de întâmplătoare par căderile mele în atemporal, nu reușesc să trec niciodată de hotarele impuse de mintea mea. Nu par să mă îndrept spre un loc anume. Şi nici nu știu unde mă aflu. Inimaginabilul sălășluiește cu prisosință în mintea mea. Prețul izolării mele în această enigmatică zonă de timp a crescut.

Degeaba mă agăț de gânduri și înțelesuri care aș vrea să mă trezească. Ele sunt inutile, nu pot alunga toată ceața de mister care mă împrejmuiește nemijlocit. Simt că trăiesc în afara timpului, unde nu există nici zi și nici noapte. Nu am nici măcar posibilitatea de a face ceva conștient. Cum e cu putință?

Nu pot găsi o explicație plauzibilă acestui fenomen care poate fi confundat cu ușurință cu un vis, cu un *voyage* spre o realitate virtuală, sau cu *une inclusion dans le chaos.* Poate că este doar o încercare de a mă izola, de a evada într-o lume imaginară, pentru a distruge obișnuitul din viața mea și toate proporțiile adecvate acestuia.

Leadership: Te concentrezi asupra propriei lumi la nivelul contrastului dintre imaginea omului care își manifestă opțiunea între realități și identități alternative, și produsul final al unei experiențe reale de articulare a unei viziuni comprehensive?

Poți să te dezlegi de neputința ta de a fi același om de ieri? Dorința de a te înțelege în situații noi, creează un conflict de mare intensitate cu tine însuți? Simți cum ești luat de valul inconsecvenței și subiectivității? Reușești să treci de hotarele impuse de mintea ta?

Dacă ești un lider experimentat, înseamnă că nu ești orb cu tine însuți, ci preiei cu autoritatea care te caracterizează controlul acelor situații care nu conduc la conștientizarea limitelor tale și nu lași oponentul tău cel mai înverșunat să decidă în locul tău.

Ca lider, ești responsabil pentru modul în care guvernezi sau ești guvernat de oponentul tău cel mai înverșunat. Acel Alter-Ego care abia așteaptă să te țină prizonier într-o situație de neputință, tăindu-ți elanul de a fi constant cu tine însuți. Şi dacă nu faci tot ce îți stă în putință pentru a împiedica influența negativă a acestei convingătoare entități (de neînțeles în anumite momente), proiectând în lumină imaginea vie a realității, te faci vinovat de culpă morală, de neacordare de prioritate acelei interpretări verosimile a autenticității tale.

Omul care își manifestă opțiunea între realități și identități alternative este creatorul de idei și de ficțiuni cu valoare de adevăr care umple spațiul gol din viața sa cu viziunea unei lumi simultane, asemenea scriitorului plin de har al cărui text îl digeri într-un moment anume, dar îi regăsești urmele peste tot în jur.

Totodată acest om poate deveni produsul final al unei experiențe reale de articulare a unei viziuni comprehensive atunci când creația ce o face posibil de recunoscut (și din care transpar sentimente, gânduri și intenții ale inimii) devine un mod de a retrăi permanent intensitatea momentului care îl scoate din anonimat.

Leadership: Rămâi ferm în fața principiilor și limitelor tale, în acele situații când crezi că ești incapabili să reacționezi din cauza deznodământului unei povești pe care o lecturezi cu sufletul la gură?

Leadershipul de calitate vizează acea categorie de indivizi care, în cea mai deplină armonie cu ei înșiși, se adaptează la o realitate bine construită, la o lume de tipul " *safe",* care le permite să rămână constanți cu ei înșiși. Certe experiențe de viață, solicitante, îi izolează pe cei care prezintă simptome de "rătăcire" într-un enigmatic timp, determinându-i să staționeze la cumpăna dintre trecut, prezent și viitor.

Spunea odată cineva: " *Nu e suficient să obții o autoritate, trebuie de asemenea să știi să o apreciezi și să o stăpânești, altfel ea este irosită sau folosită greșit, sau se poate dovedi a fi în detrimentul tău.* " Nu pot să interpretez acest adevăr altfel decât printr-un singur cuvânt "valoare".

Dacă nu te lași luat de valul inconsecvenței și subiectivității, dacă nu cazi pradă ușoară încălcării legilor universale de manifestare a libertății imaginarului, deci dacă rămâi constant în asigurarea unui aport optim de creativitate care să concretizeze magistral acele aspecte și situații din realitatea vie, atunci valoarea ta nu va fi pusă la îndoială.

Numai rămânând ferm în fața principiilor și limitelor tale, în acele situații când ești incapabil să reacționezi cum ai dori și cum te-ar avantaja, vei putea să eviți orice conflict de mare intensitate cu tine însuți.

Deznodământul unei povești pe care o lecturezi cu sufletul la gură este un prilej de reflecție, emoție, satisfacție pentru triumful imaginarului în zbuciumata aventură numită "viață", care se irosește dacă nu este însoțit de un vis devenit realitate.

Pierdut în afara timpului vizează trecerea de starea normală de " *a fi* ", la o altă stare care te prinde în cercul inconfortabil al dezordinii, al imaginației prodigioase, al lipsei de armonie în gândire și în relația cu partenerul tău – Ego-ul – care se poate transforma într-un oponent redutabil. Adică atunci când pierzi noțiunea timpului și să te lași purtat de val, și nu mai poți să-ți valorifici experiența de viață.

Așa cum o pictură neterminată oferă posibilitatea unei analize precise, pe tabloul însuși, tot astfel situațiile și experiențele de viață în care te confrunți cu mai multe variante de " *a fi* ", în mijlocul intrigilor care se țes de unde nu te aștepți, îți oferă posibilitatea de a-ți actualiza potențialul prin înțelegerea mai bună a propriei ființe în raport cu timpul pe care îl acorzi construcției și întreținerii imaginarului intens metaforizant.

Source: https://neculaifantanaru.com/pierdut-in-afara-timpului.html

Piesa de leadership

On Decembrie 05, 2010

Leadershipul este o piesă pe care trebuie să o înțelegi foarte bine, să pătrunzi în esența ei, iar finalul să-l creezi așa cum vrei tu.

Deseori, povestind despre celebrul personaj, Contele de Monte Cristo, am simțit că ți-ar fi mult mai ușor să înțelegi adevărata latură umană a leadershipului. Pentru că singurul lucru cert care stă în calea atingerii performanței dorite, este propriul tău "design" interior - care întegrează adevărata ta identitate și adevăratul tău potențial de a crea rezultate.

După evadarea din înspăimântătorul castel D'if, și după găsirea uimitoarei comori a cardinalului Spada, Edmond Dantes și-a creat o nouă identitate, cumpărându-și titlul de conte. Singurul lui gând era să-și pedepsească călăii și să-și ajute vechii prieteni. Prestația pe care a oferit-o tuturor în rolul contelui de Monte Cristo a fost de-ajuns de eficientă ca să-i deschidă noi orizonturi și noi oportunități în vederea atingerii scopurilor propuse. Reușita lui a fost deplină.

Leadership: Faci parte din categoria artiștilor cameleonici care își pot asuma identități extrem de diferite în funcție de decorul pe care îl oferă impulsul de a pune pe wishlist prețul eliberării de trecut?

Edmond a reușit printr-o măiestrie rar întâlnită să dea viață atât unui personaj pe cât de cuprinzător, pe atât de desăvârșit, cât și unui "spectacol" fermecător, cu maximă audiență. El a interpretat cu o virtuozitate nemaiîntâlnită un rol extrem de credibil, a unui om putred de bogat, apărând mereu îmbrăcat într-o ținută ingenios concepută – ca cea a unui magician, care i-a conferit prestanță, cât și o aură de putere, de lider autentic, dominând astfel întreaga lume.

Un spectacol impresionant, o idee bună, un scenariu bine gândit, cum numai un regizor desăvârșit îl poate realiza, formula unui leadership de calitate și o prestație de zile mari. Aceasta este formula unui leadership de calitate.

Numai un om foarte dotat din punct de vedere intelectual poate întruchipa cu o deosebită forță realistă și la un nivel de înaltă artă un personaj unic prin complexitatea lui, emoționând "publicul" prin inocență și simplitate. Numai un artist desăvârșit poate să confere o interpretare realistă personajului pe care îl interpretează și să provoace o adevărată senzație.

Un parcurs plin de puterea și slava lui Dumnezeu are ca esență testarea sensibilității dureroase față de ireconciliabilele forțe ale timpului ce spulberă visele și față de caracterul unui rol constituit în funcție de reacțiile și așteptările celorlalți, care precum în tragedie și dramă fac din viață o sumă de contorsiuni incredibile.

Fără un proces de gândire desfășurată, uneori la o înaltă tensiune psihică, nu poate exista o depășire a experienței de viață bazată pe istoricul unor răni dureroase. La fel cum fără a fi creativ și expansiv nu poți să atingi relativ facil scopuri care, răspunzând întocmai sufletului, constituie extensii active ale condiției de prizonier al trecutului, constrâns să-și redefinească, în mod repetat, propria identitate.

Inspirația, singur simțământul nemijlocit care conține dedicarea cu consecvență unui rol important în funcție de reacțiile și așteptările celorlalți, nu este un dar fericit al naturii, ci o

moștenire bogată a acelor merite de creație care nu îți asigură sfințenia, dar te îndreptățesc să primești călăuzirea din partea Domnului, aspră în limitele unei severități corecte.

Gândurile de răzbunare duse până la capăt, uneori singurele forme de interpretare ale pedepsei divine față de săvârșirea nedreptății și fărădelegii, fac din tine stăpânul demn și legal al acestei moșteniri, deseori întâmplătoare.

La Contele de Monte Cristo, măiestria artistică, originalitatea și imaginea de actor, au jucat un rol fundamental în resetarea raporturilor dintre scenă și culise, afirmând totodată acea realitate a îmbrățișării divine, ferma convingere a existenței unei puteri neașteptate și superioare. În absența acestora, toată menirea lui s-ar fi pierdut, s-ar fi irosit.

Reiese clar că numai din unirea contrariilor dintre atributele de acțiune, permisibil atribuite lui Dumnezeu, se formează artistul autentic.

Leadership: Poți să compui un rol mare și să-l interpretezi cu măiestrie într-un scenariu de viață care are toate șansele să se dovedească adevărat numai dacă îți pune la încercare capacitatea de a "simți" la ce pagină ești într-un roman plin de intrigi și taine?

Îndrăznește să faci primul pas demn de a fi luat în considerație de ceilalți oameni: compune un rol mare pe care să-l îmbini la perfecțiune cu cel al liderului, și pe care să-l ancorezi în scenariul tău. Vei avea un succes colosal numai dacă vei da dovadă de fantezie, numai dacă vei reuși o interpretare autentic novatoare printr-un un rol plin de substanță, plin pasiune si de energie.

Demonstrează, degajând forță de caracter, că ești croit pentru un rol de mare importanță. Şi încearcă să răstorni toate concepțiile asupra rolului de lider – fii un magician ! Fii un magician care prin iscusința și desăvârșirea sa actoricească dă dovada de o mare capacitate de creație în rolul său. Astfel încât să nu lipsească aprecierile favorabile din partea "publicului" recunoscător pentru frumoasa ta prestație.

Leadershipul este rolul pe care ți-l asumi cu voia Domnului, a cărui singur scenariu se scrie cu acea "urmă" a durerii rămase undeva într-un colțișor al memoriei și cu acea răsplată a izbânzii sufletului asupra răului.

Personalitatea ta va trebui să fie definită ca aceea a unui artist de mare sensibilitate, făcut pentru roluri puternice și complexe, unde nu există și posibilitatea de a face paradă. Leadershipul tău nu trebuie să semene cu un spectacol de circ la care oamenii râd în hohote. Ci unul autentic, real, serios, plin de emoții și de sentimente, adaptat le propria ta viziune - un spectacol în care ceea ce pare imposibil devine posibil.

Un lider are de făcut un rol mare, în orice circumstanță. El nu face niciodată figurație. Nu poți să iei un lider și să-l pui să interpreteze rolul unui servitor care să ducă o tavă și să servească fără sa piardă nimic din ea. Servitorul face doar figurație, dar nu poate interpreta niciodată rolul de lider.

Se spune că regele Carol al IX-lea a întrebat-o pe Caterina de Medicis, după noaptea Sfântului Bartolomeu: *"Cum ți se pare că mi-am jucat micul meu rol?"*

La fel te întreb și eu pe tine: Cum ți-ai jucat propriul tău rol? Ai reușit să-ți interpretezi cu o virtuozitate inegalabilă rolul de lider în "piesa" pe care tu însuți ai creat-o? Dacă nu, renunță pe viitor la acest rol și cedează-l altcuiva cu adevărat talentat.

Un artist cameleonic este omul care știe să facă din viața sa un tablou în care fiecare culoare își găsește corespondent în gândirea de a fi superior altora prin rafinamentul și subtilitățile de cluise, dar și prin manifestarea năzuinței într-un vis pe care să-l poate povesti peste ani.

Piesa de leadership este o combinație explozivă de măști, evenimente, încercări, emoții și lecții de viață pe care trebuie să știi să le asamblezi și să le domini astfel încât să construiești personajul perfect al unei confesiuni sufletești de o emoționantă sinceritate.

Dacă aspiri la titlul de lider, trebuie să știi din start că te așteaptă o muncă colosală într-o "piesă" în care trebuie să deții capul de afiș permanent, o piesă scrisă și regizată de tine a cărei final este cel așteptat de tine, dar care să fie în favoarea tuturor. Depinde de tine calitatea piesei și a prestației pe care o oferi.

Source: https://neculaifantanaru.com/piesa-de-leadership.html

Piesa minune a renașterii intelectuale

On Decembrie 20, 2013

Oferă modelului tău de leadership o transformare fără precedent, concentrându-ți toate forțele de excelență într-un sistem de gândire care să asigure noi abordări.

O bună parte din viață mi-am consacrat-o muncii științifice, în propriul laborator, înconjurat de retorte și creuzete. Cu chibzuința unui alchimist care cercetează noi rețele de transformare a metalului în aur, am pornit la descifrarea unor taine deosebit de complexe. Şi, cu răbdare, am reușit să elimin variantele necorespunzătoare de prelucrare a necunoscutelor, prin accesarea eficientă a datelor și rezultatelor analizate.

Vreme îndelungată, stăruitor, zi de zi, mi-am îndreptat dezvoltarea spre o *Intellectuale Renascentiae* , reunindu-mi analizele într-o teorie a materiei pe baza unor noi legi și principii. Ireproșabil, am reușit să creez un nou spațiu de înțelegere a relației dintre taine și înțelesuri. Şi, astfel, am putut să recunosc efectele unui sistem de forțe concurente care acționează asupra unui punct și în raport cu o axă.

Celebrul alchimist, Van Helmont, a scobit o adâncitură într-o cărămidă, a pus în ea busuioc mărunțit, apoi a acoperit adâncitura cu o altă cărămidă. A expus micuța structură la soare și, după câteva zile, mireasma din busuioc acționând ca o maia a transformat iarba în adevărați scorpioni. Rețeta aceasta a avut o cu totul altă conotație pentru mine, un alt conținut, un înțeles pe care l-am recunoscut în esență. Şi anume, totul era posibil pentru cel care reușea să mențină în echilibru forțele de acțiune și reacțiune ale acestei lumi.

Trecând cu abilitate peste fiorul inexplicabil al plăsmuirii ce transforma toate obiectele din jur în regiuni de cercetare, excluzând cu prioritate toate generalitățile goale de conținut, am reușit în final să descopăr esența, profunzimea din care sunt constituite elementele. A căror variații și interacțiuni pot să producă o mare cantitate de forță într-un timp foarte scurt.

Leadership: Poți să-ți etalezi capacitatea de a distinge limbajul științei vieții de "poarta" spre o cunoaștere detaliată a tot ce este în jurul tău, fără să te constitui drept rezultat al unei puteri care continuă să te stăpânească?

Nu puteam să renunț la halatul alb, aveam încă de limpezit mult taine în lupta cu imaginația și adevărul. Făceam tot mai multe experiențe și observații. Stimulatoriu, mă slujeam de forțele de sens contrar, ținând cont de alternanța și unitatea lor, astfel încât modulul rezultantei lor să fie maxim.

Din tentație în tentație, din provocare în provocare, în experimentele trăite atât prin intensitate cât și prin durată, depășind barierele gândurilor, uzând de tendința de a face din orice o entitate vie, am reușit să așez toate aceste forțe de sens contrar într-o nouă construcție, într-un sistem de gândire care viza asigurarea unor noi abordări.

Esența creației, starterul acesta care mă menținea în priză, făcându-și zilnic upgrade, asigura alimentarea unui curent suficient de mare prin filamentele științei, conturând direcțiile mele viitoare de cercetare. Curentul s-a transformat și evoluat de-a lungul timpului, ajungând să fie ceea ce trăiesc în ziua de azi: aventura cunoașterii prin intermediul puterii prezentului. Acesta a fost, de altfel, și secretul lui Milton.

În ceea ce mă privește, limbajul vieții evidențiat de o împăcare cu mine însumi, ce ține de

iubirea față de tot cei din jur, nu-mi creează nicio imagine în ochii celorlalți, nu-mi oferă mândrie sau o bucurie de nedescris, fiindcă încă nu mi-am asumat o exteriorizare a sufletului meu printr-o favorabilă îmbinare a frumosului cu utilul. Singura putere care continuă să mă stăpânească este dorința de a cunoaște legile materiei și de a le folosi în scopul valorizării unei noi rațiuni.

Leadership: Poți să recunoști efectele unui sistem de forțe concurente care acționează asupra unui punct și în raport cu o axă, evaluându-te în raport cu imposibilitatea unei cunoașteri adevărate care îmbină toate detaliile experienței de viață cu detaliile unei opere de artă?

Leadershipul este rezultatul unui proces de fundamentare a cunoașterii și înțelegerii, prielnice unei dezvoltări avantajoase. A produce o mare cantitate de forță intelectuală într-un timp foarte scurt, este proiectul posibilității unei putințe lăuntrice nelimitate de a construi noi tipare de utilizare a resurselor proprii de formare și învățare.

Cunoașterea reprezintă primul episod dintr-o nouă etapă a regăsirii de sine plină de pasiune, pline de sensul care este sau nu este în fiecare dintre noi. Iar această regăsire reflectă însușirea de a fi autentic. Este urmarea unei continuități, nepusă în lumină în chip sistematic.

Omul care pretinde mai multe de la el însuși, totuși, nu ajunge la excelență decât rareori, și numai atunci când analizele pline de experiență și intuiție, ieșind din perimetrul de investigație a științei, încep să-și făurească o "istorie" personală la care ceilalți nu au acces. O filozofie la care nu poate participa oricine cu convingere. Aceasta fiind dubla încadrare a determinismului într-un leadership eficient în baza unor eforturi și idei care îngăduie "priviri din afară" dar nu îngăduie deliberări de grup. În multe cazuri, totul se face individual de-a lungul întregului proces de creare a valorii.

A recunoaște efectele unui sistem de forțe concurente care acționează asupra unul punct și în raport cu o axă înseamnă să pui la dispoziția propriei tale cunoașteri o mulțime de date omogene care modelează un sistem sau un proces din lumea reală și servește ca suport unei scheme de înțelegere a necunoscutelor derivate dintr-o analiză complexe. Punctul desemnează profunzimea realității, în timp ce axa poate fi reprezentată de patternurile acelor convingeri, considerate de bază, care nu-ți limitează cunoașterea și conturează interpretările personale date aspectelor particulare ale practicii.

O artă perfectă care face cinste științei de a te constitui drept un rezultat al unei puteri care continuă să te stăpânească este o îmbinare de filosofie care îți permite să gândești orice în termeni de "proces al transformării" și de valoare atribuită curiozității de tipul "privire din exterior".

Această privire din exterior care nu-ți mai dă pace te face să te întrebi mereu: "oare ce am descoperit astăzi nou, și care mi-a scăpat ieri" ?

Din tentație în tentație, din provocare în provocare, în lupta cu necunoscutele, vei ajunge să contribui masiv la formularea unor noi teorii în știință, uneori prin raportarea la teorii anterioare. Şi asta cu o singură condiție: să așezi toate aceste forțe de sens contrar într-o nouă construcție, într-un nou sistem de gândire care vizează asigurarea unor noi abordări.

Aceste forțe de sens contrar sunt date de noțiunile și cunoștințele căpătate în timp, teoretice sau practice, care îți individualizează cercetările și sunt utile dezvoltării tale. Dacă intenționezi să descoperi noi ipoteze sau teorii care să prevestească sau să pregătească dezvoltarea procedeelor de reconstituire a unor aspecte particulare din arsenalul cercetării, atunci slujește-te de forțele de sens contrar ținând cont de alternanța și unitatea lor, astfel

încât modulul rezultatei lor să fie maxim.

Leadershipul devine din punct de vedere științific expresia fenomenalizării uneia și aceleiași esențe de bază a renașterii intelectuale: cuprinderea materiei, creșterea conținutului de adevăruri care pot fi înțelese pe măsură ce se transformă în convingeri.

Ordonarea logică a compozițiilor de informații și a exemplelor de bună practică, din spatele cercetării științifice, după sistemul evoluat de prelucrare a întrebărilor și răspunsurilor care produc materia primă a unor noi reflecții cu adevărat utile, va stărui în multă vreme în jurul aurei perfecțiunii.

Piesa minune a renașterii intelectuale este cunoașterea izvorâtă din realitatea care constituie izvorul tuturor transformărilor din natură, mai ales cunoașterea aprofundată a complexității fenomenului numit "om".

Source: https://neculaifantanaru.com/piesa-minune-a-renasterii-intelectuale.html

Pilda dreptei credințe a lui David

On Martie 02, 2022

Să ai atât de mare încredere în tine, încât încrederea ta să constituie povestea unui destin neîntrerupt. De la încredere la destin se măsoară performanțele tale !

Prin clasa a 3-a am văzut un filmuleț despre lupta lui David și Goliat, o pildă de mărturisire a adevăratei credințe. Tare mult mi-a plăcut. Mai întâi fiindcă îmi plac filmele despre învingători, apoi fiindcă și eu am fost dintotdeauna un învingător. Şi nu-mi place să pierd. Ei bine, Goliat era un războinic filistean uriaș, faimos pentru lupta corp la corp, foarte înalt de circa patru metri, învingător în toate bătăliile la care a participat. De cealaltă parte, David era subțirel, avea o statură medie, nu luase parte la nicio bătălie, dar știa să tragă cu praștia mai bine ca oricine.

Toată lumea l-a avertizat pe David să fie cu mare băgare de seamă, deoarece nu are nicio șansă să-l învingă pe marele Goliat. Dar, mai important este ce-a simțit David în sufletul lui, fără să ia seama de avertismentele repetate ale celorlalți. Sămânța credinței și a sfințeniei sădită în sufletul lui de către Dumnezeu, s-a manifestat ca un avânt puternic spre a reuși imposibilul: *"Goliat este atât de mare, încât pur și simplu nu am cum să nu-l nimeresc ! "*

Asta este o lecție de un preț nespus de mare. Vei putea să învingi pe oricine se crede BIG, dacă ai praștia potrivită. Şi care este cea mai letală praștie din lume, acum, în secolul 21? Ei bine, TEHNOLOGIA este praștia care poate doborî orice Uriaș, orice munte și orice obstacol !

Bun, dar poate vă întrebați: este loc sub soare pentru amândoi. De ce să învingă unul sau celălalt? Un răspuns la această întrebare: fiindcă totdeauna va trebui să existe un David capabil să creeze o distanțare între oamenii înzestrați cu o credință enormă, și acei farsori, falși performeri, care își confecționează o imagine și un statut de "Cel Atotputernic" la fel cum se considera Goliat.

Cu siguranță, sunt prea mulți ca Goliat care nu merită să se considere mai mult decât sunt, de fapt. A venit momentul ca praștia trebuie să-și facă efectul cum trebuie, și dacă se poate, efectul să fie cât mai rapid și mai zdravăn.

Leadership: Poți să-ți îndeplinești menirea de a fi puternic, la nivelul de înțelegere a unei imagini de mare impact și a sensurilor ei ce pot fi deduse din raportul stabilit între ceea ce este ereditar și ceea ce te înnobilează?

La fiecare generație va apărea câte un David, a cărui unică menire este aceea de a reaminti celor precum Goliat cât de slabi și neputincioși sunt, de fapt. Lumea își va aminti de cei precum David, propovăduitori ai adevăratei credințe, nu de falșii lideri sau de falșii apostoli...

Poate că în genealogia mea există o înrudire îndepărtată cu David, în pofida faptului că el era mai tânăr atunci când a săvârșit fapta nemuritoare și glorioasă. Sau poate că, pentru a susține credința într-un Dumnezeu întrupat, este nevoie de cineva mai puțin "uriaș" care să se remarce prin acele fapte deosebite pe care doar credința le poate înfăptui.

Într-adevăr orice om ales de Dumnezeu este un individ unic, înzestrat o anumită forță de cunoaștere și având o menire unică în viață: de a scoate în evidență rezultatul unei voințe supreme, al unei credințe dirijate, cu scopuri precise. Din această perspectivă, un om de mare credință este un original, dar și imprevizibil mai ales prin rezultatele obținute: unexpected sau

unusual.

Este revelator în această privință punctul de vedere exprimat de scriitorul Mark Fisher: *"În fiecare dintre noi există însă o voce micuță, care nu moare niciodată, supraviețuind chiar și în cele mai vitrege condiții. Ea ne șoptește cu timiditate la ureche că imaginea pe care o proiectăm în public este falsă, că adevărata noastră personalitate rămâne ascunsă și nemanifestată. Consecințele negării de sine și ale refuzului de a oferi lumii ceea ce avem de mai bun în noi sunt inevitabil frustrarea și tristețea".*

Poate că aceasta este și însemnătatea temei biblice a luptei dintre David și Goliat: să port în suflet menirea înaltă de a ține aprinsă candela credinței în contextul unei lumi în schimbare, sau în contextul reorganizării societății, creând premisele unei diferențieri între cei ce au acces la harul divin (care transformă caracterul), și cei care nu au acces. Când te raportezi la statutul de "învingător prin credință", de fapt te raportezi la puterea adevărului divin care spune că: *" Sfântul Duh are menirea de a ne întări pe fiecare înăuntrul nostru".*

Leadership: Poți să manifești un atașament deosebit față de o stare de conștiință care depășește limitele actului mediatic normal și cere un act de credință, invocând prevederea referitoare la un eveniment declanșator de noi energii creatoare?

Mindset reprezintă o serie de percepții sau convingeri pe care oamenii le au despre ei înșiși. În cazul meu, am știut că dacă vreau să fiu învingător în orice luptă, cu mari șanse de a reuși să dobor un munte, întru combaterea idolatriei și a falsei credințe, va trebi să fiu diferit de ceilalți, să fiu eu însumi și să nu mă tem de nimic. Mai ales, nu trebuie să-mi fie teamă să-mi afișez adevărata personalitate într-o lume în care eroii trăiesc drame ale dezechilibrului sufletesc, și se reprezintă doar în imagini care spun povești. De altfel, am învățat să observ totul cu mare atenție și, izolându-mă din când în când de restul lumii, am învățat să fiu sincer cu mine însumi, am aflat mai multe despre cine sunt eu cu adevărat.

Goliat este o metaforă a întunericului necredinței sau a idolatriei, un reper al modului cum funcționează criza de identitate a unei șarade care permite perpetuarea incompetenței, creând o mare breșă în zidul de valori puternice pe care se bazează o societate ordonată. Valori precum onestitatea, demnitatea, cumpătarea, respectul, ordinea, perseverență, voința, credința în Dumnezeu. Iar dacă aș lua în calcul ipoteza unei diferențieri între toleranța centrată pe relativitatea valorilor, și toleranța asociată în principal cu valorizarea egalității, fără să subestimez importanța unei transformări interioare, aș adăuga că numai o intenție precisă dublată de un atașament spiritual poate să conducă la un rezultat pozitiv.

Am înțeles că transformarea trebuie să se producă întotdeauna mai întâi în interior, prin formarea unei imagini clare și precise a ambițiilor și dorințelor mele (îndreptate spre dobândirea înaltei performanțe). Dar asta nu este de ajuns ca să realizez o schimbare. Trebuie, totodată, să merg până la cele mai mici detalii referitoare la exercitarea unor competențe majore și acte de intervenționism pentru accelerarea progresului științei, încât să promovez o nouă viziune a viitorului.

În niciun caz nu trebuie să mă afirm prin exercitarea unor acte de constrângere la nivel de acceptare a unei imagini care nu face nicio atingere onestității, demnității ori măreției.

Oamenii mari sunt cei care deși nu au nimic, reușesc să aibă realizări uimitoare. Oamenii mici sunt cei care au totul, dar nu reușesc să facă nimic extraordinar.

Desigur, în sprijinul acțiunilor mele, am luat deseori în calcul acest imperativ: *"Când ai o intenție reală, 90% din posibilele obstacole tind să dispară de la sine, iar celelalte 10 procente pot fi controlate cu ușurință de ajutorul instrumentelor de care dispuni. Puterea*

intenției este cvasi-nelimitată."

Aceasta din urmă este și concluzia complicatei demonstrații de putere în care, ușor-ușor, mi-am înscris intențiile de comunicare a unui mesaj spiritual: "Un om de mare credință este om care s-a dăruit cu mare pasiune științei și artei, spre susținerea inovației și difuzarea ei largă pe ansamblul unei demonstrații de autoritate în domeniu."

Leadershipul este demonstrația de putere pe care o faci invadând un terioriu care este obișnuit cu minciuna si cu reaua credință.

Pilda dreptei credințe a lui David îmi indică un singur reper de verticalitate: să nu-mi fac niciodată chip cioplit, adică să mă încred numai în mine și să nu pun niciodată pe nimeni mai presus de puterea mea. Dar trebuie să știu exact ce anume doresc să fiu, unde trebuie să ajung, și să-mi transform dorințele în intenții - formulându-le cât mai clar cu putință.

De fapt, lupta dintre David și Goliat evidențiază deosebirea dintre adevăr și falsitate, dintre autenticitate și aparență: una este să fii realmente puternic (prin credință), și cu totul altceva este să te consideri BIG (fără să îl ai pe Dumnezeu de partea ta).

Source: https://neculaifantanaru.com/pilda-dreptei-credinte-a-lui-david.html

Pink - The Color Of Love

On Mai 27, 2018

Învață să te recunoști din perspectiva unei străluciri calde, încât să crești în renașterea unei opere care nu moare niciodată.

Arta înseamnă în primul rând culoare, o veșnică dimensiune a sinelui educat într-o cultură a frumosului autentic, prim planul unui act de creație îndelung chibzuit care reflectă modul de gândire, de simțire și de înțelegere a vieții în desfășurarea unui joc de tonuri și nuanțe, lumini și umbre, linii și curbe naturale. De aici a început totul.

Înțelegerea și explicarea artei imediate, cu toate aspectele ei concrete legate strâns de existența unui Dumnezeu care își continuă expansiunea plină de înțelesuri abandonate, în ciuda oricăror nuanțe de optică, se comportă ca o forță de expresie greu separabilă de întregul unei simțiri înaripate în timp. Puțini dețin capacitatea artistului de a se adânci în formularea unei premise cromatice ca singură inspirație a Duhului Sfant și a se confrunta cu repere culturale durabile, fiindcă totul la el exprimă tendința de expansiune a mirajelor cele mai intense.

De mic copil am înțeles că sunt asemenea unui străin pe un fond de trăire mistică, vecin cu plonjonul inițiatic într-o lume paralelă și acaparatoare, dar ferit de orice contaminare anecdotică din partea vizibilă a unui continent scufundat aproape total în uitare. Arta, cu secretele ei pline de sensibilitatea universului, nu este la îndemâna oricui muritor.

Într-un mod cu totul uimitor, trebuia să-mi câștig reușita într-o atmosferă de puternic contrast de clar-obscur, modelată de o lumină roșiatică destul de convingătoare care tratează spectacolul unei frumuseți mai profunde, mai ascunse, a sufletului. Ceva neînsemnat ca și construcție plastică, dar care căpăta proporții imense de rigoare prin folosirea principiilor artei ca reflexie a unei vieți literar-artistice de o efervescență remarcabilă.

Să mă recunosc la perfecție din perspectiva unei străluciri calde, subterane, într-un fond sângeriu care nu se poate auzi, vitaminizat de sensuri adânci, ce se prezintă ca mozaic al măreției în fața unei conștiințe estetice pure, era ceea ce în artă se numește: "Renașterea unei opere care n-a murit niciodată".

Leadership: Îți controlezi tendința de a te considera o parte dintr-un univers abstract, rezervându-ți privilegiul unei vieți văzută ca o corelație între niște culori care își focalizează strălucirea asupra unui fond de imagine autentică?

Inițiatorul unei mișcări artistice care își va desăvârși caracteristicile esențiale în secolul XXI, provocând prin exemplul său extinderea unui concept exclusiv de culturalizare a maselor, în stilul lui Paracelsus care lăsa să se înțeleagă mesajul universal *"Să te ții scai de știință până ce ea se îndrăgostește nebunește de tine"* , s-a hrănit în mod mixt sau integral cu supliment cultural, plin de semnificații și simboluri, care stau la temelia oricărei construcții plastice sau literare.

Trebuia să mă apropii de un splendid exemplu de păstrare a farmecului intelectual, ca o rezultantă a contrastelor dintre frumusețea supremă a unei inimii harice care știe oricând să fie tandră, și apogeul artei finite, prin încercarea de simbolizare a spațiului de expunere a unei serii de subiectivisme educate, pline de consistență, așa cum apar ele exprimate în încercările marilor artiști de a da naștere unui nou curent de simțire și gândire.

Rozul pal și Roșul intens. Combinația dintre aceste două nuanțe cu valori concentrate pe fondul ideatic al unui expresionism destul de insistent, se face prin transfigurarea sensibilului într-o spiritualitate superioară, pură și armonioasă. Trăirile cele mai intense se confundă cu culoarea sângelui care străbate o inimă plină de iasomie, ca într-un fel de lege a naturii care confirmă ambivalența simbolică a unui macrocosmos temporal și nemuritor, sensibil și intelectiv deopotrivă.

Leadership: Estetica cu care înnobilezi vastitatea subiectului numit "viață" confirmă argumentele cu privire la reacțiile emoționale care invită la contemplarea unei opere de artă autentice?

Însăși coordonatele unei gândiri desfășurate pe un fond de imagini suprapuse într-un basm cromatic crepuscular, într-un scenariu fictiv dominat de impulsul către explorări creative, pot fi asociate cu năzuința imposibilă a pictorului de a-și cunoaște conținutul emoțional într-un fel de coloană a infinitului văzută ca atribut al unei policromii instrumentale, sub forma unui ecou cu grave rezonanțe filosofice: Take a look around, don't you see what I have meant?

Maestrul meu, aproape de uimirea pe care o trezește o lumină puternic focalizată pe articulațiile unui univers infinit în care divinitatea este modelul suprem, îmi repeta adesea: *"În artă degeaba atingi inima modelului dacă nu scoți la iveală sufletul care îl întregește pe al tău* ".

Să reprezinți spectrul celor mai fine semnale de vibrație ale bucuriei sau durerii, oscilând de la nerv la nerv într-o ecloziune a cromaticii perfect echilibrată cu semnificația adâncă a fiecărei povești în sine, înseamnă să modifici toate entitățile și dimensiunile celui mai infinit univers pe care ți l-ai putea imagina. Dar în același timp trebuie să respecți tainele și darul oglinzii, fără să renunți la povestea personală.

Lumea lui Dumnezeu a lăsat în favoarea artei doar pozitivul ei, iar cine reușește să folosească materia primă (care reprezintă tot atâtea metafore și simboluri) pentru a compune o nouă cromatică a raporturilor echilibrate de complementaritate roșu - verde, în nota unui clar-obscur sufletesc caracterizat prin supremația formelor inspirate de natură, acela se va constitui numaidecât ca forță de expresie și valoare artistică.

Leadership: Poți să-ți prelungești viața prin intermediul esteticii cu care îți înnobilezi Egoul, fără să faci din trăirile tale o culoare fără licărire și fără reflexii?

Frumusețea pe care o inspiră artistul este o culoare care vorbește despre spațiul infinit al universului suspendat între vis și realitate, pe care ochiul interior o identifică drept mesaj al unei materialități care se spiritualizează. Şi tot prin intermediul unui artist care a făcut înconjurul lumii, scriitorul Mika Waltari evidențiază mai bine trăirile pe care le încearcă un suflet care pătrunde în lumea spirituală și nu mai poate evada în libertate:

"Ascultă, străinule ! Mă macin singur pentru a îndrăzni să fac ce încă nimeni n-a făcut. Zeii mă ocrotesc, dar nu știu dacă ei înțeleg cu adevărat disperarea cu care sunt dominat în încercarea de a-mi etala însușirile unice în lume. Cei care nu cunosc limbajul artei, dimensiunile și factura ei monumentală, se mulțumesc cu culorile și cu formele tradiționale. Iată de ce lumea este plină de oameni iscusiți, care se bucură de succes și au o viață ușoară. Dar un adevărat artist nu se măsoară decât cu el însuși. Nu, eu nu am rival în această lume ! Eu, Aruns din Tarquinia, nu mă întrec decât cu mine însumi ! "

Expresia constantă a unei priviri adânci și atente care se pierde în lumina destinului altora este ceea ce constituie și determină un lucru, o reacție sau o direcție vizuală în jurul unei idei: este mai ușor să-ți transpui povestea în imagini, decât să fii tu însuți încadrat într-o

realitate care depășește granițele lumii cotidiene obișnuite.

Un fond de imagine autentică seamănă cu o culoare fără început și fără sfârșit: te captivează și te amăgește în același timp pentru că îți permite să te consideri un creator nemărginit, o mică parte a universului pământesc, vizibil și cognoscibil, dar nu și stăpânul absolut în planul perfect al macrocosmului în care divinitatea este modelul suprem.

Leadershipul este conținutul unei povești pe care o poți colora cum vrei tu, dar în limitele fixe ale unui subiect care rămâne imortalizat peste timp într-un tablou care nu-și poate depăși dimensiunea originală.

Pink - The Color Of Love este expresia dimensiunii emoționale a culorii pe care o aleg să reprezinte "my own story" care nu a mai fost vizibilă până acum, cel puțin nu în varianta de tablou semnat cu litere de sânge în universul literar, în colțul din stânga-jos a paginii în care pământul se unește cu cerul: *Neculai Ioan Fântânaru.*

*** Notă:** Yakuro - Pink (The Color Of Love)

Source: https://neculaifantanaru.com/pink-the-color-of-love.html

Plăsmuirile unei minți în care abundă arta

On Ianuarie 09, 2015

Poziționează-te în planul concret al descoperirilor, reglând sensul realităților aflate dincolo de experiența de viață.

Simțeam că sunt în preajma unei mari descoperiri, semănate din prea plinul unei încărcături revelatoare. Micile artificii de sintaxă ale construcției de tip „While", din procedura de extindere a orizontului de proiecție a imaginilor de dincolo de gratiile realității, mă salvau cu brio din aproape orice încurcătură. Însă, la un moment dat am realizat că ecuația a cărei necunoscută era „argumentul duratei", în virtutea căreia se defineau excepțiile din câmpul logicii, devenise tot mai incertă datorită impredictibilității efectelor ei.

Aidoma unui meticulos colecționar de tentații primejdioase, strecurate într-un loc discret unde își puteau dezlănțui în voie dulcea otravă, eram atras în vârtejul amețitor al simbolurilor care puteau da sens experiențelor de viață trăite la maxim. Ispititor, mă agățam de o aparentă stranietate, determinată de o sumă întreagă de factori obiectivi, dar totodată marcată de suma forțelor de reacție ale modelului de gândire nerestricționat de vreo limitare.

Mă vedeam tot mai mult într-o lumină în care alții nu mă vedeau. Cumva, mă aflam în postura califului Harun Al-Rasid care, prins în mod regulat de insomnii, se preumbla de unul singur prin umbrele saraiului căutându-și frumoasele roabe pe care, odată găsite, le mângâia cu cele mai pure cuvinte. Dar ziua ștergea vorbele din timpul nopții.

Şi tot așa se întâmpla cu descoperirea mea uluitoare. Ea trebuia să fie examinată ca un fel de convenție a modalității de expunere a realității, una cu o cauzalitate inversă, deci să nu ducă la nudul aparențelor. Dar trebuia să fiu atent atunci când încercam să o împărtășesc cu ceilalți. Căci o asemenea artă creatoare, *une drôle de façon de l'expérience,* își putea pierde din impact pe măsură ce încercam să unific rațiunile finite ale creației cu ficțiunile necorupte de nicio finalitate.

Leadership: Experiența ta de trasare a unei noi realități validează aplicabilitatea cu totul extraordinară a descoperirilor înglobate într-un orizont de timp îndepărtat?

Finalitatea este o caracteristică esențială în leadership, implicând un ansamblu de corelații între valoarea de exprimare, libertatea de gândire, conotațiile ideilor plăsmuite și conținutul de adevăr pe care îl generezi. Tot acest ansamblu depinde de o anumită concepție a filosofiei, formată în jurul elementelor de bază ale vieții în mijlocul cărora se află subiectul uman, pe care trebuie să o propagi față de orice formulă a schimbării.

Leadershipul este o consecință a ceea ce numește „inteligență idealistă", redată prin intermediul creației situate la granița dintre viață și ficțiune. Care, la rândul ei, este consolidată prin sensul atribuit culturii descoperirii unui alt mod de a înțelege lumea, de a-i căuta culoarea, de a o personaliza cu o nouă interpretare. Iar dacă vrei să testezi limitele de acceptabilitate a gândirii tale, împărtășește-ți viziunea despre lume cu ceilalți.

Experiența de trasare a unei realități mai presus de obișnuit, în care argumentul duratei este un rezultat al extinderii și implementării ei, se consideră a fi inevitabilă. Iar deoarece condițiile de expunere a finalităților se pot oricând rescrie, experiența aceasta devine o aventură a spiritului - de la percepție la conștiința de sine, și de la rațiune la revelație. Şi ea validează aplicabilitatea cu totul extraordinară a descoperirilor înglobate într-un orizont de timp îndepărtat prin unificarea rațiunilor finite ale creației cu ficțiunile necorupte de nicio

finalitate.

Cunoașterea care izvorăște din întâlnirea cu realitatea de dincolo de experiența vieții, prin contact cu puterea creatoare, sub forma unei combinații suprarealiste dintre vechi și nou, real și imaginar, poate face dovada depășirii limitelor tale de dezvoltare.

Dacă vrei ca leadershipul să dețină suficientă pregnanță pentru a marca evoluția, poziționează-te în planul concret al descoperirilor, reglând sensul acelor realității aflate dincolo de experiența de viață – deci, apropiată de o rațiune mai înaltă de creație, capabilă să producă o transformare radicală a lumii.

Experiența care împletește toate elementele realității din care este format spațiul unei noi descoperiri abundă de acea forță creatoare a talentului de a te vedea în postura unui personaj de poveste care merită să fie în centrul unui nou concept numit: "Ia-te după mine ! "

Plăsmuirile unei minți în care abundă arta evidențiază acele fragmente de gânduri, stări și experiențe de viață, finalizate într-un act de creație care aduce noi interpretări în care se regăsesc imagini și aspecte ale unei lumi aflate în continuă prefacere. Dacă reușești să-ți extinzi orizonturile, prin creație și prin conștiință, atunci se vei putea spune că ai început să faci „artă".

Source: https://neculaifantanaru.com/plasmuirile-unei-minti-in-care-abunda-arta.html

Plasticitatea neîntrecută a proiecției astrale

On Mai 20, 2018

Artistul și trecutul lumii sunt ca două ascuțișuri de sabie pe care numai expresia unei viziuni subiective le face să se încreadă unul în celălalt.

O să-ți spun acum despre ceea ce nu se predă niciunde, un secret al cărui ecou liber și nestingherit zace doar în universul fascinant al hazardului, între îndoială și delir, credință și extaz, conform voinței unui artist de a așeza formele unei elementarități primare într-un ingenios și pertinent profil pictural, plin de contraste cromatice.

Înconjurată de o aură mistică printre rămășițele timpului nemăsurat, culoarea unei teme majore se manifestă prin abundență, splendoare și măreție, vorbind despre ceea ce te va face să treci dincolo de simpla existență trecătoare, atunci când voința ta se pierde în grija unui Dumnezeu care adesea poartă o picătură de mirare după atâtea lacrimi astrale vărsate la contemplarea propriei lumi.

O undă de filiație cosmică străbate miturile lumii antice, în măsura în care culoarea temei s-a păstrat într-un loc uscat, într-un container închis ermetic, într-un spațiu răcoros și întunecat, așa numitul abis al nostalgiei ce posedă în mod latent memoria unui timp fabulos care își trimite până în prezent undele pline de semnificații.

Profilul autentic al construcției picturale se contopește cu baza sensibilă a unei povești bizare, în combinație cu caracterul specific al reflectării artistice în cadrul formelor conștiinței metafizice, mai degrabă decât acea fațetă empirică a profețiilor străvechi în care se concentrează toate însușirile imposibilului devenit posibil.

Leadership: Îți poți elabora o nouă reprezentare despre tine însuți în jurul conceptului de "voiaj cosmic" care să funcționeze ca o multiplă oglindire a aceleiași teme?

Ulise a rezistat cântecului uimitor al Sirenelor ordonând echipajul său să-l lege de catargul navei, în timp ce corăbierii au fost vrăjiți de sunetele lungi și expresive ale unei muzici fascinante. El a vrut să înfrunte legenda și nu le-a urmat chemarea, fiind singurul care s-a salvat din nimicitoarea tentație. Pictorul englez William Etty a pictat întreaga scenă "The Sirens and Ulysses" folosind o tehnică experimentală care, însă, a determinat-o să se deterioreze de îndată ce a fost terminată.

Refrenul unui cântec substanțial interpretat din perspectiva unui mit glorios nu este nicidecum lipsit de corespondență reală, el predomină într-o seducție a culorilor care își epuizează prea devreme resursele de durată.

Singura motivație a viețuirii trecutului, din partea unui muritor ce învinge nemurirea prin arta de a răscoli o realitate demult apusă, așa cum cristalul reflectat în intensitatea emoțiilor învinge amărăciunea, conferind curajul de a o lua de la început, este o reducere la expresia unei semnificații astrale: Totul se reia sub o altă formă și în altă octavă !

Numai un artist grandios poate să reproducă o realitate și cadrul unui anumit eveniment în jurul conceptului de "voiaj cosmic" dinspre și înapoi spre sine. Mai întâi se convinge pe el însuși de veridicitatea unei ipoteze a lumii apropiate de un anumit subiect, apoi o transpune într-o temă cu caracter de noutate prin includerea unei "asigurări de viață prelungite" în favoarea unui concurs al hazardului reflectat printr-un fenomen cosmogonic măiestrit

estetizat.

Leadership: Te consacri ideii reluării unui fapt ce poate fi acceptat ca fiind un prototip și o copie a interacțiunilor anterioare dintre mit și adevăr?

O continuitate bizară pare să lege mișcările unei arte vizuale de mișcarea oscilatorie a unui pendul gravitațional virtual, amintind de sunetul unui flaut îndepărtat, sau de producerea unei seducții ce nu dispare prea ușor, înțepenind trupul și sufletul, culoarea și linia, lăsându-le să se estompeze.

Această continuitate pare să aibă ca bază sensibilă a construcției picturale însăși preocuparea de a surprinde cromatic transparența unui cristal în care se găsesc atomii unei perpetuări a conținutului latent dintr-un scenariu de viață scris de o mână invizibilă, repetându-se prin reflecția unor unde cosmice de energie ca în aproape toate ficțiunile borgesiene.

Plasticitatea neîntrecută a unei proiecții astrale se supune altor legi decât cele pe care le-a descoperit omenirea de-a lungul secolelor, fiindcă redă neîncetat ideea de reformulare a întâmplărilor în favoarea unui prezent de tipul "Oglindă" care devine în timp o legendă.

Scriitorul argentinian Jorge luis Borges se întreba cum ar putea fi enumerat, măcar în parte, un ansamblu infinit, fără ca mărturia lui scrisă să fie contaminată de falsitate? El spunea: *"În acea clipă necuprinsă am văzut milioane de lucruri plăcute sau înspăimântătoare. Nici unul nu m-a uimit mai tare decât faptul că toate ocupau același punct, fără a se suprapune și fără a fi transparente. Ceea ce mi-au văzut ochii a fost simultan, pe când ceea ce o să transcriu e succesiv, fiindcă numai așa îngăduie limbajul. O să încerc, totuși, să surprind ceva."*

Trebuie să știi să vezi din adâncimea amănuntului primar înainte de a susține relevanța punctului de vedere final, pentru a recepta o adevărată operă de artă care la un moment dat va exploda într-o singură modalitate de exprimare artistică, prin mirroring: "You and I Could feel as once".

Artistul și trecutul lumii sunt ca două ascuțișuri de sabie pe care numai expresia unei viziuni subiective le face să se încreadă unul în celălalt.

Marele secret al efectului artistic vizează singurul amănunt care reconstruiește o lume: oglindirea propriei personalități în pielea unui personaj mitologic, rememorând aventurile legendare și încercând să ajungi un erou recunoscut de toți ceilalți membri ai unui univers real, spiritual și generator de năzuințe.

Plasticitatea neîntrecută a proiecției astrale este dată de cuvântul închis în deșertul secolelor, numit "mitologie", din care artistul își ia inspirația pentru ființele magice plămădite din același aluat cu el datorită inclinației spre suprarealism și a convingătoarei demonstrații de continuitate a unei vieți de legendă.

Source: https://neculaifantanaru.com/plasticitatea-neintrecuta-a-proiectiei-astrale.html

Player și Gamer

On Aprilie 21, 2016

Demonstrează-ți superioritatea, extinzându-ți libertatea de a te manifesta într-un cadru al cărui conținut se află la intersecția dintre creație, interpretare și coordonare.

Am știut dintotdeauna ce voiam de la mine, cine sau ce mă aștepta într-o parte de lume fabuloasă. O lume desprinsă parcă din jocul *League of Legends* , reînviind acel plus de strălucire al unui decor de un realism impresionant, inspirat dintr-un aspect de viață ireală, chiar dacă uneori totul se întorcea împotriva mea.

În acest caz, atitudinea mea corespundea unui *player dropped into a battle arena* , fiind altcineva decât am fost inițial, asumându-mi rolul unui "Summoner", nevăzut, care controlează un "campion" cu abilități unice de luptă împotriva unei echipe formată din alți jucători sau campioni. A scoate în evidență superioritea facultății de recunoaștere a unei realități mai vii, mai alerte, mai evoluate, pe care ceilalți oameni cu greu ar fi dispuși s-o accepte, înseamnă să te încrezi într-un om mai apropiat de univers care acceptă provocarea de a se ridica la înălțimea unei legende demne de un Creator de lumi paralele.

Hazardul poate fi admis drept cauză a apariției unei provocări din care se scade uitarea în urmă, uitarea înainte, rămânând doar vraja aparențelor, acea beție a primilor pași într-o lume paralelă, somnambula fericire a unui carpe diem epic, pentru care nu există permisiune explicită, nici justificare, ci doar *acceptance of a challenge.*

Leadership: Experiența pe care o atribui superiorității tale în a mânui partea revelatoare a hazardului deschide orizontul unei tematici mai largi despre interacțiunile dintre intelectualitate și putere?

Părea că sunt controlat de la distanță de un computer performant. Practic, trebuia să execut comenzile bine stabilite ale unui utilizator născocitor care, utilizând propriile experiențe și percepții, încălca orice reguli și orice limite. Cât timp oare puteam să urmez instrucțiunile acestui user-final? Cum oare să-i trezesc interesul, încât să-mi atribuie o altă axă de orientare în proiectul „game"?

Eu si Userul meu. Player și Gamer. Împreună am format o conștiință, o prezență obsedantă, indispensabilă unei evoluții care părea c-am mai trăit-o. Şi mi-ar plăcea ca cei care nu dețin răspunsurile, să admită asta. Interacțiunea dintre intelectualitate și putere are ca suport de susținere a actului de creație însăși acea idee de viitor care poate conduce spre o cale de cunoaștere a realității favorizată de întâlnirea cu arta, cu visele, cu viitorul, cu imposibilul, cu o altă variantă a ta de a fi.

Nu ne-am întâlnit pentru a salva lumea din mrejele unui timp care își mărește ritmul de scurgere în mod asimptotic spre o apropiată dată limită, spre acel *end of the world* prezis de atâtea spirite luminate, ci pentru a pătrunde, ca într-un vis, unul în spațiul celuilalt. Până când, în tăcerea trezirii surprinzător de dulce, totul s-a dovedit o alternativă la viață.

Leadership: Ai început să culegi roadele ambiției nemărginite de a fi un fel de dublură a ta care te împinge tot mai departe spre un *"acceptance of a challenge"* ?

Orice om care vrea să-și dezvolte superioritatea imaginației asupra realului, însușindu-și acea cantitate totală de informație dată de suma percepțiilor pe care le experimentează în mod

unic, intervine practic în jocul liber al unui erou aflat în concordanță sau în opoziție cu creatorul său.

Creația și interpretarea sunt două repere ale leadershipului, simetrice sentimentelor și pasiunii care însoțesc implicarea într-o relație, care fac din posesorul unei gândiri avansate, dintr-un revelator al unei evaluări despre această lume, un vestitor al unei forme noi de cunoaștere.

Acceptarea unei provocări se trage din faptul că realitatea pe care o percepi adevărată nu durează decât ca o limită pe care n-o poate întrece nimeni, una pe care n-o mai poți răbda, nu o mai accepți fără să asiguri capacitate suplimentară de a te imagina în altă postura, mai puțin obișnuită, cum ar fi cea de erou cu însușiri profetice și puteri supranaturale.

Leadership: Poți aplica o regulă de tipul: *"am devenit parte dintr-o lume în care creatorul și creatul se confundă"* în jurul unei viziuni extrasă din efectele unei ficțiuni setată să te facă să te simți mai mult decât ești?

A intra în posesia unui bun dobândit - cum ar fi o rațiune situată deasupra definițiilor faptelor, ceva care capătă sens numai dacă poți vedea altă versiune a realității prin accesarea unei surse de orientare străine, înseamnă a relaționa cu un gamer care ordonează altfel lucrurile.

Gamer-ul este dublura ta. Este superioritatea ta. Tu ești reprezentantul individualității sale într-un decor fabulos, scoțând în evidență acel plus de totalitate care lipsește lumii exterioare. El este aventurierul care în rătăcirile sale descoperă o altă față a lumii, găsindu-și îndestularea în contactul cu ceea ce ești tu la un nivel mai subtil. El este prietenul lângă care ai vrea să stai, chiar dacă știi că la un moment dat este posibil să dispară. Ești pierzător sau învingător pe cât de mult este el dispus să te coordoneze în contextul acelui nivel maxim atins al unui joc plin de provocări.

Superioritatea, pe care leadershipul o acceptă ca pe o necesitate stringentă, vizează mai întâi acea trecere de la player la gamer, încălcând orice reguli și orice limite ale alcătuirii individului, astfel încât el să-și dezvolte acea facultate, într-adevăr excepțională, de a se determina din relația cu elementele unei Existenței Create.

Percepția asupra spațiului în care te proiectezi, datorită nevoii de a te manifesta în raport cu alt plan al ființei, dominând toate dimensiunile unei realități intrinseci, se substituie unei inițiative private de supraveghere și conducere.

Leadershipul presupune să ai întotdeauna în vedere faptul că altcineva este mai presus decât tine, strălucind prin ceea ce tu treci, dar mai ales prin ceea ce tu alegi să crezi că ți se întâmplă.

Doar astfel se poate obține egalitate între creație și creatorul ei, între examinare și descoperire. În acest caz, putem concluziona că leadershipul este un act sinergic.

Player și Gamer evidențiază acea stabilitate a unui întreg, acea unicitate a experienței de a-ți extinde libertatea de manifestare într-un cadru al cărui conținut se află la intersecția dintre creație, interpretare și coordonare.

Source: https://neculaifantanaru.com/player-si-gamer.html

Playtime

On Mai 01, 2016

Ai în vedere acceptul de a te uni cu ceva mai presus decât tine, care să-ți furnizeze prin acorduri fine motivația de a te pregăti pentru noi tendințe de exprimare.

Simțeam că devenisem obiectul de observație al unei entități străine, aflate la mii de ani lumină depărtare, ce mă surprindea mereu cu ceva plăcut, ca într-un vis iluminator fără sfârșit, acționând asupra atmosferei mele cerebrale, șoptindu-mi prin efectul combinat al vibrațiilor și al undelor magnetice obscure. Cumva, îmi asumam o taină pe care nimeni n-o știa: *"Pentru că tu să devii nemuritor și să capeți puterea lui Dumnezeu, devenind egalul meu, trebuie să te lași reglat cu o precizie absolută".*

Trebuia să învăț să controlez ritmul acestei colaborări inedite, odată ce mă încredințasem unei întoarceri spre dreapta, unei transformări de 90 de grade, chiar dacă curiozitatea amestecată cu teama, dacă inima accelerându-și bătăile ca după o emoție puternică, mă împingea asiduu să-mi pun întrebări încuietoare. Obstacolul de care mă loveam în acordul cu formele pure ale învățării despre mine însumi, din rostirea neascunsului, era un fel de asemănare dintre repetarea și acumularea unor determinări diferite, în măsura în care integrarea învățării pe tot parcursul vieții de adult era o parte a înțelegerii unei noi profunzimi ale folosofiei.

Rămăsesem cu ideea ciudată că sunt urmărit de același flux de cerințe stricte cu privire la viitoarea mea slujire unei forme de răspuns înscrisă în sfera unui fantastic experimental, nuanțat cu elemente magice, totodată realist, printre sunetele vibrante ale unei iluzii cu happy - end în viața care precede moartea, alese de un regizor incognito în acord cu prezentul unui PlayTime.

Leadership: Modul în care îți percepi limitele vizavi de profunzimea unei realități care se vrea un adevăr al ființei tale poate surprinde asemănarea dintre ceea ce te caracterizează esențial și ceea ce te depășește (dar te umple de admirație) ?

O nouă putere se revărsa în mine, o senzație de eliberare și o recunoștință nemărginită. Eram învăluit cu îndârjire de acea senzație de High, prins într-un joc captivant de umbre și lumini, pe un ritm alegro, *faster than allegretto but slower than presto* , angajat într-un periplu muzical alert, fascinant, de o fluență extraordinară, care îndemna deopotrivă la meditație și voie bună, la inițiativă și dinamism.

Din partea scriitorului Ion Moja am auzit un "Da" tare și răspicat, primind cea mai adecvată sursă de inspirație, cel mai frumos dar și cea mai mare provocare. Dar cheia întregii situații, prin unicitatea ei, a găsit-o în cele din urmă ceasornicarul Hans Schultz, lucrând o lună întreagă fără pauză: ziua născocind sonerii cu aptitudini muzicale, iar noaptea punându-le la probă din oră în oră la căpătâiul prea blândei sale soții, spre a trage concluziile ce se impuneau atât în privința acurateței tonului, cât și în cea a efectului produs asupra ființelor umane luate prin surprindere.

Luatul prin surprindere este rodul unei conștiințe superioare, devenită între timp un fel de continuă schimbare de stări, pe ritmurile unor dulci acorduri melodioase, cu ajutorul adaosurilor de improvizație, cărora încerci să le găsești o explicație plauzibilă. În această privință, filosofia oferă o cheie de înțelegere a modului în care îmi percepeam ființa: *"Ceea ce îl depășește pe un om este însăși esențialitatea de care nu reușește să scape, fiindcă esențialitatea denotă capacitatea de a se exprima într-o gamă variate de mijloace, dar fără să dea de înțeles că este altcineva."*

Leadership: Poți să sporești șansele unui anumit tip de consecință a faptului de a fi altcineva, abordând dezvoltarea personală din perspectiva unei conștiințe apreciată prin acordurile fine ale unei experiențe dinamice?

A fi altcineva înseamnă să te recunoști drept creatorul unei realități care continuă să te tragă în direcții diferite. O condiție necesară traversării corecte a unei noi etape de dezvoltare, înainte de a deveni un om al permanentei redefiniri, este să treci pragul unui fenomen de tipul „acceptă să slujești unei forțe universale". Ea este busola propriei tale stări de spirit ce îți arată în ce direcție este punctul tău de lansare într-o mare aventură. Iar faptul de a te raporta la această aventură seamănă cu integrarea într-o melodie care te supune unor noi ritmuri de inspirație și autodepășire de sine, lăsându-te purtat pe acordurile fine ale unei experiențe dinamice numită: "comunicare universală".

Traiectoria ta în ecuația leadershipului se poate reprezenta în contact cu o conștiință superioară, care facilitează trecerea de la un drum foarte tranzitat la unul puțin umblat, dar mai evoluat. Este vorba de o adecvare a unei muzici la o idee poetică, frumusețea rostirii divine, ceva care te inspiră prin acordurile fine și prin efectele ascultării, raportat la un dincolo de tine însuți. Orice revelator de idei, orice om al creației a descoperit că ascultarea este o artă în care există frumusețe și o mare înțelegere.

Maestro Eugen Doga spunea că: *"Muzica este o formă de comunicare universală. Primul lucru pe care l-a pus la dispoziție Dumnezeu a fost naiul prin care a vorbit cu lumea prin mijloace muzicale. Avantajul muzicii e că nu avem nevoie de traducere. În special azi când sunt atâtea mijloace tehnice, noi vorbim și se poate auzi chiar și în Cosmos. Muzica, acest suport spiritual care pătrunde direct în inima ascultătorului, este un avantaj foarte puternic al zilelor noastre."*

Leadershipul este precum muzica, o experiență dinamică, pe care mai întâi trebuie să o slujești și apoi să-i descoperi farmecul ! Este o putere care, la randul ei te slujește și în care trebuie sa te recunoști.

Poți să sporești șansele unui anumit tip de consecință asupra autenticității de a exprima ceea ce muzica îți transmite, eliberându-ți energiile creative, doar dacă îți modelezi contribuția la dezvoltarea personală din perspectiva unei conștiințe superioare.

Conștiința superioară, despre care se consideră că nu poate fi atinsă ori cunoscută, transmite o anumită stare de spirit în scena numită lume, într-un cântec numit viață. Ea reprezintă acea voce a rațiunii care, evaluându-te constant, silită totuși să-ți consume o anumită libertate, îți maximizează șansele de a te descoperi sub imaginea unirii cu Marele Tot.

Una din necesitățile superioare ale omului este cea de apartenență la Marele Tot, alături de intuiție - ai încredere în ceea ce simți ! , prezentând o valoare prin faptul că permiți să fii corectat, îndrumat, reglat cu o precizie absolută,100% personalizat și adaptat evoluției care cere dinamism și acțiune, meditație și voie bună.

Leadershipul are în vedere, mai întâi de toate, acceptul de a te uni cu ceva mai presus decât tine, în absența oricăror teorii, legi, superstiții, care să-ți furnizeze prin acorduri fine un stimul obiectiv, acea motivație de a te pregăti pentru noi tendințe de exprimare, printr-o altă abordare a muzicii și a actului de creație. Muzica este ceea ce te simți în interior, ceea ce te crește, te creează mai bun, atunci când te angajezi în traversarea unei noi experiențe de cunoaștere.

Bine spunea cineva: „ *muzica reprezintă o slujire a oamenilor, un mod prin care să-l cunoască mai bine pe Dumnezeu, deschizându-le sufletele prin armonii.* "

În filosofie, capacitatea de a te identifica cu altcineva are ca și corespondent de bază confruntarea cea mai profundă a ființei umane cu întregul evoluției universului care ține de modul în care te recunoști o ființă superioară prin integrarea ta în versurile și în acordurile unei muzici care te binedispune.

PlayTime este începutul unei descoperiri de sine dintr-o altă perspectivă, datorată regularității și ritmicității bătăilor unei pendule cosmice care descrie un traseu între două extremități, formând un echilibru. Capacitatea de a auzi Vocea lui Dumnezeu și de a fugi înspre ea pe ritmurile unei muzici trăite numai de tine, prin conectarea lumii creației cu lumea reală. Şi capacitatea de a reacționa prin izolare și îndepărtare de orice alte zgomote din jur.

*** Notă:** Yanni - Playtime

Pledoarie pentru un sfânt

On Ianuarie 11, 2012

Demonstrează-ți superioritatea morală în acele situații limită în care nu îți poți pune în valoare calitățile emoționale.

Aproape nimeni nu scăpase cu viață. Întregul sătuleț fusese decimat. Nu existau cuvinte care să exprime oroarea și revolta din sufletul celor opt membri ai echipei de comando condusă de Locotenentul Waters. Rebelii îi executaseră cu sânge rece pe aproape pe toți localnicii.

Ellis 'Zee' Pettigrew, unul dintre membrii echipei, îi întâlni ochii femeii care tocmai fusese batjocorită și mutilată. Aceasta dădu din cap încet, încercând să îngâne ceva, iar el simți cum îi pătrunde în inimă acea senzație de teamă cumplită. Îi susținu privirea femeii pentru câteva momente, dar apoi fu rândul lui să se uite în altă parte. Nu vroia să se confrunte cu acel amestec de durere pe care îl citise în ochii ei, pentru că știa ce anume îi transmitea: moartea.

Era tulburat și chiar puțin dezgustat de evidenta răceală și indiferență a ucigașul ei. Un alt membru al echipei îl imobilizase pe acest rebel care aproape o omorâse cu o brutalitate animalică.

- Nenorocitule ! Uite ce-ai făcut, nenorocitule ! apucându-l de gât cu amândouă mâinile, aplecându-i capul spre trupul femeii.

Mila, îndurarea, generozitatea - virtuțile specifice omului, nu-și puteau împlini menirea în acea clipă. Simțindu-se năpădit de o ură cumplită - din motive care au devenit foarte clare, Zee își scoase cuțitul de vânătoare de la brâu. Nu trebuia să înțeleagă, ci doar să acționeze. Falca i se încleștă în jurul unei hotărâri impenetrabile. Furia împotriva acestui ucigaș, a acestui "animal", nu putea fi înăbușită prin nimic. Implantă adânc cuțitul în abdomenul acestuia, învârtindu-l rar, deplasându-l circular în jos, apoi în sus, pentru ca vârful să-i perforeze stomacul și intestinele.

Leadership: Te lovești de tendința de a renunța la sentimentele pozitive într-o conjunctură de tipul "scopul scuză mijloacele" ce durează pe o perioadă nedeterminată?

Un gest "generos": uciderea fără milă a unui criminal, a unui personaj malefic. Însă acest gest, o înfrânare conștientă și deliberată a dorinței de răzbunare pe care o simțea Zee, a produs în sufletul lui o transformare. Acest gest nemilos i-a zbuciumat întregul for interior Pentru o clipă a pierdut tot ce avea mai măreț, generos, umanitar în el. Şi-a pierdut forța de a fi om, prin îndepărtarea de la credință, prin nerespectarea legii supreme: să nu ucizi.

O bucată din el - acea bucată care îi susținea tăria morală, care îi umplea sufletul de viață, care păstra integră propria lui natură emoțională - a murit odată cu cel pe care l-a ucis.

Sentimentele pozitive sunt o întoarcere la începuturile dezvoltării tale etice, deoarece devii din nou flexibil în gândire și simțire, preocupat cu luare aminte de atingerea năprasnicei arme numită "lecție de viață" a cărei tărie o cunoscuse-ți puțin mai înainte, pregătindu-te în același timp să urmezi lupta împotriva setei de glorie.

Dacă la un moment dat te confrunți cu o imagine negativă, complet diferită de ce te-ai așteptat să vezi, atunci să știi că modul în care îți întrebuințezi însușirile predominante

(compasiunea, iertarea, gradul de autocontrol sau simțul dreptății) reflectă darul spiritual cu care ai fost înzestrat: sensibilitate și empatie.

Ca lider, aplici întotdeauna legea sau îți creezi propria lege?

Fiecare om are o datorie morală care îi influențează existența și orizonturile. Nu te poți spăla pe mâini ca Pilat de sângele celor uciși, iar crima să rămână nepedepsită. Rămâne o urmă în inima ta, o reminiscență a trecutului, rămâi cu conștiința încărcată de fapte condamnabile, împiedicându-te să avansezi moral spre ceea ce este bine.

Dar cine l-a judecat pe vinovat? Cine l-a condamnat la moarte? S-au ascultat depozițiile martorilor? Cine erau jurații? Au fost cu toții de acord în privința verdictului final? Şi, în sfârșit, unde erau judecătorii care trebuiau să asigure uniformitatea interpretării și aplicării unitare a legii prin prisma normelor drepturilor omului?

Ellis 'Zee' Pettigrew, din filmul " *Tears of the sun (2003)* ", a fost singurul judecător, singurul jurat, el a creat legea, a reprezentat-o și tot el a aplicat-o. Legea răzbunării morale.

Iar pedepsirea criminalilor este într-o anumită măsură morală – dar asta nu te transformă într-un sfânt.

Leadership: Alegi vinovăția de a nu face ce trebuie atunci când "trebuie" te poate urmări toată viața, în încercarea de a te pune contra curentului?

N-ai cum să strălucești de glorie, n-ai cum să-ți ridici leadershipul pe înalte piedestaluri când remușcările produc în tine o furtună serioasă. Deoarece rămâi sclavul unor principii înguste care nu au nimic în comun cu umanitatea și moralitatea. Trebuie să te eliberezi de orice fel de vină atunci când apare primul nor care îți întunecă conștiința. Sau să găsești un motiv bun care să-ți susțină puterea și valoarea morală. Trebuie să lupți împotriva propriei decăderi morale cu toate mijloacele.

Convingerile și sentimentele pozitive sunt necesare acolo unde mulți uită de ele, sau unde pur și simplu le ignoră. În asemenea caz ei se împotmolesc fără soluție în actul de judecată, depreciindu-și conștiința care le definește identitatea.

Dar în timpuri imorale, probabilitatea ca judecata ta să rămână fixată cum se cuvine de acele convingeri care îți susțin esența vieții se va îndrepta tot mai mult spre zero.

În leadership trebuie să fii tare și să învingi propria ta "moarte". Vei fi luat prin surprindere, vei fi pe cale să clachezi atunci când te aștepți mai puțin . Căci uneori te vei lovi de tendința de a renunța la toate emoțiile tale pozitive, pentru a le înlocui cu altele negative. Ceea ce va conduce la o anulare a personalității tale, lipsindu-te de tot ceea ce este vital: dragostea și credința față de aproapele tău, față de Dumnezeu, față de natura ta proprie.

Înainte de a-ți dezaproba propria conduită morală (care constă dintr-un amestec complex și bine determinat între judecată și convingeri) trebuie să depui efortul de a fi cât obiectiv cu putință în evaluarea propriei evoluții morale.

Răzbunarea care te mântuiește este o formă de dominare a acelei suferințe care te îndeamnă să întreci măsura conștiinței.

Pledoarie pentru un sfânt desemnează acel efort neîncetat de a evidenția calitățile tale emoționale în momentele dificile - atunci când te abați de la orice fel de principiu etic sau moral, atunci când te decuplezi de la orice conexiune afectivă cu lumea din jur.

Toate faptele tale vor fi expuse în fața instanței judecătorești – conștiința. Ca să fii declarat "nevinovat", și ca să îți vindeci inima de orice remușcări și regrete, va fi necesar să demonstrezi superioritatea conștiinței tale în acele situații limită în care nu ți-ai putut pune în valoare calitățile emoționale.

Concluzie: Desigur, nimeni nu este un sfânt. Nimeni nu este o ființă impecabilă din punct de vedere etic sau moral. Dar trebuie să te supui unui proces permanent de autoeducare a voinței pentru a nu acționa arbitrar sau sub impulsurile de moment. Iar în orice situație, oricât de mult ești impresionat de fapte reprobabile, trebuie să dovedești probitate morală.

Nu uita niciodată că nu ești sfânt și nu vei fi, și nu-ți închipui vreodată că ești perfect, căci Dumnezeu nu a creat duplicate.

Source: https://neculaifantanaru.com/pledoarie-pentru-un-sfant.html

Poarta celor două tărâmuri

On Iulie 05, 2011

Sporește-ți valoarea de lider, urmărind permanent existența unei concordanțe între intențiile tale și așteptările oamenilor.

5 noiembrie 2008. Orașul Chicago. Barack Obama s-a adresat mulțimii după ce a devenit primul președinte afro-american din istoria Statelor Unite. Toți îl priveau cu o încredere ce nu lăsa loc de nicio îndoială.

Felul în care domnia sa și-a început discursul reflectă acea disponibilitate de a le comunica oamenilor intențiile sale serioase cu privire la schimbările esențiale ce vor fi adoptate în America. Dar, mai mult decât atât, reflectă acea scânteie de putere pe care o caută în general oamenii, acea doză de siguranță generatoare de speranță, izvorâtă din adâncul propriei ființei, acea forță morală extraordinară care nu poate decât să aducă considerație din partea tuturor.

„ Buna seara Chicago. Dacă se mai îndoiește cineva că America este un loc unde totul este posibil, care se întreabă dacă visul părinților noștri fondatori este încă viu, care se mai îndoiește de puterea democrației noastre, răspunsul îi este dat în această seară."

Leadership: Poți să-ți exerciți autoritatea ca etalon al manifestării, cu discreție, a unei puteri incomensurabile, ținând cont de dimensiunea unui spațiu cunoscut care nu este proprietate personală?

Prin faptul că înaintezi tot mai mult spre o atitudine mai responsabilă, aducând dovezi pentru ipotezele unei gândiri avansate - a viitorului, deschizi calea spre o pregnantă diferențiere într-un cadru de manifestare, directă și nemijlocită, a întregului ființei tale.

Liderul creează un cadru deschis de dialog și interacțiune cu toți ceilalți. Un fel de implicare mai aprofundată a rațiunii de a fi, aparținând autorității Eului situat pe o treaptă superioară în scara considerației morale, servind drept etalon al multor validări privind capacitatea de a emite o decizie hotărâtoare și facilitând împărtășirea exactă a ideilor și sentimentelor ca tribut pentru o evoluție reușită.

Dimensiunea unui spațiu cunoscut care nu este proprietate personală ține mai mult de calitatea de a te face remarcat fără să-ți creezi un profil intelectual și emoțional care să creeze dependență. Imaginează-ți că ai introdus un fir de ață în gaura unui ac, firul trebuie să se miște alternativ dintr-o parte în alta ca un pendul. Dar între imagine și setea de dependență de trebuie existe întotdeauna o forță de echilibru care are același punct de aplicație și aceeași direcție.

Leadership: Reușești să aduci o anumită căldură rolului tău fără să cazi în patima unei rațiuni interzise care pretinde să fie suficientă sieși, dar își neagă puterea transcendentă de care se leagă ideea de adevăr și de necondiționat?

O căldură care are o înrâurire profundă și directă asupra sentimentelor și năzuințelor celorlalți, o căldură care alungă temerile și mângâie înțelegător orice auditoriu, nu este o binecuvântare pentru că introduce conștiința demnității proprii și a infailibilității calității umane. Pentru că dezvoltă aceste două elemente identitare într-atât încât oamenii ajung să se cufunde într-un univers de gânduri și emoții pe care nu le-au trăit niciodată, de idei și perspective pe care nu le-au mai întâlnit nicăieri. Dar care sunt izvorul unei varietăți infinite

de manifestări.

Asigurarea unei bune vizibilități și obținerea unui bun nivel de conștientizare a valorii personale, informând publicul cu privire la rigorile și avantajele statutului pe care ți-l oferă poziția, este posibilă prin cuantificarea și dimensionarea acestei "călduri degajate".

Dar, atenție ! Percepțiile generatoare de presupuneri șubrede, plecate de la concepție greșite, funcționează haotic într-un micro-univers în care nu există niciun fel de bariere, ci doar redundante de comunicare. Senzația de "căldură excesivă", tinde să obosească la un moment dat. Influența a ceea ce transmiți are o valoare de referință asupra procesului de formare a personalității celorlalți care corespunde stărilor resimțite, chiar dacă prin ceea ce exprimi forțezi intrarea într-o anumită logică a dăruirii de sine, manipulatorie. Asta înseamnă să-ți exerciți autoritatea ca etalon al manifestării, cu discreție, a unei puteri incomensurabile.

Leadership: Puterea ta de influență rezidă din felul în care îți etalezi calitățile chiar și atunci când ele nu dobândesc configurația și funcționalitatea unei idealități generatoare de valori în contextul desfășurării unui destin de excepție?

Felul în care îți etalezi calitățile și îți promovezi personalitatea nu e un scut care te protejează împotriva neîncrederii celorlalți, ci e o sabie ce sugerează forța atacului. Nu poți să te ridici la înălțimea așteptărilor celorlalți dacă nu-ți precizezi serios intențiile de la prima apariție, dacă nu-ți marchezi inteligent puterea de influență, dacă nu stârnești o adevărată avalanșă de stimuli emoționali care să-i scoată pe oameni din rutină și care să le redea speranța și elanul creator.

Ca să pătrunzi în sufletul oamenilor, ca să le schimbi percepțiile și să-i cuplezi la convingerile tale, trebuie să fii animat de o energie interioară debordantă, de acea încredere intrinsecă (nu de suprafață !) ce denotă ambiția și dorința ta de a reuși, cu orice preț. Şi, în funcție de ideea pe care dorești să o exprimi, să asiguri leadershipului tău o puternică capacitate de impresionare, de emoționare și de convingere. O chestiune particulară legată de testarea propriilor limite, o formă de exprimare a acelor părți ale Eu-lui tău considerate acceptabile de cei pe care intenționezi să-i schimbi.

Unicul set de calități care nu dobândește configurația și funcționalitatea unei idealități generatoare de valori în contextul desfășurării unui destin de excepție sunt date de ceea ce ți se întâmplă atunci când nu primești nicio reacție din partea celor din jur: orgoliul, aroganța sau auto-suficiența. Calități precum onoarea sau reputația cer întotdeauna garanții.

Așa cum un pictor reușește să confere lucrării sale un aspect viu și strălucitor printr-o bună organizare a planurilor și printr-o combinație perfectă dintre lumină și culoare – tot așa și tu, ca să direcționezi convingerile, gândurile și emoțiile oamenilor în direcția dorită de tine, trebuie să-ți pui în evidență valoarea printr-o combinație perfectă de calități și virtuți. Şi trebuie să-ți reglezi în așa fel energiile încât să exerciți asupra oamenilor un efect cu adevărat tonic.

J.K. Rowling spunea că *„Destinul este un nume dat des în retrospectivă la alegerile care au avut consecințe dramatice.”*

Străduie-te să creezi acel sentiment vibrant prin care să te legi de oameni, prin care să produci o fuziune între intențiile tale și așteptările lor. Caută să transmiți un simțământ puternic și să convingi. Caută să plantezi în mintea și în sufletul lor acea sământă de încredere care să le dea avânt, care să le dubleze entuziasmul, care să le permită să-și exprime, să păstreze și să dezvolte recunoștința pentru tine.

Un destin de excepție este un labirint în care numai tu știi drumul spre ieșire, iar oamenii odată intrați în acest labirint trebuie să se piardă frumos, să simtă ceva neobișnuit care să-i facă să se simtă puternici.

Poarta celor două tărâmuri se găsește la frontiera dintre tine și ceilalți oameni, ea poate face legătura dintre performanțele tale și rezultatele pe care le obții (pe măsura propriei tale valori) – și așteptările, speranțele și idealurile lor.

Dacă treci de ea înseamnă că ai fost capabil să depășești toate barierele de comunicare și de relaționare care restricționează accesul la dorințele si credințele lor, înseamnă că ai fost capabil să-ți conduci leadershipul pe calea pe care o așteaptă ei, înseamnă că ai reușit să realizezi acea concordanță între intențiile tale și așteptările lor.

Concluzie: Datoria ta este să găsești modalitatea optimă de a depăși frontiera ce te separă de ceilalți oameni. A deschide „ *poarta dintre cele două tărâmuri* " realizând o concordanță între intențiile tale și aspirațiile lor este cel mai mare beneficiu de care te poți bucura, fiindcă denotă faptul că ți-ai sporit valoarea de lider.

Cum direcționezi convingerile, gândurile și emoțiile oamenilor în direcția dorită de tine? Reușești să-ți pui în evidență valoarea printr-o combinație perfectă de calități și virtuți? Iți reglezi în așa fel energiile încât să exerciți asupra celorlalți un efect cu adevărat tonic?

Sporește-ți valoarea de lider urmărind permanent existența unei concordanțe între intențiile tale și așteptările oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-celor-doua-taramuri.html

Poarta Marii Enigme (II)

On Aprilie 15, 2013

Fundamentează-ți știința în concordanță cu evoluția ta, astfel încât individualitatea ta ca întreg să se manifeste în orice moment.

Totul orbita în jurul unei iluzii aparte, senzaționale. Magicianul se trezea zi de zi, mobilizat de combustibilul ideativ pe care i-l oferea mintea și pregătirea lui, o legătură intimă stabilindu-se între felul lui de a gândi și a fi. Un flux puternic de imagini în mișcare, un flux de gânduri care trec dintr-unul într-altul, pătrundea până în străfundul ființei lui, transformat și împins către exterior, concretizându-se într-un val de inspirație ce se cerea valorificat la modul optim.

Magicianul își îndrepta virtuțile unicat ale științei sale spre fundamentul operei căreia i se consacrase, adevărata magie, apropierea de punctul fix, care stabilea regulile observației și interpretării noii sale compoziții. Trebuia sa-si joace ultima carte în încercarea de a crea o mare enigmă.

O legătură covalentă, formată din perechi de electroni, gravitau în jurul a două nuclee: " *de ce?* " și " *cum?* ", stabilind o singură configurație moleculară: " *când?* ". Continuând acest raționament magicianul putea găsi sursa unei noi iluzii, printr-o nouă interpretare a realității ce guverna relațiile dintre particular, absolut și universal. Un progres fundamental către controlul complet al marii sale opere, printr-un soi de efort de cercetare la care contribuiau fiecare dintre metodele anterioare de magie, luate în mod izolat.

Leadership: Cum te privești din perspectiva unei creații care nu încetează să uimească prin luciditatea personajului central, încât să pui în prim planul atenției motivul preferinței pentru o practică cu caracter manipulativ?

Și numai această iluzie, singulară și oportună, putea introduce un nou standard în arta lui interpretativă. Care-i permitea ca gândind, lucrând totodată și cu sufletul, respectând principiile magiei, să creeze noi reguli adaptate realităților momentului, oferind publicului maximum de performanță posibilă.

Iluzia, misterul insondabil care stătea la baza spectacolului, făcea parte din acea categorie fundamentală: *dispari - apari în altă parte* . Ușor de realizat prin plasarea oglinzilor, folosirea lumii, distragerea atenției și "sfidarea legilor naturii". Dar combinarea efectelor, care produceau la rândul lor alte cauze și efecte, într-o adevărată înlănțuire, constau într-o perturbare temporară în schema normală de funcționare a magiei.

Magicianul ajunsese la cea de-a doua poartă, mult mai greu de trecut decât prima. Iar în această poartă stătea înfiptă o cheie minusculă, ruginită, care când se vedea, când dispărea. Între apariție și dispariție se scurgeau câteva secunde. Aceasta era cheia misterului care învăluia relația dintre iluzie și realitatea percepută de public.

Leadership: Poți să-ți pui întreaga nădejde în împingerea uriașului mecanism de gândire pe "drumuri retrase în ceață", încât să faciliezi o conexiune cu persoana ta la un alt nivel de realitate?

Unde se găsește indiciul cheie care te poate ajuta să ieși din zona brăzdată de incertitudini și temeri privind evoluția ta? Evoluția ta orbitează în jurul unei noi iluzii, senzaționale? O

legătură ritmică se stabilește între felul tău de a gândi și a fi? Efectele operei tale produc la rândul lor alte cauze și efecte? Poți deschide cea de-a doua poartă?

Schimbările pe care le efectuezi asupra operei tale, spre îmbunătățirea și optimizarea ei, cunosc o extraordinară dezvoltare în special atunci când pășești pe covorul roșu al terenului tău de antrenament. Abia în acest moment îți demonstrezi priceperea și capacitatea cognitivă superioară, prin faptul că îți dai seama că *"more îs more"* , punându-ți întreaga nădejde în împingerea uriașului mecanism de gândire pe drumuri noi.

Acesta este motorul noului tău fel de a fi, care îți permite să treci cu ușurință de la nivelul " *junior* " la " *senior* ". Toate căile cunoașterii pleacă de la acest nivel. Trecerea de la minim la maxim fiind limitată doar de ruta pe care operezi, se realizează în funcție de capacitatea ta de a crea noi reguli adaptate realităților momentului, care să-ți permită să afli ceea ce ai nevoie pentru a "străluci" în activitatea ta.

Un alt nivel de realitate este o aventură de regăsire a magiei sub forma unei povești cuceritoare, care te învață să vezi lucrurile din perspectiva mijloacelor de epatare a unei clase de mijloc relativ înalt instruite. Leadershipul, în acest caz, se caracterizează prin producția de elemente stimulative, declanșatoare de noi demersuri de dezvoltare, atât la nivel personal cât și profesional, decorate în spiritul desăvârșirii cu cele mai fine compoziții și inovații.

Folosind la mare eficiență combustibilul ideativ pe care ți-l oferă mintea și pregătirea ta, printr-un soi de efort cercetare, vei putea să-ți mobilizezi potențialul, să-ți depășești blocajele și să descoperi noi standarde în arta de a-ți exprima individualitatea.

Leadership: Susții o zonă în care perfecționarea continuă devine un scop principal pentru personalitatea unui artist care căutându-se pe sine, se descoperă mereu altul, în operele sale?

Legătura ritmică care se stabilește între felul tău de a gândi și a fi, pe parcursul trecerii spre nivelul superior de măiestrie, stabilește modul în care personalitatea, talentul și iscusința îți pot favoriza interesul pentru dobândirea științei de a te descoperi pe tine însuți, deloc neglijabilă în contextul acestui stadiu. Dar și pentru acumularea de cunoștințe privind aspectele fundamentale ale unui cadru de referință viitor, în care nu există chei invizibile.

Susții zona în care perfecționarea continuă să devină un scop principal, sau aștepți să descoperi cheia care să descuie poarta spre înțelegerea propriei tale valori? Şi care sunt valorile unui magician, altele decât: curajul, autenticitatea, excelența, responsabilitatea, profesionalismul, agilitatea, diversitatea, libertatea de exprimare, toate acestea abordate într-o manieră interactivă.

Așa cum un dirijor acordă atenție fiecărui instrument din orchestră, tu trebuie să distingi orice element de instabilitate care să poată induce o altă percepție asupra gestionării calității procesului tău de funcționare. Un artist care se descoperă mereu altul în operele sale este un mediator al puterii nelimitate, el se situează pe linia ce desparte două lumi : lumea reală și lumea tuturor posibilităților.

Câștigul de imagine care face cinste magiei este un triumf de momente artistice de excelență, al omului pregătit să cerceteze, să cunoască și să stăpânească secretele mereu insondabile ale lumii în care fantasticul n-a devenit niciodată grotesc, tragic, sumbru.

Poarta Marii Enigme desemnează, în acest context, finalizarea unei investigații, a unui studiu

minuțios asupra sistemului tău funcțional. Un punct de plecare pentru o cercetare mai amplă a științei tale, menită să-ți întărească individualitatea. Nevoia de a-ți exprima potențialul la adevărata lui valoare pe parcursul desăvârșirii.

Desăvârșirea în leadership, ca și în orice alt domeniu, începe cu zona unde se găsește prima poartă și se termină cu zona unde se găsește cea de a doua poartă. Distanța dintre porți corespunde unei zone libere pe care trebuie să ți-o rezervi pentru dezvoltarea ta, unui spațiu de inspirație și creativitate care se reinventează constant. Ce poate conduce, valorificat în mod optim, la definirea sau redefinirea stilului propriu.

Fundamentează-ți știința în concordanță cu evoluția ta, astfel încât individualitatea ta ca întreg să se manifeste în orice moment.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-marii-enigme-II.html

Poarta Marii Enigme (I)

On Aprilie 14, 2013

Stabilește o legătură puternică între felul tău de a gândi și a fi, astfel încât să rezonezi mai bine cu tine însuți până la obținerea unei identități complete.

Pornisem spre Poarta Marii Enigme, locul izolat de lume, sălbatic și virgin, scăldat de multe umbre de îndoială. Dar fără niciun plan, neavând la dispoziție niciun indiciu concret care să ducă la identificarea precisă a acestei zone nedefinite pe nicio hartă.

Auzisem, din surse demne de luat în seamă, de acest controversat *espace temporairement* , mai degrabă un punct al separării de lumea tumultoasă, în care uneori rămâi fără repere, când simți că nu mai rezonezi cu tine însuți. Se înțelege de la sine că treceam printr-un moment de confuzie, încercând să-mi dau seama cum îl pot depăși. Simțeam că locul meu nu este nicăieri. Experimentam vacuitatea, nimicul.

Poarta Marii Enigme se găsea la intersecția între ceea ce este cu putință și ceea ce nu este, între ceea ce se ascunde și ceea ce se dezvăluie, prima parte a unui joc bine elaborat, cu numeroase necunoscute. Odată ajuns în fața ei nu mai exista cale de întoarcere, erai doar tu și cu tine. Concurai cu tine însuți.

Mă identificam cu acel dublu-personaj al lui Michael Ende ce se găsea la răscruce de drumuri. Pe de o parte încărcat de nostalgia unui timp pe veci pierdut, pe de altă parte cuprins de fericirea, de imensa putere a speranței, de tainica măreție a credinței.

Leadership: Ești în stare să experimentezi aplicarea a două efecte de imagine simultan la același personaj care trece printr-un moment de îndoială față de ceea ce cunoaște despre sine însuși într-o poveste intitulată "No way out" ?

Trăiam mai mult singur în mintea mea. Fără a avea măcar vreo garanție că interpretam corect ceea ce-mi dezvăluiau gândurile de nestăvilit, ce transmiteau sistemului meu nervos central impulsuri contradictorii simultane. Mult noroc, îndrăznețule !

Dar orice interpretări erau greu de admis în mozaicul acestei etape alambicate a vieții mele. Căci o stea care strălucește seară de seară pe cerul senin al fanteziei, riscă să se stingă îndată, explodând, lăsând în urma ei un imens gol. Două efecte de imagine puteau fi aplicate la personajul în care, este evident, mă regăseam cu totul: reflexia unei lumi îndepărtate și reflexia unei absențe care doare. Acestea creau iluzia unei false așteptări paradisiace, nimic altceva decât „raiul trist".

Un fior trist, temător, străbătându-mi toate fibrele cu o intensitate care evoluează de la moderat la sever, neutraliza toate acele elementele din care eram constituit, care mă determinau să fiu sigur pe mine. Când curentul străbate soluția unui compus chimic, poate determina descompunerea sa.

Să presupunem că aș fi izbutit să ajung la Poarta Marii Enigme și să trec de ea. Atunci va apărea cea de a doua poartă.

Leadership: Cum interpretezi ceea ce-ți dezvăluie gândurile în planul unei reconstituiri a unui experiment cu caracter subiectiv, în care OMUL NOU încearcă să-și găsească

identitatea chestionându-și convingerile față de sine însuși?

Bine spunea cineva pe o pagină de internet: *"A învăța să te cunoști pe tine însuți, să fii capabil să-ți chestionezi pozițiile de viață, valorile, viziunile, să rămâi cu mintea deschisă față de provocări care îți întorc universul cognitiv spre alte dimensiuni, este fascinant."*

Vom încerca de această dată să apropiem leadershipul de alte științe precum filozofia, psihologia și sociologia, care permit cunoașterea Omului, cu întreg ansamblul lui de calități și raporturi necesare evoluției sale în timp, dar fără să-l condimentăm cu prea multă "sare și piper".

Așadar, nuanțând gradat adevăratele lanțuri care ține Omul prizonier în diverse momente, ne propunem de această dată să reliefăm, prin leadership, adevărata lui identitate în raport cu propria lui interpretare și disponibilitate de a se identifica cu ființa sa interioară. Sau mai simplu spus, cu propria lui slujire. Cum altfel decât prin urmărirea trendurilor pe care el însuși le adoptă în momentele în care este condiționat să redescopere, să aleagă, să strângă acele mici pepite extrase din mina personală, folosindu-le pentru a-și activa motorul motivațional.

Cunoscutul expert în instruirea personalului din vânzări, John Fuhrman, exprima foarte bine acest trend pe care Omul îl adoptă în drumul spre autocunoaștere. El spunea: " *Atunci când suntem entuziaști, dorim să înaintăm încontinuu pentru a ajunge mai curând la destinație. Dacă avem o frică predominantă de necunoscut, deseori căutăm modalități de a evita situația. Dar indiferent de context, emoțiile noastre cele mai puternice sunt cele care ne ghidează pașii spre direcția în care, până la urmă, ne vom îndrepta.* "

Ei bine, așa se naște leadershipul, încetul cu încetul, prin acceptarea matură a necunoscutului în drumul spre destinația cea mai nesigură: tu însuți. Să fii tot ceea ce poți să fii, indiferent de contextul în care te afli și în care se produce schimbarea, urmându-ți emoțiile cele mai puternice. Chiar dacă nu ai nicio garanție că interpretezi corect ceea ce-ți dezvăluie gândurile, la răscruce de drumuri, când te simți rămas fără repere, ghidează-te după imensa putere a speranței, de tainica măreție a credinței.

Neavând la dispoziție niciun indiciu concret care să ducă la identificarea precisă a destinației, vei fi condiționat să te accepți pe tine însuți, vei descoperi cine ești cu adevărat, și să te respecți cu tot ceea ce însumezi - înainte de a te dedica în întregime conducerii celorlalți oameni. Mobilitatea ta spirituală, eliberată de orice dogmatism care încătușează și este ostil evoluției eficiente, se va exercita cu mare putere asupra leadershipului.

Leadership: Ceea ce diferențiază povestea ta de alte mărturisiri cu privire la imaginea unei noi lumi, este recunoștința față de un Alter Ego mai puternic decât personalitatea ta?

În ceea ce mă privește, cred că experimentam o lume în care lucrurile, ființele, dorințele, sensurile și cuvintele se asociază altfel între ele decât în mod obișnuit. Cumva, păream să experimentez trăirile unui alter-ego care înregistrează doruri, destăinuiri, vise, cuvinte, disperări majore, dezvăluind fațete diferite ale realității, deci un alter ego care mă analiza în situațiile ce-mi periclitau armonia sufletească - fapt ce reprezenta o necesitate pentru condiția mea de scriitor.

Tu treci printr-un moment greu de înțeles? Simți ca locul tău nu este nicăieri? Experimentezi vacuitatea, nimicul? Interpretezi corect ceea ce-ți dezvăluie gândurile?

Adevărata sursă a "tensiunii" care te poate scoate din pragul derutei, în momentul când te simți izolat, debusolat, fără repere, când simți că nu mai rezonezi cu tine însuți, este

aprofundarea funcțional-structurală sau de tip intrare-stare-ieșire.

Adică, să cercetezi profund cauza și efectul propriilor tale vulnerabilități, declanșate de limitările interioare - când nu izbutești să treci de prejudecățile pe care le experimentezi, nu le înțelegi și nu le poți atribui anumite semnificații. Tot ceea ce asimilezi în aceste momente tensionate te transpune într-o anumită stare de insatisfacție, urmând ca apoi aceasta să se volatilizeze odată cu începerea maturizării, a cunoașterii de sine.

Ca să "înduri" leadershipul trebuie să ții cont de exploatarea acelei vulnerabilități declanșate de limitările interioare, prin care ceea ce te fascinează te poate trage în jos, sau prin care ceea ce te prezintă lumii ca un personaj de poveste se poate transforma într-un roman de sine stătător.

Poarta Marii Enigme desemnează tranziția ta spre trăinicie și durabilitate, care nu ar fi putut să aibă loc niciodată dacă nu ai fi trecut prin procesul maturizării. Este etapa de înțelegere a realității pe care o trăiești, nu marginal ca un spectator, ci ca un participant activ, puternic implicat, al Omului din tine în procesul de dezvoltare și perfecționare - care duce la obținerea unei identități complete.

Stabilește o legătură puternică între felul tău de a gândi și a fi, astfel încât să rezonezi mai bine cu tine însuți până la obținerea unei identități complete.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-marii-enigme.html

Pocăiește-te și mori !

On Noiembrie 08, 2016

Începe să consideri leadershipul ca pe o forță morală, conturându-ți sensul vieții ca o formă de emoționalitate exaltată pentru ceva care să te reprezinte necontenit.

Într-adevăr, de un ceas încoace, nu mai avusese dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii sale și iată că pe neașteptate îi venise în minte o altă latură, nu mai puțin cumplită.

Față de soție, el se purtase ca un judecător neînduplecat, o osândise chiar și la moarte. Şi ea, cuprinsă de groază, strivită de remușcări, prăbușită sub rușinea pe care el și-o făcuse în numele virtuții lui nepătate, ea, sărmana femeie slabă și fără apărare împotriva unei puteri absolute și supreme, ea poate chiar în clipa aceea se pregătea să moară !

Se scursese o oră de când o osândise. Fără îndoială că acum ea își retrăia în minte toate crimele, îi cerea iertare lui Dumnezeu - toți criminalii își întorc fața spre cer înainte de moarte - în timp ce scria o scrisoare ca să implore în genunchi iertarea virtuosului ei soț, iertarea plătită cu moartea.

Villefort scoase încă un răcnet de durere și de furie. Vai - gemu el rostogolindu-se pe mătasea trăsurii - femeia asta n-a devenit criminală decât fiindcă a trăit lângă mine. De crimă eu sunt infectat, eu, eu ! Dar ea a căpătat crima așa cum capeți tifosul, cum capeți holeră, cum capeți ciuma ! Iar eu, o pedepsesc ! Eu am îndrăznit să-i spun: "Pocăiește-te și mori ! " Eu ! Nu ! Nu ! Ea va trăi ! Mă va urma, o să fugim amândoi, o să părăsim Franța, o să mergem tot înainte, cât ne va putea îndura pământul.

Îi vorbeam despre eșafod ! Dumnezeule bun, cum de-am îndrăznit să folosesc cuvântul ăsta ! Doar și pe mine mă așteaptă tot eșafodul ! O să fugim ! Dar, am să-i mărturisesc totul. Da, îi voi spune în fiecare zi, umilindu-mă, ca și eu am săvârșit o crimă… Vai ! Unirea tigrului și a șarpelui ! Soție veșnică de un soț ca mine ! … Trebuie să trăiască, trebuie ca ticăloșia mea s-o facă să pălească pe a ei ! *****

Leadership: Îți arăți preocuparea exclusivă pentru fenomenul „remușcării prin delegație", exprimându-ți recunoștința față de sfârșitul neînduplecat al propriului ciclu evolutiv care se autoîntreține cu mărturia de neclintit a faptelor care își merită răsplată?

Punctul de pornire în realizarea construcției unei personalități care schimbă lumea, poate fi investigată și interpretată în orice tip de știință experimentală prin integrarea dinamicii și proceselor psihice ale omului într-un context de formare și de responsabilitate. Orice asemenea personalitate are la bază o motivație puternică: de a trăi și gândi pozitiv.

Iar punctul de oprire al omului, care poate avea ca morală efectul negativ dintr-o acțiune slujită și manifestată în exces, sau dintr-o omisiune care într-un moment a creat o amenințare iminentă cu un prejudiciu asupra mediului propriu de formare, trebuie considerat ca fiind un „tu însuți" mai puțin finisat.

Un „tu însuți' care se asociază unui conținut slab de pozitivitate. Un „tu însuți" părtaș acelei stări de conștiință trezitoare, în care se activează solventul „vină", activând o formă de paralizie etică, acel sentiment de tristă resemnare în fața unei realități nedorite. Vinovăția înseamnă îndurare, înseamnă conștiință șubredă, înseamnă să fugi de tine însuți în încercarea

de a-ți găsi o altă realitate în care să te adăpostești, știind că oricând te poți rătăci într-o altă zonă numită "mărturisire fără înconjur."

Experiența de a fi judecător și inculpat aparține omului care își consumă existența prin mărturisiri cotinue legate de faptele sale, demonstrând că nu este interesat de cunoașterea adevărurilor lumii, ci numai de raportul ei cu el însuși.

Sfârșitul inadmisibil este întotdeauna urmarea lui „este vina mea", cu o doză mare de resentiment la nivel individual. Ceea ce omul tinde să cunoască despre întreaga lume este direcționat către centrul lumii lui interioară, așa cum se află în raport cu fenomenele sufletești, cu produsul conștiinței sale. Deci, raportul lui față de posibilul pe care îl poate suporta în legătură cu faptele sale, este rezultatul atingerii unui punct în care cugetarea trebuie să fie însoțită de echilibru pentru a se îndrepta către înțelepciune. Altfel, omul este constrâns să nu se mai recunoască el însuși, redeșteptând dureri adânci care îl vor mișca până la lacrimi, și îndepărtându-se tot mai mult de evlavie.

Omul care nu-și conturează sensul vieții ca o trăire complexă de atașament, ca o formă de emoționalitate exaltată pentru ceva care să-l reprezinte necontenit, va avea întotdeauna accente de resemnare după războaiele pierdute cu el însuși. Întotdeauna omul învins de propriile slăbiciuni va demara încă din tinerețe acțiuni care, în exces și pe parcursul timpului vor fi incriminate în producerea unor evenimente neașteptate. El este predispus la schimbări ce pot fi adesea dramatice.

Leadershipul se conturează ca forță mentală atunci când schimbările permanente și mizeria din jur te constrânge să te simți slab și blocat într-o deplângere nostalgică a pierderii autocontrolului epistemic, emoțional și moral, și cu toate astea alegi să crezi în ceva bun, în măreție și în frumusețea vieții.

Leadershipul este tendința de a te înscrie în filonul de sens existențial al omului care își modelează propria sa existență, adică senzațiile și stările sufletești, după felul cum se amplasează în punctul central al evenimentelor: ca victimă a hazardului sau ca un instrument al hazardului.

Pocăiește-te și mori ! este semnalul de alarmă că te afli pe ultimul drum: al însingurării, al deșertăciunii și al pierzaniei. Dovada pocăinței este validă atunci când ești nevoit să mergi tot înainte, cât te poate îndura pământul ca să scapi de o vină ce trebuie pedepsită neîntârziat de către legile lumii.

Dovada propriei tale mărginiri și puținătăți este justificată atunci când nu ai dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii tale și când, mereu, pe neașteptate îți vine în minte o altă latură, nu mai puțin cumplită. Și ești constrâns să încalci principiile egalității.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Podoabele diamantine ale leadershipului

On Martie 09, 2011

Modul în care evoluează leadershipul tău depinde de percepțiile fundamentate pe așteptările celorlalți oameni și de modul în care te raportezi la ei.

Fiecare om are o poveste. Povestea plină de umanism și valori deosebite ale medicului dentist Roland Hermann, am aflat-o întâmplător citind revista Cariere. Așa cum va spuneam și în "Pulsul fermecător al vieții", Ronald este un lider prin abnegația pe care o are față de oamenii cu un nivel de trai scăzut din toate colțurile lumii.

După spusele lui Ronald, cel mai dificil lucru cu care s-a confruntat a fost să acorde servicii medicale stomatologice mai multor refugiați din Gore. Care pe lângă faptul că erau foarte mulți, aveau și probleme multiple. El a precizat:

" *Triajul pacienților era foarte dureros, asta mă apăsa foarte tare sufletește. Aveam în față un pacient cu probleme și o singură șansă, pe mine. Întrebarea era cum să fac ca să beneficieze toți de aceeași șansă? Dacă lucram foarte mult la un singur pacient, probabilitatea de a-i trata pe mulți alții scădea. Dacă rezolvam parțial problemele unuia și reușeam să ajung și la alții, mă durea sufletul pentru pacientul căruia trebuia să îi mai fi lucrat.* "

Leadership: Explorezi o situație provocatoare de tipul "șansei de a te reinventa" prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a dublei reflecții?

Felul cum te vezi într-un moment de grea încercare este o evoluție a șansei de a te reinventa prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a dublei reflecții.

Prima reflecție este expresia aspirației de a călători într-o direcție contrară intereselor tale și scopului declarat. A doua reflecție pornește de la consecința aspirației de a te descoperi altfel în lume, cu atât mai mult cu cât ești pândit de neglijența în tot ceea ce ține de profesie sau viață socială.

Prin însăși firea sa, prin mentalitatea sa, prin modul în care și-a raportat viața și sentimentele la ceilalți oameni, încercând să-i ajute cât mai mult pe fiecare, medicul dentist Roland Hermann a demonstrat că posedă o înaltă ținută morală. Pentru 2011 el și-a propus să se implice în alte proiecte umanitare prin care să-și aducă contribuția la ajutorarea celor aflați în mare suferință. Nimic nu l-ar putea face să renunțe la calitatea de prieten, de vindecător și de îndrumător al celor aflați în această situație.

Să-ți asiguri succesul care îți validează poziția de lider înseamnă să privești cu ochi plini de recunoștință toate lucrurile minunate care ți se întâmplă, după ce te-ai avântat acolo unde alții nu s-au încumetat niciodată să pășească.

Roland Hermann reprezintă tipul de om la care inițiativa predomină. Stabilindu-și drept scop să relaționeze cât mai bine cu oamenii, concentrându-se permanent asupra fiecăruia, identificându-le nevoile și așteptările la modul cel mai realist, și fiind alături de ei în momentele grele puterea lui de influență crește iar leadershipul său evoluează tot mai mult spre succes.

Dragostea lui Roland pentru cariera sa, pentru viață, pentru ceilalți oameni este deseori amestecată cu o durere vie fiindcă nu poate ajunge să-i consulte și să-i trateze pe toți, fiindcă nu reușește să le satisfacă tuturor nevoile într-un mod eficace. Dar e ceva solemn și mobilizator să vezi un om ca el, plin de bunătate și intenții bune, însuflețit de sentimente alese (empatie, afecțiune și prietenie) că se avântă acolo unde alții nu se încumetă niciodată să pășească.

Leadership: Ești supus unei deveniri care se reflectă în metoda de răsturnare de pe "Side A" pe "Side B" ?

Omul care lucrează sub presiune nu poate evita duritatea realității, percepută și înțeleasă prin consecințele ei, care dă sens vieții pe fondul experienței cognitive, afective, comportamentale acumulate în timp - prin consonanța convingerilor cu acțiunile puse în slujba unor cauze de mare impact. Totul depinde de felul în care caracterul este interesat spiritualmente de reușita modelului său pozitiv, înzestrat cu puterea de a converti un trecut întunecat într-un viitor mai bun. Iată deci că nici din acest punct de vedere nu avem motive să credem în moartea artei de a deveni cu toții ființe mai înalte.

Două din obstacolele care te împiedică să devii o ființă mai înaltă, oricând posibile pe spirala unei deveniri care se îndepărtează de umanism, amplificată de imposibilitatea de a cunoaște necuprinsul propriei tale neputințe de a te manifesta emoțional față de cineva, sunt convingerile limitative și temerile raționale care exercită permanent o anumită presiune.

Iar această presiune, reflectată în „metoda de răsturnare de pe fața A pe fața B", își are originea în valoarea respectului de sine (nelucrat la cererea conștiinței care se propagă în matricea și țesătura ființei tale) care înlocuiește toate căile de acces spre obținerea aprecierii celorlalți.

"Side A" corespunde lucidității în evaluarea propriilor acțiuni, în timp de "Side B" corespunde evaluării propriilor tale experiențe de către ceilalți. Imaginea de sine a individului, reprezentată de contactul dintre cele două unghiuri de vedere, va avea, astfel, la bază, pe de o parte considerații de bun simț, fapt întru totul subiectiv, sprijinite pe știința de a fi virtuos. Pe de altă parte considerații de egoism, sprijinite pe fatala știință a superiorității. Şi, pe de altă parte, considerații de conștiință care se recunosc doar datorită existenței celorlalți.

Leadership: Caracterul tău poartă recunoștința facerii de bine într-un context în care evenimentele de tip determinist duc la apariția aceluiași efect?

Unul din motivele pentru care mulți lideri eșuează este acela că nu acordă importanță nevoilor celorlalți, nu luptă pentru a le satisface complet așteptările sau nu reușesc să se raporteze la valorile lor. Tu ce simți pentru o ființă scumpă pe care o vezi că se pierde și pe care nu poți s-o ajuți? Durere? Fiindcă acesta este sentimentul pe care îl simte Ronald ori de cate ori nu reușește să trateze pe cineva.

Nimeni nu te urmează pentru simplul motiv că ocupi o poziție și ai o funcție de conducere. Atâta timp cât nu vii în întâmpinarea cerințelor lor și nu răspunzi așteptărilor lor, șederea ta acolo, între ei, va fi o permanentă apăsare pentru ei. E ca și cum ai avea "medicamentul" care să-i poată face bine, dar nu li l-ai administra niciodată.

Oamenii intuiesc ce fel de om ești, iar dacă caracterul tău nu poartă recunoștința facerii de bine ei nu-și vor da niciodată interesul să te urmeze. Modul în care evoluează leadershipul tău depinde de percepțiile fundamentate pe așteptările celorlalți oameni și de modul în care te raportezi la circumstanțele care fac necesară intervenția ta.

Efectul produs de complexitatea evenimentelor deterministe este acela de repartiție a sarcinilor pe care ți le poți asuma, făcându-le să conteze.

Așa cum fiecare ocean are o mulțime de perle prețioase care îl împodobesc - tot așa și leadershipul tău poate să devină mai prețios și poate evolua spre succes dacă îi adaugi "podoabele" cele mai alese care să se așeze în sufletul oamenilor, încărcându-i cu lumină, cu bucurie și seninătate.

Podoabele diamantine ale leadershipului sunt compuse din: funcția de control a domeniului de experiență, măsura valorilor care te inspiră să crezi în tine, posibilitatea de a acționa ca o recompensă a afirmării tale și derivatele de ordin superior multiplicate cu factori de actualizare, precum virtutea de a dărui și acceptarea sacrificiului.

Fiecare mână de ajutor pe care o dai, fiecare moment în care ești alături de oameni si arăți că îți pasă de soarta lor, simțământul de responsabilitate pe care îl manifești pentru ei, atitudinea plină de ambiție, curaj și optimism pe care o ai în fața lor, sunt podoabe care, măcar pentru un moment, le aduce primăvara în suflet, le promovează fericirea și îi împinge înainte. Asemenea podoabe sclipitoare scot în evidență calitatea leadershipului tău și fac ca el să evolueze spre un nivel tot mai înalt.

Abnegația, profesionalismul, solidaritatea, rezolvarea optimă a problemelor, înalta ținută morală sunt câteva din podoabele diamantine ale leadershipului tău, a căror valoare va fi recunoscută de oamenii pe care îi conduci.

Source: https://neculaifantanaru.com/podoabele-diamantine-ale-leadershipului.html

Poemul conștiinței omenești

On Aprilie 07, 2010

Tezaurul conștiinței creștine este infinitul pe care omul îl poartă în el și pe care, cu speranță sau cu deznădejde, încearcă să-l măsoare cu smerenia simțirii ființei lui, prin faptele sale.

Cititorul a ghicit desigur că domnul Madeleine nu este altcineva decât Jean Valjean. Am mai privit în adâncimile acestei conștiințe foarte exigente cu sine însăși. A venit timpul să privim din nou. N-o facem fără să fim zguduiți de emoție. Nu există nimic mai înspăimântător decât acest fel de cercetare. Ochiul spiritului nu poate găsi nicăieri mai multă strălucire și mai multă beznă decât în om. Nu se poate opri asupra nici unui alt lucru mai de temut, mai complicat, mai misterios și mai fără de margini. Există un spectacol mai mare decât întinsul mării: cerul. Există și un spectacol mai mare decât cerul: sufletul omenesc.

A scrie poemul conștiinței omenești, dac-ar fi vorba de un singur om, de cel mai neînsemnat dintre oameni, ar însemna să contopim toate epopeile într-o singură epopee superioară și definitivă. Conștiința este haosul nălucirilor, al poftelor și al încercărilor; este focarul viselor, caverna gândurilor de care ți-e rușine; este gheena sofismelor și câmpul de luptă al patimilor.

Pătrundeți în anumite ore dincolo de chipul livid al unei făpturi omenești care cugetă și priviți ce se ascunde acolo, priviți înlăuntrul acestui suflet, priviți în această întunecime. Sub tăcerea asta de suprafață se dau lupte de uriași ca în Homer, sunt încăierări de balauri și de scorpii, învălmășeli de fantome ca în Milton, vârtejuri ca în închipuirile lui Dante. Cât de întunecat este acest infinit pe care omul îl poartă în el și pe care cu deznădejde încearcă să-l măsoare cu voința ființei lui și cu faptele sale ! *****

Leadership: Ești în stare să sondezi cele mai mari adâncimi ale propriei ființe, fără să-ți cunoști cele mai mari slăbiciuni, ci doar prin intermediul unei mărturisiri care poartă responsabilitatea celor întâmplate?

Durerea și suferința scot la lumină cele mai mari slăbiciuni ale propriei persoane. Din ce lasă omul, chinuit de acea dorință a găsirii unui sens nobil în viață, fără a înăbuși spontaneitatea sentimentală a alegerilor de tot felul, importane sunt câteva din cele mai mari potențialități ale sinelui. Că are în el ceva din duioșia unui suflet care circulă sub zodiile unui destin dulce-amar ce-și are suișul și coborâșul său, că are în el ceva din statornicia unui luptător, asta nu ne arată decât faptul că în fața lumii spiritele cele mai luminate sunt ceva mai rezervate.

Acest om, pe nume Jean Valjean, pe care ni-l întinde mâna destinului său prin intermediul lui Victor Jugo, deci tremurând de emoția creatorului său, rămâne nu doar sincer și sfios față de sine ca și de alții, dar ne-a dat un rezumal al conștiinței mărețe, în toate înfățișările personalității sale, care în ultima parte a romanului ajunsese a fi atât de variată. El reprezintă destinul unui neam întreg, spiritul singuratic al celui plecat la lumina lui Dumnezeu, cel mai probabil întorcându-se mai elevat și mai puțin suferind printre provocările vieții.

Ai tot ce vrei în viața lui: păcat și binecuvântare, durere și iubire, singurătate și spiritualitate, ai povestea, ai simbolul, ai interpretarea sufletului omenesc într-o evoluție în bine a vieții celor care nu cuvântă, dar care au sentimente făcute parcă să exprime dincolo de limbajul articulat o întreagă concepție despre lume și anume: *"Tot ceea ce omul face este ca să scape, să se mântuiască de limită."*

Erudiția participă, de asemenea, și ea la acest spectacol al mărturisirilor de nepătruns, fiind disponibilă acolo unde fermitatea morală intervine în interpretarea corectă a legilor divine.

Leadership: Ai puterea să-ți întreții acea stare primordială a vieții lăuntrice care se situează „dincolo de cunoașterea prin intelect", prin câte o întâlnire a vieții lăuntrice cu vorbirea minții lui Dumnezeu?

Amintirea faptelor, dacă nu are legătură cu acea dulceață a simțirilor, oricât de ușoară ar fi ea, nu poate aduce în prim plan adevărata putere a omului - care este blândețea sa. De toate sunt, și este totuși o unitate care e însăși nota sufletului său marcată printr-un *Estrapedanthar* (o schimbare a vieții lăuntrice), pe care erudiția o transformă într-un colț de rai. Așadar, există oameni duioși a căror inimă plânge dorul de ceva ce n-ar putea avea niciodată, deși au talent poate chiar foarte mult. Sunt alții, cu o atitudine de calculator performant, dar reci la simțire, care se joacă meșteșugit cu simprea altora și, când vor, aduc lacrimi în ochii celorlalți.

La personajul Jean Valjean, mai mult ca la oricine, comparabil cu alte opere literare, se relevă sentimentul zguduit însuși de ceea ce spune caracterul său. Fără a-și pleca ochii în fața puterii pasiunii, se lovește continuu de timiditatea unei naturi gingașe, te prinde în vraja unei povești din care aproape că nu mai ai scăpare, și asta datorită însușirii sale cea mai de preț: însușirea de a fi simplu; lipsa de formalitate, de complicații; lipsă de artificialitate, de afectare, de prefăcătorie.

Şi, pe când chipul său glasul altora ne sunt indiferente, iar față de viața lor nu simțim nicio apropiere, opera lui Jean Valjean niciodatà nu va putea fi despărțită de dânsul: împletirea gândurilor și a simțămintelor sale de iubire cu setea de cunoștințe ne luminează totdeauna, chiar dacă uneori ne oferă un zâmbet în care statornic există multă jale. Şi în modul său de a vorbi cu lumea, se simte uneori disperarea, având parcă modulațiile alintate ale unui copil care simte o privire iubitoare lunecând asupra lui, în suferință.

Vorbirea minții lui Dumnezeu evidențiază dialogul pe care îl porți cu tine însuți în aceeași liniște cu care Dumnezeu întâmpină finalul minunat al căilor Sale, umplându-ți inima de bucurie, fiindcă i-ai încredințat Lui totul.

Poemul conștiinței omenești se referă la însuși sufletul așternut într-o adevărată epopee, numită viață, pe care DUmnezeu nu o ușurează, căci face parte din crucea personală de mântuire. Din aceste considerente, nu trebuie să privim viața ca pe o provocare de a ne ridica în picioare și a răspunde pentru ea, ci ca pe o „scară", o ascensiune continuă spre slava lui Dumnezeu.

*** Notă:** Victor Hugo, *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură și artă, 1964.

Poemul omului care își caută sfârșitul

On Decembrie 08, 2012

Urmează firul încâlcit al trendurilor "Omului" din tine, fără să-ți asiguri exploatarea în întregime a superiorității față de ceilalți oameni.

Sosise clipa răzbunării. Dar, vai ! Care pe care? Ce încurcătură ! Şi ce coincidență stranie ! Toate schimbările de direcție, toate metamorfozele se săvârșeau pentru prima oară în ei, în amândoi artiștii, în cele două caractere puternice provenite din medii oarecum asemănătoare: Llewelyn Moss și Anton Chigurh.

Exploatarea în întregime a acelui nestemat, " *superioritatea* ", componentul unei etici a performance-ului din sfera nelegiuirii și a implicațiilor sale, era asul din mânecă, cheia întregului meci dintre ei doi. O cucerire grandioasă a Bizanțului, dar o deschidere a Cutiei Pandorei care ar fi produs efecte bizare.

Când lui Llewelyn Moss i-a sosit timpul să iasă din spital, când îi răsunară în ureche acele cuvinte cumplite ale asasinului aflat pe urmele sale, generoasa ofertă, atent selecționată: *"Îmi aduci banii, și te omor doar pe tine, dar o voi lăsa pe soția ta în viață ! "* el a înțeles teribila sentință.

O trecere bruscă într-o altă treaptă a existenței, în mijlocul unui câmp de luptă, între bine și rău urmând legile unei singure legi: "Eu decid cine trăiește sau moare". Momentul de cotitură cel mai periculos, alimentat prin revoltă și intoleranță. O agitație undeva înăuntrul său la fel de puternică ca un motor turat la maximum. Răspunsul lui Llewelyn veni neașteptat, ca o piatră aruncată cu putere la întâmplare: " *Am decis să te transform într-un proiect special, Anton. Nu va trebui să vii să mă cauți. O să te găsesc eu !* "

Putea el oare, măcar să încerce, sau măcar să ia în considerare o alternativă, alta decât scufundarea în apele cele mai adânci și nămoloase, care nu proveneau dintr-un izvor de conștiință curată? A se iniția în tainele scufundărilor în acele ape tulburi, era totuna cu sinuciderea. Dar și unica lui salvare.

Leadership: Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi viața oglindește modul în care se realizează coeziunea dintre ceea ce îți asumi ca datorie morală și ceea ce te împlinește din punct de vedere al capacității de a face față unei încercări care te copleșește?

Creația numită "viață" VERSUS tragedia numită "moarte". Un poem al vieții, fără rimă, în care Llewelyn nu se mai putea încrede. Un poem în care metaforicul nu avea ce căuta. Un desfrâu înșelător al imaginației, al trăirilor și sentimentelor de moment, riscant, care se putea oricând încheia.

Un "imposibil" ferm și foarte răspicat - strecurându-se prin cele mai întortocheate gânduri, făcându-și loc forțat, pulsând prin venele sale cele mai fragile, atacându-i necruțător conglomerația de celule roșii din sânge. Dar, cu efect invers.

O rază plină de ură, o rază din lumina adevărată a celuia care percepe brusc sentimentul cel mai autentic al pericolului, îl străpunsese hotărâtor pe Llewelyn Moss. Timpul era prețios. Şi rar. Trebuia să acționeze înaintea rivalului său. Şi, în același timp, trebuia să-și găsească un motiv ca să pună o piedică voinței sale de a nu mai fi același om dispus la negocieri.

Un război psihologic evoluat, o luptă pe viață și pe moarte. Doi poeți prinși într-un joc al nervilor tari, folosindu-se de lira neîndurării, comparându-se, urmărindu-se și amenințându-se reciproc. O înfruntare bizară între două muze, Erato și Terpsichore, în vederea îndeplinirii unei obligații corelative. Siliți să se ascundă sau să fugă, punându-și fiecare la bătaie arsenalul de gândire.

Doi poeți ai rațiunii îndărătnice, doi împătimiți ai acțiunii, *qui vont et viennent* . Un poet care nu a mai apucat să-și desăvârșească creația numită "viață". Şi, un poet care doar și-a întârziat puțin tragedia numită "moarte". *

Leadership: Reprezinți nimic altceva decât un factor aleatoriu în finalul unei tranziții de la stadiul de negare a integrității la cel de generare a unui profit de unicat în dialogul dintre ceea ce "pur și simplu s-a întâmplat" și ceea ce "nu trebuia să se întâmple" ?

Schimbările de direcție, toate metamorfozele care se săvârșesc în tine, sunt rodul unei vieți întregi trăite sub semnul esențialului? Îți asiguri exploatarea în întregime a acelui nestemat - superioritatea față de ceilalți oameni de același calibru? Poți oare, măcar să încerci, sau măcar să iei în considerare o alternativă? Sau accepți să fii protagonistul unui desfrâu înșelător al imaginației, al trăirilor și sentimentelor de moment, riscant, care se poate oricând încheia?

Capacitatea de a deveni un alt om depinde de felul în care reacționezi la propria ta schimbare, care la rândul ei își are rădăcinile în modul de structurare a personalității tale.

Firește că pe scena vieții de toate zilele se vor întâlni tot felul de răsturnări de situații, întâmplări neprevăzute, multe dintre ele nefiind în avantajul tău. Situații extreme când modelul personalității tale se va demasca singur asemenea unui om de paie care reacționează la comanda unei voințe exterioare, nu interioare, deci subordonându-se influențelor străine de adevărata lui esență. Iar dacă acest din urmă statut este foarte pregnant, leadershipul, asemenea marmurei, își poate pierde din finisajul lucios și protecția normală.

În cazul acesta, este vorba de modelul unei personalități care prezintă dificultăți de asamblare a pieselor care participă la realizarea unui principiu de finalitate, unic și esențial. Acel principiu de funcționare a "Omului" din tine care îmbină două proprietăți fundamentale: auto-reînnoirea rațiunii de "a fi" și renunțarea la ideea supremației (la ideea de a deține ceva mai presus decât ceilalți, de a te vedea mai marele peste toți).

O relație de paralelism pe perioade lungi de timp care se află la baza mecanismului de funcționare a leadershipului veritabil. Un război psihologic evoluat care se duce în culisele propriei tale existențe.

Leadership: Ești capabil să-ți asumi o supremație care începe cu ceea ce ești în stare să înfrunți și se termină cu ceea ce reușești să împlinești prin renunțare?

Sunt evidente aceste suișuri și coborâșuri care fac bine. Reacția ta în fața tranziției de la A la Z, printr-o sporire a imunității în fața dorinței de supremație, prin intervenția unei rațiuni care pune cu calm ordine în acțiuni și efecte, te-ar putea motiva să te pui în slujba oamenilor printr-un scop nobil, prin lucruri mărețe. Deci demascarea propriei persoane, acceptarea unei identități care să garanteze continuitatea vieții, găsirea unor puncte comune cu ceilalți oameni, suficient de sigure, devin astfel deosebit de utile pentru menținerea unui leadership de durată.

Jules Verne știa ce spune atunci când a concluzionat: *"Să dobândești motorul care dă*

rezultate spectaculoase, să-ți asiguri exploatarea lui în exclusivitate, aceasta este afacerea ce trebuie încheiată."

"Motorul" care asigură funcționalitatea deplină a leadershipului, putând a da rezultate spectaculoase, este dat de relația TU și El. O tendință către reciprocitate ce trebuie menținută pe termen lung. O afacere care se dezvoltă în ritmul rațiunii de "a fi", și care te poate ajuta să treci la nivelul de desăvârșire dorit numai dacă reușești să reziști la transformările impuse de evenimentele din viața ta.

Un lider nu dă niciodată cu banul când nu este în stare să deciză între două posibilități: a trăi sau a muri, ci le înfruntă pe amândouă cu stoicism ca și când ar trebui să câștige un premiu binemeritat numit: "Stăpânul Destinului".

Poemul omului care își caută sfârșitul marchează acea atitudine de acceptare a ceea ce ești atunci când depinzi de evenimentele din jur, fără să știi să te folosești de ele pentru a-ți construi în jurul lor o identitate proprie și puternică. Sau, invers, folosindu-te de ele în chip samavolnic pentru a-ți impune superioritatea.

Dacă vrei să atingi excelența, renunță la poziția de supremație, la acel "care pe care", tu sau ceilalți. În caz contrar te vei dezintegra singur într-un război de uzură, în care nu vor exista nici învingători nici învinși. Ci doar o trecere de la o stare la alta în drumul spre o viață tot mai agitată, în care vei omite adevăratele ei bucurii, valori și sensuri.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/poemul-omului-care-isi-cauta-sfarsitul.html

Popularizarea Leadershipului

On Martie 14, 2012

Fii pregătit să triumfi în mijlocul evenimentelor de mare amploare, dând curs unui act de trăire și participare organică la un nivel înalt de spiritualitate.

Romanul "Aztec" scris de Colin Falconer se termină cu un exemplu deosebit de abordare a leadershipului. Celebrul conchistador spaniol, Hernan Cortés, aflându-se la o distanță de aproximativ 1 km față de armatele mexicanilor, se adresează oștenilor săi:

- Suntem din nou copleșiți numeric. Dar gândiți-vă de câte ori nu am fost în aceeași situație în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forțe la fel de înspăimântătoare? Şi nu am triumfat? Amintiți-vă de texcalteci și de tunurile și cavaleria cu care ne aștepta Narvaez la Cempoallan !

Se opri pentru câteva clipe.

- Am triumfat întotdeauna pentru că nu suntem oameni sau soldați obișnuiți. Acum puteți spune toți, cu mândrie, că sunteți soldații lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci și iscusința voastră în mânuirea armelor vă deosebesc de muritorii de rând. Nu uitați că ați fost aleși de Dumnezeu Însuși să mărșăluiți sub steagul Său.

Ca să-și întărească spusele, ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

- Crucea ne va ajuta să triumfăm ! Şi acum aș vrea să vă mai spun un singur lucru: nu uitați că sunteți avantajați atâta timp cât aveți putere să luptați. Acești mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne și de aceea sunt mai vulnerabili. După cum știți foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veți avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistați. Înfigeți săbiile direct la țintă, nu le învârtiți orbește deasupra capului, ca să nu vă expuneți bâtelor și cuțitelor lor.

Leadership: Cum folosești sinteza tuturor experiențelor de tipul "believe in something more powerful than yourself" care s-au încrucișat în preajma evenimentelor de mare amploare bazate pe o singură constantă?

Evaluarea finalității propriilor demersuri de obținere a unei poziției avantajoase de leadership, are ca premisă de apreciere incertitudinea ce eclipsează cursul evenimentelor. Adică, eventualitatea finalității unui demers de anvergură, foarte avantajos din punct de vedere al beneficiilor obținute ca resursă a puterii de afirmare, este importantă pentru înțelegerea contextului și ordinii evenimentelor care alcătuiesc lumea.

Cortés a triumfat în chip glorios nu pentru că evenimentele țin cu acela ce are dreptate, nu pentru că el știa să convingă lumea să-l urmeze, ci pentru că a sesizat starea de spirit a armatei adverse, neconsiderând-o periculoasă. Să recunoști starea de spirit a oponentului este mai important decât influența pe care o ai asupra subalternilor tăi. Dacă Cortés ar fi știut că are de-a face cu armata unui conducător categoric, dispus să se sacrifice pentru un ideal înalt, probabil nu s-ar fi expus pericolului într-o bătălie cu mari pierderi.

Probabil experiența de conducere a lui Cortés era una de tipul "believe in something more powerful than yourself", adică nu-i de ajuns să ai încredere în capacitățile tale, ci trebuie să evaluezi cât mai bine poziționarea credinței oponenților tăi în vederea obținerii unei reușite. Totul are legătură cu evenimentele pe care trebuie să le concentrezi într-o stare de spirit puternică, iar aceste evenimente de mare amploare trebuie să se bazeze pe o singură constantă: prezența lui Dumnezeu. Acea hotărâre a lui Dumnezeu prin care El alege un anumit număr de indivizi pentru mântuire și glorie.

Rezum prin a consemna că un comportament de învingător se constituie prin interferența a numeroase circumstanțe psihologice care adesea complică sau fac chiar imposibilă predicția evoluției evenimentelor. Comportamentul de învingător, în ansamblu, și cel al persoanelor marcate de psihologia luptei, prin apartenența la un țel măreț, implică nivele diferite de rezistență și vibrație spirituală, nivele diferite de direcționare și încurajare.

Liderul care se află în preajma evenimentelor de mare amploare a înțeles adevărata semnificație a cuvintelor divine: "De-aceea Stăpânul Te-a pus mai sus de tovarășii tăi / Ca prin tine să ajungem, la voia lui Dumnezeu."

Popularizarea Leadershipului se adresează acelui tip de erou care știe să folosească evenimentele și oamenii în favoarea unui Dumnezeu determinist, căci tot ceea ce este onorabil la un erou este gloria cu care se înconjoară în calitate de slujitor dedicat al lui Dumnezeu.

Nu Hernán Cortés a a cucerit Mexicul cu o armată mică de oșteni, ci omul care a pus pe primul loc voia lui Dumnezeu a triumfat în mijlocul evenimentelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/popularizarea-leadershipului.html

Porțile fatale ale conștiinței

On Martie 12, 2012

Fortifică temelia leadershipului tău, stabilind o concordanță între atitudinea ta și adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conștiința ta.

Filmul " *Tears of the sun (2003)* ". Echipa de comando condusă de locotenentul Waters, împreună cu cei peste 40 de localnici, se îndreptau spre zona de retragere Alpha, la granița cu Nigeria. Dar un tragic incident survine - una din acele clipe fatale pe care destinul le creează în desfășurările lui de neînțeles și hotărăște, dintr-o singură lovitură, soarta omului. Dintr-o dată, sunt atacați din toate părțile. Michael 'Slo', unul din membrii echipei, este rănit grav.

- Nu trebuia să fie așa, șefule. Nu trebuia să se întâmple asta... adresându-i-se lui Waters. Şi, cu ultimele forțe, părea să adauge cuvintele pe care șeful artificier, Francois de Louviers-Maurevel, i le-a spus la un moment dat regelui Carol al IX-lea: "Viața mea este în mâinile tale, fă ce vrei cu ea." Lasă-mă aici ca să v-o scăpați pe a voastră.

Leadership: Poți să pătrunzi adevărul propriului sine și să-l accepți cu convingerea că tot ce ți se întâmplă este o provocare menită să te pregătească pentru o percepție autocuprinzătoare a realității?

Cuvintele acestea ar fi putut să fie acceptate de unii fără mustrări de conștiință, dar nu și de Waters, care răspundea de siguranța echipei - cuvintele aveau două sensuri: unul de acceptare a sacrificiului pentru salvarea celorlalți, celălalt acuzator, căci amintea, necontenit, de etica și profesionalismul său.

În devotamentul lui, cu neputință de corupt, Waters păstra un adânc respect și o mare recunoștință. Îl învălui pe 'Slo' într-o privire plină de înțelegere, apoi îi strânse mâna. Pe față i se citea tulburarea lăuntrică. Ca și cum o furtună înspăimântătoare se îngrămădise în sufletul lui, deschizând pe această cale porțile fatale ale conștiinței.

Waters trebuia să pătrundă adevărul propriului sine. Şi să-l accepte. Un sincer: " *Îmi pare rău. E vina mea* " - nu-i putea răscumpăra greșeala și nu-l absolva de consecințele morale. Moartea lui 'Slo' a atins coarda cea mai sensibilă a conștiinței sale, iar comportamentul său a fost în concordanță cu fondul sufletesc pe care se întemeia conștiința lui.

Realitatea cea mai dură care i s-a conturat locotenentului Waters într-un asemenea moment este că trebuie să își asume alegerile și să nu se lase influențat de evenimente, indiferent de starea de spirit și de sănătate a celor care își poartă vina de a-l urma într-o misiune periculoasă.

Leadership: Accepți adevărul conștiinței printr-o convenție condiționată de mărturisirea greșelilor și depășirea lor?

Îți adresez o întrebare, viitor lider, și cugetă bine căci dezlegarea ei îți este trebuincioasă. Există vreun păcat care nu îți poate fi iertat - un păcat atât de mare și așa de grav, încât să nu cuteze nimeni a-l ierta, nici măcar tu însuți, nici măcar Dumnezeu? Ceea ce-ți propun nu este altceva decât un test general care are legătură cu starea conștiinței tale.

Tu accepți adevărul conștiinței printr-o convenție condiționată de mărturisirea greșelilor și depășirea lor? Sau prin asumarea și repararea lor? Sau accepți să fii prizonierul unei crize morale și spirituale?

Conștiința este temelia leadershipului, ea este cea care marchează diferența semnificativă dintre Eul evaluat în urma unei constrângeri de ordin moral sau emoțional și Eul ideal la care aspiră orice lider, acesta din urmă fiind o proiecție a imaginii pozitive despre sine. Provocarea în cazul tău, ca și lider, este să demarezi schimbarea și să facilitezi dezvoltarea propriei ființe chiar și atunci când autoritatea morală nu-ți garantează reușita.

Așa cum o otravă poate fi fatală și aceluia care o prepară, tot așa calitatea unui lider se poate diminua dacă el își lasă conștiința la îndemâna compromisului dintre împlinirea idealurilor sale morale și accentuarea convingerilor negative care subțiază zidul de apărare a emoțiilor ce garantează funcționarea sa la nivel optim. Tu cu ce convingeri îți alimentezi conștiința atunci când combini în mod dezechilibrat valorile și credințele tale?

Cineva a spus că conștiința morții ne ajută să înțelegem mai bine viața. Tot așa trebuie să sădim în grădina minții noastre conștiința greșelii și a consecințelor acesteia ca să înțelegem mai bine leadershipul și ca să evităm o eventuală condamnare a propriei personalități, a neputinței de a ne ridica la nivelul impus de așteptările noastre morale și ale celorlalți. Istoria ne arată ca dezvoltarea leadershipului se sprijină pe existența greșelilor, mai mici sau mai grave, pe recunoașterea lor, dar și pe modalitățile de prevenire și de corectare a lor.

Leadership: Poți să-ți creezi o viziune clară asupra valorilor pe care vrei să le transmiți legate de o percepție a frământărilor sufletești aparent lipsite de adâncime?

Plutarh, acel scriitor ilustru, asemuia darurile naturii cu niște flori minunate dar trecătoare, în timp ce virtutea o considera o plantă binefăcătoare, cu un parfum nepieritor și care vindecă fără greș rănile.

Socotești că trebuie să iei atitudine față de procesul de degradare al conștiinței tale? Eu cred că substanța leadershipului nu trebuie căutată numai în interiorul ființei tale, cum se afirmă atât de des, ci în aceeași măsură și în felul de a-ți evalua, de a-ți exterioriza și de a-ți transmite trăirile.

La vindecarea emoțională și la dezvoltarea conștiinței vei ajunge treptat, plantând cu sinceritate și cu bucurie semințe în sufletele oamenilor, lăsându-le să rodească și să înflorească acolo, dar în același timp, ocupându-te cu conștiinciozitate de ocrotirea propriului tău cod moral.

Virtutea, în acest caz, înseamnă să alegi ceea ce e drept, de ceea ce e nedrept, nu să-ți focalizezi emoțiile și conștiința asupra greșelilor care nu pot fi evitate. Virtutea îți poate vindeca rănile morale dacă integrezi în leadershipul tău acea gamă de valori caracteristice procesului tău de evoluție, nu de involuție – valori care conduc spre o înțelegere mai deplină a adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conștiința ta, suprimând defectele care pot duce la transformarea ta negativă, și încurajându-te să adopți o atitudine sănătoasă, sau cel puțin mai optimistă, și un comportament mai chibzuit.

Frământările sufletești, aparent lipsite de adâncime, pot fi înțelese ca fiind un rezultat al trecerii prin loviturile vieții, în diferite etape ale carierei, care îți amplifică durerea dar nu și cauza apariției ei.

Conștiința care invocă virtuțile are ca simptom o durere trecătoare, nu una care durează.

Porțile fatale ale conștiinței marchează felul cum te raportezi la starea ta interioară, felul cum îți controlezi emoțiile în situațiile dificile. Evidențiază părțile tale bune pe care nu le iei în considerare din cauza circumstanțelor nefavorabile – care îți diminuează starea de spirit și respectul de sine, împiedicându-te să-ți canalizezi forța interioară spre o stare pozitivă. Iar, așa cum preciza cineva, caracterul este dat tocmai de modul în care reacționezi în fața circumstanțelor nefavorabile.

În leadership este esențial să îți recunoști greșelile, să ai grijă ca ele să nu se repete, să îți asumi consecințele și să îți dezvolți conștiința - să ți-o aperi de emoțiile negative, dar și de "atacul" non-valorilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/portile-fatale-ale-constiintei.html

Portretul personalității de excepție în sfera științei

On Noiembrie 07, 2016

Încearcă să creezi cadrul de extindere a idealului de sine prin valorificarea experienței de a te întâlni pe tine însuți în varianta unei manifestări a creației pe care o atestă progresul științei.

Nicolaus Copernic era un tânăr stăpânit de o permanentă neliniște intelectuală, cu o înclinație înnăscută spre a crea noi idei, iar în perioada de înflorire a Renașterii el a avut ocazia să le și pună în valoare. S-a adaptat rapid la viața universitară, cumpărând cu aviditate cărți (o nouă și minunată posibilitate apărută o dată cu inventarea tiparului) și participând la cursurile valoroasei școli de matematică și astronomie. A explorat ideile umaniste provenite din Italia care începeau să câștige teren în fața rigidelor dogme scolastice care circulau în Cracovia.

A studiat legea canonică fără să uite de primele sale iubiri, astronomia și matematica, precum și istoria greacă, medicina, filozofia și dreptul roman. La Bologna a avut șansa să studieze cu Domenico Maria de Novara, unul dintre cei mai mari astronomi ai vremii. A citit toate cărțile pe care le-a găsit despre astronomie și a profitat de fiecare prilej pe care l-a avut de a învăța despre metodele de observație așa cum erau ele practicate în acele vremuri. După câte se pare, încă de timpuriu a început să se gândească la o concepție nouă, mai simplă, asupra structurii universului: un sistem heliocentric cu Soarele în centru și Pământul împreună cu celelalte planete rotindu-se pe orbite care îl înconjoară.

El se temea, așa cum avea să scrie mai târziu, că "unii oamenii vor striga imediat ca eu și ideile mele să fim dați afară din scenă", explicând mai departe:

"Am ezitat multă vreme dacă să public sau nu ceea ce scrisesem pentru a demonstra mișcarea Pământului, sau dacă n-ar fi mai bine să urmez exemplul pitagoricenilor, care obișnuiau să încredințeze secretele lor filozofice rudelor și prietenilor sub forma orală. Am fost aproape îndemnat să las cu totul deoparte opera în forma ei finală, din cauza disprețului pe care aveam toate motivele să-l anticipez cu privire la noutatea și aparenta opoziție față de rațiune a teoriei mele. *

Leadership: Existența ta alcătuiește un ansamblu unic de condiții pentru testarea unei cunoașteri alternative din care derivă înclinația spre promovarea unei concepții noi cu privire la evoluția creației?

Oamenii pe deplin conștienți de valoarea proprie, preocupați de ceea ce pot realiza cu adevărat cu ajutorul științei, se ridică deasupra statutului de practicant autonom al gândirii noi, spre a fi considerați o capodoperă a timpului lor. Ei își dezvoltă abilități oriunde s-ar afla, fără să fie limitați de proporțiile amplificate ale apropierii sau îndepărtării de valorile unei singure variabile de tip "Restrict", care blochează accesul la o gândire avansată.

Ei se îndreaptă constant într-o direcție ce oferă posibilitatea extinderii cunoașterii și evoluției dincolo de domeniul experienței, lucrând totdeauna conform unor motive de ordin moral, filosofic, obiectiv cât și subiectiv. Ei sunt asemenea pictorilor care își fac nenumărate portrete, expunându-și lucrările pe plan internațional fără să aibă aprobările necesare și fără să intre în asociere cu alte autorități în domeniu. Fiindcă la ei predomină dorința de a se afirma acolo unde nu reușise odinioară, din dorința celui obligat să fugă pentru a se regăsi și a se împlini și, în fine, din dorința de confirmare într-un spațiu ce le rămăsese inaccesibil la un nivel de începător.

Pentru a deschide noi căi de cercetare și progres în leadership trebuie să ridici nivelul de cunoaștere și înțelegere a elementelor care contribuie la dezvoltarea acelei științe ale cărei orientări sunt în plină ascensiune. Căutând să-ți armonizezi gândirea cu elementele noi pe care le poate genera forța științei, vei deveni pe deplin capabil să deții acea calitate numită "Shining", ce te poate îndrepta înainte cu pași repezi spre o nouă dimensiune a valorii tale.

Leadership: Îți reevaluezi ideea atitudinii față de viață ca totalitate a potențialului de inovare, prin prisma importanței de a gândi un stil diferit de a comunica lucrurile care îți par ție importante?

Dacă vrei să depășești limita unei cunoașterii ieftine și imperfecte pune-te la punct cu elementele determinante care stimulează progresul științei tale. Şi fă eforturi pentru a face ca gândirea și creația ta să devină o sferă autonomă a leadershipului. Fii asemenea unui pictor care oscilează între erudiție și penel, trăsăturile lucrărilor sale reunind enciclopedismul, totodată având ca model și orizont de idealitate renașterea unei noi concepții de viață, a unei noi abordări ale artei și ale învățării științei.

Ştiința ta poate să alcătuiască un ansamblu unic de condiții pentru testarea unei cunoașteri alternative numai dacă devii creatorul conștient al unei realități greu accesibilă celorlalți. Şi doar dacă reușești să construiești firul logic al unui raționament care utilizează noi ipoteze de interpretare ale concordanțelor dintre "evident" și "ascuns".

Un artist în ale științei continuă să-și manifeste superioritatea în ceea ce privește depășirea banalității naturalismului, a artificialității goale a experiențelor formaliste, întreținându-și filosofia asupra vieții cu noi teorii ale raționalității. Una din aceste teorii ar spune că nimic nu este mai necesar izbândei de a face loc lucrurilor rafinate și alchimice în viața sa decât a sta deasupra tuturor printr-un soi de anticipare cu privire la aparenta opoziție intelectuală a celorlalți cercetători ce poate fi contrară și incompatibilă cu orizonturile sale de experiență.

O nouă concepție cu privire la evoluția creației rezidă din experiențele vieții care te îmbogățesc spiritual, care și cu bune și cu rele te maturizează dacă știi să evoluezi prin înțelepciune și răbdare.

Creația cea mai de preț a unui inventator este acea formă a existenței care stimulează capacitatea de a se dezvolta pe sine însuși ca personalitate și ca inteligență profundă, superioară, spirituală, consistentă, sistematizată, una care înțelege sensul evenimentelor și știe să le aranjeze în favoarea sa și a progresului științific.

Portretul personalității de excepție în sfera științei cuprinde în primul rând dimensiunea principală a vieții inventatorului exprimată prin înfățișarea trăsăturilor intelectuale, fizice și morale, vădind o anumită deschidere spre cultură, spre noutate, spre perspective care abordează într-un mod foarte vast viitorul.

*** Notă:** Ray Spangenburg Diane K. Moser - *Istoria științei (vol.1)* , Editura Lider

Source: https://neculaifantanaru.com/portretul-personalitatii-de-exceptie-in-sfera-stiintei.html

Portretul unui gând rătăcit în lumea artei

On Iunie 21, 2017

Învață să te privești din perspectiva unui secret bine ascuns, pentru a obține o înaltă perfecțiune artistică.

Cum ar fi dacă ai încerca să-mi desenezi viața în culorile nopții, cu bogăția nuanțelor fine ale lacrimilor pline de speranțe și visuri, dintr-o încordare care vine dintr-un program mental, ce se reflectă emoțional, dar care se manifestă la nivel fizic? Nu-i așa că poezia inimii are aceleași drepturi cu poezia gândirii captivă în viziunile abstracte ale artei?

Important e cum mă privești din perspectiva unui secret bine ascuns, care nu lasă loc de nicio interpretare răutăcioasă, dar cu grija de a nu-l așeza sub semnul unui realism compensatoriu. În mod idealist, trebuie să-ți reprezinți ideea în imagini vii, un truc cu schimbarea inspirației într-o formulă intelectuală și productivă, dincolo de romantismul ce nu lasă loc de nicio îndoială cu privire la sentimentele pe care mi le acorzi.

A învăța să te privești din perspectiva unui secret bine ascuns pentru a obține o înaltă perfecțiune artistică, înseamnă să sesizezi proiecția unei forțe de exprimare căreia îi poți cuprinde măreția.

Printre frământarea de gânduri care personifică arta de a înfățișa un ideal de frumusețe, pentru care tainele plămădelii își asumă totdeauna o nouă fizionomie, trebuie să folosești pulsațiile de lumină ale stelelor pe linii fantastice și nemărginit de lungi. Pe care premisele manifestării dependenței de frumos îl dau concluziei unei gândiri pline de dorințe satisfăcute. Cât de bine mă încadrez în simbolurile unei realități transcendente *behind the lyrical journey of Shadows of the Night?*

Leadership: Îți exprimi năzuința spre ceea ce este mai presus de tine printr-o redare creativă a distanței dintre adevăr și iluzie?

Gravitatea cu care mă privești într-un vis feeric cu sensuri adânci poate să devină totul, o întindere de o mie de ani lumină până în centrul universului văzut dintr-un singur unghi: al esteticii operei de artă.

Încearcă să efectuezi o experiență de gândire, așa cum obișnuiesc fizicienii, care să permită prin intermediul unei ficțiuni verosimile eliminarea hazardului realității. Poți să exprimi cu suficientă forță și căldură sufletească adevărul fenomenelor care mă înconjoară pentru a obține o înaltă perfecțiune artistică?

Întotdeauna lipsește ceva, așa este, ca o concluzie plină de confuzii și fără drept de apel. Şi întotdeauna se va găsi altceva, ca momentul acționării unei forțe de atracție în raport cu axa unei succesiuni de prefaceri. Probabil sunt lucruri pe care nu le știi încă despre mine, iar când le vei afla crezi că se va schimba ceva din perspectiva pornirilor curate ale teoriei estetice? Și prin ce oare îți poți înălța mai mult idealurile decât prin redarea relației dintre frumosul natural și frumosul artistic?

Aici te cunosc mai bine decât crezi, după felul cum îți manifești uitarea de sine, năzuința spre ceea ce este mai presus de tine. Prezentul tău vorbește acum cu prezentul meu, deci prezentul este mulțumit fiindcă amândoi rezonăm cu el.

În artă capacitatea deosebită de a realiza ideea și simțământul nu direct - prin faptă, ci printr-o redare poetică a distanței dintre adevăr și iluzie, tinde spre formele moderne ale artei vizuale în concordanță cu dezideratele timpului prezent.

Leadership: Poți să zărești ceea ce este mai presus de tine prin evadarea dintr-o stare de poveste suprarealistă?

După cum rostul arheologului este acela de a reconstitui o întreagă cultură din rămășițele ei de piatră, tot astfel prima și cea mai importantă misiune a unui artist este de a pătrunde viața lăuntrică a modelului. Un soi de gravitate mai mult decât inerentă care nu se dezvăluie de la prima vedere, tocmai pentru că ascunde rădăcini împletite într-o tulburătoare adâncime. Şi de a găsi un echilibru între sensibilitatea de a-și urmări visele ascunse, mișcarea de rotație a unei stele și evadarea dintr-o stare de poveste suprarealistă.

Deosebirea esențială dintre mine și cine mă percepi tu în planul creației este o indulgență față de natura omenească în exercițiul contemplării unui peisaj care poate să aibă un efect emoțional profund, surclasat prin deșteptarea unei viziuni cu forță simbolică. Astfel ai posibilitatea de a te conecta cu infinitul.

Un artist desăvârșit știe să distingă orice culoare în confesiunile unei minți însetate de secrete, chiar și în încordarea unei încremenite așteptări din timpul inspirației, cum ar fi culoarea năzuinței spre universal sau culoarea unei vibrații a extazului. Albastrul și Galbenul asortându-se într-un cadru al gândirii estetice, al libertății și al autenticității. Crezi că dacă niciodată nu înțelegi totul despre mine, poți măcar să ți-l închipuiești?

Expresivitatea în leadership este spațiul de reprezentare a unei asocieri între interpretarea calității modelului pe care galeria de idei și trăiri ți-l pune la dispoziție și imaginea particulară pe care ți-o formezi despre tine însuți.

Dumnezeu, Regele, Onoarea și Femeile. În dimensiunile artei, cu resorturile ei intime și consecințele ei ascunse, în simetria timpului, a spațiului și a inspirației, aceste prezențe de o importanță covârșitoare corespund deosebirii dintre modul de gândire al poetului și al gânditorului.

În viziunea unui critic literar ca Nikolai Dobroliubov, primul gândește într-o manieră concretă, fără să piardă niciun moment din vedere fenomenele și imaginile particulare, iar celălalt ține să generalizeze totul, să contopească semnele particulare într-o formulă generală.

Portretul unui gând rătăcit în lumea artei reprezintă pasul semnificativ al unei creații ancorată în observarea riguroasă a naturii umane făcut în direcția artei în care un chip este o fereastră spre interiorul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/portretul-unui-gand-ratacit-in-lumea-artei.html

Portretul unui trandafir în versiune artistică

On Februarie 18, 2021

Dacă știința devine o artă prin pasiune, atunci arta trebuie să fie o direcție a sensibilității manifestată în știință.

Sunt o ființă creată conform legilor naturii și, prin urmare, sunt condiționat de aceleași legi care determină existența unui trandafir "Double Delight" în spațiul central al grădinii mele. Or acest superb trandafir, uimitor prin stăruință, nu există ca plantă izolată de alte flori, echivalentă imaginii unei prezențe mult mai cuprinzătoare în dăinuirea ei, ci există ca un fel de continuum între materie și spirit, ca un liant universal între două lumi potențial autonome, nici una neputând fi considerată superioară celeilalte.

În privința aceasta, atrag atenția că trandafirul aparține familiei Rosaceae, simbolul unei învieri spirituale și al unei călătorii mistice care mi-a deschis mintea și sufletul spre frumos, spre adaptare, spre schimbare, guvernând relația mea cu Dumnezeu prin discreție, prin distribuția sensibilului mai mult decât o ordine bazată pe egalitatea vizibilului și a inteligibilului care-l însoțește. În plus, când privești prin această optică, începi să vezi natura cu o claritate excepțională.

Chiar și în manuscrisul meu secret, *Tukerlyeress* (Misterul cuvântului întrupat), trandafirul ocupă locul de frunte, fiindcă el are nevoie să se simtă integrat într-un mediu protectiv, să aparțină unei taine de dincolo de ceruri, de munți și de ape, dincolo de orice înțelegere pământeană. Este o prezență plină de semnificații, un interlocutor cald și inteligent din punctul de vedere al unei conștiințe artistice, pulsând a explozie de culori, a viață neîncorsetată-n imitații.

Da. Trandafirul este mereu acolo unde se creează, într-un labirint al cuvintelor fără de moarte, într-un fel omnipotent asemănându-se cu încrederea perceptivă a unei ființe mistice aflată în fața unei oglinzi iluminate de o lumânare, fără de nici o clătinare, impresionând prin tăcere, rezervare, ascultare, virtute, asemenea unui poet care contemplă natura mai mult prin lirism decât prin semnificație profundă.

Leadership: Poți să aduci o îmbunătățire semnificativă percepției continuității de sine, ca rezultat al gestionării sensibilității ce poate fi identificată numai într-o operă de artă?

Prin activitatea mea intelectuală, însoțită de un efort voluntar, pulsând a ceva tainic care uimește fiecare ochi iubitor de frumos, deci lăsându-mă stăpânit de înclinații artistice încă neexplicate, încerc să ajung în starea de dominare a naturii. Numai prin intermediul Marii Cunoașteri se realizează totul. Pentru aceasta trebuie să mă diferențiez de ceilalți oameni și să mă situez în raport cu natura ontologică a povestirii pe care o alcătuiește viața mea din altă lume, din alt spațiu, din perspectiva celor mai delicate flori ale naturii creionate în nuanțe trandafirii.

Şi, totuși, misterul care învăluie învățătura principală desprinsă din dialogul meu cu trandafirul, spirit lângă spirit, cu un soi aspirație spre acceptarea idealului promovat de Renaștere, pare a fi o permanentă tendință spre puritatea acuarelei, revărsându-se dinspre dezlegarea misterelor naturii spre dobândirea iluminării divine. Să înțeleg mai bine miezul unui secol plin de realizări estetice uimitoare, asta e principala mea preocupare.

Nu e deloc întâmplător faptul că sinele meu continuă să ia parte la o realitate care mă absoarbe total, mă devorează cu încuviințarea mea și mă desprinde sistematic de banalitatea

cotidianului.

În acest moment, consider că este de preferat ecoul unei lumi de dincolo de aparențe, decât preaplinul unei naturi milenare care strecoară în mine, prin sita ochilor expresivi, prin toate nuanțele vieții mele, o curiozitate fără margini. Or, trandafirul, nu doar că îl pot vedea, ci și înțelege și-l pot reprezenta prin filtrul propriei sensibilități care reflectă inocența sincerității, spontaneitatea și curiozitatea nedisimulată, însușiri detectate numai în operele de artă. Cu această sensibilitate artistul creează microuniversuri.

Leadership: Unitatea lumii pe care o experimentezi prin actul de creație se remarcă prin materialitatea unei realități care-și construiește sensul, în afara sensului intrinsec al cuvintelor?

Realitatea care-și construiește sensul, în afara sensului intrinsec al cuvintelor, este nuanțată prin folosirea unei imagini cel puțin inedite într-un cadru de experiment artistic în care fragilitatea ființei este semnificativ asociată cu o frumusețe unică a naturii. Orice creator trebuie să treacă printr-o cufundare în ființa metafizică a naturii pentru a-și scoate la iveală artistul interior și a-și crea propriul cod de încifrare vizuală.

Numaidecât, trandafirul îmbracă forma unui *mysterium tremendum* atunci când încerc să pricep tehnica picturii, nu datorită vreunei psihologii aperceptive îndreptată spre lumea culorilor așternute pe șevalet, cu libertate și cu măiestrie, ci datorită izolării câtorva fragmente ale complexității mele sufletești întărite prin conlucrarea artistică a naturii cu adaosul minunățiilor care i-au trecut pragul pe timp îndelungat.

Apropo de artă. Celebrul roman "Piatra filosofală" scris de Marquerite Yourcenar, începe cu un citat aparținând învățatului umanist italian din perioada Renașterii, pe nume Giovanni Pico della Mirandola:

„Nu ți-am hărăzit, o, Adame, nici un chip, nici un loc, și nici un dar care să fie numai al tău, pentru că atât chipul, cât și locul și darurile toate să le dorești și să le stăpânești prin tine însuți. Natura îngrădește celelalte specii prin legi stabilite de mine. Tu însă, neîngrădit de nicio opreliște, te definești prin propriul tău discernământ în voia căruia eu te-am lăsat. Te-am așezat în mijlocul lumii ca să poți cerceta mai bine toate câte le cuprinde lumea. Nu te-am zămislit nici ca pe o ființă cerească, nici pământească, nici muritoare, nici nemuritoare, pentru ca prin tine însuți, în mod liber, ca un pictor bun sau ca un sculptor dibaci, să-ți desăvârșești propria ta formă."

Așa este. Sunt sigur că dacă ar trebui să mă exilez într-o sferă a percepției frumosului, și nu mai puțin să mă adâncesc în practicarea vocației frumosului, exprimându-mi admirația nețărmurită față de înălțimea expresiei, atunci trandafirul m-ar ajuta să descifrez acea "descătușare" a impresioniștilor care nu poate fi trăită decât în natură. Nu e deloc întâmplător faptul că mi-am desăvârșit forma imaginii pe care o transmit lumii. Sunt agentul conexiunii dintre două lumi pline de vibrație.

Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune a cărei percepere cere o anumită subtilitate și finețe față de redarea unei realități suprasensibile, observate doar prin intermediul comparației între ceea ce se simte și ceea ce se lasă contemplat.

Portretul unui trandafir în versiune artistică este imaginea unui creator surprins pe pânză, în propriul univers, într-un moment de genială manifestare a unei viziuni plină de înțelesuri care ia in calcul posibilitatea lui de a se transpune în alte ipostaze, fără să-și piardă identitatea.

Posesorul absolut al artei fără frontiere

On Iulie 20, 2014

Stabilește tipul de cunoaștere care îți orientează motivația în practica științifică, revizuind permanent relațiile cu arta pe care o creezi.

Teatrul, gândea Eisenstein, îi permite omului să înfăptuiască fictiv acțiuni eroice, să fie fictiv pasionat cu Romeo, să devină înțelept cu Faust, să scape de toate problemele lăuntrice cu ajutorul grațios al lui Brandt, Rosmer sau Hamlet. Şi tânărul regizor se înfierbântă mergând mai departe cu gândurile sale, constatând că acest comportament fictiv îi oferă spectatorului o plăcere întru totul reală. El simte eroul, are sentimentul martirajului, îl copleșește propria-i generozitate...

Ajuns pe la piața Trubnaia, Eisenstein se opri din drum, cuprins de fierbințeli. Gândurile îl asediau ca într-o febră. *"Ce descoperire îngrozitoare ! Ce mecanism oribil se ascunde în această artă sfântă pe care o servesc ! Nu-i numai minciună. Nu-i numai escrocherie. Este otravă. O otravă groaznică, înfricoșătoare. Pentru că, de fapt, dacă îți poți procura fictiv plăcerea, cine va mai încerca să caute în înfăptuiri efective ceea ce se obține pe degeaba, fără să se miște de pe fotoliul teatrului de pe care te ridici apoi cu sentimentul plăcerii absolute?"*

Cel ce avea mai târziu să devină un mare regizor, își continua amețit drumul. Şi tabloul întrevăzut devenea un coșmar: *"Trebuie să ucid asta. Să distrug ! "* Şi gândurile fug, aleargă într-o goană nebună. Da, să distrugă asta. Dar cine? El, un băiețandru? Care încă nu-și găsise locul nici pe tamponul expresului creației artistice ! Atunci un nou gând i se strecura în minte. *"Întâi s-o stăpânesc. Apoi s-o distrug. Să învăț secretele artei. Să-i înlătur valurile. S-o stăpânesc. Să devin un maestru. Apoi să-i smulg masca, s-o dezvălui. Începe o nouă fază a relațiilor noastre."* A relațiilor sale cu arta.

Leadership: Profilul tău de personalitate se constituie ca rezultat al unei creații care își "devorează" creatorul, chiar și atunci când faci abstracție de experiența trăită prin frământările unei arte imperfecte?

Ce mecanism oribil se ascunde în această artă pe care o servește un lider? Acest mecanism este o aplicare a principiului "scopul scuză mijloacele"? Este o creație individuală și finisată, încorporată într-o viziune care nu e în concordanță cu standardul de evaluare a propriilor sale rezultate? Este o combinație de elemente care posedă valori determinate și au rolul de a transmite o "maladie" a creației?

Înainte ca leadershipul să se regăsească reflectat în practică, mai întâi trebuie să stăpânești arta care îți înnobilează știința și îți impune modelul de gândire. Apoi s-o distrugi, ca să-i înlături "valurile", defectele și imperfecțiunile. Apoi s-o reinventezi introducând noi valori, după care s-o prezinți într-o modalitate indicativă, ca fiind mai bună decât alte variante anterioare. Doar astfel vei deveni un maestru în domeniul tău de activitate.

Dar ce se întâmplă dacă arta de a descoperi și promova acest "produs științific", în urma utilizării unui set de standarde de creație, cu valori necunoscute pentru elementele căutate în mijlocul unor prejudecăți sau contestări, nu insuflă o sporită putere de înțelegere celor din jur?

În acest caz are loc o anumită monopolizare a atenției celorlalți prin mijloace care nu sunt de cele mai multe ori decât pârghii de afirmare și promovare a propriei gândiri. Asta este o

escrocherie, o otravă groaznică, pentru că, de fapt, îți procură fictiv plăcerea de a-ți impune propriile legi, considerând că doar tu cunoști adevărul ideilor tale, pe care îl trâmbițezi cu atât avânt neîntrerupt.

Leadership: Poți să-ți cultivi arta de a fi diferit într-un mod subtil, rafinat, fără exagerări, într-un mediu în care manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare" ?

În lupta cu mijloacele de promovare a gândirii proprii, liderul este singurul care are de suferit dacă nu își revizuiește permanent relațiile cu arta pe care o promovează, dacă nu arată adevărul care se ascunde în spatele a ceea ce construiește. Bine preciza cineva pe o pagină web: *"Când o să poți spune: eu sunt în spatele a ceea ce reprezint eu, ca om... atunci vei putea să construiești."*

Leadershipul nu ar trebui să fie rezultatul unei creații care își "devorează" creatorul, indicând posibile epuizări ale valurilor de cercetare, în confruntarea cu ceea ce unii numesc „experiența imposibilului". Iar orice încercare de a o îmblânzi și de a-i modifica adevărul este sortită eșecului, mai ales dacă ea exprimă aspectul cantitativ al fenomenului de posesiune totală, care creează sentimentul plăcerii absolute.

Manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare" atunci când este privită din perspectiva apartenenței la o personalitate care nu suportă vulnerabilitățile formelor artistice, și se vede nevoită să adopte alte practici și să introducă alte criterii de apreciere ale artei.

Posesorul absolut al artei fără frontiere este liderul care reușește să descopere acel "perpetuum mobile" de excepție, într-un domeniu în permanentă schimbare, care să fie benefic și acceptat de toți. Dar în același timp creația liderului, odată cu formele ei de expresie și cu mijloacele ei de promovare, nu trebuie să creeze sentimentul unei înșelătorii – căci, în acest caz, va aduce numai dezamăgire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Potențialul nevalorificat al muribunzilor

On Martie 26, 2014

Fii stăpân pe un scenariu care utilizează valori aferente trecutului, prezentului și viitorului oamenilor, astfel încât să întregești scenariul win-win care dă măsura corectă leadershipului.

Ceea ce trebuie să ne minuneze în bătălia de la Waterloo este hotărârea engleză, sângele englez. Nu comandantul ei, ci oștirea.

Wellington, cu o neînțeleasă lipsa de recunoștință, spune într-o scrisoare către lordul Bathurst că oștirea sa a fost o armată foarte slabă. Ce spune despre asta întunecatul vălmășag de oseminte îngropate sub brazdele de la Waterloo?

A-l face pe Wellington atât de mare, înseamnă a micșora Anglia. Wellington nu este decât un erou ca oricare altul, a fost dârz. Acesta este meritul lui și noi nu i-l precupețim, dar cel din urmă dintre pedestrașii și dintre călăreții lui a fost tot atât de dârz ca și el.

În ceea ce ne privește, toată admirația noastră se îndreaptă către soldatul englez. Dacă are cineva dreptul la vreun trofeu, atunci Angliei i se datorează trofeul. Monumentul de la Waterloo ar fi mai nimerit dacă, în locul chipului unui om, s-ar înălța în văzduh statuia unui popor.

Se știe că în bătălia de la Inkermann, un sergent care, după cât se pare, scăpase armata de la pieire, n-a putut fi pomenit de către lordul Raglan, deoarece ierarhia militară engleză nu îngăduie să fie citat într-un ordin de zi niciun erou sub gradul de ofițer. *****

Leadership: Calitățile tale sunt compromise datorită conectării la un canal de comandă obscur, într-un context de determinări care produc unghiuri diferite de convergență a istoriei cu viața trăită prin vulnerabilitate și curaj?

Ceea ce ne atrage și pe noi la leadership nu este atât cunoașterea de ansamblu, hotărâtoare în crearea unei viziuni atotcuprinzătoare, ci capacitatea de a surprinde și de a înțelege ceea ce scapă majorității, ceea ce scapă controlului și nu poate fi "prevăzut" sau "influențat".

Aici ne referim la omul singular, factorul constant de putere care lipește unui tot unitar, care intimidează desfășurarea evenimentelor prin însăși cuprinderea pe care o dă unei formei particulare de progres. El reprezintă un sistem coerent de integrare a unei experiențe de mobilitate și de sacrificiu într-o concepție nouă despre lume. Iar calitățile lui unice sunt capacitatea de a înțelege adevăratul sens al vieții și capacitatea de a transmite celorlalți tensiunea dramatică a istoriei.

Muribunzii sunt consecința unei forme de reacție curente care afectează mersul lumii. Ei nu sunt asemenea unor comenzi lansate de un utilizator pe care calculatorul le poate interpreta și executa după un algoritm prestabilit, nu sunt instrucțiunile care se execută la comenzile pe care le dă utilizatorul. Ci reprezintă suportul permanent al corectărilor de erori, *those percentage of replies at the end of some queries* , acele resurse de putere ce determină nivelul de stabilitate al sistemului denumit "fatalitate", hotărând ordinea în care vor fi executate procesele de definitivare a versiunii finale de eroism care rămâne înscris în eternitate.

Morții nu-și pot revendica vreo calitate sau vreun privilegiu în marea zonă a "neînsemnatului". Asta reprezintă dovada că reformele inițiate de lideri lâncezesc, ele scad prețul oricărei izbutiri a omului de a-și face din faptele sale un model de inspirație, făcând nenegociabilă promovarea prestigiului său. Este dovada că forma de leadership adoptată nu duce nici pe departe la ceea ce s-a aștepta: ridicarea nivelului calitativ al Omului la înălțimea unui destin care își statornicește existența și eternitatea.

Leadership: Poți să-ți asumi o viață dominată de provocările unui destin care se revarsă în eternitate, extinzându-ți capacitatea de a avea mai multă grijă de tine însuți în încercarea de a influența evoluția mersului lumii?

Degeaba ești la comandă, în extinsa poveste a lumii, în fața tentativei de cucerire a laurilor, dacă suferi din cauza limitelor construite în jurul unui singur indicator: lipsa de recunoștință. Ești străbătut de sentimentul că ești stăpân pe un scenariu care nu utilizează valori aferente trecutului sau cel mult prezentului și care nu este sigur că se vor contura în viitor?

Dacă nu întrepătrunzi din ce în ce mai bine legătura creată cu oamenii, din punct de vedere al recunoștinței, rezultatele care vor veni în urma acestei unicități create nu vor fi niciodată prețuite în sine, ci prin sine. Nepăsarea este uneori o stare de grație, dar un minus al leadershipului, este calitatea oamenilor slabi.

Asta înseamnă că principalul "canal" de comandă și control, obscur, pe care îl administrezi prin intermediul leadershipului, nu se conectează la un generator de valori continuu. Este obscur fiindcă este rece, fiindcă nu transformă oamenii în valori, fiindcă este pustiu de orice urmă de recunoștință, fiindcă se îndreaptă spre o zonă de câștig din munca altora. Un astfel de leadership este un tărâm al imperfecțiunii care nu valorifică potențialul oamenilor, este o maladie a indiferenței față de cei pe care pretinzi că-i reprezinți.

Calitățile tale de lider sunt compromise dacă nu inițiezi o schimbare fundamentală la nivelul conștiinței comune, prin care oamenii să nu se simtă derutați și să nu se producă o inversare a scării de valori sau o marginalizare a valorii lor și, deci, a dimensiunii sensului vieții. Calități precum curajul de a înfrunta un destin potrivnic, puterea de a suferi o tragedie, sau răbdarea de a fi martor la evenimentele de seamă ale lumii, pot avea ecou pe termen lung, în marea istorie a umanității.

Ca lider, ții pe umeri o împărăție zugrăvită ideal nu din trofeele câștigate de alții, ci din îmbinarea unicității cu potențialul de a fi măreț. Oamenii trebuie să fie străbătuți de cele două sentimente: ca tu ai câștigat datorită lor, și că ei au câștigat datorită ție. Numai astfel se întregește scenariul win-win care dă măsura corectă leadershipului.

Leadershipul este monumentul eroului necunoscut care a acceptat provocarea de a avea un rol bine determinat în cadrul unei lumi a cărei evoluție istorică coincide cu perspectiva eternității.

Potențialul nevalorificat al muribunzilor evidențiază aportul substanțial a celor necunoscuți la reușitele unui leadership performant, aplicat ca normă pentru un „contract" încheiat în condiții de neegalitate, care totuși se dovedește avantajos pe scurt timp, dar fără posibilitatea de a fi validat la cote înalte.

Fiindcă un leadership fără un alai de susținători a căror merite nu sunt recunoscute și evocate în orice împrejurare, ajunge în final să nu mai conteze sau să se destabilizeze.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Poţi să priveşti prin mine datorită iubirii mele

On Decembrie 18, 2012

Fii stăpân pe propriul destin și aspiră mereu către ideea de libertate deplină, pentru a dobândi puterea care îţi poate vindeca sufletul.

— Nu ! Mergi mai repede ! Aşa de repede, încât să ne simţim ca arborii prin care suflă vântul. Cum alungă noaptea trecutul ! Mă simt pătrunsă de dragoste. Poţi să priveşti prin mine datorită iubirii mele. Te iubesc aşa de mult, încât sufletul meu se revarsă asemenea unei femei dintr-un lan de grâu, în faţa bărbatului care o priveşte. Sufletul meu vrea să zacă întins pe pământ. Ar vrea să stea culcat şi să zboare. Într-o livadă. E trist. Se-ndrăgosteşte de tine când conduci. Să nu ne mai întoarcem la Paris. Să furăm o casetă cu bijuterii sau să spargem o bancă, să luăm maşina asta şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

Ravic opri în faţa unui mic han. Zgomotul motorului se stinse şi din depărtare se auzi, deodată, răsuflarea adâncă a mării.

— Vino, spuse el. Putem lua un calvados aici. Cât ai băut până acum?

— Prea mult. Din cauza ta. Afară de asta, la un moment dat n-am mai putut asculta bâlbâiala idioţilor acelora.

Leadership: Însuși actul de a trăi putea fi catalizatorul unei profunde introspecții, dezvăluind că existența ta este revelaţia unei conştiinţe în continuă devenire?

— De ce n-ai venit atunci la mine?

— Am venit. Viața nu așteaptă pe nimeni, avansând neîncetat. Existe o împărtășire totală a sinelui, fără secrete, permițându-ți să mă cunoști în totalitate prin forța iubirii.

— Da. Când ai crezut c-am să plec. Ai mâncat ceva?

— Nu prea mult. Mi-e foame. Ai câştigat?

— Da.

Poți să privești prin mine datorită iubirii mele dacă iubirea este atât de profundă și autentică încât creează o legătură transparentă și o conexiune de suflet între noi. Deschide-te complet în fața celuilalt, fără bariere sau ascunzișuri, permițându-i să-ţi vadă esența cea mai pură. Există o încredere totală și o acceptare necondiționată între voi, care te lasă să pătrunzi dincolo de aparențe?

*** Nota:** Erich, Maria Remarque - *Arcul de triumf*, Editura Galaxis, 1992.

Source: https://neculaifantanaru.com/poti-sa-privesti-prin-mine-datorita-iubirii-mele.html

Povara de pe umerii liderului

On Martie 22, 2009

Fă-ți credibilă manifestarea propriei tale individualități și a caracterului pe care ți-l asumi, pentru ca potențialul tău să atingă un punct maxim al calității.

Se povestește că Ginghis Han a rămas descumpănit când a aflat că unul dintre oștenii lui îl omorâse pe Taichar, fratele rivalului său Jamukha, după ce acesta a încercat să-i fure caii. Existau doar două modalități de a rezolva problema: ori îl trimitea pe acel oștean la Jamukha, ceea ce însemna automat condamnarea lui la moarte, ori îl păstra, ceea ce fără îndoială ar fi generat într-un mare conflict.

Ginghis Han l-a păstrat pe oșteanul care, făcându-și datoria l-a omorât pe hoț și astfel a declanșat războiul din anul 1206 care a schimbat pentru totdeauna fața istoriei. Faptul că și-a pus viața în pericol pentru un singur oștean, Ginghis Han a dovedit o loialitate deosebită, și totodată că este un conducător bun care știe să-i prețuiască pe cei care își fac datoria în serviciul său.

Leadership: Ești dispus să trăiești o realitate în care să poți trece dincolo de tine, creându-ți o experiență de tip "expunere îndelungată la înălțime" care să-ți schimbe acel punct de sprijin pe care se susține un destin de legendă?

Ca lider, răspunderea pe care o ai față de oamenii loiali este ca mersul pe sârmă la mare înălțime: la început conștientizezi doar pericolul căderii în gol și încerci să eviți o catastrofă, apoi prinzi curaj și înaintezi împotriva riscului fiindcă realizezi că ai de îndeplinit un destin din care țâșnește imaginea unui erou de legendă.

Un destin de legendă, căci nu există nicio cale spre gloria veșnică care să nu pornească de la om, stă în întemeierea adevărului credinței în fapte remarcabile. Eroul de care tot mereu amintește istoria n-a apărut ca purtător a conștiinței divine sau a unui scop religios-moral care să treacă drept ultimă expresie al unei lupte culminante, ci mai cu seamă se distinge în urma unor încercări grele sortite eșecului care s-au finalizat cu un succes neașteptat și totodată colosal.

Oamenii care te urmează se simt inspirați de evenimentele incredibile produse în jurul unei încercări periculoase de a ajunge în vârful celui mai înalt munte din lume, iar de acolo să execuți un salt care te aduce mai repede decât te aștepți la atingerea unui scop imposibil.

Leadershipul este actul urcușului spre nemăsurat, urmat de efectul căzăturii în gol care se constituie într-un miracol.

Situația tensionată din spatele unei încercări eșuate trebuie să creeze forme noi de a continua o acțiune cu mai mult avânt și curaj. Sau cum spunea scriitorul român Mihail Drumeș: *"Dacă lucrurile nu merg așa cum vrei tu, încearcă să-ți duci viață mai departe alături de visul tău. Şi pentru că n-ai încotro, trebuie să zbori, mereu să zbori, parcă numai spre a-ți aduce aminte că ești în viață și că n-ai părăsit lupta cu circumstanțele potrivnice spiritului tău."*

Trebuie să te gândești că succesul tău pe termen lung se datorează în cea mai mare măsură modului în care oamenii pe care îi conduci își fac treaba, iar dacă nu ești atent la strădaniile lor și nu te interesezi câtuși de puțin soarta lor, atunci probabil că nici lor nu le va păsa prea

tare de tine, de acțiunile pe care dorești să le întreprinzi, de planurile de viitor pe care ți le-ai făcut.

Ce crezi că vor crede oamenii despre tine dacă nu ești capabil să iei hotărâri ferme în momentele cele mai grele? Ce vor crede ei dacă nu ești în stare să te implici în rezolvarea problemelor lor? Mai mult ca sigur, ei își vor forma imediat o părere proastă despre tine și vor căuta să-și schimbe locul de muncă și liderul cât mai repede posibil.

Așa cum evaluarea corectă a unui om nu este dată de notele obținute la școală, ci mai degrabă de ceea ce a fost el capabil să realizeze în viață, tot astfel potențialul tău de lider nu va atinge un punct maxim al calității doar dacă legi legături cu oamenii, ci mai degrabă dacă îți faci credibilă, prin idei, convingeri și valori, manifestarea propriei tale individualități și a caracterului pe care ți-l asumi.

Dacă vrei să-ți dezvolți potențialul și să-ți ridici nivelul de leadership învață să dansezi în ritmul tău și al celor din jur, așa cum simți tu, dar și așa după cum simt ei – astfel încât să-i convingi că ești interesat de menținerea unei relații de durată. Fii credibil în ochii lor. Restul vine de la sine.

Leadership: Îți cotezi anticiparea biruinței la un nivel destul de ridicat de conștientizare a valorii personale, folosind efectele circumstanțelor potrivnice la creșterea impactului vizual al "căzăturii" cu adevărat miraculoase?

Acceptarea și îndeplinirea unui destin de legenda nu constă în înlăturarea acelor efecte ale actului care sunt potrivnice cererilor indispensabile ale circumstanțelor de timp și de loc, ci în zămislirea unui drum pe care nu poate ajunge nimeni. O căzătură miraculoasă este ca o piedică pe un drum cu sens unic, dar pentru cei care vin din direcția opusă.

Cine se află la conducere trebuie să facă mai mult decât să îndrume oamenii în direcția cea mai bună. Trebuie să își asume responsabilitatea pentru fiecare dintre ei (cât timp sunt în subordinea lui), pentru orice greșeală pe care o fac, și să nu uite că modul în care se implică în rezolvarea problemelor, deciziile pe care le ia de-a lungul timpului, îl afectează în mod direct în primul rând pe el.

Relația dintre manager și angajat este foarte importantă și constituie baza succesului unei companii. Managerul care nu știe să mențină o relație strânsă cu angajații, care nu reușește să le câștige respectul și susținerea pe termen lung va avea întotdeauna de pierdut. Nu-i de mirare că mulți dintre managerii marilor companii apelează la ajutor extern pentru a menține dezvoltarea eficientă a companiei. Şi aceasta este o metodă bună - dacă nu ai aptitudini de lider găsește pe cineva care are și este dispus să-ți țină locul când vine vorba de motivarea angajaților și îmbunătățirea relațiilor cu ei. Dar în acest fel riști să-ți pierzi puterea de influență.

Trăsătura definitorie pe care vrei ca oamenii s-o identifice la tine este biruința temerarului explorator de noi granițe și noi orizonturi, care întrece orice așteptare?

Concluzie: Un conducător poartă o mare povară pe umeri, povara responsabilității și a consecințelor deciziilor individuale. El trebuie să ia deciziile cele mai grele și să fie loial celor pe care îi conduce. Iar dacă vrea să-și mențină poziția, atunci trebuie să fie capabil să le insufle oamenilor încredere, să-i susțină moral în clipele cele mai grele și să-și asume responsabilitatea pentru faptele lor (atâta timp cât acestea vin în sprijinul său).

Povestea nesfârșită a unui artist într-o proiecție astrală

On Septembrie 24, 2018

Încearcă să gândești o estetică pură a trăirii personale, transformându-te prin intermediul unui mesaj vizual într-o conștiință universală.

Mă simt târât de curentul unei înalte energii ascunse într-un vis al eternității posibile, o lume total diferită de lumea muritorilor de rând, și nu pot face nimic ca să opresc timpul prea mult într-un singur loc. Cel mai de preț lucru pe care îl am la îndemână este sfârșitul unei perioade de viață, sau ceva aproape de el, provocat de făurirea plastică a unei imagini care se vrea a fi capabilă să încorporeze și să conjuge materia universală cu memoria și conștiința de sine.

E un sfârșit oarecare, un mijloc de a mă raporta la orizontul timpului privindu-l ca pe o suspendare temporală a legilor divine, baza lucrării unui univers tainic care nu-și permite luxul de a lăsa muritorilor putința de a-l înțelege pe deplin.

Eternitatea este retrăirea continuă a vieții din alte ipostaze. Zeii au hotărât să rescrie intriga poveștii mele cu alte ilustrații și alte destinații, ca într-o capodoperă de ficțiune literară, dincolo de dimensiunea unei suferințe asumate nostalgic. Dincolo de intensitatea de moment a trăirilor pline de finețe, a înflăcărării neașteptate și a frumuseții trecătoare experimentate de un artist care gândește înalt și simte profund.

Cele mai multe acțiuni și reacțiuni, conduse de elementul primordial numit "simțire", mult mai presus decât rațiunea, ar fi putut să provoace o fisură în structura de monolit a narațiunii care mă înfățișează mereu la o altă vârstă. Nu s-a întâmplat nicio schimbare în rațiunea universului.

Marea șansă de a înțelege universul se poate realiza prin punerea în text a unei lumi fantastice, prin încadrarea mea temporară în imaginarea neîntreruptă a unei lumi reale. Bineînțeles, este și asta tot o iluzie, o acceptare a provocării de a fi parte dintr-un experiment inedit, acela de a face turul labirintic al unui vis prelungit care te pune în fața unei expresivități a sublimului.

Leadership: Poți să te constitui ca o creație ușurată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu o existență efemeră, cu deschidere către timpul de prestare a unei personalizări de imagine care ia forma unei determinări a destinului?

Anul 1567. Luna se zărea ca prin ceață. Încăperea era plină de un miros pătrunzător de ulei. Tabloul lui Tițian trebuia să opereze o reconversiune a cuvintelor în imagine. Self-Portrait părea imaginat din cuvintele "bătrânețe plină de demnitate". Prezența pensulei reprezenta elementul care dădea legitimitate statutului său de reper fundamental al picturii fără artificialitate.

Ceea ce face dintr-un tablou o adevărată poezie este tocmai imaginea angelică a unui om trecut parcă prin contextul unui sistem de credință inaccesibil muritorilor de rând, învrednicit de revelarea vieții veșnice prin întruparea în temporalitate.

Ar fi fost cu adevărat trist să fiu în locul lui Tițian, să ating perfecțiunea viciată de nostalgia unei lumi imposibil de pătruns, dar am dorit să petrec o clipă lângă el numai pentru a-i transmite salutările mele, felicitările universului. O poetică de ingeniozitate poate să domine actul de comunicare cu puterile spirituale ale universului numai dacă atmosfera și

expresivitatea tabloului îndeplinesc cerințele unei opere literare.

Imaginația lui era un țesut viu care se refăcea constant din orice bucată a întregului numit "Lumea Mea", întâmplător decis chiar în miezul compoziției, asigurând dimensiunile creației cu subiectivismul unei certitudini de sine asumate prin utilizarea cunoașterii venită din alt Univers.

Cu multă admirație, îl priveam ca pe un exemplu privilegiat de glorie ce se răsfrângea asupra întregii lumi, atâta căldură și simțire emoționantă se afla între el și autoportretul său, mai sincer și mai apropiat sufletului meu decât năzuințele necugetate și nemăsurate spre frumusețile vieții.

Am privit nu doar Self-Portrait, ci și schițele și rupturile încercărilor precedente. Era atâta amărăciune în ele, dezgust față de imposibilitatea de a atinge desăvârșirea. Subiectul era bine încifrat în formula unei proze poetice trăită doar la persoana întâi, părând totuși să reveleze sensul unei arte deschise la interpretare.

Destinului artistului, imortalizat prin mijloacele artei în culori apăsătoare, într-un spațiu plin de încărcătură istorică și emoțională, părea a fi o predestinare spre mântuire, nu spre pierzanie.

Leadership: Te poți gândi la tine ca la un dublu al tău prin accentuarea efectului de multiplicare a imaginii de sine într-un timp și spațiu adecvat preferințelor de gândire a unei estetici pure?

Cu mare bucurie i-am oferit părerea mea vizavi de interpretarea moralizatoare tradusă de vizualul unui spectator static. Nu aveam de unde să știu ce efect hotărâtor va avea mica mea intervenție în spațiul său de reflecție. Certitudinea vizuală tematizată de el cuprindea o stare de imensă mulțumire, ca atunci când îți accepți vârsta înaintată și îți permiți să redai charisma unei existențe din care rezultă un soi de prestigiu deosebit în fața forțelor ineluctabile ale timpului.

Tițian a rămas surprins de punctul meu de vedere, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama că mă percepea ca o dezlegare a unei enigme pe care nu fusese în stare s-o rezolve la timpul său. O necunoscută în marea ecuație a unei libertăți de expresie ce ține seama de niște reguli sfinte nescrise și care i se oferea în dar ca privilegiu acordat sacrificiului de a considera bătrânețea numai din punct de vedere cronologic, ca o variabilă goală.

Bătrânețea, chiar în mijlocul supărărilor, este o raritate de mare preț, având un farmec al ei izvorât din vitalitatea unei arte condiționată de credință, din căldura apăsătoare a unei povești fără vârstă traversată de forța explozivă a nuanțelor profunde de negru și maro bogat. De aici am tras concluzia că nu-i de ajuns să închipuiești arta doar sub forma unui model de om exemplar, ci mai important este să treci prin marea aventură a eliberării individului din contextul care îl împovărează.

A gândi o estetică pură înseamnă să te transformi cu ajutorul culorilor, formelor și a relațiilor dintre ele, deci prin intermediul mesajului vizual, într-o poveste, într-un vis, într-o conștiință universală.

Leadership: Poți să schimbi impresia intensă a unui episod deja trăit în termeni de "efect de contribuție", fără să fii constrâns de anumite termene limită să încremenești într-un tipar existențial care înseamnă doar supraviețuire?

Chipul portretului său, luminat de niște culori pale, radia o anumită căldură internă încărcată cu provocări ale învățăturilor vieții, formând armonia sufletului unui artist care și-a atins scopul străduințelor sale. Dar exista totuși o anumită rigoare în aparenta sa blândețe care parcă indica o anumită prioritate în utilizarea timpului, o anumită înclinație spre compromis, spre singurătate, spre culorile sumbre ale vieții.

Vorbele sale, rămânând în istorie, îl vor salva de la orice aparențe: *"It is not bright colors but good drawing that makes figures beautiful."*

Am cerut o clipă cât un vis, iar universul mi-a dat o veșnicie. Cu efect de contribuție, am intrat într-o lume care și-a dezvăluit secretele în fața nemuririi pe măsură ce-am înaintat în jocul plin de sugestii a realității încadrată într-un tablou ce-și poartă privitorii prin labirinturile unei minți ferită de „păcatul" divertismentului exclusivist.

Departe de regrete, am înțeles și am admirat splendoarea artei unui om desăvârșit. Este calmul dinaintea morții, prevăzut în termenii de raportare la un univers fără margini.

Triumful Leadershipului este elogiul adus unei personalități marcante care durează doar o clipă, dar rămâne păstrat în veșnicie.

Povestea nesfârșită a unui artist într-o proiecție astrală surprinde liniștea sufletească a artistului care a învins trecerea timpului prin măsura unui spațiu parcurs de la profunzime la grandoare.

Înainte de a-i părăsi atelierul, Tițian mi-a spus un lucru care va rămâne în istorie: *"Pictura făcută sub presiune de către artiștii fără talentul necesar nu poate da naștere decât la lipsa formei, deoarece pictura este o profesie care necesită pacea minții."*

Source: https://neculaifantanaru.com/povestea-nesfarsita-a-unui-artist-intr-o-proiectie-astrala.html

Povestea neștiută a creației mele

On Noiembrie 06, 2020

Concentrează-te asupra unei perspective ample și nuanțate legate de o experiență artistică de înaltă calitate, propulsându-ți creația într-o dimensiune a cunoașterii care îți poate valida personalitatea inconfundabilă.

O imagine interesantă legată de stilou și de pensulă este reprezentată de un magician situat pe alt plan de existență care, cel mai probabil își ascunde secretele de ochii curioșilor. Îl vedem îmbrăcat într-un frac închis la culoare, părând a avea o înfățișare de vis, într-o manieră transparentă, înconjurat de stele și numere, încercând parcă să găsească explicațiile unui fenomen de *interpretatio* a simbolului universal, în care sunt puse față în față lumina divină și cosmică, sondând cu rigoare magistrală un adevărat univers al semnelor.

Magicianul pare să aibă nu doar darul de a ghici în viitor, în stele și în semne, ci și darul de a scrie destinele oamenilor în același fel în care pensula artistului surprinde în mod vizual orice detaliu la ființele pe care le pune în prim planul unei scene extrapolată din pluralitatea lumilor oferite de bogatul univers artistic. Este important să înțelegem nu doar mesajul unei opere de artă, format dintr-o singură imagine mare în care e pus tot conținutul simbolic, ci și modul de aplicare a culorilor, retușarea tonalității, pentru a obține expresivități plastice.

Ca să te exprimi nu doar prin cuvinte, și prin imagini artistice, trebuie să adopți o scriere cu caracter confesional, profund subiectiv. De exemplu, dacă într-o pictură plină de simboluri eu mi-aș reflecta starea de spirit în imaginea unui magician, ca și când aș descifra splendoarea puterilor stelare, atunci stiloul și pensula, în speranța de a atinge o Conștiință de Sine comună, ar trebui să-și procure niște elemente de personalitate și astfel să transcendă puterea de concepție umană.

Pe această cale, pensula poate să-mi ofere posibilități infinite de expresie vizuală în același tipar de transmitere a unei învățături noi, numai dacă îmi păstrez acea seninătate a ființei conștiente de starea sa de iluminare spirituală, la fel cum un om care se bucură de grația divină este capabil să guverneze stelele. În formele sale sublimate, scrisul meu poate evoca experiența pensulei de a da culoare unui univers plin de mister, farmec, sensibilitate și poezie, devenind stăpânul timpului spiritual, simbol al întrupării perenității.

Leadership: Poți să dai sens unei experiențe de cunoaștere într-un moment de revelație în care trebuie să redai imaginea unei noi dimensiuni a personalității tale cu rigoarea unei noi perspective de receptare a realității?

Astfel am ajuns la cauza supremă a tuturor lucrurilor, din care se trag toate formele și gradele diferite de putere spirituală, pentru că stiloul și pensula și-au preparat posibilități infinite de a călători în lumea imaginației mele, ajungând printr-o reacție de revelație divină să se transforme într-o baghetă și, respectiv, într-o pelerină. Impulsul lor instinctiv de a se cufunda într-un univers al purității amețitoare, atât de personală pendulare între real și fantastic, dau speranța colosală de a ajunge la formarea unei conștiințe de sine comună.

Mai mult. În operațiunile stiloului, de a scrie cât mai artistic o epopee a minții mele, este descrisă și imaginea pensulei când urcă în prima fază a Leului. Stiloul înfățișează puterea pensulei de a prezenta realitatea printr-un rege încoronat, stând impunător pe un scaun de domnie, făcut din smarald, îmbrăcat în haine de culoarea șofranului. Se spune că dacă această imagine face înconjurul lumii în 40 de ore, atunci stiloul și-a îndeplinit cu prisosință rolul cuvenit scripturii, acela de a gândi ca un magician ce are puterea de a aduce fanteziile la viață.

Da, am știut dintotdeauna că sunt un magician, că sunt un stilou și o pensulă în același timp, în sensul că tot ce mintea-mi plăsmuiește cu grație, cu măiestrie, cu farmec, poate evoca o întreagă experiență a spațiului pictural, redând iluzia vizibilului. Nici n-aș fi putut să scriu despre artă fără să pricep fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic. Sunt, așadar, contopirea mai multor expresii ale aceleiași cunoașteri care aparține divinului. Sunt numitorul comun ale aceleiași energii obținută printr-o reacție de dublu schimb, fie sub formă naturală, fie sub formă artistică.

Leadership: Cum se derulează procesul recunoașterii unei reprezentări artistice privind interpretarea unei imagini vizuale, confruntând ceea ce vede cu ceea știe despre un lucru care nu este numai un quantum, ci în același timp un magnum?

Așa cum am arătat în multe locuri, sunt un magician fiindcă am o existență materială și o existență imaterială. De fapt, nu este posibil să mă reprezinte nimeni în complexitatea mea, nimeni în afară de mine. Sigur că, din acest punct de vedere, dimensiunea cunoașterii mele are ca punct de referință o viziune constructivă asupra conceptului de experiență estetică, asociat cu renașterea unei opere care n-a murit niciodată, deoarece sunt flexibil cu ceea ce vine și apreciez momentele prezente.

Așadar, stiloul sau pensula nu sunt doar un quantum, ci în același timp un magnum, pentru că fiecare din ele reprezintă un agent generator de inspirație, și cu ajutorul unui asemenea agent se pot obține o sumedenie de lucrări artistice.

Așa este. Personalitatea mea este inconfundabilă deoarece stiloul și pensula duc la îndeplinire, numai prin puterile mele și printr-o încredere spontană în ajutorul Celui de Sus, acea mare cerință a unei opere de artă: trebuie să fie în întregime concepută și modelată de minte înainte de a fi executată. Prin urmare, perspectiva mea de receptare a realității evidențiază o anumită dependență de creație care se transmite printr-un accesoriu indispensabil artei (stiloul sau pensula), exprimând o anumită stare sufletească și o forță intelectuală care se manifestă în tendința de a căuta noul cu orice preț, tendința de a surprinde rapid metamorfozele din natură, tendința de a amplifica redarea frumuseții naturii.

Scrisul este o meditație asupra veridicității artei mele.

Cât despre experiența mea de cunoaștere care din loc în loc își spune cuvântul, chiar dacă cititorul nu este întru totul familiarizat cu formulările mele pline de spirit, ea este în plin acord cu principiul rațiunii suficiente care spune că gândirea se autodirijează prin intermediul operațiilor ei specifice cu noțiuni (generalizare, abstractizare, analiza, sinteză, comparație etc.) spre emiterea unor adevăruri ce s-ar putea dovedi vitale pentru teoria picturii și asigurarea unei reușite plastice demne de toată laudă.

O lucrare artistică, integrată în spațiul leadershipului, trebuie să fie congruentă cu veridicitatea unui mesaj de tipul: "să apreciem fiecare imagine creată cu artă, la fel cum apreciem o viziune menită să fie atât de longevivă și de consecventă cu sine."

Povestea neștiută a creației mele începe cu un stilou fermecat care se transformă în mesagerul unei pensule plină de viață și tare visătoare, cu ajutorul însușirii mele de a reface un întreg univers artistic printr-o acumulare (aproape lacomă) de alte ipostaze: sunt când pictor, când magician, când scriitor, un sfânt sau un om de știință. De fapt, sunt orice vreau eu să fiu, cu precizarea că orice sunt se poate focaliza spre infinit în orizontul tainelor, al credinței și al minunilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/povestea-nestiuta-a-creatiei-mele.html

Povestea statuii de marmură și a plăcii de marmură

On Iunie 25, 2010

Învață să-ți pui în evidență calitățile, fără a le devaloriza pe ale celorlalți.

În mijlocul unui oraș frumos, a existat un muzeu amenajat cu plăci frumoase de marmură și cu o statuie uriașă de marmură ca parte principală a expoziției. Mulți oameni din întreaga lume au vizitat muzeul în fiecare zi și au admirat statuia frumos lucrată. Într-o noapte, plăcile de marmură au început să vorbească cu statuia de marmură.

Placa de marmură: Hei statuie, așa-i că nu este corect ca toată lumea din întreaga lume să vină până aici să te admire, în timp ce pe mine mă ignoră și mă calcă în picioare?

Statuia de marmură: Draga mea placă de marmură, nu-ți amintești că suntem de fapt din aceeași carieră?

Placa de marmură: Da ! Tocmai de aceea simt că este și mai nedrept. Amândoi ne tragem din aceeași carieră și totuși lumea ne tratează atât de diferit acum. Este atât de nedrept !

Leadership: Poți să trăiești cu consecința angajării unei forme de răspundere care nu implică forța de constrângere în cazul opunerii la o "modelare" necesară unei lucrări de bună calitate?

Statuia de marmură: Da, ai dreptate draga mea. Dar, mai ții minte ziua în care sculptorul a încercat să lucreze la tine, dar tu ai rezistat instrumentelor lui?

Placa de marmură: Da, îl disprețuiesc pe tipul ăsta. Cum a putut să folosească acele instrumente urâte asupra mea?

Statuia de marmură: Ei bine, din moment ce nu ai rezistat instrumentelor lui, el nu a putut lucra cu tine. Când a decis să renunțe la tine, a început să lucreze la mine. Am știut imediat că voi fi ceva diferit și unic după eforturile lui. Am îndurat toate instrumentele pe care le-a folosit asupra mea și i-am permis să mă modeleze așa cum a vrut !

Placa marmură: Dar acele instrumente erau atât de dureroase.

Statuia de marmură: Draga mea, există un preț pentru orice în viață. Din moment ce ai decis să reziști și ai renunțat la jumătatea drumului, nu poți da vina pe nimeni care te calcă acum !

Celelalte plăci de marmură ascultau în tăcere cuvintele surorii lor. Şi au început să reflecteze asupra ei.

Morala este următoarea: Cu cât loviturile prin care treci în viață sunt mai dureroase, cu atât înveți mai mult și le vei folosi în viitor ! Nu te lăsa descurajat de eșecuri și greutăți ! Continuă să încerci să fii mai bun.

Leadershipul este urmarea certitudinii că toată munca ta de cizelare a meritat. Reprezintă

încordarea voluntară a puterilor fizice sau psihice ale organismului în vederea realizării unui randament superior celui obișnuit, în sfera unui interes major: acela de a construi o capodoperă, ridicându-te pe culmile desăvârșirii.

Povestea statuii de marmură și a plăcii de marmură scoate în evidență acea parte a spiritualității care se ocupă cu regulile și cu eforturile ce duc pe om de la prima treaptă a urcușului spre desăvârșire, până la unirea cu Dumnezeu. Totodată, povestea indică partea activă a vieții spirituale, partea de cooperare pe care Dumnezeu ți-o cere, silințele și sacrificiile ce se cer din partea ta ca să ajungi la acea măreție a lucrării pe care Dumnezeu vrea s-o împlinească.

*** Notă:** https://alltimeshortstories.com/the-marble-statue-inspiring-story/

Povestea unei perpetue deveniri

On Iulie 30, 2017

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, același traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredințat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Trăiam dintr-un exces nemăsurat de luare aminte, between "remember your own faults" and responses of "don't know", în totalitatea descrierii unui tablou nocturn al vieții, la fel cum prințul Ludovic Filip își plămădea personalitatea din schimbarea împrejurărilor excepționale și nefavorabile prin care trecea patria lui.

Totul părea desprins dintr-o călăuzire non-materială de afară, a celor ce se văd, dar nu se pot cunoaște, în misterul infinit al diferențelor lor, în lăuntrul ascuns al făptuirilor de neînțeles de care gândurile pline de îndoială se agățau cu încăpățânare. Ca și când m-aș fi cufundat într-un spațiu etern, orice aș fi ales, întuneric sau lumină, tot în același loc aș fi ajuns, unde bătăile de inimă nu sunt auzite, dar simțite și împărtășite cu precizia unui ecou care se răsfrânge peste lume.

Însumând toate cele încercate și testate până atunci, chiar dacă nu am fost tot timpul conștient de absurditatea eforturilor mele, ceea ce poate constitui o taină pentru orice om nefamiliarizat cu formulele de experimentare a marii cunoașteri, se obține o nouă imagine despre artă: prim planul unui prezent etern. Destul loc în care să-mi adăpostesc mintea și constanta ei nevoie de a "deveni" ceva.

Din necesitate, știam prea bine că există și alte bunuri care constituie fericirea, precum pasiunea pentru artă și interesul acordat „laboratorului de științe", reunite în universul unui creator de geniu. Dar numai unul singur se perpetuează în ciuda faptului că nu epuizează întregul conținut al Marii Opere, lăsând la o parte orice demers filosofic: profunzimea conștiinței în care toate lucrurile se întâlnesc într-o aceeași unică realitate.

Leadership: Răspunsurile "Ştiu" sau "Nu știu" cu privire la efectele secundare ale consumului de „luare aminte" pot fi considerate incorecte în ecuația obișnuinței de a le retrăi?

Erorile unui înțelept din care se poate desprinde un sens profund, din care fac parte confuziile unei memorii neexperimentate sau ezitările unei conștiințe legate de timp, se exprimă printr-un sentiment sfânt în fața necunoscutului, făcând ca toate să capete o rezonanță copleșitoare, aproape letală.

Arta de a privi totul în mai multe dimensiuni simultane, *a trick of a mind stretched by new experiences* , este un simptom al unei obișnuințe adânc înrădăcinate în mine: de a privi lucrurile contra curentului, în alt fel decât am crezut că le știu. Să retrăiesc tot, prin ce-am trecut, regretele și aspirațiile, îmi dă răgazul să mă gândesc la mine ca la "Cei Trei Prinți din Serendip": când călătoream nu încetam să descopăr, accidental sau prin istețime, lucruri pe care nu le căutam. „Nu știu" s-a transformat aproape peste noapte într-un binemeritat „Ştiu".

Victor Hugo, căruia viața i-a comunicat alte înțelesuri decât oamenilor de rând, s-a făcut auzit după prima cotitură a filosofiei, cea adevărată: *„Dumnezeu arată oamenilor vrerile lui vădindu-le în evenimente, texte obscure, scrise într-o limbă misterioasă. Oamenii le traduc pe loc. Traduceri grăbite, incorecte, pline de greșeli, de lipsuri și de contraziceri. Foarte puține spirite pricep limba divină. Cel mai pătrunzători, cei mai potoliți, cei mai adânci descifrează*

încet, și când ajung la capătul textului lor, treaba e desăvârșită de mult."

Necontenit, păream încărcat de acea predestinare a omului mândru care niciodată nu ar pleca capul în fața ascuțitei săbii a legilor nescrise, aproape tot atât de impersonale ca judecata lui Dumnezeu căruia parcă îi lipsea toată emoția. Concluziile experiențelor personale se desprindeau din impactul originalului pe care credeau că l-au deprins și alchimiștii, și înțelepții sau exploratorii în călătoriile lor lungi în necunoscut, fiind mai mult o chestiune de curaj, o ultimă clasificare a factorilor pulsionali, între revelația divină și inspirația artistică. Toate își au baza în bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos.

Virtutea cea mai importantă pe care trebuie să o dobândești este un fel de înfrângere temporară în fața păcatului metafizic, din care capeți puterea de a te opune celor deja cunoscute.

Căpitanul Sinbad și echipajul său găsesc o tabletă de aur care îl conduce către un practicant malefic de magie neagră, prințul Koura. Sinbad se întâlnește cu Vizirul care are cealaltă parte a tabletei, formând harta unei comori de neimaginat: tinerețe veșnică, scutul întunericului și o coroană a bogățiilor nespuse. Împreună cu Vizirul, Sinbad și echipajul său pleacă peste mări în căutarea comorii.

În fiecare timp există oameni care înoată împotriva cursului apei, dar și oameni care sunt conduși de un fir misterios, care se numește: imprevizibil. Reușita ca o întâlnire întâmplătoare. Hazardul integrat operei de artă - divină. Cauți un lucru și găsești altul. Mergi într-o direcție, și în mod ciudat ești condus în alta. Nu poți deosebi descoperirea de ceea ce ai căutat efectiv.

Să-mi asum riscul privirii dincolo de marele ocean al interiorității divine, care ordonează fapta triumfătoare și raporturile omului cu lumea dincolo de granițele efortului minim necesar al inspirației moralizatoare, însemna să mă adâncesc în desăvârșirea lucrării de care are nevoie înălțimea înțelepciunii, sfidând proiecția acelei Energii sau Voințe de a fi, care, după Schopenhauer, se manifestă fără scop și fără rațiune.

A fi un om al deprinderii lecțiilor de viață, aidoma unui alchimist aflat în căutarea tinereții veșnice, înseamnă să te adâncești în întregime în împlinirea ta, dulce și dureroasă totodată, care pornește de la o ignorare continuă a semnalelor de alarmă trimise de spiritul universal și se continuă cu lupta împotriva unui sine care nu se lasă înțeles, nu se dă învins în fața orizonturilor etern misterioase ale lumii.

Adevărata măreție este să te menții într-un prezent care își protejează trecutul asigurându-i „traducerea" corectă, o interpretare conformă cu o voință mai mare și mai înțeleaptă decât a ta.

Povestea unei perpetue deveniri, adevărata capodoperă a punerii în relație a două sau mai multe judecăți pentru a obține o alta nouă, între puncte originare și momente finale, în analiza personajelor trasate din linii fine, este o eroare exilată în eternitate. Tot așa cum a construi un glob de cristal înseamnă a pune în funcțiune o lume imaginară în care cineva a așezat soarele pe cer.

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, același traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredințat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Prăpastia lui Boris Elțîn

On Martie 27, 2009

Modul în care tratezi schimbarea influențează gradul în care o controlezi.

În cartea " *Dezvoltă liderii din jurul tău* ", expertul în materie de leadership John Maxwell amintește despre un incident petrecut în Rusia în timpul unei lovituri de stat. Tancurile armatei înconjuraseră clădirea guvernului care îl adăpostea pe Președintele Boris Elțîn și pe suporterii săi pentru democrație. Liderii militari de rang înalt dăduseră ordin comandantului tanchiștilor să deschidă focul și să-l omoare pe Elțîn.

În timp ce armata se așeza în dispozitiv, Elțîn a ieșit cu pași hotărâți din clădire, s-a urcat pe un tanc, l-a privit drept în ochi pe comandant și i-a mulțumit că a venit ca să se alăture democrației. Mai târziu, comandantul a recunoscut că nu venise cu tancurile ca să i se alăture lui Elțîn. Dar Elțîn apăruse atât de încrezător și ferm, încât soldații au hotărât să i se alăture.

Leadership: O alternativă la consolidarea poziției tale distincte este sursa unei trăiri presante din timpul producerii unui eveniment marcant, pe care o poți actualiza printr-un comportament ce nu lasă nicio îndoială asupra propriei valori?

Cum controlezi situația "la înălțime"? Dacă te-ai întrebat vreodată cât de potrivit sau de nepotrivit ești pentru a îndeplini un anumit rol, atunci știi cum se simțea Elțîn. Ești destul de bun, destul de intuitiv și destul de prompt în gândire ca să iei hotărârile cele mai potrivite în situațiile dificile? Acționezi repede, cu mintea limpede, când toți ceilalți încremenesc? Asculți de acel impuls solid de încredere de care ai nevoie pentru a merge mai departe atunci când primești o lovitură, sau atunci când totul pare pierdut?

A trece în fruntea oamenilor e ca și cum ai merge pe sârmă, deasupra unei prăpastii ce se adâncește pe măsură ce înaintezi. Nu ai de ce să te agăți ca să ajungi la celalalt capăt. Singura ta șansă de reușita ține numai de atitudinea ta, de modul cum tratezi situația. Dacă "a conduce" este o parte importantă a carierei tale, dacă acest lucru reprezintă realizarea deplină a idealurilor tale atunci, mai întâi de toate, va trebui să influențezi gradul în care controlezi situația "la înălțime".

Trăirea cea mai înaltă a lui Boris Elțîn nu era acea trăire a vieții fără lupte, încrâncenări și frustrări, care secătuiesc energia omului, ci era acea trăire a cuvintelor ce pot schimba modul de gândire și care pot rămâne pentru totdeauna în sufletul celorlalți oameni. Era acea trăire a realității, care se numește "trezire", percepută drept un pas înainte spre inima lumii, spre miezul adevărului din care a rezultat nevinovăția sa.

Leadershipul tău poate să sugereze o trăire foarte intensă a experiențelor de viață, fiindcă te atașezi de momente și de împrejurări într-un mod foarte ciudat, atunci când îi învinovățești pe alți oameni de propriile trăiri?

Prin modalitatea în care a reacționat, fără ca nimeni să se aștepte, Boris Elțân a anulat acea trăire a neputinței în privința înstăpânirii propriei vieți, și a configurat-o responsabil pe baza unei forțe interioare numită: intuiție, curaj, angajament, vigoare - acestea fiind forțele de coeziune ale manifestării de cuget care îndreptățește gândurile de unitate și nu chestionează semnificațiile fizice și metaforice ale vreunei suferințe.

A conduce eficient este o adevărată provocare. Actul de a gândi înseamnă o muncă grea. Dar

și mai greu este să ajungi în vârf și să te menții "la înălțime", așa cum a făcut-o Elțîn. Câteodată îți va fi greu să schimbi lucrurile. Dar nu uita că, într-o bună zi, de felul în care te miști, chiar și de aspirațiile tale, va putea atârna viața ta. Depinde doar de dimensiunea leadershipului tău.

Așa cum un doctor trebuie să depisteze rapid diagnosticul pacientului, înainte ca suferința sau boala acestuia să se agraveze, tot așa și tu trebuie să depistezi acea scânteie care se aprinde în sufletul oamenilor, înainte ca ea să devină o vâlvătaie. Iar dacă totuși ea se întețește, să faci tot posibilul să o stingi rapid.

Atâta curaj în atitudinea lui Elțîn. Asta îți dă de gândit, nu-i așa? Atunci când tu te afli în fața oamenilor, ei își dau seama, înțeleg că în fața lor stă un lider, un om stăpân pe emoțiile sale? Ce sentiment te încearcă atunci când trebuie să te ridici deasupra lor? Ai suficientă prezență de spirit să acționezi în ciuda temerilor pe care le simți, în ciuda sentimentelor lor? Poți să-ți construiești singur funia cu care să traversezi prăpastia, cu riscul de a te prăbuși în abisul ei?

Leadershipul rezidă din câștigarea încrederii asupra capacității tale de a distinge valoarea de non-valoare, atunci când evenimentele în care te simți demotivat nu se materializează în afara controlului tău.

Prăpastia lui Boris Elțîn semnifică un mijloc riscant, dar eficient, de a te trece în fruntea oamenilor. Este o "prăpastie" care odată trecută face ca leadershipul tău să capete o dimensiune tot mai profundă. Pentru a o trece cu brio, trebuie să ai puterea de a-i convinge pe oameni să ți se alăture. Trebuie să ai un caracter puternic și să îți dovedești măiestria în a-ți conduce emoțiile și teama către limite.

Concluzie: Adevărata măiestrie în leadership constă în abilitatea de a transforma un potențial eșec, într-o victorie. Adaptarea la schimbările ce apar intempestiv, presupune de fapt să ai abilitatea și capacitatea de răspuns rapid și adecvat la neprevăzut, și să-ți menții controlul asupra oamenilor, care în anumite circumstanțe îți pot deveni inamici.

Modul în care tratezi schimbarea, influențează gradul în care o controlezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/prapastia-lui-boris-eltin.html

Premiul întâi pentru excelență

On Martie 17, 2009

Continuă să-ți dezvolți potențialul de leadership, stabilind o un ritm accelerat de evoluție a demersurilor celor care te susțin.

Jerome Eugene Morrow nu mai aștepta nimic de la sine. Nimeni nu ar fi putut să deslușească adevăratele sale sentimente, adevăratele sale virtuți, adevăratele sale intenții. Singurul său prieten, Vincent Freeman, îi „împrumutase" visul său, și numai acest lucru îi adusese bucuria de a trăi. Dar știa că n-o să-l mai vadă niciodată pe Vincent.

Jerome, în scaunul cu rotile, ce ajunsese o povară pentru el, se apropie de Vincent. Pășise cu el împreună pe acel drum alunecos și plin de primejdii, drum care putea fi și al său. Stăteau unul lângă celălalt, bucuroși că au reușit amândoi. Mânat de un îndemn interior, Jerome îi spuse lui Vincent că pleacă și el într-o călătorie, și că i-a pregătit toate cele necesare pentru întoarcere - un serviciu binevenit și hotărâtor pentru viitor, drept răsplată pentru meritele lui.

Dacă ai urmărit filmul „Gattaca (1997)" probabil îți amintești sfârșitul. Vincent a reușit să zboare în spațiu, deși nimeni nu i-ar fi dat vreodată o șansă din cauza dizabilităților sale. Dar și mai fericit a fost Jerome, fiindcă și-a împlinit visul de a-l ști pe Vincent „învingător". El l-a susținut pe Vincent stabilind o un ritm accelerat de evoluție a demersurilor acestuia de a intra în Gattaca, de a deveni navigator și de a zbura în spațiu.

Leadership: Poți să te integrezi în spațiul de manifestare al Eurilor tale diferite, așa încât efectul obținut să fie alăturat inițiativei unei personalități cu două imagini distincte?

Ce înseamnă să ai două Euri diferite? Înseamnă să simți cu inima altcuiva și să gândești cu gândurile altcuiva, fără să te îndepărtezi de propriile principii, de propria natură, de propriul suflet, de proprile instincte. La fel ca soarele de pe cer. Vreau să spun că este nemaipomenit să te poți bucura de atâta soare, de căldura fiecărei zile. De fapt, nu te poți sătura niciodată de soare atâta timp cât împrăștie căldură. Devii dependent de el dacă îți plac vacanțele pe litoral, de exemplu.

Dar așa cum soarele nu se poate ascunde precum luna, nu poate opri mareele oceanice, la fel nici tu nu poți să fii mai mult decât ești pregătit să fii (decât dacă împrumuți o parte din personalitatea altcuiva). În acest ca avem de-a face cu două imagini distincte care se potrivesc cu orientarea ta: o imagine care se bazează mai mult sau mai puțin pe realitate și o imagine care se numește "idol". Dar, indiferent de imagine, niciodată nu vei putea obține mai mult decât ceea ce vezi cu ochii credinței !

Nu-ți poți netezi singur drumul spre atingerea scopurilor, dacă ceilalți te îndepărtează din sufletul lor. E ca și cum ai da la o parte o mână întinsă, e ca și cum ai spune inimii „Nu mai bate, stop ! ". Dacă vrei ca leadershipul tău să ia avânt trebuie să fii stăpânit de dorința de a fi recunoscător celor care te-au ajutat, dar trebuie să iei și acea hotărâre fermă înlăuntrul tău de a merge pe același drum cu aceia care caută același lucru ca și tine.

Asta înseamnă în termeni simpli „să lași o ușă deschisă spre măreție„ adică să te forțezi să mergi pe aceeași linie cu ei, să treci în tabăra convingerilor lor (dar fără să te îndepărtezi de ale tale), să le arăți aceeași afecțiune și să le îndrepți pașii numai spre lucruri bune. Lasă o ușă deschisă pentru măreție !

Leadership: Poți să găsești o asemănare între realitatea pe care o modelează atitudinea ta și povestea pe care a imaginat-o Alter-Ego-ul tău, din prisma efectelor unei eventuale constatări a unei abateri de la adevărul pe care trebuie să-l accepți?

Așa cum la un aparat foto digital focalizarea automată poate puncta prin precizie și viteza, dar poate pierde teren pentru lipsa de performanță în condiții de slabă luminozitate sau la urmărirea subiectelor în mișcare – tot așa și încrederea pe care o manifești pentru cei din jurul tău, poate puncta prin efortul tău de a acționa în folosul celorlalți și de a comunica cât mai convingător cu ei, dar poate pierde teren pentru lipsa de eficiență în adoptarea unor decizii comune sau prin gradul redus de promovare a propriilor convingeri.

John Maxwell spunea la un moment dat într-una din cărțile lui: *„Fără a avea în jurul tău oameni de nădejde care să te ajute să porți povara, te vei epuiza și te vei stinge."* Avea mare dreptate, fiindcă oamenii care au o orientare comună, care au un simț al onestității în raporturile care se stabilesc între ei acceptă responsabilitatea de a se asigura de buna funcționare a muncii în echipă, și, mai mult decât atât, acceptă responsabilitatea de a acționa mereu cu integritate, competență, demnitate și într-o manieră etică.

Asemenea oameni sunt de o valoare inestimabilă. Ei sunt mai puțini vulnerabili în fața factorilor de risc care pot duce la apariția conflictelor și la dezbinarea echipei. Indiferent că de partea ta se află unul sau mai mulți astfel de oameni, să știi că el/ei formează întregul tău, tot ceea ce ești din profunzime până la suprafață.

Adevărul pe care trebuie să-l accepți ca lider este că, indiferent a cui imagine o preia personalitatea ta pentru a crea o nouă poveste, mai devreme sau mai târziu trebuie să-ți dezvălui adevăratul sine, încât să ajungi să te delimitezi de ceea ce este fals în viața ta.

Premiul întâi pentru excelență se acordă numai acelor lideri care obțin performanțe deosebite prin acțiuni de promovare a celorlalți oameni de lângă ei. Leadershipul este cu atât mai eficient și mai durabil, cu cât reușești să te conectezi la „frecvența" celorlalți, să-i energizezi stabilind o un ritm ridicat de evoluție a demersurilor lor proprii.

Un lider nu poate fi performant dacă echipa lui nu are performanțe. Performanța echipei determină performanța liderului și în aceasta constă performanța leadershipului.

Premiul întâi pentru excelență îl obțin doar liderii care au știut să coopteze oamenii din echipă în vederea obținerii unor rezultate bune pentru realizarea intereselor ambelor părți, ceea ce presupune o muncă susținută cu oamenii, înțelegere, întrajutorare reciprocă dar și creșterea exigențelor și alinierea la standardele specifice, ca și un ritm alert pentru a-i depăși pe ceilalți.

O ușă deschisă spre măreție este de fapt recunoașterea conferită de „evaluatori" pentru activitatea și performanțele liderului și a echipei sale, dar înseamnă întotdeauna că se poate și mai bine sau că există loc de și mai mult bine. Pe parcursul activității unui lider și a echipei sale pot exista momente când această ușă pare zăvorâtă. Dar așa cum se spune că D-zeu închide o ușă, dar lasă întotdeauna o fereastră deschisă, tot așa liderul trebuie să găsească soluțiile optime de a redeschide ușa sau calea spre performanță.

Continuă să-ți dezvolți potențialul de leadership, stabilind o un ritm accelerat de evoluție a demersurilor celor care te susțin.

Source: https://neculaifantanaru.com/premiul-intai-pentru-excelenta.html

Preoții sunt învechiți, știința este noua religie

On Ianuarie 06, 2017

Noile perspective asupra vieții, dar și a vieții de dincolo, pot fi concepute numai din întâlnirea dintre știință și spiritualitate, nu din izolarea uneia față de cealaltă.

Așa cum am mai spus, la Gizeh sunt trei piramide ale regilor, printre care și Marea Piramidă, și toate trei au mici pasaje și camere goale. Piramida lui Kefren avea încă vârful acoperit de stratul de calcar care odinioară asigurase celor trei structuri O suprafață albă, perfect netedă și șlefuită. Scânteiau, probabil, ca niște prisme de sare ! Folosind instrumentele de măsurare, am calculat că Marea Piramidă, când ajungea într-un punct precis, avea o înălțime de o sută patruzeci și șase de metri sau cu mai mult de treizeci de metri decât turnul ascuțit al catedralei din Amiens, cea mai înaltă din Franța. Egiptenii au folosit doar 203 rânduri de zidărie ca să obțină această uimitoare înălțime. Înclinația laturii sale era de cincizeci și unu de grade, atât cât trebuia pentru a face ca înălțimea și jumătate din circumferința ei să fie egale atât cu T, cât și cu secvența lui Fibonacci descrisă de Jomard.

În ciuda acestei coincidențe stranii, scopul piramidelor încă mă ocolea. Ca opere de artă, erau sublime. În ceea ce privește utilitatea, păreau fără sens. În fața mea erau construcții atât de netede când au fost construite, încât nimeni nu putea să stea pe ele, cu coridoare greu de străbătut pentru oameni, care duceau la camere care păreau să nu fi fost folosite niciodată, și o matematică încifrată care părea ascunsă tuturor, cu excepția unui specialist.

Monge a spus că toată chestia asta avea probabil o legătură cu religia.

Leadership: Trecerea de la o credință bazată pe loc și timp - la legi științifice universale, arată progresul tău spre o înțelegere obiectivă a lumii?

- Peste cinci mii de ani, vor înțelege oamenii motivul care a stat la baza construirii catedralei Notre-Dame?

- Ai grijă să nu afle preoții că ai spus asta.

- Preoții sunt învechiți, știința este noua religie. Pentru egiptenii antici, religia era știința lor, iar magia o încercare de a controla ceea ce nu putea fi înțeles. Omenirea a avansat dintr-un trecut în care fiecare trib și națiune avea propriul grup de zei către unul în care mai multe națiuni venerau un singur zeu. Totuși, există multe credințe, fiecare considerând-o pe cealaltă eretică. Acum știința nu se mai bazează pe credință, ci pe rațiune și experiment și nu mai este centrată asupra unei națiuni, a unui papă ori rege, ci asupra legii universale. Nu contează dacă ești chinez sau german, dacă vorbești araba sau spaniola: știința e una singură. De aceea va triumfa și de aceea Biserica s-a temut instinctiv de Galilei. Dar această structură din spatele nostru a fost construită de un popor deosebit, cu credințe deosebite și s-ar putea să nu descoperim niciodată raționamentul lor pentru că are la bază misticismul religios pe care nu-l putem înțelege. Descifrarea hieroglifelor ne-ar putea ajuta.

Leadership: Știința ta oferă un limbaj comun pentru a înțelege natura, dincolo de credințe și ideologii, ghidându-te în căutarea adevărului universal?

În contextul avansului științific, frontierele dintre vechi și nou devin tot mai transparente, iar schimbul de idei între vechile credințe și noile teorii facilitează emergența unei conștiințe universale care îmbrățișează recreația lumii în acord cu universul însăși. Într-o lume

interconectată, guvernată de rațiune și experiment, credințele și modurile de gândire sunt rescrise sub influența unor principii universale, bazate pe cauza și efect, care promovează egalitatea între oameni drept esența unei vieți sinergice, cum ar fi acceptarea diversității, promovarea toleranței și formarea respectului reciproc, indiferent de originea lor națională sau lingvistică.

Cred că acest proces poate conduce la diluarea misticismului religios și la formarea unei perspective globale bazate pe știință, unde creația devine principalul punct de referință, dar și la recunoașterea și valorificarea diversității sociale, diferențelor și aptitudinilor individuale.

Leadership: Explorezi posibilitatea unei viziuni unde percepția vizuală a simbolurilor religioase se întrepătrunde cu aspectele științifice, într-un dialog ce transcende simpla observație?

Nu puteam să nu fiu de acord cu această predicție - la urma urmei eram un om al lui Franklin - și totuși trebuia să mă întreb de ce știința, dacă era universală, nu măturase deja totul înaintea ei. De ce mai erau oamenii religioși? Știința era ingenioasă, dar rece, explicativă și, cu toate astea, nu dădea răspunsuri la cele mai mari întrebări.

Ea răspundea la "cum", dar nu și la "de ce" și astfel îi lăsa pe oameni să tânjească. Bănuiam că oamenii din viitor chiar vor înțelege Notre-Dame, la fel cum și noi înțelegem acum un templu roman. Și venerația și teama, probabil cam în același fel. Îmi spuneam că revoluționarii, în fervoarea lor raționalistă, pierdeau ceva din vedere, iar ceea ce lipsea era inima sau sufletul. Avea știința loc și pentru așa ceva, sau speranță pentru viața de dincolo?

Leadership: Din perspectiva unei înțelegeri vizuale și spațiale, cum crezi că va arăta interacțiunea dintre raționalismul științific și trăirile emoționale religioase, într-o epocă unde echilibrul este esențial pentru receptarea unei viziuni de ansamblu?

Înțelegem astfel că, dacă pentru contemporanii noștri știința și tehnologia urmează să fie agenți ai progresului, ele sunt chemate să restaureze în calitatea lor de "progres" funcționarea armonioasă a unui univers în care speranța și înțelegerea sufletului uman nu sunt afectate de dileme existențiale. Rolul lor devine acela de-a inculca societății principiul universalității și de-a readuce pe calea de mijloc spiritul derutat al celor fervenți. Or, condiția necesară pentru o relație eficientă în viitor, între știință și univers, este să observăm mai întâi o similaritate fundamentală între ceea ce știința poate explica și ceea ce oamenii religioși receptează ca mângâiere.

În cadrul acestei similitudini comune, forța motrice necesară schimbării provine din tensiunea dintre principiile opuse ale rațiunii și venerației, dintre care unul operează și celălalt suferă transformarea. Mai departe, condiția favorabilă activității inovative, legată de extinderea cunoașterii lumii în univers, nu este simpla repetare a cunoscutului, ci adaptarea mutuală a vechilor credințe cu noi descoperiri. Noile perspective asupra vieții, dar și a vieții de dincolo, pot fi concepute numai din întâlnirea dintre știință și spiritualitate, nu din izolarea uneia față de cealaltă.

Omul de știință răspunde la 'cum', dar căutarea spirituală a 'de ce-ului' continuă să alimenteze spiritul uman."

Preoții sunt învechiți, știința este noua religie. Reflectând la vizibilitatea și importanta creațiilor lumii noi, știința va trebui să îmbrățișeze o dimensiune spirituală care să răspundă și la nevoile sufletului. Având convingerea că viitorul poate să aducă o reconciliere, îți imaginezi cum simetria dintre știință și credință ar putea atinge o armonie prin cursivitate stilistică, unde fiecare explică lumea în modul său unic?

Călătoria spre eternitate este o expresie a aspirațiilor umane de a depăși limitele timpului și spațiului, îmbinând arta, matematica și spiritualitatea.

*** Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

Prestigiul artei "In Memoriam"

On Octombrie 13, 2010

Identifică un teren comun cu ceilalți, gestionând toate însușirile leadershipului tău în așa fel încât acesta să acționeze în folosul tău.

Unul din tablourile în care celebrul pictor Gustave Coubert a redat scene din viața concetățenilor săi din Ornanse, este "L'Enterrement a Ornans (Înmormântare la Ornans)", pe o pânză de dimensiuni mari, în care el grupează aproximativ 50 de persoane, în mărime naturală.

Când tabloul a apărut pentru prima dată în fața comisiei care trebuia să decidă primirea operelor la Salonul anual al Parisului, toți au fost scandalizați. Au avut impresia că se găseau în fața unui individ ironic, lipsit de orice sentimente, de orice urmă de respect față de durerea oamenilor în fața morții. În consecință, tabloul a fost refuzat.

Astăzi, același tablou este considerat drept una din realizările deosebite ale artei franceze din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care excelează printr-un studiu adânc și expresiv al figurilor umane, ce reflectă puternice sentimente și trăiri.

Leadership: Poți să-ți transpui ideile într-o creație originală care nu se perimează niciodată, întrucât tot ceea ce exprimi prin prisma trăirilor pe care le împărtășești face parte din planul unei imagini care niciodată va părăsi memoria lumii?

Lui Coubert i s-a criticat "imoralitatea" subiectelor. Faptul că a reprezentat oamenii așa cum sunt în fața morții, a fost considerat ca un fel de atitudine provocatoare și ireverențioasă în fața "artei eterne". Puțini au fost aceia care și-au dat seama numaidecât de calitatea rară și de esența picturilor sale.

Omul de afaceri Sorin Neagu afirma: *"În orice afacere ai costuri și beneficii. Important este să le gestionezi în așa manieră încât la sfârșit când tragi linie să ieși pe plus."*

Coubert nu și-a gestionat în așa maniera resursele artistice, încât la sfârșit, când a trebuit să tragă linie, să iasă "pe plus". Chiar dacă arta lui a fost vizionară și atât de naturală în expresia ei, superioară prin simplitate și bun gust, chiar dacă a fost desăvârșită prin faptul că s-a apropiat de realitate, ea nu a fost profund comunicativă, nu a ajuns la inimile oamenilor, nu a creat acel efect de mulțumire care să contribuie singur la atingerea unei ponderi semnificativ mai ridicate de semnificație și de importanță. Drept consecință arta lui, catalogată drept insensibilă, a fost pusă la îndoială, nesalutată de aproape nimeni.

Ca lider, dacă vrei să ai succes, trebuie să identifici un teren comun cu ceilalți, gestionând toate însușirile leadershipului tău în așa fel încât acesta să acționeze în folosul tău. Oamenii trebuie să-ți cunoască "opera", toate atributele ei, dar pentru asta ea nu trebuie să apară ca un protest contra principiilor și concepțiilor lor vizavi de leadership, mai ales în ochii celor așa ziși cunoscători. Cu alte cuvinte, trebuie să dai viață unui leadership menit să coaguleze toate punctele comune dintre tine și ei: viziunea, valorile și credințele.

Acordă operei tale un procent de acceptabilitate crescută la public. Pe asta ar trebui să se bazeze marea ta eficacitate. Nu-ți prezenta opera ca un dușman al convingerilor celorlalți, numai pentru a vedea totul în lumina propriilor tale principii. Chiar dacă stilul tău este mai complex și diferă de al celorlalți, prezintă-l într-o manieră care să te reprezinte și să atragă

atenția, și care să le permită acestora să recunoască importanța lui.

Leadershipul este imaginea de sine transpusă într-o imagine sugestivă care nu va părăsi niciodată memoria lumii, întrucât tu însuți trebuie să treci prin acele sentimente care își derivă forța din descrierea unor întâmplări dorite sau nedorite.

Prestigiul artei "in memoriam" nu înseamnă altceva decât stabilitatea leadershipului tău în timp, care depinde de modul în care acesta a fost înțeles și acceptat de ceilalți.

Așa cum testarea și evaluarea unui nou medicament se face prin aplicarea lui la sute de mii de voluntari, tot așa și evaluarea leadershipului tău se face prin acordul comun al celorlalți, în funcție de ponderea pe care o au idealurile și aspirațiile tale în raport cu ale lor. Dacă leadershipul tău este contra manierei în care îl percep ei, atunci riști să-ți pierzi credibilitatea.

Concluzie: Pentru un lider, a-și înălța "opera" la rang de artă înseamnă, de fapt, ca ea să fie acceptată și recunoscută de toți, iar "beneficiile" ei să fie evidente și incontestabile.

Ideile novatoare nu sunt totdeauna unanim acceptate, promovarea lor trebuie făcută cu prudență și numai dacă ai "acceptul" celorlalți. Vizionarii sunt puțini și ei trebuie lămuriți asupra beneficiilor ce vor veni. Şi o dată obținute, ele vor consolida poziția unui lider și prestigiul lui iar arta lui va persista "in memoriam".

Source: https://neculaifantanaru.com/prestigiul-artei-in-memoriam.html

Prestigiul unui imperiu

On Aprilie 04, 2009

Exploatează-ți la maxim potențialul menținând pulsul propriei tale valori la o cotă maximă.

Se știe prea bine ca cineastul rus Serghei Eisenstein a revoluționat cinematografia de la începutul secolului al XX-lea prin teoria sa asupra montajului, tehnică destul de nouă de filmare pentru acea vreme, pe care a concretizat-o în filme istorice, dintre care Alexandru Nevski sau Crucișătorul Potemkin. Odată, marele regizor rus, Serghei Eisenstein a mărturisit felul în care lucra la pregătirea filmelor sale. A spus:

"Lucrez foarte profesional. Ridicând valuri de erudiție. Dezbătând cu mine însumi principii și programe. Acumulând calcule, ecuații, concluzii. Îmi place să potrivesc melodia la mersul filmului. Uneori depășindu-l. "

Leadership: Ești în stare să surprinzi totalitatea realității din evocarea unui timp care nu s-a lăsat acoperit de uitare, printr-o modificare corespunzătoare a particularității pe care o dă o reprezentare imaginară?

„Creația" în leadership este ca un film la care fondul muzical trebuie să fie în concordanță cu tema abordată. Trebuie să potrivești o anume „melodie", care să fie extraordinară, adecvată și să vibreze cu tine, la propriul tău scenariu de realitate – un leadership în care pasiunea ta trebuie să capete o coloratură vie și să se preteze la o calitate excelentă.

Absorbit cu totul de pasiunea pentru munca sa, gândindu-se întotdeauna la viitorul carierei sale, punându-și toate resursele la bătaie, celebrul Serghei Eisenstein a fost în stare să găsească întotdeauna acel element unic pentru scenariile sale, comun cu realitatea, prin care și-a dezvoltat și perfecționat constant gama de tehnici de filmare până la nivelul maxim al propriilor competențe. Prea puțini se aseamănă cu Eisenstein, prea puțini sunt aceia care, pornind de la o idee, cred cu toată ființa lor că pot s-o și realizeze și sunt totodată capabili de a o gestiona.

Leadership: Elementul de construcție care îți definește "Creația" este o sincronizare între imaginație și realitate, în dinamica unei evoluții tehnologice care continuă să se mențină la înălțimea momentelor istorice?

Să lași urmașilor o creație de valoare înseamnă să te apropii de nivelul maxim al potențialului tău. Capacitatea ta de conducere este afectată de modul în care îți dezvolți propriul potențial, de nivelul exigențelor tale în autoevaluarea și valorificarea lui. Numai dezvoltându-ți competențele, crescând exigențele față de tine și „creația" ta, te vei putea apropia de nivelul maxim al potențialului tău.

Așa cum un regizor se străduiește să realizeze în spectacolul său o relație aparte cu spectatorii prin inedite compoziții de spațiu, sunet și lumină, tot așa și tu trebuie să te străduiești să realizezi o relație aparte cu propriul tău leadership, cu propriul tău sine, cu propriile sentimente, gânduri, atitudini printr-o inedită abordare, printr-un anumit ritm, printr-o inedită combinație de entuziasm și inspirație ca să ridici nivelul performanțelor tale, ca să garantezi calitatea propriilor activități.

Creația ta poate fi evolutivă și se poate menține la înălțimea momentelor istorice numai

dacă ideea pe care o surprinzi în imagini se desfășoară într-un context de transformare a unei povești în realitate.

Prestigiul unui imperiu se construiește în timp prin implicarea ta cât mai activă în proiectele pe care ți le propui. Serghei Eisenstein a revoluționat tehnica montajului. El și-a creat propriul său imperiu de tehnici și mijloace utilizate pentru realizarea filmelor, fiindcă a reușit să-și exploateze potențialul la maxim menținând pulsul propriei sale valori la o cotă optimă. Valoarea lui a fost dată de măsura în care și-a ridicat potențialul la un nivel mai înalt.

Excelența în leadership se obține depunând eforturi serioase de perfecționare și dezvoltare a competențelor, abilităților, concomitent cu creșterea exigențelor față de tine – liderul – dar și față de „obiectul" creației tale.

Un imperiu se construiește greu, iar excelența și prestigiul se obțin atunci când îți dai tot interesul pentru a realiza ceva aproape perfect.

Source: https://neculaifantanaru.com/prestigiul-unui-imperiu.html

Prețul echitabil al contractului de ucenicie

On Aprilie 19, 2009

Cultivă-le și transmite-le oamenilor spiritul de unitate și solidaritate, punându-le în valoare întreg potențialul de care sunt capabili.

În „ *Doctorul misterios* ", scriitorul francez Alexandre Dumas îl readuce în prim plan pe avocatul Georges Jacques Danton, una dintre figurile marcante ale Revoluției Franceze.

Franța trecea printr-o perioadă dificilă, prusacii amenințau să invadeze țara. Un om de bază trebuia să fie trimis cât mai repede la Verdum pentru a organiza cea mai bună apărare. Iar cel mai potrivit om pentru această misiune nu putea fi decât doctorul Jacques Merey. După ce i-a acordat lui Jacques împuternicirile cuvenite, Danton i-a spus cu fermitate:

- Vei da socoteala la întoarcere Jacques. Gândește-te că ești în misiune pentru guvern și că niciun obstacol nu trebuie să stea în calea unui om care are sabia la șold, două pistoale la brâu și zece mii de franci în buzunar… Vei face un lucru sfânt, poetic, glorios… Adio, noroc !

Leadership: Ești dispus să negi influența factorilor externi asupra actului tău de voință, factori care adesea îți alterează dominarea emoțiillor atunci când rămâi ultimul martor al vremurilor?

Te vei putea poziționa mai bine în relația cu oamenii numai dacă reușești să-i determini să se concentreze asupra a ceea ce contează cel mai mult pentru ei, într-o manieră în care nimeni nu a mai făcut-o până în acel moment. Pentru asta trebuie să găsești argumentele cel mai solide care să susțină (cu mare aplomb) convingerile și punctele tale de vedere, dar care să exprime acele sentimente care să corespundă cu valorile și orizonturile lor, acele sentimente care prin natura lor să le trezească oamenilor interesul pentru obligațiile ce le au de îndeplinit.

Georges Jacques Danton, al cărui talent de lider nu poate fi contestat, l-a investit cu autoritate pe doctorul Jacques Merey convingându-l să accepte că e datoria lui ca cetățean de onoare a țării să se implice cu tot sufletul în chestiunile fierbinți care priveau interesul național, să accepte că este datoria lui morală să fie un erou, să răspundă chemării de a-și sluji patria, făcându-l astfel responsabil de felul în care se vor desfășura evenimentele ce depindeau de el.

Danton a reușit să-i cultive și să-i transmită lui Jacques spiritul de unitate și solidaritate, insuflându-i încredere și curaj în potențialul său. Acesta a recepționat cu gratitudine îndemnul lui Danton de a se implica în rezolvarea problemelor țării, formându-și o imagine pozitivă asupra rolului important care i-a fost acordat. Așadar, doctorul Jacques Merey nu a negat influența factorilor externi asupra actului său de voință, factori care îi puteau altera dominarea emoțiillor, știind că, dacă va supraviețui încercărilor, va rămâne ultimul martor al vremurilor tulburi pe care le traversa țara lui.

În leadership este mai important să fii desemnat pentru o viață plină de agitație și neprevăzut, decât să duci o viață personală liniștită și lipsită de griji.

De ce spun că era posibil ca Jacques Merey să rămână ultimul martor al acelor vremuri tulburi? Pentru că existența lui glorioasă în slujba statului depindea de meritele sale. Era dator să se pronunțe asupra lui, să se simtă vinovat de ceva care putea să aducă un afront

statului.

Așa cum lumina becului rezultă din condensarea curentului în jurul unui nucleu, tot astfel măreția caracterului tău rezultă din majoritatea faptelor tale unite în jurul unui factor comun: credința în schimbare. Trebuie să ai putința ta de a te recunoaște ales pentru a realiza un ideal înalt și, în același timp, trebuie să trăiești uimirea de a rămâne în viață în vremuri de restriște.

Fii gata să dai piept cu sensul pe care îl întâmpină viața ta într-o dinamică a evenimentelor paralizate de incertitudine, pe parcursul cărora șansa de a te afirma depinde de eforturile comune ale părților implicate, dar mai mult de cunoașterea contextului interacțiunii dintre "dominarea emoțiilor" și capacitatea de adaptare la noi stări emoționale în situații bulversante.

Simți că trebuie să te împotrivești situațiilor stresante, dar nu-ți poți învinge teama de experiența trăirilor pe care le poate genera procesul de ajutor pe care îl continui în numele unui ideal?

Așa cum diferența dintre afacerile de succes și cele mai puțin performante nu constă doar în strategiile adoptate, ci mai mult în capacitatea de a implementa acele strategii - tot așa diferența dintre a pierde sau a câștiga încrederea oamenilor nu constă doar în cât de bine ești văzut de ei, ci mai mult în capacitatea ta de a le comunica intențiile tale, fără să le rănești mândria, egoul, sentimentele pe care le au pentru tine, fără să-i împingi spre anumite acțiuni sau activități care nu corespund cu valorile lor, cu idealurile și convingerile lor.

Leadershipul este actul de manifestare a unei inițiative pline de hotărâre (dar și pline de greutatea emoțiilor) care dă importanță formarii caraterului puternic la intensitatea cuvenită fiorului uimirii de a rămâne în viață în mijlocul unor evenimente distructive și dezbinătoare.

Prețul echitabil al contractului de ucenicie desemnează încrederea pe care trebuie să le-o acorzi oamenilor în schimbul serviciilor pe care ei le oferă. De fiecare dată când atribui cuiva un rol, de fiecare dată când delegi pe cineva într-o funcție, ești dator să plătești mai întâi acea „taxă" de încredere care să-i ridice moralul, care să-l motiveze mai mult și să-l facă mai conștient de misiunea sa.

Leadershipul este un „contract" pe care îl închei direct sau indirect cu anumite persoane, un contract în care amândouă părțile – tu și ei – sunt de-acord să-și aducă contribuția la reușita unor acțiuni. Dar trebuie să fii dispus să le dai ceva în avans pentru ca ei să-ți împărtășească convingerile și viziunea. Trebuie să le oferi certitudinea că sunt în stare să-și atingă obiectivele. Cum? Cultivându-le și transmițându-le spiritul de unitate și solidaritate, punându-le în valoare întreg potențialul de care sunt capabili.

Asigură-te că vei reuși să satisfaci în mod rezonabil așteptările oamenilor cu privire la performanțele lor. Nu să le spui ceea ce vor ei să audă, ci ceea ce realmente îi ajută să-și dezvolte încrederea în propriul lor potențial, să-și regleze mai bine capacitatea de a-și duce la bun sfârșit misiunea ce le-a fost încredințată, cu o mare responsabilitate și un înalt profesionalism. Ceea ce-l motivează pe un om este încrederea cu care a fost investit într-o funcție de decizie. Iar ceea ce îți confirmă ție, ca lider, autoritatea, este acceptul lui de a prelua sarcinile ce i-au fost atribuite și dorința de a le duce la îndeplinire.

Așa cum cei care lucrează în publicitate caută o caracteristică unică a mărcii unui produs pentru a o face mai ușor de diferențiat din mulțimea de produse similare – tot așa și tu, ca lider, trebuie să cauți acea caracteristică unică a fiecărui om, să știi s-o pui în valoare pentru

a-i determina pe fiecare din ei să fie mai încrezători în propriul lor potențial.

Concluzie:

Succesul tău depinde de cum te poziționezi în relația cu oamenii. Oamenii se diferențiază unii de alții prin acel plus de optimism și încredere pe care liderul li-l insuflă odată cu investirea cu una sau mai multe responsabilități. Înainte să însărcinezi un om cu o misiune importantă, trebuie să-l investești cu o încredere bazată pe o cunoaștere profundă a sa și a abilităților sale astfel încât să fii sigur că face față la îndeplinirea misiunii.

Totul are un preț. Şi în leadership există un preț care poate să exprime valoarea unuia sau mai multor oameni, valoare care sporește în condițiile în care investești în el sau în ei trudă și încredere, punându-le în valoare întreg potențialul de care sunt capabili. Prețul acestui „contract de ucenicie" este corect atunci când raportul dintre investiții și beneficii este echilibrat, beneficiile constând în implicare, în asumarea și îndeplinirea cu brio a responsabilităților conferite.

Source: https://neculaifantanaru.com/pretul-echitabil-al-contractului-de-ucenicie.html

Prețul unui salt uriaș în tainele identității

On Februarie 13, 2014

Realizează o extrapolare a percepțiilor tale vizavi de dimensiunea umană, astfel încât evoluția ta spre o treaptă superioară de înțelegere a leadershipului să nu devină contradictorie.

Procesul meu de evoluție spre o treaptă superioară de înțelegere a leadershipului nu simplifica deloc lucrurile. Ci mai mult le complica. Efectuând constant măsurători care influențau prin variația lor rezultatele cercetărilor asupra lumii si a oamenilor, m-am trezit prins într-o lume a contrastelor. A aparențelor, a demascărilor și revelațiilor care pretindeau să depășească, să corecteze sau să-mi tulbure convingerile. Confirmând, astfel, faptul că adevărul meu era subiectiv, diferit de adevărul celorlalți.

Pereți perfect izolatori nu existau în această mini-galerie de viață și culoare, de personaje, figuri și portrete alese pentru studiu. Sclipind de atâta inteligență și simțire, de atâta conștiință și voință de viață. Iar interacțiunea unui sistem de factori de evoluție, distribuiți aleatoriu pe un câmp coerent de posibilități de înțelegere a coordonatelor lor de impact, în contact cu realitatea concretă și crudă, se putea realiza numai prin raporturi de forțe diferite.

Realitatea putea fi susținută numai prin formarea de echilibre care nu afectau structura capacității mele de performanță, de autodepășire și de îndeplinire a obiectivelor de cercetare.

Dar în această ecuație a inițierii mele în fascinanta lume a universului uman intervenea problema formelor de plan "în sine", dincolo de orice finalitate. La o adică, eu însumi reprezentam fondul inepuizabil de cunoaștere ce-mi condiționa dezvoltarea. Dar acest "Myself" modificat prin idealizarea unor stări și aptitudini se îmbina cu gândirea greu manevrabilă a unității numită "Themself" care viza modele precum eroii, regii, artiștii, oamenii de știință, exploratorii.

Aveam de-a face cu o extrapolare care pornea de la propria persoană, folosind anumite presupuneri de care era posibil să nu fiu conștient. Şi se extindea spre o dimensiune străină, ambiguă, populată cu o varietate largă de valori și non-valori, de adevăruri și falsuri.

Evoluția leadershipul tău este condiționată de o reprezentativitate reală a profilurilor targetate de sugestia unei autonomii în planul creării unei imagini care se pretează la o condiționare "behind the scene" ?

Într-o societate în care oamenii se ghidează în mod capricios doar după propriile lor reguli, acționând strict în funcție de dimensiunea codului lor de recompunere a realității, se cere o mai bună implicare în "recrutarea" și promovarea acelei înțelegeri comune care să nu prezinte condiționări de tipul " *behind the scene* ".

Într-o lume cu multe necunoscute, oamenii sunt văzuți de mine ca rezultat al experienței de cercetare a unei mentalități la care au acces doar inițiații într-un tip de filosofie a perfectibilității imaginative. Fiecărui om îi este atribuit un profil de conexiune cu pretențiile unei mentalități individualiste, ceva asemănător cu ideea de a trăi prin cel mai generos dar pe care cineva îl poate face, cu un singur obiect numit "artă" sau "literatură". În acest scenariu, el trebuie să-și exprime propria și unica perspectivă despre o situație dată, despre o realitate alternativă sau despre o viață veșnică.

Omul devine experimentul unei lecturi intermediate, din categoria manuscrise găsite, sau experimentul unei fotografii care surprinde diferențele dintre actorii în viața reală și personajele interpretate.

Evoluția leadershipului necesită o analiză mai profundă și mai detaliată a performanței la nivel individual, dar și ca întreg, fiind condiționată de o reprezentativitate reală a profilurilor vizate de măsura realității cuprinsă în coordonatele unei intrigi polițiste, sau în coordonatele unei picturi care caută să depășească chiar conceptul de artă abstractă. În acest caz, indivizii sunt văzuți ca niște actori raționali care instrumentalizează un întreg sistem de valori, construit conștient, transmis continuu în mod special prin intermediul interpretărilor.

Iar posibilitățile de înțelegere a coordonatelor lor de impact, în contact cu realitatea concretă și crudă, se poate realiza numai prin raporturi de forțe diferite: dintre natura lor și fondul de cunoaștere pe care îl au la dispoziție. Şi pe care liderul are datoria să-l decodifice și să-l folosească în scopul formării și emiterii unei judecăți de valoare.

Leadership: În afară de adevărul propriei tale judecați ești pregătit să înțelegi adevărul unei noi realități desprinsă din impactul pe care îl are căutarea unei interacțiuni între vizibilul și măsurabilul *modus vivendi* al omului?

Pentru a lansa o nouă teorie științifică asupra lumii, trebuia mai întâi să descriu ceea ce vedeam în viața celorlalți oameni și să măsor rezultatele cu însăși cursul vieții mele. Vizibilul era semnificația realității de dincolo de teorie, iar măsurabilul era ceea ce reușeac să fac cu ceea ce știu în situația în care depindeam de regulile și actualizările de funcționare ale celorlalți oameni. Modus vivendi se referă la suportabilitatea unor decizii care limitează sau dirijează cursul evenimentelor.

Prin prisma indicatorilor semnificativi de performanță trecuți prin propriile tale legi de acces la un real de care te poți folosi pentru a-ți desăvârși pregătirea, poți realiza o analiză comparativă și competitivă a valorilor și însușirilor tale față de trăsăturile de personalitate ale celorlalți. Pe un continuum între fondul măsurabil al leadershipului și aspectul previzional al formelor de impact: intelectual, emotional, spiritual.

Însă te poți transforma într-un un exponent al contrariilor dacă nu reușești să înțelegi și să accepți adevărul acelei noi realități, puse sub lentilele unei judecăți subiective care nu-și găsește locul în concepția ta vizavi de "Om". Uneori chiar respingând-o din cauza limitelor clădite de perspectivele unei imposibile unificări dintre "Yourself" și "Themself".

Printr-o extrapolare a ceea ce este vizibil și măsurabil în cadrul fiecărui colțișor al ansamblului de observații, devenite puncte de reper în șirul mult mai numeros al adevăratelor înțelegeri care îți dirijează autoritatea intelectuală spre instituirea unor convingeri mai integrate în leadership, te vei putea distanța de acel tot unitar al contrariilor. Care te poate arunca într-un dualism irațional.

Iar prin intermediul plenitudinii cunoașterii umane raportate la o succesiune de experiențe obiective, ca formă superioară de materializare a gândirii științifice care are ca scop evoluția leadershipului, vei întări acea percepție subconștientă, subtilă, despre tine însuți. Conform căreia calitatea de a-ți construi identitatea în funcție de ceea ce crezi despre ceilalți și de ceea ce cred ceilalți despre tine, este o treaptă greu de atins.

Leadershipul este adevărul la care ai ajuns să te raportezi în ceea ce privește "fii tu însuți" într-un context de cercetare științifică a cărei finalitate se regăsește în experiența de viață pe care o trăiești prin comparație cu o realitate alternativă.

Prețul unui salt uriaș în tainele identității reflectă acea preocupare continuă dublată de o profundă autoanaliză, spre o evoluție ascendentă în sfera leadershipului, lipsită de contradicții și în concordanță cu realitatea.

Prețul unui trandafir nemuritor

On Mai 16, 2019

Învață să te privești din perspectiva unei creații care nu încetează să uimească, luând în considerare compoziția unei imagini care te reprezintă prin natura ei.

Există ceva între mine și acest trandafir, e ceva în noi care ne vorbește în sens invers oricărei gravități a enigmaticului aparent derizoriu: decât în durere, în suferință, în rătăcire, mai bine orice altceva. El înfățișează frumusețea lumii drept o formă a imitației trăsăturilor unui artist care adaugă în tablourile sale planurile unei viziuni ale vieților pământești anterioare, rosturile intime ale unei explicații date universului: "de ce să existi fără să trăiești prin însăși ascultarea timpului?"

Trandafirul evidențiază relația "aproape-departe" dintre pământ și univers, dintre exprimare și libertate, simbol al unui mare creator de frumos care adaugă spini convenționalității reprezentării sale pe scena vieții. Posedă o aură de mister care dăinuie asupra recepționării unor noțiuni transmise imaginativ, alteori grafic, în echivalența simbolică a unei ființe mature ce aspiră la perfecțiune.

Privindu-l în bătaia picăturilor de ploaie, simțindu-l transfigurat într-un credincios care înalță un imn de slavă Dumnezeului atotputernic, ca sub efectul unei magii petrecute direct în natură, mi-l închipuiesc pierdut în nemărginirea unei dureri profunde care îl năucește asemeni unui fulger, ca și când prezența lui în această lume ar fi trecută cu vederea. Îl simt plonjând într-un trecut sentimental, drum pe care îl face Spiritul într-un spațiu liniar pentru a verifica legile universului care guvernează viața omului, sub înrâurirea unui simbol sacru al creației, având farmecul unui cuvânt care se repetă obsesiv în templul nemuririi.

Dacă reușești să privești un trandafir ca pe un miracol al naturii, în sensul unei creații care crește continuu în însemnătate, poate vei învăța să citești și gândurile lui Dumnezeu.

Leadership: Ești în stare să imprimi natura ființei tale în formarea unei imagini distincte, interpretând această experiență ca pe o călătorie într-un univers care se dezvăluie printr-o abordare unitară a esteticii?

Măreția trandafirului constă în sinceritatea unei clipe care se trăiește prin simțuri, nu prin rațiune. Prin acea tăcere care îți spune să ai răbdare și să nu te îndoiești de ceea ce simți, de ceea ce crezi. El cunoaște toate conflictele și controversele acestei lumi, dar și toate valențele valorice ale unei creații artistice de excepție care încă nu este pregătită să fie înțeleasă de muritorii de rând care se încurcă uneori cu zeii.

Experiența seculară a picturii îl consacră ca fiind legătura tainică între cer și pământ, un subiect cunoscător de realități diverse, un amestec superior de cunoaștere și credință, existând într-un anumit interval de timp suficient de mare încât să i se poată asocia mitul inițiatului într-o stare de "Alteritate" datorită sentimentului de a fi diferit.

Cu devotament, îi vorbesc ca unui prieten vechi și drag, alături de care am trăit o poveste de 2000 de ani, fără să mă feresc niciodată de reproșurile aduse unui obiect al iubirii care se termină cu litera i, până la un punct al atenționării justificate asupra autenticității unei narațiuni subiective.

Așadar, estetica care caracterizează dimensiunea portretistică a creației mele ține de

claritatea cu care captez un moment din eternitatea timpului, un exemplu de frumusețe surprins într-un univers alternativ, bazat pe îngăduința naturii de a spune: "Înalță-ți spiritul spre culmile bucuriei de a da o nouă însemnătate lumii pe care o reprezinți și o împărtășești cu mult talent".

Leadership: Semnificația pe care o atribui imaginii tale de artist poate fi înțeleasă ca operă a unei naturi spirituale care favorizează întâlnirea cu "Creatorul unei lumi pline de metamorfoze" chemat să-și exprime viziunea în spațiul de memorie al timpului?

Singurătatea nu există în lumea trandafirului meu, nu atât pentru că vorbesc zilnic cu el, ci pentru că glasul meu pare întipărit în memoria unui timp care se repetă, înfăptuind întoarcerea unei părți din propria-mi ființă într-un cadru compozițional ales cu multă grijă, în care pictorul răsplătește natura cu expresii ale impulsului divin, ale frumosului, ale sensibilității, ale creativității, expresii ale modului în care mintea și sufletul au văzut și și-au imaginat lumea perfectă.

Cu adevărat, foarte puțini artiști au ajuns la cunoașterea trebuincioasă înțelegerii Marii Opere. Trandafirul, într-un plan vertical larg deschis, privit din punct de vedere al raportului logos-creație pare (în mod paradoxal) un act de renunțare la linie și obiect, putând fi perceput ca având drept substrat intelectul unei minți superioare la care se ajunge tocmai prin simplificarea trăitului.

"Am răscolit vreo durere, am înviat vreo cauză pierdută?" mă întreabă el aruncându-și cu sugestivitate o petală pe pământul umed, ca și când m-ar fi atenționat în privința unei legături eterne țesută între aspirațiile sufletești ale unui univers prea puțin explorat și complexitatea problemelor care intervin în dinamica subtilă a spațialității unei creații care depășește puterea de cuprindere a minții omenești.

"Cu siguranță", i-am răspuns imediat, privindu-l cum se înclină în bătaia lină a vântului de primăvară. Dar nu i-am suflat nicio vorbă despre tot ceea ce credeam că se leagă de unirea noastră în duh, de slujirea aceleași cauze făurite de un univers complex care ține strict de spațiul imaginar al cuvântului tipărit cu glasul timpului.

Nu este niciodată prea târziu să-mi revin din dependența de frumos și să aleg anatomia unei suferințe datorate lipsei de înțelegere a unui univers mult prea superior amprentei existențiale pe care trandafirul a tipărit-o în memoria timpului, și în care mi-am înfășat propria ființă.

Leadershipul este speranța de viață a unei creații de geniu menită să-și găsească corespondența într-un univers paralel în care simpla redare grafică a realității nu mai prezintă nicio doză de spectaculos, doar trăitul prin comparație este ceea ce contează.

Dragul meu trandafir. Tu ai trăit mai mult decât toți și nu vei muri niciodată, te regăsești în tematica marilor picturi, împingi în prim planul imaginației artistului genialitatea de a fi original, ești perceput ca modalitate de a măsura expansiunea în timp a unui univers plin de semnificații.

Prin tine trăiesc capodopera unei vieți care continuă încetul cu încetul să se completeze cu echivalența simbolică a unei amulete magice, aducătoare de noroc, fiindcă deține puterile universului.

Prețul unui trandafir nemuritor este dat de legătura "raritate - ecou universal". Face referire la produsul complex al unei creații unice realizată de un artist genial, înzestrat cu capacitatea

de a descifra mesajul unui univers care nu încetează să se autodefinească ca ființă, natură, imagine și potențial de putere.

Natura ființei mele cuprinde bunătatea de a împărți cu un artist al naturii gândul și voia lui Dumnezeu: "Trăiește după cum îți dictează sentimentul de liniște sufletească."

Source: https://neculaifantanaru.com/pretul-unui-trandafir-nemuritor.html

Prezervarea culturii

On Aprilie 04, 2008

Configurează-ţi propriul spaţiu de creaţie care să răspundă unor cerinţe existenţiale concrete, prin stabilirea deosebirii dintre "interior" şi "exterior".

Totodată continuă şi munca pentru filmul "Ivan". În aceste zile monstruoase ale războiului, regizorul Serghei Eisenstein se simte obligat să apere cultura, paralel cu lupta armată împotriva fascismului. Îl îndurerează fiecare nouă barbarie: distrugerea inegalabilelor fresce medievale de la Pskov şi Novgorod, a palatelor şi a fântânilor arteziene din secolul al XVIII-lea de la Leningrad, a catedralelor de lângă Moscova, a hidrocentralei de pe Nipru... Îl doare cumplit jertfa de vieţi omeneşti care se pierd înfruntând urgia nemţească.

Dar totodată se gândeşte încă de la început la zilele de după război, la ziua de mâine a culturii şi a artei pe care şi el este chemat să o asigure făcând orice jertfă pentru grăbirea venirii ei. Oamenii poporului său sunt gata înarmaţi până în dinţi cu experienţa trecutului, iar făcliile din mâinile lor, din mâinile celor care aşteaptă lumina, trebuie să fie curate şi pregătite pentru acea clipă când arta lor va începe să exprime noul cuvânt al vieţii.

*Sarcina sa principală însă o socoate a fi apărarea, prezervarea culturii. În luna august termină studiul său despre El Greco, redactează o versiune engleză a studiului despre Griffith şi a istoriei montajului în diferitele arte şi pregăteşte o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul istoriei artelor. **

Leadership: Ţi-ai propus să arunci o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul construcţiei unei imagini artistice, ca modalitate de a face faţă lumii prin definirea ei în detaliu?

Cine simte că este dator lumii întregi să apere cultura, ştiinţa sau morala, trebuie să se pregătească pentru acea clipă când arta sa va trebui să exprime noul cuvânt al vieţii, adică înnoirea spiritului de creativitate care rodeşte în direcţia unui esenţialism vizual şi a intensificării unei anumite calităţi abstracte ale avangardelor secolului prezent. Totodată, trebuie să înţelegem că o latură indispensabilă a evoluţiei omului este strâns legată de un sistem de creaţii ce răspund unor cerinţe existenţiale concrete.

Plăcerea actului de creaţie, fiind o modalitate mai bună de exprimare a sinelui, dar mai ales actul complex de autoexaminare prin furnizarea unor noi punct de vedere faţă de meşteşugul artistic, faţă de curentul artistic, faţă de mesajul artistic, aduc practica unei libertăţi de exprimare în direcţia unui esenţialism vizual şi a intensificării unei anumite calităţi abstracte a artei şi ale spaţiului ei de manifestare.

În ceea ce priveşte opera de creaţie, "exteriorul" este ceea ce reflectă realitatea, fără a o denatura, iar "interiorul" este ceea ce experimentezi în realitatea ta prin diferite perspective artistice.

Nu se poate imagina afinitatea omului cu domeniul artei decât prin prezervarea culturii, adică acţiunea pe care omul creator o îndeplineşte faţă de progres, faţă de suma activităţilor spirituale, faţă de natura omului, faţă de viitorul gândirii omeneşti.

Şi ţinând cont de faptul că lumea obiectivă prezintă un aspect empiric, este important să evaluezi cât mai multe modalităţi de creaţie care funcţionează astfel ca o formă de verificare

practică a unei imagini vizuale, încât să ai o privire de ansamblu cât mai cuprinzătoare asupra vieții, înainte să te concentrezi asupra ideii de "prim plan al unui realism care transcende imediatul" (și care poate căpăta valențe alegorice).

Foarte bine punctează Wikipedia definiția culturii: *"Cultura reprezintă o moștenire ce se transmite cu ajutorul codurilor de comunicație specifice - cum sunt gesturile ori cuvintele, scrisul și artele, mass-media (presa, radioul, televiziunea), media interactivă (telefonul). În același fel se transmit gesturile, ritualurile, cunoștințele teoretice, normele abstracte, religia. Cultura poate fi însușită prin diverse forme ale memoriei subiective (reflexe, cuvinte, imagini) dar și prin intermediul memoriei obiective (obiecte, peisaje, cărți, numere, reguli)."*

A face față lumii prin definirea ei în detaliu înseamnă să mergi până în miezul lucrurilor și al legăturilor dintre ele, folosind combinația dintre cunoștințele, convingerile, trăirile și experiențele tale pentru a da viață unei imagini care surprinde punctul de întâlnire dintre natural și ideal.

Prezervarea culturii răspunde existenței unor creații utile și indispensabile progresului tehnologic și social, configurate valoric prin tranziția de la realitate la viziune, de la imaginație la imagine veridică, de la necesitate la modernitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Prima funcție a culturii leadershipului

On Iulie 17, 2016

Caută acolo unde nu caută nimeni și găsește acolo unde nu te aștepți.

Eisenstein a început munca la scenariu, împreună cu Agadjanova, printr-o serioasă documentare la care au fost ajutați și de consilierii comisiei documentare. Articole, documente, mărturii ale participanților stau la baza acestei munci de informare. Scenariul condensa un material faptic uriaș. Acțiunea începea în timpul războiului ruso-japonez și se încheia cu reprimarea revoluției, desfășurându-se la Moscova, Leningrad, Odessa, Sevastopol, Tiflis. Scenariul, scris în timpul verii, sintetiza adeseori în două rânduri, evenimente importante.

Aparent imposibil de privit ca punct de pornire pentru realizarea unei pelicule, scenariul cuprindea de fapt întreaga muncă de pregătire a filmului, de documentare istorică și, am zice, emotivă. Încerca să surprindă dinamismul și ritmul epocii, relațiile dintre evenimente, atmosfera perioadei istorice pe care o descria. *

Leadership: Poți să produci o adevărată revelație, găsind acele referințe de minimum și maximum care ajută motivelor tale de construcție a ansamblului creației?

„Lucrarea trebuie să aibă puterea de a se revela" spunea demult pictorul român Sorin Ilfoveanu . Dar pentru că ea să se reveleze, anunțând o nouă fațetă a artei – creând unicitate, în arhitectura atât de ferm construită a unei opere viguroase, artistul trebuie mai întâi să capteze toate sursele și referințele care corespund integral necesităților de producție a unui model de viziune și interpretare artistică.

Continuând seria începută în cadrul proiectelor de finisare a unor idei, schițe și tipuri de experiențe, făcând posibilă o introducere a unei noi linii de artă și gândire, și sugerând înclinarea spre anumite perspective și spre un anumit nivel de preferințe de evoluție, leadershipul se poate ridica la înălțimea potențialului de a utiliza toate mijlocele de producție a calității performării.

Altfel spus, omul care se ridică la înălțimea potențialului de transformare individuală creatoare, manifestându-și dinamismul în ceea ce privește actul de naștere-facere a creației, ajunge în baza muncii de informare să condenseze un material uriaș de susținere și modelare a conținutului său teoretic și practic.

Asta, în leadership, se numește să-ți extinzi intervenția asupra acelor constante dependente unele de altele, cu o distribuție simetrică în jurul *forward-ului* , adică orientată în direcția depășirii punctului de pornire.

Punctul de pornire este începutul unui demers cu bătaie mai lungă, pe cât de dificil, pe atât de satisfăcător, care vizează identificarea unor noi surse și referințe de inspirație pentru identificarea ideilor .

Înainte ca o idee bună să câștige valoare, trebuie să asiguri modalitatea de întregire a unei revelații și calea ei de transmitere.

Revelația, în domeniul leadershipului, este rezultatul descoperirii acelor modalități unice de a

face creație (o dependență de realizări), prin intermediul documentarii axate pe înțelegere și emoții, folosind ca suport de întregire relațiile dintre mai multe surse de background ale căror mărimi sunt determinate separat.

Referințele de minimum și maximum sunt informațiile ajutătoare, uneori de sens contrar, care contribuie la întregirea acelor fenomene, evenimente, idei, concepții, insuficient deslușite, dar care permit estimarea modului de a se proiecta în posibil, în spațiul infinit care se deschide între creație și lume.

Prima funcție a culturii leadershipului are ca finalitate producerea unei revelații, pe baza unor metode științifice, de cunoaștere originală.

Iar revelația, care la rândul ei se explorează și se transformă în creație, se axează de cele mai multe ori pe principiul: *„ caută acolo unde nu caută nimeni și găsește acolo unde nu te aștepți.* "

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Prima lege a științei în plan spiritual

On Februarie 06, 2022

Nu putem cunoaște lucrurile așa cum sunt în sine, ci numai așa cum ne apar.

Vă povesteam în articolul precedent despre marele inventator Alfred Nobel, căruia întreaga materie îi dădea mereu ascultare atunci când încerca să realizeze o nouă variantă (mult îmbunătățită) a dinamitei. El a fost ferit de orice accident în lucrul cu substanțele cele mai explozive, deși milioane de oameni mureau anual datorită dinamitei.

Într-o oarecare măsură, fără să întămpin vreo dificultate, dacă mi-aș măsura capacitățile de inventator prin experiența confruntării cu moartea, cu privire la modul de a schimba o constantă a reprezentării cuceririi științei pe o traiectorie axiomatică unitară, atunci probabil m-aș ciocni de o latură trecută cu vederea, o excepție, ceva ce nu aș fi gândit că pot face. O fi doar o problemă de credință și de for interior?

Totuși, sunt un inventator-autodidact, și pe această cale sunt îndreptățit să accept modul de încadrare a invențiilor mele în categoria celor ce nu se rostesc, dar se închipuiesc. Fără excepție, lucrul cu materia se poate transforma într-o relație desfășurată între ceea ce proiectez ca intenție, și efectivitatea protecției pe care natura mi-o asigură cu un singur scop: pentru a-i lărgi valențele de "miracol" în afara materiei vizibile.

Leadership: Poți să te privești înăuntrul unei versiuni de evenimente imaginare, fără să fii dator să dai măsura propriei tale confruntări cu reprezentarea adevărului din jurul viziunii pe care o creezi?

Relația cu mine însumi este o punte către miracolul științei, o redimensionare a imagini care îmi permite să reproducă ceva, încât să dau o replică realului, dar în același timp este o confruntare între ceea ce consider a fi vechi și dorința de progres. Se creează astfel premisele unei evoluții constante și vizibile, fapt care lărgește orizontul cunoașterii naturii vii (ca totalitate a evenimentelor de impact) și a esenței lucrurilor nevăzute.

În acest sens, moartea nu mai este văzută ca fapt natural în cartea vieții, ci ca unul din coordonatele unei magii care este totodată un joc de o ghicire sublimă, desfăcându-se și legându-se de mine printr-un exercițiu al imaginarului și al visului de a trece peste hotarul posibilităților omenești. Natura nu poate fi satisfacută să adauge un plus de complicitate reală cu Creatorul, decât prin recapitularea propriei mele experiențe de dedublare, deci sub formă fictivă.

Lucrurile merg întocmai cum mi-am dorit" spunea la un moment dat vrăjitorul Prospero într-o piesă de Shakespeare. Planul său îndrăzneț se transformase într-un angajament care sfida moartea. Îi era din ce în ce mai ușor să stea în mijlocul lucrurilor care se întâmplau. Mai mult, el putea să observe totul, dar fără să fie văzut. Duhul pe nume Ariel, care era și el nevăzut pentru orice ochi omenești, afară de-ai lui Prospero, rușinat la gândul că ar putea să pară lipsit de recunoștință, s-a supus mereu poruncilor creatorului său.

Aici se aduc în prim plan caracteristicile unice ale legii care mișcă lucrurile: pentru a fi întindere, materia trebuie să fie forță de pătrundere, de expansiune și de rezistență. Apoi, dispunem de un mijloc de cunoaștere directă a realității, pe care ni-l oferă doar propriul nostru suflet. Iar activitatea sensibilă a sufletului, dirijată de virtutea perfectă, constituie puntea de trecere de la spiritual la material.

Leadership: Procedezi la identificarea capacităților tale de a face distincție între imaginar și real, prin maxima interpolare a unei imagini care poate fi obținută doar prin respingerea ei?

Mai bine zis, ca deschizător al unei viziuni spre cele neînchipuite, pot să aplic orice lege a fizicii pentru a ajusta dimensiunea unei atare schimbări lumești într-o manieră subiectivă. Şi asta deoarece materia dispune de acea calitate de a forma puntea de trecere de la tărâmul spiritual la lumea fizică. Îndeosebi, principiul lui Fermat îmi place nespus să-l aplic pe fundalul miraculosului: *"Timpul în care lumina străbate drumul geometric "s" într-un mediu oarecare este egal cu timpul în care lumina ar străbate drumul"l" în vid."*

Îndelunga căutare s-a încheiat într-un mod cu totul neașteptat. Vizionarul a devenit un creator, și nu orice fel de creator. Mai întâi am fost Alfred Nobel, apoi am fost Prospero, și în final am devenit imaginea celor doi. Am scăpat ca prin minune din fața oricăror nenorociri, ori de câte ori m-am jucat cu pericolul, și am avut mereu duhul fenomenelor cerești de partea mea, pe care am știut să le descifrez la timp cu ajutorul naturii. Mai mult decât atât, furia naturii s-a abătut asupra tuturor celor care mi-au dorit răul.

Nu, nu mă consider un Creator doar fiindcă m-am lăsat influențat în procesul de descriere a imaginilor de ceea ce simțurile au perceput la contactul cu "obiectul descris". Ci pentru că, dincolo de limitele vizibilului, am introdus discret, ici-colo, pas cu pas, elemente de hazard, de improvizație, dar și o serie de algoritmi miraculos-hiperbolici și extensiile acestora într-un joc al expresivității.

Cu toate astea, dacă m-aș considera un model al universului în expansiune exponențială, și dacă gândirea mea ar fi proiectată în chimia necunoscută a materiei, pe lângă orice altfel de lege imanentă, probabil m-aș încadra cu nonșalanță în tendința de a trece de la o percepție obscură la alta mai clară, deci de la imperfect la un grad superior de perfecțiune.

Ceea ce leagă un Creator de întregul univers al creației sale, în dimensiunea leadershipului, este acea parte a viziunii pe care el o folosește atunci când își îndreaptă atenția asupra celor care se văd doar printr-un joc al dublurii ce contrapune, în aceeași structură figurativă, o imagine fabuloasă și una simbolică.

Prima lege a științei în plan spiritual are ca punct de plecare următorul punct de vedere: Nu putem cunoaște lucrurile așa cum sunt în sine, ci numai așa cum ne apar. Am un motiv serios sa spun acest lucru. Am acasă o carte pe care o citesc în continuu, fara sa mă mai pot opri. Sunt nevoia să traiesc în lumea ei fără să-mi forțez privirea, fiindcă ea are calitatea aceea specială de a ști dinainte să introducă în paginile ei toate momentele vieții mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/prima-lege-a-stiintei-in-plan-spiritual.html

Primul determinant al leadershipului

On Mai 19, 2017

Stimulează-ți motivația de a te autodepăsi, găsind acea componentă a imaginii de sine pe care să o traversezi în planurile extremelor care te clatină.

Era mai mult decât prinderea mea în lanțurile unor percepții trăite anterior, dacă e să analizez fertilizarea gândirii mele în întregul atotcuprinzător al unei stări de veghe - acompaniată de o justificare a izolării în raport cu lumea reală. Neîndoios, *my beta testing* asupra tendinței de a interpreta experiențele vieții numai în termeni de rezistență se voia a fi o încercare de a mă situa, în stare de amăgire finală, în sensul introducerii unor limite de speranță care se micșorau tot mai mult.

Era ceva peste pragul sensului atribuit cunoașterii care fundamenta conștiința timpului meu de a găsi o motivație existenței, o psihologie a drumului spre alternativa libertății fără constrângeri, un ceva peste limitele posibilității cunoașterii infinit de variată a unui science fiction care angajează omul pe o cale întunecată a izolării. Era o nuanța de gri a modului de a face schimbare peste care se aflau anumite legi veșnice, statornice, carora li se supuneau în intreaga lor dezvoltare anumite restricții de acces aplicate într-un coșmar care se tot repetă.

În acest caz, leadershipul era un accept al disponibilității de a mă îndruma spre o aventură de neuitat, spre o cale măreața de a trăi în temeiul subtilității psihologiei de a surprinde, în același timp, aspectul general dar și cel particular al ființei umane înscrisă în ansamblul unei lumi sfârșite.

Eu, Gerry Lane, un om de știință foarte atipic, nu eram sigur că virusul care a îngrozit lumea, făcând din orice om un Zombie, putea avea un leac definitiv. Doar de un singur lucru eram sigur: trebuia să am suficientă energie ca să pendulez după bunul meu plac între o rațiune bazată pe un fir logic și o rațiune bazată pe fenomene naturale și pe deducții raționale parțiale extrase din fenomenele naturale.

Leadership: Îți permiți să-ți imaginezi viitorul relației tale cu tine însuți și să îl comunici lumii prin prisma felului în care îți trăiești viața în fața unui fenomen natural atipic care ia amploare?

Fiind prins în limitele unei logici simple, nimic complicat pentru geniul unei staționări în organismul artei supraviețuirii, cu o largă răspândire în construcția aparatului propriei hegemonii intelectuale, am început să-mi făuresc destinul astfel încât să simt că îmi trăiesc viața în cel mai util mod, la fel cum un sculptor talentat știe să sublinieze, în compoziții și colorit, conținutul adânc uman cu multă vervă.

Forțele care împingeau lumea în ciclurile de imprevizibilitate a viului, a schimbării lucrurilor, a legilor științei, pe durata unei emancipări individuale autentice, fără precedent, constituiau elemente ale unui limbaj mecanic, realizat prin sudura cu percepțiile valorii care mă definea printr-un rol distinct, la temperatura unei atare responsabilități de sine acordată serios la realitate. Viitorul meu părea a fi o succesiune evenimențială din cadrul unui fenomen atipic care nu se poate explica prin știința convențională.

Departe de mine lipsa motivației chiar de la începutul unui exil perpetuu în spațiul privat al unei fenomenalități autentice: " *That's what I am* ". Expresia stării de întemnițare, liniștea dintr-un lagăr al artei privită din unghiul presiunii de contact dintre planul realului de o concretitudine strivitoare și cel al lecțiilor pe care ea le trimitea lumii, se exprima prin

coloritul extremelor la care eram supus. O extremă a interpretării dispoziției de a îndeplini datoriile lumești și o extremă a răbdării din perspectiva timpului.

Sensul pe care îl dai atitudinii superioare (de erou) este o parte a psihologiei experimentale produsă pe traseul spre punctul de trecere a frontierei dintre ceea ce te izolează și ceea ce te inspiră.

Era timpul călătoriei prin pustiu, timpul de a alege între bine și rău, între posibilitatea de a accepta o înfrângere și posibilitatea de a mi-o asuma cu acea dârzenie cu care Jean Valjean, personajul lui Hugo, se întărea pe calea binelui în lupta cu întunericul răutății lumii care îl denigra continuu.

Prima componentă a imaginii de sine pe care merită să o traversezi în planurile extremelor care te clatină este atitudinea de a te arăta în orice situație mai bun decât ești. Gery Lane este eroul care își găsește menirea supraviețuind în fața unui fenomen numit "That's what I am în a world that tries to hide in the dark", și care reușește să țină în frâu evenimentele prin lupta împotriva forțelor naturii. Iar, în acest context, leadershipul este responsabilitatea pe care Gery și-o asumă ca supraviețuitor într-o lume supusă morții.

Iar sensul autenticității pe care o promovezi „ *That's what I am* ", despre care am avut de atâtea ori prilejul să vorbesc, exprimă convingerea că însăși destinația spre care te îndrepți este oglindirea vieții care se conformează unei nemăsurate chibzuieli și a unei atitudini superioare. Nu totdeauna viața, prin suișurile și coborâșurile ei, este cea care se orânduiește potrivit interpretării pe care i-o dai, calificată ca mai mult sau mai puțin precisă, mai mult sau mai puțin imperativă.

Leadershipul este atitudinea de erou pe care o ai în fața acelei schimbări colosale care poate face din tine un obiect fără valoare cu care destinul, devenit necruțător, se joacă în mod cinic.

Primul determinant al leadershipului îl reprezintă situația în care se plasezi atunci când sensul autenticității pe care o promovezi, sub aspectul unei retrospective a întregului parcurs, derivă din marea necunoscută a unei lupte fără sfârșit acceptată ca un rău necesar. O luptă cultivată, adâncită, construită pe pilonii amăgirii, confuziei, mandriei, conștiinței sau libertății de acțiune.

Uneori, asumarea prilejului de a experimenta o lume complet diferită în povestea pe care destinul ți-o creează este o componentă a imaginii de sine pe care o traversezi în planurile extremelor care îți dau o anumită viziune, nu tocmai cea mai fericită despre viață.

*** Notă:** World War Z

Primul prag al leadershipului

On Iulie 10, 2011

Întărește-le oamenilor încrederea în potențialul tău de lider, restabilind firul conducător al convingerilor și sentimentelor lor.

Bob Spangler era proprietarul unei insule din Pacific, o cunoștea mai bine ca oricine. Era ferm convins că hotelul său, construit pe o rocă fermă, îi putea salva pe toți turiștii de înfricoșătorul vulcan care începuse să erupă. El se adresă oamenilor speriați:

- Ascultați-mă ! Aici există tot ce avem nevoie, chiar aici. Credeți-mă, hotelul acesta a fost construit să dureze. E construit pe rocă fermă. Şi vă spun să rămâneți. E singura voastră șansă. Nu intrați în panică din cauza oamenilor neîncrezători și fricoși.

Hank Anderson, un maistru de foraj, convins că erupțiile vulcanului și lava vor distruge în totalitate hotelul, iar toți cei aflați acolo vor muri, ieși în fața oamenilor și, cu mult curaj și încredere îi îndemnă să părăsească insula, adică să-l urmeze degrabă.

- Fiți atenți la mine. Lava continuă să vină pe partea asta. Veți muri cu toții dacă rămâneți aici. Cine vrea să meargă cu mine, să se echipeze imediat și să urce în mașini.

Leadership: Care este consecința impactului psihologic al evenimentului care te provoacă să-ți depășești limitele atunci când e vorba de persoane/locuri vulnerabile pe care nu le poți integra în traseul individual?

Dacă nu ai văzut filmul „ *When Time Ran Out (1980)* ", iată cum au decurs lucrurile. După ce Hank s-a adresat oamenilor, majoritatea s-au revoltat împotriva lui. Foarte puțini l-au urmat fiindcă „nu era un expert" și, mai ales, fiindcă nu reușise înainte de toate să-și salveze propria lui echipă de lucru.

Evenimentul cumplit a fost acela că toți cei care au rămas în hotel au fost înghițiți de vulcan. Singurii care au scăpat cu viață au fost cei care au răspuns chemării lui Hank.

Ca să capeți autoritate în fața oamenilor, trebuie să restabilești firul conducător al convingerilor lor, trebuie să le inspiri acel sentiment de solidaritate puternică care să-ți acopere orice imperfecțiune și să-ți amplifice măsura competențelor tale, aducând argumente convingătoare în sprijinul opiniilor și deciziilor tale.

Așa cum o experiență muzicală poate fi ratată dacă muzicianul se concentrează pe propria persoană și nu pe muzică, tot așa valul ce te poate propulsa înaintea celorlalți oameni poate fi ratat dacă ei nu continuă să-și canalizeze spre tine toate acele resurse interioare care produc recunoștința și atașamentul lor.

Leadershipul este un factor de impact psihologic care produce urmări pe măsura convingerilor și emoțiilor oamenilor. Ca să-i faci pe oameni să răspundă chemării tale, ca să trezești în ei acel simțământ de mulțumire interioară care face loc instalării stimei și respectului reciproc, ca să-i determini să-și pună toată nădejdea în tine - atunci trebuie să elimini din conștiința lor acel simțământ intens de nesiguranță și incertitudine și să-l înlocuiești cu unul de unitate și încredere.

Leadership: Prezența punctelor tale de vedere în orice loc și în orice faptă reprezintă certitudinea atingerii obiectivelor chiar și atunci când realitatea nu-ți oferă nici un fel de supapă de control în arta compromisului?

În spațiul pretențios al solidarității, care înclină spre o succesivă fuziune de forțe, se concentrează cu precizie toate trăirile, toate învățăturile și toate contradicțiile, într-o îmbinare de pragmatism, idealism și justețe. Unica lor valoare fiind de a facilita acceptarea necondiționată a unei mai mari centralizări și de a suda mai bine această uniune, a cărei finalitate este leadershipul.

Însă dacă majoritatea trăsăturilor indivizilor, dacă mentalul colectiv rămâne alterat în pofida oricăror măsuri de susținere care acționează predominant în baza unor interese comune, atunci prezența leadershipului nu mai poate reprezenta o certitudine a atingerii unui obiectiv.

Schimbării percepției generale a oamenilor asupra realității, generată într-un mod uimitor de leadership, i se poate atribui o valoare de unitate doar dacă există un acord al tuturor forțelor participante la o acțiune de cooperare. Dacă însă convingerile oamenilor întemeiate pe zvonuri sau pe o cercetare îngustă, au ca unic rezultat incapacitatea liderului de a formula direcții de acțiune într-un context problematic în care se impune luarea rapidă a unei hotărâri, înseamnă că ei pun mai presus de orice procentajul ridicat de îndoială, fiind conduși de sentimentul de rivalitate.

Leadership: Dorești să-i pui pe ceilalți înaintea intereselor personale, dar reținerea propriilor nevoi constituie o negare a propriei persoane într-o ipostază de care nu poți scăpa?

Palide reflectări ale unei evidențe refuzate. Căci așa cum durerea arată în ce ritm se petrece vindecarea leziunii, tot astfel ideile preconcepute despre "marca" liderului arată în ce măsură o valoare investită produce un rezultat așteptat, sau arată în ce măsură alegerile făcute determină obținerea rezultatelor dorite. Un singur calcul eronat asupra valorii liderului, nevoia interioară fundamentală a oamenilor de a se alinia părerii generale îi împiedică să se deblocheze din dilemele lor.

" *Ce zic ceilalți?* ", " *Ce crede majoritatea?* " (și foarte rar " *Ce cred eu?* ") rămân aceleași principale motive prin care omul înțelege să se subordoneze "dreptei", adică unei logici mai înalte și prestabilite în termenii unei viziuni șubrede, concentrate pe securitate, dar care lasă de dorit.

De aceea tind să cred că solidaritatea înflorește mai cu seamă în vecinătatea unor situații sigure, a unui viitor sigur, care nu pune în șah rolul liderului. Dacă sentimentul individual ar fi mai mare, dacă omul s-ar axa mai mult pe propria gândire, și mai puțin pe spiritul de turmă, probabil că propagarea solidarității nu ar întâmpina mari probleme.

O negare a propriei persoane într-o ipostază de care nu poți scăpa se produce atunci când riscul la care te expui este maxim și simți că nu-ți mai aparții ție însuți, ci unui început al deznodământului iminent cauzat de cursul evenimentelor.

Primul prag al leadershipului stabilește poziția ta definitorie în viața oamenilor. Este pragul cel mai important al evoluției tale, dar și cel mai greu de atins, prin care trebuie să asiguri o conexiune foarte bună între convingerile oamenilor și așteptările tale. Dacă nu reușești să stabilești o concordanță deplină între nivelul real al încrederii pe care ți-o acordă oamenii și capacitatea ta de a influența convingerile lor, atunci nu vei reuși niciodată să-i determini să te urmeze (mai ales în situațiile dificile). Ca să primești undă verde din partea celorlalți trebuie să creezi un sentiment de siguranță în sufletul lor.

Concluzie: Pentru a câștiga încrederea majorității oamenilor trebuie să restabilești firul conducător al convingerilor și sentimentelor lor. Competențele tale și experiența profesională demonstrată în relația cu ei sunt argumente convingătoare ca și antecedentele tale privind modalitățile de rezolvare a unor situații dificile, când ai învins scepticismul unora și reaua voință a altora.

Atenție însă, totdeauna să te sprijini pe date concrete, să ai informații corecte de la specialiștii în domeniul în care nu deții controlul și mai ales să ai o capacitate de a prevedea pericolul iminent care poate duce la pierderi de vieți omenești. A te aventura, a utiliza argumente care nu au o bază solidă, a risca viețile oamenilor de dragul orgoliului tău și a intereselor tale personale, este un pas greșit care te va costa mult.

Source: https://neculaifantanaru.com/primul-prag-al-leadershipului.html

Primul sens al abisului

On August 29, 2014

Realizează o configurare corectă a parametrilor existențiali, identificând o viziune care să se potrivească propriei tale individualități.

Niciodată nu îmi fixam ceva anume în minte, în așteptările neliniștite ale impactului cu ceea ce se numește „primul sens al abisului". De ce aș fi făcut-o? Nu eram o ființă aparte, propriul rege în propriul său regat, dar eram mereu în căutare de ceva nou. Ceva care să se recreeze din imaginar, de dincolo de necunoscut, dar în același timp asemănându-se cât mai mult cu normalitatea.

Era o etapă necesară în evoluția universului meu, prin percepția unei realități indescriptibile. Extinderea unei dimensiuni diferite de cea care era setată în subconștientul meu. Ea se traducea într-o schimbare lăuntrică, născută din experiența în lucrul cu materia resuscitată din cenușa unei stele muribunde - impulsiunea mea secretă, intensitatea proiecției mele într-un viitor deja prezent.

Încrezător, eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant, dar nu a fost deloc așa. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să arate sau cum ar trebui să procedez pentru a obține ceva palpabil, ceva care se poate comunica, care se poate exprima prin cuvinte. Viața mea lăuntrică era plină de gânduri, care mai de care mai sofisticate, mai pline de energie, mai ușor de mânuit sub umbra realității care nu era provocată de vreo forță necunoscută. Ci se datora chiar celui aflat în eroare.

Mi-aș fi dorit să nu știu niciodată că marea știință poate transforma parametrii puterii de construcție a alternanțelor „ *închis-deschis* ", de la intensitate mare și tensiune mică, la intensitate mică și tensiune mare. Şi invers. Găsesc totuși că asta era interesant. Creația, pe care viața cu provocările ei multiple o ridica în fața mea, era un fenomen ambiguu la care asistam neputincios. Păream devorat de ecouri misterioase, provocate de concretul vieții și îndreptarea lui înspre abstract.

Leadership: Ai puterea să te adâncești în sânul unei realități care depășește granițele admisibilului, sub influența unei forțe de redefinire a fundamentelor dezvoltării sinelui?

Tot ceea ce se concretizează în posibilitatea de exprimare a gândurilor, stărilor, are ca prim reper autenticitatea individului. Recurgând la consolidarea poziției sale de susținător al unei viziuni aparte, în sensul pe care îl are efectul pozitiv al puterii de exprimare a propriei individualități, prin extinderea dimensiunii existențiale, viitorul lider își poate amplifica domeniul de cercetare. Pe această cale el oferă condiții extrem de adecvate adâncirii relațiilor dintre știință, experiență și lumea care îl guvernează pe el însuși.

Există diferite modalități de a-ți exersa leadershipul, la fel cum există diferite modalități de receptare a realității, verificând și validând raționamentele prin care îți poți regândi existența. Iar fiecare modalitate are o funcție ușor specializată, prin care se realizează schimbarea lăuntrică, controlând tendințele de căutare a noului în imaginar și mai ales în imaginarul reprezentat de formele de acceptare a ceea ce ești cu adevărat.

Vrei să găsești ceva, da așa e, ceva care să se identifice cu viziunea ta, ceva care să se potrivească propriei tale individualități și să scoată în evidență ceea ce gândești. O posibilitate de reglare a curentului de „inadmisibil" prin modificarea forței de creație. Iar asta înseamnă de fapt că viața ta lăuntrică este plină de gânduri, care mai de care mai sofisticate,

mai pline de energie, mai ușor de mânuit sub umbra realității care nu este provocată de vreo forță necunoscută.

O realitate care depășește granițele admisibilului este o operație complexă a gândirii prin care extragi dintr-un complex de trăsături ale unui eveniment sau fenomen anumite caracteristici definitorii pentru perceperea sinelui și a propriei identități în raport cu ceilalți.

Dar până să te simți oarecum "pus în fața faptului împlinit", până să atingi nivelul de rodire al propriei tale persoane și a experienței în leadership, trebuie să elimini orice eroare care poate determina anularea conștiinței de sine, a identității pe care o presupune apartenența la un nou real.

Înainte să gonești prin meandrele unei judecăți care nu se înscrie în normele obișnuite, schimbând regulile leadershipului, realizează o configurare corectă a parametrilor existențiali, identificând o viziune care să se potrivească propriei tale individualități.

Riști să te adâncești în eroare dacă te încerci mereu să creezi din imaginar noi structuri de puncte de reper pentru redefinirea propriului sine și a propriului rol în procesul tranziției de la o fază stagnantă la una de dezvoltare progresivă. Astfel leadershipul va căpăta un alt sens, nedorit, de supremație în sfera creației și irealității, în loc de echilibru și armonie în sfera vieții și a realității concrete.

Influența unei forțe de redefinire a fundamentelor dezvoltării sinelui se poate constata din percepția pe care o ai asupra "inefabilului" unei creații ce o poți atribui îndeosebi unui Dumnezeu din afara înțelegerii tale. Ea se materializează într-o schimbare lăuntrică care încurajează, la rândul ei, confirmarea unei noi revelații despre concretul vieții manifestat în varietatea propriilor emoții, trebuințe, născociri, căutări și eșecuri.

O viziune care se potrivește propriei tale individualități este construită pe pilonii unei realități ascunsă dincolo de ceea ce se vede, dar care poate fi percepută prin contemplarea lucrurilor cele mai evidente, prin contemplarea atentă a schimbărilor, prin contemplarea unor plăsmuiri născute din experiențele vieții reale.

Primul sens al abisului face referire la acel sistem de autocontrol instituit de fiecare lider, care trebuie să domine atât parametrii săi existențiali cât și viziunea proprie, forța de creație și viața sa lăuntrică, până la atingerea scopului propus.

Abisul este un spațiu plin de mistere, plin de imaginație, în care ai acces nelimitat, dar care nu îți garantează victoria în lupta cu tine însuți, cu ceea ce devii în marea ecuație a vieții. Ce sens va căpăta leadershipul tău în cazul unei înfrângeri?

Source: https://neculaifantanaru.com/primul-sens-al-abisului.html

Primus Inter Pares

On Martie 20, 2016

Menține condițiile de producere a unei gândiri referențiale, finisând capacitatea de a transforma munca creatoare într-un angajament de consolidare a experienței de însușire a culturii de seamă.

Eisenstein interzicea studenților să-l oprească pe coridor cu întrebări puse între patru ochi: „toate problemele le voi rezolva cu participarea tuturor". Lecțiile sale erau niște discuții aprinse, lansa întrebări, studenții toți răspundeau, discutau, se disputau diferite soluții, până când profesorul conchidea. Gălăgia discuției se liniștea atunci. Studenții mai făcuseră un pas în a învăța să gândească creator.

În expunerea să programatică, Eisenstein spusese limpede: Profesorul nu este altceva decât *primus inter pares* - primul între egali. Colectivul, și mai târziu fiecare membru al său individual, își croiește drumul propriu prin greutățile și chinurile muncii creatoare, prin întregul proces al formației creatoare, de la prima slabă licărire a temei, până la hotărârea dacă nasturii de pe haina de piele a ultimului figurant sunt potriviți pentru scopurile filmării.

El cerea o maximă precizare în gândirea studenților: *"Nu spune cred. Până nu știi, nici nu vreau să te aud." Cerea studenților să devină, înainte de toate, oameni de cultură. Să gândească cu propria lor minte. Lecțiile sale erau fascinante.*

Leadership: Optezi pentru linia neîntreruptă a unei solicitudini realizate într-un context de tipul „Nu spune cred, arată mai întâi că știi" ?

Condițiile de producere a unei gândiri referențiale, finisând capacitatea de a transforma munca creatoare într-o datorie morală pe termen lung, într-un angajament de consolidare a experienței de însușire a culturii de seamă, se referă și la diferențierea mijloacelor active și practice, produse printr-un anumit tip de reacție. Este vorba de acea reacție la fascinația pe care o exercită un impact psihologic puternic ce creează un context de tipul *„Nu spune cred, arată mai întâi că știi."*

Cultura cea mai de seamă este rezultatul muncii creatoare, o obișnuință a minții de a-și croi drumul propriu prin greutățile și chinurile vieții de artist, plină de schimbări și durere, este o inițiativă de genul "gândește singur înainte să consulți pe alții" expusă unei evaluări de impact care însoțește orice măsurare a performanței.

Leadershipul este interesul pe care îl obții din partea celorlalți oameni spre realizarea unor performanțe bine integrate într-o viziune (estetică) și într-o atitudine de recunoștință față de grija cu care reușești să sugerezi un nou stil de abordare a idealurilor de cultură prin integrarea cunoașterii individuale în activitățile de creație. Leadershipul prelucrează aspirația inițiatului într-un domeniu spre unirea cu o formă de cunoaștere erudită, spre obținerea unei expansiuni a mecanismelor de producere a artei și culturii.

Artistul cel mai solicitat este o lecție de deschidere către tot ce este nou în plan cultural, prin atragerea cât mai largă a interesului celorlalți practicanți de artă spre elaborarea unor modele de modernizare a stilului de concepere a unei "Opere Totale".

Primul pas făcut în a învăța să gândești creator, datorită capacității de aflux al informației în conștiință, în spirit, dar mai ales în mentalitatea valorizatoare, prin extinderea tendinței către

unitatea dintre idee și idealul stilistic, de obicei se asociază și cu năzuința de a desăvârși un proiect comun, un concept personalizat sau un proces care te responsabilizează.

Acest pas se situează întotdeauna pe regiunile proeminente ale sferei identitare, în special acea parte din tine care îți amintește că ești important când gândești primordial cu propria ta minte, iar ce faci tu contează în primul rând pentru tine. Oameni de cultură gândesc cu propria lor minte. O operă totală este un produs al propriei minți, al minților libere, nu o marionetă a minților celorlalți.

Iar cea de-a doua caracteristică a acestui prim, dar important pas, este că, în deosebire de amprenta pe care experiența de a gândi singur o lăsă între aspirație și motivare, rămâne apreciabilă acea latură artistică prezentă în tine ce te determină să vezi lucrurile din perspectiva raportării la un model absolut de logică și inventivitate.

Orice măsurare a performanței ar trebui să evidențieze căutarea reperelor de sustenabilitate în originalitatea realizării actului de creație și satisfacția construirii unei atmosfere educative a culturii în spiritul unei profunde comuniuni artistice.

Primus Inter Pares este omul care rezolvă problemele cu participarea tuturor, dar având puncte de vedere mai bune decât ceilalți și o cultură mult mai largă.

În leadership, greutățile și chinurile muncii creatoare au caracteristic accesibilitatea producerii considerentului că trebuie să fii „primul între egali". Deducând de aici faptul că este nevoie de o anumită continuitate în asimilarea acelor cunoștințe care condiționează capacitatea de a înțelege și folosi corect informațiile pe care le recepționezi de la alții și le amplifici de la tine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/primus-inter-pares.html

Principiul acceptării selective

On Februarie 02, 2011

Acceptă-i pe ceilalți în viața ta, și vei descoperi partea pozitivă din tine.

Nu știa decât un singur lucru să facă, dar îl făcea mai bine ca oricine: să ucidă. Ca orice asasin profesionist, Leon nu aparținea niciunui loc și nimănui. Era un fugar, destul de abil ce-i drept, care nu cunoștea afecțiunea, fidelitatea, nu avea niciun fundament în viața lui, niciun țel, nicio aspirație, nimic. Nu știa decât să asculte de părintele său adoptiv, Tony, un mafiot care îi dădea tot felul de misiuni. Dar cu cât avea mai mult succes în meseria sa – cu cât îndeplinea mai multe misiuni, cu atât fugea mai mult și mai departe. Şi cu atât se accepta mai puțin. Cu atât era mai posac și mai ursuz, și din ce în ce mai indiferent cu viața lui și cu viitorul său.

Așa cum precizam și în articolul precedent, " *Turnul de fildeș al lui Leon* ", din momentul în care Leon a "înfiat-o" pe Mathilda, viața lui a luat o altă turnură. Nu a mai fost omul singuratic, pustiu, lipsit de sentimente și dorințe. Ci a dobândit o nouă personalitate, a devenit o fire mai deschisă, mai sociabilă, mai comunicativă și chiar romantică, capabilă să prețuiască mai mult pe cei din jur și lucrurile din jur.

Leadership: Validarea sentimentelor tale ascunse ar trebui să succeadă validarea continuității de a păstra un obicei care te limitează?

Îndrăzneala de a te descoperi mai bun este forța primară vitală care îți asigură continuitatea în a lua decizii și a acționa în spiritul integrării armonioase într-o existență care depinde de afirmarea atașamentului și de îngrijirea omului.

În romanul "Shantaram", scriitorul Gregory David Roberts a spus o vorbă mare, care în limba pashto înseamnă: "Nu ești bărbat până nu-ți oferi iubirea cu adevărat și fără niciun fel de constrângere unui copil. Şi nu ești un om bun până când nu câștigi dragostea sinceră a unui copil."

Leon a găsit la Mathilda ceea ce nu găsise nicăieri în altă parte. A găsit o fărâmă de visare, o picătură de dragoste, un strop de liniște sufletească. Clipele petrecute în compania fetei, au făcut ca sufletul său să simtă starea de împlinire și de iubire necondiționată. Partea bună din el s-a trezit la viață.

Fără niciun fel de constrângere, deschizându-și sufletul în fața acestei copile, Leon a mers la Tony, cel care îi administra banii, și l-a rugat să-i doneze lui Mathilda, în caz că vreodată se va întâmpla ceva cu el. Iată dovada certă a bunătății sale. Iată dovada că oricine se poate schimba și poate deveni mai bun, dacă este deschis și îi acceptă pe ceilalți în viața sa.

Leadership: Acționezi conform unui crez care își anunță prezența într-un echilibru de stabilitate în toate condițiile de exploatare a experienței de creare a unei lumi noi?

Lumea pe care contribui s-o înfrumusețezi cu detalii ale personalității tale ascunse, fără a te comporta prin asumarea "suferinței" față de neglijarea puterii tale de autoritate, trebuie să fie rezultatul unui echilibru cantitativ și calitativ între ceea ce de definește și ceea ce te inspiră.

Îți amintești, desigur, cunoscuta poveste "Frumoasa și Bestia", nu-i așa? Bell petrecea ore în

șir citindu-i Bestiei, învățând-o să mănânce cum se cuvine, să danseze, etc. Încet-încet, Bestia a ajuns să se asemene tot mai mult cu un om. A aflat ce înseamnă blândețea și mărinimia, gingășia, smerenia și recunoștința. Iar Belle, cu toată duioșia și înțelegerea de care era în stare, a ajuns să o îndrăgească tot mai mult. Şi, îndrăgostindu-se de ea, de partea pozitivă din ea, vraja s-a spulberat – Bestia se prefăcu într-un prinț deosebit de frumos și iubitor.

Impactul pe care îl au ceilalți oameni asupra ta, este crucial. Leon, ca și Bestia, s-a transformat într-o altă persoană, o persoană mai bună și mai sufletistă. El a reușit, de asemenea, să treacă peste complexele pe care le avea – datorate firii sale posace, și a meseriei sale. Astfel, a simțit că există, că există cu adevărat, că poate avea sentimente față de ceilalți oameni. A ajuns să se descopere pe sine însuși, să-și descopere partea pozitivă din sine. El a atribuit vieții sale un alt sens – în concordanță cu latura lui sufletească bună. (Dar dacă transformarea Bestiei a fost totală, a lui Leon a fost doar parțială, el rămânând un asasin cu…suflet bun.)

Grandoarea este dependența de a te forma ca ființă sufletească, gânditoare și morală, în condițiile prielnice ale biruinței în lupta cu ceea ce ai înrădăcinat rău în tine.

Cel mai important lucru în viață este să descoperi că poți fi un om cu calități și valori morale deosebite, nu unul cu defecte și fără calități. Fii optimist și gândește pozitiv. Nu te lăsa stăpânit de haosul pe care defectele îl produc în sufletul și în mintea ta !

A te accepta pe tine însuți ca un element pozitiv, înseamnă să descoperi și să vezi mereu partea bună a lucrurilor. Înseamnă să intri în armonie cu propriul tău "univers" și să accepți partea pozitivă a universului celorlalți. Înseamnă să-ți trăiești viața fără să manifești niciun fel de repulsie față de nimeni, chiar dacă nu ești întru totul de-acord cu ei.

Principiul acceptării selective se referă la acceptarea acelor părți pozitive din oameni care promovează dezvoltarea și progresul lor.

Categoric proverbul "cunoaște-te pe tine însuți și vei putea cunoaște pe ceilalți" are un tâlc pe care mulți îl cunosc, dar puțini îl înțeleg. Pentru un lider este esențial să-și cunoască oamenii cu care lucrează și să descopere părțile pozitive din ei, potențialul lor și să le dezvolte acea dorință de îmbunătățire continuă.

Pentru a reuși acestea, trebuie în primul rând să se cunoască pe sine. Desigur, reușita liderului depinde și de alți factori cum ar fi nivelul educațional, cultural, nivelul IQ-ului, etc.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-acceptarii-selective.html

Principiul autodepășirii

On Iunie 17, 2010

Nu poți să-i depășești pe ceilalți dacă nu te depășești pe tine însuți.

Ieri am fost în vizită acasă la unul din prietenii mei cei mai buni, Andrei, care este un foarte bun medic stomatolog. Mi-a strâns mâna cu căldură, dându-mi a înțelege că se bucura nespus de mult să mă vadă. Nu ne mai văzuserăm de câteva luni bune, și trebuie să recunosc că și eu m-am bucurat să-l revăd.

Pe unul dintre pereții din camera lui era înrămată o vorbă de duh: „Caută să fii cel mai bun". Asta mi-a atras atenția și mi-a stârnit cu adevărat curiozitatea. M-am gândit că asta ar putea fi o oportunitate din care aș putea afla multe lucruri interesante și utile. L-am întrebat:

- Andrei, e pentru prima dată când văd înrămată vorba aceasta pe peretele tău. Ce însemnătate are ea pentru tine?

Părea pregătit pentru această întrebare. A aranjat câteva foi de hârtie de pe birou, apoi s-a uitat la mine zâmbind, și mi-a răspuns:

- Nicu, ce vezi tu acolo pe perete, este de fapt motto-ul după care m-am ghidat toată viața. Este motto-ul care m-a ajutat să-mi construiesc o carieră promițătoare, să-i depășesc pe toți ceilalți colegi ai mei, și să ajung la nivelul la care sunt acum. Este motto-ul care m-a ajutat să fiu întotdeauna energic și peste măsură de ambițios.

Am studiat din greu la școală, mi-am economisit alocația și mi-am asigurat un loc la Universitatea de Medicină. Pe parcursul anilor mi-am perfecționat cunoștințele, aptitudinile, și cu fiecare an am pășit pe o treaptă mai înaltă față de anul precedent. Am avut de trecut foarte multe examene ca să demonstrez cunoștințele și aptitudinile mele de excepție, și ca să ajung șef de promoție în fiecare an. Am depus eforturi considerabile pentru a termina studiile și, apoi, să mă calific ca medic specialist. Iar acum, după cum bine știi, cabinetul meu stomatologic este mereu plin de pacienți. Sunt mândru că am căutat să fiu cel mai bun, sunt mândru că am ajuns un foarte bun specialist.

Leadership: Conținutul tău de valoare se întinde pe mai multe cereri de conținut?

Nu poți fi mai presus de ceilalți oameni, dacă nu realizezi mai mult decât ei. Asta este ceea ce prietenul meu, Andrei, m-a învățat ieri. Pofta lui nesecată de a-și întrece colegii și de a fi cât mai bun erau la fel de puternice ca și incapacitatea de a renunța la visurile sale. Căutând să țintească cât se poate de sus, învățând și practicând zi de zi, Andrei și-a depășit toți colegii și și-a conturat o carieră de invidiat. Cu alte cuvinte, el a aplicat principiul autodepășirii: „Nu poți să-i depășești pe ceilalți dacă nu te depășești pe tine însuți."

Andrei este un om deosebit, cu multe calități care l-au ajutat să devină genul de doctor pe care și-l doresc toți pacienții. Dar el a reușit această performantă prin perfecționare continua, prin dobândirea unei experiențe vaste, prin dobândirea de noi competențe. Altfel spus, fiind interesat de meseria sa, a ridicat stacheta perfecționării. Acum Andrei este un profesionist devotat meseriei de medic stomatolog. Iar faptul că are o experiență bogată și cunoștințele necesare pentru a vă oferi cele mai bune tratamente, îl ajută și îi dă credibilitate în relația cu oamenii.

Cererile de conținut, întemeiate exlusiv pe opțiunea de a te eticheta cu un "preț" determinat de aspirațiile spre performanță, înglobează efortul de a te exprima prin munca ta și de a te identifica cu ea, dincolo de tendința de a te crede mai bun decât ceilalți. Așa cum frumosul constituie conținutul artei, tot astfel forma de a te dărui menținerii unei atitudini de implicare se accelerează cultivându-ți un simț al lucrului bine făcut.

Leadershipul este prețul pe care ți-l acorzi singur cu maximă grijă și respect când ești autentic în ceea ce simți, în ceea ce faci, în ceea ce vrei să te reprezinte.

Ca să câștigi trebuie să ridici mereu ștacheta. Viața noastră este o competiție în care avem de trecut anumite bareme împreună cu alți competitori. Esențial este însă ca atunci când ajungem la maturitate să știm ce vrem, să știm unde vrem să ajungem și cum să ajungem, pe ce căi, la punctul terminus. Iar odată ajunși acolo să ne putem declara mulțumiți de ceea ce am realizat. Asta înseamnă să avem un plan de viață, un plan de carieră, ca treptat să ajungem, trecând de multe bariere, acolo unde ne-am propus. Căci autodepășirea este în strânsă legătură cu existența unui plan în carieră.

Ca orice plan și planul în carieră are mai multe etape, și-n fiecare etapă îți propui să realizezi ceva. A realiza mai mult decât ți-ai propus înseamnă să te autodepășești, adică să te implici cu tot elanul în munca ta, să te perfecționezi continuu și să îți folosești întregul potențial lucrativ. Iar apoi, trebuie să-ți verifici „statusul" profesional prin diferite metode specifice competițiilor cum ar fi examenele, concursurile, etc. În aceste momente de evaluare poți afla unde te situezi față de alți competitori, și ce trebuie să faci mai departe.

Autenticitatea este conținutul indiscutabil al sublimului în care se păstrează "minunea" cotinuării formării personale pe tot parcursul vieții.

După cum în medicină treci de la nivelul de medic stagiar, la medic specialist, apoi la medic primar, apoi la doctor, (avansând pe baza unor evaluări dure, la care nu toți medicii rezistă), tot așa există asemenea etape de perfecționare în orice domeniu.

Se pune întrebarea de ce nu trece toată lumea aceste bareme, ci numai unii reușesc să meargă mai departe? Există mai multe răspunsuri: fie pentru că individul și-a fixat stacheta prea jos, fie că nu s-a autoevaluat corect, fie că nu și-a dat suficient interesul.

P.S. Când nu există dorința de autodepășire și implicit dorința de a-i depăși pe alții, nu poate exista performanță. Individul care nu rezistă competițiilor sau le evită, nu poate ieși niciodată învingător. Şi înseamnă că s-a plafonat, înseamnă că se mulțumește cu un status mediocru.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-autodepasirii.html

Principiul autoexcluderii

On Ianuarie 20, 2010

Când un lider este nehotărât, nehotărârea lui va determina propria lui excludere din cursă.

Celui nehotărât nu-i este dat să atingă atât de ușor excelența în leadership. O exaltare, un avânt, îl poate arunca pe om, ca o rachetă, dincolo de limitele proprii, dar dacă nu-i este hărăzit să ajungă în vârful piramidei și să se stabilizeze la acel nivel, dacă îi lipsesc trăsăturile puternice de caracter, cum ar fi încrederea în sine, hotărârea sau voința, atunci încercările sale se vor dovedi, fără doar și poate, pieritoare.

M-am convins de acest adevăr, că unora nu le este dat să reușească în ceea ce și-au propus, din cauza nehotărârii, după ce am urmărit filmul *"Vertical limit (2000)"* . Dacă îl vei urmări și tu sunt convins că îmi vei da dreptate.

Tom McClaren, un alpinist excepțional, este desemnat să conducă o expediție pe muntele K2 din Himalaya. El are o mare responsabilitate: trebuie să-i ducă până în vârful muntelui pe miliardarul Elliot Vaughn și pe Annie, o alpinistă cu renume. La început vremea fusese minunată, soarele se înălța limpede și strălucitor pe cer, nu era aproape deloc vânt. La un moment dat Tom este contactat de bază și avertizat asupra schimbărilor condițiilor meteorologice. Pentru o clipă el se gândește să abandoneze misiunea. Dar pentru că existau 70% șanse ca vântul să-și schimbe direcția, și mai ales la insistențele lui Annie și Elliot, el ia hotărârea să continue escaladarea.

Leadership: Condamnarea ta este consecința confruntării finale între ceea ce te-ai angajat să îndeplinești și ceea ce nu știu ceilalți că ești cu adevărat?

Când ajung la 7800 de metri Tom este din nou contactat de bază, dar de data aceasta i se comunică faptul că o furtună mare se apropie de ei, și este somat să abandoneze imediat escaladarea și să se întoarcă. Tom pare că presimte o mare nenorocire. Însă ezită să ia o hotărâre fermă. Elliot îl provoacă să continue ascensiunea, altfel se va face de rușine și va trăi toată viața cu rușinea asta. Iar Tom, ca un supus, îi dă ascultare.

Toți trei își continuă drumul. Așa cum era de așteptat se pornește furtuna, iar ei sunt prinși într-o cavernă acoperită de o avalanșă. Tom este rănit grav. După numai câteva ore se îmbolnăvește, ca și Annie, din cauza unei crize de edem pulmonar. Singura lui șansă de supraviețuire era să-și injecteze dextroză. Dar dozele erau prea puține. Iar Elliot știa că nu va mai dura mult până ce se va îmbolnăvi și el.

Ceea ce urmează apoi este o scenă demnă de neuitat. Tom îl face pe Eliot răspunzător de tot ceea ce s-a întâmplat: "Nu am fi ajuns aici dacă nu erai tu". Iar atunci Elliot îi aduce aminte: "Tu ai fost conducătorul, Tom".

În final, Tom este omorât de Elliot, cel care i-a propus să continue urcușul, dar căruia nu trebuia să i se supună niciodată.

Leadershipul este o situație de genul "Tu sau Ei" în care vei avea avantaj, pentru că tu ești cel care are dreptul să facă compromisuri, deoarece tu ești cel care face acțiunea și tot tu o suporți.

Faliment la mare altitudine. Să fim sinceri și să recunoaștem, lui Tom i-au lipsit calitățile de lider. El trebuia să conducă, iar Annie și Elliot să-l urmeze. Însă, de fapt, lucrurile au stat exact pe dos. Elliot și Annie, dar mai ales Elliot, l-au condus în direcția dorită de ei și din păcat, în final, la moarte.

De fapt, principala greșeala a lui Tom a fost nehotărârea. Când ar fi trebuit să ia o atitudine fermă, a ezitat. În loc să-și asculte instinctul, în loc să-și impună autoritatea pe care o avea ca lider, a ascultat de Elliot. Iar când un lider este nehotărât, nehotărârea lui va determina propria lui excludere din cursă. Asta este ceea ce eu am numit "Principiul autoexcluderii".

Tom a reușit să se saboteze singur prin șovăială și nehotărârea de care a dat dovadă. Ca lider, a fost autorizat și a avut datoria de a-i conduce pe Annie și pe Elliot spre vârf, de a le oferi siguranță totală ținându-i departe de pericol. El trebuia să aibă ultimul cuvânt de spus, el trebuia să hotărască dacă pot sau nu să continue drumul, el trebuia să decidă schimbarea. Numai el ar fi putut influența ascensiunea. Dar Tom nu și-a luat rolul în serios. A fost îngăduitor, s-a subordonat altora și n-a meritat. El singur, prin atitudinea sa nesigură și fragilă, prin sentimentul de rușine și vinovăție, s-a autoexclus din cursă. Întotdeauna, din păcate, firile slabe și ușor influențabile, vor plăti prețul întreg.

Calitatea de a fi în frunte vine în contrast cu riscul de a fi eliminat de un jucător care are un profil asemănător cu al tău, care are un high-ranking și știe să joace de la distanță prin forța sugestiilor și a emoțiilor. Prin contrast, nu vei putea să-ți finalizezi obiectivele propuse printr-un îndemn la ascultare sau prin afiliere, chiar dacă vei câștiga teren împotriva acestuia. Ci numai dacă îți vei dubla valoarea pierdută, adică dacă îți mărești eforturile de a te încadra tot timpul în limitele unei legi ce exprimă voința generală.

Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui înainte de a începe o ascensiune: ești proiecția unei forțe de răspuns pe o axă a privilegiilor de imunitate sau proiecția unei stări sufletești mai presus de datorie?

Viziunea, delegarea autorității sau carisma, rămân doar niște calități interesante. Ele pot da rezultate în multe situații, dar atitudinea este cea care stabilește tonul în cazul liderului. Cel ce are o atitudine nehotărâtă, cel ce se lasă împins și condus de oricine, în orice moment, și are tendința de a persista în această stare, nu se poate numi lider ci mai degrabă o marionetă. Iar marionetele dispar rapid de pe scena vieții.

Concluzie: A ajunge liderul unui grup presupune să ai și obligații față de grup. Şi implicit drepturi decizionale în interiorul grupului. La rândul său, grupul este subordonat liderului. Orice insubordonare din partea grupului trebuie sancționată pentru că altfel liderul nu-și poate îndeplini menirea.

Lipsa de fermitate a liderului, atitudinea lui șovăielnică, incapacitatea decizională cât și subordonarea la interesele individuale, decât cele comune grupului, vor conduce la decăderea lui din această postură, deci la excluderea lui datorită propriilor defecte sau slăbiciuni.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-autoexcluderii.html

Principiul cleștelui

On Februarie 03, 2010

Cu cât aplici o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceștia se vor închide mai mult în ei.

Natura fiecărui om are 2 jumătăți distincte: una plăcută, care îi încântă pe cei din jur și îi face să se simtă mai bine, și alta neplăcută, care iese la iveală în momentele de criză și care îi respinge pe toți cei din jur, îi demotivează și îi face să-și piardă interesul. De ce cred asta?

Îmi aduc și acum aminte de vremea când jucam fotbal. Eram legitimat la un club de juniori din oraș, unde eram și titular în echipa de bază. Zilnic mergeam la antrenamente, făceam eforturi enorme dar și progrese mari. Îmi plăcea nespus de mult să joc fotbal, a fost pasiunea mea cea mai mare din timpul liceului.

Antrenorul era un tip destul de înalt, voinic, cu părul scurt, roșcat, și fața puțin pistruiată. Dar ceea ce îl face de neuitat este firea lui irascibilă. Avea mereu toane și izbucnea din orice. Nu se mai sătura să țipe și să înjure. Pentru el, orice greșeală făcută de un jucător, oricât de mică, însemna o mare greșeală. Era însă considerat de mulți ca fiind un foarte bun antrenor.

Leadership: Experiența pe care o atribui unui rezultat dezamăgitor constituie de fapt reprezentarea unei imagini despre sine care se integrează într-un context de tipul "Cu ce m-am ales dintr-un foc cu două acuzații"?

Într-o zi am jucat un meci amical cu o echipă de juniori din Constanța parcă. A fost un fiasco total. La pauză era 3-1 pentru ei. Am fost chemați în vestiar rapid de antrenor. Furios, cu un început de lacrimi în ochi, dezamăgit până în adâncul sufletului, a exclamat cu vehemență:

- Așa deci. Vă bateți joc de mine. De munca mea. Eu pentru ce naiba vă antrenez? Ca să jucați ca niște ciubote obosite?

Mintea i-o luase razna. Începu să țipe, să ne critice, să ne jignească. Unul dintre băieți, săturat de atitudinea agresivă a antrenorului, și-a scos tricoul, l-a aruncat pe jos și dus a fost.

A doua repriză începu. Cele 45 de minute s-au scurs într-un chip dureros și neconstructiv. Am jucat cu toții cu frică de a nu face cea mai mică greșeală, ceea ce automat ne-a determinat să greșim. Ne pierdusem încrederea în noi. Şi am mai primit două goluri. Scorul final, 5-1. Cum spuneam, mai rău nici că se putea. Antrenorul era roșu de furie. Dacă v-aș povesti tot tărăboiul pe care l-a făcut, n-ați mai dori citiți până la capăt acest articol.

"Un foc cu două acuzații" este expresia unei atitudini ofensive, atribuită de regulă antrenorului, tradusă prin manifestarea lipsei de respect pentru toți cei implicați în joc și prin lipsa de viziune în ceea ce privește prețul unei anumite scăderi a succesului său motivațional, sau în ceea ce privește performanța pe termen lung a echipei.

Leadership: Ești titularul unui act de voință asumată printr-o convenție de constituire a unei servituți sau prin acceptarea unei certitudini de reușită interioară?

Omul care năzuiește să transforme pe toată lumea după modelul său de putere nu va reuși

niciodată să câștige acceptarea unei certitudini de reușită interioară. O astfel de reușită, comparată cu un izvor care nu seacă niciodată, poate fi așteptată din partea acelei nădejdii trezite la viața de culorile ce le conturează nota concepțiilor despre autoacceptare, și doar în acele acțiuni care se săvârșesc cu ajutorul împrejurărilor oferite de promovarea unei culturi de autoexaminare.

Felul în care antrenorul ne-a influențat nu este deloc de neglijat. Dorința lui bolnăvicioasă de a ne critica ori de câte ori nu obțineam rezultate extraordinare, ipocrizia, atitudinea nepotrivită în situații diverse, standardul prea înalt pe care l-a stabilit și pe care ni l-a impus, presiunea pe care o exercita asupra noastră, toate acestea ne-au determinat să plecăm la un alt club de fotbal. Două sau trei luni mai târziu, mai bine de jumătate activam la un alt club de fotbal.

Cum poate cineva să atingă un nivel considerabil de performanță, atâta timp cât este așezat mereu în umbră, criticat în permanență, învinuit de incompetență sau lene, catalogat drept necooperant? Ce simte cineva ori de câte ori îi este insultat, înjurat sau denigrat? Cât poate suporta un om toate acestea? Până când? Şi care va fi efectul?

Realitatea este că, cu cât cineva aplică o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceștia se vor închide mai mult în ei. Vor deveni tot mai confuzi, apoi se vor simți tot mai vinovați că nu sunt în stare de mai mult. Vor deveni nedoritori și indiferenți. Vor refuza să mai coopereze, se vor izola își vor construi un zid de apărare. Iar în final își vor căuta un alt loc de muncă. Cu alte cuvinte, cine încearcă să-i constrângă pe oameni, aidoma unui clește, să-i împlinească dorințele, va obține rezultate contrare.

Leadership: Felul în care îți definești experiența de sine în interiorul unui joc de adevăr se reflectă în felul cum îți gestionezi imaginea de care vrei să scapi?

Un lider influențează pe cei din jurul său prin ceea ce face, fie într-un mod pozitiv, fie într-un mod negativ. Prin atitudinea sa el poate face rău sau poate face bine, își poate fixa scopuri mărețe pe care să le atingă într-o perioadă mai scurtă de timp, sau pe care să nu le atingă niciodată. La urma urmelor totul depinde de el însuși, pentru că el este acela care dă oamenilor tonul necesar pentru a se perfecționa și evolua, ca în final să obțină rezultate extraordinare.

Prin felul său de a fi îi poate inspira pe oameni în acțiunile lor, atât în cadrul organizației, cât și la nivel personal, aducându-i astfel mai aproape de el. Dar, pe de altă parte, îi poate strica pe oameni, îi poate face nefericiți, distrugându-le respectul de sine, imaginea de sine și încrederea în sine. Iar în final, dacă oamenii nu dau randamentul scontat și nu obțin rezultatele așteptate, cel ce pierde este liderul.

Imaginea care te reprezintă poate fi produsul experimentării autonomiei personale, a autorității personale sau a trăirilor emoționale care îți înfrumusețează viața și îți îmbogățesc spiritul. Care dintre acestea îți schimbă modul de a-ți exprima autenticitatea, indiferent dacă asta șochează "normalitatea"?

Adevăratul joc pe care îl supervizează antrenorul nu este fotbalul, ci experiența de sine în fața unui adevăr care îl poate dezarma total: poți scăpa de ceea consideri a fi exces de zel, dar nu poți fugi de ceea ce te consumă.

Munca cu oamenii este foarte grea. „Materialul uman" este diferit de alte materiale și trebuie investită multă muncă și răbdare care, desigur, necesită multă energie și disponibilitate din partea liderului. El trebuie să aibă un temperament și comportament echilibrat, făcând tot posibilul să se coboare la nivelul de înțelegere al colaboratorilor, să fie el însuși un om

maleabil și flexibil, bineînțeles în anumite limite.

Principiul cleștelui se aplică atunci când liderul nu-și cunoaște oprelіștea limitelor. Cu cât aplici o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceștia se vor închide mai mult în ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-clestelui.html

Principiul constantei de a fi (II)

On August 23, 2012

Găsește factorul principal și decisiv al înțelegerii naturii tale reale, ca să reușești să identifici elementul primordial care stă la baza atingerii excelenței.

Trebuie să-ți spun ceva. Ce nu știe nimeni. O vreme în viața mea a mai existat cineva, suprem, nobil și transformator. O formă perfectă a unei alte persoane, o entitate terță, o parte din felul meu de a fi caracterizată de o cunoaștere autentică, nemijlocită. O entitate care voia să se desăvârșească, strecurându-se tăcută, *clandestine et irrévérencieux* , în restrânsul folder al conștiinței mele, destinată parcă să devină o piatră de temelie în construirea viitorului meu.

Era un fel de manifestare artificială a propriei mele identități, o excrescență în zona mea funcțională, un pivot puternic care pătrunsese nedeslușit, adânc și temeinic în mine, împingându-mă cu hotărâre, constrângător, dincolo de limitele conformismului. Mă găseam într-o situație inversă, și revelatoare, care ridica însă anumite probleme. O încercare de a-mi depăși propria condiție?

Totul era destul de complicat. Voia să devenim prieteni, să-mi suplinească orice slăbiciune, să ne contopim cele două forme de cunoaștere, să existăm în afara oricăror raporturi de subordonare. Un refuz al realului?

Orice deviație de la punctul ei de vedere ar fi fost privită ca o contestare a sinelui meu, a părții care mă intriga. Nu era suficient să știu cine e sau ce e, când și de ce urma să se alieze cu mine. Trebuia doar să înțeleg la ce e bună. Şi de ce conta. Şi la ce trebuia să renunț în favoarea ei.

Tăria unei creații constă din două elemente – puterea voinței de a te reprezenta în rolul unui personaj și puterea de a accepta relevanța particularităților tale.

N-aveam de ce să mă simt vinovat, dar era atât de absurdă situația aceasta. De parcă aș fi pătruns într-una din acele cărți covârșitoare, teribile a căror influență înmoaie firea omului, transformându-mă dintr-un personaj pozitiv în unul negativ, și invers, deci incluzându-mă cu preponderență în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera, sau mai rău, în a se comporta ca inamici, rareori ca aliați. Căci cum poți să rezonezi cu o forță dacă orice coabitare cu ea te neliniștește?

M-am străduit să păstrez totul în taină, ca un om care își ascunde adesea natura reală sub o mască a aparenței. Nu trebuia să iau prea în serios inclinațiile mele de "extremă stângă". Totuși, am senzația stranie că dacă am fi rămas apropiați, totul ar fi fost altfel. Nu știu... într-un fel oarecare cred că ne-am fi completat.

Am pornit-o pe calea sigură a certitudinii. N-am permis nimănui, nici unei forțe dominatoare să-mi complice existența. A urmat o nouă trecere de la "a nu fi altceva", la "a fi ceea ce sunt". Evoluam spre o devenire constructivă. Realitatea efectivă era lucrul cel mai important.

Sunt eu însumi, deci exist în prezent. Tot restul e o utopie, chiar și când e vorba de realul cel mai concret. Mi-am înțeles trăirile, blocajele. Mi-am acceptat complet personajul.

Leadership: Ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate?

Iată deci, încă o dată, pentru ce îndrăzneala de a risca posibilitatea unui alt scenariu. Ipoteza unui alt viitor posibil, a unei alte judecăți, a unei alte surse de „a fi" este foarte probabilă. În cazul de față cel al artei de a deveni ceea ce nu ești cu adevărat, o lentilă prin care adevărata ta identitate reușește să-și diminueze percepția favorabilă despre ea însăși.

A învăța să conduci eficient este o adevărată provocare pentru lideri. A-i învăța pe alții să conducă eficient este una și mai mare. Dar cel mai dificil este să-i înveți cum să-și gestioneze și cum să-și manifeste identitatea, luptând cât mai mult pentru a și-o menține nealterată.

A nu-ți gestiona cum trebuie propria identitate este ca și cum ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate. Adevăratul tău fel de „a fi" iese cu blur, cu niște tente șterse sau prea aspre, uniforme, sau chiar ireale.

Leadership: Tu cum străbați o pădure întunecoasă?

"A fi" presupune să fii diferit, sau să rămâi constant cu tine însuți? Iată o întrebare la care aș vrea tare mult să am un răspuns, mai ales din partea unui "creator de leadership". Convingerea mea nestrămutată este că un lider se poate auto-construi, își poate amplifica calitățile de "Om", nu doar cele necesare pentru reușita în business, doar dacă redescoperă acea parte esențială din felul său de a fi - acel act rațional de angajare existențială în orizontul conștiinței și cauzalității.

Sau, în cuvinte mai simple, cine refuză să fie ceea ce este cu adevărat, riscă să intre în conflict cu propriul Eu și să-și limiteze potențialul. Dacă te adâncești într-o stare de confuzie și dezorientare, în călătoria spre "devenire", nu vei putea să-ți asumi responsabilitatea pentru formele concrete de configurare ale viitorului pe care ți-l pregătești. Dacă te detașezi de ceea ce te caracterizează nu-ți vei putea menține „constanta de a fi".

"Tu însuți" este modul de a te raporta la lucrurile care contează cu adevărat atunci când îți accepți stările interioare așa cum sunt ele, fără să le judeci, fără să le dai un nume, fără să le opui rezistență.

Pornești pe calea largă a certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce ești cu adevărat? Cum îți manifești propria identitate? Evoluezi spre o devenire constructivă? Realitatea efectivă este lucrul cel mai important după care te ghidezi? Te auto-incluzi cu preponderență în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera? Poți să rezonezi cu ceva care nu te reprezintă?

Ca să-l parafrazez pe celebrul scriitor Alexandre Dumas: " *Noi mergem spre ideal, dar înainte de a ajunge acolo, avem de străbătut o pădure întunecoasă, apărată de monștrii ignoranței și falsității, o regiune necunoscută pe care nu o vor putea lumina decât aceia care și-au înțeles trăirile, blocajele.* " Aceia care și-au acceptat complet personajul.

Leadership: Poți să comunici motivul de a exista printr-o mască a aparenței care îți surprinde plăcut orice așteptare legată de cine ești atunci când ești doar cu sufletul tău?

Să devii ceea ce ești. Să rămâi constant cu tine însuți, nu să renunți la ceva în care crezi și să te subordonezi unei influențe străine, a unui alt mod de a fi. Să îți afli identitatea, să te regăsești și să îți glorifici măreția.

Adevărata istorie, remarca cineva, este aceea a progresului omului. De aceea tind să pun semnul întrebării asupra temeliei leadershipului. Cred că leadershipul ar trebui să aibă incorporat o funcție care să ajute omul să se formeze, să se desprindă de ceea ce-l limitează, de a-l ajuta să devină ceea ce este capabil să fie.

Cucerirea propriei identități ar fi pentru orice om, lider sau nu, o mare mândrie.

Principiul constantei de a fi aduce în prim plan nevoia de a ne găsi individualitatea. În leadership, și nu numai, fiecare dintre noi trebuie să ne găsim individualitatea, să ne descoperim propriul Eu cu toate cele bune și rele, și să ne dezvoltăm acea parte din noi care ne reprezintă, care construită cu perseverență și tenacitate să ne conducă spre excelență.

Suntem la fel și totuși diferiți. Fiecare dintre noi poartă pecetea unei personalități aparte, are veleități deosebite și un mod de prelucrare diferit a propriului Eu. Esențial este să descoperim, să cizelăm și să perfecționăm acea parte din noi care ne reprezintă și care să aibă un efect constructiv, deci care ne poate conduce spre excelență.

Găsește factorul principal și decisiv al înțelegerii naturii tale reale, ca să reușești să identifici elementul primordial care stă la baza atingerii excelenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-II.html

Principiul constantei de a fi (III)

On August 28, 2012

Direcționează-ți eficient atenția spre tine însuți, pentru a descoperi acele calități și valori care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară.

Mi se părea că, într-o singură noapte, am făcut un salt peste un deceniu: mă ridicasem cu mult deasupra ființei mele. Simțeam că mă trădasem puțin, că îmi încălcasem instinctul de conservare. Dar în această ascunsă și reformatoare agitație a gândurilor, a pretențiilor contradictorii, se cristalizase o nouă năzuință ce putea fi benefică existenței mele.

Așa cum primii oameni care ajunseră în America crezuseră că găsiră din întâmplare raiul pe pământ, a doua Grădină a Edenului, pe mine mă bucura enorm gândul că găsisem din întâmplare o ușă, o cale de a ieși dintr-o dilemă morală, *la pénétration a l'intérieur d'une fenêtre du temps* , care îmi putea condiționa dezvoltarea ulterioară.

Voiam să pătrund în resorturile ultime ale marilor necunoscute ale vieții, să înțeleg rosturile, mecanismele care maximizau sau minimalizau existența mea pe această lume, într-o asemenea măsură încât să fertilizez acel "ceva" din gândirea mea încă neconturat. Să îmi găsesc un loc în această aventură a cunoașterii și a orientării într-o epocă în care extraordinarul concurează cu neverosimilul.

Înțelesesem că pot fi altcineva, că pot trăi atât în prezent cât și în viitor, în spatele unei măști bine puse la punct. Îmi denaturasem adevărata personalitate? Cred că mă obseda ideea unei înțelegeri, adânci și nelimitate, între mine și cel ce puteam fi. Era poate singura modalitate de a mă dezvălui, de a face cunoscută experiența mea responsabilă, hotărâtă, bazată parcă pe un secret pe care-l ascundeam de-o veșnicie.

Leadership: Trebuie să faci un compromis între a înțelege că poți fi altcineva decât ceea ce ești și modalitatea de a te dezvălui drept cunoaștere a unei experiențe anterioare?

Nu puteam nega, cu un fel de profundă disperare, ceea ce era evident, ceea ce declanșase în subconștientul meu o întreagă nebunie. Ca un val mareic incontrolabil se revărsau împrejurul meu taine ale unei renașteri fără precedent, tot la fel cum există taine ale binelui și ale răului. Viața și faptele, gândurile și trăirile mele se desfășurau, cred, într-o dimensiune nebănuită, plină de culoare, de magie și în continuă mișcare. Refuzasem în mod deliberat să văd și să înțeleg realitatea, adevărul despre cine eram.

De fapt nu era nimic grav, imoral, în neregulă cu mine. Inedită era doar miza pusă în joc pe parcursul procesului în care intram în rezonanță cu propriului meu Eu. De parcă m-aș fi avântat într-o zonă interzisă, într-un spațiu gol, nedefinit, în care puteam să creez, ca o corelare între căutările mele și nevoia de a mă cunoaște, un nou profil care să fie utilizat exclusiv pentru o reliefare a contrastului dintre două personaje, dintre esență și aparență. Perspectiva era copleșitoare. Şi fascinantă.

Din anumite puncte de vedere, mă temeam că nu mă voi maturiza niciodată. Simțeam că mă abandonasem în încercarea de a adăuga noi valențe vieții. Ceea ce aducea o inedită și șocantă imagine asupra întregului meu fel de a fi. Nu-mi puteam închipui că linia de comuniune între mine și cel ce puteam fi se putea oricând întrerupe, iar imensul efort de consolidare a sinelui să se erodeze precum albiile râurilor după o mare viitură.

Prin excelență, trebuia să fiu ceea ce întotdeauna am vrut să fiu, și nu o trădare care rodește mai târziu în spinii căutărilor. Trebuia să înțeleg avertismentele unei transformări, a unei noi creşteri, a revoluției interioare care îmi putea accelera devenirea, și să devin conștient de puterea ei. Doar astfel puteam să mă înțeleg, să-mi deslușesc menirea, adevăratele motivații interioare.

Leadership: Poți să extragi aurul din lecțiile vieții ca să-ți creezi o imagine relevantă asupra întregului tău fel de a fi?

O prognoză sau un calcul pozitiv al traiectoriei probabile pe care o urmează propria ta cale de dezvoltare va stimula mai mult implicarea ta în procesul de cunoaștere și adaptare la situații noi de leadership.

Ceea ce aduce o inedită și relevantă imagine asupra întregului tău fel de a fi, este "aurul" pe care îl extragi din lecțiile vieții. Este acel grad de maturizare care provine dintr-o mai bună cunoaștere și care face posibilă întregirea propriului tău fel de „A fi", raportarea continuă la valorile tale. Este sentimentul de superioritate față de tine însuți - că nu mai ești cine erai, că înțelegi mai bine lucrurile, că privești de undeva de sus și mai corect.

Leadership: Evoluția ta este în concordanță cu factorii ce acționează la nivel mai degrabă profund și subtil?

Procesul de maturizare este o parte importantă a leadershipului. Linia de comuniune dintre tine și cel ce poți fi se poate oricând întrerupe, iar imensul efort de consolidare a sinelui va fi inutil dacă maturizarea ta nu decurge armonios. Când căutările tale spre o desăvârșită "devenire" și nevoia de a te cunoaște se întrepătrund, abia atunci se vor contura mai clar, încetul cu încetul, adevăratele tale calități și valori.

Direcționează-ți eficient atenția spre tine însuți pentru a descoperi acele calități și valori care vor da un sens benefic acțiunilor tale viitoare și care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară.

Desigur, nu este suficient să dorești dezvoltarea unui fenomen într-o anumită direcție, să înțelegi avertismentele unei transformări, a unei noi creșteri, pentru ca aceasta să se și realizeze, mai ales dacă evoluția ta nu este în concordanță cu factorii ce acționează la nivel mai degrabă profund și subtil.

Vertebra care unește Leadershipul de Dezvoltarea Personală

Poți atinge un grad înalt de maturizare, te poți îndrepta spre excelență dacă pornești în această aventură a cunoașterii și a orientării într-o lume în care extraordinarul concurează cu neverosimilul. Căci fiecare dintre noi suntem împinși, asemenea curentului unui fluviu, într-o zonă în care drumul este mărginit de pretenții contradictorii, de năzuințe care nu cunosc împlinirea, idei și obiective care sunt nerealizabile în ritmurile vieții contemporane.

Exteriorizarea unei false identități, existența unei percepții de sine deformate, constituie tot atâtea stavile în dezvoltarea ta. Acest lucru denaturează adevărata ta personalitate. Şi, în consecință, îți vei ascunde identitatea reală în spatele unei măști. După cum cărbunele și diamantul sunt alcătuiți din același element, tot astfel leadershipul și dezvoltarea personală, care îți condiționează existența ca "Om", nu doar ca "Lider", sunt unite printr-o singură vertebră: potențialul de a fi ceea ce ești în realitate.

Simți că te abandonezi în încercarea de a adăuga noi valențe vieții? Care este factorul care

aduce o inedită imagine asupra întregului tău fel de a fi? Înțelegi avertismentele unei transformări, a unei noi creșteri care îți poate accelera "devenirea"? Refuzi în mod deliberat să vezi și să înțelegi realitatea, adevărul despre cine ești cu adevărat? Poți trăi atât în trecut cât și în prezent și mai ales în viitor, în spatele unei măști bine puse la punct? Singura modalitate de a te dezvălui este să fii altcineva? Ţi-ai deslușit menirea, adevăratele motivații interioare?

Principiul constantei de a fi (III) accentuează ideea de transformare, canalizarea nevoii de a-ți explora noi laturi ale personalității tale.

Să dai cortina timpului de-o parte și să-ți întrezărești viitorul este un deziderat urmărit de toți. Dar numai cei ce au reușit să se autocunoască, să-și dezvolte "nativul" din ei, să urmeze calea desăvârșirii în concordanță cu ceea ce sunt și ceea ce pot fi, vor reuși acest lucru.

Karma este Karma. Dar poate fi modelată în sens pozitiv și benefic nouă, prin și de către noi, în concordanță cu realitățile actuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-III.html

Principiul constantei de a fi (IV)

On Septembrie 01, 2012

Modul în care îți evaluezi limitele propriei tale lumi determină rezultatul procesului tău de transformare.

Înțelegeam totul cu o claritate care nu lăsa loc niciunui dubiu, neliniștitoare ca o amenințare de veacuri, ca o prevestire sumbră de viitor. De parcă m-aș fi redeșteptat, străpuns de o inspirație divină, dintr-o epuizantă rătăcire care ducea la damnare, care denatura adevăratul sens al propriei mele identități, canalizându-mi prezentul într-o direcție greșită.

În existența mea încurcată și impredictibilă de atunci, presărată cu sfărâmături de trăiri și gânduri derutante, se produsese o schimbare adâncă, *une rupture de l'accord avec ma propre personnalité* . O linie întreruptă care își schimba direcția la întâmplare. Intrasem în bucla unei perpetue și clocotitoare crize de personalitate. Căutări, trădări, uitări, regăsiri, cugetări, neliniști, fără puncte originare și fără momente finale. De parcă aș fi continuat să trăiesc într-un spațiu abandonat, într-un mediu imatur, nesigur, silențios, înecat în necunoaștere.

Încărcat de toată povara unei uitări de sine, nemărturisită a unei vieți programate și înscrise într-un letopiseț al neîmplinirii, mă expuneam primejdiei reînvierii unui statut blamabil. Nu eram capabil să revizuiesc și să reflectez asupra planurilor mele, în timp ce îmi utilizam cunoștințele în moduri incoerente, nefuncționale.

Ca un om azvârlit brutal într-o altă lume, a cărui peisaj se schimbă la fiecare coborâre sau ascensiune a propriilor aspirații, mă transformasem într-o victimă a contradicțiilor, a anarhiei, a abisurilor raționale, a propriilor mele vulnerabilități care mă chinuiau amarnic, neîncetat. Mă ascundeam de mine însumi de frică să nu săvârșesc un act ale cărui urmări nu le puteam prevedea.

Leadership: Te autoexaminezi pentru a preveni exploatarea oricăror lacune existențiale, așa încât să-ți asiguri conformitatea de-a lungul întregului ciclu de evoluție?

Numai un cod secret ar fi dezlegat și lămurit cifrul tuturor tainelor care se revărsau asupra ființei mele ca valurile unui tzunami care vin unul după altul. Trebuia să treacă o vreme ca să alung imaginile de background care mă mistuiau, care mă prefăceau în altcineva, într-un înapoiat al conformității de a fi prezent la un nivel la care lucrurile sunt dincolo de cuvinte, și să-mi reiau cursul obișnuit, necontradictoriu, al gândurilor pozitive.

Mă aflam, ca acel erou nedreptățit de soartă al lui Stephen Crane, pe un tărâm straniu unde bântuise vitejia. Se petrecuseră răsturnări, dar până la urma ieșisem la suprafață, trecând prin toate încercările. Fusesem acolo unde domnise negrul dispretului pentru tot ce implica felul meu de a fi, scăpând cu răni ușoare pe conștiință. Spațiul dintre linia continuă și întreruptă care mă unea de cel ce puteam deveni, umplându-se cu focul maturizării, al regăsirii de sine.

Un psihanalist ar putea spune că eram în căutarea identității pierdute, de doi - într-unul, care schimbau lovituri ca doi boxeri. Mă angajasem într-un meci cu mine însumi. Evoluam între un interior și un superior legat printr-o instanță simbolică a unei realități absolute. Un soi de separare de orice reper real care păstra distanța de cine eram cu adevărat. O împletitură a tuturor formelor de excludere a oricărui individualism, a oricărui acord cu mine însumi, ce devenea din ce în ce mai trainică, ca o culoare care își are originile în celelalte culori.

Încet, încet, am ieșit la suprafață din îmbâcseala norilor denși, negri, care mă acoperiseră la momentul inoportun. În sfârșit am fost în stare să înțeleg ceea ce mă prefăceam a nu pricepe și să țin pasul cu împrejurările prin care treceam.

Trebuia să umplu acea parte din mine care rămase în trecut, examinandu-mă prin prisma a ceea ce îmi imaginam că nu știam despre mine.

Leadershipul: Te afunzi în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate ca să-ți construiești propria identitate?

Îți poți îmbunătăți mai mult capacitatea de conducere printr-o abordare realistă a naturii umane care are potențialul de a schimba în mod semnificativ mentalități, de a crea continuitate în propriile decizii, de a schimba regula jocului în ceea ce privește propriile capacități și perspective.

" *În interiorul fiecărei persoane mai în vârstă se află o persoană mai tânără care se întreabă ce naiba s-a întâmplat.*" remarca odată Cora Harvey Armstrong.

Înainte să antrenezi oameni, înainte de a schimba destine, înainte de a influența schimbările, trebuie să înțelegi lecțiile și realitățile vieții. Care uneori sunt foarte dure, alteori fac tumbe, țopăie nestingherite într-un singur loc, sau te aruncă pe tărâmuri stranii unde bântuie vijelii; dispar prin subconștientul sau inconștientul tău, scot brusc la lumină tot felul de nereguli. Dar care te pot învăța, ghida, și inspira în procesul de devenire.

Direcția leadershipului este reprezentată de acea linie neîntreruptă din viața ta, a omului care își construiește propria identitate fără să se afunde în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate care iterează la nesfârșit. Iar pentru ca identitatea ta să nu se deprecieze, trebuie să compui, să zugrăvești portretul corect al părții de bază a ființei tale care te apropie constant de cine ești cu adevărat.

Ai intrat în bucla unei perpetue și clocotitoare crize de personalitate? Te împotrivești nevoii de a te transforma într-o victimă a contradicțiilor? Îți canalizezi prezentul într-o direcție bună, sau continui să trăiești într-un spațiu abandonat, înecat în necunoaștere?

O floare frumoasă și foarte apreciată nu crește pe toate drumurile, dar se poate usca oriunde dacă nu are condiții optime de umiditate, temperatură și lumină. Pentru ca personalitatea ta să fie în concordanță cu adevăratul tău fel de a fi, trebuie să-i asiguri cele mai bune condiții de a se dezvolta normal. Iar în acest scop numărul de voturi pe care îl acorzi existenței tale trebuie să reprezinte cel puțin o treime din totalul resurselor, a investițiilor pe care le faci în vederea formării propriului tău Eu.

Leadership: Un copac înalt în care se află o mulțime de fructe coapte

Oricât de entuziaste sau necesare sunt eforturile tale de "regăsire" a adevăratului potențial de Om, nu doar de Lider, acestea trebuie să se înscrie în orizontul obiectivității pentru a deveni posibile și acceptabile.

Iar un orizont insuficient de cuprinzător, care nu permite evoluția unor forme de cooperare între cine ești și cine poți deveni, în sensul confirmării și conservării valorilor esențiale care te definesc, se aseamănă cu un copac înalt în care se află o mulțime de fructe coapte. Trebuie să confecționezi o scară tot atât de înaltă cât copacul ca să ajungi să le culegi pe toate. Această scară desemnează compromisul pe care îl faci pentru a-ți menține constanta de a fi.

Nu rătăci în roluri inconsistente care nu-ți accentuează calitățile. Învață să distingi între un orizont al trecutului și unul al prezentului.

Cu ce umpli spațiul dintre linia continuă și întreruptă care te unește de cel ce poți deveni? Poți enumera cel puțin trei factori care te obligă să păstrezi distanța față de cine ești cu adevărat? Cu ce umpli acea parte din tine care a rămas în trecut?

Modul în care îți evaluezi limitele propriei tale lumi, determină rezultatul procesului tău de transformare.

Concluzie: Suntem materia vie care a fost modelată până la o anumită vârstă și care în continuare este modelată și finisată de noi înșine spre a deveni o veritabilă "operă de artă". Însă acest lucru necesită o bună autocunoaștere, o viziune de perspectivă a ceea ce putem să devenim în concordanță cu o realitate prezentă și viitoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-IV.html

Principiul constantei de a fi (I)

On August 18, 2012

Privește lucrurile din perspectiva a ceea ce poți fi, acționând în concordanță cu ceea ce ești.

Aveam nevoie de cineva care să mă cunoască, și totuși să nu mă cunoască. De un martor al unei mari tranziții spre un „altceva" provizoriu neconturat. Cineva care să mă perceapă nu așa cum eram de fel, ci așa cum puteam fi după o mare transformare, după o noapte furtunoasă, *une rencontre avec moi-même* . Să uite de mine, ca apoi să-și amintească. Şi invers, ca un fel de vice-versa.

O judecată fără cunoaștere? sau O cunoaștere fără judecată?

Întunericul mă învălui cu toată puterea lui, mistuitor și rece, ca pe-o scoică de mare. Îl simțeam aproape ca pe un colos gata să mă strivească, sub forma unei structuri imense care se impunea mental, o unitate mistificatoare care îmi împiedica orice compromis cu rațiunea, orice motivație pentru participarea corespunzătoare la marea „devenire".

Masca permanentă a separării de orice reper real

Decădeam tot mai mult în abisul înrobitor al uitării, al neștiinței, al neînțelegerii din careul trecutului, al deteriorării propriei mele naturi. Mă condamnam singur, ca Chuck Noland, din " *Cast Away* ", punându-mi masca permanentă a separării de orice reper real, care concomitent mă supunea constant la un proces de uitare de sine. De parcă aș fi primit ordin de la însuși Mephistopheles să distrug întreaga lume, începând cu a mea, căci scotea la iveală tot ce rămăsese artificial în relația dintre noi.

Ca o celulă vie, conștiința mea se lupta continuu pentru a exista, pentru simplul fapt că existența sa reprezenta o realitate care ieșea din cadrul anodinului și anonimatului. Mă adâncisem într-o stare de confuzie și dezorientare, la comanda unei utopii totalitare. Mi-era rușine de tăcerea mea glaciară și nesimțitoare față de omul care eram și care îmi dăruise mai mult decât oricine, dar care se înjosea atât de mult în ochii realității prin aparenta nepăsare față de sinele propriu.

Am avut grijă să ascund totul. Breșa cea mai adâncă din existența mea a fost creată de dorința de a ști dacă aveam sau nu vreun control asupra propriului meu Eu. Doar așa am izbutit să descopăr cele mai obscure taine ale părții bune care se găsea în mine, vârful cel mai înalt al artei de a crea noi forme de înțelegere și impact asupra felului meu de a fi.

Am simțit bucuria pură de a mă regăsi.

Leadership: Care este factorul care te poate transforma într-un "altcineva"?

Cunoașterea de sine, rațiunea de a fi sau imaginea a ceea ce ți-ai dori să fii, reprezintă tot atâtea motivații pentru o existență plină de responsabilități, dublată de conștientizarea semnificației acțiunilor tale viitoare, ca lider.

Poți lua decizii care să afecteze pozitiv leadershipul și calitățile tale numai dacă creezi noi

forme de înțelegere și impact asupra felului tău de a fi. Dimpotrivă, unei autocunoașteri care nu te încurajează să te lași în voia naturii tale, în voia propriilor mecanisme de "autorefacere și apărare", uneia care nu te încurajează să-și exerciți mai bine calitățile sau abilitățile excepționale, îi va fi greu să țină pasul cu leadershipul pe care îl dorești.

Care este factorul care te împiedică să te apropii de cine ești cu adevărat? Te lași învăluit de întunericul mistuitor și rece al unei autocunoașteri incerte? Te adâncești într-o stare de confuzie și dezorientare care te face nesigur asupra a ceea ce aștepți de la tine? Te supui unei judecăți continue fără cunoaștere? Te lovești de fluxul unei cunoașteri fără judecată?

Felul de a te privi pe tine însuți rezidă din cunoașterea pe care ți-o readuci aminte din ce în ce mai mult după ce te-ai transformat în altcineva.

Pentru a-ți crește nivelul de autoacceptare și motivație trebuie să discerni asupra realității și asupra propriilor gânduri. Dacă nu-ți personalizezi drumul spre tine însuți până ce izbutești să dezlegi cele mai obscure taine ale părții bune care te caracterizează, nu vei reuși să netezești semnificativ calea către luarea deciziilor corecte. De asemenea, nu vei putea să îmbrățișezi acele valori care îți pot orienta judecata și acțiunile spre efecte, nu spre cauze.

Unui om conștient de capacitatea de neînlocuit a propriului său model de a fi, încrezător în inepuizabila profunzime a propriei sale ființe, și care își călăuzește acțiunile în acest sens, viitorul nu-i poate rezerva decât confirmarea și amplificarea acestor așteptări, prin dezvoltarea unor noi forme corespunzătoare de manifestare a Eu-lui său.

Tu ești martorul cel mai lucid al marii tranziții spre un altfel de a fi altcineva. Indiferent ce aduce leadershipul, reușita ta va veni odată cu modul în care folosești opțiunile care îți dezvăluie caracterul privit prin prisma trecutului.

Încearcă să vezi lucrurile și din perspectiva a ceea ce poți fi, acționând în concordanță cu ceea ce ești.

Principiul constantei de a fi scoate în evidență felul tău de a fi în acele situații, bulversante, când ai impresia că nu te privește nimeni, atunci când nu-ți recunoști calitățile.

Cogito ergo sum – cugeți deci exiști și nu numai atât. Trebuie să-ți direcționezi gândirea spre tine însuți pentru a descoperi acele calități care vor da un sens benefic acțiunilor tale viitoare și care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară, făcându-te să fii "altcineva" în marea masă a liderilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi.html

Principiul corectitudinii

On Ianuarie 22, 2010

Nu pretinde de la oameni ceva în plus față de ceea ce pretinzi de la tine însuți.

Cred cu tărie că tot ceea ce ni se întâmplă în viața are un scop. Ca ființe inteligente avem puterea, și este de datoria noastră, să învățăm câte ceva din fiecare experiență pe care o trăim, fie plăcută sau mai puțin plăcută, fie antrenantă, fie descurajatoare. Iar dacă totul în viață se repetă, înseamnă că n-am învățat nimic din lecțiile pe care am fi trebuit să le învățăm. De aceea cred că omul în sine poate evolua cu condiția ca el însuși să-și dorească să evolueze. Altfel, niciodată, nimic nu va fi nou sub soare.

Săptămâna trecută mi-a fost dat să întâlnesc un om special. Spun special deoarece, într-un fel, se deosebește de mulți alții. Şi mai ales pentru m-a învățat o lecție prețioasă care sunt sigur că îmi va folosi în viitor.

Eram într-o sală de sport și jucam fotbal cu prietenii mei, cu unii dintre ei fusesem coleg la același club de fotbal cu mulți ani în urmă. Sala era destul de încăpătoare și modernă. S-a putut juca frumos. Însă, din cele trei echipe câte eram, una nu și-a dat interesul să joace prea bine. Era evident lucrul acesta. Pasele jucătorilor nu se legau, nici nu-i de mirare pentru că majoritatea erau date la întâmplare. Pierdeau foarte multe mingi, nu alergau aproape deloc, nu se ajutau, ci jucau individual. Nu exista nicio conectivitate. Jocul lor curgea anapoda.

În momentul când am făcut o pauză, stând pe bancă lângă Andrei, căpitanul echipei cu pricina, nu am putut să nu-l întreb: „ *Andrei, de ce nu vorbești cu băieții din echipa ta să se concentreze mai mult la joc? Nu vedeți că nu vă iese nimic? Niciodată n-ați jucat așa slab ca astăzi.* "

În răspunsul pe care l-am primit stă numai laudă: „ *Nicu, acești băieți au jucat alături de mine ani de zile. Ne cunoaștem foarte bine. Au și ei încredere în mine, nu numai eu în ei. Dar dacă eu însumi nu joc bine, ei vânzând acest lucru, nicidecum nu se vor strădui să fie mai buni. Nu vezi că și eu joc ca o ciubotă astăzi? De aceea nu pot pretinde de la ei ceva în plus față de ceea ce pretind de la mine însumi. Când eu am să joc bine și n-am să mai pierd așa ușor atâtea pase, abia atunci voi putea avea pretenții de la ei. Altfel nu. Cum să mă urmeze, dacă tocmai eu sunt cel care joacă cel mai prost dintre toți?*

Leadership: Te onorezi pe tine însuți ca și câștigător într-un test de performanță, prin a avea încredere în reply-ul autorității tale la un mesaj de tipul: "Autentificare eșuată" ?

Rezultatele unei echipe depind de efortul depus de liderul ei. Andrei m-a învățat în acea zi o lecție importantă, pe care mulți refuză s-o învețe: atunci când liderul „joacă" slab, restul echipei abandonează lupta imediat. Dar, mai mult decât atât, că un lider nu-i poate critica sau judeca pe membrii echipei sale și nu poate cere mai mult de la ei atâta timp cât el însuși nu-și face treaba impecabil.

Autoritatea unui lider eșuează considerabil, pricinuind un dezavantaj de imagine care nu se anulează de la sine, atunci când reacția lui în fața presiunii unei partide se îndreaptă către o altă față a naturii sale - manifestată prin dualitatea dintre voința de a vrea să schimbi ceva la tine și instinctul de a sprijini o cauză mai mare. Cu alte cuvinte, are loc o autentificarea eșuată într-o experiență de imagine prin care liderul ajunge la un nivel de interiorizare care îi zdruncină din rădăcini vechile credințe și principii, fiind chemat să se comporte în mod parțial față de el însuși.

Mulți lideri, și aici mă refer la modul general, nu sunt atât de sinceri și corecți cum este Andrei. Ei cer de la oameni mai mult decât ei înșiși sunt în stare să dea. Este acesta oare un lucru normal? Sigur, înțeleg că unii care sunt într-o poziție de lider au autoritatea de a interveni și de a implementa anumite schimbări, de a impune reguli, de a lua decizii și de a solicita subordonaților să se supună lor în vederea realizării scopurilor propuse.

Însă a pretinde de la oameni ceva în plus față de ceea ce ești capabil să dai, mi se pare o lipsă totală de profesionalism. O lipsă totală de fair-play. O lipsă totală de respect față de membrii echipei care se străduiesc să facă o treabă cât mai bună, care își dau tot interesul să obțină rezultate cât mai bune.

Leadership: Ești rănit de instinctul de a face o legătură între felul cum îți percepi rolul și ceea ce îți asumi când te înstrăinezi de șansa de a face o diferență în rezultatul echipei?

Să-ți formezi o anumită convingere despre neacceptarea ta ca un întreg de emoții și tensiuni, apoi să treci la acțiune în conformitate cu ea, înseamnă să devii un om cunoscut sub învelișul unui comic aparent, nu sub un înveliș al aspirației către performanță și perfecțiune. Solemn este numai cel ce vrea să fie, din toate punctele de vedere, pretențios cu performanțele de care se mândrește.

Iar cine se ancorează într-un om rănit de instinctul de a face o legătură între felul cum își percepe rolul și ceea ce își asumă când se înstrăinează de șansa de a face o diferență în rezultatul echipei, îngrijindu-se de gestionarea emoțiilor trăite prin angajamente ferme, se va menține într-o stare permanentă de nemulțumire până când va abandona orice relație cu voința.

Datoria unui lider este să fie mereu lângă oameni, să le întindă o mână de ajutor atunci când este nevoie, să-i răsplătească pe fiecare după performanțele obținute. Dar dacă el nu depune niciun efort, dacă nu manifestă niciun interes față de rezultatele echipei și nu se implică deloc în susținerea și dezvoltarea ei, atunci subordonații, la rândul lor, nu vor avea motive reale să-și dea interesul. Iar dacă liderul pretinde de la oameni mai mult decât poate oferi, atunci aceștia îl vor cataloga drept „necorespunzător" și în final își vor căuta alt lider.

Leadershipul este șansa de a face o diferență în rezultatul echipei, fără să te lași ghidat de circumstanțele de fundal create printr-un act de renunțare, de clemență sau de îndurare.

P.S. Întotdeauna trebuie să ții cont de capabilitatea echipei dacă vrei să-ți atingi scopurile propuse, și să nu pretinzi niciodată de la oameni mai mult față de ceea ce pretinzi de la tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-corectitudinii.html

Principiul creatorului de artă

On Noiembrie 10, 2014

Determină realitatea ce intră în conul de lumină al investigației temei pe care îți propui să o abordezi, măsurând valoarea existenței particularului din întreg.

Ce este mai important: pedanteria în respectarea detaliilor istorice, sau precizia în descifrarea evenimentelor, a sensului lor cu rezonanța actuală? Cum să fie prezentați acești oameni care au trăit cu secole în urmă: stilizați hieratic în sensul operelor plastice ale epocii, cu gesturi de icoană, dictate involuntar de costumele vremii? Cum poate fi creat contactul cu acești oameni atât de depărtați și totodată atât de apropiați de noi? Care să fie atitudinea față de acest "sfânt", genial conducător de oști? Cum să ne fie înfățișat personajul Nevski: înălțat în slăvi, sau coborât până la halat și papuci?

Marele regizor găsește soluționarea acestor întrebări în elaborarea filmului. Interpretarea istorică este realizată prin punctul de vedere al prezentului, al actualității temei. Esențială este pentru Serghei Eisenstein claritatea temei, sobrietatea verbală a filmului. Oamenii despre care va povesti filmul sunt, în fond, aceiași oameni ca și noi. În ceea ce privește eroii din epocile trecute, putem discuta de la egal la egal cu ei, nu simțim nevoia să înjosim eroii trecutului și nici să ne ridicăm în vârful picioarelor pentru a apărea de aceeași înălțime cu ei. *

Leadership: Cum înfățișezi viziunea despre om astfel încât el să se încadreze în tiparele unei structuri individuale de concepție a operei?

În intenția unei asocieri directe între modalitățile de consolidare a cerințelor de conținut ale creației și realizarea tehnică a unei noi platforme de inovare care să contribuie la contextualizarea cât mai nuanțată a producțiunilor de ordin științific și intelectual, trebuie mai întâi să readucem valoarea existenței umane în fața fenomenului de transformare a artei.

Cum trebuie înfățișată viziunea despre om astfel încât el să se încadreze în tiparele unei structuri individuale de concepție a operei, acolo unde trebuie să intervină în mod autentic originalitatea?

Ei bine, viziunea, dar și dedicarea necesară pentru materializarea acesteia într-o formă reprezentativă de abordare a ineditului, dând naștere la o anumită nișă de subiect, trebuie să pornească de la combinarea, proiectarea și integrarea în diverse proporții a elementelor de spectaculozitate.

A atrage privirile oamenilor din jur din ipostaza de artist, permițând reunirea virtuților de experimentator, de investigator al realului și imaginarului, la frontiera cu ficțiunea, înseamnă de fapt să te confrunți cu ei într-o interpretare care slujește o teorie avansată, o idee sau o tendință ce pune în lumina intenția de nemărginire în infinitate, ca atunci când pictorul amestecă de fiecare dată altfel culorile, plecând de la tonul de bază, pentru a obține o altă nuanță și alt model.

Iar omul, modificat substanțial pentru experiența de depășire a condiției de exilat în propriile limite, interferând cu creația, pus în ipostaza de „artist complex", poate aduce creatorului de artă o anumită doză de subiectivitate în aprecierea gradului de extindere a zonei de impact. Dar și o doză de obiectivitate în aprecierea gradului de realizare a criteriilor și obiectivelor de performanță.

Leadership: Cum evaluezi și interpretezi valoarea existenței personalității umane în fața fenomenului de transformare a artei?

Personalitatea a cărei activitate este relevantă în contextul procesului de dezvoltare a leadershipului se conturează dincolo de ecranul nonconformismului stilistic ce are la bază atracția desprinderii de norme și reguli, uimind prin varietatea temelor de creație care lărgesc orizonturile cunoașterii.

În leadership, ca și în arta regizorală, valoarea omului cât și maniera de concepere a trăsăturilor de personalitate integrate într-o anumită experiență, au o pondere importantă în stabilirea trendului de exprimare și afirmare a propriei autonomii în raport cu idealul de artă - prin creație, prin intermediul modelelor construite.

Ca lider-artist, tema pe care o tratezi și o personalizezi, sprijinită de sensurile atribuite valorii omului, trebuie să reflecte - în măsura posibilului - o abordare conceptuală a creației, care poate fi înțeleasă atât în sens subiectiv cât și obiectiv.

Nota dominantă care învăluie ansamblu de transformări ale elementelor de producere a semnificativului, evidențiind diferențele și apropierile dintre ceea ce cunoști și ceea obții prin prisma conceptelor reconsiderate, este găsirea, în cadrul unor noi situații, a unor valori de referință care pot să susțină tranziția spre un tip diferit de orientare – una axată pe interpretări de ordin constructiv ale personalității umane.

Interpretarea pe care o conferi personalității tale din perspectiva unui artist se prezintă ca o structură deschisă de trăsături compensatorii ce îți arată nu doar cum să înțelegi mai bine lumea, dar și cât de vastă e dimensiunea a ceea ce încă nu cunoști despre tine.

Poți să determini limitele cunoașterii tale „obiective", arătând și faptul că natura ta însăși nu poate fi cunoscută?

Principiul creatorului de artă vizează instaurarea conexiunilor între multiplele modele de referință, situate într-un curent al dezvoltării autenticității, care intră în structura creației prin implicarea oamenilor - reprezentați în diverse ipostaze.

A măsura valoarea existenței particularului din întreg înseamnă a găsi, pe baza cunoașterii profunde, elementele caracteristice de unicitate, constitutive ale unui scop de superioritate în creație, transmise prin modalități specifice unui leadership performant, care se bazează pe trecut, dar privesc prezentul și viitorul. Să găsești unicitatea într-o diversitate, asta reprezintă adevărata performanță.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-creatorului-de-arta.html

Principiul cunoașterii reciproce

On Ianuarie 24, 2010

Cunoaște-i pe cei ce sunt cu tine, și cei ce sunt cu tine te vor cunoaște.

Întotdeauna numai în fața unor situații critice se poate distinge un om. El poate birui voința celor din jur și se poate ridica deasupra lor la momentul oportun, ca o flacără arzătoare dătătoare de speranțe, dacă în momentele cele mai dificile dovedește curaj, abilitate și tărie de caracter. Doar dacă dovedește că este un as în conducerea oamenilor, că este neclintit în deciziile sale și că este capabil să se arunce primul, fără frică, în fața oricărui pericol, va putea câștiga încrederea celorlalți și va fi sprijinit de ei.

Dar nimeni nu poate ajunge cu ușurință în fruntea oamenilor. Şi asta deoarece oamenii așteaptă de la o persoană, mai întâi de toate, dovezi că este capabilă să-i conducă. Într-o altă ordine de idei, ei vor să vadă de ce e în stare o persoană, luând în considerație calitățile și defectele, abilitățile și competențele ei, înainte să o accepte la conducerea lor.

Leadership: Reacția ta la sugestia pe care o oferi în modul de expunere a exemplului personal face parte din felul tău de a te motiva atunci când îți măsori toate avantajele?

După ce-au ajuns pe insula Cos, la lumina slabă pe care stelele de pe cer o aruncau pe puntea corăbiei, încercații bărbați din Foceea s-au strâns oftând și suspinând în jurul lui Dionysios. Cu toții erau epuizați, gâfâiau, în urma efortului depus de-a lungul ultimelor zile. Fuseseră zoriți să vâslească fără întrerupere și erau sleiți de putere.

Observând fețele schimonosite, gesturile nervoase și oboseala oamenilor, și după ce a ascultat tânguirile multora, Dionysios, comandantul galerelor, le-a vorbit:

- Mulțumiți-le zeilor nemuritori că ați fost înțelepți și v-ați ales un comandant care știe ce vrea. Eu, Dionysios, fiu al Foceei, nu vă voi abandona. Nu vă spun acest lucru pentru a mă urma în continuare pe mine doar pentru că sunt cel mai iscusit navigator, doar pentru că sunt mai puternic și mai viclean decât oricare dintre voi, ca să nu înșir și celelalte calități pe care le am. Dar gândiți-vă bine ! Este printre voi un altul mai bun decât mine? Dacă este, atunci să îndrăznească și să spună. Ca să vedem ce facem mai departe.

Toată lumea a tăcut. Nimeni nu a revendicat dreptul de a fi comandant. Nimeni nu s-a considerat mai destoinic decât Dionysios, nimeni nu s-a găsit interesat să-l înlocuiască la conducerea galerelor. De ce oare?

Dintr-un singur motiv. Nimeni nu s-a îndoit că Dionysios este cel mai iscusit dintre ei. Nimeni nu s-a încumetat să facă ceea ce putea face el. Toți îi recunoșteau calitățile și îl recunoșteau ca fiind singurul capabil să-i conducă pe mare, singurul capabil să-i conducă spre victorie în bătăliile navale împotriva perșilor. Fiind de atâta vreme pe mare cu el, oamenii au ajuns să-l cunoască foarte bine, și știau că este o persoană pe care într-adevăr se pot baza și că un alt comandant mai bun nu există. La rândul său, Dionysios își cunoștea foarte bine oamenii. Fiind sigur că nu există căpitan mai bun decât el, și-a putut exercita autoritatea care îi era recunoscută, neputând fi înlocuit de nimeni.

Prestigiul pe care îl meriți este o manifestare a mândriei ce rezultă din felul de a te motiva atunci când îți oglindești toate avantajele într-un context de împărtășire și de laudă a unicității.

Dionysios va fi întotdeauna un exemplu desăvârșit: a știut să-i conducă pe oameni spre victorie, chiar dacă a fost aspru și sever cu ei. Nu s-a eschivat niciodată, dând din umeri cu un: "Nu știu". Ci a cumpănit cu deplină răspundere tot ce era pro și tot ce era contra, tot ce era bun și tot ce era rău pentru echipajul său, și cu priceperea sa în navigație i-a îndrumat în direcția cea mai bună, mai ales atunci când au avut de traversat momente grele. Oamenii erau convinși că vor avea noroc atâta timp cât Dionysios se afla în fruntea lor, iar de se vor lipsi vreodată de el, norocul îi va părăsi în totalitate.

Cunoașterea reciprocă dintre lider și oameni, după care am putea opera fără greș distincția dintre o realitate de fațadă și una de adâncime, la care se adaugă beneficiul unei viziuni partizane asupra unor aspecte cu impact major în costul și durata unei acțiuni, izvorăște din modul de a-ți explica clar și la obiect cauza pentru care lupți pe fondul unei potențiale victorii.

Singurul tău dușman este calea prin care te afirmi în condițiile unei conformități cu o limită pe care nu trebuie să o depășești, cum ar fi justificarea utilizării necinstite a imaginii unei forțe de care nu dispui. Iar a-ți forma o convingere despre superioritatea ta și a trece la acțiune în conformitate cu ea, se poate simți în modul de a vedea viața ca o rană pe care nu o lași să se vindece.

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care trebuie să le facă un conducător este să stea suficient de mult timp printre oameni până ce va ajunge să-i cunoască foarte bine. Dacă nu-i va cunoaște temeinic, și dacă oamenii, la rândul lor, nu-l vor cunoaște foarte bine, atunci nimic nu va putea fi sigur.

Bineînțeles în felul acesta liderul devine cunoscut. Dar vai de liderul care are diverse slăbiciuni, ce vor fi cunoscute de cei pe care îi conduce. De aceea este important ca el să se cunoască bine mai întâi pe sine însuși, iar dacă știe că are totuși niște slăbiciuni, să le ascundă bine, căci o dată cunoscute de ceilalți, va cădea pradă manipulării lor.

Leadershipul este o chestiune de onoare care se obține printr-un procedeu care comportă două părți în cursul cărora se stabilește plaja de valori care îți ghidează pașii: prima parte se referă la preocuparea ta pentru efectele secundare ale pierderii și focusarea pe schimbările de rol, iar cealaltă parte se referă preocuparea ta pentru binele celor ce te urmează.

A fi în fruntea oamenilor, pe lângă țintirea înainte, la o depărtare despre care uneori nu-ți poți face o idee exactă, este o aplicare a adevărului exprimat de filosoful rus Nikolai Cernîșevski: "cu cât năzuințele tale sunt mai realiste și mai pozitive, cu atât mai energic vei lupta cu împrejurările ce se opun înfăptuirii lor".

P.S. Ca să ai o putere mare de influență asupra oamenilor, trebuie să stai mult timp în preajma lor, să-ți dovedești istețimea, priceperea, profesionalismul și atașamentul față de ei. Să-i domini printr-o voință de nezdruncinat, prin spiritul viu și inepuizabil, printr-o dorință continuă și puternică de victorie. Iar dacă le vei reda speranța în viitor ei nu te vor putea dezamăgi, și nu-și vor căuta niciodată alt lider.

*** Notă:** Mika Waltari - *Etruscul* , editura Polirom, 2002.

Principiul Deja Vu

On Noiembrie 21, 2014

Adu noi dovezi în sprijinul a ceea ce ai devenit, printr-o aducere aminte a cine ești cu adevărat.

Mă regăseam într-un fenomen inacceptabil din punct de vedere rațional, acela al timpului recuperabil, ca o aducere aminte a cine eram cu adevărat în momentul în care eram înconjurat de ceea ce nu eram. Înadins, prin practicarea introspecției, mă angajasem în explorarea unui adevăr ascuns, nemăsurat, intimidant, care mă depășea prin amploarea și complexitatea lui. Ceea ce era nemuritor în mine putea să ascundă o altă realitate, supusă improbabilității, chiar imaginativă.

Totul se dezvăluia printr-o ciudată inversare de optică, ca printr-o oglindă magică, la nivelul unui subiectivism halucinant, rupt parcă din Stephen King. Păream suspendat într-un spațiu al conștiinței extins dincolo de mine, condus fiind doar de acea orbire a inteligenței fără sentiment. Ca și când aș fi încercat să reînvii niște viziuni de mult uitate într-o realitate care se încăpățânează să acționeze după reguli necunoscute - una superioară, susținându-se singură prin unificarea celor trei cercuri congruente: incoerențele, paradoxurile și iluziile.

Iar acest pre-update al autocunoașterii duse la extrem, ca o forță centrifugă ce mă elibera aproape cu totul din strânsoarea cătușelor trecutului nelimpezit, continua cu îmbunătățiri de ordin imaginar și rezolva micile scăpări pentru bug-urile apărute în versiunile "alfa" aferente realității ancorate drastic în cadrele unei gândiri schimbătoare.

Aici începe frumusețea înțelegerii de sine – eram mereu prins în repetitivul joc al potrivirii cu un anumit tip de rol care putea fi abordat din mai multe unghiuri, pe mai multe laturi existențiale. Sub acest aspect exista, însă, în viața mea, un alt Eu. Căci accesasem o altă extensie a mea, printr-un Deja vu care mă făcea să simt că trăiesc viața altcuiva.

Leadership: Poți să construiești un "Select" în dinamica trecutului care să întoarcă valoarea logică "True" în condițiile prezentului?

Cred că de fapt în această stare reziduală a gândurilor și acțiunilor pe care le-am întreprins în trecut, încadrând noi funcțiuni de timp în specificul conștiinței care dă contur unei realități apuse, se produce fuziunea dintre esență și aparență. Adică dintre ceea ce te definește în permanență și ceea ce te definește atunci când faci abstracție de ceea ce ai devenit, luând mai mult în considerare imaginea a ceea ce ai fost.

Dovezile vii a ceea ce ai devenit, oferind alte răspunsuri la întrebarea: "Cine ești?", pot fi de fapt repetiții inconștiente a ceea ce ai fost cândva, prelucrând și dezvoltând în cadrul logicii - pe care o conține gândirea pusă în sprijinul coordonării existenței - un raționament valid sau invalid. Adică, un raționament favorabil plasării personalității într-un context de aliniere la un model de a fi, cu totul nou, în strânsă legătură cu cel vechi, deci în condițiile unui pluralism de identități care oferă spațiu de manevrare a modalităților de reevaluare, redescoperire și reinventare.

Trecutul este mesagerul unor adevăruri esențiale, a unor valori de referință care nu s-au conturat precis în timp și nu au crescut uniform odată cu experiența vieții. Un fel de indicii lăsate în urmă care te pot conduce spre o altă zonă de cunoaștere, căci prin trecut retrăiești momente fundamentale ale propriei excepționalități – care revendică totalitatea ta. Momente puse necontenit în lumină, având drept călăuză adevărul, bucățele din ceea ce gândești,

emoții și stări, având ca finalitate posibilitatea de a te forma continuu și de a lua contact cu o sumă de calități care nu trebuie să-ți lipsească atunci când vrei să devii lider.

Într-un domeniu cum este leadershipul, supus schimbărilor de progres sau regres în orice direcție, obligația de a porni în căutarea a ceea ce ai fost te poate distribui într-un rol nou, care te face să simți că trăiești viața altcuiva care ai fi putut fi. Asta, în condițiile unei existențe afectate de acea realitate care insuflă spirit în ceea ce privește imaginea de sine, în tot ceea ce faci, prin distribuția a ceea ce este subtil, aparent mic și neînsemnat, într-o altă structurare și într-o viziune de ansamblu cu accente și funcționalități suplimentare, cât mai evoluate și mai performante.

Frumusețea înțelegerii de sine poate fi etichetată că o aducere aminte a destinului ce te așteaptă atunci când mersul mai departe constituie un update al rațiunii cu care ai vrea să te întâlnești într-un alt timp decât cel ce se desfășoară acum.

Principiul Deja Vu vizează acea recognoscibilitate a ceea ce ai fost și ești, în tot ceea ce realizezi, păstrând trendul ascendent al performanței, dublate de moduri inovative de aprofundare a identității proprii.

Activitatea ta de lider trebuie să treacă dincolo de această postură de interpret al trecutului pentru pregătirea prezentului și viitorului. Astfel încât apartenența ta la ceea ce se numește "curentul principal" din gândirea pe care o expui să aibă ca prioritate asigurarea unui rol potrivit în relația dintre fundal și context, dintre ceea ce ai trecut cu vederea și ceea ce ești capabil să realizezi în cuprinsul realității pe care o trăiești.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-deja-vu.html

Principiul dezvoltării accelerate

On August 25, 2010

Cu cât sunt mai mulți oameni implicați în sistem, cu atât sistemul este mai simplu și mai flexibil de utilizat.

Probabil fiecare dintre noi a folosit măcar o singură dată instrumentul Google Translate. Google Translate este un instrument de traducere automată gratuit care îți permite să traduci fraze, documente și chiar site-uri întregi instantaneu. Modul în care funcționează este fascinant. Ei bine, în spatele acestei aplicații se afla un program foarte complex care scanează textele pe care utilizatorul dorește să le traducă dintr-o limbă în alta, căutând modele statistice semnificative - adică modele între traducere și textul original, care sunt puțin probabil să apară din întâmplare. Odată ce programul găsește un model, se poate folosi de el pentru a traduce texte similare în viitor.

Traducerile nu sunt întotdeauna perfecte, dar în mod constant prin furnizarea de noi texte traduse, instrumentul Google Translate se dezvoltă și traducerile sunt din ce în mai bune. Nici nu-i de mirare că în ultimii patru ani tot mai multe persoane și servicii au apelat la acest instrument de traducere gratuit. Deci, data viitoare când vei traduce o propoziție sau o pagină de web cu Google Translate, gândește-te la acele milioane de documente și miliarde de modele care au dus la traducerea ta - și toate s-au întâmplat cât ai clipi din ochi.

Leadership: Poți să te identifici cu o imagine care este criticată din punctul de vedere al dominației ei asupra unei arte ce asigură prelucrarea informațiilor într-o formă care nu poate fi înțeleasă fără accesul la esența și menirea ei?

Instrumentul Google Translate generează traducerile pe baza unor modele găsite în cantități mari de text. El analizează milioane și milioane de texte care au fost deja traduse de traducători umani, utilizând un proces numit "traducere statistică automată". Aceste texte traduse provin din cărți, din documente, din organizații precum ONU și site-uri din întreaga lume. În cazul în care traducerea nu este realizată corect, exista și opțiunea (foarte des utilizată de milioane de utilizatori) de a corecta textul propriu zis.

Google Translate este capodopera artei de a utiliza cunoștințele milioanelor de utilizatori nu doar ca pe o sursă a avantajului competitiv, ci ca pe o sursă de date credibilă, completă și accesibilă, care conține aceeași valoare de tip "record" care însoțește apelul spre reviziunea opțiunii de intensificare a activității de populare a Internetului.

Instrumentul Google Translate este mai simplu și mai flexibil de utilizat atunci când se implică mai mulți oameni în îmbunătățirea traducerilor, deoarece informațiile de conținut vin din mai multe surse și astfel valabilitatea lor crește, deci sunt întâmpinate tot mai puține lipsuri, erori sau complicații.

Cu alte cuvinte, Google Translate, care la ora actuală este cel mai bun și mai cunoscut instrument de traducere, nu poate funcționa și nu se poate îmbunătăți constant dacă oamenii nu apelează la el realizând tot mai multe traduceri. Ce este minunat la Google Translate este faptul că se îmbunătățește constant cu ajutorul informațiilor furnizate de oameni. Strategia pe care Google o folosește pentru a-și îmbunătăți acest formidabil instrument de traducere este aceea de a implica cât mai mulți oameni în procesul lui de dezvoltare, asigurându-i o perfecționare continuă.

Google este un lider în ceea ce privește inovația, iar strategia dezvoltată de el, ca să se

diferențieze de concurenții deja prezenți pe piață, s-a orientat într-o altă direcție, concentrându-se cu prioritate asupra utilizatorilor. Cu alte cuvinte, Google s-a ghidat în procesul de evoluție după zicala: "Ca să te dezvolți rapid, trebuie să implici în procesul de dezvoltare cât mai mulți oameni care să fie mulțumiți de fiabilitatea sistemului."

Leadership: Succesul operei căreia ar trebui să-i dai deplin credit spre a reprezenta esența concepției ei de "liberă inițiativă" confirmă totdeauna valoarea unei mobilizări pentru o anumită utilizare?

Utilizarea unei "opere informatice", cum este Google Translate, se poate realiza prin intermediul concepției de liberă inițiativă atunci când cei care îi accesează constant constinutul sunt pe deplin conștienți de faptul că efectele acestui fenomen de prelucrare a informațiilor afectează valorile fundamentale ale unei companii vizionare.

Dezvoltarea unui sistem implică perfecționare continuă, inclusiv a relațiilor umane. Iar Google Translate se îmbunătățește vizibil de la o zi la alta cu ajutorul oamenilor. Acest instrument, care vizează întreaga piață (adică toți oamenii indiferent de vârstă, sex, studii, etc.), nu doar un segment specific, este una din pârghiile pe care corporația Google le folosește pentru a-și spori valoarea.

Ca să îmbunătățești calitatea oricărui sistem al companiei tale, prin care să poți obține numeroase beneficii, continuă să-l dezvolți. Însă singura cale de a susține dezvoltarea este să apelezi din ce în ce mai mult la des la ajutorul oamenilor. Iar cu cât sunt mai mulți oameni implicați în sistem (și dacă se poate cât mai competenți), cu atât el se dezvolta mai repede.

De aceea, ca lider, datoria ta cea mai importantă este să găsești un mijloc prin care să atragi cât mai mulți oameni, făcând în așa fel încât să aibă și ei de câștigat. Dacă elanul lor este puternic, atunci ei vor continua să se dezvolte și odată cu ei se va dezvolta și compania pe care o conduci.

Utilizarea unei opere informatice are menirea de a asigura înțelegerea felului în care gândesc vizionarii atunci când solicită loialitate din partea beneficiarilor: trebuie să înțelegi importanța informațiilor pe care le oferi și să fii exigent în privința gradului de acoperire al pieței.

Totodată, utilizarea instrumentului Google Translate are menirea de a asigura înțelegerea felului în care acțiunile fiecărui om influențează cu adevărat succesul fiecărei echipe.

Principiul dezvoltării accelerate aduce mari beneficii, mult mai mari în comparație cu investițiile. Acest principiu are la bază creativitatea, inovația și implicarea unor factori umani ca dorința de perfecționare, de inter-relaționare cât și curiozitatea și dorința de a cunoaște lucruri noi. Singură, fără implicarea acestor factori umani, tehnologia avansată nu poate asigura dezvoltarea accelerată a unui sistem și nici chiar a societății în ansamblu.

*** Notă:** http://googlesystem.blogspot.com/2010/08/how-google-translate-works.html

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-dezvoltarii-accelerate.html

Principiul diferenței de nivel

On Martie 08, 2012

Când o ții tot înainte, alții rămân tot mai în urmă.

La 17 decembrie 1903, de față fiind numai cinci persoane, la ora 10:35, Orville Wright, întins pe pântece între aripile aeroplanului, se înălță în văzduh timp de 12 secunde și ateriză la o distanță de 30 de metri de la locul de plecare. Fu întâiul zbor în aeroplan.

După o oră, Wilbur Wright atinse 50 de metri. La amiază, aeroplanul reuși să se mențină în aer 59 de secunde !

Aeroplanul cu motor cu explozie fusese realizat, iar frații Wright fură cei dintâi care l-au conceput și experimentat în zbor.

Tinerii ascultaseră cu sufletul la gură istorisirea aviatorului, de parcă ei înșiși ar fi luat parte la peripețiile celebrei invenții a fraților Wright, se ridicară și-i mulțumiră. Se ridică și povestitorul și le întinse mâna. De departe, de pe linia unde adăsta șirul de aeroplane, care luau parte la concursul de acrobație, veni, până la colina lor, zvonul muzicii militare.

*- La revedere, băieți ! Şi nu uitați lecția fraților Wright: chibzuință, curaj și mai cu seamă perseverență ! **

Leadership: Ești pregătit să urmezi direcția unei abordări de tip win-win a relației dintre ceea ce experimentezi ca performer și ceea ce este aproape imposibil de înfăptuit, în condițiile unei autonomii neîngrădite?

Trebuie să fii întotdeauna conștient de unicitatea și valoarea ta dacă vrei să domini zona leadershipului, prin aceea că nimeni altcineva nu-ți poate lua locul într-o istorie pe care o scrii tu, cu mâna ta, cu dovezi ale realizărilor tale. Unicitatea valorii pe care ți-o conferă rezultatele obținute prin perseverență și chiar cu riscul vieții, conștient că orice eroare te poate doborî de la înălțimea la care te-ai avântat plin de curaj, este o încercare de a domina acel factor numit "întotdeauna" în pofida oricărui "dintotdeauna".

Când îți propui să atingi un scop greu de îndeplinit, și dacă ți se oferă toată libertatea de a încerca măcar o "intervenție în premieră", abia atunci te poți situa în categoria celor care știu că trebuie să se facă remarcați dacă vor să se diferențieze de restul lumii.

Însă locul tău poate fi în zona unde nu vrei să te compari cu altcineva, fiindcă realizările obținute cu mâna ta trebuie să conțină dovada prestației unui personaj care își scrie singur povestea nemuritoare. Succesul aparține celor ce s-au avântat mai sus decât toți ceilalți. Ori când ajungi cel mai bun din lume începi să te obișnuiești cu prima poziție și nu mai vrei să cobori niciodată pe locul doi.

Leadership: Experienței tale de viață i se poate adăuga o experiență de relaționare între ceea ce ești în stare să devii și ceea ce ești în stare să realizezi, încât dovada valorii tale să fie valabilă într-o singură direcție de evoluție?

Bine spunea cineva: "A fi tu însuți într-o lume care caută în mod constant să te facă

altcineva, este cea mai mare realizare." Pentru că singura direcție de evoluție a omului, pe lângă orice altă formă de automotivare, este să-și ducă realizarea la nivelul exigențelor propriei sale vocații.

Să fii cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să conștientizezi faptul că tu evoluezi rapid spre desăvârșire, în timp ce alții rămân în urma ta cu prea mulți ani ca să mai poți să-i numeri. Şi dacă s-ar aduna cele mai luminate spirite într-un minunat brainstorming, fii conștient că toți la un loc n-ar face nici măcar 1% din ce-ai făcut tu. Şi toți la un loc n-ar ajunge să se apropie de talentul tău nici peste 1000 de ani.

Un singur om face mai mult decât restul lumii. Luați ca exemplu Freddie Mercury. Dacă s-ar aduna toți cântăreții din lume, credeți că toți la un loc vor putea vreodată să compună un "The show must go on", versiunea 2.0 ?

Problema cea mare a personajelor devenite peste noapte "mari vedete" este că s-au grăbit să se afirme, dar fără să-l lase pe Dumnezeu să le șlefuiască talentul până la perfecțiune. Singura dovadă a perfecțiunii este acea transformare a omului, treptată, dar evolutivă, cu viteza melcului, ce se produce într-un timp îndelungat, prin multe încercări și eșecuri. Încât ai avea nevoie de mărturii extrem de bogate privind roadele trudei sale statornice pentru a-i da de urmă în firească dinamică a istoriei.

Leadershipul este vocația de a înfrunta zilnic provocarea numită "inovație" din punct de vedere a ceea ce ești dispus să lași în urma ta ca amintire a unei creații care rămâne permanentă, de neuitat.

Principiul diferenței de nivel este strâns legat de capacitatea ta de a-ți depăși limitele autoimpuse (sau impuse de credința altora), așa încât tot ceea ce realizezi să fie direct proporțional cu valoarea pe care tu însuți ți-o atribui și cu felul în care le permiți celorlalți să se raporteze la tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-diferentei-de-nivel.html

Principiul disoluției autorității

On Octombrie 27, 2010

Un lider care nu dispune de un psihic puternic și echilibrat își va pierde autoritatea în fața lumii și în fața măreției vieții.

Îmi amintesc entuziasmul maestrului care i se reflecta în priviri în timp ce, cu creionul în mână și cu caietul pe masă, notam toate indicațiile prețioase pe care mi le dădea. Îmi amintesc mândria pe care am simțit-o în acea zi, atunci când i-am dovedit că am înțeles ceea ce el mă învăța. Cuprins de o nespusă dorință de a descoperi tainele artei și dedesubturile ei, îmi promisesem mie însumi, îi promisesem și lui, că voi face tot ce-mi cere, că-i voi da ascultare și-i voi urma toate sfaturile.

Maestrul se uită la mine cu o satisfacție deosebită. Chipul său, luminat de bucurie, reflecta esența lui interioară, îi reflecta personalitatea. Era un om de o excepțională bunătate și blândețe sufletească, de o sublimă măreție. Îmi spuse la un moment dat:

- Ştii, oare, Nicu, că a existat odată un pictor foarte talentat, pe nume El Greco, care suferea de o boală a analizorului vizual numită astigmatism? Şi știi că toate portretele pe care le-a redat erau alungite? În multe biserici din Spania se găsesc picturile lui care înfățișează personaje deformate... Şi știi că celebrul pictor Van Gogh a ajuns să-și taie o ureche datorită stării sale psihice fragile?... Sau că, după cum susțin unii, Mona Lisa este de fapt un auto-portret al lui Leonardo DaVinci?

Eram puțin nedumerit. Nu știam ce vrea de fapt să-mi spună el cu aceste exemple, dar apoi a continuat:

- Nicu, opera unui artist trădează adevărata lui capacitate interpretativă care, la rândul ei, e strâns legată de integritatea anatomică și funcțională a analizatorilor vizuali și tactili.

Leadershipul este o creație căreia îi transferi experiența ta de viață acumulată de-a lungul timpului în povestea unui personaj ale cărui trăsături produc ecouri în realitatea imediată a faptelor care influențează percepția lumii asupra noțiunii de "fragilitate".

Renumiți pictori care au suferit diferite afecțiuni, s-au afirmat și s-au bucurat de un real succes încă din timpul vieții. Şi chiar dacă operele lor au rămas nemuritoare, ele reflectă în mare măsură deficiențele de care sufereau. Au existat, de exemplu, pictori care au pictat numai în nuanțe de verde și albastru, fiindcă sufereau de o maladie numită discromatopsie. Ei percepeau realitatea înconjurătoare în mod deformat, și nici nu-și puteau imagina realitatea altfel.

Aidoma operei unui artist, "opera" unui lider trădează adevărata lui capacitate de conducere care e în strânsă legătură cu fondul lui psihologic și cu modalitatea de percepție a realității înconjurătoare. El se poate abate de la linia moralității, corectitudinii sau datoriei, dacă realitatea pe care o vede, o trăiește și o conștientizează nu este coordonată de un psihic solid. O realitate percepută deformat poate să genereze haos, panică și dezbinare.

Fragilitatea este ceea ce lași în urma ta după ce ți-ai epuizat cele mai bune eforturi spre a construi o realitate pe măsura propriilor revelații despre sine. Aici avem de-a face cu o tragedie împărțită în două jumătăți perfect egale: faptul că evoci un sentiment de compasiune fată de rănile profunde și limitările oamenilor de geniu, care de multe ori suferă de

grandomanie sau narcisicm, și faptul că nutrești o admirație, asemănătoare idolatriei, agățându-te prea des de anumite calități precum inteligență, perspicacitate, imaginație, fără să fii conștient că le deții.

Leadership: Evoluția ta se determină direct pe cadranul unui timp care te oprește să fii tu, sub impactul unei rațiuni care cere să existe o comuniune între impulsul instinctiv și presiunea normelor sociale?

Evoluția ta se determină direct pe cadranul unui timp care te oprește să fii tu atunci când ea se manifestă într-un psihic instabil și dezamăgitor, nu într-un psihic superior, uman. Impulsul instinctiv al omului este de a răspunde necesităților și dorințelor de moment cu ajutorul cunoștințelor și experienței îndelungate, dar totodată el este supus încercării de a se manifesta prin instabilitate în cazul unei depresii cauzate de intensitatea anumitor frustrări, cum ar fi lipsa valorii, lipsa exprimării, lipsa unei poziții de autoritate în domeniu, lipsa propriei permisiuni de a simți plăcere, sau chiar lipsa măsurii în creație.

Omul care nu a avut răgaz să-și cultive valorile, spiritualitatea, nu va avea limite decât în alegerea interpretării propriului rol. El va ține seama doar de acumulările trecutului din care s-au născut disperarea, orgoliul, ciuda sau indiferența, iar pe parcursul general al „operei" sale nu va rămâne mai puțin de acceptat decât hazardul.

Hai să lămurim un lucru de pe acum, bine? Leadershipul se concentrează asupra dimensiunii umane ca mijloc de obținere a rezultatelor de performanță într-un domeniu sau altul. Dacă leadershipul pe care liderul îl produce, îl demonstrează și îl exercită în jurul său nu este unul inspirat și controlat, dacă nu este în armonie cu valorile oamenilor, atunci nu poate fi decât unul de dominație și supunere, care în loc să genereze sentimente de mulțumire, generează numai tensiuni. Categoric modalitatea de acțiune a unui lider și așa zisa lui "operă" depinde de starea de normalitate a psihicului său.

Adolf Hitler este un bun exemplu în acest sens. El a reușit să câștige poporul german de partea lui prin ideile sale inițiale, idei posibil bune, mărețe, și o doctrină pe măsură. Dar datorită psihicului său, a căzut în cele din urmă în extremism, și a ajuns la genocid. Oricât ar părea de ciudat, acest ambițios aspirant la idealuri înalte a avut o concepție absurdă față de oameni, rase și religii; el dorea cu orice chip să obțină o rasă ariană pură...

Un lider care suferă de o afecțiune psihică poate avea o capacitate persuasivă mare și poate inocula în mintea oamenilor o idee care aparent este normală, dar el riscă să se abată de la ideea inițial acceptată unanim, ajungând la o aberație.

Leadership: Alegi să trăiești într-o dimensiune a asumării responsabilității față de un trecut care se încăpățânează să nu mai treacă, sau într-o dimensiune a conștiinței care se manifestă sub forma pretenției de a construi "Omul Nou" ?

Împlinirea personală echivalează cu respingerea pretenției de încasare a prejudiciului moral datorat unui caracter dur și fără scrupule. Sau, dimpotrivă, se poate datora unui caracter delăsător, permisiv, care nu are încredere în forțele proprii, care se rezumă la complacerea în lenea cumplită, deci care nu își valorifică talentul încredințat de la natură.

Liderul are nevoie de un psihic echilibrat, altfel poate să clacheze și să înceapă să vadă totul într-o singură „culoare". Şi la fel cum taurii se înfurie și reacționează când văd roșu, orgoliul lor s-ar putea să fie stârnit când lumea din jur se abate de la principiile lui. Iar pentru împlinirea idealurilor sale, cel cu un psihic slab va fi în stare să sacrifice chiar și ce are mai scump. Şi cum nimeni nu poate suporta prezența unui tiran în viața lui, încetul cu încetul puterea acestui lider se va diminua până la disparitie.

Pentru orice funcție de conducere este necesar să existe o personalitate puternică cu un psihic în limitele normalului, un psihic echilibrat - o persoană care să aibă o minte clară și să perceapă corect realitatea înconjurătoare, și de asemenea, să fie înzestrată cu importante capacități de analiză și sinteză.

Omul Nou este copia unui om cu convingeri alese, care a învățat că singura mare glorie de care se poate bucura cineva nu este aceea de a fi "unic" într-un domeniu de larg interes, ci de a fi puternic în fața tentațiilor de orice fel, în fața propriilor standarde și principii în viață care se pot oricând nărui la primul impuls de energie, adrenalină și entuziasm.

Leadershipul este responsabilitatea de care trebuie să dai dovadă atunci când ești conștient de faptul că ceea ce te definește la nivel de unicitate este total umbrit de imaginea mentală a ceea ce ai experimentat anterior drept o slăbiciune a emoțiilor sau a intelectului.

Principiul disoluției autorității face referire la problemele lăuntrice cu care se confruntă de regulă oamenii de geniu, artiștii sau intelectualii al căror sens existențial nu mai este doar acela de a crea și de a face performanță într-un anumit domeniu, ci de a se raporta la niște nevoi egocentrice bazate pe refuzul de a accepta realitățile unei lumi prinsă în nebunia unei evoluții necontrolate.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-disolutiei-autoritatii.html

Principiul eficienței

On Februarie 19, 2010

Măsoară-ți fundamentul răspunderii față de ceea ce dai și primești, mărindu-ți corect dimensiunea imaginii de sine.

Pe timpul când era student, Mikael Karvajalka, ca să-și asigure traiul, l-a rugat pe marele doctor Theophrastus Bombastus Paracelsus von Hohenheim să-l primească ca discipol și să-l învețe acea știință complexă, numită medicină. După ce s-a gândit bine, doctorul a acceptat, mai cu seamă fiindcă avea nevoie de cineva care să cunoască limba localnicilor. Doctorul îl conduse pe băiat în hambarul care ținea loc de spital, și-l îndemnă să-i vorbească despre plantele utilizate de localnici pentru proprietățile lor tămăduitoare.

În timp ce discutau despre plante și proprietățile lor, Mikael dădu din cap a admirație și-i spuse:

- Sunteți un om norocos, doctore Paracelsus ! Dacă veți intra în slujba lui, regele vă va răsplăti cu mult aur, cu domenii și cu păduri verzi.

După ce-i aruncă o privire sălbatică, doctorul îi răspunse:

- Norocul meu este toiagul călătorului și bucuria de a culege cât mai multe învățături bune, nimic altceva nu mă interesează în afară de știință. Eu știu că voi ajunge cândva cel mai bun medic din lume, iar cei mai iluștri doctori ai înaltelor universități nu vor fi demni nici să lege șnururile încălțărilor mele. Să fi râvnit la bogăție, m-aș fi putut de mult învesmânta în mătase și velur, aș fi putut de mult purta coliere de aur, numai că eu sunt mulțumit cu veșmintele aspre de călător și cu mâncarea săracului. Nu-ți sporești știința dacă stai la curtea nu știu cărui rege sau împărat. Ca să cunoști, trebuie să strângi cu încredere mâinile aspre ale celor care înțeleg graiul naturii.

Leadership: Valoarea pe care ți-o acorzi prin manifestarea unei calități esențiale, determină nivelul măiestriei acumulate prin susținerea unui test de evaluare?

Dacă nu ai citit romanul Mikael Karvajalka de Mika Waltari, ți-l recomand cu căldură. Nu este o carte de medicină, ci una de aventuri. Dar este foarte bine scrisă, și cu siguranță vei afla multe lucruri interesante.

Doctorul Paracelsus avea o dorință încăpățânată de a afla lucruri noi. Își sporise cunoștințele studiind la universitățile din Franța și din Italia, călătorind în Spania, Anglia, Olanda, și în multe alte țări, intrând în contact cu mulți alți maeștri în ale medicinii. Dar el n-a ales drumul pe care și l-au croit ceilalți doctori – care-și imaginează că pot învăța ceva stând la căldurică, mâncând pui fripți și înveșmântându-se în mătăsuri și velur.

Ci a ales drumul științei. Dedicat, trup și suflet, oamenilor suferinzi, s-a aflat într-o permanentă căutare de leacuri și remedii. Uneori se trezea în mijlocul nopții și hoinărea pe câmp după plante medicinale, dacă poziția aștrilor era favorabilă, făcând numeroase observații. Sau se așeza lângă gura mormintelor pentru a „studia" spectrele morților. Nu îi era teamă de vecinătatea leșurilor pe care mișunau viermii, nici scârbă de duhoarea lor.

Doctorul Paracelsus căuta întotdeauna cu ardoare compania oamenilor ciudați și simpli, nu

doar a celor învățați și nobili. Din dorința sinceră și intensă de a ajuta pe toată lumea, și pentru că era un doctor extraordinar de priceput, reputația i-a crescut enorm de repede. Sfaturile și tratamentele lui erau neprețuite, iar oamenii, mulțumiți de seriozitatea și amabilitatea lui, bizuindu-se întotdeauna pe priceperea de care a dat deseori dovadă, se reîntorceau mereu la el.

El și-a sporit mereu valoarea de sine și valoarea vieții prin manifestarea unei calități esențiale: înclinația spre asumarea unei inteligențe superioare. Aceasta inteligentă, oricum am înțelege-o, nu era aproape niciodată legată de sublimul unei ambiții sau de sublimul unei arte. Ci de sublimul unei trăiri exprimată printr-un ritm al sufletului trasat de prețuirea cu care își dăruia învățăturile și cunoștințele.

Te evaluezi ca un tot unitar care aproape îndepărtează lumea cu maturitatea și funcționarea lui perfectă, sau ca un tot unitar care face posibilă perpetuarea unor idealuri înalte prin conținutul de valoare pe care îl posezi?

Prețuirea înseamnă să iubești cu adevărat însușirile tale înnăscute datorită cărora valoarea oamenilor din jur să capete o nouă perspectivă de afirmare.

Străduința și perseverența vor determina nivelul tău de eficiență. Dacă ești dornic să muncești cu mare bucurie și din toată inima, dacă ai un apetit puternic pentru noutate, vei putea obține rezultate maxime și vei ajunge să fii admirat și respectat. Străduința și perseverența ta în dobândirea cât mai multor competențe și abilități vor fi recompensate printr-un nivel crescut de eficiență. Cu cât te vei „antrena" mai mult, cu atât nivelul tău de eficientă va fi mai mare și cu atât vei deveni mai maestru în domeniul respectiv. Iar, fără umbră de îndoială, performanțele pe care le vei obține vor determina nivelul tău de succes.

Un doctor foarte bun recunoaște simptomele fiecărei boli și știe să pună un diagnostic exact. Iar în funcție de particularitățile fiecărui caz să stabilească felul și durata tratamentului. Ştie să facă deosebirea dintre boli, de exemplu, dintre cancerul pulmonar și emfizemul pulmonar. Amândouă sunt boli importante ale aparatului respirator, dar au simptome diferite și tratamente specifice. Unele semne de boală durează câteva zile, sunt mai puțin importante, dispar și reapar în mod neregulat. Alte semne sunt tardive și apar în ultimele luni de viață ale bolnavului. Alte boli sunt rar întâlnite și nu pot fi diferențiate decât cu foarte mare greutate, altele foarte frecvente și ușor de recunoscut. Importanța cunoașterii fiecărei boli este necesară pentru punerea unui diagnostic cât mai precoce, în scopul aplicării unei terapii eficiente.

Funcția de reprezentare a eficienței este o afirmare a vieții practice care îmbrățișează nu numai activitatea materială, intelectuală și morală a omului, ci și valoarea cauzală care produce o altă valoare.

Întocmai ca un doctor, vei ajunge să-ți stăpânești la perfecție abilitățile și să-ți crești nivelul de eficiență doar prin practică și cercetare îndelungată. Dar mai mult prin experiența directă decât prin analiza teoretică și științifică. Dacă nu te strădui să ajungi un artist în profesiunea ta, dacă nu te dedici trup și suflet muncii nu-ți vei putea crește nivelul de eficiență și nu vei obține rezultate excepționale. Iar impactul tău asupra oamenilor va fi neînsemnat.

Principiul eficienței are ca premisă dimensiunea imaginii de sine care poate fi mărită corect prin valoarea pe care o produci prin unicitatea valorii tale. Acest principiu nu poate fi definit decât în termeni de genul "beneficii mai mari decât costurile".

Dacă vrei să devii un as în domeniul tău de activitate, învață să fii curios, străduiește-te să afli lucruri noi, aplică zi de zi cunoștințele dobândite și inserează-le în sumarul calificărilor

celorlalți oameni.

*** Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Principiul evoluției către absolut

On Decembrie 18, 2012

Oferă un sens și o continuitate propriei tale transformări, fără să-ți salți știința la o înălțime care ți-ar putea periclita menirea de a fi Om.

Se afirmă că totul este posibil, că ceea ce este ireal poate deveni real. Şi invers. Ceea ce este real, poate fi, de fapt, ireal.

Câteodată, deșteptându-mă dimineața, mă cuprindea o teamă nebună și nu-mi venea să deschid ochii. O lovitură puternică, de pedeapsă, dată insistențelor mele de a înțelege ceea ce părea de neînțeles. Ca o repercusiune a curiozității mele față de tot ceea ce era în jurul meu, față de tot ce era formă nouă, față de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernau timpul, Omul și viața.

Mă copleșea amintirea acelei nopți când fusesem trezit deodată, ca la auzul unui tunet înfiorător, de o străfulgerare de luciditate... din nou nu aveam altă dorință decât aceea de-a descifra complexitatea fenomenului. De parcă m-aș fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii și ceea ce simțeam era pur și simplu efectul coșmarului din somnul greu care este viața.

Ca și cum cineva coborât dintr-o lume mai avansată decât a mea, a noastră, a muritorilor, cineva asemeni ființelor superioare nouă, având știința binelui și a răului, a timpului și a vieții, unicul posesor al cunoștințelor din toate sferele cunoașterii, săvârșitor al tuturor tainelor lumii și ale universului, cu toate elementele care țin de formarea lor, - mi-ar fi făcut rezumatul tuturor adevărurilor care până astăzi n-au fost descoperite și revelate.

Leadership: Îți poți pune în valoare capacitatea ta de a construi o imagine de sine favorabilă ghidându-te conform legii: *"Dacă știi totul, nu ești decât la jumătatea drumului tău"* ?

În acea stare dintre somn și realitate, credeam că am înțeles totul. Părea, dintr-o dată, că am devenit un Atlas al celor mai adânci taine, deținător al tuturor celor văzute și nevăzute, putând a explica, a da o armonie și un sens tuturor legilor care sunt în toate.

Dar ceva stăruia în mine, ceva mă frământa, mă descuraja în toată această matrice a revelațiilor care mă întreceau intelectual. Cuvintele lui Alexandre Dumas, cuvintele acestea încărcate cu atâta luare de seamă, băteau cu insistență la ușa gândurilor mele, limitându-mi orizontul de înțelegere:

"În ziua în care omul va cunoaște aceste legi și le va respecta, se va elibera de datoria lui. Şi, cum această datorie este moartea, omul va deveni nemuritor. A crea și a nu mai muri, nu este latura ideală a științei? Căci știința este rivala lui Dumnezeu.

Dacă omul ar cunoaște misterul tuturor lucrurilor aflate pe lume, el ar putea susține teorii de necombătut în fața divinității înseși. Dumnezeu îi va răspunde:

- Dacă știi totul, nu ești decât la jumătatea drumului tău; acuma creează un vierme sau o stea și vei fi egalul meu. "

Era mai bine să nu știu totul, să-mi accept limitele și să merg mai departe cu mine însămi, în prezentul care era cel mai important. Să devin omul care trebuia să fiu, omul simplu, nu unul sofisticat, atât de greu de înțeles. Să rămân același, omul care iubește viața și micile ei miracole. Şi o trăiește cu demnitate și bucurie. Doar atât, să fiu om. Nici mai mult nici mai puțin.

Leadership: Ţi-ai propus să stabilești sursele cunoașterii autentice și să determini valoarea cunoștințelor tale prin raportare la o experiență de sine care îți dă un nou tip de trăire?

A avea acces la întreaga știință, a porni în căutarea ei și a ți-o însuși pe deplin, ca pe-o comoară închisă cu peceți, este o îndeletnicire foarte rentabilă. Şi foarte căutată cu precădere în rândul celor mai erudiți oameni. Dar numărul acestor căutători spre absolut, al acestor *sobresaliente* care nu se opresc niciodată din creștere, se ridică tot mai mult, ca valurile mării, pe o plajă pustie. Căci rareori se întâmplă, în sânul omenirii, ca un ins să fie mai mult decât ceea ce i-a fost dat, oricât de entuziast ar fi în căutările sale.

Mecanismul care înlesnește puternic legătura **om-leadership**, funcționează în baza a două componente: știința și cunoașterea. Ştiința de a deveni cine vrei să fii și cunoașterea de a-ți gestiona noul statut, personalitatea nou formată. Dar acestor două componente le lipsește, categoric, a treia: echilibrul. Iar echilibrul este dat de „mesajul din sticla" adusă de valurile vieții.

Când mergi prea departe cu cercetarea necunoscutului, când amesteci prea multă știință și cunoaștere în practicile tale, ai toate șansele să naufragiezi cândva pe o insulă pustie. Singurul tău ajutor, singura ta șansă de revenire la normal, este mesajul din sticlă: " *Întoarce-te la tine. Întoarce-te la viață.* " - un răgaz al reînnoirii tale, o pauză între cele două reprize: a căutării și a îndoielii, a cunoașterii totale și a încercării de a regăsi bunul cel mai de preț: starea de satisfacție.

Leadership: Îndrăznești să compui o lucrare de o indubitabilă calitate și coerență, în care sunt trecute cele mai importante momente din viața ta, într-o interpretare care pune în lumină revelațiile științei care te motivează?

Leadershipul, l-am definit la unul din webinarii ca un ansamblu de procedee, mijloace bine definite și transmisibile, destinate să ducă, în condiții de abordare corectă, la rezultate optime. Totodată leadershipul este compus dintr-un set de transformări de situații și decizii, de faze, de relații, menite să asigure o dezvoltare durabilă a societății. Deci, reprezintă o pârghie în realizarea unei înțelegeri între cele două laturi: dimensiunea umană și cea social-economică.

Până astăzi, termenul de leadership s-a resimțit de pe urma întrebuințării sale în câmpul unei aprecieri morale, cognitive, uneori greșite, a personalității celor ajunși în funcții înalte, privitoare și la nivelul de pregătire a acestora. Pentru multă lume, leadership înseamnă a executa cu abilitate anumite operațiuni, misiuni, potrivit unui ansamblu de norme unanim acceptate.

Pentru mine, foarte pe scurt, leadership înseamnă transformare.

Iar transformarea începe cu tine însuți, plecând de la punctul prezent, și ajungând până la punctul maxim de evoluție. Iar acest punct maxim de evoluție, ca un râu care se scurge în mare, înaintează odată cu fluxul de știință și cunoaștere pe care îl acumulezi, odată cu fluxul continuu dintre a primi și a da mai departe, între a accepta că ești în aceeași barcă cu restul lumii și a respinge cu tot dinadinsul că ești diferit.

O punte între evoluție și crah, echilibru perfect între " *a fi* " și *"a deveni* ", intersectând mai multe arii ale vieții, este hotărâtoare pentru "Omul" din tine.

A fi om, așa cum te-a plăsmuit natura, nu un robot, nu o ființă "laterală", superioară prin iscusința cu care mânuiește știința și cunoștințele avansate din vreun domeniu sau altul, este o artă pe care unii, deși sunt ființe umane, nu o stăpânesc. A fi "Om" este prima cerință a leadershipului îndreptat spre drumul cel mai bun.

Singura lucrare de calitate pe care o poți compune din revelațiile științei apelate în momentele cheie ale vieții este o consecință a renunțării la ceea ce e absolut necesar să faci cu ceea ce știi și să te concentrezi la ceea ce simți despre ceea ce știi în momentul prezent.

Principiul evoluției către absolut aduce în prim plan acea minimalizare a valorii omului, a celuia care nu reușește să dea *une signification merveilleuse* vieții sale. Dar care, mânat de cele mai adânci imbolduri, inspirat de cele mai puternice idealuri, încearcă să atingă Gloria încununându-se cu laurii superiorității.

Insiști a înțelege ceea ce pare de neînțeles? "Omul din tine" este o consecință a curiozității tale față de tot ceea ce te înconjoară, față de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernează lumea?

Îți accepți limitele și mergi mai departe cu tine însăți, în prezentul care este cel mai important? Sau tinzi să fii asemenea unei ființe superioare, a cărei întreagă, singură bogăție este știința?

Ceea ce dă preț vieții este obiceiul de a te retrage mereu din imperiul aparențelor păstrate între imperativele științei și sentimentul prevenitor al limitărilor gândirii abstracte, încercând să te ridici la esențe.

Ești un om care se îndreaptă spre propria condamnare, încercând să înțeleagă absolut totul, făcând abstracție de bogățiile vieții? Sau ești omul care iubește viața și micile ei miracole, și o trăiește cu demnitate și bucurie?

Oprește-te la jumătatea drumului. Nu continua să urci până acolo unde nu ți-a fost dat să ajungi. Oferă un sens și o continuitate propriei tale transformări, fără să-ți salți știința la o înălțime care ți-ar putea periclita menirea de a fi "Om".

P.S. Numai atunci când vom ști să întrebuințăm cu adevărat viața, numai atunci când viața își va deschide porțile grele ale imensei sale rațiuni, numai atunci când vom învăța să ne însușim splendida mecanică a timpului, cu toate dimensiunile sale, cu toate formele sale care se învârt, se rostogolesc și se rotesc impunând noi granițe și noi orizonturi - numai atunci se va micșora distanța care ne desparte de adevărurile neștiute, numai atunci vom putea înțelege pe deplin, sau cel puțin vom putea întrezări răspunsul la marile mistere ale omului și ale universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-evolutiei-catre-absolut.html

Principiul fluid al științei tăinuite

On August 25, 2018

Nu poți să dirijezi o lume întreagă într-o direcție nouă de evoluție dacă nu schimbi coordonatele majore ale științei pe care îți plasezi imaginea personală.

Dintotdeauna am fost preocupat de tâlcurile adânci ale lucrurilor, de proprietățile lor cele mai surprinzătoare, încercând să le pun într-o perspectivă mai amplă încât să fac dovada autonomiei mele expresive într-o artă fără egal. Asemenea marilor chimiști le-am găsit o formulă de integrare în configurația unei lumi fără margini, un teritoriu plin de mister care schimbă radical conceptul de identitate, un loc înalt în care existi doar prin erudiție, clarviziune, competență interpretativă, spirit iscoditor, profunzime și rafinament.

Materia invizibilă, fermentată în condițiile date de complexul activ al elementelor epistemologice, dinamica controlată a unei reflexivități care reclamă nevoia de rigoare intelectuală și de coerență emoțională, ce se vrea a fi constructivă prin amestecarea lucrurilor divine cu cele naturale, ce este sacru cu ce e profan, toate acestea rânduiesc "activitatea în roșu" de finalizare a unei căutări de ordin artistic.

Desigur, mă veți întreba dacă nu cumva am tras învățături din exemplele altora, în sensul de a mă consacra unei supravegheri neobosite și atotcuprinzătoare asupra izvoarelor altor curente de gândire, sau cum am reușit să-mi păstrez capacitatea de a privi totul prin ochelarii subiectivității în ciuda culorii timpului, a senzației de existență a unei mari absențe sau a plăcerilor trecătoare.

Vă răspund că influența lumii din jur, presiunea constrângerilor sociale în așa-numita conștiință morală, se manifestă în special asupra reacțiilor în stare de inacceptare a vederilor prea înaintate asupra relațiilor dintre viață, creație și poveste, care uneori se dovedesc a fi niște iluzii fără niciun miez în ce privește utilizarea mijloacelor de exprimare scriitoricești.

Cu alte cuvinte, dacă te încrezi în părerile altora nu-ți vei mai putea închipui viața fără ei, și deci vei rămâne captiv în realitatea lor, vei trăi experiența călătoriei lor, fără să-ți folosești propria rațiune, intuiție și experiență spre a-ți afirma individualitatea și de a te îndepărta de conformismul contemporan.

Leadership: Îți integrezi experiența de viață în planul cunoașterii esențiale a TOTULUI prin valorificarea relației dintre anticiparea unei noi direcții a artei și realitățile unei lumi diagnosticate cu sindronul dependenței de creștere a Egoului?

Cum se întâmplă destul de adesea, dată fiind mai cu seamă tendința de a face știință pe înțelesul tuturor cu scopul de a o face populară, chiar dacă efectul presiunilor de ordin metodic asupra planului textual devine sensibil în cazul reacțiilor ce decurg din descompunerea activului "PRIMA VEDERE", mă lovesc constant de realitățile aceleași lumi pe care o explorați și voi în căutarea de noi forme și idei.

Dar, nu pot să accept nălucirile îngrozitoare ale teoriilor prea generale, umbre dichisite care flutură la suprafața zonei de memorie a timpului scurs din trinitate, împreună cu posibilitatea deja epuizată a întâmplărilor petrecute în succesiunea logică dintr-un text aruncat anapoda în interiorul literaturii de avangardă.

În imediata vecinătate a învățăturilor cele mai alese, pe cât de folositoare pe atât de greu de

deprins, toate sacrificiile îndurate cu stoicism se rezumă la fixarea estetică a unei povești în mintea oamenilor. Procedeu explicat prin modificarea structurii complexului activ care determină micșorarea sau creșterea reacției de descompunere a deja-creatului, adică a elementelor constitutive ale unei realități cognoscibile.

La fel ca vechii alchimiști care s-au apucat să întemeieze cu puține date o filozofie a formei și formulei narative, făcând numeroase experiențe de distilare a plămezii fermentate, ajungând până la a întări legătura covalentă dintre intermediarii reactivi ai vieții și intensificatorii emoționali, am reușit să mă adăpostesc sub autoritatea unui artist care își extinde nelimitat conceptele despre inteligența și creativitate.

Egoul meu se află în tot ceea ce scriu și nu e niciodată suprasaturat de nuanțele unei adevărate pasiuni pentru transformarea nisipului din clepsidra de aur.

Leadership: Poți să asiguri accesibilitatea unei opere ce poartă drepturi de autor printr-o interogație asupra înțelesului propriei personalități validate prin reperele prilejului de a te situa în centrul unei avangarde triumfătoare?

Un bun prieten, de profesie informatician, mi-a lăudat azi dimineață realizările în materie de inovare în contextul acestei lumi în schimbare. Mi-a spus limpede, dar într-un chip pe care doar artiștii îl pot transmite, în imediata vecinătate a unei rostiri ce se exprimă prin gustul pentru frumos, calitate și originalitate:

- Nicu, ai ajuns la un nivel atât de înalt, încât toată lumea a ajuns să te invidieze. Prin aplicația ta web lansată sub brandul personal: www.neculaifantanaru.com, ai făcut dovada capacității suficiente de a pune în aplicare toate avantajele tehnologiei în materie de limbaj de programare, design și conținut. Singura întrebare care merită atenție ar fi aceasta: până unde ești dispus să te aventurezi în căutarea unor noi dimensiuni ale actului cognitiv?

Cum oare ai reușit să înveți atâtea lucruri și să le aplici atât de bine fără ajutorul nimănui?

Asemenea unui chimist ce caută să determine calculul mișcării particulelor solide în diferitele forme ale substanțelor, tu ai știut să utilizezi ca nimeni altcineva știința cea mai aleasă a secolului 21, combinând limbajele de programare: html, php, java, cu reguli de design, SEO, CSS, data analysis, content marketing, text processing. etc. Ai știut să le combini precaut, fără îngâmfare. De asemenea, ești considerat un maestru în ceea ce privește folosirea sintaxei "Regex". De fapt, aplicația ta a făcut înconjurul lumii și devine pe zi ce trece tot mai accesată de zeci de mii de utilizatori în fiecare lună.

Şi nu doar atât. Ai făcut dovada unei iscusințe aproape dumnezeiești, dar arătând o finețe a gustului pentru frumos cum numai artiștii sunt capabili. Cu certitudine, ai fost cel mai bun student pe care l-a avut vreodată universitatea Alexandru Ioan Cuza, de când a fost ea înființată și până în prezent. Dar ai fost un autodidact, un iluminat de cărți care a dispus de setea sfântă de îmbrățișare a ideilor artistice de: "adâncime a spațiului", "conștiință ca stare a materiei", "natura vie" sau "iluzie a realității".

Leadership: Te apleci asupra sensurilor existenței tale percepută ca informație de ordin particular ce pune în valoare esența unei gândiri validată enciclopedic?

Cu mare chibzuință, cu răbdare și intuiție ți-ai întrecut absolut toți colegii, toate generațiile dinaintea ta, și nu există profesor care să dovedească mai multă pricepere în utilizarea științei, a tehnologiilor informaționale, branding, marketing, storytelling, etc. Iar acum, în secolul 21, noțiunea de "Leadership" a devenit unanim sinonimă cu brandul tău personal:

"Neculai Fântânaru".

E o mândrie dreaptă, nu trufie din partea ta. O cerință importantă din partea conștiinței tale, esența unei gândiri validate metafizic prin care le oferi celorlalți o bucățică din tine, reperul primordial de orientare a unei înțelegeri care începe cu *"știu ce pot"* și se continuă cu *"am cu ce"* de care se leagă prilejul de a purcede, pe cont propriu, la reevaluarea unor aspecte variate ale operei poetice.

Ai știut să farmeci lumea cu grația elocinței tale, datorită preocupărilor savanto-scriitoricești, cu talentul pus în slujba activității inginerești din domeniul informaticii, prin erudiția cea mai temeinică pe care ai pus-o în serviciul cordialității, a nevoii de a înțelege ceea ce e dincolo de înțelegerea obișnuită, încât întreaga activitate a tuturor cadrelor didactice pălește până la dispariție în fața vizibilității tale în lume, datorită internetului.

În mod sigur ai fost favorizat de cadrul cunoștințelor enciclopedice asimilate pe tot parcursul vieții, ele contribuind la formarea unei personalități multilateral dezvoltate.

Să nu uităm că știința de care se leagă numele tău, reperele de orientare ale unei culturi peste măsură de delicioasă și fremătătoare, asemenea unui felinar care luminează în bezna unei lumi confuze și complexe, este încredințată cu nădejde ideii de "întipărire" în memoria colectivă a unui mod inedit de a cuprinde și a înainta o prodigioasă învățătură.

În timp ce unii folosesc în chip propagandistic renumele unei instituții doar pentru interes personal, fără a avea nicio altă pârghie cu care să se facă remarcați, tu ai devenit cunoscut în toată lumea strict prin intermediul brandului personal. Când oamenii vor să afle noutăți din domeniul conducerii, ei nu caută pe internet universitatea cutare, facultatea cutare, profesorul cutare. Ei caută doar "Neculai Fântânaru".

Numele tău, sinonim cu marea știință a conducerii, a devenit mai important și mai cunoscut în întreaga lume decât orice universitate. Din acest motiv valoarea ta este cu adevărat BIG. Cel mai probabil, sensul existenței tale echivalează cu o neîncetată explorare a gândirii cuprinsă între conștientizarea valorii de sine și experiența de gestionare a cunoașterii orientată spre evoluție.

Leadershipul este acel „The Big Picture" care răspunde la acel "So What" al unui Brand care sintetizează într-un spirit profund și puternic esența unei științe fără margini, dar greu de însușit.

Principiul fluid al științei tăinuite se aplică numai în cazul unui proces de branding care se încadrează între două coordonate majore: imaginea de sine, compatibilă cu autoritatea unui artist care își extinde nelimitat conceptele despre inteligență și creativitate, și învățătura cea mai înaltă extrasă din ceea ce trăiești prin intermediul unei arte care se dorește revoluționară.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-fluid-al-stiintei-tainuite.html

Principiul himerei

On Aprilie 10, 2010

Nu-ți închipui că ești un lider dacă treci în fruntea oamenilor.

Cel înțelept este întotdeauna foarte chibzuit în gândire și acțiune, ia decizii bune și este foarte atent în tot ceea ce face. Dar eu, îndrăznesc să spun, că nu am dat dovadă de o adâncă înțelepciune în acea zi.

Mă aflam la munte împreună cu prietenii mei. Organizasem un paintball în pădure. Ne-am împărțit în două echipe, echipe care nu aveau niciun conducător. Așa că eu, cu o bucurie de nedescris, însuflețit de o sete nepotolită de aventură și de o formidabilă dorință de senzațional, m-am autoproclamat lider în echipa în care am fost repartizat după tragerea la sorți: „Urmați-mă pe mine". Mintea îmi spunea, iar inima înflăcărată îmi repeta, că voi fi capabil să-mi împing echipa spre victorie.

Dar chiar din primul moment, după ce a început acțiunea, am comis greșeala de neiertat. Fără să caut să discern, să am răbdare și să iau hotărârea cea mai avantajoasă, ci cuprins de o stare de exaltare fără seamăn, încât nimeni și nimic nu m-ar fi speriat, m-am năpustit cu înverșunare, primul, în mijlocul luptei, chiar atunci când inamicul a rupt rândurile. Astfel am ignorat cu desăvârșire cea mai importantă regulă a războiului: în timpul luptelor, mai ales într-un moment de primejdie, conducătorul armatei trebuie protejat. El trebuie să stea în spatele frontului, nu să iasă în linia întâi, căci planul de bătălie se afla în mintea lui.

Primul ochit, primul lovit. Ei bine, din cauza acelui simțământ de bucurie egoistă m-am condus pe mine însumi la eșec. Timp de două minute am fost învăluit de o ploaie de bile de vopsea. Mare noroc am avut că nu m-au nimerit toate. Până să riposteze coechipierii mei, ce se aflau la momentul respectiv cu circa zece metri în spatele meu, am fost ținta preferată și perfectă a adversarilor.

Nici nu m-am gândit că mi se va putea întâmpla așa ceva, am avut un sentiment fals de securitate. Iar din pricina judecății mele strâmbe, echipa a pierdut. Degeaba m-am crezut apt pentru a fi lider, căci rezultatele au fost foarte slabe, sub orice așteptări. Toți coechipierii mei, care la început poate că totuși mi-au acordat încrederea lor, într-o măsură mai mică sau mai mare, au fost dezamăgiți în final de prestația mea.

Leadership: Necesitatea creării și menținerii unei autonomii de decizie, provoacă o permanentă tensiune între dimensiunea maximă de autenticitate și dimensiunea maximă de predestinare?

Nu mi s-a recunoscut, în mod precis, poziția de lider. Înveșmântat de loialitatea mea față de ceilalți coechipieri și pătruns de convingerea fermă că voi fi omul zilei, m-am sfătuit numai cu mine însumi și cu nimeni altul cum anume să procedez, acesta a fost primul pas greșit. Apoi am pornit la atac cu un spirit rebel la fel ca un kamikaze aflat într-o misiune sinucigașă care se năpustește cu toată puterea, cu toată viteza, cu toată ființa lui, și spre surprinderea tuturor, direct în punctele forte ale inamicului.

Dar nu am făcut nicio convenție cu membrii echipei mele și nu le-am prezentat niciun plan de acțiune, cum ar fi fost normal, și deci nu mi s-a recunoscut, în prealabil, în mod precis și netăgăduit, poziția de lider - fiind doar în mod tacit acceptată. În cuvinte elocvente și cu adevărat sincere, nimeni din echipa mea nu mi-a solicitat vreun sprijin, eu am încercat să vin în sprijinul lor, din propria inițiativă, punându-mi voința la o încercare destul de grea.

Două dimensiuni caracterizează leadershipul. Dimensiunea maximă a valorii pe care ți-o conferi prin condiția de autenticitate, obținută printr-o poziție de înțelepciune. Iar ea este la fel de primejdioasă ca dimensiunea maximă a valorii de predestinare pe care ți-o atribui prin înflăcărarea pe care te bizui în momentele de maximă încordare emoțională.

Prima dimensiune te ajută să simți și să gândești lucruri adânci și complexe înainte să faci un compromis sau un sacrificiu, dar nu-ți conferă posibilitatea de a te simți "divin", de a te simți în largul tău, de a-ți dezlănțui energia debordantă, de a-ți dezlănțui latura esențială capabilă să săvârșească acte de mare curaj.

A doua dimensiune, care te ține captivat până la ultima literă a nemaiîntâlnitului, te face să crezi că ești singur, asemenea unui erou care încearcă să învingă un sistem ce se arată a fi mai puternic decât el. În acest caz prezența ta e mai mult decât suficientă ca să-ți înfrunți demonii. Îți dă posibilitatea de a te îndoi, posibilitatea de a face o greșeală, posibilitatea de a căuta și experimenta latura unei lumi care îți aparține cu totul.

Leadership: A fi cu un pas înaintea celorlalți oameni este o investiție eligibilă în conformitate cu valoarea pe care ți-o acorzi într-un "Virtual Word" sau într-un atașament colectiv?

A fi autentic înseamnă să te exprimi ca un învingător prin imaginea pe care o proiectezi în termenii rezultatelor de tip material, cognitiv, atitudinal si afectiv, și nu în termeni de "Cu cine trebuie să mă bat ca să-mi arăt vitejia". Înseamnă să te conectezi cu ceea ce exprimi în manifestul pe care îl susții în fiecare creație sau în orice acțiune, formulat astfel: "Eu sunt ca voi", și nu "Eu sunt voi".

Ca lider ești responsabil de acțiunile și deciziile tale. A fi cu un pas înaintea oamenilor nu te transformă în lider. Nu-i poți determina pe oameni să te urmeze și să te ajute să-ți îndeplinești viziunea, prin propria lor voință, acordându-ți încrederea lor totală dacă, din dorința de a te situa într-o poziție dominantă, te împotmolești primul când ești pus fata în față cu un obstacol.

Dimpotrivă, vei fi umbrit de o adâncă tristețe pentru că nu te-ai ridicat la înălțimea așteptărilor, apoi ei îți vor împărtăși sentimentul fiindcă au pierdut. Dacă le dăruiești de la bun început sprijinul și devotamentul, fie că ții mult la ei și le dorești să aibă parte de cât mai multe succese, fie doar pentru că te împinge interesul, fie pentru că un orgoliu ridicol, nemăsurat, te face să stărui asupra obținerii cu orice preț a unei victorii - vei putea câștiga respectul lor, atașamentul lor, și astfel vei avea o mai mare certitudine că vor contribui la atingerea scopului pe care ți l-ai propus. Însă te vor putea urma cu toată inima numai dacă îi conduci spre victorie.

Leadershipul reflectă atitudinea de acceptare a unei poziții de înaintaș prin renunțarea la calitatea de unică autoritate, nu prin creșterea gradului de captare a atenției care "vinde" o imagine.

O echipă fără un lider e singură, fără putere. De la cine o să primească membrii ei ajutorul pe care îl așteaptă cu atâta nerăbdare, cu atâta drag, cu atâta ardoare, dacă te pui singur în primejdie în momentele cele mai critice și eșuezi?

Dacă ocupi o poziție de manager și din cauza deciziilor tale greșite bazate pe emoții, dorințe, subiectivism, și nu pe rațiuni, compania ajunge în pragul falimentului, toți angajații vor rămâne fără sprijin moral și financiar. În loc să fii perceput drept singurul lor ocrotitor, singurul lor sprijin, o călăuză sigură, demnă de urmat, vei apărea în ochii lor drept o povară nefolositoare, un erou grăbit din pricina căruia întreaga companie are de suferit.

Așadar, degeaba te consideri lider. Dacă nu le dai oamenilor motive reale să aibă încredere în tine, vei rămâne doar o persoană cu intenții bune, în niciun caz un dătător de speranțe.

Un lider trebuie să fie recunoscut de cei din echipa prin faptele sale precedente. A te autointitula lider, chiar dacă ești cu un pas înaintea celorlalți, denotă o încredere absolută în propriile forțe ce rezultă dintr-o supraevaluare subiectivă, superficială, ce te va conduce inevitabil la eșec.

P.S. Un lider fără echipă este la fel ca și echipa fără lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-himerei.html

Principiul înălțării fără cădere

On Aprilie 22, 2024

Tot ceea ce alegi să fii într-o clipă de interiorizare, este ceea ce te înalță spre iluminare.

La concursul de duminică, semi-maratonul din Iași, am susținut-o pe sora mea, Oana Fântânaru, nu doar în calitate de frate și suporter, ci și în calitate de martor al lumii din care ea face parte.

Asta presupune a privi dincolo de simpla activitate fizică, întrucât la fiecare concurs Oana modelează fiecare mișcare după chipul și asemănarea unei arte supreme: arta autodisciplinei și a determinării neclintite. Fără a se rezuma doar la a alerga, Oana explorează cu fiecare pas un orizont vast al pasiunii sale, transmutând trudă în inspirație pentru cei ce o privesc, asemenea unui Van Gogh al epocii moderne care redă nu pe pânză, ci în cronica timpului însuși, esența luptei umane cu limitele propriei existențe.

Sprintenă și totodată delicată, uite-o cum întrece, cu fiecare pas săltat, câte un alt alergător pe traseu. Şi alergarea ei, așa cum ochii mei o percep, printr-un fel de *Aceratustin Ilhetinula Uriyaadys*, triumful spiritului asupra corpului, devine o stare de absență a Egoului, încât tot ceea ce contează este mișcarea pură și libertatea.

Prin fiecare pas, alergătorul se îndepărtează mai mult de constrângerile sale interne. Iar Oana, care trăiește mereu într-o lume a devenirii continue, tot trecutul desfășurându-se într-un prezent al acțiunii, ea pe care suflul energiei libere o dezvăluie spiritual în ideea fuziunii perfecte între eleganță și potențial, a devenit stăpâna unirii a doua contrarii: puterea fizică și pacea mentală.

Leadership: Refuzul tău de a te mulțumi cu ceea ce este imediat transformă fiecare cursă într-o căutare a sublimului, având în vedere impactul emoțional al unei opere de artă ce se dezvăluie treptat?

Măiestria în a uni contrariile reflectă o înțelegere avansată a propriului sine. Ca să o spun drept, Oana a evoluat de la plimbările timide prin parcul Copou, ușor și fără ambiții, până la maratoanele dezlănțuite ale prezentului, fiecare kilometru fiind străbătut cu acea flămândă sete de depășire a propriilor umbre. Este o evoluție ce poartă amprenta unei voințe fără margini, a unui spirit ce refuză să se mulțumească cu "imediatul", întrucât caută mereu să atingă întregul potențial al unui artist însuflețit de conștientizarea naturii sale sensibile.

Nici nu mă amăgesc crezând că Oana aleargă doar pentru medaliile efemere ale competițiilor, mici atenții ale unei nebunii de-o clipă, amintiri ale unei lumini orbitoare ce-n viața fiecăruia răsare. Nu, chiar nu. În tot cazul, alergarea este pentru ea un sanctuar, o odă adusă introspecției, un dialog continuu cu sinele ei cel mai profund, pe linia unei treziri spirituale de forma: "*Valorile autentice nu se rezumă la recompense exterioare, ci la împlinirea interioară*".

Fiecare respirație în ritmul pașilor ei sprinteni, înălțați asemenea aripilor învelite în lumină, este un răspuns la întrebările existențiale, fiecare transpirație este o lacrimă de bucurie a descoperirii de sine.

Gândesc că poate într-o zi spiritul ei de alergător își va întrece Ego-ul, ajungând astfel la o pace interioară și la armonia pe care arta o întruchipează. Grozav, nu? Acumularea emoțiilor

intense într-o operă artistică poate sugera un punct culminant de catharsis, unde tensiunea acumulată se eliberează într-un moment de clarificare profundă. Nicicând n-aș fi mai emoționat s-o regăsesc învingătoare pe Oana decât văzând-o transpunându-se într-o receptivitate spirituală, pe care arta o numește "sinestezie concentrată".

Leadership: Pentru tine, "raritatea în unitate" poate să reflecte o viziune care transcende imediatul, dezvăluind un moment de catarsis care îți deschide orizonturile către un sens mai profund al vieții?

O raritate în unitate investită cu o convingere pasională. În momentele acelea de rară însuflețire, când oboseala pare să-i cântărească fiecare mișcare, o văd cum se avântă înainte, tot mai mult, cu acea pasiune a pictorului care își vede opera prinzând contur, înfruntând obstacolele naturii – ploaia, vântul, frigul – cu o înverșunare a celor ce știu că fiecare pas înainte este o victorie asupra limitelor personale, *una dimostrazione di forza interiore che sfida le condizioni esterne*.

Ochii mei îi urmăresc fiecare pas, îi măsoară fiecare mișcare, cuprinși de grandoarea unui fragment din cartea "Arcul de triumf" de Erich Maria Remarque:

"Ochii ei scânteiau ca în lumina felinarelor din stradă; mă puteam uita, pierzându-mă într-un miraj. Îi puteam simți răsuflarea. Vibra spre mine, cu o admirație nevăzută, ușoară, pregătită și plină de încredere - o viață stranie, într-o clipă la fel de stranie. Pe neașteptate i-am putut simți sângele. Urca și urca, dar era mai mult decât atât, era viață, de o mie de ori blestemată și binecuvântată, de atâtea ori pierdută și tot de atâtea ori redobândită - cu o oră înainte asemenea unui ținut limitat, arid, stâncos, fără nimic mângâietor - și acum țâșnind, țâșnind parcă din nenumărate fântâni, răsunând și apropiindu-se de clipa tainică în care cineva, care nu mai credea deloc în puterea ei - era iarăși omul de mai înainte, ieșind din mijlocul valurilor pe țărmul oceanului, alb și strălucitor. Întrebare și răspuns în același timp, toate acestea urcau mereu și furtuna se aduna în ochii ei."

Leadership: Simțind vibrația și admirația nevăzută în răsuflarea altcuiva, poți să interpretezi această conexiune subtilă ca pe un dialog continuu cu universul tău interior?

Sunt anumite lucruri ce se trezesc în noi, încet, în tăcere și nu ne dăm seama de ele decât dacă avem dorința de a ne împinge pe noi înșine la extrem, de a izbucni într-un val de energie pură, vindecătoare, impusă parcă de un univers care ne împinge până la limite și ne forțează să sărim până dincolo de barierele autoimpuse.

Așa este și Oana în alergare, un pasionat de meditație într-un popas al spiritului neînfrânt, tăcerea dintre două bătăi, clipa de pauză dintre două respirații sacadate, cea mai sinceră și cea mai tainică formă a ființei, tresărirea domoală a veșniciei în însăși vremelnicia lumii. Şi chiar mai mult de atât, este o formă de ascultare de sine, care se încadrează în formele comunicării unui artist cu penelul, dezvăluind esența sensibilitătii creației prin fiecare pas.

Runningul, cu toate frământările lui, are un surâs blând, mai ales pentru un zbor de lebădă fără glas, străbătând lin un cer plin de furtună. Iar tu, Oana, ne-ai arătat tuturor că suntem arhitecții propriilor stări de spirit, în timp ce ne formăm destinele cu mâinile goale ale voinței. Tu ai realizat o valoare afectivă: "reziliența", tu ai dat tot ce un artist are mai bun și mai sublim în sine: "puterea de interiorizare". Cumva, în simțămintele tale s-a născut forța saltului spre înălțimi, care și-a arătat, în limitele sale înflăcărate, adevărata măsură.

Să extragem din tine ce este mai prețios: opera ta. Pictura ta evoluează odată cu tine, transformându-se cu fiecare trăire într-un mediu transparent prin care privitorului i se oferă o poveste.

Leadership: Pot contribui niște fragmente de viață neobișnuite la conturarea memoriei universale, transformând fiecare moment trăit într-o părticică eternă a experienței de receptare artistică?

Pulsul mult mai rapid cheamă tăcerea în perimetrul sufletului, unde arta, lipsită de orice tensiune, vorbește în șoaptă despre emoții netrăite. Încă mă gândesc ce să adaug acestei convingeri, încât să obțin un soi de *Ismaotuss Apentaichter Unuselsica*, o fărâmă de viață strălucind în memoria universală. Aș spune-o astfel:

O floare s-a mutat într-o grădină nouă, cu ajutorul penelului, producând o nuanță unică numită: "radiant orchid". În cazul acestei nuanțe rezultatul e același: o vreme perfectă.

Oana, creează-ți întreaga viață în jurul acestei nuanțe delicate, așa cum un pictor, pătrunzând profunzimea culorilor, își conturează opera de artă pe inspirația oferită de natura din jur. Iar când liniștea te cheamă în adierea vântului, nu o întrerupe cu cuvinte, ci lasă-te purtată de aripile sugestive ale unei perspective unice: *"tot ceea ce aleg să fiu într-o clipă de interiorizare, este ceea ce mă înalță spre iluminare."*

Așa cum un pictor își pregătește întotdeauna pânza înainte de a începe o capodoperă, și tu trebuie să-ți pregătești mintea și sufletul înainte de a porni în căutarea unei experiențe profunde și semnificative. În artă, la fel ca în alergare, contează la fel de mult compoziția propriu-zisă, cât și firescul care se degajă din ea.

În leadership, experiența sinelui de a se manifesta autentic precede compoziția propriu-zisă a realității care te împinge la acțiune.

Principiul înălțării fără cădere se referă la starea căpătată în urma unui efort al cărui efect de spiritualizare te transformă într-o forță armonioasă. Este așa de greu? Prin fiecare cursă și fiecare antrenament, Oana ne reamintește că limitele sunt doar construcții ale minții, iar orizonturile artei sunt infinit extensibile prin efortul de expresie autentică a unei trăiri profunde.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-inaltarii-fara-cadere.html

Principiul încrederii absolute

On Ianuarie 30, 2010

Nu te încrede în tine atâta timp cât nu ești sută la sută sigur că rezultatul va fi în favoarea ta.

Un roman care mi-au plăcut foarte mult este „ *Magul* ", de Wilbur Smith. Am să mă limitez de această dată la un anumit fragment pe care l-am recitit chiar azi, și pe care îl socotesc foarte important.

Faraonul Nefer Seti o invită într-o zi pe frumoasa prințesă Mintaka, de care era îndrăgostit până peste cap, la o vânătoare de rațe. Stabiliseră de comun acord să se ia la întrecere: care reușește să doboare mai multe rațe va fi declarat cel mai iscusit vânător.

Nefer, hotărât s-o impresioneze pe prințesă, și foarte încrezător în abilitățile sale de vânător iscusit, a decis să folosească sulițe în loc de arcul cu săgeți, fiind sigur că ea nu va avea forța și îndemânarea să mânuiască armele grele, ceea ce i-ar fi oferit un avantaj.

Primul stol de rațe sălbatice se ivi neașteptat, fiecare pasăre avea un semn distinct în vârful ciocului. Descriseseră un cerc larg în văzduh, apoi începură să coboare aliniate. Își întinseră aripile apoi plonjară, pierzând rapid din înălțime, trecând peste barca lui Nefer, apoi a lui Mitaka.

Nefer, își calculă bine momentul, apoi brusc se ridică în picioare și trimise sulița spre pasărea conducătoare, dar nu reuși decât s-o rănească în aripă. Rața căzu în apă și înnotă iute astfel încât să nu poată fi prinsă. Nefer a ratat o mare șansă.

Modalitatea de a-ți păstra o bună reputație este să te asiguri că ești ceea ce vrei să pari într-un context de concurență la nivel de supra-apreciere personală.

Din barca alăturată, a prințesei, una după alta, două săgeți se ridicară să întâmpine grupul de rate răzlețe, și sunetul dublului impact răsună limpede în toată laguna. Imediat după aceea, două păsări căzură inerte, cu aripile libere și capetele atârnând, ucise curat, în aer, în momentul în care le atinsese săgeata. Căzură în apă și rămaseră acolo, plutind nemișcate.

Nefer și-a dat seama instantaneu că numai un arcaș experimentat ar fi putut, la înălțimea și viteza aceea, să nimerească două rațe, una după alta, într-un timp atât de scurt. Mitaka era mai mult decât o prințesă, era un vânător redutabil.

Din acel moment, Nefer, buimăcit cu totul, mai întâi de prima sa ratare și apoi de neașteptata îndemânare dovedită de Mintaka la tras cu arcul, și-a îndreptat atenția numai spre barca în care se afla ea. În loc să se concentreze asupra propriei performanțe, a tras tot timpul cu ochii la ce se întâmplă în cealaltă barcă. Rezultatele fură cât se poate de nesatisfăcătoare. Pierzându-și simțul măsurii, fiind dezorientat și simțindu-se umilit, a aruncat celelalte sulițe direct, fără să se mai concentreze, ori prea devreme sau prea târziu, până ce mâna îi obosi atât de tare și fu cât pe ce să-și luxeze încheietură.

În final, Mintaka fu socotită învingătoare. Nefer și-a supraapreciat competențele în fața unui fapt aparent neînsemnat "impactul afectivității", fiindcă îi lipsea exercițiul de a lua în calcul un aspect ce ține de domeniul psihologiei. Femeia este un caracter confuz, greu de perceput.

Prin urmare, supraaprecierea este calitatea oamenilor care așteaptă un destin măreț, trăind doar prin impozanta priveliște a unei promițătoare longevități, fără să ia în considerare prevederile întâmplărilor neprevăzute.

Motivul afirmării tale profesionale are ca prim constituent al abordării leadershipului dezvoltarea simțului onoarei, pentru a nu face din momentele de maximă importanță o tendință greșită de orientare?

Cine știe, poate că dacă nu i-ar fi rătăcit mintea, dacă în profunzimile ființei sale nu ar fi existat încă de la început acel sentiment de superioritate, Nefer ar fi câștigat întrecerea. Dar la vederea iscusinței prințesei, el a fost cuprins de sentimentul de inferioritate, de o teamă bine înfiripată până în măduva oaselor că nu o va mai putea impresiona. Pierdut în gânduri negre, a devenit tot mai neatent și a început să rateze lovitură după lovitură. Iată ce se întâmplă atunci când pornești de la ideea preconcepută că este imposibil să se întâmple ceva ce nu e voie să se întâmple.

Nefer a crezut, fără nicio îndoială, că vânătoarea este o ocupație strict masculină, iar o femeie nu ar putea avea suficientă experiență, dexteritate, fler și un aplomb fără egal. Dar el nu o cunoștea deloc pe prințesă, nu avea de unde să știe că, de fapt, ea se antrena zilnic, de foarte mulți ani, că participase la numeroase expediții de vânătoare, și că mânuia arcul mai bine decât foarte mulți bărbați. Iar Mintaka a știut să profite de avantajul pe care îl avea, iscusința, experiență, antrenamentul. Așa este, învingător este acela care știe să profite de calitățile sale și de slăbiciunile adversarului.

Ce avem de învățat din această întâmplare a lui Nefer? Că nu putem să evaluăm ceva ca fiind imposibil dacă nu avem suficiente informații despre acel ceva, indiferent că este vorba de o persoană sau de o acțiune. Dacă vom avea convingeri absolutiste, întemeiate pe premise eronate, riscăm să dăm greș în tot ceea ce ne-am propus, și chiar să ne facem de rușine. Niciodată nu vom putea atinge un nivel superior de performanță dacă atunci când vedem o lumină la capătul tunelului ne formăm convingerea fermă că este un tren.

Înainte să deprinzi cunoștințele necesare leadershipului, gândește-te cum să câștigi o stimă de sine înaltă prin controlarea tendinței de a considera reușita (într-o competiție) drept regulă de bază în sensul dobândirii unei orientări puternice către valorile de referință ale unui om independent.

Totuși imposibilul s-a întâmplat ! Iar atunci când Nefer s-a pomenit față în față cu realitatea, care era cu totul alta decât se aștepta el, a rămas brusc fără „combustibil". Dezorientarea i-a diminuat performanțele, l-a încetinit și l-a făcut neatent. Ceea ce l-a condus la eșec. Realitatea l-a înfrânt.

Când vrei să evaluezi care-ți sunt sorții de izbândă în fața concurenței, totdeauna să culegi date cât mai multe despre ea, și despre performanțele sale. Nu porni de la ideea preconcepută că tu ești cel mai bun. Desigur sunt situații când nu ai informații suficiente și nu ai posibilitatea să le obții. În cazul acesta este necesar să-ți dezvolți din timp abilitățile și competențele pentru că nu știi cu cine ai de-a face.

Un lider gândește la nivelul onoarei de a servi un singur ideal: de a nu lăsa pe nimeni în urmă. La polul opus, un om independent, are ca ideal de viață onoarea de a se prezenta singur drept un erou năzdrăvan, unicul responsabil de buna desfășurare a lucrurilor. Un om independent este uneori mai valoros decât un lider, fiindcă raportându-se doar la propriile experiențe, la propriile obiective, este mai atent la felul cum pune săgeata și întinde coarda, fără să depindă de sprijinul altora sau de circumstanțele pe care le creează ceilalți în jurul lui.

Un tigru este un vânător mult mai iscusit decât leul, tocmai fiindcă succesului lui nu depinde de implicarea grupului.

Valorile de referință ale unui om independent, luând în considerare o imagine de sine pozitivă, sunt: discreția, nonconformismul, previzibilitatea, perseverența, subtilitatea cu care interpretează consecințele deciziilor și faptelor sale.

Principiul încrederii absolute s-ar putea formula astfel: "Nu te încrede în tine atâta timp cât nu ești sută la sută sigur că rezultatul va fi în favoarea ta."

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-increderii-absolute.html

Principiul îndoielii

On Februarie 01, 2010

Nu te îndoi de intențiile conducătorului când încă nici nu le cunoști.

Cândva, peste nu știu câți ani, voi dori să-mi aduc aminte de lucrurile importante și folositoare pe care le-am învățat pe tot parcursul vieții. De aceea scriu aceste rânduri cu mult drag și pasiune. Pentru că timpul și viața șterg multe din memorie, dar ce scriu va rămâne întotdeauna vii, aici, pe World Wide Web. Totuși nu scriu doar pentru mine, ci și pentru voi cititorii, care sunteți dornici să asimilați noi cunoștințe despre leadership pe care mai apoi să le aplicați, dornici să vă îmbunătățiți performanțele și abilitățile. Sper din tot sufletul să vă fie de folos. Acum, și în viitor.

Cu mult timp în urmă am intrat în posesia unei cărți pe care, înainte de toate, aș caracteriza-o "necesară". Pentru mine ea a însemnat mult, fiindcă m-a învățat multe lucruri. A fost, de asemenea, prima carte istorică pe care am citit-o, și care este și o lecție frumoasă de leadership. Se numește „ *Hannibal ante portas* ", iar autorul, dacă nu ați auzit de el (nici eu nu auzisem de el la acea vreme) se numește Slavomir Nastasijević. În acest articol mă voi opri asupra unui anumit pasaj din această splendidă carte.

Leadership: A da un sens de învățare lecțiilor care vin din interiorul experienței personalității tale este o exprimare a convingerii că tot ceea ce te inspiră se va împlini?

Victoria înregistrată în bătălia de la lacul Trasimenus împotriva consulului roman Flaminius fusese una totală. Armata cartagineză, condusă de Hannibal, s-a ales cu o mulțime de arme și cu câteva mii de prizonieri italici. Aceștia urmau, conform regulilor războiului, să fie uciși sau făcuți sclavi. Dar, de această dată lucrurile au stat cu totul diferit.

Pentru prima dată Hannibal s-a adresat prizonierilor:

- Italici, Hannibal n-a venit în Italia să vă înrobească... Pe voi v-au făcut prizonieri ostenii mei în luptele în care v-au împins romanii, dar eu nu vă consider vrăjmași, vă vreau binele și am hotărât să vă dăruiesc libertatea... Duceți-vă la casele voastre și spuneți pretutindeni: Hannibal nu a venit în Italia s-o înrobească, ci s-o elibereze de domnia romanilor, urâtă în toată lumea !

Apoi el porunci să fie eliberați toți sclavii, să li se scoată cătușele și să li se dea merinde pe trei zile.

Sclavii se înghesuiau, se dădeau la o parte unul pe celălalt, se îmbrățișau, alții plângeau de bucurie sau râdeau că ieșiți din minți. Dar decizia lui Hannibal ului toate căpeteniile cartagineze, care începură să mormăie și să încrucișeze priviri fulgerătoare. Era ceva fără precedent. „Numai un nebun de legat poate da drumul la mai bine de trei mii de prizonieri", își spuneam în sinea lor cu toții.

Performanța în leadership se înscrie în condițiile unui statut de "drum în lucru" semnalizat corespunzător cu indicatorul de prioritate față de ceea ce vine din sens opus, atunci când reacțiile oamenilor sunt de partea unor convingeri care nu trebuiesc chestionate.

Colontai, unul dintre comandanții cei mai valoroși ai lui Hannibal, scrâșnind din dinți îl

întrebă:

- De ce le dăruiești libertatea?

Iar Sivas, un alt comandant, adăugă:

- Ce-o să le spunem războinicilor noștri când vor auzi de toate astea?

Hannibal râse și le răspunse:

- Tăceți... În ținutul lui fiecare va povesti despre noblețea noastră, ceea ce este adevăratul chip de derutare a adversarului. După ce cucerim Roma și toată Italia, puteți să luați câți sclavi doriți.

Toți comandanții au încuviințat în gura mare hotărârea lui Hannibal.

Leadership: Viziunea ta asupra a ceea ce ești capabil să duci la bun sfârșit trebuie să se conformeze unei experiențe de putere personală care te apropie de tendința de a te crede invincibil?

Nu judeca acțiunile conducătorului dacă nu cunoști intențiile sale. Numai un conducător iscusit poate câștiga victorie după victorie. Şi numai un conducător iscusit poate mereu să-și mobilizeze oamenii la maximum, pentru atingerea obiectivelor propuse.

Hannibal a fost un astfel de conducător. Toate bătăliile câștigate s-au datorat iscusinței sale de a nu-i scăpa niciun mic amănunt. Şiret, foarte îndrăzneț, calculat, Hannibal studia din timp toate aspectele privitoare la desfășurarea fiecărei bătălii, gândea dinainte toate strategiile știind că țelul său suprem, acela de a cuceri Roma, nu este deloc unul ușor de atins. El știa de la tatăl său, Hamilcar Barcas, că singura cale de a evita un fiasco era să intuiască dinainte mișcările adversarilor înțelegându-le psihologia și tacticile - să le anihileze punctele forte și să nu acționeze niciodată hazardat. Superioritatea lui în ceea ce privește aplicarea tacticilor militare l-a ferit multă vreme de înfrângeri și de orice formă de revoltă a oamenilor săi.

La rândul lor, punii conduși de Hannibal, zeci de mii de războinici, nu s-au arătat niciodată reticenți, dimpotrivă, recunoscându-l ca fiind un conducător fără cusur, l-au urmat până la moarte, ascultându-i ordinele cu obediență. Au admis întotdeauna ordinele sale fiindcă știau că are dreptate, fiindcă era călit în luptă și totodată foarte cultivat, fiindcă înțelegea mai bine aspectele legate de câștigarea unei batali și știa cum să procedeze în orice fel de împrejurări.

Încununarea puterii de convingere este consecința confruntării finale între ceea ce apare în fața celorlalți drept greu de crezut și ceea ce este crezut printr-o delimitare de ceea ce constituie o impresie de moment.

Chiar dacă nu-i cunosc intențiile, oamenii nu au motive să judece acțiunile celui care îi conduce decât dacă acesta s-a dovedit în prealabil a fi nepriceput sau necunoscător. Iar un conducător excelent știe să-i convingă pe oameni să nu-i judece intențiile. Îndoiala, suspiciunea, lipsa de încredere în lider, sunt în defavoarea acestuia. Este un semnal de alarmă când oamenii ajung să pună la îndoială deciziile sale, un semnal care nu poate fi ignorat, și care îl poate îndepărta de ei.

Scriitorul finlandez Mika Waltari a spus odată că oamenii sunt ca apa care trece dintr-un vas în altul și împrumută supusă forma vasului în care a fost turnată. În general oamenii se supun și recunosc deschis dreptatea acelui lider care îi conduce întotdeauna spre victorie. Dar dacă acesta nu dovedește hotărâre, încredere în forțele proprii, competență, tărie de caracter, voință și curaj, este aproape o certitudine că oamenii vor avea anumite îndoieli vizavi de intențiile sale.

P.S. Dacă conducătorul este foarte iscusit, dă-i întotdeauna ascultare. Nu te îndoi de intențiile sale când încă nici nu le cunoști, pentru că nu faci altceva decât să semeni neîncredere, dezbinare și insubordonare. Mai degrabă străduiește-te să înțelegi strategia lui.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-indoielii.html

Principiul inegalității progresive

On August 07, 2023

Cuantumul privilegiilor pe care ți le acorzi este invers proporțional cu angajamentul față de progres și moralitate.

Dacă aveți drum prin Copou și vreți să vizitați "Casa Universitarilor din Iași", această clădire de patrimoniu construită în jurul anului 1800 de Iordache Cantacuzino, recent reabilitată și modernizată, veți fi întâmpinat la intrare de un gardian foarte de treabă. El nu are voie să primească înăuntru decât persoanele care lucrează în sistemul universitar. Exact, mi s-a întâmplat mie, cu vreo două săptămâni în urmă, când am vrut doar să vizitez clădirea nouă. Porțile erau deschise. Doi tineri intraseră în fața mea. Nimeni nu i-a întrebat nimic.

Eu am fost oprit la intrare, domnul însărcinat cu paza mi-a explicat clar, într-un mod simplu și direct, că această clădire nou restaurată este de fapt un restaurant exclusivist, dar cu mâncare foarte ieftină, la care au acces doar universitarii. Şi, apropiindu-se ușor de mine, așa cum se apropie un creștin de altar, cu smerenie și respect, omul mi-a spus că cei doi tineri care au intrat în fața mea sunt fii de profesori, și din acest motiv au trecere liberă.

Tot atunci am aflat că orice fel de mâncare la acest restaurant exclusivist, costă de vreo 3 ori mai ieftin decât oriunde un altă parte. De exemplu, prețul unei ciorbe este de aproximativ 6 ron, în comparație cu un restaurant din Palas unde prețul unei ciorbe începe de pe la 18 ron.

Deci, vă dați seama ce se întâmplă? Această clădire istorică, unde altădată mergeau toți ieșenii la o cafea, un lăcaș de cultură, un spațiu al spiritului unde altădată își confruntau ideile toate generațiile tinere și libere, acum a ajuns să fie în subordinea unei singure instituții, patrimoniul UAIC. Nu-i așa că, din punct de vedere moral, nicio autoritate nu trebuie să împiedice accesul la cunoașterea și aprecierea trecutului nostru comun?

Am plecat din acel loc, așa cum pleacă pictorul atunci când este dezamăgit de culorile care nu reușesc să exprime emoțiile pe care le simte.

Leadership: Poți să lărgești orizontul de receptare al imaginii "de putere" ți-o creezi, rămânând solidar unei cauze care promovează câștigul provenit dintr-o generozitate excesivă care întreține pasivitatea?

O clădire istorică poate să determine o lărgire a orizontului cunoașterii și interpretării realității cu mijloacele artei, dar universitarii de la Cuza au reușit performanța de a transforma o clădire istorică într-un bastion al privilegiilor, asigurându-și doar lor intrarea într-un restaurant exclusivist, cu prețuri "alese" doar pentru ei. Acești parveniți, lipsiți complet de lumina culturii, n-au înțeles puterea principiului următor: *"Privilegiile dobândite prin statutul social pot inhiba angajamentul față de avansarea societății și respectarea eticii constructive."*

Cunoașterea și bunul simț nu fac casă bună împreună cu parvenitismul. După ce că și-au "aranjat" salarii nesimțiți de mari, plecări în străinătate cu Erasmus (chipurile ca să sprijine mobilitatea în scopul învățării), și tot felul de alte beneficii, uite că iluștrii profesori, insidioși precum diavolul, și-au extins aria de privilegii. De această dată, numai ei au drept de acces într-un local istoric, numai ei au dreptul de a servi mâncărurile cele mai alese la un preț de nimic. Toți ceilalți ieșeni sunt rugați să iasă afară din clădire, eventual să se uite din afara porții.

În realitate, însă, nu este vorba despre confirmarea vreunei vocații autentice îndreptate spre promovarea valorilor ieșene, ci despre polivalența unor interese care, bineînțeles, nu-și vor găsi niciodată confirmarea în vreo notă inovativă de îmbogățire a culturii (făcută cu pilduitoare pasiune și temeinicie). Acești indivizi lunecoși, care au ajuns la conducerea facultăților, folosindu-se de resursele instituției strict în folosul membrilor "familiei", n-au nici timpul și nici vocația reflexivității pentru a aprofunda înțelegerea principiului următor: *"Abundența de privilegii alimentează inerția și erodează atât progresul, cât și moralitatea."*

Cu cât ești mai neavizat în domeniul cunoașterii, cu atât ești mai predispus să faci manevre subtile în favoarea propriei persoane și să îți creezi avantaje nejustificate !

Lipsa totală de angajament față de moralitate și progres, negând astfel patrimoniul comun al societății, rezultă din acumularea peste măsură de privilegii. Acest lucru poate fi considerat o regresie sau decadență, o reacție la criza valorilor, deoarece societatea se îndepărtează de valorile pozitive în loc să progreseze și să se îmbunătățească. Dacă ne gândim bine, accesul permis doar "membrilor familiei" în această clădire istorică, urmează modelul *Cosa Nostra*, deoarece conducătorii facultății au reușit să transforme un simbol al patrimoniului ieșean într-un bastion al privilegiilor lor exclusive.

Bun, dar cine sunt de fapt profesorii de la Cuza? Vă rog să verificați singuri ce vă spun acum. Ei sunt o familie extinsă, o unitate exterioară de interese, ancorată exclusiv în materialitate. Aici toți profesorii sunt rude: soțul și soția, copiii, vecinii, prietenii, verișorii, cumătrii, nepoții, adică un enorm sistem de "pile și relații" ghidat exact după modelul lui Al Capone care își proteja și promova membrii familiei sale în organizația sa.

Iar dacă Al Capone a condus un imperiu criminal care se ocupa cu contrabandă de alcool, jocuri de noroc și prostituție, aici în universitatea Cuza găsim un imperiu de impostori deveniți peste noapte "intelectuali" care, creându-și de privilegii prin poziția ierarhică, reușesc tot mai mult să ducă la diminuarea contribuției la progres și la îndepărtarea de normele morale edificatoare. În caz că nu știați, universitatea Cuza a devenit în ultimii 30 de ani o adevărată afacere, înfloritoare, profitabilă și tenebroasă, făcută pe spinarea studenților naivi, buni plătitori. Toți cei care au trecut pe la conducerea facultății, toți de la primul până la ultimul, au intrat benevol pe terenul propice al corupției.

Leadership: Poți să-ți orientezi demersurile de transformare a autorității tale într-un efort de deschidere spre spațiul investițional, îndreptat spre autenticitatea unei initiative de tipul "cu ce dai, cu aia ți se întoarce" ?

Altfel spus, universitatea Cuza a devenit o caracatiță care operează lipsită de orice scrupule, conducând la o scădere a efortului în progres și la o îndepărtare de comportamentul moral constructiv. Înghesuindu-se în fiecare colț al societății, această *La Piovra* își extinde tentaculele în toate direcțiile, în toate orașele din țară, prin intermediul filialelor sau legăturilor cu alte facultăți. Bineînțeles că membrii acestei familii numeroase nu înțeleg aspecte de genul: *"fiecare reușită în activitatea profesională este un demers în realizarea unor valori morale".*

De unde să știe ei așa ceva? Cu cât își creează mai multe privilegii, cu atât devin mai puțin muncitori și mai puțin dispuși să contribuie la avansarea științei sau la respectarea normelor morale edificatoare. Oamenii care nu au cunoaștere, întotdeauna au ca obiectiv materialitatea.

Hai să mai vedeți ceva. Orice carte scrisă de aceste "somități" conține aproape de două ori mai multe surse biografice decât numărul de pagini din întreaga carte. Te întrebi dacă au reușit să conceapă măcar o singură frază fără "inspirația" furnizată de la alții. Până și titlul cărții ar trebui să aibă o notă de subsol. Iar dacă întrebi orice cadru didactic ce este un blog, sau un website, vei rămâne cu totul stupefiat: 99% din profesori nu au un blog personal în

secolul 21. Ei n-au reușit nici până în ziua de azi să spună două cuvinte, din mintea lor, pe o pagină de internet. Habar n-au ce-i schimbarea sau tehnologia, habar n-au ce-i cu viața lor. Toți sunt o apă și un pământ, de la cel mai de sus, până la cel mai de jos. Atât de mici și neînsemnați la nivel intelectual, și atât de neputincioși în fața voinței divine.

Leadership: Este posibil ca din manipularea percepției realității să rezulte o performanță controlată prin aplicarea secretă a unui "efect de distanțare" de public?

Bine, dar poate vă întrebați ce este corupția? Ei bine, corupția reprezintă aceste jocuri de interese, nesfârșite aranjamente, șmecherii și escrocherii la care recurg membrii familiei pentru a-și obține "porția de supă" la un preț redus, și fără ca nimeni altcineva în afară de ei să nu guste din celelalte capodopere gastronomice ale maestrului bucătar. Iar supa are întotdeauna un alt gust, mai sofisticat, atunci când comanzi în cât mai multe restaurante de lux, din diferite colțuri ale lumii, și mai ales când nu trebuie să plătești nimic. Totul plătește universitatea din banii studenților. Înțelegeți ce vreau să spun, da?

Omul cu multe privilegii este adesea cel mai departe de a contribui la progres și moralitate. Drept dovadă, pe când eram student, consultând cartea unei profesoare oarecare, la o notă de subsol am găsit un weblink ce făcea trimitere spre o lucrare scrisă în limba engleză din care erau traduse și copiate cuvânt cu cuvânt, pagini întregi, da chiar în lucrarea ei. Atunci mi-am dat seama că domnița a tradus pagini întregi din diferite cărți, le-a adunat într-o singură lucrare, și probabil astfel a ajuns peste noapte mare profesoară. Nesimțire totală, nu-i așa? Exact tiparul Elenei Ceaușescu care deși era analfabetă, abuza de autoritatea soțului ei pentru a-și trece numele ca și "coautor" pe lucrările realizate de alții.

De fapt, cred că aceeași procedură au urmat-o mulți alți membri ai familiei pentru a ajunge profesori, iar nimeni nu le-a verificat lucrările. Mai mult ca sigur, dacă ar lua cineva lucrările profesorilor la "puricat", ar găsi mai multe cazuri de plagiat decât poate încăpea în obrazul gros. Ca să nu mai spun, tezele de doctorat ale profesorilor au dispărut complet de pe fața pământului. Nimeni nu știe ce scrie în doctoratele alea care, totuși, le-a adus o grămadă de beneficii. Iar asta pentru că familia universitarilor se ghidează după principiul ferm al obscurității: *"Nimeni să nu afle, totul trebuie să rămână ascuns de văzul lumii"*.

Leadership: Confidențialitatea cu care îți asiguri accesul la exercitarea puterii oferă posibilitatea de a controla modul în care publicul percepe o anumită situație?

Dar adevărul iese întotdeauna la iveală. Tocmai acești indivizi, disimulați sub prestigiul profesiei de profesor, sunt nimeni alții decât falși învățători de care amintește Biblia, ei sunt trădătorii de neam de care vorbea Constantin Noica cu aproape un secol în urmă. Şi, cu cât ei reușesc să își creeze mai multe privilegii, cu atât vor fi mai mult inclinați spre a săvârși abuzuri în folosul "familiei". Totul pentru familie, și numai pentru familie.

Poate că, în curând, toate muzeele din Iași vor trece în subordinea universității Cuza, și vor deveni "cluburi exclusiviste" ale familiei. *La Sagrada Familia*. Iar ceilalți români nu vor putea să le mai viziteze, chiar dacă aceste clădiri fac parte din patrimoniul cultural național, ci vor fi obligați să le privească, atât cât se poate, din afara porților închise.

Aceasta este istoria rescrisă a trădării la români.

Ieri după-amiază, urcând dealul Copoului, un domn în vârstă, de vreo 67 de ani trăgea de poartă ca să intre în "Casa Universitarilor din Iași". Era foarte cald afară. Omul, un simplu turist venit tocmai din Tulcea, s-a oprit să bea ceva rece la o terasă frumos amenajată. Din păcate, lacătul cu care era închisă poarta din fața clădirii a semnalat o restricție elitistă, sugerând o exclusivitate nejustificată, o separare intenționată între privilegiați și restul lumii.

Lacătul este semnul că somitățile Iașiului, universitarii, au intrat în concediu. Şi atunci când ei sunt în vacanțele asigurate de universitate, accesul într-o clădire cu mare valoare istorică este interzis publicului. Chiar și atunci când ei se vor întoarce din concediu, accesul publicului larg va fi în continuare restricționat.

Important este să nu uităm această nedreptate, să ne exprimăm nemulțumirea și să solicităm acces egal la patrimoniul nostru istoric.

Leadershipul de calitate trebuie să se ghideze după următorul principiu: "Succesul bazat pe valori morale devine o reușită profesională doar atunci când cunoașterea nu devine un instrument de restricționare nejustificată a drepturilor celorlalți semeni."

Principiul inegalității progresive se referă la abuzul pe care îl comit oamenii lipsiți de moralitate și cultură, spre obținerea de beneficii în folosul personal. Principiul poate fi formulat astfel: *"Cuantumul privilegiilor pe care ți le acorzi este invers proporțional cu angajamentul față de progres și moralitate."*

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-inegalitatii-progresive.html

Principiul înțelegerii cu tine însuți

On Aprilie 21, 2017

Felul cum contribui la înțelegerea realității care te încătușează, conturează adevărata lume a percepțiilor despre valoarea pe care ți-o inspiră viața.

Pentru întâia oară înțelegeam că propria mea supraviețuire depindea de supraviețuirea lumii, tot așa cum măiestria unui pictor depinde de motivația pentru care pictează, știind că profunda inegalitate între cei bolnavi și cei sănătoși era rezultatul multiplicării unei gene inițiale - a răului.

O luciditate fără precedent în analiza realității, o aventură a spiritului în contact permanent cu explorarea materiei, explozia copleșitoare a unei nebunii ce traversa firesc meandrele dăruirii inutile de sine, toate acestea păreau să izvorască din adâncurile unei trăiri, dincolo de orizontul meu.

Ca orice alt muritor de rând, doar că puțin mai avantajat de hazard și de însăși apariția unui fenomen misterios - al credinței în planul unui Dumnezeu necunoscut, îmi reformulam fără încetare convingerile, reexaminam regulile unui mediu tot mai ostil - reguli introduse în structura realității ce revendica prioritatea unei cereri anterioare: *"Stay Alive ! "*

Numaidecât, forța călăuzitoare a deducției și prudenței mă îndruma spre o cale neștiută, cât se poate de dură, unde totul părea desprins din memoria întunecată a pictorului Edgar Freemantle, din Duma Key. Mai aveam multe de suferit, de răbdat și de învățat până ce să ajung la constarea scriitorului Todd Burpo, că "Raiul există".

Obsedat de plăcerea de a privi, de a descoperi aventuri noi, de a mă preface încrezător într-o poziție dominantă de dragul autenticului umanism, ceea ce mă plasa în ipostaza unui artist chinuit între inspirația geniului său și disperarea întunecată a minții intrată în dialog cu Dumnezeu, care e tot una cu paza gândurilor, am început să mă privesc ca pe o biruință a vieții asupra morții.

Să fi fost oare un simptom al unei stări psihotice? Numai intrarea neașteptată în infernul lui Dante îmi deschidea noi orizonturi spre transcendență, spre noi senzații, spre noi cunoașteri, mai ales că în subconștientul meu se formase deja un fond de răutate.

Leadership: Adopți o atitudine de împingere a rațiunii spre formarea „Omului Nou", prefăcându-te încrezător într-o poziție dominantă de dragul autenticului propriului Sine?

Una din destăinuirile lui Humbert Humbert din romanul Lolita, ilustrează aceeași atitudine abordată de mine, o atitudine de împingere a rațiunii undeva ...mai încolo..., având la bază o anumită emoție negativă care trebuia să se consume într-un fel.

"Am visat uneori că încerc să ucid. Ştiți ce se întâmplă? De pildă, țin în mână o pușcă. Ochesc spre un dușman invizibil care mă privește interesat. Oh, apăs pe trăgaci, perfect, dar gloanțele cad moale, unul după altul, din gura bleagă a țevii. Singurul meu gând, în acele vise, era să-mi ascund fiascoul, să nu-l sesizeze dușmanul meu, care încet-încet începea să se înfurie".

Fidelitatea față de tine însuți se determină în funcție de valoarea pe care ți-o acorzi

atunci când trebuie să-ți accepți limitările în lupta cu imperfecțiunile și rătăcirile tale.

Cu intensitate, în esența mea se justificau aberațiile, prejudecățile unei morale care favoriza tendința spre excesul de a adopta simțământul de ascundere a unei neputințe, vina propriului eșec pe flacăra roșie a presentimentului de finitudine a unei existențe precedată de neant.

Afirmam apoi, că uite ce mult pot trăi dacă îmi întețesc căutările spre o experiență de limită, spre un tragic al întrebării de recapitulare a motivelor pentru care îmi refuzam orice invitație la culoare, și al răspunsului pe care mă temeam să-l aflu. Sau poate eram eu prea sentimental.

Cel ce își acordă o valoare unicat de tipul: „Nu pot să-mi corectez pornirile sufletești", este mai aproape a se arăta încântat de atmosfera încordată a visării decât cel ce își acordă o valoare unicat de tipul: „Mă simt în stare să joc în finală".

Atitudinea care produce leadershipul este de multe ori o rejucare a finalei dintre ceea ce te rănește și ceea ce te transformă într-un visător, din care iese victorioasă conștiința spiritului de unitate.

Cu siguranță, nu mai eram un Michelangelo al propriei sale vieți, având posibilitatea să-mi modelez soarta după bunul plac. Ci eram conturul inexpresiv, încărcat, al unui alter ego revoltat față de eșecul angajării într-un joc al perspectivelor de situație, în același timp rațional și irațional. Eram un Humbert Humbert care se definește prin coloratura unei lumi decăzute, ducând în cârcă un rol greoi.

Autenticul propriului Sine, care poate revoluționa leadershipul, se formează prin forța responsabilității de a te raporta la imperfecțiunile și rătăcirile tale, iar în umbra lor să te descoperi ca o conștiință a valorii în raport cu un om "cu totul altul".

Răspunsul tău la cererea unui mediu ostil prezintă o particularitate a limitărilor de acces la rațiunea credinței într-un adevăr care te eliberează și îți dă șansa unui nou inceput?

Principiul înțelegerii cu tine însuți se poate formula astfel: Felul cum contribui la înțelegerea realității care te încătușează, conturează adevărata lume a percepțiilor despre valoarea pe care ți-o inspiră viața.

Să te înțelegi cu tine însuți înseamnă să te lupți cu realitatea, fără să-ți pui singur bețe în roate.

*** Notă:** World War Z

Principiul interdependenței

On Mai 29, 2010

Când un om îi înșală încrederea liderului, îi știrbește acestuia și încrederea în capacitatea de a conduce.

În anul 2008, laboratorul unui mare spital a hotărât să se acrediteze. Pentru că managerul tehnic fusese deja desemnat, conducerea spitalului a trebuit să numească o persoană de încredere care să fie RMC (Responsabil cu Managementul Calității). Grea alegere, pentru că o asemenea funcție presupune profesionalism, perseverență și verticalitate. Din micul colectiv de specialiști cu studii superioare din laborator, o singură persoană, Bogdan M., s-a oferit voluntar pentru această funcție care necesita timp și competență. Managerul tehnic, ca și conducerea spitalului, au acceptat.

Deși pe parcursul anilor precedenți între managerul tehnic și Bogdan M. au existat divergențe de opinii, ei au purces totuși la întocmirea procedurilor generale. Cu ajutorul unui consultant specializat în acest domeniu, până la sfârșitul anului 2008 se întocmiseră peste jumătate de proceduri.

Dar în anul 2009, datorită restricțiilor financiare la nivel de spital, impuse de forurile superioare, s-a sistat consultanța în vederea acreditarii. Neavând încotro, managerul tehnic al laboratorului a decis să implementeze procedurile generale întocmite deja, și care erau posibile fără investiții financiare prea mari din partea spitalului.

Lucrurile sunt de obicei judecate după urmări. Tocmai atunci când laboratorul s-a confruntat cu acea mare problemă, managerul tehnic s-a izbit de opoziția lui Bogdan M. care nu a mai vrut, sub nicio formă, să se mai implice în acest proces de acreditare. Imediat ce a realizat că sarcinile pe care le are de executat s-au înmulțit și au devenit mai grele, el a renunțat la funcția lui.

Dacă s-ar fi oprit aici nu ar fi făcut prea mult rău, dar nu s-a oprit aici. El a instigat personalul împotriva managerului tehnic, a destabilizat fragilul echilibru din laborator, ajungând să pună chiar bețe în roate managerului tehnic. Consecința fiind imposibilitatea continuării procesului de acreditare, precum și crearea unui curent de opinie negativ în colectivul laboratorului vis a vis de acreditare și față de această funcție de RMC care a fost refuzată de toți.

Leadership: Ești constrâns de necesitatea continuității angajamentelor asumate să te plasezi semnificativ sub standardul propriei tale expresii: "ceea ce era un câștig am socotit ca pierdere a măsurii"?

Oamenii siguri se cunosc în împrejurări nesigure. Care să fie pricina acestei ciudățenii sufletești care îl determină pe omul cu o poziție importantă să se elibereze de orice fel de obligații și să refuze să-și asume responsabilitățile ce îi revin atunci când situația devine critică și, mai mult decât atât, să se răzvrătească chiar împotriva celui care i-a întins o mână de ajutor, fără să arate nici cel mai mic regret?

Probabil lipsa de experiență, de profesionalism, incapacitatea de a găsi soluții la problemele spinoase în momentele critice, la care se adaugă falsitatea și ipocrizia. Când un om îți făgăduiește cinste, dar te răsplătește cu necinste, când îți făgăduiește loialitate, dar te răsplătește prin vrăjmășie punându-ți bețe în roate, instigând cu o ură înverșunată pe toată lumea împotriva ta, nu ai de ales: ori să-ți dai demisia din funcția pe care o deții, ori te

descotorosești de el.

Ideea de complementaritate, solidaritate și sentimentul de unitate, le lipsește cu desăvârșire acelor oameni care nu se pot mulțumi cu un rol secundar, sau care, nu au tăria să-și asume răspunderea pentru propriile decizii sau acțiuni în cazul unei eventuale răsturnări de situație. Un astfel de om, oricât de multă stimă și considerație i-ai arăta, te va lăsa baltă fără nicio remușcare exact atunci când ai mai multă nevoie de el. Şi în acest caz, povara care trebuie cărată, grea aproape cât o lume, va trebui s-o ridici și s-o duci până la capăt de unul singur.

Măsura valorii tale se pierde atunci când vrei să-ți demonstrezi valoarea, în mod progresiv, într-un context de confruntare cu o opoziție care îți pune la încercare adevăratul tău Sine. Acel sine pe care rațiunea îl cuprinde numai în clipa când începi să te consumi în vederea realizării misiunii tale.

Leadershipul se întemeiază ca reacție la trecerea spre o nouă treaptă de maturizare atunci autenticul în ceea ce vrei să te reprezinte nu exprimă o atitudine de negare față de ceea ce îți depășește limitele.

Autonomia dată de exemplul personal nu se potrivește definițiilor date orgoliului în cazul unei schimbări de situație. Ea se lovește de o barieră numită lipsă de experiență care te oprește de la a comunica în mod natural cu ceilalți, barieră pe care o fortifici cu concepțiile tale despre cine are dreptate și cine greșește în punctul în care tu te faci vinovat de toate.

Atunci când exista rea voință, ranchiună, nepăsare, orgoliu hipertrofiat, nu se poate obține succesul. Dacă dintr-un motiv sau altul un membru al echipei tale începe să-ți pună bețe în roate cu o înverșunare nemaipomenită, cu o răutate fără margini, ...mici înțepături, dar multe, și fără oprire..., nu poți decât să simți fiorul dezastrului străbătându-și tot trupul, simți că ești tras în jos, că te golești de viață, și ca urmare îți pierzi energia și încrederea în forțele proprii.

Îți dorești să nu te poată influența, să înceteze, dar dacă el continuă și nu se lasă până ce nu te vede totalmente fără vlagă, ce faci? Ei bine, în acest caz n-ai decât două variante: ori te resemnezi, ori continui de unul singur să faci totul, ceea ce este foarte greu.

Înainte să înțelegi leadershipul trebuie să treci de cea mai dificilă parte a experienței de acuzat: să-ți asumi o vină pentru care mai întâi te pedepsești singur, la nivel subconștient și moral.

Ca lider trebuie să dai dovadă de o tenacitate nemaiîntâlnită în urmărirea scopului propus. Dar fără oameni de nădejde, nu vei reuși niciodată să ajungi prea departe. Trebuie să te încrezi în ei, în adâncul ființei tale, să te bizui pe cuvântul lor și pe sprijinul lor la nevoie. Dar, în același timp, trebuie să te pregătești sufletește și pentru noi lupte. Căci nu întotdeauna lucrurile vor sta atât de roz precum îți închipui, iar adevărata natură umană nu se lasă descoperită ușor. Unii oameni pot determina stagnarea și nu progresul.

P.S. Succesul unui lider depinde în totalitate de calitatea oamenilor pe care îi conduce.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-interdependentei.html

Principiul lumilor paralele

On Decembrie 14, 2010

Lasă-i pe oameni să aibă acces la lumea pe care o construiești, altfel nu vei reuși să te integrezi niciodată în lumea lor.

Cineva a făcut mai demult o observație care mi-a rămas bine întipărită în minte: "În zilele noastre, este nevoie de două lucruri: primul, oamenii bogați trebuie să afle cum trăiesc oamenii săraci, al doilea, oamenii săraci trebuie să afle cum procedează oamenii bogați."

Aceste cuvinte spuse cu o mare înțelepciune relevă însă o realitate tristă și adevărată – aceea că între oameni există mari distanțe și mari bariere de comunicare. Tot ele relevă faptul că atât lumea oamenilor săraci, cât și cea a oamenilor bogați, vor rămâne mereu două lumi paralele până ce nu se vor descoperi reciproc, până ce nu se vor uni și se vor susține una pe cealaltă cu maximă seriozitate și cu mare bucurie sufletească.

Leadership: Ai pretenția să accesezi și să trăiești într-o dimensiune a eternei stăpâniri, dacă tu însuți nu-ți poți stăpâni impulsul de a te supraestima?

Lumea închisă a căpitanului Nemo. Dacă ai citit *"2000 de leghe sub mări"* de Jules Verne, atunci precis îți amintești de cei trei tovarăși, Aronnax, Ned și Conseil, pe care soarta i-a aruncat pe vasul căpitanului Nemo. Timp de zece luni aceștia au dus o viață incredibilă, sechestrați în imensul submarin ce călătorea cu o viteză deosebită, supunându-se în tot acel timp întru totul ordinelor căpitanului, care inițial le-a promis libertatea, dar nu s-a ținut niciodată de cuvânt.

Deși căpitanul Nemo s-a arătat inițial deosebit de binevoitor și de prietenos, cei trei și-au dat destul de repede seama că pe acesta nu-l interesa aproape deloc soarta lor. Nu s-au înșelat. Toți trei au fost considerați de Nemo niște marionete pe care le mânuia după voia lui. Nu i-a ascultat niciodată cu interes, nu le-a acordat deloc importanță cererilor și doleanțelor lor, ci i-a ținut ostatici, întreținându-le speranțele de libertate numai cu promisiuni deșarte.

Niciodată cei trei tovarăși nu știau încotro se îndreptau. Nemo era un comandant care nu se temea de nimic, era o persoană ciudată, care te speria, care îți inducea acel cumplit simțământ de teamă oricând dorea el. Părea că-și înăbușise cu totul simțămintele omenești – dorea să-i oprească pe cei trei pentru totdeauna la bordul lui Nautilus, adică, indirect, să-i supună unei adevărate robii. Aceasta era regula de aur a căpitanului Nemo: cine intra în Nautilus nu trebuia să-l mai părăsească pentru ca secretul vieții lui și a bogățiilor colosale pe care le adunase să nu fie niciodată dezvăluit.

Supraestimarea este vina de a te simți blocat într-un model repetitiv de alegere a opțiunilor de personalizare a realității, de la idealism la cinism, pentru care ar trebui inventată pedeapsa de a te angaja într-o călătorie fără însoțitori și fără întoarcere.

Două lumi paralele, două percepții diferite. Care e cea câștigătoare? Căpitanul Nemo era unul din acei savanți ale căror merite nu sunt prețuite cum trebuie și care răspund prin disprețul lor la nepăsarea oamenilor. Nimeni nu-i înțelegea gândurile, nimeni nu avea acces la ele.

Dacă ajungi să descoperi un sâmbure de umanitate la un astfel de individ, nu înseamnă nicidecum că-l cunoști pe deplin. Sigur te înșeli în privința lui. Când crezi că știi prea bine ce fel de ființă e, când crezi că îi cunoști prea bine simplitatea, afecțiunea ce ți-o poartă,

blândețea-i naturală, cazi în capcana pe care el ți-a întins-o cu multă abilitate. Într-un final ai să constați că, de fapt, lumea lui e o lume care nu poate fi împărțită cu nimeni, e o lume la care accesul este limitat doar la anumite persoane – de regulă de același soi cu el.

Trebuie să-i înțelegi refuzurile și încăpățânarea unui astfel de om, dându-i o ascultare absolută, altfel se va transforma într-un aprig dușman în fața căruia n-ai nicio putere. Dacă gândești cumva că insistențele tale ar putea schimba hotărârea lui cu privire la orice propunere pe care o consideri necesară pentru viitorul vostru comun, atunci te înșeli amarnic. N-are niciun rost să-i schimbi intențiile, la fel cum n-are niciun rost să te încăpățânezi să schimbi imposibilul. Un veritabil savant nu poate face echipă decât cu un alt veritabil savant, la fel cum un om bogat își găsește de regulă prieteni numai printre oamenii bogați. Ca să ai acces la lumea unui om ca Nemo, trebuie să ai puterea să construiești și tu un Nautilus, altfel vei rămâne doar pe post de tolerat.

Leadership: Te refugiezi în imperiul unei singure lumi cu condiția de a te dezvălui într-o poveste apăsătoare despre iluzia superiorității?

Una din marile iluzii ale leadershipului, de care oricând poți fi înfrânt, este aceea de a te încrede în Dumnezeu ca într-un foc mistuitor, crezând cu tărie că El te va răsplăti cu recunoștința de a fi egalul Lui. Iar una din strădaniile cele mai teribile de a nu te cunoaște este să te miști continuu într-o singură direcție fără să auzi "îmi vine să mă opresc."

Un om însuflețit de ideile și de pasiunile sale, își va apăra întotdeauna imperiul propriei sale lumi. Căpitanul Nemo, omul acesta deosebit de misterios, nu s-a arătat aproape deloc în timpul drumului, fiind peste măsură de ocupat cu munca lui științifică. Iar cei trei tovarăși au avut dreptul să cunoască numai o anumită parte a submarinului. Ceea ce reprezintă dovada clară a faptului că le era interzis să aibă acces la lumea lui ascunsă – cea adevărată.

Poate că ar trebui să înțelegem modul de gândire al căpitanului Nemo. La urma urmelor el își construise singur submarinul, despre a cărui existență nu știa nimeni. Oamenii trăiau încă cu convingerea fermă că toate naufragiile misterioase care aveau loc se datorau unui cetaceu uriaș. Eliberându-și ostaticii, ar fi însemnat să divulge secretul, iar întreaga lui muncă să fie compromisă.

Leadership: Poți să creezi o legătură sufletească cu oamenii din jurul tău, fără să-ți respingi profunzimea de a-i judeca prin prisma dualității dintre revoltă și resemnare, vinovăția asumată și instinctul criminal?

Ce legătură a existat între acele trei sufletele eroice și sufletul căpitanului Nemo? Absolut nici una. Căci două lumi complet diferite, fără o punte de legătură, se vor respinge mereu. În loc să se bucure de călătoria subacvatică, așa cum li s-a promis, cei trei tovarăși au ajuns să regrete timpul pe care l-au petrecut în submarin. Şi pentru că nu s-au putut bizui pe bunăvoința căpitanului, s-au folosit de cel dintâi prilej ca să fugă. Numai printr-un miracol au reușit să scape cu viață.

Căpitanul Nemo a eșuat în final. Lumea lui științifică și plină de bogații s-a prăbușit. Ceea ce reprezintă dovada clară a faptului că modul în care a abordat lucrurile, felul în care a privit lumea, felul în care și-a conceput viziunea, și mai ales felul în care a relaționat și a comunicat cu oamenii, a fost ineficient și neproductiv. Fiindcă nu s-a putut integra în lumea oamenilor de rând, a plătit un preț mare.

Lasă-i pe oameni să aibă acces la lumea pe care o construiești, altfel nu vei reuși să te integrezi niciodată în lumea lor și vei fi părăsit. Sau, chiar mai rău decât atât, vei plăti un preț mare pentru egoismul tău.

Înainte să te comporți ca un rege atotstăpânitor asigură-te că-ți dorești să porți coroana a cărei greutate te poate strivi.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-lumilor-paralele.html

Principiul percepției de fond

On Iulie 11, 2021

Imaginea căreia îi dai viață prin intermediul creației corespunde unei reprezentări vizuale comparative între ceea ce se ascunde și ceea ce se dezvăluie.

Începe meciul, finala Italia-Anglia. N-am fost niciodată microbist, deși am jucat fotbal în tinerețea mea. Sună tare ciudat, nu-i așa? Și dacă urmăresc numai finala, la fiecare campionat European, este pentru că orice meci important poate da o învățătură importantă despre viață.

Nu țin cu nicio echipă, dar sper să fie un meci frumos. Deja este 1-0. Spectacolul a început, sau s-a terminat? Căci așa este în fotbal, la fel ca și în viață, ne place să înscriem, iar după ce-am înscris, nu mai facem un joc frumos. Surprinzător este că adevărata chemare a omului în această viață, dreptul de a fi un performer prin prisma șansei primordiale de a înscrie un nou succes, poate lua o întorsătură radicală: s-ar putea ca tentația de a fi bun cu orice preț să fie de fapt o solicitare mult prea mare din partea unui om fără nicio pricepere în domeniul calității și eficienței.

Or ce înseamnă un joc frumos? E atunci când amândouă echipele sunt echilibrate, când există fair play, și când amândouă luptă pentru a obține un rezultat pozitiv, nu neapărat o victorie, ci o intrare în istorie, sau o cotație preferată a fanilor.

Cât de important este acest lucru de știut. Recunoașterea și schimbarea atitudinii noastre față de viață sunt similare cu extazul eliberator al publicului la cote inimaginabile, la fiecare fază de gol.

Leadership: Poți să-ți mărești posibilitățile de experimentare a unui moment de trecere în amintire, demonstrând că îți poți stimula imaginația pentru a reprezenta pe ecranul mental o imagine plină de viață a cărei forța artistică este amplificată de un inegalabil freamăt lăuntric?

Fotbalul nu are nevoie de condiții speciale sau atenție excesivă pentru a avea grijă de "spațiul lăuntric etern" în care se desfășoară conținutul vieții tale. Or depărtarea de ceea ce îți face mare plăcere să faci, doar ca să te antrenezi pentru examenul vieții, este definită ca o perioada de reconectare, de meditație și de mindfulness care te ajută să-ți reduci nivelul stresului și pe cel al anxietății.

Aș mai adăuga ceva. Fotbalul nu este o creație menită să trezească sentimente spirituale, să răscolească în trecutul tău și să fie privită cu ochi sensibili, cum sunt ochii unui pictor care și-a redesenat cu îndrăzneală viața. Fotbalul nu intră în categoria de curiozități inexplicabile care-l fac pe poet să transgreseze, prin conștiința apartenenței la ființă, toate obstacolele spațiului și timpului. Mai degrabă, cred că fotbalul este doar tentația de a căuta fericirea de moment într-un eveniment plin de glorie care nu-ți aparține ție, ci jucătorilor titulari. Deci, cum spuneam, la mijloc este vorba tot de asemănare și comparație.

Dar comparația cu fotbalul este o figură de stil care constă în asocierea unor imagini, situații sau personaje aflate în aceeași arie vizuală a spectatorilor. Hai mai bine să încercăm altceva. Imaginează-te în postura unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de poet. În acest caz, iată cum ar sta lucrurile, așa cum le vedea cineva pe o pagină web:

"Culoarea dominantă va fi albastru închis deoarece reprezintă noaptea. Voi utiliza culorile

reci pentru a exprima momentul zilei din poezie și pentru a crea un tablou cât mai real. Voi aduce în prim plan doi îndrăgostiți și de asemenea voi evidenția luna și lumina palidă pe care ea o emană, cu scopul de a crea o atmosferă mai romantică. În plan mai depărtat voi picta apele ce sclipesc în lumina lunii. Voi folosi umbrele pe lângă copacii desfrunziți și lumina doar în jurul lunii."

Ca să concluzionez. Pentru a întregi fizionomia unui fenomen de rezonanță lăuntrică, deci fizionomia acestui nedepășit fenomen de comparație și de relație cauză-efect, trebuie să încercăm să privim lucrurile nu numai de foarte de sus (din înălțimea unei glorii care ne liniștește gândurile și sufletul) ci și foarte de aproape, de foarte din adânc, din prisma unui tablou al cărui subiect degajă pasiune și mișcare, în culori calde, roz-portocalii, și al cărui model de inspirație nu poate fi dezvăluit, ci doar intuit.

Leadershipul este realitatea pe care o percepi sau ți-o creezi despre o imagine a cărei compoziție constă în elaborarea unei forme de comparație a sinelui cu oglindirea ta într-un moment legendar.

Principiul percepției de fond are ca prim considerent de luat în seama acea formă de reflectare a realității în conștiința omului, prin care înțelegem un proces de comparație între o imagine care emoționează prin impresia de viu, de autentic, de fapt trăit direct, nemijlocit, și o imagine de mare finețe a cărei esență este sensul lăuntric al ființei.

Să luăm mereu în calcul conținutul, suma elementelor care constituie structura internă a unui lucru, ceea ce apare ca esență a lui și îi condiționează aspectul, atunci când vrem să înțelegem leadershipul sau arta picturală.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-perceptiei-de-fond.html

Principiul privirii de dincolo de vedere

On Decembrie 16, 2021

Ceea ce vezi în jur este sinonim cu felul în care îți descrii gândurile într-o direcție care susține viața altui sistem de reflectare a realității.

Privesc acest trandafir zgribulit din grădina mea, zgribulit de o nemulțumire nedeslușită, de frica vreunei dureri viitoare. Trupul lui încă mai are multe de suportat. El îmi simte prezența tăcută, discretă, îngândurată, ca și când am fi fost amândoi blocați într-un labirint psihologic, întreținut artificial, în care odată ce te rătăcești uiți orice fel de egoism și interese personale.

Într-adevăr, când te simți abandonat, descumpănit, uitat, se resimte o nevoie acută de a ști mai multe despre lume, despre viața în sine, cu ale ei fragmente de clarobscur încadrate într-un tablou cu multe contraste bizare, neașteptate și atipice. Simt că așa a trebuit să fie, ca cel uitat să fie amintit și înnobilat cu acea tainică sclipire, hărăzită doar ființelor predestinate cu har, iar cel făgăduit unui destin de mare artist să posteze cu succes în catalogul nemuririi o frumusețe aproape stelară.

Onestitatea cu care-mi notez și îi cercetez experiența vizuală, sentimentul de apartenență la aceeași realitate, reface puntea solemnă care ne reunește. Fiind un artist al culorilor și nuanțelor bine alese, iar trandafirul fiind un model de mare inspirație, această complicitate la construirea unui metaunivers în care până și moartea este relativă ne face să nu mai întoarcem ochii de la realitatea propriu-zisă - spre perspectivele abisal obsesive ale temerilor unor ființe înstrăinate de la adevărata lor identitate.

Nu mai cred nimic, nici chiar dacă ar trebui să mă pun în locul lui pentru a-mi da seama că, oricât de artist aș fi, tremur în fața unei despărțiri de un prieten nou descoperit. Poate că, totuși, am fost un trandafir în altă viață, și nu orice trandafir, ci un splendid "Double Delight". De aceea spun, și adesea îmi repet, că nu mă pot despărți de mine însumi, fiindcă sunt compus dintr-o altă jumătate situată în alt plan de vibrație.

Leadership: Poți să-ți construiești viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creație, chiar și atunci când realitatea prinde o altă "viață" în propria-i duplicitate?

Pentru a fi mai bine lămurit cu mine însumi, mi-aș sfătui inima să cerceteze bine ceea ce vede, înainte de a deveni cu adevărat gata să bată prin verificarea existenței pulsului altcuiva. Trandafirul aparține unei interiorități care înțelege doar parțial ce i se întâmplă, în timp eu aparțin întâmplării de a trăi interiorizarea ideii de non-diferențiere calitativă între părți, ca un continuum inseparabil între conceptul de „destin" și acela de „creator".

Trandafirul nu dă semne că ar fi dispus să se însenineze astăzi, dar aș putea să-i amintesc de soarele blând de ieri. Şi intrucât suntem amândoi legați printr-o vastă zonă de tranziție spre maturitate, printr-un soi de fir nevăzut, energetic și spiritual, i-aș cere inimii mele îndrumare spre sursele unei arte net superioare față de ceea ce ofereau, la un moment dat, învățămintele lui Schelling: *"cel mai umil a devenit supremul, iar cel mai șters portret a devenit un univers poetic multicolor".*

Mai mult decât atât, i-aș cere inimii mele să cerceteze viața pe Pământ cu ajutorul vederii unui trandafir, prin prisma obiectivului unui fotograf care surprinde acea zonă a câmpului vizual aflat în afara zonei obișnuite de vedere a muritorului de rând. Aici cred că sunt moralizatoare cuvintele lui Mika Waltari din romanul "Etruscul":

"Comorile și bogățiile pier. Minunate amfore pictate, statuete delicate, oare ce vă mai rămâne din ele? Doar din pictura de pe pereții de piatră ai mormintelor se va mai păstra ceva. Fiindcă nimeni nu fură pereți din morminte. Şi pietrele neprețioase vor rămâne la locul lor. Dar nimeni nu le va putea citi.

Sunt sigur că, după ce mă voi apleca să ridic aceste pietre netede din pulberea în care secolele le vor fi îngropat, mă voi regăsi. Voi urca scara îngustă și voi ieși din nou la lumină. Ochii mei vor fi din nou vii și vor vedea conul sacru al zeiței de pe muntele ce se află în fața mormântului. Mă voi recunoaște, îmi voi reaminti de mine, cel care sunt acum. Iar după aceea... după aceea se va decide totul."

Leadership: Creația ta este îndreptată spre însușirea unui destin menit să își asume versiunea unui simbol care captează dualitatea unui Eu real și imaginar în același timp?

Ce-am observat? Trandafirul este capabil să înțeleagă viața pe pământ, istoria ca și prezentul, fără a avea nevoie să o definească în vreun fel, fiind el însuși o concentrare de cultură expresivă, încorporând povestiri, idei, simboluri. Ca atare, într-un univers estetic paralel, strâns legați amândoi printr-o legătură condițională, într-o singură concentrare de culoare pală manifestată pe fondul unui decor de poveste, se arată tocmai acea perspectivă asupra vieții din care noi nu privim niciodată lucrurile, ca un ocean din al cărui vifor nu se vede o ieșire...

Din când în când, trandafirul își aruncă privirile în jur, ochii fiindu-i luminați involuntar de o licărire stranie. Şi ce vede el? Vede înfăptuirile, doar visate, ale unor gânduri care cu siguranță sunt de moment, gânduri care aparțin tuturor, dar pe care puțini au curajul să le îmbrace în cuvinte. Pesemne, nici el nu poate să se desprindă de o realitate cuprinsă într-un tablou cu multe nuanțe, acea realitate a unei vieți umane trăite prin artă, prin simbol, prin comparații, care deși aparține trecutului este prezentă tocmai prin forma dată lumii obiectuale.

Încă încerc să-i citesc în ochi propria-mi viață, cu micile înfăptuiri ale pensonului vorbitor care știe cum să aștearnă pe pânză povestea unei mici urme a prezentului din întreaga istorie a Pământului. Şi, cel puțin pentru o clipă, mă văd în postura acelui creator care, putând a însufleți o floare, piatra sau metalul, și orice alt lucru din jur, nu poate totuși să-și schimbe destinul. Am doar dreptul să-mi consum destinul în felul în care simt, sau m-am simțit față de o întâmplare...

În cazul artei, leadershipul implică apartenența unui creator la instaurarea unui dualism al ființei sale: prin alimentarea unui ego care continuă să dețină puterea, și prin inventarea unui Alter Ego care se proiectează într-un plan figurativ.

Principiul privirii de dincolo de vedere se referă la mijlocul prin care un artist suflă viață în orice corp din mediul înconjurător, acceptând ideea că totul provine din materie și se transformă în materie la un alt nivel. Practic, artistul poate să transforme totul într-un tablou complet care, ca și exercițiu de imaginație, poate funcționa de sine stătător.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-privirii-de-dincolo-de-vedere.html

Principiul rodirii

On Ianuarie 26, 2010

Pentru ca o relație să fie trainică, ea trebuie să rodească la timpul potrivit.

Nu ne mustră niciodată conștiință decât atunci când greșim. Iar cu cât greșeala este mai mare, cu atât eul nostru interior are mai mult de suferit. Dar în cazul cel mai rău, dacă greșeala pe care am făcut-o este prea gravă, riscăm să plătim un preț foarte mare. E limpede ca lumina zilei că celebrul proverb „din greșeli învață omul" nu-și mai are rostul dacă ajungem în punctul în care nu mai putem schimba nimic. Prin urmare, pentru ca lucrurile să fie întotdeauna așa cum ne dorim noi să fie, pozitive și frumoase, trebuie să ne ferim să facem greșeli majore. Sau putem avea norocul să întâlnim, la timpul potrivit, o persoană specială care să ne scape de necazuri, care să ne împiedice să facem greșeli iremediabile și care să ne ghideze pașii în direcția cea mai bună.

Alejandro, personajul principal din filmul „ *The Mask of Zorro (1998)* " a fost la un pas de a săvârși o greșeală fatală, dar a fost salvat în ultimul moment de Don Diego de la Vega (Zorro). Se afla la o masă, beat, când deodată îl văzu căpitanul Harrison Love, cel care îi omorâse fratele. Fără să mai stea prea mult pe gânduri, cuprins de o furie fără margini, apucă sabia, se ridică de la masă și se năpusti asupra lui.

Dar mare noroc a avut fiindcă Don Diego de la Vega i-a înăbușit imboldul rău ce-i năvălea în inimă și l-a împiedicat să-și ducă la îndeplinire planul, altfel ar fi fost ucis și nimeni nu ar mai fi putut răzbuna moartea fratelui său.

Leadership: Reacția ta la dualitatea care te încearcă în momentele de cumpănă este o reprezentare a situării tale într-un context de acceptare a unor circumstanțe întâmplătoare?

Relațiile trainice rodesc la timpul potrivit. La fel ca și Alejandro, care voia să răzbune moartea fratelui său, Don Diego de la Vega dorea nespus să răzbune moartea mult iubitei lui soții, Elena. Niciunul dintre ei n-ar fi reușit să-și atingă țelul dacă ar fi acționat pe cont propriu. Don Diego de la Vega, mai înțelept și mai iscusit, i-a propus apoi lui Alejandro să colaboreze cu el, doar în felul acesta va reuși să-și răzbune fratele. Alejandro a acceptat și, într-un timp foarte scurt, între ei s-a dezvoltat o relație strânsă de prietenie.

Dar oare întâlnirea lor a fost pur întâmplătoare sau nu? Ce s-ar fi întâmplat dacă, să spunem, Don Diego de la Vega l-ar fi întâlnit pe Alejandro cu cinci ani mai devreme? Sau poate cu cinci ani mai târziu? Sau ce s-ar fi întâmplat dacă numai unul dintre ei ar fi avut nevoie de celălalt, iar celălalt nu?

Ei bine, aproape sigur lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar întâlnirea lor a avut loc exact la momentul potrivit, când fiecare a avut nevoie de celălalt. Astfel au fost pregătiți să comunice bine, au avut încredere unul în altul și și-au putut atinge scopurile. Răsplata pentru alianța pe care au încheiat-o a fost pe măsură. Într-o altă ordine de idei „au semănat" o sămânță numită colaborare și au cules „rodul" care, din păcate, s-a numit răzbunare.

Dualitatea este conflictul dintre negativ și pozitiv care apare atunci când trebuie să iei o decizie presantă în circumstanțe inopinate. Mai întâi îți renegi calitățile comparându-le cu ale altora, apoi îți să îți conștientizezi calitățile și îți precizezi cât mai exact sistemul de valori la care te raportezi, astfel încât să fii încredințat că o anumită misiune ți se potrivește într-adevăr pentru a o îndeplini.

Cu siguranță viața bate filmul. În realitate lucrurile nu stau nicidecum diferit față de cum s-au petrecut în „ *The Mask of Zorro (1998)* ", doar acțiunea și timpul diferă. Întotdeauna cele mai reușite relații sunt rezultatul dăruirii lipsite de egoism a două sau mai multe persoane în vederea îndeplinirii unui scop comun.

Leadership: Felul în care integrezi o experiență personală fragilă în interiorul unui cadru de sprijin, schimbă optica prin care te raportezi la ceilalți într-un mod de inferioritate sau de superioritate?

Coincidențele nu sunt întâmplătoare. Atunci când îți propui un scop măreț și aștepți să se întâmple ceva bun, în mod surprinzător se produc tot felul de evenimente care te conduc în direcția cea mai bună. Cu siguranță, exact la momentul oportun, vei întâlni persoana potrivită care te poate ajuta să-ți atingi scopurile, iar prin ajutorul pe care i-l vei oferi la rândul tău, o vei ajuta să-și atingă propriile ei scopuri. Așa cum remarca odată Brian Tracy, unul dintre cei mai cunoscuți conferențiari și consultanți pe probleme de dezvoltare personală și profesională, în majoritatea cazurilor, coincidențele nu sunt întâmplătoare. Fiecare aspect al vieții este așa cum trebuie să fie.

Cred că orice relație interumană, ca să se dezvolte și reziste în timp, trebuie să se producă la momentul potrivit. Nicidecum înainte de vreme. Adică atunci când două sau mai multe persoane sunt pregătite din punct de vedere emoțional să întemeieze o relație de colaborare; atunci când își adună eforturile spre realizarea unui scop comun, când merg spre o direcție unică. Relațiile care se nasc rapid, dar care nu se sprijină pe o bază comună se ofilesc ușor și mor. Ele nu sunt continue și de durată cum ar fi normal.

O relație de colaborare este greu de stabilit și greu de păstrat dacă două sau mai multe persoane nu au nimic în comun. Natura și scopul relației sunt cele care determină trăinicia ei. În mod cert, caracteristica tuturor relațiilor interumane este angajamentul pe care și-l iau două sau mai multe persoane, încă de la început, că se vor ajuta reciproc, în scopul realizării țelurilor comune.

Dar întotdeauna când integrezi o experiență personală fragilă în interiorul unui cadru de sprijin, se schimbă optica prin care te raportezi la ceilalți. Poți să te raportezi într-un mod de inferioritate, punându-ți demnitatea înaintea sentimentelor și înainte de a-ți asuma vreo decizie. Sau poți să te raportezi într-un mod de superioritate, renunțând la a recepționa activ experiențe de învățare și oferind un feedback de tipul "mulțumesc, dar nu ți-am cerut nimic" la sugestiile de prietenie.

Leadershipul reprezintă un mod de a-ți exprima atitudinea de superioritate printr-o asumare a inferiorității atunci când trebuie să câștigi o experiență de învățare.

P.S. Numai cine are un scop clar definit și este dispus să facă totul pentru a-l atinge va întâlni, la momentul potrivit, acea persoană demnă de încredere care să fie dispusă să colaboreze cu el și să-l sprijine în tot ceea ce întreprinde. Sau, cum spunea Don Diego de la Vega: "Când elevul e gata, maestrul va apărea."

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-rodirii.html

Principiul telefonului

On Ianuarie 16, 2010

Momentele importante care îți pot schimba viața sunt ca telefonul. Nu știi niciodată când apar ele, după cum nu știi niciodată când va suna telefonul. Dar atunci când sună, ridică receptorul și răspunde. Poți primi vestea cea bună care îți va modifica viitorul.

O carte ce a meritat să o recitesc este „ *Contele de Monte Cristo* " de Alexandre Dumas. Ea înfățișează povestea unui tânăr, Edmond Dantes care, trădat fiind de amicii săi, ajunge să fie întemnițat în castelul d'If, unde stă închis o lungă perioadă de timp. Ani de zile stă singur între pereții reci de piatră, fără să întrețină o conversație cu nimeni. Dar nu se gândește să fugă – departe de el gândul acesta. Există lucruri care par atât de imposibil de înfăptuit, încât nici nu-ți trece prin minte să le încerci, ci să le ocolești din instinct. Se resemnează cu gândul că își va sfârși viața singur, departe de familie și prieteni, iar acest gând îl împinge tot mai mult spre sinucidere.

Dar totul se schimbă într-o zi când, un alt deținut, abatele Faria se ivește pe neașteptate în viața lui. Faria îi propune lui Edmond să i se alăture în demersul său de a săpa un tunel prin care să evadeze (adică să dedice acestei munci încă trei ani din viață, ca până la urmă, dacă vor reuși să sape șaptesprezece metri pe sub pământ, să ajungă în fața unei prăpăstii care dă în mare; apoi să se arunce de la cincisprezece-douăzeci de metri cu riscul de a cădea peste vreo stâncă, dacă nu cumva îi ucideau mai înainte plumbii santinelelor; în final să fie siliți, dacă scapă de toate primejdiile acestea, să străbată înotând o leghe).

Leadership: Ai suficientă prezență de spirit ca să răspunzi la apelul salvator atunci când viața ta se sprijină pe ordinea reflecțiilor despre temeiurile justificării nefericirii tale în fața lui Dumnezeu?

Edmond cade pe gânduri și începe să-și măsoare șansele. Dar până la urma acceptă cu condiția ca abatele să-l învețe tot ceea ce știe: matematicile, fizică, istoria, etc.

Edmond "a răspuns" propunerii abatelui Faria de a-l ajuta la săparea tunelului care le-ar fi adus libertatea, iar mai departe acest răspuns i-a adus și alte beneficii: să învețe să scrie și să citească, să învețe filozofia și să își dezvolte abilitățile și îndemânarea în manevrarea armelor și cunoașterea oamenilor. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi răspuns la "apel"?

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă, atunci când s-a ivit prilejul să evadeze, n-ar fi știut să se folosească de el, chiar dacă erau șanse minime? Nu-i așa? Poate că niciodată nu și-ar fi putut recuceri fericirea și libertatea furată, poate că niciodată nu i-ar mai fi pedepsit pe cei care l-au trădat, poate că niciodată nu i-ar mai fi putut răsplăti pe aceia pe care i-a iubit.

După cum spunea abatele Faria, evadările norocoase, cele încununate de succes deplin, sunt evadările chibzuite cu grijă sau pregătite pe-ndelete, dar cele mai bune sunt acelea pe care le prilejuiește întâmplarea. Prilejul de a evada, pe care Edmond l-a așteptat, s-a ivit în cele din urmă și, ca orice om curajos cu spirit de inițiativă s-a folosit imediat de el. Asta a fost marea șansă pe care o așteptase. Dacă nu reușea exista posibilitatea de a nu mai avea altă șansă.

După spectaculoasa evadare și după ce a descoperit marea avere a lui Spada, Edmond a ajuns mai bogat decât oricine. A ajuns deasupra tuturor. A ajuns să fie privit de lumea întreagă ca un mare senior, un om ocrotitor și mărinimos, un filantrop respectat în saloanele Parisului, dar în același timp, un om de temut, mai ales pentru cei care l-au trădat.

Leadership: Te manifești într-un mod care îți pune în valoare atuurile intelectuale sau într-un mod care îți conferă doar un sentiment de libertate?

Principiul telefonului este foarte ușor de înțeles. Dar nu este deloc ușor de pus în aplicare, asta e sigur. Destinul cuiva poate fi făurit de evenimentele sau întâmplările neprevăzute ale lumii exterioare. Mulți oameni au planuri de viitor îndrăznețe și mărețe și se avântă cu un elan neînchipuit de mare în îndeplinirea lor.

Dar atunci când vine furtuna și sunt izbiți de stânci, se resemnează. Un singur lucru cred îi poate salva: curajul și spiritul de inițiativă. Atunci când prilejul se va ivi, la fel ca un tigru nemilos care și-a așteptat prada mult timp, ei trebuie să sară să-l înhațe, cu aplomb și agilitate.

Secretul putinței de a te detașa de un trecut turbulent este să fii pregătit să profiți de momentele prielnice unei ascensiuni de putere din care să-ți faci un adevărat scop în viață.

N-am să uit niciodată ce spunea odată scriitorul D. Rosenzweig: „ *Napoleon Bonaparte poate ar fi rămas un modest ofițer de artilerie într-un oraș din provincie, dacă nu s-ar fi desfășurat marele proces de răsturnare politică și socială din Franța, între anii 1789-1794. Dar Napoleon s-a adaptat la situația concretă din acel moment și profitând de această mare oportunitate (revoluția), a evoluat rapid și a devenit un contrarevoluționar îndată ce a preluat conducerea. Sau mai precis, contra-revoluționismul l-a împins spre putere. S-a ridicat în fața națiunii și s-a prezentat ca restauratorul unității naționale, ca purtător al gloriei franceze.* "

Cu alte cuvinte, Napoleon a știut să folosească în chip genial posibilitățile oferite de evenimentele din jur.

O caracteristică a oamenilor eficienți este că știu să recunoască ocaziile atunci când acestea se anunță favorabile, și se grăbesc să profite de pe urma lor.

Întreaga capodoperă a existenței este consecința utilizării unei perspective de vizualizare a viitorului dintr-o poziție de ofsaid la limită, care poate oricând declanșa un atac periculos sau o fază de gol.

Napoleon, ca și Contele de Monte Cristo, nu au avut nevoie decât de un prilej, de „un apel", pentru se ridica deasupra tuturor. Iar dacă nu ar fi recunoscut și profitat de momentul acela unic, care apare uneori o singură dată în viață, ci ar fi renunțat mai înainte, totul ar fi fost pierdut.

Spre finalul poveștii, Contele de Monte Cristo îi trimite o scrisoare prietenului său Maximilian, care se termină cam așa:

- Nu uita niciodată, drag prieten, că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: „Așteaptă și nădăjduiește".

Ring ! .. Ring ! ... Ring ! ...

Leadershipul înseamnă să-ți recuperezi direcția în momentele de cumpănă ancorate în acea parte din viață pe care ai pierdut-o, căreia nu-i mai aparții, căreia i-ai fi preferat

moartea, dar căreia durerea îi poate da un înțeles ce corespunde numai planului divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-telefonului.html

Principiul timpului pierdut

On Ianuarie 19, 2010

Ceea ce aștepți să primești de la viață este direct proporțional cu ceea ce ești în stare să resimți ca pe o cotitură nefericită a destinului.

Se scurseseră zile, apoi săptămâni, apoi ani. Edmond Dantes aștepta în continuare, cu o speranță neliniștită, să fie eliberat din castelul d'If. Sau măcar să se petreacă o schimbare în viața lui, pentru că singur în aceeași celulă nu mai putea rezista multă vreme. Se ruga să fie luat din celula lui și mutat în alta, chiar mai adâncă și mai întunecată. O schimbare, fie și în rău, ar fi însemnat o schimbare totuși. Se ruga să fie scos la plimbare, să i se dea aer, cărți de citit, unelte de muncă. Ceva nou de făcut, orice, ar fi însemnat o izbăvire. Dar totul rămânea neschimbat, mai puțin timpul, care se scurgea implacabil.

Bietul om uitase socoteala zilelor de când se afla închis. Își pierdu încrederea în sine. Își pierdut credința în Dumnezeu. Își pierdut orice speranță. Nu mai avea decât trecutul său atât de mărginit, atât de mohorât și viitorul atât de îndoielnic.

Dar toată suferința lui, toată această stare de nemulțumire și frustrare în care se afla, dispăru odată cu apariția abatelui Faria. Tot ce i se păruse întunecat și sumbru, începu dintr-o dată să aibă un colorit. Bucuria de a avea un tovarăș căruia să-i poată împărtăși gândurile, sentimentele și tot ceea ce-l frământa, era atât de mare, încât nu a mai ținut seama de trecerea timpului.

Leadership: Îți evaluezi nivelul de reușită prin prisma sentimentului unei implicări în crearea unei legături stabile și durabile între două personajele diferite, vizavi de ceea ce te interesează să împlinești prin înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îți confirmă valoarea?

Dacă ai citit romanul „ *Contele de Monte Cristo*” , atunci știi că abatele Faria a avut un rol extrem de important în reușita lui Dantes. I-a alinat suferința și l-a întărit moral. L-a salvat ca prin minune de la disperare, sau poate de ceva și mai rău. Aici se conturează două personajele diferite: unul fascinat de puterea divină, vrednic de închinarea vieții în vederea răspândirii cunoștințelor ortodoxe, iar celălalt este dominat de puterea de a schimba sensul vieții prin creșterea șanselor de a rezista încercărilor ei.

Munca îndelungată (săparea tunelului) îi umplea zilele lui Dantes, iar atunci când se odihnea, avea speranțele care îl consolau. Cuvintele bătrânului, care cuprindeau numeroase învățăminte, îl îndemnau să-l asculte cu tot mai mult interes. Întocmiră și un plan de educație și studiu. În timp ce lucrau, Faria îl instruia pe Dantes, vorbindu-i când într-o limbă, când în alta, învățându-l istoria popoarelor și a marilor oameni. Așa zilele trecură mai repede și mai pline de învățăminte. După un an Edmond Dantes era un alt om.

Înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îți confirmă valoarea este specific omului care nu se află în legătură directă și continuă cu lumea exterioară, care se afirmă și se realizează mai mult în solidaritate cu voința divină, identificându-se cu acea imagine puternică a cărei realitate a fost exprimată foarte bine de Shakespeare, astfel: *"Virtutea și știința sunt daruri mai mari decât noblețea și bogăția."*

Dantes și-a petrecut jumătate din tinerețe într-o celulă, dar timpul nu a fost pierdut. Pentru că abatele Faria l-a învățat tot ce avea nevoie pentru deveni o persoană respectată în societate, cu o autoritate deosebită, demnă de invidiat, cu cunoștințe deosebite în diferite

domenii. Fără nicio îndoială Dantes a avut nevoie de ceea ce a avut de oferit Faria, iar prezența acestuia i-a îndulcit captivitatea. Nu ar fi ajuns poate niciodată un om educat, cu însușiri alese, cu un comportament adecvat înaltei societăți, dacă nu l-ar fi întâlnit pe bătrân. Şi mai mult ca sigur n-ar fi descoperit comoara lui Spada.

Leadership: Tranziția ta de la credință la știință este rezultatul unui proces de jos în sus pus pe seama unui accident din visul vieții tale pe care hazardul l-a înscris în organizarea evenimentelor pentru ca tu să fii biruitor asupra puterilor lăuntrice?

Perseverența, dorința de cunoaștere, de perfecționare, de a dobândi noi abilități, l-au transformat într-un alt om pe Dantes. Au rămas de neuitat cuvintele pe care Contele de Monte Cristo (Edmond Dantes) le-a așternut în scrisoarea lui de adio: „Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire."

Timpul pe care l-a petrecut împreună cu abatele Faria n-a fost nicidecum de prisos, nu-i așa? I-a adus, până la urmă, cea mai mare fericire. Iar visul lui Edmond Dantes s-a împlinit până la urmă, a ajuns mult mai mult decât ar fi sperat vreodată să ajungă, fără să știe că hazardul i-a pregătit dinainte drumul cel mai greu de străbătut, tocmai pentru ca lui să i se acorde răsplata cea mai înaltă.

Practic, reușita lui Dantes s-a datorat în cea mai mare măsură relației pe care a stabilit-o cu abatele Faria. Bătrânul, care servise cardinalului Spada, păstrase totuși ceva din vorba directă, pe șleau, a omului din popor, și astfel Dantes l-a putut înțelege cu ușurință. A învățat de la bătrân să aprecieze importanța lecturii, a învățat să scrie și să citească, a învățat matematică, fizică, a aflat lucruri noi despre civilizații și culturi, despre istorie, geografie, chiar și astronomie. Dar mai important decât toate acestea, a învățat cum să fie o persoană manierată și influentă.

A fi biruitor asupra puterilor lăuntrice înseamnă să ocrotești sentimentul de a fi departe de lume, să ocrotești puterea de a fi perseverent și slăbiciunea de a fi încăpățânat, încât să deprinzi toate virtuțile care fac podoaba leadershipului: credința, câștigarea sufletului, disciplina și inteligența.

Într-o relație umană ai întotdeauna de învățat. Schimbi impresii, împărtășești cunoștințe și experiențe, devii mai informat și mai motivat să treci la acțiune. Indiferent cine ești, indiferent unde te afli, indiferent ce faci, niciodată timpul pe care îl petreci împreună cu un prieten nu este timp pierdut. De la oricine poți învăța ceva nou, de obicei chiar de la cine te aștepți mai puțin. Prețuiește deci, momentele petrecute cu prietenii și nu le schimba pentru nimic în lume.

Scriitorul Les Giblen a ilustrat foarte bine acest aspect: „ *Indiferent ce definiție ai da fericirii, până la urmă vei fi convins că propria ta fericire depinde în mare parte de relațiile pe care le ai cu ceilalți.* "

"Nașterea din nou" este atributul sufletelor mari care știu câtă glorie este în a trece, cu neclintită putere a sufletului, proba de foc a vieții: de a fi singur într-un loc din care crezi că nu poți evada. Învață să reziști până în punctul când ești pregătit să trăiești experiența salvării. Trebuie doar să cunoști pe acel cineva special capabil să-ți prilejuiască schimbarea pe care o cere destinul în schimbul unei transformări colosale.

Leadershipul se introduce ca mijloc de probă, expresie a dezvoltării caracterului, în căutarea destinului pe care trebuie să-l înfrunți ca să-ți câștigi dreptul de a fi un om înzestrat cu calitatea virtuții.

Principiul timpului pierdut se aplică numai în cazul celor dispus să renunțe la o întreagă lume pentru a-și câștiga victoria credinței dătătoare de virtuți și har. După cum și zicala din biblie: "Dacă vrei să ajungi în împărăția cerurilor (acea înălțime a înțelepciunii desăvârșite), lasă totul și urmează-Mă pe Mine ! "

Timpul petrecut cu un prieten nu e niciodată timp pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-timpului-pierdut.html

Principiul universului sufletesc

On Ianuarie 07, 2011

Tot ce se întâmplă în jurul tău are un răsunet în sufletul tău.

Edward Lewis. Nu era doar un bărbat arătos, ci și foarte important. Iar pasiunea lui cea mai mare, care se transformase într-un business uriaș, și cu ajutorul căreia își crease un imperiu de milioane de dolari, era aceea de a cumpăra companii ce se aflau în impas financiar, de a le desface în bucăți și de a le vinde la un preț mult mai mare.

Dar odată ajuns în Beverly Hills, lucrurile aveau să ia o întorsătură neașteptată în viața lui. Având nevoie de o damă de companie, el a angajat o prostituată, Vivian Ward, o tânără fără viitor la prima vedere, dar care părea să întrunească trăsăturile necesare pentru atingerea scopului său, fiindcă era destul de atrăgătoare. În schimbul sumei de 3.000 de dolari, Vivian a acceptat propunerea lui Edward, îndeplinindu-și rolul locuind împreună cu el într-un apartament de lux și însoțindu-l la reuniunile sale de afaceri.

La un moment dat, între ei doi are loc un dialog, al cărui substrat avea să-i schimbe lui Edward percepția despre sine. Edward îi povestea despre tatăl său, care fusese președintele celei de-a treia companii preluate de el, companie pe care, din ura ce i-o purta acestuia, o vânduse bucată cu bucată.

Vivian se apropie de urechea lui și, învăluindu-l într-o privire liniștită și limpede totodată, îl întrebă: "Şi asta te-a făcut să fii fericit?"

Leadership: Ești pregătit să descoperi o versiune a vieții care se petrece ACUM, astfel încât să reprezinți versiunea îmbunătățită a unui ecou prelungit și răsunător în viața altcuiva?

Într-un suflet mare, gândurile profunde găsesc întotdeauna ecou.

Sunt împrejurări când greutatea constă tocmai în răspuns. În clipa de tăcere care se lăsă brusc, amărăciunea îi cuprinse sufletul lui Edward. Abia atunci el realiză ceea ce era de fapt: un distrugător de lumi. Căci nu zidea nimic. Ci desființa companii, le dezmembra vânzându-le bucată cu bucată. Adică ruina viețile oamenilor, îi deposeda de fructul muncii lor. Concluzia la care a ajuns l-a alarmat și l-a determinat să-și schimbe percepția asupra propriei sale persoane și asupra business-ului său.

Finalul filmului *"Pretty woman"* este neașteptat. Edward Lewis și-a reconsiderat poziția în legătură cu oferta sa de achiziție a companiei Morse Industries. Interesele sale s-au schimbat total. În loc s-o achiziționeze și s-o dezmembreze, așa cum dorise inițial, așa cum procedase cu toate celelalte companii, Edward a decis să-l ajute pe managerul companiei respective, pentru ca aceasta sa nu intre în colaps financiar, semnând cu el chiar un contract de colaborare.

Edward Lewis nu mai era același om ca înainte. Şi-a dat seama că poate construi ceva, nu numai să demoleze și să distrugă.

Leadership: Relația dintre ceea ce ești și acțiunea ta exterioară se întemeiază pe putința de a te accepta ca egal al unei victorii trecătoare sau ca egalul unei conștiințe care înfruntă instinctul dominant?

Rănile morale se acoperă, dar nu se închid. Între faptele și gândurile tale se dă neîncetat o luptă. Dacă faptele sunt cu un pas înaintea gândurilor, atunci ele câștigă bătălia, iar tu riști să ajungi un "distrugător de lumi".

Edward Lewis era un tip civilizat, cu o educație aleasă, dar a realizat, intrând în relație cu Vivian, o prostituată fără viitor, dar deosebita prin simplitatea cu care vedea lucrurile, că avea toate resursele necesare să construiască ceva și să câștige la fel de mult fără să dezmembreze companii și să ruineze vieți. La această constatare a ajuns după ce Vivian i-a făcut rezumatul "ocupației" lui, aceea de distrugător.

Acea ciudată, înduioșătoare scânteie de "demnitate" a fost acel ceva în stare să-i schimbe lui Edward universul sufletesc. Realizând că poate fi mai bun, el și-a reorientat în final business-ul spre ceva constructiv.

Leadershipul este reperul unei revelații de sine la care se poate ajunge doar printr-o unire desăvârșită cu o cultură de viață care pune accent pe validarea sentimentelor de pierdere și auto învinovățire, nu doar pe obținerea unor victorii colosale.

Nu voi uita niciodată observația pe care a făcut-o odată scriitorul Alexandre Dumas: *"Rănile morale se deosebesc de celelalte prin aceea că se acoperă dar nu se închid; mereu dureroase, mereu gata să sângereze când le atingi, ele rămân în inimă vii și deschise."*

Poți să n-ai bani și influentă, dar intențiile tale să fie cele mai bune și mai constructive. Şi invers, poți să ai putere, dar intențiile să-ți fie distructive. Ca să-ți păstrezi inima împăcată și conștiința liniștită în orice moment al vieții, învață să-ți coordonezi gândurile și faptele. Stabilește o legătură directă între interesele tale și consecințele ulterioare. Încearcă să vezi, judecând tu însuți totul, ascultându-ți inima, dacă ceea ce faci este atât în folosul tău, cât și a celorlalți. Nu uita că nimic nu este de neschimbat, inclusiv intențiile și gândurile pe care le ai.

Concluzie: Sufletul omului este un "amestec" de sentimente formate pe parcursul vieții sale, și care în mare măsură îi guvernează acțiunile. Dacă acest univers este dominat de sentimente de ură, răzbunare, ranchiună, atunci consecințele faptelor sale vor fi distructive.

A-ți menține dispoziția de respingere a pretenției de construire a "Omului Nou" pentru că nu îndrăznești să te recunoști în ipostaza de om fericit, lăudându-te uneori cu ceea ce nu ești, înseamnă de fapt să distrugi o lume care reflectă un nivel de conștiință suficient de elevat încât să realizezi că în spatele fiecăruia există un spirit divin care ar trebui adorat.

Forța de greutate cu care acționează leadershipul este capacitatea omului de a învinge o rezistență măsurată în cantitatea de energie și stare de spirit cu care călătorește spre destinația numită: vanitate.

Într-un suflet mare totul are un ecou. Ar trebui să ne gândim adesea cine suntem, ce vrem să facem, ce vom da mai departe celorlalți din jurul nostru și să ne reconsiderăm poziția.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-universului-sufletesc.html

Principiul "Unu în Multiplu"

On August 28, 2022

Faptul indivizilor de a fi în număr mare este rezultatul cercetării acțiunilor unui număr mic de indivizi.

La ultimul maraton la care am participat totul a fost diferit, mai ales prin prisma apariției unei ploi torențiale care parcă nu se mai termina, dar și prin aprecierea realistă a situației impuse de modalitatea de manifestare și acțiune a mentalului colectiv. Tot ce semăna cu o voință neînduplecată, *um desejo enorme* , o pasiune sau o idee îndrăzneață, nu obosea pe nimeni. Niciun regret nu se exterioriza pe chipul alergătorilor, dimpotrivă, parcă tocmai vremea nasoală aducea cu sine, în plus, acea doză de provocare absolut necesară pentru întărirea tonusului general.

Fiind solidar idei de sportivitate pe care se bazează idealul de pace și de prietenie, n-aș putea nicidecum să afirm că a existat în mine vreun regret amar care m-ar fi putut irita, vreun sentiment de durere, să-mi doresc să fac ceva diferit sau să anulez o acțiune, mie, pentru care sportul este o parte din viața mea. De altfel, recunoscând că un corp sănătos este dominat de o minte sănătoasă, existând în mine, din nefericire poate, prea multă pasiune - chiar debordantă uneori, iată că runningul reușește la asemenea concursuri performanța de a întări prietenia dintre alergători tocmai prin refuzul fiecăruia de a nu se da bătut, în niciun fel de circumstanțe.

Peste mulți ani, poate la bătrânețe, nu voi mai fi în puterea a face ceva exterior în mod voit, încât să-mi arăt din nou și din nou caracterul vitejesc, impetuos, plin de inițiativă. Poate nu voi mai fi capabil de reacții spontane, fiindcă deocamdată toți au această putere prin impuls voluntar. Când îmi va scădea entuziasmul, voi avea mai puține aspirații, dar voi avea mai multe amintiri, asemenea unei călătorii reversibile a sufletului, acceptând forma de acomodare cu acele situații emoționante pe care mi le oferă constrângerea de timp, de loc și de mod, înțelegând că n-am mers niciodată pe un drum greșit.

Leadership: Îți este greu să combini trăirea unui moment de excepție - cu imortalizarea unor imagini din care se poate surprinde tiparul unei lumi duale transformate într-un tablou pe jumătate abstract?

Creându-mi propria realitate bazată pe înțelegerea atmosferei dinainte de concurs, concentrându-mi toate gândurile într-o idee fixă, obsedantă, care în mâna altora ar fi putut deveni periculoasă, acea *Serestassifa-Mystica* (legătura între lucruri la care nimeni nu s-ar gândi), mi-am îndreptat atenția spre prezența efectului de substituție a valorii adăugate de performanță - cu un simțământ unic și primordial de comuniune. Practic, mă loveam de impresia solemnă că oamenii trăiesc împreună, aparțin unii altora, și nu sunt izolați.

La concursurile de maraton totul se realizează prin conexiunea minte-suflet. Înflăcărată, ridicată în sfera unui determinism ineluctabil, expresia emoțională a fiecărui alergător, combinată cu un joc de reacții spontane și de mimici intenționate, alcătuiesc un veritabil limbaj. Fiecare oferă totul din sufletul lui, dar nimeni nu vrea nimic din sufletul celorlalți, nimic în afară de acea admirație înflăcărată care te face să-ți alegi un model de urmat, o adâncă și intuitivă pătrundere în caracterul sublim al unei entități ce-și are însăși cauza și principiul propriei existențe bazată pe unitate și solidaritate.

Şi alerg, și alerg, și alerg, la fel cum un pictor își depășește nivelul de măiestrie la rezultatele cele mai de seamă, acolo unde se cere o înzestrare psihologică ieșită din comun. Şi chiar dacă uneori, în tot acest timp, simt că rătăcesc într-un oniric suprarealist, atins câteodată de

o tușă mai apăsată în jurul ideii de abandon a „daimonului", acel ceva extra-ordinar care trece dincolo de obișnuit și îl lasă în mod răspicat în urmă, încă îmi caut identitatea în spațialitatea inerentă unei imagini care mereu se întrevede la orizont și este stocată, cu o rezoluție de o secundă, într-o oglindă a sufletului.

Cum bine remarca scriitoarea Hannah Arendt: *"Semnătura unică a fiecărui artist, sensibilitatea ei fără precedent față de stil dovedesc o preocupare pentru acele trăsături prin care artistul își depășește iscusința și măiestria într-un chip asemănător cu felul în care unicitatea fiecărei persoane depășește suma totală a calităților sale."*

Leadership: Poți să determini accentuarea lui "Unu" în planul evoluției formelor de comunicare vizuală și emoțională, într-o succesiune firească de consecințe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut?

La un moment dat am văzut un tânăr de vreo 17 ani îmbrăcat sport, cum îi înmâna altuia propria sa pelerină de ploaie. În alt moment, unul dintre câștigătorii de pe podium s-a oferit să doneze premiul de 350 RON unui sportiv aflat în scaun cu rotile. N-am putut să nu observ nici felul cum au intervenit unii alergători pe traseul montan, atunci când alții nu știau încotro să se îndrepte. Se crease un mediu cu adevărat prietenos, de neuitat, accesibil, și deci în totalitate neconcurențial, cu toții fiind parcă tensionați, activi în căutarea unei lumi duale în care unul aparține celorlalți, și ceilalți aparțin doar unuia singur.

„Unul" este cel mai bine exprimat în forma unei „acceptări a multiplicității". Faptul de a fi în număr mare, este rezultatul cercetării acțiunilor unui număr mai mic de indivizi. Deci, se cuvine să precizez mai întâi ideea că niciun om nu este o apariție izolată, singulară. Leadershipul este un element de accentuare a lui "Unu" în planul evoluției formelor de comunicare vizuală și emoțională, într-o succesiune firească de consecințe care nu te împovărează niciodată de efectele unei perspective analogice, din trecut.

Un alergător de cursă lungă este exemplul acestei gândiri: mi-am dat seama că sunt responsabil pentru emoțiile celorlalți într-o lume în care există doar "unu în multiplu". Vă repet. Momentul în care sunt cel mai fericit este atunci când vreau să cunosc preamărirea Eului din mine, pentru a împlini așteptările propriei individualități. Doar astfel pot să-mi pot desăvârșesc un caracter de vioiciune, de spontaneitate și de libertate față de orice limitare.

Destinul transformărilor majore care au loc în leadership depinde de concretizarea unei confruntări duale: să duci o luptă cu tine însuți pentru o lume în care exiști doar ca echivalent al unui multiplu de 1,1.

Principiul "Unu în Multiplu" se aplică situației în care un singur om depinde de alți oameni pentru a-și reconfirma hotărârea de a fi unic, respectând cerințele minime stabilite de vocea autorității care spune: "ești mai mult decât ai devenit într-o lume în care fiecare merge pe drumul lui".

Şi, ca să închei, mai spun doar atât. Există doar două consecințe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut: nu există recompensă pentru fapte, ci pentru intenția care a generat fapta. Şi, apoi, nu contează ce obții la finalul cursei, ci contează cât dai din tine ca să reușești o schimbare pe plan motivațional.

Cu ce am rămas în minte și în suflet? Faptul că oamenii aceștia nu dibuiesc prin lume ca orbii, și nici nu se împleticesc ca bețivii într-un continuu dialog cu ei înșiși, pe un urcuș întortocheat, abrupt, zigzagat, pe care mulți se fac că nu-l sesizează. Uneori ei se opresc într-un loc, privesc în jurul lor cu veselie, cu dor. Alteori privesc spre pământ să vadă cum crește-o floare, admiră chiar și cel mai mic fir de iarbă, ascultă chiar și cel mai mic „zgomot"

al naturii. La urma urmelor, cred că fiecare alergător are ceva din trasăturile unui artist...

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-unu-in-multiplu.html

Principiul valorii umane în prezentul continuu al veșniciei

On Aprilie 11, 2022

Valoarea ta nu este nu este nici mai mare, nici mai mică decât cea pe care ți-o stabilești singur în cursa împotriva destinului.

Aș fi vrut să-mi fac din scopul vieții o idee magnifică, o combinație fără precedent de experiență, talent și ambiție, să iau întâia și ultima oară o decizie corectă pentru care să nu regret nimic. Nicio interacțiune anterioară cu alte idei nu se dovediseră eficiente și profitabile, nicio ocazie de a mă afirma nu-mi ieșise în cale. Cu aceeași căldură cu care focul mistuie pădurile, aș fi vrut să-mi concentrez întreaga energie asupra unei ținte propuse, bine gândite și definite, să fac din mine însumi un soi de Magellan care, cu acea mare efervescență intelectuală degajată dintr-un temperament tenace și feroce, face din scopul vieții sale o obsesie magnifică.

Dar, cu adevărat, lucrurile nu stau ca în cărți, iar cărțile nu schimbă lucrurile și nici ideile mărețe, și nici măcar nu separă scopul de acea idee simplă, dar fixă, capabilă să-ți orienteze mai ușor și mai precis viața personală și profesională, cu un efort mic. Nu este deloc ușor să-ți depășești limitările mentale și să-ți amplifici respectul de sine, țintind cât mai sus cu putință, inspirându-te din entuziasmul și energia degajată de marile evenimente. Într-adevăr, dacă aș fi avut o idee fixă, și credeți-mă am avut numeroase ocazii să-mi fabric asemenea idei, poate că aș fi acționat ca o lupă: mi-aș fi concentrat întreaga energie asupra țelului propus.

În ciuda acestui lucru, am căutat o alternativă a reușitei sub influența unei conștiințe care m-a ajutat să fiu mai bun, mai înțelegător și să îmi depășesc câteva limite pe care le aveam și, în sfârșit, ca o chemare profetică, să dovedesc finalitatea unei idei în care oamenii sunt dispuși să creadă. Ca și în cazul lui Magellan, am pornit de la o idee greșită, *una cosa da poco* , și am ajuns să culminez cu o victorie: realizarea progresivă a Marii Opere Hermetice, această mega-cascadă numită Elekmesithus (un nebănuit avânt spre veșnicie), care curge dintr-o stâncă uriașă aflată la marginea unei prăpăstii: "Oglinda Ego-ului"

Leadership: Distanța pe care o ai de parcurs spre reușită ajută la crearea unei senzații de măreție, în paralel cu formarea sentimentul de "sens al valorii umane organizat într-o reprezentare a sinelui Suprem" ?

Până la urmă, orice încercare de a fi altcineva devine un teren fertil pentru depășirea Ego-ului, o justificare pentru instituirea unei diferențieri între Sinele Suprem și Sinele Divin cu sprijinul intelectiv și speculativ al sufletului: *Thanusintreck* (unitatea adevăratei credințe întemeiată de Hristos) la care omul nu poate ajunge fără sprijinul exclusiv divin. E nevoie și de niște cunoștințe solide de alchimie. Şi uite așa, încercând să observ realitatea obiectivă prin oglinda propriei subiectivități, cu totul de necrezut, am început să-mi amplific respectul de sine, țintind cât mai sus cu putință. Peste mări și țari, peste toate hotarele de timp, peste toate distanțele aflate sub matca lumii.

Sinele Suprem a dat măsura valorii mele, putând fi tradus prin: "am devenit persoana la care aspirat să fiu". Este un simbol al aspirației spre desăvârșire. Sau un indiciu al aspirației spre libertatea spirituală.

Până la urmă, toate lucrurile, toate evenimentele, tot ce mi s-a întâmplat, conjunctural sau preferențial, m-au condus la obținerea unei vederi mai largi decât eram obișnuit. Ştiind că energia se îndreaptă întotdeauna în direcția gândurilor, și că intuiția, prin intermediul unei senzații subtile de măreție, își face mereu loc printre legile minții, mi-am putut depăși

convingerea despre valoarea de sine. Numai timpul nepieritor va dovedi cât de uitată este lumea pe care mi-o construisem ca pe un fel de mediator neserios, înainte de a mă îndrepta spre realizarea unei deveniri care, de fapt, nu se încheie. Sau dacă se încheie, de fapt se reia.

Leadership: Avântul cu care tinzi spre absolut se materializează printr-o hotărâre exemplară dusă la limita geniului, grație unei fapte exemplare care se propagă la nivelul promovării mitului destinului total?

Şi, ce altceva rămâne de fuzionat, între credință și tăgadă, între disciplină și spontaneitate, între rigoare și libertate, decât puternica faptă, de toți râvnită și numai de mine înfăptuită, acea mangâiere lină a cununii biruinței: descoperirea unei noi forțe fundamentale a naturii, tradusă prin hotărârea exemplară, dusă la limita geniului, de a ajunge la adevărul despre mine.

Da, a fost cu putință. Într-un singur moment al vieții, într-o secundă astrală - mistuitoare ca soarele, reținut de geografie într-un arhipelag de încurajare, mi-am dat seama că pot să fac mai mult decât credeam că pot face. Şi asta a schimbat totul. Tocmai omul care nu înțelegea mai nimic a putut cuprinde în propria-i solitudine, ca o vâlvătaie a gloriei, lauda cerească, universală, transformând-o alchimic într-o acțiune de coborâre a lui Dumnezeu la om și de înălțare a omului către Dumnezeu, prin credință și colaborare liberă.

Şansa unui avânt spre absolut s-a materializat într-un semn profetic care depășise orice închipuire. Poate că trebuia de la început să ader la un anumit algoritm care să ordoneze crescător elementele unei vaste cunoașteri de pe diagonala principală a unei matrice date, garantând obținerea unui "Ab Solutus", efectul unui avânt speculativ spre înălțimile inteligibile, *la forma de una carrera tumultuosa hacia el infinito del mundo.*

Rețineți ce vă spun acum. În imensitatea ei, și într-o singură clipă, puterea lui Dumnezeu poate umple spiritele rătăcitoare cu cea mai înaltă știință, dar numai la timpul hotărât, numai când astrele se aliniază și când Mercur nu este retrograd. Așadar, singurul lucru pe care l-a cerut destinul de la mine, într-o vreme zbuciumată de tranziție, a fost așteptarea până la timpul dinainte hotărât, grea povară pentru cei fără credință, sclipitoare lucrare pentru cei care vor înfăptui minuni.

Leadership: Avântul tău spre reușită poate fi interpretat ca un îndemn de „a te abandona unei vederi mai îndepărtate", până ce atingi un grad de conștiință care este însăși măsura unei capacități profetice ce nu încetează să te uimească?

Mai ales de la Magellan, destinul a cerut un preț mare înainte ca el să devină eroul lumii după realizarea faptei exemplare. Iar scriitorul Ştefan Zweig a ilustrat cel mai bine marea valoare, sclipitoarea superioritate a lucrării geniului, sublima manifestare a energiei latente focalizată spre cerurile veșniciei:

"Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privință, exemplul lui Magellan - fapta lui aproape uitată - a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu și hotărât înainte de o pasiune, se vădește la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreața lui faptă a arătat că un singur om, cu scurta și trecătoarea sa viață, poate transforma într-o realitate și într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorință, numai un vis pentru sute de generații."

Nu este nicio exagerare. Acesta este adevărul curat: valoarea mea este infinit mai mare decât am crezut vreodată că este posibil. Dar trebuie reținut un lucru important, care mereu scapă atenției generale: numai un om cu o voință neclintită, fiind gata să sacrifice totul, tot ce

posedă în lumea aceasta pământească, va fi demn să cuprindă între aripile infinitului o idee capabilă să treacă pragul veșniciei. Pentru ca o faptă să câștige timp, să smulgă o părticică din infinit, nu-i de ajuns ca autorul ei să pornească într-o lungă și periculoasă călătorie, el trebuie să se înapoieze cu cel mai prețios câștig ce există în lumea aceasta: o nouă conștiință.

Leadershipul are ca finalitate următoarea mențiune: "Valoarea omului este dată de măsura convingerii sale legate de propria valoare, ca singură modalitate de a ajunge la nivelul puterii Destinului."

Principiul valorii umane în prezentul continuu al veșniciei dezvăluie de fapt puterea omului de a se impune în fața unui destin care, chiar dacă impune mult chin și suferință, îl conduce spre împlinirea unei fapte exemplare care-i va asigura saltul spre nemurire.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-valorii-umane-in-prezentul-continuu-al-vesniciei.htm

Principiul vederii de dincolo de văz

On Mai 16, 2023

Ceea ce vezi în interiorul tău este ceea ce altora le scapă din vedere cand privesc în exteriorul lor.

Fiecare om povestește, prin imagini, dar și prin forța cuvântului folosit cu meșteșug, un fragment al vieții lui. Alții, mai deschiși asupra propriei lumi interioare, introducându-se în interiorul unui bucle de reacție și control, își manifestă emoțiile, gândurile și starea de spirit ca și când s-ar arunca cu ochii deschiși într-un delir experimental, aducător de noroc într-o poveste magică. Inima bate, mintea creează, sufletul absoarbe, iar trupul se mișcă elegant în forma unei margarete de câmp, într-o eternă și superstițioasă joacă.

S-a întâmplat după concursul de semimaraton. Petrecere. Muzică, voie bună. Multă mâncare. Şi dans. Bineînțeles, dans. Dar nu oricine știe să danseze la fel de grațios, atât de plin de viață, precum "Numărul 47". O căldură plăcută îi cuprinde tot corpul, zâmbește de parcă s-ar plasa într-un miraj, mereu la jumătatea drumului dintre real și fantasmagoric, păstrându-și valoarea de referință numită "Rebound Number". Eleganța cu care se mișcă, nota de atipic pe care o transmite în jur întrece orice voluptate a fluturilor de câmp, știind că orice bătaie de aripi poate să se transforme într-un uragan.

Omul cântărește vreo 98 kg, dar nimeni nu-i observă greutatea în timpul dansului, atât de ușor își ondulează trupul, șoldurile, în bătaia blândă a vântului primăvăratec. Nu este câștigătorul concursului, nici pe departe, dar pentru mine este laureatul, eroul zilei, genialul, *o ímpeto de uma exaltação contínua e incansável*. Toți ceilalți s-au risipit în uitare, cu tot cu medaliile lor. Dar el, sufletul petrecerii, simbolul puterii de viață, rămâne o cunună de lauri pe timp îndelungat, triumfător ca un zeu tânăr. Iar culorile aurei sale de supererou, revărsate din al său neprețuit tezaur al eleganței și grandorii, trebuie musai să strălucească ca într-un tablou de Paolo Veronese.

Leadership: Viziunea ta poate să depășească limitele unui orizont care nu-ți aparține, dar aparține scenariului care recuperează conținutului propriei tale ideații?

Își concentrează imaginația creatoare într-un miraj din care nu și-ar dori să mai iasă. Felicitări ! Gloriei sale i se cuvinte, cu siguranță, o aleasă apreciere, cu aceeași măsură în care Alexandre Dumas își descria personajul cheie în romanul "Mâna Providenței":

"Pare ciudat cât de mult mă preocupă acest om. Are pentru mine atracția necunoscutului. Niciodată n-am resimțit o mai înflăcărată dorința de a pătrunde în tainițele unui suflet. Există ceva în el care mă atrage într-un mod invincibil. Poate că nu-i decât o aparență, poate că, așa cum mi s-a întâmplat de atâtea ori, este doar o vedenie, dar una care mi-a schimbat viața pentru totdeauna."

Şi cum se vede omul acesta? El se vede ca un învingător, exprimându-și starea de fericire prin intermediul dansului și a muzicii, chiar dacă lumea nu știe acest lucru. Dansul este starea de grație a învingătorului care-și depășește limitele, și nimeni nu bănuiește ce se petrece în interiorul lui. El se simte învingător chiar dacă nu a urcat pe podium, și continuă să danseze în timp ce toți ceilalți și-au epuizat energia și dorința de a fi în centrul atenției.

Leadership: Poți să descrii o emoție capabilă să genereze o imagine de mișcare, încât să reprezinți o atracție pentru imortalizarea unui moment care de cele mai multe ori scapă tuturor printre degete?

Iată povestea vizuală care trebuie imaginată de cel care privește realitatea cu alți ochi. Un om oarecare, unul care trece total neobservat în timpul concursului, dintr-o dată devine strălucitor în fața tuturor ochilor din jur. Se simte foarte bine acolo unde gândurile se suprapun între plutire și uitare, între visare și renaștere, aventurându-se în extazul unei transe, într-o stare abstractă a conștiinței în care toate sunetele și senzațiile se contopesc. Din acest tablou răzbate aurora unei dezinvolturi sănătoase.

Senzorul lui de mișcare poate fi ghidat de dorința de a se depăși, de o intensificare a abilităților mentale și fizice sau de căutarea extazului mistic, existând într-un tablou colorat care însuflețește, devine viziune, și prinde contur într-un mod extrem de natural și expresiv. Şi încă câte nuanțe, câte infinitezimale deosebiri nu poți cerne atunci când îți propui să găsești o ieșire din anonimat, prin intermediul unei mișcări care deschide orizonturile, o formă de intervenționism în peisajul aproape ireal al unei zile dedicate evadării de griji.

Leadership: Ești în stare să creezi un tablou viu care să evolueze în fața privitorilor, într-un moment de mare încărcătură emoțională care are marele avantaj al transmisibilității?

"Să aveți parte de un tablou viu care evoluează în fața ochilor voștri", cam asta exprima atitudinea Omului Zilei, corelat cu persistența unei dezinvolturi particulare și a spiritului improvizatoric. Dansul lui neașteptat, înaripat cu ritm, cu umor, cu farmec, era un moment în care se regenerau, apăreau celulele tinere și forțau măsura într-o oarecare normalitate, forțau într-un sens benefic reînnoirea sângelui său de Miltiades. Sau, poate că el a găsit un nou mod de a-și pune gândurile în ordine în crearea unui spațiu interior, în alegerea paletei de culori și a unui fond artistic care fac dintr-un tablou un spațiu sigur al bucuriei și satisfacției pentru privitori.

Ştie că viața e un vis, un dar, un tablou, și cât de frumos este văzută depinde doar de el. Era pentru o certitudine, un fel de steag de luptă, un fel de instinct de putere stropit cu acea substanță invizibilă a timpului prins cu clipa în sac. Capabil să surprindă pulsul intim și viu al evenimentului, degajarea lui având marele avantaj al transmisibilității, și-a construit imediat un fel de imagine a superiorității, sau mai bine zis, dansul era un fel de mărturisire în imagine a vocații sale spre lumea artelor frumoase. Dansul lui rămâne lumina ochilor celor care l-au privit.

Pe scurt. Tot ceea ce ochii mei au captat azi, dansului omului necunoscut, părea un fragment extras din romanul "Trilogia New York-ului":

"Omul era un spațiu inepuizabil, un labirint de pași interminabili, și oricât de departe ar fi mers sau oricât de bine ar fi ajuns să cunoască împrejurimile, întotdeauna rămânea cu impresia că se rătăcise. Că se rătăcise în sine însuși. Se simțea de parcă s-ar fi lăsat pe sine în urmă și atunci, abandonându-se mișcărilor fine, bine coordonate, și reducându-se la un ochi care vede, reușea să fugă de obligația de a gândi, iar aceasta îi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, un gol interior sănătos. Mișcarea era esența lucrurilor, impulsul prin care punea un picior în fața celuilalt, permițându-se să se lasă purtat de mersul propriului corp."

Ca să-ți cultivi vocația spre cunoașterea vieții interioare a omului, trebuie să fii capabil să vezi interacțiunea exteriorului cu el, fără să te lași purtat orbește de valul pasiunii lui.

Principiul vederii de dincolo de văz surprinde evoluția unei activități de constatare a unei stări de fapt. Pe omul respectiv eu l-am văzut învingător, chiar dacă nimeni altcineva n-a știut să-l vadă învingător. Şi cum mă văd pe mine însumi? Tot un învingător. Fiindcă leadershipul este un schimb necesar, prin pătrunderea exteriorului în interior.

Nimeni nu vorbește despre medaliații care au urcat pe podium. S-a ales praful de imaginea lor. Succesul n-a durat mai mult de-o clipă. Dar "Numărul 47" este viu, încă îl văd dansând. El este adevăratul învingător, fiindcă despre el citiți voi acum, cu el v-ați identificat câteva momente, el a rămas în sufletul vostru. Toți ceilalți participanți la cursă s-ar spune că nici n-au existat, nu vorbește nimeni despre ei. Dar de "Numărul 47" vă veți aminti întotdeauna, chiar dacă nu l-ați văzut realmente niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-vederii-de-dincolo-de-vaz.html

Principiul visului desprins dintr-o singură privire

On Iulie 14, 2020

Privirea aruncată într-un vis care te luminează este identică cu sporirea concentrării ochilor de artist în direcția regăsirii sale divine.

Am avut parte de un vis răscolitor, imprevizibil, dar expresiv, care parcă dă sens numai unei opere de artă semnată *Admystierdhes* (produsul unei creații care domină divinul). Şi în acest vis straniu, mai luminat decât stelele nopții, mai complex decât simplul acord al culorilor de ulei, mi-a apărut un splendid trandafir roșu, de culoarea sângelui de maur. Numai că atât visul, cât și trandafirul sângeriu păreau că izvorăsc dintr-un suflet enigmatic pe care în alt secol, vechii cabaliști l-au glorificat în pagini demne de istoria unui neam nemuritor.

Arta unește realul cu irealul într-un soi de atitudine creatoare prin care artistul își justifică existența extrasă din știința cerurilor divine. Iată de ce visul, fin cântărit cu o minte artistică sortită pentru pictura peisajului de mare profunzime, surprinde categoric printr-o frumoasă stratificare vizuală a diverselor corelații metaforice. Mă refer aici și la noutatea accesibilă într-o călătorie astrală, printr-o proiectare a exprimării emoționale deschise, autentice, spontane, într-un spațiu al cărui cuvânt de ordine este ficțiunea.

Într-o bună zi voi privi în urmă și-mi voi aminti visul, atât de viu, atât de profund, atât de necesar actului artistic, și poate că astfel voi înțelege măcar o mică parte din planul lui Dumnezeu în privința destinului meu. Trandafirul este parte din visul unui artist, tot așa cum artistul care accede la conștiința divină face parte dintr-un spațiu privilegiat, în care toate aspectele SINELUI se unesc în UNUL.

Tot ceea ce conștientizează artistul, rezultând din esența regăsirii sale într-un joc al hazardului care, de asemenea, este un alt vis de apropiere cu imaginarul unei lumi prea puțin cunoscute, face referire la efectul exercitat de opera sa asupra vieții spirituale sau a sensibilității omului. SINELE restrâns în UNUL este punctul de plecare cel mai convenabil pentru o tratare comprehensibilă a artei care începe cu armonia dintre Divin și Lumesc, dintre Cer și Pământ, dintre Creator și Creație.

Leadership: Opera pe care o creezi se poate constitui într-o artă a "privirii duble", în care emoția joacă un rol de prim plan la nivelul unei manipulări artistice data de fundalul unei imagini memorabile?

În vis, trandafirul mi-a spus cu acea simplitate și căldură a rostirii unui mare artist:

- Privește în jur fără să te privești tu însuți cu ochii care ești privit de lume. Încearcă să simți cu ochii tăi doar ceea ce este pregătită privirea ta să înțeleagă într-un timp care a scris o istorie a spiritualității umane, neatinse de viforul uitării și al deșertăciunii. Iar dacă tot ceea ce simți se recunoaște într-o privire plină de înțeles, din partea unui timp fidel voinței divine, atunci felul artei tale se va constitui într-un cald și expresiv omagiu adus talentului creator, care e același omagiu adus vieții de dincolo de moarte.

I-am ascultat sfatul. Am luat privirea mea, cu aceeași ușurință cu care pictorul încearcă vopseaua pe hârtie înainte s-o aplice pe șevalet, am înălțat-o deasupra privirii lumii, și mi-am pus speranța în alteritatea spirituală cea mai ridicată. Pictura devenise o parte a privirii minuțioase, cât se poate de frumoasă într-un tablou al cărui privitor își dă seama, în mod limpede, cu toată puterea, de rostul clădirii unei culturi speciale pentru artă. Iar dacă aș fi reușit să-mi oglindesc neîncetat privirea, cu mândrie și admirație, în lumina unor ochi care

își lărgesc vizibil orizonturile, atunci poate, doar poate, aș fi reușit să însuflețesc o poveste ce coboară din negura vremii și devine realitate în fața șevaletului.

Tot din același motiv, al visului ce mi-a năucit existența în timpul somnului, ochii mei speciali s-au întors sentimentali, cu o privire fructificată într-o viziune care înseamnă depărtare, spre cuvintele lui Umberto Eco din romanul *Numele Trandafirului* :

"Un vis este o scriptură, și multe scripturi nu sunt altceva decât vise. Cu toate acestea, cu cât mă gândesc mai mult la visul tău, cu atât îl găsesc mai plin de înțeles. Poate nu pentru tine, ci pentru mine. Iartă-mă că pun stăpânire pe visele tale, ca să-mi desfășor mai departe ipotezele; da, știu, e un lucru urât, n-ar fi trebuit făcut. Dar cred că sufletul tău adormit a înțeles mai multe lucruri decât am înțeles eu... treaz."

Leadership: Imaginea pe care ți-o conturezi față de o lume percepută în mod subiectiv oferă posibilitatea adăugării unei dimensiuni emoționale la un proces imaginativ care amplifică experiența de cunoaștere în UNU?

Visul meu corespunde descărcării unei trăiri spirituale profunde prin reflectarea obsesivă a imaginii unui trandafir "Double Delight", și o face bine, prin creația unui artist de marcă care știe să vadă într-o pictură prea plinul propriei sale ființe. Însemnările mele pline de metafore, pline de gânduri, pline de culoare, confirmă acest lucru. Eu și visul. Ochii acestor doi coordonatori ai facerii lumii se disting numai din apropierea spiritului naturii, spirit evocator de artă, de lumină, de sentimente. Iar trandafirul veghează în taină asupra rezonanței noastre, el fiind numitorul comun al alianței plină de noblețe dintre actul de creație și ființa spirituală.

Într-o bună zi voi încerca să scriu un tratat estetic despre ochii mei profunzi, pentru ca privirea-mi atât de senină, afectivă, să cuprindă un întreg orizont artistic. Să însuflețesc un obiect artistic este o ficțiune, dar să însuflețesc un corp al naturii este un perpetuum mobile de ordinul unui suprarealism ce poate fi explicat prin legătura dintre limbajul operei de artă plastică și metafizica unei realități întoarse.

Desigur, nu aș încerca să descriu un fenomen psihologic apărut în timpul somnului, mai ales cu privire la artă, fără să urmăresc forța de iradiere a unor nuclee metaforice revelatorii în raport cu transcendența unei alte lumi în lumea mea. Visul vede prin intermediul privirii mele acea artă a dialogului dintre fiorul sublim al plăcerii de a trăi o poveste fără sfârșit și fiorul sublim al încântării spontane câștigate în fața eternului mister artistic.

Experiența de cunoaștere în UNU reflectă un element important al asemănării dintre Dumnezeu și om, și anume nemurirea - obținută prin prisma unei creații veridice care amestecă voit registrul fantasticului cu cel al miraculosului.

În sfârșit. Dacă după tot ce ai citit aici ți-am lăsat impresia de veridicitate a visului ce te pune serios pe gânduri, luând în calcul compromisul dintre un arhetip al imaginarului și un arhetip al sensibilității umane, înseamnă c-am izbutit o apropiere de esența artei: ficțiunea plină de vitalitate, deschiderea zborului spre cerul unei alte lumi, de neuitat.

Pe această cale, subtilitatea unei filosofii a existenței, predispusă la încercările artei de a mă defini prin prisma concretului din planul naturii, ca o împlinire a acordului dintre viziune și vocația de creator, ar putea fi acordată rodului unei noi forme de interiorizare: *Samizordesthru* , dovada subtilității unei trăiri poetice ascunsă în spatele unei imagini metaforice.

Textele mele sunt pline de experiențe subiective. Uneori, interpretarea cuvintelor cu duble

înțelesuri sunt trecute printr-o proiecție a dorințelor nemărturisite. Limbajul plin de simboluri nu oferă totdeauna chei potrivite pentru lacătele nedeschise ale sufletelor tuturor cititorilor mei, dar pentru cine îl înțelege, el construiește punți de la inimă la inimă. Poate că acesta este un aspect definitoriu al suprarealismului, și va rămâne tot timpul prezent într-un efort de a mișca o întreagă lume spre un singur ideal: libertatea totală de expresie.

Arta care poate contribui la popularizarea leadershipului are ca factor declanșator privirea aruncată în interiorul unui vis de veacuri trăit (ca într-o poveste) cu ochii unui artist capabil să creeze capodopere complet neașteptate și incredibile.

Principiul visului desprins dintr-o singură privire are puterea să emoționeze o întreagă lume numai și numai dacă artistul reușește să redea asemănarea dintre un limbaj plin de simboluri și transpunerea sa într-o lume suprareală, de esență, care nu se mai destramă.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-visului-desprins-dintr-o-singura-privire.html

Privește această imagine și include-te în ea

On Septembrie 15, 2021

O experiență sensibilă vizează întipărirea unei amintiri de neuitat pe care vei dori să o împrospătezi mereu.

Am triumfat sâmbătă la concursul de semimaraton. Nu din punct de vedere al locului pe care l-am obținut în clasament, nici ca protagonist al vreunui spectacol de zile mari. Am triumfat pentru că am fost alături de oameni deosebiți, am triumfat pentru că sora mea a obținut un loc excelent, neașteptat, după numai un an de antrenamente.

Niciun alergător nu a participat la concurs pentru lucruri obișnuite, și nu găsesc în asta nimic deosebit. Dar fiecare a strălucit în felul lui.

De exemplu. Un alergător oarecare s-a oprit și a ajutat o doamnă în vârstă să se ridice după ce și-a luxat piciorul în urma unei alunecări nasoale. Un alt alergător a făcut cele mai spectaculoase imagini, renunțând la un loc mult mai bun în clasament. Un altul s-a întors 4 km doar ca să rămână lângă prietena lui (de care nu aflase că se înscrise). Și nu am putut să nu observ felul cum au fost felicitate de crainic ultimele două concurente ajunse la linia de finnish, a fost cu totul minunat și motivațional.

Dacă fiecare din concurenți a triumfat prin ceva, acel ceva a fost lucrul obișnuit care pare atât de banal, încât nimeni nu-l observă. Tu vezi campionii pe podium, dar campionii trec pe lângă tine și nici nu se uită în urma lor. În acest caz, eu am triumfat tocmai fiindcă am privit în urmă, și cred că am jucat un rol de frunte în coordonarea eforturilor de a aduce în prim plan spectaculosul.

Leadership: Poți să-ți maximizezi capacitatea de a înțelege realitatea esențială a experiențelor sensibile, surprinzând doar ceea ce este relevant pe parcursul unei activități intense care generează amintiri de neuitat?

Iar dacă vei triumfa oricând prin ceva, acest lucru este posibil cu ajutorul privirii. Să observi oamenii, lucrurile sau întâmplările care nu se pot "deghiza". Fotografiile nu servesc la nimic, fiindcă deghizările ulterioare pot să le răpească orice valoare.

Un alergător care se concentrează doar asupra obținerii unul loc fruntaș pe podium va fi surprins ca un moment trecător și încurajator, ca ceva cu care se poate identifica toată lumea. Dar el nu va fi perceput ca un fel de descătușare din rigorile realului, nici ca o consecință a activității mentale constante, nici ca o asumare a responsabilității față de propriul sens existențial.

Și ce poate fi mai spectaculos decât a face utilă înlocuirea dorinței de a ajunge pe podiumul de premiere, cu o discreție inatacabilă a privirii. Este vorba de micro-realismul cotidian, ilustrând lumea concretului banal și a întâmplărilor mărunte din care este făcută viața omului. Trebuie doar să privești și să descoperi acele lucruri care nu sunt considerate demne de interes, eventual ceea ce este privit cu un oarecare scepticism.

La fel cum amprentele degetelor nu pot fi înlăturate cu ulei fierbinte sau cu fier înroșit, deoarece epiderma se reface și reproduce toate punctele caracteristice ale amprentelor, tot așa ștergerea zonelor trunchiate ale unei imagini nu are niciun efect, nici nu poate fi limitată la un anumit mesaj.

Relevant aici este realitatea esențială a experiențelor sensibile prin care treci, pline de emoții și momente intense, care te pot îmbogăți spiritual și te vor ajuta să devii cine ești în esență. Nu este vorba de acele experiențe care te captivează prin spirit competitiv și hazard, nu acelea care te ajută să-ți lărgești orizonturile, nu acelea care te fac mai puternic, nu acelea care te inspiră să mergi mai departe. Ci acele experiențe care te conving să vezi că aparții aceleași realități ca și sufletul tău.

Leadership: Poți să te implici în conducerea unor întâmplări, fără să iei decizii importante și fără să schimbi cursul lor, prin intermediul experienței de viață evidențiată într-o imagine rară?

Asta este ceea ce numai un artist face: el constată că lucrurile frumos împachetate nu leagă întâmplările spectaculoase. Într-un timp record, și anume între două sau mai multe situații banale, se petrece o schimbare, ca un fel de extindere a unei fotografii ce surprinde realitatea lumii sensibile văzută prin ochii unui artist care nu pierde din vedere niciun detaliu al imaginii pe care o creează din fragmente de memorie (convergente spre un același ideal de frumusețe plastică în mișcare).

Da. Un punct de mișcare este o aruncare a luminii asupra unui orizont de taină în care trebuie să mai încapă și altceva decât imagini și acțiuni, altceva decât realitatea obiectivă, altceva decât elementul concret exprimat la prima vedere.

Prin urmare, dacă sunt un artist, este pentru că știu să adun acele întâmplări reale în urma cărora pot învăța ceva fără să fiu nevoit să iau atitudine. Iată, deci, ce înseamnă să fiu în conducerea unor întâmplări fără să iau decizii importante, fără să schimb cursul lor.

O imagine care creează amintiri de neuitat te poate învăța să acorzi o mare mare importanță realității pe care nu contenești să o refaci prin analogie cu simbolul întâlnirii dintre "interior" și "exterior", exprimat prin *Estankandyr* , acea facultate a intuiției suprasensibile de a controla lumea lăuntrică și cea exterioară recurgând la forță și expresivitate artistică, la impresionism.

O imagine te poate învăța să fii în conducerea unor întâmplări, fără să iei decizii importante și fără să schimbi cursul lor, atunci când ceea ce te individualizează indică un instantaneu care devine "viral" în toată lumea.

Privește această imagine și include-te în ea prin intensitatea trăirilor pe care ea le generează. Pentru ca leadershipul să fie inclus în acest plan, imaginea trebuie să devină un suport care invită privitorul să participe la un "joc" al multor de viziuni și emoții. Totodată, imaginea trebuie să devină un mijloc de comunicare sensibilă între privitori și un mediu astfel descoperit, devenit apropiat, cunoscut.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-aceasta-imagine-si-include-te-in-ea.html

Privește, acesta este leadershipul meu !

On Octombrie 31, 2010

Un lider adevărat are mereu în repertoriul său ceva care exprimă înălțimea "operei" sale admirabile.

Am stat multă vreme în preajma maestrului. Acesta este unul din lucrurile din viața mea de care pot spune că sunt cu adevărat mândru. Pentru că el, un om profund, care știa să se comporte simplu și uman în relațiile cu ceilalți, și posedând un bagaj apreciabil de cunoștințe, mi-a deschis ochii către tot ce este mai frumos și mai bun în această lume. Mi-a împărtășit din secretele antichității, din înțelepciunea anticilor și mi-a predat istoria artelor. M-a învățat cum să citesc operele marilor artiști, și cum să înțeleg arta lor.

Arta maestrului meu era desăvârșită. Picturile sale erau de o frumusețe inegalabilă, și cu siguranță aveau o incontestabilă valoare artistică. Însemnele marelui său stil erau: claritatea compoziției, simplitatea, măsura și echilibrul. Cu o ușurință și o spontaneitate nemaivăzute, el își schița mai întâi pe pânză, cu creionul, ceea ce dorea să picteze – idei pe care de cele mai multe ori le combina cu altele. Apoi se gândea la combinația de culori, după care trecea la realizarea picturii.

- Sunteți un om cu totul superior, i-am spus într-o zi, cu admirația fără margini pe care i-o purtam.

Privindu-mă cu bunătate, o bunătate pe care rareori o întâlnești, o bunătate pe care aș vrea să o văd măcar pe jumătate la oamenii pe care îi întâlnesc zilnic, maestrul mi-a răspuns cu glasul lui blând și hotărât:

- Nu, nu ! Te înșeli, Nicu. Nu sunt un om superior, ci doar un om care aspiră către superioritate. Voi fi superior numai atunci când creațiile mele vor fi absolut perfecte și vor găsi rezonanță în sufletul tuturor privitorilor.

Leadership: Calitatea "operei" tale este rezultatul unui consens de constituire a valorii de tipul "must see between colors and moods" ?

Frumosul este o noțiune relativă. Ceea ce socotim frumos în unele lucruri, nu mai apare la fel în altele. Așa este și în leadership. Ceea ce unor oameni li se pare frumos și bun, altora li se pare insuportabil. Însă, ideea de a-și concentra atenția asupra "creației" sale, astfel încât să o aducă la standarde cât mai înalte, îi conferă liderului o valoare mare. Căci la fel cum efectele picturale sunt obținute cu o știință rafinată, tot astfel efectele leadershipului se pot obține asimilând cat mai multe cunoștințe solide în domeniu. Este ușor de realizat acest lucru? Evident că nu. Dar merită efortul.

Calitatea operei unui artist este rezultatul unui consens atins de două forțe: amintirea a ceva ce niciodată n-ai să mai vezi și exemplul unei lecții de viață mereu prezentă în suflarea unei picături de tuș.

În fața acestei opere ne-am putea defini mai bine sentimentele folosind însăși cuvintele pictorului suprarealist Giorgio de Chirico: *"Fiecare lucru mă privește întrebător cu ochi misterioși. Înțeleg astfel că totul posedă un spirit, un suflet impenetrabil."*

Arta pe care o cultivă artistul, sub calmul și tăcerea unui timp care își încetinește mersul, între simboluri și semnificația lor, este abisul imaginarului compus din infinite taine ale căror uși odată deschise se dilată într-o lume-imperiu al fabulosului tratat în mod realist. Te simți ca într-un peisaj atemporal, aducând cu sine un rest de mare în care vâslesc frumosul și credința, fiiințele și neființele, toate inversându-și locul la cea mai simplă fulgerare a unui gând. În sfârșit, simți că ești prins prea mult într-o creație din care nu te mai poți desprinde.

Valorea de tipul "must see between colors and moods" se instalează în compoziția fiecărei opere, redând atitudinea intimă de compromis între diverse orientări, teme și motive, ca niște splendide stele călăuzitoare, după cântarul importanței fiecărei urmă de pensulă în ierarhia amintirilor care îl leagă pe artist de viață, predeterminandu-i prezentului și coordonându-i visele din viitor.

Leadership: Puterea ta strălucește în sentimentele pe care le investești în starea de recunoștință pentru ceea ce-ți dorești să-și amintească ceilalți pe fondul unui consum excesiv de artă?

Dat, totodată, calitatea "operei" unui lider este rezultatul unui consens al majorității. Am spus de multe ori lucrul acesta, deoarece cred cu tărie în el. Leadershipul pe care îl exercită liderul are o influență deosebită asupra oamenilor, asupra personalității lor, asupra capacității lor, respectiv, asupra evoluției lor.

Dacă liderul exprimă un sentiment șovăielnic în redarea propriilor sale viziuni și principii, atunci, fără nicio îndoială, el nu va reuși să-și dovedească superioritatea, iar în acest caz nu va fi urmat de nimeni. Însă, cu cât numărul celor care îl admiră este mai mare, cu atât "opera" sa va fi mai prețioasă. Majoritatea reprezintă constituentul esențial din care ia ființă opera, decizând care este măsura reală a valorii liderului.

Eforturile de realizare a unui consens de constituire a valorii și materializarea compatibilității depline între modelul tău de frumusețe și exigențele majorității, ar trebui să fie focalizate pe înțelegerea criteriilor lor de apreciere a frumuseții.

Leadership: Ceea ce era văzut inițial ca reper al artei de a te îmbogăți prin mijloace de relaționare cu trăirile autentice, s-a transformat într-un soi de atracție din care se dezvoltă o serie nouă de tendințe?

Nevoia de a conduce crește mereu, dar și atitudinea oamenilor se modifică mereu. Pentru ca leadershipul tău să se "vândă, adică să aibă priză la oameni, trebuie ca el să impresioneze prin ceea ce ești tu, printr-o înaltă ținută morală și profesională, prin inițiative benefice, prin acea sensibilitate și intuiție psihologică proprie artiștilor adevărați.

Un pictor iscusit știe că speranța belșugului său stă în paleta sa de culori și de aceea caută mereu să găsească o combinație care să anime un pic spiritele, o combinație de culori în stare să calmeze și să provoace în același timp. Tot așa și tu trebuie să îți însușești un set de principii sănătoase care să-ți exprime convingerile, și un set potrivit de practici și proceduri care să aibă efect de durata asupra oamenilor, care să fie în stare să le provoace o anumită afinitate față de tine.

Ca lider, este absolut necesar să ai în repertoriul tău ceva care să exprime înălțimea "operei" tale admirabile. La fel cum un pictor se pricepe de minune să folosească culorile, într-un fel îndrăzneț și precis, combinându-le în diferite variante - tot așa și tu trebuie să te pricepi de minune în a realiza și folosi propriul tău model de leadership, într-un fel îndrăzneț și precis, care să sugereze o spiritualitate aparte și să reliefeze talentul tău deosebit, combinând în mod inteligent toate acele elemente care îți pot pune cu adevărat în valoare potențialul.

O singură artă în materie de tendințe se dezvoltă neîncetat în cadrul leadershipului: crearea artisticului ca forma de depășire personală, cu titlul unui destin de legendă: *"I am the one and only ! "*

Această artă se ghidează după ideea potrivit căreia ceea ce simți atunci când îți vezi rodul muncii împlinit trebuie să prindă contur în mintea celor care vor să-și contruieasca propriul lor spațiu de forță în abilitatea de a comunica o angajare autentică în tratarea unei teme în plan emoțional.

Privește, acesta este leadershipul meu ! sugerează o chemare spre admirația cea mai înaltă și mai sinceră vizavi de mijloacele artei de a înfățișa stări din viața reală, din care transpare sensul unei traiectorii de destin spre un statut de legendă.

Concluzie: Un lider trebuie să aibă în "repertoriul" său ceva care să-l deosebească de ceilalți, dar care să fie unanim acceptat și adoptat. Acest „ceva" demonstrează calitatea leadershipului său.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-acesta-este-leadershipul-meu.html

Privește bine la ce spun ochii tăi

On Aprilie 16, 2020

Ideile mari încolțesc rar, și unii le mai și calcă în picioare, sau pur și simplu trec nepăsători pe lângă ele.

Există o relație specială între mine și natură, două prezențe active influențându-se reciproc, tot atât de intens precum creează artistul o pictură despre frumusețea naturii pe o pânză atât de gingașă încât aproape că îți este teamă să o atingi cu niște mâini nedeprinse cu mijloacele privilegiate ale artei. De pildă, iată, acum privesc cu mult drag, cu mult înțeles sufletesc, această frunză plină de viață, în formă de inimă, pe care un pictor iscusit ar surprinde-o în ipostaza de muză, simbol al unei înnoiri periodice, produs al unei sensibilități lirice.

Şi ea îmi vorbește cu o voce ciudată, ca un om matur, și eu o ascult intens, cu spirit de artist, și amândoi ne înțelegem de minune într-o capodoperă a creatorului numită *Arynexisthes* , sau momeala unei realități mai înalte. Poate că toată această pătrundere a mea în sânul naturii, privită ca o angajare afectivă într-un univers simbolizat, este doar consecința unui joc de lumini și umbre dintr-un labirint al mulțimilor poetice, într-un pluralism nedefinibil și non-descriptibil. Sau, poate că sunt captivul unei realități sui-generis aflată la marginea realității din sfera unui vis numit viață.

Actul de transfer al simțurilor de la un ochi de artist la o privire a naturii, perceput în materie picturală, este prin urmare un act de conversiune simbolică în dublu sens: mai întâi trebuie să surprind o realitate atât de profundă și subtilă într-o secundă astrală, încât s-o redau ca pe un centru al universului, apoi trebuie să-mi canalizez forța vitală artistică în subtilitatea unui mesaj cu mare putere de evocare a revărsării luminii dumnezeiești în ambianța sferei tainice de forță a planetei Pământ.

Leadership: Cum argumentezi apartenența ta la sfera realității din spațiul creației, prin prisma transferului de simțuri de la un ochi de artist la o privire a naturii?

În același timp, frunza poate fi exprimarea unei arte care își trage sorgintea din peregrinările unei perle, pe cât de mică pe atât de prețioasă, într-un deșert numit „I feel so much less alone". Pentru că nimeni nu știe să recunoască în ea o adevărată capodoperă vizuală și o poveste fără vârstă ce traversează spațiul și timpul, simbolizând totodată forța pe care o deține numai creatorul capabil să dăltuiască lucrările cele mai fine.

Mă simt atât gol fără privirea ei, încât privirea mea își poate pierde disciplina: aș fi în incapacitatea de adaptare la o răscruce a vieții. Privirile noastre denotă tendința ochilor de a devia mai mult decât este necesar spre arta unei noi Dumnezeiri. Chiar și prin astfel de convingeri superstițioase se reflectă sentimente, sau conștiința legăturii cu viziunea, cu puterea credinței investită în dialogul cu Creatorul lumii. Este aceeași putere despre care cineva spunea că nu este o simplă carte, ci însuși spiritul dinamic ce transformă viața întregii lumi.

Frunza mea se pregătește cu mult freamăt de orice i se încredințează, făcută să zboare prin fața ochilor expresivi care își datorează culoarea, căprui spre verde, tocmai expresiei unei realități mai înalte, ceva cu o semnificație mult superioară celei pe care i-ar atribui-o omul de rând. Şi eu îi încredințez împlinirea mea, visul meu, emoțiile mele, pentru ca ea să-mi încredințeze o parte din înțelesul verbului "a trăi" sub domnia unei naturi spirituale încorporată în jurnalul-schiță a unui artist de geniu.

Iar dacă creația mea este o creație a naturii care își cere dreptul la reprezentare pe o pânză fină de bumbac, printr-o imortalizare în eternitate, atunci mai rămâne de simbolizat abordarea vieții mele într-o manieră calmă, veselă, de o puternică expresivitate.

Leadership: Obiectul privirii tale te ajută să navighezi prin labirintul vieții într-o manieră care acordă valoare propriei creații, încât să determini o schimbare în ceea ce te reprezintă la nivel de Supraom?

Mi-aș dori să fiu o mică frunză, pentru ca vântul serii de toamnă târzii să o ducă în calea unei priviri ce nu uită nicio clipă frumusețea unei priveliști de vis. Poate că o frunză asemănătoare celei care m-a inspirat pe mine, completându-mă cu spiritul ei generos, cu povestea ei emoționantă, a trecut prin câmpul vizual al unui doctor, cum este celebrul doctor Corneliu Duda din Târgu Mureș, care la prima oră de curs obișnuia să scrie pe tablă aceste rânduri:

Însăși simțirea inimii mele primește pulsația unui atare model liric. Nu oricine reușește asta. Căci am observat o frunză, și ea m-a observat pe mine, felul cum o privesc cu ochii larg deschiși, plini de sentiment. Şi observându-i forma plină de mister, care vorbește inimii, așa cum vântul a așezat-o la picioarele mele, plină de mesaj artistic, am zis s-o ridic și s-o iau cu mine într-un gând transcedental. Inimii mele nu-i lipsește glasul de a mulțumi naturii pentru o asemenea întâlnire cu însăși transparența mea simbolică, care reprezintă ocazia de a păși cu toată ființa mea în altă lume, poate ciudată, poate cu totul diferită de a mea.

O clipă am stat de vorbă cu frunza mea, ca parte a unui dialog între Creator și Opera lui. O simțire plină de tremurare a inimii m-a cuprins, clătinată și speriată de o eventuală exigență în domeniul creației artistice, contrazisă de ceva potrivnic firescului: "Ideile mari încolțesc rar, și unii le mai și calcă în picioare, sau pur și simplu trec nepăsători pe lângă ele..."

Un supraom este un creator care consumă experiențe vizuale și emoționale cu scopul de a da realității nuanța unei expresii de sine originale, de la figurat la propriu: "nu poți să simți că pășești în altă lume fără să îndeplinești condiția de imitator al miracolului naturii".

Privește bine la ce spun ochii tăi dacă vrei să surprinzi detaliile unei lumi întregi într-o singură expresie a naturii. Numai privindu-te ca o splendoare a naturii, cu ochii care nu au vârstă, vei putea să întregești imaginea unei lumi la care doar creatorii au acces. Şi pe măsură ce deschizi bine ochii spre frumusețea magnifică a naturii, se va întinde în fața ta un alt aspect al creației, sinonim cu acel conținut sufletesc de care trebuie să ai mare grijă dacă vrei să obții apropierea de marea lucrare a Creatorului..

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-bine-la-ce-spun-ochii-tai.html

Privește ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă

On Martie 08, 2023

"Întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului."

Era o vreme ploioasă, încețoșată, în care nu ți-ai fi scos mănușile de pe mâini și nasul de după fular. Noroiul gros era pretutindeni, umiditatea pătrundea îngrijorător până la oase. Ajunsesem la finalul cursei de semimaraton, și tremurând de frig, am intrat într-un local din apropiere pentru a servi un ceai fierbinte. Un refugiu liniștit, dar neliniștitor de lumea exterioară. De acolo puteam să văd pe geam noii sosiți la linia de final, cum își proclamau, parcă la unison, mândria de a fi puternici prin ei înșiși, mândria de a fi ieșit cu fruntea sus din confruntarea numită "întrecere cu vremea".

În sufletul lor tăcut, discret, dar oarecum neliniștitor, se amestecau sentimente contradictorii, așa cum se amestecă două culori opuse într-un tablou ce trădează influența clarobscurului. Mai întâi, era admirația față de progresele înregistrate, o emoție care îi punea în raport cu lumea și în întâmpinarea ei, apoi era acea compasiune deprimantă față o ființă amărâtă și neajutorată, manifestată înadins cu gândul la ce-a trebuit să înfrunte fiecare din ei ca să facă față cu succes unei situații, aproape tragică prin generalizarea ei, care fusese practic echivalentul unei scurte treceri prin iad.

Vădit lucru. În clipa când mă uitam în ochii lor senini, dar cumva zbuciumați de o luptă lăuntrică, prin sensurile ce le deșteaptă în mine reprezentarea unei imagini grayscale, îmi închipuiam că am intrat în posesia unui secret *molto sensibile* care se deschide treptat, îți întâmpină simțurile cu încărcătură energetică dar îți poate afecta în cel mai înalt grad viața pe care o are de trăit alt om, fie el chiar și omul din imaginea care te inspiră. El te strigă, te strigă, te strigă, dar nu umblă după tine, ci te lasă să te pierzi în căutarea unui nou început.

Leadership: Poți modifica fundalul unei imagini care te impresionează, împărțind-o în mai multe părți specifice, încât să obții un simțământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată?

Ochii mei însuflețitori, liberi să vadă ceea ce s-au obișnuit să vadă, au văzut mesajul ochilor străini de mine însumi. Organe absolut incredibile, ochii celorlalți alergători păreau să fi reținut ceva dintr-o realitate mereu identică cu cea sugerată de cadrul unei picturi care dă iluzia abstractului, rămânând, însă, profund atașată materiei vizibile. De parcă s-ar fi aflat în căutarea unui răspuns logic la miracolul la care fuseseră martori fără voie, acel *Sientethelis Esspyn Aspertithos*, trăirea prin imaginea din oglinda naturii, o trăire care se înfățișează sufletului ca simbol al unei experiențe spirituale trecută prin acceptarea paradoxalului, dar rezolvată prin intervenția miraculosului.

Pot eu oare modifica rapid fundalul acestei imagini împărțind-o în mai multe părți specifice, încât să obțin un simțământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată? Iar dacă imaginea pe care o surprinde ochiul artistului se aliniază și trece într-un tărâm magic, exprimat poetic, admirativ, atunci alergătorii ar face parte din categoria "vederii din care se spune o poveste", sugerând totodată iluminarea figurii împăcate cu rezultatul obținut la final.

Asta am și făcut. Împărțind imaginea în mai multe părți, părți umbrite, părți luminoase, părți expresive sau conotative, părți realiste sau simbolice, senzoriale sau dinamice, am reușit să schimb destinația mesajului final: "Numai ceea ce te consumă și te obosește enorm îți provoacă acea emoție puternică ce îți invadează inima."

Da. Priveam pe geam chipurile alergătorilor cuprinși de simțământul unei victorii care plăsmuiește povestea unei lumi pe care, vai, nu mai știe nimeni s-o spună. Chipurile lor exprimau o atitudine de acceptare și deschidere către necunoscutul fenomenelor naturii, fapt ce aducea experiențe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanță a emoțiilor asupra rațiunii. Şi, bucuroși c-au ajuns la final pe o vreme atât de capricioasă, s-au evidențiat pe planul tangent la spectacolul dinamic și năucitor al naturii, făcând parte dintr-o realitate ce poartă numele "Fragmentarism" - marcat grafic prin forme de umbră și lumină așezate în echilibre ușor instabile, dar inserate armonios într-un microcosmos însuflețitor.

Leadership: Imaginea care o ai în minte se îndreaptă mai mult spre simțuri decât spre intelect, dar necesită mult timp pentru a-i atribui sensul de "deschidere spre interior"?

Ceea ce se distinge în această atmosferă a victoriei față de tine însuți, fapt ce-mi permite să fac distincția clară între o artă care se rezumă doar la ceea ce reține retina pictorului și o artă prin care se pot exprima sentimente, este încercarea de a evada, de a te desprinde de universul cunoscut și banalizat, de a te lansa spre necunoscut ca un explorator îndrăzneț, ca să "găsești ceva nou".

Pe această cale devii o persoană mult mai puternică, mult mai determinată, dar totodată mult mai sensibilă. Este exact ceea ce transmite starea experimentată de eroul scriitoarei Marguerite Yourcenar în "Piatra Filosofală":

"I se întâmplase adesea să deschidă o ușă, numai ca să-și arate că n-o închisese pe vecie în urma lui. Să se întoarcă spre un trecător ce se depărtase, doar ca să nege definitivul unei despărțiri, demonstrându-și astfel mărginita-i libertate omenească. De astă dată săvârșise o faptă ireversibilă, știa că se va despărți la final de forța naturii, și va rămâne doar un trup trecut de la starea naturii, în care s-a bucurat de libertate, la starea de conștiință pură cunoscută ca "lumină". Inima îi bătea năvalnic. În trupul lui avea loc o activitate violentă și dezordonată, ca într-o țară învinsă unde toți luptătorii au depus armele. Îl cuprinse un fel de înduioșare față de trupul acela care-l slujise cu credință, care ar fi putut la urma urmei să ducă multă vreme greutățile..."

Pe bună dreptate. Frumosul în artă este imaginea plină de sens care nu se lasă niciodată uitată, acea imagine plină de vibrație care transmite un mesaj optimist oricăruia dintre noi: ceea ce simți că te încarcă pozitiv este urmarea a ceea ce ai trăit în momentele când nu puteai decât să accepți durerea și capriciile naturii.

Leadershipul este învățarea de a te desprinde de acel fel de a fi impus de exterior, dar care ajunge să te definească în planul superior al unui moment de reflecție: ceea ce te consumă, concomitent te „încarcă".

Lecția asta au învățat-o toți alergătorii de performanță.

Iar dacă este adevărat ce spunea cineva, că întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului, atunci ceea ce mă face să mă integrez într-o imagine de invidiat, probabil iubindu-mă mai mult pe mine însumi, este credința că pot oricând să neg definitivul unei despărțiri de momentul actual, și să mă transpun vizual într-un plan superior de unde să-mi privesc viața ca și cum aș lua parte la o aventură memorabilă...

Privește ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă dacă vrei să te încadrezi într-o imagine cu dublă deschidere: o imagine care îți dă senzația de Deja-Vu și o imagine care îți dă un context pentru ca tu să ai un rost în ceea ce alegi să înțelegi.

Privește încotro mergi, căci vei ajunge încotro privești

On Iunie 11, 2023

Vederea nu este făcută să încânte ochii, ci pentru ceea ce ochii regăsesc în ea: o amintire specială sau o parte din tine însuți.

Este o zi splendidă pentru ochii care admiră frumusețea florilor dintr-un cadru luxuriant, mai ales când vederea se bazează pe trăirile cu adevărat autentice și intense a unei realități alternative, sub pretextul de a descoperi autenticitatea naturii în simplitatea ei. Mă aflu în grădina botanică, în realitatea unui tablou care transmite liniște, o atmosferă relaxantă. Cu siguranță, vederea mea îmbunătățită cu potențial artistic se individualizează la contactul dintre gustul pentru frumos și intensitatea expresivă a unui spațiu special, olfactiv, fonic și vizual, departe de orice exclusivism sau patimă obscură.

În acest plan pictural, pur abstract, opera privitorului constă în a surprinde culorile vii ale florilor, concepute parcă în coordonatele unui univers care își asumă profunzimile și complicațiile unui timp static, *Aronecotebit Sayolesena Yracocacisen*, o dimensiune afectivă a realității, un timp care nu se mai întoarce, părând un infinit creat ciclic, la a cărui seninătate veghează zeii din afara universului și legilor lor. Dezvăluind sensuri și implicații neașteptate, ochii privitorului se luminează la fiecare pas, atât de mult își concentrează ei atenția - în special asupra imaginii de ansamblu, detaliile unui decor personalizat făcând parte dintr-o trilogie dedicată picturii sau fotografiei.

Planul unui fragment dintr-o astfel de realitate, concepută pentru vizionarea captivantă a unei cât mai diversificate palete de manifestări lăuntrice, intersectează vederea ochilor mei cu viziunea concentrată asupra imaginilor din jur, în punctul în care experiența de redare a culorilor într-un tablou capătă un caracter de esteticitate. Din acest motiv încerc să disting, să memorez, să fac aprecieri asupra unui "dincolo de real", prin trecerea de la perceput la imaginar, pe care actul vederii îl aduce cu sine detaliilor simple, dar suficient de complexe pentru a-mi ține ochii concentrați o vreme.

Leadership: Creația ta accentuează ipostaza unui privitor care, contemplând, face abstracție de realitatea din jur și de sine însuși, important fiind doar obiectul privirii sale?

Însăși ochii au devenit prizonierii unui spațiu care se construiește permanent pe sine, o acceptare tacită a dimensiunii unei imagini mai mari, cum este imaginea atribuită unei priviri "de dincolo de așteptat", în intenția frumosului de a putea fi înlocuit prin întruchiparea unei flori grațioase care sporește strălucirea și caracterul ingenuu al primei etape a tinereții. În culori calde, în niște tonuri delicate ca de acuarelă, florile își dezvăluie puritatea, frumusețea, mirosul printr-o încercare de evitare a vederii mele, dar nu au puterea de a străluci, fără să fie strălucitoare.

Deci, ce este o realitate alternativă? Este surprinderea în imagini a unei senzații de "înviere", ca și când m-aș fi renăscut într-o feerie de culori vibrante, încercând să evadez dintr-o amintire fără de prezent sau, dimpotrivă, să mă alături unui proces de revedere condiționat de artă să-mi lumineze sufletul, simțurile, trăirile. Este un instantaneu al unei scene observabile într-o manieră invizibilă, caz în care mă concentrez să văd doar o singură parte a unei imagini încântătoare, lăsându-se greu dezvelită, acea parte ce ține de imaginație, viziune, perspectivă, și care produce totul: artă, emoții, reacții.

Este, în același timp, o descriere realistă a unei situații "observabile", dar greu detectabile la o primă vedere, care dă naștere la o operă de artă.

O amintire prețuită sau o imagine emblematică? Tot admirând florile din jur, în special trandafirii care îmi vorbesc prin intermediul culorilor atât de vii, rugându-mă să îi revăd tot mai des, considerându-i drept niște ființe vorbitoare special create pentru a-mi bucura sufletul și privirea, am realizat cât de important este să mă reîntorc într-un cadru natural, departe de agitația orașului, departe de gândurile sociale care mă trag în jos. Numai în grădina botanică stau cuminte într-o continuă așteptare. Nici nu mă gândesc să mă îndepărtez de pe calea încântărilor spirituale ale vieții.

Leadership: Creația ta poate să cuprindă o imagine capabilă să exprime o amintire specială, o amintire păstrată în memorie drept un model de viziune care unește spiritualul și materialul într-un singur întreg?

Și, da, vederea este o totalitate împlinită când întâlnește imaginile care îi satisfac nevoile, mai ceva ca niște ochelari progresivi, luând în considerare experiența de recunoaștere a unei creații care, nesituându-se într-un singur curent artistic, amestecă voit registrul miraculosului cu cel al inexplicabilului. Ea se întrupează într-o putere enormă de pătrundere, asumând limitele timpului și spațiului prin viziuni și închipuiri care balansează între imaginile fixe și dinamice, între instantaneul înghețat al clipei de față și durata unei experiențe de Deja-Vu.

Această creație, numită cu adevărat *"O Aventură extraordinară în lumea florilor"*, îl determină pe spectatorul anonim, ca și pe fotograful profesionist să plonjeze într-o lume fantastică și aparent iluzorie, doar ca să crească puterea supranaturalului în arta picturală. Este o încântare să vezi un peisaj de grădină cu flori, atât de variat, matur, aproape neînțeles, și la fel ca Dumnezeu, să fii unicul creator care îi poate da o notă de atemporal, o simbolistică aparte într-un imaginar suprarealist, o frumusețe absolută într-un soi de paradis terestru.

Nu în ultimul rând, tot plimbându-mă printre flori, privirea mea a luat locul privirii unui iubitor de artă, pe nume Marcel Brion, care a scris la un moment dat despre pictorul spaniol, de origine greacă, El Greco:

"Paleta lui El Greco aduce cele mai rare și mai subtile combinații de tonuri, cuprinse într-o pastă picturală ușoară, transparentă, aproape lichidă. Acum când ne-am obișnuit să vorbim despre materia unui tablou, nu mai știm cum să caracterizăm materia atât de puțin materială, de anti-materială, a picturilor lui El Greco, și putem doar să spunem că, evocând forme insesizabile și înveșmântându-le în culori ce sunt sunt ale devenirii mai degrabă decât ale ființei, artistul spiritualiza, potrivit viziunii sale, materia. Spiritual ar fi fost în primejdie să rămână prizonier al materiei, mai ales dacă accepta să intre în trupul atât de carnal al oamenilor, prin urmare trebuia ca materia specială din care-și țesea aparența să fie fără greutate, fără grosime și fără densitate; deschisă și perfect permeabilă spiritului."

Evaluarea unei opere de artă este dată de experiența subiectivă a unui artist care știe să surprindă momentul în care propria lui vedere devine valoare spirituală a unui tablou pictat.

Leadershipul se conjugă aici cu intensitatea unei priviri care surprinde într-o viziune unică acea imagine care nu te invită neapărat la acțiune, dar corespunde nivelului lăuntric, vibrației sufletului tău.

Privește încotro mergi, căci vei ajunge încotro privești. Ai convingerea că te vei întoarce acolo unde amintirile rămân vii, prind culoare, creând sentimentul unei intimități profunde și reale. Ia în calcul faptul că un pictor întruchipează simultan gândurile, sentimentele, aspirațiile și idealurile sale într-o operă de artă care explorează misterele lumii naturale și, totodată, încurajează să te gândești la starea spirituală a acestei lumi.

Privește-mă așa cum se privește ochiul pe sine

On Februarie 23, 2023

Ceea ce simți cu adevărat este ceea ce vezi la tine când te apropii sufletește de o imagine care persistă în mintea ta.

Mărturia unei vieți se află într-o singură imagine, cu toate tainele destăinuite, cu toate rosturile revelate, ca putere a sufletului prin care se voiește curgerea lină a sensibilității izvorâtă din fiecare acord al dorului de libertate, al visului pur. Fugi din Iad ca să ajungi în Paradis, și imaginea capătă o luminozitate aparte, un caracter neobișnuit, un sens artistic prin care, la nivel de micro-spațiu, suntem invitați să-l înțelegem.

Numele ei de cod este Nina. Ca orice agent secret, ea fuge într-o zi, dăruindu-se aceluia care n-o brutalizează, și n-o trimite în misiuni riscante. Experiența tragică din viața sa, visul unei păsări captive într-o cușcă cu gratii dese, trebuia să se preschimbe în zborul unei păsări colibri, ce trece și nu lasă urme, la hotarul dintre ceață și lumină. A o înțelege până într-atât încât să refaci înadins, cu aceeași intensitate a unei unde fine de pace sufletească, experiența acumulată de-a lungul unei vieți petrecute pe baricadele misiunilor riscante, înlocuind vechile obiceiuri, gânduri, simțiți, înseamnă să renunți la tine însuți și pentru a deveni altcineva.

Odată cu văzul, simțul dominant prin care oricine se exteriorizează, privitorul anonim surprinde un chip sublim ajuns la asemănarea cu cea mai luminoasă și călduroasă rază de soare, ca și când deținătorul chipului s-ar număra printre cei care posedă "cheia nevăzută" cu care se pătrunde în paradisul veșnic al simbolisticii. De data aceasta, conștiința întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a unei imagini a blândeții care, dincolo de un fundal în clarobscur, marcat doar pe alocuri de mici fâșii luminoase, dezvoltă paralel și respectă o tainică corespondență cu măiestria unui artist care parcă respiră poezie.

O vezi în fotografie așa cum se vede ea pe sine, naturală, fără filtre de înfrumusețare, fără linii dure, într-o realitate a reflecțiilor în oglinda mentală, cu o privire blândă, un surâs blajin, care vizează atingerea unei brize ușoare de dimineață trecând ușor peste suflet. Şi încă te întrebi ce spun ochii. Ceva din off, ca un ecou de peste timpuri, îmi șoptește: privește-mă adânc, cu suflet, și spune-mi ce-i lipsește ochiului meu pentru a-și desăvârși vederea?

Leadership: Felul cum te vezi depinde de ceea ce simți în momentul când reușești să atingi acel spațiu adânc din tine care te recomandă ca fiind creatorul unei viziuni "retrăită prin reamintire" ?

Privește-o așa cum ea se privește pe sine. Şi, spune-mi, dacă poți, de ce privirea ei scormonitoare, înlocuind o mie de cuvinte, se zbate o clipă între mine și tabloul pe care pictorul îl termină cu ultima mișcare de pensulă, apoi se strecoară, alunecă prin mine, se află într-un scurt raport de dialog cu sufletul meu, și în cele din urmă imaginea ei se conturează ca un tablou finit? De ce?

De aici se naște un mister, o evidență simbolică, o proiecție cosmică a sinelui născut dintr-o simplă fantezie, ceva care pentru mine este chiar frustrant. Pentru că ochii care văd imaginea unei ființe în toată profunzimea ei, cuprinsă de o liniște aproape mistică, sunt aceiași ochii tăcuți, rezervați, ghidați de simțul vederii în beznă, fapt ce îmi permite să experimentez la o scară mult mai mare universul lăuntric pe care ființele luminate și-l speră în taină, în general neîmpărtășit.

Viziunea mea poartă numele unei figuri puțin cunoscute, dar pe care creația artistică o are în

promovarea identității mele. Bineînțeles, cel ce știe să aprecieze vastitatea, precum și complexitatea unei capodopere, fiind inspirat de un sentiment ce se zbate o clipă între sine și tablou, nu este nicidecum străin de cuprinsul "Tratatului despre pictură" a lui Leonardo Da Vinci, unde găsim următoarea mențiune:

"Mult greșesc acei pictori care adeseori pictează un model reliefat, într-o lumină specială de la ei de acasă, și apoi îl așază în marea lumină de afară, unde aerul cuprinde și luminează toate părțile în același fel. De aici li se întâmplă să pună umbre puternice acolo unde nu se pot afla astfel de umbre, și chiar dacă ar fi, lumina zilei e atât de tare încât abia se mai văd. Şi tot așa se întâmpla cu reflectările ce nu e cu putință să le vezi."

Mărturia unei vieți învolburate se află într-o singură imagine care asigură maximum de acuitate vizuală în câmpul unei reînnoiri sufletești ce se înfăptuiește cu adevărat doar în măsura în care exprimă esența nemuritoare a unei persoane.

Curios cât de stranie, simțitoare și fascinantă este atingerea unui gând de amintire, venit de dincolo de pustiu, atunci când vrei cu tot dinadinsul să pătrunzi inima unei femei. Chipul vorbește, spune multe. Nu tace, ci te privește cu sinceritate, fără falsitate, fiind la fel luminos ca soarele printre frunzele palmierilor pe o plajă aurie. Este ceață, pe înserate, dar chipul îi este luminat de aureola unei stele, crește când e privită prin prisma unei lacrimi, și reînvie magia unei povești nemuritoare.

Ochii te privesc, cu dor, cu suspine. Par atingerea unui înger ce îți alintă inima, te face să-i asculți șoaptele, ca soarele ce escaladează zarea, ca și când nu ar fi nimic altceva decât mirajul unei clipe căzute în afara timpului, ca un fruct copt, desprins de ram de propria-i greutate. Aceiași ochi calmi, plini de misterul unei *Somines dres Scarthes*, vibrația unei emoții efemere, surprind ființa visătoare în toată complexitatea și dinamica contrariilor, recurgând la un procedeu de substituție, reproducând imaginea care evocă în chip poetic impresiile produse de apariția unei estetici distincte, vizionare, ca regândire a unei realități tăinuită într-un dincolo de nume, într-un dincoace de cuvânt.

Nina. Acum ești în sfârșit liberă, singură cu tine, cu visul devenit realitate. A fost lupta inimii tale de a-și găsi ecoul în creația greu de înțeles a vieții. Iar dacă vreodată cineva te-ar vedea întâmplător, așa cum vezi o pasăre în libertate, și dacă te-ar recunoaște după seninătatea privirii, dar mai ales după răbdarea cu care privirea însăși povestește despre tine, va simți acea mângâiere fină pe care o lasă atingerea unei bucăți de catifea, o îmbrățișare suavă, căldura soarelui la plajă.

Vei rămâne veșnic în memoria celor care îți vor descoperi chipul într-un tablou zămislit cu suflet...

Sub semnul leadershipului stă recunoașterea unei vieți învolburate a cărei taină n-o afli, nu o poți înțelege, oricât te-ai strădui să-i găsești sensurile, decât privind chipul unei persoane în imaginea care te-a impresionat cel mai mult. Acolo unde privirea nu pătrunde, acolo se ascunde sufletul.

Privește-mă așa cum se privește ochiul pe sine și poate, într-o bună zi, vei înțelege de ce privirea mea adâncă întâlnește doar ochii care știu să vadă acea luminiță îndepărtată, de dincolo de întuneric. Poți să răscolești luminița aceasta din sufletul pe care-l ai în fața ta, ea nu se va stinge niciodată atâta timp cât îți amintești de mine, de chipul meu călător ce alungă în vânt rătăcirea și haosul, și le preschimbă în raze de soare.

Poate că așa stau lucrurile. Ochiul artistului se privește ca un ultim scop al creației; s-ar aștepta ca în clipa stingerii sale să nu fie sfârșitul lumii...

*** Notă:** **[Point of no return (1993) - (Ending Scene)]**

Privește-mă bine... Dar fă-o altfel

On Noiembrie 01, 2022

Nu poți cunoaște lucrurile în ele însele, ci numai felul în care acestea îți apar ca percepție a deosebirii dintre tine și imaginea de care te atașezi.

Mă uit acum la o bicicletă, chiar asta fac, mă uit la o bicicletă cu care cred c-aș putea să parcurg sute de km fără probleme. De fapt, nu am nevoie de mai mult decât de imaginea unei biciclete ca să îmi binecuvântez sufletul cu vederea ochilor destinați exclusiv identificării frumosului provenit din lucrurile din jur. Mai mult, rotind axa vederii spre centrul pătratului magic, *Orevinthus Thacrosm*, un tot unitar al cărui scop este armonia cu realitatea înconjurătoare, s-ar spune că principalul meu talent este surprinderea, într-un mod rapid și natural, a frumuseții lucrurilor care mă înconjoară.

De aici vine puterea pasiunii mele pentru "limbajul imaginii" construit ca o încercare de recuperare a spațiului plin de afectivitate, ca o transpunere integrală a artistului în fiecare lucrare a sa, spre confirmarea profunzimii unei impresii despre viziune, sublim, despre frumos și cunoaștere, despre emoție și libertatea de creație.

Așa stau lucrurile. Arta se conturează începând de la ceea ce vezi, vizionar și revoluționar, sau chiar utopic, evidențiat datorită spiritului vizionar și aspirației către perfecțiune. Iar bicicleta aceasta bine întreținută, artistic lucrată, făcută probabil la comandă, bine echipată pentru drumuri denivelate, parcă ar căuta să-mi întindă zărea. Este ca și cum aș fi văzut-o aruncată în fața mea, într-o nălucire mișcătoare, splendidă, o frântură din visul pătimaș al lui Icar, în încercarea de a lărgi un orizont pierdut din vedere.

Mă simt minunat în preajma bicicletei, aidoma unui artist care nu își construiește agresiv imaginea, ca mulți alții, ci care vrea doar să-și pună în valoare măiestria și priceperea. Ca singur element desfătător, însăși acest obiect tehnologic prin excelență caută să-mi citească gândurile, făcând să se nască în mine unele din acele nădejdii care sfărâmă toate piedicile, toate reacțiile. Ba vă spun, când o privesc, răbdătoare, înțelegătoare și docilă, atât de dornică să cuprindă orizontul, pare că și ea mă privește cu aceeași ochi, cu acei ochi ușor de privit și greu de uitat, care au dreptul să admire și să laude pe limba omului: "Nu am decât cuvinte de surpriză și admirație pentru acest artist care m-a înfrumusețat până la cel mai mic detaliu".

Leadership: Poți să reinventezi povestea vieții tale apelând la forța sugestivă a unei imagini, în acord cu revelarea unei viziuni inedite asupra realității pe care doar Sinele tău o poate crea?

Asemenea unui artist care își vede împlinită creația, am simțit bucuria unei mari împliniri văzând bicicleta cum se lasă privită îndelung, admirată ca o vedetă, palpitând de o tinerețe nouă. Ea revelează acea lume de sentimente utopice în care trăiesc eu însumi atunci când imaginația mă duce mult prea departe, în sensul efectuării unui salt peste veacuri. Tot viitorul meu, toate calculele mele, toată măreția mea, toată temeinicia mea se reazemă pe acest "prim mișcător nemișcat" care are cauza mișcării în sine. Fidelitatea unei imagini este întotdeauna supusă unei judecăți de valoare artistică.

Poate că anumite stări atmosferice o influențează, sau poate îi sunt cu desăvârșire străine, dar oricum și-ar purta gândurile, mă închipuiesc dinainte prieten cu ea zicându-i că niciodată nu-și va risipi frumusețea, pe nicio vreme. La ea îmi stă gândul, sufletul, nădejdea, chiar când îmi închipui că mă gândesc la altceva, în încercarea de recuperare a spațiului subordonat materiei picturale a unui desen puternic, realizat din linii pline de forță și monumentalitate, la fel de importante creației precum starea pe care o are artistul în fața șevaletului.

Chiar neștiind-o bine, tot mă gândesc la ea, nădăjduind a o regăsi chiar dacă aș pleca în alt oraș.

Iar dacă îmi proiectez în imaginea ei o stare a sufletului, căci lucrul de căpetenie al valorii ei nu e prețul de cumpărare, ci profunzimea stării pe care o declanșează în rândul privitorilor, și deoarece emoțiile pe care mi le transmite prin imagine îmi îngăduie să sporesc în conștiința mea părți mai vechi din viața pe care am dus-o, părți mai depărtate, dar esențiale, este pentru că simt plăcerea aia pe care o dă convorbirea cu un om superior ce a izbutit să lepede trecutul și să înțeleagă în mod real prezentul.

Leadership: Cum se măsoară amploarea creației tale prin observarea fiecărui lucru din jur, atunci când argumentul unei posibile extinderi a imaginației oferă „deschiderea către ființă"?

Şi când o privesc, tot astfel mă privește și ea pe mine spre a dezlănțui acel suflu de idealism, de idei nobile, de speranțe, un ideal de libertate atât de specific futuriștilor în care individul este pus în prim-plan de compozițiile abstracte și suprarealiste. Bicicleta nu este o ființă, subiect al experiențelor și al altor stări mentale durabile, cu toate acestea ea reprezintă o putere dătătoare de viață. Căci atinge fiecare parte vitală: creierul, inima, nervii, aceasta fiind pricina care caută cu înfrigurare să-și destăinuie pasiunea pentru decorul și ambianța diferitelor evenimente, cu riscul imposibilității de a fi imortalizată în marmură pentru eternitate.

Dacă bicicleta este o temă de creație, atunci argumentul unei posibile extinderi a imaginației va da „deschiderea către ființă", adică devenirea întru ființă, cum ar zice Noica, poate fiindcă, indubitabil, ea este nedespărțită de dragostea ciclistului care o pilotează, aceasta fiind trăsătura dintâi care vine să se adauge următoarelor condiții cumulative: amintirile, emoțiile, suma faptelor incluse în galeria marilor evenimente de gen ale vieții. Prea bine, aș zice, uite că bicicleta, plină de armonie și eleganță, este un mijloc eficace de a înlătura monotonia liniilor drepte, orizontale și verticale.

Şi, nu-i așa? Câte observații fugitive, dar răbdătoare, unele mai puțin senine, trebuie să strângi asupra mișcării regulate pe care ea o parcurge ca știință a deplasării din punctul A în punctul B, încât să îți închipuiești că pictezi, din alternarea spițelor negre cu cele frumos lustruite, o lume din care nimeni nu mai înțelege nimic, dar care lasă loc de imaginație și creativitate.

Amploarea unei creații purtată pe tărâmul leadershipului se măsoară prin admirația pe care o manifești pentru acel lucru investit cu forța de a produce o transformare în tine, provocându-te să vezi altfel lumea. Totuși, o eventuală frângere de inimă se poate produce atunci când ceea ce vezi pare împotriva ta, schimbându-ți starea de spirit.

Iată că bicicletă, splendidă inovație tehnologică, s-a dovedit în stare să trezească admirație, dispoziția de a vedea în aproapele ei un egal, nu doar prin diversitatea de emoții la care a fost supusă "vederea dincolo de imaginație", ci prin puterea ei de a face dintr-un lucru mic o lume aparte, însuflețită de o viață demnă, plină de bucurie și activitate.

Ajungând să fiu prietenul ei, ca un creștin prea cuvios, am putut să pătrund într-o lume întineritoare în care domnește frumosul, sănătatea, spiritul de aventură și riscul. Şi încă mă gândesc la ea, cu drag, cu vederea remixată de imaginație, comparând-o cu procesul realizării unei picturi intuitive în care este valorificat simbolul oglinzii: "vezi în jur doar ceea ce te atrage la tine".

Privește-mă bine... Dar fă-o altfel. Acesta este mesajul pe care ți-l transmite revederea cu

obiectul reflecției tale, luând în considerare faptul că ceea ce vezi în jur este sinonim cu ceea ce este valoros în tine, nu cu ceea ce se întâmplă în realitatea obiectivă, împărtășită de ceilalți. Cred că imaginea bicicletei a mediat foarte bine relația dintre realitate și eu însumi.

De asemenea, cred că avea dreptate scriitorul Liviu Damian: *"Cunoaștem lucrurile în acord cu natura sau cu ceea ce sunt lucrurile în ele însele și permitem ca ceea ce știm despre lucruri, însușirile lor, să determine conținutul și forma cunoașterii. Asta este ceea ce se întâmplă în experiența de zi cu zi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-bine-dar-fa-o-altfel.html

Privește-mă cu ochii cu care mă privește Dumnezeu

On Martie 23, 2020

Un artist desăvârșit nu se poate mântui decât admițându-și condiția de creator ridicată la potențialul extraordinar de a fi unul cu Dumnezeu.

I-am spus lui Dumnezeu că vreau să fiu un rege, iar el mi-a spus că mai întâi trebuie să devin un magician iscusit, apoi un pictor desăvârșit. La mijloc era metoda substituției, magia de a fi Dumnezeu și arta de a fi magician, văzute printr-o oglindă plină de contrast care mărește imaginea unei realități până la vârful fin și catifelat al unei pensule vii, personificată prin Appolo, zeul artelor, dar și al profeției, al gândirii proactive. Aceeași pensulă, ar fi putut fi utilizată separat în chip de baghetă magică, personificată prin puritate și credință.

Convins fiind că un magician trebuie să aibă propriul lui spațiu, izolat și ascuns vederii, unde să își poată practica pe deplin, liber, neîngrădit, propriul crez despre actul scenic, m-am prefăcut într-un artist care știe să sugereze printr-un simbol al misticismului suprarealist un anumit mesaj celor ce-i vizualizează opera. Dumnezeu este regizorul cu care mă identific atunci când lucrez la scenariul vieții mele, chiar dacă construcțiile mele artistice n-au ajuns încă la nivelul de măiestrie tehnică și de expresivitate a magicianului desăvârșit.

Factorul determinant al tuturor transformărilor de personalitate se pliază pe ideea principală a magiei, cum că totul poate fi expus înșelător, și numai un artist poate să distingă adevărul, diferența dintre autenticitate și kitsch. În privința meșteșugului artistic, de a propune simboluri care să proiecteze o imagine de asociere pozitivă și convingătoare asupra lui Dumnezeu, omul simplu nu va reuși să distingă altceva decât niște mâzgălituri făcute totuși în cunoștință de cauză.

Totul este să fii altcineva, într-o pictură plină de fantezie. Sau pe o scenă improvizată. Iar când ești un rege al creației, îți permiți luxul de a vorbi cu Dumnezeu așa cum ai vorbi despre tine în povestea unui magician surprinsă cu talent de artist într-un tablou plin de viață, prefăcut prin metamorfoză în frânturi de fabulos.

Leadership: Îți poți aduce creația într-un plan mai înalt de vizualizare a unei imagini despre tine însuți, încât să devii o extensie a superiorității absolute prin intermediul unei ființe care își depășește condiția de "anexă a unei poziții privilegiate" ?

Oare o dispoziție pentru fantastic, printr-o lege necunoscută a creației, este ceva ce pur și simplu înțelegi, sau nu?

Dumnezeu era martorul meu principal la fiecare număr de magie, în timp ce pictorul încerca să surprindă pe pânză toată bogăția și varietatea efectelor de lumină reflectate într-un spectacol-mărturisire, pus în scenă de un regizor atât de minunat încât ai putea crede că este un adevărat vrăjitor al regiei. Era ca și cum aș fi căutat un glas care nu era nicăieri perceput cu ușurință, dar care își revărsa ademenitor dramul de profunzime cutremurătoare în tiparul unei imagini convertite de la forma colorată - la cea de alb-negru, ca fiind un exemplu de număr miraculos.

Arta intervine oriunde o conduce magia. Iar Dumnezeu nu există cu adevărat decât dacă ești un Creator desăvârșit. Desigur, cineva ori este, ori nu este prezent în această ecuație. În același timp trebuie să ținem seama că nu există. Artisticul contează. Magia învie arta în fiecare vers al imaginației. Iar sufletul trebuie urmărit prin ochii unui spectator în lumea scenei, în lumea culturii filmului, în lumea fascinantă a decorurilor, a costumelor, a unghiurilor

surprinse cu ajutorul camerelor de filmat.

Puterea absolută a artistului constă în modalitățile de realizare a unei improvizații autentice de creație pusă sub semnul expresionismului magic, aptă să reflecte rezultatul instaurării unei realități augmentate fără precedent.

Luminile și-au pierdut din intensitate. Decorul, un pic noptatic, părea ireal, ieșit parcă dintr-un tablou pictat de maeștrii celebri ai secolelor trecute. Iar magicianul, în a cărui sânge clocotea beția dulce a puterii absolute, fiind prins într-un du-te vino la întâmplare pe minunata lume a scenei, continua să-l descrie cât se poate de bine pe Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu continua să se amuze copios de o poveste înfășurată în magie.

Desigur, tot ceea ce eu cunoșteam mai bine despre Dumnezeu, de altfel în privința lucrurilor mistice, cunoșteam potrivit spuselor unui magician, a cărui poveste de succes, înclinată spre practica desenului, putea fi caracterizată doar prin determinarea și perseverența creatorului de a-și vedea visul transformat în realitate.

Cam asta este magia, o conectare la divinitate. Prin magie construiești bucăți de realitate, prezentă și viitoare, și transmiți speranța că ceea ce urmează să se întâmple este cauzalitatea, creația și povestea unui Creator a cărui providență lucrează prin voia unei puteri nemărginite.

Leadership: Stă în puterea creației tale să fie transferată într-o nouă configurație de reprezentare vizuală cu toată forța personajului interpretat în mijlocul unui eveniment care te reprezintă ca o familiaritate deliberată cu supranaturalul?

Videoclipul "A Kind Of Magic" a lui Freddy Mercury aduce un fel de contradicție dimensiunii leadershipului: poți fi în același timp un artist al efectelor produse de știință și un împlinitor al puterii lăuntrice care face din tine o răsfrângere a unei energii imaginative?

Dacă da, cu ce risc? Cu riscul de a te atașa în mod rigid de ceea ce lași în urma producerii efectelor *(that kind of magic that pushes you beyond what you thought you were capable of)* și de a te desprinde de modul tradițional în care artiștii interacționează cu lumea.

Supranaturalul este religia artei de a fi cineva mai presus de înțelegerea lumii, conform legăturii menținute de asemănarea incredibilă dintre Creator și Creația lui. Este, totodată, acea putere lăuntrică pe care o prezinți lumii prin prisma imaginii formată din întrepătrunderea neprevăzutului cu senzaționalul, a luminii și a umbrelor, a poveștii tale de viață cu personajul desprins dintr-o lume mai puțin cunoscută, un personaj care trece dintr-o lume în alta.

Dar această putere lăuntrică cui sau cărui fapt se subordonează? Oare realității sau irealității? Şi în ce se măsură reușește ea să te modeleze într-un flux de transformări succesive? Cum se echilibrează ele?

Probabil, în funcție de capacitatea de a te accepta ca fiind o performanță a științei, de a fi o Creație unică sub raportul valorii și limitelor de exprimare, în înțelegerea metaforelor sau expresiilor cu sens figurat, simțindu-te conectat la o cauză măreață: de a-ți exprima cu orice chip vederile artistice printr-un soi de putere ascunsă, misterioasă, incomprehensibilă.

Ca să faci din leadership o capodoperă a geniului creator, mai întâi încearcă să înțelegi dedesubturile creației artistice prin construirea unui personaj desprins dintr-o lume suprarealistă.

Învață să te exprimi sub formă de alteritate: despre „celălalt Tu" situat într-un plan mai înalt de cunoaștere, care poate să se convertească oricând la o altă realitate (mai luminoasă în invizibil, și mai amplă).

Privește-mă cu ochii cu care mă privește Dumnezeu dacă vrei să înțelegi arta de a fi magician din prisma unui artist care se hrănește cu euforia creației, el găsindu-și expresia plenară în puterea de a se plasa într-o realitate alternativă.

Secretul de a fi Dumnezeu constă în puterea de a combina magia cu arta, încât pictorul să fie considerat un magician, iar magicianul să fie considerat un estet, și amândoi să fie considerați simbolul unei noi direcții de gândire. Cine îndeplinește această condiție, și-a câștigat deja superioritatea în mijlocul acestei lumi !

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-cu-care-ma-priveste-dumnezeu.html

Privește-mă cu ochii începutului fără sfârșit

On August 01, 2022

Mintea performerului pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare înțelegerea: "Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."

Am fost la concursul de maraton, atât cât a durat prezența mea pe o perioadă scurtă de timp, la probele de 33 k, respectiv 48 k. Este interesant să te încarci cu emoțiile celorlalți învingători de orice fel și de orice vârstă, pasionați ai momentelor de mare intensitate, și să te prezinți ca un însoțitor suplimentar al mult așteptatei revederi din fiecare an.

Fără vreun pretext oarecare, direct din perspectiva ochilor care surprind freamătul tainic al inimilor ascunse în această poveste, am putut descoperi deosebirea dintre ceea ce este dat și ceea ce este realizat: prima este pură întâmplare, cealaltă este o artă de neînlocuit, o realitate de ordinul atribuirii de semnificații. Şi oricât m-aș fi adâncit în intimitatea unui orizont finit de așteptare, pentru a face loc lărgirii spațiului de trăire intensă a energiei altora, a stării în care toată lumea este activă și alertă, deci lăsându-mă împins de măreția evenimentului dincolo de scurgerea vremii, parcă tot îmi păstrasem o reținere în a relaționa cu acea simțire de taină, numită "depărtare de mine însumi", care tot striga, și strigaa, și strig, fără să o audă nimeni.

Părea că vocea din mine este ecoul vocilor din jur care răsunau tot mai puternic, precum gongul unei pendule la atingerea orei exacte, dar așa cum răsună muzica, în forma ei pură, pe cele mai renumite scene din lume, pe acordurile unui faimos ecou lăuntric al luptei dârze: "We are the champions ! " Normal că fără emoții ar fi fost doar un divertisment pe care nu mi l-aș fi putut îngădui. Emoțiile rezultate din acțiune, continuate sub formă nedeghizată, își mențineau cadrul de referință simbolic.

Leadership: Conexiunea cu tine însuți depinde de facultatea ochilor tăi de a se uni într-o singură direcție, așa încât să descoperi care este potențialului celorlalți oameni de a ocupa o poziție de forță vizavi de un anumit eveniment?

Mai este ceva. Cuvintele care caracterizează pregnant scopul celei mai mari acțiuni sportive a săptămânii, cu intense vibrații de înflăcărare, fără să le găsesc niciun cusur, având o valoare aproape egală cu valoarea rezervelor de aur ale băncilor mondiale, par bine impregnate pe chipul finaliștilor: "am cuprins cu sufletul, cu inima, mult mai mult decât pot să vadă ochii ! " Așadar, emoțiile sunt reacții psihologice specifice și intense, față de un anumit eveniment.

Acum, cugetul pare nesemnificativ. Dar ceva trebuie să îmi ușureze efortul de a găsi zborul perfect spre o întindere mare ce depășește linia oricărui orizont, cuprinzând o arie foarte largă de posibilități, sau chiar totul. Până la urmă este și asta o facultate a ochilor de a se uni într-o singură direcție menținută prin aspirația de atingere a unei înălțimi fără precedent. Iar cu mintea se întâmplă la fel, când ea zboară, totul pare să i se supună, pare să fie în altă parte chiar și în prezența unor elemente care îi distrag atenția. Mai ales la concursuri, mintea alergătorului de performanță pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare întinderea și înțelegerea: *"Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."*

Înțelegeți că în cursul acestei bătălii cu vremea ploioasă, nu doar cu sine, fiecare participant la cursă și-a păstrat ultima rezistență a forțelor fizice până la final. Un misterios strigăt de victorie umplea ecourile lumii din jur într-un inefabil de vrajă, o suflare a pasiunii exprimată sub formă de stimuli, amintiri, clipe de neuitat.

Or sufletul, care într-un singur parcurs ascunde și are cusut adânc în el „alteritatea", acest realism înverșunat îmbibat de avântul spre înălțimi nebănuite, străin în mijlocul cadrului cotidian, el nu privește decât spre înainte, spre un alt orizont, spre a fi protagonistul unei alte piese plină de imagini motorii aliniate într-un spațiu geografic plin de variante de improvizație. Să ascultăm visele sufletului și să îi împărtășim nostalgiile...

Leadership: Probabilitatea de a te situa în prim planul unei vederi care lărgește orizontul înțelegerii lumii din jur, depinde de gradul de certitudine pe care îl ai față de un anumit eveniment ce presupune "distanțare" ?

O suflare a aerului proaspăt se simțea în toată agitația asta, o suflare de un fel anume, ca și când cineva sau ceva ar fi încercat să facă ordine în ceea ce se întâmplă pe o imensă scenă plină de necunoscuți. Nici eu nu m-am recunoscut la început, nu-mi rezervasem acea onoare unică de a mă ști vast, acoperit de uralele mulțimilor din mine, fiindcă am poposit chiar la final, și fiindcă la final nu poți ajunge să păstrezi bucuria începutului.

Nici n-am uitat că maratonul este un eveniment ce presupune distanțare, fiindcă nu stai să alergi în cârca altuia.

Mâine va fi cursa mea, varianta optimă de a-mi ușura accesul la un alt orizont, departe, altundeva, un fel de confruntare cu apetitul insațiabil de nemărginire, în sensul de a-mi concentra toate resursele pentru a-mi mobiliza nevoia de a fi altundeva. Un nou început pe care finalul îl va considera un alt început...un început care va avea curajul să spună în față la final: „am uitat când am început, căci am făcut un pas în față și am devenit de nerecunoscut."

Fabulos ! Un mare artist găsește întotdeauna ceva de retușat chiar și la o capodoperă. Prin urmare, dacă rezultatul nu mă va mulțumi pe deplin, voi ajunge să inventez eu unul, cu un alt început și cu alt final, sperând că aceasta va fi singura, dar și cea mai bună variantă prin care îmi voi putea ușura nevoia de a mă simți valoros. Plin de avânt, mă voi confunda cu altcineva care, privindu-se într-o oglindă magică, străbătând spațiul și timpul, simte ceva imposibil de imaginat: că m-am reinventat în altă parte, undeva unde nu pot fi niciodată întrecut de nimeni. Astfel, finalul va fi numai al meu, hotărât numai de creatorul cel mai înverșunat în a reinventa realitatea.

Mâine va fi începutul. Începutul fără sfârșit. Poate că, de fapt, acesta sunt eu: începutul fără sfârșit, chiar dacă ajung oriunde, undeva, la sfârșit...

În leadership, trebuie să cultivi o privire situată în prim planul atitudinii de sine față de alții, pentru a înțelege mai bine că realitatea care te citează ca martor al unui eveniment de mare anvergură trebuie să fie exprimată în termeni de "parte care înlocuiește întregul".

Privește-mă cu ochii începutului fără sfârșit dacă vrei să mă cunoști în ipostaza de "învingător favorit" în al cărui car de biruință sunt purtați toți ceilalți învingători.

Fără îndoială, începutul oricărui concurs reprezintă un moment frumos și emoționant, un exemplu de convergență între tine însuți și restul lumii. Dar niciodată începutul nu va înlocui finalul care reprezintă formula de încheiere a unei opere de mare întindere: împăcarea cu tine însuți, o formă a luptei de rezistență, o acceptare tacită a contradicțiilor tale cu tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-inceputului-fara-sfarsit.html

Privește-mă cu ochii îndreptați spre eternitate

On Iulie 07, 2023

Opera de artă este un mesaj vizual ce rezonează cu sufletul celor care o descoperă.

Sunt la mare, savurând din plin litoralul grecesc. Privesc în jur, cu emoție, cu admirație, cu perspicacitatea unui Sherlock Holmes aflat printre tablouri, ca și când ar trebui să găsesc printre varietatea imaginilor din jur o parte infinit de măruntă a personalității mele. Una distinctă care își făurește o nouă imagine asupra modului în care "extraordinarul" din cotidian devine un *Shatiitusni Oridaass Etta Inevaenci*, o rostire a sentimentelor născute dintr-o căutare înălțătoare a adevărului interior".

Și ce văd? Văd peste tot lucruri, pârghii de inspirație, de la niște simple șezlonguri multicolore, la palmierii verzi care par a se fi răspândit în mod natural. Nisipul își schimbă culoarea atunci când valurile se retrag. Vântul călduț bate permanent, dar în rafale domoale, iar apa este de un albastru intens, la fel de caldă și plăcută ca în orice colț al insulei. Bineînțeles, în tot acest amalgam de locuri, vederi, forme geometrice, atracții, contraste, limbaje vizuale și sonore, printre care am toate șansele să regăsesc starea de visare specifică unui apus de neuitat, trebuie să mă străduiesc nu numai să imit natura, ci s-o și întrec în ceea ce privește Creația.

Practic, tot ce este în fața mea apare în strălucirea unui mare spirit și caracter, unealtă aleasă a Creației concepută pentru a intensifica coloristica în căutarea luminii vitalității, ca și când ar trebui să plonjez într-o lume fantastică și aparent iluzorie, o frântură din holograma raiului, doar ca să cresc puterea supranaturalului în arta picturală. Până la urmă, asta înseamnă să fii pictor: trebuie să explorez coloristica supranaturalului în arta picturală, încât să transcend limitele cunoscute ale realității și să creez o dimensiune nouă și mistică în cadrul unui tablou viu, autentic.

Leadership: Viziunea ta are un conținut care împinge conceptul de artă spre ideea de "efort interpretativ" menit a afla sensuri ascunse ale subiectului aflat în prim plan?

Poate că marea, așa cum o privesc cu ochi plini de uimire, înfășurându-mi privirea în valurile ei dansatoare, mă supune unui test ocular. Nu degeaba mă simt epuizat în încercarea de a surprinde, într-o formulă instantanee, o stare punctuală, sau de a surprinde estetic esența spațiului care hrănește gândurile fără margini, înșirând constelații de posibilități. De fapt, artistul în orizontul mării se adâncește, se pierde, se regăsește, se bucură și oftează, eliberând astfel valențele unei neconvenționale creativități ce pictează cu multe cuvinte neuzuale.

Fundamentul de pe care acest lucru devine posibil depinde de totalitatea vederilor concentrate într-o singură viziune, proces de substituție sau de restrângere subordonat acțiunii și gândirii, exprimând un conținut care împinge conceptul de artă spre ideea de "efort interpretativ" menit a afla sensuri ascunse ale subiectului aflat în prim plan. Dar vederea rămâne o taină dacă nu iau în considerare cuvintele lui Andersen, din celebra poveste "Mică Sirenă:"

- Dar de ce nu avem și noi suflete nemuritoare? întrebă îndurerată mica prințesă pe bătrâna regină a mărilor. Mi-aș da bucuroasă sutele mele de ani doar ca să fiu o muritoare pentru o singură zi și să am speranța că voi cunoaște și eu fericirea din lumea aceea minunată de dincolo de stele. Chiar dacă uneori mă simt mai fericită decât muritorii de deasupra. Dar, până și eu am să mor într-o bună zi, și asemenea spumei mării, am să plutesc la suprafața marii fără să mai aud vreodată muzica valurilor sau să văd florile cele frumoasă sau soarele lor. Nu pot face nimic să capăt un suflet nemuritor?

Leadership: Creația ta aduce în prim-plan subtilitățile ascunse ale subiectului care te privește la nivel profund, și care se vrea peren la nivelul comparației dintre realitate și imaginar?

Cred că singura cale de a intra în sfera experienței estetice, schimbându-mi percepția asupra lumii înconjurătoare prin intermediul vederii, viziuni, și interpretării sensurilor vieții dintr-o chemare a mării, este să aduc în prim-plan subtilitățile ascunse ale subiectului care mă privește la nivel profund, ale subiectului care se vrea peren la nivelul simbolurilor și metaforelor. Numai un asemenea subiect ar putea să ilustreze specificul spiritualității: "explorarea dimensiunilor profunde ale existenței umane care depășesc aspectele materiale și raționale ale vieții".

Opera de artă este o punte între realitate și vis, între văzut și înțeles, mai ales dacă mă raportez la un personaj de poveste care vrea el însuși să devină real în realitatea mea. De fapt, cred că asta este ceea ce realizează un artist. Aidoma operei de artă, văzută ca o formă de comunicare transcendentă prin estetică și emoție, ca un refugiu pentru contemplare și introspecție, artistul știe să contopească două lumi aparent străine: o lume care înflorește în imaginație și o lume care prinde viață în realitate.

Leadership: Poți să conferi creației tale o perenitate care sugerează "trăirea momentului evocat", creând o siguranță afectivă în sensul permanenței operei de artă care înfățișează realitatea ca poveste?

Artistul care aspiră la o anumită perenitate are un alt mod de a-și crea siguranța afectivă, evident în sensul permanenței operei de artă. Nimic nu-i de prisos, totul este necesar. Ca să ajungă dincolo de ceea ce vede, fără a coborî arta la nivelul unei banale imitații, el trebuie să găsească fereastra către esența umană, unde realitatea și visul se contopesc într-o lume misterioasă în care se scrie povestea celor nevăzuți și neauziți.

Deci, opera de artă nu este doar o călătorie spirituală prin culori, forme și texturi, ci reprezintă și o manifestare sublimă a fragilității și a efemerității vieții, în contrast cu căutarea unei dimensiuni superioare a spiritului.

Mica Sirenă știe că imaginea ei nu este trecătoare, ci eternă, ea însăși nefiind limitată la sfera muritorilor, ci depășind granițele nemuritorilor. În acest sens, ochiul artistului devine un mod cu totul singular de a forma corespondența dintre ceea ce se vede, stimulat de emoții, și ceea ce se posedă prin această vedere, fiind mai presus de toate cele cunoscute prin simțuri și prin minte.

Atenția focalizându-se doar asupra calității nerepetabile a modului de a forma o punte între realitate și vis, artistul realizează o imagine care nu este constrânsă de pământesc, ci transcendentală, și asta deoarece el însuși nu vrea să fie încarcerat în efemer, ci liber în eternitate...

Forma pe care o ia leadershipul în sensul de Creație, coincide cu imaginea exprimată de artist într-o călătorie prin timp și spațiu, care revelează conexiuni neașteptate între prezentul etern și momentul atemporal.

Privește-mă cu ochii îndreptați spre eternitate ca să mă poți întâlni în momentul prezent de care niciodată nu te vei putea desprinde. Asta se poate înțelege mai bine în termeni de creație care se folosește de o povestire pentru a exprima o trăire menită să pună în valoare noblețea sufletului omenesc, puterea de sacrificiu și de dăruire, sinceritatea și empatia.

Într-adevăr, sunt scriitori precum Andersen, Frații Grimm, Charles Perrault, care au lăsat un mesaj ascuns în fiecare operă a lor. Mulți copii au citit poveștile lor, dar le-au citit prea devreme, fără să le înțeleagă mesajul. Numai un artist ajuns vârsta deplinei maturități artistice știe să vadă ceea ce pentru alții trece neobservat.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-indreptati-spre-eternitate.html

Privește-mă cu ochii minții sau chiar cu privirea reală

On Iunie 27, 2022

Numai observând și imortalizând elementele aparent separate ale realității, artistul poate scoate la iveală o înțelegere din ce în ce mai cuprinzătoare a Totului.

Cine a desluşit taina marii ştiinţe, va avea şi infinitul de partea lui. Acest lucru se poate constata uşor, atât de uşor, numai privind o frunză de culoarea smaraldului, unică printre alte frunze din acelaşi copac. Or dacă cercetăm cu atenţie această frunză, cu acei ochi care reţin imaginile şi recunosc priveliştile, fără a o confunda cu simpla reprezentare a unei imagini din natură, şi dacă i-am acorda proprietatea ochiului de a vedea şi distinge formele obiectelor, dimensiunile acestora şi alte detalii, vom constata că ea devine un câmp de explorare a mediului înconjurător.

A privi această frunză ca pe o carte deschisă vederii, *une ligne directrice dans la réalisation du dessin* , este un proces cu atât mai complex cu cât fondul perceptiv al receptorului este mai dezvoltat, mai ales că ea poate fi particularizată sub aspectul constituirii unui fond de acord emoţional care nu execută o presiune interioară pronunţată asupra proceselor intelectuale. În acest context, să ne gândim la faptul că o frunză nu este doar un mijloc de explorare a câmpului vizual, ci poate fi o entitate de ordin raţional, comunicaţional şi informaţional.

Dar ce vede o frunză când stă alături de alte frunze? Ce vede o frunză prin intermediul frunzelor de lângă ea? Ce vede o frunză când se lăsă purtată pe aripile vântului? Mai ales, ce vede o frunză când priveşte în jurul ei nu cu ochii, ci mai degrabă cu mintea, cu urechile, cu sufletul, filtrând realitatea prin gândurile unui artist care foloseşte mediul pictural pentru a crea reprezentări abstracte ale unor amintiri imaginare?

Leadership: Poţi să creezi un conţinut vizual care să vizeze reprezentările realităţii, aşa încât să afli lucruri noi despre semnificaţiile simţurilor care au impact major asupra a ceea ce se întâmplă în jurul tău?

Voi pleca de la ideea că însăşi frunza se constituie ca un fapt de memorie vizuală într-o imagine de esenţă spaţio-temporală, efectuând asupra datelor furnizate de simţuri o analiză de impact asupra mediului înconjurător. Ochii nu uită niciodată ceea ce rămâne în suflet, ca o palidă amintire a ceea ce a fost cândva. Iar artistul ştie acest lucru, că o frunză vede dintr-un anumit unghi o persoană care trece prin faţa ei, pe când o altă frunză din acelaşi copac vede ceea ce nu apare în ochii celorlalte frunze, şi în fiecare zi alţi oameni trec prin faţa copacului plin cu frunze, şi multe alte lucruri se arată vederii în mod diferit. Nu-i aşa?

Este departe de mine gândul de a pretinde oricărei analize să facă disecţia realităţii, recompunând o imagine şi discutând-o ca pe un tot unitar. Dar, fiind conştient că materia interacţionează prin intermediul unor forţe instantanee de la distanţă, nu doar din apropiere, voi considera că o frunză simte totodată vibraţia energetică a fiecărei culori, a fiecărui lucru, a fiecărei fiinţe ce pătrunde în câmpul ei vizual.

S-o spun altfel. Materia interacţionează prin intermediul unei vederi mistice, a unei vederi care depăşeşte în toate direcţiile unghiul de valabilitate al proiecţiei unei succesiuni de imagini în mişcare. Iar dacă frunza este formată din aceeaşi materie din care sunt compuse celelalte elemente ale lumii, şi dacă ea se adresează unei singure entităţi din scena pe care o derulează vederea, atunci subiectul imortalizat poate pătrunde într-o lume de mistere, simboluri şi corespondenţe cosmice.

Leadership: Poți creezi o imagine cuprinzătoare din entități autonome, așa încât ea să prindă viață cu ajutorul unei vederi ce reunește, la rândul ei, alte vederi?

Numai artistul vede ceea ce alții pot abia întrezări, fiindcă numai el știe să vadă o imagine prin ochii unei frunze, mai ales dacă acești ochi acoperă în câmpul de vizibilitate fiecare aspect al unei realități care se cere descrisă fără nici o umbră de disimulare. Bineînțeles că în ajutorul vederii artistului sare o altă vedere ce reunește, la rândul ei, alte vederi. Abia după această activitate mentală de constatare, înțelegere și judecare a unor stimuli veniți din exterior, cu ajutorul receptorilor senzoriali, artistul are posibilitatea de a recompune imaginea și a o discuta ca pe un tot unitar.

Aș vrea să încerc ceva nou. Aș vrea să deslușesc mesajul unei frunze, să fiu factorul declanșator al vederii ei, să-i reglez poziționarea în spațiu atunci când este purtată de vânt, cu mult înainte ca ea să simtă mângâierea pământului. Chiar dacă chipul ei este contorsionat de suferință, anunțând cu o voce sfâșiată că o doare îngrozitor sufletul părăsind ramurile copacului și lăsându-se pradă vântului, ea poate ajunge mai ușor în apropierea vederii pictorului care știe să dezvăluie ceea ce alții nu pot să vadă.

Mai mult decât atât, am hotărât să-mi extind orizontul realității încercând să-mi dau seama ce vorbește un muc de țigară scăpat pe trotuar, cu o frunză atinsă de picăturile reci ale ploii pe care soarele se străduie să le dea uitării. Care este miza unei asemenea comunicări, din prisma unui observator al materiei fizice? Căci, da, am capacitatea de a suscita multiple asociații și reprezentări de tip imaginativ.

În fond, mă adresez unei singure opere eligibile pentru a fi constituită ca garanție a absolutului și a talentului meu de artist. Accentuez acest lucru deoarece artistul vede numai ceea ce dorește să observe, transpunând în lucrare numai ceea ce se arată ca entitate omniprezentă într-un dialog despre natura ascunsă a comunicării dintre elemente. Numai astfel, observând și imortalizând elementele aparent separate ale realității, el poate scoate la iveală o înțelegere din ce în ce mai cuprinzătoare a Totului.

În câmpul leadershipului putem introduce variabila "creație" dacă reușim să acordăm o atenție deosebită capacității artistului de a detecta cu simțul vederii acea realitatea dintre realități, și de a o transforma într-o senzație percepută ca imagine.

În timp ce priveam o frunză cu un sentiment de simpatie, ca pe o operă a creației lui Dumnezeu, un glas din off mi-a răsunat în minte: "**Privește-mă cu ochii minții sau chiar cu privirea reală** dacă vrei să te inițiezi în domeniul picturii".

Cine aude și dă ascultare acestui glas lăuntric, care este cel mai de preț dar făcut de natură, va găsi în el un ghid excelent pentru stăpânirea artei. Nu uitați că simțul văzului, instrumentul puterii de a înțelege relația estetic-ideatic, reprezintă cea mai mare comoară a artistului.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-mintii-sau-chiar-cu-privirea-reala.html

Privește-mă cu ochii simțurilor

On Iunie 21, 2023

Văzul poate să influențeze elementul privit numai dacă el contribuie, în mod direct, la modelarea trăirilor tale.

Am fost în vacanță în Grecia. Mereu frumoasă, mereu primitoare, cu peisaje spectaculoase, Marea Ionică mi-a încântat ochii într-atât încât nu mă mai puteam uita decât la ea, fără să-mi pese de timp, sau de expunerea la soare. Şi o priveam cu acea privire senină, îndreptată spre interior, înțelegându-mi libertatea, starea de spirit provenită parcă din conștiința unitară a pictorului, prin care se manifestă acea conexiune misterioasă între tot ce înseamnă creație și detașare de cotidian.

Are și marea viața ei, harul ei deosebit, la fel cum pictorul are știința travaliului pe paletă, a obținerii prealabile a calităților pigmentare prin amestecuri multiple. Şi cred că nimic nu contează mai mult decât s-o revăd cu ochii minții și cu mintea limpede. S-o revăd cu un tonus viu, să stau de vorbă cu ea, s-o fotografiez, să-i simt briza cu acea atingere a trecutului care se repetă, având o valoare exemplară pentru prezent. Să fiu atât de aproape de ea încât să-i pot simți mirosul, să aud zgomotul valurilor care se rostogolesc pe mal, să simt apa mângâindu-mi picioarele în timp ce șterge urmele lăsate de mine pe nisip.

Fără să-mi dau seama, paleta pictorului s-a îmbogățit cu mijloace expresive deosebit de inspirate, poetice, în ceea ce privește culoarea și desenul, făcând să apară efectul de tip "pururea nou" pe care îl produce o creație extinsă spre un nou orizont. Mai mult, amestecând albastrul mării cu seninul ochilor de artist după toate regulile simetriei, fapt ce lasă loc argumentației într-un cadru care permite libera exprimare, am reușit să transpun pe pânză o imagine menită să sugereze o stare de liniște și pace. În sfârșit am fost atins de dorul unei mângâieri sufletești: mai bine să mă apropii de o combinație vizuală de culori, decât să mă pierd într-o perspectivă îndepărtată.

Leadership: Ceea ce vezi poate să amplifice senzația de real într-o zonă a rememorărilor care oglindesc acea „exprimare a unui lucru prin altul"?

Marea are mirosul ei, sărat și curat, briza care adie aducându-mă în contact cu zeci de substanțe ce provin din materia organică a mării. Iar mirosul, având un caracter concret fiindcă pleacă de la experiență și rămâne în contact cu aceasta, amplifică senzația de real, de controlabilitate a mediului natural. Vă dați seama că pictura are ca pivot de receptare a emoțiilor un fenomen de trăire a experienței de viață, deci se bazează totodată pe o știință a simțurilor scăldate în lumina sufletului.

Pe de altă parte, mirosul este un stabilizator al emoțiilor, un factor deosebit de puternic pentru a trezi amintiri, un declanșator al memoriilor mai autentic decât gustul sau auzul. Deci, pictorul, în ce privește chimia vopselelor, trebuie să îmbine categoric simțurile vizuale și olfactive în așa fel încât creierul să se oxigeneze, să se autoprotejeze împotriva epuizării. Şi dacă este așa, atunci mirosul schimbă percepția pictorului asupra mediului din jur, modificând felul în care el așterne culorile sub acțiunea unui sentiment de alteritate, transformându-se într-un romantic incurabil care combină relaxarea cu ideea de puritate, de comuniune cu natura.

În acest caz posibilitățile de stabilire a unui acord între culorile unei picturi cvasi-figurative, purtătoare de semnificație, înfățișând imaginea unei odihne revelatoare, a unei stări de spirit mistice, sunt nelimitate și țin de sensibilitatea artistului la mirosuri, la percepția culorilor în cazul unui element irezistibil. Categoric, activitatea simțurilor trebuie să îi stârnească

rațiunea, să o provoace. Prin această provocare, rațiunea își amintește, în timp ce ideile provin întotdeauna din impresii, emoții, expresii de culoare.

Leadership: Imaginea la care se raportează creația ta poate să se extindă pe un câmp vizual ce implică trăirea exclusivă a unor emoții intense pe durata unui timp care se retrăiește?

Aici, o atitudine pur contemplativă, învăluind un dinamism armonios al nuanțelor mării, se leagă de felul cum cineva îl caracteriza pe pictorul Minu Movilă, așa încât comparația cu mine pare desprinsă din fragmentul unei existențe din care nu lipsește nimic, în afară de un mic detaliu care, amplasat așa cum trebuie, poate transforma sentimentul libertății într-o adevărată nestemată.

"Pictorul Minu Movilă dezbate cu ajutorul preceptelor structurale ale bidimensionalului, unghiuri, perspective, planuri, iscodind în jurnalul misterios al concretului. Găsind soluții și laitmotivuri în care fragmentul imagistic să se releve, narând termeni vizuali, experiența și sensibilitatea artistului să lasă loc intervențiilor estetice. Minu Movilă rămâne un romantic în care statornicește implicarea directă a sufletului creator, fapt lizibil mai ales în modulările cromaticii, care se pliază pe termeni tehnici și stilistici, potențați în variantele potrivite."

Prin astfel comparație, dintre mine și el, dintre doi artiști asemănători sufletește, sporirea vederii în focul viu al unei amintiri de-o viață merită o analiză atentă. Implicarea sufletului într-un act de creație, într-un loc în care artistul gândește, își imaginează, își restructurează experiența pe plan mental, trebuie să își găsească forma stilistică în folosirea unei realități nemaitrăite, mai presus decât efemerul unei clipe suspendate în imaginar.

Fiind mai mult decât cred că sunt, încă mă întreb dacă nu cumva am trăsăturile unui artist sufletist, atins de o zonă din câmpul vizual care poate aduce vibrație calmă și liniștitoare unui spațiu care se lărgește odată cu mintea sa, culorile devenind paleta prin care pot aduce la viață expunerea permanentă a unei teme complicate, dar pur și simplu frumoase: "Dorul Nemuritor".

Pentru a modela o realitate pozitivă și constructivă, trebuie să fii atent la ceea ce observi și cum îți interpretezi percepțiile, așa încât toate trăirile pe care le transmiți să sublinieze importanța imaginii la care te raportezi.

Privește-mă cu ochii simțurilor, cu dorul unei inimi învolburate ca marea, și vei descoperi adâncimile și bogățiile pe care le pot oferi experiențele noastre împreună. Adu-ți aminte de acele emoții care vibrează în interiorul tău, imortalizează-le într-o imagine de vis, și lasă-le să te învăluie în căldura unei imaginații aprinse.

Acum ești și tu un artist.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-simturilor.html

Privește-mă cu ochiul vederii din spatele pânzei

On Ianuarie 01, 2022

Este extrem de greu să pătrunzi cu sufletul artistului în sursa profundă, și chiar și pentru el misterioasă, din care țâșnește instinctul creator.

Dacă a început un nou an, atunci el trebuie să înceapă cu memoriile unui trandafir Osiria, atât de delicat în a-și trăi zilele pline de colinde, pline de emoții generate de întâmplări, evenimente, contexte. Mai bine decât acum, niciodată nu mi-am dat seama de fondul său de ingenuitate și entuziasm, ascuns în fiecare tremur de viață care eliberează cu ușurință căldura sufletească din preajma sărbătorilor.

Ce anume menține trează vibrația sufletului îmbrățișător al atâtor frumuseți care nu vorbesc niciodată oamenilor?

Este rece afară. Zăpada este așternută peste tot, peste zi și peste noapte, la fel cum o bogată adormire se așterne peste orice gând, peste orice amintire a trandafirului. Numai prezența mea inopinată îi stârnește atenția. Prin ochiul vederii de dincolo de vedere, el simte orice adiere de aer, orice vibrație și radiație de căldură din jur, simte fiecare pas pe care omul îl face pentru momentul prezent, dar cu orientare spre cele sfinte, spre cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, spre cele ce se nasc și mor.

Ştiu că este greu de observat acest lucru. Inconștient, de o finețe impalpabilă, trandafirul transmite un mesaj a cărui importanță se demonstrează numai în artă: *"Trebuie să-ți inserezi un fapt de viață într-o formă coincidentă cu împlinirea întrupării tale artistice."*

Trandafirul simte, reacționează la stimuli, la fel cum simte un artist al cărui dar formidabil este să prefacă albul în culoare, hrănindu-se din înțelepciunea paletei care se încarcă din lumina caldă și relaxantă a vopselelor plăcute ochiului. Or acest ochi, plin de frumos, hiperrealist, desprins parcă dintr-un peisaj selenar, combină expresionismul minimalist abstract și caracteristicile rafinamentului elegant într-un design unic. Nu este nimic fundamental misterios ori invaziv în legătură cu acest simț, un larg câmp al mijloacelor de exprimare prin senzații, decât dacă iau în calcul o indiscreție de tipul *Astonmedarhos* , manifestarea libertății de a-mi găsi o asemănare în planul naturii.

Leadership: Creația ta poate să cuprindă un simplu fapt de viață într-o singură imagine care reușește să nască sentimentul de a fi cea mai bună versiune a ta în planul unei perfecțiuni ireale?

Fără să manifest nicio îndoială cu privire la realitatea lumii sensibile, continui să privesc trandafirul la fel cum privește el albul zăpezii: printr-un control variabil al intensității sentimentelor, printr-un reglaj continuu al intensității luminoase, exact ca atunci când pictorul încearcă să dea o atenție deosebită surprinderii detaliilor într-o lumină cât mai exactă. Acest pictor se chinuiește din răsputeri să obțină un adevărat rezultat din viziunea sa, mai ales dacă reușește să se integreze cu spiritul, cu energiile pământului, cu principiul deplinei egalități, într-o poveste plină de ingenuitate și geniu vizual.

Mai trebuie spus ceva. Trandafirul are un ochi cuprinzător, vrând parcă să trateze lumea în mod holistic. Şi mă privește la fel cum îl privesc eu: ca pe-o expresie artistică a unui univers recuperator, aflat mereu în căutarea unor noi mijloace de extindere a ariei de frontieră: între real și imaginar.

Şi tot privindu-l învelit cu plapuma zăpezii, la fel cum el mă privește visător cu ochi de stele, îmi amintesc de argumentul "de metodă" pe care îl invoca în mod hotărâtor esteticianul francez Victor Basch: *"Este extrem de greu să pătrunzi cu sufletul artistului în sursa profundă, și chiar și pentru el misterioasă, din care țâșnește instinctul creator. Al doilea argument este că artistul însuși, înainte de a crea, a contemplat și s-a delectat".*

Şi iată ce își amintește trandafirul despre începuturile sale în alb și roșu, cu ajutorul senzațiilor de bun augur primite în fața peisajelor captate prin fenomenul de persistență a vederii de dincolo de vedere. Își amintește de un creator transformat într-un om special care, fără a se concentra asupra dorinței de dominare a unei imagini în dublu exemplar, în raportul spațiu-timp, reușește să redea o anumită stare sufletească plecată de la alb și ajunsă la culoare.

Numai un asemenea om, special, reușește să redea expresia intensă a unui sentiment care emoționează, sentimentul unității: de a fi una cu natura. Sentimentul de a fi cea mai bună versiune a ta în planul perfecțiunii ireale, într-un plan al transcendenței metafizice.

Leadershipul cuprinde vederea artistică cu care te-ai deprins în încercarea de a te adapta la un alt mediu de viață, într-un context în care trebuie să-ți accentuezi trăsăturile unice (și unde imaginarul și realul se întrepătrund).

Privește-mă cu ochiul vederii din spatele pânzei dacă vrei să deslușești misterele spiritului descins din alte lumi pământești. Numai un artist genial, care știe să scoată în evidență culoarea din spațiul clar-obscurului, servind scopului de a întări efectul culorilor sufletului și sentimentului într-o atmosferă de rigoare intimă, dispune de un asemenea ochi ce poate cuprinde două imagini într-una singură.

În lumile de dincolo de aceasta există infinit mai multe moduri de a simți...

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochiul-vederii-din-spatele-panzei.html

Privește-mă cu privirea cu care te urmăresc eu

On Noiembrie 13, 2021

Un lider care are talent și fire de artist va da întotdeauna dovadă de o inteligență asociativă, acceptând provocarea de a amplifica vizibilitatea unei imagini îndepărtate față de punct static.

Sunt în gara din Cluj-Napoca. Aștept trenul, alături de alte priviri care par să observe totul în jur. Dar nimeni nu mă observă pe mine, nu fiindcă nimeni nu ar avea ochi pentru mine, ci fiindcă privirile străine au întotdeauna obiceiul de a se focaliza asupra unui obiectiv bine determinat. Iar trenul încă se lasă așteptat...

Dar oare trenul nu are, la rândul lui, o privire care să iasă în evidență, mai mult decât orice altă privire care încearcă să-i intercepteze poziția geografică? O expresie gânditoare și un surâs enigmatic, constituite într-o privire pătrunzătoare care sustrăgându-se oricărui control, trece prin lucruri căutând ce este dincolo de ele. Or această privire vede drept înainte, neglijând cu orice preț aspectele laterale ale spațiului pe care îl traversează, spre satisfacerea acelei curiozități exemplare care pune accent pe dinamism și pe libertatea de reacție a privitorului.

Iar dacă privirea mea întâlnește privirea dreaptă și rece a trenului, fără nicio constrângere de spațiu și timp, ar însemna să fim doi martori suficienți pentru a justifica confirmarea unui alt punct de vedere, nu-i așa? Astfel este posibil acordul dintre un simbol al timpului care trece, exprimat prin *Kamtirodhis* , fără a cunoaște momentul când se apropie trenul, și staționarea în suflet a unei închipuiri menită să îmbrace forma unei metafore continue sau prelungite.

Leadership: Poți să-ți extinzi câmpul vederii prin comparație cu ceea ce se întâmplă dincolo de imaginar, așa încât să ilustrezi o imagine care se extinde dincolo de cadrul de referință al celuilalt "TU" ?

Mai trebuie spus un lucru. Curiozitatea trenului nu-l va limita la observarea peisajelor care îl înconjoară, fiindcă greutatea lui nu este un impediment pentru a circula cu viteza, nici de a observa ceea ce se întâmpla în jur, la fel cum ar face-o un pictor care știe să îmbine perfect arta și medii diferite de reprezentare artistică pentru a-și manifesta talentul.

Faptul sugestiv care atrage atenția în mod serios este însăși spațiul pe care îl străbate trenul, încât artistul să poată reprezenta durata într-un mod atât de sensibil încât timpul să fie față de el ca o linie de-a lungul căreia se intersectează planul orizontal al proiecțiilor grandioase ale suprarealiștilor și planul transcendent și intrinsec al teoriei cunoașterii.

Respectând însă vederile laterale, formele exterioare de interacțiune cu alte persoane sau lucruri, trenul trebuie să confirme mărturisirea de a se conecta la mine, adăugând că "o face fără să fie silit de nimeni".

Într-adevăr, s-ar spune că trenul, luând forma unei făpturi imaginative, îi oferă artistului aceeași vedere pe care el o cuprinde de la distanță, dovedind prin acest amănunt faptul că ideile sunt cuprinse în simțul vederii, și că artistul le va distinge în măsura în care va ține seama de importanța gândirii abstracte.

Leadership: Imaginea care te transpune în mijlocul Creației Artistice este asociată cu poziționarea ta în zona cea mai îndepărtată față de locul unde aștepți în mod normal?

Dacă după trecerea unui răstimp, cineva ar îndrăzni să revină în gară, dispus să aștepte trenul, echivalent cu regăsirea unei priviri care spune mai mult decât 100 de priviri, atunci aș avea un singur mesaj să-i transmit, ca o confesiune sinceră:

Omul care nu știe să aștepte într-un singur loc un motiv pentru a vedea mai bine lucrurile simple, este un om a cărui privire nu este în stare să străpungă scurgerea liniară de "acum-uri", și care nu este în stare să străpungă neobișnuitul existent în sine, undeva retras de privirile lumii...

Leadershipul, în activitatea facultății de a vedea, seamănă cu felul în care percepi o experiență de artă live, fără contact direct cu subiectul care a provocat o comparație: el are o manieră de a asigura deschiderea către nou, asumându-și o direcție care justifică o stare de spirit revelatoare.

Privește-mă cu privirea cu care te urmăresc eu, ori de câte ori încerci să surprinzi o imagine mai clară a fenomenului depărtare-apropiere, prin prisma a ceea ce se vede cu ochiul liber, dar care se percepe artistic numai prin comparații.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-privirea-cu-care-te-urmaresc-eu.html

Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd

On Decembrie 1, 2021

Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd.

George Kopaliani - Feel my mind. Melodia aceasta spune totul despre atitudine, este despre puterea de a-ţi educa spiritul atunci când meriţi să descoperi despre tine ceea ce nu ai descoperit niciodată până acum. În mare, este vorba despre RUNNING, o lume simbolică, încercată inegalabil în linia unor rafinate arderi şi distilări lăuntrice, câteodată reuşind să dezvăluie cele mai rafinate sentimente care hrănesc din belşug sufletul. Căci, adesea, runningul se dezvăluie prin trezirea, amplificarea şi dobândirea controlului pe termen lung asupra performanţelor mentale de care poate face dovada numai un creator care a supus formele de exprimare artistică, unei rigori autoimpuse, exploatând însuşirile propriei naturi.

Feel my mind se ascultă în timpul unui antrenament confortabil si echilibrat, dar într-un clarobscur vesperal, atunci când urmezi chemarea inimii. Începe slow, ca o încălzire a sufletului dinaintea muşchilor, în planul subtil al unei interiorităţi mişcătoare, uneori aplecată spre fabulaţie, care se abandonează unei acţiuni intense ce necesită uzul corpului. Apoi pe la jumătate, puţin după minutul 3, se declanşează dinamismul, când dai tot ce poţi. O voce caldă din background îţi şopteşte duios, preventiv, să nu renunţi. Cu niciun preţ, să nu renunţi. Ceva îţi dă putere să continui, chiar dacă simţi că nu mai poţi.

Dintr-o dată ai impresia că intri într-un culoar cosmic, începi să rezonezi cu astrele, plin de viaţă şi tare visător, nu mai eşti atent la alergat, nu mai eşti atent la lumea din jur, nu mai vezi pe nimeni. Eşti doar cu tine, cu aerul de sfinţenie al singurătăţii grandioase, în învăluirea dulce a sentimentului de înălţare spirituală ce trece într-un zbor fantastic prin taina înserării. Sincer cu tine însuti, cu sufletul tău, doar cu luna şi cu stelele. Şi începi să îţi construieşti un ritm normal de RUNNING. Ceva din umbră, ca o şoaptă venită din neant, sorbind puteri din izvoarele unei conştiinţe libere, continuă să-ţi şoptească: SĂ NU RENUNŢI !

Şi atunci ţi se deschide în cale o privelişte parcă salvată dintr-un avatar. Este lumea ta ! Şi nimeni nu înţelege lumea ta, fiindcă este lumea înaripată, atât de rară, plină de introspecţie, a învingătorilor !

Leadership: Obiectul atenţiei ce poate să cadă sub simţurile tale, ţi se poate impune ca un întreg unitar înainte de a-i cerceta conţinutul?

Este un suflet în această melodie, rezervat şi totodată energic, dincolo de structura ei organică, analizată sub impulsul vieţii intense, a trăirii imediate. Linia ei melodică, atât de sensibilă, de mare vibraţie emoţională, îmi mângâie sufletul cu aceeaşi ardoare cu care un pictor îşi afirmă nemărginita-i dragoste de viaţă într-o izbucnire cromatică radiind de lumină şi sentimente. Este acolo, în frigul începutului de iarnă, îndărătul frunzei care tremură, îndărătul muşchilor încordaţi, şoptind lucruri adânci şi neînţelese, aducând de mai multe ori succesiunea Largo-Allegro în momentele învinse de nesperate elanuri.

Sunetul Adagietto, plăsmuit din profunzimile devenirii cosmice, plonjând alene în propriile-mi sentimente pentru a descoperi analogia cea mai vie cu operele eterne ale Sfântului Spirit, se prelungeşte în spaţiul dintre realitate şi închipuire. Încă alerg nestingherit, visător, cuprinzând în gânduri şi în suflet întreaga vibraţie a unei rostiri prin care fiinţa universală se relevă ca lume a fiinţării omeneşti, şi chiar a celei Dumnezeieşti. Când alergi, sunetul de glorie al infinitului te urmăreşte, nu-ţi dă pace, dar nici nu te consumă.

Efectul expresiv vine din alăturarea imediată a două stări muzicale contrastante: una păstrează măreţia gândurilor din îndărătul mişcărilor spontane (materializate într-o imagine auditivă), iar perechea ei face ecoului trăirilor individualizate *Tremolo* , spuse parcă "pe şoptite" într-un cadru de spirit compact, al solidarităţii cu o privire iluminatoare asupra pasiunilor solitare.

Mai e ceva care nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă, sau măcar să se simtă. Întotdeauna un suflet coordonat de sunetele cele mai grave până la cele mai înalte, transformându-se în mii şi mii de sunete diferite, devine centrul universului.

Leadership: Poţi să activezi opţiunea "image adjustment" sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, manifestându-ţi pe deplin disponibilitatea de a deveni o singură entitate expresivă conţinută într-un singur cadru evocator?

Runningul este trăit ca o luptă ce o duci, mai întâi, cu tine însuţi. Nu-ţi numeri paşii, dar îţi asculţi sufletul, ţi-l umpli cu voie bună, orientându-l către proiecţiile astrale. O lume nouă se deschide la fiecare pas, acolo, în tăcerea înserării care n-are altă menire decât a şopti o silabă - fie pentru a doborî un munte, fie pentru a zbura ca o pasăre cântătoare. Şi este uşor de suportat runningul, ca un fel de vrajă a unui univers total diferit de lumea celorlalţi, mai ales când sunetul "solemnis", născut parcă din tăcerea pământului, din gravitaţia aerului rece, activează puterea spiritului creator în conştiinţa universală.

Asta o demonstrează scriitorul Alexandru Vlahuţă atunci când povestea despre pictorul Nicolae Grigorescu:

"O luptă straşnică este viaţa lui. Fiecare dimineaţă îi aduce o speranţă nouă, şi fiecare seară este o nouă disperare. Veşnic nemulţumit de lucrul lui, răzând de câte zece ori o pânză, plecând şi întorcându-se de câte zece ori în acelaşi colţişor de natură, care mereu tot altceva spunea din marele mister, şi el mereu întrebând, simţind că, dincolo de liniile şi de culorile care se văd, mai este ceva ce nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă. Trebuie. Că aceasta şi este chemarea unui artist pe lume - să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o singură dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa şi spăimântătoarea veşnicie a vremii."

Ei bine, unde este mai multă emoţie: într-un suflet de pictor, sau într-un suflet de alergător? Amândoi pornesc pe acelaşi drum lung, al izbăvirii: unul cu şevaletul în braţe, celălalt cu medalia de aur în vis, unul execută cu piciorul de pe obstacol o impulsie cu întinderea articulaţiilor, celălalt surprinde şi selecţionează ceea ce e caracteristic în natură. Dar, şi unul şi celălalt privesc cu atenţie, înainte şi în jos, pentru a echilibra contrastul dintre imaginar şi perceptibil, mijlocind interferenţele omului sacru.

Cu ce drag te întorci acolo unde îţi este sufletul de artist, bine şlefuit într-un model de învingător. Câtă încordare există într-o muncă îndrăzneaţă care combină supleţea şi sensibilitatea în punctul în care tempoul se modifică din Largo - în Animato, *per giocare con entusiasmo e spirito* , caracterul acustic fiind astfel prelungit ca un ecou cu adânci rezonanţe de dincolo de timp şi spaţiu, conform căruia "spiritele trăind în locuri şi epoci diferite gândesc la fel, simt aceleaşi imbolduri creatoare, chiar comunică pe canale nebănuite, diafane şi evanescent".

Mi-am dat seama - Feel my mind - că ori de câte ori mă voi întoarce la Running, la fel cum artistul se întoarce la pânza sa, compunând culori şi emoţii, voi fi adânc pătruns de sentimentul de libertate pe care ţi-l oferă sinceritatea şi fidelitatea, sentimentul acela de "aş rămâne aici, nu vreau să mă întorc." Dar asta nu se vede, nu-i aşa?

Leadershipul poate fi considerat valabil sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, o reflectare asupra universului interior ce nu intră niciodată conflict cu realitatea exterioară.

Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd, dacă vrei să înţelegi ceea ce se simte doar cu inima.

Alergătorul are un suflet, nu-i auzi plânsul, suspinele, nu-i auzi paşii trecând peste obstacole, peste vârfuri semeţe, peste stânci singuratice, ocupând o scenă subiectivată de lumini şi umbre. Adesea, fără să lase vreo urmă, dar potrivindu-se într-un singur cadru "Eu Însumi", el păşeşte victorios spre un orizont neaşteptat, unde îşi va crea lumea lui. N-o să-l mai vedeţi decât, poate, la fulgerarea unei clipe, în toată necuprinsa veşnicie a vremii.

Bine spunea Nicolae Iorga: *"Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-dincolo-de-cele-ce-se-vad.html

Privește-mă fără să-mi uiți privirea

On Decembrie 27, 2022

Legătura fundamentală între imagine și percepție este subiectivitatea cu care își iau avânt amintirile în adâncul tău.

Gândurile mele se îndreaptă mereu spre mare și spre nisipul litoralului, două variante ale aceleiași reprezentări de memorie. Asta dezvăluie cu mai mare acuratețe forța unui suflet de artist care prin picturile sale își povestește universul în culori, pictând chipul soarelui în maniera în care marea, în glasul ei melodios, sărută nisipul și apoi se retrage în timpul refluxului. Surprinzător, uscatul ia forma unor cărări de-a lungul cărora îmi port cu drag aducerile-aminte, izbucniri de tandrețe, puseuri de febră a nostalgiei, relațional cu ideea de spațiu perspectival care posedă proprietăți intrinsec sensibile.

Așadar, există două aspecte ale aceleiași realități destinată parcă să respecte și să fie acordată numai la o suprafață de culoare care posedă în ea însăși o semnificație spațială, *Rhyvalhystus* (timp al încremenirii universale), ducând la formarea personalității mele de artist. Şi nu un oarecare artist, ci unul capabil să transforme amintirea în niște teme emoționale, vizuale.

De fapt, în multe din amintirile mele la Marea Neagră, de-a lungul cărora am analizat urmele mărunte pe care le-am lăsat (și care dezvăluie, chiar și acum, alte adevăruri surprinzătoare), se află neîntrecuta senzație a celei mai pure lumini și a unei imense depărtări: lumina unei viziuni personal umanizate și măsura distanței parcurse de la vedere la viziune.

Leadership: Poți să reînvii o realitate prin readucerea în prezent a trecutului, în fața unei oglinzi convexe care reflectă imaginea ideală a unei vieți nesfârșite?

Da. Între mine și mare se ascunde un secret: nu putem exista fără să încorporăm, viceversa, sensurile unei opere de artă care se lasă descoperită doar după capriciile memoriei dublate de o imagine a realității imaginare, provenită dintr-un trecut care se încăpățânează să nu mai treacă. Într-un fel sau altul, este vorba despre existența unui timp subiectiv, reînviat prin memorie involuntară, și reprezentat într-o oglindă convexă care reflectă imaginea ideală a unei vieți nesfârșite.

Oare sunt doar capriciile unei fantezii invențioase care scormonește cu mâinile pline realul, eclipsând orice atracție din jur? Sau, poate că mă pasionează în special marea din imaginea unei lumi idilice, rare, izolate, în care vreau să mă pierd fără țintă, fără plan, fără urmă, ca într-un labirint al oglinzilor convexe care, în mod înșelător, conduce mereu în același loc.

În așa fel trebuie să mă modelez pe tendințele mării de a încânta ochiul privitorului, încât esența dinamicii viului să rămână intactă prin raportare la artă, sau mai exact la reprezentarea picturală a frumuseții unui dialog între privire și îmbrățișare. Privirea față în față cu mine însumi, cu tot ce atrage după ea, și îmbrățișarea unei iluzii hoinare în care ar fi trăit sinele meu anterior.

Leadership: Imaginea care îți lărgește orizontul poate să justifice existența unui timp subiectiv, reînviat prin memoria involuntară și ridicat la rangul unei confesiuni care reflectă fragilitatea afectivă?

Intrând în acest spațiu al imaginii care orientează privirea spre descoperirea artisticului,

apreciat ca fundament al conservării mării în lucrarea memoriei, am reușit să mă integrez într-o carte scrisă de Paul Auster, care vorbea despre criticul și filozoful literar rus, Mikhail Bakhtin:

"În timpul invaziei nemților în Rusia, în cel de-al doilea război mondial, Bakhtin a fumat singurul exemplar din manuscrisul cu opera sa, un studiu vast al literaturii germane (care avea dimensiunile unei cărți și la care lucrase ani întregi). Una câte una, el a smuls fiecare pagină din manuscris și a folosit hârtia ca să-și răsucească țigările, fumând, zi după zi, câte puțin din carte până când n-a mai rămas nimic. Aceste povești sunt adevărate. Sunt totodată și parabole, poate, dar au semnificația pe care o au pentru că sunt adevărate."

În opera mea artistică, în care imaginile se contopesc într-un ecou al vremurilor cu vise dintr-un loc al deconectării de la stres, am demonstrat o înclinație specială înspre acest gen de atitudine de viață.

Mai ales în memoriile mele, atât de variate și colorate, se regăsește următoarea relatare: tot ceea ce văd cu ochi de amintire este, zi de zi, o pagină smulsă dintr-o viață trăită fără regrete, rămasă neclintită în fața unei imagini de vis care, misterioasă și indescifrabilă, transformată într-o poezie a timpului, schițează o călătorie fascinantă de auto-descoperire. Şi chiar dacă din memoriile mele se vor risipi toate paginile, una câte una, azvârlite într-o uitare enigmatică, nemeritată, fără capăt, un singur lucru va rămâne totuși cu rădăcini în inimi: parfumul de Briza Mării.

Leadership: Impactul pe care îl are asupra ta imaginea totalității prezenturilor tale de-a lungul vieții, te pune în ipostaza unui Creator aflat în proximitatea unei viziuni pe cât de revelatoare, pe atât de profundă?

Parfumul aspru al ficțiunii se simte în felul cum imortalizez un momentul sublim de emoție, atunci când apa mării se retrage în larg, lăsând vizibilă o fâșie îngustă de pământ pe care ochii mei o consideră mijlocul de veșnicie într-o realitate virtuală simulată, un "no men's land" în care se întâlnesc și se înfruntă un număr mare de mituri, legende și simboluri. Şi, încă un lucru asupra căruia sunt de acord, un fenomen universal tradus printr-un *Achthas Syncorthesys* (simbolul elanului spre spiritualizare), este acea deplină sinceritate a pictorului și puternica originalitate cu care el surprinde detaliile, fără a se pierde în ele.

Exact ca într-un fel de labirint vizual în care personajul se pierde fără urmă de a fi găsit, dar devine o ființă eternă prin faptul că amintirea lui este imortalizată într-o capodoperă de artă care se dezvăluie în contrastul puternic dintre imagine, realitate și simbol. Prin urmare, arta își dezvăluie adevărata valoare la malul mării, prin monologurile minții de artist care, bântuindu-l ore și ore, aduce la viață acele emoții atât de copleșitoare, intense, și face lumină asupra a ceea ce înseamnă să trăiești din amintiri transpuse în imagini.

Ce-i drept, în amintire nu poți să trăiești într-o totală necunoaștere, într-o uitare esențialmente desăvârșită, ci doar să te vezi, să te descoperi pe tine însuți, să te miri tu însuți de intensitatea reacțiilor tale față în față cu realitatea, fără să te prefaci a fi altcineva.

Iar marea creează o dublă într-o fotografie: mă clonează în tot mai multe ipostaze, dintre care cea mai veridică este de Creator al Microcosmosului. Într-adevăr, o singură fotografie poate trezi o infinitate de emoții într-o buclă a timpului trecut reînviat prin rememorare. Emoții vărsate și depozitate perfect într-o capsulă a timpului, ca un cufăr plin cu o comoară ascunsă care înseninează viața monotonă...

Un artist trebuie să ia în considerare unitatea dintre imagine și mediul prin care este transmisă imaginea, dintr-o rațiune logică: nicio imagine nu poate exista fără un mediu de

abstractizare a realității, nici măcar imaginile mentale care folosesc fluxul amintirilor drept mediu de dezvoltare a conștiinței de sine.

Privește-mă fără să-mi uiți privirea de fiecare dată când încerci să pătrunzi o realitate care îți reflectă starea de spirit, acordată la o împlinire spirituală care transcede spațiul și timpul și cu care îți înnobilezi viața, numită "rememorare întineritoare".

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-mi-uiti-privirea.html

Privește-mă fără să te supui vederii mele

On Noiembrie 09, 2021

Îndreaptă-ți privirea spre ceea ce este semnificativ imaginii cu care rezonează lumea, fără să-ți sporești tendința de a controla procesul formării imaginii în sine.

Multă lume este prezentă la concursul de azi din Cluj-Napoca. Maratonul se anunță foarte disputat. Sunt foarte mulți concurenți, dar și foarte mulți susținători. Toți urmăresc ceva, altfel nu ar fi fost prezenți acolo încă de dimineață. Este de ajuns să privești cum sunt priviți cei care aleargă, față de susținătorii de pe margine, totul înlănțuindu-se firesc, distinct, liber, într-un montaj neașteptat de atitudini tot mai implicate. Şi realizezi imediat că privirea susținătorilor este ferm fixată spre traseul de alergat, deci nu la tine, chiar dacă ești unul dintre susținători.

În afară de asta, dacă voi reuși să dovedesc, așa cum cred că se va întâmpla, faptul că nicio privire nu poate fi învinuită de glasul conștiinței responsabile, mărturisindu-și nevoia de a fi pe placul tuturor, fără a fi influențată în mod excesiv de mecanisme diverse de comparație, atunci toți susținătorii se vor situa mai prejos de alergători din punct de vedere al viziunii de apartenență la un scop măreț. Trebuie admirată atitudinea care face dintr-un susținător un participant fără voie la fericitul eveniment.

S-ar putea spune că orice privire ce caută altă privire, nu este o privire mulțumită de sine, ci una vulnerabilă care se poate schimba în orice clipă, în loc să aștepte totul. Iar o privire care vede, nu este neapărat o privire cu mare ecou în profunzimea ființei.

Accentuez acest lucru. Dacă fiecare privire ar urmări-o pe cea de lângă ea, probabil și-ar pierde din demnitate, fiindcă nicio privire focalizată asupra unui obiectiv important nu se poate coborî până acolo încât să observe ceva neînsemnat, nu-i așa? Prin urmare nu îți poți rezerva dreptul exclusiv de a condamna o privire care nu te privește pe tine. Trebuie să aștepți cursa ta și să devii ținta numărul unu cel puțin a unei priviri, ca să fii împăcat cu tine.

Leadership: Îți controlezi emoția pe care o emană îndreptarea atenției tale spre sursa unui stimul vizual capabil să producă o senzație de "cerc complet", atunci când îți expui preocuparea față de ceea ce te înconjoară?

În timpul primei curse la care am asistat, privirea mea avea o singură convingere, pe baza unei singure bănuieli, anume că ea nu are o limită de timp pentru a se potrivi preferințelor altora. Iar dacă s-ar aduce la cunoștință vreo acuzație împotriva privirii mele, și ar trebui să răspund la aceasta cum cred de cuviință, încât să nu mi se ceară explicații mai amănunțite, aș spune doar atât:

O privire nu trebuie să se lase convinsă cu ușurință de promisiunea unui eveniment anunțat, cum că va face senzații tari, la fel ca o reclamă care te face să cumperi orice. Ci, mai bine ar fi să continue cu fermitate să se facă nevăzută, ca să prevină vreo "cădere" în caz de prea multă trufie.

Ca s-o spun altfel. Un stimul vizual capabil să producă senzația de "cerc complet" apare drept rezultat al unei succesiuni de întâmplări senzaționale care inițiază un răspuns la acțiunea evenimentelor de mare anvergură prin care tu devii un factor de schimbare. În consecință, atmosfera care atrage atenția privirii tale la un anumit eveniment, aspectul de ansamblu al unei imagini la care te uiți ca la un întreg, poate să declanșeze o atitudine părtinitoare față de unii sau de alții.

A-ți controla emoția care te încearcă la un anumit eveniment înseamnă să-ți întărești convingerea că ceea ce trăiești intens are un sens important și nu trece neobservat, și că ceea ce contează pentru tine contează și pentru ceilalți.

Totodată, această emoție poate să izvorască din convingerea că ceea ce trăiești intens într-un anumit moment de maximă sportivitate poate să producă un impact semnificativ în procesul de formare a unei noi imagini despre sine. Cel puțin în cazul susținătorilor, nu uita că învingătorul este și în tine, chiar dacă participanții la cursă încearcă să îți încânte privirile cu inedite ruperi de ritm.

Fiecare om este supus privirii care îl caută, nu neapărat privirii pe care și-o dorește sau cea pe care o merită. Și asta numai dacă stabilește de la bun început motivul cert al unei regăsiri de fond în prim planul cuiva. Ce se înțelege de aici? Că omul poate să fie privit doar fiindcă vrea să fie privit, sau în caz rar, privirea lui poate atrage involuntar alte priviri care caută ceva senzațional? Are privirea un caracter cu desăvârșire arbitrar? A avea în prim plan o privire, înseamnă să împărtășești convingerile ei?

Leadershipul este atitudinea omului care știe să țină o flacără aprinsă în mijlocul mulțimii, dar care se concentrează numai pe imaginea flăcării ce s-a imprimat în mintea sa.

Privește-mă fără să te supui vederii mele este motto-ul unui om care a înțeles faptul că, doar aflându-se în mijlocul oamenilor, nu va putea niciodată să atragă total atenția asupra lui. Şi asta deoarece oamenii care trăiesc un episod plin de însuflețire, plin de neprevăzut, sunt atenți mai degrabă la rezultatul final, decât la un "anunț" de mică amploare.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-te-supui-vederii-mele.html

Privește-mă fără să-ți forțezi vederea

On Noiembrie 17, 2021

Perspectiva din care privești o imagine fără contur uman definit, îți formează percepția asupra a ceea ce înseamnă să fii de fapt o fire artistică.

O furnicuță. Atât am în fața ochilor mei, o furnicuță, un banal punct mișcător în care se fixează toată atenția ochilor mei, dar ea reprezintă o unitate de măsură care declanșează creația. Şi oare cum aș putea să privesc această furnicuță cu ochii unui artist care știe cu certitudine un lucru: creativitatea este peste tot, mai ales în sensul îndeplinirii condiției noutății. Căci furnicuța nu știe că o privesc atent, privirea ei fiind îndreptată spre punga de zahăr de pe masă, sperând poate că nimeni nu îi va detecta prezența. Nu știu dacă sunt tocmai o încântare pentru ochii care își ascund vederea...

Atotștiutoare și înțeleaptă, axându-se pe o muncă meticuloasă care necesită multă răbdare, furnicuței nici nu-i trece prin minte că cineva s-a gândit deja la transpunerea ei într-o imagine unică, o imagine ce poate genera noi unghiuri de analiză a simbolurilor care pot fi cuprinse în elementul "noutate" , conștientizări sau mecanisme suplimentare de identificare a cauzelor pentru care se manifestă o anumită preferință pentru arta figurativă.

În particular: din orice unghi aș privi o mică vietate, o imagine a sensibilității în arta plastică, *un sistema de reflexión sobre la realidad y fijación de ideas,* privirea tot nu uită acea mică sferă de existență care devine prețioasă prin însăși călătoria ce o face, traversând spațiul dinaintea ochilor mei cu aceeași discreție cu care artistul își construiește profilul stilistic din fragmente caleidoscopice.

Nu încape îndoială. Perspectiva din care privești subiectul fotografiat, imortalizat într-o privire care nu durează decât câteva secunde, se modifică în funcție de tiparul ideal spre care tinde artistul toată viața lui: un background persistent în memoria lui vizuală.

Leadership: Unghiul din care privești un singur cadru de referință îți poate asigura un background persistent în memoria vizuală a unui artist care dezvăluie multiple variante de receptare a Creației sale?

Dacă te întrebi ce-i cu furnicuța asta, fiind un amănunt imposibil de prevăzut care se naște aleator din manifestarea propriei individualități cu întâlnirea unei priviri admirative îndreptate asupra unei ținte întâmplătoare și simbolice, află că totul depinde de perspectiva din care privești o operă de artă. De asemenea, dacă o imagine vie este privită concentrat mai mult timp, când privirea se mută pe o suprafață de nuanță închisă, aceeași imagine va fi văzută mai degrabă ca o ciudățenie, ca o transgresiune personală, ceva intruziv sau ofensator și, în consecință, nu va fi prea amuzantă.

Hiper-realismul se joacă la limita dintre realitate și artă. Din acest motiv, grație unei priviri reînnoite îndreptate spre furnicuță, fiind și ea o verigă importantă în lanțul ecologic, o viețuitoare foarte prevăzătoare, artistul va încerca imitarea naturii, ducând naturalismul la extrem. Furnicuța va apărea în mod necesar transformat în altceva, anume într-o ființă.

Prin urmare, receptarea creației mele la nivel tematic poate fi determinată prin două variante: printr-o imagine care spune o poveste, și printr-o personificare care stăpânește tehnicile narative. Este nevoie de educație artistică pentru a înțelege acest lucru.

Leadership: Poți să arăți că mijlocul de validare a creației tale depinde de aprecierea unui punct fix sau mișcător, din care se alimentează esența unei viziuni profund figurative?

Încerc să subliniez faptul că personificarea devine obligatorie, artistul decupând din realitate acele părți pe care le găsește interesante și reproducându-le cu maximum de minuțiozitate într-o creație al cărei univers se întrepătrunde cu acela a lui Thales care, pentru a ajunge să descopere proprietățile oricărui triunghi isoscel, nu urmează pas cu pas ceea ce vede, ci încearcă să construiască triunghiul isoscel la modul general.

Într-adevăr, succesorul unui număr este tot un număr, iar cota de originalitate a unei creații este dată de distanța dintre vederea ochilor obișnuiți și vederea ochilor iluminați de reprezentările artei - accesibile în versiunea unei lumi mai mici, reprezentată de modele neregulate și vulnerabile. La fel de cert este faptul că simbolul hărniciei și al stăruinței, care învinge cu hotărâre toate obstacolele, reprezintă o operă a naturii încadrată în coordonatele unei viziuni de o pregnantă originalitate, recunoscută drept unica formă necesară artei, de vreme ce nu poate fi născocită de om prin artă, fiindcă natura este o plăsmuitoare datată cu mult înaintea omului.

Furnicuța nu este o deviere care reduce din puterea unei priviri pătrunzătoare, făcându-și din discreția cu care traversează lumea artistică o redutabilă reflectare în oglinda lumii omului obișnuit, o reflectare în sens alegoric, bineînțeles. Ci, mai degrabă, este forma particulară instituită de individualitate prin care se manifestă esența unei viziuni profund figurative, particularul existând doar pentru a asimila întreaga gamă a elementelor văzute de aproape ce au în contrapondere perspectivele ample, cuprinse dintr-o singură privire.

Leadership: Poți să ghidezi receptarea creației tale la un nivel de Creator fără seamăn, îmbinând într-un singur organism două noțiuni comparate?

În această furnicuță trebuie să se obiectiveze întotdeauna particularul, punând pe primul loc, cât de solid posibil pentru analiza creației artistice, mișcarea neîntreruptă a unui organism inferior destul de impunător ca pondere a conceptului și concepției, dar evolutiv din punct de vedere al arealului tematic abordat de către arta picturii.

Furnicuța se are doar pe sine însăși în totalitatea formelor ei de manifestare și de existență, constituindu-se drept subiect de creație - nu printr-o întrupare a forței îmbinată cu blândețea, ci îmbinând într-un singur organism două noțiuni comparate: omul și natura.

Ea se poate obiectiva ca idee originală de creație doar în măsura în care se întrupează (ca factor senzațional) atât în cuvinte, cât și în imagini, mișcări și momente în mișcare, spre conturarea unui viitor suprarealism. Într-o singură clipă, furnicuța se poate reflecta în dimensiunea microscopică a unei lumi în devenire, ca unitate particulară de formă și conținut, ca unitate de observare a realității prin intermediul unei priviri care nu poate fi observată decât într-o stare în care doar un artist poate să o cuprindă într-o imagine de detaliu.

Iar din punct de vedere al conceptului "nothing is ever too much for doing an impression of reality in painting", cred că furnicuța ar avea ceva important de spus *:"If I do an impression of being someone special, you will imitate and reproduce my actions with spatially congruent body parts, in art."*

Leadershipul este rezultatul comparației pe care o efectuează subiectul între el însuși și alte elemente din jur, încât imaginea care va ajunge la privitor să fie identică cu cea venită de la creatorii de conținut.

Privește-mă fără să-ți forțezi vederea, mi-a spus furnicuța în timp ce o priveam cum se îndreaptă grăbită spre punga de zahăr de pe masă. Iar atunci când vorbele ei mi-au pătruns în adâncul minții, ca un fel de condiționare care a devenit convingere, am realizat pentru prima dată că ceea ce un artist trebuie să scoată în evidență prin intermediul creației sale este imaginea proiectată, punct cu punct, asupra înfățișării celui care stă în fața sa.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-ti-fortezi-vederea.html

Privește-mă în comparație cu aspectul unei imagini artistice

On Octombrie 22, 2022

O transpunere a personalității Creatorului în natură este o reproducere fidelă a ceea ce te aștepți să vezi într-o imagine care trezește amintiri.

Astăzi privesc cu totul diferit marea, acest spațiu al absolutului în care puțini se încumetă să-și construiască povestea vieții. Ea este molipsitoare prin felul în care o văd cu colțul ochilor, ca pe o iluzie a unei realități intense, ca un fel de senzație amăgitoare de deja-vu menită să mă aducă în cel mai vulnerabil punct al artei: actul de a privi cu multă suspiciune orice reprezentare, și cea perspectivală și cea neperspectivală, oricare ar fi ea.

Marea este emoție, metaforă, viziune, este noțiune, idee, gând și vis deopotrivă. Iar într-o versiune artistică, în marea variabilitate a activității creative, marea își revarsă harurile în sufletul meu printre vastele comori ale unei imaginații fermecătoare, reflectând o taină de tip borgesian în care totul se poate atinge doar într-un vis din spatele amintirilor. Este și asta o forma de a face artă, folosind orice mediu pentru a reprezenta o idee artistică, emoția sau imaginația.

Cuvintele îmi sunt insuficiente pentru a-mi exprima admirația și recunoștința față de ceva exterior, la *creazione di una natura immutabile*, în proporțiile cuvenite reprezentării ideii de "început fără sfârșit" concepută pe linia plasticității metaforice pe care o capătă insistența privirii mele în momentele de "back în time".

Ţineți cont de asta ! Orice artist, gândind într-un flux de imagini, simboluri, reprezentări ale imaginației care adesea nu își au baza în nicio percepție, poate să denatureze experiența timpului, *trăitul într-o clipă*, la fel cum o pată minusculă de culoare poate schimba aspectul celei mai mari picturi. Artistul riscă astfel să nu-și mai desprindă privirea de la ceea ce l-a afectat sufletește.

Leadership: Poți să demonstrezi că există o legătură între procesul percepției vizuale în sine și conștientizarea acestei percepții vizuale, experimentând fiorul retrăirii unui eveniment semnificativ?

Limbajul marii îmi spune totul despre gândirea mea, considerând că dețin tainele pe care doar natura le păstrează și le poate reda celor care știu să o asculte. Marea rămâne o zonă ocultată, definită printr-un *Idearesthos Misearostys*, multiplicarea nostalgică a unei stări de adorație, însoțită de fiorul comuniunii mistice, evocând parcă acea dorință și așteptare pe care o am față de un vis care nu mă lasă în pace.

Şi nu numai atât. Cred că marea este o înrudire între obiectul percepției (ceea ce se impune în prim plan) și câmpul percepției (ceea ce trece în planul secund) pe fundaluri care se complică gradual, pretinzând din partea privitorilor să o completeze mental cu atribute simbolice divine.

Încă o dată, pot să simt toată mulțumirea, toată liniștea de care se poate bucura vasta întindere a unei realități cutezătoare, imuabilă, interpretativă. Văd marea cum se adâncește treptat, ca să nu-i sperie pe cei care nu știu să înoate, o văd cum se sparge-n bucățele lovind țărmul, dar în necuprinsul ei rămâne intactă. O văd cum se agită, o văd cum își schimbă culoarea aproape în fiecare zi, cum își aduce spre țărm adâncul suspinelor grele, cum descoase secrete din oameni, cum se scutură de spume printre stânci de piatră și cum își leagănă cu suplețe valurile, vrând parcă să-și creeze un profil de stabilitate, de echilibru

natural.

Şi iată ce-mi spuse marea: "*Voi fi foarte bucuroasă, preaslăvite pictor, dacă îți vei da osteneala să lămurești unele din îndoielile mele care dau nesiguranță percepției mele despre frumos, despre artă, despre felurite alte subiecte plăcute pentru desen și pictură. Deci, nu-ți fie de mirare dacă tratatul tău despre totalitatea observațiilor care dau experiența vizuală a unei realități obișnuite, îți va pune în față o seamă de probleme și întrebări la care, dintr-o reală pricepere doar a naturii omenești, nu îți vor furniza niciun răspuns concret. N-ai vrea, cu acest prilej, să-mi împărtășești și mie părerile tale despre frumosul pe care vrei să ți-l construiești pe seama mea?*"

Leadership: Poți să te identifici cu vibrația unei experiențe mistice de neuitat într-un proces de receptare a unei imagini de referință, fapt care să conducă la formarea altei imagini?

Marea îmi absoarbe toată ființa în mirajul cu care cuprinde, inspiră și dă contur unei noi povești de viață. Aici, în perimetrul amintirilor și al viziunilor poetice, sau ficțiunilor grandioase de tip borgesian, își face loc cel mai bine povestea lui Nils Holgersson scrisă de Selma Lagerlöf.

Într-una din călătoriile sale, plimbându-se pe o plajă părăsită, Nils văzu pe nisip un bănuț de aramă, ruginit. Dându-și seama că avea de-a face cu un lucru lipsit de orice valoare, nici nu se gândi să-l ridice și să-l pună în buzunar, ci îl zvârli cu piciorul cât colo. Când vru să plece mai departe, rămase uluit văzând că la o depărtare de câteva sute de pași se înalță un zid lung, cu creste și turnuri. Se strecură pe sub poartă și intră în orașul necunoscut. Așa ceva nu-i văzuseră niciodată ochii. Numai prăvălii cu lucruri prețioase, oameni deosebit de arătoși, case înalte pline de măreție, frontispicii împodobite cu ornamente care mai de care mai meșteșugite, etc. Oriunde își arunca ochii vedea numai însuflețire. Era raiul pe pământ. Nils cutreieră bună bucată de timp orașul, nimeni nu-l băgă în seamă, mai ales fiindcă era mic cât un deget. La un moment dat își spuse în sinea lui: "N-am să fiu niciodată atât de bogat să cumpăr ceva de aici ".

Şi, dintr-o dată, la chemarea acestei dorințe, tot mai mulți negustori se strânseră în jurul lui. Toți îi dădură a înțelege că pretindeau ca plată pentru orice produs numai atât: un singur bănuț, oricât ar fi de mărunt, pentru ca blestemul care plana asupra orașului să fie oprit. Dar Nils nu avea niciun bănuț. Atunci toți negustorii începură să plângă cu lacrimi. Înduioșat de starea lor jalnică, și amintindu-și de bănuțul de pe țărmul mării, Nils o luă la goană. Ieși pe poarta din oraș și se îndreptă direct înspre locul unde descoperise bănuțul. Îl găsi imediat. Dar când să se întoarcă spre oraș, nu mai văzu decât marea tălăzuindu-și neîncetat valurile. Orașul dispăruse din nou, pentru încă o mie de ani.

Pentru a te situa într-o imagine care îți reflectă realitatea interioară mai întâi trebuie să dai contur unei povești de care nu te mai poți despărți, cu riscul de a trăi dezamăgirea risipirii unei povești frumoase care însă nu a fost posibilă decât în imaginația ta.

Privește-mă în comparație cu aspectul unei imagini artistice dacă vrei să te raportezi la o realitate care nu cunoaște decât orizontul misticii, transmisă prin filtrul nostalgiei, fapt ce are un impact mult mai profund asupra mentalului și emoționalului. Or marea se constituie ca imagine artistică atunci când surprinde o realitate care de cele mai multe ori e ignorată, trecută cu vederea sau... neștiută !

Așa stau lucrurile. Atunci când continui să te bucuri de senzația de imersiune în lumea de vis a mării, pe care reușesc să și-o creeze mental toți artiștii, începi să te simți ca într-un miraj care, deși e temporar, te face să pornești înainte și nu fii atent la lecțiile învățate. Pe când eșecul, dacă este privit ca pe o lecție, sau ca un pas intermediar, este fenomenal.

La un moment dat aș fi vrut să mă pierd într-un peisaj de poveste, ca într-un miraj pe care marea îl creează într-o zi de vară toridă, însă căldura zilei începea să se simtă cu acuitate, iar asta îmi dădea de știre că nu trebuie să mă hazardez la o gândire utopică unde esența și aparența coincid…

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-in-comparatie-cu-aspectul-unei-imagini-artistice.

Privește-mă sincer, și nu te preface că nu mă vezi

On Martie 20, 2020

Învață să faci din arta ta povestea minunată a unei ființe a naturii compatibilă cu noblețea, solemnitatea și spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat".

Sunt doar o frunză, poate cea mai vizibilă într-un plan mai înalt de existență, din cauza stării mele de spirit. Mă vezi, mă simți, mă reții în memoria ta, nu-i așa? Sunt imaginea unei mișcări sensibile față de chemarea realizată de schimbarea anotimpurilor, *ispirazione o omaggio all'artista* , oferind timpului exemplul unei libertăți totale de apropiere către artă, către frumos și bine, cu condiția să fiu considerată drept cheie și condiție primă a oricărei libertăți de expresie.

Atractivă, bine îngrijită, vederea mea este chiar vederea ta căreia i se adaugă simțirea unei providențe pe care și eu am simțit-o de atâtea ori „prezentă" în simțul artistului de a vedea o realitate pregnantă și vibrantă, extinsă într-o expresie visătoare, melancolică sau suferindă. Ochii impregnați puternic cu naturalism nu uită niciodată o minune a naturii, iar privirea, chiar și cea mai îndepărtată, nu poate evita intrarea ochiului în contact cu arta. Cu prisosință, arta de a face dintr-o pictură oarecare o poveste de vis, sau dintr-o poveste oarecare o imagine asemănătoare unei picturi sublime.

Un joc de culori într-un peisaj de toamnă, sau o speranță obosită într-un joc de-a v-ați ascunselea?

Există un soi de privire pe care ochiul nu o surprinde decât prin înrudirea cu o realitate artistică. Se numește fotografie, sau creație științifică. Aici sunt menționată doar în trecere, rareori în scopul asigurării solemnității, și doar de către iubitorii de selfies. Cu discreție, cu bun gust, pledând pentru autonomia esteticului, am fost nevoită să-mi fac un obicei de a mă introduce singură în peisajul unui tablou cuprins de privirea vizionară a unui artist care știe să exprime foarte bine absolut tot ce știe toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Atât de mare îmi este dorința de a fi imortalizată într-un tablou comandat să fie genial, sau măcar într-un poem de geniu care marchează cultura lumii. Cred că aici se intersectează filosofia marilor artiști cu gândurile mele.

Leadership: Ceea ce scoate în evidență imaginea ta se poate asocia cu arta de a imortaliza stări decupate artistic dintr-o anume zonă a sensibilității naturii care te poate transfigura într-un entuziast al trăirilor pure?

Dacă nu știi să fii o frunză, plăcută la atingere, în înțelesul propriu al cuvântului "Creație", plasând pensula între o multitudine de culori sensibile la vedere, atunci nu știi nimic despre cum să fii o forță a naturii pe care artistul și-o exercită în scopul de a realiza o capodoperă. O frunză poate să exprime o exclamație, o întrebare sau un răspuns. Ştie să se bucure în fiecare clipă de imaginea statică sau dinamică pe care o surprinde artistul în încercarea de a articula un detaliu care-și face apariția deseori în momentele cele mai nepotrivite.

Aceeași frunză, din marele amestec de culori al lumii, îmi călăuzește gândurile, sufletul, viziunea, spre un fragment din "1001 de nopți", pentru că frunza are darul de a spune povestea copacului din care a căzut, iar copacul l-a cunoscut bine pe omul care l-a plantat. Iar acel om, pe când era un biet tânăr, sărac dar visător, a făcut o călătorie până la marginea Deșertului Siriei, deșert care se întinde până la Eufrat, și unde domnea califul Harun al-Rașid din Dinastia Abbasizilor. În acest deșert el și-a scris propria poveste.

- Poți tu să-mi spui, o, tinere, de unde ai dobândit toate lucrurile acestea, câtă vreme nu ești decât un supus dintre supușii mei? Îl întreabă Harun al-Rasid. Cum se face, dar, c-ai ajuns, în atât de puțină vreme, și atâta de tânăr încă, la treapta aceasta de bogăție, de falǎ și putere? Tu, care erai cel mai leneș și mai molâu din câți se pot găsi pe fața pământului?

- Am să-ți spun povestea mea, o, emire al drept-credincioșilor, care este o poveste atât de minunată și de plină de întâmplări nemaipomenit de vrăjite încât, dacă ar fi scrisă cu acul pe colțul din lăuntru al ochiului, ar fi o învățătură de mari foloase pentru acela care ar voi să se bucure de ea.

Şi toate acestea pentru că o frunză marchează trecerea dintre lumi, fiind luată în seamă doar de memoria unei conștiințe care știe să scrie o poveste despre "destin" cu testul credinței, al înțelepciunii și al elanului creator.

Leadership: Poți să explorezi zonele fine ale sensibilității tale pe principiul asocierii care guvernează spiritualitatea, solemnitatea și puterea sentimentelor autentice care fac ca o mie de oameni să se transforme într-unul singur?

Frunza poate să memoreze, poate să mă asculte, la fel cum o ascult și eu pe ea, fiindcă frunzei nu-i pasă cine o vede, atâta vreme cât nimeni nu povestește despre ea. Când o ridic, ușor, cu blândețe, cu sensibilitatea proprie pictorului, îi provoc o fericire imensă, ca la atingerea unei ploi delicate de vară. Şi fiindcă ea simte căldura mea, realitatea mea, inima mea, îmi răspunde pe tonul unui poet plin de nădejde în mesajul operei sale: *"Vădit că fiecare lucru își are tainicul lui strop de poezie, cântecul lui. Să-l simți, e un mare dar; să ne faci și pe noi să-l simțim, asta e ceva din puterea lui Dumnezeu."*

O înțeleg, îi știu rostul vieții pe pământ, fiindcă și eu sunt din pământ, și ea se întoarce la mine. Frunza continuă să-și urmărească calea pietruită de destinul unui pribeag, de destinul unui faraon, de destinul unui războinic, de destinul unui bijutier, sau de destinul unui martir. Urmărind-o pe drum, așa cum este luată de vânt, cu întregul ei conținut artistic, în bătaia solemnității, descopăr cu ușurință la fiecare pas o mulțime de ființe, alte chipuri și culori, alte conexiuni, alte lucruri despre mine însumi.

Şi, dătătoare de liniște, de lumină, de clipe de luciditate, are puterea să-mi facă cu ochiul, dar în așa fel încât privirea mea să nu-i afle dezlegarea. Decât foarte puțin. Frunza trezește în mine o mulțime de gânduri, nesigure și fugitive, dar tandre și pline de înțelepciune. Probabil că își are corespondentul în fenomenele contracției sufletești ale unei muze rubensiene, dincolo de straturile fine ale unui machiaj natural: notele fine de viață intimă, notele fine de pitoresc, notele fine de misterios și pretențios își încep primele contracția, după examinarea observațiilor extrem de fine ale unui spirit viu și alert.

Eu sunt spiritul unei frunze care s-a pus în locul unui artist genial, foarte experimentat în a face din arta sa povestea minunată a unei frunze compatibilă cu noblețea, solemnitatea și spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat".

Leadershipul este imaginea "Celui de Neimaginat" concretizată într-o operă artistică al cărui mesaj, ce face proba timpului, poate fi exprimat în felul următor: "Cel mai greu lucru din lume este să accepți să fii mereu același tu, sub alt chip și altă înfățișare."

Privește-mă sincer, și nu te preface că nu mă vezi dacă vrei cu adevărat să înțelegi modalitatea prin care artistul ajunge la nivelul Marii Arte printr-o tehnică aparte, numită *Syrapher-Nupitho* s, sau "vocea Domnului în fiecare expresie a naturii".

Îmi ridic ușor privirea și mă uit în ochii frunzei din dreapta mea. Ai dreptate, chiar așa sunt ochii tăi, seamănă bine cu ochii mei, fiindcă ochii DOMNULUI aleargă încoace și încolo pe tot pământul, pentru a se arăta puternic de partea celor a căror inimă este desăvârșită spre el.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-sincer-si-nu-te-preface-ca-nu-ma-vezi.html

Privește-mi ochii în oglindă ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii

On Decembrie 13, 2022

Nu poți cunoaște lucrurile "intrând în ele", ci numai felul în care acestea îți apar ca percepție a deosebirii dintre tine și mediul în care îți oglindești trăirile.

Eram înconjurat de o ceață cumplită. Un blur amăgitor trecea prin mine cu puterea unui duh care te privează de Dumnezeu dacă nu știi să invoci energia Arhanghelilor, s-o aduni în interiorul tău și s-o vizualizezi cum se extinde adânc în inima Universului. Un pendul invizibil care mi s-a arătat de două ori în același vis, caracterizat de trecerea timpului printr-un delir incoerent și mișcări dezordonate, mi-a spus multe despre ceea ce am uitat de mult și, făgăduindu-mi infinitul, mi-a lăsat răspunderea de a decide unde doresc să mă situez la nivelul unui model de simulare a realității într-o lume a fanteziei și imaginației.

Pierzându-mă printre alte umbre, sporite de alte senzații de ireal, fără să atrag atenția asupra mea și fără să recurg la măsuri drastice pentru a rămâne ascuns într-o iluzie deșartă, mi se părea totuși că sunt supravegheat de un urmăritor a cărui vizibilitate rămânea în afara oricărei priviri. Senzația era aceea că cineva, bine ascuns în viața mea, a agățat pendulul invizibil în multe locuri unde timpul n-a funcționat niciodată, și că acolo, în mijlocul unei tăceri adânci, în vârtejul unei intrigi prea complicate, singurul lucru care putea capta atenția era încercarea de inversare a privirii mele mistice dinspre obscuritate spre seninul de dincolo de mine.

Totul se petrecea într-un spațiu nedefinit, al sufletului pus la grea încercare de o voință abstractă, de o prezență situată în afara înțelegerii mele, care voia parcă să-mi sugereze să mă retrag într-o buclă a autoînchiderilor în mine însumi, din imposibilitatea existenței unui infinit real. Era singurul gând pe care mi-l puteam permite, acela că purtam în mine "începutul și sfârșitul" unui cerc mișcător unde ambițiile celui exilat recent erau puse în balanță cu oboseala celui aflat în exil de multă vreme, precum personajul dintr-un roman scris de Louisa Lim.

Leadership: Poți să creezi o imagine care să-ți arate în background ce simți față de tine însuți, prin însăși esența rațiunii de a reflecta un spațiu figurativ într-un permanent joc al dedublării?

Şi nu degeaba fiecare pas pe care voiam să-l fac înainte devenea tot mai anevoios, fiindcă invoca amintiri neclare despre un moment care ar fi putut fi trecut, dar era viitor. O perdea fină de stropi care se dispersa cu greu în atmosferă îmi încețoșa înțelegerea asupra lui Dumnezeu și îmi bloca umblarea cu El, în timp ce o altă perdea de vânt împingea lumina în unduiri simetrice și amețitoare. Așadar, eram la mijloc, între două perdele discrete, într-un timp al tainelor fără de seamăn, și eram însoțit peste tot de un pendul invizibil care oscila sub acțiunea unor forțe externe.

Simțeam față de mine un soi de remușcare, fiindcă aș fi putut să mă oglindesc în altcineva, și să ne potențăm reciproc, cu toate acestea am acceptat să rămân singur, cu reflexia mea.

Atunci am înțeles că visul din câte fac parte, granița subțire dintre ruptură și deschidere, este o *Sivoyectha Unhedins*, o recreare simbolică a realității, nu o copie pasivă, fotografică, ci o aventură totală și tainică, o proiecție a curiozităților nepotolite și a dorințelor nemărturisite. În tot acest cadru incert, unde visul concurează realul, eram doar un fragment al unei oglinzi cu iluminare de fundal în care refuzam să mă uit, o formă intermediară de universalitate limitată și analogică. Curios este că în profunzimea încețoșată a acestui cadru ireal, modificat, restrâns, încovoiat, nu vizibilul era oglindit, ci acea parte a sufletului meu care tânjește să fie

un spirit liber.

Leadership: Reușești să transmiți o emoție prin imagine, acolo unde are sens paralelismul dintre experimentarea unei viziuni artistice și extinderea unui orizont remanent dincolo de tine?

Până la urmă, este ceva bun în toate astea, nu? Chiar dacă nu pot ști cu certitudine cine voi fi mâine, dacă voi fi numai reflexia unei oglinzi care oferă o imagine diferită a realității, sau dacă voi fi doar reproducerea unui tablou plin de viață, cu o scenă din 1001 de nopți, un singur lucru rămâne cert: am învățat să trăiesc înăuntrul unei enigme care acoperă cu văluri dense memoria mea dintr-un timp al fabulosului, explicativ într-un permanent joc al dedublării. În vis, fiecare zi este diferită, și în fiecare zi mă nasc din nou, fără să-mi recunosc experiențele anterioare.

Așadar, eram prins într-un vis plin de oglinzi așezate asimetric printre tablouri cu picturi necunoscute. Nu le voi număra. Nu. Azi nu. În orice caz le-am memorat pe toate, apoi am închis ochii și-am rămas așezat acolo unde aerul devenea tot mai dens, mai plumburiu, mai cețos, părând că fiecare metru din acest spațiu era străbătut de o undă invizibilă de melancolie, complet imprevizibilă, propagată ca un ecou interminabil în neantul eternității. Deci, nu mi-am pierdut simțul finalității, având corespondentul primordial în lumea spirituală, ci doar am avut ideea genială de a nu mă limita la nivelul lucrurilor fizice, la zona imediatului și a tangibilului.

Leadership: Poți să parcurgi în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, așa cum ele se înfățișează simțurilor, criteriul principal de abordare a realității fiind de la "parte" la "întreg"?

Imaginația poate merge și mai departe. Dacă am devenit un vis, ca o simultaneitate de stări sub același cer, fie printr-un eveniment extrinsec ochiului, fie printr-o cromatică plăcută ochiului, fără culori stridente, asta se datorează faptului că am continuat să fiu o imagine dintr-o oglindă concavă care apare diferită de forma ei reală, putând fi imortalizată doar de un artist capabil să măsoare prezentul dintr-un unghi al viziunii care derulează, înainte și înapoi, căutări ale sinelui în labirintul artelor vizuale.

Dintr-o dată culoarea s-a manifestat prin influența ei asociativă. S-a făcut lumină pretutindeni, o lumină imensă părea să iradieze din fiecare lucru pe care îmi aluneca privirea. Oglinda devenise cadrul unui tablou mișcător, din care se detașează, figurile, detaliile. Iar ea avea acea calitatea misterioasă a oglinzii din romanul lui Michel Foucault:

"Oglinda nu arată nimic din ceea ce reprezintă tabloul propriu-zis. Privirea ei imobilă se îndreaptă, dincoace de tablou, în această regiune în mod necesar invizibilă pe care o formează fața ei exterioară, spre personajele așezate aici. În loc să se întoarcă spre obiectele vizibile, această oglindă traversează întreg câmpul reprezentării, neglijând ceea ce ar putea capta acolo, și restituie vizibilitatea a ceea ce rămâne în afara oricărei priviri. Dar această invizibilitate pe care ea o înfrânge nu este una a ascunsului: oglinda nu ocolește vreun obstacol, nu schimbă vreo perspectivă, ci se adresează invizibilului rezultat în același timp din structura tabloului și din existența sa ca pictură. În oglindă se reflectă ceea ce toate personajele tabloului sunt pe cale să fixeze, cu privirea ațintită înainte; este deci ceea ce am putea vedea dacă pânza s-ar prelungi în față, coborând puțin, astfel încât să cuprindă și personajele care îi servesc drept model pictorului."

Sensul profund al leadershipului poate fi captat într-o singură imagine: în care Creatorul este și propria lui Creație. Astfel, tot ceea am cuprins într-un tablou, real și ireal în același timp, este de fapt reflexia relației dintre anumite entități fizice și o stare de spirit, destul de rebelă, care nu poate fi îngrădită de restricțiile fizice.

Privește-mi ochii în oglindă, ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii. Şi astfel, vei avea deschidere directă spre calea de acces pentru forțele creației care presupun: rearanjarea unor lucruri deja existente, dar și un grad de singurătate, de retragere, de izolare într-o realitate virtuală.

A parcurge în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, așa cum se înfățișează simțurilor, înseamnă să-ți focalizezi atenția asupra a ceea ce lipsește din "imagine" și să-ți dai seama ce anume contează cu adevărat să adaugi, ca să înlocuiești iluziile cu realitatea.

În pictură, extinderea unui orizont remanent dincolo de tine presupune apartenența ta la o realitate care a trecut dincolo de imediatul perceptiv, spre un nivel de conștiință care este influențat de dualitatea: bidimensional și tridimensional.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-mi-ochii-in-oglinda-ca-sa-imi-cuprinzi-imensitatea-v

Privește-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele

On Octombrie 25, 2021

Rămâi consecvent cu ceea ce este esențial pentru tine: să îți aparții ție, să îți înfrângi nevoia de a te identifica cu ceva diferit de tine.

Aud ecoul minții mele pe boarea vântului de vară. Şi, cel mai important, când asculți ceva liniștitor, este pentru că sufletul tău este acolo, în bătaia soarelui, lângă mare, lângă nisip, abia căutând acel ceva deosebit care să nu te consume, o sclipire, o vorbă frumoasă, o idee conturată de un gând care îți trece prin minte și pe care nu-l poți împărtăși decât cu tine. Totul începe de la un gând care apare în câmpul conștiinței tale.

Da. Îmi place liniștea, la fel cum îmi place senzația de spațialitate a unei galaxii, care este la rândul ei o parte a universului, fiind un moment important pentru întreaga creație pe care gândul o realizează pe urmele unui vis înălțător, brav, stimulator, în încercarea de a-și demonstra adecvarea la un mediu curat și liniștit. Şi dacă ceva din mine constituie un univers, atunci liniștea este doar o parte a unei galaxii nesfârșite, cu metafora conștiinței unui simbol al minții pașnice, al spiritului regresiv, al incapacității de a înțelege semnele timpului.

Iar atunci când ești secondat de conștiința unui univers nou, descoperire de sine legată de descoperirea unui univers care a devenit cu adevărat universul, devii mai priceput în a înțelege strălucirea mării în care se reflectă culorile nesfârșite ale apusurilor de soare, imaginea unei noi întâlniri cu tine însuți, imaginea unei lumi noi, găsită departe de cea pentru care fusesei pregătit.

Leadership: Tema creației tale stă în a găsi un ritm al comunicării prin tine însuți, un soi de acompaniament pe fundalul căruia se evidențiază anumite secvențe dintr-un nesfârșit dialog imaginar cu Celălalt?

Reiese că sunt un fin observator al gândurilor mele, luminat de o rază de soare în șirul interminabil al gândurilor despre mine însumi, sortate și canalizate într-un singur punct, *Tedudhenthelis* , un perfect și atotprezent Aici și Acum. La fel cum cineva se plimbă pe malul apei privindu-te, la fel stau și eu pe un șezlong observându-mi gândurile și sentimentele fără să le judec. Este un fel de depărtare care își caută apropierea și care nu comunică decât printr-un soi de empatie transcendentă, curioasă, spontană. Drumul spre Celălalt trece prin tine însuți...

Dar, mai ales, tabloul în care mă încadrez, cu liniștea de pe malul mării, este cu atât mai interesant cu cât gândurile îmi sunt oprite în fața unei cărți a scriitoarei Simona Popescu, în care stau scrise următoarele cuvinte:

"Sunt acum, departe, în viitor. Vorbesc din inima bătrâneții. Am amintiri a ceea ce încă nu s-a întâmplat. Am devansat. E un joc vechi, foarte vechi. S-ar putea numi bătrânul-întinerește. De fapt, nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauți tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut – ci un sens în încâlceala asta din care te hrănești și care te destramă, uitarea unei ființe, veche și nouă, un fel de coral uman înmugurit, tot mai tânăr și mai bătrân."

Marea mă privește și ea, cu gândurile ei. La fel scoicile, nisipul, soarele, al căror gânduri sunt purtate către mine de o trăire a sentimentului în afara cuvintelor, o trăire a experienței de viață care, oricât de lungă, are loc în afara vârstelor. Şi, dintr-o dată, într-o străfulgerare de

gând, revăd în memorie cuvintele care mă bântuie cu adevărat: *"Importantă este opera pe care o execuți cu acest material confesiv ce conține o prefacere a bătrâneții în tinerețe."*

Leadership: Ce trăsătura te caracterizează, în funcție de ce vezi în această imagine în care tu însuți creezi posibilitatea de a fi una cu persoana care te privește din dimensiunea ei imanentă spre autenticul unei deveniri transcendentale?

Este destul de clar. Am descoperit că pot să meditez, să am o stare interioară de pace, chiar dacă îmi trec o mie de gânduri prin cap despre mare, despre nisip, scoici și soare. Şi pot să devin propriul observator al gândurilor mele, identificându-mă cu mediul ambiant, dar nu precum un chimist care aprinde cuptorul, suflă din foale, încinge creuzetul, analizează și distruge materia asupra căreia spiritul proiectează forțele și energiile sale. Ci asemenea unui fragment dintr-un fel de schimb de suflete la care asist de la distanță. Căci sufletul meu trăiește în adâncul sufletului mării, a nisipului, a scoicilor.

Simbolul inocenței netulburate, metoda perfectă de a-mi reflecta propriile emoții, liniștea cea mai deplină, îmi pune stăpânire pe gânduri, mă poartă dintr-un context în altul, deschizându-mi o altă lume conectată la infinit.

Nisipul este neschimbat, la fel și scoicile de anul trecut. Au rămas în același loc, fără remușcări. S-au mărit plajele, dar nisipul e același, scoicile aceleași, doar că într-o cantitate mai mare, aș zice. Și toți calcă același nisip, pe aceleași scoici, pe aceeași plajă, fiindcă timpul nu schimbă prea multe de la un an la altul în opera naturii. Iar în locul în care stau eu întins pe șezlong, se simte aceeași liniște ca cea de anul trecut, aceeași boare proaspătă, jucăușă, încântătoare.

Și dacă aș vrea o clipă, măcar, să fiu nisip, la fel de mult cum aș încerca să fiu o scoică, așa cum numai alchimiștii reușesc să transforme plumbul în aur punând în acțiune curenții puternici ai spiritului, atunci aș cere mai întâi îngăduința mării, fiindcă ei îi aparține plaja. Dar bătrâna mare este cu mult mai înțeleaptă ca mine. Înainte de a găsi în ea martora transformării mele într-un timp al scoicilor devenite nisip, marea mi-a vorbit simplu așa cum le-a vorbit sute de ani alchimiștilor:

- Scoicile și nisipul îmi aparțin mie, dintotdeauna. Dar omul nu a învățat de atâta amar de vreme să rămână consecvent cu ceea ce este esențial pentru el: să își aparțină lui însuși, să își înfrângă nevoia Egoului de a se identifica cu ceva diferit de dânsul.

Autenticul unei deveniri transcendentale vizează acea oglindă invizibilă a egoului tău care te afectează în mod subtil, acea lărgire sau extindere a egoului, iluzia de înălțare deasupra a tot ceea ce este real, încât ceea ce te face să te simți altcineva este tocmai ceea ce te inspiră (dar te și îndurerează).

Privește-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele dacă vrei să trăiești în dimensiunea artei. Asta am făcut și eu când, alături de gândurile mele, am simțit atât de confortabil briza mării și am devenit asemenea nisipului sau scoicilor care mă înconjoară, sinonimul timpului fără vârstă care a reușit să-mi dezvăluie o altă latură a activității mele artistice.

În acest sens, o singură trăsătură mă caracterizează în întregime: atenția mentală concentrată.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-te-in-ganduri-fara-sa-fii-umbrit-de-ele.html

Privirea care se oglindește în ochiul ce surprinde imediatul

On Martie 18, 2020

Pentru ca întreaga creație a minții tale să ia o formă expresivă, mai întâi învăță să privești cu atenție o imagine mișcătoare.

O frunză, plină de irizații, își onduleză forma în bătaia vântului primăvăratic. Cade încet, în sublimul unei demonstrații de o clipă, apoi se înălța iar, în sublimul unui act artistic. Pentru că este văzută prin ochii unui artist, al cărui privire cuprinde tot ceea ce frunza naște într-o imaginație fotografică, el având puterea de a mișca în orizontul creației orice strop de culoare.

Catifelată, moale, duioasă. O văd ca și cum m-aș vedea pe mine zburând cu aripi de înger într-o pictură renascentistă. Frunza are și un nume, *Marhessyl* , sau "cea care zboară spre apus".

Atât îți trebuie ca să faci din tine însuți o capodoperă. O frunză. Să o simți e mare lucru; să faci și pe alții s-o simtă, acesta este atributul artistului de a fi mijlocul de transpunere a frumosului în materie. A-i surprinde farmecul, a-i admira forma în bătaia vântului, în razele aurii ale soarelui, este o mărturie a sublimului dialog dintre profunzimea privirii la care visez și răgazul de a-mi îmbelșuga sufletul în locuri în care nu am pus piciorul niciodată.

În sfârșit, libertatea de a privi este motivul ochiului de a-și povesti viziunea despre ce înseamnă arta, despre ce înseamnă să fii narator vizual.

Am cunoscut o altă frunză, cuprinsă de vraja unui magician, răscolită de cuvintele magice ale unui iluminat, foarte apropiată de evoluția unui suflet aventurat într-o lume plină de măști, de dincolo de cuvinte. Încă nu știu dacă ea era conștientă de modul cum am perceput-o eu: ca pe o simplă siluetă feminină, de o eleganță nobilă, în marea de oameni ce trecea prin stângă și dreapta mea. Sau ca pe-o iluzie. Sau ca pe o provocare actoricească căreia trebuia să-i răspund pozitiv, încercând să imit freamătul ei, balansarea ei dintr-o parte în alta. Sau ca o participare discretă, neostentativă, la un dans al pasiunii.

Încă nu știu dacă ea m-a văzut cu ochii cu care am văzut-o eu, dar știu că privirea mea era reflectată în culorile ei, verde și roșu, potrivite pentru "machiajul" ochilor ei.

Leadership: Ești în măsură să-ți manifești aptitudinile artistice folosind acea poziționare a privirii în mijlocul naturii, asupra unei prezențe active în organizarea creației, încât să oferi o viziune care impune puritatea și simplitatea lucrurilor?

Ca să-ți dai seama de valoarea unui om care acționează conform planului naturii, înspre scopul Creației și întoarcerea la Creator, întreabă-l despre o frunză care tocmai s-a desprins de creangă. Iar ca să faci o frunză să intre în spațiul inimii tale, în clipa când o poți privi ca printr-o pânză pictată în multiple culori, iată cum trebuie să o abordezi. Din mai multe perspective:

Pentru ca întreaga creație a minții tale să ia o formă expresivă, mai întâi învăță să privești cu atenție o frunză, învață să pătrunzi în existența ei, în forma ei, în interiorul celulelor ei, apoi ridic-o în aer doar cu puterea gândului și du-o până acolo unde ea poate deveni centrul admirației unei capodopere.

Poți face din leadership o încununare a creației atunci când obiectul atenției tale este cuprins între evident și subtil, cu condiția să-l iei în considerare drept centru al admirației unei capodopere.

Privirea care se oglindește în ochiul ce surprinde imediatul măsoară distanța dintre evident și subtil, prin faptul că tot ceea ce cuprinzi în cadrul unei imagini poate avea valențe de personalizare a realității, de la materialism la idealism.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-care-se-oglindeste-in-ochiul-ce-surprinde-imediatul.ht

Privirea dă sens ochilor pătrunzători

On Ianuarie 26, 2024

Vederea persistă dacă nu încetezi să privești natura într-un fel anume, fără ca ochii străini de arta ta să o influențeze.

Liniile drepte sunt niște monștri spunea de mult Delacroix, iar dacă este așa atunci mă voi feri să trasez o linie dreaptă de-a lungul lucrurilor pe care le cuprinde ochiul de artist, aproape regulat, ci le voi izola într-un spațiu invizibil, în centrul unei lentile convexe, impalpabile, care le deformează și le face suprarealiste. Într-adevăr, este ceva suprarealist să vezi, să simți, să exprimi o viziune asupra lucrurilor printr-un soi de *Tahtre Talutra Uncupatysat*, trăirea momentului într-un plan imaginativ, așa încât lucrurile să pară fantastice dintr-o dimensiune aparte.

În această fază a creației nu voi încerca să sugerez profunzimea tuturor lucrurilor prin natura lor statică, precum un far de coastă abandonat, sau prin natura lor dinamică, precum un evantai ce transmite scenei o ciudată impresie de oscilație. Nici nu voi încerca să exprim profunzimea printr-un clarobscur care luminează și umbrește. Ci voi încerca să redau în culori neutre senzația de calm, schematizând în unde concentrice lumea complexă a gândurilor mele care se întrepătrund armonios, ca într-o poveste nesfârșită, trăită doar de mine.

Spun asta fiindcă numai eu pot să exprim ceea ce observă ochii mei, numai eu pot să redau artistic ceea ce îmi inspiră privirea axată pe detaliile subtile. De aceea, am plasat cu grijă o inscripție în centrul compoziției mele: "vederea persistă dacă nu încetezi să privești natura într-un fel anume, fără ca ochii străini de arta ta să o influențeze." Totodată, prin prisma unei scheme concepute cu spontaneitatea viziunii, și mai ales dacă îmi voi schimba optica în privința cultivării percepției și interpretării imediate ale realului, voi reuși să formez fundalul unic al unei picturi suprarealiste unde culorile vor fi întinse pe suprafețe largi, creând un peisaj vizual distinct și expresiv.

Leadership: Poți să captezi momentul prezent într-o imagine vibrantă, paralel cu realitatea vizibilă, încât să creezi un tablou capabil să provoace o gamă largă de simțiri și reacții în privitor?

Sunt pe litoralul Dubaiului, mai exact în Pearl Jumeirah. În timp ce mă uit în depărtare, participând la tot ce-mi este exterior, linia orizontului se întinde în fața ochilor mei cu o eleganță desăvârșită, în timp ce valurile mării se armonizează cu cerul albastru prin mișcarea lor constantă și ritmică, însuși cerul fiind o sursă de evadare din banalitatea cotidiană. Totodată, culoarea apei se amestecă delicat cu nuanțele nisipului, formând un tablou vibrant și plin de viață, cu o pânză al cărei subiect este cu totul deosebit prin faptul că pune experiența impresionismului în centrul atenției.

În timp ce nisipul fin se strecoară printre degetele picioarelor mele, precum apa printr-o țesătură pentru a se separa de părticelele solide sau de corpuri străine, privirea este atrasă de câteva scoici care par a fi sculptate cu migală dintr-un vis minunat. Captând acest moment într-o imagine vibrantă, paralel cu realitatea vizibilă, voi putea să creez tablouri capabile să provoace o gamă largă de simțiri și reacții în privitor. Asta înseamnă să surprind și să reflectez în mod expresiv esența și atmosfera momentului prezent într-o fotografie, sau într-o imagine picturală, cu consimțământul artei de a transcende realitatea și a transforma într-o formă creativă ceea ce este perceput.

Evident. Pictorul din mine ar înțelege fiecare detaliu din acest peisaj marin, dincolo de albastrul vibrând în lumină, clipind de pete aurii, și l-ar transforma într-o lucrare remarcabilă

în care tușele groase, fugare, curg, șerpuiesc și se învolburează ca și cum ar beneficia de o viață autonomă, de o agitație fără sfârșit. El ar folosi pensule fine și culori vibrante, adesea întâlnite în pictură în ulei și acrilic, pentru a reda strălucirea soarelui și reflexiile jucăușe ale apei în timp ce prinde esența fiecărui val, mărimea și energia lor, captându-le mișcarea într-un mod unic, prin trăsături sensibile de penel care dau viață acestui peisaj.

Leadership: Poți surprinde aspectul vizual din dimensiunea cauzală a unei opere care aparține naturii, încât trăirea emoțiilor să nu devină captive într-un tablou datorită vulnerabilității de a le dezvălui?

Dar arta nu este doar despre aspectul vizual cuprins în dimensiunea cauzală a unei opere care aparține naturii, cu permisiunea lui Dumnezeu, ci și despre trăirea emoțiilor (ca la vederea unor frumuseți oceanice) care pot deveni captive într-un tablou datorită vulnerabilității artistului, fremătând de o inexplicabilă bucurie, tânjind să realizeze ceva nemaivăzut. Cum este cazul acelui personaj feminin al lui Dumas, din romanul "Mâna Providenței", care își dezvăluie la un moment dat latura artistică:

"Nu există decât spațiul între noi, și am încercat să pun în el infinitul: arta. Ideea perfecțiunii m-a acaparat și mi-a creat un univers aparte și deasupra lumii reale. Nu te-am uitat, dar acum aveam pentru tine un sentiment blând și melancolic ca la amintirea unei ființe scumpe. Mi se părea că ai murit. Da, printr-un bizar efect al imortalității artei, mi se părea că tu care trăiai în mijlocul lumii, ai sărbătorilor și placerilor ai murit, iar eu, care nu existam decât prin artă, care eram izolată de toți și de toate, eu care nu mai aveam emoții, nici interes, decât pentru persoane himerice și pentru suferințe imaginare, eram vie."

Aici este vorba despre expresivitate vizuală: încerci să transpui emoțiile, energia și caracterul momentului în imagine. Deci, trebuie să apelezi la tehnici precum compoziția, culorile și lumina pentru a evidenția aspecte importante pe care inima ta le simte profund.

Privind valurile mării cum se zbat în câmpul vederii mele pentru a ieși în evidență, și simțind briza ușoară cum încearcă să creeze un efect de realitate, inima îmi bate mai puternic și sufletul meu se umple de bucurie și liniște ca atunci când te retragi într-o contemplare care transformă opera de artă într-o experiență profundă și personală. În aceste momente profunde, aducătoare de trăiri valoroase, mă simt conectat cu esența vieții și cu forța creatoare a naturii, mai ales din punct de vedere al unei forțe pozitive produsă de o tehnică picturală bazată pe diluarea cu apă a culorilor, fapt ce duce către rezultate de-a dreptul poetice. Tot ce trebuie să fac acum este să decid ce anume am puterea să schimb printr-o singură privire, și nu orice privire, ci una care redefineste întreaga perspectivă, aducand în lumină noi posibilități și înțelesuri.

Procesul de elaborare a unei viziuni implică abilitatea de a capta și a transmite esența unui moment într-o imagine de neuitat, respectând totuși puterea artei de a transcende și a interpreta realitatea într-un mod unic și subiectiv.

Privirea dă sens ochilor pătrunzători atunci când ei își deschid poarta către profunzimea sufletului, surprinzând orice lucru din jur cu acea privire penetrantă care descoperă esența dincolo de aparențe. Un om cu viziune are capacitatea de a vedea dincolo de aspectele obișnuite și de a găsi modalități inovatoare de a aborda orice temă și orice subiect, similar cu modul în care ochii pot descoperi detalii subtile în artă sau pot reinterpreta realitatea într-un mod unic.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-da-sens-ochilor-patrunzatori.html

Privirea ochilor care au înțeles taina vederii

On Iulie 06, 2021

Învață să faci diferența între ceea ce vine din interiorul tău sub formă de reflecție, și rezultatul interacțiunii cu un element exterior.

Ochii mei privesc felul în care o musculiță se rotește haotic în jurul florilor, ca și când nu și-ar găsi locul într-o grădină atât de spațioasă. Poate că raza ei vizuală are acces la o viziune mai sintetică, cu o structură compozițională articulată ritmic, asemănătoare ochiului de pictor care surprinde fiecare detaliu al unei imagini de mare artă. Spațiul pe care musculița vrea să-l străbată, înconjurat de culori, atât de generos, ordonat, încerc să mi-l imaginez ca fiind un proces dublu al comparației dintre Renaștere și începuturile Iluminismului, spre a dezlega conținutul enigmatic al unei alchimii scripturale, într-o lume Panoramă.

Are și musculița un spirit liber, la fel ca cel al artistului, vrând să depășească orice captivitate, dorind să strălucească printre culorile unei grădini în care trandafiriii stăpânesc până toamna târziu. Orice pictor și-a început cariera de la nivelul "musculiță", fiindcă ochii lui trebuie să învețe să observe lumea, mai întâi de toate, dintr-o analiză minuțioasă, extrem de solid documentată, cu un fir logic foarte clar.

În artă, așa stau lucrurile. Până să începi să dai o interpretare de la efect la cauză, concentrându-te asupra posibilității de a formula noi scheme compoziționale, trebuie să ajungi la o intelegre foarte bună a mediului din care provin cele mai creative și de impact atribute ale incidentalului.

Iar dacă curiozitatea musculiței nu se limitează la observarea obiectelor și florilor care o înconjoară, se va examina pe ea însăși în momentul când se îndepărtează de privitor, încât ceea ce o așează în memoria unei amintiri vizuale să fie legat de un spirit al naturii, ceva care o deosebește de totul din jur.

Leadership: Poți să-ți reprezinți viziunea în cel mai bun mod posibil prin puterea de transfigurare dată artistului, una reală, capabilă să convertească o imagine vie în factor estetic?

Musculița. Această personificare a naturii nu s-a reîntors la viață sub forma unui Merlin din legenda Graalului, legenda unui intelectual imaginativ și generos, ci pare a fi legată mai degrabă de "Obsesia unității primare" care a dominat întreaga existență a lui Michelangelo. Marele artist spunea că: *"Tot ce se află în jur, prin esență, prezență sau ficțiune, pictorul le are mai întâi în minte, apoi le trece în mâini, iar acestea sunt într-adevăr în stare să alcătuiască o armonie îmbrățișată de văz, ca însăși realitatea."*

Nu degeaba musculița zboară, zboară, zboară, se agită în jurul fiecărei flori din grădina mea, fiindcă vrea și ea să fie surprinsă ca un martor viu al acțiunii și ca un exemplu viu al creației, al dedicației pictorului pentru surprinderea spectacolului naturii.

Stați să vedeți. Musculița face parte dintr-un tablou care prezintă evoluția unui fenomen de combinare a mai multor forme de artă pe o perioadă lungă de timp. Nu degeaba, încerc să-i asociez zborul ondulatoriu, silențios, simplu, cu un anumit pattern al trăsăturilor de personalitate prezente la acel pictor care, la un moment dat a declarat: *"Eu sunt... o pată de culoare".*

Mai degrabă, musculița este un pol al trăsăturilor de personalitate, relațional cu senzorialul și intuitivul, funcții care colectează informațiile din mediul exterior, prin percepție. Extrovertitul se concentrează pe lumea exterioară, și bineînțeles că musculița își ia energia din momentele definitorii ale primelor experiențe senzoriale făcute cu mirosul neobișnuit al florilor.

Viziunea unui artist are ca suport capacitatea lui de a găsi teme și expresii plastice pline de vitalitate, prin sesizarea unei schimbări în tipologia ordinii pe care rațiunea o descoperă în orice moment aleator.

Izbită de asemănarea cu un pictor, pe care a început s-o descopere printr-un antrenament vizual sistematic, deci realizând o îmbunătățire a sensibilității de contrast, musculița zboară, zboară, zboară, și vede totul într-un mod obiectiv, într-o variantă de perspectivă, în proporțiile echilibrului pe care îl dau nuanțele luminoase, vii, ale percepției, ale contemplării și raportării la Marele Tot.

Nu este vorba de acel echilibru al „geografiei umane" creat cu efort și pasiune, ci de acel echilibru al perfecțiunii dobândit printr-o tehnică aparte: reprezentarea elementelor din jur la scară naturală, 1:1.

Dacă aș avea vederea musculiței, atunci aș vedea lucrurile mai limpede, mai nuanțat mai obiectiv, sau poate mai intens. Gândesc că și ea dorește să fie surprinsă în esența ei, ca personaj principal al unei întâmplări imortalizate în varii picturi. Chiar așa, hai să ne gândim la o musculiță care ar dori să vadă lumea în culori de acuarelă. Iar în acest caz, nu-i așa că un studiu experimental al trăsăturilor ei de personalitate ar scoate la iveală acea transfigurare senină a artistului (starea lui sentimentală) într-un imaginar poetic și cu o cromatică rafinată?

Într-un moment neașteptat am remarcat un lucru interesant. Privirea musculiței se schimbă în luminozitatea fundalului pe care pictorul creează o nouă imagine a fantezie sale. Şi există mai multe posibilități de a reprezenta o asemenea vedere în spațiul pictural: din punct de vedere al diversității unor dialoguri virtuale cu personaje imaginare, sau din punct de vedere al mesajului simbolic pe care ni-l sugerează adoptarea unei realități (pe care m-am făcut că nu o văd) reprezentată de comuniunea divers-exprimată între om, natură și viețuitoare.

Leadershipul este felul cum evoluează viziunea ta asupra realității într-un context de semnificații atribuite legăturii între ceea ce se vede și ceea ce se citește, între observat și raportat, între ceea ce se află în afara ta și ceea ce vine din interiorul tău sub formă de reflecție.

Privirea ochilor care au înțeles taina vederii se referă la modul în care artistul găsește corespondențe între viziune și reflecție, în așa fel încât ceea ce exprimă prin idei și sugestii să fie o extindere a experienței de descoperire a lumii și, implicit, a Sinelui.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-ochilor-care-au-inteles-taina-vederii.html

Privirea ochilor luminați de avantajul unei vederi înaintate

On August 17, 2021

Ochii care știu să vadă realitatea în "dualitate", sunt mărturia unei schimbări de identitate între un model de referință al actului de creație și fenomenul de oglindire într-o privire plină de viață ca și a ta.

Ochii mei nu obosesc nicidecum atunci când citesc din opera lui Wilhelm Hauff, cu atât mai mult cu cât privirea mea se mută de la un simbol la altul, cu aceeași discreție cu care însuși scriitorul a trăit în poveștile sale prin intermediul personajelor și a evenimentelor din mintea sa. Iar ochii, atinși de imaginea unei lumi de vis, se îndreaptă în chip mașinal spre surprinderea unei deplinătăți a făpturii îndumnezeite pe care o văd și în care cred doar cei înzestrați cu darul nativ de a asculta gândurile și emoțiile unei ființe imaginare.

Mai mult decât atât. Ochii mei, cu vedere directă în mintea și sufletul personajelor lui Hauff, solicită atenția unei lumi în transformare din *"Povestea vasului nălucă"* sau *"Inima rece"* , cu un conținut ridicat deasupra disputelor deșarte, a intereselor meschine și a pasiunilor trecătoare, pe care o descoperă ca o paletă de nuanțe distincte, satisfăcând nevoia omenească de a accede transcendentul, supraviețuind între Chin și Amin.

Aș fi vrut să fiu măcar o prezență ascunsă în poveștile lui Hauff, așa cum erau "Omulețul de sticlă" sau "Omul cu mantia roșie", pentru ca spiritul meu să reziste oricăror metamorfoze și să ajungă cât mai departe cu tot ce alcătuiește esența unui nou început de drum în aventura vieții. Aș fi vrut să fiu înzestrat cu înțelepciunea lui Musfata și cu norocul Califului Barză, să pot zbura pe întinsul lumii numai cu o pereche de conduri de mătase, dar mai mult ca orice aș fi vrut să trăiesc acea înlănțuire de întâmplări minunate pe care Cerul le hărăzește numai făpturilor de basm.

Nu degeaba mi-am proiectat gândurile în această realitate, a lui Wilhelm Hauff, nu degeaba privirea ochilor mei surprinde doar o parte din realitatea unui artist al șaradelor, deoarece atenția mi se împarte între două lumi de vis, scoase de sub presiunea concretului, amintindu-mi de o viață anterioară, dedicată celei de a șaptea arte: frumusețea de a fi una cu toate lucrurile, adică „dubla" izbutită de transpunerea mea într-o stare modificată de conștiință.

Leadership: Ești pregătit să atribui viziunii tale un șablon de vizualizare a experienței de a fi altcineva, într-un mod care permite modificarea percepției despre lume după aplicarea șablonului?

Aflați că am început să manifest un oarecare interes față de opera lui Hauff, tocmai pentru că un spirit care se recunoaște identic în altul rămâne credincios temelor care definesc Universul: erudiția, visul, metamorfoza, simetriile abstracte, răsfrângerile în oglinzi, partea și întregul, finitul și infinitul, moartea și nemurirea. Toate acestea conduc la necesitatea imperioasă a postulării eternei reîntoarceri. Este sunetul unui ecou îndepărtat descoperit printre reperele de performanță artistică din destinul individual al regizorilor.

Pe Wilhelm Hauff îl preocupa devenirea primordială, obsedantă, a omului obișnuit într-un spațiu oarecare – dar identic cu puterea spiritului, cu decizia mereu reînnoită de a forța un personaj să-și croiască o altă soartă. Se vede că Hauff era înzestrat cu puterea de a converti un eveniment tragic într-unul vesel, sau un mesaj poetic într-o formă lingvistică propriu-zisă care implică, în același timp, o atitudine a vorbitorului și o referință obiectivă.

Mai cred că verdele era culoarea preferată a lui Wilhelm Hauff, cu care a izbit cel mai mult în personajele sale, fiindcă verdele simbolizează viața, creșterea, renașterea și eternul, reprezentând totodată culoarea vegetației ce ne înconjoară pretutindeni.

Bineînțeles, există destui cititori care sunt îndreptățiți să nu acorde credibilitate basmelor sale, mai ales că în fiecare basm se regăsește ceva din esența propriei sale ființe, o ființă mereu atrasă de propriile adâncuri, și mai puțin de înălțimile unei creații de unde se zărește ceva mai mult decât se așteaptă careva. Nu locul în care ne aflăm contează, ci locul în care privirea ochilor noștri își orientează atenția: spre răsăritul unei stele, sau spre forma unei frunze în șuieratul ușor al unei rafale de vânt. Abia de aici începe arta creației...

Leadership: Înțelesul pe care îl dai unei creații este important pentru credința ta într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de simbolul alterității?

Oricine este îndreptățit să-l judece și să-i conteste creația lui Wilhelm Hauff. Dar cuvintele exprimate de sufletul său în "Portretul Împăratului" vor rămâne veșnic o constelație de experimentări literar-artistice, o podoabă de har pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da tuturor celor ce îi cer cu prisosință să deprindă tainele Marii Ştiințe (intrarea într-o lume metafizică, superioară, dincolo de spațiu și de timp, dincolo de viață și de moarte).

"Oricine este îndreptățit s-o facă și eu nu pot decât să-l deplâng pe acest om, nu să trec cu vederea un fapt: calea sa pe acest pământ n-a urmat drumul trasat. Dar lumea își va duce aminte de el și cu alte sentimente. Mai marii pământului nu par a fi învățat multe de la el, poate mai degrabă cei mici. El și-a croit drumul la fel de înălțător ca Alexandru, l-a urmat pe Cezar, lumea i-a mulțumit ca lui Hannibal, pe stânca aceea a trăit ca Seneca, iar ultimele sale zile au fost demne de un Socrate."

Şi dacă ați citi de o mie și una de ori aceste cuvinte, tot nu v-ați da seama de acea firavă urmă a pașilor de întoarcere la Dumnezeu, înscrisă în infinitul spațiu al Universului, pe care unii o descoperă doar căutând foarte bine din priviri. Nu uitați faptul că înțelesul pe care îl dați unei creații este important pentru credința într-un tel măreț sau pentru credința într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de enigmaticul cuvânt "Mutabor" (simbolul alterității și al visului).

Viziunea pe care o ai asupra leadershipului este aceeași cu vederea ochilor îndreptată spre un dublu al tău.

Asta nu înseamnă neapărat să trăiești ceva similar cu experiențele vieții altcuiva, ci să percepi corect realitatea altcuiva pe care numai povestind-o din punctul tău de vedere ai șansa să devii una cu ea. Nu degeaba spun acest lucru, fiindcă am trăit, pentru câteva clipe, în realitatea determinată de adevărul altcuiva, nu mai puțin reală decât a mea.

Privirea ochilor luminați de avantajul unei vederi înaintate aparține artiștilor care pot să redea strălucirea și expresivitatea trăsăturilor de personalitate a personajelor lor printr-o dublă reflexie: o reflexie a lumii interioare și o reflexie a realității care transcende ceea ce e trecător.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-ochilor-luminati-de-avantajul-unei-vederi-inaintate.ht

Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție

On Ianuarie 30, 2021

Tot ceea ce te acaparează în realitate, în palpabil, se vede când ești permanent conștient de propria imagine reflectată în oglindă.

Demult m-am privit într-o oglindă, și mi-am văzut chipul reflectat într-o altă oglindă, mult diferită, dar asemănătoare cu aceea în care și altă dată mi-am privit chipul. Şi ea, captivantă, tot mai fidelă, oglinda aceea s-a transformat tot mai mult în chipul în care mi-am oglindit bucuriile și tristețile, și în care artistul își îmbrățișează creația. Era o oglindă într-o variantă 3D, reflexia ei invadându-mi spațiul tridimensional și timpul în care Universul "a aranjat" să se întâlnească pe aceeași lungime de undă cu mine.

Şi fix în aceeași oglindă, în tot acel spațiu pe care universul îl ocupă energetic sub formă de fotoni și temperatură, a avut loc o expansiune intrinsecă prin care s-a modificat scara spațiului în sine, și eu am devenit una cu imaginea unei galaxii în spațiu. Ce se înțelege, însă, prin aceasta? Cum adică să mă văd din punct de vedere tridimensional, eu care trăiesc într-o dimensiune a conștiinței aflată dincolo de timp și spațiu, eu cel care de atâtea ori mi-am privit perspectiva de viață, în mod conștient, printr-un fel de spiritualizare a micului univers din care, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu ieșisem deloc?

Iată ce îmi exalta sufletul, ce îmi încânta simțurile. Să mă distanțez de lumea asta, să evadez printr-un fel de tunel cuantic, aleator, să trec într-un univers paralel, printr-un fel de porți spațio-temporale, și să devin reflexia imaginii unei stele pline de strălucire care arată ca un ochi normal, numai că funcțiile sale sunt superioare în constelația Gemenilor.

Sau, poate că a fost vorba de o gaură neagră, a cărei existență nu a fost demonstrată științific, și pe care eu mi-am închipuit-o ca fiind o regiune în spațiu-timp cu o forță gravitațională atât de mare încât, chiar dacă aș fi fost redus la nimic, să pot exista totuși ca reflexie a cuiva care a fost Cineva…

Leadership: Poți să-ți construiești și să-ți asumi o imagine care surprinde realitatea în momentul petrecerii acesteia, și în același timp să obții o imagine care se repetă de mai multe ori, în mai multe feluri?

Ideea de bază e că orice s-ar fi putut întâmpla în trecutul meu, de fapt s-a întâmplat într-un univers paralel, iar reflexia mea într-o oglindă a făcut posibilă deplasarea mea cu viteza maxim posibilă în acel univers. Adică, modul în care s-a scurs timpul meu, al celui din oglindă, trebuie corelat cu ce s-a întâmplat în Univers, în timpul ce s-a scurs în lumea reală a celui care s-a privit în oglindă, doar ca să constate că este același, și totuși diferit de el însuși.

Şi dacă m-am privit într-un anumit fel, așa cum o face pictorul când își instaurează autoportretul ca tipar recognoscibil, marcă a misterului de dincolo de aparențe, a fost ca să fiu perceput altfel decât dacă as fi fost privit din aceeași perspectivă. Nu-i de mirare că am ajuns un expert al teoriei existenței universurilor paralele, o busolă în orientarea personalității mele prin mirajul consecințelor de dincolo de mine, ținând cont că angajarea mea în jocul de-a *"make a mirror in the Unity of immanence and transcendence"* include unitatea subiacentă a universului.

Nu era o oglindă oarecare, ci una capabilă să obțină prin reflexie o altă reflexie, asemeni jocului de oglinzi dintr-o lectură din care am putut scoate un personaj caracterizat de un

suflet nobil, și pe care Alice în Ţara Minunilor l-a descoperit întâmplător în ea însăși, prin reflectarea ei într-o oglindă compactă, cu mai multe trepte de luminozitate, care implica mai multe lumi de joc.

Într-adevăr, reflectându-mă în acea oglindă specială, am sperat să accesez un portal către o dimensiune paralelă, justificată prin făurirea unui ideal care depășește prezentul, și în care artistul își privește opera cu ochii plini de nemurire. *"Who in the world am I? Ah, that's the great puzzle."* Poate că dacă mi-aș multiplica existența în alte lumi, într-o altă secțiune a aceluiași plan divin, aș reuși să mă multiplic în chip indefinit într-un univers de unități existențiale.

Leadership: Ești în stare să-ți construiești o lume numai a ta printr-o filtrare a imaginii pe care, trecând-o prin propriul suflet, să dea naștere la o entitate duală capabilă să servească unui segment de realitate aflat în plină expansiune?

Nu este de mirare că ce-am văzut în oglindă este diferit de ce-am privit la mine, gândindu-mă că tot ceea ce mă reflectă în realitatea concavă a unei firi omenești (de o adâncime și de o vioiciune așa cum rareori produce reflecția universului la scară mică), este o imagine de sine bine structurată în direcția unei vieți virtuale. Şi cred că de aici a început totul, cu instalarea mea într-un joc al oglinzilor ce pune față-n față doi străini: unul care ar vrea să-l cunoască pe celălalt, și unul care îl cunoaște pe celălalt, dar nu se cunoaște pe sine.

Fiindcă tentația misterului de dincolo de aparențe, clasa conducătoare a minții mele însoțită de coordonate temporare și spațiale, deci impusă de forțe externe, cere o abordare caracterizată de sensibilitate și o selecție ponderată a ceea ce poate fi reprezentat în imaginație, și cu atât mai puțin la ceea ce poate fi perceput. Iar dacă am priceput ceva din punctul de vedere al oglinzilor, deși în unele situații interiorizarea noilor reflexii poate deveni mijloc de conformism și manipulare, este că nu-mi pot contrazice sinele nereflectat.

Şi dacă m-aș uita din nou în aceeași oglindă, cu aceiași ochi cu care m-am privit în alte oglinzi, sperând să mă văd diferit, sau măcar același, dar puțin mai intens luminat de o simbolistică specială, de licărirea nepământeană, constantă, a unei singure străluciri, și dacă m-aș pune lângă o mare oglindă numită "simetrie de paritate", atunci m-aș deosebi într-adevăr de cel cu care mi-am dat seama că semăn leit, dar nu e nicio clipă același.

Bine spunea Alice în Ţara Oglinzilor: *"Dacă aș avea o lume a mea totul ar fi nonsens. Nimic n-ar fi ce este, pentru că totul ar fi ceea ce nu este. Şi invers, ce este, n-ar fi, iar ce n-ar fi este. Vezi?"*

Marea revelație a creației mele este o mediere între toate experiențele vieții trăite în realitate, dar disponibile într-un spațiu separat, propus ca fiind nemărginit.

Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție se îndreaptă către două imagini concomitente ale aceluiași om. Un om ca mine ar avea aceeași ochi la proporții cosmice dacă s-ar vedea în lumina maximei sincerități drept o proiecție a voinței inexorabile care a creat sau a scris lumea.

Sau cum spunea un personaj al lui Borges: *"Povestea vieții mele este reflexia celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-omului-cu-ochii-pierduti-in-propria-reflexie.html

Privirea pătrunzătoare a unor ochi luminați de reprezentările artei

On Iulie 04, 2021

"Când nu trebuie să-ți dovedești talentul de a desena realul, tot ce-ți rămâne este imaginarul exprimat prin culoare și forme libere."

Ţin în mână o placă de faianță mai veche, cu granulație fină, cu un finisaj impermeabil. Nu cred că este fabricată în România. O privesc cu atenție, cu acea atenție de care am nevoie ca să mă reconectez la o realitate care se schimbă într-o lume globalizată, și nu știu ce anume, dar ceva mă atrage în mod deosebit la ea. Poate culorile care îi compun modelul atât de fin, o cromatică compusă din nuanțe maro și bej. Poate textura din care este făcută, una aerată și luminoasă, aplicată longitudinal, evocând puternic piatra de stâncă.

Placa de faianță este prea bine realizată, prea le place ochilor mei s-o privească fără să se plictisească, fiindcă dacă o privesc din unghiuri opuse pare diferită. De ce mă atrage așa mult, încă nu știu. Dar culorile atât de importante prin impactul lor, însemnând existența unui imens arsenal al imaginarului micro-cosmic, de care ochii mei se bucură nespus, evidențiază interconectarea unor gusturi fine și alese în ceea ce privește simbolistica artei de care se simte mai apropiat un artist atunci când tot ce are la dispoziție este instrumentul imperfect al talentului de a scoate în evidență ceva extrem de captivant.

Culorile sunt un fel de limbaj vizual, reflectând instinctele și sensibilitățile artistului, nu-i așa?

Am ochit placa de faianță chiar atunci când aveam în cap o combinație de culori care se potrivește cel mai bine cu personalitatea mea, în numele unei realități imediate pe care o descoperisem prin sistemul "văzând și făcând". De fapt, atunci când vezi o combinație de culori care te impresionează, ești tentat să reții combinația pentru viitor prin „ochii minții" concentrați asupra trăirilor și stărilor interne ale conștiinței.

Oare n-am atras atenția de atâtea ori că o culoare sau o plajă largă de culori trebuie să atragă atenția privitorului, să povestească o întâmplare reală, o experiență frumoasă din care artistul a tras noi învățăminte despre adevărata bogăție a formelor de creație?

Leadership: Poți să te contopești cu o creație artistică care încearcă să scoată în evidență momentul în care te găsești față în față cu realitatea vizualului, concentrându-te asupra posibilității de a-ți exprima sufletul într-un mod inedit?

În semn de mulțumire profundă adusă artiștilor plastici, m-am decis să păstrez placa de faianță, luând în considerare tentația de a reproduce modelul ilustrat inițial doar cu ajutorul promptului vizual. În mintea mea stă toată bogăția actului de creație pe care ochii de artist au agonisit-o studiind lucrările cel mai minuțios realizate, sprijinit fiind de percepția constrângerii de a respecta cât mai riguros stilul original. Atrag atenția că ochii mei nu sunt doar niște admiratori de forme ale frumosului, cum sunt frumosul natural și frumosul creat, sau ținând cont de forma simbolică, cea clasică și cea romantică. Ci, în primul rând, ochii mei sunt destinați rafinării sistematice a observației și a metodelor de evaluare a obiectelor de artă.

Bine spunea cineva pe web: *"Când nu trebuie să-ți dovedești talentul de a desena realul, tot ce-ți rămâne e imaginarul exprimat prin culoare și forme libere."* Iată, deci, că placă de faianță are să spună un secret despre un desen care pare clasic pentru vremea lui, dar nou pentru aceste timpuri în care arta nu-și mai găsește locul în confecționarea manuală a

produselor, ci în competiția tehnologică. Şi chiar dacă mecanismul natural de vedere al ochilor mei își pierde culorile cu cât privesc dintr-un unghi mai închis, se pare că placa de faianță își dă libertatea de a exprima culorile reprezentative, în combinațiile plăcute ochilor mei.

Culorile sunt importante prin impactul lor, nu-i așa? Dacă aș schimba culoarea oricărei imagini în culoarea opusă a culorilor pe care ochii mei le percep natural, și dacă modelul plăcii de faianță s-ar curba în jurul câmpului meu vizual, într-un rotund asemănător „formei privirii", atunci aș înțelege mai bine de ce mă consider un artist al culorilor răzvrătite, al formelor aflate într-o flexibilitate simplistă, a compozițiilor explozive prin temele pregnante și simbolistice.

Alteori, vederea mea este înzestrată cu un efect de deschidere către un transcendent al sufletului, în sensul de acceptare a unei realități invizibile care se obține printr-un joc de clarobscur, prin umbre și lumini, în care aș putea să mă aflu amăgind timpul.

Leadership: Poate creația ta să faciliteze expunerea sensibilității readusă în actualitate printr-o reinventare a modelului de referință al actului de creație care invită la o depășire a propriei personalități artistice?

Numai un artist își umple ochii, înainte de a picta un tablou, cu acele modele reușite de creație care te inspiră, prin culoare, să meditezi la frumusețea perfectă care te înconjoară. Mai cred că, în adâncul ființei mele, există o rezervă de admirație pentru înălțimea expresiei, un „cult" și un fenomen al obiectului personalizat în culori pastelate, printr-o sensibilitate aparte. Închipuiți-vă că dacă nu ar fi fost culoarea plăcută ochiului, nu m-ar fi atras nicio formă a modelului inscripționat pe placa de faianță. Prin urmare, placă de faianță este copia fidelă a unei imagini pe care ochii mei nu o pot s-o înlocuiască cu o alta, fiindcă însăși culorile, vibrante și cu textură fină, nealterate în timp, au o mare însemnătate: ele deosebesc ființa unui neam de ființa celorlalte neamuri.

În acest sens, celebrul scriitor Antoine de Saint-Exupery avea ceva important de spus: *„În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este ceva zădarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l duce la înălțimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din nodul divin care leagă lucrurile. Căci nu este nimic de așteptat de la lucruri dacă ele nu răsună unele în altele, aceasta fiind singura muzică pentru inimă".*

Poate că însăși placă de faianță are o viață și un suflet, la nivel metafizic și atomic, bineînțeles. Altfel ea nu ar fi putut să reziste timpului, poate chiar mai mult decât orice om. Iar ea a avut ceva de spus despre mine atunci când ne-am întâlnit întâmplător. Mi-a spus că sunt un artist deosebit tocmai datorită însușirii mele de a distinge frumosul acolo unde alții nu-l văd.

Conform acestui fapt, presupunând că placa de faianță ar fi curioasă să descopere cum există această însușire într-un artist al formelor stilizate, lucrând fie cu multe culori, fie în contraste de alb și negru, ea s-ar vedea determinată să-și închipuie că are de-a face cu un suflet tot atât de mare ca și ea, un suflet de natură suprasensibilă, care se simte și se află în orice lucru din jur.

Să nu uităm că modelul de referință al unui act de creație este pregătirea sufletului pentru recunoașterea imortalității sale. Iar, în acest caz, Marea Operă a Creației este produsul unui suflet care, stătător sau călător, își etalează splendoarea, erudiția și energia substanțială, într-o suprarealitate.

Privirea pătrunzătoare a unor ochi luminați de reprezentările artei cuprinde trăirile unui artist a cărui realitate este legată, în principal, de lumea exterioară sau mai bine zis, de cunoașterea esenței lucrurilor (anterioară experienței concrete).

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-patrunzatoare-a-unor-ochi-luminati-de-reprezentarile-

Privirea pescărușului

On Septembrie 24, 2021

În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

Un pescăruș plutește lin pe apa mării, undeva în larg. Valurile mici nu-l deranjează, căldura nu-l doboară. Pe de o parte el este văzut ca operă a naturii, pe de altă parte ca un simbol al libertății, zborul sufletului și plinătatea vieții. Până la urmă, viața lui nu este diferită de a celorlalți pescăruși, doar că el este singurul care atrage atenția printr-un lucru interesant: pare a fi capabil să cucerească privirile tuturor.

Dar, întrebare: ce vede el atunci când privește spre plajă?

Vede niște puncte mișcându-se aleator, individualități întru totul autonome, nelimitate prin număr. Vede oamenii drept niște rătăciți, dacă nu chiar ca renegați. Aceste puncte sunt separate între două realități: una matematică, una vizionară. Iar dacă ne raportăm la puncte, atunci lumea oamenilor poate fi intuită ca o lume a păsărilor.

Cred că omul se poate constitui în specie și poate fi una cu pescărușul, pentru că este tot un punct văzut de la depărtare, din larg, nelimitat de constrângerea spațiului și timpului. Iar realitatea pescărușului se poate extinde la vederea unor puncte izolate de el, dar apropiate în depărtare, care pătrund ca ceva de sine stătător în universul lui finit.

Leadership: Ești în stare să produci o creație atâta vreme cât îți poziționezi sinele în planul efectului de apropiere-mărire, sau cu cât înlănțuiești mai mult finitudinea în infinitate?

Arta dobândește aici în chip necesar caracterul unei perspective revelate ca o distanțare dintre anumite puncte, pe un plan de imagine plat. Din acest motiv adaosurile de culoare și de lumină, fiind o cauză nemijlocită a creațiilor artistice, se întâmpla să deschidă o vastă perspectivă de înțelegere a efectului de apropiere-mărire și de depărtare-micșorare. Și ce facem mai departe cu această perspectivă? Ei bine, o convertim într-o tehnică de pictură.

Menirea acestei tehnici este de a surprinde latura unei figuri reprezentative în care succesiunile de puncte se vor înfățișa în cele din urmă ca totalitate.

Pescărușul poate să împrumute naturii o manifestare a omului sau vederea lui, numai dacă distanța dintre puncte este considerată identitatea absolută dintre universal și particular. Cu cât pescărușul este mai mult văzut ca un univers autonom, cu atât artistul este mai organic, fiind capabil să înlănțuiască mai mult finitudinea de infinitate.

Marii artiști știu să combine după bunul plac distanța dintre o latură arbitrară și latura opusă ei. Ei mai știu că deseori contrariile se află în același raport în care se află natura și libertatea, punând accent pe ideea de "absolut", intuit în fenomen sau în relație cu particularul. În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

A-ți poziționa sinele în planul efectului de apropiere-mărire înseamnă să imortalizezi o scenă din întinderile vaste ale îndepărtatului – în relație cu particularul, încât ceea ce

urmează să revelezi în artă să aibă un caracter unitar, sintetic și individual.

Privirea pescărușului se apropie de privirea artistului, fiindcă în amândoi se oglindește spațiul unei alterități care pune în scenă o anumită identitate menită să reflecte - ca marcă distinctivă – "unitatea care constituie plăsmuirea infinitului în finit".

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-pescarusului.html

Prizonier în propria creație

On Noiembrie 17, 2020

Cuvântul sfânt este un act artistic gândit și controlat prin care se realizează, direct sau indirect, apropierea de prezența Creatorului Suprem.

Am rugat stiloul să scrie despre mine, încât să mă cunosc mai bine prin a-mi cunoaște limitele, știind că numai astfel lumea creației va dezvolta o mișcare sferică pe coordonatele unei ontologii a conștiinței cosmice. De altfel, creației îi va fi mai ușor să-și dezvolte obiectivitatea, conștientizarea limitelor reale, știind că stiloul este lumea unei conștiințe universale aflată în mișcare rectilinie, mai ales dacă el va scrie în sfera unei filozofări teoretice despre coordonatele ontologice ale unei ființe autentice.

Stiloul este puternic atunci când guvernează materia și o conduce, prin sfințire și iluminare, în direcția unei imagini a cerurilor desprinsă din interpretările experienței de receptare a creațiilor aferente unui univers atemporal. Iar dacă planetele intră sub dominația lui Saturn sau Neptun, în egală măsură atunci când reprezint figura unei ființe ce pare să aștepte înfruntarea sorții, înseamnă că stiloul va avea un cuvânt mai important de spus despre mine.

Aceste considerații trebuie luate în seamă și pentru existența unei pensule care leagă lucrurile de stelele fixe, stabilind corespondența dintre imaginea unui sfânt și natura celor 8 planete. Dacă acest instrument sensibil face totul atât de frumos pe pânza șevaletului, cu caracterul experimental al unei încercări de sondare a interiorului "științei despre ființă", o face pentru a atenua rivalitatea cu stiloul. Natura celui care va fi mai puternic dintre ele va câștiga cea mai mare semnificație în toate întâmplările vieții mele.

Spun asta pentru că dacă aș corela scrisul cu una din stelele fixe, corespunzătoare naturii mele, atunci pensula va fi înscrisă, ca o adevărată prințesă Andromeda, în simbolul unei ființe energetice care își caută reperul de ordin superior într-o călătorie mistică prin timpuri și spații paralele.

Leadership: Poți să elaborezi o viziune curat-plastică care să se bazeze pe ecourile lăsate de o imagine pe care nu ai cum s-o uiți, chiar dacă o vezi o singură dată?

Așadar, mă cunosc mai bine fiindcă stiloul a primit sarcina de a guverna în ceruri, deasupra tuturor corpurilor astrale, dar mai ales pentru că el este stăpânul tuturor virtuților mele. Mă cunosc mai bine fiindcă pensula, aparținând Luminii Celeste, își împrăștie razele colorate peste planetele identității mele infinite, împrumutându-mi mii de înfățișări în funcție de realitatea în care se oglindesc rațiunea, inteligența și conștiința infinită a universului.

Iar dacă cuvintele mele reprezintă elemente naturale pe care un alchimist le selectează pentru a elabora întregul conținut al Marii Opere, știind că părțile lumii se atrag reciproc printr-o asemănare cu sufletul naturii, atunci nu trebuie decât să rostesc o invocație a pământului către ceruri ca să pot explica adevărata semnificație a lumii sub aspectul divin. Deocamdată lucrarea este neterminată, dar cu siguranță atunci când va fi gata, va fi cea mai renumită din domeniul cultural-artistic.

Căci, da, stiloul meu acționează prin mijlocirea puterii naturale date de subtilitățile și motivațiile scrisului incluse în studiul vieții sufletești, ca dizolvant al conștiinței de a aparține unui Tot Nedivizat, la fel cum alchimistul acționează asupra "Materiei Primordiale" în scopul deosebirii sufletului de corp, esențialul de neesențial, dintre "lucrul în sine" și "fenomenul abstract".

Dacă observați cu atenție, viziunea pe care mi-o oferă stiloul despre lucruri și despre mine însumi este o înfățișare a unui moment extraordinar, prețios și rar, când mă proiectez astral în altă lume ca să fac legătura între sacru și poetic, între spirit și corp.

Leadership: Poți să încarci imaginea unei noi dimensiuni a personalității tale cu detalii care maximizează efectul recunoașterii unei perspective noi de receptare a realității constituită prin intermediul cuvântului sfânt?

Iată, în acest fel se pot atrage elementele naturale, ca o chemare profetică tradusă în prisma infinită a sfinților, deci a artiștilor consacrați: prin unirea dintre lucruri, gânduri și fenomene, de altfel toți suntem atinși de ele la nivel de cunoaștere prin revelație. Or, ecoul imaginii pe care nu am cum s-o uit, fiindcă mă pune în centrul unei teme artistice vechi de când lumea: "Mâna care mișcă Aștrii", întrunește condiția obligatorie a unui spirit luminat de sclipiri de geniu ce și-a dedicat întreaga existență universului numit "Eu însumi".

Dar aceleași elemente se pot respinge între ele prin caracterul unei călăuziri a privirii grosiere spre partea cea mai puțin prietenoasă cu mediul, spre partea cea mai puțin vizibilă a materialului calitativ, aferent unei schimbări de substanță ale distinselor "voci în materie", greu de transpus într-un limbaj universal. Sau ale cărui sensuri preliminare au dispărut prin nefolosire, prin neîntreținere sau prin neaducere aminte.

Ați înțeles. Cuvântul sfânt este un act artistic gândit și controlat prin care se realizează, direct sau indirect, apropierea de prezența Creatorului Suprem.

Şi nu doar stiloul leagă arta de alchimie, cerul de pământ, sufletul de materie. Şi pensula pictorului poate face vrăji și farmece, chemând soarele, luna, stelele, elementele naturii să o ajute în ceea ce vrea ea să ducă la bun sfârșit, exprimându-se printr-un limbaj magic care dă viață unui dialog mutual între imaginea vizuală, partea verbală sau nonverbală din lucruri, și saltul în reflecția imediată asupra fiecărui amănunt al reducerii la esențial. Adică, reducerea unei imagini în culori la nuanțe ale unei singure culori.

Imaginea cheie a dimensiunii personalității mele în plan artistic poate fi identificată cu o altă versiune a lui Eu Însumi, cel care voi fi la o altă vârstă, atunci când Creatorul Universului mă va chema să fiu una cu El.

Trăirile și gândurile mele nu se pierd în negura timpului, ci se translatează din punct de vedere morfologic într-o cu totul altă formă, la fel cum arma unui pictor rămâne întotdeauna culoarea, în special dacă iau în considerare un anumit grad de comparație cu ceea ce se numește "cuvântul-imagine".

Cu claritate, cu duioșie, fără pretenții de exclusivitate, sper ca apropierea mea de artă să fie suportul vizibil și fizic al unei memorii care aduce tuturor amintirea comună a unei lumi cândva existente, dar neculese pe câmpul unei discuții despre semnificația cuvântului "compoziție". Încă îmi caut înțelesul lăuntric...

Prizonier în propria creație este artistul atent și minuțios, înclinat să folosească stiloul și pensula în scopul producerii unei eliberări din cătușele gândurilor care absorb existența unei determinări superioare explicată în termeni de "similaritate dusă la nivel superior".

Da, aș vrea să fiu Creatorul Universului, poate chiar sunt, dar nu sunt sigur că sunt în stare să-mi suport în singurătate luciditatea, judecata la care m-am supus.

Prizonier în pustiul științei

On Noiembrie 11, 2013

Caută să cuprinzi universul științei, fără să-ți extinzi perimetru de exploatare a omului dincolo de limita admisibilului.

Precizia măsurătorii unui perimetru depinde de metodele și instrumentele folosite, care sunt alese în funcție de precizia dorită și timpul aferent. Dar când vine vorba de om, de "terenul" acesta greu de apreciat, greu de exploatat și de pătruns, constituind o provocare pentru oricine se avântă pe meleagurile științei, se cere și efectuarea măsurării unghiurilor caracterului care se modifică odată cu etapele vieții.

Ştiința este impactul unei tehnologii asupra vieții, asupra realității și asupra puterii. Astfel, cercetătorul poate folosi în sprijinul experimentelor sale una din următoarele metode. Metoda deterministă, dar cu impact negativ asupra statusului funcțional. Sau metoda profundă, care sensibilizează până la limită, sau chiar dincolo de ea, mărind pulsația conștiinței.

Doctorul Frederick Chilton alege metoda de mijloc: condiționarea subiectului principal de studiu prin izolarea lui de orice contact cu lumea exterioară. O teroare subtilă care întrece picătura chinezească prin simplitate, cauzând acea necesitate lăuntrică de a comunica orice gând sau sentiment. Singurătatea produce starea de suferință supremă. Şi ea se cere umplută numai prin dialog.

Tentația cea mai mare a unui om de știință este să se considere un miracol al naturii prin însăși experiența sa de a interveni în cursul firesc al lumii, pentru asta fiind în stare să renunțe la orice lucru sau ființă care nu-i este de folos.

Doctorul Chilton vrea să facă noi descoperiri, să aducă noi detalii despre complexitatea factorului uman. Aflat sub imperiul pasiunii imense de a cerceta ascunzișurile omului, el îl supune pe Hannibal Lecter încercării repetate de a se autodepăși într-un cadru foarte restrâns. Vrea, poate, să recreeze natura umană în funcție de rezultatul spectaculos al măsurătorii unui sistem care nu este determinist. Şi să emită noi teorii. Dar pentru a scoate la iveală comori de ordin științific, Chilton trebuie să se dedice trup și suflet tentației sale nebunești de a destabiliza structura de fond a pacientului său.

După cum marele erudit Richard Bentley voia să folosească *"Principia"* pentru a demonstra intervenția lui Dumnezeu în mersul lumii, dr. Chilton vrea să folosească cunoștințele dobândite pe urma observării lui Hannibal Lecter pentru a demonstra o nouă dimensiune a naturii umane, supuse rupturii de echilibru între rațiune și emoție. Apoi, nu-i mai rămâne decât să se debaraseze de "cobaiul" său.

Leadership: Îți explorezi lumea interioară sub deviza "Stay Alive", adăugând valoarea "True" la condiția de fond a reprezentării tale pe traseul sinuos al formării unui caracter puternic?

Însă Hannibal Lecter, cobaiul bătrân rezistent la orice veninuri, reacționează întotdeauna imprevizibil. Nimeni nu poate experimenta slăbiciunile sale, cu niciun chip el nu cedează în fața unui tratament ostil. Nimeni nu poate să bată un cui de plastic în carcasa de oțel a minții sclipitoare, oricât ar fi de maleabil. Şi asta deoarece procedurile stocate în mintea sa, cu numeroase instrucțiuni de control și comenzi avansate de update, sunt greu de schimbat.

În cazul lui Hannibal nu se pot înregistra deviații de personalitate. Iar funcțiile de căutare " *VLOOKUP* ", *HLOOKUP* și " *MATCH* ", la nivel de gânduri, emoții și trăiri, ca metode de investigare și observare amănunțită, sunt foarte greu de accesat de către un cercetător.

Cu atât mai puțin în cazul doctorului Frederick Chilton. Căci dorința lui debordantă, care ar necesita sute de ore de cercetări, nu poate depăși altitudinea de mii de încercări de reproiectare a gândirii ființei umane la care a ajuns Hannibal Lecter.

Nivelul cel mai înalt al reușitei lui Hannibal, în ceea ce privește capacitatea de persuasiune, este aidoma unui munte inaccesibil majorității alpiniștilor. Iar acest Great Eyry pe care doar foarte puțin psihologi îl pot atinge, este, ca să spunem așa, inaccesibil doctorului Chilton. Acest alpinist incomod, fără frânghii de cățărare, este neglijat complet de biruitorul înălțimilor cele mai de sus.

Există o limită în precizia cu care se face oricare măsurătoare, în funcție de deprinderea operatorului. Mai ales dacă acestuia îi lipsește elanul pentru creație al omului de geniu care, datorită autocunoașterii și experienței profunde, nu are nevoie să izoleze o minte străină ca să cuprindă universul științei.

Leadership: Îți experimentezi împlinirea de ordin profesional pe „subiecte umane" mai avansate, cu precădere în situația în care te pui în prim planul unui fenomen care nu este direct, ci intermediat de o vedere peste "întreg" ?

Efectul folosirii funcției și autorității asupra individului, mai ales asupra potențialului sau extraordinar de a furniza noi probe utile, concludente, pertinente cauzei pe care o servești (atingerea perfecțiunii în practica leadershipului), nu este uniform pe tot parcursul drumului până la țintă pe întreg ciclul de evoluție.

A încerca să dezvolți o nouă modalitate de gândire, exploatând factorul uman ca pe o provocare uriașă, nu-ți va garanta ieșirea din labirintul de contradicții în care sigur vei ajunge să te pierzi.

Intenționezi să folosești cunoștințele dobândite pe urma observării omului, care se supune doar propriei sale autorități, pentru a demonstra o nouă dimensiune a naturii umane? Dacă da, atunci ia mai întâi în calcul " *imprevizibilul* ", harta imprecisă a modului în care el reacționează.

Materia primă, substanța primordială a întregii tale activități de cercetare, *Omul* , poate produce un excedent de concluzii dificil de asimilat. Sau poate crea anumite ambiguități care te plasează într-o zonă incertă. Așadar, caută să cuprinzi universul științei, fără să-ți extinzi perimetru de exploatare a omului dincolo de limita admisibilului.

Căci, s-ar putea ca în dorința de împlinire de ordin profesional, făcând experimente pe „subiecte umane" cu structură complicată ca experiență și model de gândire, să te împotmolești și mai tare într-o rutină a analizei și mestecării informației. O dinamică neprevăzută a expansiunii spre niște orizonturi pe cât de ademenitoare, pe atât de obscure și de înșelătoare.

O vedere peste "întreg" se formează din tentația de a cuceri culmile cele mai înalte științei, sub aspectul unei intervenții de ordin psihologic asupra omului, în încercarea de a face din el un instrument pasiv în mâinile unui Dumnezeu atotputernic.

Prizonier în pustiul științei devine acel lider care, în dorința de a atinge performanțe deosebite, se cramponează pe disecarea "factorului uman" luat ca o entitate individuală. Pierzând astfel din vedere "factorul uman" ca o entitate colectivă. Ca urmare, în loc să minimalizeze riscul apariției unor efecte nedorite, el rămâne captiv al unei cercetări care îl îndepărtează de scopul inițial.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Prizonierii timpului

On Martie 19, 2014

Activează prezentul printr-o comandă de tip "Update", ca să asiguri unitatea dintre conținut și formă în strânsa lor coeziune și interdependență.

Neliniștit, dar stăpân pe sine, generalul Wellington era călare și rămase acolo toată ziua, în aceeași atitudine, puțin mai sus de vechea moară de la Mont Saint-Jean. Wellington a dat dovadă de un eroism rece. Ploua cu ghiulele. Aghiotantul Gordon căzuse la picioarele lui. Lordul Hill, arătându-i un obuz care tocmai exploda, îi spuse: " *Milord, ce instrucțiuni și ce ordine ne lăsați dacă veți fi ucis?* "

Wellington îi răspunse: " *Să faceți ca mine ! Să țineți piept aici până la ultimul om !* " *

Leadership: Îți raportezi forma de manifestare a sinelui la conținutul timpului, într-un punct în care se suprapun efectele ambiției excesive cu acțiunea unor anumite solicitări ale cauzelor evenimentelor?

Liderul este factorul important în promovarea valorilor și idealurilor, este schimbarea plină de semnificații și plină de provocări (nu de promisiuni), pe care o văd ceilalți. Este un fel de generator al posibilităților de a juca un rol-cheie în promovarea unei conștiințe care trezește oamenii din starea dominantă de confuzie sau moleșeală, îndemnându-i la acțiune prin adoptarea unei atitudini ferme care pune în valoare calitățile lor cele mai relevante.

Vei înțelege că în evoluția leadershipului există anumite evenimente care nu sunt luate în seamă serios, pe care istoricii și experții fie le evită, fie le trec sub tăcere. În special prezentul pur al trăirii omului, existent mai ales în stadiul trezirii conștiinței, care dă startul spre autenticitate, marcată de îndemnul la deșteptare, la luptă, la unitate.

Numai acest prezent, activat printr-o comandă de tip "Update", continuă să te reprezinte, îndemnându-te să te gândești la ce poți face mai bine pentru a cuprinde încă un vârf de experiență necesară consolidării valorilor și obiectivelor care dau fermitate leadershipului. Fii responsabil pentru acele evenimente care fac o diferență și transformă atitudini.

Ce se întâmplă în fundamentele spirituale ale acestei evoluții, începând cu prezentul, unde găsim în germene multe forme de manifestare ale sinelui adevărat care reușește să se conecteze la sfera evenimentelor, automotivându-se și învingându-și condiția de prizonierat într-un timp care continuă să se dilate?

Pentru obținerea unor performanțe garantate, ca mod de achitare a obligației morale față de susținătorii tăi, este important să-ți raportezi forma de manifestare a sinelui la conținutul timpului, la acea unitate nevăzută care îți marchează fiecare pas din viață, mereu, în orice circumstanțe. Adică să accepți sensul existenței ca al uneia care este, în esență, o lucrare desfășurată pe frontul de luptă al motivațiilor, al temerilor și al perspectivei asupra distribuirii statusurilor. Ca lider, tu ești deținătorul unui status care influențează statusurile celorlalți oameni în mijlocul evenimentelor.

Leadershipul este timpul pe care ți-l acorzi ție însuți într-o călătorie din care s-ar putea să nu te mai întorci, dar din care înveți o lecție importantă: mai bine să reziști oricăror opoziții, decât să-ți disprețuiești propria ființă aleasă ca model de decizie hotărâtoare care schimbă destinul pentru generațiile viitoare.

Prizonierii timpului reproduce acea realitatea resimțită acut căreia trebuie să-i găsești mereu o contrapondere în fața incertitudinilor și, mai ales, a fatalității, pentru a nu-i deveni victimă prin simpla acceptare a statusului de *persona indefensos* . Reliefează necesitatea de a fi ancorat în prezentul mereu în schimbare, în funcție de cerințele evenimentelor de zi cu zi, pentru a face față unui viitor incert.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Prizonierul unei gândiri prodigioase

On August 31, 2014

Creează-ți o imagine obiectivă a ceea ce vrei să fii, fără să te poziționezi într-un context variabil de evoluție situat la limita dintre cunoscut și necunoscut.

Nu eram ca una din acele ființe cuprinse între formulele unei realități fără adevăr, fără deschidere, fără întoarcere, pline de contraste, despre care numai Cyrano de Bergerac, în călătoria lui spre soare, în imaginația lui de necuprins, ar fi luat la cunoștință. Nu eram nici ca unul din acei titani din Olimp, înzestrați cu puterea de a stăpâni universul. Da, pare neînțeles. O mândrie invincibilă mă lega, ca în vraja unor obscure solicitări ale căutării de sine, de o altă fațetă a personalității mele.

Simțeam că ceva mă urmărește, umbra ștearsă a propriei mele slăbiciuni. Ba nu, era altceva, o tentativă de construire a unei identități aparte, prin refuzul oricărei imperfecțiuni, prin negarea oricărei esențe care ar putea să se ridice și existe mai presus de Eul subiectiv. Straniu, nu mai eram sigur că sunt personajul din ecranizarea propriei mele vieți. Ci doar un mecanism de interacțiune dintre două extreme, mărginit și nemărginit. Un mic univers oscilant, în care totul este variabil, în care nu mai poți fi sigur nici măcar de trecerea timpului, în care nu există legi, în care nu mai primează realitatea. Ci doar imaginarul.

Eram bine poziționat în această dimensiune a polarităților, precum eroul unui roman celebru care oscila fără limite între lumea imaginară a cărților și propria sa viață interioară, în care era zăvorât. Fiecare secundă nu mai conta, nimic nu mai putea fi cântărit cu luciditate, fiecare atom din mine se orienta pe o nouă frecvență. Asta era căptușeala mea, tâlcul meu din spatele întrebărilor fără răspuns.

Nu așa se spune, că omul, înainte de a-și pierde personalitatea, se eclipsează în dosul ficțiunii țesuse cu naturalețe în cele mai reușite pagini. Totul începea să se învârtească în mintea mea, încet, ca un du-te-vino al cuvintelor magice dintr-o carte fără sfârșit. Mi se părea totul ireal, ieșit din cadrul puterii mele de înțelegere. Inevitabil, eram obsedat de esența a ceea ce eram. Cred că o luasem razna de tot cu această obsesie. Nu mai știam dacă pot rămâne aceeași persoană sau nu, o parte a unui capitol dintr-o carte rămasă neterminată.

Leadership: Îți analizezi poziția față de ceea ce superior propriei tale realități, dând viața unor noi modele de interpretare a propriei existențe care nu se repetă niciodată?

În încercarea de a da viață unor noi modele de interpretare a propriei existențe, care dau consistență laturii nevăzute a varietății de roluri, valori și așteptări, dezvoltându-le și implementându-le într-o „lume nouă", trebuie să-ți analizezi poziția față de ceea ce superior propriei tale realități.

Adică, să trasezi coordonatele unei viziuni mai profunde, mai complexe, dincolo de lumea materială, care poate să asigure continuitatea gândirii bazată pe o altă manieră de a vedea lucrurile și de a înțelege viața. Subiectiv și obiectiv. Imaginar și Real. Dar fără să te rezumi la orizont plin de paradoxuri.

Puterea gândirii superioare, prin formarea unei noi concepții despre sine, inserate în formula magică „ *I am a completely different person* ", îndreaptă viziunea într-o direcție paralelă conștiinței, prin virtutea de a se automultiplica și amplifica.

Acest lucru este posibil prin manifestarea nemulțumirii față de sterilitatea prezentului, sau prin cultivarea unui ideal înalt, autoimpus, care înlătură efectele de umbră, de măști, a realității interioare, lăsând loc posibilităților de imaginație să se concretizeze într-o formă materială.

Atunci când simți că nu aparții unui anumit loc, când simți că nu ești suficient de puternic să-ți asumi rolul de protector al unei gândiri independente, ajungi să te proiectezi în viitor altfel față de cum ești. Ceea ce denotă o abordare a cunoașterii dincolo de frontierele realității, acceptate ca fundament al evoluției personale. O cunoaștere pusă sub semnul subiectivității unei reflecții sensibile a realității, dar care asigură o mai bună înțelegere a sinelui și a motivațiilor personale. În acest caz, omul capătă o valoare adițională, pozitivă și negativă totodată, prin acceptarea dependenței față de un alt fel de a fi, într-un context mai greu de înțeles pentru mentalitățile retrograde.

Singurul model de interpretare a existenței care nu se repetă niciodată este în strânsă legătură cu manifestarea unei noi realități din poziția conștiinței de a nu denatura frumusețea lumii văzute prin prisma experiențelor proprii. Iar ceea ce este superior acestei realități, neputându-se concretiza într-o formă materială, corespunde tentativei de construire a unei identități aparte, prin negarea oricărei esențe a unei vieți cu semnificație care ar putea să se ridice mai presus de Eul subiectiv.

Leadership: Oscilezi între două contradicții: datoria de a accepta adevărul a ceea ce ești și necesitatea de a-l ascunde?

Vis sau realitate? Eroul principal al romanului „Rețeaua gândurilor" se întreba dacă ceea ce a trăit este un produs oniric sau este, dimpotrivă, adevărat. Dar cel care își punea de fapt întrebarea este chiar autorul, Herbert Frank, iar sensul ei nu pare altul: *nu-i așa că asemenea lucruri ar trebui să nu se întâmple decât în vis?*

Leadershipul este parte a unui proces de evoluție din ce în ce mai greu de anticipat, promovând armonia dintre gândire, existență și realitate, ce nu îmbrățișează decât particularul, adică o reprezentare unică a identității. Altfel spus, un lider poate să oscileze între două contradicții: datoria de a accepta adevărul a ceea ce este și necesitatea de a-l ascunde, în cazul în care se eclipsează în dosul ficțiunii datorate mândriei de a fi mai mult decât este.

De fapt, fiecare lider va fi supus probei „trăirii" de-a lungul procesului de evoluție, prin intermediul nevoii de a aduce în planul concretului lucrurile considerate nepalpabile, idealiste sau irealizabile. Prin exploatarea nevoii de identitate și prin satisfacerea nevoii de reinventare personală.

Din prisma cunoscutului și a necunoscutului care influențează direct realitatea asupra căreia te concentrezi, o parte a leadershipului s-ar putea constitui într-un fel de știință a relațiilor dintre aspectele cele mai diverse ale vieții și aspectele ascunse ale personalității ce ies la suprafață doar printr-o deschidere către fantastic, după multe încercări de definire a noțiunii de "gândire inovatoare".

Prizonierul unei gândiri prodigioase este omul care caută sa se cunoască mai bine și să genereze o devenire favorabilă, prin abordări neliniare ale realității, printr-o conturare accentuată a neverosimilului.

Dar numai cine își creează o imagine obiectivă a ceea ce este, fără să se poziționeze într-un context variabil de evoluție (trecându-l prin sita imaginarului și structurându-l în sensul ideologiilor prezentului), va putea să-și păstreze coerența identității.

Analizează cu seriozitate și opusul evoluției, creația pe care tu însuți o zămislești și ți-o impui: „ *To be someone else* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/prizonierul-unei-gandiri-prodigioase.html

Proba de îndemânare

On Februarie 08, 2009

Ajustează-ți atitudinea și practicile adecvat în raport cu propriul tău potențial de a crea rezultate, pentru ca leadershipul tău să prindă contur.

În timpul unei călătorii pe Nil, faraonul Kheops a dorit cu orice preț să verifice abilitățile fiilor săi de a conduce o barca și i-a pus să vâslească. El le-a spus fiilor săi: " *Cine știe să conducă o barcă își dovedește deja capacitatea de a guverna o țară. Amândouă cer îndemânare, statornicie și fermitate.* "

Abilitatea de a-i conduce pe oameni este similară cu conducerea unei bărci. Oricât de banal ar părea la prima vedere condusul unei bărci nu este un lucru ușor. Dacă urci pentru prima oară într-o barcă abia o vei putea urni din loc, iar apoi, mai mult ca sigur, ori te vei învârti în cerc ori te vei deplasa foarte încet. Dar cu timpul, dacă exersezi, dacă înveți cum să mânuiești vâslele și cum să-ți sincronizezi mișcările brațelor, vei putea să navighezi în direcția aleasă de tine cu mai multa ușurință.

Dacă ești la început de drum și nu știi cum să-i conduci pe oameni în direcția aleasă de tine, probabil că îți lipsește îndemânarea. Însă nu trebuie să îți faci griji. Este normal ca la început să fii neîndemânatic. Fii convins că foarte puțini lideri au avut un talent înnăscut, marea lor majoritate și-au cultivat în timp talentul. Doar exersând zi de zi vei ajunge să deprinzi cunoștințele și abilitățile necesare unui leadership eficient.

Leadership: Începi să-ți manifești înclinația spre asumarea gestionării riscului de tipul "transfer de prerogative" datorat exemplului semnificativ de determinism creat în diferite activități voluntare?

Așa cum un bun cârmaci oprește nava, ori o face să vireze, spre a ocoli vârtejurile primejdioase pe care vâslașii nu le zăresc – tot așa și potențialul tău de lider, ca să nu se diminueze, și pentru ca influența ta să continue să crească prin intermediul celorlalți, trebuie mai întâi să-ți ajustezi atitudinea în mod corespunzător, să schimbi ceea ce nu merge și să fii prudent. Gestionează-ți bine resursele interioare și abilitățile, coordonează-ți mai bine practicile în așa fel încât să simți că faci progrese. Nu uita că progresul tău contribuie la progresul celorlalți.

Nimic nu este ușor, dar nici imposibil. Obținerea unor performanțe de nivel înalt necesită un efort continuu și susținut. Dacă te dedici studiului neîntrerupt și dezvoltării profesionale, vei deprinde cu timpul abilitățile necesare pentru a lucra eficient cu oamenii și pentru a-i conduce. Cu certitudine trebuie să dai dovadă de îndemânare pentru a-i atrage pe oameni de partea ta. Iar îndemânarea se dobândește în timp, prin practică și exercițiu.

Transferul de prerogative se datorează exemplului semnificativ de determinism creat în diferite activități voluntare atunci când avansezi cu îndrăzneală pe o cale neumblată învățând să îți ții echilibrul pe o distanță cât mai lungă. Mai întâi echilibrul dintre ceea ce merită să faci și ceea ce poți să faci, apoi echilibrul dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să arăți lumii.

Determinismul se manifestă în condițiile existenței unei legături de cauzalitate între faptele pe care le săvârșești în favoarea cuiva și judecățile tale apreciative bazate pe cunoașterea și abilitățile pe care le deții, între tendințele tale de autonomie și tendințele de a apela la altcineva în situații în care decizia o poți lua singur.

Sau, după cum spune dicționarul, determinismul este o concepție conform căreia se identifică cauzalitatea cu necesitatea, excluzând întâmplarea.

Modul în care îți menții echilibrul în orice situație determină valoarea timpului pe care îl controlezi prin voința cu care abordezi o ascensiune îndrăzneață, prin voința cu care ai reușit să treci peste teamă și să obții noi performanțe.

Proba de îndemânare începe cu experiența trăirii unui eveniment de tipul "First Look", la care iei parte dintr-o poziție de curiozitate, și se finalizează cu prilejul unui eveniment de tip "Stay in Balance" la care ești obligat să te declari apt.

Pe scurt, leadershipul trebuie să fie un proces dinamic, bazat pe motivație, și nu trebuie transformat într-un duplicat care are valabilitate doar în ziua curentă "examinării" tale. Pentru ca leadershipul tău să prindă contur și să aibă valabilitate pe termen lung, trebuie să-ți ajustezi atitudinea și practicile adecvat în raport cu propriul tău potențial de a crea rezultate, chiar și în lipsa examinatorilor.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si Marea Piramida* , Editura Lucman, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/proba-de-indemanare.html

Procedura de urgență

On Aprilie 23, 2010

Maximizează-ți nivelul de autoacceptare și motivație în asumarea unui rol cheie, prin intermediul a ceea ce te face să suferi în cazul când nu te ridici la înălțimea rolului tău.

În meseria de medic, care necesită foarte multe obligații și un nivel înalt de instruire, nu poți fi niciodată sigur de ceea ce îți rezervă viitorul. O mulțime de probleme pot apărea pe neașteptate, obligându-te să ieși din modul tău standard de gândire, să te adaptezi situațiilor foarte diferite, foarte complexe. Şi să gândești ca un om de acțiune care, cu întregul avânt al inimii sale, cu un entuziasm deosebit, dar bazându-se și pe intuiție și cunoștințe temeinice, se grăbește să-și îndeplinească obiectivele care i-au fost atribuite.

Ca medic, fii convins că abilitățile, atitudinea, voința, capacitatea de reacție rapidă, spiritul de discernământ față de tine și față de alții, îți vor fi puse la grele încercări, în situații foarte delicate, în împrejurări cu adevărat extraordinare.

Leadership: Felul în care slujești unui scop al unității dintre conștiință și angajamentul față de responsabilitatea socială, vine să demonstreze măreția pe care o trăiești prin cultivarea sentimentului de vinovăție?

Să luăm exemplul unui ștrand, în care există mai multe bazine de înot, pentru copii și adulți. Ești unul dintre cei trei medici, de la punctul sanitar de urgențe (care, evident, trebuie să îndeplinească condițiile de funcționare), din cadrul Serviciului de Ambulanță. Nu trebuie să fii mereu atent la ce se întâmplă în bazinele de înot, fiindcă asta intră în atribuțiile salvamarilor, dar este imperios necesar să fii pregătit să acționezi în cazul în care se întâmplă un accident. Trebuie să fii o persoană responsabilă, capabilă să ia decizii rapide și ferme.

Şi să presupunem că, într-o zi, când ceilalți doi colegi ai tăi sunt plecați la masă, ești anunțat că ceva groaznic s-a întâmplat la ultimul bazin de înot. În timp ce te deplasezi degrabă spre locul indicat auzi țipete și observi că este scos din bazin un copil livid și fără vlagă. E întins pe nisip și toți se uită la el și nu fac nimic. Ajungi imediat la fața locului. Ce faci în clipa următoare?

1. Te panichezi și încerci să-i contactezi telefonic pe ceilalți doi colegi ai tăi sau pe șeful ierarhic?

2. Soliciți intervenția SMURD?

3. Întocmești foaia de observație?

4. Recoltezi probe pentru analiza de laborator (sânge, urină, coprocultura, spută, etc.)?

5. Intervii prompt cu măsuri de resuscitare cardiovasculară?

Măreția pe care o trăiești prin cultivarea sentimentului de vinovăție se poate observa în felul în care reacționezi atunci când ți se reproșează anumite lucruri sau fapte: simți că ți se rupe sufletul de ce s-a întâmplat, dar consideri cu toată ființa ta c-ai făcut tot ce-ai putut ca să îndrepți situația.

Desigur, normal este să intervii cu măsuri de resuscitare, și abia ulterior să cercetezi cauzele care au dus la producerea tragediei. Cauzele pot fi multiple: stop cardiac, hipoglicemie, spasmofilie, atac cerebral, etc. Ar fi însă o greșeală care poate costa viața bolnavului să nu intervii degrabă cu măsuri de resuscitare și să pierzi timp prețios cu îndoielile tale. Întâi și întâi intervii cu ce poți, cu toate resursele pe care le ai la îndemână, cu toate metodele posibile, cu îndrăzneală și multă atenție, înțelegând bine că numai de tine depinde viața celui în suferință. Dar, și la asta voiam să ajung, cel mai important lucru este să respecți procedura specifică instituită pentru asemenea cazuri.

Doar într-o astfel de împrejurare, când are loc un accident grav și ești nevoit să intervii, se poate observa iscusința ta, ca medic. Degeaba intenționezi să faci bine un pacient dacă nu cunoști și nu respecți procedura pe care o ai de urmat în caz de urgență, și dacă nu dai dovadă de multă promptitudine, inteligență și îndrăzneală.

Când cunoști procedura, fă ce trebuie făcut într-o asemenea împrejurare gravă. În ceea ce privește soarta pacientului, ea stă numai în mâinile tale.

Leadership: Îți urmărești propria poveste care cucerește inimile tuturor într-un episod "Puterea destinului" care uimește prin intensitatea sentimentului pe care îl ai față de persoana căreia i-ai hotărât alt drum?

Este de o importanță majoră ca în orice unitate medicală să fie clar precizata procedura în cazul primirii unor urgențe medicale, astfel încât medicii să poată interveni prompt și să ia imediat măsurile potrivite. Procedura de urgență implică, în primul rând, terapia necesară susținerii funcțiilor vitale (respirație, circulație, tonusul neurovegetativ, activitatea sistemului nervos, excreția, etc). Ulterior, când bolnavul are stabilizate funcțiile vitale se pot solicita investigații care să orienteze medicul spre diagnostic și terapie etiologică.

Instituirea și respectarea unei proceduri de urgență în unitățile medicale. Când medicul de gardă primește o urgență medicală, cum ar fi un bolnav aflat în stop cardiac, el trebuie să cunoască în prealabil procedura specifică pentru urgența respectivă și să o poată aplica. Ce este imperios necesar: să ia proba pentru analize, sau să ia măsurile care se impun pentru că pacientul să-și reia funcția cardiacă?

Şi îmi îngădui, pe această cale, să mai pun o întrebare: medicul trebuie să acționeze de unul singur, sau se cuvinte să apeleze și la ajutorul altor medici? Răspunsurile la aceste întrebări trebuie să fie incluse în procedura de urgență, pe care orice spital trebuie să și-o definească. Şi este important să menționez faptul că orice procedură de urgență trebuie, în primul rând, să aibă definită noțiunea de urgență medicală.

Leadership: Dorința ta de a fi necesar într-o situație cheie depășește urmările disponibilității tale de a accepta asumarea unui rol important din perspectiva a ceea ce ești dispus să pierzi în cazul unui eșec?

Odată stabilită procedura de urgență, ea trebuie obligatoriu să fie cunoscută de către toți medicii de gardă. În caz de eșec, dacă bolnavul moare, analizând fiecare situație în parte, se pot stabili cauzele care au dus la acest deznodământ nefericit, cauze care pot ține fie de pacient, fie de medic, fie de lacunele procedurii în sine. Iar analiza este necesară pentru îmbunătățirea continuă a activității medicale.

În leadership trebuie să existe o succesiune logică de activități și acțiuni în ordinea importanței efectelor lor. Există o importanță gradată a acțiunilor pe care trebuie să le desfășori, nu poți acționa doar urmându-ți instinctul și bazându-te pe încrederea în propria ta persoană. Ci este necesar să urmezi un anumit regulament, nu poți acționa numai după capul

tău, cum crezi tu că-i mai bine. Şi, mai presus de toate, ca lider trebuie să ai o capacitate organizatorică foarte bună, o capacitate decizională țintită, pentru că efectele să fie cele scontate.

A răspunde de soarta unui om este ca și cum ai savura cu nesaț o înghețată mult prea rece: nu trebuie să dai declarație pe propria răspundere în cazul apariției unor probleme de sănătate, dar trebuie fii capabil să înduri cauza și intensitatea durerii care îți vor afecta întreaga viață.

P.S. Într-o situație de criză nu mai ai timp să te gândești și să te întrebi: „Acum ce fac", ci trebuie să ai bine stabilite prioritățile, cât și succesiunea logică a activităților necesare înlăturării acestei situații nedorite. Desigur, în situații grave e bine să existe proceduri scrise.

Source: https://neculaifantanaru.com/procedura-de-urgenta.html

Procesul vizual reprezintă oglinda artistului

On Octombrie 24, 2023

Arta trebuie să renunțe la efemeritate pentru a oferi aspirații eternizate.

Marea își deschide infinitul în fața mea, printr-un soi de calm care face ca arta să capete profunzime într-un tablou care mă captivează și, în același timp, îmi amplifică senzația că navighez prin adâncurile liniștite ale unei inimi contemplative. Însă ceea ce cheamă ființa mea la propria ei lume artistică, văzută ca lume a sensurilor profunde, cu deschidere spre spațiile interioare ale emoționalului, mentalului și ale sufletului, în care funcționează realitatea duală a contrastelor dintre aparență și esență, este acea pasiune inextingibilă pentru creație care mă face să nu pot încheia o zi până nu am văzut apusul într-o perspectivă în care timpul pare să se oprească.

Pictorul, supus intenției de a reconstitui ce vede, privește lucrurile ca o luptă a reflexelor, unele contra celorlalte, capabile să fragmenteze forma în așa măsură încât, în ciuda efectului de lumină și umbră, ele să pară simboluri vizuale. Deschise influențelor exterioare, lucrurile se pot modifica în spațiu fără să se anuleze reciproc, participând astfel la jocul colorat al atmosferei în care se află. Și, din profunzimea peisajului, continuat la nesfârșit în lumină, într-o balansare perfectă de nuanțe, lucrurile nu trebuie să creeze iluzia distanței, ci să pară absorbite într-o singură compoziție. Doar astfel reușesc să mă conectez cu esența mea creativă profundă.

Cine uită să asculte marea, uită de el însuși, iar cine n-o privește mereu cu dor, nu poate să înțeleagă adâncurile ei. Asta mă duce cu gândul la o poveste scrisă de Carlos Ruiz Zafon, unde o mulțime de oameni își doresc să pună mâna pe un roman misterios și imprevizibil, dar lăsat cu totul uitării în "Cimitirul cărților uitate". Unii vor să-l cumpere plătind mai mult decât valorează, alții îl caută ca să îl ardă. În orice, caz, "Umbra vântului" este o meditație profundă asupra destinului omului și a reflexului acestuia în opera de artă, între peren și efemer.

Leadership: Prin explorarea temelor profunde poți influența modul în care percepi puterea de a imortaliza frumusețea momentului într-o creație artistică?

Într-adevăr marea, la care mă reîntorc mereu, cu neasemuitele ei priveliști pline de culori vii, explorează teme profunde precum destinul, moștenirea și relația dintre viață și artă, așa încât reprezentarea imaginii mele în tablou pare să constituie portretul unei zile de vară la malul mării, în care briza mângâie delicat nisipul și valurile oferă o senzație plăcută de relaxare și libertate. Dacă romanul lui Zafon urmărește destinul unor personaje complexe și modul în care acestea sunt reflectate și chiar păstrate în cărți, fapt ce reprezintă o formă de artă perenă, tabloul meu urmărește să imortalizeze frumusețea momentului și să o transpun pe pânză, mai original ca oricând, pentru a fi apreciată și păstrată într-o altă formă de artă, cea vizuală.

În contextul unui pictor aflat pe litoral, situat direct în peisajul mării care-l reprezintă, în timp ce creează imagini ale peisajelor marine, ar putea găsi o multitudine de paralele cu spațiul unui nou câmp de cuvinte, sau cu spațiul unui nou mod de existență. Prin lucrările sale aparte, liniștitoare, sufletiste, el încearcă să surprindă câte un moment efemer, *un fragmento de eternidad*, așa cum este lumina soarelui la apus, spuma valurilor, sau zâmbetul unui copil pe plajă.

Sub semnul sublinierii unui ecou al timpului, el transformă ceea ce este efemer în ceva peren, exact așa cum personajele din "Umbra vântului" sunt imortalizate prin cuvinte pe pagină.

Toate astea țin de mine. Mi-am dat seama că însăși pictura și literatura sunt forme de artă diferite, ambele având puterea de a conserva și transmite emoții, gânduri și fragmente din viață pe care altfel le-aș fi uitat sau le-aș fi pierdut, așa cum se pierde un vis care se estompează. Atât pictorul, cât și eu, scriitorul, unul și același suflet creativ, fiecare explorând lumea în felul său unic, își folosesc talentele pentru a da naștere unor opere care transcend timpul și spațiul, creând astfel un tip de imortalitate, *Astverothesys Cullmhas*, direct corespondentă a Pietrei Filosofale.

Leadership: Imaginea pe care o creezi poate să capteze momentele pline de emoții într-o formă perenă ce va fi apreciată de generațiile viitoare, într-un soi de dialog atemporal?

Este timpul să mă reîntorc acasă, departe de mare, departe de litoral, departe de soarele arzător. În mod special, sunt conștient de trecerea efemeră a timpului, percepută ca un fel de moarte simbolică, un fel de retragere în neantul unei mari rătăciri din care nu poți ieși fără "firul Ariadnei".

Mareele vin și pleacă, schimbând în fiecare zi tabloul natural. Într-o zi, cât mai curând, mă voi întoarce pe litoral și mă voi pierde în peisajul vast al mării, în așa fel încât tabloul să capteze esența noastră profundă și să o reflecte în toată splendoarea ei.

Prin pictură, prin culoare, am captat aceste momente pline de emoții într-o formă perenă, ce va fi apreciată de generațiile viitoare. Desigur, pictorul și marea sunt păstrători ai memoriei umane, capturând complexitățile și frumusețile vieții în operele lor de artă. Amândoi, supuși tabloului unei singure povești, facem parte din ceea ce sufletul adună în următoarele cuvinte, pe care vântul serii senine le transmite vântului, șoptindu-le doar stelelor răsăritoare:

"Îți scriu pe ascuns, fără știrea nimănui. Tu și numai tu îmi vei recunoaște vocea secretă. Îți scriu doar ție, ca să-mi descarc sufletul și să-ți împărtășesc frumusețea și tăria, într-o conexiune spirituală cu întregul univers.

Acum știu că te-am pierdut, că am pierdut totul, poate pentru totdeauna. Dar, chiar și așa, nu pot accepta să pleci pentru totdeauna și să mă uiți, fără să știi că nu-ți port pică. Eu știam de la bun început, știam că o să te pierd, că niciodată nu aveai să vezi în mine ceea ce văzusem eu în tine. Vreau doar să știi că te-am iubit din prima zi și că te iubesc în continuare, acum mai mult ca oricând, chiar dacă ție îți va fi greu fără mine. Nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât ca tu să fii fericită, ca toate aspirațiile tale să se adeverească și ca, într-o bună zi, deși cu timpul mă vei uita, să înțelegi cât de mult te-am iubit."

Fie că este vorba de un roman sau de o pictură, arta are puterea de a transforma ceva trecător în ceva durabil, oferindu-ne astfel o cale de a medita asupra destinului și a sensului vieții. Astfel, arta trebuie să renunțe la efemeritate pentru a ne oferi aspirații eternizate.

Întâlnirea dintre leadership și artă se realizează în punctul în care efemeritatea devine perenitate, iar viziunea liderului îmbinată cu creativitatea devin fundamentul pentru o schimbare durabilă și inspirată pe planul unei realități mai vaste.

Procesul vizual este modul în care ochiul percepe realitatea, arta devenind astfel o formă de exprimare unică prin care este ilustrată complexitatea lumii într-o manieră subiectivă și interpretativă. Procesul Vizual sugerează un soi de exaltare, ca atunci când ochii surprind frumusețea subtilă a detaliilor și se învăluie în magia momentului, făcând ca timpul să pară suspendat într-un paradis aparte.

Pictorul reia procesul vizual ori de câte ori se recunoaște inspirat de marea sa pasiune,

conform ideii: "*Ceea ce iubești, pictează cu tot sufletul !* "

Source: https://neculaifantanaru.com/procesul-vizual-reprezinta-oglinda-artistului.html

Atingerea maestrului

On Mai 10, 2010

Liderii sunt înzestrați cu însușiri excepționale, însușiri care întrec cu mult calitățile obișnuite ale oamenilor de rând, și pe care doar timpul și viața le scot la iveală. Inteligenți, ambițioși uneori până la exces, se pregătesc în mod deosebit, încă din cea mai fragedă tinerețe, pentru misiunea lor. Ascensiunea celor mai mulți dintre ei se realizează, dimpotrivă, lent și stăruitor, prin sacrificii și munca enormă. Dar în cele din urmă reușesc să-și atingă scopurile propuse datorită perseverenței, credinței și dăruirii pe care le manifestă, mereu, față de idealurile lor. Uneori reușesc să se impună prin metode numai de ei știute, prin viclenie și diplomație precoce, alteori prin forță, dar de multe ori printr-o conduită etică exemplară, prin imaginație și ingeniozitate.

Pentru unii lideri „a conduce" înseamnă mai mult a juca un joc de șah, un joc de inteligență și perspicacitate; pentru alții înseamnă un joc de noroc, un joc pe care cred că-l pot câștiga mergând de fiecare dată la risc și pariind totul pe o singură carte. Dar întotdeauna balanța se înclină în favoarea celor tari, care joacă și vor juca întotdeauna dur, și care vor adopta toate strategiile posibile pentru a câștiga, spre disperarea și dezamăgirea multora. Din fericire sau din nefericire, soarta întotdeauna îi favorizează doar pe cei puternici, care se încăpățânează să câștige cu orice preț, iar pe cei slabi, fără o permanentă credință și voință, îi doboară negreșit. Celor nemerituoși ascensiunea spre putere se datorează unor împrejurări deosebite și nu muncii lor. Ei vor rezista puțin fiind, în chip brusc, înlăturați de cei cu adevărat merituoși.

„Atingerea maestrului" este o culegere de exemple prin care doresc să accentuez mai bine ce anume îi caracterizează pe lideri, și părțile lor bune, dar și părțile lor rele, de ce sunt ei în stare, care sunt valorile în care cred, care sunt strategiile de dobândire a puterii și planurile pe care le inițiază și, de asemenea, învățămintele pe care trebuie să le tragem din tot ceea ce ei fac.

Consider că „Atingerea maestrului" este o carte utilă tuturor oamenilor, dar mai ales tinerilor care, fiind la început de drum, li se reproșează lipsa de experiență, ca și când școlile urmate le pot oferi acest lucru.

Cele 63 de calități ale liderului

On Mai 10, 2011

În sfârșit este gata. Dacă ți-au plăcut cele 22 de calități ale liderului despre care ți-am vorbit în secțiunea Calitățile unui Lider, atunci sunt sigur că le vei găsi utile pe toate cele 63. Adică, îți voi oferi în plus 41 de calități.

Volumul de față reprezintă o sumă de calități clare, pragmatice și eficiente absolut necesare în leadership. Mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg că ele stau la baza unor principii solide, și să fiu conștient de adevărata lor valoare. Am fost ajutat foarte mult de oameni de înaltă calitate profesională și morală, cu o experiență vastă și cu multe realizări, cărora le datorez o recunoștință profundă. Pe această cale vreau să le mulțumesc tuturor celor care au fost alături de mine, îndrumându-mă cu sfaturi pe tot parcursul realizării acestei cărți.

De ce să citești această carte? Pentru că este hotărâtoare pentru optimizarea performanțelor tale. Așa cum un sculptor reușește să modeleze cu o finețe și cu o iscusință deosebită o figurină până ce o face demnă de toată admirația - tot așa și tu trebuie să-ți modelezi în mod constructiv gândirea, convingerile, percepțiile, abordările, până când vei reuși să-ți îmbunătățești performanțele manageriale și să fii un exemplu demn de urmat în organizația din care faci parte.

De ce îți recomand această carte? În primul rând fiindcă pune accent mai mult pe latura umană decât pe conceptul de business, ceea ce permite cu ușurință citirea și înțelegerea ei; apoi pentru că dezvăluie principalele coordonate după care se construiesc personalitatea și aptitudinile liderilor, punând în evidență ceea ce este important pentru ca ei să-și mărească influența.

Așa cum doctorii trebuie să descâlcească firele încurcate ale bolii, să știe ce întrebări să pună pacienților, să recunoască indiciile fizice subtile și să identifice testele care ar putea duce, în cele din urmă, la diagnosticul perfect - tot așa și tu trebuie să descâlcești modul în care poți obține rezultatele cele mai bune, să-ți descătușezi potențialul de lider și, în cele din urmă, să funcționezi la capacitatea maximă.

Dacă vrei să fii o persoană care să-i conducă pe alții și să îndrumi o organizație spre succes, atunci trebuie să fii mult mai mult decât un bun practician, trebuie să înveți să stabilești relații, să le dezvolți și să le menții permanent la cote înalte. Leadershipul este o alchimie care combină calitățile tale umane cu aptitudinile tale profesionale, cu scopul de a-ți utiliza întreg potențialul și de a-l transfoma în "aur".

Această carte este indispensabilă pentru tine dacă ești, într-adevăr, interesat să-ți îmbunătățești abilitățile de lider. Sunt sigur că te vei bucura de ea !

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-cele-63-de-calitati-ale-liderului.html

Magia Măiestriei

On Mai 10, 2008

Am scris această carte practică și foarte utilă, pentru a prezenta tuturor cititorilor principiile care au stat la baza dezvoltării personale a fiecărui lider. Am conceput-o că pe un manual intensiv și foarte ușor de folosit, în care am inclus foarte multe exemple despre modul în care acționează liderii, indiferent de dificultățile cu care se confruntă, și despre deciziile cântărite pe care le iau în vederea depășirii situațiilor riscante ce pot apărea.

Un manager este cea mai importantă persoană dintr-o companie, totuși puțini dintre indivizi dețin aptitudini profesionale adecvate unui post de conducere și îndeplinesc calitățile necesare unui manager de succes. Unii oameni care ocupă posturi importante de conducere cred că posedă din naștere talent și aptitudini de lider, însă această impresie este crunt zdruncinată atunci când membrii echipei lor nu mai sunt cooperanți, tocmai din cauza deciziilor greșite pe care le iau, și mai ales din pricina nerespectării anumitor principii de conducere eficiente. De aceea leadershipul, ca orice altă știință, poate fi deprins mai ușor numai prin înțelegerea unor principii de bază, prin aplicarea lor atentă și consecventă.

Trăsătura esențială a acestei cărți, față de altele existente pe piață din același domeniu, este aceea că descrie, prin exemple, competențele ideale ale unui lider. N-am susținut niciodată că este ușor să devii un lider foarte bun, dar dacă oamenii vor urma pas cu pas strategiile oferite de această carte, cu siguranță se vor afla pe drumul cel bun.

Vă promit că după ce veți termina de citit această carte, veți avea tot ce vă trebuie pentru a deveni un...Merlin.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-magia-maiestriei.html

Leadership - Pe înțelesul tuturor

On Mai 10, 2007

De ce această carte când există poate sute de alte cărți sau tratate referitoare la lideri și leadership?

Parafrazându-l pe Oscar Wilde, m-am gândit că ar fi foarte bine ca fiecare individ să știe "Ce înseamnă să fii lider", și asta cu atât mai mult cu cât termeni precum lideri și leadership au intrat oarecum forțat în limba română și sunt mai puțin accesibili omului obișnuit.

Şi tocmai individului obișnuit se adresează această carte, poate și datorită faptului că în general marii lideri au provenit din rândul oamenilor obișnuiți care... purtau în raniță bastonul de mareșal.

Fără a avea pretenția unui tratat, cartea reprezintă încercarea unui om obișnuit - autorul - care prin cuvinte obișnuite, fapte și exemple obișnuite insuflă individului obișnuit curaj și optimism în aventura de a fi propriul său stăpân și cine știe...poate chiar lider.

La fel ca efectul basmelor din copilărie care au făcut ca visele unor copii obișnuiți să devină realitate, sper ca și povestirile sau întâmplările presărate pe tot parcursul cărții să constituie exemple de urmat pentru fiecare cititor. Mi-aș mai dori ca fiecare cititor să conștientizeze că, dacă își dorește ceva cu orice preț în viață, trebuie să lupte din răsputeri că să obțină ce și-a dorit. Şi la fel ca și Sisif, să nu se descurajeze niciodată.

Românul obișnuit are un potențial mare care ar fi păcat să nu fie pus în valoare. Cu cât vor exista mai mulți lideri autentici, cu atât vom fi mai conștienți la...urne și vom avea un viitor mai luminos.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-pe-intelesul-tuturor.html

Leadership Puzzle

On Mai 10, 2009

De fiecare dată când un producător de jocuri lansează pe piață un nou joc, orice fel de joc – de strategie, de logică și îndemânare, de acțiune, de antrenare a minții, pentru copii sau pentru oameni maturi, pe calculator sau clasice, lumea se îngrămădește în magazinele de profil pentru a le cumpăra. Curiozitatea și entuziasmul îi determină pe împătimiții jocurilor să se apuce de jucat cât mai repede, fără să mai citească instrucțiunile date.

Dacă aceștia continuă să joace ore în șir, înseamnă că jocul este palpitant și antrenant, interactiv, simplu și bine conceput. Dacă nu, probabil că jocul nu este unul foarte bun sau spectaculos, ci dimpotrivă, searbăd sau obositor. Cercetările au demonstrat, de nenumărate ori, că oamenii, de toate vârstele, preferă jocurile care se apropie cât mai mult de realitate, care implică o anumită gândire, anumite abilități, curiozitate și explorare. Şi să nu uităm că unele jocuri contribuie la antrenarea creierului iar omul își poate dezvolta unele abilități ca și capacitatea de analiză și sinteză.

Am scris această carte, care combină într-un mod simplu dezvoltarea personală cu leadershipul, ca pe un joc de puzzle, unde trebuie să combinați toate piesele date pentru a reconstitui imaginea de ansamblu. Sper să vă țină în permanență atenția concentrată asupra lucrurilor care sunt scrise în ea, și să nu-i dați drumul din mână până ce nu o veți termina.

Aidoma jocului de puzzle, care constă în asamblarea unor piese cu forme diferite pentru a reconstrui întregul, dumneavoastră puteți înțelege mai ușor și mai bine modalitățile de dobândire a abilitaților de leadership, dacă vi se explică "pe bucățele" elementele necesare. Dorința mea, cea mai mare, este aceea de a vă ajuta să vă dezvoltați gândirea și modalitățile de acțiune tipice unui lider având speranța că veți căuta să înțelegeți, să pătrundeți, să adânciți, să memorați, să țineți minte cât mai multe din aspectele prezentate în capitolele acestei cărți.

Liderul întregește mai multe calități și aptitudini, câștigate în timp îndelungat cu multă trudă, cu răbdare și entuziasm, pe care alții nu le au. Cartea de față intenționează să contribuie la dezvoltarea dumneavoastră personală în domeniul leadershipului, să vă ajute să deprindeți mai ușor și într-un timp mai scurt multe dintre secretele liderilor și, cu această ocazie, să vă crească eficiența în domeniul în care activați.

Sper ca această carte, structurată în mai multe capitole, diferite ca idei și conținut, să vă ajute să întregiți imaginea liderului foarte bun. Ea se adresează nu numai oamenilor cu funcții înalte de conducere, ci și acelora care năzuiesc să ajungă mai sus și să se mențină acolo.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-puzzle.html

Performanța în conducere

On Mai 10, 2008

Liderii sunt total diferiți de ceilalți oameni. Ei văd mereu ceea ce tuturor oamenilor obișnuiți le scapă, știu să iasă în evidență numai atunci când este necesar și au acea abilitate extraordinară de a găsi soluții la cele mai întortocheate probleme. Mai mult decât atât, liderii își cunosc foarte bine valoarea și sunt conștienți de propriile lor atuuri.

Veți vedea în paginile acestei cărți că liderii sunt impulsionați de o puternică dorință personală de a realiza lucruri valoroase în viață, că dau dovadă de imaginație și spontaneitate în orice moment și în orice loc, că urmăresc un anumit ideal și nu așteaptă ca altcineva să le-o ia înainte, ci acționează din timp cu o precizie maximă. Obținerea performanței și succesului este preocuparea lor cea mai mare. Şi ceea ce îi mobilizează cel mai mult nu sunt beneficiile materiale, cât dorința arzătoare de a lăsa ceva bun în urma lor, de a nu fi doar simpli figuranți în spectacolul vieții.

Scopul acestei cărți este de a vă oferi cât mai multe informații prețioase prin exemple concrete, și de a vă arăta o cale prin care să dobândiți capacitatea de a-i determina pe ceilalți să vadă lucrurile din aceeași perspectivă ca dumneavoastră. Veți învăța cum să vă selectați partenerii de muncă potriviți, cum să vă creați avantaje proprii și cum să rezolvați dificultățile apărute înainte ca ele să capete proporții. Totodată vă voi arăta cât de important este să fiți propriul dumneavoastră lider și de ce este necesar să abordați problemele sub toate variantele posibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-performanta-in-conducere.html

Produsul evoluției dincolo de sfârșit

On August 01, 2013

Controlează modul cum treci prin fazele de supradezvoltare, fără să te îndepărtezi de reperele bine determinate ale unei funcționări stabile.

Ajunsesem să regret fiecare moment care mă ținea departe de mine însumi, ca în cazul unui artist căruia nu-i place decât o artă ce pleacă de la neliniște pentru a ajunge la serenitate. Nu mai părea să existe nicio îndoială în privința a ceea ce mi se întâmplase de fapt. Fiecare efort investit în acceptarea sau respingerea oricăror ipoteze privind efectul producerii avalanșelor de idei și revelații, devenise tot mai anevoios. Un obstacol care nu putea fi ocolit, asigurând prin contrast o mai bună înțelegere a propriilor defecte și calități.

Pentru inovatorul unui limbaj tot mai complex și specializat pe un anumit domeniu, timpul nu mai reprezenta un teren de joacă. Ci un carusel al derutei și al instabilității, care se învârtea mereu, tot mai repede, când într-o direcție, când în alta. Psihicul nu mai putea susține greutatea așteptărilor pe care le generam tot timpul. Arta mea părea a se fi transformat într-o fereastră cu vedere spre un gol al dispariției liniei, fiecare aspect al peisajului ce propunea concepte inedite anunțând o formulă estetică desprinsă dintr-un con de umbră al sinelui, asemănător căderii într-un abis insondabil.

Gradul de focalizare al gândirii, al atenției, părea a se menține la un nivel scăzut. Straniu. Arta mea părea a simboliza mereu altceva decât plănuisem inițial, la care mai curând mă înspăimântam decât eram uimit, fiindcă totul părea fără limite, dar în același timp fără viață. Gradul de canalizare a energiei psihice în direcția unui singur tip de activitate scăzuse până la doza minimă de întreținere a forței creatoare. Dorința arzătoare de a evada din rutină, dorința de schimbare absolută devenise o unealtă de neprețuit.

Artă este un triumf al științei. Iar știința, greoaie, provoca o adevărată debandadă în mintea mea. Cu cât făceam mai multe descoperiri, cu atât mai mult se restrângea terenul meu de relaxare. Cu cât avansam mai adânc în necunoscut, cu atât mai mult mă îndepărtam de bucuria pură și simplă a vieții. Negreșit, efortul maxim se însoțea de suprasolicitare. În loc să permit minții să se elibereze și să atingă starea de destindere, blocam energia din mine în punctul de dezvoltare maximă.

Leadership: Poți să transformi viitorul creației tale într-un nou început de argument estetic, prin interpretarea fenomenului de constantă a percepției față de un "adevăr total" menit să îți apropie viziunea de cerințele unei lumi noi?

Aspirația mea pentru atingerea idealului absolut în creație se năruise dintr-o dată. Ca și cum mi-aș fi pierdut rațiunea, ca și când o mână grea, nevăzută și rece m-ar fi împins spre un mediu neprietenos, spre compromisuri neplăcute. Iar această forță de neclintit, folosindu-se de o anumită brutalitate a atuurilor ei, genera o întrerupere a acordului cu mine însumi.

Ceea ce poate da artei o natură spirituală, esențială, expresivă prin căutarea neîncetată a unui ideal de ordine și claritate, stabilit de o formulă a frumosului, este fenomenul de constantă a percepției față de "adevărul total" menit să te apropie de lumea viselor care devin realitate. În cazul meu, singurul adevăr menit să îmi apropie viziunea de cerințele unei lumi noi (să fie percepută drept expresie fascinantă a transcendentului, a ființării unei conștiințe care nu cunoaște îndoiala) era desprins din coșmarul teoriei haosului.

La mine, haosul nediferențiat părea față de sfârșit. Nu eram hotărât. Nu eram pregătit să trag

vreo concluzie. Poate că aș fi putut compensa trecutul, avântându-mă într-un viitor cu mai mult timp liber pentru a mă putea concentra pe lucrurile care într-adevăr contează. Ajunsesem să mă asemăn întrucâtva cu eroul unui roman de George R.R. Martin. Intenționam să mă apropii de sfârșit. Şi poate că astfel aș fi reușit să intuiesc și să construiesc începutul.

Aici se cuvine să citez vorbele unui celebru bancher, referindu-se la arta de a vedea totul în ansamblu: *"Elementele diferite ale desenului imprimate în același loc, pe față și pe verso, formează o imagine întreagă atunci când bancnota este luminată din partea opusă privitorului."*

Leadership: Poți să avansezi în plan artistic dacă te învârți în cercul unei capodopere care nu este reflectarea unei idei eterne, dar care își lasă amprenta asupra percepției despre forma ta de existență în lume?

Potențialul tău de dezvoltare, care se cere împlinit în mod imperios și scos la lumină, se desfășoară în planul concret al existenței tale, al valorilor fundamentale, a misiunii și viziunii pe care ți le asumi în numele propriilor nevoi și interese. Dar mai ales în numele propriei tale personalități integrată perfect cu funcționalitatea și perfecțiunea artei la care te raportezi.

Iar acest potențial de dezvoltare se amplifică numai între anumite limite de suportabilitate bine stabilite de viață în relație cu leadershipul. El fixează o limită superioară de dezvoltare și creație prin utilizarea informației, și una inferioară de stagnare și inerție.

Aspirația ta pentru atingerea idealului absolut în creație se poate nărui dintr-o dată dacă încerci să-ți depășești limitele admise pentru tine însuți. Efectul nu va fi mai spectaculos, ci va contrar așteptărilor tale.

Efortul supra-intens generează sfârșitul pasiunii. Aceasta este o consecință a depășirii unei bariere sau limite maxime cu putință de atins. Iar într-o eră în care se generează și circulă rapid informațiile și ideile novatoare, este puțin probabil (dacă nu imposibil) să ții pasul cu ele. Orice tentativă de a cuprinde și de a înțelege totul, este sortită eșecului. Orice suprasolicitare a minții generează efecte contrare atunci când veniturile sunt infime față de cheltuielile enorme, și nu vor avea o finalitate practică.

În leadership totul se construiește pas cu pas. Dezvoltarea se realizează în timp, se modelează și se corelează cu noile descoperiri din știință spre a atinge un nivel maxim posibil de productivitate și eficiență Orice tentativă de a răzbate dincolo de maximul admis de propriile tale capacități poate genera sfârșitul lamentabil.

Percepția despre forma ta de existență în lume se realizează direct prin intermediul artei atunci când încerci să faci o comparație între marile dezamăgiri ale eforturilor de creație și revelațiile spontane: primele îți testează determinarea și îți deschid ochii, celelalte îți trasează o direcție și te fac să te simți că aparții unui tot unitar, nu că te învârti în jurul cozii.

Reperele bine determinate care măsoară progresul leadershipului sunt date de cele patru aspecte primordiale ale artei: preocuparea pentru esențializarea unei idei care se dorește a fi transmisă, profunzimea de a simți și ceea ce nu este spus în cuvinte sau ce nu poate fi explicat rațional, perspectiva care conferă o imagine de ansamblu a unei noi realități și revelația unei lumi care refuză să moară.

Produsul evoluției dincolo de sfârșit nu este altceva decât rezultatul eforturilor care nu sunt totdeauna pe măsura așteptărilor și nu reușesc să mențină un ritm ridicat de dezvoltare a

omului care aspiră cu tot dinadinsul la autodepășire. Desemnează, în același timp, tranzitul spre un nou început, spre o direcție mai bună, spre devenirea de sine în cadrul unui ideal de viață acordat la reperele bine determinate ale unei noi și stabile funcționări.

Source: https://neculaifantanaru.com/produsul-evolutiei-dincolo-de-sfarsit.html

Profunzimea din universul existențial al omului

On Iunie 27, 2012

Modul în care înalți omul sau îl cobori, depinde de felul în care realitatea exteriorizată este filtrată de conștiința ta.

Eram uimit cât de departe mă ducea drumul meu, întortocheat, dar creator, eliberator de orice fel de încătușare, interpretabil prin procentul variabil dintre subiectivitate și obiectivitate, dintre real și ireal. Două constante a căror sursă de cunoaștere, pentru dezvoltarea mea de mai târziu, devenea tot mai obsesivă, tot mai tot mai amplă, tot mai pregnantă.

De parcă aș fi făcut o călătorie inter-dimensională, pășind într-un univers paralel, bazat pe cauză și pe efect, din care numai știința, cuprinzătoare, ce depășea posibilitățile fizice ale oricărui savant, mă putea ajuta să evadez. Să mă reîntorc, ca un fiu rătăcitor, încărcat de un "magnetism" puternic, la realitatea dură a vieții, la mine însumi, la profunzimea ființei mele.

O lume aparte se fertiliza ca o energie potențială, sub înrâurirea unor gânduri și a unor simțăminte electrizante prin manifestările lor, impunând o anumită armonie, un anumit echilibru sufletului meu. Revelatoare și transformatoare, ele se strecurau ușor, ca un abur lin, în ungherele cele mai ascunse ale conștiinței mele, câștigând tot mai mult teren.

Leadership: Cauți să demonstrezi posibilitatea trecerii din real în necunoscut, cu diverse nuanțări situaționale, acoperind în parte mecanismele gândirii cu pericolul unor exagerări care aplatizează silențios elementele separate ale fundalului pe care îți plasezi imaginea?

Cele mai însemnate taine ale omului, ale simțămintelor condiționate de situațiile obiective, puteau fi percepute numai dacă atingeam acel înalt nivel de înțelegere a adevaratelor dimensiuni ale existenței sale, acea putere înălțătoare a unei gândiri mistuite de marile întrebări ale universului.

Eram eu, cel care a fost schimbat. Omul perseverent care după lungi căutări și multe eșecuri, după multe dispute interioare și amare dezamăgiri, analize și testări complexe, a reușit să identifice elementul primordial care stătea la baza alchimiei, dar și metoda care stătea la baza realizării iluziilor. Mă transformasem într-un magician? Fondatorul unei entități net superioare care putea influența cu ușurință existența umană? Găsisem eu oare acel " *Lapis philosophorum* "?

Totul fusese mărit, exagerat de o imaginație fecundă? mă întrebam nesigur, măsurând, ca un căutător de comori, importanța descoperirii mele. În fond, eram doar eu și cu mine însumi, magicianul și omul, două extreme care deși se manifestau concomitent, se excludeau reciproc. Războindu-mă cu așteptarea, cu timpul, cu neliniștea, cu rutina, fără să umplu cu nimic golul acela din colțul mândriei mele de explorator. Era o lovitură de pedeapsă, *une tentative de pénalité* dată de destin pentru un "înapoi", pentru regresul meu probabil?

Atât de imprevizibilă și de pretențioasă era magia.

Leadership: Te lași prins de frumusețea complexității fundalului pe care se desfășoară experiența suprarealistă pe care ai dobândit-o pentru a întreține iluzia pe care nu o vezi?

Leadershipul are la bază o formulă, o filozofie simplă, forma cea mai cuprinzătoare a

dezvoltării sale, acceptată de toți liderii veritabili: *"Modul în care înalți omul sau îl cobori, depinde de felul în care realitatea exteriorizată este filtrată de conștiința ta"* . Despre acest lucru am discutat pe larg la webinarul anterior.

Felul cum percepi realitatea determină felul cum îți percepi imaginea. În consecință ar trebui să pornești de la această premisă corectă, aceea că omul poate fi modelat, influențat, dacă existența lui este amplasată sub înrâurirea unor gânduri și a unor simțăminte "electrizante" care creează o nouă entitate de control: magia.

Ca să reușești să identifici elementul primordial care stă la baza leadershipului, mai întâi găsește factorul principal și decisiv al înțelegerii magiei care uimește și dă bine la imaginea de artist complex. Urmează drumul cunoașterii bazată pe verosimil, justificând calitatea atribuită gândirii de a modifica profund situația cunoscută până la ea, valorile, atributele unei idei.

Urcă spre zona dominantă a caracterului omului, care adăpostește cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții sale, printr-o celebrare a inexplicabilului. Examinează trăsăturile omului cu lupa puternică a propriilor tale virtuți, cercetând până în străfundurile ființei sale, fiecare unghi, fiecare colțișor făcut din emoții, impunând un anumit echilibru existenței sale – aceasta fiind misiunea cea mai înaltă a liderului.

Şi acesta este, de fapt, indicatorul principal care trebuie luat în calcul. Cu înalta putere de concentrare a unui aeronaut, liderul veritabil scotocește cu atenție toată "întinderea" naturii umane, toate regiunile rațiunii și ale sentimentelor neexplorate de nimeni altcineva. Dar în același timp își subsumează magia clipei de a se recunoaște în interiorul unei identități diferite, ilustrând profund spunerea faustică „Verweile doch ! " (Clipă, rămâi !)

El știe să profite, și chiar să direcționeze briza ce adie dinspre piscurile cele mai greu accesibile, mai aspre și mai aride ale psihicului uman, astfel încât să risipească aburii de neîmplinire personală sau de auto-devalorizare în bătaia razelor unui soare strălucitor. Dezvoltarea și punerea în aplicare a unei reînnoiri morale pe orice suprafață acoperită cu "pâclă" din universul uman - asta da reușită totală în leadership !

Iluzia pe care nu o vezi este ceea ce ți se întâmplă în timp ce ochii lumii sunt ațintiți spre ceea ce i-ai făcut să creadă: că ai uitat cine ești cu adevărat și că te-ai pierdut într-o altă realitate.

Profunzimea din universul existențial al omului aduce în câmpul atenției rezultatul unei direcționări conștiente a efortului intelectual, emoțional și creator al liderului spre dezlegarea celei mai mari taine a lumii: "omul", și totodată a celei mai importante întrebări din toate timpurile: "Care este sensul existenței lui?".

Așa cum un arheolog reconstituie o epocă întreagă după stilul construcției descoperite, tot astfel și tu, ca să înțelegi dimensiunea umană, trebuie să pornești de la premisele corecte care stau la baza existenței omului, să admiți existența acelor vulnerabilități care îi submineazã dezvoltarea în drumul lui spre perfecțiune, să le identifici, să le analizezi cu acel "organ zeiesc": inima, și apoi să încerci să le corectezi sau să le elimini.

Nu te mustră conștiința, nu te doare sufletul atunci când realizezi că tu, sau oamenii din jurul tău, nu pot atinge un anumit stadiu de "evoluție"? Ai greșit ceva? Ai uitat ceva? Ţi-ai ratat misiunea?

Concluzie: Liderul trebuie să știe că acționează pe un teren instabil și într-o continuă

schimbare. Terenul este constituit din oameni, care sunt individualități distincte și care în ansamblu constituie o forță ce acționează, sinergic sau nu, cu el.

Pe nisipuri mișcătoare nu poți construi nimic. Prin urmare, liderului îi revine rolul de a găsi liantul perfect pentru a consolida "terenul". Acest țel poate fi atins doar prin cunoașterea profundă a oamenilor și a universului lor interior, ca și găsirea căilor și metodelor adecvate de a-i înălța, și nu de a-i coborî.

Source: https://neculaifantanaru.com/profunzimea-din-universul-existential-al-omului.html

Profunzimea unei înțelegeri superioare

On Mai 10, 2016

Caută în tine toate resursele necesare dezvoltării forței de a acționa, privind mereu în urma ta.

Ştiam ce trebuia să uit sau să rețin, ce mă aștepta din perspectiva unei concepții precise asupra propriei ființe, analizând lucrurile mai adânc, punându-le într-un loc sigur, într-un sertar al inimii ce se putea ține întredeschis la nevoie. Am știut, așa cum știe un pictor să-și aleagă modelele, să selectez toate acele puncte de interes, firimituri ale cunoașterii asimilate prin experimentare, împinse până la manifestare într-o anumită formă. Ele puteau fi redimensionate prin parcurgerea unui traseu al identității și unității.

Trebuia să am grijă ca ele să se potrivească în imaginea pe care o voiam ștearsă din memorie.

Ciudat, era exact aceeași imagine pe care voiam s-o proiectez în viitor, în întreaga ei complexitate, cu toate continuitățile și contradicțiile ei, prin puterea rațiunii unui căutător de lumi noi, chiar dacă sensurile curenților de bună dispoziție se modificau în funcție de perspectiva pe care urma să o adopt.

Ca să înțelegi teoriile sau ipotezele unui artist care își gândește viziunea asupra subiectelor inspirate dintr-un update al realității, trebuie să faci uz de imaginație pentru crearea unei imagini fabuloase.

Leadership: Poți să-ți cultivi o imagine de sine care derivă, treptat, din reflectarea subiectivă, conștientă și sintetică a Eului aflat în situația concretă de a-și ascunde gândurile din care se hrănește realitatea?

În lume toate-s trecătoare. Imaginea dezolantă a acestui adevăr este reflectată în examinarea profundă a vieții prezente pe care arta o folosește ca pe o pârghie pentru a evidenția strălucirea unei taine moralizatoare. Omul în care conștiința lucrează mereu, determinantul oricărei rezistențe de ordin aprioric, învăluindu-se în această taină ca un personaj care nu mai poate ieși din povestea în care a fost integrat, trage întotdeauna foloase de pe urma ei.

Taina aceasta a percepției față de lucrurile înconjurătoare, față de tot ceea ce ți se întâmplă, poate să ia in considerare ideea de a te căuta acolo unde poți să nu găsești nimic, sau unde poți să afli totul printr-o viziune a unității universale.

Iar cheia unei taine ascunsă cu grijă poate fi o poveste moralizatoare când vine vorba de a te conecta autentic la realitatea existenței operei numită sugestiv "informație", la o reprezentare a ei ca „peisaj" al cărui șarm poetic este extras parcă dintr-un decor de film. Este moralizatoare pentru că te învață să te privești diferit, în ansamblu, ca o ființă care patrunde mai multe planuri de construcție a imaginii lumii, nu doar fizic, ci si spiritual, energetic.

La sfârșitul zilei accesam toate experiențele adunate de-a valma în mintea mea, de la imaginație și de la singurătate, combinându-le sporadic și găsindu-le loc în interiorul unor explicații care nu țineau cont de adevărurile celebrei maxime: " *în toate treburile, să luăm în seamă sfârșitul* ". Încercând să împac lucruri care erau de neîmpăcat, puteam să întăresc hotărârea de a duce la îndeplinire un mereu alt plan care-mi stimula disponibilitatea de a mă recunoaște și a mă descoperi în totalitatea defectelor și calităților mele.

Leadership: Ştii să apreciezi arta adusă de-o imagine dezolantă, fără a suferi o transformare în modul de a te servi de cele trecătoare?

Când privești în urmă spre a descoperi ce există deja în tine (puterea de a uita, de a ierta, de a răbda) te aștepți să auzi chemarea, glasul unic al inimii care va răsuna puternic în împrejurările viitoare prin acțiunea rațiunii capabilă să contureze o nouă identitate. Arta este rezultatul unei priviri mai largi în exteriorul tău cu intenția de a conștientiza o nouă modalitate de a-ți percepe propriile emoții și a-ți înțelege tendințele, fără să suferi vreo dezamăgire din cauza eventualelor schimbări de imagine.

A suferi o transformare în modul de a te servi de cele trecătoare înseamnă să renegi ceea ce ești în timp ce viața îți aruncă o privire plină de mister pe sub genele umbroase ale unor perspective de profundă reflecție. Fără să uiți că tot ce ți s-a întâmplat poartă sâmburele unei revelații foarte prețioase ce are nevoie de o manifestare exterioară.

Aici, arta pe care încerc s-o evidențiez este compatibilă cu viziunea despre lume într-un punct al experienței de a exista ca ființă care își dorește să atingă o relație cu ipostaza de descoperitor al unei realități alternative, fără să țină cont de limitele pe care le impune forța simbolizatoare a amănuntelor care pot deveni în timp tot mai marginale.

Leadership: Ai ajuns în faza de a te identifica într-o mare măsură cu acele convingeri care susțin legătura dintre experiențele și așteptările tale anterioare, în corespondență cu "that loneliness that drives you crazy" ?

Leadershipul este meritul inițiativei de a te construi în jurul propriului Ego supus unei solicitări de tip „ *găsirea unor legături între experiențele și așteptările tale anterioare* ", deoarece reprezentativitatea ta (din unghiul unei perspective mai largi asupra lumii) survine după ce ți-ai adunat și asumat curajul de a te recunoaște în totalitatea defectelor și calităților tale.

Una dintre condițiile artei este să nu creezi o imagine falsă, înșelătoare, asupra a ceea ce se întâmplă în interiorul tău. Fac aici o paralelă cu o mare personalitate din istoria lumii. Ceea ce l-a ajutat pe celebrul Tyllerand să gândească profund, încercând permanent să descopere un nou izvor de putere la rădăcina fiecărei înfrângeri, a fost nevoia imperioasă de a-și nota propriile experiențe în taina clipelor de singurătate.

Încă din fragedă tinerețe el își consulta Egoul, punându-și tot felul de întrebări. De pildă: din ce motive l-au îndepărtat părinții din casă și nu l-au iubit? Pe ce principii se bazau ei? Ce morală, ce religie sau ce interes le dicta o asemenea purtare? Ce valoare umană pot avea o religie și o morală care îngăduiau o atât de cruntă nedreptate ca aceea a cărei victimă era?

După cum îl caracteriza Jean Orieux: *"Cardinalul de Tyllerand, magicianul care a făcut toate jocurile lumii, le-a stăpânit, le-a subjugat cu o naturalețe nemaiîntâlnită, întrecându-l cu mult în dibăcie pe stăpânul Bonaparte, avea o cultură deosebit de vastă. Dar mai presus de toate, era o minte pătrunzătoare, speculativă și dovedea multă chibzuință în acțiunile sale. Era celebru pentru vederile sale largi, posedând mai mult decât oricine calitățile superioare ale omului de geniu."*

Cel ce experimentează „ *that loneliness that drives you crazy* „ este de fapt un căutător al adevărului care dorește să beneficieze de lumina inteligenței, virtutea de a suporta în liniște și cu speranță greșelile fiecărei zile, singurul capabil să se întremeze după orice grea încercare. Ascensiunea pe care o îmbrățișează leadershipul este lungimea unui pas înainte făcut de omul care se confruntă cu limitele conștiinței sale, căutând a descoperi ce sens ascuns are viața și rolul lui în ea.

Bine spunea Friedrich Nietzsche: *"Viața înseamnă a transforma constant în lumină și în flacără tot ceea ce suntem și tot ce întâlnim"* pe parcursul fiecărei zile. Un om al transformărilor de sine, cuprinzând în granițele conștiinței sale conceptele „rău și bine" pentru a accede în orizontul înțelegerii depline, se apropie de acea măreție pe care soarta și celelalte deosebite însușiri ale genialității au făgăduit-o spiritelor sublime.

A te identifica într-o mare măsură cu acele convingeri care susțin legătura dintre experiențele și așteptările tale anterioare înseamnă să reflectezi la ceea ce te-a determinat să devii altcineva față de valoarea gândirii de a pătrunde cât mai adânc în concretețea lucrurilor, în limitările propriului tău realism.

Ești condus în viață de convingerea că orice imagine pe care o întreții cu perseverență și încredere poate deveni dependentă de crearea și propagarea unei noi forme de artă? Iar arta pe care încerci s-o evidențiezi este compatibilă cu viziunea despre lume într-un punct al experienței de a exista ca ființă ce își dorește să atingă o relație cu ipostaza de descoperitor al unei realități alternative?

Profunzimea unei înțelegeri superioare nu se atinge prin simplitatea de privi totul cu inocență, ci prin asumarea curajului de a te recunoaște în totalitatea defectelor și calităților tale.

Un om poate să ajungă în faza de a se recunoaște și a se identifica într-o mare măsură cu convingerile care susțin comportamente sănătoase, cu acele „Da" și „Nu" ale conștiinței, numai dacă privește mereu în urma lui spre a descoperi ce există deja în el însuși - puterea de a uita, de a ierta, de a răbda.

El așteaptă în taină să audă chemarea, glasul unic al inimii, care va răsuna puternic în împrejurările viitoare prin acțiunea rațiunii care își conturează o nouă identitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/profunzimea-unei-intelegeri-superioare.html

Proiectele neterminate ale creatorului de artă

On August 15, 2014

Lărgește cadrul experienței personale dincolo de limitele ei, garantând continuitatea procesului de transformare a materiei studiate și a creației pe care o întâmpină știința ta.

Al doilea proiect al lui Serghei Eisenstein, un film despre Moscova, este judecând după schițele și însemnările păstrate, o epopee a dezvoltării orașului. Proiectul acesta este prima reflecție a preocupărilor inhibate din pricina nerealizării lor, din pelicula neterminată „Que viva Mexico ! ". De altminteri tema aceasta va reveni în numeroase rânduri, în legătură cu alte proiecte, până la sfârșitul vieții. Ideile compoziționale ale filmului mexican rămân ca o obsesie în activitatea creatoare a regizorului, renăscând mereu în alte și alte forme, din păcate fără a ajunge niciodată la realizare.

Din punct de vedere epic, era un proiect de film despre istoria Moscovei și a unui proletar moscovit. Figura lui se schimbă din epocă în epocă, trebuia să treacă prin film ca un descendent al fiecărei generații generație, dar și ca un personaj unic, care desface cadrul biografiei personale dincolo de limitele ei și ale biografiei familiei, ale generației, ale clasei.

*Compozițional, regizorul trebuia să reprezinte un aspect nou, original al evreului rătăcitor, al figurii aceluia care, cu pașii săi prin spațiu și timp, ne-a cucerit adeseori fantezia și imaginația. Dar și acest proiect este respins de Sumiatki, iar Eisenstein îl va relua abia peste 12 ani, în 1946. În ceea ce privește proiectele ambițioase ale acestui geniu, majoritatea au rămas în stadiu de schiță, și nimic mai mult. **

Leadership: Întâmpini o rezistență bine organizată din partea unei versiuni compromițătoare a propriei tale individualități, în corespondență cu persistența unei obsesii în activitatea creatoare care pune stăpânire pe dimensiunea rolului tău?

A interacționa cu identitatea ta reală, impunându-ți conștient modelul de gândire în structura a ceea ce vrei să realizezi, cu voința fermă cu care intenționezi să cucerești o știință superioară, este echivalent cu a trata simptomele unei boli, fără a înlătura cauzele producerii ei. Căci întotdeauna omul care este secondat de munca de creație în procesul de extindere a capacităților intelectuale va avea de confruntat un inamic misterios, o rezistență mai bine organizată din partea unei versiuni a propriei sale individualități care este necorespunzătoare cu normele performanței.

Acest inamic este minusul de coerență în activitatea de creație, incapacitatea de prelucrare și valorificare a elementelor novatoare care susțin domeniul pe care îl reprezinți. Este de fapt o întrerupere a continuității procesului de transformare a materiei studiate într-o sursă de împlinire personală și profesională.

Dacă vrei să-ți transpui aspirațiile de regizor în viziunea unui personaj, mai întâi învăță să îndeplinești un rol mare: acela de a desface cadrul biografiei personale dincolo de limitele ei, adică încearcă să scoți în evidență obsesia ta pentru prezentarea unei realități supreme în care funcționează distincția dintre posibil, virtual și real. Dar, astfel, versiunea propriei tale realități devine compromițătoare pentru veridicitatea modului tău de a vedea lumea, a modului tău de a fi, gândi și acționa prin ungherele alterității.

Deseori ideile bune se risipesc precum amintirile dintr-o copilărie încheiată demult. Ceea ce rămâne în locul lor este prea stâncos, prea puțin adânc, sau prea sărac pentru a întreține producția de noi modele de leadership.

Transformarea continuității materiei științifice într-o discontinuitate a funcției de comunicare a gândirii în planul realizărilor profesionale are ca și consecință intrarea într-o zonă de așteptare ce face tranziția spre o slabă recunoaștere a potențialului tău creator și adaptativ.

Leadership: Ești decis să-ți urmezi obsesia pentru performanța creației artistice dată de rezultatul asociației dintre "asemănare" și "contrast", cu scopul obținerii unei finalități precise în conturarea unei identități unice?

Versiunile de dezvoltare ale liderului, oscilante între glorie și solitudine, între onoruri și sărăcie, între orgoliu și inconstanță, se îndepărtează tot mai mult de ceea ce el este capabil să realizeze. Asta în cazul în care ideile compoziționale ale creației sale nu renasc mereu în alte și alte forme, în scopul obținerii unei finalități precise sau a unui produs nou de îmbunătățire a performanțelor.

Compozițional, leadershipul poate să reprezinte aspecte noi ale integrării experiențelor personale, în contextul tendințelor de înnoire și lansare a unei creații care poate realiza o armonie perfectă între necesar și calitativ, între știință și practică, între o gândire tradițională și una modernă. Acest lucru se poate exprima printr-o comparație ce stă sub semnul întrebării: *„ O sticlă pe care o arunci în apă, rămâne pe loc sau se lăsă purtată de curent spre alte zone?* "

Ceea ce creezi prin însuși faptul cunoașterii nu are neapărat o greutate fixă care mărește valoarea leadershipului. Dar dacă munca de cercetare stagnează, atunci nu te mai poți autodepăși și astfel te îndepărtezi tot mai mult de ceea ce ai putea deveni.

În ceea ce privește rezultatul creației artistice a unui regizor, s-ar spune că uneori este rezultatul asociației dintre "asemănare" și "contrast", fiindcă ceea ce aduce în prim plan este o dezvăluire a adevărului vieții sale văzut din perspectiva unui personaj cu care, în mod normal, nu ar putea convetui. Puteți să vi-l imaginați pe Francis Ford Coppola producând un film românesc cu titlul "Mihai Viteazu" ? Sau vi-l puteți imagina pe Serghei Eisenstein producând un american epic space-opera de genul "Star Wars"?

Ceea ce reușești să împlinești prin adoptarea unei gândiri constructive și prin perseverență, poate avea un efect de amplificare a conștientizării propriei valori și unicități. Sau poate avea un efect de întunecare a viziunii aflate în plină dezvoltare și redirecționarea ei spre o zonă de receptare redusă, dacă nu cumva se concretizează în ceva palpabi. Într-o construcție bine gândită de tipul „ *Change Request* " care facilitează înlănțuirea solidă a tuturor elementelor novatoare care măresc valoarea leadershipului.

Conturarea unei identități unice, ca factor semnificativ pentru impactul creației artistice, trebuie să asigure "un reminder" al pașilor prin spațiu și timp parcurși cu seninătate de un personaj pe drumul dinspre realitate spre ideal, și dinspre ideal spre concret.

Proiectele neterminate ale creatorului de artă vizează căutările permanente de îmbunătățire a potențialului propriu de creație, care însă nu sunt puse în valoare. O obsesie în activitatea creatoare poate renaște mereu în alte și alte forme, dar dacă nu ajunge la materializare înseamnă că ai ajuns în acel punct al plafonării în care leadershipul nu se mai poate reinventa.

Printr-o gândire creatoare și constructivă poți atinge acele performanțe cu ajutorul cărora se poate realiza o operă durabilă în timp. Ceea ce ai început poate suferi întreruperi temporare, dar întotdeauna poate fi continuat și îmbunatățit sub o altă formă. Şi numai această continuare după atingerea unul punct critic, numai această exercitare a voinței dusă până la încăpățânare, poate face din tine un învingător.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Proiecţia sufletului omenesc inundă geografia văzului întreg

On Mai 13, 2024

Capacitatea de a alinia sensibilitatea personală la esența creației duce la nașterea unei capodopere care își găsește eternitatea.

Trei zile am stat la o pensiune, undeva la munte. O bătrână îngrijitoare, simplă, modestă, își găsea bucuria în munca ei, transformând grădina într-o oază de culoare și viață. Aidoma unei chemări din adâncul inimii, "Heshthiss Uretharus", bătrana părea că și-a primit inspirațiile direct de la natură, direct din sufletul misterios al unui editor de imagini, făcând ca tot ce este mai prețios pentru neuitare, *para facil recordação*, să se ordoneze într-o poveste a pământului viu, pur, sacralizat cu pașii unei inimi fragile, dezgolite între ecouri tăcute.

Inspirată de natură, o astfel de grădină poate spune povestea pământului viu, la fel cum un artist creează artă trăind în sufletul unei ființe pătrunse de harul divin. Iar dacă mă ocup cu tema „Euharistia" (Taina Vieţii veşnice), atunci pământul devine un soi de altar al ființei, din care artistul își înalță creația.

O vedeam zilnic cum îşi admiră florile, mi se părea că pune un nume fiecăreia, şi o făcea cu sensul şi cu taina vieţii transformate într-o operă de artă, îngânând parcă în dreptul fiecăreia un politicos "mulţumesc" cu iz de binecuvântare. Pensula inimii ei n-a pus pe pânză decât culoare, un strop de împăcare cu sine şi cu lumea, o clipă de linişte între două triluri de ciocârlie, pe fundalul unui: "simt doar ceea ce văd".

O privire încărcată de cea mai curată armonie îşi deschide orizontul doar în faţa simplităţii curate. Micile aranjamente florale, adaosuri de delicateţe însufleţite cu mână tremurândă, cu spirit de dăruire, mi-au încântat privirea și mi-au luminat acele zile. Numai în acest spectacol al culorilor și formelor, interdependența om-natură se accentuează, iar viața artei devine o prelungire a vieții umane, integrată și parte a naturii.

Leadership: Chemarea inimii tale este o mărturie a unei viziuni artistice care scoate din sine esența sufletului și o oferă lumii?

Frumosul, o idee de origine emoțională, își are rădăcinile în senzorialitate. Consfinţirea unei realităţi recunoscute în jur, emoția produsă de frumos, sunt impregnate de senzorialitate, o condiție a vieții estetice care înalță spiritul spre sublimul unei vieți folositoare, spre a-i da un ideal de frumusețe, identificat cu însăși suflarea „verdelui". Bătrâna are ceva de arătat lumii, spre deosebire de mulți "iluminați" ai societății, care, în goana lor după titluri și recunoaștere, au uitat să creeze, să simtă, să trăiască cu adevărat. Ea, cu mâinile ei simple, cu sufletul ei bun, creează frumusețe în fiecare zi, îngrijind cu dragoste florile pe care le numeşte: "darurile naturii".

Arta este reflexia pură a sufletului în geografia vizuală a lumii. Rodul sufletesc al bătrânei, reflectat pe un chip luminos, se vede peste ani. De rodul ei se bucură creştinii. Atât cât are, din puţinul ei muncitoresc, îl arată lumii. Creaţia este o floare care înfloreşte. N-o înstrăinează. N-o îmbracă în lauri cu aplauze, nici n-o bagă în faţă doar de dragul de a apărea în vreo expoziţie, în vreo amintire. Doar atât, o îngrijeşte într-un colţ al grădinii. O luminează doar cu spiritul. Frumuseţea se extinde de la sine. Pensula inimii pune culoare în orice privire care o întâlneşte.

În mod asemănător scria Alexandru Vlahuţă despre pictorul Nicolae Grigorescu:

"Ce devreme a înţeles pictorul taina aceasta a vieţii în opera de artă ! A simţit-o. A activat-o. A continuat-o. Şi de-ar fi văzut că lucrurile lui nu plac nimănui, şi nu sunt pricepute de nimeni, cum nici n-au fost atâta timp, el tot asta ar fi făcut. Porunca vremii? Omul ăsta n-a cunoscut decât porunca inimi lui, după o chemare strămoşească, o dată, şi încă o dată. Numai gândul că trebuie să facă un lucru îl înstrăinează de lucrul acela pe care, altfel, l-ar fi făcut cu drag. Mulţi nu vor înţelege niciodată puterea de viaţă, sufletul pururea proaspăt din opera unui pictor."

Leadership: Cum ar putea acordul sufletului față de artă să se manifeste în reprezentări delicate, găsind rezonanță estetică în simplitatea naturii?

Sufletul curat este comoara mâinii care îngrijeşte pământul. Omul se înalță mai presus de sine atunci când își recunoaște umanitatea. În acest sens, natura receptivității sale față de frumos se manifestă printr-o asociere de ordin empatic, o îmbinare de sensuri a percepțiilor conjugate în imagini. Cu siguranţă, acordul pe care sufletul îl dă artei se traduce în reprezentări ideale, imagini neimitative, vii, care având legătură directă cu natura, găsesc rezonanță estetică în sufletele celorlalţi. Proiecția sufletului omenesc inundă geografia întregului peisaj, iar estetica vizuală devine o reacție vitală la frumuseţea naturală.

Orice grădinar, ca orice un artist anonim, ne amintește că frumusețea se găsește în lucrurile simple, în gesturile cotidiene, în sufletul bun al omului. El ne învață că adevărata artă izvorăște din iubire și pasiune, iar creația este o formă de comuniune cu natura, în primul rând, și apoi cu semenii. Din pământ ne-am născut, la pământ ne întoarcem. Iar bătrâna de la pensiune mi-a oferit o lecție de viață, o lecție despre frumusețe, despre dăruire și despre bucuria de a crea: *"Munca dedicată reflectă sufletul bun al omului."*

Atâtea taine cer artei vestmântul nepieritor al pământului îngrijit cu suflet. Dar taina cea mai mare, tot Alexandru Vlahuţă o dezleagă:

"Pictorul creează o lume tipică. A lui şi-a tuturora. Aceasta-i puterea Artei; şi secretul ei acesta e. Toate curg. Ea le opreşte cu privirea, alege lamura lor s-o toarnă-n tipare eterne. Un adaos la opera vie şi pururea nouă a lui Dumnezeu. Prin urmare, fă ce simţi, şi atâta cât simţi - unde nu te mai mişcă, lasă paleta jos: lucrul tău, fiind numai sinceritate, va creşte şi se va desăvârşi în sufletul celorlalţi. Va trăi. Altfel, vrând să-l isprăveşti, îl omori..."

Determinarea de a crea din inimă, fără a forța desăvârșirea, este o formă de auto-personalizare și de recunoaștere a limitelor proprii prin depășirea lor.

Proiecția sufletului omenesc în toată geografia văzului intervine în momentul în care arta devine o formă de comunicare autentică a emoțiilor și gândurilor interioare. Apare atunci când creatorul transcende barierele materiale și exprimă ceva profund și universal, cu puterea de a atinge inimile și mințile celor ce privesc sau experimentează lucrarea sa. Această proiecție transcende limitele individuale, conectându-se la experiența comună a umanității și la înțelegerea profundă a vieții, în sânul naturii.

Prin urmare, "esența creației" se referă la capacitatea de a alinia sensibilitatea personală cu natura, ducând la nașterea unei opere de artă care reflectă profunzimea sufletului și eternitatea. Aceasta implică o conexiune empatică și autentică cu mediul înconjurător, unde frumusețea și arta sunt manifestări ale unei interacțiuni armonioase între om și natură, având rădăcini în sensibilitate și emoție.

*** Nota:** Alexandru, Vlahuta - Pictorul Nicolae Grigorescu, Editura Tineretului, 1969.

Prometeu înlănțuit

On Martie 07, 2013

Învață să faci saltul spre excelență, fără să te supui unei tensiuni prea puternice de ordin revelatoriu.

Mă aflam în conflict cu mine însumi, o lege inflexibilă a vieții de care nu-mi puteam bate joc. Nu voiam să accept faptul că nu se poate trăi într-o lume proprie, utopică. Lumea mea, interconectată la nivel subtil cu mintea și cu puterea de observație, oferindu-mi un mod nou și incitant de a explora misterul a ceea ce eram eu adevărat. O lume formată din multe sisteme distincte, dar relaționate între ele, funcțional, printr-o desfășurare ambiguă de energii potențiale apărute în timpul unor procese tranzitorii. Însă ele produceau pierderi, nu de natură directă, ci indirectă.

Unui om învăluit de o veritabilă colecție de gânduri și întrebări, modelat de o cascadă tumultoasă de reguli alambicate ce curge cu putere producând docilă energie, îi trebuie doar un impuls de moment pentru a crea o lume întreagă cu legi proprii. Era încercarea de inversare a unui proces permanent în construcție, o largă desfășurare a imaginației mereu pusă la îndoială, un fir conductor care își triplează lungimea până la absurd.

Necontenit, ținteam cu uriașa mea voință asupra întregului în încercarea de a-mi desfăta propriul " *ego pride* " într-un mic paradis, în lumea mea particulară. Torențial, ceva în mine se dezlănțuia cu furie, cu toată setea, cu necruțare. Acea poftă agresiv-pătrunzătoare de a poseda cunoașterea, acea fanatică ambiție care socotește amănuntul, semnul particular, fenomenul izolat.

Leadership: Opera la care te raportezi favorizează întâlnirea cu un Creator al realității care își exprimă viziunea în spațiul unei relații cu menirea de a fi înțeles dincolo de exersarea continuă a cunoașterii?

Omul care își caută sensul este un artist al deducției care pleacă de la o premisă generală pentru a ajunge, de cele mai multe ori, la o concluzie particulară. Eram atins de un moment de maximă încordare. O coagulare a stimulilor care declanșau o reacție adversă, scoțând la lumină răspunsuri mai puțin așteptate, cele mai adânci temeri și nesiguranțe. Cine eram eu?

Mi-am recâștigat apetitul pentru această frumoasă nebunie numită "creație". Îmi plămădeam opera cu acea intensitate a unui curent electric ce străbate un circuit, depășind valoarea maximă admisă, dublând riscul de a se auto-distruge. Cumva, simțeam că trebuie să mă fac înțeles dincolo de exersarea continuă a cunoașterii, printr-o imagine și atât, o imagine a satisfacției de a mă vedea împlinit pe plan creator, artistic, o imagine a unei ființe plină de semnificație fixată într-o realitate care este în același timp unitate deschisă și pluralitate complexă.

Capacitatea de creație este șansa de a evolua prin imaginație la o cunoaștere care premerge unei experiențe făcută să zguduie în totalitate ceea ce a fost și să permită reînceperea unui absolut altceva. Îndoielnic, fără să posed o anumită logică, încercam să fac distincția între două tipuri de entități: A și B, într-o relație de unu-la-unu. Trebuia să văd dincolo de zidul ce se înălța odată cu creșterea nivelului de cunoaștere și putință. Tratam totul cu disprețul ușor arogant al unui elev al filozofilor.

Leadership: Revelația la care se poate ajunge prin intermediul creației tale are meritul de a supune reexaminării rolul de artist al unui moment de luciditate în care totul este

favorabil apariției unei arte originale?

Din materia pe care o avea la îndemână, pământul argilos, Prometeu, fără să dea ascultare zeilor din Olimp, a creat primul om lipsit de viață și conștiință, apoi a furat focul divin pentru a insufla viață creației sale.

Eu lucram mai intens cu argila realității pe care o modelam după gradațiile unei observații atente a omului și a psihologiei sale existențiale, fără să mă conformez niciunei norme, niciunui tipar, niciunui curent. Ci așa cum spunea Kant: " *Have courage to use your own understanding.* "

Cercetam și ajungeam la revelație. Evrika ! Dar trebuia să protejez secretele pe care pretindeam că le pot revela. Cu orice preț, stăruitor, trebuia să obțin o reacție pozitivă, trebuia să lămuresc în ce anume constă acea trecere de la esență la existență, trecând prin substanță, care putea să dea sens eforturilor mele de a insufla viața propriei mele creații.

O artă originală face legătura dintre ceea ce iese la lumină și lucrul din care ceva iese la lumină, fiind punctul de demarcație dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci într-un context de schimbări de priorități.

Mă furnica, mă cutreiera, mă traversa un fior de entuziasm, un val de ezitări, clipe de mare intensitate. Câteodată simțeam că aș fi putut renunța bucuros la munca mea, dar ar fi însemnat să risc să nu mai bat niciun record de performanță. Ştiu că era o prostie, că asta însemna să-mi amputez acea latură din mine, ce simte, raționează, acumulează noi stimuli, intensificând fiecare stadiu al evoluției mele. Să las la o parte ani și ani de chin și de muncă, de nesomn?

Rolul siguranțelor fuzibile dintr-un panou electric este acela de a întrerupe circuitul atunci când intensitatea curentului electric depășește valoarea maximă admisă.

Tot astfel rolul meu era acela de ucenic al propriului meu Ego, de responsabil principal al propriei mele transformări, însărcinat cu instalarea cablurilor de legătură dintre creația și evoluția mea - care-mi puteau garanta libertatea pe plan intern și profesional. Dar fără să-mi expun potențialul riscului major de a suferi "rupturi", de a pierde din esență și din valoare. Trebuia să fac saltul spre excelență, fără să ma supun unei tensiuni prea puternice.

Prioritatea mea nu era aceea de a experimenta în sfârșit o creație deșteaptă, ci de a face din creație o direcție de urmat înspre detașarea mea maiestuoasă față de fenomenul dependenței de a fi ca ceilalți.

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești capacitatea de a plămădi o operă fără egal, fără să o supui riscului de a se auto-distruge?

Tu însuți te afli într-un proces permanent în construcție și în reconstrucție. O largă desfășurare a imaginației mereu pusă la îndoială, un fir conductor care își triplează lungimea până la absurd, neșansa unei evoluții perfecte și a resorturilor ei, pot reprezenta niște repere abstracte care nu pot suplimenta adevăratul tău necesar existențial, lipsurile tale cele mai mari.

Consecința? Vei atinge frecvent momente de maximă încordare, declanșând o reacție adversă, scoțând la lumină răspunsuri mai puțin așteptate, cele mai adânci temeri și nesiguranțe. Cine ești tu cu adevărat?

Aceasta e esența înțelepciunii în lupta dintre tine și leadership: capacitatea de a-ți plămădi opera, fără să o supui riscului de a se auto-distruge. Trebuie să vezi dincolo de zidul ce se înalță odată cu creșterea nivelului tău de cunoaștere și putință. Ce este dincolo de acest zid? Ce se află dincolo de apetitul pentru această frumoasă nebunie numită "creație" ?

Curajul de a utiliza înțelepciunea ta, *your own understanding* . Dar mai ales capacitatea de gestionare a echilibrului dintre câștig și pierdere, dintre o funcționalitate bună și o funcționalitate precară.

Cercetează și ajungi la revelație, fără să te lași dominat de o realitate imaginată, prea încurcată. Fii ucenicul propriului tău Ego. Acelui Ego care nu se diminuează voit, în contactul cu stimulii puternici ai evoluției prin sporirea cunoașterii.

Învață să faci saltul spre excelență, fără să te supui unei tensiuni prea puternice. Căci altfel riști să devii un " *Prometeu înlănțuit* ", suferințele pricinuite de curajul tău de trece de limitele normalului, dictate de voința ta de a te depăși, te vor face să suspini amarnic. O rătăcire înspre absolut pentru care vei plăti cu chinuri grele.

Leadershipul este revelația unei noi identități care nu trebuie să o consideri dreptul punct de plecare al unei creații de mare cultură, ci o variantă a sinelui care strălucește prin ceea ce reușești să declanșezi la nivel de trăiri, sentimente sau emoție.

Prometeu înlănțuit simbolizează neîntrerupta transformare determinată de încercarea de a-ți desfăta propriul " *ego pride* " într-un mic paradis, în lumea ta particulară. Acel Ego superior care se străduiește din răsputeri și fără încetare să te transforme în altcineva, îndepărtându-te de tine însuți făcându-te să te simți prea "sus" în raport cu nivelul de susceptibilitate al potențialului tău leadershipului.

Ești conștient de înălțimile la care poți zbura?

Source: https://neculaifantanaru.com/prometeu-inlantuit.html

Promotorul de neînlocuit al onorurilor

On Octombrie 07, 2010

Valoarea ta e dată de măsura în care îi ridici și pe ceilalți la un nivel înalt.

Celebrul sculptor francez, Antoine Bourdelle, s-a dovedit a fi un profesor excepțional. Toți îi admirau operele, îi ascultau sfaturile, primeau învățătură de la el, urmându-i cu admirație și respect toate indicațiile.

Bourdelle, care era plin de idei în materie de artă, îi îndemna pe tineri spre concentrare, spre studiu gândit. El le spunea deseori înainte ca ei să se apuce de treabă:

- Înainte de a acționa manual, priviți mult modelul; formați-vă în minte prin analiză imaginea construită pe care o veți sculpta sau picta cu mâinile voastre.

Leadership: Tu îți poți forma în minte, prin analiza unui model determinist de cauză-efect, imaginea din care îți poți făuri o realitate a relaționării dintre percepție și reprezentare?

Pentru a te face plăcut, trebuie să îngădui celor din jurul tău să învețe ceea ce doar ție îți este cunoscut, dăruindu-ți cu toată inima talentul, donând cu multă generozitate din resursele tale pentru reușita lor - un ajutor care să vină cu adevărat atât din inimă, cât și din rațiune. Ei trebuie să găsească în tine un om de nădejde, credincios cultului recunoștinței și prieteniei, dornic de a-și pune cunoștințele în folosul lor, și deloc lacom în a-ți împărți faima cu ei. Ești un participant activ în formarea lor?

Există în tine o sinceră dorință de perfecționare a celorlalți? Ești fericit că poți contribui la ea? Ca să fii un exemplu pentru ceilalți, pune-ți mai întâi în valoare vigurosul talent de a te integra în lumea lor, în munca lor, contribuind la transformarea totală a percepțiilor lor despre ceea ce înseamnă arta, respectiv leadership. Aruncă o privire către tine însuți. Unde te situezi în raport cu ei? Vei constata oare anumite "anomalii" în modul în care te privesc ceilalți?

În fine, arta este mijlocul cel mai facil de a-ți construi o imagine puternică. Arta transmite un mesaj complex, prezentându-te drept un simbol al fineții și al consecventei. Înainte să fii de folos oamenilor învață să fii de folos artei, căci numai arta cucerește lumea pe neașteptate. Așa cum fotbalul se joacă pe goluri, leadershipul se axează pe colaborare, în spiritul adevăratului fair-play, și "se joacă" pe acel teren pe care oamenii pot câștiga împreună cu tine printr-un efort consecvent și inteligent, fiecare abordare comună, bine coordonată, echilibrată și unanim aplicabilă însemnând un pas înainte spre succes.

A-ți forma în minte, prin analiza unui model determinist de cauză-efect, imaginea din care îți poți făuri o realitate a relaționării dintre percepție și reprezentare, înseamnă să îți atribui o caraterizare sugestivă ce are la bază o lucrare ce aparține artei.

Capacitatea de a relaționa cu ceilalți este ca o construcție pe care se clădesc impresiile diferite, și care se poate prăbuși dacă ele nu impresionează prin utilitate, accesibilitate și performanță. Așa cum ucenicii își îmbogățesc de la o zi la alta sufletul cu noi impresii despre arta mentorului lor (dacă acesta le dezvăluie cu mult entuziasm din tainele picturii pe care o practică și din experiența sa), tot așa și oamenii de care te înconjori tu, ei pot conta pe tine numai dacă ajung să creadă mai întâi în leadershipul pe care îl practici, numai dacă fiecare dintre ei ajunge să spună: "Într-o bună zi, am să fiu și eu ca el."

Celebrul scriitor american C. Maxwell a reliefat foarte bine acest adevăr: *"Încrederea este unicul factor important în clădirea relațiilor personale și profesionale. Ea unește adepții cu liderii."*

Tu intenționezi să faci accesibilă celorlalți măcar o parte din tainele artei tale? Sau distrugi climatul de încredere ascunzând oamenilor informațiile care i-ar putea ajuta să se dezvolte și să ajungă la fel de buni ca tine? Te închizi în tine însuți? Sau oferi și celorlalți cheia transformării, cheia către performanța absolută care se află înăuntru tău, în bogăția cunoștințelor tale și în profundă originalitate a gândirii? Ştiința conducerii nu poate funcționa dacă nu dezvolți activ încrederea celorlalți în tine.

Valoarea ta e dată de măsura în care îi ridici și pe ceilalți la un nivel înalt. Dar valoarea poate fi dată și de măsură în care îți exprimi concepția despre artă, arătându-ți măiestria în a da naștere unei creații uimitoare.

Leadershipul este mijlocul facil de a-ți construi o comparație sugestivă cu ajutorul și justificarea unei creații ce se încadrează în tema: "You must constantly remind you of yourself in a picture".

Promotorul de neînlocuit al onorurilor poți fi și tu dacă anticipezi nevoile de perfecționare a celorlalți oameni, și dacă îți aduci aportul la promovarea și menținerea lor la un nivel optim de dezvoltare. Dacă ei își extind cunoștințele la un nivel avansat și dacă își îmbunătățesc vizibil abilitățile, atunci vei avea parte de felicitări, de onoruri la scena deschisă.

Concluzie: Fiecare individ și-a construit pe parcursul vieții o scară de valori, în conformitate cu educația, cultura și profesionalismul său. Aceste scări nu sunt identice. Unul care se consideră în vârful scării proprii s-ar putea să corespundă doar la jumătatea scării altuia, și chiar la baza scării unui lider, iar în comparație cu "scara standard" toți să se situeze mai jos de vârful acesteia.

Scopul în leadership este acela de a ajunge cât mai sus pe scara standardului, pornind de la îmbunătățirea relațiilor interumane, de la identificarea nevoilor de instruire și întărirea relațiilor de colaborare – pentru ca toți să se perfecționeze și să ajungă mai sus în comparație cu standardul.

Source: https://neculaifantanaru.com/promotorul-de-neinlocuit-al-onorurilor.html

Promotorul științei viitorului

On Iulie 24, 2014

Transformă marile tale inovații într-un mijloc de comunicare a gândurilor și sentimentelor, astfel încât știința ta să servească drept etalon al manifestării unei puteri incomensurabile.

Inovația formală o găsea în aplicarea cinematografică a montajului de atracții, aceasta era și metoda realizării oricărui film. Depășită curând după aceea, această părere a lui Eisenstein are totuși importanță în biografia sa creatoare, deoarece filmul "Greva" conține embrionar - și uneori mai mult decât atât - marile inovații artistice de mai târziu. Ideile montajului Eisensteinian le găsim aici în acest film. Rolul metaforic, asociativ al montajului apare clar în acea secvență, adeseori citată, în care scenelor reprezentând represiunea mișcării muncitorești li se alătură imaginile tăierii vitelor la abator.

Exemplele de acest fel abundă în film. Montajul devine un limbaj, un mijloc de comunicare a gândurilor și sentimentelor. Chiar și abstracțiuni pot fi exprimate prin montaj, cum reiese din exemplul citat mai sus. Asistăm deci la primii pași ai descoperirii funcțiilor montajului și totodată, la primul pas spre filmul intelectual de mai târziu. *

Leadership: Poți să conturezi o viziune care să ofere o nouă imagine a conceptului de "oglindă a temei care își reprezintă lumea", astfel încât să schimbi cursul acțiunii unei opere care sfidează și răstoarnă convențiile stilistice ale modernismului?

Ceea ce transmiți și ceea ce recepționează ceilalți, aducând la vedere imaginea a ceea ce știi în mod practic, depinde de ceea ce descoperi și împlinești pe fondul depășirii propriilor limite. Limitele sunt asemenea loviturilor de ciocan care îți dau de știre că trebuie să regândești felul în care combini elementele de creație ce îți garantează obținerea rezultatelor științifice de vârf, mobilizându-te spre a-ți duce atribuțiile de „inovator" până la capăt.

Marii creatori se concentrează asupra stabilirii tipului de cunoaștere care orientează acțiunea într-o abordare științifică, nu doar ca un mod de a-și testa limitele și înalta calificare în domeniu, ci ca un mijloc de comunicare a gândurilor și sentimentelor resimțite într-o manieră originală de a trata anumite teme. Aceste teme pot cuprinde viziuni despre lume sau descrieri ale unui anumit mod de viață, evidențiate printr-o deschidere către obiectivitatea științifică, având reprezentare într-o oglindă care reconfigurează realitatea.

Putem vorbi despre "o oglindă a subiectului care își reprezintă lumea" în cazul în care abordarea unei viziuni are ca primă formă de manifestare o formă de comunicare a unei informații sau a unui sentiment pe care scenaristul le simte în propria lui viață. Aici leadershipul capăta accent de subordonare față de ideile care confirmă influența gândirii și mai ales a simțirii asupra celor din jur, fiindcă scenaristul trebuie să ARATE, nu să SPUNĂ, găsind o modalitate de a antrena publicul să adopte o anumite stare care să ilustreze o parte a personalității sale.

O operă care sfidează și răstoarnă convențiile stilistice ale modernismului este rezultatul unei viziuni capabilă să mențină aura artistică și autonomia auctorială în abordarea unei teme care rotunjește realitatea și-i dă un înțeles mult mai cuprinzător decât poate știința să ofere.

Într-un limbaj accesibil, scenaristul trebuie să imprime operei sale acel joc de scenă sufletesc care trădează la fiecare mișcare un puternic efect eclectic, spectaculos, comic sau dramatic.

Lumina din poveste trebuie să aibă un puternic rol dramaturgic și spiritual, adică să cuprindă acea explozie de emoție pe care o generează fenomenul „deja-vu".

Ceea ce un bun regizor vrea să împlinească, prin realizarea unui montaj din elementele cheie de diferențiere, căpătând forma unui limbaj de descriere și modelare a raționalității științifice, și integrarea ei pragmatică în leadership, este acea viziune creatoare aducătoare de valoare adăugată. O viziune care să fie mai măreață decât calitățile de moment sau decât puterea de a crea o varietate de conținut și experiențe.

Primii pași ai descoperirii funcțiilor montajului sunt un periplu neobosit printre punctele de reper ale unei științe corespunzătoare observațiilor și cele ale unei științe care, în principal, se bazează pe resurse de idei și proiecte inovatoare.

Poți să închei un parteneriat care să funcționeze bine între autoritatea ta de promotor al științei și contribuabilii la direcția ta de gândire, numai dacă în arta ta se găsește reflectată rațiunea de a asigura baza pentru formularea unor noi standarde de performanță. Aceste standarde sunt menite să garanteze faptul că știința asimilată și practicată după modele proprii de pregătire, va servi drept etalon al manifestării, cu discreție, a unei puteri incomensurabile. Acea putere de a-ți modifica parametrii de funcționare și direcția evolutivă de-a lungul existenței.

Regizorul este posesorul unor forme de întărire a unei creații în raport cu ființa sa, despre un subiect actual abordat din unghiuri diferite, dintr-o perspectivă artistică care-ți dă sentimentul de detașare spirituală față tot ce este pieritor și efemer.

Poți să dezvolți acea parte a subiectului care determină cursul acțiunii unei opere dramatice sau epice, care să reflecte deschiderea către obiectivitate a viziunii artistice?

Promotorul științei viitorului este liderul-creator care reușește să transforme marile sale inovații într-un mijloc de comunicare a gândurilor și sentimentelor. Ştiința lui poate să servească drept etalon al manifestării unei puteri incomensurabile numai dacă reușește să-și modeleze raționalitatea și s-o integreze pragmatic în leadership.

Ştiința este materia care prinde viață după o simplă reamenajare a resurselor de inspirație și creație, iar ea se raportează la leadership atât prin rațiune și pragmatism, dar și prin emoțiile înregistrate în subconștient în relația cu experiența acumulată în domeniu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Propulsați-vă în direcția succesului

On Februarie 24, 2009

Salvează climatul tău de excelență, scoțând la iveală acele calități care transmit energie și acțiuni cu valoare pentru ceilalți oameni.

În filmul „ *Mumia (1999)* ", eroii principali, frații Evelyn și Jonathan doreau să ajungă în orașul morților Hamunaptra, dar din păcate harta pe care o aveau și pe care cu greu au procurat-o era deteriorată aproape în întregime. Singura lor speranță era să găsească pe cineva care să cunoască drumul și care să-i poată ghida în direcția respectivă.

În închisoarea din Cairo ei îl întâlnesc pe Rick, fost comandant de trupe, care fusese încarcerat și urma să fie spânzurat. Rick știa că singurul lui bilet de scăpare sunt cei doi exploratori, așa că le propune un târg: " *Dacă vreți să vă conduc în orașul morților, scoateți-mă rapid de aici* ."

Leadership: Cursul evoluției tale câștigă noi semnificații prin redefinirea condiției de suferință în care te găsești, pe măsură ce versiunea ta de trăi începe să funcționeze ca o nouă realitate?

Cu ce condiție culegi un fruct necopt? Cu condiția ca el să se coacă degrabă și să respecte întocmai condițiile pentru obținerea unei calități perfecte a unui produs alimentar care se vinde bine. Viața omului prins în mreaja unei alegeri nefaste se desfășoară în condițiile în care el este înconjurat permanent de forme noi de manifestare a nevoii de libertate în contexte grele de încercare.

Versiunea ta de trăi începe să funcționeze ca o nouă realitate în faptul că spiritul de observație și gândirea axată pe controlul evenimentelor alcătuiesc materialul combinării unui statut de "legendă vie" cu un rol de autonomie în inițierea unei "cauze de suflet".

Omul poate "renaște" cu mai multă ardoare dacă dă ascultare acelei nevoi intense de-a asigura o evadare din dimensiunea spațiului în care trăiește. El se poate îndepărta de formele de activitate care nu produc "efecte de trambulină" în realitatea curentă, asigurând acea claritate de care are nevoie pentru a ști ce pași să urmeze încât să obțină noi performanțe.

Problema e că în prezent, exigențele liderilor privitoare la schimbarea personală au început să fie tot mai puțin ridicate, în ciuda accesului la atâtea stări interioare mobilizatoare. Suferința ori bucuria omului sunt stări determinate de condițiile inspirației cu care el își călăuzește pașii spre crearea unui nou destin, perceput adesea sub diferite unghiuri și la diferite grade de intersecție cu sindromul aspirației de a comunica altora o viziune neobosită.

Cursul evoluției tale poate câștiga semnificația de "premieră absolută" atunci când gândirea ta limitată, axată doar pe intervenția lui Dumnezeu, începe să fie înlocuită cu acea manifestare de voință care generează acumularea de simțire a biruinței, oferindu-ți posibilitatea să intuiești cursul evenimentelor.

O cauză de suflet poate fi înțeleasă ca o evadare din tumultul unei vieți nesigure, în favoarea unei cereri personalizate de libertate numită "Descoperă-ți curajul de a fi autentic" pe care o consideri demnă de încercat.

Tu ridici mâna atunci când vrei să schimbi direcția? Rick a înșfăcat noua lui sarcina și i-a condus pe cei doi frați în orașul morților. Acesta este tipul de abordare pe care un lider trebuie să o adopte. Dacă vrei să conduci oamenii, mai întâi de toate oferă-ți serviciile de ghid. Poate că la fel ca și Rick, nici nu vei avea de ales. S-ar putea să fie singurul tău bilet câștigător.

Vei avea numai de câștigat dacă te oferi voluntar pentru sarcini sau activități suplimentare. Indiferent ce eforturi sau sacrificii suplimentare ar fi necesare, trebuie să onorezi noua îndatorire pe care o primești și să o duci la bun sfârșit. Cariera ta depinde de modul în care te implici și de felul cum tratezi noua sarcina care ți-a fost atribuită.

Așa cum jocul de ansamblu al unei echipe de fotbal presupune, în primul rând, organizare, tot astfel leadershipul tău trebuie să presupună mai întâi de toate o adâncă schimbare a propriei tale persoane, a propriei tale lumi – să te transformi dintr-un om pasiv într-unul activ, dintr-un om vechi, într-unul nou, să depășești acea linie care te blochează și care te desparte de acea persoană pe care dorești să fii.

Caută permanent noi căi de a-ți oferi serviciile, nu ezita să le dai o mână de ajutor celor care au imediată nevoie. Fii convins că nu sunt mulți aceia care oferă servicii profesionale de calitate, care își execută sarcinile stabilite prompt și într-o manieră excelentă. Ridică mâna, fă-te observat în mulțime. Amintește-ți ce spuneam într-un articol anterior, dacă vrei să avansezi într-o poziție superioară trebuie să te miști mai rapid decât toți ceilalți. Iar una din căile prin care poți face acest lucru este să îți oferi primul serviciile și ajutorul în beneficiul altora.

Salvează climatul tău de excelență, scoțând la iveală acele calități care transmit energie și acțiuni cu valoare pentru ceilalți oameni.

Leadershipul se inițiază prin stabilirea unui context de revelanță și de încredere care împinge omul către valorizarea exclusivă a unui anumit tip de decizie, numită: IREVOCABILĂ, din care toată lumea are de câștigat !

Source: https://neculaifantanaru.com/propulsati-va-in-directia-succesului.html

Protagonistul unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare

On Mai 06, 2014

Experimentează leadershipul ca pe o știință vie care evoluează continuu, asigurând resursele necesare realizării unei viziuni multilaterale despre lume și viață.

Mă fascina lumea lor... a celor care nu cuvântă, aflați în afara perimetrului de exploatare a realității, în măsura în care își puteau asigura anonimatul. Ei erau protagoniștii unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare, în sensul vectorului forță care își avea originea nu în creație, ci într-un Creator care era constrâns să traverseze mereu, într-o adevărată goană, câmpul de profunzime a unei fenomenale cunoașteri. Cuprins între diferența și suma modulelor componentelor unei variabile-structură derivate din marea știință a timpului.

Precum lumea creată de Terry Gilliam, mă cufundam într-un univers imaginar, în care licuricii aveau nume, iar veverițele vorbeau, tot mediul înconjurător căpăta viață, o valoare, un sens. Singurul sens în care se putea vorbi de o filozofie adâncă, organic legată de diverse existențe, dar în special de activitatea multilateralului.

Concomitent, simțeam că fac parte dintr-o metafizică unică, riguroasă și profundă, care mă plasa în centrul unei rețele de corespondențe între cer și pământ, între punctul material de energie constantă și punctul material de impuls constant.

Concret, eram supus unei îndatoriri stricte: să compun zilnic o imagine ce îmi trece fugar prin fața ochilor, dar se întipărește, pentru totdeauna. Mai curând o comedie a cuvântului decât un sentiment de apartenență la o gândire exterioară, cu un surplus de informații, de experiențe. Un plin neînțeles, ca un paradox al evoluției pus în evidență de o provocare pe care o poți accepta sau nu.

Dacă l-aș parafraza pe scriitorul român, Al. Busuioceanu, aș spune că metafizica mea, departe de a fi o atitudine intelectuală, era mai mult un amestec nelămurit de intuiții și credințe mistice ce mă făceau să atribui o metafizică și primitivului care însuflețește și antropomorfizează natura din jurul lui.

Era o metafizică pe care doar o presupuneam, ușor de experimentat ca pe o știință vie, pe care pregătirea mea intelectuală o îngăduia într-un anumit grad, dar pe care nu o puteam exploata, nici desluși, în întregime.

Leadership: Poți să asiguri resursele necesare realizării unei viziuni despre lume și viață care să stabilească obiective dincolo de hotarul unei realități care devine tot mai copleșitoare pe măsură ce se revelează în descrierea unui spațiu de refugiu în imaginar?

O știință vie care evoluează continuu este strâns legată de fiorul necesar construirii unor noi modalități de exprimare care să confere realității o anumită particularitate, veridicitate și consistență, printr-o explicație chiar fantezistă, dar atrăgătoare și captivantă.

Un domeniu cum este leadershipul, reluând în discuție problema creației, deschizând omul în fața unei noi realități prin luarea în considerare a necesității confecționării unui suport de susținere a opțiunilor de configurare și inițializare a unei arte caracterizate de un fundament științific complex, trebuie să furnizeze o inepuizabilă posibilitate de a se impune ca sursă de inspirație pentru viitoarele generații.

Cărțile lui Jules Verne au avut darul de a iniția oamenii în lumea gândurilor ascunse, în lumea acelor taine mai presus de orice înțelegere, determinându-i să pună bazele unor tehnologii avansate, transformându-i în savanți. Tot astfel leadershipul, adaptat la intențiile de accesare a unui fond nou de concepte, modele și teorii, reprezentând din acest punct de vedere un adevărat upgrade conceptual, dar și o realizare pur personală, duce la o amplificare a tendințelor de consum științific, în favoarea unei perpetue evoluții spre modernitate și progres.

Dar pentru ca omul să-și poată demonstra potențialul creativ într-o evoluție plină dinamism și de mutații de ordin cantitativ și calitativ, în conținutul și modul de asigurare a resurselor necesare realizării și implementării unei viziuni consistente despre lume și viață, care stabilește obiective dincolo de obișnuit, el trebuie să devină un Creator. Dornic să traverseze mereu, într-o adevărată goană, câmpul de profunzime a unei fenomenale cunoașteri. Pe care pregătirea sa intelectuală o îngăduie într-un anumit grad.

Un refugiu imaginar este o parte a conștiinței universului, reprezenand singura modalitate de a produce ceva nou din năzuința de a împlini și stăpâni ceva mai mult, mai larg, dintr-un spațiu nedeterminat, fără sfârșit.

Leadership: Poți să găsești izvorul reînnoirii tale în contextul unei viziuni induse de o știință a totalității existenței la nivel de interpretare a unei realități care se desfășoară în mod plenar în activitatea imaginativă?

Pentru a crea posibilitatea unei evoluții adaptate la o lume modernă, omul trebuie să găsească un anumit element dintr-o structură de date, să aplice acel algoritm dintre ideal și realitate ce are o formulă științifică unică, bazată dacă se poate pe cunoașterea apriori a timpului pe care viața, cu multiplele ei coordonate și nuanțe, îl conturează neîncetat.

Să vadă prin acel material de construcție artificial, necesar oricărei creații, un amestec de noi factori de diferențiere a capacităților sale intelectuale, fără a face din creație un fel de *modus operandi* supus logicii riguroase a unui raționament care nu se poate autocrea, învins de concluzia: "Nimic nu se mai poate schimba."

Leadershipul trebuie experimentat ca pe o știință vie care evoluează continuu, ridicat la o justă înțelegere a necesității de a garanta repartizarea echilibrată a unor elemente de anticipație și noutate, combinându-le perfect în relație cu viața. Într-o zonă compusă riguros din analize și fapte care se potrivesc cu pattern-urile unei singure reguli: "Întotdeauna este loc de alte interpretări."

Preferința de a te refugia într-un univers imaginar care să coordoneze totalitatea vieții se lasă exprimată din unghiul receptării unei realități care fascinează și ridică întrebări asupra rostului tău în lume. Ea poate fi conceptualizată prin raportare la știința de a te exprima prin imagini, prin recurgerea la comparații și alte figuri de stil, prin creație filosofică, prin viziune și expresie literară.

Vei deveni **protagonistul unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare** numai atunci când îți vei găsi valoarea în contextul unei viziuni induse de o știință a totalității existenței, care include deopotrivă pozitivul și negativul, manifestându-se prin formele de cunoscut și necunoscut care există în tine și în afara ta. Şi în care ai început să crezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/protagonistul-unei-lumi-determinate-de-punctul-maxim-de-ilu

Protejează-ți imaginea companiei

On Martie 19, 2009

Adaugă un plus de vitalitate leadershipului tău, asigurându-te că elementele lui constitutive sunt realizate și menținute la un nivel de maximă calitate.

Din nou au dat lovitura.

Niște spărgători au reușit să înșele vigilența sistemelor de supraveghere și alarmare și să jefuiască o bancă. Au reușit să sustragă aproape 300.000 de lei din seiful cu valori. Toate ziarele și televiziunile au comentat de zor acest incident, iar poliția se pare că nu a dat de urma infractorilor.

De câte ori apare pe prima pagină a ziarelor un astfel caz nerezolvat imaginea poliției are de suferit. Cum poate exista crima organizată din moment ce poliția este mereu la datorie și își îndeplinește atribuțiile cu multă perseverență și grijă? "Vom face tot ce putem" spun șefii poliției, însă din păcate rezultate palpabile nu prea se prea văd. Din aceasta cauză poliția este tot timpul criticată și învinovățită că este o instituție ineficientă.

Este leadershipul tău un „succedaneu"?

Succedaneul, în limbaj medical, se definește drept produs farmaceutic relativ eficient, în condițiile unei maladii determinate, care însă nu este cel mai indicat să fie prescris. Cu alte cuvinte în lipsa produsului farmaceutic ideal, se prescrie un "medicament" ce prezintă mai puțină încredere - succedaneul.

E necesar ca noi să fim conștienți și de această modalitate: a „succedaneelor" manageriale. Atâta timp cât o companie funcționează haotic și nu obține rezultate mulțumitoare nu poate fi vorba despre performanță în rândul celor ce se află la conducerea ei. E vorba de acea ierarhizare a calităților și defectelor ei, mai mult sau mai puțin categorică, și a ordinii importanței lor pe care uită s-o stabilească managerii – astfel încât să poată implementa măsuri mai eficiente pentru ca rezultatele finale să fie cât mai bune.

Așa cum olarul își modelează figura frământând lutul cu gesturi sigure, oprindu-se să finiseze orice detaliu – tot așa și tu trebuie să incluzi în chip armonios în leadershipul tău acele politici care să nu rămână cu „datorii", asigurându-te că elementele lui constitutive (integritatea, competența, rezistență la corupție, tenacitatea și eficiența) sunt pe deplin realizate și menținute la un nivel de maximă calitate. Aceste elemente vădesc valoarea și spontaneitatea leadershipului tău.

Imaginea care îți decide leadershipul ține de configurarea perspectivei vizavi de ceea ce vrei să auzi despre tine fără să te împotrivești unei controverse create în jurul a ceea ce dă roade în absența ta.

O politică fără datorii reprezintă o reflecție asupra stării de echilibru a instituției sau companiei pe care o conduci, reprezintă intenția ta de a transmite o anumită concepție care să pună accentul asupra creării de valoare - care să genereze încredere și solidaritate.

Tu urmărești în mod sistematic felul cum se înfățișează componentele constitutive ale leadershipului tău? Ești consecvent în a apăra respectarea principiilor care permit promovarea

valorii instituției pe care o conduci? Sau ești un manager slab care explică neîncetat de ce nu merge bine treaba, asigurând pe toată lumea că nu este vina lui?

Integritatea, competența, rezistența la corupție, tenacitatea și eficiența sunt elementele constitutive ale leadershipului tău?

Leadership: Zona experienței tale de utilizare a responsabilității se distinge printr-o încadrare diferită a faptei care te va urmări mereu?

În goana după senzațional sau alteori prezentând parțial sau deformat faptele, ziarele și televiziunile nu fac altceva decât să păteze imaginea anumitor instituții sau organizații. Este corect sau nu, adevărat sau fals, concluziile le trag oamenii care văd știrile și care, încetul cu încetul, încep să-și piardă încrederea în eficacitatea acelor instituții sau companii.

Cu toții judecăm lucrurile la suprafață, după felul în care ne sunt prezentate faptele în mass-media, fără să cunoaștem realitatea în sine. O companie sau o instituție care este bombardată permanent de critici și cuvinte de ocară nu ne va lăsa o impresie prea bună și cu siguranță o vom ocoli.

Ceva trebuie făcut, dar ce? Dacă managerii țin la prestigiul și imaginea companiei pe care o conduc atunci trebuie să acorde mai multă atenție serviciilor pe care le promovează și la modul în care se implică în rezolvarea problemelor. Asta din respect pentru clienții care le oferă încrederea apelând tot timpul la serviciile lor.

Leadershipul este prestanța pe care ți-o dă faptul că ești capabil să accepți compromisul dintre idealul de a servi unei cauze mai înalte și contextul pe care ți-l creezi pentru a nu rămâne cu urmele acuzatoare ale faptelor tale.

Este o vorbă veche care spune: "peștele de la cap se strică". De vină pentru eșecul unei instituții este fără îndoială managerul care nu s-a implicat la timp în rezolvarea problemelor, care nu a fost îndeajuns de abil să-și întemeieze o echipă formată din buni profesioniști care să intervină eficient în situații dificile și care nu a fost capabil să ia măsurile care se cuvin din timp. Toate acestea s-au concretizat într-o imagine publică nefavorabilă care în mod sigur a condus la eșec. Nimic nu este întâmplător, orice cauză are un efect și orice efect are cauza sa.

O imagine de succes atrage după ea succesul. O instituție sau o companie trebuie să fie într-adevăr capabilă să ducă la bun sfârșit misiunea pe care și-o asumă, și să-și creeze o imagine de succes. Însă o imagine de succes nu apare de la sine, ci se construiește în timp cu efort din partea tuturor angajaților.

Concluzie: o instituție sau o companie care dorește să fie respectată trebuie să-și promoveze o imagine cât mai bună, adică să demonstreze că merită încrederea celor care se bazează pe serviciile ei, prin eficacitate și promptitudine.

Reîntorcându-mă la începutul acestui articol, poliția română își va putea crea o imagine mai bună dacă va câștiga lupta cu infractorii și dacă își va concentra eforturile asupra prevenirii infracțiunilor. Dar pentru asta trebuie să-și schimbe metodele de acțiune, astfel încât să apere cu mai multa eficiență interesele și nevoile cetățenilor și să fie în stare să soluționeze problemele în cel mai scurt timp.

De unde știm dacă o instituție sau o companie este de succes? După imaginea pe care o lasă.

Pulsul fermecător al vieții

On Martie 08, 2011

Sporește-ți credibilitatea față de cei cu care interacționezi, construindu-ți leadershipul pe un fond sufletesc consistent.

În numărul 169 al revistei *Cariere* , ne este dezvăluită pe scurt povestea medicului dentist, Roland Hermann, într-o ipostază mai mult decât provocatoare: aceea a unui om care ar merge chiar și până la capătul lumii, acceptând riscurile de rigoare, numai pentru a servi unei cauze nobile.

Amazon, Nepal, Ciad, Bolivia, Guyana sunt câteva din locurile în care neobositul medic român s-a aflat pentru un singur scop: să le dea o mână de ajutor oamenilor cu un nivel de trai foarte scăzut. Lucrul cel mai important pe care Roland l-a învățat în aceste proiecte de voluntariat a fost să prețuiască viața, să respecte oamenii și fie alături de ei în momentele grele. Dorința de a-și trăi viața pentru ceilalți, de a-i vedea sănătoși și fericiți este singura bucurie care îi va încălzi întotdeauna sufletul.

Citind despre meritele sale și despre munca sa, pot spune că Roland Hermann este o persoană demnă de toată admirația prin faptul că adaugă multă semnificație meseriei sale și propriei sale vieți, păstrându-și intact fondul sufletesc și moral care îl conectează de ceilalți oameni.

Leadership: Apartenența ta la un trend de consolidare a nivelului de reprezentativitate este o condiție a ascensiunii sale către cea mai înaltă demnitate a numelui ce-l porți?

Din motive care țin de specificul evoluției societății la acest moment, factorul capital și suplimentarea acestuia tinde tot mai mult spre dobândirea acelei "excelențe exclusiviste" care sprijină idealurile izvorâte din inimă. Cooperare, întrajutorare, voluntariat și bunul exemplu trebuie să fie resursele de bază ale imaginii tale în lume.

Iată, deci, că acele cunoștințe referitoare la înțelegerea principiilor fundamentale ale leadershipului sunt asimilate tot mai mult ca norme de reglementare a vieții a oamenilor, solidaritatea făcându-și tot mai frecvent apariția în diverse zone de business sau de dezvoltare personală.

Libertatea de a te desăvârși prin ceilalți, adoptarea unui tip de gândire și un cod de conduită responsabil față de protecția propriului brand, fac din tine - nu un spectator, nu un străin - ci un erou social, o ființă integrală, un om de virtute. Spre deosebire de "omul de zăpadă" care încearcă să-și impună respectul numai în vremuri reci, așteptând ca toată lumea să-l admire, fără să facă absolut nimic la modul comun.

Tocmai din acest paralelism evolutiv, la interferența dintre responsabilitate și lejeritate în spirit și acțiune, se conturează foarte clar înclinația omului spre leadership, luând la cunoștință și regulile după care el se dezvoltă. Din această specificitate fundamentală decurg toate celelalte particularități care fac din individ o ființă unică, înaintând sub specia celor mai depline implicări în campanii de întrajutorare la un nivel mai înalt de înțelegere a sinelui.

Numele ce-l porți are ca prim centru de greutate acel trend al recunoștinței față de ceea ce vine dintr-o direcție în care nu mai contează când și unde te afli, ci felul cum te simți în timpul unei examinări din perspectiva observatorilor cu care interacționezi.

Lipsa unor principii morale bine definite, neutralitatea etică, alături de individualismul exacerbat, dezvoltat într-o manieră care nu face cinste nimănui, îl determină pe individ să își întărească structura interioară a caracterului sub "un strat gros de zăpadă", care opune rezistență oricărei tendințe de acțiune îndreptate spre sensul unic și definitiv al excelenței.

O evoluție ce poate fi privită ca o explozie de voință și cu efecte incoerente, fără niciun simptom clar, dar susceptibilă la reacții adverse. Iar aceste efecte se intersectează și conflictualizează cu acele structuri de gândire și acțiune care se distanțează de acel prag al recunoașterii absolute, dar nefondate pe un suport faptic credibil și suficient.

Un fulg de zăpada se formează din combinația mai multor cristale de gheață, dar asta nu îl transformă într-un diamant.

Leadershipul este o impresionantă aventură în căutarea unor noi tărâmuri ale artei, a cărei savoare este degustată doar de călătorii care acceptă răspunderea de a-și modela caracterul - căutând prin intermediul modului lor unic de a fi, prin tendința lor de prețuire, acceptul societății care nu pretinde ignoranța.

Măsura leadershipului tău e dată de modul în care te concentrezi asupra idealurilor tale în timpul unui slalom continuu pe granița dintre evenimentele vieții și performanța de a le controla?

Pregătirea pentru crearea unei relații pozitive și sănătoase începe cu implicarea ta în sprijinirea unei cauze nobile. Încercând să vezi lumea prin filtrul unei sensibilități aparte vizavi de nevoile și necesitățile oamenilor, dând ascultare vocii acelea din spatele minții care îți șoptește neîncetat să nu rămâi indiferent la suferințele lor vei menține sub control percepția lor asupra abilităților tale de a-i influența.

Pentru a-i influența pe oameni trebuie să ocupi un loc în sufletul lor. Şi vei reuși acest lucru doar acaparându-i pe toți cu sentimente unice de afecțiune.

"Nu tot ceea ce poate fi măsurat contează, și nu tot ceea ce contează poate fi măsurat" , spunea odată Albert Einstein.

În leadership un singur lucru contează și care în același timp poate fi măsurat: credibilitatea. Ești credibil doar dacă ești înzestrat cu acea însușire a oamenilor însuflețiți de un înalt patriotism, care manifestă un interes real pentru ceilalți.

Așa cum un pictor urmărește să sublinieze prin lumină și umbră individualitatea fiecărui obiect aflat în spațiu, tot așa și tu, ca lider, trebuie să urmărești să subliniezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului tău deosebit, în virtutea acelui sentiment de noblețe care îți pune în valoare frumusețea interioară.

Performanța de a controla un eveniment depinde de modul în care te prezinți într-o situație în care poți acționa liber chiar și atunci când ai de pierdut ceva.

Așa cum bine preciza cineva: *"Dacă ai de pierdut ceva important ce nu poți recâștiga, da, atunci ai motive să stai în dubii dacă să faci sau nu un pas neprevăzut în viață."*

Pulsul fermecător al vieții este dat de fondul tău sufletesc care te menține mereu viu, care e mereu prezent undeva în adâncul ființei tale și care te îndeamnă să iei atitudine și să nu stai

cu mâinile în sân atunci când cineva are nevoie de ajutor.

Leadershipul tău va căpăta o semnificație pozitivă, îți vei spori credibilitatea față de cei cu care interacționezi și vei fi iubit doar dacă pulsul vieții tale se va menține mereu ridicat. Accelerează-ți pulsul vieții implicându-te personal în sprijinirea unei cauze nobile care să-ți aducă satisfacții morale, și care să merite tot respectul și susținerea oamenilor.

Concluzie: Un leadership de calitate nu este cel autoimpus din dorința de a ascensiona pe plan social, ci cel ce izvorăște din adâncul sufletului ca urmare a unei dorințe de a le acorda ajutorul celor aflați în derivă sau a celor aflați în imposibilitatea de a avea un mod de acțiune unitar și eficient. Astfel îți sporești credibilitatea în fața celora cu care interacționezi și doar așa îți accelerezi pulsul fermecător al propriei tale vieți, obținând satisfacții din tot ceea ce faci.

Source: https://neculaifantanaru.com/pulsul-fermecator-al-vietii.html

Punctul cel mai nordic al solidarității

On Martie 13, 2009

Câștigă devotamentul oamenilor, aliniindu-ți valorile la așteptările lor.

M-am gândit deseori la această povestioară pe care unul din profesorii din facultate a spus-o la unul din cursurile sale:

Un mare om de afaceri moare și ajunge la porțile raiului. O speranță nebănuită îl cuprinse. Tânjea după bine și frumos.

Este întâmpinat de sfântul Petru, care îl întreabă:

- Cum ai făcut averea?

Brusc, toate nădejdile i-au fost zdrobite, trecând pe neașteptate de la calm la furie. Căci trebuia să spună adevărul, și să aibă curajul să înfrunte cu demnitate decizia finala de care depindea fericirea sau nefericirea lui.

- Pai, spuse apoi omul cu un glas ce ar fi înmuiat chiar și inimile împietrite, am luat o mica parte de la ceilalți oameni, apoi i-am investit în afaceri imobiliare…

- Cum i-ai luat? întreabă sfântul Petru.

- Păi, vedeți, am „împrumutat" de la ei…pentru o perioadă mai lungă de timp.

- Şi le-ai dat înapoi banii, cu dobândă? a fost întrebarea finală a sfântului Petru.

Leadership: Poți să te bazezi pe asemănarea dintre ceea ce modelezi prin intențiile tale și povestea pe care o imaginezi ca să-ți ascunzi intențiile, încât să nu te încarci cu presupuneri care încalcă prezumția de nevinovăție?

Ne bazăm reușita pe propriile noastre presupuneri, ne punem încrederea în convingerile noastre, chiar dacă ele nu corespund valorilor și așteptărilor celorlalți. Este oare de acceptat ca drumul pe care îl străbatem spre atingerea scopurilor alese să ocolească (sau să se desprindă) de toți aceia care au contribuit direct, sau indirect, la reușita noastră? În final, toate fărădelegile sunt pedepsite într-o formă sau alta.

Lumea nu este infinită, și ea nu se oprește la tine, ci la ceilalți, la toți aceia care ți-au pus la dispoziție mijloacele care să te ajute să reușești. Acesta este mesajul poveștii de mai sus. În devenirea noastră ca lideri trebuie să ne centrăm gândirea și faptele în jurul unui nucleu comun către care converg convingerile și valorile celorlalți: solidaritatea, libertatea și dreptatea.

Trebuie să adoptăm acea gândire, acea atitudine și acele decizii bazate pe dorința de revanșă față de ceilalți, fiindcă în subconștientul nostru va rămâne mereu acea sămânță de adevăr pe care nu-o vom putea ascunde niciodată: n-am fi reușit de unii singuri.

Leadership: Poți să exprimi o clarificare interioară ce consolidează Eul în opoziție cu lumea exterioară, fără să suferi din cauza sentimentului premonitoriu al detectării unei culpabilități neasumate și sfidate printr-o incapacitate a introspecției?

Un personaj dintr-o operă celebră a scriitorului Boleslaw Prus făcea următoarea remarcă: *„Nechibzuit ar fi acela care ar socoti că nu-mi sunt cunoscute toate greutățile puse pe talgerele cântarului."* Cât este de adevărat ! Pentru a-ți liniști ego-ul, trebuie să trăiești experienta faptului că da, îți poți asuma consecințele, fără să suferi din cauza unei dorințe neasumate. Nu trebuie să suferi din cauza sentimentului premonitoriu al detectării unei culpabilități neasumate și sfidate printr-o incapacitate a introspecției.

Reușita noastră în leadership este precum o balanță. Recompensele pe care le obținem sunt contrabalansate de cele pe care le oferim celorlalți. Suntem datori să dăm dobânda care li se cuvine celor care ne-au netezit drumul spre performanță.

Așa cum la aparatele foto digitale marca Canon, funcția "Zoom Flaming Assist" ajută utilizatorii să urmărească subiecții aflați la distanță sau în mișcare atunci când se utilizează cu zoom-ul extins – tot așa un leadership bazat pe solidaritate te ajută să-ți urmărești conduita morală pe care o ai atunci când îți utilizezi calitățile și abilitățile în scopul obținerii recunoașterii și respectului celor din jur.

Principiile după care îți ghidezi leadershipul sunt ca un teritoriu necercetat. Mai întâi trebuie să investighezi traseul pe care îl parcurgi spre inimile oamenilor, și după aia să te lansezi în carieră. Iar în încercarea ta de a ajunge într-o poziție mai înaltă, gândește-te mereu la „dobânda" pe care o vei avea de rambursat celorlalți. Vei reușit să câștigi devotamentul oamenilor doar dacă îți aliniezi valorile la așteptările lor.

A exprima o clarificare interioară ce consolidază Eul în opoziție cu lumea exterioară, înseamnă de fapt să-ți faci o confesiune: "tot ce reușesc să realizez nu trebuie să îndepărtez prin obligația de a da explicații".

Punctul cel mai nordic al solidarității este punctul de referință după care se măsoară capacitatea ta de a te raporta la ceilalți. Fă-ți timp, și încearcă să privești cu ochi critic activitățile pe care le întreprinzi, dovedind că ai caracter și o mentalitate bazată pe solidaritate, altfel nu vei însemna nimic pentru cei din jurul tău.

Concluzie: Unul singur a fost Atlas ce a putut să țină singur Pământul pe umerii lui. În realitate trebuie să știm să ne facem colaboratori, adepți și susținători, pentru a nu porni singuri pe drumul greu spre performanță. Şi, o dată ce i-am găsit și ne-au însoțit ajutându-ne să ne atingem scopul, să nu uităm să le fim și recunoscători și să știm să ne și revanșăm față de ei.

Alegând calea dreaptă și însoțitori de nădejde, probabilitatea de a ne atinge scopul este foarte mare. Iar dacă știm să răsplătim încrederea și loialitatea celor care ne-am ajutat, înseamnă că am câștigat și prieteni adevărați pe care ne putem baza oricând.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-cel-mai-nordic-al-solidaritatii.html

Punctul de pornire în drumul spre desăvârșire

On Aprilie 20, 2009

Explorează-ți personalitatea în profunzimea sa identificând acele valori și convingeri care fac din tine un lider adevărat.

Mi-a atras atenția un pasaj din romanul „ *Doctorul Misterios* " de Alexandre Dumas care pune bine în evidență limitele, dar și calitățile unui lider.

Priceputul doctor Jacques Merey, din orașul Argenton, este anunțat în mod neașteptat că a fost numit deputat la Convenție, ceea ce însemna că trebuia să plece la Paris ca să se ocupe de problemele Franței care traversa o perioadă de profund declin și frământări, și deci însemna să-i părăsească pe cei dragi. Însă Jacques nu vroia să accepte mandatul oferit, fiindcă nu se credea demn de această responsabilitate.

Dintr-o dată, cineva din mulțimea strânsă în jurul doctorului, exclamă:

- Ţi-ai face datoria, de la care lipsești astăzi, Jacques Merey? Nu ai fost înzestrat cu o inteligență superioară și cu o cultură considerabilă, ca să te îngropi într-un oraș de provincie, în timp ce Parisul, creierul Franței, luptă pentru libertate. Tu poți fi unul dintre cei care vor striga omenirii: „Franța este liberă ! " Şi tu refuzi ! Jacques Merey, îți spun, treci pe lângă o glorie nemuritoare ca un orb pe lângă o comoară. Jacques Merey, Franța putea să te cinstească, ea te va disprețui; putea să te binecuvânteze, dar te va blestema !

Leadership: Profilul global al personalității tale este o expresie cantitativ-calitativă a totalității experiențelor pe care le trăiești printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependența în care te afli?

Desăvârșirea liderului se referă atingerea nivelului cel mai de sus de umanitate, în care s-au păstrat intacte valorile morale (bunătatea, infelegerea, generozitatea, adevărul, binele, credința), el ajungând să împărtășească emoția atașată de un eveniment important care poate marca lumea. Altfel spus, desăvârșirea este rezultatul unei trăsături de personalitate care reflectă structura motivațională a liderului în situații croite să arate că doar de el depinde succesul unui eveniment.

Un lider bun joacă întotdeauna un rol important în viața oamenilor, însă nu întotdeauna un lider este pregătit pentru schimbarea pe care trebuie s-o facă în propria persoană, în propria viață, în propriile percepții și gânduri, în propriile sale interese pentru a concura la proba definitorie a devenirii, a desăvârșirii sale. Un asemenea lider își trăiește experiențele de viață printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependența în care se află (dependența de a fi mereu în control), fiindcă ajunge să se lase condus de instinctul apartenenței la umanitate, la spiritul civic din el însuși.

Ca să poți îndeplini o misiune, ca să accepți despărțirea de vechiul model de gândire, ca să deschizi calea spre o mai bună aliniere la așteptările celorlalți, ai de ales între două drumuri: unul care întâlnește inamicul, celălalt care trece la vedere prin fața inamicului. Inamicul tău numărul unu, care poate împiedica leadershipul tău să se dezvolte, este "convingerea" bine înrădăcinată în mintea și în sufletul tău că nu vei putea să te impui într-o situație delicată, că nu vei putea să-ți impui personalitatea în fața acelora care te-au ales și te susțin în încercarea ta de a-i călăuzi spre un viitor ambițios.

Acest inamic îl poți evita sau îl poți înfrunta cu mult curaj și determinare. Dacă convingerea ta nu coincide 100% cu cea a majorității oamenilor, atunci leadershipul tău nu se va putea îndrepta spre o dezvoltare sănătoasă și durabilă. Reușita în leadership este în primul rând o călătorie interioară care îți pune la încercare sentimentele și credința, care îți zguduie toate certitudinile și te provoacă să-ți depășești limitele impuse de voința ta, de capacitățile tale de a lua decizii și de a soluționa probleme; este o călătorie care te va călăuzi spre măreție și care îți va lumina calea spre o mai bună cunoaștere de sine.

Profilul global al unei personalități distincte se constituie ca o îmbinare dintre măreție și năzuință, pe fondul autenticității în a reacționa ca un factor cauzal în fața evenimentelor majore, nu ca un "automat" la cerințelor celorlalți.

Adevăratul tău potențial tău de lider iese la iveală atunci când îți exprimi intenția de a-ți duce la capăt misiunea ce ți-a fost încredințată. Jacques Merey a acceptat până la urmă chemarea oamenilor și a dovedit, în ciuda propriilor suspiciuni, că este pregătit pentru asta. Rolul lui a fost unul hotărâtor. El a reușit să demonstreze că are capacitatea de a atinge țeluri deosebite, că este curajos și foarte abil în a urma căile dure și complexe spre noi performanțe.

Punctul de pornire în drumul spre desăvârșirea leadershipului sugerează acea hotărâre pe care o iei din convingerea că ai putea să le fii de folos celorlalți. Leadershipul este un drum pe care îl urmezi pe propriul tău risc și care începe de la tine, de la punctul în care te-ai decis că este momentul să preiei frâiele conducerii pentru că ești persoana cea mai potrivită pentru a-i ghida pe ceilalți spre un scop comun.

Dar pentru asta trebuie să ai o motivație intrinsecă, trebuie să-ți schimbi starea de spirit, să te pui singur în valoare, să ieși din vechile structuri de a gândi, să miști lucrurile în cel mai elegant și mai eficient mod posibil, și să ai dorința să deschizi drumuri spre un viitor cât mai bun.

Așa cum punctul de pornire al oricărei afaceri îl constituie identificarea și furnizarea beneficiilor pentru toți clienții (mai bine decât concurența) – tot așa punctul de pornire al evoluției leadershipului tău îl constituie identificarea acelor valori și convingeri care te transformă, dintr-un om obișnuit, un lider desăvârșit, furnizându-le oamenilor acea cantitate de încredere de care au atâta nevoie ca să-și hrănească speranțele spre mai bine.

Leadershipul urmărește punerea în evidență a importanței raportării evenimentelor la o relație cauzală între personalitatea individului și potențialul de a fi un răspuns pozitiv la provocările impuse de dinamica și schimbările lumii.

Concluzie: Punctul de pornire în leadership constă în identificarea scopului acestuia ce se bazează pe o motivație lăuntrică a liderului care în urma unei analize profunde a competențelor și abilităților sale acceptă, fiind susținut de oameni, să pornească pe căile dure și spinoase de obținere a unor performanțe înalte (învingând concurența) spre atingerea obiectivelor propuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-de-pornire-in-drumul-spre-desavarsire.html

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume (II)

On Februarie 01, 2013

Contribuie cu idei și sugestii la reprezentarea simbolică a "Omului Nou", trecând toate experiențele de creație prin prisma analizei personale.

O necesitate, un experiment? În articolul precedent vă spuneam că Harold J. Morowitz a încercat să evalueze în monedă valoarea unui om la prețul cataloagelor de produse biochimice. La rândul meu, am încercat să recreez lumea și universul prin promovarea unei viziuni alternative.

Singurul lucru care mă separa de acest biofizician, pentru că totdeauna se face o comparație între două minți ieșite din comun, între două imagini mentale care orientează contactele culturale și le determină conținutul, este că eu întotdeauna mi-am folosit stiloul și cerneala pentru a contura o realitate, fără să mă raportez la valoarea unei constante de tip referință.

Tu cum poți evalua ponderea progresului tău? Prin ce se definește viziunea ta? Printr-o contestare a prezentului real? Cum poți să reprezinți cu precizie "culoarea locală" a propriei tale opere? Te îndrepți spre o destinație neașteptată, inaccesibilă celorlalți aspiranți la statutul de lider? Ce ești tu în sânul marelui curs al tranziției spre desăvârșire, care se scurge de la un infinit la altul?

Este așa de lejer să tragi draperiile și să-ți limitezi orizonturile, spunea cineva. Însă desăvârșirea în leadership se realizează atunci când dai frâu liber acestor trei constante ale tale, viziunea, imaginația, creativitatea, nucleul transformării tale, cheia progresului tău, demonstrarea adevărată a magnitudinii influenței imense ce o are "doctrina" ta asupra societății umane moderne.

Leadership: Ce se întâmplă dincolo de preferințele tale pentru un anumit stil de gândire și cum te raportezi la valoarea supremă care ar putea să dea sens vieții tale, încât să păstrezi cea mai importantă constantă a performanțelor tale?

Dacă aș vrea să-mi definesc viziunea, mi-aș redirecționa atenția la ce scria pe blogul personal jurnalista Raluca Rebedea Zenga, soția celebrului fotbalist italian Walter Zenga. Ea spunea următoarele: " *Nimic nu este mai plăcut decât să amesteci culori pe o paletă, să vezi pigmentul migrând în fuziuni spectaculoase, oglindind perfect imaginea care o avem în minte.* "

Lipsa de performanță în artă se datorează parțial imposibilității de a "amesteca culorile" într-o singură creație, pe o singură suprafață, pentru a obține o compoziție unitară.

De fapt, ceea ce caracterizează un stil artistic de mare valoare este chiar stilul de gândire pe care îl folosești în mod uzual pentru a explica și exprima realitatea: putere, rațiune, interes, calitate. Iar în spatele preferințelor pentru acest stil stau experiențele de creație trecute prin prisma analizei personale, prin reprezentarea simbolică a "Omului Nou" sau prin modificarea finalului unor acțiuni prin intermediul unei metafore sau hiperbole.

Leadership: Cum arată pentru tine orizontul de înaintare în progres, perceput prin prisma unei trăiri intense a aspirației spre absolut?

Valoarea supremă pe care un om de știință o poate da sensului vieții sale rezidă din îndrăzneala cu care exprimă cuvântul "toleranță" în redarea oricărui orizont de înaintare pe calea progresului, fără să condamne virtutea de a face o simbioză între imaginație și inovare.

Experiențele sale de creație, ce se constituie în scheme sau tipare de gândire utilizate pentru a percepe, înțelege și interpreta realitatea, păstrează cea mai importantă constantă a performanțelor sale: capacitatea de a vedea mai departe decât alții și de a verifica adevărul premiselor pe care se bazează demonstrațiile sale de viziune.

Leadership: Poți să-ți definești viziunea prin intermediul unei descoperiri care s-ar prezenta la prima vedere unitară în ceea ce privește contextul ei de interpretare, astfel încât rațiunea ta să se ridice deasupra percepției comune a lumii?

Fii ca unul din marile spirite inovatoare: menține-te în plutonul fruntaș al performerilor. Lasă-ți străbătută mentalitatea de acea singură putere activă în creștere exponențial: deschiderea la nou. Nu te subordona unui sistem de gândire convențional, cu ramificații subțiri, *dense et inégale* . În leadership contează viziunea pe care ți-o plăsmuiești din vise, nu cea plăsmuită din dezvoltarea unor teorii științifice doar de dragul de a-ți dovedi că ai un IQ de geniu.

Adaptează-ți "meniul" leadershipului pentru a corespunde unor aspirații și preferințe tot mai largi, mai puțin clasice, mai apropiate de viitor. Adaugă în permanență noi din ingrediente viziunii tale, puțin piper sau, după gust, puțină scorțișoară, fă-o mai picantă sau mai dulce. Aruncă o lumină nouă asupra fundamentelor și principiilor cu care îți însămânțezi leadershipul prin intermediul descoperirilor care s-ar prezenta la prima vedere unitare în ceea ce privește contextul de interpretare a viziunii.

O astfel de interpretare a viziunii poate fi formulată în felul următor: "Rămâi fidel imaginii pe care o ai despre tine însuți într-un viitor căruia îi aparții prin afinitatea față de exigențele unei gândiri autonome."

Rațiunea ta se poate ridica deasupra percepției comune a lumii dacă ea îndrăznește să se constituie ca un alt tipar de trezire la o realitate de care se ia act prin intuiția sensibilă, în favoarea imaginarului care în intensitatea-i crescândă prinde treptat conturul unei lecții de izbândă asupra imposibilului (sub protecția unei povești nemuritoare).

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume simbolizează cel mai însemnat pas spre viitor, simbolul progresului tău profesional, ceea ce îți poate redimensiona propriile limite. O părticică a unei alchimii ale cărei secrete bine păstrate ies la iveală după ce te deprinzi cu "noul și necunoscutul". Este compensația de care ai nevoie față de sentimentul de "părăsire" a unei realități unanim acceptate.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-maxim-al-instrainarii-omului-de-lume-II.html

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume (I)

On Februarie 01, 2013

Pornește în căutarea unei noi dimensiuni de înțelegere și cunoaștere a leadershipului, fără să te subordonezi unui sistem de referință convențional.

Îți amintești de acel biochimist, Harold J. Morowitz, care a avut curiozitatea să calculeze costul unui om, tradus în materialele componente, la prețul cataloagelor de produse biochimice? Un gram de om costa în medie 245,54 dolari, în timp de organismul întreg costa aproximativ șase milioane de dolari.

Acest calcul îndoielnic (pentru unii aberant, dar totuși plauzibil din punct de vedere medical sau științific) a biochimistului nostru, care s-a restrâns la domeniul său specific, se asemăna cumva cu schema mea de gândire. Pe baza acesteia mi-am modelat o lume a cantității și măsurii, mai ales fundamentele unei noi abordări a relației dintre epistemologie și ontologie din perspectiva costului pe care îl implică apariția unei noi creații. Tot atât de "împodobit" de calcule și previziuni eram și eu.

La mine calculul cuprindea în sine mai mult decât atât: el cuprindea toate scenariile posibile de viitor a existenței mele organizată sub umbrela unei gândiri specifice matematicianului care încearcă să demonstreze că o anumită ecuație poate fi rezolvată printr-o formulă algebrică. Totuși, eu nu încercam să evaluez în monedă valoarea unui om, ci încercam să recreez lumea și universul prin promovarea unei viziuni alternative.

O utopie, o naivitate sau o customizare a realității? O necesitate, un experiment, ceva la care te poți gândi fără să ai senzația că ar trebui să ceri o aprobare?

Ştiința cere răspunsuri, dar mai întâi de toate ea pune întrebări. Aș fi putut eu oare să reprezint cu precizie ceea ce nu putea să existe, iluzia, culoarea locală a propriei mele opere, două lumi imaginate, trecute prin același malaxor al analizei și detaliului, dar total diferite? Două lumi paralele, bine conturate, definitivate, adaptate pentru a corespunde propriilor mele aspirații și preferințe?

Leadership: Ești preocupat de experiența de a te simți înțeles în profunzimea unei lumi create după propriile reguli, o lume a ta, care însă te obligă să integrezi în ea viziunea realității de care tinzi să te îndepărtezi?

Eram fascinat de mirajul unor lumi noi ale științei. Lumi care puteau să prindă viață, urmând a fi explorate liber numai de acele conștiințe care nu s-au subordonat unui sistem de gândire convențional, cu ramificații subțiri, *dense et inégale* . Lumi pregătite pentru o dezvoltare progresivă, întrepătrunse de un alt gen de cunoaștere, de o energie universală stocată într-un condensator intercalat într-un circuit continuu de percepții și perspective, reprezentări, funcții bine definite între ele, având un numitor comun: deschiderea spre nou.

Lumi total inaccesibile oamenilor obișnuiți, tangibile doar marilor dezvoltatori, alchimiștilor, acelor *desperados* ai progresului și ai evoluției rapide, blindați cu puterea de a transforma elementele obscure în structuri clare, promițătoare. Lumi aprobate, cuprinse cu mintea doar de marile spirite inovatoare care s-au menținut în plutonul fruntaș al performerilor.

Adesea, mă încurcam în combinații inevitabil compromițătoare, de natură ideologică, spirituală sau umană. Tendința exagerată în căutarea unei alte dimensiuni de înțelegere și

cunoaștere. Înfăptuirea unui ideal intelectual, ascuțit la fel ca o sabie, cu urmări neașteptate, relative – dulci și amăgitoare, dar cu potențial distructiv, într-un prezent atemporal.

Ştiința este o parte a magiei de a-ți cunoaște și depăși limitele, cu riscul de a te pierde în amănunte, într-o multitudine de informații, într-o realitate virtuală, în valurile interpretărilor. Deci trebuie să menții o administrare bună a fondului de inovații a cărei valoare principală să fie predictibilitatea.

Iar realitatea de care tinzi să te îndepărtezi prin actul de creație nu poate fi niciodată pusă la edificiul iluziei, căci ea te privește din unghiul prezentului, din unghiul convingerilor pe care ți le respecți până la capăt și are un anumit "câmp vizual" în ceea ce privește impresiile, emoțiile, senzațiile, părerile pe care ți le faci, clipă de clipă, despre lume, viață, schimbare și visuri.

Te poți constitui drept o autoritate în domeniul conducerii prin faptul că nu valorezi doar prin ceea ce ești sau devii, ci și prin descoperirea a ceea ce însemni într-un proces al creației absolute?

Într-un proces al creației absolute, în care numai Dumnezeu mi-ar fi putut deveni partener, riscam să cad într-un soi de admirație împinsă la extrem față de tot ce înseamnă schimbare, față de tot ce e fragil, amenințat, unic. Forma mea de exprimare în limbaj științific, considerându-mă adeptul unei viziuni unice și plină de ficțiune, era de asemenea foarte alambicată, înțeleasă numai de un spirit pătrunzător care poate zdrobi orice adversitate în lupta cu acea nuanță de umbră care pune la respect pe oricine îndrăznește să se împotrivească ideilor sale.

Ceva învelit în tăcere. Un licăr de lumină apărea în imaginația mea, mă bântuia, mă îmboldea cu o energie irezistibilă spre o destinație neașteptată, inaccesibilă. Eram dezorientat de umbra perfecțiunii ce contorsiona pe alocuri noțiunea adevărului, oferind o imagine superficială și incompletă a realității. Ştiința îmi apărea în fața ochilor drept etajul cel mai de sus al unei cunoașteri confecționate din legile și principiile unei vechi înțelepciuni care spune că orice lucru are două toarte de care poate fi purtat: una de care e greu de dus, alta de care e ușor (depinde de ce vrei să faci cu el și ce întrebuințare îi oferi).

O descoperire care arunca o lumină nouă asupra fundamentelor și principiilor pe care le susțineam, un număr mare de lumi putând a fi cuprinse de orizontul meu. Redimensionarea propriilor mele limite, o părticică a unei alchimii ale cărei secrete năzuiam să le stăpânesc întru-totul mă ajuta să descopăr o multitudine de posibilități de dezvoltare, scenarii de viitor bine puse la punct.

Hotărâsem să fac din mine însumi o forță ce ordonează universul pe scara timpului. Era posibil așa ceva?

Leadership: Ce reprezinți în sânul marelui curs al tranziției spre desăvârșire, prin comparație cu imaginea unei viziuni alternative care într-adevăr afectează lumea într-o modalitate practică și concretă?

O întrebare, aparent banală, pe care am adresat-o de mai mult ori la webinariile mele, este aceasta: " *Unde trebuie să te dezvolți, și până la ce nivel?* "

Nu este de-ajuns să-ți dezvolți leadershipul, pentru a putea transforma o companie sau oamenii din jur. La fel cum nu este de ajuns să cunoști fizica și chimia "lumilor spațiale" pentru a ajunge pe lună sau pentru a înțelege tot universul. Îți trebuie puterea de a pune în

practică ceea ce știi sau ceea ce îți imaginezi că poate deveni viitorul.

Altfel, în sânul marelui curs al tranziției spre desăvârșire, te vei raporta la tine ca la un Dumnezeu care ar favoriza o realitate în detrimentul alteia, un Dumnezeu care nu interacționează direct cu omul - ci cu materialul genetic al omului, cu creierul și cu sistemul nervos.

Pentru a face posibil acest salt spre adevărata performanță, spre un " *mai sus* ", spre un " *dincolo* " la nivel de conștiință și de cunoștințe suficient de elevat pentru a putea înțelege leadershipul, trebuie să parcurgi un intensiv proces de schimbare. Unul în care să-ți manifești acea latură măreață, acea calitate care satisface cele mai mari exigențe ale prezentului și viitorului: încercarea, sau mai bine zis spontaneitatea și forța de a crea viziuni inedite. O customizare a realității, dar o necesitate, un experiment, ceva la care tot timpul trebuie să te gândești.

Ca un adevărat front de luptă, orizontul pe care îl scrutezi zilnic, motorul de bază al evoluției individuale, acest reper greu de depășit a tuturor particularităților care te diferențiază de restul lumii, marchează trendul leadershipului și dezvoltării personale.

Orizontul este autoritatea atât de importantă, atât de frecventă în ceea ce privește acceptarea și implementarea unei alternative, a unui alt mod de a percepe " *Acum-ul* ", ralierea la un alt gen de mentalitate - "laterală" cum o numea Edward de Bono, care celorlalți le este străină fiindcă nici măcar nu doresc să o înțeleagă.

Marea ispravă a științei este subsumată viziunii alternative din care se constituie o creație de mare anvergură intelectuală din câmpul unei poziții de putere, chiar dacă această viziune seamănă a rătăcire care deturnează adevăratul sens al existenței noastre.

Viziunea, imaginația, creativitatea, sudarea lor, această fuziune din care rezultă un singur jucător puternic care va beneficia de reale avantaje competitive – *un puissant leadership* , te vor însoți permanent în drumul evolutiv, ascendent, parcurs de la starea obișnuită de funcționare, când nu faci altceva decât să amesteci câteva "culori pe o paletă", până la acea stare de "trezire", când amesteci toate ingredientele și să le condimentezi după gustul propriu.

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume este acel nivel al performanței pe care îl ating oamenii ce cred într-o viziune mult mai vastă, apropiind puncte de vedere divergente ale unor domenii cu care se află în strânsă legătură: știința, tehnica, arhitectura și ingineria. Dar nici nu trebuie să exagerăm, îndepărtându-ne de spiritualitate. Căci așa cum spunea un mare fizician:

"Ştiința fără Spiritualitate este șchioapă, iar Spiritualitatea fără Ştiință este oarbă."

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-maxim-al-instrainarii-omului-de-lume.html

Pune-mi visul la picioare ca să merg cu tine în realitate

On Mai 23, 2021

Încearcă să dai sens unei experiențe intrapsihice strict individuale, încât impactul creației tale să nu se limiteze la observațiile externe asupra realității materiale.

De atâtea ori am încercat să mă împac cu mine însumi, să mă leg de anumite decizii cu potențial pozitiv ce ar fi putut fi luate fără intervenție directă asupra cauzelor și efectelor de natura subiectivă, oricare ar fi acestea. Tot de atâtea ori am încercat să cutreier câmpul cunoașterii asemenea unui artist al penelului care împacă foarte bine două universuri paralele, insistând asupra celor mai delicate suprapuneri cromatice și ideatice, în condițiile în care nu știam nimic despre realism și suprarealism.

Lumea materială reducându-se la culoare, la percepția vizuală și la starea de reverie, am acordat o atenție sporită noțiunii uriașe, profunde, atotcuprinzătoare, care este VISUL, materia unui început de drum artistic, un element esențial al reveriei și al creației, mijlocul primordial de transcendere a concretului. Așa cred, că visul este caracterizat printr-o contopire inefabilă a eului creatorului cu imaginea unei realități transfigurate, aceasta putând fi considerată - de ce nu - imaginea împărăției Cerești.

Şi niciodată nu mi-am putut închipui ceva mai greu de realizat în tot acest *Ustedernharus* , necesitate a stabilirii unei limite între curiozitatea omului și intruziunea sa în spațiul unei subiectivități absolute, decât faptul de a face o artă eliberată de sub presiunea concretului.

Sunt rare cazurile când un Creator vede într-un vis imitația unei realități străpunse de imaginarul unui peisaj al memoriei, reprezentând un scenariu al derulării vreunei acțiuni memorialistice care, dintr-un motiv sau altul, ne impresionează prin vizibilul tuturor celor ce sunt și nu sunt.

Oare asta înseamnă că mi-am acordat o așa mare atenție sufletului, încât să simt și să percep o lume dincolo de familiar, caracterizată de o intensitate care anulează orice tăinuire, dar acceptă orice expresivitate?

Leadership: Îți înțelegi demersul artistic ca pe un continuu exercițiu confesional, într-un dialog sensibil și intens cu o realitate care încă nu a avut loc, dar așteaptă să se întâmple?

Haideți să vă spun ce-am visat: am visat o lume în care arta depindea strict de sugestivitatea unei metafore recurente, cum că gândirea dependentă se desfășura în cercuri, iar gândirea creativă în spirale. În lumea aceasta eu eram un pictor desăvârșit care avea de fiecare dată la dispoziție pânza potrivită, pensula sau culoarea pentru a-și împlini demersul artistic ca pe un continuu exercițiu confesional, într-un dialog sensibil și intens cu universul. Văzându-i pânzele, te transpuneai imediat într-un colț de rai și erai pătruns de calm și liniște sufletească.

Chiar și visul de care mă leagă bibliografia unei gândiri aparte se bazează pe credința într-un ideal de frumusețe neschimbător și transcendent, fiindcă el s-a produs ca o mutație majoră în modul în care sunt comunicate concluziile întâlnirilor cu mine însumi, în altă dimensiune a realității.

Visul arată coordonatele unei imagistici cerebrale, improvizate, de avangardă, arată creșterea

contrastului dintre aparență și esență, dintre ilustrația dispoziției sufletești a omului care se încrede în el însuși și perspectiva temporală a reflecțiilor de pictură în acuarelă. O imagistică nu de puține ori temerară...

Demersul artistic este o metodă de improvizație în care povestitorul și personajele lucrează împreună, simultan, și în care realitatea și visul sunt atât de bine împletite încât cititorul nu reușește sã facã diferența între ele.

Cu un fel de mândrie ascunsă, cu îngăduința profunzimii și a tainei inepuizabile, am exprimat în aceste rânduri un fel de rezumat al trecerii mele în altă realitate, procedeu mistic care în artă se numește *Luisorethis* , sau "reconstrucție a vizibilului în invizibil". Este ca și când mi-aș fi asumat privilegiile unei entități superioare din alt spațiu, sub înfățișarea unui erou numit "spirit de observație cerebral", discret și fin în același timp, de a exista sub stindardele Iluziilor unei lumi fantastice.

Visul este creația unei minți scenaristice care vrea musai să sugereze sau să sublinieze un anumit mesaj. Să fiu în dialog cu vizibilul și să fiu invizibil în planul unui magician ce vrea să stăpânească asupra lumilor superioare și a celor inferioare. Faptul acesta face diferența dintre un stadiu de conștiință expansiv, amortizator, care nu suportă îngrădire, și o formă de imaginație străpunsă de invizibilul unei epopei speciale în care destinele emblematice se proiectează pe un fundal pictat în tonalități calde.

Demersul artistic este o migrare din planul unei orientări extrinseci spre una intrinsecă. Este perimetrul unei figuri emblematice, automat trannspusă într-o creație originală care nu se termină niciodată întrucât tot ceea ce trăiește artistul face parte din planul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Pune-mi visul la picioare ca să merg cu tine în realitate este motto-ul unui artist care vede totul printr-o „lentilă spirituală", recunoscndu-și credința prin acceptarea provocării de a se vedea din perspectiva unei noi dimensiuni de exprimare, de reflecție, frumusețe și "înălțare".

Bine spunea cineva pe un blog: *"Când mergem sau suntem invitați musafiri în sufletul unui artist, putem fi recunoscători că acel om și-a adunat forțele lui interioare și a ales să vină în fața noastră, să le expună. Astfel ne putem bucura de expresivitatea și frumusețea muncii și creației lui."*

Source: https://neculaifantanaru.com/pune-mi-visul-la-picioare-ca-sa-merg-cu-tine-in-realitate.html

Purtătorii de informație

On Octombrie 31, 2015

Cultivă-ți propria cultură științifică după modelul altor vizionari, acționând strict în direcția tendinței de a te remodela pe tine însuți.

Întreaga cultură a lumii, relatează istoricul de film Jay Leyda, a fost pusă în joc pentru fiecare problemă nouă. Şi nu este nicio exagerare aici: pentru una din scene, problema compoziției devine aceea de a arăta spectatorilor cum vedea dramaturgul Ivan Turgenev lucrurile din jurul său. Pentru aceasta, marele regizor Eisenstein decortică stilul scriitorului, îi caută sursele, mecanismul de creație, și transpune în cifrul expresiei plastice, viziunea lui.

Într-o secvență, țăranii care așteaptă și ascultă preiau atitudinile și chiar iluminarea violentă a apostolilor care ascultă și așteaptă, din picturile spaniolilor târzii. O splendidă broderie aduce cu sine parcă compoziția unui Vermeer. Astăzi există pasaje în film în care o cultură enciclopedică a fost atât de integral contopită în cinematografie, încât aceasta nu-ți poate aminti de nimic altceva decât de Eisenstein. ***

Leadership: Păstrezi niște repere de comparație cu alți vectori ai descoperirilor științifice, judecându-ți opera prin propriile experiențe de abordare a compoziției ei?

E o cale destul de grea să încerci să creezi o sferă de influență în cadrul interacțiunii cu alți artiști, bine sudată în jurul tendințelor de acceptare a unor noi abordări în susținerea creației personale. E greu să pui o întreagă cultură a lumii în jocul reconfigurării viziunii personale. Dar întotdeauna un consumator de știință veritabil își urmează propriul traseu de formare a unui stil de creație, particularizându-se prin contopirea cu alți reprezentanți de același gen.

Din contopirea a două idei reiese o a treia idee. Iar o cultură enciclopedică atât de integral contopită în creație, la care ajungi prin încercarea de a-ți fundamenta concepțiile teoretice pe baza informațiilor acumulate din suma experiențelor dobândite de alții, se poate se manifesta ca o reacție în lanț ce produce efecte pe termen îndelungat. Ea va duce la declanșarea unei explozii de direcții în domeniu.

Patru vectori de comparație sunt necesari pentru a configura un stil de creație unitar: cuvântul, imaginea, interpretarea rezultatului final și modalitatea de transmitere a adevărului pe care se sprijină întrega construcție conceptuală a unei experiențe dominante. Iar reperele de comparație cu acești vectori sunt: trăsăturile prin care se definește personajul, felul în care povestea lui exprimă suferință sau bucurie, modul cum sunt plasate scenele pe un fundal cât mai viu.

Regizorii cei mai de seamă au acumulat chibzuința de a crea o poveste înainte de a experimenta trăirile unei opere de artă și de a aprecia o interpretare artistică înainte de a se inspira dintr-o anumită temă sau situație.

Poți să păstrezi niște repere de comparație cu alți purtător de informație, creându-ți ulterior propriul nivel de a te autoaprecia, de a te considera "sarcină de îndeplinit", prin exersarea unor modalități noi de exprimare și formule noi de creație. Dar asta poate presupune să-ți judeci opera prin propriile experiențe de abordare a compoziției ei, ceea ce reprezintă o abatere de la normele leadershipului participativ - „think in the mindset of others" - atunci când vine vorba de a oferi conținut.

Experiențele de abordare a compoziției unei opere, sub hazardul aglomerări aleatorii de amănunte, țin de locul pe care îl ocupă personajul într-un anume timp și spațiu, făcându-l să treacă printr-o serie de aventuri legate de evenimente reale, dintr-o necesitate obiectivă de a crea premisele unei parcurgeri facile a unei vaste biografii. Liderul este totodată un purtător de informație alimentat dintr-o sursă străină ce trebuie etichetată ca „contopitoare", spre deosebire de altele care nu sunt la înălțimea chemării sale.

Chemarea de a se lega la bornele unei surse de informație științifică, corectă, sintetizată, ordonată, este asemenea unui receptor care extrage semnale utile din undele radio primite, transformându-le într-o formă care prevede utilizarea informațiilor conținute în acesta.

Cultura științifică de care dă dovadă un regizor ține de felul în care sunt dispuse elementele imaginii într-un tablou, astfel încât să se echilibreze între ele sub forma unei lumi de personaje menite să supraviețuiască întâmplărilor "de atunci" și "de acum".

Purtătorii de informație sunt toți acei indivizi, străluciți prin însușirea de a da viață unor tendințe noi în domeniul de activitate, care acționează în direcția dezvoltării și afirmării unei culturi și compoziții științifice aparte, provenite atât din activitatea lor creație cât și din experiențele altora.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Puterea de a fi prezent în propria capodoperă

On Martie 25, 2024

Valoarea pe care o atribui activității tale este constituită de ponderea decisivă acordată efortului născător de un imbold care transformă fiecare pas într-un act al înțelegerii de sine.

Sora mea, Oana Fântânaru, a câștigat încă o medalie la concursul recent de Running care, adăugată celorlalte medalii câștigate în ultimii ani, fac din ea mândria cu care îmi ridic propriile standarde. Bine că se țin în lanț aceste succese, atât de remarcabile prin perseverență și angajamentul lor, în linie cu depășirea oricărui obstacol de natură fizică sau mentală, făcând să se nască un soi de *Inseloratae Endiogat Ishitiscur*, o eliberare de constrângerile sociale și o invitație la explorarea nelimitată a libertății.

Cu ușurință, cu claritate în identificarea simțirii, îmi dau seama că sângele care-i alimentează mușchii într-un efort fizic intens, rodul unui metabolism eficient și a unei oxigenări adecvate, curge fără restricții, nu-și întrerupe ritmul nici chiar atunci când se acordă premiile, pentru că pasiunea nu cunoaște pauze. Da, este sora mea, sânge din sângele meu, imboldul nostru provenind din linia unui artist care își pictează viața cu culorile îndrăznețe ale pasiunii. Iar dacă artistul din noi își exprimă eforturile în mod sublim, printr-un soi de umanism care îmbrățișează fiecare detaliu, atunci flacăra care animă fiecare gest, făcând mușchii să danseze subtil, devine raza tămăduitoare a râvnei noastre, îndrumându-ne către potențialul nostru maxim.

Așa cum un pictor posedă darul de a imprima materiei picturale sugestia unei identități de substanță cu materializarea obiectului, într-o configurare sintetică a formelor, tot astfel alergătorul își etalează abilitățile, îmbinând armonios corpul și pasul, pentru a crea o imagine vie și puternică a determinării sale. Nu doar că, prin efort intens, Oana se eliberează în mod neobișnuit de constrângeri, și nu lasă piatră de piatră din interiorul ei să se clatine, dar conferă luptei interioare o identitate supremă, de genul: "o pasăre fenix renăscând din propria cenușă".

Leadership: Poți crea o artă interactivă care să invite la participare activă și la o implicare personală a publicului, transformându-ți parcursul artistic dintr-o simplă privire într-o colaborare directă și creativă, în care fiecare devine co-creator al operei de artă?

Sora mea, Oana Fântânaru, are un suflet de artist înainte de a fi o devotată alergătoare, deoarece pasiunea ei este frumosul pe care îl exprimă la fiecare pas, prin atitudine și prin energia pe care o emană. Arta o parte a provocării de a se regăsi pe sine în fiecare pas al cursei, ca și cum ar fi parte dintr-un tablou viu, revărsându-se dincolo de limitele sportului, într-un *destino fatto per volgere il volto a colui che ha saputo cambiarne il corso a suo vantaggio*.

Şi numai observând tensiunea și dedicarea ei în timpul competiției, potențialul ei de a deveni ceva puternic, și în același timp estetic, ar putea înțelege complexitatea psihologică din spatele performanței sale.

Mereu și mereu, sora mea își tempereazǎ nervii în fața competiției, iar tensiunea ei pare contopită într-o unică entitate *Phoraaziel Ohatarrem Ethisitian*, adică, frumusețea răspunde vibrațiilor divine din suflet cu aceeași sensibilitate cu care pictorul atinge paleta de culori, fără să simtă vreo constrângere.

Leadership: Contextul în care te regăsești aduce în lumină importanța controlului emoțional și a clarității obiectivelor pentru atingerea succesului urmărit, doar dacă este marcat de o interdependență reciprocă între două entități mobilizatoare?

Este aproape imposibil să nu asist la o dedublare a personalității, căci jumătate din cugetul și comportamentul ei par condiționate de incertitudinea rezultatului final, deci de o așteptare plină de speranță, cu excepția împrejurării în care obiectivul final este clar definit. Iar cealaltă jumătate, purtătoare de torța idealurilor artistice sublime, manifestată doar prin expresivitate, pulsând ca o inimă incandescentă, se contopește printr-o afinitate născută din stele.

Trebuie musai să depășească această tensiune fără să se realizeze un impresionism care, până la un punct, poate fi considerat firesc. Şi, fiindcă este sora mea, sânge din sângele meu, unificată cu spiritul meu, privind din perspectiva unui artist care pictează cu culori vii și cu pasiune inimii, o pot considera demnă de a străluci în lumina unei viziuni însuflețitoare comune: *"Fiecare pas al cursei este o tușă de culoare pe tabloul sufletului meu."*

Eu am fost inițiatorul pașilor ei în alergare, iar ea a purtat cu măiestrie ștafeta spiritului meu pe culmile podiumului, într-o armonie plină de grație și putere.

Leadership: Cum îți stimulează înțelegerea cauzei-efect din cursul evenimentelor căutarea reprezentării vizuale a percepției conștiente, ca o imagine care te provoacă să-ți descoperi măreția?

A existat întotdeauna în Oana Fântânaru acea aspirație extraordinară spre transcendență, efortul spre a se autodepăși, ca o epopee a luptei înverșunate pe care o dă natura împotriva omului, și invers. În alergare, la fel ca și în artă, nu poți crea o capodoperă fără să simți pulsul sufletului tău. Este o magnifică exaltare a luptei continue umane, a imensei energii a omului care niciodată nu se lasă învins, fiind simbolul ființei neînfrânte, a perseverenței care nu cunoaște limite, în mod analog cu nevoia artistului de a scoate din sine esența sufletului său și de a-l dărui lumii printr-o capodoperă.

Focul ei este o stea fixă, arzătoare, a cărei lumină îi ghidează calea, orientând-o spre noi orizonturi. Opera ei de artă, osteneala de a face ceva măreț și de neuitat, fie că este vorba despre alergare sau despre orice altă formă de exprimare personală, arată lumii întregi că, în fața voinței neclintite, obstacolele se transformă în trepte spre succes, și orice pas pe care îi urmează sunt marcanți, exact ca o coregrafie a viziunii unui artist dispus să înfrunte limitele și să exploreze noi orizonturi.

Așadar, parcursul ei în recentul concurs de running nu este doar o demonstrație de viteză și rezistență fizică, ci mai ales o mărturie a forței interioare, o dovadă a determinării în a-și urmări potențialul până la cel mai înalt nivel posibil, fără a se lăsa descurajată de nicio încercare sau eșec. Această lecție de determinare pe care ne-o oferă Oana Fântânaru, această recompensă a viziunii conform căreia limitele sunt doar iluzii care pot fi depășite, trecând dincolo de simpla competiție sportivă, devine un exemplu de urmat pentru fiecare dintre noi, indiferent de domeniul în care ne desfășurăm activitatea.

Punctul de sprijin al leadershipului îl constituie triumful spiritului uman în provocările încrucișate ale artei și sportului, astfel: "Puterea de a fi prezent în propria capodoperă transformă cursa vieții într-o călătorie a autodescoperirii și a exprimării autenticității."

Puterea de a fi prezent în propria capodoperă vizează parcursul pe care trebuie să-l urmezi pentru a-ți exprima cu adevărat aspirația și efortul spre a te autodepăși, pentru a scoate din tine esența sufletului și a-l dărui lumii sub formă de creație.

În încheiere, povestea surorii mele la acest concurs nu este doar despre alergare, ci despre faptul că fiecare pas făcut înainte pe traseu reflectă un pas înainte în propria evoluție, în propria călătorie de autodepășire și descoperire a sinelui. Este vorba despre arta de a trăi cu pasiune și de a transforma fiecare provocare într-o oportunitate de depășire a sinelui, având viziunea pictorului care creează o capodoperă.

Merită, deci, facută precizarea că orice alergător poate fi un artist prin ceea ce realizează pe traseu. În esență, nu este vorba despre cum să fii învingător în cursa vieții, ci despre cum să te perfecționezi în această cursă asemenea unui artist care creează o capodoperă în fiecare gest și în fiecare moment de conștientizare a sinelui.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-de-a-fi-prezent-in-propria-capodopera.html

Puterea de vrajă a magicianului

On Aprilie 16, 2010

Dă un avânt puternic leadershipului tău, fără să te oprești la acel prag în care punctele tale vulnerabile sunt puse la grea încercare.

Îți amintești de celebrul film „ *Zorro (1975)* "? La un moment dat căpitanul Huerta o răpește pe iubita lui Zorro, întinzându-i acestuia o capcană.

Nimic nu confirmă mai bine caracterul unui om decât proba de foc a curajului. Zorro, cel mai pătrunzător dintre toți, simte ceea ce i s-a pregătit. Fantezia lui se strecoară, ca un gaz incolor, dincolo de imaginația colonelului Huerta, ghicind astfel, gratie simțului lui „superior", nu numai care era planul exact al capcanei ce i s-a întins, dar și calea de scăpare, calea ocolitoare cea mai avantajoasă.

Geniul nu cunoaște niciun fel de obstacole. Zorro își găsește scăparea în neatenția cu care Huerta și-a calculat planul.

"Cine se crede această fantomă primejdioasă, crede că ar putea să depășească, dintr-o smucitură, dintr-un salt, orice capcană și să pătrundă tainele cele mai ascunse? Cum a reușit oare acest panglicar ușuratic să scape din capcana întinsă cu atâta meticulozitate, cu atâta pricepere și măiestrie? Ce vrajă, ce scamatorie l-a scăpat, și de această dată, de o mare încercare?" se întreabă cu spaimă în suflet colonelul Huerta.

Dar zadarnice întrebări ! Zorro și iubita lui au scăpat nevătămați. Încă o dată colonelul s-a dovedit a fi mai prejos decât „salvatorul" poporului.

Leadership: Acțiunile pe care le îndeplinești sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne prea mult într-un singur loc pe tot parcursul unor lecții de evaluare a posibilităților tale de a fi altcineva?

Dreapta împotrivire a unui singur om poate birui orice bariere, mai ales dacă e vorba de Zorro. Lumea a pus pe seama lui lucrurile cele mai extraordinare și mai imposibile, și pe drept cuvânt își merită toate laudele și aprecierile. Gloria unui geniu nu se poate stinge asemenea unei lumânări. Un geniu nu se poate prăbuși atât de vertiginos în prăpastia uitării și a dispariției, un geniu nu se retrage în anonimat după ce a cunoscut cel mai senzațional triumf.

Ci continuă, însuflețit de un ideal nobil, punându-și în acțiune întregul instinct al geniului său, să lupte pentru a-și transforma viziunea în realitate. Făcând abstracție de punctele vulnerabile care îi pun la grea încercare răbdarea, dar și omnisciența.

Zorro a posedat așa zisul simț lăuntric, cu ajutorul căruia a fost în stare să vadă, cu absolută claritate, cu o acuratețe inegalabilă, tot scenariul pe care i-l pregătise dușmanul său. El a avut o minte într-adevăr pătrunzătoare care l-a asigurat împotriva primejdiilor, ajutându-l să deslușească realitățile ascunse, să creioneze strategia și să-și calculeze foarte bine toate posibilitățile reale de reușită. Şi tot mintea pătrunzătoare i-a permis să se înalțe la un nivel acceptabil al riscului, deasupra tuturor, stabilind o legătura strânsă, bazată pe încredere, cu "inima" poporului.

Te înalți la un nivel acceptabil al riscului, punându-ți în acțiune întregul instinct al geniului tău?

Atunci când treci printr-un moment cheie în viață, atunci când din toate direcțiile ești încolțit de amenințări și de vulnerabilități, când necazurile par să se țină scai de tine, numai două lucruri îți pot sări în ajutor: o minte pătrunzătoare și o fantezie energică.

A rămâne prea mult într-un singur loc pe tot parcursul unor lecții de evaluare a posibilităților tale de a fi altcineva înseamnă să te hazardezi să îți impui o diferență prea mare între tine și ceilalți oameni. Înseamnă să dovedești anumite lucruri pentru a fi în centrul atenției totale, fără să ții cont de ceea ce trebuie să-ți impui tu însuți: o limită în orice. Sau mai exact trebuie să-ți știi limitele, cât poți duce și până unde te împinge patima autodepășirii sau patima slujirii unui ideal înalt.

Leadership: Rămâi ferm pe poziții adoptând o atitudine de învingător, fără a deveni o victimă sigură a efectelor de conectare la o valoare de tip "Empty Artist" ?

Tu ești în stare să te concentrezi asupra soluțiilor în situațiile critice? Vezi clar cum stau de fapt lucrurile? Ai o viziune asupra felului cum ai putea să le influențezi? Ai curajul să calci pe teren nou și să ieși din tiparul cu care te-ai obișnuit? Ești mulțumit de nivelul tău curent de performanță? Refuzi să riști și să crești șansele de reușită? Cum te percep ceilalți oameni? Poți conta pe ei în cele mai grele momente? Dar ei, pot conta pe tine?

"Empty Artist" este cazul exemplar al omului care suferă datorită concentrării excesive asupra performanțelor sale, pentru că a găsit nivelul cel mai profund al suferinței: a venit cu un produs care îi aparține 100%, care îl definește ca autoritate autonomă, dar este judecat foarte dur pentru calitatea produsului în conformitate cu bazele unei direcții de gândire prost configurate - parțialitatea în luarea deciziilor, abuzul de putere sau de încredere, favoritismul, ambiția excesivă, rigiditatea, competența agresivă, etc.

Leadershipul întotdeauna incită la reflectare și explorare. Este un fel de stimul care îmbunătățește în mod semnificativ opțiunile tale de a filtra orice încercare de a-ți exercita voința asupra altor indivizi până în acel punct în care ei sunt nevoiți să te accepte ca pe un om superior.

Un ideal de judecată și de dreptate din spatele regulilor de drept pe care trebuie să le aplici pe durata acestei recunoașteri de superioritate, este absolut obligatoriu, căci îți demonstrează vitalitatea, întreaga energie creatoare pe care ai pus-o în împingerea uriașului mecanism al exercitării puterii tale pe drumuri noi.

Dar totodată leadershipul se poate comporta ca un fel de frână pusă galopului transformărilor prin care treci, de la nivelul inferior la cel superior. Acest sentiment de măreție la care aspiri, și pe care ajungi să-l simți după ce ai doborât toate barierele impuse de alții, devine cu ușurință un ideal aruncat consolator în vânt dacă îți abandonezi angajamentul față de valorile și principiile în care crezi cu convingere (ce au jucat un rol semnificativ și în povestea de succes a lui Zorro).

Dacă nu știi să-ți temperezi tendința de a te sălta la un nivel superior, dacă te grăbești să atingi măreția, vei avea un mare șoc atunci când vei apăsa "pedala de frână". Riști o deconectare de la sursa întregului tău potențial de lider, pierderea acelei energii definitorii care se declanșează în direcția scopului și rezultatului neașteptat.

Un lider excelent reacționează foarte bine la acțiunile sale atunci când conduce, dar și atunci

când frânează brusc.

Leadershipul este atitudinea pe care ți-o imprimă imaginea unei realități imediate care nu se opune celei adevărate.

Puterea de vrajă a magicianului este puterea de inducere în eroare a adversarilor, știuți și neștiuți, și este dată de experiență, intuiție și capacitatea de cunoaștere a oamenilor.

Experiența te învață ce acțiuni să adopți în situațiile de cumpănă, și cum să te aperi de rivalii știuți și neștiuți care întotdeauna vor sta în calea ta. Tot experiența, ca și atenta cunoaștere a oamenilor, îți dezvoltă intuiția necesară în a contracara acțiunile celor rău intenționați.

Cunoscând bine natura umană și modul de acțiune al oamenilor din jurul tău, vei putea lua deciziile adecvate oferind elemente surpriză prin care să poți anihila sau contracara orice acțiuni subversive, ca în final să-ți atingi scopul propus.

Dă un avânt puternic leadershipului tău, fără să te oprești la acel prag în care punctele tale vulnerabile sunt puse la grea încercare.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-de-vraja-a-magicianului.html

Puterea desăvârșită a influenței

On Martie 26, 2009

Poți percepe un sfat care îndeamnă la ascultarea inimii, ca pe un echilibru între reprezentarea vizuală a emoțiilor și realitatea rațională?

La începutul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ", are loc o discuție între Bill Parrish, directorul general al Parrish Communications, și fiica mai mică a acestuia, Susan. Bill era nu doar un lider puternic, erudit și inteligent, ci și un om cu o deosebită sensibilitate sufletească. Nu dorea ca micile sale temeri să se transforme în realitate. Gândirea lui era mai limpede decât al lui Susan, care era încă destul de tânără și neglijentă în a-și evalua adevăratele ei valori și convingeri.

Susan vroia să se căsătorească cu iubitul ei, Drew, dar Bill a intuit că între ei doi nu există acea înflăcărare, acea pasiune caracteristică oamenilor îndrăgostiți. El îi dă lui Susan un singur sfat: *„Nu-ți mai asculta mintea, ci ascultă-ți inima."*

Leadership: Poți să evaluezi adevăratele valori ale oamenilor înainte de a-i schimba, punând pe primul plan al atenției tale consolidarea atitudinii lor față de alegerile calificate drept "manifestare a unei afectivități ușor exagerate" ?

Această discuție între Susan și Bill a avut un efect pozitiv, căci a dus la clarificarea sentimentelor ei, și la o temeinica înțelegere a propriilor ei emoții și gânduri. Sfatul lui Bill a avut puterea să o determine pe Susan să se adune în ea și să se despartă de tot ceea ce nu corespundea adevăratelor ei sentimente.

Acesta este un exemplu elocvent despre modalitatea în care un lider reușește să-i influențeze pe oameni. Un bun lider procedează cu oamenii din jurul său exact așa cum a procedat Bill Parrish cu fiica sa. Se implică în ajutorarea celorlalți, fără a deveni „deranjant". Un lider nu pătrunde în viața privată a celorlalți oameni în vreun mod care să denote lipsă de respect, care să-l pună într-o lumină proastă, sau care să-i degradeze în orice fel imaginea. El reușește să le diminueze oamenilor impulsul de a se orienta într-o direcție greșită, redirecționându-le motivațiile și aspirațiile spre un ideal care să corespundă cu adevăratele lor valori și sentimente.

A îndruma oamenii într-o altă direcție față de a lor, presupune să poți discerne ceea ce simt ei, să le evaluezi adevăratele valori și convingeri, să știi încotro se îndreaptă atenția lor, încotro își canalizează energiile, și să-i ajuți să-și clarifice sentimentele, motivațiile și aspirațiile. Dacă cele mai prețioase valori ale oamenilor sunt afectivitatea, confortul material și credința religioasă, iar pe ultimele locuri recunoașterea socială, prieteniile, buna reputație și performanța, atunci liderul trebuie să găsească un ehilibru între protejarea acestor valori și promovarea lor, fără să stârnească o reacție defensivă din partea nimănui.

Leadership: Crezi că ascultarea inimii în locul minții poate să fie reflectată ca o revelație în arta deciziilor personale, vizualizându-se ca o **expunere** a valorilor și convingerilor proprii?

Leadershipul înseamnă influență. Așa cum o piesă lego o poți lega numai de o altă piesă lego ca să poți construi ceva - tot așa gândurile și sentimentele tale trebuie mai întâi să se lege de cele ale oamenilor din jurul tău ca să poți, apoi, să le redirecționezi percepțiile în direcția dorită de tine. Însă, și mai mult decât atât contează recunoașterea de sine produsă în perimetrul relației dintre puterea de a fi ascultat și imaginea pe care o arăți lumii, așa încât

ceea ce reflectă aspectele existenței pe care o urci spre un nivel de înțelepciune să se sprjine de mica biruință a credinței de a nu ceda presiunilor exterioare.

Singura cale de a-i conduce pe oameni într-o direcție nouă, este să-i ancorezi la gândirea ta, la sentimentele și percepțiile tale. Această ancorare este precum un binecuvântat adăpost care le înlătură oamenilor orice urmă de îndoială în privința alegerilor pe care le fac, protejându-i de o gândire nesănătoasă. Iar acest adăpost, care trebuie să corespundă atât convingerilor tale, cât și ale lor, trebuie să le îndeplinească anumite nevoie sau dorințe, nu să se transforme într-o capcană din care nu mai poată ieși.

Leadership: Suma tuturor credințelor și a convingerilor tale s-a format drept urmare a unei recunoașteri de sine în perimetrul unei relații de profunzime cuprinsă între puterea de a te face ascultat și nevoia de a-ți crea o imagine favorabilă?

Așa cum o companie nu își are locul pe o piață în care ea nu poate fi cea mai bună – tot așa intențiile tale de a le schimba oamenilor percepțiile nu-și au locul dacă ele nu sunt cele mai bune și mai oneste. Este întotdeauna foarte greu (și totodată riscant) să ai încredere într-un om ale cărui valori și convingeri diferă mult de ale tale, sau dacă acestea se îndepărtează de la etica pe care ei o respectă și o urmează.

După cele spuse până acum conchid că recunoașterea de sine se formează din ecuația "ascultă-ți inima iniante de a-ți asculta mintea", după considerentul că experiențele repetate ce îți afectează stările sufletești depind mai puțin de viața profesională, ci de acea revigorare a ideii de "mărturisire de sinceritate" ce are loc înaintea luării unei decizii favorabile.

În leadership trebuie să înveți să-ți asumi puterea de a te vulnerabiliza fără să fii rănit, și de a-ți cultiva puterea de a recunoaște că nevoia de a lega partea fragilă a personalității tale de aprobarea celorlalți, variază în funcție de strădania ta de a-ți reaminti cât ești de puternic.

Puterea desăvârșită a influenței reprezintă abilitatea liderului de a obține un răspuns pozitiv de la oameni constând în modificarea și reorientarea gândirii și sentimentelor lor spre (și în concordanță) cu o realitate obiectivă. Procentul care îți garantează accesul la sistemul lor de valori și convingeri, și care îți conferă autoritate asupra lor, va crește simțitor numai dacă reușești să-i convingi că deciziile tale le va aduce speranța de mai bine, liniștea sufletească și succesul profesional. Nu le îngădui oamenilor să se lase biruiți de o gândire bazată pe niște sentimente care se vor evapora în timp, insuflă-le un nou spirit învingător într-un mod în care să te avantajeze și pe tine.

Concluzie: Puterea influenței este o adevărată știință a manipulării emoțiilor și intereselor oamenilor. Ea presupune însă o bună cunoaștere și o bună comunicare interumană a oamenilor cu care interacționezi.

Se pune întrebarea dacă această manipulare este benefică. Răspunsul este pozitiv doar atunci când scopurile sunt nobile, atunci când beneficiul este al tuturor persoanelor implicate într-o situație. Redă-le oamenilor tendința de a se orienta într-o direcție favorabilă, ajutându-i să-și clarifice sentimentele, motivațiile și aspirațiile.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-desavarsita-a-influentei.html

Puterea Liderului

On Iunie 26, 2010

Cine nu își pune Eul în față, acela nu va atinge Absolutul și nu va descifra nici viața.

Pictorul român, Nicolae Grigorescu, era făcut pentru a vedea înlăuntrul lucrurilor. Tăcut, pururea gânditor, neliniștit, având nu numai pasiunea de a observa, dar și darul de a vedea, omul acesta era cu neputință să se mulțumească numai cu ce spun formele la suprafață.Toată adâncimea acestui suflet meditativ își cerea în afară proporția de adâncime, în bătaia privirii pe care o aruncă asupra lucrurilor. El nu era un trecător grăbit în lumea aceasta, pe care a căutat s-o vadă, fără să fie văzut. Un lucrător grăbit, da. Grăbit să scuture cât mai multă viață și cât mai mult înțeles din spăimântătoarea fugă a clipelor lui. Să vadă repede, și repede să spună ce-a văzut.

Toată viața lui era în ochi. Acolo ardea flacăra sufletului lui. În ochi și în mâini, care nu erau decât o continuare a ochilor. O imperioasă nevoie de a-și exprima prin linii impresiile lui. El cugeta în linii. Acasă, pe drum, în plimblările lui prin țară, ca și în călătoriile lui în străinătate, își însemna ce vedea, repede, cu iuțeala mișcărilor instinctive. Chiar și când era bolnav și nevoit să stea în pat, simțea în mână neastâmpărul, trebuința de a crea. Dacă zăbovea o muscă la o picătura de sirop de pe măsuța lui de marmură, în două minute de poză, musca era pe hârtie, aidoma gata să zboare. La Paris, fiind odată bolnav și neputându-se mișca din loc vreo două săptămâni, toată vremea nu făcea decât să deseneze figurile fantastice pe care ochii lui aprinși le vedeau în florile tapetului de pe păreți. *

Leadership: Îți construiești viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creație, spre nou, chiar și atunci când realitatea devine o închisoare?

Ce este viața ta: o închisoare sau un refugiu? Raportându-ne la leadership, hai să vedem acest lucru prin ochii unui artist care dezvelește culoarea imaginației având imaginația culorii.

Culoarea distinctă a leadershipului este imprimată de cel ales de majoritatea oamenilor, care a decis că este cel mai indicat să-i reprezinte și să le asigure interesele. Dar culoarea leadershipului se poate asemăna cu cea a frunzelor proaspete, abia culese de pe ramuri care, departe de a fi perfecte, cu diverse defecte mai vizibile sau mai puțin vizibile, poți face o prăjitură excelentă.

Un lider trebuie să știe și să învețe să simtă, să perceapă ce poate obține din puțin ceva, dacă nu excelent, măcar ceva mult mai bun…punând în valoare fiecare din componente – cu bune și cu rele. A fi singur cu tine însuți nu este o închisoare, ci un refugiu împotriva zgomotului nesfârșit din viața trăită în mijlocul lumii. Sau, cum spunea pictorul Constantin Brâncuși: *"Cine nu își pune Eul în față, acela nu va atinge Absolutul și nu va descifra nici viața.."*

A rămâne singur cu tine însuți este o muncă migăloasă în care trebuie să înveți cum să te bucuri independent de ceea ce ți se întâmplă atunci când ești în mijlocul lumii. Da, cu siguranța înveți multe despre tine atât din succese, dar mai ales din greșeli, și mai ales trebuie să știi cum să procedezi pentru ca cei mulți să accepte schimbarea în toate aspectele vieții – în gândire, în educație, în comportament, pentru a fi în concordanță cu realitatea.

Leadership: Felul cum vizualizezi realitatea este diferit de felul cum rezonează sufletul tău cu mediul în care te afli, considerând că ceea ce se întâmpla în jur este expresia a ceea ce

te face să fii un om asumat?

"Eu nu dau niciodată prima lovitură până când piatra nu mi-a spus ceea ce trebuie să îi fac. Aștept până când imaginea interioară s-a format bine în mintea mea. Câteodată durează săptămâni întregi până când piatra îmi vorbește. Trebuie să privesc foarte atent înlăuntrul ei. Nu mă uit la vreo aparență. Mă depărtez cât mai mult posibil de aparențe." spunea pictorul Constantin Brâncuși.

Avea dreptate. Înainte să te asculți pe tine însuți, într-un mediu care rezonează cu sufletul tău, trebuie să observi felul cum curge timpul în mintea ta, trebuie să îți regăsești energia atât în trupul material, cât și în felul cum vizualizezi realitatea în mintea ta.

Percepția oamenilor în ceea ce privește calitatea leadershipului tău, a măsurilor și a deciziilor pe care le adopți, este întotdeauna foarte clară, rareori distorsionată de factori externi – și, deci, constituie un indiciu infailibil, un fundament solid privitor la formă și stilul tău de a conduce.

Ca lider, trebuie mai întâi să educi acești oameni, să le schimbi mentalitatea, să aplici noi metode de a-i atrage lângă tine. Se găsesc din ce în ce mai multe cazuri de lideri care se complac în plăcerea de a fi în frunte, neglijând calitatea leadershipului lor, sau confundând această calitate cu detectarea celor mai bine pretențioase forme de schimbare și adaptare la nou. Calitatea leadershipului este dată de rezultatele pe care le obții în procesul de schimbare a Sinelui.

Tu interpretezi un rol de facilitator al schimbării, arătând oamenilor încă de la început necesitatea dezvoltării lor printr-o reorientare a viziunii, a motivației și a mijloacelor de a-și stimula dezvoltarea? Sau interpretezi doar un rol estetic, care, din nepricepere sau neștiință, ar putea dezactiva dorința oamenilor de a fi mai buni?

Leadershipul tău poate să împrumute expresia unei trăiri intense pe care artistul încearcă să o transmită prin referire la ideea de înălțare a omului mai presus de starea lui de fapt?

În cazul leadershipului, unde sunt acumulate toate valorile, trăirile, principiile, convingerile - care trebuie să fie vii, capabile să influențeze, să impulsioneze, să însuflețească spiritele - se adaugă și problema unei analize obiective, a evaluării sistematice a omului. Tocmai pentru ca liderul să facă dovada deplină a evoluției propriului său Eu, dovada de continuator nu doar al cunoașterii, ci mai ales al principiilor, spiritului și valorilor sănătoase, adoptate și promovate, el trebuie să-și dezvolte spiritul analitic care îi va permite să se autoevalueze și să-și evalueze corect oamenii și situațiile cu care se confruntă.

Puterea liderului stă tocmai în înțelegerea aspectelor fundamentale legate de dimensiunea umană, așa cum puterea medicului stă în cunoștințele sale teoretice și practice. El își găsește un aliat de nădejde în procesul prealabil de cunoaștere, de descoperire a celor mai înălțătoare trăiri, aspirații, idealuri pe care le degajă, le abordează, le emite ființa umană în ansamblul ei, pusă în fața unor hotărâri dificile (întru desăvârșirea ei).

Numai cunoașterea elementelor constitutive ale ființei umane - prin înțelegerea complexității sale, numai manipularea inteligentă și în scop benefic a minții și a spiritului care îi alimentează permanent credința, puterea de a merge înainte, - își poate liderul dovedi adevărata valoare.

Numai insuflând oamenilor puternice sentimente care ating și fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor, el poate face dovada evoluției propriului său Eu. Căci

funcționarea leadershipului depinde de funcționarea celorlalți oameni, tot așa cum viața unui pilot de curse depinde de funcționarea perfectă a motorului mașinii pe care o conduce.

Liderul nu este în măsură să dea singur valoare leadershipului său, tot așa cum subiectul nu este în măsură să dea singur valoare unui tablou.

În leadership oamenii își au importanța lor, ei determină totdeauna dimensiunea influenței liderului, ei sunt cei care determină respectivă formă de viziune a liderului – însă viziunea nu poate constitui un criteriu, și din fericire masele vor continua întotdeauna să judece leadershipul numai în funcție de rezultatele obținute. Leadershipul este o artă care presupune interpretare, aportul individualității liderului, al viziunii sale creatoare.

Ţi-ai dezvoltat relații solide cu toți cei care lucrează pentru tine? Ești în măsură să dai singur valoare leadershipului tău? Cum îți dovedești adevărata ta valoare? Cum faci dovada evoluției tale?

Pentru un lider este esențial să știe să-și inducă și să inducă celorlalți sentimentul că schimbarea este o necesitate. Şi pentru ca să accepte schimbarea, el trebuie să creadă în potențialul său și al oamenilor, să știe să se auto-motiveze și să-i motiveze pe ceilalți, și mai ales să creadă și să le inducă credința că viitorul poate fi și mai bun dacă adoptă schimbări, începând de azi, din acest moment.

Îi asiști pe cei care lucrează pentru tine? Cei din afara departamentului tău sau a zonei tale de responsabilitate îți respectă opiniile și îți cer frecvent sfatul? Cei care lucrează alături de tine au o părere foarte bună despre tine aproape tot timpul? Îți îndeplinești în mod constant țintele și scopurile profesionale? Oamenii te consideră un expert în domeniul tău și caută să învețe mereu ceva de la tine? Performanța ta duce echipa la un nivel mai înalt? Ești un continuator al cunoașterii?

A atinge Absolutul înseamnă să conștientizezi puterea Eului cu care te identifici și care te guvernează în momentele de reflecție.

Poate că, totuși, stăpânul absolut al propriului Sine este acel spirit meditativ orientat către solitudine, intercalat în fluxul unui limbaj silențios, dar aprig, în orice caz artistic prin transmiterea emoției provocate de cei mai celebri pași de liniște sufletească.

Puterea Liderului stă în Eul pe care încearcă să-l scoată din mijlocul lumii. Mai mult decât atât, el trebuie să învețe să nu confunde egoul pe care îl percep în ceilalți, cu identitatea sa.

*** Notă:** Vlahuta, Alexandru - *Pictorul Nicolae Grogorescu* , Editura Tineretului, 1969.

Puterea magică nu poate fi dobândită de un muritor

On Aprilie 02, 2009

Numai dominarea interioară te poate transforma într-un deschizător de drumuri pentru alții, arătându-le valoarea autocunoașterii.

Trecu o lună, petrecută de Keops în lecturi și meditații. În timpul zilei, stătea în încăperea atribuită lui, doar cu a doua carte a lui Thot. Nu ieșea, se hrănea cu smochine, legume, pâine și bea doar apă. Nu vedea pe nimeni, decât pe preotul care îi aducea hrana, cu care însă nu vorbea. Singura sarcină impusă era să-și țină curată încăperea, să mature, să spele podeaua cu apă multă. Seara, urca pe terasă ca să observe cerul, așezat sau culcat pe rogojină, să mediteze și să doarmă câteva ceasuri. Când se apropie sorocul pentru lună nouă, Ibebi veni la Keops. Se așeză în fața lui și-i spuse:

- Keops, în timpul acestei luni cât ai stat singur cu tine însuți, probabil că mintea ta s-a maturizat, ai avut timp să meditezi asupra tuturor lucrurilor învățate aici. A venit timpul să treci o nouă poartă în drumul tău inițiatic spre lumină. Imediat va veni un preot pur care, ca în prima zi, te va râde, te va purifica, apoi vei fi dus în incinta templului, ca să vezi ce poate fi văzut și să auzi ce poate fi auzit. Apoi va trebui să hotărăști singur dacă-ți pare necesar să mai rămâi un timp în această sală, ca să te cufunzi iar în tine însuți, sau dacă te întorci la Memphis. Acolo vei aștepta să vină la tine mesagerul Marelui Prezicător al lui Ra, ca să-ți spună că ești așteptat la Abidos, unde urmează să-ți desăvârșești inițierea, coborând în sălașurile lui Osiris.

Te simți acum pregătit să treci a cincea poartă și să auzi cuvintele secrete care te vor ajuta să înfrunți și ultimul mister închis ca un giuvaer într-un lotus, dezvăluit celor ce sunt demni de el în templul ascuns al lui Osiris?

Leadership: Cât de mult crezi că s-ar schimba percepția ta despre autonomie și control asupra ființelor și lucrurilor, având acces la o cunoaștere ascunsă?

- Sunt pregătit. Să vină la mine preotul pur, să mă pregătească să trec a cincea poartă. Dar dă-mi voie să-ți mai pun o întrebare. Ibebi încuviință cu o mișcare a capului. Keops spuse:

- Am citit prima carte a lui Thot, am citit a doua carte a lui Thot, le-am învățat pe amândouă pe de rost. Există cumva și o a treia carte a lui Thot, unde este dezvăluit marele mister, prin care dobândești puterea magică a spiritului pe care ți-o conferă dominarea asupra lucrurilor și a ființelor?

Ibebi dădu din cap, rămase un moment tăcut, apoi răspunse:

- Există oare această misterioasă carte a lui Thot despre care mi-ai vorbit? Nu pot să-ți spun. Nici măcar nu știu cum ai aflat de existența ei, căci se pare că vorbești de cartea Marelui Thot, a zeului de trei ori Mare. Dar trebuie să te convingi că această putere magică, la care s-ar părea că aspiri și care ar conferi o dominare asupra lumii, nu poate fi dobândită de un muritor, fie el și fiu de rege.

Leadership: Percepția despre autoritatea asupra propriei vieți se poate modifica odată cu aprofundarea cunoașterii de sine, în cazul în care realitatea interioară și cea exterioară încep să se reflecte una în alta într-un mod neașteptat?

Singura dominare care are o valoare, pentru noi oamenii, este dominarea de sine, dominarea propriului nostru spirit, cunoașterea de sine și cunoașterea naturii, care ne conferă cea mai mare autoritate asupra noastră. Nu căuta mai departe, căci această dominare de care ți-am vorbit înseamnă deja o destul de mare asceză și o căutare interioară care cere mult timp și multă răbdare.

Ibebi păstră alt moment de tăcere, pentru ca discipolul său să-i înțeleagă bine cuvintele. Keops pricepu că nu trebuia să mai pună întrebări despre această carte a lui Thot. Lăsă capul în jos și așteptă ca preotul să vorbească din nou.

- Acum, zise Ibebi, ascultă-mi instrucțiunile, reține ce va trebui să spui, ce va trebui să înțelegi și răspunde la cuvintele pe care le va pronunța zeul Thot în fața ta....

În fața porții către iluminare, fiecare pas este o alegere între a rămâne în confortul cunoscutului și a îndrăzni spre necunoscut. Pășirea prin porțile cunoașterii cere curajul de a explora necunoscutul și maturitatea de a înfrunta misterele ascunse.

Puterea magică nu poate fi dobândită de un muritor, dar numai dacă acest muritor consideră că dominarea propriului spirit poate deschide noi perspective asupra modului în care percepe realitatea înconjurătoare. Să nu uităm că percepția despre autoritatea asupra propriei vieți se modifică odată cu aprofundarea cunoașterii de sine.

În ce mod crezi că dominarea de sine și cunoașterea propriei ființe îți pot schimba perspectiva asupra realității și valorii personale?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-magica-nu-poate-fi-dobandita-de-un-muritor.html

Puterea nemăsurată

On Aprilie 05, 2015

Împinge leadershipul spre noi dimensiuni cu toate puterile ce se desfășoară în sânul tău, construindu-ți o imagine mentală a ceea ce se află în afara ta.

Rațiunea mea căpăta avânt pentru un alt fel de existență, una supusă legilor nescrise ale lumii, împotriva a ceea ce era definit deja ca primordial. Era o alcătuire complicată din fantezie, realism și magie, dincolo de adâncul semnificant al minții prin care puteam să acced la o putere nemăsurată, care nu se stingea sub vectorul de inducție al observațiilor empirice. Ca și când aș fi sărit iute într-un tren ce m-a dus de-a lungul unui ținut necunoscut, în mijlocul unei adevărate nebunii, oferind o măsură imprecisă ordinii lucrurilor și experiențelor vieții, tocmai pentru că nu știam să dezleg firul rațiunii pentru a crea o logică generală.

Căutarea unui sens al vieții pe care să-l atribui unei rațiuni mai înalte implică o anumită raportare la alte Euri. De fapt, cred că toată ființa mea era cuprinsă în imaginea unei lumi care se hrănește din substanța unui imaginar absolut, specific creatorilor, dintr-o filosofie a alterității care inundă realitatea, activitatea creierului, toate lucrurile din jur și pătrunde în lumea fenomenală a vieții tainice, explicată doar prin ocheanul visului. Da, unii oameni își descoperă rațiunea de a fi doar într-un vis.

Rătăcitor, ca un om desprins de lucrurile acestei lumi, ca un personaj al lui Dumas pendulând între ființă și neființă, încercam cu greu să pătrund un mister a cărui pricină n-o cunoșteam, al cărui efect îl vedeam, dar nu-i înțelegeam scopul. Puterea se arăta drept ceea ce era: când eu, când altcineva, împrumutând mult din ideile timpului. O putere care mă desfăcea de lumea aceasta și mă sincroniza într-o nemărginire fără nume constituind - precum simetria în artă - o condiție a frumosului.

Leadership: Poți cere rațiunii tale să creadă în autenticitatea unei rupturi de lume, încât să împlinești destinul unei ființe care se împlinește total prin abordarea unei creații menită să scoată din anonimat trăirile care te fac mai puternic?

Frumosul. Sublimul. Misteriosul. Puterea de a fi totul într-un nou peisaj, într-un alt moment, în același timp o oglindă, o reflexie a lumii, un corp de cunoștințe creat prin intermediul simțirilor, al energiilor și al ideilor sincere, transmise într-un *cloud* unde erau analizate și interpretate printr-o serie de algoritmi complecși care puteau prezice, cu o marjă oarecare de eroare, răspunsurile la întrebările fără răspuns.

Era și asta o cale de a aduce la suprafață lucruri pe care le purtam în mine și de care nu eram conștient. Total, exista în mine o dimensiune a conștiinței apropiate de o desfătare a simțurilor care nu-mi fusese cunoscută mai înainte. Cumva, mă inspira acea ruptură de lumea reală și intrarea într-un vis care continua să producă imagini, sunete, mirosuri, lumini, mișcare, forță liniara, deplasare în timp și spațiu, având în permanență controlul. Puteam să fac să dispară orice lucru sau să-l modific după bunul meu plac.

Leadershipul pune în discuție importanța deosebită a căutării sensului vieții din perspectiva a ceea ce ești capabil să devii ca să schimbi cursul ei.

Tot mai mult, voiam să devin un creator al ordinii, care cunoaște relațiile și caracteristicile tuturor lucrurilor și care poate ordona totul. Povestea mea părea mai degrabă destinul unei ființe care se împlinește total prin abordarea unei creații menită să scoată din anonimat trăirile care o fac mai puternică: trăirea noului care întrece cu mult așteptările cuiva, trăirea

transcendenței, trăirea timpului care nu se mai consumă, trăirea realității de dincolo de lumea fizică, de dincolo de ce este palpabil.

Cine caută în atitudinea înfăptuitorului de lumi frumusețea lui interioară, simplitatea pură a inimii, acea profunzime fără de care nu poate acționa, multiplicându-se apoi la nesfârșit prin serii de rezonanțe. Cine caută la el candoarea sufletească în ingenuitatea acelei convingeri dobândite prin experiența bilanțului vieții, sub incidența științei, cu siguranță se va simți încâlcit într-o plăsmuire de gânduri ba din trecut, ba din viitor, debusolându-l și lăsându-l fără atâtea răspunsuri.

Să vezi o lume dincolo de experiența personală înseamnă să-ți dezvolți capacitatea de a-ți exprima plastic trăirile propriei personalități, unice și irepetabile, continuând să ridici fundația unui vis care va deveni realitate.

A da viață unei creații care să te facă să te simți în mijlocul unei schimbări de perspectivă vizează experimentarea directă a realității de dincolo de vizibil, de dincolo de ce știi despre lume, de dincolo de palpabil, de dincolo de ceea ce poți explica simplu în cuvinte... și care nu încetează să te mire.

Filozoful român Constantin Rădulescu Motru mărturisea: „ *Este destul ca sistemul ce avem în vedere să rămână neinfluențat din afară, pentru ca să constatăm că toate puterile ce se desfășoară în sânul său, cu toată felurimea lor calitativă, formează totuși un circuit închis de transformare și reprezintă un cuantum constant. Acest cuantum constant, sub care se subsumează manifestarea puterilor, a luat denumirea de energie.* "

Structura mentală îndreptată spre explorarea spațiului, a timpului și a realităților paralele, în legătură cu acea particularitate a înfăptuirii unei asocieri între ele, are filtrul personalității celui care își hrănește setea de cunoaștere prin descifrarea și asimilarea misterelor, a științelor. De la frontiera adevărurilor neștiute.

Un asemenea creator nu este lipsit de puterea de a se regăsi într-un alt timp, într-o altă lume, angrenând existența sa într-o dinamică a transformării și deschiderii spre orizonturi numai de el știute.

Ceea ce cunoști despre tine însuți trebuie analizat ca mijloc de accesare a procesului de relativizare a realității de dincolo de reprezentarea fizică, de dincolo de ceea ce rezistă raționalizărilor viziunii, ca și când ai fi parte dintr-un vis care îți copleșește sufletul de emoție.

Prin prezența misteriosului, a ceea ce se află în afara propriei sale conștiințe, în afara înțelegerii și controlului imediat, oferind repartizări noi, improbabile, ale elementelor necunoscute obținute prin revelație și printr-un efort al închipuirii, se dezvoltă o altă ființă, o parte invizibilă a omului ce se rezumă la infinit.... fără limite.

Un înfăptuitor de lumi poate să se vadă pe sine însuși și să se cunoască nemăsurat prin explorarea și aprecierea misterelor de care se înconjoară. Practic el își exercită puterea apelând la ceva „superior", greu neînțeles. Puterea se arată, în acest caz, drept ceea ce poate fi: când el însuși, când altcineva, o putere care îl desface de lumea asta și îl sincronizează într-o nemărginire fără nume.

Misteriosul, această prezență invizibilă, străbătută de o energie care se sustrage de la comparația cu viața, este mai reală în el decât gândurile și emoțiile efemere, tranzitorii, ale multelor Euri.

Specificul subiectivității cu care vezi lucrurile este o parte a artei explorării zăcămintelor de sens ascunse într-o ființă cu statutul de visător, care trăiește și simte totul ca o prelungire a realității care cultivă mai mult „news" decât "other weekly paper", din perspectiva unei călătorii în alt timp și spațiu.

Puterea nemăsurată este cea ieșită din comun, adică cea care poate fi atinsă doar prin interpretarea unor trăiri interne, a unor senzații legate de anumite momente ale vieții. Ca să produci inovație trebuie să convertești misterele în convingeri, în chip pozitiv și adecvat vieții și personalității tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-nemasurata.html

Puterea nevăzută a unui condamnat (II)

On Decembrie 02, 2013

Redimensionează-ți limitele proprii în așa fel încât evoluția ta să nu capete valențe prea mari.

Hannibal Lecter este condamnat să exploreze singur lumea, s-o înfrunte și s-o controleze, prin faptul că voia să o condamne la a fi sub puterea Egoului său supradimensionat. Complexele implicații ale rolului ce-l are de îndeplinit nu pot scoate la suprafață însușirile sale definitorii. Căci omul acesta atotcuprinzător știe destulă chimie ca să prevadă rezultatul reacțiilor ce se vor produce în timp, între diversele elemente de contrast din contextul evenimentelor. El știe, de asemenea, să se reprogrameze, creând noi algoritmi de optimizare și securitate. La el totul se transformă într-o mecanică ascunsă a rolurilor, într-un lung proces de redimensionare a limitelor personale.

Precum puternicul Vautrin din opera lui Balzac, geniul din umbră care controla evenimentele din dosul ușilor închise cu ajutorul intuiției și a simțului psihologic, Hannibal Lecter pare, de asemenea, să știe și să hotărască totul, dar nu întotdeauna vrea să se pronunțe. Totul se face și se desface din spatele gratiilor, datorită minții și ingeniozității.

Iar când acest om neînduplecat se înfruptă cu cuvintele pline de credință: " *Dacă nu merg eu la munte, vine muntele la mine* ", totul capătă valențe magice care îi amplifică evoluția. Chiar și izolat, Hannibal pare să dețină controlul total asupra evenimentelor, reușind să le tempereze sau să le dinamizeze. FBI-ul apelează la el pentru rezolvarea cazurilor spinoase. Chiar se încheie și un pact între aceste două părți distincte. Dar, obscură, această minte plină de judecăți și raționamente tăioase, este totodată plină de contraste. Mare grijă, mare atenție !

Experiența de a fi un om puternic seamănă cu savurarea unei cești de ceai: numai când simți ceva fierbinte se aprinde sângele în tine.

Ai crede că acest condamnat bătrân și epuizat va aștepta multă vreme pasiv, în afara sferei evenimentelor, în umbra dizgrației, în celula întunecată. O permanentă nulitate a ființei ajunsă la capătul puterilor. Cu toate acestea, o forță latentă îi dă puterea de a fi mai mult decât este, regenerând stadiul său existențial, oferindu-i substrat pentru o revitalizare durabilă. Se reînnoiesc neuronii, mușchii se încordează, tensiunea crește, respirația se intensifică și toate simțurile devin mai ascuțite. Şi astfel Hannibal se poate concentra mai bine asupra obiectivului principal: supradimensionarea existenței.

Nu este exclus ca Hannibal, urmare a efortului său total de a cuprinde și guverna toate forțele, toate legile și constantele științei psihologice, să trăiască ideea totalității sale, împreună cu sentimentul harului, caracteristic acestei trăiri. Caracterul său unitar rezultă din suma părților componente, din capacitățile sale de conducere, nevăzute și nedescifrate de nimeni. Din întreg ansamblul de posibilități, de variații și combinații menite a ține în viață tocmai propria lui persoană.

Leadership: Ai capacitatea să te dedici cu supunere totalității tale, încât ceea ce controlezi cu ajutorul Egoului să devină definitoriu pentru obținerea unui efect: "I deserve everything I can get"?

Omul care are meritul de a fi navigat pe marile necunoscute ale vieții, dominat astfel de un permanent dialog între sine și, să spunem, "nebunia" sa, nu poate fi niciodată mulțumit de

sine. Vrea mai mult, vrea să găsească un loc de unde să poată privi altfel lumea, chiar s-o conducă. Şi numai anulând orice aparențe el poate să intensifice acele puteri lăuntrice capabile să înfrângă limitele propriei sale cunoașteri și puteri de inițiativă.

În loc să se dezvolte acest supraindividualism, tradus printr-un *care-free attitude above all circumstances,* el se estompează în cazul persoanelor neîmplinite pe plan personal, care vor să dețină puterea maximă. Şi numai prin reconfigurarea realistă a aspectelor ce țin de proiectarea nevoilor lor reale se poate realiza, în mod specific sau exclusiv, o umplere a golurilor funcționale care permit însușirilor lor definitorii să evolueze.

Leadershipul nu se sustrage rigorilor personale. El se poate propaga în vid, în perimetrul acelei funcționalități care permite "utilizatorilor de forțe interne" să acceseze în timp real rezultatele căutării lor și să le valorifice printr-un proces de colaborare tacită. Şi asta pe măsură ce își construiesc noi structuri de gândire.

Dar ce caută necontenit omul care nu stă strâns legat în cămașa de forță a timpului? Mai mult ca sigur el vrea să capete autoritate, caută să posede acea libertate de viziune, de voință. Şi, mai presus de toate, libertatea de a judeca în mod independent asupra a ceea ce este pus să facă.

Iar acest " *I deserve everything I can get* " devine esența vieții lui, ilustrat convingător în cazul lui Hannibal Lecter. Un asemenea individ se dedică cu supunere totalității sale, trăind această idee cu toată plinătatea desăvârșirii sale, asemenea unui astru care asfințește, dar care se înalță mai strălucitor în altă emisferă – *a la dolce vita* , în sensul solidarității cu propria lui ființă, cu extremele sale, cu propriile convingeri.

Leadership: Poți fi identic cu cineva care oricât de mult s-ar chinui să-și dovedească contrariul propriei naturi, este totuși predispus la a se transpune într-o forță majoritară, necondiționată de vreun scop înalt?

Ce urmărește Hannibal Lecter? Să nu fie niciodată identic cu altcineva, să nu existe nimic care să-i pericliteze poziția ocupată pe teritoriul privilegiat al leadershipului intuitiv și bine stăpânit. Între gândire și decizie, în vederea atingerii scopului suprem - biruința pe plan psihologic - nu trebuie să se interpună nicio forță. Îndrăzneț, un astfel de om strânge bine totul în hățurile ideilor sale și da frâu liber cailor putere: aspirațiile și eforturile de evoluție. Care, însă, nu se încadrează în tiparul normalului.

De ce tigrul este un vânător mult mai complex și mai tenace decât leii sau hienele care vânează doar în grup? Fiindcă izolarea creează condiții de dezvoltare a unor abilități mult superioare celor pe care le creează integrarea.

Vasta utilitate a progresului personal este profilată, în prezent, exclusiv pe integrare, pe producția de resurse de dezvoltare partajate în comun, dispunând deopotrivă de o dimensiune intuitivă și una practică. Un brainstorming la care se adaugă acțiunea.

Dar vor exista întotdeauna cazuri izolate de indivizi, cu capacități peste normal, ce vor acționa liber, prin intensitate, prin conștientizarea talentelor, prin stimularea deprinderilor și experiențelor individuale. Şi exact aceștia vor dicta mersul lumii, spre bine sau spre rău.

Ca și în trecut, la fel și în viitor. O forță cugetătoare minoritară, neînțeleasă și obscură, va fi mult mai presus decât o forță majoritară unită, dar inconsecventă și necondiționată de vreun scop înalt. Iar un om care vrea să-ți dovedească contrariul propriei naturi este un om care își dă seama de "negativul" personalității sale, dar totuși este avântat spre a-și dovedi

superioritatea cu orice preț, chiar cu riscul opoziției lumii.

Leadershipul este calitatea de a te raporta la efortul de a fi puternic, inteligent, iscusit, dând o mare importanță vieți prin intermediul superiorității extrasă din convingerea celorlalți că ești plin de afecțiune, nu doar mai bun profesionist decât ei.

Puterea nevăzută a unui condamnat desemnează acele forțe interne ce se pot dezvolta atunci când sunt susținute de motivații puternice, în vederea creării unei unicități autentice. Orientate spre bine sau spre rău.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-nevazuta-a-unui-condamnat-II.html

Puterea nevăzută a unui condamnat (I)

On Noiembrie 30, 2013

Monitorizează-ți evoluția și moderează-ți dezvoltarea, astfel încât să treci de pragul critic de a împinge Egoul la extrem.

A fi un criminal notoriu înseamnă să fii un psiholog cu sânge foarte rece, dar în așa fel încât răceala lui să nu iasă în evidență decât prin însemnătatea acordată evenimentelor în care se reflectă personalitatea sa. Limitele structurii funcționale, între care are loc explozia de motivație și inspirație, într-un amestec de pasiune și trufie, sunt dirijate spre valori maxime. Aceste limite de acceptabilitate între care Hannibal Lecter oscilează, trăiește, luptă, chibzuiește și hotărăște, niciodată nu ating pragul critic. Dar nici nu coboară spre mediu sau normal.

Chiar și exilat de societate, omul acesta dârz, creierul acesta inepuizabil, centrul activ al tuturor proceselor intelectuale de analiză și discernere, rămâne un fragment de rocă dură propulsat într-o atmosferă a siguranței, *a la dolce vita* , fiindcă rămâne de neatins în adâncurile sale. Dacă îl studiem cu atenție pe Hannibal Lecter printr-o lupă gigantică, putem constata că acest generator uman de înaltă tensiune acționează atât prin intensitate, cât și prin extensiune.

Așa cum stratul izolant al învelișului corpului uman reduce pierderea de căldură și mărește rezistența organismului, tot astfel regulatorul intern care asigură funcționarea fără blocaje a acestui om reduce timpul pierdut cu montajul pieselor unui puzzle care nu au șanse să se îmbine perfect. Puterea lui dominantă se alimentează și se exercită prin intermediul unei științe și a unei gândiri minuțioase, aplicabile numai în condițiile impuse de el. Iar aceste condiții creează o mare derută pentru ceilalți.

Cercetând argumentele care stau la baza raționamentelor de tip cauză-efect, încadrându-le într-un crescendo susținut, Hannibal își consolidează capitalul propriu de resurse necesare creării unor noi perspective și noi oportunități explorare a talentului său cel mai pregnant. Anume, talentul de a se întreține, de a se acompania singur, abandonându-se total în puterea lui de autosugestie, în turnul de fildeș al autocunoașterii. Numai ridicând semne de întrebare vis a vis de ceea ce este el cu adevărat, va reuși să țină pasul cu propria-i imagine despre sine.

Leadership: Puterea dominantă cu care îți învelești personalitatea îți permite să observi toată extensiunea evenimentelor la care iei parte prin reflecția propriei minți într-un univers numit "emanație a unui Ego supradimensionat" ?

Un automobil, oricât de frumos proiectat, dacă nu dispune de calitățile tehnice care să-l facă superior altora ca obiect util, forma sa estetică va conta foarte puțin. Când vine vorba de leadership, elementul "calitate" trebuie să vină în completarea elementului "superioritate", să se potrivească între ele și să se afle într-o strânsă legătură. Nu să se dizolve complet în "particular" și "întâmplător".

Un ego supradimensionat este instinctul unui om de a se hrăni din abundența slăbiciunilor altora. Leadershipul este dominat de principiul unicității și al armoniei, nu al generalului, extinzându-se sau restrângându-se în funcție de nivelul psiho-profesional al omului care asigură supraviețuirea în "vid", în decursul etapelor aride și întunecate ale vieții. Iar asta este ceea ce transformă leadershipul într-un "produs" al necesității.

Suma evenimentelor propriei vieți, ca numitor al unei gândiri de tipul "eu sunt cel ce sunt", se observă ca o prelungire a minții supradimensionate de o reflecție unică asupra vieții: "Lacomul sătul tot flămând este", după cum bine observă Dimitrie Cantemir. Puterea care definește un asemenea individ este redată cel mai bine printr-un citat al lui Lord Byron: "Orice virtute este doar o problemă de preț."

Leadership: Cât timp poți să rămâi de neatins în adâncurile tale, încât abilitatea pe care o ai, acest talent de-a te simți "Superior", să nu se manifeste într-un mod pe care ai vrea să-l negi?

În condițiile analizei adevăratului tău statut, fie de învins, fie de învingător, contrastele lumii pe care ți-o zămislești nu au nicio scuză. În orice situație, poziția pe care o adopți și curajul de a o susține neîncetat, constituind reflectarea fidelă a ceea ce ești cu adevărat, trebuie să se concretizeze într-un demers motivațional consistent, unul profund transformator și progresist.

O îndeletnicire irezistibilă te ajută să-ți proiectezi mai bine propriul film existențial, dar nu este de ajuns pentru a manifesta o anumită fidelitate față de sine. Iar o nouă abordare a spațiului de evoluție poate fi oricât de lăudabilă, dar dacă nu funcționează în același sens cu trebuințele tale superioare, vitale în reconstruirea acelor aspecte calitative de funcționalitate, își pierde orice sens.

Să rămâi de neatins în adâncurile tale înseamnă să păstrezi monopolul asupra întregii tale persoane chiar și în singurătate, chiar și în condiții vitrege de viață. Orice contradicții de ordin moral, fiind doar de atenționare, pot temporar să-ți încetinească reacțiile și perspicacitatea. Prin urmare, numai dacă ajungi până în punctul în care începi să te identifici cu persoana ta, cu propriul sine, cu propriul model de gândire, cu propria creație, te vei putea regăsi în îmbrățișarea irezistibilă a ceea ce ești cu adevărat.

Puterea ta dominantă se alimentează și se exercită prin intermediul științei și a gândirii minuțioase aplicabile numai în orice situații? Îți cunoști bine potențialul? Posezi talentul de a te întreține, de a te acompania singur, abandonându-te total în puterea ta de discernământ, în turnul de fildeș al autocunoașterii?

A-ți recunoaște cu orice preț superioritatea înseamnă să-ți sporești valoarea de sine fără să-ți asculți conștiința, iar a-ți nega superioritatea înseamnă să abuzezi de mintea ta într-un mod impropriu ei.

Puterea nevăzută a unui condamnat simbolizează acea putere interioară de mare intensitate care generează un status pro-reformator benefic. Sau unul malefic. Ești condamnat să fii un reformator sau un demolator al propriei persoane?

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-nevazuta-a-unui-condamnat.html

Puternica confruntare a omului cu sinele

On Octombrie 03, 2013

Angajează-te pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, ca să găsești echilibrul optim între rațiune și emoție.

Mâna capricioasă grăbește lucrurile. Cum să te ferești de efectele ei distrugătoare? Zgomotele înfundate ale fatalității se fac auzite, însoțite de nori de-a dreptul apocaliptici ce se răsfrâng în ceața densă a minții. A neputinței de a accepta marea enigmă. Ceva îi scapă locotenentului Boyle, ceva de neînțeles, nu pricepe legătura dintre toate acestea.

Când mâna lui dreaptă este prinsă și trasă în jos de forța monstruoasă, el își simte instinctiv sfârșitul. Semn îngrijorător. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum s-a eliberat Hannibal Lecter din cătușe? Derutat, Boyle pare că intră într-un blocaj. Şi într-o nesfârșită umilință. Reacția rapidă comportamentală nu poate fi explicată la nivel de gândire conștientă.

Dar timpul nu mai are răbdare în clipa cea mare a pedepsei. Este limpede că neliniștea inerentă, spaima cea mai dezarmantă la a cărei apariție contribuie suspansul cel mai tulburător, nu mai poate fi potolită. Nu mai poate fi smulsă din strânsoarea pe care o exercită asupra minții. Ca un foc care transformă orice, neliniștea aceasta înverșunată, controlată parcă de niște forțe de coeziune puternice, activează centrii nervoși. Ea generează inhibiția voinței și blocajul acțiuni. Bietul om pare că intră într-o criză de amorțire.

Leadership: Care este răspunsul minții tale la situațiile de viață cu care te confrunți prin eficientizarea unei intervenții de tip "vreau să văd dacă pot să-mi permit un extra-premium de senzaționalism" ?

Răspunsul reflex la această stranie întâmplare, printr-o singură lovitură adâncă, ca de bisturiu, secționează orice legătură strânsă cu echilibrul, cu frontul spiritual unde mintea stătea de gardă. Iar cu cât forța anormală se propagă mai mult în perimetrul fundamental pozitiv al omului, cu atât presiunea în circuitul venos crește. Se produce dilatația vaselor sangvine periferice, determinând creșterea temperaturii și înroșirea pielii. Spaima a dat lovitura cea mare. Direct în inimă îl lovește pe nenorocitul care a avut curajul să privească în ochi trimisul întunericului, moartea.

Abia acum, când nu mai poate astupa spărtura psihică prin care năvălesc apăsător umbrele puternice de îndoială, pe care niciun gând de natură pozitivă, nicio faptă bună nu le mai poate înfrâna, abia acum se descoperă omul, în slăbiciunea lui. În greșelile sale, în pierzania lui. Atât de bine se închide Boyle în el însuși, încât nu-și mai poate manifesta capacitatea de existență autonomă. Este ca și mort.

Hannibal Lecter, personajul din "Tăcerea Mieilor" reușește cu măiestria unui magician să domine o situație din care nimeni n-ar fi putut să scape. Pe linia lui de gândire se plasează nu doar simpla dorință de a evada, de a se sustrage de la o pedeapsă binemeritată, mișcare inopinată de altfel, ci exprimarea publică a unei trăsături diferite de caracter, mult mai grave: el este în stare să se împotrivească legii și să ridice la nivelul performanțelor unui judecător nemilos care pronunță cu satisfacție și fără drept de apel o condamnare la moarte. Tot ce i se pune în față este condamnat printr-o hotărâre definitivă, ca o dovadă a cruzimii și asprimii caracterului său.

El își murdărește mâinile cu sânge într-un gest de senzaționalism ca să răspundă unei condiții de performanță mai înalte, estimând riscul corespunzător unei anumite mărimi a

hazardului, astfel făcând dovada unei cunoașteri ulterioare ale evenimentelor. Senzaționalismul nu este doar un act de teribilism, ci un vector al creșterii performanței în ceea ce privește reușita îndeplinirii unei misiuni cu caracter semnificativ: "să fii mai presus de patimile pe care păcatul le aduce în tine."

Leadership: În ce condiții te scufunzi în conflictele propriului eu, luând ca referință de măsurare a inteligenței de vârf dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

Paralel cu preocuparea de a asigura păstrarea curată a conștiinței, în raport cu alte lucrări de consolidare a infrastructurii leadershipului care are rolul de a sprijini identitatea omului, nesupus unor forțe externe, se impune și realizarea unei interpretări a realității care nu poate fi pe deplin lămurită. Un set limitat de acțiuni, cu o finalitate nu tocmai previzibilă, poate fi acordat sistemului de reproșuri diverse în mintea unui om influențat de deciziile luate la un moment dat.

Perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine se cer discutate și în lumina unei alte realități pe care omul nu o poate stăpâni. Este vorba de vocea reproșului care îți limitează gesturile și acțiunile, strigându-ți numele în sfera înaltă a păcatului de a domina și distruge viața altora în interesul acordat unei pasiuni de cursă lungă a cărei intensitate poate naște o legendă a perfecțiunii. Aici, inteligența de vârf capătă semnificația de faptă ilicită și antisocială, chiar dacă se pretează la capacitatea de adaptare la mediu și la situațiile dificile, văzută ca un mod de a te descurca în viață.

Atunci când se scufundă în conflictele propriului Eu, deci atunci când realitatea nu reacționează la niciuna dintre comenzile gândirii, omul se distanțează de locul său în cadrul leadershipului. Se dezleagă de configurația personală creată după un model acceptat. Şi astfel el se mărginește de statutul lui normal de " *a fi* ", asemenea unui obiect dintr-o colecție de mică valoare destinat să facă față uneia și aceleiași trebuințe - să cedeze la cea mai mică forță exterioară și să se spargă. Iar un astfel de obiect nu se va "vinde" niciodată foarte bine.

Dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ îi aparține omului care își măsoară conștiința de sine prin intermediul a ceea ce este dispus să plătească pentru faptele sale.

Liderul își cântărește faptele înainte de a răspunde pentru ele, cu specificația că imaginea de sine pe care și-o construiește din revelațiile de moment ale unei minți sclipitoare trebuie să aibă dimensiunea experienței de a admite ca orice greșeală se poate întoarce împotriva lui. Ori Hannibal nu era un asemenea om. Pentru un psiholog înrăit ca el, cunoașterea profundă a ființei umane implica mai degrabă decizia de a o supune durerii, încât sensibilizarea și subjugarea ei să fie totală.

Un scriitor român preciza la un moment dat: " *În suferința cumplită pe care o generează șocul rezidă întreaga dramă spirituală a omului.* " Oamenii reacționează diferit de pe pozițiile unei rigori a gândirii, alimentată de rătăcirile și stările de incertitudine foarte adânc înrădăcinate. Şocul, suma stărilor de tensiune care nu pot fi alungate prin esența rezonanței cu stările pozitive inițiale, făcând imposibilă o activitate neuronală decentă, creează o anumită discordanță în acțiune în raport cu valorile impuse. De aceea reacția rapidă comportamentală nu mai poate fi explicată la nivel de gândire conștientă.

Datorită acestor puternice contraste dintre stări și judecăți limitative, resimțite de om în toată profunzimea lor, sunt deformate caracteristicile pozitive ale personalității sale. Ca să găsească echilibrul între rațiunea distorsionată și stările disfuncționale care îl încearcă, omul trebuie să se angajeze cu toată forța sa pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, de pe pozițiile unei lucidități fără defecțiune și a acceptării provocării.

Negarea sau inacceptarea situației, o aparentă cale de scăpare, nu face altceva decât să "înghețe" realitatea, descurajând leadershipul (care împiedică emoțiile să domine rațiunea) să se manifeste.

A te afla pe pozițiile unei lucidități fără defecțiune înseamnă să-ți dezvolți abilitatea de a te elibera de presiunile conștiinței în vederea îndeplinirii menirii de a fi "cine ești atunci când nu te vede nimeni".

Puternica confruntare a omului cu sinele apare în situațiile critice, punând la grea încercare soliditatea reacțiilor de contracarare eficientă și de anihilare a cauzelor care au generat-o. Lipsa unui "antrenament" permanent amenință capacitatea de răspuns rapid prin inactivarea, chiar și temporară, a voinței de acțiune.

Aidoma unui boxer bine antrenat care se supune voluntar la încercări prin participarea la diverse competiții cu adversari din ce în ce mai abili, fiecare dintre noi, și mai ales un lider, trebuie să iasă în întâmpinarea cerințelor realității nefaste. Să înfrunte prompt orice forță externă menită să aibă efect destabilizator.

Ocolirea obstacolelor indiferent de amploarea lor nu este o soluție. Mai degrabă o abordare promptă și eficientă este un mod de acțiune de bun augur pentru un lider. Care trebuie permanent să acționeze pe principiul: " *punct ochit, punct lovit* ".

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puternica-confruntare-a-omului-cu-sinele.html

Python: Creează multiple fișiere html din fișiere text și optimizare taguri

On Ianuarie 22, 2022

Puteti vizualiza intregul cod aici: [HERE]

Instalați [Python]. Apoi instalați următoarele două librării folosind interpretorul Command Prompt (cmd) din Windows10:

Aveti nevoie de urmatoarele:

1. Creati un folder fisiere_html (aici vor fi salvate fisierele text ca fisiere html)

2. Creati un folder LINKS (aici veti crea fisierul links.txt in care trebuie sa puneti una sub altul linkurile html care vor fi inserate ca si cuvinte cheie in corpul articolelor din paginile noi html).

3. Veti avea nevoie de un singur fisier html, numit: oana.html. El va avea aceasta structura:

4. In main folder **va trebui sa puneti toate fisierele text si fisierul oana.html**

1. Preia primele 10 cuvinte din fiecare fisier text si salveaza acel fisier sub forma unui link html format din acele 10 cuvinte.

2. Preia primele 10 cuvinte din fiecare fisier text si le copiaza in tagul <title> si respectiv in tagul <h3 class>

3. Preia primele 20 cuvinte din fiecare fisier text si le copiaza in tagul <meta description>.

4. Copiaza tot continutul fisierului text in sectiunea < ! -- ARTICOL START --> si < ! -- ARTICOL FINAL --> (Înlocuiește textul existent din fișierul html)

5. Redenumeste noul fisier html in functie de primele 10 cuvinte din fisierul text.

6. Verifica daca cuvintele cheie aflate in linkurile din fisierul links.txt se regasesc in text. Daca da, atunci alege random un cuvant din corpul noii pagini html si il subliniaza ca LINK. (Vor fi excluse cuvintele de legatura precum "ce, cine, cand, da, nu", fiindca acestea nu reprezinta keywords).

CODUL: **Copiați și rulați codul de mai jos în orice program interpreter** (eu folosesc [pyScripter]) .

Also, check other python code VERSION 1 or VERSION 2 or VERSION 3

Source: https://neculaifantanaru.com/python-creeaza-multiple-fisiere-html-din-fisiere-text-si-optim

Quid Pro Quo

On Februarie 06, 2011

Ieși din limitele leadershipului, găsind acel lucru care îți definește viața în cele mai pozitive moduri.

Filmul " *Leon – The professional* ". Pe scurt, așa cum vă spuneam și în articolele precedente, filmul prezintă relația remarcabilă dintre un asasin profesionist – Leon, și Mathilda, o fată rămasă orfană. Datorită timpului pe care îl petreceau împreună, între ei s-a creat o legătură puternică bazată pe încredere și sinceritate.

La un moment dat, Mathilda, îi spune lui Leon cu o voce indignată:

- Leon, noi nu facem altceva decât să muncim. Ar trebui să luăm o pauză. Hai să ne jucăm ceva. Un joc frumos.

Vorbele fetei l-au lăsat un pic confuz pe Leon. Era o schimbare cu care, categoric nu era obișnuit. Un asasin profesionist ca el, din principiu nu se poate coborî la astfel de distracții. Dar, fiindcă o îndrăgea foarte mult pe Mathilda, a acceptat.

Leadership: Îți poți depăși limitele profesiei tale prin sustinerea ideii unui schimb de roluri între ceea ce te pune în valoare și ceea ce te izolează?

Jocul lor a constat într-un schimb de roluri. Era ușor să-l confunzi pe Leon cu John Wayne sau cu Clint Eastwood. În sinea ei, urmărind reprezentația lui Leon, Mathilda își spunea: " *E greu să crezi că omul ăsta e un asasin, e greu să crezi că e atât de nemilos.* " Într-adevăr, Leon era atât de nostim jucându-și noul rol, era atât de distractiv, era atât de încântător să fii lângă el. Doar Mathilda îi cunoștea ambele laturi și îl iubea oricum. Era un prieten foarte drag. Au vorbit, au râs și au dansat.

Acel joc i-a înlăturat din minte lui Leon, cel puțin pentru o scurtă vreme, gândurile negre. I-a înlăturat din inimă tristețea de care avea parte. I-a înlăturat din suflet acel gust amar al singurătății și al uitării de sine. Astfel, el și-a ignorat gândul care îi spunea că un adevărat profesionist, un adevărat asasin, trebuie să fie mereu realist și să nu primească nici un pic de fantezie în viața lui. Şi-a depășit pentru un timp limitele profesiei sale, iar acest lucru a fost un lucru cu adevărat înălțător pentru el, pentru liniștea lui sufletească, pentru fericirea sa.

Leadership: Cauți să descoperi în tot ceea ce este limitat acele proporții umane care nu sufocă viața?

Adevărata știință a leadershipului, care nu se rezumă la creșterea motivației, înseamnă să descoperi în tot ceea ce pare limitat acele proporții umane care nu sufocă viața, care nu variază în funcție de acea iluzie reală a golirii de sine în care omul trăiește.

Aceste proporții sunt în strânsă legătură cu dimensiunile acțiunii tale asupra judecăților de valoare morale care determină o conduită sănătoasă, cu mărimea spațiului de constrângeri care limitează numărul de alternative ale prevenirii faptelor nesăbuite, descoperirea și anularea resentimentului de orice formă, o suprasolicitare a empatiei și a sentimentului de vinovăție care împovărează sufletul și mintea.

Pentru a supraviețui și a prospera în organizația ta, trebuie să fii un adevărat profesionist. Asta înseamnă să te dedici cu tot sufletul muncii tale, carierei tale, și să nu te abați de la regulile pe care singur ți le impui, sau îți sunt impuse.

Dar viața personală? Bucuria, fericirea vieții, când le vei descoperi? Respectul față de propria ta viață, față de sine, față de sentimentele tale interioare care îți cuprind întreaga ființă și îți conferă o stare pozitivă - te vei bucura vreodată de ele cu adevărat?

Leadership: Ești în acord cu rostul pe care îl ai de împlinit, optând pentru continuitatea unei formule de a cădea de acord asupra prețului pe care trebuie să-l plătești ca să suporți o nouă înțelegere a vieții?

Regăsește-te pe tine, înainte de toate. Ca să ajungi să trăiești acea senzație că "ești viu", pe care numai contactul cu lumea ți-o poate da, trebuie să revii la atitudinea aceea plină de căldură sufletească, plină de spirit, plină de calm, plină de acceptare, plină de bucurie.

La începutul poveștii " *Micul Prinț* ", scriitorul francez Antoine de Saint-Exupery făcea o precizare : " *Toți oamenii mari au fost mai întâi copii, dar puțini dintre ei își mai aduc aminte.* "

Undeva în străfundul tainic al inimii tale, nu simți câteodată ca ai dori să joci un alt rol? Unul mai puțin obositor, și, de ce nu, chiar mai puțin realist?

Zâmbește. Distrează-te mai des. Sigur ai nevoie de-o pauză, de o relaxare a minții. Ieși din limitele leadershipului tău, găsind acel lucru care îți definește viața în cele mai pozitive moduri.

Leadershipul tău este asigurat de acel element care ar trebui să fie catalizatorul schimbării, într-o versiune a vieții care chiar dacă nu merge mai departe, arată de parcă ar face-o?

Ştiai că lucrul care îi ucide pe oamenii infestați cu bacteria holerei (Vibrio Cholerae) este deshidratarea? Vomită și defechează până când mor. Numai un singur lucru îi ține suficient de mult în viață ca să poată elimina acea bacterie: o soluție compusă din apă, sare și zahăr. Dar în primul rând apa proaspătă este elementul vindecător.

Leadershipul de calitate poate fi considerat un element vindecător, doar dacă te "readuce la viață", doar dacă îți permite să combini activitățile de business cu viața personală, doar dacă îți permite să fii un om fericit din toate punctele de vedere. Pacea și liniștea sufletească sunt elementele la care poate fi supus catalizatorul numit "personalitate" puternică, dar nu tuburată de tensiuni și excese.

Ca lider numai un singur lucru te poate menține suficient de fericit și împlinit: menținerea relațiilor prietenești cu ceilalți oameni.

În viața de lider trebuie să dai întotdeauna ceva pentru ceva. **Quid Pro Quo.** Trebuie să dai puțin din amândouă: trebuie să dai dovadă atât profesionalism, cât și de empatie față de ceilalți. Capacitatea de a te adapta la viața celorlalte persoane, depinde de felul în care îți exprimi propria viață.

Fericirea ta, ca lider, va fi dată de calitatea relațiilor pe care le vei stabili cu ceilalți.

Sentimentele morale care permit aprecierea faptelor sunt începutul imaginii pe care și-o construiește puterea ta de admisibilitate asupra acțiunilor de promovare a mentalității responsabile de percepția încercărilor lăuntrice și a comportamentelor pe care acestea le induc.

Concluzie: În leadership, în orice funcție de răspundere, dar și în cazurile obișnuite, munca trebuie alternată cu perioade de relaxare, cu hobby-uri deconectante și preferabil cu activități de socializare. Există destule exemple de lideri care au excelat și în alte domenii: de ex. Bill Clinton era un excelent saxofonist, Vladimir Putin este un bun pianist și un foarte bun sportiv, etc. Pentru relaxare totdeauna a fost indicată odihna activă prin care anumite porțiuni din creier "se odihnesc", în timp ce alte zone lăsate în repaus mult timp sunt activate.

Source: https://neculaifantanaru.com/quid-pro-quo.html

Quo Vadis

On Martie 25, 2010

Susține-ți cu tărie viziunea, fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Există numai trei mari întrebări pe care oamenii, de la o generație la alta, indiferent de statutul lor social, și le-au pus destul de des, și al căror răspuns încă nu se cunoaște: De unde venim? De ce ne aflăm aici? Încotro ne îndreptăm? Dintre aceste trei întrebări, cea mai importantă, cea mai des vehiculată în ultima perioada de timp este, fără umbră de îndoială, Încotro ne îndreptăm?

Pe mine mă frământă totuși o altă întrebare: suntem oare pregătiți să ajungem în locul unde suntem așteptați?

Imaginați-vă pentru o clipă că ar exista un singur om, înzestrat cu o viziune aparte, unică prin felul ei, care ar avea capacitatea, forța mentală și tehnologia necesară ca să ne redirecționeze pașii și să ne controleze viitorul. I-am respecta fără nicio ezitare ideile și convingerile? Am accepta să ne conducă destinele spre progres, având certitudinea că este singura noastră cale spre fericire? Sau l-am împiedica să-și ducă la împlinire viziunea ce depășește limitele imaginației umane actuale?

Cât de utile ne sunt uneori poveștile în găsirea răspunsurilor. „ *Robur Cuceritorul* ", de Jules Verne tratează acest subiect în amănunt. Acțiunea se petrece undeva pe la sfârșitul secolului al 18-lea. Este important să menționez faptul că la acea vreme aerostatele (baloanele cu aer cald) erau singurul mijloc de transport aerian.

Leadership: Demersurile de a pune la dispoziția oamenilor perspectiva ta de a vedea lucrurile facilitează o dezbinare între ceea ce este necesar și ceea ce ne temem?

Robur, un inginer în vârstă de 40 de ani, care nu se temea de nimeni și de nimic, a izbutit să creeze un aparat de zbor desăvârșit, ce sfida legile mecanicii, și care putea să facă înconjurul pământului, străbătând straturile atmosferei. Dar o astfel de invenție revoluționara era considerată imposibilă de mințile înguste ale savanților vremurilor de atunci, care se arătau neîncrezători și chiar suspicioși.

Așa că, pentru a dovedi tuturor cât de departe poate ajunge progresul, că viitorul aparține numai mașinilor zburătoare, și că aeronava lui este reală și funcțională, Robur a răpit doi dintre cei mai influenți oameni din America, Uncle Prudent și Phil Evans, președintele și secretarul Institutului Weldon, i-a luat bord și a pornit cu ei într-o lungă călătorie.

Deși cei doi s-au convins pe parcursul celor câteva luni de zbor că aeronava este reală, mult mai stabilă decât orice balon, mult mai rapidă, mult mai încăpătoare, mai confortabilă, totuși ei nu au vrut să recunoască performanțele acestei mașini zburătoare. Ci au ținut morțiș că adevăratul vehicul atmosferic este balonul și că doar acestuia îi aparținea viitorul.

În finalul povestirii, Robur, s-a adresat cetățenilor Statelor Unite, veniți în număr mare să asiste la inaugurarea celui mai nou model de balon: *Go Ahead* , după ce a dovedit în prealabil că aeronava lui, Albatrosul, este de departe mult mai performantă:

- Cetățeni ai Statelor Unite, experiența mea s-a încheiat; dar părerea mea este, în prezent, următoarea, că nu trebuie să grăbim niciodată lucrurile, nici chiar atunci când este vorba de progresul omenirii... Națiunile încă nu sunt coapte pentru mine. Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Dar nu va fi pierdut pentru omenire. Îi va aparține atunci când va fi destul de instruită ca să poată profita de el și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze. Rămas bun, cetățeni ai Statelor Unite, rămas bun ! "

Leadershipul este calitatea de a le spune oamenilor ceea ce vor ei să audă astfel încât tot ei să-și asume vina de nu-și fi ascuțit înțelegerea și gândirea.

Le poți impune oamenilor cu forța să-ți accepte ideile, oricât de novatoare ar fi ele?

Invenția lui Robur ar fi trebuit să fie glorioasă, un triumf desăvârșit. Ar fi fost schimbarea ce ar fi îndreptat oamenii spre progres și dezvoltare. Din păcate, orice viziune, chiar și materializată, nu poate fi pusă în aplicare atâta timp cât nivelul de instruire al oamenilor și moravurile societății nu o acceptă. Viziunea lui Robur, oricât de bine ar fi fost ea argumentată, prin diverse modalități, că este reală, nu a fost acceptată de oamenii cu un nivel de cunoștințe inferioare lui.

De aceea, în final, el preferă să plece, luând cu el secretul descoperirii sale, fără să se uite critic în urmă, către oamenii nerecunoscători, conștient fiind că nu-i poate sili să îmbrățișeze schimbarea, să înțeleagă lucruri pe care nu vor să le cunoască, să le explice, fără voia lor, o taină pe care ei refuză cu încăpățânare să le fie dezvăluită.

Ştiința nu o poate lua înaintea nivelului general de instruire al oamenilor, iar Robur care era esențialmente un geniu al ingineriei, un spirit elevat și, totodată pătrunzător, care a îndrăznit să dea la o parte cortina prezentului, s-a convins de acest mare adevăr atunci când a încercat să-și susțină și să-și argumenteze teoria.

Ce rol trist ar fi jucat dacă ar fi încercat să schimbe mentalitatea învechită a oamenilor. Daca ar fi insistat să-și susțină punctele de vedere, păstrându-și iluziile despre oameni, că aceștia vor fi totuși dornici să înțeleagă știința de peste ani, tehnologia – rezerva sigură a viitorului, ar fi riscat să fie catalogat drept nebun, sau chiar mai rău, un impostor.

Leadership: Îți poți atinge cele mai înalte crezuri și obiective dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului tău de cunoaștere?

Atunci când știi că există persoane care nu sunt de acord cu tine, nu poți înregistra succese. Degeaba te dedici unei chemări care te implică total, la cele mai adânci niveluri ale ființei, în acțiunile pe care le desfășori, în proiectele pe care le dezvolți și le derulezi, dacă cei din jur nu îți împărtășesc pasiunea, ci preferă să trăiască într-o confortabilă răbdare a timpului. Mai întâi este necesar ca oamenii să aibă puterea de a se schimba ei înșiși și să poată alege o perspectivă nouă, să aibă capacitatea de a se mobiliza și de a privi către un orizont nou, mai vast, mai ambițios.

O mare parte din munca ta poate fi dedicată încercării de a-i ajuta pe oameni să evolueze, să recunoască schimbarea. Dar, categoric, nu vei avea mari șanse să fii acceptat ca lider, chiar dacă le explici, le arăți, le dai indicații, le expui viziunea ta grandioasă, atâta timp cât nivelul lor de cunoștințe generale este sub limita ta. În loc ca ideile tale să le încânte sufletele de bucurie, s-ar putea să le stârnească repulsie, și în loc să fii admirat pentru inițiativele tale lăudabile, pentru intențiile tale nobile, să fii denigrat.

Avansul gnoseologic al unui om de viitor aparține conținutului de convingeri diferite

asupra modului în care funcționează lumea, stocat într-o cauză măreață pentru care uneori nu merită să lupți.

Niciun lider, oricât de progresist și vizionar ar fi, oricât de multe abilități ar avea, nu-și poate atinge țelul dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului său evoluție. Dacă nu există o viziune generală mai largă a celor pe care îi conduce și, bineînțeles, dacă lipsește motivația individuală și un climat organizațional adecvat, orientat spre progres, spre inovație și competiție.

Un lider care nu este atent la aceste aspecte și imprimă un ritm alert ce împiedică o adaptare adecvată, va suferi un eșec în cel mai bun caz, iar în extremis, poate fi etichetat chiar nebun.

Quo Vadis este îndoiala pe care ți-o dă o activitate ce se poate dovedi a fi doar pierdere de timp. Este îndoiala pe care ți-o arăți în final asupra propriei tale rațiuni a considera lucrurile ca fiind nu necesare, ci accidentale. Așadar, susține-ți cu tărie viziunea fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Un om de știință ar trebuie să-și dezvolte capacitatea de a vedea o schimbare acolo unde esența omului și adevărului unei noi perspective se contopesc și se definesc reciproc.

Source: https://neculaifantanaru.com/quo-vadis.html

Radio Ga Ga

On Iulie 30, 2015

Învață să te deplasezi cu viteza navigatorului în alte zone de producție a științei, găsind puterea de a te integra în accepțiunea neprăfuită de „The Man of Time and Space".

Arta mea nu avea întotdeauna o evoluție rectilinie. Cunoștea o perioadă de încetinire datorită intransigentelor concepții ale științei, vii în fața lucrării Domnului, dar oarbe în fața sufletului, luând valoare de adevăr numai în interiorul paralelogramului forțelor de exprimare apărute în vârful cel mai de sus al aspirațiilor de performanță în virtutea impulsurilor creatoare.

Uneori, mă consideram învins în această învârtire aproape interminabilă a termenilor științifici, redați prin calcule artistice bazate pe vectori de mesaj. Ostenită, mintea-mi era străbătută de fluxurile puternice ale detaliilor tehnice desfășurate ambiguu într-un spațiu fără dimensiuni, în marele ocean al uitării de sine, în risipirea unui orizont fără suflet. „You had your time, you had the power..."

Ar putea oare cineva să se angajeze în proba de forță și rezistență împotriva celei mai mari sclipiri reprezentative din circuitul parcurs de curent în spațiu? Geniului, *the traveler from the future to hymself, to here and now* , îi revine sarcina ingrată de a solicita un răspuns timpului care bombănește printre roțile evoluției, printre evenimentele marcante. Gigantul spirit imaginativ se vede forțat să dea însemnătate realului răscolitor, dependenței de a fi conectat la provocările vieții, aducând atingere onoarei sale de vitezoman. „So don't become some background noise / Who just don't know or just don't care."

Cu instinctul extraordinar al unui *scientist* , Freddie Mercury, navigatorul cerului, sistemul acesta revelator închis într-un perpetuum mobile, străbătut de energii nebănuite, nu mai este doar un *transporter to an alternate universe* , ci o stare existențială substituită instantaneu fenomenului de producere a rodirii unei renașteri, a regăsirii sinelui, prin organele de reproducere ale unei perfecțiuni extreme. „We hardly need to use our ears / How music changes through the years."

Leadership: Poți să-ți aduni toate forțele și să azvârli creația la nivelul cel mai de sus al închipuirii, încât să devii un sens magnific între știință, viață și veșnicie?

Leadershipul se distinge cel mai bine de la nivelurile cele mai înalte ale cunoașterii subiective, dar se cerne de la nivelurile cele mai profunde ale trăirii și înțelegerii obiective. Cine are puterea să se integreze în accepțiunea neprăfuită de „ *The Man of Time and Space* ", să se deplaseze cu viteza navigatorului în alte zone de producție a științei, dar reflectându-și strălucirea în planurile importante ale vieții: fizic, emoțional, social, spiritual, acela are toate șansele să-și seteze menirea de „superior" în ecuația veșniciei.

Videoclipul Radio Ga Ga este genial realizat. Liderul, din perspectiva creatorilor de artă nouă, reprezintă un experiment al cărui rezultat este ecoul pe care știința îl întoarce în careul întregului univers, sub egida a două entități: una a închipuirii și cealaltă "înaintea vederii".

Substratul simbolic al unei opere cu conținut ficțional se poate pregăti prin șlefuirea ușoară a unor păreri poetice aparte, răsturnând firescul unei lumi *sui generis* . Mult mai important ne apare acum faptul că o operă plastică, cu caracter ficțional, ilustrează doar un singur eveniment izolat cu reprezentare simbolică într-un câmp al cunoașterii apriorice, un mijloc de informare prezent peste tot, în măsura în care timpul și spațiul sunt mult mai profunde și sentimentul existenței imens mărit.

După cum naturalistul Lamarck a avansat ideea că trebuie făcută o distincție clară între organic și anorganic determinând o altă configurație a ceea ce se numește materie, Freddie Mercury, compozitorul acesta înrăit, un adevărat mister, sensul acesta magnific între știință, viață și veșnicie, își adună toate forțele și azvârle creația la nivelul cel mai de sus al închipuirii. „Let's hope you never leave old friend / Like all good things on you we depend."

Leadership: Ești în stare să variezi de la o lume la alta, permițând ca tot ceea ce nu există în realitate să aparțină unei lumi accesibile doar celui care a fost martor direct la crearea și dispariția ei?

Deschideți un ochi și priviți prin cerul ferestrei din față, în lumea experiențelor de vârf inovatoare, a dispozitivelor și a mijloacelor tehnice care cuprind portretul omului postmodern. Veți sesiza orizontul care precede o mare intersecție, în care virajul la stânga este interzis, dar lasă o pată de lumină în dreapta, o viziune numită Radio Ga Ga. „Radio, what's new?"

Întotdeauna o entitate energetică situată între cer și pământ, datorită unui impuls de o anumită lățime care ar răsturna întreg sistemul de convingeri a unei lumi în devenire, unitară prin realitatea ei dezvăluită în formula aglomerării de detalii banale sau complexe, poate să creeze o punte peste toate granițele.

Priviți în jur, înainte și înapoi, în viitor și în trecut. Căutați această formă divină solidară cu omenirea. Ea este în tot și în toate. Pătrundeți în creierul ei genial, în energia forței vitale universale distribuită pe întreaga scară a timpului, printre undele sonore ale unei anumite frecvențe, și veți simți întreaga greutate a unei existențe fragmentare. „So stick around 'cause we might miss you / When we grow tired of all this visual."

A varia de la o lume la alta este similar cu a asculta radio-ul din mai multe locații diferite și îndepărtate: informația este aceeași și se propagă la fel de repede, dar ea nu poate fi totdeauna confirmată ca fiind adevărată sau falsă, ci doar ca un element cheie al unei compoziții sugestionabile care conduce mintea către noi destinații.

Radio Ga Ga simbolizează mijlocul de comunicare care îi poate însoți pe potențialii consumatori de știință spre un alt nivel de autoritate, în care experiența creației atinge un vârf care nu mai justifică prezența efectivă, ci se distinge prin ecoul stârnit în lume printr-un impuls care răstoarnă orice sistem de convingeri.

Source: https://neculaifantanaru.com/radio-ga-ga.html

Radiografia unui fenomen care ia amploare

On Iulie 25, 2018

Învață să vezi mai departe de orizonturile deschise de predecesorii tăi, încât mentalitatea ta să capete valoare de adevăr prin notorietatea și extinderea ei.

Există oameni capabili să absoarbă zilnic, ca un burete, o anumită valoare din marile taine ale științei. Până într-o bună zi când ei înșiși se vor constitui ca limbaj al Marii Ştiințe. În timp ce tu schimbi toate coordonatele unei științe, alții îmbătrânesc de atâta neștiință și sunt uitați într-o mică bulă de timp numită deșertăciune. Unii au știut s-a ajungă încă din tinerețe la altarul Marii Ştiințe, alții sunt împinși de bătrânețe să constate că n-au ajuns nici măcar pe drumul Ei.

Eu însumi am constatat că știința cea mai înaltă nu se dobândește dacă urmezi vreo școală sau vreo facultate. Ci numai prin dialog cu cei nemuritori, cu anticii care și-au hrănit înțelepciunea din sensibilitatea vizionară a artistului care își plimbă ochii peste lume doar pentru a constata o altă față a ei. Să ai norocul să întâlnești pe un asemenea CINEVA, să preiei toate cunoștințele acumulate în decenii și secole de existență, este ca și când ai descoperi o mină de diamante chiar la tine în curte. Mare grijă peste ce cărți nimerești, fiindcă doar unele din ele aparțin marilor elite ale filosofiei științei cu adevărat înalte.

Ştiința este o căutare atotcuprinzătoare a adevărurilor ascunse ce te îndeamnă să te gândești la o superinteligență cu un rol spiritual în viața ta, fiind catalogată drept cota cea mai înaltă a valorificării unui ideal de asemănare cu energia vitală prezentă în tot universul.

La rascrucerea întrebărilor despre rostul existenței și al propriei ființe în lume, asemenea unui strigăt dureros, din răsputeri, ce răzbate la mare depărtare, stă libertatea de exprimare pe care ți-o pune la dispoziție însușirea de a fi subiectiv, vizibil și creator, la care se adăugă suma sintetică a unor cunoștințe referitoare la un anumit obiect de cercetare.

Leadership: Ești suficient de motivat să devii o extensie a exprimării creative prin intermediul altor oameni, fără a contesta veridicitatea punctelor lor de vedere?

Unul din cele mai încurajatoare complimente a venit dimineața aceasta din partea unuia dintre cei mai mari directori de companii publicitare din România: *"Nicu, numele tău va face destul de curând înconjurul lumii."*

M-am simțit ca și când aș fi purtat un dialog intens cu Francis Bacon, măsurându-mă cu viața de altădată, fiindcă dintotdeauna înțelepții au constatat că artiștii sunt veșnic tentați să facă un pas înainte când sunt percepuți de o judecată diferențiatoare și revalorificatoare sub forma unor unicate ale inteligenței. Pentru întâia oară eram perceput ca un fel de forță stranie care poate conduce o lume întreagă prin îndemânarea în mânuirea cuvântului, cu care am reușit să interpretez un rol spiritual grandios în viața altora.

Tot gândindu-mă la ce spun oamenii despre mine, mai degrabă decât ceea ce cred eu despre ei, am ajuns la concluzia că un om care nu schimbă coordonatele unei științe de la o zi la alta nu se va putea numi niciodată erudit. Întreaga materie a universului se regăsește într-un bob de nisip, dar și într-o frunză de cireș sau în petalele de trandafir. Chiar și într-o adiere de vânt.

N-ai cum să pricepi acest lucru dacă știința pe care o consumi prin frumusețea ideilor nu

intervine în prețiozitatea cu care o tratează ceilalți. Dacă simți că un univers sau o lume paralelă interferează din ce în ce mai des cu realitatea ta, în planul unei experiențe de redare a unui nou conținut de idei și concepții, cât încape într-un spațiu de pură idealitate susținut în fapt de socotelile minții într-un exces de încredere în potențialul vizionar, înseamnă că ai fost fecundat de ideile unui Francis Bacon preocupat de proprietățile ascunse ale lucrurilor.

Să nu treacă nicio zi fără să faci cel puțin zece lucruri care te pot propulsa înainte spre vârful piramidei cunoașterii. Abilitatea de a face progrese mai repede și mai bine ca oricine este vectorul care te unește de performanța care justifică leadershipul.

Leadership: Măsura maximă a cunoașterii tale este fundamentată de experiențele unei participări la o nouă etapă de potențare a relevanței conceptului de "reorientare a valorii personale" într-un context de tipul conexiunilor asociative?

Leadershipul pe care îl practici dezvăluie mai mult decât ceea ce ești. El reflectă poziția ta în fața cunoașterii cu valoare adaptativă pe care o studiezi, pe care ajungi să o îmbrățișezi și să o susții cu fervoare.

În legătură cu un asemenea leadership - rezultat prin aplicarea unui procedeu de recombinare a componentelor cunoașterii, s-a înrădăcinat termenul de "bun-gust". Termenul acesta privește, deci, categoria produselor valoroase, cu efecte pozitive în planul educației și al culturii artistului care știe să intensifice forța de expresie a extraordinarei sale subiectivități creatoare.

Un produs axat în principal pe producția de structuri plate de absorbție a valorii, inadecvate și inadaptate realității în continuă dezvoltare, apare ca degenerat și nociv. Prin comparație cu un asemenea "produs" de calitate inferioară, leadershipul superior, care creează condițiile esențiale ale progresului, face parte din categoria științei mai presus de orice așteptări.

Menționez în treacăt, ca pe un fapt inevitabil, că într-un anumit fel vei încerca să explici "pulsul unui nou izvor de inspirație" dintr-o sursă de mare credibilitate, ca urmare a cercetărilor tale și ale altora. Şi numai astfel știința va evolua, prin revizuirea constantă a rezultatelor cercetărilor tale, depășind situația caraghioasă când totul se dovedește derutant.

Un context de tipul conexiunilor asociative se fundamentează pe aportul adus de ceilalți oameni în procesului de dezvoltare personală, în varianta unei comparații cu un produs foarte căutat care nu costă nimic, dar care nici nu este la îndemâna oricui. Ci doar acelora care pot să-l împingă spre o stare mai completă, sporindu-i semnificativ calitatea și eficacitatea.

Radiografia unui fenomen care ia amploare evidențiază imaginea promițătoare a unei anumite autonomii decizionale exercitată din perspectiva mijloacelor de a-ți expune realizările și punctele de vedere asupra necesității asimilării cunoașterii, expuse în chipul cel mai potrivit al ocaziilor de a experimenta o creare din nou a lumii. Sau mai bine zis, de a experimenta imposibilul și de a-ți debloca potențialul.

Voi încheia acest articol cu o observație aparținând lui Francis Bacon:

"Văd, fiule, că mulți oameni nu-și întreabă nici conștiința, nici datoria, fie că își comunică descoperirile pe care se laudă că le-au făcut în studierea naturii, fie că le păstrează pentru și înșiși. Deopotrivă de dăunătoare, dar poate că mai mică este greșeala acelora care, altmiteri bine intenționați, nu au destulă experiență și nu cunosc arta și mijloacele de a expune ideile în chipul cel mai potrivit."

Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul

On Iunie 07, 2015

Caută să înțelegi viața în deplina ta înțelepciune și manifestare emoțională, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce ești cu adevărat în decursul ei.

La auzul glasului acestuia care-i trezi până și fibrele cele mai tainice ale inimii, Monte Cristo se înfioră. Ochii lui întâlniră privirea fetei și nu putură să suporte strălucirea.

- Doamne ! Doamne ! - spuse Monte Cristo - așadar ar putea fi adevărat ce m-ai lăsat să bănuiesc? Haydee, ai fi fericită dacă nu m-ai părăsi?

- Sunt tânără - răspunse ea cu blândețe - iubesc viața pe care tu mi-ai făcut-o întotdeauna atât de plăcută, viața pe care credeam c-o visez, pe care tu m-ai învățat s-o trăiesc. Şi mi-ar părea rău să mor..

- Deci, mă iubești? Monte Cristo simți cum îi crește inima. El își desfăcu brațele, iar Haydee se repezi la pieptul lui, strigând:

- Da, te iubesc ! Te iubesc, cum mi-aș iubi un tată, un frate, un soț ! Te iubesc cum îmi iubesc viața, cum îl iubesc pe Dumnezeu, căci tu ești pentru mine mai frumos, mai bun și mai mare decât toate ființele ! Şi, Da, aș muri fără tine !

Tendința către reflectare asupra propriei vieți sufletești, asupra însușirilor psihice, asupra comportamentului și acțiunilor proprii, apare odată cu aflarea unei vești care îți minimalizează poziția puterii pe care ți-ai construit-o.

Contele tresare de un fior dumnezeiesc, ca la aflarea unui secret stăpânitor peste timpuri, dar își calmează aproape imediat pornirea sublimă spre exemplificarea încântării sale. Stări sufletești variate i se perindă prin conștiință. Sensibilitatea lui sublimă nu poate fi oprită de nicio putere, ci iese la iveală ca atunci când îți stăpânești lacrimile să nu curgă la auzul unei vești bune:

- Atunci, facă-se voia ta, îngerul meu drag ! răspunse contele. Dumnezeu care m-a înviat și m-a făcut să-mi înving dușmanii, Dumnezeu văd bine că nu vrea să pună căința la capătul izbânzii mele. Voiam să mă pedepsesc, dar Dumnezeu vrea să mă ierte. Iubește-mă, Haydee ! Cine știe, poate că dragostea ta mă va face să uit ceea ce trebuie să uit.

- Ce tot spui, stăpâne? întrebă Haydee.

- Spun că un cuvânt de-al tău, Haydee, m-a luminat mai mult decât douăzeci de ani de înțelepciune. Nu te am decât pe tine în lume. Prin tine mă simt iar legat de viață, prin tine pot să sufăr, prin tine pot să fiu fericit... Am întrezărit oare adevărul? întrebă el. Doamne ! Ce are a face ! Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul. Vino, Haydee, vino ! ... *****

Leadership: Deschiderea celorlalți față de versiunea identității tale sufletești este în stare să imprime o renaștere a voinței simțitoare din care este alcătuit factorul instinctiv al sentimentului de putere?

Blândețea și profunzimea sentimentelor lasă întotdeauna loc de apropiere între oameni, sporind deschiderea și receptivitatea, având de multe ori ca efect posibilitatea de a obliga la un efort susținut de înțelegere a trăsăturilor unei alte fețe ale vieții, exceptând situația când „remodelarea" traseului ei are mai mult un caracter formal.

Imaginea care definește calitatea vieții va fi în sfârșit întreagă în funcție de cum vei interpreta rolul principal în scenariul ei. Vei putea deveni un model pentru care însăși rațiunea de a fi o reprezintă amestecul dintre fericire și suferință - două regiuni apropiate care reflectă bine „lumina", doar dacă reușești să te apropii de ceea ce nu poate fi înțeles cu gândul, ci doar stors și vlăguit cu altceva. Cu căldura sufletească.

În leadership, care face loc unei implicări în viața plină de forță și motivare, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce ești cu adevărat în decursul ei, se evidențiază contradicțiile și oscilațiile propriei ființe supuse unei legi oarbe – bazate pe fericire și suferință, suflet și minte.

De fapt, în leadership acestea trebuie să se combine și să se completeze în perspectiva unei așteptări împlinite, în deplina ta înțelepciune și manifestare emoțională - ce tind să exercite, una față de cealaltă, o funcție corectivă, în vederea diminuării unor aprecieri aspre, sau chiar negative, legate de ceea ce ai fi putut fi, dar nu ai fost.

Leadershipul este trăsătura suverană a vieții, accentuarea unei stări afective pozitive, din care izvorăște condiția de maxim a puterii a omului care știe că adevărata stea norocoasă apare ca o recunoaștere a unității în lumea dualității.

Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul aduce în prim plan sentimentul unei implicări în existența conectată la altcineva, prin fericire sau suferință, prin conștiință sau prin energie emoțională.

Întotdeauna cele mai relevante experiențe sunt legate de ceea ce interpretezi în varianta definirii personale, privită ca o coregrafie a stărilor de spirit provocate în ceilalți, dar trăite personal la nivelul unei „lumini" de veghe.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/rasplata-sau-pedeapsa-imi-primesc-destinul.html

Rătăcire în căutarea adevărurilor ascunse

On Ianuarie 14, 2016

Depășește limita cunoașterii imediate, învățând să te privești din perspectiva lucrurilor pe care le respingi.

Realitatea însăși se conforma bănuielilor mele îndreptate către efectele unei magii desprinse dintr-un soi de update al nebuniei de mă contopi cu altcineva, hrănită din cunoașterea unor relații, legi și principii cauzale și non-cauzale care aveau mereu farmec. Tindeam să cred că nu voi ajunge niciodată să le dau de cap.

Sigur că totul s-ar fi putut dovedit o utopie, până la sfârșit, dacă setea desprinsă din dorința de a mă induce în stare de confuzie, astfel încât să-mi croiesc mai ușor drum prin noile moduri de a fi și de a părea, nu era prompt-combătută. Încă o dată am înțeles că trebuie să învăț să văd dincolo de aparențe, ca să pot afla mai multe lucruri interesante din arhivele unor reprezentări contradictorii ale posibilului și imposibilului, care alternează între ele.

Promovarea unei viziuni și a unei noi înțelegeri a realității îmi dădea curajul să-mi cizelez acele teorii-imagini, concepții-cadru nu doar despre mine și relevanța a ceea ce mă despărțea de ce voiam să devin din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor de corelare a cunoștințelor. Ci mai ales despre ceea ce se cerea a fi explicat în fața argumentelor rațiunii subiective de care făceam uz.

Leadership: Totalitatea experiențelor tale de interpretare a fenomenelor de alteritate ți-au dezvoltat capacitatea de a detecta tipare, de a raționa deductiv și de a gândi logic, în termeni de analogii cu situațiile în care te regăsești drept un simbol al uniunii contrariilor?

Celebrul scriitor Umberto Eco mărturisea în romanul "Pendulul lui Foucault: *"Am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele."*

Categoric, simțeam o legătură invizibilă între mine și o experiență trăită prin elanul dezvoltatorilor de noi moduri de gândire, asemenea unui actor ce vrăjește miile de spectatori entuziaști cu trăirea intensă a stărilor sufletești. Lucrurile respinse de mine erau confirmarea unei realități pe care nu o înțelegeam, amestecuri de elemente cu semnificații aparte, concrete sau abstracte, ce puteau fi corelate sau apropiate pe baza unor criterii de asemănare sau de contrast, de continuitate sau discontinuitate.

Alteritatea care îmi accentua unicitatea era o combinație dintre capacitatea de a vedea dincolo de aparențe și puterea de a vedea dincolo de ceea ce rațiunea și evidența îmi oferea. Eram efectul asemănării dintre două personaje asemănătoare, dar diferite prin modul de reacție a elementelor cu semnificații aparte: unul care își asumă toate difersificarile realității și unul care își dorește să afle adevărul prin ascunderea realității.

Credeam că trebuie să mă transform într-un simbol al uniunii contrariilor în termeni de analogii cu situațiile în care mă regăseam, ca să devin stăpân pe toate pozițiile gândirii față de obiectele din jur. Tot ce se afla în jurul meu, întrepătrunzându-se cu o realitate care se extindea de la zi la zi într-o lume în continuă mișcare, căpăta valențe de metaforă, de premoniție, de opera de artă, ca un fel de călătorie inițiatică și ritualică într-un univers

fantastic.

Construcția unei identități distincte este rezultatul unei experiențe integratoare care adună toate lucrurile într-un punct al interpretării pe care o dai sensului vieții.

Ceea ce într-un loc lucrurile mi se revelau drept un important ghid de orientare printre cele mai importante preocupări ale filosofiei, în alt loc ele mi se revelau drept o manifestare evidentă a ideii de eternitate. Ceea ce un lucru semnifica prin analogie într-un anumit tip de relație cu realitatea, un altul îmi displăcea fiindcă dovedea cât de mult fusese părtaș la emoțiile mele.

Dacă aș fi renunțat la tot ceea ce implica acea magie îndoielnică, cuprinzând ghicitul unor elemente ce încă nu se manifestaseră, doar dacă le pătrundeam meditativ prin aduceri aminte și gânduri nespuse, știind cum să mă privesc din absența a ceea ce eram, cu siguranță nu aș fi reușit să mă înfățișez ca o lume nouă.

Nu mi-a rămas, acum, când totul cade sub semnul îndoielii și a variațiilor logice, decât să-mi pun aceleași întrebări la care nu putea răspunde șeicul Ahmed Nurudin: *"Ce fel de lumină sunt eu? Prin știință? Prin povața înaltă? Prin inima curată? Printr-o cale dreaptă? Prin credința nestrămutată?"*

Adevărul ascuns pe care doar creatorii îl scot la lumină este o confirmare a lucrurilor pe care le deja le știi, dar care capătă o semnificație aparte în funcție de însemnătatea pe care le-o dai și în funcție de concluziile pe care le tragi despre natura și cauzele lor. Adevărul ascuns al lucrurilor este ponderea dominantă a unei semnificații în raport cu cealaltă, semnificație pe care numai tu poți să o atribui lucrurilor în funcție de cum se desfășoară ele în viața ta.

A căuta sensul unei noi realități prin observarea și redefinirea tuturor lucrurilor din jur înseamnă de fapt să justifici o activitate care îți poate schimba viziunea despre ceea ce credeai că știi și, mai presus de toate, despre cât de mult te-ai înșelat în privința a ceea ce ai lăsat să treacă de filtrul primei impresii.

Rătăcirea în căutarea adevărurilor ascunse nu este niciodată zadarnică, mai ales dacă se concretizează într-un spațiu al ideilor care asigură o perspectivă nouă asupra lumii, vieții și propriei persoane. Nu uita că adormirea într-o convingere închipuită poate fi începutul unei transpuneri în realitate a unor idei de progres.

În fiecare moment din viață ești creația realității la care aderi.

Source: https://neculaifantanaru.com/ratacire-in-cautarea-adevarurilor-ascunse.html

Rătăcirea lui Luke

On Octombrie 24, 2010

Descifrează sensul propriei tale valori și sensul propriei tale evoluții dând acțiunilor tale o anumită semnificație care să nu fie în discordanță cu conștiința ta.

Ai văzut filmul " *Cool Hand Luke (1967)* "? Personajul principal, Luke, interpretat de celebrul actor Paul Newman, este condamnat la doi ani de închisoare pentru devastarea proprietății publice în stare de avansată ebrietate. În timpul detenției el declanșează o serie întreagă de acte de nesupunere și sfidare. Dar lucrul cel mai grav pe care l-a săvârșit, din cauza căruia a stârnit ura și disprețul oficialilor închisorii și gardienilor, au fost încercările sale (eșuate) de evadare.

La un moment dat, după cea de-a doua evadare, Luke ajunge într-un mic sat de la marginea orașului. Poliția era pe urmele lui. Câinii de vânătoare îi luaseră urma. Trebuia să se ascundă. Trebuia să facă tot posibilul să-și piardă urmele. Pentru asta el a împrăștiat pe drum, în urma sa, condimente picante precum chilli, piper, curry, etc., reușind astfel să le altereze câinilor simțul olfactiv, putând astfel să-și continue fuga.

Dar de fiecare dată Luke este prins, în ciuda numeroaselor sale încercări de păcălire a poliției. În final el realizează că evadările sunt în zadar, și că existența unui om va fi întotdeauna pusă sub semnul întrebării dacă nu se schimbă el însuși... în bine.

Leadership: Ești genul de om care își caută desăvârșirea în glorificare și în folosirea mijloacelor de senzațional, prin prisma subiectivă a unui personaj (cu rol de focalizator intern) capabil să captiveze lumea cu o poveste care alunecă imperceptibil în fantastic?

Fiecare dintre noi ajunge la un moment dat să gândească precum un fugar, ca Luke, respectiv să se simtă, precum o victimă neputincioasă care se zbate pentru libertatea, demnitatea și fericirea ei. Vrem să ne ștergem urmele propriilor noastre fapte atunci când greșim, și să devenim altcineva. Vrem să ne schimbăm situația în care singuri ne-am băgat, vrem să scăpăm de conștiința care ne tulbură - de acest urmăritor incomod care este mereu pe urmele noastre și vrea să ne încolțească. Dar cu toate acestea nu putem scăpa niciodată de propriile noastre bariere, de acele stări sufletești care ne strică armonia interioară. Totul lasă urme vizibile în propria noastră ființă, oricât de mult am încerca să ne schimbam. Căci atunci când greșim nu mai putem trăi în liniște și virtute.

Ascultă-ți inima. Meditează asupra propriei tale persoane, asupra propriilor tale fapte, străduiește-te să recunoști stimulii emoționali ce contribuie la dezvoltarea ta, asupra sensului drumului pe care îl urmezi în viață. Fă-ți bilanțul existenței tale. Încearcă să te înțelegi. Îți scapă viața printre degete? Sau viața ta înseamnă să fugi mereu și să-ți ascunzi urma propriilor tale alegeri?

Bilanțul, care cuprinde multe și esențiale victorii, dar și eșecuri, îți redeschide porțile către propria ta regăsire, te pune în fața consecințelor unor experiențe pe care le-ai trăit anterior, fie pozitive, fie negative, determinându-te să îți reevaluezi felul în care îți canalizezi energiile și îți exprimi sinele, fără să te înstrăinezi de ceilalți din jurul tău. Nu poți învinge greutățile vieții prin ironie.

Leadership: Te concentrezi asupra sensului drumului pe care îl urmezi în viață, dând la o parte acea latură sensibilă din tine care își revarsă toată atenția spre ceea ce se numește "substituirea personajului" ?

A da la o parte acea latură sensibilă din tine care își revarsă toată atenția spre ceea ce se numește "substituirea personajului", înseamnă să renunți la acel Ego care încearcă să învingă mereu pe alții printr-o dublă opoziție: prin raportare la o experiență definită a actului moral și prin raportare la o realitare care are toate șansele să se transforme în legendă.

Practic, să-ți substitui identitatea cu o altă persoană care este demnă de un personaj de film, înseamnă să te implici sufletește într-o poveste care nu este a ta, o poveste care pornește din real, spre a trece în vis, pentru a reveni din nou într-o lume aparent reală. Tu poți să joci rolul unui personaj care își demonstrează talentul de a transmite emoții și de a face cititorul să trăiască întreaga poveste cu sufletul la gură, fără să creezi din realitate iluzia unei existențe mai frumoase și mai apropiată de idealul unei libertăți depline?

Ca să devii un lider bun, mai întâi de toate trebuie să te afli în armonie cu tine însuți și cu realitățile din jur. Existența ta, concepțiile și valorile tale, vor avea o mai mare influență în determinarea evoluției tale. De caracterul tău, de emoțiile și sentimentele ce emană din manifestările tale, din atitudinea ta, depinde evoluția ta morală și existența ta in general, determinând reacția celorlalți la tine și implicit la rezultatele pe care le obții sau la lipsa lor.

Așa cum un regizor care dorește să realizeze un film biografic caută mai întâi să descifreze sensul, semnificația acțiunilor personajului, tot așa și tu, dacă vrei ca leadershipul tău să capete esență și să aibă un impact pozitiv și cât mai puternic asupra celorlalți oameni, mai întâi trebuie să descifrezi sensul propriei tale existențe, sensul propriei tale valori, sensul propriei tale evoluții dând acțiunilor tale o anumită semnificație care să nu fie în discordanță cu conștiința ta.

Un personaj cu rol de focalizator intern, pe care trebuie să-l construiești de la zero, este rezultatul unui Ego care nu a fost modificat de influența lumii exterioare, și care nu poate fi redus la raporturi directe cu conținutul realității vizibile. În acest caz, Egoul tău este un personaj care caută să facă din viață o operă de artă, continuând să uimească chiar și atunci când nimeni nu-l vede.

Rătăcirea lui Luke scoate în evidență modul în care simțim și maniera în care acționăm atunci când suntem puși în situații de viață bulversante, atunci când calea pe care o urmăm face o cotitură bruscă, îndreptându-ne viața către niște valori negative care ne limitează potențialul, aspirațiile, acțiunile și ne blochează evoluția.

Cineva spunea: *"Pe drumul ce îl străbați în viață, ești pus în fața consecințelor unor experiențe pe care le-ai trăit anterior, fie pozitive, fie negative."* Dacă vrei să-ți asiguri un viitor bun, dacă intenționezi să urci mai sus în ierarhie, atunci evită să te transformi într-o victimă care abia așteaptă să fie eliberată din limitele modului de viață stabilite de ea însăși. Ci, transformă-te într-o ființă mai simțitoare, mai vibrantă, care să fie orientată spre propria evoluție morală, care să răspundă conștientă și liberă la propriile sale chemări sufletești.

Concluzie: Pentru fiecare dintre noi și mai ales pentru un lider, este importantă stabilirea unui scop în viață. Odată stabilit, trebuie să-ți alegi căile cele mai scurte și mai drepte de a ajunge la el. Pe parcursul acestora trebuie să faci din când în când câte o oprire și să vezi dacă nu te-ai rătăcit, dacă nu ai ajuns pe alte căi ocolitoare, mai lungi, și chiar pe căi care te îndepărtează de scopul propus.

Cu cât ești mai riguros cu tine însuți, cu atât te apropii mai mult de țelul tău. Cu cât acționezi în discordanță cu tine și cu ceilalți, cu atât îți lungești drumul spre atingerea țelului.

Cei ce nu și-au stabilit scopul în viață sau au preferat să fie niște rătăcitori aflați în bătaia furtunilor vieții, vor constata spre sfârșitul vieții lor ca au trăit degeaba și că existența lor nu

a avut nici un sens.

Source: https://neculaifantanaru.com/ratacirea-lui-luke.html

Raza de lumină din împărăția întunericului

On Octombrie 23, 2010

Reliefează latura pozitivă a personalității tale, proiectând adevăratele tale valori și viziuni asupra celorlalți.

- Să piară, căci numai atunci se va prăbuși mai repede regimul ala nelegiuit ! rosti fățiș un reprezentând sârb la Geneva, cu privire la prizonierii din Rusia pentru care marele explorator și diplomat, Fridtjof Nansen, întreprinse toate demersurile ca să-i elibereze. Era evident că diplomații europeni urau sistemul rusesc.

Dar Nansen, prin venele căruia curgea sânge de învingător și de erou, nu se lasă cu una cu două, ci aruncă din nou lancea. El transmise un mesaj care menit să ajungă direct la inima acestor oameni ce urmau politica "scării de serviciu":

- Oare putem îngădui iernii să înăbușe pe veci glasurile acestor milioane care strigă după ajutorul nostru? Mai e timp, dar mult timp nu mai avem de pierdut ! ... În numele omeniei, în numele a tot ce e nobil și a tot ce ne este sfânt, apelez la voi – care aveți și voi soții și copii - să vă gândiți bine la ceea ce înseamnă a lăsa pradă foamei pe soții și copii. Conjur guvernele, popoarele Europei, chem în ajutor lumea întreagă. Grăbiți-vă, înainte de a fi prea târziu pentru căință !

Chiar dacă a fost acuzat neîncetat de o bună parte a presei mondiale că ar fi bolșevic, spion și vândut rușilor, Nansen a primit până la urmă ajutorul mult dorit.

În anii 1920 și 1921, Nansen a readus la casele lor o jumătate de milion de prizonieri, și a smuls din ghearele foamei mai multe milioane de oameni din Rusia; în 1922 a condus schimbul unui milion de refugiați greco-turci; în 1923 a asigurat transportul deportaților bulgari în Tracia, apoi reîntoarcerea a trei sute de mii de Armeni împrăștiați. *

Leadership: Un loc aparte în rândul dimensiunilor credinței tale îl ocupă impactul major al percepției despre viață, reflectată asupra unei forme determinate de activitate pe care Egoul o taxează ca fiind o soluție de "compromis"?

Dintotdeauna specialiștii sau numai simplii iubitori ai fotbalului și-au pus această întrebare, cu scopul de a-și lămuri opțiunea pro sau contra. În favoarea cărei opțiuni pledezi tu? Gândește-te bine. Căci dacă înclini balanța exclusiv în favoarea fotbalului pe goluri poți fi acuzat de oricine că te aliniezi la frontul celor care, indiferent de calitatea jocului, practicând chiar și antijocul, nu urmăresc decât victoria cu orice preț și prin orice mijloace.

Exact în această situație a fost pus Nansen. Opțiunea lui a înclinat balanța în favoarea oamenilor nevoiași, stârnind astfel proteste, furie, din partea celor care aveau alte orientări, alte priorități, alte mentalități referitor la sistemul nelegiuit rusesc.

Credința lui nu a fost limitată de influență negativă asupra percepției riscului pe care îl presupunea implicarea personală într-un cadru nefavorabil al războiului. El nu a permis ca omenirea să fie un loc al haosului, ci a demonstrat deschidere și atitudine pozitivă față de misiune, față de schimbare, față de propria conștiință și față de reînnoire, față de posibilitatea de a coopera cu mișcarea politică.

Adevărata credință este vocea clarității morale într-un timp al războiului.

Leadership: Pentru ca o imagine să devină memorabilă ea trebuie să fie văzută și simțită în mod direct, fără intermedierea inutilă a unui proces de condiționare !

Iar opțiunea pe care o exprimă oamenii în legătură cu fotbalul, se aseamănă întrucâtva cu opțiunea pe care Nansen a selectat-o ca fiind cea mai importantă în acele vremuri. În consecință a fost criticat, bombardat cu acuzații, ironizat și jignit.

Dar Nansen a dat dovadă mereu că are un caracter deosebit, dublat de un simț al eticii, al valorilor și al dorinței de a face viața celor nevoiași mai bună. Acuzațiile care întotdeauna i s-au adus nu i-au afectat caracterul dârz. El a continuat lupta. Mai întâi lupta cu sine însuși, oscilând în jurul unui anumit punct, în funcție de numeroasele influențe cărora a fost supus – acel punct în care regretele s-au adunat și bucuriile nu mai existau... la un punct în care sufletul său bun, dezamăgit, trist, singuratic, a învins în lupta cu rațiunea celorlalți.

Care este efectul leadershipului produs de tine? Are o durată lungă? Tu te deosebești de acei lideri incapabili, care se mulțumesc cu "onoarea" de a ocupa această ierarhie, și al căror leadership produce doar un efect "placebo"? Arată celorlalți cine ești tu cu adevărat. Pune-ți sufletul la încercare, până când cauza dreaptă pe care o susții și pentru care te zbați, va învinge.

Influența contextuală asupra percepției mesajului care este transmis lumii întregi poate să diagnosticheze natura unui lider: el nu renunță niciodată la șansa de a lupta și de a fi puternic, el nu renunță la șansa de a da dovadă de măreție.

Şi, să mai știți un lucru: **The chance of being selected as a leader is equal for everyone.**

Raza de lumină din împărăția întunericului este singura cale prin care poți ajunge la esența a ceea ce ești tu cu adevărat. Pune în evidență latura umană a personalității tale care se opune oricărei gândiri negative care te distrage de la valorile tale cele mai profunde. Cunoașterea propriei tale ființe este o luptă permanentă cu tine însuți, pe care o poți câștiga numai dacă îți aperi propriile convingeri și credințe, care îți susțin rolul și îți întăresc relațiile cu ceilalți.

Cunoaște-te pe tine însuți și-i vei putea cunoaște pe ceilalți. Cunoașterea de sine și cunoașterea celorlalți este raza de lumină din împărăția întunericului dominată de indiferență, nepăsare, neștiință, răutate și răzbunare.

Prin pozitivismul personalității tale vei putea să domini pozitivismul celorlalți, care trebuie stimulat adecvat pentru a deveni un fel de "modus operandi" pozitiv, permanent. Reliefează latura pozitivă a personalității tale, proiectând adevăratele tale valori și viziuni asupra celorlalți.

Concluzie: Toți oamenii au convingeri și credințe diferite și cu cât ele sunt mai puțin ferme, cu atâta ei sunt mai manipulabili, înclinând și aderând mai repede și mai ușor de partea unuia sau altuia, așa zis lider.

Un lider adevărat, cu idei progresiste, înzestrat cu un pozitivism al gândirii și care are ca scop îndeplinirea obiectivelor bazate pe respectarea demnității umane, va putea să-i orienteze pe oameni mai ușor în favoarea sa și a ideilor sale, făcând de încline balanța de partea lui, în defavoarea acelora care umilesc idealurile umane, care nu se pricep la altceva

decât la a pune bețe în roate, la a sabota și încetini evoluția normală spre progres și prosperitate.

*** Notă:** Emil Ludwig - *Conducătorii Europei* , Editura Cugetarea, Bucuresti, 1967.

Razele calde ale asfințitului (II)

On Martie 15, 2013

Încearcă să descoperi adevărata cauză a tot ceea ce ți se întâmplă, fără să cazi pradă tendinței de auto-devalorizare.

Îndelungi cazne și chinuitoare așteptări scot la iveală, ca într-o naștere grea, adevăratele trăiri ale Laurei Quinn. De aici încolo, într-un răstimp uimitor de scurt, într-o încordare de voință și printr-o concentrare extraordinară, se petrece marea dramă a sufletului ei, marea ciocnire între particulele încărcate cu sarcini opuse într-un câmp de mare intensitate.

"De ce? De ce m-am aliat cu domnul Hobbs? Sunt un complice ! Sunt vinovată ! Voi ajunge după gratii ! Dumnezeu mă va pedepsi ! Pot să negociez să scap din asta. O să mă duc la Ashcroft să-i ofer diamantele furate în schimbul libertății noastre ! "

Decât să trăiască neîncetat infernul lui Dante, mai bine intră de bunăvoie în purgatoriu, împinsă de sentimentul de vinovăție, sperând că va scăpa cu sufletul neîntinat.

Ea simte această „cosmică interconectare", știe că omul care a pornit pe căi greșite tot mai are în suflet o rază de soare, o urmă de *mea culpa,* și astfel e mai aproape de adevăratul slujitor al lui Dumnezeu care se căiește. Decât acele ființe care își continuă trendul descendent, decât acei oameni reci, cu inimă dură, înghețată, a căror acțiuni le diminuează stima de sine, îngreunându-le semnificativ ieșirea la liman.

În profunzimea ei, Laura Quinn posedă însușirea superioară de a se căi, de a se corecta. Energia impetuoasă, rău folosită și rău canalizată, învață să o stăpânească în numele adevărului, prin Duhul Sfânt primit la renașterea ei. Prin formula sacră, înțeleasă sincer doar de sufletul ei neprihănit: " *I am truly sorry for myself* ", găsește circumstanțe atenuante, menținându-și în acest fel stima de sine.

Leadership: Te manifești în exercițiul propriei temporalități ca un fenomen de individualizare pe termen lung a cărui esență este de a arăta cum conținutul experienței tale trebuie să prezinte o însemnătate a săvârșirii unei abateri de la linia firescului?

Materia luminoasă rezultă din materia întunecată. Laura are o nouă însemnătate în paralelogramul forțelor destinului: de a fi purtătoarea unei profunde spiritualități, de unde ea extrage esențialul pentru structurarea unei noi configurații a conștiinței sale. Lumina, fenomenul care face vizibilă lumea dinăuntrul ei, îi modifică în profunzime starea de spirit. Iar această lumină, atât de naturală, lovind-o direct ca un fulger în noapte, vine de-a dreptul de la singura sursă care o produce, mai darnică cu părțile proeminențe ale Eului ei, conștiința.

Calde, foarte concentrate de energie în zona care trebuie vindecată, razele de speranță îi ies în întâmpinare, în timp ce părțile cele mai aride din caracterul ei strâng umbră. Benevolă, trecerea de la zona umbrită la cea luminată, este realizată de o zonă intermediară de semiumbre, regrete combinate cu revolta interioară, cu mila pe care singura și-o produce. Iar această zonă se reduce cu cât contrastul din partea luminată și cea umbrită este mai puternic.

Zbuciumata ființă câștigă bătălia cu ea însăși. În inima ei, goală, sfâșiată, sfărâmată în mii de cioburi, topită în remușcări pline de căință, se strecoară delicat o bucurie, abia perceptibilă, dar eliberatoare, răcoritoare și reînnoitoare: " *I'm free, at last.* " Conținutul experienței sale a

început să prezinte o însemnătate a săvârșirii unei abateri de la linia firescului prin faptul că și-a anulat orice șansă de a reveni la anii întunecați ai trecutului când a fost nevoită să accepte o realitate care nu-i confirma dorințele.

Leadership: Actualizarea preferințelor tale pentru șansa unui nou început se realizează ca un fenomen de individualizare a propriei imagini, prin intermediul unui determinant de tipul: "Move away from who you have been" ?

Momentele cheie ale existenței tale sunt susținute puternic cu argumente contradictorii? Se unesc aceste momente printr-un pod foarte îngust peste care trebuie să treci? Ce anume te poate transforma într-o făptură lipsită de apărare? Ai puterea de a te împotrivi crudei realități? Îndelungi cazne și chinuitoare așteptări scot la iveală adevăratele tale trăiri? Ai în suflet o rază de soare, o urmă de vină? Posezi însușirea superioară de a te corecta?

Acordul sau dezacordul cu propria ta fire, atitudinea pe care o adopți în momentele cheie, piedicile ce le resimți la nivel de experiențe trăite își au izvorul în conștiința ta, în ceea ce s-ar putea numi influența viitorului asupra prezentului. Un fel de joc dublu în care cei doi adversari, cele două entități opuse ale aceleiași ființe, rămân captive într-o lume nefuncțională, și care se îmbină într-un singur întreg, înșelător și riscant: sentimentul de a fi victimă, de a fi părăsit.

În acest caz psihicul tău are de suferit grav. Începi să te simți furat de o altă realitate, devii tot mai vulnerabil, te acuzi pe tine însuți. Până să începi să te gândești la ce este bine și ce vrei să schimbi la tine, te lași purtat de un ritm viață tot mai dinamic, dar copleșitor, cu perspective sumbre de viitor. Ca urmare ajungi să te plasezi în jurul bâlbâielilor constante din închisoarea în care tu singur, nestingherit, te închizi.

Omul de afaceri american, faimos pentru îndeplinirea funcției de președinte al Corporației ITT, spunea la un moment dat un lucru memorabil: " *Leadership-ul este practicat nu atât de mult în cuvinte, ci în atitudine și în acțiuni.* "

Cu tot caracterul pronunțat al tendințelor tale de dezvoltare, pornind de la particularitățile propriei tale personalități, numai cele progresiste sunt neîndoielnic dominante, firește numai la scara specifică șirului tău de valori pe axa timpului.

Leadership: Cum crezi că ești evaluat pentru felul de a te angaja în lupta împotriva unui inamic ascuns, considerând faptul că modul de concepere a lucrurilor și a lumii depind de imaginea pe care ți-o sugerează o alegere de moment?

Poți înțelege mai bine leadershipul datorită luminilor pe care le proiectezi chiar tu asupra lui. Ce fel de lumini proiectezi asupra leadershipului? Acele lumini care te împiedică să vezi un pic mai clar cine ești cu adevărat? Acele lumini care te transpun într-o stare de inacceptare și nefericire?

Leadershipul poate arunca, cu mare gravitate, lumini necruțătoare asupra tuturor aspectelor care pot exercita o dominare totală asupra omului. Iar așa cum citeam undeva pe internet, omul, articulând valorile în existența sa și în fluxul realității, își articulează totodată existența într-un angrenaj al devenirii precare uneori, manifestată prin tendința de a rămâne în urmă față de tot ceea ce-l definește.

Leadershipul monitorizează anumite constante umane. Mai întâi de toate se face simțit în dorința intimă de a te autoevalua, apoi în maniera în care te privești tu însuți, și devine crucial în maniera în care te percep toți ceilalți din jur.

Prin aceste considerente leadershipul, vibrând puternic pe cea mai înaltă treaptă a existenței tale, devine bun sau rău. Un proces de răcire a zonei care te formează, un simptom de îmbolnăvire. Sau o alternativă care te avantajează, un fenomen care face vizibilă lumea dinăuntrul tău, modificându-ți în mod corespunzător, ca un motor bine uns, starea de spirit.

După cum alchimistul, din sânul a ceea ce este solid sau neutru, trebuie să desprindă substanța pe care o va duce cu răbdare, prudență, spre transmutația ei perfectă, tot astfel și tu, ca să nu transformi leadershipul într-un prilej de resemnare, trebuie să desprinzi corzile care te țin pe loc, prizonier într-o realitate umbrită de însăși dorințele tale de ascensiune.

A te angaja în lupta împotriva unui inamic ascuns înseamnă să conștientizezi ca varianta ta superioară de a fi poate constitui primul pas către învingerea ta, în special din punct de vedere al tendinței de a alege o recompensă mai mare tardivă în locul uneia imediate.

Razele calde ale asfințitului reflectă modul în care te armonizezi cu propria ta ființă, cu propriul tău caracter, în acele situații incerte când lucrurile se complică, în acele situații în care trebuie să-ți exprimi acordul față de ceea ce se va întâmpla dacă nu reușești să-ți demonstrezi vitalitatea. Totodată desemnează acea emoție electrizantă, binefăcătoare, care te fortifică chiar și în momentele de deznădejde, când cazi în spirala mohorâtă a patimilor.

Nu uita niciodată vorba aia: „ *Atunci când cazi în gol, ai credința că acolo jos Dumnezeu te va prinde* ."

Câștigă bătălia cu tine însuți. Revendică-ți drepturile și spune "NU" oricărei tentative de a intra în zona întunecoasă a leadershipului. Ferește-te de a aluneca în mod periculos în extrema opusă libertății fără margini. Păzește-ți inima de orice remușcări. Umple-ți sufletul de acea bucurie imensă, răcoritoare și reînnoitoare, exprimată prin cuvintele: " *I'm free, at last.* "

Încearcă să descoperi adevărata cauză a tot ceea ce ți se întâmplă, fără să cazi pradă tendinței de auto-devalorizare.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-calde-ale-asfintitului-II.html

Razele calde ale asfințitului (I)

On Martie 14, 2013

Desprinde-te de ceea ce are un efect advers asupra clarității orientării tale, concentrându-te mai mult pe câștigarea acceptării tale ca individ autonom.

Nu știa de ce îi era mai groază. Că va ajunge să-l urască pe domnul Hobbs, sau că va ajunge să se urască pe sine? Acesta era momentul cheie al existenței Laurei Quinn, susținut cu argumente contradictorii, un pod foarte îngust peste care trebuia să treacă încet, fără să se întâmple vreun accident. Un *Upside Down* enervant o desprindea tot mai mult de persoana ei. Accentuarea tendinței de a se accepta cu toate defectele ei, sau de a se împotrivi ei însăși de-a lungul drumului spre îndeplinirea scopurilor.

Laura Quinn, din filmul „Flawless (2007)", este una din acele făpturi lipsite de apărare, extrase parcă din romanele lui Dostoievski, despre care nu poți spune că le urăști sau le iubești, dar care prin blândețea, prin sfiala lor, prin puterea lor de a se împotrivi crudelor realități, te invită la reflecție, inspirându-ți un sentiment profund, un soi de conștiință, un nou mod de a te privi pe tine însuți.

Şi, fără să-ți dai prea bine seama de ce, trăsăturile definitorii ale acestei ființe, măreția acestui spirit - superior prin căldura pe care o răspândește în jur, compasiunea, stima, mărinimia, iertarea, toate aceste mici fragmente existențiale care adunate într-un singur moment devin comoara cea mai de preț, te urmăresc multă vreme și până la urmă te leagă pe nesimțite de lumea ei.

Începi să simți, să te gândești la ce este bine și ce vrei să schimbi în viața ei, te lași purtat de povestea ei, de ritmul ei de viață copleșitor, de perspectivele ei de viitor. Până ce ajungi să te plasezi în jurul bâlbâielilor constante din închisoarea în care ea singură, nestingherită, se închide și zace acolo fără odihnă. Cum poți să abandonezi această aprofundare analitică a acestei conștiințe frânte?

Leadership: Îți faci datoria de "verdict corect al unui destin solemn", detașându-te de satisfacția de a ridica trofeul lipsei de sens deasupra a tot ceea ce te leagă de viață?

Atitudinea față de cunoaștere a sinelui, într-un așa numit "timp de persistență" (pentru o durată relativ scurtă), este importantă în explicarea eșecului spiritual, pus pe seama condiției de producere a unui stil de viață care nu maximizează marja de preferințe a individului. Dar asta, în limitele unei obiectivități autoimpuse care se descoperă puțin câte puțin în contextul împlinirii personale nerealizabile pe deplin.

Cheia întregului proces de finisare a sinelui, care pune leadershipul sub unghiul unei lupte cu nonsensul, cu haosul, cu elementele vitale primejduite, aduce în conștiință atât ușa ce se deschide, cât și cea ferecată, iar realizarea devine substitut al cheii. Amândouă ușile fac trecerea spre o maturitate intelectuală și o desăvârșire ca ființă umană. Rămâne la latitudinea fiecăruia ce ușă alege să deschidă.

Anthony Silard, președintele al The Center for Social Leadership, spunea la un moment dat: *"Ca să devii o persoană integră, trebuie să iei mingea și s-o așezi înapoi unde îi este locul, adică în tine."* În acest context, mingea are semnificația unei asumări de responsabilitate față de modul cum te conduci singur pe calea vieții, a unei continuități a gândirii care se adresează sieși, exprimate în exercițiul critic al rațiunii, folosit preponderent ca ipostază a descătușării de limitele convingerilor adânci și statornice.

Leadershipul are în centrul său convingerile puternice, mai ales modul în care stăpânești și înțelegi emoțiile. Atunci când îți evaluezi șansele de a în armonie cu tine însuți, fă în așa fel încât toate mingile să strălucească.

Verdict corect al unui destin solemn ia în considerare puterea omului de a-și forma un ideal înalt chiar în mijlocul unei vieți triste, fără să renunțe la ipostaza de erou al unei odisei care îl ține conectat într-o permanentă fascinație.

Cu cât te concentrezi mai mult pe câștigarea acceptării tale ca individ autonom, ca om care se bizuie numai pe propriile puteri, cu atât te poți împăca cu ideea de a fi o ființă superioară. Depășirea vulnerabilității de a nu avea un reazăm la greu (ceea ce determină canalizarea întregii atenții spre un ritm de viață copleșitor), este posibilă numai prin desprinderea de ceea ce ai fost sau de ceea ce crezi că ești, prin reinventare, prin extinderea "mișcării" de a fi tu.

Semnificația pe care o dai cunoașterii și reușitei de sine, intensificată în depozitul temporar al energiei psihice și al sensibilității, este hotărâtoare în atingerea unei stări de plenitudine. Construcția acestei stări, care se poate concretiza într-o atitudine mai îndrăzneață, este însă dependentă de mediul social de origine, de trecutul tău personal, de modul de reacție la întâlnirea cu vicisitudinile inerente existenței de zi cu zi, cu munca orientată spre un scop, etc.

Leadershipul este o obligație față de autoritatea morală și emoțională pe care trebuie să ți-o asumi ca atare, concepută și impusă într-un mod autentic. Interacțiunea între dimensiunea care îți particularizează personalitatea și dimensiunea care îți caracterizează existența, luând totodată în considerare dimensiunea ta de produs intelectual, dă naștere formei celei mai înalte de trăire, acelor mini-formațiuni temporale limitate la relațiile dintre mediu și timp. Simți împlinirea prin ceea ce trăiești, nu prin ceea ce ești.

Orientarea omului spre un nou început de viață depinde de calitatea a ceea ce îl inspiră să facă alegerile care reflectă adevăratul sine, fără să slujească unui trecut sau prezent care nu mai vrea să treacă.

Razele calde ale asfințitului simbolizează aspectele vieții în care întâmpini dificultăți, impunându-ți să iei decizii pe care, poate, nu ești pregătit să le suporți. Dar așa cum într-un tablou, trăsăturile expresive ale fizionomiei sunt evidențiate printr-un puternic joc de umbră si lumină, tot așa, în viața de zi cu zi, calitățile tale de om puternic sunt evidențiate prin acțiunea de cunoaștere a sinelui și printr-o activă disponibilitate de cunoaștere a tot ceea ce înseamnă nou și străin - chiar și atunci când propriile așteptări îți sunt scăzute.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-calde-ale-asfintitului.html

Razele puternice ale influenței

On Aprilie 10, 2009

Dezvoltă-ți valoarea personală ancorându-te la dimensiunea leadershipului celui care te îndrumă.

De obicei omul renunță atunci când vede că eforturile sale nu dau efectul scontat. Alejandro Murrieta dorea cu orice preț să răzbune moartea fratelui său. Dar chiar înainte să se năpustească asupra căpitanului Harrison Love, un bătrânel i-a tăiat calea, oprindu-l din avântul său prea vijelios.

Chiar atunci, în acel moment primejdios pentru viața lui, Alejandro a avut norocul să-l întâlnească pe Don Diego de la Vega (Zorro), care l-a salvat de la o moarte sigură. Acesta i-a spus: *„Ești băut, ești supărat, nu ești în stare să te lupți cu un soldat profesionist...Dacă vrei să te răzbuni, te pot ajuta. Dar acum nu este deloc momentul potrivit să te răzbuni."*

Leadership: Consideri că pentru a excela în direcția atingerii unui scop este necesar să te supraevaluezi în modul în care doi artiști de geniu își sincronizează creativitatea, creând o operă unitară și coerentă?

Îți amintești de filmul „ *Masca lui Zorro (1998)* "? Evenimentele i-au apropiat atât de mult pe Zorro și pe Alejandro, încât pur și simplu potrivirea lor - atitudinea lor, modul în care și-au unit puterile, interesele și aspirațiile prin colaborare - a creat pentru un suflet comun, o singură energie, transformându-i într-o unitate indestructibilă. Unitatea de scop și armonia în acțiune sunt esențiale pentru a atinge excelența într-o direcție în care scopul este mai important decât mijloacele lui de atingere?

Alejandro a preluat de la Zorro esențialul, și-a dezvoltat valoarea personală ancorându-se la dimensiunea leadershipului pe care îl practica Zorro. Acesta este unul din secretele succesului. Ca să reușești cu adevărat în leadership trebuie să te unești într-o singură ființă cu cel care te îndrumă - tot așa cum doi artiști de geniu își sincronizează creația atât de perfect de parcă ar acționa un singur creier. Trebuie să ajungi să te înțelegi cu el fără "jumătăți de măsură". Intențiile tale trebuie să corespundă, de fapt, cu ale sale. Leadershipul tău trebuie să fie pătruns de aceeași tonalitate de bază ca a lui.

Leadership: Poți să reconfigurezi o cauză pierdută prin dominarea pasiunilor și cultivarea libertății interioare a unui individ, așa încât să te interpui într-o realitate care se configurează din ființarea însăși a sinelui ca un drum făcut de unul singur?

În matematică 1 + 1 = 2. Dar în leadership 1 + 1 = Un tot unitar, o singură ființă.

Alejandro a ajuns să-l privească pe Zorro "de la egal la egal". Minunea întâlnirii lor a constat tocmai în armonizarea capacităților lor. Așa cum, dincolo de claritate, un regizor urmărește la montajul filmului anumite efecte compoziționale care să-i permită să stabilească o legătură mai apropiată cu spectatorii – tot așa și tu, dincolo de calitățile deosebite pe care le ai, trebuie să urmărești să adopți tiparul de gândire și acțiune al celui care te conduce ca astfel să stabilești o legătură mai apropiată cu el.

Zorro l-a ajutat pe Alejandro să-și pună în valoare calitățile, înzestrându-l cu acea putere evident superioară de a vedea mai departe și mai limpede, datorită căreia - și doar datorită acestui fapt – el a reușit să facă acele lucruri care păreau imposibil de făcut, și să-și atingă

scopurile ce păreau aproape imposibil de atins.

Așa cum razele soarelui pătrund și strălucesc prin crengile copacilor, tot așa influența ta poate pătrunde și străluci în viața altora. Dar pentru aceasta oamenii trebuie să te prețuiască la cel mai înalt nivel. Trebuie să recunoască în tine un stil precis de leadership care să poată să umple „golurile" lor, care să-i poată ajuta să-și dezvolte cu adevărat potențialul.

A te interpune într-o realitate care se configurează din ființarea însăși a sinelui ca un drum făcut de unul singur, înseamnă să condiționezi libertatea unui om cu însăși versiunea ta de realitate, încât ceea ce se va petrece să urmeze coordonatele unei singure meniri: de a genera o singură viziune a aceluiași eu asupra individualității celuilalt.

Razele puternice ale influenței sunt date de modalitatea prin care atragi atenția asupra lucrurilor pe care vrei să le scoți în evidență, și de contextul care poate stimula motivația oamenilor pentru schimbare. Puține speranțe de progres sunt în echipele în care oamenii nu vor să intre în sfera de influență a liderului ales, în acest caz atingerea telurilor comune vă rămâne doar un vis frumos și utopic.

Concluzie: Un individ este ales ca lider datorită calităților sale recunoscute de majoritatea oamenilor care-l înconjoară. Acest lucru presupune acceptarea lui cât și respectarea strategiei și a metodelor lui de obținere a performanțelor. Cei ce l-au ales trebuie pătrundă în sfera lui de influență, deci să consimtă să intre într-un proces de dezvoltare și perfecționare individuală.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-puternice-ale-influentei.html

Realitatea din lumea subterană a omului (II)

On Iunie 15, 2012

Înzestrează-ți abilitățile de conducere cu resursele necesare schimbării, fără să pierzi contactul cu Eu-l tău.

O taină adâncă sălășluia străină și sinistră în adâncul sufletului meu, atrăgătoare ca o simțire. Nimic și nimeni nu avea dreptul să se apropie de ea. Gândul că încercam să cuceresc un teritoriu de necucerit, stârnea în mine sentimentul că fusesem eliberat din cea mai crâncenă detenție. Eram impulsionat de o nouă provocare. Reveneam în forță cu o zvâcnire de energie și chef de viață.

Magia, linia cea mai înaltă a conexiunii cu spațiul atemporal al unei eternități private, delimitată de o realitate dinamică, etern vie, spirituală și materială simultan, se integra cu ușurință în viața mea. Şuvoaie de imagini, ipostaze, descoperiri revelatorii țâșneau de peste tot, ca dintr-o rețea cu izvoare cu apă vie ce curgeau neîncetat și din care puteam să-mi îndestulez sufletul și aspirațiile.

Flăcările galbene ale voinței mele neîmblânzite de a înțelege în ce mod trebuie să scot în evidență lumina unei cauzalități universale, purificate prin filtrul celor mai aspre raționamente, se extindeau cu repeziciune în jurul meu. În fiecare lucru pe care îl atingeam sau îl vedeam, în fiecare plimbare pe care o făceam descopeream o nouă realitate care mă făcea tot mai curios, un nou continent, un aprig motiv de explorare. De parcă aș fi fost dominat de o formă de energie supremă care se propaga în toate fibrele ființei mele. Eram totalmente supus ei, ca un sclav care se supune ordinelor.

Simțeam că pot comunica la nivel energetic, non-verbal, cu toate lucrurile care-mi ieșeau în cale. Oglinda, aparatul de fotografiat, cărțile, tot ceea ce exista în jurul meu căpăta brusc viață, un nou înțeles, o nouă valență. Dar în special tot ceea ce era modern sărea în ajutorul meu. Datorită tehnologiei, totul în jur se transforma, prindea o nouă formă, totul se derula în noi coordonate, facilitând înțelegerea și acceptarea necunoscutei din mine.

Leadership: Cât timp poți să privești o fotografie de departe?

A nu reuși să te menții în contact cu tine însuți, lucru vital în leadership, este ca și cum ai continua să privești o fotografie de departe: nu vei reuși să observi anumite detalii pe care le-ai vedea de aproape.

La fel ca în fotografie, în sfera dimensiunii psihologice și spirituale a omului, un singur gând, o singură sforțare de moment pot da naștere unor forme definitive, unor instantanee reprezentative chiar inainte de producerea evenimentului propriu-zis.

Bine observa cineva: pe tărâmul explorării personale fecundația adevărată se produce totdeauna numai prin încrucișarea unei idei cu experiența. Era de ajuns doar cel mai ușor impuls, pentru ca forța creatoare să se manifeste, pentru ca experiența mea să se îmbogățească. Ca apoi ea să se descarce, ca la trecerea unui curent electric, și mai intens, și mai profund, în toată amploarea ei.

Am mers pe drumul de munte din fața mea, efortul era tot mai mare, progresul lent, dar constant. Magia, locul de întâlnire a realului cu irealul, vârful cel mai înalt al artei de a crea noi forme de impact asupra ființei umane, trebuia cucerită. Controlată și apărată. Lucrul

sporea din zi în zi și se strângea tot mai mult în preajma mea ca o pădure, umbrindu-mi orice perspectivă. Era oare o inițiativă lăudabilă? Era doar un strop de fericire, sau un mănunchi de dorințe trecătoare? O pasiune arzătoare, un prilej de a evolua? Un efort benefic, sau doar o pierdere de timp?

Călătoria pe care o parcurgi spre aprofundarea cunoașterii de sine este poza pe care fotograful nu o va face niciodată, dar pe care o "plătești" la fiecare tip de apariție în lume când ești pus în fața reluărilor, a stop-cadrelor și a zoom-ului.

Iar calitatea imaginii de sine pe care ți-o creezi în această călătorie facilitează accesul la înțelegerea semnificației pe care o are asimilarea experienței de viață în generarea unei noi dimensiuni a deschiderii spre nou.

Într-un fel eram asemenea omului care preferă mai întâi să-și găsească dragostea, întreținând-o cu pasiunea cea mai arzătoare, și abia după aia să facă bani cu nemiluita ca să nu-și chinuiască cumva sufletul cu ideea că persoana de lângă el îl preferă numai pentru banii săi.

Doream să urc tot mai sus pe creasta științei, să pot acoperi mai întâi cu forța magiei toate priveliștile care captează simțurile omenești, care zguduie trăirile cele mai fecunde. Apoi să întrețin toate emoțiile pozitive și negative până în punctul în care orice necunoscută putea fi determinată. Dar fără să-mi chinuiesc cugetul, fără să fac uz de nicio formă de fals.

Leadership: Ești chemat să atingi acea desăvârșire care dezvăluie esența a ceea ce ai învățat și trăit?

Celebrul scriitor rus, Lev Tolstoi, scria în memoriile sale: " *Ceea ce interesează cu deosebire nu e desăvârșirea la care ajunge cineva, ci felul cum se străduiește să se desăvârșească.* "

Liderii de top se simt în mod deosebit vizați de aceste cuvinte. Ei sunt chemați să atingă, asemenea sculptorilor care imortalizează în bronz sau în piatră chipuri umane, acea desăvârșire care dezvăluie esența a ceea ce au învățat și trăit.

Magia pe care o declanșează o experiență de tipul "learning by feeling and by direct perception" reprezintă aplicarea celor învățate pe parcursul devenirii în temeiul unei convenții prin care te angajezi să renunți la ceea ce te ține prins în mirajul unei false predestinări ca să descoperi o nouă realitate numită "Lumea mea".

De la "magie" la leadership, drumul dezvoltării și perfecționării este lung și greu. Între aceste momente ale "creației" in singurătate, când pârâiașul subțire al manifestării potențialului productiv șerpuiește între bolovanii cei mai semeți ai nesiguranței, sau a lipsei unei direcții clare, se desfășoară o muncă nespus de anevoioasă, hotărâtoare pentru atingerea excelenței.

Totul depinde de felul în care reușești să întreții aceste calități, virtuți, valori, mici aranjamente de roluri și de comportamente, astfel încât "magia" să nu se uzeze și să se risipească în van. Iar alături de ele, firește, în cel mai înalt grad, ne interesează etica ta profesională, nivelul de cunoștințe, condiția lui de "magician" în lumina făcliei lui, a inspirației, a gândirii, a comunicării, a responsabilității.

A asculta de îndrumarea vieții înseamnă să ajungi la acea înălțime a manifestării propriei individualități în scopul realizării sinelui.

Dorința de a adânci, de a experimenta propriile dorințe și sentimente, te va ajuta să identifici scopul suprem în viață - de a fi de folos, onorabil, mărinimos, pentru a face diferența între ceea ce trăiești la nivel interior și ceea ce trăiești la nivel de experiență de învățare acumulată pe parcursul drumului.

Realitatea din lumea subterană a omului aduce in câmpul atenției încercarea de căutare și de găsire a unor răspunsuri la întrebarea cea mai veche, neelucidată încă pe deplin: *„ Cine sunt eu?* "

Ca să înțelegi complexitatea ființei umane, ca să ai o înrâurire asupra celor din jurul tău, mai întâi cunoaște-te foarte bine pe tine însuți.

Pentru un lider este absolut necesar să știe să pătrundă în lumea interioară și necunoscută a omului, să treacă de frontierele aparențelor. Căci omul, această eternă necunoscută, care trebuie să fie descoperită, este imprevizibil și poate, voluntar sau involuntar, să pericliteze orice... leadership.

Realitatea din lumea subterană a omului (I)

On Iunie 04, 2012

Stimulează-ți performanțele psihologice prin raportarea la o cunoaștere fertilă, populată de caracteristicile cele mai semnificative ale ființei umane.

Dacă drumul acesta are un început, atunci trebuie să aibă și un sfârșit, îmi ziceam cu o îngăduință forțată. Dar sfârșitul nu va fi curând, îmi repeta cu stăruință conștiința. Căci întunericul devenea tot mai clar, turnul înălțător al inspirației acapara tot mai multe resurse de energie.

Eram prizonier într-o cameră fără ferestre, unde îmi construiam personajele asemenea unui fabricant de păpuși vii care știe să aprindă în ele acea scânteie miraculoasă, divină, dătătoare de viață, și care cu puterea unui singur gând poate să le redea simțurile, să le răscolească trăirile așa cum vântul scutură ramurile copacilor, să le dezlănțuiască, să le inunde într-un imens șuvoi de energie.

Fiecare firicel de sentiment, fiecare val de emoție se înălța cutezător, limpede, la un singur semn al voinței mele. Mi se părea că pot să reglez orice schimbare în lumea neobosită, mereu incitantă, conturată de personajele mele nenumărate. Puteam să montez, să desfac, să repar cu finețea unui ceasornicar întreg aparatul cugetării și sensibilității lor - ceea ce îmi stârnea cea mai vie curiozitate față de esența naturii umane !

Leadership: În centrul simțirii tale stă trează acea calitate a conștiinței de a trece dincolo de suprafața aparențelor și a discerne direcția mișcării propriei formări?

Eram un bun observator, mintea mea înregistra automat totul din realitatea cotidiană, atât de precis, atât de minuțios, încât după o scurtă analiză puteam să împodobesc cu elemente obiective tot mai mult realitatea paralelă, a lumii fascinante a magiei care, ca și iubirea, dădea sens existenței mele.

Dacă Ulise singur s-a înapoiat din Hades, din lumea subpământeană a întunecimilor, eu mă adânceam tot mai mult în zona tumultoasă, plină de suișuri și coborâșuri a sufletului și psihicului uman. Să descopăr, să înțeleg însemnătatea acestor entități interdependente, dar după niște legi mai puțin obișnuite, după niște principii bine gândite care să-mi întregească totodată raționamentul și profunzimea simțirii.

Iar, la fel cum Ulise fusese însoțit de un zeu, eu eram însoțit de demonul cunoașterii, principalul purtător de cuvânt al tuturor virtuților, marele fondator al impulsului pentru creație, în lumea accesibilă a imaginației.

Abilitatea de a simți se conturează prin debutul impulsului de creație într-un spațiu închis în care simțurile îți sunt răsfățate de tentația de a face o comparație între între ceea ce se vede și ceea ce se păstrează nevăzut.

Formarea mea începea din momentul dobândirii calității de observator și se continua cu identificarea valorii momentului de corelare a artei cu creatorul ei. Receptarea unor noi idei și concepții despre propriul Ego, luau forma unei trăiri a originalități axate pe ceva pierdut sau durat, asemenea unui vis ce transportă imaginația în ținuturi exotice, marcate de fascinația necunoscutului și de magia depărtării de lume.

Să răzbat mai adânc decât psihologii în lumea subterană a omului. Să cuprind în întregime, ca într-o plasă de pescar, misterul naturii mele adevarate prin rascolirea acelor resurse sufletesti aflate mai curand in adormire decat in proprietatea unei realitati care nu este altceva decat o aparenta.

Să arunc momeala care produce cele mai înalte vibrații și să agăț cele mai fine senzații și percepții - acesta era planul meu, ideea care stătea la baza creării unui alt sens al vietii, în lumea crepusculară a sufletului și rațiunii unui personaj care se cere mereu reinventat.

Leadership: Îndeplinești condiția ca situarea ta în contextul unei închideri în viața privată să capete o formă prin care să fie percepută acea calitate a propriei firi pe care o ignoraseși?

Cine poate cunoaște mai bine tainele artei de a conduce, decât omul situat, prin înțelegerea bine fundamentată a naturii umane, prin aderarea sau respingerea tuturor factorilor de influență, pe o poziție foarte înaltă a creației și maturității?

Dar de multe ori creația și maturitatea sunt construcții destinate staționării într-o zonă "fără semnal" unde nimeni nu te poate contacta, dar din care poți vedea totul de la înălțimea propriei experiențe de trăire și de la înălțimea propriei închipuiri.

Ar greși amarnic acela care s-ar gândi să vadă într-o casă izolată, într-un loc închis, doar un prilej de evadare din realitatea actuală, deoarece îi scapă prilejul de a-și întemeia propria lume fantastică în mijlocul unei experiențe de tipul "learning by living deep în thought".

Ca un cititor prins în păienjenișul dramei romanului, silit să ia parte la frământările personajelor, liderul este necontenit prins în procesul de plăsmuire a acelei arte care face loc, în chip implicit, descoperirii sau reînnoirii trăirilor umane - plecând de la perceperea propriilor experiențe și trăiri. El își stimulează performanțele psihologice prin raportarea la o cunoaștere fertilă, populată de acele aspecte ale realității extrase din terenul pustiu al propriei închisori imaginare.

A fi izolat într-un colț de lume este conținutul unui roman în care autorul se confesează pentru a se putea descifra mai bine, facilitând o detaliere a elementelor care îi compun caracterul.

Realitatea din lumea subterană a omului desemnează trăirile, emoțiile, gândurile și aspirațiile, pe care le integrezi în universul tău spiritual. Ca să înțelegi mai bine natura umană și ca să-ți extinzi orizontul de percepere a unor stări sufletești, trebuie să te integrezi într-o lume izolată din care să extragi cele mai relevante învățăminte formate la rădăcina ființei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-din-lumea-subterana-a-omului.html

Realitatea și dublura ei imaginară

On Aprilie 28, 2014

Ajută-i pe ceilalți să treacă dincolo de norii confuziei și să știe exact cu cine au de a face, construindu-ți un alibi care să dea dreptate realismului cotidian credibil.

Totul părea a fi cuantificat statistic în viața mea, practic totul. Mai puțin acea nevoie împovărătoare de a mă atașa de lumea ideilor pure, acoperită frecvent de o crustă fină de conștiință, căreia nu știam să-i calculez maximum de abstracție posibil ce m-ar fi putut feri de jocul apropierii și depărtării de vecinătatea fenomenelor provocatoare pentru știință. Era ca si cand aș fi facut parte dintr-un scenariu de Stephen King, trebuia să trăiesc o realitate pe care unii o consideră superficială sau preferă s-o ignore, în timp ce alții o experimentează ca pe o sabie a lui Damocles, fără să-i înțeleagă simbolistica puterii, redată într-un mod aparte.

Încrezător, deveneam mai abil în evitarea ambiguităților dintre real și imaginar, dar în același timp mă transformam într-un stăpânitor al inadmisibilului științific. Într-un furnizor de algoritmi complecși cărora numai o scurtă nebunie, numai o utopie le-ar fi putut asigura împlementarea într-o manieră continuă. Dar, oare, corectă, mă întreb?

Ştiința este este dublul unei realități care depășește imediatul unei vieți ieșite din norma curentă, care te face să te simți invincibil în pielea unui personaj născocit pe moment.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la mine ca la un jongler al cifrelor, bazându-mi în mare parte existența pe locul unde m-aș situa din punct de vedere statistic, umbrit doar de o falsă dezbatere asupra valorii identității mele. Ci mai degrabă ca la o marionetă condusă de resortul ideilor de redefinire a științei, prin potriviri sau combinații neașteptate.

Pentru orice altă mentalitate, știința mea întreagă era ca o rază de soare ce se strecoară printr-o crăpătură a stâncii. O estimare care ar fi putut, foarte bine, să fie inexactă, căci oferea anumite explicații privitoare la variația intrărilor de capital științific extern, dintr-o sursă de înțelegere superioară ca profunzime, într-un punct în care ceilalți nu erau total de acord.

Căci această știință făcea lucrurile mult mai complicate și mai greu de rezolvat. Pornind de la acest cumul de nelămuriri, mecanisme de generare a unor variabile aleatoare care își puteau pierde coordonatele prin izolare, asupra mea a început să atârne o bănuială amenințătoare care tindea asimptotic către certitudine. Transformându-se mai târziu într-o atențiune care mi-a întărit pașii spre reconstituirea și reorientarea raționamentelor.

Salvarea mea era să ezit uneori, să ies din bătaia soarelui, dar să nu renunț la vis, chiar dacă părea o utopie.

Leadership: Aspirațiile tale la un ideal de neatins probează vinovăția ta în fața lumii în ceea ce privește construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acțiunilor reale, cu o reflectare a reacțiilor tale față de lumea înconjurătoare?

Meciurile deschise, în care echipele " *știință* " și " *realitate* " se confruntă în mod frecvent în opera de artă a liderului, conduc la imposibilitatea formalizării totale a unei formule majoritare de înțelegere și apreciere a științei sale, ultra-avansată, manifestată în studiul

teoriilor cu efect de constrângere sau influențare, care să returneze o valoare adevărată, pozitivă.

Dar tocmai prin această contradicție de idei, vise, opinii, așteptări, orizonturi, care trădează o înțelegere fundamental diferită asupra lucrurilor, savantul se face într-un fel vinovat de acea "pată de lumină". De o prea mare integrare în leadership a unor noi surse de capital științific care nu se regăsesc în cuprinsul granițelor de înțelegere ale celorlalți oameni.

De aceea, fiecare savant are obligația de a-și răscumpăra "vinovăția" în fața propriilor suporteri, probând o anumită inteligență, o anumită amprentă de identificare care să-i ateste calitatea, justificând apariția unor noi elemente de dezvoltare, administrare și popularizare a științei. Această inteligență are ca fundament construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acțiunilor reale, cu o reflectare a reacțiilor tale față de lumea înconjurătoare.

Leadership: Îți asumi responsabilitatea în ceea ce privește asigurarea livrării unui produs finit, din perspectivă a ceea ce ești dispus să duci până la capăt fără să te încurci în mize prea mari?

O eroină a scriitoarei Anne Hebert spunea: " *Inutil să te amăgești. Într-o zi, realitatea și dublura ei imaginară vor coincide. Confirmând toate temerile. Abolind orice limită. Spulberând orice alibi. Interzicând orice fugă. Vei fi declarat vinovat, în fața lumii. Trebuie să ieși imediat din lâncezeala asta. Să reduci visul la tăcere, înainte de a fi prea târziu. Să te scuturi bine de el, în lumină. Să te descotorosești de fantasme.* "

E un avertisment subtil, că ai o responsabilitate crescută în ceea ce privește asigurarea livrării unui produs finit, unui leadership real, conform normelor de calitate impuse de limitările celorlalți oameni. Este atât de ușor să driblezi realitatea, dar e atât de greu pentru ceilalți să treacă dincolo de norii confuziei și să știe exact cu cine au de a face.

Căci atunci când începi să te lași condus de resortul ideilor de redefinire a științei, prin potriviri sau combinații neașteptate, ești tentat întotdeauna să trișezi, folosindu-te de mecanismele proprii de generare a unor variabile aleatoare care își pot pierde coordonatele prin izolare, adică neînțelese de nimeni. Fii dispus să duci până la capăt o acțiune fără să te încurci în mize prea mari, adică fără să faci din știință o cultură de consum sau o experiență de joc captivantă, dar irealistă.

Ştiința este un produs finit, de mare calitate, numai dacă știi să o transformi într-un scop a cărui împlinire nu presupune un câștig material. Miza cea mare a oamenilor este adesea câștigul financiar, dar pentru un creator inspirat adevăratul câștig îl constituie posibilitatea "produsului" de a fi util evoluției lumii.

Leadership: Asiguri aplicarea principiului: „totul se poate oricum, oricât, oriunde și cu oricine", socotindu-te una cu suma sintetică a unor cunoștințe referitoare la un anumit obiect de cercetare?

Consecința este lesne de dedus, devii asemenea unui actor sigur de reputația lui, care este pe de-a-ntregul prins în el însuși și doar se preface că joacă împreună cu partenerii de scenă. Această cufundare în tine însuți, dialogând tacit cu leadershipul într-un limbaj pur științific, chiar dacă constituie incontestabil cea mai înaltă creație a geniului tău, are mari șanse să fie catalogată la prima mână drept individualism, sau vanitate ce dorește să fie flatată, dar nu apreciată, o vanitate inconștientă de ridicolul în care se află.

E greșit să aplici criterii personale de selectare și utilizare a cunoștințelor, sau să le pui în fața unui ideal de neatins pentru ceilalți, căci ajungi să te transformi într-un stăpânitor al inadmisibilului științific, un formator al ambiguităților și complexităților cărora numai un vis, numai o utopie le-ar putea aduce împlinirea. Iar o utopie exprimă îndepărtarea de diversitate, de realitate, pierderea oricărei coeziuni și aplicarea principiului: „ *totul se poate oricum, oricât, oriunde și cu oricine* ".

Omul de știință se raportează, pe lângă actul de creație, la un singur obiect de cercetare: "Omul și simbolurile lui în cursul evoluției lumii".

Marea provocare a științei este destinată unei emancipări a gândirii prin prisma imaginii pe care o ai despre realitate, prin capacitatea ei de a face vizibile efectele unei integrări într-o poveste a cărei acțiune are loc în decorul creat de tine.

Realitatea și dublura ei imaginară vizează integrarea leadershipului în existența cotidiană. Este frumos să visezi la stele și la un cer senin, plin de vibrații, dar nu poți ajunge la ele dacă ești inexact în raport cu faptele, în raport cu standardul admis în materie de felul cum percep alții știința ta.

Pentru mințile firave a fi independent poate însemna a fi anormal, iar a fi anormal înseamnă de multe ori a fi detestat.

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-si-dublura-ei-imaginara.html

Realitatea visului care merge până la capăt

On Aprilie 29, 2016

Formează-ți o nouă identitate prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Mă temeam de îndrăzneala grăbită de a atinge linia unui orizont nemărginit, ce-și avea trasat cu fermitate sensul unei demonstrații de tip tablou, o dovadă de regăsire a unui spirit de mare amplitudine, dincolo de jocul subtil al rațiunii numită credință. Grație unei teme care preocupa deopotrivă domeniul creației artistice și acela al științei, înțelegând exigențele unei zone labirintice destul de tăinuită înțelegerii umane obișnuite, mi-am început căutarea a ceva spiritualizat: adevărul de dincolo de negări.

Cuvintele gândurilor mele răscolitoare, completându-se în planul ideilor înălțătoare ce-și găseau o corespondență în faptul că înțelegerea științei și a vieții trebuie să se întemeieze prin manifestarea nebuniei, voiau să mă țină undeva, la o semidistanță neangajantă, îngăduitor apreciativă față de morile de vânt ce-mi stăteau în cale. Fiorul nebuniei era seducător și frumos: un simbol al plăcerilor descoperite printr-o despărțire definitivă de adevărurile și lucrurile care înlocuiau *la verità effettuale*.

Hamlet se prefăcea că nu-i în toate mințile, pentru a-și permite o mai mare libertate de acțiune și exprimare, ascunzându-și totodată mai bine intențiile. Să ne amintim cu recunoștință de magicienii lui Christopher Priest care își întrepătrundeau acoperirea, nevăzutele unde, energia, cunoștințele și experiențele prin fuziunea cu elementele de fantasy. Să pornim alături de Julio Murillo în căutarea îndepărtatului Shangri-La, fugind de condamnarea la moarte, doar pentru a înțelege o taină însemnată, o existență trecută sub tăcere pentru totdeauna.

Şi să luăm aminte de nebunia care ne pândește neîncetat, ușoară ca vântul serii de noapte târzie, unde nu există decât umbrele unor lumini vagi numite "un atunci dintr-o urmă a rațiunii", anunțând veșnicul purgatoriu al lui „se poate și mai rău".

Leadership: Ești atent la ceea ce adaugi experienței tale de explorator al unor noi forme de exprimare vizuală, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva a ceea ce înseamnă să trăiești "labirintic" ?

Cea mai mare înțelepciune se apropie ușor de cea mai mare nebunie, contopindu-se printr-un somn prelungit, repetându-se la nesfârșit ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, fiind mai ușor de întreținut printr-o experiență nemărginită ce se împotrivește ideii de a te trezi. Visul nu este un scop îndepărtat, ci o realitate a nebuniei.

Când încerci să te conectezi la o zonă mai puțin cunoscută, ca atunci când intri într-un labirint fără ieșire, dar atât de interesant construit că ți-ai dori să-l străbați mereu indiferent de capcanele ce ți se întind ici-colo, practic începi să te gândești la tine ca la compoziția unui întreg de noțiuni esențiale pentru interpretare sau pentru receptare. De fapt, a trăi labirintic înseamnă să te adâncești în miezul unei enigme până când ajungi să fii fascninat de rezolvarea ei, dar în așa fel încât să te simți completat și nu distras de lumea ce se desfășoară în jurul tău.

Iar eu nu eram decât o unealtă a minții de a se abandona în brațele unei construcții ficționale mai autentice și mai consistente decât viața însăși, pe circumferința unui cerc imaginar a cărui rază părea egală cu a optsprezecea parte din înălțimea unei coloane numită: vigoarea

interpretării unei experiențe ieșită din comun care produce un suflu inovator.

Cum evită creatorul nebunia care îl pândește neîncetat, adulmecată asemenea tămâii arse de un vrăjitor? Cum evită el acest spațiu închis în care pot fi percepute toate rezonanțele unui apel la gloria unei nesfârșite perspective, asemenea unor petale de trandafiri decorative aruncate pe o alee plină de petale vii? Poate el oare să evite acțiunea de intrare într-o buclă Moebius, încât să nu fie rotit la infinit de o forță centrifugă și centripetă în direcții diametral opuse?

Nu poate. Proiecțiile minții lui sunt tot timpul în concurență pentru a dovedi realitatea lumii sale, a visului care merge până la capăt. Te vei aventura cu mine?

Leadership: Poți să contribui la perpetuarea unui vis prezent ca realitate alternativă într-un tablou al dublului tău demers de autocunoaștere, fără să te consideri versiunea extinsă a unei lumi care se restricționează?

Dispoziția de a fi motivat de idei abstracte, detașarea de o realitate fără viitor, este proprie vizionarului sau revelatorului unei gândiri axate pe sensuri, care resimte emoțiile pe care le stârnesc visurile sale.

Un asemenea om face cinste leadershipului nu atât pentru că încearcă să dea curs într-un mod ok nevoilor sale interioare, încercând conștient să deschidă mugurii unei filosofii sau unei libertăți de exprimare, asemenea lui Gandhi sau Martin Luther King. Ci prin faptul că se descoperă dintr-o altă perspectivă, aceea a unei exilări într-un spațiu întrețesut cu realitate și fantezie.

Vorba veche a înțelepților va sta tot timpul în picioare: *Trebuie să te pierzi înainte să te regăsești* . Da, să te pierzi în spațiul unui vis, în contururile clare și mobile pe care le evocă viziunea ascensională a unui titan asupra vieții tale, într-o versiune de tip „Reacție după stare". Titanul este alternativa ta de cunoaștere la un nivel superior, ce te învață în ce fel să-ți schimbi modul de abordare al unei noi perspective, prin reconfigurarea dispoziției tale față de senzația că ești reconectat la o altă lume.

Construirea unei noi identități începe din momentul unei posibile realizări a visului. Te poți redefini din perspectiva a ceea ce ești atunci când visezi sau din perspectiva a ceea ce ești atunci când te trezești.

Tabloul dublului tău demers de autocunoaștere este întregit de „nebunia" cu care te confrunți în încercarea de a accede la o înțelegere a existenței în raport cu șansa de a trăi visul în realitate. Iar a te considera versiunea extinsă a unei lumi care se restricționează înseamnă să prelungești nebunia până a face din ea un element al interiorității sub forma exteriorității pe care chiar dacă busola ta morală nu-l aprobă, impetuozitatea creativă îl susține.

Leadership: Poți să te oglindești într-o conștiință superioară de forma unei strâmtori care se deschide mereu înspre un drum șerpuit, fără să te concentrezi asupra punctelor esențiale ale existenței ce se exercită ca și constrângere relativă?

Dacă viața are urcușul ei propriu, iar lumea din jur are spațiul ei privat, atunci realitatea pe care ți-o modelezi singur, printr-o așa numită trecere sau transformare în altă persoană, poate deveni un sentiment dominator ce străbate integral pragul provocării.

Iar cea mai mare provocare pe care mintea o identifică drept amplă materie de consum,

întotdeauna corespunzătoare fenomenelor asupra cărora experiența nu te poate instrui, este de a te forma și de a crede într-o conștiință superioară - dar de forma unei strâmtori.

Strâmtoarea este o zonă îngustă de legătură între două mari continente, unul care se remarcă printr-o mare diversitate de fenomene, altul care se depopulează și se divizează pe măsură ce încerci să stabilești o legătură de durată.

Cine se dedică dezvoltării personale prin procesul de explorare a visului, prin transformarea rațiunii într-un drum șerpuit, într-o „rătăcire" de moment care să-i dea oarecum un câștig de cauză, acela riscă să nu mai iasă niciodată din această strâmtoare.

Ești propriul tău creator de vise, dar și cel care te doboară, în funcție de diametrele strâmtorii în care încadrezi. Iar punctele esențiale ale existenței ce se exercită ca și constrângere relativă față de această strâmtoare sunt: concretul unei realități dure și subiectivitatea unei conștiințe înlănțuite în propriile replieri.

Întreg efortul creator al omului este îndreptat spre producerea unei realități necontradictorii, a lucrării minții care să rămână drept un punct de reper pentru un parcurs existențial reușit, în vraja unor obscure solicitări ale Sinelui care se remarcă în contrast cu "Alter-Egoul" în cadrul unui proces de formare a identității.

Dacă vrei să mergi până la capăt cu visul tău mai întâi gândește-te că orice enigmă reprezintă o provocare, o mică nebunie, iar tu trebuie să te decizi să spui „Challenge Accepted".

Realitatea visului care merge până la capăt aparține minților strălucite care dictează în cele din urmă și definitiv. Minți care nu acceptă să fie niște existențe trecute sub tăcere pentru totdeauna, fiind de multe ori percepute drept o taină însemnată pe care nicio rațiune nu o pătrunde.

Leadershipul este șansa ideală de a da curs formării unei noi identități, printr-o despărțire definitivă de adevărurile și lucrurile care înlocuiesc *la verità effettuale* , prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Vei mai putea oare să te împotrivești ideii de a te trezi?

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-visului-care-merge-pana-la-capat.html

Realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii

On Decembrie 14, 2012

Sincronizarea perfectă între regie și expresia artistică este crucială pentru a obține o interpretare corectă a viziunii, pe linia unei rezonanțe profunde cu marele suflet colectiv.

Întreaga operă wagneriană - a cărei reducție de pian o găsim adnotata de mâna lui Eisenstein - este trecută prin filtrul viziunii grandioase a regizorului. Ridicându-se prin expresia regizorală la dimensiunile hiperbolice ale mitului wagnerian, Eisenstein compune o mizanscenă monumentală, în perfect acord cu muzica operei. Decorul realizat după schițele sale, însoțește în dinamica sa - munții se ridică sau se prăbușesc, de pildă - gesturile și acțiunile personajelor, ca și costumele, schițate tot de el, subliniază ideile sale regizorale.

Corul este integrat organic, în formule originale, materialului dramatic al libretului pe care Eisenstein îl transpune - în sensul cel mai pur al cuvântului - pe scenă. Corul, prin mișcare și chiar prin costumație, participă la acțiune, devenind expresia gândului sau sentimentului câte unui personaj, fiind uneori ecoul unui sentiment, alteori reacția împotriva lui.

De fapt, regizorul Serghei Eisenstein încearcă realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii. De data aceasta nu prin mijloacele folosite în tinerețe în teatru, ci prin inedite compoziții de spațiu, sunet și lumină.

Leadership: Poți folosi spontaneitatea demersului tău creator pentru a accesa rapid "reacțiile" spectatorilor prin integrarea trăsăturilor generalizate ale decorurilor și mijloacelor artistice?

Structurile de informații trecute prin filtrul viziunii unui regizor sunt esențiale pentru organizarea eficientă a unei compoziții în care sunetul și lumina se întrepătrund. De exemplu, decorul și mijloacele artistice sunt utilizate frecvent pentru accesarea rapidă a "reacțiilor" spectatorilor care urmăresc un spectacol al sentimentelor și al gesturilor interioare. Ca dramaturg, totodată, regizorul se face cunoscut prin piesele ce se înscriu în viziunea operelor postmoderniste. Instrumentele - formule și reguli întrebuințate în compoziția scenariului, sunt gândite pas cu pas pentru crearea dialogurilor și a afectelor de scenă, iar eficiența lor este măsurată prin complexitatea temporală, schimbătoare, a decorurilor.

Regizorii trebuie să înțeleagă profund aceste concepte pentru a dezvolta creații cinematografice robuste și performanțe pentru realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii. La fel ca în informatică, testarea și debugging-ul sunt, de asemenea, procese critice în ciclul de viață al dezvoltării unei compoziții cinematografice, asigurând că forma și conținutul povestirii funcționează corect și fără erori prin intermediul imaginilor în mișcare.

Leadership: Ai încercat vreodată să surprinzi starea emoțională a celor din jur printr-o schimbare permanentă a decorurilor, care se succed cu repeziciune, evitând totodată capcana compozițiilor neautentice?

Așadar, fiziologia spectacolului este esențială pentru înțelegerea funcționării operei cinematografice și a scenei. De exemplu, mizanscena monumentală, care include decorul și costumele, transportă ideile regizorului către toate gesturile și acțiunile personajelor. Expresia regizorală și dimensiunile hiperbolice sunt reglate de către filtrul viziunii grandioase și pot fi influențate de diverși factori, inclusiv de dinamica muzicii operei și de starea emoțională a spectatorilor. Testele diagnostice, precum ecoul unui sentiment și reacția împotriva sentimentului, sunt folosite pentru a evalua sănătatea spectacolului și pentru a detecta

anomalii în compozițiile de spațiu, sunet și lumină.

Totodată, interpretarea corectă a expresiei regizorale și a dimensiunilor hiperbolice ale montării poate dezvălui eventuale anomalii sau dezechilibre în aranjamentele scenice, partiturile vocale și efectele de lumini, la fel cum programatorii trebuie să depisteze erorile și defectele din codul sursă al aplicațiilor. Aceste analize complexe conturează un "plan de tratament" artistic, îmbunătățind coerența și impactul vizual-auditiv al spectacolului.

La fel ca în dezvoltarea software, unde managerii monitorizează progresul proiectului, evaluarea constantă a gesturilor și acțiunilor interpretate de actori asigură consistența artistică și profunzimea generală a performanței. Semnificațiile simbolice, intențiile personajelor și continuitatea narativă sunt transmise prin aceste elemente cheie.

În cele din urmă, sincronizarea perfectă între viziunea regizorală și expresia artistică a tuturor componentelor - de la decor la interpretare - contribuie la o rezonanță emoțională profundă cu publicul, oferind o experiență de operă unică și memorabilă. Asemenea deploymentului unui software finalizat către utilizatori, spectacolul reprezintă produsul final al colaborării întregii echipe creative, aliniat armonios cu concepția inițială a regizorului.

Compoziția unei creații artistice se măsoară prin complexitatea temporală și schimbătoare a decorurilor, integrând doar elementele esențiale percepute de spectatori ca un fel de armonie vizuală și emoțională.

Realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii se bazează pe următoarea concluzie: *"Este esențial să recunoști importanța proceselor de testare și debugging în ciclul de viață al dezvoltării unei compoziții, permițând astfel detectarea anomaliilor în imaginile în mișcare."*

Mai mult decât atât, aceste relații speciale se întăresc prin înțelegerea profundă a modului în care testarea și debugging-ul contribuie la rafinarea și perfecționarea compoziției, asigurând astfel o experiență vizuală și emoțională coerentă și captivantă pentru spectatori.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/realizarea-unor-relatii-aparte-a-spectacolului-cu-spectatorii.htr

Reconstituirea personalității reflectată în dublul ei

On August 04, 2021

Fii capabil să-ți înțelegi mintea și trăirile din prisma a ceea ce observă ochii unui artist care se hrănește cu seva creației.

Dacă în timpul școlii și în timpul liceului am citit și recitit cu plăcere o singură carte, "Basmele" lui Wilhelm Hauff, este pentru că această carte reprezintă singura sursă de cunoaștere din care am învățat tot ce știu. Absolut tot ce știu. Despre simboluri, taine și spiritualitate. Şi nimeni altcineva n-a știut să vadă printre rândurile ei, ceea ce sufletul meu a reușit să vadă în spatele a ceea ce unește o lume de alta: virtutea de a pătrunde toate lucrurile care există și care se petrec odată cu ele.

Uneori mă reîntorc la această minunată carte de basme, uitând parcă toate celelalte cărți, și mă descopăr reinventat sub bagheta aceluiași Wilhelm Hauff, care m-a făcut să devin unul cu el însuși. Iar dacă aș avea ceva important de spus, într-o singură capodoperă a reflectării asupra sinelui, n-aș putea s-o spun decât în același chip în care a procedat Wilhelm Hauff:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită.

Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean și nemăsluit."

Leadership: Obiectul creației tale este o existență bine documentată, mediată de eul creator aflat în solidaritate profundă cu acea conștiință a unei realități care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecințele ei?

La foarte mare prețuire au fost frazele simple, dar pline de înțelesuri duble, personificări și metafore, care au permis conștiinței artistului din mine să perceapă miraculoasa plăsmuire a unei opere de artă, fapt echivalent cu studiul unei forme de infinitate care izvorăște din conștiința Creatorului omniscient. Să nu uităm, totodată, că fiecare înțeles ascuns pe care Wilhelm Hauff îl plăsmuiește în opera sa are la bază repetarea unui cuvânt, figură de stil bazată pe polisemie și omonimie.

Cred că am avut de-a face cu maestrul unei arte narative realiste, dar purtând amprenta diversității și universalității mitului care absoarbe acele raporturi abstracte dintre realități, acționând cu o spontaneitate nealterată spre elaborarea tehnicii unei arte ce pune în valoare marile atuuri ale adevăratei poetici plastice. Într-adevar, nu este vorba despre poezie, ci despre un scris poetic care ascunde, la fel ca și limbajul picturii, un anumit fenomen de cauzalitate, o relație de tip cauză-efect, dar și un fenomen de răsturnare a opticii obișnuite asupra realității.

Pe același plan de răsturnare a concepțiilor obișnuite despre realitate se desfășoară toată efervescența creativă a artiștilor. Acest lucru mi-a permis să ajung la acea conștiință a unei realități ce există dincolo de aparențe, fapt care în orice basm pivotează între candoare și deghizare, între raritate, alegeri și interacțiuni, între personaje și propria lor conștiință (întruchipată în rol de judecător).

Fiecare operă de artă trebuie să aibă o structură de conectare între ceea ce se arată și ceea ce este ascuns.

Pe scurt, consecințele realității pe care o reflectă opera lui Wilhelm Hauff se pot vedea numai într-o imagine în care îți recunoști deopotrivă slăbiciunile și puterile, în care îți manifești deschis talentele, îți admiți imperfecțiunile și îți admiri măreția.

Iar leadershipul poate face obiectul unei creații personale de excepție dacă și numai dacă realitatea pe care o construiești prin gândurile, prin convingerile, prin stările sufletești și prin faptele tale, devine începutul unei călătorii spirituale: eternitatea, infinitul, unitatea, întregirea, continuarea ciclurilor de renaștere și reînnoire.

Oricărei mari creații i se poate atribui proiectarea unei stări sufletești a cărei sferă este mult mai largă decât aria funcțiilor intelectuale. Iar constatarea neașteptată pe care o însuflețește orizontul exprimării artistice prin simboluri și alegorii, întrezărit prin aluzii și trimiteri la diverse repere de comparație, pornește de la faptul că dincolo de pragul realității comune se află o punte invizibilă între două lumi, între cer și pământ.

Creatorul genial al operei de artă reacționează întocmai ca și omul obișnuit atunci când se găsește în fața unui tablou puțin încărcat și al cărui subiect nu ii este familiar: rămâne uimit de admirație la vederea splendorii lumești și seculare.

Reconstituirea personalității reflectată în dublul ei sugerează apropierea dintre un artist și creația lui, chiar și atunci când ochii privitorului rămân surprinși de asemănarea dintre "ceea ce se vede la prima vedere" și "ceea ce se ascunde în vedere".

Ochii unui artist adevărat văd întotdeauna un simbol acolo unde alții văd doar o banalitate sau o confuzie. Tu ești capabil să vezi similitudini acolo unde alții văd doar deosebiri? Ești capabil să legi evenimentele creativ, bazându-te pe observarea unor conexiuni semnificative?

Source: https://neculaifantanaru.com/reconstituirea-personalitatii-reflectata-in-dublul-ei.html

Reducția eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului

On August 09, 2021

Ceea ce vezi în mintea ta are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o altă treaptă către un nivel de înțelegere mai profund al sinelui tău.

Am fost sâmbătă la concursul de running "Hit The Egg" din Vatra Dornei. Aș mai merge o dată, chiar dacă imediat după concurs am spus că nu voi mai merge niciodată. Primii 10 km au fost o nebunie totală, fiindcă și nebunia are câteodată un preț care se numește *"Altitudine 1600 metri"*, adică 10 km urcare abruptă. Şi în timp ce majoritatea concurenților urcau dealul abrupt în șir indian, cu pași mici, apropiați, și eu încercând să țin pasul cu cei mai buni, mi-am dat frâu liber imaginației, îndrăznind pentru o clipă să rescriu regulile unui urcuș cu peripeții.

Primul gest al manifestării imaginației este să surprindă intangibilul unei realități bazată pe niște fapte de necontestat, dar totuși mult prea exterioare în ce privește adevăratul sens al lucrurilor. Ce vreau să spun este că, în acel moment, gândurile îmi înălțau inspirația spre redescoperirea propriei persoane pusă în ipostaza unui regizor capabil să controleze foarte bine ceea ce se întâmplă, pentru a putea conduce schimbarea în direcția unei noutăți totale, având în față o provocare de neuitat.

În filmul ce se derula în mintea mea încercam să văd dacă nu cumva acolo unde oamenii nu pot genera revoluții tehnice ale cunoașterii, se naște o anumită tensiune de natură să instaleze o stare de moment care se evaporă în scurt timp. Or la fel cum pictorul oferă publicului o perspectivă asupra realității determinată nu doar de propria viziune, ci și de curentul artistic, tot așa regizorul poate să construiască o perspectivă care îl condamnă sau îl elogiază pe erou în funcție de ceea ce-l "rănește" mai mult: incapacitatea de a se împăca cu eșecul.

Leadership: Modalitatea în care concepi imaginea de interpretare a unei realități faptice, se naște din posibilitatea de interpretare a unei situații în care jocul de rol este exprimarea spontană a unei povești adevărate?

Imaginația mea a ajuns până acolo încât m-am văzut actorul principal într-un film în care acțiunea plana între real și fabulos, toți concurenții urcând fără să știe ce-i așteaptă în vârf și, în același timp, fără să știe că au totul la îndemână pentru a se distra. Iar un asemenea actor principal, jucându-și rolul aparte, știe să strălucească, știe să sugereze însemnătatea plină de naturalețe a personajului său chiar și atunci când vine vorba de ceva la fel de aparent necontrolat ca senzația de irealitate.

Altfel spus, filmul pe care imaginația mea îl developa ajungea la esența existenței unei versiuni concurente a adevărului care se dorește a fi literalmente o revelație a naturii realității unei ființe care devine invizibilă din cauza caracterului absolut și infinit al spațiului din eternitatea timpului. De altfel, prezența mea în spațiul simbolic al imaginației părea să fie conceput mai degrabă ca un "plin", ca o concretizare a unei imagini de scenă, decât ca un "gol" atribuit unei profunzimi figurate.

Şi uite așa am ajuns regizor, nu prin găsirea unor unghiuri potrivite de filmare, ci redând spectacolul unei urcări abrupte printr-un unghi de receptivitate diferit, prin prisma unei imaginații care rescrie realitatea prin efectul de martor, în termeni de anumite experiențe fulminante sau de condiționări subite, pentru a o face să corespundă emoțiilor trăite de un personaj de poveste.

Leadership: Poți să te raportezi la experiența vizuală dintr-o perspectivă de înălțime auctorială care te poate ajuta să descoperi partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepției propriei persoane la nivelul interacțiunii cu cei din jur?

Rolul pe care l-am jucat în propriul meu film, inspirat din realitate, a fost acela de a-mi trezi toate simțurile, spunându-mi că nu trebuie să iau și să consum o varietate de momente numai cu privirea, ci să încerc să îmbin o poveste captivantă cu un un alt simț, ascuns, al amintirilor, al legendelor vii, al gândurilor secrete, al imaginilor cu iz de senzațional, al nostalgiilor de-o viață.

Pe bună seamă, imaginarul este suferința unei despărțiri de realitate, dar în același timp indică o schimbare a percepției despre ce înseamnă o lume care se ghidează după principiul "ceea ce vezi în mintea ta (adică nu în mod direct cu ochii) are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o o altă treaptă către un nivel de înțelegere mai profund al sinelui tău".

Or acest fapt se asociază cu ivirea unui punct de vedere exprimat de John Fowles în cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Am mai avut această experiență, dar nu s-a mai repetat cu aceeași intensitate. Este foarte straniu, ca o întrerupere a timpului. Timpul încetează să mai existe pentru un interval scurt. Simți că nu ești nici cel care a pictat fresca nici tu, arheologul modern. Dacă ești ceva, ești pictura însăși. Mă iertați că trebuie să mă exprim prin metaforă, nu găsesc alte cuvinte. Exiști, dar nu în timp. Ai fost acolo dintotdeauna. Fără trecut său viitor. Datele din istorie, cronologie sunt paravane ca cele de care vorbeam adineauri."

Există versiuni concurente ale adevărului exprimat de John Fowles, dar cea mai importantă este aceea că orice experiență pe care o trăim, o trăim prin însăși felul în care privim lucrurile în încercarea de a deveni una cu ele, într-o realitate a cãrei acceptare și înțelegere ne ancoreazã într-un spațiu ambivalent: al creației și al alterității.

Partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepției propriei persoane la nivelul interacțiunii cu cei din jur este dată de capacitatea ta de a experimenta anumite situații din punct de vedere al modului cum controlezi experiența realității, astfel încât aceasta să capete un sens aparte în mintea ta, dar și în mintea celor din jur.

Deci, partea de plus-valoare coincide cu imaginația regizorului. Ea se referă la acea capacitate de care numai tu poți să dai dovadă într-un moment în care nimeni nu se asteaptă, adică atunci când realitatea oglindește filmul pe care tu ți l-ai făcut în cap.

Reducția eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului se poate corela cu experiența de cunoaștere a realității din prisma unui intelect care intuiește întreguri și poate vedea particularități în necesitatea lor.

Așa cum un artist poate să realizeze printr-un mic și neînsemnat desen ceva mai important decât realizează altul într-o mare pictură, tot așa și eu am putut să exist într-o realitate în care nu există o graniță între figurativ și simbolic, sau mai bine zis într-o poveste de viață în care nu mai știu care este personajul cu adevărat important: cel din film sau cel real?

Source: https://neculaifantanaru.com/reductia-eului-la-nivelul-privirii-pe-care-o-avem-asupra-realu

Reducția la esență

On Ianuarie 24, 2016

Gândește-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăți lumii, încât să devină clar ce anume trebuie să arăți.

În opera sa, Eisenstein vede totul în proporții gigantice, cosmice și în legătură cu aceasta este și ceea ce numește chiar el "lipsa de omenie a sistemului de imagini groaznice" (deși această obsesie a cruzimilor trebuie să aibă și o altă explicație). Mărturisește că interesul său în cercetarea fenomenelor se stinge îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare omenesc îngust.

El se află mereu undeva, la nivelul păianjenului înțelept. De aceea, de pildă, tema care revine constant în opera sa, aceea a răzbunării, este văzută printr-o optică aparte: răzbunarea este, pur și simplu, o reacție, ca o anexă parțială a legii generale a egalității acțiunii, ca rezistența care dictează pendulului mișcarea de oscilare.

Eisenstein urmărește totdeauna în filmele sale reducția la esență. Obișnuia să spună în glumă că regizorul este dator să se gândească înainte de toate la ce nu trebuie să arate și atunci îi va deveni clar ce anume trebuie să arate. Urmărind filmele sale, vom constata - de exemplu - o esențializare simbolică prin prezența permanentă a celor trei elemente de bază: apa, focul și pământul. *

Leadership: Interesul tău în cercetarea fenomenelor se stinge îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare îngust, din perspectiva unei imagini care nu se potrivește în realizarea unei creații unice?

Cine reușește să parcurgă întreaga evoluție a raportului dintre știință și filosofie, tehnologie și societate, va aborda tema propriei creații cu o stare de ură, de ostilitate, sau cu o atitudine de condamnare, care creează un zid gros între ceea ce încearcă să surprindă și ceea ce trebuie să dovedească. Dar zidul se poate transforma într-o oglindă dacă știi ce trebuie să abordezi. Imaginea pe care o surprinzi în mod obiectiv, în diferite aspecte ale vieții tale, este tema care va reveni constant în creația ta.

Leadershipul, orientat spre reprezentarea expansiunii unicității individului, trebuie să valorifice interesul în cercetarea fenomenelor de noutate, definite prin prezența permanentă a unor elemente de bază. Iar acest interes nu trebuie să se stingă îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare îngust, adică până la epuizarea posibilităților de reconfigurare a unor așteptări legate de o realitate pe care numai tu o poți înțelege. Ci trebuie amplificat continuu prin combinarea elementelor de bază la o anumită instanță de context.

Meritul principal al unei opere reușite îi aparține regizorului pentru faptul că sistemul de convingeri, sintetizat într-o temă care se vrea esența unei idei originale, sau a unei realități anume dorite întru manifestare, asigură atingerea unei stări de perfecțiune care îl poate ajuta să facă față cerințelor de demonstrabilitate a unor teorii și adevăruri personale. Gândește-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăți lumii, apoi vei găsi motivul principal din spatele temei pe care trebuie s-o utilizezi în jurul imaginii care trebuie inserată în mintea celorlalți.

Dacă vrei să devii un lider excelent, învață să joci rolul unui regizor. Gândește-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăți lumii, elimină toate componentele realității cunoscute, astfel încât să creezi un subiect particular de dezbătut. În același timp învață să vezi totul în proporții gigantice, adică dintr-o optică aparte, atribuind fiecărui aspect o mai pronunțată

semnificație personală pe care să o aduci constant în atenție.

Leadershipul este semnificația pe care o atribui unei creații al cărei subiect principal nu-l constituie doar libertatea de expresie, ci mai ales esențializarea unei idei care prinde contur după ani și ani, declanșând un adevărat fenomen numit: "o amplificare a ceea ce este în tine".

Reducția la esență sugerează acea obținere a clarității în abordarea unui anumit subiect de scenariu, prezentat sub forma unei constatări surprinzătoare.

Un regizor excelent reușește să arate lumii reacția sa de tipul „Doar eu știu asta" în direcția a ceea ce vrea să schimbe, sau în direcția a ceea ce reprezintă esența tuturor realizărilor sale, printr-o evidențiere particulară a ideilor și trăirilor sale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Reflecții despre leadership

On Martie 23, 2008

Acceptă realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoști.

Uitați părerea mea. Excelența în leadership se obține numai dacă accepți schimbarea, liber și nesilit de nimeni. Este ca o necesitate imperioasă a prezentului și a viitorului. Lumea, cerințele, sunt într-o permanentă schimbare și deci trebuie să fii capabil să fii în pas cu ele. Vreau să spun că trebuie să fim permanent dispuși să ne luăm avântul spre automotivare, spre ideal și spre originalitate, ca să ne schimbăm mentalitatea și ca să fim în pas cu lumea și cu vremurile.

Degeaba înțelegi leadershipul, dacă nu știi să te folosești cu înțelepciune de esența lui. Esența leadershipului se manifestă prin deciziile pe care le iei ori de câte ori interacționezi cu ceilalți oameni, dar și ori de câte ori îți educi propriul sine, stocând și analizând cele mai noi particularități din care se constituie natura umană. Nu degeaba am spus de nenumărate ori în seminariile mele că liderul, înainte de a trece în fruntea oamenilor și de a-i ghida spre o direcție benefică amândurora, trebuie să-și descopere propriile valori, propriul sine, să încerce să-și combată constant imperfecțiunile până ce ajunge la acel nivel în care rezultatele și performanțele i se îmbunătățesc.

Dincolo de autocunoaștere, o altă trăsătură caracteristică liderilor este faptul că ei sunt în permanență deschiși la nou, se supun regulilor și își asumă doar riscuri calculate. Atenție, e vorba de regulile de "interior", de circuitul pe care aceste riscuri le urmează pentru ca desăvârșirea liderului să fie deplină.

Să adaug faptul că liderii cei mai buni au un grad crescut de încredere în sine, încredere ce se plăsmuiește pe curățarea și uniformizarea năzuințelor lor (dând voce trăirilor lor) - ceea ce, de multe ori, îi face să devină mai agreabili și să accepte mai ușor un eșec sau o opinie contradictorie. Diverse studii au mai arătat ceva important - un interes crescut față de statusul lor emoțional și moral, față de felul în care sunt văzuți, față de felul în care se percep pe ei înșiși. Un lider excelent, spre exemplu, nu-și va dori să aibă mașina cea mai scumpă și casa cea mai mare, ci cât mai mulți oameni care să-l urmeze.

Leadership: Valorile cu care se mândrește personalitatea ta pot să influențeze deciziile necesare pentru o eventuală ajustare a trăirilor imperative care pot aduce ascensiuni incredibile?

Valorile sunt importante pentru liderii tuturor companiilor din lume, de la cea mai mică – la cea mai mare, fiind deosebit de edificatoare. Spre exemplu, cum bine remarca cineva, femeile manager tind să fie altruiste, mai conservatoare și nu în puține cazuri își bazează deciziile de afaceri pe intuiție. Bărbații, însă, sunt mult mai pragmatici, rezultatele imediate îi preocupă cel mai mult, discută numai de termeni bănești și aproape întotdeauna pun afacerile înaintea vieții personale - "asta îi va face pe acționari să-i iubească pe lideri, însă trebuie să aibă grijă ca angajații să nu ajungă să-și urască liderii".

Valoarea ta personală și profesională izvorăște din adâncimea propriei tale ființe. Prin asta mă refer la amploarea pe care o capătă încrederea ta în ceea ce te definește, în credința și voința noastră atunci când îți exersezi abilitățile și îți verifici competențele. Poți să împiedici procesul de eroziune a potențialului tău creând un impact pozitiv asupra acțiunilor proprii.

Ca să atingi excelența în leadership, ca să devii un performer, caută să descoperi ceea ce li

se potrivește mai bine oamenilor, folosește-ți influența pentru a inspira valoare organizației tale. Implicarea ta în activități de cunoaștere a oamenilor, înseamnă un fapt pozitiv. Şi găsesc că este foarte bine atunci când pui în evidență, cu orice prilej, valorile care fac obiectul leadershipului tău, atunci când îți expui preocuparea față de ceea ce te definește, față de ceea ce gândești, față de ceea ce te doare sau te bucură.

Ascensiunea incredibilă a unui lider poate să însemne trecerea omului de la imperfecțiune la desăvârșire, sau trecerea de la un rol neînsemnat - la altul foarte important.

Dar, în același timp, trebuie să-ți oprești atenția asupra acelor erori de conștiință, asupra acelor elemente pur personale, iraționale, emoționale care și-au pus amprenta asupra realității vieții tale (precum durerea, tristețea, ura, frica, etc.) și să înlături trăirile care te pot duce la o "paralizie" emoțională. Odată ce acestea îți inundă existența, nu mai poți fi decât foarte greu schimbat. Leadershipul este ca un măr care trebuie să fie frumos pe dinafară, matur și sănătos în interior – dar un măr care nu se usucă odată cu schimbarea anotimpurilor și a climei, ci continuă să rodească. Acest lucru este posibil numai dacă oamenii din jur îl îngrijesc și-i asigură toate condițiile optime de rodire.

Întrebarea care a adresat-o odată marele expert în domeniul conducerii, John Maxwell, este aceasta: *"Ești compatibil prin felul de a gândi cu organizația și felul tău de conducere?"* Dacă răspunsul este nu, nici nu te mai gândi să îndeplinești rolul de mentor. Căci, ca să fii excelent în leadership, trebuie să existe compatibilitate cu ceilalți oameni.

Niciun fel de instruire din lumea asta nu va face din tine tipul de lider pe care îl vor oamenii și de care au într-adevăr nevoie. Înzestrarea ta cu acele calități acceptate și dorite de oameni, cere angajare. Este nevoie de timp și de efort din partea ta. Cu cât drumul înzestrării tale este mai lung și mai greu, cu atât va da roade pe termen lung.

Rolul unui lider este de îndrumător al acelor oameni care l-au ales. În baza cunoașterii profunde a naturii umane și mai ales a acelora pe care îi reprezintă, trebuie să știe să-i îndrume pe drumul cel mai bun spre atingerea țelului comun, prin modalitatea unanim acceptată (și în concordanță cu cerințele și standardele impuse de prezent).

Un lider care dorește să atingă excelența îndrumă oamenii pe același drum spre atingerea performanței și excelenței, și categoric nu poate fi un...."Gică Contra"... dar nici un ... "Dorel de România"... (un om care strică azi ce-a făcut ieri, și care repară azi ce va strica mâine). Nu uita: Degeaba înțelegi leadershipul, dacă nu știi să te folosești cu înțelepciune de esența lui.

Leadershipul vizează atingerea unui scop măreț, îndeplinind rolul de autoritate în situațiile în care sunt identificate evenimente care dovedesc existența unor incidente la nivel de gestionare a unor situații de urgență.

Reflecții despre leadership poți extrage din orice eveniment aleator, din orice situație care te pune pe gânduri referitor la felul cum trebuie să gestionezi inteligent evoluția fenomenelor incerte care pot să determine o pierdere excesivă de susținere din partea oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/reflectii-despre-leadership.html

Reflexia privirii mele spre cele înalte

On Iunie 12, 2022

Ceea ce vezi la tine însuți este ceea ce ochiul surprinde la o imagine simbol cu efect de creare a profunzimii în existența ta.

Privesc cerul, de culoarea albastru-ciel, după ce mintea mi s-a îmbibat cu zâmbetul soarelui. Ştiu că trebuie să fac o schimbare în toate, bănuiesc acest lucru, conștiința îmi cere asta iar sufletul îmi poruncește, dar nu înainte să fiu una cu cerul, nu înainte să mă bucur de culoarea lui. Un fel de calm, luminos și răbdător, stăruie înaintea ochilor mei care nu se mai satură de culoarea albastru-ciel, atât de mult se adâncesc ei în contemplare, admirând lăcașul împărăției lui Dumnezeu.

Înainte de a mă regăsi ca și confident al unei culori care, din câte observ, ar putea să evoce o nouă realitate prin metafore pline de înțeles, mi-am amintit că toată credința de care face dovada un artist adevărat se rezumă la victoria luminii, izvorâtă dintr-un *Ossetonevah* (luminozitatea învăluitoare a unui real candid, suav și pur). Pe măsură ce desenez mai mult, totul devine mai fascinant. Așa cum desenul este ritmul picturii, tot așa culoarea albastru-ciel, sugerând exprimarea sinelui și înțelepciunea, poate să accelereze ritmul cu care contemplu o frumusețe neveștejită, așa cum cred că este trăitul, fără să simt vreo durere.

Să nu văd umbrele vagi din jurul meu, să văd doar semnele timpului intercalate cu vizualul unei zone de relaxare și confort, în care mintea și sufletul, atât cât pot să se completeze una pe cealaltă, să facă parte din tonurile sau nuanțele aceleiași culori. Şi poate astfel mă voi convinge de sensul real al unei combinatorici din universul creației artistice care face posibilă ascensiunea sufletului din materie către lumea spirituală.

De unde oare să am puterea de a zămisli și de a contrapune două ipostaze ale aceluiași tip uman, artistul și muza lui, într-o aventură a creației de o mare coerență, încât să păstrez în suflet liniștea pe care o dă frumusețea unei culori menite să destindă atmosfera?

Leadership: Creația ta poate să atragă printr-un conținut lăuntric ce rezonează cu "trăitul realizat prin asemănare" și care nu se poate menține vie decât prin reprezentarea exterioară a unei realități relative?

În mod justificat, dacă eu aș fi o culoare, și m-aș descrie prin intermediul nuanței albastru-ciel, cu văzute și nevăzute legături între pământ și mai sus, apoi între mai sus și mai sus, doar ca să sugerez spiritului de artist încotro și în ce sens să activeze relația cu Dumnezeu, atunci ar trebui să sensibilizez materia care mă înconjoară, a cărui vibrație îmi aduce fericire și o stare de sprit înaltă.

Să-mi fie viața tot atât de strălucitoare și mai deschisă, pe cât este culoarea. Iar dacă sunt mulțumit cu mine însumi este pentru că mă mulțumește acel aspect al unei culori descris cu un nume ca "albastru-ciel". Prin urmare, materia care stabilește culoarea ochilor unei zile senine, substanța naturală prezentă la oameni în diferite proporții și concentrații diferite, substanța care devine formă, având legătură cu senzația plăcută pe care mi-o poate lăsa un tablou bine colorat, este realul văzut cu alți ochi, este orizontul lăuntricului care trece vederea prin credință.

Înălțându-se în imperiul luminii, materia (potența superioară a formei) este un spațiu al reflecției despre lume, despre mine însumi. Este reflexia privirii mele spre cele înalte, și, în același timp, este reflexia privirii mele spre înlăuntru, spre sinele meu, validă prin compararea

vizuală a culorii cerului cu latura ideală a lucrurilor care mă împlinesc cu adevărat în căutarea adevărului și sensului creației. Numaidecât, mă oglindesc în culoarea albastru-ciel după cum artistul se oglindește în opera de artă și în sufletul contemplatorului său.

Leadership: În viziunea ta esența formării statutului de creator poate fi un dat al privirii îndreptate spre instantaneele ce însoțesc un lucru care se vede, dar care nu are un efect de creare a profunzimii unei imagini?

Albastru-Ciel. Desigur, tu ai meritul de a-mi comunica acea trăire interioară pe care artistul o imprimă adesea naturilor sale statice, cu flori înmiresmate ce emană o liniște blândă. Cu surprindere și cu eleganță, te miști calm și neutru sub privirile mele, mereu sub o altă formă, cu ajutorul figurilor de stil. Dar în același timp, oricât de larg ți-ar fi orizontul și oricât de imensă diversitatea, oricât de mult mi-ai deschide mintea și sufletul, voi gândi despre tine același lucru pe care îl gândea scriitorul Alexandru Vlahuță despre opera pictorului român Nicolae Grigorescu:

"Cât de armonioase sunt culorile pe pânzele artistului. Visezi, gândești în fața lor. Cele mai mici lucruri îți șoptesc vorbe de o adâncă putere de evocare. În florile lui e frăgezimea și respirarea umedă a vieții, ele surâd cu strălucirea lor de-o clipă și cu ceva din privirea ochilor omenești. Te aștepți să se scuture. Te aștepți să le vezi ofilite, moarte peste câteva momente - atâta gingășie, atâta proaspătă lumină tremură în fiecare petală. Te gândești admirându-le: ce curat trebuie să fie sufletul artistului, pentru ca, trecând prin ele, spre a intra în eternitate, florile astea de-o clipă să nu-și fi pierdut nimic din farmecul vremelniciei lor."

Draga mea culoare. O bucurie a nuanței tale de senin îmi însoțește sufletul în tot ceea ce plămădesc acum sub semnul artei, sub pecetea cuvântului. Dacă vreodată mă voi oglindi în ochii cerului albastru, în tema florilor de câmp, sau în apele limpezi ale râurilor, și dacă aș câștiga o parte din accesul universului la frumos, atunci mi-aș vedea propria frumusețe reprezentată într-o figură plină de expresivitate care nu și-a pierdut nimic din farmecul ei.

Leadershipul oglindește acea imagine de unitate și de stabilitate care dezvăluie calități mai profunde ale ființei atunci când ea se prezintă în comparație cu un creator al cărui Ego masiv este temperat de spirit.

Reflexia privirii mele spre cele înalte poate fi interpretată numai făcând o călătorie în lumea culorilor, în care albastrul-ciel redă strălucire spațiului în care spiritul meu de artist poate hoinări în voie și se poate bucura de minunea creației.

Asta spune totul. Culoarea oglindește limpede sentimentul de automulțumire pe care se clădește întreg tabloul personalității mele. Cât despre seninul cerului, sper să îmi zâmbească mereu !

Source: https://neculaifantanaru.com/reflexia-privirii-mele-spre-cele-inalte.html

Regele și Creația lui

On Iulie 16, 2015

Fă din leadership cea mai de preț creație, lăsându-te condus de alternanța de stări sufletești prin care poți scoate în evidență ascunsurile înțelegerii tale despre viață.

Eu însumi cădeam pradă focurilor lăuntrice, și totuși mă temeam să lupt cu ele, cuprins de un fel de nebunie trecătoare, asemenea rătăcitorilor în infinit, în imprevizibilitatea procesului de evoluție a unei căutări de sens existențial. Era ciudată alternanța de stări sufletești cu care prilej reușeam să scot în evidență ascunsurile înțelegerii mele despre viață și să le transpun într-o grădină plină de flori arzătoare, să pulsez surpriza asemenea unei adieri ușoare acolo unde curentul rectiliniu al adevărurilor integrale se întrerupea.

Literatura devenea o cale spre un dincolo care chema cu necesitate sensul adânc al firii mele, contribuind la transpunerea adevărurilor tăinuite într-un limbaj de nivel înalt, adesea metaforic, într-o știință ce se dovedea tot mai mult un veritabil instrument al maturizării.

Cuptorul în care ardeau mocnit oasele fragile ale științei și lemnele aromate ale cursului vieții, combustia tuturor resturilor de gânduri eliberate după recoltarea unor probe noi de imaginar, distilate mai apoi în convingeri, chiar dacă uneori izbucnea câte-o explozie și înainte mea se înălța măiastră o nouă atracție, făceau ca puterea mea să se cristalizeze, în text, într-un diamant. Eram regele unui regat format din comori infinite.

Creația unei gândiri care se raportează la universul vieții, cu referire la înțelegerea unei stări de spirit detașate și receptive, vizează alegerea unui decor de poveste care stârnește o senzație de "Uimitor ! ".

Dar literatura are o mie de săbii încovoiate, și tot atâtea morți și învieri. Chiar dacă se întrevedea la orizont abisul, o lipsă a inspirației, și eram năpădit de sentimentul renunțării, striga în mine un glas căruia șuieraturile îi dădeau o anumită forță, dezvăluindu-mi o frântură din istoria lumii:

Henric al III-lea al Navariei, urmărit de arcașii asasini, spuse cu teamă în suflet: *„ Credeți c-am să mai fiu rege, eu, un fugar? "*

Florentinul Rene, meșterul de parfumuri, îi răspunse: *„ Priviți, sire, arătându-i regelui o stea care se zărea, strălucitoare, după un nor întunecat - nu eu spun asta, ci ea. "*

Leadership: Poți demonstra marea însemnătate a realizărilor tale în sfera cunoașterii, prin extinderea dimensiunii tale ascunse spre latura unui sentiment de putere absolută și de controlare a realității?

Când știi cum să folosești în ordine tot ceea ce este risipit în dezordine, când strigătul lăuntric pare să primească drept răspuns toate acele elemente de sens prin care se realizează subiectivitatea, în cazul procesului de creație se constată o anumită apropiere de superioritate prin lărgirea cuprinsului noțiunii de „interes".

Devii tot mai interesat de ceea te reprezintă ca artist, ca măsură a acelor procese de creație care lansează tema, atât de realistă, atât de complexă și totuși atât de sensibilă, pe care majoritatea nu o stăpânește: VIAŢA.

Iar prin perseverența neclintită în săvârșirea operei concepute după modelul experienței de viață, din care gândirea își extrage seva, reflectând-o în forța expresivă a talentului de a fi, se creează în măsura posibilului acea chimie, acea fuziune între chemare și tumultul care alimentează transformarea ta într-un „rege".

Devii regele creației atunci când reziști tuturor „morților" și „învierilor" pricinuite de lecțiile vieții din care nu înveți doar să găsești idei principale, ci din care realizezi cât de mult mai ai încă de învățat.

Leadershipul, cu posibilitățile de aplicare a legilor sale cât mai corect în dezvoltarea științei și a omului, înseamnă să insufli creației personale o viziune cu totul inedită și să o faci unică punându-ți în ea propriile cunoștințe despre viață.

De aceea, a demonstra marea însemnătate a realizărilor tale în sfera cunoașterii, prin extinderea dimensiunii tale ascunse, nu trebuie să se concretizeze doar într-o poveste care bate viața, ci într-o vedere de ansamblu care te face să înțelegi mai bine dimensiunile ei. Viața este o stea de la care cu greu îti poți lua ochii, iar tu ești creatorul ei.

Trăirea unui sentiment de putere absolută și de controlare a realității se poate manifesta prin intermediul unui demers de conștientizare a relației dintre ceea ce reprezinți în plan creativ pentru schimbarea sensului vieții și ceea ce ești pregătit să afli despre tine într-un act artistic, extrem de subtil, cum este aranjamentul cuvintelor într-o lume a scrisului.

Regele și creația lui scoate în evidență gradul de acceptare a unui stil de gândire și de reflectare la ceea ce-ai dobândit prin încercările vieții, transpuse în propria variantă de a fi care face cinste sensului de deschidere spre treapta cea mai de sus a creației. Dar, cum spunea cineva pe o pagină web, orice act artistic pornește din trăiri, căci creația reprezintă un mod de confruntare a ființei cu limita, cu destinul.

Source: https://neculaifantanaru.com/regele-si-creatia-lui.html

Regizorul cu 20 de capete

On Octombrie 16, 2014

Analizează legătura dintre percepție și realitate, definindu-ți un stil de leadership cu tendințe de evidențiere continuă a laturilor caracteristice personalității tale.

Totul începuse ca o glumă. În 1928, institutul își avea sediul în clădirea fostului restaurant "Iar". Sala studenților din clasa I de regie era fosta sală a oglinzilor. Sunase clopoțelul și studenții își așteptau nerăbdători profesorul pe care-l cunoșteau doar din fotografii. Ușa se deschise și profesorul intră. Oglinzile multiple reflectau de nenumărate ori prim-planul lui Eisenstein. Profesorul surâse: "Sunteți într-adevăr norocoși: după cum vedeți, nu veți avea un singur profesor, ci o droaie ! "

*Mai târziu, Eisenstein era numit "Regizorul cu 20 de capete". De data aceasta nu mai era însă o aluzie la jocul de oglinzi, ci la metoda sa pedagogică: profesorul gândea la cursurile sale concomitent cu mințile celor 20 de studenți ai săi. **

Leadership: Transformarea ta trebuie înțeleasă ca o lecție pe care ți-o transmite propriul sine în ecuația unei superiorități care decide asupra felului cum transmiți un anumit concept?

Un artist care știe să facă din creația artistică o transformare de sine este un regizor care știe să pună în scenă cât mai elocvent scenariul unei intervenții spectaculoase în realitatea lumii din jur, printr-o poveste emoționantă despre curaj, determinare și compromisuri. Limitele dezvoltării performanței, respectând proporția punctelor de experiență care influențează modul cum te prezinți în fața altora, se cer a fi depășite prin provocarea de a te regăsi uneori în postura de a fi altcineva, în dimensiunile cât mai captivante ori înălțătoare ale unei realități multiplicate.

Acest tip de realitate, ce intervine în leadership printr-un fel de introspecție amplă care îți permite să vezi greșelile și erorile, permițând abordări ale identității personale din unghiuri diverse, se susține la nivel diferit, în funcție de prin-planul în care ești surprins.

Prim-Planul reprezintă suma unor identități parțiale, deci care nu urmează modele și norme curente de reprezentare, având tendința de a se accentua, de a se compara și de a se război între ele pentru dobândirea unor noi însușiri, pentru a obține un indicator de măsurare a gradului de variabilitate a ascensiunii pe plan profesional. Este poate cel mai folosit cadru de raportare voluntară la elementul esențial al autorității tale și, mai exact, la o nouă ierarhie de valori care definește relațiile tale cu ceilalți.

Poți să clădești conceptul de a ajunge un cu totul alt om, prezentat sub aspectul unei învățături speciale care încurajează restul lumii să o practice, numai dacă ideea pe care o ai despre valoarea ta este o extindere a propriei personalități într-o accepțiune mai larg utilizată a termenului de "prim-plan".

Prim planul care te validează ca regizor-artist este dimensiunea temei numită "memorie" pe care o expui în fața unei majorități în stare să se autodeclare drept aparținătoarea unei realități care continuă să se reinventeze.

Or această memorie nu trebuie judecată după manifestarea activă a libertății personale de a gândi, simți și acționa potrivit nevoilor, înclinațiilor, intereselor, capacităților și posibilităților

individuale, ci după felul cum îți dovedești valoarea adăugată - faptul de a fi mai mult decât un efect sau o cauză, ci un tot a mai multor manifestări, activități, fenomene și evenimente menite să marcheze o anumită superioritate.

Memoria este termenul ultim al unei lungi evoluții, a unei experiențe vaste de viață, de muncă, de cultură și creativitate, care te validează drept un întreg ce are inclus în interiorul său un șir nesfârșit de succesiuni evenimențiale și valorice.

Transformarea ta trebuie înțeleasă ca o formă de eliminare a identităților care se camuflează reciproc sau ca o lecție pe care ți-o transmite propriul sine pentru a-ți aduce aminte cine ești cu adevărat în câmpul unei autoanalize, a unei autocredibilități. Dar și în câmpul unei relaționări profunde cu tot ceea ce încă nu cunoști despre tine sau cu ceea ce dorești să fii intrând în rezonanță cu alții.

Un lider își întărește continuu capacitatea de a da valoare lucrurilor, de a fi măsura lor.

Leadershipul este un domeniu vast în care omul ce se impune cu autoritate în fața celorlalți trebuie foarte bine înțeles. Dar percepția individuală este întotdeauna diferită. Căutând să înțelegi cum sunt percepute ideile tale de ceilalți, ajungi să te transpui în locul lor bazându-te pe o bună cunoaștere a rațiunii umane, în strânsă corelație cu modul de gândire și educația fiecăruia.

Acest lucru te ajută să faci o distincție clară între modul în care ești înțeles și accepțiunea condiționată de postura impusă de autoritatea recunoscută de ceilalți. Este o modalitate de a te descoperi pe tine însuți în fața a ceea ce este evident sau în fața a ceea ce îi faci pe ceilalți să creadă.

Lecția pe care ți-o transmite propriul sine în ecuația superiorității este că poți deveni mai mult decât o simplă entitate gândire, poți deveni un tot cu mai multe reușite, pe mai multe planuri, numai dacă realizezi că părerile celorlalți nu mai contează deloc, sau cand realizezi că ceea ce le ai tu de oferit lor este mai mult decat ceea ce sunt ei dispuși să îți ofere ție.

Regizorul cu 20 de capete evidențiază felul în care leadershipul se reflectă în conștiința celorlalți, dar și o modalitate de autocontrol pentru a-ți menține intactă identitatea. În funcție de realitatea pe care o descoperi în gândirea celorlalți vei putea să construiești noi abordări de dezvoltare personală și profesională. Şi mai ales printr-o apreciere obiectivă a poziției tale de „monopol" față de alte forme de conducere și instruire, nu doar prin cunoaștere și reflecție asupra naturii umane.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Regizorul isi adapteaza montajul la muzica, dupa un mecanism aparte

On Aprilie 21, 2012

Găsirea coincidenței perfecte între imagine și "o revelație mai înaltă" necesită o cunoaștere clară a materialului vizual disponibil.

Prokofiev îl socoate pe Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcțiilor sale de montaj, înțelegerea nuanțată a fenomenului muzical. Eisenstein, care în numeroase rânduri remarca nepriceperea sa în muzică, scrie totuși odată: "Cred că numai dintr-o întâmplare nu sunt compozitor. Deoarece nimic nu mă pasionează mai mult decât problemele compoziționale".

Compozitorul ține seama de părerile muzicale ale regizorului, i se întâmplă să refacă și de șase ori muzica unui fragment și când o dată introduce niște teme compuse mai demult, reface apoi muzica la cererea lui Eisenstein care "nu a lăsat să i se strecoare potcoave vechi."

Când începe Prokofiev, regizorul își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând trebuie să-și închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidența perfectă dintre o imagine precisă și un anume fragment al muzicii.

Caută coincidența dintre "factura obiectului sau peisajului" cu timpul unui pasaj muzical, o consonanță intimă ce nu se poate explica rațional, dintre un fragment muzical și un fragment din imagine. Nu este chiar atât de simplu, pentru că în această fază fragmentele de imagini sunt în haos și ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale.

Leadership: Cum poate munca ta să devină o interpretare vizuală a ideilor și emoțiilor exprimate într-o compoziție realistă, oferind o viziune integrată asupra poveștii care te inspiră?

Textul evidențiază complexitatea procesului de sincronizare a muzicii cu imaginea filmată. Eisenstein era un perfecționist care dorea o potrivire absolută între cele două elemente artistice. Colaborarea lor demonstrează puterea artei de a transcende limitele și de a crea opere de o frumusețe unică. Textul oferă o perspectivă valoroasă asupra relației artistice dintre Prokofiev și Eisenstein, subliniind respectul reciproc, exigența artistică și spiritul de colaborare care au definit această colaborare fructuoasă.

Muzica reprezintă "o revelație mai înaltă", dacă considerăm munca regizorului drept o interpretare vizuală a emoțiilor și ideilor exprimate prin sunet.

Prokofiev îl consideră pe Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcțiilor sale de montaj și înțelegerea nuanțată a fenomenului muzical. Relația dintre muzică și imagine a fost un subiect de dezbatere în rândul compozitorilor și regizorilor timp de decenii. În esență, structura simfonică a unei lucrări muzicale poate fi comparată cu montajul unui film: organizarea temelor, armoniile, frazele muzicale și pauzele reflectă mișcarea dintre scene și ritmul poveștii.

Leadership: În ce fel poți repoziționa viziunea ta artistică pentru a integra aspirația spre o coincidență perfectă între imaginea precisă și ceea ce răsună în sufletul oamenilor?

În crearea unei consonanțe perfecte între muzică și imagine, compozitorul caută un echilibru fin între structura melodică și expresia vizuală. Când începe Prokofiev, atunci Eisenstein își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând, trebuie să-și închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidența perfectă dintre o imagine precisă și un anume fragment al muzicii.

În această fază, fragmentele de imagini sunt în haos și ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale. Cu toate acestea, o astfel de alăturare ideală nu este întotdeauna ușor de realizat, căci "montajul muzical" al filmului poate fi un proces complex și necesită deseori reinterpretări repetate pentru a găsi concordanța perfectă."

Un regizor de excepție trebuie să știe cum să reflecte în propria creație procesul de ordonare a fragmentelor vizuale în acord cu ceea ce răsună în sufletele oamenilor.

Regizorul își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte, luând în considerare imaginea vizuală și emoția care răsună în sufletul celor care privesc. De asemenea, el combină sunetele și ritmul cu secvențele vizuale pentru a crea o experiență armonioasă și captivantă pentru public.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-isi-adapteaza-montajul-la-muzica-dupa-un-mecanism

Regizorul producțiilor științifice

On Iunie 10, 2014

Fii ferm în intențiile tale de a te apropia de leadership, clarificându-ți perfect viziunea asupra mijloacelor de producere a științei.

"Greva" trebuia să fie tema celui de al cincilea film. Prima viziune a "Grevei" era de fapt o transpunere a ideilor sale aplicate pe scenă, în această artă nouă a filmului. Aparent, Serghei Eisenstein se juca cu pelicula. El pare a-și crea un divertisment artistic pe care-l practică cu o frenezie copilărească, parcă. De fapt însă "Greva" era o încercare serioasă. Pare de neînțeles cum acest regizor, un recent cursant al politehnicii, om cu o neobișnuită curiozitate pentru orice întâlnește în cale, a gândit un film, a compus un decupaj înainte de a cunoaște mijloacele tehnice de care dispunea.

Singura explicație rămâne aceeași a unui Eisenstein ferm în intențiile sale artistice, cu idei cât se poate de clare, cu o "primă viziune" asupra filmului perfect clarificată, adică un artist pe care modalitatea strict practică, tehnică a concretizării ideilor îl interesează doar în subsidiar. Așa se și explică faptul că adeseori pretindea soluții tehnice aparent imposibile, realizate însă apoi, totuși, în clipa în care factorii tehnici înțelegeau scopul artistic propus. *

Leadership: Poți sparge zidurile invizibile ale neajunsurilor generate de solicitările imposibile ale perspectivelor de abordare a creației care se suprapun cu direcțiile actuale ale științei?

Sursa potențialului constant de inovare a ideilor se construiește pe lungimea de undă a curiozității, omul putând astfel să își manifeste curiozitatea în două mari direcții: înspre ceea ce se numește "practica rațională a relației efort-recompensă" sau înspre ceea ce devine în timp ce obține anumite rezultate.

Acestea ne spun cât suntem de predispuși la acumularea de noi frustrări, de la erori și contradicții, și cât de multă satisfacție obținem comparabil cu așteptările noastre.

Calitatea activității de creație, adăugată la toată scara de percepții, aprecieri, tehnici și motivații care se potrivesc modalităților de generare a valorii de "unicat", de o altă făcură decât cele obținute prin valorificarea rezultatelor prin transfer tehnologic, are ca primă menire o stimulare a curiozității, dar totuși trebuie să remarcăm aici, instinctive, cât mai ales a dorinței lor de a descoperi o nouă viziune.

Iar această curiozitate sistematică, recizelată de-a lungul unei întregi cariere, luptându-se să își găsească un preț bun de ședere în spațiul destinat construcțiilor de noi tipare și noi repere care permit realizarea distincției între zona "profesională" și zona "personală", se cere întotdeauna sporită, în ciuda tututor riscurilor pe care le comportă o poziție de începător în ale tehnicii.

Neajunsurile generate de solicitările imposibile ale perspectivelor de abordare a creației, în raport cu cerințele practicii, se referă îndeosebi la modul cum încerci să-ți evaluezi întreaga activitate desfășurată de-a lungul timpului în funcție de modalitatea de concretizare a ideilor și viziunilor: prin imagini plastice, figuri de stil cu penetrație deosebită, capacitatea de redare a unei istorii, sensibilitatea interioară, tehnica specială de redare a lucrurilor reale, etc

Incapacitatea de a atinge punctul maxim de inovație, cuprins în interiorul unei științe care își

extinde orizonturile, este mai mult favorabilă compromisului, relevând instalarea unei tendințe descendente de concretizare a ideilor din subsidiar. Compromisul între tendința de a pune în acțiune Eul personal și dorința de a acționa conform Eului colectiv și social reprezintă un deziderat pe care trebuie să-l duci la bun sfârșit.

Poate știința ta să configureze traiectoriile de creație ale unui leadership superior?

Standardele de excelență pe care le elaborezi au ca suport de bază legăturile de intensități diferite acumulate între "neobișnuita curiozitate pentru orice întâlnești în cale" și "concretizarea ideilor în subsidiar", implicate într-un proces de generare a valorii de unicat adăugată tendinței de a pretinde o anumită manieră de creație.

Eșecul la examenul de realizare profesională este decisiv prin manevrele greșite de instalare și repoziționare a creatiei la nivel de autenticitate. Iar transpunerea ideilor de utilizare și promovare a științei în realitate, cu soluții originale pe gustul tău și al celorlalți devoratori de noutate, include automat leadershipul în ecuația elaborării noilor teorii și metode de abordare a științei. Această știință se ocupă cu identificarea, localizarea, configurarea traiectoriilor de creație prin extinderea conștiinței și capacității liderului de a experimenta realități diferite.

Capacitatea de a experimenta atât lumea ta interioară, cât mai ales o lume care poate în cele din urmă să pună constrângeri aparent nefirești cu privire la compoziția de „inserturi" în afara științei unanim acceptate, îți oferă șansa de a te reinventa.

În caz contrar, putem vorbi chiar de un eșec de tip cognitiv, care are în vedere nerealizarea obiectivelor de performanță stabilite, și unul de tip necognitiv, care se referă la inadaptarea ta la exigențele unei științe prea înalte. Trebuie să inserezi întotdeauna noi valori, perspective, concepte și idei care să conducă la crearea unui nou set de semnificații pentru leadership, ca să te transformi într-un artist al evadărilor din normele și standardele universal acceptate.

Întotdeauna un artist pe care modalitatea strict practică, tehnică a concretizării ideilor îl interesează doar în subsidiar, chiar dacă pretinde soluții tehnice aparent imposibile, va reuși să dea viață unei creații autentice. Iar această creație va avea acces deschis la o nouă sursă de energie regenerabilă pe măsură ce el își perfecționează mijloacele tehnice de construcție viziunilor de care dispune.

Leadershipul superior ia accente de știință reflectată într-o "operă artistică" atunci când creația ta pretinde ca posibilități de valorificare niște tehnici de compoziție aparent imposibile.

Regizorul producțiilor științifice este liderul care, printr-o cunoaștere profundă a ceea ce se așteaptă de la el, devine un veritabil vector al schimbării, un întemeietor al unui leadership performant, bazat pe analiză proprie, interpretare, clarificare și sugestivitate. Leadershipul trebuie să fie o creație unică, personalizată cu un stil aparte de a privi lucrurile și de a crea noi abordări științifice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-productiilor-stiintifice.html

Regizorul și Magicianul

On Noiembrie 09, 2012

Diminuează vulnerabilitatea poziției tale de protagonist în spectacolul vieții, efectuând cercetări amănunțite care să aibă ca rezultat întărirea aspectelor pozitive care caracterizează "Omul" din tine.

Nutream în subconștient o atracție anormală pentru lucrurile stranii, lipsite de tâlc, dar revelatoare și purtătoare de semnificații prin însăși modul în care mă raportam la ele. Dintotdeauna am avut sentimentul că altceva își împarte viața cu mine, o prezență constantă care îmi trimitea mesaje printr-o permanentă comunicare non-verbală. Un efect cu potențial revelator al unei confruntări dintre două tipuri umane, doi protagoniști în spectacolul bine închegat al vieții: Eu și El, *Regizorul și Magicianul.*

O trecere de la o stare la alta. Ca un fel de schimb de suflete care ar fi trebuit să funcționeze ușor și fără probleme. Fără să bănuiesc că tot acest capitol al vieții mele, tot acest angrenaj în care se cuplau cele două jumătăți ce-mi compuneau personalitatea, acest *va-et-vient continu* , avea să se transforme într-o cursă în care mă înstrăinam tot mai mult de mine însumi.

Am pățit ca prințul din povestea orientală care, rupând un sigiliu după altul de pe ușile încuiate, găsește tot mai multe bijuterii și nestemate, grămădite în fiecare încăpere. Şi, tot mai lacom, le ia la rând, nerăbdător de a ajunge la cea din urmă. Spectacolul vieții lui consta în a fi mereu în căutarea a ceva care să aibă ecou înlăuntrul său, care să-l facă fericit, ceva care să exprime indispozițiile și chinurile sale interioare, dar nu-și putea disciplina mintea să accepte aprecierile unei vieți axate pe relația cu Dumnezeu.

Excesele mele erau tot mai mult de natură "selectivă", fantastică, mistică. Forțat de o intensitate fără precedent mă îndreptam spre sediul unei autorități mai înalte, a unei conștiințe agnostice, păcătoase prin faptul că îmi îngropa sau reinventa toate principiile și valorile. Poziția mea față de mine însumi, față de orientările mele, față de realitate, față de societate și lume, era ambiguă, extrem de șubredă, dominată de o influență străină.

Leadership: Poți să te iei ca exemplu în construcția calității vieții în scopul cristalizării unei conștiințe a cărei îndelungi agonii este a desprinde experiența individuală de experiența unei convertiri profunde la autenticitatea și valabilitatea unei abordări non-posesive?

Magicianul era prins într-un joc neîntrerupt de oglinzi ce reflectau mereu o altă personalitate. Un joc straniu care punea în mișcare - într-un mod nemaipomenit - toate fibrele îndrăznelii, întărind toate pretextele mult prea convenabile care justificau lipsa continuității trăsăturilor care caracterizau "Omul" din el.

Era atât de obsedat de arta sa, a actoriei pure, constând într-un schimb de identități, de chipuri și roluri diferite. Nu era preocupat atât de prestația sa de pe scenă, cât mai ales de cea care rezulta din întrepătrunderea "live" cu oamenii de rând, micii spectatori. Încât ajunsese perfect stăpân pe mijloacele sale de a se impune printr-o formă camuflată.

Posesivitatea de care dădea dovadă se referea la faptul că nu era dispus să pătrundă conștient în conflictualitatea vieții și să o rezolve printr-o muncă de purificare a sentimentelor și valorilor cele mai de preț ale vieții, ci era interesat numai de fascinația pe care o dau trucurile și efectele de magie. Conștiința îi dicta un singur lucru: "fii cât mai bun în

ceea ce faci, fără să-ți asumi riscul de a te hotărî ce reprezinți ca om înfrânt de forța vieții."

Uitase pur și simplu orice altă preocupare umană. Uitase literalmente că viața îi putea oferi și alte plăceri decât cea materială, profesională, de interceptare a celor mai vaste, complexe puncte de vedere. Ca un obiect prețios aruncat în mare, magicianul își adâncea gândurile într-o realitate tot mai vulnerabilă.

Leadership: Mergi pe o cale care îți reflectă sinele superior, sau pe una care îți reflectă sinele inferior?

Sinele lui, desprins parcă dintr-una din constantele experienței de a aparține unei lumi subterane misterioase ce nu va dispărea niciodată pentru că ilustrează cu succes unul din cele mai vechi meșteșuguri, de a găsi, inventa și reinventa motive pentru a pune în funcțiune acea parte a creației latente, a-i da o speranță, a-i crea un rost, constituie de fapt stadiul final al succesului autentic.

Un sine superior, fiindcă își recunoaște perfecțiunea în descoperirea unor noi mijloace de a se exprima dincolo de orice cuprindere umană. Nu un sine inferior care susține predestinarea unui om mândru ce știe toate răspunsurile, dar nu are replică - o tristă experiență a neîmplinirii și a fragilității condiției umane.

Şi tocmai această volatilizare extremă a constantei sale de "a fi", îl determina să-și folosească în chip tendențios măștile. Totul se învârtea în special în jurul unei anumite măști, închegarea unei identități de sine stătătoare. O mască albă, rece ca gheața polară, clădită pe fondul uitării de sine, al ignorării necesității de a revedea periodic condițiile care îl împiedicau să facă în mod curent o schimbare de 90 de grade. Numai această mască îl ținea prizonier în întunericul profund, absolut, al rațiunii. Al rațiunii prinse în caruselul unei înfruntări continue.

Aportul incontestabil al măștii, al acestui panaceu, era de a arăta că poate exista o psihologie și o fizionomie a unei noi stări?

Leadership: Poți oare să escaladezi o stâncă fără a fi la fel de dur ca ea, în cazul constituirii unei identități care se opune durabilității în termeni de "realitate vulnerabilă" ?

Scopul omului care îmbrățișează știința conducerii la fel de mult ca și dezvoltarea personală, nu trebuie să fie doar acela de a se ridica la un nivel înalt de funcționalitate, ci mai degrabă de a sonda acea înțelegere care îi scapă. Identificând formula de transformare și trasare a coordonatelor propriei sale identități în funcție de constantele intelectuale, emoționale, comportamentale, profesionale ce împlinesc scopul existenței sale, el își va putea doborî cu adevărat adversarul nevăzut.

Adversarul nevăzut, acel Eu care se exteriorizează în altcineva multiplicat, acel Alter-Ego bine „regizat", devine o prezență constantă care îi dictează noi reguli, oprindu-i funcționarea și înstrăinându-l de adevăratele valori și principii. O identitate care se opune durabilității în sfera "cauzalității limitate" este o reflectare a experienței de a face parte dintr-un scenariu al cărui protagonist trăiește înconjurat de mirajul unei realități epurate de concret, verosimilă numai în fața iscusinței de a întreține o atmosferă exuberantă.

Un surplus de potențial funcțional, o acumulare de idei, semnificații, tendințe, acceptarea unei alte "jumătăți" dăunătoare adevăratei tale identități. Rezultând o combinație negativă între durabilitate și evoluție, o așchiere ușoară a felului tău de a fi, o desincronizare, o orânduire eronată a motivelor din spatele acțiunilor tale.

O îndepărtare de la felul tău de a fi care te apropie, fără să bănuiești, de o autoritate mai înaltă, de un Alter Ego care mereu îți șoptește, îți ordonă să fii altcineva. Iar această îndepărtare de sine este similară cu escaladarea unui munte.

Te cațeri pe panta unei stânci ca să admiri un peisaj uimitor, ești cuprins de vraja unui alt orizont temporal. Te simți măreț și puternic. Dar asta nu înseamnă că ești o "bucată de stâncă", nu înseamnă neapărat că ai o gândire mai matură și solidă.

Înseamnă doar că ai ajuns la un nivel în care abandonezi anumite idei în favoarea altora mai noi. Înseamnă că îți adâncești gândurile într-o realitate care poate deveni tot mai vulnerabilă, prin faptul că noul orizont te îndepărtează de cine erai, îngrădindu-ți vechile orizonturi.

Leadership: Îți permiți să fii "Omul de dincolo de mască" în prezența unei realități care poate fi inclusă într-o creație plină de contraste, încât să faci din harul vocației tale o artă de a-ți reinventa existența?

Să-ți păstrezi acel " *spiritus purus subtilissimus* " care străbate ca un efluviu creator și universal eternul ființei sale, iată, aceasta este adevărata măreție !

Să găsești puntea îndelung căutată ce întregește cele două structuri care îți definesc existența: Ego-ul și Alter-Ego-ul, și să te supui numai aceleia care literalmente îți poate oferi și alte plăceri decât cea materială, profesională, precum condiția ta de a fi ce ești până la capăt, iată, aceasta este adevărata împlinire, cea care te înalță și îți risipește orice mască !

Cât privește "măștile" selectate pentru a fi incluse în esența unei personalități, ele accentuează autoritatea celor ce le poartă. Şi reprezintă, în cazul leadershipului, exceptând studiul interpretărilor pe care le acordăm anumitor situații, reproducerea unor părți sau chiar a întregului "Omului". Fie ca atare, fie sub forma unor capitole din existența sa cu o priză mai largă la tot ceea ce se întâmplă în jurul său, dar cu efect de încețoșare a realității.

Leadershipul este realitatea pe care o răstorni după felul cum îți exprimi aprecierea față de tot ce înseamnă "abordări constructive" și față de ceea ce reprezinți într-un cadru plin de personaje grupate în jurul exceselor de imagine, care se dovedesc altceva decât ceea ce crede lumea că sunt.

Care este poziția ta față de tine însuți, față de orientările tale, față de realitate, față de societate și lume? Este ambiguă, extrem de șubredă, dominată de o influență străină, de un alt fel de "a fi"?

Studiul "magicianului", cu toate particularitățile sale, ca om și ca lider, a fost conceput special pentru latura umană a leadershipului. Iar măștile sale reflectă, în studiul de față, o poziție vulnerabilă a omului pus în fața tranziției spre maturitate, spre acceptarea condiției sale de "a fi".

Te lași prins într-un joc neîntrerupt de oglinzi ce reflectă mereu o altă personalitate? Te îndepărtezi tot mai mult de tine însuți? Îți impui personalitatea printr-o formă camuflată?

Diminuează vulnerabilitatea poziției tale, efectuând cercetări amănunțite care să aibă ca rezultat întărirea aspectelor pozitive care caracterizează "Omul" din tine.

Aspectul pozitiv care caracterizează "Omul din Tine" este faptul că tot ceea ce dorești să

obții prin intermediul magiei îți dă posibilitatea să observi pe îndelete, cum te manifești în situații diferite, și astfel să-ți dai seama care este granița dintre schimbările de personalitate pe care le aduce o carieră memorabilă, plină de provocări și decizii controversate.

Regizorul și Magicianul sunt două fețe ale aceleiași măști în spatele căreia unii se încăpățânează să se situeze mereu, realitatea lor depinzând doar de opțiunea „sucelii" până la refuz, ce uneori poartă numele de "geniu", exprimat în foarte multe dimensiuni pe care e foarte greu să le cuprinzi.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-si-magicianul.html

Regula ceasornicarului

On Noiembrie 16, 2011

Înlătură însușirile negative ale oamenilor, ajustând atitudinea lor după acele convingeri și valori pe care ei le prețuiesc, dar pe care le trec cu vederea.

Vivian Ward, dama de companie a controversatului om de afaceri, Edward Lewis. Nu călcase niciodată prin astfel "locuri" – nici cea mai neînsemnată urmă, nici cel mai firav semn nu arăta că a fost într-adevăr interesată să meargă vreodată la operă. Ea, o prostituată fără viitor, fără orizonturi, introdusă în lumea nouă, întrând în contact cu un alt gen de cultură, cu un alt gen de gândire. Şi cu toate astea, iată-i împreună, într-o lojă centrală, urmărind spectacolul cu opera "Madame Butterfly".

Dar ceva se întâmplă. Brusc totul se schimbă în viața ei. Pentru o clipă privește în ea însăși. Ea, care nu cunoscuse niciodată tandrețea și afecțiunea, care nu cunoscuse plăcerea aceea care există într-o relație – și care se traduce prin iubire, ea care nu gustase niciodată din acea bucurie deplină pe care o primești în schimbul propriei dăruiri. Ea care cu o imensă ambiție și rezistență își ținuse întotdeauna în umbră puterile sufletești, care nu-și respectase niciodată îndatoririle față de propria ei inimă, față de simțămintele ei cele mai profunde.

Ea, care cu o tenacitate de invidiat nu se lăsase niciodată condusă, niciodată păcălită, niciodată momită de ispita atât de atrăgătoare a dragostei – secretul unei relații de durată, frânându-și întotdeauna la timp tentația fidelității, fiind absorbită numai de pofta banului. Ea, făptura aceasta atât de frumoasă care își îndurase singură chinul atâta vreme, care își închisese undeva în ea toate tristețile și toate furtunile interioare, având puterea de a nu se exterioriza niciodată - iată că pentru prima dată în viața ei își dezvăluie adevăratul caracter.

Încearcă să-și oprească lacrimile care o cuprind, dar ele curg, nestingherite, alunecând blând pe obraji - scoțând la iveală adevărata ei strălucire interioară.

Leadership: Te simți dator viitorului să-ți încerci șansa de a crește însemnătatea atitudinii tale față de realitate, în funcție de semnificația ambiguă a imaginii pe care ți-o construiești în universul tău imaginar?

Un univers imaginar este un fel de memorie a durerii și a viselor neîmplinite care exclude orice fel de compromisuri. Însă această memorie poate fi modificată în funcție de conștiința care facilitează receptarea mesajelor din exterior, venite pe "undele sensibile" ale intensității cu care simți o conexiune sufletească și intelectuală.

Semnificația ambiguă a imaginii pe care ți-o construiești în universul tău imaginar se referă la câștigarea unei biruințe spirituale care să te scoată de sub stăpânirea deprinderii de cele obișnuite care nasc patimile față de ceea ce ți se întâmplă. Semnificația se poate concentra și în puncte cu totul neașteptate, cum ar fi aceea de oprire în fața unui loc cu ușile mari larg deschise din care poți observa fenomenul spectaculos al "viului", fără să poți atinge belșugul lui.

Îmi amintesc o remarcă interesantă a lui Jules Verne: " *În noi există două forțe distincte: cea a sufletului și cea a trupului, adică o mișcare și un regulator. Sufletul este principiul vieții: deci el este mișcarea. Că este produsă de o greutate, de un arc sau de o influență imaterială, tot în inimă se află.* "

Leadership: Trebuie să înveți să dai o semnificație tuturor lucrurilor și situațiilor care te înconjoară, în funcție de valoarea de "AŞTEPTARE A UNUI ÎNCEPUT SINCER" introdusă în rezultatele funcționării unui mecanism de stocare a memoriei numit "CACHE" ?

Totul în leadership crește și descrește în funcție de priceperea ta de a face schimbările necesare în sufletul celor din jurul tău. Edward Lewis, din filmul *"Pretty Woman (1990)"* , și-a însușit bine rolul de "ceasornicar", reglând cu mare precizie acea legătură dintre cele două forțe distincte: cea a sufletului și cea a trupului. Ducând-o pe Vivian la operă, care aducea în prim plan o poveste de dragoste, el a reușit să scoată la iveală din bagajul ei sufletesc acea doză emoțională care o făcea să fie mai simțitoare față de propria ei persoană. Era ca și cum și-ar fi reglat ceasul după pulsul inimii ei.

Așa cum un ceasornicar iscusit este capabil să ajusteze piesele cele mai delicate din cele mai fine ceasuri, tot așa și tu, ca lider, trebuie să fii în stare să sesizezi ceea ce merge neregulat la oameni și să ajustezi atitudinea lor după acele valori pe care ei le prețuiesc dar le trec cu vederea; să încerci să combați în întregime sistemul lor de convingeri, puternic dar ineficient, scoțând la suprafață doza emoțională care este îngropată în ei.

Edward Lewis a urmărit mai consecvent decât oricine altcineva dezvăluirea, dincolo de aparențe, a adevărului interior, vizibil la ea numai prin înțelegerea amplă și profundă, prin empatie, a sentimentelor și a trăirilor ei cele mai intime. Tu cum repari un ceas drag sufletului tău?

Tu poți privi înăuntrul oamenilor? Poți vedea acele câteva rotițe, dintre multele care țin în mișcare angrenajul marelui lor sistem de convingeri? Ai înțeles cum acționează forțele care combină gândirea cu simțirea lor? Poți sesiza legătura intimă care există între modul în care ei își exprimă atitudinea și modul în care își gestionează emoțiile? Ştii ce piese trebuie să ajustezi încât să trezești în ei sentimentele pierdute sau uitate?

CACHE este memoria care te leagă de ceilalți oameni atunci când se produce o lărgire a conștiinței peste întreaga experiență a reîntoarcerii tale la stadiu de ființă dominată de dorințe neîmplinite.

Poți oricând să dai un "clean" pentru a rula în backgroundul conștiinței un nou exemplu de a fi în același timp: un izvor de viață și o sursă de inspirație.

Regula ceasornicarului: " *Nu ai cum să repari un ceas scump cu ciocanul.* "

În relația ta cu oamenii, trebuie să respecți aceeași regulă, puțin schimbată: " *Nu ai cum să repari sufletul unui om dacă nu ocrotești tot ceea ce e delicat și într-un anume fel fragil la el, dacă nu reușești să scoți la suprafață adevăratele lui sentimente, ori, mai rău, dacă îl înstrăinezi de ele."*

Așa cum un ceasornicar trebuie să aleagă rotițele de care are nevoie pentru a porni un ceas mai vechi sau pentru a face un ceas nou, tot așa și tu trebuie să pășești pe teritoriul sufletesc al oamenilor, să asculți acordurile lor interioare și să înlocuiești toate acele rotițe lăuntrice neîntreținute care împiedică funcționarea lor la nivel optim. Devii prețuit după măsura priceperii tale.

Ești capabil să pui în relație toate acele rotițe și mecanisme necesare unei eficiente funcționări? Ești la fel de iscusit ca un meșter ceasornicar?

Înlătură însușirile negative ale oamenilor, ajustând atitudinea lor după acele convingeri și valori pe care ei le prețuiesc, dar pe care le trec cu vederea.

Source: https://neculaifantanaru.com/regula-ceasornicarului.html

Relația dintre Eu Însumi și Universul Paralel

On Iunie 16, 2013

Dă formă și substanță realității tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcțională.

Aveam acea senzație chinuitoare de apartenență la o zonă de timp paralelă, setata în funcție de viziunea unui regizor care și-a scos din vocabular cuvântul "bariere". Propriul trecut se contopea cu viitorul - condiția existenței reale a unui caracter misterios, oarecum fantastic, care favoriza traiectoria ascendentă a evoluției mele. Iar această evoluție era pe alocuri pusă sub semnul lipsei consensului dintre mai multe opinii proprii, care se contraziceau, se excludeau reciproc.

Era doar un obicei de-al meu de a mă transpune în alt timp, într-un alt univers, în mijlocul unor alte locuri, în acea realitate virtuală invincibilă care depășește senzaționalul. Nebruiat de niciun factor perturbator, traversam un spațiu alb, continuu. Şi în același timp schimbător și greu de înțeles. Un semn de falsă știință? Aici era marele mister al artei? Iar spațiile albe dintre două puncte de susținere erau, pentru mine, ca o moarte cerebrală, dar și o reînviere a spiritului. Aveam sentimentul că pot vedea și trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul.

Mă izolam complet de o lume, dar intram în alta. Rezultatul acestui proces imaginativ, făcea din mine un inculpat în fața respectatei instanțe de judecată: imposibilul. Eram prins în zona de iluzie. Gradul de încorporare în sistemul de coordonate a noii locații în care mă aventuram întrecea măsura, atingea absurdul. Ceea ce trezea o teamă justificată de tipul " *cât timp mă voi menține pe această linie de judecată pe care am încercat să o trasez aici? când mă voi dezlipi de ea?* "

Măiestria în leadership se vede atunci când deții toate atuurile unui joc pe care alții nu-l pot juca.

Nu înțelegeam prea bine de ce anumite spații exercitau o asemenea putere de atracție, o vibrație rapidă și cu frecvență înaltă, chintesența unei experiențe ce trezește o încântare absolută. Dar nevoia de a reveni și de a staționa în aceste locuri neînțelese, imprecis delimitate pe harta minților obișnuite, în răgazul de numai câteva clipe, era una dintre cele primordiale. Şi fără a o satisface nu puteam fi mulțumit. Dar nu putea să dureze la nesfârșit acest periplu pe meleagurile necunoscute și neexplorate.

În mod sigur, încercam același sentiment pe care îl trăia și personajul din romanul lui John Fowles, atunci când a cumpărat ferma Thorncombe. Nevoia de a avea acest loc, de a-l poseda pe de-a-ntregul, venea cumva din străfundurile subconștientului, toate celelalte motive conștient raționale aflându-se pe un plan secund.

Simultan, rezistența și supunerea în fața unei autorități mai mult de ordin metafizic, dădeau formă și substanță realității mele prezente. Dar nu mai puteam să țin pasul cu update-urile perspectivelor mele în lumina unei lumi ireale. Eram supraîncărcat cu o materie care nu lucrează cu limite. Cât mai rapid, trebuia să dezactivez acest câmp de atracție, să renunț la acest *échange de limites* care ar fi putut afecta serios structura numită "eu însumi".

Jocul pe care îl jucam era un fel de combinație între ascunsul unei lumi proprii ajunse la limitele ei și trăirea ineditului din perspectiva credinței într-un ideal de autenticitate înțeles ca o pătrundere într-o realitate care își omite dimensiunea temporară (fiind pusă la îndoială).

Leadership: Conștientizezi că varianta de a te inventa ca o operă de ficțiune este primul pas către învingerea unui Ego care ar vrea să crească tot timpul și nemăsurat, inclusiv din punct de vedere al unei realități necunoscute?

Te ascunzi de lume, și te închizi în alta? Ai sentimentul că poți vedea și trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul? Cât timp poți suporta periplul pe meleagurile necunoscute și neexplorate?

Nu consider necesar să cercetez orientarea reală a leadershipului prin analiza acelei variabile cu impact pozitiv care aduce o contribuție maximă la fundamentarea a ceea ce poate deveni paradigmă de gândire. Dar cred că pot să realizez o sinteză a principalelor constatări, după caz, rezultate în urma analizei efectuate pe un singur capitol existențial, care are ca pivot regândirea structurii și a modului de funcționare a individului supus propriei sale rațiuni.

Apartenența individului la propria lui identitate, singura de natură să producă argumente decisive pentru o nouă direcție de urmat, toate aspectele diverse, multiple, complexe ale maturizări, toate frământările, neliniștile, contradicțiile, speranțele și visurile - sunt însumate într-o analiză secundară care vizează planul concret al existenței sale.

Iar acest plan trebuie să fie rațional și aplicabil în tot ce ține de el ca persoană, în toate tiparele gândirii sale pentru ca leadershipul să capete o mai mare pondere mai mare în sânul devenirii sale, favorizând traiectoria ascendentă a evoluției sale.

Universul pe care ți-l clădești cu grijă în imaginația ta este consecința trăirilor pe care le dobândește disperarea de a evada din realitatea dură a unui prezent care nu duce nicăieri și care amplifică dezamăgirea.

Aici, întrebarea pe care o adresa odată expertul internațional, John Maxwell, este binevenită: " *Intri într-o zonă și rămâi acolo?* " Această intrare într-o zonă care nu e centrată pe realitatea imediată, poate asigura un confort de natură psihică, ca un stimulent de a pătrunde tot mai adânc în taina creației. Dar dacă rămâi prea mult acolo riști să nu te mai poți dezlipi de ea.

Evoluția ta va fi mai bună sau deficitară în funcție de poziția pe care o ocupi în raport cu referențialul, dar și de modul cum menții legătura cu tine însuți în încercarea de a-ți depăși limitele. Şi de modul cum îți extinzi cadrul de percepție a realului. Căci încercarea de a te situa pe un plan mai înalt de " *a fi* ", care te forțează să te închizi în imaginar și creativ, nu-ți garantează obținerea unei superiorități în dezvoltare, forțându-te să te întorci împotriva valorilor și a adevărurilor acceptate de rațiune.

Leadershipul se referă și la succesiunea alternativă a mutărilor pe care le faci pentru a ajunge la un nivel mai înalt de înțelegere a cine ești tu cu adevărat. Să cazi în abisul gândurilor și imaginației poate înseamna o mână întinsă în timp ce faci pasul de bază spre înțelegerea mai amplă a vieții și a rolului tău în lume. Dar totodată poate facilita îndepărtarea ta de realul acceptat de tine însuți și de majoritate.

Cine ești cu adevărat se reflectă în realitatea pe care o trăiești în interiorul unei ficțiuni care reprezintă viitorul din perspectiva a ceea ce alții nu pot să întrevadă.

Relația dintre Eu Însumi și Universul Paralel are la bază compromisul dintre două entități: Ego și Alter-Ego. Primul îți cere să rămâi în limitele normalității unanim acceptate, celălalt îți cere să pătrunzi într-un spațiu neexplorat.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se expună atacului mediocrității, atunci dă formă și substanță realității tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcțională.

Însă nu uita ! Dacă te menții permanent într-o "lume paralelă", neacceptată și neînțeleasă de contemporani, poți fi catalogat drept necorespunzător pentru o societate normală.

Source: https://neculaifantanaru.com/relatia-dintre-eu-insumi-si-universul-paralel.html

Renașterea continuă în opera supremă a trăirii

On Mai 15, 2024

Ceea ce percepi ca fiind "real" poate fi simpla suprafață a unei lumi iluzioniste menită să te pregătească pentru o cunoaștere superioară.

Experiența pe care am trăit-o recent a fost cu adevărat uluitoare, un fel de *Erisyoacyk Amoselion*, o punte dintre minte, corp și suflet, prin care o lume exterioară a curs nestingherit în mine. Încă sunt în căutarea semnificației ei profunde.

Când m-am trezit în această dimineață, obiectele pe care le-am găsit lângă mine, o mască, un ceas și un trandafir, erau indicii că realitatea și visul sunt mai strâns legate decât pare la prima vedere. Masca de teatru de pe noptieră mă făcea să mă gândesc la rolurile pe care le-am jucat în viață, fără voia mea, Prospero, Hamlet, Timon sau Macbeth, și la dorința trecătoare de a-mi ascunde adevărata față sub diverse măști. Visul, trăirea mea în altă realitate, ar putea fi o chemare pentru a-mi deschide ochii la posibilitățile ascunse și la experiențele neexplorate din viața aceasta?

Povestea visului meu este povestea secretelor prin care am trăit. A fost ca și când aș fi încercat să evadez dintr-o amintire fără de prezent sau, dimpotrivă, să mă alătur unui proces de revedere a unei jumătăți din mine, condiționată de artă să-mi lumineze sufletul printr-o vădită tendință de intensificare a dialogului dintre real și ireal. Cu cât un magician își protejează mai bine secretele, cu atât acestea se dovedesc a fi mai banale. Scena, bineînțeles, se dezvoltase în jurul meu, datorită pretinsei mele capacități de a mă afla în două locuri în același timp.

Dar cel mai intrigant obiect din vis, care face trimitere la obiectele descoperite lângă mine, era o pictură abstractă, ale cărei culori vibrante și forme nebuloase păreau să mă conducă către o percepere din ce în ce mai acută a infinitului. Acea mișcătoare întindere albastră, stagnantă în mișcarea ei, valabilă doar prin expresivitatea degajată, pe care mi-o oferea pictura, se afla într-un echilibru instabil, undeva între informal și figurativ, între abstract și concret.

Leadership: Descoperirea că "ceea ce vezi nu este ceea ce este de fapt" te invită să te întrebi cât de mult din ceea ce știi este de fapt filtrat prin iluzii?

Drept urmare, confruntându-mă cu demonstrarea definitivă a imposibilului, oscilam între cele două identități ale picturii, ambele atrăgându-mă într-un mod izbitor. Una care îmi aparținea cu adevărat, cealaltă care împinge către nebunie, acea stare permanentă de somnambulism, prin care viața, cu formele ei de manifestare, își înregistrează suita sa de variațiuni fără sfârșit. Echilibrul instabil dintr-o operă de artă poate oglindi tensiunile interioare ale observatorului.

Am închis înapoi ochii. Niciun cuvânt. Nimic explicit. Aveam senzația că sunt într-o încăpere vidată, plină de tăcere, în care Dumnezeu, purtând o pelerină neagră cu glugă de Halloween, își dezvăluia prezența misterioasă într-un tablou mișcător, fluid, care se scurgea precum timpul din operele lui Salvador Dali. Era ca un fel de revelație spirituală profundă, o conexiune cu divinul dincolo de formele obișnuite, fiindcă ceva mă făcea să ies din tiparele percepției obișnuite și să experimentez o stare alterată de conștiință, o fuziune misterioasă cu realitatea de dincolo de aparențe.

Abandonarea conștiinței limitate este calea spre iluminare.

Când am deschis ochii, senzația rămăsese atât de puternică, încât am crezut că eu însumi fusesem topit într-un peisaj fluid ca timpul, din picturile lui Dali. Tulburător și neliniștitor, mă simțeam ca și când realitatea obiectivă se dizolvase, granițele dintre mine și lumea exterioară devenind neclare, iar percepția mea era complet distorsionată și suprarealistă. Totuși, mă copleșise un sentiment de singurătate, ca și când m-aș fi despărțit de lumea asta, doar ca să-l cunosc pe Dumnezeu, iar odată ce l-am găsit, imediat a dispărut. Arta abstractă te provoacă să găsești sens și ordine în haosul aparent.

Leadership: Ai putea să percepi o imagine care conduce la o estimare subiectivă a realității, împrumutând elemente simbolice capabile să construiască o ființă creativă organică, cu o diversitate infinită de întruchipări?

Magicianul din romanul lui Christopher Priest, mărturisea o parte din secretul iluzionismului:

"La baza misterului se află trei, posibil patru dintre cele șase categorii fundamentale de iluzii: dispăruse, apoi dispăruse în altă parte, cumva părea să fi fost și un element de transfer, iar toate fuseseră realizate cu aparentă sfidare a legilor naturii. O dispariție pe scenă este relativ ușor de pregătit, prin plasarea oglinzilor sau a jumătăților de oglinzi, folosirea luminii, utilizarea pânzelor sau stolurilor negre, și așa mai departe. Apariția în alt loc este, de obicei, o chestiune de plasare dinainte a unui obiect sau a unei copii fidele a acestuia. Sau, dacă este vorba despre o persoană, plasarea unei dubluri convingătoare a persoanei respective. Combinarea acestor două efecte îl produce pe al treilea; în dezordinea sa, publicul crede că a asistat la sfidarea legilor naturii."

Just a dream artist. Dumnezeu mi-a dat visul ca să-mi împlinesc realitatea. Încă mă gândesc, dacă nu cumva visul meu a fost prezentarea rafinată a unei iluzii de scenă, suficient de bună încât să mă determine să mă cunosc mai bine sub aspectul unui Delirium, a unei Synaesthesia, care unește trecutul și prezentul într-un mod special.

Tatăl și fiul, amândoi află adevărul neliniștitor: "ceea ce vedem, nu este ceea ce este de fapt". Unul se confundă cu celălalt, până când amândoi devin una - o singură conștiință fuzionată, în care granițele dintre identități se estompează complet. Trec pe nesimțite de la unul la celălalt, fără a ști măcar dacă acest transfer se efectuează într-un sens ori în altul.

Momentul în care Dumnezeu intervine în vis sugerează tranziția de la creație la revelație.

Pictura a prins viața din vis și a devenit realitate. Dintr-o dată, și fără niciun prag, ea m-a introdus în acest infinit al iluziilor generate de însuși forța creativă a minții, într-un moment în care Dumnezeu a spus: "Destul". Şi, ștergându-și sudoarea de pe frunte, El m-a invitat să pășesc mai departe pe calea spre infinit. Cu condiția de a mă abandona viziunii sale, curând am început să prețuiesc, la justa ei valoare, calitatea implicată în această pierdere - sau redobândire - de conștiință.

Într-un final, am izbutit să deslușesc adânc sensul acestei experiențe inexplicabile. Iată-l: *"Unirea identităților într-o singură conștiință poate simboliza integrarea aspectelor divergente ale sinelui."*

În leadership te vei lovi mereu de această lege aspră: "Fii pregătit să îți pierzi temporar reperele obișnuite, pentru a câștiga o cunoaștere superioară."

Această cunoaștere superioară se obține prin integrarea și reconcilierea aspectelor divergente ale sinelui într-o conștiință unificată, astfel încât să se obțină o perspectivă mai profundă și mai cuprinzătoare asupra realității și a propriei ființe.

Renașterea continuă în opera supremă a trăirii simbolizează transcendența limitărilor și evoluția constantă a ființei către nivele superioare de înțelegere și conștientizare. Visurile pot funcționa ca un teatru al minții, punând în scenă iluzii complexe care dezvăluie adevăruri profunde. Deci, iată singurul adevăr care m-a inspirat să scriu acest articol:

"Cu cât vrei să afli mai multe despre tine și despre lume, cu atât trebuie să visezi mai mult, pentru că visele sunt portaluri către adâncurile inexplorate ale ființei și ale universului."

Source: https://neculaifantanaru.com/renasterea-continua-in-opera-suprema-a-trairii.html

Renunțare dincolo de creație

On Noiembrie 08, 2015

Manifestă-ți autoritatea în lupta cu tine însuți, focalizându-te pe opoziția dintre simplitatea aparentă a producerii unei creații distincte și complexitatea ei ulterioară.

Într-o scrisoare din Mexic, regizorul Serghei Eisenstein scria unui prieten: "Ştiți bine că spiritul, inima și...soarta mea sunt melodramice". Sunt rânduri scrise la 28 decembrie 1931. Soarta sa devine însă profund tragică și, într-o scrisoare de peste numai patru luni, scrisă la 27 ianuarie 1932, după ce Sinclair dă dispoziția categorică de oprire a filmărilor, citim aceste rânduri cutremurătoare:

"Renunț la tot. Tot, tot, tot - numai să mi se lase posibilitatea de a termina ceea ce, în condițiile unor greutăți dintre cele mai de neînchipuit, nu lucrez, ci pentru care lupt... Este vorba, așa cum suntem cu toții convinși, despre filmul nostru cel mai bun. Nu se poate distruge așa ceva...Groaznic este că oamenii nu înțeleg că filmul nu-i un cârnaț pe care-l poți mânca în întregime sau la fel de bine și numai pe trei sferturi din lungimea lui..

Poate totuși se întâmplă un miracol și voi mai putea filma episodul pentru care aș da sângele inimii mele (și nu o spun ironic - îmi cunoști doar caracterul). Ajută-ne... Asemenea scrisori nu se scriu deseori...În situația mea omul își trage un glonț în cap. Mă și mir că nu o fac ! Cine știe - asta s-ar putea totuși întâmpla ! Există aici toate posibilitățile și să trebuiască totuși să renunț la tot ! " *****

Leadership: Cum te percepi în fața instanței supreme numite "renunțare", în limitele a ceea ce poți experimenta și obține prin intermediul actului de creație care îți pune la încercare răbdarea și ambiția?

În adâncul ființei care își actualizează constant rănile pricinuite de eforturi care deseori nu produc decât o oboseală cumplită, se manifestă o sfârșeală ce rămâne agățată de vreo iluzie trecătoare. Acesta este un sindrom al personalităților puternice, chiar dacă pare greu de crezut. În fața actului de creație se așează întotdeauna un zid, numit renunțare, o luptă strașnică cu însăși posibilitatea de a fi parte din povestea căreia i-ai dat o formă absolut fantastică, fiindcă puțini reușesc să transpună o poveste într-o celebrare a spiritului autentic de sacrificiu, a loialității față de un ideal, manifestat în lupta pentru victoria unui vis, a unei viziuni sau a unei pasiuni.

Însăși actul de creație este o definiție a menirii, a implicării omului ambițios într-un proiect numit "O șansă la demnitate". În cugetările dospite în poliedrul desfășurării existenței care te împiedică să materializezi o viziune, ca o slăbiciune adusă de loviturile sorții propriilor tale puteri, adică în cugetările care năzuiesc să explice acea stare psihico-emoțională care strigă că ai ajuns acolo unde nimic nu te așteaptă, putem să deosebim două orientări.

Una, reprezentată prin senzația de opoziție dintre simplitatea aparentă a producerii unei creații distincte și complexitatea ei ulterioară, manifestând o relativă independență față de conținutul ei, ceea ce te apropie de un fel de barieră sau graniță, marcând limita dintre valoare și non-valoare. Cealaltă, reprezentată prin ceea ce ți se întâmplă atunci când simți că te blochezi și nu mai poți avansa, inefabilul existând aici în stare pură, duce la un fel de degradare accelerată a imaginii de sine, a propriei ființe, în locul descoperirii și dezvoltării ei.

Leadership: Poți să evidențiezi imaginea unui destin abordat ca o consecință a unei căutări care implică efort și incertitudini în direcția unei "conștiințe de sine" chemată să-ți

aducă aducă aminte de faptul că orice te încearcă are un scop evolutiv?

Puterea de a te cunoaște și înțelege nu poate fi deplină dacă în descoperirea alternativelor din care se desprind stările efect nu urmărești în același timp aceste două orientări. Nu uita că prima caracteristică a leadershipului - și pentru aceasta îl numim parte integrantă a unui stil puternic de combinare a nuanțelor vieții cu eforturile de creație - este de a accepta această "renunțare" în esența ei ca o anexă a personalității tale.

Iar confesiunea *"Există aici toate posibilitățile și să trebuiască totuși să renunț la tot"* , desprinsă din durerea de a nu mai putea ajunge la înfăptuirea "marii opere", nu poate direcționa leadershipul spre transformarea stabilită prin autoritatea de a te angaja în decizii efective (nu iluzorii) referitoare la aspectele vieții personale și profesionale.

Căci disperarea, legată de creația căreia nu-i poți da o anumită formă, căreia nu-i poți seta o anumită dimensiune și valoare, afectează stilul tău de a gândi, de a acționa, de a te exprima și de a-ți expune ideile. În leadership asta se numește că ai atins punctul de rezistență de la care nu mai vrei să faci niciun pas un plus. Înseamnă că începi să te afunzi în zona obscurității personale.

Conștiința de sine, care include un set de alte structuri cum ar fi: cunoașterea, pasiunea, voința, imaginația, este acea trăire de încredere profundă definită prin imperativul "nu renunț la ce mi-am propus" pe care și-o însușește numai artistul care știe să facă din strădaniile cele mai înverșunate o caracteristică a maturității spirituale.

Renunțare dincolo de creație aduce în prim plan acea însușire a creatorului de a trăi o stare tensiune, anxietate și neîncredere, rezultată în urma eforturilor de a-și demonstra talentul și valoarea.

Puțini recunosc ca obiect de studiu această zonă obscură – a renunțării. Ea fiind o formă de a te manifesta ca factor activ în procesul de retrasare a granițelor propriei lumi, oferind interpretări noi propriei ființări.

Susceptibilă de un studiu cu adevărat relevant în leadership, este arta de a te cunoaște în ipostaza de învins de propriile eforturi, manifestată ulterior într-o formă de a fi învingător - integrată în conștiința celorlalți oameni.

Poți fi un model de urmat pentru ceilalți oameni dacă reușești să îți manifești autoritatea în lupta cu tine însuți.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/renuntare-dincolo-de-creatie.html

Resortul reconfigurării personale

On Aprilie 09, 2009

Amplifică-ți leadershipul până la cel mai înalt nivel, punându-ți în valoare forța lăuntrică.

Un anonim s-a ridicat singur împotriva unui uriaș imperiu. Spartacus, sclavul schingiuit care s-a răsculat împotriva legiunilor și cohortelor Imperiului Roman, a fost cel care a determinat schimbări de proporții. Așa cum spuneam și într-unul din articolele mele de pe site, el a devenit o legendă fiindcă a avut curajul să-și riște viața pentru libertate și dreptate. El a arătat lumii prin exemplul său viu ce este libertatea, cum robii sunt în stare să devina eroi, și că oamenii sunt în stare să lupte pentru o viață mai bună și pentru fericirea lor.

Concluzie: Nu vei putea niciodată să obții din nimic puteri incomensurabile. Ci trebuie să te concentrezi asupra naturii tale lăuntrice, să-i conferi sinelui tău o mare putere de sugestie care să te ajute să te împotrivești acelor factori negativi care îți diminuează capacitățile.

Întărește-ți credința în propriile virtuți morale, stabilindu-ți acea stare de spirit pozitivă care să-ți deblocheze orice fel de limite pe care "climatul" tău ți le-a impus, efectuând o manevră salvatoare care să ducă la creșterea leadershipului tău. Pentru aceasta este necesar să-ți folosești la maximum resursele lăuntrice.

Leadership: Tu ești în stare să te concentrezi asupra naturii tale lăuntrice și să-i conferi sinelui tău o mare putere de sugestie care să te ajute să te împotrivești acelor factori negativi care îți diminuează capacitățile de conducere?

Spartacus a avut potențial de lider. Dar așa cum o floare, ca să înflorească, are nevoie de condiții potrivite - tot așa și el a avut nevoie de curaj ca să-și urmeze cu rigoare impulsul de a se orienta spre dezvoltarea lui spirituală atunci când mediul îl obliga să rămână mic și neînsemnat.

Dar ceea ce i-a definit caracterul puternic a fost faptul că a știut să se concentreze asupra naturii sale lăuntrice, adică a știut cum să-și facă rațiunea să pară profundă, a știut să rabde și să aștepte momentul favorabil pentru a se face remarcat, a știut să propovăduiască și să transmită învățătura de bază a istoriei: cum și de ce să nu fii uitat niciodată. A știut să-și gestioneze căderile, a știut să trăiască și să moară cu sabia în mână - exact ca un adevărat luptător. De asemenea, cred că a știut să-și păstreze până în ultima clipă acel chip zâmbitor dincolo de care cu atfit mai mult se simțea de atâtea ori amărăciunea.

Natura lăuntrică a omului nu se îndreaptă spre ceea ce omul poate să înfăptuiască, ci spre ceea ce el își auto-induce cu acea naturalețe cu care scriitorul își clădește personajele din romane. Acea naturalețe care este semnul omeniei nepervertite. De fapt, personajele asemenea lui Spartacus au acea naturalețe care te face să le îndrăgești până la o anumită limită, însă devin pe alocuri prea conștiente de rolul lor, pierzând din realismul pe care mizează oamenii cu adevărat cumpăniți.

Leadership: Poți insera o imagine personală într-un mesaj despre viață, astfel încât imaginea să facă parte din împlinirea ta definitivă căreia i se asociază o stringentă realitate ce nu poate fi pierdută din vedere?

Cel care știe să se facă ascultat captând atenția și sufletele oamenilor, cel care se ascunde în

bagheta magică a unei personalități foarte puternice mai întâi trebuie să-și stimuleze sigur avântul de a „înflori". Ca să capeți încredere în tine și în capacitățile tale, trebuie să-ți stimulezi și să-ți dezvolți însușirile pozitive, trebuie să te conectezi la acea stare interioară de fundal și să trezești în tine acel imbold de autodepășire care să te ajute să reușești să ieși din anonimat.

De la Spartacus a pornit acel curent puternic care a trezit în conștiința a mii de inși necesitatea schimbării. El a reușit să atragă de partea lui o mulțime de oameni care s-au răsculat împotriva unei stări de lucruri care trebuia schimbată.

Ce imens potențial de energie, de credință stăruie în stare latentă în tine? Ţi-ai neglijat conștient ani de-a rândul virtuțile și performanțele? Sau continui să te înstrăinezi de ele?

Învață să crești în tine, iar ceilalți din jurul tău, urmându-ți exemplul, vor crește și ei. Nu uita că nu poți să ceri mai mult de la ceilalți, dacă nu ceri mai mult de la tine însuți. Şi chiar asta înseamnă să inserezi o imagine personală într-un mesaj despre viață, adică să ai o mare putere de evocare a strașnicei tale lupte cu propriile limite.

O stringentă realitate nu poate fi pierdută din vedere, anume că cine se situează deasupra puterii asumate la nivel de reacție a sinelui la lume și la legile implacabile ale finitudinii, acela nu-și va găsi niciodată eliberarea din paginile poveștii sale nemuritoare.

Resortul reconfigurării personale este reprezentat de acel impuls sufletesc pozitiv prin care liderul își accelerează propria dezvoltare, progresând mai rapid decât ar face-o la insistențele altora. Este cea mai puternică parte din tot arsenalul de care dispui, pe care dacă știi cum să ți-o configurezi și să ți-o pui în valoare, vei putea să-ți clădești și să-ți modelezi leadershipul până la cel mai înalt nivel.

Concluzie: Există o tendință naturală în majoritatea oamenilor de a-și îmbunătăți viața, de a obține fericirea, dar nu toți au curajul să iasă din anonimat și să-și dezvolte la maximum abilitățile și forțele lăuntrice mobilizatoare spre materializarea dorințelor lor.

Pentru a-ți dezvolta leadershipul trebuie permanent să-ți extinzi resortul interior prin care se produce o reconfigurare personală a forțelor tale lăuntrice mobilizatoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/resortul-reconfigurarii-personale.html

Return To Innocence

On Decembrie 17, 2017

Ajustează-ți pașii pe care îi faci, încât să te situezi în sfera virtuții de a crede în tine însuți și de a te socoti capabil de fapte mărețe înaintea măreției creației lui Dumnezeu.

Ajunsesem în cu totul altă geografie a prezentului, în demersul mental al căutării de noi căi pentru depășirea de praguri și trepte, adaptate circumstanțelor unor experiențe de ștergere a păcatului numit "hoinăreală", de-a lungul vieții psihice și sociale care parcă îmi lua mințile, îmi acoperea nădejdea de îndelungată continuitate în redefinirea și îmbunătățirea imaginii mele în lume.

Voiam să fiu cineva cu adevărat sclipitor, întemeietor al unei științe incomensurabile, poate într-un viitor care mi se părea tot atât de imaginar ca și viețile anterioare pe care, cândva, le-am trăit prin ochii lui Dumnezeu, dar nu îmi amintesc nimic despre ele. Imensa diversitate a ochiului sensibil care cercetează cu atenție faptele, reperul de orientare pentru reglajele fine ale funcției *"Just believe in destiny"* , își aveau replica în nuanțele impuse de psihologia artei de a fi pregătit pentru șansa unei regăsiri a autenticității credinței, atunci când aceasta urma să apară.

Mâna sigură a împlinirilor care mă obsedau și mă stăpâneau cu tristețe în același timp, pentru magia cu care mă întâmpinau angajamentele asumate în perioada apartenenței la conștiința profundă a timpului prezent, era o certitudine a scopului de a poseda o valoare unică, grandioasă, numită *"Follow just your own way".*

Ce mi s-a părut mai ciudat, mai bine integrat în realitatea pașnică a unei lumi însorite care te face să uiți de ceea ce trăiești în prezent, cu excepția condiției referitoare la situația financiară, era acea alternanță continuă și perfect riguroasă dintre schimbare și imuabilitate care parcă mă ducea la ideea de reversibilitate: *"That's not the beginning of the end".*

Leadership: Îți asiguri starea de spirit specifică unei firi statornice, prin definirea expresă a noțiunii de "împrejurare" pe care se întemeiază decizia de a poseda o valoare unică?

Iată cum exprima scriitorul român Artur Silvestri acest tip reversibilitate: "Sunt oameni care scriu la marginea apei, adică acolo unde Timpul își deslușește altfel marele mister al sfârșitului fără început. Şi ei, ca și mine, poate că odată vor fi înțeles, într-un fel, sufletul natural care ne definește ca un fel de entelehie." *Just look into your heart my friend, that will be the return to yourself.*

Punctul culminant al unui înainte, pe care îl pregăteam în străfunduri, se dezvolta între redarea precisă a realității dure și halucinațiile minții mele rătăcite în haosul nerăbdării de a-mi dovedi elanul de reînnoire a credinței, prin disprețul conformismului și prin exersarea relaționării cu posibilul unei aventuri provocatoare, ca viziune a artei mele. Cu posibilele ei denaturări.

Şi încă o dată, fără o trădare a formelor aducătoare de conținuturi, viața mi se revela ca o ofertă personalizată, mai mult îndreptată spre cultivarea sentimentului de superioritate sau de dominație, din forța acelei interpretări a imposibilului ce trebuie atins prin abandonarea totală într-o nebunie a performanțelor, nu neapărat voită, dar cu siguranță apreciabilă.

Valoarea unică pe care mi-o acorda acea parte a vieții care caută răspunsuri din orice

împrejurare se caracteriza printr-o fragmentare a totalității unui ansamblu de reprezentări și punerea lui într-un cadru de referință care presupune să crezi în el, să fii convins că are potențialul și puterea de îndeplinire a unui scop.

Leadership: Încerci să te regăsești în prim planul „Marii Opere" atunci când ești singurul care nu se potrivește imaginii din jur?

Ești singurul care nu se potrivește imaginii din jur atunci când te angajezi într-o depășire a valorii personale în arta de a-ți urma propriul drum spre realizarea menirii tale adevărate.

Ce este arta, faza roșie a Marii Opere, altceva decât o potrivire a circumstanțelor care îți pun în valoare unicitatea, încă o treaptă de apropiere de Dumnezeu, *be yourself don't hide* , identificând mijloacele de a face față cu succes situațiilor zilnice cu care te confrunți, doar astfel putând să afli mai multe despre tine însuți.

Don't care what people say , îmi șoptea neobosită conștiința cu acea greutate a stâncii care se prăbușește în mare, când te prăbușești sub tensiunea unor forțe dinlăuntru și încerci să te ridici din anonimat, când ești pus sub apăsarea unei puteri de sus. E vorba de acea conștiință a diferențelor, adică acel ceva care ține de realitatea superioară a integrării unor scenarii divergente într-un singur model de perfecțiune: Dumnezeu, urmată de reprezentarea totalității acestor diferențe pe durata vieții. *Just believe in destiny !*

Presimțirile, controversele, situațiile aproape fără ieșire, pasiunile alese din puzderia de nonsensuri ce-mi ocupau timpul liber, izbucnirile vitale, alternarea între fatalitate și izbăvire, toate îmi consolidau destinul. Credeam că dacă îmi examinez parcursul ca o reflecție a credințelor despre mine însumi, paralel acordându-mi totuși răgazul unei incursiuni în trecutul plin de învățăminte, voi putea să-mi onorez mai ușor angajamentele față de scopul de a fi creator și de a-l pune în practică în mod curajos și cu stil.

Măreția creației lui Dumnezeu se observă în existența pe care omul o trăiește prin tot ceea ce el își poate închipui că este cu putință să împlinească.

Return To Innocence simbolizează imaginea sufletului unui om desăvârșit care se apropie de Dumnezeu prin chintesența unei maxime personalizări a parcursului pe care îl urmează, pentru a se putea situa în sfera virtuții de a crede în el însuși și de a se socoti capabil de fapte mărețe.

Este vorba de acea inocentă a Ego-ului care își imaginează că i se vor împlini închipuirile, manifestată prin plăcerea sănătoasă de a trăi certitudinea scopului propus, învingându-și teama de „înălțime" prin iubirea pentru Dumnezeu.

*** Notă:** Enigma - Return To Innocence

Revărsările neliniștilor creatoare

On Iunie 19, 2014

Ţine pasul cu inițiativele de îmbunătățire a proceselor de constituire a creației, acordând prioritate căutărilor de montaj a tuturor componentelor "conținutului" ei.

Căutările continue din timpul redactării scenariului - care, inițial bătute la mașină, conțin numeroase ștersături, adăugiri, modificări - dovedesc, cred, că cristalizarea în conștiința realizatorului s-a petrecut și pe parcurs. Așa se explică probabil că unele din însemnări pot naște presupunerea că au fost făcute după filmări. În timp ce elementele esențiale există în foile de montaj, deci au fost gândite dinainte, altele vor apărea ulterior de-a dreptul în film.

Toate aceste constatări, ca și numeroase altele pe care nu are rost să le detaliem aici aruncă o lumină asupra felului în care a fost creat filmul "Crucișătorul Potemkin". Din clipa sosirii lui Eisenstein la Odessa și până la finisarea filmului, constatăm căutări neîntrerupte, desfășurate într-o febră a creației. O neliniște creatoare permanentă care îl ducea pe maestrul Eisenstein la găsirea succesivă de noi soluții. "Crucișătorul Potemkin" a fost creat într-o stare de incandescență creatoare, cu o spontaneitate evidentă. *

Leadership: Îți dovedești, în orice condiții de improvizație, puterea de a lupta cu mijloacele de constituire a creației printr-un "Think Back" care are puterea de a cristaliza o nouă formă de fuziune între subiect și fundal?

Din punct de vedere al construcției leadershipului care se află în contact direct cu terenul fertil de transmitere unei cunoașteri teoretice și practice, avem de-a face deseori cu o schimbare relativ însemnată de accente în ceea ce privește actul și raționalitatea Creației. Iar aici avem de-a face cu o fuziune nouă între subiect și fundal, în sensul că ceea ce vrei să scoți în evidență trebuie să aibă impact la nivel de viziune, dar trebuie să aibă și rezonanță la nivel de receptare, abordare și utilizare a mijloacelor de realizare a creației interpretative și improvizate.

Construcția unei creații are la bază căutări neîntrerupte de noi orizonturi, de noi aranjamente, de noi suporturi de realizare a obiectivelor de performanță individuală. Aici trebuie avut în vedere căutarea expresiilor de intelectualitate (care îi înnobilează munca artistului) și sugerarea lor atât prin tehnică cât și conceptual.

"Think Back" este mărturia unei lupte pe care ai dus-o cu mult timp în urmă, cu strângerea și găsirea unor formule asociative de prezentare și promovare a artei. Găsirea unor dovezi care să ateste veridicitatea unei arte necesită eforturi susținute și o documentare aprofundată, dar rezultatele merită cu prisosință.

Conținutul unei creații se cristalizează prin numeroase ștersături, adăugiri și modificări ce dovedesc o punere în contextul pasiunii a unui parcurs inițiatic, tumultuos și fecund.

O operă se realizează deseori din improvizații ale momentului și din improvizații ale temelor abordate, în procesul de identificare a elementelor semnificative ce trebuie transmise prin mesaj. De fapt, creația se bazează pe un du-te vino neîncetat de sentimente, gânduri și emoții, idei, conexiuni, interpretări, de "aș vrea, n-aș vrea" care se răsucesc unele în jurul altora. Toate făcând parte din procesul de stabilire a unor noi abordări și viziuni privind implementarea unei noi variante de „produs".

Într-un anumit sens, punctul de vedere a liderului artist, care pornește de la premisa că singurul mod în care poate înțelege și susține arta este să vadă dincolo de prejudecățile construite de-a lungul timpului, corespunde cu inițiativele de îmbunătățire a proceselor de producție a creației.

Căci nu poți să efectuezi o îmbinare și să conferi stabilitate formelor de întemeiere a unei științe, bogate în elemente de cultură tehnică, indispensabile bunei funcționări a instanței de autoritate în fața altora, dacă nu acorzi prioritate căutărilor de montaj a tuturor componentelor "conținutului".

Leadership: Creșterea autorității tale în sfera creației implică o nouă alcătuire a mijloacelor de construcție a fundamentelor și conceptelor ce urmează traiectoria unor preocupări frecvente față de potențialitatea și trebuințele tale de cunoaștere și de acțiune?

Analiza conceptului de autoritate în sfera creației, dar și promovarea artei de o particulară și elevată rezonanță care instituie noi forme de exprimare, cristalizează în conștiința realizatorului o anumită formulă a compoziției, o sumă de erori numite valori, o nouă alcătuire a mijloacelor de construcție a fundamentelor și conceptelor de interes major.

Prioritățile acordate mijloacelor de instituire și gestionare a creației, în reprezentările științifice, devin mai mult o chestiune de putință decât de voință. Două realități sunt prezente în sfera priorităților: revizuirea idealurilor și reînnoirea tuturor elementelor de cunoaștere, pe de o parte, și formele de organizare a procesului de învățare-evaluare pe de altă parte. Şi găsirea succesivă de noi repere care să contureze specificul unui anumit rol profesional. Asta, numai în cazul în care consideri arta ca fiind o formă de exprimare a valorii individuale.

A fi regizor înseamnă să descoperi o nouă formă de exprimare a propriilor emoții printr-o modalitate de creație în care orice combinație de noțiuni și realități este permisă.

Revărsările neliniștilor creatoare scot în evidență acea agitație febrilă din partea liderilor, creată din pricina căutării unor noi mijloace de producție și transmitere a creației, respectând condițiile implementării unor noi concepții despre calitate și performanță.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Revelări a lucrurilor secrete: duşmanii noştri din lăuntrul nostru

On Decembrie 05, 2010

Iluminarea interioară este o călătorie personală, unică fiecăruia, ce nu poate fi grăbită sau impusă din exterior.

- Aş putea să primesc şi eu viziunea inefabilă?

- S-ar putea, dar nimeni nu poate cunoaşte căile interioare ale celuilalt, nici el însuși, căci doar în urma unei căutări neobosite de sine şi a propriului spirit ajungi să te cunoşti suficient ca să începi să speri că vei putea primi iluminarea interioară. Prin vieţi succesive sau într-o singură viață, prin asceză şi efortul meditaţiei, putem reuşi, totuşi, să scăpăm de duşmanii noştri din lăuntrul nostru, să ne alungăm călăi.

- Îmi poţi spune cine sunt?

Leadership: Ai experimentat vreodată o revelație prin care ai simțit că începi să înțelegi o viziune inefabilă care îți ghidează sinele tău spre transcendere?

- Cine sunt duşmanii tăi? Ţi-i pot doar numi, dar asta nu înseamnă că vei avea şi forţa de a-i alunga, de a-ți purifica sufletul. Primul duşman este ignoranţa. Al doilea este nedreptatea, opusă acelei Maat, care este nu numai echitatea față de tine şi faţă de ceilalți, ci şi tot ceea ce este susceptibil de a frâna bunul mers al lumii, de a distruge echilibrul lucrurilor. Al treilea este invidia, căci ea ne dăunează mai mult nouă decât celorlalți; ne roade inima, alungând seninătatea sufletului. Al patrulea este răutatea, căci ea ne împinge să facem rău celorlalți şi naște nedreptate. Al cincilea este perfidia, căci ea foloseşte minciuna şi viclenia, care sunt condamnate de Maat.

Al şaselea este avariția, căci te face să trăieşti doar ca să posezi bunuri, astfel încât ești gata la toate trădările, la toate crimele ca să-ți satisfaci o pasiune atât de funestă. Al şaptelea este senzualitatea, căci nu mai trăieşti decât pentru satisfacerea simţurilor, nu te mai gândeşti decât la plăcerea pe care o procură unirea trupului cu alt trup, fără să-ți mai pese de propria demnitate, fără să te fereşti de răul pe care l-ai putea face celorlalți. Al optulea este furia, căci aruncă sufletul în cea mai mare tulburare, alungând orice stăpânire a voinţei noastre: fiind cuprinsă de o furie nedemnă de o divinitate, zeiţa îndepărtată a pustiit Pământul, semănând moartea şi teroarea.

Leadership: Mintea ta este suficient de formată ca să poată merge mai departe pe drumul cunoaşteri, fără să fie perturbată de sentimente considerate inferioare sau neadecvate naturii tale?

- Un zeu poate să se lase în voia unor sentimente atât de umane, care par nedemne de natura lui?

- Desigur, când acest zeu nu este altceva decât creația minţii omeneşti, când nu are nicio realitate în afara imaginaţiei oamenilor. Dar poate că vei descoperi prin tine însuţi că zeii pe care îi adoră oamenii nu sunt nimic altceva decât creaţii ale minţii lor.

- Vorbeşte-mi mai mult despre asta, căci totdeauna mi s-a spus contrariul, că zeii i-au creat pe oameni.

- Este o mare blasfemie şi rodul unei minţi incredibil de naive dacă spui că un zeu, indiferent care ar fi, l-a creat pe om după imaginea sa, căci un astfel de zeu nu poate avea o existenţă reală, el uzurpă atributele zeului, care este total diferit atât de oameni, cât şi de animale, acestea fiind, toate, creaturi apărute din negura timpului, în urma unor lungi maturizări, a unor lungi transformări. Dar mintea ta nu este încă suficient de formată ca să poată merge mai departe pe acest drum al cunoaşterii. Să trecem la al nouălea călău al sufletului: necumpătarea. Căci, precum senzualitatea, care este o nevoie exagerată de voluptate, necumpătarea este un abuz de băuturi fermentate care duce la beție, care ne face să pierdem noțiunea de noi înșine şi orice stăpânire a corpului și minţii noastre.

Leadership: Cum îți propui să îmbunătățești continuu înțelegerea realităților inițiale, depășind obstacolele impuse de interpretarea subiectivă dată unei cunoaşteri limitate?

Al zecelea este lăcomia, căci abuzul de hrană deformează corpul şi incită la adâncirea şi mai mare a sufletului în materie. Al unsprezecelea este temeritatea, căci ea te înclină să neglijezi orice prudenţă - care este o mare virtute -, îndemnându-te nu numai să-ți rişti viaţa corpului prin cutezanțe criminale, ci şi viaţa sufletului, prin lipsa de măsură şi de înţelepciune. Este un viciu pe care orice om destinat să-i guverneze pe ceilalți trebuie să-l alunge din inima lui.

În sfârşit, al doisprezecelea nu este altul decât greșeala.

- Te-am ascultat, zise Neferu, dar, în timp ce ai adus câteva precizări scurte, referitoare la zece dintre aceste pasiuni periculoase, nu ai spus nimic despre ignoranță, prima, și despre greşeală, ultima.

- Acestea, fiule, le vei afla mai târziu, până în cele mai profunde realități. Află totuşi că ignoranţa este opusă cunoaşterii realităților iniţiale, esenței reale a lucrurilor, a naturii universului, iar greșeala este interpretarea falsă sau viciată a acestei revelări a lucrurilor secrete. Dar, deocamdată, trebuie să mă limitez la prezentarea acestor concepte înţelegerii şi meditaţiei tale.

Înțelepciunea costă în recunoașterea ignoranței și în strădania de a o depăși pentru a evita greșelile unor revelaţii nedistorsionate de adevărurile ascunse.

Revelări a lucrurilor secrete se referă la dușmanii din lăuntrul nostru atunci când încercăm să urcăm mai sus spre vârful înțelepciunii. Farul nostru călăuzitor este acel luminos sentiment de auto-cunoaștere care ne iluminează calea în întunericul îndoielilor, astfel încât să putem distinge clar între adevăr și iluzie.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/revelari-a-lucrurilor-secrete-dusmanii-nostri-din-launtrul-nostr

Rezonatorii armonici

On Octombrie 07, 2014

Folosește orice prilej pentru verificarea ideilor tale de actualizare a leadershipului, amplificând sensul conținutului său prin mijlocirea simbolurilor de creație.

Sosit la Paris, regizorul Serghei Eisenstein începe pur și simplu să devoreze orașul, inhalând cu voluptate atmosfera sa, cercetându-i fiecare ungher cu un nesaț firesc pentru un om pasionat și dornic de atâta vreme să cunoască metropola pe care o știa de acasă în amănunt. Colindă neîntrerupt străzile. Cercetează rând pe rând anticarii de pe cheiurile Senei, pivnițele din Rue Bonaparte în căutarea picturilor. Străbate Saint-Germain, vizitează apoi Fontainebleau, Compiegne, Versailles, se întoarce în oraș și explorează Foire aux Puces. Umblă prin magazine. În prăvăliile de obiecte religioase din cartierul Saint-Sulpice detectează câteva piese care-i dovedesc deformația în superstiție a religiei. Bate străzile din Montmartre, frecventează balurile populare din localurile de dans, întârzie în cafenelele ticsite de tinerii artiști, rătăcește până și în saloanele elegante unde este plimbat ca o celebritate.

Toate aceste drumuri devin prilej pentru verificarea ideilor sale despre arta de realizare a filmului. Ele nu sunt doar simple plimbări de plăcere, ci tot atâtea prilejuri pentru confruntarea de idei și îmbogățirea lor. Totul e simbol: privirea e simbol, gestul este simbol, și atitudinile... și decorul. Şi cum toate acestea (această emoție și impresie generală) sunt raportate exclusiv asupra conținutului operei sale, puteți vedea cu ce bogăție emoțională se amplifică îndată.

Iată cum ar trebui interpretată o imagine filmică, iată care este rațiunea care mă determină să le compun plastic, iată scopul: să amplific sensul conținutului cu toți rezonatorii armonici, cu toate simbolurile cuprinse în forma particulară prin care se prezintă ochilor noștri "datul imaginii". *****

Leadership: Ce lipsește creației tale pentru a se elibera de limitele și constrângerile temporare ale rutinei mestecării informației, încât să poți amplifica sensul conținutului de idei pe care îl comunici?

Leadershipul își amplifică valoarea prin creație, constituindu-se pe linia rațiunii de a privi dincolo de cadru, dincolo de aparențe, dincolo de conținutul comportamental al lucrurilor, deci în măsura în care sunt evidente paralelismul și corespondența dintre ce vezi și ce crezi. Sau parafrazând-o pe actrița Nia Long: *"Stabilește hotarul dintre ce vezi și ce crezi, dintre ce știi și ce crezi, iar apoi spune-ți: ar trebui să accept acest lucru așa cum e?"*

Tot ceea ce poate amplifica reacția de „Wow ! " la nivel de unghiuri de percepție a realității, făcând obiectul unor interpretări diferite ale aspectelor de noutate propuse pentru îmbunătățirea înfăptuirilor în materie de creație, produce un anumit rezultat, delimitabil și definibil. Acest rezultat mărește șansele de întregire a ceea ce lipsește creației pentru a se elibera de limitele și constrângerile temporare.

Verificarea constantă a realității, în direcția percepției corecte a indicilor de actualizare a conținutului de idei, care te ajută să implementezi sau să elimini anumite determinante din planul de alcătuire a unei viziuni ample, este o condiție și o strategie de dezvoltare a cercetării-inovării. Prilejurile pentru confruntarea de idei și îmbogățirea lor, asigurând o corectă identificare a particularităților și sensurilor de imaginar și de percepție comparativă (care influențează structura a ceea ce vrei să realizezi), dau la iveală deopotrivă adevăruri și informații certe cu privire la gândirea ta vizionară.

Leadership: Zona de orientare alocată pentru un câmp larg de percepție este dependentă de o cheie specială de înțelegere care să favorizeze legătura dintre ceea ce exprimi și ce scoți evidență?

Unul dintre cele mai puternice seturi de semnificații atribuite lucrurilor și relațiilor dintre ele, acceptându-le nu doar ca o provocare, ci ca ceva autentic și definitoriu pentru articularea unei viziuni trebuincioasă elaborării modelului propriu de creație, se referă la regulile jocului de limbaj pe care le consideri esențiale în dezvoltarea artei.

De exemplu, simbolurile, elementele decorative, realitatea, ajută la conturarea unei imagini complete a evenimentelor pe care le speculează regizorul, dar ele pot fi confundate dacă nu le atribuim o semnificație bazată pe întrebuințarea expresiilor de manifestare a unei atitudini față de ideile expuse, de tipul: "eu cred că..., simt că...., vreau să".

Zona de orientare alocată pentru un câmp larg de percepție este dependentă de acea cheie specială de înțelegere, numită „Smart connections" care stabilește asociații între diverse experiențe și lucruri. Leadershipul poate constitui pentru creatorii de viziuni obiectul unei analize externe, obiect al unei practici științifice de conștientizare a valorii realității înconjurătoare – prin evaluarea ansamblului indicatorilor experimentali: simboluri, concepte, efecte speciale.

Omul care se reînnoiește permanent pune pe primul loc beneficiile simbolurilor preluate din diverse surse, intenționând să ajungă la miezul prețios al experienței de creație. El caută implicațiile mai profunde ale întâmplărilor și găsește un echilibru în interpretarea aspectelor cele mai relevante din viața lor și din experiența lor de căutare a noului. Obiectul cunoașterii devine obiect al unei practici științific conștientizate de actualizare a potențialității de a genera idei.

Leadershipul este o căutare a prilejurilor pentru confruntarea de idei și îmbogățirea lor din orice act al vederii într-o anumită etapă a amplificării sensului unui conținut care invocă emoție pentru o susținere excelentă a imaginii pe care o transmiți despre lume și despre tine.

Rezonatorii armonici sunt factorii de impact, dătători de inspirație, care influențează direct procesul transformării variabilelor cu o multitudine de semnificații (gânduri, fapte, trăiri, imagini, aprecieri, impresii, reflecții, perspective, senzații, experiențe) în creații individualizate, care conturează un profil bine definit al leadershipului.

Prin extindere, ne referim la capacitatea liderului de a crea ceva nou, dar recunoscut ca valoare de toți cei ce îl înconjoară, determinându-i să acționeze sinergic și concertat pentru realizarea idealului comun.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/rezonatorii-armonici.html

Rezultatul major al creației lui Eisenstein

On August 24, 2014

Folosește-ți experiența de creație într-un mod cât mai obiectiv, astfel încât să poți rezolva problemele compoziționale ale leadershipului.

Rezultatul major al creației lui Serghei Eisenstein în „Nevski" rămâne, evident, unitatea imaginii audio-vizuale. În acest film artistul a rezolvat o dificilă problemă compozițională, găsind apoi, pe baza ei, teoretic, cheia pentru acordarea calculată a benzii muzicale cu banda de imagine. Orizontalitatea continuității în muzică sau imagine, este acum acordată și vertical, prin simultaneitatea coincidențelor muzical-vizuale.

Eisenstein descoperă metoda construcției corespondențelor audio-vizuale pe care o va analiza cu prioritate și o va descrie pe larg, folosind pentru aceasta tocmai experiența din filmul „Alexandr Nevski". În calcule și scheme desenate cu minuțiozitate matematică, Eisenstein descoperă coincidențele perfecte, cadru cu cadru și măsură cu măsură, între elementul vizual și cel auditiv. *****

Leadership: Poți să pui în valoare unitatea unei imagini care se integrează perfect într-un cadru de imaginație regizorală, luând ca punct de reper ideea simultaneității coincidențelor apărute între planurile de abordare ale actului artistic?

Analizând proporția dintre resursele de cunoaștere și experiență, foarte accesibile pentru producerea unei tranziții spre un nou model de leadership, de care te poți folosi în scopul realizării unei bune promovări a viziunii personale (și luând în considerare bogăția de sensuri ale abordării acesteia), poți să estimezi efectul cumulativ al schimbării pe plan profesional. De aceea rezultatul major al demersurilor de integrare a creației într-o perfecțiune absolută, demnă de invidiat, sub acțiunea altei proporții, dintre idealitate și obiectivitate, reprezintă un câștig în sfera productivității, dar și o ridicare a nivelului calității evoluției tale.

Experiența de creație a unui regizor este strâns legată de imaginea cu care își asociază scenariul de film, dar așa încât să confere continuitate poveștii cu care el însuși se identifică.

În acest caz, este nevoie de o anumită ordonare a materialului compozițional (fapte, trăiri, evenimente, decoruri, costume, roluri, dialoguri incredibile, personaje cât mai reale) dar mai ales este nevoie de o anumită întindere în timp și de o succesiune imagistică pentru a produce efectul final, cât mai exploziv. Ideea simultaneității coincidențelor apărute între planurile de abordare ale actului artistic deservește la alegerea materialului pe care artistul are libertatea de a-l folosi cum crede el de cuviință, cu o condiție: să studieze caracterul vieții și să-l toarne în pielea unui personaj plin de vitalitate.

Şi dacă ne gândim la faptul că planurile de abordare ale actului artistic vizează tocmai vizualitatea, simbolismul, limbajul, decorul, povestea și fondul muzical, atunci regizorului i-ar conveni de minune să vadă totul printr-o singură pereche de ochi care percepe totul din afara iluziei pe care personajul o vede reală datorită coincidențelor dintre desfășurarea evenimentelor în plan extern și evoluțiile psihice pe plan intern.

Leadershipul tău prezintă avantajul unei „rezistențe de intrare" care poate produce continuitate în procesul de exploatare a creației, în vederea obținerii unor beneficii de ordin compozițional?

În cazul în care dorești să măsori progresul realizărilor personale, efectuând analiza tuturor formelor de exprimare prin creație, mai întâi măsoară pulsul experienței tale de tranziție spre niște standarde mai înalte de calitate. Leadershipul este ca un amplificator de calitate, prezentând avantajul unei "rezistențe de intrare" care produce continuitate în procesul de exploatare a creației, printr-o dinamică a preocupărilor pentru artă și abordările ei datorate dezvoltării științei.

„Rezistența de intrare" suportă toate acele operații de adăugare, prelucrare, combinare, transformare a elementelor de creație (și eventuala lor corecție), efectuate sub ghidajul competent al unui promotor al științei, care nu contrazic convențiile de funcționare a leadershipului. În acest caz leadershipul, materializat prin mai multă solidaritate față de actul creației și prin respingerea fermă a oricăror prejudecăți, devine un indicator de continuitate în ceea ce privește ritmul și întregul proces de cristalizare a unui limbaj, a unui personaj, a unui decor, a unui rol, a unei viziuni, a unei povești, care fac obiectul pretenției artistului de a se ridica deasupra "prozei" cotidiene, deasupra zbuciumului lumesc.

După cum un regizor descoperă coincidențele perfecte, cadru cu cadru și măsură cu măsură, între elementul vizual și cel auditiv, tot astfel un mijlocitor al științei conferă valențe de semnificativ propriei sale creații printr-o îmbinare a experienței și know-how-ului. Dar mai ales prin metoda construcției corespondențelor dintre conținutul de idei și efectul utilizării acestora în cadrul activităților de cercetare și perfecționare.

Leadershipul este manifestarea abilității de a te integra în rolul unui personaj văzut într-o imagine de "stop-cadru" gândită prin prisma coincidenței perfecte dintre vizual și conceptual, în evoluția raportului dintre ceea ce vezi pe ecran și propria ta viață.

Rezultatul major al creației lui Eisenstein reprezintă consecința firească a utilizării experienței și a dezvoltării cunoștințelor în domeniu, servind atât ca instrument de evaluare a progresului, cât și ca instrument de promovare a propriei identități.

Evoluția, prin cizelarea continuă a capacităților de integrare a gândirii în domeniul care te definește, ține de nivelul pe care îl experimentezi - începător, mediu sau avansat - în momentul în care faci upgrade la facilitățile științei, utilizate în scopul continuității efectului de dominație asupra variantelor de prelucrare a creației personale.

Un domeniu care are nevoie de dezvoltare, precum leadershipul, va beneficia de un nivel înalt de orientare prin rezultatele obținute datorită trecerii creației la o etapă nouă de adaptare, superioară celor anterioare, prin simultaneitatea coincidențelor între elementele ei de conținut.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/rezultatul-major-al-creatiei-lui-eisenstein.html

Rezultatul unui experiment numit Myself

On Februarie 06, 2014

Fii propriul tău model de analiză pentru consolidarea leadershipului, încât să dobândești o înțelegere mai profundă a ceea ce ești.

Eram condamnat la propriile mele resurse de autocunoaștere, care dădeau consistență descoperirilor științifice ce aveau o tot mai mare relevanță pentru domeniul conducerii. Nimeni nu mă salvase din nebunia compromițătoare pe care singur mi-o creasem, din dilemele în care mă zbăteam cu putere, nedormindu-mi nopțile. Şi care cereau întotdeauna un răspuns nou.

Devenisem propriul meu model de analiză, subiectul principal al unui experiment crucial care purta numele de eveniment, unul de tipul " *Open your mind* ". Un punct al separării de lumea exterioară. Involuntar, ignoram interdicțiile pe care intenționat conștiința mi le punea, ca la comanda unui robot, ca să-mi testeze credința manifestată în jurul unor noi abordări intelectuale. Neîntrerupt, simțeam că duc o existență captivantă de visător, înconjurat numai de ideile sale.

Singura greutate era că tendințele cele mai inovatoare de utilizare a cunoștințelor privind principiile de funcționare ale unui spațiu restrâns și foarte complex, nu se aliniau întotdeauna principiilor unanim acceptate de ceilalți cercetători din domeniu. Accesul la spațiul meu interior era dificil pentru că punea în scenă, în mod cu totul natural, eterna poveste a Omului ce caută misterul Creației.

Asta mă îndemna să înțeleg un fenomen la fel de important precum anunțul descoperirii unei planete asemănătoare cu Pământul ce va schimba modul în care omenirea își percepe locul în Univers. Şi anume că, printr-o cunoaștere de sine la nivel superior, urmată de o rotație a unghiului de vedere și de o potențare a percepției, se poate da viață unei arte totalmente științifice, metaforice, ce capătă proporții reale.

Leadership: Percepția pe care o ai despre tine însuți într-un spațiu al creației, reflecției și visării, îți conferă fundamentul unei experiențe de dedublare a gândirii menită să-ți garanteze un nivel superior de evoluție?

Era o exploatare sustenabilă a Omului din mine. Aveam nevoie de un reper sigur care să mă împiedice să mă rătăcesc, un fir care să mă călăuzească prin acest labirint al cunoașterii de sine care să nu se rupă. Practic, încercam să fac din mine o "Creație" cu care să mă autodepășesc, cu care să mă mândresc, cu care să mă identific într-un spațiu al revelațiilor de ordin mistic sau științific.

Nu pot să pretind că am dobândit o înțelegere corectă, riguroasă a autonomiei persoanei mele. Căci această aventură pe teritoriul propriei mele individualități era caracterizată de o alianță atipică între elemente de fond ale căii de cunoaștere și elementele funcționale ale unei științe lipsite de constrângeri.

Unirea lor constituia o presiune din ce în ce mai activă, o doză minimă de absolut, fundamentul imprecis al unei experiențe de dedublare a gândirii care mă făcea să mă catologhez, sistematic, drept o clonă a unei realități complexe. Sau o copie fidelă a acesteia.

Creația este rezultatul unui proces de autodepășire care începe cu "Open your mind" în

căutarea unei cunoașteri profunde și superioare, și se continuă cu "I am what I am" în direcția orizonturilor deschise (și nelimitate) ale virtuții și înțelepciunii.

Leadership: Întregul demers de afirmare a gândirii tale are la bază o sursă inepuizabilă de autocunoaștere evaluată prin manifestarea liberă a unei revelații experimentată prin dualitatea "Public-Privat"?

Folosirea, timp îndelungat, a unui sistem de ordonare a preferințelor de dezvoltare utilizate în procesul cunoașterii de sine, cu posibilitatea de a stabili o proporție armonică între leadership și creația intelectuală, interconectată la viața de zi cu zi, influențează modul de desfășurare a relațiilor dintre ceea ce ești, ceea ce faci și ceea ce obții de pe urma experiențelor tale.

Poți să profiți de pe urma lor implicându-te direct în găsirea unor "idei-răspuns" noi, încât să simți pulsul zonei de productivitate extinse până în vecinătatea granițelor cu performanța și să accepți valorile ei obiective într-o complexitate de forme. Leadershipul se poate autodistruge dacă reprezentarea acordului dintre propriile tale resurse de cunoaștere și reglare eficientă a persoanei, pe lungimea eforturilor tale continue de cercetare lăuntrică în scopul unei funcționari îmbunătățite, nu corespunde modelului de analiză propriu care acceptă ideea de autonomie prelungită.

Dualitatea Public-Privat are loc atunci când potențialul sinelui tău de a se raporta la o cunoaștere superioară intră în contact cu potențialul celorlalți oameni de a exprima la unison logica unei gândiri care nu este pregătită să recunoască meritele și importanța Creației în care te manifești.

Leadership: Îți manifești hotărârea de a duce o campanie de tipul „Open your mind" la nivel de ceea ce îți poate comunica Sinele Superior, încât să-ți extinzi cunoașterea la un nivel de Macro-Univers?

Numai printr-o cunoaștere de sine la nivel superior, integrată în aspectele leadershipului, se poate da viață unei arte care se dovedește totalmente științifică, metaforica, căpătând proporții reale. Numai printr-o exploatare sustenabilă a Omului din tine vei putea să găsești acel reper sigur care să te împiedice să te rătăcești în zona în care nu ai șanse să-ți extinzi și să-ți desăvârșești creația intelectuală.

Cea mai importantă și mai nobilă cucerire a omului este Sinele, fără a contesta experiența și valoarea profesională dobândită în timp. Poți găsi acel fir rezistent care să te călăuzească prin marele labirint al cunoașterii de sine? Îți manifești hotărârea de a duce o campanie de tipul „Open your mind"?

Nu vei putea aprecia niciodată leadershipul până când nu vei conștientiza, realizând un crescendo al așteptării de tip stimulator, că întregul demers de afirmare a gândirii creatoare are la bază o sursă inepuizabilă de cunoaștere și autocunoaștere care poate alimenta cu suficientă energie acel "switch" care nu se blochează la o simplă pană de inspirație. O energie de natură necunoscută până în prezent.

Switch-ul care conectează doar dispozitivul de înmagazinare a elementelor de bază ale științei, cu rol de receptor, din rețeaua locală de conținut a informațiilor și ideilor pe care o administrezi la nivel mental, oferă posibilitatea de a gestiona întregul flux de producție a regulilor după care te ghidezi în tot ceea ce faci. Fără să se blocheze, acest switch acordă inovării și îmbunătățirii calității leadershipului o perioadă lungă de garanție înainte de "expirarea" duratei normale de folosință, dotându-te cu noi performanțe.

A-ți extinde cunoașterea la nivel de Macro-Univers presupune să-ți instruiești Sinele să se manifeste deplin prin Creație, încât el însuși să devină vizibil la nivel de imagine arhetipală a totalității de care ești înconjurat.

Rezultatul unui experiment numit Myself desemnează acel proces de cunoaștere în cele mai mici amănunte, a propriului tău "Eu", de clarificare a aspectelor legate de cine ești, ce vrei să fii și în ce direcție te îndrepți.

Omul își poate pierde a sa *raison d'etre* dacă nu reușește să se conformeze spațiului său interior care este sursa și fundamentul acelei experiențe, din ce în ce mai profunde și mai clare în totalitatea ei, care conferă sens și identitate personalității sale.

La alchimiști, ideea de spațiu interior, ce adăpostește energia creatoare, este simbolizată adesea prin imaginea cercului circumscris punctului. Ori prin imaginea unui templu.

Nu vei putea să pătrunzi tainele științei de a conduce dacă nu reușești să descoperi comorile ascunse în acest templu. În zidurile căruia se păstrează, printr-o îmbinare de excepție, acea *lapidis fortuno* care vibrează și rezonează cu puterea și măreția.

Source: https://neculaifantanaru.com/rezultatul-unui-experiment-numit-myself.html

Rhythm of My Heart

On Februarie 10, 2020

Învață să te redescoperi într-o ipostază de care îți vei aduce aminte cu plăcere în roșul-pur al unui timp nemăsurat.

Am început să pictez trandafirul, cu finețe și mare talent, *In The Rhythm of My Heart* , așa cum m-aș picta pe mine însumi în culorile vii ale unui înțeles sublim atribuit rememorării unei vieți pornită din însăși miezul unei arte nonfigurative ce se percepe doar prin deschiderile unei metafizici Heideggeriene. Un roșu aprins este rezervat vârfului de petale, înainte ca ele să se deschidă în fața unui univers veșnic care începe de la o pură coincidență, sau de la o banală asemănare cu o piramidă răsturnată și concentrată în forma unui diamant.

Trandafirul este obiectul observației mele, al interpretării mele la nivel estetic, ca un fel de abstractizare capabilă să simbolizeze orice obiect posibil investit cu fervoarea unul suflet sfânt. Trebuie să stau nemișcat ore în șir, la fel ca obiectul creației mele, știind că amândoi avem puterea să trăim același vis dintr-un timp ce relaționează exclusiv cu sintagma *"Let me still exist in another place"* , în așa fel încât să-mi păstrez acel sentiment de „self value" într-un univers dual.

Comparația perceptuală cere ca bază artistică, într-un fel în care metafizicii l-ar numi *Asqachumensi* (recunoștință făuritorilor Marii Uniri), un procedeu de a desena cu sufletul, încât să surprinzi mișcarea dublă a traiectoriei unui glas, a unei linii, senzații de formă, lumină, temperatură, toate întărite prin mijloace corespunzătoare artei: figură, culoare și orientare în spațiu. Marea artă a cabalei se ocupă cu perceperea exteriorizării unei lumi mistice asemănătoare celei pe care o trăiești la nivel de simțire, dar în alt spațiu și sub altă formă.

Leadership: Poți să te lași îndrumat de accesibilitatea unei încărcături afective izvorâtă dintr-o imagine veridic închipuită a modului în care poate arăta lumea într-un plan artistic mai înalt, încât să te recunoști într-o altă ipostază?

Vântul adie ușor. Soarele încălzește plăcut atmosfera unui realism poetic cu accente simboliste. Simt pensula artistului cum îmi creionează sufletul, înainte ca pictura să capete o formă frumoasă, potrivită mie, concentrată în ochiul unui diamant care strălucește printr-un operator metaforic: „Where the ocean meets the sky". Stăpânul meu îmi spunea adesea în timp ce amesteca culorile într-un mix de efort fizic și căutare mistică: *"Să te joci cu știința așa cum pictezi un suflet, fără să fi văzut vreodată o pictură. În asta constă toată magia cabalei ! "*

Ultimul dintre cabaliști, în viață și în nemurire, încearcă o nouă modalitate de a se integra în alte lumi, pe refrenul unei încărcături afective, aparținând planului divin: „Burning down the bridges of my memory".

Delicat ca o atingere fugitivă, recreat de o mișcare intensă de pensulă - dublată pe traiectoria deosebirii părților de întreg, mă simt transpus în altă realitate prin asemănarea izbitoare cu figura unui faraon egiptean care sugerează putere și frumusețe regală. Alții mă privesc în conformitate cu figura unui Bamby cu ochii mari, apoși și candizi. Depinde de unghiul în care figura și orientarea spațială sunt menținute în aceeași stare de spirit, deschisă spre cercetarea vizual-conceptuală.

Sunt un trandafir neobișnuit pe care de multe ori îl definește experiența de a controla spațiul

dintre lumi, în același mod în care artistul se integrează, cu sufletul și simțirea divină, în subiectul principal al picturii sale. Artistul se face vorbire, se face dialog, devine liantul dintre lumi, un reflex condiționat al unei ordini superioare, constrâns să urmeze cursul acțiunii unei "With the words I love you".

Mă puteți privi oricât doriți, dar nu mă vei putea înțelege cu ochiul obișnuit al muritorului, ci numai printr-o activitate analoagă cu creația marcată de posibilitatea traversării lumilor.

Leadership: Oferirea unei experiențe de vizualizare sigure și ușoare pentru proiecția unei imagini pe care să o poți vedea doar dintr-un anumit unghi, este valoroasă prin simularea condițiilor pentru vizualizarea unui nou format al realității?

Ajungi la rețeta creării unui lucru numai în momentul în care ai înțeles natura lui, divinul în armonie cu esența omului trecută prin filtrul materiei. De fapt, însemnătatea unui trandafir poate fi recunoscută după felul în care artistul realizează iluzia mișcării generate de Alter-Egoul său în chip de spirit divin. Şi nu știu cum se face, dar de fiecare dată când artistul încearcă să-mi dea o tușă nouă, mereu cu însuflețirea neasemuită a unui zeu nemuritor, mă simt ca și când aș experimenta o iluzie într-o dimensiune fizică ce pur și simplu mi se pare reală.

Prin tot felul de reprezentări artistice, îmi permit adesea să combin diferitele elemente ce simbolizează valori spirituale: sacrificiu, revelație, puritate, maiestate și distincție, imortalizate aleator pe pânza fină de in, de la diverse forme abstracte la un degradeu al tușelor care dă impresia unei tridimensionalități. Formele sunt unite compozițional printr-un mobilizator de forțe "Love may still alive", dar și interpretate vizual ca având o singură semnificație: *Elscogrellar* (imaginarea unei scriituri neobișnuite).

Light up my darkness ! Singura condiție pentru vizualizarea unei alte realități este să mă transpun într-un vis frumos care se repetă, într-un plan superior de unde să-mi privesc viața ca și cum aș fi la cinema.

Sunt un trandafir neobișnuit fiindcă curge în mine roșul unui sânge divin care se cere exteriorizat în gânduri și trăiri tot mai intense. În timp ce lumea îmi admiră înfățișarea, dar îmi ignoră cu desăvârșire profunzimea, forța unificatoare a figurii coerente utilizată simbolic într-un spațiu specific, la adăpost de alte raporturi sau interacțiuni sociale, artistul își rememorează destinul pe întinderea pânzei atât de grăitoare, dominat de învățătura tainică a lui Papus:

"După cum în omul invizibil circulă fluide și celule (fluide sanguine și nervoase), factori activi ai organismului, tot așa în Natura Invizibilă circulă forțe și ființe, factori activi ai planului fizic. Ocultistul care a putut constata în om existența unui corp astral, factor și conservator al formelor organice, nu se mai oprește în studiul Naturii la forțele fizico-chimice sau la rezultatele evoluției. El știe că aceste lucruri vizibile nu sunt altceva decât rezultatul principiilor invizibile pentru simțurile noastre."

Leadership: Îți manifești sensibilitatea față de percepția receptorului pentru înalta lui misiune de Creator, redând fidel imaginea ta văzută printr-o analogie cu termenul "înviere în alt plan"?

Marea știință poate fi percepută doar prin mijloacele de expresie artistice din câmpul unui mijloc perfect de analogie: "Precum în cer așa și pe pământ". În cazul de față, trandafirul este personificat într-un artist care știe să redea fidel imaginea divinității obținută printr-o analogie sesizantă cu o vorbă de duh: „With the words I love you".

Prin prisma cabalei, poate că totuși sunt egalul lui Dumnezeu, fiindcă știu să fiu un trandafir pictat cu sufletul unui artist de geniu, și fiindcă sufletul meu știe foarte bine cum să facă trecerea în alte lumi și alte universuri prin intermediul mijloacelor artistice. Dar lumea din ziua de azi a uitat însemnătatea nobilă a artei, fiindcă însăși lumea și-a pierdut coordonatele însemnătății sale în univers. Numai artiștii mai pot să aducă la lumină mântuirea și nemurirea. Iar dacă n-ar fi fost cei hotărâți dinainte de providență, omenirea nu ar fi putut să trăiască niciodată minunea transformării.

Artistul care știe să-și dezvăluie sensibilitatea integrându-se în viața unui trandafir, știe de asemenea că Iisus este o parabolă aleasă cu dibăcie de vechii cabaliști. Fiul lui Dumnezeu a înviat din morți fiindcă a știut să se transforme, schimbându-și compoziția din spirit în materie solidă, și invers. Așadar, în esență este vorba despre modul în care te poți integra în două lumi asemănătoare: prin spirit, prin îndumnezeire, prin mântuire, prin apel la întrupare, reînarcare, înviere și înălțare la cer.

Artistul este personificarea unui trandafir, fiind un receptacul pentru emoții care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucățică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen, sau dintr-o undă sonoră. Picasso a știut asta cel mai bine, înainte de a se deplasa în timp, înainte de a se încorpora în mine. Iar eu am readus arta în prim planul celei mai înalte științe.

Leadershipul, din perspectiva artistică, este întreținut de ideea că o imagine poate rămâne întipărită în memoria lumii și a timpului atâta vreme cât Creatorul ei pleacă de la realitate pentru a merge în adâncimea unei vaste cosmologii.

Rhythm of My Heart este consecința însuflețirii ce se naște din contopirea a două realități, diferite ca substanță și ca manifestare, cea imediată și cea de lungă durată, încât să se ajungă la un numitor comun numit „construcție artistică".

Să iubești arta înseamnă să privești creația minunată a lui Dumnezeu cu ochiul unui artist capabil să surprindă spontan acea actualitate care are șanse să reziste probei timpului.

*** Notă:** Rod Steward - Rhythm of My Heart

Roagă-te, crede, treci în viața veșnică !

On Februarie 24, 2014

Creează-ți o conștiință clară a sinelui și a devenirii, întemeindu-ți realitatea pe conceptele de sens și valoare ale existenței.

Omul acesta era să moară deznădăjduit. Moartea însemna pentru el un abis. În picioare, tremurând pe marginea acestei prăpăstii fioroase, se trăgea înapoi îngrozit. Nu era chiar atât de ignorant ca să rămână cu totul nepăsător. Condamnarea lui, care-l zguduise adânc, destrămase întrucâtva, pe alocuri, în jurul lui, hotarul care ne desparte de taina lucrurilor și pe care noi îl numim viață. Se uită fără încetare dincolo de lumea asta, prin aceste spărturi fatale și nu vedea decât întuneric. Numai episcopul îl făcu să zărească o lumină.

Episcopul petrecu toată ziua și toată noaptea cu acest condamnat, uitând de masă și de somn, rugându-se lui Dumnezeu pentru iertarea sufletului său. Îi spuse cele mai frumoase adevăruri, care sunt cele mai simple. Îi fu părinte, frate, prieten. Episcop, numai pentru a-l binecuvânta. Îi vorbi despre toate liniștindu-l și îmbrățișându-l.

A doua zi, când veniră să-l ridice pe condamnat, episcopul era tot acolo. Îl întovărăși. Se urcă în căruță cu el, se sui cu el pe eșafod. Osânditul, atât de abătut și copleșit în ajun, era acum transfigurat. Își simțea sufletul împăcat și avea nădejde în Dumnezeu. Episcopul îl îmbrățișă, și în clipa când cuțitul sta să cadă, îi spuse:

" Pe cel ucis de mâna omului, Dumnezeu îl reînvie. Cel izgonit de frații săi e primit de tatăl ceresc. Roagă-te, crede, treci în viață veșnică ! Acolo este Domnul ! " *****

Leadership: Manifești o anumită discreție în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează, pe fondul unei maxime toleranțe față de cei căzuți în întunericul necunoștinței de Dumnezeu ?

Când ne raportăm la credință, atunci intelectul și ratinea sunt pur și simplu detronate în fața combinațiilor furnizate de senzații și trăiri intense. Omul nu se mai definește prin prisma concepțiilor lumești, starea de umilință fiind socotită categoric o stare de degradare, de înjosire, de alterare a demnității umane. Instinctiv te întrebi ce se petrece în mintea unui chinuit al conștiinței și realizezi cu uimire că el nu mai este un adept convins al descoperirii minunilor lumii, ci este un sclav al unei vieți lipsite de sens, de disciplină, de perspectivă, de credință.

O realitate pe care poate n-am urmărit-o niciodată cu atenție, vibrând în fața întregii existențe umane, contrapusă schemelor formale de abordare a elementelor ei, este discreția ce întovărășește întotdeauna sufletele – cele chinuite și sensibile care au nevoie de atenție, și cele puternice care știu să anestezieze temerile și suferințele celor din jur.

Discreția furnizează o anumită stare emoțională. Ne referim la discreția în a-ți etala sentimentele în fața altora, doar într-un spațiu de intimitate. Discreția în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează sau micșorează, care nu răpește puterea rațiunii. Discreția în a-ți impune părerea, de a o susține în fața celor care și-au compromis onoarea, integritatea și credibilitatea. Discreția de a fi un poet al reînvierii spiritului și de a trăi starea "poeziei" altora, punându-te în locul lor. O subtilitate în încercarea de a înțelege trăirile profunde ale ființei umane, în special laturile ei obscure. Nu o manipulare emoțională.

Iubirea față de aproapele nu se vede doar din ceea ce dai, cât din modul cum dai, la fel cum credința nu se deduce doar din prezența lui Dumnezeu în detaliile vieții, ci și din pocăință, din rugăciune, din propovăduire, din faptele inimii.

Leadershipul, care trebuie aplicat în toate ariile vieții, derivă atât din complexitatea stărilor pe care le încearcă ființă umană însetată de trăire și de exprimare, cât mai ales din ipostazele pe care ea și le asumă în virtutea sau în detrimentul calităților sale. Omul care îmbrățișează leadershipul nu trebuie văzut ca un servitor umil al lui Dumnezeu, nici ca un mărturisitor al credinței în timpuri grele, ci ca un om al cărui cuvânt este calm și sincer și care te încântă cu ceea ce sufletul lui primește numai dintr-o lume spirituală atunci când povestea acestei vieți se apropie de final.

Leadership: Personalitatea ta se focalizează pe acea conștiință de martor detașat care revelează gradat existența unei realități profunde din care se poate intui evidența unei Prezențe Eterne?

Iei în considerare factorul "conștiință" în procesul de exercitare a influenței, adiacent sentimentului de resemnare? Când vrei să influențezi prin spiritualitate trebuie mai întâi să intuiești goliciunea omului, să-i simți gustul amar al vieții, în încercarea de a rămâne tu însuți neschimbat de suferința lui. Nu-i de ajuns să te rogi la Dumnezeu și să arăți dragostea lui pentru iertarea păcatelor, ci trebuie să iei în considerare caracterul durabil al schimbării pe care îl impui.

Toate acestea fac ca misiunea pe care o ai de îndeplinit, considerând-o ca cea mai înaltă dintre formele de exercitare a leadershipului, focalizându-te asupra conținutul omului, să capete valențe profunde. E acea misiune de a te dirija pe cărările nemarcate pe suprafața mlaștinii numite "suferință", raportându-te la gândirea și simțirile omului, luând în considerare factorul "conștiință" în procesul de exercitare a influenței.

Posibilitatea de a pătrunde în sufletul sensibil al omului, cu forțele gândirii raționale și ale sentimentelor, într-o anumită măsură hotărâtoare pentru modul în care îți creionezi concepția despre lume și viață, absolut necesară în procesul de autocunoaștere și dezvoltare, deschide leadershipului perspective noi de înțelegere și abordare a realității. Această realitate, întemeiata pe conceptele de sens și valoare ale existenței, o poți folosi pentru a crea o conștiință clară a sinelui și pentru încercarea de a răspunde la întrebarea: " *Cine și ce sunt eu?* "

Răsfrângerea unor sentimente puternice în interiorul naturii umane, în toată gradația lor, dar mai ales căldura pe care o comunici în sufletul celor pe care îi susții, capătă un contur de luminozitate, mult mai semnificativ dacă urmărești modul în care evoluează omul.

Mângâierea vie a spiritualității se simte din intensificarea și asumarea unei Prezențe Eterne, atunci când povestea vieții derivă dintr-un sentiment de resemnare.

Roagă-te, crede, treci în viața veșnică ! Este un îndemn la găsirea motivului pocăinței ca schimbare radicală a modului de trăire și gândire. Chiar în prada celei mai încordate tensiuni sufletești, nu uita că ești dator ție însuți să-ți înalți conștiința la un nivel de conștientizare care să-ți permită să te vezi așa cum ești de fapt, prin prisma celor care te susțin și au acces la puterea ta interioară.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Rolul leadershipului într-o reprezentație a personalității

On Martie 21, 2008

Încearcă să-ți înțelegi propriul sine și direcția pe care vrei s-o urmezi în dezvoltarea ta, fără să-ți umbrești cumva modelul de viziune pe care îl reprezinți.

În studiul său "Le maitre-probleme de l'Esthetique", esteticianul francez Victor Basch scoate în evidență importanța contemplației ca punct de plecare al cercetărilor estetice. Unul din argumentele pe care le invocă este un argument de metodă: "Este extrem de greu să pătrunzi în sufletul artistului, în sursa profundă (și chiar și pentru el misterioasă) din care țâșnește instinctul creator. Al doilea argument este că artistul însuși, înainte de a crea, a contemplat și s-a delectat." *****

Așadar, ce este leadershipul? Aș zice că leadershipul este expresia acelui instinct creator ce se revarsă în continuitatea unei viziuni cu suport ideatic. Fără artă, nu am putea vorbi despre leadership, căci arta este măsura de testare a viziunii care devine mai reală decât realitatea.

Or ideea de a raporta la cei din jur poate fi privită ca o întrecere cu tine însăți, nu cu ei. Nimeni nu poate să dobândească un nivel înalt de influență dacă nu stabilește relații de durată cu cei de care se înconjoară. Dar mai întâi de toate trebuie să-ți înțelegi propriul sine și direcția pe care vrei s-o urmezi în dezvoltarea ta, și să nu-ți umbrești cumva modelul de viziune pe care îl reprezinți.

Personalitatea ta trebuie să fie definită ca aceea a unui om de mare caracter, făcut pentru roluri strălucitoare și memorabile. Deci, trebuie să ai puterea de a-i mobiliza pe oameni făcând uz de toate abilitățile, făcând apel la toate resursele minții și ale sufletului tău. Dacă încercarea ta de a compune un rol care nu ți se potrivește dă greș, atunci oferă-te imediat să renunți la rol și să-l cedezi altcuiva.

Merită deci de subliniată importanța autoevaluării incluzând gradul de conformitate cu standardele proprii, cât și importanța succeselor obținute în manipularea în scopuri benefice maselor.

Leadership: Specificul sinelui tău devine semnificativ și foarte subtil prin felul cum te raportezi la o realitate care îți armonizează și protejează personalitatea, sau care o inhibă și îi diminuează valoarea?

Izvorul de perfecțiune țâșnește din Eu-l liderului alimentat de educație, standarde morale și profesionale, de abilitățile lui dezvoltate în timp, dar și de capacitatea de sugestionare și de influențare a maselor în vederea obținerii unor rezultate benefice tuturor. A face "pact cu diavolul" denotă o instabilitate morală, o construcție șubredă a caracterului, o deviere gravă de la noțiunile de dreptate și legalitate. Toate acestea vor destabiliza întreaga viață a unui om care nu-și poate găsi circumstanțe atenuante nici în obținerea beneficiilor materiale și nici în aparenta ascensiune socială.

Dulcele izvor al perfecțiunii are menirea de a stabili jaloanele unei evoluții aproape neîntrerupte ale liderului care urmează un model de leadership bazat pe etică, onestitate și responsabilitate.

Dacă prin acțiunile pe care le întreprinzi, dacă prin deciziile pe care le iei pierzi încrederea celor care te urmează, atunci relația se poate deteriora definitiv, cât ai clipi din ochi. Astfel,

orice tendință a ta spre perfecțiune va fi anihilată. Mare dreptate avea specialistul în materie de leadership, John Maxwell când spunea: *"Ca să urci la un nivel superior, o mulțime de lucruri trebuie să fie făcute, însă uneori este nevoie de un singur aspect greșit pentru ca o persoană să o ia în jos."*

Cred că una din cauzele care împiedică progresul calitativ al leadershipului, fapt ce stânjenește îndrăzneala liderului de a exprima idealuri înalte, diminuând dorințele sale de a tinde spre perfecțiune, este conformismul lui față de preferințele acelei categorii de indivizi care nu vor sau nu pot să-și manifeste solidaritatea și care se complac într-o stare de inerție. Acest gen de indivizi, mai rău decât atât, încearcă să te corupă, să te manipuleze, să te convingă să te aliniezi propriilor lor convingeri, interese și valori. Dacă vrei să urci treptele spre performanță, atunci străduiește-te să combați orice fel de factori nocivi, orice argumente, orice gânduri, orice acțiuni care contravin scopurilor tale și principiilor etice pe care se întemeiază opiniile sau ideile tale – pe care, de altfel, le reprezinți.

Leadership: Poți să schimbi rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieții celorlalți oameni, printr-un efort al sinelui de a se manifesta ca un efect de evidențiere a unei performanțe individuale pe termen lung?

Totuși, un lider trebuie să fie un om inițiat, cu o anumită pregătire privind înțelegerea și aprecierea vieții, și cu un indiscutabil simț al dreptății și cu calități morale deosebite. Nu vrea să spun prin aceasta că trebuie să creezi un stil propriu care să se adreseze unui cerc restrâns de inițiați. Ci trebuie să-ți canalizezi eforturile de îmbunătățire a leadershipului mai mult spre acea categorie de indivizi predispuși la a-ți întreține starea de spirit și interesul. Ei trebuie să aibă același crez ca și tine. Iar pentru aceasta, este necesar să-ți canalizezi eforturile în vederea îmbinării carismei tale cu personalitatea ta dinamică pentru a reuși să-i câștigi de partea ta și mai ales să-ți exprimi ideile pe înțelesul tuturor.

Ești perceput ca un partener de lungă durată? Foarte mulți lideri dovedesc o preocupare tot mai mare față de atingerea rezultatelor, punând mai puțin preț pe latura umană. Ei caută să-i împingă pur și simplu pe oameni în direcția dorită, forțându-i direct sau indirect să se alinieze convingerilor și valorilor lor proprii. Însă ei nu înțeleg că pentru a schimba oamenii trebuie să intervii în comportamentul, în gândirea și mai ales în procesul formării sentimentelor lor. Oamenii simt cine ești, iar dacă nu te percep ca o persoană capabilă să exprime sentimente autentice de grijă și compasiune, ca un partener de lungă durată, ci te percep ca un stăpân, atunci nu se va crea niciodată o legătură spirituală între tine și ei.

Realizările personale și profesionale sunt rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieții celorlalți oameni. Așa cum eșecurile sunt cei mai buni profesori și constituie adevărate trambuline către marile succese, tot așa oamenii de care te înconjori pot fi cei mai buni profesori, constituind adevărate trambuline către marile succese dacă îi lași să-și aducă aportul la formarea personalității tale și la dezvoltarea capacităților tale de leadership.

Leadership: Dovedești că ai prezență de spirit în deciziile pe care le iei sub presiunea unei imagini de sine avantajoase, dar care nu are acoperire reală în zona de acțiune a celorlalți oameni?

Un lider care nu-și sprijină eforturile și inițiativele pe puterea sa de a empatiza cu ceilalți oameni, nu va reuși niciodată să-și păstreze poziția pe care o deține – ci este ca un pilot de curse aflat în competiția vieții lui, a cărui mașină rămâne fără combustibil. Odată ce ai construit relații cu oamenii și ai trecut la un nivel superior de performanță, nu abandona și nu neglija niciodată aceste relații.

Ca lider trebuie să întreprinzi o călătorie plină de satisfacții: călătoria spre adevărata ta valoare. Privește-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ți potențialul după propriile tale

convingeri, criterii și idei. Caută să fii așa cum te vezi. Dă glas realității prin intermediul a ceea ce ești, a ceea ce gândești, a ceea ce simți și a ceea ce-ți dorești. Te-ai convins că totul se bazează pe leadership?

Perfecțiunea este greu de atins, însă izvorul ei stă în oameni și în lider, în principiile generate de leadership, în respectarea eticii și legalității acceptate unanim de societate la un moment dat.

Tu poți lua decizii chiar dacă ceilalți nu sunt de acord cu tine? Mergi până în pânzele albe pentru o cauză dreaptă? Cum te faci vizibil pentru ceilalți, ai prezență de spirit? Poți lua decizii în ciuda incertitudinilor și a presiunilor? Îți sprijini eforturile și inițiativele pe puterea ta de a empatiza cu ceilalți? Crezi că oamenii din jurul tău îți pot fi profesori în anumite momente? Ce ai învățat până acum de la ei?

Leadershipul urmărește formarea unei imagini de sine conforme cu realitatea, dar care pune în prim plan adevărată valoare a viziunii din care purcede instinctul efortului individual de a schimba percepția oamenilor despre realitate.

Rolul leadershipului într-o reprezentație a personalității este acela de a construi punți spre noi orizonturi ale cunoașterii de sine, din care se dezvoltă deprinderile necesare unei mai bune adaptări la situațiile din viața profesională.

*** Notă:** Rusu, Liviu - *Eseu despre creația artistică* , Editura Ştiințifică și enciclopedică, 1989.

Source: https://neculaifantanaru.com/rolul-leadershipului-intr-o-reprezentatie-a-personalitatii.html

Romanele unor lumi închise

On Aprilie 10, 2014

Exprimă-ți identitatea prin trăirea experienței de sine, realizând comuniunea dintre o lume închisă și constrângătoare, și lumea cunoașterii nelimitate.

Sunt doar o întrebare fără răspuns în această lume, fără de care nu aș putea exista. Sunt actorul din mijlocul unui spectacol, fără experiențe asimilate, dotat cu o minte fără întoarcere, pentru care numai un maestru al hiperrealismului ar putea avea răspuns: "Gândesc chiar dacă lumea nu există."

De ce sunt ceea ce sunt? Această întrebare complicată se cere întreținută de multe alte întrebări, tot așa cum sângele circulă în organism asigurând hrana tuturor organelor și celulelor, virând în contul existenței mele nelămuriri și contradicții de la care nu-mi pot lua gândul. Vădit lucru, lumea mea seamănă tot mai mult cu romanul unui exilat ilustru în pagina unui destin care-și asumă o istorie mai puțin obișnuită, romanul unui caz de conștiință care trăiește printr-un destin al nimănui, dar care are configurată ideea unui fragment din cartea lui Umberto Eco (De la arbore spre labirint):

"Personajul lui Borges nu numai că nu uită nimic, dar în cadrul fluxului memorial care-l obsedează reușește să facă să ne scape singurul lucru care contează pentru găsirea soluției. Textul borgesian, povestindu-ne despre un personaj care-și amintește totul, în realitate ne vorbește în chip metanarativ despre un cititor care nu-și amintește nimic și despre un text care face totul pentru a-l determina să uite."

Leadership: Experiența pe care o trăiești sub imperiul unui destin atipic favorizează impulsul trezirii tale din veghea aparentă a unei lumi suprarealiste?

De ce sunt ceea ce sunt? Dar îndoiala pe care o provoacă această întrebare, tot mai intensă și mai plină de trăire, pentru care răspunsurile cele mai convenabile m-ar lua prin surprindere, și pentru care însăși universul, întruchipat într-o infinitate de semnificații și-ar găsi cu mare dificultate locul în continua sa expansiune, favorizează cumva impulsul trezirii din veghea aparentă a unei lumi suprarealiste.

Ideea pe care această întrebare o declanșează despre mine însumi, nu este aceea pe care și-o formează omul de rând, a cărui gândire se înscrie în fenomenul numit "normal-mode". Ci aceea trăită de un spirit independent, eliberat din neantul unei lumi închise, obligat parcă să păstreze în adâncul lui adevăratul secret al creației universale. În timp ce alții experimentează știința fără să vadă stratul reformei radicale a cunoașterii, eu o recompun după legii proprii.

Mă simt foarte încărcat de gânduri, bulversat de micile revoluții interioare pe care le declanșează timpul și spațiul, cu a lor putere de concepere a lumii. De parcă aș fi atras de gravitația unei materii necunoscute, aflate în afara universului. Ca orice scriitor aplecat spre frontierele ficțiunii și ale Necunoscutului, în procesul creator al unei arte fără egal, îmi construiesc lumea sub semnul unei imaginații suprearealiste, care este de fapt rezultatul unei neliniști interioare, un torent de simțiri din care se desprind mutiple și variate imagini despre mine însumi, false imagini în ochii altor persoane.

Sunt istoria secretă a unei lumi pe care o poți înțelege doar închizându-te într-o solitudine interioară, despre care nebunia și rațiunea, ca doi pugiliști îndrăgostiți, deghizați într-o unitate de supraveghere, nu știu că sunt fabricate de același om.

Leadership: Ştii să faci din experiența sinelui o cale a cunoașterii fără egal prin intermediul poziției asumate de cerințele unei arte care se refuză repetabilității și inerției?

Ştii de acel jucător de șah care ani de zile n-a cunoscut niciun alt adversar decât pe sine? Fusese prizonier în timpul celui de-al doilea război mondial, închis într-o cameră goală. Învățase să joace șah confecționându-și piesele din nasturii de la tunică, tabla fiind reprezentată de cearșaful cadrilat. Ani de zile nu jucase decât singur, cu adversarul său închipuit. Şi, când în cele din urmă l-a întâlnit pe campionul lumii la șah, pe marele Mirko Czentovic, în prima și unica sa partidă cu un adversar real, a câștigat fără nicio problemă.

Acesta este rodul experienței inegalabile a sinelui, din spatele marii științe, făcând radiografia uluitor de matură și precisă a leadershipului, care atinge acel nivel de măiestrie neînțeles și neînchipuit de spiritele mărginite sau chiar de cele superioare. O enigmă pentru cei mici, un punct de întâlnire cu infinitul pentru cei cu adevărat mari.

Căci maniera proprie de a te dezvolta, fără să-ți descompui cunoașterea în factori de vulnerabilitate, reprezentând una din primele „producții" ale existenței bazate pe valorificarea resurselor lăuntrice, reconstituie la scară redusă lumile închise din perspectiva unui mod specific de a fi. În care sinele dă tonul.

O artă care se refuză repetabilității și inerției se relevă ca o întâlnire cu tine însuți într-o realitate care nu trebuie neapărat să fie credibilă, ci să atragă cât mai mult atenția asupra ecoului pe care îl are amestecul (în cantități variabile) dintre „adevăr" și „proiecțiile unei conștiințe noi și extinse".

Marele alchimist, părintele ceramicii, Bernard Palissy, spunea referitor la ceea ce constituie siguranța cunoașterii depline, care nu poate stagna în mod definitiv, ci ocupă o mare întindere în profunzimea vremurilor: „ *N-am altă carte decât cerul și pământul pe care tuturor le este dat să le citească.* "

Cerul și pământul simbolizează punctele de reper ale unei cercetări în desfășurare, urmarea unei inițiative privind schimbarea percepției realității și dezvoltarea unei reprezentări imaginare despre lume și viață. Care constituie premiza implementării în leadership a unei gândiri fără de care omul nu ar putea concura spre piscurile cugetării, care cântărește totul. Şi a nemărginirii care întreține marea știință.

Ascultă-te, și astfel vei afla totul. De ce ești ceea ce ești? De ce știi ceea ce alții nu cunosc? Ești istoria secretă a unei lumi pe care o poți înțelege numai închizându-te într-o solitudine interioară?

Materia de bază a scrisului autentic este trăirea experienței de sine în culisele unei realități incerte și necunoscute, pe care puțini o anticipează, dar care are rolul de a pune în valoare uriașa forță de reinventare a unei povești care tratează viața din punct de vedere al unei conștiințe extinse.

Romanele unor lumi închise evidențiază acele latențe ale sinelui la care nimeni nu are accesul, acele capacități superioare ale oamenilor, dezvoltate de-a lungul timpului. A acelor oameni cărora nu le ajunge conștiința pentru a învăța să interacționeze cu toate nivelurile realității, ci cărora trebuie să li se ofere tentația de a cunoaște o altă dimensiune a lumii, chiar imaginară, care să vizeze gestiunea mai bună a unor tipuri de personalitate înnoitoare și progresiste.

Liderul este un roman captivant, apreciat, complex și modern, cu o simbolistică puternică,

construit înainte de toate în jurul unui singur personaj puternic: *himself*.

Leadershipul este o anexă la ceea ce știința și practica, întreținându-se reciproc, ar trebui să ofere ca alternativă la consumul de materie intelectuală. Te poți ridica spre un grad superior de înțelegere pentru doctrina unei identități lărgite numai dacă înveți să faci din experiența sinelui o cale a cunoașterii fără egal în fața celorlalți oameni. În fața mulțimii pregătite să înțeleagă întrebările existențiale ori revelațiile tale, ce pot deveni instrumentul de promovare a unor noi "produse" intelectuale.

Romanul unui destin care își asumă o istorie

On Iunie 17, 2019

Înscrie-ți existența într-un model de acordare a aprecierii și prețuirii artei unui creator care și-a educat deprinderea de a fi întotdeauna "altcineva".

Experiența vieții îmi este atât de apropiată de o semnificație a culorii sângelui, a gândirii în imagini și a perfecțiunii, poate și a norocului, indicând faptul că orice schimbare își are cauza ei, la fel cum orice transformare de stare își are rădăcinile în eternitate. În creația căreia îi dedic o întreagă cunoaștere a priori, fără a avea neapărat o probă a versiunilor de adevăr derivate prin deducție, pe diferite meridiane spirituale, se instituie un vast repertoriu simbolic de culori, mărimi, spații, în șir de imagini ale unor imagini percepute doar cu ochii sufletului.

Totul este surprins într-un moment care deja a trecut, în cursul unei înșurubări exagerate a unui ideal de viață care își găsește fundamentul în maniera experiențială a unor descrieri și concepte cheie, specifice limbajului vizual. Labirintul privirilor aruncate în marea percepțiilor despre sine, în cadrul unei proiecții de trăiri sumarizate în complexitatea unui destin implacabil, își schimbă mereu centrul pentru cei neinițiați în arta mesajelor, a indiciilor, a ghicitorilor și a puzzle-urilor pe care arta le presară din loc în loc în fiecare arie a vieții.

Pentru mine, încărcătura simbolică a artei de mare anvergură spirituală este asociată unui trandafir. Regizor excepțional prin semnificațiile aduse vieții, trandafirul îmi oferă prilejul de a deschide în chip misterios, ca o fereastră spre adâncurile unei stratificări de semnificații, un nou capitol al vieții sufletului meu. Un ciclu de imagini și simboluri care arată în mod cât se poate de sugestiv, chiar profetic, o alternativă a realității percepută ca un fel de corespondență între narator și narațiune, între cuvintele alese cu grijă și înțelesul lor cu totul diferit de cel obișnuit.

Leadership: Creația ta impune evidențierea a ceea ce se vede prin amintirea unei lumi demult uitate, în raport cu nevoia de a da semnificație unei vieți descoperită altfel de fiecare dată?

Ce proprietate uimitoare a unui trandafir poate fi scoasă în prim planul unei narațiuni de fluență fermecătoare, dacă trasăm o curbă de interferență între viață și artă, între nostalgie și atașamentul față de experiențele altei persoane?

Într-un roman scris de Cella Serghi, ne este destăinuită o informație plină de esență care exprimă adâncurile ascunse ale unei trăiri menită să-și contemple neîncetat semnificația, propria direcție:

"Pe acest pământ, când nu știam să vorbesc, am învățat să ascult durerile mării; când nu știam să citesc, am aflat din cioburi povești cu daci și cu geți. În limba pe care o înțeleg numai învățații și copiii, stăteam de vorbă cu cioburile bunicului, cu scoicile mele. Pe aici a umblat Ovidiu, aici și-a strigat amarul și și-a săpat în piatră "tristele". Aici am învățat să văd și să iubesc ce mă înconjoară, aici am învățat abecedarul și tot ce nu se poate scrie și povesti în cuvinte, de aici am luat tot ce am păstrat și voiam să se păstreze."

Acest scurt fragment constituie doar o introducere asupra modului de funcționare a unei destăinuiri care își are corespondența în definirea unei atmosfere și a unui mediu intim, raportat la o nouă concepție despre om în dimensiunea spațiu-timp, una de tipul: "Seek to remind yourself in a variety of ways that your life has meaning".

Trandafirul, sub forma simbolică a unei atitudini, a unei credințe, a unei ființe inferioare ce aspiră la perfecțiune, trebuie să sufere, adică să îndure acea luptă sufletească de a se lăsa în voia mersului lumii, sub călăuzirea unui Dumnezeu care își ascunde lucrarea în spatele unei înlănțuiri de evenimente imperceptibile, atât în domeniul harului cât și al naturii.

Așadar, proprietatea uimitoare a trandafirului este de a evidenția realitatea dintre două instanțe de interpretare a rolului atribuit omului într-o creație care se adresează sufletului. El pare să sugereze asumarea unui destin care se repetă de mii de ani în două forme: "realismul a ceea ce se vede prin amintire" și "conștiința a ceea ce trăiești prin prisma unei confesiuni care înlătură durerile existenței".

Leadership: Poți să dai un înțeles cu totul nou termenului "izolare" în baza dorinței de a recupera pozitiv o experiență trecută cu vederea, în favoarea unei creații care își revendică termenul de "impact"?

Orice artă își are retușurile ei. Mă refer la portretele care spun povestea unei idei neobișnuite, o atentă observare a încercării minții de a cataloga totul ca fiind bun sau rău, trecător sau veșnic, pe care numai comparația cu un trandafir splendid "Red Delight" poate să miște o parte din lumea pe care o surprind într-o alteritate narativă, fără sfârșit. Astfel, a început călătoria mea spre abordarea interpretării aduse unei creații pe care natura o identifică cu un soi de poartă a pătrunderii în adâncul lucrurilor și chiar dincolo de ele, sub semnul cunoașterii realității înconjurătoare.

Izolarea de orice comunitate este proba cea mai dificilă a maturității creatoare. În tot timpul petrecut în mijlocul naturii, în grădina mea cu trandafiri, am învățat că magia clarviziunii, dar și a artei de a hrăni o realitate mult mai amplă și mai expansivă, stă în contemplarea unui lucru tainic care se revarsă spre om din pământul matern care-l hrănește.

De aici, încercarea de îmbogățire a percepției unei alterități prea îndelung trecute cu vederea, de ambele părți ale unui subiect fantastic, bântuit de nori alburii, încadrat într-un tablou cu perspectiva de simbolizare a unei geneze sacre, plecând de la ideea haosului dinaintea creației.

Prin compoziția subiectului meu, construită pe un dinamism al imaginilor vii menite să emoționeze o lume întreagă, a non-separării de perspectiva vieții de dincolo de moarte, mi-am exagerat un pic puterile de observator și de creator al ideilor, al formelor, al inovației, poate chiar al profeției. Dar și asta face parte din romanul vieții mele.

Iar cum orice imagine a unui trandafir poate transmite delicatețe, tenacitate fiindcă a rezistat vremurilor, întreținând nostalgia unei lumi de dincolo de obișnuit, sunt adesea nevoit să mă integrez în opera-model a altor scriitori, ca un fel de procedeu de variație a dimensiunilor de impact spiritual, cultural și social.

Impactul unui creator asupra artei are ca prim considerent expresia unei trăiri intense pe care trebuie să o transmiți prin referire la ideea de transformare a propriei existențe într-un plan al roadelor spirituale (răbdare, perseverență, toleranță, iertare, înțelepciune) și într-un plan al eternității.

De fiecare dată când port o discuție cu trandafirul meu, ca între doi prieteni ce și-au împărțit cunoașterea de atâția și atâția ani, simt că trăiesc o repetare a istoriei pe care nu o mai credeam posibilă. Şi tot de fiecare dată, ceea ce îmi încearcă sufletul cu tărie sunt cuvintele lui Sinuhe, egipteanul din opera lui Mika Waltari, făcute parcă să apropie ideea de "suferință" cu ideea de înălțare a omului mai presus de condiția sa de muritor:

"Într-o clipă, ceva mi-a deschis ochii și m-am trezit ca dintr-un vis minunat, ceva care mi-a răvășit mintea. Mă întrebam pe mine însumi: "De ce?", fiindcă în fața oricărei adevărate cunoașteri există cheia de care ignoranța se teme. Această întrebare este mai viguroasă decât bastonul de trestie al zeului Thot, mai puternică decât scrisul dăltuit în piatră... Dar, poate că nimic din tot ceea ce face omul nu are vreo importanță. Poate că important este ceea ce simte el când face ceea ce face."

Există o anumită rigoare în a înțelege detaliile unui tablou înfățișând etapele vieții unui om care își împinge cugetul într-o paralelă a timpului pe care trandafirul o impune prin simpla lui prezență într-un loc în care nu te-ai așteptat niciodată să-l întâlnești.

De aceea, în arta cea mai aleasă, în arta de a realiza o deprindere cu virtutea de a fi „altul în cel dintâi", ca și „întâiul în cel din urmă", ești nevoit să te plasezi într-un cadru de timp în care imaginile dispar, încetul cu încetul, apoi trebuie s-o iei de la capăt cu o altă posibilă continuare.

Durabilitatea unei imagini despre viață ține de prezența pe care ți-o confirmă propria ta creație într-un dialog cu o adevărată minunăție a naturii, dialog a cărui finalitate este deprinderea de a fi întotdeauna "altcineva".

Romanul unui destin care își asumă o istorie scoate în evidență retrospectiva unei vieți care implică pe parcurs povestea altor vieți, la fel de biruitoare în fața timpului, într-o continuă renaștere. Totodată, evidențiază acea statornică ajungere la prezența unei mari varietăți de realități la toate nivelurile ființei (spiritual, intelectual, cultural, artistic, cauzal, etc).

Source: https://neculaifantanaru.com/romanul-unui-destin-care-asuma-o-istorie.html

Rostul omului în spațiul închinat tăcerii

On Octombrie 23, 2013

Asigură omului din tine o forță mobilizatoare majoră, controlând instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu realitatea exterioară.

Agent FBI, Clarice Starling. Nu mai fusesem niciodată atât de singură, intimidată de reacțiile de îndoială ce se desfășurau în mine. Eram atât de aproape de granița delicată dintre ridicol și desuetudine, între oroare și valoare. Căci ajunsesem în locul cel mai înfricoșător, în mijlocul tăcerii de mormânt care înfrigurează trupul.

Dacă un pictor m-ar fi văzut în starea în care mă aflam, încărcată de atâtea sentimente de neliniște pe care le resimțeam chiar la nivel fizic, mai cu seamă în mijlocul disperării de a nu putea face nimic, și-ar fi putut întemeia demersul artistic pe căutarea purității originale a unei inimi care tânjește de dor după Dumnezeu. Totul în jur era mai negru ca oricând, fără speranța promisiunii unei explozii de culoare, ca într-un peisaj sinistru de Salvator Rosa. pe care experiența vizuală îl face de fiecare dată accesibil doar unei imaginații halucinante care nu-și poate șterge amintirea.

Iar tăcerea, năucitoare, sursa căldurii de ardere dinăuntrul meu care nu mai putea fi alimentată simultan sau alternativ cu vreun combustibil energizant, devenise o piatră de mormânt. Niciun elan, nicio forță mobilizatoare nu venea de la noile întrebări pe care mi le puneam. Toți îngerii mă abandonaseră în acel moment negru al doliului, la care ancheta m-a "invitat" să asist. De unde să preiau energia revitalizantă pentru întărirea stimulilor de control?

Leadership: Îți permiți o experiență vizuală care să completeze scenariul cel mai dur al vieții, asumându-ți destinul unei ființe care nu se manifestă încă în străfundul sufletului decât sub formă de acceptare a unei despărțiri de realitatea imediată?

Înmormântarea se dovedise un bun prilej de experimentare a funcționalității mele, în viziunea unei lumi triste. În atmosfera unei realități psihologice impuse. Pe care o trăiam printr-o ceață vie și tremurătoare care-mi îngheța cu ușurință sângele, avertizând prin aceasta că nu este momentul să mă arăt curajoasă. Eram observată, eram pândită, încolțită de acea combinație stridentă de negru și alb, care devenise compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al motivației mele.

Ceva mă chinuia, încetul cu încetul. Umilința de a fi urmărită, sorbită din priviri. Starea de neliniște dusă până la extrem. Eram prinsă într-un joc al ironiei sorții, izolată de gardul ruginit de sârmă ghimpată al neîmpotrivirii. Ca și cum învinuirile, cele mai aspre, ar fi planat asupra mea. Asta era atunci viața mea. O redută a propriei limitări.

Să-i privesc pe toți bărbații aceia din jurul meu. Pe toți. Unul câte unul. Să fiu privită de ei cu o stranie reticență, pe care dacă ai fi întâlnit-o de prea multe ori te-ar fi făcut să crezi că viața nu merită a fi trăită. Era o cărare pe care nu pășisem niciodată. Flacăra disperării ridica temperatura stimei de sine, agitația moleculelor din sistemul meu funcțional se acutiza. Amploarea acestui fenomen de strâmtorare psihică, accentua nivelul indispoziției pe care o puteam accepta și suporta.

Leadership: Dispui de certitudinea cunoașterii sensului și a valorii vieții, precum și de aprecierea limitelor lor de valabilitate, prin intermeiul unei stări de luciditate care confirmă intențiile tale de a depăși condiția de învins?

Mă simțeam prost, intrasem așa, în gol, într-un spațiu pustiu și încordat care mă încerca cu multă reținere, chiar cu frică. O intruziune într-un real părăsit de orice nădejde, de orice fărâmă de compasiune, accentuând anxietatea. Nu aparțineam nimănui. Aș fi plecat bucuroasă, numaidecât. Dar, intimidată, nu găseam niciun pretext. Așa că m-am resemnat cu gândul că în curând totul se va sfârși.

Diferiți munți pot fi formați din aceeași rocă, diferite câmpii pot avea același sol, diferiți arbuști pot face fructe asemănătoare. Iar gândurile care cotropesc omul, golindu-l de orice substanță revitalizantă, sunt adăpostite în același lăcaș, în funcție de sistemul propriu de reglare a rezistenței setate inițial. Când gândurile acestea declanșate din exterior și consumate în interior nu încetează la timp, se așterne vălul gros al dualității dintre ignoranța tihnită și inteligența anxioasă.

Clarice Starling a căzut pradă unei clipe de trăire încordată, copleșită de un sentimentul instabil, de vinovăție. Părea să pândească scăparea din prinsoarea lanțurilor de oțel ale minții. A minții rătăcite în labirintul pustnic al complicității asumate în jurul convenției dintre tăcerea nemărginită și ascultarea cea mai supusă.

Limitele de valabilitate ale sensului și valoriii vieții ei păreau cuprinse între îndoială și regret, între delir și suferință, însă acestea erau combătute prin intermediul unei stări de luciditate de tipul "Amintește-ți motivul pentru care te afli aici" ce o determina să-și tempereze atitudinea, implusul, conștiința.

Leadership: Îți poți asigura o forță mobilizatoare majoră controlându-și instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu o realitate pe care n-o poți schimba, încât să nu cazi în patima momentului care te poate face prizonierul propriei limitări?

Două forțe acționează concomitent asupra unei minți condiționate de realitate: o forță de presiune, care acționează asupra schimbării de fond a emoțiilor, generând conflicte interne. Oferind pe această cale un bun prilej de experimentare a funcționalității în viziunea unei lumi triste, reprezentată de acea combinație stridentă de negru și alb, care poate deveni compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al valorii și motivației individuale.

Şi o forță de răspuns, dotată cu o anume putere de decizie, alimentată simultan sau alternativ cu " *combustibil energizant* ", dar care rămâne subordonată puterii centrale - puterea gândului.

Aceste două forțe se anulează reciproc sau își amplifică potențialul în funcție de capacitatea de a face să se întâmple ceva, de a crea o alternativă la acceptarea unui statu-quo rigid și de a trece foarte repede la o stare de dispoziție bună.

Omul care nu-și asigură o forță mobilizatoare majoră, controlându-și instinctele, sentimentele și reacțiile în raport cu realitatea exterioară, dură, nu poate fi decât lipsit de punctul de sprijin al identificării cu caracteristicile și atuurile lăuntrice care pot face din el un lider.

Momentul care te poate face prizonierul propriei limitări se produce atunci când devii conștient de faptul că oricât ai încerca să fugi de realitatea exterioară vei fi nevoit să te conformezi Sinelui care trăiește suferința ca pe un obiect de studiu psihologic, sau ca un simptom al slăbiciunii de a nu-și putea înăbuși glasul conștiinței care îi spune că "Nu există Dumnezeu".

Rostul omului în spațiul închinat tăcerii scoate în evidență dezvoltarea și intensificarea acelor forțe interne care determină adaptarea la nou, mai ales în situații extreme neprevăzute

și apărute intempestiv. Orice destabilizare internă atrage după sine acțiuni haotice, nepotrivite și inadecvate.

O călire a materialului intern se impune obligatoriu, mai ales pentru cei ce vor să se mențină lideri. Dezvoltarea rezistenței la stres, ca și dezvoltarea capacității de răspuns rapid și adecvat situațiilor care nu pot fi anticipate, este o cerință stringentă în domeniul conducerii.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Roșul unui trandafir rătăcit în lumea artei

On August 21, 2019

Valoarea simbolică a unei creații este amintirea imaginii din care se întocmește înțelesul și filosofia Eului (responsabil pentru receptarea mesajului naturii) hotărât să uimească continuu prin diversitatea subiectelor abordate.

Mi-am ales trandafirul preferat, Double-Delight. El nu se află mai presus de frații lui decât prin amintirea ce o degajă înflăcărarea unei așteptări fericite, visarea unui întreg orient artistic al cărui singur element de exprimare a fost, mii de ani, privirea asupra frumosului, conținutul imagistic cursiv, susținut de culori bogate și vii, cum numai un pictor ar fi putut să-l traverseze prin intermediul unui amplificator de emoții puternice.

Semnificația lui simbolică se regăsește numaidecât într-o pictură, capodopera unei minți care developează continuu roluri, rosturi, rostiri și interpretări diverse, menită să pună în superioritate expresia unei emoții instantanee.

Iată cum se deschide floarea de trandafir, încet, grațios, fără zgomot, ca o minunată îmbinare de bogății și frumuseți rar întâlnite, dezvăluind o paletă cromatică și aromatică fabuloasă, ca semn de apreciere pentru un moment artistic dedicat naturii pure, maiestuoase, pline de viață. Aprecierea unei frumuseți neconștientizate, mesajul ascuns al unui trandafir se poate sesiza într-un fragment din "Dialog despre pictură" de Lodovico Dolce:

"Lauro: Nu știu cum aș scoate-o la capăt dacă nu s-ar vinde culori frumoase, care îmi aduc trecere și câștig.

Fabio: În felul ăsta le iei ochii doar celor nepricepuți. Eu nu te dojenesc pentru că folosești culori frumoase, însă aș vrea ca ele să aibă de câștigat datorită ție, și nu tu datorită lor."

Leadership: Cum se produce impactul dintre ceea ce aștepți să găsești la tine în plan artistic și ceea ce prezinți lumii prin prisma similarității cu sintagma "Distincție valorică"?

La o adică, cred că sunt ceea ce gândește un trandafir în preajma artistului consacrat: ce bine mi-ar prinde să produc o impresie frumoasă, să împărtășesc o mică poveste, o satisfacție de ordin estetic, cu cineva care să mă înțeleagă. Ca un fel de investiție de inteligență, de sensibilitate, de pasiune și fantezie în gestul minunat al naturii de a se exprima liber. Da, așa este. Arta necesită o mare putere de pătrundere în viața privată a fiecărei creații a naturii.

Trandafirul este impactul dintre ceea ce aștept să găsesc la mine în plan artistic și ceea ce prezint lumii prin filtrul similarității cu sintagma "Distincție valorică". Pentru că frumusețea are întotdeauna un cost, un concept valoric care îl urmează pe cel de popularizare a artei și culturii, reprezentându-se printr-o relație directă a unei experiențe subiective cu lumea obiectivă.

Impactul importalizării unei frânturi de realitate într-o manieră unică și personală, în ipostaza de muză, se produce prin prisma descrierii pe care o dau realității alternative din care se naște un stimul de recompensă imediată: faptul de a fi "de dorit", faptul de mă socoti important.

Mai ales că de foarte multe ori, cu eleganță și tact de gentleman, îmi creez o anumită

dispoziție de a înțelege și de a compara o vedere mai veche cu una nouă, ca un fel de obsesie pentru ceva mirific și înălțător. Îmi induc o stare de concordanță cu miracolul unei prezențe ocrotitoare, parcă scoasă dintr-un rai de basme, încât atitudinea pe care o adopt în fața unei imagini relativ greu de perceput pentru un om oarecare să devină pentru mine obișnuința unei activități creative care să mă ducă cu gândul la rafinamentul acelor domnișoare din lumea orientală.

În plan artistic, totul trebuie să pară real, tangibil într-un sens poetic, chiar și iluzia trăirii într-un rol de mascul simțitor care salvează o prințesă de la o posibilă soartă tragică - aceea de a-și etala frumusețea până la saturație. Așadar, costul redării unei imagini artistice de rară frumusețe este dat de efortul de a surprinde ceva ce nu moare niciodată, ca moment de mare intensitate emoțională, reprezentând un indicator de exprimare a eficienței în cazul producerii tonurilor de culoare, închise sau deschise, într-o explorare a realității subiective cu sorgintea în receptarea vizuală.

În câmpul artei, costul are ca substitut inducerea impresiei de viu, trăirea nemijlocită a sentimentelor transferențiale și luarea în considerare a sugestiei de "minune a naturii care se află nu doar în afara omului, ci și în interiorul său".

Adevărata apreciere a artei este dată de efortul artistului de a realiza ceva grandios prin participare redusă la viața socială, dar în așa fel încât sentimentele transmise în opera sa, prin culori, figuri de stil și imagini artistice să fie interpretate ca o confirmare a valorii sale inestimabile.

Îmi închipuiesc că sunt destui pictori în stare să redea o trăire neirosită de timp prin asocierea cu tot ce se întâmplă în jur, cu lucrurile îndepărtate, deformate, detașate de experiența personală. Dar eu nu sunt ca ei. Sunt visarea unui necunoscut care privește cu un ochi nou personificarea unei impresii concrete, unei senzații de plenitudine, unei eleganțe princiare de care sunt legat în acel moment de extaz în care se vede că natura este mulțumită de alegerea mea, ca și prieten de suflet al ei.

Fiindcă mereu îmi impun să văd umanizarea naturii de aproape, prin ideea de „paradis neatins", ceea ce pe pânză pare neobișnuit de familiar, atât de nelimitat, indispensabil în viață. Nu-i de mirare că ori de câte ori vorbesc despre trandafiri am în vedere un singur aspect: similitudinea cu calitățile Creatorului. Şi, ca orice artist de mare valoare, am ajuns să constat acest mare adevăr: „Eu numai printre oameni mă simt singur și numai în mijlocul naturii mă simt eliberat de orice constrângere".

Costul realizării unei creații fără egal, ca expresie a purității și frumuseții interioare, are ca bază de evaluare însăși impactul culorilor asupra psihicului uman, asupra emoțiilor, asupra percepțiilor și ideilor despre viață. Infiltrarea masivă și perpetuă a emoției în întreaga suprafață a unui tablou cere neapărat o fericită îmbinare de trăsături între creator și creația lui, bazându-se pe principiul separării culorilor în mici tușe care eliberează din peisagistica operei restricțiile de tehnică sau de tematică.

Stilul meu este inconfundabil, nu-i așa?

Valoarea unei creații este dată de imaginea pe care o păstrezi în minte despre o realitate care nu îți promite o experiență interactivă și un eveniment memorabil, până ce nu îți asumi riscul de a face parte din plasticitatea ei.

Roșul unui trandafir rătăcit în lumea artei este culoarea din care îți extragi toate informațiile necesare exprimării în termeni de „repere de interpretare a unei realități libere", adică a naturii apărând ca independentă într-un mediu artistic special creat pentru a oferi

viziunii o empatie profundă, o senzație de senzualitate, o nouă perspectivă a frumuseții.

Rotițele leadershipului

On Ianuarie 15, 2009

Menține-ți tot timpul leadershipul în echilibru, manifestându-ți tot interesul față de "serviciul de întreținere" a potențialului tău la capacitate maximă.

Pe vremuri aveam în camera mea un ceas extraordinar de frumos. Era un ceas din acela vechi, cu ramă din lemn de abanos și cu pendul. Nu se putea să nu-l observe prietenii mei atunci când intrau la mine în cameră. De fapt, era atât de frumos și interesant, încât toți mă întrebau de unde l-am cumpărat și dacă nu vreau să-l vând. Ţineam foarte mult la ceasul acela, și de aceea încă îmi amintesc cu drag de el.

Însă, într-o zi, ceasul s-a oprit pe neașteptate, aparent fără niciun motiv. Rotițele erau în stare bună și bine rostuite, dar arcurile își pierduseră toată elasticitatea. Am încercat de multe ori să le înlocuiesc, le-am demontat cu grijă, le-am remontat cu și mai multa grijă, dar rotițele rămâneau în continuare nemișcate. În cele din urmă n-am avut de-ales și l-am dus la un ceasornicar. I-am explicat meșterului despre ce este vorba, i-am spus că l-am demontat de multe ori dar fără niciun folos. Meșterul s-a uitat cu atenție la ceas câteva minute.

- Mda. Ştiu care-i problema.

- Care e? am întrebat eu imediat.

- Tinere, ca să afli care este problema, trebuie în primul rând să înțelegi mecanismul de funcționare al ceasului. Apoi tot ce trebuie să faci este să ajustezi componenta potrivită la anumiți parametri. Tu ai schimbat arcurile, dar n-ai pus pendulul în poziție de echilibru pentru că n-ai cunoscut principiile fizicii care stau la baza funcționării ceasului.

Leadership: Ce piese trebuie să ajustezi pentru a-ți atinge potențialul, încât să nu declanșezi un simptom de anxietate în diferite momente din evoluția ta?

În fiecare dintre noi există rotițe pe care nu le putem vedea, care ne dau inspirația și creativitatea de care avem mare nevoie pentru a funcționa mai bine, pentru a găsi soluții la problemele cu care ne confruntăm. Uneori, însă, se poate întâmpla ca rotițele care ne pun în mișcare strategiile și planurile de acțiune, să înțepenească. Atunci când se va întâmpla acest lucru, vom ști oare ce piese trebuie să ajustăm astfel încât să ne atingem din nou întregul potențial, să dăm naștere unor gânduri îndrăznețe, unor idei noi, interesante și realizabile?

Una din cele mai importante "piese" pe care trebuie s-o ajustezi pentru a-ți atinge potențialul este capacitatea de a schimba ceea ce te împiedică să fii tu însuți în condițiile tendinței de exces a gândirii bazată pe cercetarea și pe reflecția inovativă.

O altă piesă este distanțarea de sublimul ce vine de nicăieri - care îți inundă creierul cu imagini, stări și senzații de dincolo de personalitatea ta. Sau ar putea fi apropierea de un statut al meșterului care are ambiția capodoperei, dar nu și a lucrului bine făcut.

Îți manifești tot interesul față de fenomenul de întreținere a potențialului tău de lider la capacitate maximă? Urmărești cu atenție evoluția leadershipului tău? În cazul în care potențialul tău ar suferi o „defecțiune", ai putea să ajustezi acea componentă cheie din el la anumiți parametri astfel încât să-l faci să „ticăie" din nou?

Orice tip de leadership am practica, oricât de bine ar fi pus la punct, el va suferi mici modificări în timp fie din cauza unor elemente neluate în calcul inițial, fie din motive independente de noi. De aceea se impune revizuirea lui permanentă (a fiecărei strategii și adaptarea la noile condiții impuse, cât și la constrângerile ce apar). Un lider trebuie să dea dovadă de maleabilitate, flexibilitate, adaptabilitate și să dețină cunoștințe consistente și variate de a-și pune leadershipul în poziția de echilibru.

Leadership: Ce anume te face să fii animat de aspirația spre autodepășire, încât să eviți refugierea într-o inactivitate confortabilă?

Ca și ceasurile, inspirația ne dă forța pierdută prin oscilațiile sale. Inspirația este mecanismul care realizează legătura dintre strategiile pe care le construim și materializarea lor practică. Leadershipul nostru va fi reglat cu o precizie absolută dacă, din când în când, facem o ajustare ușoară a modului în care privim lucrurile, a felului în care abordăm și remediem fiecare „defecțiune" care se poate produce. Iar dacă lăsăm inspirația să se uzeze, toate rotițele din subconștient care ne oferă soluții se vor strica si ele.

Scriitorul american Frank Tibolt afirma cu convingere: "Acțiunea generează întotdeauna inspirație".

Dacă suntem pasivi și ne refugiem într-o inactivitate confortabilă s-ar putea ca rotițele care ne pun în mișcare capacitatea de gândire și inovație, să ruginească și să rămânem în urmă. De aceea, în orice moment trebuie să fim gata să devenim cât mai buni, cât mai creativi și cât mai profesioniști. Dacă facem acest lucru și dacă suntem dispuși să părăsim zona de confort, vom putea să funcționăm tot timpul la capacitate maximă.

Aspirația spre autodepășire este expresia unei perspective creată în jurul a ceea ce vrei de la viitor, care se transformă într-o nouă realitate sau într-una mai bună, conform alegerii "piesei" care te face să fii mai plin de energie. Este cu neputință să posezi sensul unei existențe bazată pe rezultate și performanță dacă te împotrivești conținutului propriei interiorități, fără altă constrângere decât aceea a autenticității unei "piese".

Psihologia din spatele leadershipului se bazează pe potențialul de valorificare a extra-atenției asupra componentelor ceasului, care se potrivește cu ansamblul de reguli menite să determine modul de constituire a unei noi teorii a cunoașterii.

Rotițele din mecanismul leadershipului sunt mijlocul sigur care te propulsează înainte. Ca lider trebuie să ai grijă ca toate rotițele potențialului tău să fie unse între ele chiar și în stare de normală funcționare, să te asiguri mereu că ele corespund anumitor parametri - ca să nu se blocheze. Astfel întregul tău mecanism de leadership va merge continuu fără să scârțâie sau să se oprească.

Menține-ți tot timpul leadershipul în echilibru, manifestându-ți tot interesul față de "serviciul de întreținere" a potențialului tău la capacitate maximă.

Source: https://neculaifantanaru.com/rotitele-leadershipului.html

Rough Boy

On Iulie 19, 2018

Sporește valoarea estetică a creației pe care o promovezi, făcând referire la un fragment din structura spiritului omenesc pătrunsă de acea expresie a receptivității artistice în stare să se constituie ca pură noțiune a unei existențe particulare.

Angajamentul vizionar pe care l-am urmărit de-a lungul întregii vieți, plin de măreție asemenea unui drum pe care pășesc doar spiritele pure, a fost acela de a nu face compromisuri cu tot ceea ce în lumea artei moderniste reprezintă avalanșa kitsch-urilor sau "performanțelor" second hand. *Gimme just a minute and I'll tell you why !*

Practic, eram pus în fața dependenței de a fi un personaj de poveste prins în capcana mirajului vrăjit al filosofiei secunde, expusă verbiajului înșelător al teoriei, fiind stimulat doar de acea preferință a pictorului pentru abstractizarea formei, care ridicând culoarea la rangul de "substanță morală", purtătoare de expresie a umanului, introduce o anumită fragilitate și suavitate care spune despre el mai mult decât și-ar fi dorit.

Există un curaj născut numai din mândrie, legat de acea dependență de contextul unei experiențe de scriere care constituie însemnele utilizării literare a cuvintelor drept arme ale victoriei unui crez indiscutabil, care ar spune: "Nu bate nicio clipă în retragere ! "

Desigur, se impune imediat comparația și paralelismul cu un mare cuceritor, precum Ginghis Han. În timp ce el cucerea teritorii după teritorii cu sabia plină de sânge, artistul din mine izbea cu atâta forță expresivă în grandioasa literatură a secolului 21 până ce scuturile de apărare ale moraliștilor deveneau inutile.

Extraordinara originalitate intelectuală care mă diferenția de ceilalți artiști, punând cap la cap detaliile unei munci asidue și sistematice de impunere a unui *Art Nouveau* de factură spirituală, împovărat totodată de o taină sufletească încadrată într-un anumit context de timp și spațiu, lasă să se întrevadă un mesaj extrem de emoționant afirmat cu atâta energie în puritatea lui expresivă: "Nu păstrez în mine urmele nici unei minime vanități."

Mai trebuia să dovedesc că am meritat încrederea marilor titani ai literaturii, să îndrăznesc o străbatere a deșertului obișnuințelor grosolane, chiar dacă îmi era teamă din cauza slăbiciunilor mele vizavi de stilistica exprimării. Şi trebuia s-o fac în maniera unui pictor care redă exact ceea ce are sub ochi, servindu-se de culoare mai arbitrar doar ca să se exprime mai puternic. *I am the one who can fade the heat, the one they all say just can't be beat.*

Leadership: Îți actualizezi în permanență demersul artistic analizând realitățile lumii contemporane prin mijlocirea unui parcurs sincretic ce ia în considerație fascinația unei exprimări aparent exhaustive proiectată în direcția extrapolării unor observații de la individual către general?

Când încerci să te exprimi literar, dar împotriva felului de a picta a artistului care e fecundat numai de imagine, fond, culoare, senzație și aparențe pentru a facilita procesul de înțelegere a artei, încet-încet credibilitatea ta începe să poarte un nou nume: Kitsch sau Destrăbălare. *Ain't got no rap, ain't got no line.*

Fii un pictor de mare finețe înainte de a-ți alege exemplar cuvintele care pot bate timpul în spațiul scriitoricesc. Autenticitatea scrisului este construită cu tehnica timpului de către un

ceasornicar care întoarce arcul și apoi lasă ceasul să funcționeze singur.

I'm a rough boy. Inflexibil pe dreapta cale a calității, mi-am câștigat sprijinul adevărului nedezmințit al unei experiențe fără seamăn, fără a face concesii conformiste în fața comunicării neobișnuite a conținuturilor echivoce, dar aleasă ca mijloc de constatare a unor trăsături distincte ale artei, mai ales în cazul mirabilei constatări a unor înțelegeri străvechi care le depășesc pe cele actuale.

Imaginile pline de savoare, atinse de sensibilitatea unei spiritualități mistice de frumusețe unică, gata să-și ia înapoi investiția de generozitate cu care evocau în același timp o lume reală și una fabuloasă, puteau oricând să se concretizeze într-un fragment dintr-o iluzie ce va rămâne mereu un vis spulberat de amintiri.

Deci, am extins noțiunile unei educații artistice înalte plecând de la propriile mele constatări și continuând prin a le atribui conotații proiectate în lumina lumii exterioare.

În epoca tehnologiei superinteligente, a momentelor de libertate, a răgazului de destindere, își face întotdeauna loc pe pânza șevaletului corpul plin de sudoare al unei făpturi delicate și simțitoare. În timp ce scrisul își continuă călătoria dincolo de fereastra modestei căsuțe a magicianului, explorând noi frontiere ale esteticii în lumina unor reflectoare, cu decor și costume tot mai îndrăznețe.

Leadership: Sensul pe care îl dai unui element izolat poate fi corelat cu alte elemente care, din acel moment, constituie împreună cu primul un ansamblu numit "formă de dominație mascată sub aparența improvizațiilor"?

Încă o dată mă văd nevoit să mă întreb ce se întâmplă cu sufletul celui care trăiește o anumită experiență într-un univers nou, când rațiunea face o examinare prea strictă chiar de la poartă ideilor de "aici" și "în altă parte", de la distanța unei comparații cu anumite norme de consum a fanteziei cele mai impenitente.

I don't care how you look at me / Because I'm the one and you will see.

Ca ultimă replică a unui dialog dintre existența trecătoare a muritorului și eternitatea universului, la care se adaugă extazul în fața cerurilor reci, giganticul proces metafizic, mereu înnoitor, al identității și alterității, sub cupola frumosului, este justificat de necesitatea de a cuprinde sentimentele puternice ale eului liric, precum: regretul și punctul de start, locul de unde am plecat, pe care nu pot să îl uit și pe care trebuie mereu să-l respect.

Eroul din romanul "Lolita" spunea la un moment dat: *"Am întruchipat cu atâta măiestrie liniștea disperării extreme, tăcerea de dimineața dinaintea unei izbucniri de nebunie, încât soții Farlow m-au dus la ei acasă."*

Dacă modalitatea de a expune o idee, o teorie, o poveste, o chestiune ce intrigă lumea este legată de rădăcina lucrurilor întărite prin sintagma "a institui o realitate de altă factură", atunci veți înțelege bazele sincretice ale creației mele pe lungimea de undă a unui lirism de o altă formulă și adâncime, care impresionează prin rafinamentul cu care pătrunde faptele, stările de lucruri ale lumii.

Prin spirit artistic mi-am dominat reacțiile și sentimentele, sub aparența improvizațiilor izvorâte dintr-un simt superior al frumosului ca valoare partitivă (care exprimă ideea de parte dintr-un întreg sau întregul din care s-a luat o parte) și dintr-un efectiv omenesc ce nu

era supus restricțiilor de experiența artistică.

În artă este exclusă inserarea expresiilor care adună senzații active, îmbărbătează "reflecția care proiectează în infinit", dar care nu pun suficient de mult în evidență valoarea anumitor fenomene de graniță cu alte lumi și alte realități.

Rough Boy reprezintă acea expresie a receptivității artistice în stare să se constituie ca pură noțiune de existență particulară, fiindcă face apel la comparații de necrezut în imagini și la asociații simbolice cu grad înalt de credibilitate, uneori puțin exagerate, dar care pot spori cunoașterea, intensifică trăirile și introduc un plus de existență într-o realitate tot mai dinamică în procesul de transformare a unui subiect într-o dezbatere mai largă.

*** Notă:** ZZ Top - Rough Boy

Source: https://neculaifantanaru.com/rough-boy.html

Rugăciune pentru un zeu

On Mai 09, 2010

Evaluează-ți bine calitățile și limitele, înainte să-ți ridici leadershipul pe niște false piedestaluri.

Cei mai mulți dintre conducători își urmăresc până la bătrânețe ambițiile, mai presus decât orice. Animați de un singur gând, de un țel nobil, plini de inițiativă, energici până aproape de epuizare, ei acționează cu bună credință și într-un spirit constructiv cu intenția de a-și croi drum spre succes și pentru a-și asigura pe termen lung poziția, înfruntând cu bărbăție toate obstacolele ce le stau în cale.

Tutankhamon, faraonul Egiptului, a avut și el o mare ambiție, una singură, dar pe măsura unui ideal care depășea cadrul îngust a ideilor din acea vreme. Aceea de a readuce în regat prezența divinităților. Însă ambițiile nu sunt cuantificabile pentru cel care nu-și evaluează corect calitățile și limitele.

Leadership: Întreții iluzia prin care destinul predestinat al unei "opere" neterminate se reflectă în viitorul unei infinități de determinări din care majoritatea cu valori peste limitele admisibile ale nivelului tău de performanță?

Dușmanii sunt la fel de numeroși în interior cât și în exterior. Tutankhamon era plăpând ca un fluture de noapte, în nici într-un caz o fire ambițioasă cu un caracter puternic. Acest băiat nu era în stare nici măcar să tragă o săgeată și, după cum bine a remarcat unul dintre generalii săi, „chiar dacă ar putea să tragă, n-ar ști încotro să țintească".

Înainte să fie ales rege, înalții demnitari au crezut că sunt asigurați că, grație autorității lui, țara va cunoaște bunătatea și gloria. S-au înșelat amarnic, fiindcă Tutankhamon pe de o parte n-avea stofă de conducător, nu era un om hotărât, energic, nu un luptător neînfricat, pe de altă parte suferea de o maladie evolutivă fatală ce ducea la decalcifiere, cunoscută ca „boala oaselor de sticlă".

Zeul șchiop. Se putea numi Tutankhamon rege? Un tânăr care bolește fără nădejde – un biet olog, o povară pentru regat, obiect de silă pentru el însuși? Se putea numi rege un neputincios, o epavă, o rămășiță de om? Se putea numi rege cel care tremura tot de emoție când trebuia să ia o decizie, cel care nici la 19 ani nu avea forța necesară ca să încordeze un arc elementar, cel care în loc să fie sprinten ca o veveriță, să ardă de dorința de a trăi intens cădea pradă celor mai aprige suferințe? Se putea numi rege cel care în loc să domine și să controleze mii de oameni printr-o energie debordantă, prin tărie de caracter și dârzenie, era mereu ajutat de cineva să-și țină echilibrul?

Mereu sprijinindu-se de un toiag ca să stea drept sau ca să nu se istovească, un astfel de om nu poate fi decât dominat de un puternic sentiment de pesimism, nu poate fi decât timorat și urmărit de un puternic sentiment de inferioritate, în nici într-un caz pătruns de un puternic sentiment al datoriei.

Opera neterminată a unui lider este încercarea de a domina o lume din care el rămâne literalmente exilat și în al cărei spațiu comun nu va mai avea loc atunci când îi va sosi momentul asumării propriei imagini. Poate fi comparată cu încercarea unui fizician de a controla gravitația sfidânt legile fizicii.

Leadership: Dispui de "continuări" care să te aducă mereu în avantaj material sau pozițional?

Cum poate un lucru lipsit de orice valoare să determine valoarea altuia? Mulți dintre cei care aleg calea grea a leadershipului, sub raportul unei viziuni integratoare și a unei atitudini specifice, deseori propunând un model nou de a merge înainte, pun accent doar pe evoluția interioară, dar nu și pe slăbiciunile lor datorate lipsei de predictibilitate. Aceste slăbiciuni se manifestă îndeosebi față de ei înșiși, în acele momente care îi fac vulnerabili contextelor exterioare, generatoare de anxietate, făcându-i pe ceilalți să se îndoiască de trăinicia leadershipului lor.

Leadershipul este mutarea pe care o faci pe tabla de șah a lumii, analizând utilitatea a ceea ce transmiți, care deseori poate fi interpretată în mod absolut ca fiind "împotriva ta". Latura leadershipului care se formează, se modelează și se practică pe tabla de șah a vieții, cuprinde "Pionul" și câmpurile pe care acesta le are de străbătut până la linia de transformare, adică până la statutul de "Rege". Pentru ca regele să nu fie în șah, el trebuie să dispună doar de continuări care să-l aducă în avantaj material sau pozițional.

Vei resimți ca foarte dificilă și stresantă această tranziție de la un bun executant la un excelent lider, dar mai rău decât atât, chiar destul de neliniștitor, vei resimți tranziția de la o stare de referință, de bună dispoziție, la una de panică. Ţinând cont mai ales de modul în care susținătorii tăi o vor interpreta pe tabla de șah a succesului lor, care îi va defini în viitor.

Leadership: Răspunzi cu un "DA" necalculat principiilor folosirii puterii, chiar și atunci când puterea este deghizată în spatele unor formule relevante de tipul: "Visul a fost și va rămâne pentru totdeauna esența pentru care merită să lupți până la capăt" ?

Crunta boală i-a fost fatală. În timp ce cobora scările spre sala de audiențe, lui Tutankhamon, dintr-un motiv nevăzut și misterios, i-a alunecat bastonul în care se sprijinea și, pierzându-și echilibrul, s-a prăbușit pe scara cu pantă abruptă. Capul lui s-a lovit de muchia piedestalului unei coloane. Muri pe loc, fără măcar să apuce să-și spună ultima rugăciune.

Cel sortit să aibă un *"corp de lut"* , nu unul de *"lumină"* , nu poate ajunge niciodată un conducător desăvârșit, așa cum nici puful unei păpădii nu poate sa reziste unei rafale de vânt puternic. Niciodată visul nu va putea fi experimentat până la capăt de omul ce nu este născut cu înclinații pentru marile provocări ale vieții.

Pe un astfel de om nu-l poți impulsiona, nu-l poți motiva, iar el nu se poate însănătoși miraculos. Un astfel de om nu poate fi adormit și îndată ce se află în transă, în somnul său hipnotic, cu ochii închiși, el să-și ghicească singur boala și tot din somn să ordone medicamentul potrivit.

Nu există medicament pentru cel ce, trupește și sufletește, nu a fost menit să ajungă conducător. Pentru a fi conducător, trebuie să ai atât capacități fizice, cât și înclinații native. Pentru acela căruia îi lipsesc acestea două, nu-i mai rămâne decât să-și spună o rugăciune sau să meargă pe alt drum decât acela al leadershipului.

Principiul folosirii puterii sună cam așa: "Încearcă să mărșăluiești fără să obosești prin locurile pe unde n-a mai umblat nimeni, fără să te împiedici de un ciob numit ghinion."

Concluzie: Vechiul proverb *"omul potrivit la locul potrivit"* este valabil și în zilele noastre. Un lider trebuie să aibă forța fizică și psihică necesară pentru a-și îndeplini menirea. Desigur,

unii parcă s-au născut lideri, parcă sunt scrise în codul lor genetic abilitățile de lider, dar pentru cei mai mulți aceste abilități sunt rodul unor munci neobosite. A promova însă un om nepotrivit în funcția de lider este o mare greșeală ce va sfârși printr-un mare eșec.

Tu îți clădești viitorul pe o himeră? Te bazezi întotdeauna pe cineva să-ți facă povara conducerii mai ușoară? Te folosești întotdeauna de resursele altora pentru a rezolva problemele a căror responsabilitate îți revine ție?

Nu cumva îți fundamentezi dorințele pe niște convingeri eronate? Evaluează-ți bine calitățile și limitele, înainte să-ți ridici leadershipul pe niște false piedestaluri. Nu uita că nu se poate face nimic durabil pe o structură fragilă.

*** Notă:** Gerald Messadie - *Măștile lui Tutankhamon* , Editura Nemira, 2009.

Run with Us

On Noiembrie 06, 2016

Începe să te dezvolți sub îndrumarea unei puteri imense din care poți să deduci nu doar existența Ființei Supreme din tine însuți, ci mai ales adevărul care îți trădează emoțiile și adevărata personalitate.

În infinitul tăcerii, urlă puternic glasurile gândurilor care-mi sar în ajutor, undele lor survolând în jurul lumii, ca niște circuite oscilante, între pozitiv și negativ, cu propria lor frecvență la rezonanță, acordată pe diferite valori specifice de hazard: *You can run with us ! We got everything you need !* După o cercetare atentă a acestor glasuri, ca într-un tablou plin de simboluri, de unde și ideea de frumos în dialogurile cu mine însumi, realizez că tăcerea corespunde nevoii de a mă cunoaște prin relație cu arta, cu personajul unei opere care continuă să-și caute rostul între vis și realitate.

Bineînțeles, în orice imagine artistică se poate distinge un glas al artistului care te cheamă, care te face să tresari, care răzbate secolele doar ca să pună la curent cu ceea ce te face să fii unic. Evoluez între ceva mai presus de emoție și ceva mai presus de dorință, ceva care nu poate fi denumit de ceea ce se întâmplă înăuntrul meu, când îmi urlu furtunile mâniei la granița între logic și fantastic, între real și vis, fără ca din senin să se producă cauza vreunei schimbări subtile. *Don't be afraid / You're not alone.*

Așa cum o armă dă totdeauna unui om plăpând siguranța de sine, așa cum există întotdeauna o soluție magică de afirmare pentru o inimă înflăcărată, în care domnește spiritul de aventură, tot astfel există o lungime de undă, percepută de ochi ca având o singură culoare, numită frică, și care verifică relația manifestată în încercarea de a fi mai mult decât ceea ce ești: *Don't be afraid / Wipe that fear from your eyes ! / And if you feel you're going under / We'll be around.*

Leadership: Forma care dă creației tale o anumită orientare poate fi pusă în legătură cu vocea variantei tale de a fi plasată într-un spațiu al inspirației care își trăiește netructat intimitatea adâncă?

Temător, mă cufund într-un moment de curiozitate metafizică și încerc să mă ridic la suprafață încărcat pe deplin de ecoul unei voci încurajatoare - ecoul unei aventuri, ca și când, sub îndrumarea unei puteri imense aș fi putut să deduc existența Ființei Supreme din mine. Între frică, îndoială și curaj există acea „naivitate", rudă a curiozității care oferă mereu o direcție lucrativă propriei mele vitalități, aprinzând toate tiparele învechite pentru a-mi centra identitatea în jurul unui scop măreț.

Arta este vocea cu care îmi expun povestea vieții într-un tablou pictat de Ființa Supremă din mine, în timp ce o altă viață se scurge în paralel mult mai repede. Încep să cred că există o mai mare originalitate de expresie, un conductor mai receptiv la primirea energiei însuflețitoare, pentru a ocupa un loc mai de frunte în poezia unei stări de spirit, pe măsura caracterului meu plin de avânt. O împărăție care nu se poate clătina, cu grijă clădită în tonul versurilor: *When you're behind closed doors / All alone by yourself / And you're longing inside / To be somebody else.*

În artă, este cu neputință să îți înțelegi trăirile dacă, mai întâi de toate, nu îți trăiești intimitatea adâncă prin experiența subiectivă a temporalității sau a întâlnirii cu nemăsuratul, tradusă ca o uimire în fața propriilor tensiuni interioare. Conținutul vieții sufletești este o culme a creației de maturitate a artistului. Nu-ți fie teamă să te pui, măcar aparent, în linia întâi a infinitului obscur, *leaving shadows in the night* , parcă nesfârșit de dur cu tine însuți,

cu ceea ce înseamnă realitatea. Şi să-ți dai seama de exagerarea emoțiilor tale raportate la anumite momente sau situații, *cause there's still time....to change your mind.*

Leadership: Atitudinea ta, exprimată printr-o legătură asumată cu dezvoltarea spiritului de aventură, este depășită de sugestia unei atmosfere care dă o notă de distincție modului tău de manifestare lăuntric?

Humbert Humbert, eroul lui Nabokov din romanul „Lolita", își destăinuie chinurile, dorințele, visele, aspirațiile așa cum doar el le cunoaște, pentru a scăpa de ele:

Şi eu o priveam. O priveam și am înțeles clar, așa cum știu că o să mor, că o iubeam cum nu iubeam nimic din ceea ce văzusem sau imaginasem pe pământ sau sperasem să întâlnesc altundeva. Acum, ea nu mai este decât adierea slabă a violetei și ecoul de frunză moartă a nimfetei peste care mă rostogolisem cu asemenea strigăte în trecut. Ecoul pe marginea unei pasiuni viguroase care se trădează pe ea însăși, diluându-se în cețuri sau se topindu-se într-un haos de misticism.

Dar, mulțumescu-ți ție Doamne, eu nu m-am închinat numai în fața acestui ecou.

Nicio metodă de cercetare umană, pliată (într-o primă instanță) asupra mijloacelor și posibilităților de a răspunde diverselor solicitări de control în planul activității mentale, prin direcționări ale emoțiilor și transformarea din sfera negativului în cea a pozitivului, nu poate fi efectuată fără prezența unei anumite forme de reciprocitate, în baza unei acțiuni exterioare.

Reciprocitatea este acea nevoie continuă de regăsire de sine care se întinde între ceea ce dai mai mult din tine pentru a te raporta diferit și mai constructiv la lumea din jur, și ceea ce înveți de la tine atunci când nu-ți ascunzi dependența față de o pasiune arzătoare și rafinată, față de o stare de energie aparte.

Leadership: Poți să te raportezi la frumosul din tine punând în prim planul artei un cuvânt adresat conținutului vieții sufletești a unui Creator, raportându-l la puterea de a-l concretiza într-o operă unică prin interpretarea caracteristicii tale definitorii?

Modul de manifestare al fiecărui om este efectul ecoului unei aventuri, când se dezvoltă sub îndrumarea unei puteri imense din care poate să deducă nu doar existența Ființei Supreme din el însuși, ci mai ales adevărul care îi trădează emoțiile și adevărata personalitate. Prin felul cum te manifești lăuntric se produce efectul ecoului de putere inspirațională care îndrumă existența unei emoții întru bucuria Creației trăite ca un soi de eliberare de tot ceea ce aparține lumii din jur.

Iar leadershipul, alături de formarea unei atitudini pozitive, nu are ca notă de vârf strânsa unitate între rolul și importanța pe care îl ocupă acest adevăr în procesul formării personalității, ci mai cu seamă acea latură a curiozității care oferă o direcție lucrativă propriei vitalități, aprinzând toate tiparele învechite pentru a centra identitatea ta în jurul unui scop măreț.

Ființa Supremă, atribuită unui caracter modelat între frică, îndoială și curaj, este rezultatul unei căutări perpetue de cauze și abordări ale limitelor puterii tale de a te transforma în ceea ce vrei să fii. La urma urmei, frumosul din tine poate fi pus în prim planul artei printr-un cuvânt adresat conținutului vieții sufletești al unui creator unic: "Intimitate" sau provocarea de a te înțelege singur, de a te autoperfecționa din cărarea singurătății.

Atmosfera care dă o notă de distincție modului tău de manifestare, în care trăiești după capriciile trăirilor cele mai înalte, este dominată de modalitățile eficiente de a-ți orienta energia și atenția spre scopul tău din viitor, fapt care, la rândul lui, îți ajută subconștientul să rămână concentrat pe rezultatul dorit.

Caracteristica definitorie a unei ființe care se autoperfecționează din priveliștea lăuntricului ei este aceea că se consideră, uneori involuntar, interpretul intențiilor artistului creator care încearcă să-și extindă punctul de vedere asupra contemplației intelectului său.

Run with Us este îndemnul conștiinței și simțirii de a nu renunța la ceea ce iubești cu adevărat, la ceea ce te leagă de trecut, la ceea ce ai din plin: pasiunea care te descătușează, energia de a te simți în largul tău, a te bucura de viață, de a te reinventa, de a te manifesta cu mai multă încredere în orice situație. Ca răspuns la acel ecou de întrebări, transformate într-un cuib de disperări, ferecate în inima ta, care te ajută să înțelegi ce ți se potrivește mai bine pentru a păși cu încredere pe drumul redevenirii.

*** Notă:** Lisa Lougheed - Run With Us (The Raccoons Theme Song)

S-au iubit pentru că s-au privit

On Aprilie 24, 2012

Învață să apreciezi frumosul unei compoziții care îți duce mintea mai aproape de mesajul ascuns în mijlocul lumii, combinat cu simțul realității dat de mișcarea unei roți în mijocul altei roți.

Cosette, în umbra în care trăia, era sortită, ca și Marius, să fie cuprinsă de flacăra iubirii. Destinul, cu răbdarea sa tainică și de neînlăturat, apropia una de alta aceste două făpturi încărcate și dornice de furtunile clocotitoare ale patimii; aceste două suflete care purtau dragostea așa cum doi nori poartă trăsnetul, și care trebuiau să se întîlnească și să se contopească într-o privire, ca norii într-un fulger.

În romanele de dragoste s-a vorbit atît de mult despre privire, încît a ajuns să fie disprețuită. Azi abia mai îndrăznești să spui că doi oameni s-au iubit pentru că s-au privit. Şi totuși așa se iubesc oamenii, și numai așa. Ce rămîne nu e decît ceea ce rămîne. Nimic nu e mai adevărat decît ciocnirea dintre două suflete cînd schimbă această scînteie.

În clipa în care Cosette, fără să-și dea seama, îi aruncă lui Marius acea privire care îl tulbură adînc, el nu bănui că și privirea lui o tulburase pe Cosette. Îi făcuse și el același rău și același bine.

Ea îl privea de mult și cerceta, așa cum văd și cercetează fetele, uitîndu-se în altă parte. Marius o găsea încă pe Cosette urîtă, pe cînd Cosette îl și socotea pe Marius frumos. Dar, pentru că n-o lua în seamă, băiatul acesta îi era indiferent. Totuși, nu se putu opri să nu-și spună că avea păr frumos, ochi frumoși, dinți frumoși, un glas frumos, cînd îl auzea vorbind cu colegii lui, că nu se ținea destul de drept cînd umbla – dacă e vorba să-i găsești neapărat un cusur – totuși cu o anumită grație, care era numai a lui, că nu părea prost, că toată făptura lui era aleasă; blajină, simplă și mîndră, că, în sfîrșit, părea sărac, dar nu un înfrînt. *

Leadership: Hotărârea de a te dărui unei clipe de mare înălțare spirituală se poate interpreta ca o încercare a minții de a se deschide în fața sufletului, așa cum te deschizi în fața unui destin care se înscrie pe o linie orizontală, nu pe cea verticală?

Destinul este un cuvânt pur, dar care tulbură adesea, dincolo de evenimentele pe care le consideri cele mai importante pentru tine, aceleași evenimente care pun în mișcare frumosul unor clipe de neuitat. Mai este ceva tot atât de pur ca și destinul, exprimat prin piesa finală din puzzle-ul vieții noastre: "Iubire", iar acest cuvânt simbolizează frumosul unui lanț de evenimente (adesea inexplicabile) care te conduc de la o stare la alta, spre diferite locuri, în timp ce te afli în căutarea scopului vieții.

Dar nu orice destin este favorabil, nu pentru oricine care își zice creștin, fiindcă adesea este completat de o privire aruncată în direcția greșită, doar asupra schimbărilor importante din viață, dar nu și asupra nevoii de a te ști complet mulțumit în ipostaza de purtător de duh sfânt. Acest lucru se întâmplă când unica ta preocupare este să-ți pui în ordine viața, în loc să fii împăcat cu tine însuți, și prin aceasta cu candoarea înțeleptei frății cu destinul dat de Dumnezeu.

Iar pentru ca vraja unei prietenii să rămână mereu aceeași, sau să se transforme în iubire, trebuie să regândești modul în care decurge viața ta în fiecare moment, punând pe primul plan acele căi ale lui Dumnezeu care trebuiesc împlinite în slujirea Sa. Iubirea nu este prim planul unei vieți care se dovedește a fi o distincție pentru realizări excepționale în activități

sau acțiuni ce aduc atingere unei imagini de sine ridicate, nici chiar dacă ea constituie o sursă de elevație în universul marilor spirite.

Iubirea este un dar al lui Dumnezeu pentru cei care l-au căutat pe El înainte de orice altceva, înainte să te îmbarci în orice călătorie, înainte să reacționezi la provocările vieții.

Iubirea este hotărârea de a te dărui unei clipe de mare înălțare spirituală ce se poate interpreta ca o încercare a minții de a se deschide în fața sufletului, așa cum te deschizi în fața unui destin care se înscrie pe o linie orizontală, nu pe cea verticală. Un asemenea destin, deschis pe orizontală, marchează descoperirea lui Dumnezeu în tine, în totul din jur, în evenimente, în oameni, în așa fel încât realitatea pe care ți-o dorești să fie realitatea pe care și-o dorește El.

Mesajul ascuns este acesta: urmează-ți calea vieții așa cum ți-o așterne conștiința faptului că totul se petrece din voința lui Dumnezeu, și ca iubirea este darul sfânt pentru cei ce l-au găsit pe Dumnezeu înainte de orice altceva.

S-au iubit pentru că s-au privit sugerează împlinirea unui destin prin apropierea de un Dumnezeu care iubește îndeosebi acei oameni care știu să-l slăvească neîncetat, concentrându-se cu totul asupra slujirii unei meniri spirituale și ducerii ei la bun sfârșit.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Să dăruim câteva clipe studiului perspectivei

On Februarie 12, 2009

Perspectiva apropie părțile corpurilor, sau le face să se depărteze prin proiectarea părților lor văzute printr-un plan interpus între ochi și obiect.

- Durer și-a manifestat dragostea sau poate cultul pentru geometrie și prin gravura lui, în aramă, intitulată "Melancolia", pe care a executat-o în 1514 după ce s-a întors din cea de a doua călătorie în Italia. Se pare că a realizat această lucrare sub impresia durerii pe care i-a pricinuit-o moartea mamei lui. Această gravură, care a fost de multe ori și în diverse feluri comentată, Melancolia a luat chipul Geometriei, este înaripată și ține în mână un compas. Este îngrijorată. La ce se gândește ? Nu a putut stabili legea care leagă frumosul de matematică?

La picioarele ei se află o sferă, la dreapta ei un imens dodecaedru și deasupra capului, pe un perete, se vede un pătrat magic, de ordinul patru, ceea ce arată că pe lângă problemele de geometrie pură, pe Durer l-a mai interesat și această problemă, deloc ușoară, din teoria numerelor. Jucându-mă odată cu acest pătrat, a cărui sumă a cifrelor este 34, m-am întrebat dacă nu cumva Durer a ales acest număr drept constantă a pătratului său, fiindcă în acel an el împlinea tocmai 43 de ani ?

- Asta s-ar putea să fie o simplă coincidență, dar nu-i tot o simplă coincidență faptul că tu ai remarcat acest pătrat magic. Cred că poate fi un subiect foarte atrăgător pentru viitoarea noastră întâlnire. Ești de acord ?

- Bine, dar pană atunci, să ne întoarcem la perspectiva noastră în legătură cu care am de gând să-ți citesc câteva rânduri scrise de Diderot în Eseurile despre pictură: "Primul pas spre înțelegerea clarobscurului îl formează studiul regulilor perspectivei. Perspectiva apropie părțile corpurilor, sau le face să se depărteze, numai prin simpla scădere treptată a mărimii, numai prin proiectarea părților lor, văzute printr-un plan interpus între ochi și obiect, și legate, fie chiar pe acest plan, fie pe un alt plan închipuit, dincolo de obiect. Pictori, dăruiți câteva clipe studiului perspectivei: veți fi răsplătiți din belșug prin ușurința și siguranța cu care vă veți regăsi în practicarea artei voastre !

Leadership: Poți să-ți cultivi o perspectivă obiectivă în privința a ceea ce vrei să demonstrezi, legat de o realitate de același gen cu aceea a punctelor materiale și a distanțelor dintre ele?

Ca să înțelegi universul, sau cum stau lucrurile în această lume, trebuie să demonstrezi că există o realitate independentă de construcțiile fizicianului teoretician, sau independent de gândirea analitică a matematicianului autentic. Este vorba despre o realitate a conștiinței sau a sufletului în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. Dar, până atunci, hai să analizăm gândirea analitică a unui matematician.

Cugetați o clipă și veți recunoaște că trupul unui profet înfășurat în toată uriașa lui mantie, și barba lui stufoasă, și părul care i se zbârlește pe frunte, și vălul pitoresc care-i dă capului un caracter divin sunt supuse în toate privințele acelorași principii ca și poliedrul. Până la urmă, unul vă va stânjeni la fel de puțin ca și celălalt. Cu cât vă veți înmulți numărul ideal al planurilor, cu atât veți fi mai corecți și mai adevărați, și să nu vă temeți că veți fi reci din pricina unei condiții mai mult sau mai puțin adăugate tehnicii voastre".

- Diderot a scris aceste Eseuri după 1765 și, după cum văd din nota ce le însoțește, ele au apărut "la unsprezece ani după moartea filosofului (1795)", așadar la sfârșitul veacului al

XVIII-lea. Deduc din ele că atunci, entuziasmul și râvna pentru studiul și mai ales aplicarea perspectivei în pictură scăzuse simțitor. Așadar, înainte de a atinge această problemă, cred că ar fi cazul să ascultăm sfatul lui Diderot și să "dăruim și noi câteva clipe studiului perspectivei", ce zici?

Leadership: Viziunea pe care o proiectezi asupra lumii are la baza presupunerea că lucrurile se schimbă în funcție de ceea ce ți se întâmplă atunci când perspectiva ta obiectivă este în mod constant zdrobită de experiențe care nu se aliniază cu ea?

Un matematician își împarte mintea în trei părți: una analitică, una logică și una intuitivă. Şi atunci se întâmplă ceva ciudat cu el, căci începe să gândească totul în proporții și concentrații. Însăși viața lui devine o concentrație de sensuri atribuite evenimentelor din jur, acest lucru reprezentând un tip de problematizare, care produce un conflict intelectual mai complex și are anumite dificultăți de rezolvare, fiindcă totul dă întotdeauna "cu virgulă".

- Zic că-i bine, hai să începem ! Din punct de vedere geometric sunt posibile două moduri de reprezentare în perspectivă: perspectiva paralelă și perspectiva centrală. în perspectiva paralelă, corpurile din spațiu sunt proiectate pe planul desenului printr-un fascicul de raze paralele cu o direcție dată. Este o metodă convențională, bazată pe presupunerea că ochiul observatorului se află la infinit. Perspectiva paralelă este folosită pentru figurarea corpurilor din spațiu, în desenele din manualele școlare, dar și de pictorii din Estul Asiei: Japonia, China, India. în acest caz, atât liniile verticale, cât și cele paralele în spațiu, rămânând paralele și în desen (fig. 33).

În perspectiva centrală, lucrurile se schimbă. în acest caz, proiecția obiectului din spațiu se face printr-un fascicul de raze concurente, punctul O de întâlnire, numit și punct de vedere, se presupune a fi ochiul observatorului. Totodată se presupune că planul pe care desenăm, P, este transparent, astfel că razele vizuale duse din O la obiect să-l străbată. Dar mai bine să considerăm un exemplu. Fie P planul tabloului și O punctul de vedere, iar obiectul de proiectat un pătrat ABCD, planul lui fiind înclinat față de planul P, iar dreptele AD și BC paralele cu planul orizontal (fig. 34), anume AD este deasupra orizontului, iar sub orizont, punctele A și fiind mai aproape de planul P decât C și D. Razele vizuale OA, OB, și OD înțeapă planul P respectiv în a, b, c, d, așa că trapezul abcd reprezintă perspectiva pătratului ABCD din spațiu, în planul P.

Viziunea este distanța pe care o străbați între două puncte: un punct în care perspectiva temporală de evaluare a evoluției lumii este discontinuă, și un punct în care perspectiva asupra realității depinde de felul în care aplici conceptele matematice pentru a explora noi modele de materializare a ideilor și conceptelor novatoare.

Să dăruim câteva clipe studiului perspectivei ca să putem înțelege mai ușor gândirea analitică a matematicienilor care, jucându-se cu teoriile numerelor, au descoperit noi modalități de a închipui o nouă realitate într-o lume care nu întotdeauna este recunoscută. Sau, după cum bine spunea cineva: *"Când privești, privește fără a interpreta. Astfel, te vei conecta direct la realitatea concretă, nu la o realitate abstractă, formată de opiniile tale asupra realității. Iar asta te va ajuta să transcenzi orice iluzie."*

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporții și simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-daruim-cateva-clipe-studiului-perspectivei.html

Să ne amintim de noi, așa cum ne-am privit pe noi înșine

On Iulie 05, 2022

În fiecare etapă a drumului nostru, ignorăm un infinit posibil care nu este altceva decât acea proprietate pe care o au amintirile noastre de a se putea combina între ele.

S-a terminat concursul de running montan de la Slănic Moldova. Mulți din alergătorii din Iași s-au reunit pentru deja tradiționala petrecere de la final de zi. Soarele apusese demult, dar eu parcă tot îmi doream acel look însorit din timpul concursului, să fiu din nou prezent în atmosfera cea mai palpitantă. Şi ce aplauze ! Şi ce strigăte de încântare mi se înghesuiau în minte, ca niște raze de soare revărsate în interiorul unei inimi care încă și acum bate cu speranță, cu nostalgie, cu sufletul la gură. Primul cuvânt care mă însuflețește, iată-l: Evrika ! Căci m-am redescoperit altfel: rezistent, luptător, puternic.

Grupul de prieteni părea a fi susținut de două motive complet diferite: unii voiau să se relaxeze, alții păreau să se simtă superiori propriilor lor așteptări, ca și când s-ar fi înapoiat din cea mai palpitantă aventură a vieții lor.

Primul motiv, emoțiile de reușită, gheme de vise, putințe, idealuri, păreau să sintetizeze bucuria unei realități care doar în artă se regăsește, acea realitate a sufletului în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. Al doilea motiv, un salt mare spre înainte, printr-un gând venit dintr-o amintire, un gând care se ridică deasupra lucrurilor și deasupra vremurilor pe care le-am traversat împreună, trebuia să se încadreze în exigențele fiecăruia față de valorile estetice ale naturii. Traversând muntele în alergare este o adevărată enciclopedie vizuală.

Leadership: Poți să pătrunzi cu privirea o lume care se extinde în realitate dincolo de cadrul "ferestrei", cu condiția de a respecta distanța cuprinderii unei viziuni ideale?

În timp ce gândul de a face mari performanțe părea să aparțină fiecăruia dintre noi, în mod unic și evidențiator, drept rezultat al traversării punții dintre obiective și realizarea lor, puteam simți fiecare din noi constrângerea muntelui de a accepta anumite circumstanțe pentru a ne atinge un scop. Nu doar că a fost un concurs epuizant, desfășurat în plin soare, însă numai astfel am putut pătrunde cu privirea o lume care se extinde real dincolo de cadrul "ferestrei", cu condiția de a respecta distanta cuprinderii unei viziuni ideale: puterea de a ne implica empatetic în realizarea unei sarcini dificile, aceea de a ocupa un loc fruntaș pe podium.

Fereastra, deschiderea noastră spre marea aventură, ca o înfrumusețare suplimentară a spiritului de învingător, se poate închide oricând dacă nu vom fi în stare să vedem mai departe de podium, mai departe de un simbol al reputației. Uneori suntem prea ignoranți să vedem mai departe de ce ni se prezintă și luăm totul "by default".

N-aș fi în stare să explic modul în care conținutul fiecărui gând existent în fiecare din noi, dacă ar fi descris în termeni psihologici, ar fi putut să influențeze realitatea tabloului pe care l-am avut în față, a tabloului pe care a fost așezată cu atenție culoarea succesului: galbenul. Totul se întâmplă în interiorul unui algoritm social și psihologic bine-cunoscut alergătorilor de top. Simțeam, la unison, că am fost doar noi împotriva întregii lumi, călăuziți de spiritul de neînfrânt al celor victorioși, mai ales că am fost cât p-aci să fim ajunși din urmă.

Unii din noi au câștigat un loc pe podium, dovedind că nu au fost doar niște personaje ascunse în interiorul unui desen combinat din mai multe forme văzute într-o mișcare

istovitoare, pe care un Creator figurativ, foarte riguros, le prezintă în contrast cu exteriorul. Imaginația creatoare, dacă încă punea stăpânire pe gândurile noastre, și încă cum, se datora faptului că distanța dintre noi, prin care se emitea o informație de tip win-win, era foarte mică.

Leadership: Poți să-ți hrănești sufletul cu amintiri care îți îngăduie să identifici un chip bine cotat dintr-o mulțime, așa încât mulțimea să faciliteze recunoașterea reciprocă a imaginii pe care dorești să o comunici?

Şi apoi a avut loc un miracol. Teodor a preparat un cocktail răcoritor, iar noi am știu să apreciem o băutură fresh realizată din cele mai bune ingrediente naturale. Trei culori într-un singur pahar, trei cantități diferite din trei sortimente diferite. Tricolorul într-un singur shot a fost consumat dintr-o singură înghițitură. Cine a privit fotografia noastră în timp ce ciocneam paharele, ar fi simțit că cineva a spus o poveste a supraviețuirii, a vindecării, a vieții și a aventurii, în doar 5 secunde.

Să punem personajul principal, *the bartender* , în interiorul unei mărturii retrospective. Să ni-l amintim pe Teodor. Nu în ținută de alergător, ci cu șorțul de bucătărie strâns în talie, preparand mai multe feluri de cocktail. Să ne amintim de noi toți, cu un surâs pe față, cu mare putere în inimă, așa cum ne-am privit în acea seară, cu ochii care nicidecum nu poartă vestă. Neîntâlnind nicio rezistentă dură din partea naturii, ci doar însuflețiți de o altă chemare a aventurii, ne-am deprins să utilizăm energia intrinsecă a unei reprezentări de grup, construind puntea dintre năzuință și apartenență - numită *Antissitusni* .

Aceste experiențe de viață par a fi motorul insight-urilor care l-au făcut pe Borges să trateze în operele sale tema amintirii care se revarsă, dintr-un preaplin al faptelor încă neconsumate definitiv, asupra unui prezent care nu a fost gândit de tine pentru tine, ci de alții, sau de Altcineva:

"S-a petrecut ceva. Orice. Ceva ce nu vom putea să recuperăm, ceva al cărui înțeles îl cunoaștem, dar nu-i cunoaștem forma, ceva cotidian și obișnuit și nemaisurprins până atunci, care ne-a dezvăluit că universul (care ne este dat în întregime în orice clipă, în orice loc, nu numai în operele lui Dumas) era și el acolo, în acea împrejurare prezentă. Intrați, căci și aici se află zeii, le-a spus Heraclit din Efes celor care l-au găsit încălzindu-se la focul din bucătărie."

Leadership: Poți să te plasezi în acea realitate a sufletului tău în care suma amintirilor este efectul unui eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat la nivel de experiență subiectivă?

Va răsuna mereu ecoul profund al prieteniei dintre noi. Însetați de largi orizonturi, ne-am străduit să prindem și ecoul secret al universului. Se vede că am fost alergători de top chiar și pe planul gândurilor, în contrast cu tumultul scenei anterioare, când muntele ne-a pus la încercare abilitățile și tăria de caracter. Apoi, ne-am testat echilibrul emoțional, nicidecum n-am picat în plasa delăsării și a uitării de noi înșine.

Multe din aceste gânduri se pot regăsi în tabloul unui pictor care, prin conexiunea minte-suflet, surprinde bogăția lăuntrică a tinereții fără bătrânețe.

Printre poveștile vieții fără bătrânețe se află una despre alergătorii din Iași care au înțeles că nu trebuie să se cantoneze în aceeași buclă a destinului, bătând pasul pe loc după o mare competiție. Dacă Dumnezeu ne-a privit cu ochiul care nu doarme niciodată, atunci El ne-a văzut doar ca niște creații menținute în sincronicitate, contopite într-un halou de lumină pură, ce pare nepământesc. Proust ar accentua astfel această înrudire spirituală:

"În fiecare etapă a drumului nostru, ignorăm un infinit posibil care nu este altceva decât acea proprietate pe care o au amintirile noastre de a se putea combina între ele."

Leadershipul este un catalizator pentru recuperarea amintirilor care nu te părăsesc nici atunci când câștigi un loc pe podium, nici atunci când viața devine mai dificilă, nici atunci când interesele comune dispar, nici atunci când nu mai ai nimic de oferit.

Să ne amintim de noi, așa cum ne-am privit pe noi înșine, ori de câte ori ne stabilim un scop mai mare decât cel urmărit inițial: bucuria de a fi toți împreună, nu doar o parte, când trăim la unison emoția și magia unui nou început de drum.

Să ne temem de noi înșine

On Iulie 16, 2014

Schimbă deznodământul luptei cu ceea ce reprezinți pentru lume, prevenind orice intruziune în spațiul propriei tale manifestări.

Episcopul Myriel s-a dus la bieții săi munteni cu mâinile goale și s-a întors cu ele pline. Plecase numai cu credința sa în Dumnezeu și a adus odoarele unei catedrale. El a spus:

"Să nu ne temem niciodată de hoți și de ucigași. Acestea sunt numai primejdiile din afară, primejdiile mărunte. Să ne temem de noi înșine. Prejudecățile - iată hoții; viciile - iată ucigașii. Primejdiile mari sunt înlăuntrul nostru. N-are nicio importanță ceea ce ne amenință capul sau avutul. Să nu ne gândim decât la ceea ce ne amenință sufletul.

Iar preotul nu trebuie să ia vreo măsură de prevedere împotriva semenului său. Tot ceea ce face aproapele său este cu voia lui Dumnezeu. Să ne mărginim a ne ruga lui Dumnezeu atunci când ne închipuim că o primejdie e gata să se abată asupra noastră. Să ne rugăm, nu pentru noi, ci pentru ca fratele nostru să nu cadă în păcat din cauza noastră." *

Leadership: Înțelesul pe care îl acorzi liniei de demarcație între siguranță și vulnerabilitate are expresia de „trezire spirituală", fapt ce face distincția dintre ce este durabil și ce este trecător?

Orice abordare a conceptului de valoare își are originea în subiectivismul propriei tale persoanei, în voința de a te angaja într-o luptă nu atât cu obiectul conștiinței tale, cât mai ales cu ceea ce ea a intrat în obișnuință. Adică, cu prezența harului sau a păcatului, cu absența binelui sau a răului, cu deznodământul luptei cu tine însuți, cu demonii din viața ta, cu imprevizibilul unei experiențe noi care te face să te întrebi dacă nu cumva ai comis niște greșeli care îți sabotează demersurile de maximizare a puterii de a te ridica deasupra circumstanțelor vieții.

Ceea ce constați de-a lungul vieții despre tine însuți se poate prezenta sub aparența unui "firesc" înspăimântător dacă nu reușești să faci compromisuri, dacă nu reușești să creezi atracție între ceea ce ți se întâmplă și felul cum reacționezi la ceea resimțit ca nedreptate a destinului. Libertatea de a răspunde eficient provocărilor vieții este combinația dintre rugăciunea închinată lui Dumnezeu și virtutea de a face binele în orice acțiune sau în orice decizie care definește poziția și intervenția ta în mersul lumii.

Durabil este ceea ce simți pentru tine în fața împrejurărilor cele mai triste ale vieții, cu privire la menirea pe care ți-o asumi în încercarea de a preveni situațiile care nu te pun într-o lumină bună. Trecător este ceea ce te face să te simți plin de viață atunci când singurul tău merit este de a fi generos cu oamenii care depind strict de latura ta bună și sensibilă.

Principalul instrument care permite construirea leadershipului este însăși posibilitatea de o construi un orizont care să lumineze drumul pe care mergi în viață, prevenind orice intruziune în spațiul propriei tale manifestări. Şi care să limiteze permanent zonele de contrast negativ. Liderul din tine, îndeplinindu-și menirea de a prezenta lumea dintr-o nouă perspectivă asupra dezvoltării calității vieții, ia în calcul însăși posibilitatea de modelare a raționalității pretinse de ceilalți oameni și prelucrarea ei conștientă în favoarea unei orientări spre o comuniune spirituală.

Leadership: Poți să-ți evaluezi puterea de a te ridica deasupra circumstanțelor vieții prin prisma a ceea ce ești în stare să refuzi de la bun început în etapa transformării lăuntrice de-a lungul căreia vei atinge apogeul posibilităților tale de a face față înțelesurilor date destinului?

Schimbarea generează o anumită doză de rezistență, nu întotdeauna privilegiază acea raționalitate care caută un fundament de stabilitate și echilibru interior. Ci este determinată de existența unei mentalități ce amenință imaginea de sine și însăși existența omului. Conștiința vine în sprijinul acestei schimbări, mulându-se perfect pe acea normă raționalității, care este credința, articulându-se în mod special pe imaginea despre bine și rău pe care liderul o construiește în procesul de remodelare a realității.

Înțelesul pe care îl acorzi liniei de demarcație intre siguranță și vulnerabilitate are expresia de „trezire spirituală" numai atunci când "primejdiile din exterior" și "primejdiile dinăuntrul tău" nu provoacă un blocaj în ceea ce privește asumarea și păstrarea identității. Trezirea spirituală este doar o formă liberă de construcție a unui cadru nou de funcționare și dezvoltare.

Pentru a te împăca cu tine însuți trebuie să refuzi a te compara cu alții, mai ales dacă drumul tău nu coincide cu drumul lor.

Leadershipul generează un sens de vitalitate și de apartenență la o realitate care încorporează acea dimensiune a personalității pe care ești dispus să o arăți lumii. Episcopul Myriel a atins apogeul posibilităților sale de a face față înțelesurilor date destinului atunci când și-a dat seama că este o excepție față de restul lumii, credința lui fiind o absolvire a oricărei vinovății ce ar fi putut constitui obiectul unei remușcări fără sfârșit.

Leadershipul se prezintă conștiinței omului sub puterea unui destin care își găsește înțelesul în totalitatea faptelor pe care ești dispus să le accepți ca pe o favoare a providenței de a te diferenția de restul lumii și de a te împăca sufletește cu adversitățile ei.

Să ne temem de noi înșine evidențiază acel blocaj ce poate apărea în forul nostru interior, atunci când ne lăsăm dominați de frică, de prejudecățile proprii. Ceea ce în mod sigur nu își pierde valoarea în timp este acea putere spirituală a omului, deschisă în fața oricărei schimbări, care îi conferă identitate și-l ajută să depășească condiționările societății.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-ne-temem-de-noi-insine.html

Să știi că nu acord nicio importanță banului !

On Noiembrie 02, 2013

A-ți măsura caracterul prin prisma trăirilor altora, înseamnă să separi suferința de fericire, respectiv să le reconectezi ulterior într-o coerență a întregii complexități a fenomenului "presiunea timpului".

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăiește decât pentru această supremă speranță. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existența. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputință. Vrea să se căsătorească cu tot dinadinsul. El ține la căsătorie cu încăpățînarea aceea specifică doar copiilor și muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

- Ești bun, zise Frédérique, înduioșată de accentul cu care Samuel pronunța aceste cuvinte generoase.

- Dar nu la Julius mă gândesc eu în primul rând, reluă Samuel, ci la tine. Căsătoria aceasta îți va aduce brusc o bogăție de milioane și face ca frumusețea ta, deșteptăciunea ta, inima ta atât de generoasă să capete o strălucire mai mare decât ai fi putut-o spera în cele mai cutezătoare vise ale tale. Am eu dreptul să te lipsesc de un viitor încununat de splendoare? Pot să-i port pică, pentru că te iubesc? Numai cineva care blestemă dragostea consimte să-și sărăcească femeia iubită; n-aș vrea să mă blestemi.

- Nu te teme, prietene, răspunse Frédérique. Mă cunoști prea bine ca să știi că nu acord nicio importanță banului. Nu știu ce-aș putea face cu bogăția. Crescută în singurătate, n-am avut nevoie de nimic și luxul m-ar pune în mare încurcătură. Nu-ți fie deci teamă că ți-aș putea reproșa vreodată că m-ai lipsit de prilejul de a mă îmbogăți. Dacă domnul conte von Eberbach ar fi sărac, și dacă n-ar fi nevoie să-i alin suferința ultimelor zile de existență, aș fi putut regreta că nu sunt liberă. Dar dacă se pune problema banilor, sunt fericită că pot să-ți dovedesc că între bogăție și dumneata, n-aș prefera niciodată bogăția.

Leadership: Ești în stare să te accepți din perspectiva unei suferințe căreia îi ești dator să i te supui, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă?

Una dintre dificultățile întâmpinate de majoritatea oamenilor care nu reușesc să se apropie unii de alții, emoțional și empatic, încercare care deseori le dă adevărate bătăi de cap, par strâns corelate cu aspectele profunde ale structurii lor psiho-emoționale. Mai exact, eșecul încercării lor de a se contopi sub același ideal, suportând orice diferență dintre ei, este pus pe seama fenomenului numit de psihologi „dependență afectivă".

De fapt, dependența, este prezentă în orice relație, pe lângă iubire și alte soiuri de interese, cu precădere în cazul celor care nu se privesc cu aceeași ochi (ingredientul primordial într-o relație fiind atracția), și uneori tocmai dependența aceasta transformă începutul glorios al unui cuplu într-un sfârșit dramatic.

Exemple de schimbare care să faciliteze apropierea dintre oameni găsim peste tot, dar cu condiția să te instruiești să cauți în primul rând "Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui", adică adevărul acela capabil să te lumineze, care să te vindece de orice neîncredere, care să anuleze sentimentul brut pe care îl ai din cauza unei percepții față de comportamentul partenerului.

De fapt, într-o relație, "împărăția lui Dumnezeu" seamănă cu acel model de realitate care transcende existențele individuale, care transcende orizontul Eului condiționat de o motivație superioară (respectiv de dorința de câștig), sau depinde de o inferioritate apărută în lipsa de sensibilitate altruistă și morală, pe care ești nevoit să o suporți.

Leadershipul este recunoașterea empatică pe care o dai în schimbul statutului de "bun creștin" (nu de victimă într-o relație), care trebuie să înfrunte ceea ce se teme cel mai mult: reproșul de a fi unilateral. În leadership te vei confrunta cu suferința dată de incapacitatea ta de a empatiza cu persoanele care se îngrijorează, deci care sunt hipersensibile la emoțiile negative.

În momentul când înveți și reușești să îți schimbi atitudinea despre tine însuți, prin râvnă mare și prin mărturisire cu inima zdrobită, prin căință, prin iertare, prin revizuirea propriei vieți, atunci Dumnezeu are grijă de toate celelalte lucruri. Ţinta ta principală trebuie să fie căutarea adevăratelor valori – înțelepciunea, cunoașterea și evlavia, apoi nevoia sau dorința de a face schimb de calități cu altcineva care te poate completa pe diverse planuri.

Să știi că nu acord nicio importanță banului, nici măcar dacă mă provoci să îți fiu confident. Cam acesta este mesajul transmis de Alexandre Dumas în fragmentul de mai sus, luând în considerare faptul că tot ceea ce te face să te simți bine, tot ceea ce te inspiră, ce te pasionează, ce îți provoacă bucurie, depinde în mare măsură de capacitatea ta de a empatiza cu gândirea celorlalți oameni, cu frustrările lor, cu suferințele lor, cu nevoile lor, fără să te consideri o victimă a circumstanțelor (pe care nu ai putut să le prevezi și a căror înlăturare nu depinde de tine).

Bine spunea blogerul Dmitri Gorobic: "Ambii avem calități de aceeași valoare. Dacă calitățile sunt identice atunci ne plictisim unul de altul destul de repede, dacă sunt diferite (însă în sumă au aceeași valoare) atunci e mai bine. De fapt la acest punct vroiam să ajung din start. Atunci când între noi există acest proces de vânzare – cumpărare unde calitățile este produsul iar dragostea este moneda de plată, și mai ales dacă ele sunt de aceeași valoare, putem ușor echivala pentru a elimina „moneda", adică dragostea, din schimbul acesta, și să se producă doar schimbul de mărfuri, adică de calități."

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-stii-ca-nu-acord-nicio-importanta-banului.html

Să vezi în timp ce ochii dorm

On Mai 28, 2024

Realitatea este o iluzie creată de minte pentru a te provoca să te descoperi în feluri în care nu ai fi bănuit.

În vis, totul părea atât de real. Mă plimbam într-o grădină încărcată de parfumul trandafirilor înfloriți, căutând simbolul pierdut al Divinității, printr-un șir de analogii între planurile create și simultaneitățile coloristice ale unei capodopere. În acest timp al tainelor fără de seamăn, privirile îmi fuseseră atrase de un trandafir superb, un Double Delight a cărui frumusețe părea să emane o strălucire divină printr-un *Argysor Useiniroz Akihorbia*, liantul dintre prezentul etern și clipa suspendată în infinit.

Era ca și când aș fi făcut parte dintr-un puzzle în care trandafirul, supus convenției universale dintre frumusețe și efemeritate, încerca să-mi transmită un mesaj ascuns despre natura trecătoare a existenței. Grijă mare aici ! Simbolul trandafirului, o mică tentativă de a capta esența dualității spațio-temporale unitare, oferă o înțelegere solidă despre contrastul și armonia universală, deoarece îmbină delicatețea și fragilitatea petalelor cu tăișul și forța spinilor, reprezentând astfel dualitatea și echilibrul necesar existenței.

În mintea mea empatică, parcurgând linia fină dintre lumină și întunericul meu interior, și-a făcut loc un secret sacru și inviolabil, încercând să surprind esența acelei minunății a naturii: *"Înainte de a suprapune visul peste realitate, trebuie să înțeleg esența fiecăruia."* În planul simultaneității, prin puterea imaginației, am întâmpinat această idee deseori, ca și când aș fi fost martorul unui joc divin, într-un desen nesfârșit care revelă complexitatea și interconectarea tuturor lucrurilor.

Leadership: Poți să transmiți o experiență vizuală unică, evidențiind profunzimea unei imagini interioare, prin utilizarea unui simbol capabil să servească drept liant între două lumi aparent distincte?

O artă completă cere un orizont larg de stilizare a unei realități reflectată în *Eferateth Olyonshura*, adică trecută prin filtrul unei perspective transcendente. Mi-am dat seama de asta chiar în momentul când, înainte de a mă trezi, am simțit lângă mine prezența unui trandafir care, luând chipul lui Dumnezeu, mi-a înmânat următoarea revelație divină: *"Pentru a găsi adevărul, trebuie să privești dincolo de aparențe."*

Apoi s-a lăsat tăcerea. Tăcerea aia adâncă de la care începi să înțelegi lucruri care nu-ți sunt tocmai la îndemână, tăcerea aia ce creează o legătură durabilă cu altcineva. Şi ea curgea în jurul meu necontenit, ca sângele ce curge dintr-o rană nevindecată, ca un fel de flux misterios, în timp ce aerul căpăta nuanțele unui curcubeu magic, care învăluia totul într-o aură de mister și revelație.

Însuși trandafirul din vis, simbolul eternității mereu prezente, acest minunat Double Delight, se desprindea din preaplinul lumii înfățișate de scriitorul Jon Fasman în romanul "Biblioteca geografului":

"Un vrăjitor întunecat se îndrepta spre regiunile reci și neîmblânzite, un păgân plăcut la vorbă, mare cunoscător al lumii naturale și a tuturor lucrurilor invizibile. Avea tot timpul la el o desagă în care se lăuda că se află ceea ce poate da unui om salvarea eternă, ori îl poate distruge pentru totdeauna."

Leadership: Poți să reflectezi la lumea ta ca la o reflectare a universului în oglinda eternității, relevând o descoperire profundă într-o imagine artistică?

La fel cum vrăjitorul purta o desagă cu puteri de salvare sau de distrugere eternă, trandafirul din visul meu simboliza esența dualității, o reprezentare artistică rafinată, gravată pe fibra timpului, capabilă să îmi ofere o înțelegere profundă și salvatoare a vieții, sau să mă cufunde într-un haos interior. Văzut că o reflectare a lumii mele în oglinda eternității universului, trandafirul era la fel de misterios și plin de potențial ca și desaga vrăjitorului, purtând în el promisiunea unei revelații sau a unei rătăciri fără sfârșit.

Pe măsură ce priveam trandafirul, ca pe o taină tot mai cunoscută și tot mai indefinibilă în același timp, o stare de extaz mă cuprinse, simțind cum mă conectez cu energia cosmică și cu profunzimea vastă a universului. Căutând în lumină și întuneric semnificații care să îmi îndrume drumul către revelație și împlinire spirituală, *sur la diagonale d'une frânge d'illusion*, am înțeles că singurul mod de reconstruire a unei realități, într-o notă artistică inedită, era să mă las purtat de fluxul unei comuniuni nesfârșite cu transcendentul.

Sinele meu, activ în alt spațiu, reprezintă simbolul trandafirului, *Ilyanoetriss*, esența profundă a Creației, manifestarea sublimă a conexiunii dintre umanitate și divinitate.

Fiecare petală părea a fi un indiciu de pe hartă, o fărâmă de lumină, o promisiune a eliberării ce stă să vină, dintr-o viață efemeră, într-o viață fără de moarte. Altfel spus, sinele meu în spațiul visului a acționat ca o reprezentare sau o expresie a esenței profunde a trandafirului. Asta poate sugera că într-o comuniune spirituală (sau într-o conexiune cu transcendentul), m-am identificat și conectat la acea puritate, frumusețe și semnificație profundă asociată cu trandafirul.

Imaginea artistică este o călătorie a simțurilor și a spiritului, care m-a purtat dincolo de limitele realității obișnuite, invitându-mă să explorez aspecte profunde ale existenței mele și ale universului în ansamblul său.

Apoi m-am trezit. Totul a fost atât de real, dar atât de real, încât am crezut că sunt încă parte din vis.

Leadershipul prinde contur de talie artistică atunci când creația pe care o înfăptuiești devine un simbol al viziunii nelimitate a sinelui tău capabil de a se proiecta într-un scenariu de poveste, într-un context existențial neo-realist.

Să vezi în timp ce ochii dorm înseamnă să explorezi lumea subconștientului, să fii deschis la percepții și la experiențe care depășesc limitele conștientului. Este ca și cum ai avea o fereastră către universul interior, unde visele, imaginația și simbolurile pot să-ți ofere înțelegeri și revelații profunde despre tine însuți și despre lumea din jur. Este o modalitate de a-ți extinde conștiința și de a accesa aspecte ale realității care altfel ar rămâne neexplorate.

Ceea ce vezi ca fiind realitatea nu este decât un vis elaborat al minții, o lume paralelă menită să te provoace spre autocunoaștere autentică.

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-vezi-in-timp-ce-ochii-dorm.html

Sabia cu două tăișuri în leadership

On Februarie 01, 2014

Formează-ți o viziune clară a ceea ce viața îți așterne înainte, schimbând ceva în trăirile pe care ești dispus să le accepți ca fiind o parte dintr-o realitate care întrece orice așteptări.

"Sunt oameni pentru care imaginația e echivalentă cu un fapt ireal și o acceptă ca un lucru împlinit văzut cu ochii lor" i-am răspuns citând din Sparkenbroke.

- E și părerea doamnei Bengescu. Pretinde că mai întâi imaginează o întâmplare, până ce o acceptă ca pe o realitate, apoi o pune pe hârtie. Era în tot ce spunea o forță pe care nu o mai întâlnisem decât în lupta dintre mare și stânci, dar spre deosebire de mare, care îmi dădea sentimentul neputinței de a se elibera de țărmurile stâncoase, personajul meu părea un făt-frumos care înfruntă balaurii, doboară stejarii și e în stare să elibereze și marea în lupta ei cu uscatul.

Eu porneam de la realitate. Fugeam și mă întorceam la ea. Voiam să-mi apăr cartea de știrile zilnice, de viața care intră prin uși ferecate și ferestre închise, prin ziduri. Numai romancierul François Mauriac a înscris ca motto al biografiei sale următoarele cuvinte care, în același timp, mă caracterizează pe mine:

"Singură, ficțiunea nu minte. Ea deschide asupra vieții o ușă ascunsă, prin care se strecoară în afara oricărui control sufletul tău necunoscut."

Leadership: Ești în stare să demarezi construcția unei imagini inedite despre sine, expunând lucruri despre fragilitatea vieții cu intenția de a testa semnificația unei viziuni despre lumea în care trăiești?

Te afli în conflict cu tine însuți? Poți să accepți faptul că nu se poate trăi într-o lume proprie, utopică? Ai curajul să explorezi misterul a ceea ce ești cu adevărat? Ești învăluit de o veritabilă colecție de gânduri și întrebări, ești stăpânit de acea poftă agresiv-pătrunzătoare de a poseda? Poți să-ți amputezi acea latură din tine care acumulează noi stimuli și intensifică fiecare stadiu al evoluției tale?

Forța ta de a contribui la schimbare, amestecul de nerăbdare și curiozitate cu care te privești este, departe de abstract, un refugiu, dar nu spațiu izolat, nu un loc părăsit, ci unul dintre punctele tale tari. Acest atu, concretizarea gândirii deschise, creative, care se adresează sieși, acționând în sprijinul propriei transformări, îți vor schimba stilul de leadership.

Cunoașterea de sine este sabia cu două tăișuri în leadership. Pe de o parte te ține la distanță de o lume utopică, pe de altă parte te apropie de ea. Iar această apropiere între cele două fețe ale unor realități distincte, între cele două moduri de gândire independente, dimensionându-ți existența, pot produce pierderi, nu de natură directă, ci indirectă.

O imagine inedită despre sine se formează prin intermediul comparației dintre revelația unei posibile aspirații sufletești și manifestarea unui deja vu care te făce să simți că trăiești viața altcuiva.

Capacitatea ta de a stabili limitele personale, dispunerea de acele resurse care nu sunt în

detrimentul tău, dorința de a explora misterul a ceea ce ești cu adevărat, asigurând un echilibru între "formă și funcționalitate" - forma de a te disocia de impactul unei cuceriri precare a cunoașterii, și funcționalitatea propriei tale entități care te individualizează (cum ar fi puterea de creație), sunt înscrise în aria dezvoltării tale. Alcătuind, în realitate, pilonii care susțin esențialul edificiu al leadershipului.

Dacă continui să oscilezi între două lumi sau două direcții, nu te vei simți bine în nici una din ele. Vei trăi mereu într-o încercare bizară de a schimba "Omul" din tine, într-o încercare incomodă de a stăpâni activ o lume, un cumul de situații noi, o succesiune de cunoașteri, care însă îți vor da peste cap toate acordurile cu tine însuți.

Ficțiunea este iluminarea unei formulări unice și inspirate despre o realitate în care tu singur controlezi lucrurile care ți se întâmplă, pe care le trăiești sub formă de amintire sau de viziune, în timpul unui deja vu care te face să simți că trăiești viața altcuiva. Ea este perfect coerentă dacă avem în vedere relația între episoadele particulare ale întregii vieți care se suprapune unui timp prea scurt pentru anumite momente de excepționalitate, aducând satisfacția unui mod de gândire unicat, accesibil printr-o poveste care te reprezintă.

Întreaga măsură a creației unui artist se axează pe romanul unei vieți din care din care emană o învăluitoare și cuceritoare căldură sufletească, propunând cu blândețe, un mod de a trăi prin experiența de a fi altcineva.

Sabia cu două tăișuri în leadership este granița dintre ficțiune și realitate pe care scrie "Accesul interzis", adresându-se tuturor celor care nu reușesc să facă distincția dintre ce e trecător și ce este permanent.

Adevăratul pericol pe care îl poți simți, în calitate de om dominat de deconspirarea sensului vieții pe pământ, este că nu știi ce anume îți rezervă destinul, dar cu siguranță te poate scoate serios din zona de comfort și împinge în toate limitele posibile. Limitele unei lumi care se transformă prin tine și datorită ție.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Sacrificiul lui Eliot

On Aprilie 22, 2009

Exercită-ți în mod inteligent influența, inducându-le celorlalți oameni acea stare prin intermediul căreia să-și dezvăluie adevărata esență a caracterului lor.

Ai văzut filmul " *Brotherhood of the Rose (1989)* "? Romulus, agentul CIA sub acoperire, reușește să se infiltreze în adăpostul Abelard. Şi-a pus viața în pericol fiindcă avea o singură nelămurire: de ce fratele său, Chris, a trebuit să moară? Vinovatul era fără îndoială Eliot, tatăl lor vitreg, șeful CIA. Trebuia cu orice preț să afle răspunsul, chiar de la el.

- Spune-mi ceva, Eliot. Cum de ai putut să sacrifici pe cineva pe care îl iubești, pentru o cauză nobilă? Ce cauză e așa măreață, încât să justifice faptul că ai luat și alți 18 băieți orfani și i-ai transformat în niște mașini de ucis? Cine naiba te crezi Eliot? Dumnezeu? Cu armata ta de roboți criminali? Am făcut totul pentru a obține respectul și dragostea ta, dar m-ai trădat tot timpul !

Leadership: Rezultatele prelucrării imaginii cu care ceilalți oameni se prezintă în fața ta, pot să identifice o cauză de natură a atrage schimbarea unei hotărâri pe care o calífici incorectă și chiar abuzivă?

Ce preferi: un reflector sau un felinar? Imaginează-ți că ești într-o peșteră întunecată în care există două surse de iluminat: un reflector mic, a cărui putere de iluminare este foarte intensă, dar îngustă, și un felinar de vânt, care împrăștie o lumină estompată, difuză. Pe care l-ai folosi pentru a vedea unde te afli?

Felinarul îți dă o imagine mult mai clară a locului în care te afli, față de reflector care ar scoate la iveală doar mici detalii pe care cu greu le-ai putea potrivi între ele. Practic, felinarul redă imaginea altor personalități care rezistă cu bună știință la realitatea esenței tale spirituale, morale, vizionare, și de multe ori aceste personalități pot să lumineze o nuanță de îngrijorare care însă trădează intenția ascunsă de dezarmare a adversarului (care trebuie liniștit sau redus la tăcere).

Ca să schimbi oamenii, trebuie să te apuci să "vânezi" esența lor, acea calitate care îi face mai simțitori. Pentru asta trebuie să-ți formezi o imagine mai clară a ființei lor, trebuie să afli unde se află ei în raport cu tine și cu restul lumii, să îndrepți asupra lor acea lumină difuză, caldă, binefăcătoare a înțelegerii și convingerilor tale, a cărei putere să poată să le schimbe structura interioară.

Tonul cu care Romulus i-a adresat acele întrebări tatălui său, tonul trist, dar ferm, care vădea acea sinceră iubire și compasiune pentru fratele său, l-a determinat pe Eliot să fie cât se poate de sincer. Pentru prima oară acesta a cutezat să spună adevărul și să divulge toate acele jocuri murdare, toate acele acțiuni criminale pe care singur le construia și le executa fără probleme, lipsit de orice remușcări, pentru a-și satisface toate aspirațiile. Cuvintele lui Romulus au străbătut astfel toate căile înțelepciunii ajungând direct la Eliot, înfigându-se adânc în mintea lui ca raza de lumină a unui felinar.

Leadership: Este nevoie să faci un pas în spate și să observi ceea ce e acolo pentru tine, ca să fii gata să întâmpini ceea ce simți că are sens să se împotrivească cursului evenimentelor care se succed?

Tu știi să te raportezi la ceilalți oameni astfel încât să le câștigi inima, determinându-i astfel să fie sinceri cu tine? Ai puterea să schimbi temperamentul și atitudinea "bătute in cuie" ale oamenilor dificili? Măsura în care reușești să scoți adevărul de la oameni depinde numai de capacitatea ta de a te raporta la ei, abordându-i într-un mod diferit, apelând la sentimente.

Trebuie să fii deștept, creativ și flexibil, potrivit împrejurărilor în care te afli. Iar dacă acestea se schimbă, trebuie să răspunzi și tu în moduri diferite - să-ți folosești spiritul de inițiativă, să-ți asumi riscuri și să pui întrebări adecvate. Dar mai presus de toate, trebuie să ajungi la conștiința lor.

Față în față cu adevărul pe care l-a destăinuit tatălui său, Romulus știa că va trebui să întâmpine ceea ce simțea că are sens să se împotrivească cursului evenimentelor: trebuia să-și asume posibilitatea de a fi redus la statutul de victimă. Asta se întâmplă când te afli față în față cu un adversar de temut: trebuie să faci un pas în spate, ca să fii sigur că nu te ajunge brațul fatal al adevărului, mai exact consecința acceptării adevărului. Ca idee, atunci când pui cărțile pe masă nu înseamnă că îți crești neapărat șansele de a câștiga jocul, ci că te complaci într-o trăire de moment ca un fluture care se apropie prea mult de o lampă.

Adevărul este o ajustare a Ego-ului tău la însușirile inerente ale unei situații care îți poate leza un drept, credibilitatea, sau chiar împlinirea sufletească.

Așa cum montajul reprezintă o laborioasă construcție a secvențelor de film, tot așa calitățile pe care trebuie să le recunoști la ceilalți oameni necesită o laborioasă căutare între gândurile și convingerile lor existente. Tu treci cu vederea trăsăturile lor bune de caracter, sau te concentrezi numai la defectele lor? Nu uita că sentimentele devin ușor contagioase - se transmit de la o persoană la alta și împing către acțiuni.

Leadershipul este împotrivirea ta în fața cursului evenimentelor pe care le întâmpini cu acea simțire a ființei netrucată de efectele adevărurilor pe care nu le poți schimba, dar le poți accepta ca și când ele ar fi de partea ta.

Sacrificiul lui Eliot denotă schimbarea pe plan emoțional care se produce chiar și în oamenii "de fier", aparent lipsiți de o profunzime extraordinară. Ce fel de calități trebuie să-ți dezvolți pentru a reuși să trezești acea înflăcărare în starea lor emoțională? Ai puterea de a-i determina să fie sinceri și să scoți la iveală adevăratele lor calități morale?

Concluzie: Pentru un lider acțiunile "în forță" nu aduc niciun beneficiu, ci mai degrabă stârnesc aversiune, nemulțumiri și răzvrătiri. Puterea de convingere, stimulul psihologic pozitiv și comunicarea bilaterală, dau rezultate mult mai bune, dar impun o exercitare inteligentă și permanentă a unei influențe pozitive asupra celorlalți.

"Schimbarea" este un proces destul de lent și de durată, dar este de preferat decât modificarea peste noapte a comportamentului și gândirii omenești, ceea ce este o dovadă mai degrabă de superficialitate și de modificări de suprafață, nu de profunzime.

Source: https://neculaifantanaru.com/sacrificiul-lui-eliot.html

Sadeness

On Iunie 10, 2017

Consolidează-ți poziția de facilitator al unei experiențe memorabile, prin prisma a ceea ce existi într-un spațiu nedefinit.

O rază de lumină, reflectată de un cristal încastrat în partea superioară a peretelui care mă ține prizonier în spațiul pământean, neîngăduindu-mi să mă arăt lumii așa cum sunt în voia legilor universale, îmi încălzește gândurile, îmi traversează spiritul și mă lămurește despre cum să fac sentimentele să vorbească pentru mine.

Semnificativ, scriu în prelungirea unei construcții metafizice anterioare care îmi permite să mă ridic până la nivelul cunoașterii sublime, experimentând manifestarea propriilor pulsiuni și experiențe. Simt cum o convingere nestrămutată țâșnește din fiecare cuvânt, legat mereu de un alt înțeles din fraze neterminate. Trezirea conștiinței Eului infinit, mai mult decât reflexul unui vis minunat, se ține departe de lume.

Este ca și când aș gusta dintr-un mister mult mai mare decât cel rezervat spectacolului unei realități care se autoregenerează continuu din ascunsurile sensului unic al unei metafore arbitrare. Asta aduce cu noutatea unor întâmplări aleatorii, transformate într-un subiect cu iz ocult, dexteritate pe care o necesită numai operațiunea rebelă a curiozității pentru lucrurile neîngăduite de providența atotștiutoare.

Întotdeauna o operă supusă nevăzutului, expresia celui mai înalt grad al disperării cugetului, *"The Virtue of Vice and The Vice of Virtue"* , are legile, condițiile, principiile, agenții ei secreți. Ea rezultă din prea multe acțiuni și influențe combinate aleatoriu, prea diverse pentru a compune empirismul unui Georg Lukacs, construcția unei viziuni estetice originale, coordonatele unei gândiri prospective, fluide, artistice.

Leadership: Îți afirmi fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație și revelație atunci când faci tranziția spre spațiul altei lumi?

Simt cum totul se mișcă împreună cu mine, ca într-un carusel care sfidează timpul printr-o rotire lentă, dar continuă, în ciuda voinței mele. Şi adorm. Somnul creează o compoziție cu mult mai liniștită și mai lesne de cuprins cu privirea din direcția spiritului Universului. O mistică a începuturilor de cărți mari, provenită dintr-un spațiu-timp nedefinit.

Penița cade lin, ca adierea unei despărțiri de viață, în tăcerea unei încăperi în care nu există nimic altceva o picătură din sufletul artistului, un extract al condiției de trecător în căutarea ultimei destinații. Chiar și în somnul cel fără de veste, unde culorile reprezintă niște modificări ale simțului văzului afectat de lumina unei stele, sunt robul unei pofte nesfârșite de a cunoaște o nouă aventură.

Traversez fără voia mea PORTA MAGICA, condus de o forță invizibilă. Întunericul ascunde după cortină tristețea unei încrederi în ceva ce nu permite o apropiere directă: *„In nomine Christi, Amen ! ".* Ajung pe meleagul tăinuit al simbolisticii din perioada Renașterii, într-un loc plin de figuri ilustre, statui ca niște paznici în noapte, parcă vii în fața păcatului original de a se lega de cele veșnice. Aceeasi temă care guvernează romanul „Misterul Catedralelor", pe care Fulcanelli îl descifrează până la un punct.

Compoziția portretelor se remarcă printr-un caracter mai puțin unitar, fiind urmate de o

îndoială care îmi cere să le explorez din unghiul unei epistemologii realiste și al unei ontologii evoluționiste. Totul este învăluit de înțelepciunea inscripțiilor, în cuprinsul cărora se regăsește o anumită sete de cunoaștere și de expresie, sub o anumită semnătură: DAT JVSTVS FRENA SVPERBIS (Omul drept îi ține în frâu pe cei trufași).

Poziția de facilitator al unei experiențe memorabile, prin prisma a ceea ce exiști într-un spațiu nedefinit, se caracterizează prin manifestarea poftei nesfârșite de a accepta o nouă aventură. În care poți să descoperi profunzimea unei viziuni superioare inventându-și propriile concepte asupra unei singure realități.

Încet, îmi șoptește glasul unei viori în contextul unei istorii pline de simboluri: *"What is it that you seek? The rightness of wrong?"*. Ceea însoțește o nedumerire fără margini. Încep să-l înțeleg pe omul acela care încă din timpul vieții și-a luat toate măsurile necesare pentru a-și ascunde identitatea. El a vrut să dispară din fața științei, iar opera sa din piatră să nu aibă decât titlul elevat, al rozicrucianismului.

Simt că ceva în mine lipsește puternic, că ceva neobișnuit se petrece în altă parte decât în vârful gândurilor întreținute de vis. Apoi, mă trezesc brusc.

Marea cunoaștere este o puternică poțiune a adevărului spiritual obținut prin revelație, în timpul unui vis lucid: faptul că visezi și în timp ce se petrece visul poți controla ce se întâmplă în el. Cu singura favoare a învățăturii științei hermetice, aurul înțelepților: de a te face nevăzut, de a dispărea din prim-planul vieții mondene. Și de a te adânci în lumina revelatoare a unei stele cu multiple înțelesuri.

Adevărata bogăție care te va însoți pentru totdeauna este cunoașterea pe care ți-o atașezi într-un cadru de aducere aminte: amintește-ți prin interpretare sensurile adânci ale unei revelații produse într-o stare de conștiință modificată.

Fondul muzical și vizionarea videoclipului "**Sadeness**" îmi stârnește de fiecare dată imaginația, mă face să adorm într-un somn adânc și să mă trezesc de fiecare dată tot mai plin de semnificații și revelații, asamblate și reținute de aurul înțelepților după proporția de lumină primită din partea unui timp de dincolo de spațiul acestei lumi.

*** Notă:** Enigma - Sadeness

Source: https://neculaifantanaru.com/sadeness.html

Şah la rege !

On Mai 12, 2016

Ia în considerare posibilitatea de a muta în orice direcție o singură pătrățică, dar care să aibă însemnătate într-o lecție de verificare și apreciere de sine.

Ce imensă putere de sugestie zăcea latentă, încă de pe atunci, în creierul meu, în acest conductor de energie pus în legătură cu tot ceea ce mă definea în baza unei înțelegeri de cooperare între certitudine și așteptare? Ce fel de descătușare a minții putea să introducă esențialitatea, ideea de coabitare totală a două entități atât de asemănătoare dar și atât de diferite, între mine și proiecția unei superiorități absolute?

Ce proprietate a materiei de transfigurare, prin forma și schimbarea unui potențial constant de referință, putea fi măsurată prin asocierea cu un câmp de cunoaștere care varia periodic în timp? În ce mulțime a valorilor unei variabile reale se putea dezvolta o nouă claritate, o nouă proiecție a viitorului, spre binele meu, fără a influența rezultatul final al câtorva ani de viață plini de experiențe intuitive, nu doar reale?

Puterea de a vorbi cu mine însumi, veșnic scormonitoare, într-un excelent *exercitium mentale* , fără mijlocirea vreunei viziuni cu potențial constant de determinare, regăsindu-mă tot mereu acel de odinioară, un oarecare *incognus* înainte de știut, era rezultatul unui joc absurd împotriva mea. Era confirmarea disponibilității de a mă acomoda în fața provocărilor mari sau mici pe care le implica capacitatea de a mă plasa în spațiul nelimitat al psihicului.

Leadership: Ești afectat de receptarea unei realități cu vădite caracteristici metafizice în care îți poți regăsi posibile puncte de congruență cu o obsesie care te determină la reflecție în compunerea unui joc ce-și explorează la infinit posibilitățile de expresie?

Iar această complexitate a cufundării în mine însumi, de care era în stare s-o depășească numai un maestru al șahului, ca un Kasparov, ca un Karpov, îmi oferea ocazia de a mă întâlni într-o partidă memorabilă cu un *homo obscurissimus* . Se justifica astfel plasarea mea de-a lungul unei imitații a dimensiunii realității, în virtutea că peste tot opera un soi de înlănțuire cauzală ce-mi dilua esența într-o compunere de noi forțe, făcând-o mai ușor de înțeles.

Manifestam aceeași stare de spirit ca cea a Doctorului B din opera lui Stefan Zweig, smuls violent din normalul acceptat, neavând altceva decât jocul acesta absurd, numit șah. Ceva în mine voia să-și dovedească dreptatea și nu aveam de combătut decât pe celălalt din mine.

Singurul joc ce-și explora la infinit posibilitățile de expresie, printr-o interpretare forțată a situației reale de câștig, avea drept miză principală atacul dublu: mai întâi îmi găseam un motiv bun să-mi reproșez o anumită vină, apoi îmi căutam o scuză pentru că mi-a scăpat varianta cea mai bună de a mă evalua la adevărata valoare.

Era un fel de obsesie năucitoare care nu îmi ataca doar creierul, nu doar psihicul necesar desăvârșirii percepției unui statut de învingător, într-o fază de derută precedată de luciditate, părând mai degrabă o sforțare a spiritului de felul unei experiențe la limita paranormalului, ci mă menținea în limitele înguste ale unui careu invariabil.

Ah, Şah la Rege ! Regret, dar nu era niciun șah, eram apărat de un nebun.

Leadership: Te afli în punctul de unde începe și se sfârșește acea acțiune unică de punere în mișcare a tuturor contrastelor, al cărui unic exponent este remiza?

Leadershipul, în faza de supraofertă de informație revelatoare, asupra cărora își focalizează atenția numai ființele individuale, cele ce experimentează fiorul rece al insuportabilului „ *Who The Hell Am I ?* ", are ca primă arie de acoperire acea putere de incursiune într-un joc cu dublu profil: un profil care utilizează o piesă de tip „Rege" și un profil care utilizează o piesă de tip „Nebun". Două contraste care se atrag și totodată se resping.

Regele simbolizează bătălia omului cu existența, varianta lui pozitivă, dorind să își biruiască lăuntrul strigării patimilor departe de lume, dominat de tendința exponențială de evadare din real, dar totodată atașat unei continue și îndestulătoare provocări la luptă împotriva lui însuși.

Nebunul, dovedindu-se de multe ori singura soluție firească, este alunecarea omului în demență. Este starea psihică pe care derapajele inacceptabile ale experiențelor personale o creează în fiecare moment al vieții, împingându-l să nu mai judece lucid. În același timp nebunul poate reprezenta determinantul acelei stări de veghe care îți permite să te focalizezi asupra punctelor de referință ale propriei ființe care nu sunt suficient de bine dezvoltate pentru a-ți asigura un echilibru moral și emoțional, optim și sigur.

Leadershipul gândit în termeni de "pion contra rege" are semnificația unui drum inițiatic spre acea cunoaștere de sine revelată de conștiința putinței de a alege între a elimina egoul care-și cere dreptul de a fi cel mai tare, și de a păstra doar starea de liniște interioară, indiferent că întâmpini succesul sau eșecul.

Remiza se mai consideră atunci când regele nu este în șah, dar orice mutare ar face, ar intra în șah. Omul care intenționează să-și domine caracterul și să câștige avans în procesul cunoașterii de sine, de care oricum va fi silit să se lovească, spre a se conecta o zonă nouă de manifestare, întotdeauna va încerca să găsească acea constantă definitorie care anulează capacitatea Nebunului de a da Şah.

Sensul unei descoperiri apropiată de acea înălțime a înțelepciunii care condiționează o îmbunătățire a stării de spirit, reclamă neobosit acel "altceva" al tău într-o meta-lume, pe pătrățele albe și negre ale anticipărilor creatoare, de unde începe și se sfârșește acea acțiune unică de punere în mișcare a tuturor contrastelor, al cărui unic exponent este împăcarea, remiza, ca termen al unei înțelegeri mai adânci.

A-ți păstra acea stare de spirit proprie leadershipului care îndeamnă la o atitudine de superioritate, înseamnă să te împaci cu cine ai fi putut fi atunci când ai gândit și ai acționat ca și când ai fi fost altcineva.

Creierul matematic și strategic al marelui joc, catalizatorul cel mai puternic a sferei de putere psihică, este responsabil, în această privință, de spectacolul unei combinații de mutări cheie, făcând obiectul acceptului de validare a unei logici de tipul „ *mută în orice direcție o singură pătrățică, dar care să aibă însemnătate într-o lecție de verificare și apreciere de sine* ".

Şah la rege se produce atunci când încerci să-ți combați alter-egoul într-un excelent *exercitium mentale* , fără mijlocirea vreunei viziuni cu potențial constant de determinare, regăsindu-te tot mereu acel de odinioară, un oarecare *incognus* înainte de știut. Este rezultatul unui joc absurd împotriva propriei tale ființe. Este confirmarea disponibilității de a te acomoda în fața provocărilor mari sau mici pe care le implică capacitatea de a te plasa în spațiul nelimitat al psihicului.

Salonul spațios al întâlnirilor privilegiate

On Aprilie 14, 2014

Susține amenajarea unui spațiu de exprimare personală și de afirmare a științei, ca să-ți sporești autoritatea de înfăptuitor al creației perfect asumate și înțelese.

În salonul spațios al întâlnirilor privilegiate dintre închipuire și certitudine, în aranjamentul utopic încărcat cu elemente tăinuite, nu imposibil de manipulat, căruia numai un Dante Alighieri i-ar putea asigura *the high availability* , domnea un clarobscur, ca în amurgul serii, când stelele răsar, se văd și se simt.

Mă aflam aici plin de chemare și întoarcere la Dumnezeu, din nevoia de a explora un teritoriu plin de gândiri persane și latine, modelat spiritual la răscrucea dintre profunda influență a spiritului occidental și a celui universalist, ca și când aș fi intrat într-o lume aflată dincolo de sfera mea de experiență, fără să pot face vreo schimbare într-o realitate care oferă speranța că ceea ce se vede ar putea fi și altfel.

Oglinzile timpului, păstrând nealterată întreaga imagine a lumilor paralele, reflectau puternic de pretutindeni, ca într-un ceremonial magic, creând o arhitectură nemaivăzută - a increatului - care folosea procese multiple de transmitere a mesajelor de dincolo de rațional. Rolul artistului în acest loc semăna cu rolul trandafirului într-o grădină plină de flori colorate, adăugând splendoare unei pline de nostalgie, înțelepciune, umor și dragoste, adaugând semnificație simbolului de credință menit a servi drept normă pentru toți credincioșii.

Locul unde îți stabilești întâlnirile de ordin intelectual trebuie să ofere un cadru de organizare a priorităților existențiale și de plasare a ambițiilor și idealurilor într-o anumită perspectivă de tip creator asupra autenticității unei gândiri care se străduiește să dezvăluie totul a priori despre lume, despre lucruri, despre realitate.

Imagini ale miraculosului mă bântuiau necontenit, ca o intervenție superioară ținută în secret, fiindcă încercam să-mi sporesc autoritatea de înfăptuitor al creației prin arta desăvârșită a trecerii spre o altă dimensiune, încărcată de simboluri și semnificații. Tăinuirea secretelor și a adevărurilor nespuse, cu proprietatea de a străbate lesne prin materia din care este structurată lumea, multiplica forța de expansiune a sentimentului de invulnerabilitate.

Iar în acest salon căutat, dar de negăsit, care prin nuanțele misterioase l-ar fi sedus pe însuși Elminster Aumar, toate simțurile, văzul, auzul, pipăitul, erau în mod direct implicate, forând simultan în căutarea răspunsurilor de la înălțimea suficienței, fără a antrena efecte secundare. Toate se puneau în acord asupra aceluiași spațiu: al transformării materiei într-o altă ordine decât cea a formelor, una exterioară.

Acest salon reprezintă locul unei gândiri care smulge omul din universul unei realități prea cunoscute, și îl introduce într-o atmosferă a lumii magice, a extremelor, într-un teatru al umbrelor și a creației non-conformiste.

Fiecare moment petrecut în acest salon era decisiv, căci de la mine pornea acea puternică direcție a științei inovatoare. Nu eram o victimă a propriei nechibzuințe, intrată în adâncul unui prea plin metafizic, din dorința care nu se potolește decât împlinindu-se. Ci un inițiat călătorind în spațiul consacrat demonstrării autenticității, încercând a mă distinge de ceilalți *scientists* prin capacitatea de a elabora ceea ce pare de neînțeles.

Leadership: Poți să extragi un model propriu de înțelegere a imaginii unei lumi aparte care te acaparează prin interpretarea pe care o dai demersului de a face parte dintr-un univers în care poți regăsi valorile tale, trăite și împărtășite prin elemente de simbolizare ale unui ÎNTREG SPIRITUAL mai înalt?

Salonul este un spațiu al minților cele mai strălucite, un spațiu de studiu al artelor și științelor cele mai de seamă, un loc mai presus de lumea văzută cu ochii unui om obișnuit, în care nu te poți integra decât prin imaginație, creație, descoperire. Salonul este lumea propriei conștiințe transpusă într-un ideal spiritual, artistic, vizionar și conceptual.

Oricine poate deveni inventatorul unei lumi gândite după normativele de construcție și funcționare a leadershipului, conceptibile într-o ficțiune care face din știință o oglindă a timpului, proiectând o lumină puternică asupra viitorului, care se întâmplă să fie deopotrivă lămuritoare și obscurizantă.

Această lume nouă subliniază contrastul dintre tentativele prin care se încearcă individualizarea elementelor fundamentale ale leadershipului, ce apar retrospectiv ca sortite eșecului, și întreprinderea științifică propriu-zisă, al cărei succes, compatibil cu acordurile unei împliniri de sine, ne permite să alegem în mod direct organizarea spațiului de creativitate, deci de libertate profesională.

Dacă vrem să transformăm leadershipul într-un "gadget" care să ne ducă într-o nouă lume a cărei perspectivă asupra creației tinde să fie tot mai largă și mai dinamică, încât să ne bucurăm de funcțiile lui în continuare, ne rămâne să selectăm, să decidem între posibilele căi de urmat în situația unei creșteri de mare amploare a indicatorului de calitate privind nivelul performanței în cercetarea științifică - și înălțimea suficienței pe care ne-o dă o poziție câștigată întâmplător și efemeră, aceea de înfăptuitor al creației.

Leadership: Până când îți reînnoiești dreptul de utilizare a spațiului de confidențialitate al științei?

Noul gadget al leadershipului face astfel parte din spațiul de confidențialitate al științei, din "salonul spațios" al întâlnirilor privilegiate dintre închipuire și certitudine, maximizând potențialul de a reprezenta o cunoaștere alternativă, inaccesibilă prin mijloace pur intelectuale. Această cunoaștere proiectează o lumină ce iradiază din interiorul unei creații autentice extrem de bogate, dar bulversantă prin complexitate și diversitate.

Spațiul de confidențialitate al științei este o călătorie într-un alt timp și într-o legendă faimoasă, atât de iscusit povestită, încât o poți savura cu aceeași iscusință a artistului de a transpune în limbaj plastic imaginea unei lumi ideale, a unui spațiu plin de cunoaștere care nu se termină la nicio graniță.

Liderul își poate reînnoi dreptul de utilizare a acestui spațiu, revenindu-i în acest sens meritul de a se fi preocupat de descoperirea și analiza marilor izvoare ale evoluției, și mai presus de toate a forței tainice prezente înlăuntrul propriei ființe, numai dacă se evidențiază prin originalitate, prin valorificarea unor lumi ascunse, așezându-le în construcții distinctive, care să încurajeze avansul științei.

Elementele de simbolizare ale unui ÎNTREG SPIRITUAL mai înalt, precum: "diferențierea între conținut și formă, controlul creației, existența universurilor paralele, jurnale secrete, coduri de limbaj, credințe conducătoare", țin de felul cum te raportezi la ceea ce ți se întâmplă în planul unei realități de alt ordin, cu semnificații înalte.

Depinde de tine ce semnificație dai acelui spațiu de forme și conexiuni între știință și ezoterism, dar cu mențiunea că ceea ce te motivează să fii perseverent în provocarea de a-ți depăși limitele este tocmai curajul de a crea o realitate care funcționează ca substitut pentru cunoașterea de sine, indiferent de ce se întâmplă în jur.

Salonul spațios al întâlnirilor privilegiate reprezintă o mărturie a nivelului de cunoaștere la care ai ajuns, din perspectiva criteriilor de definire a domeniului de cercetare. Este singurul spațiu de valorificare a potențialului creativ, unde poți să fii sigur că nu mergi la risc. Căci înnoirea gândirii și percepțiilor, prin varietatea experiențelor de creație care realizează acoperirea golului dintre teorie și practică, imprimă întotdeauna leadershipului o direcție mai puternică.

Source: https://neculaifantanaru.com/salonul-spatios-al-intalnirilor-privilegiate.html

Saltwater

On Iunie 11, 2018

Niciodată nu vei putea aprecia o formă de existență a perfecțiunii, dacă nu te alimentezi din adâncimile nemărginirii ei.

Pe parcursul vieții mi-am făcut fără odihnă însemnări despre visuri înalte, ambiții extrem de mari pentru un artist al cuvântului și al frumuseții veșnice, a căror semnificație o poate da numai marea. Această forță a naturii, plină de o subtilă poezie a mișcării valurilor, cu sclipirea și framătul sunetului lor, își păstrează nealterată splendoarea peste timpurile Iliadei și ale Odiseei.

Întinderea nesfârșită în care răsună cântecul sirenelor și glasul stins al poetului, șlefuitor de metafore, pare în stare să orchestreze alcătuirea multor vieți, să unească lumile sau să le absoarbă într-un abis nesfârșit. Un singur gând pare să-mi șoptească despre iubire și credință, prin apariția misterioasă a unei armonii inefabile ce va fi trăită sub forma unei fericiri oceanice: să plec într-o lungă călătorie ce bifează ca destinație tărâmurile neștiute ale universului mitic.

Cufundându-mă în visuri, precum se cufundă nisipul fin în marea întinsă, necunoscută și totuși atât de familiară, mă simt ca și când aș adopta o metodă de deplasare dintr-o realitate în alta, o proiecție de perspectivă asupra experienței de a circumscrie printr-o linie de contur o arie spațială, definind-o din afara unei forme de asociere impusă de gândirea de gloată spre înăuntrul unei arte însuflețitoare.

Pentru o clipă ce seamănă cu eternitatea, o renaștere la altceva decât ceea ce era înainte, intru în posesia unor secrete adunate peste timpurile străvechi când trăirea și gândirea se contopeau într-un singur târâm.

Toate cele care pier în mine par a renaște mereu din forța de creație a experienței de navigare într-un spațiu virtual, acceptat de nemurire ca pe un document vechi, în formele pe care le cunosc doar cântecul mării și solo-urile brizei de vară. Răsăritul unei iubiri solemne sau apusul unei zile toride, sunt sugerate într-o manieră sintetică, evanescentă, dar fermecătoare, în cadrul unei compoziții alcătuite din pete de culoare, predominând albastrul și verdele, vizavi de actul plăsmuirii unor noi orizonturi de vis și de speranță.

Leadership: Apelezi la o nouă versiune de transformare personală, utilizând ecourile intense ale unui TOT nesfârșit pentru realizarea imaginilor din acea parte greu accesibilă a unei realități receptată doar în plan artistic?

Când artistul contemplă nesfârșitul mării, imanent proceselor de percepție a profunzimii ei reflectată prin comparații și alte figuri de stil (abilitatea vizuală de a percepe dimensiunea fiecărei clipe), el izolează forma și conținutul întregului univers ca pe o existență separată de fondul extensiei frumuseții care îl înconjoară.

Așa se face că pentru unul ca mine, prins în angrenajul cuvintelor al cărui efect de suprarealitate posedă un nesfârșit potențial de expresivitate, măsura de înțelegere a vieții rezidă din curiozitatea vie pentru cele ce alunecă într-un abis fără fund, și țâșnesc pe neașteptat ca un torent într-o exprimare creativă. Una este să observi o realitate, cu alt totul altceva este să trăiești în ea.

Mesajul atât de abil camuflat într-un soi de rezumat al timpului, adus de valuri într-o sticluță transparentă, de culoarea oglinzilor retrovizoare, îmi apare în lumina roșiatică a inseratului și mi se pare cât se poate de clar: sunt mult prea mic într-o lume mult prea mare. Numai pictura, prin năzuința ei de a reda materialitatea spațiului modelat în adâncime, se îndreaptă spre ambițiile unei teorii de a se extinde dincolo de vuietul mării, unde se simte aroma depărtărilor.

Marea îți dă fiori și clipe de soare, îți dă furtuni și minunate oaze de liniște. Întinderea plină de cunoaștere a acestui colos plin de înțelepciune, desfăcându-și brațele până la țărm ca și când ar vrea să-i testeze rezistența, oricum șlefuindu-i marginile, este exemplul pe care de atâtea secole bătrânii îl dau celor tineri: niciodată nu vei putea evalua o capodoperă dacă nu contribui la desăvârșirea, nemurirea și dumnezeirea ei.

Leadership: Încerci să-ți dovedești adevărata forță de creație rămânând la stadiul "constatator" al unei compatibilități depline prin exigențele unui prezent etern care este reactualizat de trăirile cele mai intense?

Pentru a nu știu câta oară simt nevoia stranie să calc pe urmele lui Ulise sau Dionysos, asemenea stelelor rătăcitoare, să ascult melodia plină de flaut a mării, să fiu suflarea de vânt care te poartă mai departe decât îți permite destinul, să mă aventurez dincolo de răbdarea timpului. Doar ca să imprim într-o scriere fără egal ideea de fluiditate spirituală.

Marea are o singură formulă de penetrare pe care o simte toată lumea, dar numai exploratorul Jacques-Yves Cousteau a găsit cuvintele potrivite s-o exprime cu atâta rafinament stilistic: *"odată ce și-a aruncat vraja, te ține prins în mrejele ei pentru totdeauna".*

Ca un filosof antic, marea mă domină prin învățături moralizatoare, vorbindu-mi din revărsarea unei dureri care mă privește exclusiv, din amploarea relațiilor simbolice pe care le poate exprima ca mijloc de limbaj (de configurare și expresie) al artei picturii, în turul unui joc speculativ al conștiinței privitor la limitele ființei. Toate acestea fiind sublimate într-o vibrație seismică care descarcă înalta tensiune a trăirilor cele mai complexe: visarea și imaginația.

Ea răspunde aspirațiilor inimilor simple, dar numai acelora ce i-au măsurat abisul.

Dacă ar trebui să mă descriu în câțiva termeni "oceanici" m-aș considera norocos, deplasând astfel cursorul interpretării dinspre artistic înspre psihologic, filozofic și existențial. Şi mi-aș atribui, cu o oarecare urmă de culpabilitate, un drept Dumnezeiesc, reprezentând calitățile neîndoielnice ale unei realități agitate, ca omagiu adus singurătății care își dobândește, astfel, funcția creatoare și întemeietoare: dreptul de succesiune asupra unui conținut plin de enigme care se poate descifra numai printr-o cunoaștere ezoterică.

Leadership: Ești în stare să-ți descifrezi conținutul plin de sentiment într-o singură zonă de impact dintr-o întindere nesfârșită care depășește toate adversitățile unui destin care te urmărește fără să știi?

Cu o duioasă băgare de seamă, dornică să-și clarifice sentimentele, marea îmi aduce în atenție o mică bucățică din vastul discurs interior al împăratului Hadrian care își rememora viața cu un aer rătăcit, grav și sfâșietor, dominat de o pasiune moralizatoare:

"Pe vremuri, când mă gândeam la propriu-mi sfârșit, aidoma unui cârmaci nepăsător de sine, ci tremurând pentru pasagerii și încărcătura corăbiei, îmi spuneam cu amărăciune că această amintire se va scufunda o dată cu mine. Tânăra ființă, îmbălsămată cu grijă în străfundul

memoriei mele, mi se părea, așadar, că va trebui să piară a doua oară. Teama, atât de îndreptățită totuși, s-a mai domolit în parte. Am compensat cum am putut acea moarte timpurie. O imagine, un reflex, un ecou slab va răzbate cel puțin câteva secole. În ce privește nemurirea, nimic mai temeinic nu poate fi făcut."

Marea urmărește formarea unui spirit reflexiv, își revarsă meandrele unui destin exemplar pentru alternativa morții într-o singură simțire încremenită în nemurire, printr-o identitate vizuală, printr-un soi de rezumat al ei, de esență austeră, fără corporalitate, posedând un potențial nesfârșit de expresivitate.

Când voi mai avea ocazia, cu siguranță mă voi mai întoarce s-o contemplu prin ochii unui artist înarmat cu pretențiile unui demiurg care își asumă riscul de a face din pictură un spațiu al purității faptei creatoare, ca mod de comunicare mai directă între sensibilitatea unei lumi aflată în plină renaștere și povestea unui vis care se repetă.

Are cantitate, străbate ciclul recurent al evaporărilor, al norilor și al ploilor, are căldură, are profunzime, ascunde o comoară inestimabilă, are o putere sfințitoare, are efect terapeutic, are o experiență fără margini, are o ecologie aparte, are tărie, sensibilitate, farmec, însemnătate. Are tot ce ai nevoie ca să faci din tine un Ulise dăruit cu iuțimea uimitoare a penelului și a minții. Şi încă te învață o lecție importantă de leadership:

Niciodată nu vei putea aprecia o formă de existență a perfecțiunii, dacă nu te alimentezi din adâncimile nemărginirii ei.

Saltwater sugerează conținutul unei mări fermecătoare care își varsă albastrul în același punct, în neîntrerupta și nestingherita curgere într-un ocean mult mai vast, numit Timp, pe care universul îl conturează dintotdeauna și omenirea abia îl poate înțelege.

*** Notă:** Chicane - Saltwater

Source: https://neculaifantanaru.com/saltwater.html

Sămânța succesului

On August 25, 2010

Stabilește o legătură mai strânsă cu oamenii, exprimându-ți cea mai înaltă prețuire față de contribuția lor la transformarea ta.

Actorul de comedie român Puiu Călinescu, a fost invitat demult la show-ul de televiziune "Profesioniștii". Realizatoarea emisiunii, Eugenia Vodă, l-a întrebat dacă își amintește vreun moment mai special din viața lui actoricească care l-a marcat cu adevărat. Puiu Călinescu i-a răspuns pe un ton cald și plăcut:

- Îmi amintesc de un spectacol pe care l-am jucat la spitalul nr. 9. I-am distrat pe pacienți și pe doctori. Şi n-am să uit, a venit o femeie simplă la mine și mi-a spus: "Domnule Puiu. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dacă dumneata vii la noi de două ori pe săptămână, nu mai iau medicamente."

Iar apoi Puiu Călinescu i-a spus prezentatoarei: "Acesta a fost pentru mine...ce premiu Oscar, ce artist al poporului... m-am simțit ca un chirurg care face o operație și salvează o viață..."

Tu cum stabilești o legătură mai strânsă cu oamenii: prin intermediul unui show menit să impresioneze, sau printr-un "emoțional content" capabil să promoveze valori de tipul: "trebuie să te gândești mereu că trăiești ceva mult mai special decât crezi" ?

Conceptul de inteligență relațională mă preocupă de mult și din acest motiv voi zăbovi mai mult asupra lui în acest articol. Pentru că, așa cum bine preciza cineva, ne naștem ca urmare a unei relații, ne dezvoltăm într-un sistem de relații și suntem în permanență în relații, de aceea cred că e important să ne descoperim și să ne cultivăm resursele necesare unor relații sănătoase.

Dezvoltarea leadershipului tău trebuie să înceapă cu stabilirea relațiilor și a modului de lucru cu oamenii, dar acest lucru poate fi realizat mai ușor printr-o etalare, printr-o dezvăluire a acelor calități și trăsături care te fac unic – lucru care te ajută să te impui în mintea și în sufletul lor. Aceste calități și trăsături care determină atitudinea ta față de ceilalți oameni, precum și atitudinea lor față de tine, sunt cele mai relevante pentru recunoașterea ta, pentru ascensiunea ta, generând acea infimă scânteie care te apropie de excelență.

Ai dispoziția de a te pune în postura de apărător al binelui oamenilor? Leadershipul este condiționat, deci, de selectarea acelor calități și trăsături care îți conferă un plus de valoare, lărgindu-ți propriul univers, făcându-te să înțelegi mai profund realitatea propriilor tale gânduri și trăiri, a propriilor tale valori, a propriilor tale orientări și tendințe în materie de oameni.

Leadership: Poți să-ți dovedești noblețea sufletească numai prin felul în care îți pui în valoare conținutul personalității, ca fiind o recunoaștere a adevărului pe care se sprijină puterea ta spirituală?

Să ne amintim de actorul Puiu Călinescu, a cărui întreagă existență a fost cuprinsă de sentimentul binelui făcut celorlalți, atunci când biata femeie bolnavă i-a evaluat noblețea sufletească și i-a întărit convingerea că nimic nu este mai presus decât omul, că nimic nu îți satisface mai bine setea de a te autocunoaște decât felul în care îți pui în valoare conținutul propriei personalități. Acesta este cel mai bun medicament pe care ți-l poate administra

cineva, ca o reînviorare a întregii tale simțiri, o recunoaștere a adevărului pe care se sprijină puterea ta spirituală.

Toate calitățile tale, pentru a fi apreciate și susținute de ceilalți oameni, trebuie să fie dublate de postura de apărător al binelui lor. Care e nevoia ta elementară? Să-ți definești cât se poate de clar drumul în viață – inițiind acele fapte, acele procese care să vină în sprijinul lor, sau îți minimalizezi potențialul de dezvoltare acționând numai în scopuri de "întreținere" și maximizare a beneficiilor proprii?

Noblețea este sămânța succesului tău, ea îți permite să inițiezi acele acțiuni care garantează atingerea standardelor de performanță ale leadershipului bazat pe principii sănătoase. Iar așa cum am spus de atâtea ori, noblețea o poți descoperi numai prin interacționare, ca rezultat al modului în care ești tratat sau a felului în care îi tratezi tu pe alții. Condimentând viața oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească, ostenindu-te să le furnizezi un nou suflu de viață, o nouă strălucire interioară, îți vei putea dezvolta mai bine acea zonă cu potențial de creștere numită: interacțiune.

Leadershipul are ca prim reper de caracterizare acea noblețe fără margini pe care o poți descoperi numai prin interacționare, ca rezultat al modului în care ești tratat sau a felului în care îi tratezi tu pe alții.

Noblețea, așa cum scria cineva pe "cristiantube.net", nu o recunoști decât în momentul în care constați superioritatea, generozitatea, căldura și amabilitatea ce fac conținutul răspunsului primit. Iar când, în schimb, persoana respectivă nu-ți cere nimic, atunci te simți copleșit și îndatorat fără putință de a te achita cumva față de ea, rămânând doar să prețuiești calitatea și farmecul caracterului ei.

"În urma unei astfel de experiențe, devii mai bun, lumea parcă se înfrumusețează de bogăția descoperită, percepția asupra relaționării se modifică și începi să-ți dorești să ai și tu acea trăsătură de caracter și s-o imprimi în alții. Şi, purtându-te cu noblețe față de alții, aduci la suprafață comori minunate depuse adânc în codul tău genetic proiectat de Dumnezeu."

Care sunt acele calități și trăsături care îți conferă un plus de valoare? Te preocupi de înzestrarea leadershipului tău cu acele particularități benefice celorlalți? Leadershipul tău se sprijină pe principii sănătoase? Condimentezi viața oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească?

Cea mai înaltă prețuire față de contribuția oamenilor la transformarea ta este legată de acea atitudine, o însușire morală superioară de care faci dovadă atunci când nimeni nu te aplaudă, atunci când nimeni nu crede în tine.

Sământa succesului se poate regăsi foarte bine în acest citat: "Cel mai mult sunt prețuite acele fapte nobile care rămân neștiute."

Întâlnirea actorului Puiu Călinescu cu bolnavii din spital, i-a întărit acestuia convingerea că singura modalitate de a-și atinge întregul potențial ca om de influență, ca ființă umană destinată oferirii unei cantități mari de afecțiune, este să-i propulseze pe oameni pe o treaptă mai înaltă de credință și dezvoltare spirituală, ajutându-i să atingă o stare ideală de existență. Aceasta este convingerea care stă în spatele schimbării oricărui lider.

Tu simți nevoia de a susține renașterea spirituală a oamenilor?

O permanentă cercetare a sinelui permite autocunoașterea și logic, prin raționament poți găsi metodele de înlăturare a aspectelor negative ce constituie o frână în dezvoltarea personală. Prin acest proces de autocunoaștere vei putea ajunge să-i cunoști pe ceilalți. Prin urmare, lucrul cel mai de seamă este să-ți vezi sufletul prin suflet, și să le cunoști celorlalți sufletul prin propriul tău suflet - asta este adevărata cunoaștere (ce constă în a te cunoaște în primul rând pe tine, apoi pe ceilalți).

Source: https://neculaifantanaru.com/samanta-succesului.html

Sanctimoris

On Iulie 29, 2013

Descoperă aspectele necunoscute ale ființei tale, astfel încât să parcurgi cu succes fazele importante ale deveniri totale și permanente.

Din nou, în liniștea nopții, m-am trezit. Vocea nu venea de unde m-aș fi așteptat. Auzeam cuvântul " *Sanctimoris* " murmurat iarăși și iarăși, ca o amenințare. Un simbol obscur al profunzimii care se cerea, dacă nu descifrat, cel puțin explicat rațional. Într-un fel, mă simțeam legat de ceva straniu, o experiență a îndepărtării de real, ca și când un duh neprietenos, care abia fusese eliberat din sticlă, mă îndemna să mă apropii de un fel de barieră, aparent reprezentând frontiera dintre viața pământească și viața de apoi.

Acest fenomen devenise un soi de dominanță a ființei mele, în relație cu aspectele necunoscute și neexplorate situate între conștient și inconștient, ce progresa tot mai mult spre o stare de alertă. Era oare una din părțile componente a unei șarade din a căror însumare trebuia să rezulte o nouă interpretare a sinelui?

Din momentul în care acest șir interminabil de șoapte și-au făcut loc în mintea mea, nu am mai putut trăi viața calculat, cu exactitate, ca înainte. Ci într-o continuă negare a individualității mele. În tandem cu nenumăratele interpretări greșite care apăruseră în jurul meu, cu tot ce intra în acțiunea mea. Aproape zilnic se stârnea din senin, în anumite momente, acest murmur unic, greu de înțeles, în care se concentra parcă întreaga mea personalitate autentică, discretă.

Pentru a explica această neconcordanță de încadrare în realitate, admiteam că vocea apărută din senin, această trecere la o extremă pe care nu o puteam înțelege, era o reacție la propriile mele îndoieli în legătură cu ceea ce trăiam. Care îmi împiedicau evoluția.

Sau mai degrabă era rezultatul unei succesiuni de reacții elementare de respingere, care continuau de la sine, una după alta. Ca și cum în organism mi-ar fi intrat o substanță fină, un *messenger* , transportat rapid la creier, producând un efect modificator în mintea mea timp de vreo 20 minute.

Leadership: Ești în stare să-ți construiești o realitate care să fie în rezonanță cu Eul tău autentic, fără să transformi produsul înțelegerii tale în stricta corespondență cu evoluția unei forțe dominante ce nu poate fi identificată?

Duhul acesta neașteptat, forța aceasta dominantă ce mă trezea noaptea ca să-mi inducă un sentiment de neliniște, partea nematerială a naturii mele, părea un fel de plăsmuire a unei ființe suplimentare care mi-a aparținut odată, dar am pierdut-o prin fidelizarea față de căpriciile lumii. Cine m-a lăsat să le înfrunt de unul singur? Era aproape imposibil să înțeleg fenomenul, chiar parcurgându-i fazele importante, de la apariție până la dispariție. Trebuia să pornesc de la ideea definitorie, că profunzimea și complexitatea jucau rolul țintei care trebuia atinsă.

Iar dacă nu permiteam intuiției să pătrundă dincolo de limitele pe care explicațiile raționale nu le puteau transcende, și să ajung la adevărul însuși, atunci nu aș fi reușit niciodată să mă axez pe relația cu mine însumi și să mă înțeleg mai bine.

Sinele, văzut din perspectiva unei făpturi nevăzute, a unei conștiințe aflată mereu la pândă,

îmi pare o aproximare a unei entități de tip "paznic" sau de tip "vânător", în funcție de modul cum răspund la fluxurile și refluxurile vieții. Sinele reprezintă adevărul ascuns în spatele aparențelor pe care nu-l poți birui prin vervă, inteligență, viclenie sau prin împotrivire directă, ci doar printr-o atitudine deschisă, de acceptare, în legătură cu orice faptă pe care am săvârșit-o.

Toată această confuzie care dădea naștere la întrebări, dovedindu-se fatală pentru prezentul și viitorul meu, putea să aibă sens atât timp cât exista și opusul ei. Iar impactul real pe care vocea din capul meu o avea asupra mea, putea avea o singură explicație, și anume:

Căutarea sinelui, arhetip al totalității, îl poate conduce pe om spre procesul în urma căruia devine stăpân pe propria sa gândire, lăsând Eu-lui posibilitatea de a face față unor noi trăiri și de a se autodepăși.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine a revelației asimilate existențial care să se datoreze unei apartenențe la o realitate tăinuită, fără să-ți pui la zid acea parte a personalității pe care o arăți lumii?

Te confrunți cu un fenomen care devine un soi de dominanță a ființei tale? Un șir interminabil de șoapte și-a făcut loc în mintea ta? Trăiești într-o continuă negare a individualității tale? Intuiția ta poate să pătrundă dincolo de limitele pe care explicațiile raționale nu le pot transcende?

Iată ce confirmă din plin perspectiva dezvoltării. În momentul în care personalitatea, intuiția, capacitatea ta de a face față impactului schimbării îți poartă pașii spre adevărata fortăreață a autocunoașterii, spre tot ce te reprezintă de fapt, de fapt intri într-un joc superior și captivant. În care, pentru a câștiga, trebuie să conștientizezi că ești un jucător. Apoi să evaluezi câștigurile și riscurile, să cunoști regulile și urmările ce pot apărea în cazul în există o diferență foarte mare între ele două.

Leadershipul intervine în performanța propriei tale dezvoltări atunci când te transformi dintr-un jucător într-un investigator, deci atunci când încerci să explici neconcordanța dintre tine și realitatea marelui joc al vieții. Atunci când faci trecerea de la o apartenență și de la o identitate la alta. Practic, în acest moment important, parcurgi drumul spre tine însuți în sens invers. Nu mai încerci să te împaci cu realitatea cu care te-ai obișnuit, ci faci pașii necesari spre a te cunoaște în profunzime.

Aceasta este de fapt semnificația "șoaptelor" care îți pătrund în toată ființa, dându-ți fiori la ureche atunci când îți transmit, într-un mod straniu, acele vibrații interioare care trezesc partea individuală din natura ta și îți permit să conștientizezi cine ești cu adevărat.

Leadership: Începi să înțelegi că atitudinea față de ceea ce simți într-un moment cheie al vieții îți poate oferi în același timp posibilitatea de a fi sincer față de ceea ce ești cu adevărat într-o realitate care doar ție îți aparține?

Marchizul de Vauvenargues a spus la un moment dat un lucru important care merită să se întipărească în memoria fiecărui lider: " *Rațiunea și simțirea se sfătuiesc și se completează rând pe rând. Cine n-o consultă decât pe una din ele și renunță la cealaltă se lipsește fără chibzuință de o parte din ajutoarele care ne-au fost hărăzite pentru a ne conduce.* "

Pentru a fi un bun slujitor al leadershipului trebuie să-ți păstrezi ajutoarele care ți-au fost hărăzite pentru a te conduce singur pe drumul excelenței, trăind sub o lege care să-ți impună criteriul ce trebuie folosit în evaluarea abilităților și resurselor proprii.

Există o artă a gestionării propriei persoane și a utilizării la maximum a timpului pe care îl acorzi "șoaptelor". Ele te deconectează de la acea negare continuă a individualității tale, până la nivelul impunerii și recunoașterii adevărului a cine ești cu adevărat. Leadershipul devine justificat și valoros abia atunci când te gestionezi bine pe tine însuți, când te obișnuiești să intri în relație cu latura ta neexplorată, când reușești să elimini îndoielile în legătură cu ceea ce ești.

Între procedeele principale utilizate în analiza propriei persoane și a propriei previzibilități, se numără centralizarea resurselor necesare producerii schimbării și descoperirea punctelor tari necesare pentru a elimina confuzia între " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Reușita în leadership nu este rezultatul unei succesiuni de reacții elementare de respingere a "adevărului", care continuă de la sine, una după alta. Ci este rezultatul unei negocieri cu tine însuți, atunci când te axezi pe relația cu tine însuți și să reușești să te înțelegi mai bine.

A fi sincer față de ceea ce ești cu adevărat într-o realitate care doar ție îți aparține înseamnă să ții cont de felul cum te influențezi singur, de felul cum îți crești personajul interior, în așa fel încât să nu rupi legătura cu ceea ce se petrece în afara ta atunci când trebuie să găsești o justificare a "subiectivității" tale.

Sanctimoris este cheia unei șarade a cărei înțelegere îți poate asigura o dezvoltare ascendentă. Reprezintă o metaforă care îți scoate mintea din făgașul ei obișnuit și te face să îți pui întrebările fundamentale care te ajută să alungi ceața din fața ochilor, și să deslușești mai bine cine ești cu adevărat.

Cu cât te cunoști mai bine și explorezi aspectele necunoscute ale Eu-lui tău, cu atât șansele de a te abate de la tine însuți sunt mai mici. Prin această autocunoaștere profundă vei putea să afli cine ești, ce vrei să construiești și încotro te îndrepți. Vei afla care este menirea ta și care trebuie să fie aportul tău în această lume, de pe poziția de lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/sanctimoris.html

Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită

On Aprilie 27, 2012

Încearcă să te cunoști mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis, prin tăcerea suferinței asumate departe de lumea dezlănțuită.

În ziua în care bunicul lui îl alungase fusese un copil; acum era bărbat în toată firea. O simțea. Sărăcia – o spunem iar – îi priise. Sărăcia tinereții, atunci când ajunge la liman, are meritul de a mâna voința către luptă și sufletul către năzuințe înalte. Sărăcia despoaie viața materială și arată în toată urâțenia ei, dând avânturi nemărginite către viața ideală. Un tânăr bogat are zeci de distracții strălucitoare sau grosolane: alergările de cai, vânătoarea, câinii, tutunul, jocurile de noroc, ospețele și celelalte; toate îndeletniciri în paguba elanurilor mari și duioase ale sufletului.

Tânărul sărac se trudește pentru pâine și mănâncă cu economie; după ce a mâncat nu-i mai rămâne decât să viseze. Se duce la spectacole gratuite lăsate de Dumnezeu, se uită la cer, privește spațiul, stelele, florile, copiii, omenirea în mijlocul căreia suferă, creațiunea în care strălucește și ființa lui. Privește atât de mult omenirea, încât vede sufletul, privește atât de mult creațiunea, încât îl vede pe Dumnezeu. Visează și se simte mare. Visează mai departe și se simte bun. Trece de la egoismul omului care suferă la mila pentru alții a omului care gândește.

Un sentiment minunat înflorește în el; uitarea de sine și iubirea pentru toți ceilalți. Gândindu-se la bucuriile nenumărate pe care natura le dă, le împarte, le risipește sufletelor deschise, și le refuză sufletelor închise, începe să-l plângă el, bogatul în gânduri, pe bogatul în bani. Pe măsură ce lumina îi pătrunde în suflet, ura îi părăsește inima. De altfel, e oare nenorocit? Nu. Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită. Orice băiat tânăr, oricât ar fi de sărac, are să fie totdeauna pizmuit de un împărat bătrân, pentru sănătatea, puterea, mersul lui vioi, ochii lui strălucitori, sângele lui fierbinte, părul lui negru, obrajii lui fragezi, buzele lui trandafirii, dinții lui albi și răsuflarea lui proaspătă. *

Leadership: Poți să testezi maturitatea reacției tale la evenimentele vieții, încât dovada valorii tale să fie valabilă într-o singură direcție - de la general la specific?

Ceea ce este restrictiv în domeniul intra-umanului ni se prezintă uneori ca o formă de renegare a trecutului „alterat" și ca formă de proiectare a unui viitor „proaspăt", legat de acele experiențe de viață care te transformă în altcineva. Începând cu sărăcia, care poate fi o virtute sau o slăbiciune, ar putea fi semnalată (într-o sumedenie de situații existențiale) și apariția unui nou erou de luptă, de nivel superior, care să nu fie afectat de complexul numit "Stimă de sine scăzută". El este viitorul proaspăt, nu trecutul fermentat.

Statutul "Omului Nou" devine perfect explicabil dacă luăm în considerabil înclinația lui spre visare, spre analiza unor stări sufletești subtile, extrase din momentele plăcute petrecute în mijlocul naturii, spre a vedea viața într-un mod optimist. Adică tot ce îi trebuie unei povești de neuitat. Omul Nou este un iubitor al naturii, nu un rob al lucrurilor materiale, prin aceea că își arată disponibilitatea de a trăi fără vreo pretenție de originalitate și notorietate, dar întruchipând ideea de erou care are în el o flacără menită să-i să contamineze și pe alții cu vitejia lui. Fie din capacitatea de a-și răbda propria robie, pe care și-o observă în mod dureros, fie dintr-o revoltă față de ceea ce a trăit în mod intens.

Lumina întregii sale cunoașteri și înțelepciuni este ca o poezie: se naște mai mult dintr-o tristețe profundă, decât din fericire.

Sărăcia și sufletul sunt amplificate de lupta omului cu el însuși, spre slava lui Dumnezeu, către năzuințele înalte de cinste, de datorie, de dreptate, care fac ca experiențele vieții să nu-l doboare, ci să-l aducă la un nivel înalt de spiritualitate. Adevărata spiritualitate înseamnă să lași experiențele vieții să te facă conștient de însemnătatea apropierii de Dumnezeu prin lupta dată cu tine însuți, încât prin transformarea durerii în forță și în înțelepciune, să găsești sensul acestei lumi.

Iată, aceasta este definiția Iluminării: să te întărești într-o suferință pe care să o poți răbda, treptat, chibzuit, cu folos, și astfel să te cunoști mai bine pe tine însuți în lumina lui Dumnezeu. Nu încerca să ascunzi realitatea durã cu confortul ireal. Nu ești mai dur sau mai răsărit dacă te manifești în ireal, doar în lumea visurilor, dar e bine să visezi că ești altcineva, "the man", exponentul unei spiritualități înalte, dacă vrei să te întărești în realitatea lui Dumnezeu.

Încearcă să te cunoști mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis prin suferința de a trăi o vreme singur, doar astfel îți vei dezvolta anumite calități precum umilința, răbdarea sau smerenia. Trebuie să treci prin focul suferinței și al îndoielilor, într-o încleștare a voințelor de fier, dacă vrei să-l cunoști pe Dumnezeu și dacă vrei să devii tu însuți un Iluminat.

Dovada valorii tale poate fi valabilă într-o singură direcție (de la general la specific) - atunci când sacrifici comorile acestei lumi pentru câștigarea mântuirii sufletești abordată din perspectiva unei spiritualități care caută esența lucrurilor, nu forma lor exterioară.

Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită dacă luăm în calcul povestea din spatele izbânzii sale ulterioare, într-un raport continuu cu Dumnezeu. Un asemenea om înțelege cu desăvârșire rostul și cauzele izbânzii sale în viață doar dacă se raportează la partea spirituală a naturii sale, nu la partea materială a lumii.

Şi aici, aș adăuga ceea ce mi-a mărturisit aseară un poet al marilor neliniști existențiale, fiindcă întotdeauna cuvintele unei minți alese sunt ca o suflare de aer proaspăt în mijlocul atâtor curenți înșelători:

"Nicu, dragul meu prieten. Sărăcia unui tânăr nu are nicio speranță să fie nefericită. Pentru el viața este când un șir de pierderi din prea mult entuziasm, când un șir de acumulări dacă stă pe picioarele lui. Pierderile depind uneori de el, iar alteori nu pot fi evitate. Câteodată este ca un naufragiat ajuns la mal, dar risipind de unde are, apoi dă din ce este. El simte mereu că este fericit pentru că legăturile de suflet nu pot fi calculate în procente. Nimic nu este inaccesibil speranțelor sufletului lui, el fiind plin de vise ce nu pot fi doborâte nici măcar de lăsarea nopții. Mintea lui este pregătită pentru decizii pe care le ia dimineața cu ochii larg deschiși."

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Scânteia dintre polii contrastului

On Februarie 03, 2013

Configurează-ți traseul existențial, fără să denaturezi factorul de amplificare a propriei tale evoluții.

Mă găseam în situația unui rătăcitor plasat într-o lume fără frontiere, haotică și fragmentată, în căutarea a ceva în care să cred și de care să mă atașez. Fără nicio direcție, mă simțeam prins într-un context dominat de contradicții și paradoxuri, o deconectare ușoară de la o obișnuință savuroasă. Provocarea dificilă prin care treceam putea fi percepută drept topirea lentă a unei motivații continue, a unei energii care mă umplea până când se revărsa, o scădere a capacității mele de înțelegere a lucrurilor, a lumii, a timpului, dar mai ales a Omului din mine.

Uneori viața este o încercare de a reda imposibilul unei relații cu o lume mai largă, într-o neîntreruptă rotire de carusel. Într-un fel, trăiam senzația deconectării de la elementul care mă definea, care mă împlinea țâșnind din mine ca un izvor, dar curgea neîncetat în direcția opusă cursului firesc. Era rezultatul unui conflict cu mine însumi, derutant ca o furtună care-mi risipea liniștea interioară. Intensificarea unui Ego hipertrofiat, extrem de confuz și vulnerabil.

Ceva ce se risipea într-un spațiu infinit, apoi se reîntorcea. O diminuare a energiei care ajungea la zero, începând apoi să crească din nou, însă în sens contrar. După ce atingea o nouă valoare maximă, de sens opus primei, descreștea iarăși ajungând la zero. Un ciclu care se repeta tot mai des, mai dezlânat, mai imprevizibil, pentru a întări acel nefiresc al evoluției mele, pentru a mă păcăli tot mai mult - efectul advers al unei judecăți suspendate, a unei reacții neintenționate.

Nu mai puteam deosebi adevărul de fals, iluzia de realitate. Cine m-ar fi studiat cu atenție, un observator fin precum Dostoievski sau Balzac, m-ar fi plasat într-un context impregnat de confuzii, nefavorabil curiozității mele intelectuale anterioare, amplificat de neputința de a studia, de a mă cultiva în toate sensurile. Demonul neclarității îmi învăluia în mod abuziv cunoașterea, întreaga ființă, afectând tot mai mult gradul meu rentabilitate și factorii de care depindea leadershipul.

Un ansamblu de regres și involuție rapidă aducătoare de previziuni sumbre, caracteristice acelui moment greu și încordat ca o strună de vioară, subțire și tăioasă, reflectând tot mai vizibil o formă a disperării duse la limită. O eroare asumată? Un avertisment? Un *temporisation* a capacităților mele dus până la extrem?

Leadership: Poți să te privești dintr-o perspectivă mai largă decât aceea a propriei vieți, identificându-te cu o realitate a cărei forță constă tendința ei de a se opune oricărei forme de înțelegere?

Nimeni nu ar fi putut înțelege logica vieții mele decât țintind spre idealul unei rațiuni eliberate de tensiunea emoțiilor, punând în discuție conceptul de "realitate avansată". După cum Gobsec, cămătarul din opera lui Balzac se juca cu victimele lui, toți acei oameni chinuiți de neajunsuri care veneau disperați să împrumute bani de la el, tot astfel și eu simțeam că cineva se joacă cu mine, dominându-mă prin superioritatea sa.

O voință malignă, cămătărească, o conștiință majoră, înșelătoare, cercetându-mă cu cruzime, atrăgându-mă forțat ca un magnet numai pentru a sorbi cu nesaț din mine și ultima picătură

de lumină, profunzimea propriei mele gândiri, miezul identității mele. O insuficiență a funcționării mele? Viața este o realitate desenată de un inginer care face minuni și își împărtășește invențiile prin intermediul unei negații: nimic din ceea ce crezi că știi despre lume nu este al tău, iar ceea ce știi despre tine se transformă în incertitudine și suspiciune.

Ceva nedrept și exagerat în mijlocul cunoașterii mele. Un fenomen electric, ca o auroră boreală, care provoca o senzație intensă, dar furtunoasă. Un supracurent în instalația care aprindea dintr-o dată LED-ul uriaș al progresului și evoluției mele, apoi îl stingea la scurt timp, fără să mai pot da "restore". Scânteia dintre polii contrastului, semnalul unei stări de incertitudine, o dorință de exploatare a realității transformată rapid într-o vâlvătaie, stingându-se apoi la fel de ușor cum a apărut, în întuneric.

Ceva îmi denatura factorul de amplificare al propriei mele evoluții. Eram obsedat de ideea de a poseda tot mai multă știință. Şi totuși, chinuit de acest simțământ cu zimți foarte fini, al inutilității și abandonului, eram în așteptarea izbăvitoarei reveniri. Un LED roșu care se stingea și se aprindea repetat - la un influx electric extern.

O realitate a cărei forță constă în tendința ei de a se opune oricărei forme de înțelegere este o entitate condusă de legi eterne, necunoscute încă omului de rând, o entitate nevăzută și ale cărei principii de funcționare rămân un mister pentru lume. Iar eu exact asta încercam să fac: să înfrunt o realitate care agresa viziunea mea asupra lumii.

Leadership: Te resemnezi în fața predestinării de a aparține unei existențe care își modifică permanent realitatea, cel puțin ca posibilitate de trăire a unui mod de a cunoaște ceea ce îndeobște nu se cunoaște?

Te lași prins într-un context dominat de contradicții și paradoxuri? Care este factorul care contribuie la topirea lentă a motivației tale continue de a fi mai bun? Trăiești senzația deconectării de la elementul care te definește? Îți plasezi identitatea într-un context impregnat de confuzii? Ce anume denaturează factorul de amplificare al propriei tale evoluții?

Dacă nu vrei să trăiești senzația deconectării de la elementul care te definește, atunci apără-ți Ego-ul. Conștientizează-ți limitările în acele situații în care avansezi cu pași repezi spre noi posibilități de a înțelege mai bine semnificația unui conținut, integrându-l într-un sistem propriu de valori și conferindu-i sensuri personale. Nu te grăbi, nu-ți diminua energia în drumul tău de a deveni mai performant.

Așa cum hipertensiunea crește vulnerabilitatea organismului la condițiile meteo extreme, tot astfel și tu, dacă te lași învăluit de incertitudine în modul tău de a percepe și interpreta realitatea, funcționarea ta va scădea sub gradul de acceptare a lucrurilor ce pot fi schimbate. Personalitatea ta va avea de contracarat un permanent bruiaj al gândurilor și al reacțiilor exterioare la stimuli de tot felul care vin și pleacă. Un clipocit permanent, un bruiaj care nu îți permite niciodată să avansezi spre perfecțiune.

A trăi un mod de a cunoaște ceea ce îndeobște nu se cunoaște înseamnă să te cufunzi într-o poveste captivantă, plină de resurse, al cărui subiect plin de mister este propria ta minte pe care vrei o întinzi dincolo de granițele sale.

Scânteia dintre polii contrastului reliefează existența acelui conflict dintre realitate și putința de a o înțelege, care poate determina stagnarea și chiar involuția.

Când încerci să te înțelegi mai bine din prisma a ceea ce trăiești, punând în prim plan o cauză intelectuală și imaterială care face ca un lucru să fie ceea ce este, precum și mijloacele

prin care vrei să-l cunoști, va trebui să te întrebi: cât anume provine din realitate și cât anume din conștiință? Ce anume este efemer și ce anume este constant?

Source: https://neculaifantanaru.com/scanteia-dintre-polii-contrastului.html

Scapi din vedere desenul final?

On Aprilie 25, 2009

Evaluează-i pe oameni fără să pierzi din vedere „lumina" de care ei se înconjoară.

Într-o zi un tată și-a dus fiul la o expoziție de grafică și desen. Acolo se aflau mai mulți artiști care realizau gratuit portrete în creion tuturor celor care doreau să aibă o amintire în alb/negru.

"De ce să nu am și eu o amintire cu fiul meu? și-a zis el. Așa că l-a rugat pe unul dintre artiști să-i realizeze portretul fiului său în vârstă de șapte ani. Artistul a acceptat, l-a așezat pe copil pe scaun și l-a rugat să stea nemișcat, apoi s-a apucat de treabă.

Mai întâi i-a desenat ochiul stâng când, brusc, tatăl copilului îl întrerupe: "Nu prea seamănă la ochi cu fiul meu".

"Așteptați puțin vă rog, încă nu este gata desenul", a răspuns artistul care a continuat să deseneze.

După ce a terminat de desenat și ochiul drept, tatăl copilului, cam dezamăgit, îl întrerupe din nou: "Mie tot nu mi se pare că seamănă cu fiul meu".

"Vă rog, așteptați încă puțin, încă nu este gata desenul", veni imediat răspunsul artistului. Tatăl copilului începea să-și piardă răbdarea. Apoi artistul a desenat nasul, buzele, bărbia, obrajii, urechile, sprâncenele, capul și părul copilului.

"Acum seamănă cu fiul dumneavoastră?" îl întrebă artistul. De data aceasta tatăl copilului a rămas cu gura căscata. Desenul întruchipa perfect imaginea fiului său.

Leadership: Iei decizii înainte sau după ce lucrurile capătă o formă definitivă?

Respecți adevărul pe care se bazează realitatea?

Ar fi mult mai ușor să întreținem relațiile cu ceilalți oameni dacă am vedea de la început desenul final și nu ne-am grăbi să tragem concluzii. Din păcate însă, la fel ca tatăl copilului, uneori suntem tentați să vedem realitatea fără să prețuim adevărul pe care se bazează ea. Iar atunci când nu cunoaștem adevărul, nu avem cum să-l respectăm – în consecință vom avea tendința să-i judecăm pe oameni greșit și să-i critică aspru uneori.

Prima reacție a oamenilor este de asociere - încearcă să găsească asemănări între informația nouă și cea cunoscută. La început tatăl copilului nu a găsit nicio asemănare între fiul său și portretul neterminat de artist, dar pe măsură ce acesta a adăugat noi elemente imaginea fiului său a început să se contureze frumos.

Cea mai fireasca reacție a noastră este să ne grăbim să acuzăm pe cineva atunci când nu-și face treaba cum trebuie. Dar cine știe, poate că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi la prima vedere. Poate că dacă mai așteptăm puțin în loc să ne grăbim să tragem concluzii pripite, lucrurile căpătând o formă definitivă, vom fi mulțumiți de rezultatul final.

Imaginea personală care hrănește leadershipul este "desenul" din care se deduc posibilele tale înclinații spre adoptarea unui mod de gândire și de exprimare original.

Accesarea realitatii pe care o proiectezi asupra celorlaltii este de multe ori similara cu *conștientizarea imaginii pe care* o ai în minte dar nu o poti exprima *intr-un* mod cat mai original si lipsit de clisee. Aici intervine propria perceptie asupra destinatarului caruia ii livrezi imaginea si "negativul" ei, focusata asupra unirii intre ceea ce stii si ceea ce presupui, avand ca si caracteristica definitorie un moment de viață reală.

Viziunea, axată pe observația directă a fenomenelor și faptelor concrete, trebuie să fie mai întâi o versiune completă a ceea ce s-a aflat tot timpul în fața ta. Apoi trebuie să fie o repoziționare a ceea ce contează pe termen lung ca și conținut al unei lecții de orientare în alegerea celui mai bun parcurs de urmat. Ori de câte ori încerci să aduci o viziune nouă asupra realității, cu siguranță vei experimenta formula: " *Așteaptă încă puțin, încă nu este gata desenul !* "

Leadership: Te afunzi într-un întuneric profund fără să știi cum arată ceea ce ți se pune în față?

A nu percepe corect realitatea celorlalți oameni, sau a o denatura, este ca și cum ai intra într-un un pasaj îngust care pe măsură ce înaintezi lumina își pierde din intensitate și se transformă într-un întuneric de nepătruns. Te afunzi din ce în ce mai adânc în întunericul profund ca și când ai cunoaște drumul, când de fapt te abați tot mai mult de la calea cea dreaptă.

Realitatea este „lumina" pe care tu o pierzi din vedere atunci când te bazezi pe propriile tale convingeri fără să înțelegi pe deplin mentalitatea oamenilor (sau când o contești) - deci, atunci când nu efectuezi o cercetare critică a naturii umane pentru a fi convins că-i poți evalua corect. Dacă te lipsești de o astfel de cercetare vei curma orice avânt spre înălțime al leadershipului tău.

Liderii nu iau decizii până când nu văd "desenul" final. Dacă sărim direct la concluzii înainte de a cunoaște faptele pierdem esențialul. Nu vom putea niciodată să stabilim relații dacă nu încercăm să înțelegem esențialul pe care îl încorporează oamenii în sistemul lor armonios de convingeri și reprezentări ale realității.

Așa cum un jucător începător de fotbal poate dobândi un grad de măiestrie deosebită în aplicarea tuturor execuțiilor tehnice prin exerciții constante și bine dozate, tot astfel tu poți atinge un grad de măiestrie în leadership dacă îți dezvolți capacitatea de a înțelege cu adevărat realitatea oamenilor în complexitatea ei.

Efectuează o cercetare critică a naturii umane pentru a fi convins că-i poți evalua corect pe oameni. Evaluează-i fără să pierzi din vedere „lumina" de care ei se înconjoară.

Source: https://neculaifantanaru.com/scapati-din-vedere-desenul-final.html

Scara laterală

On Iulie 02, 2011

Înclină-te adânc înaintea celor mai importante valori ale tale și păstrează-ți mereu respectul pentru ele dacă vrei ca efectul leadershipului tău să fie maxim.

Ieri seară am avut prilejul să întâlnesc unul din acei oameni care ne fac cinste prin păstrarea unor norme etice bine stabilite, chiar dacă, poate, nu-și asumă responsabilități majore. Mă aflam în parcarea din Carrefour, coborâsem din mașină și mă îndreptam spre magazin. În fața mea era un domn de vârstă mijlocie, părea un om obișnuit.

Dintr-o dată, un individ se apropie de domnul respectiv, într-un mod foarte ciudat, ca și cum ar fi avut vreun secret important să-i spună, ca și cum ar fi avut o misiune supremă să-i încredințeze. Într-o clipă individul scoate din buzunar un telefon mobil de toată frumusețea, cred că un Nokia C7. Părea nou nouț. Dar individul voia să-l vândă cu numai 150 de RON.

Dându-și seama că avea de-a face cu un hoț mărunt, unul din acei hoți care tocmai șterpeliseră ceva și voiau să scape cât mai repede de obiectul furat vânzându-l la un preț mult sub cel al pieței, răspunsul domnului veni cu o promptitudine și o fermitate de neegalat: „NU".

Leadership: Poți să-ți extinzi valabilitatea propriilor convingeri sub condiția categorică a obținerii tuturor aprobărilor conștiinței, în conformitate cu o formă mai înaltă de responsabilitate?

Iată, mi-am spus eu în sinea mea cu vădită admirație, iată un om care își servește cu credință valorile, acele valori care nu-ți îngăduie să dai curs impulsului de moment de a trece peste propriile principii și criterii morale, bine înrădăcinate în ființa proprie. Domnul respectiv putea foarte ușor să se aleagă cu un telefon nou nouț, la un preț minim. Însă nu a vrut să-și însușească un bun de care era conștient că a fost furat.

Așa cum o rachetă poate să învingă toate barierele gravitației și să se propulseze până la Lună, și chiar mai departe - tot așa și tu trebuie să fii capabil să-ți învingi toate ispitele și slăbiciunile, trebuie să fii îndeajuns de abil și tenace ca să te ferești de toate acele căi care îți indică un traseu greșit - o variantă ocolitoare a propriilor tale valori și convingeri, și să-ți propulsezi propria persoană pe o treaptă mai sus.

Convingerile, despre care avem impresia că ne limitează sau ne blochează de fiecare dată când trecem pe un drum secundar, un drum al lipsei de cumpătare sau un drum al ispitelor, reprezintă un simptom al unei obișnuințe adânc înrădăcinate în oameni: de a privi totul prin prisma propriilor interese.

Iar conștiința este partea superioară din noi care ordonă convingerilor să nu faulteze dreapta judecată care străbate calea bunei reputații în planul experiențelor noi și a situațiilor limită.

E de datoria ta, ca om de calitate, să-ți respecți mereu valorile și să ai grijă să îți așterni drumul în viață cu cele mai bune intenții, practici și abordări. Cruță-te de zilele triste pe care nu le poți prevedea, acele zile în care nu îți vei măsura așa cum trebuie pulsul propriilor hotărâri și norme. Înclină-te adânc înaintea celor mai importante valori ale tale și păstrează-ți mereu respectul pentru ele dacă vrei ca efectul leadershipului tău să fie maxim.

Leadership: Legătura de tip "Eu-Dușman" VERSUS Legătura de tip "Eu-Aliat"

În studiul percepției sensului leadershipului, observăm două criterii de relevanță enunțabile sub formă de ipostaze ce rezultă din cercetarea propriei conștiințe: fie ești de partea ta bună, fie ești de partea ta delăsătoare. Aceste două ipostaze, care apar în primul plan al preocupării tale pentru formare și dezvoltare, ridicându-se cu severitate la nivelul cerințelor leadershipului, îți clarifică grila de valori în timpul călătoriei tale spre un sine îmbunătățit.

De fapt, aceste două ipostaze care pot conferi leadershipului un plus sau un minus de valoare, se întrepătrund pentru a indica de partea cui ești. Ești de partea legăturii tainice de tip *"Eu-Dușman"* , care îți diminuează însușirile cele mai valoroase? Sau de partea legăturii tainice de tip *"Eu-Aliat"* , care îți securizează conexiunea la leadership prin acțiunea de „dedicare totală" față de cerințele sale obligatorii?

Fiecare om alunecă pe drumul incertitudinii, constrâns să aleagă între cele două ipostaze, în funcție de propriul bagaj cultural și emoțional, etic și rațional. Dar mai ales în funcție de felul său de a se împăca cu sinele înainte și după deciziile luate.

Este evidentă conștientizarea totală de sine, diferită în funcție de circumstanțele în care aceasta se produce. Uneori poți fi orb la defectele tale, și să trăiești cu rușinea de a fi retrogradat la statutul de sine pătat. Sau poți să-ți zugrăvești leadershipul cu puternice culori care să-ți pună în evidență valorile tale incoruptibile, precum responsabilitatea morală și obligația de a acționa împotriva "petelor gri", împotriva acelor porniri specifice mentalităților care slujesc cauze și alternative nedrepte.

În această privință apar deci, sensuri diferite ale liderului sub impulsul condițiilor strict impuse de principiile după care se conduce în viață, în muncă, în situații diverse, care determină o serie de efecte pozitive sau negative asupra leadershipului practicat. Treptele de evoluție pe care liderul le urcă se află într-o strânsă interdependență cu mediul în care se dezvoltă și evoluează, și cu măsurile pe care le ia și le sprijină integral pentru a nu-și altera identitatea.

Leadership: Conștientizezi deosebirile între modul de a defini valoarea maximă a propriului Eu și atingerea limitei maxime a propriei capacități de asimilare a unui nou mod de a te mișca printre nuanțele slăbiciunilor morale?

A nu-ți respecta în orice moment principiile de bază, sănătoase, călăuzitoare, care stau la baza propriei tale personalități, înseamnă să-ți ocolești adevărata ta natură, înseamnă să urci spre un nivel mai ridicat pe o „scară laterală", secundară, una obscură, deseori șubredă, care nu îți garantează succesul pe lungă durată. Această scară te îndepărtează de desăvârșirea deplină a leadershipului tău, nu-ți aduce niciun plus de performanță vizibilă, niciun beneficiu moral. Şi cu cât urci mai sus pe această scară alternativă, cu atât te vei distanța mai mult de propriile tale valori.

În orice moment al vieții tale te vei afla față în față cu tine. Vei fi întotdeauna pus în fața unei oglinzi ce reflectă propriile tale convingeri, credințe, valori. Vei fi doar tu, față în față cu propria constiință, cu ceea ce greșești sau cu ceea ce faci bine. Te vei regăsi. Îți vei da seama de adevăratul tău caracter, de adevărata ta valoare, de adevărata ta natură interioară. Şi îți vei recunoaște atuurile, sau, dimpotrivă, părțile vulnerabile - slăbiciunile și defectele pe care le ai.

Valoarea maximă a propriului Eu se determină prin diminuarea contrastelor dintre ceea ce ești când nu ai nimic de ascuns și ceea ce ești când îți extinzi viziunea despre persoana ta în contextul unei dovezi a fermității de neegalat în fața ispitei, a corupției și a nedreptății:

„NU".

Source: https://neculaifantanaru.com/scara-laterala.html

Scenarii de film: "Magicianul"

On Mai 10, 2008

David Worse, fost atlet de performanță, pornește în căutarea visului său. Are nevoie de ajutor în călătoria sa, dar e mereu ocolit, mereu refuzat, fiind perceput de toată lumea drept un tip superficial în orice și incapabil de a realiza ceva măreț în viață. Dar, într-o zi, așa li cum se întâmplă în general tuturor oamenilor perseverenți care își doresc cu ardoare ceva, David descoperă secretul - cu ajutorul căruia își poate îndeplini visul.

Iar secretul se găsea sub... o mască.

Un magician se formează sub presiunea evenimentelor. Se transformă, își pierde ființa lui adevărată, își dizolvă identitatea, își elimină propriile slăbiciuni, încalcă orice bariere - ca apoi să dispară cu totul, apărând dintr-o dată într-o nouă ipostază - urmată la rândul ei de alte ipostaze. Mai întâi este chimist, apoi botanist; când doctor, când înțelept, când fizician; apoi preot și avocat. Întotdeauna implicat într-un proces de acțiuni și reacțiuni, de respingeri și atracții, de eliminări și coordonări, într-o lume a simbolurilor și a filtrelor magice create chiar de el însuși. Din toate elementele astfel asociate se alcătuiește un complex nou, un tip uman cu totul diferit.

În pregătire:

Mumia: Tărâmurile infinitului

Sherlock Holmes: Drumul lui Mephistopheles

Sherlock Holmes: Întoarcerea lui Mephistopheles

Source: https://neculaifantanaru.com/scenarii-de-film.html

Scenariul de leadership

On Decembrie 12, 2010

Leadershipul este un scenariu pe care trebuie să-l pui bine la punct înainte de a-i da drumul în lume.

Cineva mi-a adresat de curând o întrebare cu totul surprinzătoare, la care a adăugat un compliment cu totul special. M-au bucurat amândouă. Întrebarea domnului Sergiu era dacă mi-am creat cumva vreun scenariu de lucru, vreo metodă, sau vreun tipar special după care mă ghidez în realizarea articolelor mele, atât de reușite din punctul dumnealui de vedere, articole care surprind într-adevăr esența a ceea ce înseamnă leadership.

Domnule Sergiu, mai mult decât orice, încerc să spun mereu o poveste minunată în fiecare articol sau carte pe care o scriu, căutând să ajung la esența ideii pe care o am de transmis, ținând cont doar de ceea ce este prioritar. Ideea căreia îi dau naștere trebuie să fie cât mai simplă – cât mai ușor de înțeles, deci să fie exprimată în termeni obișnuiți, să fie concretă, credibilă, și, în același timp cât mai profundă. Pentru a le menține cititorilor interesul treaz trebuie să vin în întâmpinarea așteptărilor lor, altfel ideea mea nu va persista și nu va trezi curiozitatea lor.

De unde îmi apare inspirația? De peste tot. O simplă conversație, o informație gasită într-o carte, o știre de ultimă oră, un material comic de pe web, o imagine dintr-o revistă, etc., toate îmi pot oferi inspirație. Însă trebuie să am intuiția de a vedea ideea… înțelepciunea de a o înțelege …și curajul de a mă folosi de ea.

Leadership: Care este locul pe care îl ocupa "brandul" tău în încercarea de încadrare a propriei experiențe de cunoaștere în realitatea unui univers narativ în care nu orice pretext de reflecție ocupă un loc central?

Așa cum fiecare scenarist își creează un scenariu pe care apoi îl ecranizează, așa cum fiecare echipă de fotbal profesionistă își aranjează mai întâi scenariile de joc, după care intră pe teren, tot așa un scriitor bun își creează mai întâi scenariul, și abia apoi trece la scrierea cărții.

Scenariul pe care eu îl creez, adică schema articolului sau a cărții pe care urmează să o "scot în lume", este pus la cale minuțios. Sub nicio formă nu trec la textul propriu-zis dacă scenariul nu e bun. Acesta trebuie să aibă un punct de plecare și un punct final. Şi este absolut imperios ca descrierea articolului/capitolului (fraza aceea scurtă de la început care ilustrează esențialul) să se potrivească întotdeauna cu finalul, iar titlul pe care îl aleg să fie în strânsă legătură cu subiectul pe care îl abordez.

Performanța mea va avea o valoare cu atât mai mare, cu cât scenariul va fi mai bun.

Brandul este povestea modalității de a introduce un nou concept, un nou act de limbaj sau un nou fel de a vedea, de a judeca și de a aprecia lucrurile și viața, care recunoaște în mod explicit importanța extinderii propriei experiențe de cunoaștere.

Reflecția este un proces de gândire și de receptare a ideilor ce are ca primă condiție (de manifestare a potențelor creatoare) acea creștere a cantității de informație care ia naștere în urma procesului de trecere de la faza sintetică la cea analitica. Reflecția este trebuincioasă la analiza modalităților de construcție a unor noi viziuni, perspective sau puncte de vedere,

conform condițiilor proprii de funcționare care iau naștere în spațiul foarte vast în care te desfășori artistic.

Leadership: Arta și măiestria ta se contopesc în același timp într-un adevărat performance din unghiul înțelegerii reflecției fața de un Ego care se vede cea mai importantă parte din realitate?

Cele două tipare, arta și măiestria, trebuie să se contopească în același timp pentru ca leadershipul tău să aibă un efect de "intrare" într-o creștere accelerată de performanță. Scenariul elaborat potrivit leadershipului, prin care îți ghidezi măiestria de a-ți stăpâni profesia, mai ales acele înclinații care merită determinate sistematic și periodic, trebuie să fie inclus într-un cadru specificat de referință al valorii tale. Consolidat pe un fundament unic al întregii determinări de a-ți exprima identitatea, prin forța fertilizantă a gândurilor, ideilor, părerilor și punctelor de vedere ce țin de contexte diferite de cele convenționale.

Pentru artiștii și maeștrii care alternează în diferite roluri în afirmarea identității personale, succesul în a atribui artei un sens capabil să submineze inteligent orice reper de interes, semnificație și apreciere din partea oricui, devine un spațiu pe care ei îl explorează la maxim și știu să scoată tot ceea ce pot mai bun din el.

Din alt punct de vedere, mai pragmatic, semnalarea unui potențial insucces profesional, datorat lipsei de exemplaritate în plan ideatic și expresiv, dar în special îngrădirilor sau constrângerilor de ordin "intern" și "extern", strânge laolaltă versiunile de abordări care nu sunt succesive versus diferențele dintre versiuni succesive.

Ego-ul tău se vede cea mai importantă parte din realitate atunci când rolul pe care ți-l asumi (conform mixajului dintre imagine, realitate, mesajul transmis și contextul de producere a efectelor) interacționează cu subiectul și devine el însuși o necesitate a lumii. Un actor știe să-și controleze comportamentul și reacțiile astfel încât impresia pe care o induce audienței să fie pe măsura intențiilor sale.

Leadership: Reușești să-ți prezinți "povestea" în funcție de reflectarea propriilor performanțe într-o receptare aparte?

Scenariul este de fapt o versiune de adevăr pe care o pui la dispoziția oamenilor, un mare flirt cu știința compoziției de valori și idei în spiritul căruia te-ai format și educat profesional, o adaptare a propriilor tale convingeri și orientări la așteptările celorlalți, de tipul "merită" sau "nu merită".

În plus, poziția ta față de ceea ce transmiți, un mesaj, o viziune, o învățătură, stări sau emoții, poate fi relativ marginalizată și chiar imaginea de sine poate fi defavorabilă în cadrul semnificației pe care o atribui leadershipului. Uneori ele dezvoltă, treptat, un soi de inferioritate în fața Ego-ului tău, un chin interior, mai ales dacă nu reușești să-ți prezinți "povestea" în funcție de adevărata măsură a performanțelor tale.

Faptul că ai calități de lider nu înseamnă că deții toate răspunsurile și că ești capabil să găsești "povestea" potrivită pentru a-i atrage pe oameni. Oamenii vor povestea potrivită pentru rolurile lor, și un scenariu care să-i reprezinte acolo unde datoria le-o cere.

Celebrul personaj Peter Munk, din opera scriitorului Wilhelm Hauff, i-a cerut Omulețului de Sticlă să-i îndeplinească dorința – de a avea cea mai bogată sticlărie din regiune, dar fără să-l roage să-i destăinuie și taina unde anume ar putea vinde sticla la prețul cel mai bun.

Dacă te vei hazarda să treci în fruntea oamenilor, construind scenarii bazate doar pe ficțiuni, deci care nu întăresc acel sens de control a realității pe care oamenii o doresc schimbată, vei sfârși la fel ca Peter Munk. În final vei rămâne cu un scenariu cu scop, dar fără verdict și fără prea mari așteptări. Receptarea propriei creații va fi făcută de pe poziția unui fapt neîmplinit.

Iată ce știți ! Iată ce vă scapă !

Secretul succesului tău stă în scenariul de leadership pe care ți-l creezi, și pe care trebuie să-l pui bine la punct înainte să-i dai drumul în lume. Doar nu-ți închipui cumva c-ai să treci în fruntea oamenilor, adoptând stilul clasic: doar promisiuni și explicații, dar nimic concret și viabil.

Oamenii îți vor acorda votul de încredere numai dacă vii cu un scenariu bine pus la punct, care are sens și e plauzibil, și în care sunt expuse cât mai multe detalii concrete (atenție ! detalii care se pot concretiza rapid în direcții de acțiune). Dacă vrei să spargi tiparele și să obții cât mai multe puncte bonus, trezește-le oamenilor interesul realizând un scenariu al cărui mesaj să aibă un impact de durată. Stârnește interesul oamenilor relevându-le un gol în conștiința lor: "iată ce știți" și "iată ce vă scapă".

Scenariul de leadership constă în puterea de pătrundere și de înțelegere a esenței lucrurilor; este singura formă de "artă" pură prin care îți poți exprima ideile și intențiile – și este cea mai sigură formă de manipulare. Reprezintă mijlocul prin care poți să marchezi punctul decisiv, făcându-ți o grămadă de susținători.

Pentru ca ideile pe care vrei să le promovezi să persiste, este absolut imperios ca scenariul cu care te prezinți în fața oamenilor să fie surprinzător, să vină în întâmpinarea așteptărilor lor, dar în același timp să fie ușor de înțeles și de aplicat ca să-ți permită să te folosești de idei imediat.

Dacă vrei să-ți faci cunoscută calitatea leadershipului tău, atunci ieși în lume cu un scenariu excepțional. Dar nu-ți irosi timpul scriind un "eseu" care nu vă plăcea nimănui și a cărui esență n-ai să fii în stare s-o pui în practică.

Ideal ar fi ca fiecare fragment din scenariul tău să fie deosebit de fermecător, să-i seducă pe oameni și să le stimuleze emoțiile – așa cum reușește s-o facă un adevărat scenarist sau un adevărat scriitor. Ai dreptul să pui în scenă orice tip de personaj, orice decor, orice fel de acțiune, orice idee, orice principiu sau orice regulă de leadership, și să le manevrezi pe toate după bunul plac.

Concluzie: Leadershipul presupune că dispui pe lângă calități native și competențe atestate, și de un scenariu de acțiune bine pus la punct în care să fie precizate atât metodele cât și căile de obținere a efectului scontat – un scenariu pe care să-l faci cunoscut în lume, altfel nu vei avea niciodată niciun susținător.

Source: https://neculaifantanaru.com/scenariul-de-leadership.html

Schimbarea la față a universului

On Martie 21, 2014

Respectă principiile și elementele de care depinde ordinea gravitațiilor în lumea morală și materială, pentru ca dreptatea supremă să nu intervină în cursul evoluției tale.

"Era oare cu putință ca Napoleon să câștige bătălia? Noi răspundem că nu. De ce? Din pricina lui Wellington? Din pricina lui Blucher? Nu. Ci fiindcă nu se mai potrivea în legea veacului al XIX-lea ca Napoleon să fie învingător la Waterloo. Se pregătea o altă serie de fapte printre care Napoleon nu mai avea loc. Reaua voință a întâmplărilor se anunțase mai demult. Venise vremea ca omul acesta uriaș să cadă.

Omul acesta atârna prea greu în balanța destinului și-i strica echilibrul. Era unul singur și cântărea mai mult decât lumea întreagă adunată laolaltă. Dacă prisosul vitalității omenești, adunat într-un singur cap, și lumea suită în mintea unui singur om, ar fi ținut prea mult, civilizația s-ar fi prăpădit. Venise momentul ca dreptatea supremă și neînduplecată să intervină.

Poate că înseși principiile și elementele de care depinde ordinea gravitațiilor în lumea morală, ca și în cea materială, s-au plâns. Sângele care aburește, cimitirele prea încărcate, mamele cu ochii în lacrimi sunt acuzatorii cei mai de temut. Iar când pământul suferă pentru că e prea împovărat, se nasc din umbră gemete tainice pe care hăul le aude.

*Veșnicia l-a tras pe Napoleon la răspundere și căderea lui era hotărâtă. Îl stingherea pe Dumnezeu. Waterloo n-a fost o bătălie, ci schimbarea la față a universului. Ziua aceea a fost hărăzită de o forță mai presus de om." *****

Leadership: Care este logaritmul raportului dintre ceea ce transmiți după recepționarea confirmării valorii tale și ceea ce erai înainte?

Întotdeauna omul care vrea să trăiască pe un picior mare, străbătut de mireasma unui sentiment care încă se ignoră sau caută să se deslușească, dacă se trezește peste noapte în mijlocul unui drum lung și drept, va avea credința că această nouă cale de urmat îi va garanta accesul la infrastructura unei noi ordini. A cărei utilizare este supusă unor taxe suportate direct de ceilalți. Practic, acest om pornește de la zero într-o nouă etapă de acumulare a unei cunoașterii "cauzative", potrivită viziunii sale și modelului său de personalitate.

Dar această nouă etapă care gravitează în jurul leadershipului nu se întemeiază întotdeauna pe reconstrucția sensurilor interioare de echilibru, cuprindere și împlinire, deci prin utilizarea unei cunoașteri profunde și înalte. Ci, deseori, pe neaplicarea normelor unanim acceptate de societate, pe percepții subliminale referitoare la statutul și rolul său, între *"ce este"* și ce *"ar trebui să fie"* realitatea, între eforturi și valorile așteptate.

Napoleon a cedat în fața propriei ignoranțe, apoi a devenit sclavul grandomaniei. Logaritmul său a fost prisosul vitalității adunat într-o singură direcție: egocentrismul. Dacă privim la o oglindire sau la o reflectare a celorlalți în conștiința unui astfel de om, nu putem sesiza nicio vibrație, nicio notă sufletească. În el nu bootează nicio obligație morală. Decuplarea de la conducta mentală colectivă este totală.

Prisosul vitalității omenești nu are niciodată ca finalitate acel miracol al "momentului

potrivit" sau al "ceasului bun", ci dimpotrivă, se împletește cu gravitatea caracterului pe un traseu al deșertăciunii: liderul devine victima propriilor decizii, victima propriei grandomanii.

Un asemenea om, înflăcărat de raporturile dintre ceea ce conferă sens vieții sale și ceea ce se petrece în jur, rareori va face apel la o tresărire de umanism și de înțelepciune din partea tuturor acelora care au o responsabilitate oarecare în situațiile pe care el însuși le creează.

Iar unui asemenea om, pustiit de conținut, nu-i putem cere o reflectare în interior a spațiului exterior în mod spontan, ci mai degrabă trebuie să lucrăm la nivelul conștiinței sale dacă vrem să integrăm câteva puncte de reper în șirul mult prea numeros al preocupărilor privind optimizarea parametrilor funcționali ai leadershipului. Precum rușinea, vina, apatia, durerea, frica, bunăvoința, acceptarea, rațiunea, iubirea, bucuria, pacea, iluminarea.

Logaritmul raportului dintre ceea ce transmiți la nivel de conștiință, între exterior și interior, în plan material și moral, după recepționarea confirmării valorii tale de profesionist, este puterea la care trebuie să-ți ridici condiția spirituală pentru a obține un număr nelimitat de câștiguri pe plan social.

Leadershipul este rezultatul unei justiții cauzale ce adesea ne scapă din vedere, atunci când ajungem să ne considerăm mult prea importanți pentru promisiunea unei vieți care oricând își poate găsi sfârșitul.

Există un concept în vânzări care este valabil și în leadership. Clientul care intenționează să cumpere un serviciu vrea cel mai mic preț, pe când ofertantul îl vrea pe cel mai mare. Ca lider, prețul pe care îl plătești pentru că ai ignorat semnalele de "preț" ale celorlalți, fiindcă te-ai poziționat în afara normalului acceptat, îmbrățișând doctrinele radicale, va fi conform cu prevederile aprobate de acea instanță superioară, numită "fatalitate", mâna aprigă a proniei cerești.

Nu spunea Victor Hugo: " *Așa sunt întâmplările astea uriașe, pe măsura unui infinit care ne scapă.* " Această măsură dă rezultatele pe care niciun om nu și le imaginează până când nu le suportă pe propria piele sau pe propriul suflet. Statusul obținut fiind câștigat în detrimentul evoluției tale în timp și spațiu.

Momentul când dreptatea supremă intervine în viața omului, este momentul când omul se transformă dintr-un simplu muritor de rând - într-un muritor care își reneagă sensul vieții și obârșia.

Schimbarea la față a universului atrage atenția asupra consecințelor ce apar în urma plasării leadershipului spre o extremă neînțeleasă și neacceptată de cei pe care îi vrei ca însoțitori în atingerea unor scopuri comune. Sau, poate reprezenta oscilația între extreme care dezorientează și determină pierderea unui procent important de susținători.

Numai aplicând corespunzător principiile și elementele constitutive ale unui leadership performant, numai respectând armonia proprietăților cantitative și calitative ale unei funcții dependente de timp, de tipul " *Serve and Support Others* ", vei putea să aduni laolaltă știința, tehnica, competențele, valorile, credințele și arta care conferă măiestriei o anumită "aură".

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Scopul luptei noastre pentru nemurire este libertatea omenirii

On Ianuarie 03, 2017

Viața și moartea sunt legate într-un joc continuu, în care nemurirea se atinge prin contribuția la evoluția socială.

Tema de bază a filmului "Que viva Mexico" este: viața, moartea, nemurirea. Gânduri proprii, mai vechi, se amestecă aici cu cele născute din ambianța Mexicului. Artistul își pune problema morții și a nemuririi. Biologic suntem muritori. Nemurirea o putem atinge doar prin contribuția noastră la activitatea socială. Suntem câte unul din cei ce predăm ștafeta evoluției de la generația precedentă la cea următoare. "Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuți prin vulcanul revoluției socialiste – se gândește Eisenstein – este libertatea omenirii".

Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forță, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, transformând învolburarea senzațiilor într-o precisă desfășurare a temei. În gestația operei se oglindește astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăși dinamica procesului de creație.

Drumul acesta înălțător către o viață nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compozițională, ci tema însăși în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivități, întâmplări, în care zeii vieții și ai morții își încrucișează drumurile. Este aici un joc al vieții și al morții, o întrecere între viață și moarte.

Leadership: Poți să scoți din tine esența sufletului tău și să creezi o operă care să depășească granițele națiunilor, ilustrând libertatea ca un catalizator al evoluției?

De ce ar trebui să ținem cont de drepturile omului? De ce ar trebui să acordăm prioritate libertății națiunilor sau a indivizilor, în loc să privim lumea ca un singur organism unitar? Mulți oameni își pun problema vieții și a morții, a nemuririi. Ei cred că suntem biologic muritori, dar nemurirea o putem atinge doar prin contribuția noastră la activitatea socială, predând ștafeta evoluției de la generația trecută la cea următoare. Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuți prin vulcanul revoluției socialiste, este libertatea umanității.

Pe măsură ce trecem prin istorie, putem vedea geneza unui astfel de viitor, ordonând impresiile din trecut într-o linie coerentă. Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forță, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, care transformă învolburarea senzațiilor într-o precisă desfășurare a temei. Procesul de creație al omenirii este reflectat în dinamica acestui proces. În gestația operei se oglindește astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăși dinamica procesului de creație.

Drumul acesta înălțător către o viață nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compozițională, ci tema însăși în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivități, întâmplări, în care zeii vieții și ai morții își încrucișează drumurile. Este aici un joc al vieții și al morții, o întrecere între viață și moarte. Totuși, întrebarea rămâne: suntem în stare să ne depășim biologicul și să atingem nemurirea, sau suntem destinați să rămânem muritori în esență?

Întotdeauna când un artist se raportează la leadership, el ține cont de următorul aspect: "Multitudinea de fapte percepute în desfășurarea operei dezvăluie geneza unui viitor ordonat prin dinamica procesului de creație."

Poate virtutea luptei dusă împotriva orânduirii sociale să devină un simbol puternic în opera ta, oferind o viziune despre libertatea umanității care transcende limitele muritoare? Cum poate gândirea artistului să scoată la lumină relevanța luptei pentru nemurire prin creația sa, renăscând cu forță la alte dimensiuni ale existenței?

Scopul luptei noastre pentru nemurire este libertatea omenirii, mai ales în cazul artiștilor care își pun inima și sufletul în munca lor. Poate oare dinamica procesului de creație a umanității să scoată în evidență virtuțile artistului care transformă învolburarea senzațiilor într-o desfășurare precisă a temei alese? Cum poate procesul de creație al omenirii să evidențieze firul conducător care ordonează toate impresiile trecutului într-o linie coerentă către un viitor al libertății umanității?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Scorul de leadership

On Mai 21, 2010

Intră pe culoarul campionilor, reglându-ți potențialul la valoarea optimă.

Ieri după-amiază m-am bucurat de vizita unui prieten de familie, care este manager la una din cele mai mari companii de consultanță din Romania. L-am invitat să joace cu mine tenis de masă pentru că auzisem că în tinerețe fusese un mare împătimit al acestui sport. Oare mă puteam măsura cu el în ceea ce privea stilul de joc și schemele tactice?

După ce am schimbat câteva mingi mi-am dat seama că sunt mai bun decât el. I-am spus cu o ușoară nuanță de părere de rău că nu doresc să joc pe scor ca nu cumva să se simtă jignit în cazul în care ar pierde. Dar el, cu un zâmbet care arăta că e foarte sigur pe sine, privindu-mă cu o expresie gânditoare și totodată, cred, plină de admirație, mi-a răspuns imediat cu mare bucurie:

- Nicu, eu nu mă pot mulțumi doar să fac schimb de mingi cu tine. Ceea ce mă interesează este scorul final. Încă de mic am fost dominat de spiritul de competiție, de dorința de a mă arunca în luptă și, pentru a-mi dovedi mie însumi că sunt în stare de mai mult, am jucat întotdeauna pe scor cu toată lumea. De altfel, nici nu pot juca bine dacă nu joc pe scor, joc cu neatenție, cu nepăsare, fără să fiu îmboldit de ceva.

Urmă un scurt moment de tăcere, o tăcere pe care tot el a întrerupt-o:

- Nicu, îmi plac rezultatele. Vreau să văd rezultate. Indiferent ce joc, indiferent dacă pierd sau dacă câștig, vreau să văd rezultate. Chiar și dacă pierd, până la urmă și acesta este tot un rezultat, dar la care ar fi bine să reflectez. Nu pot să mă ambiționez și să dau tot ce am mai bun din mine dacă realmente nu mă întrec cu cineva.

Spunând acestea, a vrut să-mi dea de înțeles că pentru el scorul final este foarte important. Scorul final face diferența dintre învingători și învinși. Scorul final îi mână pe oameni să se ambiționeze să câștige.

Leadership: Încerci să-ți asiguri o poziție de inferioritate sau de superioritate în raport cu tine însuți, în funcție de rezultatul diferenței dintre "valoarea dobândită" și "presiunea de încercare" ?

Spațiul de dispută dintre ceea ce este înnăscut și ceea ce este dobândit, dintre ceea ce deții și motivele pentru care lupți să obții mai mult de la tine în situații în care nu ești sigur pe tine, comportă o notă de distincție, stabilind un standard care te ajută să-ți identifici, ierarhizezi și gestionezi diferențele de percepție legate de ceea ce înseamnă "a fi mai bun".

În aceste condiții, prezența leadershipului e resimțită, parcă mai mult decât oricând. Așa se explică de ce astăzi leadershipul este reclamat, cu insistență, ca prezență necesară nu numai în concursurile desfășurate de către profesioniști, ci și în afara acestora, deci la "domiciliu", pentru a asigura dorința de afirmare și exprimare personală.

O dimensiune inconfundabilă, ce ține de tendințele interpersonale, este poziția (de inferioritate sau superioritate), cu o notă dominantă de interes pentru ceea ce rămâne de descoperit: calitatea performanțelor proprii.

Uneori, poziția pe care ți-o construiești și o adopți în raport cu cei din jur, prin elocvența cu care exprimi valoarea a ceea ce simți pentru o realizare deosebită, se poate califica drept un gest disperat sau un act de curaj în condițiile în care trebuie să accepți și urmezi anumite reguli dintr-un joc numit: *"Nu te supăra, frate ! "*.

În plus, trebuie să realizezi o analiză obiectivă a potențialului tău de învingător, prin calitatea acelei prestații realizate în regim liber, din dorința de a-ți proba potențialul de care dispui atunci când contribui la un proces autentic de redefinire a ceea ce înseamnă să fii bun.

Asta, în condițiile în care ai ajuns la o anumită performanță în modelarea sau construirea unei forme de putere care își are originea în nevoia ta de a produce un nou tip de resurse care să-ți schimbe starea interioară. Marea încercare nu este să te asiguri că ești mai bun decât ceilalți, în orice moment, ci să-ți regăsești acea parte din tine care merită susținută și promovată.

Valoarea pe care ai dobândit-o în timp, în contextul diverselor încercări de a depăși anumite recorduri, care în fond reprezintă niște încercări de depășire a condiției umane, te recomandă ca un candidat mai bun decât ceilalți pentru câștigarea poziției de învingător. Însă ceea ce te va atrage întotdeauna în jos, ca un bolovan aruncat în mare, este presiunea de încercare pe care o exerciți atunci când trebuie să-ți adjudeci laurii victoriei.

Ca lider, adevărata încercare la care poți fi supus este să privești victoria ca pe un fel de fericire banală pe care n-o poți experimenta, s-o folosești ca pe o haină veche pusă pe în umeraș, pe care parcă nici nu ai arunca-o și nici nu ai mai purta-o.

Liderii joacă întotdeauna pe scor. Atunci când joci pe scor cu cineva îți reglezi potențialul la valoarea optimă - rezultatul poate să te ridice, sau poate să te coboare în ochii tăi. Abia atunci dovedești ce poți, abia atunci dovedești adevăratul respect pentru leadershipul tău și abia atunci iese la iveală adevărata încredere pe care o ai în tine. Abia atunci faci progrese.

Tu îți amplifici potențialul sau îl scazi la valoarea de repaus? Ce anume dă valoare leadershipului tău?

Este greu sau chiar imposibil să fii un lider, un „cap de serie", dacă te rezumi numai la a schimba mingi cu fiecare. Ca să ajungi în vârful ierarhiei și să te menții acolo trebuie să fii pregătit să joci pe scor cu oricine, dar mai ales cu cei mai înverșunați adversari.

Oamenii care nu ajung niciodată „cap de serie" sunt aceia care nu joacă niciodată pe scor și se feresc să participe la competiții. Astfel ei manifestă ezitare și incertitudine; categoric nu sunt demni să intre pe "culoarul campionilor".

Un lider trebuie să fie un jucător tenace, cu o voință de fier, stăpânit de acea poftă nebună de a lupta pentru obținerea locului întâi. Numai cel al cărui singur țel este acela de a câștiga va fi în stare să se implice cu mai multa abnegație în joc, și să se ridice deasupra celorlalți.

Leadership: Îți asumi consecința victoriei în baza clauzei "Doar rezultatele contează" sau în baza unui screenshot numit "A fost odată" ?

Așa cum clădirile se depreciază, așa cum mașinile se uzează, așa cum sistemele expiră – tot astfel potențialul tău scade dacă rămâne în actuala formă. Tu îți îmbunătățești potențialul prin optimizarea calităților tale, sau îl menții la limita normalului?

Liderii vor să obțină rezultate, de aceea se concentrează în mod sistematic la „jocul" pe care îl fac. Este oare posibil să fii lider fără să te intereseze rezultatele? Răspunsul este NU. Liderii își analizează potențialul în funcție de rezultatele obținute de ei, cât și de cele obținute de ceilalți „competitori". Cei care nu sunt interesați de rezultate se îndepărtează încet, încet, de pe „culoarul campionilor".

Să-ți faci din victorie un screenshot numit "A fost odată", încât să nu mai existe conflicte între tine și ceea ce se petrece în viața ta, sau între ceea ce poți realiza și ceea ce te frământă, este similar cu a întreba *„Cum pot trăi autentic?"*

Este ca și când ai face alpinism având încredere în ceva sau în concordanță cu valorile personale, dar fără să-ți înfășori cum trebuie frânghia în jurul mijlocului.

Şi totuși este posibil, mai ales atunci când te dai ceea ce nu ești. Când ceea ce te leagă de un om puternic este o victorie nemeritată, obținută din greșeală sau cu ajutorul norocului. Sau când ceea ce te împlinește nu este lângă tine. Când ceea ce te bucura înainte, acum nu-ți provoacă nici o emoție. Când ceea ce te-a fascinat atâția ani, trebuie să capete o altă formă.

Forma cea mai necesară pe care o capătă victoria deplină este viața pe care o câștigi prin experiența numită "întrecere" sau "luptă".

Scorul de leadership este strâns legat de miza „jocului", iar miza nu este altceva decât succesul obținut înaintea celorlalți competitori de pe piață. Unde nu este miză nu poate exista luptă, respectiv competiție. „Jocul" se consideră terminat când unul dintre competitori și-a atins scopul urmărit de toți, iar scorul final arată pe ce poziție se află fiecare competitor.

A pierde nu înseamnă întotdeauna neapărat un eșec. Analizând cauzele eșecului și remediindu-le, aducând îmbunătățiri și inovări, scorul se poate modifica în favoarea ta, iar din învins să devii învingător.

Source: https://neculaifantanaru.com/scorul-de-leadership.html

Se vor deschide ei, odată, ochii care văd

On Mai 27, 2023

Arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup și suflet, într-un maraton al emoțiilor.

Am alergat cu prietenii mei în lanul de răpită, și am alergat cu sufletul la gură, cu inima deschisă, ca și când aș fi pășit pe urmele unui pictor care și-a propus să înfățișeze cât mai fidel viața și frumusețea ei, într-un fel uluitor. Pentru prima oară după mult timp, după un fel de pauză între două alternative: abandon și mobilitate, am simțit și am gustat din acea libertate copilărească, din acel concept filosofic a cărui semnificație este "absența constrângerilor", fapt care face posibilă obținerea spațiilor de autonomie, deschiderea către lume și către noi experiențe (de neuitat).

Şi ce aer de sărbătoare au toate amintirile acelei minunate zile, surprinse pe o pânză de culoare deschisă de pictorul unui tablou impresionist. Un tablou plin de culori vii, aducător de energie pozitivă, menit să îmi reamintească de bucuria de a trăi. Evident, impactul exterior poate fi determinat doar de conștiința propriei valori, insuflată de acea forță de reînnoire mereu activă, mai ales de acea pură spontaneitate pe care numai pictorul o poate vedea atunci când folosește accente valorice și cromatice în scopul dinamizării ritmului plastic și a vibrațiilor cromatice.

Şi am alergat, și am alergat, aproape o zi întreagă. Fiecare din noi a trăit o clipă de pace intensă, lăsându-ne în voia tentației de a folosi timpul ca pe un munte vrăjit, un spațiu fără început și sfârșit, dorind să-l transformăm din infinit în ceva mai palpabil și mai finit, dincolo de rostul mângâietor al unui *Etacecituben Vorigeneh Hugahanat*, partea intrinsecă a unui prezent totdeauna luminos. Era ca și când am fi făcut parte dintr-un ambițios proiect de restituire a operei unui pictor desăvârșit care, identificându-se total cu impresionismul, trezind un sentiment de uimire, stimă, mândrie și nostalgie în același timp, a ales să vadă, să amplifice frumusețea și lumina din oameni, din tot ceea ce-l înconjoară.

Leadership: Poți să te integrezi într-un tablou care marchează debutul unei arte abstracte, convingând privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparențe?

Era un galben viu peste tot, înconjurându-ne ca un inel luminos cu un contur neregulat, reprezentat simbolic într-o pictură care transmite perfect sentimentul de integritate și luminozitate a percepției vizuale a naturii. Era o evadare dintr-o lume care promite doar indiferență și obscuritate, un abandon mișcător într-un spațiu liber și vast, conform stilului unei arte ce surprinde viața dintr-o cu totul și cu totul altă lumină. De fapt, totul se petrecerea în corelare cu revelația unei alte lumi, a unei ordini misterioase, a unui continuum spațio-temporal care, o dată întrezărit, greu poate fi uitat. Exact ca într-o operă de Eliade.

Simțeam că exist, că trăiesc într-un soi de dedublare între narator și protagonist, pentru că existau ochii aceia de artist care așteptau să mă transporte brusc într-un alt spațiu, într-o falie a realului deschisă între două lumi distincte, dintre care una este povestea memorată, iar cealaltă este cutia de rezonanță a ecourilor unei întregi generații de tineri artiști. Cred că toți eram artiști într-o pictură finalizată în aer liber care, în momentul exploziei impresioniste, reușește să convingă privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparențe.

Individul unic în sine, înseamnă o sută de mii pentru alții, adică în ochii altora el se vede doar pe sine, împăcat cu ideea de libertate pe modelul permisivității, distingându-se într-un tablou în care ceilalți rămân închiși, așteptând ca el să dea tonul. În acel moment de mare

bucurie, pe care toți l-au așteptat cu mare nerăbdare, alergarea prin lanul de rapiță a fost dovada că în mine există o adâncime care adăpostește un fragment dintr-o uriașă pictură, o lume în miniatură care își vrea întregul, demnă de un spirit de mare armonie.

Leadership: Ştii să vezi într-o activitate fizică acea legătură strânsă cu arta, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp?

Nu știu de ce, dar alergarea a întrecut timpul, cel puțin mie mi s-a părut că timpul a luat-o razna. Nimeni nu se mai concentra asupra alergării desfășurată într-un ritm moderat pe distanțe lungi, nimeni nu se concentra asupra respirației, asupra ritmului, flexibilității, mișcării corecte. În schimb, toată lumea părea să acumuleze experiență în domeniul picturii de plein-air, fiindcă toți păreau să vadă în galbenul din jur o sursă de efecte expresive, o fereastră spre armonia cu sine și cu celălalt, o zonă vizuală care permite afișarea atitudini favorabile pentru actul de creare a unei picturi adresată cunoscătorilor.

Așa este. Exersarea vederii este supusă unei forțe creatoare care nu acționează orbește, chemând natura la înviorare, ci vine din frumusețea pe care o ai în suflet, care te încântă imediat cu toate culorile naturii, la modul că privește exclusiv trăirea propriu-zisă, fapt ce ține de dinamica actului perceptiv. Luați seama la înțelesul cuvintelor mele căci iată, ochii mi se însuflețesc din nou cu mici detalii colorate care mă luminează, inima mi se încălzește și bate din nou la vederea locurilor care îmi înseninează ziua. Cu atât mai bine. Am continuat să alerg fără stres, și am făcut asta până la sfârșit. A ieșit bine.

Până la urmă, runningul include vederea centrală și periferică. Concretizat în realizarea unui Self Univers, însăși actul vederii mele părea încărcat cu simplitatea pânzelor pictorului Rogier din Brugge, despre care scriitorul Carel van Mander spunea că *"erau vrednice de atenție și prețuire, deoarece ca să faci ceva la scară atât de mare, trebuie să fii bun desenator și om deștept. Altminteri ceea ce la scară mică ar fi putut deveni lesne o operă reușită, la scară mare poate să dea greș."*

Leadershipul împinge și mai departe paralelismul dintre artă și o activitate fizică care întărește caracterul (și produce bucurie), dacă ținem seama de limita superioară a aptitudinilor transformate în talent creativ.

Iar arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup și suflet.

Se vor deschide ei, odată, ochii care văd. Spun asta, fiindcă nimeni n-a știut să vadă într-o banală experiență de alergare acea legătură strânsă cu arta, filtrată prin pânza unui pictor, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp.

Nu-i ușor să fii artist, și doar foarte puțini înțeleg cu adevărat arta, la fel cum sunt foarte mulți alergători care nu reușesc să se integreze într-un orizont mai larg, suprarealist.

Source: https://neculaifantanaru.com/se-vor-deschide-ei-odata-ochii-care-vad.html

SEARCH:

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/search.html

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor (II)

On Mai 29, 2013

Fii realitatea pe care ceilalți oameni o văd în jurul lor, efectuând o radiografie a complexității fenomenelor unei identități noi.

Laura Quinn. În exterior rămâne simplă și nepretențioasă. Dar tocmai ținuta ei discretă și modestia înfățișării ei ascunde un secret, ceva ce este superior în ea însăși, virtutea de a ridica necunoscutul pe cele mai înalte culmi. Naturalețea ei atât de firească induce un anumit grad de respect, o anumită imprecizie în evaluarea personalității ei. Ceea ce e și mai puțin sigur este atribuirea unei subtilități afective în configurația acestei ființe ce pare complet străină de ea însăși, nelămurită în privința atâtor intrigi care se desfășoară în tăcere în jurul ei.

În închipuire, încerc să-i refac întregul curs al vieții până la îndepărtatul izvor al esenței ei, aproape de frontiera cu imprevizibilul din marele ducat al sufletului ei. Ciudat, de ce oare devine atât de nesigură în preajma mea, alteori distantă, în timp ce cu ceilalți pare atât de obiectivă? De ce se preface că nu știe nimic, atâta vreme cât dă totul din ea pentru a-și dovedi neimplicarea și nevinovăția? De ce oare, în felul ei nepăsător, înșiră dintr-o dată o grămadă de plusuri de caracter?

Pe baza datelor experimentale existente în acest moment, am stabilit următoarea relație empirică de dependență a constantei ei de a fi: **S = A + P**. (**Sporirea încrederii** în forțele proprii se bazează pe existența unui **Atu** major și a unui fel de a se **Poziționa** deasupra majorității.)

Complexitatea fenomenului care definește o personalitate marcantă se relevă prin semnificația acordată unei existențe care poate suporta sensibilitatea de a pune în valoare lucrurile care trebuie spuse în șoaptă.

Sigur, sigur ascunde ceva. Ezită să se manifeste în spațiul ei personal, refuză să-și etaleze contrariile propriei ființe, își neagă fiecare sentiment. De parcă ceva invizibil, infailibil printr-o certitudine personală, îi alungă firavele speranțe, îi comandă fiecare mișcare, anulându-i fiecare stimul, scindând fiecare legătură cu grupa ei de valori.

Mă zgândăre o bănuială bolnăvicioasă, un nor de neoprit care se mișcă spre o destinație imprecisă. Intuiesc că femeia aceasta blândă, caracterul acesta distinct care domină prin delicatețe și frumusețe chiar și în momentele zbuciumate, nu s-a trezit dintr-o dată să-și pună la bătaie toată priceperea în ancheta declanșată în vederea descoperirii diamantelor. Îi adresez fără conjur câteva întrebări, dar ea se joacă cu mine, mă trimite pe piste false. Ce să cred?

Leadership: Îți poți construi o cunoaștere amplă despre om prin interpretarea experiențelor ce suportă transformări continue de tip "swirl"?

Leadershipul, o știință a practicării schimbării gândirii la nivel individual și colectiv, se poate transforma într-un neînsemnat "zbor printre nori" dacă nu reușești să identifici transformările de tip "vârtej" aplicate modelului de personalitate pe care îl investighezi, pentru a te putea încadra în tiparele unei maniere de interrelaționare dezvoltate.

O transformare de tip "vârtej" vizează trecerea de la o experiență inedită de redescoperire a

sinelui într-o atmosferă apăsătoare, la planul existenței concrete menit să dea naștere la o nouă imagine a dorinței de a schimba lumea.

Transformarea informațiilor primare, absorbite din experiența tumultuoasă de viață a oricărui om, încadrate în unități de cunoaștere care pot să contribuie la îmbunătățirea performanțelor tale de bun evaluator, nu este posibilă fără revelarea unei imense realități prin medierea verbală. Doar prin simpla observare și prin angajarea capacității de analiză nu vei putea să atingi zonele greu insondabile ale profunzimii umane.

Înainte de a exprima o opinie responsabilă referitoare la intențiile unei entități, integrează-te în mecanismul complex al conștiinței oamenilor cu care interacționezi. Ceea ce încerci să reliefezi trebuie să capete valoarea de adevăr - fiindcă nu tot ceea ce e valabil, logic și previzibil pentru tine se aplică și în cazul celorlalți oameni.

Experiența fenomenologică a unui om care se ascunde în spatele sindromului de introspecție, fragilitate, dorință de singurătate, poate să sporească sensul vieții lui prin facilitarea conștientizării simțămintelor de prețuire personală.

Este nevoie de o apreciere solidă acolo se simte exigența unui tip nou de mentalitate și a unei schimbări de imagine, de conștiința limpede a insuficienței omului de a-și stăpâni propriile emoții și sentimente, deci de radiografie fidelă a complexității fenomenelor unei identități noi, cuprinzătoare, înainte de a pronunța un verdict în favoarea sau în defavoarea lui.

Leadershipul este „administrat" prin evaluarea activelor de producere a unui tip de prognoză la valori juste, printr-o lărgire a perspectivei de abordare a omului, determinând reconsiderarea anumitor caracteristici pe care le judeci și le pui la zid.

Orientarea ta spre înțelegerea unei realități străine, aparte, formează obiectul științei dobândirii unei noi identități în ceea ce privește conținutul unei experiențe de sine stătătoare? Această experiență care, de altfel, îți poate furniza oricând un nou tipar de idealitate, contribuie la progresul cunoașterii sociologice de tip "intuitiv".

Cât de bine te cunoști încât să nu te influențeze nimic din exterior? Valori precum "respectul de sine" se câștigă mai ales în momentele când te întâlnești cu tine însuți într-o ipostază vulnerabilă, de genul: "Convinge-te că poți să-ți controlezi gândurile și emoțiile fără să influențezi realitatea din jur".

Ei bine, prin luarea în considerare a finalităților de ansamblu (atitudini transpuse în veșnice nemulțumiri), sau a finalităților definite de gradul de utilitate sau însemnătate la care omul poate să adere, poți cu ușurință să-ți iei un anumit mod de putere. Acea putere de a te ridica deasupra a ceea ce te face diferit de ceilalți, de a-ți manifesta valoarea prin repoziționarea modelului de gândire înaintea unei entități distincte de tip *"Live View"* . Aceasta entitate are rolul de a oferi o perspectivă de ansamblu asupra evoluției manifestărilor pe care le "găzduiesc" oamenii, uneori cu o frecvență greu de invidiat.

Înainte de a fi capabil să produci leadershipul încearcă să trăiești experiența revelării sinelui într-un context de "separare de realitatea din jur", încât să deprinzi capacitatea de a-ți păstra calmul, de a-ți exersa stăpânirea de sine, luciditatea, răbdarea, ca și când ai fi singur într-o lume care se depărtează tot mai mult de noțiunea de schimbare.

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor pune în evidență acel raționament care observă, analizează și înțelege în profunzime un fenomen, atât în detaliile lui cele mai intime cât și în

ansamblul existenței sale. Numai prin modul de percepție empatică, cunoscând impulsurile și actele voinței omului, dar mai ales prin medierea verbală, vei putea să-ți iei un anumit mod de putere care să-ți reducă efortul de receptare a unei revelații despre natura lui adevărată.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-bine-pastrat-in-spatele-contrariilor-II.html

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor (I)

On Mai 29, 2013

Redefinește felul în care se raportează ceilalți la tine, astfel încât să surprinzi subtilitățile esențiale care definesc identitatea lor.

Laura Quinn. Mai ieri aproape că nici nu te băga în seamă. Dar acum vocea ei este cu totul alta, mai hotărâtă, mai sigură pe ea, mai motivată. Surprinzător, nu-i așa? Pe fața ei un muchi tresare puternic, o emoție intensă se conturează, iar acest fapt consfințește o legătură cu misterul pe care caut să-l deslușesc de ceva vreme.

Gavin Finch. Îmi îngădui să continui investigația, imaginându-mi lumea acestei femei după felul în care se raportează la mine. Simt că în jurul ei plutește ceva suspect, incriminator, o primejdie. Prea se regăsește în altă parte decât unde ar fi trebuit să fie. Prea mult se apropie de mine, alteori prea mult se îndepărtează. Inconsecvență? Nu știe ce vrea? Sau știe prea bine? Comportamentul ei mă induce în eroare.

Îi face plăcere să aștepte. Simte îndreptată spre ea privirea mea îndoielnică care așteaptă cu nerăbdare acea singulară scăpare, emoția unică și neputincioasă care ar putea-o da de gol. Care ar putea descifra întregul ei istoric și întregul mister al poveștii. Iar eu simt cum se cutremură în prezența mea, îi este groază de ce-aș putea afla. Temperamentul și atitudinea mea de oțel, exigente ca un pumnal amenințător care pătrunde încet, dar sigur în rana deschisă, îi induce o stare latentă.

Palpit de admirație față de autoritatea dinamică a voinței ei, față de multiplele ei fețe pe care le înfățișează în diferite situații. Merită s-o cunosc mai bine, s-o supun în mod special atenției.

Din prima secundă am simțit că este la fel de tare ca și mine. Nu mă va putea niciodată supune voinței ei, după cum nici eu nu sunt sigur că o voi putea supune întru totul voinței mele. Un fel de îndârjire care nu iartă, o voință de a trece peste orice obstacole, o trăire deosebită, o firească supremație de ambele părți.

Asta este ceea ce ne leagă și ne apropie tot mai mult unul de celălalt. Dar în același timp ne împiedică să ne exprimăm adevăratele intenții și gânduri. Unul din noi trebuie să lase de la el, trebuie să aibă o scăpare în acest război provocator al contrariilor. Care va fi acela? *

Leadership: Cum îți exprimi trăirea pe care ți-o asumi într-un context de "schimbare de roluri" când ești pe cale să-ți construiești o identitate redefinită prin intermediul comparației dintre un atribut al celor puternici și un atribut al perspectivei de pătrundere în sfera spiritului pur?

Ce ascunzi superior în tine însuți? Rămâi strâns legat de virtutea de a ridica necunoscutul pe cele mai înalte culmi? Te folosești de un atu constrângător pentru a spori încrederea în tine însuți? Ceva invizibil îți comandă fiecare mișcare?

Leadershipul se poate ridica la înălțime numai atunci când omul iese învingător în lupta cu el însuși. Când îți rezervi timpul și îți asumi riscul de a te apropia de oameni, și de a-i lăsa pe ei să se apropie de tine, se poate întâmpla să pici într-o extremă nefavorabilă. În special în cazul în care ei dețin o anumită superioritate față de tine, această conștientizare a neputinței de a te situa la același nivel cu ei te împinge spre o evoluție nefirească, cu o tendință spre o

stare de dezechilibru.

Pentru a ajunge la acea trăire de a nu mai judeca pe nimeni, Gavin Finch trebuia să-și exprime trăirea de atașament față de cineva, fapt ce ne leagă de ideea că tot ceea ce devii depinde de felul cum te raportezi la ceea ce simți că ești atunci când faci parte din realitatea altcuiva. El își exprimă trăirea de atașament prin asemănarea dintre idealurile sale profunde (dreptate, adevăr, justiție) și valorile cele mai de preț ale Laurei Quinn (mândrie, afectivitate, tolerență, intimitate, respect, protecție și curaj).

Ca să pui în aplicare leadershipul, mai întâi trebuie să te apropii de oameni, să-i cunoști, și aceștia să aibă încredere în tine. Sporirea încrederii în forțele proprii trebuie să se bazeze pe existența unui atu major și a unui fel de a te poziționa deasupra majorității. Nu te ascunde în spatele unor așa zise plusuri de caracter, căci acest lucru poate avea și un efect contrar, determinând o diminuare a stimei de sine, o intensificare a sensibilității.

Să apelezi la inteligența emoțională înseamnă să conferi un caracter durabil trăirii pe care o experimentează altcineva, încât să-ți definești o personalitate integrată în lupta interioară a unui caracter dârz care nu suportă limitările propriei "finitudini".

Imaginea ta deznădăjduită și resemnată în fața implacabilului tău deznodământ, dar și în fața neputinței de-a fi mai mult decât ceea ce ești, are un impact special asupra celorlalți oameni. Singura lor victorie asupra ta, singura lor posibilitate de a te cunoaște mai bine depinde de felul în care te raportezi tu la ei.

Finitudinile care limitează omul sunt acei factori (responsabilități, interdicții, atribuții, nevoi) care îl țin într-un loc atunci când ar trebui să se miște înainte. Îmi amintesc de acest pasaj din romanul "Doctorul Misterios", de Alexandre Dumas. Jacques îi spune Evei: *"Aici, ești cu totul la tine acasă; ușile nu se deschid decât pe dinăuntru. Când le vei lăsa deschise, înseamnă că-mi va fi acordată permisiunea de a intra."*

Ceea ce se întâmplă cu tine în raport cu ceilalți oameni, acea relativă lipsa de comunicare și interacționare care te transformă într-un om cu multiple fețe și contururi, supus tot timpul îndoielii, poate fi foarte destructivă.

Dacă vrei să fii exclus din cercul "suspecților" lasă ușile deschise spre lumea ta, acordă-le oamenilor permisiunea de a te cunoaște mai bine. Cunoașterea reciprocă este drumul de la simpatie la empatie.

Leadershipul este rezultatul articulării unei identități care se redefinește în funcție de persoana cu care intri în contact, în contextul identificării constantelor realității care pot lua valoarea de "atribute ale voinței însuflețită de sensibilitate."

Aceste constante ale realității pot fi: încercarea de a te elibera de presiunile unei situații care te împinge la supunere, ambiția de a trăi o altă existență decât cea personală, faptul de a trăi conform unei porunci a conștiinței sau nebunia de a menține vie iluzia puterii.

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor este acel element strâns legat de identitatea ta care generează stabilitate sau instabilitate, putând fi oricând extins și actualizat cu noi opțiuni - până la nivelul inacceptabilului. Căci la un moment dat secretul se poate transforma într-un spectacol lipsit de credibilitate. Iar leadershipul se sprijină doar pe credibilitate.

Ca să surprinzi subtilitățile esențiale care definesc identitatea reală a omului, mai întâi

redefinește felul în care se raportează el la tine.

*** Notă:** Flawless (2007)"

Secretul este în altă parte

On Martie 06, 2012

Învață să transformi performanța activităților tale într-o artă rafinată care să contribuie cu o semnificație de mare valoare în perimetrul unei cunoașteri capabile să reconstruiască realitatea timpului prezent.

Uneori trag cu ochiul la ce fel de traininguri mai furnizează comunitatea de speakeri, traineri, coaches, mentori sau consultanți din România (în principal). Ochiului nu-i este greu să observe o asemănare între toți acești specialiști în domeniul discursurilor motivaționale, mai ales dacă luăm în calcul faptul că tot ce spune unul ajunge să spună și celălalt.

Pe primul loc la asemenea cursuri se încadrează varianta de subiect care parcă se repetă la nesfârșit, doar cu puține diferențe de abordare:

1. "Cum să-ți atingi scopurile" sau "De la obiectiv la rezultat".

2: "Cum să vinzi mai cu folos" sau "De la vânzare la prosperitate"

3: "Cum să faci bani din...orice" sau "De la idee la bani"

4: "Curs formator de formatori" .

Când văd asemenea titluri de subiecte, pur și simplu îmi vine să mă retrag într-un spațiu limitat din care a fost eliminat totul, are un punct zero atât de mare încât simt cum se golește totul din mine. Numai respirația curată și parfumul florilor din grădină mă mai ține în viață.

În locul acestor traineri "specializați în domeniu" aș căuta să nu mă mai repet, ci aș veni cu ceva nou. Există atâtea și atâtea lucruri noi de descoperit sau de cultivat care nu-și găsesc niciodată catalizatorul de energie, care nu te lasă niciodată să uiți că ești mai mult decât crezi că ești. Iar unii oameni au uitat de legea marii cunoașteri care spune că "un lucru care se repetă des este un lucru deja banal."

Leadership: Creația căreia i te dedici cu însuflețire prin raportare la materialul faptic este începutul unui mod de gândire care poate deveni începutul nou al "Renașterii în Unu" ?

Secretul succesului în orice domeniu se găsește în altă parte...în lărgirea orizontului de interpretare și aplicare a cunoașterii. Ideile noi și bune vin din partea celor care nu se grăbesc să-și demonstreze valoarea, decât printr-o nevoie acută de a face din cunoaștere un proces de creație continuu, apropiat de un soi de gândire care este începutul unui mod de gândire care poate deveni începutul nou al "Renașterii în Unu".

Iar aici mă refer la un soi de creație a cărui punct de sprijin este arta și o terapie pentru suflet, o știință a hrănirii minților diverse cu o înclinare spre spiritualitate (pe care foarte mulți au abandonat-o).

Renașterea în Unu, o privesc ca un lucru special și delicat, definitoriu într-o creație unică care

promovează ideea unei asocieri între estetica artelor vizuale și estetica cuvântului scris, plin de semnificații, trimițând către vechiul simbolism al lui Fulcanelli.

Iar această idee expusă într-o formă cât mai organizată și cât mai la obiect, trebuie să aibă forța de a determina cursantul să spună: "Da, asta este ce îmi doresc". Cumva, știința ta trebuie să conducă oamenii spre autonomie, autodeterminare, încredere în forțele proprii, un înalt nivel de profesionalism, pro-activitate, spre capacitatea de explorare și schimbare a condițiilor lor de manifestare.

Mai trebuie să știi ceva. Adevărații promotori ai progresului au norocul să se întâlnească întotdeauna când este mai mare nevoie de ei, și să formeze o echipă redutabil. Dar mai întâi trebuie ca fiecare să dovedească faptul că ideile sale reprezintă o condiție indispensabilă a progresului. Încetul cu încetul, se va forma un cerc al forțelor vitale ce vor contribui la poziționarea fiecăruia pe primul loc în clasamentul celor mai valoroase Branduri.

În fiecare zi devii tot mai conștient de valoarea ta și nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să te gândești cum poate fi ea măsurată (mai întâi de toate) în cuvinte, în modul cel mai credibil. Evident, sunt multe situații în care ideile nu vor fi în totalitate acceptate, deci trebuie să le revitalizezi, să le dai o altă nuanță sau să le pui în valoare aspectul natural de "simbol" - și de fiecare dată să faci asta cu gândul că atunci când îi schimbi unui om costumul, îi schimbi, de fapt, personalitatea.

Dacă împărtășești cu mine aceeași filosofie, te aștept în echipa mea !

Leadershipul este condiția de manifestare a puterii de creație în planul subtil al unei cunoașteri care nu mai are nevoie decât de o valoare practică pentru a se putea aprecia drept cheie de boltă a viziunii de tipul: "orice este posibil".

Secretul este în altă parte decât acolo unde îți lași amprenta personală. De fapt, secretul constă în promovarea cunoașterii de care te învrednicești pentru a fi de folos unei generații care trece puntea de la un nivel de conștiință (la care se ridica numai artiștii) la altul (la care se ridică doar oamenii însetați de perfecțiune).

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-este-in-alta-parte.html

Secretul liderilor

On Noiembrie 29, 2009

Leadershipul trebuie să găsească un atât de imens răsunet în sufletul tău, încât să radieze o strălucire cât mai intensă în jurul tău.

În 1971, cineva afirma cu tărie: " *Lui John Lennon îi iese totul din prima.* " Antrenorul de fotbal al lui Edison Arantes do Nascimento nu-și făcea griji niciodată: " *Pele va înscrie sigur un gol în prima repriză.* " Este binecunoscut faptul că Jim Carey, astăzi considerat cel mai bun actor de comedie din lume, încă de mic reușea să stârnească râsul tuturor cu o ușurință extraordinară, iar Christina Aguilera - fetița cu voce înaltă, a debutat în muzică încă de la vârsta de nouă ani și a avut un succes peste orice așteptări.

Desigur, te întrebi ce au toți acești patru oameni diferiți în comun. Ei bine, lor le-a ieșit întotdeauna totul din prima. În timp ce mii de cântăreți exersau luni în șir pentru a compune o singură melodie, John Lennon lansa un album întreg, și aproape fiecare melodie compusă și interpretată de el ajungea pe prima poziție în topurile muzicale. Foarte mulți jucători de fotbal nu reușeau să înscrie niciun gol un sezon întreg, pe când Pele, aproape în fiecare meci înscria și încă din prima repriză. Jim Carey nu a trebuit să se străduiască niciodată prea mult ca să-i facă pe oameni să zâmbească – firea lui făcea totul, iar despre Christina Aguilera, ce să mai zic, vocea ei făcea totul.

Pe scurt, toți oamenii care au avut un succes nebun și care continuă să ne eclipseze cu rezultatele lor remarcabile, cu strălucirea lor, și-au descoperit talentul cu care au fost înzestrați. Acesta este și motivul pentru care ei reușesc să se conecteze atât de ușor la public. Ceea ce altora li se pare greu, lor li se pare foarte ușor. Ceea ce alții nu reușesc să realizeze într-un an, ei realizează într-o lună. Ei și-au descoperit la timp adevăratul potențial și au învățat să se folosească de el. Iar lumea îi iubește pentru asta.

Cât de realist este leadershipul în zonele tale de influență în contextul acumulării unui set de valori și concepții asupra atitudini și acțiunii cerute de normele unei clasări pe prima poziție?

Ca lider trebuie să arăți că leadershipul este realist, nu subiectiv, în zonele tale de influență. Poți afirma cu mult temei că există un realism în leadershipul tău, doar dacă acesta lasă să se vadă acea cunoaștere, acea expresie a potențialului tău care rezidă din actul de autoobservare și autoevaluare a capacităților proprii.

Leadershipul este o artă care exprimă însușirile tale cele mai prețioase. El se caracterizează prin caracterul tău puternic, prin eforturile tale, prin pasiunile tale – el trebuie să găsească un atât de imens răsunet în sufletul tău încât să radieze o strălucire cât mai intensă în jurul tău.

Leadershipul nu e o știință care se bazează pe calcule, analize și probabilități, nu este o știință care utilizează diferite metode și tehnici, nu se mișcă pe informații calitative – ci este o artă, o operă de sensibilitate, de gust, de stil, care solicită un anumit naturalism, care se produce numai atunci când îți pui în valoare potențialul cel mai înalt.

Leadershipul este strâns legat de structura ta interioară și tinde către o anumită obiectivitate. Nu e un demers de natură logică, ci o chemare către acea profunzime a conștiinței tale care îți spune: „Da" sau „Nu" atunci când nu reușești să-ți focalizezi bine atenția la cine ești cu adevărat, atunci când tinzi să te abați de la percepția realității.

Clasarea pe prima poziție este expresia unei atitudini constructive față de modelul de decizie care cere o anumită obișnuință a funcționării în termeni de autodeterminare, cu valoare imperativă: luptă sau renunță.

Leadershipul creează o conexiune stabilă și fără întreruperi între tine și ceilalți oameni. Dacă îți respingi propriile înclinații și ambiții, dacă nu-ți valorifici potențialul tău maxim, dacă talentele tale nu ies în evidență vei eșua în a construi relații cu ceilalți oameni.

Nu vei putea niciodată să stăpânești arta conducerii, nu te vei simți niciodată fericit și împlinit pe deplin dacă nu încerci sa descoperi ce anume face potențialul tău să „ticăie", dacă nu descoperi în ce anume excelezi. Care este lucrul la care te pricepi cel mai bine? Ce anume face potențialul tău să „ticăie"?

Potențialul pe care ți-l dă sfera ta de activitate este asemenea unei oglinzi: felul cum te privești și îți afișezi rezultatele revelează acea forță a pasiunii pentru creșterea performanței.

Ce spunea Mark Fisher, autorul celebrei lucrări „Milionar peste noapte " este foarte adevărat: " *Oamenii de succes sunt mânați de pasiunea din inima lor. Ei sunt niște romantici, indiferent dacă este vorba de arta sau de lumea afacerilor. Intră în acțiune datorită bucuriei pe care o au vizavi de ceea ce fac și dorinței lor de a descoperi produse sau servicii noi, de a-și asuma noi riscuri, de a face față unor noi provocări.* "

Acesta este și **secretul liderilor:** ei fac exact lucrurile pe care le știu cel mai bine să le facă, și de aceea stabilesc ușor legături cu ceilalți oameni. John Lennon, Pele, Jim Carey, Christina Aguilera confirmă acest adevăr. Leadershipul tău are un efect de „strălucire"?

Arta conducerii începe cu identificarea a ceea ce vrei să realizezi în urma implicării tale într-o anumită activitate și se continuă cu creșterea valorii potențialului de reușită.

Ca să ajungi lider într-un anumit domeniu, ia în vizor numai acel lucru la care te pricepi cel mai bine. Dacă ești talentat într-o anumită direcție, atunci leadershipul tău nu va întâmpina prea multe dificultăți.

Tu cum poți să produci o „strălucire" intensă în jurul leadershipului tău? Ai un talent anume? Descoperă-l și utilizează-l la maximum – acesta este secretul în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-liderilor.html

Secretul unei descoperiri diacronice și actuale

On Octombrie 29, 2010

Înainte să reprezinți progresul lumii învață să înțelegi ce presupune acceptarea de sine într-o lume care nu îți acceptă viziunea.

Iată cum se încheie minunata carte "Robur Cuceritorul" scrisă de Jules Verne, și ce avem de învățat de la acest personaj:

- Cetățeni ai Statelor Unite, experiența mea s-a încheiat și pot să vă împărtășesc de pe acum părerea ce mi-am format-o: cred că nu trebuie să precipităm niciodată lucrurile, nici chiar când este vorba de progres. Ştiința nu trebuie s-o ia înaintea moravurilor. Sunt pentru evoluție, mai degrabă decât pentru revoluții. Într-un cuvânt, fiecare lucru se cuvine făcut la vremea lui. Ar însemna să sosesc prea curând azi ca să pot birui atâtea interese deosebite contradictorii. Națiunile nu sunt încă de ajuns de coapte pentru a realiza o unire.

Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Secretul acesta însă nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi în ziua când va fi destul de luminată ca să tragă foloase de pe urma lui și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze de el. Cetățeni ai Statelor Unite, bun rămas !

Şi acum rămâne totuși întrebarea: "Cine este Robur? Se va ști vreodată? Se știe chiar de pe acum. Robur este știința așa cum va fi peste ani, poate chiar mâine. Este rezerva sigură a viitorului. Dar cu Robur Cuceritorul ce se întâmplă? O să se mai arate vreodată, așa cum a făgăduit?

Nici vorbă că da ! O să vină să dea în vileag secretul unei descoperiri în stare să schimbe condițiile sociale și politice ale omenirii.

Leadership: Poți să consolidezi legătura dintre știință și credință printr-o reflectare a predestinării tale ce purcede din vecinătatea unui destin de excepție care își asumă o istorie, și care totodată poate fi rescris?

Ceea ce eu numesc progres, sau geneza unui popor, se definește prin referirea la raportul dintre tradiție și inovație, dintre influență și asimilare creatoare, fiind interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondențe între interiorizarea unei experiențe valide de creație și bucuria atingerii unei certitudini, greu cucerite.

Iar dacă progresul este greu de atins, prin referire la o tradiție care semnifică dobândirea unei noi vieți spirituale, deci dacă adevărata credință reprezintă o contribuție a omului la dezvoltarea științei, îmbogățind-o cu o analiză complexă conceptual-practică a argumentelor pro și contra diverselor invenții și tehnologii, atunci Robur Cuceritorul a făcut dovada unei previziuni remarcabile: când oamenii vor conștientiza importanța trecerii de la o etapă la alta a dezvoltării, abia atunci ei vor putea să aibă pretenții la o viață mai bună.

Cititorul își va întări conștiința unității diacronice (evolutive) dar și actuale a Credinței, constatând în cât de unitară a fost și a rămas știința de-a lungul timpului, dacă va înțelege că adevărata moștenire a Divinității este acea forță motrice a progresului care posedă capacitatea de a se împotrivi și opune rezistență degradării acestei lumi.

De fapt, necesitatea actului de creație care leagă știința de adevărata credință, spre atingerea unei dezvoltări durabile, prin corespondență cu valorizarea inovației bazată pe informație și cunoaștere, se califică ca o tentativă de a influența perspectiva de a vedea în viitor. În timp ce posibilele certitudini ale științei, conștientizarea acelor forțe aflate în centrul cultivării Divinității, au ca punct de pornire experiențele valide de interpretare ale fenomenelor și evenimentelor lumii înconjurătoare care îngăduie sporirea inteligibilității și controlul lor.

A fi predestinat unui destin de excepție care își asumă o istorie, și care totodată poate fi rescris, înseamnă să conștientizezi importanța încercării celorlalți oameni dinaintea ta de a împinge mai repede lumea spre evoluție. Într-adevăr, este de dorit să urmărim evoluția și progresul, iar asta înseamnă să depindem de evoluția și progresul unei societăți pline de informații atrăgătoare și halucinante.

Leadershipul este consecința unei istorii care presupune alinierea unei întregi societăți la standardele de viziune și competență a câtorva oameni singulari care au știut să spună "DA" unei viziuni extraordinare, acolo unde toți ceilalți au spus "NU".

Secretul unei descoperiri diacronice și actuale îl vom găsi numai în analiza progresului accelerat al științei și tehnicii pe care o propun ca afirmare intuitivă a funcțiilor intelectuale. Căci omul care îmbrățișează știința este un gânditor care a refuzat să facă parte dintr-o turmă ce urmează clerici din afara timpului, pe această cale analizând tendințe și fenomene esențiale din societatea actuală, și care poate intra în "Mintea Divină" după ce a transcens limitările umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-unei-descoperiri-diacronice-si-actuale.html

Secunda neagră din timpul trecător

On Iunie 24, 2013

Tempereazā-ți nevoia de a-ți însuși știința cea mai înaltă, astfel încât să eviți acel conflict cu tine însuți care te poate duce în pragul unui final trist.

Johann Friedrich Böttger a fost un alchimist, chimist și inventator german. El a fost cel care a inventat porțelanul de Saxonia, ducând la întemeierea unei industrii care a devenit tradițională în Europa. Cu toate acestea, soarta lui a fost una neașteptat de înșelătoare. Iată ce aflăm despre celebrul alchimist de la scriitorul M. Solomon, în cartea "Lumini în Retortă":

La 23 ianuarie 1710, regele poloniei Frederick Augustus semnează un decret prin care înființează o manufactură de porțelan, ale cărei venituri aveau să cotribuie la îmbunătățirea situației finainciare a Saxoniei, grav zdruncinată după invazia lui Carol al XII-lea al Suediei. Decretul conferă drepturi speciale persoanelor eminente care se ocupă de producerea porțelanului alb.

Dar Bottger se află în arest, sub amenințarea pedepsei cu moartea pentru o ipotetică înșelătorie. Îl slujește pe rege doar pentru a-și câștiga libertatea. Astfel, încurajat de succesul descoperiri sale, alchimistul trece la noi încercări. El este urmărit de gândul găsirii unei argile cu aceleași proprietăți de vitrifiere, dar de culoare albă. Şi reușește.

Regele este foarte mulțumit de munca lui Bottger care, la rândul lui, se simte îndreptățit să-și ceară eliberarea. Dar Frederick Augustus nu vrea să scape din mână un om de o asemenea valoare, îi impută mereu câte o vină ipotetică, sau o datorie, sau diverse erori. Aur nu știa să facă Bottger, dar porțelan dur știa prea bine. Şi acest secret trebuia păstrat.

Bottger a rămas prizonierul regelui toată viața. La vârsta de 35 de ani, în 1719, el moare sărac, chinuit de dorința de libertate, ros de alcoolismul la care l-a împins tragica soartă. După moartea lui Bottger, regele a continuat să încaseze veniturile aduse de manufactura din Meissen.

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești capacitatea de a reacționa eficient la situațiile de viață mai puțin predictibile, încât să obții o viziune mai clară asupra asupra relației "condiționare-sacrificiu"?

În înțelegerea raporturilor de dependență între dezvoltarea vieții sociale și a celei cultural-profesionale, nu ezit să-i atenționez și chiar să-i reproșez aceluia cu o viziune prea încărcată asupra relației: condiționare-sacrificiu. Un astfel de om merge pe linia cea mai avansată, dar și cea mai subțire, auto-reducându-se la prototipul omului modern, al descoperitorului, al omului de știință care poate întâmpina, stoic, orice rețineri de natură emoțională.

Esența vieții lui se poate pierde în esența timpului, pentru satisfacerea nobilei sale dorințe de a ști, de a pătrunde în secretele lucrurilor, din centrul marilor cuceriri din culisele științei. În tot acest timp de căutări ale adevărurilor neștiute, forța lui spirituală și emoțională se poate estompa încetul cu încetul. O coroană de lauri care cu greu se vestejește și lasă urme adânci în propria ființă, cu atât mai mult cu cât peste știința de a accepta cine ești se suprapune știința de a trăi în armonie cu o realitate autoimpusă.

Ori de câte ori încerci să ieși din rutina cu care te-ai obișnuit, în încercarea de a-ți dezvolta

potențialul de leadership, te afli în fața porții adverse: logica și rațiunea. După ce-ai trecut superb de toți adversarii, vrei să deschizi scorul. Rațiunea ta de a fi și propria-ți identitate se modifică brusc. Şi tot ce faci gravitează în jurul noului tău moment de a înscrie un succes. Dar ele pot ajunge să fie în contradicție cu rațiunea celorlalți. Te bucuri, dar în același timp cineva pierde - Egoul tău.

Leadership: Descoperile tale te obligă să-ți aduci aportul la constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de un "cost" semnificativ de întreținere a vieții, sub aspectul validării unei singure opțiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona?

Greșeala enormă pe care a făcut-o Bottger a fost aceea că rezultatul experiențelor sale a ajuns la urechea unor oameni puternici, fără să propună în prealabil un contract pe măsura valorii descoperirii sale. Şi nu doar atât, el a fost "săltat" din planul vieții normale fiindcă a susținut că poate obține aurul prin transmutarea aramei, afirmație care la vremea respectivă a fost doar o amăgire. Practic, i-a lipsit capacitatea de percepție a valorii descoperirii sale.

Iar când a descoperit formula porțelanului, care valora aproape cât greutatea lui în aur, a fost deja prea târziu să mai schimbe ceva. Imaginea lui despre lume a căpătat aura unui gladiator aruncat în arenă de un sistem pe care nu-l mai poate opri, iar singurul "cost" semnificativ de întreținere a vieții sale a constituit doar afirmarea în istorie, intrarea în legendă.

Egoul este măsura propriei științe și a propriei neștiințe, contribuind la validarea unei singure opțiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona: "Fii deosebit prin a nu te face cunoscut prea devreme", altfel riști să rămâi prizonierul unei perioade de timp când "toți vor să profite de tine".

Cu cât Egoul te împinge să te mândrești mai mult cu tine însuți, încă de la primele descoperiri, cu atât trebuie să te ții departe de ochii lumii. Altfel riști să nu te mai poți dezlipi de alți oameni mult mai abili și mai puternici decât tine, care vor ști să profite de pe urma ta.

Leadership: Care poate fi măsura propriei tale fericiri în culmea prosperității, dacă nu te poți bucura de avantajele unei investiții dobândite în timp printr-un efort de reconfigurare interioară?

Ca urmare, focul scapă de sub control. Intri într-un loop temporar, ești sufocat de un noian de întrebări dificile, de paradoxuri, ambiguități și decalaje între semnificație și sens. Scăpări de înțelegere a cauzelor și efectelor. Ceea ce trezește o teamă nejustificată de tipul "cine mă poate oare salva", care îți reduce energia de activare a reacției de orientare.

Iar leadershipul își limitează astfel calitatea, prin faptul că nu reușești să te dezlipești de acea parte din tine care îți comandă să te arunci într-o luptă care nu se va sfârși niciodată. O luptă în care știința te face oricând knockout, căci nu o vei putea cuprinde niciodată pe de-a-ntregul.

Tempereaza-ți nevoia de a-ți însuși știința cea mai înaltă, astfel încât să eviți acel conflict cu tine însuți care te poate duce în pragul unui final trist. Efortul de reconfigurare personală presupune să-ți evaluezi șansele de reușită într-o anumită direcție, în așa fel încât să nu contrazici imaginea pe care te aștepți s-o vezi la tine în caz de eșec.

Prima lege a alchimiei ține de modul cum îți folosești capacitatea de percepție a valorii descoperirilor tale, încât să nu ajungi să fii transformat în prizonierul propriei limitări în diversele aspecte ale vieții.

Secunda neagră din timpul trecător aduce în prim plan acel moment din viața celui ce se vrea un lider de excepție, care-l determină să găsească răspunsuri la absolut toate necunoscutele din evoluția lui și a altora, disecând timpul trecut, prezentul și viitorul. Desigur, aruncând o privire în trecut, înseamnă să iei aminte la greșelile importante ale altora pentru a nu le repeta în viața ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/secunda-neagra-din-timpul-trecator.html

Self Control

On Octombrie 02, 2017

Înainte să crezi în ceva trebuie să te prefaci că îl crezi.

Noaptea este lumea mea, la fel cum soarele este primăvara din sufletul meu. Nu doar ca rezultat al efectului unui contrast de umbră și lumină, de la un moment la altul sau de la un loc la altul, ce își au inspirația de la modelul unei vieți construite în jurul cărților și ideilor proaspete ce descriu complicata traiectorie a simțămintelor de moment, mai mult uneori decât prin prisma rațiunii. Ci ca o solicitare a confirmării gândului captiv într-un joc real: *„I'm living in the forest of my dream".*

Acolo unde viața sufletească încâlcită pătrunde în acceptarea celor două măști: a trăitului în ascuns și a creației prin funcțiunile Spiritului Infinit, pe care închipuirea unui decor plin de mister mi le așterne în cale ca pe o experiență a unei rătăciri asumate, în sfârșit ceva vrednic de făptura mea complicată și plină de pasiune, se revelează o nouă lume, superioară celorlalte abordări unilateraliste.

Another night, another day goes by, and I am still trapped in the Realm of Twilight, using the Inverse Spell of Forgetting Who I Am.

Ca un artist închis în singurătate, așternând repere ale zbuciumului său în spațiile necuprinse ale acestei lumi necunoscute, căruia i se înșiră de o parte și de alta a cortinei aparenței o slăbiciune numită *"I haven't got the will to try and fight"* , în primul rând interpretativă, până când voi reuși să o străpung și să o sfâșii de tot, mă cuprinde îndoiala cu privire la trăinicia trecutului, la realitatea și statornicia prezentului.

Oare arta poate scoate la iveală sensul ascuns al unei identități pline de *dark and light* , tratând cu talent și zel maxim facerea acestor luminători cerești - soarele și luna, nu neapărat mărturia unei conștiințe tulburi sub un cer acoperit de nori? Cât timp mă pot cufunda într-un mister mai negru ca niciodată, în interiorul unei enigme mai grele ca timpul, prin comparație cu distribuția șansei de a demonstra că pot folosi în avantajul meu experimentul unei izolări în cochilia unei credințe oarbe? *„ Before the morning comes, the story's told."*

Leadership: Adopți o poziție neutră, intermediară, între învins și învingător, atunci când asupra ta planează incertitudinea realității?

Cât despre refugiul meu în obscuritatea celui mai profund mister, ca în adâncul unei temnițe chinuitoare, sau între zidurile convențiilor și prejudecăților, care atrage rolul de santinelă în fața unei apărări foarte vulnerabilă, aș vrea să pot să dau aceeași replică dintr-o scenă din romanul Doctor Faustus: *"De-ai cunoaște spiritul legăturii dintre noi, ai ști că liniștea mea nu-i de loc amenințată, ci dimpotrivă, totul are la temelie calmul și pacea, o fericire așezată și netulburată."*

O poziție neutră, intermediară, între învins și învingător, a celui asupra căruia planează incertitudinea unei realități copleșite de temeri și fantasme, se obține în același fel în care ai tăia o bucată dintr-un film care rulează în negativ într-o sală slab luminată: fără ca ochii să lăcrimeze, fără ca cineva să-și dea seama ce se petrece, fără ca nimănui să îi pese de aceste lucruri.

Poziția pe care o adopți în fața realității este un tur al resorturilor cele mai intime ale vieții

sufletești. Înainte de a te angaja într-o depășire a limitelor de rezistență în fața incertitudinilor care te apasă, trebuie să iei parte la acest tur.

Prin efectul angajamentului în obținerea unei atmosfere pline de tensiune pe care o inspiră slăbiciunea numită *inteligența sufletului sincer* , și pe de altă parte, formele ample, epurate de detalii, înscrise riguros în compoziția unui "Self Control" purtat de-a lungul vieții, servind a mă proteja de abuzul oricăror vanități aprinse în vârful unui decor scriitoricesc, de marile frustrări și resentimente, îmi apropii tușa creației mele poetice de locul privilegiat al neliniștii artistice, de mare anvergură și intensitate.

Uneori întunericul - *You help me to forget to play my role !* - este un fragment de timp decupat dintr-o împăcare cu angoasa, cu care încă mai sunt în contact nemijlocit, minunată apropiere de ceva ireal, dar totuși posibil, un scenariu născocit de creierul meu și pus în contradicție cu atracția față de melancolia recurentă. Un traseu parcurs prin descoperirea unui simptom dispozițional al vieții în stare de germinație, a unei compulsii defensive, a unei formațiuni reacționale, continuată cu acea stare de blocaj apărută ca în urma unui eveniment traumatic.

Leadership: Reușești să conștientizezi la nivel de percepție ceva ce există dincolo de ce se vede?

Datorită contactului meu cu Adrian Leverkuhn din opera lui Thomas Mann, am ajuns să reflectez la complexitatea condiției umane, la limitările ei dar și la posibilitățile de a le depăși *on this night that will never go* :

"O operă este făcută din munca artistică în scopul creării aparenței - și se pune întrebarea dacă în stadiul de astăzi al conștiinței și cunoașterii noastre, al simțului pentru adevăr, acest joc mai e permis, dacă mai e admisibil din punct de vedere intelectual, dacă mai poate fi luat în serios, dacă opera ca atare, ca plăsmuire autonomă și armonic organică, mai poate sta într-un oarecare raport legitim cu totala incertitudine. Dacă nu cumva orice aparență, chiar și cea mai frumoasă, ba tocmai cea mai frumoasă, n-a devenit azi minciună."

Întotdeauna când încerci să te încui într-un întuneric de nepătruns, adânc și misterios ca o ușă spre un univers paralel unde timpul se scurge invers, asemenea unei întrebări la care nu primești niciun răspuns, se întâmplă să retrăiești culminant acea stare incitantă de cercetare care susține generarea unor noi teorii sau modele plecând de la *"nothing matters"* și continuând cu *"I never stop myself to wonder why"*.

Tot ceea ce se întâmplă într-un stop-cadru din lung metrajul realității reprezintă fundamentul unei minciuni pe care o inventezi nu atât pentru că ai fost constrâns, ci pentru că ai dorit să o crezi și în numele căreia te-ai lăsat folosit. Minciuna poate fi combătută prin trăirea minunii unei lumi noi, prin asumarea unei identități de simțire stabilită între conceptul de "alteritate" și "spațiu privat".

„I must believe in something, so I'll make myself believe it."

Minunea care te ajută să trăiești este să crezi în ceva care este greu de văzut sau să cauți în continuare ceva care este foarte greu de găsit.

Self Control este însușirea omului de a se elibera din ceea ce pare a fi capcana fatală a circumstanțelor pe care le-a creat sentimentul de detașare de sine. Nu mai ești tu atunci când îți pui la îndoială calitățile, identitatea și crezurile.

Dacă vrei să treci peste un moment de slăbiciune, uneori trebuie să crezi în ceva care nu e neapărat adevărat. La fel se întâmplă și dacă tinzi să te adâncești într-o limitare de natură spirituală, emoțională și, câteodată, fizică.

*** Notă:** Laura Branigan - Self Control

Self Leadership

On Iunie 22, 2018

Înainte să te ridici in fruntea oamenilor învață să te orientezi spre conținutul motivației care dă un sens înălțător vieții tale în cadrul unei opere de artă.

Viața mi-a pus în jocul ei intrigant un sistem de schimbări vizând destinul unei lumi tot mai abătută de la planul divin, pe măsură ce evenimentele haotice se intensifică față de o realitate tot mai ostilă, împotriva căreia am început să lupt cu stiloul unui veritabil romancier care scrie istorie și cu metodele unui artist conceptual care vede lumea pictată într-o expresie de uimire.

Ca un excelent jucător de șah aflat într-un continuu exercițiu cu el însuși, viața mea își încredințează prima mutare caracterului unitar al științei, salvându-mă astfel de la o rătăcire fără traseu prefigurat înlăuntrul unei teme de consistență nebuloasă. Dincolo de toate, am suficient de mult spirit pentru a realiza imediat adevărul exprimat de un campion, că un astfel de joc este echivalent cu părăsirea stării de echilibru primar, static și sigur, pentru căutarea unui alt tip de echilibru, care este progresiv, dinamic, nesigur.

Şahul se întretaie cu arta în punctul în care sunt nevoit să mă supun unor reguli mai stricte, cu care nu aș fi de acord în mod normal. Dar pentru că ordinul vine de Sus, de la Cineva mai puternic decât mine, nu pot face altceva decât să spun "Da" unui destin necunoscut.

Aripile îngerului din mine, bătând cu însuflețire spre cele mai de sus și mai desăvârșite, avântul spre marea cunoaștere, tendința spiritului de a se descătușa de apăsarea terestră, pun în lumină gloria unei atenții divine îndreptate spre setea de îmbrățișare a unei incursiuni în mijlocul unei lumi ce păstrează încă puritatea și farmecul naturii puțin atinse de om.

Culoarea pe care o dau scrierilor mele, sângele jertfei lui Hristos și a martirilor, a iubirii și a focului de Rusalii, un limbaj universal nonverbal folosit în mod intuitiv care trece dincolo de orice limite impuse de condiția umană, este o aripă de lumină învârtoșată, zburând de una singură spre cele neștiute, dar, mai ales, spre cele voit ignorate de muritorii unei cetăți învinse, numită "autosuficiență".

Toate aceste considerații sunt destul de hazardate atunci când se revendică o vestire eficientă a cuvântului scris cu italice în versul *„Şi eu poate sunt nobil"* , în ciuda transparenței neschimbate a energiei ce împiedică sufletul și mintea să se ridice spre lumină. Încerc să fac abstracție de apartenența mea la contrastul dintre alb și negru de pe tabla unei totale nemișcări, în felul în care îmi accept soarta, rătăcind fără noimă pe urmele unei reînnoiri după care habar nu aveam că tânjeam câtuși de puțin.

Leadership: Motivația care dă semnificație vieții tale depinde de percepția ta asupra capacității de a realiza o sarcină spirituală, precum și de valoarea pe care o atribui acestei sarcini?

Dincolo de participarea la viața densă a lucrurilor și fenomenelor, prin proiecția unei estetici legate de teoria și promovarea unei arte misterioase, mi-am făcut obiceiul ca la sfârșitul fiecărei zile să-mi pun 4 întrebări, la care ar trebui să reflecteze orice erudit pus în situația de a da o semnificație statutului său de refugiat într-un ținut narativ, și totodată imaginar, în contact direct cu toate timpurile cărora le aparține prin sondarea abisalității sale:

1. Cum am contribuit la dezvoltarea științei?

2. Cum am contribuit la extinderea universului?

3. Se îndreaptă lumea în altă direcție datorită a ceea ce se petrece în mintea mea?

4. Ce motiv bun ar avea Dumnezeu să-mi facă o stea pe cer?

Prețul amintirilor care rănesc, servite la masa destinului, capcana imaginilor și proiecțiilor care mă leagă de viitor, izvorăsc din prezentul unei enigme în care trăiesc fără să-mi dau seama, la care se adaugă schimbarea de paradigmă de la cea a unei revizuiri de tip instantaneu la cea de evaluare continuă.

Tabloul lumii în care domină negrul și albul pe o tablă de șah care arde de nerăbdare ca cineva sau ceva să facă mutarea finală, matul unei vieți cu toate momentele ei de cumpănă, pare a fi pictat cu sângele unui artist necunoscut care s-a sinucis imediat după ce l-a terminat, din lipsă de motivație. O pictură originală încărcată de conținut, raritatea cu care cineva își arată independența față de clișeele unei gândiri fade - ca un manifest de libertate față de cele privative, inspiră idea de a realiza o artă plină de intelectualism pasibil a steriliza misterul poetic.

Perfecțiunea este geometria secretă a formei și a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare pe lungimea unei vieți îndelungi care nu-și găsește o formă de satisfacție totală, altceva decât ceea ce simți în căutarea unei justificări a ipotezelor pe care se bazează proiecțiile conștiinței.

După cum se poate intui, valoarea sarcinii spirituale pe care o abordez în formarea conceptelor de leadership depinde, mai întâi de toate, de împlinirea sufletească care mă face să simt că am avut impact asupra acestei lumi. Apoi, depinde de mâna destinului care mă călăuzește acolo unde trebuie să fiu și să înfăptuiesc „lucrarea" unirii cu prototipul unei ființe umane perfecte.

Leadership: Poți să te propulsezi dincolo de limitele credibilului, studiind forma și proprietățile unei gândiri axate pe imortalizarea destinului omului de creație într-o capodoperă a literaturii universale?

Chiar în acest moment citesc descrierea cărții "Tabloul Flamand", de Arturo Perez-Reverte: " *O restauratoare de artă găsește o inscripție misterioasă în forma unei table de șah pe un tablou al unui pictor flamand din secolul al XV-lea. Surprinzătoarea descoperire determină o galerie întreagă de personaje să înceapă o aventură plină de riscuri pentru a dezlega enigma. Dar nu e vorba de o enigmă oarecare: aceasta constituie cheia unui secret care ar fi putut să schimbe istoria Europei. Mișcările de șah marchează, pas cu pas, succesul sau eșecul anchetei, mereu pândită de diabolicul joc de capcane și echivocuri, la care participă nu numai pictura, ci și muzica, literatura, istoria și matematica."*

Între mine și cartea de față cred că există o asemănare, printr-o incertitudine care mă aruncă într-un păienjeniș de dubii legat cu justificarea cu care îmi înfrunt destinul, exprimată în modul unui pictor de a înfățișa o realitate net diferită de cea știută de toată lumea. Dacă mă adâncesc într-un stil de viață care-mi permite să fiu comod și amorțit, nu mă mai pot transforma într-o enigmă pentru ceilalți. Așa e și cu viața pusă în slujba creației, este simbolul unui paradox: ea trebuie consumată din abundență, dar niciodată nu se consumă.

Cea mai înaltă menire a omului pe Pământ este să atingă desăvârșirea. Să găsești fix lucrul pentru care te-ai născut și să-l sculptezi în înaltul cerului cu mână de maestru. Urmează să-ți închipui că pătrunzi în plin Orient, că te adâncești într-un vis ca în „O mie și una de nopți" și devii prizonier în adâncul unui poem scris cu ajutorul culorilor în loc de cuvinte.

Literatura de leadership nu trebuie dominată de teorie, ci de sensibilitatea similară artei. Acest gen literar trebuie să manifeste o deosebită predilecție pentru efectul de contrast sau de adâncime pe care-l dă o imagine constituită din puterea sufletească pe care o are omul în spațiul de creație, din virtutea cu care omul se simte îmbogățit după experiența spațiului de exprimare a artei în diversitatea formelor sale și, mai ales, din simțirea cu care omul se îndreaptă spre Dumnezeu printr-o activitate neobosită.

Imaginea care te inspiră spre a face schimbări importante în viață este împlinirea unei ascensiuni spre culmile mândriei de a fi superior acestei lumi, a cărei poveste cutremurătoare farmecă generație după generație de cititori.

Self Leadership reprezintă expunerea în cadrul unei proiecții vizuale a unui mesaj, a unei idei, pentru o perioadă de timp suficient de lungă încât creierul lumii să o poată înregistra în mod conștient ca un fel de efect al tentației "fructului oprit". Acesta devine cu atât mai tentant cu cât regulile de construire a unei semnificații acordate vieții sunt prezentate ca o enigmă învăluită într-o ghicitoare.

Înainte să-i conduci pe ceilalți oameni trebuie să conștientizezi faptul că te afli în marele teatru experimental al vieții nu doar pentru a fi citit de restul lumii, ci pentru a juca tu însuți un rol de voluntar în derularea unei enigme numită "motivația desăvârșirii", la care lumea nu trebuie să renunțe.

N-am crezut dintotdeauna în mine, dar acum cred cu toată puterea. Desăvârșirea mi-a fost hărăzită fiindcă am pus la dispoziția universului o parte din mine care contemplă „cum ar fi să"... și duce întotdeauna planul până la capăt.

Source: https://neculaifantanaru.com/self-leadership.html

Self-Raising Flower (II)

On Aprilie 23, 2021

Asumă-ți realitatea pe care o creezi, fără să te detașezi de propriu tău Eu.

Un om scrie și altul se simte trântit pe caldarâm când citește. Dar în toate lucrurile este o legătură și nu toți oamenii văd la fel privind același cuvânt. Așa că mă gândesc în sinea mea: bine să ne limităm doar la cuvinte. Deseori trecem sub tăcere faptul că ne acceptăm greu unii pe alții, eventual abia ne transmitem un salut, crezând că totul ține de spațiul din afara comunicării ca să fim împăcați cu noi înșine.

Cuvintele sunt cercul de foc al încrederii în sine, miracolul unei tămăduiri care îți ia orice durere. Doar natura îmi este cel mai bun prieten, cu precădere în cazul când scriu cu aceeași mână cu care însăși natura m-a înzestrat, nădăjduind că astfel îmi voi afla rostul într-un spațiu al meditației, al reculegerii și al descoperirii de sine. Devine cu atât mai necesară această apropiere de mine însumi cu cât scrisul capătă proporțiile obiective ale evoluției naturii, uneori răsfirându-se în prefigurări inedite de varii orizonturi, determinate de motivația subiectivă a susținerii diferitelor idei.

Nici nu-i de mirare. Am înțeles că viața se scurge ca bătaia din aripile delicate ale fluturelui, iar cuvintele mele nu pot opri cursul firesc al naturii. Ele își pot lua zborul precum albinele spre o floare a libertății, ori spre o floare a purității încărcată cu polenul staminelor care, în timp, vor ajunge la maturitate. Dar nu toți oamenii au ajuns la maturitate.

Leadership: Ești în stare să înfrânezi conflictele tale lăuntrice prin dăruire și ordine, datorită unei capacități de interconexiune cu natura ce îți poate individualiza Creația?

Nu-i o legendă că florile ce trăiesc din rodul-pământului sunt flori fierbinți care, asemenea cuvintelor cresc numai din dragoste, din adevărata apreciere a sinelui. Sunt cazuri când fluturele trebuie să se lase condus de destin și ajunge să se odihnească abia atunci când ajunge la capătul drumului, alteori el trebuie să aștepte până când aripile se uscă pentru a zbura.

Dar oamenii care scriu, la fel ca oamenii care citesc, nu toți cercetează cuvintele care sunt eligibile pentru asigurarea polenizării încrucișate a florilor frumoase menite să atragă și, mai ales, să rețină micile viețuitoare. Faptul că izbutesc să evit orice conflict lăuntric, să duc bătălia din spațiul realității, chiar să produc o hiperbolizare a unei identități corespunzătoare cu cea din spațiul realității fizice, dar pe plan spiritual, este o capacitate a artistului de a imita natura și de a crea o iluzie puternică.

Fiecare cuvânt poate avea un miros aparte, diafan, sublim, poate avea un gust dulce și aromat, numai dacă știi să-l asociezi florilor din care se produce mierea, nu doar cele din care se împletesc cununi în care micile viețuitoare se strecoară fără să fie băgate în seamă. Temeiul creației mele este ideea că orice realitate terestră poartă în sine în chipul unei forțe a naturii redate cu ajutorul cuvintelor. Simplu de realizat la prima vedere, cu toate acestea eu încă îmi caut cuvintele...

Leadership: Îți orientezi demersurile livrești spre autenticitatea unei lumi edificată pe distincțiile operate de intelect și de stările emoționale provenite din expresiile unui limbaj bazat pe percepția vizuală?

Ar mai fi ceva. Cuvintele cu multiple înțelesuri. Particularitatea lor este că ele cresc din organele plantelor de depozitare suculente. Alteori cuvintele de acest fel emit un parfum deosebit, specific florilor pe care le vizitează femela albină *Euglossa Cordata* , descris doar într-un singur mod: AWESOME. Este începutul unei povești fabuloase pe care numai copiii o pot îmbrățișa. Şi astfel, cuvintele scapă de năpasta unor judecăți strâmbe și condamnări fără vinovăție.

De fapt, cuvintele se umplu cu polen numai atunci când încearcă să copuleze cu florile, sau doar vizitând florile de Anacamptis a căror polenizare este asigurată de albinele ce populează o imagine plină de culoare. Iar mesajul unei picturi care surprinde zborul albinelor sună cam așa: "Ferește-te de înțepătura dragostei ! "

Cât de frumos sunt alese cuvintele astea, cu câtă ușurință se combină ele în alcătuirea unui buchet de flori în care se remarcă parfumul iasomiei și delicata prospețime a lăcrimioarei.

Din fericire suntem diferiți, altfel ar fi mare plictiseală. Semenii, îi înțelegem, nu suntem obligați să îi și acceptăm, fiecare rezonează cu ce îi seamănă. Înțelegerea este mai mult decât acceptare, iar dacă accepți ai multe de făcut după aceea. De multe ori oamenii sunt mai frumoși văzuți de la distanță, la fel ca zborul fluturilor, succesul lor având aceeași durată de viață ca cea a reginei albinelor. Ei se hrănesc din cartea cuvintelor cu o ultimă picătură de miere.

Însăși cuvintele pe care le citiți aici sunt îndulcite cu o miere bogată și hrănitoare de rozmarin, dar nu oricine simte gustul mierii, la fel cum nu oricine simte vibrația cuvintelor care tocmai pe mine mă conțin.

Leadership: Poți să surprinzi particularul unei gândiri intelectualiste axată pe cunoașterea realității percepută ca act al existenței cuvintelor într-un univers încercat de voluptatea imaginilor vii?

Natura m-a cuprins aici ca formă indirectă asupra relației dintre spiritualitate, pe de o parte, și materie și formă de de alta. Privind lucrurile în felul acesta ajung să-mi pun întrebări parcă tot mai încuietoare, cuvinte care aduc în atenție acea predilecție a unui personaj notoriu din opera Margueritei Yourcenar pentru tot ce este în perpetuă schimbare:

"Din universul ideilor, Zenon se întorcea în universul mai opac al substanței cuprinse și delimitate în câte o formă. Ghemuit într-un ungher, la el în odaie, își irosea ceasurile de veghe în strădania de a dobândi o concepție mai justă cu privire la raporturile dintre lucruri, sau în meditații neformulate asupra naturii. Corectă astfel acel viciu al gândirii ce constă din a înhăța obiectele, ca să te slujești de ele sau, dimpotrivă, din a le arunca fără să examinezi mai îndeaproape substanța specifică din care sunt făcute."

Spunând acestea vreau să indic un adevăr al Marii Cunoașteri: până ce omul nu-și va conduce cuvintele spre sondarea legăturii dintre fluture și albină, luând în considerare modul lor de comunicare spre a obține o armonie a creației (pe care însuși Creatorul o dorește și o va instaura treptat), nici formele variate ale jocului dialectic nu vor apărea ca necesitate în categoriile frumosului.

Marea cunoaștere se concentrează asupra modalității de transmitere a sentimentelor sau a trăirilor, cu precizarea că orice se vede poate fi o extensie a unui vis, a unei viziuni, a unei contemplări sau a unei dorințe.

Marea cunoaștere are ca prim considerent faptul că totul fi poate fi interpretat diferit în

funcție de percepția vizuală.

Self-Raising Flower este începutul unei schimbări lăuntrice care își are izvorul în cultul naturii, cum ar fi pământul, vântul, apa, lumina solară, etc. Trebuie să învățăm să introducem în lumea noastră lăuntrică orice element al naturii, cu care să comunicăm de-a dreptul, fără învățător și tălmaci, ci doar cu sufletul. Aceasta este baza adevărată a alchimiei ce permite realizarea progresivă a Marii Opere Hermetice.

Chiar acum, drag cititorule, încearcă să renunți la concepte superioare în favoarea unei cercetări mai amănunțite asupra sinelui: ce anume face ca zborul unui fluture să-ți influențeze sufletul?

Ce anume determină vibrația sufletului tău știind că, asemenea unei albine, trebuie să faci 3.000 de zboruri pe zi pentru a aduce în stup 100 g de apă? Cum ai putea exprima acestea în doar câteva cuvinte aflate în strânsă legătură cu mama natură?

Source: https://neculaifantanaru.com/self-raising-flower-II.html

Self-Raising Flower (I)

On Aprilie 20, 2021

Felul în care percepi legătura dintre artă și creație este identic cu felul cum percepi legătura dintre știință și suflet în contextul cerințelor unui mediu înconjurător sănătos.

Mi-a plăcut întotdeauna să scriu, să mă las purtat de ritmul motivației inepuizabile, nădăjduind că astfel îmi voi afla liniștea, discernământul creativității poetice, identic cu raportul dintre sublim și efemer. Pesemne, este și asta o virtute, de a avea o viață interioară bogată, la fel cum o trăiește orice artist al penelului care știe să se identifice cu ceea ce numim esteticește "frumosul unei opere de artă".

Uneori am scris câte ceva pentru cineva aparte, și chiar și atunci alăturarea mai mult sau mai puțin întâmplătoare a unor categorii variate de forme artistice au dus în același punct, la acordul dintre interior și exterior, dintre convingere intimă și declarație, dintre percepție și viziune. Fiindcă scrisul apare în profunzimea ființei mele ca un fel de impuls dat de iluminarea divină ca să pot lua de braț libertatea nelimitată a exprimării prin mijloace artistice, în așa fel încât să observ mai ușor legătura strânsă, sau chiar identitatea percepută dintre rigoarea interpretativă și claritatea empirică.

A fost atât de interesant să aflu că scrisul, oricât de variat s-ar manifesta în interiorul unui *Inserifamech* (înțeleapta rânduială a marii Creații), mai ales pe plan artistic, face acordul întâmplător cu percepția intimă a unei memorii bazată pe cunoștințe, ca rod al cercetării oamenilor competenți în oricare dintre domeniile științei și vieții. Şi mai interesant dect att este interesul pe care mi l-am acordat față de ceea ce mă preocupa, lund cunoștință de nevoia imperioasă de a mă întlni cu mine...

Leadershipul tău poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondențe între limbajul unei chemări launtrice si limbajul exterior al simbolurilor?

ntr-adevăr, de cele mai multe ori am scris doar pentru mine, fiindcă nimeni nu mai este ca mine. Mai bine zis, am rămas același ca atunci când alergam vara de unul singur pe câmp, adulmecând parfumul plantelor cu petale colorate care, la rândul lor, își selecționau partenerii de conviețuire din lumea insectelor zburătoare. Esențialul era ca polenul florilor să ajungă pe stigmatul altor flori, indiferent cum se îndeplinea această înfrumusețare naturală, și astfel cuvintele mele să capete caracterul descoperirii unei polenizări întâmplătoare.

Explicația științifică a acestei influențări "de la distanță la apropiere" urma s-o dau abia mai târziu, când afinitatea reciprocă a insectei și a plantei ar fi ajuns la un grad uimitor de empatie, nemaiputând trăi una fără cealaltă. Vă las pe voi să decideți ce anume simbolizează afinitatea reciprocă a insectei și a plantei în marea carte a Creației.

Au fost și cazuri cand înțelegerea naturii și artei, prin actul de creație izvort din imitarea naturii, intuind cumva faptul că o creație care poate fi înțeleasă de la fiecare nivel de trăire a viețuitoarelor, de la fiecare mișcare a lor, s-a făcut prin intermediul unei sintetizări a imaginii circumscrise unui tip de realism care reclamă multiple influențe, de la conexionism la simbolism.

Toate acestea se întâmplau într-un moment de transformare personală, când începeam să cumpănesc asupra aportului naturii adus la formarea artei. În acest sens, mă asemănam foarte bine cu un personaj al Marqueritei Yourcenar care pornise în căutarea pietrei filozofale:

"Căci ajunsesem mult mai departe pe calea negării tuturor valorilor pentru a vedea dacă mai apoi se poate afirma totuși câte ceva, pe calea descompunerii tuturor lucrurilor, pentru a le privi după aceea cum se încheagă din nou pe un alt plan sau într-un alt chip."

Leadership: Ești pregătit să aloci timp pătrunderii unei largi varietăți de condiții de mediu și oferirii unei priveliști care aduce exteriorul în interior, încât să surprinzi esența artei care încununează Opera Creației?

Natura este oglinda unei arte care își îndreaptă penelul, cu delicatețe, în profunzime, spre pânza vieții unor miniaturi vii de excepție (viețuitoare tandre, energice, curioase, și ele tot atât de credincioase actului de creație). Sunt și ele un fel de călăuză, consolare sau ajutor. Mizând pe această observație, pot spune că scrisul însuși se repetă ca un nou exemplar de rodul-pământului, recâștigându-și libertatea, nu fără a trece prin inelul de flori ale unei cunoașteri amănunțite despre "obiectul sensibil".

Alteori, scrisul este posibilitatea de a fi neputincios, pentru că orice cuvânt e "incolor" la fel ca discreta insectă *Chrysopa Carnea* , care dacă nu ajunge să fie proiectată pe cerul minții cu o înțelegere clară, poate să inspire o oarecare teamă celui ce o vede. În continuare scriu cu sinceritate, în câmpul esteticii, în plină concordanță cu nectarul plăcut mirositor al unei game variate de flori preschimbate într-o descriere onirică a luptei dorințelor și a planurilor de viitor, o luptă mistică ce are loc numai în sufletului meu.

Când alegem să aflăm efectul cuvintelor ar trebui să discernem între liniștea sentimentelor și dorință arzătoare de a fi una cu natura, scriitorul fiind nu doar vameșul cuvântului, ci și o condiție a prezenței albinuței care adună polen pentru a face mierea dulce și plină de virtuți terapeutice.

Or fiecare cuvânt pe care îl scriu aici repetă aceeași operație de polenizare a sensurilor de îmbogățire a limbajului, producând fecundația unei flori speciale: *Euphorbia Milii* (Coronița lui Hristos). Chiar și fluturele are în aparatul său bucal o crestătură cilindrică adaptată special pentru recoltarea polenului din plante, iar dacă ale mele cuvinte rețin ceva din zborul său, acel ceva este numaidecât "Simbolul Metamorfozei". Iar singurul mod prin care pot să exprim bătaia din aripi a fluturelui, în timp ce zboară din loc în loc, este o sumă a următoarelor cuvinte: *Ars longa, vita brevis* . (Arta este lungă, viața este scurtă).

Iată deci concluzia. Față în față cu splendorile naturii un scriitor trebuie să sesizeze partea integrantă a unei arte dinamice, expresive, care crește și se schimbă și își extinde continuu gama de semnificații, evoluând spre noi tipuri de expunere a informației provenită din jocul metamorfozelor.

Marea Operă a Marii Creații este o interacțiune constantă dintre ego și mediu, susținută de știință și suflet. Iar esența artei ce încununează Opera Creației este conceptul de verosimil, imitația netransfigurată a naturii și realității.

Self-Raising Flower evidențiază începutul unei noi forme de manifestare a Creației cuprinsă între ceea ce se petrece în natură și ceea ce se petrece în mine însumi. Până la urmă, am înțeles că ceea ce se petrece în natură se petrece și în mine însumi, natura însăși fiind o reflecție a formei mele de viață. Iar ceea se petrece între actul creației și revelația propriului sine psihologic evidențiază începutul cuprinzător al unei noi avangarde.

Două cerințe prevede mediul înconjurător pentru finalizarea actului de creație: să găsești o logică în orice mișcare din mijlocul naturii și să stai la baza apariției unui criteriu sistematizator al efectelor produse de orice mișcare sau fenomen al naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/self-raising-flower.html

Semn că privirea își caută încă ochii

On Mai 11, 2021

O privire îndreptată către sine este viziunea unor ochi care se deschid în fața nemărginirii unei lumi invizibile.

Am vorbit atâtea despre ochii care își caută privirea artistică în frumusețea unei lumi accidentale, redată în culori vii și pastelate. Şi vreau să spun că privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al frumuseților acestei lumi este o excelentă ocazie de a-mi testa spiritul de observație, gravitând în jurul fanteziei și suprarealismului, ca să pot descoperi în imagini vii întreaga poveste a unei transformări personale fără margini.

Iar dacă mă numesc artist, și pentru că dincolo de orice artist se află o privire îndreptată spre distanță și adâncime, unde culoarea și contrastele alb-negru ajută la crearea unei imagini sublime, acest lucru se datorează faptului că tot ceea ce îmi încântă vederea este cântărit cu coada ochiului înainte de a fi imortalizat pe pânză.

Chiar și privirea-mi, o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial pe harta ficțiunii, stă bine ascunsă în atuul natural al ochilor căprui, limpezi, plini de viață, scoțând în evidență aspectul luminos al tuturor lucrurilor, *Oshultarityo* , aspectul pământesc și aspectul ceresc. Şi dacă ar trebui să-mi iau privirea de la cele atotcuprinzătoare, doar ca să trasez în creion conturul unui tablou al naturii mele spirituale, și dacă ar trebui să-mi cuprind ochii cu privirea unei inteligențe fără vârstă, poate că aș fi îndreptățit să cred că tot ce este în concordanță cu arta și creația mea activează o rază de lumină vie care pleacă de la un ochi și ajunge să locuiască în spirit.

Să știți că ochii artistului sunt ca o oglindă nesfârșită cu două fețe: pe una se întinde universul material, iar pe cealaltă se întinde spațiul metafizic al unei analize introspective care mă pune în prim plan, *rose up by the power of the spirit* , în mijlocul unui tablou care trebuie să se integreze perfect în mediul înconjurător pentru a fi pus în valoare. Mai bine zis, dacă ochii mei consideră privirea drept întreaga măsură a unei viziuni artistice autentice și singulare, atunci este foarte ușor de ajuns la pictură prin vederea 3d care arată mai multe laturi ale aceleași realități, prin rezonanță cu realizarea Unității Sinelui și a lumii vizibile.

Leadership: Potențialul nelimitat al creației tale poate conduce la o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial al unei chemări spre înălțimi spirituale?

Nici nu cred că există o singură privire pe care ochiul s-o cuprindă în unanimitate, există mai multe priviri pe care ochii le dezvăluie numai artistului, cum este acea privire a sufletului care creează diferite convingeri prin adevăr, prin meditație și introspecție, prin unitatea ideii, prin imaginație, prin propriul exemplu. În acest moment, convingerea mea cea mai profundă este că alegerea a tot ceea ce este frumos înseamnă să înțelegi arta ca pe o "trăire totală" aplicabilă tuturor timpurilor și tuturor formelor de manifestare ale credinței în existența unei puteri universale creatoare, inclusiv a zeilor.

Însăși receptarea omului are loc la o profunzime care se află dincolo de cuvinte, dincolo de emoții, dincolo de sfera esteticului, în planul mai larg al permanențelor inefabile. În acest caz, spiritualitatea își menține automat înălțimea la punctul indicat de o Creație care încununează o realitate interioară. Iar, așa cum spunea cineva, dacă avem o realitate interioară asumată, pe care o comunicăm în exterior, atunci avem capacitatea de a modela lucrurile așa cum ne dorim.

Am găsit vorbindu-se despre acest aspect pe internet, într-un articol cu semnificații spirituale:

"Într-un anumit moment, un om l-a văzut pe altul nu doar cu ochii, ci cu o anumită pătrundere a inimii și a minții. Şi omul acela, care era doar unul dintre mulți, devine deodată unic. El apare atunci cu o nouă frumusețe, cu o nouă profunzime, cu o nouă însemnătate. O astfel de viziune poate să țină ani, poate să țină întreaga viață. Dar câteodată, după ce trece o vreme, viziunea aceasta pălește (așa se întâmplă când soarele dispare din fereastră și deodată strălucirea ferestrei cu pricina pălește). Şi, iată că în acea clipă intră în scenă credința - credința iată în ce sens: credința ca încredințare că ceea ce a fost văzut cândva, iar acum a devenit nevăzut, este neîndoielnic. Cu această credință toți trăim, mai mult sau mai puțin."

Câte destine n-au fost schimbate și tulburate printr-o singură privire, nu-i așa? Luând în considerare acest lucru, trebuie să subliniez ceva important: ori de câte ori ne călăuzim privirea în căutarea unei realități aflată dincolo de cea vizibilă, ori de câte ori privirea noastră o întâlnește pe cea a artistului care, prin imaginație dă viață unui spațiu flexibil într-un sistem codificat de culori și semne, tot de atâtea ori credința noastră în armonia creației, în doctrina creației artistice, se întărește, se intensifică și se cultivă prin însemnătatea pe care o dăm puterii noastre de a schimba o realitate cu alta.

Leadership: Cum îți instruiești vederea să afișeze un șir lung de constante ale unei expresivități aparte, presupunând că recunoașterea propriei excelențe în câmpul estetic depinde de nevoia ta de însemnătate?

Să ținem cont de faptul că cele mai importante constante ale expresivității sunt linia, culoarea și forma, pe când cele mai importante indicii de sensibilitate ale artistului sunt profunzimea, vizibilul, ideea de infinitate, vederea din apropiere și de la depărtare. Prin urmare, să avem grijă cum și spre ce ne îndreptăm privirea, încât ochii cu care timpul ne traversează viețile, insistența cu care timpul se furișează în eternitate, sau în răgazul unei singure clipe de viață, să intre în contact cu fascinanta lume a artei.

Lucrările finisate cu măiestrie, operele de pictură ori de sculptură, chiar și ele mă privesc cu coada ochilor uneori, cu acei ochi plini de expresie, plini de profunzime, ajutându-mă să mă concentrez la exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane. Faptul acesta presupune acceptarea unei densități aparte a luminii pe care o dă fragila frumusețe a finitudinii mele într-o dimensiune a nemărginirii temporale.

Însăși nevoia de însemnătate plasată într-un timp al dorinței de a percepe o nouă realitate, în universul lăuntric al fiecărei ființe umane, denotă că imaginea sinelui nu o estompează pe cea publică. Cine știe cum se va împlini misiunea mea spirituală în lumea artei...

Poate că timpul va așterne praful peste cuvintele mele, poate el va așterne uitarea și peste numele meu, dar nu înainte ca privirea mea să fi cuprins în limbajul ei propriu, elevat, subtil, acele cuvinte îndelung meșterite, șlefuite și curate ca lamura luminii, pe care numai ochiul artistului le poate colora mereu cu o altă nuanță de frumos.

Da. Sunt cu adevărat un artist, mai mult decât un artist oarecare, fiindcă însăși timpul a așteptat întâi recunoașterea excelenței mele în câmpul estetic, ca să mă investească mai apoi cu încrederea că arta mea a meritat văzută și admirată.

Potențialul spiritual al unei creații trebuie să reflecte disponibilitatea artistului de a surprinde mult mai realist o clipă suspendată în imortalitate.

Iar dacă lumea mea este invizibilă, neputând fi cuprinsă prin intermediul experienței senzitive, acest lucru se datorează faptului că nimeni nu-mi înțelege efortul intelectual și spiritual de a realiza o creație care deschide alte perspective de înțelegere a comunicării dintre idee și materie, dintre ideal și material, dintre privitor și imagine.

Oricum, dacă ați ajuns până aici, înseamnă că sunt deja în mintea voastră, poate sunt și în sufletul vostru, chiar dacă tot nu mă vedeți și nu știți cum arăt. **Semn că privirea voastră îmi caută încă ochii...**

Source: https://neculaifantanaru.com/semn-ca-privirea-isi-cauta-inca-ochii.html

Semnătura originală a artistului

On August 17, 2018

Oricare ar fi valoarea pe care ți-o dă timpul și școala vieții, cel care are de pierdut este acela care nu-și permite să se conecteze la tine.

Mi-aș dori uneori să pot rămâne veșnic acolo, în acea lume fascinantă a artei ghidată de spiritul viu al prozei incendiare, la fel de răsunătoare ca ecoul unei șoapte de scoică ce se aude în suflet peste timp. O lume în care să fiu doar eu, plutind într-o mare de idei corelate cu eforturile de a crește probabilitatea de conectare la ceva mai presus de mine, în condițiile unei experiențe din care să am multe de învățat.

Expresivitatea cuvintelor nu e deloc gratuită dacă nu îmi definitivez o știință, un stil, o teorie, căci se adresează mai puțin ochiului și mai mult sufletului abandonat în favoarea dezlănțuirii fanteziei cele mai nestrunite. De aceea, sunt cuprins de regrete la înțelegerea faptului că arta își păstrează și o variantă de "ratare", aceea care stă sub semnul lui "nu avea cum să fie" din pricina semnificațiilor ce decurg din comparațiile cu stările de lucruri ale unei lumi aflate într-o eternă alcătuire și dezalcătuire.

Reprezentarea fidelă și monitorizarea imparțială, aproape mecanică, a realității, cu o anumită deschidere spre cele mai variante aspecte ale spiritului uman, o poate întreprinde doar literatura în fiecare pagină scrisă admirabil cu eleganța firească a artistului ce-și câștigă unicitatea prin actul creației dominat de elementele limbajului caracteristic ficțiunii.

Poate că amănuntul acesta n-ar depăși semnificația unei coincidențe, dacă n-ar trebui să inserez într-o notă personală înregistrarea nouă a unei lumi care dispare într-un fel de plânset în piepturile acelora care pot păstra o amintire vie despre mine. Sinceritatea artistului este o podoabă a exprimării prin diferite forme și metode, un caz particular al folosirii termenului "asemănător" într-un univers cromatic obținut prin suprapunerea și contopirea materiei de inspirație.

Leadership: Poți să redai expresivitatea unei experiențe de cunoaștere prin posibilitatea de a transmite cu forță ideile și sentimentele unui literat care interpretează totul prin prisma infuziei de cultură artistică?

Într-un cuvânt, simțindu-mă atins de acea inspirație caracteristică artiștilor care tălmăcesc cu intensitate înfățișările cele mai frapante ale realului, atras deopotrivă de procedeul de tratare "decorativă" a unei zone de creație mai puțin explorată, ajung să mă integrez cu ușurință în lumea pe care o experimentez sub forma particulară de a vedea dincolo de ceea ce "se vede". Că doar de-asta am aterizat în 3D-ul unui spațiu plin de taine și de imaginație.

Încă nu m-am decis ce rol să-i confer personajului din acest spațiu.

Efectul plinului și efectul golului, frumosul și urâtul, mișcările vitale ale fenomenelor și stările emoționale ale creierului, pe scurt o distanță mică între marginile unei sfere de contraste, pot să imortalizeze o clipă de semnificație acordată ineditului unei exprimări resimțite de cititori într-un fond sentimental care nu pare a fi real decât dacă luăm în calcul tot ce se poate vedea în perspectiva unui spațiu creator de artă și cultură.

Baza sensibilă a construcției literare, sprijinită pe un joc al interacțiunilor și al vecinătăților radiante ale totalității - matrice generatoare de mister, de sugestie și de simbol, într-o artă

aparent temporară, se poate acorda la meșteșugul picturii care cere stăpânirea deplină a compoziției. Mă simt ca și când aș strânge în brațe un cerc luminos al cărui centru este peste tot, iar circumferința nicăieri. Apectul acesta face parte din legile compoziției.

Expresivitatea unei experiențe de cunoaștere impresionează prin posibilitatea de a transmite cu forță ideile și sentimentele unui literat care interpretează totul prin prisma infuziei de cultură artistică ce o aduce în punctul în care totul este de o naturalețe efervescentă.

Leadership: Contribui la împlinirea potențialului de expresivitate aflat în stare latentă în alcătuirea limitelor de interpretare a unei arte care se adresează doar celor ce nu constituie "o entitate de conținut foarte rară"?

Cineva mi-a adresat zilele trecute o întrebare interesantă, fiind însuflețit de convingerea existenței unei puteri de judecată superioare ce se regăsește în operele mele:

"Domnule Fântânaru, nu vă este teamă că se va găsi altcineva care să vă depășească în ce privește aspectele intrinseci ale cunoașterii în corelație înțelesurile pe care filosofia artei le atribuie cuvintelor sale fundamentale: „estetica și hermeneutica literară" ?

I-am răspuns cu însuflețirea pe care o încearcă pictorul atunci când atinge pânza albă cu cele mai frumoase culori pentru a reda un moment perfect, irepetabil:

"În primul rând nu îmi va fi niciodată teamă de foștii elevi/studenți de nota 10, de indivizii îmbrăcați la patru ace sau de aceia care ocupă diverse poziții de conducere. Ei sunt depășiți de limitele de interpretare ale artei, sunt înfrânți precum Goliat dintr-o singură lovitură de unul mic și neînsemnat ca David. Marea cunoaștere în lumea artei nu tolerează deloc înălțimea sau conformismul.

Însă, mi-ar fi teamă de tipul acela pricăjit, pe care nu-l bagă nimeni în seamă, pe care îl vezi câteodată vorbind singur, dar care face jogging în fiecare noapte, pe orice fel de vreme."

De aici va veni noutatea în viitor, din cunoașterea pe care nimeni nu și-o închipuiește că va fi vreodată posibilă și din acea experiență de viață care trece drept o banalitate, un fapt care nu interesează pe nimeni.

În leadership stă veșnic în picioare o singură concepție: oricare ar fi valoarea pe care ți-o dă timpul și școala vieții, cel care are de pierdut este acela care nu-și permite să se conecteze la tine.

Leadershipul, ca parte componentă a artei ce poartă în sine posibilitatea de tratare a unor zone de creație mai puțin explorate, trebuie să dispună de posibilitatea dezvoltării unei cunoașteri însușite dintr-o experiență de viață care se lasă citită din unghiul unei receptări care nu îți neagă vizibilitatea și convingerile.

Semnătura originală a artistului se revede în dispoziția cu care el se apropie de lumea coeziunii în relația dintre expresivitate și vizibilitate, impresionând cu vioiciunea descrierii sale, cu iscusința cu care își clădește narațiunea, aducând-o treptat până la o culminație maiestuoasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/semnatura-originala-a-artistului.html

Senianymo

On Iulie 26, 2020

Frumusețea în artă este să te știi întotdeauna pictat cu ochii care nu se văd, dar care se pot întrezări în fundalul unei vederi din altă lume.

Sunt mirajul unui trandafir fiindcă mă văd reflectat într-o lume mai pură, însuflețitoare, mai aplecată spre bine și frumos, chiar dacă sunt mărit și deseori distorsionat de nostalgia unui timp pregnant, repetitiv. Sunt puterea trandafirului de a se face ascultat, înțeles, adorat, prin noblețea unei autenticități artistice, grăitoare și perene. Sunt istoria nespusă a unui trandafir dublat în plan artistic de trecerea de la spațiul emoțional la spațiul unui eveniment literar de mare anvergură și vizibilitate care presupune, în principal, o concentrare asupra interiorității.

Sunt mai mult decât un om, sunt un dar al naturii, un adorator al naturii, un spirit întrupat al naturii. Iată de ce, în artă este atât de important să țintești spre absolut, acceptând valoarea de simbol al unei înnoiri periodice. Pentru că a fi un om de mare rafinament, și totodată un produs al naturii, constituie combinația impecabilă dintre imaginație și culoare, dintre deschiderea omului spre înfrumusețarea sufletului, cultivarea gustului către select și frumos, și sinceritatea cea mai pură.

Am realizat în timp că pictura este produsul naturii judecat într-un fel omenesc, înveșmântat într-un limbaj omenesc cu toate limitările și imperfecțiunile lui, dar întotdeauna redat printr-un cod psihologic al culorilor. Iar atitudinea de abordare a portretului în pictură poate fi justificată prin relația omului cu el însuși, dar și cu natura, într-o eternitate a sentimentului de apropiere a divinului, a trăirilor exprimate metaforic, în manieră expresivă, spre acuratețea unei imagini vizuale.

Leadership: Poți să te angajezi într-un proces imaginativ care reflectă concepțiile, grijile și preocupările emoționale ale celui ce se visează ca făcând parte dintr-un demers artistic cu deschidere către natura divină?

Cred că numai aici, în lumea picturii, în tehnica pensulației, în acest pact nescris cu divinitatea, mă simt cel mai în largul meu, altul decât sunt în viața reală, cu o pondere atât de mare a emoționalului în decizia de a dezvolta ce e mai bun într-o poveste despre dualitatea sufletului omenesc. Munca unui artist este opera creată de o ființă divină după acceptarea înțelegerii naturii: eternă, neschimbată, perfectă.

Este o mândrie, nu o corvoadă să te știi înălțător prin expresia artei pe care ți-o aruncă în față sentimentul apropierii de fiecare tușă a pensulei și a lecturării ei minuțioase printre detalii impresioniste. O mândrie și mai mare este să faci din arta ta expresia unei aventuri a sufletului trecut printr-o memorie tainică a naturii. Dacă prin moarte devenim un fel de memorie a naturii, atunci prin viață devenim destinul unei picturi care se păstrează întotdeauna nealterată în fața ochilor de sfinți.

Ciò ha portato al suggerimento che tutti i miei ricordi sono fragili in natura.

Este un impuls de mare însemnătate. Atunci când scriu despre artă, la fel ca atunci când scriu despre un trandafir care mă fascinează până la adorație, făcându-mă să retrăiesc o altă viață, mă delectez cu imaginea mea proiectată într-un spațiul dublu: al viselor fără sfârșit și al călătoriilor astrale. Cu siguranță, întreaga cunoaștere de care mă leagă existența visului modelat prin artă este un proces imaginativ care reflectă concepțiile, grijile și preocupările emoționale ale celui ce se visează ca făcând parte dintr-un demers artistic cu deschidere

către natură divină.

Leadership: Ești pregătit să te integrezi într-o lume în care poți fi orice, cu condiția să-ți duci arta la nivelul unui instantaneu de înțelepciune sau a unei imagini irezistibile?

Grație rezonanței mele cu inteligența iubitoare a naturii, cu energiile ei subtile, mă simt demn de o întinerire spirituală pe care trandafirul o consideră drept miracolul unei expresivități artistice deosebite. Însuși trandafirul, așa cum este el, splendid, candid, de peisaj, mă introduce parcă într-un curent artistic definit de un colorit grav, într-un stil de artă abstractă de felul Rayonismului, prin care pictorul rus Mihail Larionov își propunea să sugereze a patra dimensiune în pictură, să dea impresia că opera este atemporală și aspațială, printr-o spiritualizare a imaginii vizuale realizată prin tehnica razelor colorate paralele și contrastante.

Astfel am ajuns să cred despre mine, ocupându-mă de problema creației, că sunt autorul unei conștiințe noi legate nu doar de frumusețea naturii, cât de tema naturii *Athempisyon* (un pact nescris cu divinitatea) surprinsă printr-o comparație de excepție: sunt mai mult decât un pictor, sunt ceea ce pictorul a uitat să deseneze despre el însuși într-o căutare a celuilalt personaj pe care numai opera literară poate să-l redea întocmai. Sunt o imagine vizuală în pictură pentru că reușesc să surprind atât de viu, grăitor, colorat, o încercare de a cădea la învoială cu viața.

Senzitiv, expresiv, vibrant, trandafirul îmi face semn că aude ce-i spun, ca printr-un noian de gânduri pure, atâta timp cât sunt pregătit să mă integrez într-o lume în care pot fi orice, în care orice suflet poate să se situeze în plan spiritual. Partea divină a unui pictor este reflectarea unor lumi aflate undeva între aproape și foarte departe, între ceresc și pământesc, între dimensiunea sufletească umană și luxul naturii înflorite.

Dacă trandafirul ar fi fost un artist al culorilor într-o lume veșnică, pur, instinctiv, vibrant, probabil mi-ar strânge călduros mâna ca a unui creator de lumină suspendat între vis și realitate. Iar dacă trandafirul ar fi fost un scriitor, scriind despre viață sub semnul ficțiunii, atunci probabil aș fi fost adaptat la psihologia unui personaj care moare și revine pe pământ în altă ipostază de a fi.

O imagine irezistibilă în leadership poate să apară ca o imagine irezistibilă a creației împărțită între ceea ceea ce te conține (nivelul spiritual) și ceea ce te atrage (să zicem orizontul unei lumi alternative).

Pentru asta, trebuie să fii un artist care trăiește mereu între aici și acolo, între trecut și prezent, între spațiu și timp, între universal și particular, între viață și moarte.

Senianymo - i-am dat acest nume trandafirului meu, însemnând deschiderea omului la viața artistică, fiindcă este singurul care îmi ascultă sufletul, gândurile, durerea sau bucuria, contopind în el două forțe: a creației și a divinității. El este specia aleasă a Creatorului, simbolul transformării mele interioare, este chipul lui Dumnezeu transpus într-o profundă lecție de renaștere, transcendență și reinventare înfloritoare.

Îi aud mesajul și apoi țin seama de el chiar dacă mi se pare ceva nebunesc sau imposibil.

Source: https://neculaifantanaru.com/senianymo.html

Sensibilitatea contemporană reinterpretată în viziunea modernă

On Aprilie 16, 2012

Sursa creației artistului, privită ca o mărturie a unui trecut îndepărtat, poate reprezenta un obiect al atenției sale în a oferi un context de improvizație unitar.

Eisenstein îl roagă pe compozitor să scrie muzica pentru acest episod înainte de filmare. Îi arată desenele cadrelor pe care le va filma, îi expune ideile de construcție a episodului, modul de confruntare a celor două tabere...Îl întreabă apoi pe compozitor dacă nu va putea folosi vechi cântece catolice. Prokofiev îl asculta cu atenție, urmărește schițele, apoi îi comunică propriile gânduri. A fost și el ispitit să folosească muzica epocii. A și cercetat-o. Dar a constatat că ea a devenit străină sensibilității contemporane.

Muzica pe care catolicii o cântau probabil frenetic în urmă cu 700 de ani te lasă azi rece, indiferent. Deci trebuie făcut altceva. Şi intenția lui Prokofiev se întâlnește, de fapt, organic cu concepția lui Eisenstein. Compozitorului i se pare mai potrivit să redea muzica "nu în forma în care suna pe vremea bătăliei pe gheață, ci în aceea în care ne-o închipuim noi astăzi". Același lucru în ceea ce privește muzica rusă. Deci, muzica vă trebui scrisă într-un limbaj cu care este deprins auditorul nostru, dar el va trebui înșelat în mod inteligent, ca să o ia drept o muzică a trecutului îndepărtat.

Leadership: Cum ar trebui creația ta să își repoziționeze sensibilitatea pentru a deveni un obiect al atenției publicului, încât să exprime cei trei R: "realitate, renaștere și reconstituire"?

Manifestările unei creații artistice, precum arta cinematografică, se instalează brusc într-o concepție de tipul "neo-realist" și sunt, de obicei, empirice. Scenariștii le descriu ca fiind cei "3R" (realitate, renaștere, reconstituire). Concepțiile precoce în care ideile evoluează progresiv ca intensitate și extensie reflexivă, pot fi mascate de profunzimea sensibilității cu care publicul le receptează. Mai ales gradul de reproducere a emoțiilor din realitate în film, prin muzică și prin imagine, constituie un bun indicator al calității și al posibilității de rezonanță, fapt ce semnifică o anumită autenticitate.

Abolirea oricărei sensibilități pe plan muzical sau vizual, prin apariția unor modele repetitive, determină o anumită rigiditate în narațiune, fiind un semn de gravitate în ceea ce privește originalitatea. Așa cum, la un bolnav, cianoza cutanată care nu dispare la presiune semnalează dispariția și a viabilității tegumentelor din aria ischemică, tot astfel în cinematografie lipsa de originalitate conduce la pierderea interesului publicului. Să nu uităm că în artă, adaptarea elementelor istorice la gusturile contemporane poate revitaliza teme vechi într-un mod surprinzător.

Pentru a obține o creație de calitate în cinematografie, este esențială colaborarea între două gândiri opuse: una axată pe sensibilitate, cealaltă axată pe analiză și detalii. Planificarea inițială a creației, în ceea ce privește modul inteligent de a compune un scenariu, stabilește ideile majore și conturează construcția de bază a unei imagini realiste față de viziunea artistică propusă. În ce privește regia în cinematografie, fiecare componentă, muzică sau cursivitatea scenelor, trebuie integrată armonios pentru a crea un sistem de elemente narative care să funcționeze ca un tot unitar.

Leadership: Autenticitatea creației tale depinde de modul în care emoțiile sunt reconstituite într-o concepție ce valorifică intensitatea reflexivă, pe planul unei viziuni capabile să devină o mărturie a forței tale interioare?

Un regizor talentat consideră că intenția unei creații cinematografice constă în a fi deschizătoarea unei perspective noi asupra realității, fiind un motiv de aspirație către un nivel artistic superior. Mai trebuie adăugat că în cinematografie, este esențială o colaborare între două abordări aparent contradictorii: sensibilitatea artistică și analiza detaliată. Planificarea inițială a creației necesită definirea clară a ideilor majore și stabilirea unui cadru care să susțină o viziune artistică realistă, integrând elemente precum muzica și cursivitatea scenelor într-un sistem narativ coerent.

Pe de altă parte, regia reprezintă un proces strategic în care fiecare componentă trebuie să se îmbine armonios pentru a oferi o perspectivă nouă asupra realității. Un regizor talentat poate atinge un nivel artistic superior prin explorarea colaborativă a ideilor, analiza detaliată a structurii narative și integrarea unei game diverse de elemente pentru a forma un tot unitar.

În acest context, fiecare detaliu contează, iar colaborarea între sensibilitate și analiză oferă o deschidere către o unitate narativă ce permite crearea unei opere cinematografice complexe și inovatoare. Viziunea artistică își găsește astfel expresia într-un sistem bine planificat, care integrează componentele într-un mod armonios și aspiră la un nivel artistic superior.

Tu poți crea o imagine realistă în care valoarea ei arhetipală să conste în reconstituirea fidelă a emoțiilor și în recompensarea publicului cu un scenariu cu relevanță artistică?

Sensibilitatea contemporană reinterpretată în viziunea modernă vizează acea profunzime a emoțiilor umane care poate crea o legătură autentică între public și scenariul artistic. Mai mult decât atât, aceasta facilitează descoperirea unei narațiuni mai profunde și a unei abordări artistice care îmbogățește experiența spectatorilor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sensibilitatea-contemporana-reinterpretata-in-viziunea-modern

Sensul Leadershipului

On Iulie 03, 2016

Găsește esența înțelegerii imaginii care te uimește prin intriga ei neașteptată, acceptând ca punct de reper realitatea „din afara" așteptărilor tale.

Îmi făcusem o obligație imperioasă din a ști asemenea lucruri, pe care doar sugestia unor revelații - cu rol de „ia aminte" - le putea determina importanța, la răscrucea opțiunilor de care depindea viitorul meu. Într-o imagine ce corespundea în foarte mare măsură acelei realități unde răsuna biruința tentativelor de interpretare a unor situații, acțiuni individuale și colective, în încercarea de a găsi un fir călăuzitor între zbuciumul vieții și admirația pentru înaltele virtuți morale.

O astfel de realitate putea să rămână integrată la nivel elementar de conștiință, cu riscul de a se dilua într-o pasivitate condamnabilă, ca un fel de pedepsire a preocupărilor mele revelatoare, fiind evaluată în conformitate cu capacitatea de a recunoaște emoțiile celorlalți și capacitatea de a reacționa la ele. Concepția înaintată despre lume, extrăgând minereul prețios a-l perspectivei de a vedea totul prin ochii unui artist care își face religie din refuzul faptului împlinit, pentru a-l topi la creuzetul memoriei ce coagulează sensuri împărtășite de grupuri largi de oameni, putea să constituie expresia supremă a mentalității și artei mele.

În plus, destul de înaintat în privința ideilor, simțirilor și actelor cugetării care îmi puneau la încercare capacitatea de previziune a unei variabile de tip "Tablou", ce includea apariția anumitor răspunsuri și teorii sub acțiunea unor forțe întâmplătoare, de care numai o minte plină de asteptări până la refuz este în stare să le sesizeze, m-am așezat eu însumi de nenumărate ori între modul de a vedea lumea și modul de a acționa în limitele ei.

Se forma astfel un țesut continuu în interiorul parcursului meu literar, de la senzația de văz în condițiile pătrunderii în mister, de coborâre în adâncurile deschise în creație, prin relaționarea cu profunzimile cele mai tainice ale omului, până la senzația de a fi participant la crearea conținutului unei noi abordări de leadership.

Dar întotdeauna o abordare nouă necesită, prin varietatea și amploarea situațiilor, o necontenită dinamică a vieții și personajelor care o compun, forțe în mișcare care încearcă să se opună schimbării sau care o acceptă fără să se opună.

Leadership: Te califici în fazele parcursului formator de tip *„ghidează explorarea lumii din jurul tău, spre ceea ce poți face cu ea", încât să produci o viziune esențializată cuprinsă între ceea ce ți se întâmplă și ceea ce descoperi că ți se ascunde de fapt?*

Un fragment din cartea *Copiii Vântului* de Jorge Icaza, scoate în evidență realitatea acelor lucruri pe care încercam să le înțeleg, acele piese importante necesare în completarea „tabloului" pe care trebuia să le șlefuiesc bine înainte de a le da o anumită culoare în lucrările mele.

"Într-o după-amiază de vară, atotputernicul preot de la Guagraloma a fost chemat să dea sfânta împărtășanie unui om care trăgea să moară. Dar în cale i-a ieșit diavolul. Un grup de metiși făcuseră cerc în jurul unei palpitante lupte de cocoși, râzând și făcând prinsori. Ce mai contează un muribund, când intervine un joc bănesc și o miză pe măsură?

După ceva vreme, în mijlocul strigătelor și comentariilor de la sfârșitul luptei, se ivi un copil,

plângând și gâfâind din cauza urcușului greu. Apropiindu-se de preot, îi spuse: "A murit ! A murit, părinte ! " Se înțelege că a murit, cine spune altfel? A primit două lovituri în cap ca niște gloanțe ! răspunse preotul, tremurând de emoție.

Nu, nu, ci de friguri a murit, în cocioaba lui. Toți l-au părăsit... Acum nu mai are nevoie de nimic... Nu mai are nevoie de nimeni, a oftat adânc băiatul. Şi abia în acel moment i-a fost ușor să descopere în surâsul dulceag și slugarnic al preotului lăcomia vicleană, lipsită de scrupule."

În fiecare om cu sutană se ascunde un vrăjitor, și este ușor de înțeles că binele sau răul atârnă, după cum zicea Schopenhauer, mai ales de ceea ce se află în el însuși și se petrece înăuntrul lui.

Iar tabloul pe care îl conturează un scriitor interesat de redarea umanului, lucrând la portrete vii inspirate din realitate, ceea de admirăm la profunzimea și perspectiva imaginii pe care textul său îl aduce în prim plan, este modalitatea de a surprinde tocmai acel ceva dinăuntrul omului care iese la iveală atunci când realitatea "din afara" așteptărilor sale are o mare influență asupra lui însuși.

Leadership: Ce ai la îndemână ca să controlezi emoția descoperirii unor frânturi de adevăruri izvorâte din experiențele vieții, în interacțiunea cu imaginea unei noi versiuni de realitate care te introduce automat în concursul unei cauze care nu înlătură caracterul și urmările faptei?

Realitatea „din afara" așteptărilor, creată de caracterele cele mai atipice, surprinde toate acele împrejurări cu impact sporit care susțin sau paralizează emoția descoperirii unor adevăruri sau frânturi de adevăruri, izvorâte din experiențele vieții, din impresiile asupra celorlalți și care îți produc plăcere sau neplăcere, dorință sau repulsie, simpatie sau antipatie.

Drept pentru care avem de ales între a presupune că înțelegerea leadershipului, axată pe acceptarea diferențelor dintre bine și rău produse de recunoașterea adevăratului potențialul uman, se află în fazele parcursului formator de tip *„ ghidează explorarea lumii din jurul tău, spre ceea ce poți face cu ea* ". Și faptul că roadele vieții, așa cum o înțelegem și o dorim, acele părți pe care le putem controla și acelea pe care nu le putem accepta ca fiind normale, se află la intersecția dintre măreție și josnicie.

A ghida propria explorare a lumii din jurul tău spre ceea ce poți face cu ea, înseamnă să te apropii de o înțelegere clară a adevărurilor care se ascund în spatele aparențelor și să optezi pentru fațada esenței a ceea ce rămâne în tine după ce ai acceptat totul.

Esența înțelegerii leadershipului este asemănătoare procesului însușirii scrisului cel mai pătrunzător: se dezvăluie prin parcurgerea unui dificil și tulburător drum.

Mai întâi trebuie să suporți un timp îndelungat consecința manifestării unui eveniment extern ființei tale, a cărui efecte cresc posibilitatea producerii unei game variate de trăiri. Apoi trebuie să-l accepți în realitatea existenței tale drept punct de reper pentru determinarea poziției tale dominante: de moderator al unei imagini generale severe, de revelator al unei semnificații mai nuanțate a lumii sau de om care suportă cu stoicism acea presiune a unor revelații care nu concordă cu setul de valori urmat și promovat în lume.

Singurul lucru pe care îl ai la îndemână ca să controlezi emoția descoperirii unor adevăruri incomode sau derutante izvorâte din experiențele vieții este acea motivație moderată de conștientizare a celorlalte contexte și valori din viața ta care să favorizeze o

nouă traiectorie a ascensiunii spirituale.

Ascensiunea spirituală urmărește doar manifestarea binelui și a alegerii de a rămâne fidel credințelor bazate pe smerenie, toleranță, dăruire de sine și iubire pentru om și umanitate.

Sensul leadershipului este dat de parcursul pe care îl ai de urmat după trecerea intersecției dintre modul de a vedea lumea și modul de a acționa în limitele ei, dintre adevărurile constatate independent de propria ta voință și acceptarea unei realități evaluată în conformitate cu capacitatea de a recunoaște emoțiile celorlalți și capacitatea de a reacționa la ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/sensul-leadershipului.html

Sensul omului într-un vis numit realitate

On Mai 18, 2021

Visul este o lume sublimată a cărei realitate, transpusă pe un plan superior de existență, poate să dezvolte sentimente înălțătoare, de natura intelectuală.

Viața mea pare să fie povestea unei dedublări a ființei mele, datorată în parte unui fel de pătrundere în interiorul unui vis care m-a impresionant într-o așa de mare măsură încât și acum simt cum sunt atras de o forță spirituală ieșită din comun. Este, și aceasta, o caracteristică a artistului rafinat care, excelând prin bogăția fanteziei, capătă dedublare prin forța și farmecul discursiv al unei experiențe de transformare a realității obiective într-un univers interior inedit.

Visul însuși, actul eliberării de presiunea zilnică, fuga de banalitate, faptul de a fi parte dintr-un ansamblu de imagini, idei, emoții, senzații, într-un montaj de decoruri și momente alternativ îmbinate într-un plan nemaiîntâlnit (artistic și interpretativ în același timp), mă face să tresar din contemplarea aflată la limita cu nostalgia. Pe plan spiritual, visul în care îmi întrupez cu înțelepciune puterea artistică este victoria unui suflet care caută mereu o imagine de dincolo de aparențe.

Nu degeaba creația mea este dată unui vis atât de înalt, încât foarte puțini îl pot cuprinde cu mintea, cu sufletul, cu acel instinct al artei care nu acceptă înțelegerea simbolisticii decât printr-o străduință încordată.

Leadership: Imaginea cu care îți poți transforma realitatea este o reconectare la acea parte din tine care are curajul să accepte că ceea ce ai devenit este de fapt ceea ce îți lipsește?

La urma urmelor, visul este doar un vis, dar în interiorul lui există viață, exista opere de artă nemaipomenite, există tot ceea ce nu se vede în realitatea lumii obișnuite, fiind perceput cu lupa unei versiuni reinterpretate a adevărurilor ascunse sub fardul unor aparențe schimbătoare. Dacă lucrurile stau astfel, atunci un artist nu poate fi decât visătorul care visează și apoi trăiește în vis.

Iar dacă visul mă face să simt că mă ridic deasupra tuturor situațiilor ambigue, ambivalente, prea complexe, constituite din perspectiva unei lumi care a hotărât să păstreze în durata ei de viață doar lucrurile materiale, asta se datorează umilinței cu care omul spiritual se cufundă în omul fizic sensibil, uitându-se înainte la ceva ce Dumnezeu a promis, care încă nu a fost creat, dar a fost visat spre a deveni o creație nemuritoare.

Cumva, imi lipsește puterea de a accepta faptul că ceea ce reprezint în această lume nu este un act de cunoaștere prin care, ordonând semnificațiile, se introduce un sens specific. Mai degrabă, ceea ce sunt, este strâns legat de posibilitatea unei reflexii involuntare într-o existență perpetuă, dar anonimă și imaterială, din care aspectele practice ale vieții par să fi dispărut cu desăvârșire.

Şi dacă sunt parte dintr-un vis plăsmuit cu suflet de artist, *superiori potentia spiritualis submissionem,* este pentru că în vis sunt întotdeauna mai deschis cu mine însumi. Forță și farmec discursiv capătă o asemenea dedublare a mea, ca o a doua persoană inclusă în dialogul-monolog dintre reflexie și imaginație, dintre percepție și iluzie. La urma urmelor, arta este visul întregii creații care se repetă la nesfârșit prin intermediul acelorași visători.

Leadership: Poți să-ți induci prin autosugestie o altă imagine a ființei tale, încât ceea ce proiectezi în dimensiunile creației și ale realității să deschidă o fereastră între timp și spațiu?

Asemenea considerații m-au condus la o estetică diferențiată a permanentei transformării mele. Am devenit altcineva, vizibil distins prin alte nuanțe decât aceea a stocării vitalității personale într-un cosmopolitanism multistratificat, în oricare din modalitățile de contact cu privirea mea din altă lume, din altă realitate.

Am înțeles că întinderea minții mele este mai amplă decât cerul și pământul, *immortale et aeternae* , asemănătoare cu cea spiritelor sublime atașate de multiplicitatea stărilor existenței manifestate reflexiv printr-un *Vidhysonsum* (unitatea unei multiplicități, o unitas multiplex).

Încă demult, mi-am dat seama că fiecare om este parte dintr-o creație care mai întâi a fost vis, apoi a devenit realitate. Celelalte forme de artă: muzicală, vizuală, lingvistică, convenționale sau neconvenționale, adoptă un punct de vedere dinamic, așa cum o cere natura lucrurilor. Dar ca să ajungă la nivel de "operă de artă", adică să aibă însușirea de a fi o plăsmuire autotelică expresivă și originală, ele trebuie să treacă prin filtrul subiectivității, prin filtrul intransigent al unui al treilea ochi care are o conexiune spirituală cu o stare evolutivă de conștiință.

Mă întreb dacă nu cumva fac parte dintr-un vis oarecare, ce nu lasă o impresie vizibilă. Sau poate că sunt însăși proiecția creației mele din realitate. O altă metamorfoză a ființei mele așteaptă să se desfășoare? Fiindcă singura operă de artă care îmi reflectă realitatea este o formă de gândire distinctă, o formă de manifestare a subconștientului ce constă într-o succesiune de imagini care mă fac să trăiesc o experiență transformatoare, o treaptă către autocunoaștere.

Leadership: Poți trece prin filtrul individualității tale întreg materialul experienței directe, cât și sugestiile provenite din imaginile văzute într-un nou context care oferă foarte multe informații despre o lume "sublimată"?

Visul este ca o bibliotecă care își recuperează cărțile pierdute, sau degradate în timp. Iar dacă am fost vreodată înțelept, și fiindcă marea înțelepciune se trage din studiul artelor și esteticii, este pentru că am recunoscut în visul meu o altă imagine a ființei mele sincretice. Şi tot în vis mi-a apărut un trandafir, simbol al tainei divine, a cărui pecete este DISTINCŢIA și SINCERITATEA, *puritati et nobilitatis* . Şi tocmai despre această bibliotecă vorbește Umberto Eco în romanul său de căpătâi, "În numele trandafirului":

"Nimeni în afară de două persoane nu intră în ultimul cat al Edificiului. Nimeni nu trebuie. Nimeni nu poate. Nimeni, chiar dacă ar voi, nu ar izbuti. Biblioteca se apără singură, este de nepătruns ca și adevărul pe care-l găzduiește, amăgitoare ca și minciunile pe care le păstrează. Labirint al minții, ea este și un labirint pământesc. Poți să intri, dar nu poți să mai ieși. Şi spunând asta, aș dori că domnia ta să te supui regulilor abației."

O altă imagine a ființei mele se naște din aceste considerente, înțelese și mărturisite de un bibliotecar a cărui determinare a devenit poveste a vieții mele. Şi nu trebuie să mi se pară absurdă respingerea acestei imagini de către necunoscătorii în ale artei și filosofiei din spatele simbolurilor.

Cert este un singur lucru: dacă într-o bună zi mă veți întâlni într-un vis cu semnificații adânci, fără să știți cum arăt sau cum îmi sună vocea, este pentru că orizontul vostru s-a deschis în fața unei creații pe care nu o puteți înțelege, decât crezând. Pășiți în biblioteca mea, în spațiul nesfrșit al gândurilor mele, iar dacă ele se vor bucura de vreo trecere,

niciodată timpul nu le va șterge din amintirea voastră.

Creația căreia îi corespunde visul transformat în realitate este, mai întâi de toate, o înțelegere a ceea ce se petrece în interiorul structurii psihice a unui artist al cărui univers se definește prin „pendularea între figurativ și abstract”.

Source: https://neculaifantanaru.com/sensul-omului-intr-un-vis-numit-realitate.html

Sentimentul de reducere la elementele primare

On Decembrie 19, 2012

Creaţia presupune o căutare a nucleului fundamental, a elementelor și principiilor de bază ce stau la originea unui fenomen, proces sau creație complexă, încât să ofere înțelegere profundă asupra subtilităților și înțelesurilor ascunse.

Liniile şi culorile se modelează, se transformă pe parcursul străbaterii Mexicului. Duritatea liniilor şi asprimea culorilor se înmoaie spre sud. Cruzimea platoului central se atenuează. În nord păsările roşii nu-şi mănâncă prada îndată ce o ucid, ci înfig gândacul sau viermele în vârful unei frunze şi aşteaptă, pentru a-l devora, să fie uscaţi de arşiţa soarelui. Acolo caii sunt mânaţi să sfarme cu copitele testele peonilor răzvrătiţi după ce aceştia au fost îngropaţi în pământul dogorâtor. Acolo e o lume a cruzimii. Spre sud, frunza ascuţită de maguey se dantelează şi se transforma în buclele lianelor. Coloritul aprins cedează tonurilor de verde. Cruzimea se dizolvă în nepăsare.

Acel "day-dreaming", setea aceea de semi-somnolenţă diurnă, continuă să rămână pentru Eisenstein un mijloc de percepere a mediului înconjurător, aducând în conştiinţă viziuni ciudate, metamorfozări ale realităţii. În acest "paradis al artei grafice" artistul începe să deseneze. Mult, enorm de mult. Consemnează cele văzute. Apoi, depăşind această primă fază, prin intermediul liniei abstractizate, intelectualizate, desenul surprinde un raport foarte senzual, totodată delirant, între figurile omeneşti aflate în situaţii neobişnuite.

Senzaţia de geneză a lumii pe care o încearcă peste tot timpul în Mexic, sentimentul acesta de reducere la esenţe, la elementele primare, stă probabil şi la baza gândirii esenţializate despre relaţia viaţă-moarte.

Leadership: Poţi să dezvolţi o viziune holistică asupra lucrurilor, pornind de la esențe pentru a putea integra apoi multiplicitatea de aspecte și detalii într-un întreg coerent și profund?

În peisajul cultural al oricărei regiuni, liniile și culorile se modelează și se transformă, reflectând nu doar schimbările geografice, ci și cele emoționale. De asta are nevoie regizorul ca să realizeze o capodoperă. Duritatea și cruzimea din nord, unde chiar și frunzele sunt martore ale violenței, se transformă treptat în maguey-ul sudului, unde metamorfozările realității devin frecvente. Acest proces este asemenea unei reacții alergice ale pielii, unde schimbările vizibile sunt răspunsuri la stimuli externi, fiecare regiune reacționând diferit, similar sensibilității individuale la alergeni.

O creaţie cinematografică stimulează introspecția, conștientizarea și înțelegerea relațiilor fundamentale precum cele dintre viață și moarte, deoarece în artă există adesea o tendință de a explora și transmite esențe ale condiției umane, teme existențiale profunde legate de ciclul vieții, moarte, suferință, iubire etc. Prin tehnici cinematografice precum simbolism, metafore vizuale, imagini puternice, arta poate provoca introspecție și cugetare profundă asupra marilor întrebări existențiale ale ființei umane.

Leadership: Poţi să depui străduința de a descoperi și înțelege profunzimea, rădăcinile, sursele sau substraturile din care izvorăște o realitate, dincolo de aparențele ei imediate?

Arta autentică tinde să transmită adevăruri universale și intime despre natura umană, forțându-ne să ne confruntăm cu frământări și întrebări fundamentale ce definesc experiența noastră pe acest pământ. Poveștile și personajele din filme pot reflecta și explora

condiții-limită ale existenței precum moartea, suferința, sacrificiul etc., conducând privitorul către meditații asupra sensului și valorii vieții.

Un regizor talentat, captivat de acest „paradis al artei grafice", își exprimă trăirile și percepțiile prin desene, folosind o linie abstractizată pentru a captura raporturi senzuale și delirante între forme. Aceasta reflectă geneza lumii și dinamica relației viață-moarte. Artistul identifică și utilizează elemente culturale care pot minimiza disonanța emoțională și maximiza expresia artistică, îmbunătățind astfel percepția și aprecierea operei sale în diverse contexte.

Leadershipul facilitează o gândire "esențializată", concentrată asupra elementelor și principiilor de bază, a nucleelor generatoare din care derivă întregul.

Mai mult decât atât, acest sentiment de reducere la elementele primare oferă o viziune mai cuprinzătoare asupra genezei, originilor și proceselor primordiale care stau la baza fenomenelor sau creațiilor complexe.

Sentimentul de reducere la elementele primare reprezintă strădiunța de a descoperi și înțelege rădăcinile, sursele sau substraturile din care izvorăște o realitate, dincolo de aparențele ei imediate. Este o cale de acces către adevărurile și semnificațiile de bază, către nucleele generatoare de sens ale unei opere, gândiri sau experiențe umane complexe. Este o tentativă de simplificare, de reducere la forme sau expresii pure, de esențializare a creaţiei prin eliminarea excesului și conservarea a ceea ce este cu adevărat definitoriu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sentimentul-de-reducere-la-elementele-primare.html

Sentimentul de reducere la esențe

On Aprilie 09, 2008

Trebuie să te hrănești cu esența unei perspective de afirmare artistică ca să poți să înțelegi valoarea creației care te reprezintă cel mai bine pe planul unei viziuni curat-plastice.

Liniile și culorile se modelează, se transformă pe parcursul străbaterii Mexicului. Duritatea liniilor și asprimea culorilor se înmoaie spre sud. Cruzimea platoului central se atenuează. În nord păsările roșii nu-și mănâncă prada îndată ce o ucid, ci înfig gândacul sau viermele în vârful unei frunze și așteaptă, pentru a-l devora, să fie uscați de arșița soarelui. Acolo caii sunt mânați să sfarme cu copitele testele peonilor răzvrătiți după ce aceștia au fost îngropați în pământul dogorâtor. Acolo e o lume a cruzimii. Spre sud, frunza ascuțită de maguey se dantelează și se transformă în buclele lianelor. Coloritul aprins cedează tonurilor de verde. Cruzimea se dizolvă în nepăsare.

Acel "day-dreaming", setea aceea de semi-somnolență diurnă, continuă să rămână pentru regizorul Serghei Eisenstein un mijloc de percepere a mediului înconjurător, aducând în conștiința viziuni ciudate, metamorfozări ale realității. În acest paradis al artei grafice artistul începe să deseneze. Mult, enorm de mult. Consemnează cele văzute. Apoi, depășind această primă fază, prin intermediul liniei abstractizate, intelectualizate, desenul surprinde un raport foarte senzual, totodată delirant, între figurile omenești aflate în situații neobișnuite. Senzația de geneză a lumii pe care o încearcă peste tot, în timpul șederii sale în Mexic, sentimentul acesta de reducere la esențe, la elementele primare, stă probabil și la baza gândirii esențializate despre relația viață-moarte. *

Leadership: Actul de asimilare a mijloacelor artistice trebuincioase cultivării creației tale se încadrează în esența unor perspective dar și limite de receptare a mesajului vizual-artistic, ținând cont de ceea ce trebuie să cunoști la nivel abstract?

Dezvoltarea capacității de receptare a mesajului vizual-artistic este prima sarcină pe care trebuie s-o îndeplinească un regizor, știind că varietatea complexului în care sunt înrădăcinate noțiunile, expresiile și semnificațiile care susțin și promovează un curent artistic modernist, atârnă de felul conținutului pe care îl furnizează spectatorilor. În ecranizările sale, regizorul nu surprinde doar figurile omenești aflate în situații neobișnuite, prin succesive metamorfozări ale realității, reflectând orizonturile unei creații impresionante prin vastitate, diversitate și profunzime, el surprinde mai degrabă relația dintre natura gândirii și modul de organizare a datelor experienței umane.

Şi ce este acest mesaj-artistic, exprimat prin intermediul imaginilor, altceva decât rezultatul utilizării efectelor intrinsece ale artei în plan emoțional și psihic, fiind consonant cu teme majore de reflecție, printre care relația armonioasă dintre om și natură. Sau, cum spunea cineva pe o pagină de internet: *"Mesajul artistic este acea aureolă ideatică în care autorul își înveșmântează opera pentru a face din conținutul ei un vehicul către sufletul și spiritul receptorului."*

Întrevedem aici două perspective ale mesajului artistic: conștiința viziunii și metamorfozarea realității prin întoarcerea la mit și legendă, adică prin depășirea coordonatelor spațio - temporale. Iar ca limite surprindem, într-un plan de vizibilitate accesibil, incapacitatea de a te focusa asupra înțelegerii rolului experienței subiective și invaliditatea unui progres în ceea ce privește armonia dintre decor și atmosferă, dintre personaje și motivațiile lor.

Prin urmare, este necesar să ținem cont de mesajul-artistic, găsind armonia dintre sunet și

imagine, atunci când ne plasăm într-un plan mult mai apropiat de privitor decât sunt personajele în realitate.

Ceea ce trebuie să cunoști la nivel abstract pentru ca viziunea ta să înglobeze semnificațiile unei imagini ori ale unor nenumărate imagini în mișcare (ca în cazul filmelor), este cum poți aborda formele și atitudinea unei figuri omenești printr-un mijloc de percepere a mediului înconjurător. În acest caz poți apela la un procedeu artistic prin care, pe baza unor trăsături comune, se alătură doi termeni, cu scopul de a-l evidenția pe primul.

În ceea ce privește arta regizorală, mai important decât imaginile extrase din experiența vieții este povestea în care viața stochează toate imaginile în jurul unei personalități care a încetat a fi o promisiune și a devenit o certitudine.

Sentimentul de reducere la esențe se distinge prin relația dintre ceea ce vedem și ceea ce dorim să vedem la nivelul unei creații autentice care evoluează printr-un mesajul cu conținut artistic: *"Ceea ce exprimi într-un mod comprimat (reacții, emoții și stări) este ceea ce oferi naturii la nivel de cunoaștere prin imagini."*

Ia seama la esența unei perspective de afirmare artistică ca să poți să înțelegi valoarea creației care te reprezintă cel mai bine pe planul unei viziuni curat-plastice. De reținut: o perspectivă de afirmare artistică are ca suport de noutate esențializarea unei idei care se dorește să fie transmisă prin imaginile realizate atât din punct de vedere vizual cât și tehnic. Iar o viziune curat-plastică este o imagine pe care nu ai cum s-o uiți, chiar dacă o vezi o singură dată, putând fi modelată oricând prin modul de gândire a unui artist fotograf.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sentimentul-de-reducere-la-esente.html

Servitorul diavolului

On Iunie 10, 2010

Analizează bine convingerile pe care ți le formezi despre cel care te conduce, atribuindu-le o ordine care să țină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta.

Principiul pacifiștilor spune să nu faci niciodată rău altora. Dar diavolul nu ține niciodată cont de morala și de etica pe care le promovează oamenii. El judecă oamenii după niște criterii foarte riguroase, numai de el știute, tratându-i după criteriul intereselor sale.

Îți amintești filmul: *"The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008)"?* Speranța generalului Yang a fost dintotdeauna aceea de a-l reduce la viață pe împăratul Qin Shi Huang, singurul care putea reinstaura ordinea în haosul din patria sa, și apoi să devină mâna lui dreaptă. Şi a reușit. Deșteptându-l pe adormit, și-a văzut visul cu ochii. Mai rămânea doar să-și demonstreze absoluta loialitate față de EL.

Leadership: Poți să-ți creezi o realitate nouă a vieții tale cu un "duplicate content" de tipul THE VERY BEST, fără să simți că ai pus o parte din tine acolo?

Mulți sunt cei chemați, dar puțin cei aleși. Niciodată diavolul nu-și poate duce la îndeplinire planul fără ajutorul unor servitori loiali. Chiar și el are nevoie de sprijin. Însă cel mai greu lucru din lume este să-și găsească servitorul perfect, care să se dedice cu însuflețire, trup și suflet, zi și noapte, idealului său. Servitorul perfect trebuie să fie în măsură pentru toate. Imperfecțiunea, îndoiala, greșeala, sunt considerate slăbiciuni.

Vechiul lui general, generalul Ming îl înșelase de aceea împăratului Qin Shi Huang i-a fost oarecum greu să se încreadă în noul pretendent la o funcție atât de înaltă. Cu toate acestea a acceptat ca Yang să-i fie general fiindcă l-a înviat din morți. Asta da dovadă de loialitate. Un astfel de om n-are nevoie de CV, nu mai trebuie să fie testat, evaluat, monitorizat, să dea probe și să primească calificative. E fără îndoială omul potrivit, e decisiv, posedă minte de explorator și emană încredere în sine.

Leadership: Importanța ta se măsoară prin misiunea pe care ti-o asumi într-un demers făra sorți de izbândă, dar care are potentialul de a corespunde standardului de probă al unei măreții de necuprins?

Ura care zace într-o inimă statornică nu poate fi tăinuită la nesfârșit. Împăratul Qin Shi Huang, a cărui singur obiectiv era să ajungă stăpânul lumii, nu ar fi putut niciodată să-și ucidă ura față de adversarii săi, adică față de toți acei oameni care nu au vrut și care nu ar fi acceptat niciodată să i se supună.

Împăratul Qin Shi Huang, readus la viață după 2000 de ani, nu a putut da uitării vechiul lui gând, acela de a cuceri lumea, ci dimpotrivă, s-a înverșunat și mai tare să-și atingă scopul, mai ales că atât el, cât și armata sa, au fost condamnați la o moarte chinuitoare.

Prin faptul că nici după moarte nu și-a abandonat misiunea pe care singur și-a asumat-o, împăratul Qin Shi Huang a devenit un conducător de temut.

Leadership: Poți să deschizi o perspectivă promițătoare de reconectare la o entitate supremă, câștigându-i încrederea în contextul unei schimbări de orgine?

Cine își urmează cu devotament conducătorul, împărtășește aceeași soartă cu el. Cine întră în slujba diavolului nu se mai poate elibera de el. Este și cazul generalului Yang. E o nebunie. E sinistru, dar s-a creat un soi de relație între ei, o relație misterioasă pe care nu o pot denumi. Dar în niciun caz nu putea fi vorba de prietenie, căci diavolul nu-și face niciodată prieteni, doar servitori.

Ambiția lui nemăsurată de a-și sluji stăpânul și credința pe care o avea în izbânda acestuia, la care se adaugă încrederea în forțele proprii, i-au dat generalului Yang un avânt puternic, un curaj ce nu poate aparține decât nebuniei sau geniului, dar care l-au dus la pieire. El a fost foarte ambițios, dar în avântul lui de a reuși în tot ceea ce și-a propus, a judecat superficial. Şi a plătit pentru greșeala lui. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a se avânta într-o astfel de aventură, alături de diavol.

Originea unui om sălășluiește în libertatea lui, dar în leadership libertatea prea mare în ceea ce privește regulile dă naștere la antipatie, fiindcă înseamnă în cele din urmă lipsă de coerență în atingerea obiectivelor și instabilitate în ceea ce privește autonomia decizională. Această origine a omului trebuie să utilizeze o altă variantă de dobândire a unui statut privilegiat, anume prin echivalență simbolică: "to go one's way".

Practic, generalul Yang trebuia să revendice doar valoarea de "afișaj" a unei puteri supreme, nu și varianta personală de utilizare a ei.

Leadership: Evaluezi cât mai obiectiv tendința de a fi orientat spre sarcini, fără să acționezi împotriva reprezentări de imagine care de cele mai multe ori este simultană cu o altă reprezentare coordonată acesteia?

Așa cum un lider trebuie să aibă capacitatea de a-și evalua oamenii, tot așa și cei ce-și aleg un lider trebuie să-l evalueze cu deosebită atenție. Nu rareori se întâmplă ca un lider să aibă alte intenții decât cele declarate și să înșele încrederea echipei sau să o călăuzească spre un punct terminus, altul decât cel inițial, și chiar spre eșec.

Ai abilitatea de a sesiza adevărul despre firea celui pe care accepți să te conducă? Ţi-ai făcut cumva o impresie greșită despre el? Intri pe un teren nou doar de dragul de a servi pe cineva? Recunoști importanța selectării liderului potrivit? Cum îl poți recunoaște pe adevăratul lider?

Succesul tău depinde, la propriu, în mare măsură de abilitatea ta de a alege. Analizează bine convingerile pe care ți le formezi despre cel care te conduce, atribuindu-le o ordine care să țină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta. Gândește-te de două ori înainte să-ți alegi liderul.

Reprezentarea unei imagini de superioritate este de cele mai multe ori este simultană cu o altă reprezentare coordonată acesteia: o multiplicare a unui sine, care îl proiectează pe celălalt în sine însuși.

Servitorul diavolului este omul care nu se poate ridica mai sus de condiția spirituală a predicatorului unei credințe înfricoșătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/servitorul-diavolului.html

Set The World On Fire (II)

On Ianuarie 08, 2019

Dacă nu știi să citești foarte bine chipul unui om, în orice circumstanță, nu poți prevedea nici îmbunătățirea imaginii pe care o văd ceilalți la tine când te transpui într-un tablou impresionist.

Ori de câte ori încercam să-mi creez o nouă imagine personală, în corespondență cu tăria gândurilor și aspirațiilor cele mai avântate, sfârșeam prin a-mi crea o identitate datorită intensificării fidelității față de micile activități de creație. Trecerea la o personalitate aparte se face printr-o asumare responsabilă a condiției de artist, dialogând numai cu vibrația de înaltă puritate a culorilor culese din pulberea luminoasă a unui caleidoscop de fapte marunte, insesizabile și efemere.

Singura logică a înțelegerii resorturilor și reperelor estetice, suficientă înțelegerii adâncite a legăturii cu lucrurile care mă priveau sau îmi aparțineau, se asocia preponderent cu optimizarea superioară a contrastului dintre subiectul investigat și șevaletul unei lumi multicolore. Am înțeles că totul poate fi schimbat la mine dacă practic conștientizarea actului creator.

Puterea unui artist constă în vraja mișcărilor vitale și emoționale, potrivite în special pentru pictura pe șevalet, cu care făurește din haosul lumii o capodoperă plină de simboluri și aluzii pricepute numai de inițiații în alchimie, în arta filosofiei, în natura spiritualității, dar mai ales în arta citirii chipului.

Dacă nu știi să citești foarte bine chipul unui om, în orice circumstanță, nu poți prevedea nici îmbunătățirea imaginii pe care o văd ceilalți la tine când te transpui într-un tablou impresionist.

Efectul artei în leadership este imaginea dintr-o oglindă care a căpătat viață, înfrumusețând caracterul unei situații de a fi capabilă să provoace emoții, să impresioneze.

Şi totuși, simțeam că nu este de ajuns să mă integrez într-o imagine vibrantă concepută într-un spațiu pictural aparte, asociat unui context cvasi-figurativ, apropiat abstracției lirice și expresionismului. Mai trebuia să înmagazinez întruna și impulsurile unei inteligențe absolute, dincolo de tematica aleasă.

Cel care reușește să făurească din sine însuși frumusețea unei metafore, descrierea unei făpturi magice, cel care reușește să dea viață și vedere unei lumi în care realul și ficțiunea se confundă ceva mai mult, acela își câștigă imaginea de reformator al unei întregi culturi.

În timp ce își păstrează o anumită imagine în minte, ca și cum ar fi o hartă a unui drum în viitor, artistul închide ochii și se deplasează într-un spațiu al creației, reflecției și visării, ghidându-se cu ajutorul memoriei spre alteritate.

În cazul meu, fiindcă totul din jur părea o oglindă care se încăpățânează să se mărească odată cu forța semnificativă a unei concepții noi despre Dumnezeu, despre impactul interacțiunilor din natură, expresia artistică a talentului meu trebuia să pună în valoare frumusețea unei trăiri de mare intensitate de tipul: "I'll do anything, to be the one ! "

Leadership: Poți să te angajezi într-un demers de exaltare a ceea ce poți exprima la cel mai înalt nivel prin intermediul unui limbaj plastic conceptual, astfel încât să devii mai mult decât ai fost vreodată?

Dacă tu nu faci un pas înainte într-o anumită direcție, nimeni altcineva n-o să-l facă. În asta constă frumusețea puterii unui lider, cel puțin asta este ideea din spatele gândirii unui titan al spiritului care vrea să stăpânească universul, simbol al cutezanței, chiar dacă nu se situează în mijlocul unui poem persan.

Din perspectiva artei care captivează prin atracția irezistibilă a misterului, fascinantă prin însăși amestecul de hazard și de necesitate în conturarea unei profunzimi tainice, acest deziderat pare de neatins, puțin probabil în condițiile în care arta mizează pe distincția dintre real și imaginar. Niciodată nu m-am crezut în stare, prin expresivitate proprie, să concept un *art nouveau* , dar am reușit să-mi creez o nouă identitate, aceea a unui artist care poate deveni un exemplu pentru fiecare prin faptul că poate surprinde acel *quelque-chose* inefabil care face diferența dintre ÊTRE și AVOIR.

Expresia cea mai evidentă a unei incursiuni în lumea individualității creatoare este magia de a nu te lăsa învins de aparențe, sau invers, de a lăsa aparențele să facă diferența dintre o artă curajoasă, revoluționară și o porcărie banală, jalnică. Iar poate singura modalitate de a explora adâncimile unei imagini care se vrea a fi capabilă să încorporeze și să conjuge materia cu memoria și conștiința de sine, este să te gândești la tine ca la un dublu al tău, protagonist al unui univers fără măsură temporal-spațială.

Leadership: Ești pregătit să traversezi imensul fecund al unei viziuni bazate pe improvizație artistică, încât să introduci o imagine a cutezanței într-o explozie de frumos?

Lăsând la o parte modestia, căci așa ceva nu există în leadership, cel mai probabil voi trăi etern prin imaginile pe care numai un artist excepțional poate să le redea cel mai bine într-un limbaj plin de subtilități, așa cum te-ai apropia de un Zeu care se arată dintr-o dată și dispare apoi în chip misterios. One is a wonder !

Omul care își dezvăluie gândirea simbolică, modul cum înțelege să interpreteze emoțiile, trăsăturile, dorințele, percepțiile, propriul personaj dintr-o creație fără precedent, plină de frumusețe și forță, este asemenea artistului care uimește prin capacitatea de a se reinventa datorită încercării de a da sens unei idei sau unei experiențe trăite la cote maxime: Set the world on fire !

Un asemenea om nu evoluează în timp prin intermediul unui portret de mare valoare cromatică, ci doar trăind perfecțiunea ca o experiență destul de reușită vizual, în prelungirea unui vis de o sensibilitate supremă, înclinată spre visul continuu. Improvizația artistică care îi domină talentul, traversând înălțimile unei purități de mare rafinament stilistic și concentrare simbolică, se identifică cu tendința de sintetizare a unor imagini care dau speranțe și fiori, ca o demonstrație în forță în fața măreției naturii.

Leadership: Poți să compui o imagine care să ilustreze povestea unei experiențe cu neputință de povestit, identificată în termeni de "o aventură a ta cu tine însuți" ?

Practic, ideile și lucrurile în care credeam, deosebite de cele care fascinau printr-un ciudat concurs de împrejurări, erau ca niște explozii de creativitate pură, naturală, nestudiată, crescută dintr-o curiozitate înnăscută, compunând cu grijă niște conexiuni neașteptate între domenii sau teme fără nici o legătură.

Efectul artei în termeni de energie, excelență, sofisticare și frumusețe, savurând o aventură a forțelor artistice reunite în mine însumi la cote maxime, se întregeau prin senzația de ireal sau de suprareal pe care o transmiteam mai ales celor neavizați. Provocări pline argument rațional se aliniau după următorul deziderat: *"I'll do anything, to get what I want. Aim even higher, I'll do anything, to be the one ! "*

Singurele entități consistente care făcea cinste artei de a fi în vârful propriei suite de gânduri, emoții, conștientizări, opinii, toate putând fi cuantificate în condiții optime de timp și de spațiu, adăpostind istoria unei vieți plină de mișcare și adrenalină, constituiau transfigurarea realității și redarea adevărului într-un mod cât mai fidel impactului pe care îl are un tablou personalizat, determinat de o combinație a mijloacelor artistice.

O frântură de alb îmi apare și acum în față când îl recitesc pe Artur Silvestri. *"Mi se pare că, de fapt, acolo se măcină o materie nedeslușită care, prin repetiție interminabilă, se străduiește să-mi comunice și să mă învețe ceva. Poate o concluzie impenetrabilă? Poate un gând fără cuvinte? Şi cine să fi încercat să-mi spună toate acestea, în acest fel enigmatic pe care nu-l mai întâlnisem de când nu mai puteam vorbi cu Cel ce mă învățase arta fără grai?"*

Leadershipul este puterea sufletească de a accepta realitatea din spatele unui tablou după ce ai ascultat prea multe voci care pretindeau că este un fals.

Set The World On Fire este reprezentarea unei imagini reale, dar una tot atât de bine încadrată în inima unei ficțiuni impresionante, a cărei multiple corespondențe simbolice se întâlnesc doar pe teritoriul unei personalități fulminante capabilă să-și croiască drum în atmosfera unei lumi aparte ce aparține prin excelență doar artiștilor de mare clasă.

*** Notă:** E-type - Set The World On Fire

Set The World On Fire (I)

On Ianuarie 07, 2019

A-ți întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmărești neîncetat dovedirea existenței unui Creator care poate face din sine oglinda realității celor din jur.

Încercam să interpretez viața și realitatea prin prisma unei personalități care nu obosește să fie prizonierul dorințelor cele mai înalte, una atât de însetată după o cunoaștere fecundă, superioară, fapt ce implica cultivarea spiritului inovator și cutezanța de a deveni eu însumi Dumnezeu. Un visător care se visează creator de lumi, modelat cu acea aparență a înțelesului și intențiilor ascunse pe care le are un vrăjitor dotat cu o baghetă magică, care poate face orice, mai ales să stăpânească materia și să-i ordone orice lucru.

La acea vreme nu-mi închipuiam deloc că există un acord fin între faptele care evoluează de la realitate la simbol prin semnificația atribuită în mod cauzal cuvântului "artă", în care se poate specula o oarecare fascinație pentru imperativul "I am the one and only".

Îți trebuie o cheie cu care să pătrunzi în intimitatea unui gânditor progresist, pe care altfel nu l-ai putea cunoaște, deci într-o lume croită după mintea unui singur Creator. În orice făceam totul trebuia să depindă numai de mine, de cel care înțelege fenomenul artistic al unui protagonist desprins parcă dintr-o ficțiune a poetului Torquato Tasso care dorise să creeze un microcosmos unitar structural, căutând să facă din lume un suport al unei existențe nelimitate. *"So I am what I am and what I feel can not be wrong. This is the way that I feel and I'm coming on strong."*

Așadar, cheia întregii mele încercări de creare a unei personalități de mare anvergură, cu posibilele ei interpretări, trebuia să constituie o primă formă a ispitirii și a vrăjirii, dinamica unei existențe în plan artistic, o întreagă panoplie a anumitor gesturi, atitudini, forme de limbaj, ca într-o legendă persană redată cu ajutorul unei imagini plină de culoare, plină de semnificații, plină de continuitate.

Pentru a reuși un progres în planul artei, încât să creez o imagine unică a Eului creator printr-un autoportret de mare prestanță, ar fi fost interesant să experimentez mai întâi ideea universului holografic: să mă așez între două oglinzi mari și să observ cum imaginea mea se multiplică la infinit. Asta da perspectivă nouă. Numai astfel se poate câștiga sentimentul intens: "Only One is a Wonder" !

Leadership: Ești în stare să produci o impresie vizuală prin excesul de Ego, încât să ajustezi impactul imaginii care transformă spectatorul în ostatic datorită trăirilor și senzațiilor unice pe care le oferă combinația: "oglindă-magie"?

Cât despre imaginea pe care o implică sentimentul acela de siguranță, triumf al înnoirii unui decor existent prin schimbarea culorii obișnuite, vă mărturisesc că în urma unei mari demonstrații de penel am reușit să cunosc o bucățică din viața unui artist de excepție și mai ales să am grijă cum îmi evidențiez calitățile dăruite de Dumnezeu.

Arta este întotdeauna aproape de modul în care natura ne spune: "Să înceapă spectacolul ! " Numai magia m-a ajutat să fac surf pe valul sincronicității între o întrebare și configurația astrală a momentului în care se pune acea întrebare: "Ce se întâmplă dacă mă privesc simultan în mai multe oglinzi?"

În fond, singurul subiect ce-l puteam găsi în lipsa unui adevăr artistic sau în afara legilor magiei părea a fi "Omul Vitruvian", văzut din perspectiva unui dublu al meu într-o oglindă care reflectă numai frumusețea și perfecțiunea, cu mult diferită de Oglinda Fermecată a lui Michael Ende, una din porțile magice prin care trebuia să trec ca să mă recunosc sub fascinația altei identități. Cu siguranță oglinzile oferă multă perspectivă, însă răpesc la fel de mult conținut.

Combinația oglindă-magie, a cărei funcție de bază este să împletească valorile optice cu exaltarea fanteziei care-ți îngăduie să transfigurezi realitatea și s-o îmbraci în imaginile cele mai cutezătoare, vine să intensifice forța de iradiere a unor curente sau personalități care caută modalități inedite de expresie.

Negreșit, senzația pe care o trăiau toți cei care încercau să mă înțeleagă era aceea de fascinație rezultată dintr-o infinitate de combinații coloristice ce conțin mai mult sentiment decât își poate cineva imagina. Ego-ul, conceput ca o reflecție a unei viziuni situată în aria de mijloc dintre artă și magie, nu era o entitate de sine stătătoare, ci mai degrabă reprezenta o resursă inepuizabilă de interpretare a realităților și a punctelor de vedere dintr-un unghi sensibil al jocului de umbre și lumini surprinse într-o imagine care se modifică la nesfârșit.

Leadershipul este o artă inegalabilă, un spectacol de magie, improvizație și metafore, susținut numai de o minte care nu-și pierde nicio clipă agerimea tinereții, o minte care își întărește percepția despre performanță examinându-și adesea imaginea mărită în oglindă.

Leadership: Imaginea pe care o inserezi în cadrul unui decor de plasticitate desăvârșită poate confirma valabilitatea unei devize pe care o putem atașa artei: „unitate în diversitate"?

Sentimentul care nu-și pierde niciodată din intensitate este starea de vis care însoțește conștiința în fața unei puteri care te duce înainte spre un altfel de a înțelege semnificația artei și de a aprecia pe artistul care convinge prin subtilitatea cu care manevrează semnul, linia, pata, culoarea. Cine știe să îmbărbăteze culoarea, intensificându-i forța de expresie prin mișcarea liberă a tușei, acela este un vrăjitor al mijloacelor subtile de cucerire a lumii.

Microcosmosul este ca o pictură trăită de un spectator prin ochii artistului căruia îi poți intui povestea, dar nu te poți gândi la ea prin raportare la valoarea obligației de a o face mai frumoasă.

În corespondență cu ideea de macrocosmos, reflectat într-un Ego care se apropie de calitatea de lider, împingându-te într-o poziție de om ajuns la maxima expansiune artistică, sentimentul capătă un contrast cromatic irezistibil, exploziv, între roșu și negru, care conduce la asemănarea cu un mistic îndumnezeit, sau cu o putere de natură malefică, seducătoare, care domină și subjugă materia.

Pentru cine a înțeles secretele picturii, în timp ce repetă continuu întrebarea "De unde pornește acțiunea sau mișcarea?", leadershipul devine un fel de imagine care se extinde la nesfârșit prin reflexia reflexiilor individuale ale unui subiect uman care știe să redea conflictul dintre lumea interioară și cea exterioară, dintre profunzime și aparențe, dintre Ego și Univers, astfel încât să nu exagereze nici cu patetismul, nici cu ridicolul.

Acesta era crezul meu, sentimentul de a nu lăsa lucrurile așa, la voia întâmplări, ci atribuindu-le un efect grandios într-un spațiu plin de simetrie, plin de decoruri, plin de vitalitate, plin de semnificație și autenticitate, pe care numai un artist știe să-l închipuiască printr-o reprezentare a conexiunii cu un univers plastic unic, printr-o viziune cromatică vie și o densitate a simbolurilor impresionantă.

"Unitate în diversitate" este deviza artei care asigură lărgirea experienței umane într-un cadru de referință artistic ale cărui coordonate sunt cuprinse între microcosmos și macrocosmos.

Set The World On Fire scoate în evidență forma unei creații de a se plasa într-o zonă unde se întrepătrund magia, frumusețea de a da viață unei atmosfere vibrante și sentimentul de a fi mult mai mult decât ești, astfel încât să realizezi schimbarea dorită în viața ta și a celorlalți.

*** Notă:** E-type - Set The World On Fire

Sferele atotstăpânitoare ale naturii omenești

On Aprilie 13, 2014

Ţine-te la distanță de lumea complexă și covârșitoare a "exilului", stabilind o relație tainică și profundă cu cele mai adânci trăiri ale unei vieți minuțios dimensionate.

Jean Valjean nu iubise niciodată pe nimeni. De douăzeci de ani era singur pe lume. Nu fusese niciodată tată, amant, soț, prieten. La ocnă era răutăcios, ursuz, cast, ignorant și sălbatic. Inima acestui bătrân ocnaș era neprihănită. Sora lui și copiii surorii sale nu-i lăsaseră decât o amintire ștearsă și depărtată, care sfârși prin a se risipi aproape cu totul. Făcuse tot ce i-a stat în putință ca să-i regăsească și, neizbutind să-i regăsească, îi uitase. Așa era firea omenească. Celelalte emoții duioase ale tinereții, dacă avusese vreuna, se năruiseră în gol.

La rândul ei, Cosette devenea și ea alta, fără să-și dea seama, biata micuță. Ca toți copiii, asemenea tinerelor mlădițe ale vieții, care se agață de orice, încercase să iubească. Nu izbutise. Toți o respinseseră: Thenardierii, copiii lor, ceilalți copii. Nimic și nimeni n-a mai vrut să știe de ea. E trist că trebuie s-o spunem, așa cum am mai spus-o: la opt ani avea inima de gheață. Nu din vina ei, nu putința de a iubi îi lipsea, ci, vai ! Împrejurările prielnice.

Soarta contopi pe neașteptate aceste două existențe dezrădăcinate, deosebite prin vârstă, asemănătoare prin nenorocire și le logodi cu puterea ei atotstăpânitoare. Într-adevăr, una o întrecea pe cealaltă. Prin instinct, Cosette își căuta un tată, așa cum, prin instinct, Jean Valjean își dorea un copil. Întâlnirea lor însemna o regăsire.

Din clipa când aceste două suflete s-au întâlnit, ele și-au dat seama că nu pot trăi unul fără altul. *

Leadership: Poți să te întorci cu spatele la zidul care te înconjoară neîncetat, luând în considerare înțelegerea profundă a unei viziuni și a unei stări de spirit care te ajută să privești cu mare atenție darul vieții?

În timp ce o parte a vieții tale este angrenată în actul separării de lume, al cărui conținut este determinat prin slăbirea voinței de a rezolva cererile propriului sine superior, care se cere a fi urmat cu strictețe, o altă parte (cea a leadershipului care include viziunea pe termen mediu și lung), te ajută să-ți îmbogățești mai bine personalitatea prin relația cu ceea ce te aștepți să oferi și ceea ce primești de la ceilalți.

Viziunea este scenariul posibil al unei întâlniri cu tine însuți într-o împrejurare în care geneza gândirii tale dă naștere unui model de asociere cu frumusețea unei experiențe de atașament față de o forță motivantă puternică. Prin extindere, darul vieții ține îndeosebi de vibrația intersectării a două conștiințe curate într-o aceeași unică realitate.

Cine spunea că " *Tot ceea ce oferi, reflectă conștiința din care oferi* " avea nu doar dreptate, ci mai multe dreptăți. Mai întâi, fiindcă aspirația spre luciditate și duioșie determină o anumită vulnerabilitate, mai presus de orice acorduri cu viața, care amână accesul la acea față nevăzută a lumii, împiedicându-te să aluneci în abisurile negației sau ignorării valorilor adevărate. Apoi fiindcă gândirea bazată pe convingeri solicită în mod explicit un anumit tip de protecție, un fel de putere interioară țâșnită din adâncul ființei care îți oferă încrederea că nu e totul pierdut, manifestându-se în exterior.

Așadar conștiința este un simbol al aspirației și gândirii care, asemenea unui glob magnetic

care atrage toate obiectele de fier din jur, armonizează toate elementele pozitive și negative ale omului, după care le transformă în manifestări adaptate realităților vremii. Conștiința, bazată pe instinct, alcătuită din intuiții și forme ale cunoașterii, schimbă acea componentă stranie a spiritului uman, în cadrul perioadei de tranziție spre un stadiu dezvoltat, spre un alt tip de personalitate. Una deschisă oricărei provocări materiale, morale sau sentimentale.

Modul cel mai bun de a înțelege valoarea poziției pe care o ai față de sensul pozitiv al evoluției tale este să explorezi o regăsire între două existențe. Crearea omului nou, prin lepădarea de cel vechi, are ca miză șansa unei regăsiri într-un plan comun cu o altă entitate de aceeași natură.

Poți să te întorci cu spatele la un zid care te înconjoară neîncetat? Nu poți. Dar îl poți accepta și utiliza ca un nou stil de a evolua, făcând din el o cazemată, un sprijin puternic care să te separe de lumea complexă și covârșitoare a „exilului". În care accentuarea contrastelor dintre înălțimi și abisuri, între întrebări și răspunsuri, între minte și inimă, pot determina o destabilizare nefavorabilă.

Exilul reprezintă o realitate dură, foarte răspândită în zona leadershipului, puțin cunoscută, dar cu atât mai surprinzătoare, dezvăluind latura nevăzută a omului. El poate recunoaște realitatea propriului său suflet abia după ce elementele "durere" și "suferință" au devenit trecut.

Leadershipul are ca sursă de alimentare acea ipostază a conștiinței care experimentează totalitatea unei vieți care nu diferă calitativ de segmentele care o alcătuiesc: măreția sufletească și tăria de caracter, filtrate prin procesul de formare al "Omului Nou".

Sferele atotstăpânitoare ale naturii omenești relevă acele schimbări ce pot apărea în conștiința noastră ca modificare a viziunii despre noi înșine, determinând modalități de acțiune diferite, cu impact asupra prezentului și viitorului nostru și al celor din jur. Reprezintă o regăsire a sinelui superior între două existențe.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/sferele-atotstapanitoare-ale-naturii-omenesti.html

Sfințenia uitată a lucrurilor mici

On Martie 18, 2021

Marile opere nu impresionează doar prin unitatea lor, ci prin banalitatea cu care reușesc să se deschidă privirilor cele mai agere.

Ieri m-am oprit la unul din anticariatele de pe strada Lăpușneanu, fapt pe care îl consider un gram de bun simț pentru orice minte care se deschide către misterul *Varkishes* , Darul Zeilor, sursa Înțelepciunii de Sus. Ca de fiecare dată, într-un colț al anticariatului era așezată o cutie mai veche de carton în care se găseau numai cărți la prețul de 1 RON.

Şi ce să vezi, și să nu crezi, mai mult decât ceea ce privești fără să te încerce vreo emoție. Iată aruncată acolo, în cutie, o carte genială scrisă pentru copii, apărută în anul 1979. Interesant. Numai eu dau peste cărțile astea banale, dar genial scrise, poate pentru că știu la ce să mă uit? Fiindcă eu știu să văd ceea ce alții nu știu să vadă?

Cartea prezintă modalități de surprindere a realității în momentul petrecerii acesteia. Ea vizează în principal observarea animalelor, a plantelor, a obiectelor și fenomenelor din natură. Găsești aici informații despre morcovi, ardei, urși, găini, narcise și trandafiri.

Dar, atenție ! MARE ATENŢIE: contează felul cum este transmisă informația, felul cum se leagă informația de materie, felul cum este simplificată informația, felul cum este produsă informația în cadrul unui experiment care desemnează exact inversul probabilității de apariție a acestui eveniment. Genial structurată, genial scrisă !

Găsești aici tot ce-ți trebuie pentru a înțelege adevăratele acorduri ale analizezi stilistice. Ai pârghii. Ai ancore. Ai identificatori. Ai referențiali. Delimitatori. Substituenți. Repere. Tot ce este necesar pentru actul de creație artistică. Şi toată lumea trece pe lângă cartea asta. Şi nimeni n-o citește… Şi nu vă spun cum se numește, nici cum arată, nici cine a scris-o, tocmai ca să învățați să acordați atenție lucrurilor (aparent) banale care pentru cei mulți trec neobservate. Autorul nu este necunoscut…și va rămâne necunoscut.

Leadership: Urmarea descoperirii tale poate să pună o reflexie a ființei tale în fiecare mic detaliu al unei forme de gândire localizată la nivelul conceptului „Too Far To Be Saved" ?

De fapt, sunt foarte mulți oameni care privesc fără să vadă ceea ce oricum nu se prea vede, iar dacă s-ar vedea, ei oricum tot nu ar vedea și nici n-ar înțelege ce anume ascunde vederea adevăratei credințe. Fenomenul acesta intrat sub incidența banalităților se numește ignoranță, acea continuitate a delăsării în fața valorii unui diamant neșlefuit care așteaptă să fie descoperit, dar nimeni nu-l descoperă.

Așa stau lucrurile. Cei mai valoroși oameni din viața ta, cei care contează cu adevărat, nu sunt cei sus puși la rang de CEO sau VIP. Ci tocmai aceia care înțeleg și reușesc să facă legătura între necesitate și întâmplare.

De fapt, unii oameni au linia lor adâncă de ochire a esențialului aflat sub aparența polimorfă a unei inter-lumi aflată la răspântia dintre știință și artă, fiind înzestrați cu acea capacitate a pictorilor de a realiza o radiografie a esențialului dinăuntrul operei de artă. Şi ei merg cu o consecvență de neînvins pe această linie, fiind în plină concordanță cu legile unei mistici de sorginte platoniciană, ceea ce înseamnă că au o logică aparte în ceea ce privește aprecierea exteriorității lucrurilor și fondul lucrurilor care redefinesc relaționarea cu hazardul.

Într-adevăr. Cărțile sunt precum oamenii: nu le poți citi pe toate decât dacă le simți undeva în interior, dacă e ceva subtil ce te atrage la ele. Or, în alt caz, cel mai valoros om din viața ta, adevăratul super hero, s-ar putea să fie tocmai acel individ necunoscut care te trage de mânecă cu câteva secunde înainte să fii lovit de o mașină. Fii sigur că niciodată n-o să te salveze de la înec Mihai Bendeac, n-o să-ți sară în ajutor Andra Măruță, iar adevăratele valori ale sistemului tău cognitiv n-o să le identifice niciodată Smiley în locul tău.

Şi, cu adevărat, cele mai importante lecții despre viață, despre creație, despre univers, le vei afla din lucrurile banale, de la oamenii banali care, la fel ca și cărțile banale, trec aproape întotdeauna neobservați, dar apar brusc în momentele cheie ale vieții tale.

Or interiorul cărților, dacă ajungi să-l cuprinzi cu forța minții, vei simți că și el te citește pe tine prin forța atracției universale. Te acaparează printr-o constantă a luminii spirituale (sufletul aservit legăturilor materiei care ignoră frontierele spațiului și timpului), făcând apel la subtilitatea cu care artistul își imortalizează impresiile cele mai tainice, conferind operei sale valoarea unor confesiuni intime care devin eterne în existență, și totodată în infinit.

Leadership: Poți evita o degradare în caracterul unei revelații despre tine, punându-te în fața unei realități abstracte pe care o poți recunoaște când o întâlnești cu privirea, dar o poți simți ca fiind ceea ce ți-a lipsit dintotdeauna?

Aceasta este cosmogonia rară a cărților: ele se scriu neîncetat, se regândesc neîncetat, se revarsă neîncetat în direcția înțelegerii lucrurilor mici și mari, constituind logica inerentă a unei teorii izvorâtă dintr-o coerență internă (sau uiversală). Este o idee mai veche asupra căreia ar trebui să insist. Tot de atâtea ori, omul fuge după eternitate și n-o găsește tocmai pentru că eternitatea constă în menținerea organizată și ușor accesibilă a lucrurilor mici pe care lumea le ignoră.

Este vorba despre marea victorie a lucrurilor mici, neluată în considerare de oamenii mari. Este vorba de sfințenia uitată a lucrurilor mici care oferă imaginea cuprinzătoare și corectă a "Marii Opere". Prin sfințenie înțelegându-se acea selecție a lucrurilor, a întâmplărilor, a experiențelor de viață de care nu vrei să te desparți și care devin în timp o reflexie a personalității tale în mișcarea unui univers liber, expresiv, autentic.

Aceeași observație a fost remarcată de criticul de artă Victor Ieronim Stoichiță, fiind întemeiată de tradiția medievală reprezentată de Vincențiu Beauvais care complica lucrurile cu obișnuita dezinvoltură a epocii de atunci:

"Mai ales în acele vremuri, atenția era îndreptată spre păcatul original care va avea tot timpul trei cauze, anume: ignoranța, lăcomia, slăbiciunea. Față de acestea reacționează trei forțe divine: *sapientia* (forța intelectuală), *virtus* (forța morală) și *necessitas* (forța practică). Acestora le corespund trei activități umane: știința (theoretica), etica (practica) și arta (mecanica)."

Iată tâlcul acestei remarci: oricărei cauze existențiale îi corespunde o forță care reacționează cu aceeași intensitate, și oricărei activități intelectuale îi corespunde o acțiune de instruire, informare, formare și însușire a cunoștințelor. Iar dacă vom reuși să facem o punte între cele două modele deterministe de orientare în lume (cauzele existențiale și activitățile intelectuale), poate vom reuși să înaintăm cu o ambiție de neînvins spre aflarea și înțelegerea lucrurilor sfinte.

Fapt semnificativ. Fără un gram de incursiune lucidă într-o lume nouă, înțelepciunea cu care se hrănește simțirea ființei (netrucată de efectele vieții moderne) nu se va plia niciodată într-o cutie a minților deșarte care nu-și alocă timp dezvoltării personale.

Şi acum, spune-mi adio !

On Martie 08, 2017

Formează-ți un tablou veridic al realității care te încătușează, evaluându-ți caracterul în măsura în care te înșeală propriile "calități" negative.

- Ajunge ! - spuse Mercedes - ajunge, Edmond ! Fii sigur că cea care te-a putut recunoaște, singura din toată lumea, tot ea te-a putut și înțelege. Dar, Edmond, femeia care a știut să te recunoască, aceea care te-a putut înțelege, femeia aceasta, chiar dacă ai întâlnit-o în cale și ai sfărmat-o ca pe un ciob, tot ea a trebuit să te admire ! După cum între mine și trecut s-a căscat o prăpastie, și între tine și ceilalți oameni există o prăpastie, iar cel mai groaznic chin pentru mine, îți spun, este să fac o comparație. Căci nimic în lume nu prețuiește cât tine, nimic nu ți se aseamănă. Şi acum, spune-mi adio, Edmond, și să ne despărțim.

- Înainte de a te părăsi, spune-mi ce dorești, Mercedes? - întrebă Monte Cristo.

- Nu am nevoie de nimic. Trăiesc între două morminte: unul este al lui Edmond Dantes, mort de atâta vreme. L-am iubit. Dar l-am trădat, așa cum procedează toți oamenii slabi, invidioși și cu pretenții. Cuvântul nu se mai potrivește pe buzele mele vestejite, dar inima își mai amintește încă și pentru nimic în lume n-aș voi să pierd amintirea aceasta a inimii. Celălalt este mormântul omului pe care Edmond Dantes l-a ucis. Aprob uciderea, dar trebuie să mă rog pentru mort.

Ştii, Edmond, că eu nu mai gândesc. Nu mai am altă hotărâre decât aceea ce a nu lua nicio hotărâre. Dumnezeu m-a zgâlțâit atât în furtunile lui, încât mi-am pierdut voința. Mă simt în mâinile lui ca o pasăre în ghearele unui vultur. Dacă trăiesc, înseamnă că El nu vrea să mor, ci îmi dă prilejul să mă căiesc. Dacă-mi va trimite ajutoare, înseamnă că El va voi și le voi primi. Adio, îmi cer iertare, chiar dacă iertarea nu va fi niciodată completă, fiindcă nu-mi voi putea ierta niciodată faptele de care mă fac vinovată ! *

Leadership: Atitudinea față de ceea ce ai săvârșit prin natura ta se cere a fi modelată sub forma moralei desprinse din deznodământul pe care ți-l oferă viața?

O turnură în viața ta, însumând toate faptele săvârșite din propria voința, se poate produce în momentul în care ajungi să percepi și să recunoști în tine chipul unei vinovății imposibil de iertat. Rezistența față de ceea ce este esențial în ființa ta, constând în depășirea limitelor a tot ceea ce este rațional, firesc și cu bun simț, se șubrezește sub învinuire într-un proces al memoriei prin care se evocă realitatea sufletului din cursul anumitor experiențe anterioare.

Un avocat știe exact ce și cum să spună astfel încât balanța să încline în favoarea cauzei pe care o apăra pentru clientul său. Însă pentru clarificarea situației în care amploarea temei și diversitatea obiectivelor stabilite nu sunt în concordanță cu prevederile legii, el se vede nevoit să apeleze la fel de fel de tertipuri pentru a câștiga procesul.

În marea călătorie a vieții omul poate fi asemenea unui avocat care, în încercarea de a-și gestiona cât mai bine relațiile, se simte în permanență constrâns să apere cauza propriei sale firi vicioase și fataliste. Practic el se pune în bătaia deciziilor ce au efecte directe asupra propriei subiectivități, apoi asupra propriei demnități exprimate prin următoarea recurentă: „ *Sunt o povară a sentimentului de vinovăție* ".

Ceea ce poate împinge un om pe calea cea dreaptă este o asumare profundă realității care

produce efecte copleșitoare la nivel de ceea ce el este în stare să devină atunci când descoperă despre sine ceea ce nu știa anterior.

Sigur că omul își pune întrebări, se corectează prin intuirea procesului de realizare a unor argumentări care să-i susțină greutatea morală. Deseori își conservă candoarea și inocența prin observarea și înțelegerea directă sau indirectă a efectelor pe care le au anumite acțiuni asupra vieții sale. Se jură că de acum încolo va fi un alt om. Ar putea fi aceasta o circumstanță atenuantă? Oricum, va avea întotdeauna alte scuze de rezervă.

Așa este, omul se disculpă mereu. Iar când un om se disculpă înseamnă că ori se simte vinovat, ori se minte singur. Desigur, că și minciuna, la fel ca și vinovăția pe care omul o trăiește cu intensitate, pe care o simte cu toată puterea conștiinței, pe care o ia cu sine, în vreme ce încearcă un ultim act de evadare în fața realității, nu poate fi decât rezultatul unei răzvrătiri împotriva cerințelor vieții. Când te simți vinovat de o faptă pe care minciuna n-o poate acoperi, deci atunci când minciunea devine o practică curentă, atunci este vorba despre o tulburare de personalitate care provoacă stări foarte intense, instabilitate în relații și crearea unei viziuni a lumii în alb și negru.

Leadershipul este adevărul dureros pe care îl afli despre tine însuți și pe care îl preferi în locul unei minciuni frumoase care pe moment îți oferă un acoperiș de calitate.

Şi acum, spune-mi adio ! este o mărturisire a suferinței abătută asupra omului din cauza unei greșeli impardonabile. Nu poți să te disculpi la nesfârșit fără a suporta consecințele adevărului.

Dacă ești interesat să-ți formezi un tablou veridic al realității care te încătușează, atunci evaluează-ți caracterul în măsura în care te înșeală propriile "calități" negative. Fii sincer și dă-ți singur verdictul răspunzând la următoarele întrebări:

Cum te percepi prin evitarea gravității unei situații sau a unei fapte? Ești dispus să accepți suportarea cu extremă anxietate a unor situații din care ieșirea poate fi dificilă ori jenantă?

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/si-acum-spune-mi-adio.html

Sign your name across my heart

On Octombrie 23, 2019

Împodobește-ți sufletul cu cea mai curată sinceritate înainte de a accepta să faci parte din realitatea operei de artă.

Toți o respectă ca pe un loc al lui Dumnezeu, această grădină splendidă plină cu trandafiri, în care timpul atât de grăbit uneori, asemenea unei voci divine auzite în mod constant, are ca valență de noblețe realitatea unui tablou pictat cu delicatețe și romantism. Singurul lucru care contează acum, prin valorificarea elementelor de limbaj plastic, în reprezentări expresive intenționate, este ca trandafirul să aleagă momentul potrivit pentru a-și destăinui câte ceva din experiența deschiderii sale spre orizontul umanist.

We started out as friends . Trandafirul era acolo, în ceasurile acelea de adâncime a judecății, când pictorul încerca să sondeze imaginea unei fetițe care plângea, și plângea și plângea, fără ca lacrimile ei să ajungă la inima vreunui părinte, sau la auzul vreunei vești bune. Realizarea de figurări după natură și imaginate cât mai viu, utilizând elemente de limbaj plastic, necesită adesea o exacerbare a unei trăsături umane, precum solidaritatea sau compasiunea, într-o reprezentare simbolică a sufletului coborât în infern.

Era acolo, prezent într-un moment de mare intimidate, când fetița a crescut mare, s-a făcut frumoasă, atât de naturală, totuși atât de strâns unită cu suvenirurile copilăriei, admirându-se pe ea însăși în inocența unei iscusințe fără egal: de a exprima acel ceva dintr-o inimă caldă, dar rănită și confuză, ca o pată de culoare pe o pânză gri, simțindu-se atât de străină de tot ce se petrece în jurul ei. Răvășită de fiecare lovitură de pensulă, încât ai fi zis că nu mai știe care este calea bună spre cosmica enigmă ce planează asupra existenței ei, și-a păstrat tot timpul o urmă de delicatețe în câmpul de manifestare a experienței spirituale, prețioasă și dătătoare de speranță, care se numește: însuflețire.

Are înaintea ei o bătălie neterminată, începută demult, *the symptoms are so deep* , și nu-și va găsi liniștea până ce nu va câștiga îmbrățișarea aceea blândă, plină de șarm, a artistului desăvârșit ce face podoaba peisajelor vesele din povestea viselor ei maiestuoase, neterminate.

Leadership: Poți obține o imagine sugestivă a unui subiect cu impact de lungă durată prin experiențele vieții tale, încât să conturezi o viziune nouă asupra realității datorită mijloacelor de exprimare specifice limbajului plastic?

Fortunately you have got someone who relies on you. Atunci când scriu despre ea, tulburătoare și misterioasă, cu extracte din frunzele trandafirului, mă gândesc și la băiețelul acela plin de energie, adevărat năzdravan, care știa încă de pe atunci că într-o bună zi va reuși să imortalizeze sensibilitatea unei spiritualități mistice, de frumusețe unică, pe propria lui planșă de pictură. E o izbândă a sufletului să știi să-ți alegi arta încă dinainte de a o deprinde cu vrednicie.

Dialogul dirijat pe tema comunicării în limbaj plastic comunică într-un fel experiența cunoașterii profunde a conceptului de prezență-absență, conjugat cu alte elemente simbolice, precum crenguțe de brad, pomul vieții, motivul puternic al florii de aur, rozeta solară, ochiul lui Horus, *birds never look into the sun* , în combinația cromatică: roșu, verde, galben.

Time I'm sure will bring disappointments in so many things. Dar nici el, nici ea, nici Maestrul, nici Margareta, nici după atâta sigilare îndepartată de suflete înăuntrul unei vieți fabuloase,

nu se lasă înghițiți de profundul mister al anulării conștiinței prin ipostaza de urmăritor și urmărit al trandafirului, prin contrast cu caracterul tranșant al unor vremuri de mult apuse. Vremuri pline de tandrețea unor îmbrățișări pe care nimeni nu a vrut să le ofere, niciunuia dintre ei.

Ne-am împărtășit emoțiile revederii prin finețea desenului, o modalitate frumoasă prin care puteam vindeca rănile trecutului, *esprimendoci in modo naturale e suggestivo* , întruchipând unul și același lucru, unul fiind dublul, reflectarea celuilalt.

Leadership: Poți obține o copie superfidelă a unei versiuni anterioare de personalitate care să poată fi remarcată cu ajutorul unei construcții pur subiective, sub impresia unei imagini văzute din unghiul unei rememorări semnate: *„Rămâi așa cum ești…"*?

It seems to be the way. Destinul, consistența spirituală a trandafirului, ne-a adus împreună, încă de pe atunci, când colecționam visuri și speranțe în micile noastre universuri, colțuri din natură ferite de ochii lumii, de atâtea ori dărâmate de prejudecățile și convenționalismul dobândite prin traiul controlat de efectele altor realități.

Era un fel de dorință care se voia împlinită cu orice preț, dincolo de orice iluzie, dincolo de orice judecată referitoare la gust, dincolo de orice dogme, în toate înțelesurile unei posibile lumi simbolice, dar care punea în evidență valorile spiritului și sensibilității umane. În artă contează mai mult imaginația decât predictibilul.

Nedeslușind nimic la început, închipuindu-ne aceeași exilați într-o lume ostilă, mai bine zis într-o clipă de vitregie a memoriei, disimulată prin false iluzii, ne-am apropiat timid unul de celălalt, după atâta amar de vreme, cu un fel de constrângere, ca și când am fi fost convertiți într-o ficțiune care spulberă mitul copilăriei, spectrul neînsemnătății căutându-și leacul în reprezentarea simbolică a virtuții de a aparține unei orientări estetice identice.

Trandafirul este același Eu care o reflectă pe Ea, și înțelegeți de ce, ca pe un fel de argument identitar împotriva kitsch-urilor, ca pe un fel de portiță înspre lumea fantastică din interiorul unei cărți plină de delicatețe, fără a o deschide. Dominanta cromatică a unei reîntâlniri *On a peaceful day, Oh the light shines brighter* , poate fi remarcată cu ajutorul unei construcții pur subiective, sub impresia unei imagini văzute din unghiul unei rememorări de tip proustian: „Caută să rămâi așa cum ești, reînsuflețind mereu faptele și cuvintele tale cu o gândire creatoare."

Leadership: Latura de conținut a personalității tale dezvăluie forța de a face trimitere spre acele imagini vizuale în care ființa relevată prin esența unei opere de artă se angajează în intensificarea conexiunii cu o viață trecută?

Însăși imaginea acelor vremuri, de care doar trandafirul își leagă numele, Nostalgic Artemis, te face să vezi, ca la lumina lumânării, umbrele unei iubiri netrăite la timpul ei, dar câștigată mai târziu prin redarea pe pânză a magnificului spectacol cromatic oferit de fenomenul misterios numit „Regăsire", un balsam pentru suflet.

All alone with you makes the butterflies in me arise , ca însuși faptul că tot ceea ce-am îngrijit în dosul cuvintelor, pline de pete de culoare aruncate pe o pânză umedă, s-au transformat în Coada Rândunicii, acest fluturele atât de neînțeles și amenințător de frumos pe care nu oricine are ocazia să-l imortalizeze în adevărata lui splendoare.

I want you to be my baby . La această imagine s-ar putea ajunge dacă, identificând calmul unei naturi mărețe și nepăsătoare, am lua în serios cuvintele scriitoarei Dora Pavel, prin

odiseea întoarcerii în lume a unui restaurator de artă, ca pe o legătură poetică cu un Apolo al marilor emoții:

„Acolo învățase el că a re-picta înseamnă mai ales a-ți înfrâna impulsul de-a picta. Important nu-i să dai culorii devitalizate o strălucire pe care n-a avut-o niciodată, ci să o înviorezi în limitele palorii ei. Să-ți reprezinți temperanța cu care maestrul a aplicat pasta pe pânză odinioară."

Trandafirul, printr-o privire aruncată trecutului, are puterea de a lega o promisiune plină de speranță de o gândire avangardistă, de-a lungul unei căutări îndelungate, însuflețite cu harul de a scoate în evidență cele mai frumoase calități de înțelegere a artei: răbdarea, duioșia, unitatea spirituală, sinceritatea, similaritatea, visele și atracția.

Leadershipul este ecoul puternicei întâlniri dintre artist și muza lui, deschizându-se lumii ca o delicată bătaie în ușa inimii care nu contenește a ne chema spre configurarea unui tablou cristalizat prin juxtapunerea a două structuri: suspansul din jurul subiectului și expresivitatea unei viziuni numită sugestiv "Înnoirea Omului".

Sign your name across my heart marchează momentul unei reîntâlniri mult așteptate care păstrează ecoul unei lacrimi, a acelei speranțe care nu s-a pierdut, a acelei delicate bătăi în ușa inimii care nu contenește a ne chema înăuntrul ei printr-o voce eternă care parcă subliniază cuvântarea unui tablou: *„Împodobește-ți sufletul cu cea mai curată sinceritate înainte de a accepta să faci parte din altă realitate, a operei de artă."*

*** Notă:** Terence Trent D'Arby - Sign your name

Source: https://neculaifantanaru.com/sign-your-name-across-my-heart.html

Sigur nu ai uitat nimic în urma ta?

On Aprilie 03, 2021

Încearcă să conștientizezi care sunt lucrurile cu adevărat importante pentru tine, reflectând asupra experiențelor care nu au o semnificație precisă.

S-a întâmplat puțin mai devreme. Am plecat de la sala de sport destul de entuziasmat, prins cu mintea în inimă, evitând orice contradicție cu gândirea care săvârșește întreaga înlănțuire a deducțiilor raționale. Şi mă gândeam, și simțeam, și îmi continuam drumul, și totuși ceva din mine îmi repeta constant: sigur n-ai uitat nimic în urma ta?

Cumva, regăseam în atitudinea mea aceeași atitudine plină de pulsație, de inspirație a pictorului care uită să-și strângă ustensilele după terminarea lucrului, dar totuși se bucură de minunea căreia i-ar putea da viață. Şi, deci, nu se putea altfel. Am uitat ceva în urmă. Mintea părea a fi focalizată pe recunoașterea momentului principal când pictorul încearcă să se afirme din plin în artă, prin exprimarea dinamismului vieții, dar este prins în țesătura fragilă a unei povești din viața personală când timpul își pierde orele și clipele aflate în registrul pământesc.

Iar timpul și-a spus imediat cuvântul. Repede, cu tot elanul unui spirit de o invincibilă tinerețe, am fugit înapoi la sală, mi-am luat pe mine puloverul uitat. Înainte să părăsesc din nou sala, am aruncat o privire înapoi, observând că cei din sală erau concentrați la treaba lor. Nimic nu părea să se orânduiască în jurul meu. Distanța dintre mine și totul din jur s-ar fi putut numi "adâncime de pătrundere a undei de trăire", prin exces de inteligibilitate, în prezentul continuu al unei amintiri lipsite de încărcătură emoțională.

Așa că mi-am ascultat gândurile, mi-am măsurat emoțiile, m-am lăsat străbătut de pretinsele asimetrii ce se remarcă adesea în domeniul artelor, precum: abaterea de la direcție, preferința ochiului de a sesiza doar aparența realității, interacțiunea dintre o imagine repetitivă și o perspectivă de dinamism lipsită de orizonturi, sau o mișcare fără un anumit impuls din lumea exterioară (dar capabilă să creeze un proces din procesul în sine).

Leadership: Poți să accentuezi o caracteristică a fenomenelor care te tulbură, dată de tot ceea ce le diferențiază și le particularizează în relația dintre ce te aștepți să vezi și ceea ce n-ai văzut de prima dată?

Dar ce m-a interesat cel mai mult la momentul reîntoarcerii mele la sală fost dinamismul inerent ce s-a revărsat asupra freamătului lumii mele lăuntrice. Nu este vorba despre un obiect uitat într-un loc cu multă încărcătură fizică și psihică, nu este vorba despre vreo țesătură rațională în sânul căreia firele sunt într-o completă încordare. Chiar dacă se putea simți o apăsare curioasă care apare de regulă în condițiile unui efort fizic mare, pe care n-am mai simțit-o niciodată până atunci. Ci faptul că, dintr-o dată, revenind în acel loc, m-am simțit claustrat într-un colț de lume fără orizonturi.

Pur și simplu nu mă vedeam încadrat în tabloul unui pictor care își desfășoară arta într-o liniște deplină, dorindu-și în același timp explorarea uneu noi abordări a modului de a face și de a aprecia un produs artistic. Ceea ce uitasem la sală a reprezentat de fapt o cale de explorare a lumii interioare, a relației pe care o am cu mine însumi, nu cu ceilalți. A fost o cale de a mă deconecta de la rutina zilnică, un fel de a mă lăsa surprins de ceea ce este preconștient (adică lucrurile de care aș putea deveni conștient în momentul în care încerc să nu mă gândesc la ele).

Un pulover uitat denotă acțiunea unei minți confuze care amestecă timpurile, spațiile și emoțiile, o viață, un destin, o chemare, și mai apoi le afundă pe toate într-o urmă pe care mi-am lăsat-o fără să vreau. Pentru câteva minute am plutit într-un fel de vârtej al adaptărilor, al reconfigurărilor de intenții și meta-perspective, fără să înțeleg ce se petrece cu mine. Ceva m-a pus pe gânduri în acel moment, dar în același timp trebuia să nu alunec prea tare într-o zonă a emoțiilor expansive și eidetice.

Poate că, totuși, a trebuit să uit ceva la sală, ca să nu uit că ceea că mă poate răni cel mai tare este chiar ceea ce mă inspiră și mă binedispune: decizia de a rămâne în limitele unei normalități aproximative. Puloverul uitat nu-mi poate schimba starea de spirit, la fel cum starea mea de spirit nu depinde de revenirea mea într-un loc în care orice pasivism dispare, făcând loc perspectivei dinamismului să aducă modificări unei existențe intensificate.

Mai degrabă, cred că revenirea mea temporară la sală a reușit să schimbe realitatea peisajului urban, transformându-se într-un loc al autoreflecției. Am înțeles că trebuie să evoluez ca un om care și-a recunoscut responsabilitatea autoreflecției și a noilor începuturi, prin simpla convingere că revenirea mea într-un loc anume nu-mi poate schimba destinul, nu-mi poate răsturna concepțiile de viață, nu-mi poate schimba starea de spirit sau gândirea pozitivă.

Prin leadership se explică de ce atitudinea mea trebuie revizuită prin evitarea tendinței de a mă supune emoțional unui moment de neatenție, sau de uitare, care în clipa următoare se schimbă și se răsucește în altă direcție în care există o singură supapă de control: autoreflecția și autoevaluarea.

Sigur nu ai uitat nimic în urma ta? Pune-ți mereu această întrebare atunci când simți că ceva lipsește din viața ta, din interiorul tău, cu precizarea că tot ceea ce tot ce-ai lăsat în urma ta poate fi o demonstrație mică a ceea ce se află înaintea ta. Trebuie doar să știi să identifici diferența dintre ceea ce știi și ceea ce crezi că știi, sau diferența dintre ceea ce ai fost, ceea ce ești și mai ales ceea ce vei fi.

Aș putea să accentuez o caracteristică a proceselor și fenomenelor care m-au tulburat în relația dintre ce m-am așteptat să văd și ceea ce n-a văzut de prima dată. Această caracteristică se numește: "abatere de la determinismul cauzal", și ea marchează o revenire la ceea ce trebuia să fie normal.

Source: https://neculaifantanaru.com/sigur-nu-ai-uitat-nimic-in-urma-ta.html

Siguranța unui maestru

On Aprilie 15, 2009

Imprimă leadershipului tău un caracter deosebit de expresiv prin puterea ta de coordonare a factorilor care contribuie la dezvoltarea ta proprie.

La realizarea teatrului des Champs Elysees din Paris, marele sculptor Bourdelle n-a avut numai rolul sculptorului decorator, ci lui i se datorează și ideea generală a ordonării fațadei și a interiorului. Numai pentru fațada teatrului, Bourdelle a făcut 17 proiecte și a găsit în final soluția cea mai clară îmbinând organic suprafețele netede, calme, în ritm regulat, cu reliefuri sculptate.

Plăcile din marmură în care apar Apollo și muzele, ca aluzii poetice eterne, sunt cioplite în planuri mari, liniștite, în perfect acord cu spiritul arhitecturii moderne. Bourdelle spunea: *"Trebuie ca zidul însuși să pară că se animă în anumite locuri într-o ordine stabilită, luând forme umane."* *****

Leadership: Creația ta evoluează către un model bazat pe o abordare cuprinzătoare, în eventualitatea obținerii unei performanțe vizuale care cu greu va fi întrecută?

Adevărata ta valoare, ca și lider, este dată de rolul pe care îl ai în crearea și promovarea propriului stil de conducere, a propriului stil de abordare a "fațadei și interiorului" propriei tale personalități, fără impurități, care cresc nivelul tău de performanță și de influență. Tot ție îți revine sarcina de a proiecta propriul model de consolidare a poziției tale de control, și de a examina modalitățile de consolidare a propriei capacități de a-ți forma abilitățile necesare pentru efectuarea activităților într-o manieră cât mai eficientă.

Așa cum un pictor realizează opere valoroase prin profunzimea observației bazate pe realitate, tot astfel și tu, poți să te situezi deasupra celorlalți dând leadershipului tău o formă prin care să-ți pui în evidență experiența. La marii sculptori, îndeosebi la Bourdelle, totul trebuia să se concretizeze într-o formă prin care își lăsa amprenta propriului său stil. Iar leadershipul la fel, evoluează prin forma pe care o capătă după ce, în prealabil, ți-ai modelat și șlefuit caracterul.

Te poți situa deasupra celorlalți numai dacă îmbini cu succes "forma" cu "funcționalitatea", adică dacă îmbini caracterul cu competențele.

Înțelegerea priorităților și a proceselor prin care îți îmbunătățești performanțele constituie elemente critice ale succesului în leadership. Punctul forte al concentrării energiei tale înspre dimensiunea Creației artistice se manifestă cu precădere în timpul actului de creare a valorii proprii, inteligent și cuprinzător, atunci când faci un pas mai aproape de perfecțiune. Pentru te apropia de excelență, concentrează-ți gândirea și faptele în mod explicit asupra elementelor (legate de influența valorilor și caracterului propriu) care nu funcționează la parametri optimi.

O performanță vizuală care cu greu poate fi întrecută vizează de fapt acea parte a creației tale care stă sub semnul pasiunii pentru excelență, prin interesul manifestat față de stabilirea legăturilor cauzale ale ideilor de design acumulate în timp.

Ce anume duce la înmulțirea ideilor explorate? Ce anume duce la evitarea ideilor prea deosebite și dăunează procesului de creație? Ce anume declanșează procesul ce duce la

actualizarea ideilor innascute? Ce anume duce la cristalizarea ideilor și facilitează luarea deciziilor? Ce anume duce la concentrarea ideilor și obținerea de rezultate?

Siguranța unui maestru este ceea ce te ghidează și te ajută să ajungi la punctul în care poți spune: "Sunt excelent." Dar pentru asta, asemenea unui pictor, trebuie să creezi o armonie între toate calitățile și defectele tale, între elementele care compun leadershipul tău, până când vei obține o formă finală impecabilă.

Ai descoperit adevăratele beneficii ale efectului pe care îl are leadershipul tău? Care sunt limitele care îți definesc stilul? Ce au în comun caracteristicile leadershipului tău? Este "forma" o necesitate vitală de care depinde leadershipul tău? Ţi-ai delimitat clar acele zone de risc, acele concepții care nu dau rezultate?

Imprimă leadershipului tău un caracter deosebit de expresiv prin puterea ta de coordonare a factorilor care contribuie la dezvoltarea ta proprie.

Concluzie: Şi în leadership îmbinarea armonioasă dintre formă și conținut conduce spre succesul râvnit de lider. În leadership, lipsa de siguranță, oscilațiile, bâlbâielile nu fac altceva decât să reducă valoarea, rolul și puterea de coordonare a liderului. Orice discordanță și oscilație va fi taxată.

*** Notă:** Adina Nanu – Bourdelle, Editura Meridiane, București, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/siguranta-unui-maestru.html

Silence Must Be Heard

On Iunie 05, 2017

Exprimă-ți măreția rațiunii de a fi tot ceea ce reprezinți în mod particular, aventurându-te într-un exod nesfârșit spre înălțimile grandioase ale spiritului.

Me pierdeam în virtutea momentului de a nu mai fi același, imaginându-mă singur și al nimănui, în fața măreției ideii de a rămâne blocat pe singura treaptă a dezvoltării spiritului uman. Era o particularitate a nevoii de a mă căuta în alt loc, sprijinită de exorbinanta voință de a crea esența unei noi existențe, de care și acum mă leagă o nedezmințită solidaritate.

Întotdeauna modul de a vedea lumea, spre care tinde deosebirea esențială dintre talentul artistului de a se juca cu ingredientele artei și cugetarea gânditorului de a se aventura într-un exod nesfârșit înspre înălțimile grandioase ale spiritului, dincolo de limitele propriilor observații, însoțește ascunsul unui sens unic al vieții, ca într-un labirint fără început și sfârșit.

Asemenea unui pictor care cu câteva trăsături de penel reușește să înfățișeze esențele unei complexități deosebite, trăiam experiența de a fi cuprins de ceva mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu, interpretat cu însetată curiozitate printr-o reprezentare unică a providenței atotștiutoare, prin prisma ochiului ce veșnic stă de veghe.

Era un fel de variantă a conversației pe care o purtam cu mine însumi, unde totul reieșea din luminile unui timp așternut pe coperta unui roman al devenirii, al formării unei noi conștiințe. O conversație în care în loc să discut despre ceea ce știam deja, mă aruncam în ridicolul de a uita cine sunt. *Pay attention, you're playing with fire !*

Leadership: Te definește un mod particular de a recepta și de a-ți înțelege potențialul creator prin vizorul unei rațiuni care are puteri asupra pluralității lumilor în care alegi să te retragi?

Tăcerea este măreția rațiunii care construiește o filozofie indispensabilă experienței de a fi altcineva, mai presus de ceea ce tu însuți simți că ești, ce obligă la redescoperirea de sine numai în cadrul cunoașterii fără precedent izvorâtă din meditația asupra unor acțiuni spirituale, chemări de dincolo de lume și de mintea obișnuită, *no words just vibrations.*

Încă mai continui să-mi deznod conversațiile cu mine însumi, adevărurile ascunse, să-mi rechem aducerile aminte patinate de trecerea timpului, fără a rămâne prizonier în zona „fantasy". Cercetările științifice ar putea identifica în creierul meu anumite fenomene de rezonanță ce conduc la activarea unor mecanisme de autodeterminare, o activitate electrică intensă a neuronilor responsabili de coordonarea inspirației spre spațiul Revelației.

Tăcerea se pierde în depărtările unei mări întinse și subit ivite în imaginație, se leagănă în mirajul unei lumi inaccesibile și se scufundă în teritoriul plin provocări al unei percepții subiective asupra realității și interpretărilor pe care le dai evenimentelor, pe baza căreia începi să știi cu o precizie relativă la ce să te aștepți de la tine.

Sprijinindu-mă pe temeiul *"diamonds will burn, friendly cards will turn"* am ajuns la concluzia că singura cunoaștere autentică, în esența maturității spirituale, este expresia unei profunde judecăți de sine materializată într-un context de învățare. Câtă finețe să strecori o idee bună în conținutul unei rațiuni capabilă de o flexibilitate continuă, printr-o energie creatoare, ca în fața unui tablou căruia îi poți releva frumusețea doar îndepărtându-te de el. *The time has*

come to learn, that silence..

Tăcerea este o formă non-verbală de manifestare a unei trăiri aparte generată de curajul unei rostiri de sine care dă naștere unei lumi verosimile în afara lumii pe care o trăiești.

Nu degeaba își mărturisea eroul din romanul "Lolita" convingerile pline de patimă în raport cu modalitatea de a-și spori experiența lumii interioare, *cause silence has the right to be heard* :

„Am preferat dintotdeauna igiena mintală a lui "n-aude, nu vede". Acum când mă frământ cu întâmplările trecutului, încercând să-mi pledez cauza, îmi aduc aminte că în împrejurările de felul celei povestite mai înainte adoptam întotdeauna metoda de a nu lua în seamă stările de spirit ale ființei cu care mă asociasem. Însă încercam în același timp să-mi liniștesc eul meu josnic."

O singură privire îndreptată spre mine însumi într-un exces de curiozitate, *back to the greatness of a time read through the lines of such a powerful representation of life* , păstrează forța creatoare care deschide poarta secretelor împlinirii infinite. Aceeași forță aflată la baza ipostazei de ființă care în lume nu s-ar putea recunoaște, ci numai în relație cu ceea ce poate fi rostit prin suflet, prin exaltarea trăirilor care inspiră, însoțesc și mobilizează demersul cognitiv.

Leadershipului i se poate alătura oricând un răspuns izvorât din ceea ce înveți să fii într-o poziție de inacțiune. Într-un moment de vârf al meditației. Această poziție, care blochează rănile realității, impune o bună concentrare asupra felului în care îți guvernezi individualitatea.

Silence Must Be Heard relevă acel moment de infinită inspirație necesar pentru crearea și transmiterea de noi conținuturi de conștiință care contribuie la cerința de a deveni mai conștient de modul în care îți gestionezi rostul și semnificațiile vieții.

Reprezinți în mod particular un simbol al tăcerii din care izvorăște sensul unei alte realități?

*** Notă:** Enigma - Silence Must Be Heard

Source: https://neculaifantanaru.com/silence-must-be-heard.html

Simbolistica procesului de individualizare

On Februarie 09, 2014

Experimentează o transformare de sine egală cu înălțimea intelectuală la care vrei să te ridici, astfel încât să realizezi o reconfigurare a modelului tău de Om.

Neînduplecat, mă concentram către lumea-mi interioară, învăluită în mister și surprize care adăugau profunzime creației intelectuale. Puteam să dizolv unitatea haotică a naturii mele într-un solvent nevolatil, ușor de manipulat, numit " *aqua munda* ". Funcționând cu eficiență maximă, ca un agent de valorificare a activelor mele de fond, acest solvent neutraliza substanțele de proveniență externă a unei realități imuabile, prilejuind traversarea unei experiențe de viață care contabiliza schimbările mele radicale.

Dar, întotdeauna pentru ridicarea unui corp pe verticală la o anumită înălțime este necesară o forță cel puțin egală cu greutatea corpului. Această lege putea fi aplicată în condițiile unei relații echilibrate și stabile cu realitatea spațiului meu lăuntric, despovărat de greutatea unei ascultări care facilita o mai mare conștientizare în toate aspectele vieții mele.

Privilegiul de exploatare a acestui spațiu se reînnoia o dată cu evoluția concepțiilor despre mine însumi, în raportul cu lumea reală a unei structuri de judecată echilibrate. O consecință firească a unei reconfigurări interioare și exterioare complete care se potrivea în bugetul cunoașterii pe care îl aveam la dispoziție.

Leadership: Poți face dintr-o construcție subiectivă o comparație cu modelul conceptului de sine care știi că este oridinal, angajându-te într-o anumită manieră față de adevărul unei anumite caracteristici a lumii exterioare?

Niciodată omul nu-și poate ridica nivelul de luciditate sau nu-și poate lărgi experiența realității dacă este tras în jos de greutatea unei dimensiuni de sine care o depășește pe aceea a existenței tale. De aceea incursiunea în universul fabulos al experienței de sine, în intimitatea celor mai controversate tendințe de individualizare, stârnește un freamăt aparte, o reacție pozitivă de revitalizare, ca un motor care te determină să dai tot ce ai mai bun din tine.

Este ușor să te rătăcești în propriul spațiu lăuntric, în labirintul aspectelor de valoare de care ești conștient, dar este foarte greu să calculezi media geometrică a tuturor elementelor de contrast care intensifică calitățile ansamblului tău. Şi este cu siguranță foarte greu să descoperi acel număr natural diferit de "zero", acel pătrat perfect, nedivizibil care îndeplinește condițiile enunțului conform căruia " *unei conștientizări de sine îi este alocată o cerință de deschidere spre exterior, dar ea nu este totul pentru o dezvoltare armonioasă.* "

Adevărul unei anumite caracteristici a lumii exterioare de care mă diferențiam, ținând seama de informațiile care mă ajutau să devin altcineva, prezentat fie tendențios, fie exagerat, fie parțial, era acela că interpretam realitatea raportându-mă mai puțin la așteptările, pasiunile, intersele și aspirațiile mele. Mai mult la acea logică ce face ca partea văzută și partea nevăzută a Ființei să coexiste și, mai mult, să ființeze-împreună un tot numit "Frumosul Uman" sau "Microsistemul unei noi variante de exprimare".

Leadership: Poți să-ți exprimi concepțiile despre sine în raport cu lumea reală a unei structuri de judecată integratoare într-o artă care înflorește prin simbolistică și miljoace de expresie duse adesea înspre schimbarea viitorului?

Trebuie să fii tare absorbit de tine, apropiindu-te de adevărul despre cine ești cu adevărat, încât să-ți contabilizezi fiecare contribuție la întreținerea unei imagini solide, direct proporțională cu dimensiunea considerabilă a identității tale interioare. Ori, o realitate plină de contradicții, în care te adâncești cu multe întreruperi, provocată de lipsa de cunoaștere a propriei persoane, nu îți poate asigura o dezvoltare ascendentă, o expunere adecvată către un leadership plin de perspective.

Cred că pasul cheie ce trebuie făcut pentru a înțelege realitatea echilibrată și stabilă a spațiului lăuntric, despovărat de greutatea unei ascultări care facilitează o mai mare conștientizare în toate aspectele vieții, este reflecția. Iar ea nu trebuie să ofere posibilitatea unei interpretări eronate a mecanismului de funcționare proprie. Ci, impunându-se de la sine, să ia seama la ceea ce prezintă în mod real o importanță fundamentală a devenirii totale.

Te concentrezi către lumea ta interioară, învăluită în mister și surprize care adăugă profunzime creației intelectuale? Numai reflectând asupra a ceea ce ești, reînnoindu-ți profilul personal o dată cu evoluția propriilor tale concepții despre sine, în raportul cu lumea reală a unei structuri de judecată integratoare în leadership, îți vei putea ridica nivelul de luciditate.

Leadership: Poți să asiguri o finalizare spectaculoasă în „terenul de țintă" pe care îl ataci cu armele unei cunoașteri mult mai bogate și mai cuprinzătoare decât cea la care ai acces în realitate?

Poți să asiguri o finalizare spectaculoasă în „terenul de țintă" pe care îl ataci, față de individualitatea care te definește, atunci când reușești să realizezi o reconfigurare a modelului tău de Om. Atunci când singurul efect măsurabil al trecerii tale prin imensa vale a cunoașterii este ținerea sub control a întregii tale ființe.

Reflecția izvorăște din propria experiență, din propria-ți individualitate care aduce o altă perspectivă și o cunoaștere mai larga, mai profundă. Punând principiul " *nu poți zbura dacă nu ești conștient de aripile tale* " deasupra oricărui alt principiu, vei crea o anumită inițiativă de activitate care va sprijini constituirea și dezvoltarea unei tendințe de transformare egală cu înălțimea intelectuală la care vrei să te ridici.

Pentru a deveni apt să străbați toate câmpurile de pe tabla de joc a leadershipului, până la linia de legătură cu excelența de a fi magicianul propriei tale naturi, această reflecție, valorizând lumina naturală a rațiunii, trebuie să treacă dincolo de orice posibil conflict dintre Eu și rolul asumat.

Poți să dovedești, continuu, finețea unei gândiri care să demonstreze superioritatea ta față de tot ceea ce reprezintă cunoașterea de sine?

Necunoscutul este factorul cel mai important în modelarea atitudinii față de propria persoană, aducând o medalie de merit leadershipului străbătut de o continuă deschidere spre cunoașterea acelor tipare de gândire și de reacție emoțională care te fac să scoți din tine acele lucruri care te fac o persoană extraordinară. Dar necunoscutul este deseori neglijat. În fața lui trebuie să dai socoteală, să te aperi sau să-l distilezi ignorând orice semnal venit din exterior, din mijlocul unei realități greu de manipulat.

În limbajul savanților predomină două realități. Realitatea pe care ți-o creezi prin credințele și gândurile pe care le generezi și interpretările pe care le dai situațiilor cu care te întâlnești, din care fac parte și cei care aleg să vină spre tine. Şi realitatea pe care o percepi drept o variantă de simbolizare a modului tău de cunoaștere, care se face prin salturi ce nu respectă o înlănțuire logică, așa cum s-au produs majoritatea marilor descoperiri ale istoriei.

Simbolistica procesului de individualizare se referă la înțelesurile ascunse semnificative ale omului, în concordanță cu progresul continuu al cunoașterii de sine care-i determină actuala stare, favorabilă sau nefavorabilă, în raport cu leadershipul. Modul în care este gestionată această cunoaștere, modul în care ea este orientată spre leadership, creează imaginea liderului care a devenit conștient de personalitatea lui.

Simbolistica procesului de individualizare scoate în evidență toate acele procese interne de autoevaluare, acompaniate de eforturile de optimizare a configurației omului care vrea să atingă culmile cele mai înalte ale performanței.

Source: https://neculaifantanaru.com/simbolistica-procesului-de-individualizare.html

Simfonia rătăcirii

On Iulie 02, 2010

Ghidează-ți viziunea pe calea spre excelență, păstrând în permanență contactul cu adevărata realitate.

La sfârșitul secolului al XV-lea, pe când continentele încă nu erau descoperite în totalitate, marii navigatori nu aveau decât o singură preocupare: să ușureze legăturile cu Asia și să caute Orientul navigând spre apus. Într-un cuvânt, să ajungă pe drumul cel mai scurt spre Ţara Mirodeniilor.

Asta este ceea ce a încercat și Cristofor Columb. Sprijinindu-se pe ideile celebrului astronom florentin Toscanelli și pe cele ale cosmografului german Martin Behaim, cu care a corespondat multă vreme, Columb, la vârsta de 41 de ani, s-a hotărât să pornească înspre necunoscut, înspre neprevăzut, înarmat mai ales cu speranță, dorința de a reuși, încredere și curaj. Ţelul lui era clar. Nu voia decât „să caute Orientul prin Occident și să ajungă, prin vest, acolo de unde vin mirodeniile".

Leadership: Îți definești teritoriul unui nou punct de vedere asupra rolului și validității limitelor tale, acționând mereu sub impulsul unei convingeri greșite?

Cufundat în hățișul propriilor gânduri și idei, Columb nu a intuit în niciun fel că soarta îl va purta, de-a lungul a patru călătorii pline de pericole, pe tărâmuri necunoscute. De două ori l-a încercat destinul pe Columb călăuzindu-l spre Lumea Nouă, și tot de atâtea ori el n-a abandonat ideea, falsă de altfel, că se afla pe coastele Asiei. Căci dacă a pornit în căutarea Japoniei, insulele noi descoperite nu puteau să fie parte decât numai din Japonia. Şi fiindcă nu s-a gândit la alte variante posibile, el a comis mai multe erori care au schimbat întreaga serie a descoperirilor sale.

Columb a avut tot ce trebuia pentru a excela în leadership și pentru a exercita o influență notabilă asupra societății: competență, creativitate, energie din belșug, încredere neobosită în sine, curaj. Nu era nici pe departe un om cu vederi înapoiate. Era un marinar îndrăzneț, un căpitan care-și cunoștea bine meseria, un bun navigator și totodată un bun negustor. Dar a avut un punct slab, un cusur care l-a urmărit toată viața, un cusur din cauza căruia era să-și piardă toate atuurile: s-a hrănit mereu cu ideea că are dreptate. Acționând mereu sub impulsul unei convingeri greșite, s-a înșelat de fiecare dată. Iar ca și consecință el murit fără să-și fi dat seama măcar de existența marelui continent, căruia el nu avea să-i dea nici cel puțin numele.

A doua greșeală pe care a făcut-o Columb este că s-a bazat doar pe niște hărți întocmite de Toscanelli, dar care erau total eronate. În loc să încerce să adâncească mai mult lucrurile, să încerce să socotească și singur, să cerceteze mai bine țărmurile descoperite, el a mers pe ideea că nu exista decât o singura realitate, aceea care era redată în acele hărți după care s-a ghidat tot timpul.

Rolul limitelor pe care nu întotdeauna alegi tu să ți le impui, pe care uneori conceptul însuși de „Dumnezeu" le-a impus și pe care puțini oameni le poți depăși, este de a te face atent la diferența care face diferența între ceea ce vrei să împlinești în punctul de pornire al călătoriei și ceea ce dorești să prezinți lumii întregi atunci când cauți să gândești de la înălțimea punctului de final al călătoriei.

Ceea ce trimite la consecința că întregul este în realitate mult mai mult decât o simplă sumă

a părților sale.

Leadership: Poți să te orientezi într-o direcție fără să te rătăcești în întunericul unei iluzii care își lărgește ținta?

Marile progrese în domeniul conducerii, oglindind integral cunoștințele științifice suficient asimilate pentru o dezvoltare ce culminează prin voința de a pătrunde într-o lume aparte, plină de mistere și compromisuri, au fost stimulate de permanentele provocări ale școlii vieții.

Între care trebuie menționate eșecul pe plan personal, în anumite cazuri handicapul de gândire, poate inadaptarea la stres individual sau colectiv, sau poate nevoia acută de a maximaliza continuu micile reușite obținute cu greu în scopul asigurării securității profesionale ulterioare și adaptării la o nouă realitate.

Prelungirea progresivă a duratei obligatorii de procesare a unei "comenzi" de schimbare, pe care deseori conștiința o reclamă, și pe care autoritatea ta în domeniu o are mereu în vedere, precum și modificarea conținuturilor transmise de școala vieții, vor schimba sensul și statutul instruirii tale, de la interior la exterior.

Da, leadershipul este o artă a descoperirilor care începe și se termină cu tine, un lung dialog cu autoritatea ta definitorie, sinele, care te împinge mereu să-ți depășești limitele. Un dialog al cărui subiect este negocierea prețului pe care trebuie să-l plătești pentru performanță.

Ţinta pe care sunt concentrate toate eforturile de a-ți camufla un grav eșec nu o vezi decât în clipa când o constientiezi și continui să persiști în a te apropia de ea. Asta înseamnă să dai apă la moară iluziilor. Ţinta ta nu trebuie să însemne doar să ajungi la o anumită destinație, ci să construiești din acea destinație un ideal de măreție pe care să-l dăruiești lumii.

Leadership: Îți extinzi preocupările față de cantitatea de "nou" cuprinsă în ecuația interacțiunii cu tot ceea ce este în afara controlului tău?

Diminuarea ponderii factorului numit *imprevizibil* a cărui natură permite omului însuflețit de idealuri înalte să acționeze ferm din punct de vedere profesional, justifică "cererea" de forță de a face față provocărilor, realizată prin diversificarea ofertei de afirmare și promovare pe treptele de carieră.

Revizuirea atitudinii față de o schimbare care de multe ori este în consens cu orientarea generală. Ameliorarea metodelor de prelucrare și transmitere a cunoștințelor avansate. Sporirea exigențelor privind calitatea activității cognitive. Extinderea preocupărilor față cantitatea de "nou" cuprinsă în ecuația interacțiunii cu tot ceea ce este în afara controlului tău, dincolo de cunoștințele aparținând strict domeniului. Toate acestea sunt necesare pentru a prelua controlul asupra situațiilor cu care te confrunți.

Leadership: Ești "reținut" de un nemeritat stand-by spre o formă de manifestare a infinitului pe care nu-l poți cuprinde?

Cunoștințele limitate îți îngustează orizontul. Un căpitan de navă care nu posedă cunoștințe suficient de avansate și nu dispune de instrumente și aparatură performante, singur se poate induce în eroare. Așa cum un medic nu poate prescrie tratamente țintite dacă nu dispune de elemente ajutătoare de diagnostic (de ex: analize de laborator), tot așa și Columb, n-ar fi navigat în derivă dacă ar fi avut hărți corecte de navigație și dacă ar fi dispus de

instrumente de navigație performante.

Mai mult decât atât, pe fiecare insulă descoperită au existat numeroase indicii care puteau să-l ajute să sesizeze diferența dintre coasta Asiei și noul continent, însă el le-a scăpat din vedere. Deși dobândise o instrucție mult superioară celei a marinarilor timpului său, orizontul lui Columb era însă limitat. Cunoștințele sale de astronomie nu erau atât de avansate ca ale unui căpitan de vas din zilele noastre, și nu a dispus de un instrumentar de foarte bună calitate și precizie. Atunci tehnologia nu era atât de evoluată ca astăzi. În călătoriile sale, el s-a ghidat mereu după poziția soarelui, după conjuncția astrelor, după lungimea nopților și a zilelor, etc.

Infinitul este cunoașterea atribuită voinței permisive a lui Dumnezeu, la care ajungi în momentul în care te-ai decis să-ți personalizezi experiența lărgirii orizonturilor de la înălțimea punctului final al călătoriei tale în necunoscut.

Ca un titan mitologic condamnat pe veci să sprijine cerul, Columb a fost condamnat să rătăcească pe mări și oceane. Căci dacă ar trebui sa însumăm toate drumurile sale pe mare, cu siguranță am constata că mai mult a navigat în derivă, rătăcind în căutarea țintelor propuse. El a descoperit numeroase insule de pe coastele Americii, dar cu toate acestea n-a știut niciodată cu adevărat unde se afla.

Totuși rătăcirile lui nu au fost fără folos. Căci prin călătoriile sale a îmbogățit cunoașterea geografică a timpului cu numeroase insule precum Tortugas, Martinica, Dominica, Maria Galante, Guadalupe, Montserrat, Santa Maria, Santa Cruz, Puerto Rico, Jamaica, coastele Hondurasului, insulele Mulatas, golful Darien.

O simfonie dulce amară. Columb a trăit multe bucurii și tristeți, dar și multe victorii și înfrângeri de-a lungul vieții sale. Călătoriile întreprinse de el au constituit o simfonie care a impresionat lumea, o simfonie în care curajul, dârzenia, cutezanța s-au îmbinat armonios, și în ciuda unor eșecuri și nereușite, el s-a ridicat deasupra oamenilor vremii. De aceea numele și gloria ilustrului navigator ființează pretutindeni.

Leadershipul este necunoscutul care își dezvaluie semnificația de la înălțimea punctului final al călătoriei spre o variantă mai bună a ta.

Concluzie: În prezent un lider nu trebuie comparat cu un rătăcitor ce umblă pe căi mai mult sau mai puțin bătătorite și care nu știe cum, sau nu are cum să ajungă la destinație. Dimpotrivă, un lider trebuie acum să dețină atât metodele cât și instrumentele necesare atingerii obiectivelor finale.

Ghidează-ți viziunea pe calea spre excelență, păstrând în permanență contactul cu adevărata realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/simfonia-ratacirii.html

Simplitatea ascunsului

On Decembrie 16, 2013

Descoperă elementul definitoriu, deschizător unor noi perspective, astfel încât să-ți extinzi orizonturile de cunoaștere a omului.

- Tot ce vrei să știi despre Buffalo Bill găsești în paginile din dosar. Primul principiu, Clarice. Simplitatea. Citește Marcus Aurelius. Pentru fiecare lucru particular, întreabă ce se află în el. Care e natura lui? Ce face omul acesta pe care îl cauți? Care e primul lucru pe care îl urmărește? Ce nevoi își rezolvă ucigând?

- Furia. Integrarea socială. Frustrări sexuale, răspunde Clarice cu îndoială.

- Nu ! Râvnește. Asta face el. Şi cum începem să râvnim, Clarice? Începem să râvnim la ceea ce vedem zilnic.

Evrika ! Becul se aprinde, luminează brusc și orbitor atunci când filamentele traversate de un curent continuu încep să se încălzească. Într-o singură clipă se anulează efectul de turbulență aleatoare cu deformări. Fitilurile care împletesc coroana raționamentelor sunt reaprinse de acest inflamabil argument care nu trebuie demonstrat - *abscondita simplicitas.* Punctul acesta de referință pozitiv, neluat în calcul, generează explozia de mentalitate din care se naște un nou impuls, un nou instinct.

Leadership: Ești pregătit să trăiești experiența unui Sine care nu este în stare să se manifeste cu atâta forță încât să semnalizeze orice fel de schimbare, în contextul unui impuls special pentru formarea unui raționament autentic?

Legile fizicii se manifestă cu o profunzime maximă în cazul lui Clarice Starling. Când un sistem de forțe acționează asupra unui corp, acesta se activează, iese din starea de repaus. Ca într-un film developat rapid, mintea ei se eliberează din sclavia raționamentelor care nu pot face obiectul vreunei abordări eficiente. De parcă ar fi fost traversată de un curent continuu generator de lumină intensă, utilizată ca sursă de mobilizare a unei noi energii intelectuale. Instantaneu, ea este fulgerată de elementul definitoriu deschizător unor noi perspective.

În pofida asigurărilor date de intuiție, informare și de analiză minuțioasă a cazului anchetat, Clarice nu a știut niciodată pe ce să se bizuie cu privire la ce credea cu adevărat. Informațiile se succedau anapoda, neregulat, ca niște valuri ce se zbat la intervale aproximativ inegale și între care marea pare mai agitată.

Ca să ajungă la un numitor comun, printr-un fin proces de reflecție și filtrare a informațiilor, ca să descopere adevărul din spatele crimelor, Clarice ar fi trebuit să-și reinventeze sistemul de gândire. Dar ea nu a posedat de la început proprietatea esențială a minții – aceea de a discerne în profunzime elementele disparate dintr-un tot complicat. Ea nu a știut să facă conexiunile care trebuie, în baza unui principiu sănătos.

Leadership: Poți să rămâi tributar unui singur cadru definitoriu al gândiri printr-o explorare de sine non-critică, încât să extinzi sfera cea mai strânsă a legăturii de conținut între accesibilitate și relevanță?

Cineva spunea bine pe o pagină web: *"Sinele adevărat se poate închega printr-o explorare de sine non-critică, prin acceptarea a ceea ce a fost, prea mult timp, ascuns, încuiat, chircit."*

În cazul lui Clarice, ea trebuie să scoată la iveală acea parte din sine care să se identifice cu gândirea criminalului, încât relevanța pe care o are rolul ei în legătură cu evenimentele să capete viziune și coerență. Aici trebuie luată în calcul accesibilitatea propriei imagini, introspecția realizată prin sondarea eului intim, căutarea răspunsurilor la problemele existențiale cu care ea însăși s-a confruntat de-a lungul timpului.

Pășind în necunoscut îți extinzi zona de auto-cunoaștere, dar înainte de necunoscut trebuie să urci pe o altă treaptă mai înaltă, mai stabilă, care oricât ar părea de paradoxal, joacă rolul ce mai important în formarea viziunii în timpul tranziției spre aplicarea unor abordări inovative. Este vorba de acea treaptă a "rentabilului", suportul cea mai însemnat al activității de cercetare, sfera cea mai strânsă a legăturii de conținut între accesibilitate, relevanță, complexitate și performanță.

Așează-ți modelul de gândire într-o poziție accesibilă leadershipului în încercarea tot mai frecventă de a ascensiona spre culmile realizărilor cele mai însemnate. Dacă rămâi tributar unui singur cadru definitoriu nu vei putea să anulezi efectele negative ale aplicării unor raționamente greșite. Nu uita că deseori punctul de referință pozitiv, neluat în calcul, poate să genereze acea explozie de mentalitate din care se naște un nou impuls, un nou instinct.

Iar acest punct trebuie să se caracterizeze printr-un echilibru al tuturor elementelor de activ și pasiv folosite pentru prepararea diferitelor tipuri de raționamente, ce pot fi duse în mod logic până la capăt numai prin adoptarea filozofiei simplității. Deci, prin experiența asumată a realității din imediata ta apropiere, prin introducerea în formula de cercetare a unui " *advanced search* " care să-ți dea acces imediat la un nivel înalt de gândire, de înțelegere și cunoaștere a oamenilor.

Leadership: Îți găsești curajul de a te arunca în viață, pentru a o cunoaște nemijlocit, cu riscul de a-ți schimba întreaga orientare a vieții psihice?

Când soarele coboară în spatele zidurilor, luminozitatea se reduce tot mai mult. Prin aceasta vreau să reliefez importanța asumată a leadershipului, îngrădit de imposibilitatea abordării unor perspective mai mult sau mai puțin profunde asupra omului printr-o gândire trează.

Câmpul adevăratei excelențe în acest domeniu, luminat de intuiție, informare și de analiză minuțioasă a tipurilor umane, unde alternativa îmbinării unor atribute de plus-minus valoare poate însemna anularea oricărui adevăr sau oricăror indicii care conduc la aflarea adevărului, se poate oricând restrânge până la dispariția aproape totală.

Prin urmare, dacă vrei să obții rezultate optime în activitatea de control a zonei tale de influență, atunci încearcă să descoperi acel elementul definitoriu deschizător unor noi perspective, astfel încât să-ți extinzi orizonturile de cunoaștere a omului. Întreaga diversitate a psihologiei are ca sursă de alimentare obișnuința de a fi mereu conectat la ceva exterior sinelui, ceea ce poate duce la dificultăți în conectarea la propriile trăiri interioare, și ca urmare, la gestionarea deficitară a stărilor de tristețe, mânie, recunoștință sau uimire.

Acest element stă față în față cu motivul propriei comportări în fața unui fapt major neprevăzut, înfruntând un destin care într-un fel ți-ar putea măcina aspirațiile de viață în relație cu starea de bine psihologic, și el este: curajul de a te opri când simți că dacă mergi mai departe, te vei pierde pe drum. Curajul de a te accepta așa cum ești, chiar dacă pentru alții ești un om mult mai slab decât rolul pe care intenționezi să ți-l asumi. Curajul de a te arunca în viață, pentru a o cunoaște nemijlocit, cu riscul de a-ți schimba întreaga orientare a

vieții psihice.

Dar, întrebarea care se pune e următoarea: ești interesat de problemele psihologiei și vrei să surprinzi adevărurile pe care le trăiește sau le traversează omul în anumite momente ale vieții?

Viața psihică a unui lider se conformează ideii de evaluare a sinelui într-un întreg de factori de influență care se războiesc cu originea unor fapte greu de justificat - aflate în perimetrul tendinței de a renunța la acel mic decupaj de realitate care te definește ca fiind o umbră a imaginii altcuiva.

Simplitatea ascunsului abordează elementele constitutive ale vieții fără a le separa de contextul realității care îți dezvăluie o altă latură a personalității tale, prin asemănarea cu o gândire care se neagă pe sine. Înseamnă a deține controlul asupra unor aspecte esențiale în ceea ce privește relația cu oamenii, printr-o analiză simplă ce permite acțiuni rapide și eficiente.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/simplitatea-ascunsului.html

Simțirea sensibilă din momentul producerii faptelor

On Aprilie 02, 2009

Ai încredere în tine și consideră orice experiență de viață drept o ocazie de a te cunoaște mai bine și de a învăța să te comporți ca un om cu posibilități nelimitate de autoreflecție.

Să observi ce ți se întâmplă atunci când se întâmplă ceea ce nu trebuie să se întâmple. Şi iată de ce spun asta, fiindcă orice aș spune, în orice fel și chip, tot nu-mi pot da prea bine seama cum s-a întâmplat să-mi uit telefonul într-un taxi noaptea trecută. Totul m-a luat prin surprindere.

Astfel, încercând a închide ochii pe la ora 00:30, un sentiment ciudat mi-a venit în minte, legat de ceva cu care mă obișnuisem, dar pe care nu-l simțeam aproape. Un sentiment din acela obscur, ca un văl de plumb care ți se pune pe inimă, ca atunci când încerci să cuprinzi o bucată de realitate diferită, să ți-o asumi cu nervi de fier, fără să știi încotro să o iei ca s-o suporți înainte de a o accepta.

Întrebarea care mă frământă cu adevărat nu este cum am pierdut telefonul, că o fi căzut din greșeală din buzunar, că l-am pus eu din greșeală pe scaunul din spate a taxiului, poate eram prea obosit, nu știu. Ci sunt tare curios să știu de ce s-a întâmplat ceea ce nu trebuia să se întâmple și la care nu m-am așteptat să se întâmple. Cum mă pot împotrivi pe viitor unui asemenea fenomen, încât el să nu devină prilejul gândurilor mele nocturne?

Sentimentul mă silește să caut limita dintre pozitiv și negativ, dar, făcând o pauză de simțire, mai trebuie să izbutesc să nu distrug puternică individualitate a instinctului meu de autoreflecție. Pe viitor, ca să nu fiu copleșit de prea multă neliniște, sau întristare, voi încerca să-mi conving sinele de un anumit adevăr atunci când exteriorul nu poate fi controlat.

Voi încerca să mă recunosc ca o dovadă de asumare a conștiinței celui ce eram înainte de producerea evenimentului. Pentru că dincolo de ceea ce simt, dincolo de felul cum reacționez stă felul cum îmi apreciez faptele. Adică, dacă tot n-o pot lua înaintea evenimentelor, măcar să le întâmpin cu fascinație și curiozitate, ca să văd cât de nebunească este tendința de a mă agăța de propria-mi neputință în a lăsa viața să curgă "de la sine".

Leadership: Tu poți să te recunoști ca o dovadă de asumare a conștiinței celui ce erai înainte de producerea unui eveniment cu impact major asupra unei cauze care merită fiecare secundă de atenție?

Conceptul de "pierdere prin uitare" a unui obiect îl vom prelua în accepțiunea unei lumi în care recompensa este oferită, în mod exclusiv, celor care nu-și contabilizează sentimentele față de un anumit proces, fata de beneficiile sau problemele acestuia. Simțirea acestor oameni este acea facultate a sufletului care percepe sau cunoaște valoarea lucrurilor materiale. Acești oameni nu acordă toată atenția cuvenită lucrurilor deoarece sunt prizonierii altor sentimente, mai puternice, îndreptate spre alte zone de interes, spre alte subiecte de senzație.

În cercetarea mea cu privire la spiritul acestor indivizi acaparați de tot felul de gânduri, stări și emoții, în diferite momente cheie ale vieții, aș putea să descriu un mecanism specific pe care îl consider caracteristic inconștientului. Procedeul important pe care îl relevă acest fenomen provizoriu ce cuprinde: uitarea, schimbările de dispoziție, ignoranța, neluarea în seamă, pierderea din vedere, trebuie să fie atribuit nu vreunui demers în particular, ci tuturor activităților inconștientului, interesul acordat unui alt aspect al calității vieții, anume

focalizarea atenției asupra altei sfere de interes.

Nu-i deloc necesar să admiți existența unei activități specifice spiritului de aventură și a năzuinței de a-ți așeza existența sub semnul unor înalte și semnificative valori precum: cinstea, eficienta, flexibilitatea. Dar contează modul cum le utilizezi, așa cum sunt ele pregătite în inconștient, încât să-ți reflecteze sentimentele. Nu uita că sentimentele pe care le nutrești față de obiectul gândurilor tale pot să releve un alt aspect al temei: "valul vieții se tot duce, alunecând ușor, oprindu-se la o răscruce".

Leadership: Tu poți să te poți împotrivești regulilor destinului pe care trebuie să le respecți dacă vrei să nu treci prin situații incomode sau ambigue?

Cauza pe care eu am neglijat-o și care merită fiecare secundă de atenție nu a fost ignoranța, neștiința sau rea voința, așa cum poate aș fi tentat să cred la prima vedere. Mai degrabă, cauza cu adevărat importantă a fost lipsa propriei constatări, incapacitatea aprecierii situației de fapt la capitolul "fii în concordanță cu tendința de a prezent într-un loc în care nu te regăsești".

Pentru că a fi prezent într-un loc cu care nu sunt familiarizat, în care nu am nimic în comun cu oamenii din jur și în care lumea nu mă cunoaște, poate să favorizeze un soi de uitare de sine care statuează o pasivitate inexplicabilă. Şi ce anume maschează pasivitatea, altceva decât o formă de ocolire a anumitor aspecte greu de acceptat?

Prima regulă a destinului pe care trebuie să o respecți dacă vrei să nu treci prin situații incomode sau ambigue este să-ți cunoști bine drumul pe care îl urmezi. A doua regulă este să-ți cunoști și să-ți diferențiezi emoțiile de pasiunea care te împinge să faci unele lucruri, indiferent de riscuri. A treia regulă este să cunoști cauzele problemelor tale, să cunoști cauzele apariției unui eveniment neprevăzut și să acționezi ca să le îndepărtezi. A patra regula este să te împaci cu greșelile inevitabile pe care le faci în drumul tău, adică să nu lași greșelile să te doboare, ci să te motiveze să te cunoști mai bine.

Durerea pierderii unui lucru poate fi copleșitoare, în special dacă este vorba de un lucru important legat de sensul vieții pe care nu-l găsești decât atunci când ai puterea de a descoperi în chip tainic valoarea a ceea ce se pierde, dar nici una dintre trăirile pe care le experimentezi nu este neobișnuită sau greșită în acest caz. Prin emoțiile și trăirile pe care le încerci în momentele de neatenție înveți să gândești independent de restul lumii, înveți să pui preț pe ceea ce contează cu adevărat: provocarea de a te cunoaște mai bine.

Simțirea sensibilă din momentul producerii faptelor pune în evidență singurul lucru care îți stârnește curiozitatea: dorința de a te cunoaște mai bine.

Nu vei putea să maschezi lipsa unui obiect absolut necesar în viața ta, dar vei putea să-ți favorizezi sinele să găsească o explicație a acestei experiențe. În prezentul tău, trebuie să cunoști fiecare experiență a vieții ca pe o carte deschisă, vei recunoaște imediat elementele care îți spun dacă ești suficient de bun pentru a câștiga o nouă perspectivă asupra vieții.

Nu trebuie să accepți faptul că lumea este un mediu relaxat cu care ești familiarizat și unde nu poți să fi disturbat, fiindcă sigur se vor petrece mici discrepanțe între ceea ce te aștepți să se întâmple și ceea ce ți se va întâmpla fără voia ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/simtirea-sensibila-din-momentul-producerii-faptelor.html

Sinceritatea își mărturisește toate gândurile

On Aprilie 22, 2012

Învață să-ți gestionezi trăirile dovedind că îți poți urma și intuiția în ceea ce privește exprimarea lor, cu acel simț al măsurii care stă la temelia adaptării tale realiste la o lume în care fragilitatea întâlnește frica.

Se întîmplase că dragostea care o întîmpinase era tocmai cea care se potrivea de minune cu starea ei sufletească. Era un fel de adorație de departe, o contemplare mută, o îndumnezeire a necunoscutului. Adolescența se ivea în fața adolescenței, visul nopților devenea roman și rămînea vis, umbra dorită era în sfîrșit reală, făcută trup, încă fără nume, fără greș, fără pată, fără dorințe și fără cusur. Într-un cuvînt iubitul depărtat și rămas în lumea idealului, o himeră care îmbrăcase o formă. Oricare altă întîlnire mai reală și mai apropiată ar fi înspăimîntat-o pe Cosette așa cum era pe jumătate cufundată în cețurile tulburi ale mînăstirii. Avea, amestecate, toate temerile copilului și toate spaimele călugăriței. Aerul mînăstirii, de care se îmbibase vreme de cinci ani, se risipea cu încetul și făcea ca totul să pară nesigur în jurul ei. În starea în care se afla, nu-i trebuia un iubit, ci o viziune. Începu sa-l adore pe Marius ca pe ceva fermecător, luminos, nefiresc.

Îi zîmbea deschis, pentru că nevinovăția fără margini atinge cochetăria nemărginită.

Aștepta zilnic, cu nerăbdare, ora plimbării; îl găsea pe Marius, se simțea nespus de fericită și credea cu sinceritate că își mărturisește toate gîndurile, spunîndu-i lui Jean Valjean:

- Ce minunată grădină este Luxembourgul !

Marius și Cosette erau învăluiți în taină unul pentru celălalt. Nu-și vorbeau, nu se salutau, nu se cunoșteau; se vedeau și trăiau mulțumită faptului că se priveau, ca stelele din cer, despărțite de milioane de leghe.

Cosette devenea, încetul cu încetul, femeie și înflorea frumoasă și îndrăgostită, cu conștiința frumuseții ei și cu neștiința dragostei. Şi pe deasupra cochetă, din nevinovăție. *

Inainte de a te raporta la scopul vietii tale trebuie sa ajungi la acea maturitate in care incepi sa apreciezi la maxim ceea ce ai si astfel sa poti indeplini conditiile deschiderii inimii in fata manifestarilor exterioare care insotesc experienta de a simti o profunda conexiune cu lumea spirituala. In masura acestui lucru, trebuie sa definitv spiritualitatea drept deschiderea sufleteasca a omului catre *structurile afective* ale personalitatii celor din jur, ce apar in calitate de constituienti emotionali esentiali ai caracterului sau.

Bineinteles, spiritualitatea se regaseste in orice legatura sufleteasca, in orice manifestare a naturii. Gandeste-te la un animal, de exemplu un caine. Ai observat cand se apropie de tine, dand din coada, cum se gudura pe langa tine, cum asteapta sa fie mangaiat atunci cand iti sare cu labele pe piept? Cainele simte ca esti un om bun, tu simti instinctiv ca el te place, iar amandoi va bucurati.

Sau atunci cand pictezi o floare, cumisi deschide petalele si *isi* arata gratia in gradina ta, stralucind sub mangaierea razelor de soare. Spiritualitatea se regaseste *in libertatea ta de a experimenta* culoarea și pensula, sub influenta sentimentului de fratie, de comuniune cu natura. O floare este un acompaniator al " *infloririi" tale intr-o imagine artistica.* In momentul creatiei se creeaza legatura dintre tine si natura, o adevarata incantare, fiindca poti contura

si pune in aplicare *oglindirea ta in* tr-un spatiul propus de tine.

Astfel, simti legatura prieteniei dintre dăruitor și dăruit, iti regasesti oglindirea ta in sufletul naturii, iar aceasta oglindire poarta ceva divin fiindca vezi cu sufletul deschis o lume de poveste, plina de culoare.

Leadership: Ai ajuns la acea maturitate în care să poți aprecia la maxim ceea ce ai și astfel să poți îndeplini condițiile deschiderii inimii tale în fața manifestărilor exterioare?

Înainte de a te raporta la scopul vieții tale trebuie să ajungi la acea maturitate în care să începi să apreciezi la maxim ceea ce ai și astfel să poți îndeplini condițiile deschiderii inimii în fața manifestărilor exterioare care însoțesc experiența de a simți o profundă conexiune cu lumea spirituală. În măsura acestui lucru, trebuie să definim spiritualitatea drept deschiderea sufletească a omului către structurile afective ale personalității celor din jur, ce apar în calitate de constituienți emoționali esențiali ai caracterului său.

Mai trebuie spus că spiritualitatea se regăsește în orice legătură sufletească, în orice manifestare a naturii. Gândește-te la un animal, de exemplu la un câine. Ai observat când se apropie de tine, dând din coadă, cum se gudură pe lângă tine, cum așteaptă să fie mângâiat atunci când îți sare cu labele pe piept? Câinele simte că ești un om bun, tu simți instinctiv ca el te place, iar amândoi vă bucurați.

Sau atunci când pictezi o floare, cum își deschide petalele și își arată grația în grădina ta, strălucind sub mângâierea razelor de soare. Spiritualitatea se regăsește în libertatea artistului de a experimenta culoarea și pensula, sub influența sentimentului de frăție, de comuniune cu natura. O floare este un acompaniator al "înfloririi" tale într-o imagine artistică. În momentul creației se creează legătura dintre tine și natură, o adevărată încântare, fiindcă poți contura și pune în aplicare oglindirea ta într-un spațiul propus de tine.

Astfel, simți legătura prieteniei dintre dăruitor și dăruit. Îți regăsești oglindirea în sufletul naturii, iar această oglindire poartă ceva divin fiindcă vezi cu sufletul deschis o lume de poveste, plină de culoare.

Leadership: Poți să te poziționezi în toate trăirile date apropierii fata de cineva sau ceva, dăruindu-le cu generozitate ca și când s-ar fi stabilit o legătură între două lumi total separate?

Prin spiritualitate, omul se poziționează în toate trăirile date apropierii față de cineva sau ceva, trăiri pe care le dăruiește cu generozitate, ca și când s-ar fi stabilit o legătură între două lumi total separate. Şi din acest motiv, modul în care trebuie să înfruntăm și să depășim obstacolele vieții, cu demnitate și noblețe sufletească, spre ușurare și alinare, ține de modul în care trăirile sunt generate sau amplificate de o atitudine realistă, deschisă în fața sentimentelor celorlalți.

Încă ceva. Imaginea și experiențele tale exterioare pot să reflecteze condițiile unui raport de maturitate între rațiune și simțire, între simpatie și adversitate, între poezie și realitate, între visare și responsabilitate, între împliniri și legendă, dar depinde de maximul propriei tale originalități de a se manifesta ca "o viziune a sentimentelor" din perspectiva unei expresii a chemării dintr-un plan metafizic, transcendent, prin care conștiința se simte investită cu responsabilitatea unei înfăptuiri în realitate (exterioritate).

În ceea ce privește relațiile interumane, afective și emoționale, spiritualitatea se regăsește în străfundurile nostalgiei și ale sentimentului de pierdere, sau în disponibilitatea ta de a

experimenta profunzimea sentimentelor pe care le nutrești pentru cineva. Spiritualitatea se regăsește în bogăția inimii tale și gingășia modului tău de a gândi, visând la acea iubire ce poate fi numai una, ce-ți poate da aripi și sens pentru totdeauna. Iar deschiderea inimii în fața celuilalt creează condițiile necesare constituirii unei încrederi reciproce.

Adevărata spiritualitate este poarta de intrare a sufletului în lumina unui destin care strălucește prin credibilitate, printr-o experiență de unitate. Iar această experiență de unitate este complet aliniată cu Creatorul în ființa noastră și în universul Creației.

Sinceritatea își mărturisește toate gândurile atunci când vine vorba de experiențele de viață, de speranță și dor, ale celor care cred cu adevărat în mâna destinului și în deviza: "Timpul le rezolvă pe toate".

O viață trăită în adevăr, prin bine și frumos, prin sinceritatea celor care își împărtășesc și își asumă experiențele de zi cu zi, trebuie să treacă prin speranța unei schimbări permanente a destinului, De la întâmplare la pasiune, de la Creație și Creator.

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Sinestezia artistică

On Septembrie 12, 2023

Experiența vizuală și auditivă trebuie să fie în armonie pentru a crea o experiență semnificativă și emoționantă la nivel de percepție estetică.

Plimbare pe litoral. Starea emoțională ce-mi luminează acum existența denotă o atitudine caldă, plăsmuitoare de nesfârșite scenarii imaginative ce mă poartă în minunata lume a picturii, cu imaginile ei pline de vitalitate și poftă de viață. În jurul meu sunt doar marea, nisipul și soarele, iar micile scoici care îmi masează tălpile, fragmente dintr-o lume subacvatică din care parcă răsună o melodie distinsă de urechea care aude bine, îmi aduc gândul la operele de artă ale naturii, sculptate de timp și mare.

În principal, marea este un simbol al liniștii pe care muzica naturii o evocă sub formă de valuri spulberate ușor de vânt. Mă inspiră muzica valurilor, sunetul natural care este adesea asociat cu relaxarea și pacea, tocmai fiindcă constituie o stimulare suplimentară pentru a favoriza imperativul creativității în artă: "Fii liber în exprimarea ta artistică", în încercarea de a traduce o stare de spirit într-o capodoperă artistică.

Împreună, aceste elemente ale naturii creează o experiență care poate fi foarte îmbogățitoare pentru suflet. Ele parcă îmi șoptesc cu rezonanță, fără să renege vreo latură a personalității mele, să fiu liber în exprimarea mea artistică, cu sensul de a atinge înalte culmi de excelență, și să explorez neîngrădit orizonturile imaginare ale unui suflet liber. Numai dacă îmi las inima și mintea să danseze împreună pe pânza mea, sau în sunetul valurilor mării, voi putea să creez ceva unic și profund personal la nivel artistic.

Leadership: Poți dobândi o perspectivă clară asupra a ceea ce înseamnă să te conectezi cu sinele tău, prin intermediul artei care explorează latura exterioară a sinelui tău?

În artă, ochiul și percepția subiectivă sunt strâns legate printr-o experiență memorabilă, cum este o plimbare pe plajă la răsăritul soarelui, pentru a admira frumusețea naturii. Un artist ca mine poate folosi acest moment, *más o menos cierto*, ca o inspirație în culori, forme și tehnici cu scopul de a evoca anumite stări emoționale sau reacții din partea privitorului (a cărui vedere este condiționată de experiențele și percepțiile proprii). Așadar, privitorul care își îndreaptă atenția spre mine își aduce propria percepție subiectivă în interpretarea operei de artă căreia îi dau viață prin perspectiva mea asupra realității, cu o plajă pitorească și o vedere panoramică la ocean, pe care o încorporez într-un tablou plin de culoare.

Se spune că la nașterea lui Orfeu, Caliopa i-a pus pe limbă trei stropi curați de rouă și a rostit o vrajă prin care i-a hărăzit darul de a alcătui versuri. Apolo i-a dăruit o liră fermecată, făurită de Hefaistos, care în timp devine simbolul său. Din lira sa, Orfeu a reușit să scoată sunete armonioase, ca acelea care îi desfătau pe zei în Olimp.

Adevărat. Pictura căreia ochii mei îi sunt recunoscători, prin modul de a alcătui o nouă perspectivă asupra frumuseții naturii, poate fi evocată prin prisma unei melodii atrăgătoare cântate la o liră fermecată ce simbolizează harul divin, vraja care face ca sufletul meu să se îmbogățească cu acea seninătate peste margini numită „fericire", cu acea armonie subtilă înființată între două lumi: cea materială și cea spirituală. Așadar, pictura este tributară nu doar viziunii de a cuprinde contextul în care mă aflu, ci și artei de a exprima știința sunetelor, considerate sub raportul melodiei, ritmul și armonia cu care este împletită viața mea de ceea ce mă înconjoară.

Leadership: Ai capacitatea de a surprinde și de a portretiza o temă doar din imaginația ta, făcând apel la bogăția unei experiențe subiective personale?

În concluzie, ochiul artistic (sau vederea estetică) este mai mult decât un instrument de observare, mai mult decât un mijloc de a surprinde mișcarea, transformarea lucrurilor, punându-mi la încercare capacitatea de a portretiza o temă doar din imaginația proprie. Este o încununare a străduinței de a raționa o experiență reală sau intuitivă. Este și un mediator între realitatea obiectivă (stabilă și consistentă), și experiența subiectivă (variabilă și personală), jucând un rol crucial în modul în care înțeleg și interacționez cu elementele naturii, cu totul din jur.

Oamenii dotați cu ochi artistici au o sensibilitate mai mare la frumusețea culorii, formei, luminii și texturii diferitelor obiecte sau suprafețe, cum ar fi scoicile, pietrele, nisipul fin, comune pe toate plajele lumii, în contextul mediului lor sau al artei.

Nisipul, scoicile, valurile, briza mării, razele soarelui care îmi luminează gândurile și ideile, aducându-mi liniștea interioară, mă ajută să mă simt liber și conectat cu natura, așa încât am învățat să apreciez mai mult frumusețea lumii din jur. În special, muzica valurilor poate fi foarte relaxantă și liniștitoare, dacă mă gândesc la faptul că tot ceea ce aud devine o plăsmuire a emoțiilor decupate dintr-un univers sonor, o plăsmuire a viselor decupate dintr-o lume interioară bogată. Muzica, forma reconfortantă de a mă conecta la pacea interioară, ajută cu siguranță la reducerea stresului și a anxietății, și poate promova o stare de calm și relaxare.

Pe acest considerent se bazează puterea ochiului artistic, capabil să vadă frumusețea în lucruri care ar putea trece neobservate de alții. Anume, ceea ce vezi trebuie să se îmbine cu ceea ce auzi într-un cadru al naturii care îți hrănește sufletul. Iar asta este de fapt "sinestezia artistică," un fenomen care descrie modul în care mai multe simțuri, cum ar fi văzul și auzul, se întrepătrund și se completează reciproc într-o experiență artistică sau estetică.

Leadershipul nu se poate despărți de necesitatea aplicării spiritului în exercitarea forțelor creatoare. De asemenea, nu se poate despărți de imperativul căutării unei experiențe de sinestezie artistică care transformă perspectivele într-o conștientizare mai profundă a interacțiunii dintre simțurile umane, aducând o nouă înțelegere a complexității și frumuseții experiențelor artistice.

Sinestezia artistică, pe care ar trebui s-o câștige toți oamenii ca regim al percepției estetice, vizează acea experiență unică care mi-a permis să percep lumea într-un mod mai complex și mai bogat, în funcție de elementele pe care am reușit să le atribui o identitate vizuală și o substanță auditivă, ele putând să transforme simplul în spectaculos.

Am reușit să ransform aceste elemente în ceva mai mult decât simboluri, în niște pure expresii ale simțurilor prin care răzbat lumina, muzica și reflexele unei conștiințe creatoare care denotă inseparabilitatea de marea curată, plaja nesfârșită, apusurile spectaculoase și arta plină de culoare.

Tu poți să simți o anumită culoare și o anumită emoție, doar ascultând valurile mării?

Source: https://neculaifantanaru.com/sinestezia-artistica.html

Singur în ceea ce înțelegi despre tine

On Aprilie 21, 2014

Dezvoltă-ți întreaga personalitate pentru esența artei și a gândirii, selectând cu măiestrie acea lume în funcție de care să-ți individualizezi stilul de leadership.

Vorbesc deseori despre mine, cu multă libertate de exprimare, cu însuflețire, prin împletirea de vise și himere, doar din dorința de a îmblânzi destinul unic al unei gândiri izvorâte din "Tâlcul Ascuns al Lumii Deschise", deci în calitate de spectator al întâmplărilor captate într-o existență umplută cu încărcătură simbolică și metaforică. Însă impulsul acesta puternic care ascunde motivații adânci, resuscitate de acuitatea unei minți deschise, comandate de datoria sinelui care acționează cu o forță de două ori mai mare pe suportul numit *creația prinuthimia* , nu are nimic egoist în sine și nici narcisist.

Ci este doar o favoare a liberei mele naturi, produsul unei operații complicate a minții care extrage din spațiul unui timp cunoscut aprioric anumite aspecte de înțelegere a vieții, pe care apoi le face utilizabile. Sau poate că este doar o cugetare asupra unui necunoscut captivant care cere din ce în ce mai mult de la mine, de la cine sunt cu adevărat atunci când nu mă vede nimeni, în mijlocului căruia stă viața-mi cu rosturile ei, a cărei legătură cu leadershipul se concretizează într-o atitudine de dăruire totală, absolută, față de lume.

Vorbesc despre mine chiar dacă mulți nu mă înțeleg, pentru că nu mai știu nici eu bine dacă sunt parte a unei întregi științe, o premisă a unei anume identități de "brand" intern, sau poate știința unei părți din ce admite marea instanță de fond, inteligența. Totul pare inexact, ca niște pârâiașe care se revarsă puzderie printre colții de stâncă, negăsindu-și ritmul. Desigur, această îndoială trebuie cumva înlocuită cu siguranța de sine, sau suprimată definitiv de acea înclinație spre grandios.

În funcție de explorarea cărei lumi îți individualizezi stilul de a trăi în oglinda unei viziuni emoționale, așa încât să-ți amintești cine ești cu adevărat când nu te înțelege nimeni?

Dacă aș face cunoscută lumii această entitate abstractă, sinele nesituat în lumea aparentă care dă valoare propriei persoane, introducând o operație cu "n" elemente, aș obține cel mai probabil produsul vectorial - un vector de dimensiune fixă care are și direcție și sens, o artă măsurată, pretențioasă din punct de vedere al impactului asupra calității gestionării corecte și eficiente a fondurilor de coeziune alocate leadershipului.

Arta face leadershipul. Iar a judeca un nou tip de artă înseamnă a o compara inconștient cu propriul tău ideal, cu idealul Eului și al mărimilor sale de stare pe baza experienței. Asta, prin stabilirea structurii procesului de sincronizare între necunoscutul unei lumi lipsite de repere, gata de a fi explorată, și cunoscutul unei lumi ce se află într-o continuă căutare a echilibrului și identității.

Prima lume are ca punct central recunoașterea sau conceperea unei identități care reflectă cât mai bine, într-o notă optimistă și dinamică, ceea ce înțelegi despre tine. A doua lume activează acea opțiune de respingere, între ceea ce există în tine și forma activității de valorificare care suferă modificări și adaptări în configurația științei tale.

Discuțiile despre mine însumi, încercând să aducă în prim plan valoarea unei conștiințe artistice unice în modelarea lucrurilor nevăzute, în oglindirea de cleștar a "Renașterii în altă Lume", sunt ușor de cuprins în cuvintele esteticianului Liviu Rusu: *"Adâncimile de la care izvorăsc plăsmuirile artistului au o întindere imensă. Superioritarea ființei lui este că*

bănuiește marile lui profunzimi, dar își dă seama că nu le poate poseda."

Leadership: Imaginea pe care o percepi prin conținutul gândurilor pe care le destăinuiești, devine o posibilă transparență a realității prin care poți obține "o înălțare pe culmile creației" ?

Între cele două unități, artist și lider, singurul proces posibil, prin esență de conținut, nu este decât procesul integrării continue și imediate a uneia dintre cele două lumi în propria experiență și personalitate.

Un lider se poate transforma în creatorul "de conținut" al uneia dintre cele lumi, pe care trebuie lăsat să le experimenteze și perfecționeze cu acea grijă a artistului care pictează portretul cuiva doar după ce și-a făcut propriul portret, apoi le asociază creativ cu acea știință de a fi median între cele inferioare și cele superioare propriei sale esențe, numai dacă găsește în propria lui rațiune un liant pentru șlefuirea perfecțiunii.

Stilul de leadership practicat de lider, a cărui unicitate este dată de configurația celor două lumi, care nu e niciodată identică cu alta, depinde de mijlocul de a-și revela, primordial, resursele personale, ca parte a unei științe cuprinzătoare, orientată nu doar pe aspecte organizaționale și de afaceri, ci mai mult spre aspecte intelectuale ale creației, deschizătoare de noi orizonturi ale Eului.

O înălțare pe culmile creației se poate înfăptui printr-o formă de a te conecta la orice lucru din lume, prin scris sau prin faptă, prin desen, prin vis, prin viu grai, prin imaginile propuse în gânduri, prin sensibilitatea unui talent artistic, așa încât ceea ce exprimi să capete forța interioară de care au nevoie ceilalți oameni pentru a evolua spre o altă condiție umană: aceea de arhetip al plenitudinii și totalității.

Singur în ceea ce înțelegi despre tine evidențiază acea cunoaștere profundă a sinelui și a posibilităților de evoluție spre adevărata performanță, în corelație strânsă cu realitatea în permanentă schimbare și cu "specificul uman" în continuă modelare.

Source: https://neculaifantanaru.com/singur-in-ceea-ce-intelegi-despre-tine.html

Singur în marele necunoscut al leadershipului

On Aprilie 27, 2019

"Când voi dezvălui acest lucru, celor devotați mie le va fi în fine revelat Misterul."

Robur este savantul din opera lui Jules Verne care încercând să demonstreze lumii că invenția sa este o viziune genială a viitorului pe care ar trebui s-o împărtășească cu toții, prin adaosul de performanță științifică, se lovește de reticența fermă a oamenilor care nu aveau înclinație spre nou, spre perfecționare și inovare.

Văzând ura dezlănțuită în sufletele oamenilor de succesul aeronavei sale, idee mult prea sofisticată la acea vreme, lui Robur nu i-a mai rămas decât să se adreseze celor atât de puțini care au înțeles totuși rolul și performanțele științei, celor înzestrați și hărăziți pentru realizarea Marii Opere, dar și celor lipsiți de ambiția demiurgică a zidirii unei noi lumi prin recursul la forțele tehnologiei:

"Cetățeni ai Statelor Unite, zise el, experiența mea s-a încheiat. Dar părerea mea este, în prezent, următoarea: că nu trebuie să grăbim niciodată lucrurile, nici chiar atunci când este vorba despre progresul omenirii. Ştiința nu trebuie să o ia înaintea moravurilor. Mai degrabă sunt pentru evoluție, decât pentru revoluție. Într-un cuvânt, trebuie să ajungi într-un loc, doar atunci când ești așteptat și a sosit vremea. Astăzi aș ajunge prea devreme, ca să pot face față atâtor interese contradictorii și divergente.

Națiunile nu sunt coapte încă pentru unire. Plec, așadar, luând cu mine secretul descoperirilor mele. Dar nu va fi pierdut pentru omenire. Îi va aparține atunci când va fi destul de instruită ca să poată profita de el și destul de înțeleaptă ca să nu abuzeze. Rămas bun, cetățeni ai Statelor Unite, rămas bun ! "

Şi acum, din nou această întrebare: "Cine este Robur? Vom afla vreodată? Astăzi se știe, Robur este știința de peste ani, poate chiar cea de mâine. Este rezerva sigură a viitorului. *

Leadership: Ai puterea și curajul să te prezinți în fața lumii ca o variantă a descoperirii unei experiențe de realitate pe care oricât de repede ai încerca s-o traversezi, nimeni nu are răbdare să o parcurgă?

Ori de câte ori citesc Robur Cuceritorul, mă simt îndreptățit să asociez ideea de prototip al unei forme de gândire avansată și riguroasă cu legăturile cauzale dintre evenimentele care coexistă în timp, susținând evoluția. Singurul argument care constituie semnul unei emancipări individuale autentice, într-o acumulare a faptelor caracteristice determinismului, a cauzelor și efectelor dramatice, este dorința de a vedea o lume mai bună, încât aceasta să nu fie destinată a rămâne doar un vis într-o noapte fără somn.

Dincolo de lupta dintre credință și știință stă conștiința unei deschideri spre nemărginire, conceptia unei rupturi de mentalitatea moștenită din trecutul totalitar, o spărtură în zidul fortificației realității pe care o trăiesc zi de zi oamenii aflați la doi poli diferiți: între intensitatea unei revelații de natură divină și îndoiala din care sunt construite adevărurile lumești.

Poate ar trebui să efectuez un experiment al gândului de pe alt hotar pentru a evidenția regulile stranii ale teoriilor mele, din spatele unei lumi din viitor, ca într-o ficțiune care sfidează convențiile unei fațade obișnuite a existenței, a realității, a supraviețuirii omului

într-un univers proiectat și călăuzit informațional de o Inteligență Meta-Cosmică.

Neîndoielnic, aș fi adânc mâhnit de faptul că ar exista atâtea minți reticente la nou, neobișnuite cu o presupusă idee infailibilă despre cine și cum este adevăratul Dumnezeu.

Leadership: Poți să depășești limita cunoașterii imediate, învățând să te privești din absența a ceea ce ești într-o lume care nu recunoaște importanța raportului dintre "prioritate și hibernare"?

Ştiința îți furnizează un prilej de a experimenta o realitate diferită, dar tăria sufletească ce provine din încrederea acordată depășirii limitelor normalului unanim acceptat de societate este dată de gradul de relevanță al reprezentării imaginii pe care o construiești despre o lume ideală.

Deocamdată, lumea aceasta pare mai înclinată spre evoluție atunci când este înconjurată de o aură sfântă plină de mister, atunci când este indisolubil legată de existența unei ființe speciale căreia, din păcate, nimeni nu-i cunoaște numărul de telefon, adică a cărei existență nu poate fi verificată. Curiozitatea este singura mare provocare ce te ajută să reflectezi mai bine asupra realității.

Lăsați-mă să vă induc o stare de curiozitate cultural-afectivă. Ce au în comun Iisus Hristos și Robur Cuceritorul, în ciuda faptului că au suferit ocări, dafăimări, persecuții? Ei bine, poate că amândoi, unul și același ascuns sub alt nume, au părăsit această lume deoarece oamenii nu erau pregatiți să recunoască genialitatea unei viziuni mult prea ambițioase. De fapt, cred că lumea aceasta îi aparține celui care a știut să o schimbe într-un viitor nevoit să-și ascundă trecutul.

Dacă l-as caracteriza pe Robur ca fiind un pas al biruinței asupra anonimatului, într-un timp în care totul, aproape totul, e tratat prin prisma unei comunități exasperate de negativism sau credință îndărătnică, probabil l-aș bănui ca fiind ocazia unei lecții de conversație pe tema „Sorry - seems the hardest word".

Leadership: Ești pregătit să te socotești ca fiind ultima versiune a unui adevăr care dacă ar fi încărcat în mod excesiv cu îndoieli și temeri, ar putea fi denaturat și nu ar mai putea fi înțeles?

Aș crede că lui Robur îi este propriu ceea ce afirma la un moment dat Carl Gustav Jung într-un moment atemporal de meditație: *"Am trăit experiența de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu".*

Iar dacă aș evalua durata, puterea unei forme de gândire și cât de departe poate călători aceasta în timp, m-aș lega de faptul că Robur încă mai trăiește în zilele noastre prin intermediul fiecărui om de știință care deține secretul constructorilor de piramide, Marea Operă, o imagine a perfecțiunii care nu poate fi decât eternă, nelimitată, infinită.

Nu încerc să bag nimănui în cap o proiecție a realității care, adesea, m-a pus și pe mine în dilemă. Fiți fără griji, nu am de gând să schimb o întreagă lume, la fel cum nici Robur nu a reușit la vremea lui. Dar îmi permit să fac în așa fel încât lumea să nu mă schimbe pe mine. Robur reprezintă o formă de protest față de ceea ce oamenii vor sau așteaptă într-o societate fără direcție, plină de moravuri.

Așadar, chestiunea cu adevărat importantă, de a oferi unitate maximă cunoașterii umane,

trebuie abordată pornind de la ideea că nici o soluție nu este perfectă și că mereu poți pierde ceva din alegerea unei soluții în detrimentul alteia. Ca întindere spațială, planul divin este limitat de doua coordonate pământești, geometric definite în două direcții ortogonale fundametale: cauza și efectul, știința și cuceririle ei.

Leadership: Ştii să vezi imaginea de ansamblu a ceea ce ți se întâmplă într-o lume în care nu există nici trecut nici viitor, ci doar un tărâm idilic controlat de știința unui artist care de ani buni ne spune o poveste fascinantă?

Peste numai câteva ore va avea loc slujba Învierii Domnului. O simplă coincidență cu aburii acestui espresso numit "opinie personală" care abia a ajuns pe magistralele internetului, în văzul lumii, asteptând să pătrundă spiritele care au scântei de geniu, și nu numai. Poate că moartea lui Hristos coincide, în mod straniu, cu plecarea lui Robur de printre oameni, și că "Învierea" este reintoarcerea Lui într-o lume cu mari incertitudini și evenimente extreme, o lume de care totuși este mare nevoie pentru a susține expansiunea universului.

Omul fără cunoaștere rămâne un copac putred fără rădăcini. Nu-mi permit să judec purtarea oamenilor în fața unei forme de inteligență superioară care constituie o premieră în lumea științei. Mă abțin de la orice nerăbdare în a critica mințile puțin educate și leneșe, fără perspectivă spirituală, care n-au înțeles simbolul acestui eveniment sacru, o bucurie a împărtășirii adevărului biblic: faptul că "Învierea lui Isus" este pusă în intregime pe seama celei mai mari ispràvi a științei pe care alchimiștii o numeau "transformare", o divizare și o reorganizare a materiei în alt spațiu și alt timp. Secretul elixirulului nemuririi.

În fiecare an știința își incordează tot mai tare mușchii, aducând argumente de rigoare față de adevaratele valori ale spiritualității, în formă de invenții, creații și descoperiri, cu ajutorul căruia lumea își extinde orizonturile, la fel cum universul își extinde marginile. Este necesar să existe un Hristos sau un Robur ca semn al biruinței lui Dumnezeu asupra slăbiciunii firii umane, ca o prefigurare a eliberării multora din robia păcatului de a rămâne neștiutori.

Adevărata putere a spiritualității constă în a te elibera de rănile trecutului și a redescoperi drumul către ceea ce vei deveni, fără să cazi pradă mândriei de a te vedea deasupra celorlalți.

Robur nu s-a vrut a fi un conducător, nu și-a impus autoritatea prin mijloacele științei ca să schimbe radical o lume, ci i-a lăsat pe oameni să-și conducă viețile cum vor ei, astfel încât să-și dea seama singuri de consecințele lipsei de viziune și de cunoaștere. A ales să plece decât să recurgă la constrângere, dar a lăsat în urma lui o dovadă a ceea ce părea până atunci doar o probabilitate: știința face ca totul să fie posibil.

Hristos nu a condus lumea prin darul minunilor sale, care trebuiau să adeverească niște cuvinte pline de înțelepciune, ci a lăsat în urma Lui firimiturile unei realități alese: că totul poate avea o rezolvare, dar mai ales totul poate lua o altă formă. Orice boală poate fi învinsă cu ușurință, iar moartea poate fi o proiecție a vieții într-un infinit fără sfârșit de multi-universuri.

"Secretul este să devii altul". Poate că cineva, precum Hristos sau Robur, reusește la fiecare generație să se deplaseze în alte traverstiri și alte reîncarnări pentru a stabili cu succes o singură menire. Să-i urăm "Bun Venit" în fiecare an, de Paște. Lucrarea și slava lui Dumnezeu din împărăția cerurilor constă, de fapt, în dezvoltarea și aplicarea științei spre construirea unei lumi în care să fim mai buni unii cu alții.

În inima și în mintea tot mai multor savanți bate gândul descoperirii unui mijloc de dobândire a vieții veșnice sau de cucerire a spațiului și timpului. Dar Robur încă nu și-a

dezvăluit adevărata identitate, nu-și grăbește apariția în mijlocul mulțimii. Şi nici pe Dumnezeu nu-l vedem nicăieri. Cu toate acestea știm că El există printre noi și peste tot, așteptând ca lumea să fie cat mai deschisă în fața unui adevăr care pe bună dreptate poate fi contestat.

Poate că la urma urmei Dumnezeu este tot un om, dar nu unul oarecare, ci întruchiparea științei cele mai înalte care a reușit să străbată și să guverneze întreg universul. Umberto Eco a spus-o mai bine ca mine: *"Când voi dezvălui acest lucru, celor devotați mie le va fi în fine revelat Misterul."*

Leadershipul înseamnă să te avânți în concretizarea unei viziuni de mare amploare, manifestându-ți totodată capacitatea de a nu te împotrivi reticenței exprimate de ceilalți oameni în fața schimbării.

Singur în marele necunoscut al leadershipului este însăși omul de știință, îngerului Domnului, care își împlinește menirea prin puterea viziunii cu care îmbogățește rostul și frumusețea lumii.

Nu încerca să schimbi convingerile celorlalți oameni, lasă-i să afle pe pielea lor ce se întâmplă dacă nu-ți urmează viziunea. O lume imperfectă va pune întotdeauna la grea încercare condiția omului de a trăi în ea.

*** Notă:** Jules Verne - *Robur Cuceritorul* , Editura Corint, București, 2003.

Singura aruncare a zarului

On Decembrie 19, 2009

Măsoară-ți nivelul de experiență cu ceilalți oameni, fără să te situezi cumva mai presus decât ei.

Din păcate, de probleme nu scapă nimeni. Indiferent cât de mult se implică în muncă, în dezvoltarea personală, în tot ceea ce își propun să realizeze, oamenii se vor confrunta cu numeroase dificultăți. Mai ales angajatorii. În perioade de criză, profiturile companiilor scad, ceea ce duce, inevitabil, la reducerea investițiilor și reducerea numărului angajaților. Evident, dorința cea mai mare a unui angajator este de a-și păstra angajații, mai ales pe cei buni.

Dar dacă totuși o companie înregistrează o scădere accelerată a numărului de clienți și profitul ei începe să se micșoreze de la o zi la alta? Mai întâi angajatorul poate încerca să reducă costurile salariale fără a reduce numărul de angajați. Însă dacă și această opțiune nu acoperă pierderile și prin aceasta nu se realizează rapid un echilibru, atunci el este nevoit sa desființeze mai multe posturi. Ceea ce reprezintă o mare problemă.

Cu câteva luni în urmă, un manager de resurse umane dintr-o companie destul de mare, a concediat peste 30% din angajați fără să-și stabilească însă nici un criteriu de selecție, ceea ce conduce la ipoteza ca angajații disponibilizați, chiar și cei loiali și eficienți, nu s-au regăsit printre „numerele lui câștigătoare". Ca și cum ar fi decis soarta fiecărui angaja printr-o singură aruncare a zarului, cu riscul pierderii propriului loc de muncă.

Recent am aflat că respectivul manager de resurse umane abia ieșise de pe băncile facultății și nu deținea experiența necesară pentru a ocupa acel post. Mi-ar fi ușor să-mi închipui un scenariu despre cum a reușit să fie numit într-o funcție așa înaltă un proaspăt absolvent. Dar asta este o altă poveste.

Leadership: Îți înalți conștiința la nivelul la care oamenii să te poată accepta fără să te culpabilizeze, pornind de la efectul unei ascensiuni ultrarapide asupra caracteristicilor pe care le reflectă imaginea ta?

Ca sa desființeze posturile, angajatorul trebuie să facă o analiză a posturilor care sunt redundante (adică care sunt în plus și de care se poate lipsi). Următorul pas, cel mai important, este să stabilească anumite criterii pe baza cărora să facă aceste concedieri. De exemplu: să-i concedieze pe acei angajați care au mai multe locuri de muncă sau care nu sunt singurii susținători ai familiilor lor și să li se ofere niște compensații bănești.

Apoi să reducă numărul celor care au primit multe sancțiuni, apoi pe aceia care au înregistrat rezultate slabe la evaluarea profesională, etc. Sau, în cazuri extreme, dacă compania se confruntă cu o situație de criză serioasă, să apeleze la concedierea colectivă. Dar, așa cum spuneam, cel mai important lucru este să-și fixeze anumite criterii pe baza cărora să realizeze concedierile.

Este riscant să-ți asumi răspunderea ca angajator, să disponibilizezi sau să concediezi angajați fără a stabili niște criterii obiective. A da cu zarul în această situație înseamnă să fii un manager slab, căci lași „norocul" să decidă soarta angajaților tăi, ei fiind cei pe care se bazează instituția sau compania. Un lider eficace fixează niște criterii bine stabilite pe baza cărora realizează concedierile.

Pentru a evita luarea unor astfel de decizii aberante, tu, în calitate de manager de resurse umane, trebuie să respecți legislația în vigoare sau regulamentul intern al companiei în care sunt precizate pe ce criterii se fac disponibilizările cât și compensațiile de care ar beneficia cei rămași fără loc de muncă.

Caracteristicile pe care le reflectă imaginea ta reprezintă proprietățile cele mai importante ale unei ascensiuni care se face, în primul rând, pe criterii valorice și nu pe criterii de vechime sau de bune relații cu șefii?

Aceste caracteristici, în funcție de ceea ce te definește ca profesionist, sunt date de valoarea realizărilor tale anterioare, de consecința logică a faptelor pe care ți le asumi și de natura obligațiilor pe care le stabilești în sarcina partenerilor sau angajaților.

O conștiință liberă de vinovăție este condiționată de prezentarea pe scurt a imaginii pe care ți-o permite conexiunea cu putința unei ascensiuni fulminante prin intermediul sferelor tale de activitate. Acestea din urmă favorizează o dezvoltare armonioasă a experienței de imagine, de relaționare și înțelegere în orientările pe care le abordezi.

Singura aruncare a zarului este asociată cu oferirea șansei de a lua singur decizii, obligatoriu cu prezentarea avantajelor și dezavantajelor aferente, din care răzbate rațiunea morală de a identifica punctele forte și punctele slabe ale soluțiilor alternative privind rezolvarea anumitor probleme. Această singură aruncare este înșelătoare pentru că nu întotdeauna nimerește combinația câștigătoare pentru o mai bună fundamentare a deciziilor, cât și pentru o planificare mai eficientă a activităților la nivel de echipă.

Source: https://neculaifantanaru.com/singura-aruncare-a-zarului.html

Singurul indicator pentru valoarea unui conducator

On Aprilie 17, 2020

Înalță-te până la nivelul de superioritate cerut de modelul leadershipului complet, fără să te cobori la nivelul de inferioritate cerut de subtilitatea unei alegeri care te depășește ca posibilitate de realizare.

Scriitorul Mika Waltari scria la un moment dat despre sultanul Mehmed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului:

Am cules din cărțile de istorie pasajele care descriau cele mai importante bătălii ale lui Hannibal și Cezar. Am ascultat cu nesaț fiecare poveste a vreunui asediu, fiecare descriere a vreunei mașinării de război care dobora zidurile. Am studiat planurile și desenele acestora și le compară cu mașinile de asediu folosite de Alexandru cel Mare. Citisem de unul singur tot ceea ce se scrisese despre acesta în greacă și arabă. Nu eram un elev plăcut, fiindcă foloseam orice prilej pentru a-mi bate joc de credulitatea oamenilor și de bunele lor intenții.

- Cu cât studiez mai multă istorie, a spus sultanul Mehmed, cu atât mă surprinde mai mult nechibzuința oamenilor. Nu există minciună pe care ei să nu fie gata s-o creadă, cât timp li se dau suficiente asigurări. Victoria încoronează cea mai infamă trădare, iar succesul este singurul indicator pentru valoarea unui conducător. Conducătorul victorios e mai presus de zei. Alexandru și-a spus Zeus-Amon, iar poveștile îi mai atribuie și numele de Bicorn. Prima condiție a puterii este o oaste solidă, dar un suveran trebuie să știe și cum să-și organizeze imperiul și să fie drept cât timp asta se potrivește cu obiectivele sale. Trebuie să construiască edificii durabile, să-i protejeze pe savanți, istorici și poeți pentru ca aceștia să-i transmită numele celor care vor veni, și să vegheze ca ei să pomenească doar de victoriile sale, omițând faptele rele, care sunt condiția celor dintâi. *

Leadership: Tot ce se află sub influența ta operează într-un context care îți permite să-ți fixezi obiective și să le duci la îndeplinire, formând o armonie perfectă între exterior și interior?

A crede în capacitățile proprii de a acționa eficient, încercând să aduci semnificația evenimentelor tale în istorie, se deprinde totdeauna dintr-o relație cu ceva: valoarea dintre ceea ce știi că ești în realitate și ceea ce intuiești că vede în tine o lume întreagă. Asta ce înseamnă? Înseamnă că privilegiul de a fi un lider poate da sens vieții trăite într-un moment în care trebuie să legi imaginea unei aspirații vertical-spirituale cu imaginea unei personalități geniale.

Ceea ce propui ca fiind un eveniment al unei istorii personale, lăsând amprenta propriei tale viziuni peste veacuri, se deprinde dintr-o întreagă luptă personală, nu doar ca metodă de promovare a imaginii de învingător. Implicarea ta în istorie trebuie să favorizeze o putere supremă care să „domnească" și nu „să conducă", una care nu modelează "un sfârșit", ci șlefuiește un nou început.

Iar în relație cu realitate unei puteri superioare, cred că valoarea calității de a ști cum să obții ceea ce vrei, trebuie să fie în concordanță cu modalitatea de a acționa în termeni de semnificație adusă apartenenței tale la condiția de "immortales hominem" și de "homo religiosus". Ce triumf, nu-i așa?

Să aduci mai aproape de imaginea ta de lider aceea capacitate de a gestiona evenimentele în timp și spațiu, să demarezi construcția unei imagini a trecutului făcută cu sufletul unui

credincios care știe că are o datorie precisă în fața faptei mărețe, asta ține de modul de a vedea lumea, viața și pe cei din jur, de a te reconecta cu ființa ta interioară, de a redescoperi imensul potențial pe care îl ai: acela de a da sens unei existențe continuu reinventată.

Liderul nu este un om oarecare, este un om care face diferența dintre oameni.

Liderul nu este doar un exemplu de fapte victorioase pentru prezentul plin de neprevăzut, ci reprezintă și motivația de a da mai departe ceea ce e frumos în el însuși, adică să prețuiască și să favorizeze subtilitatea unei asemenea alegeri care depășește posibilitățile de realizare a celorlalți oameni.

În același timp, liderul riscă să se coboare la nivelul de inferioritate cerut de subtilitatea unei alegeri care îl depășește ca posibilitate de realizare, atunci când ceea ce este capabil să înfăptuiască nu respectă convingerea esențială a unui bun creștin: anume, că tot ceea ce ține de el se poate duce sigur la îndeplinire sau că tot ce lasă în urma sa nu se va prăbuși niciodată.

Obiectivele pe care le duci la îndeplinire pot forma o armonie perfectă între exterior și interior, atunci când tot ceea ce personalitatea ta poate oferi în ciuda aparențelor ei (seducătoare) se menține în sfera unei abordări pozitive a Sinelui din perspectiva divinității. Or, după spusele scriitoarei Mihaelei Malic, să rămâi situat în Divin înseamnă să nu dai curs celor care vor să te destabilizeze. Mai înseamnă, cum spunea Domnul Iisus, să trăiești pe pământ, precum în cer, adică înseamnă să atingi perfecțiunea spirituală, imortalitatea, prin putere, înțelepciune, înțelegere și cunoaștere.

Tu poți să te menții în sfera unei abordări pozitive a Sinelui din perspectiva lumii ce aparține ființei, și prin prisma ființei ce aparține lumii?

Misiunea ta este să te asiguri că fiecare eveniment pe care îl organizezi în chip de "tribut adus istoriei", să fie unul de succes, astfel încât tu să scapi de orice imperfecțiune și să te bucuri de orice drum ai face în viață. Ideal este să conștientizezi faptul că acest eveniment poate fi depășit numai confruntându-te cu ceea ce simți și acceptând situația. În cazul în care vrei să modifici un eveniment, în cât să fie legat de un alt proiect al evoluției tale, trebuie să știi mai întâi că totdeauna, chiar dacă nu ai încredere în oameni, vei avea nevoie de ei.

O întreagă strategie de promovare personală este o construcție a imaginii prezentului făcută de un artist al viitorului.

Singurul indicator pentru valoarea unui conducător este superioritatea cu care se prezintă în mijlocul lumii, ca și când întreaga lume ar fi este reprezentarea unei divinități supreme din niște timpuri care se întorc mereu în altă versiune de realitate, în altă poveste de viață.

P.S. Singura alegere care depășește un lider ca posibilitate de realizare este aceea de a redeveni un om obișnuit. Sau, cum spunea sultanul Mehmed, succesul este singurul indicator pentru valoarea unui conducător. Conducătorul victorios e mai presus de zei.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/singurul-indicator-pentru-valoarea-unui-conducator.html

Singurul învins în bătălia minților (II)

On Noiembrie 18, 2013

Pune-te în locul altora la nivel de consecințe pe care le ai de suportat, înainte să te ridici deasupra lor la nivel de competență și de superioritate.

Am vorbit în articolul anterior despre Dr. Frederick Chilton care în dorința de a se arăta un cunoscător al tărâmurilor umane cele mai înalte, cu intenția de a epata în domeniul psihiatriei, îndrăznește "nerușinarea" de a se arăta mai presus de însuși personajul fenomenal al psihiatriei, talentul excepțional numit Hannibal Lecter. El caută o izbândă în intimidarea realității, prin faptul că are mai multă autoritate în sanatoriul de lângă Baltimore, unde canibalul cel mai aprig, criminalul în serie, acest trimis al întunericului, Hannibal, este ținut prizonier.

Dar prizonierul scapă printr-un șiretlic psihiatric de mare finețe, lăsându-l pe Frederick Chilton fără cuvinte. Ba mai mult, Hannibal are umorul de a-l invita la "cină" pe amicul său, căutând să-i inducă astfel victimei sale preferate ideea de adevărată superioritate. Conștiința luminată de teorie a lui Frederick Chilton nu mai este în stare să surprindă noul elementelor psihice care i-ar putea domoli atitudinea sufletească și morală. Frica cea mai grea, coșmarul cel mai urât începe să-l bântuie cu asprime.

Doctorul se pierde de-a binelea, starea lui sufletească fiind condiționată de prevederi din viitor, fără susținerea puterii de voință în a vedea mai departe de momentul prezent. Se știe cât de greu își schimbă psihiatrii punctele de vedere, dar în cazul lui Frederick Chilton, orice ciripit de vrăbiuță se transformă în sunetul bătăii de aripi a unui vultur negru, fioros și înfometat care se apropie cu toată viteza de el, gata să-i sfâșie inima din piept.

Iată ce trebuie să reținem: nu poți captiva atenția cuiva dacă nu te deosebești de el prin curaj sau lașitate.

Un porumbel care se crede vultur începe să zboare haotic până la extenuare atunci când vulturul adevărat se năpustește asupra lui. Frederick Chilton nu mai este atent la lucrurile ce au raport cu ideile aflătoare în spiritul său, cu greu își mai fixează atenția asupra lucrurilor capabile să fie duse la bun sfârșit, uită complet de predispoziția pentru știință. Nu-i mai rămâne decât să alerge disperat după ajutor, știind că niciun ajutor nu poate opri glonțul plin de sânge al unei psihologii maniacale, pe care numai Hannibal Lecter este în stare să-l tragă din apropiere, fără greș. În surdină.

Leadership: Personalitatea ta își caută menirea în crearea unei identități plină de contradicții care rămâne în sfera cauzalității unei game largi de efecte secundare?

Eficiența ta în materie de performanță în utilizarea leadershipului, ca instrument de cercetare și înțelegere profundă a omului, este condiționată de o serie pierderi lăuntrice? Îți vine să renunți la tine însuți și la valorile care te caracterizează doar pentru a îmbrățișa un nou statut particular – de autoritate? Te asculți înainte să pornești un conflict cu tine însuți, datorat contradicției dintre cerința de prudențialitate și cerința extinderii de potențial?

A rămâne în sfera unei game largi de efecte secundare înseamnă să te opui oricărui impuls lăuntric spre superioritate, concomitent cu exprimarea dorinței de a face lucruri pe care în mod normal nu ți le dorești.

Înainte de a-ți extinde capacitățile de lider, înainte de a te dărui în totalitate științei înțelegerii omului, fii mai întâi un designer de interior care știe să construiască o personalitate trainică. Antrenează-te pentru un nou mod de a fi, fără să te consumi aiurea pentru lucruri care nu țin de tine, deci care să-ți permită să instalezi fără erori în viața ta noi particularități de realizare și afirmare.

Termenul design, astfel utilizat, privește atât creația unicat a structurii de caracter cât și producția de valori pozitive care, condiționând profilul atitudinal și moral, să te ajute la îmbunătățirea rezultatului de ansamblu în utilizarea leadershipului și practicarea științei persuasiunii.

Leadership: Îți desăvârșești evoluția prin strania perspectivă a unui EXIL abstract și ambiguu, în contrast cu sporirea dorinței de control și posesiune a unei puteri victorioase?

Când alergătorul ajunge la capătul puterilor și simte că trebuie să se oprească din alergat, el poate merge. Dacă însă continuă să depună mai mult efort decât îi permite organismul, își va pune viața în pericol.

În contextul științei de a face față cu succes ambițiilor înalte, prin verificarea acelei puteri de transformare în ceea ce privește eficiența condiționată de utilizarea temeinică a leadershipului, tendința prea puternică de extindere a științei sau o intenție personală manifestată într-un studiu de cercetare ar justifica doar până la o limită eforturile de dezvoltare și perfecționare.

Efortul care îl domină și îl depășește pe om, greu de controlat mai ales în primele faze ale ciclului de dezvoltare, se consumă în disputele interne înspre exterior. Singur se izolează în încercarea de a se reînnoi pe plan profesional. Altfel spus, intensitatea acelor activități de utilizare sau exploatare a resurselor "străine" în scopul lărgirii cunoașterii, provenite în urma manipulării subiecților umani într-un studiu al reacțiilor lor în fața alternativelor decizionale, este cu cât atât mai mare cu cât liderul-cercetător vrea să colecteze mai multă informație și cunoaștere necesare progresului său științific.

Dar, în acest mod, leadershipul se va plasa sub linia de plutire. Iar prin construirea unei credibilități tot mai șubrede și a unei autorități ineficace, rezonanța dintre lider și ceilalți oameni nu se mai produce, chiar dacă suprafața radiantă de transfer informațional se mărește. Drept urmare, nu-i mai rămâne decât să își desăvârșească evoluția prin strania perspectivă a unui exil abstract și ambiguu. Departe de orice înseamnă drum bun, departe de orice asociere cu oamenii din jur, departe de orice prilej de socializare.

Posesiunea unei puteri victorioase este o pătrundere în natura complexă a faptelor care se situează deasupra pragului emoțiilor de a trăi realitatea altora pe cheltuiala propriei tale condiții de marionetă în societate. Pune-te în locul altora înainte să te pui în fruntea lor.

Înainte de a practica leadershipul este important să conștientizezi ceea ce ești în relație cu tine însuți în timpul interacțiunii cu ceilalți din jur. Un învins care și-a primit pedeapsa pentru că a cutezat să se transforme într-un "extremist"?

A-ți desăvârși evoluția prin strania perspectivă a unui EXIL abstract și ambiguu înseamnă să te pronunți cu privire la competența ta de a judeca o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii de control asupra celorlalți oameni, punând preț pe explorarea valorilor (moralitatea, cinstea, non-agresiunea, onorabilitatea profesională) care te ajută să renunți manifestarea exacerbată a puterii.

Exilul abstract și ambiguu este de fapt o retragere în propria-ți libertate, în independența minții, analizându-ți profunzimea gândurilor și a psihicului din perspectiva unui terapeut care își observă singur tiparele și motivațiile, analizând care a fost șirul de circumstanțe care au dat naștere situației în care te afli tu.

Leadershipul este arta de a deveni altcineva în câmpul unei filosofii a științei care spune că nimeni nu poate fi deasupra lumii, ci doar egalul celor nedespărțiți de perfecțiune.

Singurul învins în bătălia minților este omul care reușește să fie mai mult decât îi cere condiția, idealurile și statutul, încât să se alinieze condiției de performer într-un domeniu pe care conștiința îl consideră "integru", dar pe care vanitatea îl consideră mult prea flexibil, moale și delăsător.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Singurul învins în bătălia minților (I)

On Noiembrie 18, 2013

Antrenează-te pentru un nou mod de a fi, fără să te consumi aiurea pentru lucruri care nu tin de tine.

Obișnuința de a fi la curent cu toate îl urmărește instinctiv pe Dr. Frederick Chilton, lăsându-l ispitit de terenul neexplorat al științei. El intră în etapa de grea încercare a unui exil auto-impus, dar captivant din pricina personajului cheie ales pentru studiu, în persoana lui Hannibal Lecter.

Iar această expresie a exilului interior, caraghioasă, ajunsă aproape de sine stătătoare, capătă rezonanță pe fondul intuitivo-progresiv al unei creșteri extrem de mari de doză științifică. Căci, rezultatele atenției sale necontenite asupra ipostazelor lui Hannibal Lecter, proiectate prin strania perspectivă a unui filtru de raționament aspru, au mereu alte semnificații. E greu să te desparți de o gândire greoaie când știi că ești o fire mai fragilă decât modelul tău de analiză.

Fie că este luminat complementar prin noi parametri de descrieri a omului. Fie că beneficiază de o accelerare a procesului de cunoaștere prin absorbția de noi aspecte care vin să întregească studiul întreprins, Chilton se confruntă cu aceeași problemă. Pur și simplu nu reușește să definească omul care se ascunde în spatele unei realități pe cât de complexe pe atât de rebele unor încorsetări intangibile.

Dacă este să luăm acest *scientificus* plin de nelămuriri și ipoteze abstracte de cercetare, prin comparație cu opusul său, cu Hannibal Lecter, cu intelectul acesta ascuns în spatele măștilor sclipitoare, vom sesiza o extraordinară incongruență. O diferență de temperatură între două stări de luciditate, între două stări de dispoziție, între o stare de mobilizare a energiei și una de economisire a energiei.

Chilton caută să afle toate adevărurile, până la adevărul suprem, asta dacă va fi vreodată posibil. În timp ce Hannibal, deținând toate cunoștințele în ceea ce privește factorul uman, rămâne pasiv în jocul impus al sustragerii de informații.

Leadership: Te regăsești în imaginea unei ființe gata să se încline în fața unei superiorități pe care nu o poți recunoaște ca esențială în Tine, în corespondență cu ideea unei cunoașteri care nu se poate separa de natura complexă a studiului faptelor morale și al inteligenței?

Pierderile la nivel de înțelegere a fenomenului "Hannibal" sunt cu atât mai intense cu cât sursa aceasta de lumină se îndepărtează de zona de expunere. Adică, cu cât frecvența de rezonanță emisă este mai mică, cu cât suprafața radiantă de transfer informațional se micșorează.

Căci capacitatea lui Hannibal de a respinge orice tentativă de penetrare a teritoriului său funcțional ține de numărul straturilor izolatoare, de permeabilitatea față de tendințele neconvenționale ale doctorului Chilton de sustragere a materialului gândirii, a materiei însuflețitoare.

Fără odihnă, Dr. Frederick Chilton ajunge să practice, ca un sport, ceea ce îi este interzis ca profesie - spionajul, mai ales atunci când nu are acces la mintea omului. Ca un spirit prins

între dileme, ca un prizonier al unei materii pe care nu este capabil să o transceandă, el caută să privească cu ochii altora prin gaura cheii, să participe cu urechile altora la tot ceea ce Hannibal creează verbal în mica lui celulă.

Chilton dispune din plin de răgazul necesar pentru a reflecta în tihnă și pe îndelete, în încercarea de a-și croi un nou drum pe terenul fertil al cunoașterii, pe care se joacă "tare". Însă procesele periodice de obținere "ilicită" a informațiilor și cunoștințelor, nu fac posibilă măsurarea lui Hannibal și definirea etalonului de precizie superioară, corespunzător nivelului avansat al științei și excelenței în materie de cercetare.

Căci cine încearcă tot mereu să se măsoare cu un alt om, ajunge în final să se consume singur.

Leadership: Poți să aprofundezi natura complexă a omului ca ființă morală, fără să-ți condiționezi răspunsul psihologic la sunetul "alarmei" pe care o dă Eul tău în actul de "manifestare a unei realități false" din imediata vecinătate a multiplelor ipostaze pe care le experimentezi?

Omul politic, Harriet Woods, a spus un lucru care merită gravat pe o placă și pus pe frontispiciul Parlamentului: " *Poți să fii mândru de tine și fără să calci peste cineva. Poți să fii victorios și fără victime.* " Prin aceste cuvinte ea și-a manifestat nemulțumirea față de metodele dure de explorare a leadershipului care nu se ancorează în punctul limită al evoluției spre performanță. Dar a omis urmările, de ordin negativ, ce le-ar avea asupra liderului o incursiune prea meticuloasă în perimetrul de funcționalitate al omului și o exploatare prea forțată a resurselor sale de forță.

Ca lider, îți poți deteriora "puterea interioară" de existență prin nejustificata creștere de autoritate asupra celorlalți indivizi. Dacă nu ai posibilitatea de a opri la timp valul ispitirii științifice, dacă nu vrei să stingi fascinația pentru înțelegerea omului și infinitudinea ipostazelor lui, atunci există riscul de a te deplasa spre un câmp de transformare care nu se află în bătaia excelenței. Împiedicându-te să joci cu adevărat fair și să devii propriul tău stăpân.

Dr. Frederick Chilton experimentează două ipostaze în preajma lui Hannibal, care îi asaltează Egoul și îl așează într-o realitate falsă, fără să-și dea seama de particularitățile sale morale și emoționale.

Pe de o parte el pozează într-o ipostază de "regulă vulnerabilă", care prezintă anumite slăbiciuni la nivel intuitiv, fiindcă tot ceea ce ajunge să creadă despre el însuși și despre lumea exterioară este consacrat doar importanței pe care o acordă propriei persoane. Pe de altă parte, el încearcă să-și asume ipostaza de egal a lui Hannibal în domeniul psihiatriei, fără să aibă puterea să se supraîncarce cu învinuirile pe care i le impută modelului său, deci fără să aibe puterea de a se depăși pe el însuși.

Leadershipul este fiecare moment pe care îl experimentezi în încercarea de a fi prezent în viața altor oameni, cu riscul de a rămâne prizonier într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva.

Singurul învins în bătălia minților este acela care se crede un mare judecător al minții, sufletului și comportamentului uman. Un amestec de bine și rău – două forțe ale aceleași monede.

Dar cine este decidentul care hotărăște partea dominantă în numele căruia acționează un om?

Este propriul său arbitru !

Un lider nu se poate substitui acestui liber arbitru. Şi în această bătălie a minților va fi învins.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/singurul-invins-in-batalia-mintilor.html

Slave To Love

On Octombrie 21, 2018

Concentrează-ți eforturile de a sonda o realitate aflată dincolo de cea imediat accesibilă, orientându-ți atenția spre contemplarea unei picturi axate pe cromatismul fin patinat al existenței umane disponibilă în multiplele ei înfățișări.

Orice gest al ei pare o invitație la lectură. Totul, în liniile precise ale privirii sale încântătoare, în grația mișcărilor pe care le efectuează corpul ei, pare încredere în viață, rezultatul unor alegeri înțelepte. Ochii îi trădează cele mai ascunse gânduri, semne și simptome ale prezenței unui duh blând și liniștit, dar care vrea să țină în robie, în întunericul unui labirint viu, pe toți aceia ce trăiesc într-o imagine a perfecțiunii. Așa se naște forma artistică a unui scris plin de însuflețire.

Fenomenul expresionist este infinit mai diferențiat în cazul actualizării unei „așteptări". Întâlnirea noastră pare răspunsul minții ei la o situație de viață cu care nu s-a mai confruntat, o încercare de explorare a felului în care emoția i-a modelat gândirea artistică, exact ca atunci când experimentezi un joc plin de neprevăzut din care se poate naște o capodoperă a dramaturgiei. Delir sau exaltare?

O poveste care atrage toate privirile este un tablou care se poate citi numai de aproape. Preponderent creativ, sunt tentat să mă gândesc la ea ca la o provocare fără margini, aceea a unei îndrăgostiri ireversibile, privind-o ca din reflexia unei oglinzi fără sfârșit și fără ascunzișuri. Dar în același timp o privesc cu teama cu care artistul încearcă o nouă combinație de culori pentru a spori efectul de spațialitate.

Impulsul trăirii care se cere exteriorizat, fundamentându-se prin valoarea suplimentară a unui tablou vrându-se descoperit până în cele mai mici detalii, în economia senină a subtilității tonale, denotă un ceva ipotecat necunoscutului, tainicului, enigmaticului. Ea nu pare absobită doar de gândul obsedant pentru vreo pasiune arzătoare, încurajată de atașamentul pentru modul particular de a trata vreo întâmplare sub diferite aspecte, într-un aprori al sentimentelor subsumate conceptului de experiență estetică. Mai degrabă pare să trădeze o slăbiciune, o atracție neobișnuită față de frumosul artistic care întrece acea relativitate a frumuseții unei fete tinere.

Probabil, în mintea ei plină de dorințe, freamătă cuvintele lui Proust cu privire la mine: *"Opera ta se relevă ca un lucru infinit mai real decât celelalte, ca o reînnoire a lumii, ca o surpriză în univers, oferind acea bucurie pe care o încerci când vezi o lucrare a pictorului tău preferat care diferă de acelea pe care le cunoști."*

Leadership: Poți să demonstrezi cu succes că realitatea sporită prin adăugarea unor elemente de imprevizibil te poate ajuta să extinzi povestea unei creații artistice, fără a compromite imaginea unei emoții imortalizată în toată splendoarea ei?

Datorită ție, mai ales a ceea ce imaginația mea inventează în ținta tuturor privirilor pe care mi le adresezi cu atâta sinceritate, mi-am reconstituit numele și viața. Da, din aceste litere, din acest cuvânt rostit englezește: "*in privat*" . Nu-i de mirare că arta mea tinde să se coreleze cu creșterea concentrației de provocări ascunse pe care le încearcă numai un plăsmuitor de noi universuri.

Eforturile mele de a sonda un psihic pe care nu voi reuși niciodată să-l cunosc cu adevărat, par a fi orientate mai curând spre o pictură axată pe cromatismul fin patinat al existenței

umane disponibilă în multiplele ei înfățișări, de la însingurare la fericire, de la rivalitate la amiciție, de la o afinitate scăzută la una înaltă.

Mult mai important este sufletul pe care mi l-ai citit cu atenție, privindu-mă ca atunci când trebuie să îmbogățești conținutul unei estetici pastelate cu însăși conținut imaginat al unei narațiuni nostalgice, pentru a pune în valoare rostirea unei sensibilități inspirate de filmul fidel al unei realități posibile, dar intangibile.

Nu sunt uimit fiindcă ai pus stăpânire pe o imagine, ci fiindcă ai dus acea imagine în prim planul unui univers apărut din nimic, care continuă să se extindă.

O clipă, ți-ai îndreptat atenția către peisajul rustic din tabloul mamei mele, cu case mici acoperite cu zăpadă, presărate ici și colo în calea celui ce străbate la pas câmpia largă în azurul persistent și infinit al unui cer fără nori și fără... dureri. Nu, nu l-am pictat eu, dar ai fi vrut ți-l fac cadou, ca amintire a unei lumi care te fascinează, ca și conținut de reprezentare a unei zone de cunoaștere ce palpită în inima unei creații de vis.

Există poeți ai penelului de mare virtuozitate și ai fanteziei plastice care nu caută să rămână doar o amintire, ci vor să trăiască într-un „astăzi" veșnic, într-un „prezent" neîntrerupt în care culorile, cu contrastele și combinațiile lor îndrăznețe, creează stări de inspirație tuturor ființelor ce intră în contact cu ele.

Leadership: Poți să intri în vibrație cu pregnanța unei imagini umplute cu semnificații ascunse, după ce în prealabil ai fost exaltat de participarea la conținutul ei vizual în ipostaza de cauză a unei răni sufletești?

Mi-e greu și acum, ca și atunci când ne întâlneam zilnic, să accept din partea ei o laudă doar de dragul de a măguli. Totuși, ea trăia o intensă viață interioară, cu închipuiri și vise de poet rebel ce parcă vrea să învioreze acel contrast al culorilor și formelor neînțelese ochiului reticent la constituirea unui Art Nouveau. Nimic din lume nu-i putea contrazice convingerile înconjurate doar de adevărul ascuns în spatele aparențelor.

Nu-mi dădea răgaz să mă simt plin de energie, adesea îmi reprima tentația de a aspira la orice glorie pe care o puteam valorifica prin creație, evident luându-mă peste picior prin fiecare adăugire (cu iz de critică) pe care o aducea forței mele de imaginație. Când vrei să cercetezi o picătură de sânge, verifică mai întâi cine în cine înfige cuțitul. *I can hear your laughter. I can see your smile.*

Părea învinsă de o cunoaștere pe care nu poate s-o suporte. Era un fel de invidie care o gonea spre a mă face să mă simt inferior ei, o întristare pentru bunăstarea aproapelui, cu atât mai periculoasă cu cât din ea lua naștere un întreg lanț de împrejurări care se înrăutățeau reciproc. Aici limita imposibilului era trasată de câte un strop de ironie, câte o apreciere mai puțin onestă, căutând să-mi anuleze stima de sine din sfera emoțională a cuvântului scris cu timbrul culorilor care inundă primăvara. *You've got to know how the strong get weak.*

"Nicu, am sperat să fii un artist doar al frumosului, dar tu pari mai degrabă un rezumat al detaliilor personale pe care le colectezi într-o formulă care nu spune lumii povestea unei imaginații căutătoare de sensuri".

Leadership: În ce categorie s-ar putea include, în extenso, întreaga arie a creației tale artistice al cărei conținut plin de sens vizează implicit un act de transcendere și de simbolizare a unui moment care nu se uită niciodată?

Din ziua aia n-am mai văzut-o, dar ea încă trăiește în amintirea mea. Şi sunt sigur că ea încă își domolește freamătul lăuntric în sfera emoțională a cuvintelor mele ce însoțesc culorile unei arte poetice.

Frumosul unei amintiri corespunde descifrării unui mister aflat între delicatele stingeri ale unor contraste ce par să-și găsească pacea sub clipa de grație a expresivității unei trăiri suprasensibile, făcându-te să te întrebi cu acea dulce sfială a scriitoarei Anais Nin: *"De câte ori am refăcut drumul de la început? Unde e începutul? Începutul memoriei sau începutul suferinței..."*

Dacă încă îți arunci privirea peste aceste rânduri, dragă cititor, mă simt dator să-ți mai spun ceva. Dacă o vei întâlni vreodată pe fata aceasta tânără și frumoasă de care ți-am vorbit atât de sincer, ca unui prieten bun ce știe să asculte povestea în imagini a unui artist în viață, te rog spune-i următoarele:

Tell her I'll be waiting in the usual place, with the tired and weary. There's no escape. We're too young to reason in the belief of a picture that came from an unknown sender. Your life will always be a perfect reflection of my state of heart and mind, and of my truest identity.

Imaginea unei amintiri care nu se pierde niciodată este inclusă în categoria unui realism al esențelor sufletești, profund frământat de o literatură capabilă de a se ridica la sublim numai prin analogie cu un Creator care nu se desparte niciodată de creația Sa.

Slave To Love este începutul memoriei sau începutul suferinței, în funcție de experiența pe care ți-o oferă spunerea unei povești cu subiect profund, mai greu abordabil, dar care oferă o trăire intensă a legăturii cu aproapele.

*** Notă:** Bryan Ferry - Slave To Love

Source: https://neculaifantanaru.com/slave-to-love.html

Soare pentru recolta ta

On Martie 13, 2010

Sporește-ți puterea de convingere, conferind leadershipului tău sensul pe care îl preconizează ceilalți.

Scriitoarea franceză George Sand a fost atât de cucerită de lucrările unui compozitor german, încât i-a făcut la repezeală un libret de operă.

Muzicianul însă nu știa o boabă franțuzește, astfel că – neputându-se orienta în text – a pus pe note până și indicațiile de regie (instrucțiunile).

Astfel s-a întâmplat ca, în finalul primului act, corul sătenilor să cânte, pe ritmul vesel al unui dans german:

"Mulțimea iese pe ușa din fund,

Mulțimea iese pe ușa din fund…"

Din clipa aceea, George Sand a renunțat definitiv la muzică. [1]

Leadership: Practici acceptarea de sine în timp ce accesezi o anumită versiune a cerințelor celorlalți?

Leadershipul se aplică ca un consens între ceea ce spui și gândești atunci când inspiri un anumit sentiment, o anumită atitudine, sugerând o anumită invitație către ceea ce percepi în mod diferit. Totodată, implică schimbarea radicală a ceea ce ești, a felului în care comunici o noutate. Este o artă a felului în care reușești să realizezi o transformare a concretului, remodelându-te în contextul unui blocaj de receptare a ceea ce așteaptă ceilalți de la tine.

Un soi de confuzie și nesiguranță în a accesa o anumită versiune a cerințelor celorlalți - greu de îndeplinit, care condiționează o parte importantă a reușitei tale profesionale. Pretențiile ridicate de ceilalți sunt o extindere a felului în care te prezinți și te experimentezi pe tine însuți în raport cu ceea ce îți poți asuma prin cunoaștere, prin consumul de artă autentică, dar în special prin acțiuni de control a "incertitudinii" care pot atenua frica de a eșua.

Tot ceea ce te reprezintă ca om de artă, străbătând stadiile de pregătire și de transformare care produc o anumită rezonanță în relația cu ceilalți, o reciprocitate care nu dezamăgește în așteptări pe nimeni, ar trebui să se potrivească în vreun fel "tematicii" propuse de ceilalți.

Tematica vizează modalitatea prin care transmiți ceva, o modalitate rapidă și simplă de a oferi un aspect profesionist al experienței tale, dar prin care se urmărește evaluarea modului tău de gândire, atitudinile față de sine și față de ceilalți.

Deschiderea (prin dialog) către noi orizonturi de percepție, reprezentare și de interpretare a realității trebuie să funcționeze ca o combinație între ceea ce te reprezintă ca "artist" și ceea ce agreează publicul ca fiind un echivalent al lor. Acceptarea de sine este o asumare a greșelii de a nu fi propus o alternativă viabilă la sensul de profunzime al compozitiei pe care

încerci să o organizezi și să o valorifici într-o manieră absolut personală.

Leadership: Îți exprimi viziunea luând seama la sensul pe care îl dai cuvintelor tale, pornind de la faptul că fiecare experiență pe care o trăiești reprezintă o deschidere către acceptarea unui mod de a fi diferit?

De multe ori, chiar și oamenii care nu te cunosc sunt capabili să spună multe despre tine, bazându-se pe simpla observație. Adevăratele tale competențe de lider ies la iveală în momentul în care îți exprimi în mod public, viziunea, opiniile, ideile, sentimentele. Reușita ta ca lider depinde de modul în care reușești să te faci înțeles, de modul în care reușești să captezi atenția celorlalți, dar mai ales daca ești în deplină concordanță cu ceea ce vor ei, cu realitatea lor, cu cerințele și așteptările lor.

Așa cum un copil recită versuri învățate mecanic, fără să știe că versul e alcătuit din cuvinte care au fiecare un sens precis, tot așa unii lideri își exprimă viziunea, ideile și gândurile fără să ia seama la sensul pe care îl dau experienței lor, activităților lor, cuvintelor lor, mesajelor pe care le transmit în raport cu așteptările oamenilor și cu necesitățile lor.

Sensul pe care îl dai cuvintelor tale reprezintă noi posibilități de "modulare" a frumosului prin corelațiile sau convergențele cu celelalte valori ale tale, precum creativitate, comunicare, înțelegere, fără să faci din ele niște "active" redundante.

Leadership: Pot ceilalți oameni să pătrundă sensurile și modalitățile de expresie ale artei tale, inspirându-se dintr-un "vers" al propriei tale compoziții?

Leadership înseamnă să creezi o relație de pe urma cărora să beneficiezi atât tu cât și ceilalți. Iar modul în care evoluează leadershipul tău, depinde de felul în care te faci înțeles și dacă reușești să îi convingi pe oameni de abilitățile tale. Modul în care îți exprimi punctele de vedere influențează percepția lor vizavi de tine și de modul în care ei trebuie să-și organizeze munca.

Totul depinde de fondul, cu sensuri adânci, care stă la baza leadershipului tău. Altfel spus, ceea ce așteaptă oamenii de la tine, s-ar putea să fie exact inversul a ceea ce le oferi tu. Deci, conferă-i leadershipul tău sensul pe care îl preconizează ceilalți pentru ca puterea ta de convingere să crească.

Adaugă credibilitate leadershipului tău încercând să ajungi la așteptările oamenilor, făcându-i să înțeleagă ceea ce exprimă leadershipul tău. Deci adaptează-te la realitatea lor înainte de a le impune propria ta viziune.

Versul propriei tale compoziții trebuie să sugereze acea ieșire dintr-un cadru al experienței, fără a fi nevoit să-ți schimbi orizontul și viziunea asupra domeniului în care activezi.

Soare pentru recolta ta servește spre a desemna acel leadership care promite calitate și performanță, al cărui mesaj nu deviază în sens invers. Dacă sensul pe care îl dai viziunii tale va coincide cu așteptările oamenilor și va fi corect, nedistorsionat și funcțional atunci leadershipul tău va rodi, va înflori și se va dezvolta armonios.

Așa cum florile se întorc după soare pe măsură ce acesta se mișcă pe cer, tot așa oamenii se vor întoarce spre tine în funcție de ce le vei oferi, în funcție de percepția înțelesului pe care îl are leadershipului tău.

Concluzie: Un lider profesionist se exprimă clar, fără ambiguități și fără a lăsa loc interpretării. Este aidoma unui soare care favorizează creșterea și dezvoltarea ființelor vii pe pământ.

Se spune că "Culegem ce-am semănat". Ceea ce înseamnă că degeaba avem parte de soare dacă semințele sunt de calitate inferioară și nu rodesc. Prin urmare calitatea "recoltei" depinde atât de soare cât și de... semințe.

* **Notă:** George Sbârcea – *Muza veselă* , Editura muzicală, 1972.

Solar Wind

On Iunie 03, 2018

Învață să creezi mediul necesar pentru relevarea sentimentelor profunde, conferind credibilitate și consistență unei realități care te modelează în baza unei conexiuni universale.

O mână din umbră îmi întinde cheia singurei căi din dinamica unor cauzalități multiple, tot așa cum zeii îmi pun înaintea judecății nemărginirea lor. Dar nu în varianta de comunicare între corpuri planetare printr-un sistem energetic, nici ca alternativă de destinație spre un alt nivel al cunoașterii, ci ca o lectură interesantă ce poate fi parcursă într-o singură unitate de timp bine determinată.

Negreșit, îmi concentrez toate simțurile asupra acestui braț invizibil, străpuns de o enigmă fără margini, care se interpune între mine și textul pe care-l redă tăria nemuririi, proiectându-mi profunzimea pe pagina unei conștiințe cosmice alături de semnele pline de tâlcuri ale unei purități originale. Traversare a absurdului? Ficțiune reală? E ca și când mi-aș propune descoperirea pe cont propriu a realității din spatele conceptului de viață după moarte, prin utilizarea unei combinații de culori care nu vorbește despre perfecțiune, ci despre triumful unei conveniențe sublime între nevoia de depășire a propriilor limite și starea de confuzie a unor gânduri dezbinate.

Nu sunt atotștiutor, dar pot simți totul. Liber în totalitatea unei sclipiri de inspirație, față de o imagine care se vrea reală dar în realitate nu mai este, îmi aștern sentimentele cele mai expresive despre efectele lumii și întunericului, hipnotizat parcă de spectacolul însăși al intervenției divine. Așa e cu artiștii, ei acceptă ca pe o normalitate motivul unei disperări a naturii spiritului de a interpreta misterele universului prin contraste cromatice care creează profunzime și varietate într-un decor auster, situat la limita dintre vis și realitate.

Culorile care îmi luminează destinul în veșnicia lui Dumnezeu, ca o infinitate a esențelor cosmice mișcându-se necontenit în toate direcțiile, sunt conținute în forma scrisă a unei înțelegeri care depășește orice frontieră a timpului și spațiului, în marele dicționar al limbajului figurativ. Ele par a îngriji implicațiile profunde ale unui clarobscur pe care numai un Caravaggio l-ar fi putut vedea realizat fără dificultăți prea mari.

Leadership: Îți expui o parte importantă din ceea ce ești pe linia continuă a unei opere de artă considerată originală, în măsura în care accepți să fii pus în ipostaza unei concurențe cu tine însuți?

Ca două mâini împreunate, textul și pictura se întrepătrund misterios într-un joc nebun de v-ați ascunselea cu viața și cu moartea împreună, între albul unei hârtii transformată în confesor și negrul ca mormântul al unei profeții de peste veacuri. Baza sensibilă a construcției artistice, sprijinită ferm pe un joc al contrastelor calitativ apropiate care dau naștere la ritmuri tensionate, capabile să sugereze stări emoționale și mișcări vitale, se potrivește actului de raportare a subiectului la o realitate în care nimic nu este cum era înainte.

Privitorul tabloului al cărei esență confundată cu noțiunea de hazard o inserez în această pagină fără seamăn, esență pe care încă nu ați ghicit-o de tot, pare a rămâne fără răspuns la o întrebare seculară: cum trebuie să interpretezi un labirint care continuu îți stabilește noi destinații, de cele mai multe ori făcându-te să te rătăcești și nu reușești să ajungi la nicio concluzie?

O fereastră către o altă lume se lasă deschisă de confesiunea unui reflex al adevăratei entități spirituale de care aparține imaginea unui artist pe scena creatoare a unei izbucniri de emoție cotropitoare, la împărțirea unei constante cu infinit ca limită de șir al unei însemnări confidențiale. Inevitabil, accept să fiu pus în ipostaza unei concurențe cu mine însumi atâta vreme cât realitatea imediată în care cred cu toată ființa confirmă adevărurile unei lumi care își descoperă nemărginirea prin exersarea constantă a operației de amestecare a luminii și umbrei într-un spațiu de comunicare cu Dumnezeu.

Adevărul pare mai dezorganizat ca oricând. Peisajul visurilor născut din paleta cromatică a unui stil impresionist interpus în fața cerului și luminii solare, pe care îl dă sentimentul unei întâlniri mistice cu Dumnezeu, se încadrează în limitele fixe ale unui tablou care e demn numai de mine.

Leadership: Faci totul pentru a convinge spectatorul erudit de calitatea numărul unu a geniului tău, oferindu-i posibilitatea de a savura un tablou în absența "înțelegerii" sale?

L-aș întreba pe făuritorul "Statelor lunii și ale soarelui", fără a deranja nimic din hazardul unei inspirațiuni fără seamăn: Spune-mi cinstit, se poate concepe ca din nimic să se facă ceva?

Genialitatea lui Cyrano De Bergerac mi-ar răspunde în scris cu cerneală invizibilă, pe o foaie albă ca o vrajă care te ține locului și nu te înspăimântă: *"Între nimic și un simplu atom există o asemenea nesfârșire, încât nici cea mai ascuțită minte nu ar putea s-o pătrundă. Ca să ieși din acest labirint inexplicabil, trebuie să admiți că materia este eternă, ca și Dumnezeu, și atunci nu va mai fi nevoie să admitem un Dumnezeu, deoarece lumea ar fi putut exista și fără el."*

Mâna din umbră își retrage prezența, dar nu înainte de a îmbrăca veșmântul alb al unei pagini umplută cu gânduri intoarse spre tragediile unei biblioteci antice disparute. În sfârșit, mă despart aici de contrastul dintre aparență și esență, modelat de clarobscurul unei oglinzi fermecate în care îmi văd încă o dată universul. Geniul meu întrece orice așteptări prin faptul că lasă loc de orice interpretare când vine vorba de percepția vizuală a imaginilor, a iluziilor imaginilor și a iluziilor optice care demonstrează că ceea ce se vede nu coincide întotdeauna cu realitatea.

Probabil, nu voi putea ajunge niciodată la aceeași putere fără seamăn al lui Dumnezeu, iar corpul îngerului din mine nu face excepție nici dacă ar fi imortalizat în literatura universală sub penița nemuritoare a lui Cyrano De Bergerac. Dar ceea ce e remarcabil în această zonă a tabloului pe care v-am făcut s-o adăugați la trăirile voatre în ultimele 5 minute, este că oricât ați încerca să-mi atribuiți o notă de "naivitate", sunt sigur că bucuria sufletului nu o veți găsi decât la Mine. Şi nicăieri altundeva.

Într-un joc de cuvinte în care Luna acoperă efectiv discul Soarelui, ca o vrajă de ascundere a unor părți din masa universală, probabil mai profund decât pare la prima vedere, se proiectează imaginea marelui orologiu care va înceta să mai arate cât este ora. Atunci voi deveni altarul dedicat unui Dumnezeu fără nume.

Statutul de creator de excepție este sugerat în interiorul imaginii înseși, prin mijlocirea unui aspect figurativ. El este în același timp în imagine și altundeva, în felul cum e spusă povestea.

Solar Wind este o expresie bine înrădăcinată în literatura unei minorități care nu se descompune prin lipsa unei temeinice și adânci înțelegeri a operei în sine, îmbinând culoarea cenușie a unui univers imprevizibil, fãrã reguli, cu albul unei pagini scrise în limba

sentimentelor și dorințelor.

Pe această cale, sunt nevoit să citez cuvintele pline de har ale unui mare învățat, pe nume Wilhelm Hauff, al căror ecou a străbătut distanțele enorme ale universului și s-a întors la mine, ca la toți cei nemuritori, pentru o fracțiune microscopică din imensitatea unei secunde astrale:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită. Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne nemăsluit."

*** Notă:** Stive Morgan - Solar Wind (part 2)

Source: https://neculaifantanaru.com/solar-wind.html

Spuma consistentă a mării de culoare

On Septembrie 29, 2014

Învață „să vezi" și „să simți" la ceea ce te gândești, exprimând în elemente de creație tot ceea ce cuprind aceste forțe pe tot parcursul procesului de individualizare.

La Eisenstein rămâne, pentru toată viața, pasiunea pentru culoare în film. "Culoare: sonoritate pură, strălucitoare, răsunătoare. Când m-am îndrăgostit de ea? Unde? Devin posomorât când nu văd pe masa mea strălucind, unul lângă altul, creionul albastru și cel galben, sau când perna roșie cu dungi verzi nu se află pe canapeaua albastră. Când halatul meu pestriț nu e aici să strălucească orbitor… Şi cât de încântat sunt când panglica vărgată filipineză se răsucește de-a curmezișul cuverturii de pat uzbece. Sau când desenul brodat mongol se întinde de-a lungul fondului purpuriu al peretelui punctat atât de precis de emblema mexicană, din hârtie albă, a Zilei Morții și de cealaltă masca neagră cu rănile ei sângerânde, rătăcită aici, în chip neașteptat din depărtări, din lumea semirituală a indienilor mexicani."

Din toată această spuma a mării de culoare și a oceanului de cruzimi însângerate se va naște, superb, personajul și filmul "Ivan cel Groaznic".

Marele regizor, Serghei Eisenstein spunea la un moment dat: "Trebuie să vezi și să simți la ceea ce te gândești. Să-ți simți și să-ți stăpânești gândurile. Trebuie să le fii consecvent și să le fixezi în memorie și în simțuri. Şi trebuie să faci toate acestea în același timp." *

Leadership: Ce valoare poate să capete o creație care este ea însăși rezultatul unei înțelegeri coordonate de o realitate reformatoare?

Simțul este un restaurator al viziunii pure, în timp ce gândurile sunt o parte importantă a înțelepciunii tale interioare. Ca factor de progres pentru stabilirea variantelor optime de aplicare a creației în leadership, individualitatea ta se poate întregi prin ridicarea calității și standardelor de „culoare" la un nivel înalt de abordare a condiției de creator. Cu condiția să cercetezi combinațiile posibile ce pot fi alcătuite din acest material profund numit „Sine" în relație cu obiectele din jur. Pentru un creator, culoarea este o reflectare a sinelui care ajută la stabilirea identității personale.

În leadership, termenului "creație" i se poate atribui o valoare TRUE atunci când mijlocul de exprimare a unui mesaj, a unui concept sau a unei idei artistice, prezintă o anumită atracție vizuală sau o deschidere către noutate. Este cazul redării unei realități care a ieșit din amorf și trăiește deplin experiența maximei diversități într-o exemplară unitate.

Când asociem cei doi termeni, leadership și creație, ne putem referi la o navigare intuitivă într-un real aducător de satisfacții, sesizarea unor noi puncte de vedere cu ajutorul simțurilor și al gândirii, prin reflectare nemijlocită. O formă de recunoaștere și de mulțumire adusă inspirației, prin comunicarea cu ceea ce se vede, se simte și se aude - sau cu ceea ce se află dincolo de material, cu ceea ce este superior în tine și în jurul tău. O modalitate de conversie a unui model de gândire, diferit și particularizat, într-o formă în care dualitatea subiect-obiect este centrală, te poate transforma într-un consecvent tester al științei și rațiunii, de tipul *"I am a different person and when I am în my comfort zone."*

Leadership: Facilitezi înțelegerea asumării inteligenței de a se extinde înspre culmile cele mai înalte ale creației, pentru a-ți găsi o exprimare cât mai concisă în adaosul de valoare pe care trebuie să-l aduci în zona profunzimii care uimește prin simplitatea ei?

Ei bine, ca mijloc de dominare și manipulare a științei care precede viziunea, intrarea în această stare de expansiune a rațiunii, prin conectare la noi sisteme de referință, nu face decât să unilateralizeze sau să diminueze răspunsul celor neavizați în trenduri, la marile provocări ale realității care se găsește ascunsă în alte structuri ale conștiinței. În percepție, în senzorialitate, într-o înțelegere mai cuprinzătoare.

Liderii care au atins nivelul de maturitate intelectuală necesar accederii la o formă superioară de cunoaștere numesc acest fenomen de evoluție: „ *a dissolution of meaning into a real that is beyond signification.* "

În absența unui punct de referință ca sursă de inspirație din care să rezulte o cunoaștere desăvârșită, fără o interpretare "obiectivă" a percepției vizavi de ceea ce încerci să creezi, aceste „iluminări intuitive" nu vor face parte din potențialul de leadership, ci din rutina acestuia. Leadershipul se dezvoltă numai atunci când încerci să găsești ceva puțin diferit, în incursiunile tale într-un orizont de interpretare a realității care depășește să spunem, cunoașterea rațională.

Creația ta poate să capete o valoare imensă în funcție de modul cum utilizezi gândurile și simțurile într-un context special al revelației despre ceea ce cauți să înțelegi, să descoperi și să înfăptuiești.

A facilita înțelegerea asumării inteligenței de a se extinde înspre culmile cele mai înalte ale creației înseamnă să conștientizezi că întreaga ta capacitate de a obține rezultatul dorit se datorează fixării în memoria spectatorului acelei senzații de apartenență la un spațiu ce pare imuabil. Precum realizarea unui film inspirat din realitate: parcugi întreaga acțiune și știi că nu ai cum să schimbi scenariu și nici personajul din perspectiva căruia vezi filmul.

O exprimare cât mai concisă în adaosul de valoare pe care trebuie să-l aduci în zona profunzimii care uimește prin simplitatea ei, se poate obține prin exploatarea la maxim a unei experiențe de creație din care se elimină "sofisticarea maximă" cu elemente surpriză.

Spuma consistentă a mării de culoare este o formă de exprimare indirectă care își pune pecetea pe toată creația ta, ca lider. Este urmarea unui vârtej de gânduri, senzații și emoții, bine direcționate, integrate și echilibrate într-un tip de artă care, cerând multă răbdare, arată lucrurile altfel de cum apar ele în realitate. Acest lucru poate face din tine subiectul și obiectul propriei opere.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/spuma-consistenta-a-marii-de-culoare.html

Spuneți-mi, m-am gândit la toate?

On Martie 28, 2008

Formează-ți o nouă percepție asupra a ceea ce însemna să fii onest, fără să faci din tine însuți un fel de iresponsabilitate pregătită să arunce totul peste bord.

- Așadar, însănătoșirea lui continuă? Şi domnul Samuel Gelb?

- Domnul Samuel Gelb crede că, deocamdată, nu se poate dori ceva mai bun. Se teme doar pentru la toamnă.

- Dacă se va reîmbolnăvi la toamnă, zise Frédérique, vom fi acolo și îl vom îngriji, amândoi, în așa fel încât îl vom salva și de data aceasta, nu-i așa?

- Da, desigur, răspunse tânărul; dacă n-are nevoie decât de îngrijiri ca să trăiască, înseamnă că este mai sănătos decât noi.

- Îl vom îngriji. Dar de ce a fost nevoie să ne separăm? întrebă Frédérique.

- Ei, în privința aceasta, a avut toată dreptatea, se scăpă îndrăgostitul.

- Nu-i adevărat, s-a greșit, reluă ea, iar eu am făcut rău că am consimțit. N-ar fi trebuit să mă despart de el, când avea nevoie de mine ca să-l fac să zâmbească, pentru a-i aduce în preajmă veselia care înseamnă jumătate din sănătate. Poți să mă consideri vanitoasă, dacă vrei, dar eu cred că unchiul dumneavoastră avea nevoie de cineva tânăr, de o mișcare care să-l înviorează și sunt convinsă că i-ar fi făcut bine să mă poată privi. Şi apoi, am acceptat să viu aici cu condiția de a-l vedea zilnic. Dar el nu și-a ținut făgăduiala. Nu vine nici măcar o dată pe săptămâna. Iar pe mine mă țin aici închisă sub pretext că sunt bolnavă, în timp ce, dimpotrivă, niciodată nu m-am simțit mai bine. Însă situația aceasta nu mai poate dura. Începând de astăzi am luat o hotărâre.

Leadership: Mijlocul de probă în procesul de recunoaștere a propriei valori, de către una din părți, îl constituie faptele sau împrejurările pe care cealaltă parte își întemeiază pretențiile sau apărările?

- Ce hotărâre? întreabă Lothario, neliniștit. Credeam că este simplu planul: te vei vedea cu bogatul conte, chiar dacă este bolnav sau sănătos, în așa fel încât el să creadă că-l iubești, iar astfel moștenirea să-ți revină ție. Asta chiar dacă valoarea omului este dată de capacitatea de a gândi dincolo de gândire, și de a se îndrăgosti dincolo de iubire, fiindcă restul sunt doar liste de prețuri, după cum spunea Octav Bibere. Iar tu trebuie să conștientizezi că printr-un minim gest de implicare poți contribui semnificativ la îmbunătățirea vieții unui om.

- Da, mi-am făcut un plan, continuă Frédérique și, de acum înainte, domnul conte și eu, chiar rămânând în case diferite, dacă asta îi face plăcere, ne vom vedea zilnic. Ascultă, e foarte simplu: Eu îmi voi petrece acolo două zile la rând, luând masa de seară la Paris, și a treia zi, domnul conte va veni să-și petreacă ziua și să cineze aici. În felul acesta eu voi merge de două ori la el, și mă va vedea zilnic fără să se obosească prea tare. Am plănuit bine, spuneți-mi? M-am gândit la toate?

- La toate, în afară de mine, răspunse Lothario îmbufnat.

- Ba da! m-am gândit și la dumneavoastră, zise fata. Conform planului meu ne vom vedea mai des. Când contele va veni la Enghien, îl veți însoți. Când eu voi merge la Paris, veți lua masa la unchiul dumneavoastră. Astfel o să mă vedeți zilnic și nu doar o oră în fugă, ci oricât veți voi; și n-o să vă mai obosiți atâta alergând pe drumuri.

- Da, zise Lothario, tot îmbufnat, voi câștiga mergând mai puțin și n-am să vă mai văd decât în public.

Leadership: Poți să găsești o modalitate de a reprezenta simbolic lumea internă a omului pe care îl pui în antiteză cu "individualizările anterioare", în scopul de a ameliora capacitatea lui de răspuns la exigențele externe?

Individualizările anterioare ale omului au drept scop dezvăluirea acelor emoții și convingeri, viziuni și trăsături de caracter ce îl determină să reacționeze într-o anumită manieră într-un caz dat. Şi nu numai atât. Determinarea individualizărilor cu ajutorul convingerilor care stau la baza scenariului de viață pe care omul îl materializează constant într-o expunere de motive, cu o vervă nedisimulată, și maniera în care el își dezvăluie emoțiile într-un caz de superioritate (sau inferioritate), pot să evidențieze anumite trăsături de caracter care îi compun fericirea sau nefericirea.

Iar exigențele externe sunt factorii de influență care contribuie la schimbarea procesului decizional, reprezentând totalitatea caracteristicilor capabile să definească și să cuantifice realizarea scopului propus. Ele sunt premisa unei concordanțe între adevărul obiectiv (nu interpretativ) și explorarea lumii reale, între dreptate (ca și concept de viață interumană) și dreptatea judiciară, consacrată într-o hotărâre judecătorească definitivă.

Tânăra începu să râdă.

- Ei bine, zise ea. Dacă vă este totuna să vă obosiți pe drumuri, și dacă nu vă este totuna să discutăm de față cu contele, vi se va permite uneori, dacă vă veți dovedi înțelept timp de opt zile, să veniți să mă luați de aici sau să mă aduceți seara, dumneavoastră călare, eu în trăsură. Ați înțeles, dragul meu nepot? Așa-i că o să fie minunat?

Şi naiva copilă bătu din palme încântată. Apoi continuă:

- Ați văzut, gelos răutăcios, că totul se poate aranja și că nu trebuie să te sperii dinainte de părerile femeilor. Ce ziceți? Sunteți mulțumit?

- Sunteți inegalabilă, zise Lothario fericit.

Leadershipul vizează fața adevărată a omului care exprimă trăiri, anxietăți, conflicte, printr-o suprapunere cu cealaltă față pe care o ascunde de văzul lumii, al cărei înțeles nu-l putem descifra decât printr-o memorie semnată Victor Hugo:

"Sufletul ajută trupul și uneori chiar îl ridică de la pământ, fiind singura pasăre care își poartă colivia."

Spuneți-mi, m-am gândit la toate? Da, Frédérique, ai plănuit bine totul, dar nu ai luat în

calcul două aspecte ale providenței: totul se poate schimba oricând, și tot ceea ce nu conține afecțiune nu durează. Bine spunea Gonzales: "Persoana este valoroasă atunci când cuvintele ei coincid cu acțiunile sale". Şi, aș mai adăuga ceva din memoriile lui Einstein: "Dacă vrei să înțelegi o persoană, nu-i asculta cuvintele, ci observă mai bine comportamentul ei."

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Spune NU metodelor extreme

On Februarie 21, 2009

Corectează-ți poziția pe harta pe care o întocmești din ceea ce te caracterizează, fără să fragmentezi sau să denaturezi realitatea propriilor tale orientări.

- Sunt cel mai bun ! Sunt singurul care a reușit această performanță ! Am avut cele mai multe realizări ! Doar eu am fost în stare de asta ! Nimeni nu este ca mine ! Sunt unic ! Votați-mă și nu veți regreta !

Sunt oare acestea cuvintele unui om cu adevărat puternic, optimist și încrezător în forțele proprii?

Margaret Thatcher, premierul Marii Britanii intre anii 1979-1990, știa cel mai bine ce înseamnă să fii cu adevărat o persoană puternică: *"A fi puternic este la fel cu a fi o doamnă; dacă este nevoie să le spui oamenilor că ești puternic, atunci nu ești."*

Leadership: Poți să-ți creezi un set nou de repere din imaginea unui întreg care intersectează în diferitele sale fragmente un act de voință liberă care poate să-ți hotărască traiectoria puterii tale de auto-apreciere?

Acolo unde domină interesul personal cu siguranță domină și manipularea, iar modestia și discreția lipsesc cu desăvârșire. Din disperare și din teama de a nu pierde bătălia pentru putere, unii oameni, dornici să obțină o funcție importantă recurg la metode extreme pentru a-și atrage de partea lor noi susținători. Ei aruncă cu grenade gen: "Sunteți totul pentru mine. Vă voi îndeplini și ultima dorință." numai pentru a împrăștia orice fel de contestații cu privire la modul în care și-au asumat răspunderea față de rezultatele sale slabe.

La capăt de drum ei fac o ultimă încercare, un ultim efort disperat de a-și exercita influența asupra alegătorilor și pentru a-și salva reputația. Din nefericire, acei lideri care ajung într-o astfel de situație – critică prin felul lor de a reacționa, probabil că nu știu sau nu au putut să-i câștige din timp pe oameni de partea sa.

Strigătul de disperare cu care încerci să-ți afirmi cu tot dinadinsul puterea este un întreg care nu mai totalizează, nu mai unifică niciodată nimic, sugerând doar îndoiala cu care te confrunți în încercarea de a te apropia de oameni. El poate semăna tot atâta confuzie ca și nerecunoașterea unui masterat în străinătate, fiindcă încerci să câștigi o "formalitate" în loc de aprofundarea unei anumite ideologii care oferă răspuns la întrebările celorlalți.

Leadership: Ai probe suficiente pentru a demonstra faptul că gradul de justificare a unei convingeri, în baza anumitor criterii de predictibilitate, este o indicație a adevărului cu care poate fi atinsă o știre?

O știre este ceea ce ți se întâmplă divulgat la cote mai înalte, care îți întărește convingerile despre un anumit lucru. O știre pe care intenționezi s-o publici este precum reprezentarea unei hărți a lumii: trebuie să fie mult prea bine definită în raport cu informațiile de cartografie.

Pentru a demonstra faptul că gradul de justificare a unei convingeri este o indicație a adevărului cu care poate fi atinsă o știre, trebuie să ai probe suficiente ca să susții un punct

de vedere și să-l faci arhicunoscut în speranța că vei schimba părerea cuiva.

Cineva a spus un mare adevăr: *"Nicio hartă nu apare din senin, ele sunt realizate de cineva pentru a servi unui anumit scop. Dacă reușim să pricepem care este acel scop vom face un pas important spre înțelegerea hărții."*

Pentru a diminua orice fel de bariere de comunicare între tine și ceilalți trebuie să creezi mai întâi o hartă a propriilor idealuri și viziuni pe care le-ai transformat în realitate și s-o utilizezi ca o formă de alchimie între tine și ei. Însă dacă fragmentezi realitatea, dacă neglijezi sau limitezi acele puncte de referință care conduc la o înțelegere a modelului de leadership impus de tine, înseamnă că harta ta nu este bună, sau nu este actualizată, sau nu este suficient de bine pusă la punct.

Corectează-ți poziția pe harta pe care o întocmești din ceea ce te caracterizează, fără să fragmentezi sau să denaturezi realitatea propriilor tale orientări. Harta de leadership nu apare din senin, ci se bazează pe niște date clare, pe niște statistici făcute în urma unor aspecte studiate, pe acele elemente care accentuează sau diminuează calitatea evoluției tale, și care dezvăluie intențiile tale adevărate.

La fel cum tu îți creezi o hartă prin care să-ți exerciți influența, tot așa ceilalți oameni își creează o hartă mentală și sufletească care reproduce adevărul despre tine. Îți limitezi potențialul de lider dacă îi silești pe oameni să-ți acorde atenție, dacă îi obligi să se orienteze pe harta ta.

Leadership: Personalitatea ta se vede bine doar pe o hartă superior detaliată de care știi să te servești doar tu?

Personalitatea unui om frustrat iese întotdeauna la suprafață atunci când voința lui se manifestă la maxim prin gânduri obsesive și printr-o preocupare exagerată față de propria persoană. Nimeni nu poate juca la nesfârșit un rol duplicitar. Nimeni nu poate ascunde la nesfârșit adevărul. Căci rezultatele verifică acțiunile unui om și sunt foarte convingătoare.

Este foarte greu să obții bunăvoința oamenilor, admirația și respectul lor, dacă nu ești o persoană de încredere, serioasă și pricepută. Asta este ceea ce ar trebui să știe toți aspiranții la funcțiile înalte de conducere din stat înainte de a-și depune candidatura. A fi eficient înseamnă să te miști rapid și să acționezi în sprijinul oamenilor din timp, pentru ca ei să-și poată forma o impresie bună despre tine. Cine speră să evite o catastrofă în ultimul moment, mai mult va intercepta numai mesaje de respingere din partea celorlalți.

Întreaga lume se va întoarce întotdeauna către omul corect, cinstit, care într-adevăr a făcut ceva bun pentru țara lui, pentru poporul său. La alegeri nu va fi votat acel candidat înzestrat cu o mare putere de convingere, ci acela care a avut realizări notabile.

Harta ta diferă mult de harta celorlalți oameni? Servește ea la stabilirea adevăratei tale personalități? Modelul de hartă pe care îl creezi sau îl alegi poate fi accesibil celorlalți?

Gândește-te bine la aceste lucruri înainte să faci primul pas spre eșec, înainte să înalți "strigătul de disperare".

O hartă superior detaliată se remarcă printr-o customizare exagerată a caracterului atunci când tot ceea ce vrei să scoți în evidență duce la un cu totul alt drum în viață decât cel așteptat.

Stăpânul lumii

On Mai 15, 2010

Acceptă gândirea realistă, astfel încât să poți vedea consecințele acțiunilor tale.

Pentru un om care urmărește mereu, cu perseverență, ceea ce îl pasionează cu adevărat, acest lucru înseamnă totul. Dar când pasiunea lui cea mai mare care nu-i dă pace, pe care zi de zi, clipă de clipă și-o întreține singur printr-un entuziasm debordant și printr-o dăruire totală, este să fie stăpân peste tot pământul și peste toți oamenii, atunci nimeni și nimic nu-i poate sta în cale. În afară de orgoliul său nemăsurat. Care îl poate duce chiar la pieire.

Fenomenele de pe Great-Eyry, un punct inaccesibil din șirul Munților Albaștri pe care alpiniștii îl neglijaseră mereu, provocaseră neliniștea întregii lumi. Era oare Great-Eyry craterul unui vulcan născut din măruntaiele lanțului muntos? Căci cutremurele se întețiseră iar pe crestele munților se zăreau uneori flăcări. Inspectorul de poliție John Strock, căruia de multe ori i se încredințaseră misiuni dificile, primi însărcinarea de la șefii lui să înceapă o anchetă. Lansându-se de unul singur într-o aventură neverosimilă, el reușește să descopere în cele din urma enigma de nepătruns.

Great-Eyry era de fapt bârlogul de piatră al unei păsări uriașe și puternice, mai exact al unei mașini zburătoare în forma de vultur, *Épouvante* , construită de un extraordinar inventator, pe nume Robur. Acesta descoperise o cale de comunicare subterană cu exteriorul care îi îngăduia să părăsească Great-Eyry, lăsându-și acolo aparatul misterios, aparat care putea să atingă o viteză uimitoare atât pe uscat cât și pe apă, fiind deci și avion, și vapor și automobil.

Leadership: Însemnătatea care ți-o acordă lumea are ca determinant principal însemnătatea pe care ți-o acorzi în absența factorilor de excludere din rândul lumii?

Însă Robur, inventatorul îndrăzneț care se găsea de ceva vreme în atenția întregii lumi, pe al cărui nemaipomenitul aparat de zbor se oferiseră sume colosale de bani, în loc să-și pună în valoare invenția ca orice alt inventator, s-a proclamat „Stăpânul Lumii". Nu se temea să se lupte cu toată omenirea. El împotriva tuturor. Oricând se putea folosi de aparatul său deosebit de performant pentru a se descotorosi de orice dușmani sau pentru a vătăma pe oricine. Nimeni nu-l putea prinde, nimeni nu-l putea găsi, nimeni nu se putea atinge de el. Dar el îi putea veni de hac oricui, oriunde, oricând.

Cine îl poate opri pe un astfel de om? Un geniu nu poate fi învins decât de un singur obstacol. Numai o singură forță l-a putut învinge, în final, pe Robur Cuceritorul, cel animat de sentimente ostile față de omenire, cel înzestrat cu o minte creatoare uimitoare, a cărui încredere nețărmurită în geniul său îi dădea o siguranță totală: imensul său orgoliu.

El s-a putut ridica deasupra tuturor oamenilor, dar nu și-a putut ține în frâu impulsurile și atitudinea lui de superioritate. În final, aparatul în care se afla „nebunul de inventator", fu lovit de un fulger și făcut bucăți, atunci când din vanitate a încercat să zboare în timpul unei furtuni.

Din cauza gândirii lui patologice (excesive și nerealiste) nu a putut vedea consecințele acțiunilor sale.

Leadership: În rezerva din reevaluarea identității tale este înregistrată o sumă de perspective care elimină excesele de putere?

Întreaga valoare a deprecierii liderului, analizând toate acele caracteristici ce se manifestă de-a lungul timpului activ, nerestricționate de virtuțile care fac podoaba personalității sale, se datorează în principiu apropierii lui de punctul de acces spre lupta cu sine însuși. În care, în special, elementele sale de continuitate, modificate de orgoliul nemărginit, concurează în paralel cu realitatea acceptată de ceilalți oameni. Proces care suplimentează ipotezele asupra evoluției sale improbabile.

Căderea liderului într-o extremă greșită, într-un exces de autoritate care transformă stocul inutilizabil de virtuți într-un flux de venit sub formă de imbolduri care nu corespund întocmai demnității și solidarității umane, duce la două schimbări: morale și de credibilitate. Atrăgând după sine o viață de trudă și infirmități mai mult de natură interioară decât exterioară, sfârșind în moartea lentă a propriei identități.

Identitatea pe care ți-o asumi într-o ipostază de luptă ține de marea varietate a reacțiilor de revoltă pe care le experimentezi într-o viață căreia îi lipsește conștiința precarității, conștiința fragilității sau a propriei mediocrități.

Prin implicațiile ei, identitatea este rezultatul dezvoltării intense a propriului tău Ego, mult prea pretențios, pentru că nu poți concepe ca nimeni, nicio gândire străină să se interpună peste umbra întunecoasă a planurilor tale și, eventual, să-ți limiteze accesul la marea știință a conducerii.

Dacă în rezerva din reevaluarea identității tale nu este înregistrată o sumă de perspective, aliniate virtuților slujirii unor idealuri înalte, care să elimine orice exces de putere, atunci interesele de leadership și acumulările cantitative de experiențe și cunoștințe, ce pregătesc saltul calitativ pentru apariția unor efecte de tip "feedback pozitiv" se vor dovedi nerentabile și fără perspective de redresare.

Leadership: Un stăpânitor nu se teme decât de un singur lucru: să nu-i ia altcineva locul !

Dar oare de ce se teme un Stăpân al Lumii, un lider absolut? De orgoliul său nemăsurat? Bineînțeles că nu. Un astfel de om poate fi atenționat de nenumărate ori de capcanele pe care i le poate întinde propria sa atitudine și gândire egoistă, el niciodată sau prea puțin va lua în seama atenționările primite. Căci, fără nicio îndoială, un stăpânitor nu se teme decât de un singur lucru: să nu-i ia altcineva locul. Doar atât. Asta e cea mai mare temere a sa.

El va râvni mereu la locul întâi, la perfecțiune, la „coroană", va dori întotdeauna să domnească peste toți și peste toate, și își va urmări interesele cu o încăpățânare de nestrămutat. Iar cine va dori să-i intre în grații cu siguranță va fi pus la încercare, fiindu-i ridicate în cale numeroase piedici, iar dacă nu se va ridica la înălțimea așteptărilor LUI, ori la prima dovada de neascultare, va fi pedepsit aspru.

Şi mai cred cu tărie că dacă ar exista un Stăpân al Lumii, ar avea, la fel ca Robur, o inimă de bronz. Neavând decât un singur obiectiv – acela de a stăpâni, el nu se va lăsa niciodată înduplecat, nu va fi niciodată înspăimântat de nimeni și de nimic, nu face niciodată un pas înapoi în lupta pentru „titlu", pe care odată câștigat va dori mereu să și-l păstreze. Cu dublul său instinct, de luptător și de conducător, fiind și judecător și legiuitor în același timp, va căuta să-și impună mereu supremația, tăind și spânzurând după bunul lui plac, țesând mereu intrigi complicate împotriva acelora care vor să se ridice la rangul său, acela de Stăpân al Lumii.

Dar oricât de puternic ar fi, un Stăpân al Lumii va avea tot timpul un dușman teribil, nevăzut, care-l va vâna mereu cu insistență încercând să-l determine să facă o greșeală fatală: propriul său orgoliu.

Ţine cont de valorile tale și de ceea ce te motivează să schimbi în lume cu intervenția puterii care te stăpânește, atunci când produci conținut de tip "access closed for good".

Concluzie: Orice reușită, orice laudă, îți gâdilă în mod plăcut orgoliul. Dar acest orgoliu trebuie cu grijă ținut în frâu căci el îți poate aduce necazuri și poate determina chiar pieirea ta. Un orgoliul hipertrofiat îți poate crea o imagine falsă asupra propriilor activități. De aceea e important să fii corect cu tine însuți, să-ți autoevaluezi corect propriile forte și în nici intr-un caz să nu te gândești că ești sau poți deveni „Stăpânul Lumii", că deții adevărul absolut sau cheia marilor mistere.

Acceptă gândirea realistă, astfel încât să poți vedea consecințele acțiunilor tale.

*** Notă:** Jules Verne - *Stăpânul Lumii* , Editura Corint, 2001.

Source: https://neculaifantanaru.com/stapanul-lumii.html

Starea de anxietate a minții care declanșează transformarea

On Septembrie 19, 2013

Focusează-te pe o viziune transformatoare, astfel încât să treci testul dificil care îți pune la încercare elementele active de siguranță și încredere în sine.

Un foc nestins o ține acum pe Catherine Martin în viață. Este victima unei situații experimentale compromițătoare din punct de vedere al solicitărilor de ordin psihic la care este supusă. Protagonista unui test dificil de trecut, care îi pune la încercare elementele active de siguranță și încredere în sine. Haotic sunt încărcate cu tensiune bateriile nervoase, în timp ce flexibilitatea și maleabilitatea firii ei sunt compromise.

Exista un precedent în această privință, de natură să o înspăimânte atât de cumplit. Luase hotărârea să se comporte eroic și să nu cedeze în fața presiunilor maxime negative, care acum duceau la o suprasolicitare nervoasă. Inhibând impulsurile de autoapărare și inițiativa, atrăgând-o către introversie și anxietate. Starea ei stimulează potențialul neîmblânzit de escaladare a muntelui intangibil situat în masivul minții, care străjuiește zona funcțională. Gândul morții.

Claustrată într-un spațiu ostil, în mijlocul celor mai dense deznădejdii, unde parcă se înstăpânise alteritatea, senzația de a fi altcineva, Catherine renunță definitiv la sentimentul că în Buffalo Bill mai zace vreo fărâmă de bunătate. În curând o va ucide !

Leadership: Te supui unei încercări de a prelua controlul întregii experiențe de utilizare a sentimentelor de apartenență la un nou mediu de "testare" a personalității, în modul în care alegi să răspunzi durerii pe care o simți în interacțiunea stabilită de compromisul propriei identități cu lumea?

Are loc o activare a substanței de transformare, din natura intrinsecă, care aproape o îndepărtează de instinctele ei. Ochii măriți de spaimă, chipul radiind o puternică deznădejde, mușchii feței încleștați, mâinile tremurânde, toate mărturisesc într-un mod cât se poate de elocvent cu câtă înverșunare se luptă cu imposibilul, cu răbdarea și voința, într-o stare continuă de încordare apăsătoare.

Operațiunea care previne și tratează mintea umană - supusă unei torturi sistematice, provocată în mod direct de presiuni exterioare ce determină oscilații de indispoziție și irascibilitate - se numește transformare. Această transformare lasă în urmă cadavrul psihic și emoțional. Şi reînvie substanța cu potențial de propagare a undelor pulsatorii de înaltă frecvență care recompun sursa stimulatorie de energii nebănuite.

Credința reînvie. Funcțiile organismului revin treptat la normal. Ființa aceasta disperată se debarasează de anxietate. Depășește stările limită de rezistență. Pulsația lăuntrică, care activează și zorește toate instinctele de reacție, determină un elan de acțiune neașteptat. Forța chemării înflăcărate spre o stare nouă de funcționare, spre o stare de supremă conștiință, se manifestă prin găsirea unei soluții salvatoare. Astfel barca fatalității se întoarce în altă direcție, favorabilă ieșirii din criză.

Leadership: Incluzi fenomenele care devin un obstacol într-un nou mediu de existență, înlăturând în totalitate realitatea cu care te-ai obișnuit, sau începi să-ți forțezi limitele pentru a afla de ce ești cu adevărat în stare?

Arta de a cunoaște manifestările naturii umane, explorând adânc, în interiorul omului pentru descoperi materialul acelor convingeri considerate de bază, care îi limitează sau amplifică trăirile, se poate defini, pe drept cuvânt, ca "lux". O chestiune profundă legată de cunoașterea ființei umane supusă instinctelor și efectelor forțelor de ordin interior. Un aspect ignorat, din păcate, tot mai mult. Căci nu oricine are acces la ea, fiindcă nu este profitabilă din punct de vedere material.

Dar poate fi o investiție care să protejeze leadershipul de elementele încă nefinisate, care în plină desfășurare a unei acțiuni pot prejudicia siguranța individului.

Ca o artă greu de reprodus, netransmisibilă, leadershipul capătă o altă dimensiune, care va fi foarte mult apreciată în viitor. Deocamdată fiind slab alimentată cu noi tipuri de gândire și acțiune. El devine un model de analiză, un ecran de deblocare a factorilor temporali interni din personalitatea omului, pe care doar psihologia evoluționistă îl aplică în încercările ei de a înțelege design-ul minții omenești.

Iar în etapa finală, cea mai vulnerabilă, care îți finisează pe deplin meritul de a fi lider, trecând prin faza de blocaj și de refacere, răscolind prin introspecția pe care o provoacă un eveniment critic, leadershipul se poate aborda numai direct.

În conjunctura unei selecții a calităților și deficitelor cuprinse în scheletul lăuntric, modelat cu dimensiuni optime ce asigură o rezistență superioară solicitărilor de orice tip, ești silit să pui pe primul plan nu sentimentele, ci datoria față să propria existență în împrejurări în care ea este periclitată de forțe străine.

Leadership: Ești în stare să pui minții tale o nouă pereche de ochelari fără să-ți însușești o reacție reflexivă, sau fără să-ți creezi un ego care să te îndepărteze de calitatea ta de "produs al realității"?

Leadershipul capătă un rol important atunci când pui minții o nouă pereche de ochelari și încerci să ieși învingător dintr-o situație ambiguă care declanșează războiul cu tine însuți. Dacă devii protagonistul unui test dificil de trecut, care îți pune la încercare elementele active de siguranță și încredere în sine (și nu doresc firilor slabe să trăiască experiențe de acest gen), înseamnă că toate calitățile care pot contribui la menținerea zonei de siguranță, prin reglarea psihicului și a stării de spirit, sunt reale și dominante.

Starea de încordare nou instalată, care micșorează randamentul caracteristicilor structurale de flexibilitate și maleabilitate ale personalității tale, nu oricând și nu oricum poate fi învinsă sau substituită unei decizii care să fenteze realitatea. Sau care să ignore calitatea materialului din care ești croit. De aceea o activare a substanței de transformare din natura intrinsecă, care să declanșeze instinctele de luptător, este absolut necesară pentru a fi un lider veritabil.

Dificultățile privind deplasarea psihică spre un punct de referință, precum credința și încrederea în sine, nu asigură un elan de acțiune eficient, un paravan împotriva slăbiciunii de a lupta până la capăt. Așadar ești penalizat de propria neputință. Leadershipul fiind în acest caz calculat în baza probabilității minime de izbândă. Iar asta înseamnă că ai permis leadershipului să fie substituit unei distribuții de frecvența slabă a valorilor tale de excelență, spre marginalizare sau chiar spre anulare.

Devii cu atât mai puternic cu cât posibilitățile de susținere a unei experiențe fără orizont sau de eliminare a legăturii cu sentimentul de neputință, sunt mai ridicate. Dacă vrei să realizezi în condiții bune trecerea spre un teritoriu mai vast de control al sinelui, focusează-te pe o viziune transformatoare, astfel încât să treci testul dificil care îți pune la încercare elementele active de siguranță și încredere în sine.

Abordarea leadershipului se apropie de ceea ce alegi să fii atunci când lupți cu imposibilul, cu răbdarea și voința, într-o stare continuă de încordare apăsătoare, în preajma unui ego care tinde să te convingă de calitatea ta de "produs al realității".

Reacția reflexivă care te îndeamnă să urmezi un nou traseu existențial este o metodă de înlăturare a efectelor secundare produse de o realitate acută, prin găsirea unor noi motive de a explora o lume care-i mult prea dură pentru câtă viață ai la dispoziție ca să descoperi ce minuni și veleități ascunde.

Schimbarea ta începe cu hotărârea lui de a-ți reconsidera realitatea în termenii unei eliberări din furtuna propriilor emoții, din capcana unei vieți trăite în suferință, alimentându-ți conștiința cu următorul compromis: "accept faptul că am căzut într-o groapă, dar nu voi accepta niciodată să rămân acolo ! "

Starea de anxietate a minții care declanșează transformarea nu este altceva decât mobilitatea forțelor intrinseci în situații critice, copleșitoare și inhibante, care blochează orice acțiune. Este apanajul oamenilor cu un psihic puternic, a liderilor de excepție, de a contracara rapid și eficient această stare de anxietate, care cu cât este mai profundă și mai îndelungată, poate pune în pericol chiar viața individului.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/starea-de-anxietate-a-mintii-care-declanseaza-transformarea.h

Statuia care nu se însuflețește

On Martie 21, 2019

Fii sublima trăire a ființei spirituale în lumea creată de tine, fără să pretinzi că ești altcineva decât ești în realitate.

Îmi place să admir grădinile oamenilor, cele îngrijite, pline de flori și copaci, cu aspect stilat, ordonat și totuși natural, spontan. Ele par să sugereze o incursiune în tainele unei arte care a trecut cu succes testul timpului. Mai cu seamă, ceva din mine pare să nesocotească curgerea vremii ori de câte ori observ un nou decor, un nou ansamblu florar, un leagăn mai deosebit, sau o combinație de nuanțe amplasată pe fiecare răsad în parte.

Cumva, mă simt în preajma unor artiști capabili să dea tabloului culoarea vie și vibrantă a mugurilor și a frunzelor armonizate între ele de o strategie a detaliului care surprinde și deconectează de la agitația zilnică, aducându-te în fața minunilor mărunte dar pline semnificație ale prezentului.

A admira este prima operă a lui "a analiza". Observ persoana care se ocupă de grădină, atenția fiindu-mi îndreptată spre uneltele cu care lucrează, spre materialele pe care le are la îndemână, dar mai ales la modul cum își meșterește propriile decorațiuni. Creativitatea există doar în cazul unui artist însuflețit de mâinile sale care știu să atingă grațios fiecare fir de iarbă, fiecare rămășiță de frunză, cu acea delicatețe cu care întinzi cu pensula culoarea pe șevalet.

Fiecare fir de iarbă și fiecare frunzuliță are locul ei în grădină. Unii își meșteresc viziunea personală asupra plantelor aranjându-le ca într-un puzzle, fără nici o preocupare pentru contradicții.

Leadership: Lupți să păstrezi aparența imaginii unei fericiri închipuite, așa cum trebuie ea făurită de un artist al naturii, chiar dacă asta te macină pe dinăuntru mai mult decât ai fi dispus să recunoști vreodată?

Zilele trecute am văzut un bătrânel care dădea indicații servitorului său credincios: fă asta, fă cealaltă, asta e frumos, asta nu, etc. E un fel de parodie să observi un individ care arată cu degetul, dar nu posedă rara capacitate de a transforma realitatea într-un vis, și visul într-o realitate. Dar bătrânelul, același pe care îl văd mereu fără ca el să mă observe, nu pune niciodată mâna pe greblă, nu tunde trandafirii, nu plantează, nu sapă, n-ai să-l vezi vreodată împingând o roabă.

Adevărata lui fericire lui constă în a-și etala imensa apreciere pentru frumos, dar fără să simtă experiența și farmecul gustului pentru frumosul purtat de artă, fără să-și poată exprima sensibilitatea artistică printr-o practică materială și spirituală. El filmează într-un domn onorabil, admirator al celor mai fine arte, dar îi lipsește acea continuă frământare a mâinilor murdare de pământ, îi este total necunoscută acea mișcare expresivă a mâinilor mânjite de culoare, îi lipsește capacitatea de a lucra fără pauză până seara târziu.

Nici măcar stropitul florilor nu pare inclus în "palmaresul" său de competențe. Există altcineva plătit special pentru toate treburile astea delicate. Dumnealui a descoperit facebook-ul. Se mulțumește să facă fotografii, rod al unei înșelătorii subtile, o confirmare falsă a modului său de a fi, ca și când ar fi tare priceput în ale grădinăritului. Dar totul numai de dragul fanilor și al like-urilor.

Arta și știința sunt unite de una și aceeași funcție determinativă: de a crea prin uimitoarea forță a naturii dispusă a se lăsa transformată de experiență spirituală a omului.

Domnul acesta își găsește refugiul în condiția de mare iubitor al naturii, dar în străfundul inimii lui șade copia palidă a unei statui fără viață, chiar dacă nu și-ar recunoaște niciodată ignoranța față de concretul vieții și al creației divine, chiar dacă nu și-ar recunoaște niciodată limitele propriei importanțe pe care încearcă s-o exercite cu o mare autonomie.

Bineînțeles, nu doresc să aduc argumente vizavi de caracterul ce-l trădează enorm pe acest om molatic și fără vlagă, căci la fel cum știi să te ocupi de grădina ta, tot la fel știi să le faci și le-ai făcut pe toate în viață.

Dar mai rău decât atât este că omul acesta n-a învățat să comunice cu natura după atâția ani de viață, el nu poate să simtă efemerul florii de cireș, nu poate să simtă atingerea pământului ca pe o blândă binecuvântare, nu poate să frământe pământul în palme ca pe un aluat sau să simtă vibrațiile pământului sub talpa desculță. Iar acest lucru este mai important decât orice funcție de conducere.

Domnule, nu cumva să murdărești mănușile cu care lucrează grădinarul tău. Iar un grădinar bun nu lucrează cu mănuși.

Leadership: Poți percepe imaginea propriei ființe ca pe un semn că ai intrat într-o lume în care trebuie să știi de la început unde să cauți o asigurare a împlinirii idealurilor pe care le porți în suflet?

Grădinarul comunică cu natura și poate modifica codul personalizat al unui decor nu atât pentru că îi stă în puteri să "lase să se vadă ceva făcut cu mâna lui", ci pentru că își manifestă grija pentru mediul înconjurător fără să se concentreze asupra veritabilului mod de funcționare a reprezentației de tipul "one man show" pentru trecătorii spectatori.

Un grădinar adevărat nu se folosește de ispitirile aparențelor ca să însuflețească viul, operele naturii, după chipul și asemănarea sa, ci rămâne fidel unei estetici a virtuților de căpătâi: pragmatism, eficiență, fidelitate, sensibilitate, afecțiune, hărnicie, îndemânare, etc.

În leadership este important să privim imaginea grădinarului ca pe un îndemn la o gândire mai profundă asupra transformării lucrurilor care nu își încheie ciclul de viață, ci compun acea realitate a eternului "Acum" la modul unei trăiri personalizate prin atitudinea de îngrijitor al unui loc al virtuților.

Idealul pe care liderul îl poartă în suflet este același pe care mi l-aș dori atins de un grădinar: să rezoneze cu puterea spirituală a creației realizată din efort și suflet.

Cel fel de grădinar de suflete umane este acela care nu simte ceea ce simt plantele înzestrate cu puterea să crească din semințele sădite cu mâna sa?

Aici nu trebuie pus accentul doar pe trăsăturile omului, ci pe trăsăturile caracteristice ale disciplinei muncii pe care el o depune, evidențiată prin plantarea și îngrijirea florilor din propria grădină. Grija față de natură, grija față de Creație, grija față de condițiile de mediu, respectul față de rânduielile unei bune gospodării, respectul față de frumos, respectul față de lucrul bine făcut, atenția la detalii, atenția față de bogăția naturii și față de varietatea ei de manifestări.

Leadershipul trebuie privit ca metodă supremă a activității de grădinărit, ca modalitate de control și perfectare a naturii.

Totodată, tema grădinăritului se plasează în centrul unei problematici mai largi, legată de puterile asociate imaginii unei fericiri netulburate, împlinite, acea de a contribui la realizarea unui decor încântător care să conțină o recompensă morală, sufletească, nu unul care să te ridice la înălțimea unui piedestal (ieșitul în evidență) care în esență e foarte șubred.

Imaginea fericirii poartă în ea posibilul vid al unei vieți ratate, al unei înșelătorii, dacă gradina devine un teritoriu al duplicității.

Leadership este o descifrare a vieții în direcția abordării condiției omului care nu se mulțumește să cunoască doar ceea ce vede cu ochii lui, ci care este capabil să surprindă prin filtrele voinței și ale sensibilității întreaga esență a Creației transpusă într-o grădină făcută cu mâna sa.

Statuia care nu se însuflețește evidențiază personalitatea omului care nu a cunoscut niciodată acea senzație de înviorare, de statornică bună dispoziție, de permanentă limpezire a gândurilor, datorată apropierii de nucleul vieții care îl constituie: "o intervenție artistică în natură cu scopul de a redescoperi frumosul, la o altă scară".

Chiar dacă ar ști să vorbească (ca din cărți) despre artă, un asemenea om nu va fi capabil niciodată să producă arta, pentru simplul motiv că nu poate să îmbrățișeze nemărginirea și profunzimea Naturii. Avem atât de multe de învățat de la natură. Să simțim înainte de a cuprinde...

Bine scria cineva la un moment dat: *„Natura este cel mai expresiv model ce poate poza unui artist; acesta trebuie să se îndepărteze de artificial și să capteze naturalul. În acest caz, artistul este «fiul rătăcitor» care se întoarce acasă, la Mama Natură și Dumnezeu Tatăl".*

Source: https://neculaifantanaru.com/statuia-care-nu-se-insufleteste.html

Stealing Time

On August 22, 2015

Ia-ți angajamentul de a da viață aspectelor ascunse ale navigării într-o direcție nedeterminată, controlând admisibilitatea revenirii în punctul de plecare.

Scena vieții mele din tinerețe reprezenta o ciudată copie a celei în care aveam să-mi trăiesc viitorul, dintr-o ascunsă aplecare spre cercetarea analogiei între circuitele realului și nepătrunzătorului, prin convenție cu distribuția energiei mele de călător în spectrul finitudinii.

Nu am fost niciodată sigur de fenomenul acesta de deja-vu, de această senzație că am trăit deja ceea ce încă nu se întâmplase, în limitele unei cauze de emancipare, în concordanță cu marja de eroare de care am abuzat – pe care, tentant mi-am asumat-o integral în cele din urmă. „And I know I'm living out of line". Cred că interesul ce-l deșteaptă amintirea trecutului, memoria unei căutări a ceea ce am fost, care atrag atenția prin culorile vii ale sentimentalității cu care trăiesc fiecare clipă a prezentului, surprinde revelația unei alte realități decât aceea la care particip prin existența mea cotidiană.

Negreșit. Eram influențat de acea impetuozitate a cugetării, sub dubla presiune a sinelui încadrat în condițiile anteriorului și ulteriorului, prin rupere de real. Eram stârnit de nepotolita sete de cunoaștere proprie unui Francis Bacon în încercarea de a crea o teorie despre inducție sau o metodă de clasificare a științelor, numai din acea fascinație a zonelor încă neexplorate ale omenescului intrate sub arbitrajul științei. Mai mult decât atât, cedam inclinației mele către anticipare.

Practic, mă înfruptam din plăcerea firească de a gusta repausul intimității, ascunsele părți ale memoriei mele țâșnind ca o necesitate de ordinul gândirii într-un triumf luminos: „I'm stealing time from my own life."

Leadership: Cauți să afli semnificația existenței tale în revelația unui trecut care se încăpățânează să nu mai treacă, atribuindu-i o anumită prioritate în contextul permanentei confruntări cu ceea ce există imediat?

Important era crearea momentului de tensiune care se măsura în gol. Intram într-un film care se derula undeva în fața mea, în favoarea unui trecut care se dorea prelungit în conștiința actualității, a prezentului de care mă îndepărtam mereu, a viitorului de care nu mă credeam capabil să-l produc. Fără îndurerare vădită, mă detașam de mine însumi, ca un demon, ca un spirit fugar ce intră doar acolo unde găsește un loc liber de manifestare și expresie, în rândul intelectualității care experimentează tenebrele și încearcă să se ridice la lumină.

Într-un fel mă regăseam în rolul acelui pescuitor din *2000 de leghe sub mări* . Omul se scufunda în partea cea mai puțin adâncă a oceanului ținându-se cu picioarele de o piatră în formă de căpățână de zahăr, legată cu o funie de luntre. Asta era singura lui unealtă. Odată ajuns pe fund, la vreo cinci metri adâncime, se arunca în genunchi și-și umplea sacul cu scoici culese la întâmplare. Apoi urca, își golea sacul, trăgea sus piatra și reîncepea operația, care nu ținea mai mult de 30 de secunde.

Concret, în mintea mea nu exista decât una din aceste două alternative: plecarea sau rămasul, dusul sau întorsul, în afara duratei normale a timpului, „All the hours that God sends", într-o spartană ignorare a oricăror slăbiciuni de ordin rațional - numai pe una mă bizuiam, numai de ea țineam seama, în momentele ce altora li se părea că erau exagerări sau scorneli.

Leadership: Pui noi pietre de temelie la săvârșirea unei creații numite generic „living out of line", efectuând o anumită operație de valorificare a experienței de reamintire de sine care te urmărește toată viața?

Chiar și acum, existența mea poartă semnificația unei interogări a trecutului din care încerc să lămuresc ce-i cu trecerea mea pe pământ. Este un fel de încercare de a da glas unei înțelegeri a prezentului în care nu-mi găsesc locul, luând parte la durerea, nemulțumirea sau contrariile unei realități care m-a dominat, m-a marcat și mi-a încărcat sufletul, din care trebuie să ies cumva mai puternic, mai complet, mai purificat.

Timpul este un sistem deschis de formare a omului, monitorizând evoluția sa de la subiectiv spre obiectiv, sau invers, care face un permanent schimb de date și de informație cu contextul în care el se află. Pe măsură de omul trece de la un nivel inferior la unul superior de cunoaștere, modul în care percepe lumea și interpretează situațiile de viață, în baza tendinței de a controla ceea ce i se întâmplă, se schimbă categoric. El începe să vadă lucrurile în lumina unei concepții științifice, nu doar în lumina unei expuneri individuale la diferiți factori de succes sau insucces.

A pune noi pietre de temelie la săvârșirea unei creații numite generic *living out of line* , efectuând, ca orice sistem, o anumită operație de valorificare a experienței de reamintire de sine care te urmărește toată viața, înseamnă să preiei din evoluția ta acele episoade care te-au luminat, inspirat, motivat, și să le adaptezi la un scenariu mai amplu, care presupune la extrem inclusiv o desprindere totală de felul în care ești tu.

Leadership: Meditezi asupra semnificației tale de ansamblu ca formă de călătorie în timp prin construirea unui prezent paralel și reevaluarea unui trecut cunoscut doar parțial datorită organizarea memoriei într-un demers arhetipal?

Atunci când afirm că leadershipul este totodată un instrument de măsurare al timpului folosit în scopul construirii unei identități mai bogate, evaluate prin formarea sinelui - încadrat în condițiile anteriorului și ulteriorului, încerc să reprezint de fapt reperele ideatice care survin în accesarea unei noi experiențe de utilizare a fenomenului „deja-vu".

Dacă te agăți deseori de acea senzație că ai trăit deja ceea ce încă nu s-a întâmplat, datorată nepotolitei sete de cunoaștere, deja te afli cu un pas mai aproape de acel potențial de vizionar care te transformă dintr-un călător în spectrul finitudinii într-un manipulator al timpului. Cu cât cunoașterea atinge nivele mai profunde, cu atât mai ușor reușești să îți imaginezi tabloul fantastic cât mai real și, cum bine preciza cineva pe un blog, cu atât timpul tău de viață devine mai îndelungat.

Memoria se întemeiază într-un demers arhetipal atunci când dispui de mijloacele necesare recompunerii trecutului într-un prezent care continuă să fie subiectul examinărilor preferențiale ale unor variate modalități de definire a EU-lui prins între aventura cunoașterii pluriperspectivale și strânsoarea provocărilor emoționale.

Leadershipul are în vedere angajamentul omului de a da un înțeles totalizator aspectelor ascunse ale navigării într-o direcție nedeterminată și revenirea în punctul de plecare, într-un trecut de care niciodată nu se va putea desprinde fiindcă acolo se concentrează rădăcinile sale.

Stealing Time evidențiază acea existență a omului în afara timpului, obținută printr-o cunoaștere de tip „deja-vu", născută din joacă, din creația și imaginația exersată.

Ca să conferi leadershipului o valoare în plus trebuie să iei in considerare fenomenul „dus-întors": urmărește ceea ce apare când „ți se întâmplă să te reîntorci", încât să faci lucrurile mai bine decât „data trecută".

*** Notă:** Above Beyond feat. Richard Bedford - Stealing Time

Steaua care strălucește în fundul buzunarului

On Aprilie 02, 2014

Identifică acel factor de siguranță care poate să întrețină mulțumirea sufletească și credința, reinventându-te permanent în contextul unei lumi care își risipește minunile.

Călătorul își aminti obiceiul încântător și străvechi al copiilor, care-și pun încălțămintea la gura vetrei, în ziua de Crăciun, ca să aștepte în întuneric cine știe ce dar strălucitor din partea zânei ocrotitoare. Cele două surori răsfățate, Eponine și Azelma, avuseseră grijă să nu scape prilejul și-și puseseră fiecare câte un pantof în vatră. Zâna, adică mama lor, doamna Thenardier, trecuse pe acolo și lăsase în fiecare pantof câte o monedă de zece parale.

Omul se ridică și era gata să plece, când zări în fund, departe, în colțul cel mai întunecat al vetrei, un papuc urât, din lemnul cel mai prost, pe jumătate rupt și plin ce cenușă și noroi uscat. Era papucul Cosettei, al micuței servitoare. Cu acea încredere mișcătoare a copiilor care pot fi înșelați întotdeauna fără să se descurajeze niciodată, Cosette își pusese și ea papucul în vatră. Sperând.

Dar în papucul acesta nu era nimic. Atunci, străinul scotoci în vestă, se aplecă, și puse în papucul Cosettei un galben. Mare-i fu bucuria fetiței, dimineața, când descoperi cadoul. Pentru prima dată în toți acești ani de muncă și suferință, prea grea pentru un copil, cineva se gândise la ea. Biata făptură blândă, a cărei inimă nu se deschisese până atunci nimănui, pentru prima oară simți o mângâiere.

Când Cosette mătura scara, se oprea, rămânea pironită locului, uitând de treabă și de lumea întreagă, ocupată să se uite la steaua care-i strălucea în fundul buzunarului. *

Leadership: Ești de acord ca povestea vieții tale să se constituie ca o apropiere majoră de linia destinului trasată de alții, în circumstanțele unei întâmplări neașteptate care poate da o semnificație profundă vieții?

Stările tale sufletești acționează ca factor de izolare atunci când te simți constrâns să-ți ții sub control dorințele și așteptările. Regulile impuse de zidurile realității care pare din ce în ce mai meschină, te pot face să trăiești în tiparele unor vremuri care par de mult apuse. Sau atunci când năzuiești la lucruri pe care nu ți le permiți. Altfel spus, stările sufletești sunt ca niște ape adânci care ar putea să-i atragă fără scăpare în vâltoarea lor pe cei care nu reusesc să integreze miraculosul într-o lume săracă.

Suferința care te face mai slab într-o lume fără prea multe repere stabile, se instalează atunci când din anumite motive nu vrei să ceri mai mult decât ți se cuvine de la viață și te simți constrâns să spui „bine" atunci când ți-e teamă că pierzi totul dacă nu vei accepta.

O întâmplare neașteptată poate da o semnificație profundă vieții atunci când scoate la suprafață părțile tale bune în varianta unei oglindiri în "ceva mai mult decât în tine însuți", în favoarea unui Dumnezeu determinist, plin de îndurare, care predestinează viețile tuturor oamenilor.

Să scrii povestea vieții tale într-o asemenea dramă a marginalizării este o formă a eșecului, este ca și când ai încerca să capeți înțelepciune printr-o experiență de recunoaștere a finitudinii unei existențe precedată de neant, fără a avea revelația unei trancenderi a condiției tale prin unirea cu Dumnezeu.

Asta înseamnă să te raportezi la surse imaginare de împlinire. Iar în clipa când vei începe să simți că ești constrâns să-ți clădești scurta existență pe principiul: *"Nu pot avea* ", atunci nu vei mai putea atinge sublimul în spiritualitatea lumii în care Binele, Frumosul și Adevărul își dau mâna și înfăptuiesc miracole. Ci vei începe să fii secat de orice frumos, de orice sentiment uman pe care îl deții, de orice țel măreț.

Sau, stările tale sufletești pot acționa ca server de comandă și control atunci când refuzi să primești instrucțiuni din partea unei autorități de ordin restrictiv și punitiv, cum sunt împrejurările externe nefavorabile. Această reacție de alegere este profund justificată în cazul liderilor, pentru că nu se bazează pe prejudecăți, sau pe credința într-o opoziție absolută.

Leadership: Ești chemat să oferi valoare unei fapte de demnitate într-un context pe care oamenii nu l-au mai cunoscut, sub aspectul profunzimii unei conștiințe morale răscolită de reacții negative față de o greșită înțelegere socială?

Există ceva de o noblețe aparte în tine? Capacitatea ta de esențializare a experiențelor-limită poate să satisfacă cerințele nespecificate ale oamenilor de a primi ceva de la viață? Încerci să ridici ștacheta conștiinței lor la măsura întregii tale ființe, responsabile pentru producerea schimbării?

Niște versuri de pe internet mi-au atras atenția zilele trecute: " *Absurdele zbateri ale sufletului îmi străpung adânc ființa, până la a mă identifica în propria-mi neputință, sau neștiință de a găsi un răspuns. Şi singura armă ce mi-a mai rămas e deznădejdea de a mă regăsi mereu încătușat în propria mea ființă.* "

Liderii experimentați știu că răspunsul la cererile inițiale în "negocierea" cu viața, mereu exagerate, începe cu o negație de genul " *Nu fi naiv* " sau cu expresia " *A fost odată ca niciodată* ". De aceea nu se simt deranjați să amplifice decorul lumii interioare a celorlalți oameni, dimpotrivă sunt îndatorați. Şi, apreciind valoarea a ceea ce are demnitate superioară, ei acceptă să se transforme în adevărați creatori ai unui spațiu de nădejde, de înfăptuire și împlinire a năzuințelor sufletului uman.

Lumea nu este așa cum vrei tu să fie, ci este așa cum trebuie tu să fii într-un mod sublim, astfel încât să te califici într-un concurs al hazardului care te găsește fără să-l cauți.

Într-un fel, ei înșiși retrăiesc momentele atât de dureroase pentru ceilalți, simțind deznădejdea celor suferinzi. De aceea practică o formă de leadership care plasează experiența vieții într-un context neașteptat, având o aură luminoasă, pe care ceilalți oameni încă nu au cunoscut-o. Iar această formă de leadership, care transmite prin puterea emoțiilor un mesaj al credinței, plin de înțeles: " *să-ți dorești, să crezi, să speri și să lupți orice ar fi* ", are efect stimulator și mobilizator.

Înseamnă că ai ajuns să dispui de acel potențial admirabil, asemenea unui vultur care simte forța din aripi, datorită căruia ai ajuns la un nivel mai înalt decât în mod obișnuit. Înseamnă că ai devenit conștient de o anumită senzație de plenitudine și satisfacție morală, legându-te sufletește de acea zonă a lumii insuficient adusă la lumină, care depersonalizează individul și îl lipsește de omenie, pe care ai reusit să o explorezi și, în plus, să o cucerești.

Ca să fii eficient în studiul lumii înconjurătoare, posedând o anumită înțelepciune pe care numai în timp o poți dobândi, e însă nevoie și de știința omului lăuntric care cunoaște acea limbă a sufletului, caracteristica timpului, de care să te simți legat ca printr-o coloană vertebrală de acțiunile tale. Dacă pui valoare în viețile celorlalți, aceasta nu ți-o va lua nimeni.

O conștiință morală răscolită de reacții negative față de o greșită înțelegere socială se poate concretiza într-o destăinuire tainică a sufletului care se ivește numai când simți nevoia unei râvniri la o poveste fermecată de viață.

O poveste care a început cu „A fost odată ca niciodată" se poate schimba radical cu un îndemn: „Nu îți împietri inima, roagă-te neîncetat ! " care conduce la apariția hazardului.

Steaua care strălucește în fundul buzunarului aduce în atenție acea motivație intrinsecă de a crea ceva nou, mobilizator, dătător de speranță, care îi transformă pe oameni într-o puternică forță de acțiune. Nu te crampona într-o limită a acceptibilitatii vieții, oricare ar fi ea, ci ia aminte că trăiești într-un prezent care este simultan, un viitor îndepărtat, dar și un trecut îndepărtat.

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/steaua-care-straluceste-in-fundul-buzunarului.html

Steaua unui rătăcitor care își duce crucea

On Octombrie 08, 2012

Înfruntă realitatea mergând înainte, fără să te pierzi în lanțul evenimentelor cărora tu însuți le ești protagonist.

Era o vreme când n-ar fi putut să se împace cu el însuși: era prea dezamăgit de felul în care se schimbaseră lucrurile, din vina lui, fiindcă descoperise acea blestemată geantă plină cu bani.

Ca un pirat care își ascunde comorile, făcându-se apoi nevăzut, Llewelyn Moss, gonește, gonește, gonește, nu se mai uită nici în stânga, nici în dreapta, gonește cu acea credință totală că trebuie să lupte ca să supraviețuiască. Proba unei ultime rezerve de vitalitate. Reacția disperată a unei puteri dezlănțuite din adâncul propriei conștiințe.

Cu tărie de caracter și hotărâre, el gonește ca vântul spre acea implacabilă chemare a destinului, care întotdeauna tinde să se împlinească la timpul stabilit.

Prins într-un joc care avea ceva ce punea în mișcare - într-un mod nemaipomenit - toate fibrele îndrăzneților. Fiind urmărit ca o fiară de pradă de către vrăjmașii lui înverșunați, pe de o parte de traficanții de droguri, pe de alta de oamenii legii, și, mai presus de toți, de Anton Chigurh, nemilosul asasin.

Așa că Moss trece granița spre Mexic asumându-și o viață de rătăcitor, *an outlaw* , afundându-se în negura unui anonimat. O exilare bazată pe succesiunea continuă a unor acțiuni enigmatice și disperate, în totală discordanță cu personalitatea lui. O sustragere a individului din normalitate, prin crearea unei realități captive.

Leadership: Dovada ultimă a vitalității tale este o consecventă aplicare a precauției care te urcă neașteptat la cota cea mai înaltă a simțirii, lăsându-te să crezi la nevoie, că este doar una din multiplele posibilități de orientare de care ești în stare?

Ce se petrecerea în sufletul lui Moss? La fiecare pas, își spunea, probabil: "Alerg să îmi îndrept greșelile; trebuie să mă țin bine ca un zid; voi răspunde cu viața mea pentru fiecare pas ce-l voi face îndărăt."

Toate simțurile lui păreau concentrate spre ocolirea primejdiilor. Se simțea târât înainte, irezistibil, de tăvălugul urmăritorilor, devenind protagonistul unei "opere" a cărei realitate aparținea lor. Înăbușitor, ca o povară grea, în el se făcuse o schimbare subită de la a fi într-o poziție de forță la a nu fi.

Urmărit peste tot, înconjurat asemenea unui cerb, de o turmă de lei. Nu făcea decât să-și amâne moartea, ducându-și în spinare crucea grea a păcatelor. Şi numai steaua lui norocoasă părea să-l mai ghideze, fără să știe nimeni încotro.

Era deprins să meargă întotdeauna înainte, tot înainte. Fără să știe că atunci când steaua se va stinge - și asta se va întâmpla cu siguranță - el va dispărea odată cu ea.

Leadership: Veghezi la respectarea precauției la nivelul luării deciziilor în condiții de

incertitudine, cînd activul punctelor tale forte este subevaluat?

Felul cum răspunzi la cursul evenimentelor pune în valoare anumite realități pe care le ignori sau persiflezi, ori nu le vezi, dar care sunt singurele realități cu adevărat însemnate care își pot câștiga un loc indiscutabil în existența ta.

Un cerc aparent inexpugnabil de situații neașteptate, perspective, răsturnări de valori, realități care se întrepătrund, procese de transformare personală, cu evidente uniformizări și regularități într-o sumă de factori haotici care se înmulțesc de la o zi la alta și se manifestă arbitrar, într-o serie de conjuncturi, fericite sau nu, într-o vastă criză de personalitate.

De aceea urmărirea diversității de perspective, idei și alegeri asupra cărora să te concentrezi în drumul tău spre excelență, este primordială. Ea te face să incluzi o anumită adâncime, anumite semnificații, sensuri, mai multe "fațete", dacă dorești, aflate adesea într-o implicită polemică între ele.

Să asociezi elementele desprinse din realitate, uneori complementare, alteori contradictorii, fără să fii convins de veridicitatea rezultatului final, care să nu contrazică felul tău de a fi, iată care este încurcătura, frontiera de azi și de mâine la care se oprește iscusința și înțelepciunea liderului.

Transformarea personală este o consecință a răstunării acelei realități pe care nu ai cum să o eviți, dar din care emană forța oglindirii morale și spirituale în direcția unei determinări care doboară orice bariere impuse de cursul evenimentelor.

A fi altcineva decât cel ce ești în realitate, din cauza evenimentelor care se schimbă brusc, a circumstanțelor pe care viitorul le poate aduce, este o operație de inversare destul de riscantă, care și ea are un corespondent bine precizat în realitate, în ceea ce simți, în ceea ce gândești, în ceea ce faci.

Ești altcineva decât cine pretinzi că ești? Ești dezamăgit de felul în care se schimbă lucrurile, din vina ta? Te simți prins într-un joc care îți pune în mișcare întreaga structură interioară? Îți construiești excelența după un cod în totală discordanță cu personalitatea ta? Te simți târât înainte, irezistibil, de tăvălugul unei evoluții necontrolate? Evoluezi spre un alt fel de a fi? Ești protagonistul unei "opere" a cărei realitate aparține celorlalți din jurul tău?

Leadership: Îți grăbești transformarea în detrimentul constantei de a fi mereu într-o poziție de forță?

Citeam zilele trecute fabula " *Omul și demonul* ". Un demon dă unui copil un ghemotoc de ață și-i spune. Acesta este firul zilelor tale. Ia-l. Când ai să vrei ca timpul să curgă mai rapid, trage de fir; zilele tale vor trece mai repede sau mai încet, după cum ai să dai drumul ghemotocului mai iute sau mai pe-ndelete. Atâta timp cât nu te vei atinge de fir, vei rămâne mereu în aceeași clipă a existenței tale.

Copilul luă ghemotocul; trase de fir, vrând să-și împlinească toate dorințele, rând pe rând. După întâlnirea cu demonul, nu mai trăise decât patru luni și jumătate.

Dacă există anumite dominanțe sau scăpări momentane ale voinței tale de a contribui la schimbarea lucrurilor, atunci potențialul tău de a fi ceea ce ești menit să fii va scădea vertiginos. A fi altcineva decât cine ești cu adevărat, este ca și cum ai "trage de fir" - îți grăbești transformarea în detrimentul constantei de a fi într-o poziție de forță.

Leadershipul este poziția pe care o adopți în acele situații în care te poți ușor împotmoli, dar unde figurează acea constatare cu caracter de regulă: realitatea cea mai dură cu care te confrunți este singura ocazie pentru a te gândi cum poți deveni mai încrezător și mai inspirat încât să schimbi clauzele convenției numită "capitulare".

O poziție de forță se obține printr-o percepție corectă a ceea ce ești în contextul viziunii care supraviețuiește rătăcirii într-o lume care îi îndepărtează și însingurează pe cei prinși în ea.

Această rătăcire poate fi percepută drept o formă a luptei tale contra morții și a ambiției tale de a controla timpul, de a fi cu un pas înaintea lui. Dar, totodată, poate fi percepută drept o capcană a propriei nesiguranțe în trăirea unei vieți lipsită de semnificație, condusă de un scop neînsemnat.

Steaua unui rătăcitor care își duce crucea aduce în prim plan acea continuă transformare nefavorabilă care, precum vântul, risipește în goană toate eforturile tale de a-ți menține nealterat Eul și perspectiva asupra acelui lucru unic pe care intenționezi să-l atingi: excelența.

Înainte de a trece la un nivel mai înalt de leadership, găsește-ți curajul și puterea interioară să te întrebi despre realitatea propriilor tale convingeri. Asa cum electronii au nevoie de un material conductor ca să se miște, tot astfel tu trebuie să izbutești întotdeauna să găsești un punct de sprijin în punctele tale de vedere asupra realității pentru ca personalitatea ta, trăirile tale, să fie congruente cu rezultatul final: siguranța de sine.

Înfruntă realitatea mergând înainte, fără să te pierzi în lanțul evenimentelor cărora tu însuți le ești protagonist.

"Festina lente". Nu te grăbi să-ți atingi scopul cu orice preț, cu o viteză nemaipomenită. Riști să nu mai ajungi să ți-l împlinești. Fii în rezonanță cu ceea ce ești, cu contemporanii și cu evenimentele în continuă schimbare. Adaptează-te la ele. Şi astfel steaua ta nu va apune prea curând.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007)

Stelele comunică numai cu stelele

On Octombrie 30, 2010

Exagerând importanța momentelor mobilizatoare și trăitul în prezent, riscăm să pierdem adevărata măsură a performanței și a virtuților care dau temei unei existențe semnificative.

Unii indivizi își găsesc "în sfârșit" o preocupare, mai mult sau mai puțin conjuncturală, dar fără să exceleze cu adevărat în vreo direcție sau alta. Or acești indivizi seamănă întrucâtva cu puștiul de 7 ani care se bucură nespus la primirea unei jucării, cum ar fi o mașinuță teleghidată. Imediat ce pune mâna pe ea, el o întoarce pe toate părțile, o examinează ca pe o operă de artă, fiind o alternativă super ok la prăpăditul Lego. În sfârșit copilul trăiește intens momentul unui nou început de drum.

Şi începe distracția, un nou orizont se întinde în față, visarea unei lumi vesele într-un vârtej de realități posace. Şi să-l vezi numai pe posesorul mașinuței, este atât de fericit, atât de mândru de jucăria lui, ca și când doar el ar avea acces la „fața nevăzută" a unei lumi coborâte din niște visuri de neatins. Uneori scoate la iveală egoistul și posesivul din el: "Nu-mi atinge jucăria. E numai a mea ! " În majoritatea timpului, el se întrece cu alții copii, cu alte mașinuțe…

Așa că, zile întregi, nopți întregi, săptămâni întregi, luni întregi, atât de bucuros este puștiul de 7 ani pentru că în sfârșit și-a descoperit o ocupație interesantă, arătându-se atât de mândru, atât de avântat, atât de încântat de noua lui achiziție în fața celorlalți copii care au și ei mașini teleghidate, poate nu așa rapidă ca a lui. Copilul rămâne cu mașinuța, dar nu cu știința de a fi la înălțime.

Leadership: Poți să-ți echilibrezi energia de a merge permanent înainte, dar fără să te lași condus de ea, în așa fel încât să-ți descătușezi potențialul și să-ți maximizezi performanța în călătoria ta continuă?

La un moment dat în viață, presupun că așa sunt toți copiii de 7 ani, prinși într-un moment pe care viața îl numește copilărie. Doar un amănunt se încăpățânează să nu se potrivească defel în tabloul general. Ei bine, copiii sunt rareori atenți la multitudinea condiționărilor care determină realitatea exterioară, ei trăiesc momentul prezent fără să privească în printre gratiile realității. Puțini sunt avantajați de uimitoarea experiență de viață care se supune unui destin grandios.

Copii nu iau în calcul faptul că, în timp. mașinuța aia se va strica sau va ajunge aruncată în vreun dulap alături de alte jucării. Ei nu iau în calcul nici faptul că vor apărea alte jocuri și activități mult mai interesante, cum ar fi jocurile pe laptop, iar după cum bine știm emoțiile se manifestă diferit de la o anumită vârstă. Mașinuța aia este un act de spectacol, un semn al mândriei de a fi egalul celorlalți copii bine văzuți și bine poziționați social, lângă scena numită WOW (your play is a wow).

Şi până la urmă, mașinuța aia nu-i aduce pe niciun podium, nu-i învață nimic despre viață, despre toate fețele vieții, nu-i învață despre conceptele specifice artei, despre cum avansează știința și tehnicile, și nici nu le ghidează pașii pentru a face alegerile corecte. Viața nu-i învață nimic, până când știința le-o ia înainte, și în loc să-și ghideze eforturile spre lumea artei și a tehnicii care în viitor ar putea să-i claseze pe un podium al marilor învingători, ei se limitează doar la a trăi momentul prezent, în toată splendoarea lui.

Leadership: Imaginea pe care ți-o construiești și pe care o afișezi în lume depinde de capturarea momentelor care vor trece în curând, sau de uimitoarea experiență de reorganizare a vieții care nu te aștepți să te ducă departe?

Ei bine, fix așa stau lucrurile cu unii oameni care cred că excelează într-o activitate. Sunt așa bucuroși că și-au găsit o îndeletnicire, ca un fel de jucărie, numai a lor, ceva unic la care știu să se raporteze, să aibă cu ce se mândri, nu-i așa? Dar, la urma urmelor, ei nu realizează că sunt doar niște roboței care luminează ca o jucărie, una ce poate fi înlocuită cu o altă jucărie. Şi oare câți dintre ei ajung creatori la o fabrică de jucării? Oare câți dintre ei ajung constructori de automobile electrice de înaltă performanță, la fabrica Tesla?

Şi, ca o ironie a sorții, s-ar putea ca tocmai acela care conduce compania de automobile Tesla, să nu fi avut niciodată în copilărie o mașinuță teleghidată. Poate că el privea cu ochi insistenți cerul înstelat, după vreun meci de fotbal la care îl ducea din când în când tatăl său, și privea cerul plin de stele cu profeția teribilă a astrologului care poate prezice viitorul unei industrii auto, fără măcar să înțeleagă fundamentele de mecanică.

Stelele vorbesc numai cu sufletul celor care știu să le privească, să le asculte, să le vadă strălucirea, și ele sunt mai apropiate de o atitudine de neînfrânt în fața furtunilor existențiale. Omul dârz și visător e mult mai important decât o sursă de distracție. Şi el are răbdare ca stelele să-i garanteze reușita. Adevăratul "The Future Hero" este acela care se identifică cu stelele, acela care știe să citească în fiecare mică strălucire o împlinire a profeției sale.

Şi, ca să mă întorc de unde am plecat. Sunt oameni care și-au găsit "în sfârșit" o preocupare. S-ar putea ca această preocupare să fie singura lor jucărie cu care să se poată mândri, dar tot ei s-ar putea putea să nu afle niciodată cum se conduce un automobil Tesla nou nouț, abia ieșit dintr-o fabrică Tesla.

Așadar, ai grijă cu ce te mândrești, nu cumva să rămâi prizonierul unei lumi mici, pe cale de dispariție, în timp ce altcineva ajunge înfăptuitorul unei lumi globale, cosmice. Poate că, totuși, stele comunică numai cu stelele...

Ca să ajungi la nivel înalt în leadership trebuie să fii avantajat de o împletire a planului lui Dumnezeu cu decizia ta de a fi ferm în ce privește reprioritizarea lucrurilor care sunt trecătoare.

Stelele comunică numai cu stelele numai atunci când omul își dă seama că este favorizat de providență în așteptarea unui viitor ce merită a fi trăit numai prin strălucirea credinței de a afla adevărul ascuns sub aparența lucrurilor, sau de a schimba aparența lucrurilor care neglijează sensul adevăratei „ținte" a vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/stelele-comunica-numai-cu-stelele.html

Stigmatul celor hărăziți osândei (II)

On Ianuarie 07, 2013

Încearcă să-ți redefinești identitatea, motivându-ți existența printr-o autodisciplină care suportă consecințele faptelor tale.

Un singur adversar continuă să stea tot mai departe de Anton Chigurh: stăpânirea de sine. Nicăieri nu găsește o supapă pentru a se descărca de cruzimea sufletului său rece ca gheața. Numai dârele de sânge lăsate îl eliberează, reînnoindu-i rațiunea existenței, ca pe orice alt asasin. Un fior crâncen țâșnește dintr-însul ca într-o hemoragie, întreaga sa ambiție se armează într-un singur strat de mortar. Din nou arma cu amortizor își descarcă plumbul în tot ce ajunge în vizorul ei. Mereu un alt biet nevinovat este însemnat.

Lumina schimbării se așterne la orizont, uneori rănile ocazionale îi amenință cu moartea imprimând umbre adânci și compacte în gândurile sale. Această lumină face din el o siluetă nefinisată în atelierul lumii și al evenimentelor care-l găzduiesc ca pe un osândit la o pocăință mai lungă. Dar nu i se permite să se împărtășească. Conștiința singură trebuie să renască în el și să-l pedepsească crunt. Care conștiință? De unde să răsară ea?

Perdelele negre, groase, de la fereastra lumii sale, modifică după necesități lumina slabă a schimbării, reducând la câteva fascicole pătrunderea razelor de omenie – tot mai iluzorii. Această repartizare de lumină și umbră, de viață și de moarte, capătă pentru el un caracter decorativ, se poate oricând întrerupe și reconstitui.

Să fii asasin în lumea aceasta unde nimic nu e desăvârșit, să atragi fatalitatea ca un magnet de mare putere, este pentru Anton Chigurh forma cea mai aleasă a izbăvirii. Să ai tot timpul lângă tine o armă, și în tine, adânc înaripat, un demon – voința de a ucide nestingherit. Iată marea discrepanță dintre esență și apartenență, dintre ceea ce ești și ceea ce trebuie să fii. *

Leadership: Poți să te împotrivești căderii în gol, în raport cu așteptările corespunzătoare unei destinații a contrastelor dintre forță și fragilitate care surprind prin neobișnuit?

În ce sens trebuie întrebuințată puterea de a te impune, cu toate caracteristicile ei și cu toți pilonii de bază ai caracterului tău, în așa fel încât să te eliberezi de orice constrângeri morale? În același fel în care poți respinge toate argumentele de autoritate care nu dau apă la moară ideilor tale de redefinire a identității, motivându-ți existența printr-o autodisciplină care suportă consecințele pe care le pot produce faptele tale la nivel social.

Asta înseamnă să-ți cultivi intensiv toate resursele, să faci astfel încât să devii conștient de necesitatea de a fi compatibil cu o realitate în care lipsa de sens își are de spus cuvântul suprem. Să aduci un plus în viața ta, nu înseamnă să te lași pradă "ofilirii", ci să te împotrivești căderii în gol, în raport cu așteptările corespunzătoare unei destinații a contrastelor dintre forță și fragilitate care surprind prin neobișnuit.

Forța omului este dată de sentimentul unicității izvorât din impulsul către schimbare, în timp ce fragilitatea este un sentiment izvorât din înțelegerea profundă a alcătuirii vieții și din credința magică într-o lume dreaptă. Contrastele acestor două entități surprind prin neobișnuit atunci când o acțiune lasă în urmă o amprentă greu de șters, o amintire care se leagă de judecata pe care Dumnezeu ți-o pregătește ție dacă comiți păcatul de a te crede mai presus de alții.

Aici ne referim, în principal, la contrastul între structura de adâncime și cea de suprafață, care trebuie să se pună reciproc în valoare, să nu se anuleze la fiecare resetare a limitelor care îți pun la încercare caracterul. Structura de adâncime este dată de ceea ce te face să te simți deosebit, ajutându-te să evoluezi într-o direcție bună. În timp ce structura de suprafață este dată de ceea ce te înconjoară, te pătrunde și te subjugă, acea dușmănie de lupi care urlă, acel haos dintre realitate și iluzie, acea falsă legătură dintre oameni, acea inegalitate a șanselor.

Leadership: Ești în stare să dai relevanță conceptului de "reorientare a busolei vieții" pe care îl configurezi în funcție de ceea ce dorești să accentuezi în mod reperativ în înfruntarea cu limitele propriei conștiințe?

Leadershipul are ca prioritate intrarea într-o zonă fără "turbulențe", o zonă în care omul percepe diferența dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric, printr-o redefinire a existenței sale. Bine mărturisea cineva pe o pagină de internet: *"Confruntarea insului solitar și angoasat cu Răul devine o întâlnire faustică de o brutalitate și o inegalitate a forțelor în fața căreia alternativele se simplifică și se reduc la maximum."*

Așadar, leadershipul se poate anula prin însăși motivația omului, prin însăși contradicția dintre trăirile sale și concepțiile despre condiția sa, ceea ce înlesnește intrarea într-o zonă întunecată, însoțită de o stare de neliniște profundă. Omul poate să dea relevanță conceptului de "reorientare a busolei vieții" atunci când își reînnoiește rațiunea de a reacționa la evenimentele care îl marchează, printr-o reconsiderare a interpretării rolului pe care îl joacă în dirijarea destinului celorlalți oameni.

Pentru a fi unic în ceea ce transmiți și în ceea ce lași în urma ta, nu trebuie să intervii în ordinea prestabilită a lumii, amenințând-o. Ci să încerci să te integrezi în realitatea ei, fără să apelezi la extensii de personalitate puse pe o singură linie de căpătâi: câștigul obținut prin înlăturarea celorlalți, chiar dacă te lovești de dezaprobarea lor. Într-un sens, fatalitatea, la fel ca și vina personală, au ca reper un ansamblu de educație și orientare experiențială - foarte compactă.

Personalitatea capătă alte nuanțe, care nu pot fi înțelese și prevăzute decât atunci când ești calm și rațional. Senzorii de experiență trebuie comprime o imensă cantitate de variabilitate umană în jurul unui ax central: înfruntarea prejudecăților și eliminarea șabloanelor false de gândire. Leadershipul capătă semnificația pe care o are omul prin gestionarea eficientă a puterii de a se vindeca moral și sufletește prin asumarea integrală a existenței, prin parcurgerea tuturor ipostazelor posibile.

Prin rutina cenușie a existenței răzbate deseori un val de înțelepciune, o anumită stare de inspirație, o anumită chemare spre adevărata ta ființă, sau spre ceva mai înalt, de care trebuie să ții cont pentru a te putea convinge de propria ta deschidere sau îndârjire, de propria ta superioritate sau inferioritate în fața oglinzilor în care te vezi.

În înfruntarea cu limitele propriei conștiințe, omul poate să accentueze în mod reperativ inevitabila frică de eșec sau acea senzație de dezorientare care îl face să fie perceput ori ca un labirint din care nu mai poate ieși viu, ori ca un punct final al unei reflecții care îi poate clarifica existența.

Stigmatul celor hărăziți osândei surprinde acea zonă nesigură a experienței care exclude necesitatea de a te înnoi mental și sufletesc, făcând mai greu de observat ceea ce înseamnă să fii evoluționist.

Să ne aducem aminte de vorbele scriitorului Colin Turner: *"Capcanele te ajută: așa afli dacă vrei cu adevărat ceea ce crezi că vrei, dacă îți urmezi cu adevărat îndemnul inimii și dacă*

ești cu adevărat vrednic de ceea ce te îndeamnă ea să înfăptuiești."

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/stigmatul-celor-haraziti-osandei-II.html

Stigmatul celor hărăziți osândei (I)

On Ianuarie 07, 2013

Adoptă o poziție fermă față de propriile slăbiciuni, fără să te abați de la constrângerile liniei tale evolutive.

Oriunde îl urmărim pe Anton Chigurh, îl găsim învăluit parcă de o demonică mantie a neputinței, sprijinindu-și existența pe sentimentul de apartenență la o lume tot mai străină de a sa. Trăind izolat, fără a avea relații interumane, ajuns rob al propriilor slăbiciuni, el continuă să dea frâu liber furiei sale de nestăvilit.

Oriunde este Chigurh, putem fi aproape siguri că cineva este însemnat cu roșul sângeriu al sfârșitului. Ambiția nemilosului asasin se revarsă prin toți porii săi. Crunt și imprevizibil pulsează în venele sale veninul malefic, când te aștepți mai puțin răbufnește și împroașcă pe oricine îi iese în cale.

Stârpirea, eliberarea din captivitate a demonului nemilos, agățat ca un corp străin de tot ceea ce-l individualizează, devine absolut necesară, dar imposibilă. El își va continua multă vreme seria de "însemnări", devenite rațiunea sa de a fi.

Omul aparent banal, dar neobișnuit, sfinxul acesta funest care își întinde aripile misterioase în viața cotidiană, se lăsă, fără drept de replică, în voia avântului său nemăsurat spre piscuri tot mai înșelătoare.

Nesfârșite chinuri produce celor din jurul său. Iar el continuă să se complacă în plăsmuirea unei noi forme de existență, sub greutatea carapacei de cruzime izvorâtă din omul devenit o fiară. O deconectare de la realitate, o etapă care pregătește terenul pentru o nouă prefacere: " *Pacem în obscuritas invenio !* ". *****

Leadership: Îți sprijini existența în umbra sentimentului de apartenență la o lume tot mai străină de a ta prin comparație cu o formă subtilă de a te proteja de o condiție stânjenitoare?

Te lași în voia avântului nemăsurat spre piscuri înșelătoare? Poți să stârpești acel "demon" din tine, agățat ca un corp străin de tot ceea ce te individualizează? Te complaci în plăsmuirea unei noi forme de existență care defavorizează sau compromite dezvoltarea relațiilor? Care este motorul care reînnoiește rațiunea existenței tale?

Pentru a realiza ceva care să țină de domeniul leadershipului sunt necesare nu numai priceperea și îndemânarea în modelarea ori construirea unei forme determinate a valorii (măiestria de a face alegeri corecte în orice moment), ci și ceea ce am putea numi " *Întregul Omului* ", cu tot ceea ce reprezintă el. Tot ce-l cuprinde, cu tot ce este insondabil și misterios în el, cu universul lui lăuntric.

Omul este entitatea de răspuns la circumstanțele unei realități care uneori depășește capacitatea lui de a o înțelege, sprijinindu-și existența în umbra sentimentului de apartenență la o lume tot mai străină de a sa. El se distinge prin comparație cu o formă subtilă de a se proteja de o condiție stânjenitoare, aceea de parte negativă a lumii, atunci când se oprește din a gândi totul în termenii de: "orice fac nu suportă nicio condamnare".

Opera leadershipului este, prin urmare, nu atât o victorie răsunătoare, o realizare extraordinară a unui om cu vocație și talent într-o anumită zonă, ci reglementarea caracterului său în ce privește puterea rațiunii de a crea norme de conduită interumană, în vederea unor acțiuni comune, prin corelarea corespunzătoare a caracteristicilor sale dominante cu cerințele pe care le implică procesul său de evoluție.

Dar opera leadershipului poate fi și o caznă, nu doar un pas înainte, poate fi o formă de dezamăgire trăită intens de către cei care nu se conformează cu regulile ce-i sunt inerente și care nu se acuză în nicio împrejurare de propriile abuzuri. E bine ca fiecare să învețe să-și analizeze critic abaterile de la cursul normal al vieții.

Leadership: Integritatea realității tale compune registrul întunecos al listei circumstanțelor de viață în care trebuie să-ți demonstrezi atributele conștiinței, dar nu în sensul sumbrului, ci într-acela al ascunsului într-o zonă mai puțin exploatată?

În "Sfaturile lui Kagemni", care pare să fi fost vizirul regelui Senefru, se regăsește și această observație interesantă: " *Încăperea cea mai lăuntrică este deschisă pentru omul tăcerii.* " Acestor vorbe li se pot atribui bineînțeles mai multe interpretări, însă ne vom opri numai asupra esenței pe care o reclamă leadershipul.

Şi anume, la valoarea "omului ascuns", prin prisma acelei componente puternice, pregnante prin care el se manifestă, care zace neștiută în adâncul fiecăruia dintre noi. Valoarea omului care se manifestă vizibil în exterior, prin trup, dar care alternează permanent între polurile diferite: " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Caracteristicile cele mai înalte, cele mai de preț ale omului, sunt stocate în "încăperea cea mai lăuntrică", această zonă de resurse vitale existenței și evoluției sale, în care el poate oricând interveni.

Integritatea realității sale este dată de intensitatea cu care își manifestă conștiința fermă a individualității sale diferentiatoare. El își demonstrează atributele conștiinței, dar nu în sensul sumbrului, ci într-acela al ascunsului într-o zonă mai puțin exploatată numită "experiențe ratate" sau "senzație de respingere", atunci când nu-și poate împlini un ideal, când nu i se dă posibilitatea să-și refuleze emoțiile negative.

Omul care pune preț pe valoarea umană, omul cu o atitudine bazată pe moralitate și pe tărie de caracter – modelul perfect pentru leadership, își înfrumusețează imaginea de sine debarasându-se de tot ceea ce este toxic, de tot ceea ce-l poate trage în jos, de tot balastul negativ ce îi poate subjuga existența. Numai un astfel de om poate să o ia de la început cu totul, numai un astfel de om poate înfrânge „demonul" din el.

Leadership: Te poți pune în situațiile în care îți mărești solidaritatea față de o experiență care încă își lasă amprenta pe tine, zilnic, fără să fii riguros în combaterea dușmanului pe care nu-l cunoști?

Am citit azi pe internet un articol interesant, în care oratorul Vasile Păun, punea în prim plan cunoașterea omului: " *Dacă lupt cu foc contra focului nu mă pot aștepta să obțin pace. Este o situație în care nu câștigă nimeni. Nu pot ajunge la integrare urmând dinamica: victimă – agresor – salvator / rezistență sau prin intermediul luptei, a negativității. Trebuie să integrez pozitivitatea cu negativitatea până când ajung la punctul de echilibru.* "

Un leadership bun contează doar dacă obții victoria asupra "Omului ascuns" din tine. Rezultatul unei bătălii între doi adversari redutabili: focul și pacea, negativismul și

pozitivismul. O ieșire din conflictul cu standardul moral și cu standardul imoral. Un concurs de împrejurări în care nu există rezerve și nici alternative: ori câștigi, ori pierzi.

La un moment dat te poți afla în ambele tabere. Ceea ce te poate ajuta să treci peste zidul incertitudinii, fundamentala etapă către lămurirea deplină a tuturor frământărilor, este să blochezi adversarul din tine, să nu-l lași să te împroaște cu venin. Înarmează-te cu cea mai de preț calitate: stăpânirea de sine, ca să nu fii rănit. Impune-te în fața realității false pe care El ți-o impune. Doar astfel vei putea să stârpești acest "demon" din tine, agățat ca un corp străin de tot ceea ce te individualizează.

Dacă vrei să fii ajutat să te schimbi, ajută-te singur. În fiecare din noi se ascund germenii unui "Anton Chigurh" care își repugnă rațiunea de a fi, limitând raportul cu sensul existenței proprii, cu originea lor. Germeni provenind din primitivismul celor care au ales drumul greșit spre existența umană.

Dacă vrei să faci dovada omeniei, adoptă o poziție fermă față de propriile slăbiciuni, fără să te abați de la constrângerile liniei tale evolutive. Îți blochezi adversarul, sau îl lași să se agațe mereu de tine până te trage de tot în jos?

Dușmanul pe care nu-l cunoști, dar îl simți mereu prezent în realitatea ta, este acceptarea de a te complace în situații confuze și frustrante alături de cineva duplicitar care slujește simultan la doi stăpâni: vrăjmășia continuă și refuzul de a trăi o existență morală.

Stigmatul celor hărăziți osândei provine din acel "Eu" rămas în stare brută, necizelat sub influența educației, a relațiilor interumane, a cunoașterii de sine și a lumii înconjurătoare. În leadership, dorința, voința și putința trebuie să acționeze sinergic și în concordanță cu "Eu-l" – omul ascuns, devenit capodoperă în atelierul lumii.

*** Notă:** *Pacem în obscuritas invenio* - Am găsit pacea în obscuritate

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/stigmatul-celor-haraziti-osandei.html

Ştiind și înțelegând

On Iunie 18, 2011

Convinge-i pe oameni de calitatea leadershipului tău, direcționându-le convingerile spre un adevăr incontestabil.

Îți amintești de locotenentul-colonel Frank Slade din filmul " *Parfum de femeie (1992)* "? Spre sfârșitul filmului, Slade se prezintă la ședința specială a comisiei disciplinare a elevilor de la colegiului Baird, pentru a-i ține apărarea lui Charlie Simms. Acesta fusese martor la un act de vandalism petrecut în incinta colegiului și trebuia să declare în fața comisiei exact cum s-au petrecut faptele. Altminteri ar fi fost exmatriculat. Dar Charlie nu era un turnător, deci nu-și putea vinde colegii.

Chiar înainte ca directorul colegiului, domnul Trask, să dea verdictul în privința vinovăției lui Charlie, locotenentul Slade, fără ezitare, îi întrerupe acestuia pledoaria pentru a-și susține propriul punct de vedere în privința chestiunii în discuție, oferind pe această cale și o adevărată lecție de leadership:

„ Când am intrat aici, am auzit cuvintele: "leagăn al conducătorilor." Ziditori de oameni, creatori de lideri... Aveți grijă ce fel de lideri produceți aici. Nu știu dacă tăcerea lui Charlie de astăzi...e bună sau rea. Nu sunt nici jurat, nici judecător. Dar vă pot spune doar atât...el nu va vinde pe nimeni pentru a-și cumpăra viitorul ! Iar asta, prieteni, se numește integritate ! Se numește curaj. Iată aluatul din care ar trebui croiți liderii. "

Leadership: Ești dispus să recurgi la adoptarea unei poziții extreme, dincolo de limitele impuse de nivelul tău de acceptabilitate?

Ceea ce contează în definirea impactului pe care îl poate avea extinderea capacității de relaționare este factorul de schimbare a percepției despre sine a individului. Leadershipul se distinge în încercarea de recunoaștere a gradului de maturitate în gândire, dar și a caracterului constrângător al integrității care se străduiește să iasă din capcana îndoielii.

Îndoiala cea mai gravă poate fi pusă sub semnul neputinței de a recunoaște cât este adevăr și cât este minciună în existența și în faptele altora. Dar mai ales în încercarea de a estima valoarea pe care o așează oamenii asupra fiecărui act săvârșit pentru păstrarea unui drept, asupra aspectelor negative și a variabilelor cheie care au impact major asupra prestigiului profesional și a respectului în toate manifestările lui.

Deschiderea spre împărtășirea convingerilor poartă deseori amprenta unei personalități puternice. Se datorează rolului deosebit de responsabil al experienței și al valorilor de referință în ghidarea fiecărui individ spre comportamentele potențiale, declanșatoare de reacții de răspuns. Bineînțeles în limite anticipate și controlate, în ciuda impulsului de a se pune la adăpost și de a-și ascunde virtutea, chiar temându-se de judecata celorlalți.

Nivelul tău de acceptabilitate în zona de responsabilitate a altora depinde de efectul pe care îl creează apartenența ta la un cadru mai larg de abordare a resorturilor de tip "privește orice om drept o capodoperă în devenire".

Leadership: Autoritatea ta se află sub semnul dublei identități confesive: cu sine și cu adevărul, atunci când rolul tău poate fi preluat de altcineva?

Așadar, ceea ce prezintă relevanță în stabilirea "abaterilor" de la normele corectitudinii, se datorează pulsiunii acelui factor care tinde să se exprime în comportament într-o formă modificată sau disimulată. Iar cine caută să distingă aparențele sau să dovedească circumstanțele pe care le consideră sprijin al pretențiilor și obiecțiilor sale, în favoarea susținerii unei anumite cauze, se poate dovedi a fi un agent de potențare a înțelegerii, a încrederii, a rațiunii care se focalizează pe direcția adevărurilor nespuse, sau spuse parțial.

Autoritatea ta se află sub semnul dublei identități: cu sine și cu adevărul, atunci când începi o investigare asupra aspectelor de fond ale unei realități mai adânci pe care oamenii o neagă din pricina tendinței de apărare - sau o acceptă ca pe o penitență în plus.

Asta nu înseamnă a confunda esența crezurilor lor cu caracteristicile pe care ei le oglindesc. Nu înseamnă a lega acceptarea voluntară și conștientă a unei vine de niște consecințe care schimba modul în care privești lumea. Ci înseamnă să te încăpățânezi să privești departe, dincolo de rău, pentru a ținti binele din om, potențialul latent din el - care se poate înnoi prin mărturisirea și cultivarea adevărului.

Leadership: Câștigi respectul celorlalți prin argumente care atestă nivelul tău de competență într-o relație de tipul: "separați, dar împreună"?

Intervenția lui Slade în favoarea lui Charlie s-a dovedit benefică și hotărâtoare. El a trecut în revistă valorile esențiale ale unui lider pe care, din punctul lui de vedere, profesorii nu ajunseseră să le înțeleagă într-o măsură suficient de mare. Prin discursul său plin de adevăruri, de putere dar și de sensibilitate, și caracteristic prin simplitate, Slade a izbutit să le clatine profesorilor convingerile ferme, dar înguste, despre ceea ce înseamnă a fi lider, și să-i pună serios pe gânduri.

Slade a reușit să-i convingă pe profesori de calitatea leadershipului său, direcționându-le convingerile spre un adevăr incontestabil. Astfel ei s-au văzut nevoiți să susțină punctul lui de vedere, și să-l absolve pe Charlie de orice fel de vină.

Participarea locotenentului Slade la proces a însemnat, după părerea mea, un fapt pozitiv. A fost bine că a expus calitătile necesare unui lider. Procedând într-un mod inteligent și cu totul surprinzător, el a izbutit să-și susțină opiniile și le redea profesorilor adevărata esență a leadershipul. Căci numai un om ca el care a fost prezent pe câmpul de luptă, care a văzut „băieți de vârsta lui Charlie cu brațe sfârtecate și picioare smulse", numai un astfel de om putea să știe cu adevărat ce înseamnă curajul, respectul, loialitatea și onoarea.

Leadership: Simți că oamenii te judecă în funcție de modul în care îți expui virtuțile de onestitate și imparțialitate, în termenii unei retrospective a celor întâmplate fără voia ta?

Este vorba de energia sufletului tău și de vibrațiile pe care le transmiți atunci când într-adevăr ai ceva de spus, și când într-adevăr vrei să-i convingi pe ceilalți de adevărul tău. Dar trebuie să trezești în conștiința oamenilor concepția despre ceea ce constituie adevărul din punctul tău de vedere, și să-i încarci cu acele sentimente pe care ei să le resimtă la o intensitate crescută. E vorba de o schimbare în esența oamenilor, de o schimbare în starea lor sufletească și mentală.

Leadershipul presupune o bună interpretare a rolului de lider. Numai anumite tipuri de personalitate corespund acestui rol. Oamenii te judecă în funcție de modul în care îți expui virtuțile de onestitate și imparțialitate, sub aspectul unei retrospective a celor întâmplate fără voia ta.

Asta înseamnă că implicarea ta are conotații de respect, subtilitate și înțelepciune, calitatea de a fi demn de încredere, care provin din autoritatea cu care profilul tău de model de urmat te inserează în lume.

Leadershipul înseamnă să-ți expui într-un mod convingător viziunea și valorile atât din perspectiva unui jurat, cât și din perspectiva unui judecător, incluzându-le pe amândouă într-o nouă versiune a realității.

Puterea ta de influență este ca o lumină care țâșnește din interiorul tău și-i învăluie pe ceilalți. Este acea putere dată de structura ta interioară și care le dă oamenilor o imensă încredere și siguranță, unindu-i cu ușurință în jurul tău. Este acea putere lăuntrică care reflectă valorile tale și care poate străpunge zidul de convingeri și prejudecăți pe care și l-au format oamenii.

Ştiind și înțelegând bine o situație vei putea să iei răspunderea ei. Dacă vrei să-ți fie recunoscută autoritatea, dacă vrei să-ți asiguri continuitatea poziției de lider, oamenii trebuie să-ți perceapă vibrațiile interioare și să se ancoreze la convingerile tale bazate pe un adevăr pe care să-l aprecieze ca fiind incontestabil.

Așa cum Noe, în arca sa, a traversat întinsul ocean pentru a-și duce la îndeplinire sfânta misiune - tot așa și tu, ca să devii un lider bun, trebuie să traversezi distanța care te desparte de ceilalți oameni. Şi vei reuși acest lucru doar dacă îți vei susține într-un mod convingător viziunea și valorile.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiind-si-intelegand.html

Ştiința absolutului

On Ianuarie 17, 2014

Extinde-ți capitalul de înțelegere a elementelor care controlează dezvoltarea științei pe care o slujești, astfel încât ele să îndeplinească exigențele de performanță care caracterizează calitatea evoluției tale.

Ştiința aceasta era mai grea decât oricare alta, percepută ca un cumul al contrastelor dintre cele văzute și cele nevăzute. Căci însemna să consider elementele unor concepte, procese, legități, teorii, drept probabilități de acceptare a imaginarului. Reunite sub forma unui raționament profund și subtil care nega sau respingea orice principiu fundamental acceptat de toată lumea drept definitiv.

Era știința absolutului, factor înnăscut și instinctiv în alcătuirea sentimentului de nemărginire care se poate transforma oricând în abis. O călătorie într-un spațiu pierdut, aproape de neînțeles, cu atât mai fascinantă cu cât experiența de a mă situa între două lumi diferite, între două extreme care se condiționau reciproc, devenea, zi după zi, mai bogată. Totul în mintea mea se contura într-un zigzag foarte bizar, pe fondul suspiciunilor de incompatibilitate între ceea ce știam, ceea ce nu știam și ceea ce presupuneam.

Fizicianul englez James Prescott Joule măsura căldura peste tot unde se afla. Ani de zile a măsurat căldura produsă prin orice proces, mecanic, electric sau magnetic, în orice mediu imaginabil.

Implicațiile muncii sale colosale m-au convins că era necesară o extindere a capitalului de înțelegere a noțiunilor abstracte, pentru a include laolaltă, într-un cadru mai larg, noi proprietăți ale materiei ce-și aștepta plămădirea. Dar să descifrez tainele deosebit de complexe ale transformării elementelor rezultate din diviziunea tangibilului cu intangibilul, era mai mult o povară decât o provocare directă.

Leadership: Poți să modifici tiparul relațiilor cu cele ce te înconjoară astfel încât să te acomodezi cu ceea ce este independent de orice condiții și relații, atunci când te confrunți cu limitele unei situații de tipul "you can not get something from nothing" ?

Ori de câte ori aveam în vedere o nouă formulă experimentală de multiplicare a sensului noțiunilor cercetate, mă cuprindea îndoiala. Mă simțeam prins într-un ciclu de oscilații care se auto-alimenta integral dintr-o rețea de interdicții de tipul *you can not get something from nothing* , atras într-un veritabil vortex de ambiguități, neputând să echilibrez și să armonizez toate exigențele de aplicare a regulilor științei într-un mod integrat și coerent.

Întrucâtva, semănam cu un personaj al lui Dostoievski care își răscolește toate adâncurile tăinuite ale ființei sale pentru a-l găsi pe Dumnezeu. Şi, prin aceasta, înțelesul vieții.

Chiar dacă diferitele forme de măsurare a activelor leadershipului nu posedă decât o oarecare valoare intrinsecă – cazul provocării de a explora cele mai speciale, mai îndepărtate sau mai ascunse regiuni ale științei, nedelimitate precis, dar din care se poate extrage minereul cel mai prețios, constând în puterea de înțelegere profundă – ele totuși au menirea de a lega un spațiu cunoscut de unul necunoscut.

Sensul noțiunilor pe care le cercetam, aceste active care se puteau extrage, izola sau reproduce din orice tip de eveniment sau situație, aveau ca principal obiectiv poziționarea

eficientă a conținutului lumii mele de gândire pe un palier de incontestabilă valoare.

Ele erau date de conceptele, procesele, legitățile, teoriile susținute și promovate, reunite sub forma unui raționament profund și subtil care putea nega sau respinge orice principiu fundamental acceptat de toată lumea drept complet definitiv. Dar ca să producă rezultate de excepție, aceste active trebuiau "deschise", așa încât să consume cât mai multe resurse de cunoaștere, care, la rândul lor, să poată fi direcționate spre o mai eficientă gestionare a ascensiunii spre excelență.

Leadership: Încerci să reprezinți într-o formă realistă ceea ce poți percepe ca desăvârșit în limitele căutării de sine, fără să poți defini absolutul care te oprește din evoluție?

Necunoașterea în profunzime a leadershipului, datorată utilizării ineficiente a resurselor puse la dispoziție de știință, pe fondul suspiciunilor de incompatibilitate între ceea ce știi, ceea ce nu știi și ceea ce presupui, scade pe un al doilea plan utilitatea a ceea ce faci și transmiți. Una din cerințele minimale pentru promovarea leadershipului este să echilibrezi și să armonizezi toate exigențele de aplicare a percepțiilor și înțelegerilor de la nivelul științei cultivate într-un mod integrat și coerent.

Absolutul este ceea ce încerci să creezi sau să crezi independent de orice condiții sau relații cu totul din jur. El se extrage din reprezentarea unor lucruri concrete sau întâmplări exemplare ce au un corespondent într-o atitudine creatoare, care se descarcă în idei, ducând la o nouă reprezentare a raporturilor dintre particular și general.

Care sunt însușirile spațiului în care sunt adunate toate obiectele exteriorului ce pot da însemnătate modului tău de a exprima o nouă realitate? Spațiul acesta care se conturează din mers, se produce prin chiar utilizarea sa ca un produs material și, mai ales, imaterial, nicicând asigurat în stabilitatea și durabilitatea sa, fiind „consumat" de către chiar utilizatorii săi. El se întinde între ceea ce se întâmplă și ceea ce ceea ce nu se vede, sugerând deci o legătură sistematică între ceea ce se percepe la un moment dat și percepția ulterioară.

Leadership: Ești stimulat să susții legătura și dialogul între lumea interioară și cea exterioară, ceea ce conduce la formarea unei noi reprezentări despre sine într-o independență absolută față de concretul nemijlocit?

Dacă vrei să obții un avantaj practic în lupta cu știința, zugrăvește-ți punctele de vedere și perspectivele pe temeiul puterii de înțelegere a unui real produs al gândirii creatoare, care să aibă reprezentare pe harta evoluției tale. Estomparea tendinței de a experimenta tot ceea ce ține de buna gospodărie a resurselor de cunoaștere va crea o anumită distanță între tine și știință. Nu vei fi niciodată în măsură să-ți atingi potențialul maxim de succes profesional dacă tratezi cu prea puțină atenție ancorele care susțin alternativele de remodelare a științei.

A clădi un lanț de munți, bogați în minereuri, în încercarea de plămădire a Omului Nou, constituie de fapt o încercare a ta de a-ți manifesta libertatea nelimitată în gândire, pentru a nu deveni prizonierul unei orientări neclare sau defavorabile. Căutarea a ceea ce dorești să acumulezi, să îți însușești ori să gestionezi din punct de vedere al științei, prin intersectarea noțiunilor abstracte și integrarea lor într-un cadru mai larg, se poate dovedi a fi o treabă dificilă, dar este o măsură favorabilă dezvoltării.

Tendința de a experimenta cele văzute și cele nevăzute evidențiază o cultură a căutării de răspunsuri la niște întrebări care par la prima vedere bizare, adesea testând cel mai elementar simț al nebuniei, dar care devin simbolul unei pledoarii pline de originalitate pentru nevoia de unicitate, de renunțare la uniformizarea unor realități concrete devenite sinonimul normalității.

Cum bine preciza cineva pe un site: *"concretul reprezintă unitatea multiplelor determinări, însușiri sau laturi ale obiectelor, ființelor și fenomenelor sau, cu alte cuvinte, unitatea în diversitate, care de fapt este sinteza unei serii de determinări."*

Ştiința reprezintă ceea ce trebuie dobândit pe cont propriu printr-o abordare fenomenologică a experienței de creație centrată în jurul observării acelor lucruri, procese, împrejurări particulare, din care pot rezulta judecăți care nu-și au izvorul în experiență, adică apriori, dar care permit niște deducții logice cu valabilitate absolută.

Ştiința absolutului constituie forma esențială a unui parcurs ascendent spre piscurile cele mai înalte ale performanței. Înseamnă a găsi "apa vie", acel elixir al tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte, care te antrenează și te menține într-un continuu proces de ajustare a cunoașterii, spre asigurarea unui progres care dă valoare semnificativă persoanei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-absolutului.html

Ştiința construiește Arta

On Februarie 11, 2016

Găsește noi forme de expresie artistică, gândind lucrarea în materialul de care dispui.

Aveam mare nevoie de un remediu pentru separarea dintre concret și abstract, în cursul interacțiunii dintre inovația revoluționară și extinderea unei entități de gând-formă până la o entitate "graniță" unde solicitările de noi repere de creație se opreau. Talentul meu nu putea deveni evident prin unirea celor două, chiar dacă ele aduceau noi perspective de update în sprijinul permanenței autorității mele în câmpul epistemologiei.

O primă limitare a mea se putea determina în funcție de culorile vii și umbrele adânci, toate legate alandala într-o unitate puțin strânsă, pe care încercam să le implementez într-un tablou, fără însă a le defini trăsăturile prin asocierea cu anumite stări sau situații. Era ca și când ar fi trebuit să-mi instruiesc imaginația să redea viața unor obiecte care nu își mai găseau locul într-un univers fără nume, sau care pur și simplu au fost uitate în timp, fiindcă tabloul părea să surprindă numai detaliile unei realități plină de contraste.

Nu trebuia să desenez grozav ca să redau anumite idei, mici licăriri de coerență, dar pentru asta trebuia să caut culoarea potrivită concepțiilor mele, tot așa cum un sculptor își gândește lucrarea în materialul de care dispune. Mai mult mă pierdeam în conturul nedeslușit al unor mâzgăleli făcute aleatoriu, născute din imaginație, dar cu pretenții de mare artă.

Leadership: Evaluarea creației tale poate fi înțeleasă ca o "validare" a justeței interpretării unui conținut de gândire ce poate fi redus la căutarea unui realism sau unei estetici guvernată de reproducerea detaliilor unei realități pline de întrebări?

În realitate, talentul meu nu era o formă de exprimare aparte prin intermediul adaosurilor de prelucrare a elementelor științifice, nu era legat nici de plasarea corectă în spațiu a diferitelor elemente ale compoziției artistice, ci era în strânsă legătură cu aplicabilitatea vastă a legilor de observație care alimentau noi teorii și concepte.

Conținutul de gândire care mă avantaja în elaborarea creațiilor, la fel ca în cazul inginerului care combină diferite date și elemente materiale pentru construirea, ridicarea și susținerea unui pod peste un fluviu, nu era justificat în scopul de a explica fenomene noi, sau în scopul de a înțelege explicațiile propuse de alții, ci urmărea organizarea într-un tot armonic a ideilor diferite. Interpretarea acestui conținut depindea de imaginea pe care mi-o dădea percepția față de anumite întâmplări și personaje literare care facilitau contactul direct cu opere de artă originale.

Savantul francez Rene Descartes, cel despre care se spune că a fondat geometria analitică, a încercat să prezinte un sistem al lumii în care întregul univers - de la Soare și stele la fiziologia umană - era un uriaș mecanism guvernat de legi mecanice. Rezultatul preocupărilor sale a fost că a pus bazele unor noi perspective de abordare a procesului de schimbare, din care rezultau noi și serioase provocări pentru mine, din care am avut mult de câștigat.

Inspirația, adesea greu de realizat, este o formă de a te introduce în spațiul altcuiva mai presus decât tine, interpretând un număr de observații calitative cu ajutorul cărora încerci să răspunzi la întrebările personale.

Dar oricât de atent s-ar privi lucrurile în ansamblul unor preocupări comune, tot se

înregistrează diferențe de puncte de vedere. Iar o prezență care se întregește cu altă prezență știe că aceste diferențe reprezintă doar câteva dintre caracteristicile cu valoare adăugată ale modulului de a aborda știința și arta.

Leadership: Poți să asiguri manevrarea propriilor „Replies" în încercarea de abordare a științei prin mijloacele de cultivare a vizibilității artei?

Este mai ușor să vorbești despre schimbare decât să o faci, ceea ce constituie doar un fel de intenție firavă de a lupta împotriva unei entități de gând-formă ce se vrea revelată pentru o înțelegere exterioară - de ansamblu - asupra evoluției personale.

Numai atunci când gândurile încep să capete o anumită o formă prin procesul creației, depinzând de o influență care te împinge să te avânți mai mult în cunoaștere, se poate face trecerea de la o abordare la alta, mai ales în cazul unei așa zise relații dintre „observare" și „experiment".

Dintr-o mâzgăleală de moment se pot pune cap la cap noi forme de exprimare, noi forme de expresie artistică. „Deslușitul" și „nedeslușitul" ce acționează asupra cumulării de experiență în sesizarea aspectelor de detaliu, sau de maximă generalitate, alcătuind un tablou mai mult sau mai puțin reușit, sunt exclusiv dependente de un operator numit „complexitate" care își are ecoul în elementele de percepție obiectivă.

Vizibilitatea artei se poate obține din combinarea ideilor în imaginație cu toate acele aspecte ale realității furnizate de simțuri (a priori), pe linia trasată de calea spre recunoașterea unei noi dimensiuni intrinseci ale ființei umane.

Simți că un anumit lucru își găsește corespondența cu lait-motivul tău interior, cu fluxul tău emoțional, cu viziunea unui început de drum? Leadershipul are ca suport de dezvoltare o abordare care explorează rolul individului în identificarea acelor nișe de interpretare a viziunilor, sentimentelor și formelor de relații dintre reperele concludente de creație, ce pot genera abilități de înțelegere de nivel înalt.

Arta, despre care se poate afirma că are funcția de reprezentare a unor compoziții noi de imagine, devine vizibilă atunci când ceilalți oameni reușesc să se conecteze la această imagine. Ea poate să indice un concret al semnificativului creației tale.

Ansamblul de „Replies" arată paralelismul dintre informațiile obținute cu ajutorul unor noi reprezentări de forme și informațiile pe care le poți lua drept adevăruri generale. Acestea din urmă pot contribui atât la dezvoltarea științei cât și la stabilirea fundamentului unui nou sistem de gândire.

Poți să asiguri manevrarea propriilor „replies" în încercarea de abordare a științei doar dacă reușești să reprezinți elementele de referință ale unei imagini (reperele concludente ale creației tale) în spațiul unei cunoașteri aparte, în configurația unei experiențe emoționale, sau în spațiul unei noi identități.

Leadershipul este reperul creativ de reprezentare a unei imagini de mare forță sugestivă care poate fi îmbunătățită în cazul când cauți și combini mijloacele necesare pentru realizarea unui scop practic.

Ştiința construiește Arta atunci când omul gândește lucrarea în materialul de care dispune, sau când începe să caute și să prelucreze materialul potrivit concepțiilor sale în urma

mâzgălelilor aleatorii. Ştiința este în strânsă legătură cu aplicabilitatea legilor de observație care alimentează noile teorii și concepte.

Expresia artistică este un proces de invenție și producție a noului care dă formă aventurii numită cunoaștere. De multe ori ea reprezintă o concretizare a mâzgălelilor...

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-construieste-arta.html

Ştiinţa de a fi o ştiinţă

On Februarie 14, 2020

Întreabă-te ce-ai făcut pentru știință, dacă vrei să afli cât de folositor ai fost progresului lumii.

Sunt două feluri de cunoscători.

Cei care au înțeles dedesubturile Marii Cunoașteri, reușind să exprime esența ei într-un limbaj pur metafizic, adică perceput numai de cei inițiați în domeniu (un număr foarte restrâns de indivizi).

Şi cei care au înțeles cum să pună în valoare esența Marii Cunoașteri prin formulări simple care emană un fel de căldură sufletească, cu doză puternică de inspirație, ca atunci când asculți continuu o melodie ritmată, veselă, sau senzuală, fără să-i memorezi versurile. Te atinge la suflet o asemenea operă.

Însă, cunoscătorul veritabil este cel care îmbină elegant, simplu, cu suflet, amândouă modalitățile de abordare a Marii Cunoașterii - făcând-o nu doar accesibilă, ci mai ales nobilă.

Şi mai sunt "deștepții", aceia care au înțeles totul, dar care toată viața lor n-au creat absolut nimic în numele Ştiinței (poate așteptând să facă alții treaba în locul lor). Aceștia sunt cei mai nefolositori lumii și progresului ei. Faptul că te prezinți în fața lumii drept atotștiutor, nu înseamnă nicidecum că știința se mișcă într-o direcție sau alta.

Aici este bine să ne amintim ce spunea esteticianul român, Liviu Rusu: *"Au fost oameni de seamă, în toate domeniile, puțin dotați. Dar ei au reușit să fie mari, au devenit "genii" (cum se spune) prin calități de a căror lipsă nimeni nu vorbește bucuros când o resimte. Toți au avut acea puternică conștiință de meșteșugari, care începe prin a învăța să execute fără greș părțile înainte de a cuteza să înjghebeze un mare tot. Ei și-au luat timp pentru a o face, fiindcă reușita amănuntelor, a accesoriilor, le procura mai multă plăcere decât efectele unui întreg strălucitor."*

Leadership: Tiparul cunoașterii tale despre lume urmărește intercondiționarea dintre conținut și formă, dintre idee și forma cristalizată a creației încărcată cu multiple și nebănuite semnificații?

De fapt, tot ce se întâmplă în lumea asta depinde de un singur factor: știința. Oamenii de știință sunt singurii care mișcă ceva colosal, împingând veșnic stânca uriașă a lui Sisif. Fără ei, nu ar exista putere, nici progres.

În timp ce politicienii caută să fure unii de la alții un os mai mare, în timp ce oamenii normali își văd de treburile lor. Iată ce îi preocupă pe oamenii de știință: *"Dominarea forțelor și spiritelor naturii presupune cea mai înaltă perfecțiune morală, cea mai înaltă spiritualitate".*

Un exemplu. Iată părerea celebrului medic francez Gérard Anaclet Vincent Encausse despre ce înseamnă să-ți asumi impactul și palmaresul științei:

"Puterea omului este aproape nulă pe lângă cea a electricității, a aburului sau a atomului. Dar, opunându-le, prin anumite combinații, forțe tot atât de puternice ca și ele, omul le concentrează, le înmagazinează, le constrânge să transporte sau să sfărâme, să reducă la câteva secunde distanțele pe care altfel ar trebui să le parcurgă în câteva luni."

Totodată, aceasta este adevărata spiritualitate de care dă dovadă Prospero (personajul lui Shakespeare) atunci când supune materia și legile pământului propriei sale voințe. Practic, el este întruchiparea omului de știință, singurul capabil să se ridice la statutul de Dumnezeu. El este cheia care deschide porțile misterului: "Precum în cer și pe pământ."

Leadership: Experiența ta de a asimila o cunoaștere subtilă se ridică la nivelul cunoașterii asimilate prin experiența de creație care deschide porțile misterului: "Precum în cer și pe pământ" ?

Tind să cred că Marea Cunoaștere aparține îngerilor, sau celor care știu să trăiască veșnic. De fapt, aș zice că acest "Palat al lui Solomon" poate fi experimentat în același chip nemijlocit în care experimentezi ceea ce ține de Creație și Creator, punând în prim planul realizărilor tale experimentul unei minuni: de a realiza ceva ce n-a mai realizat nimeni niciodată. Iar celebrele cuvinte "Precum în cer și pe pământ" se supun unui singur înțeles: orice lucru are un dublu al său.

Străduindu-te să raționalizezi experiența ta intuitivă asupra diferențelor dintre idee și obiect, dintre lucru și formă, dintre idee și limbaj, dintre idee și manifestarea ei sensibilă, sau dintre simțire și imagine artistică, vei putea să ajungi la un numitor comun: să consideri utilă abordarea unei noi perspective asupra naturii lucrurilor în concordanță cu ordinea lor obișnuită.

Astfel, vei ajunge să înțelegi metafizica. Care, în viziunea simplă a lui Leonardo da Vinci, are la bază următoarea sugestie: *"Dacă privești un zid împestrițat de pete și făcut dintr-un amestec de pietriș, și dacă ai de inventat o priveliște oarecare, vei descoperi pe acest zid similitudini cu diverse țări, cu munții lor, cu fluviile, stâncile, arborii, landele, văile adânci, colinele de diverse aspecte, vei vedea bătălii și mișcări vii de figuri și de alte stranii apariții de obraze, de costume și mii de alte lucruri pe care le vei aduce la o formă bună și integră."*

Marea ispravă a leadershipului vizează trecerea omului de la statutul de fin cunoscător al lucrurilor mărunte la statutul de Demiurg, prin expunerea unei alte perspective asupra diferențelor și asemănărilor dintre lucruri, fenomene și stări.

Ştiința de a fi o știință se poziționează în acord cu experiența omului de a traduce orice aspect legat de lucrurile din jur într-un limbaj viu, care denotă o comunicare eficientă cu universul, sau cu Dumnezeu. Adâncimea pe care o simbolizează cunoașterea cea mai aleasă, începând de la fiecare element minor de informație, amplificat prin rezonanța cu care este înzestrat în alt plan, trebuie conținută în simțirea celui care folosește limbajul propriu și figurativ al "apostolilor".

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-de-a-fi-o-stiinta.html

Ştiința omului veșnic cuprinsă între naștere și moarte

On Ianuarie 08, 2014

Pune în aplicare toate învățăturile științei pe care o slujești și o reprezinți, pentru a-ți călăuzi valoarea în direcția trebuincioasă devenirii tale.

Marele savant de origine estonian, Karl Baer, căutând stăruitor să pătrundă în tainele dezvoltării ouălelor de găină, a ajuns în final să pună bazele unei științe noi – embriologia comparată a vertebratelor. Practic, studiul embrionilor permitea clasificarea înrudirii dintre animale.

Pentru mine, care voiam să urc marea piramidă a științei și să pun bazele unei noi abordări a leadershipului, a însemnat foarte mult modul în care savantul a elaborat noua clasificare a animalelor. El a efectuat lucrul cel mai important: a arătat că embrionul urmează o cale proprie de dezvoltare la fiecare tip de animale.

Ecoul teoriilor sale au constituit pentru mine un etalon al inovației, servind în același timp ca legătură de unire între două mentalități oarecum diferite. Iar modalitatea lui de aplicare a învățăturilor și adevărurilor descoperite pe parcursul cercetărilor au deschis orizontul devenirii mele viitoare ca om care rivalizează cu limitele impuse de reperele unei evoluții științifice neîmplinite până la capăt.

Plăcuta incursiune în lumea științei, stimulând curiozitatea și devenirea personală, asigurând dobândirea unei distinctivități ideologice și culturale aparte, s-a concretizat la scurt timp într-o multitudine de reflecții interesante, teorii și considerații plauzibile legate de domeniul conducerii. Era atât de ispititor să înțeleg reprezentarea elementelor de identificare a compușilor care favorizează o anumită chimie a individualității, era atât de palpitant să descâlcesc ițele atâtor ipoteze contradictorii care susțin modelul uman.

Numai astfel mi-am putut da seama ce se află dincolo de propria-mi persoană: valoarea măsurată și orientarea pragmatică. Aceste două caracteristici îmi ofereau instrumentele necesare pentru a înțelege interacțiunea dintre știință și metafizică, în favoarea unor abordări unice în leadership.

Leadership: Accepți să intri într-o cădere liberă fără sfârșit, sub pretextul căutării unui ideal de mare prestigiu și vizibilitate în domeniul științei care să depășească cadrul îngust al experienței tale de a fi un observator?

Deseori pășim orbește prin labirintul incertitudinii în căutarea unor răspunsuri la întrebarea " *Încotro ne îndreptăm?* ", călăuzindu-ne după niște considerații referitoare la ceea ce este îngăduit să cercetăm și prea puțin după cele referitoare la ceea ce este util de folosit în analizarea de sine și în autocunoaștere. Ştiința omului veșnic cuprinsă între naștere și viață se lasă traversată de efortul total, de toate actele de voință, de toate angajamentele de a pătrunde tainele unei profesii complexe, nobile și frumoase, deci a unei forme puternice de gândire, aparținând altora, dar însușită de oricine ca o autodisciplinare constantă crescândă, într-o anumită direcție.

În loc să ne ridicăm nivelul de gândire și cultură din această mocirlă compromițătoare a necunoscutului de sine, ne adâncim tot mai mult în ceea ce se numește carantina așteptării decente. Suntem învăluiți de o mantie de stricăciune lăuntrică în loc să manifestăm un entuziasm uriaș pentru căutarea, actualizarea și salvarea acelor virtuți ideatice care sunt în mod drept prețuite în societatea umană. Virtutea de a fi o lucrare terminată a savantului, o

confesiune despre grandoarea creației.

În timp ce bătrânii nu mai obțin de prea multă vreme rezultate notabile, tinerii își pierd cheful de a-și însuși știința, adică scade randamentul care face posibilă realizarea unor "venituri" suplimentare de valoare personală. Este evident că mulți nu sunt în stare să realizeze o legătură între performanța cognitivă și rezultatele de o calitate superioară, relevante pentru zona leadershipului. Aceștia nu pot vedea în ce măsură sunt capabili să se autodepășească respectând traseul pe care îl au de parcurs alții savanți în scopul stabilirii unor forme noi de reprezentare a lumii și cunoașterii.

Asta înseamnă să intri într-o cădere liberă fără sfârșit, într-un declin extrem, venind în prelungirea firească a stării numită apatie, care șterge o cantitate semnificativă din acele câștiguri prealabile de productivitate a resurselor alocate îmbunătățiri aptitudinilor, în acord cu cerințele leadershipului performant.

Leadership: Cât costă să construiești o punte peste "abisul" ivit între involuție și știință, prin asociere cu un "eu însumi cu grad înalt de personalizare" care își cere dreptul de a-și afirma autenticitatea?

Pentru a face posibilă acea privire interioară care să zădărnicească capcanele involuției și inactivității funcționale, analizând toate acele ipoteze, calcule, experimente, teorii selectate pentru a rezista mai bine la tendințele de atracție a modelului de gândire care face cinste științei, trebuie eliberat drumul spre putința de dezvoltare a individualității.

Drumul spre putința de a vedea o nouă interfață pentru harta numită " *plan de deschidere și reorganizare a studiului individual* ", trebuie eliberat urmând o cale proprie de evoluție și de afirmare pe plan profesional. Nu-mi dau seama cum s-ar putea realiza acest lucru fără asimilarea cunoștințelor necesare identificării și analizei unor noi aspecte ale interacțiunii informație-materie, unor noi resurse de cunoaștere, conturându-se argumente privind oportunitatea extinderii unor noi concepte științifice și arii de cercetare.

Leadershipul este ceea ce creezi sub greutatea unui "eu însumi" conceput prin recompunerea imaginii științei din fragmente ale învățăturilor și adevărurilor descoperite de alții pe parcursul intervențiilor lor în mersul lumii.

Îți amintești de Turms, eroul romanului "Etruscul", de Mika Waltari? El încerca deseori să-și înțeleagă ființa, ascultându-și gândurile și chemările interioare. Nesigur pe propriile sale valori, calități și aptitudini, i-a rugat pe preoții inițiați să-l învețe ce trebuie să știe pentru a cunoaște desăvârșirea. Ei i-au răspuns: *"Ştiința este în tine însuți. Nu în noi."*

O incursiune în lumea științei poate fi nespus de plăcută doar dacă stimulează curiozitatea și devenirea personală, asigurând dobândirea unei distinctivități ideologice și culturale aparte. Ea trebuie să se concretizeze în ceva interesant, palpabil, de viitor, util și accesibil leadershipului pe care îl vei exercita într-o permanentă ascultare de tine însuți. De propriile tale gânduri și prejudecăți, de valoarea ta, de imaginea pe care ți-o creezi despre tine.

Ceea ce te costă ca să construiești o punte peste "abisul" ivit între involuție și știință este conexiunea și cheltuiala pe care o stabilești cu angajamentul de îmbunătățire continuă a performanțelor, asigurând continuitatea cercetărilor științifice în direcția dată de domeniul tău de activitate. Dacă vrei să te situezi în stadiul de "savant" în ceea ce privește modul de consolidare a relației cu excelența, pune în aplicare toate învățăturile științei pe care o slujești și o reprezinți, pentru a-ți călăuzi valoarea în direcția trebuincioasă devenirii tale.

"Un eu însumi cu grad înalt de personalizare" își poate cere dreptul de a-și afirma autenticitatea în cazul în care motivația de a servi științei este egală cu motivația de a apăra o cauză nobilă.

De asemenea, acest "eu însumi" trebuie să-și demonstreze demnitatea de a trăi sub umbrela unui nume glorios a cărui rezonanță se înregistrează în felul cum omul își deschide orizonturile în fața unei realități diversificate și complexe.

Ştiința omului veșnic cuprinsă între naștere și moarte vizează acea angajare liber consimțită de a cunoaște, de a învăța, de a te autodepăși, astfel încât să cucerești piscurile cele mai înalte performanței. Este o cale care cere o angajare de fiecare clipă, țintind spre un nou ideal care sa te poziționeze în categoria candidaților de top la premiul numit: desăvârșire.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-omului-vesnic-cuprinsa-intre-nastere-si-moarte.html

Ştiința și Intangibilul

On Ianuarie 11, 2015

Realizează o extindere a cunoașterii științifice, asigurând regenerarea continuă a mentalității specifice superiorității.

Puteam eu oare să mă încred în plăsmuirile unei lumi inexistente, să plutesc cu gândul deasupra limitelor omenești? Puteam eu oare să-mi impun convingerile, îmboldit de forța înălțătoare a unor reflecții angrenate într-un imaginar transcendent, pe care numai un creator universal le poate asambla în plan metafizic? Cum, eu care mă credeam îndrumat de o mână nevăzută, asemenea unui cugetător care nu se limitează la ceea ce cunoaște ci la ceea ce înțelege, eu să îndrăznesc să mă armonizez cu ordinea internă a universului fără să-mi neg existența?

Mi se părea că mă uit într-o oglindă, încercând să definesc universul prin imaginea mea reflectată într-o infinitate de unghiuri, tot așa cum Dante Alighieri a construit în mintea lui abisul, făurind epopeea spectrelor. Asta echivala cu fragmentarea întregii mele ființe în mici părticele, posibile doar prin integrarea conștiinței într-un soi de supra-conștiință care deschidea totul în fața mea, revelând adevărurile pe care se edifica întreaga materie. Însemna să accept apartenența mea la universalitate. Putea oare cineva să înțeleagă întinderea sacrificiului pe care îl făceam?

Alexandre Dumas își surprindea la un moment dat personajul: *„ Închipuiește-ți că stăpânul suprem, după ce a creat lumea, după ce a fertilizat haosul, s-ar fi oprit la a treia parte din opera sa… Şi închipuiește-ți că, după ce a pregătit totul, după ce a plămădit totul, după ce a fecundat totul, în momentul când să-și admire opera, Dumnezeu ar fi stins soarele și ar fi zvârlit cu piciorul lumea în noaptea veșnică.* "

Aceste vorbe erau pentru mine o adevărată cumpănă de ape între două prăpăstii – știința și intangibilul, două maluri de pământ dezvoltând un câmp de forțe propulsatoare spre înălțimi încă necucerite, drumul și destinul meu. Demoralizat, realizasem încă o dată că mă găseam în fața unei geometrii complicate a cărei semnificație îmi scăpa, în fața unei alcătuiri incomprehensibile. Fără să pot discerne dacă era vorba despre căutări ale cunoașterii sau ale spațiului și timpului. O adevărată provocare pe tărâmul metafizicii.

Leadership: Poți să dezvolți o nouă direcție de abordare a științei printr-un sacrificiu de ajustare a percepțiilor despre existență, lume și realitate, încât să devii mai mult decât ți-ai fi putut imagina că vei deveni vreodată?

Cunoașterea cea mai înaltă pe care o poate cineva poseda, prin exercitarea unei voințe programate de a construi o nouă abordare a adevărurilor despre viață, într-un mod în care să nu se reducă amprenta sa asupra lumii, se dobândește prin experiența trăirii „întregului", prin evadarea în fantastic și miraculos. La fel cum pentru un pictor o culoare nu este mai utilă decât alta, pentru musician, un sunet decât altul, tot așa spațiul care îi conferă omului de știință o evidentă unicitate este cuprins între fluxul gândirii, al conștiinței sau al existenței subiective și încercarea de a discerne o semnificație în orice situație.

Un anumit tip de infantilism păstrat constant, o ușoară nebunie instalată în interiorul granițelor gândirii, *a must-see that becomes a must-have* , în dependență directă cu interesul pentru un anumit domeniu precum și cât de mult il acoperă, toate acestea permit o parcurgere mai ușoară a drumului spre leadership. O nouă direcție de abordare a științei se obține printr-un sacrificiu de ajustare a percepțiilor despre existență, ceea ce înseamnă să extragi o semnificație mult mai amplă din modul prin care selectezi, organizezi și interpretezi

informațiile receptate din mediul înconjurător cu ajutorul trăirilor cele mai intense, a imaginației, a intuiției, a acțiunii și a consecințelor ei.

Existența, văzută prin prisma științei, poate fi o formă de manifestare a relațiilor dintre trăiri și evenimente puse într-o singură idee, un efort de coordonare a unei multitudini de explicații oferite procesului și dinamicii unei gândiri împărtășite. Iar intangibilul reprezintă totalitatea a ceea ce încă nu ai asimilat la nivel de cunoaștere, încât să produci o schimbare în materie de exprimare prin creație.

Dificultății abordării științei care întrunește condițiile de a deține „adevărurile adânci", din perspectiva cunoașterii bazate pe convingeri reformatoare, i se poate imprima o direcție de aprofundare a existenței și a lumii, create după un tipar personalizat. Dar asta numai printr-un sacrificiu de ajustare a percepțiilor despre realitate, numai prin încercări continue de generare a unor reflecții vizavi de ce înseamnă de fapt „a fi" într-un anumit segment de timp.

Leadership: Poți să-ți menții o atitudine de superioritate prin intermediul unei activități indispensabile procesului creativ, încât focalizarea conștiinței și a existenței tale să meargă spre ideal și spre Absolut?

Leadershipul are drept criteriu de distincție față de alte domenii de activitate consecințele care decurg din convingerile individului, și prin aceasta asigură regenerarea continuă în viitor a mentalității specifice superiorității, una de tip „ *Închipuiește-ți că stăpânul suprem* ". Or ideea de superioritate vizează, prin construcția de decoruri și teme alese de inspirație, tocmai încununarea unei opere de mare complexitate, acea recunoaștere a trecutului, a prezentului și a viitorului dedicate atingerii unui ideal de tipul „toate-într-unul", reunind o diversitate de reflecții, cercetări, exerciții de gândire, opinii critice, etc.

Dacă reușești să te upgradezi până la nivelul de predictibilitate al unui cugetător care nu se limitează la ceea ce cunoaște ci la ceea ce înțelege prin „îndoieli", scormonind mai adânc în miezul unor aspecte particulare ale realității, abia atunci te vei putea apropia de desăvârșirea ideală a omului care își grăbește transformarea de la statutul de observator la statutul de la "gândire superioară".

Iar numai un asemenea om își poate justifica rațiunea de a fi, asumându-și consecințele însușirii unor adevăruri nespuse, încorporării unei varietăți de experiențe și unor noi modalități de gândire care i se potrivesc. Numai un asemenea om își poate pune potențialul de integrare a conștiinței într-un soi de supra-conștiință, în slujba plămădirii unei noi identități. Numai un asemenea om va putea aduce o contribuție importantă la dezvoltarea științei de a fundamenta o legătură între existență și leadership.

Absolutul este cea mai înaltă formă de cunoaștere la care aspiră un creator dornic să-și împărtășească perspectiva și viziunea asupra a ceea ce i se poate întâmpla într-o zi din viață, prin micile felii de inspirație ce decurg dintr-o realitate care parcă refuză să se lase descifrată.

Ştiința și Intangibilul aduc în prim plan cele două laturi ale formării omului ce aspiră la o cunoaștere mai profundă. Prima este latura obiectivă, care se realizează prin intenția de a intra în legătură cu o putere superioară, suportând deschiderea mentalității spre o pricepere mai adâncă a lumii, a vieții și a realității. Cealaltă este latura subiectivă, care ține de tendința omului spre individualizare, spre conștientizarea adevăratului sine, creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-si-intangibilul.html

Ştiința superioară a leadershipului

On Iulie 22, 2013

Încadrează-ți știința în noi ecuații, astfel încât ea să fie în deplină conformitate cu specificațiile și funcționalitatea modelului de leadership unanim acceptat de rostul vieții.

Căile și orizonturile pe care le deschidea știința deveneau dintr-o dată tot mai interesante, avantajându-mă enorm, ca și când aș fi fost favoritul unui concurs de împrejurări stabilit într-un loc în care nu există piedici. Acesta era rezultatul plasării mele în fața unei realități de ordin superior, înțeleasă doar într-un mod aprioric, pe care nu o mai experimentaseră decât poate cercetătorii cei mai progresiști.

Sofisticat concepută, impregnată de accentele unei gândiri metafizice, iluminată de abstractizări sau materializări temporare, multe din ele fiind abandonate după o vreme, această realitate bogată și complexă avea meritul de a aborda cu seriozitate aspecte deosebit de profunde ale dezvoltării durabile. Astfel, pătrundeam treptat într-o lume de semnificații care ajungea mai reală și mai de preț decât lumea experienței obișnuite.

Zeița Atalanta, pentru a-și potoli setea, a făcut să țâșnească apa lovind cu sulița ei o stâncă din care nu mai apăruse niciodată până atunci nici cel mai firav izvor.

În cazul meu, trebuia fiu mai ponderat în ceea ce privește interferențele irealului și irealizabilului. Așa că, pentru a potoli reacțiile experimentului meu de explorare a complexității științei, am luat în considerare doar ipotezele cele mai verosimile ale cercetării, realizând mai multe tipuri de legături fundamentale între diferite noțiuni studiate.

Leadership: Realitatea pe care o experimentezi, în afara a ceea ce probabil ai constatat până la un anumit punct, poate să fie cu totul diferită de ceea ce poți vedea mai departe de propria mentalitate?

Lumina strălucea peste toate lucrurile și le punea acolo pentru ca ochii mei să le vadă și să le perceapă cu acuitatea analistului fin. Lumina era calea de a ajunge la acel element definibil, sufletul materiei. Sugera în același timp încercarea de a uni și a despărți trăsăturile comune ale lucrurilor mărunte, dar relevante, întrupând două semnificații egale și opuse, care la rândul lor se combinau în realizarea unui înțeles abstract.

Am încercat pe pielea mea o parte dintr-un experiment inedit, " *Vivre avec la lumière* ". Indiferent de natura sau cauza care provoca declanșarea acelei luminozități, aprinderea acelei flăcări interioare ce întreținea creația ridicându-se până la înălțimea născocirilor cele mai subtile, un singur lucru era cert: găseam în permanență noi valențe de interpretare, redare și aplicare a noțiunilor dobândite.

Dacă fiecare om ar cunoaște aceste alternative funcționale de utilizare a noțiunilor și cunoștințelor, atunci fiecare ar contribui la dezvoltarea științei. Uneori, a vedea mai departe de propria mentalitate înseamnă de fapt să sesizezi o altă față a realității care te proiectează în linia vieții pe care tu ți-o dorești nespus, fără să te supui unor norme de tipul "validează opiniile majorității".

Leadershipul trebuie să respecte următoarele specificații:

A vedea mai departe de propria mentalitate înseamnă să acorzi realității șansa de a se adapta la noi limite ale înțelegerii și explicării fenomenelor vieții.

Ştiința ta generează o anume inconsistență față de transformările specifice la care este supusă materia leadershipului, fără să-ți lezezi capacitatea de acțiune asupra realității externe?

Poți să întreții rezultatul plasării tale în fața unei realități de ordin superior? Încerci pe pielea ta o parte dintr-un experiment inedit? Care sunt orizonturile pe care ți le deschide realitatea pe care ți-o creezi? Poți să unești și să desparți trăsăturile comune ale lucrurilor mărunte, dar relevante pentru dezvoltarea științei tale?

Prin știință rezultă efectele leadershipului, acele resorturi ascunse pe care încă nu le-ai descoperit, dar care te pot avantaja enorm în cursa spre marele trofeu: desăvârșirea. Sunt, de asemenea, exploatate efectele facile ale intervenției unei noi "forțe de materie", în condițiile unei convenții cu tine însuți, cu acel mod de gândire pe care încă nu ai reușit să-l extinzi. Şi care face întotdeauna ușor de "descifrat", pe linia stimulilor de ordin vital care lărgesc nivelul de înțelegere a realității, conținutul unei noi abordări a relației cu tine însuți.

Dacă știința ta generează o anume inconsistență față de transformările specifice la care este supusă materia leadershipului, deci dacă tot ceea ce descoperi nu unește acea relație specială cu nivelul superior de înțelegere și aplicabilitate a cunoștințelor asimilate, atunci factorii care pot conduce la creșterea sau descreșterea valorii tale se vor altera de la sine.

Practic, materia leadershipului unește toate acele lucruri mărunte și extraordinare pentru viață, trecute prin sita unei realități care transcende orice orientare, făcând ca tot ceea ce te face să strălucești, să evoluezi, să fii mai puternic, mai inspirat, mai fericit, să pară ca fiind o parte integrantă dintr-un plan mai înalt de unde poți vedea o altă lume decât cea cu care te-ai obișnuit.

O știință precum leadershipul poate fi încadrată în ecuațiile de determinare a unei noi direcții de urmat atunci când rostul vieții este dictat de priceperea de a observa și investiga fenomenele realității care, prin modul lor de manifestare, dau naștere la coincidențe sau corespondențe semnificative.

Tocmai aceste coincidențe sau corespondențe semnificative, care uneori întrec orice imaginație, leagă lumea noastră interioară cu cea exterioară, arătând calea spre împlinirea destinului nostru.

Ştiința superioară a leadershipului este de fapt produsul a tot ceea ce ai creat de-a lungul timpului pentru a facilita accesul la excelență. Este o dovadă incontestabilă a transformării tale într-un savant care are capacitatea de a mânui materia în mod eficient, după bunul său plac.

Dar înainte de a deveni un savant, trebuie să contribui la dezvoltarea științei și să reușești să te impui prin aplicarea în practică a celor mai noi cuceriri științifice. Ceea ce presupune o actualizare permanentă a cunoștințelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-superioara-a-leadershipului.html

Ştiința unui singur om (VS) Ştiința întregii lumi

On Martie 10, 2012

Antrenează-ți mintea să gândească în termeni de viziune, prin faptul că tot ceea ce privești la tine însuți poate fi acceptat ca valoros abia după ce te-ai schimbat "dumnezeiește" prin tăria menținerii drumului asumat în viață.

Se povestește că într-o cetate în care se învățau toate științele trăia un tânăr frumos și plin de sârg la învățătură. Şi, măcar că nimic nu lipsea fericirii vieții sale era închipuit de dorința de a ști cât mai mult. Or, i se dezvălui într-o zi, din povestirea unui negustor călător, că într-o țară tare îndepărtată trăia un învățat care era omul cel mai sfânt din tot Islamul și care el singur avea atâta știință de carte, atâta înțelepciune și atâta har cât toți învățații veacului la un loc. Şi află că învățătorul acela, cu toată faima lui, nu era de meserie decât fierar, meserie pe care, înaintea lui, o avuseseră și tatăl sau și bunicul său.

Auzind aceste vorbe, tânărul își luă traistă și bățul și pleca pe dată din cetatea lui. Şi merse vreme de 40 de zile și 40 de nopți și, după multe primejdii și osteneli se înfățișă înaintea fierarului.

Aflând că tânărul voia să dobândească marea știință, fierarul îi puse în mână funia de la foalele covăliei și îi spuse să tragă. Şi învățăcelul ascultă. O zi, o lună, un an, fără să scoată un cuvânt, tânărul a întins iar și iar funia foalelor. Dar într-o bună zi, tânărul a deschis gura și l-a rugat pe maestru să-i spună cum poate fi obținută Marea Ştiință.

Fierarul îi spuse doar atât: "Taci și continuă să tragi de funie." Şi astfel s-au mai scurs încă 5 ani. Apoi, într-o zi mult prea istovitoare, învățăcelul a lăsat din mână funia fierăriei și îl imploră pe maestru să-i spună secretul Marii Ştiințe.

*- Fiul meu ! poți să te întorci în țara ta și la casa ta, cu toată știința lumii și a vieții în inima ta. Căci pe toată ai dobândit-o, dobândind virtutea răbdării ! **

Leadership: Poți să-ți dezvolți o atitudine demnă de un om superior, fără să execuți mai multe repetări ale anterioarelor tale stări și experiențe?

În fiecare zi descoperi un mic secret ce intervine în formarea și dezvoltarea gândirii, care adăugat la alte mici secrete contribuie la fabricarea Pietrei Filosofale. Dar ca să ajungi la o asemenea deprindere ai nevoie de minim zece ani de practică, a câte 16 ore pline de încercări și limite pe care trebuie să le depășești, zi de zi.

Şi mai trebuie să ai norocul să întâlnești la timpul potrivit un alchimist, un om de știință genial care știe să facă - ca nimeni altcineva - experiențe de chimie și biochimie în laborator. Iar dacă acest alchimist este pe deasupra un pictor plin de viziune și de mesaj, poți spune că ești cu adevărat norocos.

Ştiința unui singur om îți este mai de folos decât știința întregii lumi ! De altfel, folosul unui om în mijlocul acestei lumi depinde de știința cu care el continuă să-și pună visele pe hârtie, făcând din aceste vise o pârghie pentru atingerea performanței într-un domeniu de activitate. Iar astfel de pârghie care te îmbogățește sufletește, deprinzând o anumită maturitate în gândire, o anumită atitudine față de sarcinile importante ale vieții, este acea virtute numită "răbdare" prin care îți observi toate lucrurile și faptele după o anumită regulă, după o anumită măsură, apoi reușești să le dai o conotație de natură socială.

Ar mai fi ceva. Ca să înțelegi vorba aia: "Precum în cer așa și pe pământ" trebuie mai întâi să explorezi tainele universului, apoi să funcționezi tu însuți după modelul infinitului care vrea să sugereze un singur lucru, și anume că există o asemănare între ceea ce ești și ceea ce ar trebui să fii, sau între ceea ce ești ca om și ceea ce te mână înspre a evolua din punct de vedere spiritual-științific.

Ştiința, conform voinței individului de a înțelege nepătrunsul, se actualizează după modelul artistului care și-a propus să interpreteze senzațiile optice prin echivalențe cromatice - ele nefiind imitația literală a unui lucru natural, ci simbolul acestuia. Iar artist nu este decât acela care, prin intermediul senzațiilor de cunoaștere primite din partea sinelui, nu neapărat din lumea exterioară, reușește să elibereze informația vizuală de clișee și să o răsucească în fuiorul unei rostiri personale. Căci lumea din jur este doar un tablou pe care nu îl poți șlefui dacă culorile cele mai calde nu sunt mereu prezente în viața ta.

Aspectul spiritual al unei viziuni coerente despre viață vizează acel lucru pe care trebuie să-l transformi în prioritate, încât să nu trebuiască să pierzi ani de zile pentru a ajunge la el.

Ştiința unui singur om (VS) Ştiința întregii lumi oferă prilejul unei comparații între ceea ce ești în stare să înveți doar de la tine însuți și ceea ce ești în stare să înveți despre tine însuți interacționând cu restul lumii. Dacă ai timp, încearcă să enumeri 5 lucruri pe care ai putea să le transformi în priorități, încât să nu trebuiască să pierzi 10 ani de viață pentru a ajunge la ele. Iar dacă nu poți să enumeri 5 lucruri, atunci gândește-te la măcar un singur lucru pe care să-l poți schimba la tine, încât acesta să devină temelie pentru tot restul vieții tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-unui-singur-om-vs-stiinta-intregii-lumi.html

Stilizarea din "a doua mână" în cinematografie

On Decembrie 15, 2012

Pentru ca a ta creație să fie autentică, ea trebuie să prezinte natura înconjurătoare în felul în care a fost văzută de oamenii epocii pe care o zugrăvești.

Cum se pot toate acestea în decor, în ambianța înconjurătoare? Devine necesară, bineînțeles, o stilizare și în acest domeniu. Problema stilizării constă în prezentarea naturii înconjurătoare, în felul în care a fost văzută de oamenii epocii pe care o zugrăvim. Pentru că apare aici un pericol: stilizarea "din a doua mână". Atunci când artistul nu reproduce felul în care percepe nemijlocit natura unei epoci istorice, nu reproduce o reprezentare proprie a felului în care a fost văzută natura de contemporani, ci folosește interpretarea unei alte persoane... unul creează în genul lui Rerich, altul în genul lui Surikov.

Prin toate aceste gânduri Eisenstein ridică probleme generale ale filmului istoric. Cum trebuie deci rezolvată problema peisajului istoric? Răspunsul îl găsește în urma unei serioase meditații: *"Peisajului istoric îi este caracteristic o particularitate și anume: senzația depărtării lui de privitor. Cred că această senzație a depărtării poate să apară atunci când peisajul păstrează numai elementele ce pot fi văzute din depărtare, când peisajul nu cuprinde un mare număr de detalii. Peisajul trebuie să acționeze mai ales prin trăsăturile sale generalizate și generalizatoare."*

Leadership: Poate imaginea creată de tine să acționeze prin trăsăturile sale generalizate, păstrând numai elementele esențiale ce pot fi percepute de la distanță?

Proiectarea unei creații autentice în cinematografie implică un proces complex de planificare și stilizare. Este esențial să se țină cont de reprezentarea naturii înconjurătoare a epocii pe care o zugrăvește artistul. Detaliile sunt cruciale, de la alegerea elementelor scenografice până la distribuția spațiilor și ambianței. Un film de succes nu numai că optimizează utilizarea peisajului, dar oferă și o reprezentare estetică a viziunii regizorului, reflectând un echilibru între autenticitate și stilizare.

Problema stilizării în film constă în prezentarea naturii în felul în care a fost văzută de oamenii epocii, evitând pericolul stilizării "din a doua mână", când artistul folosește interpretarea altora în loc să creeze o reprezentare proprie. Peisajul trebuie să acționeze prin trăsăturile sale generalizate și generalizatoare, păstrând numai elementele esențiale ce pot fi percepute de la distanță. Astfel, o stilizare autentică a peisajului în film poate oferi spectatorului o senzație de depărtare și profunzime, capturând esența vizuală a unei epoci istorice fără a se pierde în detalii excesive.

Leadership: Cum influențează echilibrul dintre stilizare și autenticitate percepția vizuală a spectatorului în cinematografie, și cum poate un regizor să își optimizeze creația pentru a reflecta această esență istorică?

Leadershipul și creația cinematografică au un lucru în comun: imaginea impactuală. Stilizarea este procesul de a adapta, modifica sau exagera anumite elemente estetice, vizuale sau narative într-o operă de artă pentru a crea un efect distinctiv și unic. Acest proces poate implică folosirea unor tehnici specifice de iluminare, culori, forme, sunet sau compoziție pentru a sublinia anumite teme, a evoca anumite emoții sau a conferi o anumită atmosferă. Stilizarea poate transforma realitatea într-o versiune idealizată, simbolică sau abstractă, contribuind la expresivitatea și originalitatea unei opere.

Echilibrul dintre stilizare și autenticitate în cinematografie poate influența percepția vizuală a spectatorului prin crearea unei atmosfere și estetici care să fie captivante și credibile în același timp. Un exces de stilizare poate distruge credibilitatea poveștii sau emoționalitatea filmului, în timp ce lipsa stilizării poate duce la o interpretare lipsită de inovație sau impact vizual.

Pentru a reflecta această esență istorică în mod optim, un regizor poate să se bazeze pe o înțelegere profundă a perioadei sau stilului pe care dorește să îl exploreze. Experimentarea tehnicilor cinematografice moderne poate aduce o interpretare proaspătă și originală asupra unei perioade sau teme istorice.

De asemenea, colaborarea strânsă cu echipa de producție, inclusiv scenografi, costumieri și directori de imagine, este esențială pentru a asigura coerența și autenticitatea estetică a filmului. Comunicarea eficientă a mesajului și a emoțiilor din spatele stilizării și autenticității este, prin urmare, crucială pentru a captiva și a conecta publicul. Prin găsirea unui echilibru conștient între aceste două aspecte, regizorul poate crea o experiență cinematografică profundă și memorabilă.

Un creator trebuie să exploreze modalități diferite de a oferi spectatorului o senzație de profunzime prin stilizarea autentică a decorului, revelând astfel esența unei imagini vechi prin juxtapunerea cu imagini noi.

Stilizarea din "a doua mână" în cinematografie reprezintă utilizarea și reinterpretarea elementelor vizuale și tematice preluate din opere anterioare, adaptându-le într-un context nou pentru a crea un impact original. Aici se pune totuși întrebarea:

În ce mod poate planificarea detaliată a scenografiei și distribuția spațiilor să contribuie la o ambianță care să evidențieze viziunea regizorului, și cum reușește el să păstreze autenticitatea epocii reprezentate?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/stilizarea-din-a-doua-mana-in-cinematografie.html

Stiloul și pensula în sfera Creației Sfințitoare

On Octombrie 29, 2020

Arta mi-a oferit șansa de a juca un joc numit Nemurire. Eu i-am oferit artei șansa de echilibra greutatea jocului, adăugând modul divin.

Stiloul cu care îmi scriu viața mi-a adus la cunoștință puritatea lucrurilor nemateriale transformate în opere de artă nemuritoare, fiind el însuși un filosof învățat și profund care privește lumea prin rotirea ușoară a pensulei în curcubeul culorilor tot mai îndrăznețe. Nici nu aș fi putut fi convins cu ușurință de existența lucrurilor nemateriale, dacă nu ar fi fost stiloul însuși un mod de a vedea dincolo de aparențe și de a percepe realitatea dincolo de iluzie.

Tot așa, dintr-un scris al trăirii ce aparține în totalitate momentului de mare forță interpretativă, se inspiră artistul luminii și al valorilor picturale intrinseci care, cu ajutorul pensulei asigură valoarea frumosului ce se impune într-adevăr prin sine și pentru sine. Printr-o voință fermă de a câștiga cerul, prin încercarea de a explica curcubeul ca fenomen natural al naturii, pensula este condusă pe același drum cu scrisul, în direcția atemporală a inimii de toate vârstele, primind acea însuflețire a creațiunii de dincolo de văz, în viitorul unei iluzii despre lume.

Eu însumi, am reușit să comand pensulei să facă ceea ce promisese stiloul mai înainte: să scape de înfățișare materială, ca să obțină o expresie sau o metaforă a purității. Potrivit puterii de înțelegere a unui artist, care este mai presus de orice înțelegere, cel mai corect este ca pensula să se folosească de gloria și frumusețea unui scris frumos, pentru ca însuflețirea ei să fie o binecuvântare a spiritelor pure.

Cu cât stiloul și pensula vor fi instrumente mai pure în exprimarea emoțiilor de dincolo de suportabilul actual, cu atât voi vedea realitatea cu alți ochi față de cum o văd acum. Stiloul va produce influențe similare asupra pensulei atunci când un colț fermecător din natură mă va îndemna la diferite raportări de ordinul concomitenței, încât amândouă să fie contemplate ca reprezentare a divinului. Şi cred că de aceea sunt nemuritor, fiindcă stiloul meu, jucând rolul unei pensule plină de inspirație, reușește să dea viață unei realități de dincolo de aparențele vizibile, și totodată reușește să reproducă o imagine din altă lume, o feerie colorată, încărcată de simboluri.

Ochiul meu spiritual, în sfârșit se va deschide.

Leadership: Puterea ta de a rămâne în prezentul relației cu actul sublim al Creației este o cale de a pătrunde în adâncul unei realități care cultivă mai mult spațiu în câmpul vizual decât în câmpul unei teme comune?

După chipul și asemănarea pensulei lucrează și stiloul, întru sfințirea unei exprimări care depășește formalismul șabloanelor, inerția tiparelor, determinând astrologic un efect de reflecție a luminii de dincolo de forme, de dincolo de gând și stele. Atunci când se află amândouă în conjuncție cu planetele luminoase sau luminate, soarele sau luna, ajungând chiar până la ceea ce se numește "guvernarea universului", stiloul și pensula pot căpăta o anumită strălucire prin faptul că oglindesc o realitate tangibilă care marchează mințile tridimensionale.

Prin aceasta vreau să spun că un artist nu este un artist adevărat până ce nu îmbrățișează scrisul ca pe o mișcare a pensulei, din evoluția mișcării universale. Şi amândouă, atingând foarte bine subiectul Creației în fața frumosului unei lumi imaginare, integrată în realitatea

juvenilă, reușesc să îmbrățișeze "Grația Divină" în punctul în care "Ochii lui Horus" deschid fereastra vieții unei vârste fără vârstă spre o stare nouă de definire a trăitului prin transfigurare, prefacere și înviere.

În conformitate cu acest aspect, absorbția de lumină se realizează prin folosirea unor culori pale, dar și prin invocarea existenței unui act de scriere cursiv, îngrijit și ordonat ce transmite emoție, amintire, modelând și dând formă interiorului unei sfere de simboluri și semnificații rezultate dintr-un fond de vitalitate și energie pozitivă. Da, așa este, sunt nemuritor prin faptul că a mea Creație se întinde spre lucrurile uimitoare și felurite lucrate de Dumnezeu în mine, grație unei pensule care cuprinde mereu alte certitudini despre realitate, deghizate în opere de artă.

Atât stiloul, cât și pensula, îmi dau aripi și puterea de a tinde spre perfecțiune, de a rămâne în prezentul relației cu actul sublim al Creației, ca un fel de cod pentru a pătrunde mai departe în adâncul unei realități care cultivă mai mult spațiu în câmpul vizual decât în câmpul unei teme comune de tipul „emoția ca beneficiu".

Mai degrabă ceea ce se vede la scrisul meu, și ceea ce oglindește pensula în forma și aspectul ei delicat, se încadrează în tema "Nimic nu se schimbă până când tu nu te schimbi."

Leadership: Poți să trăiești experiența unei părți din tine însuti, experimentând împlinirea destinului unei întregi creații care își are punctul de sprijin în înțelegerea unei imagini abstracte?

Putem aminti aici despre existența unui trandafir, creionat prin asemănarea unei femei cu o operă de artă, fiind admirat și plăsmuit în cuvintele unei picturi ce exprimă esența sufletului uman prins în situații de viață bulversante. Sunt nemuritor prin faptul că am dat viață unui trandafir, grație stiloului ce s-a mobilizat în vederea înțelegerii și mlădierii pensulei care face obiectul unei Creații abracadabrante, menită să exprime spiritul liber al "Creatorului de Lumi" care a știut să le imagineze, să le deseneze și să le proiecteze în plan fizic.

Ei bine, chiar și stiloul are o slăbiciune pentru pictură, deoarece pensula se poate dovedi mai presus de scris, fiind în mare parte vizuală, adică completată cerebral cu imagini anterioare ale unui Eu desprins din materie. Or fiind nemuritor în ale exprimării prin metafore și simboluri, devenind vulnerabil doar în fața puterilor cerești, stiloul se articulează potrivit tendințelor interioare ale artistului de a-și exprima profunzimea prin îmbrățișarea pensulei devenită un simbol alternativ al Renașterii.

Îmi dau seama că nu este de ajuns să fiu un artist al scrisului ca să îmbrățișez pictura, ci mai trebuie să fiu reflexia subiectivă a lumii obiective din creierul unei stele, similară cu Soarele, care remodelează prin raze colorante imaginea brută a naturii. Şi cred că acesta este destinul creației mele pe care trebuie să-l împlinesc prin întâlnirea scrisului cu pictura: ocazia de a facilita înțelegerea unei imagini abstracte ce echivalează cu descoperirea unei identități între esență și existență, între aparență și realitate.

Leadershipul, în prima fază a Marii opere, este actul de comunicare prin mesaj artistic a unei atitudini intelectuale care persistă la nivel spiritual, permițând identificarea artistului cu Creatorul de Lumi Veșnice.

Stiloul și pensula în sfera Creației Sfințitoare sunt instrumentele divine folosite de un artist a cărui forță spirituală nu poate fi cunoscută decât prin prisma faptului că adăpostește trăirile unei conștiințe sensibile.

Mai presus de toate, o creație sfințitoare îi atribuie artistului o mare parte din anvergura conceptului de "totul într-unul", mai ales dacă considerăm stiloul ca fiind o înregistrare a mișcărilor pensulei pe șevalet, și dacă considerăm pensula ca efectuând magia de conversie a scrisului de mână în simboluri de credință complexe.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiloul-si-pensula-in-sfera-creatiei-sfintitoare.html

Stiloul vorbitor și pensula înaripată

On Octombrie 21, 2020

Propune-ți să faci o incursiune în imaginarul unei lumi de dincolo de tine, prin sugestia pe care o propune destinul personajului pe care ți-l creezi: de a te plasa în afara ta în diferite moduri, sau de a fi prezent peste tot în același timp.

Ţin în mână un stilou a cărui cerneală pare că nu se mai consumă, ci doar își încălzește substanța plină de expresie, asemănătoare prin ponderea ei estetică cu varietatea culorilor pe care pensula unui artist le aplică pe suprafața pânzei. Dacă corelația dintre formă și substanță, dintre expresie și conținut este examinată prin prisma caracterului arbitrar al identificării stiloului cu o pensulă, oricât de importantă ar fi tema de care se preocupă artistul, probabil că spiritul lumii iluminate și existența specifică alchimiei se poate materializa în orice formă dorită.

Să fiu clar înțeles. Cel care va ști cum să facă dintr-un stilou vorbitor o pensulă înaripată, reducându-le pe amândouă la o singură dogmă: "Joacă-te ! ", va putea să treacă mai repede de la virtute la colaborarea cu Dumnezeu, și de la creație la eternitate. Ori, experiențele repetate în actul de a scrie cu o inspirație aproape divină, dincolo de mulțimea sugestiilor și provocărilor picturii care m-au condus în lumea culorilor, mă fac să cred în continuare că fac parte dintr-un roman a cărui autor este chiar artistul ce adaugă în tablourile sale planurile unei viziuni ale vieților pământești succesive.

În acest aspect al expresiilor de cunoaștere, de mare sinteză și semnificație, constă măiestria artistului, ca și virtutea alchimistului: ei experimentează o insuflare divină de artă în vârful unei coloane a infinitului și numai ei pot înțelege Dumnezeirea prin îmbinarea puterii de creație a omului cu farmecul naturii din jur. Să ținem seama că nu există creație fără creator și că, dacă ea are vreo valoare pentru mine, este fiindcă în sufletul meu s-a petrecut ceva ce a imprimat această valoare capodoperei pe care o reprezint.

Leadership: Ești destul de permisiv în a-ți împărtăși cunoștințele despre creație, încât să recunoști că în raporturile tale cu Omul Nou pe care îl construiești se impune o simultaneitate a oricărui prezent înscris în alt univers?

Așa e când ești artist, trebuie să fii și pictor și scriitor, dăruindu-ți bucuria de a găsi o corespondență alchimică printre culorile metamorfice ale frunzelor de toamnă. Dar trebuie să fii și martor, personaj și povestitor. Iar dacă stiloul meu o ia înaintea pensulei, prin aceasta înțelegând că ale mele cuvinte au o pondere mai mare decât culorile asupra impresiei finale a cititorului, atunci trebuie să devin cititor al unui scriitor de calitate, așa cum este Andersen care povestea despre un palat de cristal în a cărui cămăruță secretă se afla cea mai bogată carte a pământului: Cartea Adevărului.

Înțeleptul din acest palat se pricepea, pe deasupra, să strângă lumina stelelor și razele soarelui, strălucirea forțelor tainice și flacăra spiritului. Cu ajutorul acestor lumini amplificate, îndreptate asupra filelor cărții, izbutea să citească tot mai multe din cele scrise în carte, dar la acel capitol care purta titlul "Viața după moarte", nu mai putea desluși niciun punctuleț. Această constatare îl neliniștea: să nu fie el în stare să găsească pe lumea asta o lumină care să înlesnească ochiului să citească ce scria acolo, în Cartea Adevărului?

Surprindem aici o incursiune într-un univers al devenirii pure, prin sugestia pe care o propune destinul personajului care se reprezintă în câmpul întâlnirii fericite dintre un contact vizual și postura de implicare într-un destin al convergenței spre "Cele Sfinte", cauzat de un tonus crescut al convergentei spre dezvoltarea raționamentului. Tot aici, mai trebuie luată în

calcul simbioza mesajului expresiv cu forma unei noi ontologii a identității în care sinele cititorului se identifică cu sufletul scriitorului.

De exemplu, dacă stiloul își purifică menirea prin dezvoltarea unui scris cursiv, îngrijit și ordonat, iar pensula își purifică calitatea de întindere a culorilor (vii și delicate) prin accentuarea contrastului cu diverse decoruri, amândouă fiind reduse la forme cât mai simple de utilizare, atunci "Prima Materie" a dinamicii universale va fi manifestarea sufletului viu ieșit din mâinile Creatorului.

La prima vedere, stiloul poate să imprime puteri extraordinare imaginii pe care pensula o colorează sub acțiunea luminii. Iar două pensule, cu diferite dimensiuni, sporesc efectul decorativ al unei imagini de poveste, pe lângă cromatică, formă și expresivitatea mesajului liric, dar totodată ele două își pot avea punctul de intersecție într-un stilou care asigură un scris cursiv, fără întreruperi de cerneală.

Leadership: Poți să faci o incursiune în imaginea unei opere improvizată dintr-o călătorie a spiritului expansiv care rescrie destinul unei structuri epice, încât să te poziționezi în cu totul altă postură?

Stiloul și pensula. Înțelegând natura, virtutea și puterea acestora de a se autodetermina, fără să pierd din conexiunea lor acel "IN-VITRO" polivalent, am ajuns să cunosc amănunțit modul de funcționare a lucrărilor naturale și modul de percepție a lucrurilor celeste, dar mai ales modul de semnificare corespunzător lucrurilor create și recreate. Iar dacă scriu despre necunoscutele simbolice ale Creației Divine, lucruri fine peste care trecem repede cu vederea, o fac în același mod în care artistul se integrează, cu sufletul și simțirea divină, în subiectul principal al picturii sale: mișcarea accelerată a unei dorințe continue de a fi mai aproape de opera alchimiștilor.

Nu m-am imaginat niciodată în postura de producător de forme, exprimări și limbaje simbolice, până ce n-am dat imaginii mele, ondulată de amplasarea ei spațială într-o mobilitate stilistică, semnificația de *"pământ, din pământ"* sau de *"înviere în alt trup"*.

Adevărul este nimeni nu știe cât de greu este să fii o pensulă care pictează în cuvinte mângâietoare, despre simțăminte, stări și emoții, viața unui artist de mare talent care știe să dea sens unei lumi de dincolo de marginile realității, de dincolo de aparențe.

În acest caz, greutatea construcției artistice nu înclină, ca într-o balanță, mai mult asupra pensulei care își încetinește sau grăbește ritmul de potrivire a culorilor pe paletă sau pe pânză, ci asupra stiloului care trebuie să pună cuvintele într-o anumită ordine, încercând să le construiască într-o istorioară improvizată, așa încât ochii celor care citesc aceste rânduri să surprindă numai ceea ce mintea lor este pregătită să înțeleagă.

Tot timpul voi încerca să interpretez unele din experiențele și concluziile mele din punctul de vedere al unui alchimist care amestecă continuu în creuzetele sale din laborator, știința cu ocultismul, arta beletristicii cu arta plastică. Şi asta pentru că un artist de talia mea, care în mișcarea pensulei face posibilă expresia unei vieți oglindită în alte vieți, își cere neînduplecat să îndeplinească cu mare ascultare menirea stiloului: de a cauza o modificare acceptabilă a compoziției sufletești cu care sunt alcătuite operele divine, acele opere renăscătoare de comori fermecate aflate sub protecția nepământeanului.

Atributul nelipsit al unei arte abstracte este interfața unei versiuni a creației plăsmuită din imaginea a două realități: o realitate care se extinde considerabil spre spiritul unei lumi purtate doar în suflet, și o realitate care se schimbă prin incursiunea în destinul unor vieți anterioare.

Stimulii psihologici și bilanțul existenței

On Ianuarie 13, 2010

Creația autentică izvorăște dintr-o pasiune totalizatoare, care transcende limitele unei singure sfere și se revarsă în întreaga existență.

Lucian Blaga remarca faptul că *"Don Juan nu are o mie de pasiuni mărunte, ci o singură pasiune virtuală".* Şi, parcă într-un dialog cu această idee, notează Eisenstein: "De ce să admitem donjuanismul numai în dragoste? Desigur că ele există mult mai mult și în toate domeniile? Şi în primul rând tocmai în acelea unde lucrurile sunt legate de astfel de probleme ca succesul, aprecierea, victoriile, tot atât de clar ca în domeniul arenelor de dragoste.

Meditațiile din această perioadă îl fac pe regizorul Serghei Eisenstein să recunoască stimulii psihologici, emoționali ai dezvoltării sale, calea exactă a drumului pe care l-a urmat. Eisenstein încearcă, într-o chinuitoare cazna să se înțeleagă, să-și facă bilanțul existenței. Viața care i-a scăpat printre degete, prin care a umblat ca Peer Gynt prin vâltoarea frunzelor uscate - gândurile sale neîmplinite. Şi, fără doar și poate, bilanțul, care cuprinde multe și esențiale victorii, îi redeschide durerile numeroaselor tragedii pe care le-a trăit și le trăiește și acum chiar, prin interdicția lui "Ivan". Şi de această dată el încearcă să învingă moartea prin ironie.

Leadership: Cum afectează reacțiile complexe de la nivelul creierului tău percepția "instanțelor" din creația ta, într-o expunere profundă a propriilor trăiri?

Instanțele unei creații pot fi date de personajele, de temele sau de simbolurile pe care regizorul le introduce în narațiune. Acestea au rolul de a asigura un flux continuu de stimuli la nivelul percepției spectatorilor, menținându-le atenția și emoția pe parcursul întregii experiențe cinematografice.

Din acest motiv, fiziologia emoțiilor implică o serie de reacții complexe în ce privește personajele dintr-un film. Ele reflectă modul în care regizorul Eisenstein remarca pasiunea lui Don Juan, nu ca o mie de pasiuni mărunte, ci ca o singură pasiune virtuală. Practic, emoțiile sunt generate de interacțiuni chimice și electrice la nivelul creierului, asemenea stimulilor psihologici și emoționali care l-au influențat pe regizorul Eisenstein în dezvoltarea sa. Reacțiile emoționale pot avea un impact semnificativ asupra sănătății generale, influențând nu doar succesul și aprecierea într-un anumit domeniu, dar și victoriile și problemele cu care se confruntă.

La fel cum stresul prelungit poate duce la probleme de sănătate precum hipertensiunea, Eisenstein reflectează asupra vieții sale, făcându-și bilanțul existenței, asemenea lui Peer Gynt. Înțelegerea modului în care emoțiile și gândurile neîmplinite afectează corpul poate ajută la dezvoltarea unor strategii mai eficiente de gestionare a stresului și îmbunătățirea sănătății mentale și fizice. Conștient de acest lucru, regizorul Eisenstein încearcă să-și vindece rănile sufletești cauzate de tragedii și interdicții, folosind ironia pentru a înfrunta moartea simbolică a creațiilor sale, precum în cazul filmului 'Ivan'."

Impulsul care animă energia creatorului provine din dorința profundă de a transforma visurile și emoțiile în realitate tangibilă, generând astfel opere de artă care transcend timpul și spațiul.

Stimulii psihologici și bilanțul existenței sunt legați printr-o singură idee: căutarea sensului în fiecare experiență trăită. Din acest motiv, arta devine un instrument esențial în explorarea

și înțelegerea adâncimilor existenței umane, oferindu-ne perspective și revelând sensuri ascunse în momentele noastre cele mai intime și semnificative.

Source: https://neculaifantanaru.com/stimulii-psihologici-si-bilantul-existentei.html

Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric

On Decembrie 17, 2012

Sensibilitatea excesivă poate amplifica semnificațiile obișnuite ale incidentelor de zi cu zi, conferindu-le o greutate emoțională suplimentară.

Ce tragedie cumplită a trebuit să trăiască acest om - împiedicat atât de des și cu atâta cruzime să creeze - când trăia chiar evenimentele curente ale vieții cotidiene la o neobișnuită intensitate, dând celui mai mic accident obișnuit, casnic, sensuri dramatice generalizatoare:

„Lumina se stinge pentru a se economisi energia electrică. Pentru mine nu este doar atât. Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric. Un telefon scos din priză înseamnă o rupere de lume. Întârzierea banilor (atât de des !) înseamnă spectrul mizeriei."

Şi totul în mare (cu majuscule). Şi totul resimțit foarte acut. Orice fleac tinde să se transforme aproape instantaneu în generalizare. S-a rupt un nasture - deodată te simți zdrențăros. Îți scapă un nume - ți se pare că a început procesul de descompunere conștiinței și pierderea memoriei, etc.

Privite dinafară toate acestea par poate foarte amuzante. A trăi însă cu ele este cât se poate de chinuitor, mai ales pentru un regizor precum Serghei Eisenstein. Prin ce a trebuit să treacă omul acesta supus atâtor lovituri – și nu unor „fleacuri", atâtor autentice tragedii?

Leadership: Ceea ce trăiești în momente de mare greutate emoțională poate să indice felul cum perspectivele subiective influențează percepția realității?

Adaptarea unui regizor la mediul său poate fi esențială pentru supraviețuirea acestuia în lumea dramatică și generalizatoare a filmului. Răspunsurile la evenimentele cotidiene pot varia; unii pot migra spre zone mai prielnice pentru creație, în timp ce alții pot dezvolta strategii noi pentru a face față cruzimii și intensității condițiilor schimbătoare. Înțelegerea acestor procese este crucială pentru a gestiona mizeria și întunericul psihologic care poate rezulta dintr-o rupere de lume.

Fiecare accident casnic, de la stingerea luminii pentru a economisi energia electrică, la întârzierea banilor, poate declanșa o tragedie interioară, transformând orice fleac într-o generalizare profundă și chinuitoare. Aceasta este viața unui regizor, în care chiar și cea mai mică perturbare poate deveni o descompunere a memoriei și a identității. Suferințele personale pot conduce la generalizări excesive și temeri existențiale. De aceea, echilibrul interior este esențial pentru a păstra o viziune rațională asupra lumii.

În acest context turbulent, evenimentele obișnuite devin încărcate de semnificații profund dramatice. O simplă schimbare în programul de lucru sau o mică perturbare logistică, cum ar fi stingerea luminii pentru a economisi energia electrică, este percepută nu doar ca o inconveniență minoră, ci ca o cufundare în întuneric - o metaforă pentru izolare sau pierderea direcției creative. În mod similar, un telefon scos din priză devine simbolul unei ruperi de lume, o izolare de societate și de posibilitățile de a comunica și colabora.

Leadership: Poate sensibilitatea ta artistică să amplifice vulnerabilitatea și conexiunea cu realitatea, revelând astfel creația unei opere capabilă să transcendă imediatul?

Se mai adaugă aici "întârzierea banilor" – o problemă aparent administrativă – ce este resimțită ca spectrul al mizeriei, prevestind probleme mult mai grave, precum insolvabilitatea sau incapacitatea de a continua proiectele artistice. Fiecare accident casnic sau fiecare mic incident este transformat într-o generalizare vastă, fiecare devine un episod dintr-o continuă luptă pentru exprimare și supraviețuire artistică. Așadar, micile inconveniente cotidiene sunt resimțite ca prevestiri ale unor dezastre mai mari, amplificând sentimentul de nesiguranță și vulnerabilitate.

Prin această lentilă, viața regizorului nu este doar o succesiune de evenimente, ci un câmp de bătălie unde fiecare detaliu minor poate escalada într-o tragedie personală sau profesională. Astfel, este vital să se dezvolte mecanisme de coping și strategii de adaptare nu doar pentru a supraviețui, dar pentru a înflori într-un mediu care, deși adesea chinuitor, poate fi și profund inspirațional. Aceasta este realitatea unui regizor precum Serghei Eisenstein, pentru care realitățile vieții s-au transformat în artă, chiar și în cele mai provocatoare momente. Sensibilitatea artistică sporește vulnerabilitatea la trăiri copleșitoare ale realității.

Leadershipul poate fi o raritate în arta de a accesa și interpreta experiențele interioare profunde, cu o convingere personală: "Perspectivele interioare pot amplifica semnificațiile unor experiențe aparent banale, în timp ce stările emoționale intense pot deforma percepția evenimentelor obiective."

Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric și izolarea de lumea exterioară, un moment care poate declanșa temeri și anxietăți profunde pentru o persoană hipersensibilă cum este un artist. Cum reușești tu să transformi realitățile vieții în artă, chiar și în cele mai provocatoare momente, atunci când sensibilitatea artistică sporește vulnerabilitatea la trăiri copleșitoare ale realității?

Consideri că o cale de a depăși aceste provocări este de a-ți asuma o viziune unitară și o spontaneitate a simțirii, care să te ghideze în exprimarea sinelui prin limbajul artistic expresionist?

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/stingerea-luminii-inseamna-cufundarea-in-intuneric.html

Ştiţi să vă apropiaţi de oameni?

On Februarie 01, 2009

Oxigenează-ţi potenţialul de lider, profitând de coincidenţa perfectă dintre conjuncturile în care te afli şi virtuţile pe care le ai de preţuit.

Înainte de a porni la război, un mare general s-a adresat oştenilor săi: " *Vom lupta până la moarte.* " Dar chiar înainte să înceapă bătălia, generalul şi-a dat seama că armata lui este inferior numerică celeilalte şi, deci, că şansele de a câştiga lupta în câmp deschis sunt minime. Atunci generalul s-a adresat din nou oştenilor săi: " *Azi, ne vom retrage* ".

Trăieşte azi, luptă mâine. Un lider trebuie să aibă o viziune clară astfel încât să poată prevedea riscurile cu mult înainte de a se angaja într-o acţiune. El trebuie să îi dirijeze pe oameni într-o direcţie favorabilă lor, să evite orice situaţie de risc şi să stabilească măsuri preventive pentru a împiedica apariţia problemelor. Numai dacă există realmente şanse de câştig, liderul va face un pas înainte în direcţia dorită.

Obişnuinţa de a se concentra numai asupra rezultatelor imediate, îi determină însă pe unii lideri să acţioneze rapid, fără să facă nicio evaluare a riscurilor care pot apărea ulterior, riscuri care pot pune în pericol uneori chiar şi viaţa oamenilor. Astfel de lideri îşi urmăresc doar propriile scopuri egoiste fără să ţină cont de nevoile celorlalţi, de părerile lor, de dorinţele lor şi chiar de soarta lor. Pentru ei nu contează nimic altceva decât propriul lor interes, propria lor persoana, şi cam atât.

Leadership: Îţi ridici virtuţile la nivelul de "permanenţă", practicând tot timpul o gândire care se preţuieşte şi se judecă pe sine?

Virtuţile de care avem nevoie pentru a elimina din noi defectele dăunătoare, care contribuie la remedierea statusului de lider, făcând faţă rezonabil acelor exigenţe de proiectare a unui nou traseu de urmat în funcţie de tipul evenimentelor aflate în desfăşurare, conduc la transformări personale prin intermediul impactului care le însoţeşte. Aceste virtuţi sunt: prudenţa, demnitatea, previziunea, chibzuinţa în luarea deciziilor şi asumarea responsabilităţii.

Acest impact poate fi conştientizat ca o senzaţie de presiune, greutate, apăsare, tensiune, un fel de amorţeală a autorităţii tale de a conduce în relaţia cu înalta sarcină de a te întări pe plan psihologic şi moral, şi de a te antrena pentru neprevăzut, dar la un alt nivel.

Leadershipul intervine în procesul schimbării de sine atunci când trebuie să răspândeşti şi să încurajezi implementarea altor virtuţi, precum eroismul, prudenţa, valoarea şi preţiozitatea, exercitând mai mult decât ocazional o gândire adaptabilă, lucidă, capabilă să construiască de fiecare dată modalitatea de acţiune corespunzătoare situaţiei existente, prin care să nu fii nevoit să dai socoteală la tot ceea ce ai făcut în calitate de lider.

Permanenţa constă în tendinţa liderului de a stabili neîncetat raporturi între apariţia evenimentelor majore şi gradul de control al riscurilor determinate de direcţia lor. Un lider trebuie să-şi definească poziţia în mijlocul evenimentelor măsurându-şi prezenţa de spirit în funcţie de timpul pe care îl are la dispoziţie pentru a accepta compromisul dintre adaptatbilitate şi oportunism.

Astăzi nu ne mai spune nimic ce este "gândirea care se preţuieşte şi se judecă pe sine",

reprezentând în primul rând propria valoare nealterată de experimentul falimentului moral care admite posibilitatea existenței mai multor proceduri, coordonate la rândul lor de capacitățile primordiale - de supraviețuire, și cele secundare - de reflecție asupra noastră și de reglare a echilibrelor noastre lăuntrice.

Aceste capacități sunt, pentru a spune astfel, un fond personal de valoare, având pentru noi o semnificație aparte, transferabilă în planul manifestării. De aceea capacitatea de a rămâne lucid și concentrat pe acea traiectorie de autoapreciere, sunt atuurile celor mai puternici.

Leadership: Unicitatea ta se dezvoltă prin asumarea și extinderea experienței de utilizare a imaginii tale de fundal în desfășurarea unei operațiuni de tipul "renunțare temporară"?

Așa cum herpesul apare pe fondul unei imunități scăzute, tot așa scăderea calității leadershipului tău se datorează unei slabe „oxigenări" a întregului tău potențial care se individualizează de restul lumii prin virtuțile pe care le adopți la limita propriilor compromisuri cu factorul numit "Risc".

Tu îți oxigenezi foarte bine potențialul de lider respectând valorile care te fac excepțional și care, totodată, sunt bine întipărite în ceilalți oameni?

Poți să-ți exprimi viziunea în așa fel încât să-i faci pe oameni să acționeze în spiritul ei? Cum interacționezi cu oamenii? Ce preț are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuși să plătească acest preț? Îți controlezi așteptările crescute? Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilități mari de câștig pentru oameni? Deciziile tale răspund așteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

Imaginea de fundal este ceea ce rămâne de văzut la tine după ce ți-ai dovedit măiestria în gestionarea unei situații în care te-ai simțit blocat.

Renunțarea temporară poate fi un efect al conjuncturilor de greșită interpretare a situației care anulează momentului prielnic de a acționa. Sau poate fi o formă amiabilă de stingere a legăturii dintre eșec și recunoașterea neputinței de a aborda evenimentele.

A-i conduce pe oameni spre eșec nu este un act de eroism, este o lipsă de responsabilitate. Un lider bun își construiește mai multe strategii înainte de a lua o decizie importantă, mai ales atunci când este pusă în joc cariera sau viața subordonaților săi. De foarte multe ori chiar se consultă cu subalternii săi privind modul în care este mai bine să acționeze.

Oamenii tind întotdeauna să-i răsplătească pe aceia care îi îndrumă într-o direcție care se potrivește cel mai bine cu dorințele lor. Este o mare diferența între a urma pe cineva de bunăvoie, fără nici o obligație, și a-l urma pentru că n-ai încotro. Hotărârea fermă și dorința adevărată de a lucra pentru binele comun este ceea ce îi caracterizează pe liderii talentați. Ei nu se implică într-o anumită acțiune fără să fie siguri că nu există riscuri majore și că toată lumea iese în câștig.

În viața profesională oamenii reprezintă totul. Prin urmare, este deosebit de important să fii responsabil și corect față de toți aceia pe care îi ai în subordine și să dai dovadă de mai multă flexibilitate în relațiile cu ei. Doar așa vei putea să le câștigi admirația, susținerea, încrederea și respectul, acel respect clădit pe devotament și susținere.

Felul cum te implici în derularea evenimentelor determină felul cum răspunzi la acuzațiile de vină ce ți se aduc în cazul unei depășiri a limitelor care îți pun la încercare caracterul.

Ştii să te apropii de oameni atunci când ești pe cale să renunți la misiunea ta?

Renunțarea temporară este o manifestare a raționalității bazată pe o abordare empirică ce depășește restricțiile impuse de realitatea văzută prin complexitatea și profunzimea unor cauze determinate de percepția succesiunii faptelor și evenimentelor. Ea are ca punct de plecare de apartenența la un cadru mai restrâns de garantare a reciprocității dintre conștientizarea de sine și conștientizarea vulnerabilităților altora în fața unor evenimente neprevăzute.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiti-sa-va-apropiati-de-oameni.html

Stop For A Minute (II)

On Mai 14, 2018

Sporește profunzimea artei tale, imaginându-ți realitatea ca o mare concesie făcută autorității divine.

O neîncetată căutare de răspunsuri la numeroasele întrebări ce țin de contextul "cvasi figurativ" se eternizează în oglinda unei lucrări de excepție, *what is left to you* , despre o mărturisire în cel mai profund realism transfigurat prin muzică în arta picturală, a cărei reflexie plină de toate misterele unui timp care-și sfidează legile, ferecată într-o densitate materială, este cunoașterea alchimică, cea mai pretențioasă.

Încă o dată ești tentat să-ți asumi o istorie a prezenței lui Dumnezeu în lumea unei pânze întinse pe șevalet care își așteaptă cu nerăbdare infuzia de culori.

Argumentele convingătoare prin asociere cu estetica limbajului încărcat de subiectivitate, oglinzi în care universul se privește pe sine de la înălțimea sunetelor vindecătoare: cel al rezonanței, al ritmului, al melodiei, al armoniei, al tonalității, al timbrului, luate ca energie de acționare a trăirilor cele mai intense, sunt în sfârșit cuprinse în ordinea de explorare optică și mental-asociativă a operei de artă.

Culoarea verde este folosită pentru a ajusta percepția vizuală a întregului spațiu de vizibilitate al intenționalității conștiinței. Even you can try !

Urmează amploarea elementelor alchimice: materia, spațiul și timpul, absorbite de o posibilă reprezentare a Ochiului lui Dumnezeu. Conjuncția a două stele nemăsurate, *that secret down* , cum ar numi un artist plin de subtilitate tot procedeul de obținere a nuanțelor de culoare necesare pentru procesarea unei fotografii memorabile, stă mărturie cuvintelor lui Victor Hugo despre transfigurarea înstelată a unui extaz în agonie, respirația cerească a aerului din rai:

"Inimi adânci, spirite înțelepte, luați viața așa cum a făcut-o Dumnezeu. E o încercare îndelungată, o pregătire neînțeleasă pentru un destin necunoscut. Destinul acesta, cel adevărat, începe la om o dată cu prima treaptă înăuntrul mormântului. Atunci se ivește în fața ochilor și începe să se zărească veșnicia. Gândiți-vă la cuvântul acesta: veșnicie. Dar până atunci iubiți și suferiți, nădăjduiți și contemplați. Vai de cel care n-a iubit decât trupul, forme, aparențe. Moartea îi va lua totul. Încercați să iubiți suflete, numai așa le veți regăsi."

Leadership: Îți amintești de tine într-un moment al inspirației de dincolo de hotarul între mărginit și nemărginit, într-o expresie a propriei identificări cu planul divinului?

Cred că există o superioritate distinctă în a aduce în fața lumii ritmurile, imaginile și senzualitatea unei trăiri pierdute în memoria trecutului. You better change your heart in time !

Amintește-ți de tine într-un moment al inspirației de dincolo de hotarul între mărginit și nemărginit, într-o expresie a propriei identificări cu planul divinului izvorât din arta pictorului ce poate intui și crea în imaginile sale de șevalet vibrația trăirilor cele mai intense. Exprimarea lor directă, fără apel la artificii de efect, care devin nemuriri ale spiritualității privite ca o confirmare a descoperirii neașteptate a unei idei colosale, sporește misterul unei realități care se anunță purtătoare de semnificație în cadrul autenticității descrierii vieții.

Devii adeptul echilibrului tonal, al organizării configurației unei arte izvorâte din nevoia de atenție din partea aleatorului - în relația cu raționalul unei preferințe pentru schimbarea lentă a vizualului pur, sensibil și atașat stărilor de conștiință aferente experiențelor de studiere a lumii exterioare la nivel primar. Înflăcărat de izbânda culorilor asupra psihologiei sentimentelor, te regăsești în raporturi de gamă subtil armonizate sub semnul unei dominanțe al cărei impact conceptual este condiționat de funcția simbolică. I rely on your chance to know !

Când o scriitură se definește treptat ca expresie de sine, o interpretare conceptuală stând la baza unui nou curent artistic, atunci forța magică a întregii tale opere capătă caracterul unei epidemii, "The Tipping Point", ce provoacă schimbări de proporții în logosul cel veșnic. Divinul este lumea privită de sus, dintr-un punct îndepărtat, dar explorată de jos, din adâncimile expresiei atribuite încercării de a reda o realitate dintr-o logică ce scapă înțelegerii comune. Where are you going to?

Acordurile muzicale care te învăluie de la dimensiunea visului, acompaniind interfața unei noi versiuni a trăirii finitului în infinit, e ca un drog care creează dependență, un graf care se alungește peste teritorii de neguri, un pasaj tăiat dintr-o materie densă, clădind ideea de a defini formal un conținut obiectual.

Leadership: Efectul inserat în mărturisirile tale este de așa natură încât să poată identifica intenția artistului de a portretiza destinul unei vieți îndelungate realizat prin modulații la tonalități minore îndepărtate?

Intro-ul electronic completează energia piesei prin referire la o altă față a realității, dinspre zona artistică a mărturisirii mediate, începerea unei filosofii universale, spre construcțiile ce vizează abstractul și conceptualul existențial, constelând rezultatul unei reacții empirice în imagini simbolizatoare.

Peisajul unei clipe suspendate în infinit și o entitate caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru. Toate par a fi desprinse din arta pictorului care își imaginează altfel realitatea, ca o mare concesie făcută autorității divine, împlinind o înaltă tensiune metafizic-idealistă într-o operă de mare profunzime în care liricul freamătă de marile întrebări ale existenței și cunoașterii.

Începi să conștientizezi ceea ce simți în coordonatele unei intrigi încărcată cu suspans, sub forma unei povestiri care curge lin, reușind în același timp să fii aproape de spiritul unor personaje de legendă, ajungând aproape la o relație intimă cu acestea, constituind parcă simbolul secret al unei afinități crescute pentru romantism: You and I Could feel as once !

Esteticii armoniei îi place să rămână mereu deschisă împreună cu dorința pictorului de a pune clipă de clipă, prin opera lui, întrebări al căror răspuns e greu de rostit: What did you come to be now?

Profunzimea de care dispune leadershipul vizează arta de a încărca cu potențial valorificabil expresia unui conținut subiectiv din hățișurile reprezentării fidele a celei mai frumoase haine pe care sufletul o îmbrăcă, în culorile percepute de ochiul artistului desăvârșit.

Stop For A Minute și ascultă sunetul muzicii pulsând în ritmul visărilor tale, simte iubirea pură, impulsul către întregire, freamătul mistic, emoția estetică, *that sorrow in your life* , cu care artistul înregistrează atingeri de natură cromatică și vocală, însuflețit de puterea de a reinventa limbajul universului și, odată cu el, realitatea aspră a lumii.

*** Notă:** Sandra - Stop For A Minute

Stop For A Minute (I)

On Mai 08, 2018

Ştiința de a trăi o melodie se întregește prin capacitatea omului de a se rupe de real pentru a însufleți puțin irealul.

O lungă rădăcină sonoră se smulge din trecut și iese la lumină ca o scânteie dintr-un uriaș foc ceresc, amestecată cu însăși feluritele însemnări ale artistului despre originea, destinul și menirea unei realități care multiplică imaginile unei lumi văzută doar în alb și roșu, a ceea ce se vrea a fi o comparație între sursa vieții veșnice și finitudinea unei opere de artă.

Ea se întinde printre oglinzile memoriei universale ca un ecou al unei capodopere vibrante care uimește privitorii și pune pe gânduri ascultătorii, într-o făgăduială adusă eternității aflată permanent dincolo de tot ceea ce este efemer și pieritor: "What have you come to be, to be now?" Încă te întrebi de ce este importantă experiența ascultării născută dintr-o motivație interioară ce își găsește mijloacele ideale de exprimare?

Himeric, auzi o voce plină de expresivitate într-o aglomerație de praf de stele, sclipiri colorate ale unui ritm de simțire tacticos, întâlnești fără să vrei o privire a unei lumi mult diferite care te atinge până-n străfundul inimii, care parcă vrea să spună: "I'll be protectin you from what you run into". Ea te înmărmurește prin naturalețea și autenticitatea cu care este redată fulgerător o parte dintr-o experiență privilegiată, despre o mărturisire care te ajută să îți construiești propriile adevăruri într-o formă artistică care își continuă revărsările de pasiune pură. *You can believe that part of mine !*

Ştiința de a trăi o melodie se întregește prin capacitatea omului de a se rupe de real pentru a însufleți puțin irealul. Ştii profund că ai dat peste filonul care permite realizarea ambițiilor unei lungi gândiri captivante, o invitație la o călătorie mentală în infinit, *that secret down* , împletind perfect măiestria și iscusința unei neobosite alternanțe vizionare într-o magnifică limpezime a armoniei dintre conținut și formă, sub semnul a ceea ce s-ar putea numi "impulsul către inspirație".

Leadership: Consideri că cea mai coerentă abordare a unei teme din mai multe perspective ar fi extinderea semnificației conceptelor de calitate și valoare identificate în efectele de adâncime ale procesului de "a vedea" separat de "a înțelege"?

Inexplicabil, simți că plutești în jurul unor lumini misterioase care strălucesc a fericire pură, ca o continuă devenire într-o lume eternă, vizavi de actul plăsmuirii unor noi orizonturi de timp. Pe linia acestei arii a imaginarului și a limbajului poetic, te regăsești sub forma unei povestiri care curge lin, reușind în același timp să fii aproape de spiritul unor personaje din opera lui Borges, ajungând aproape la o relație intimă cu acestea.

Auditivul se vădește a fi încărcat potențial cu o dublă revărsare semantică - una spre întărirea expresiei unui conținut emoțional și alta spre revelarea purității expresive a efectelor sonore dominante prin modulații intense și repetate, adaptate la tonalități minore îndepărtate. Press Repeat and Open up your eyes again ca să te recunoști altcineva într-un alt cadru de poveste.

Ferecate într-o anumită densitate materială, variațiunile născute din prelungirea sunetelor într-un text plin de cuvinte meșteșugite, înșirate sfâșietor și inspirat în același timp, sunt gândite în așa fel încât oricare dintre ele să poată deveni muzica unui film. Fiecare piesă este un univers. Fiecare muzică este o aventură de poveste.

Artistul expune diferențele dintre a vedea și a privi, dintre percepție și o veritabilă arheologie a imaginii, într-un univers a cărei poveste este legată de cromatica unei fotografii sau de personalizarea unui clip video, aplicând filtrele uniforme și graduale. El vede imaginea finală a unei construcții separat de a înțelege rolul și utilizarea ei în favoarea temei alese.

Mai întâi compui melodia (având în minte o imagine), apoi îi scrii versurile.

Când Michelangelo a achiziționat un bloc de marmură albă de Carrara, abandonată după eșecul altor sculptori, el a vizualizat modelul unui bărbat ideal separat de a-i atribui tema biblică a victoriei lui David.

"A vedea" înseamnă a crede în virtutea unei înfăptuiri fabuloase, în timp ce "a înțelege" înseamnă a descifra sau a dezvălui ce se ascunde dincolo de o impresie generală.

Leadership: Poți să dezvălui importanța și originalitatea unei imagini care se deplasează liber în jurul unei acțiuni "înghețate" în timp, prin prisma imaginarului care însuflețește o curiozitate amplă despre viață?

Iar dacă toate sunetele și frecvențele sunt strâns legate în univers, atunci literele transpuse în cuvinte formează o galaxie, o formă de organizare a materiei aflate în mișcare în spațiu și timp, în condițiile în care totul este straniu. Orice melodie redă imaginar sau real o anumită scenă de viață, cauza unei viitoare nostalgii sau a unei viitoare bântuiri, un alt decor al minții care își caută înțelesurile de pe culmea refuzului de a vedea adevărul dat de Dumnezeu. *Try not to lose your own !*

Se spune că celebrul inginer american, Washington Roebling, a suferit un accident imediat după începerea podului Brooklyn. Toată lumea credea că renunțase la opera sa. Rămas invalid, nu i-a mai rămas decât să urmărească cu telescopul progresele făcute la construcția podului, de la ultimul etaj al clădirii în care locuia.

Scriitorul Paul Auster spunea despre Roebling: *"Lucrul cel mai remarcabil era că întregul pod se afla literalmente în capul său: fiecare bucățică fusese memorată până la cele mai micuțe piese de oțel și de piatră. Şi chiar dacă el n-a pus niciodată piciorul pe pod, acesta se afla deja înăuntrul său, ca și cum, după atâția ani, structura aceea crescuse cumva în interiorul trupului său."*

Fiecare inginer se lovește de o barieră care îi susține puternic viziunea înainte de a construi un pod. La fel, fiecare artist se lovește de o îndoială. Ce preferi să știi că ești: un creator de materie sau un model explicativ al naturii ei?

Leadershipul este dat de creatorul care crede în virtutea unei înfăptuiri fabuloase, în timp ce dezvăluie ce se ascunde dincolo de o impresie generală.

Stop For A Minute este un efort pregnant de a reflecta la compoziția unei teme care dă valoare unei imagini pe care mulți nu o băga în seamă, sau o privesc fără să se întrebe ce anume exprimă ea.

*** Notă:** Sandra - Stop For A Minute

Source: https://neculaifantanaru.com/stop-for-a-minute.html

Străfulgerarea unei minți înclinate spre nemărginit

On Ianuarie 14, 2015

Repartizează-ți cunoașterea sub formă de putere, stabilind o nouă direcție de abordare a omului și a lumii în relație cu știința.

Înaintam către o țintă invizibilă, încadrată în tipicul relației de determinism între încălcarea regulilor admise de conștiință și excesul de rațiune care îmi încredința propriile ei forțe. Fără să fiu prea sigur de ceea ce puteam să descopăr. Oricât de straniu ar suna, consecințele intrării mele într-un *loop* de tip ciclu din care nu mai puteam să ies, mă individualizau ca o axiomă matematică rigidă. Rațiunea îmi servea mai mult la măsurarea inducțiilor de transă, acea stare de conștientizare pasivă îndreptată spre interior, asociată cu o implicare puternică în evenimente imaginate.

Filozoful german Friedrich Wilhelm Schelling, care promitea o nouă direcție de abordare a omului și a lumii în relație cu știința în plină dezvoltare, spunea: *„Omul prometeic nu recunoaște concretul real așa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realității după chipul și asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran și obstinat într-o lume de ideal și vis, adică într-o lume artificială."*

Nu-i de mirare că mi-am stimulat noi curiozități înainte de a înțelege mai multe în privința științei care se ocupă cu studiul viselor și a realității, percepută ca o experiență simultană și amintind de "Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor", când tânăra de 19 ani ajunge într-o altă lume iar acolo pornește într-o călătorie extraordinară pentru a-și clarifica viitorul.

Singura formă de putere care îmi caracteriza demersul de aflare a unei noi rațiuni de existență era viziunea de a crea o versiune nouă a secolului 21 prin rememorarea unei lumi care transcende creația concretă a realității.

O țintă invizibilă este asemănătoare pătrunderii într-un vis care nu se realizează, dar care continuă să te intrige prin balansul incredibil dintre fabulația radioasă și adevărul cutremurător care l-ar putea ascunde.

Nemărginitul cuprins de mărginit care îmi putea furniza o idee despre ce aș fi putut să înțeleg și nu am înțeles despre această lume, era definit de curiozitatea cu care voiam să ghicesc felul cum se va sfârși motivul lui Alice de a intra și de a inspecta Țara Minunilor, și bucuria ei de a privi în ea însăși cu o profunzime cum nu s-a mai văzut.

Ştiam prea bine că pe conturul elementelor care trasează această lume artificială era determinat un anumit sens de parcurs. Transpunându-mă mental în spațiul unei idealități râvnite, care se explica exclusiv subiectiv, până în întunecimile nemăsurate ale timpului, urmăream preponderent să prind acea linie a întrebărilor fără răspuns care puteau conferi credibilitate acestei lumi aparte.

Ca și când aș fi permis spiritului meu curios să exploreze totul în exterior, spre sferele superioare ale unui multiunivers modelat printr-o undă universală de tip expansiune-contracție, cu acea ingeniozitate a Creatorului Suprem care reușește să dea viață relațiilor dintre elemente. Să produc cu puterea minții străfulgerarea unei iluminări petrecute în îndelungata experiență a rătăcirii asumate într-un spațiu golit de orice altă prezență perceptibilă. Asta da provocare.

Fără să-mi dai seama, eu însumi devenisem extensia unei minți tulburate care plăsmuia noi ficțiuni la adăpostul spațiului oniric. Un plan de existență paralelă, a cărui dimensiune metafizică era însă decisivă pentru stabilirea teoriilor științifice.

Leadership: Poți să asiguri condițiile de eliminare a restricțiilor referențiale ale lumii printr-o extindere a modului de a face știință, luând în calcul revelația unei noi identități: cine sunt cu adevărat?

Dacă vrei să îți înalți știința la un nivel superior și să percepi realitatea care se ascunde în spatele lumii zi de zi, sau cea aflată dincolo de experiența directă, atunci repartizează-ți cunoașterea sub formă de putere. Puterea de a crea noi revelații, puterea de a scoate la suprafață adevăruri la care nu ajungi pe calea directă a rațiunii practice pure, ci prin explorarea unei lumi artificiale, a unei realități de dincolo de vizibil, dincolo de limitările și condiționările impuse de propria ta minte asupra experienței.

Va veni o vreme când necunoscutul va deveni cunoscut, iar cunoscutul va deveni atât de banal încât nici nu va trezi interesul. Tu trebuie să fii omul viitorului capabil să reglementeze puținele excepții de la această regulă, reconsiderând un anumit sens de parcurs. A face știință înseamnă să faci anumite constatări, înseamnă să ai o viziune mai largă, înseamnă să produci o descoperire, să realizezi o creație, și să duci toate acestea la nivel de "capacitate de a vedea lumea așa cum o vede Dumnezeu", printr-o multitudine de lumi care mai de care atrăgătoare și misterioase.

Restricțiile referențiale ale lumii sunt date de interpretările pe care le dai realității, de exemplu faptul că tot ceea ce te atrage la un moment dat sfârșește prin a te dezgusta subit, sau faptul că tot ceea ce îți înfrumusețează viața poate să te dezorienteze de la înțelegerea ei, sau faptul că orice descoperire te introduce în teritoriul necunoscutului.

Leadershipul se caracterizează prin reprezentarea veridică a realității, în virtutea unui algoritm de reacție la întâmplările și descoperirile vieții, fiind determinat de înțelegere, de interpretare și aplicare a unei judecăți, a unei teorii care se bazează pe anticipație și previziune. Ci se va sprijini în primul rând pe reconfigurare, redefinire și adaptare a lumii la alte realități.

Revelația unei noi identități: "cine sunt cu adevărat?" se produce atunci când descoperirea pe care o faci în legătură cu lumea se înfățișează potrivit manierei tale de a controla și a interveni asupra realității pe care nu-ți vine s-o părăsești niciodată.

Este vorba de realitatea unei existențe necondiționată de clișeele scorțoase și prăfuite care îți determină artificial viața.

Străfulgerarea unei minți înclinate spre nemărginit evidențiază acea schimbare radicală în felul de a gândi și de a percepe lumea, în contextul dinamicii progresului, care poate să-ți aducă acel plus de valoare de care ai nevoie pentru a atinge stadiul de regizor și scenarist în acest veac al mixturilor de realități.

Ori de câte ori intenționezi să te raportezi la schimbare, ori de câte ori încerci să te transpui mental în spațiul unei idealități râvnite, amintește-ți ce spunea scriitoarea Mădălina Virginia Antonescu: *„În acest veac al fragmentelor de viață și de aparență, realitatea se îmbină cu non-realitatea, până la confuzie, iar oamenii își creează propriile lor spații virtuale, unde domnesc după regulile lor proprii."*

Strălucește fără să te stingi

On Decembrie 22, 2011

Ajută-i pe oameni să-și intensifice puterea emoțională, prin descoperirea adevărului din ei înșiși.

Ieri am revăzut unul din filmele mele preferate, " *Tears of the Sun (2003)* ". Locotenentul Waters împreună cu echipa lui de comando o escortau pe doctorița Kendricks și pe cei aproximativ 35 de refugiați spre punctul Alpha, la granița cu Camerunul. Trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor. La un moment, doctorița se așează lângă el. Îl privește cu o anume mirare, dar și cu admirație. Îi spune cu acea căldură a inimii pe care n-o găsești niciodată când o cauți:

- Ai făcut un lucru bun că ai ignorat ordinele superiorilor tăi și te-ai întors să-i salvezi pe acești sărmani.

Locotenentul o privi păstrând o tăcere misterioasă. Dar această tăcere neașteptată, neînchipuită, îi dădea impresia că mai erau multe de spus, dar că o anumită discreție îl împiedica să vorbească. Totuși își luă inima în dinți:

- Nu știu cât de bun am fost. A trecut atâta vreme de când n-am mai făcut… un lucru bun, un lucru corect.

Locotenentul spuse aceste cuvinte de parcă ceva îi stârnise vechi remușcări. Pentru prima oară îl înțelesese cu adevărat pe omul din el – o ființă plină de dragoste pentru toată lumea, iar această dragoste plină de spirit, plină de grijă, plină de înțelepciune, care nu-și găsise niciodată locul în inima nimănui, care sfidase soarta aproape cu nonșalanță, această dragoste a cărei rădăcini are puteri de transformare, această dragoste care îi face buni chiar și pe ticăloși - în sfârșit s-a trezit din hibernare. Pentru prima oară locotenentul își simți cu adevărat sufletul împăcat.

Leadership: Ești în stare să recreezi o temelie emoțională din analiza impactului unei forme de răspuns la condițiile perceptive pe care le implică un nou tip de conștiință?

Sculptorii aleg rocile cele mai potrivite pentru operele lor viitoare, roci care sunt departe de a fi perfecte, ci au defecte vizibile și defecte ascunse. Măiestria sculptorului va reuși să anihileze numai defectele vizibile, dar nu și pe cele ascunse.

Când un lider vrea să câștige încrederea oamenilor, el trebuie să sesizeze în primul rând defectele lor ascunse și să le anihileze. Iar pentru ca inițiativa lui să fie un succes, el trebuie să aleagă acele resurse emoționale care și-au pus amprenta pe caracterul lor și să surprindă exact momentul potrivit de a le face accesibile.

O faptă mare l-a ajutat pe locotenentul Waters să se înțeleagă mai bine pe el însuși. El a înțeles că cea mai importantă calitate de care făcuse tot timpul abstracție era compasiunea, și că totul stătea în puterea lui de a se schimba. Însă numai doctorița Kendricks a reușit cumva să-i scoată la lumina acea bunătate care îi umplea și inima ei.

Conștiința lui se reînnoise prin explorarea frontală a unei fapte care nu a fost incriminată sub nici o formă, chiar dacă atrăgea suspendarea lui din funcția de lider. Devenise o conștiință

eliberată de tendințele anterioare de violență, o conștiință ferită de tendințele de aliniere necondiționată a lumii la principiile războiului, deci una ce se manifestă prin împărtășirea compasiunii, care nu înseamnă ignoranță rece, ci promovare activă a binelui.

Condițiile perceptive pe care le implică o astfel de conștiință se formează prin reflectarea realității în esența ființei tale, ca un fel de intrare într-o oglindă care are îți arată nu cine sti, ci ce ai putea fi într-o conjunctură de criză. Ceea ce înțelegi dintr-un eveniment care nu iese așa cum ți-ai dorit, ori te marchează sufletește, ori te înseamă pentru fapte glorioase cu prețul unor suferințe morale umilitoare.

Leadership: Avântul tău spre maximizarea reușitei întreține conștiința faptului că aparții unei credințe cu valoare de "preaviz anterior deciziei finale"?

Tu ești în stare să recreezi o temelie emoțională pentru cei ce și-au îngropat sentimentele și emoțiile? Poți să găsești ingredientul principal care se impune încorporat în leadershipul tău astfel încât, făcând uz de influența ta, să luminezi conștiința oamenilor?

Așa cum un sculptor creează modele noi și interesante din niște bucăți de piatră, tot astfel un lider care și-a construit leadershipul pe niște valori alese bine trebuie să-i modeleze pe oameni după natura lui fundamentală, după latura pozitivă a ființei sale. Trebuie să schimbe starea lor sufleteasca învăluindu-i cu acea vibrație benefică, cu acea putere morală, cu acea energie vindecătoare capabilă să activeze sistemul lor interior de convingeri și să amplifice motivația lor de a se schimba.

Un lider adevărat nu are rolul de a masca și de a acoperi defectele vizibile ale oamenilor, ci trebuie să fie un " *artist de suflete* " înzestrat cu acea energie care să-i permită să aibă o mare înrâurire asupra lor. Unui astfel de lider i se datorează ideea generală a ordonării interiorului, nu a decorării exteriorului.

O credință cu valoare de "preaviz anterior deciziei finale" se dezvăluie sub forma unei atenționări valabilă în situația în care ești decis să contrezi un pronostic atunci când miza contrei depășește percepția ta față de cele întâmplate. Această atenționare vine de regulă din partea conștiinței pentru a putea menține integritatea Eului față de conținutul plin de "bine" ce izbucnește cu forță dintr-un suflet curat.

Să te păzești "fără de pată" din partea lumii înseamnă să te încumeți să faci parte dintr-un eveniment plin de consecințe nedorite care se reinventează prin punerea laolaltă a cunoașterii, percepțiilor și credințelor ce pictează o imagine nouă a propriei tale naturi.

Strălucește fără să te stingi exprimă metaforic acea forță umană care produce necontenit energia necesară alimentării emoțiilor și sentimentelor pozitive din " *sistemul*" emoțional al oamenilor. Ca să-ți ridici leadershipul la rang de artă trebuie să întreții această strălucire a oamenilor țintind mai mult spre caracterul care îi definește, cercetând cu o sensibilitate de artist sentimentele lor, stabilind *„compoziția* " lor de calități sufletești – precum compasiunea, mărinimia și conștiința curată.

Dacă vrei să schimbi convingerile oamenilor trebuie să recurgi la un modelaj mai delicat, pe mai multe planuri (pe plan emoțional și mental, nu doar profesional) și trebuie să oferi o sursă inepuizabilă de stimuli care să se încadreze perfect în sistemul lor emoțional și cognitiv.

Ești în stare să-ți dozezi leadershipul cu acest gen de energie, cu acea finețe extraordinară de a reda oamenilor adevărata lor natură? Îi ajuți pe oameni să-și intensifice puterea emoțională

prin descoperirea adevărului din ei înșiși?

Concluzie: În leadership resursele umane au un rol deosebit. Oamenii sunt diferiți în ceea ce privește gândirea, concepțiile și modalitățile de acțiune. Rolul unui lider este de a aduce la același numitor comun pe toți aceia care l-au ales. Desigur, acest lucru este uneori foarte greu de realizat dacă nu există acea bunăvoință, acea disponibilitate sufletească și bunătate de ambele părți.

Dacă un lider va reuși să îmbine armonios " *modelingul sufletesc* " cu îmbunătățirea performanțelor, atunci el „va străluci fără să se stingă."

Source: https://neculaifantanaru.com/straluceste-fara-sa-te-stingi.html

Strălucirea nestematei

On Octombrie 12, 2010

Luptă ca să strălucești – dar fără a cădea în capcana puterii astfel obținute.

Regele Persiei, Sharaman, avea planuri ambițioase și totodată convingerea că Dastan, fiul său adoptiv, era omul cel mai indicat să le ducă la îndeplinire. Dastan, supranumit *"Leul din Persia"* , reușise printr-un adevărat tur de forță să pătrundă în orașul sfânt Alamut și să deschidă porțile armatei regale ca aceasta să-l ocupe fără prea multe pierderi omenești.

În timp ce sărbătoreau victoria, regele Sharaman, care era întruparea celor mai prețuite virtuți ale timpului acela: gândire clară și ordonată, inteligență, generozitate, viziune, iscusință, înțelepciune și mai presus de toate hotărâre, l-a felicitat pe Dastan pentru izbânda sa. Şi i-a dat o ultimă lecție:

- Un om bun ar fi făcut ca tine Dastan, ar fi acționat cu îndrăzneală și curaj pentru izbândă și cruțarea de vieți. Însă un om mare ar fi oprit atacul de la bun început. Un om mare ar fi oprit ceea ce știa că e greșit... indiferent a cui ar fi fost porunca. Tu puteai fi mai mult decât bun Dastan, puteai să fii mare...

Leadership: Modul de acțiune pe care ești capabil să-l exerciți într-un plan mai restrâns decât planul de ansamblu, trebuie privit sub raportul unor reglări de poziție ca urmare a unei intervenții de tip *"take a second-look"* ?

Firești considerații de la un spirit atât de pătrunzător. Ceea ce-l preocupa în primul rând pe regele Sharaman din filmul *"Prince of Persia - The sands of time"* nu era să-i insufle fiului său credință și speranță, ci să-l determine să se gândească mereu la evenimente și la consecințele lor.

Dastan era neîntrecut în curaj și vitejie, ingenios și inventiv, energic și ambițios, dar acestea nu-l salvau de la impresia proastă pe care a produs-o aliaților Persiei și oamenilor din Alamut. Căci pentru toți locuitorii Alamutului, el era văzut ca un uzurpator. Iar așa cum Heliodor (din Vechiul Testament) intrând să jefuiască templul din Ierusalim a fost alungat de înger, tot astfel Dastan risca să fie alungat din Alamut și poate chiar umilit în cele din urmă.

Pe o inscripție dintr-un templu chinezesc stă scris: *"O nestemată nu lucește până n-o șlefuiești."* Un diamant, chiar dacă este acoperit de unul sau mai multe straturi de piatră, tot o nestemată rămâne. Însă acesta trebuie șlefuit pentru a da la o parte straturile respective și pentru a scoate la iveală diamantul.

Sfatul regelui a servit numai pentru "șlefuirea" lui Dastan. Ceea ce a încercat de fapt să-i spună regele e că nu este deloc ușor să acționezi împotriva simțului datoriei și a celui dictat de propria inimă. L-a învățat ce înseamnă tăria spiritului uman.

Leadership: Judecățile tale se lovesc de limitări importante în ceea ce privește semnificația operei pe care ești chemat s-o înfăptuiești?

Pentru a fi un conducător desăvârșit nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare. Trebuie să faci loc unor idealuri mai înalte, unor formule cu semnificații general umane, nu doar să-ți faci datoria. Trebuie să știi cum să acționezi pentru a-ți transforma viziunea în realitate,

evitând faptele care împiedică această transformare și care îți pot influența valoarea ta ca lider.

Concentrează-te asupra obiectivului principal în timp ce te gândești și la toate celelalte, pentru ca gloria ta să cunoască o strălucire intensă. Ca un adevărat judecător, fii întotdeauna drept în hotărârile tale, dar și omenos în același timp. Folosește-ți toată priceperea pentru a nu eșua. Caci o hotărâre luată în pripă, bazată pe emoții, îți poate diminua influența și îți poate știrbi autoritatea.

Limitarea cea mai cea mai grea pe care ți-o impune urmarea directă a evenimentelor este obținerea unei arii largi de autoritate care nu se manifestă în trăirea ta: "Eu sunt doar atât, nu mai mult ! "

Iar semnificația operei pe care ești chemat s-o înfăptuiești, înțeleasă doar de către cei înțelepți, este să păstrezi o anumită noblețe, de necontestat, fără să speri că ești singurul din lume care cunoaște arta de a deschide o cale nouă spre viitor.

Leadership: Îndrăznești să-ți descătușezi latura sensibilă, dând frâu liber propriei tale vulnerabilități?

Rețeta pentru un leadership ineficient este să faci deseori lucrurile greșit. Cucerit de idealuri înalte și mânat de efemere iluzii ale ambiției sale, liderul își poate descătușa latura sensibilă dând frâu liber propriei sale vulnerabilități. Un lider desăvârșit rămâne, însă, foarte atașat realității, plecând de la observarea ei riguroasă și pătrunzătoare. El pătrunde cu mintea evenimentele, apoi le filtrează prin suflet înainte de a lua hotărâri majore.

Mulți oameni își imaginează că sunt lideri și experți, că dețin toate răspunsurile referitoare la modul în care trebuie să acționeze. Dar celor mai mulți le lipsește "nestemata" care să le pună în valoare potențialul. Ei sunt acoperiți de imperfecțiuni care le rodează talentul și-i împiedică să fie eficienți în activitățile pe care le desfășoară, respectiv în înțelegerea a ceea ce influențează succesul lor pe termen lung.

Aici s-ar nimeri sfatul pe care mi l-a dat demult mama mea: *"Luptă ca să strălucești – dar fără a cădea în capcana puterii astfel obținute"*.

Leadershipul cuprinde totalitatea lucrurilor mari pe care le înfăptuiești în numele unui ideal sfânt, din care trebuie să scazi mândria de a le deține !

Concluzie: Așa după cum valoarea unei nestemate crește prin șlefuirea care-i sporește frumusețea, tot așa și oamenii, dar mai ales liderii, trebuie să se "șlefuiască" pe parcursul vieții pentru a-și înlătura imperfecțiunile și pentru a-și domoli orgoliile.

Source: https://neculaifantanaru.com/stralucirea-nestematei.html

Strălucirea unei senzații de redeșteptare

On Decembrie 17, 2016

Dezvoltă-te ca o consecință a observării dusă dincolo de constatările evidente, astfel încât să ajungi la conștiința unei noi dimensiuni.

Treceam cu mare ușurință de la o etapă la alta, când totul își pierdea sensul, precum forma unor enigme care nu mai trezeau suspiciunea, spunându-mi de atâtea ori, într-o continuă căutare a fiecărui strop de schimbare, că mă așteptau alte întrebări, alte răspunsuri, la următoarea mea trecere printr-un bloc de „analiză" bazat pe transformarea unor cauze ascunse. Nimic din sensul lucrurilor pe care le adânceam, din enigmele pe care încercam să le deslușesc, nu părea să fie pe planul conștiinței mele limitată în privința lucrurilor care o înconjoară, care parcă mă îndemna să adop o atitudine de retragere, *la disponibilità di essere vulnerabili* , și să mă fac că nu văd, nu aud și nu-mi pasă.

Cine a gustat o dată fremătătoarea plăcere a unor deplasări virtuale într-un spațiu al abundenței de culori, forme și subiecte tari, cine a gustat beția picantă, înspumată a unei asemenea evadări nechibzuite din real, acela arde de dorința de a o resimți mereu și mereu, acționând cu deplinătate asupra unui sistem de redefinire personală.

Ceea ce observam în jurul meu, cu atenție dar și cu o oarecare doză de incertitudine, lucrurile care mă asaltau prin însăși varietatea lor atât de amplă, era direct proporțional cu intrarea într-un soi de ficțiune a lui John Fowles, plină de măști, decoruri complicate și zeci de ipostaze diferite. Practic, trăiam senzația unei călătorii fantastice spre un ținut familiar, dar fără să știu de unde să încep, cu ce să încep odată ajuns la destinație.

Eram exact că tipa aia, Rachel, din filmul "Fata din tren" care merge în fiecare dimineață cu același tren spre o destinație cunoscută. Vede mereu aceleași lucruri, își rememorează altele, și viața i se pare trecută de orice bucurie, nicio așteptare nu-i mai face inima să bată cu putere. Viața îi pare insipidă, o dramă fără sfârșit. Până când într-o zi vede ceva ce o șochează. Totul se schimbă și Rachel are șansa de a lua parte la viețile pe care le-a observat doar de pe margine.

Leadership: Experiența pe care o trăiești prin parcurgerea distanței de la un punct la altul are ca principal determinant promisiunea unei revelații particulare, de tipul: "Sunt altcineva decât sunt în realitate" ?

Şi, dintr-o dată, totul se schimbă, lucrurile capătă un sens, viața începe să fie trăită cu sufletul la gură. Parafrazând un mare scriitor, un asemenea om se aruncă iar și iar în valurile sulfuroase, înflăcărate, ale chinurilor devorante, numai ca să retrăiască acest "fermecător simțământ al propriei importanțe", această beție aurie care înlocuiește și întrece de mii de ori toate stimulentele vulgare, ale alcoolului și nicotinei.

De fapt, era un proces de reformare personală prin exercitarea unor forțe de interacțiune cu un fel de stare de deplinătate, senzația de nesfârșire a imaginarului, de-a lungul mai multor coridoare, cu caracter de îndumnezeire în raport cu accesoriile unui timp care nu primește pomană. De aici se iniția schițarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care putea să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conștiințe.

Senzația că totul era foarte adevărat și revelator, ca într-un soi de realitate provenită dintr-o forță neîmblânzită, senzația de a fi ceva, de a fi făcut ceva important care atrage toată această lumină a raționalității ineluctabile într-un loc presupus infailibil, când între ultimul

grad al desăvârșirii și primul grad al îndoielii este imposibil să se efectueze un calcul direct, părea să-mi dezvăluie ceva. Ceva cu conotații simbolice, livrești, magice.

Totuși, aș vrea să nu mă ia iar pe nepregătite o astfel de senzație, căci atunci când încerci să fii mai mult decât ești, încet încet te îndepărtezi chiar și de malul revelației și ajungi să te scufunzi în altcineva decât cine ești.

Leadership: Poți să te angajezi într-un proces de reformare personală prin exercitarea unor forțe de interacțiune cu un fel de stare perfectă, din care să răsară o nouă conștiință?

În celebrul roman "Magicianul", scriitorul John Fowles compară această senzație pe care o trăiam și eu, cu o stea aflată nu mai aproape, dar într-o stare de izolare, ca atunci când este privită prin telescop:

"Steaua nu făcea parte dintr-o constelație, plutea singură în spațiul negru-albăstrui, într-un vid. Mi-amintesc cum am văzut steaua pe un glob de lumină albă, care produce și absoarbe spațiul în care se află, eu aflându-mă la celălalt capăt, suspendat într-un spațiu de întuneric. Eu priveam steaua, steaua mă privea pe mine. Ne aflam în poziție egală, în echilibru, două dimensiuni egale, dacă se poate vorbi de conștiința unei anume dimensiuni. A durat parcă mult, nu știu cât. Două corpuri suspendate în același fel, opuse în același fel, lipsite de semnificație și de efect. Senzația de frumos, de moral, de divin, de geometrie erau înlocuite de senzația de situație așa cum o percepe orice animal."

Cel ce cunoaște și simte natura și farmecul revelațiilor, care uneori are urmări la nivel simbolic toată viața, se lasă deseori plimbat încoace și încolo în călătoriile succesivelor sale frământări existențiale, părăsind aleile formelor de trăire obișnuite. El caută în permanență un răspuns la chinuitoarele sale întrebări existențiale prin extinderea unui mod de a se identifica cu o imagine ideală, o imagine pe care ar vrea s-o realizeze sau care pretinde a fi speranța, înțelepciunea și înțelegerea dincolo de evident și fizic.

Înainte de a defini leadershipul, exclusiv dependent de elementele de percepție obiectivă asupra realității pe care o compui și o reprezinți, este nevoie de o încercare de definire a concepției unei imagini despre care ai putea zice: uite, pe-asta aș putea s-o văd doar cufundându-mă într-o anumită stare, într-un alt rol, într-un loc în care să mă regăsesc și care să mă ajute să îmi depășesc neîmplinirile.

Omul care experimentează posibilitatea de a observa totul din perspectiva explorării unei imagini dintr-un alt unghi, aplicată unei constante simbolice, va pleda întotdeauna pentru existența unei alte dimensiuni, spirituală, mai plină de sens, dincolo de cea a lumii percepute în mod obișnuit.

Iar omul care-și duce gândirea la un nivel mai înalt este cel ce se formează și se impune ca o consecință a observării dusă dincolo de constatările evidente, reușind astfel să ajungă la conștiința unei noi dimensiuni. O dimensiune a ceea ce ești care rezultă din conținutul unui act de trăire individual.

Iar un asemenea act de trăire evoluează în funcție de ceea ce percepi prin comparație cu ceva care există prin lucrurile pe care le urmărești, prin aspectele care îți hrănesc inspirația.

Strălucirea unei senzații de redeșteptare evidențiază acea nemărginire de simțiri, proprie omului care vrea să-și continue cunoașterea dincolo de ceea constituie, la un moment dat, aparență. Astfel se inițiază schițarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care poate să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conștiințe.

Strange Personality

On Octombrie 09, 2017

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

Am totul în mine, împrăștiat, fără răspuns, provenit dintr-o cunoaștere pe care numai Dumnezeu o înțelege, pe care doctorii ar putea-o diagnostica greșit drept o boală a sistemului nervos, care înnebunește sau strigă a disperare. O cunoaștere pe care sfinții ar lua-o drept auto-condamnare, o închipuire ce nu trebuie încurajată, fiind respinsă de la bun început ca neîntemeiată.

Însă una pe care artiștii, încercați de lupta dintre lumini și umbre, în care există mereu o cale de mijloc pentru a îmbina cele două contrarii, dând rotunjime figurilor, o salută cu respect ca valabilă în propria ei originalitate.

Când încerci să te înțelegi, așa cum ar face-o un artist angrenat într-un proiect nebunesc, asumând un pariu existențial și creator, de recuperare a întrebărilor și răspunsurilor pierdute înăuntrul tău, îți încarci imaginarul și realul de prezența unui obstacol numit: prejudecată. Așa se explică neliniștea, febrilitatea, agitația sufletească.

Vulnerabil în direcția închipuirilor firești, a căror măsură conduce dincolo de dispoziția nevrotică, în direcția minimei rezistențe la nervi, fără vreo legătură cu blânda comparație între realitatea empirică și iluzorie, simt cu toată căldura acea drăgălașă arătare a visului născocit de luciditatea unei minți fantastice. O mică confesiune a unui gând de Creator, unde domnește imposibilul, lăsându-și amprenta replicii originale la toate nivelurile sale de manifestare.

Numai o trăsătura de penel reușește o sublimă surprindere a stării de haos lăuntric, acolo de unde începe lupta pentru o artă orientată spre o construcție a vieții și unde se termină resemnarea în fata rațiunii pure. Identitatea ascunsă pe care mi-o asum, îndesată într-un tremur interior, este o implicită auto-condamnare la iadul de a mă vedea mic, cu propriile limite, simțindu-mă asemenea unui orfan, singur în fața neantului.

Leadership: Poți să asiguri relevanța propriilor experiențe de explorare a sinelui în vederea lămuririi înțelesului acordat ideii de confidențialitate, pe măsură ce mesajul artei tale va fi adâncit în conștiința unei unui observator rezonabil?

Necunoscutul care pregătește îndelung cuvântul scris este experiența unei rătăciri asumate, linia de start a unei curse tulburi sub un cer acoperit de nori, un gest al performanței utopice cu multe înțelesuri, o căutare îndârjită a Tainei care se va destăinui cândva, tot atât de declanșatoare de tensiuni, neliniști, impregnări negative și blocaje, precum adâncul unei prăpăstii chinuitoare.

În sfârșit, iată-mă modelator al conștiinței încărcate de puterea cu care Forța Divină m-a înzestrat de la naștere, după pofta inimii mele, dar nu după regulile rațiunii coerente care te ghidează numai după ceea ce mintea poate explica.

Rațiunii i se adaugă o viziune coerentă și bine definită pentru viitor, modelând regulile explicate cu ajutorul artei raportată la conștiința Divină, forța puterii mele de creație, pornind din dreptul inimii și unindu-se cu mintea plină de idei, nu de programări. Iată-mă în sfârșit,

înzestrat cu mintea care poftește la darul de a fi înălțată la rang de experiență de creație, dar prinsă într-un blocaj numit "confidențialitate", adică incapacitatea de a oferi lumii mai mult decât este în stare inima să aducă în prim planul unei treziri spirituale.

Confidențialitatea este o mărturisire a unei experiențe trăite intens și profund, prin referire la un transcendent „ezoteric", având ca sursă de inspirație o motivare puternică venită dintr-un alt nivel al realității. Un nivel în care pot fi produse schimbări profunde de ordin moral, psihologic, spiritual sau intelectual, într-o interpretare imaginativă, cum ar fi: „ *mă simt atins de un fior mistic* ".

Leadership: Tinzi să posezi o oarecare pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului și a spiritului în mijlocul unei arte care își găsește corespondența în interiorul unui monolog de o poetică existențială aparte?

Am tot timpul în vedere simbolistica creației marelui scriitor Victor Hugo care a dedicat mereu câte un monolog ființei absente sau prezente în marele Tot spiritual, făcând apel la emoții conceptualizate ori obiectualizate, un monolog despre izolarea poetului în lumea gândurilor sale. Nu încetez să-mi aprofundez gândurile precum m-aș raporta la măreția creației divine, adoptând o tehnică de redare a importanței artei prin intermediul unei simbolistici a lucrurilor din jur și, mai cu seamă, printr-o surprinzătoare comunicare afectivă cu peisajul unui soare arzător, al unui vârf de munte, sau al unui basm frumos.

Un scriitor mare este asemenea unui artist genial care, dedicându-și timpul plăsmuirii de emoții în unicitatea coloristicii, trebuie să se izoleze mai întâi într-un monolog adresat posterității, departe de felurite valori obiectualizate care îi elimină prezența din lumina cu totul nouă a ansamblului creației, distrugând orice comuniune cu Dumnezeu. Culoarea este lupta eroică a unui suflet care se împotrivește tuturor jumătăților de măsură.

Recunoscând faptul că lângă dreptul omului, sau cel puțin pe lângă el, este dreptul sufletului, Hugo și-a îndreptat toată puterea minții spre căile misterioase ale etapelor firești din existența cea mai profundă, ale facerii de bine, ale vieții spirituale, ale Providenței, acest lung șir fiind singurul ritm al realităților sale. După părerea sa, în miezul oricărui fenomen există întotdeauna o lege și o personalitate:

„Zdrobirea fanatismelor și respectul adânc față de infinit, iată ce urmărește legea. Să nu ne mărginim a ne închina arborelui creației și a contempla uriașele lui ramuri pline de stele. Avem o datorie: să prelucrăm sufletul omului, să apărăm misterul împotriva minunilor, să adorăm neînțelesul și să respingem absurdul, să nu recunoaștem din ceea ce nu se poate explica decât ceea ce e necesar, să însănătoșim credința, să îndepărtăm superstițiile din calea religiei, să-l curățăm de omizi pe Dumnezeu."

Leadership: Ești în stare să te judeci după ritmul gândirii și al gradului de înțelegere a fiecărei limitări pe care o dă propria putere de apreciere a artei interpretative, alături de "ingenium" ?

Dacă cineva m-ar judeca numai după ritmul gândirii și al gradului de înțelegere a fiecărei limitări, alături de *ingenium* , și nu după faptele de fidelitate față de idealul echilibrului, acceptat ca valoare în sine, autonomă, pledând pentru libertatea imaginativă a artistului, probabil s-ar simți vrednic și liber de a putea alcătui o lege. De a lega împreună pe "da" și pe "nu", după cum îi place. Da-ul unei conștiințe bune față de Dumnezeu și Nu-ul unei critici lucide, al unei minți nonconformiste.

Dar mai întâi el trebuie să posede o anumită pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului și a spiritului de a judeca binele și răul, deosebindu-le prin ceea ce

mărturisești despre tine în numele a ceva mai presus de tine. O pertinență care, după părerea mea, trebuie să o încerce toți oamenii în fața adevărurilor scoase la iveală de acest capitol al vieții, aferent nivelului de maturizare artistică: Coerența Destinală sau *„To be nobody but yourself".*

Greșeala care te poate trage în jos în mod constant are ca și caracteristică definitorie tendința de a judeca propria „excepție" de fond ridicând-o la rang de cauză. Însă fără a cunoaște, fără a avea răbdarea de a înțelege, fără a trece prin filtrul conștiinței și psihicului aspectele care te împing să tragi în grabă concluzii. Aici, trebuie să amintim de termenul "ingenium", desemnând talentul imens al unui artist, devenit scriitor, care are răbdarea și datoria de a se evalua în funcție de monologul pe care îl construiește în jurul frumuseții perene a artei.

Puterea de apreciere a artei interpretative rezidă din expresivitatea creației pe care o poți ridica la rang de conștiință prin prezența monologului liric adresat unui personaj care te intrigă sau te fascinează, reflectat sub forma apelurilor către posteritate.

Conform wikipedia, în genul liric domină viziunea și transfigurarea artistică, autorul apelând la tehnici aluzive și asociative, creând un univers de mare forță de sugestie ce se adresează sensibilității cititorului.

Strange Personality are sensul de concluzie la ceea ce ți se întâmplă când ești pus în dificultatea de a-ți judeca singur autenticitatea, limitele, calitățile, valorile și realitatea. Reacția ta în fața oricăror sub așteptări poate fi oricare, de la indiferență la o explozie de emoție copleșitoare, una de genul „sigur mă înșel" ori, pur și simplu: „nu pot să cred".

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

*** Notă:** Hi Profile - Strange Personality

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deșarte (II)

On Ianuarie 10, 2014

Concentreaza-te asupra a ceea ce te face special, pledând pentru asumarea a ceea ce ți se întâmplă în cadrul unei realități care scapă înțelegerii depline pe moment.

În loc să izbucnească într-o reacție incontrolabilă de supărare, Marie își sporește puterile de a-l înțelege pe Jason, luptând cu îndârjire pentru a-i învinge fobiile și pentru a-l convinge de veridicitatea sentimentelor ei – nu-l îndepărtează niciodată de lângă ea. Mai mult decât atât, ea se împotrivește elementelor aparent primejdioase ale firii lui, ajungând să-l cunoască sub cele două aspecte esențiale ale sale: statornicia și tăria de caracter, pe care le intuiește la nivel profund.

Jason refuză să-și amintească trecutul, dar intuiește o bună bucată din ceea ce i s-a întâmplat înainte de tragicul accident.

Chimia te prinde și nu te lasă. Marie își pune în joc toate trăirile. Raza de convergență a seriei de puteri lăuntrice nestinse se orientează către punctul de sprijin al identității lui Bourne, atingând acel element fragil care îl constituie siguranța de sine scăzută. Influența ei tinde nu doar spre crearea unui amestec de stări și sentimente în jurul căruia el să graviteze, ci spre obținerea unei stabilizări lăuntrice solide prin intensitate. Iar această intensitate trebuie alimentată de cele mai subtile vibrații, care să declanșeze instantaneu o reacție de solidarizare, acea chimie care te prinde și nu te lasă.

"Mă lupt pentru viața mea ! Pentru viețile noastre ! Poți gândi și simți, Jason ! Hai, gândește ! Simte ! Simte acum ! Uită-te la mine și spune-mi că ai privit în interiorul tău și știi fără dubii că ești un asasin. Dacă nu poți, atunci stai lângă mine și lasă-mă să te ajut. Şi, iubește-mă ! Pentru Dumnezeu, iubește-mă, Jason ! "

Inima femeii dă imediat alarma atunci când flăcările disperării duse până la paroxism se înalță deasupra slăbiciunilor omului de lângă ea. Abia acum dimensiunea intermediară a naturii ei - voința de pătrundere - poate fi luată în considerare, măsurând noi valori.

Reacția ta în fața evenimentelor pe care nu le poți controla depinde de modul cum te raportezi la suferința pe care o simt ceilalți în prezența ta.

Versiunea a ceea ce îl face pe un om special este o continuare a reacției pe care el o are în fața unei realități care scapă înțelegerii depline pe moment. A conștientiza acest moment înseamnă să te lași purtat printr-o întreagă experiență a simțurilor, a emoțiilor, a gândurilor, care parcă sunt mai vii în ecuația reacției de descompunere a realității în factori de respingere sau de atracție.

Cine vrea să afle adevărata măsură a abilităților sale de a accelera dezvoltarea celor de lângă el, este invitat să privească o scenă pe care evoluează suflete absolut diferite unul de celălalt, în complexitatea unei lumi recreate ca un întreg unitar. Întregul unei stări de spirit care rezidă din tonurile vii ale unei părți din cadrul nevoii de a-și împărtăși, comunica și exprima sentimentele: *"Mă lupt pentru viața mea ! Pentru viețile noastre ! "*

Dintotdeauna au existat profunde comunicări și colaborări fecunde între conștiință și realitate, între simțuri și rațiune, între funcționalitate și armonie, între cele două constante *"a lupta"* și *"a nu suporta durerea"* - iar datoria liderului este să le stropească cu multă

însuflețire și vie convingere.

Leadership: Bogăția ta sufletească se ridică până la justificarea creată de proiecția unei senzații "de a fi sub presiune", sub constrângerea unei imagini de sine pe care ceilalți o consideră ca fiind proba unei sensibilități inedite?

Câte eforturi, cât entuziasm pune omul în înțelegerea celor mai tăinuite lucruri despre sine, înainte de a-i evalua pe ceilalți și de a se pune în locul lor? Aceasta este întrebarea de care depinde intersectarea leadershipului de realitatea trăită de individ, percepută deseori în mod intangibil.

Cine își propune să evalueze leadershipul, prin prisma unei analize a tendințelor de personalizare ale omului, trebuie să urmărească existența conștientizată a unor proporții reale de transmisie a particularităților din structura lui funcțională. Precum capacitatea de a se deschide către un adevăr ulterior care să fie în stare să explice sensul vieții, sau capacitatea de a se încrede în altă conștiință și de a i se supune acesteia.

Imaginea de sine este reflexia a ceea ce transmiți altora prin felul tău de a fi, prin vorbe și gesturi, atunci când ei te consideră o versiune mai bună a lor.

A descifra singur harta omului, pătrunzând în lumea plină de semnificații și emoții care stabilește regula lui de funcționare, este primul pas spre descoperirea acelei realități de o surprinzătoare complexitate, comparabilă cu bec ergonomic care pâlpâie până atinge temperatura optimă, după care se stabilizează și funcționează la parametri normali.

Surprinzând acele intensități, sentimente trăite cu sinceritate și exprimate cu nonșalanță de om de-a lungul întregii tale incursiuni în psihologia personalității lui (greu descris pentru că se află în continuă schimbare) vei putea să miști dublul resort interior care dă culoare vieții sale și care totodată îl conduce către un triumf profesional.

Acest resort, pe de o parte îi confirmă omului direcția de dezvoltare. Pe de altă parte îi dă posibilitatea să aducă la împlinire, prin tot ce trăiește și simte, la fel de firesc cum înfloresc florile și pomii în primăvară, acel ideal de armonie ce-l poate călăuzi pe potecile întortocheate ale existenței atât de provocatoare.

Sensibilitatea de care dă dovadă un lider se măsoară prin sacrificiul de sine făcut în numele unui alte exigențe importante a vieții, anume experiența de a trăi suferința celorlalți ca pe o etapă necesară pentru a deveni o persoană mai puternică.

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deșarte semnifică acea dorință imperioasă, dublată de o voință puternică de a induce schimbări benefice în modul de gândire și acțiune a oamenilor, în vederea realizării idealurilor comune.

Avea dreptate cine spunea: „Identitatea de sine este redusă la o poveste pe care ții mereu să o spui în minte: *Eu și povestea mea* - în momentele de luciditate."

Ca să percepi strigătul de ajutor al omului supus efectului de pierdere a identității de sine, pune-ți în joc toate trăirile și încearcă să generezi o reacție de tip emoțional care să înviorează starea lui de spirit.

*** Notă:** The Bourne Identity (1988)

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deșarte (I)

On Ianuarie 10, 2014

Explorează cu atenție necunoscutul din om, pentru a găsi într-însul acea lume lăuntrică care poate da frâu liber reîntregirii individualității sale.

"Cine naiba te crezi?" strigă Marie Jacques cu voce neliniștită, lovită de mii de sentimente, înțepătoare ca niște ace fine, bine înfipte pe trupul plin de freamăt. Pot oare ele să deblocheze circuitele energetice latente ce funcționează dizarmonios în omul pe care îl iubește?

" *Sunt un om care ucide oamenii pentru bani. Guvernele mă vor mort. Canadienii mă vor mort. Şi Carlos la fel. Gândește-te la asta !* " răspunde Jason Bourne, dezorientat de trecutul incert, plin de rătăciri și de întuneric, în care nu poate pătrunde nimeni, nici chiar el însuși. Câte eforturi, câtă determinare pune el în înțelegerea celor mai tăinuite lucruri despre sine.

Dar femeia hotărâtă are în buzunarul inimii ei o hartă a omului, o lume plină de semnificații și emoții, cu tot cu regula ei de funcționare. Numai ea cunoaște dragostea în formele ei cele mai nobile, partea curată, nemărginită, care cere sacrificiu și îndurare. Numai femeia cu adevărat iubitoare percepe strigătul înălțat de un suflet care luptă cu întunericul, cu duhurile unei lumi deșarte. Numai ea deține cheia transformării interioare a lui Bourne. Dar pentru ca transformarea lui să fie completă și trăită cu toate simțurile, cu toată convingerea, trebuie ca sursa vitală a tuturor energiilor, speranțelor și aspirațiilor ei, precis direcționate, să genereze o reacție pozitivă.

Toate aceste forțe de intervenție care pot echilibra sufletul omului aruncat de trecut într-un spațiu derutant, imposibil de controlat, se află în ea însăși, în proporții stricte, benefice. Ele pot neutraliza agenții inflamabili, orice pornire, orice zbucium, orice tristețe, orice neîmplinire și orice durere, numai dacă mișcă resortul interior - tăria lui sufletească.

Leadership: Poți să-ți dovedești valoarea inteligenței emoționale într-un moment definitoriu al vieții care se înscrie în evoluția ta ca un simulacru dureros al unei tragedii în plină expansiune?

Inteligența emoțională de care a făcut dovada Marie Jacques a constat în capacitatea de a face o corelație între ceea ce știa despre viața lui Jason Bourne și ceea ce i-a rămas interzis să afle într-un moment de primejdie, fără să se lase intimidată de efectele unei eventuale tragedii. Așadar, inteligența emoțională este strâns legată de decizia pe care ești gata s-o iei cu riscul vieții atunci când tot ceea ce trăiești în mjlocul evenimentelor are un ecou de mare anvergură în sufletul altei persoane.

La unul din webinarii am spus că, pentru a înțelege leadershipul, trebuie să pășești tot mai mult în grădina plină de tentații sufletești, să urmărești evoluția semințelor viitoarelor transformări ale omului, să oferi multă înțelegere falselor valori, să recunoști ceea ce dă culoare inclinațiilor, să presari multă lumină peste frământările existențiale. Să observi diferențele existente în modul de formare a personalității, să decodifici energia care permite dezvoltarea conștiinței de sine. Să tratezi corespunzător fiecare parte componentă a resorturilor interioare care modelează condițiile de manifestare ale omului, cele care sunt ori care nu sunt resimțite.

După care trebuie să iei un hârleț și să sapi cât mai multe gropi la distanțe egale astfel încât să nu se suprapună cele două tendințe în principiu independente, de izolare sau integrare. Și

în fiecare dintre aceste gropi să torni din abundență, cu o puternică motivație, multe accepțiuni și sensuri. Astfel încât, pe fondul lucrării intensive cu propriile convingeri, să stabilizezi suprafața solului care afectează negativ fertilitatea resurselor trebuincioase rentabilității capitalului moral al relațiilor sociale.

Iar acest lucru este posibil numai printr-o intensă acțiune de reînnoire a caracteristicilor cele mai relevante și mai folositoare devenirii omului, prevenind eroziunile libertății sale personale de a gândi, simți și acționa potrivit nevoilor, înclinațiilor, intereselor sale care joacă un rol esențial în gestionarea eficientă a întregului său potențial de funcționare.

Cine vrea să înțeleagă leadershipul printr-o explorare amplă a psihologiei umane, care se măsoară deseori printr-o împărtășire a durerii sau a bucuriei, trebuie să abordeze în sens propriu acea profundă identificare a omului cu o cauză anumită, care nu are neapărat o finalitate, rămânând o izbucnire solitară.

Cine vrea să dezvolte un leadership care se sprijină pe pilonii înalți al înțelegerii profunzimii omului, trebuie pornească într-o căutare a identității care spune: „ *Nu te închina unei realități din care a fost omisă viziunea și influența ta asupra ei.* "

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deșarte este acea manifestare a durerii pricinuite de o rătăcire care duce pe om la aprecieri greșite asupra situațiilor în care se află, și asupra potențialului de asumare a propriei identități.

*** Notă:** The Bourne Identity (1988)

Source: https://neculaifantanaru.com/strigatul-imperceptibil-al-inimii-posedate-de-duhurile-unei-lu

Strigătul sfâșietor al misterului care își revarsă labirinturile

On Februarie 19, 2017

Fii un căutător al sensului propriului tău mister, exprimându-ți scopul și nevoile prin intermediul unui "înger".

Priveam cu teamă în jurul meu, împovărat de tăcerea mângâierii nopții. Priveam în sensul unei potriviri a inspirației în bogata tapiserie a unei trăiri aparte, pe schema unei obsesii ce înfrunta înălțimile unei uriașe măreții. Cu greutate, am înțeles cât valorează corelația dintre șoc și motivație, dintre mesaj și comunicare. M-am recunoscut drept altcineva în brațele întunericului, în această perfectă non-acțiune conformă cu anumite legi universale, un pic diferit, mai inspirat de universul fictiv al unui joc de-a ceva necunoscut.

Ştiu că nimeni nu ar vrea spaimele altuia când le are pe ale lui în așteptare. Ştiu că nu va mai trebui să trec prin șoc o experiență unică, măsurabilă tocmai datorită reducerii clarității, căreia îi corespunde tentația de a intra în lupta egoului, de a mă retrage în planul secund al unui subiect multiplu cu diferite termene de finalizare.

Mai cu seamă, nu doresc nimănui să încerce o asemenea tentație a expresivității aflate sub zodia unei exteriorități care-l depășește pe om prin puterea închipuirii. Condiționându-l la o perpetuă reflecție asupra unei lecții de nesomn, ca o formă de manifestare a somnambulismului, specifică epocii internetului, pentru a îndeplini rolurile neobișnuite ale nevoii de a birui strigătul sfâșietor al misterului care își revarsă labirinturile.

Leadership: Poți să deslușești însemnătatea particulară a demersului de conștientizare a gândurilor și a stărilor tale interioare, conferită de apartenența ta la o altă realitate, superioară celei contingente, neesențiale, căreia îi aparțin celelalte ființe?

Dintre toate artele gândirii, meditația în întuneric nu se împotrivea încadrării conținutului ei în rubricile înguste ale profilului de *Révélateur des vérités* , în momentul de referință al unei luni pline. Se vede că mă atrăgea ceva fantomatic, misterios și plin de energie, plin de legendă, ce părea fi creat într-o altă lume, care conjuga activitatea forțelor și capacitățile omului viu.

Trăiam acel moment ca și când cineva și-ar fi făcut simțită prezența în preajma mea, cu cât mai ireal cu atât mai concret, cu rol de intensificator al circulației sanguine, un fel de străfulgerare a unui limbaj universal al simțurilor și al rațiunii, ceva care mă ridica deasupra propriilor mele teorii și mă izbea în focul magic al înțelesurilor supralumești, desfășurate în surdină, în numele unei superstiții.

Dacă m-aș fi transpus o clipă într-un personaj al scriitorului Colin Falconer, din romanul "Aztec", probabil la urechile mele ar fi ajuns aceste cuvinte, motivate de o realitate care nu poate fi epuizată niciodată: *"Cineva mi-ai spus odată că viața este doar un vis și durează o clipă. Toate spaimele noastre sunt ca umbrele făcute pe perete de mâna unui copil. Trebuie să ne lăsăm conduși de inimile noastre. În cele din urmă, nu contează nimic, oricum."*

Leadership: Îți intensifici pornirea de a crea un Om Nou, printr-o oglindire produsă în virtutea unei obsesii personalizate?

Într-o noapte, Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filozofale, a avut un vis. Cerul se deschisese pentru a lăsa să coboare pe pământ un spirit luminos. Îngerul ținea în mâini o carte cu

copertă strălucitoare de aramă. Vocea lui caldă, cu timbru sublim, s-a concentrat într-un mesaj cu puternic impact emoțional:

- Privește această carte, Nicolas. Ţi se pare necunoscută, ție, ca și tuturor celorlalți oameni. Dar într-o zi vei vedea în ea ceea ce trebuie să vezi și vei ști ceea ce nimeni altul nu știe..

O umbră de fiecare dată e ceva rar, dar și mai rar este să faci din ea o sursă de lumină. Fără ea nu ai mai explora puterea prin care intelectul se vede pe sine. Fără ea nu ai mai putea veghea depărtări neștiute, nu ai mai trăi sentimente unice ca niște apăsări sau senzații de plenitudine, în lipsa unei reprezentări clare a ceea ce înseamnă apartenența la spațiul unei minuni care și ea, la rândul ei, respiră un aer particular: mirajul plin de adrenalină al unei utopii eliberatoare.

Personalitatea umană se înscrie în structurile de comandă ale unei experiențe psihologice. Ea se cere abordată ca unitate distinctă între trăsăturile de temperament, ce se găsesc în legătură indestructibilă cu situația în care te afli, și trăirile de tip halucinator care dau naștere în mod hotărâtor acelui sentiment de posibilă întregire și desăvârșire, în prezența unei forțe închipuite sau a unui fenomen enigmatic.

Să te conectezi la o asemenea forță, la un asemenea fenomen, la o energie de vibrație înaltă, înseamnă să dai un fir narativ nou și plin de însemnătate existenței tale. A parcurge un asemenea fir, corelat cu tendința de a fi dependent de o nevoie stringentă de concepție asupra sinelui, înseamnă să simulezi complexitatea unei faze de dezvoltare sub forma unei construcții a fanteziei.

Omul Nou este o creație a minții, o formă a fanteziei din care nu vrei să te mai desprinzi, condiționându-te la o perpetuă reflecție vis-a-vis de felul în care poți contribui la schimbarea realității lumii din jur.

Dacă vrei să-ți cizelezi modul de-a gândi și să-ți lărgești viziunea despre tine, atunci fii un căutător al sensului propriului tău mister. Joacă-ți rolul în obsesia personalizată a unei identități cât mai conforme cu un model de fantezie care nu a mai fost niciodată abordat, dar care duce la o creștere în importanță a valorii de cineast. Regizează-ți bine profilul și fă din tine visul tău preferat. Exprimă-ți scopul și nevoile prin intermediul unui "înger".

Omul Nou este chemat a da noțiunii de "experiență psihologică" înțelesul cuvenit reprezentării cunoașterii unei ființe care, expunându-se contrastului dintre aparență și esență, dorește să ne țină trează speranța și să ne întărească curajul libertății de a gândi mai departe în limitele lumii acesteia.

Strigătul sfâșietor al misterului care își revarsă labirinturile este acea măsură a tipului de nuanță psihologică care utilizează speculația găsirii unui răspuns la întrebarea: *„Ce trebuie să vezi ca să afli ceea ce nimeni altul nu știe"?*

Lasă-ți mintea să evadeze într-un univers himeric. Lasă-te târât într-un vârtej febril de puterea unui vis revelator. Iar atunci când vei fi pregătit, ți se va arăta un înger.

Structura intim emoțională

On Aprilie 07, 2009

Încearcă să găsești un mijloc de a experimenta frecvențele și dimensiunile mai înalte ale conștiinței și ale vieții, prin intermediul a ceea ce luminează mințile care trăiesc în viziunea realității tale.

Montajul regizorului rus Serghei Eisenstein realizează îmbinarea existenței obiective a unui fenomen de patriotism cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, iar marele compozitor Prokofief percepe structura intim emoțională și își acordează propria sensibilitate cu ea. Tocmai pentru reușita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-și modifice muzica dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să-și spună cuvântul.

Singura neînțelegere se va ivi atunci când toată muzica va fi terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică și nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Este dispus, declară el, să scrie oricâtă muzică, dar considerentele artistice îl împiedică să o scrie pe aceasta.

Eisenstein insistă totuși. Atunci Prokofiev acceptă, însă numai cu condiția ca regizorul să schimbe episodul trist de la începutul filmului. Dar, deoarece Eisenstein crede că nu se mai poate schimba planul de montaj, filmul rămâne fără uvertura și genericul se proiectează pe liniște. Totuși, mulți comentatori văd aici un efect special urmărit de Eisenstein. *

Leadership: Tu poți să realizezi îmbinarea existenței obiective a unui fenomen de actualitate cu atitudinea subiectivă a creatorului care percepe structura intim emoțională a altor oameni și își acordează propria sensibilitate cu ea?

În cinematografie, trecerea dintre două muzici diferite, la fel ca trecerea de la o temă la alta, este de fapt trecerea de la atitudinea subiectivă a creatorului la structura intim emoțională a celorlalți oameni, adică o formă de a pune în prim plan sensibilitatea unei ipostaze a lumii, a unui mental colectiv aflat în permanență combustie.

De asemenea, o creație cinematografică în care contactul nemijlocit cu spectatorul se face prin muzică și imagini, deci ne referim la o artă în care sunt reproduse caracteristici morale, emoționale sau spirituale, fiind transmise publicului cu ajutorul montajului, comportă modularea specială a vocii actorilor și o compoziție a tuturor simțurilor.

Imaginea și muzica sunt reunite într-o imagine unitară de mare anvergură scenică, mai ales dacă muzica cunoaște o evoluție spectaculoasă datorită imaginii și a felului în care ea este livrată publicului spectator. Şi, având în vedere că muzica este o expresie a emoțiilor care nu pot fi vorbite, iar montajul este rezultatul unei creații de emoții diferite asigurate prin utilizarea sunetului și a imaginii, atunci poate că este bine să acordăm atenție efectelor pe care le implică îmbinarea lor.

Leadership: Iei în calcul declanșarea unei emoții de mare intensitate odată cu trăirea plenară a vieții veridice transformată într-o creație artistică care pune în prim plan subiectivitatea personajelor?

Când vine vorba despre regie și film mai întâi este vorba de un efect de tip "antidepresiv",

pentru că filmul te poate binedispune într-un mod plăcut, te poate motiva să impui o schimbare în viața ta. Şi apoi mai este un efect de tipul "maturizării, pe fundalul unei identificări acțiunii cu sentimentul, fiindcă filmul te învață valorile vieții, te învață să dai sens vieții tale și să îți depășești limitele. În orice, caz, filmul este o artă regizorală care exprimă cu ajutorul sunetelor și imaginilor sentimente și atitudini menite să contribuie la declanșarea anumitor comportamente, acțiuni sau evenimente.

Aici intră în scenă existența obiectivă a unui fenomen de actualitate, ceea ce înseamnă să iei în calcul declanșarea unei emoții de mare intensitate odată cu trăirea plenară a vieții veridice dintr-un film, din spatele filmului și de dincolo de film, sau măcar trăirea unui moment unic, frumos, chiar extatic.

Cu siguranță, este mai ușor pentru un regizor să perceapă structura intim emoțională a altor oameni și să-și acordeze propria sensibilitate cu ea atunci când acțiunea filmului este îndreptată spre obiectivul de a schimba mentalități, de a consolida dorința și sentimentul de apartenență la un fel de a fi și de a gândi, la repere morale, la concepția legată de muncă, respect și responsabilitate față de experiență și viață.

Leadershipul se referă la capacitatea regizorului de a găsi un mijloc de a experimenta frecvențele și dimensiunile mai înalte ale conștiinței și ale vieții, prin intermediul a ceea ce luminează mințile care trăiesc în viziunea realității sale.

Structura intim emoțională este o variabilă a procesului de comunicare a viziunii cu ajutorul muzicii și a imaginilor pe care regizorul le montează în contextul desfășurării filmului, în așa fel încât să păstreze viu interesul spectatorului pentru acțiunea și jocul actorilor de pe scenă.

Regizorul trebuie, de asemenea, să păstreze interesul viu pentru un scenariu trasat în linii dinamice, dar rafinate, cu pretenții inteligente de "Creație Premium".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/structura-intim-emotionala.html

Sub imperiul loialității

On Decembrie 21, 2009

Ridică-te deasupra propriilor tale limite, reglându-ți potențialul de leadership în acord cu idealurile celorlalți.

Doar un om excepțional poate să îndrume spiritele în direcția propriilor sale ambiții, sub influența leadershipului. De fiecare dată când un conducător își propune ceva, el se implică personal în bunul mers al lucrurilor, cu multă seriozitate și încredere, punând suflet în fiecare pas pe care îl face. Nu se îndoiește nicio clipă de loialitatea oamenilor, la fel cum nici ei, la rândul lor, nu se îndoiesc de fidelitatea și loialitatea lui.

Dorința lui de a-și atinge scopurile, de a-și îndeplini misiunea, este atât de mare încât nimeni și nimic nu-l poate convinge să renunțe. Pentru el, victoria este, de cele mai multe ori, sigură. Numai o asemenea dorință nestăvilită, numai o asemenea încredere deplină în forțele proprii, în oameni și în capacitatea lor de a-și învinge propriile limite, colaborând unii cu ceilalți, mobilizându-și ambițiile, îl poate tenta să meargă întotdeauna mai departe.

Cu o zi înainte de începerea bătăliei de la Austerlitz, Napoleon s-a adresat soldaților săi:

- Am să conduc eu însumi batalioanele. Mă voi ține departe de foc dacă, cu vitejia voastră obișnuită, veți semăna dezordinea și deruta în rândurile inamice. Iar dacă victoria ar fi nesigură măcar o clipa, îl veți vedea pe împăratul vostru expunându-se primelor lovituri.

Aceste cuvinte au electrizat cu adevărat trupele, care s-au dovedit la înălțime pe tot parcursul bătăliei. Şi de acea dată Napoleon a reușit să-și mobilizeze oamenii. Marea victorie de la Austerlitz a determinat destrămarea celei de-a Treia Coaliții formată împotriva Imperiului Francez, iar EL, marele geniu militar, puternic și maiestuos ca un leu, și-a savurat la maxim o buna bucată de vreme clipele de glorie.

Leadership: Poți realiza fuziunea dintre necesitățile demonstrative și cele veleitare în vederea argumentării poziției de promotor al unei cauze nobile?

Pentru a reuși realizarea principiului participării oamenilor la un act comun, evitând cu orice preț absolutizarea unor direcții care atestă continuitatea unor așteptări nerealiste, trebuie să-ți demonstrezi atașamentul pentru un anumit mod evoluționist de concepere a viziunii - printr-un exemplu concret, înlăturând opoziția dintre dreptate și nedreptate, dar mai ales opoziția dintre geniu și omul comun.

Deci trebuie să existe o continuă disponibilitate pentru compoziția trăsăturilor și atitudinilor exterioare, împărtășind idealismul convingerilor tale despre propriile abilități printr-o demnitate eroică care să-i inspire pe oameni. Acest lucru îți conferă chiar un soi de imunitate privind deciziile eronate.

Tot ceea ce liderii plămădesc cu harul lor de biruință, cu nebunia lor aparentă, dincolo de tumultul dezamăgirilor sau îngrijorărilor, este bazat pe convingeri temeinice, devenite repere, care conțin sintagma, deloc întâmplătoare: *„ Tot ceea ce nu este reglementat de principii etice stricte, este reglementat de condițiile de asigurare a reușitei."*

Demonstrarea puterii personale se axează pe limitele pe care ești dispus să le încalci încât

să-ți validezi controlul în urma de greșelii pe care o fac ceilalți oameni dacă nu acceptă să te urmeze.

Iar aceste limite sunt date de acțiunile de decizie și control care îți îngăduie să refaci cu exactitate secvențele prezentului, parcurs printr-o repetată asumare a tuturor riscurilor ce țin de natura virtuții de a te socoti capabil de fapte mărețe, înaintea alegerii unui scop unic.

Liderii conduși de tendința de a judeca orice hotărâre în termeni de "corect" sau "incorect" pot realiza ușor fuziunea dintre necesitățile demonstrative și cele veleitare, în vederea argumentării poziției de *promotor al unei cauze nobile și al gloriei* , prin măsuri și acțiuni concrete. Ei evită fiasco-ul pe linie de atașament pentru un mod particular de a trata și de a se raporta la elementele răspunderii, la elementele unei geografii personale care surprind un du-te-vino între realul obiectiv și cel subiectiv.

Crezurile scuză mijloacele, având ca efect o imagine de sine pozitivă, o stimă și o încredere puternică în propria persoană. Iar aceste expresii concentrate ale credinței, construite pe baza convingerilor potențatoare, reușesc performanța de a trezi o anumită sensibilitate pentru valoarea omului, o caracteristică impregnată de maturitate în ADN-ul stilului de conducere.

Ceea ce nu înseamnă neapărat înclinare spre surprinderea exclusivă a formelor de manifestare, evidențiere și demonstrare a experienței, ci mai degrabă o preferință pentru tipul uman care vrea să se autodepășească, izbitoare prin însăși concretețea sa.

Leadership: Exemplul tău de autodepășire trezește imboldul oamenilor de a-și depăși limitele?

Dovada de loialitate și fidelitate a împăratului le-a insuflat soldaților curajul și dorința de a lupta cu mai mult zel și, în cele din urmă, să câștige o bătălie în care șansele de izbândă erau de trei la unu. O viață întreagă Napoleon, aceasta minte atât de strălucită, a stat numai printre oameni. Atât pe timp de război, cât și pe timp de pace. Era obișnuit cu vacarmul bătăliilor. Fiecare armă îi era ca o soră, fiecare soldat ca un frate. Lupta întotdeauna cot la cot cu soldații săi. Nu-i de mirare că îi știa pe toți pe nume. Ceea ce e mai important e că a fost iubit, admirat și respectat.

Soldații lui Napoleon și-au depășit limitele, fiindcă el însuși și-a depășit limitele.

A lipsit vreodată Napoleon de pe câmpul de bătălie, așa cum obișnuiesc să procedeze conducătorii lași și fricoși? Nu. Niciodată oamenii n-ar iubi și n-ar respecta un conducător care îi trimite spre moarte, dar care lipsește de pe câmpul de bătălie. Napoleon a fost aproape întotdeauna prezent pe câmpul de bătălie, deseori expunându-se primelor lovituri.

Acesta a fost biletul său spre inimile oamenilor. Al tău care este? Dacă nu ai, procură-ți unul !

Loialitatea este o condiție sine qua non pentru atingerea excelenței în leadership. Este linia care desparte succesul de eșec. Napoleon și-a dovedit de fiecare dată loialitatea față de soldații săi, față de poporul său, față de patria lui, chiar dacă deciziile pe care le-a luat de-a lungul timpului nu s-au dovedit toate eficiente, unele soldându-se cu eșecuri dezastruoase.

Înainte să te recomanzi ca unic model de leadership trebuie să știi ce condiții predomină în zona ta de receptivitate.

Receptivitatea este deschiderea liderului spre acceptarea unor condiții de control a puterii, validate de credința oamenilor într-o inteligență superioară lor. În această zonă predomină două condiții: flerul de a ști unde să pui pasul în cursul nefast al evenimentelor greu de anticipat și flerul de a ști ce este aceea "atracție", pe care să o cauți într-o atitudine de dăruire absolută față de lume.

A te afla mereu printre oameni, atât la bine, dar mai ales la greu, reflectă gradul tău de loialitate față de ei, contribuind la succesul tău și al lor. Oamenii sunt receptivi la tot ceea ce faci, la toate demersurile pe care le întreprinzi de-a lungul timpului. Îi lași la greu? Îi renegi? Sau ești alături de ei și te implici cu multă dorință și devotament în „lupta" pe care ei o duc pentru tine?

Așa cum rinichiul (organul cu ajutorul căruia sunt eliminate substanțele care nu mai sunt folositoare organismului uman) intervine în reglarea tensiunii arteriale, tot așa gradul tău de loialitate intervine în reglarea potențialului tău de leadership – esențial în buna funcționare a echipei.

Liantul care unește o echipă. Majoritatea oamenilor ar face orice pentru tine doar dacă și tu ai face totul pentru ei. Valabil este și opusul, nimeni nu te va urma niciodată dacă nu dovedești, mai întâi de toate, că ești alături de ei și la bine și la rău. Idealul oamenilor este să rămâi întotdeauna alături de ei.

Loialitatea unui lider față de subordonați contribuie la atingerea succesului comun. Oamenii sunt reticenți dacă observă că gradul tău de loialitate este scăzut și că nu îi susții atunci când au nevoie de tine. Nu te poți ridica deasupra lor și nu îi poți influența decât prin ceea ce faci alături de ei. Nu separat. Nu dând ordine și supervizând tot timpul activitățile lor. Loialitatea se bazează pe implicare: cu cât te implici mai mult în acțiuni comune cu atât oamenii se atașează mai mult de tine și devin mai loiali. Daca gradul tău de loialitate scade, atunci și gradul de atingere a scopurilor propuse va fi mai mic.

Loialitatea se verifică atunci când receptivitatea ta la nevoile oamenilor este limitată de acea parte grea din parcursul tău de auto-dezvoltare care excede "rezerva" lor de a se adapta la el.

Partea grea din parcursul tău de auto-dezvoltare este "curajul paradoxal" de a renunța la putere în folosul celor care aleargă spre Ea?

Concluzie: Loialitatea reciprocă este o condiție esențială pentru reușita; este unul dintre lianții care unește o echipă în drumul uneori ușor, alteori greu, spre atingerea scopurilor finale. Lipsa ei ca și dezinteresul față de scopul final este o mare piedică care poate determina un eșec definitiv.

Ridică-te deasupra propriilor tale limite, reglându-ți potențialul de leadership în acord cu idealurile celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/sub-imperiul-loialitatii.html

Sublimul măiestriei

On Septembrie 14, 2010

Ridică-ți leadershipul până la înălțimea la care năzuiești, punând în prim plan cele mai proeminente nuanțe ale sale.

Maestrul revenise adesea asupra acelei teme: " *Fata din oglindă* ". Reușise să realizeze, cu o minuțioasă grijă pentru detalii, zâmbetul trist și misterios al fetei pe care o întâlnise în tinerețea sa, într-o călătorie în Egipt. Înflăcărarea, poate exagerată, îi susținuse eforturile în vederea realizării unei nemaipomenite opere de artă. Imaginea pe care o așternuse pe pânză exista de mult în mintea sa. Acum, după aproape două luni de muncă, era în sfârșit gata.

Îmi amintesc foarte bine ziua aceea, căci mă invitase înadins la el ca să-mi arate acea operă realizată cu măiestrie. Căci da, este într-adevăr necesară o adevărată măiestrie pentru a exprima o paletă largă de stări sufletești a unuia sau mai multor personaje dintr-o pictură: chipul, gestica și mimica etc., și să transformi culorile și trăsăturile persoanelor în personaje sugestive.

Pentru prima dată am putut vedea pe chipul maestrului liniștea și nădejdea sufletească. Avea acea privire mândră, acel entuziasm fermecător de care sunt pătrunși numai cei care, dedicându-se cu adevărat muncii lor, reușesc să creeze ceva cu totul și cu totul deosebit, ceva care îi face să se simtă împliniți cu adevărat.

Leadership: Ești dator artei să-ți evaluezi produsul muncii creatoare la adevărata valoare a calității propriei modalități de a-ți exprima bogatul univers interior?

S-a ridicat încet de pe scaun, a făcut un pas înapoi ca să-și privească opera, propria lui creație care exprima adevărata lui măiestrie și îndemânare. Şi deodată, cuprins de un adânc simțământ de bucurie, a exclamat cu același ton ferm și convins, plin de sentimente ca al marelui Arhimede când a intuit legea atracției universale: "Evrika ! "

Maestrul nu simțise niciodată mai multă poftă de viață ca în acel moment. Uneori schițând, alteori căutând să concretizeze ceea ce ar năzui el să fie arta, a reușit să realizeze sublimul în pictură. În sfârșit, succesul și faima îi erau asigurate.

A pune leadershipul pe planul cel mai înalt al artei înseamnă să schițezi o imagine al cărei sens va fi înțeles pe deplin doar de cei care sunt capabili să ia în considerare și să cântărească în mod adecvat elementele definitorii ale formării tale intelectuale.

Pictorul este un artist, un creator care, stăpânit de o dorință puternică, își conturează în minte imaginea pe care urmează s-o aștearnă pe pânza sa, cu mult înainte de a se închide în atelierul său ca s-o schițeze.

Tot așa este și liderul - un creator care își îmbogățește galeria de valori și trăsături, înfățișând din plin marea gamă a sentimentelor sale - entuziasmul, respectul și admirația - în sensul cel mai curat cu putință - oglindind astfel aspectele personalității sale. El pune în prim plan cele mai proeminențe nuanțe de caracter moral și social, care îmbină armonios valorile și abilitățile sale intelectuale.

Iată de ce, este atât să important să urmărești această evoluție a ta, valorificându-ți propria

competență și experiență, abordând mai profund feluritele aspecte ale leadershipului – mai ales pe plan afectiv și moral, nu doar profesional. Pentru ca al tău leadership să se transforme într-o artă cu adevărat reușită, cu niște valențe unice și extraordinare, trebuie să-l pui pe planul cel mai înalt al imaginii pe care o schițezi.

Pentru a ajunge la adevărata măiestrie nu este suficientă numai vizualizarea „operei de leadership" ce-i vei da viață, ci și executarea ei cu o deosebită atenție, cu migală, cu delicatețe și cu răbdare, ca nu cumva efectul să fie altul decât cel scontat. Conturează-ți în minte viziunea care să te împingă să faci pasul spre excelență - cu mult înainte de a te angaja în realizarea vreunui proiect, înainte de a deschide calea unui demers de amploare.

Leadership: Poți să concepi o artă legată de o realitate plină de substanță care să te reprezinte în planul imaginii pe care ți-o formezi despre tine însuți înainte de a atinge măiestria?

Creația unui lider nu este altceva decât o însumare a demersurilor și activităților care duc spre realizarea țelului propus. El dă naștere permanent unor imagini mentale. Pe "ecranul" imaginației, sale vede fiecare detaliu reprezentat cu precizie fotografică: fiecare pas pe care trebuie să-l facă, fiecare decizie pe care trebuie s-o ia, fiecare tactică și procedură pe care urmează s-o inițieze, fiecare plus și fiecare minus, prin care să-și exercite o influență pozitivă dominantă asupra conducerii. Iar apoi concepe o "artă" legată de o realitate care să-l reprezinte, și să atingă succesul la care accede.

Renunță la vechile clișee. Caută necontenit prin opera ta, prin arta ta legată de realitate și adevăr, să trezești în cei din jurul tău interesul, respectul și admirația. Numai astfel îți vei putea împlini năzuințele cărora le-ai consacrat cei mai mult ani.

Sublimul măiestriei, în comparație cu lucrările de început ale artei care se consacră unei specializări în adâncime, precum psihologia și expresivitatea umană, se manifestă prin perfecționarea tuturor facultăților sufletului și accesul la o formă superioară de cunoaștere.

O cunoaștere pe care numai tu o grăiești prin intermediul procesului de autoobservare, reflecție și autocorecție, cu ajutorul profunzimii unei abordări de substanță a unei teme individuale din perspectiva criteriului estetic.

Concluzie: "Creația" liderului este desăvârșită dacă ea, în final, se ridică la înălțimea așteptărilor sale, atingând scopul inițial propus. Un lider nu simte cu adevărat fericirea determinată de atingerea scopului propus, dacă acesta nu este realizat la parametrii calitativi și cantitativi, inițial expuși, care au constituit baza alegerii sale în poziția de lider.

Ridică-ți leadershipul până la înălțimea la care năzuiești, punând în prim plan cele mai proeminente nuanțe ale sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/sublimul-maiestriei.html

Suferința umană devine adesea o povară silențioasă

On Decembrie 18, 2013

Un trecut dureros poate proiecta o umbră asupra oricărei noi începuturi, făcând dificilă distanțarea de experiențele anterioare.

Gemuse? Unde era? Își duse mâinile la gât. Mâinile îi erau umede. Gâtul îi era umed. Pieptul îi era umed, fața... Deschise ochii. Nu-și dădu încă bine seama unde era, în mlaștina dintre pini sau altundeva? Nu-și dădea seama că e la Paris. O lună albă atârna deasupra unei lumi necunoscute. O lumină palidă atârna peste întuneric, aidoma chemării unui martir. O moarte albă țipa fără glas pe cerul palid, de culoarea fierului. Luna plină, înapoia pădurilor, se zărea prin fereastra unei camere a hotelului Internațional din Pariș. Ravic se ridică.

Ce fusese oare? O cale ferată plină de sânge, de sânge curgând, o goană nebună într-o seară de vară, de-a lungul șinelor însângerate – visul de sute de ori repetat, când se făcea că este iarăși în Germania, că e înconjurat, persecutat, urmărit de călăii unui regim sângeros ce legalizase omorul; cât de adesea trecuse el prin toate acestea ! Privi luna, vampirul alb ce absorbea culorile lumii cu lumina ei împrumutată. Visurile acestea, pline de spaima lagărelor de concentrare, pline de figurile înțepenite ale prietenilor uciși, pline de chipurile fără lacrimi, pietrificate de durere ale acelora care mai supraviețuiau, pline de despărțirile deznădăjduite și de singurătatea mai presus de orice lamentare.

Leadership: În ce măsură consideri că poți schimba perspectiva văzută printr-o înțelegere nouă, într-o realitate conceptuală total diferită, atunci când te desprinzi de tot ce te ține ancorat?

În timpul zilei putea reuși să treacă bariera, zidul mai înalt decât ochii – zidul pe care reușise să-l clădească în timpul unor ani plini de sforțări, dorinți gâtuite de cinism, amintiri înmormântate, călcate în picioare, când ți-ai rupt din tine totul, până și numele, ciment zidit peste propriile-ți sentimente – și când, în ciuda tuturor acestora, din timp în timp, țâșnește fața lividă a trecutului într-o clipă de delăsare, dulce, ademenitoare și plină de chemări, când te cufunzi în băutură până la nesimțire.

În timpul zilei – dar nopțile ești la cheremul lor, frânele disciplinei îți scapă și căruța începe să alunece, înapoia orizontului conștiinței, se ridică iarăși, sparg mormintele, piedicile se desfac, umbrele se-ntorc, sângele îți fierbe, spaimele aleargă și furtuna neagră trece peste toate întăriturile și baricadele! Să uiți – e ușor atâta vreme cât farurile voinței iluminează lumea – dar când se sting și zgomotul viermilor devine perceptibil, când o lume distrusă iese din valuri ca o Vineta scufundată și trăiește din nou – atunci e cu totul altceva. Poți să bei, să te amețești, să pleci noapte după noapte, ca să învingi toate astea – poți să schimbi nopțile în zile și zilele în nopți – în timpul zilei visezi altfel decât noaptea, fără să pierzi, desprins de toate.

Leadership: Când încerci să îți transformi percepția asupra lumii, nu ești, de fapt, în căutarea unei viziuni mai clare asupra realității tale, încercând să păstrezi imaginea unui sine unitar?

Nu făcuse el toate astea? De câte ori nu se întorsese la hotel când culorile cenușii ale dimineții se strecurau de-a lungul străzilor? Sau nu așteptase el în Catacombă, împreună cu cineva care primea să bea cu el până când venea de la Şeherezada, Morosow care continua să bea cu el sub palmierul artificial, în odaia aceea fără ferestre, unde numai ceasul arăta cât de mult crescuse lumina afară? Să te îmbeți într-un submarin, asta era. E ușor să dai din cap și să spui că trebuie să-ți păstrezi sensibilitatea. Dar, drace, nu era chiar așa de ușor! Viața era

viață, bună de nimic și mai presus de orice; poți să te scapi de ea, e ușor și lucrul ăsta.

Dar nu-ți arunci, odată cu ea și speranța de răzbunare și nu arunci, odată cu ea și acel lucru scuipat, batjocorit, ridiculizat zi de zi și oră de oră, ce se cheamă, fără îndoială în chip grosolan, credința în omenie și umanitate ! O viață searbădă - n-o poți arunca așa, ca pe-o cartușieră golită ! Mai e încă destul de bună ca să lupți cu ea, cândva veni vremea și când va fi nevoie. Nu din motive personale, nici chiar din răzbunare, nici din egoism, și nici din motive altruiste, totuși e atât de mult pentru tine să întorci roata, pentru a împinge lumea dincolo de sânge și de sfărâmături - pentru nici un alt motiv în afară de luptă, lupta continuă, și să aștepți posibilitatea de a lupta până la ultima răsuflare.

Leadership: Cum se reflectă această alternanță între controlul zilei și haosul nocturn în percepția ta despre lume, căutând un punct de echilibru între dezvăluire și ascundere?

Dar așteptarea te macină și poate fi fără speranță, și la asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni în sfârșit vremea, vei fi prea zdrobit, prea ros, prea inert de atâta așteptare, prea obosit ca să poți merge împreună cu ceilalți. Nu e acesta motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ți poate ațâța nervii, desființându-l, definitiv și pe nesimțite, cu ironie, sarcasm și chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă ființă omenească, într-un eu străin? Până când să ajungi în starea asta, neputința brutală are să revină în timp ce te lași în voia somnului și-a fantomelor.

În timp ce așteptarea ne consumă și adesea pare fără speranță, aceasta amplifică temerile noastre nespuse, lăsându-ne zdrobiți de inerția lungilor perioade de așteptare. Este exact acest sentiment de epuizare care ne împinge să ne detașăm, folosind ironia, sarcasmul și chiar contra-sentimentalitatea ca scuturi protectoare împotriva disconfortului emoțional. Scăparea noastră devine evadarea într-o altă ființă, într-un "eu" străin, ca o încercare de a evita starea de neputință care ne cuprinde în timpul somnului și al viselor tulburătoare.

Leadershipul presupune să reziști în fața realităților care îți revin în memorie, văzute prin prisma unei expuneri mult mai rapide a mișcării interioare.

Suferința umană devine adesea o povară silențioasă care ne urmărește chiar și în cele mai neașteptate locuri. Mai mult decât atât, amintirile tragice pot invada momentele de liniște, transformându-se în viziuni care perturbă realitatea prezentă.

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminesu, 1976

Source: https://neculaifantanaru.com/suferinta-umana-devine-adesea-o-povara-silentioasa.html

Sufletul bun din împărăția întunericului

On Martie 16, 2009

Stabilește o legătură cu inimile oamenilor, fără să ascunzi cine ești cu adevărat.

Bill Parrish, fondatorul și președintele corporației Parrish Communications, era un om a cărui caracter putea impresiona profund pe toată lumea, un om foarte instruit, cu o cultură vastă și cu o experiență de viață bogată. Trebuia să se folosească de atuurile sale pentru a-și exercita influența asupra lui Joe Black care se îndrăgostise de fiica sa, Susan, și pe care vroia s-o ia cu el în împărăția întunericului.

Pentru ca punctul său de vedere să-i influențeze hotărârea lui Joe, Bill trebuia să-i demonstreze acestuia că are dreptate. Îi spuse lui Joe:

- Poți lua orice dorești pentru că așa vrei tu. Dar asta nu e dragoste. E o infatuare fără sens pe care vrei să ți-o satisfaci. Dar lipsește tocmai lucrul cel mai important. Încredere, răspundere, acceptarea riscurilor, să-ți petreci o viață întreagă încercând să te ridici la înălțimea visurilor tale. Şi, mai presus de toate, să nu rănești obiectul iubirii tale.

Spui că o iubești pe fata mea, dar nu știi ce înseamnă iubirea. Ea te "iubește", dar nu te-a văzut cum ești în realitate. Susan s-a îndrăgostit de nenorocitul acela căruia i-ai luat trupul. Dar ea nu știe cine ești tu cu adevărat.

Te iubește? Cine ești tu? I-ai spus cine ești? Ea știe unde o vei duce? De ce nu-i spui? Încearcă. Vezi ce se întâmplă.

Leadership: Poți insera o imagine într-un mesaj emoțional, astfel încât mesajul să facă parte dintr-o determinare rațională interioară care să fie în concordanță cu obiectivitatea?

Îți amintești de filmul „ *Meet Joe Black (1998)* "? Imediat după ce Bill termină de vorbit, atitudinea lui Joe Black s-a schimbat. Era frământat de presentimente. Pe măsură ce reflecta la vorbele lui Bill, gândurile cele mai negre îi bântuiau mintea, începând să-l macine. În mintea lui se făcuse lumină, în timp ce în suflet îi stăruia tulburarea. Realiză brusc că existența lui devenise goală, atât de goală încât părea să nu-și mai aibă sensul.

Dacă ar fi existat vreo îndoială în privința propriei lui persoane, toată încrederea lui Susan în el s-ar fi risipit. Căci un suflet curat, desăvârșit, cum ar putea oare să-l accepte ca partener pe însuși „Prințul Întunericului"? În finalul filmului, Joe Black renunță la Susan, dându-și seama că niciodată ea nu l-ar fi putut accepta în viața ei dacă ar fi aflat cine este el cu adevărat.

A stabili legături solide, bazate pe înțelegere și încredere reciprocă înseamnă să ocupi în inima oamenilor locul pe care trebuie să-l ai, pe care îl meriți și pe care-l consideri corect. Percepția lor despre tine trebuie să fie nu doar bună, ci și în acord cu personalitatea lor, cu propriile lor valori, cu propriile lor așteptări, cu propriile lor idealuri. Ca lider trebuie să reușești să închizi în inima oamenilor sentimentul unei înțelegeri favorabile care să elimine posibilitatea oricăror conflicte. Ei trebuie să simtă o siguranță totală, o pace absolută, ca să se solidarizeze cu tine.

A nu le oferi oamenilor posibilitatea să te cunoască, înseamnă să ridici un obstacol de

netrecut între tine și ei. Nu-ți transforma leadershipul într-o fortificație de netrecut. Căci cel care ridică în fața lui o fortificație de netrecut taie orice legături cu ceilalți din jurul său. Continuă-ți drumul spre inimile oamenilor cu îndrăzneală, lăsând loc dreptului lor de a te cunoaște și încercării lor de a se apropia de tine, de a se atașa de tine pentru ceea ce ești cu adevărat.

A insera o imagine într-un mesaj emoțional înseamnă să impui particularul, în care te întrupezi ca o "proiecție a sensibilității", acolo unde nu se manifestă nicio reacție pozitivă la schimbare.

Sufletul bun din împărăția întunericului simbolizează acea parte bună din tine pe care nu ai reușit s-o arăți celorlalți oameni din jur, în ciuda intențiilor binevoitoare. Degeaba vrei să stabilești legături dacă nu reușești să te încadrezi în tiparul bine conturat al celorlalți. Ca să astupi golul dintre tine și ceilalți este necesar ca frumusețea ta interioară să fie pusă în valoare și să fie în conformitate cu propriile lor convingeri și dorințe.

Așa cum focalizarea manuală a aparatelor digitale se poate realiza cel mai bine prin manevrarea inelului cauciucat de pe obiectiv – tot așa dezvoltarea legăturilor tale cu ceilalți oameni se poate produce cel mai bine prin „manevrarea" propriilor lor trăiri și aspirații interioare, înlăturându-le îndoielile, comportându-te conform propriilor lor sentimente și focalizându-te asupra convingerilor lor. Stabilește o legătură cu inimile oamenilor, fără să ascunzi cine ești cu adevărat.

Concluzie: Cunoașterea oamenilor este deosebit de importantă pentru a putea să-i conduci pe calea cea bună. Lasă-te cunoscut de ceilalți, fii deschis și nu te ascunde în spatele unor minciuni legate de persoana ta.

Degeaba ai un suflet bun dacă el este ascuns în „împărăția întunericului". Cunoașterea reciprocă generează legături între oameni, care stau la baza colaborării eficiente și întrajutorării reciproce. Nu-ți transforma propria persoană într-o fortificație de netrecut căci astfel îi vei îndepărta pe oameni. Fii deschis, fii cinstit și corect, și vei avea suportul oamenilor, suport de care orice lider are atâta nevoie.

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-bun-din-imparatia-intunericului.html

Sufletul își deschide singur orizonturile

On Decembrie 01, 2014

Ia-ți libertatea de a te redefini, corectând eroarea de a te supune trecutului care te urmărește.

Se zvonea că nefericitul fusese pe vremuri, ofițer de marină, închis pentru bonapartism. Adevărat, gândi contele, Dumnezeu m-a făcut să plutesc deasupra valurilor și a flăcărilor. Și astfel bietul marinar trăiește în amintirea câtorva povestitori. I se spune povestea cumplită la gura sobei, iar cei ce-o ascultă se înfioară când aud cum a străpuns spațiul ca să se afunde în adâncurile mării. El era numărul 34. Se spune că era într-atât de obișnuit cu întunericul, încât ar fi putut vedea și un ac în colțul cel mai întunecat al celulei. Dar iau trebuit zece ani ca s-o poată face, gândi Monte Cristo.

Da - își spuse el - iată piatra pe care stăteam. Iată urma umerilor mei, întipărită pe un zid. Iată urma sângelui care mi s-a scurs din frunte într-o zi când am vrut să-mi sfărâm capul de pereți... Și cifrele astea... Îmi aduc aminte... Le-am scris într-o zi când socoteam vârsta tatii, ca să știu dacă-l voi mai găsi în viață, și vârsta lui Mercedes ca să știu dacă o voi mai găsi liberă. După ce-am făcut socoteala, am avut o clipă de nădejde... Nu mă gândisem la foame și la necredință. Nu mai ceream libertate, ci ținerea de minte. Mai mult ca orice, mă temeam să nu înnebunesc și să uit. *

Leadership: Recurgi la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr, sau la distorsionarea realității prin proiecția unei lumi ireale?

Nu-ți poți ascunde trecutul, la fel cum nu-ți poți alege părinții. Adevărul, caracterizat în esență prin aceea că se acoperă gros de confidențialitate și non-divulgare, dar nu elimină durerea pierderii de sine în jocul vieții, în interacțiunea cu trecutul pe care ți-l amintești printr-un soi de constrângere subiectivă, este primul din coordonatele care îți definește personalitatea în momentele de profundă mișcare emoțională.

Adevărul este un fel de victorie a rațiunii de a suporta presiunea evenimentelor în mod constructiv, fără a lăsa în urma ta o imagine falsă a realității pe care ai îndurat-o în încercarea de a da un sens vieții. A justifica ascunderea adevărului prin faptul că te simți vinovat, confuz, neștiind cum să găsești eliberare și pace, prin refuzul de a răspunde solicitării conștiinței de a păcăli aceste sentimente, înseamnă de fapt să consimți la sinuciderea ta, să renegi ceea ce ai mai bun în tine, înseamnă să pierzi totul din avântul spre înălțimile împlinirii personale.

Distorsionarea realității prin jocul cu posibilitățile mărturisirii experienței, a propriilor dezamăgiri, a identității umbrite de un trecut insuficient estompat, poate să anuleze raportul de succesiune între depășirea obstacolului numit „ *căderea într-un abis inimaginabil* " și poziționarea pe o treaptă desăvârșită a vieții și societății. Amintirile reprezintă un indiciu al adevărului investit cu un vot de neîncredere, completat cu tendința spre complexe de inferioritate, un act de acuzare la adresa naturii tale reale care contribuie la perpetuarea falsificării imaginii de sine.

Leadership: Pe ce se bazează adevărul unei conștiințe care se așează deasupra realității, știind că ceea ce te leagă de persoana pe care n-o poți compara cu altcineva este apanajul unui Ego fragil care se alimentează dintr-o permanentă negură a amintirilor?

În leadership, asta se poate traduce prin faptul că ți-ai irosit posibilitățile de a controla

„eroarea" a te recunoaște ca atare sau, mai bine zis, de a te fi descoperit prea târziu ca un exponent al puterii de a face ceea ce foarte puțini reușesc – să te conectezi la adevărul a ceea ce ești. Leadershipul este forța de răspuns la zonele afectate de niște experiențe potrivnice, de lipsa de înțelegere a ceea ce este bine și ce este rău, oferind capacități de funcționare foarte ridicate în procesele de formare. Leadershipul începe cu ceea ce ești atunci când ești privat de libertatea de opțiune și ești nevoit să-ți dezvolți capacitatea responsabilității personale.

A recurge la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr înseamnă să faci abstracție de ceea ce ai fost, și să fii în acord cu ceea ce știi că ai devenit. Nu degeaba mărturisea scriitorul Alexandre Dumas: „ *Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Sufletul își deschide singur orizonturile.* "

Prin aceasta se înțelege libertatea omului de a se redefini prin corectarea erorii de a se supune trecutului care îl urmărește, manevrat de o forță nevăzută, dar combătută cu o atitudine responsabilă. Adevărul este un moment important în pregătirea omului pentru confruntarea propriu-zisă cu un Ego care experimentează umilința de a trăi în permanență un adevărat proces de conștiință.

Bine spunea powerlifterul Konstantīns Konstantinovs: *"Amintirea este o altă realitate în care noi participăm cu o dublă existență – cea prezentă și cea din trecut. Viața noastră este de fapt numai o acumulare de amintire."*

Iar eu sunt de părere că adevărul unei conștiințe care se sprijină pe o asemenea existență, se măsoară prin simțământul neputinței de a vedea mai departe de propriile limite, nevoie și imperfecțiuni.

Conștiința care se așează deasupra realității este acea voce lăuntrică care te îndeamnă la anumite acțiuni, dar nu te motivează să slujești unui loc și unui timp care se repetă prin sentimentul nostalgiei, al sensibilității și al unei devastatoare solitudini.

Sufletul își deschide singur orizonturile desemnează acea ridicare deasupra trecutului, acea eliberare din ceea ce ai ajuns să fii la un moment dat: un prizonier al durerii. Distorsionarea realității prin proiecția unei lumi ireale este echivalent cu a trăi în ipostaza unui prizonier care nu are dreptul de a deschide ușa închisorii sale și să evadeze – chiar dacă, în mod normal, ești un om liber. Prezentul poate deveni, prin procesul aducerii aminte, o permanentă pendulare între cele două lumi – a realității și a irealității – modelate de gânduri, sentimente, umbre și dorințe care te împrejmuiesc.

Lumea omului modern, ca produs al rațiunii și simțirii aferente conștiinței extinse în prezent, asigurând întreaga valoare a dimensiunii sale de entitate distinctă, funcționează prin intermediul unui algoritm exclusiv, divizat în doi pași. Primul pas este să te eliberezi de confuzie prin a ști ce trebuie să eviți să-ți amintești. Al doilea pas este să te accepți ca promotor al unei abordări care vizează destructurarea vechii identități și construirea uneia noi.

Acest algoritm, pe fondul unui sentiment puternic, trăit preponderent ca reflectare a trecutului și prezentului, face din leadership o ecuație a continuității identității.

*** Notă:** Alexandre Dumas – *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-isi-deschide-singur-orizonturile.html

Sufletul unei comori pierdute

On Aprilie 04, 2013

Sporește valoarea existenței tale, luptând contra acelui factor care te înțepenește în submediocritate.

Singurătatea este acum singura piatră de încercare pentru Laura Quinn, singura formă de a se lepăda de tot ceea ce o leagă de lume, singurul ei aliat împotriva acelui cancer care o rodea încet, zi de zi, mâncându-i toată viața, înțepenind-o în mediocritate. Ai senzația că întrezărești urme de fard în ridurile acestei ființe care n-a cunoscut decât munca de birou, o suspectezi că își construiește un adevăr convenabil unei puteri de neînvins ce îi permite să cedeze unor instincte de adaptare la o captivitate greoaie, cu atât mai tristă, cu cât este numită, fraudulos, libertate.

Adevărul care o chinuiește este senzația că nu poate să împartă cu nimeni aceeași soartă a omului revoltat de capriciile unei stranii Providențe. O clipă ea rămâne singură pe terasă, pierdută într-o sumbră cugetare. Fără a fi mișcați de frumusețea și blândețea ei, îi vom examina subtil trăsăturile, ca și cum ar fi fost ale vreunei ființe cu o infinită sensibilitate și discreție, dar abandonată ca un condamnat într-o lume întunecată, în care se poate muri de tristețe și disperare. Căci asta și ajunsese.

Factorul primordial care te înțepenește în submediocritate este prezența ta într-un loc unde trecutul și prezentul se întâlnesc într-un destin centrat în jurul noțiunii de "sfârșit al lumii".

Cu blândețe, ochii ei scrutează întunericul nopții. Nepăsare, dispreț, nefericire. Rămășițe de rafinament amestecate cu cioburi de mândrie. După felul cum stă încordată, îngândurată, cu privirea obosită, cum totul în ea se desface și se reface ca o legătură chimică, generând acea reacție severă a propriei naturi care nu se poate produce în sens invers, - putem sesiza, desigur, acel amalgam de simțăminte sărmane și sumbre care o stăpânesc în întregime, ca un germene puțin virulent afectând un bolnav care se apără bine și este foarte greu de bătut.

Dar care este oare natura legăturilor care se stabilește între elementele definitorii care o fac totuși pe Laura să spere, să viseze la clipa când va uita complet totul, când va conta doar că este ea însăși, atât? Să simtă lumina, să simtă viața, să simtă acea atingere însuflețitoare, dumnezeiască, care lipsește din viața ei, vindecătoare de orice tristețe, durere sau suferință.

Leadership: Intervenția ta în crearea unui rezultat frumos permite accesarea unei realități create din propria ta esență care, prin doar negația ei, reușește să tranforme o poveste într-o singură persoană?

Există gânduri care nu se destăinuiesc în fața nimănui, și ale cărui mărturisiri sunt dureroase, atât de chinuitoare, mai ales pentru cel ce le adăpostește. Culori, linii, spații, amestecuri de elemente cu semnificații aparte, forțe inegale, testate, folosite, apoi revizuite în mod repetat, formând un adeziv natural ce se întărește și devine foarte rezistent.

Iar aceste tipuri de legături dispuse aleatoriu într-un sistem de sine care nu e dotat cu nicio sursă bună de lumină, creând o firavă esență spirituală, dobândesc nuanțe secundare. Transformându-o pe Laura Quinn într-un "Mo", într-un roboțel lipsit de direcție, ce se manifestă sub formă de tendință. Sârguincioasa tendință de a se închide în sine, de a-și abandona valorile cele mai de preț, și tot ceea ce ea considera ca fiind rațiune.

Nu putem rămâne, de asemenea, nesimțitori nici față de Ego-ul și atitudinea ei. Capul ridicat spre cer, în semn de respect atribuit Domnului, singurul ei aliat de nădejde, singurul care o înțelege. Suma de gânduri, asemenea unei rugi pe care nimeni nu trebuie să o audă, o duc dintr-o stare într-alta, deschizând încă o dată ușile inimii ei.

Toate aceste mici gesturi trădează cu ușurință o putere uriașă: speranța. Amintindu-ne de Eva de Chazelay din romanul lui Alexandre Dumas, care deși suferindă și neajutorată, în adâncul sufletului ei ascundea o comoară, o sumedenie de calități care așteptau să fie scoase la iveală. Povestea Evei de Chazelay se sintetizează într-o singură persoană, Laura Qunn, care își neagă adesea esența legăturii ei cu Dumezeu, dar niciodată nu renunță la posibilitatea unei noi creații numite reprezentativ "Omul Nou".

Leadership: Ai un rol major în viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, direct proporțional cu mândria de a te considera reperul primordial al unei credințe înscrisă generic în sfera interogației: „Ce glas s-a auzit venind de dincolo de sfârșit?"

În "Memoirs" scriitorul André Maurois spunea că *"este o mare nebunie și aproape întotdeauna pedepsită să te întorci și să vrei să retrăiești la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci."* Laura Quinn are această vârstă și nici nu-și îngăduie luxul de a se mai exterioriza ca alții, ca să dea semnale de alarmă în legătură cu starea ei intelectuală și socială. Cu solemnitate, ea acceptă un destin anost doar cu speranța că ceva se va întâmpla în favoarea ei, fără a discerne erorile propriei vieți, fără a căuta să le corecteze prin soluții iluzorii.

Practic, Laura Quinn are un rol major în viziunea pe care și-o formează despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, acela de a se orienta în permanență după direcția vântului schimbărilor, asigurându-se că toate activitățile ei se desfășoară în conformitate cu speranța unui nou început de drum. Din prea-plinul sufletesc, ea își procură energia necesară pentru a împlinirea tuturor obiectivelor pe termen scurt, se observă responsabilitatea înțelepciunii ei de a aprecia fiecare zi prin micile bucurii pe care i le oferă fragilitatea viselor încă nespulberate, chiar dacă majoritatea se dovedesc a fi niște himere, niște promisiuni deșarte.

Până și oamenii cei mai puțin clarvăzători ar fi putut citi pe chipul Laurei patimile pustiitoare, durerile sfâșietoare care au zvârlit-o în abisul insondabil al deznădejdii. Înțelege și îndepărtează-te de această năpastă, ființă dragă ! Dar comanda simultană a frecvențelor ei de acord, nu poate îndeplini relația de parteneriat, relația de unu-la-unu între lumea interioară și cea exterioară.

Numai o izbucnire a sufletului, fulgerătoare, ar putea schimba starea ei de spirit. Numai un alt gând, mai puternic ca intensitate, mai bine optimizat, ar putea să-i redea seninătatea. Numai un singur component din sistemul care o definește ca om, mai poate reacționa într-o unitate de timp: magia, ieșirea din zona critică, trecerea spre altceva, spre un nou început. Un pas care trebuie făcut cu încredere deplină în marea lume a vieții.

Leadershipul este zona de potențial pozitiv creată din viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, destin care poate fi oricând provocat, întors către punctul cardinal numit "Vârf de parabolă".

Sufletul unei comori pierdute evidențiază acea tendință de a te închide în tine, de a-ți abandona valorile cele mai de preț care te orientează să mergi întotdeauna mai departe. Dacă vrei ca această comoară să fie accesibilă, atunci sporește valoarea existenței tale, luptând contra acelui factor care te înțepenește în mediocritate.

*** Notă:** Flawless (2007)

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-unei-comori-pierdute.html

Suflul creator

On Iunie 09, 2014

Ridică-ți leadershipul la rang de artă, sugerându-le oamenilor să aleagă și să accepte acea culoare dătătoare de energie care să le deblocheze potențialul.

Am cunoscut-o pe vremea când eram student în anul întâi, pe la sfârșitul primului semestru. Era studentă, ca și mine, doar că la o altă facultate. Foarte inteligentă, cultivată, nicidecum tipul de fată plină de ea și prefăcută, ceea ce m-a bucurat și m-a liniștit. Era, de asemenea, foarte frumoasă, de statură medie, cu figură de copil, ochi căprui dulci și jucăuși, sprâncene maro subțiri, arcuite, nas fin, nițeluș ascuțit, buze ușor cărnoase și o privire plină de taină. Deloc machiată, îmbrăcată modest dar elegant. Părea lipsită de cusururi. Şi câtă tinerețe era în zâmbetul ei. Inspira totuși o oarecare maturitate.

M-am văzut cu ea de prea puține ori ca să spun că o cunosc îndeajuns de bine. Dar prima oară când am zărit-o, în biblioteca universității, mi-am dat seama că îmi era superioară în mai multe privințe. O priveam cu multă atenție, ea nu a observat și din cauza asta nu s-a sesizat. Era chiar în banca din fața mea. Ceva mi-a stârnit foarte tare interesul. Scria ceva. Nu știam ce. Stătea aplecată asupra caietului. Mi se părea că ascunde ceva. De parcă își crease un mic teritoriu încercuit de bariere invizibile, în interiorul căruia se retrăgea. Pentru că părea atât de absorbită de ceea ce scria, mi-am aplecat privirea asupra caietului ei, sperând să întrezăresc misterul. Am făcut ceva ce nu poate fi iertat? Nu cred.

Trăia în lumea imaginației, scria o poezie. O poezie de dragoste. Cuvintele ei se legau atât de ușor, aveau sens, aveau rimă și se transformau uneori în expresii frumoase. Nu se repeta. Metaforele pe care le planta inteligent între versurile scurte mă purtau în spații nevăzute, într-o lume de basm: cu cavaleri curajoși, prințese frumoase, zâne și spiriduși. Era o creație autentică, dar tema era asemănătoare cu cea din „ *Visul unei nopți de vară* " de William Shakespeare.

Leadership: Ești în stare să-ți însușești înțelegerea definitorie a ceea ce ești într-un exercițiu de admirație față de o figură remarcabilă, iluminat de revelația esenței artei care este asimilată sufletește printr-un act de interogare vizuală?

O urmăream cu atenție cum scrie. Ceva îmi ținea țintită privirea asupra ei. Nu știu ce. O forță nevăzută, misterioasă. Oh, ce fată ! Am simțit că dacă stau mai mult în preajma ei voi putea și eu să fiu ca ea, creativ, spontan, inventiv, unic și extraordinar. Aș fi vrut să aflu ce-i trecea prin cap, la ce se gândea, cum îi veneau ideile, cum reușea să scrie atât de frumos, atât de rapid și atât de bine. Așa cum spunea odată un scriitor, o fată tânără e un profesor înnăscut și poți întotdeauna învăța ceva de la ea.

În acel moment, cu mult entuziasm și cu o poftă nebună, mi-am dorit să învăț de la ea să scriu. Dar nu să scriu poezii, ci să fiu creativ. Să am idei, mintea să-mi alerge tot mai repede, conștient fiind că doar oamenii creativi reușesc să ajungă departe. Ca dintr-un izvor care a secat vreme îndelungată, deborda atunci în mine o bucurie creatoare nestăvilită. Trei cuvinte îmi sunau în urechi tot mai tare, tot mai des: cunoaștere, inventivitate, succes. Oamenii de succes au avantajul că sunt inteligenți, ingenioși, găsesc rapid idei și știu să construiască ceva de la zero.

N-am vorbit niciodată cu nimeni despre ziua aceea în care am devenit scriitor. Din păcate n-am păstrat legătura cu ea deși ne-am înțeles bine. Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp. De aproape 6 ani. Îmi amintesc puține lucruri despre ea. Mi-ar plăcea nespus de mult s-o revăd. Ştie că am scris câteva cărți. A aflat de curând. Bănuiesc că încă mai este surprinsă.

Probabil se întreabă cum am reușit. Oare ea îmi va afla vreodată secretul?

Leadership: Trebuie să respecți o manieră de a exprima simțământul de apropiere față de cineva, care să-ți permită experimentarea creației numită "compromisul de a accepta o altă versiune a realității?"

Încercarea mea de a-mi exprima potențialul a fost ca și cum aș fi ales o culoare care m-a transformat complet ! O culoare care a scos în evidență partea aceea folositoare din mine, tot așa cum un pictor se servește de anumite tonuri și nuanțe pentru a reliefa anumite trăsături ale modelului. O culoare care a accelerat întregul meu proces de schimbare, sporindu-mi randamentul, înghițind parcă orice nuanțe care nu se potriveau valorilor și convingerilor mele.

„Culoarea" mea caracteristică a fost un mod de exprimare a propriilor sentimente. Şi îi mulțumesc Mariei că mi-a dat suflul creator de care aveam nevoie pentru a-mi manifesta competențele.

Tu poți să sugerezi oamenilor să aleagă acea „culoare" pe care s-o considere parte integrantă din ființa lor? Acea culoare care să le poată provoca trăiri, stări, sentimente, care să aibă un efect pozitiv asupra psihicului lor, care să conducă la transformarea lor totală? Culoarea ta are personalitatea unui artist care își asumă realitatea după un model de gândire care inspiră numai prin mărturia prezenței sale?

Ridică-ți leadershipul la rang de artă, sugerându-le oamenilor să aleagă și să accepte acea culoare dătătoare de energie care să le deblocheze potențialul.

Leadership: Poți să exprimi ceea ce ești într-un mod pur, autentic și puternic, apelând intens la factorul instinctiv al sentimentului de mister care ține în suspans o lume întreagă până în ultima clipă a vieții?

O clipă în viața unui om poate deveni hotărâtoare. Pentru mine această clipă a fost când am întâlnit-o pe Ea. Dacă n-ar fi fost ea, cea care să-mi dea suflul necesar pentru a trece la acțiune, lucrurile ar fi stat acum probabil cu totul altfel. În sufletul meu îi mulțumesc pentru influența pe care a avut-o asupra mea. Misterul pe care îl împrăștia în jur, farmecul ei aparte, zâmbetul cald și istețimea, m-au convins să-mi doresc să trec la un alt nivel, să mai implic mai mult în cariera mea, să fiu mai bun din punct de vedere profesional, mai perseverent și nu în ultimul rând mai creativ. De atunci nu a trecut o zi fără să scriu ceva, fără să-mi pun imaginația la bătaie.

Scriitorul român, Cristian Ţurcanu, observa: *"Prezența misterului este ceea ce dă aripi și inspirație minților cercetătoare. Prezența misterului și nevoia de a-l elucida este ceea ce determină mintea să aprofundeze cunoașterea și să-și însușească o serie întreagă de calități. Misterul este ceea ce fascinează, dă profunzime și savoare oricărei percepții. Misterul trezește în noi dimensiuni nebănuite și face ca viața să devină cu adevărat interesantă. Alungarea misterului din viața noastră este ca și cum ne-am autoexila într-o zonă deșertică. Dacă,pe măsură ce afli tot mai multe, îți dai seama că știi tot mai puține, înseamnă că misterul este prezent în viața ta, iar sufletul se dezvoltă în voie."*

Scopul unui lider este acela de a-i determina pe oameni să creadă în el și să-l urmeze. Trebuie să fie un model demn de urmat. Trebuie să aibă o putere de transformare. Trebuie să le dea oamenilor sursa de energie și suflul creator de care au nevoie pentru a deveni mai buni și mai eficienți. Trebuie să le dea inspirația de care au nevoie.

Dacă oamenii vor da tot ce au mai bun din ei și vor obține rezultate peste orice fel de

așteptări înseamnă că au fost conduși de un lider foarte bun. Iar dacă își vor egala liderul, atunci succesul lor va crește semnificativ.

A accepta o nouă versiune a realității înseamnă să accepți a trăi permanent cu consecința adoptării unei forme de putere care s-a creat pe fondul unei admirații nemăsurate față de cineva sau ceva.

Suflul creator este 50% inspirație și 50% transpirație. Între a visa să realizezi ceva și a putea să-ți pui visul în practică este o diferență mare. Totdeauna trebuie să-ți evaluezi bine potențialul, posibilitățile de realizare, baza de la care pornești, pentru a fi convins că urmezi o cale bună spre realizarea individuală.

Sunetul muzicii

On Octombrie 25, 2014

Ieși din tiparul obișnuit al stilului impus de preferințele unei viziuni riguroase, gestionând cu pricepere efectele care trebuiesc relevate în lumina magică a propriei creații.

De câte ori se termină repetițiile, compozitorul îl invită pe Serghei Eisenstein să asiste la înregistrare. De fiecare dată regizorul găsește un amănunt care trebuie relevat, un efect dramatic care cere subliniat. „Îmbunătățim astfel mult efectele muzicii noastre.", spune Prokofiev. Eisenstein se entuziasmează pentru muzica acestuia. Dar și compozitorul este mulțumit.

La o înregistrare, cei din jur îl aud mormăind: „Ce ciudat sună ! " Nimeni nu înțelege ce vrea să spună marele compozitor, până când Prokofiev, remarcând nedumerirea celor din jur, le spune râzând: „Muzica nu seamănă deloc cu Prokofiev".

Dar mai târziu, avea să-i spună cu candoare soției sale: „Aud la radio un cântec frumos și, când colo, era – Sculați, voi oameni ruși – din filmul Nevski ! " *

Leadership: Tragi linia acolo unde "amănuntul" se transformă într-un efect de extindere a dimensiunii de creație?

Alături de așa zisa originalitate a complexității, fondată pe corelațiile înnoitoare dintre variabilele de „amănunt" dependente de o anumită reprezentare pe suportul liniei de creație, am putea vorbi de o microestetică ce vizează nu doar conținuturi, ci raporturi de sensuri și forme considerate proprietăți ale percepției individuale, transpuse în elemente structurale ale unei serii evoluate de îmbunătățiri.

Sensurile și formele atribuite unui conținut care variază, ca nivel de dificultate, în funcție de temă și amploare, în tandem cu cerințele noi de acuratețe și de calitate pe care le conține un stil potrivit cu personalitatea proprie, sunt luate în considerare cu mai multă atenție, și în final integrate într-o nouă structură de susținere a idealului de perfecțiune.

Aici putem vorbi despre un leadership care dă măsură performanței și capacității tale deosebite în recunoașterea sensului și formei pe care trebuie să o îmbrace opțiunea de inedit. Tu singur trebuie să conștientizezi și să tragi linia acolo unde "amănuntul" se transformă într-un "efect de extindere a dimensiunii de creație", accentuând necesitatea de a materializa orice input de sens și de formă într-un rezultat de excepție.

Amănuntul care trebuie relevat pentru ca o creație să capete un efect de originalitate cu impact de durată este o ieșire din tiparul clasic al expresiei artistice, urmată de instituirea unui sens mai profund de regăsire a unei părți din tine.

Această parte din tine este esența unei lumi în schimbare și, în același timp, esența unei vieți trăite din toată inima.

Ceea ce declanșează o resetare totală a leadershipului este posibilitatea de a ieși din tiparul obișnuit al stilului impus de preferințele unei viziuni riguroase, gestionând cu pricepere efectele care trebuiesc relevate în lumina magică a propriei creații. Mare dreptate avea cel care spunea: „ *Din cauza unei viziuni prea stricte și minuțioase, se poate pierde un lucru*

important, spiritul va deveni nesigur, iar în felul acesta poți pierde șansa unei victorii certe. "

Victoria, pe planul unor activități convenabile de reinterpretare a compoziției creației, sub aspectul multiplicării sensurilor și formelor de expresie, cernute într-o formulă modernă și bine închegată, este de fapt o consecință firească a rațiunii de pătrunde acolo unde nu ți se permite accesul. În acea dimensiune a superiorității, în care variațiile și combinațiile de inedit, mărginite adesea de părerile celorlalți, pot atinge valoarea uimitoare de „Wow ! "

Preferințele unei viziuni riguroase diferă în funcție de modalitatea de exprimare a Sinelui în mijlocul unor prefaceri de ordin structural și estetic care oferă muzicii puterea de a induce euforia.

Sunetul muzicii redă acea vibrație interioară a firii înclinate spre studiu și detaliu, în etapa de redimensionare a creației, care se poate înălța sau coborî în funcție de satisfacția resimțită în urma vizualizării rezultatelor finale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sunetul-muzicii.html

Sunt și nu sunt

On Aprilie 16, 2016

Reprezintă-ți traiectoria în ecuația leadershipului, păstrând contactul cu zonele edificatoare ale făpturii tale.

Numaidecât, trebuia să găsesc o explicație plauzibilă punctelor de vedere ale formei mele de a interfera cu ceea ce voiam să ascund într-o altă ființă, pentru ca starea mea interioară să corespundă cerințelor unui fel de început de lume. Puteam oare să supraviețuiesc cu ideea de dublă ființă, personificată într-un soi de Faust-Mefisto, despre care gândeam că îmi va arăta drumul spre valorificarea unei gândiri profunde, relevând o construcție ideatică și simbolică totodată?

O ființă care există în două lumi, una empirică-sensibilă și alta transcendentă a ideilor, nu este altceva decât o copie imperfectă a unei trăiri expusă prin cuvânt, specifică unui vizionar de mare expresivitate, cineva profund în a evidenția semnele unei realități aflată mai presus decât poate duce o minte obișnuită cu confortabila lume a simbolurilor. Cred că mă încadram fix în coordonatele gândirii unei asemenea ființe vizionare, pe durata nelimitată a ideilor provenite dintr-o realitate ce coagulează majoritatea simbolurilor ce impregnează mai ales latura mea inconștientă, părând că trăiesc (prin creație și concepte) amintirea unor idei provenite din altă lume.

Practic, întreaga mea făptură oscila între creația unui artist care folosește un limbaj artistic bazat pe ample generalizări, și monologul unui scriitor care încearcă să reconstituie povestea unei amintiri din altă existență peste experiența din prezent. O construcție care să mă individualizeze pregnant în peisajul conștiinței de sine, recurgând la tot ce era mai bun în mine, dacă nu aș fi izbutit să disting esența de aparență, ca o concluzie sugestivă pentru viziunea estetică a arhitectului catalan Antoni Gaudi: *„ toate se unesc și colaborează pentru a exprima marele cod al Creației* ".

Aici trebuie făcută o altă paralelă. Căci îmi amintesc ce scria Marquerite Yourcenar în notele sale din romanul "Memoriile lui Hadrian":

A face cât poți de bine. A reface. A mai retușa imperceptibil retușa însăși. "Pe mine însumi mă corectez, spunea Yeats, corectându-mi operele." El a fost unul dintre cei ce au avut bunăvoința de a se deranja din proprie inițiativă spre a rectifica o greșeală, a confirma un detaliu, a sprijini o ipoteză, a înlesni o nouă cercetare - fapte pentru care îi aduc prieteneasca mea mulțumire.

Leadership: Prin intermediul a ceea ce te îndeamnă să fii legătura dintre artist și creație, ești pregătit să te constitui drept o copie perfectă a unei stări sufletești reflectată dintr-o imagine mai diferită despre tine?

Din nuanțele unui stimul "sunt și nu sunt", în limitele unui timp care își doboară întrebările, se naște un flux de acceptabilitate a unor consecințe tot mai puțin vizibile sau simțibile, ca niște fantezii dobândite prin ceva care nu se atinge niciodată. Legătura mea dintre artist și creație, sugerând o anumită individualizare a subiectelor alese, concentrează o idee care se află deasupra tuturor celorlalte, anume faptul că orice te aștepți să împlinești prin cunoaștere confirmă acea emoție de aventură, de imprevizibil și necunoscut.

Trăiam cu impresia că pot să obțin o victorie asupra propriei mele naturi individuale nu doar prin confruntarea cu duhurile și cu zeii, lărgind-o astfel până la limitele umanului, ci mai ales

printr-o dedublare spontană a personalității, găzduind o voce interioară îndrumătoare și una exterioară limitativă care nu-mi permitea să mă accept așa cum sunt.

Legătura dintre artist și creație este dată de ficțiunea unei vieți în care tu poți fi TOTUL, dar în care se poate recunoaște oricine.

Ficțiunea pe care o emana creația mea reprezenta o copie perfectă a unei stări sufletești reflectată într-o imagine diferită despre mine, acea stare de care mă lăsam învăluit atunci când intram într-un vis cu nenumărate interpretări care făcea parte dintr-un proces continuu de a învăța despre mine însumi.

Impresia aceasta dureroasă, provenind dintr-un motiv real, mă urmărea peste tot. E aceeași impresie care-l urmărea din când în când pe Adrian Leverkuhn, dar care o uita destul de repede ascultând emoționantul recitativ al parabolei *Purgatoriul* , despre omul care poartă în noapte o lumină în spinare: ea nu-i arată drumul, dar luminează în urma lui ajutând astfel celor ce vin după el.

Leadership: Poți să descoperi dintr-o dublă ipostază animația tabloului numit „O lumină în întuneric", prin felul cum îți deschizi orizonturile în fața unei realități care pare să-ți fie a priori complet străină?

Traiectoria omului în ecuația leadershipului se poate reprezenta în contact cu zonele edificatoare ale făpturii sale, în care se decide trecerea de la o reprezentare de sine limitativă la una extensivă. Omul edifică ceea ce vrea el să susțină prin ceea ce a tot a exersat să accepte de la el însuși, căutând să se afirme în ambele componente ale prețuirii de sine: cunoașterea și adevărul.

Personalitatea și gândirea unui om este exemplară deopotrivă prin traiectoria dublei ființe. Una care caută să se facă stăpână pe propria viață într-o lume creată. Cealaltă care caută să-și stăpânească conștiința de sine orientându-se într-o direcție întemeiată pe imaginație, în lumea reală.

Apartenența ta la un cadru mai larg de gestionare a dezvoltării personale este rezultatul unirii celor două ființe, dar fără a te centra mai mult pe una în defavoarea celeilalte. Învață să te corectezi pe tine însuți, corectându-ți opera numită Ego dintr-un Alter-Ego care nu-ți dă pace și încearcă să se ascundă în spatele unei realități fictive.

Poți să descoperi dintr-o dublă ipostază animația tabloului numit „O lumină în întuneric" dacă te pui contextul unei consecințe a unității tale, interferând cu identificarea și conturarea unei anumite direcții în viață, la fel ca într-o ficțiune care captează atenția. Astfel înveți valoarea unei separări dintre partea din tine care îți cere cu ardoare "ceva-ul" ală de afară și conștiința care îți impune anumite restricții.

Ceea ce ești reprezintă consecința Eu-lui care dorește să-și facă cunoscute concepțiile despre lume în povestea vieții.

„O lumină în întuneric" sugerează durata traversării propriei punți de înțelegere, la intersecția dintre cele două ființe, până când constați că se amplifică perspectiva de sine până la angajarea directă în cadrul propice unei povești de viață reală.

Ceea ce nu se poate calcula este diferența dintre ceea ce este adevărat și ceea ce percepem noi în mod limitat, având totuși rezonanță asupra felului în care interpretăm ceea ce ni se

întâmplă în viață.

Dar ceea ce face din om profilul unei opere de o mare deschidere intelectuală și emoțională, înfruntând complexitățile lui inerente, sub înrâurirea imboldului imperativ de a-și pune în lumină acea parte din ființă care este adesea subestimată și cel mai puțin înțeleasă, ține de capacitatea de a distinge esența de aparență.

A-ți deschide orizonturile în fața unei realități care pare să-ți fie a priori complet străină înseamnă să te recunoști învingător în lupta dintre ceea ce cauți să înfăptuiești prin cunoaștere, la nivel de Ego, și ceea ce trăiești la nivel de conștiință și simțire în mod dependent de un Alter Ego care se consideră „plin de contradicții, exact ca lumea din jurul tău.

Leadershipul este ființa pe care o reprezinți în procesul de căutare al sensului atribuit unei povești despre viață, dintr-o operă numită "Estetica unui creator care se caută pe sine".

Zonele edificatoare ale făpturii tale la nivel de Creator sunt: capacitatea de a gândi independent de ceilalți, capacitatea de a prezenta construcții noi ale realității, capacitatea de a crea o lume nouă din cuvinte.

Sunt și nu sunt este consecința regăsirii tale într-o dublă ipostază: o ființă care caută să se facă stăpână pe propria viață într-o lume creată. Cealaltă care caută să-și stăpânească conștiința de sine orientându-se într-o direcție întemeiată pe imaginație, în lumea reală.

Cu cât ne vom da seama mai bine de părțile profunde care se aseamănă, sub deosebirile aparente, cu atât vom fi în stare să ne înțelegem.

Source: https://neculaifantanaru.com/sunt-si-nu-sunt.html

Sunteți extraordinar de scump

On Martie 07, 2012

Fii valoarea pe care ți-o câștigi prin modul de a te raporta la tine însuți într-o lume care se raportează la un indicator calitativ al eficacității.

Marți am fost în vestul țării pentru a negocia condițiile unui parteneriat cu o anumită universitate. La aceeași universitate, fără să acced la o poziție pentru prestigiul ei, am salutat sincer disponibilitatea anumitor competențe de care au dat dovadă diferiți profesori, dar și eu mi-am asumat disponibilitatea de a face compromisuri în cazul în care voi semna un contract.

Condițiile mele trebuiau să pună în evidență capacitatea mea deosebită de a preda și de a ține sub control câmpul unei anumite științe, mai bine ca oricine, dar se îndreptau pregnant spre capacitatea de explorare și schimbare a condițiilor de muncă și a rezultatelor obținute de ceilalți profesori. Practic, am fost pregătit să le dovedesc acestora autoritatea mea în domeniu și iscusința mea neîntrecută la capitolul rezultate științifice.

Încă de la început mi-am stabilit tariful în funcție de numărul de cursuri și seminarii, să spunem că nu am fost deloc modest, de altfel nici nu-mi permite conștiința să mă alătur cu modestie unor eforturi mari de a contribui de-a lungul anilor la prestigiul internațional al Universității respective. Sunt un gânditor riguros și pătrunzător a cărui concepție foarte bine închegată despre știință și artă se articulează, până la amănunt, curajos și bine țintit, pe axul flexibil al grijii permanente pentru coerență, intelectualism, amestecate cu un simț impecabil al artei.

Prin știință și virtute devii vrednic de un renume considerabil, mai ales dacă te raportezi la consolidarea unei arte care se refuză repetabilității și inerției.

- Vai, dar sunteți extraordinar de scump, nici chiar rectorul universității nu câștiga atât de mult, mi-a spus unul dintre reprezentanții facultății.

- Aveți perfectă dreptate, valoarea mea este mult mai mare decât a unui rector, mult mai mare decât a decanilor și mult mai mare decât a profesorilor", i-am răspuns eu. Şi asta deoarece cunoașterea de care dispun eu este mult mai vastă ca a lor, drept pentru care numele meu în lume, și asta datorită internetului, este mai cunoscut decât toate universitățile din România. Chiar și faptul că m-ați invitat aici, este o certitudine că știința cu ajutorul căreia mi-am construit un BRAND denotă o credibilitate mare (chiar și pe scena internațională), numele meu fiind mult mai important decât al tuturor celor care reprezintă această universitate.

Leadership: Mesajul pe care îl pune la dispoziție creația ta poate să inspire acel simț al armoniei dintre arta bazată pe conceptul de "măsură" și arta bazată pe o coeziune a ansamblului compus din frânturi diverse?

Beneficiile faptului de a fi un profesionist se regăsește cred în celebra vorba: *"Dacă tu crezi că un profesionist este scump, asta e din cauză că nu știi cât te costă la sfârșit un incompetent."* Bineînțeles, când vorbim despre felul profesionistului de a fi valoros, mai ales datorită rezultatelor pe care le obține, vorbim despre valoarea căpătată cu ajutorul gândirii axată pe dezvoltare personală, pe inovație și pe profit, prin intermediul Brandului format din experiențe individuale.

Profesionistul este un Brand care știe să se reinventeze prin valoarea adăugată produsului sau serviciului pe care îl reprezintă. Iar menirea produsului sau serviciului oferit prin reinventarea imaginii proiectată în lume, este de a reprezenta valoarea adăugată a celui care știe să comunice eficient un mesaj artistic impresionant: *"Rezultatul creației mele este frumosul afacerii tale de mâine"*.

Mai mult decât atât, este nevoie de un mesaj cu impact hotărâtor. Ori mesajul tău "Sunt extraordinar într-un domeniu" trebuie înserat în spațiul public ca să poată deveni un instrument de necontestat al performanței, prin pregătirea unui teren de dezbatere critică a propriilor idei și poziții, într-un moment când este nevoie de o dovadă incontestabilă a talentului tău. Acest mesaj de mare impact nu trebuie, în primul rând, să vizeze definitivul, durabilul, extensivul unei imagini ultime a performerului de elită, ci performanța intensivă, colectivă care ar putea obține rezultate mult superioare.

Așadar, creația ta în spațiul public este Brandul de care te vei folosi pentru a putea spera la un câștig important, financiar sau spiritual. Este obligatorie capacitatea de creație mai ales în secolul 21, trebuind să semnaleze deschiderea publicului la nou într-un spațiu al devenirilor colective, al posibilităților multiple de dobândire a unui altfel de determinism - unul bazat pe eficiență și evoluție continuă (spirituală și materială).

Adevărata măsură a unui Brand care se respectă este autonomia unei gândiri specializată în conceperea unei Creații care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al naturalului.

Ce sunt aceste "frânturi diverse" care se impun pe ansamblul de receptare al artei? Ei bine, ele sunt urmarea firească a acelor strădanii de autodefinire a unei forme de exprimare și a unei imagini reprezentative care să inspire o trăsătură puternică a personalității tale, cum ar fi: hotărâre, motivație puternică, dorința de a avea succes.

Arta se clădește pe o imagine definită pe trăsături puternice de personalitate, urmărind totodată ansamblul firesc al unor factori de progres în ceea ce privește condiția omului în lume, pornind de la dorința de a avea succes la o formă de personalizare a ceea ce înseamnă "o încercare de reinventare a unui spațiu marginalizat". De multe ori, omul pătruns de inspirație și motivație trebuie să-și intensifice strădania de a ieși din anonimat și de a se afirma drept performer pe o nișă de piață care încă nu a început să prindă contur în lume.

Leadershipul este trăsătura de caracter pe care o câștigi de pe urma strădaniei de reinventare a relației dintre Creator și Public.

Sunteți extraordinar de scump ! - asta o să vă spună lumea care apelează la serviciile dumneavoastră, dar aceasta este și dovada faptului că sunteți un bun profesionist. Cine cere puțin, merită puțin, deoarece este considerat un slab profesionist sau chiar un incompetent. Așadar, învățați să cereți cât mai mult celor care apelează la serviciile dumneavoastră !

Indicator calitativ al eficacității tale este un Brand serios care produce impact în schimbările de viitor ale lumii?

Source: https://neculaifantanaru.com/sunteti-extraordinar-de-scump.html

Suprafața limitativă a conului de umbră

On Septembrie 27, 2013

Creează-ți o nouă platformă de judecată, astfel încât să ieși din conul de umbră aruncat asupra minții tale.

Nu numai mintea poate să stimuleze reînnoirea omului. Și inima poate. Ea se înflăcărează cu adevărat, răscolind fiecare fărâmă din energia distribuită în serii intensive de pulsuri consecutive, excitând substanța de consistență care provoacă simțurile și le alimentează alternativ, grăbind procesul primar de activare a sinelui.

Iar Ego-ul neînfrânat, acest semiconductor de mare sensibilitate nu poate să funcționeze în absența unei puternice surse de energie revitalizantă. Sângele străin, intens și iute, adulmecat cu ochii, cu poftă și cu de-amănuntul, trezește din adormire instinctele cele mai adânci si mai feroce, dezlănțuindu-le cu acea satisfacție perfidă a lupului sigur pe el care își atrage prada într-un loc dosnic.

Desigur, este ceva sălbatic în Hannibal Lecter, o sete carnală care viețuiește profund în sufletul său de atâta amar de vreme. Şi care abia așteaptă să izbucnească, ca o reacție secundară la o afecțiune primară.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui om cu sânge rece, coborât parcă dintr-o lume mai înaintată și mai savantă decât a noastră, pentru a-l înțelege? Pe fundul căror abisuri de nedeslușit, de contradicții și îndoieli, se odihnește adevărata lui fire și de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranță, planurile sale diabolice?

Leadership: Ești pregătit să te constitui într-un test al forței hazardului, plasându-te sub influența forței de redefinire a identității personale rezultată din sugestia unei realități ascunse?

O simplă misiune se transformă într-o aventură periculoasă, unind două structuri vecine: puterea și slăbiciunea. Înșelăciunea și adevărul. Acceptarea și paguba. Căci nimic în atitudinea lui Hannibal nu-i alarmează pe cei doi ofițeri de poliție, absolut nimic nu se conturează ca certitudine, niciun nerv, nicio emoție. Doar o stăpânire de sine exemplară. Totalmente, posibilitatea de risc este anulată. Însă reacțiile secundare curg inevitabil după o schemă orientativ-determinantă.

Cei doi supraveghetori, ca două găinușe cuminți plimbându-se deja sătule prin țarcul lor, nu intuiesc defel că inima lupului bate regulat livrând un flux abundent de sânge corpului. Ei se lasă duși de valul ignoranței și neștiinței. Nu știu că procesele de reformare a materiei ce diferă de conștiință, a materiei care n-are liniște, depinzând de diferite interacțiuni și relații între entitățile caracterului, se derulează cu rapiditate în mintea lui Hannibal.

Ei trebuie să iasă cât mai repede din conul de umbră pe care maestrul persuasiunii, depozitarul tuturor cunoștințelor omenești l-a aruncat asupra minții lor. Spontan să se elibereze din perimetrul sumbru. Să se desprindă cumva de această suprafață limitativă printr-o mai bună conștientizare a situației în care se află și a pericolului amenințător. Să distrugă energia direct proporțională cu cantitatea de stimuli ofensivi, insesizabili, care treptat le anulează simțurile și rațiunea.

Dar, umilitor, ei acceptă să fie absorbiți de umbră, preferă să se scufunde tot mai adânc în

apele tulburi ale dominației psihologice.

Pui în situația de "șah mat" însăși veridicitatea leadershipului extras din coeficientul tău de predictibilitate asupra rezultatului unor acțiuni de natură să mărească flexibilitatea autonomiei tale de voință și decizie?

Ca artă autentică și nereprodusă, iar din alt punct de vedere, ca artă a persuasiunii, leadershipul se dovedește tot mai imperios necesar în încercarea de a aduce un spor de obiectivitate și siguranță în chestiuni legate de control și reglare a stărilor și acțiunilor umane, ce par rezervate inițiaților în domeniu.

Însă, o prea mare încărcare cu acele capacități de inducere a unor reacții adverse, de sensibilizare a indivizilor, deci o creștere a expansiunii de dominație ce le anulează acestora orice posibilitate de a reacționa în mod optim, poate pune în situația de "șah mat" însăși veridicitatea și corectitudinea leadershipului.

Leadershipul, în relație cu alte științe, precum psihologia sau filozofia, abordate dintr-o manieră originală, trebuie să poată stabili cu ajutorul cunoștințelor avansate și prin rezonanță, o apropiere mai profundă de mentalitatea "dezarmată" și sprijinirea ei.

Fiecare tip de artă, spunea cineva, își are principiile sale, își are rigorile sale și constituie un univers în sine. Iar acest univers, ce poate fi tradus printr-un individualism exacerbat, reprezentând pe deplin tot mai mulți lideri și acceptat fără urmă de ezitare uneori până la paroxism, dacă se ciocnește cu realitatea scoate adesea scântei. Care nu fac decât să dea jos pragul de încredere și reputația "brand-ului" lor propriu.

A pune în situația de "șah mat" însăși veridicitatea leadershipului este similar încercării de a-ți înălța Ego-ul până la a deveni Dumnezeu, menținând aparentele unei lupte duse până la capăt cu adversitățile imposibile ale unei ipostaze de vinovăție.

Desigur, este ceva instinctiv în fiecare lider, care viețuiește profund în sufletul său și care abia așteaptă să izbucnească. Anume, saltul spre o nouă fază de creștere valorică. Progresul spre un stadiu mult mai avansat de funcționalitate, eliberându-l de chinul insuficienței de putere care implică o restrângere a sferei de acțiune.

Hannibal Lecter nu era interesat de urmările faptelor sale, ci de decizia a subordona însăși moralitatea unui test psihologic.

Eu-l neînfrânat, semiconductorul de mare sensibilitate care nu poate să funcționeze în absența unei puternice surse de energie revitalizantă, ține cu tot dinadinsul să își dovedească superioritatea, beneficiind astfel de „avantajul" distanțării de principiile de corectitudine ale leadershipului. Vinovăția se instalează puternic în chimia conștiinței atunci când ceva din tine, sub puterea instinctului de dominație și al vanității, îți comandă să săvârșești în mod voit un act incalificabil.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui lider, pentru a-l înțelege? Pe fundul căror abisuri de nedeslușit, de contradicții și îndoieli, se odihnește adevărata lui fire și de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranță, planurile sale incerte?

Leadership: Poți să te constitui ca tendință complementară a autonomiei tale și ca reacție împotriva situației sale de tip "abuziv" care te forțează să alegi între un compromis și lupta împotriva unui Ego care cere totul?

În condițiile contactului cu leadershipul, prin înlesnirea pătrunderii în universul uman, apar o serie de situații de care indivizii obișnuiți nu se pot apăra. Neputincioși în fața influenței care îi încolțește, ei trăiesc un complex de judecată, sunt loviți de incapacitatea de a ridica deasupra împotrivirilor. Ca și cum ar fi constrânși să execute un ordin judecătoresc care contravine propriilor convingeri. Dar nu pot reacționa. Influența majoră, iscusit încadrată în erorile lor de judecată declanșează un val de slăbiciuni, o închidere în sine. Le este restrâns teritoriul de apărare. Se lasă duși de valul ignoranței și neștiinței.

Există o notă de stabilitate mai greu sesizabilă la prima vedere, pe care întâlnirea cu leadershipul nu o asigură necondiționat. După cum nimeni nu-și permite să meargă la teatru sau la concert în ținută de plajă, tot astfel niciun individ care e prins în aria conului de umbră nu poate să-și contureze o perspectivă unitară a realității. Nu este capabil să permită "vederii neformate" să experimenteze abordările în care se întrepătrund și se completează reciproc "piesele" care determină funcționarea lor perfectă.

Măsura puterii de a fi un om profund moral vizează compromisul dintre experiența pe care o trăiești prin gândurile și faptele care îți domină mintea, și experiența pe care o consideri tragică când este trăită de „altcineva" datorită ție.

Suprafața limitativă a conului de umbră evidențiază posibilitatea minții omenești de a intra într-un con de umbră mai mult sau mai puțin extins. Acest lucru se întâmplă atunci când coborâm garda, reducem vigilența, sau nu suntem pregătiți să facem față unor situații critice apărute intempestiv. Sau, dimpotrivă, atunci când ne considerăm imbatabili.

Conul de umbră poate fi mult micșorat prin dezvoltarea conștiinței proprii, printr-o gândire rațională care orientează individul spre menținerea unei situații de lungă durată în parametrii normalului, înlăturând haosul creat de cei mărginiți sau răuvoitori. Dezvoltarea capacităților de răspuns rapid prin acțiuni eficace, a perspicacității, a vigilenței, a mobilității gândirii și crearea unei "expectative armate", anihilează orice con de umbră în care se poate cădea.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/suprafata-limitativa-a-conului-de-umbra.html

Suprema manifestare a vanităţii omeneşti

On Martie 04, 2013

Extinde parametrii de referinţă ai identităţii tale, prin reglarea intensităţii simţirii pe care o percepi şi o transmiţi celor din jur.

El Dorado, singura oază de prosperitate în mijlocul crizei, tulbura somnul şi obseda imaginaţia hoardelor multicolore de aventurieri pe care vapoarele îi descărcau în fiecare zi pe coastele Cubei şi ale Espanolei.

În acelaşi fel nemăsuratul Ego al acestei femei fragile supusă vanităţii, singura ei oază de înseninare într-o lume neagră, nu-i mai dă pace, îi tulbură şi obsedează existenţa, satisfăcând principiul acţiunii şi reacţiunii: " *Forţa pe care o exercită primul corp asupra celui de-al doilea este egală şi de sens opus cu forţa pe care o exercită al doilea corp asupra primului.* "

Experienţa din viaţa Laurei Quinn este asemănătoare cu cea a unui supravieţuitor al luptei pentru dobândirea unei bogăţii uriaşe. Legile vieţii ei se dezvăluie prin forţa celor două elemente separate care se mişcă unul spre altul cu viteze diferite, rotindu-se unul în jurul celuilalt, ciocnindu-se dur, în mod absolut destructiv, ca nişte sateliţi într-un sistem planetar, până aproape de neutralizare: **valorile** şi **convingerile**.

Aceste două elemente singulare, aceste două antagonisme absolute, supuse unor legi complet diferite, se înfruntă categoric, se înlănţuie obsesiv, *trompeuse et régressive* , se dezvoltă mai mult pe verticală, printr-un frecuş neîncetat, cuprinzând fatalmente toată fiinţa ei. Un declin care se accentuează treptat, odată cu vârsta, provocând şi mai multă fragilitate psihică şi emoţională.

Leadership: Poţi să-ţi înţelegi experienţele de viaţă în baza convingerii conform căreia tot ce este redat ca "fapt de a fi în lume împotriva lumii" este filtrat printr-o tărie sufletească care suportă orice tip de asalt din partea conştiinţei?

Laura Quinn este pusă în faţa unei dileme: să-şi recunoască vinovăţia pentru furtul diamantelor în valoare de o sută de milioane de dolari sau să-şi refuze avalanşa de sentimente şi trăiri pe care o declanşează speranţa unei împliniri. Că ceea ce aparţine fiinţei ei şi ascultă numai de ea, conform esenţei care o defineşte. dincolo de orice răsplată imediată, este capacitatea de a se imagina ca altă persoană. Începutul unei noi vieţi şi şansa unei noi identităţi esete mai întâi de toate un proces imaginativ sofisticat care necesită o planificare atentă a fiecărui pas şi multă flexibilitate.

Decisivă este toată această stare de iritare care continuă mai ales în plan emoţional, o configurare a existenţei printr-o răsturnare a polilor individuali, o hibernare îndelungată a emoţiilor pozitive. Nemulţumirea duce la tensiune, la un sentiment de stânjeneală, degenerând până la a acţiona în direcţia opusă celei iniţiale.

Această experienţă prin care ea îşi satisface doar vanitatea, această experienţă care nu-i aduce niciun alt beneficiu pe plan afectiv, această inversare a scării de valori, dualitatea dintre otravă şi antidotul ei, dintre cinste şi necinste, dintre întuneric şi lumină, dintre "a fi" şi "a nu fi" un om bine rânduit, îi schimbă făgaşul vieţii.

Tăria sufletească de care dă dovadă Laura constă în a nu corela banii cu motivaţia alegerilor sale, în a nu-i lăsa pe oameni să pătrundă în lumea ei, în a nu cădea niciodată, ci în a se

ridica de fiecare dată când cade. Ea suportă orice tip de asalt din partea conștiinței nu fiindcă reușește să dea o explicație faptelor ei, nu fiindcă faptele ei îi alungă stresul acumulat, ci fiindcă a reușit să schimbe rezultatul a ceea ce a fost cândva printr-o scuză, o expresie a pocăinței: "A fost mâna destinului, pură întâmplare".

Oare vorbele lui Pavel I, cu privire la contesa Vaninka, cât pot fi de valabile în cazul Laurei Quinn din filmul "Flawless (2007)"?

" *Dacă i-au mai rămas câteva simțăminte de demnitate, atunci inima și remușcarea ei îi vor arăta calea ce trebuie să apuce.* "

Leadership: Îți accepți alegerea de a trăi o experiență de viață printr-o detașare de trăirea sufletească a momentului de răscruce, respectând concretul alegerii tale ca o consecință a convingerii că "merge și așa"?

Viața e ca o minge care ricoșează, o poți recupera, poți continua mutarea ei din poziția în care a ajuns în oricare alt punct. Aceasta este forța de care dispunem, care ordonează cu știință și elimină cu înțelepciune orice valori și convingeri distructive. O lume întreagă ce se sprijină pe temelii șubrede poate oricând să fie reconstruită pe temelii de granit. Numai în fața acestei confruntări ne arătăm valoarea.

Eșecul Laurei Quinn, momentul de răscruce și amănuntul care a făcut diferența dintre o viață normală și o viață plină de neliniști, se datorează mândriei sale de a nu fi ca toată lumea, de a nu fi depășită de ceilalți, de a nu ceda dorințelor trecătoare care apar la nivelul superficial al oricărei ființe. Laura a vrut să fie mai presus decât alții, dar a fost nevoită să-și riște cariera când a început să-și dea seama că este mai prejos decât toți la capitolul fericire.

Pornind de la identitatea pe care ți-o creezi prin raportarea potrivită la oameni, situații și evenimente, instalând o versiune a sinelui care nu poate supraviețui decât prin intensitatea simțirii care îmbină conștiința cu valorile, poți să alegi modurile de răspuns la acțiunile care se integrează sub umbrela încrederii și respectului de sine. Identitatea, pusă sub semnul credibilității între parantezele luptei cu trăirile cele mai profunde și mai puternice, are transparența unui cristal pur care are abilitatea de a curăța/purifica energia din jurul lui, iradiind o lumină pe măsura valorii pe care vrei ca ceilalți să ți-o recunoască.

Leadershipul poate căpăta o nuanță extrem de deschisă, corespunzătoare înălțimii sufletești și greutății morale aflate într-o continuă pregnanță, prin afirmarea ipostazei tale de interpret al stării de spirit caracteristice atitudinii pro, stârnind un val de aprecieri de valoare în rândul oamenilor care vor să-și construiască un viitor mai bun. Pentru a da o nuanță personală profilului tău de lider, care să te scoată din anonimat, fără să exagerezi sau să denaturezi în niciun fel sensul firesc al propriei tale existente, este bine să-ți completezi aria de descriere, prin filtrul emoției pozitive, cu noi adaosuri de întărire și înviorare.

Aceste adaosuri, cu suficientă putere expresivă, care nu sunt altceva decât o punctare continuă a ceea ce ai mai bun în tine în fața adevărului, în prima linie a luptei cu nivelele de dificultate ale vieții, îți dă șansa să reduci diferența dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să fii. Tot aici se poate distinge deschiderea în fața măreției absolute a sinelui tău, sau închiderea ta în fața celor care nu gândesc ca tine sau care sunt împotriva felului în care faci tu lucrurile.

Leadership: Te identifici cu acel sentiment unic care poate da semnificație muncii tale, dar care nu îți pune în mișcare capacitatea de a trece peste ceea ce ți se întâmplă într-un mod dramatic?

Liderul este mai întâi un exemplu de câştigător al confruntării dintre două personalităţi. Prima, o personalitate de "cameleon" care aduce tristeţe şi descurajare prin vanitatea imbatabilă a unei doctrine practicate fără iubire, sau prin vanitatea de a poseda din belşug ceva ce în realitate ea nu posedă. A doua, o personalitate care se eliberează de insuficienţa de a nu fi la nivelul aşteptărilor proprii, care se eliberează de ceea ce poartă în suflet pentru a fi fericită, astfel dând speranţe celorlalţi că se poate scăpa de fatala identitate care depinde numai de ceva schimbător.

Regizorul Robert Fritz a spus la un moment dat: *"Dacă îţi limitezi alegerile numai la ceea ce pare rezonabil, te depărtezi de la ceea ce vrei cu adevărat, şi rămâi doar cu un compromis."*

Liderii de tip afectiv, care se raportează cu succes la oamenii din jur, ştiu că rezonabil înseamnă să faci astfel încât coarda propriei sensibilităţi să fie bine întinsă, dar să nu se rupă în condiţii de stres, suprasolicitare sau blocaje datorate aşa-numitelor "gânduri negre". Compromisul cu care poţi să rămâi este acela de a-ţi pierde respectul faţă de sine, acceptând un mod de viaţă rudimentar, simplist - consumist în care nimic nu mai are valoare.

Ia în calcul sentimentul unic care poate da semnificaţie muncii tale, dar care nu îţi pune în mişcare capacitatea de a trece peste ceea ce ţi se întâmplă într-un mod dramatic: "ce-am avut şi ce-am pierdut".

Expresia unei traume sufleteşti provine din tăria de a alege ceea ce preferi să ignori şi a rezista în această alegere.

Suprema manifestare a vanităţii omeneşti scoate în evidenţă o formă a mândriei, dar una dintre cele mai uşoare. Mai exact acea caracteristică a oamenilor superficiali, a celor ce nu înţeleg rostul suferinţei de a nu obţine totul în viaţă – care totuşi, în leadership, pot lua forma unei investiţii personale ce ia în considerare implicare, dorinţa de a schimba ceva în lume, asumarea responsabilităţii morale.

Source: https://neculaifantanaru.com/suprema-manifestare-a-vanitatii-omenesti.html

Supremația magicianului

On August 08, 2010

Impune-le oamenilor ideile și convingerile tale, fără să crezi o dizarmonie între modelul de căpătâi al leadershipului tău și modelul de personalitate pe care vrei să-l scoți în evidență.

Emoția resimțită în acea noapte nu se va șterge niciodată din amintirea mea. Mi-era frică în sala întunecoasă, aveam o spaimă de moarte în mine. Pe scenă, prin fumul cenușiu, nu se vedea decât silueta magicianului, îmbrăcat într-o mantie neagră. Când m-am uitat mai bine la el, am văzut că avea o mască ce-i acoperea numai jumătate din față, tot neagră - o mască a chinului sau a veseliei, pe care se perindau de-a valma când zâmbete, când grimase de suferință, când o bucurie intensă, când o undă de melancolie. Chipuri create după propriile sale emoții, după propria sa voință, după propriile sale legi.

Încercam să-i văd ochii prin masca sa, acea mască a aparențelor. Îl puteam contrazice pe oricine ar fi spus că fața aceea era veselă, tristă sau mânioasă. Tot ceea ce părea realist și rațional la el era pus în umbră, ascuns în mod conștient. El era regele spectacolului, punctul de întâlnire al tuturor enigmelor, iar masca îl ajuta să ascundă realitatea. Eram convins că era ceva fictiv, că-și crease propria sa lume ireală. Mă puteam uita la el, dar nu-i puteam ghici gândurile.

La un moment dat magicianul rosti cu glas tare, pe un ton ferm, sumbru, niște cuvinte ciudate, nedeslușite. Ascultam. Vorbea foarte rar, dar vorbele sale misterioase, în mijlocul tăcerii, mă tulburau mai tare ca tot restul. Prin mulțimea de cuvinte pe care le rostea, unele sunau mai tare. Atunci mi s-a părut că sala s-a întunecat și mai mult. Vorbea ca un judecător al ultimei instanțe care, fără să-și justifice sentința, îi condamnă la moarte pe cei ce-au violat legile existenței. Sau ca un nebun care și-a pus în cap cu îndrăzneală să schimbe aceste legi.

Leadership: Înțelegerea rolului tău într-un moment de mare tensiune se schimbă definitiv odată cu succesiunea actelor de posesiune a realului?

Figura lui revenea neîncetat sub diverse înfățișări. În fiecare spectacol, o altă mască, un alt rol, un alt scenariu. Uneori dorea să pară bucuros, alteori trist, uneori comic, alteori tragic, dar de cele mai multe ori terifiant. Îmi amintesc că la începutul acelui spectacolului, pentru a crea senzația de spaimă, a creat un „tablou" cutremurător amintind de chipul înspăimântător în care Jupiter îi doborâse pe titanii răsculați împotriva domniei sale, strivindu-i sub munți. Apoi și-a făcut trucul, relativ înfiorător, cu cuțitele.

Dar ceea ce se ascundea de fapt sub măștile sale, ceea ce părea o identitate falsă, nu era decât o ambiție deghizată care se îndrepta spre interese mai mari, știute numai de el. Iar pentru asta el aplica un singur mod de gândire, același în fiecare spectacol: Unde pot câștiga? Unde pot pierde? Care sunt cele mai bune trucuri și care sunt cele mai slabe? Ce-și dorește mai mult publicul? Ca orice magician adevărat, el deținea propriul său instrument de testare și control care-l ajută să-și îmbunătățească rezultatele în mod clar și măsurabil.

Leadership: Îți identifici autenticitatea într-o ambiție deghizată care se îndreaptă spre o înțelegere extinsă dincolo de punctul de întâlnire al tuturor enigmelor?

Deși suportul valorii practice rezultate din elementele științei pe care o prezinți este impresionant, el nu e mai puțin ușor de demonstrat. O abordare științifică nu este legată, de

fapt, nici de combinația de elemente care o conține, nici de certitudinea pe care o oferă, ci de echivalentul inspirațional al acestora, de acel ansamblu organizat de abstracțiuni, necunoscute, concepte cauzale prin care se realizează un ideal de as în domeniu.

A fi as în ale magiei înseamnă să continui să exiști, chiar dacă nimeni nu te vede, și totuși să fii în atenția tuturor. A fi as înseamnă să ascunzi în mod conștient tot ceea ce este realist și rationa, dar cu scopul de a atinge plenitudinea semnificației imaginii nou create pe care dorești să o reprezinți.

Punctul de întâlnire al tuturor enigmelor, având în minte o mișcare ce se repetă diferit într-o abudență de efecte acompaniate și intersectate ritmic după un scenariu cu totul original, decurge dintr-un întreg de reguli, modele, tipare, scheme de creare a unor realități seducătoare prin conjugarea calculată dintre erudiție, intuiție și forța interpretativă, ca urmare a necesității reprezentării unor relații arbitrare între diferite obiecte, fenomene și manifestări, respectiv a interconexiunilor dintre acestea.

Este și asta un fel de înțelepciune ezoterică, care încă trebuie cizelată pentru a întări puntea misterioasă între identitatea ta adevărată și personajele pe care le interpretezi. Decisivă, peste toate, e răsturnarea derutantă a reperelor de care te folosești pentru a redirecționa atenția celor din jur.

Oamenii care știu să se reinventeze se ghidează după următorul precept: "Dincolo de rol te afli tu". Legătura aceasta între mai multe realități, personaje, transfigurări, are o aderență profundă, care ar face ca valoarea a ceea ce descoperi când nu mai ești adevăratul tu, să varieze cu forma organizării în jurul unei idei valorice fundamentale. Idee de tipul „omul se poate ascunde de multe, numai de sine nu."

Ești valoros nu atât fiindcă știi să jonglezi cu comportamente și atitudini, ci pentru că reușești să distingi ceea ce e important de ceea ce e secundar, ceea ce este propriu de ceea ce este străin de tine însuți.

Autenticitatea este valoarea dobândită prin unirea experiențială a provocării de a te reinventa și a noului izvorât din dorința de a fabrica continuu realitatea cu care operezi și evenimentele pe care le trăiești.

Fantastica ascensiune a unui lider. Ca să-ți mărești puterea de influență, trebuie să fii, din anumite puncte de vedere, un magician, să-ți creezi propriul tău spectacol de magie, pe care-l conduci de cele mai multe ori singur. Trebuie să deții acea forță care-i influențează pe oameni, să creezi o punte între sufletul tău și al lor, o punte între fantezie și realitate, o punte prin care să-i câștigi întotdeauna de partea ta. Abilitatea de a transpune, măiestrit, convingerile și dorințele tale celor din jur, este crucială în succesul tău ca lider.

Însa oamenii trebuie să vadă ca să creadă. Dacă în spectacolul pe care îl joci apari cu mai multe identități, oamenii nu vor ști niciodată ce să creadă și ce nu. Simulând mereu o nouă expresie, o nouă fizionomie, o nouă identitate ca să pari altcineva în ochii celor din jur și să fii crezut, nu-ți va aduce succesul în leadership. Cel puțin nu pentru o perioadă lungă de timp.

Masca pe care o porți reprezintă fața pe care o arăți lumii, în orice clipă. Dacă prezinți oamenilor un chip neadecvat, sau care nu e în concordanță cu așteptările lor, aceștia nu vor mai putea deosebi irealul de real, ba chiar irealul va începe să li se pară mai mult real. Ai acea abilitate fantastică de a modela și de a fabrica continuu realitatea cu care te confrunți?

Așa cum datoria unui arbitru este să impună respectarea regulamentului în litera și în spiritul

său, tot astfel datoria ta este să impui oamenilor anumite idei și convingeri în litera și în spiritul tău, fără să crezi o dizarmonie între modelul de căpătâi al leadershipului tău și modelul de personalitate pe care vrei să-l scoți în evidență.

Înainte să construiești și să răspândești magia încearcă să iei în considerare efectul unei stări de inhibiție temporară datorată alterării realității.

Căci, așa cum bine preciza cineva pe internet: "De multe ori inhibiția este o barieră în calea actului artistic. Gesturile pot fi necontrolate, mimica și mesajul corporal poate fi ridicol și necontrolat."

Concluzie: Supremația liderului se aseamănă cu cea a unui magician iscusit, abordând „masca potrivită" în situații potrivite. Acest lucru nu înseamnă însă să te joci sau să creezi iluzii de moment, căci în cel mai bun caz nu vei fi credibil, iar în cel mai rău vei fi luat drept un farsor care va fi urgent îndepărtat din funcția de lider și chiar din colectiv.

Tu îți pui masca potrivită în situații potrivite? Ele îți asigură o putere mai mare de influență? Ai puterea să le insufli oamenilor încredere în tine falsificând tot timpul realitatea? Ești dispus să plătești prețul artei de a conduce, scoțând în evidență mereu adevăratul tău caracter? Ești stăpân peste toți și peste toate numai atunci când ai toți așii în mânecă?

Te străduiești continuu să te perfecționezi și să-ți folosești la maximum potențialul de om empatic care își comunică întotdeauna sentimentele? Sau te-ai auto-disciplinat să-i influențezi pe oameni prin lipsa de empatie, ascunzându-ți adevărata fire?

Source: https://neculaifantanaru.com/suprematia-magicianului.html

Supremul călăuzitor al leadershipului

On Iunie 21, 2011

Dă un impuls mobilizator oamenilor, exprimându-ți acele sentimente care sunt în concordanță cu valorile și orizonturile lor.

Pe 16 martie Akihito, împăratul Japoniei, într-un discurs televizat calificat drept "fără precedent" de Reuters s-a declarat extrem de îngrijorat de criza nucleară și le-a cerut oamenilor să se ajute reciproc.

Având o mimă extrem de sobră, Akihito, în vârstă de 77 de ani, a spus că problemele de la reactoarele nucleare ale centralei Fukushima au fost imposibil de prevăzut.

"Sper din adâncul inimii mele că, mână de mână, oamenii se vor trata unii pe alții cu compasiune și vor depăși aceste vremuri dificile ! " , a spus împăratul Japoniei, care le-a cerut concetățenilor săi să nu-și piardă speranța. Akihito a mai afirmat că se roagă ca fiecare victimă a seismului și a valului tsunami să poată fi salvată. *****

Leadership: Tinzi să folosești funcția "guarding" în extrem, în situația unei ieșiri din limitele parțiale ale dreptului de a acționa după bunul plac?

Atitudinea pe care o adoptă liderul față de ceea ce-l reprezintă ca erou și ca model de rezistență morală, exercitând o influență extrem de sugestivă la nivel de eveniment, este plină de ecouri diferite. Ecouri care se reflectă asupra imaginii sale, dar și asupra celorlalte verigi ale lanțului de amplificare a valorii sale de izvor de gândire pozitivă.

Rolul de inițiator al unei cauze importante ce necesită nu doar susținere largă, ci și de fonduri alocate superiorității, îi revine celui care beneficiază de o anumită exclusivitate în a trasa liniile după care înalta societate funcționează. El recunoaște importanța vieții și a modului în care fiecare își poate aduce contribuția la sporirea calității ei, dar mai întâi de toate își învinge propriile bariere, propriile neliniști în privința delimitării de ceea ce alții nu pot să schimbe.

Intenția ta de a produce o schimbare începe și se sfârșește acolo unde ești condiționat la supunere și ascultare. În asemenea situație nu mai poți acționa după bunul plac, ci printr-o activare bruscă a stărilor emoționale precum anxietatea, tristețea sau sentimentul de vinovăție, sub influența unor situații care pot facilita blocarea ta în poziția de învins.

Vremurile dificile sunt răspunsul dat onoarei de a duce până la capăt o îndatorire care-ți poruncește să faci un lucru mult mai chinuitor decât să mori, anume să trăiești cu durerea de a lăsa în urmă ceea ce ai construit.

A așeza leadershipul într-o lumină obiectivă și realistă, conștient de răspunderile lui, tratându-l ca pe o chestiune personală și nu ca pe o misiune de însemnătate majoră, înseamnă de fapt să fii conștient de tine însuți și de acceptarea a ceea ce poți controla.

Fii conștient de posibilitățile pe care le ai în față, dar și de timpul restrâns pe care îl ai la dispoziție pentru a schimba ceva de care te faci resposabil.

Liderul trebuie să fie sprijinit pe toată durata întregii lui misiuni care cere curaj, eforturi mari, multă perseverență și care îi pricinuiește neliniști, griji și destule încordări. Deci, este constrâns să se alinieze mai mult în direcția unor forțe contrare propriilor așteptări. Dar din care se extrag beneficiile unei trăiri autentice care, neexteriorizate, ar rămâne mute, facându-l să vadă într-o cu totul altă lumină ceea ce a trăit până atunci. Asta se întâmplă numai în momentele de mare încercare și de mare impact.

A folosi funcția "guarding" în extrem înseamnă de fapt să te pui în slujba celorlalți sau a unui scop măreț în situații de cumpănă, fără să omiți răspunderea ta adevărata față de propriul sine, față de propria ta inteligență și conștiință, față de acțiunea conformă cu ele.

Leadership: Te apropii de împlinirea menirii tale, reconsiderând ceea ce te definește ca reacții în fața confruntării cu tine însuți?

Cineva spunea odată: *„ Îmi pasă de ceea ce crezi, dar mă interesează și mai mult să crezi în ceva anume și să-ți organizezi planurile în funcție de acel lucru.* "

Împăratul Akihito și-a pus toată încrederea în concetățenii săi. Aceștia trebuiau să creadă în el mai mult decât oricând, și să-și organizeze planurile și acțiunile ca răspuns la mesajul său. Unitatea era prioritatea supremă în acel moment, de ea depindea reușita întregului proces de refacere a țării.

Așa cum cercetătorii iubesc știința pentru partea bună ce rezultă din ea și pentru aplicațiile ei practice în folosul omenirii – tot astfel oamenii te vor susține în demersurile tale pentru caracterul tău, pentru moralitatea ta, pentru partea ta bună, pentru deciziile pe care le iei în folosul lor și pentru sprijinul acordat lor.

Mesajul pe care îl transmiți este hotărâtor pentru consolidarea relațiilor de cooperare. Trebuie să comunici un sentiment, o emoție, o idee care să poată fi înțeleasă și acceptată de ceilalți cu complezență, cu entuziasm și credință, determinându-i să se implice într-un parteneriat eficient și să se alinieze la prioritățile care sunt într-adevăr necesare.

Într-un moment când neliniștea apăsa asupra întregii națiuni, Akihito, împăratul Japoniei, i-a convins pe cetățeni să nu-și piardă speranța.

Cuvintele sale erau reacții ale conștiinței, desemnând virtuți precum responsabilitatea, dreptatea, înțelepciunea, compasiunea. Dar totodată erau o versiune a realității: "refuz să mă privesc drept o victimă neajutorată a sorții". Ele au avut ca element important o înnoire de fond prezentată drept o calitate a imaginii de sine ce vine în întâmpinarea anumitor expectanțe și care îl recomandă ca protagonist al luptei pentru onoare.

Leadership: Ești cu adevărat vrednic de ceea ce trebuie să înfăptuiești chiar și atunci când fundalul viziunii tale se întunecă sub efectul unei constrângeri de integritate?

Chiar dacă ai îndoieli în privința reușitei, trebuie să te străduiești să găsești întotdeauna un „punct de sprijin" de care să te agăți și pe care să-l susții cu interes în demersurile tale dacă vrei ca oamenii să fie alături de tine. Menirea ta, ca lider, este să-ți orientezi și să-ți exploatezi capacitățile în folosul celor din jurul tău. Dă un impuls mobilizator oamenilor, exprimându-ți acele sentimente care sunt în concordanță cu valorile și orizonturile lor.

Închipuie-ți un alergător aflat la blocstart. El e pregătit pentru sunetul pistolului de start, concentrat la maxim la linia de sosire aflată la o sută de metri distanță. Ştie că doar primii

finaliști sunt premiați. Ştie că dacă pierde o milisecundă, se întoarce acasă fără medalie. Nu trebuie să aibă deloc gânduri de îndoială, și să țâșnească vertiginos la sunetul pistolului.

În leadership lucrurile stau la fel ca la cursa de o sută de metri. Trebuie să-ți orientezi gândirea, viziunea și vibrațiile numai la „linia de sosire" ajungând astfel la inima oamenilor, fără să irosești timp prețios pe îndoieli și temeri. Trebuie să fii călăuzit de sentimentul răspunderii, al echității, de chemarea sufletului tău spre îndeplinirea unui scop comun.

Integritatea înseamnă să fii aliniat cu cele mai înalte valori morale chiar și atunci când te confrunți cu riscul de a-ți pierde autoritatea.

Supremul călăuzitor al leadershipului este credința pe care tu, ca lider, trebuie să le-o insufli oamenilor, o credință care să-i ajute moral să treacă peste situațiile dificile. Este nădejdea pe care o sădești în inimile oamenilor. Dar trebuie să analizezi convingerile care stau la baza valorilor lor înainte de a le insufla încredere și de a-i îndruma pe calea serioasă a încercării lor.

*** Notă:** http://forum.realitatea.net/archive/index.php/t-54548-p-9.html

Surprinde-mi privirea cu o parte din culoarea cerului

On Mai 23, 2022

Încearcă să imortalizezi imaginea în care te reflectezi, scoțând în evidență relația dintre ceea ce ești obișnuit să privești ca „interior" și ceea ce ești obișnuit să vezi ca fiind „exterior".

Din nou, privirea mi s-a oprit asupra culorii care marchează zona de parcare pentru persoanele cu handicap. În micul dreptunghi pietonal proaspăt vopsit, nuanța pregnantă (albastru-ciel) pare desprinsă din fundalul picturii "Bathing Pool" a lui Hubert Robert, unde un singur punct este reunit cu totalitatea. O privire exersată, deosebind și distingând un ton deschis de altul închis, corelează culoarea aceasta vie, vibrantă și intensă, cu caracterul spontan al picturii de mare artă abstractă și, învăluind-o cu privirea-i creatoare, se proiectează într-un prezent care nu mai crede în viitor.

La culoarea albastru-ciel se poate adăuga și reacția artistului la realitate, răspunsul lui personal la această realitate izvorând dinspre interior către lume, mai palpabilă decât experiența de creație, nu mai puțin reală decât o poveste de viață emoționantă. Totuși, culoarea bleumarin mă transpune într-o lume stranie care uimește la prima vedere prin îmbinarea fantasticului cu o poveste de viață incredibilă, dar în același timp îmi deschide mintea și sufletul spre o nouă modalitate de a face artă, în lumea exterioară, sau în aparențele stilizate ale naturii, construind o nouă formă de limbaj estetic pornind de la propriul meu interior.

Aici, în acest dreptunghi unde culoarea albastru-ciel se amestecă puțin cu cea a cerului, se așează cu naturalețe pictorul. Cu fața spre răsărit, cu pensula în mână și cu mult senin în suflet. Nu-și are locul lui știut mai înainte, se vede bine asta, fiindcă a umblat ceva timp în căutarea subiectului potrivit, privind în lung și în lat, cercetând fiecare colțișor al naturii. Culoarea o are deja, este deschisă și plăcută la vedere, foarte asemănătoare cu topazul (piatra perfecțiunii). Dar pentru ca opera misterioasă de creație să înceapă, simțind că i s-a lămurit bine în suflet ce are de făcut, el trebuie să-și descarce prin mână inspirația și, prin suflet, toată bucuria.

Leadership: Poți să aduci un plus de comparație unei experiențe concomitent "introspectivă și vizuală" născută din atenta observare a unei imagini care se reflectă într-un spațiu finit inclus în infinit?

Așa cum pictorul trebuie să facă apel mai degrabă la imaginație decât la reprezentarea materială pentru a produce o nouă culoare, o nouă estetică, o experiență concomitent introspectivă, tot astfel percepția vizuală asupra contextului spațio-temporal în care sunt folosite tonalitățile trebuie să fie încadrată într-o versiune de acuarelă, calmă și neutră, în care desenul, o etapă preliminară a compoziției, oferă un efect de oglindă.

Hotărâtor aici este dualismul om-natură. Putându-se efectua reglaje de claritate până în ultima clipă, acest plus de comparație va fi plătit scump printr-un insuficient sens al sinelui, în cazul în care omul nu reușește să se transpună într-o viziune a naturii, într-o filozofie a spiritului.

În orice caz, pictorul din mine își lasă amprenta stării sale sufletești în lucrările pe care le realizează. Iar în acest moment de inspirație totul devine albastru-ciel, fiindcă par să fiu încadrat într-o zonă "mirror" a cerului, lipsită de stele strălucitoare, operând ca un iluzionist, adică punând într-o relație de oglindire și autorizare mutuală două tipuri de forțe: o forță a sufletului ce descrie lucrurile altfel față de cum sunt, și o forță a imaginii, "un dincolo de"

indescriptibil în cuvinte.

În special sufletul meu rezonează mai mult decât orice cu albastru-ciel. Culoarea aceasta este ca o fărâmă universală de plăsmuire a infinitului într-un finit nedeteriorat de intemperii, în măsura în care capătă o formă, o mereu altă formă, un alt desen, o altă imagine, într-un real care pare ireal îndată ce crepusculul începe să picteze cerul.

Leadership: Poți să-ți singularizezi creația sub forma unei reprezentări vizuale, prin atenta observare a unei imagini care se potrivește tuturor stărilor sufletești pe care le ai?

Mi-am dat seama bine despre culoarea albastru-ciel, ca poartă în sine o anumită semnificație. Şi, pentru a desfăta în mod absolut și a fermeca un suflet receptiv la frumusețea ei, ea are nevoie de emoțiile firești ce rezidă din rigoarea și simplitatea formei pe care o îmbracă. La vederea acestei culori simt că sunt într-o conexiune inexplicabilă cu reflexul divinului, al suprasensibilului, simt că sunt printre stele, că sunt prins într-un vis care mă scoate din monotonia vieții, dând trăiri intense și așteptări mai mari.

Extrem de semnificativ în acest sens este imaginea văzută de privitor într-o imagine cu un nivel maxim de profunzime și performanță a culorilor. Bine remarca lui Viktor Lazarev, vizavi de marele pictor Rembrandt:

"Sarcina lui Rembrandt rezidă tocmai în depășirea acestui cadru atemporal al portretului în pictură, în a-l face dinamic, în a-l obliga să trăiască în timp. El și-a propus drept țel să întruchipeze într-un singur portret o imensă sumă de momente consecutive, pentru ca acest portret să poată da o biografie exhaustivă a celui înfățișat. Şi de aceea omul este receptat în portretele sale târzii nu static, ci într-o continuă devenire. Se creează astfel impresia că pe imaginea văzută de privitor se stratifică insesizabil o serie de imagini anterioare și consecutive, fapt prin care se restabilește continuitatea torentului psihic."

Fără îndoială, cel ce caută în mod constant vederi particulare ale culorilor, încât să poată creiona portretul ideal cu un simț al sinelui puternic conturat și foarte consistent, trebuie să se eternizeze și să se cufunde într-un univers al naturii unde principalul colaborator artistic - simțirea cea mai pură - are darul de a evoca un moment impresionant pentru privitor, momentul culminant a ceea ce s-ar putea numi "experiență concomitent introspectivă".

Orientarea leadershipului spre artă cuprinde experiența introspectivă pe care o capeți în momentul când reușești să compari o imagine care te invită la acțiune - cu o imagine care redă întocmai trăirile, gândurile, sentimentele tale.

Surprinde-mi privirea cu o parte din culoarea cerului dacă vrei să-mi înțelegi mai bine latura artistică pe care, într-un fel, am ținut-o întotdeauna ascunsă. Am început să văd lumea altfel: plină de culoare, plină de emoții, cu alți ochi, ca să înțeleg că se poate croi o nouă cale printre altele, de regăsire de sine și de autodăruire. Până la urmă, arta te face mai sensibil, oricât de capricios ai fi.

Source: https://neculaifantanaru.com/surprinde-mi-privirea-cu-o-parte-din-culoarea-cerului.html

Sursa fluxului de materie pură

On Iulie 21, 2013

Fă uz de toate activele și resursele trebuincioase dezvoltării științei, astfel încât să nu cazi victima degradării și regresului.

Un factor important care a contribuit la perpetuarea liniei mele științifice a fost teama de a nu cădea victima degradării și regresului, o formă de abandon ținându-mă pe loc fiindcă nu reușeam să transform această emoție într-una constructivă. Inovația mă ținea într-o permanentă încordare, mobilizându-mi toată atenția, obligându-mă să fac uz de toate activele și resursele de inspirație și creativitate imediată într-un crescendo al trăirilor interioare, al interogațiilor afective.

Însă inovația, elementul infinit care putea fi determinat experimental pe baza observării sistematice a transformării, în unitate și echilibru, a codurilor și simbolurilor, indiferent de domeniul lor de utilizare, se baza în bună parte pe relațiile stabilite între două sau mai multe entități. Mintea mea nu putea să țină pasul cu alte obligații, căci îmi împărțeam atenția în proporții aproape egale între entitățile pe care, cu mult chin, ajunsesem să le cunosc și să le controlez.

Precum eroul dintr-un roman celebru, îmi axam privirea către două lucruri apropiate, apoi le notam caracteristicile comune cu același gest curgător, fără a mă opri deloc. Echivalențele dintre aceste entități nu erau de la început pe măsura așteptărilor. Şi, inițial, încercarea de a găsi similitudini stârnea o mare îndoială. Însă interpretarea amănuntelor prin prisma selecției observaționale și a confuziei între corelație și cauzalitate, dădea deseori naștere la idei și teorii care mai de care mai interesante.

Leadership: Te-ai angajat să fii fidel ție însuți și să construiești o relație care sprijină adevărul, într-o demonstrație a necesității afirmării unei științe care ulterior se va numi "metafizică" ?

Poate din nevoia de adrenalină sau din neobișnuita curiozitate de a încerca ceva nou, poate datorită tendinței de a face comparații și evaluări obiective, am reușit întotdeauna să fac un pas înainte. Nu mai era un efort considerabil, izvorât dintr-o obligație asumată benevol, ci un angajament în ultimă instanță. Un accelerator de startup-uri, sursa unui flux de materie pură, eternă, incoruptibilă, care integra în permanență particule noi de materie vitală - esențială pentru menținerea nivelului optim de stimulare a creativității.

Mi-a trebuit ceva timp să găsesc firul în labirintul demersurilor gândirii interpretative, în funcție de relațiile de analogie și de contiguitate, căci nicio Ariadna nu mi-l pusese în mână. Astfel am ajuns să înțeleg știința și importanța părții ei experimentale.

Iar știința nu este altceva decât rodul unui efort de natură mentală în scopul realizării unei înțelegeri a relației între nenumărate ipoteze, calcule, presupuneri, aproximări și estimări, incertitudini, pre-concepții, echivalări, rotunjiri, extinderi, extrapolări, probabilități - și combinațiile dintre acestea.

Metafizica care începea să se cristalizeze la orizont era un fel de temei pentru realitatea empirică pe care o observam din punct de vedere afectiv, pe care o desemnează conceptul de a face parte dintr-o totalitate a ființei încheiate în sine printr-o reiterare a experiențelor, oferindu-mi fundamentele și cauzele întemeierii unui adevăr numit: „coerența complexității de a fi altcineva".

Leadershipul tău îndeplinește condițiile de eligibilitate ale excelenței plamadită dintr-un soi de gândire multilaterală, în care afectivul și cognitivul colaborează superb pentru a da naștere unei lucrări artistice?

Care este factorul cel mai important care contribuie la perpetuarea liniei tale științifice? Inovația te ține într-o permanentă încordare? Tendința de a face comparații și evaluări obiective te ajuta să faci un pas înainte spre latura experimentală a științei?

Una din concluziile la care am ajuns treptat, în condițiile consolidării riguroase a acelor "sectoare de cunoaștere" aflate în zona mea de potențial, și care ar putea să intereseze îndeaproape ca act de apropiere inspirată, de înțelegere și de acceptare a rezultatelor propriilor cercetări, este că numai o categorie de indivizi sunt în măsură să atingă un nivel avansat de cunoaștere a leadershipului.

Pentru ca leadershipul să poată îndeplini condițiile de eligibilitate ale excelenței, individul trebuie să efectueze operațiunile de bază prin care să obțină niște rezultate viabile - drept urmare a aplicării cunoștințelor. Numai prin antrenarea gândirii, punându-și la bătaie curiozitatea, el va realiza cele două condiții esențiale ale dezvoltării sale: crearea superiorității într-o anumită privință sau într-o direcție constructivă, și perpetuarea liniei sale științifice până la atingerea pragului când va putea transcende orice obstacole.

În aceste condiții, construirea propriului accelerator de startup-uri devine o necesitate, un factor determinant în această evoluție pretențioasă care merită savurată și fructificată pe îndelete. Acceleratorul de startup-uri trebuie să integreze în permanență particule noi de "materie" vitală pentru sinteza elementelor care vor constitui fundamentul creării și menținerii propriei valori. El nu reprezintă altceva decât un proces de generare a noilor idei, dezvoltarea și rafinarea acestora, încât leadershipul să capete un contur mai bine definit și mult mai sofisticat.

Lucrarea artistică ce a luat naștere dintr-un soi de gândire multilaterală, în care afectivul și cognitivul au colaborat superb, a fost racordarea mea la o nouă dimensiune a științei caracterizată în principal prin încercarea de a potrivi natura ființei mele în tiparele conceptuale oferite de evaluarea realității la un nivel nou: încercarea de a face știința mai tangibilă, de a-i da o notă mai umană.

Leadership: Îți poți asigura valoarea deplină prin transformarea materiei științifice într-o formulare diferită, odată ce te aventurezi în a realiza o nouă versiune a aplicației numită generic „ființă umană" ?

Cineva spunea că educația de sine face dintr-un om ceea ce poate el fi. Exact. Adevărații gânditori și practicieni ai leadershipului, sunt în fond adânc uniți în demersurile lor educative, preocupându-se cu o intensitate egală de stabilirea unui sens mai înalt al potențialului propriu. Eforturile lor sunt îndreptate în special spre întărirea sectoarelor de cunoaștere care le poate asigura valoare deplină, prin metode sensibile și pretențioase de transformare a materiei care poate stimula progresul în domeniu.

Deci, inovația îi ține într-o permanentă încordare, mobilizându-le toată atenția, obligându-i să facă uz de toate activele și resursele de inspirație și creativitate imediată pentru găsirea unor noi surse de aprovizionare a capitalului lor propriu de cunoștințe, trebuincioase maximizării rezultatelor așteptate.

Transformarea materiei științifice într-o imanență umană mi-ar fi putut asigura valoarea de om care poate face imposibilul posibil, unul care poate să gândească la nivel înalt printr-o mai însemnată pondere a sinelui emoțional.

O împlinire bazată pe explorarea a ceea ce ți se întâmplă este o călătorie mistică a ascensiunii spirituale în zona adevărului aflat în vecinătatea unei lumi care te face să te simți altcineva.

Sursa fluxului de materie pură nu este altceva decât rezultatul muncii individuale a liderului care pe parcursul timpului și-a îmbogățit cunoștințele folosindu-se de experiența înaintașilor și contemporanilor săi, ca și de experiențele proprii. Rezultând a da naștere unei "materii" inedite, inteligibile și cu aplicații practice, ce poate fi transmisă altora, fiind unanim înțeleasă și acceptată.

Dacă vrei să fii un lider al cărui profesionalism nu este pus la îndoială, atunci fă uz de toate activele și resursele trebuincioase dezvoltării științei de a conduce. Ferește-te să cazi victima degradării și regresului.

Source: https://neculaifantanaru.com/sursa-fluxului-de-materie-pura.html

Susțineți eforturile oamenilor

On Ianuarie 04, 2009

Încearcă să exerciți un permanent control asupra realității cu care trăiești, astfel încât eforturile de răspuns la solicitările ei să poată atinge nivelul de excelență.

Acum mai bine de un an și jumătate am terminat de scris prima mea carte. Se numește „ *Leadership pe înțelesul tuturor* ", și mi-au trebuit aproape șapte luni să o scriu. Nu mai scrisesem niciodată o carte și nici nu lucrasem vreodată la vreun ziar sau vreo revistă, deci nu aveam absolut deloc experiență în scris. De aceea, am oferit câte un exemplar la șase persoane, destul de importante, pe care le cunoșteam și care ocupau funcții înalte de conducere în diverse instituții și companii de renume din România. Rugămintea mea adresată lor a fost aceea de a-mi trimite un feedback vizavi de calitatea lucrării. Ştiam că sunt foarte multe aspecte pe care trebuie să le îmbunătățesc, multe lucruri care trebuie modificate sau care trebuie adăugate.

Ştiți câte persoane m-au ajutat?

Nici una. Atât au fost de dezinteresați cu toții de mine, de eforturile mele și de realizările mele. Norocul meu a fost acela că am intuit încă de la început faptul că nimeni nu-și va bate capul cu lucrarea mea, și de aceea nici nu mi-am pus prea mari speranțe în ajutorul lor. Dar, trebuia totuși să mă conving cu orice preț că intuiția mea în ceea ce privește psihologia umană funcționează bine.

Leadership: Poți să-ți extinzi orizonturile dincolo de ceea ce crezi că reprezintă limitele tale, încât să-ți faci cunoscută valoarea personală dincolo de prețul pe care trebuie să-l plătești?

Mulți oameni depun eforturi considerabile pentru a realiza lucruri de valoare, iar în final au de luat măcar o decizie foarte grea. Dacă nu-i încurajați, dacă nu-i susțineți moral atunci când au mai multă nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu veți reuși niciodată să deveniți un lider desăvârșit. Dacă doriți într-adevăr ca oamenii să vă stimeze, trebuie să le arătați că sunteți sincer interesat de soarta lor, de cariera lor și de realizările lor.

Cu mulți ani în urmă, filozoful american William James spunea: *"Cel mai profund principiu al naturii umane este setea de a fi apreciat"* . Apreciați eforturile oamenilor, susțineți-i atunci când șovăie și treziți-le entuziasmul când sunt cu moralul la pământ. Dacă doriți să vă creați o reputație de invidiat și dacă sperați să ajungeți un lider eficient, trebuie să învățați să fiți cât mai generos cu toți oamenii, mai ales cu aceia care cred în dumneavoastră și au speranța că îi veți ajuta.

Prețul pe care eu l-am plătit a fost acela de a continua să-mi găsesc motive pentru a planta un copac acolo unde consider eu de cuviință, nu acolo unde își are fiecare căsuța. Copacul nu a crescut dintr-o dată foarte mult și nu a dat roade aproape deloc în primii ani. Dar și-a dezvoltat rădăcini puternice care i-au dat putere și încredere de sine atunci când a ajuns la înălțime. El m-a ancorat, dându-mi avânt și sens în viață.

Leadership: Ești în stare să gândești BIG din perspectiva unei valori obținută din nimic?

Adevărata magie a unui salt spre un nivel cu totul nou este să fii în stare să gândești BIG din perspectiva unei valori obținută din nimic. Practic începi cu sfârșitul și apoi faci tot ce este

necesar ca să ajungi la el. Acest principiu este exprimat cel mai bine de scriitorul Roger Dawson:

Compania de automobile Cadillac a făcut odată o reclamă care merită revăzută și peste o sută de ani.

Începea în alb și negru și arăta un tânăr îmbrăcat în costum de golf, din anii '30, el fiind băiatul care aduna mingile într-un foarte elegant și exclusivist club. Aduna crosele de golf și le punea într-un Cadillac dintre primele modele. O voce din off spunea: "Încă de pe atunci știai că într-o bună zi vei conduce un Cadillac."

După care imaginea devenea brusc color și îl vedeam pe tânăr, care se mai maturizase între timp, ieșind din același club în propriul lui Cadillac nou-nouț și strălucitor.

Valoarea ta este dată nu de experiența pe care o trăiești, anume aceea a neputinței de a depăși o prăpastie a favorurilor pe care nu le câștigi niciodată, ci de puterea de a crede în abilitatea de a-ți construi o scară care să te ridice la înălțimea dorită de tine.

A doua lecție pe care trebuie să o învățați dacă doriți să urcați pe o treaptă superioară în carieră, este aceasta: "Nu vă puneți toate ouăle într-un singur coș". Ori de câte ori vă confruntați cu o problemă, cu o situație în care aveți nevoie de un sprijin, este bine să nu vă bizuiți pe un ajutor venit numai dintr-o singură direcție, căci s-ar putea să aveți o surpriză neplăcută. De aceea, este important ca în orice situație să aveți pregătit un plan B.

Probabil știți cum stau lucrurile la noi în țară. Cine nu are relații sus-puse sau cine nu dispune de resurse financiare suficiente pentru a apela la ajutorul unui specialist, mai greu va putea să facă un pas înainte. Cu unele rare excepții s-ar putea ca nimeni să nu-și dea interesul să vă ajute, de aceea este bine să învățați să vă descurcați de unul singur, fără să vă bizuiți prea mult pe ajutorul altor persoane. Nu uitați că pentru liderii cei mai talentați orice problemă ascunde o nouă provocare. Iar cea mai mare provocare este să înfruntați problemele cu optimism și să le depășiți.

Leadershipul este responsabilitatea de a-ti asuma respingerea din partea celor din jur, cu credința că motivele care te împing înainte sunt mai importante decât greutățile care te trag înapoi.

Source: https://neculaifantanaru.com/sustineti-eforturile-oamenilor.html

Suveranitatea lăuntricului (II)

On Aprilie 21, 2013

Continuă să te situezi la un nivel mai înalt de supervizare, încât să-ți asiguri un scut invincibil împotriva propriei tale ambiguități.

Laura Quinn. Asupra destinului ei, a cărui curbă evolutivă se prăbușește în realitatea cea mai sumbră, fatalitatea a decis în unanimitate: " *coupable* ". La un semn, biata făptură își pierde sclipirea de altădată, rămâne încremenită într-o atitudine ce trădează o mare durere. Întunericul fără margini din care se desprind ca nestăpânite jocuri de război senzații acute, năluciri. Ce cumplită viziune o încearcă !

În clipa când minuscula piatră de diamant atinge podeaua bine lustruită, toți ochii sunt ațintiți spre ea ca asupra unui criminal căruia nu i-a mai rămas decât să asculte pronunțarea sentinței de moarte. Învăluită de sentimentul traumatizant că va fi claustrată într-un spațiu inert, într-un teritoriu de netrecut, Laura se transformă într-un produs singular, personalizat după niște coordonate ascunse despre care, fie-ne iertată nesiguranța, nu știm exact cum se vor desfășura, dar putem presupune că sunt definitorii pentru leadershipul pe care ea îl va practica în continuare.

O înlănțuire de cauze și efecte produc în Laura o perturbare dăunătoare a simțurilor, moleculele care contribuie la formarea universului ei lăuntric realizează legături tot mai slabe cu elementele ei de continuitate. Rămâne singură, cu ea însăși, cu lucrurile de care se teme, împreună cu sufletul ei, atât de bătrân, atât de gol. Orice gând pozitiv se izbește de zidul de netrecut al covalenței cu acea enzimă care nu-i permite să digere în voie trăiri de ordin fizic și emoțional: sentimentul de impostură.

Ce păcat să întâlnești un om sub forma a două ipostaze, dominate pe de o parte de voluptate, devotament, farmec, frumusețe; pe de altă parte de onoruri pierdute, nume pătat, pierderea rangului, știința de a trăi în societate distrusă. Toate întrunite în aceeași formațiune simplă de existență, înghesuită într-o singură clipă de coșmar care îneacă orice impuls al rațiunii și orice considerent etic.

Leadership: Îți îndrepți privirea înapoi spre sensurile pierdute ale identității căreia îi atribui un rol de contrast prin costul ce-l ai de plătit pentru reset-ul vieții?

Dacă conștiința nu se acomodează precis unei realități care se închide pe fondul lipsei de viziune și a înțelegerii limitate a așteptărilor, atunci omul nu vă știi ce culpă trebuie să-și asume, nu se va putea apăra împotriva propriei sale ambiguități, după cum nu se va putea sustrage mersului fatal al lucrurilor.

Odată trecut printr-o perioadă de regres, omului îi este mai greu să se elibereze de valurile propriilor insuficiențe, ceea ce conduce uneori la rezistențe autodistructive și la alegeri "prin evitare". Acestuia i se poate atribui un rol de contrast într-un context de „melancolie amestecat cu o umbră de fericire", sau într-unul de "vinovăție amestecat cu regret", atunci când rațiunea sa se ridică până la conceptele de datorie și de lege.

Un om cu poziție înaltă, cum este Laura Quinn, își poate demonstra apartenența la o cultură unificatoare, a încrederii și performanței, specifice leadershipului, numai prin încercările sârguincioase de resetare a spațiului care o umple de inutilitate. Un asemenea om își accentuează vizibilitatea numai prin creșterea respectului de sine, atunci când rațiunea lui se autopercepe într-o lume ce integrează existențial natura unei noi obligații față de societate,

ascunzându-și trecutul și încercând să imprime propriei metamorfoze un alt început, un alt parcurs.

Leadership: Ești în stare să imprimi vieții tale finalul ideal al unei ființe care a avut curajul să înfrunte neprevăzutul prin încadrarea sa în planul unei autentice căutări spirituale?

Iar dacă privirea Laurei este îndreptată nu înainte, ci printr-o oglindă retrovizoare, înapoi spre sensurile pierdute ale identității căreia îi atribuie un rol de contrast, atunci ea își va consuma trăirile prin utilizarea unui raționament de tip inductiv - care pornește de la o mică eroare și ia o amploare din ce în ce mai mare. Acest rol de contrast, parcurs de la emoție la conștiință, de la comportament la normă, se lovește de încercarea omului de-a ajunge la cucerirea totalității sale autentice: *"Ești mai presus de linia evenimentelelor dacă trăiești prin devotament, muncă cinstită și prin voința de a-i ajuta pe ceilalți."*

În momentul când încerci să te împăunezi în fața existenței cu un sentiment de superioritate, bazat pe funcția pe care o ocupi și pe puterea pe care aceasta o presupune, nu vei reuși să construiești o perspectivă de acces la o viața mai bună, după un plan de rezistență gata întocmit.

Astfel vei fi dominat pe de o parte de voluptate, devotament, farmec. Pe de altă parte de onoruri pierdute, nume pătat, pierderea rangului, știința de a trăi în societate fiind distrusă. Toate întrunite în aceeași formațiune simplă de existență, înghesuita într-o singură clipă de coșmar care îneacă orice impuls al rațiunii și orice considerent etic.

De aceea, în tot ce-ți propui să realizezi trebuie să te încadrezi totodată în planul unei autentice căutări spirituale, adică să îți educi conștiința, să ții cont de ea și să asculți de ea, dar mai ales să-ți depășești Ego-ul și să încetezi a mai fi întors spre tine.

Leadership: Poți să-ți optimizezi autonomia dacă rulezi în background aplicații de tip "Trojan"?

Autonomia redă condiția individului care se bucură de o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară sau cu autoritatea centrală - el însuși. Iar această autonomie nu poate fi optimizată în favoarea leadershipului dacă individul rulează în background aplicații de tip "Trojan". Aplicațiile acestea cuprind toate comenzile de tip "Set" care expun o falsă superioritate bazată pe un sentiment al contrariilor, pe o adevărată cursă a destinului, unde sinceritatea devine ambiguă.

Celebrul scriitor, Franz Kafka, prin intermediul personajului său din romanul "Procesul", a înțeles un adevăr nerostit de mulți oameni: *"Port în mine o lume nemaipomenită. Dar cum să mă eliberez și cum s-o eliberez fără s-o sfâșii?"*

Scriitorul lasă să se înțeleagă că foarte puțini oameni reușesc să se încadreze într-un tipar dincolo de logica firească a dualității dintre existența umană ca și individualitate și existența umană în cadrul sferei de putere discreționară - în lumina unei etape de evoluții în leadership. Imaginea vieții, așa cum a perceput-o el, printr-o oglindă retrovizoare, este mai mult limitată de factori ce țin de abordarea vieții, prin neregăsirea echilibrului interior.

Leadershipul cel mai trainic se construiește cu o perspectivă de viață sănătoasă în minte, nu după modelul unui proces mecanizat de producere a valorii, de "colectare a recoltei", de promovare a potențialului, încât să nu mai ai nevoie de acceptare din partea propriei conștiințe. Dacă perspectiva obiectului de interes nu este bună, focalizată pe aspectele

pozitive ale existenței, atunci nici fundalul nu va ieși corect.

Autonomia unui om se bazează pe fundalul reprezentărilor sale despre viață, despre lume și despre sine: poți fi pregătit să-ți accepți spiritualitatea imperfecțiunilor tale sau poți să-ți recunoști "ratarea" pe toate planurile.

Suveranitatea lăuntricului evidențiază acea parte a sinelui responsabilă cu evoluția existențială, care transcende orice limitare.

Ideea este că ar trebui să-ți formezi o perspectivă general-existențială, pe care să îți plasezi elementele de interes, apoi elementele secundare, de leadership și performanță, nu invers. În felul asta totul va fi acordat cum trebuie - gândirea și simțirea, sub bolțile chemării spre mai bine. A chemării spre adevărata ta ființă, spre reîntoarcere la autenticitate, dincolo de temeri, dincolo de închistări, dincolo de limitări și condiționări.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Suveranitatea lăuntricului (I)

On Aprilie 21, 2013

Evadează din gaura neagră a universului tău lăuntric, stabilind legături puternice cu elementele tale de continuitate.

Laura Quinn. Pentru ca sângele bietei ființe să freamăte din nou și să se adapteze spontan la viață, sub efectul unei reacțiuni capabile să suplinească eșecul covârșitor, e câtuși de puțin necesar să existe o coagulare a forțelor ei pozitive. Dar unde găsești un spațiu prielnic pentru o astfel de transformare?

Căci însăși starea ei sufletească trebuie să se încadreze în intervalul ideal pentru obținerea condițiilor optime a transformării. Din nefericire esența ei se apropie tot mai mult de punctul critic care nu mai garantează reînnoirea totală, nici măcar parțială.

Nu lăsa să se apropie de tine monstrul ce mistuie cele mai trainice simțiri ! Dar monstrul se pregătește pentru lovitura finală. Pulsațiile care regenerează sângele făcând inima se bată, își pierd din intensitate și aproape că încetează complet.

În clipa aceasta profetică, când este prinsă asupra faptului și este luată pe sus de oamenii de ordine, Laura este stupefiată, concentrația reactantului care produce stimulii pozitivi necesari în momentele vitregi se reduce la zero. Ea nu mai intră în vibrația normală, ci rămâne înțepenită, atinsă parcă de un suflu de gheață.

Un coșmar este ca un țânțar care îți scapă atunci când vrei să-l prinzi imediat după ce te-a pișcat. Laura se trezește, un fel de eliberare spirituală se produce la comandă. Toate frecvențele necesare și suficiente pentru activarea energiilor pozitive și vindecătoare se contopesc din nou în ea. Acum se vede mai singură decât oricând, ca un clopot ruginit aruncat în mare de o mână nevăzută.

Atotputernicul demon al panicii și al plânsului, ocupându-se cu arestarea datornicilor insolvabili, nu-i mai poate da Laurei decat o singura instrucțiune: capitularea. *****

Leadership: Imaginea personalității tale poate fi inclusă în condițiile de utilizare a unei realități legate la sursa de alimentare a existenței tale cu un "negativ al memoriei" ?

Te simți învăluit de sentimentul traumatizant că ești claustrat într-un teritoriu de netrecut? Te transformi într-un produs singular, personalizat după niște coordonate ascunse? Starea ta sufletească corespunde cerințelor care asigură obținerea condițiilor optime a transformării? Esența ta se apropie tot mai mult de punctul care provoacă efervescența lăuntrică?

Una dintre capcanele care te pot obstrucționa ca potențial lider, este imposibilitatea de a te concentra asupra a ceea ce nu cunoști despre tine. Trebuie să-ți pui imaginea proprie în acord cu acceptarea realității atunci când treci prin cele mai proaste pase, atunci când ești obligat să experimentezi suferința ca variantă de testare a neprevăzutului. În felul acesta, în timp ce te închizi în tine însuți la comanda verdictului de moment "vinovat", leadershipul tinde să se deprecieze în generoasa lui reprezentare pe scena vieții.

Prin leadership putem surprinde trăirile individuale ale omului cuprinse în infinita galerie a aspectelor realității și relațiilor pe care aceasta se sprijină, prin conectarea lui la prezent,

trecut și viitor, în funcție de schimbarea de atitudine raportată la propria existență personală. Un negativ al memoriei este o pată neagră în capacitatea omului de a-și crea destinul după semnificația pe care o atribuie vieții, mai ales când simte că a pierdut controlul asupra a ceea ce i se întâmplă.

Degeaba te uiți în oglindă și îți spui "o să reușesc să mă arunc înspre viitor", dacă nu îți amintești lecțiile trecutului care te-au ajutat să fii împăcat cu tine.

Văzut din afară și dinlăuntrul lui, în funcție de cele trei timpuri, în diferitele medii prin care trece, în diferitele situații de viață în care este pus, omul poate să capete un nou look lăuntric. Poate să capete o altă configurație de personalitate care să aibă în componența sa un propulsor mai puțin dinamic și capabil de a produce marea abundență de energii creatoare.

Omul supus schimbării poate fi învăluit de atâtea contradicții spontane, în special de sentimentul traumatizant că va rămâne claustrat într-un spațiu inert, al imposibilității de a se ridica deasupra lui însăși în momentele de disperare, de derută. El este supus încercării de a se alinia normelor realității externe, încât ajunge să se transforme într-un produs singular, personalizat după niște coordonate nesigure, dar totuși definitorii pentru leadershipul pe care îl va practica în continuare.

Singurul moment din viața ta când îți dai seama cine ești cu adevărat se produce atunci când imaginea personală devine sinonimă cu asumarea unei dezamăgiri iminente sau cu asumarea unei victorii proaspăt realizate.

Leadership: Dispui de calitatea de a te menține suveranul propriului spațiu interior, în varianta încercării de a te ridica deasupra suferinței determinate de starea lucrurilor care nu se schimbă de la sine?

Dacă ai citit " *Trilogia New York-ului* ", probabil îți amintești de acel personaj al lui Paul Auster, care inundându-se cu lucruri exterioare, afundându-se în ele până la ieșirea din sine, reușea să exercite un minim control asupra acceselor sale de disperare. Plimbările îl ajutau să înțeleagă legătura care exista între interior și exterior. Folosind mișcarea fără țintă ca o tehnică de inversare, el putea să aducă exteriorul înăuntru, uzurpând astfel suveranitatea lăuntricului.

Leadershipul, ca și așteptările pe care le ai de la tine însuți, trebuie să se ridice din zona populată de trăiri pozitive la care te raportezi în situația creată de circumstanțele noi în care te afli, atunci când rămâi singur cu tine însuți, cu lucrurile de care te temi, cu lucrurile de care nu te poți despărți sau cu lucrurile de care trebuie să tragi mai tare.

Nu lăsa monstrul să se apropie de tine, nu-l lăsa să-ți dea instrucțiuni ! Exercită-ți controlul asupra acceselor sale de disperare. Urmărește latura realistă a vieții tale pe câmpul de luptă dintre interior și exterior, atunci când se dezlănțuie acea gamă largă de cauze și efecte ce produc în tine o perturbare dăunătoare a simțurilor. Nu uita că momentele cheie îți arată cine ești cu adevărat.

Dacă vrei să câștigi lupta cu ceea ce nu poți accepta la tine în raport cu lucrurile de care iei cunoștință prin experiență, atunci rămâi fidel viziunii pe care o ai și nu te lăsa distras de ceea ce este în urma ta.

Atunci când călătorești pe ruta de la interior - la exterior, când trebuie să te raportezi la realitatea prezentului, viața poate erupe în zonele cele mai sensibile, cuprinzându-le tumultos

cu forța de neînvins a firului subteran autentic a cărui rază de acțiune duce (când nu poți să activezi în voie trăiri pozitive) la erodarea psihică, emoțională și fizică.

Toate frecvențele necesare și suficiente pentru activarea energiilor pozitive și vindecătoare se contopesc în tine prin identificarea completă a elementelor tale de continuitate: echilibrul, claritatea, discernământul, puterea viziunii, pacea profundă, optimismul și puterea de a te ridica deasupra durerii.

Dacă vrei să-ți consolidezi legăturile puternice cu elementele tale de continuitate, evadează din gaura neagră a universului tău lăuntric. Nu-ți omorî cu propria amăgire impulsurile rațiunii și considerentele etice.

Umilința de a fi învins este starea de spirit pe care ți-o provoacă evenimentele din viața ta, configurată după ideea că oricât te-ai strădui să faci o schimbare până la urmă tot vei fi tentat să te complaci în indiferență și inconsecvență.

Verifică evenimentele din zona ta de viață (cea mai lovită de schimbări) și alege evenimentul la care ai dori să participi !

Suveranitatea lăuntricului semnifică existența unui centru de comandă în forul nostru interior (format în timp și bazat pe principii etice, solide, stabile și inflexibile), care interpretând evenimentele din exterior ne monitorizează și controlează acțiunile. Dacă acest comandant suprem este coruptibil sau coboară ștacheta calității de om, atunci efectele sunt sau pot fi dezastruoase pentru noi.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/suveranitatea-launtricului.html

Suveranul destinelor

On Iulie 23, 2010

Concentrează-te asupra esențialului leadershipului tău ca să fii în măsură să percepi diferența între ceea ce îți închipui că ești și ceea ce ești de fapt.

Pe când traversau marea se iscă o furtună atât de puternică, cu tunete și fulgere, încât toți oamenii de pe bordul vasului, inclusiv Alonso, regele Neapolului, fură cuprinși de spaimă. Alonso încercă totuși să-i îmbărbăteze pe marinari să manevreze cât mai bine corabia. Cert era că nimeni nu-i dădea atenție, fiindcă el nu era nicidecum familiarizat cu manevrarea unei astfel de ambarcațiuni.

Şeful de echipaj, conștient că prezența regelui la bordul navei nu ar fi făcut decât să încurce lucrurile, îi strigă acestuia:

- Plecați de aici ! Liniște ! Coborâți în cabine, altfel dați o mână de ajutor furtunii ! Dacă nu puteți impune oprirea furtunii, plecați ! Nu mai încurcați treburile.

Leadership: Favorizezi alegerea unui rol care conține o opoziție între ceea ce nu vrei să ți se întâmple și ceea ce ți se întâmplă ca să știi care îți este puterea?

- Ei, ei, prietene, mai domol. Nu uita pe cine ai la bord, îl atenționă Gonzalo, bătrânul și credinciosul sfetnic al regelui, pe șeful de echipaj.

Auzind acestea, șeful de echipaj replică:

- Nu țin la nimeni mai mult ca la mine însumi. Mă voi domoli numai când s-o domoli marea. Plecați ! Parcă valurilor le pasă de cuvântul „rege" ! La cabine ! Tăceți ! Nu ne mai stingheriți !

Dacă ați citit „ *Furtuna* " de Shakespeare, știți că regele a fost nevoit să coboare în cabina sa. În cele din urmă, corabia a naufragiat pe o insulă pustie, dar tot echipajul a scăpat cu viață. Şeful de echipaj a dat dovadă de o puternică determinare în acel moment decisiv, și de o atitudine profesionistă remarcabilă. El și-a descătușat potențialul de lider dând marinarilor ordine clare, precise și utile, cu o hotărâre și o eficiență deosebită.

Leadership: De multe ori persoana cheie este eroul singuratic care ține cârma !

În leadership experiența este de neînlocuit. Regele Neapolului nu a fost în măsură să comande nava, căci nu avea niciun fel de experiență în această zonă. Cum să liniștească el marea înfuriată și nestăpânită, când, la vederea fulgerelor și a tunetelor, și-a pierdut primul speranța? Crezând că orice efort este inutil și temându-se pentru propria-i viață, regele Alonso a ascultat sfatul sefului de echipaj și s-a retras repede în cabina sa, lăsându-l pe el la cârmă.

Un căpitan adevărat rămâne întotdeauna alături de echipajul său, conducând toate acțiunile în concordanță cu situațiile ivite. Nava poate fi învăluită de furtună, poate fi purtată de valuri în toate sensurile, fără nicio cruțare, însă datoria căpitanului este să rămână pe bord și să facă totul pentru a evita scufundarea navei.

Dacă vrei să treci puntea dintre fluxul evenimentelor din prim planul realității și percepția unui rol pentru care nu ai fost născut, este mult mai important să ajuți la crearea unui pretext/contex de intervenție *"din afara"* ariei de influență a regelui (liderul suprem).

În leadership trebuie să vedem dezvoltarea inteligenței de a utiliza substanța materială a evenimentelor, a conjuncturilor și atuurile decorului pornirilor sufletești contradictorii care străbat ecourile unei lupte a instinctelor de orientare, de supraviețuire și de dominație. Dar, mai important de atât, trebuie să permitem o radicală reconfigurare a sentimentelor în favoarea unei logici care vizează crearea de valoare personală.

Leadership: Poți defini conceptul de "probabilitate de performanță" ca fiind o măsură a șansei de producere a unui eveniment decisiv care își manifestă impactul asupra încrederii tale de a duce mai departe ce ai început?

Şeful de echipaj s-a ridicat la înălțimea reputației lui de conducător fiind în stare să facă față primejdiei cu acel elan lăuntric, viu și înălțător, cu acel entuziasm impetuos pe care numai oamenii cu adevărat dârzi îl au, în timp ce regele a rămas în umbră.

Așa cum un pictor posedă acel complex de însușiri psiho-fizice grație cărora este în măsură de a percepe diferența între ceea ce face și ceea ce simte, tot așa și tu, ca sa-ti aduci leadershipul la forma cea mai puternica, trebuie să posezi acel spirit de autoevaluare obiectiv și corect ca să fii în măsură să percepi diferența între ceea ce îți închipui că ești și ceea ce ești de fapt – un lider, un erou, sau un biet stingher?

Prin faptul că iei parte la desfășurarea unei acțiuni de amploare, despre care nu știi cum se va încheia, slujești motivului de a refuza garanția unui rezultat mult așteptat din care derivă un caracter impecabil. Dacă pătrunzi în viitorul unui deznodământ pozitiv, chiar diferit de așteptările tale, ca element de măsură a potențialului tău de leadership, încă nu înseamnă că acest viitor îți va îndeplini cererea (experiența) și îți va da ceea ce ai cerut să trăiești la adevărata valoarea pe care simți ca o ai.

Ci înseamnă că ai văzut că nu există ieșire dintr-o situație cu mari consecințe, la fel cum nu există ieșire dintr-o indecizie. Singurul lucru care rămâne de verificat este un concept supraevaluat în experiențele vieții: concordanța dintre convingeri și comportament, fără a ne lăsa subjugați de primejdioasa formă a iluzionării pe care o trăiește omul în care se oglindește măreția unui rege.

Leadershipul este calitatea unui erou singuratic din care se alimentează destinul unui rege.

Tu dispui de un potențial de leadership, chiar dacă nu ai fost numit într-o poziție de conducere foarte înaltă – precum șeful de echipaj? Sau ești un lider numit, precum regele Alonso, dar lipsit de o orientare clară și de simțul răspunderii? Ești un slujitor pe tărâmul priceperii altora?

Cugetă mai bine asupra ta. Care este realitatea?

Concluzie: Aidoma unui căpitan care părăsește ultimul nava după ce și-a dat tot interesul să evite scufundarea ei, tot așa și tu, ca lider, trebuie să fii în stare să faci față primejdiilor care pot apărea oricând – a face față însemnând a da comenzi precise și ferme, a-ți ascunde frica care te poate cuprinde și a ști să-ți asumi riscurile. Şi mai ales să nu precupețești niciun efort, căci adeseori ești „suveranul destinelor", care hotărăște reușita sau înfrângerea, viața sau moartea.

Concentrează-te asupra esențialului leadershipului tău, ca să fii în măsură să percepi diferența între ceea ce îți închipui că ești și ceea ce ești de fapt.

Source: https://neculaifantanaru.com/suveranul-destinelor.html

Sweet Harmony

On Ianuarie 25, 2016

Încearcă să te înfățișezi ca o lume nouă, printr-un intens proces de interacțiune cu o altă cunoaștere.

Dacă promiți că n-o să pomenești nimănui despre asta îți voi dărui un secret, lampa fermecată a propriei mele rațiuni de a fi, esența regăsirii acelei părți din mine care este eternă. Căci numai printr-o destăinuire neașteptată, împinsă în exterior de puterea unor imagini mentale vii, ordonate pe nodurile unui alt model de receptare, pot ajunge să mă întâlnesc cu mine însumi într-un colț din altcineva mult mai însemnat. Is it right or wrong?

Am făcut din mine prioritatea lumii, ceea ce nu mai reprezintă chiar o destinație, fiindcă acum lumea a devenit prioritatea mea, abisul meu dacă stau pe marginea unei bariere cu ochii închiși. Asemenea unui pictor care își caută inspirația într-un desen plin de acuratețe și rigoare, deci fără retușuri, tot astfel personalitatea mea își caută menirea în crearea unei identități vizuale menită să adâncească o experiență completă de revelare a unei părți a ființei mele, rămasă necunoscută. Eram asemenea unui personaj de Stephen King care depășește limitele universului imaginar, cu condiția să trăiască simultan o altfel de viață, spirituală, mai profundă decât ar fi capabil.

Uneori mă imaginez ca o bibliotecă prăfuită unde bătrânii stau și citesc la nesfârșit manuscrisele vechi, cât mai departe de tot ce se prezintă ca o linie dreaptă, fără cotituri. Unde lupta dintre mit și adevăr, dezvoltată pe suportul unei cunoașteri apriorice pentru obținerea unei victorii autoreflexive, alimentează mirajul unei ecuații existențiale nemaiîntâlnite.

Astfel reușesc să mă înfățișez ca o lume nouă, un roman scris printr-un intens proces de pierdere într-o altă ființă, într-o energie de aceeași frecvență. No, it can't be wrong.

Leadership: Poți face din tine o imagine cu tentă de operă de artă prin referire la o personalitate care iese în evidență prin însemnătatea acordată unei lumi care se conturează lăuntric, ca întregime în manifestare?

Este drept că nu-mi place să scormonească nimeni înlăuntrul meu și să-mi afle adevărurile, așa cum procedează un căutător de comori, ca Heinrich Schliemann, care în goana după aur a descoperit urmele legendarei cetăți grecești antice Troia. Dar anumite fenomene ale căror efecte pot fi neglijate de la frecvențe mai coborâte, încep să se manifeste din ce în ce mai puternic, influențând în mod pozitiv percepția despre însemnătatea lor.

Îmi destăinuiesc gândurile, dorințele, visele legate de mistica unei comuniuni cu acea conștiință a destinului intelectual atras și devorat de mirajul unei lumi lucitoare, imperiale, interzise, ca un prilej de a găsi niște răspunsuri nebănuite despre mine însumi. Not just empty words / For a week or two. O imagine cu tentă de operă de artă este precum existența unui foc lăuntric bine dozat, are ceva în comun cu o realitate aflată dincolo de cea percepută de ceilalți oameni, și nu se consumă niciodată.

Interesant cum își începea Maurice Leblanc una dintre opere: *"V-ați gândit vreodată la aspectele originale și neprevăzute din legătura unor ființe ce nu se cunoșteau cu o zi înainte, și care pentru câteva zile, între cerul nesfârșit și marea imensă, vor trăi viața în laturile sale cele mai intime, vor înfrunta împreună mânia oceanului, asaltul înfricoșător al valurilor și calmul șiret al apei liniștite?"*

O personalitate care iese în evidență prin însemnătatea acordată unei lumi conturată lăuntric, ca întregime în manifestare, este un artist al penelului care își relevă cunoașterea prin crearea unei realități diferite de tot cea trăit până atunci.

Leadership: Te afli în căutarea unui nou conținut de sine întins între cele două extreme: "Spinning round and round" și "Made the same mistakes"?

Pentru a-ți dezvolta un model nou de personalitate, care să îndeplinească funcția de bază a leadershipului - aceea de diferențiere, trebuie să pornești de la corelația și paralelismul dintre ceea ce cunoști și ceea ce afli prin dezvăluirea acestei cunoașteri. Un fel de confesiune care se finalizează cu deducția unor noi adevăruri despre tine.

Întotdeauna când am încercat să-mi reconfigurez viziunea despre ceea ce sunt și ceea ce voi deveni, prin alcătuirea unor concluzii vizavi de efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre mine și aplicarea acestora într-o nouă experiență, practic am făcut comparație cu altcineva, cu o altă cunoaștere care a putut actualiza permanent calitatea gândirii mele.

Simt o mare reținere să accept orice de la ea, de la această lume furioasă pe care mi-o imaginez ca un fel de corabie condusă de valuri, împotriva voinței echipajului, în toate părțile. Titanicul este metafora unei încăperi a istoriei, sugerând ciclul continuu al lumii cuprins între "Spinning round and round" și "Made the same mistakes".

La fel și comorile. Sunt mereu vânate indiferent unde ar fi ele și cât de greu se poate ajunge acolo, dar în cele din urmă sfârșesc prin a fi din nou ascunse. Este un fel de învârtire în cerc, nu-i așa, o greșeală repetată la nesfârșit, fiindcă omul nu reușește să se rupă de ceea ce nu poate stăpâni, sau nu reușește să înțeleagă ceea ce-l poate împlini. Let there be no doubt / We should sort things out.

Lumea întreagă, cu umbrele ei contrastante, devine o convenție aparentă dintre o sumă de evenimente, simple sau dure, cu unicul scop de a ascunde efectele unui secret exprimat prin raportul dintre interesant și autentic.

Omul este interesant prin însuși alcătuirea lui, dar numai cursul vieții lui trăit prin intermediul altcuiva este autentic. Înțelepții se dovedesc a fi slabi și fără putere în fața acestei descoperiri inestimabile pe care timpul o ascunde sub vestmântul surprinzătorului, pe care uneori o dezvăluie un scriitor și de o mie de ori o plămădește viața.

Leadershipul este viziunea extrasă din efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre tine însuți, aplicată într-o experiență de tipul: "am devenit parte dintr-o lume în care creatorul și creatul se confundă".

Sweet Harmony este o reflectare a ordinii tale interioare prin raportarea la cunoașterea celorlalți oameni din jur. Dacă vrei să aduci revelația unui adevăr unic, încearcă să te înfățișezi ca o lume nouă printr-un intens proces de interacțiune cu o altă cunoaștere. We play a part in a greater scheme. Let's come together / Right now, oh yeah ! In sweet harmony !

*** Notă:** Beloved - Sweet Harmony

Source: https://neculaifantanaru.com/sweet-harmony.html

Tabloul complet al reputației

On Ianuarie 27, 2009

Investește cu grijă în motorul excelenței tale, astfel încât să poți garanta funcționarea lui la parametri optimi.

La cine apelezi prima oară atunci când te îmbolnăvești? La medic, evident. Dar nu la orice medic care oferă consultații, nu-i așa? Ci la un medic care într-adevăr îți poate indica calea de vindecare. Faima de care se bucură medicul și încrederea în cunoștințele sale de specialitate este, de fapt, ceea ce te determină să apelezi la el.

Un medic foarte bun nu trebuie să greșească niciodată, nu trebuie să ofere niciodată un tratament necorespunzător, deoarece, comițând o eroare, își pierde reputația și diminuează încrederea pe care o au oamenii în el.

Care este guma ta de mestecat preferată? Probabil Orbit, nu-i așa? Dar de ce ai ales Orbit și nu altă gumă de mestecat? Mai mult ca sigur pentru că Orbit îți oferă o protecție crescută împotriva cariilor în comparație cu celelalte tipuri de gume de mestecat. Încrederea în calitatea produsului și garanția că nu vei avea niciodată carii te-a determinat să investești banii în el.

Respectul și grija pentru fiecare client a făcut marea companie Wrigley să ajungă la o cotă de piață de 96% din segmentul gumei de mestecat, dintre care 65% doar cu brandul Orbit. Dacă nu ar fi pus pe primul loc sănătatea oamenilor, Wrigley nu ar fi putut ajunge niciodată o companie cu adevărat extraordinară, și nu ar fi putut niciodată să-și creeze o reputație mai bună decât a celorlalți competitori de pe piață.

Leadership: Preferința pe care o dezvolți pentru o sumă de atribute și caracteristici tangibile, reunite într-o formă identificabilă, oferă posibilitatea menținerii unui anumit grad de autonomie în zona ta de afirmare?

Ascensiunea pe care singur ți-o impui prin aducerea laolaltă a tuturor a resurselor și know-how-ului care permite explorarea unui anumit segment de piață se armonizează cu ceea ce oferi mai bun decât ceilalți printr-o prestație 100% continuă.

Ţi-aș putea oferi multe exemple, din numeroase domenii, în care unele produse, sau unele servicii pe care le oferă anumiți oameni sau anumite companii sunt mai cunoscute și mai preferate decât altele. Dar n-am s-o fac căci probabil aș umple câteva pagini bune.

Îți pot spune doar atât: ca să fii apreciat trebuie să ai o putere neobișnuită de a atrage în jurul lor mulți susținători și să fii capabil să-ți construiești o reputație de invidiat. Trebuie să ai o mare putere de convingere, o capacitate ieșită din comun de a rezolva probleme, să inspiri încredere pentru ca ceilalți să apeleze la ajutorul tău.

Ascensiunea în orice domeniu trebuie privită din perspectiva construcției și utilizării unei mașini, dincolo de "vârsta" la care iese din garanție: îi trebuie un tip special de roată care să nu fie înlocuită niciodată. Roata sugerează mișcarea perpetuă pe care nimeni nu o poate măsura și gestiona simultan, este o invenție care te ajută să faci progrese în direcția schimbării lumii.

Leadership: Este necesar să evaluezi utilitatea unei anumite abordări ca să observi dacă ceea ce transmiți pare să corespundă cu diferența dintre valoare și atitudine?

Şi tu trebuie să-ți creezi o reputație de invidiat dacă dorești să îți faci cunoscute pe piață serviciile sau produsele. Însă reputația nu se construiește în mod natural, fără să miști niciun deget. Nu te poți aștepta să ai succes într-un domeniu și să îți formezi un nume sonor dacă nu câștigi încrederea oamenilor, dacă nu beneficiezi de o credibilitate sporită în ochii tuturor.

Atitudinea este reacția și poziția indivizilor față de ceea ce văd într-o reclamă. Valoarea unui produs este ceea ce reclama încearcă să vândă prin sugerarea unei emoții puternice în care stupoarea și fragilitatea clipei de acum se întretaie cu revelația unui timp câștigat, sau cu redimensionarea unor momente privilegiate rămase doar în amintire.

Părerea mea în ceea ce privește marketingul este că valoarea trebuie să producă cât mai mult exteriorizarea atitudinii. O atitudine sofisticată denotă certitudinea livrării unui produs calitativ.

În marketing este o vorbă: " *Clienții te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți* ". Cunoștințele tale de specialitate și calitatea serviciilor pe care le oferi influențează în bine reputația ta. Este o dovadă de stimă și admirație atunci când oamenii apelează la ajutorul / serviciile tale, de aceea nu trebuie să-i dezamăgești niciodată. Vei putea să afirmi că ești un excelent specialist în domeniul în care îți desfășori activitatea numai atunci când vei învinge concurența și când vei dobândi acea faimă de invidiat, recunoscută mai ales de cei din branșa ta.

Reputația ta este ca un motor care pornește odată ce te poziționezi în relația cu oamenii. Iar acest motor, creat special pentru dezvoltarea ta profesionala, este un mare consumator de credibilitate și garanție – si nu are voie sa se oprească odată pus in funcțiune.

Investește cu grijă în „motorul" excelenței tale astfel încât să poți garanta funcționarea lui la parametri optimi.

Leadershipul este ceea ce lași în urma ta după ce le-ai asigurat clienților tăi garanția unui produs de calitate și accesibil ca preț, numit: "ÎNAINTE".

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-complet-al-reputatiei.html

Tabloul în care ți-am imortalizat portretul

On Noiembrie 03, 2018

Învață să tragi folos dintr-un amestec de artă și decor, prin garantarea autenticității propriilor mărturisiri.

Memoria ei păstrează fiecărui lucru amprenta exactă, dinspre artistic spre estetic, vizavi de tot ce o înconjoară, așa încât nu-i scapă niciun amănunt, nicio banalitate, niciun episod trăit în prezența ei. Nu i se întâmplă niciodată, asemenea scriitorilor care își spun povestea într-un mod sensibil, dar captivant, să ezite multă vreme ori să se hotărască prea repede în modul în care face constatarea unei stări de fapt în caz de vreo conjunctură imprevizibilă. Este doar ea. Peste tot și în orice context.

De regulă, când încerci să caracterizezi pe cineva omiți să-i menționezi numele, dar îi atribui întotdeauna o identitate fictivă, de care se poate sprijini rațiunea bazată pe finitudinea unei lumi închise între macrocosm și microcosm. Într-un fel, mă simt ca și când ar trebui să îmbrățișez o stea care luminează doar cerul întunecat al nopții, fără să aștept altceva în schimb decât fiorul trăirii în care ea devine vizibilă. Iar dacă aș încerca s-o caracterizez într-un singur cuvânt pe tânăra domnișoară, frumoasă și misterioasă, m-aș lupta cu plăcerea de a intra în posesia a ceea ce iubesc, fără să obțin acel ceva pentru care lupt.

Ea pare să beneficieze de toate atuurile unui actor stăpân pe arta teatrului non-verbal. Eu sunt magicianul abil al cuvintelor făcute să rimeze cu glasul unui demiurg care cunoaște limbajul tăcerii.

Imaginea realității orientată spre experienta privirii în tine însuti depinde de surplusul de fundal alb pe care nu-l poți pune în evidență într-un tablou de mare rafinament.

Dacă aș înfățișa trăsăturile personalității ei, dincolo de imortalitatea unei lumi materiale în universul trecerilor umane, ca un fel de reprezentare a unei realități alternative, probabil aș naufragia într-un colaj suprarealist de imagini văzute doar prin caleidoscopul unui veac de singurătate. Garcia Marquez mi-ar invidia stilul literar pentru jocul straniu al asocierilor dintre plauzibil și suprarealist ce permite doar odihna unei lecturi de identificare a unui spațiu puternic impregnat de simbolism. Un simbolism pus pe seama unui demiurg care, absorbit în el însuși, plăsmuiește la nesfârșit universuri tot mai adânci.

Dintr-o privire, ea încearcă să-mi descopere toate gândurile, judecându-mă la rece, ca un avocat, dar asta nu face decât să-mi confere o mai bună poziționare în mijlocul tentativei de a descoperi o geometrie secretă în natura unei intervenții voliționale inteligente, care i-a fascinat pe creatori de-a lungul timpului. Forma particulară de rațiune ce i-o pot atribui sub semnul imprevizibil al unui destin reconstituit în imaginație, aparține măiestriei de a crea o lume complexă ilustrată prin surplusul puterii de colorare a unor secvențe născute din misterul unui joc provocator și riscant: "cine pe cine manipulează".

O fată tânără și frumoasă este o realitate care se găsește într-o eternă visare, o existență paralelă din scrierile mele, o apreciere despre trecut și fără vreo indicație pentru viitor, îndeosebi când prin consultarea artei se încearcă o pătrundere în literatura unei lumi ce se dezvăluie în formula aglomerării de detalii fine. Mai am multe de învățat despre viață, cu atât mai multe despre artă, mai ales dacă m-aș închipui frunzărind mintea unei fete închise într-o reprezentare de realitate diferită, care pare a emite un strigăt triumfalist din adâncul inimii: "Te admir, dar numai de la înălțime ! "

Leadership: Poți să te angajezi într-o acțiune temerară de răsturnare a aparențelor de dincolo de percepție, în raport cu adâncirea într-un tablou inedit din care se detașează figura principală?

Nu i se întâmplă niciodată să uite ceva fără să se auto-suspende într-un spațiu imaginar. Pe vremuri era o tipă dură, rece, dar intrai cu ușurință în grațiile ei de îndată ce îi gâdilai orgoliul. Aș vrea să fie acum mai îngăduitoare. De multe ori realitatea este o adâncire într-un tablou inedit din care se detașează figura principală. Nu sunt așa cum ți-ai imaginat, dar tu ești exact așa cum mi-am imaginat. Nu le-am aranjat bine? Nu le-am dat lucrurilor importanța cuvenită unei exprimări care să avantajeze calitatea puterii tale de a le împărtăși cunoașterea intrinsecă? Află, dragă domnișoară, că arta înseamnă să te desprinzi de fondul unei compoziții care seamănă cu alta.

Adâncimea unui conținut simbolic se pretează utilizării unui câmp cromatic variat, format din roșu, oranj, galben și violet, ceea ce sporește randamentul activității intelectuale și influențează conduita de căutare a satisfacerii de noutate. Ca o paranteză, genul acesta de asocieri între frumusețea modelului, enigmele unei cărți uitate și spațiul simbolic al unei opere cu adâncire metafizică, își are precedentul istoric în tehnica colajului cubist care surprinde starea de moment a lucrurilor, spre deosebire de curentul futurist care surprinde mișcarea lor.

Ea continuă să creadă despre mine, prin intuiție directă, că voi reuși să alcătuiesc miezul unei creații de mare profunzime doar sporind intensitatea culorilor obținute prin contactul direct cu mediul înconjurător, cu diferite imagini și obiecte naturale. În același timp, expresia chipului ei pare literalmente contrariul impresiei pe care mi-o făcusem despre ea. Pare că născocește o cale prin care obiectele de zi cu zi iau forma oamenilor, pe care ar dori să-i conducă într-o permanentă călătorie pe tărâmuri enigmatice, înțesate cu magie și intrigi polițiste. Probabil, draga mea, ai uitat cine e creatorul și cine este privitorul.

Leadership: Beneficiezi de disponibilitatea perceptivă a ochiului de a trece succesiv de la o viziune la alta pe fondul aceleiași compoziții, știind că pe spatele tabloului se ascunde o altă pictură?

Prin declanșarea trăirilor afective pozitive datorate aprecierii cu care am fost copleșit de nenumărate ori, am izbutit să realizez o empatie a firescului izvorât din impulsul dorinței de a-mi ascunde un pic din aroganța și atitudinea de superioritate în fața unei ființe care abia se apropie de acel *savoir faire* al lecturii artei. I-am dat impresia că încă mai am multe de învățat până să ajung să fac creații în adevăratul sens al cuvântului. Clar, am făcut-o pe modestul, dar în spatele modestiei șade umbra vecină a unei glorii veșnice.

Te voi admira întotdeauna din multe puncte de vedere, ești atrăgătoare, inteligentă, știi să apreciezi bărbatul ce are mereu vânt din spate la corabia lui. Dar din umbra unei priviri aruncate în secret, dacă aș încerca să-ți produc o încântare a simțurilor printr-o colorație a ochilor, dinspre puritatea senină a unei dimineți de vară spre blândețea unui asfințit de toamnă, probabil n-aș izbuti să reproduc imaginea reală a ceea ce înseamnă prezență sau lipsă, chemare sau refuz, perspectivă sau opacitate, inocență sau greșeală, apropiere sau depărtare. Realitatea capătă o altă înfățișare la omul pictat cu aripi de înger într-o gamă cromatică dominată de maro-uri și orange-uri aprinse.

Arta este versiunea detaliată a unei lumi solemne definită prin simțire. Tușa plină de înțelesurile unei povești în care totul pare miraculos câtă vreme totul pare plin de tâlc, reînnoită de la ochi la suflet, se îmbogățește cu simțirea unei fericiri de o cu totul altă natură. O tânără frumoasă are darul de a sugera serii de asociații pasionante, o formulă care spune imaginației mele că pot merge împotriva curentului. Ceea ce n-o obosește, o stimulează. Clar, seducția este începutul unei aventuri în care lucrurile devin interesante.

Dar ei îi lipsește îndrăzneala pictorului care știe să facă dintr-un subiect plictisitor unul interesant. Nu luptă deloc să intre în posesia a ceea ce iubește cu adevărat, este condusă de un fel de lașitate acoperită de orgoliu, un colaj de sensibilități care nu înaintează spre virtute. Ceva îi dă totuși avântul necesar de a savura lucrurile mici, plăcerile fine, fără să se gândească că lucrurile ar putea fi altfel, prin însăși forța lor de a se asocia sau de a se substitui între ele. Arta de a cuceri o femeie constă în abandonarea tuturor lucrurilor pe care ea le controlează.

Nu te voi cunoaște niciodată prea bine, nu te voi putea salva niciodată din adâncul unei inimi sărăcite de conținut, dar intuiția îmi spune că faci parte din universul meu. Pentru că niciodată nu vei putea părăsi tabloul în care ți-am imortalizat portretul.

Leadershipul este portretul pe care îl execuți cu măiestrie pentru definirea profilului cuiva, lăsând totuși un mic cerc de fundal alb care ocupă prim planul unei lumi niciodată cunoscute îndeajuns.

Tabloul în care ți-am imortalizat portretul se poate regăsi cel mai bine în inima mea, care n-a cunoscut niciodată regretul de a te fi cunoscut, ci mai degrabă regretul că nu te-am putut reda într-o manieră mai expresivă, mai clară și mai transparentă.

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-in-care-ti-am-imortalizat-portretul.html

Tabloul propriei tale valori

On Martie 28, 2010

Oferă oamenilor posibilitatea să găsească semnificația profundă a creației tale, pentru ca aceasta să nu fie interpretată în mod eronat.

O împrejurare deosebită m-a silit să doresc să port o discuție cu cel pe care îl consider a fi un mare artist. Într-o cămăruță simplă, dar care mi s-a părut, nu știu de ce, cât se poate de amuzantă, poate din cauza celor patru tablouri așezate într-un mod aparte pe unul dintre pereți, maestrul își concentra atenția asupra finalizării ultimei sale creații, reprezentând o scenă din mitologia greacă, o scenă plină de viață și de expresivitate ce necesita o tehnică deosebită.

Îi priveam tabloul cu aceeași atenție cu care i le privisem, în alte rânduri, și pe celelalte. Se putea zări la el o dorință neobișnuită de a face ceva spectaculos, ceva ce n-a mai făcut nimeni, ceva care să fie văzut bine în societate și care să rămână în memoria oamenilor. Își transpunea cu multă iscusință și creativitate propriile gânduri și sentimente prin intermediul picturii în care se concentrau o varietate de culori vii și pline de dinamism, dar și eternele alb și negru.

Putea să redea cu mult talent trăsăturile personajelor, cu coloritul lor natural; figurile erau foarte expresive, trăsăturile păreau exacte, ochii, mâinile, picioarele, constituția, îmbrăcămintea fiind atent detaliate cu umbre și lumini. N-am mai văzut atâta patimă pentru pictură, pentru frumos și inedit.

Leadership: Poți să te distingi ca artist prin aplicarea unui efect de sporire a vizibilității întregii imagini pe care o creezi sau doar a unei porțiuni din ea care reflectă practic uimirea de a fi tu însuți într-o variantă de excepție?

Mânat ce curiozitate, l-am întrebat:

- Impactul tablourilor dumitale asupra celorlalți este cel așteptat?

Maestrul s-a uitat la mine, un zâmbet plăcut i se așternu pe față, ca și cum ar fi dorit de mult să-l întrebe cineva asta. Mi-a răspuns:

- Un artist este observat și admirat după tablourile pe care le face, după măiestria cu care reproduce realitatea, după modul în care știe să transmită o impresie sau o stare sufletească. Când oamenii se uită la mine, ei nu mă văd pe mine. Ci văd tablourile mele, arta pe care o produc. Expresivitatea și frumusețea lor, mesajul și emoția pe care le transmit, forța culorilor, a contrastelor și a formelor reprezentate, fie ele abstracte sau realiste, arată la câtă îndemânare am ajuns în ramura aceasta a artei.

Tablourile mele sunt opere care dovedesc dacă sunt sau nu înzestrat cu mult talent, și dacă da, prin ce anume mă deosebesc de ceilalți pictori. Dar e nevoie de multă inspirație, de mult talent, de multă tehnică și de o lucrare pe îndelete, pentru ca cei care îmi privesc creațiile să mă considere un pictor cu adevărat excepțional.

Leadership: Alegerea unui sens pentru existență crește ca preferință în știința pe care o aplici în conturarea unei experiențe perfecte de brand în raport cu cerințele unei arte

revelatorii?

Aceasta este cea mai importantă lecție pe care tu, ca lider, trebuie să o înveți. Este lecția de aur pe care trebuie să ți-o însușești pe tot parcursul vieții: oamenii nu te vor vedea niciodată pe tine, ci vor vedea „tabloul" realizat de tine.

Tabloul este însumarea tuturor calităților și aptitudinilor tale, dar și a defectelor și imperfecțiunilor pe care le ai. El reflectă talentul cu care ai fost hărăzit și pe care trebuie să-l scoți la iveală. Reflectă îndemânarea cu care îți îmlinești toate sarcinile care îți revin, cu care îți planifici și îți atingi scopurile. Reflectă pasiunea ta pentru arta de a conduce, pentru perfecțiune, dar și modul în care te diferențiezi de toți ceilalți, printr-un stil unic, eficient și echilibrat.

Pe de altă parte poate reflecta nepriceperea în leadership pe care o demonstrezi în timp, cu toate defectele ei: neglijența cu care îi tratezi pe oameni, iresponsabilitatea, nepăsarea, nesimțirea, și multe altele. Tabloul este, într-un cuvânt, valoarea ta.

O artă revelatorie are în compoziția sa acea cunoaștere care te deschide spre câmpul nelimitat al unei experiențe de reînnoire a mijloacelor de expresie, referindu-se la construirea conexiunilor armonioase între toate elementele de noutate pe care încerci singur să le produci și conținutul de sens care primește diverse forme în funcție de imaginația și cultura pe care o promovezi.

A deveni un lider mai bun înseamnă să realizezi un tablou excepțional din toate punctele de vedere. Cu cât tabloul tău este mai nuanțat, mai expresiv, mai original, cu atât vei fi mai apreciat și mai bine cotat de către cei din jurul tău. Poți adăuga valoare uriașă leadershipului tău numai dacă ai inspirație, viziune, potențial, dacă ai dorința neobișnuită de a obține performanțe maxime.

Leadership: Poți să elaborezi o nouă formulă a unicității tale în raport cu excepționalul?

În raport cu excepționalul, aducând după sine o nouă formula a unicității tale, ținând cont de domeniul leadershipului, tabloul s-ar defini drept - nu doar un reper al valorii tale, ci și o prezență necesară în viața privată, o alipire la o realitate profundă, care există în mod obiectiv, dincolo de tine, dincolo de percepțiile pe care le au ceilalți despre tine.

Această realitate este menită să asigure acea coeziune necesară dintre tine, artistul din interiorul unui spațiu de creație și afirmare, și lumea așteptărilor idealiste a oamenilor dinafara acestui spațiu care, de asemenea, poate fi chiar a ta într-o oglindă care șterge detaliile inestetice sau deformate.

Tabloul aduce în discuție tipul de obiect static, dar foarte maleabil în privința a ceea ce imprimă în mentalitatea oamenilor, expresivitate sau inexpresivitate într-un spațiu larg de semnificații.

Un rol foarte important în conturarea unei experiențe perfecte de brand o are elaborarea unei noi formule a unicității în raport cu excepționalul. Referindu-se la faptul că ceea ce încerci să redai prin intermediul imaginii trebuie să fie mai întâi o călăuză a celui ce dorește să cunoască și să exploreze necunoscutul, apoi un parcurs al regăsirii de sine într-o lume a adaptării dificile, și, în sfârșit, un spațiu al întâlnirii cu Dumnezeu.

Lumea de mâine, a cunoașterii și a înțelegerii, își pune mari speranțe în semnificația generală

a tabloului, cu care individul poate învesti lumea. Şi pe bună dreptate. Căci înainte de a deveni un lider, individul se cufundă într-un anonimat lipsit de anvergură, al realității percepute doar lăuntric, deci într-o anumită zonă impersonală a existenței. În care accesul la o nouă conștiință, eliberată de orice constrângeri, pare a fi strict și problematic. Nu-i de mirare că nu poți face anticipări cu privire la forma pe care o ia idealul sau fiecare virtute a ta când obiectivitatea îți este pusă la încercare.

Prin intermediul tabloului, specific conceptului de sine, îți vei putea asigura mereu un plus de valoare. Lumea de mâine își pune mari speranțe în posibilitățile de vehiculare a artei de a fi "artist", valorizând eforturile tale de a diferit în ceea ce privește prezența aspectelor intelective și volitive ce influențează pozitiv gusturile, în sensul repudierii producțiilor de imagine de prost gust.

Arta de a fi artist are ca fundament revelația pe care o trăiești prin prisma imaginii proiectată asupra lumii, găsindu-și expresia în sensul creației pe care îl indică rațiunea unui nou mod de a te manifesta prin nevoia de autoexprimare și trecând totul prin filitrul sensibilității unei cromatici simbolice.

Concluzie: Străduiește-te să ajungi la un grad înalt de performanță. Valoarea ta e reflectată de „tabloul" realizat de tine. Așa cum un pictor caută mijloacele cele mai nimerite de expresie, tot astfel tu trebuie să cauți mijloacele cele mai nimerite de a-ți demonstra calitățile prețioase – valorificându-le prin crearea unui „tablou" personal, cât mai complex și cât mai realist.

Să lași ceva în urma ta, ceva care să rămână în memoria oamenilor, ceva prin care să duci organizația spre un alt nivel calitativ, mai bun, mai benefic, demonstrează valoarea ta ca lider.

Valoarea ta e reflectată de „tabloul" realizat de tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-propriei-tale-valori.html

Tăcerea absurdă a unei lumi mute

On Aprilie 13, 2016

Cultivă-ți voința de a-ți duce aspirațiile mai departe de ceea ce cunoști despre tine, proiectând acel „ascuns" care devine activ și are un rol central în conștiința ta.

Mă pregăteam să intru într-un posibil spațiu care era un fel de timp lărgit, o resursă consumată cu mai mult folos decât faptul de a-mi prelungi existența într-un cadru fără fond, într-un simplu peisaj străin de mine, ca Elada prin care Faust rătăcea în căutarea frenetică a Elenei. În mintea mea totul căpăta aspectul unei experiențe mistice, ca un fel de realism invers al unei lumi avide de noi dezvăluiri senzaționale, atribuită unei curse prin emoție din cauză că artistul din mine se folosea de imagini pentru a crește impactul vizual al unui limbaj electrizant, descătușat de convenții.

Pământul devine o sferă a nimănui într-un univers straniu dacă nu te hotărăști să faci din el un domeniu specific al expertizei. El este noul purgatoriu al unui index epistemic din care trebuie să extragi cu chibzuință esența pregătirii pentru imortalitate, cu acea plăcere de experimentare a chimistului care aplică substanțelor o anumită tensiune electrică pentru a le aduce în situația de a reacționa și a emite energie.

Sentimentul acesta de integrare în tăcerea absurdă a unei lumi mute n-avea în sine nimic vinovat, nici nebunesc. Voiam să am un cuvânt de spus în rânduirea lucrurilor, simțeam intens că era datoria mea să le cântăresc temelia, să-mi pun semnătura asupra lor, să devin partea din ele care nu se pierde, ci se transformă constant în alt element chimic, numit *Rodium* , care durează până la moarte și dincolo de ea.

Regulat, totul se mișca cu mine într-un cub transparent, cu partea superioară deschisă, prin care puteam să interferez cu energii superioare, forțe obscure, aparținând unei neobișnuite stări de spirit capabilă să declanșeze durerea neîmpăcată de a fi peste tot și nicăieri în această stranie lume.

Leadership: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil, din punct de vedere al aprecierii pe care o acorzi unei lumi noi care te aduce mai aproape de sinele autentic?

Lumea unui om este imaginea unei realități care se încăpățânează să devină ideală fiindcă se deschide mereu mai departe de orizonturile imaginației, cel puțin ca posibilitate de trăire a unei experiențe de viață care sfidează timpul, spațiul, necunoscutul. Imaginea acestei realități rămâne în atenția publicului fiindcă pare a deține rețeta tinereții fără bătrânețe.

Efectul de ancorare la ceva mai presus de aprecierea ta, trasând axele de coordonate ale leadershipului în jurul voinței de a-ți duce aspirațiile mai departe de ceea ce cunoști despre tine, către inaccesibil, se dezvoltă pe baza forței inspiraționale de a te regăsi într-un alt plan sau context. Imaginează-l, apoi trăiește-l. Sau trăiește-l ca și cum n-ai exista.

Leadershipul presupune extinderea concepției despre tine într-un alt context existențial. Acest context ar putea fi o replică a ideii de „purgatoriu", un segment al unui index epistemic mai complex din care trebuie să extragi esența pregătirii pentru încercarea de a te percepe sub forma predestinată unui adevăr ultim: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil?

Referitor la aceasta, aș adăuga îndemnul unui artist plastic: „ *Secolul acesta este doar căutare și dor de adevăr. Nu te teme că adevărul te va înșela, ci teme-te de minciuna pe care mărginirea ta o ia deseori drept adevăr.* " Mărginirea omului este dată de șederea lui într-o existență care exclude perspectiva unei alte existențe.

Leadership: Poți să-ți confecționezi un alt tip de existență plecând de la ideea că orice spațiu este o poveste nemuritoare și că orice adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă?

Viziunea este rezultatul creației pe care îl experimentezi în "ascunsul" unei lumi care nu înfățișează realitatea vieții de zi cu zi, ci una mai profundă, a tranziției spre idealul unei rațiuni a priori. Acest „ascuns" devine activ și are un rol central în conștiința ta fiindcă reflectă o altă fațetă a originalității tale în alte condiții de existență. În acest context, imaginația (sora geamănă a viziunii) este o îmbrățișare a necunoscutului surprins în diferite ipostaze, ceva inepuizabil, este ideea unei vieți care se întinde în timp, spre ceva mereu nou, stimulator din punct de vedere intelectual.

Este ca și când ai privi printr-o oglindă o altă oglindă care reflectă o imagine inversată a lumii, în acest caz originalitatea înseamnă să descoperi „în labirintul oglinzii" eternitatea și semnificația „ocheanului" întors spre sine pentru a privi spre infinit. (Ion Deaconescu)

De asemenea, poți să descoperi adevărul propriilor iluzii despre tine, care să te miște spre viața pe care crezi sau nu crezi că o meriți. Poți să descoperi o altă fațetă a unor lucruri prea bine cunoscute, pentru că în felul acesta, când le revezi din alt unghi și alt timp, ajungi să gândești în direcții noi. Ca în acea poveste nemuritoare în care un bătrân încearcă să cumpere tinerețe prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat, doar ca să-și dovedească sieși că deține controlul asupra realității.

Viziunea preferă întotdeauna să dezvăluie un adevăr care lipsește din perspectiva celor din jur. Omul care intenționează să se evalueze în complementaritate cu lucrurile unei altfel de lumi, se autointroduce într-un desen de Gustave Dore, al cărui protagonist, Don Quijote, încearcă să se ridice la înălțimea unor visuri frânse de neputința de a le materializa și de a demonstra că-și poate decide singur direcțiile în viață.

Căci nu este vorba doar de a arăta lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat, ci să le faci să se întrevadă așa cum le figurezi în lumea ta de viziuni.

Este imposibil de a exprima ceva real imitând suprafața exterioară a lucrurilor, mai ales când nu-ți poți schimba percepția asupra lor, pe ideea de a rămâne sclavul propriilor tale idei năstrușnice, având soarta tuturor bețiilor în care omul se cufundă fără vreun ideal de adevăr.

Iată revelația predestinării mele într-o stare totală de neputință, aceea de a înțelege ceea ce nu se spune de obicei despre legea atracției lucrurilor. Ea nu se generează doar cu ajutorul unei "distanțe" aplicată dupa o anumită regulă, ci trebuie să o impui tu prin anumite transformări de sine, într-un soi de existență închipuită.

Putem spune că un adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă, în cazul în care realitatea pe care o plăsmuiești se dovedește imposibilă, deci lumea nouă în care crezi și tinzi să te integrezi devine doar un simbol al evadării din cotidian.

Tăcerea absurdă a unei lumi mute evidențiază acea incertitudine neliniștitoare generată de putința definirii unei realități în care existența devine o profundă suită de alte experiențe

închipuite, cauzând blocarea sau acceptarea unor adevăruri care altfel ar fi fost ocolite.

Source: https://neculaifantanaru.com/tacerea-absurda-a-unei-lumi-mute.html

Tăcerea unei priviri care se privește pe sine

On Aprilie 09, 2023

Ceea ce vezi cu adevărat este ceea ce simți când trăiești la maximă intensitate un moment de neuitat.

Sâmbătă am participat la un alt semimaraton. Multă lume, o atmosferă plină de farmec, și un traseu destul de greu de parcurs. Runningul este o parte a provocării de a te regăsi pe tine însuți, un reper al valorii de sine, o călătorie printr-un nesfârșit labirint al minții umane, dar este și un eveniment de maximă profunzime și luciditate. Desigur, este o sursă de emoție intensă, controlată. Dar este și o sursă de gând neîmpărtășit, prin substanța vitală, de o incredibilă emoție, *Rejuvenescimento do Espírito*, o formă de materie care pompează oxigenul în celulele obosite, acționând chimic la fel de puternic precum dopamină.

În timpul alergării, când sudoarea îți curge pe frunte și pe tot corpul, când ești mai concentrat ca niciodată la fiecare pas, abia atunci te adâncești în calmul atent al meditației și al păcii interioare: „Tot ce am dăruiesc Tăcerii", reprezentând o stare de spirit încadrată într-o imagine reală, fotografiată parcă cu funcția de detectare impulsurilor de descărcare a nervilor. Trebuie să ții seama de cuplajul magnetic al acestor stări induse pe cale de transformare a mișcării rectilinii-alternative, ca să reduci supratensiunea din articulații și să produci o încălzire limitată a corpului.

Într-adevăr. Corpul se încălzește, capătă o altă postură, are o altă accelerație pe altă direcție. Iar când expiri tot aerul din plămâni, într-un ritm constant, când toți nervii își pierd vremea într-un labirint al încercărilor, abia atunci elimini toate supărările, toate gândurile rele, toate grijile. Devii un barometru al calmului și al fiabilității, mai liniștit în suflet, mai aplecat spre a-ți asculta corpul, dincolo de exponentul unei puteri pozitive, *Selemrhus Lutelfusios*, privit ca parte a acțiunii spiritului asupra materiei. Căci gândul e materie, și corpul este tot materie, deci unul trebuie să treacă prin celălalt ca să asigure un decalaj variabil continuu între tensiune și intensitate.

Leadership: Poți să urci valoarea de experiență unică la rangul de "amintire de neuitat", oferind o imagine a propriului parcurs sufletesc la care nu toată lumea are acces?

Şi chiar dacă alergi mai puternic, când gândurile îți sunt însoțite de emoții profunde, inima bate totuși liniștit, foarte liniștit, liniștit și egal mărimea intensității sufletului de a-și extinde orizontul în dimensiunea mistică *Sancristhas*, o confirmare a detașării de banalitate, un drum propriu dincolo de frământările cotidiene. Hotărâtor, din imboldul unui instinct al anvergurii se naște o înverșunare greoaie și o exaltare a bunei dispoziții care, amestecate, au devenit destin într-un univers niciodată început și fără de sfârșit, un soi de chemare nestingherită spre tine însuți, o înclinație liberă spre frumusețea ritmată a unei „intimități" destăinuite, ceva măreț, divin.

Plăcerea de a te simți liber. Inima bate de la sine, bate ritmic, recunoscătoare, egal și liniștit. Ești mai calm, mai relaxat, aflat sub acțiunea unei forțe dinamice capabilă să facă cu direcția deplasării un unghi de privire care te face să simți că ai dori să dai mai multă substanță "cadrului". O liniște plăcută te împresoară chiar în mijlocul acțiunii, calmul te acaparează tot mai mult, simți o pace interioară profundă. Întregul corp este destins și relaxat, chiar dacă mușchii se contractă printr-o comandă voluntară.

Leadership: Poți să descrii o emoție capabilă să genereze o imagine de sine intactă, încât vizualizarea ei să aibă un impact pozitiv asupra performanței tale?

Asta înseamnă liniștea, să cauți să-ți descarci energia printr-o activitate sportivă care prelungește tinerețea spiritului, urcând valoarea de experiență unică la rangul de "amintire de neuitat", oferind o imagine a lumii la care nu toată lumea are acces.

Şi uite-i cum aleargă, nu-și spun nimic, nu se privesc decât în cazul depășirii, mai mult se simt, se sincronizează perfect pe traseul "tot înainte", respingând starea de repaus relativ. Tăcerea aceasta, o pauză de emoție pură, departe de zgomot și viteză, schimbând cursul pasului următor, devine un mijloc de concentrare asupra unui ritm stabil și constant de alergare.

Leadership: Poți să-ți creezi propria poveste vizuală atunci când gândurile se interpun între un eveniment activator și consecințele emoționale ale deciziei de a parcurge distanțe lungi?

Cine aleargă și mai departe cu gândul, nu doar cu trupul, va întrezări adevărul pe care îl exprima Alexandre Dumas în romanul "Mâna Providenței":

"Singura învățătură de nerespins pe care ți-o dă experiența este că sufletul, inteligența, pasiunea, geniul, nu există fără rest, fără materie, fără corp, fără veșmânt. Gloata nu vede decât ceea ce le ia ochii. Şi degeaba spunem: nu-mi pasă ce crede gloata ! Cele mai solide convingeri șovăie și se neliniștesc când succesul nu le confirmă. Toți avem nevoie de acest ecou al gândurilor care să ne demonstreze viabilitatea, repetând-o. Este deci necesar să reușim, și nu talentul reușește, ci modul cum îl pui în aplicare. Nu sufletul, ci înveșmântarea. Cel mai mare diamant brut este o simplă piatră pe care țăranul o zdrobește sub talpă; dar dă-l la șlefuit și vei putea cumpăra cheia cabinetelor regale, sau pe cea a apartamentului reginei."

Deci, ascultați cu atenție aici. Gândul alergătorului, forța ce declanșează impulsul de energie, trebuie susținută printr-o mobilizare preferențială într-o singură direcție, evitând demonul competiției care terorizează pe toți profesioniștii. Eu însumi, condus de o energie situată în centrul unei siguranțe de sine resetabile, eu care mi-am lăsat de fiecare dată o parte din suflet pe traseele montane, eu care mereu am manifestat răbdare și toleranță față de spectrul emoțional predominant, mi-am promis de atâtea ori să caut eliberarea prin alergare, într-o oază de liniște cu peisaje parcă pictate.

Pentru aceasta a trebuit să ocolesc nuanța de mândrie bolnăvicioasă, care arată bine în contrast cu slăbiciunea de a-mi pierde nădejdea în puterile proprii, când ecoul gândurilor se ascundea timid în stăpânirea demnă a febrei musculare. În cazul meu, diamantul, piatra prețioasă care m-a caracterizat întotdeauna, puternicul conductor de energie care m-a invitat de atâtea ori la introspecție si autoobservație, a fost talentul de a-mi pune gândurile în ordine, de a înțelege situația concretă până în ultimele ei implicații.

Leadershipul nu se poate detașa de viziunea conform căreia: "ceea ce vezi cu adevărat este ceea ce simți când trăiești la maximă intensitate un moment de neuitat".

Tăcerea unei priviri care se privește pe sine surprinde momentul în care devii egal cu tine însuți, dincolo de amploarea evenimentului la care iei parte. Este străin de orice viziune cel ce nu cunoaște ce se întâmplă în sine însuși, la fel cum e străin de lume cel ce nu cunoaște ființele care se găsesc în ea.

Source: https://neculaifantanaru.com/tacerea-unei-priviri-care-se-priveste-pe-sine.html

Tăietura de Aur SAU Proporția Divină

On Februarie 11, 2009

Matematica reprezintă limba universală a umanității, cu ajutorul căreia putem să-L înțelegem pe Dumnezeu. (Dana-Georgiana FLOREA)

Cunosc această ecuație, ea este caracteristică segmentelor împărțite în raportul tăieturii de aur. Și acum, să tragem concluzia: în triunghiul meridian al piramidei lui Cheops, ipotenuza se află în tăietură de aur cu cea mai mică dintre catete. Acesta este triunghiul care poartă numele de triunghiul egiptean. Dar tăietura de aur se mai găsește inclusă și în dimensiunile camerei regelui, aflată în interiorul piramidei, la care se ajunge printr-un coridor ce comunică cu exteriorul printr-o deschidere în unul dintre pereții exteriori, aflată la vreo 14 m deasupra solului. Dimensiunile acestei camere, de forma paralelipipedică sunt baza - fiind un pătrat dublu (cu laturile 1 și 2), iar înălțimea egală cu jumătate din diagonala acestui dreptunghi.

Cine, și când s-a descoperit că, dacă două segmente dintr-o figură se află în raportul tăieturii de aur, acea figură face cu totul altă impresie decât celelalte în care această împărțire nu-i considerată, nu se va ști niciodată, fiindcă este un bun transmis din preistorie. Ipoteze există și le vom discuta mai târziu. Cert este că piramida lui Cheops, și altele în care raportul acesta a fost respectat, impune prin măreția ei, prin armonia și soliditatea formei. Mulți s-au întrebat dacă ea ar mai face aceeași impresie dacă ar fi mai înaltă sau mai turtită. Simpatizanții tăieturii de aur susțin însă că desăvârșita ei proporționalitate se datorează numai acestui raport, care a căpătat numirea de tăietura de aur sau de număr de aur de la Leonardo da Vinci - și de atunci a păstrat-o până azi.

Luca Pacioli a scris o carte întreagă despre acest subiect și a intitulat-o "Proporția divină", iar prietenul său Leonardo da Vinci a lăsat deoparte zecile de planuri și treburi ce le avea, numai ca să facă desenele necesare acestei cărți. Asta, în secolul al XV-lea, iar în secolul XX, Matila Ghyka a publicat mai multe cărți cu acest subiect, una intitulată chiar *Numărul de aur*. Apoi, tăietura de aur apare ca un element matematic care intervine în exprimarea frumosului în artă. Și, mai există un al treilea motiv: vom avea atâtea alte probleme de discutat încât nu cred că vom mai avea când să ne mai întoarcem la aceasta, dacă nu ne decidem să spunem acum tot ce avem noi de spus !

Leadership: Conținutul redat de imaginea creației tale este perceput ca o obligație științifică pentru elaborarea unei verigi de legătură ale omului cu Universul?

- Ai precizat bine, domnule: vom spune numai ce știm noi despre tăietura de aur, fiindcă vor mai fi și multe care nu le știm !

- Iar printre cele ce știm va trebui să aducem vorba și despre cei ce nu recunosc niciun merit tăieturii de aur ! Printre aceștia se află și Benedetto Croce, cred că ai citit și despre aceasta ?

- Se putea să nu o fi făcut ? N-am eu oare amintirile din trecut ca să nu știu ce m-ar aștepta dacă aș sări vreun rânduleț mai important dintr-o carte luată de la mâta ? Iar dacă-i să discutăm tăietura de aur pe-ndelete, atunci trebuie să pornim de la greci, fiindcă ei au pus-o pe șleau, foarte probabil după ce au importat-o de la egipteni. I-a preocupat mult pe pitagoreici, apoi pe Platon și, natural, pe Euclid, cu care prefer să încep, ca să o prezint mai întâi din punct de vedere riguros geometric. În *Elemente* se vorbește de ea pentru prima oară în problema 11 din Cartea a doua, sub această formă: "Să se taie o dreaptă dată, în așa fel ca dreptunghiul cuprins de dreapta întreagă și unul dintre segmente să fie egal cu pătratul segmentului rămas". Mai întâi să precizez că matematicienii greci foloseau termenul "dreaptă" cu înțeles de "segment de dreaptă", apoi că problema aceasta este un exemplu de rezolvare,

pe cale geometrică, a unei ecuații de gradul al doilea. Metoda folosită, cunoscută sub numele de "aplicarea ariilor", conduce la determinarea punctului C de pe segmentul AB, astfel ca să se realizeze relația cerută (fig. 6). Notând AB a și AC x, trebuie că a (a-x) = xz.

Se pare că în Cartea a doua această problemă servește drept introducere la problema 30 din Cartea a VI-, care-i formulată astfel: "O dreaptă finită, dată, să se taie după un raport extrem și mediu". Aici, în Cartea a VI-, se află și definiția care nu a fost introdusă în Cartea a II-a : "Se zice că o dreaptă se taie după un raport extrem și mediu când, după cum întreaga către segmentul mai mare tot așa cel mai mare către cel mai mic". Iată tăietura de aur care pentru Euclid și ceilalți geometri greci avea numele de împărțirea unui segment în medie și extremă rație.

- În adevăr, pe tăietura de aur se bazează construcția poligoanelor regulate convexe sau stelate cu 5, 10 și orice multiplu par de 5 laturi, și aceasta a fost opera pitagoreicilor. Aceste construcții se găsesc în Cartea a IV-a din Elementele lui Euclid, începând cu propoziția a 11-a, sau mai bine zis chiar cu problema din propoziția a 10-a: "Să se construiască un triunghi isoscel având fiecare din unghiurile de la bază dublu al celui rămas". Această problemă, care se rezolvă prin aplicarea împărțirii unui segment în tăietura de aur, se folosește apoi la construcțiile ce urmează. În Comentariul lui V. Marian se spune clar că aceste propoziții, ca de altfel întreaga Carte a IV-a, "este o descoperire a pitagoreicilor". Și mai departe: "Originea pitagoreică a construcției laturii pentagonului reiese și din faptul că semnul de recunoaștere al pitagoreicilor era pentagonul stelat (pentagrama)... Se pare chiar că alegerea pentagramei s-a făcut tocmai pentru a reaminti această descoperire importantă".

Leadership: Poți să creezi o altă viziune a felului prin care se dorește experimentarea compozițională a ideii de "primordialitate a creației" printr-o intensificare a manifestărilor vieții?

- Admirație e prea puțin spus, cred că ei o adorau, mai ales dacă ne gândim și la faptul că tăietura de aur se poate construi cu rigla și compasul.

- Ai dreptate, pentru matematicienii greci acest argument trage greu în cumpănă, or tăietura de aur este, înainte de toate, o medie proporțională, așadar, se poate construi cu rigla și compasul. Și, efectiv, cum s-ar desfășura operația ?

- Nu-i greu de înțeles că această proprietate a segmentelor ce se află în tăietura de aur, de a-și transmite însușirea unul altuia la nesfârșit, i-a încântat pe matematicienii greci, iar pe Luca Pacioli l-a uluit într-atât încât l-a făcut să atribuie acestei proporții o origine divină ! Pare să fie o armonie care se transmite de la un segment la altul, ca o permanență a vieții !

- Dar e chiar așa în realitate, fiindcă prin numărul de aur se exprimă și una dintre manifestările vieții: legea creșterilor organice, pe care a stabilit-o, la începutul secolului al III-l, Leonardo Fibonacci. Problema, devenită de atunci celebră, intitulată a iepurilor de casă, se află în capitolul al XII-lea din Cartea Abacului. Dat fiind farmecul ei, am s-o citesc chiar după original:

"Câte perechi de iepuri de casă se nasc într-un an, dintr-o singură pereche de iepuri ? Pentru a afla câte perechi de iepuri se nasc într-un an, cineva a așezat o pereche de iepuri într-un loc îngrădit cu zid, știind că, după o lună, o pereche de iepuri aduce pe lume o altă pereche, iar iepurii încep să dea naștere la pui de la vârsta de o lună. Deoarece prima pereche da descendenți în prima lună, perechea se dublează și, în această lună se obțin două perechi, dintre acestea o pereche, și anume prima, va avea descendenți și în luna următoare, astfel că în luna a două vor fi trei perechi ; dintre acestea în luna următoare două perechi vor avea descendenți astfel că, în luna a treia se mai nasc două perechi de iepuri și numărul de perechi de iepuri din această lună este cinci. Dintre acestea, în aceeași lună vor avea urmași

trei perechi, iar numărul de iepuri din luna a patra va fi opt. Dintre acestea, cinci perechi vor da naștere la alte cinci perechi, care adunate la cele opt perechi formează în luna a cincea treisprezece perechi.

Astfel, Leonardo Fibonacci a găsit că există o lege numerică prin care se poate exprima o însușire a materiei vii, și anume, sub forma unui șir de numere întregi : 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, ... care are proprietatea că fiecare termen al șirului, începând de la al treilea, este suma celor doi termeni precedenți : (1) 2=1+1; Sau 3=2+1; ...13=8+5. Acest șir, dublu aditiv, poartă numele descoperitorului, adică "șirul lui Fibonacci" sau "legea creșterilor organice".

Primordialitatea Creației se referă la actul de constituire a unui punct de sprijin, cum ar fi un calcul matematic, cu ajutorul căruia poți determina o similitudine între "ceea ce este sus" și "ceea ce este jos", între manifestările vieții și comportamentul universului.

Tăietura de Aur SAU Proporția Divină aduce în prim plan mijloacele matematice prin care se poate determina o soluție care intervine în exprimarea frumosului în artă, și nu numai. De asemenea, după cum susținea Pitagora, întreg universul este ordonat matematic și orice poate fi exprimat prin numere. Iar în 1989, legendarul fizician John Archibald Wheeler a sugerat că Universul este fundamental matematic și poate fi văzut ca fiind alcătuit din informații.

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporții și simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/taietura-de-aur-sau-proportia-divina.html

Taina Naturii

On July 4, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să spui despre tine într-o imagine care te reprezintă prin imprimarea ei în sufletul lumii.

Marea este spectaculoasă, mai ales când razele soarelui îi oferă o strălucire deosebită, caz în care mă concentrez să văd doar o singură parte a unei imagini încântătoare: locul izolat al unei plaje dintr-o peliculă semnată Danny Boyle, care seamănă cu un paradis al naturii, de o frumusețe naturală deosebită.

E o viață aici, o împlinire a sufletului, o prezență discretă accesibilă sub forma propriului meu sentiment de autoacceptare, care privește, care trăiește deplin, care spune ceva cu privirea ei plină de har și de semnificații, corelată cu ambiția de a reprezenta în culoare orice moment din planul realității. Când soarele răsare, face acest loc plin de farmec, încât imaginea acestui loc, amprenta lui în sufletul meu, este mai mult decât o înșiruire de obiecte recognoscibile. Mă simt de parcă aș intra într-un prezent neutru, uitat de timp, și aș ieși altcineva, mai înclinat spre domeniul artistic, sub pensula unui pictor impresionist care transformă orice priveliște într-o poveste.

Sensibilitatea la lumina soarelui apare atunci când în ochii mei pătrunde prea multă lumină, sau atunci când ce ceea văd depășește așteptările artistului din mine, cu precizarea că orice manifestare a frumosului are ca premisă de bază modul intuitiv de redare a unui discurs cu natura, trecând în orice moment din planul realității în cel al ficțiunii.

Leadership: Imaginea la care îți raportezi vederea poate să aibă un ecou sub forma unui sentiment de "prezență" suplimentară care se contopește cu tine?

Într-adevăr, ochiul este dominat metaforic de lumina pe care o absoarbe retina, ca un semnal de frecvență radio, iar emisia este preluată de un model de culoare translucid, care nu poate fi desenat oricum, ci în mod metafizic, adică sufletesc, divin, fără a produce niciun efect fizic real. Repetată prin multiplicare, vederea este influențată de artist în timpul procesului de creație, ceea ce face ca fiecare parte a ei să fie o expresie unică a imaginației ochiului care surprinde spațiul mistico-metafizic dintr-o simplă operă vizuală (fotografie, pictură), dintr-un prezent fără timp.

Natura este o prezență însuflețită, contopindu-se cu viața mea, făcând parte din mine, având un ecou în timp sub forma unui sentiment de "prezență" suplimentară, însuflețită. Nu degeaba, ceva din off îmi repetă chiar și acum:

"Nicu, învață să pictezi cu sufletul, cu simțul vederii, cu căldura pe care o degajă lumina. Şi pictează pentru o lume care nu este dominată de finalitate, emițând sugestia unei alte lumi, care dispare și reapare, dar într-un mod diferit, și anume mai puternic, astfel încât să te simți mai energic, mai însuflețit de seva naturii."

Leadership: Creația ta poate fi rezultatul unui sentiment care sintetizează emoția și imaginea, luând în considerare un mijloc vizual abstract care cercetează posibilitățile infinite ale formei pe care o ia aprecierea "frumosului"?

În acest sens, ochiul trebuie să configureze imagini luminoase cu ajutorul unor structuri de conexiune între real și imaginar ce conduc privirea dintr-un prim plan perspectival - spre un

orizont înalt, folosind diverse elemente cosmologice ale lumii (apă, aer, foc, pământ). E un proces firesc, care are loc când ceea ce văd îmi place mai mult decât ceea ce realitatea îmi arată în mod concret.

În acest fel, imaginea nu este mult mai clară, mai aerisită sau metaforică, dar pare atinsă de un răsunet superior, un delir inepuizabil prin care se manifestă dialogul între mine și divinitate, *Umatahn Ytualarripha Rifeshazna*, luminarea minții prin harul divin.

Marea, ea însăși o perlă în ochii lui Dumnezeu, simbolizând viața plină de pasiuni, reprezintă o îndelungată lecție de observare, o succesiune de vise, o serie de ciocniri cu viitorul, nu suma a ceea ce am fost, ci a ceea ce am învățat să fiu. În acest caz, ochii mei bine antrenați să vadă, au ca sursă primară de producere a unei viziuni artistice determinarea unghiului de percepție dintre planul de acțiune și axul vizual, acestea două fiind determinate ca elemente active ale compoziției, precum sunt accentele de lumină, umbrele, jocul strălucirilor.

Într-adevăr, sunt un artist deosebit, fiindcă am înțeles un lucru important: ceea ce văd este exact ceea ce încerc să spun despre mine într-o imagine care mă reprezintă prin imprimarea ei în sufletul lumii. Sunt un artist veritabil care și-a îngăduit folosirea unui nou procedeu pentru a reprezenta stările sufletești, în loc de a stimula dezvoltarea picturii prin mijloace iluzionistice, găsind mereu o asemănare între imagine și emoție, între obiectul real și conținutul lui plin de viață.

Leadership: Poți să reproduci într-o imagine sentimentul ivit dintr-o contemplație asupra imediatității din jur, printr-un determinism reciproc între frumosul naturii și o viziune revelatoare?

Hans Christian Andersen povestea despre înțeleptul rege Solomon, care pricepea graiul făpturilor necuvântătoare, că le auzea cântecele și discuțiile, dar prin aceasta nu devenea, cel puțin în acel punct, mai deștept. El descoperise forțele ascunse ale plantelor și metalelor, forțe capabile să îndepărteze bolile, să îndepărteze moartea, dar nu s-o și desființeze. În tot ce s-a creat și la care putea ajunge, regele Solomon a căutat să descopere lumina care să dezlege taina vieții veșnice, dar nu a găsit-o, în timp ce Cartea Adevărului stătea în fața lui de parcă n-ar fi cuprins decât pagini nescrise. Creștinismul i-a indicat în Biblie cuvântul de mângâiere despre o viață eternă, dar el ar fi vrut să-l afle în propria lui carte. Şi în ea nu se vedea nimic...

La fel s-a întâmplat cu mine: privind marea cu ochi expresivi, uneori cu nostalgie, dar întotdeauna cu ochii ce sclipesc datorită razelor de soare ce se reflectă în ea, am încercat să recunosc taina naturii *Apsicumusia Anonimenry Eschetars Aoshijas*. Dar, spre deosebire de regele Solomon, eu am descoperit înțelesul acestor cuvinte și, astfel, am reușit să redau esența tainei naturii printr-o singură idee călăuzitoare: **"alege orice lucru din jur, și încearcă să-l faci cât mai frumos"**.

Şi, iată, la orizont, cum se conturează o altă idee călăuzitoare: **"încearcă să captezi și să păstrezi frumusețea efemeră a lucrurilor, transformându-le în ceva etern"**. În fiecare floare, de la petale până la produsul final, se regăsește o parte din sufletul artistului. El vede frumusețea sufletului său în fiecare floare, în fiecare petală, și prin arta sa, această frumusețe este păstrată pentru totdeauna. În fiecare floare, artistul crează efectul de floare mai mare sau mai plină, mai misterioasă sau mai rară.

Așadar, taina naturii este strâns legată de recunoștința pe care mi-a lăsat-o instantaneul unei clipe unice, inepuizabile, de nevoia de a surprinde într-o imagine de vis tot ceea vine din inimă, nestrăbătut de zgomotul lumii. Iar marea comoară a învățăturii, iat-o exprimată de mine astfel: "Așa cum pe cer sălășuiește soarele, tot astfel în sufletul meu sălășluiește afinitatea, chemarea nativă care dă viața pânzei, în forma și în nuanța exactă a culorilor care

cuceresc treptat toate sufletele."

În ce privește leadershipul, voi ridica la nivelul reflecției acea activitate de reproducere a unei imagini fie în timpul percepției sale repetate (recunoaștere din memorie), fie pe baza unor idei despre aceasta, încât să reconstitui profilul autentic al unui vizionar care reușește să creeze neașteptatul inspirându-se din opera naturii.

Numai un geniu vizionar poate gândi în afara "cutiei".

Taina naturii este rezultatul unei reflecții asupra minunilor naturii, așa cum predomină ele în interacțiunea dintre imagine și spirit, pe fondul unei sensibilități care nu se poate virtualiza în "excedente" temporare (precum sunt obiectele supuse perisabilității).

Source: https://neculaifantanaru.com/taina-naturii.html

Tainele văzului nu au secrete faţă de mine

On Ianuarie 28, 2023

Ceea ce vezi la ceilalţi este ceea ce simţi când te reîntâlneşti pe tine în mintea lor.

Săptămâna trecută am participat la semimaratonul din oraşul Cluj Napoca. Îmi amintesc totul de parcă s-ar petrece chiar acum. Cu doar câteva minute înainte de start, organizatorul concursului a prezentat situaţia de pe teren: noroiul format peste noapte datorită ploilor torenţiale, multe crengi uscate căzute din copaci, nenumărate capcane pe care natura le-a presărat de-al lungul traseului şi care creşteau riscul posibilităţilor de accidentare. Se aşezase un pic ceaţa, temperatura 2 grade, bătea uşor vântul, ploaia şi lapoviţa păreau să se menţină pe tot parcursul zilei.

În tot acest timp priveam chipurile alergătorilor din prima linie, mai îndârjiţi ca oricând să câştige un loc pe podium, mai tentaţi ca oricând să-şi suprasolicite picioarele, spatele, nervii. Nu păreau să evite situaţiile stresante care creează stări de iritabilitate şi nervozitate, nu, nicidecum, de parcă ar fi vrut să domine haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie, recurgând la *uma travessia sobre qualquer dor* prin puterea sufletului de a-şi exercita voinţa.

Pe chipurile lor se citea parcă refrenul dintr-o spovedanie adusă experienţei de afirmare prin performanţe superioare: "mintea-ți va fi eliberată de orice durere și de orice teamă".

Aşa stăteau lucrurile. Ochii mei, a căror vedere îmbrățișa doar zone pline de contraziceri, percepeau vitalitatea elementară în toată sinceritatea ei. Alergătorii nu păreau să bage de seamă furia naturii pe care urmau s-o experimenteze, o natură hotărâtă să-şi impună legile cu orice preţ. Conduşi parcă de flacăra lui Iahve, adulmecând în aer primejdia de care orbii nu ştiu să se ferească, târâţi înspre necunoscutul primejdios de puterea Egoului de a controla orice rezistenţă, se agăţau parcă de un alt sentiment care merită trăit, fiindcă face istorie !

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile, organizându-ţi vizual emoţiile într-un simbol care generează capacitatea de a aduna energiile într-un singur ideal?

Peisajul sumbru căpăta aspectul unei realități obiective doar datorită ochiului care îl privește, îl judecă și îi urmează cu devotament înțelesurile. După cum un suflet simplu își poate exprima în voie liniștea interioară, tot astfel un ochi vizionar poate să dea o scânteiere vie tabloului naturii numai dacă este investit cu instinctul firesc de a ridica elementele din jur la rangul de simboluri ale speranței, ale dorinței sau ale visului. Numai un alchimist acceptă puterea naturii, extrage energia din sol şi o captează pe cea cosmică, pe când un artist se concentrează să atingă perfecțiunea, dar uită de multe ori să se conecteze cu sufletul lui.

Exact aşa stăteau lucrurile cu puţin timp înainte de start. Alergătorii, adunaţi la linia de start ca într-o fortăreață întărită, se înscriau sub zodia tuturor simţurilor şi pasiunilor - disciplinate ca nişte cai nărăvaşi înhămaţi la un car de foc care nu cunoaşte limite, care nu cunoaşte retragerea, care nu cunoaşte echilibrul şi nici dezechilibrul. Totodată, simţeai uitându-te atent în ochii lor, în "retina pură", faptul că s-au angajat într-o artă neoimpresionistă, conceptuală, unde artistul se concentrează mai mult pe ideile și conceptele din spatele artei sale, decât concentrându-se asupra produsului final.

Până la urmă, cred că fiecare concurent se ghida la acel moment după un singur ideal pentru care merita să lupte cu tot dinadinsul: "Voi cuceri o lume întreagă cu performanţa pe care o

voi atinge."

Leadership: Încerci să recompui portretul unei lumi care nu-i este suficientă sieşi, păstrând caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale?

Aşa cum Platon scria la intrarea grădinilor academice: "Aici nu intră decât geometrii", eu aş fi putut să citesc pe chipul alergătorilor următorul lucru: "Pe un asemenea traseu nu se încumetă să intre decât aventurierii." Ochii aprinşi de o adrenalină maximă, ochii pentru care vederea însăşi se transformă în viziune, erau expresia unică a unei încăpăţânări îndrăcite de a persista într-o luptă devenită calvar, dar nu mai puţin dorită pentru aceasta.

Nu degeaba m-am uitat cu atenţie la chipul lor, în căutarea atmosferei întrezărite de un visător care nu renunţă niciodată la visul lui, fiindcă doar aşa puteam să-mi construiesc o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile. Cum observa demult scriitorul Ion Frunzetti: *"Nu aceeaşi forţă mâna demult pe individul eroic al antichităţii, la fel ca şi pe individul mizer al unui Ev Mediu tardiv?"*

Leadership: Proiectarea lumii exterioare în spaţiul tău lăuntric oferă posibilitatea de a transforma orice imagine statică într-una interactivă, dincolo de ceea ce ar putea spune un observator neutru?

Alergătorii îşi gândesc propria artă, dar o gândesc şi pentru alţii care îi privesc. Şi nu este vorba despre o artă a prudenţei, ci de o artă a dăruirii de sine în spiritul păstrării stabilităţii adaptate la specificul intim al probei pe care au antrenat-o atâta timp.

De fapt, estetica pe care o degajă atitudinea lor se înscrie în spiritul valorilor de mobilizare, ţinând cont de forţa tensionată la nivelul fibrelor musculare. Fiecare din ei, la fel ca Don Quijote, luând înfăţişarea reală a luptătorului cu morile de vânt, şi-a preschimbat existenţa într-o intenţie de simbolizare, respectiv de transcendere a realităţii empirice, impresionând mai apoi ca o "fugă" de Bach.

Simbolul lor păstrează caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale, reperul unei întregi generaţii, coagulând în momentele decisive energiile şi influenţele unei întregi opere *d'altíssima excellència.* Alergătorul însuşi este imaginea în relief a unei întregi pagini istorice sculptată într-o manieră fină, într-un Sfânt Graal, pe frecvenţa vibraţiei unei emoţii intense, nestinse, pentru care merită să sacrifici orice, pentru care trebuie să treci prin nenumărate provocări şi să faci tot ceea ce poţi pentru a fi sigur că o să avansezi mai departe cu bine.

Într-adevăr. Proiectarea lumii exterioare în spaţiul meu lăuntric arată intenţia fulminantă de a surprinde un moment de maxim suspans, într-o aşteptare care parcă nu se mai termină, printr-o directivitate a trăirii spectatorilor care aşteaptă plini de emoţie o evoluţie sau o finalizare neaşteptată.

Nu puneam tot ce vedeam pe seama unei poveşti spusă pe un ton monoton, cu personaje vacilante, realitatea obiectivă reducându-se la un simplu joc de senzaţii şi percepţii care continuau să curgă fără să schimbe măsura unor identităţi greu de zdruncinat. Ci, mai degrabă, puneam totul pe seama unei particularităţi expresive care devine deprindere de gândire: *"Ceea ce văd la ceilalţi este ceea ce simt când mă reîntâlnesc pe mine în mintea lor."*

Leadershipul se distinge prin reprezentarea unei imagini obţinute printr-o sumă a trăirilor care te vor rechema de multe ori să repeţi o anumită experienţă. Se caracterizează printr-o

interiorizare observabilă prin intermediul unor rezultate pe cât de neaşteptate, pe atât de credibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/tainele-vazului-nu-au-secrete-fata-de-mine.html

Tainicul atelier al leadershipului

On Martie 31, 2012

Asigură-ți mijloacele de a-ți rafina trăsăturile de caracter și de a le folosi în favoarea ta, orientându-ți deciziile în direcția sentimentelor și a trăirilor tale cele mai profunde.

Începutul filmului „ *The Devils Advocate (1997)* ". Kevin Lomax, un tânăr avocat foarte ambițios, reușește să-l scoată nevinovat pe clientul său foarte înstărit – condamnat pentru dublu viol. Imediat după acest succes este recrutat de renumita firmă de avocatură „Milton, Chadwick Waters". Iar de aici și până în Iad n-a fost cale lungă. Soția lui moare, mama lui la fel, iar prietenii lui dispar în chip misterios. Viața lui se destrămă. De vină era nimeni altul decât tatăl lui vitreg, John Milton care, în finalul filmului, îi propune să se alăture lui, și să „servească" păcatul. Dar Kevin, copleșit de amintirea soției sale, comite gestul neașteptat: se sinucide, punând punct acestui pact cu diavolul.

Apoi acțiunea este derulată înapoi. Camera se îndreaptă către Kevin, intrând în sala de judecată, buimăcit, unde trebuia să-l apere pe respectivul inculpat acuzat de viol. Privirea lui o întâlni pe a soției lui, Mary, și rămase pironită, ca o forță magnetică, de seninătatea și puritatea ei. Pătruns în adâncul inimii de o bucurie tainică, se apropie de ea.

Şi cele două capete fermecătoare, unul palid și învăluit de magia binecuvântatei revederi, celălalt îmbujorat, blând și zâmbitor, se apropiară cu grație și își împreunară buzele și gândurile - ca și când două picături de esență vie s-ar fi întâlnit, devenind un singur întreg. Inima lui Kevin părea să emane aceleași cuvinte pe care contele La Mole i le-a adresat altădată reginei Margot: *"Am nevoie de tine așa cum am nevoie de aer, de lumina zilei."*

Chipul său, plin de bucuria unor sentimente foarte adânci, oglindea un singur gând: *„Te iubesc, Mary !* " - iar aceste cuvinte scumpe, aceste cuvinte pentru care toate graiurile pământului au ales vocalele cele mai unduioase și consoanele cele mai plăcute la auz – fuseseră într-adevăr grăitoare pentru modul în care și-a susținut pledoaria. De fapt, Kevin a decis să nu-și mai reprezinte clientul, refuzând în acest fel să decadă moral.

Leadership: Ai încercat să-ți testezi capacitatea de a simți într-un context care te constrânge, dar îți oferă ocazia de a te dezvălui lumii întru totul?

Orice schimbare importantă a sensului existenței tale este de regulă susținută și întreținută de evoluția leadershipului tău. Modificarea propriului tău statut prin subminarea valorilor și principiilor de bază (pe care este imperios necesar să le respecți pentru a căpăta acele trăsături de personalitate acceptate de ceilalți oameni) – îți poate afecta nivelul de conștiință, credința, inducând stări sufletești și mentale destul de apăsătoare. Care dacă persistă în timp îți pot crea disconfort la nivel psihic și emoțional.

Un astfel de disconfort, cauzat de trecerea la o viață altruistă, generatoare de iubire, la o existență egocentrică, l-a copleșit pe tânărul avocat Kevin Lomax după ce s-a abătut de la valorile morale pe care le întrupa. El reprezintă un exemplu semnificativ al tipului uman care nu și-a pierdut complet onoarea, și, îndatorat naturii sale interioare, și mai ales, învăluit de sentimentele pe care le nutrea pentru persoana iubită, și-a găsit salvarea propriului sine, din păcate, prin suicid.

De multe ori curajul de a te dezvălui lumii așa cum sufletul ți-o cere, prin accentuarea tendinței de a te judeca aspru pentru greșelile făcute sau ca urmare a reamintirii unei experiențe de tipul „ *lecția morții care dă viață*" , sau printr-un efort al conștiinței de a

discerne între adevăr și falsitate, între bine și rău, iese în evidență în momentul când trebuie să-ți împingi limitele către un sfârșit ineluctabil.

Leadershipul este o unealtă a redresării atitudinii față de menirea pe care ți-o asumi, având ca suport puterea de a face dintr-un rezultat al unui lung proces de conștiință un vârf de lance pentru înnoirea propriei făpturi.

Important în evoluția leadershipului tău sunt nu numai sinele și cunoașterea, ci și ciclul de trăiri și manifestări pe care le produci, - întreaga „producție" a emoțiilor, a năzuințelor, a pornirilor și descătușărilor interioare într-un anumit moment. Mai trebuie adăugat la aceasta încă o dimensiune importantă: faptul că îți trăiești „opera".

Întregul tău stil de viață combinat cu stilul de leadership adoptat condiționează „opera de convertire" la tine însuți.

A experimenta "oglindirea" înseamnă să urmezi tendința către unitatea dintre imaginea pe care ți-o dă percepția unei alunecări în păcat și conținutul credinței care îți asigură victoria valorilor în fața lumii și a destinului.

Kevin Lomax a renunțat la poziția pe care o deținea în cea mai puternică firma de avocatură din lume, reușind astfel, în final, să revină la statusul lui inițial, corect și cinstit pe care s-a bazat existența sa – căsnicia cu Mary, relația cu mama sa și cu prietenii săi. El a avut puterea să-și reevalueze Eul și să-și pună în valoare trăsăturile de caracter, cam târziu ce-i drept, intensificându-și percepția asupra propriului sine în relație cu Eul celor pe care îi iubea, mai ales cu al lui Mary.

Tu, viitor lider, cum ai proceda? Ai renunța la poziția pe care o ai ca să întărești relațiile cu cei apropiați, sau ai continua să-ți depășești condiția, încercând cu adevărat să fii mai mult - și să riști să dai greș în cea mai importantă zona a ființei tale – conștiința?

Leadership: Poți merge ore în șir în umbra unui turn, fără să o poți depăși?

Dă o șansă leadershipului tău să devină un punct forte al vieții tale, menținându-ți integritatea morală și emoțională mai mult timp. Dar pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalți oameni, să citești cele mai adânci sentimente ale lor, să încerci să te apropii moral și emoțional de ei.

Atitudinea ta plină de atenție mai ales față de cei care fac parte din viața ta, capacitatea ta de a te adapta la nevoile lor sufletești, este cheia întregului proces de finisare a propriului tău Eu. Ca să te ridici la înălțimea leadershipului, trebuie să primești acceptul propriului tău Eu de a te îndrepta și de a te întări emoțional. Prin urmare, înglobează în conștiința ta, în adâncul ființei tale acele gânduri pozitive, constructive, bine șlefuite, și nu lăsa să le întunece niciodată nimeni și nimic.

În timpul efortului fizic inima trebuie să asigure un aport mai mare de sânge spre diferitele organe și mai ales spre sistemul muscular.

Tot așa și tu, ca să evoluezi către un nivel înalt de conștientizare a îndatoririlor față de fundamentele propriei credințe și să asculți strigătul, adesea tăcut, care se ridică din inimă, trebuie să adaugi un plus de echilibru sufletesc la nivelul relației dintre ceea ce este just (corectitudinea) și ceea ce este rațional (binele).

A nu te preocupa de schimbarea propriului tău fel de a fi este ca și cum ai merge minute în șir în umbra unui turn foarte înalt, fără să o poți depăși. Turnul este proiecția propriei tale conștiințe, iar umbra este acea parte constantă din tine care te urmează peste tot. Dacă vrei să urci pe scara leadershipului, învață să te depășești pe tine însuți, să depășești orice dubiu pe care îl ai în legătură cu propriul tău sine - întărindu-ți valorile spirituale și morale, și dând dovadă de multă tărie de caracter.

Conștiința care te ghidează în viață pe calea cea bună este echivalentul șansei pe care ți-o oferi de a da timpul înapoi prin rememorarea senzațiilor, amintirilor, gândurilor, sentimentelor, dar și prin "recâștigarea" sufletului pierdut printr-o formă a vinovăției și a deznădejdii.

Tainicul atelier al leadershipului este locul unde se șlefuiește și se cizelează sistemul tău de norme morale și de comportament, adunate în timp, pe care trebuie să le pui în valoare în orice situație ca să scoți tot ce e mai frumos din tine și din ceilalți oameni. Şi, în permanență, să le menții în condiții corespunzătoare astfel încât niciodată să nu se degradeze și să nu-și piardă strălucirea.

Asigură-ți mijloacele de a-ți rafina trăsăturile și de a le folosi în favoarea ta, orientându-ți deciziile în direcția sentimentelor și a trăirilor tale cele mai profunde. Intensifică-ți puterea de a percepe emoțiile celorlalți și, în funcție de ele, să asiguri un aport mare de energie pozitivă sufletului tău și să dai un sens nou vieții tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/tainicul-atelier-al-leadershipului.html

Tălmăcirea viselor

On Decembrie 01, 2013

Cine crede în vise, ar fi mai bine să urmărească realitatea mai întâi, iar apoi să viseze din nou.

Anhat veni la el dimineața devreme, ca să-l conducă la Marele Prezicător. Întrebat dacă avusese un somn liniștit sau agitat, dacă zeul îl inspirase, Keops îi spuse sincer ce visase. În acest fel, se văzu obligat să-și mărturisească dragostea pentru această fată. Poate că ar fi putut sau ar fi trebuit să-i ascundă lui Anhaf pasiunea secretă, dar de vreme ce acesta fusese numit ghidul său spiritual, cel care trebuia să-l însoțească în drumul spre cunoașterea zeului, să-l îndrume prin labirint, Keops nu-și imagina că putea să-i ascundă realitatea gândurilor sale, începând colaborarea cu minciuni sau cu o simplă neglijență. În Casa Vieții îi fusese insuflat sentimentul că până și omiterea unui adevăr era o ofensă adusă lui Maat, considerându-se înșelătorie.

- Keops, stăpâne, îi zise atunci fiul lui Imhotep, dacă ai visat-o pe această fată, înseamnă că așa a dorit zeul. Cu siguranță că a fost un semn din partea lui. Dar ca să știi dacă o astfel de iubire este ceva bun sau ceva rău, trebuie să mai vezi și care a fost purtarea ei în visul tău. A părut că răspunde iubirii tale? Cum s-a comportat cu tine?

Leadership: Crezi că o experiență vagă în care conturul realității se estompează în fața unui fenomen impalpabil, reflectă dorința ta neîmplinită de a vedea mai clar viitorul printr-o revelație neașteptată?

- Lucrurile îmi sunt acum foarte vagi. Dar îmi amintesc că am vrut de mai multe ori să o sărut, să o strâng în brațe, însă nu reușeam, de fiecare dată se ferea sau, mai curând, era doar un nor, un lucru impalpabil, după care o vedeam din nou departe, deși o credeam lipită de mine.

- Nu mă pricep la tălmăcirea viselor, dar vom putea prezenta visul tău Marelui Prezicător, precum și preotului care interpretează visele zeului. Văd că Hathor Cea Aurită a pus în inima ta iubirea pentru această fată; totuși, faptul că, în visul tău, s-a ferit, că nu ai reușit să prinzi în brațe decât un nor, asta anunță un semn îngrijorător. Cu toate acestea, simt că, dacă vei lua hotărârea să faci din ea a doua stăpână a bunurilor tale, nimeni nu te va putea împiedica.

- O singură persoană ar putea s-o facă: tatăl meu. El este regele.

Leadership: Încerci să descifrezi felul cum criteriile morale devin contururi vizuale ale adevărurilor, chiar dacă ele apar într-un mod ambiguu și difuz?

Un vizionar încearcă să fondeze o cunoaștere esențială pe criterii morale și pe adevăruri evidente prin ele însele, chiar dacă pare un lucru destul de ambiguu. Lucrurile vagi sunt cele mai greu de descifrat. Totuși, adevărurile evidente sunt datorate relativismului cultural și psiholgiei maselor de oameni, credule de cele mai multe ori în față oricăror "dovezi". De fapt, fiecare semn în viața noastră trebuie interpretat cu sinceritate pentru a descoperi un adevăr raportat la voia divină, dar în același timp, trebuie să fim conștienți de capcanele interpretării noastre subiective.

Şi exemplele pot continua în același sens, fapt ce ilustrează, contrar oricăror opinii, existența unei exigențe de ordin principial, a unui principiu general de raționalitate, care transcende

diferitele barierele cunoscute și generează deschiderea căii spre cunoaștere. Mărturisirea unui sentiment profund poate fi un pas necesar în alinierea cu ordinea cosmică, dar în același timp poate fi o capcană de ordin mistic, deoarece cunoașterea adevărată se bazează pe discernământ și rațiune.

Leadership: Aspirația ta spre revelația unei raționalități principiale poate să modeleze o nouă reprezentare imaginativă a realității, în ciuda barierelor impuse de relativismul cultural și de percepția vizuală a maselor adesea influențabile?

Transparența în relația cu ghizii spirituali este crucială pentru evoluția personală. În ziua de azi, prezicătorul nu mai este omul care interpretează visele, ci vizionarul care știe să vadă dincolo de limite, un mentor care își îndrumă echipa către noi orizonturi, reușind să pună în practică multe idei fiindcă nu se gândește niciodată la eșec.

Prin urmare, decizia de a "clona" niște vise, doar ca să transformi realitatea, pare a fi un act irațional deoarece este efectuat în mod arbitrar, fără să-ți asumi vreun merit important. În acest caz, principiul de raționalitate care nu atrbuie viselor decât o importantă mediocră, chiar dacă nu garantează reușita morală a acțiunilor tale, îți poate totuși indica acele situații în care nu mai poți acționa în deplină cunoștință de cauză.

Concluzia imediată, în acest caz, este că nu poți decide să faci o schimbare, decât dacă știi ce faci. Cine crede în vise, ar fi mai bine să urmărească realitatea mai întâi, iar apoi să viseze din nou.

Leadershipul poate reprezenta o viziune asupra adevărului dacă menține un echilibru delicat între expresia clară și vizibilitatea ascunsă în umbrele relativismului.

Tălmăcirea viselor se referă la interpretarea și înțelegerea semnificației acestora în contextul vieții tale, raportat la un fenomen de cunoaștere ce are ca deziderat următoarea zicală: "Realitatea este puterea prin care cunoasterea este constituită."

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/talmacirea-viselor-lui-keops.html

Tânărul Ioannis

On Iulie 16, 2020

Poți să ajungi la rădăcina unui adevăr plin de sens atunci când hoinărești singur într-un timp accesibil doar prin intermediul unei povești care te învăluie și te prinde în mreje pe parcursul întregii vieți.

Tânărul Ioannis. Recomand această ultimă apariție de la editura Polirom, semnată Mika Waltari. O citesc cu drag chiar acum, lângă un pârâu foarte limpede, cu aceeași plăcere cu care am citit celelalte romane ale sale. Cititul te face mai îngăduitor cu rătăcirile vieții, la fel cum actul de a scrie îl determină pe un scriitor să-și asume mai multe roluri: de creator și, în același timp, de parte a creației, de regizor și de personaj, deopotrivă. Latura spirituală este și ea aferentă exersării cititului și scrisului, împingându-l pe om să afle mai multe despre rostul lumii sale într-o lume diferită de a sa, o lume care amintește de însăși existența sa paralelă în alte timpuri, în alte locuri, în alte condiții.

Te simți mai inspirat, poate mai înțelept, dar cu siguranță mai matur, mai bun, mai apropiat de esența vieții spirituale atunci când citești *Tânărul Ioannis* , încât, pe parcursul cărții simți că devii tu însuși însuflețirea unui personaj aflat în căutarea destinului sacru. Ori inspirația aceasta nu provine din peripețiile unui personaj care trăiește în povestea unui scriitor excepțional, și care a trăit demult o viață plină de încercări, ci din destinul unui Ulise mai tânăr, mai ambițios, mai pus pe gânduri, mai dornic de compromis, mai energic în privința atingerii scopului propus. El extrage din fiecare experiență de viață o învățătură plină de avertizări, plină de moderație, plină de adevăr și putere, plăcerea lui cea mai mare fiind posibilitatea de a scrie texte originale pentru eternitate. Era scrib, și ca orice scrib, viața îi era mai puțin dragă decât cuvintele înșirate cu artă într-o ordine dumnezeiască.

Iar dacă *Tânărul Ioannis* vedea omnipotența lui Dumnezeu în fiecare expresie a fenomenului vieții, în orice comparație dintre trecător și etern, între creație și evoluție, era pentru că întreaga sa ființă părea a fi o lucrare asemănătoare cu cea a îngerilor care știu să aprecieze tot ce-i înconjoară. Plin de un suflet cald, luminos și frumos, el se raporta mereu la complexa legătura dintre Pământ și Cer.

Într-un final, el realizează că orice om care visează să cucerească tainele sfinte ale înaltei științe este nevoit să-și croiască un drum diferit în această viață, care este o trecere prin istorie într-o altă viață. Şi numai această multiplicitate a propriului suflet, esențială în lucrarea unor gânduri care sfidează orice închipuire, poate să producă frumusețea unei lumi care și-a pierdut sensul. Cerul Împărăției lui Dumnezeu este străbătut de foc, dar și de un curent electric, o energie cosmică vitală numită *Orsermisthos* , îndreptând atenția spre existența unui imens arsenal al imaginarului.

Leadership: Ești condus de sentimentul că trebuie să-ți croiești drum într-o lume care transpune, ca într-o peliculă, viața ta interioară (sensibilitatea și conflictele conștiinței) într-o reflecție filozofică universal valabilă?

Un om care se alimentează din secole trecute, poate chiar din întreaga evoluție istorică trăită de umanitate, este inima unui Dumnezeu care își testează limitele toleranței față de efectele creației sale. Această reflecție filozofică este valabilă pentru toți cei care au înțeles că duhul științei nu este altceva o plasare a conștiinței umane într-o lume exterioară, universală.

Tânărul Ioannis, hoinărind singur prin gândurile unei minți zbuciumate de amintiri triste, dar purtat de vise și însetat de cunoaștere, este manifestarea unui caracter tragic prin prisma destinului pe care nu reușește să-l țină în frâu după voia lui, fiind condus de o forță tainică

în mijlocul evenimentelor tulburi, scăpând de fiecare dată, ca prin minune, din cele mai mari pericole. Aici e mâna lui Dumnezeu. El este deopotrivă un erou plin de noblețe precum Don Quijote, rănit adesea în orgoliul său, dar niciodată atât de grav încât să nu mai accepte realitatea, ajungând amândoi la aceeași revelație biblică: *"Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte".*

Iar când mă gândesc la Tânărul Ioannis, prin studierea unui destin rezistent, iscoditor, prins numai între culmi și abisuri, mă gândesc la mine însumi, la aceeași ființă elevată care a cunoscut regretul de a fi ajuns prea târziu în locul hotărât de providență, vinovăția față de lucrurile care au rămas nespuse sau nefăcute, constrângerea de a fi devenit altcineva decât mi-aș fi dorit să fiu. Profund, înălțător, nostalgic, încep să mă definesc prin ceea ce sunt în stare să trec ca să dau sens unei vieți spirituale care abia acum începe să capete acceptare printre posibilii factori favorizanți. Îmi închipuiesc că viața e mai ușoară dacă o suport în tăcere.

Şi, la fel, nu-mi pot închipui o altă mască a neputinței de a cunoaște absolutul decât prin suportarea unei vieți care își cere dreptul la o lume fără adevăr, mai puțin însuflețitoare, dar receptivă la coincidențele și semnele unui destin care își asumă o istorie grandioasă. Dacă într-un anumit fel eu sunt identic cu Tânărul Ioannis prin toate încercările vieții prin care am trecut, ceva totuși diferă la noi. Unul este mult prea orgolios pentru smerenie, celălalt a învățat că a fi orgolios este similar cu rănirea lui Dumnezeu, respingerea Lui din sufletul în care crește cunoașterea clarvăzătoare.

Leadership: Ești în stare să îți încredințezi dramul de destin în mâinile unei voințe divine, și totodată să recunoști că nu poți reduce cunoașterea ta elevată numai la ceea ce îți oferă rațiunea?

"Mă simțeam tot mai matur, mai știutor. Aveam certitudinea că port în mine o bogăție care i-ar fi făcut invidioși chiar și pe cei mai bogați oameni. Iar experiența vieții mă făcea mai puternic pentru că înțelegeam că nu merită să devin vreodată sclavul propriului corp în căutarea orbească a satisfacției trecătoare. Eu trebuia să fiu stăpânul, patima era sclava pe care o puteam constrânge să mi se supună dacă voiam. Această certitudine mă făcea mai puternic."

Expresia fundamentală a sufletului glorios de erou, în strânsă legătură cu însăși apariția lui Dumnezeu în orice vreme și în orice situație, se poate restrânge uneori la o singură trăsătură de caracter care este cea mai izbitoare în ochii unui bun creștin: obsesia de sine. Cine se încrede prea tare în lecțiile înțelepciunii, cine își umple dramul de timp liber dăruindu-se total unei pasiuni sau unui vis debordant, riscă să nu-și mai găsească dramul de liniște de care are atâta nevoie pentru a obține fericirea.

Simt că arde în mine nevoia de a mă ști altcineva, mai puțin supus dorințelor trecătoare. Cred că uneori trebuie să închid ochii în fața înțelepciunii, sau măcar să mă prefac că nu dețin nicio cunoaștere. Nu cumva să apar ridicol din pricina colosalei prostii de a mă arăta inteligent. Mai bine era dacă ingeniosul hidalgo ar fi fost înfățișat prin orizontul ontologic al personajelor lui André Malraux, al căror gândire nu urmează evenimentelor, ci le precede.

Despre mine aș vrea să cred că sunt diferit de personajul care, în altă viață, m-a întruchipat pe mine cu atâta măiestrie. Voi evita disperarea extremă, voi evita tăcerea de dinaintea unei izbucniri de nebunie. În vechile scripturi egiptene, cu precădere în "Învățătura lui Ptah-Hotep" este repetat îndemnul de care aș vrea, eu însumi, să nu fac niciodată abstracție: *"Petrece-ți zilele în bucurie, trăiește fiind mulțumit, și nu-ți risipi vremea destinată veseliei."*

Leadership: Poți să te transpui în realitatea unui destin care se repetă mereu în altă versiune a timpului, în măsura în care toată experiența ta interioară se cristalizează într-o

concepție privitoare la călătoria sufletului prin numeroasele sale întrupări?

Realitatea în care omul se întâlnește cu Dumnezeu este o fragilitate a momentului pe cât de înduioșător, pe atât de greu de suportat, fiind parcă extras din cunoașterea amarnică a altor lumi. Tânărul Ioannis și-a însușit arta marii cunoașteri, dar nu a cunoscut arta de a controla visul vieții prin prisma sentimentului de mulțumire sufletească nemăsurată. Bănuiesc că fericirea care i se cuvenea atât de mult în decursul vieții a primit-o, poate, în lumea cealaltă.

Orgoliul exaltat al cunoașterii sale a fost securea înfiptă în miezul vieții. Iar ceea ce el socotea că fiind o realitate imposibil de negat, a reprezentat de fapt un avertisment pentru trezirea conștiinței sale.

Eu încă îmi scriu propria poveste în prezentul unei vieți a cărui mesaj i-a scăpat până și lui Don Quijote, izvorând din contemplarea inimii lui Cristos, și pe care Tânărul Ioannis nu l-a procesat cu succes: *"Deznodământul zilei de azi este revelația zilei de mâine."*

Am învățat din viața Tânărului Ioannis că nu trebuie să fiu produsul unui imens creuzet numit istorie care, asemenea unui val imens oceanic care îneacă o stâncă, se catalizează într-o covârșitoare călătorie a sufletului prin pustiul singurătății.

Dacă totuși miezul poveștii mele provoacă o mobilizare a tuturor spiritelor timpului prezent, împotriva unei sincere împăcări a conștiinței, în preajma unui destin prestabilit, punând piedică vreunui ingenios hidalgo de a se adapta la împrejurările unei vieți lipsite de bucurie, înseamnă că Dumnezeu își merită soarta de a nu fi înțeles, de a fi ridiculizat, minimalizat, marginalizat.

Marea Cunoaștere se referă la viața pe care o trăiești în scopul împlinirii unui vis care valsează cu durerea și cu fericirea, și din care ai de învățat că nu există între ele două decât o singură nuanță vibrantă: una nu poate să existe fără cealaltă, și cine renunță la una în favoarea celeilalte este sortit să piară sufletește.

Tânărul Ioannis este fiecare aspirant la pomul cunoașterii, iar această aspirație dă sens unei vieți care nu se poate trăi decât prin sacrificiu. Citiți această carte dacă vreți să fiți fericiți, înțelegând că fericirea înseamnă de multe ori să ocolești marea cunoaștere, și că viața este mai blândă și mai darnică cu aceia care nu pornesc în căutarea lui Dumnezeu.

Câteva versuri din "Cântecul Harpistului", text de mare însemnătate pentru istoria gândirii egiptene, îmi vin acum în minte:

Source: https://neculaifantanaru.com/tanarul-ioannis.html

Tango to Evora

On Iunie 23, 2017

Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu și pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Îl aștept în încordarea unei încremenite tăceri, care pentru un pictor ar putea fi echivalentul sublimului. Dar el nu mai apare decât în tristețea unei amăgiri continue, în îndoiala unor întrebări care asemenea pomilor se frâng sub greutatea rodului lor. Îl doresc, îl admir, îl invidiez. Încerc să mi-l reamintesc cu ardoarea unui artist aflat în căutarea conținutului, iar el mă evită dincolo de ingenuitatea unui timp care pare să fie obstinat în a nu avea sens sau direcție.

Fiindcă e mort și eu am contribuit la această faptă dezonorabilă pentru care marele legiuitor, Dumnezeu, mă acuză fără mila cuvenită unui om ce merită a doua șansă. O lacrimă se prelinge pe obrazul căruia destinul i-a tras o palmă sănătoasă, sugerând acea angoasă niciodată total învinsă, dar care fură părți din mine, făcând frumusețea neinteresantă.

Sufletul plin de remușcări încearcă să rostească ceea ce îmi șoptește conștiința în cinetica unei imense lumi poetice: *mea culpa* , prin înclinația unei călătorii în timp din care pare că lipsește geografia inimii. Oprindu-mă, așadar, fără teamă într-o distanță spirituală, când vinovăția își întoarce fața anume spre iertare - cea mai grea iubire dintre toate, furând un pic din momentul unei depresii, arunc o ultimă privire determinantă asupra vieții.

Leadership: Îți construiești o nouă șansă de a-ți corecta trecutul lăsându-te prins în miezul intim al unei experiențe centrată într-o gândire de acuzat care își recunoaște vinovăția?

Paharul pe care îl țin în mână aproape tremurând, ceea ce pare la prima vedere un scenariu țesut cu multă îndemânare de subconștientul meu, aparține femeii care nu și-a putut înfrânge mândria, model compensator al universului straniu, mai ceva decât al lui Stephen Hawking, dinspre care nu vine nicio inițiativă mai acătării.

Îngân refrenul unei arii a insuportabilității, a ticăloșiei pe care nebunia o acceptă ca trofeu. Buzele uscate, neatinse de suflul vreunei tentații, prevestesc punctul de maximă altitudine al sfârșitului. Închid ochii și încerc să anulez efectul pe care uitarea Lui îl are asupra mea. Ochii de culoarea unei frunze luate de vânt, aproape încercănați de rușinea umilinței la care singură m-am supus, asemănătoare cu senzația de neputință totală, ar vrea parcă să simbolizeze exteriorizarea durerilor interioare.

Ceasul nu mai arată timpul fericirii, dar îmi strânge mâna delicată ca într-o menghină a moralei.

Suferința este îndoiala cu care tratezi prilejul unei remușcări care poate să dea un sens nou lumii tale interioare.

O umbră cade asupra mesei, învăluind speranțele putrede cu un suflu cald de entuziasm. Străinul, care în secunda următoare nu mai este un străin, îmi atinge mâna, asemenea unei adieri primăvăratice, făcându-mă să suspin. De ce trebuie să te cunosc, când pot doar să te simt? De ce te simt când vreau numai să te uit?

Muzica ochiului anulează tăcerea minții. Componenta sublimă a naturii mele este epuizată de așteptarea mult prea îndelungată și dezamăgită de un ego care se învârte neputincios în cerul unei iubiri fără ecou. Ce păcat că o asemenea inconsistență a conținutului poate sta alături de o asemenea desăvârșire netrebnică a visării spre „atunci și acolo". Surâd. Mă bucur că ai înviat, dragul meu.

Leadership: Ce sens oferi expresiei de sine pe fondul general al unui context care alcătuiește situația corespunzătoare fineții simțirii de a-ti recunoaște partea intunecată în admirația manifestată față de o conștiință curată?

Cantitatea de lepădare de sine eliberată prin reacția unei supărări, brusc capătă o nouă turnură, se transformă într-o formă de energie, anume energia de mișcare. Let's dance, Tango !

Ce pofte demonice se dezlănțuie în cuprinsul setei de a respira o nouă aventură ! Expresiile rezultantei distanțării de trecut și momentul forțelor de presiune ale neprevăzutului, amândouă urcă pe podiumul determinării curentului de magnetizare. Forțele își schimbă sensul, se atrag prin magnetismul unei dulci disperări în extremitățile unui generator de fluxuri energetice ce indică poziția în timp și în spațiu a cauzei unei noi tresăriri apărute în suflet.

Din nou numai al lui, atinsă și străbătută de fiorul unui spațiu prin care nu a mai trecut de mult sunetul muzicii pline de energie. Of, de-aș rămâne singura dorință din sufletul pur al artistului care știe să completeze caracterul fragmentar al momentului, construind din trăsături disparate o totalitate elegantă.

Îl privesc ca pe un dușman înviat din morți, ucis din cumplita-mi vanitate combinată cu gelozia, cu înverșunarea păcatului de a nu crede în arta unei minuni. Dar acest dușman este, până la urmă, soțul meu. Îl ucid și îi ador învierea neașteptată. Numai tango-ul este sensibil la adevărul vieții mele.

Iar în aceste rotiri pline de sens, pe care sensibilitatea artistului le așează cu măiestrie în tango, pe ritmurile unei simțiri intense, demne de o impresionantă stringență predestinată, se întrevede acea lege a creației, a lui Belinski:

Trebuie ca personajul, fiind expresia unui întreg univers distinct de indivizi, să fie în același timp și un anume individ, un întreg, individual. Numai cu această condiție, numai prin împăcarea acestor contrarii, poate să devină o figură tipică. Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu și pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Trăsătura care te definește este dualismul pe care-l propui între realitatea marcată de dezamăgirea omului inferior, condus de instincte primare, și atitudinea plină de tandrețe a omului superior condus de înțelegere, maturitate, luciditate și acceptare de sine?

Egoul are nevoie să fie abordat în sensul unei întunecări a conștiinței atunci când nu reușești să te ridici din propria durere. Sau poate fi abordat în sensul ancorării într-o pasiune arzătoare pentru a ține ritmul impus de curiozitatea aia care te face să vrei să știi și să descoperi mai mult ce e în celălalt de lângă tine.

Tango to Evora este ritmul pe care se înalță strigătul trepidațiilor sufletești: „să sufăr, sau să mor". Dansul, ca formă de manifestare a inițiativei particulare de a uita orice supărare, începe lent cu grație și aplomb, de la uimire la plăcut surprins. Şi se continuă alert pe tot parcursul ariei unei luări aminte asupra a ceea ce trebuie neapărat îndreptat în interior.

Încheierea dansului este senzațional prin renunțarea la ceea ce reprezintă omul vechi pe care vanitatea și orgoliul l-au condamnat la ratare, undeva în mijlocul nicăieriului.

*** Notă:** Loreena McKennitt - Tango to Evora [CINEMATIC]

Tărâmul nesfârșit al inimii

On Noiembrie 28, 2010

Învață să-ți cunoști inima, pentru a ști câtă încredere să-i acorzi.

Ascuns în spatele unei coloane de marmură, prințul Dastan îl aștepta pe fratele său, Tus, moștenitorul tronului. Când acesta își făcu apariția în dormitor, Dastan se repezi la el, așa cum se repede vulturul la pradă, și amenințându-l cu pumnalul, îi vorbi cu speranță, dar și cu teamă în suflet:

- Tus, unchiul nostru, Nizam, ne-a mințit. Ai avut încredere în el, așa cum am avut și eu. Însă el e cel care l-a omorât pe tatăl nostru, otrăvind mantia pe care ți-a dat-o, mantia pe care, la rândul tău, mi-ai dat-o mie, și pe care eu i-am făcut-o cadou tatălui nostru.

Rostind aceste cuvinte, prințul Dastan se aștepta să vadă înseninându-se chipul fratelui său, a cărui mohorâre se datora morții tatălui lor, însă chipul lui Tus deveni, dimpotrivă, și mai nepăsător, și mai rece. Îl privea pe Dastan cu o atenție ce nu vădea deloc bunăvoință, ci o asprime fără margini.

- Dacă ai de gând să mă omori, fă-o acum, îi spuse Tus, împins de ura ce o nutrea față de el.

Dastan, nădăjduind totuși că fratelui său i se va înmuia inima, mai făcu o încercare, de data aceasta și mai hotărâtă, de a-l convinge de nevinovăția sa. Îi povesti fragmentat despre planul diabolic al unchiului lor. Dar, văzând lipsa de reacție și privirea sumbră și severă a fratelui său, văzând că acesta nu avea încredere în el, nu avu de ales decât să recurgă la o ultimă soluție, la un ultim gest de credință. Își adună toată puterea sufletului și își implantă pumnalul în inimă.

Leadership: Cum interpretezi informațiile despre persoanele care au participat în cadrul evenimentelor cu impact, în condițiile analizei adevăratului lor statut?

Poți să strângi și să interpretezi informațiile despre persoanele care au participat în cadrul evenimentelor cu impact, în condițiile analizei adevăratului lor statut, de prieten sau dușman, numai prin evaluarea puterea lor de sacrificiu demonstrată peste tot unde ți-ai jucat tu rolul de erou și prin consecvența cu care îți este susținută puterea ta de a te ridica deasupra durerii și de a lua totul de la început.

A-ți demonstra nevinovăția în fața unui prieten bun este echivalent cu a fi sub stăpânirea păcatului de a ierta nedreptatea și greșelile aproapelui: îți expui întreaga viață și trecutul unei crize de imagine, trăind permanent cu povara lipsei de recunoștință.

Printre notele esențiale ale leadershipului trebuie recunoscută în primul rând "ieftinătatea", care cere anularea autorității valorice și a virtuților de care depind relațiile sociale. Cinstea, spiritul de dreptate, sinceritatea, tăria de caracter față de care nu poate exista eschivare, se pot transforma într-o închisoare în aer liber dacă permiți altora să te definească după modul în care ai anunțat obținerea unui rezultat final și mai ales dacă îi îndreptățești să de-a verdictul "right" sau "wrong".

Nu poate fi conceput un caz de construcție a leadershipului, de-a lungul întregii viețuiri interioare a omului, aducând în prim plan drepturi, acțiuni, credințe ce-și propun să fie

viabile doar pe termen scurt. În acest caz leadershipul se dovedește o iluzie greu de susținut, o modalitate de a face incompatibile funcția, rolul și modelul de receptare critică a mesajului de solidaritate transmis.

Leadership: Acțiunile pe care le îndeplinești sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne pe cont propriu într-un context cu valoare de "testare a conștiinței" care se schimbă o dată cu modificarea amintirilor?

Abia în acel moment Tus, gândindu-se că în adâncul acestei întâmplări exista o taină cumplită, se cufundă în gânduri și simți chiar un fel de îngrijorare. Nu-i trecuse niciodată prin gând că pe Dastan – un luptător atât de curajos, atât de încrezător - îl va împinge sinceritatea, sau mai bine zis forța sufletului, asprimea sufletului, până la o asemenea faptă.

Într-atâta îl miră această faptă, încât, amintindu-și cuvintele pe care Dastan i le spusese înainte de a se sinucide, luă pumnalul vrăjit și apăsă giuvaierul de pe mâner – eliberând nisipul magic, și întorcând astfel timpul înapoi.

Câtă autoritate poate să capete un om care ia o hotărâre atât de curajoasă? Aflându-se din nou față în față cu Dastan, Tus își simți conștiința împăcată. Căci urmase sfatul neprețuit pe care tatăl lor, regele Persiei, Sharaman, i-l dăduse cu multă vreme în urmă: *"Pleacă-ți urechea la sfătuitori, dar întotdeauna ascultă-ți inima"*.

Leadership: Dezvoltarea rolului tău de lider vine dinăuntrul tău atunci când te apropii de stadiul final al luării deciziilor bazate pe orgoliu și impulsuri de moment?

O inimă mare este opera desăvârșită a leadershipului. Inima îți conduce toate fibrele. Ascultă-ți inima sau altfel te vei prăbuși în abisul cel mai adânc.

În filmul *"Prince of Persia – The sands of time"* , despre care v-am povestit adineaori, Tus s-a simțit atât de mișcat de felul în care Dastan s-a dezvinovățit, încât n-a mai fost destul de stăpân pe sine ca să-și ascundă sentimentele adânc înrădăcinate în ființa sa.

Ţinea într-adevăr la fratele său, chiar dacă mintea și inima îi fuseseră înșelate de sfătuitorul și unchiul lor Nizam. În mijlocul tuturor întâmplărilor care se îngrămădiseră unele peste altele, și în momentul când Dastan și-a pus capăt zilelor, o spaimă teribilă l-a cuprins, o spaimă care l-a trezit la realitate.

Iată materialul din care era plămădit Tus – un conducător care nu avea deplină încredere în inima lui, dar care totuși nu era străin de simțămintele omenești.

Există o otravă care poate ucide aproape fără să lase urme. Ea este deșertăciunea inimii tale. Este neîncrederea pe care o ai în propria inimă când vine vorba să iei decizii importante. Cum ai putea să te încrezi în cinstea ta, daca nu te încrezi în inima ta? Cum ai putea să iei decizii bune, dacă nu-ți cunoști bine inima? Ai de gând să-ți urmezi calea așa cum ți-o va croi soarta, bună sau rea, sau să te încrezi în inima ta și să încerci să te împotrivești în cazul în care soarta ți-e potrivnică?

Ca să-ți simți conștiința împăcată nu-ți apleca urechea la sfaturile celorlalți, decât după ce-ți asculți inima. Dezvoltarea rolului de lider vine dinăuntrul tău, din inima ta.

Leadershipul funcționează în același fel ca inima: trebuie să însuflețească spre răbdare și

înțelegere, nu spre răutate și dușmănie.

Tărâmul nesfârșit al inimii este un tărâm foarte vast și foarte sensibil, este un tărâm nisipos, alunecos, pe care trebuie să-l abordezi cu multă precauție. Este un tărâm pe care te poți rătăci, sau pe care îl poți stăpâni dacă îl cuprinzi în imensitatea lui și dacă îl înțelegi cu adevărat. Este un tărâm pe care dacă îl cunoști bine, dacă îi simți mereu pulsul și căldura, nu te va înșela niciodată.

Este un tărâm care se încrucișează cu alte tărâmuri de același fel, și pe care dacă nu-l stăpânești în marea lui imensitate, dacă nu-l populezi cu emoții pozitive, cu o atitudine pozitivă, cu încredere și curaj, nu vei putea să obții acea liniște interioară atât de râvnită de toată lumea, acea împăcare sufletească cu tine însuți atât de necesară, ci vei simți mereu suferință și durere.

Concluzie: Cunoaște-te pe tine însuți pentru a-i putea cunoaște pe ceilalți și, implicit, învață să-ți cunoști inima pentru a ști câtă încredere să-i acorzi – astfel îi vei putea cunoaște și pe ceilalți, susținându-i cu atâta încredere, câtă merită.

Source: https://neculaifantanaru.com/taramul-nesfarsit-al-inimii.html

Tărâmul prea îndepărtat al zăcămintelor necunoscute

On Iunie 10, 2012

Scrutează orizonturile până departe, astfel încât să te apropii de tărâmul ce ascunde întreaga taină a lumii și a universului.

Din clipa când mă interesa ceva, deveneam inaccesibil oricărei ocupații. Întotdeauna și pretutindeni, eram călăuzit de această unilaterală impetuozitate, manifestarea acerbă a imboldului lăuntric către noi abordări, urmărirea complexă a celor mai bizare și inedite aspecte în materie de simțuri și simțiri care încordau peste măsură, ca un arc gata de tragere, resorturile vitale ale manifestărilor omenești.

Era vorba de o frenezie totală, nemaiîntâlnită, (paradoxală la cei ca mine a căror preocupări erau legate de practicarea sportului de performanță), izvorâtă brusc din goana aprinsă după cel mai prețios, cel mai curat, cel mai semnificativ activ din lume: știința. Ştiința vieții, a timpului, a gândurilor, a corelațiilor și a interdependențelor, a înlănțuirilor mistice care conduc la apariția unei lumi imperceptibile. A eternelor valori ce transformă simțămintele în energii alternative, negative și pozitive existente în ființa omenească.

Comanda destinului a fost mai presus decât nivelul aspirațiilor mele. Sau se întrepătrundeau? Simțeam că mi se dăduse în exploatare un imens rezervor cu potențial extraordinar de energie umană regenerabilă. Şi trebuia să mă ocup de întreținerea acestuia. Eram un călător aruncat în cel mai dur și sinistru tărâm, având dificila, costisitoarea, înfiorătoarea sarcină de a-l explora în întregime, însă abordându-l într-o manieră suprarealistă, cu riscul de mă pierde în abisurile lui.

Leadership: Ești îndeajuns de capabil să trasezi o graniță între Ştiința Vieții, care te învață să programezi întâlnirea cu destinul, și misterul ei?

Așa s-a născut magia, mecanica înțelegerii naturii umane, farmecele ei. Materia sfântă, însângerată de exploziile în lanț a celor mai calde sau mai reci emoții, a celor mai crunte aspirații ale sufletului. Căreia numai el, aprigul explorator al tărâmului iluziei și realității, prin intermediul personajelor nenumărate, create și interpretate la cea mai înaltă cota a profesionalismului, le putea da o formă armonioasă și o imensă energie. Ca un sculptor care modelează fundația de bază a oricărei ființe, cu dalta bine ascuțită a propriilor gânduri și simțiri.

Personajele create după o rețetă studiată și îmbunătățită în ani de zile, după chipul și asemănarea celor ce-și poartă în suflet când bucurii, când dureri, îmbrăcate cu cea mai strălucitoare combinație de alb și negru (pentru că aceste culori sunt definitorii caracterului uman și dezvoltării lui), își exteriorizau trăirile în cele mai variate moduri astfel încât să dea impresia că sunt perfecte și nu trebuie ajustate cu nimic. Trunchiurile vii, pline de sevă, a pasiunilor și pulsiunilor lor, își arătau toate asperitățile, părând astfel mult mai convingătoare.

Ştiința vieții este ceea ce am învățat din ce am trăit în timpul experiențelor mele de singurătate în sfera clipei prezente, de a fi hărțuit de gânduri intimidante, adevăruri relative, programe instalate în mintea mea de puterea lui Dumnezeu. Multe minuni am trăit în timpul rugăciunilor mele de a mă întări în răbdare, în nădejde și în credință, pentru a ușura continuarea aventurii numită "Schimbări mici", în colțul meu umil de rai, din camera mea.

Magia se produce în cadrul inițierii tale în cele mai adânci mistere ale vieții sub chipul unui alt personaj, apropiat de ceea ce ai în minte când ești prins în jocul manifestării

realității pe care o creezi în jurul ideii de "iluzie".

Spuneam la unul din webinariile mele că leadershipul te aruncă în "închisoare", apoi îți întărește încrederea în tine, în știința ta, salvându-te de la un "somn" prelungit și la un deznodământ păgubos.

Observ, ascult și mă mir de felul absolut caraghios în care mulți dintre cei așa ziși lideri din diverse companii sau instituții abordează leadershipul. Cred că multora le lipsește cu desăvârșire esența magică, acea iluminare interioară a omului rafinat, chibzuit prin prisma cunoașterii naturii umane într-un context de *"self-reflection"* . Si prin felul cum abordează trecerea de la "alb la negru" în cursul evoluției lor.

Ca niște nebuni furioși aceștia se năpustesc în pereții celulelor tapetate cu printuri din propria lor realitate (lipsită de măsură și deseori de suflet), se zbat în închisoarea invizibilă a unei glorii construite pe munca și sudoarea altora.

Împinși tot mai mult într-un neant al nepăsării de o viziune necaracteristică oamenilor drepți și curați, improprie fondării leadershipului sănătos, prinși în plasa neputinței de a se ridica la nivelul pretențiilor impuse de virtuțile cele mai de seamă. Singuri, își creează un anumit tip de leadership, pe niște temelii tot atât de șubrede ca și piciorușele posterioare ale greierilor adaptate la sărit – numai că ei sar peste tot ceea ce înseamnă "uman". Iluzia unei deziluzii.

Numai cei hotărâți, dar și plini de finețe, a căror adevărată valoare stă în măreția sufletească, își pot descătușa spiritul cutezător și își pot vădi calitățile de explorator al spiritului. Cercetând minuțios fiecare trăire, fiecare fior, fiecare impuls, fiecare gând ce încearcă ființă umană, eternele valori ce transformă simțămintele în energii alternative, negative și pozitive existente în ea.

Leadership: Poți să te plasezi într-un raport nemijlocit față de sinele confesiv pe fondul unei experiențe care te califică să cântărești valoarea unei creații care depășește prețul ei?

Şi iau aminte. Am toate temeiurile să afirm că, în realitate, arta de a conduce se prezintă altfel decât au înțeles-o mulți dintre indivizii aflați în posturi înalte, căzuți sub înrâurirea ideii că felul cum îndrumi se datorează carismei, personalității, eventual a meritelor personale. Lipsiți de orice fel de realizări, singurul lor punct de sprijin fiind marcat de numeroase "recomandări" sau de o lungă și bogată experiență în câmpul muncii.

Aceștia, ca niște condamnați închiși într-o cameră obscură, și-au format niște false opinii despre leadership (sau insuficient de largi, nedeschizătoare de noi orizonturi), ce nu se bazează pe observație atentă, care nu se axează pe mecanica înțelegerii naturii umane. Ei nu sunt capabili să vadă în ei înșiși un „ *exemplary true leader* " - un investigator neîntrecut al construcției potențialului uman, un stilist sigur pe el.

Oare mă înșel? Oare mai întâi de toate, liderul nu trebuie să fie un creator, un artist neîntrecut al perceperii celor mai fine simțuri, un fin cunoscător al relațiilor inter-umane și al resorturilor prin care acestea sunt reglate, având în centru atenției sale omul și înțelegerea lui?

A te plasa într-un raport nemijlocit față de sinele confesiv pe fondul unei experiențe care te califică să cântărești valoarea unei creații care depășește prețul ei, înseamnă să te raportezi la o imagine care îți rămâne în minte pentru totdeauna sub aspectul formării unui orizont mai larg de înțelegere a lumii.

Prețul unei creații, pe linia valorificării elementelor de noutate, se stabilește printr-o transfigurare de concepție si de viziune asupra realității pe care o compui și o guvernezi.

Tărâmul care se extinde continuu

Leadershipul este un tărâm prea mare, prea bogat, prea îndepărtat ca să poată fi jefuit și distrus – un fel de Atlantida care nu ar putea fi niciodată înghițit de mare într-o zi și-o noapte, scufundat în adâncuri de furia unui tsunami, în perioada sa cea mai înfloritoare. Este un tărâm care se extinde continuu, tot mai departe, prin puterea liderilor de a scoate la iveală realitățile ascunse ale ființei umane, prin capacitatea lor de a surprinde cele mai expresive manifestări ale spiritului uman.

Foarte puțini reușesc să se apropie de acest tărâm, să se adâncească, ca un pelerin neobosit, în căutarea luminii, a marii revelații, pe cât de complexă, pe atât de neînțeleasă, a omului. Puțini se dovedesc a fi navigatori de elită, puțini au curajul să se avânte ca un Nansen, ca un Magellan, ca un Columb în necunoscut și imprevizibil, și să izbutească să-și însușească, triumfători, adevărata înțelepciune prin eforturile lor.

Mulți lideri sunt într-o permanentă căutare a unei realități care nu aparține nicidecum acelui tărâm îndepărtat ce ascunde întreaga taină a lumii și a universului: **omul** (nimeni nu i-a descoperit pe deplin capacitățile și energiile înalte).

Așa cum cel mai bun mod de a câștiga bani este să investești cu înțelepciune, tot astfel cel mai bun mod de a dirija progresul leadershipului tău este să pătrunzi tot mai adânc pe tărâmul existenței umane, explorându-l în întregime, excavând fiecare deal, fiecare mină, descoperind fiecare zăcământ. Fără a te pierde în abisurile fricii de necunoscut, a indolenței și nepăsării față de semenii pe care-i conduci.

Source: https://neculaifantanaru.com/taramul-prea-indepartat-al-zacamintelor-necunoscute.html

Te admir cu ochii ce nu-i vezi

On Aprilie 01, 2020

Ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

Vine un moment când nu mai ai nevoie de cărți. Tu ești singura carte care contează. Trebuie doar să extragi din fiecare pagină a vieții tale un moment de neuitat și să-l nuanțezi în culoarea sângelui care împodobește petalele unui trandafir. Este și asta un fel de înțelepciune, singura provizie pentru călătoria din altă lume, percepută ca eveniment spiritual.

Căci numai trandafirul mai are de spus o poveste interesantă despre om, ca și când ar fi el însuși un om, dar mai presus de ceilalți oameni. Şi momentul de neuitat, iată-l: trandafirul își resimte brusc impactul vieții ca pe ceva fragil și prețios prin vârful peniței aurii a unui scriitor excepțional, deoarece capătă statutul cuvântului scris cu persistența unui gând profund despre Dumnezeu.

Continuând să aibă însușiri umane, trandafirul este prezentat în prima pagină din cartea mea, iar literele mele și culorile sale fac din aceste rânduri imaginea unui personaj din 1001 de nopți care continuă să fie popular printre vizitatorii grădinii mele. Sensul receptării sale îndreaptă atenția spre un pasaj din cartea unui alchimist ce descrie materia în care se desfășoară procesul de cunoaștere atunci când cunoscătorii sunt trimișii lui Dumnezeu.

Ochii mei privesc cu drag spre liniștea acestui moment unic, când trandafirul meu preferat, Double Delight, își face destoinic datoria de a transmite ceea ce cuvintele, de multe ori, nu reușesc. Simt cum mă privește, așa cum îl privesc și eu, căci sufletul lui și sufletul meu conversează sub cerul liber sub vraja profundă a vocii lui Dumnezeu.

Este și asta un fel de înțelepciune: să te știi ascultat cu aceeași emoție, bunăvoință, nostalgie, cu care te asculți tu însuți într-un moment de mare trăire sufletească.

Leadership: Poți să-ți conturezi creația în jurul unei imagini care transcende viața, din punct de vedere al unei priviri aruncată asupra unei realități care poate fi înțeleasă în termenii conceptului de REFLEXIUNE?

Vă rog, luați acest moment de aducere aminte ca pe un dar al lui Dumnezeu făcut celui care știe să spună o poveste despre un trandafir care nu-și scutură petalele înainte de vreme, aservit conținutului unei imagini despre principiile naturii prezentate, de altfel, în primul tratat al sfântului Toma de Aquino. Cumva, mă observ ca o imagine privită cu ochi de cunoscător, dar traversată cu putere sufletească de creația unui artist care știe cum să îmbine intensitățile de culoare cu dragostea față de natură... și o face foarte bine, din moment ce, odată ce ai trecut în lumea realității sale, nu mai e cale de întoarcere.

Îmi place când ești tu așa cum te-am văzut întâia oară, nu atunci când vrei să pari altcineva, nu atunci când ochii tăi exprimă altceva decât aș vrea eu să văd reflectat în frumusețea lor. Zâmbetul tău încă îmi face cu ochiul, deși privirea ta este departe. Dar frumosul nu se uită. Atunci când te-am privit cu blândețe, cu un glas aproape stins, ca și când aș fi vrut să imortalizez o amintire, mi-am ocupat mintea cu un singur gând: să fiu mereu același tu. Neschimbat. Sincer. Bun la suflet.

Nu este nicio diferență între a recepta trandafirul ca pe un har care îi este făcut omului fără

ca acesta să aibă vreun merit, și a-l recepta ca o simplă parcurgere a paginilor unei cărți al cărei autor sunt chiar eu. În final, trandafirul este subiectul principal al unei priviri care și-a găsit alinarea, frumusețea, admirația, în reflecția unei creații artistice și literare care ar face-o invidioasă pe însăși regina persană, Șeherezada.

Te privesc cu duioșie. Te admir cu ochii, ce nu-i vezi. Te însuflețesc prin literele pline de duh sfânt, pentru că faci parte din mine, din grădina mea, din momentul meu de inspirație. De atâtea ori am crezut că te-am uitat, fiindcă tu m-ai uitat cu o poveste de care tot timpul îmi ești dator.

Leadership: Ești în stare să te înrădăcinezi în memoria unei imagini de vis suficient de sugestivă pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală?

Dumnezeu este undeva pe aici…deosebindu-se prin aceea că deține pe lângă forma sa și o altă formă, adiacentă sferei vitale a unei noi percepții artistice, devenind plăsmuirea unui scriitor care știe să fie un trandafir deosebit, plăcut privirii care încântă fiorul ochilor căprui. Pe coperta cărții mele, frumos ilustrată, a carei fundal simbolizează încrederea discutată între două personaje nemuritoare, un singur pictor și-a putut pune semnătura: acela care a știut să redea frumusețea unui trandafir prin ochii care nu țin cont de vârstă, prin ochii care nu judecă și nu suferă.

Se povestește că Hind, fiica lui Al Neman, era cea mai frumoasă fată dintre fetele de pe vremurile ei, și că era întocmai ca o gazelă la ochi, la gingășie și la frumusețe. Or, faima strălucirii ei ajunse până la urechile multor emiri care au dorit-o de nevastă, cu prețul unor averi inestimabile. Dar ea a ales singură, nu tatăl ei. Umblă zvonul că Hind s-ar fi căsătorit cu un scriitor iscusit care a știut să-i redea nemurirea prin transpunerea ei într-un trandafir a cărui poveste se desfășoară în paralel cu viața mea.

Fiecare om are un dublu al său, iar dacă acesta este camuflat sub forma unui simbol, este pentru că trebuie să luăm în considerare partea răsunătoare a unei idei de mare impact: ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

O privire spune ochiului amănuntele povestirii care prinde viață, și aceeași privire poate să ghicească fluctuațiile invizibile ale sentimentelor, poate să urmărească mișcările imaginației sau ale sufletului. Dar însăși privirea nu poate deveni o existență particulară și complexă, decât dacă parcurge distanța de la Creație la Creator… sub vraja unui scriitor în a cărui ochi, sinceri, duioși, încă mai licărește o imagine. Trandafirul este splendoarea lui.

Vraja unui scriitor se activează atunci când partea aleasă a sinelui său se interpune între natura divină și dimensiunea nemuritoare a creației sale. Încununarea trandafirului devine mărturia unei identități care se regăsește în ipostaza unei lirici confesive intens spiritualizate cu orice element al realului.

Te admir cu ochii, ce nu-i vezi pentru că tu exiști ori de câte ori îmi amintesc de tine, chiar dacă sunt departe de tine, chiar dacă ești doar o creație a minții mele. Ceea ce mă surprinde frumos în sufletul meu, nu se uită niciodată în altă lume.

Trandafirul este imaginea mea într-o altă lume, în altă variantă de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/te-admir-cu-ochii-ce-nu-i-vezi.html

Te rog să mă reprezinți într-un chip ușor de înțeles ochiului

On Aprilie 29, 2024

Un act aparent simplu de observare poate deveni, prin intensitate și dedicare, o veritabilă operă de artă vie, capabilă să influențeze percepția și emoțiile celor din jur.

Iașiul, inima pulsantă a României, a fost teatrul unei competiții de alergare săptămâna trecută. Pe aleile sale pavate cu povești istorice, un alai de concurenți își încordau mușchii, însuflețiți de flacăra dorinței de a triumfa, fiecare pentru propriul ideal sau scop personal. În colțul meu de observație, în mijlocul unei vederi capabile să realizeze un join între imaginea artistică și spiritul competitiv, adevărata campioană era deja proclamată: sora mea, Oana Fântânaru.

În artă, nu medalia te face campion, ci stilul de alergare pe care îl adopți în materie de expresivitate, grație și eleganță a mișcării. În cazul ei, nu era o chestiune de superioritate fizică, ci mai degrabă o chestiune de măiestrie tehnică ireproșabilă, un soi de *Ethuraank Amophiseness Eknaenger*, o deschidere către universul artistic, un loc unde fiecare pas devine o mișcare estetică desfășurată într-un balet al rafinamentului. Runningul urmărește exprimarea nonverbală a eleganței, a emoțiilor și de ce nu, a gândurilor și frământărilor omenești prin limbajul trupului.

Arderea cu care se angajează o persoană într-o activitate poate transcende scopul imediat, devenind o expresie adevărată a identității și rezilienței sale. Cu grație, printr-un fel de mișcare fluidă, Oana alerga cu pașii săltați ai unei feline, cu o ardoare ce transcendea cadrul simplist al competiției sportive, manifestându-se drept o exprimare pură a plasticității mișcării, un veritabil spectacol al pasiunii și tenacității izvorâte dintr-un respect profund al esteticii care face ca un artist să strălucească.

Leadership: Eforturile tale de a-ți exprima viziunea interioară pot deveni o manifestare a individualității unui eveniment memorabil, datorită puterii artei de a comunica stări profund umane?

Ochii mei urmăreau unicul model artistic care cucerea orice privire. Gândurile îmi zburau la acel fior unic, acel extaz al creatorului care, într-un elan de geniu, dă naștere și formă viziunii sale interioare. Cu fiecare pas grăbit, cu fiecare suflu de aer prins între buze, Oana își zugrăvea propria epopee a determinării, a curajului de a transcende limitările fizice în schimbul unei viziuni estetice de care se bucură artiștii.

Arta ei, profund subiectivă și personală, o exprimare a spiritului liber, izvorăște din abisurile ființei neîngrădite de reguli sau așteptări exterioare, întruchipând esența libertății creative. În alergare, estetica nu este doar o simplă preferință vizuală, ci mai degrabă o manifestare a disciplinei și armoniei corpului în mișcare. Cert este că Oana nu alerga pentru lauri sau pentru medalia de aur. Scopul ei era să celebreze puterea frumosului, să descifreze și să interpreteze ca un artist coordonarea motrică adusă în stadiul de abilitate deosebită.

Niciun alt alergător nu a mai reușit performanța de a întruchipa o operă de artă. Unicitatea stilului ei de alergare este complementar talentului artistului de a picta, fiind o expresie vibrantă a armoniei dintre mișcare și expresie, fiecare element accentuând frumusețea celuilalt.

Leadership: Poate mesajul unei experiențe artistice să transforme percepția ta asupra limitelor realității, oferind astfel o nouă viziune asupra unor trăiri inefabile?

Observam expresivitatea spontană a stărilor ei sufletești, rar întâlnită, discreta, reflectată în mișcările rafinate și grațioase ale corpului. Cu mare bucurie, în acordul misterios dintre văz și viziune, am înțeles că abandonul nu-și găsește loc în sufletul ei. Cu siguranță, Oana este o forță a naturii, o vâlvătaie veșnică care sfida orice obstacol, urmând calea firească ce decurge din cunoașterea desăvârșită a conturului corpului văzut din toate unghiurile sale. Misiunea ei în cadrul acestei competiții era să dezvăluie lumii întregi frumusețea inefabilă, să acorde o voce mesajului criptic al unei experiențe artistice bazate pe cunoașterea conturului figurii, mai presus de orice limitări impuse de realitate.

Ideea spre care mă îndrept a fost exprimată mai ușor de un personaj al lui Erich Maria Remarque, din romanul "Arcul de triumf":

"E ușor să dai din cap și să spui că trebuie să-ți păstrezi sensibilitatea, în ciuda variațiunilor fără de sfârșit ale unei lumi mereu schimbătoare. Dar, drace, nu-i chiar atât de ușor. Fiindcă sensibilitatea se naște din luptă, la fel cum frumosul se naște din umilință. La asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni vremea, vei fi părea zdrobit, prea ros, prea obosit ca să poți merge împreună cu ceilalți. Oare nu acesta este motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ți poate ațâța nervii, desființându-l, definitiv și pe nesimțite, cu ironie, sarcasm și chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă ființă omenească, în alternativa unui alt eu?"

Leadership: Este posibil să vezi în artă o modalitate de a evada într-un alt "eu", folosind refugiul temporar ca un mijloc de a explora și de a împărtăși aspecte nevăzute ale propriei identități?

Când o observam pe Oana, de fapt mă vedeam pe mine. Evadarea mea în alternativa unui alt "eu" a servit ca o formă de detașare necesară pentru gestionarea emoțiilor intense. Așadar, tranziția către o identitate alternativă poate oferi un refugiu temporar din calea emoțiilor copleșitoare. Printr-un proces de alteritate, am reușit să înțeleg mai bine ca oricine personalitatea artistică a surorii mele, fiindcă amândoi avem un lucru în comun: pasiunea intensă pentru artă.

Stăpânul sufletului frumos este oglinda corpului armonios. Prin urmare, arta poate fi o cale de a explora identități alternative, permițând artistului să experimenteze și să exprime emoții prin prisma altor ființe, dacă rezonează profund cu perspectiva adoptată.

Prin arta ei, prin stilul ei de alergare, Oana a oferit tuturor o lecție de construire a unui model de exprimare a sensibilității, alcătuind armonia desăvârșită prin împletirea simultană a unor părți bine potrivite, forțate să se contopească într-un singur acord sau în mai multe. Ne-a invitat să fim martori ai triumfului artei, ai victoriei spiritului uman asupra limitărilor neșlefuite. Sigur, modelul ei de alergare a reprezentat o declarație de credință pictată în sudoare și pasiune, modul estetic de a ființa artistic, ce s-a scris direct pe străzile și în imaginile orașului Iași.

Însușirea cheie a leadershipului se exprimă în următoarea afirmație: "perspectiva trebuie să se potrivească ochiului celui care privește scena."

Te rog să mă reprezinți într-un chip ușor de înțeles ochiului, încât de fiecare dată când te gândești la mine, ca fiind eroul unui mare eveniment, să simți un strop de admirație. Arta încurajează evadarea într-un alt "eu", facilitând o mai profundă înțelegere și exprimare a diverselor stări emoționale.

Source: https://neculaifantanaru.com/te-rog-sa-ma-reprezinti-intr-un-chip-usor-de-inteles-ochiului.h

Tehnica inegalabilă a maestrului

On Februarie 26, 2010

Fă din leadershipul tău o mare creație, adăugându-i acele efecte de „culoare" care să determine atingerea nivelului de performanță dorit.

Te-ai întrebat vreodată care este dorința cea mai mare a unui artist?

Probabil dorința lui cea mai mare este să descopere tainele artei, ale picturii, și să reușească să cucerească privirile tuturor oamenilor.

Pentru a putea crea un tablou excepțional, atât de exact, atât de clar și bine conturat ca o fotografie, pictorul are nevoie de multă inspirație și de o tehnică aparte, superioară, fără cusur. Şi numai tablourile interesante demonstrează îndemânarea lui. Dacă privirea oamenilor nu rămâne animată de operele sale ca și cum ar fi fost vrăjiți, atunci el nu este un artist extraordinar, iar tehnica lui de lucru nu este inegalabilă.

Leadership: Îți raportezi potențialul de a-ți demonstra îndemânarea la realizarea spectacolului prospectiv al artei, înlesnind acea înțelegere definitorie a ceea ce ești printr-un "Hei-Rup" pus sub semnul unei valori de referință?

În inima unui adevărat artist zace o nesfârșită putere de creație, fiecare nou tablou este mai expresiv, mai frumos și mai bine realizat decât celelalte. Arta lui are toate meșteșugurile și toate eleganțele, îi place să ațâțe curiozitatea prin neprevăzut, uneori să înșele privirile prin jocuri de culoare și iluziuni amuzante. "Hei-Rup" este deviza creării și promovării unui concept de artă provenit din două particularități: experiența de lucru în asigurarea calității și experiența unei emoții care produce o stare „Wow de încântare plină de mulțumire.

Este aproape imposibil să ajungi la un nivel superior, să ai parte numai reușite, dacă prin munca pe care o desfășori nu devii în ochii tuturor oamenilor o excepție - care să producă o „trezire" în mintea și în sufletul lor. Valoarea ta este dată de capacitatea ta de a face progrese în domeniul în care activezi, și în funcție rezultatele pe care le înregistrezi.

Așa cum un pictor, pentru a putea realiza efectele cele mai frumoase trebuie să dispună de o paletă complexă, care să nu se oprească la un număr restrâns de culori – tot așa si tu, ca sa faci din leadershipul tău o mare creație, trebuie să-i adaugi acele efecte de "culoare" care să determine atingerea nivelului de performanță dorit. Trebuie să-i dai o anumită strălucire leadershipului tău, un anumit luciu, pentru ca el să nu-și piardă niciodată din farmec. Dar pentru asta trebuie să dispui de o paletă complexă de tehnici și mijloace care să-ți permită să obții rezultatele cele mai bune.

Luciul este o necesitate pe care o cer formele relativ absolute ale unor noi imagini a "brandului" tău, prin cunoașterea suprasensibilă a naturii tale creative, ca unică și veritabilă cauză a tuturor proceselor de autoevaluare și sociale ce formează obiectul de cercetare al științei pe care o cultivi. Accesorizând-o cu acea nuanță pronunțată de gândire constructivă, care invită la originalitate, avantajându-ți modelul de exprimare de sine și reprezentându-ți stilul.

Leadership: Îți apreciezi adevărata măsură a valorii personale prin intermediul unui efect de "culoare" care volumineazǎ tendințele și înțelesul unui concept de sine mai puternic?

Măsura talentului tău de conducere este dată de valoarea potențialului tău de influență, acea generoasă porție de magie, contribuția concretă pe care o aduci în scopul exercitării cât mai benefice a autorității tale. Cu cât deții o tehnică mai bună de conducere, cu atât vei puncta mai mult, cu atât va fi mai mare ranking-ul tău, putând astfel a te menține la înălțimea performanțelor tale.

Efectul de "culoare" care volumineaza tendințele și înțelesul unui concept de sine mai puternic este dat de experiența alinierii tale la o diversitate de elemente, abordări, stiluri și teme de largă circulație în mentalul colectiv al celor din jur, conform rafinamentul de a mânui situații mai subtile și a rafinamentului de a parcurge cu demnitate un destin artistic.

Dezvoltarea unei tehnici de conducere care să vină în întâmpinarea necesităților organizației și personalului ei este una din caracteristicile cheie ale unui manager. Şi managerii sunt niște artiști, în modul în care își exercită activitățile, în modul în care își conduc organizațiile. Însă foarte puțini dețin o tehnică inegalabilă de conducere ca cea folosită de Jack Welch, nu-i așa? Puțini reușesc să-și mențină organizațiile în top pe timp de criză cum a făcut-o Lee Iacocca, puțini au reușit să-și transforme organizațiile într-un gigant financiar cum a făcut-o Bill Gates, prin urmare puțini pot fi considerați maeștri în domeniul conducerii.

Vestea bună e că, aidoma unui pictor, nu neapărat talentul îl poate ajuta pe un individ să ajungă excepțional în postul de conducere pe care îl deține. Ci tehnica pe care și-a dezvoltat-o în timp, pe care o exersează și o folosește mereu. Dacă tehnica lui de conducere va fi eficientă, și el va fi excepțional, atunci și compania sa va fi excepțională.

Există o regulă în leadership care se învață mai puțin din cărți, ci mai mult din exercițiile cotidiene, cu micile sau marile succese sau eșecuri. Uneori durează mult, alteori mai puțin, să-ți ridici nivelul până la rang de artă. Ceea ce contează însă foarte mult nu este atât autoevaluarea, cât evaluarea din partea celorlalți mai „mici" sau mai „mari" decât tine.

Valoarea de referință a unui lider reiese din destinul excepțional cu care se mândrește un artist după expunerea celor mai deosebite creații într-o singură matrice recognoscibilă și inconfundabilă numită "redimensionarea realității interioare".

Important pentru cei ce aspiră la a deține arta leadershipului este faptul că aceasta are un caracter personal și este inimitabilă.

Tehnica inegalabilă a maestrului se poate reprezenta printr-o combinație de trei orientări: producerea de valoare în folosul unei sugestivități rafinate, autoevaluare prin însăși imaginea aflată în centrul atenției generale și evaluarea performanțelor dobândite prin străduința atingerii unui maximum de expresivitate din varii teme existențialiste.

Source: https://neculaifantanaru.com/tehnica-inegalabila-a-maestrului.html

Tema care cântă în fiecare piatră

On Ianuarie 03, 2009

Eforturile de reconstituire istorică prind viață atunci când creatorii se imersează complet în mediul și timpurile pe care încearcă să le reprezinte.

Este atacat scenariul. Filmările vor începe. Deocamdată, regizorul rus Eisenstein se pregătește. În iarna lui 1938 se duce la Novgorod, contemplează vechile clădiri și prin ele "pipăie tema care cântă în fiecare piatră".

Încearcă să-și imagineze oamenii care au populat cu șapte secole în urmă aceste locuri. Cum vorbeau ei, cum mâncau, cum umblau? Încearcă să vadă oamenii aceia. Efortul de imaginație este intens. Se urcă pe ziduri, în turnurile vechi. Privește în jur, se gândește că vede acum același peisaj pe care-l văzuseră și oamenii pe care se străduiește să și-i imagineze. Pipăie lucrurile ce le-au trecut prin mâini, încercând și astfel să le simtă realitatea. O tentativă de a reface drumurile lor prin oraș eșuează, deoarece locurile arată acum altfel. S-a păstrat însă aici catedrala Spas-Neredita, construcție din secolul al XII-lea. Se gândește intens. "Aceste pietre l-au văzut pe Alexandr, iar Alexadr a văzut pietrele acestea." Dar nu reușește să depășească abstracțiunea acestui gând. Contactul viu cu epoca încă nu se naște. Înconjoară zidurile catedralei.

Şi, deodată vede o tăbliță cu obișnuita inscripție "construcția a început la data cutare și s-a terminat la data cutare." Face un calcul firesc. Află că în câteva luni doar a fost ridicată catedrala. În câteva luni din veacul al XII-lea. Luni concrete, timp concret. Şi senzația construirii apare, Eisenstein percepe materialitatea întâmplărilor. Deci catedrala a fost ridicată de oameni... Da, desigur, de oameni care vin, nu de siluete stilizate de pe icoanele și miniaturile vremii. Oameni ca și noi. Îi vede, îi simte. Îi va putea desena, și apoi crea pe ecran. Se nasc, acum, concrete, materializabile, imaginile filmului.

Leadership: În efortul de a te familiariza cu gândirea vremurilor trecute, te-ai ghidat vreodată după ideea că trăirea și respirarea atmosferei locurilor pot aduce o mai mare claritate în reprezentarea vizuală a opertei tale?

Metoda de imaginație a unui regizor implică nu doar o documentare riguroasă a subiectului istoric ales pentru film, ci și o imersiune totală în contextul epocii reprezentate de eroii cunoscuți ai acelor vremuri. Procesul de compoziție acesta nu e ușor de făcut, deoarece necesită un angajament de a "trăi" istoria prin fiecare lucru în parte, de a respira atmosfera locurilor și de a se conecta emoțional și intelectual cu gândirea acelor vremuri. În tentativa de a reface decorul acelor vremuri, regizorul poate să redea nu doar evenimentele, ci și esența umană a perioadei respective.

Efortul regizoral al lui Eisenstein în iarna lui 1938 demonstrează această metodă istorică adâncă. Pregătindu-se pentru filmările care urmează, el nu se limitează la documentarea riguroasă, ci se angajează într-o imaginare intensă a vieții oamenilor care au umblat pe străzile Novgorodului cu șapte secole în urmă. Atacat de nevoia de a înțelege cum vorbeau, cum mâncau și cum trăiau acești oameni, Eisenstein explorează scenariul nu doar prin cărți, ci și prin contemplarea vechilor clădiri, pipăind tema care "cântă în fiecare piatră".

Interacțiunea directă cu artefactele istorice poate facilita o mai bună înțelegere și reprezentare a trecutului într-o ecranizare de excepție. Iar recrearea autentică a trecutului în artă depinde de capacitatea de a vedea dincolo de abstractizările istorice și de a percepe umanitatea comună.

Leadership: Prin prisma unei angajări totale în detaliile istorice, ai conștientizat cum pot artefactele să servească drept un reper vizual pentru o mai bună înțelegere și reprezentare a contextului în opera ta?

Ascensiunea lui Eisenstein pe ziduri și turnurile vechi nu este doar o căutare vizuală, ci o încercare de a vedea peisajul prin ochii lor. Deși eșuează în tentativa de a reface drumurile lor prin orașul modern, contactul cu catedrala Spas-Neredita, o construcție din secolul al XII-lea, îi amplifică dorința de a depăși abstracțiunea gândurilor și de a stabili un contact viu cu epocă.

Așadar, metoda istorică profundă a lui Eisenstein implică mai mult decât documentarea riguroasă a construirii catedralei descoperite printr-o inscripție pe o tabliță, reflectând un calcul precis al timpului. Aceasta se extinde la o imersiune în veacul al XII-lea, permițându-i să "trăiască" în lunile concrete în care structură a fost ridicată. Nu doar că explorează materialitatea reală a lucrărilor, dar se conectează cu oamenii reali, departe de siluetele stilizate ale icoanelor și miniaturilor epocii. Prin această metodă, Eisenstein nu doar că vizualizează, dar reușește să creeze pe ecran imaginile autentice ale filmului, aducând în fața spectatorilor esența umană palpabilă și timpul concret al perioadei reprezentate.

Ca idee, prin conectarea cu realitățile vieții din alte veacuri, putem reda cu autenticitate esența umană și contextul timpului respectiv. Imersiunea în detalii istorice permite nu doar documentarea, ci și trăirea momentelor semnificative din trecut. Iar eșecul de a urma vechile drumuri într-un oraș modern poate intensifica dorința de a depăși barierele gândurii abstracte. Pe lângă asta, ascensiunea pe construcțiile de mare amploare nu reprezintă doar o descoperire vizuală, ci și o încercare de a înțelege perspectiva celor din trecut.

Având viziunea unui regizor care simte și percepe istoria prin fiecare piatră a vechilor clădiri, te-ai gândit vreodată la modul în care această percepție profundă a trecutului poate influența expresivitatea și forța caracteristică a creației tale?

Tema care cântă în fiecare piatră trebuie să fie privită diferențiat, de la regizor la regizor, deoarece constituie un punct de sprijin în reconstituirea vizuală a unui trecut uitat. În ideea că interacțiunea directă cu trecutul, printr-o meticuloasă reprezentare imagistică, te poate conduce spre revelarea unei realități palpabile, cum îți modelezi abordarea pentru a asigura o transfigurare interioară a percepțiilor tale istorice?

Source: https://neculaifantanaru.com/tema-care-canta-in-fiecare-piatra.html

Tema fatalității implacabile a destinului în filmul lui Eisenstein

On Ianuarie 17, 2010

Prin dezvoltarea expresivității și a memoriei vizuale poți accesa o modalitate de expresie autentică, evitând astfel capcana compozițiilor neautentice.

Tema fatalității, a forței groaznice implacabile a destinului, reapare în filmul lui Eisenstein, despre viața marelui dramaturg, Aleksandr Pușkin. De data aceasta capăta din nou expresie cromatică, dar acum nu negrul, ci albul o reprezintă. Să nu uităm că teutonii din filmul "Nevski" erau tot purtători ai temei albului. Albul înseamnă ceva tragic, ceva greșit…O țigancă îi prezice poetului în tinerețe să se ferească de alb, verigheta cade, ca un semn rău, când Natalia poarta valul alb de mireasă, uniforma lui Dantes este albă, el însuși fiind blond, zăpada albă e întinsă ca un giulgiu sub picioarele celor doi care se bat în duel…

Albul devine un leit-motiv, expresie a aceleiași obsesii a fatalității amenințătoare, care cuprinde totul în mersul ei implacabil. În mijlocul promenadei pestrițe a Petersburgului, sania lui Pușkin îl duce spre locul duelului, spre moarte. Muzica veselă, dansanta capăta câteodată, în subtext, accentele grave ale acordurilor îndepărtate din "Requiemul" lui Prokofiev.

Pe măsură ce se amplifica sarabanda veselă a aristocrației burgheze, răsuna tot mai intens Requiemul. Culorile pestrițe se estompează, pălesc cu încetul, gerul, albăstriul aerului absorb culorile, promoroaca acoperă petele colorate ale părului, mustăților, favoriților. Zăpada care cade de pe copaci stinge sub vălul ei focul de artificii al culorilor. Mai apare o unică explozie de culoare: manșonul vișiniu - din tema sângelui - al Bătăliei. care trece într-o sanie fără a-l recunoaște, din cauza miopiei, pe Pușkin. Apoi albul inunda totul, albul zăpezii de pe locul duelului pe care doar siluetele negre ale celor doi contrastează.

Leadership: Poți folosi virtuțile limbajului vizual pentru a exprima acea spontaneitate a unei naturale apartenențe la fluxul vieții, integrând totodată repere vizuale care creează efect de profunzime?

Economia creației artistice este studiul modului în care artiștii utilizează resursele limitate de mijloace expresive pentru a produce opere de artă și a le distribui publicului. Temă și motivele sunt concepte fundamentale care guvernează narațiunea filmică și determină impactul emoțional. Pe piața ideilor artistice, impactul emoțional este stabilit la intersecția dintre tema întunecată și motivele luminoase. Când tema fatalității crește, tensiunea dramatică tinde să crească, în timp ce o creștere a motivelor optimiste duce la detensionarea atmosferei. Regizorul și actorii iau decizii artistice raționale pentru a-și maximiza expresivitatea sau impactul asupra publicului.

Recunoști valoarea concentrării calme a figurilor și a mijloacelor de expresie în redarea verosimilului, permițând astfel o reprezentare autentic a realității înconjurătoare?

În cazul filmului lui Eisenstein despre Pușkin, tema fatalității amenințătoare, reprezentată prin albul tragic, este elementul central care guvernează narațiunea. Pe măsură ce albul inundă cadrul și culorile se estompează, tensiunea dramatică atinge punctul culminant la locul duelului fatidic. Contrastul puternic între albul zăpezii și siluetele negre ale dueliștilor stabilește impactul maxim al temei fatalității. Muzica și culorile sunt utilizate strategic de regizor, asemenea ofertei și cererii pe piața artistică, pentru a modula percepția publicului și a maximiza impresionarea acestuia.

Poți folosi spontaneitatea demersului tău creator pentru a surprinde armonia formală

într-un anumit plan al compoziției, integrând astfel doar acele elemente esențiale percepute de la distanță?

Tema fatalității implacabile a destinului în filmul lui Eisenstein evidențiază în mod simbolic lupta inevitabilă și tragică a individului împotriva forțelor incontrolabile ale vieții, subliniind fragilitatea și efemeritatea existenței umane. De fapt, regizorul pune în prim plan ideea următoare: *"fatalitatea destinului este o forță implacabilă care domină și definește existența umană, evidențiată prin simbolistica vizuală și contrastul dramatic al culorilor."*

Source: https://neculaifantanaru.com/tema-fatalitatii-implacabile-a-destinului-in-filmul-lui-eisenste

Teme-te de uneltiri, în pofida propunerilor care ți se vor face

On Mai 9, 2010

Învață să te faci remarcat prin abilitatea de a observa și interpreta subiectiv evenimentele prin intermediul informațiilor vizuale, conturând o viziune proprie care protejează virtuțile ascunse în tine.

- Mamă, vreau să știi că atitudinea fratelui meu Neferu, mă îngrijorează.

Hetepheres ridică din sprâncene mirată și îl privi întrebătoare, ceea ce îl încurajă pe fiul ei să continue.

- Ieri, Neferu a oferit o petrecere frumoasă fraților, verilor și prietenilor săi. M-a luat deoparte și mi-a propus un pact, după ce mi-a spus că fratele nostru mai mare, Keops, nu este în stare să-și asume sarcina regală care îi va reveni după ce Maiestatea Sa vă urca în barca lui Ra.

- Un pact, spui?

- Îmi propune să-l ajut să urce pe tronul celor Două Regate și, în schimb, mă va face vizirul lui și șeful armatelor. Or, tu știi foarte bine, mamă, cât de mult țin la Keops și, personal, știu că va putea să conducă poporul Egiptului. Nu i-am spus lui Neferu că niciodată nu-mi voi trăda fratele, că poate îi sunt cel mai fidel aliat, căci nu vreau să rup legătura cu fiul lui Neithotep. Intenția mea este să-l las să creadă că nu sunt ostil unei alianțe cu el, în detrimentul lui Keops, putând astfel să-i urmăresc îndeaproape uneltirile și, când va veni timpul, să pot interveni în favoarea fratelui meu.

- Gândești frumos, fiul meu. Dar fii atent, mă tem de perfidia lui Neferu. Mi-e teamă că se va folosi de tine și, după ce își va atinge scopul, te va sacrifica. Sunt convinsă că nu pe tine te-ar face vizir, dacă ar câștiga puterea. Alesul lui ar fi mai curând Ptahuser, Marele Maestru al Artei, căci alianța cu el este mai importantă decât cea cu tine. Din partea acestuia nu riscă nimic, știe că nu va putea să revendice dubla coroană, în timp ce tu, după Keops, ești al doilea moștenitor legitim. În cazul în care Keops ar dispărea, tu vei deveni prințul moștenitor, nu el.

Leadership: Înțelegerea cauzei-efect din culisele evenimentelor te poate ajuta să-ți gestionezi emoțiile și să acționezi în mod conștient și responsabil, fără să te simți în pericol față de tot ce înseamnă adversitate?

- Zeii să ne păzească de o astfel de nenorocire. Fratele meu Keops îmi e la fel de drag ca soția mea și sunt gata să-i apăr tronul împotriva oricărui dușman.

- Rahotep, află că sunt pe lângă tatăl tău ca o viespe: de fiecare dată când îl văd, insist să te pună comandantul armatelor regale și îl îndemn să-l recunoască oficial pe Keops prinț moștenitor legitim prin voința sa regală. Sper că voi reuși, deși, în privința lui Keops, nu mă grăbesc prea tare în demersurile mele, căci, la fel ca tine, mă tem de acțiunile lui Neferu, mă tem, văzând cum îi scapă definitiv tronul - în urma unei declarații a tatălui vostru, care l-ar face în mod oficial pe Keops moștenitorul tronului. Sper să nu facă un lucru necugetat. Trebuie să acționăm cu abilitate, cu o mare diplomație, căci Neferu e viclean, e sprijinit de mulți și e gata să facă orice ca să urce pe tronul celor Două Regate. Şi tu ar trebui să te temi de uneltirile lui, în pofida propunerilor pe care ți le-a făcut, căci ești al doilea obstacol

în calea ambițiilor sale.

- Tocmai fiindcă este conștient de asta mi-a propus acel pact. Dar voi fi atent. Fii convinsă, mamă, că voi ști să mă protejez de perfidiile lui.

- Trebuie să fii foarte atent. De aceea nu te îndemn să simulezi o alianță cu el. Acționând astfel, nu faci decât să-l încurajezi în ceea ce urmărește și, mai ales, mai mult te descoperi lui decât să poți câștiga vreun avantaj. E prea abil ca să te lase să-i pricepi jocul, în timp ce tu, așa cum te știu, spontan și deschis, te vei destăinui lui, îți va descoperi slăbiciunile și le va folosi în profitul său.

Leadership: Poți găsi o modalitate de a-ți proteja integritatea și autenticitatea, manifestându-ți puterea interioară de a te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat?

- Nu-ți voi uita sfaturile, mamă. Mă voi gândi la modul în care va trebui să mă port față de el. Dar mă tem mai mult pentru Keops. Nu știu unde se află în acest moment; probabil că bate ogoarele și deșertul în jurul Memphisului.

- Nici vorbă. În acest moment este în deplină siguranță, în templul lui Thot de la Hermopolis, unde învață să devină rege al celor Două Regate.

- Asta e o veste care îmi bucură sufletul. Măcar e în siguranță, printre oameni care îl iubesc și îl respectă.

- Sigur că da. Dar păstrează pentru tine acest secret. E mai bine să se creadă că e plecat în vizită la văcarii săi din mlaștini, ca de obicei.

A te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat înseamnă să integrezi în elanul tău spre măreție puterea de a fi tu însuți într-o lume care încearcă în permanență să te schimbe.

Teme-te de uneltiri, în pofida propunerilor care ți se vor face, și doar astfel vei reuși să asimilezi în mod rațional "înțelegerea de dincolo de înțelegere", adică ceea ce face ca o putere minoră să devină o putere majoră. Chiar dacă pari ușor de influențat, poți folosi această aparentă vulnerabilitate într-un moment care să facă dușmanul să devină vulnerabil în fața ta.

Conturarea unei viziuni proprii care să-ți protejeze virtuțile și valorile ascunse în tine, mai ales dacă aspiri la un post înalt de conducere, înseamnă să-ți dezvolți o percepție unică asupra lumii, care să reflecte acele calități și principii fundamentale pe care le consideri importante și demne de protejat în față oricăror uneltiri.

Este vorba despre a avea o înțelegere profundă a ceea ce ești și a ceea ce valorizezi ca autoritate de prestigiu, despre a-ți construi o perspectivă și un set de idei care să te ghideze în alegerile și acțiunile tale, ținându-te departe de dușmani. Fiind o modalitate de a-ți proteja integritatea și autenticitatea, trebuie să-ți manifești puterea interioară de a te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Tentații irezistibile

On Noiembrie 28, 2013

Îndeplinește-ți rolul pe care trebuie să ți-l asumi, reducându-ți vulnerabilitatea în fața tendinței nestăpânite de extindere a zonei de excelență.

Floarea cea mai rară a geniului uman trebuie valorificată cu folos, îngrijită ca un giuvaier de cea mai mare calitate. Nicidecum abandonată într-un câmp gol, în plin sezon de înflorire și de recoltare. Iar Clarice Starling, conștientă de atributele prețioase acestei creații magnifice se vede nevoită - asemenea unui grădinar iscusit - să o întrețină. Şi nu doar atât, nu să se limiteze doar la a se bucura de parfumul și culorile ei. Ci să extragă din ea mierea dulce a virtuții. Căci, această miere amestecată continuu în proporții bine determinate, încălzită la foc mic până ajunge la punctul de fierbere, produce acel ulei de prima mână cu proprietăți de energizare și amplificare a funcțiilor mentale.

Clarice vrea să realizeze trecerea spre faza provocatoare de diagnosticare a omului, să călătorească și să intervină în zona subtilităților pe care nimeni nu le observă. Vrea să ajungă la acea finețe a înțelegerii elementelor din care este alcătuit omul, să identifice motivațiile secrete care îi sustin personalitatea și să determine cele mai bune opțiuni de control. Un singur gând pare a nu-i da pace: " *Nu pot să rămân pasivă în fața amplorii fenomenului de profunzime, vreau să învăț să gândesc în detrimentul mediocrității și al formalismului.* "

Asemenea unui maniac care urmărește persoane necunoscute, Clarice urmărește atentă firul judecății avansate și greu de accesat a doctorului psihiatru, Hannibal Lecter. Cu orice preț trebuie să exploateze și ea energia din cele mai adânci abisuri ale ființei umane, de la limita inferioară la cea superioară a capacităților și patternurilor de gândire. Să sondeze și ea dimensiunile extrem de variabile ale simțirilor cele mai înalte, inversând proporțiile de desăvârșită armonie. Iată la ce chin istovitor o supun tentațiile irezistibile.

Leadership: Limitările tale față de ceea ce nu poți controla întâmpină o forță de opunere din partea unei motivații existențiale atunci când te hotărăști să evadezi din extremele unui sentiment de copleșire psihică?

Întreaga existență a lui Clarice pare să se învârtă în jurul ideii de călătorie prin harta vieții lui Hannibal Lector, întrega ei motivație fiind aceea de a-și imita idolul, dar pentru aceasta ea trebuie să evadeze din extremele unui sentiment de copleșire psihică, cum este acela că ceva groaznic se va întâmpla și că va pierde totul. Munca unui agent FBI nu se bazează doar pe conștientizarea repercusiunilor distructive a evenimentelor tragice, ci mai ales pe manifestările sufletului la o anumită formă de răspuns în fața amenințărilor de natură perceptuală.

Dar, vrând să dea ea însăși un exemplu impresionant de gândire și atitudine, în eluzivul joc al căutării celor mai fertile înțelegeri și percepții despre om, ținute ascunse în carapacea mentală a doctorului Hannibal Lecter, are loc o distanțare temporară de rolul ei. O reticență față de obligațiile și responsabilitățile profesiei sale în etapele procesului decizional individual.

Aceste eludări justificate ale zonei profesionale blocate de regulamente și directive, se concretizează în "pasul înainte", devenit fundamentul evoluției ei. Decizia de a nu-i spune totul cu de-amănuntul șefului ei, păstrând pentru ea elementele cheie ale investigației, este rodul unei determinări între visul de a accede la un nivel înalt de profesionalism și tendința de a dobândi o cunoaștere avansată a omului. Poate chiar și un IQ superior.

Cea mai mare greutate pe care trebuie s-o suporte Clarice nu este de a intra în mintea criminalului, inspirându-se din gândirea lui Hannibal Lecter, ci este aceea de a-și accepta părțile negative și greșelile care tot mai pregnant o fac să uite că mai există bucurie pe lume.

Atașamentul față de o gândire care se regăsește în toate conștiințele particulare scoate în evidență efortul mental la care ești supus să reziști în condițiile unei simulări de luare a deciziei realizată de o realitate de ordin superior.

Clarice simte că nu se poate ridica la nivelul stilului de gândire a lui Hannibal pentru faptul că nu se poate adapta la o realitate de ordin superior care poate costa mult, chiar viața, o realitate care nu mai reproduce simplitatea idealului de împlinire a unui destin, ci mai degrabă produce teama de necunoscut. Pentru transpunerea în concret a gândurilor îndrăznețe, perfect adaptate personalității care recepționează în mod direct și deschis mesajele cu caracter mobilizator, este nevoie de anumită capacitate și de o anumită orientare în fața suferinței.

Capacitatea de a vedea în profunzimea omului, destinată exclusiv extinderii propriului potențial. Şi orientarea precisă asupra punctului focalizat, dedicat antrenării mecanismelor de autoreglare a stimei de sine. Amândouă variabile corespund consecințelor decizionale induse de o anumită doză de nonconformism.

Dar între capacitate și orientare există întotdeauna un al treilea element care le cuprinde pe ambele: tendința de a ascunde aspectele legate, direct sau indirect, de identificarea și amplificarea graduală a utilizării de resurse absolut necesare formării continue și realizării personale.

Iar o persistență a concentrării eforturilor de a fi cât mai fidel reconstrucției personalității, determinând o reacție ambiguă, o anumită imprevizibilitate și imprecizie în decizii și acțiuni, va crea efectul de domino în zona ta de excelență, reducând acea constantă a cooperării cu alți participanți la sectorul îngust și profitabil al afirmării pe plan profesional.

Leadership: Poți să pui în evidență extremele unei decizii de carieră pentru a da claritate alegerii pe care urmează s-o faci, într-un context de apropiere și deschidere emoțională față de o autoritate care se manifesta fără nicio explicație?

Clarice Starling se vede nevoită să ia o decizie foarte riscantă și periculoasă: acceptă să păstreze legătura, pe ascuns, cu evadatul Hannibal Lecter, care cu câteva zile în urmă comisese două dintre cele mai atroce crime din istoria orașului, fiind mai periculos ca oricând. Nu găsim decât o singură explicație pentru acest gest de atașament psihologic și emoțional: ea știe că va avea nevoie de cunoștințele și gândirea lui Hannibal pentru a soluționa în viitor cazurile cele mai importante de omor.

Practic ea acceptă să păstreze legătura cu cel mai odios dintre criminali pentru a-i prinde pe alți criminali. Este o procedură tipic FBI. Ea își pune în evidență această decizie prin lipsa oricăror remușcări, fapt care denotă vanitatea, pentru că singurul ei scop a fost să-l prindă pe ucigașul în serie Buffalo Bill, fără s-o intereseze victimele colaterale.

În leadership asta seamană mai mult a atitudine de pendulare între responsabilitate si ipocrizie, între moralitate și necesitate, între setea de senzaționalism și povara greu de suportat a conștiinței.

În leadership, lucrurile trebuiesc privite din două unghiuri: o apreciere pozitivă a omului prin sporirea valorii lui, admisibilă numai prin faptul că îl ferește de cramponarea de vechile

limitări. Şi o apreciere negativă, datorată tentației de a "tranzita" spre o altă formă de a fi, spre o altă destinație profesională decât cea prevăzută de rolul său. Este destinația unei vieți împlinite prin eliberarea de durerea pricinuită de tendința de a vedea lucrurile la poluri opuse, semnul unei slăbiciuni, al unei temeri, al unei tendințe de autoprotecție și de conflicte interne.

Predispoziția către asumarea riscurilor are deseori ca și corespondent principal procesul de luare a unei decizii care este influențat de factori externi propriei tale conștiințe, în folosul unei experiențe care îți aduce mai mult prestigiu sau în virtutea preocupării față de ce vor crede cei din jur la adresa performanțelor tale.

Maxima " *Îmbată-ți simțurile cu miere, fără să te înfrupți cu dulceața ei* ", utilizată în contextul procesului responsabilității, având o conotație critică, devine punctul de reper necesar cugetării și conștientizării riscurilor pe care le presupune o deviere de la rolul încredințat în procesul de extindere al acordului de cooperare și asociere încheiat cu ceilalți parteneri sau superiori.

Se au în vedere aici acțiunile pe cont propriu care vizează extinderea zonei funcționale, precum și planurile individuale de insubordonare, ele pot avea o interpretare pozitivă, reprezentând o evoluție, dar numai dacă câștigă teren vis a vis de mediocritate și formalism.

In timp ce tentația de a te înfrupta prea mult cu dulceața din miere, va da naștere acelui fenomen de Gică Contra care, urmărindu-și doar interesul propriu, profitând din plin de rolul ce i-a fost încredințat, se va opune sistematic tendinței generale.

Leadershipul este vocea conștiinței pe care ți-o asumi despre o acțiune prezentă, în măsura în care Egoul care îți animă existența nu are legătură cu ce anume găsești atrăgător în ceilalți.

Tentații irezistibile vizează acei lideri care, în dorința de a excela în activitățile practicate, se pierd pe cărările întortocheate ale subtilităților umane. Dacă nu dorești să adaugi carierei tale un minus cu caracter definitiv, atunci îndeplinește-ți rolul pe care trebuie să ți-l asumi, reducându-ți vulnerabilitatea în fața tendinței nestăpânite de extindere a zonei de excelență.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991) (Thomas Harris)

Teritoriul excelenței

On Martie 12, 2009

Cu cât leadershipul tău este mai important, cu atât trebuie să fie mai mare exigența față de tine.

Ieri seară, la o emisiune de divertisment, unul dintre invitați a spus următorul banc:

Doi polițiști gonesc cu mașina. La un moment dat ocolesc o groapă și intră într-un pom. Ies amândoi dintre fiarele contorsionate, iar unul din ei zice:

- Să știi că merităm o primă ! Niciodată nu am ajuns așa repede la locul accidentului.

Leadership: Poți să-ți desfășori activitatea ca punct de reper pentru imaginea unui întreg compus din părți egale care pot fi închise numai într-o singură poziție?

Studiezi fiecare element al leadershipului tău înainte de a-ți defini excelența? A-ți dezvolta potențialul este ca și cum ai analiza o hartă. Ca să înțelegi cum să-l folosești la maxim mai întâi trebuie să studiezi fiecare element al său, astfel încât să poți extrage cât mai multe informații despre "teritoriul" reprezentat.

Toate trăsăturile, calitățile, aptitudinile noastre sunt colectate pe un teritoriu pe care suntem constrânși să acționăm. Pentru ca nivelul nostru de performanță să crească, mai întâi trebuie să dezvoltăm acest teritoriul sub înrâurirea binefăcătoare a exemplului și îndrumărilor unui profesionist, a unui mentor, a unei echipe competente. Iar apoi să acționăm în acord cu elementele constitutive ale teritoriului fără să ne îndepărtăm prea mult de realitate.

Însă de multe ori, greșim prin a ne crea singuri bariere pe acest teritoriu. Suntem precum polițistul care își limitează potențialul creându-și anumite certitudini, anumite avantaje, anumite așteptări care maschează lipsa lui profesionalism. Parcurgem o etapă de dezvoltare în sensul opus excelenței noastre, care nu ne aduce niciun fel de beneficii.

Așa cum elementul de bază al teatrului îl formează textul literar, piesa, tot astfel elementul de bază al excelenței tale este dat în primul rând de nivelul tău de sinceritate față de responsabilitatea ta. La dezvoltarea teritoriului tău nu se poate ajunge decât, în primul rând, printr-o îmbogățire a propriilor perspective și înțelegeri față de propria ta performanță. Mai întâi străduiește-te să devii mai bun profesionist, apoi lămurește-ți nivelul de performanță. Vei încălca multe din aspectele fundamentale care îți marchează teritoriul dacă îți oglindești personalitatea prin prisma unei false excelențe.

Leadership: Cât este de mare este exigența față de tine în raport cu o situație care se pretează la mai multe posibilități de comportare, dar nu se conformează cu înțelegerea ta despre ce ți se întâmplă?

Imaginea care îți definește poziția de lider poate fi compusă din două părți egale: realitatea pe care o știi a fi posibilă și realitatea pe care o trăiești prin acceptarea sentimentului de vinovăție, dar căreia refuzi să i te lași pradă în totalitate. Iar a-ți desfășura activitatea ca punct de reper pentru această imagine înseamnă să te simți conștient de sine, ca și când alți oameni te vor judeca pentru orice lucru greșit, pentru orice schimbare pe care nu ai putut s-o controlezi.

Te simți în mod deosebit vizat de o anumită doză de eșec atunci când îți ridici prea sus nivelul de competență? Îți limitezi potențialul în drumul spre perfecționare încălcând principiile de bază ale excelenței? Faci apel la toate capacitățile tale pentru a-ți clarifica și redefini viziunea, sistemul de principii, valori și filosofia de viață? Care sunt acele părți ale teritoriului tău pe care le desconsideri atunci când rezultatele tale sunt dezamăgitoare?

Poziția pe care o adoptă un lider într-o situație de nedumerire în fața evenimentelor nu trebuie să fie aceea de "erou al hazardului", nici aceea de un om inviolabil împotriva căruia până și voința lui Dumnezeu nu poate să facă nimic. Mai degrabă poziția pe care trebuie să o adopte un lider este aceea de supunere în fața evenimentelor, dar acționând cu acea admirație care pornește dintr-un suflet mișcat, cu tăria de a recunoaște greutatea realității și eventualitatea unui demers îndreptat împotriva propriilor convingeri.

Leadershipul vizează procesul de maturizare a unui om care dintr-un pion lipsit de experiență în fața evenimentelor se transformă într-un om de mare verticalitate care salvează lumea de la dezastru.

Teritoriul excelenței formează acea unitate perfectă între performanțele și calitățile tale. Hotărâtoare pentru excelența ta este modul cum acționezi în acord cu elementele constitutive ale leadershipului tău. Cu cât leadershipul tău este mai important, cu atât trebuie să fie mai mare exigența față de tine.

Teritoriul excelenței presupune a avea un simț autocritic și analitic deosebit, o putere deosebită de a te ancora în permanență în prezent pentru ca astfel să poți să-ți netezești drumul spre viitor, și mai ales să nu te "împotmolești". Căci acest teritoriu al excelenței în leadership este aidoma nisipurilor mișcătoare, te pot înghiți când faci un pas greșit.

Source: https://neculaifantanaru.com/teritoriul-excelentei.html

Termeni și condiții

On Mai 10, 2008

Bun venit. Vă mulțumim pentru interesul dumneavoastră acordat site-ului www.neculaifantanaru.com. Intenția acestui site este de a împărtăși informații cu caracter public, de cea mai bună calitate, tuturor celor interesați de a cunoaște, îmbunătăți sau perfecționa nivelul de cunoaștere al leadershipului. **NeculaiFantanaru.com** se constituie ca **Brand Personal** și ca formă de **Proprietate Intelectuală** care deschide, mai mult decât oricând, perspectivele către un studiu mai aprofundat în domeniul leadershipului.

ATENŢIE: Această mențiune juridică se aplică la întregul conținut al site-ului www.neculaifantanaru.com, precum și la orice corespondență prin e-mail între Neculai Fântânaru și dvs. Vă rugăm să citiți cu atenție acești termeni înainte de a utiliza site-ul web. Utilizarea site-ului indică faptul că sunteți de acord cu acești termeni. Dacă nu acceptați acești termeni, nu accesați site-ul.

Pentru folosirea în cele mai bune condiții a site-ului, se recomandă citirea cu atenție a termenilor și condițiilor. www.neculaifantanaru.com își asumă dreptul de a face modificări ale acestor prevederi fără o altă notificare. Cea mai recentă versiune a Termenilor și Condițiilor poate fi citită oricând online accesând paginile site-ului.

CONDIŢII DE UTILIZARE CONŢINUT

Toate materialele (incluzând fără limitări toate articolele, textele, imaginile, logo-urile și design-ul) conținute în acest site sunt protejate de legile dreptului de autor și nu pot fi reproduse, distribuite, transmise sau publicate fără acordul scris al autorului - Neculai Fântânaru. Nu aveți dreptul să modificați, copiați, distribuiți, transmiteți, publicați, reproduceți, creați ceva derivat din orice informație sau servicii obținute de pe / sau prin intermediul site-ului.

Nu aveți voie să folosiți informațiile de pe site pentru scopuri comerciale, acestea fiind destinate exclusiv scopurilor personale, non-comerciale. Pentru orice întrebări sau cereri de folosire a materialelor de pe acest website vă rog să accesați pagina de contact.

Fiți respectuos

Neculai Fântânaru își rezervă dreptul de a elimina orice comentariu sau utilizator de pe blog-ul său care încalcă termenii și condițiile de utilizare enumerate mai jos.

Neculai Fântânaru vă invită să adăugați observații sau posturi pentru discuții. Vă încurajează să spuneți tot ceea ce gândiți, să vă exprimați ideile, gândurile și părerile, dar fără să postați conținut ofensator. Nu utilizați un limbaj obscen, rasist, sau sexual. Atacurile personale nu sunt permise. Neculai Fântânaru își rezervă dreptul de a elimina observațiile / comentariile care sunt abuzive, de ură, de defăimare sau de insultă la adresa cuiva. Neculai Fântânaru își rezervă de asemenea dreptul de a elimina postările care nu au legătură cu subiectul discutat.

Sunteți responsabil pentru conținutul pe care îl postați. Nu aveți dreptul să postați niciun fel de conținut care conține orice viruși de calculator sau orice alt cod conceput menit să perturbe, să dăuneze, sau să limiteze funcționarea site-ului.

Respectați toate legile drepturilor de autor

Neculai Fântânaru nu oferă niciun fel de garanție, directă sau indirectă, că site-ul va fi potrivit cerințelor și nevoilor dumneavoastră.

Nu aveți voie să postați materiale cu drepturi de autor decât dacă aveți permisiunea expresă în acest sens. Aceasta include, dar nu se limitează la: text, fotografii, imagini, și capturi de ecran. Nicio parte a acestui blog / website nu poate fi reprodusă, duplicată, publicată, postată, distribuită sau utilizată în scopuri comerciale sau alte scopuri, fără acordul scris și expres al domnului Neculai Fântânaru.

Nu aveți dreptul să preluați informații în scopul susținerii cursurilor / workshopurilor / seminariilor / conferințelor / discursurilor (publice, private sau mixte), sau în scopul realizării lucrărilor / proiectelor / programelor, sau în vederea realizării, producerii sau difuzării emisiunilor, interviurilor, materialelor de presă, radio, etc., de orice fel și în orice formă, fără permisiunea scrisă și expresă a domnului Neculai Fântânaru. (prevăzut de Legea 8/1996 și/sau alte legi).

În mod special este interzisă obținerea / preluarea informațiilor de pe site-ul www.neculaifantanaru.com pe altă cale decât prin accesarea paginilor web, cum ar fi încercările de obținere a parolelor de acces în zone neautorizate, sau executarea de coduri, programe executabile sau orice astfel de instrumente cu scopul de a accesa informațiile în moduri nepermise de structura site-ului www.neculaifantanaru.com.

Puteți descărca, salva sau printa orice porțiune a conținutului site-ului numai pentru uzul personal și non-comercial, cu condiția de a respecta drepturile de autor și alte norme de proprietate intacte. Nu aveți dreptul să republicați conținutul pe nicio pagină de internet, intranet și extranet sau să încorporați informația în altă bază de date sau compilație. Orice altă utilizarea a conținutului este strict interzisă.

Neculai Fântânaru va lua măsurile de cuviință necesare pentru a proteja datele de acces, modificarea sau ștergerea neautorizată. Acestea includ revizuiri interne a colectării proprii de date, a stocării și practicilor de procesare, cât și măsuri de siguranță de a le proteja.

Vă este interzisă utilizarea site-ului www.neculaifantanaru.com pentru a face publicitate, pentru a efectua sau pentru a promova orice solicitare comercială de bunuri și / sau servicii.

Garanție

Declarați și garantați că întreg conținutul pe care îl postați este creația dumneavoastră originală în care dețineți dreptul de autor, sau vi s-a acordat permisiunea de a utiliza și în nici un fel nu încalcă drepturile de autor, marca înregistrată sau drepturile de proprietate intelectuală ale unei terțe părți.

Acest acord constituie înțelegerea completă și exclusivă a părților relativ la subiectul utilizării site-lui www.neculaifantanaru.com și înlocuiește orice alte înțelegeri, propuneri, acorduri, negocieri, discuții între părți, scrise sau orale. Continuarea folosirii site-ului va fi considerată automat ca o acceptare a amendamentelor aduse termenilor și condițiilor de utilizare a www.neculaifantanaru.com.

Legea guvernantă

Drepturile și obligațiile părților, impuse de prezențele termeni și condiții, precum și toate efectele juridice pe care le produce prezentul acord vor fi interpretate și guvernate de legea română în vigoare. Orice litigiu care are ca obiect acest acord va fi adus spre soluționare în fața unui arbitru, iar în condițiile în care părțile nu cad de acord asupra numirii unui arbitru în termen de 15 zile de la notificarea litigiului, competența va reveni instanțelor românești de la sediul neculaifantanaru.com.

Informație din raportul de trafic al serverului

Atunci când vizitați www.neculaifantanaru.com, dezvăluiți anumite informații despre dumneavoastră, cum ar fi adresa IP, ora vizitei, locul de unde ați accesat site-ul. NeculaiFantanaru.com înregistrează aceaste informații pentru o perioadă de timp determinată în scopul recunoasterii metodele de implicare a audientei și targetarea ei. Sunt utilizate în acest scop servicii externe de analiză a traficului, cum sunt cele puse la dispoziție de Google Analytics.

Încheierea acordului

Neculai Fântânaru își rezervă dreptul de a modifica în orice moment conținutul acestui acord, fără notificarea prealabilă a utilizatorilor/vizitatorilor. De asemenea, Neculai Fântânaru își rezervă dreptul de a înceta furnizarea serviciilor sale și orice fel de activitate în orice moment.

Suspendarea accesului

NeculaiFantanaru.com poate, fără orice altă notificare sau formalitate și fără ca acest lucru să necesite explicarea atitudinii sale, să suspende sau să blocheze accesul dumneavoastră la conținutul siteului sau la o parte a acestui conținut.

Tentativa de hackuire / acces neautorizat la date / modificare a conținutului paginilor / la adresa NeculaiFantanaru.com este interzisă și sancționabilă. În acest caz, prevenim întotdeauna poliția, chiar dacă este vorba despre un minor. Prin comiterea unor asemenea ofense, cel ce este găsit vinovat riscă o pedeapsă cu închisoarea sau/și o amendă.

Source: https://neculaifantanaru.com/termeni-si-conditii.html

Ţesătorul neîndemânatic nu potriveşte firele urzelii în mod egal

On Decembrie 21, 2012

Cu cât încerci mai mult să-ţi forţezi voinţa asupra celorlalţi, cu atât mai mult vei descoperi că lucrurile NU merg în felul tău.

În sfârşit, eu, Samuel Gelb, încep să am ghinion. Nimic nu-mi mai reuşeşte. Niciodată n-am avut de-a face cu lucruri atât de rebele şi atât de greu de supus voinţei umane. Geniul însuşi este neputincios. Cele trei fiinţe pe care voiam să le stăpânesc, îmi scapă simultan. La ora aceasta, Olympia este cu siguranţă pe drum, luând în bagaje proiectele mele. Cât despre Julius, apariţia lui sub un nume fals în organizaţia carbonară, provocată pe jumătate chiar de mine, este poate fără voia mea, definitiv condamnată, şi ambasadorul Prusiei trece printr-un real pericol de moarte, cu mult înainte de momentul şi prilejul pe care mintea mea îl stabilise.

În avans faţă de Julius, sunt în întârziere faţă de Frederique. Iată că apare un intrus care să mă concureze înainte ca eu să-mi fi luat măsurile de apărare. N-am vrut s-o cer de nevastă înainte de a fi avut puterea şi bogăţia, care ar putea compensa ceea ce-mi lipseşte în materie de tinereţe şi aspect fizic. Am trudit pentru ea fără să i-o spun, şi în vreme ce eu îi pregăteam o soartă mai bună şi fericită, un prost care n-a făcut nimic pentru ea, care s-a născut pur şi simplu cu tot ceea ce eu mă străduiesc să cuceresc prin inteligenţă şi cutezanţa mea, un copil, a intrat şi mi-a furat poate toată speranţa, toată bucuria, tot visul meu. Ca un ţesător neîndemânatic, n-am potrivit firele urzelii în mod egal, scăpând din vedere o latură ca să lucrez la alta şi iată că pânza se rupe în locul cel mai preţios.

Samuel se ridică plin de gânduri duşmănoase, făcu câţiva paşi prin birou şi se îndrepta spre oglindă, privindu-se fix, ochi în ochi. Să mă fi resemnat cu adevărat? îşi spuse el cu un fel de furie şi ură înverşunată. Cum vei proceda oare ca să recuperezi pe de o parte timpul pierdut şi pe de altă parte să înfrânezi timpul prea grăbit? Zoreşte-te să iei o hotărâre rapidă. Dacă nu, gândeşte-te, iată ce te ameninţă: Julius poate murit dintr-o clipă în alta, lovit de pumnalul vreunul carbonar, sau să cadă deodată din pricina epuizării. Aşa cum stau lucrurile, toată averea i-ar reveni lui Lothario. Atunci, n-ar mai rămâne decât o singură cale de a avea o parte din moştenire: s-o mărit pe Frederique cu moştenitorul, şi să mă bizui, pentru a trăi, pe generozitatea bărbatului şi pe recunoştinţa femeii.

Leadership: Tu cum procedezi ca să recuperezi pe de o parte timpul pierdut şi pe de altă parte să înfrânezi timpul prea grăbit, încât voinţa ta să se împlinească de la sine?

Moarte şi blestem ! exclamă el, mergând cu paşi mari prin birou. Asta-mi mai lipsea să sfârşesc astfel: să ajung la cheremul unui menaj. Aşadar, inteligenţa, curajul, cutezanţa, nesocotirea legilor umane şi divine, şi pe de altă parte toată grija pe care i-am acordat-o acestei scumpe fiinţe, toată tandreţea şi tot devotamentul pe care i l-am arătat, totul să se sfârşească într-un mod atât de infam? Să mănânc firimiturile pe care-ar catadicsi ei să mi le arunce?

Nu, n-am să mă împotmolesc în acest josnic deznodământ. Voi lupta. Dar, poate că eu exagerez pericolul, şi mă neliniştesc de parcă aş avea dovada că Frederique este îndrăgostită de tânărul ăsta. Ce prostie ! L-a văzut doar un sfert de oră. Este o fire prea mândră ca să se agaţe de gâtul primului venit. Cu siguranţă că nu-l iubeşte. Dacă mă iubeşte pe mine? Mă cunoaşte, mă vede zilnic, m-a intuit, poate.

Leadershipul de care te foloseşti survine în împrejurarea în care, dintr-un motiv sau altul, devii un fel de om de ştiinţă al minţii, dar totodată un fel de "junghi" în inima altora?

Şi, deci, concluzia care se ridică din această etapă a vieţii private, dintre oamenii care țes intrigi și creează neliniște în jurul valorii de înșiși, este aceasta: când voinţa ta se ridică deasupra aşteptărilor celorlalţi, atunci însăşi voinţa capătă frică şi agresivitate. Vei fi gata la orice, pentru ca voinţa Ta să se împlinească prin tine şi în toate înfăptuirile tale, încât ajungi să nu-ţi doreşti nimic altceva decât să trăieşti acea senzaţie unică pe care doar un fantasy de calitate o poate oferi – atingerea imposibilului „ca prin magie" ?

De fapt, leadershipul capăta o tentă de gri prin prisma dezamăgirii pe care o da deznodământul intrigilor pe care le ţeşi şi a capcanelor pe care le întinzi de-a lungul poveştii numite "viaţă", o poveste pe care o poţi dicta, o poţi influenţa după voia ta, dar nu-i poţi schimba traiectoria prin falsificarea realităţii.

În acest caz vei ajunge precum eroul acela care, printr-o breşă a "realităţii" lui, ajunge în condiţia atotputernică a scriitorului de vieţi, a cărui întreagă cunoaştere devine derizorie pe măsură ce îşi reneagă calităţile, comparându-le cu ale personajelor sale. Tot de individualitate şi psihic ţine şi asta.

Ţesătorul neîndemânatic nu potriveşte firele urzelii în mod egal, şi din această cauză pică în propria lui capcană: devine el însuşi victima propriilor urzeli, fiindcă se transformă într-un spațiu al neliniștii depline, o povară emoţională care produce stres, dăunând sănătăţii.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Test de personalitate în leadership

On Noiembrie 23, 2013

Oferă acces la modul de configurare a personalității tale, fără să zăbovești prea mult într-un loc supus presiunilor emoționale.

Toate aparențele sunt împotriva a ceea ce am mai bun în mine. S-ar zice că mi-am croit cu voință o imagine. O imagine care-mi permitea să înfrunt lumea. În timp ce lumea era fascinată de o Anais Nin încântătoare, veselă, inteligentă, misterioasă. Această cealaltă femeie, femeia timidă, dar puternică, practică, nesigură, dezinteresată, copilăroasă, striga pentru a fi auzită în paginile jurnalului. Era locul unde se regăsea ființa ei împrăștiată, unde scăpa de înfrângerile vieții.

În Jurnalul ei, Anais Nin mărturisea cu sobrietate: "Au fost în mine întotdeauna cel puțin două femei, la vârsta de douăzeci și nouă de ani. O femeie rătăcită și disperată, care simțea că se îneacă, și cealaltă, care aborda o împrejurare așa cum s-ar fi suit pe scenă, ascunzându-și emoțiile adevărate, fiindcă nu erau decât slăbiciune, neputință, disperare, pentru a înfățișa lumii un surâs, o curiozitate, entuziasm și interes pentru ea."

Tot așa vorbea Geo despre mine, uimit de ceea ce descoperea:

- E în tine o imensă aptitudine la fericire și o tot atât de teribilă disperare. Nu știu cum se explică asta. Ești neliniștită, de parcă te amenință cineva.

Eu trăiam amenințarea. O simțeam. Cine mă amenința? Cine era dușmanul? Poate provizoratul în care trăiam de când m-am născut. Îmi e frică de ziua de mâine. Şi totuși o aștept. Şi cred în ea. Fiindcă aștept un miracol. *****

Leadership: Cu ce poți să umpli conținutul de adevăr care te face să aduci generațiile viitoare la momentul de față al trăirilor tale, în așa fel încât să nu conferi imaginii tale un design inestetic?

Adevărul este opera cuvântului care îți definește percepția despre viață atunci când vei petrece ceva timp în singurătatea propriei ființe. Iar conținutul sublim de adevăr spre care tinde omul, în încercarea de a-și exprima liber opțiunile de "a fi" în diverse circumstanțe, este menit să păstreze constantă temperatura realității cu care el se identifică la nivel de sine prin "imaginea de sine" - formată, la rândul ei, din ideologii, norme de viață, modele și tipare existente.

Acest adevăr poate fi umplut cu nostalgie, neliniști, suferințe sau cu lucruri pe care ai fi vrut să le trăiești și nu ai putut să le trăiești niciodată. Dar în acest caz imaginea ta capătă niște umbre îndoielnice, paralizate între viață și neființă, sugerând ideea sfârșitului de lume, care nu poate fi decât dramatică și absurdă. O astfel de imagine, atunci când spiritul ia avânt spre pragul unei epuizări emoționale care conține doar așteptarea neîncetată a unui miracol de vindecare, nu corespunde înflăcărării molipsitoare, energiei sentimentului de siguranță cu care se urmărește realizarea unul scop măreț.

Important este modul de rezolvare a formei pe care o ia personalitatea, modul ei de configurare inedită, exercitând mai mult decât ocazional, la nivel de gândire, acea puternică influență spre bine. În acest caz, existența leadershipului se datorează în primul rând valorii de unicat a omului, sugerând realizarea până la perfecțiune a unei împliniri care este în acord

cu standardul stabil al caracterului său. O interiorizare excesivă devine periculoasă !

Leadership: Ar trebui să folosești un trigger DOWN cu funcția UPDATE definită de utilizatorul final al solicitărilor acaparatoare ale vieții, ca să îți argumentezi interiorizarea sub forma unei ieșiri din precaritatea și temporalitatea unei lumi abandonate definitiv?

Triggerul "Down" este executat automat la îndeplinirea comenzii "Voi fi altcineva", trunchiind realitatea dinăuntrul și exteriorul omului, răsplătind în mod subiectiv, tendențios și amenințător, orice luptă cu sine însuși. Când încerci să fii mai mult decât ești trebuie să abandonezi definitiv lumea care te înlănțuiește în sinea ei.

Cel care cade în extremele propriei sale ființe, între Eul fenomenal (accesibil și vizibil) și Eul numenal (inaccesibil și invizibil), automat activează triggerul "Down" și ajunge de unde a plecat – la premisa că nu se poate substitui propriei sale imagini. Şi în acest caz nu va putea privi în afara lui, în afara a ceea ce-l definește. Nu va putea să se distanțeze de identitatea îndoielnică care îl limitează.

Pentru evidențierea acelei laturi a personalității care pune în prim plan situațiile și motivațiile particulare de valorificare a sinelui pozitiv, examinând posibilele consecințe ale provocărilor și oportunităților pe care le ridică dorința de autodepășire, se impune o sincronizare mai bună cu realitatea în care te situezi.

Aplicarea unei cunoașteri existențiale suficiente pentru a străbate tărâmurile unei gândiri mai rigide sau prea abstracte, se caracterizează prin reprezentarea veridică a realității, prin absența idealizării propriei persoane și a circumstanțelor în care acționezi.

Leadership: Poți să mărești forța de impact care acționează asupra punctului de formare a identității tale de om menit să trăiască fără suspiciuni, prin modificarea compoziției acelei lumi care îți cere tot mai mult din timpul și sentimentele tale?

Căpătarea experienței în a desluși esența caracterului uman, sensul cel mai profund posibil al existenței omului, printr-o apreciere realistă a tuturor intențiilor, valorile, care se ascund în spatele acțiunilor și gândurilor sale, este primul pas pe care trebuie să-l faci pentru a-ți începe ucenicia în tainele leadershipului.

Să încerci să conturezi un personaj, o personalitate, să pregătești victoria integrării tale într-un nou univers, să descoperi pentru tine însuți o formulă nouă a nuanțelor care valorifică întreaga structură sufletească a omului, aceasta este ambiția care poate te frământă cu adevărat. Himera pe care o urmărești neîncetat de parcă ai merge într-un labirint și dai din fundătură în fundătură fără să găsești nicio o ieșire.

Leadershipul devine o mare fundătură ce produce și intensifică o viziune superficială a întregului, dar niciodată nu se poate umple cu preziceri exacte, matematice, dacă elementele de ordine ale unei mulțimi de valori, atitudini, opinii și motivații, nu dețin o pondere bine determinată în aprecierea caracterului omului.

Şi degeaba iscodești în profunzimea omului pentru a scoate la lumină adevărurile bune și simple care să fie acceptate în cadrul realității pe care o compui, dacă ele nu au impact în reevaluarea stimei de sine și a stărilor emoționale.

Compoziția personalității din spatele unei atitudini controlate are ca suport profunzimea cunoașterii de sine ce îi este acordată omului prins în vârtejul grijilor zilnice, în momentul

când la poarta vieții sale bate sfios un clopoțel, o bucățică de suflet cu mare preț, care palpită într-un miraculos fenomen de creativitate demonstrat prin intermediul scrisului.

Testul de personalitate în leadership se remarcă prin întrebările următoare:

*** Notă -** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Tezaurul intangibil a celor mai fine simțiri

On Iunie 20, 2012

Desăvârșește-ți cunoașterea de sine prin contemplarea unor plăsmuiri născute din experiențe adevărate care doar în aparență par a fi aceleași cu ale tale.

Părea să fie o lege secretă a vieții mele, înfiorătoare prin prevederile ei, dar aplicabilă și acceptată tacit de Eul meu. De fiecare dată drumul pe care o apucam mă ducea dincolo de tainele mult căutate, vechi și însemnate ale alchimiei sufletului, deschizându-mi tărâmuri pe care spontan n-aș fi cutezat niciodată să le încalc.

O lume întreagă, nouă, greu de înțeles prin prisma celor două tipuri de relații: directe și indirecte, și a celor două legături: temporale și de cauzalitate, se năștea. O lume tot mai alertă, tot mai deplină prin emiterea celor mai fine impulsuri, prin generarea undelor de frecvență foarte înaltă, de către un emițător totalizator. Care se conecta la acea rețea încâlcită de percepții, reprezentări, raporturi și reacții, ce se manifestau aproape simultan. Nu le puteam îndepărta, și nici opri din viteza lor. Eram prins în cablurile de înaltă tensiune a unei surse de energie inepuizabile. Şi irezistibile.

Era o lume care nu fusese croită pentru a fi reală, precum cea a lui Par Lagerkvist. În care trebuia să experimentez câte puțin din toate, să verific ce ar deveni și unde ar putea duce. Un fel de atelier, un câmp de experiență în care noi personaje țeseau în permanență firele unei noi realități. Acumulau noi drepturi, noi însușiri, noi stări sufletești ce caracterizau modul propriu al unei persoane reale. Eu însumi ajungeam să mă cunosc mai bine. Tot mai multe intrigi, jocuri de culise, suspans, ițe încurcate se clarificau, transformându-se într-un scenariu de lung metraj, mai mult sau mai puțin optimist. Într-un " *The neverending story* ".

Stephen King sau Marion Zimmer Bradley m-ar fi invidiat peste măsură, încercând să-și imagineze ceva mai presus de știința lor. Ca niște simpli muritori care încearcă să-și imagineze Universul.

Leadership: Posibilitatea de a explora noi arii de procesare a informației de care dispui îți permite să faci diferențierea aspectelor care redefinesc valoarea elementelor de tip "raționalitate introspectivă" în construirea unei noi realități?

După cum Vrăjitorul din Oz, cu o pereche de foarfeci tăia o gaură mică și pătrată în stânga pieptului Omului de Tinichea, așezându-i o inimă micuță croită din mătase, eu atașam un "semn distinctiv" fiecărui personaj căruia îi atribuiam calități unice, transcendentale, superioare, oferindu-i un rol complex în mozaicul de transformări, de interacțiuni, de conexiuni cu trecutul, prezentul și viitorul.

Cu o singură sforțare de imaginație, trezeam toate simțurile ce le punea în mișcare instalația numită "viață". Cu o singură atingere a baghetei magice dădeam o nouă formă Eului lor, un plus de armonie, de energie. Un bizar mod de a crea o lume. Cu o singură condiție: să fiu vigilent.

Mă îndreptam înspre nemăsurat, ca un om care din dorința de a-și bucura ochii și sufletul cu cele mai grandioase vederi panoramice ale unui oraș pierdut și nemaivăzut de mii de ani, ajunge să facă aproape orice.

Raționalitatea introspectivă rezultă în urma expunerii propriilor trăiri la experiențe

diferite de a cuprinde în acte de creație mai multe lucruri deosebite privite din mai multe unghiuri. Altfel spus, ceea ce încerci să descoperi despre tine trebuie să fie o proiecție a imaginației în stare să schimbe realitatea pe care urmeaza să o experimentezi.

Cu îndrăzneala celui mai iscusit alpinist porneam în marea ascensiune spre o dimensiune mai înaltă - alchimia sufletului, forma cea mai pură de transformare a materiei din care e constituit omul, fabrica celor mai alese preparate persuasive, tezaurul intangibil a celor mai fine simțiri, culmea cea mai înaltă a măiestriei de a fi tu însuți.

Voiam să dobândesc o cunoaștere mai amănunțită, mai nuanțată a naturii umane, să intru în posesia resurselor cele mai tăinuite, prin deslușirea, măcar temporară, a mecanismelor care condiționează individualitatea omului. Dar fără să mă las în voia lor, fără să mă cufund prea adânc în întunericul lor. Nu voiam să mă pierd într-atât în ele, încât să fiu transformat de ele.

Însă leadershipul presupune transformare. Iar alchimia sufletului, bastionul cel mai greu de cucerit, cel mai râvnit, prin care se vrea a transforma totul din Eul omului, era singurul mijloc prin care se putea realiza această transformare. Dar era greu aplicabilă.

Leadership: Poți să arunci o privire de la înălțime asupra vieții tale încât să descifrezi sensul unei evoluții determinată de intensitatea cu care corelezi mijloacele de expresie ale unei imagini care se vrea a fi încadrată într-o zonă de tip "Open Space"?

Leadershipul, adevăratul motor al performanței, nu acea "activitate comercială" de implementare a unei schimbări temporare doar pentru asigurarea rapidă a unei anumite poziții înalte, pune în prim plan existența unei realități obiective în ceea ce privește Eul omului. Căci tot ceea ce el plăsmuiește, tot ceea ce îi conferă o anumită expresivitate, o anumită autoritate, se profilează și se reflectă în reprezentările pe care le face despre viață, raportate la o realitate palpabilă.

Ceea ce vreau să spun, în cuvinte mai simple, este că leadershipul cultivă un anumit gen de valori, un întreg orizont de perspective, percepții, reprezentări, raporturi și reacții, ce permit dezvoltarea ta proprie. Arta de a te autodescoperi presupune să înțelegi acea opoziție dintre ceea ce este profund și ceea ce nu este, dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să fii. Iar acest lucru se descoperă, se învață, se întrebuințează numai prin acordul sinelui.

În actul cunoașterii, în acest soi de coloană vertebrală care susține necontenit leadershipul, ale cărei extremități sunt fixate zdravăn de personalitatea care te definește, sinele îndeplinește cel mai fidel realitatea pentru care a fost programat să o gestionezi și coordonezi.

Leadershipul devine "ieftin" atunci când sinele îndeplinește o funcție inutilă, asemenea unui aparat digital de fotografiat îmbâcsit de numeroase setări care nu-și au rostul. Căci sinele își dezvoltă propria individualitate, dobândind o anumită formă, pe măsura străduinței personale, spre desăvârșire.

Open Space este un proces distinct de prelucrare și utilizare a informației care se concentrează pe extinderea percepțiilor asupra realității transpusă într-o operă de artă numită "sufletul lumii", din care rezultă o ființă nouă.

Tezaurul intangibil a celor mai fine simțiri este zestrea interioară a fiecăruia din noi, pe care am dobândit-o, am chivernisit-o și am sporit-o toată viața, și care poate să confere o aură deosebită leadershipului.

Un leadership performant nu depinde numai de lider, ci și de ceilalți oameni. Depinde de zestrea interioară a tuturor. Descoperă și redecoperă omul și eul lui propriu, iar la un moment dat vei putea spune: " *Ecce Homo* ".

Şi astfel vei putea să triezi mai ușor oamenii în trei categorii: cei ce te ajută și se dezvoltă o dată cu tine, cei indiferenți și neadaptabili, și cei ce nu vor sau nu pot să se schimbe și care te trag în jos.

The Act Of Seeing What Is Invisible To Others

On Iunie 05, 2016

Scufundă-te în universul creației, dovedind că ești perfect conștient de superioritatea ta.

Mă stăpânea pregnant o idee, un fel de gând pe deplin justificat în tabloul alternanțelor dintre postura de creator și cea de suplinitor al unei imense lacune în ceea ce privește interpretarea operei și vieții mele. Cumva, trebuia să mă adaptez la nivelul unor emoții și intuiții nedeslușite, cu neputință a fi exprimate, asemenea culorilor autentice ale unui tablou cu neputință a fi percepute de alți ochi decât de cei ai artistului.

Totul părea a fi cântărit prin contrariile unei conștiințe sublime de care arta este străină. Nu puteam să admir îndeajuns sensul adânc, pretențios ca un răsfăț prin diversitatea și cantitatea lor, al tuturor celor spuse prin reflecție, în felurite chipuri, prin contragreutate naturală la acțiune, fără de care nici nu-mi puteam valorifica pe deplin potențialul. Accidental, mă dezvăluiam în fața unui fenomen aleator, al potrivirii între un anumit tip de rezultate și un anumit sistem de valori, fără să mă grăbesc să-l înțeleg sau să-l stopez.

Oare gândul ascuns, că am slujit mai mult decât trebuie unei tendințe de spirit nedezvăluite, ce avea să fie definitivă în mulțimea acelor amănunte imperceptibile celorlalți, din propria existență, legate de amintiri și reflecții personale, dând naștere unui imbold de compensație pentru atingerea unei recolte revelatoare rentabile, nu provenea cumva dintr-un pic de protest față de posibilitatea de a mă obișnui cu decizii și ipostaze de care ulterior mă puteam face vinovat?

Omul care reușește, prin spiritul analizei și cercetării propriei lumi, să se înfățișeze drept un artist autentic, mai mult sau mai puțin accesibil, în lumina unei măreții care implică dezavantajul de a fi prizonier al stăruinței de a se apropia de cele depărtate, aceluia i se va ierta "greșeala" de a nu fi rămas un fenomen superficial în mersul dezvoltării științei.

Leadership: Emoția pe care o experimentezi într-un moment pe care alegi să îl trăiești pentru întemeierea unei estetici a autenticității, joacă un rol important în direcția tendinței de asimilare a unor noi coordonate de contact ale conștiinței tale?

Nu ai cum să nu te lași purtat de valul plenitudinii, fără de care înzestrarea ta lăuntrică nu ar putea să ia forma unei stime de sine sănătoase, dacă nu trăiești un moment de contemplare și de creație artistică. Nu ai cum să te scufunzi în universul creației, fără de care nu poți strânge laolaltă tot ceea ce este nou în furtuna curentelor de gândire, decât dacă maniera ta de a te raporta la restul lumii dovedește că ești perfect conștient de superioritatea ta. Aceasta este esența leadershipului pe care îl practică artiștii.

Prin universul creației se înțelege totalitatea acelor gânduri și emoții care, adunate și contopite prin învoiala certitudinii de a fi altcineva într-o altă realitate, se materializează în mărturisiri care spun o nouă poveste despre aspectele intrinseci ale omului, promovând o nouă abordare a experienței de receptare a artei.

Oamenii care lucrează temeinic la obținerea unei arte bazată exclusiv pe creație, lăsând la o parte suferința pe care o implică întrebuințarea continuă a ideilor, prin urmare a eforturilor de articulare și transformare a reflecțiilor referitoare la viață într-o operă desăvârșită, pur și simplu nu se pot abține să nu-și împartă cu profunzime realizările cu ceilalți. Chiar dacă nu în mod egal.

Cel ce experimentează „ *The Act Of Seeing What Is Invisible To Others* ", îndeplinind operația cunoașterii și ordonării unor concepții care submineează autoritatea celorlalți artiști, deci combătând orice reprezentări străine ale artei, sub diversele ei manifestări, face parte din categoria spiritelor sublime care spun minții lor: „Du-te unde vrei, dar nu căuta aprobare din partea nimănui !

Conștientizarea superiorității este o atitudine intransigentă care reflectă tendința de nedezvăluire a planurilor, nevoilor, dorințelor, temerilor, pentru dezvoltarea anumitor zone ale leadershipului.

Leadership: Începi să primești identitate de la factorul "înzestrare interioară", prin intensificarea tendinței de originalitate a creației intelectuale privind forma unică a produsului numit „personaj de contrast"?

Celebrul critic literar, Sainte-Beuve, avea ceva important de spus la adresa talentului oamenilor care își împărtășesc întotdeauna izbânzile, mergând până la originea acestora:

„Unii, într-adevăr predestinați și de esență divină, se nasc cu bogăția lor, nu-i preocupă de loc s-o sporească treptat-treptat în această viață, ci o împart cu profuziune și cu mâinile pline, în operele lor. Căci comoara lor lăuntrică este inepuizabilă. Ei creează, fără să le pese și fără să-și dea seama de mijloacele lor de creație. Ei nu se apleacă în fiecare ceas de veghe asupra lor, nu-și întorc capul în fiecare clipă ca să măsoare drumul străbătut și să calculeze pe cel rămas. Ci merg zile îndelungate, fără să obosească și fără să fie vreodată mulțumiți.

Schimbări tainice se petrec în ei, în sânul geniului lor, transformându-l câteodată. Ei suportă aceste schimbări ca pe niște legi, fără niciun amestec personal, fără să le ajute în mod artificial. Ei sunt precum omul ce nu grăbește vremea albirii părului, ca pasărea ce nu grăbește schimbarea penelor sau ca arborele schimbarea frunzelor, după anotimpuri. Şi, procedând astfel, după mari legi interioare și după o puternică înzestrare interioară, ajung să-și imprime forța în opere sublime, monumentale, de o ordine reală și stabilă, sub o dezordine aparentă ca în natură, întretăiate de piscuri și povârnișuri."

Omul care începe să primească identitate de la factorul "înzestrare interioară", nu-și va pondera decât în rare cazuri acea latură a tendinței spre posedare absolută a artei pe care o propune. Dimpotrivă, el își va intensifica tendința de originalitate a creației intelectuale privind forma unică a produsului numit „personaj de contrast".

Un astfel de personaj, neîntorcându-și capul în fiecare clipă ca să măsoare drumul străbătut și să calculeze pe cel rămas, își va menține mereu opoziția între concretețe și mister, în funcție de stările prin care trece - beatitudine sau frustețea unei realități închise.

Fără să-i pese și fără să-și dea seama de mijloacele sale de creație, el va cuprinde în arta sa ceea ce poate fi perceput de alți oameni. Dar niciodată acești oameni nu vor putea să perceapă realitatea lui, cauza genialității sale.

Înzestrarea interioară evidențiază un cumul de calități, emoții, credințe sau concepții despre viață care pot intra în componența criteriului de "valoare artistică", ducând la diferite configurații individuale și, ulterior, la recunoașterea unanimă a unei mari părți din comunitatea umană.

Coordonate de contact ale conștiinței unui om care experimentează lumea artei pot să amplifice calitatea creației sale prin puterea reflexiei Eului Suprem, limitat însă la o reflectare

veridică a ceea ce este el de fapt, și nu așa cum își imaginează atunci când își scanează limitările și refulările. Aceste coordonate de contact sunt: introspecția, nevoia de individualizare, privirea la rece, călătoria în amintire, oglindirea, sinceritatea, confesiunea.

Latura cea mai autentică a personalității se descoperă atunci când rămâi cu tine însuți, adică cu propria-ți lume de idei, și alegi să te ridici la un nivel superior de conștiință prin modul în care îți regândești imaginea care urmează să fie imortalizată în amintiri ce vor spune povestea ta.

Leadershipul este opera care demonstrează frumusețea unui tablou care se dezvăluie privirii lăuntrice a omului.

The Act Of Seeing What Is Invisible To Others face referire la gândul ascuns că slujești mai mult decât trebuie unei tendințe de spirit nedezvăluite, ce are să fie definitivă în mulțimea acelor amănunte imperceptibile celorlalți, din propria existență, de amintiri și reflecții personale. Numai procedând astfel, după mari legi interioare și după o puternică înzestrare interioară, vei ajunge să-ți imprimi forța în opere sublime, monumentale.

Source: https://neculaifantanaru.com/the-act-of-seeing-what-is-invisible-to-others.html

The Eyes Of Truth

On Iulie 07, 2017

Fii gata să scoți iveală toate calitățile pe care le-au șlefuit rezultatele experiențelor tale sub înrâurirea unui simbol al Creației.

Viața mea se desfășura pe un drum în furtună, reflectându-se parcă în spargerea de stânci a valurilor mării sau în întinderile de zăpadă de pe munții cei mai stâncoși, apropiată de perfecțiunea construcției unei intrigi din care orice scriitor ar fi putut dezvolte o adevărată aventură, o nebunie a victoriei împotriva timpului petrecut în alt context. Eram o adaptare dinamică și palpitantă a unei povești care bate filmul din care, desigur, nu lipsea iluzia iubirii.

Totul părea desprins dintr-un roman în care personajul principal caută să se destăinuiască destinului, iar destinul îi răspunde: „Ţi-ai jucat bine rolul, dar ai uitat că eu sunt regizorul".

Dincolo de rememorarea unei vieți inedite stă frumusețea sufletului care a știut s-o prețuiască sub incidența unui cod de acces spre o altă realitate, una împlinită de un "instrument" optic ce formează imagini reale, un simbol al credinței, al spiritului și al veșniciei.

Un scriitor își creează propriul univers narativ, pe care apoi, îl respectă ca atare, sau îl dinamitează, într-un fel sau altul. Dar numai Ochiul, îndreptat numai către slava lui Dumnezeu, uneori mai plin cu noapte decât cu zi - ca într-o lucrare suprarealistă de Igor Morski, poate să vadă cele mai fine detalii, să perceapă ordine în aglomerația sau dezordinea parcursului meu spre înălțimi cutezătoare.

Leadership: Principalul tău mod de a-ți înțelege rostul este de a introduce pretutindeni în viața ta ideea de „Ochi" care te trag înspre înăuntrul unui personaj plin de forță?

Încă de pe atunci aveam unele semne sigure ale faptului că viitorul meu se va orândui încetul cu încetul, destul de bine, fără pretenția de a mă arăta disponibil în căutarea unui răspuns bine gândit la întrebarea: "Ce se va întâmpla probabil?"

Iar Ochiul, această cantitate de autoritate divină pe care doar faptele mărețe o cuprind și o promulgă, obișnuit cu o prezență intelectuală activă, era pregătit pentru orice idee nouă, gata s-o ia în considerare și s-o aprecieze încă de la prima aruncare a privirii asupra ceasului. Sub reflectarea unui mister infinit, făceam o călătorie suprarealistă la capătul căreia avea să aibe loc o întâlnire explozivă, și, totodată o descoperire.

Dezvoltarea personală, strâns legată de modul cum te descurci atunci când ești înconjurat de un ocean imposibil de străbătut, reconstituie portretul unui personaj de mare forță, împlinit nu prin căderi repetate în timpuri de eșec, nici prin libertatea de a zbura peste prăpastiile ce-i stau înainte. Ci prin revelația și starea sufletească cuprinse în semnificația unui simbol al sensului vieții.

Mereu am simțit acea chemare a întinderilor ce mi-au fost interzise, o avertizare împotriva marilor adevăruri ale Creației, dar și satisfacția unei libertăți fără reguli, tras într-un spațiu care nu are nimic comun cu lumea asta. Fapt pentru care un artist ar fi putut glosa pe tema miracolului facerii omului.

În domeniul ideilor, ca și în viață, noul se răspândește destul de lent, în felul în care artistul transformă nespusul într-o imagine care exprimă emoție, dovada măsurii de a fi condus de o forță a cărei origine extrinsecă nu o sesizează. Pentru că în fața lui se derulează mereu un decor superb, a cărui imensitate nu poate fi exprimată de cuvinte, ci doar de simțuri, culori, nuanțe, senzații și expresii.

Leadership: Caracterul tău predominant se remarcă prin dobândirea unei încrederi permanente într-o legătură intrinsecă cu un simbol al Creației care arată că omul se poate conecta cu Universul?

Simțeam acea formă elementară a contrastului dintre perspective, culori, vederi și principii, numit Mega Contrast, *turned into the delirious fantasies of a mind raging against the dying of the light* . Nu încape nicio îndoială că Ochiul, aflat pe aceeași lungime de undă, își modifica puterea de refracție, își răspândea prezența înăuntrul meu, dar cu o tentă de capricios.

Forța lui spirituală pătrunzând treptat, tot mai adânc și mai adânc în diferitele situații din viața mea, pentru importanța acordată valorilor drumurilor optice ale diferitelor raze care mă urmăreau peste tot, figurează pe o hartă a cărei amprentă milenară hrănește sufletul, dar obligă creierul să ceară informații despre misterul divin.

Când viața îmi trezea nedumerire, când aproape îmi consumasem toate forțele, am simțit existența luminii, am preluat din nevăzut o undă energetică pe care o conștientizam numai prin simțuri, în stări, în senzații, sentimente și nu poate fi explicată rațional.

Mă izbeam de ceva asemănător sensibilității artistului care interpretează trăsăturile modelului fie după gusturile sale, fie după pretențiile atribuite intrării ilegale într-un imaginar al concepțiilor preștiințifice. Era o formă nouă de răspuns la stimulii de ordin esoteric, ceva după care am tânjit întotdeauna, o pretenție pornită de jos, dar urcată spre cele de necuprins, care se numește dreptul regilor.

Dreptul regilor este acel fragment din simfonia leadershipului reprodusă printr-un gradual proces de auto-convingere că ceea ce crezi este real și că ceea ce ți se întâmplă este prea frumos ca să fie adevărat.

Voiam să fiu o prelungire a Ochiului, marele vrăjitor din spatele cortinei, o enigmă atât timp cât ea nu este un dat general-valabil, dar care își răspândește cu putere razele în spațiul infinit, scăldând întregul pământ în lumina sa atotputernică. Voiam să adaug din profunzimea experiențelor mele efectul, misterul divin, pentru care toate par altceva.

În finalul filmului "Now you see me 2", magicianul Thaddeus Bradley aprinde o lumânare: „A vedea înseamnă a crede, dar este acesta adevărul?"

Depinde de punctul vostru de vedere. Există un singur lucru în care cred: ochi pentru ochi. Este jocul vostru, jucați-l așa cum vi se potrivește. Când veți scoate la iveală toate atuurile, toate calitățile pe care le-au șlefuit rezultatele experiențelor voastre, și sigur veți face asta, voi fi acolo, așteptându-vă. Pentru că, fiți atenți la cuvintele mele, veți primi ceea ce vă este destinat, în moduri în care nu v-ați așteptat. Dar pe care le meritați, pentru că există un singur lucru în care cred: Un scop mai înalt.

Jocul pe care adevăratul lider îl mânuiește cel mai bine este o versiune a poveștii în care este implicată acea minimă fărâmă de sclipire a glasului conștiinței care tinde să reacționeze conform unei influențe supranaturale.

The Eyes Of Truth este acea proprietate a minții și a sufletului de care nu te poți rupe, de care nu știe nimeni și de care ajungi să nu te mai saturi în momentul când știi că fără ea nu ai mai putea fi atât de convins de puterile tale.

În adâncul tău știi că ești dependent de ceva mai înalt și nelimitat care te protejează, te ghidează, te învață foarte multe lucruri și te obligă să le aplici la un nivel avansat. Până într-o zi când vei fi pregătit să fii parte a „Ochiului".

*** Notă:** Enigma - The Eyes Of Truth

The Future

On Martie 16, 2018

Fii o alegere a variantei pe care dorești să o accepți ca fiind adevărată, chiar dacă adevărul nu se prezintă finit decât într-un aspect al lumii ales ca reper simbolic.

Arta mea se naște din necesitatea de a simți că trăiesc într-un alt timp, într-un alt loc, cu cât se perindă mai multe stări sufletești variate prin conștiința unui artist ce caută noi metode de a-și extinde orizonturile în căutarea unei perfecțiuni 3.0. A trăi este un mod de a scrie prin reprezentarea unui alt înțeles decât cel creionat de gândurile unui anonim, pe care nu eu l-am căutat, ci el pe mine, așa cum pictorul își caută inspirația între reflexul spectacolului lumii exterioare și continuarea aventurii numită iluzie, într-un Matrix poetic din care odată ce-ai intrat nu mai există cale de evadare.

Arta poate pleca de la o intenție figurativă, un tipar de frecvență pură cu care visele se leagă de ceea ce trăiesc sau voi trăi, ca apoi în mersul creației (reprezentată ca expresie a unui semiconductor intrinsec) ea să se convertească, prin abstragere și stilizare, într-un filon bogat de mister, într-o năzuință de cuprindere și asimilare a exteriorului. As vrea s-o ridic la temperatura combustiei unui ideal mai măreț decât și-ar fi putut imagina vreodată Don Quijote pe drumul aventurilor fantastice.

Totul în această artă trebuie imaginat drept absolut ca taină supremă a comuniunii între Dumnezeu și om, încât la final să mă consider eu însumi partea cea mai semnificativă dintr-un univers fără sfârșit, parcă special imaginat ca o configurație pură, eliberată de sarcina reprezentării unei teme comparativ cu fonturile altei teme, implicând fuziunea între frumusețea științei și natura extatică a spiritualității.

Este un fel de reflectare a ceea ce se întâmplă în interiorul și exteriorul meu, relevat ca o atracție suprarealistă, ca o pecete a unei paradoxale cunoașteri, dar și ca un semnal al unei orgolioase libertăți în exprimarea unor alte puncte de vedere decât cele instituite drept "oficiale".

Leadership: Îți satisfaci necesitatea de a-ți recunoaște meritele deschiderii către NOUL unei exprimări plastice, considerat un efort al imaginației formale, într-un omagiu adus inteligenței de a fi una cu totul?

Aici las ca indiciu primordial cuvintele din prefața "Simbolului pierdut" al lui Dan Brown: *"A trăi într-o lume fără a deveni conștient de sensul ei este ca și când ai rătăci într-o mare bibliotecă fără a atinge nicio carte"* , la care aș adăuga imperativul unei continue înnoiri în duhul minții mele: "Nu te juca cu păcatul de a face din cunoaștere un labirint în care să te pierzi cu ușurință, deplasându-te printr-un spațiu cu trasee libere și pereți groși până la o destinație fără termen de exprimare".

În orice caz, vorbesc de stabilirea identității unui spațiu de artă folosind o schemă constructivă de exprimare care îl ordonează într-o aglomerare de expresii și date, sugestii și nuanțe, interconectate prin gateway-uri compacte. Un limbaj plastic este un limbaj metaforic, unul ieșit din tiparele normalului, apropiat de o artă destinată în exclusivitate unui public restrâns de cititori care știe să aprecieze tendințele noi cu care încerc să-mi impun viziunea asupra cunoașterii.

Când spun că o linie curbă sugerează curbura unui deal, înseamnă că ea este echivalentul unei experiențe de viață care nu-și pierde unitatea în profunzimea neurmată a Dumnezeirii,

văzută cu un ochi de apă și unul de foc într-un decupaj spațial semnificativ: precum pe Pământ așa și în Cer.

A avea inteligența de a fi una cu totul înseamnă să dispui de toate semnificațiile adânci ce reies din imperiul aparențelor, în încercarea de a te ridica la esențe.

Acum, îmi dau seama de limitarea și dependența conștiinței de sine care se descoperă a fi în raport cu o realitate deghizată în ficțiune, numită "roman", ca un transfer de energie cosmică realizat în momentele în care are loc o comunicare temporală între ceea ce consider ca fiind "finit" și ceea ce consider ca fiind "o alternativă" spre respingerea a ceea ce nu ar putea fi niciodată pe deplin revelat.

Aparențele sunt acele moduri de exprimare care pun în valoare dimensiunea privată a personalității mele, mici firimituri de adevăr, niște frânturi de timp din care se alimentează veșnicia sufletului meu într-un univers simbolic, un univers al formelor literare mereu schimbătoare.

Universul este ceea ce nu cunosc despre mine atunci când mă integrez în centrul unei idei care își câștigă farmecul atâta vreme cât nu se impune ca sens ultim și cel mai important din punctul de vedere al viitorului. Acesta își menține totalitatea și exponențialitatea prin elaborarea unei viziuni integrate asupra fenomenului deosebit de complex pe care îl reprezintă utilizarea simbolurilor, fidele proprietăților spațiale și materiale ale unor obiecte neobișnuite în înaltul cerului și pe continente diferite, cu riscul ca imaginea de ansamblu să devină iluzionist-descriptivă.

Esența este ceea ce extrag dintr-un substrat aprioric și aparent irațional, ulterior transformat și filtrat într-un stil personal numit "Big Bang" adaptat ideii de schimbare, ca un fel de "Ieșire din Matrix". Ea determină sensul ori forma artistică a cuvintelor mele, ca proiecție a libertății de exprimare într-un grad foarte înalt a unor ample valențe, intrinseci, poetice și literare, ca o extindere a posibilităților de creație percepute tot mai mult de alți creatori ca "nemeritate privilegii".

Leadership: Poți să aduci un elogiu artei de a trăi într-un spațiu de cunoaștere care se mărește pe măsură ce înaintezi într-o realitate care nu se poate defini pentru cineva care n-o are?

Personajul din pelicula Matrix, pe nume Neo, are posibilitatea să aleagă între două pastile pe care i le recomandă *the god of dreams* , Morpheus: una albastră pentru a rămâne în lumea colorată a iluziilor și alta roșie pentru a trece în groaznicele catacombe ale realității. Groaznice, dar reale.

Mi-aș dori ca eventuala uitare a vechilor divergențe cu realitatea, identificându-se cu minunata pastilă roșie, să constituie totodată o eliberare a conștiinței mele de toate faptele potențiale ale unei lumi în derivă, spre viitorul unei arte pe care n-o consider în declin, situându-se într-un decor plin de originalitate.

Primul elan al gândurilor ce prefigurează esoteric proiectul nașterii formelor de creație are ca variabilă dominantă alegerea unui hotar care separă două spații învecinate, finalizat printr-o singură unitate de expresie: "trezirea din hipnoza interzisului" sau "eliberarea din vicleșugurile finitului".

Așadar, sunt o alegere a variantei pe care doresc să o accept ca fiind adevărată, chiar dacă adevărul nu se prezintă finit decât într-un aspect al lumii pe care poeții îl aleg ca reper

simbolic.

Arta, ca tăcere dinaintea Facerii, despre care nu se poate vorbi decât prin ipoteze, prin limbaj oblic, prin aluzie, prin simbol, trebuie să redefinească golul absent în evenimente prin plăsmuirea spiritului trezit din uimirea pură a necesității de a fi Neo.

Simt că sunt proiectat într-un univers în care spațiul este mult mai dens, iar timpul mult mai rapid ca în lumea mea, din care nu mă mai pot intoarce. O voce din off parcă îmi șoptește: "Niciodată nu poți pleca dintr-un loc în care încă nu știi cu ce ai de-a face."

Ieșirea din Matrix este realitatea cu care te identifici în construcția unui univers al cărui reper simbolic îl constituie două valori conjugate: tendința de a arăta o altă față a lumii și libertatea de a exprima orice idee prin orice mijloc artistic.

The Future este calea de a te armoniza cu *Totul Din Jur* prin intermediul unei exprimări care face posibilă o nouă utilizare a "pastilei roșii" – un alt mod de a face artă prin descoperirea unor adevăruri, transformate ulterior în simboluri, insuportabile pentru mințile care nu sunt îndeajuns de puternice pentru a le stăpâni.

Mi-am câștigat *Ieșirea din Matrix* odată cu rătăcirea într-un "Labirint al Textului Sacru" al cărui secret se învață în timp, al cărui sens scapă, al cărui capăt de drum nu se știe unde duce, dar odată ajuns la capăt am înțeles că autorul lui sunt chiar Eu.

Try to see the future, not the past !

*** Notă:** Suntree - The Future

Source: https://neculaifantanaru.com/the-future.html

The Road To Hell (II)

On Decembrie 11, 2018

Învață să apreciezi arta adusă de-o imagine existențială fără egal, încât să devii ceea ce ți-am sugerat să trăiești prin emoțiile mele.

Goneam fără direcție pe drumurile nesfârșite ale unei lumi tot mai accelerate, preocupat de transfigurarea realității și de redarea unei reflecții noi asupra sensului vieții. Nu doar existența celor trecătoare și fugitive îmi făcea cu mâna pe oriunde mă deplasam, într-un colaj aproape ficțional, fiindcă mi se părea totul o halucinație a memoriei care NU se suprascrie la reconstituirea fărâmelor de energie și libertate care aproape îmi fugiseră din suflet. Dar, totodată îmi ieșeau în drum și închipuirile de frică, ideile obsesive pe care le trăiește cineva într-o „excursie a groazei".

O viață câștigată în urma unui act de judecată a sinelui este asemenea unei mașini care niciodată nu se oprește, pentru a ajunge la niște parametrii de consum energetici ce ar trebui încadrați în valorile individuale de tipul: *spirit de challenger* . Totul părea desprins parcă dintr-o fantezie a lui Borges: povestea mea era simbolul celui ce am fost, pe măsură ce trăiam la intensitate maximă o viață care nu era altceva decât tortura sufletească a unei fărâme de iad.

Leadership: Ești pregătit să setezi axa destinului tău care se vede "reverse" în oglindă, în complexitatea intrigii și aventurii dintr-un complicat scenariu existențial care pare fără sfârșit?

În momentele mele de demență la volan, iadul nu exista decât ca o consecință a vreunui act instantaneu, doar dacă conștientizam abaterea direcției și a vitezei de la respectarea unor norme rutiere. Nimic nu-mi stătea în cale. Cu o aprinsă imaginație tomnatică, demnă de un artist care schimbă puțin realitatea când caută să lege trecutul de prezent, mă încăpățânasem să repet un vis care părea mai mult decât real, părând să se materializeze constant și irepresibil.

Visul de a mă dărui întruna ambițiilor nemăsurate, având ceva din caracterul aventurilor întâmplătoare ale cavalerilor rătăcitori din producțiile medievale, se constituia ca replică dată evoluției în materie de siguranță. După aspectul exterior al traiectoriei acțiunii, adică după înlănțuirea dintre feluritele evenimente și circumstanțe care curgeau una după alta, totul părea a se petrece sub impactul magic al unei euforii conjuncturale.

Mirajul care strălumineză întotdeauna la orizont este locul de intersecție al artei cu experimentul. Arta de a privi altfel viața și experimentul de a te crede Dumnezeu. Am călcat pe roșu. Îmi pierdusem total simțul direcției. Axa destinului meu care se vedea "reverse" în oglinda Egoului meu nemăsurat, se putea defini prin exercitarea unei noi acțiuni explozive, îmbinată cu adrenalină, care se succeda opririi când încălcam legea.

Singurul scenariu existențial ce pare fără sfârșit este regăsirea propriei autenticități în modul în care faci lucruri prioritare atunci când simți nevoia de a-ți testa limitele.

Am văzut o femeie pe marginea drumului, cu un chip pe care îl cunoșteam ca pe al meu, reflectat în geam. Astfel, drumul nu mai constituia o tentație a evadării dintr-o viața liniștită, o creștere a vitezei cu care invadezi senzația de HIGH, senzația de dilatare a unei clipe de vitalitate deplină, necesară ca răspuns la o idee nesăbuită plasată într-un univers atemporal și fără limite.

De fapt, situația în care mă aflam a fost descrisă cel mai bine de Marguerite Yourcenar în "Memoriile lui Hadrian": *"Recunoșteam în acest du-te vino mișcarea angrenajului imensei mașini al cărei pivot eram. M-am simțit o clipă înduioșat la vederea acestei forme singuratice, trecătoarea flacără arzând în pieptul omului aflat în mijlocul unei lumi pline de pericole."*

Femeia a mers până la geamul din față și s-a aplecat foarte încet. O tensiune teribilă m-a paralizat în umbra gândului că mă voi implica mai mult decât trebuie într-un joc plin de incertitudini. Chipul ei minunat se zărea ca printr-o abatere de la realismul optic, în clarobscurul acelei seri cețoase de toamnă, ca printr-o magie a gestului cel mai neînsemnat, printr-o deformare a percepțiilor despre lume, în complexitatea intrigii și aventurii dintr-un complicat scenariu existențial, ispititor și rar întâlnit.

Chiar atunci când bătăile inimii îmi perturbau liniștea goală, capodopera acestei prezențe unice s-a făcut remarcată prin excelența virtuții de a se subordona dorinței de a plăcea maxim, de a se dărui fără limite unei clipe de savoare, de emoție, de mister. Ea părea dominată de o lege imuabilă prin infailibila metodă a ducerii în ispită a celora care pătrund în perimetrul ei vizual. Parcă ar fi vrut să mă vrăjească cu o incantație magică, sugerând nesfârșirea la gradul cel mai înalt al creației artistice căreia un pictor îi conferă vibrația timpului trăit cu cel visat.

Leadership: Care este echivalentul nuanței de înțeles pe care ai ales-o să se potrivească unei experiențe de viață amplificată de intensitatea emoției pe care ți-a transmis-o cineva într-o împrejurare deosebită?

Echivalentul nuanței de înțeles pe care am ales-o să se potrivească experienței de viață amplificată de intensitatea emoției pe care mi-a transmis-o acea ființă plină de mister, este însuflețirea care nu m-a părăsit niciodată, mândria de a aparține tot timpul unei clipe trecătoare.

Văzută cu alte cuvinte, întreaga situație părea un fel de revanșă a stării de confuzie asupra unei presupuneri de acceptare reciprocă între două ființe asemănătoare, cu un singur țel: de a nu pierde din vedere ocazia unei evadări din amorțeala cotidiană, simțind nevoia să regăsesc ceea ce contează într-adevăr pentru exercițiul vieții.

Drumul devine un mister al unui prezent incert, un mister al unui suflet ce iubește arta și o trăiește din plin datorită savoarei cu care cineva îi încântă simțurile, mai ales savoarea cu care își povestește aventurile. Drumul începe să fie parcurs ca un mod de simbolizare extensiv, care îl face diferit de realitatea unei existențe fără perspective, de unde rolul meu de a intra în câmpul vizual al unei ființe pline de sens, cu vibrație înaltă, și a înțelege de fapt ce transmite ea, nu numai ce o diferențiază de restul lumii.

Judecând după felul cum orice existență își împarte soarta cu puterea de expresie a unui mistic vizionar, din mine făcând un creator ce caută compensații în universul de lupte continue cu schimbările de viteză, cu flash-urile, virajele și trecerile pe roșu, cu hotărârile și impulsurile de moment, aș spune că eram sensibil la atitudinea eroică, la aspirația către faptele mari, la voința de a evada din realitatea cotidiană.

Leadership: Ești în stare să-ți judeci propria viață din perspectiva unei staționări inopinate, cu ajutorul dorinței de a fi ceea simți că ești într-un moment definitoriu al vieții altcuiva?

Numai întâlnirea neașteptată cu un om al momentului prezent, personaj misterios în care predomină ecourile sonore ale unor timpuri viitoare, poate schimba ceva din frânturile unei

existențe trăite intens, dar incoerentă prin exercițiul intuiției.

Cititorule. În călătoria ta prin pustietate, de la deșert până la fântână, te-ai abătut către autostrada spre iad. În mișcare, ai cunoscut intensitatea unui stimul dependent de alte adevăruri aflate parcă în contradicție evidentă cu logica creației relevată în logica existenței, fiind predestinat trecerii de la fictional la real, de la general la particular. Fapt care îți dă oarecum senzația de repetare a unui eveniment trăit în vis.

Iar dacă ai fost oprit în traficul infernal și ai observat chipul unei femei frumoase reflectat în geam, înseamnă că depinzi de sentimentul unui deja-vu care îți șoptește că nu ți-ai irosit timpul citind aceste rânduri. Eu am devenit Tu, sau cum ar spune Borges: *"Ai devenit ceea ce ți-am sugerat să trăiești prin emoțiile mele".*

Staționarea inopinată într-un spațiu pe care nu îl cunoști este dovada certă a unui artist vizual de succes care știe să recunoască posibilitatea ieșirii din banal, din monotonie, din rutina vieții, din impasul generat de "absurd" pe calea unei orientări ce poate fi oricând pusă la îndoială.

Tu știi să apreciezi arta adusă de-o imagine existențială fără egal?

The Road To Hell este călătoria pe care o parcurgi de la imaginar la emoție, de la revelație la rațiune, în funcție de mirajul pe care îl aduce fenomenul senzațional al trecerii din virtual în real, și invers.

*** Notă:** Chris Rea - The Road To Hell

Source: https://neculaifantanaru.com/the-road-to-hell-II.html

The Road To Hell (I)

On Noiembrie 29, 2018

Modul în care tratezi ceea ce se întâmplă în viața ta are ca și consecință starea ta din momentul imediat următor producerii unei schimbări a realității pe care nu ți-o recunoaște nimeni.

Uneori mă gândesc la mine ca la o lume prinsă între momentul trecut al unei vieți irosite, plină de lucruri de care veșnicia nu își reamintește, și activarea intuitivă a unui vis plin de nădejde care se repetă în mod constant fără să-mi dau seama de ce, fără să întrezăresc semnificația lui spirituală. Singura operă de artă care face cinste sublimei mele călătorii într-o seară ploioasă de toamnă este consecința unor trăiri echivalente rugăciunii de dinainte de marile evenimente ale unei existențe efemere.

O lume care vine, o lume care pleacă, două imagini suprapuse într-un real zgomotos sunt închipuite din înaltul punct de vedere al aventurierului ocazional, menite să exprime ruptura categorică între ultimele concluzii dinaintea unui turneu final al recordurilor de viteză și valoarea unei inițieri în intriga unei narațiuni concentrată de-a lungul unui prezent fictional. Suflul de magie al clipei de față este mișcarea volanului spre exteriorul virajului și apăsarea accelerației în doze potrivite.

Un delir poetic sau un vis trecător? Cu responsabilitate, mă văd nevoit să îmbrățișez orice parte a întâmplărilor care mă încearcă cu sau fără îngăduința Domnului, ca și când aș fi subordonat unui copios joc al fanteziei care se dispensează de conformismul unei lumi așezate, liniștite și serbede. Parcurg mai departe călătoria spre un orizont nedefinit și intangibil, datorat unei visări punctate de reflecții asupra vieții și artei, pe un drum al purei rațiuni, dar care începe cu o întrebare nelămurită: „de ce tocmai eu, într-un loc numit Lumea Pierdută" ?

Neîndoios, am totuși de partea mea evidența experienței privilegiate a luminilor stradale, schimbări frecvente ale vitezelor, care mă ajută să cunosc structura adevărată a lucrurilor cele mai însemnate dintr-o viață afișată în oglinzile retrovizoare ale realității imediate.

Leadership: Dispui de capacitatea de a încerca stări contradictorii și de a proba experiențe de mare angajament în interiorul unei narațiuni care se cere dezintegrată sub presiunea unei realități care se arată mai presus decât poate duce o minte obișnuită cu confortabila lume a simbolurilor?

Mașina nu este un simplu mijloc de locomoție, ci expresia puterii de reprezentare a unei realități mai vii, mai alerte, mai evoluate, mai tulbure, ce te încearcă la proba unui timp al vieții plină de adrenalină, vădind apartenența la o structură de mentalitate mai complexă. Când te regăsești într-o lume străină și încerci să domolești mijloacele ei de a te face prizonier, ar fi util să-ți reamintești de ideea potrivit căreia artistul trebuie să picteze ceea ce vede în continuă mișcare pentru a surprinde cadrul unei lumi în care narațiunea pare a continua viața însăși.

The Road To Hell surprinde melancolia predestinării unui ins care nu îndrăznește să se ridice împotriva destinului său fatal, durerea continuă a omului aflat în fața unei lumi ostile, pendulând, în neliniștea lui, între îndoieli și certitudini. În același timp, trecând prin orice intersecție, drumul poate să marcheze lupta pentru cucerirea unui mare simbol de credință, o încercare de a ieși din labirintul atâtor stări contradictorii.

Pe trunchiul aspirației pătrunse de un întreg patetism legat de o inițiativă utopică de schimbare, ieșire dintr-un timp și spațiu uzat, se altoiesc mlădițele sensibilității neînfricate, împletite în voia unei clipe de abandon, germeni stimulatori ai incertitudinii în fața unui orizont întunecat. În sfârșit, se simte libertatea de dincolo de barierele vremelniciei clipei prezente.

Leadership: Poți identifica acel element diferențiator care să inspire starea ta din momentul producerii unei schimbări în povestea realității pe care nu ai mai spus-o niciodată?

Cauza oricărei întreceri cu tine însuți într-un timp al nimănui este fuga de o viață și o lume cărora nu le mai vezi rostul. Dincolo de orice îndoială rezonabilă, fuga mea într-un sens sau în altul, drumul pe care îl parcurg de la o lume la alta, generând mereu o atmosferă nouă plină de figuri umane rătăcite, cade în mreaja afectelor și pasiunilor cele mai vehement dezlănțuite.

Totul pare să fi pornit de la gândurile unei minți disperate după senzații tari, dintr-o schimbare de profunzime produsă într-o revărsare de acorduri lirice, dar în care domnește cea mai adâncă nostalgie a începutului și sfârșitului unei povești cu intrigă polițistă, datorită căreia te simți continuu într-o stare alertă.

Viața mea nu se constituie ca o compoziție ce dă impresia că urmărește desfășurarea unei povestiri imaginare, ci este însăși povestea imaginară plină de suspans care se amestecă cu povestea plină de frământări a prezentului real. Fantezia care mă leagă de realitatea unei trăiri concrete aparține înflăcărării de a demara acțiuni îndrăznețe, determinării în a porni pe cărări nebătătorite.

Element diferențiator care inspiră starea mea din momentul producerii unei schimbări în povestea realității pe care nu am mai spus-o niciodată, este acea senzație de "high" care nu cere mântuire, fiind explicată ca o rupere de trecut și ca o incursiune într-un posibil imaginar al tuturor posibilităților.

Leadership: Poți să-ți asumi integral gradul de incertitudine în fața unui imbold ce depinde de experiența anterioară în gestionarea situațiilor de viață, fără să devii prizonierul unei conștiințe care se străduiește să pună rațiunea înaintea fanteziei?

Cine s-ar încumeta să treacă în locul meu, ar fi îndreptățit să experimenteze o abundență nebănuită a situațiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din realitatea cea mai palpabilă, privind totul din prisma emoțiilor care te încearcă doar în fața unei decizii neașteptate. Cumva, par să experimentez aceeași situație prin care trecea Humbert Humbert din romanul "Lolita":

Am virat, așadar, trecând pe partea stângă a șoselei, mi-am verificat starea de spirit și am constatat că era bună. Aveam senzația plăcută a unei dizolvări interioare, cu elemente de tactilitate difuză, amplificată de gândul că, rulând pe contrasens, mă apropiasem fantastic de eliminarea legilor de bază ale fizicii. Într-un fel, era un neastâmpăr metafizic. Mânam pe fața excentrică a oglinzii, domol, visător, fără să depășesc douăzeci de mile pe oră. Circulația era redusă. Mașinile de mă depășeau claxonau brutal. Automobilele care veneau spre mine ezitau, virau brusc și se văicăreau îngrozite. Am constatat curând că mă apropiam de zone populate. Am trecut pe roșu, ce senzație !

Ceea ce se opune trăirii prezente este sentimentul unei rătăciri în jurul unei singure axe care se vede în oglindă "reverse", fiind accesată în urma unui act de judecată a sinelui. Ai senzația că faci parte dintr-un scenariu de viață mai dur, mai cizelat, mai tensionat, care se remarcă

prin retrăirea unei situații de libertate totală în luarea deciziilor. Dar în același timp te afli în prizonieratul unei conștiințe care dă o amprentă morală oricărui act de voință.

Conștiința care se străduiește să pună rațiunea înaintea fanteziei este acea parte din tine care vine din afara ta, legată de anumite situatii care te-au marcat profund printr-o călătorie fascinantă în timp, dar care nu se poate schimba - fiindcă își găsește proiecția în realitatea prezentă.

Leadershipul are ca temei următorul mesaj semnificativ: dacă nimeni nu-ți cunoaște realitatea din care îți fabrici fantezia dătătoare de emoțiile cele mai puternice, atunci nimeni nu-ți poate cere socoteală pentru felul cum gândirea îți influențează viața.

The Road To Hell vizează înclinația spre compromisul raportării la un prezent plin de incertitudine, prezentat sub forma unei fantezii care are ca scop trăirea unor emoții pline de forță și elan care te introduc în contextul unei lumi în schimbare.

*** Notă:** Chris Rea - The Road To Hell

The Show Must Go On

On Iulie 28, 2015

Învață să faci din leadership o știință abstractă, luându-ți libertatea de a crede în ceva peste puterile omenești.

Gândul mă conducea la realizări în care imaginația și libertatea de a crede în ceva peste puterile omenești, surprinse în dimensiunea unică a suprarealului, se făceau simțite cu plenitudine în tot felul de combinații. De altfel, unei palete de realizări, neputând fi categorisite decât într-o logică a parcurgerii formei de exprimare prin filtrul creator, prin combinarea spațiilor de dincolo de cortina realității, i se spune simplu „compoziție".

Şi, iată, dezvoltatorul artei își pune în valoare capacitatea de anticipare a unei realități răscolitoare. Fiind altcineva, el continuă să vadă acolo unde toți ceilalți obosesc să încerce a căuta. Inegalabil, îl putem distinge îmbrăcat ca un actor deasupra unui morman de figuranți, în ipostaza de rege al creației. El parcă simte o chemare adâncă printre măști, oglinzi, machiaje, diverse costumații, culori, concepte, linii de evoluție, toate luând forma unor „empty spaces / abandoned places", ulterior incluse într-o singură idee existențială: „Whatever happens, I'll leave it all to chance."

Dăruit cu *Divinis Influxibus Ex Alto,* geniul se vede înveșmântat nu doar în straiele artei, ci în coloritul unei rațiuni elevate, servite de o conștiință nobilă, care asemenea unei comori misterioase, aflate în centru luminii subiective, îi aduce satisfacția ficțiunii care dă iluzia vieții vii văzute „Behind the curtain, în the pantomime".

Leadership: Individualitatea pe care o oferi Creației are legată de ea o determinare exterioară de dincolo de tine, receptivă doar la formarea unei viziuni estetice autentice?

Practic, Freddie Mercury, procentul acesta maxim de imaginație, se comportă ca un pictor care aranjează într-o unitate închegată diferitele elemente ce le are la îndemână ca să comunice cu claritate mesajul afectiv: „The show must go on". Nu este vorba despre experiența sufletului de a fi prins în mirajul unei lumi inaccesibile, elementar atingerii unei conexiuni cu simbolurile creației cabalistice preluate în marile capodopere ale impresionismului, dacă astfel s-ar putea numi acele jocuri de substituiri ale Eului prin rolurile sale diverse, ci mai degrabă este vorba despre scrutarea adâncurilor unei idei și a tentațiilor de a forța limite, în căutarea permanentă a alterității.

Acum începe primordialul, unde sunt angajate forțele inspirației cele mai înalte. Şi mă văd surprins de impresia întregului ce rezultă din închegarea laturii științifice cu un întunecat și infinit supliciu: încă exist. Dar, cum? Prin ceea ce nu oricine poate vedea, prin ceea ce creez și prin ceea ce sunt în această a doua, sau a treia, dimensiune a realității. „I have to find the will to carry on ...with the show."

N-aș avea niciun motiv întemeiat să mă simt intimidat în fața acestei arte a genialității. În splendoarea reflectată de genialitate, unde totul capătă accente și legături nobile, se simte fluidizarea sângelui întregului științific, încercând parcă a se reface arhitectura lumii vizibile pulverizate de percepțiile prea directe ale impresionismului.

Ca un cuceritor de universuri care vede dansul stelelor în orice reminiscențe ale lumii - ale carei elemente le așează în relații aproape ludice, aveam să mă comport în fața artei ca și când aș fi intrat voluntar în moarte, loc egal cu sălașul divinității, ca apoi să reînvii ca stăpân al celor neștiute. „Inside în the dark I'm aching to be free."

Dar, încă mă frământă un gând: „Does anybody know what we are living for? I guess I'm learning..."

Leadership: Poți să devii un efect de tipul "puterea proiecției în viitor și a anticipării" în cazul forțelor artei exercitate între fluxul și refluxul transformărilor de conținuturi?

Vă îndemn să urmăriți videoclipul "The Show Must Go On". Dacă urmăriți cu atenție, fascinați, vrăjiți de spectacolul plin de efecte al unui spirit revoluționar, sesizați arta în tot ceea ce se află în plan fizic. Dar desfășurată în valsul interminabil al gândurilor cărora li se atribuie un anumit spațiu - pustiu sau aglomerat - depinde în ce ecuație a științei introduceți sugestivitatea și dublul mesaj.

Leadershipul, extras din mediul înconjurător care se bazează pe fapte și consecințele lor, poate să vizeze aria largă a aplicabilității lor pe termen mediu și lung, dar filtrate prin curiozitatea cunoașterii, prin tot felul de combinații. Practic, leadershipul implică exercitarea puterii de plăsmuire dobândite în urma experienței de integrare și utilizare a forțelor de inspirație cele mai înalte.

Prin ceea ce nu oricine poate vedea, prin ceea ce creezi și prin ceea ce ești în acea dimensiune a realității pe care o numim „conștiință extinsă", practic abordezi procesul de stimul-reacție, orientând rolul tău de explorator existențial spre potențialul maxim de agent al schimbării. Asta înseamnă să fii artist.

Şi, ca să ajungi tu însuți să te consideri un efect de tipul "puterea proiecției în viitor și a anticipării" prin conținutul presimțit al unei culturi artistice situată dincolo de cortina timpului, într-o directă conexiune cu universul imaginar al unei lumi gândite în termeni simbolici, într-un tărâm al infinitelor asocieri, trebuie mai întâi să-ți lași spiritul purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce rațiunea obișnuită poate sesiza.

Necesitatea utilizării științei impusă de dimensiunea artistică a unei opere fără egal are ca pivot de referință puterea de a continua să dezvolți coloritul unei rațiuni elevate capabilă să justifice caracterul tău de reformator, cu riscul de a depăși posibilitățile de înțelegere ale mulțimii.

Dacă te vezi surprins de impresia întregului ce rezultă din închegarea laturii științifice cu un întunecat și infinit supliciu: încă exist, înseamnă că încă nu ai atins acel nivel de artă care lasă în urmă vechile abordări ale virtuții - traduse prin actele dorinței și simțirii. Înseamnă că nu ai adăugat la însușirea dominantă a caracterului tău componenta inovativă, dar greu de îndurat, dezvăluită prin *„Inside în the dark I'm aching to be free."*

Continuă să vezi spre mai departe, acolo unde toți ceilalți obosesc să încerce a căuta răspunsuri în ei și în afara lor. Şi chiar dacă în tot ceea ce descoperi rămâne ceva gol, ascuns, trebuie să ai puterea să continui a dezvolta coloritul unei rațiuni elevate care să justifice caracterul tău de reformator, cu riscul de a depăși posibilitățile de înțelegere ale mulțimii: *„The Show Must Go On".*

Vei reuși să faci din leadership o știință abstractă dacă devii un efect în cazul forțelor artei exercitate între fluxul și refluxul transformărilor de conținuturi, vizând acele combinații între certitudini și incertitudini, între sursele proprii de producere a noului și sursele împrumutate din procesul unei gândiri ce face din realitate un fel de show - un „dream world".

Fondatorul psihologiei analitice, Carl Gustav Jung pune în evidență forța motrice a acestui show într-un joc al interpretărilor și armonizării ființei la natura dinamică, veșnic nouă, a

simbolului: *"Când spiritul întreprinde explorarea unui simbol, el este purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce rațiunea noastră poate sesiza și, tocmai pentru că există nenumărate lucruri care se situează dincolo de limitele înțelegerii umane, noi utilizăm în mod constant termeni simbolici pentru a prezenta concepte pe care nu le putem nici defini, nici înțelege deplin."*

Munca de interpretare a unei capodopere precum "The Show Must Go On" urmărește explorarea unui simbol al schimbării, al evadării din real, al acceptării viitorului în dinamica infinitelor asocieri ale tehnicilor video și audio, prin intermediul unui imperativ al universului: "Nici să mor nu pot. Mi-ar strica imaginea."

The Show Must Go On este concepția fundamentală a unei compoziții artistice unde unitatea și diversitatea se înlănțuie pe principiul *coincidentia oppositorum* , dar în același timp depășind limitele orientative ale unui sine dornic să trăiască în prezent, într-o singură lume, într-o singură realitate.

*** Notă:** Divinis Influxibus Ex Alto = Divine inspirații din înalt;

Source: https://neculaifantanaru.com/the-show-must-go-on.html

Thing Called Love (II)

On Februarie 02, 2016

Fii mereu prezent acolo unde alegi să te dezvălui, lăsându-te purtat de propria ta descoperire.

Mai rămânea doar să-mi imaginez un pretext ca să intru în comuniune cu acea parte nevăzută a lumii, din perimetrul unei ordini dominatoare, care, în schimb, transforma restul lumii, antrenându-l într-un adevărat pariu cu hazardul. Sau, era mai degrabă o stranie asumare a singularității, prin suspendarea celorlalți într-o întrecere cu propriile mele așteptări?

Cumva, trebuia să profit de acest moment de reglare a rațiunii pentru a-mi continua drumul spre realizările cuvenite unei deschideri de perspectivă, migrând într-o dimensiune esențială propriei libertăți de imaginație, între exaltarea trăirii intense și conturarea unui idei superioare de afirmare. Ceea ce însemna, totodată, o posibilă cădere de la înălțime, o demolare a construcției numite "Join". *This spark will cause the bridge to burn.*

Mă măcina obsedantul gând, acceptorul final al răspunsului la întrebarea "De cine aparțin?", că în priveliștea ce mă învăluise aproape constrângător cu puterea unei minți geniale, puteam să continui legătura cu un alt context de timp, cu un soi de percepție care punea la încercare schemele normale ale realității. Cu o cunoaștere pe care cumva am pierdut-o printr-un Alter-Join. Dar pe care trebuia neapărat să o recuperez printr-o întoarcere la analogia cu o ființă superioară. *To cross a line takes a tiny step.*

Se revela astfel fața ascunsă a unei realități care trecea prin altcineva, declanșatorul unei înțelegeri ascunse, ale cărei simple ingrediente erau rezonanța și reflexia.

Concomitent, mă simțeam introdus în romanul "Perpetuum Mobile" al scriitorului Artur Silvestri, fiind cuprins de un fel de înfrigurare și o stare de uimire totodată. E vorba de a cea stare de navigator singuratic ce întrezărește, undeva, departe, un țărm care nu se găsește niciodată. Dar în același timp, rațiunea mea făceam corp comun cu viziunea schimbării de imagine și de personalitate din perspectiva aceluiași personaj: descoperitorul unei lumi care se vrea autonomă, în unire cu izvorul prim și inepuizabil de viață, lumină și iubire, al unei conștiințe mai înalte.

Leadership: Dispui de o modalitate de mare acuratețe și utilă de a înțelege unde te afli în termeni de "conștiință prinsă în jocul hazardului", sub aspectul trăirii într-un parcurs al trecerii de la evaluarea impactului realității la descoperirea unui om nou?

Leadershipul nu trebuie să se omită din aprecierea condițiilor în schimbare care afectează trecerea omului de la un cadru de referință la altul, plecând de la analogia cu "oriunde vrei să te avânți, până la urmă vei nimeri acolo unde ești".

Acest cadru de referință depinde de poziția de observare pe care o ia omul, de la înălțimea unei rațiuni care are puterea să declanșeze noi înțelegeri asupra lumii, față de efectul pe care îl antrenează această înțelegere asupra ei.

Vei fi mereu prezent acolo unde alegi să te dezvălui, lăsându-se purtat de propria ta descoperire. În fiecare zi poți descoperi legătura cu lumea din jur în raport cu semnificațiile pe care le atribui unei ființe superioare. Devii un primitor sau un expeditor al semnelor ei de

întrebare, în funcție de contrariile pe care le găsești în tine și care pot fi echilibrate de statutul de ființă superioară.

Ca să te înțelegi în termenii de "conștiință prinsă în jocul hazardului" trebuie să devii cea mai bună variantă a ta într-o întrecere cu propriile mele așteptări încât să micșorezi probabilitatea de apariție a unui fenomen potențial dăunător pentru perceperea realității. Trăirea într-un parcurs al trecerii de la evaluarea impactului realității la descoperirea unui om nou se manifestă prin analogia cu o ființă superioră care nu se lasă oprimată de constrângerile legilor naturale, imaginare, raționale sau sociale.

Omul Nou este tot ceea ce îți poți oferi ca răspuns la întrebarea "de cine aparții" privită ca modalitate de a înțelege ce anume trăiești într-o realitate care există independent de tine, dar în același timp datorită ție.

Thing Called Love este argumentul unei nedespărțiri de ceea ce mă înlănțuie și mă înrobește, adică de acea parte din mine care se vrea revelată și împărtășită. Presupun că acest argument este unul din identificatorii de bază ai unui lider desăvârșit.

Pot oricând să mă îndepărtez de restul lumii, pot oricând să dau frâu liber libertății de imaginație, dar întotdeauna mă va ține în loc acest impediment: „De cine aparțin?". Sunt legat de puterea unei lumi la care trebuie să mă adaptez constant, sau de efectele ascunse ale unei puteri superioare de înțelegere a ei?

Un singur lucru este clar: în nici într-un caz nu voi putea să demolez construcția numită "Join".

*** Notă:** Above & Beyond feat. Richard Bedford - Thing Called Love

Thing Called Love (I)

On Ianuarie 31, 2016

Asumă-ți putința de a te confrunta cu tine însuți, punându-te față în față cu ideea unui fragment din povestea ta.

Port în memoria mea nețărmurită, adunate de-a valma, toate cele întâlnite într-un trecut care nu iartă, plin de suișuri și coborâșuri, scoțând afară elementele necompromise de pulsul vieții cotidiene. Este doar o chestiune legată de rolul pe care sufletul dorește să și-l asume în această luptă îndelungată dintre imaginile vii ale perindărilor mele prin peisajele mișcătoare ale lumii, recunoscându-mă dincolo de orice referințe, și efectele speciale ale intervențiilor mele asupra realității. *So here I am, I'm just the same. But you will never know.*

Adesea, îmi ascund înțelesurile în dosul unei temeri neidentificabile, o dimensiune prea largă ca să-i pot măsura amploarea, ca o fântână adâncă și umbroasă, al cărei fund nu este ușor de văzut, în care mereu arunc un bănuț pentru a mă reîntoarce la altcineva-ul care am fost. Lucruri peste care trebuie să învăț să trec, conturate în jurul unei dispariții de sine trecătoare, mascând un contrariu al lumii, negarea propriei ființe, abisul conștiinței.

Conjunctural, întrezăresc doar izbânda unui întuneric total în fața luminii revărsate din prea plinul unei părți din răspunsul la o întrebare, zdruncinătoare ca un fior electric: *Did you live your life just once?*

"Share another road" , îmi șoptește adevărul unei eternități uitate, în fața nevoii de a mă recunoaște într-un plan arhetipal, proiectându-mă în alte roluri, cutreierând prin tot felul de lumi și spații, căutându-mă în ceva ce exprimă anumite idei și sentimente, structuri de suport ale actualizării mele.

Toată lumea poate să-mi citească sufletul, cu tăcerile, răspunsurile și nebuniile lui, dar oare va reuși cineva să miște dedesubtul lor?

Leadership: Poți să faci din lumea pe care o divulgi un punct de referință al viitoarelor tale recizelări, utilizând un trigger de tip „Before Delete"?

Principala caracteristică a leadershipului nu este în nici într-un caz evocarea unei lumi apuse. Dar el se „hrănește" din asumarea amintirii a ceea ce ai fost, intensificând nevoia de a te recunoaște într-un plan al mărturisirii gândurilor și sentimentelor.

Acumulările succesive de răspunsuri obținute din impulsul mărturisirilor formează adevărate pietre de temelie ale cadrului tău actual de gândire și acțiune.

Poți să faci din lumea pe care o divulgi un punct de referință al viitoarelor tale recizelări dacă înveți să îmbunătățești nu doar specificul mărturisirilor tale, ci mai ales conținutul de adevăruri și falsuri acumulate. Nu lăsa uitării contribuția și impactul lor. Întoarce-te la arhetipul tău prin utilizarea Trigger-ului de tip „Before Delete". Acest trigger capătă valențele de accesoriu al justificării putinței de a te confrunta cu tine însuți în contextul unei priviri detașate față de lumea turnată în tiparele unei judecăți universale a destinului uman.

Puneți-mă față în față cu ideea unui fragment din povestea mea, redată printr-o confesiune incitantă și interesantă care, paradoxal, este opusul a ceea ce cred că se așteaptă de la mine.

Asta constituie cea mai banală scenă din reprezentația unei dispariții, urmată de o apariție fulminantă, demnă de orice magician. *Is it just me, I'd like to know / Or are we all just a little blind?*

Un om urcă scările de bloc. Pe la etajul șase, pe pânza memoriei lui apare o pată de lumină. Conturul ei are forma unei rame ovale care, din respect și alte sentimente ascunse pentru ființa din tabloul compus instantaneu în amintire este, desigur o ramă Empire.

Toți suntem captați de imaginile vii ale unui ecran modelat de experiențele trecute, realizându-se o simbioză cu invenția minții în care imaginile adevărurilor retrăite sunt un factor influențabil.

Cel mai înalt punct de referință al viitoarelor tale recizelări se măsoară după timpul pe care îl acorzi acelui fragment din povestea vieții tale care exprimă ideile și sentimentele cuprinse între ceea ce numești realitatea imediată și ceea ce derivă din ceea ce percepi a fi lumea exterioară.

Thing Called Love aduce în prim plan ideile și sentimentele care te-au format, devenind structuri de suport ale actualizării tale ca om al momentului.

Dacă vrei să te situezi în topul preferințelor oamenilor care citesc și încearcă să te cunoască, mai întâi pune-i față în față cu ideea unui fragment din povestea ta. Asumă-ți putința de a te confrunta cu tine însuți, îmbunătățind conținutul de adevăruri și falsuri acumulate de-a lungul timpului.

Uneori fragmentul cel mai interesant din povestea ta se referă la rolul pe care ți-l asumi în momentul în care te decizi să accepți o realitate care îți depășește așteptările prin faptul că te aduce într-un plan de existență străin aspirațiilor tale firești.

*** Notă:** Above & Beyond feat. Richard Bedford - Thing Called Love

Things Have Changed (II)

On Septembrie 03, 2015

Distanțează-te de monopolul finitudinii, prin asumarea conștiinței „totului" din care devii parte integrantă.

Toate își aveau intrările și ieșirile lor. Toate marile încercări de a juca un rol semnificativ într-un context diferit, modificat dinamic prin introducerea unui *no one in front of me* . Toate micile compromisuri „merge și așa" lăsau să se instaleze un *nothing behind* . Toate străbăteau până în adâncul conștiinței mele, asemenea unor întrebări la care nu primești niciun răspuns. „Only a fool in here would think he's got anything to prove."

Neobosit, spiritul meu rătăcea în capriciosul labirint al meandrelor ambițiilor de universalitate, indirect ale intelligence-ului fără sfârșit care producea totul. Tot ce exista în lume căpăta o relevanță sporită. Eram un circuit de combinații complicate, alimentat cu gânduri intense dispuse pe linia unei continuități ce se manifesta prin stare de confuzie. Un amplificator de referințe și asocieri care producea constant o pozitie de câștig prin păstrarea distinctivității, dar în același timp o distanțare de ceea ce constituia formarea individualității. *„Any minute now I'm expecting all hell to break loose".*

Filosoful englez, John Locke, autor al lucrării "Extras asupra dimensiunilor umane" a demonstrat, contrar principiilor carteziene, cum provine cunoașterea din experiență, respectiv din senzațiile ajutate de gândire. Dar este omul destul de gânditor ca să se distanțeze de monopolul staticului și al finitudinii, încât să-și accentueze esențialitatea?

Un astfel de om se găsea într-un câmp de forțe periodice, într-un perpetuum mobile autoalimentat dintr-un transfer de acumulări succesive, datorită unui izvor de oscilații între tot și nimic. Vorbele scriitoarei Ana Blandiana *"Orice dependență de materie mi se pare de nesuportat, pentru că orice posesie este o dependență"* prezentau o mare importanță.

Să generez trăiri și înțelesuri făcând din ele un pustiu total sau un tărâm populat de virtuți și senzații de împlinire, era doar un soi de mișcare de rezistență în fața puterii de a-mi îndura cu stoicism variabilitatea și ambivalențele: *"I'm not that eager to make a mistake".*

Eram oare destul de puternic pentru a-mi urma propriile legi, înfăptuite după modelul unei forme de intensitate a proiecției mele pe ipotenuza unui suport existențial flexibil? Sau mă aflam într-o pauză interesantă de suspans psihologic? *„People are crazy and times are strange."*

Leadership: Accepți ca probă de cunoaștere doar ceea ce ai constatat prin experimentare directă, sau indirect prin valorificarea unui intelligence fără sfârșit care produce TOTUL?

Rezultatul intrării tale într-un spațiu de cunoaștere nou, în raport cu tot ceea ce există și te interesează într-un fel sau altul, în cazul elaborării unei creații obținute din formarea unor combinații complexe ale unor resurse deja existente, poate să scoată la iveală tot ceea ce tu nu pari a fi.

Acționând ca un perpetuu inovator care se eliberează de monopolul staticului sau al finitudinii, prin asumarea conștiinței „totului" din care devii parte integrantă, te apropii de ceea ce te poate îmbogăți cu adevărat: capacitatea de a fi o manifestare a unei continuități de gândire.

„People are crazy and times are strange" este o zicală care se aplică acelei categorii de indivizi ce tind să capete o existență autonomă prin forța de a dezvolta diverse conotații asupra relațiilor dintre elemente întregului pe care îl reprezintă realitatea.

Nu este vorba de o realitate reflectată de acea oglindă perfectă a esenței care te întregește ca personalitate, ci de realitatea în care te pierzi în sutele de gânduri, idei, păreri, alegeri care ți se învârt în mintea învelită într-un cearceaf de ceață. Singura scăpare este reprezentată de tendința de a te retrage din mijlocul lumii și a evenimentelor, nu ca o dovadă de egoism, ci ca o măsură de îndreptare a erorii numite: "dependența de capriciile celorlalți".

În timp ce Intelligence-ul este o formă de a te conecta cu universul din jurul tău prin găsirea unui sens de îndeplinit care să te elibereze de povara numită: "dependență de sine".

A exista la modul cel mai îndoielnic posibil, având ca prim pas extragerea cunoașterii din experiența de utilizare a „totului", respectiv o cunoaștere relevată din senzația că poți să interpretezi și controlezi ceea ce vizualizezi, tot ceea ce există ca și creație sau concept, se aplică în cazul în care ești purtătorul unei culturi superioare. Dar acest mod de a exista totodată presupune să te desprinzi de obișnuit, cu riscul de a-ți consuma sau exagera esențialitatea.

În acest caz leadershipul, care prin procedeele diferite de stocaj a informației obținute prin pătrunderea și redefinirea „totului" realizează deschiderea omului spre o ipostază nouă a erudiției, este supus unei anumite presiuni. În sensul că nu mai poți facilita o operațiune amplă de cucerire a unei viziuni coerente despre lume și viață, sau una despre cine vei fi, ce vei face și de ce contează. Ci mai degrabă o acceptare a ceea ce nu poate fi cuprins decât cu imaginația.

Leadershipul se poate distinge prin relevanța pe care ți-o dă acea activitate sau obiectiv pe care vrei să-l atingi, schițând din haosul subiectiv de impresii și posibilități nelimitate de adâncire și prelucrare a elementelor „totului" o anumită structură ordonată, coerentă de idei, diferită de varianta actuală pe care o utilizezi.

Poți să-ți raportezi această modalitate de gândire la o anumită unitate sau cantitate dintr-un tot, astfel încât să obții un raționament mai apropiat de un model de acțiune neprevăzut?

Totul este ceea ce te impulsionează să devii o mai bună variantă a ta într-un context de tipul: "ceilalți sunt manifestări ale acelor părți din mine pe care le credeam pierdute".

Esențialitatea omului este cuprinsă între ceea ce este capabil să devină prin raportarea la anumite trăiri prezente în viața altora și ceea ce este capabil să suporte prin raportarea la sine.

Things Have Changed evidențiază efortul personal de eliberare de monopolul finitudinii, prin asumarea conștiinței „totului" din care devii parte integrantă. Totodată condensează marile încercări de a juca un rol semnificativ într-un context diferit, modificat dinamic prin introducerea unui *„ no one in front of me"*.

*** Notă:** Bob Dylan - Things Have Changed

Source: https://neculaifantanaru.com/things-have-changed-II.html

Things Have Changed (I)

On August 31, 2015

Dezvoltă-ți identitatea prin atingerea libertății de a fi, gândindu-te la ceea ce îți pasă chiar dacă lucrurile se schimbă.

O anumită perturbare a sinelui se dezvoltase subit în decursul unui ciclu nou de producție a unui loc de virtute, în desfășurarea acelui dialog asurzitor ce aproape îmi marcase destinul. Dintre două perspective distincte: una a înălțimii amețitoare și una a unui personaj fictiv asupra unor evenimente reale care trebuiau depășite. Totul părea încurcat. Am constatat cu stupoare că ajunsesem aproape de locul pe care-l părăsisem. *„This place ain't doing me any good."*

Nu vreau să spun lucruri absurde sau surprinzătoare venind dinspre propria-mi interioritate, așa cum face un scriitor atunci când se inspiră dintr-un puternic simț al identității și îl dezvăluie pe ascuns pe tot parcursul romanului, ca răspuns dat poziției sale filosofice. Ci vreau să le văd cum se manifestă ele pe cont propriu, aceste lucruri care doar se presupun a fi și se exprimă doar prin forme de artă atunci când locul la care îmi programez existența, căpătând o anumită apreciere epistemică, devine înzestrat cu rațiune și semnificație. *"I'm locked in tight, I'm out of range".*

Omul, acest circuit rigid de parcurs de cunoașterea aflată într-un câmp de forțe conducătoare, acest suflet proactiv servit de organele de reproducere ale unei beatitudini fără margini, pe care nimic nu-l poate smulge ca pe o buruiană din calea destinului, a trecut odată printr-un tunel întunecat, fiind predispus la o formă de protest: *"I used to care, but things have changed".*

Încet-încet, s-a stabilit un dialog dintre ceea ce pur și simplu se întâmpla în afara voinței mele și ceea ce gândeam despre mine ca fiind altcineva, de unde puteam să mă inspir cu încredere. Un dialog al cărui resort și călăuză era însăși propria mea libertate de a fi, de a da socoteală numai rațiunii pe care se întemeiază acea dispoziție a putinței de a crea un nou profil, așa cum se întâmplă atunci când un scriitor caută să-și integreze viziunea despre lume într-un roman plin de suspans. Eram, cum se zice: *"A worried man with a worried mind".*

Leadership: Îți intensifici tentativele de dirijare a instinctelor și inclinațiilor spre o anumită rațiune, ca fiind adevărate pietre de temelie la construirea unui „acum" de care să fii mândru?

Identitatea pe care o dezvolți prin atingerea libertății de a fi, făcând din leadership o conexiune între cunoaștere, viziune și voința de a crea o nouă experiență de viață - toate focalizate spre un loc potrivit în care să găsești refugiu, elimină acele modificări ale gândirii care nu au impact considerabil asupra direcției pe care dorești să o imprimi filosofiei și schimbării tale.

Liderii cei mai buni își intensifică tentativele de dirijare a instinctelor și inclinațiilor spre o rațiune de tip *„ gândește-te la ceea ce îți pasă, chiar dacă lucrurile se schimbă* ", una care pretinde să readucă o stare de bine. Instinctele și inclinațiile, purtătoare a unor profunde trăiri anterioare în momente ulterioare și a unui randament superior de procesare a tot ceea ce îi definește pe acești artizani ai schimbării, incluzând atât calitățile, dar și defectele, sunt adevărate pietre de temelie la construirea unui „acum" de care ei pot să fie mândri.

Prin faptul că reușești să gândești despre tine ca fiind altcineva, de unde te poți inspira cu

încredere, într-un timp al căutării, al regăsirii, al împăcării cu sine, îți poți trăi viața așa cum cere imperativul categoric al schimbării.

Dar a fi altcineva cere un preț mare. Înseamnă să dai socoteală rațiunii pe care se întemeiază acea dispoziție a voinței de a crea un profil nou al percepției de a te autocorecta prin consumul de experiențe care te marchează în profunzime.

Percepția, după cum preciza cineva pe web reprezintă un salt mare în cunoaștere care depinde de modul în care selectezi, organizezi și interpretezi informațiile receptate din mediul extern. În leadership, a crea un nou profil al percepției este echivalent cu a investi în tine tot ceea ce constați în urma ta, în trecutul tău, prin eforturile de a depăși anumite stări sau prin eforturile de a-ți menține status-quo-ul.

"Acum" trebuie să fie stadiul în care te recunoști aparținând unei viziuni absolut noi despre existență și realitate care să faciliteze descoperirea însemnătății tale din perspectiva unei deschideri către nevoia de a fi altcineva.

Această viziune cuprinde dimensiunea lucrurilor care te fac mândru de tine însuți și te diferențiază de restul lumii.

Things Have Changed evidențiază acea forță a schimbării, impulsul de care ai nevoie pentru a deveni altcineva, stabilind prin ceea ce se deosebește o gândire axată pe sine și o gândire axată pe seama unor evenimente care trebuiesc depășite.

Depinde de tine cum îți valorifici șansele de a exploata sinergiile dintre aceste două gândiri, încât să obții o identitate care să te reprezinte ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău.

*** Notă:** Bob Dylan - Things Have Changed

Source: https://neculaifantanaru.com/things-have-changed.html

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac !

On Octombrie 06, 2010

Implementează cu tact măsurile ce se impun prin leadershipul tău, convingându-i pe oameni de valoarea ta prin eficiența lor.

Ai citit „ *Furtuna* " de William Shakespeare? Dacă da, atunci îți amintești acea de furtună atât de puternică ce s-a iscat pe când Alonso, regele Neapolului, și suita lui traversau marea. Cel care s-a ridicat la înălțimea potențialului său de conducător în acel moment de cumpănă, nu a fost Alonso, ci șeful de echipaj.

Văzându-l pe șeful de echipaj cu câtă fermitate a tratat problema apărută, cu câta tragere de inimă le dădea indicații prețioase marinarilor, Gonzalo, bătrânul și credinciosul sfetnic al regelui, a exclamat:

- Prind inimă când îl văd pe individul asta. Nu cred că i-a fost scris să se înece. Pun rămășag că n-o să se înece, chiar dacă vasul n-ar fi mai tare decât o găoace de nucă și găurit ca un ciur.

Leadership: Ai tendința de a-ți duce la îndeplinire acțiunile de schimbare și de a merge mai departe prin respectarea obligației de a fi transparent cu privire la condițiile unei realități din care nu poți găsi nicio scăpare?

Modul în care funcționează leadershipul la unii lideri este ca un ceas din acela valoros care se oprește brusc. Şi, ca niște meșteri plini de pricepere, îl demontează cu grijă; observă că arcurile sunt în stare bună și rotițele sunt la locul lor. Așa că le remontează cu și mai mare grijă; dar în ciuda priceperii lor, nu reușesc să facă ceasul să meargă. De ce?

Pentru că totul are o limită. Soluția nu este la îndemâna fiecăruia. Leadershipul de care avea nevoie în acel moment regele Alonso s-a oprit brusc, ca un ceas mecanic defect, atunci când ar fi trebuit să-și impună autoritatea. Ca urmare, el nu a putut să insufle încredere membrilor echipajului. Pendulul ceasului leadershipului său nu a avut nimic magic în sine și nici vreo putere extraordinară, fiindcă în loc să fie orientat spre eficiență, spre rezultate, s-a oprit brusc exact în momentul când ar fi trebuit să "ticăie".

Pe de altă parte, șeful echipajului, ținând mult la viața lui și a echipajului, nu s-a lăsat dominat de frică. Probabil din acest motiv a fost capabil să comande atât de prompt și de eficace în acel moment de cumpănă. Spre deosebire de regele Alonso, a cărui spaimă l-a cuprins instantaneu, șeful de echipaj, cu o însuflețire de nedescris, chiar glorioasă aș spune, nu a ezitat să se confrunte cu noua provocare.

Măsurile pe care le-a luat șeful de echipaj (precum aplanarea conflictelor, combaterea oricăror forme de nesupunere, consolidarea relațiilor prin promovarea spiritului de cooperare) s-au dovedit eficace – iar asta este dovada unui leadership de calitate. El a fost, deci, un agent de schimbare a oamenilor.

Prin urmare, a fi transparent cu privire la condițiile unei realități din care nu poți găsi nicio scăpare înseamnă să-ți folosești voința și perspicacitatea în colaborare cu discernământul unui parcurs vizionar (hrănit dintr-un plin de mândrie) așa încât la vederea unei priveliști splendide orice tensiune să dispară.

Leadership: Ești pregătit să te supui unei largi varietăți de condiții dinamice și să oferi o alternativă de acțiune care să-ți exprime personalitatea unică, încât ceea ce ai decis să împărtășești cu ceilalți să fie mai mult o necesitate dect un factor complementar?

Deseori oamenii sunt înclinați să creadă că liderul este tipul care face lucrurile să meargă. Este adevărat într-o mare măsură. Un lider adevărat este înzestrat cu o mare putere de pătrundere a evenimentelor, el înțelege întotdeauna ce se petrece în sufletul oamenilor și știe să-i scoată din starea de latență, de monotonie, din starea psihică negativă în care se cufund, determinându-i să accepte orice provocare și să simtă împlinirea reușitei chiar și atunci când totul pare fără speranță.

Tu lași ca evenimentele îngrijorătoare care apar pe parcursul misiunii tale să te facă să pierzi din vedere ceea ce trebuie de fapt să realizezi? Ești un nepriceput care nu poate să ia decizii de mare amploare atunci când circumstanțele le impun? Îți utilizezi la maxim abilitățile în momentele dificile?

Şeful de echipaj s-a ridicat la înălțimea reputației lui de conducător fiind în stare să facă față primejdiei cu acel elan lăuntric, viu și înălțător, cu acel entuziasm impetuos pe care numai oamenii cu adevărat dârzi îl au, îndeplinindu-și în același timp atribuțiile de serviciu, și asumându-și responsabilitățile funcției, în timp ce regele a rămas în umbră, pălind de frică, tulburat în adâncul sufletului până la lacrimi, dar care a înțeles și s-a supus ordinelor primite.

ntotdeauna tăria de a recunoaște greutatea realității este o necesitate în situațiile limită, în timp ce fapta glorioasă este doar un factor complementar. Tu ești în stare să conduci cu același elan lăuntric? Te ridici la înălțimea reputației tale? Creezi o atmosferă în care oamenilor să le fie mai ușor să reușească? Poți să generezi o activitate productivă? Ești un agent de schimbare?

De multe ori leadershipul este ceea ce ai decis să fii în urma înțelesului pe care l-ai dat unei fapte care nu poate fi corectată, ci doar oprită din evoluție.

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac ! este sonorul ceasului care funcționează. În leadership, răspunsul că potențialul tău funcționează la maximă capacitate este pulsul oamenilor în momentele dificile.

Ești capabil să-i scoți din starea de latență, de monotonie, din starea psihică negativă în care se cufund, și să-i determini să accepte orice provocare și să simtă împlinirea reușitei chiar și atunci când totul pare fără speranță?

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac ! Este simbolul timpului ce se scurge necontenit dar, totodată, este sonorul perceput de lider, al instrumentului numit ceas, care măsoară timpul – semnificând faptul că el funcționează și-și îndeplinește menirea, chiar și în situații critice. În acest scop liderul trebuie să dovedească pe parcursul activității sale că are abilitățile și competențele adecvate pentru a-i conduce pe oameni, să dispună de tactici și metode adecvate în toate situațiile.

Tu îi poți convinge pe oameni de valoarea ta prin eficiența măsurilor pe care le iei?

Source: https://neculaifantanaru.com/tic-tac-tic-tac-tic-tac.html

Time Flies

On Ianuarie 27, 2016

Găsește o explicație a modului cum te-ai format în orizontul necesar al autenticității, eliminând îndoielile cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost.

Îmi încep ziua prin a-mi aminti ce am făcut ieri, în încercarea de a înfrunta acea voce interioară care nu-și găsește calea de pătrundere într-un ciclu nou de transformări. Un răspuns se tot repetă de-a lungul acestor reflecții, dar este prea incoerent ca să poată fi aliniat unei învățături morale.

Răspunsurile vagi captează momentele cheie, trezind instantaneu cheful de detecție al unui *"uncertain outcome"* . Ele mă introduc degrabă înlăuntrul fenomenelor de neînțeles, izvorâte dintr-o gândire pre-științifică. Tomorrow is calling, iar eu încă îmi târâi pașii printr-un soi de consecință a unor interacționări virtuale cu ceea ce mi s-ar potrivi și m-ar identifica în momentul trecut.

Tentația spre zona misticului, mesajul codat căruia trebuie să-i găsesc cheia de decodare, poate fi concluzia acestui important reper de orientare printre aspecte neclare și informații derutante. Aidoma unui artist pasionat pentru arta lui, pe care o vrea ridicată la un înalt nivel de măiestrie, încerc să caut resorturile puternice ale propriului Eu, prin intermediul concepției privitoare la alcătuirea unui rost în lume. Memories can be taken away.

Leadership: Experiența cunoașterii pe care o abordezi, asumată printr-o accepție a ambiguității, se înrudește cu un compus numit "factor intrinsec" care dezvăluie o realitate cu mai multe interpretări?

Nu ne-a spus oare scriitorul Maurice Leblanc că, în fond, viața însăși este trăită într-un fel de rezumat, cu furtunile și marețiile ei, cu monotonia și diversitatea sa. Şi iată de ce, poate, gustăm cu o grabă febrilă și o voluptate cu atât mai intensă această scurtă călătorie, al cărei sfârșit se întrevede chiar din momentul în care începe.

Bine sau rău este să găsesc un loc în timp care să mă zguduie puțin, cum numai o putere dumnezeiască poate. Într-o altă formă decât cea obișnuită, una folositoare eliberării de imperfectul din mine și din preajma mea. Ceea ce pare a fi un conflict intrinsec se dovedește de fapt o rătăcire la întâmplare, o confuzie a minții, un haos sufletesc, un *"walking on an endless lane"* , antrenând o accelerare a zonelor de umbră și vulnerabilitate.

Două interpretări pot fi date realității pe care o percep adevărată: mai întâi, tot ceea ce mă înconjoară este oricând gata să sufere o transformare cu ajutorul substituției, iar apoi, tot ceea ce captez vizual poate fi exprimat și codat prin cuvântul scris.

Iată de ce totul pare a avea o puternică componentă mistică și misterioasă pentru mintea unui cititor, pentru că tot ceea ce mă motivează în demersurile mele este o singură întrebare pe care mi-am adresat-o eu însumi uneori: până unde ești dispus să urmezi un drum care se dorește a fi o construcție pur subiectivă, o încercare de a recrea intensitatea originală a senzației de incertitudine?

Trebuie să mă introduc constant în ele, să reușesc să le stăpânesc, să le folosesc in avantajul meu. Dar la fel cum un comediant mediocru își controlează inflexiunile vocii fără să-i pese de ceea ce exprimă, urmărind efectul asupra publicului cu o temătoare trufie, nici eu nu reușesc

să mă debranșez de la metehnele zilei trecute, decât printr-o dispoziție care seamănă unei distrageri de la ceea ce trebuie să cred.

Leadership: Te îndepărtezi de la ceea ce ai fost condiționat să fii, îndreptându-te spre cine îți amintești că ai fost?

Parcurgerea unei succesiuni de aduceri aminte este, în primul caz, o explicație a modului cum te-ai format în orizontul necesar al autenticității. Iar în cel de-al doilea, este o metodă de autocritică la adresa poziției tale față de ceea ce ți-a scăpat, față de ceea ce nu știai despre tine în ambiguitatea unor situații care au obstaculat realizarea răspunderii.

Ain't nobody that can buy me peace of mind. Strania călătorie este, în felul care mi-o închipui reflectând la momentele de viață, un transfer de experiență în teritoriul unei obsesii derutante, o grea lovitură dată prezentului - numită "I can never move away from who I was", pe care o învârte neîncetat roata timpului.

Uneori ziua de ieri, căruia timpul îi estompează și îi șterge detaliile cele mai fine, este asemenea unei călătorii: începi să o înțelegi cu adevărat abia atunci când s-a sfârșit. And the future is uncertain, just like yesterday.

Leadershipul, aducând o confirmare elocventă identității condiționate de o cunoaștere care îți dă răspuns la întrebările ce te preocupă, poate avea ca punct de forță concluzia acestui important reper de orientare printre aspectele neclare și informațiile derutante din tot ceea ce ai fost, raportate la ceea ce ai devenit.

Modul cum te formezi în orizontul necesar al autenticității ține de capacitatea ta de a sugera o realitate a cărei acceptare și înțelegere îl ancorează pe cititor într-un spațiu al unității în sine însuși, un spațiu al totalității, al ființei perfecte și al unei existențe absolute.

Un om cu calități de lider se îndepărtează de la ceea ce a fost condiționat de împrejurări să fie, apropiindu-se de acea superioritate misterioasă pe care o conferă statutul de artist al exprimării frapante și memorabile. Este singura cale de a se corecta și de a-și depăși starea de inferioritate (necunoaștere + incertitudine) sau starea de inadecvare care îl încearcă atunci când se găsește în fața unei uși închise, a unei gândiri contradictorii.

Din acest motiv una din semnificațiile atribuite expresiei „ *Dragons that I used to chase / Tease me from inside* " este aceea de a nu cădea victimă propriilor tale îndoieli cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost, având repercusiuni asupra a ceea ce ai devenit.

Frământările născute din intensificarea exploatării momentelor trecute, ele însele legate mai degrabă de aparențe decât de esență, sunt semințele unei stări de repaus aflată într-o descompunere a cărei densitate de semnificații are expresia unui transfer leneș de concluzii pripite.

Forța autenticității se obține eliminând îndoielile cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost, când nu ești sigur de ceea ce crezi despre tine, dar ești dispus să te uiți diferit la ceea ce te ține pe loc printr-un microscop al cărui reglaj îl stăpânește doar artistul, poetul sau prozatorul.

Nu uitați ce spunea scriitorul Mihai Gojgar: *"Un poet sau un prozator trebuie să „jongleze" cu regulile stilistice și să-și ordoneze devierile în așa fel încât să-și obțină efectul dorit."*

Time Flies scoate în evidență acea formă de a te cunoaște prin reflectarea la o serie de aspecte pe care de multe ori le treci cu vederea. Ai grijă ce descoperi la ziua de ieri înainte ca timpul să-i estompeze detaliile. Ele pot fi dovezi ale unei continuități permanente sau ale unei rupturi de ceea ce te-ai învățat să fii.

*** Notă:** Vaya Con Dios - Time Flies

Timpul câștigat în alunecarea spre trecut

On Octombrie 22, 2010

Revizuiește-ți convingerile despre cine ești cu adevărat, căutând urmele naturii tale interioare în propria ta viață.

După ani de zile în care, cu o însuflețire fără margini și-a dedicat viața cinematografiei, marele regizor rus, Serghei Eisenstein, este internat. Un infarct al miocardului. Dar boală nu-l doboară. Încă o dată fantastica lui vitalitate biruie criza.

În spitalul Kremlinului, imobilizat la pat, condamnat la inactivitate, maestrul meditează asupra lucrurilor din jur, asupra vieții sale. Acum o va putea înțelege. "Când viața s-a sfârșit, rămâne doar un post-scriptum. Acum pot face tot ce vreau." Cere să i se aducă cărți în spital, citește mult. Se hotărăște să scrie un post-scriptum util: să-și redacteze memoriile, sub acest imbold el începe să-și scrie amintirile. "Dar oare va avea cineva nevoie de acestea în afară de mine?"

"Ei bine, acum pot mărturisi: nu am înțeles nimic. Nici viața. Nici pe mine. Nici cei patruzeci și opt de ani trăiți de mine. Nimic, poate doar un singur lucru. Că am trecut prin viață în goană. Că nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stânga… Atenția mi-a fost oprită întotdeauna asupra clipei. Ca și cum m-aș fi grăbit undeva. Ca și cum n-aș fi vrut să întârzii. Ca și cum aș fi vrut să ajung acolo. Ca și cum aș fi vrut să gonesc mai departe. Totul mi-a alunecat printre degete ! N-am știut să apuc, să păstrez…"

Leadership: Tu încerci să înțelegi mai bine viața, meditând asupra lucrurilor din jur, adică sub imboldul de a-ți scrie amintirile, știind că ceea ce cauți poate fi găsit doar în interiorul tău?

Leadershipul presupune nu numai drepturi și obligații, nu numai o pregătire profesională bună și o bună coordonare a celor din subordinea ta. Ci, mai întâi de toate, presupune să-ți setezi limitele propriilor tale valori după care îți aliniezi viața în raport cu nivelul conștiinței tale. Numai înțelegând cu adevărat viața, și cântărind cu mult discernământ rolul pe care singur l-ai ales să-l joci în lume, vei putea să te înțelegi pe deplin.

Serghei Eisenstein și-a dat seama cel mai bine cine este el cu adevărat, reușind să dea un sens vieții sale, abia la sfârșitul carierei sale, abia atunci când boala l-a imobilizat la pat. Leadershipul poate fi și un instrument de măsură a propriilor tale capacitătii, nevoi, dorințe, nemulțumiri și frustrări, căci după acestea îți croiești drumul în viață, ceilalți oameni raportându-se la tine, și urmând aceeași cale pe care o urmezi tu.

Felul deosebit de a-ți judeca viața, propriile trăiri, de a te bucura de ea, felul de a te conduce în împrejurările complicate, care se succed de-a lungul timpului în favoarea sau în defavoarea ta, îți permite să conștientizezi ceea ce faci pentru a avea o cunoaștere de sine cât mai clară, și, de asemenea, te ajută să conștientizezi tot timpul în ce măsură acțiunile tale afectează viața celorlalți.

Leadership: Imaginea ta în văzul lumii reprezintă un mijloc de a-ți întări Ego-ul astfel încât să faci față compromisului pe care ai fi dispus să-l faci pentru ați recăpăta puterile interioare pe care le-ai pierdut sau de care ai uitat?

Cursul vieții tale se poate desfășura asemenea unui calculator care se stinge și se aprinde singur, după cum îl programezi tu. Însă leadershipul nu urmează întocmai comenzile pe care i

le dai tu dacă nu descoperi și dacă nu controlezi toate acele lucruri care dau semnificație vieții tale.

Ca și lider, trebuie mai întâi de toate să fii sculptorul propriei tale ființe, apoi să încerci să-i modelezi pe ceilalți oameni după voia ta. Însă dacă gonești neîntrerupt prin viață, fără să-ți oprești atenția asupra clipei, ce sens va avea viața ta? Cum să te transformi într-o ființă mai simțitoare decât ceilalți, mai vibrantă, dacă nu-ți definești cum trebuie scopul, valorile, principiile, dacă nu-ți cultivi acea personalitate puternică, definită prin noblețe, dacă nu-ți dezvolți acea individualitate care să-ți asigure acceptul și susținerea celorlalți?

Așa cum un regizor îmbină într-un mod armonios sunetul, culoarea, imaginea cu scopul de a crea o capodoperă cinematografică – tot așa și tu trebuie să îmbini în mod armonios o gamă mai largă de emoții, dorințe, motivații, eforturi constructive și realizări pentru a da vieții tale un scop, și pentru înțelege mai bine cine ești tu cu adevărat. Revizuiește-ți convingerile despre cine ești cu adevărat, căutând urmele naturii tale interioare în propria ta viață.

Compromisul pe care un lider îl face cu el însuși este de a se înțelege mai bine din prisma a ceea ce reprezintă ca și creație a unei minți care încearcă să înțeleagă resorturile fenomenului numit: "Autoreflecție".

Un lider se explorează în mod deosebit pe sine, în cadrul unui prces creator, atât prin intermediul autoreflecției, al introspecției solitare, cât și cu ocazia diverselor activități pe care le desfășoară (în special activitățile cu caracter determinist pentru care manifestă o chemare deosebită).

Timpul câștigat în alunecarea spre trecut simbolizează autocunoașterea pe care trebuie s-o traversezi pentru a te "reîntâlni" cu tine, pentru a face cunoștință cu cine ești cu adevărat. Dacă nu recunoști stimulii psihologici, emoționali ai dezvoltării tale, nu vei putea urma niciodată calea cea mai bună spre succesul total, și cu siguranță nici nu vei fi o călăuză sigură pentru ceilalți din jurul tău.

Concluzie: Prin cercetarea trecutului propriu – analizând capacitatea și limitele proprii, eșecurile și victoriile precum și stabilirea clară a locului pe care vrei să-l ocupi și pe care l-ai obținut în raport cu ceilalți – vei putea întrezări evoluția ta ulterioară și perspectivele care se deschid în fața ta.

În trenul vieții trebuie să te decizi care loc vrei să-l ocupi, în vagonul de clasa întâia sau cel de clasa a doua - mai ieftin, mai accesibil dar mai incomod? Vrei să ocupi locul mecanicului ce conduce trenul sau simplu pasager ce așteaptă să ajungă la destinație fără niciun efort? La fiecare haltă trebuie să te evaluezi, căci o dată ajuns la destinația terminus, este prea târziu să faci acest lucru.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Timpul petrecut în umbră are prețul său

On Mai 01, 2014

Controlează factorii nefavorabili care îți condiționează percepția asupra vieții, asumându-ți acea realitate a sinelui care te mobilizează în procesul de transformare și ascensiune.

De cum s-a trezit, Cosette a dat fuga la papuc. Găsise în el o monedă de aur. Fu orbită. Nu știa ce va să zică o monedă de aur, nu văzuse așa ceva niciodată. O ascunse repede în buzunar, ca și cum ar fi furat-o. Simțea totodată că e a ei, ghicea de unde-i venea darul, dar bucuria pe care o avea era plină de frică. Era mulțumită. Dar mai cu seamă uimită. Lucrurile astea atât de minunate și de frumoase nu i se păreau adevărate. Şi păpușa pe care o primise cadou, i se păreau toate căzute din cer. Tremura în fața acestor măreții.

Numai străinul n-o făcea să tremure. Dimpotrivă, îi dădea curaj. Din ajun, printre toate clipele de uimire, prin somn, mintea ei de copil se gândea la omul acela care părea bătrân, sărac și atât de trist, și care era, cu toate astea, atât de bogat și de bun. De când îl întâlnise în pădure, totul i se părea schimbat.

Cosette, mai puțin fericită decât cea mai mică dintre păsările cerului, nu știuse niciodată ce înseamnă a fi ocrotit în umbra mamei și sub o aripă. De cinci ani, adică de când putea ține minte, biata fetiță tremura și clănțănea. Fusese întotdeauna goală-goluță sub vântul cel aspru al durerii. Acum i se păru că e îmbrăcată. Altădată simțea că-i era frig în suflet. Acum îi era cald. Parcă nu-i mai era teamă nici de doamna Thenardier, care o bătea mereu. Căci acum nu mai era singură. Avea pe cineva alături. *

Leadership: Te vezi ca o creație îngreunată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu existența dată, cu deschidere către reperele cauzale ale unei realități necunoscute?

Leadershipul, ca o constantă de integrare a laturii tale emoționale în spațiul măreției de a fi tu însuți, în realitățile cu ceilalți, aduce un plus de experiență de viață, pornind de la o înțelegere mai profundă a ceea ce ești și a modului în care trăirile și gândurile interacționează și colaborează. Sarcina ta primordială, ca lider, este aceea de a conștientiza felul în care ai putea să contribui, în mod sistematic, pe măsură ce înveți să trăiești, la construirea unui univers accesibil celorlalți, care poate uneori îți scapă, chiar dacă faci parte din el continuu.

Devii o creație îngreunată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu existența dată, atunci când nu te poți regăsi pe tine, atunci când nu conștientizezi acea parte mai nobilă din tine din care își trag energia toate rolurile pe care trebuie să ți le asumi în orice punct al evoluției. Ai deschidere către reperele cauzale ale unei realități necunoscute atunci când te lași condus de hazard spre experimentarea unei realități conform dorințelor tale.

Manifestarea intenției de a conlucra cu o lume schimbătoare, diferită de universul prezentului creat anterior, rămâne o constantă de tip întreg. Valoarea acesteia este cuprinsă între cauzele unor stări de conștiință încețoșate, cu puține zone limpezi, prin răscolirea trecutului care stă între tine și prezent. Şi explorarea personalității tale prin intermediul construirii unei identități ideale, și a modului în care această identitate este percepută nu doar de susținători, ci în special de Eul condiționat de modelul existențial în care te simți confortabil.

Leadership: Poți să privești dincolo de hotarul unui sine care trebuie să lupte pentru proeminenta lui putere de a se autoregla, fără să te ridici deasupra grijilor lumii?

În cadrul tuturor domeniilor cu impact asupra viitorului, liderii trebuie să se apropie sensibil de acea știință care studiază în mod specific părțile din umbră ale ființei umane, de care ea caută să se elibereze prin găsirea unui sprijin puternic din exterior. Aceste părți tenebroase implică sărăcia, tristețea și nefericirea, iar ele pot să dobândească măreția caracterului unei persoane dacă intervin în evoluția evenimentelor desfășurate sub egida sa.

Leadershipul implică o înțelegere a esenței omului, numai în măsura în care liderul, ca inițiator al unei creații care cu greu se poate delimita clar de dominația inferiorului asupra superiorului, deține perspectiva unui câștig semnificativ de atașament față de un Ego dominat de îndoială și slăbiciune. Devii erou in povestea unui om slab atunci cand reusesti sa rescrii capitolele cele mai importante din viata lui.

Liderul este întotdeauna împins de conștiință să se ridice deasupra grijlor lumii din jur prin valorificarea unor acțiuni morale din care rezultă intenția sa de a accepta provocarea schimbării. El este conștient că deseori sentimentele înalte ale unui om sunt puse în valoare tocmai de sărăcia, tristețea și nefericirea pe care le suportă în locul oricărei fărădelegi.

Așa cum seva urcă din rădăcini până în ultima frunză a copacului, tot așa factorii nefavorabili care îți condiționează percepția asupra vieții tind spre redefinirea a ceea ce înseamnă să fii prizonier sau gardian al unei identități care nu face niciodată saltul către un destin propriu, în deplină concordanță cu frumosul și sublimul.

Leadershipul are deschidere către valorile și reperele care te definesc ca om de mare caracter atunci când faci din aspirația de a intra în contact cu un sentiment înalt o înțelegere a esenței tale ignorate.

Timpul petrecut în umbră are prețul său vizează plasarea omului într-un trecut complicat, căruia chiar el îi dă viață dintr-un impuls emoțional negativ, ignorând realitatea creată de scenariile unei lumi axate pe deplina libertate de exprimare a individualității sale. Un om devine mulțumit de el însuși, nu doar atunci când are pe cineva alături, ci atunci când ajunge în stadiul în care își înțelege identitatea și își urmează traiectoria către ceea ce-și dorește să fie, către ceea ce este el cu adevărat.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/timpul-petrecut-in-umbra-are-pretul-sau.html

Ţine ochii deschiși și privește cu atenție

On Octombrie 17, 2021

Adevărata menire a privirii este să sporească potențialul de creație, dând sinelui permisiunea momentană să înțeleagă ce vrea, cu ochii care prezintă o fotografie.

Privesc valurile, sclipirea razelor de soare cum se reflectă în mare. O doamnă își caută de cinci minute loțiunea de plajă, dar nu-și dă seama că i-a căzut sub șezlong. Băiatul bronzat, cu covrigii de vânzare, își face traseul zilnic, încercând să vândă ceva. Undeva în larg se zărește o barcă micuță de pescari. Pescărușii sunt peste tot. Oamenii la fel. Nisip și scoci peste tot.

Eu n-am intrat în scenă, dar o voi face imediat. Citesc Wilhelm Hauff, ceva care mi-a scăpat din bibliotecă. În același timp ascult Roudeep. Sunt în miezul gândirii sistematice, încercând să aflu ceva despre relația artelor plastice cu natura.

Socotesc că este mai profitabil să deslușesc intenția pur artistică a omului de a se încadra într-un peisaj de vis, decât a face observați privitoare la cât de necesară este o perspectivă riguros științifică asupra artei.

Așadar, marea încă păstrează ceva din capacitatea mea de a visa, de a spera, privind totul prin lentila unei vârste fără de bătrânețe. Cred, până la urmă, că adevărata știință a artei începe cu privitul: să încerci să sesizezi acel "Unu Absolut" care apare în natură sub diverse întruchipări sau determinări. Iar tu să rămâi identic cu tine, peste tot, în aceste întruchipări și determinări.

Leadership: Poți să-ți hrănești sinele din Creația ta, dând unui spațiu de coexistență proporții vizuale fără limite prin intermediul unei imagini dominante, în conformitate cu înțelesul mai larg al expresiei "A bright ray of sunshine" ?

Privind marea, frumusețea ei, privind în ea reflexia soarelui, mi-am dat seama că lucrul cel mai bun și mai sigur pe care-l am de făcut este să mă țin de o imagine care nu pâlpâie în fața adevărurilor lumii, o imagine care își dezvoltă propriul gen de frumusețe vizibilă – aceea a culorilor care devin tot mai transparente pe măsură ce mintea explorează simbolul, ajungând la idei care se află dincolo de puterea de cuprindere a rațiunii.

Şi dacă este așa, că gândurile-mi străbat fără grabă orizontul unui spațiu deschis, fără limite, și un spațiu al întemeierii de sine, pe măsură ce privesc frumusețea direct vizibilă din lumina soarelui care atinge suprafața mării, mai întâi într-un mod destul de natural, apoi într-un mod destul de intensiv, atunci nu-mi mai rămâne decât să mă bucur de o priveliște superbă într-o vacanță de vis.

Dar arta ce are de spus în acest sens? Iar estetica nu cred că este singura care să aibă margini discutabile la noțiunile de oceanografie sau despre fotografierea peisajelor marine. Numeroase sunt argumentele zadarnice, asupra faptului că dacă un anumit gen de priveliște îmi bucură ochiul, sufletul și mintea, asta ar satisface cumva condițiile necesare cerute de un alt mod de cunoaștere a lumii prin artă, prin jocul spontan al imaginației creatoare.

În sfârșit, dacă încerc să mă privesc cu aceeași liniște cu care privesc marea, și dacă fac din această liniște un proces de ascultare a chemării mării, ca o linie melodică în surdină, atunci arta ar căpăta o față nouă, un alt mesaj, o tentă de grandoare. Iată de ce este important

să-mi ascult privirea când străbate întinsul unui spațiu unitar, depozitul colosal de energie neliniștită: fiindcă nu pot să mă leg intim de un anumit proces creativ, altfel decât dacă îmi transform privirea într-o rază de soare strălucitoare.

Expresia "a bright ray of sunshine" are înțelesul de convenție între ceea ce transformă priveliștea într-o adevărată bucurie a sufletului, și ceea ce emite sinele tău din perspectiva manifestării unei tendințe de hiperrealism.

În leadership, asta se traduce prin: "ceea ce vezi schimbat la tine este ce te aștepți să vezi în imaginea pe care o admiri."

Ţine ochii deschiși și privește cu atenție imaginea care te atrage la orizont, fiindcă este imaginea prin care Sinele tău Superior îți transmite ceva ce tu altfel nu ai putea să cunoști prin intermediul experienței de viață sau a raționamentului.

În artă este important să nu pierzi nimic din vedere, nici măcar aparențele atunci când faci distincția între ceea ce se datorează unei perspective de ansamblu asupra ideii de "unitate", deci ceva în conexiune strânsă cu Sinele, și ceea ce se datorează proceselor de identificare a unor noi abordări estetice.

Source: https://neculaifantanaru.com/tine-ochii-deschisi-si-priveste-cu-atentie.html

Ţinta dificilă din boxa acuzaților

On Octombrie 12, 2012

Modul în care înfrunți realitatea pe care ceilalți intenționează să ți-o impună, este rezultatul procesului de transformare care te aduce față în față cu tine însuți.

A fost ceva cu totul neașteptat. Femeia se cutremură la vederea asasinului, ca și cum ar fi fost atinsă cu un fier roșu, căci simțise un fior cutremurător trecându-i prin tot corpul, incinerându-i toată speranța, toată forța ascunsă în subconștient, toate trăirile nemanifestate.

Inocenta ei și justiția lui se întrepătrundeau cu o voință și cu o determinare amețitoare. De parcă între ei doi ar fi existat o paralelă unică, directă și tulburătoare: slăbiciunea ei, educarea ei în spiritul bisericii - și instinctul lui de asasin, la care se adaugă rolul lui de verigă intermediară între "excepțiile de procedură și apărările de fond", între o acceptare pură și renunțarea la principii.

Biata femeie își dădea seama că îi sunase ceasul. Devenise fără voia ei o țintă. Sosise clipa când avea să fie pusă la încercare. I se strânse inima. O clipă se simți transportată într-o altă lume, a învinșilor, a surghiuniților, a celor scoși de sub apărarea legilor. Prinse o clipă prielnică și privi în ochii asasinului, cumpănind totul. Era cu neputință să fugă. Din toate părțile o pândeau legile de fier ale justiției lui. Se afla într-o boxă a acuzaților.

Leadership: Lecția pe care ți-o dă hazardul este aceea că ai capacitatea de a diminua potențialul unui pericol înainte ca acesta să lovească?

O realitate impusă cu scopul de a deturna opțiunile individului. Cuprinsă de un sentiment de revoltă, de culpabilitate înrădăcinat atât de adânc, încât nici logica și nici rațiunea nu ar fi putut vreodată să-l anihileze, femeia își adună tot curajul inimii și spuse:

- N-ai niciun motiv să-mi faci rău...

- Nu, dar mi-am dat cuvântul, răspunse asasinul. Soțul tău a avut oportunitatea de a te salva. Dar s-a folosit de tine ca să încerce să se salveze el.

- Nu trebuie să faci asta, răspunse femeia cu o voce de înger.

Ca un om superior, ca un judecător milostiv care acordă o ultimă șansă celui condamnat la moarte, Anton Chigurh aruncă în sus o monedă de douăzeci și cinci de cenți, o prinde și-i spune:

- Bine, asta e tot ce pot face pentru tine. Alege.

- Nu ! N-am să aleg ! răspunse categoric femeia cu un curaj izbitor, demn de un luptător. Moneda n-are nimic de spus. *

Leadership: Poți să te analizezi din perspectiva unei înțelegeri de sine stătătoare prin trăirea acelui sentiment al distanței față de suferința ce cunoaște foarte puține legături cu prezentul, dar care te face să crezi că aparții de ceva sau cineva?

Cineva remarca bine: *"Realitatea pe care o trăiești este oglinda ta și reflectă tot ceea ce ești în interior: compasiune, speranță, umanitate, solidaritate, gânduri pozitive, iertare, pace interioară, încredere și credință."*

Dacă această realitate în care te regăsești îți este furată, modificată după voința celorlalți, subordonată unor alte criterii decât cele care ar trebui să primeze, atunci se va produce un declic în felul tău de a fi.

În loc să evoluezi spre un nivel mai înalt al conștiinței tale cu care să rezonezi 100%, deci spre o înțelegere profundă a esenței din care ești plămădit, vei fi ancorat ca o epavă ruginită într-un spațiu închis, neaerisit, în care "nimicul" va prinde rădăcini. Un flux al unui proces de schimbare anormală, forțată, care depășește uneori cu mult acea formă a realității pe care ai pretins-o de-a lungul timpului.

Leadershipul se poate dovedi inutil, lipsit de fond, dacă își reduce gradul de rezistență și protecție în coliziunea cu un pol opus. El se poate transforma într-un agent al unei rupturi de tine însuți și de natura pe care o creează, de resursele pe care ți le pune la îndemână pentru a-ți menține statutul de om de mare caracter.

Un fel de sabotare din exterior, din direcția imprevizibilă a unei elite condusă de alte principii, nesănătoase, și în alți termeni care nu-i sunt caracteristici, care nu onorează cele mai de bază valori.

Leadership: Poți să înfrunți incertitudinea unui rezultat final, printr-o abatere de la regula generală conform căreia pe parcursul vieții plătești mai mult pentru ceea ce primești decât pentru ceea ce dai?

Devii fără voia ta o țintă a realității altora? Cum îți manifești personalitatea la contactul cu o altă realitate? Te simți transportat într-o altă lume, a învinșilor? Te afli într-o boxă a acuzaților? Cum poți să-ți menții stabilitatea în conflictul dintre acuzatori și apărători?

Nu poți fi un om mare, dacă continui la nesfârșit să rămâi mic în ochii celorlalți, dacă te lași prins, ca un bulgăre de zăpadă într-o continuă rostogolire, în diverse situații în care îți este dificil să acționezi.

Dacă sursa de valori care îți alimentează convingerile își încetează funcționarea, drumul tău spre atingerea perfecțiunii se va surpa și va continua să alunece până ce nicio intervenție, nicio manifestare de amploare a voinței tale nu va mai fi folositoare.

Leadership: Poti sa înfrunți realitatea pe care ceilalți intenționează să ți-o impună într-o lume în care nimic nu pare ceea ce este și în care orice, absolut orice, se poate întâmpla?

A înfrunta realitatea pe care ceilalți încearcă să ți-o impună este ca și cum ai colecționa oglinzi, suprafețe neutre în fața cărora te poți arăta slab sau puternic pentru a te vedea reflectat. Este o încercare de a-ți destăinui fără reținere fidelitatea față de propria ta identitate, o formă de manifestare a celei mai pure laturi a sinelui tău care veghează constant asupra ta, mai ales în condiții vitrege.

Pentru ca dezvoltarea ta să fie cât mai sănătoasă încearcă să urmărești cu atenție firul roșu al întâmplărilor care te provoacă, independent de voința sau rațiunea ta, care te neliniștesc și te implică într-un joc riscant. Încearcă să intuiești ceea ce nu se potrivește în vreun fel căutărilor tale și să nu te lași capturat de acea forță stranie a hazardului și a coincidențelor

care face ca, la un moment dat, fiecare să se afle în apropierea celuilalt, căutându-se sau doar intersectându-se fără voia lui.

Dincolo de valorile și convingerile tale pe care le creezi prin construirea relațiilor, fiind vorba de un proces constant, oricare dintre perspectivele care te fac să înțelegi adevărata esență a propriei personalități trebuie să fie în orice moment și în orice condiții, posibilă.

Raționamentul precar care permite existența factorului numit "resemnare" interferează cu ceea ce constați că trebuie schimbat la lume începând cu ceea ce ți se întâmplă într-un mod care vede dincolo de limitările realității imediate și de hazardul faptelor care ți se înlănțuie în viață.

Ţinta dificilă din boxa acuzaților reprezintă omul care, depinzând de hazard, este condamnat fără voia lui să-și schimbe destinul. El trece de la o etapă de acceptare la una de supraviețuire.

Ești pregătit să inițiezi o evaluare a realității pe care o trăiești atunci când ești supus influenței celor străini de principiile sănătoase ale leadershipului? Granița dintre a accepta realitatea lor sau de a o respinge, fiind oricum, extrem de fragilă.

A accepta realitatea pe care ceilalți încearcă să ți-o impună necesită permanent o evaluare a propriilor principii, sentimente și modalități de acțiune. Accepți să te transformi într-un gropar al realității pe care o trăiești, sau să devii arhitectul ei?

Ca lider, trebuie să fii în concordanță cu realitatea, dar și cu tine însuți – acel tot unitar (format din idei, concepții, principii și sentimente) consolidat în timp. A accepta o realitate impusă, în discordanță cu ceea ce ești, te poate trimite în boxa acuzaților. Fii fidel principiilor tale și Eu-lui tău, fii tu însuți un judecător imparțial a aceea ce ești și îți vei demonstra nevinovăția și fidelitatea față de tine și față de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Modul în care înfrunți realitatea pe care ceilalți intenționează să ți-o impună, este rezultatul procesului de transformare care te aduce față în față cu tine însuți.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007)

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp (II)

On Ianuarie 25, 2013

Transformă-ţi identitatea într-o formă a revelaţiei de sine, asigurând o integrare perfectă a idealurilor tale în realitatea care te caracterizează.

O evadare dintr-un spaţiu închis este aparent imposibilă, mai ales pentru cine se simte condamnat la un exil absolut. Realitatea crudă devenise culcuşul confortabil al unui ego răvăşit, stingher, alinat doar de vântul slab al schimbării. Niciodată înfăţişarea şerifului Ed Tom Bell nu fusese mai ciudată şi mai de nerecunoscut. Vădit, era mistuit de o frământare lăuntrică neînţeleasă, ca un recipient etanş cu un conţinut aflat sub presiune.

El ar fi vrut să-i spună bătrânului de lângă el: " *Bătrâneţea este un ţinut complicat, mai întunecat decât amurgul. Într-o zi vom pleca împreună acolo, unde nimeni altcineva nu ne va deranja.* "

Chemarea unei alte lumi se aude din umbră, reprezintă inevitabilul morţii, dar mai întâi de toate soarta muribundului cochetează cu poezia destrămării şi a singurătăţii. Neadaptarea lui Ed Tom Bell la o realitate implacabilă a dat naştere unei dezorientări care durea ca un pumnal înfipt într-o rană deschisă. O acceptare necondiţionată a propriei persoane, o sferă, o lume proprie care nu dispunea de interese majore sau de planuri veritabile de viitor.

Avea ceva în suflet, o urmă de regret, pe care voia s-o ascundă. Părea că şi-a dat de mult seama de relativitatea valorilor umane, de fragilitatea convingerilor care limitează omul, poziţionarea noilor fundaţii în raport cu nişte abordări rezonabile consacrate.

Nu era deschis schimbărilor neaşteptate. Viaţa lui nu se scurgea aşa cum voia el, ci în ritmul unui monometru ce funcţiona după legi stricte. Realitatea era în conflict cu firea sa. În ceasul din urmă, se poate observa încă acea disciplină şi acel spirit ostăşesc care făceau dualismul vieţii sale, amândouă împinse până la un eroism sublim.

Valul doarme, liniştit. Printre unde, de un vânt blând trase, plutesc cu drag ultimele rămăşiţe ale celui ce-a fost, odată, un om. *

Leadership: Poţi să repui în valoare semnificaţia pe care o atribui vieţii printr-o acceptare necondiţionată a propriei persoane, fără să devii cumulul tuturor experienţelor trăite într-un moment de cumpănă?

Omul care se pune necondiţionat în slujba unei existenţe care se dovedeşte plină de incertitudini, pândită pe alocuri de nonsens, în cadrul unei orientări dominante către sfârşit, nu poate stabili valori de pregnanţă asupra rodirii unei gândiri profunde. Atenţie. Gândirea care se anulează pe sine, gândirea care se înţelege greşit pe ea însăşi, nu se poate desfăşura obiectiv în cadrul faptelor, ci se hrăneşte cu reprezentarea unui caracter „episodic" al existenţei situaţionale.

O astfel de gândire, confruntată cu adaptarea la o viaţă care se împlineşte prin acceptarea suferinţei şi a nemulţumirii, se raportează în permanenţă doar la ceea ce se poate întâmpla mai rău în prezent şi viitor. Iar semnificaţia pe care o atribui vieţii şi orientarea pe care o dai cunoaşterii bazate pe experienţă, reprezintă cele două componente fundamentale ale procesului de dezvoltare care oferă leadershipului un suport deplin şi permanent.

Leadershipul, care își dovedește relevanța în ignorarea sau tratarea acestei experiențe de viață dominată de prejudecăți, superstiții și constrângeri, evoluează numai printr-un proces de raționare complex și de pledare până la autoconvingere a necesității schimbării. Şi nu a vinovăției pentru înțelegerea greșită a determinărilor care conferă întâmplărilor o notă de cauzalitate.

Trecerea de la o mentalitate închistată și conservatoare la o mentalitate de tipul "anticipează și îmbunătățește" se face prin relaționarea analizei cauzelor fenomenului "vinovăției față de situațiile eșuate din viață" cu definirea riguroasă și bine întemeiată a unei noi variabile de cutezanță: "eliberează-ți conștiința de patimi".

Identitatea este o formă a revelației de sine, instaurată sub semnul întrebărilor *„ cine sunt?"* și *„cine pot fi?"* care pot produce o deturnare a direcției vieții. Iar leadershipul este strâns legat de integrarea eforturilor de ameliorare a calității vieți. Nevoia acceptării de sine, corelată cu imaginea de sine, se află în spatele tuturor deciziilor și acțiunilor noastre, iar înțelegerea acestora ar putea avea un impact major în optimizarea interpretării pe care o atribuim rezultatelor obținute prin perceperea realității din unghiul unei minți ce caută măsura și echilibrul în toate.

Un număr mare de nevoi, aparent distincte, pot crea confuzie, iar administrarea lor într-un anumit plan existențial poate fi anevoioasă. Factorul pe care trebuie să-l urmărești când te pregătești să faci saltul spre marea evoluție a propriei persoane, în contextul în care viața se îmbină cu viziunea, este numit „Trezirea Minții".

Ei bine, trezirea minții este în parte jurnalul unei căutări a sensului vieții și în parte o explorare a fundamentelor de definire a identității care se simte asediată de limitele unei resemnări datorate epuizării propriilor idealuri. Iar leadershipul se formează nu doar ca un prestigiu al forței morale, ci ca o evidență a idealului spre care te înalți, cerându-se în permanență satisfăcut printr-un act de voință asumată - de a-ți reconstrui sinele și lumea din jurul tău.

Acceptarea necondiționată a propriei persoane se prezintă sub forma cauzei pe care o slujești din perspectiva unei retrageri în tine însuți, din care trebuie să transpară o preocupare mai intensă pentru impunerea unor principii de viață solide de la care să nu abdici în nicio situație.

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp redă de fapt acea particularitate a realității numite „viață" puse sub semnul îndoielii. Numai răspunzând de conținutul lui *„cine sunt eu"* sau *„cum sunt eu"* , vei putea să-ți încadrezi atitudinea și trăsăturile de personalitate în aria leadershipului care se întinde pe măsura acceptării circumstanțelor care te-au adus până într-un anumit punct. De multe ori, acest punct se numește "Abandon".

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/tinutul-in-care-nu-ajungem-niciodata-la-timp-II.html

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp (I)

On Ianuarie 25, 2013

Oferă-ţi posibilitatea unei autoevaluări riguroase şi corecte, făcând analiza retrospectivă a propriilor limite, constrângeri, căutări şi aşteptări.

Doi bătrâni stăteau faţă în faţă. Unul din ei era şeriful Ed Tom Bell. Cine ar analiza mai bine această conştiinţă dreaptă, limpede şi cinstită, în momentul acela când toate amintirile i se revărsau, când toate încordările, extenuante şi sterpe, se manifestau sub forma unor rezerve, şi-ar fi spus cu o umbră de îndoială: "Ce s-o fi petrecut oare cu el?"

Tot ce era îngăduit de societate îl determina să se scufunde sau se înnămolească tot mai tare într-o lume proprie, tot mai rigidă. Cuvintele lui se roteau în jurul destinului, confuzia drastică care precede o schimbare de direcţie: " *Mă simt copleşit. Mi-am imaginat mereu că, atunci când voi îmbătrâni, Dumnezeu îmi va intra în viaţă. Şi nu a venit. Nu-i vina lui. În locul Lui, aş avea aceeaşi părere despre mine ca şi El.* "

Lipsit de vitalitate, fără cale de atac, Ed Tom Bell, stătea în aceeaşi nepăsare pe care o arata cavalerul Gaudin de Sainte-Croix atunci când se văzu faţă în faţă cu fatalitatea - arestul inopinat, care, întocmai ca infernul, îi înghiţea orice speranţă de viaţă.

O epuizantă rătăcire care-l ducea la damnare. Totul în el era pus sub semnul întrebării. Se aştepta la tot ce-i mai rău. Şi el fusese prins şi "arestat" în acea tragică încăierare dintre trecut şi prezent, suspendat într-o stare de acceptare a inevitabilului. Oare se aştepta să ajungă într-un alt tărâm, unde nu exista atâta răutate, atâta patimă, atâta deşertăciune?

Dar, răbdare, de ce atâta grabă? Izbăvirea întotdeauna cere aşteptare. Înaintea raiului se află infernul care te ţine prizonier, ca un vrăjitor puternic, în propria ta viaţă, potrivnică ţie. Iar acest vrăjitor care porunceşte spiritului, mai ameninţător ca oricând, avea un plan în ce-l privea pe bătrânul Ed Tom Bell. *****

Leadership: Cum îţi îndeplineşti rolul de a susţine exprimarea emoţiilor provenite din experienţele semnificative de viaţă, cât şi pentru controlul şi inhibarea acestora, din punct de vedere al percepţiei unei realităţi care te depăşeşte şi căreia nu i te poţi sustrage?

Eşti deschis schimbărilor neaşteptate? Totul în tine este pus sub semnul întrebării? Eşti prins în acea încăierare dintre trecut şi prezent, suspendat într-o stare de acceptare a inevitabilului? Cazi pradă unei frământări lăuntrice? Existenţa ta stă sub semnul unei dezorientări generale? Viaţa te se scurge în ritmul unui monometru ce funcţionează după legi precise?

Un lider poate fi construit, în ani de zile. Dar la fel de bine, el poate fi dărâmat, într-o clipă. Atunci când călătoria minunată şi plină de satisfacţii ajunge la final, atunci când, în faza superioară a existenţei sale, raţiunea, simţirea, credinţa, pasiunea - cârmele şi pânzele corăbiei destinului, navigând în derivă, nu mai prezintă garanţii. El trebuie să-şi îndeplinească rolul printr-o ciudată simetrie a reversibilităţii întâmplărilor, faptelor şi intenţiilor sale, adică să facă dovada unui permanent Deja Vu care poate avea alt final.

A refuza să te ancorezi în realitate, a refuza să accepţi o certitudine dictată de propria gândire şi de un raţionament obiectiv, negarea flagrantă a propriei tale fiinţe, determină apariţia unei crize existenţiale, impunând o schimbare radicală şi profundă de conţinut, nu de

suprafață. Realitatea căreia trebuie să-i acorzi mare atenție și să o privești cu responsabilitate maximă este asemenea unei cărți pe care nu o poți deschide la orice pagină cu intenția de a o înțelege de-a întregul, ci trebuie să parcurgi fiecare enunț din întregul ei conținut care este dedicat unei zone diferite de reprezentare a lumii și a legilor ei.

Leadershipul vine azi, mâine trece, sau nu e așa? În funcție de prețul rezonabil pe care ți-l stabilește existența. O subtilă deviație de la direcția de mers sub influența lipsei de fermitate în luarea deciziilor și în acțiune este dovada nesiguranței în fața unei realități care te depășește și căreia nu i te poți sustrage.

Leadership: Abordezi problema realității văzută ca o sumă a percepțiilor negative față de calitatea vieții, deci care se pretează denaturării unor acțiuni și evenimente care au avut loc printr-o schimbare a imaginii de sine la nivel de evaluare subiectivă a valorilor care te reprezintă?

De regulă, atunci când te lovește partea neagră a existenței, o face cu sete și înverșunare, ca un utilaj care taie copacii fără milă, și o face hotărâtor și implacabil pentru totdeauna. Ești nevoit să accepți situația, oricât ești de uimit, de intrigat.

Când oare vei înțelege că viitorul leadershipului nu aparține unei existențe sfâșiate, trepidante? Leadershipul se hrănește din alchimia unei existențe în echilibru, autentice, victorioase, printr-o luptă permanentă în vederea creșterii performanțelor, prin măsura valorii pe care o aduci în lume, aplicând cunoștințele dobândite în ipostazele cotidiene ale vieții.

Viața este o consumare rapidă a tinereții sau o prelungire anevoioasă bătrâneții, în funcție de îndoielile și rătăcirile pe care le suferi atunci când ți se răstoarnă sistemul de valori. În leadership este nevoie de o nouă abordare fundamentală care să aibă o dimensiune morală și sentimentală puternică, nu de o falsă metamorfoză prin care te pierzi tu însuți. Leadershipul nu suportă procesul lent, greoi și dureros de formare a unei noi personalități.

Degeaba îți împingi limitele până la un eroism sublim, dacă cedezi în fața realității complexe, alarmante, dezamăgitoare, sărace în minereu nobil. Mai ales dacă esența firii tale, în conflictul cu realitate, este caracterizată de tot mai mult de lașitate și slăbiciune în tăria înțelepciunii tale. Schimbarea imaginii de sine la nivel de evaluare subiectivă a valorilor care te reprezintă se produce atunci când tratezi ideea fatalității imuabile cu nepăsarea unui om lecuit de iuțeala cu care aleargă timpul.

Leadershipul tău, de asemenea, va fi lipsit de esență și tărie dacă existența ta se va scurge în ritmul unui monometru ce funcționează după legi stricte.

Leadership: Poți să transformi un moment important din viața ta într-o experiență de neuitat care să completeze perfect conținutul vizual al imagini nerealiste care te îndeamnă să-ți restrângi orizonturile?

Cu leadershipul nu se negociază și nu se dau întâlniri. Este efemer, schimbător, demontabil, repetitiv, plutitor, colector de aluviuni, măsurabil, adaptabil, cu cheiță sau cu telecomandă – depinde de modul cum te comporți, cum îl înțelegi, cum îl tratezi, mai ales dacă reușești să te adaptezi la tandemul " *Tu* " și " *El* ".

Te simți urmărit din spate? Sunt prea moi pașii ce numără firimiturile umbrei tale pe pământ? Te împiedici? Teama de urmăritor îți paralizează pe jumătate ființa hăituită?

Nu, nu poți scăpa de urmăritor decât înfruntându-l direct, cu convingere, cu probe și argumente, cu sabia laser a demnității. Întoarce curajos capul. Cine este? Regresul? Stagnarea? Neputința? Căderea? Damnarea? Monotonia? Singurătatea? Barierele reprezentate de modul diferit de viață și de convingerile fragile care te situează în tabere opuse? Cruda realitate te-a ajuns din urmă?

Dacă nu ești în stare să aduci permanent o valoare în plus experiențelor tale, dacă vieții tale nu-i mai poți adăuga noi orizonturi, și simți doar crucea neputinței, dacă nu mai poți repeta pașii care te duceau înainte spre succes, dacă existența ta profesională nu mai poate crea și administra un portofoliu consistent de realizări, și cu toate acestea continui să pledezi pentru un ideal fantastic, înseamnă să comiți o crimă. Înseamnă că îndrăznești să sfidezi rațiunea și să te lași pradă unei feerii de-o clipă, ce poate fi numită nebunie sau iluzie deșartă.

Duci o luptă dreaptă. Dar una care este deja pierdută?

Imaginea de sine este părerea pe care ți-o formezi despre tine în acea perioadă în care ai acumulat experiențele de-a lungul vieții devenind astfel mai înțelept, raportată la o clipă în care simți că totul se năruie sub spectrul singurătății.

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp marchează începutul sfârșitului, este semnul deprecierii propriei persoane, inadaptată la un mediu nou, tot mai complex și mai alarmant.

Așa cum într-un roman polițist foarte bun nu există nicio propoziție, niciun cuvânt lipsit de semnificație, tot astfel într-un leadership în care performanța are un rol critic nu poate exista nicio convenție, niciun interimat cu cei care a căror existență se scufundă sau se înnămolește tot mai tare în derizoriu și nesemnificativ, în mlaștina adâncă a eroziunii.

Oferă-ți posibilitatea unei autoevaluări riguroase și corecte, făcând analiza retrospectivă a propriilor limite, constrângeri, căutări și așteptări.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Ţinuturile necunoscute ale realității

On Februarie 15, 2014

Optimizează-ți performanța în dezvoltarea relațiilor interumane, prin cultivarea capacității de a diferenția ceea ce știi de ceea ce nu știi.

Era ceva atât de nevinovat în Ellie, atât de simplu, aproape înduioșător de pur, încât eram mirat să văd cât de bine se descurcă în afaceri și cât lua de bun din ceea ce i se spunea. Şi totuși, nu mă înșelam în privința ei. Ştiam prea bine ce fel de ființă era. Îi cunoșteam prea bine de acum simplitatea, afecțiunea ce mi-o purta, blândețea-i naturală.

Numai că ea cunoștea doar o felie, destul de subțire a ființei mele. Nu știa mai nimic despre lumea mea, o lume în care erai obligat să șterpelești ca să zici că ai câștigat ceva. Nu știa ce înseamnă să fii crescut și educat modest, dar cinstit, însă cu o grijă permanentă pentru ziua de mâine, pentru bani, de o mamă care și-a tocit degetele pentru a te face respectabil, convinsă că băiatul ei trebuie să ajungă bine în viață.

Ellie îmi descoperea lumea așa cum eu o descopeream pe a ei. Amândoi descopeream ținuturi necunoscute. [1]

Leadership: Poți să stabilești o valoare de referință prin intermediul unei cunoașteri aprofundate între două lumi total diferite, încât să accentuezi latura personalității tale care îți cere să fii altcineva indiferent de situație?

Latura personalității tale care îți cere să fii altcineva, indiferent de situație, se poate manifesta ca o extensie a capacității de a diferenția ceea ce știi de ceea ce nu știi în cazul apropierii de o realitate pe care o recunoști ca fiind umbra ta, o prezență cotidiană setată să se impună ca o consecință a împrejurărilor de viață, dar care nu este îngăduită în propria cale de urmat.

Practic, latura ascunsă a personalității tale se relevă atunci când te vezi ca o victimă a împrejurărilor exterioare și a constrângerilor interioare pe care le observi în cazul altcuiva, cineva pe care îl admiri, dar nu-l poți copia. Sau cineva, pe care îl crezi într-un fel, iar într-o situație de criză îți dai seama că persoana respectivă nu a făcut decât să te amăgească.

Leadershipul este un mijloc al profundei cunoașteri umane în șirul mult mai numeros al observațiilor privind corespondența dintre certitudine și incertitudine pe care o implică eventuala "negociere" asupra semnării acordului de asociere la o realitate obiectivă. El devine "un jucător de top" pe segmentul construcțiilor de percepții care favorizează înțelegerea și stabilirea relațiilor interumane.

Leadership: Ești în stare să experimentezi aplicarea a două efecte de imagine simultan la același personaj, încât personalitatea ta să capete o anumită independență față de cauzalitatea fenomenelor și evenimentelor vieții?

Două efecte de imagine pot fi aplicate la același personaj al vieții cotidiene: instantaneul unei experiențe de conștiință extinsă, când trebuie să iei seama de tot ceea ce nu te califică drept un "om al transformărilor de sine", și durata unui eveniment în mișcare care se întâmplă în timpul unui studiu despre o altă formă de a gândi viața.

Practic, independența ta față de cauzalitatea fenomenelor și evenimentelor vieții se capătă numai printr-o formă de reacție în fața mulțimii de păreri pe care le emiți cu privire la cineva sau ceva care intră în raza ta de acțiune.

Ce este specific pentru lideri rezidă în faptul că ei nu gândesc în termeni comparativi, ci în termeni de "lecții învățate". Imaginea ta în văzul lumii, o lume în care poți fi orice, reprezintă un mijloc de a-ți întări Ego-ul al cărui caracter reprezentativ rezidă în faptul că nu se ascunde după măștile sociale, după obsesii, moralitate și presiunile externe, adică nu se alimentează din experiențele celorlalți, ci din propriile experiențe.

Cineva preciza: " *Relațiile interindividuale constituie un proces continuu, în desfășurarea căruia se produce și o modificare a ponderii elementelor determinante. La început, factorul cel mai important în modelarea atitudinii față de individul nou întâlnit îl constituie binecunoscuta „prima impresie". Dar, treptat, aceasta este înlocuită sau corectată de elementele reieșite din cunoașterea mai profundă a însușirilor pozitive și negative ale celui în cauză.* "

Leadership: Poți să analizezi omul în oglinda celor mai variate aspecte ale personalității sale, încât să obții o explorare a vieților și a ideilor semnificative a două figuri principale?

Aidoma unei ciocănitoare care se mută din copac în copac, neobosită, după reguli numai de ea știute, curățându-i de insecte, leadershipul iscodește mereu în trunchiul marelui stejar al adevărului, stabilind o valoare de referință față de care se trasează conturul unor imagini mai clare despre oameni. Această valoare se poate seta numai prin intermediul unei cunoașteri mai aprofundate a omului luat ca individ, dar și în interacțiune cu alții.

Leadershipul, a cărui elemente de fond sunt preluate de o gândire axată pe principiul " *nu ai cum să cunoști dacă nu crezi și nu ai cum să crezi tot ceea ce cunoști* ", constituind o măsură de pătrundere în spațiul unei realități distincte, își extinde regulile privind modul de administrare a relațiilor dintre indivizi. Până în cele mai mici amănunte nu poți cunoaște pe nimeni, dar poți stabili într-o măsură destul de bună potențialul fiecăruia.

Privind mai îndeaproape omul, analizându-l în oglinda celor mai variate aspecte ale personalității sale, ferindu-te de tentația de a emite ipoteze apriori, vei putea efectua acele mutări succesive și bine calculate de la un plan care nu permite definitivarea uniunii dintre două sau mai multe tipuri de mentalități, la un plan care optimizează performanța în dezvoltarea interumană. Prin cultivarea capacității de a diferenția ceea ce știi de ceea ce nu știi.

A te privi în oglindă sub forma a două figuri principale înseamnă să te eliberezi de Ego-ul care te face să judeci lumea din jur, fără să te simți claustrat într-un univers mental precar și blindat. Înseamnă să te învălui cu misterul unei realități bifurcate: o parte în care îți poți depăși cele mai ascunse temeri și o parte în care toate fenomenele vieții se unesc, interacționează și dau un înțeles totalizator.

Ţinuturile necunoscute ale realității sunt acele elemente componente ale factorului uman care favorizează sau nu performanța individuală și colectivă, prin aspectele motivaționale, uneori schimbătoare.

Cunoașterea cât mai profundă a acestei necunoscute numite "om" este esențială în leadership. A cărui claritate și previzibilitate în ceea ce privește evoluția și tendințele omului de stabilire a relațiilor, compatibile cu performanțele ridicate, oferă numeroase moduri de evaluare și întreținere a acelor orientări fundamentale care au un impact puternic asupra societății.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Ţipetele mistuitoare ale mieilor

On Septembrie 11, 2013

Acționează în baza celor mai profunde structuri de control care îți maximizează influența, astfel încât să înțelegi mai în profunzime originile și evoluția omului.

- Era încă întuneric. Am auzit un zgomot ciudat. Un fel de țipăt. Ca vocea unui copil.

- Ce ai făcut apoi, Clarice? întreabă Hannibal Lecter. Omul acesta sigur pe el însuși, sistemul acesta dur ale cărui legi de funcționare includ și derivă din legile nescrise ale vieții, urmărește permanent obținerea unei cât mai profunde înțelegeri a fenomenelor care acționează asupra celor mai ascunse și mai elementare simțuri. Provocându-le în cele mai neașteptate moduri. Încercând parcă să formuleze o nouă lege cu valabilitate restrânsă.

- Am coborât scările. M-am furișat în șopron. Mi-a fost așa frică să mă uit înăuntru, dar a trebuit.

- Ce ai văzut, Clarice? Ce ai văzut? sună din nou amenințătoare vocea din spatele gratiilor, guvernată parcă de o forță maximală care se situează aproape în totalitate dincolo de puterea de înțelegere a savanților.

Leadership: Opera marii tale rațiuni se constituie într-o demonstrație a necesității constituirii unei științe redusă la conștientizarea emoțiilor celorlalți, într-un context favorabil de afirmare a convingerilor care te motivează să aparții unei singure entități de control?

- Mieii. Ţipau. Erau sacrificați. Am încercat să le dau drumul. Am deschis poarta, dar nu au fugit. Stăteau acolo, confuzi. Așa că am luat un miel și am fugit cât am putut de repede. Nu știam încotro. Nu aveam mâncare, nici apă. Şi era foarte, foarte frig. Credeam... Credeam că dacă salvez măcar unul... Dar... Era așa de greu. Prea greu.

- Încă ți se întâmplă să te trezești noaptea, nu-i așa, Clarice? Te trezești în întunericul de nepătruns și auzi mieii țipând. Şi crezi că dacă l-ai prinde pe Buffalo Bill tu singură și, dacă o salvezi pe biata Catherine, ai putea opri mieii să țipe. Crezi că și ei se vor simți ușurați și nu te vei mai trezi noaptea auzindu-i țipând, nu-i așa?

Simțim în tensiunea pe care Lecter o generează și o întreține continuu cu aceeași intensitate, asemenea unui regulator cu acțiune integrală, încercarea sârguincioasă de a scoate la iveală noi probe, amănunte șocante, dovezi tulburătoare, noi dedesubturi ale înțelegerii realității trăite de Clarice la un moment dat.

El menține la cote înalte principiile relevante parcurgerii căii către o nouă "deșteptare". Revine subtil la funcția implicită de manipulare a semnalului "luminos", transmis printr-un cablu de legătură invizibil care dă energie stărilor sufletești, împingându-le către punctul critic, scoțând la iveală noi detalii despre originile și evoluția lui Clarice.

O singură entitate de control pare să-l motiveze pe Hannibal în a înțelege dedesubtul emoțiilor oamenilor, disimulat într-un aer de superioritate morală, și anume: adâncimea filozofică a valorii vieții lor. Ştiința lui nu iese din încordarea forțelor active ale omului, ci din realitatea originară a naturii pe care omul trebuie s-o accepte și s-o umple cu un sens.

Leadership: Funcționează bine formele procesului de validare a propriei tale persoane generate prin obiectivarea unor aspecte ale existenței cu care tu însuți te-ai luptat?

Ca să încadrăm zona de influență a liderului în niște coordonate fixe, care să permită cunoașterea și evaluarea potențialului oamenilor supuși forței implacabile a propriei lor robiri, accentuate pe fondul unor anumite reacții negative, este necesară respectarea unei anumite forme de "deschidere" și de "dezvoltare" a procesului de validare proprie în fața lor.

Având la bază anumite rigori și un anumit control, aceste forme de deschidere și de dezvoltare, în condițiile în care mediul de transmitere a influenței nu este accesibil pentru a garanta o apropiere și o consolidare a relațiilor, simultan continuând să fie imprevizibil și extrem de împovărător, reprezintă de fapt o sumă a celor mai profunde stări sau manifestări, inspirate din anumite experiențe, care au putere de transformare pozitivă sau negativă.

De aceea, susținerea acelor structuri de competență care permit contracararea eficientă a efectelor negative, fundamentate pe o abordare prudentă, echilibrată, progresivă, dar și pe principiile complementarității și sprijinului reciproc, depind de voința de a face o schimbare reală în viața individului.

O abordare mai pretențioasă a forței de "presiune" se impune, deci, în scopul explorării adânci a individului pentru a înțelege mai în profunzime originile și evoluția lui, bineînțeles prin înlăturarea oricăror suspiciuni care să pericliteze cunoașterea și cercetarea sa.

Leadership: Aparții unei singure forme de răspuns la întrebarea: *"cum poți guverna o viață din perspectiva filozofică a valorii pe care ea ți-o poate aduce"* ?

Sunt foarte multe inițiative favorabile șanselor de maximizare a eficienței în utilizarea persuasiunii, pe care însă nu întotdeauna avem posibilitatea să le întreținem și consolidăm în cadrul unei singure direcții de influență. Dar le instalăm pe micul ecran al leadershipului și le rulăm în orice moment de spontaneitate, efectuând mutări de natură să pună pe picior greșit interlocutorul.

De aceea, încercarea sârguincioasă de a scoate la iveală noi probe, amănunte șocante, dovezi tulburătoare, noi dedesubturi ale înțelegerii clare a realității, devin unelte ajutătoare pentru ușurarea navigării prin meandrele psihicului uman și ale concretului. Este un procedeu de mare importanță, un veritabil act de dominare, o sclipire care pătrunde într-un spațiu închis, umbrit și apăsător, având drept scop principal producerea conștientă a unei stări de intensă conștientizare interioară, prin declanșarea unei sensibilități și încordarea ei la maximum.

Nu poți să obligi un om să se conformeze propriei tale cerințe, fără ca mai întâi să stabilești o relație cu el. Orice minte inteligentă care încearcă să înțeleagă cu sinceritate și deplinătate psihicul uman în totalitatea sa, ca relevanță pentru formarea și dezvoltarea abilitaților de interacțiune, trebuie să-și susțină dezvoltarea în lumina a două coordonate compatibile în orice punct de interes. O coordonată de credibilitate și o coordonată de control. Ele trebuie să permită manifestarea omului în starea care i-a fost generată în mod direct.

Dacă nu reușești să incluzi în structura de rezistență a omului semnalul "luminos", ca forță suplimentară, dacă nu reușești să dai energie stărilor sale sufletești, împingându-le către punctul critic, atunci nu vei putea să scoți la iveală detaliile cele mai fine despre el care să-ți construiască o imagine dincolo de rigorile intelectuale și profesionale.

Dacă aspiri atât de mult la un leadership eficient, atunci acționează în baza celor mai profunde structuri de control care îți maximizează influența, astfel încât să înțelegi mai în

profunzime originile și evoluția omului.

Vei putea guverna înțelegerea vieții din perspectiva filozofică a valorii pe care ea ți-o poate aduce, numai printr-o domolire a încordării forțelor active care condiționează manifestările și capacitatea oamenilor de a fi diferiți.

Utilizarea unor noi metode de investigare a naturii umane poate rezulta din caracterul explicativ al unei științe care este obligată să folosească un complex de proceduri de constatare a fenomenologiei potrivit căreia omului nu i se poate confisca libertatea de a se deschide în fața ta, făcându-se apel la tehnici sugestive, metaforice, de întărire a imaginii de sine și de auto-acceptare.

Ţipetele mistuitoare ale mieilor semnifică acele evenimente ce se petrec pe parcursul vieții unui om, cu un impact major asupra psihicului și care frânează într-o măsură importantă evoluția lui ulterioară.

Descoperirea și anihilarea efectelor acestor evenimente care provoacă de cele mai multe ori un blocaj, o frână, inclusiv în acțiunile voluntare impuse de realitățile prezentului, necesită metode deosebite de cunoaștere și influențare a psihicului uman. Având drept scop o mai bună cooperare cu liderul în vederea atingerii țelului comun.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/tipetele-mistuitoare-ale-mieilor.html

T.N.T. For The Brain

On Mai 28, 2017

Învață să comunici cu genele Inteligenței Infinite, poziționându-te în situația unui alchimist care imită natura și își pătrunde destinul cu ea.

Eram programat de o forță străină să merg pe o singură cale, bătătorită de constrângerile unei cunoașteri bogate și asemănătoare, de genul matematicii, chimiei sau fizicii, văzute ca pe un adevăr din care izvorăște arta binemeritată a unui început fără sfârșit, din care sunt extrase esențele unei muzici fără seamăn.

De pretutindeni, se auzeau sunetele suferinței, zgomotele unei creații din care se naște spiritul divin, arătând o viață ce fremăta, pulsa, se agita sub domnia unei naturi spirituale noi, a unei versiuni de energie existențială, alta decât cea pe care o prevăzusem demult. *If there's no pain / Rules are still the same.*

Cel ce își găsește inspirația în adevărurile unei revelații extrase din grandoarea unei muzici cosmice, fără să mai trăiască obsesia începuturilor de poveste – surde ca o slabă imitație de fals, va reuși poate să se plaseze pe orbita unei stele plină de lucire, în care sunt scrise versurile unei înțelepciuni de peste veacuri.

Leadership: Valoarea artistică a operei pe care o zămislești depinde de circumstanțele receptării unei realități cu vădite caracteristici metafizice și epistemologice?

Fără să măsurăm vreodată nici raza soarelui și nici apusul, așa cum nicio creație nu trebuie înțeleasă în mod mecanic, ci prin intermediul credinței într-o revelație naturală și una supranaturală, trebuie să aprindem fitilul unei dinamite spațio-temporale, *T.N.T. for the brain* . Să-i măsurăm zgomotul și să-l pictăm în măreția unei experiențe fantastice, pe cât de misterioasă, pe atât de fascinantă și provocatoare.

Aidoma unui alchimist care își extrage esența lucrării din a treia lume - situată între macrocosmos și microcosmos, mă simțeam desprins dintr-o judecată universală, dintr-o imagine de fundal unde lucrurile ar fi trebuit văzute în marea lor complexitate ireductibilă. O complexitate direct proporțională cu clarobscurul refugiului meu într-o reverie imaginară, în jurul năzuinței fără seamăn ce influența întreaga mea viziune despre cosmogonie, despre existența văzută ca spațiu al dialogului cu o infinitate de înțelesuri.

Un glob de cristal se învârte dinaintea ușilor închise. Ele pot fi pătrunse numai prin vizorul optic al unei cunoașteri primejdioase și amenințătoare, dar cu spirit, în jurul unei valori de timp nespecificate. Nu vezi rezultatul decât după ce ai experimentat un intens trip audio-vizual. De unde vin iluziile, toate aceste exagerări ale unui sistem expert de convingeri lansat în execuție prin comanda "Feel your breath" ? *Don't be scared and have no fear !*

Leadershipul cel mai înalt s-ar putea sincroniza cu măreția de a te surprinde în cadrul unei lumi dominată de complexitatea acelei realități care face posibilă utilizarea unor alternative multiple de a te recunoaște stăpân deasupra înțelegerii umane obișnuite.

Dincolo de ușile zăvorâte cu grijă într-o beznă absolută, pătrunsă uneori de câte un licăre de lumină, altă beznă decât cea pe care o învinseseră eroii lui Stephen King, are loc scena unei reprezentații în curs. Un spectacol al măștilor, fără a ajunge la adevăratele chipuri, fără de care ne este frică să trăim și în spatele cărora nu putem trăi, într-un cumul al ceasurilor

mișcătoare care arată ora unei prefaceri radicale a naturii omului. *I'm with you, just lead me. I'm ready to play !*

Focului sacru de culoarea smaraldului i se permite excepționalismul unei singularități irepetabile: *What you feel is insane !* Strălucirea picăturilor de cristal, în care se reflectă vocea și imaginea unei realități desprinse din modul determinat al identității cu sine, se completează cu dansul plin de senzualitate al umbrelor, ca într-un teatru chinezesc. *I hope I'll understand some day / What's the meaning of this crazy game.*

Ochiul artistului surprinde, ca într-un vis etern, mișcarea de rotație a unor elemente născute din spiritul unei inteligențe atotcuprinzătoare, ca într-o pânză de păianjen izvorâtă dintr-o pură imitație a unui material natural cu o mare sensibilitate, ca simbol al faptelor superficiale. Fiecare determinare se constituie din precedenta, ca sinteză cu grad sporit de totalitate.

Leadership: Totalitatea ființei tale se afirmă prin esența unei conștiințe a autoexilului într-un univers paralel care ar putea reprezenta neuronul unei Ființe Mult Mai Superioare?

Compozitorul acela sublim din romanul "Doctor Faustus", de Thomas Mann, fără a avea nicio pretenție de la norma sincerității în care era încorporat imnul gloriei de a fi promotorul unei lirici definită ca act de recreație a spiritului, implora mult lumea ca, dacă nu-i putea înțelege profunzimea, măcar să-i sesizeze frumusețea. "Priviți cel puțin cât sunt de frumoasă ! "

Maniera în care compoziția lui se avânta din dificultățile măsurii profunzimii, din confuzia artificială, din strania frământare a versurilor, în lumea diafană a clamării finale și se dizolva înduioșător în ea, o găsea mereu mai minunată, fără a face niciun secret din admirația tot mai entuziastă pentru ea.

Să comunici cu Dumnezeu, cu marea inteligență infinită, prin ascunsurile unei lirici înălțate din mistica începuturilor de cărți mari și a muzicii fără vârstă, unde forma, materia încinsă este topită în creuzetul magic al imaginației, aceasta nu este doar simpla esență a creației, ci debutul și finalitatea experienței de a aparține forței universale.

Înseamnă să te poziționezi în situația unui alchimist care imită natura și își pătrunde destinul cu ea, accentuând frumusețea trăsăturilor ei pentru a ajunge la forme desăvârșite de exprimare - prin artă, culoare, versuri, sunet și imagine, distribuite cu chibzuință în masa produsului final.

Arta unui om universal se măsoară prin obținerea „rezonanței" în actul chemării și al intervenției unei ființe superioare în dezvoltarea unei teme de mare răsunet în spațiul gândirii.

T.N.T. For The Brain simbolizează incursiunea într-un univers paralel din care izvorăște marele ecou de peste veacuri, asemenea luminii unei stele ce vestește eternității, că acolo, într-un colțișor de Univers, strălucește sufletul unei conștiințe superioare, a unei inteligențe infinite care și-a făurit și rafinat propriile instrumente pentru a-și potența și exercita puterea nelimitată.

*** Notă:** Enigma - T.N.T. For The Brain

Source: https://neculaifantanaru.com/TNT-for-the-brain.html

Tortura necontenită a necunoscutului

On Iunie 30, 2010

Ascunde-ți bine neliniștile și frustrările, pentru a nu induce echipei aceleași stări.

La 20 septembrie 1519, flota lui Fernando Magellan s-a despărțit de țărm. Numai Dumnezeu știe prin câte a trecut acest *sobresaliente* , soldatul anonim, ca să facă rost de toate cele necesare pentru a putea iniția această grea misiune, a cărei durată nu a fost determinată.

Mai bine tristul adevăr, decât veșnica îndoială. Luni de zile flota lui Magellan s-a îndreptat spre un punct necunoscut pe hartă. Deseori s-a abătut de la cursul stabilit. Uneori s-a învârtit în cerc. Şi, cu toate acestea, nici urmă de vreo strâmtoare. Membrii celor cinci corăbii au devenit tot mai îngrijorați, mai ales că Magellan era tot mai tăcut, mai rece, mai distant.

Înainte de a iniția această călătorie, Magellan intrase în posesia unei hărți inexacte a celebrului cosmograf Martin Behaim, care indica locul unde s-ar fi aflat strâmtoarea. Dar abia atunci, după aproape un an de navigare în derivă, în voia valurilor, el și-a dat seama că a căzut victima unei confuzii crunte. Clipa aceasta, a adevărului, fu cea mai cumplită pentru inima lui Magellan. Cât de falsă s-a dovedit a fi ruta lui. Datele furnizate de acea hartă și de raportul respectiv erau cu totul greșite, fanteziste. A pornit în căutarea unei himere. Strâmtoarea nu se afla nicidecum acolo unde era indicată pe hartă.

Tu navighezi în derivă? Avântul tău spre reușită este o pierdere de timp? Îți permiți să treci cu vederea realitatea?

Leadership: Tu ești sclavul cuvântului tău?

Şi-a dat cuvântul, a jurat că va găsi strâmtoarea, dar acum se îndoia de el însuși. Mintea tulburată i-o spunea, iar inima înflăcărată i-o repeta, că nu-și va putea îndeplini misiunea. Zi și noapte Magellan era torturat de gândul vinovăției, și totodată de gândul că va izbucni o răzmeriță a echipajului său care pătimea de frig, de foame, de oboseală și lipsuri. Ce-o să le spună oamenilor, ce scuză să inventeze pentru a-și susține nevinovăția? Să-și continue călătoria susținând în continuare că-și va atinge scopul, după atâta timp în care n-au descoperit nimic, ar fi o nesăbuință. Căci numai un om care nu-și dă seama de nebunia lui, poate să susțină că poate îndeplini lucruri ce-i depășesc puterile.

Oamenilor nu le-a fost greu să citească pe fața lui Magellan ce i se petrecea în inimă. Căci omul acesta, atât de înflăcărat la început, atât de încrezător în reușita misiunii pe care singur și-a ales-o și pe care și-a asumat-o, era tot mai abătut. Îl încerca tot mai mult nevoia de a rămâne singur.

Atitudinea ta, cuplată cu atmosfera din cadrul echipei tale, poate îndemna oamenii la realizări mari? Performanțele tale generează avântul lor spre atingerea scopurilor urmărite? Trebuie să creezi avântul înainte de a le cere să se schimbe? Le pui mereu la dispoziție toate resursele necesare pentru mai buna lor funcționare?

Când necunoscutul își face dramatic apariția, neliniștea pune stăpânire pe sufletul omului

Să alergi ani de zile după ceva și să nu găsești, e o adevărată tortură, un adevărat iad. Magellan știa că flota lui plutea în derivă, că s-a rătăcit, că s-a pierdut în necunoscut.

Simțurile lui ascuțite și instinctul său presimțeau tot mai mult primejdia. Necunoscutul pe care s-a încăpățânat să-l exploreze nu-l mai atrăgea, nu-l mai încânta, ci începuse să-l sperie, să-l amenințe, să-l intimideze. Necunoscutul pusese stăpânire pe toată ființa lui și l-a forțat să se descurajeze, să se simtă neliniștit și neajutorat. Magellan era la un pas să cedeze presiunilor membrilor echipajului său.

Rezultatele pe care le obții îți stimulează încrederea? Stimulează ele colegialitatea între membrii echipei tale? Ce schimbare trebuie sa efectuezi pentru a crea un climat mai bun?

Numai primejdia scoate la iveală calitățile ascunse într-un om

Scriitorul austriac Stefan Zweig, autorul celebrei biografii a lui Magellan, a enunțat un mare adevăr: „ *Caracterul unui om nu se cunoaște niciodată mai bine decât după felul cum se poartă în momentele hotărâtoare.* "

Magellan nu a lăsat ceasornicul să-și urmeze liniștit drumul. Dumnezeu l-a ocrotit într-un fel dându-i puterea de a trece peste acel hop emoțional. Deși umbrit de o adâncă tristețe, el nu s-a lăsat doborât.

În fața unui om perseverent toată lumea se pleacă cu resemnare. Magellan a reușit să-și țină în frâu echipajul, a potolit o răscoală și, după ce a navigat în derivă vreme îndelungată, a reușit până la urmă să găsească strâmtoarea ce-i poartă și azi numele. El a dovedit cine este, din ce material e croit - dintr-un material dur, foarte rezistent. Siguranța și fermitatea sa lăuntrică nu l-au lăsat la greu, ci au izbucnit chiar atunci când a avut mai mare nevoie de ele.

Concluzie: Marele „necunoscut" care intervine intempestiv chiar și-n viața liderului, nu ar trebui să aibă efecte devastatoare asupra acestuia mai ales atunci când există o motivație puternică, mai ales atunci când munca cu oamenii devine dificilă. Un lider trebuie să-și ascundă bine neliniștile și frustrările pentru a nu induce echipei aceleași stări. Dimpotrivă, o atitudine „pro-activă" dar temperată este indicată, concomitent cu împărtășirea situației reale.

Source: https://neculaifantanaru.com/tortura-necontenita-a-necunoscutului.html

Totul este în ochiul celui care privește

On Octombrie 03, 2022

Numai în momentul în care înțelegem cauza care a dus la o anumită manifestare a prezentului putem să ne schimbăm modul de a vedea lucrurile și realitatea.

Soarele tocmai apunea. Pe cer, câțiva nori își făcuseră apariția, însă nu cred că aduceau precipitații. Legănat sufletește de un vis înaripat, priveam cum lumina se scurgea din întinsul mării și al cerului, întrebându-mă dacă decizia de a părăsi litoralul este bună sau nu. Ceva mă împingea să plec acasă, departe de litoral, altceva mă îndemna să rămân acolo, aproape pe atmosfera vacanței de vară, în mijlocul freamătului de trăiri, năzuințe și emoții care-i animă doar pe artiștii străluciți: ei iubesc viața și arată cât este de frumoasă.

O sclipire de bucurie apăruse în ochii mei, discretă dar de efect, chiar atunci când soarele roșiatic lumină ultima oară orizontul. La urma urmei, cea mai grăitoare dovadă a înțelegerii artei, sesizarea fidelității față de natură (într-o operă de artă) este să observi un fenomen care-ți dă șansa să fii cu adevărat altcineva, să te implici emoțional într-o circumstanță care poate fi apreciată ca fiind extrem de importantă, declanșând actul de rememorare a unei zile trecute, plină de melancolie.

Iar dacă e adevărat ce spunea cineva, că artistul trebuie să fie în opera sa precum divinitatea în creație, invizibil și atotputernic, adică să fie pretutindeni simțit, însă nicăieri văzut, atunci eu cred c-am simțit în mine o putere superioară: puterea de a mă inspira din experiența prezentului, puterea de a mă contopi cu TOTUL din jur, departe de a fi un fel de univers închis în el însuși.

Cumva, am simțit că mă înalț spre divinitate prin faptul excepțional de a da impresia că am făcut lumină acolo unde apusul a lăsat loc de interpretare. Fenomenul acesta plin de mister, dar absolut natural și firesc, *Treastemiraz Inspha Saptarhio* (prezența simțită a trăirii durabile), mă va ridica mereu în ochii privitorilor artei mele.

Leadership: Ai deschis ochii privitorilor artei tale, sau ți-ai deschis mai bine ochii sugerându-ți multiple perspective de conlucrare între câmpul perceptibil și cel imperceptibil?

Impresia de pătrundere în adâncul spațiului formează de veacuri măsura artei prin acțiunea valurilor aflate într-o continuă mișcare, care se transformă prin refracție în perle magice sau în bucăți de sticlă. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că văzul se află aproape de auz, și în această măsură față de simț, pentru că ceea ce văd în mine însumi nu este altceva decât simț integrat în auz. Dacă în acest sens îmi pun întrebarea: "ce este văzul? ", atunci mă găsesc în aceeași situație a bătrânului acela care, privind în largul mării, în bătaia vântului, se întreba ce este auzul în câmpul simțirii profunde.

Succesiunea nuanțelor realiste, sclipirile de sens din jurul valurilor, tot mai fidele unei stări spirituale, pare distribuită în părți neuniforme, căci fiecare val se deosebește de celălalt prin ceva abia perceptibil de la distanță, cum sunt aripile unui pescăruș sau clipocitul domol al vreunei corăbii. Privind în jur cu naturalețe, fără să comand ochilor mei să privească doar ceea ce sunt pregătiți să vadă, am simțit pentru câteva secunde un fel de inspirație divină, ca un fel de perplexitate, pentru că n-am înțeles mare lucru, dar mi-a plăcut la nebunie. Aș zice că acesta este câmpul imperceptibil celor străini de lumea artei.

De ce spun asta? Fiindcă am simțit că fac parte dintr-un vis care a emis o strălucire

neobișnuită, un vis care aș vrea să nu se mai sfârșească, un vis pe care l-au visat și alți visători al căror vise îndeplinesc principiul artei pure, libere, nestanjenitoare.
Onbasha-Ushastes - arta de a visa conștient. Acesta este câmpul perceptibil celor care știu să aprecieze ceea ce sparge benefic monotonia cotidianului.

Fără să mă răzvrătesc cumva împotriva vreunei laturi a științei observației, voi continua să suprapun ceea ce văd peste ceea ce se poate anticipa prin intermediul simplității, naturaleții și profunzimii simbolurilor. Mai amplu vorbind, aparența tinde să devină realitate la sfârșitul unei analize vizuale care nu și-ar justifica pe deplin strădania de a percepe "particularul" din hotarele compoziției și coloristicii, traversând absolut orice lucru, decât dacă reușesc să văd totul prin ochiul îndepărtat al unui fotograf, și cu imaginația unui designer grafic.

Leadership: Poți să controlezi ceea ce se vede, în încercarea de a recunoaște o realitate care nu admite decât reprezentări concrete ale lumii?

Tot atunci, pe când marea își repeta eternul ritm lovindu-se de țărm, mă gândeam la omul acela care trăia parcă în afara timpului, în veșnicie, în lumea lui plină de vise. Pentru a mai adăuga o întâmplare zilei pe care o trăise în preajma mării, a hotărât să citească și să lase impresia că nu s-a întâmplat nimic în viața lui. A deschis cartea "O mie și una de nopți", și a început să întoarcă paginile, răsfoindu-le fără băgare de seamă, ca și cum ar fi vrut să ignore realitatea. Dintr-o dată, a văzut numele lui scris cu litere mari, undeva pe la mijlocul cărții. Şi pentru ca această coincidență să fie și mai mare, personajul ce purta numele lui era chiar de-o vârstă cu el, se născuse în același oraș și la aceeași oră, avea aceeași statură și suferea de aceeași afecțiune: miopie. Nu-i venea să creadă. Apoi, ceva l-a făcut să devoreze cartea până la ultima pagină. Şi, ca să vezi și să nu crezi: ultima pagină lipsea. Abia atunci a dezlegat el taina înțelepciunii: ceea ce te aștepți să vezi nu este conform cu ceea ce trebuie să știi.

Omul este ceea ce nu este, și nu este ceea ce crede că este. Cauza acestui principiu existențial își are sursa în ceea ce vezi atunci când încerci să recunoști o realitate care nu admite decât lucrurile concrete. Aș zice că vederea este totodată o necesitate psihologică, o corecție a distanței dintre realitatea efemeră și imaginea remanentă, în încercarea modestă a omului de a preconiza viitorul dorit, lăsându-se târât de emoții într-o necesitate nelămurită de a lumina necunoscutul, provocarea aceasta fiind adresată Ego-ului care spune „știu eu mai bine", „am citit", "am mai întâlnit".

În urma unor astfel de învățături, omul a ajuns treptat la ceea ce este azi, adaptându-se încet, supunându-și natura, devenind unica ființă înzestrată cu conștiința faptului de a vedea, eliberându-se de incidența oricăror procese mentale analitice. De aceea, natura nu mai este o taină pentru el, nici întinderea din jurul lui nu mai este o necunoscută. Le-a cucerit, le domină parcurgând drumul uriaș de la imaginar la vederea concretă, de la vizualizarea unei imagini inspirate din clișee, din cutume, din automatisme, la o realitate în care nimic nu mai este așa cum era înainte.

Un factor acordat suplimentar leadershipului este că vederea cea mai profundă și mai cuprinzătoare ascultă numai de ochii care știu să observe natura în stare pură, încercând să o înțeleagă și să descopere tainele ei, fără să se obișnuiască cu o realitate primordială, incertă și intangibilă.

Totul este în ochiul celui care privește, inclusiv fenomenele naturii fac parte din capacitatea vederii specifică unui pictor, unui „analist perceptiv" care își reînnoiește constant inspirația, optica și procedurile artei sale. Iar dacă te raportezi la artă, realitatea presupune a prezenta simțurilor tale un mediu înconjurător generat virtual, ca un duplicat al spațiului fizic, pe care îl poți explora în diferite feluri.

După cum ați observat, am putut să-mi schimb modul de a percepe realitatea numai în momentul în care am înțeles cauza care a dus la o anumită manifestare prezentului (prin formă și culoare). Cauza a fost contemplarea ideii de frumos în prezența unei stări sufletești care este o rană vie: *"Între răsăritul de soare și-apusul de soare / sunt numai țină și rană"* (Lucian Blaga - Psalm)

Source: https://neculaifantanaru.com/totul-este-in-ochiul-celui-care-priveste.html

Tragedia unui destin care își caută bătrânul

On Decembrie 29, 2012

Fii tu însuți un judecător imparțial a ceea ce ești, spre a-ți demonstra nevinovăția, dar și fidelitatea față de tine și față de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Totul se stârnise în ea, ceva făcea ravagii ca o puternică rafală de vânt printre niște frunze căzute, nestrânse de nimeni. O resemnare adâncă, un grăunte de nebunie sclipind cu dușmănie în balta vieții suferinde.

Toată nădejdea și-o pusese în șeriful Ed Tom Bell, bătrânul. Iar acum acesta, închizând pe jumătate ochii, scoțându-și respectuos pălăria – în semn de omagiu adus celui trecut în neființă, o întâmpină însoțit de gândul neplăcut al morții soțului ei, ca un rival prin forța destinului.

În fața Carlei Moss stătea un bătrân fără voce, o victimă a propriei sale incompetențe, un perdant în fața adversarului cu mari pretenții – onoarea. Un bătrân zăpăcit și speriat de lacrimile ei, cărora le simțea durerea, întregul chin al sentimentului de vinovăție, nemăsurata spaimă. Toată acea apăsare sufletească căreia nicio iertare, nicio împăcare cu sine și cu soarta nu i se putea împotrivi, nu mai putea dispărea.

Tot mai sus și mai greoi se ridica zidul imens al suferinței lui, poate mai accentuat decât al ei; orice încercare, mereu repetată de a-l dărâma fiind de prisos. Bătrânul Tom, acum o ființă pierzătoare, o ființă neputincioasă în a stăpâni acea umbreluță pe care vântul puternic - responsabilitatea - i-a dat-o peste cap. Părea mai degrabă gata să-și curme zilele în loc să-i aducă alinare femeii. Cuvintele erau de prisos. Imaginea de nedescris.

Leadership: Îndrăznești să te pui de-a curmezișul în fața destinului, fără să influențezi relația dintre ceea ce ești în realitate și imaginea pe care o nu dorești s-o păstrezi despre tine?

Nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea într-însul, nici chiar el însuși. Ca să-ți dai seama trebuie să te gândești la tot ce poate fi mai crud, față în față cu tot ce poate fi mai blând.

Ochii femeii plini de spaima propriei singurătăți fără leac. Ca un pârâu lacrimile-i șiroiau pe obraji. Tom Bell se adâncea parcă într-o contemplație adâncă, pe care numai păcătoșii o cunosc: " *Ce-am făcut, o Doamne* ?" Ţipele înfundate ale conștiinței sale, cu tristețe se topeau în neant ca un cornet de înghețată lăsat în soare. În locul lor făcându-și loc cumplita ură, denigrarea, intoleranța tot mai acută față de "Omul" din el.

Destinul l-a căutat. Și l-a găsit, dar nu în formă, și nu la postul datoriei lui. Asemenea unui Jean Valjean pus în fața unui impas al destinului, înfăptuind un lucru nedrept, tot mai regretabil - lui Tom Bell, disperată, inima îi striga: " *Sunt un mare ticălos* ". I se părea că însuși Satana își găsise sălașul în ființa lui; o inimă fără puls, într-un piept golit de orice însușire sufletească. Nu avea puterea să spună absolut nimic, rușinat parcă de propria sa lipsă de omenie.

Un singur gând părea să-l mai aline, printre bătăile inimii tot mai slăbite de propria-i conștiință, un gând din acela care înviorează doar pentru o clipă raționamentul înainte de marea decădere: " *Cât timp voi mai fi o parte a acestei lumi?* " *****

Leadership: Cum îți poți demonstra nevinovăția în fața conștiinței fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare?

Considerarea "Omului din tine" drept un monstru, drept un mecanism care produce durere prin lipsa unei demarcații clare între lumea ta și a celorlalți, este de fapt consecința existenței proprii și existenței unui complex de factori responsabili de propria ta evoluție. Acești factori fiind diferențiați între ei prin natura, rolul și participarea ta la procesul de transformare a celorlalți oameni cu care interacționezi.

Ce se întâmplă atunci când pui față în fața ceea ce poate fi mai crud, cu tot ce poate fi mai blând din tine? Ai curajul să pui față în față două tabere adverse, a căror poziții diferite sunt susținute cu argumente contradictorii? Cântărind totul cu mare atenție și cu imparțialitate, ce concluzie vei reuși să tragi? Te va ajuta această concluzie să faci alegerea cea mai bună, să distingi ce și cine ești cu adevărat?

În maniera fulger a acestei întorsături de 180 de grade, în mișcarea și ritmul măsurat al metamorfozei personalității tale – trecerea de la " *a fi* " la " *ar trebui să fii* ", se impune să dai dovadă de un grad de aplomb care să-ți favorizeze circumstanțele de a ajunge la esența umanității din tine". De a ajunge acolo unde responsabilitatea și onoarea, acești jucători de bază ai caracterului care se îmbină într-o singură persoană, pot fi asumate și cuantificate. O ramură abia vizibilă a leadershipului care merge pe noile drumuri ale adevăratei cunoașteri de sine.

Dacă cauți să-ți demonstrezi nevinovăția în fața conștiinței, fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare, mai întâi trebuie să-ți formezi deprinderea de a te împăca cu situațiile în care te simți neajutorat. Memoria și faptele nu se șterg aproape niciodată. Trebuie să accepți situațiile în care îți mărești solidaritatea față de o experiență care încă își lasă amprenta pe tine, zilnic.

Nu poți să sari peste un zid dacă nu accepți ideea că el este acolo.

Leadership: Cum se reflectă neputința față de propria ta persoană prin luarea în considerare a realității aflate în spatele experiențelor care te individualizează prin împărtășirea lor?

O câmpie cu un lan de grâu poate fi la fel de frumoasă ca un ocean care se întinde dincolo de orizont, dar niciodată această imensitate nu se va ridica la nivelul așteptărilor tale dacă nu exprimă ceva anume, dacă nu aduce în planul conștiinței noi senzații și trăiri, sau dacă nu este înțeleasă ca o asociere de valori și viziuni.

A fi un om bun, cu sentimentele și trăirile cele mai alese, nu este de-ajuns, nu este criteriul de bază pentru a deveni un lider, tot așa cum sucul îți poate potoli setea, nu însă și foamea. Este doar un *memento* , o conjunctură care poate dura relativ puțin, o stare de mulțumire care te înalță o clipă în proprii ochi - care poate fi transformată radical de o situație sau de o altă persoană.

A fi un om bun poate fi și o aparență de a fi altcineva, o ființă profund socială dar lipsită de o platformă solidă (caracterul) care să-i susțină înclinația spre depășirea adversităților. Numai a fi un caracter puternic, împăcat cu situația în care te găsești, face ca verdictul dat de propria-ți conștiință să fie unul favorabil în relația cu sinele-i propriu și cu ceilalți oameni.

Capacitatea ta de a te direcționa mai bine spre zona umană a leadershipului, nu spre cea

"tehnico-economică", depinde de felul cum reacționezi la o imputare dreaptă sau nedreaptă. Mai întâi trebuie să-ți demonstrezi nevinovăția în fața conștiinței tale, apoi în fața celorlalți. Participarea "omului din tine", cu toate trăsăturile definitorii, la acest proces de reînnoire este primul pas spre a îndrepta o situație de tip: " *eu însumi* " versus " *ei înșiși* ".

A-ți împărtăși experiența de viață cu altcineva, sau prin intermediul unei întorsături a destinului, înseamnă să faci apel la o realitate care nu se poate ascunde în spatele circumstanțelor care fac din tine un om mai bun.

Tragedia unui destin care își caută bătrânul ilustrează perfect situația când simți nevoia să-ți pui întrebări, când te îndoiești de felul tău de a fi. Atunci când nu te admiri și nu ești admirat pentru ceea ce ai făcut, fapt care te poate copleși, într-o primă fază, apoi putând a te atrage în conjuncturi mai delicate – o remușcare totală care îți poate frânge sufletul, care îți poate măcina treptat stabilitatea psihică.

Destinul te va căuta. Şi întotdeauna te va găsi. Dar vei fi în formă, te va găsi prezent la postul tău? Vei avea tăria de caracter să te izbești de o situație incomodă? Vei avea tăria să te ridici deasupra marelui zid al regretelor și remușcărilor? Sau vei spune: " *Gata ! Nu voi mai fi o parte a acestei lumi !* "

Fii tu însuți un judecător imparțial a ceea ce ești, spre a-ți demonstra nevinovăția, dar și fidelitatea față de tine și față de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Concluzie: Se spune că „ *cine n-are bătrâni, să-și cumpere"* . Adică să ai înțelepciunea celora care izbindu-se de greutățile vieții au reușit să iasă din impasurile inevitabile pe care "karma" le-a rezervat-o. Să atingi maturitatea.

Există momente în viața fiecăruia când, privindu-se în oglindă, sau mai bine zis contemplându-și viața, rămâne surprins de ceea ce vede. Remușcările, nemulțumirile față de sine fiind inutile sau tardive.

De aceea, fiecare dintre noi trebuie să fie conștient că are de îndeplinit o datorie, o responsabilitate față de sine și față de ceilalți pe tot parcursul vieții.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Traiectoria biruitoare a ființei omenești

On Septembrie 11, 2012

Stimulează conexiunile profunde din interiorul ființei tale, în așa fel încât maniera în care avansezi în leadership să nu-ți pericliteze identitatea.

Avea să se dea o luptă. Iar eu urmam să iau parte la ea cu un soi de incertitudine perpetuă care mă punea față în față cu mine însumi. O năzuință febrilă, crescândă, spre o schimbare de profunzime a percepției realității personale care conducea la o transformare a conștiinței, mă învăluia ca într-o mantie pseudo-spirituală.

Un soi de derută, o tatonare a spiritului, repetiția insinuantă a unei idei sofisticate care mă urmărea de câtva timp, ascunsă parcă după un colț, gata să-mi sară în față și să mă împingă spre un adevăr incert și necunoscut. Eram încă nepregătit s-o potrivesc, s-o introduc în circuitul valorilor mele.

O luptă, dar totodată o îngemănare a celor două ipostaze ale aceluiași individ, o obsesie ostilă ce se dezvolta gradual, în funcție de coliziunea, răsturnarea, schimbarea celor doi poli ai existenței sale.

Leadership: Dorința ta de a ieși din starea de incertitudine a propriei individualități se exprimă prin încercarea de a face o punte de legătură între esență și creație?

Lupta pentru Eu-l cel adevărat. Eu și adversarul tăcut, nevăzut, nepăsător și nesimțitor. Două atitudini acționând reciproc într-o tensiune continuă pulsatorie. Coerența unei intrigi bine concepute și riguros selectate. Două trasee care se intersectau hotărâtor și nemijlocit, exercitând asupra mea într-o formă când directă, când subtilă, o presiune mai mult sau mai puțin evidentă, fiind parcă supus unui proces competitiv. O rivalitate între două tabere, între două constante psihologice, între două tipuri de personalitate: ca între legendarul Robin Hood – apărătorul, și a adversarului său, Șeriful de Nottingham – uzurpatorul. Unul sigur trebuia eliminat.

Ceva în mine a plesnit atunci, a zvâcnit a protest, fără să pot ascunde asta. Dar rămâneau atât de multe care trebuiau cenzurate. Ieșisem din nou în noapte. Priveam doar fereastra zidului după care mă ascundeam.

În mod inevitabil, trecutul revenise între mine și continuitatea prezentului, în căutarea viitorului. Asemenea unui om care se evită pe sine însuși pentru a nu se hrăni cu himere care îi pot amorți toate așteptările, n-aveam niciun chef să mă joc de-a v-ați ascunselea. Dar nici nu aveam de gând să mă desprind din uriașa plasă de păianjen care prinsese totul din conștiința mea, din trăirile mele, în firele ei lipicioase.

Esența care mă bulversa cu totul era un tumult de emoții conflictuale care păreau să lase în urmă doar o mizerie haotică de impresii referitoare la cine sunt cu adevărat. Creația care mă ridica deasupra sinelui se datora modului în care îmi exprimam sentimentele și trăirile, schimbările ce aveau lor în interiorul meu, astfel încât, în cele din urmă, să dispară căutarea înfricoșătoare a proprilor limite și vanități, iar reaitatea să devină o experiență din care să ies îmbogățit – și la propriu, și la figurat.

Eram pe pilot automat, fără să fiu atent la drum, în căutarea unui viitor necunoscut care putea genera o înțelegere între cele două părți din mine aflate în conflict, o înțelegere care să

mă ajute să-mi revin, jucând cu mine însumi rolul de justițiar care decide între "esență" și "creație".

M-am trezit în fața celui mai bun prieten al meu, a celei mai bune alternative. Am devenit conștient de distanța mare care ne despărțea. Am ieșit din spatele zidului după care mă ascundeam. Şi am văzut lumina.

Leadership: Joci rolul de justițiar care decide între cele două tipuri de compromis: o totală uitare a esenței care te reprezintă sau o frână a creației care te îmbogățește?

Leadershipul este rezultatul anilor petrecuți într-un mediu de conducere. Dar, în același timp, este și un motor al auto-cunoașterii, un rezultat al dobândirii unui alt tip de personalitate prin încercarea de a te reinventa, de a deveni congruent cu tine însuți.

Două trasee sunt justificabile în viața ta, putând a te separa de cine ești cu adevărat. Şi pe care, ca orice alt lider, trebuie să le traversezi nemijlocit: distanța de la esență la creație, și invers. Două constante care se ordonează în opoziții regulate, care se condiționează și se susțin reciproc, contribuind la formarea ta, exercitând asupra propriului tău fel de-a fi, într-o formă când directă, când subtilă, o anumită presiune, o influență care se resimte direct în circuitul valorilor tale și care îți poate decide viitorul.

Pornești în căutarea unui viitor necunoscut care poate genera o înțelegere între cele două părți din tine aflate în conflict? Care este ipostaza în care te identifici acum? Implică ea aspirația de a depăși limitele condiției tale de "Om" supus naturii sale proprii? Sau te regăsești mereu în ipostaza de a-ți dezvolta capacitățile de lider, fără să-ți verifici și să-ți asumi adevărata identitate?

Reușita în leadership depinde de acea parte a personalității care se află în contact nemijllocit cu realitatea guvernată mai mult de forța "creației" decât de dezvăluirile "esenței".

Traiectoria biruitoare a ființei omenești poate fi interpretat ca un proces al devenirii sinelui, al dezvoltării personale, căruia trebuie să i te supui. O desăvârșire a propriei tale personalități. Desemnează temelia schimbării pline de satisfacții și succes, deopotrivă pentru tine ca "Om", nu doar ca "Lider".

Arta de a te autodescoperi și de a-ți înțelege menirea în lume, presupune să înțelegi acea opoziție dintre ceea ce este profund și ceea ce nu este, dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să fii. Înseamnă să biruiești rivalitatea între cele două tabere, între cele două constante psihologice, între cele două tipuri de personalitate: realist-nerealist, apărător-uzurpator, care îți pot ruina capacitatea de decizie în momentele cheie ale vieții.

De aceea responsabilitatea și luciditatea tentativelor tale prospective presupune nu numai redefinirea propriei identități, dar și conștientizarea a ceea ce te așteaptă ca replică nedorită a modului în care te percepi și te manifești.

Cunoașterea acestei "replici" nedorite, dar posibile, întrucât exprimă – și în cazul leadershipului, de pildă – convingerile și sensul acțiunilor preconizate, obligându-te pe deoparte la mai multă atenție în vederea evitării unei dedublări a personalității, iar pe de altă parte, la fermitate în găsirea acelei părți din tine care te privește din interior, în timp ce îți interpretezi rolul în modelarea realității sociale.

Ai fi dispus să-ți tratezi cu îngăduință sau nepăsare acele părți din tine care te definesc, ca simple bizarerii fără importanță? Cât de corect ești cu tine însuți?

Traiectoria biruitoare a ființei omenești reprezintă, totodată, rezultatul anilor de căutări, întrebări cu sau fără răspuns, a luptelor "interne" pentru definirea propriului Eu și al potențialului propriu.

Caută în trecut și în interiorul ființei tale, corelează rezultatele analizei dintre ele cu prezentul și astfel drumul spre reușita viitoare este prefigurat, mai ales dacă ești corect cu tine însuți, tenace, riguros, dacă nu rupi conexiunile cu exteriorul și cu realitatea ce te înconjoară, și dacă selectezi acele elemente care te favorizează.

Stimulează conexiunile profunde din interiorul ființei tale, în așa fel încât maniera în care avansezi în leadership să nu-ți pericliteze identitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-biruitoare-a-fiintei-omenesti.html

Traiectoria unei minți rătăcitoare

On Martie 20, 2022

Extinde-ți permanent limitele realității, prin reprezentarea vizuală a unui întreg fictiv care să facă deosebirea între compoziția artistică și perspectiva narativă pe care o propune viața ta.

Din suma tuturor experiențelor de viață pe care le-am exprimat în artă, și așa destul de puternic impregnate în compoziția unor imagini de genul "eveniment de neuitat" destinate să pună în valoare subiectul unei aventuri cu o incitantă simbolică încifrată, am extras ca dintr-o singură rotire a câmpului vizual acea fracțiune de secundă care face ca o amintire să devină actualitate.

Nu este un lucru ușor să creezi o artă a cărei imagine, expusă unui subiectivism absolut, deci expusă unui singur ochi și asociată cu un tablou impresionist, profund și încântător, să poată cuprinde ego-ul într-un organism fizic prin intermediul cuvintelor. Chiar mai greu decât atât, construcția acestei imagini am fixat-o în orizontul sensibilității estetice având ca punct de referință planul abstract al unor înțelesuri de adâncime incluse într-un plan figurativ, de suprafață.

Însăși arta mea, subtilă, modernă, obținută printr-o transcendere a vieții cotidiene, mi-a apărut ca o ștafetă a Dumnezeirii, furnizându-mi imagini de călătorie convingătoare, de o uimitoare și complexă structură perspectivală. Incluzând folosirea mai multor arte luate la un loc, această artă – pentru care nu este posibilă aplicarea timbrului artelor plastice, am închipuit-o cu tărie ca pe o oportunitate de a interpreta o imagine a așteptării și a întâlnirii cu un *Tachyaruvis* (formularea unei reprezentări virtuale a unui întreg fictiv).

Leadership: Creația cu care te identifici cel mai bine transmite sugestia unei reprezentări veridice a imaginii cu care extinzi limitele realității, prin asociere cu conceptul de "You must constantly remind yourself in a picture" ?

Aș spune, de fapt, că arta mea se deschide în fața idealului de stea luminând universul printr-o imagine care se raportează la un „dincolo" misterios, fascinant sau angoasant, pecete a unei existențe care se refuză privirii curioase a trecătorului și se închide în sine. O imagine care se poate interpreta în diverse maniere distincte, cu ușurință gravându-se în memoria timpului, luând ca exemplu trăirile inedite ale unui artist care împodobește cu ajutorul pensulei un canevas alb pe realitatea unei lumi închise marcate de întuneric.

Da. Este o raritate să te recunoști artist în fiecare împrejurare a vieții, luând ca punct de reper un fel de realitate în afara Sinelui care parcă te face să te gândești la romanul „Piranesi" de Susanna Clarke. Aici arhitectul italian Giovanni Battista Piranesi, părea să fie motivat exclusiv de cercetarea lumii:

„Sunt hotărât să explorez cât pot de mult din Lume, în cursul vieții mele. În acest scop am călătorit până la a Noua Sute Șaizecea Sală spre Vest, a Opt Sute Nouăzecea Sală în Nord și a Șapte Sute Șaizeci și Opta Sală în Sud. Am urcat în Sălile Superioare unde Norii se mișcă în procesiune lentă și Statuile apar subit din Cețuri. Am explorat Sălile Inundate unde Apele Întunecate sunt așternute cu nuferi albi. Am văzut Sălile Ruinate de la Est, unde Tavanele, Podelele – uneori chiar și Pereții – s-au prăbușit, și unde bezna era spartă de coloane de lumină cenușie."

Aici se confirmă alegerile mele în materie de creație. În fiecare moment de avânt al artei

mele, pentru a aduce roade conotative cât mai bogate, a trebuit să dovedesc că întregul curs al vieții mele urmează traiectoria unei minți rătăcitoare care se încurcă prin culoarele unui multi-univers de forme ce exprimă sintetic experiențe umane inimaginabile, survolând universurile paralele, în căutarea unei lumi utopice. Dar n-am renunțat să pretind că sunt și posibile...

Un concept care poate fi aplicat și în leadership este acesta: numai cine știe să construiască o reprezentare propusă de imaginație va putea să surprindă minunatele detalii ale unei imagini autonome numită: "realitate augmentată".

Traiectoria unei minți rătăcitoare este drumul străbătut de un artist în căutarea inspirației, chiar dacă mintea se duce mai departe de ceea ce ochii pot vedea. Desigur, am fost revoluționar de când mă știu, în special pe plan artistic. M-am opus timpului, m-am opus normelor și structurilor stabilite de normalul acceptat, și asta m-a făcut să fiu mereu în căutare de ceva nou, nonconformist...

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-unei-minti-ratacitoare.html

Traiectoria unui astru

On Iunie 30, 2014

Orientează-ţi gândirea spre dezvoltarea unei creații originale care să fie în deplină concordanță cu prevederile științei delegată să clarifice elementele de manifestare a unor concepții viitoare.

Deocamdată creația regizorului Eisenstein nu este iscată dintr-o gândire sistematică, dintr-o concepție precisă asupra artei spectacolului. Practica regiei începe să clarifice elementele unei concepții viitoare. Dar fiecare pas aduce după sine, organic, pe următorul și devenirea lui Eisenstein urmează o linie clară, precisă, parcă calculabilă ca traiectoria unui astru.

Dacă Parcele ar fi avut un serviciu de calcul astronomic, ar fi putut desena anticipat curba traiectoriei destinului lui Eisenstein. Biograful descoperă perfecta geometrie a traiectoriei: fenomenele se înlănțuie într-o logică matematică parcă. Şi întrebarea inițială a lui Eisenstein începe să capete un răspuns limpede. Fiecare fapt se repercutează asupra celui următor, îl determină într-o reacție în lanț - cum ar spune azi Eisenstein - al cărui mecanism se dezvăluie cu limpezime. *

Leadership: Poţi să manevrezi o variabilă de tip "output" pe măsura puterii de înțelegere a intelectualilor rafinați, încât opera ta să capete virtutea unei arte de subtilitate estetică?

Se spune că fiecare pas aduce după sine, organic, pe următorul și devenirea liderului-creator urmează o linie clară, precisă, parcă calculabilă ca traiectoria unui astru. Fiindcă perfecțiunea de neegalat nu poate fi scoasă de pe ordinea de zi a evoluției la scară mare, ci continuă să se extindă prin noi lansări de produse științifice, spre segmentele de consumatori care răspund favorabil acestor inovații.

Marea Ştiință este inspirația pe care ți-o găsești într-o situație de viață sau într-o lume imaginară, redată într-o concepție sau constare proprie care nu trebuie să depășească limitele de înțelegere a celorlalți. Înainte de a accede la proximitatea marii științe trebuie să alcătuiești părțile planului de finalizare a unei idei (concepută mai întâi intuitiv), apoi să o studiezi din toate punctele de vedere, iar scopul ei trebuie sprijinit cu dovezi și argumente ca să poate fi luat în considerare de lume.

Arta regizorală capătă o subtilitate estetică numai atunci când dialogul dintre experiența vizuală și experiența de reprezentare a realității favorizează apariția unei forme de finețe în alegerea detaliilor de decor, dar și a unei forme de eleganță în exprimarea emoțiilor trăite de eroii povestirii.

Tu ești hotărât să concepi o știință bogată în necunoscute, plină de taine greu de pătruns? Asta ar însemna să activezi o opțiune de respingere pentru cei neavizați în domeniu. E ca și cum ai îndemna pe cineva să urce 100 etaje cu o greutate în spinare, uitând că, în orice clipă, el poate să cadă.

Şi totuși, creatorii de noi orizonturi, exact asta și fac, manevrează pe măsura puterii de înțelegere a intelectualilor rafinați o variabilă de tip "output", un model științific de o factură aparte, admis ca un adevăr științific, având drept scop prezentarea directă și personală a unei idei, a unui proiect, a unui produs sau unui serviciu. Cu excepția faptului că a lor creație se adresează cu precădere producătorilor, distribuitorilor și comercianților de "știință", deci celor ce se află în vârful piramidei cunoașterii.

Altfel spus, știința ta trebuie să se contopească cu logica raționamentelor inedite ca să se poată ridica la nivelul unei creații autentice, dominate de factorul *high-intelectual-quality* admis numai de cei cu adevărat avizați. Iar opera ta poate să capete virtutea unei arte de subtilitate estetică atunci când ideile și elementele care compun o anumită temă sunt evaluate într-un mod depersonalizat, decuplate de tine (de persoana care le dezvoltă și le împărtășește).

Leadership: În relație cu lumea, ce însemnătate are un creator care este el însuși produsul unei creații intelectuale autonome?

Chiar dacă înțelegem însemnătatea unei creații autentice, izvorâte din raportul sugestiv dintre artă, știință, trend și cultură, este foarte dificil să mai vedem "peisajul" abandonării a tot ceea ce este dincolo de dimensiunea esențială în care liderul-creator evoluează. E greu să sesizăm la liderul-savant acel "așa cum este" în interacțiunea cu știința și atributele ei – performanță, excelență, competiție.

Creația intelectuală autonomă poate fi considerată drept o desfășurare grandioasă de la un „început" la o finalitate de succes, în termeni de orientare a ideilor spre a dirija evoluția anumitor concepte. Iar o reîntoarcere la începuturile activității de cercetare, concretizată prin elaborarea unui program de pregătire și dezvoltarea unui produs nelivrabil, pus în slujba viitorului, înseamnă mai mult o cunoaștere teoretică, cu sens de opinie, un mod specific de a vedea lumea prin convingeri și concepte.

Ceea ce putem sesiza la un artist al transformărilor de idei, rezultate și metode, cu o oarecare predilecție pentru calitatea dusă la extrem, după ce a parcurs ciclul corespunzător al vizualizării și al dezvoltării mijloacelor de producere a creației, este traiectoria carierei sale profesionale. Dar nu putem, decât cu mare greutate, să aprofundăm și să susținem înțelegerea lui vizavi de lume.

Pe un astfel de lider îl putem vedea mai mult în termenii unor serii de schițe și tipare, răzvrătindu-se împotriva unei gândiri logice elementare, sistematice, uniforme, obișnuite, încercând să răspundă la întrebări nerezolvate și să rezolve contradicțiile insolubile ale artei. Dar nu-i vom putea niciodată ghici logica din spatele raționamentelor, la fel cum el nu se va detașa niciodată de „universul" în care trăiește.

A fi produsul unei creații intelectuale autonome înseamnă să-ți asumi destinul de rătăcitor pe meleagurile mirifice ale științei, cu riscul de a nu lua în considerare cel mai important aspect al procesului de auto-perfecționare: echilibrul dintre muincă și timpul liber.

Traiectoria unui astru vizează drumul parcurs de aceia care doresc și realizează o artă din știință, strălucind îndelungat pe firmamentul conceptelor viitoare ale propriei lor experiențe și rațiuni.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-unui-astru.html

Traiectoria unui glonț rătăcit în incertitudine

On Octombrie 13, 2013

Fii conștient de consecința unui raționament profund și subtil, pentru ca acțiunile tale să nu aducă prejudicii de ordin funcțional celor din jurul tău.

Timpul s-a oprit pentru o clipă la etajul al treilea. Doar o fracțiune de secundă, cât să alarmeze toți ofițerii de poliție. Dar care este forța aceasta necunoscută, autoritatea aceasta străină definită prin raportul a două dispersii, teama cea mai cumplită și îndoiala cea mai apăsătoare, care intră într-un scurt *respiro* înainte de a parcurge vertiginos distanța spre ieșire?

Reacțiile se produc cu viteze extrem de mari, intensificarea lor fiind determinată de conștientizarea factorilor de risc care duc la producerea unui fenomen în desfășurare, ce pare că nu poate trece dincolo de limitele minții. Crește producția de adrenalină. Şi, ca la comandă, se blochează starea de neliniște în poziția ON. Înmărmuriți, toți ochii sunt îndreptați spre liftul groazei. Electronii sar de la un nucleu de contradicții la un altul, coagulat cu sudoarea funcții, care activează la granița cu imposibilul.

Viteza acestei forțe necunoscute, a cărei putere de manevră este direct proporțională cu riscul asumat, nu se poate măsura. Căci inerția ei poate apărea numai în urma accelerării sau frânării. Şi poate crește semnificativ în urma unei variații de concentrație al unui component reactant. Indescifrabilă, ea pare că se manifestă și se transformă continuu în funcție de timpul de reacție al polițiștilor.

Leadership: Poți să te impui într-o situație neașteptată ca o mare descoperire ce pare să ia minților celorlalți, prin aplicarea acesteia la studiul diferitelor manifestări vitale evidențiatoare de potențial creativ?

Se observă creșterea dimensiunii frământărilor spre niște valori maxime, accentuând neliniștea. Zbaterile continue, ca niște lovituri tăioase de bici, rămân constante în imediata vecinătate a zonei de incertitudine.

Hannibal Lecter menține interesul și încordarea până la evenimentul anticipat, cu precizia unui glonț care iese din pușca unui vânător redutabil - scăparea, pe care o întrezărește datorită fluidității coerente a gândirii. Neașteptat, glonțul se sparge de zidul subțire al minților firave, producând o încordare vecină cu haosul. Această experiență este consecința premeditată a unui raționament profund și subtil. O răsturnare a tuturor certitudinilor care populează realitatea. Parte a unui lanț nesfârșit de cauze și efecte.

Dar marea artă, lovitura de maestru care își atinge ținta fără ca nimeni să observe traiectoria conduitei sale, este felul cum Hannibal tratează experiența aceasta sub aspectul cel mai favorabil. Căci, cel mai adesea, trebuie să ajuți puțin faptele pentru ca ele să se amestece cu ficțiunea la adăpostul unei intenții private. În cazul acesta se poate invoca o descoperire care pare să contrazică anumite principii și legi universal valabile, una care se lasă așteptată, fiindcă are puterea de a zgudui toate destinele aflate în calea ei.

Contrar eroului lui Cervantes, Hannibal nu satisface deloc condițiile și regulile cavalerismului, nu cedează cu bunăvoință avantajele ambiguităților. Ci pledează în favoarea unei realizări fără precedent. Transformarea sa într-o umbră nedefinită pe care niciun artist n-o poate prinde în schema grafică, o umbră pe care trebuie să o confunzi cu realitatea.

Leadership: Oscilezi între extremele care te pot determina să sari peste normalul convenienţelor acceptat unanim de o conştiinţă a convenţionalităţii, în cazul unei traiectorii de asimilare a practicilor care încalcă principiul transparenţei?

Ce se întâmplă atunci când, în condiţiile unei creşteri a preciziei intuiţiei sau a exercitării unei activităţi excesive a imaginaţiei, trebuie să optezi pentru mai multe modele de personalitate - deopotrivă corespunzătoare scopurilor propuse şi răspunzând din punct de vedere funcţional cerinţelor leadershipului?

În faţa acestei situaţii, statutul tău de lider, iniţiat în arta manipulării în masă, trebuie modificat. Căci dacă dimensiunea funcţională este dublată de o capacitate mare de sugestionare, accentuând inteligent sentimentul de ambivalenţă, atunci oamenii nu se vor putea hotărî ce cale să aleagă. Practic vor fi prinşi în capcana indeciziei şi nu se pot orienta în privinţa paşilor ce trebuie făcuţi.

Aşa cum între două sau mai multe obiecte cu aceeaşi funcţionalitate individul obişnuit îl va prefera pe cel care corespunde mai mult gustului său estetic, tot astfel liderul, în intenţia de a oferi o posibilitate de afirmare, va alege între două sau mai multe alternative morale şi drepte în ele însele, care respectă cele mai exigente standarde ale leadershipului. Asta, numai în situaţia în care nu efectuează concomitent o mişcare în direcţia opusă. Sau, mai bine spus, când nu efectuează o dublă mişcare cu o deschidere foarte serioasă spre necunoscut, spre compromisul care poate să altereze realizarea obiectivului urmărit.

Liderul se vede obligat, în aceste condiţii, în mijlocul unei noi controverse, să ţină seama şi de perspectiva pozitivă a dezvoltării sale - supusă, deseori, unei traiectorii închise. Fenomenul psihic care îl caracterizează pe lider în acest caz nu este reprezentat de o sensibilitate care îi permite să se adapteze mediului, ci este cauzat de schimbările bruşte de plan legate de declanşarea unor evenimente neprevăzute care accelerează acele manifestări de voinţă aflate în contradicţie cu legea.

Ca să conducă eficient, el nu trebuie să oscileze între extremele care îl pot determina să sară peste normalul acceptat, iar puterea de manevră de care face uz să fie direct proporţională cu riscul asumat. Căci o creştere a puterii de influenţă spre nişte valori negative, care continuă să trezească curiozitatea fiecărui om prins în cadrul leadershipului, menţinând interesul şi încordarea până la evenimentul anticipat, poate avea repercusiuni asupra poziţiei liderului.

Leadership: Ce personalitate poţi ascunde în spatele unei dubluri care prezintă într-o manieră uşor diferită posibilitatea de a da un şah definitoriu tuturor celor care îi contestă autoritatea?

E un drum lung şi anevoios spre obţinerea acceptării depline din partea oamenilor, mai ales dacă ei continuă să se situeze în imediata vecinătate a zonei de incertitudine. Iar acest drum poate conduce, de la primele tentative de a realiza o dublă valenţă leadershipului, în vârtejul unei curiozităţi bine plasate şi orientate către o nouă abordare a procesului de influenţă în situaţiile limită, la o stare psihotică, de pierdere a simţului realităţii. Este de acceptat oare o astfel de manevră care dă puţine şanse leadershipului de a fi acceptat pe deplin?

Dacă îţi ascunzi personalitatea în spatele unei dubluri care intervine în mecanismul de reglare a influenţei, cu scopul de a salva partida de leadership datorită posibilităţii de a da un şah definitoriu tuturor celor care îţi contestă autoritatea, acţiunile, reuşitele sau calităţile, atunci toate iniţiativele tale vor fi privite cu suspiciune.

Prin urmare, dacă vrei să pledezi în favoarea unei realizări fără precedent şi să te transformi într-o "umbră nedefinită" ce corespunde unei realităţi pline de contradicţii, ia în calcul şi

retragerea poziției tale din perimetrul de acceptare pe care îl administrează susținătorii tăi.

Autoritatea, din punct de vedere al neprevăzutului unei situații, pare o manifestare de voință care plasează individul la limita dintre ceea ce este adevărat și ceea ce nu este, dintre ceea ce este acceptat și ce este considerat ofensator la adresa corectitudinii.

Traiectoria unui glonț rătăcit în incertitudine scoate în evidență posibilitatea ca leadershipul să genereze haos și, astfel, noțiunea de leadership să se piardă în neant. Un lider duplicitar, oscilant, dar cu o capacitate mare de sugestie, va genera dezorientare în masele de oameni. Şi, în final, neîncredere și acțiuni haotice.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-unui-glont-ratacit-in-incertitudine.html

Trăiește-mă prin tine ca să te trăiesc mereu același

On Septembrie 01, 2020

Învață să fii un spirit roditor în reflexia legăturii strânse dintre ideea imitației naturii și modul de a percepe arta ca o formă de comunicare vizuală.

Trandafirul din dreapta mea, atât de calm, liber, tandru, mă privește pe furiș precum un martor al unei povești de viață care va supraviețui tuturor întâmplărilor de acum înainte, îndeosebi prin posibilitățile inepuizabile ale jocului numit "longevitate prin cultură". Pare că-mi știe dinainte răspunsurile la dilemele existențiale, din înaltul unei pretinse cunoașteri absolute, încadrată într-un conținut de gândire bine organizat, ca și când el însuși și-ar dori să facă parte din viața unui scriitor care reconstituie numai din cuvinte armonioase, umil spuse, filmul unei vieți privite în curgerea ei, în optica de ansamblu a unei sinteze de tip "compendiu".

Privirea lui este oare în direcția dictată de gândurile mele pline de candoarea artei și a frumosului? Poate că și trandafirul a crescut în climatul aplecării pline de respect asupra artei, prin puterea divină a cuvântului ingenios *Arusnieshtu* , însemnând expresia unui act de valorizare estetică în sesizarea unei opere de artă explicată printr-o apropiere de pulsația existenței bazată pe sentimente și senzații unice.

Întreaga artă a expresioniștilor se desfășoară într-un context cvasi-figurativ.

Așa se clădesc amintirile frumoase, din cuvintele pe care ți le dăruiește natura, în schimbul ascultării și înfrumusețării ei cu mijloacele și artificiile artei, cu intensitatea ei, cu analogiile ei. Şi atât de mult îndrăgești o amintire caldă, plină de culoare, de nostalgie, pe cât de mult îți este de dragă prezența unei ființe metafizice a naturii în tabloul vizual, sugestiv, al sentimentelor împărtășite de la artist la observator, dintre afirmarea unei picturi de inspirație simbolistă și afirmarea unei imagini a realității înconjurătoare.

Leadership: Arta ta poate să dea expresie unui moment de "contact improvisation", încât să producă o înaintare spre înțelegerea dualității simbolului într-o configurație mai bogată numită "compoziție a trăirii prin priviri" ?

Comunicarea vizuală conține aspecte ale unei imagini ce poate fi interpretată subiectiv din perspectiva unui narator sensibil, susținut de un spirit ordonator, adică prin prisma relației dintre vibrația trăirii care impregnează scriitura și prospețimea trăirii care-l cucerește pe privitor permanent.

Nici trandafirul, nici artistul, nu se vor bucura pe deplin de rostul lor în lumea aceasta până nu vor simți apropierea dintre frumosul și subtilul unei sensibilități a sufletului, care face posibilă expresia stărilor emoționale sau dispoziționale din actul de creație. Însăși simțul purității și al sacrului, curgându-le amândurora prin vene, înveșmântat cu orizonturile unei priviri care își păstrează expresivitatea, poate aduce atingere unei armonizări ulterioare cu vibrația naturii, cu măreția ei, cu liniștea ei calmă, prinsă aici în notații scurte, extrem de sugestive.

Până la urmă, este și asta o confirmare a posibilității de a da expresie unui moment de "contact improvisation", a unui loc în care cineva, răsfoind cartea ființei mele, ar putea să aibă pornirea și curajul de a se deprinde cu privirea "de aproape" a unei eleganțe simple, plină de bun gust, plină de discreție, plină de naturalețe. Ceea ce place privirii sunt ochii cunoscători care știu să aprecieze arta în funcție de deschiderile sensibilității, de specificul

gândirii prin interceptarea de imagini unice, dar mai ales în funcție de intensitatea trăirii prin valori poetice.

Credeți-mă, ochiul artistului refuză a se adapta într-o lume a tiparelor și a producției în serie, el caută mai degrabă să se recunoască ca o oglindire a creatorului în sufletul naturii, fiindcă el trebuie permanent să experimenteze trăirea divinității, sentimentul sinelui subiectiv și al scopului mai profund în viață. Poate că o spunea mai bine decât mine criticul literar Vasile Lovinescu: *"A trăi simbolic lumea înseamnă a o recunoaște ca oglindire analogică a unui plan superior."*

Nu-i de mirare că în fața delicateței și rafinamentului de care dă dovadă trandafirul meu, fără să istovească culoarea și linia în hățișurile reprezentării fidele a realității, mă simt ca în prezența unei puteri covârșitoare, deoarece el există totdeauna ca un mod complet proaspăt și inovativ de a picta orice formă, textură, ființă.

Leadership: Realitatea pe care îți fundamentezi creația poate fi percepută ca ceva nou integrat în sânul naturii, capabil să existe prin el însuși și având ca punct de sprijin un follow-up spiritual?

Nu mă voi oprit aici, căci arta se întregește prin continuitatea cu care pictorul își alimentează sentimentul de împlinire sufletească, de liniște interioară, intuiția rară de a genera noi câmpuri de coexistență într-un peisaj fragmentat. În privința asta, artistul întâlnește splendoarea trandafirului într-un monolog din "Trilogia New York-ului ", scris de Paul Auster, când personajul principal încearcă să se raporteze la lumea materială, având ca punct de sprijin un follow-up spiritual:

"Vedeți voi, lumea este făcută din bucățele. Nu numai că ne-am pierdut simțului finalității, dar am pierdut și limbajul prin care să-l putem exprima. Premiza premizelor, întocmai, asta e, metoda de operare. Fără îndoială că acestea sunt chestiuni spirituale, dar ele își găsesc corespondentul în lumea materială. Am avut ideea genială de a mă limita la nivelul lucrurilor fizice, la zona imediatului și a tangibilului. Motivele îmi sunt nobile, dar munca mea se desfășoară în spațiul cotidianului. De aceea sunt înțeles greșit atât de des. Dar nu contează. Am învățat să nu acord importanță acestor lucruri."

Ce se întâmplă în sufletul trandafirului, privindu-l cu luciditatea pe care o dă retrospecția și introspecția? Ei bine, dacă aș încerca să răspund la această întrebare, cu multă pretenție artistică, m-aș simți ca și când aș crea o poveste în interiorul unei imagini tipărite pe o simplă hârtie: va trebui să mă transform într-un personaj literar care exprimă în mod veridic esența realității.

Un follow-up spiritual este o examinare sau observare suplimentară a intervenției artistului în puritatea naturii, pe teritoriul unei realități care ne scapă mereu printre degete: fiecare oglindire în sufletul naturii este rezultatul unei gândiri care asigură evoluția artei.

Trăiește-mă prin tine ca să te trăiesc mereu același. Numai astfel vei putea să percepi realitatea, printr-o sinteză a conținutului simțitor pe care vrei să-l redai în artă. Simplitatea de care dă dovadă un artist al genului literar, căruia interiorul îi este apropiat de sufletul naturii, este premisa cea mai importantă a transformării sale într-un personaj imaginativ: trebuie să fie veridic, să exprime o anume pretenție artistică, să existe prin nemărginire.

Trandafirul continuă să existe prin urma întipărită peste generații a ceea ce artistul gândește, simte și făptuiește.

Training și Consultanță

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/training-si-consultanta.html

Trăirea credinței vărsată într-un moment astral

On Decembrie 10, 2020

După ce treci prin foc și sabie, n-o să-ți mai fie frică nici de foc și nici de sabie.

Vine un moment în viața ta (și în viața fiecărui om), un soi de provocare cu rezonanță spirituală, când universul îți vorbește așa cum îi vorbește unui înger, plin de tărie sufletească: "Numai tu poți face lucrul acesta ! ".

Unii aud glasul misterios, alții nu-l aud sau pur și simplu nu-s interesați. Unii dintre cei care aud glasul, uitând orice legătură strânsă ce există între suflet și univers, trăiesc sentimentul eronat că totul este o șaradă, o capcană întinsă timpului acordat unui proiect prea ambițios pentru nivelul lor de putință. Ei ironizează lupta lui Iacov cu Îngerul.

Şi mai sunt aceia ce au auzit glasul, i-au înțeles esența, mesajul, și au știut că este singura lor șansă de a răzbi într-o luptă fără compromisuri, cu mize uriașe. Înălțător, însuflețitor, cu pulsație imanentă, aceștia din urmă au urmat cu stăruință, tot mai departe, un singur drum: cel hotărât de un glas la fel de puternic ca și voința lor neînduplecată.

Poate că unii au fost pregătiți mai dinainte cu greutățile, cu lipsurile și ispitele de tot felul, ceea ce a provocat înăuntrul lor o trăire de natură volitivă pe care o are cineva în prezența a ceva sfânt, tainic, indicibil, dar cu efect compensator în timp. Sau, poate că voința lor a fost mai puternică decât tăria unui astru care poate controla soarta ființelor de pe planeta noastră.

Iată concluzia: Orice rezonanță cu revelația unei schimbări definitorii, provocând o trăire a credinței vărsată într-un moment astral, nu este altceva decât repercusiunea unei hotărâri pronunțate asupra unei persoane care face parte dintr-o cauză exterioară și superioară.

Nu-ți fie teamă dacă ești ultimul din lume, fie-ți teamă să nu pierzi din vedere momentul astral care te poate trimite direct în fruntea lumii. Nu ironiza lupta lui Iacov cu Îngerul.

Leadership: Cum se stabilește corespondența dintre interioritate și subiectivitate atunci când ești pus să alegi între o căutare curajoasă a adevărului despre existență și conștientizarea faptului că ești ceva mai mult decât "un om obișnuit"?

Cercetând fără teamă natura misterioasă a vieții, determinând-o prin expresia unei culturi spirituale ce prezintă lumea prin intermediul lucrărilor științifice sau artistice, și pe care un suflet nobil ar situa-o la un nivel de "sentiment exprimat în acțiune", am început să conștientizez faptul că sunt ceva mai mult decât un om obișnuit. De fapt, orice om obișnuit poate deveni un om de mare valoare dacă dă ascultare glasului divin și dacă se lasă călăuzit (în direcția artelor sau științelor cele mai de seamă) de un sentiment care se trăiește prin hazard, care se simte prin vibrația unei înfrățiri fabuloase. În afară de asta, nu poți fi decât mândru atunci când ți se revelează latura subtilă a semnificației vieții.

Îmi asum orice binecuvântare spirituală. Aici intervine corespondența dintre interioritate și subiectivitate, ca o călătorie umană magnifică printre aștrii unei experiențe onirice, ceva care te întregește prin adaosul unei realități exterioare, exercitând o atracție covârșitoare, și în care recunoști parcă o identitate formativă primordială, un fel de întoarcere la izvoarele unei misiuni care nu este lucrarea ta, ci a intervenției divine.

Iar dacă îmi regăsesc spiritul omului astral în sânul materiei fizice, conștientizând faptul că sunt ceva mai mult decât corp, că sunt o minte și un suflet care trimit semnale spre un Univers determinist, ca o relație cauză-efect, atunci revelația misiunii mele în această viață este de a face legătura dintre efemer și etern într-o luptă permanentă pe frontul cunoașterii metafizice. Ceilalți oameni trebuie să fie egali în această bătălie.

Momentul astral care mă poate trimite direct în fruntea lumii trebuie socotit ca o izbândă a luminii asupra întunericului, sau ca o izbândă a unei minți creatoare asupra lucrurilor, ființelor și faptelor ce corespund realităților în transformare dinamică.

Am trecut prin foc și sabie, de aceea nu-mi mai este frică nici de foc și nici de sabie, mai ales când tind spre un spațiu al schimbării permanente. Spun asta asemănându-mă cu un astru ce trece prin eter, din emisfera invizibilă în cea vizibilă, pe care numai noaptea îl luminează și îl înfrumusețează, transformându-l printr-un înnoit mod de a fi, într-un Luceafăr nemuritor care captează însăși esența Marii Opere: comunicarea cu Dumnezeu, dincolo de esența unei axe temporale evidente.

Într-un singur moment neașteptat, mi-am dat seama că sunt mai mult decât "un om obișnuit" atunci când spiritul meu în plan astral a devenit un Luceafăr care luminează cerul și pământul printr-o metafizică cu implicații profunde în evoluția creației universale. Spre deosebire de alte stele de multe ori căzătoare, dăruind lumii întregi lumina lor doar pentru o clipă, Luceafărul în care s-a întrupat spiritul meu aparține unui plan astral prin care este prevăzută o trecere a destinului existențial prin cel universal, adică prin preluarea și aplicarea cunoașterii avansate în realitatea transcendentală.

Poate că, totuși, a existat de la început în mine o atracție inexplicabilă față de misterele Universului, o subtilă amplificare și rafinare a sentimentului de apartenență la infinitate, *una garantía de éxito más allá de la niebla* . Iar sufletul plin de experiențele vieților trăite aprioric mi-a asigurat forța de atracție a universului fizic creat, care ține la un loc toate formele de energie prin care au prins viață gândurile și sentimentele de superioritate. Așa am ajuns să fiu mai mult decât cine am sperat vreodată să fiu.

Temelia credinței necesară leadershipului de înalt nivel spiritual este esența unei vieți câștigată prin revelația unei schimbări definitorii în planul superior universal.

Trăirea credinței vărsată într-un moment astral se referă la mâna nevăzută a destinului care m-a condus spre culmi mărețe, nu spre abisuri înfiorătoare, cu singura mențiune ca încă mai există provocări cărora va trebui să le fac față cu stoicism, atunci când va veni vremea. De exemplu, va trebui să-mi obișnuiesc spiritul cu trecerea spre cele nemuritoare, la care au acces doar întruchipările perfecțiunii.

Source: https://neculaifantanaru.com/trairea-credintei-varsata-intr-un-moment-astral.html

Trăirile unui artist fascinat de minuțiozitatea pasiunii lui

On Septembrie 29, 2019

Învață să privești lumea prin intermediul a ceea ce ai în interiorul tău, pentru că numai astfel poți vedea realitatea propriei viziuni asupra lumii, în esența ei.

Trandafirul. Un etern model de sensibilitate, *un mediatore tra il regno celeste e il mondo terreno* . În atitudinea și pe figura lui e liniște și grație, o dovadă de claritate în adaptarea vederii de la lumină la întuneric, respirând un aer de străveche noblețe, de sinceritate, ca și când ar trebui să-și revadă trecutul în prezentul unei istorii care nu trebuie lăsată să se repete, ci doar împărtășită prin puterea magică a artei.

Viața lui este povestea unei lumi făcută să trăiască discret, prin stil, *sottigliezza estetica* , care încetul cu încetul se stinge pentru a începe o alta, la fel de sugestivă, ai cărei profeți nu sunt întotdeauna de bună-credință artistică.

Vorbesc în primul rând despre trandafiri în tehnica folosirii pensulei pentru că ei mă învață să mă înțeleg pe mine însumi într-un mod în care n-am mai făcut-o niciodată, fără să simt nevoia presantă de a fi înțeles de ceilalți oameni. Până la urmă, este și aceasta o cale de revitalizare a sentimentului estetic față de natura care, în sfera propriei mele personalități menite să asigure caracterul neîntrerupt, *connotativo e sacro* , al artei moderne, se poate traduce prin sporirea interesului față de reprezentările unei conștiințe ce s-a desprins din frământările epocii în care trăiește.

Nu-mi pot ascunde un început de zâmbet când mă gândesc la faptul că tot ce-am izbutit să recuperez din înalta tensiune a trăirii unui moment de maximă sensibilitate, prin decupajul unei imagini sublime dintr-un decor perfect curat și lustruit cu nevoia de a vorbi despre mine însumi, o configurație pură, spontană, ce evocă fizionomia unui lucru capabil să simbolizeze energia radiantă a unui artist plin de vervă, are ca și corespondent nevoia de comunicare a unui conținut estetic foarte accesibil, care încântă privirea, mintea și sufletul privitorului.

Leadership: Poți să proiectezi claritatea unei imagini către formularea unui punct de vedere artistic asupra lumii care te înconjoară, în legătură cu compoziția unei estetici care dă naștere unui sentiment de catharsis particular?

O parte din viața trandafirului o dedic pasiunii de a trăi plenar în bucurie, comparabilă cu o reflexie a stării mele lăuntrice într-un univers mai simplu, liniștit și profund, la care doar puțini au acces. Ca și când, împreună, am forma o ființă cu o puritate de factură aparte. Așadar, s-ar spune că lumea mea este o reflexie a experiențelor de viață trăite sub egida unei activități artistice susținută de o accentuată conștiință a fragilității, sub egida unei maniere de abordare vii, inconfundabile, a ceea ce înseamnă "cea mai veche operă figurativă cunoscută".

Dar, în același timp, arta de a prelungi însemnătatea trandafirului, de a lămuri semnificația deosebit de profundă a unei așteptări care îi marchează existența, mă face să intru în pielea Mirandei Grey, personajul din „Colecționarul" lui John Fowles, care e prinsă în „opera" unui artist al entomologiei:

„Am atâta nevoie să urc din nou scara și să deschid ușa atelierului. Să-l văd la masa de lucru, uitându-se la mine peste umăr, ca și când nu i-ar fi păsat câtuși de puțin cine intră. Să-l văd stând acolo, cu zâmbetul lui abia-abia schițat, privindu-mă cu ochii aceia care înțeleg atât de repede totul. Dar e inutil. Mă gândesc la preț înainte de a picta tabloul,

conștientă că trebuie să fiu modelul unei arte noi din care răzbate o stare de ingenuitate, de abandonare a oricărui eșafodaj artistic."

Trandafirul creează condițiile pentru aprofundarea unei arte a modificării intime a ființei, ca extensie reflectată a sinelui în adevărata lumină a unei prezențe tulburătoare și misterioase, dominând destinele tuturor celor care tânjesc după artă, după simbolistică, după senzații tari. I-am zâmbit, așa cum îi zâmbesc unui artist care nu cunoaște frontiere, dându-mi toată silința să pretind că îmi place totul la el. N-a dat niciun semn că ar putea să dispară din actualitatea avangardiștilor în viitorul apropiat.

Simpla lui prezență acționează imediat asupra mea liniștitor și pozitiv, precum puritatea pe care o poți găsi în tratarea unui subiect sensibil, la puterea interioară pe care ți-o dă contactul cu natura.

Leadership: Poți să-ți formezi o viziune abordabilă prin intermediul unei experiențe de viață între ceva care se simte veșnic și un moment efemer, fără să te desprinzi de obiectul creației tale?

Trandafirul. Îl descriu ca pe tâlcul unei arte pe cale de dispariție în societatea actuală: arta de a înnobila o cultură a prezentului prin negocierea cu istoria, și de a crea sentimentul de stabilitate, conexiune spirituală, apartenență la un scop mai înalt, în căutarea unei frumuseți ambientale atemporale. Îl simt mirosul îmbietor, îi simt emoția, *un elemento importante nell'esperienza artistica* , situându-și suflul de popularitate la nivelul senzațiilor și instinctelor pe care un colorist de mare virtuozitate, un artist prins în mrejele unei pasiuni copleșitoare, niciodată nu le poate reprima. Exact ca la vederea unei persoane deosebit de atractive.

A face din artă un fel de desfătare estetică înseamnă să modelezi o realitate mai puțin cunoscută prin intermediul formei, culorii și mișcării pe care o descrie gingășia unei flori, a unui fluture, a unei frumuseți care învinge orice sentiment de răutate. Iată-mă, așadar, interpretând rolul unui pictor care controlează culoarea cea mai veselă prin spirit și rațiune pentru a surprinde momentul în care trandafirul își croiește propriul drum, grațios și nobil, elegant și romantic ca o poezie adresată aștrilor, spre o recunoaștere de excepție atribuită numai unei ființe perfecte.

Ce-i spunea Miranda Grey colecționarului de fluturi rămâne, în întreaga strălucire a trandafirilor, o experiență plină de învățăminte și edificatoare: *„Când desenezi un obiect, îl vezi cum prinde viață, iar când îl fotografiezi moare."*

Valoarea reală a unei picturi este o recunoaștere a trandafirului în ipostaza de ființă plină de farmec care strălucește de viață, dincolo de aspect și culoare, cu condiția de a nu fi imortalizată într-un moment efemer.

O gamă diversă de sentimente de la durere la mângâiere, de la acceptare la contestare și apoi din nou la recunoaștere, domină opera căreia artistul își consacră încă o pagină din cartea vieții sale. Uimirea a tot ce înseamnă „suprarealul" devine o axă a cunoașterii, mai mult o judecată clarvăzătoare decât o intuiție lucidă, pe care eu mi-o asum ca pe o călătorie într-un univers creat de natură în mod armonios, dezvăluit prin simbol și înfățișat ca un personaj sensibil și nemuritor.

Trăirile unui artist fascinat de minuțiozitatea pasiunii lui (trăiri precum liniștea sufletească, seninătatea, bucuria) sunt în strânsă legătură cu sentimentul de identificare cu o minune a naturii - să trăiești cu ea ca și când te-ai uita într-o oglindă care nu reflectă imagini, ci suprapune idealuri de frumusețe peste fapte de viață, de cultură, de spiritualitate, de orientare artistică, totdeauna înviorătoare și de lungă durată.

Pasiunea unui artist, fără a se înscrie totuși într-un curent de gândire sociologic, constă în descrierea nemărginită a unei imagini mai profunde, unei sincerități totale, parte din natură, parte din ființa umană, ascunse în dinamica vieții. Minuțiozitatea lui, la o adică destul de pricepută în a alege cu discernământ fiecare părticică din întregul unei imagini, pe care de atâtea ori o poate modifica prin schimbarea filtrului de culoare, a fundalului și a obiectelor atașate la ea, trebuie abordată ca o lege nescrisă a evoluției artistice. Pictorii sunt păstrătorii unei arte vechi, sacre, pe care puțini o pot cuprinde în adevărata ei profunzime.

Source: https://neculaifantanaru.com/trairile-unui-artist-fascinat-de-minutiozitatea-pasiunii-lui.html

Trandafirii au un background trăit la înălțime

On Mai 01, 2021

Marea Știință este ceea ce spui unui trandafir, cu naturalețe, pentru ca el să se simtă înzestrat din belșug cu darul vorbirii.

Este simplu să vorbesc cu tine, la fel de simplu cum vorbesc cu mine, fără ca nimeni din jur să ne audă. Şi dacă aș ști să fiu mai simplu în exprimare, cu mai multă putere într-un scris fără varietate, atunci sigur mi-ai admira cuvintele pentru a lor simplitate. Adaug aici o lămurire: pentru mine tu ai însemnat o prietenie trăită la înălțimea augustă a veșniciei artei, ce lasă frâie libere tinereții fără de vină, visului împlinit al unui artist plin de culoare.

În felul acesta, fie că mâna depărtează sau apropie un obiect, ochii îl văd mereu în aceeași lumină a unui arbust ușor de întreținut, pe care dacă îl cuprinzi cu mintea, cu gândul, cu vocea, cu sufletul, te simți purtat într-un tărâm de poveste în care verile durează decenii, deci unde spațiul și timpul dobândesc o logică proprie. Astfel a ajuns trandafirul să reprezinte o continuare a poveștii mele peste veacuri, dar și primul pas al expunerii a ceea ce scriu.

Cât despre cele depărtate, nimic nu poate limita vederea celor apropiate. Trandafirul a apărut de nicăieri în viața mea, așa cum o dorință apare dintr-un buchet de trandafiri ce te farmecă la prima vedere, sau poate dintr-o simplă luare în considerare a unui fenomen izolat, *da un semplice punto di vista visivo* , datorită căruia am învățat că legătura între frumosul artei și așa-numitul frumos din natură înseamnă să distingi diferența dintre imaginea inițială și cea obținută prin inspirație la fiecare pas.

Leadership: Creația ta exprimă acele lucruri sau idei care îți vorbesc despre actul de percepție al realității exterioare, susținut de imaginea ca reprezentare a unui Eu în raport cu Celălalt?

Eu, cu mine și cu trandafirul "Double Delight" formăm un lanț al cărei verigă principală este reflectarea unei realități profunde într-o oglindă cu iluminare și cu zoom, din care arta, exercițiul spiritului, procedeele de schimbare a realității, sunt doar o reflecție a unei stări interioare sau a unei situații de inspirație. Dar această impresie de autenticitate, că totul este ceva natural, mai măreț decât măreția însăși, variază proporțional cu distanța dintre mine și mine, dintre ideal și realitate, căci și imaginația scade sau crește în același proporții.

Exact așa. Conștiința de sine evadează în uitare și în derizoriu în fața unei Opere care te lasă cu gura căscată, dar care se regenerează necontenit în lumea spirituală prin întindere, prin materialitate și prin contraste puternice de culoare. Mai exact, această Operă se remarcă prin materialitatea unei realități care își construiește sensul în afara sensului intrinsec al vieții, din acea materie a cuvintelor care se află de aceeași origine cu forma unei creații particulare.

Şi iată de ce trandafirul este rezultatul cuvintelor mele, întru totul dedicate artei. Fiindcă datorită lui am zărit un spațiu întins de la vedere la viziune, de la vedere la dorința de a atinge, de la contemplare la empatie. În el, în acest univers în miniatură, răzbate tot ceea ce este mai adevărat și mai viu în ființa mea, mobilul săvârșirii unui act de frumos, în conexiune cu declanșarea unei interpretări imaginative a privitorului care ne surprinde pe amândoi cu o reacție de tipul: *"Look for those things that speak to your heart"*.

Leadership: Sursa creației tale poate fi atașată cunoașterii unei teme care nu dispare în timp, ci evoluează odată cu unicitatea modelului tău de vizualizare a unei imagini de sine mai cuprinzătoare?

Uneori desluşesc în existenţa trandafirului, purtând zilnic un dialog cu el, parcă în virtutea unui „act conştient avangardist”, voinţa de cristalizare a unei concepţii de tipul *Parexpriothyss* conform căreia atenţia spiritului de artist nu trebuie îndreptată doar spre exersarea permanentă a atitudinilor de responsabilitate faţă de natură şi mediu. Ci, mai cu seamă, spre virtutea de a-şi îmbogăţi viziunea prin permiterea accesului intelectual la mecanismele de funcţionare a realităţii lăuntrice.

Din aceeaşi sferă a înţelesurilor atribuite realităţii pe care am descoperit-o cu ajutorul trandafirului, din care se alimentează *Occulta Philosophia* , face parte şi tema romanului "Piatra Filozofală", scris de Marquerite Yourcenar, când la un moment dat întâlnim, în mod cu totul fugitiv, un personaj destul de interesant:

"Omul era de acord să i se deschidă în faţă o nemurire fericită sau nefericită de care era direct răspunzător, dar să nu fie înconjurat de pretutindeni de o durată veşnică din care făcea şi totodată nu făcea parte. Era eroarea lui Origene, veşnicia sufletului, fapt ce ducea la indignare pentru că reducea aventura imediată la nimic."

Avem de-a face aici cu acea parte a sufletului care este, prin natura sa, ataşată cunoaşterii unei teme care nu dispare în timp, ci evoluează odată cu unicitatea modelului meu de vizualizare a unei imagini de mare artă. Este vorba, în special, de o imagine care surprinde durata unei stări de spirit emergente, niciodată destul de încordată, făcând trecerea de la virtual la real, iar această stare reuşeşte să se materializeze într-un act de percepţie a sentimentului de alteritate.

Alteritatea înseamnă să fii cineva cu care merită să te întâlneşti ori de câte ori îţi doreşti să fii singur, cu tine însuţi, într-un mod plin de originalitate (şi plin de semnificaţie).

Trandafirii au un background trăit la înălţime dacă stăm să ne gândim că fiecare artist are o lume proprie ce reprezintă valoarea cognitivă a unei creaţii menite să cuprindă, în orizontul ei de frumuseţe şi de semnificaţie, sufletul, să-l răscolească şi să-l încânte cu ecouri ce durează dincolo de hotarul clipei.

Source: https://neculaifantanaru.com/trandafirii-au-un-background-trait-la-inaltime.html

Transformare Totală

On Aprilie 06, 2016

Remodelează-te creând un spațiu fertil de auto-analizare, din care să reiasă diferența clară dintre ceea ce este autentic și ceea ce percepi în mod limitat.

Simțeam că doresc să trăiesc pentru o versiune nouă a fanteziei ce palpita în mine, ademenitoare prin tendința de a mă afla peste tot și nicăieri, trăind experiența unui personaj de care nu mă mai puteam desprinde. Un shadow, asemenea unui Casper - the Friendly Ghost - ce trebuie să distrugă spiritele bântuitoare ieșite din underground pentru a-i opri misiunea. Este o artă să știi să te integrezi în decorul unui spațiu-timp circumscris realului nedeterminat, fantastic, prin promovarea unei cooperări mai apropiate între artist și creația lui.

Dorința aceasta veselă, fără seamăn, atrăgătoare prin suspansul și misterul pe care doar poveștile știu să-l transmită, eu fiind în pielea celui de dincolo de granițele acceptabilului, s-a trezit în mine când am intrat pentru prima oară în universul secret al unui thriller cu o complexitate epistemică ridicată, menținut de greutatea ficțiunii de prima clasă.

O luasem înaintea tuturor faptelor mele, înaintea fiecărei dorințe care mi se opunea, înaintea fiecărui vis, înaintea fiecărei clipe care-mi alimenta rostul vieții. Prin intensitatea experienței de prelucrare a invizibilului, dominând orice *Ars combinatoria* , favorizam actul de înființare al noului realism într-un mult așteptat "episod următor".

Leadership: Consideri că recunoașterea progreselor tale în studierea underground-ului pe care îl dezvolți ar putea fi subliniată mai clar prin introducerea unei perspective de finalizare al unei monitorizări din afară?

Imperioasa motivație de conștientizare a unor contexte de dispariție din realitate și integrare în decorul atipic al unui spațiu-timp, din alte unghiuri de abordare a complexei mele personalități, ar fi putut sa coloreze sentimentul că m-am descoperit într-un anumit sens: eu însumi eram creația mea.

Să ne amintim ce-i spunea chirurgul Lamartiniere regelui Louis al XV-lea, analizând bucuria și suferința acestuia, încercând să-i găsească un remediu, un mijloc de apărare împotriva plictiselii:

- Sire, cumpăniți bine la ce vă spun acum. A fost odată un rege foarte inteligent, pe nume Sardanapal, tot atât de inteligent ca și Maiestatea Voastră, cu toate că a trăit cam cu vreo două mii opt sute de ani înaintea ei. I-a plăcut viața și a avut grijă s-o folosească bine. Ştiu că a căutat amănunțit mijloacele de a exersa corpul și spiritul la descoperirea plăcerilor celor mai puțin cunoscute. Ele au dus la un singur rezultat: transformarea totală.

Un singur fel de plăcere nu-l experimentase regele Sardanapal, și l-a păstrat pentru la urmă: plăcerea de a arde pe rug împreună cu bogățiile lui. Este și asta un fel de dispariție.

Underground-ul pe care îl dezvoltă un om este asemenea înfățișării unei scene din viața sa într-o reprezentare de ansamblu: mai întâi trebuie să potrivești nuanța popriei creații la o poveste de acțiune cu eroi de legendă, apoi trebuie să monitorizezi secvențele principale și elementele cheie prin prisma unei priviri secundare care percepe lucrurile din perspectivele cele mai neobișnuite.

Leadership: Poți să-ți construiești personalitatea sub formă de răspuns la întrebarea: „în ce fel te-ai surprins în propria ta creație"?

Misterul și suspansul, dus până la cote extreme, creează sentimentul că te pierzi de tot într-o poveste interesantă, deconectându-te de lumea reală. Însă trebuie să cunoști clar limitele până unde poate să se întindă misterul și suspansul.

Leadershipul, conform zicalei " *Niciun om nu a urmat cursurile artei de a trăi, până ce nu a fost ispitit de capriciile neînțelesurilor ei* ", constă în îmbinarea, după posibilități, a acelor stiluri de gândire și idei necesare pentru crearea unui spațiu fertil de auto-analizare din care să reiasă diferența clară dintre ceea ce este autentic și ceea ce percepem în mod limitat.

Socrate spunea că secretul schimbării este de a-ți concentra toată energia nu asupra luptei cu ce e vechi, ci asupra construirii noului. Reformulând și completând, putem spune că leadershipul este un produs al backgroundului în care sunt încorporate toate încercările de a te regăsi în altcineva, cu scopul de a te respinge sau de a te accepta la aflarea necunoscutelor din ecuația noului.

Fiecare om își caută transformarea, într-un fel sau altul, și o găsește în altă parte decât unde și-ar fi putut închipui. Pentru a vedea dintr-un loc ascuns animația tabloului numit viață, omul își construiește identitatea în cuprinsul unei lumi imaginare, desprinsă din filme sau din cărți, ca remediu împotriva plictiselii de a se situa în perimetrul obișnuitului.

Deseori personalitatea unui lider se construiește sub formă de răspuns la întrebarea: „ *în ce fel te-ai surprins în propria creație?* , conținând o descriere a valorilor unei imagini-inversate a ființei sale, din care se poate naște senzația de apartenență la un alt story, la un alt prezent și viitor, la un alt personaj.

Creația din care este alcătuită existența omului cere o concentrare a propriilor gânduri, intenții și senzații într-o direcție întâmplătoare, dar unică prin expresivitatea cu care transmite o știre de ultima oră, apreciată de „cititori".

Transformare Totală este consecința depășirii granițelor acceptabilului, prin „dispariția" si plasarea ta într-un real ce poate reprezenta promisiunea unui alt soi de revedere cu tine însuți.

Întotdeauna în demersurile propriilor tale căutări și formări vei fi condus de vectorul „shadow" al personajului de care nu te mai poți desprinde.

Source: https://neculaifantanaru.com/transformare-totala.html

Transformarea Percepției prin Arta Regizorală

On Decembrie 16, 2012

Influența unei opere de artă este evidentă în modul în care transformă percepția spectatorului asupra realității înconjurătoare.

Contactul cu filmul expresionist german era prezentat frecvent la Moscova. Regizorul rus, Serghei Eisenstein vede aceste filme și este cu neputință să nu le fi urmărit cu pasiune. Cu atât mai mult cu cât, ca mijloace de expresie, întâlnea aici adeseori ceea ce încercase rudimentar în teatru.

Mai târziu avea să declare că filmul expresionist abia a lăsat urme în arta tinerilor cineaști sovietici, deci și în a sa. Dar adăugă îndată, poate fără a-și da seama de legătura ce se poate face, că nici condițiile tehnice moscovite nu permiteau realizarea acestor "fantasmagorii". Or, influența expresionistă asupra operei lui Eisenstein este evidentă. Suntem convinși că filmele germane văzute de el în acea epocă au avut un rol definit în formarea sa cinematografică, chiar dacă mai târziu, dintr-un motiv sau altul, se va dezice de această influență.

Leadership: Poate puterea creației tale să schimbe percepția spectatorilor asupra realității, încât să asigure coerența și impactul vizual dorit asupra unei arii mai largi de autonomie artistică?

Procesul de transformare a percepției spectatorului asupra realității prin arta cinematografică presupune o serie de etape artistice riguroase, menite să asigure calitatea operei finale. Influența filmului expresionist este esențială pentru a menține standardele de producție artistică. În fiecare fază a creației cinematografice, se utilizează tehnici avansate și proceduri bine stabilite. De la concepția inițială la filmare și până la editarea finală, fiecare pas este monitorizat și ajustat pentru a optimiza expresivitatea și a reduce incoerențele.

Filmele, ca opere de artă, au puterea de a influența profund percepția spectatorului asupra realității înconjurătoare. Influența tehnică și stilistică a expresionismului german, de exemplu, se manifestă prin utilizarea umbrelor, contrastelor puternice și a unghiurilor de cameră neobișnuite, toate contribuind la crearea unei atmosfere distincte. În acest context, chiar și în condiții tehnice limitate, geniul artistic găsește mereu o cale să se exprime și să influențeze generațiile viitoare.

În cele mai dure condiții, geniul artistic găsește mereu o cale să se exprime și să influențeze generațiile viitoare.

De asemenea, aceste etape artistice nu sunt diferite de rigorile unui proces de fabricație industrială, unde controlul calității și atenția la detalii sunt cruciale. În cinema, fiecare scenă și fiecare cadru sunt supuse unui control strict al calității pentru a asigura coerența narativă și impactul vizual dorit. Astfel, filmele devin nu doar opere de divertisment, ci și instrumente de transformare a percepției realității prin influențele lor tehnice și artistice. Aceasta demonstrează modul în care condițiile tehnice și influențele culturale contribuie la formarea viziunii artistice, la fel cum procesele industriale asigură calitatea și eficiența produselor finite.

Sensibilitatea artistică a unui regizor poate să amplifice vulnerabilitatea și conexiunea cu realitatea, revelând astfel o operă care transcende imediatul prin viziunea expresionistă.

Transformarea percepției prin arta regizorală reflectă modul în care experiențele vizuale și estetice pot redefini viziunea unei persoane asupra lumii, așa încât fiecare cadru să devină o poartă spre o nouă înțelegere a realității. Să nu uităm, de asemenea, că intuiția empatică a unui creator poate consolida capacitatea de înțelegere profundă și legătura cu circumstanțele autentice, dezvăluind astfel o abordare care depășește superficialul prin perspectiva să distinctă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Transmutația elementelor și a faptelor mărețe

On Iulie 23, 2015

Extinde-ți parametrii minții, căutând să atribui o semnificație integrală, complexă și de acută sugestivitate descoperirilor tale.

Totul din real trebuia recoltat într-un recipient universal, conținând un volum dintr-un larg ocean de magmă, într-un schimb de interacțiuni cuprinse în potențialul forței desfășurate între ardere și mistuire. Importantă era explozia produsă în urma erupției de foc pentru ca descoperirea ce urma să o fac să aibă configurația unei vieți închinate artei, cu scopul atingerii unei măiestrii înțelese că o aspirație către victoria unui nou sistem de valori asupra nivelului de împlinire în viață.

Neîndoios, o știință viitoare va descoperi aceste relații necunoscute, între traseele de legătură ce stabilesc valoarea intensității radiației de energie și compoziția chimică a materiei incandescente din care se creează arta transmutării elementelor nediferenţiate. Adică, puterea creatoare. Lumea va avea nevoie de un atlas al materiei compuse din substanţele volatile, sublimabile sau inflamabile, de o enciclopedie a structurii și încărcăturii ei cu potențial de acțiune, conducând spre acea tainică sursă a necuprinsului care face din știință o lucrare a inteligenței superioare.

N-am uitat nicio clipă ce-i spunea Gargantua fiului său, în opera lui François Rabelais:

"Fiule, te-aș sfătui să folosești anii tinereții tale cu silința învățăturii cele mai alese, întărindu-ți fără încetare puterile minții și ale sufletului. Să nu rămână nicio cronică pe care să nu o știi pe de rost și să cercetezi cu de-amănuntul toate cele scrise în cosmografia învățaților care s-au îndeletnicit cu știința asta."

Leadership: Este oportună intervenția ta în activitatea de creație prin care orice neînțeles se transformă în neînțelesuri și mai mari, în sensul trasării unui nou drum de acces la tainele unei științe străvechi capabile să ofere noi perspective de interpretare a Marii Opere?

Neînțelesul este o surprindere în forma concretă a unei realități pricepută în mai multe secvențe de timp, prin diferite operații unitare, numai de către artiștii care știu să descifreze o parte din misterele universului, traduse prin expresii sugestive, dar învelite cu înțelesuri multiple. Marea operă este arta de a trăi aceste înțelesuri din adâncul lucrurilor, ca pe un dar de la Dumnezeu, totodată ca pe un moment în care Dumnezeu se justifică pentru suferințele pe care le-a tolerat de la începutul lumii.

Amintiți-vă ce spunea Heinrich Cornelius Agrippa: *"Însuși Iisus Hristos, cât timp a trăit pe Pământ, a vorbit în așa fel încât numai cei mai apropiați discipoli au înțeles misterul cuvântului lui Dumnezeu, pe când ceilalți au înțeles doar parabolele. Așadar, nu se cade ca acele lucruri secrete, deținute de puțini oameni înțelepți și transmise din gură în gură să fie scrise pentru oamenii de rând. De aceea vă rog să mă iertați dacă voi tăinui multe și importante lucruri..."*

Mi-e teamă că va trebui să punem la dispoziția lumii, înverșunându-ne să născocim alte formule de extracție a „soarelui negru" din minereurile de sulfuri, diferite sensuri care să dea naștere la noi logici și rațiuni. Deci, haideți să ne însușim această capacitate de extracție a informației Beta care ne permite să orientăm toate resursele, disponibile doar prin cataliză și transmutare, spre filozofia științei.

Leadership: Ştiinţa de care aparţine zona de interpretare a Marii Opere este inclusă în funcţia de acceptabilitate a ascunsului, în dorinţa deosebită de a-ţi afirma existenţa cugetătoare, plină diversitate şi însemnătate?

Ştiinţa, în faţa avântului ce aparţine unei puteri magice concentrate într-o singură secundă explozivă, alocând un procent din exploataţia a ceea ce există în natură, în stare liberă sau în combinaţii, se comportă deseori asemenea unei mingi de foc ce străbate cerul pentru câteva minute şi apoi se prăbuşeşte. Câţi vor putea să integreze cosmosul, ştiinţa, elementele şi toate fenomenele naturale, într-un demers artistic?

O persoană originală, care face combinaţii îndrăzneţe, respinge o mulţime de vizibilităţi fiindcă ele ar bruia raţionamentele acceptate unanim. Dar întotdeauna ia în calcul ascunsul din care emană tot ceea ce există în orice formă şi care în esenţa sa rămâne pretutindeni variabil.

Ascunsul este concepţia unei perfecţiuni care nu s-a întâlnit încă în experienţă, punând în dificultate mintea creativă care se tot zbate ca un fluture de noapte să intre într-o realitate pe care doar visul pare că o mai face suportabilă.

Cristofor Columb căuta o cale maritimă spre India, şi până la sfârşitul vieţii sale a fost convins că nu ajunsese pe noul continent, ci undeva în apropierea gurilor Gangelui. El n-a realizat niciodată importanţa unei descoperiri colosale, fiindcă ştiinţa lui nu era inclusă în funcţia de acceptabilitate a ascunsului - şi doar prin acest germinator se putea asigura crearea aşteptării şi a înţelegerii care completează acţiunea şi o perfecţionează.

Probabil filosofia marelui conquistador era implementată adânc într-o mentalitate care implică o anumită reticenţă în a accepta faptul că lucrurile ascunse sunt mai tari decât cele neascunse. El nu s-a debarasat de tendinţa de a crede în ceva aparent superior perspectivelor sale, nu s-a eliberat de acea autoritate a uzurii excesive stabilite de gradul de toleranţă la ceea ce îi convenea să înţeleagă.

Popularizarea ştiinţei se realizează prin accentuarea celei mai mici nuanţe afective şi cu caracter de introspecţie din spatele incomprehensibilităţii şi inefabilităţii misterului lui Dumnezeu.

Ştiţi de ce un magician îşi primeşte întotdeauna binemeritatele aplauze? Fiindcă punctul culminant al spectacolului îl constituie o iluzie, un efect halucinant, o perfecţiune care pune în dificultate mintea spectatorului. Nu ştii cum s-a făcut trucul, nu ştii cum se aplică, nu ştii cum funcţionează, nu-l poţi copia. Dar efectul lui ia altitudine şi îţi intensifică privirea, starea pozitivă, dorinţa de a descifra mecanismul gândirii din spatele aşezării lucrurilor, oferindu-ţi impresia că trăieşti o altă realitate, într-o fază avansată de structurare simbolică, ca într-o conversaţie despre fizică avansată.

Practic el nu a adâncit un mister care se dezvăluie pe bucăţi, întotdeauna acolo unde e bezna mai adâncă, fapt care demonstrează legăturile sale cu o realitate experimentată ca efect secundar. El nu a înţeles semnificaţia şi unicitatea descoperirii, fiindcă pentru el noţiunea de „necuprins" nu era definită ca oportunitate de trecere la un alt nivel de cunoaştere. Călătoria lui nereprezentând altceva decât un mijloc de atingere a unui obiectiv major, însă fără a-i conferi un plus de sugestivitate, autenticitate şi relevanţă.

Încrezându-se doar în orizontul său temporar definit, el nu a atribuit sensul şi semnificaţia care trebuie unui nou început, unei noi poziţionări, unui anumit set-up. Sensul pe care îl acorzi realităţii este direct proporţional cu valoarea pe care o acorzi descoperirilor tale. Iei în calcul ascunsul din care emană tot ceea ce există în orice formă şi care în esenţa sa rămâne

pretutindeni variabil?

Columb a dat dovadă de un leadership care nu își întinde aria de acțiune asupra întregului ce adăpostește și „ascunsul", nu doar cunoscutul. El nu a fost alimentat cu acea știință prin care se descoperă relațiile între necunoscutele care pot fi exploatate și transformate în povești de succes, în comori de mare preț, într-un instrument de evaluare a însemnătății actului de descoperire.

El s-a mărginit la a semnala doar existența unei zone geografice, dar nu a fost susținut de existența unei anumite înțelegeri care să-i susțină cauza, efectele descoperirii.

Evoluția lucrurilor este parcă menită să dovedească, până la cea mai mică nuanță, în ansamblul fenomenelor de lungă durată, că nimic nu rămâne ascuns, și că totul este rezultatul unei revelații câștigată prin așteptarea ce o suscită însăși călătoria spre bucuria descoperirii.

Transmutația elementelor și a faptelor mărețe au ca principal punct comun determinarea „ascunsului" și adâncirea a ceea ce doar se crede, dar nu se știe cu certitudine. Mare dreptate avea scriitorul Daniel R Castro când spunea: *"oamenii au tendința de a vedea numai lucrul asupra căruia se concentrează, nu ceea ce se află acolo în realitate"*.

Ascunsul poate fi determinat numai prin dimensiunile și semnificațiile pe care le poartă. Iar faptele mărețe se pot transforma într-o mare lecție de leadership dacă le vezi ca tendință de a exprima ceea ce se omite.

Source: https://neculaifantanaru.com/transmutatia-elementelor-si-a-faptelor-marete.html

Trecerea progresivă de la static la dinamic

On Martie 05, 2009

Promovează-ți valorile personale autentice ca să fie vizibilă construcția definitivă a modelului tău de leadership.

Dintotdeauna mi-a plăcut seria de filme al cărui personaj este „Zorro", singur, izolat, rebel. În *„ The legend of Zorro (2005) "*, soția contelui Alejandro de la Vega, alias Zorro, este răpită și obligată sub presiunea amenințărilor să colaboreze, în calitate de spion, cu guvernul Statelor Unite ale Americii.

Stăpânit de groaza cea mai adâncă, deznădăjduit de ideea aceea înspăimântătoare, că viața soției lui este în mare pericol, Alejandro de la Vega, alias Zorro, deghizat astfel ca să nu se compromită, cu masca ce-i ascundea identitatea, pornește cu toată inima și cu mult curaj pe urmele conspiratorilor cu scopul de a o salva - aidoma unui luptător neînfricat care e ferm convins că poate răzbi în fața unei provocări nemaivăzute, Cu al său spirit cuprinzător, limpede și pătrunzător, cu zelul său neobosit și plin de viață, el se avântă, nu orbește, ci cu chibzuință pe căi întortocheate, neașteptate și necunoscute, pentru de a-l deconspira pe vinovatul cel mai de temut, cel mai înverșunat și mai hain dintre dușmanii săi: contele Armand, noul iubit al Elenei, al soției lui.

Armand, dibaci ca o vulpe care intuiește ce capcană i-a întins vânătorul, știe cum să-l fenteze pe Zorro și, ferindu-se de justiție, reușește să-și asigure reușita prin combinații iscusite. Dar Zorro, acest om neobișnuit care ghicește totul, nu se lasă mai prejos ci, mergând pe firul evenimentelor, concentrându-și întreaga pricepere, putere și inteligență, reușește printr-un plan iscusit să anihileze complotul. Păstrându-și hotărârea până la capăt, dar punându-și în pericol atât propria viață cât și pe cea a soției și a copilului său, el reușește în final, dar numai printr-o minune, să-și atingă țelurile.

Leadership: Poți să te afirmi ca o unitate de decizie și acțiune capabilă să schimbe cursul evenimentelor în niște împrejurări în care o persoană vătămată nu are posibilitatea să perceapă vizual agentul cauzal al unei intervenții salvatoare?

Reține ce îți spun acum. Nu spectacolul pe care îl face Zorro este esențial la el, ci psihologia lui, care apare mai clară tocmai în momentele când se dedică unui scop eroic. Meritul lui cel mai mare este că întotdeauna a sesizat primul inadvertență inadmisibilă dintre vorbe și faptele neetice, care contraveneau oricăror norme prevăzute de lege. Obsesia aceasta, continuu latentă, de a-și ascunde identitatea și de a se pune în valoare dând curs chemării interioare de a se ridica la înălțimea idealurilor sale înalte devenea din ce în ce mai acută în cele mai neașteptate momente, exact atunci când oamenii aveau mai multă nevoie de ajutor.

Zorro apare întotdeauna ca o unitate de decizie și acțiune. El își găsește resursele necesare menținerii și continuării procesului de transformare al leadershipului său personal dând curs puternicului simțământ de înalt respect și de cea mai înaltă considerație pentru ființa umană. Zorro stabilea mai întâi ce vroiau oamenii cel mai mult, apoi își punea la bătaie abilitatea de a se impune în mod direct în orice situație.

Rezultatele excelente pot fi ușor obținute atunci când unitatea de baza a leadershipului pe care îl practici este bine stabilită și foarte trainică. Aceasta unitate de bază implică abilitatea ta de a decide faptul că o anumită situație se afla în atenția ta și sub controlul tău, dezvoltând cea mai buna strategie de realizare a scopurilor propuse, asumându-ți răspunderea pentru orice eșec.

Leadership: Îndeplinești condițiile unei imagini de sine pozitive care permite o evaluare cauzală din preajma realității pe care o ți-o impui ca verdict al judecății propriei conștiințe, fără ca ea să se suprapună cu spațiul de manevră al sensibilității tale?

Așa cum rinichiul are un rol deosebit de important în reglarea umorală a tensiunii, tot așa abilitatea ta de a te integra în viața celorlalți, transmițându-le propriile sentimente și starea de spirit, are un rol important în reglarea și bună desfășurare a activităților tale. Este adânc înrădăcinată concepția că formă de manifestare a ființei care ia progresiv cunoștință de ea însăși nu poate să fie decât o unitate închisă, așa cum ne demonstrează acea realitate acceptată și trăită printr-un amestec de constrângere afectivă sau morală.

Bineînțeles că, înainte de a analiza starea de spirit a unui "salvator", trebuie să analizăm starea de spirit a celui care este prins în capcana realității unui sine afectat, sensibil la context, cum era Elena din film. Conținutul ei sufletesc se raporta la niște împrejurări neprielnice pe care nimeni nu le elucidase, iar tendința ei spirituală era să redefinească spațiul propriei sensibilități, iar privitorul care ar fi încercat să pătrundă în ansamblurile vibrante ale acestui spațiu nu ar fi știut cu siguranță unde exact se află.

A nu te implica în acțiuni menite să-ți demonstreze responsabilitatea și să-ți pună în valoare aptitudinile e ca și cum ai locui într-o cameră întunecoasă din care, aparent, nu poți ieși. Vestea bună e că poți programa cantitatea de lumină care să pătrundă în casă prin transformarea ta în ceva mai bun, eliberându-ți resursele interioare pentru exteriorizarea și înțelegerea intențiilor personale. Intensitatea cu care te implici în desfășurarea activităților tale depinde de cantitatea de „lumină" cu care îți alimentezi leadershipul – prin configurarea adecvată a potențialului tău și a motivațiilor personale, și de gradul de promptitudine a "activării" emoțiilor tale.

Leadershipul are ca determinant principal o formă de manifestare a ființei care ia progresiv cunoștință de ea însăși, în lumina unei realități care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecințele ei.

Trecerea progresivă de la static la dinamic are rolul de a semnifica „deșteptarea" ta prin cultivarea acelui sentiment de apartenență la comunitate, sau la un grup de oameni, și prin alinierea ta la așteptările și nevoie lor.

Întotdeauna pentru a realiza ceva măreț, și pentru a menține bunele relații cu ceilalți oameni, este necesară o autoritate supremă, irezistibilă, absolută. Această autoritate trebuie să întrunească următoarele calități: supremație, înțelepciune, bunătate și forță. Aceeași autoritate de care întotdeauna a dispus Zorro. El și-a promovat valorile personale autentice (precum onestitatea, integritatea, respectul, comunicarea sau compasiunea), conturând astfel construcția definitivă a modelului său de leadership.

Concluzia: Trecerea de la static la dinamic înseamnă a părăsi acea stare de expectativă (chiar dacă vorbele abundă) la acțiune, la o acțiune motivată de sentimente de dreptate și justiție în favoarea celor care sunt în suferință.

Valoarea ta sporește dacă o faci fără ostentație și fără să aștepți recunoștința veșnică a oamenilor. Faptele, și nu vorbele, sunt cele care contează. Ele sunt cele care exprimă valorile tale personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/trecerea-progresiva-de-la-static-la-dinamic.html

Trei temeri, trei bucurii

On Septembrie 03, 2010

Ridică-te deasupra propriilor tale slăbiciuni, fără să afectezi esența bine conturată a leadershipului tău.

Lordul Glenarvan împreună cu micul său echipaj din care făceau parte și Mary si Robert Grant, s-au avântat în necunoscut cu gândul de a da de urma căpitanului Grant. Luni de zile au străbătut mări și oceane, fără niciun rezultat. Ajungând pe țărmurile Australiei, s-au împotmolit de-a binelea în căutări, mai ales că vasul lor, *Duncan* , fusese avariat. Se simțeau ca niște excursioniști părăsiți de călăuză pe o insulă pustie.

Cu totul întâmplător, în căutările lor pe insulă l-au descoperit pe scoțianul Ayron, unul dintre naufragiații de pe vasul *Britannia* , al cărui căpitan era Harry Grant. Lordul Glenarvan, care era inițiatorul expediției de căutare, și totodată conducătorul întregului echipaj, conștient că drumurile li s-au înfundat și că în acel moment erudiția lui era zadarnică, a făcut apel la părerea lui Ayron, cerându-i sfatul, și rugându-l să-i conducă prin pădurile provinciei Victoria până la coasta orientală. Ayron a acceptat:

- Vă mulțumesc, milord, pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o și nădăjduiesc să fiu demn de ea. Cunosc întrucâtva această țară, și vă voi fi de folos.

Leadership: Situațiile pe care le traversezi prin accesarea unui rol de ghidare modifică treptat și fundamental ceea ce se întâmplă cu imaginea pe care o descoperă privirea înălțată spre un punct invizibil?

Când se schimbă muzica, se schimbă și dansul. Nimic nu este mai de invidiat decât destinul acelor eroi care au realizat lucruri mari. Dar important este cel care i-a condus spre reușită. Ayron, care s-a impus încă de la început printr-o personalitate bine conturată, a devenit singura garanție pentru salvarea lui Harry Grant. Prezența lui a fost o forță de neînvins. Energia morală și fizică a micului echipaj condus de Lordul Glenarvan, ajunsă la intensitate maximă, ar fi cedat dacă n-ar fi apărut în peisaj salvatorul lor - care le-a prevăzut o viitoare îndeplinire a scopurilor propuse, strecurând astfel speranța în sufletul lor.

Principala provocare căreia trebuie să-i facă față liderul o constituie rezultatele dezamăgitoare. Aruncați pe țărmurile Australiei, Lordul Glenarvan, pe ale cărui cunoștințe de ghid s-a sprijinit întreg echipajul în fiecare clipă a călătoriei, ajunsese în momentul în care nu mai avea nicio putere. Era momentul când, pentru prima data forțele îl părăsiseră și nu mai avea aceeași încredere în sine. Pentru prima oară a împărtășit echipajului temerile sale. Căci vasul lor *Duncan* era avariat, iar ei nu aveau nicio hartă pe care să se bazeze pe pământul australian. Pe lângă asta, nu înaintaseră deloc în căutările lor pentru găsirea căpitanului Grant.

Un punct invizibil este o probă de apreciere a distanței pe care o străbați fără țintă precisă, pe fondul unor provocări care îți testează limitele abilităților de a gestiona anumite situații din care se poate întâmpla să nu existe ieșire. În leadership acest lucru se poate traduce prin următoarea sintagmă: omul nu-și mai aparține lui, ci evenimentelor de care nu se consideră vinovat.

Leadership: Te înscrii în planul tendinței de a fi autosuficient în fazele realității pe care o explorezi?

A te înscrie în planul tendinței de a fi autosuficient în fazele realității pe care o explorezi, înseamnă să-ți conștientizezi condiția efemeră de lider și să încerci să te poziționezi pe o altă poziție de forță, care include o anumită comprehensiune de sine. Încearcă să-ți cunoști limitele implicării tale într-un proiect de mare anvergură, înainte să-ți dezvolți o perspectivă obiectivă asupra rolului pe care îl ai de jucat în dinamica evenimentelor.

Ştiința de a te exercita ca lider, alături de știința de a te păstra la distanță de „efectele primordialului", pentru a putea observa, judeca și analiza obiectiv faptele, poate primi lecția cea mai de preț pe care ți-o poate da urmărirea unui lung șir de adversități.

Omul care se reînnoiește permanent merge mai departe și își extinde privilegiile asupra experienței de tip *Spațiu-Timp* , fructificând sâmburele de rațional al teoriei conform căreia *"o privire din afară îți poate da o perspectivă mai bună, în timp ce o privire dinăuntrul limitelor îți prelungește imprudența* ".

Dispărând legăturile leadershipului cu privilegiul de a te detașa de realitatea pe care o experimentezi, automat te vei dispensa de aportul vocii lăuntrice care își șoptește necontenit *"Ești conștient de propria incapacitate de a face totul?"* De aici se trage neînțelegerea direcțiilor de abordare a leadershipului, cauzele ce determină apariția și proliferarea fenomenului de profunzime numit "reflectare".

Să identifici lacunele propriei autocunoașteri pentru a le umple ulterior, asta nu te va încuraja să iei atitudine și să mergi până-n pânzele albe. Dar va trezi o anumită doză de vigilență care va îndepărta oprobiul și desconsiderarea celorlalți.

Leadership: Poți să acorzi mai multă atenție poziției tale față de ce ți-a scăpat din vedere, luând în calcul probabilitatea de a rămâne prea mult într-un singur loc?

Un dram de înțelepciune. În viața fiecărui conducător vine o vreme când totul pare că se prăbușește. Înțelepciunea îl îndeamnă atunci să lase locul altuia ce va fi mai de folos decât el.

În acel moment de cumpănă, Lordului Glenarvan i-a fost testată înțelepciunea, nu curajul, și nici spiritul de inițiativă. Întâlnindu-l pe Ayron, el i-a cedat acestuia locul său, poziția de conducător, căci nu se mai simțea în stare să-și atingă scopul. Ar fi fost o decizie greșită dacă s-ar fi încăpățânat să continue expediția de căutare fără să știe încotro s-o apuce.

Nu poți să progresezi stând pe loc. Uneori trebuie să renunți la poziția de lider și să transferi toate drepturile conferite de această funcție altcuiva, pentru a păși spre un viitor încrezător, pentru a evolua. Toate formulele calculului probabilităților nu ar fi dat echipajului decât puține șanse de reușită cu Lordul Glenarvan în frunte, oricât de autodidact era. Toată știința lui nu ar fi putut să dea vreun rezultat comparativ cu priceperea scoțianului Ayron, care cunoștea teritoriul și știa aproape cu certitudine unde se afla căpitanul.

Ceea ce îți poate scăpa din vedere pe tot parcursul călătoriei, ca manifestare a unei încercări conștiente de a forța schimbarea evenimentelor, este o generalizare a suspiciunii și a fricii într-o zonă a ridicolului, când devii înspăimântat de ce ai putea găsi la destinație; darămite să mai dorești să te întorci "în civilizație", la vechea poveste de viață.

Să înfrunți greutățile și pericolele călătoriei înseamnă să depinzi cu totul de capacitatea personalității tale de a hotărî ceea ce este cel mai bine pentru tine, fără să stai în calea reușitei care îi așteaptă pe cei care te urmează.

Trei temeri, trei bucurii. După părerea mea un lider se teme de trei lucruri: să-și piardă puterea de influență din cauza rezultatelor lui dezamăgitoare (ceea ce înseamnă să fie demis din poziția pe care o are), să-și exprime sentimentele în mod deschis, și să-și facă dușmani.

Lordul Glenarvan a dat dovadă de o mare maturitate în gândire și de o capacitate de înțelegere ridicată cedându-i poziția de lider scoțianului. El a înțeles că echipajul său nu avea sorți de izbândă cu el în frunte. Astfel, s-a ridicat deasupra propriilor sale slăbiciuni, fără să afecteze esența bine conturată a leadershipului său.

Nu poți să-i reții, să-i legeni, să-i îndrumi pe oameni cu făgăduințe zadarnice. Nu poți să-i conduci trăind cu regretul că nu știi care e direcția bună pe care trebuie s-o urmezi.

A fost însă o mare bucurie pentru lordul Glenarvan și pentru echipajul său să stea în preajma celui care, dedicându-se cu totul unei misiuni primejdioase, o putea duce la îndeplinire. A fost o mare bucurie pentru el să poată comunica cu Ayron în mod liber, fără să existe niciun conflict de interese. A fost o mare bucurie să scape de povara rușinii și chiar a conștiinței că nu a fost capabil să-și atingă scopul.

Leadershipul este călătoria spre un NECUNOSCUT care te ademenește în multe feluri prin stârnirea curiozității, dar care îți lasă un mesaj mohorât în conștiință: "odată ce-ai pășit pe calea mea, nu mai poți renunța la mine."

Concluzie: Ca orice om care are un nivel de influență superior, liderul are temerile și bucuriile sale ce apar fie în situații critice când i se pare că nu mai sunt mijloace de ieșire din impas, fie în situațiile de reușită care bucură pe toată lumea. Aidoma unui soare care răsare și apoi apune, liderul trebuie să știe când și cum să predea ștafeta pentru ca scopurile inițiale să fie realizate.

Atunci când cele trei temeri devin reale, și mai ales atunci când se ivește un alt om mai competent decât tine, trebuie să recunoști și să-i cedezi locul, indiferent cât de dureros ar fi acest lucru. Fii bucuros că există totuși cineva capabil să duca la îndeplinire ceea ce ai început tu.

Ridică-te deasupra propriilor tale slăbiciuni, fără să afectezi esența bine conturată a leadershipului tău.

*** Notă:** Jules Verne - *Copiii capitanului Grant* , Editura Herra, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/trei-temeri-trei-bucurii.html

Tremurul sufletului

On Aprilie 19, 2010

Pune-ți la încercare putința de a te raporta mai mult la oameni, reglând sensul leadershipului tău după natura ta sufletească.

Ascensiunea trebuia să se realizeze sub conducerea unei călăuze obișnuite cu pericolele muntelui și cu lucrul în echipă. Montgomery Wick era singurul în stare să ducă la capăt această misiune de salvare plină de responsabilitate, o misiune extrem de periculoasă a cărei îndeplinire, ce merita încurajată și susținută, depindea nu numai de voința celor șase alpiniști, ci și de noroc. Nu era prima oara când lui Montgomery Wick, acest bărbat înalt, viguros, îndrăzneț, de o sănătate ce ar fi putut sfida toți medicii, i se încredința o astfel de misiune dificilă, însă de data aceasta mulți se îndoiau de reușita ei. Şi asta deoarece fiecare dintre membrii grupului trebuia să urce muntele cu o anumită cantitate de nitroglicerină în spinare, ce putea exploda în orice moment.

Ai urmărit filmul „ *Vertical Limit (2000)* "? Montgomery Wick reușește să ajungă împreună cu restul echipei sale la caverna, acoperită de avalanșă, în care se aflau supraviețuitorii, cei pe care îi căutaseră cu atâta însuflețire. Dar aici are loc o scenă plină de dramatism, plină de emoții, plină de suflet.

Leadership: Poți să produci o modificare a sensului acordat trecerii tale prin fazele inevitabile ale unui act de determinare în cadrul experienței finale a unității?

Chiar atunci când încercau să-i ridice cu ajutorul unei frânghii pe cei doi supraviețuitori, o bucată de ghețar s-a desprins din peretele grotei și, pentru că erau prinși de aceeași frânghie, toții patru au căzut în adâncul grotei. Frânghia de care erau legați îi putea susține pe toți patru, dar pioleții nu mai rezistau și mai aveau puțin până să sară din locașurile în care erau bătuți. Părea că nimic nu-i mai putea salva. Dintr-o clipă în alta se putea întâmpla tragedia. Dorința de viață era puternică, dar sufletele le erau cuprinse de o spaimă de moarte. Panica se dezlănțui de-a binelea și nimic nu mai putea să o oprească. Toți patru, pradă unei neliniști îngrozitoare, cu sufletele îndurerate, cuprinse de o deznădejde crâncenă, își așteptau cu înspăimântare sfârșitul.

Caracterele tari se văd numai în momentele grele, numai atunci când se confruntă cu acele realități sensibile, nedorite, numai atunci când, găsindu-se față în față cu primejdia, sunt nevoite să facă anumite compromisuri, anumite alegeri dictate atât de rațiune cât și de suflet.

Montgomery Wick, liderul echipei, însuflețit mai mult de un singur simțământ - dragostea pentru soția sa care murise pe munte și pe care abia acum, în această misiune o găsise înghețată, cugetă o clipă, apoi cu o ultimă sforțare, cu o ultimă dorință de viață, își scoate briceagul. Închide ochii preț de câteva secunde, spune în gând o ultimă scurtă rugăciune - rugăciunea unui muribund, apoi îi redeschide. Şi, ca un servitor credincios care își dă viața pentru stăpânul său, dobândind astfel fericirea supremă, taie frânghia salvându-i pe Peter și Annie, care se aflau deasupra lui pe frânghie. Dar din nefericire – sau poate ca o pedeapsă dumnezeiască, Elliot Vaughn, cel de-al doilea supraviețuitor, care era de fapt și responsabil pentru moartea soției lui, se prăbușește împreună cu el în hăul adânc al grotei.

Sensului acordat trecerii tale prin fazele inevitabile ale unui act de determinare în cadrul experienței finale a unității poate fi acela de "neschimbat, atât de prins în propriile nonvalori". În alt caz, sensul poate fi acela de extindere a câmpului conștiinței sau de "aventurier". Sau poate fi acela al unei greutăți apăsătoare , al unei dureri continue care te trage parcă în jos, din cauza căreia nu poți avansa în viață. Care din ele te face cel dintâi?

Leadership: Realitatea îți dă dreptul să impui un anumit model de interpretare a ceea ce simți și percepi într-un plan de existență străin aspirațiilor tale firești?

Unul din rezultatele leadershipului, indiferent că ne referim la felul nostru de a ne raporta la o realitate diferită, sau la arta de a ne schimba pe noi înșine, controlându-ne reacțiile și atitudinea, sau la orice altă formă de a impune un anumit model de interpretare a ceea ce simțim și percepem, este acela că ne prezintă noi îmbinări ale actului de cunoaștere de sine și a rezultatului lui: conștiința.

Alte elemente aflate în afara continuumului de experiențe mai puțin agreabile și neașteptate, la care nu poți să asiști ca un spectator care observă cumva din afară evoluția evenimentelor, fără să se implice, pot aprinde sau stinge acea flacără a dârzeniei de a deveni slujitor al unei cauze nobile, dar cu mize foarte mari.

Așa încât, pentru a ne însuși arta conducerii, trebuie să începem să înțelegem existența mai multor posibilități de receptare a realității decât consideram, anterior, că există. Chiar ceva mai mult. Aceleași mize suplimentare, generând o atitudine care poate nu se bazează pe rațiune, pe lege, pe reguli, ci pe instinctul de reacție, supraviețuire sau de apartenență la un cadru nou de afirmare (prin sacrificiu), vor fi folosite iar și iar, cu însemnate repercusiuni.

Modelele mai cuprinzătoare de "intervenție" implementate în circumstanțe în care angajamentele asumate sunt garantate de conștiință și de capitalurile proprii de emoții. Ele înnobilează lupta pentru existența unei noi versiuni a leadershipului - bazate pe înălțimea propriei greutăți morale, înălțimea propriei tale viziuni asupra a ceea ce ești, care să evite căderea într-un derizoriu dezamăgitor.

Leadership: Poți să avansezi în găsirea calităților bune punându-ți la îndoială prezumțiile de nevinovăție în virtutea unui acord între ceea ce te distrage de la prezent și măsura în care prezentul se abține să contrazică o realitate de care se dezic toți?

Întorci spatele naturii tale sufletești atunci când dai de greu?

A te afla în fruntea oamenilor poate fi atât o binecuvântare, cât și un blestem. Pe de o parte, ca lider, exercitând o mare influență asupra oamenilor, îi poți stăpâni și controla, bazându-te astfel pe sprijinul lor și pe dăruirea lor totală. Adică te poți bucura de poziția pe care o ai, te poți bucura de faptul că ai în jurul tău o echipă de oameni devotați, dispuși să facă multe eforturi numai pentru a te putea ajuta să-ți atingi scopurile propuse mult mai ușor. Pe de altă parte, dacă tu și echipa ta sunteți puși în situații limită, ei bine, în acest caz tu trebuie să fii acela cu o voință puternică care să se bată pentru fiecare suflet din echipă.

Poți oare bănui ce are să-ți rezerve viitorul? Îți pui la încercare putința de a te dărui celorlalți atunci când urci pe pante abrupte? Sau ești genul acela care preia o însărcinare și o părăsește când se apropie momentul culminant al misiunii? Ai putea îndura simțămintele care îi covârșesc pe oameni în situațiile limită? Întorci spatele naturii tale sufletești atunci când dai de greu?

Liderii cei mai buni conduc nu numai cu mintea, ci și cu sufletul. Dacă ești liderul unui grup montan este de datoria ta să te asiguri de reușita misiunii ce ți-a fost încredințată, chiar dacă te vei izbi de dificultăți aparent imposibil de depășit. Asigură-i pe oameni că nu îi amenință nicio primejdie, sau, în caz contrar, pune-i în gardă și acționează în comun acord cu ei.

Dovada propriei valori este dată de acordul încheiat între motivele dificultăților aparent imposibil de depășit și putința de a te opune drumului tău până în adâncul sufletului.

Tremurul sufletului este acea vibrație interioară, acel sentiment de responsabilitate față de oamenii din echipă, pe care un lider trebuie să-l aibă în orice situație, dar mai ales în situațiile critice. Susținerea morală poate avea efecte benefice, iar sacrificiul suprem poate salva sufletele uneori, dar alteori este inutil.

Oare câți lideri au acest sentiment de responsabilitate față de cei din echipă? Puțini ! Aceștia sunt însă acei lideri care nu au uitat, mai întâi de toate, că sunt oameni.

Pune-ți la încercare putința de a te raporta mai mult la oameni, reglând sensul leadershipului tău după natura ta sufletească.

Source: https://neculaifantanaru.com/tremurul-sufletului.html

Trepiedul înflăcărat de unde preoteasa își rostește oracolele

On Ianuarie 18, 2010

Numai dorința de a merita laudele ce ți se aduc îți întărește virtutea, iar acelea care se aduc spiritului, valorii și frumuseții, contribuie să le mărească. (François de la Rochefoucauld)

- Ba, dimpotrivă, zise Olympia. Teatrul este piedestalul, este trepiedul înflăcărat de unde preoteasa își rostește oracolele în fața mulțimilor și revărsa asupra lor harul divin care o devoră. Dumneavoastră, însă, doriți să cobor de pe trepied și să mă târăsc pe pământ. Vreți să sting flacăra divinității din sufletul meu, ca să redevin femeie.

- Nu doresc asta, răspunse lordul Drummond cu un patos neobișnuit englezului flegmatic, nu doresc să stingeți flacăra divinității. Vreau doar ca ea să nu ardă decât pentru mine. Vreau să fiu singurul posesor al acestor daruri cerești pe care dumneavoastră le răspândiți; nu vreau să le împart cu nimeni. Ah ! vă implor, Olympia, nu vă bateți joc și nu răpiți orice nădejde patimii bizare pe care o resimt în preajma dumneavoastră. Nu mă pedepsiți pentru că vă iubesc altfel decât pe o femeie. Să reflectăm, în cazul că v-aș iubi cu o dragoste comună, cu ce aș fi mai câștigat, când dumneavoastră sunteți mai rece și mai pură ca o marmoră? N-ați răspuns dumneavoastră cu nu la toate declarațiile și toate rugămințile pe care le meritau frumusețea și geniul dumneavoastră?

Toate strădaniile, toate insistențele, toate eforturile, toate încercările de a vă cuceri, n-au fost oare zadarnice? Ei, bine, deoarece nu doriți să fiți iubită ca o femeie de rând, lăsați-mă să vă iubesc altfel. Sunteți născută să înțelegeți o inimă ca a mea, să satisfaceți setea mea de artist, dumneavoastră care nu trăiți decât pentru artă, preoteasă a muzicii, pentru care Opera este o mănăstire și care n-a avut niciodată alte pasiuni decât pentru întruchiparea unor roluri mărețe și alți iubiți decât Mozart și Cimarosa. În numele lui Rossini, înțelegeți-mă și îndepliniți-mi dorința ! Geniul dumneavoastră, sufletul, vocea, dați-mi-le doar mie. În schimb, veți avea de la mine tot ce doriți, averea, numele, viața chiar. Oh ! Dacă ați vrea să ne căsătorim ! Soție fiindu-mi, ați fi constrânsă să mă ascultați și să-mi sacrificați acest cumplit rival, pe care-l preferați, teatrul !

Lordul Drummond vorbea cu un accent atât de convingător încât, fără să vrea, Olympia se emoționase.

- Milord, zise ea, sunteți aproape tot atât de înduioșător pe cât sunteți de absurd. Forța mea de a emoționa oamenii este mai mare decât forța dumneavoastră de a mă avea doar pentru sine. Așadar, voi refuza să vă plac pe plac și niciodată nu voi fi prizoniera egoismului de care dați dumneavoastră dovada. Adio !

Leadership: Ești în stare să comiți o faptă impardonabilă și să nu îți dai seama de caracterul prejudiciabil al urmărilor ei, manifestând necesitatea unei restructurări radicale a ideilor fundamentale despre natura realității pe care o percepi?

Dacă a crezut cineva de cuviință să aștearnă cu duioase cuvinte în sufletul omului puținele momente ale unei vieți destul de deșerte și de neînsemnate, înseamnă că s-a crezut vrednic de o faptă care prezintă pericolul de a crea bariere considerabile în calea procesului de conștientizare a emoțiilor. În acest caz, eleganța și rafinamentul prezintă pericolul de a fi folosite în combinații kitsch de către persoanele cu o educație estetică îndoielnică.

Cât despre forma emoțiilor (emoțiile fiind cele care mențin unitatea Sinelui), dacă se va

socoti că sunt imperfecte, atunci este mult mai bine ca ele să nu se manifeste la vedere, deci emoțiile trebuiesc ascunse până ce va veni să le caute și să le găsească acel căruia i-a fost menită comoară din templul sufletului. Şi, în continuare, aș adăuga că o emoție care nu este simțită ca un întreg de o mare forță de atracție, în măsura în care sentimentele sunt la bază senzații, nu apare decât după ce te simți deschis la noi experiențe de cunoaștere, de trăire și acțiune. Sună destul de ciudat, dar așa este !

Leadership: Îți aloci o mică posibilitate de a-ți accepta sinele autentic chiar și în cazul în care gândul, ideea, intenția și natura realității stau la baza alegerii unei alternative la felul cum utilizezi raționamentul pentru a trage concluzii?

Oamenii nu vor de obicei să dea o formă ridiculă emoțiilor pe care le crează în jur, iar dacă sunt greșeli din partea lor, abia atunci încearcă să cântărească orice cuvânt pe care îl rostesc. Urmează apoi rugămintea stăruitoare de a ține seama de o întreită dorință și anume, să nu se schimbe nimic din ceea ce trăiesc, din ceea ce simt, fiindcă este singura posibilitatea de a se accepta pe sine, de a crede că sunt iubiți. Numai că din ceea ce făptuiesc, îndată ce practicile lor ies din tiparele normalul acceptat, cu nedreptatea lor, în acel moment răspunderea greșelilor îi privește doar pe ei.

Memorabilă este această mărturisire a sentimentului de răspundere cu care cuvintele Lordul Drummond au fost cumpănite înainte de a intra în grațiile Olympiei, de unde și dreptul lui de a nu face concesii de niciun fel pentru a-și păstra privilegiile unui om de mare caracter sau pentru a-și apăra teritoriul de influență. Şi, apoi, avertismentul Olympiei în legătură cu greșelile sale de abordare a realității, izvorât din teama de a nu se altera relația dintre ei, de a nu se strica un anumit tipar de conduită, desemnează o geometrie a discernământului și a expresiei de sine, imaginată ca fiind singura ce trebuie să poarte și să păstreze marca gândirii riguroase și a modelarii emoționale.

Leadershipul este o înțelegere satisfăcătoare a legăturii dintre gânduri, emoții și fapte, capabile să dirijeze conștient acțiunile corporale, verbale și morale, spre transmiterea unui mesaj demn de Platon: "Faptelor urâte le urmează ca sancțiune rușinea; celor frumoase, râvna pentru cinstire."

Trepiedul înflăcărat de unde preoteasa își rostește oracolele desemnează acea personalitate care vrea să transmită un mesaj: *"Forța mea de a emoționa oamenii este mai mare decât forța dumneavoastră de a mă avea doar pentru sine. Așadar, voi refuza să vă plac pe plac și niciodată nu voi fi prizoniera egoismului de care dați dumneavoastră dovadă."*

Source: https://neculaifantanaru.com/trepiedul-inflacarat-de-unde-preoteasa-isi-rosteste-oracolele.h

Tristețea unui înger care și-a pierdut cerul

On Decembrie 10, 2010

Înalță-te deasupra celorlalți oameni, stabilind un acord bine fundamentat între bucuria vieții tale și a lor.

Undeva, în adâncul inimii, visul său era încă viu – voia să ajungă scriitor. Dar viața pe care o trăia aducea mai mult a coșmar. Eșuase în mod groaznic. Căci deși scria mult, nu reușea să vândă niciodată nimic, nici măcar un singur material de umplutură. Rămas fără bani, s-a angajat agent de asigurări. Dar oricât de mult și oricâte ore muncea, era mereu înglodat în datorii. Şi ca orice om înglodat până la gât în datorii, s-a ascuns de realitate și și-a găsit alinarea în băutură. Ceea ce a determinat-o pe soția lui să-și ia fetița și să-l părăsească. Astfel a rămas și singur.

Un înger părăsit de Dumnezeu. Din rai și până în iad nu-i decât un singur pas, un pas pe care orice înger îl poate face dacă îi lipsește credința. Așa se face că într-o dimineață rece de iarnă, înconjurat de temeri, dureri și îndoieli, sărmanul om, aflându-se în una din cele mai sumbre părți ale orașului Cleveland, fără pardesiu, tremurând de frig și nemâncat, a zărit prin fereastra unui raft dintr-un centru de amanet un pistol. "Această armă va pune capăt tuturor problemelor mele", și-a spus el cu amărăciune. Avea de gând să cumpere pistolul, să ia niște gloanțe și în camera întunecată în care locuia, să apese trăgaciul.

Inutil, fără nici o valoare, fără speranță, a așteptat cu inima zvâcnind în piept, un semnal. Ceva îi șoptea totuși inimii sale să se îndepărteze de acel magazin. Şi-a ascultat vocea interioară și a pornit prin ploaie până ce a ajuns pe treptele unei biblioteci publice. A intrat. O căldură plăcută l-a cuprins. Plimbându-se printre culoarele cu cărți, a ajuns la acea secțiune de cărți motivaționale ce se găsește în toate bibliotecile. A pus mâna pe minunata carte *"Succes through a positive Attitude"* , scrisă de W. Clement Stone, și a început s-o citească. Începând din acea zi, viața lui s-a schimbat.

Leadership: Experimentezi o stare finală în evoluția unei căutări de sine eliberatoare prin asumarea unei suferințe produsă ca urmare a apropierii de cele spirituale?

Portița deschisă spre Rai. Cel despre care tocmai v-am povestit, a trăit 73 de ani și devenit o adevărată Legendă. Cărțile sale încă se vând ca pâinea caldă. S-a scris despre el în aproape toate revistele din întreaga lume. Mulți i-au venerat succesul. Mulți îi urmează și îi vor urma întotdeauna sfaturile și învățămintele. Poate ați auzit de acest om care, surprinzător, a descoperit într-un moment de cotitură al vieții sale portița "spre Rai" - într-o bibliotecă din orașul Cleveland. Sau poate că ați auzit de celebra lui carte: *"Cel mai vestit vânzător din lume"* . Numele lui este Og Mandino.

Og Mandino este personificarea unui moment special în evoluția unei vindecări de nefericire, de răni sufletești, anxietate sau depresie, prin contribuția psihicului care poate face un salt de la îndoială la speranță, de la neîncredere la certitudine cu privire la eficiența unei intervenții "divine" în experiența personală, în acțiunile și deciziile zilnice, în situații deosebit de grele și complicate.

A-ți pune toată nădejdea într-o intervenție divină este sinonim cu a lupta împotriva actelor îndreptate contra vieții. Este ca și când ai fi orb, nu vezi și nu apreciezi calitățile a tot ce vine din altă direcție, a tot ceea ce întâlnești în viață, decât atunci când ajungi la limita dintre călduț și rece, dintre lumea materială și lumea spirituală, adică atunci când ești pe punctul de a renunța.

Renunțarea este actul de a te separa de experiența unei căutări de sine în timpul unei căutări de răspunsuri și întrebări în care sunt specificate limitele admisibile de relaționare între ceea ce presupui că este partea nevăzută dar înțeleasă din poveste și ceea ce presupui că este realitatea care te domină prin reducerea ei la un univers minuscul.

Cu mulți ani în urmă am citit, cu aceeași bucurie cu care îmi plăcea să citesc toate cărțile de dezvoltare personală, cartea scriitorului Og Mandino, intitulata *"Secretele fericii și succesului"* , în care și-a povestit cu însuflețire viața – de la eșec la succes. Iar ceea ce am înțeles din ea, din toate capitolele ei, din perspectiva lui Og Mandino, este că nu succesul precede fericirea, ci fericirea precede succesul. Mai întâi trebuie să preiei controlul asupra vieții tale, asupra evenimentelor care te pot influența, și să pornești de la premiza că totul va fi bine. Apoi calea spre succes ți se va deschide singură.

Leadershipul tău reușește marea performanță de a crea o punte între lumea percepției individuale și lumea experienței împărtășite?

Oamenii de valoare, cărora o anumită fațadă a vieții le-a demonstrat cât sunt mai presus de propriile limite, de tot ceea ce gândesc în mod predominant, optează pentru o anumită formă de autoguvernare și automotivatie, uneori de scurtă durată, dar declanșatoare de noi orizonturi, de noi începuturi.

Orice situații de handicap moral, emoțional și existențial generează în rândul oamenilor cu potențial de lider forme complexe de discernământ, întregite printr-un impuls de validare a unei remarcabile schimbări de direcție. Un punct de maximă trăire, care odată atins, are formidabila capacitate de a produce mai întâi un fel de formă de "rezistență indusă", apoi o formă de reacțiune de sens contrar, propulsându-l pe om spre o viață mai plină de sens.

Leadershipul, cu aceeași forță cu care ne emoționează în genere o poveste frumoasă, reușește marea performanța de a crea o punte între lumea percepției individuale și lumea experienței împărtășite, o dată cu încercarea omului de a se reinventa prin recursul la o "emblemă" integratoare: maleabilitatea.

Prin explicarea cauzelor succesului obținut ulterior (neașteptat), pus pe seama continuității de a performa prin îmbunătățirea capacității de a schimba ceea ce nu poate fi acceptat, se definesc o serie de poziții care iau în considerare individualitatea, maturizarea și abordarea psiho afectivă.

O poziție de tip *"I've got nothing to hide"* prin care îți comunici absența posibilității de a determina impactul concret al convingerilor tale asupra vieții. Sau o poziție de tip analitic - experiența în prelucrarea propriilor emoții, cu identificarea situațiilor ce pot declanșa un comportament de ocrotire din partea celorlalți oameni sau din partea unei entități mai înalte (Dumnezeu).

Abordarea procesului de reinventare personală susține că succesul se datorează nivelului sporit al inteligenței individului de a înțelege o situație prin prisma propriilor crezuri. Această poziție de învingător a avut și mai are încă susținători în rândul oamenilor care încearcă să-și descopere menirea și să-și valorifice vocația, deși implicațiile sale în plan social, moral și pedagogic, pot fi extrem de inechitabile.

Leadership: Începi să te apropii de ceea ce înseamnă "misiunea personală" atunci când nu te mai mulțumește cam nimic în viața ta?

Cred că pot să fiu luat în serios când spun că aceasta este una dintre cele mai bune definiții

ale leadershipului pe care am îndrăznit s-o formulez vreodată: leadershipul e un acord între fericirea ta și fericirea celorlalți oameni. Poți fi un om cu influență, dar să nu obții niciodată fericirea. Însă dacă obții fericirea, atunci vei putea avea o mare putere de influență. Căci toată lumea admiră oamenii fericiți, nu-i așa? Ce model de valori solide poți să le oferi oamenilor care te urmează, dacă ești nefericit? Cine va îndrăzni să te aleagă drept mentor, dacă nu ești un exemplu de om care își iubește viața cu pasiune?

Când intri în relație cu oamenii, ei se așteaptă de la tine să le ridici moralul și să le induci optimismul. Dacă te arăți obosit și plictisit de tristețile vieții, toate demersurile tale vor păli. Vei fi asemenea acelui rege care, după ce i s-au perindat prin față clipă de clipă multe persoane și le-a ascultat păsurile, cu neputință de îndeplinit, a căzut de oboseală și a ajuns să se întrebe de fapt ce vor oamenii de la el.

Pe blogul doamnei Liliana Constantinescu stă scris: *"Consecințele întreruperii legăturii cu divinitatea reprezintă consumul vitalității, care, în timp, se transferă în planul vizibil, pe corpul fizic. Omul modern s-a dezvoltat foarte mult pe orizontală (focusat pe îndeplinirea nevoilor de bază), uitând că prin natura sa este creator, este parte activă a propriei realități, deci este în același timp inițiatorul și producătorul propriei suferințe."*

Așa cum pământul se degradează continuu prin poluare și supraîncălzire, tot așa și leadershipul tău se va degrada dacă nu ai puterea să controlezi împrejurările, să te lupți cu viciile și să-ți menții la suprafață spiritul și atitudinea de om entuziasmat și plin de energie.

Nu poți progresa în leadership dacă îți pierzi "cerul".

Cerul simbolizează un punct de apropiere de tine însuți dinspre genul de filosofie care te poate orienta inteligent în fiecare moment al vieții spre genul de atmosferă care te face să îți dorești să acționezi pentru "the greater good" - ceea ce face parte, în mod fundamental, din natura ta: spiritualitatea.

Mulțumirea de sine este ceea ce câștigi atunci când spiritualitatea devine la fel de importantă ca materialitatea, chiar dacă se prezintă sub gestul oferirii sau al primirii de sprijin necuvenit.

Tristețea unui înger care și-a pierdut cerul desemnează acea stare de depresie profundă care îți înmoaie zidul de apărare din jurul inimii și te face vulnerabil în viață (în fața stresului și a grijilor), și totodată în fața celorlalți oameni. Fă tot posibilul să o învingi, căci dacă te lovește, dacă pătrunde adânc în sufletul tău și câștigă bătălia cu tine, ea nu va mai putea fi alungată prea ușor.

Forța ta, ca lider, stă în capacitatea de privi mereu înainte, indiferent de împrejurare și de a avea viziunea viitorului, un viitor cât mai bun și cât mai luminos. Însă dacă "îți vei pierde cerul", dacă ridici steagul alb al tristeții și al renunțării, atunci nu vei mai reuși să te înalți niciodată deasupra celorlalți oameni.

Concluzie: Un lider copleșit de tristețe și de necazuri induce aceeași stare de spirit și colectivului pe care-l conduce. Este aidoma unui înger care și-a pierdut cerul și, în consecință, își va pierde și adepții care l-au ales. Dimpotrivă, atunci când liderul este optimist și plin de viață, va ridica totdeauna tonusul moral al echipei, creând condiții optime dezvoltării unei atitudini deosebite. Gândirea pozitivă va avea rezultate benefice, în timp ce opusul ei va destabiliza și va nimici totul.

Nu vei putea să joci un rol important în viața oamenilor, dacă nu descoperi mai întâi bucuria

vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/tristetea-unui-inger-care-si-a-pierdut-cerul.html

Triumful dulce al unui coregraf desăvârșit

On Aprilie 03, 2009

Deschide poarta spre inimile oamenilor, consolidând acele calități foarte importante care trebuie relevate în leadershipul tău.

- Ai vrea să înveți să dansezi tango, Donna? o întrebă locotenentul colonel Frank Slade pe tânăra domnișoară de la masă, pe care abia o cunoscuse. Ce spui?

Așa cum aparatele de filmat înregistrează fiecare mișcare, Frank simțea urmărea fiecare expresie de pe chipul fetei. Părea neliniștită.

- Cred ca mi-ar fi puțin frică, ...frică să nu fac greșeli ! spuse ea cu o voce dulce, dar tremurândă.

Frank sesiză că fata s-a destins, că îl aprobă. Ca s-o încurajeze, îi spuse:

- În tango nu există greșeli, nu-i ca viața. E simplu. Asta face tango atât de extraordinar. Dacă faci o greșeală și încurci pașii, continuă să dansezi.

Leadership: Comportamentul tău este mai bine înțeles dacă este privit în funcție de percepția pe care o au cei din jur asupra contextului obiectiv, decât în funcție de senzațiile pe care ei le primesc de la stimulii tăi?

Amănuntul care a schimbat tot. Dacă ai văzut filmul „ *Parfum de femeie (1992)* " probabil îți amintești acel splendid dans pe care l-au făcut Frank și Donna pe ringul de dans, în mijlocul oamenilor din acel restaurant select. Această scenă scoate foarte bine în evidență maniera de apropiere între două părți – una care conduce, cealaltă care îl urmează.

Frank a condus dansul cu multă grație, cu o măiestrie neîntrecută. Iată cum un orb, deși ajuns la bătrânețe, a reușit să ia hotărârile ce i-au călăuzit nu doar lui pașii, ci și pe ai unei frumoase domnișoare. Dorința aceasta izvorâtă din nevoia de a se impune și de a-și folosi influența nu s-a stins o dată cu tinerețea. L-a însoțit toată viața. El putea uimi o sumedenie de oameni prin simplitatea purtărilor sale, dar și prin ascuțimea minții, prin măreția sau prin calitățile sale, prin rafinament și bun gust.

Donna nu a fost impresionată de contextul în care se exercitau calitățile de dansator formidabil ale lui Frank, deoarece contextul reprezintă doar o acțiune de constatare a unui fapt divers care poate avea loc oriunde, deci a trebuit să fie obiectivă numai în privința felului ei de a se prezenta, de a se manifesta, de a se face plăcută și apreciată. Aș spune mai bine că senzațiile de măgulire și bună dispoziție pe care le-a primit de la stimulii de echilibru ai lui Frank, care știa să atingă o floare încât ea să înflorească cu grație, au determinat-o să își dorească să continue.

Urmărindu-i și admirându-i pe amândoi cum își potriveau ritmul, cum își alegeau cu grijă pașii, pot spune că am asistat de fapt la dezvoltarea unei game largi de emoții și stări pozitive. Cuvintele, gândurile și atitudinea lui Frank se împleteau ca o vrajă cu cele ale fetei. Ea a simțit vibrația lui lăuntrică, intențiile sale prietenești, finețea, căldura sufletească – calități prețioase pe care orice femeie le apreciază enorm la un bărbat. Acestea au fost calitățile importante care au creat acea sudură între granițele care delimitau fără echivoc

eurile lor.

Leadership: Poți să te adaptezi la coordonatelor interioare ale celorlalți încât rezultatul emoțiilor și al gândurilor tale să determine o senzație de tipul "A fost ca într-un vis", dar nu orice vis, ci un vis al cărui conținut merge în direcția opusă poziției tale actuale?

Perceperea adevăratelor gânduri și valori ale fetei a avut o mare importantă pentru reușita lui Frank, conducând ulterior la orientarea emoțiilor ei către o acțiune pozitivă. De parcă niște forțe nevăzute îl împingeau spre o stare de spirit deschisă, spre o înflorire a propriei ființe, spre o lume neexplorată, și, bineînțeles, spre o singură concluzie: că se poate adapta foarte ușor propriilor ei aspirații, propriilor ei coordonate interioare, și-n același timp putea să-și impună propriul ritm și propria-i manieră de a se plasa într-o lumină pozitivă.

Este interesant că erau într-atât de puternice aceste forțe de care dispunea bătrânul Frank, încât au avut efect formidabil asupra fetei, asigurându-i o poziție dominantă pe „teritoriul" ei.

Poți să-ți pui ușor în valoare personalitatea, dar modul în care te conectezi la ceilalți este în corelație cu emoția pe care o transmiți lor în cursul unei acțiuni. Poți aduce mai multă armonie in relațiile cu ceilalți dacă îți joci bine rolul de partener, canalizându-ți acțiunile și sentimentele în mod pozitiv și constructiv spre o direcție care să capete sens în ochii celorlalți. Dacă orientarea sentimentelor tale este diametral opusă față de sentimentele lor, dacă nu există o asemănare interioară între maniera de a aborda același „dans", dacă nu îi aduci în acel stadiu de a se raporta la tine și de a acționa în ritmul tău, atunci înseamnă că rolul pe care îl joci în viața lor este de „incomod".

Un vis al cărui conținut merge în direcția opusă poziției tale actuale este un concept pentru măsurarea "perfecțiunii" în funcție de societate sau de standardele altora, care transformă orice atitudine de "alertă" (de prudență), într-o atitudine de mândrie și respect față de propria persoană.

Triumful dulce al unui coregraf desăvârșit este o mărturie a măsurii în care Frank a fost capabil să se încadreze în tiparul după care Donna își modelase propriile așteptări. Ca să ajungi la inimile oamenilor trebuie să-ți construiești o imagine prin care să accentuezi calitățile tale, și să-ți asumi rolul dincolo de limitele stricte ale statutului tău.

Concluzie: Un lider trebuie să aibă capacitatea de a cunoaște oamenii și sentimentele lor ca și așteptările și speranțele lor. El trebuie să se adapteze la ei, dar în același timp să-i determine pe aceștia să se adapteze și să urmeze ritmul, căile și metodele lui. Acest „dans" al liderului și al celorlalți, trebuie să-i transforme într-un „cuplu" armonios în care fiecare partener să-și cunoască rolul, adaptându-se celuilalt și completându-se reciproc.

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-dulce-al-unui-coregraf-desavarsit.html

Triumful magicianului

On Decembrie 31, 2009

Exploatează-ți la maxim potențialul de lider, fără să te îndepărtezi de realitatea pe care o percep ceilalți.

Spectacolul era pe sfârșite. Lumina, care scălda scena, se făcuse roșie ca sângele și începuse să piardă tot mai mult din intensitate. Ştiam că ceva important urma să se întâmple. Tobele încetaseră să bată. În sală era o liniște mormântală. Şi un întuneric de nepătruns, adânc și dens. Publicul era cuprins de o teamă plăcută.

Deodată s-au auzit pași. Undeva în stânga scenei, o umbră vagă s-a zărit schimbându-și ușor poziția. În clipa următoare am gândit că nu poate fi decât el, creatorul de iluzii. Am avut dreptate. Magicianul reapăruse, într-o ținută deosebită, cu masca pe față, emanând o notă aparte și creând o atmosferă plină de mister. După ce a ajuns în mijlocul scenei, pe un ton impunător a rostit niște cuvinte ciudate: „Acta est fabula ! ". El a vrut de fapt să spună: „ *Piesa a fost jucată. Am hotărât să vă arăt cine sunt.* "

Discret, s-a apropiat de spectatori. Privea în întuneric, ca și cum totul ar fi fost normal, ca și când putea vedea clar pe oricine. Începusem să cred că, în sfârșit, voi avea prilejul să aflu ce se ascunde în spatele măștii sale.

Leadership: Profiți întotdeauna de pe urma meșteșugului tău în condițiile interpretării unui rol care te reprezintă printr-o imagine de tip montaj?

Magicianul se pregătea să-și dea jos masca de pe față. Toată lumea se arătă mirată față de decizia pe care o luase, de a se dezvălui, de a ne arăta adevăratul său chip, mai ales că la spectacolele sale anterioare promisese solemn că niciodată, nimeni, nu va descoperi ce se află în spatele măștii, cine este el cu adevărat. Magicianul ascundea multă profunzime, iar sub masca sa, frumos lucrată în stil venețian, se ascundea cu siguranță forța sa reală. Aerul de mister pe care îl emana producea o senzație stranie asupra mea și a celorlalți spectatori.

Adevărul din spatele adevărului. Momentul mult așteptat veni. Magicianul și-a dat jos masca. Dar mare ne-a fost mirarea când am observat că, în spatele măștii se afla, o altă mască. Din nou, alt joc, altă provocare, alt mister. Treziți dintr-o iluzie, am căzut pradă altei iluzii. Abia atunci mi-am dat seama că nimeni nu va putea să controleze mai bine realitatea decât el, Magicianul, Creatorul de iluzii. Ca principal realizator al spectacolului, este îndreptățit să ne impună să recunoaștem propria lui realitate. O realitate pe care vrem nu vrem, chiar dacă nu o înțelegem, trebuie să o acceptam, negreșit, cu toții.

Şi tot atunci am înțeles că niciodată, cu nici un chip, un magician desăvârșit nu se va lepăda de masca sau de măștile sale, pe care le va afișa mereu în spectacolele sale, ci își va păstra întotdeauna misterul pentru a întreține și spori curiozitatea tuturor, pentru ca puterea lui de convingere și influență să nu se piardă niciodată. Misterul este factorul care va trebui întotdeauna să persiste în spectacolele sale. Ar fi fost desigur o imprudență dacă și-ar dezvălui adevărata identitate.

În asta constă triumful unui magician, în misterul pe care îl ascunde și pe care îl lasă în urma lui. În simbolurile sale, în iluziile pe care le creează, în propria sa identitate neștiută de nimeni și mai ales în trucurile sale secrete, păzite cu strășnicie.

O imagine de tip "montaj" este vecină cu intrarea într-o lume care nu aparține niciunuia dintre spectatori, este o rezumare excelentă a unei intrigi adesea încărcată de tensiunea unor posibile întrebări fără răspuns, ținând în suspans publicul prin scenariul conceput la limita dintre real și fantastic. Magicianul este un om care știe să se transforme într-un personaj care nu a mai existat niciodată, misterios și în același timp de temut.

Autenticitatea înseamnă să marchezi cum se cuvine momentul de înaltă încărcătură expresivă printr-un act artistic numit "alternarea intre redarea riguroasă a unui efect de irealitate și efectul unei realități cu totul necunoscute".

Ceea ce contează la leadership, din prisma dimensiunii valorice și a parametrilor funcționali, este aspectul relevant al compoziției din care „fabricat". O compoziție care să integreze cât mai bine elementele de bază: abordarea, menținerea atenției, eliminarea riscurilor, gândirea sistematică, profunzime în mesajul transmis. La aceste elemente adăugându-se, bineînțeles, ca factor de modelare și de întreținere a efectului de armonizare, contestația celor care te evaluează.

Evaluatorii, oamenii care îți testează acțiunile și îți estimează extrem de bine calificarea și valoarea, rețin în mod special aspectele superficiale care nu reflectă performanța, sau cele profunde care trezesc interesul, diferențiindu-te de ceilalți aspiranți la statutul de om de frunte. Ei rețin gesturile și atitudinile care contribuie la creșterea rankingului și a notorietății tale, atribuind leadershipului tău o semnificație aparte, sau catalogându-l drept un show de prost-gust.

Nimic însă din farmecul irezistibil ce te face să fii admirat, nimic din experiența unică ce vine din impactul cu adevărata artă care te poate identifica clar drept un maestru, din impactul cu creația ta căreia îi pot fi atribuite calități ideale, nu poate fi obținut la nivelul unei copii rudimentare realizate la scară industrială.

Ca și magia, leadershipul impune o altă realitate, care învăluie cu putere oamenii trezindu-le o anumită stare de spirit, tentându-i să cadă într-o anumită dependență. În caz contrar ei vor ajunge să se refere la arta pe care o realizezi prin intermediul unei copii alterate din punct de vedere al conținutului.

Leadershipul poate fi privit ca o magie care nu așteaptă decât să o descoperi. Poate fi privit ca un produs unicat realizat în serie limitată. Şi, dacă vrei ca leadershipul tău să nu apară ca degenerat sau nociv, trebuie să accepți "comenzi" doar pentru produse personalizate după dorințele și nevoile oamenilor. Trebuie să creezi un spectacol unic, să te situezi mai aproape de o artă angajată care să servească drept un reper de neocolit, decât de o știință exactă care nu are niciun punct comun cu interesele și cu tiparul dorit de oameni.

Leadership: Convingi oamenii să vadă lucrurile în adevărata lor măsură, sau așa cum dorești tu să le vadă?

Un lider foarte bun știe că poate deține puterea absolută numai și numai dacă reușește să controleze realitatea care îl înconjoară. Iar dacă nu o poate controla, atunci trebuie să convingă lumea să creadă că el o controlează. În totalitate. Un lider își poate impune supremația, dacă și numai dacă este capabil să-i determine pe oameni să creadă că el deține controlul absolut asupra oricărei situații. Asupra tuturor evenimentelor, dorite sau nedorite. Asupra oricăror schimbări. În orice moment. Oamenii pe care îi conduce trebuie să vadă lucrurile nu în adevărata lor măsură, ci mai întotdeauna așa cum dorește el să le vadă.

Dacă lumea îi dă crezare și-l urmează atunci el se poate numi, pe drept cuvânt, un lider desăvârșit. Căci numai un lider desăvârșit reușește să stăpânească oamenii: prin idei și

concepții inedite, printr-o atitudine win-win, prin argumentații foarte clare, prin discursuri mobilizatoare, prin stilul personal, prin noi abordări, prin viziunea sa unică și viabilă.

Un lider are puncte comune cu un magician dar se deosebește de acesta prin faptul că el nu creează iluzii ci se bazează pe realitate și fapte concrete. Prin prisma unui „spectator", al unuia neimplicat în munca pe care o depune un lider, acesta poate fi considerat în mod simplist un magician. Iar „triumful magicianului" ascunde multă muncă, abilitate, competență și profesionalism, dar și secrete păstrate cu strășnicie.

Exploatează-ți la maxim potențialul de lider, fără să te îndepărtezi de realitatea pe care o percep ceilalți.

Leadershipul este magia născută dintr-o realitate pe care uneori ne este atât de greu să o acceptăm.

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-magicianului.html

Triumful oamenilor grandioși

On Aprilie 05, 2020

Grandorii îi trebuie doar o picătură de inițiativă, o dovadă de ambiție colosală și un vis plin de sens ca să se manifeste ca o garanție a nemuririi sufletului.

Am văzut de curând pe discovery un documentar despre piramida lui Khufu (Kheops). Mii de oameni au muncit din greu la această uriașă construcție. Au fost implicate toate rangurile și specializările posibile, de la arhitecți până la bucătari. Şi se spune despre Khufu că ar fi fost un conducător tare aprig, dar un visător plin de idealuri și un foarte bun organizator. Gradul responsabilității sale era direct proporțional cu măreția visului său, vis ce părea să împodobească marele lăcaș al zeilor.

Un singur lucru este cert. Au trecut aproape 5.000 de ani de când a fost terminată piramida, ani care s-au scurs atât de repede pentru marea istorie a lumii. Şi nimeni nu-și amintește de armata de oameni care a muncit din greu la construirea ei. Din zecile de mii de muncitori care au contribuit la antica construcție, istoria nu-și amintește nici măcar de unul.

Cu toate acestea, piramida stă în picioare și azi, nimeni nu îi poate contesta rezistența, nimeni nu îi poate șterge imaginea, iar timpul nu poate să-i șteargă ridurile din blocurle de piatră. Istoria răsună încă de numele lui Khufu, la fel de măreț ca al unui zeu atotputernic, ca atunci când simți o chemare din altă dimensiune a timpului și mergi pe treptele acestui timp vreme îndelungată.

Așadar, iată concluzia: istoriei nu-i pasă de cei care muncesc din greu, nu este interesată dacă ești bun sau rău, ci îl păstrează în nemurire pe acela care are o idee grandioasă și o duce la materializare. Oamenii grandioși au idei grandioase, iar prin grandoarea lor devin nemuritori, pentru că nemuririi îi place să pună deoparte numai materialul dur din care este plămădită și idealizată o idee grandioasă.

Leadership: Întreaga perspectivă a existenței tale face posibilă acea sclipire de creator ce se reflectă în fenomenul inspirației vizionare chemată să apere gloria unei materializări care duce Esența spre Tot?

Şi uită-te la oamenii care zilnic își măresc averile, sau râvnesc la plăceri trecătoare. Se îmbolnăvesc, mor, și nu lasă nimic în urma lor. Mulți se mândresc cu veleități de intelectual, dar numai impresii și îngâmfare se revarsă în personalitatea lor. Virusul Covid-19 îi reduce complet la tăcere, de parcă fără virus ar fi avut ceva important de spus sau de făcut. Oricum nu lasă nimic în urma lor. Nimic grandios. Fiindcă nu au nimic grandios în ei înșiși...

Când Galileo Galilei a rostit expresia *Eppur si muove* ("Și totuși se învârte"), în perioada inchiziției, el n-a făcut dovada vreunei averi impresionante, n-a strălucit sub risipa de aur și nestemate. Dar a dat un avânt nemaintalnit oamenilor de știință, care au contribuit și mai mult la progresul omenirii. El a fost grandios prin curajul de a duce cu un pas înainte știința în niște vremuri când știința era renegată. Grandorii îi trebuie doar o picătură de inițiativă, o dovadă de ambiție colosală și un vis plin de sens ca să se manifeste ca o garanție a nemuririi sufletului.

Iar când Iisus a spus: *"Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne"* , el și-a câștigat nemurirea numai prin această frază. Nu i-a trebuit o avere pentru asta. Nu i-a trebuit nicio funcție de conducere că să pună bazele unei religii care domină lumea de azi. El a fost grandios, fiindcă a avut dreptate în privința cuvintelor sale. Nebunia totală a grandorii constă

în subtila definire a unui ideal de gândire, îmbrățișat de dragostea adevărată, pe care trebuie să-l atingi înainte de a te declara un sfânt.

Istoria ne învață să fim nemuritori, nu simpli muritori. Iar pentru asta, trebuie să învățăm să fim grandioși. Asta este ceea ce istoriei îi este necesar în relatarea anumitor episoade de neuitat: capacitatea de idealizare a unei mișcări de creație și de creatori care să împingă lumea către un nivel superior de dezvoltare. Iar gloria unei materializări ce duce Esența spre Tot se referă la încercarea omului de a se ridica la statutul de Creator prin inițierea unei schimbări mici care poate avea un impact major asupra evoluției lumii.

Satisfacția de a fi părtaș la triumful total al grandorii trebuie să respecte acea lege întipărită de Creator în sufletul fiecărei ființe umane: "Tot ceea ce lași bun în urma ta rămâne înscris în veșnicie".

Triumful oamenilor grandioși poate fi obținut prin implicarea totală a oamenilor în proiecte stabile de viitor care verifică ecuația veșniciei: "Tot ceea ce schimbi pozitiv în această lume se simte într-o altă lume la care doar celor merituoși le este dat să o cunoască."

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-oamenilor-grandiosi.html

Triunghiul Abstract

On Septembrie 21, 2020

Povestea cea mai lungă a Creației este împlinirea științei de a fi tu însuți o știință.

Frumoase sunt poveștile, dar lumea a uitat de ele. Nimeni nu le mai trăiește cu intensitate, nimeni nu le mai citește cu sufletul la gură, mulți au uitat de ele, sau nici măcar n-au auzit. O asemenea poveste este "Neverending Story". O citeam prin anul întâi de facultate, dar am văzut ecranizarea ei prin clasa a 2-a. Acestei povești memorabile, diferită de toate celelalte, i se poate atribui acea trăire a divinității într-un vis misterios, apropiată de acea trăire a unei vieți pline de suspans și necunoscut, fiindcă pare a fi scrisă de o mână care instinctiv știe totul despre sufletul oamenilor liberi, visători, idealiști.

Și tot nu pot uita cele trei mari probe, foarte grele, prin care a trebuit să treacă personajul principal, pe nume Bastian: proba Sfincșilor, proba Oglinzilor și proba Norocului.

Curajul era doar începutul, întotdeauna curajoși găsești peste tot. Dar mai departe toți dădeau greș...

Pe parcursul cărții am încercat să găsesc piatra filosofală numită "încredere", pe care altădată Voltaire o confundase cu "adevărul" într-un context cvasi-figurativ. Dar găsirea pietrei filosofale era de departe o operațiune prea delicată pentru cine nu era pregătit spiritual să se schimbe. Mai importante erau acele câteva chei secrete de înțelegere, de mare încărcătură mistică, pe care nimeni nu le putea distinge prea bine doar prin vizionarea filmului (ce-i drept, excepțional realizat), ci doar citind cartea le puteai găsi, iar asta numai dacă știai unde să îți focalizezi atenția.

În asta constă diferența dintre oameni. Nu este vorba despre învingători și învinși, despre religii sau despre cultură, despre încredere sau despre adevăr. Este vorba că unii au visat, au căutat, au știut unde să privească și au descoperit cheile care i-au ajutat să treacă cu brio cele trei probe fatale.

Un cabalist adevărat ar fi rezumat astfel subiectul cărții: "Învață să separi Divinitatea ta personală creatoare în cele trei persoane ale Trinității".

Prin urmare, luați seama la Triunghiul Abstract care nu piere odată cu lucrurile create în această lume. Prefer aici să mă gândesc la cartea fundamentală a unei literaturi bine scrise, dincolo de gusturi și curente, dar și la importanța unei științe despre suflet care studiază realitatea profundă din universul stărilor mentale, mai cuprinzătoare decât universul strict fizic. Bastian este doar un personaj obișnuit pentru cei mai mulți cititori, dar pentru cei inițiați în tainele cunoașterii, el reprezintă oglinda unei realități superioare.

Leadership: Cum te raportezi la trăirea unei vieți plină de iluminare, în condițiile de validare a unei științe considerată ca făcând parte dintr-o existență ce merită povestită în altă variantă de expunere a conținutului ei?

Succesiunea cuvintelor de care m-am atașat, citind o poveste plină de tâlc, ascunzând multe emoții, îmi dezvăluie o hartă pe care doresc cu nerăbdare să o parcurg pentru a mă regăsi pe mine și pentru a avea din nou încredere în puterea mea sacră. Există cuvinte ce pot vindeca, cuvinte ce pot alina, cuvinte ce pot ajuta. Iar toate cuvintele care îmi atrag atenția despre posibilitatea existenței mele într-o carte plină de amintiri, plină de emoții, plină de

ezoterisme și de locuri îndepărtate, au o putere magică pentru că aduc în prim plan împlinirea mea spirituală.

Cuvintele pot să furnizeze interpretări ale unor experiențe transformatoare personale, iar eu încerc să interpretez concluziile lor din punct de vedere al unui creator de povești adevărate care știe să scrie o capodoperă printr-o persoană interpusă (un personaj autentic). Iar calitatea de a fi un Creator emană din atitudinea mea față de efectele științei pe care o cultiv, aceasta putând fi etichetată drept o odisee a spiritului ludic și imaginativ. În sfârșit mă simt parte din cuvintele unei povești care cere uzul inimii și minții.

Un cuvânt este o lume, atât de aproape de un alt cuvânt, deci de o altă lume. Plecând de la acest considerent, am învățat să fiu eu însumi o știință, transformându-mi viața într-o poveste care nu aș vrea să se mai sfârșească. Cred că asta înseamnă să iubești știința, să încetezi să fii pasiv într-o realitate fără perspective, fără pretenții de exclusivitate, fără vise, și să înveți să te exprimi în termeni de "călătorie" care începe și se termină cu viziunea deschisă asupra unei realități ignorate de toți.

Spun asta deoarece povestea cea mai lungă a Creației este împlinirea științei de a fi eu însumi o știință. Însăși știința povestirii este tot o poveste, la fel de lungă ca și împlinirea unui vis care schimbă viitorul, în momentul când prezența ta se lovește de o realitate care spune mai mult decât orice cuvânt. Această realitate trebuie să ofere prilejul descoperirii unei alte fețe a propriei mele personalități, o trăire a vieții fără lupte, încrâncenări și frustrări, în temeiul unei modalități de cunoaștere a unei realități suprasensibile, coborând de la universal la particular.

Leadership: Conținutul poveștii tale de viață are puterea să valideze o știință a cărei pregnanță este evidentă în cauzalitatea legăturii dintre ceea ce se exprimă prin cuvinte și ceea poate fi exprimat printr-o interiorizare a cuvintelor?

O existență ce merită povestită în altă variantă de expunere a conținutului ei este expresia unei transformări profunde a realității în care condiția omului este reprezentată fără prea multă consistență, într-o realitate mai largă, printr-o viziune care înseninează orizontul ideilor pure.

Aici își face loc o exprimare deosebită, prin cuvinte ce pot fi interiorizate drept ceva dedus aprioric din ideea de "Sânul Infinit al Duratei", la modul că tot ceea ce mintea concepe și crede cu adevărat, poate să devină o realitate firească în cadrul diferitelor moduri de raportare la timp, la știință și la viața de dincolo de oglindă.

Cred că povestea în care mă regăsesc cel mai bine este asemenea unei amprente energetice provenită din experiența vieții, a cărei unicitate îi sporește misterul. La fel de bine poate fi o formă de ameliorare a existenței, o formă de spiritualizare a unui artist care se hrănește cu euforia creației. Asta este, de fapt, o viață plină de iluminare: este procesul dezvoltării acelui simț al adevărului din ființa ta care reacționează la cauzalitatea unei povești spusă cu tâlc, cu măiestrie, prin experiența definitorie a dualității dintre trup și suflet, dintre vis și realitate.

Modul de manifestare al leadershipului depinde de capacitatea omului de a se exprima și de a-și susține cu îndrăzneală opiniile, ca și când ar fi manifestarea alegerii de a experimenta viața din perspectiva unei povești care își păstrează conținutul pe o durată nelimitată.

Triunghiul Abstract cuprinde trei realități diferite care alcătuiesc esența unei povești nemuritoare (prin însăși conținutul ei atât de sublim): o realitate numită Lumea Spirituală, o realitate numită Vis (sau plenitudine indivizibilă în mișcare curgătoare) și o realitate numită

Timp. Mai trebuie să luăm în calcul un aspect privilegiat pentru ca lumea să aibă acces la sfera emoțională a subiectului: să fim noi înșine o creație care are curajul de a coborî în teribilul joc al încarnării.

Povestea merge mai departe...

Source: https://neculaifantanaru.com/triunghiul-abstract.html

Tu cum îți demonstrezi performanța?

On Februarie 14, 2011

Manifestă-ți prețuirea pentru calitățile tale deosebite, ca să câștigi o acceptare deplină din partea celorlalți oameni.

În webinarul "Convinge-mă că ești în viață" am povestit despre cunoscutul actor român, Puiu Călinescu. Aș dori, și de această dată, să prezint un moment din viața lui profesională, pentru a evidenția mai bine principiul pe care vreau să-l exprim.

Realizatoarea emisiunii "Profesioniștii", Eugenia Vodă, l-a întrebat pe Puiu Călinescu dacă i-a fost vreodată rănit orgoliul în munca lui profesională. El i-a răspuns într-un fel anume, amintind de un alt moment din viața lui actoricească:

În tinerețe îmi fusese scos un rinichi. De aceea aveam uneori crize de rinichi chiar și pe scenă. Când venea o criză, nu mă programa. La una din crizele de pe scenă am ieșit să-mi facă doctorul o morfină. A dat pantalonii jos. A băgat acul. Dar exact în momentul când mi-a băgat acul, mi-a venit rândul la scenă. Așa că am tras imediat pantalonii peste ac, și am intrat cu acul în mine.. și cu acul ăla în mine am dansat... Asta-i meseria. Dacă vrei s-o faci. Dacă nu, lasă-l pe altul s-o facă.

Leadership: Poți să-ți împingi limitele propriei ființe dinspre eventualitatea prezenței unei suferințe statornice care pare a se prelungi până dincolo de ceea ce sigur te formează, spre o versiune de sine pe care nu ai luat-o în considerare?

Viteza cu care acționezi sau implementezi o decizie în viața profesională este vitală pentru îmbunătățirea performanțelor tale, care la rândul lor depind de "platforma" pe care se poziționează și se dezvoltă abilitățile tale. Dacă cauți să excelezi în viața profesională, atunci trebuie să fii pregătit să-ți joci rolul și să-ți asumi responsabilitatea pe drumul greu spre performanță.

Adică, trebuie să-ți activezi "serviciul de plată" - care vădește capacitatea ta psihologică de a accepta momentele dificile și încercările la care ești supus și de a-ți juca în continuare rolul la cote înalte. Acest "serviciu de plată" este un mod de a-ți testa limitele propriei performanțe profesionale, și totodată de a-ți împinge limitele propriei ființe, atât fizice cât și psihice, către un nivel superior de profesionalism și eficiență.

Da, și tu vei avea de cotizat la acest "serviciu de plată" dacă vrei să primești bile albe din partea celor care te înconjoară. Cum? Prin sacrificiu și prin concentrare în momentele de cumpănă, prin credința ta, prin forța abilităților tale și a dedicării pe care o arăți în slujba leadershipului tău, a idealurilor și valorilor tale. Leadershipul care nu rezistă în timp este supus continuu unui proces de deteriorare, datorat în principal slabei performanțe a acelui individ care nu reușește să se apropie de recordul de eficiență pe care trebuie să-l înregistreze ca să poată să beneficieze de sprijinul total al oamenilor.

Omul care a dobândit puterea de a crede cu adevărat în realizările sale, și pe care eu îl numesc performer, se află într-un continuu proces de evaluare a eficienței. Deseori lumea nu înțelege deciziile unui astfel de om, nu poate să deslușească ceea ce urmărește el prin atitudinile sale și prin acțiunile pe care le inițiază în momentele cele mai dificile. Lumea nu înțelege cauza și consecințele gândirii și emoțiilor unui performer. Cert este că el face dovada excelentei sale pregătiri într-un domeniu, a calităților sale deosebite, integrându-se în rolul său printr-o "calibrare" a sacrificiilor, printr-o concentrare adecvată (fizică, psihică și

emoțională), indiferent de postura în care este pus.

Leadership: Poți face dovada calităților tale deosebite integrându-te cât mai bine în rolul tău, în orice fel de situație, fără să provoci efectul unei simțiri revoltate?

Îți împingi limitele propriei ființe, atât fizice cât și psihice, către un nivel superior de profesionalism și eficiență - făcând sacrificii, acceptând compromisuri în situațiile delicate? Îți vei continua drumul spre performanță atunci când nu reușești să "conduci" excelent?

Te întreb, viitor lider, care este prețul pe care îl plătești pentru transformarea ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspirații? Actorul român, Puiu Călinescu, a intrat cu acul în dânsul pe scenă și a dansat. El a plătit prețul pentru a se menține la cote înalte, conferind leadershipului său o strălucire aparte prin capacitatea lui unică de a-și înfrunta slăbiciunile, de a-și minimaliza durerea și disconfortul, punându-și în scenă talentul și abilitățile de actor într-un spectacol de-a dreptul vibrant.

Construirea unei atitudini de conștientizare a dificultăților și a impactului pe care acestea le pot avea asupra stării tale de spirit, deci a unei atitudini care te menține în contact cu tine însuți - face parte din obiectivele tuturor orientărilor tale spre sporirea performanțelor. Ca lider te vei simți deseori dezechilibrat în momentele grele, te vei confrunta cu tendința de a-ți ascunde emoțiile, manifestată printr-o anumită duplicitate, printr-o mască, prin croirea unei noi identități. Dar în orice situație te vei afla, întotdeauna va trebui să te concentrezi asupra calităților tale cele mai evidente, profitând de toate talentele pe care le ai pentru a-ți juca rolul impecabil și pentru a avea succes.

Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conștientizare a dificultăților? Cum ți-ai putea defini atitudinea în momentele dificile? Cum va funcționa atunci performanța ta? Atitudinea te ajută să-ți pui în valoare cel mai bine abilitățile și calitățile? Cum testezi și cum îți dovedești performanța? Recurgi la schimbarea atitudinii tale sau îți păstrezi într-un colțișor ultimele forțe, hrănindu-te doar cu speranța?

A provoca efectul unei simțiri revoltate înseamnă să interpui o cauză propice dezvoltării tale în anumite situații ce ar putea antrena un febril proces de conștiință din care iese, aparent, o nouă certitudine: omul nu își poate resimți acțiunea ori trăirea ca fiind cu adevărat pline de sens.

Primul lucru necesar în leadership este un mic proces de conștiință ca să privești cu luciditate situația.

Tu cum îți demonstrezi performanța? Cum ți-ai propus să începi drumul spre performanță? Ce acțiuni întreprinzi ca să excelezi în relația ta cu ceilalți oamenii? Cât de mult ți-ai dezvoltat capacitatea de a accepta erorile sau, după caz, deficiențele propriei activități? Cum îți testezi limitele propriei performanțe profesionale?

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-cum-iti-demonstrezi-performanta.html

Tu ești eu, iar eu sunt tu (II)

On Mai 16, 2013

Slujește-ți cu sinceritate și putere, încât tot ceea ce-ți trădează deficiența de "a fi" să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector al identității tale.

Ceea ce-mi străbate acum trupul mișcându-se din celulă în celulă, punându-mi sângele într-o mișcare accelerată, ceea ce-mi zvâcnește zgomotos în tâmple punându-mi nervii la încercare este acel fior răscolitor dat de senzația de *deja vu* . Iluzia ciudată că am mai trăit cândva o experiență intensă asemănătoare, într-un decor departe de lumea actuală, care îmbina deopotrivă o atmosferă plăcută și atrăgătoare cu una aparte, ostilă și sufocantă.

A fost ceasul în care m-am recunoscut pentru întâia oară. Îmi amintesc cu exactitate fiecare amănunt, căci atunci a început viața pentru mine. Tot ceea ce trăda durerea mea, și care a găsit suport la tine, a fost acoperit cu o aură de energie pozitivă. Camera obscură în care mi-am închis toate gândurile și sentimentele s-a luminat. Şi în această lumină, la început foarte slabă, apoi din ce în ce mai strălucitoare, îmi închipuiam că voi trăi totul. Fără să exist într-o dualitate cu tine, cu mine însămi, cu lupte, limitări și multă suferință.

Am reușit pe parcursul timpului să ajung directoare, singura directoare de sex feminin din compania "London Diamond". Acum, nu mă mai încântă deloc nici măcar să-mi amintesc de acele vremuri, de aceeași Laura Quinn supusă rătăcirii. Şi totuși, știu că între mine cea de acum și cea care am fost atunci, există o anumită complicitate ce poate definită în termenii tranșanți de *opoziție* versus *colaborare.*

Tu și eu, eu și cu mine însămi. Dulcea și blânda ecuație cuprinsă între haos, stres, incertitudine și neînțeles, în care au pătruns calmul, inteligența, subtilitatea și mai ales dragostea. Toate dezlănțuindu-se cu o forță teribilă, având un efect de estompare a elementelor exagerate ale timpului, care în combinație cu resorturile de la extremitățile condiției de *"a fi"* au întărit devotamentul nostru. *

Leadership: Felul în care iți dezvălui personalitatea slujește rolului pe care urmează să îl joace viziunea propriei tale măreții într-o realitate care este în același timp unitate deschisă și pluralitate complexă?

Simți acel fior dat de senzația de deja vu? Exiști în dualitate cu tine însuți, cu lupte, limitări și multă suferință? Între tine cel de acum și cel care ai fost există o anumită complicitate ce poate fi definită în termenii tranșanți de opoziție versus colaborare?

De cele mai multe ori obiecțiile și reproșurilor aduse omului și metodei sale de interpretare a realității (care accentuează lupta dintre " *a fi* " și " *a nu fi* ", dintre bine și rău, corect-greșit, lumină-întuneric), vizează, în ultima analiză, printr-un adaos de înțelegere a trecutului, concepția relațiilor dintre atitudinea subiectivă, părtinitoare față de cineva sau de ceva, și atitudinea imparțială care reclamă o independență de judecată și obiectivism.

Chiar acolo unde aceste două atitudini existențiale ale omului se mărginesc la a fi de acord sau în dezacord față de luările de poziție atât de tranșante ale ieșirii din stadiul de epuizare psihic și emoțional, putem foarte ușor să adăugăm, șterge sau comuta noi elemente, creând noi legături în întregul său sistem de funcționare.

În felul acesta lumea de dincolo de oglindă în care omul se reflectă de obicei, va depăși în

esența ei superficialitatea. Datorită dependenței de a se consuma cu propriile gânduri amare, cu îndoielile și complexele aferente stării de discontinuitate, omul, nereușind să fie pe placul lui, pe aceeași lungime de undă cu propriul sine, primește cea mai puternică lovitură a destinului. Este aruncat într-un decor ostil, în care nu se mai recunoaște pe sine.

Dar viața poate oricând să renască din propriile-i neajunsuri, omul poate oricând să scoată ceva bun dintr-o rătăcire, devenind un împlinitor al progresului propriu. Tot ceea ce-i trădează durerea, și care găsește suport în însăși autoritatea propriei ființe, poate să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector care să întărească aspectele pozitive ale identității sale. Camera obscură în care își închide toate gândurile și sentimentele se va lumina doar dacă va trăi în dualitate cu el însuși, încât să fie mai presus de orice limitări.

Leadership: Validarea imaginii tale de sine în fața lumii implică o situație ce este relevantă doar într-o perspectivă spirituală care nu poate fi observată la prima vedere, dar care îți salvează demnitatea?

Leadershipul este produsul exclusiv al omului, iar această știință se perfecționează numai dacă se acordă interesul cuvenit asupra identității pe care el și-o făurește trăgând învățături din lecțiile vieții, deci din trecutul său, din situațiile care l-au aruncat într-o lumină nefavorabilă.

Leadershipul intervine cu forțe noi de sprijin atunci omul ascunde cutia plină de gânduri și trăiri negative într-un loc străin, uitat, încât să reușească să se detașeze de tot ceea ce nu se încadrează în standarde de convingeri pozitive, în standardele înalte de siguranță personală.

Vizavi de această chestiune, politicianul german Ernst Thalmann, ținea să precizeze: " *În amintirile noastre, trecutul ne stă viu în față, tocmai pentru a sluji viitorul și nu ca o contemplare deznădăjduită* ."

Liderul nu are valoare fără existența unor condiții adecvate progresului său. Virtutea lui este generată prin cunoașterea trecutului, deci de provocările timpului, care în combinație cu structura lui funcțională i-au întărit credința și convingerea că numai astfel poate exista.

Leadership: Înțelegerea trecutului te ține captiv într-o stare incertă de așteptare nedefinită, din care nu poți să te detașezi decât printr-o analogie cu schimbarea ordinii propriilor convingeri necondiționate de vreo "tarifare" ulterioară?

Temeiurile cele mai solide ale concepției finale asupra formei de manifestare a omului, în special, prin înțelegerea trecutului care, poate, l-a ținut captiv într-o stare incertă de "a fi", fundamentează valoarea leadershipului, constituind o fereastră de iluminare în atitudinile și convingerile sale viitoare.

Este însă un adevăr ușor verificabil, dar totodată ușor de contestat, că orice insuficiență sau fisură în metoda proprie de interpretare a trecutului, atât de bogat în învățăminte, care poate dezlega tainele desăvârșirii și reușitei depline, își are în mod logic rădăcinile în înseși premisele și articulațiile sistemului de gândire și de valori a omului.

Fără să negăm valoarea înțelesului atribuit trecutului, acumulând învățămintele rezultate și încadrându-le în marea unitate a personalității noastre, vom putea obține o nouă combinație complexă, direct proporțională cu proprietățile stabile de a fi, de a gândi, de dăruire și iubire.

Astfel vom deveni stăpânii incontestabili ai propriei ființe. Dacă înainte viața era numai ceva

tulbure și tern, dintr-o dată ea va prinde culoare, devenind mai interesantă.

Felul în care te privești din perspectiva a ceea ce te face să suferi este o renaștere la altceva decât ceea ce erai înainte, ceva care te împinge să trăiești mai prezent clipa de față, în apreciere față de micile daruri ale vieții.

În leadership acest lucru se poate exprima printr-o metaforă: "încearcă să vezi mai departe printr-o lacrimă decât printr-un telescop".

Tu ești eu, iar eu sunt tu (II) desemnează acea latură ascunsă în tine care își aduce contribuția la dezvoltarea întregii tale ființe, îndepărtându-te de pe drumul rătăcirii. În grădina vieții (ce poate fi un paradis), nu ai timp să-ți reproșezi neatențiile și greșelile. Poți doar să-ți slujești cu sinceritate și putere, încât tot ceea ce-ți trădează deficiența de " *a fi* " să fie îmbrăcat cu un nou înveliș protector al identității tale.

Cu alte cuvinte, analizează-ți trecutul, implică-te în prezent și vei putea să dai cortina timpului de-o parte, întrezărind viitorul.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu-II.html

Tu ești eu, iar eu sunt tu (III)

On Mai 16, 2013

Încearcă să dobândești acea cunoaștere de sine care poate să-ți ofere răspunsul la întrebarea „încotro?", facilitând ancorarea atitudinii lăuntrice într-o gândire reflexivă.

Un organism cu o anumită structură temporară, dar bine funcțională, născut în mine ca din senin și dezvoltat odată cu trecerea timpului, îmi dicta precis fiecare fibră din corp, stimulând fiecare bătaie a inimii prin semnale electrice care treceau prin toți nervii, neputând fi depistate de niciun aparat. Un organism numit EMPATIE. Prin integrarea lui în mine s-a obținut o nouă combinație complexă, invers proporțională cu proprietățile mele de a fi, de a gândi, de dăruire și iubire.

De atunci totul s-a schimbat, am devenit un alt om. Dacă înainte viața mea era numai ceva tulbure și tern, în care fericirea nu apărea niciodată, dintr-o dată ea a prins culoare, a devenit mai interesantă. În această aventură a deschiderii și a diversității în atmosfera încordată, fiorii începeau să își facă simțită prezența la fiecare pas. Suspansul potențat de întrebări care nu-și găseau răspunsul, misterul de a descoperi imprevizibilul, de a ști cum vor evolua lucrurile, de a sluji necunoscutului, se conturau tot mai pregnant.

Oare ce va urma? Oare va fi așa cum cred eu, așa cum mi-am dorit dintotdeauna? Mereu și mereu aceleași întrebări îmi puneau inima la încercare. Am ieșit din inerție !

Leadership: Bucuria de a te reinventa la un nivel nou calitativ al vieții ascunde o poveste în care cuvântul de ordine este de a nu vorbi despre "umilința" de a te supune tuturor ipostazelor momentului?

Funcționarea acestui organism tenace, tendențios, de neclintit, rezultat parcă din reacții chimice celulare eliberatoare de energie indispensabilă procesului vital al transformării mele, producea rezultate benefice de fiecare dată. Putând fi observată în orice moment al vieții, în orice hotărâre pe care o luam.

Un sentiment teribil stăruia în mine, acea siguranță nesfârșită, acea regăsire a liniștii interioare care mă desprindea complet de toate frământările vieții. Făcându-mă să simt că zbor, ca într-un vis nemaipomenit, alături de un joc spectaculos de-a prinselea. Voiam să prind ce mai rămăsese bun și pur în mine, să prind cerul liber, răsăritul, și să înțeleg azurul.

Ascultă-mă, tu, care n-ai obosit să-mi fii alături în momentele zbuciumate ! Numai datorită ție am reușit să fiu altfel. Acum, după atâta vreme, mă simt ușurată de cea mai grea povară. Visurile mele s-au împlinit. Totuși, ceva iritant, ceva persistent arde atât de puternic în pieptul meu, declanșator de emoții, determinând reacții intense în suflet.

Pot, oare, să am speranța că-mi vei transmite mereu aceeași stimuli puternici ai extazului, același impuls binecuvântat spre fericirea deplină? Ipostaza momentului care m-a provocat să depășesc o barieră a fost starea de spirit care m-a făcut să fiu altcineva, atrăgând sensul unei vieți extraordinare, semnificația unei misiuni mai înalte în lume, atingerea unui ideal intelectual.

Leadership: Dovedești flexibilitate în a segmenta rețeaua proprie de trăiri în zone noi de putere, fără să te supui contradicției dintre versiunea perfectă a propriei persoane și recomandările unei conștiințe care se vede confruntată cu un sentiment apăsător?

Calitatea inerentă omului care nu se lasă în voia sorții, lăsând viața să lucreze în favoarea lui, este acea cunoaștere de sine care poate să ofere răspunsul la întrebarea „încotro?" Adică acea parte de sine, conferind o anumită flexibilitate în abordarea diferitelor de criză, care îl determină să fie total conectat la ceea ce simte, prin ceea ce crede în privința experiențelor trăite.

Este, dacă se poate spune așa, atitudinea care nu îl părăsește pe cel sincer și simplu în aspirație, acea predispoziție care condiționează orientarea, o cauză ascunsă sau relativ inconștientă, făcând să vibreze acea coardă care antrenează toată existența sa într-o aventură minunată. O aventură a deschiderii către noi posibilități de împlinire, ale căror noduri sunt compuse din valori de adevăr exclusive, de tip "challenge".

Transformarea de sine, în condițiile unui consum zilnic de stări emoționale nepotrivite atingerii obiectivului dorit, joacă totuși un important rol în consolidarea puterii de sine, cu impact particular, care include posibilitatea unei mai bune gestionări a lecțiilor oferite de acea parte a vieții care provoacă suferință. În leadership este absolut necesară, pentru o mai bună implementare a modelului propriu de orânduire a cumpătării și măsurii, acea componentă a vieții psihice care reflectă în forma unei trăiri subiective o anumită intensitate și de o anumită constantă.

Zona de putere care te cucerește prin ineditul unei noi semnificații atribuite vieții este dată de relația dintre impulsul de a te împăca cu tine însuți și o atitudine care, exersată zilnic, devine un nou mod de a te caracteriza.

Intensitatea te ajută să te descoperi în cadrul unor anumite cauze variate, care țin și de interacțiunea cu mediul de interes, responsabilizând autorealizarea. În timp ce constanta este dată de virtutea care nu își modifică valoarea în timp - virtutea de a fi răbdător și de a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinii. A practica această virtute în fiecare etapă a vieții, transferând momentului prezent acea intensitate a trăirii de conștiință, numită inductivitate, înseamnă a te ridica mai sus de ceea ce ți se întâmplă și de a accede la un nivel mai înalt de gândire reflexivă.

Această atitudine lăuntrică, ancorată într-o gândire reflexivă, poate fi mai greu definită și explicată decât orice teorie a evoluției, dar în schimb, aplicarea ei intuitivă, din inimă, are efecte superioare. Este adevărat că, prin obținerea măiestriei în mânuirea acestei atitudini, omul poate (auto)induce starea de imunitate asupra valorilor care conferă sens pozitiv leadershipului.

Dar cum ea este adesea trecătoare, proporțională cu energia de viață implicată în procesul de ascensionare spre un mai bun "Eu", rămâne deseori în urma ei un gust amar, de deșertăciune și iluzie. Senzația că ești sufocat de un spațiu mic și îngust în care ești nevoit să-ți petreci viața.

Recomandările unei conștiințe care se vede confruntată cu un sentiment apăsător sunt acestea: păstrează-ți entuziasmul începutului de drum pe care ți-l dorești înfloritor și alege să mergi doar în direcția sistemului de valori care face ca orice lucru să fie frumos la vremea lui.

Tu ești eu, iar eu sunt tu redă acea transformare de personalitate care depinde de atitudinea adoptată pe parcursul etapelor dificile ale vieții. Leadershipul este un răspuns la ceea ce se numește a te baza pe tine însuți, prin practicarea atitudinii lăuntrice în relație cu ceilalți oameni.

Să ne amintim ce spunea scriitorul Anthony Silard: *"A te baza pe tine însuți înseamnă să*

trăiești conform conștiinței și valorilor tale, iar nu pentru a fi acceptat de ceilalți. Când restul lumii nu este de acord cu faptele tale, îi vei lua în considerare opiniile numai atunci când ai ceva de învățat de la ele."

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu-III.html

Tu ești eu, iar eu sunt tu (I)

On Mai 12, 2013

Reabilitează-ți interiorul întregii ființe, astfel încât să întărești acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiționat al existenței tale.

Vreau să cunoști întreaga mea viață care întotdeauna ți-a aparținut și despre care n-ai știut niciodată nimic. Plinul care umple golul din mine, golul care, luând forme invizibile, l-ai umplut numai cu dorințe și speranțe. Numai ție vreau să-ți vorbesc, pentru că tu ești singura care mă cunoști, care îmi păzește în întregime tainele cele mai fragile de sub învelișul propriei mele interiorități.

Cu fiecare răsuflare îmi simt sângele cald străbătându-mi organismul, coagulându-se rapid în contact cu veninul trufiei care îmi întunecă dreapta judecată. Trecerea timpului este și ea paralizantă. Dar în fiecare clipă știu că sunt un alt om, mai fericit când mă trezesc, fiindcă acum am dat un sens vieții mele înghețate, un sens căruia nu-i găsesc un nume, căruia nu pot să-i dau de capăt, dar căruia îi corespunzi tu. Da, tu. Sprijinul meu real, pe care viața tumultoasă și confuză mi l-a cedat printr-un gest de bunătate supremă, prin acceptare, printr-un transfer de compasiune.

Nu te teme de vorbele mele, mă cunoști prea bine, știi bine că tot ceea ce mă trădează este neputința mea de a fi același om de ieri, aceeași Laura Quinn, aceeași ciocârlie care își ia zborul ori de câte ori vede că nu e ascultată. Şi se întoarce mereu la cuibul ei. Rece, plin de amăgiri.

Acum, nu mai cer nimic de la mine, dar cer ceva de la tine. Să împarți cu mine bucuria de a fi, în toate zilele ce vor urma. Să ne contopim într-o singură conștiință așa cum lumina se îmbină cu întunericul formând una din cele mai magice frumuseți ale naturii. Atâta te rog: să mă crezi, să știi că pentru mine ești totul. Ești viața, existența care palpită cu frenezie într-un colț retras din mine. Iar eu sunt acel ceva tulbure și tern în care mă cufund deseori ca într-o hrubă în care totul e acoperit de praf și uscat.

Leadership: Înțelesurile care se înscriu în substanța ființei tale lasă urme definitive într-o unitate spirituală pe care o dă experiența unei emoții de care se poate atașa cineva drag ție?

Poate că nu-ți mai pasă de mine, fiindcă adeseori te-am tratat cu nepăsare. Fără să știi că nepăsarea ta, mânia ta, aprinderea ta față de mine a fost întotdeauna mai puternică, descurajantă.

Alteori, cuprinsă de-un extaz mistic, aproape nebunesc, m-am repezit eu la tine, cu teamă, cu disperare, cu acea nerăbdare de a întări sentimentul de identitate, de unitate. Numai ca să te simt aproape, numai ca să nu mă urăsc pe mine însămi pentru că te-am tratat cu dispreț mai înainte. Şi tot de fiecare dată te-ai mâniat pe mine, te-ai întors împotriva mea. Haide, amintește-ți ! Amintește-ți !

Tu ești eu, iar eu sunt tu. Tu care mă asculți neîncetat, eu care n-am obosit să te accept în viața mea, așa cum ești. Eu sunt Laura. Iar tu ești esența puternică și caldă din micul meu lăcaș, prăfuit de regrete și amăgiri, dar înnobilat de speranțe și vise frumoase, care adeseori este zguduit, ca de-un cutremur, de cele mai întunecate gânduri și trăiri.

Inima. Mereu trează, mereu plină de surprize, ne-a ținut la adăpost, ne-a întărit, ne-a apropiat tot mai mult. Iar noi două, cu o comportare ideală, am stabilit o legătură între volumul și presiunea sentimentelor resimțite. Triste sau vesele, instinctul nostru comun a răspuns într-un fel oarecare, dintr-o necesitate de supraviețuire.

Chiar și atunci când te arătai tristă, sau te fereai de mine, eu rămâneam întotdeauna în urma ta, parcurgând același drum sinuos al vieții. Ceva mă ținea legat de tine, chiar dacă de-atâtea ori m-ai făcut să mă răzgândesc, să mă dau puțin înapoi. Alteori, furat de simțul ajungerii din urmă, ți-o luam înainte, dar eram întotdeauna aproape de tine. Chiar și atunci când îmi strigai vorbe de ocară, eu te ascultam. Cu drag, sau cu mâhnire. Dar niciodată cu regret. Ci întotdeauna cu speranță, plină de visuri. Haide, amintește-ți !

Ştiu că atunci când diamantele vor fi găsite, dacă ni se va dovedi vinovăția, vom fi amândouă puse în aceeași situație disperată. Dar vom fi împreună, la bine și la rău, nu-i așa? Vom fi întotdeauna aproape, închise în același lăcaș primitor al întregii noastre ființe. Nu-i așa?

Fiindcă tu ești eu, iar eu sunt tu. Un întreg care există, autoritatea centrală conducătoare a unei singure ființe. Eu însămi. Laura Quinn.

Leadership: Te lași învăluit de senzația de învârtire în două sensuri opuse atunci când complexul interacțiunilor în care ești angajat depinde de experiența unei emoții care nu este recunoscută?

Aparții de cineva ascuns care știe totul despre tine? Cum te ajută el să dai un sens vieții tale? Pe cine adăpostești în lăcașul primitor al întregii tale ființe? Te temi de tine însuți, de ceea ce ești, de ceea ce simți? Ce anume te determină să te socotești superior sau inferior ție însuți?

În leadership, fiecare om este în același timp spectator, regizor, actor, dar mai ales un înger cu o singură aripă, și nu poate zbura decât îmbrățișându-și prietenul cel mai bun. Pe el însuși, acea forță interioară, nevoiașă, singulară, care se manifestă asupra ființei sale în tranziția spre maturitate. Plinul care umple golul din întreaga lui ființă, golul care, luând forme invizibile, îl umple numai cu dorințe și speranțe.

Nașterea leadershipului, cristalizată în principalele sale axe și categorii de excelență, încă de la primele semne de apariție, este strâns legată de definitivarea omului ca întreg, pentru a asigura progresul spre stadiul lui avansat de " *a fi* ", înainte de a se produce transformarea spre stadiul de excelent. Practic omul este plasat într-o dinamică proprie care depinde de complexul interacțiunilor în care este angajat și al efectelor neprevăzute pe care trebuie să le înfrunte, să le controleze, și în final să le gestioneze impecabil.

În funcție de concepția, considerațiile, viziunea asupra raporturilor *Me – Him,* Omul și Ego-ul său, în marea aventură a cunoașterii depline, putem descrie produsul celor două determinante ca pe o capodoperă care te poartă prin toate trăirile posibile, înfățișând universul omului în mod realist. În timp ce energia și rezistența omului la tensiunile generate de însăși existența de zi cu zi, ne permite să-i țintim performanțele și să intrăm în contact direct cu punctele sale esențiale. În special atunci când se adaptează la orice greutăți.

Când omul este învăluit de senzația de învârtire în două sensuri opuse, deci când se află la marea intersecție dintre benzile " *a fi* " și " *a nu fi* ", abia atunci Ego-ul său, impregnat de atâtea adevăruri sau discontinuități din câmpul existenței, ajunge să-i vorbească, să se înfioare, să-i răspundă, și să controleze situația.

Leadership: Ești în stare să te angajezi într-o întrecere cu propriul sine atunci când atitudinea ta angajează o miză mult superioară destinului individual?

Este posibil ca omul să adopte o gândire concentrată, pe sine, numai atunci când este înconjurat de " *Him* ", de esența sa, ducând la o dublă subordonare ce poate crea uneori confuzii. Un dualism care trebuia conciliat, reunit pentru a crea acel tot unitar nedezmembrabil, acea forță care atinge desăvârșirea.

Iată ce spunea scriitorul american Baird T. Spalding: " *Devii ceea ce încorporezi. Acesta este întregul secret al puterii, dar, pentru a manifesta acea omnipotență care ne aparține, trebuie să ne supunem sursei sale și să încorporăm, să asimilăm caracteristicile pe care le posedă ea.* "

Convingerea fermă a gânditorului era că numai dobândirea unei concepții despre tine mai mlădioase și mai flexibile, bazată pe interacțiunea cu Eul tău, deci mult mai intensă și prin urmare cu adevărat obiectivă, decât cea impregnantă de o realitate foarte diferită, poate face posibilă trecerea finală de la retrogradare - la promovare și succes. Adoptarea unei asemenea atitudini față de sine este legitimă pentru analiza leadershipului, îngăduind să fie abordat întregul omului într-o nouă lumină.

Reabilitează-ți interiorul întregii ființe, astfel încât să întărești acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiționat al existenței tale.

Efectul pe care oamenii îl produc asupra altora se află într-o relație directă cu destinul individual al fiecăruia atunci când emoțiile unuia se acumulează în ființa celuilalt, răsfrângându-se în mod tainic asupra posibilităților fiecăruia de a se reinventa.

Tu ești eu, iar eu sunt tu aduce în prim plan întregul omului, o sumă de calități și defecte, o sumă de aspirații, regrete și refulări. Modul său de operare depinde de interiorul său, de acel lăcaș intim bine alcătuit și păstrat, uneori cu uriașe eforturi, în limitele normalului unanim acceptat.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu.html

Tunelul de tranziție spre limanul devenirii

On August 13, 2012

Întregește-ți propriul fel de a fi, pentru ca menirea leadershipului să se împace cu "destinul" propriei tale funcționări.

Uneori, realizam cu surprindere că mă îndepărtez de elementele în care credeam. Totul părea confuz, ca o amnezie temporară. Mă abăteam de la drumul benefic evoluției mele și ajungeam la gura tunelului spre întunericul rece, neliniștitor, lipsit de orice fel de orientare. Un întuneric copleșitor și deprimant care îmi bloca cunoașterea de sine, decuplându-mă de la realitatea lumii, a naturii, a universului pe care eu singur îl plăsmuisem.

Simțeam cum fremătau în mine o mulțime de emoții, raționamente, calcule, credințe, ape reci, valuri mari, care uneori se puneau de acord, alteori se băteau cap în cap. Eram condus de ceea ce îmi dicta conștiința critică, nu de acea rațiune pură care primează. Depindeam de ceva imaginar. Şi înșelător. Oscilam de la o stare la alta, încercând să fac pe plac acelei părți din mine care nu funcționa normal, care își pierduse temporar sensul. Ca și cum o pată neagră ar fi mânjit tot ce era mai frumos în mine, alterând aproape în totalitate structura mea psihică și morală.

Universul propriei mele cunoașteri, materialul revelator al inspirației, forma cea mai cuprinzătoare de exprimare a Eu-lui meu, absorbea cu o forță care atrăgea fără putință de scăpare orice diferențieri, orice fulguire de gânduri, orice urmă de energie, orice strop de înțelegere, ordonând cu precizia unui ceas elvețian încetarea bruscă a existenței mele creatoare, stimulatoare. Percepeam lucrurile în adevărata lor lumină?

Interiorizarea este acea tendință a rațiunii care se explică prin faptul că urmărești să-ți explici lumea și să o formulezi în virtutea experiențelor proprii și a ancorării într-o realitate bazată pe imaginație.

Am reușit să ies din "tunel". Ce se întâmplase de fapt? Asemenea unui personaj al lui John Fowles trăisem acea dislocație pe care o simți după o călătorie lungă, când totul, chiar și peisajele cele mai familiare par ireale. Ca și cum cea mai mare parte din mine ar fi rămas acolo de unde am plecat. Bătusem pasul pe loc într-o fixație mentală care otrăvea tot ceea ce iubeam, tot ce era pozitiv la mine însumi.

Pe măsură ce progresam în studiul științei conducerii, îmi descopeream și deficiențele. Nu-mi prea era clar de unde se trăgea ceața aceea care mă împresurase atât de hotărâtor, și pe care numai o clipă de luciditate a reușit s-o risipească. Cert e că ceva nou, înălțător, se reflecta în mine. Ceva care crea un contrast cu cel care am fost, care mă transforma... care mă întărea... mă susținea... mă menținea în concordanță cu mine însumi și cu ceea ce voiam să devin.

Plătisem polița extrem de scumpă pentru a mă asigura împotriva unei deprecieri a Eu-lui meu. Era o parte a întregului, o etapă dificilă de descoperire de sine, un rezultat dintr-un proces de transformare care m-a adus față în față cu mine însumi. Trecusem de jumătatea drumului spre potențarea dezvoltării și devenirii mele, ca un om care rivalizează cu el însuși pentru a evolua și a crește în împrejurări adverse.

Ceea ce tindea să mă caracterizeze de atunci era o continuare a maturizării mele, o întregire a propriului meu fel de a fi.

Leadership: Ești suficient de sensibil să percepi poziționarea ta lăuntrică într-un fragment de "jurnal", dincolo de limitele unei realități înțelese ca expunere a rațiunii de a privi dincolo de sensurile cuvintelor?

Arta ta de a conduce va fi gata să se împace cu "destinul" propriei tale funcționări, doar atunci când exprimarea Eu-lui tău se va resimți în jurul tău. A privi dincolo de sensul cuvintelor pe care le exprimi într-un jurnal al amintirilor, cu trimiteri la alte opere, la alte lumi si alte personaje, înseamnă să surprinzi ceea ce credeai c-ar putea ieși extrem de sensibil, de fascinant, de relevant pentru descrierea expresiei tale de forță și creativitate cu care ești înzestrat.

Fiecărui aspirant la o poziție de lider i se atribuie responsabilitatea pentru formele concrete de configurare a expresiei sale de "forță". O formă vie de expresie a sentimentelor și trăirilor, transpusă într-un jurnal, nu se poate produce de la sine. Mai întâi trebuie să îmbunătățești relația cu acea parte din tine care a știut dintotdeauna că poți fi mai mult decât ești, prin trimitere la alte realități și structuri de gândire care îți dau atât forma (modul de argumentare, expunerea anumitor puncte de vedere), cât și conținut general (ideile fundamentale).

Dacă bați pasul pe loc într-o fixație mentală care otrăvește tot ceea ce iubești, tot ce este pozitiv la tine însuți, așa cum li se întâmplă tuturor oamenilor cu aspirații înalte care sunt supuși la caznele schimbării, nu vei reuși să percepi lucrurile în adevărata lor lumină, nu vei reuși să treci de jumătatea drumului spre potențarea dezvoltării și devenirii tale.

Leadership: Sensul cuvintelor care te susțin în crearea unei realități unice sunt cuprinse între valorile de tip *"împăcare cu lumea în secret"* și valorile de tip *"mărturie vie a felului cum abordezi subtilitatea în observație"* ?

Indicele unei maturități depline și al funcției vital-stimulatoare al artei de a crea noi forme de impact este determinat de rezultatul unui proces de transformare a formelor de comunicare a trăirilor și gândurilor, care te aduce față în față cu tine însuți.

A depinde, sau a te concentra asupra acelei părți din tine care și-a pierdut "sensul" este ca și cum ai fixa un preț foarte mare pe un anumit tip de produs care nu se vinde. Precum acel vânzător de covoare persane de calitate superioară, care a fixat un preț așa mare pe ele, încât nimeni nu și le-a putut permite.

Mărturia vie a felului cum abordezi subtilitatea în observație se obține prin transformarea virtualității în atingerea realității, în cuvinte care definesc o descoperire individuală cu atât mai fascinantă cu cât poate fi o experiență de viață. Totul depinde de Eul pe care l-ai creat din combinația trăirilor și gândurilor, care nu-și pierd sensul odată cu sacrificiu adus practicii numit "expresie artistică".

O împăcare cu lumea în secret devine un dialog cu ideile pe care le au alții despre tine, fără a le combate, ci dându-le o interpretare prin prisma propriilor valori și experiențe de viață.

Tunelul de tranziție spre limanul devenirii este pasul crucial pe care îl vei face spre înțelegerea, spre deschiderea propriului tău Eu. Marchează responsabilitatea pe care ți-o asumi pentru formele concrete de configurare a viitorului tău, respectiv a Eu-lui tău în baza experienței trecerii de la o stare la alta.

În ce momente rivalizezi cu tine însuți pentru a evolua și a crește în "împrejurări" adverse?

Percepi realitatea care te definește în adevărata ei lumină? Ai reușit să ieși din "tunelul" copleșitor care își blochează cunoașterea de sine? Sau, cea mai mare parte din mine a rămas acolo de unde nu poți progresa? Depinzi de ceva imaginar și înșelător?

Concluzie: Momentele de cumpănă din viața unui lider, atunci când se poate produce o destabilizare a propriului său Eu, pot fi cu atât mai dese cu cât procesul de desăvârșire al artei de a conduce este incomplet.

Depinde de el dacă vrea să-și desăvârșească această artă.

Întregește-ți propriul fel de a fi, pentru ca menirea leadershipului să se împace cu "destinul" propriei tale funcționări.

Source: https://neculaifantanaru.com/tunelul-de-tranzitie-spre-limanul-devenirii.html

Turnul de fildeș al lui Leon

On Ianuarie 22, 2011

Explorează latura sensibilă a personalității tale, pentru a înlesni fuziunea dintre lumea ta și a celorlalți.

De cum păși pe culoarul din fața ușii apartamentului ei, Mathilda realiză că se întâmplase ceva groaznic. Trupul tatălui ei zăcea pe podea chiar la intrare. Fără îndoială și restul familiei ei împărtășise aceeași soartă, executată în stil mafiot. Sângele îi îngheță în vine. Se auzeau voci în apartament. Un individ cu o înfățișare înfiorătoare, cu arma în mână, stătea chiar lângă ușă.

Trebuia să se prefacă nepăsătoare. Așa că, prevăzătoare și plină de tărie, își ascunse tulburarea și fiorul și merse mai departe. Dar individul o privea cu neîncredere.

A ajuns în fața ușii de la capătul culoarului. În care, de puțină vreme, se mutase Leon. Asasinul. Profesionistul.

Leadership: Ești pregătit să încerci a determina posibilitățile reproducerii anumitor fapte sau circumstanțe de tipul "absentare nemotivată", în condițiile determinate de timpul și de spațiul stabilit de cerințele unei intruziuni pașnice în viața ta?

Ceasul marii probe. De partea cealaltă a ușii, Leon, cu pistolul în mână, privea atent prin vizor. Era surprins: nu se așteptase la o asemenea manifestare din partea gingașei domnișoare care avusese puterea extraordinară de a-și controla reacțiile emoționale, de a-și înfrâna neliniștea sufletească. Însă vocea lui interioară îi șoptea: *"Fii cu băgare de seamă, strunește-ți dorința de a te implica emoțional în problemele altora și respectă toate regulile și toate procedurile."*

Întristată, cu ochii scăldați în lacrimi, purtându-și în suflet durerea ca pe o stâncă în inima ei, Mathilda a bătut la ușă. O dată, și încă o dată. Ca și cum ar fi locuit acolo și s-ar fi așteptat ca cineva apropiat ei să-i deschidă. Simțea fiorul spaimei străbătându-i tot trupul. Dacă individul acela înfricoșător, înarmat, care se afla în fața ușii ei, și-ar fi dat seama cine era ea de fapt, ar fi ucis-o imediat. Trebuia să aibă încredere în instinctele ei profunde, trebuia să aibă credință, trebuia să spere că Leon îi va deschide ușa, deși nu era prea sigură de sine. Fiecare clipă însemna o veșnicie.

Leon, dominat de seriozitate, dar și de scepticismul caracteristic tuturor asasinilor profesioniști, era încă nehotărât. În sinea lui își spunea: *"Mathilda e doar un copil, nu are nicio urmă de răutate – dar poate fi oare de încredere?"*

Privirea fetei, a cărei expresie deznădăjduită i-ar fi mișcat chiar și pe tigri, i-a răscolit sufletul lui Leon. Înfiorându-se simțind cât e de neajutorată, și nemaiputând îndura greutatea gândurilor, el i-a deschis fetei ușa și a lăsat-o să intre înăuntru. A salvat-o.

Poți să câștigi acea autonomie și acel control de care leadershipul se poate folosi pentru a crea un rol de responsabilitate?

Rolul de responsabilitate îi revine omului care poate să dea o semnificație diferită evenimentelor neinteligibile sau adverse, astfel încât să schimbe complet perspectiva

deznodământului care poate încheia destinul său.

Dacă multiplicăm canalele de căutare a convingerilor omului, în posibila lui ipostază de victimă a circumstanțelor, prin care circulă imaginile reprezentative ale sinelui, croite de către ego-ul ascuns, nu se poate întâmpla oare ca noi să le prelucrăm și, eventual, să pompăm niște energie pozitivă, puțină culoare de fundal? Cel puțin până îl aducem pe om la stadiul de prototip de sistem de siguranță, sau până la stadiul generator de exemplaritate.

La unele nivele de dificultate ale existenței, puse în slujba unei puteri de tranziție spre o anumită stare de spirit dătătoare de încredere și stabilitate, oamenii sunt bombardați cu imagini venind pe atâtea canale încât nu le mai putem cataloga, clasifica și utiliza. Acele imagini ale unui sine pierdut, în esență vulnerat, angajat în faza insuficienței spirituale.

Brusc, ei se blochează în stadiul în care nu-și mai pot reconsidera poziția față de versiunea realității pe care o regizează în mintea lor. Iar o posibilă revenire la normalul acceptat, mai mult ca o condiție pentru dobândirea unei flexibilități în relația cu ceilalți, dar mai ales în relația cu ceea ce ei resimte din exterior, devine mai mult o experiență psihologică și emoțională.

Ca să câștigi acea autonomie și acel control de care leadershipul se poate folosi pentru a crea un rol de responsabilitate, trebuie să cobori de pe piedestalurile ignoranței și slăbiciunii morale - în mijlocul freamătului vieții și al oamenilor care rămân blocați în subteranul acelei zone vulnerabile în care trăirile, căpătând o intensitate maximă, sfidează orice rațiune.

Leadership: Ai curajul să explorezi latura sensibilă a personalității tale, fără să afectezi valoarea unei imagini care se perpetuează între oglinzi paralele?

Îți amintești de romanul "Contele de Monte Cristo"? Mai ții minte ce i-a spus Mercedes lui Edmond, atunci când acesta i-a cruțat fiul de la moarte? - *"Este frumos, este măreț, este sublim să ierți așa cum ai iertat tu."*

Dar despre fapta lui Leon, din filmul "Leon – The professional", ce se poate spune? Nu-i așa? Cât de frumos a fost din partea lui, cât de măreț a fost ceea ce-a făcut ! Cât de sublimă a fost fapta sa.

Mathilda a văzut în Leon ceea ce nu vedeau alții. Iar Leon a văzut în ea propria lui esență, partea lui bună, mult prea ascunsă, mult prea adânc îngropată în el.

Imaginea ta se perpetuează între oglinzi paralele atunci când reflecția a ceea ce pare să fie atitudinea ta cea mai reprezentativă se manifestă la nivelul cel mai profund al compoziției de însemnătate pe care o dau faptele tale în viața spirituală a celorlalți.

Una dintre aceste oglinzi este sentimentul de apartenență la o conștiință a responsabilității, cealaltă este un exces al sentimentului de vinovăție care te încearcă atunci când știi că poți greși prin invocarea absenței tale din mijlocul evenimentelor care schimbă cursul vieții altora.

Leadership: Apartenența ta la un cadru mai larg de acțiune decât cel care îți validează constant calitățile, obligă la o compromitere a credibilității tale în tentativa de a afirma: *"evenimentul acesta va fi memorabil"* ?

Deși era un asasin de excepție, Leon nu-și pierduse căldură sufletească, și de aceea nu și-a

înfrânat sentimentele. A ajutat-o pe Mathilda, a salvat-o și chiar a "înfiat-o". A fost îmblânzit de sufletul ei pur de copil care i-a acordat credibilitate – pentru că în adâncul inimii ea a simțit că el, în esența lui, este un om bun și sensibil, chiar dacă fusese antrenat să ucidă.

Din momentul în care a înfiat-o pe Mathilda, viața lui Leon a luat o altă turnură. Nu a mai fost omul singuratic, pustiu, lipsit de sentimente și dorințe. Ci a dobândit o nouă personalitate, a devenit o fire mai deschisă, mai sociabilă, mai comunicativă și chiar romantică, capabilă să prețuiască mai mult pe cei din jur și lucrurile din jur.

Explorează latura sensibilă a personalității tale (cea mai autentică latură a ta), pentru a înlesni fuziunea dintre lumea ta și a celorlalți. Ascultă și învață să ai încredere în intuiția ta și în emoțiile tale. Leadershipul tău va avea enorm de suferit dacă nu îți exprimi sentimentele cele mai adânci. Vei sfârși prin a deveni cu totul insensibil în relațiile cu ceilalți – iar de aici și până la eșec nu este cale lungă.

Evenimentul care îți celebrează personalitatea este extensia imaginii pe care ți-o creezi în ochii celorlalți, dincolo de aparența durității cu care îți impui regulile în procesul de reflectare a realității sub forma trăirilor care trebuiesc condamnate.

Leadershipul nu este un **"Turn de fildeș"** în care poate avea acces doar un singur om, nu este o zonă interzisă în care nu are nimeni voie sa pătrundă. Ci dimpotrivă, trebuie să fie o zonă transparentă, ușor de cunoscut și de pătruns, o zonă în care trebuie să le deschizi celorlalți "ușa" ca să aibă acces la lumea ta.

Explorând latura sensibilă a propriei tale personalități dar și a celorlalți poți găsi punți de legătură care să asigure o armonie în echipă, spre beneficiul tuturor. Izolarea ta ca lider într-un "turn de fildeș" va fi întotdeauna în detrimentul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/turnul-de-fildes-al-lui-leon.html

Uite, primește acest trandafir, de dorul unei mângâieri

On August 20, 2019

Un artist de mare simțire își exprimă emoțiile prin schițarea subiectului unui tablou cu totul diferit, de unde nu mai poate ieși odată ce s-a integrat în atmosfera lui.

De fiecare dată când sunt înconjurat de trandafiri mă simt eliberat de o greutate apăsătoare, sunt cuprins de un sentiment de pace și recunoștință ca la vederea unui lucru unic, desăvârșit, din care se compune viața plină de sens a unui pictor care nu cunoaște adversitatea în artă, în revelații, în vise. Aprecierea pentru frumusețea naturii stârnește o senzație de proaspăt, ceva viu, delicat, vrednic de admirat, posibil de atins doar prin limbajul sufletului, ca într-un tablou cu artă abstractă susceptibil de a fi înțeles doar de mințile deschise senzațiilor și impresiilor de ordin estetic.

Regatul trandafirul, admirat în toată nemărginirea timpului sub forma unui moment de înduioșare care nu și-a consumat valorile, aspirațiile, reperele de simțire, lasă lesne să se întrevadă un soi de noblețe, te cucerește prin simplitatea unei linii de contact între adâncul care îți răscolește sufletul și șoapta discretă a unei mărturisiri ardente, subliniind parcă un soi de eleganță atemporală. Simt că nu mai sunt același om atunci când privesc o creație a naturii care, la fel de bine, prin asemănare, devine însăși varianta mea de frumusețe, de candoare, bun gust, nestinsă de vreo putere de resemnare în felul de a mă exprima, de gloria unui trecut strălucit sau de puterea ce-o strigă împrejurările unui sfârșit de lume.

Semnificația existenței raportată la frumusețea unei naturi feerice, care pulsează de speranță, de dor, de gândire cosmică, se află în unitatea cristalizării de viziuni și idei noi, binevenite și familiare reformatorilor de pictură, distingându-se prin atenția acordată aspectelor vieții într-o desăvârșită armonie de culori și printr-o caldă armonie de linii generoase care redau expresivitatea unei lucrări numită sugestiv "Înnoirea Omului".

Este ca și când ar trebui să-mi exprim emoțiile prin schițarea subiectului unui tablou cu totul diferit, de unde nu mai poți să ieși odată ce te-ai integrat în atmosfera lui. Iată, în sfârșit, un mod simplu de evocare a unei priveliști aducătoare de pace, un bun prilej de a savura o formă de artă asociată cu meditația, pe care o pot înțelege doar prin simțuri, prin sensibilitatea deosebită în îmbinarea culorilor. Toate acestea fiind închinate pictorului care își etalează umilința de factură sublimă ce se degajă din sinceritatea trăirii unei opere de artă originale.

Leadership: Încercarea continuă de a expune și valida estetic un sine "identic și felurit" devine un fel de supra-temă a operei tale, din care natura își ia toate avantajele în ceea ce privește formarea unei personalități armonioase?

Delicată, ușoară ca vântul primăvăratic, mângâierea pe care mi-o dăruiește arta este mai degrabă un dialog al sufletului, un compromis al mentalității estetice destinat unei înlănțuiri de variații în idei și exigențe de metodă, ordine și rigoare. Pe această linie de reflecție am încercat să iau cuvintele celebrului iubitor de artă Lodovico Dolce drept învățătură a unei trăiri mai adânci decât trăirea socială, dintr-un moment special care nu se consumă niciodată prin asemănarea cu un simbol al frumuseții, al pasiunii și iubirii:

"Pictura nu este altceva decât imitarea naturii și, cu cât operele o redau mai îndeaproape, cu atât maestrul e mai desăvârșit. Un pictor este cu atât mai bun și mai mare cu cât operele lui sunt mai asemănătoare lucrurilor naturale."

Trandafirul este reflectarea frumuseții naturii într-o persoană înclinată spre artistic, aducând în prim planul privitorului acea măreție a sufletului care surprinde foarte bine realitatea unei sensibilități acute, căreia îi place să se povestească. El se prezintă ca un servitor umil care face ca totul să se întâmple în mod natural, în opera unui creator al frumosului și al adevărului, conform unei mișcări delicate de pensulă care denotă tocmai capacitatea de a te identifica cu înțelepciunea universală, superioară și bună, care ține totul la un loc.

Mi-am însușit povestea lui de viață, preocupările sale de estetică, pe care natura le traduce printr-o dinamică perpetuă a creației niciodată finite. Trandafirul este un colecționar de emoții, la fel ca și pictorul, având un singur numitor comun: culoarea care atrage atenția, care vrăjește, care exprimă viziuni, dorințe, apartenența la universul frumosului natural, subliniind senzualitatea unei vieți pasionale, factorul declanșator al unei înlănțuiri de stări, mișcări, gesturi, atitudini, de ipostaze.

Din toate aceste, eu aleg să transmit un mesaj despre felul Creatorului de a se reinventa:

Încearcă să surprinzi foarte bine realitatea dintre două prezențe asemănătoare, încât arta pe care o obții prin aportul esteticii să fie o mărturie a puterii tale de caracter și o mărturie a simțirii pe care ți-o impune un exemplu uimitor de minune a naturii.

Uite, cititorule, primește acest trandafir, de dorul unei mângâieri ca semn de recunoștință pentru faptul că m-ai citit până aici și ai înțeles că cine sunt cu adevăr contează doar prin prisma a ceea ce simt atunci când privesc o lucrare originală a naturii, ca și când aș fi eu însumi garanția ei de bună execuție.

Source: https://neculaifantanaru.com/uite-primeste-acest-trandafir-de-dorul-unei-mangaieri.html

Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire

On Aprilie 22, 2020

Marea operă a creației este rezultatul necesității naturii de a fi dominată prin superioritatea spiritului de observație și prin sensibilitatea vie a artistului fermecat de frumusețea care nu se scurge odată cu viața.

Două imagini se ciocneau în capul meu, pline de farmec, pline de culoare, pline de emoție, ca și când ele ar fi făcut parte din creația unui pictor care nu și-a putut expune la timp pânzele pictate cu multă grijă și mult suflet, pierzând astfel șansa de a fi înțeles în toată splendoarea genialității sale.

Prima imagine, a unei frunze care gonește, gonește și iar gonește spre acea implacabilă chemare a unui timp posibil numai într-un peisaj de poveste, inclus într-un vis plin de vrajă. A doua imagine este descrierea artistică a unui trandafir de mai, proaspăt îmbobocit, pregătit pentru o aventură unică într-un peisaj de o frumusețe rară, unde timpul pare să fi rămas în loc.

Dacă nu aș fi fost prizonierul minții mele care aparține unui vis despre marile reprezentări ale artei, fiindcă și visul este o plăsmuire a minții mele umplute cu încărcătura simbolică pe care doar natura o poate înțelege, cu siguranță mi-aș fi îndreptat mai mult cugetul și privirea asupra unei vieți de dincolo de vraja unei mângâieri divine. Fiindcă natura, cu toate elementele ei, sublimă prin crearea gustului de frumos și de măreț, a dat putere ochilor mei să privească spre ceea ce nimeni nu poate să vadă, să ghicească sau să descopere, transformând realitatea într-un vis plin de imagini sublime.

Şi iată că frunza din vis se desprinde din mintea mea încet, cu multă compasiune, cu mult avânt, și se face văzută prin micile semnificații ale asocierilor dintre credință și știință, dintre creație și creator. Ochilor mei nu le trebuie mult timp ca să se împace cu o vedere desprinsă din Exuviile lui Simona Popescu, surprinzând un verde dezlănțuit ce se întinde în caractere inegale mai departe: *"Nimic nu e mai nobil ca singura privire ce leagă două inimi cu o singură privire."*

Leadership: Creația ta deține acea calitate unică a observației și acea putere a ochiului de a pătrunde în adâncul unei realități care oferă un conținut vizual bazat pe ideea de aspirație spre înaltul unei lumi spirituale?

Şi iată că frunza îmi aduce aminte de mine, de chipul meu, admirat în splendoarea traiectoriei unui artist cu adevărat vizionar, în altă stare a naturii. Cred că în adâncul sufletului ei ținea la mult la mine, căci se învârtea în jurul meu ca în jurul infinitului, sperând să se bucure de desfătarea ochilor mei în spațiul unei transparențe superioare a amintirii, în așa măsură încât să se producă o dedublare a ființei într-o nouă unitate. Simțea și ea că este împinsă de o forță nevăzută spre a-mi face cunoștință cu o cale aparte de a descoperi arta din viața Creatorului.

Orizontul meu devine transparența unui infinit superior încărcat cu farmecul amintirii ființei mele, într-un vis surprins de ochii care nu se mai satură a privi marea metamorfoză a Creației, în care eu însumi sunt fermentul, generatorul emblematic al unei semioze infinite de metafore care valorizează elementele alfabetului vizual.

Ochii mei înțeleg vorbele frunzei prin intermediul limbajului vizual, așa încât pictorul să poată surprinde un moment psihologic aparte din viața modelului, chiar pe linia unei

exacerbări a coordonatei artistice. Într-atât îmi doresc să fac parte din forma și culoarea ei, încât simt că ceva din dumnezeirea naturii, din măreția ei, se sincronizează cu bătăile inimii mele.

Așadar, ideea de aspirație spre înaltul unei lumi spirituale provine din sincronizarea actului de creație cu acea particularitate a naturii de a fi în permanent dialog cu propria ei imagine prin intermediul unei înțelegeri iluminate, a unei experiențe mistice.

Leadership: Poți să îmbogățești conținutul perceput în mod vizual cu un conținut imaginat pus în valoare prin rostirea ascunsă, intrinsecă a mijloacelor de expresie?

Am înțeles de ce frunza mă lasă s-o ating fără să se tulbure, parcă plecând capul în fața bucuriei de fi parte din universul meu, acceptându-mi atingerea fără să se suprapună cu realitatea unui creator care înfrânează haosul, lăsându-mă să extrag singur imaginile artistice din ceea ce se vede în profunzimea ei. Fiindcă și ea trăiește o bucurie imensă, aceea de a nu fi uitată, pierdută din vederea unei arte de o splendoare și de o sensibilitate de nedescris, pe care numai artistul o poate descoperi într-o poveste plină de culori și farmec.

Acordurile cromatice, contrastul dintre lumini și umbre, personificarea unei impresii concrete, memoria atingerii unei forme exterioare a naturii, forma de receptare a frumosului într-un decor plin de fantezie și savoare, își fac simțite prezența prin stările sufletești care, adunate la un loc, dau naștere energiei spirituale menită să întrețină o personalitate plină de sensibilitate. Oare eu sunt simbolul unei ființe a naturii pe care nimeni nu o înțelege și nu o percepe ca fiind un arhetip al sensibilității umane?

Am fost frunza care a căzut pe umărul împăratului Maxentius, înainte ca el să se înece în Tibru, în bătălia de la Podul Milvian. Asta mă face să cred că aparțin unui descendent al regilor, magia atingerii mele, duioase și însuflețitoare, fiind ultima lui amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire. Timpul, natura, vântul, m-au dus în calea privirii care nu uită nicio clipă frumusețea unei lumi pierdute într-un amestec bizar și confuz de istorie, de idei, limbi și dialecte.

Şi numai tu, Cel ce scrie în glasul universal, ai dreptul să mă plasezi undeva într-un peisaj de Dalí, cu ceasuri lichefiate în prim-plan. Iar dacă eu sunt Creatorul nesfârșit al Universului, singurul în stare să vorbească naturii, să se preschimbe într-o frunză pentru ca ea să fie martorul principal la toate momentele importante ale istoriei, și căreia nimeni nu i-a răspuns cu privirea potrivită, atunci mie îmi revine sarcina de a rosti aceste cuvinte, care sper să nu fie deșarte:

O privire care dăinuie și trece testul timpului este manifestarea puterii ochiului de a vedea în fiecare ființă o rază luminoasă, și în fiecare element al naturii o ființă plină de slavă și măreție.

Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire a fost când am întâlnit o frunză, sau mai bine zis, când frunza a apărut în câmpul vederii mele pentru a fi imortalizată ca o lume aflată sub vraja unei povești ce nu are capăt.

Îmi ridic privirea cu un vis de tainic dor după o ființă dragă și mă uit în ochii plini de culoare care cuprind măreția naturii. Ai dreptate, îmi răspunde natura, ochii tăi îmi sunt tot atât de dragi încât niciodată nu mă va părăsi dorul de ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-amintire-din-taramul-vederii-cu-ochi-de-nemurire.html

Ultima confesiune a unui asasin

On Februarie 21, 2012

Optimizează-ți personalitatea emoțională, focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalți oameni.

Trecutul se amestecase cu viitorul și nimic altceva nu mai exista în afara acelei ultime clipe, pe care timpul avid n-o mai putea smulge fără a lăsa o urmă – clipa când Dumnezeu îți dăruiește din prea plinul său de bunăvoință o ultimă șansă de a-ți mărturisi gândurile și sentimentele ascunse.

Glonțul trecuse prin Leon, dar nu-l omorî imediat. Stansfield, polițistul corupt, cu sânge rece, se apropie de victima lui, țintuită în sfârșit la pământ. Cei doi ucigași se aflau față în față.

Brusc, amintirile s-au întors vii în cugetul lui Leon și a văzut încă o dată imaginea Mathildei - mai frumoasă, mai încântătoare decât în toate amintirile lui. Pentru prima oară exista în sufletul lui de asasin ceva mai măreț și mai ambițios decât crima. Era senzația conștiinței curate. Dragostea, tulburătoarea ei poveste, deschisese abisurile secrete ale ființei lui - pentru că, odinioară, o judecată a lui Dumnezeu l-a silit să se îndrăgostească.

Leadership: Partea grea a deznodământului pe care ți-l prezice destinul este "curajul paradoxal" de a renunța la tine în folosul sensului pe care-l dai vieții?

Esența ultimelor cuvinte. Stansfield se aplecă asupra trupului vlăguit și plin de sânge al victimei sale. Atunci Leon, cu ultimele puteri, scoase cuiul de siguranță de la una din grenadele prinse de vesta sa și îl puse în mâna rivalului său. Apoi îi spuse dintr-o suflare, cu toată umilința din inima lui: "Asta e din partea lui Mathilda ! "

Spuse aceste ultime cuvinte ca și cum ar fi dorit să-și destăinuie conținutul sufletesc, să-și spele păcatele ca și cum ar fi dorit să se absolve de toate crimele înfăptuite, de îngrozitoarea lui vinovăție mai înainte de a se risipi din această lume.

De parcă sufletul Mathildei ar fi tresărit în conștiința lui și, pătruns de o dragoste pură față de această micuță ființă ce-și făcuse loc în viața lui, împins de cele mai pioase gânduri, de cele mai calde sentimente, să răzbune moartea părinților ei uciși de Stansfield, făcându-i astfel un serviciu. Aceasta a fost singura lui faptă bună într-o viață de om - să ucidă un alt criminal din considerație pentru ființa dragă. Printr-un veritabil act de conștiință, Răul învinge Răul. BOOM !

Leadership: Realitatea ta a ajuns o experiență nedorită, căreia nu-i poate opune rezistență decât manifestarea opusă personalității tale?

Dacă vrei să adaugi semnificație vieții tale, mai întâi adaugă semnificație lumii pe care ți-o dezvăluie atașamentul față de cineva sau ceva. Ca să te apropii de principiile artei de a conduce trebuie să rămâi tot timpul tu însuți – profund în felul de a gândi, integru în adâncul sufletului, adică iubindu-ți intens ființa, cu toate atributele și calitățile unei imagini despre un "Celălalt" prea puțin luat încă în seamă.

Manifestarea opusă personalității tale, prin crearea forțată a unei realități paralele, se realizează prin presiunea permanentă pe care o exercită asupra ta obligația de a te pune pe

primul loc în viața altcuiva, sau invers, de a pune o altă persoană pe primul loc în viața ta.

Dacă nu se zăresc nicăieri în ființa ta acele trăiri benefice, care însumate să dea valoare existenței tale, călăuzindu-te pe o cale mai bună, dacă nu ești animat de idealul cunoașterii de sine atunci leadershipul tău își va pierde expresivitatea și veridicitatea. În altă ordine de idei, vei deveni orb și insensibil la tot ceea ce se petrece în tine și în jurul tău.

Așa cum rinichiul elimină substanțele care nu mai sunt folositoare organismului uman, participând astfel la procesul de detoxifiere, tot așa și tu, ca să asiguri temelia sufletească a ființei tale, trebuie să-ți supui leadershipul unui proces de "detoxifiere" - adică să elimini acele trăsături de personalitate care îți știrbesc Eul.

Ca să răzbați atunci când ajungi pe panta abruptă a unei înălțimi care nu conferă amplitudine viziunii, mai întâi caută să te întreci pe tine însuți revenind la acele sentimente care atrag atenția asupra insuficienței de a recupera memoriile unui trecut care se încăpățânează sa nu mai treacă.

Leadership: Poți să-ți manifești personalitatea într-un mediu lipsit de ecou, fără să uiți tot ce e în tine?

Un mediu lipsit de ecou este un spațiu în care te simți deopotrivă acasă și străin, fără ca cineva să-l alimenteze cu pasiunea pentru viață în răbdarea momentul prezent. Este un loc închis unde emoțiile există, dar nu sunt niciodată scoase la lumină. Simbolizează uitarea de sine în seama voinței unei Providențe care dă sens vieții numai când faci din dragoste punctul de referintă al centrului numit "deviere de la obișnuit".

Îți amintești de poemul „Manfred" de George Gordon Byron? Spiritele îi propun lui Manfred anumite avantaje, dar eroul byronian rămâne la singurul lucru pe care-l vrea, uitarea: *"Atât vă cer, să nu uit tot ce e în mine* ."

Exact ceea ce a făcut și Leon, eroul filmului " *Leon – The professional (1994)* " - n-a uitat tot ce era bun în el însuși în ultima clipă a vieții sale. Mathilda a contribuit la revenirea lui la sentimentele umane, inducându-i capacitatea de a-și exprima acele trăiri care avuseseră forța de a-i ordona lumea interioară.

Tu cum fortifici personalitatea celor din jurul tău? Reușești să faci dintr-un om o ființă mai bună, îmbogățindu-i și completându-i trăirile intense, umanizând esența firii sale? Ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora aceleași trăiri sau asemănătoare?

Reușești prin intermediul leadershipului tău să imprimi în conștiința oamenilor cele trei impulsuri ale devenirii umane: idealul sufletesc, idealul rațiunii și idealul cunoașterii?

Fii tot ceea ce poți să fii, indiferent de contextul în care te afli și în care se produce schimbarea, urmându-ți emoțiile cele mai puternice.

Ultima confesiune a unui asasin evidențiază elementul ce explică și ne face să înțelegem sufletul celui de lângă noi, punându-ne în fața ochilor, în chip concret, sensibilitatea și starea emoțională care îi domină gândurile și acțiunile, adică existența lui spirituală, de care aceste gânduri și emoții sunt dependente.

Ești posesorul acelei excepționale puteri de pătrundere a eului individual al omului?

Această forță este în primul rând consecința unei considerații deosebite pentru cei ce nu-și cunosc adevăratul Ego, pentru orice sentiment vibrant și pentru felul cum acest sentiment se exteriorizează.

Acceptă egalitatea. Privește-i pe oameni fără prejudecăți, fără ură, ci cu pasiunea liderului iscusit preocupat îndeosebi de natura umană, cognitivă sau comportamentală. Optimizează-ți personalitatea emoțională focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalți oameni.

Concluzie: Se spune că inima cunoaște căi pe care mintea nu le bănuiește. Înțelegându-i pe oameni, cunoscându-le cele mai ascunse taine ale sufletului, vei putea să-i orientezi, speculând acele calități ascunse de care nici ei nu sunt conștienți, în favoarea atingerii excelenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-confesiune-a-unui-asasin.html

Ultima poruncă a diavolului

On Iunie 05, 2010

Cultivă-ți acele virtuți morale care să se potrivească conceptului de leadership unanim acceptat de toți oamenii, înainte să-i călăuzești spre o cale nouă.

După mai bine de două mii de ani, împăratul Qin Shi Huang, a fost trezit din morți. El apare în fața oștenilor săi, ce numărau câteva mii, ieșiți cu toții din infern ca să-l ajute să-și ducă la capăt diabolicul plan. Aliniați în rânduri paralele, neclintiți ca niște santinele în post, înfricoșători ca niște lupi flămânzi, toți îl privesc pe Anticrist cu atenția încordată.

Nicio trăsătură nu-i trădează vreo slăbiciune acestei ființe reci, meschine, doar pe jumătate om, călită parcă din oțel, înzestrată cu o voință covârșitoare, și care nu acceptă decât biruința. În dosul acestei mașini gata de luptă vibrează nervi febrili, cumplit de încordați, care înspăimântă și radiază numai frică și ură.

Cu privirea fixă, cu mâna întinsă în față, cu o răceală tot mai vădită, împăratul se adresează oștenilor cu o voce fermă:

- Azi vă readuc într-o lume scufundată în haos și corupție. Eu voi reinstaura ordinea. Voi revendica ceea ce-i al meu. Voi distruge orice idee de libertate. Voi ucide fără milă. Voi jefui fără compasiune. Vă voi îndruma dincolo de zid, iar după ce-l veți trece, veți deveni invincibili. V-am readus la viață cu un singur scop. Să faceți ca întreaga lume să-mi dea ascultare și să mi se supună.

- Trăiască împăratul ! Trăiască împăratul !

Împăratul Qin Shi Huang, personajul principal din filmul „ *The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008)* ", prin discursul său simplu dar autoritar, n-a căutat altceva decât să le transmită oștenilor săi (sculați din mormânt pentru a-l ajuta să-și ducă la îndeplinire demonica misiune) forța sa fizică și spirituală, aceea a unui invincibil. Iar imaginea pe care și-a creat-o, de "salvator mesianic", le-a adus acestora speranță și o încredere de nezdruncinat. Păstrându-și înfățișarea necruțătoare, înfricoșătoare, rostindu-și discursul pe un ton mânios, agresiv și rece, el a demonstrat o dorință înfocată de a fi în mijlocul lor în misiunea de a cuceri lumea.

Leadership: Crești rezonanța acelei zone de umbră protectoare care creează coeziunea între "deficitul de putere" și "fenomenul de adâncime"?

O atitudine aspră de tipul: "sunt împotriva tuturor", cu scopul de a declanșa în cadrul unui grup o emoție cutezătoare de tipul "o să vedeți voi de ce sunt eu în stare", nu poate fi confruntată direct decât prin valoarea unei idei cu un puternic potențial spiritual și emoțional, ca justificare a unei acțiuni cu impact moral.

Trebuie să știi că orice om se simte puternic atâta vreme cât nu este vulnerabil la propriile sugestii de teamă, confuzie și neîncredere, unde trecutul se dovedește cu atât mai neliniștitor cu cât prezentul devine mai problematic. Omul păstrează în permanență o marjă de nedeterminare: chiar și atunci când este dispus să riște totul pentru a atinge un scop cutezător, este înfrânat de teama repetării trecutului. Așadar, în anumite granițe individul fuge de sine.

Trecerea de la durere la disperare spre o dimensiune cu și mai multă vitalitate, dar cu mai puțină afecțiune, presupune parcurgerea unui labirint la capătul căruia se deschide un alt labirint care nu se va dovedi mai luminat pe dinăuntru: "Cunoaște-te pe tine însuți." Pentru a se produce spirit în combinațiile ideilor de asigurare a supremației, e nevoie de inteligența de a ști că, după furtună, vine soarele, dar după soare apar norii - durerea cruntă a regretului de a nu mai ști cine ești de fapt.

Avea dreptate cine spunea că aversiunea omului față de lume este în primul rând marca a regretului de a nu-și fi găsit nici o urmă de satisfacție în formă de manifestare a spiritualului colectiv.

În această situație putem constata o dublă direcție evolutivă a conceptului de model de lider: ca "expresie a unui deficit de putere disponibilă" sau ca "exponent al unui fenomen de adâncime, ascuns, nevizibil", care este tocmai starea de conștiință."

Această formă vizibilă a certitudinii de a trăi în mod autentic sentimentul de superioritate, transformat într-o obsesie copleșitoare, se poate traduce prin tendința de a-i trata pe ceilalți oameni ca pe niște mini-afaceri, provocând un soi de dependență de putere, similară cu cea de droguri și alcool.

Iar extinderea puterii spre extremitățile unei axe continue de dependență nu este un non-sens care trebuie demascat și distrus, ci *une grave maladie* , un sindrom de supraestimare a propriei personalități printr-un comportament adesea lipsit de valoare socială. Acest comportament trădează o gândire cu oarecare tendințe paranoice de tipul: *"Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau* ." În cazul ăsta, o consecință ar fi pierderea demnității prin limitarea atotputerniciei.

Printre incertitudinile și dilemele etice, printre iluziile de grandoare de pe ecranul imaginației care se delectează cu duplicitatea și super-orgoliile, printre confirmările de poziție fără justificări plauzibile, leadershipul reprezintă o suferință care se prelungește, într-o agonie lentă, în interacțiunea cu ceilalți - în sânul unei lumi pline de conflicte, tensiuni, răzbunări și ură.

Leadership: Răspunzi cu un „DA" trădător principiilor folosirii puterii, chiar și atunci când puterea este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile?

Virtuțile și principiile călăuzitoare sunt cele care dau tonul, lucru valabil nu numai pentru lider, ci și pentru adepții lui. Un lider fără priceperea de a-și manifesta cele mai de preț valori, cele mai grandioase dorințe în spiritul celei mai profunde autenticități și în spiritul celor mai nobile trăsături morale, va eșua în cele din urmă.

Dacă ai urmărit filmul, știi că domnia Împăratului Qin Shi Huang a fost de scurtă durată, așa cum o ultimă rază de soare se ivește înainte de a se pierde în nori. El s-a reîntors de unde a venit, din morți, odată pentru totdeauna. Căci nimic nu-l poate "însănătoși" pe cel care bolește de dorința de putere absolută, în afară de moartea veșnică.

Care sunt convingerile morale care stau la baza personalității tale? Spui „da" celor mai josnice păcate, celor mai imorale interese atunci când de fapt trebuie să te conformezi celor mai de preț virtuți care formează un caracter adevărat? Îți lipsește acea calitate umană esențială care confirmă că ești cu adevărat binecuvântat să fii iubit? Te consideri un lider invincibil care se poate impune numai prin forță? Sau te impui prin palmaresul tău de calități care te desemnează drept cel mai empatic și mai „uman" lider?

Așa cum ideile bune reprezintă elementul cheie în rezolvarea problemelor legate de creativitate, tot astfel abilitatea de a nu te abate de la legile și normele morale stabilite de către societate reprezintă elementul cheie în ceea ce privește evoluția leadershipului tău.

Virtuțile tale morale se potrivesc conceptului de leadership unanim acceptat de către toată lumea? Credința, echitatea, solidaritatea, umanitatea, sunt încă în stadiul „de așteptare" pentru tine?

Puterea ta este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile atunci când versiunea ta de individ obsedat de control se modifică conform instrucțiunii de tip: "așteaptă să se întâmple inevitabilul".

Concluzie: Ca lider, e o mare greșeala să te consideri invincibil și să crezi că doar tu deții adevărul absolut. Dar, într-adevăr ca să ai susținători trebuie să dovedești că ești îndeajuns de puternic și inteligent pentru a face față tuturor situațiilor. Iar un comportament adecvat muncii în colectiv îți va duce mai mult succes decât atitudinea dictatorială. Şi mai ales nu fă promisiuni deșarte și nu-ți amăgi colaboratorii, căci altfel „domnia" ta va fi scurtă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-porunca-a-diavolului.html

Ultima rază de lumină din iadul negru

On Martie 06, 2011

Întoarce-te spre tine însuți, ca să te poți raporta la ceea ce simt ceilalți față de tine.

Şi-a dat seama într-o clipă că se afla în fața celei mai mari încercări din viața ei, și nu prea știa cum să-i facă față. Oamenii legii, mascații din trupele Swat, o înhățaseră pe coridorul ce ducea la apartamentul ei. În care se afla "părintele ei adoptiv", Leon, asasinul, profesionistul. Unul dintre bărbați îi puse mâna la gură și o întrebă pe un ton care inspira numai teamă:

- Este singur? Te așteaptă? Există vreun cod sau un mod de a bate la ușă prin care el știe că ești tu?

Mathilda a înțeles numai decât la ce alte nenorociri trebuia să se aștepte. "Leon va muri, dacă nu-l ajut cumva", își spunea în gândul ei. Gândul acesta a aruncat-o într-o deznădejde fără margini; preț de câteva secunde a stat în cumpănă. Era imposibil să nu-i dea ascultare acelei voci ce-i înspăimânta sufletul. Așa că, chemându-și în ajutor toată puterea, tot curajul inimii, îi arătă bărbatului un cod (fals) pe care chipurile îl folosea pentru ca Leon s-o recunoască.

Leadership: Poți să realizezi o modelare a însușirilor tale prin intermediul contribuției tuturor acelor aspecte care te desăvârșesc în punctul culminant al existenței tale?

Nu a rămas insensibilă la influențele lui. Prin gestul ei plin de afecțiune din acel moment de cumpănă, Mathilda a făcut dovada însușirilor prețioase pe care le avea, precum umanismul, mărinimia, compasiunea și loialitatea. Fără nicio îndoială, ea era pentru Leon genul acela de prieten pe care ești sigur că-l vei găsi pururi însuflețit de dorința de a-ți fi folositor și care să-ți sară în orice moment în ajutor.

Dacă ai urmărit filmul *"Leon – The professional"* , știi că numai Mathilda a reușit să-i lumineze sufletul lui Leon, fiindu-i aproape în toate clipe grele. Şi asta deoarece el a avut puterea să o determine să-l placă, să creadă în el, fiindcă a avut puterea să nască în ea dorința de a-l înțelege, de a-l accepta în viața ei și de a se atașa de el.

A te desăvârși în ființa ta înseamnă să atragi în viața ta admirația oamenilor compromiși care îți oferă o altă alternativă de a trăi. Iar punctul culminant al existenței tale este momentul când conștiința morală și sensibilitatea se dezvoltă pe deplin, permițându-ți să-ți asumi responsabilitatea completă pentru acțiunile tale și pentru modul în care îți faci cunoscută intenția de a reînvia din lumea obscură pe care ți-a inoculat-o frica de a fi respins de ceilalți.

Leadership: Îți exerciți autoritatea asupra oamenilor printr-o continuă validare a valorii lăuntrice pe care ei o posedă într-un grad înalt al puterii de a îndura o viață dură?

Omul cu calități de lider are capacitatea de a lărgi concepția evolutivă despre posibilitățile de a construi un mod de viață virtuos, bazat pe o formă de transmitere a sinelui către persoanele care se raportează la el, nu o corvoadă care nu aduce nimic bun. Şi prin aceasta cred că o funcție de reprezentare a unei noi perspective, declanșatoare de noi trăiri și atitudini, activată în trepte, evitând orice inconveniențe de construcție a unei noi direcții, este îndeplinită și de leadership în situația în care liderului nu îi este subminată autoritatea.

În acest sens, al unui nou început, al unei abordări care se vrea superioară îmbinând respectul pentru buna desfășurare a vieții cu sinceritatea și afecțiunea, s-ar putea susține că leadershipul slujește lărgirii "repertoriului" moral, emoțional și comportamental al omului - ca factor al devenirii.

Liderul face posibilă intersectarea mai multor forme alternative ale acțiunilor viitoare, vizând o mai bună aprofundare a ceea ce înseamnă și cum este exercitată autoritatea sa asupra oamenilor, printr-o continuă validare a valorii lăuntrice pe care ei o posedă.

De aceea, probabil, leadershipul slujește funcției adaptative în perioadele de transformări accelerate, cum este de pildă cea a impactului cu o mentalitate dificilă între limitele căreia nu se poate integra o nouă viziune.

Este ceea ce eu numesc „funcție de transfer" a modelului propriu de reprezentare a lumii și a vieții, care tratează diferit noua concepere a relației dintre intrarea și ieșirea unei noi conștiințe, resimțite ca o binefacere, a unei invariante în timp.

Liderii care dispun de o cantitate imensă de căldură sufletească reușesc să producă acești factori cheie ai experienței umane, furnizând dovezi semnificative de sprijin cu ajutorul cărora pot genera o nouă lumină asupra vieții oamenilor. În acest sens putem spune că liderii constituie o parte din "sistemul de orientare" al societății. Nu degeaba ei lucrează cu sârg în acest sens, fiindcă deseori sunt percepuți ca niște izvoare de lumină ce strălucesc în mijlocul întunericului lumii.

Leadership: Tu pui accentul pe "Cine ești cu adevărat" în veriga unui lanț continuu care te leagă de un „Eu" ce devine poate cel mai greu lucru de definit?

Criteriul după care leadershipul poate fi socotit bun sau nu, este dat de măsura în care el exprimă într-o formă nouă și personală sentimentele pe care le ai pentru ceilalți. Indiferent de obiectivul tău final, trebuie să pui întotdeauna accentul pe "Cine ești cu adevărat". Întoarce-te spre tine însuți ca să te poți raporta la ceea ce simt ceilalți față de tine.

Așa cum imaginea unui pictor se alcătuiește din reacția simțurilor sale față de model, tot așa percepția oamenilor despre tine se alcătuiește din reacția percepțiilor lor față de plusul de umanitate pe care îl manifești față de ei. Dacă vrei ca reacția celor din jurul tău să fie una pozitivă, nu neglija niciodată elementul uman în viața de zi cu zi, nu neglija niciodată importanța vocii interioare care te ajută să-ți exprimi afecțiunea față de ceilalți, și care strigă să faci binele așteptat de către toți.

Abilitatea de a construi și menține relații sănătoase este factorul determinant al modului în care oamenii se vor raporta la tine în momentele de cumpănă.

Deși Leon părea genul de om care nu reușește să se înțeleagă cu nimeni, iată că pentru Mathilda inima lui s-a deschis larg așa cum floarea își desface petalele în bătaia soarelui. Poți determina apariția unei încrederi reciproce dacă interacționezi cu oamenii și numai dacă îi împlinești sufletește.

Și, mai ales, dacă Eu-l tău te plasează acolo unde are cele mai mari șanse de a fi observat, făcând deliciul unei situații în care atitudinea și starea afectivă se raportează la procesul de identificare cu un model de comportament și cu o viziune despre lume ale cărei valori existențiale și realitate paradigmatică pot fi recunoscute ca emblematice, definitorii și reprezentative.

Ultima rază de lumină din iadul negru este vocea din spatele minții căreia trebuie să-i dai ascultare în momentele de cumpănă, care îți spune: "Fii bun și ajută". Este acea voce interioară care îți pune în evidență tot ce e mai bun în tine, care îți luminează sufletul și viața.

Tu dai ascultare acestei voci? Sau îți este foarte greu să-i dai crezare?

Liderii cei mai iscusiți pun preț pe abilitatea oamenilor de a-și exprima emoțiile și sentimentele în cele mai frumoase moduri, în clipele cele mai grele.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-raza-de-lumina-din-iadul-negru.html

Ultima sută de metri

On Februarie 12, 2009

Împiedică procesul de eroziune a potențialului tău, creând un impact pozitiv asupra acțiunilor tale.

A fi cel mai bun, a ajunge în fruntea clasamentului nu este tocmai lucrul cel mai ușor de realizat. La proba de rezistență, atleții care ocupă mereu primele locuri pe podium sunt aceia cu adevărat hotărâți să câștige. Adică aceia care acționează cu mai multa intensitate, cu mai multă dăruire și care dau totul mai ales în ultimul moment, spre capătul sursei. La fel ca la proba de rezistență, performerii de vârf măresc viteza exact pe ultima sută de metri în drumul lor spre excelență.

Înainte de a ajunge pe culmile succesului, performerii de vârf au fost nevoiți să înfrunte foarte multe obstacole și au trecut prin numeroase încercări care nu s-au soldat cu reușite. Dar pentru ei acest urcuș a constituit proba de rezistență, marele antrenament care i-a condus spre reușită.

Leadership: Poți să adaugi valoare rolului pe care ți-l asumi, pretinzi constant că ești altcineva decât ești în realitate?

Valoarea noastră personală și profesională izvorăște din adâncimea propriei noastre ființe. Prin asta mă refer la amploarea pe care o capătă încrederea noastră, credința și voința noastră atunci când ne exercităm competențele. Putem să împiedicăm procesul de eroziune a potențialului nostru (care asigură acea notă diferențiatoare de care avem nevoie pentru a funcționa eficient) creând un impact pozitiv asupra acțiunilor noastre.

Analiza hărții ființei noastre ne vine în ajutor, permițându-ne să constatăm slăbirea propriei noastre puteri de rezistență și a tenacității (care dau vigoare și strălucire potențialului nostru) și să eliminăm acele situații limită în care nu ne putem pune în valoare calitățile. O astfel de hartă poartă denumirea de „harta adâncimii" fiindcă fragmentează fiecare element al personalității eliminând acei factori care influențează într-un mod negativ caracterul și împiedică funcționarea noastră cât mai eficientă.

Deci, pentru o apreciere mai exactă a acelor parametri care nu conduc la optimizarea funcționării tale, este necesar să recurgi la analiza unei hărți speciale pe care sunt redate diferențele dintre atitudine, caracter, talent și inteligență. Ştii să te orientezi pe această hartă? Ştii unde să-ți îndrepți atenția și energia astfel încât performanța ta să crească și să îți atingi obiectivele?

A pretinde constant că ești altcineva înseamnă să-ți asumi o identitate care nu este suficientă sieși, ci este definită de raporturile cu trofeele biruinței câștigate prin identificarea unei direcții de acțiune plasată în mijlocul "neașteptatului".

Așa cum gripa este provocată de un virus, nu de temperaturile scăzute, tot astfel diminuarea potențialului tău se datorează erodării pârghiei de creare a valorii tale, nu neapărat a capacității și performanței profesionale slabe. Această pârghie are un „arc" care te împinge înainte, care te ajută să faci niște salturi în propria-ți dezvoltare - numai dacă îți definești atitudinea vizavi de viață, vizavi de acele calități care îți sunt cu adevărat necesare, vizavi de eficiența acestora în practica și de compatibilitatea cu propriile abilități.

Contele Zeppelin a rămas în istoria cuceririi văzduhului nu atât prin intermediul faimoasei descoperiri - dirijabilul zburător - ci prin faptul că și-a impus cu toată puterea un crez care are ecou în preajma veșnicei: "E învins numai cel care crede că este învins ! "

Nu există eșec decât pentru oamenii care renunță pe ultima sută de metri. Ca țiganul la mal, ei se îneacă chiar atunci când sunt foarte aproape de obiectivul pe care și l-au stabilit. Prin urmare, tot ceea ce au făcut, tot ceea ce au îndurat a fost în van. Totul a fost o muncă titanică fără sens. Şi nu mă refer aici la oamenii leneși și lipsiți de ambiție, ci la cei harnici și capabili de mai mult, care au avut într-adevăr dorința de a se afirma, dar care nu au avut "rezistența" necesară pentru a ajunge la final, pentru atingerea scopurilor propuse.

Rolul pe care și-l asumă un lider este precum steaua bună a descoperitorilor ce se ivește atunci când trăiești experiența întregii unități a vieții în însăși unitatea misiunii pe care Dumnezeu însuși a stabilit-o pentru tine.

Învingătorii se remarcă pe ultima sută de metri. Ei merg înainte chiar și atunci când cred că nu mai au putere. Pe ei nimic nu-i doboară, nimic nu le încetinește ritmul oricât de grea ar fi situația la un moment dat. Sunt atât de încăpățânați și de neclintiți în privința deciziei pe care au luat-o, aceea de a câștiga, de a răzbi în orice conjunctură, încât sunt dispuși să facă oricât de multe eforturi. De aceea în cazul lor succesul nu are nimic de-a face cu destinul, ci cu hotărârea de a fi învingători. Iar învingătorii știu că rezultatul eforturilor precedente se vede spre capătul cursei, pe ultima sută de metri.

Împiedică procesul de eroziune a potențialului tău creând un impact pozitiv asupra acțiunilor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-suta-de-metri.html

Ultima treaptă a slăbiciunii

On Noiembrie 22, 2013

Menține echilibrul întregii tale ființe, identificând cauzele oscilațiilor de personalitate modificate de vibrațiile periodice lăuntrice.

În fața unui om de treabă lumea își ridică pălăria cu respect și fără umbră de suspiciune. Dar nimeni nu bănuiește că omul acesta blând, retras într-un loc izolat, este mai prigonit și mai primejduit decât o fiară. El poartă stigmatul șocurilor existențiale, un imens foc intern anulând frecvent starea de echilibru a sectorului său mental.

O nebunie de moment, un avânt neașteptat plin de forță nu-i sunt proprii acestui om pașnic, ci aparțin unei puteri malefice concentrate într-o doză de curaj nemilos. O exaltare a sentimentului personalității îl aruncă pe acest biet diletant spre o altă dimensiune a existenței, spre metamorfoză și violență, ca un proiectil lansat cu precizie de o catapultă în partea de teren fertil transformării. Iar satisfacerea dorințelor incandescente, alimentate de senzații electrizante resimțite tot mai acut, îi lezează caracterul etico-moral.

Puterea de distrugere a catapultei se face simțită în momentele maxime de "îndrăgostire" de sine, de bucurie pasională care țâșnește din adâncuri cu o presiune reglată necorespunzător. Abia atunci bolnavul mental se poate folosi de vibrația lăuntrică pentru a dobândi o stare de plinătate sufletească. Tot atunci se reglează mecanismul transformator în jurul unui oscilator care fluctuează peste valorile normale, cuplat la singură sursă de energie reînnoibilă: obsesia paranoică de a adopta o altă înfățișare.

Leadership: Poți să-ți creezi un Ego diferit de "produsul unei realități dure", încadrându-te într-o poziție de flexibilitate față de cerințele stării sufletești care te apasă, dar totodată te îndeamnă la o faptă bună?

Omul care are o dublă personalitate, singurul care își ostenește ambițiile chinuindu-și trupul peste măsură, aproape întotdeauna arborează o atitudine rezervată și modestă. Ca și cum ar păstra doar pentru sine un secret imens, pe care nimeni nu-l poate descoperi. Este o realitate. Jack Gordon, alias Buffalo Bill, trebuie neapărat să se fi alimentat dintr-un foc subteran, care de la început până la sfârșit rămâne ascuns. Oferindu-i totodată un extaz din acela nebunesc, cvasi-sexual, nestăpânit, care face să dispară diferențele dintre cele două ființe contradictorii în care se întruchipează.

Numeroasele neajunsuri de ordin intern nu pot regla pendulul însuflețitor care oscilează cu amplitudini diferite în jurul celor două axe: a feminității și a masculinității. Din acest motiv, sistemul său de orientare și adaptare în orice împrejurare se măsoară, în principiu, în funcție de procesele periodice de comutare la tensiunile interne care îi acționează fluxul de energie necesar alimentării ambițiilor personale.

Așa cum cavalerul Gaudin de Sainte-Croix descoperea veninul atât de toxic care putea omorî numai prin mirosul său, Buffalo Bill descoperă ceea ce îl unește de deplinătatea sufletească prin activarea unei mize secrete, a unei extraopțiuni care reformatează nevoile sale afective și inclinațiile de "stânga". Dacă Sainte-Croix moare răpus de propriul său venin în mijlocul experimentelor, pe Buffalo Bill instabilitatea emoțională și psihică îl duc în punctul mort în care nu se mai poate identifica cu sine însuși.

Leadership: Ești conștient de anormalitatea în care ești împins de căutările tale spre împlinirea personală, în conformitate cu ceea ce te reține din a fi cu adevărat virtuos?

Te alimentezi dintr-un foc subteran, care de la început până la sfârșit, rămâne ascuns? Atingi extazul acela nebunesc, nestăpânit, care te îndepărtează de cine ești cu adevărat și te transpune într-o zonă de turbulențe?

Prima îndatorire a liderului este de a-și proteja teritoriul funcțional. Astfel încât, în faza de profunzime a evoluției sale să nu cadă în acele extreme insuportabile manifestate în mod ambițios. Când firea omului nu poate fi controlată de influența gândurilor negative, el nu se mai poate supune categoriei "calității", situație ce ar trebui să-l preocupe. Astfel, ceea ce se numește leadership capătă brusc o nouă semnificație, o coloratură irațională cu o paletă foarte îngustă de eficacitate ce funcționează doar pe anumite benzi de abordare.

O lume interioară construită pe nefericire, acaparată de o irealitate stridentă care acționează din afara limitelor autoimpuse, și care e atât de prezentă încât te sufocă, reprezintă aș zice eu principala cauză a neputinței de a contracara iraționalul. Într-adevăr, nenumărate deosebiri și piedici, aparențe și realități, stau în calea studiului propriu al potențialului de conducere care se sprijină pe o temeinică însușire a cunoașterii de sine și a cunoașterii naturii umane. A legilor care ne guvernează viața și a extremelor în care cădem.

Ca lider, ești supraveghetorul echilibrului dintre bine și rău. Poți să înclini balanța către normalitate în a cuprinde viața în aspectele limită, sau către anormalitate în ceea ce privește abundența de nevoi și lipsuri. Dacă ești conștient de anormalitatea în care ești împins de căutările tale spre împlinirea personală, înseamnă că ai luat în calcul configurația tuturor acelor aspecte ale vieții care te mulțumesc și care nu te mulțumesc.

A fi cu adevărat un om virtuos înseamnă să cinstești ceea ce primești de la viață, dar în așa fel încât atunci când zilele devin grele sau insuportabile să realizezi că tocmai acestea sunt referințele experiențelor care te vor face să evoluezi și să te transformi în ceea ce vei fi în viitor.

Leadership: Alegi să îți schimbi efectiv firea, rațiunea, conceptul și starea sufletească, intrând în rezonanță cu motivul schimbării pe care o întreprinzi atunci când trebuie să iei în considerare elementele definitorii ale orientărilor spre noi idealuri ce țin de asigurarea decentă a existenței tale?

În cartea sa " *Hocus Pocus* ", Kurt Vonnegut scria: " *Alt defect care face parte din caracterul omului este faptul că vrea să construiască, dar nimeni nu vrea să se ocupe de întreținere.* "

Poți să urci pe ultima treaptă a slăbiciunii făcând din tine un pilon al involuției, construindu-ți o personalitate păgubită de numeroasele neajunsuri de ordin intern. Sau poți să urci pe treptele respectului de sine, eliminând tendința de epuizare emoțională și psihică, făcând din tine un caracter puternic care luptă cu propriile limite și defecte.

Evoluția oscilantă între progres și regres este cauzată de tulburarea echilibrului dintre elementele definitorii ale orientărilor tale de orice fel, cu impact semnificativ din punct de vedere evolutiv. În funcție de configurația personalității tale și în funcție de dorințele tale dominante poți aduce, înainte de toate, o nouă tendință în tipul trecerii de la stadiul de intenție la cel de acțiune.

Ai grijă care latură dominantă o declanșezi pe parcursul evoluției. Reglează din timp pendulul însuflețitor care oscilează cu amplitudini diferite în jurul personalității tale. Dacă te supui unor directive venite din afara limitelor zonei de putere, vei putea să stingi acel imens foc intern care îți anulează frecvent starea de echilibru. Continuă să-ți experimentezi numai latura dominantă pozitivă, prin încercarea de a oferi valoare în moduri unice și noi.

Menține echilibrul întregii tale ființe, identificând cauzele oscilațiilor de personalitate modificate de vibrațiile periodice lăuntrice. Nu uita că sistemul tău de orientare și adaptare în orice împrejurare se măsoară, în principiu, în funcție de procesele periodice de comutare la tensiunile interne care acționează fluxul de energie necesar alimentării ambițiilor personale.

Apartenența stării tale de spirit la dezvoltarea personalității poate fi observată în modul în care îți exprimi necesitatea de a-ți asuma deplinătatea sufletească într-o situație în care ești constrâns să lupți chiar împotriva ta, în spațiul unei realități care depășește capacitatea ta de a o înțelege.

Ultima treaptă a slăbiciunii evidențiază momentul când propriul tău decident este atât de lezat, încât te orientează spre o latură negativă a personalității.

Ca orice om, ești un amestec de bine și rău în proporții diferite. Şi ideal ar fi ca binele să fie dominant, sau măcar în echilibru cu răul. Numai decidentul tău intern stabilește încotro înclină balanța. El este un ansamblu de componente judicios îmbinate, câștigate prin educație, cultură și comportament.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-treapta-a-slabiciunii.html

Ultimul glas din ceasul morții

On Aprilie 05, 2010

Deschide-ți propriul drum spre performanță și succes, fără să te depărtezi de valorile pe care se clădește potențialul tău de lider.

8 Februarie 1587, castelul Fotheringhay. Maria Stuart pășește încet, liniștită, înarmată cu cele trei arme ale credinței: un crucifix de aur ce-l poartă la gât, mătăniile cu pietre scumpe prinse de cingătoare și o cruce de fildeș pe care o strânge cu putere în mână, în sala cea mare unde va avea loc execuția. Propria ei execuție. În această zi va avea parte de cea mai grea încercare. Acum nimic nu o mai poate salva, nimic nu o mai poate aduce înapoi pe scaunul domnesc. Nu mai e venerată de nimeni, nu mai e iubită, nu mai e admirată, nu mai are niciun prieten, nici măcar de un fir subțire de speranță nu se mai poate agăța.

Martor îi e Dumnezeu că este complet nevinovată. Dar nu poate protesta în niciun chip, nu poate schimba sentința dată de judecători, nu poate chema pe nimeni în ajutor, nu mai poate face nimic. Cine să-i dea dreptate, când toți sunt împotriva ei, când toți o urăsc de moarte și ar fi foarte fericiți să n-o mai vadă regină? Cine s-o mai iubească după ce a pierdut două regate, după ce a pășit pe calea cea neagră a crimei îngropând doi soți și după ce din cauza unui amant nemilos și fără scrupule, contele Bothwell, singurul bărbat pe care ea l-a iubit vreodată și pe care l-a urmat cu tot entuziasmul până la capăt, s-au dus bătălii sângeroase în care au pierit atâția și atâția oameni? Şi, mai ales, cine să-i facă dreptate, acolo unde nu există dreptate, ci numai o dorință fără margini pentru putere și control?

Totuși, până în ultimul moment, ea își păstrează măreția regească. În fața eșafodului, înainte de a îngenunchea, înainte ca preotul să-și termine predica, Maria Stuart sărută crucifixul, își face cruce și rostește ultimele cuvinte: *„ Primește-mă și pe mine, Isus Christos, în brațele tale milostive, larg deschise cum sunt pe crucea aceasta, și iartă-mi toate păcatele mele. Amin.* " Apoi îngenunchează, securea cade cu toată greutatea și toată forța și o dată cu ea se pierde orice suflu de viață a celei ce a fost regină încă de la vârsta de 6 zile. În sfârșit Maria Stuart nu mai contează, e uitată...

Leadership: Rolul încordat pe care ți-l asumi este de fapt o variantă de conflict de rol care apare la nivelul aceluiași status?

Toți conducătorii gândesc la scară mare, țintesc sus și își atacă obiectivele cu mult curaj și tenacitate. Cu ajutorul viziunii pe care o au și pe care, de altfel, o insuflă și celor din jurul lor, ei își planifica pas cu pas, cu un simț al răspunderii destul de mare, cursul specific acțiunilor pe care le vor întreprinde. Dar, din fericire sau din nefericire, iar istoria dovedește cu prisosință acest lucru, numai cei agresivi, competitivi, conduși de o ambiție colosală, animați de dorința de a se afla tot timpul în vârful piramidei puterii, vor putea să domine până în ultima clipă scena politică a unei țări.

Numai acele voințe neclintite în împrejurări aspre, cu tendințe puternice de comandant, mânate de dorința de supremație, vor fi capabile să se împotrivească pe față oricăror uneltiri și vicleșuguri și, luptând vitejește, neîncetat, să câștige orice bătălie și să-și păstreze poziția în vârful piramidei.

O inimă prea nobilă, dar o inimă prea slabă. Maria Stuart a posedat puterea, primind titlul de regină chiar în primele zile de la naștere, dar i-au lipsit calitățile esențiale unui lider puternic: curajul, chibzuința, tăria de caracter și voința de fier - care se dezvoltă în timp, i-a lipsit fără îndoială acel imbold nemăsurat specific liderilor dârzi, aspri și neînduplecați, care știu să-și impună voința și interesele, și care acționează fără să stea prea mult pe gânduri. Mai mult

decât atât, ea s-a îndepărtat de valorile pe care se clădește potențialul și valoarea unui lider foarte bun: integritatea, solidaritatea, dreptatea, moralitatea și simțul datoriei.

Conflictul de rol apare atunci când îți asumi o poziție care nu poate fi acceptată decât cu prețul părăsirii ei. Începi să te simți străin de lumea în care te-ai dezvoltat, te simți copleșit de responsabilitatea uriașă a tot ce ți se întâmplă, situație care culminează cu ascunderea umilă în tine însuți pusă pe seama rușinii de judecata și gura lumii.

Şarmul, frumusețea și eleganța nu i-au adus reginei decât un scurt moment de glorie, ea a știut să capteze atenția oamenilor prin aparițiile ei pline de gratie și feminitate, dar nu a știut să controleze „mingea pe terenul propriu", deși a avut o bună bucată de vreme sfetnici foarte devotați și înțelepți. Mai mult decât atât, de nenumărate ori, din nenumărate direcții, a primit semnale clare, i s-au dat sfaturi prețioase, toate venite în sprijinul ei ca să-și poată îndrepta pașii în direcția cea mai bună.

Dar ea a greșit încercând mereu să-și clădească viitorul pe nădejdea că, fiind regină, i se cuvine totul și va fi ferită de orice fel de necazuri. Iar asta a condus-o, încet, încet, la eșafod, spre pierzanie. Cine pariază totul pe un singur număr, are mai multe șanse să piardă, decât să câștige.

Leadership: Alegi între a fi conducător sau marionetă din unghiul unei puteri care își disimulează adevărata natură pe termen lung?

Cel mai eficient lider este acela care este destul de inteligent pentru a se înconjura de oameni valoroși, de o echipă de profesioniști pe care să se sprijine mereu, mai ales în clipele grele, care să-i furnizeze informații importante și un sprijin optim, astfel încât să-l țină la distanță de orice i-ar putea dăuna în vreun fel imaginea sau cariera, astfel încât să nu fie niciodată „prins pe picior greșit", sau mai rău, să nu fie niciodată călcat în picioare.

Un lider care crede că poate reuși să-și atingă scopurile având în jurul lui numai marionete, se înșală amarnic. O marionetă poate fi numai folosită, niciodată ea nu va îndrăzni, nu va da dovadă acel impuls creator, dătător de forță și energie, care să o împingă să acționeze din propria inițiativă. Ea trebuie să se supună, să slujească, fiind manipulată. Ea poate fi de partea învingătorului, dar niciodată, cu niciun chip nu poate fi ea însăși un învingător.

Puterea care își disimulează adevărata natură pe termen lung este o luptă pierdută împotriva ta, creând modele de gândire bazate pe remușcări, nostalgii, disperări, îndoieli în legătură cu etica faptelor comise, ceea ce face mai greu pentru tine să performezi cum vrei.

Maria Stuart, deși regină, a fost o marionetă grozavă în mâinile versatului conte de Bothwell, concubinul ei, care avea interese mult mai mari decât și-ar fi putut ea imagina. De fapt, toate problemele reginei s-au datorat întru totul acestui Don Juan, acestui seducător fără margini, cu o capacitate formidabilă de a descoperi slăbiciunile omenești, care cuprins de o singură dorință, motivat de un singur scop – acela de a pune mâna pe putere, a împins-o la cele mai mari fărădelegi.

Iar Maria Stuart, dominată de acel sentiment deosebit pe care îl au numai oamenii înlănțuiți de o singură dragoste, o dragoste fără margini, ce se dorește a fi împlinită, s-a dăruit lui complet, i s-a supus cu toată ființa, slujindu-l cu o credință vie, cu devotament și pasiune, până în ultima clipă.

Înainte de a aborda leadershipul încearcă să te raportezi la nivelul de experiență pe care încă nu-l posezi - experiența de a fi regină pentru o zi, ultima zi din viața ta.

Poți suporta experiența de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât tine? Cum tratezi neputința de a fi cuprins de limitele sensibilității?

Dar, iubirea fără rațiune îl duce pe om într-o direcție nefavorabilă. La fel ca în orice tragică poveste de iubire, și unul și altul, și soțul și soția (căci da, s-au căsătorit), au avut parte de un sfârșit cutremurător: mai întâi el, apoi ea, după măsura păcatelor, ca o pedeapsă pentru toate crimele și fărădelegile comise.

Şi conducătorul și marioneta au împărțit în final același destin funest: o moarte rapidă, dar înfricoșătoare, și numai un singur lucru le-a mai încălzit sufletele în clipa cea din urmă, un singur gând, un ultim glas: „Amin".

Ultimul glas din ceasul morții este de fapt o atenționare de care trebuie să ții cont atunci când te urci pe scaunul împărăției: judecata este fără milă pentru cel care își pierde caracterul.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-glas-din-ceasul-mortii.html

Ultimul nivel al leadershipului

On Februarie 10, 2014

Ţine-te de ceea ce ești tu cu adevărat în vederea creării unei opere care să constituie o strălucită a încununare a unui destin fără seamăn.

Scriitorul Mihail Sebastian, apărător al bunului gust, ar fi putut scrie un studiu despre opera lui Proust dacă zarurile n-ar fi căzut atât de tragic. Căci încheind volumul care privește Corespondența, el spune aceste cuvinte pentru noi astăzi atât de dureroase: "Nu ne putem despărți de cărțile și de amintirea lui decât cu sentimentul că această despărțire e trecătoare și că într-o zi, nu prea departe, le vom regăsi."

Mihail Sebastian nu le va regăsi. Dar aici, în acest volum, "Corespondența lui Marcel Proust," noi îl vom regăsi pe Mihail Sebastian în fiecare rând în care retrăiește firesc și cu toate valențele sufletești ale prezentului subtilitatea proceselor de conștiință, atât de unduioase, cu ecouri atât de durabile, de tulburătoare, climatul intelectual și moral al scrisorilor de esență atât de puternic proustiană.

Orientarea lui către scrisori, scotocirea lor pasională, a fost fructul unei înclinații naturale, al convingerii că aici, în aceste confesiuni, în aceste notații întâmplătoare, directe, va găsi elementele de reconstituire a celui mai discutat proces de creație, că numai tălmăcirea lor poate întregi imaginea, în gândul cititorilor, a unei pasionante personalități.

Profesorul Al. Rosetti scria despre Mihail Sebastian: "Ascuțimea judecății sale critice de care dă dovadă în studiul consacrat Corespondenței lui Marcel Proust justifica speranța ca el să devină un critic cu renume mondial. Scrisă în limba franceză, lucrarea de mai sus s-ar fi bucurat de adeziunea unui public internațional. În această intenție a lui Sebastian de a depăși cercul strâmt al cititorilor și de a păși în arena internațională prin tratarea unor subiecte de interes general era o justă apreciere a propriilor sale forțe. Opera lui constituia o strălucită prefață pentru o bogată activitate viitoare."

Leadership: Te lași vrăjit de freamătul vital al vieții pe care o imaginezi doar ca pe o pregătire pentru biruința profesională, fără să iei în calcul gradul de tărie sufletească pe care trebuie să-l suporți sub presiunea unei originalități al cărei nume nu este limpede conturat?

O remușcare intensă îți dă forța de a te angaja într-o depășire de sine? Ești acaparat de o presiune puternică venită din afara propriei zone de confort? O poftă cumplită de te înălța deasupra propriei persoane pare că te năpădește? Ceea ce este ascuns în tine se revede tot mai mult în ceilalți?

Singura remușcare a unui artist este de a nu-i fi răsplătite eforturile de creație în urma cărora s-au schimbat coordonatele unei anumite viziuni. Ca remediu: să-și îndrepte atenția și activitatea spiritului în altă direcție, să-și pună mândria în înfrângerea sa, ceea ce ar însemna să-și piardă orice motivație de a mai face ceva. Numele originalității care definește un artist, aducând un aport inedit la genul sau de activitate, poate fi conturat numai printr-o carieră de excepție care să cuprindă numeroase premii și distincții, în virtutea unei importanțe nemăsurate.

Problema greu de rezolvat a căderii în gol, dacă o pot numi așa, apare atunci când omul alunecă spre una din extremele de "a fi" și își neagă cu obstinație individualitatea. Atunci când i se pare că a dăruit destul și nu a primit suficient. Sau, invers, când nu dăruiește nimic,

dar consideră că i se cuvine totul. Aceste extreme necesită și o altă analiză, una calitativă și comparativă cu leadershipul.

Dacă omul este supus unei anumite presiuni, de ordin moral, emoțional sau material, care-i nu dă forța de a se angaja într-o depășire de sine, probabil acest lucru se datorează circumstanțelor și greutăților întâmpinate pe parcursul timpului. Dar se datorează și unui anumit mod specific al celorlalți de a reacționa, încadrându-l într-o categorie a bizarului, dintr-o lipsă profundă de înțelegere.

Consider că ceea ce influențează în mod fundamental și incontestabil gândirea omului, care așteaptă doar o formă de ajutor pentru a "renaște", sunt reacțiile nepotrivite în raport cu nevoile și aspirațiile lui.

Leadership: Poți intra în conștiința unei ființe umane când nimic altceva nu o mai ajuta să simtă motivația unei viziuni inspiratoare, cu condiția de a-ți ține în frâu dezinteresul pentru atingerea unui ideal?

A intra în conștiința unei ființe umane când nimic altceva nu o mai ajută să simtă motivația unei viziuni inspiratoare, înseamnă să te pui în locul ei și să simți cauza unei stări sufletești și morale din perspectiva unui drum care nu există. Sau înseamnă să pretinzi că vâslești în aceeași direcție și ești cu adevărat în aceeași barcă cu cineva, fără a sacrifica confortul pe distanțe lungi. Înseamnă să îmbrățișezi doar ideea de succes, fără iei în calcul eșecul unei anumite acțiuni datorată unor factori pe care nu îi poți controla.

Nu poți ajunge nicăieri prin descurajare, tresăltând de bucurie la interesele și pretențiile unei lumi meschine axate pe principiul "care pe care". Fii pregătit tot timpul să-i recunoști celui de lângă tine succesele ca pe niște constante în a-și etala viziunea, valorile, abordările și misiunea. Învață să cultivi într-însul exact ideea opusă a ceea ce el fost condiționat să creadă despre sine, despre viață, despre succes. Nu uita că omul își poate creea o viață nouă începând cu schimbarea gândirii și a convingerilor care îl blochează.

Convingerile care îl blochează pe un artist să se afirme țin de interpretarea pe care o dă unor evenimente din care are mai mult de suferit decât de câștigat, fiindcă tot ceea ce prețuiește cel mai mult poate fi luat oricând printr-o moarte prematură.

Convingerile precum "nu te încrede în nimeni" sau "trebuie să mulțumesc pe toată lumea" sau "dacă exprimi ce simți ești vulnerabil"," precum și limitele autoimpuse, sunt prezente în orice conjunctură în care stresul și durerea pune stăpânire pe un artist. Viața lui este ca un parcurs plin de hopuri și fără întoarcere, a cărui destinație se poate afla prea târziu. S-ar zice că destinul lui este asemenea unei opere de artă: nu o poți aprecia la adevărata ei valoare decât atunci când el nu mai este.

Atingerea unui ideal de viață călăuzitor se învecinează cu ideea de a contribuit la o forță de creație a cărei energie este profitabilă tuturor prin expresivitatea unei gândiri originale care se laudă cu faptul că „a trăit tot ce a spus".

Există un soi de lege a acțiunii, a schimbării și a strădaniei care stăpânește infinita lume interioară a omului, ce poate facilita intrarea lui într-un ritm normal de funcționare. Iar această lege, având la bază un concept simplu: "Decât să fii altcineva, mai bine fii tu însuți", întărește ideea că absența oricăror conflicte interioare este condiția esențială pentru accederea la excelență. Bineînțeles, la această schimbare de mentalitate, o contribuție esențială o are liderul și echipa lui.

Îmi vine în minte un citat care îmi este de folos în această ecuație cu multe necunoscute a omului : *"Nu se întâmplă nimic până când persoana care simte impulsul nu inițiază procesul."*

Leadershipul nu are la bază atât reguli și principii predefinite, cât mai degrabă idealurile de judecată și de înțelegere a omului din spatele regulilor și principiilor care îl guvernează în relația cu ceilalți oameni.

Leadershipul trebuie să depisteze acele caracteristici fundamental semnificative ale omului, să-i perceapă punctele tari și slabe, să le ierarhizeze după multiple criterii și, în final, să inițieze procesul lui de transformare, dându-i impulsul de a se angaja într-o depășire de sine - benefică tuturor și lui însuși.

Leadership: Aduci la numitor comun adevăratele elemente care pot să încurajeze stabilirea relațiilor extinse spre tendința de a fi apărătorul unui destin artistic oarecum neobișnuit?

Toată lumea admiră un scriitor bun, îi dedică multe momente de meditație, îi împărtășește chiar scopul căutărilor sale. Dar nimeni nu se încumeta să travarseze aceleași praguri existențiale. Una este să fii scriitor, alta este să vrei să fii scriitor, și cu totul altceva este să scrii despre un scriitor în loc să dai explicații despre viața ta.

Ceea ce este ascuns în tine se întrezărește tot mai mult doar în acei oameni care ajung să te înțeleagă foarte bine. Bineînțeles, asta este admis doar când funcționează principiul "Cine se aseamănă, se adună." Neglijând partea aceea înălțată a punții care ține laolaltă elementele aparent disparate dintre tine și ceilalți, nu vei reuși niciodată să aduci la numitor comun adevăratele elemente care pot să încurajeze stabilirea relațiilor cu ei.

Gândul că trebuie să împărțiți credința de a reuși, palpită nestăpânit în tine? În timp tu tremuri de mânie la acest gând, cei de lângă tine tremură de îndoială?

Acest aspect demn de luat în calcul reprezintă doar o cutumă care bântuie des prin societate, și care nu îndeamnă la participare, ci la supunere și conformitate. Or consistența leadershipului depinde de forma evolutiva a parteneriatului care unește cele două fundații cu rol de susținere, configurate după capacitățile fiecăruia de a fi "apărătorul" celui de alături.

Deci, în acest caz, consistența leadershipului este mai degrabă de ordin intern, psihologic, decât de natură propriu-zis tehnică sau strategică. Ea condiționează deschiderea omului spre un nou fel de a fi care să-l conducă spre deplinătate și desăvârșire, implicând prin aceasta alungarea acelui sentiment de reținere, de remușcare, care îi îngrădește gândirea și îi oprește transformarea.

A fi apărătorul unui destin artistic oarecum neobișnuit înseamnă să umpli cupa unei minți de geniu cu visul unei fericiri fără sfârșit, numită adesea: "Nemurire".

Ultimul nivel al leadershipului este valoarea contribuției aduse la făurirea unui destin măreț care chiar dacă își conturează prematur finalitatea, chiar dacă este scris doar în câteva rânduri, își asumă o istorie îndelungată. Fiecare mare artist simbolizează romanul unei istorii care trăiește prin memorii, iubire și printr-un respect demn de admirat pentru "ceea ce a fost odată".

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Ultimul refugiu al unei minți neconformiste

On Octombrie 30, 2021

Existența unui artist poate fi surprinsă numai prin comparație cu liniștea impunătoare care dă hotărâri definitive, dar poate fi înțeleasă intrând într-o lume agitată.

Tare mult mi-a plăcut filmul acesta când eram mic, *Once Upon A Time In West (1968)*. Scena finală este una memorabilă, și este jucată „foarte încet, foarte încet". Nu este vorba despre doi pistolari neînfricați care își testează cu un singur glonț limita vieții, dintr-o apropiere care parcă nu cunoaște depărtarea. Nu este vorba de niște conturi mai vechi care trebuiau neapărat "reglate", acum sau niciodată. Unul fiind bântuit de durerea trecutului îndepărtat, celălalt fiind bântuit (imperceptibil) de egalul lui însuși.

Ci este vorba despre momentul acela de liniște monumentală, când fiecare caută privirea celuilalt, într-o singură secundă se derulează tot trecutul, și dintr-o dată se întâmplă inevitabilul: omul nu mai este făuritorul propriului destin, ci devine prizonierul propriului său eșec, de care nu se poate elibera decât prin moarte. Momentul acesta este bântuit de o acalmie fără cusur.

De multe ori caracterul omului se manifestă printr-o năzuință care este pusă la grea încercare pe durata vieții, o năzuință profundă care provine nu numai din inimă sa, ci răsună ca un strigăt de luptă în orizontul evenimentelor variate și neașteptate. Asta, până în momentul decisiv când acea liniște a spiritului, netulburată de cugetări, îi amintește ce-a devenit.

Ai devenit un nou Eu, trofeu al unei bătălii decisive, trofeul unei „intransigențe" dincolo de bine și de rău, sau, poate, ultimul refugiu al unei minți neconformiste?

Leadership: Poți să realizezi integrarea ta prin cauzalitate într-o întrecere pentru o aparentă supremație, prin optimizarea raportului dintre cauză și efect, dintre începutul și împlinirea unui act de control?

Ca un soldat umil și modest, însă devotat unei cauze nobile, pistolarului nu-i este teamă de prima picătură de sânge care slujește devotamentului său pentru mental și fizic, iar în adâncul interesului său pentru armele de foc nu se găsește nici cea mai măruntă amărăciune, poate doar puțină durere emoțională asociată cu pierderea, dezamăgirea, doliul, nedreptatea.

Dar nici celălalt pistolar nu este mai prejos. De departe de a-i condamna ambiția pe care o putem aprecia la orice om neînfricat, el pare să aibă dublul avantaj al discreției: are calitatea de a păstra o taină, de a fi rezervat în atitudine, vorbe și fapte. Prin intermediul unui intimidant *Urtysnepajdú* , vibrația nebună a unei lumi aflate în agonie, el refuză să devină victima neputincioasă a unei lumi fără sens, căreia îi rezistă prin ironie și zeflemea, afișând un zâmbet viclean pe față.

Dar oare, nu este în interesul esențial al cauzei însăși, ca cei mai înflăcărați slujitori ai ei să dețină o pondere mai însemnată într-o vulnerabilitate menită să piardă orizontul oportunităților, față de alte activități? Sau nu, mai bine ar fi să nu-ți sacrifici doar libertate, ci și pe tine însuți, sub pretextul abnegației care te face să pui între paranteze orice visuri?

- Meritul discreției ! asta-i totul. Singurul lucru pe care îl știi bine, ca pistolar, dar nu poți să-l divulgi, chiar dacă numai după chip s-ar putea distinge adevărul, este acel soi de presiune, nevoia de a te încadra într-un anumit tipar al oamenilor puternici, activi și energici, care știu

că pot orice, și mai știu că nimic nu este întâmplător pe acest pământ. Da, este un soi de presiune intimidantă pe care trebuie să o folosești în favoarea ta, și care nu se rezumă doar la a privi impasibil, ci la a face și mult rău dacă este necesar. Nu se rezumă doar la "making things look good", ci și la recompensa primită după îndeplinirea rezultatului final.

Artistul unei lumi agitate se descoperă prin discreția pe care el o manifestă într-o situație urgentă în care se menține posibilitatea de a produce ceva captivant.

El este artist pentru că promovează o stare de spirit care reflectă esența sufletului uman, prezent peste tot și în toate: aceea de a evada din realitate pentru a se aventura alături de eroi în lumi necunoscute. De fapt, asta face un artist: el pleacă de la elemente din realitate pentru a contura un univers imaginar, modelat după viziunea sa.

Ultimul refugiu al unei minți neconformiste este povestea unui artist care și-a redesenat cu îndrăzneală viața, construindu-și personajul din stările diverse de spirit pe care le încearcă modelele sale preluate din planul realității obiective. El se numește artist fiindcă opera sa corespunde realității, dar în același timp oferă o imagine evocatoare a unei lumi pierdute.

*** Notă:** Once upon a time in the West (1968) - Final duel

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-refugiu-al-unei-minti-neconformiste.html

Umbra fină din spatele leadershipului

On August 29, 2013

Fă uz de nivelul de înțelegere a naturii umane, raportându-te cu înțelepciune și cumpătare la axa de referință a influenței tale.

Hannibal Lecter constituie o egalitate între două expresii psihologice latente: un comportament de animal și o gândire extrem de calculată. Nu trebuie să crezi nimic, ci doar să accepți totul în această ecuație subtilă a invizibilității mijloacelor concentrate de electrizare a minții. Unde, în chip atât de neobișnuit, o singură necunoscută poate fi selectată, pusă într-un nou background și transformată în sentință capitală: actul reflex, răspunsul automat la interacțiunea cu un anumit conținut umanist.

Tăria extazului de a face uz de nivelul suprem de înțelegere a naturii umane, absoarbe lacom, ca un burete, orice urmă de sensibilitate și sentimentalism. O trăire individuală, un fior subtil, un gând nemilos, o emoție negativă în timp real, o ancoră mentală puternică, toate sunt concentrate într-un poliedru al forțelor în care oricare față are proprietatea de a activa vibrații puternice, trezind partea ascunsă și extremistă din natura celui care își suplimentează constant energiile.

Momentul forței de străpungere a scutului mental, dezasamblând componenta de protecție a subiectului țintă prin emiterea razei pulsatorii de înaltă frecvență, se repetă și acum într-o manieră stranie, dovedindu-se dezastruos.

Leadership: Te socotești necesar tranziției spre un "absolut imposibil" datorită cuvintelor încărcate cu forța de a dezvălui adevăratele semnificații ale unei emoții puternice?

Dacă asupra unei minți șubrezite acționează o forță opusă, care este condiția ca acea minte să funcționeze în echilibru, la parametri normali?

Asemenea unui jucător la bursă care face să explodeze în momentul potrivit marea lovitură ce-o pregătise în tihnă, Hannibal Lecter întrerupe fiecare circuit conductor de raționament și autocontrol din mintea omului, amplificând frecvența câmpul de energie care exercită o acțiune paralizantă și ireversibilă. El se socotește necesar tranziției spre un "absolut imposibil" atunci când reușește performanța de a-și câtiga încrederea deplină a omului de lângă el, sugestionându-l negativ prin suferința pe care i-o inoculează prin intermediul unei imaginii care conține suficientă informație încât să șocheze până la oripilare.

Lecter prinde clipa fugară când poate duce pe om la cădere. Exact clipa când Miggs, închis în celula alăturată, este pe punctul de a destrăma, pe fondul tensiunilor continue pe care el însuși le-a generat cu dibăcie prin forța sugestiei. Miggs are de învins niște forțe cu acțiune opusă, dar nu se poate opune căderii la vale, nu poate reacționa de-a lungul axei de corecție, penalizare și control pe care se plasează intervențiile verbale ale lui Lecter.

Vestea se răspândește imediat. Miggs a murit. Şi-a înghițit limba cu puțin înainte de revărsatul zorilor. Lecter i-a sugerat, așa crede Dr. Frederick Chilton, directorul spitalului. Paznicul de noapte l-a auzit pe Lecter vorbindu-i încet lui Miggs. I-a spus ceva, dar paznicul nu a putut auzi ce anume. Miggs a plâns un timp, apoi s-a oprit. Pentru totdeauna.

Nimeni nu știe cum a reușit Hannibal Lecter să-l convingă pe Miggs să recurgă la un astfel de gest. Dar așa cum Peyrade, informatorul din opera lui Balzac, începând cu miezul nopții

înăbușea cu vată soneria imobilului ca să nu știe nimeni cine urcă la el, tot astfel Hannibal Lecter, începând cu primul moment în care s-a adresat lui Miggs, practic i-a activat pornirile primitive, anulând instantaneu câmpul forței sale de rezistență, fără ca el să-și dea seama ce i se întâmplă cu adevărat.

Leadership: Poți să elimini factorii de ordin secundar ce au la bază forțele de respingere?

Putem examina o importantă cantitate de "suplimente" complexe ce susțin eficiența leadershipului, pornind de la influența pe care o are liderul asupra individului obișnuit aflat sub monitorizare, analiză și control.

Influența, care întotdeauna amenință să-și extindă efectele de "agățare" și de "salt înainte", fiind selectabilă, configurabilă și activabilă la orice nivel de decizie, devine singura bătălie care se dă pe teren străin. Coordonatele ei, descifrate în întregime de liderii cei mai talentați, și sfera ei de cuprindere, de aplicabilitate și acțiune creează în jurul leadershipului o anumită potențialitate care tinde să se desăvârșească până la perfecțiune.

Factorii de ordin secundar ce pot interveni în evoluția leadershipului au la bază forțele de respingere între lider și indivizii obișnuiți, manifestându-se constant prin schimbări de mentalitate, de atitudine și comportament, controlabile sau incontrolabile, generate predictibil sau prin constrângere. Acești factori privesc în special acele convingeri sau forme de gândire limitative care pot să apară în procesul de analiză și evaluare: ținând de viața intimă socială și profesională a indivizilor.

La rândul lor, aceste convingeri sau forme de gândire limitative pot fi treptat modificate ori schimbate numai în condițiile unei influențe faste și a unei abordări înțelepte, promovate prin intermediul valorilor de calitate superioară. Şi numai dacă nu sunt încadrate în circumstanțe inadecvate scopului final, care este egalizarea de potențial.

În leadership forțele de acțiune de sens contrar trebuie eliminate înainte de a exercita o presiune prea mare în zona de similarități și modele comune de gândire, înainte de a produce o ruptură ireparabilă.

Leadership: Poți să stabilești echilibrul între cei doi factori ai egalității, fără să devii o constantă a atitudinii de protest împotriva unei de sine care extinde capacitatea de a fi receptiv la sugestiile altora?

Perspectivele expansiunii leadershipului spre excelență, în lumea de mâine, se cer înțelese profund, pornind în primul rând de la constatarea că există un echilibru stabil și durabil între posibilitățile de influențare și cele de câștig.

Făcând uz de nivelul de înțelegere a naturii umane, fără însă a te raporta cu înțelepciune și cumpătare la axa de referință a influenței tale - " *puterea personală de infiltrare și invadare* ", practic vei dezasambla componenta de protecție a leadershipului. Care, numai creând o compatibilitate de 100% în gândire se poate opune "căderii la vale" a celorlalți oameni la care te raportezi.

Imposibilitatea de a identifica, a înțelege, a vindeca anumite *pattern-uri* mentale, sau dimpotrivă, redimensionarea sau demontarea lor, își are în realitate rădăcinile înfipte adânc într-un volum de influență de dimensiuni variabile, în funcție de performanțele individuale de leadership și de valoarea "coeficientului" de persuasiune. Şi, în același timp, depinde de puterea de sugestie a liderului ca și de nivelul sugestionalibilității maselor.

Poți să stabilești echilibrul între cei doi factori ai egalității: o egalitate a valorilor și credințelor proprii, eliminând acea egalitate între mentalitate și scopuri diferite, doar dacă reușești să elimini partea ascunsă și extremistă din natura ta.

Leadershipul nu este un sistem de obiecte capabile să producă satisfacție la simpla lor contemplare sau care poate fi mutat în așa fel încât să îți completeze decorul dorit. Ci este mai degrabă o incursiune într-un spațiu străin, inițial necunoscut, în care introducerea controalelor la "frontierele interne" ar trebui să fie o excepție. Iar elementul empatie, mai degrabă decât elementul de persuasiune, trebuie să fie bine pus în valoare.

Partea ascunsă și extremistă din natura omului se relevă atunci când suferința de a nu fi recunoscut de ceilalți se manifestă ca un refugiu al lipsei de empatie sau ca un crescendo al disperării de a te considera o putere invincibilă.

Umbra fină din spatele leadershipului semnifică acea capacitate deosebită a liderului de a influența masele folosindu-se de puterea de persuasiune și sugestie, susținută de elemente mai mult sau mai puțin reale.

Liderul, "inductorul" sugestiei, trebuie să aibă parte de un "captator" de sugestie (masele de oameni). Succesul lui depinzând în mare măsură de raportul *inductor-acceptor* de sugestie. Bineînțeles sugestia poate fi utilizată în scopuri benefice sau malefice, poate fi pozitivă sau negativă. Însă istoria a demonstrat că marii lideri care au folosit sugestia în scopuri malefice, mai mult sau mai puțin personale, au sfârșit mai devreme sau mai târziu în mod lamentabil. Sau au intrat pe "ușa din dos" a istoriei ca exemple negative.

Prin urmare, fii atent cum și în ce scopuri folosești sugestia.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra-fina-din-spatele-leadershipului.html

Umbra neagră a demonului de ocazie

On Decembrie 18, 2013

Așează pe un piedestal mai înalt putința de a te înțelege, astfel încât să menții coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Totul era atât de întortocheat, dens precum un nor globular care odată ce-ți invadează mintea te împiedică să gândești clar sau să apreciezi cu discernământ propriile gânduri. Posomorât, pătruns până în adâncul ființei de acel sentiment de dominație pe care conștientul îl refuză dar nu i se poate împotrivi, mă agățam de niște aparențe înșelătoare. De acel minus schimbător pe care nu-l puteam înțelege, pe care nu-l puteam accepta, determinându-mă să intru nepregătit într-un delir demonic.

În această relație de unu la unu, dintre dezorientare și amorțeală, care a deschis drumul fenomenului individual de pierdere de sine, mărimile locale ale câmpului de toleranță variau armonic cu aceeași pulsație, însă cu faze inițiale diferite. Eram nevoit să fac o distincție între cele două direcții perpendiculare: o direcție generatoare de cauze și o direcție generatoare de efecte. Şi să clarific relațiile de autoritate și responsabilitate pe care le aveam cu entitatea mea definitorie.

Nu realizam pe atunci că, asemenea unui Faust vândut Diavolului, mă aflam în căutarea lucrurilor imposibile. Piatra filozofală a integrării într-o nouă structură a devenirii, presupusul leac al acestei tendințe de dezintegrare a coeziunii interne dintre elementele mele constitutive, era doar o măsură tranzitorie în vederea instalării unei stări de calm și relaxare. Presiunea dintre rațiune și disperare rămânea constantă, nu trecea de nivelurile critice, dar nici nu scădea spre nivelul normal acceptat.

Leadership: Continui să trăiești prin ceea ce ai fost mereu, negând ceea ce ești într-o luptă cu aparențele înșelătoare ale unei realități care se încăpățânează să-ți reziste?

Conștient de ceea ce mi se întâmpla, mă retrăgeam în propria dezamăgire, în umbra unui demon, creația propriei mele minți ajunsă la disperare, concretizată într-o nemulțumire de sine intensă. Tot mai mică era posibilitatea de a mă agăța de ceva, de vreo experiență, de vreo realitate, de vreo convingere, de vreo inspirație de moment care să-mi ofere un sprijin în abisul de dubii creat de propriile-mi gânduri și percepții.

Realitatea trăită prin acumularea semnelor de întrebare, dincolo de pornirile naturale spre a privi lucrurile altfel decât am crezut că le știu, de unde și această tentativă de a mă împotrivi aparențelor înșelătoare, se situează în umbra unei anumite deformări sufletești de tipul "A life that lost its focus". Era un fel de greutate în întunericul unei imense tristeți, o convergență a unor fracturi interioare cu marile fracturi ale preferințelor pentru aflarea unor tărâmuri neexploatate, cu care sensibilitatea mea încerca să potențeze valoarea intrinsecă a fiecărui lucru examinat într-un context mai larg.

Ca să capăt sentimentul de stăpânire de sine, ca să simt înălțarea spre culmi a putinței de a mă înțelege, ca să-mi unesc forțele și valorile într-un tot unitar care să facă posibilă coordonarea centralizată a tuturor funcțiilor de protecție și comandă, trebuia să explorez și să descopăr noi moduri de abordare a lumii mele interioare.

Sensul rezultantei interacțiunilor cu diverse stări de spirit copleșitoare trebuia să fie identic cu sensul forțelor componente ale propriei mele personalități. Rezultanta trebuia să fie echilibrul.

Leadership: Continui să rămâi cantonat într-o nemulțumire surdă, fără să schimbi efectul acesteia, sau te ambiționezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi tu însuți în exercițiul unei temporalități subiective?

Lumina călăuzitoare a omului, marea piatră de încercare a caracterului și atitudinii care sudează personalitatea, intră adesea în conflict cu fenomenul individual de pierdere de sine care se manifestă printr-un sentiment constant de tensiune, de disconfort, de lipsă a valorii și prin lipsa de interes față de lumea înconjurătoare. Acesta este momentul declanșării incertitudinii, când omul se retrage din activitate anulându-și acordul de voință. Eul său este un altul, un străin, un necunoscut indiferent.

Realitatea omului, fondată dintr-un imens conglomerat de motive, temeri, împliniri sau neacceptări, este susținută de acele eforturi de inovare a caracterului, în scopul de a facilita accesul la găsirea unui teren rodnic și benefic continuității calității vieții. O tendință nemărginită spre autocunoaștere, dar și o concretizare a inițiativei privind apariția, de-a lungul timpului, a unei noi modalități de percepție a experienței de viață, poate însemna un avantaj enorm pentru un sistem funcțional uman care se dorește a fi îmbunătățit.

Leadershipul capătă o nouă dimensiune odată cu luarea în considerare a factorului numit "rutină", transformat într-o adevărată corvoadă la nivel existențial de către indivizii care nu reușesc să-și proiecteze în zona gândirii o schemă de sprijin. Stabilirea unei direcții focusate nu spre abstract, ci spre un concret care "mușcă cu putere" din realitate, poate pune la dispoziție suficiente motivații și justificări pertinente cu privire la gradul său de discernământ, de stabilitate și de evoluție.

Leadership: Te concentrezi asupra a ceea ce este important să te înconjori prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ți arăți puterile ascunse într-o pustietate ostilă?

A continuia să trăiești prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ți arăți puterile ascunse într-o pustietate ostilă, înseamnă să accepți termenii de utilizare a unei realități care se întinde dincolo de înțelegerea ta, fără să te gândești la ce spun cei din jurul tău.

Modul de gândire și acțiune al unui om se poate modifica în timp, în funcție de natura proceselor interne ce au loc în timpul fazei de dezorientare. Leadershipul va demonstra o slabă eficiență în acest caz. Omul se poate autodistruge dacă nu reușește să clarifice relațiile de autoritate și responsabilitate pe care le are cu entitatea lui definitorie, determinând afinități de structură între formele diverse de reflectare și investigare ale realității, în cazul de față, între ceea ce este, ceea ce crede că este și ceea ce a devenit.

Experiența nu te ajută întotdeauna să intuiești foarte clar apariția acelor trăiri și stări, determinate de o realitate accidentală, care nu pot da claritate și coerența lumii interioare. Este ca și cum ai vrea să-ți arăți, cel dintâi, puterile ascunse într-o pustietate ostilă, semi-aridă, suficient de percutantă și pentru modul tău propriu de viață. Dacă nu vrei să te pierzi într-un decor existențial neprietenos, mai întâi așează-ți pe un piedestal mai înalt putința de a te înțelege, astfel încât să menții coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Leadershipul nu are nicio șansă de extindere dacă mintea omului este găzduită într-un decor neprietenos sau nereconditionat. El nu poate supraviețui tuturor proceselor de analiză și decizie, nu poate permite evaluarea performanței omului, fiindcă totul este atât de întortocheat în această fază a negației de sine. Dacă intenționezi să te lansezi în domeniul conducerii, cu siguranță vei experimenta noi roluri și responsabilități, dar și noi trăiri, noi trenduri de manifestări.

Omul ce-și arată puterile ascunse într-o pustietate ostilă este același plăsmuitor de lumi care investighează toate aspectele realității prin intermediul cugetării asupra experienței sale de viață care îi confirmă repetat că nimic nu e tot ceea ce pare și tot ceea ce pare nu e altceva decât o imagine a propriei tale subiectivități.

Umbra neagră a demonului de ocazie desemnează acea situație de dezechilibru intern ce apare ca urmare a unei discordanțe, fie ea și temporară, între structura definitorie a omului și capacitatea sa de înțelegere a unor situații neprevăzute și neanticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra-neagra-a-demonului-de-ocazie.html

Umbra

On Iunie 22, 2016

Recunoaște-te în umbra ta, fără să te simți asuprit de stăpânirea ei.

Ori de câte ori îmi citesc scrierile, cu plăcerea neasemuită a unui Michelangelo mulțumit de David, prin puterea rațiunii care se pleacă în fața sensibilității, sunt împins de o forță stranie într-o frenezie a posesiunii reciproce. Între sentimentul de siguranță și cel de acaparare și control a unei alte lumi, într-un univers mai cuprinzător.

Recurgerea la spațiu și timp, pe care numai izbânda unui anumit ideal, a unui "next level" în gândire o poate aduce, strecurând mici amănunte în cele mai autentice expresii care desemnează nu doar lucruri frumoase, ci admirația mea față de valorile pure care au în ele cunoașterea adevărată, este o măsură extremă. Care are pretenția de a-mi prelungi orizonturile.

Între materie și non-materie, pe care plăsmuirea și destrămarea unei lumi pretind întotdeauna un altceva decât ceva-ul propagat până acum, un soi de cooperare între două matrice transpuse, având același rang, una a afirmării naturii pozitive a alterității și cealaltă a supunerii naturii mele negative, există o tensiune, un anumit raport și o anumită temperatură.

Totul se aprinde într-o incandescență surprinzătoare, asemănătoare focului care odată încins, e greu de stins. Fiecare replică, fiecare cuvânt, fiecare expresie este o parte din mine, măsurată prin puterea posesiunii unei forțe abstracte ce mă depășește printr-o conexiune salvatoare cu ceea ce pare atât de diferit la mine.

Leadership: Cum te vezi prin asociere cu un "Eu Însumi" marcat de un grad înalt de personalizare a imaginii de 100% revelatoare, care își cere dreptul de a-și afirma suveranitatea în dublul unei realități care depășește imediatul?

Un om pleacă în căutarea sa. Trecând prin Regent's Park este întâmpinat de o umbră, umbra lui. După o lungă conversație, ca între două părți egale, identice ori asemănătoare, ca între două creații obținute din aceeași materie, putând fi ușor confundate, umbra dispare brusc. Ia-o de unde nu-i. Disperat, omul pornește în căutarea umbrei, căci ea părea să fie jumătatea dintr-însul care-l interesa cel mai mult. Ajuns într-un colțișor mai ferit, undeva la marginea parcului, umbra a reapărut brusc. Atunci omul s-a recunoscut pe sine.

Ideea de a scrie, înșiruind printre fraze proiecții ale stărilor mele sufletești, afirmate și rostite numai prin comparație cu un om care pleacă în căutarea sa, îmi pare atât de firească și atât de potrivită statutului meu de cercetător, încât nu-mi vine a crede că trebuie sugerată. O imagine de 100% revelatoare este rezultatul vizualizării unei experiențe de viață trăită în lectura unei cărți semnate "Eu însumi", din care alegi doar acel fragment care conține forța de pătrundere în adâncimea personajului despre care nu s-a mai auzit, acel personaj care îți permite să-ți ajustezi cu adevărat performanța individualității care nu se lovește de finitudine.

Astfel, pot să proiectez ceea ce nimeni altcineva nu a proiectat și nu a îndrăznit înaintea mea, un lucru unic pentru studiul științific al imposibilului omenesc: de a mă recunoaște în umbra mea, fără a mă simți asuprit de stăpânirea ei. Asta, dintr-o necesitate a îndepărtării de mine însumi și apropierii de ceea ce caut dacă aș merge puțin mai departe de punctul stabilit inițial.

Leadership: Te lupți cu izbânda unui „next level", care implică realitatea faptului că s-ar putea să nu ai curajul de a sări peste umbra ta?

Unul din elementele care alcătuiesc esența ființei tale, în corelație cu leadershipul care participă la toate semnalele schimbării orizonturilor de sens pe care le accepți drept obligație în extinderea libertății de conștiință și de alegere a drumului de parcurs în viață, este necesitatea apropierii de ceea ce cauți dacă ai merge puțin mai departe de punctul stabilit inițial.

Umbra reprezintă procesul descoperirii de sine, rezultat în urma acelei căutări ce capătă caracter grandios prin faptul că propune ca nou ideal de existență unirea ta cu dublul tău, prin forța de revelare a unei alte realități. Umbra este acea parte din tine, măsurată prin puterea posesiunii unei forțe abstracte care te depășește printr-o conexiune salvatoare cu ceea ce pare atât de diferit la tine.

În acest caz, nu ești ceea ce crezi că ești atunci când te concentrezi asupra a ceea ce-ți lipsește ca să fii împlinit. Ci ești ceea ți se întâmplă atunci când te concentrezi asupra a ceea ce urmărești să ajungi din urmă: acea parte din tine care vine din afara ta și care reușește să te convingă de autenticitatea ta.

Ceea ce vine din afara ta, rămânând tot timpul în perimetrul conștiinței, este senzația unei apropieri de ceva în care crezi, foarte prezent în anumite situații, neputând fi ignorat, care te pune pe gânduri, te atrage tocmai prin elementele de sens care îți definesc existența și te ajută să înaintezi în „șotronul" evoluției tale.

Dublul unei realități care depășește imediatul este asociată cu maximizarea impactului de imagine rară, aparținând unui scenarist care impresionează de fiecare dată cu puterea de a se transforma în personajul pe care îl interpretează în viața reală.

Fiecare schimbare de sens, fiecare „puțin mai departe" pe care îl realizezi spre descoperirea valorilor pure care au în ele cunoașterea adevărată, fără a condamna eșecul anumitor evenimente sau concursul de împrejurări nefavorabile care îți pot afecta parcursul, te aduce mai aproape de un sine care este determinat să nu se lase înfrânt de dificultățile întâmpinate.

A te lupta cu izbânda unui „next level" în zugrăvirea unei evoluții ce are în prim plan căutarea unui Alter-Ego, muncind fără încetare pentru cucerirea unui adevăr despre care nu știi încă nimic, aduce mai degrabă cu atitudinea celui care a înțeles că numai exagerându-și voit imaginea de sine, importanța identității, poate acapara o anumită putere. Puterea de a te ridica mai presus de ceea ce nu ești.

Puterea de a fi altcineva are ca miză de prim plan susținerea individualității care răspunde într-o lume metafizică, prin faptul că ceea ce te motivează este atingerea unei experiențe unice, mai presus de realitatea existenței finite.

Umbra este reacția puternică a unui om aflat in perpetuă căutare de sine, care își aplică lui însuși legea conform căreia nu poți să pătrunzi tainele lumii interioare decât dacă te confunzi cu o altă realitate, cu o imagine nouă, cu un alt rol, cu o altă personalitate... sau chiar cu Universul și cu elementele sale.

Dar fără să persiști într-o stare de iluzie, într-o situație confuză.

Umbrela nu mai este o umbrelă

On Decembrie 17, 2014

Sporește-ți capacitatea de a evalua valoarea justă a unui activ, concentrându-te în mod deosebit asupra ponderii sale de utilizare.

„ Gândiți-vă la un cuvânt care face trimitere la un lucru - „umbrelă" - de exemplu. Când pronunți cuvântul „umbrelă", deja vedeți obiectul cu ochii minții. Vedeți un fel de băț care are în vârf niște spițe de metal pliabile ce formează o armătură pentru așezarea unui material impermeabil care, o dată deschis, vă va proteja de ploaie. Acest ultim amănunt este foarte important. Umbrela nu numai că este un lucru, ci este un lucru care îndeplinește o funcție – cu alte cuvinte, ea servește unui scop.

Întrebarea este următoarea: ce se întâmplă atunci când un obiect nu își mai îndeplinește funcția? Continuă să fie același obiect sau se transformă în altceva? Când smulgeți materialul de pe umbrelă, acea umbrelă mai este în continuare o umbrelă? O deschideți, ridicați spițele deasupra capului, ieșiți afară în ploaie și vă udați leoarcă. E oare cu putință să mai numim acest obiect o umbrelă?

În general, lumea așa face. Cel mult, spune că umbrela este stricată. Din punctul meu de vedere, aceasta este o greșeală gravă, sursa tuturor problemelor noastre. Din momentul în care a încetat să servească scopului său inițial, umbrela nu mai este o umbrelă. S-ar putea să semene cu o umbrelă, s-ar putea să fi fost o umbrelă odinioară, dar acum s-a transformat în altceva. " *****

Leadership: Faci distincție între importanța întregului schelet pe care se susțin componentele unul model de consum și abordarea deformării acelui model?

Înainte de a organiza leadershipul într-o nouă direcție de propagare a gândirii, prin exploatarea informațiilor provenite din surse variate, mai întâi trebuie să înveți să-ți extinzi cunoașterea despre lucruri. Acea cunoaștere, mai presus de înțelegerea nevoii de personalizare a experiențelor de inovație, de a separa „activul" de „pasiv", sau de a separa o resursă de tip indicator de o resursă de tip consumabil.

Să faci distincție între importanța întregului schelet pe care se susțin componentele unul model de consum și abordarea deformării acestui model, modificând percepția asupra valorii lui, aceasta este abordarea care intră în categoria creșterii calitative a performanțelor tale de bun evaluator. Un lider evaluează gradul de utilitate al resurselor care pot asigura calitatea unei noi abordări și posibilele modificări pe care acestea le vor aduce unui context stabilit de cizelare a perspectivelor și a ideilor directoare.

Este abordarea de care trebuie să ții cont la evaluarea dimensiunii fenomenului de „consum", în baza transformării unor resurse pentru necesitatea identificării altor resurse. Un fel de depistare a valorii adăugate sau reduse, obținută pe fiecare segment de nișă pe care îl dezvolți, definit prin intercalarea funcțiilor sale de divizare și modelare. Aceste funcții sunt folositoare în scopul creșterii productivității în procesul de exploatare a implicațiilor practice ale viziunii alese.

Leadershipul este o proiecție a obiectului din care rezidă o imagine de ansamblu mai vastă asupra dorințelor, nevoilor și credințelor consumatorilor. El poate implica, de asemenea, descoperirea modului în care funcționează piață.

Leadership: Obiectul la care îți raportezi scopurile îndeplinește funcția de fond a acțiunii de selecție a unui model de cunoștințe privitor la transfomarea unei experiențe de "consumator" într-o experiență de "creator"?

Modelul de consum reprezintă o resursă obligatorie de utilizat în vederea producerii de idei și transformării ideilor în noutăți utile în viitor, având o contribuție importantă la înlocuirea vechilor tipare de gândire și a convingerilor limitatoare. Capacitatea de analiză și sinteză de care trebuie să dai dovadă este o competentă cheie în leadership, ca în toate celelalte domenii care au ca obiectiv dezvoltarea sau îmbunătățirea unui sistem de gândire.

Deci, nu ar trebui să faci abstracție de consecințele deformării resurselor care nu mai servesc drept „valoare". Ele devin un factor de referință al analizei aspectelor de comparație în încercarea de a adecva cât mai eficient cerințele de interpretare și extrapolare a unor concluzii particulare. Aceste concluzii, obiectivizându-se în elaborarea unor teorii, concepții, doctrine, principii, conduc la dezvoltarea domeniului practicat printr-o operație a gândirii care pune lucrurile într-o altă perspectivă.

Inițiativa de a realiza un fundament din ceea ce poți pune mai bine în valoare, are ca scop cunoașterea ponderii de utilizare a conținutului resurselor din sfera utilității abordărilor tale. Numai concentrându-te asupra caracteristicilor lor, asupra mijloacelor lor specifice de transformare, vei putea să-ți sporești capacitatea de analiză și sinteză.

Să vezi un obiect cu ochii minții este o experiență de tip "creator" care duce la conturarea unor abordări distincte ce aparțin diverselor orientări psihologice, artistice, culturale, educative, determinative, existând așadar, o multitudine de combinații atribuite reprezentării unei personalități autonome.

Umbrela nu mai este o umbrelă sugerează acea disociere între aspectele concrete și generalitățile abstracte, între aspectele de formă și conținut ale aceleiași resurse - exploatate în vederea creării unei noi valori. Este o disociere între asemănările și diferențele aceleiași entități de referință, care delimitează coordonatele unui model de gândire și creație - specific întreprinzătorilor care știu să gestioneze puterea de identificare și sporire a valorii materiale a lucrurilor.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Umple-ți ochii cu știința vederii în "Perpetuum Mobile"

On Noiembrie 04, 2021

Toate secretele "Marii Ştiinţe" se aflǎ chiar în faţa ta, cu toate acestea tu le vei cǎuta în altǎ parte. Nu-i aşa?

Privesc marea în raport cu infinitatea impulsului cunoașterii, mai degrabă decât cu plinătatea infinită a vieții pe care artistul cel mai de seamă o transpune ca atare într-un simbol puternic. O recunosc drept apropiata mea, având blândețea neclintită a unui confesor privilegiat, o amplificare uriașă a profunzimii mele, fără de care nicio operă nu și-ar putea găsi deplinătatea.

Şi încă și așa, tot nu voi putea să-i înțeleg tainele, *in forme e segni visti,* un fel de next level în reprezentările simbolice cu o importantă încărcătură subiectivă din punct de vedere al manifestărilor raționale ale naturii. Marea încă mă inițiază în tainele sale, în tainele necunoscutului...

Poate că în acest punct trebuie să mă caut pe mine însumi, în raport cu o construcție nemărginită a naturii, care tace când este soare, dar vorbește loud pe timp de furtună. O construcție numită tranzitoriu *Isastrampikos* , o realitate spirituală care se potrivește în multe puncte cu imaginea Creației, din care artistul invită la un strict conformism perpetuu, cum s-ar crede, dar un conformism al nonconformismului, unde viziunea și informația își dau mâna pentru a desena arhitectura unei furtuni într-o serie de peisaje marine.

Exact ca arta, marea nu cunoaște încheiere nici atunci când în prim plan trece o determinare particulară, cum este regretul de a nu fi cunoscut aspectele afective ale unui moment care a ajuns în profunzimea texturii sociale, sau aspectele afective ale unui loc care îți vorbește în orice colț te-ai uita. Şi dacă m-aș uita din nou și din nou spre largul orizontului, încercând să măsor largul viu al vieții, marea mi-ar rămâne martora fidelă a privirii care mi-o aruncă un pictor atunci când vrea să suprapună într-o armonie perfectă realitatea cu ficțiunea.

Leadership: Creația ta poate fi comparată cu un exercițiu de reflecție focusat asupra unei imagini cuprinzătoare, unde viziunea despre lume are sensul extins de "intensitate a emoției propriei capodopere" ?

Da. Marea este o pătrundere în adâncimea proporțiilor uriașe, nu o pătrundere în labirintul vieții, între uitare și regăsire, ci mai degrabă o extragere a Totului din "întâmplător" spre a-l aduce dincolo de timp, în straturile ce nu pier ale simbolismului. Tipare constante, scheme universale și chiar un fel de mecanisme neînțelese de percepție ale lumii se amestecă cu uimirea privirii mele rămase așa în urma momentelor de infinită măreție pentru mine.

Ceva îmi spune că toate se repetă în timpuri paralele, iar privirea mării caută parcă și ea o realitate care să o învețe să trăiască prin intermediul viziunii artistului vizual care își imortalizează impresiile cele mai tainice în fața existenței zilnice. Privind marea cu ochi de artist, *una riformulazione di alcuni risultati già fatti* , nu vei găsi în ea obsesia permanentă de a păstra planurile vieții în echilibru, dar vei găsi acea intensitate a capodoperei naturii de care are nevoie spiritul iscoditor pentru a-și debloca potențialul infinit creator.

Artisticul nu prea se leagă de frământările vieții, ci de sensibilitatea din spatele înălțimilor spirituale la care aspiri. Și da, de aceea ai nevoie de o evadare la mare. Ca să înțelegi că nimeni nu-ți poate lua în stăpânire simțirea, nimeni nu îți poate răscoli intimitatea adâncă, cu o singură condiție: trebuie să te simți ispitit să corectezi temeiurile armoniei care te încântă.

Armonia dintre universul nemărginit și lumea creată de tine...

Leadership: Viziunea ta poate scoate în evidență continuitatea unei creații legată la o imagine a eternității, ținând cont de ipoteza rupturii radicale presupuse de trecerea de la prezență la amintire?

Uită-te atent, ce este acolo în zare? Căci mai mult decât splendoarea albastră din largul mării nu poate plăcea ochiului decât creația artistului care știe să privească, cu o anumită uimire, spre o suprafață nelimitată, nedisimulată, necondiționată, pentru a reda imaginea unei noi povesti despre existența unei realități transcendente în eternitate. O eternitate într-o singură clipă, iată ceea ce îmi îmbunătățește vederea atunci când privesc o imensitate albastră de la marginea mării, într-o singură amintire: amintirea vie a valurilor mării ce îmi sărută, an de an, gleznele.

Totul lucrează fără voia pictorului, natura fiind cea mai bună plăsmuitoare a unor noi înlănțuiri de sunete, culori și simboluri. Practic, eu n-am făcut decât să privesc în depărtare ceea ce din apropiere nu ar fi stârnit niciun interes, nicio emoție, nicio pasiune, nicio preocupare, și mi-am încântat privirea cu peisajele superbe pe care artistul știe să le surprindă în întreaga lor splendoare, și cărora le imprimă o atmosferă grandioasă. Aici intervine arta...

În sprijinul observațiilor mele, vin cuvintele exprimate de scriitorul Artur Silveștri, în binecunoscuta lui creație, "Perpetuum Mobile":

"Am înțeles că totuși, o anumită agregare se constituise până la sfârșit. Piesele improvizate aveau, deci, ceva care le unificase și le făcea să se așeze împreună cu o posibilă coerență. Întâi de toate, ele arată o anumită percepție a timpului, văzut ca Elementul principal ce definește viul. Toate încep și se orânduiesc în funcție de timpul unde s-au ivit prin potrivirea neînțeleasă, ori într-un anume timp din infinitele lumi posibile. Să fie însă acestea mai mult decât o ipoteză? Și, dacă le-am putea înțelege rostul de a fi, atunci însăși enigma ce ne înconjoară s-ar fi putut dezlega? "

Leadershipul este prezența totalității tale pe care o emană acea căutare a viziunii ce nu apare decât în momentul în care ai înțeles că ceea ce te înconjoară este manifestarea unei depărtări din apropiere.

Umple-ți ochii cu știința vederii în "Perpetuum Mobile" ori de câte ori încerci să construiești o nouă imagine asupra orizontului, considerând că tot ceea ce vezi este doar suma unor detalii aparte, doar niște piese improvizate pe care cineva sau ceva le-a unificat și le-a făcut să se așeze împreună cu o posibilă coerență.

Să știi să privești din depărtare ceea ce nu se distinge cu ușurință din apropiere, acesta este secretul "Marii Ştiințe". Cu toate acestea, nimeni nu știe unde să se uite... Iar așa-zisele minți luminate rareori fac dovada unei sclipiri de geniu, ci devin tot mai confuze.

Source: https://neculaifantanaru.com/umple-ti-ochii-cu-stiinta-vederii-in-perpetuum-mobile.html

Un ajutor de nădejde

On Ianuarie 31, 2009

Descoperă-ți calitățile de coechipier prin prisma felului în care ești perceput de ceilalți.

Ați citit povestea fraților Wright? În noaptea de 2 octombrie 1902, Orville care nu închise deloc ochii gândindu-se la eșecul primului prototip zburător, era măcinat de o singură întrebare: "Ce-ar fi dacă ar construi o coadă mișcătoare verticală, în locul celei fixe? Împreunând mișcările cozii cu ale cârmei din față, poate că planorul n-ar mai amenința să cadă în cap..."

A doua zi, Wilbur, aflând ideea fratelui său, rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

Orville, mi se pare că ai dreptate. Hai s-o încercăm !

Peste două zile frații Wright zburau cu un planor, mult mai ușor de mânuit. *

Valoarea pe care o atribui unei "opere de artă" demonstreaza sincronizarea perfectă a reacției dintre ceea ce te face să simți chemarea unei ființe mai înalte decât tine si ceea ce ti se pare imposibil de înfăptuit.

Dacă după o zi grea de muncă nu ai reușit să termini ce ți-ai propus, nu este o mare nenorocire. Dar, dacă acest lucru se întâmplă frecvent, atunci cu siguranță ai nevoie de ajutor. Nu vei putea obține niciodată rezultate spectaculoase într-un timp foarte scurt dacă nu îți găsești un ajutor de nădejde care să continue munca grea pe care ai început-o de unul singur.

Munca în echipă îți permite să realizezi ceea ce nu poți realiza de unul singur. Sunt convins că ai cunoscut destui oameni care au eșuat în afaceri, sau în jobul lor, încercând să facă totul pe cont propriu. În mod sigur fără o echipă loială, puternică și motivată, pe termen lung nu vei reuși să duci la bun sfârșit ceea ce ți-ai propus.

Sugeram la un moment dat faptul că suntem martorii unei treceri de la "colecția" de bune practici la "colecția" de experiențe, care formează un lider complet: experiența interacțiunii cu semenii, experiența vocii interioare și experiența transformării.

Leadershipul capătă aici o poziție dominantă printr-o subtilă oglindire a realității care se regăsește în felul cum întrebuințăm experiența, dar și prin măsurarea stabilității legăturilor pe care le creăm între noi și ceilalți. Așadar, ne îndreptăm, cred, spre ceea ce numesc arta "experimentală", acea artă de a ne descoperi calitățile prin prisma felului în care suntem percepuți de ceilalți - coechipier sau adversar. Dacă această ipoteză este corectă, ea implică și alte mari schimbări.

Leadership: Poți să dai o valoare de tip "RETURN TO A NEW ENDING" unei oportunități pe care ai avut-o sau ai de gând să o ai, prin expansiunea câmpului conștiinței asupra ceea ce lipsește dintr-un ansamblu?

La un meci de rugby, jucătorul lovește balonul și inițiază atacul pasând mingea unui alt coechipier. La rândul său, acesta pasează mingea la un alt coechipier în timp ce aleargă spre

linia de țintă. Şi tot așa, pasând mingea din mână în mână, ușor, ușor, jucătorii avansează.

La fel cum un jucător de rugby nu poate avansa de unul singur spre linia de țintă, nici tu nu vei putea avansa în carieră, în cadrul unei companii, de unul singur. Cu siguranță vei avea nevoie de o echipă loială care să te sprijine permanent în activitățile pe care le desfășori. Iar ca să vă atingeți obiectivele la termenul stabilit, trebuie să pasezi membrilor echipei tale sarcinile pe care nu le poți executa de unul singur. Nu contează cât de talentat ești, în mod cert n-o să poți duce la îndeplinire anumite proiecte dacă nu soliciți sprijinul altor persoane. Asta este realitatea. Unele sarcini nu pot fi realizate decât prin efortul combinat al mai multor persoane.

Va veni un moment în care vei avea de făcut o alegere dificilă: să acționezi singur, cum știi tu mai bine, sau să apelezi la ajutorul altor persoane. Te previn că alegerea ta te va însoți tot restul vieții, atât la bine, cât și la greu.

Ești pregătit să înfrunți cu stoicism provocările de unul singur? Gândește-te foarte bine înainte a porni la drum.

A trăi cu conștiința clară a valorii pe care o are o anumită "operă de artă" înseamnă să beneficiezi de o autonomie care se mulțumește cu o muncă a cărei formă de utilizare este hotărâtă de altcineva care sfidează definiția a ceea ce înseamnă "imposibil de înfăptuit".

Un ajutor de nădejde este norocul care te pândește la fiecare pas, printr-o idee, o sugestie sau o sesizare, îndrumându-te spre finalizarea unei munci în care puțini au crezut, o muncă în care uneori nu primești nici mulțumiri, dar care îți aduce tot ceea ce ochii visează sau tot ceea ce inima dorește.

Ești dotat cu proprietatea de a fi perceput ca un "frate" de mare valoare care sfidează definiția a ceea ce înseamnă "imposibil de înfăptuit".

*** Notă:** Drumeș, Mihail - *Povestiri despre cuceritori* , Editura Ion Creangă, 1989.

Un alt determinant al leadershipului

On Februarie 25, 2019

Exprimă-ți gândurile în termeni de imagini încât să evidențiezi legătura dintre ce te "ține" pe dinăuntru și ce se impune evaluării din exterior.

Mi-am descoperit pasiunea pentru scris în același fel în care pictorul își creează capodoperele: încercând să găsesc o cale de a comunica o viziune și de a o împărtăși unui public cât mai numeros. Negreșit, mi-am dat seama că eram "just an ordinary guy with nothing to lose", prizonierul unui destin boem, dar obsedat de ideea unui destin mare.

Desigur, pasiunii mele nu îi lipsea acea vibrație a conștiinței care mă conducea spre întâlnirea cu polul experienței subiective, nu îi lipsea privirea unui îndrăgostit de cărțile pline de înțelepciune, dar părea totuși să existe o anumită spațialitate între virtutea de a gândi prin cuvinte și slăbiciunea de a pune totul sub semnul înțelegerii.

Fapt din care reieșea o nevoie acută de a-mi articula o calitate superioară și sensibilă totodată: puterea de a reda ceea ce simțeam, și cu egală măiestrie să pătrund într-o realitate ocultată căreia să-i ofer conotații artistice puternice, mai apoi să fac din ea o capodoperă a gândirii creative, cheia cunoașterii universale.

O astfel de calitate putea fi o manifestare a conștiinței, a sincerității și onestității intelectuale, o continuă mărturisire menită să exprime nesiguranță, dar totodată uimire. În privința a ceea ce tindeam să portretizez, conștient de autonomia expresivă a mijloacelor formale de construire a mesajului, încă nu eram decis ce model să aleg.

Aș fi putut să fiu chiar eu centrul întregii creații ce urma să o folosesc drept argument esențial în definirea unei noi direcții de studiu al vizualului literar - trecut prin imaginarul unei minți complexe. În acest caz, cel mai probabil cititorii m-ar fi putut evalua drept prizonierul unui destin aparte, un Hamlet cu sabia în mână aflat în căutarea unui adevăr care transcende rațiunea omenească.

O altă viziune a aceluiași tablou sugerat de un artist este șansa unei experiențe de alteritate care te face să te simți fabulos într-o metafizică a revelației despre modul cum poate fi îmbunătățit omul și realitatea lui.

Ca să fiu mai mult decât eram, purtând de grijă gândirii și aducând-o astfel în esența ei, trebuia să-mi arăt disponibilitatea de a răspunde cerințelor de transparență ale unei călătorii în timp, în paginile unei cărți înălțătoare. Nimic nu e mai absurd decât să te recunoști învins de spațiul unei lumi care stă să se scunfunde, sau să guști victoria posibilității de a salva o lume pierdută.

Experimental, dacă ar fi fost să mă integrez în romanul "Numele Trandafirului" de Umberto Eco, probabil m-aș regăsi în personajul Adso din Melk, la sfârșitul lui 1327, care mărturisea la un moment dat:

"Mi-am dat seama cu timpul că ceea ce părea nesiguranță era în schimb numai curiozitate, pe care o credeam mai degrabă o înclinație a sufletului lacom, socotind că sufletul chibzuit nu trebuie să se hrănească cu așa ceva, înfruptându-se numai cu adevărul, care (gândeam) se cunoaște chiar de la început."

Artistul din mine încă se mai întreabă cu nedumerire: până unde pot să lungesc discuția despre artă, astfel încât textul să capete valențe de metaforă și cod vizionar, dar fără să mă satur de personajul surprins cu sinceritate în propria-mi realitate - a cărei valoare poate că va rămâne valabilă peste veacuri?

Leadership: Poți să-ți extinzi viziunea asupra sentimentelor și rațiunii care stau la baza performanței și evoluției tale, în virtutea unei conștiințe estetice care își este propriul obiect de cercetare?

Nu s-ar putea opri aici tot ceea ce am învățat să redau prin cuvinte, tot ce-am trăit, tot ce-am descoperit, tot ce-am dobândit în timp, pentru ca diversitatea formelor de expresie din artă să fie revelatoare în ceea ce privește lumea ideilor. Negreșit, trebuie să-mi plasez arta pe linia groasă a unor convingeri ce se doresc a avea ecou în lumina eternității.

Explicația este simplă: orice conversație poate facilita accesul la un nou mod de comunicare a mesajului declanșator de emoții care să fie în același timp cuvântul cheie al demersului de rațiune în alegerea semnificației acordate ineditului cu potențial de apreciere a distanței dintre text și ilustrație.

O conștiință estetică se evidențiază prin puterea creației a cărei temelie este relația dintre tine și modelul pe care îl alegi să te reprezinte în planul idealizării unei situații concrete de aplicare a teoriilor de inspirație. Ea devine un obiect de cercetare pentru dimensiunea personală atunci când se prezintă ca un procedeu de reflecție asupra realității pusă în slujba înfăptuirii unei noi forme de artă vizuală.

Totodată, mai sunt tentat să trag concluzia că o conștiință estetică este un dram de luciditate aplicat afectivității cu care impregnez oamenii, obiectele și faptele, cu o notă personală, conform unei cromatici și simbolistici vii, seducătoare, astfel încât să se producă senzația de plutire într-un ocean de sentimente, într-un univers plin de visare.

Leadership: Încerci să-ți creezi un crescendo al experienței de a fi pus în relație cu un personaj total diferit de tine, dar apropiat de acea autonomie a artei de a produce o cunoaștere alternativă mai amplă?

Privită dintr-un alt unghi, inspirația de care mă agăț tot mereu spre reconstruirea unui profil de perfecțiune cu reprezentare înaintea frumuseții unei figuri în ansamblul ei, este o formă de a-mi exersa răbdarea în așteptarea unui răspuns la apelul de plăsmuire a unei alte realități. Este o formă de a pune pe hârtie, pânză sau orice fel de material, gândurile, trăirile, preluarea unor momente de mare coincidență între două lumi: cea a pictorului și cea a scriitorului, perspectiva autorului și abordarea convingătoare și sensibilă a personajului cu care el se identifică.

Urmează apoi o mică schiță a desenului menit să amplifice printr-o simbolistică fascinantă viziunea unei ieșiri din timpul și spațiul real: viața și moartea. Două personalități își încheie conversația printr-o formulă extrem de sugestivă: arta este înregistrarea revelației de Sine a lui Dumnezeu către om.

"Nu mai avem înțelepciunea anticilor, s-a sfârșit vremea uriașilor" , spunea maestrul sticlar Nicola din Morimondo.

"Suntem pitici, dar pitici care stau pe umerii acelor uriași, iar în nimicnicia noastră izbutim uneori să vedem mai departe decât ei la orizont" , a încuviințat călugărul franciscan foarte învățat Guglielmo da Baskerville. (Numele Trandafirului)

A avea o conștiință estetică înseamnă să faci dovada unei viziuni inedite asupra artei, prin plasarea unor gânduri și revelații despre sine în completarea unui tablou în care culorile nu sunt așezate după legile firești ale faptului cotidian. Ci, ele urmează legea anti-naturalului într-un spațiu abstract în care se boltesc analogiile și se încrucișează cele mai variate direcții din desăvârșirea spiritului, din roadele spiritului lui Dumnezeu.

Punctul de pornire al cunoașterii cele mai înalte este reflectat de capacitatea de a te identifica atât de sublim cu emoțiile și gândurile unui personaj dintr-o carte impresionantă, să te pui total în pielea lui, deci acordându-i o importanță mai mare decât ți-o acorzi ție.

Un alt determinant al leadershipului este factorul "comparație" între tine și modelul pe care îl alegi să te reprezinte în planul idealizării unei situații concrete de aplicare a teoriilor de inspirație.

Vei putea mai ușor să gândești o imagine nouă despre tine dacă te inspiri din lumea celor care au traversat înaintea ta calea vieții trecând de la păcat la sfințenie, de la ignoranță la cunoaștere, de la experiență la înțelepciune.

Leadershipul este imaginea cu care te prezinți în fața unei lumi pe care ai avut prilejul să o cunoști de aproape, dar și de departe, din experiența personală și mai ales din înțelepciunea anticilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-alt-determinant-al-leadershipului.html

Un aspect care nu trebuie neglijat

On Aprilie 17, 2009

Folosește-ți autonomia pentru a putea găsi cea mai bună formulă de schimbare, focalizându-ți întreaga atenție asupra modului în care regulile trasate de ceilalți îți permit o flexibilitate în tratarea schimbării.

Ieri după-amiază citeam în scrânciobul din grădina din spatele casei mele când, deodată, din curtea vecină o aud pe noua proprietară adresându-se copiilor care veniseră la ziua de naștere a fiului ei în vârstă de patru anișori.

"Bun copii, acum ne vom juca de-a v-ați ascunselea. Este un joc nou, dar o să vă placă la nebunie, o să vedeți. Eu mă voi întoarce cu fața la perete, iar până ce termin de numărat voi trebuie să vă ascundeți oriunde vreți voi în curte. Dar atenție, nu vă ascundeți în casă, sunt destule locuri unde vă puteți ascunde în curtea asta mare."

Zis și făcut, începe numerotarea: "1, 2, 3… 10. Cine nu-i gata îl iau cu lopata." Însă nici bine nu s-a întors doamnă că am și auzit: "Ionuț, te-am văzut. Poți să te dai jos de pe capota mașinii. Ţi-am spus să te ascunzi, nu să te urci pe mașină."

Spre deosebire de ceilalți copii care s-au ascuns prin toată curtea, Ionuț s-a așezat la vedere, și asta pentru că mama lui nu i-a explicat suficient de clar ce înseamnă "să te ascunzi". Dacă însă ea le-ar fi spus copiilor să se așeze într-un loc în care să nu poată fi văzuți și găsiți, poate că Ionuț ar fi înțeles mai bine ce trebuie să facă și nu s-ar mai fi urcat pe mașina ci, cel mai probabil, s-ar fi pitulat în spatele ei.

Leadership: Prin intermediul căror indicatori poți să măsori factorul claritate al imaginii care te face să crezi că te afli în mijlocul acțiunii neterminate, acolo se dorește un efect echivalent al deciziei ce trebuie respectată întocmai?

Succesul unei companii depinde în primul rând de angajații săi și de calitatea serviciului oferit clienților. O companie va ieși învingătoare chiar și în momentele cele mai dificile dacă angajații au înțeles foarte clar ce au de făcut și dacă se implică în găsirea soluțiilor și în implementarea acestora. Nu este deloc surprinzător faptul că angajații care sunt instruiți cum trebuie dau întotdeauna randamentul dorit, spre deosebire de aceia cărora nu li s-a oferit o intruire eficientă.

Idealul oricărui specialist de resurse umane este de a găsi angajați dornici să facă performanță, capabili să obțină rezultate din ce în ce mai bune. Apoi el trebuie să se asigure că angajații pricep care este rolul lor în cadrul companiei, că știu de ce fac munca pe care o fac și că înțeleg foarte clar care este scopul acestei munci. Dacă angajații nu înțeleg ce au de făcut, mai mult ca sigur nu se vor implica în munca pe care o fac și nu-și vor îndeplini obiectivele și sarcinile prevăzute în fișa lor de post.

Doi indicatori pot să măsoare factorul claritate al imaginii care te face să crezi că te afli în mijlocul acțiunii neterminate, acolo se dorește un efect echivalent al deciziei ce trebuie respectată întocmai: **capacitatea de a te diferenția de ceilalți** și **modul tău de răspuns la aplicarea unor noi reguli**.

Parafrazând-o pe Anda Racsa, managerul general al companiei Abc Training Consulting: *"Dacă angajații nu înțeleg foarte bine ce se cere de la ei, se poate întâmpla ca rezultatul sarcinilor*

delegate să fie nesatisfăcător și să influențeze nefavorabil și alte activități din cadrul departamentului sau al companiei."

Incontestabil, gradul în care managerul sau specialistul de resurse umane reușește să formuleze sarcinile de lucru ale angajaților determină gradul de implicare al acestora în activitatea companiei. Așadar, sarcinile de lucru trebuie să fie cât mai clar formulate.

Leadership: Energia debordantă de care dispui te împiedică să te apleci cu atenție asupra unor aspecte cheie ale situațiilor în care se trece de la o "probă" impusă - la o regulă care îți limitează capacitatea de manevră?

O regulă care exprimă autonomia individului spune că indiferent care este țelul urmărit, indiferent care este specialistul care îți trasează direcția, poziția pe care ți-o asumi trebuie să fie aceea pe care cu adevărat ești încântat să o trăiești și pe care nu ești dispus să o aplici la îndemnurile sau presiunile celorlalți.

Este un semnal de alarmă pentru companii atunci când angajații încep să nu mai fie interesați de îndeplinirea sarcinilor de serviciu ce le revin. Asta poate fi o consecință a faptului că ei ori nu își doresc să muncească, ori nu știu concret ce anume trebuie să facă. Degeaba au companiile clar definite standarde și proceduri de lucru care le dau posibilitatea angajaților să evolueze dacă aceștia nu pricep ce anume se dorește de la ei.

De aceea rolul specialistului de resurse umane este esențial în tot ceea ce privește evoluția unei companii. El, împreună cu cadrul tehnic, trebuie să clarifice sarcinile angajaților și să urmărească modul de îndeplinire a acestor sarcini, să le explice ce au de făcut și să le arate cum trebuie să lucreze.

Ceea ce predomină la orice om, la fel ca orice angajat, este capacitatea de a se diferenția nu atât prin calitățile ce le posedă, ci prin atitudinea adoptată în pofida influenței altora. Asta e diferența dintre anjatatii de rând și cei formidabili: primii acceptă orice îndemn și se conformează regulilor, ceilalți sunt dispuși să-și susțină până la capăt propriile puncte de vedere în ciuda regulilor trasate de manageri.

Nu lăsa ca statutul tău de angajat să se transforme într-un post de marionetă ușor de manevrat într-un joc ce nu-ți aparține.

A fi angajat nu înseamnă a fi un sclav sau o marionetă, ci înseamnă că ești contractat pentru a aduce o schimbare în companie. Trebuie să te privești ca o persoană absolut necesară. Când managerul îți trasează o sarcină trebuie mai întâi să te întrebi dacă nu cumva ai devenit spectacolul din culise mai picant decât cel de pe scenă. Nu cumva ai devenit prea predictibil? Acțiunile tale sunt prea ușor de citit? Nu cumva ai devenit un „cal de bătaie", un „clovn" de pe spatele căruia alții profită din plin?

Un angajat veritabil gândește astfel despre manager: tu ești cel care se schimbă mai întâi, apoi eu îmi activez opțiunile care pot aduce beneficii companiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-aspect-care-nu-trebuie-neglijat.html

Un bun recrutor

On Martie 18, 2009

Identifică esența tărâmului psihologic al celui care te evaluează, menținându-te în acel spațiu în care capacitățile voastre se întrepătrund.

Un club de fotbal a organizat nu demult o preselecție pentru copiii născuți între anii 1996-2000. Copiii au fost testați de antrenorul principal care totodată era și un reprezentant al Federației Române de Fotbal. Ca prim selecționer, antrenorul i-a supus pe copii la mai multe probe dificile: slalom cu balonul de fotbal printre jaloane, jonglări, dribling și pase, șuturi la poartă de la anumite distanțe, și în final jocul de echipă. În funcție de abilitățile și talentul fiecăruia, antrenorul a decis cine poate intra sau nu în clubul de fotbal.

Foarte mulți copii care se prezintă la o preselecție se emoționează, ca înaintea oricărui examen, și din această cauză pot comite unele greșeli. Din această cauză este atât de necesar ca antrenorul să se folosească de fler și intuiție ca să observe ce se ascunde în spatele aparențelor, să-și dea seama de potențialul ascuns al fiecărui copil.

Mai mult, el trebuie să știe să plaseze cei mai buni jucători pe posturile care li se potrivesc cel mai bine. De exemplu, s-ar putea ca unii copii să fie mai buni în apărare decât în atac, alții să fie mai buni mijlocași decât fundași. Un bun antrenor își va da seama care sunt abilitățile fiecărui copil, și în funcție de acestea îi va așeza pe posturile potrivite în teren. Succesul echipei lui depinde în mare măsură de selecția pe care a făcut-o printre copii și de dispoziția lor în echipă.

Leadership: Ești pregătit să experimentezi o întâlnire profundă cu tine din perspectiva unui spirit abstract și obiectiv?

A-ți etala calitățile pe teren în fața selecționerului este ca și cum te-ai afla în fața unei făpturi invizibile - trebuie să vezi ceea ce nimeni altcineva nu e capabil să vadă la el, trebuie să percepi necunoscutul, adică să identifici esența propriului său tărâm psihologic, felul în care judecă lucrurile, menținându-te în acel spațiu în care capacitățile voastre se întrepătrund. Trebuie să ai puterea de a-ți manifesta forța propriului spirit și de a spulbera toate îndoielile lui privitoare la performanța și talentul tău. Trebuie să-i susții idealurile de excelență și să-i înțelegi felul de a gândi, ceea ce majoritatea ratează să facă.

O întâlnire cu tine este o demonstrație clară a eforturilor de voință și de concentrare a atenției asupra acelor aspecte ale dezvoltării care duc interactivitatea la un alt nivel: să ai libertatea de a te exprima prin intermediul talentului, al interesului față de competiție, prin intermediul unor indicatori fizici și valorici, prin intermediul reflexului de orientare în alergare și mai ales prin intermediul altora.

Când e vorba de o preselecție contează foarte mult prestația ta, dar la fel de mult contează felul în care îți direcționezi concentrarea și energia. Trebuie să adaugi o imensă semnificație jocului tău fără să pierzi din vedere idealul de fotbalist pe care îl poartă în inimă antrenorul. Poți fi extrem de talentat, dar dacă nu te încadrezi în tiparele lui, atunci ești pierdut din start. El se poate transforma într-o ființă invizibilă pentru tine, iar asta înseamnă să-ți etalezi calitățile în van.

Cu alte cuvinte trebuie să faci în așa fel încât selecționerul să fie „vizibil", adică să-l ai tot timpul în câmpul tău vizual - iar la rândul tău să fii mereu în atenția lui. Păstrează-ți atitudinea potrivită, nu-ți pierde niciodată speranța în legătură cu acele situații în care îți

este frică cel mai mult de tine însuți – atunci când simți că își întoarce fața de la tine.

În fond, totul se rezumă la capacitatea selecționerului de a discerne asupra ta, și la capacitatea ta de a discerne asupra lui.

Leadership: Cât de abil te dovedești în a conta pe tine într-o zonă în care accesul este restricționat?

Când vine vorba de preselecție, miza este întotdeauna dată de cine se dovedește mai abil în mânuirea balonului – deci de calitățile care îi fac speciali pe jucători, precum și de angajamentul și de perseverența lor.

Pentru a-i putea selecționa pe copii, antrenorul trebuie să îndeplinească o condiție esențială: trebuie neapărat să aibă experiență practică în domeniu, adică să fi fost jucător de fotbal. Numai un antrenor care are cunoștințe profesionale solide și abilități sportive poate să evalueze corect aptitudinile și nivelul de pregătire al candidaților - dacă acestea corespund sau nu cu cele necesare postului respectiv din echipă. Nicidecum selecționerul unei echipe de fotbal nu are cum să fie de profesie doctor, inginer, arhitect, economist sau fizician.

Răspunderea pentru succesul sau eșecul unei organizații revine, la fel, recrutorului care are obligația să selecționeze și să pregătească cei mai buni oameni în vederea obținerii unui rezultat cât mai bun. Procesul de identificare și angajare a personalului nu este unul foarte simplu, și nu oricine este capabil să o facă bine. Prin urmare, recrutorii care nu au o instruire prealabilă în domeniul în care activează, care nu au acumulat o experiență profesională suficientă, vor fi lipsiți de fler în alegerea celor mai buni candidați.

O zonă în care accesul este restricționat sugerează asumarea unei poziții de control care elimină confruntarea și judecata apriorică, permițând aplicarea standardelor de "corectitudine", "bun-simț" și "raționalitate" într-un context de tipul: "Omul potrivit la locul potrivit".

De multe ori am spus, și repet, un recrutor trebuie să observe care sunt abilitățile pe care le posedă candidatul pentru a răspunde cerințelor postului care urmează să-l ocupe, ce anume îl face potrivit pentru acel post, iar acest lucru nu se poate realiza prin studierea cv-ului și scrisorii de intenție ci prin verificarea aptitudinilor profesionale și personale ale acestuia.

Când angajezi o persoană trebuie să începi să scormonești mai adânc, să pui întrebări bune, să ceri explicații atunci când este cazul și să afli soluții. Şi, întocmai ca la fotbal, trebuie să-l treci pe candidat prin mai multe etape practice, și în funcție de felul în care se descurcă să-l plasezi pe postul cel mai potrivit.

Leadershipul este o formă de răspuns la acumularea de experiență în exercitarea controlului pe care o pretinde demonstrația de aptitudini susținută prin arta de a te ridica în ochii celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-bun-recrutor.html

Un cec pentru schimbarea ta

On Octombrie 05, 2010

Ia în considerare ritmul tău de evoluție fără să reduci costurile formării tale.

Un mare conducător pregătea o campanie militară agresivă pentru cucerirea unui teritoriu străin. După ce s-a consultat cu cei mai buni comandanți ai săi în privința alegerii celei mai bune strategii de atac, au hotărât de comun acord că cea mai bună soluție este de a porni un atac pe mare. A doua zi marele conducător s-a adresat oștenilor săi:

- Dacă vrem să câștigăm acest război va trebui să atacăm de pe mare. Dar mai întâi trebuie să învățăm să navigăm fiindcă nu avem suficientă experiență în manevrarea bărcilor.

Leadership: Manifești o preocupare permanentă pentru a asigura evoluției tale o finalitate care este in favoarea coordonării "la nivel orizontal" a unei decizii luate prin analiza stării generale?

Numai experiența poate susține ritmul de funcționare al unui leadership de calitate. Experiența este o parte necesară în evoluția ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspirații. Şi de aceea este necesară o valorificare critică a aspectelor legate de caracterul tău și de cât ești dispus să dai, pentru ca procesului tău de evoluție să îndrepte orice lipsuri și orice lucru care merge prost.

Manifești o preocupare permanentă de a asigura evoluției tale o finalitate care să fie în favoarea leadershipului tău? Trăiești printre acei oameni care încearcă să te scoată răspunzător pentru anumite împrejurări în care nu ți-ai folosit cum trebuie potențialul de lider?

Evoluția ta profesională este precum un cec pe care îl primești prin poștă în fiecare săptămână, care îți reglează parțial situația ta financiară, dar nu-ți garantează succesul. Acel cec confirmă faptul că ți-ai achitat o anumită perioada de timp obligațiile care îți revin. În același timp, cecul reprezintă valoarea a ceea ce ești în stare să construiești înainte să plătești prețul unei victorii colosale.

Leadershipul trebuie în primul rând înțeles, susținut și apoi valorificat. Pentru ca el să evolueze trebuie să știi să te folosești cât mai dibaci de acele "cecuri de valoare" pe care nivelul tău de performanță ți le pune la dispoziție pentru a-ți regla ritmul de dezvoltare. Cecurile sunt destinate să aducă o contribuție modestă (dar semnificativă) la însușirea trăsăturilor, calităților și cunoștințelor asimilate de-a lungul timpului pentru a te putea ajuta să te descurci foarte bine în orice situație care amenință reputația ta sau care împiedică îndeplinirea scopurilor propuse – deci în acele situații care necesită efectuarea unei schimbări de planuri.

Leadershipul este o formă de manifestare a legii cauzalității și exprimă procesul de autodeterminare a unor fenomene care sunt greu de previzionat, fiind de fapt și rezultatul unor tendințe de evoluție conturate cu o anume fermitate.

A asigura evoluției tale o finalitate care este în favoarea coordonării "la nivel orizontal" a unei decizii luate prin analiza stării generale, înseamnă să urmărești o satisfacție strict individuală plătită fără pierderi personale în beneficiul altora. La ce mă refer când spun despre coordonare "la nivel orizontal"? Mă refer la faptul că trebuie impuse niște reguli sau

măsuri pentru toată lumea, prin care se poate facilita o coeziune la nivel de grup. De asemenea, aceste reguli sau măsuri trebuie să justifice o acțiune menită să asigure un climat de ordine, să mențină potențialul de dezvoltare al oamenilor și să promoveze exemple de bună practică.

Felul cum îți organizezi resursele determină performanța ta. Ce este războiul dacă nu o confruntare de durată între două sau mai multe tabere rivale? Fiecare dintre ele urmărind să câștige confruntarea întrecându-și adversarul în eficiență, în inventivitate, în mânuirea armelor si în ocuparea teritoriului dorit. Pe parcursul bătăliilor fiecare tabără are parte de succese sau eșecuri. Chiar dacă una din ele a pierdut o bătălie, încă mai poate câștiga războiul în funcție de strategia pe care o aplică pe parcurs.

Dar oricât de eficace ar fi strategia pe care o aplică o armată, niciodată aceasta nu va putea porni un război și nu se va putea implica în nicio bătălie dacă nu este pregătită să câștige sau să suporte consecințele în cazul în care pierde. Într-un război armata cea mai bine pregătită câștigă, rareori iese "remiză", mai ales atunci când nu sunt stabilite anumite reguli sau când acestea nu sunt respectate.

Un lider va trebui sa-si justifice investiția în manevrarea unor tehnici, abordări alternative și practici inovatoare, ca un fel de corolar al legii cauzalității care nu poate fi un simplu rezultat dedus din faptele experienței, pentru că el însuși este ordonatorul acestei experiențe.

Pregătirea este mai mult decât necesară. Trebuie să te asiguri că oamenii sunt bine instruiți și că au înțeles ce anume aștepți de la ei, și neapărat trebuie să dispui de resurse materiale și mijloace financiare pentru a-i întreține pe tot parcursul războiului. În termeni mai simpli, dacă nu știi să-ți organizezi resursele necesare (cum ar fi timpul, baza materială, baza umană, etc) nu vei putea întreprinde acțiuni eficiente în vederea prevenirii unui eventual eșec.

Ia în considerare ritmul tău de evoluție fără să reduci costurile formării tale. Dacă știi să-ți organizezi resursele necesare care să contribuie la formarea ta ca lider, asigurându-ți din timp o pregătire care să dea posibilitatea abilităților tale să se dezvolte, atunci reușita ta va fi asigurată.

Manifești tot interesul față de formarea ta? Evoluția ta oglindește înțelegerea cât mai profundă și mai cuprinzătoare a propriului tău potențial de lider ?

Leadershipul este oportunitatea de a învăța să te cunoști prin exercițiul de a te privi din perspectiva altor persoane, încât ceea ce îți favorizează evoluția să fie dat de motivația lor spre eficiență.

Un cec pentru schimbarea ta reprezintă acel minim de ajutor prin care poți să progresezi cu adevărat. Este un ajutor care valorează mult, și pe care tu însuți ți-l acorzi prin formarea și dezvoltarea ta. Ca să capeți suficientă experiență în manevrarea leadershipului trebuie să înveți să navighezi printre opțiunile tale de formare și prin diferitele tipuri de abordări pe care le adopți care au menirea de a evalua gradul tău de eficiență.

Concluzie: Competențele ca și experiența se obțin în timp. Uneori ești stimulat să te dezvolți ca lider, dar de cele mai multe ori trebuie să investești tu însuți pentru a învăța și a te perfecționa. Uneori primești diferite recompense chiar și materiale, alteori reușitele tale nu sunt nici măcar recunoscute decât foarte târziu.

Atunci când vei fi recunoscut ca fiind cel mai bun, poți să consideri că ai primit cec-ul cel

mai consistent – adevărata răsplata pentru tenacitatea și sârguința ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-cec-pentru-schimbarea-ta.html

Un chinuitor Adagio al sângelui

On Decembrie 14, 2013

Descoperă algoritmul care permite crearea unui profil mai bine definit al personalității tale, experimentând o altă dimensiune a leadershipului.

Senatoarea Ruth Martin se adresează omului care i-a răpit fiica. Din cuvintele atât de adânci și afectuoase pe care numai un suflet inocent le poate gusta, sub tensiunea unei încleștări lăuntrice dintre două forțe de sens opus, dintre David și Goliat, dintre putință și prăbușire, răzbate acea înlănțuire de gânduri, emoții, dorințe, care trebuie cu orice preț să pună la încercare mintea bolnavă a răpitorului. A fiorosului criminal, Buffalo Bill.

Oscilația energiei interne, în etapa transformării de sine, are loc în condiții de stres și îngrijorare, putând fi măsurată prin intermediul căldurii sufletești care răzbate cu intensitate din glasul care strigă îndurare. O parte din această ființă blândă tace, tremură, rămâne ascunsă în spatele temperamentului pașnic și liniștit. În timp ce o altă parte din ea se înfioară și se aruncă în luptă cu priceperea latentă, cu pasiunea nestăvilită a jucătorului care nu-i dispus să piardă.

Dar în temnița gândirii e zidit un fir prea subțire de speranță. Inima ostenită a femeii, sistemul acesta pulsatoriu care se dilată și se contractă ritmic la temperaturi tot mai înalte, adăpostește numai zgomote surde și inexplicabile, creând vârtejuri covârșitoare. Puternice turbulențe care se extind conform legii instabilității spre o altă dimensiune a sinelui. Frecvența de descărcare a stimulilor pozitivi e greu de estimat. Determinismul ei, efectele reacțiilor de propagare a undelor de presiune negativă, sunt extrem de dificil și costisitor de investigat experimental cu vreun instrument psihologic de măsurare a stimei de sine.

Leadership: Poți să obții o anumită intensitate a performanței de a fi mai plin de semnificație, mai dependent de reperul unei noi poziționări în cadrul sferei de cunoaștere a omului, încât să produci o nouă versiune a viziunii privind valoarea vieții?

Unele cristale, puse pe foc, mai întâi se topesc și apoi se volatilizează. La fel și inima, pusă la grea încercare, se înfioară până în temeliile ei și apoi se cutremură până când intră în colaps. Analiza chimică a sângelui ar scoate la iveală noi compuși degradați care reduc pulsul inimii, senzori semiconductori de mare sensibilitate care încetinesc circulația sangvină. Sângele pompat de inimă intră tot mai lent în sistemul arterial, creând o tensiune oscilantă. Nervii se autoapelează și se transformă într-un algoritm împrăștiat care modifică variabilele de funcționare, făcând ineficientă abordarea ei.

Vibrațiile sonore trebuie să creeze o stare de spirit dătătoare de profunzimi și impulsuri, redând cu deosebită sensibilitate imaginea sfâșietoare a unei răscoliri sufletești de neconceput. Dar efectul nu este cel scontat, abordarea femeii nu provoacă decât o mare doză de incertitudine și dârzenie în același timp. Buffalo Bill devine mai închis și mai calculat în decizii, dar în niciun caz mai temperat.

Ecoul vocii nu are acea bătaie lungă, stimulatorie, relevantă creării unei sfere de influență pozitivă. Nu poate forma un întreg perfect, acea fundație stabilă pentru leadershipul ce intenționează să-l impună.

Viziunea senatoarei privind valoarea vieții fetei ei nu ajunge la inima criminalului tocmai fiindcă este simbolizantă, se întemeiază pe lungimea de undă a poziției ei politice, mai puțin pe teritoriul empatiei. Viziunea trebuie să fie mai întâi o deschidere a sinelui spre celălalt,

apoi să schimbe direcția unei convingeri spre împlinirea unei misiuni.

Poți să îți întregești poziția de lider prin autoreglarea dimensiunii sufletești atunci când ești constrâns de împrejurări să experimentezi durerea propriei conștiințe?

Atât prin temperamentul personalității sale promovat în cadrul "turneului" de calificare în primul eșalon al excelenței în leadership, cât și prin mijloacele proprii de analiză cu care este înzestrat, liderul își poate așeza confortabil modelul dominant în poziție accesibilă. De regulă el funcționează ca un mecanism obiectiv, dotat cu pârghii de autoreglare și autocontrol bine definite, încât să nu-și destrame starea de sine pozitivă. Această stare se poate roti la 90 de grade printr-o simplă expunere într-un cadru sumbru dintr-un moment dificil al vieții, și se poate transforma într-o stare de abandon total.

Jorge Luis Borges, unul dintre cei mai importanți scriitori ai secolului al XX-lea, spunea: " *Există un moment în viața fiecărui om când află cine este.* " Această autocunoaștere nu este rezultatul vreunei puteri miraculoase neînțeleasă de nimeni, ci doar modul în care recunoașterea inconștientă a vieții noastre interioare și identificarea cu acele trăiri care pot fi recunoscute în noi înșine, joacă un rol important în asigurarea stabilității.

Sentimentele puternice și uneori violente care copleșesc omul, întunecându-i adesea dreapta judecată, au loc în cadrul experimentării unei alte dimensiuni a leadershipului. O dimensiune în care predomină compasiunea, înțelegerea și iubirea. Dar acest amestec sufletesc poate face loc slăbiciunii, prin punerea la punct și aplicarea unor abordări, poziții și norme diferite.

În jocul de șah, poziția este considerată de către ambii jucători ca fiind perfect egală și fără nicio șansă de pătrundere în dispozitivul advers al vreuneia dintre părți. În momentele existențiale cele mai grele, poți să îți întregești poziția de lider prin autoreglarea dimensiunii sufletești, dar astfel vei îngrădi orice schemă logică de elaborare a unei strategii viabile. Din păcate, mințile puternice cedează foarte greu în fața ingenuității. Deci, nu căuta să descoperi în ingenuitate niște forțe considerabile de influență.

Leadership: Cum îți evaluezi abilitatea de a face față unei situații limită în care o secundă de emoție se dovedește mai puternică decât o mie de imagini?

Însuflețit în mod permanent de un spirit inovator, renunțând definitiv la orice tendințe care nu reprezintă o atitudine fundamental psihologică și la orice tip de gândire care nu se axează pe convingeri și emoții pozitive, liderul pune la dispoziția propriei voințe și autoconstrângeri anumite facilități, idei, scenarii și mijloace convingătoare de exprimare și de percepții. Prin experimentarea unor noi abordări, conduite, atitudini și comportamente, el trebuie să facă dovada virtuții și moralității sale, oferind temei unei calități autentice: de a cântări, de a judeca, de a fi înțelept.

O oscilare între doi poli opuși nu duce la o "nebunie", ci la o înțelegere a inefabilului existențial. Sub tensiunea unei încleștări lăuntrice dintre două forțe de sens opus, dintre David și Goliat, dintre putință și prăbușire, răzbate acea înlănțuire de gânduri, emoții, dorințe, care pune la grea încercare caracterul și personalitatea omului. Iar aceasta reprezintă singura și cea mai dificilă cale de explorare a leadershipului în situații tensionate.

În aceste momente, numai cine are curajul să întoarcă lupa atenției către sine va putea surprinde "insesizabilul", măsurat prin intermediul căldurii sufletești care răzbate cu intensitate din spatele motivațiilor sale. Dar în acest caz, singurul lucru sesizabil este doar fenomenul psihic față de care leadershipul asistă neputincios.

Ai grijă ! Poți ajunge să te blochezi în vederea luării unor decizii mai bune dacă principiul călăuzitor al responsabilității tale este supus sentimentului de "pierdere de sine" în favoarea emoțiilor care conferă un fundament valoric mesajului tău referitor la existența unui nucleu comun al umanității.

Un chinuitor Adagio al sângelui este o metaforă care exprimă profunzimea suferinței omului în încercările sale de a-și rezolva chestiunile sufletești. Exprimă starea lăuntrică a omului conștient de propriile-i limitări, în încercarea de extindere a puterii sale de influență, sau măcar de menținere a poziției sale de conducere.

* **Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un clasic al trandafirului roșu

On Aprilie 24, 2019

Năzuiește către ceva bine definit, apoi fă ajustările corespunzătoare pentru a-l oferi drept imagine al unei destinații artistice de excepție care nu va înceta niciodată să fascineze.

Nu mi-am putut închipui niciodată că un trandafir abia înmugurit ar putea revărsa asupra mea atâta îmbelșugare la nivelul câmpului semantic al creației, indiferent de suportul ori de forma de exprimare a informației, introducând în spațiul acestei confesiuni densitatea vizuală a detaliilor care fac dintr-o scenă din viața obișnuită constatarea unei comparații inovative.

Interesant cum o expresie simbolică a nemărginirii spațiale, extrasă din elementul pământ și anexată la îndeplinirea unui vis frumos, secondată de o renaștere mistică în sfera spirituală, poate veni în întâmpinarea unei concepții artistice, precum: "fascinația purității într-un univers fără sfârșit".

Orice frumusețe își câștigă admirația și aprecierea în jurul revelației unui scris consistent, plin de viață, abia cules dintr-un spațiu al verosimilului artistic. Dacă grădina nu mi-ar fi prilejuit oprirea unei clipe într-un moment de neuitat, traversând un profund sentiment de apartenență la un cadru de comparație mai larg cu un cuvânt-imagine, probabil aș fi riscat să îmi formez idei și păreri preconcepute despre ceea poate echilibra o situație confuză, cum este acea când nu știi ce rost are lumea într-o perspectivă a esteticii disponibilă într-o serie de finisări și culori vii.

În artă trebuie să iei în considerare factorul "frumos" din perspectiva exemplului care îți este cel mai la îndemână, un exemplu de înaltă inteligență a naturii care să reprezinte totodată un simbol al eternei splendori a vieții.

În același timp, trandafirul se poate face răspunzător de acceptarea unei noi viziuni de interpretare și de edificare a unei arte plină mister, într-un anotimp fără nume, pentru care un artist ar garanta premisele elementare ale profunzimii unei abordări de substanță în relieful virtual născut din opoziția formă-fond. Contemplarea acestui material realizat în întregime optic nu costă decât un minim de deschidere în fața unei abundențe de emoții pusă sub semnul prelungirii unei lumi tot mai fragile.

Pentru întâia oară am parcurs distanța de la admirație la regret, de la esența unei dispoziții lăuntrice superioare până la frumusețea uitată a vieții care se refuză oricărei îngrădiri și etichetări, oricărei fixări conceptuale sau lingvistice, oricărei încadrări artificiale *in un mondo vivente* . Sensul pe care îl căutam într-un mod neostoit la o artă deschisă interpretării, prin evacuarea criteriilor estetice clasice, a prins viață dintr-un arbust erect care înflorește de la sfârșitul primăverii, până toamna târziu. Iarăși spun: Senzațional !

Leadership: Poți să-ți încadrezi experiența cotidiană într-un exercițiu util de virtuozitate care să constituie o prelucrare liberă a unei teme delicate, atât de complexă din punct de vedere emoțional?

O operă de artă este întotdeauna finisată prin adaosul de linii și puncte ordonate de întregul semantism al unui univers simbolic, adaosul de poeticitate fiind analizat din variate perspective ale unei exprimări vizuale.

Desigur, dacă aș lua în calcul opiniile altor admiratori de frumos, cu o duioasă băgare de

seamă, imaginându-mă creatorul unei forme mai elevate de cultură a imaginii, tot ceea ce știu despre acest *living entity in her own right* , aș fi probabil tentat să apreciez o operă de artă din punct de vedere al culorilor, pendulând între nuanțe de galben, roșu, alb, mov sau chiar multicolor.

Dar eu prefer întotdeauna roșul, fiindcă imită sângele provenit dintr-o sângerare a culorii care străbate infinitul, marea circulație universală, ca într-un fragment de manuscris timpuriu asociat cu un titlu construit din două formulări independente: *"A thousand shades of passion"* și *"The Magic Illustration of a Sunset"* . La fel de bine știu să folosesc și celelalte culori, în proporția cuvenită realizării unei imagini mai complete asupra evoluției unei științe considerate fară precedent.

Virtuozitatea, specifică unui maestru al cuvintelor, impune o anumită tendință spre perfecțiunea conceptului pur izvorât din efervescența cotidianului, dintr-o sursă vie de inspirație, pentru a-l oferi drept imagine al unei destinații de poveste. În timp ce ponderea dominantă a unei imagini-simbol este dată de relația dintre expresivitate și elaborare lăuntrică (actul dăruirii de sine).

Probabil cer de la mine mai mult efect de adâncime, dominant prin convertiri optice dintre plinuri și goluri vizuale, asupra caracterului conceptual al reprezentării unei lumi cu însușiri estetice diferite. Un artist al fineții, dincolo de putința de a efectua străpungerea unui univers dominat de firescul supraviețuirii prin cunoaștere, alege de regulă seturile de reprezentari esențiale formate din mixturi de culori pentru a integra o anumită interpretare într-un scris de mâna îngrijit și plin de sens.

Așadar, ceea ce mă ajută să mă simt prețuit, urmărind o profundă idee filosofică ca întindere spațială cu trimitere la un proces de reflecție asupra unei realități simbolice, este tocmai mândria de a recunoaște că am găsit un model de comparație între viața mea și un univers suav, delicat și plin de farmec.

Leadership: Poți să argumentezi imperativul unor eforturi echilibrate de constituire a unei viziuni artistice, în vederea valorificării ei din variate perspective durabile a diversității zonelor de conținut?

S-ar spune că imperativul eforturilor mele de constituire a unei viziuni artistice, în vederea valorificării ei din variate perspective durabile a diversității zonelor de conținut, ține mai mult de semnul vizual sau de o apariție formală, un dar făcut de Venus Pământului, un concept al Creatorului de Frumos căruia îi acord mental atributele unei întinderi spațiale nelimitate.

Lucrurile create de Dumnezeu sunt înțelese prin curiozitatea infinită față de expresiile multiple ale emoțiilor care pot apărea la unele întâlniri fie ele romantice, fie îndelung închise și încătușate undeva în corpul unui simbol al perfecțiunii, al purității și grației.

Trandafirul sprijină ochiul în măsurarea adâncimii scenei unei lumi cu prea puține zgomote, făcută dintr-o apercepție a profunzimii în om și în artă. Ca mecanism combinatoriu menit să ducă de la simplu la complex, la construirea idelor mai complicate din senzații simple, trandafirul relaționează foarte bine cu operații precum atenția, înțelegerea, discernământul, considerarea sentimentelor, reconcilierea dintre două sau mai multe tradiții, justificarea preferințelor estetice pentru peisaj, aprecierea bogăției de simboluri, dobândirea unei noi identități, etc.

Folosind toate mijloacele artei în punctul înțelegerii mecanismului generator de expresivitate și metamorfozare al cuvintelor străbătute de vibrația unor pete de culoare, am întrezărit o

nouă concepție: "Remind yourself of the beauty that surrounds you". Trebuia neapărat să o asociez leadershipului pe care l-aș defini ca un produs al artei de a trăi înțelesurile unei lumi care nu își are realitatea ei proprie, ci o realitate concepută ca o nesfârșită ordine providențială de către un mare plăsmuitor de imagini și metafore revelatorii.

Excelența estetică a unui limbaj vizionar-artistic decurge din expresivitatea cu care articulezi o idee a cărei valoare este general recunoscută, dar a cărei însemnătate o înțeleg foarte puțini.

Un clasic al trandafirului roșu este opera unui artist stăpân pe mijloacele artei sale, una desenată, pictată, sculptată sau fotografiată, care își poate găsi oricând corespondent într-un stil spontan al scrierii care te absoarbe, te face parte dintr-o poveste magică capabilă să atragă nu pentru că e atât de rară, ci pentru că este atât de delicată, atât de complexă din punct de vedere emoțional.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-clasic-al-trandafirului-rosu.html

Un colac de izbăvire pentru toți acei care se îneacă

On Iulie 30, 2012

Şlefuiește-ți cunoașterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Îmi amintesc de un moment important din viața mea, când privindu-mă în oglindă mi-am spus: " *Nu-mi pasă cine sunt ! Nu-mi pasă de mine !* "

O spartană dorință de autodistrugere, datorată diminuării capacității de autodepășire, se dezlănțuia în mine, rece și necruțătoare. Ca un om care s-a descotorosit categoric de balastul incomod al unor principii morale eterne, mă simțeam nevoit să împing tot mai departe, cu sânge rece, în ritm alert, până la epuizare, imensul bloc de gheață al fatalității, apărut parcă să mă termine.

O cenzură interioară îmi bloca vigilența spiritului, îndepărtând grabnic și impunător orice rămășiță a curiozității mele nepotolite de a cunoaște, de a vedea ce are înăuntru, mai de preț, " *Omul* ". Un fel de răceală timpurie se revărsa cu putere în mine, condiționând orice modalitate de a mă regăsi, de a mă înțelege mai bine. Mă simțeam străin de mine însumi, dat la o parte, abandonat în mijlocul unei furtuni înspăimântătoare prin proporțiile ei, prin neprevăzutul ei. Purtat încoace și încolo precum un val de mare, lovit cu intensitate, zvârlit fără milă în marele abis din mine însumi.

Dar, aveam să constat mai târziu, tocmai această bizară frământare de moment, acest covârșitor zbucium al întregului meu univers, descărcarea inevitabilă, cu toată siguranța, a tensiunii directe induse de o gândire negativistă și în contradicție cu realitatea, m-a ajutat, printr-o analiză la rece, să fiu mai hotărât, poate mai înțelept, călindu-mi spiritul și făcându-l mai puternic.

Leadership: Poți să-ți asumi o perspectivă nouă asupra fundalului pe care se constituie reflectarea propriei existențe, la limita dintre incertitudinea intențiilor care te animă și trăirea revelatoare a împărtășirii gândurilor care te bântuie?

Această supraîncordare nervoasă, capricioasă, neînfrânată, căreia un altul poate nu i-ar fi putut rezista mai mult de câteva ceasuri, mă rodea ca un ghimpe, îmi punea sufletul, gândurile, toate puterile la grea încercare. Căci o sforțare atât de constant amplificată într-un interval de timp atât de scurt pretindea o atenție desăvârșită și o forță absolută, intensă, hotărâtoare de a schimba aspectele negative pe care aveam tendința să le trec cu vederea.

Un moment de slăbiciune mă azvârlise de pe puntea corăbiei cunoașterii de sine. Alunecam, ca un pietroi de granit, la fundul celui mai adânc ocean. Oceanul adevărului, al conștiinței și al trăirilor interioare, al morții și al învierii spirituale. Mă cufundam într-o stare de gravă incertitudine, în apa extrem de rece și tulbure a dezgustului, a deznădejdii, rătăcind ca un pai pe ape mari.

Singura cale de a mă reîntregi spiritual, singurul colac de izbăvire, era să întrerup șirul gândurilor care mă răscoleau, și să recunosc " *Omul* " din mine, adevăratul meu adversar. Să câștig întrecerea cu mine însumi. Şi să mă ridic deasupra apei învolburate, deasupra a tot ceea ce simțeam.

Omul rațional din mine, omul real s-a recunoscut în cele din urmă.

Leadership: Informația acumulată din experiențele traversate și învățăturile acumulate, devine un fel de memorie externă pe care o poți accesa oricând atâta timp cât ai disponibilitatea de a înțelege specificul unei minți care se gândește pe sine?

Nu poți să fii mai mult decât încerci să obții de la tine în momentele de cugetare, în primul rând prin împărtășirea gândurilor care te macină, dacă reprezentarea pe care ți-o faci despre propria realitate nu este un mod de a dialoga cu propriul trecut, dar și o explicită construcție a identității, devenind un fel de memorie a emoțiilor și a cognițiilor.

"Destinul" leadershipului, al artei cele mai rafinate de a forma oamenii, al operei de formare a personalități, se ascunde în spatele propriei tale putințe sau neputințe de a depăși momentele în care nu-ți recunoști inamicul numărul unu: omul din tine. Acest destin se poate dezbina, măcina asemenea solului care devine în timp nisip fin, în mare măsură din cauza unei gândiri defectuoase, a trăirilor care ies la suprafață atunci când nu mai reușești să faci față adevărului, de care te îndepărtezi din cauza diminuării capacității de autodepășire.

Leadershipul, indisolubil legat de destinul omului, a celuia care își exercită influența în zona umană, capătă valoare sau se degradează pe aceleași terenuri de luptă între tine și propriul tău Eu. Atunci când ești măcinat de prejudecăți stranii, când nu îți înțelegi locul, rolul, nivelul sau reacțiile.

Iar atunci când în momentele hotărâtoare din viața ta te simți străin de tine însuți, apare pericolul prăbușirii leadershipului.

Leadership: Cum poți folosi în avantajul tău o cunoaștere bazată pe învățătura acumulată din experiențele trăite în lumea propriilor gânduri?

Ai văzut cum se redresează o barcă gata să se scufunde? Îți dai seama că nu i s-a întâmplat nimic grav – că într-un fel, chiar și lunga perioadă cât fusese pe punctul de a se scufunda, avea părțile ei bune.

Te arunci într-un un moment de slăbiciune de pe puntea corăbiei cunoașterii de sine? Sau găsești o cale de a te înțelege mai bine, de a vedea ce ai "înăuntrul" tău, mai de preț? Ai puterea de a te îndepărta de întinderea necuprinsă a furtunii care îți îngustează orizonturile, de a-ți reorienta Eul spre o scară valorică mai bine definită și de a-ți schimba atitudinea? Care sunt părțile bune ale perioadei cât ai fost pe punctul de a te "scufunda"?

Probabil Friedrich Nietzsche a pus punctul pe I atunci când a relatat în memoriile sale: " *Când te uiți îndelung într-un abis, abisul se uită și el la tine.* "

Iată elementul suprasensibil de care te lovești la tot pasul - incertitudinea, înstrăinarea, profunda criză datorată pierderii de identitate sub impactul conștiinței de sine. În prelungirea leadershipului acest abis reprezintă amestecul de contradicții ce resoarbe gândirea aplicativă și inovativă (fapt ce are o importanță deosebită pentru evoluția ta) destabilizând etapele cheie ale relației cu tine însuți. Sau, dimpotrivă, printr-o întorsătură de situații, poate constitui un prilej de redescoperire a capacităților și limitelor proprii.

Trecând prin filtrul de analiză a unui judecător fiecare încercare de a trasa o anumită direcție în mișcarea vieții, fiecare aspect relevant pentru delimitarea coordonatelor de singularitate (fapt care te poate aduce mai aproape de adevărul a cine ești cu adevărat) vei putea să urmărești modul cum se reflectă în timp gândirea ta - care se poate materializa fie sub forma implicată a unor simple intuiții și ipoteze, fie în mod explicit și sistematic, în abordările de tip afectiv sau cognitiv-comportamentale. Care, la rândul lor, au o mare rezonanță asupra

leadershipului practicat.

Cunoașterea de sine este acea mică fâșie îngustă din zona ta de responsabilitate primordială pe care trebuie s-o menții nealterată. Taina artei de a te putea conduce pe tine însuți constă în a-ți cunoaște cu adevărat adversarul, în a pătrunde în abisul propriei tale ființe atunci când ești prins în mijlocul unei furtuni puternice, în a-ți revitaliza conștiința. Îi vei permite adversarului tău cel mai de temut, acelui Alter-Ego distructiv, să te tragă în adâncul rece al instabilității?

Şlefuiește-ți cunoașterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Avantajul unei cunoașteri bazată pe învățătura acumulată din experiențele trăite în lumea propriilor gânduri este că, dacă acestea sunt împărtășite și ascultate, ele permit verificarea acelor caracteristici de personalitate care contează pentru oameni.

Un colac de izbăvire pentru toți acei care se îneacă semnifică atitudinea ta atunci când ești pus față în față cu realitatea cruntă a unei conștiințe grevate de anumite aspirații, idealuri sau valori care nu corespund propriului tău potențial; atunci când omul rațional din tine, când omul real nu se recunoaște pe sine.

Sunt momente de cumpănă în viața fiecărui om, și bineînțeles în viața fiecărui lider, momente de deznădejde când apare conflictul dintre aspirații și posibilități, momente deprimante când apare neîncrederea în sine. Singurul prieten de nădejde care îți aruncă colacul de salvare, ești tu însuți, găsind acele resurse interioare și forța necesară de a depăși aceste momente.

Depinde de tine ce alternativă alegi: să plutești ca un pai pe ape mari? Sau să navighezi spre destinația propusă?

Source: https://neculaifantanaru.com/un-colac-de-izbavire-pentru-toti-acei-care-se-ineaca.html

Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om

On Martie 01, 2012

Încearcă să ajungi la acea maturitate în care apreciezi la maxim ceea ce ai, chiar dacă ceea ce ai corespunde cerințelor spiritualității înalte, nu cerințelor propriei tale logici.

Viața începu să fie grea pentru Marius. Nu fusese de ajuns că-și mâncase hainele și ceasul. Acum se hrănea cu ceea ce se numește răbdări prăjite. E un lucru groaznic, care înseamnă zile fără pâine, nopți fără somn, ceasuri de seară fără lumânare, vatră fără foc, săptămâni întregi fără lucru, viitor fără nădejde, haine rupte în coate, o pălărie veche de care râd fetele, ușa pe care o găsești încuiată pentru că n-ai plătit chiria, obrăznicia portarului și a birtașului, batjocura vecinilor, tot felul de umilințe, demnitatea înăbușită, acceptarea oricărui fel de muncă, dezgust, amărăciune, descurajare. Marius se deprinse să le înghită pe toate și află că sunt adesea singurele lucruri cu care te hrănești.

În clipa aceea, când omul are nevoie de mândrie, pentru că are nevoie de dragoste, el se simțea luat în râs, fiindcă era prost îmbrăcat, și caraghios, fiindcă era sărac. La vârsta la care tinerețea își umple inima cu o semeție împărătească, el își plecă adesea privirea spre ghetele lui rupte și cunoștea nedreptele ofense și rușinea umilitoare a mizeriei. Minunată și grozavă încercare, din care cei slabi ies ticăloși, și cei tari sublimi. Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om de câte ori vrea să aibă o pușlama sau un semizeu !

Pentru că în luptele mărunte se săvârșesc o mulțime de fapte mari. Sunt puteri, încăpățânate și necunoscute care se luptă în umbră, pas cu pas, cu năvala de neînlăturat a nevoilor și a mârșăviilor. Victoria nobilă și tainică, pe care n-o vede nici o privire, pe care n-o răsplătește nici un renume și n-o salută nici o fanfară. Viața, nenorocirea, singurătatea, părăsirea, sărăcia sunt câmpuri de bătaie care-și au eroii lor, eroi necunoscuți, mai mari uneori decât eroii celebri.

În felul acesta se zămislesc firile puternice și tari. Mizeria, aproape totdeauna vitregă, e câteodată mamă adevărată, sărăcia dă naștere puterii sufletului și a minții; deznădejdea e doica mândriei; nenorocirea e un lapte bun pentru cei mărinimoși. *

Leadership: Poți să transformi conținutul unei învățături înalte despre viață într-o înrâurire profundă asupra spiritualității care îți conferă valoare și unicitate aparte prin limitele pe care le poți suporta?

Oricine poate să adopte, după bunul său plac, o schimbare pe care s-o vadă în lume, cu singura condiție de a nu-și însuși fără drept victoria unei tendințe de sensibilitate într-o altă modalitate de manifestare a concretului vieții.

Aceasta este sensibilitatea de care se lovește o viață tristă: demnitatea înăbușită, viitorul fără nădejde, rușinea umilitoare a mizeriei, și iată de ce este nevoie ca omul să dezvolte o manifestare adecvată a trăirilor emoționale, pentru ca sensibilitatea caracterului său să nu se reducă la încercări și lupte fără niciun sprijin, fără succes, fără folos.

Câmpul tău de bătălie trebuie să se umple rapid cu stări de spirit ce nu cunosc rupturi, cu armonia dintre ce spui, ce gândești și ce faci, așa încât mândria lui să nu aibă de suferit, sau dacă are de suferit, să sufere fără să lase urme în vreo direcție sau alta. Iar dacă viața omului e grea, din pricina lipsurilor, aceasta este din cauza faptului că întreg câmpul de bătălie pe care el se plasează este zdrobit de indisponibilitatea sufletului de a se uni cu credința și de a merge mai departe spre desăvârșire, spre mântuire, spre noi orizonturi și noi împliniri.

Iată ce ne furnizează conținutul unei învățături înalte despre viața: analizează-ți neajunsurile prin prisma succesul la care speri să ajungi, încât să te ridici deasupra a ceea ce crezi că ești, deasupra a ceea ce te afectează, deasupra a ceea ce te ține prizonier.

Iar sensibilitatea se tratează uneori prin intermediul atitudinii de a vedea mai ales partea goală a paharului, laturile nefavorabile ale unei situații, în perspectiva unei neîncetate asemănări cu o sămânță care suferă și moare în pământ, dar din care apare o plantă nouă.

Luptele mărunte pe care le dai cu viața sunt singurele caracteristici persistente ale caracterului tău, aducând în prim plan suportabilitatea ta de a recunoaște realitatea în care trebuie să faci efort să distingi lucrurile, să scoți la suprafață sensurile unei lumi aflată într-o cumplită transformare.

Sensibilitatea, falsa spiritualitate, este mândria de a fi tu însuși într-o situație care își cere să fii altcineva. Amintește-ți mereu de infinită putere a sufletului care poate lăsa în urmă dezamăgirile și neîmplinirile, spre calea regăsirii acelor lucruri care îți lipsesc și care, tocmai pentru că îți lipsesc îți dau avântul de a le afunda în existență, nu în gândire.

Poate că și tu vezi viața ca o pânză, plină de culori îndrăznețe, sau ca pe o interminabilă călătorie, sau ca un potențial pericol, un proces dificil prin care treci și nu știi ce anume te așteaptă. Oare fiindcă te afunzi prea mult într-o gândire care s-a obișnuit să includă în percepția realității tot ce servește prejudecățile, dogmele și imaginile tale idealizate?

Adevărata spiritualitate este strâns legată de mândria de a te simți puternic în orice circumstanță care te trage mai jos de limitele tale de suportabilitate a vieții.

Emoțiile care creează blocaje sau limite în tot ceea ce vrei să ți se întâmple, pe care le exprimi cu greutate în relațiile cu ceilalți oameni, sunt aceleași emoții care te țin captiv în experiențele trecute ale vieții. Chiar dacă ele sunt considerate nedorite sau inacceptabile din punct de vedere social, chiar dacă te încearcă și te urmăresc constant în viață, amintește-ți întotdeauna ca un fluture care nu care nu își deschide aripile și nu zboară, el nu-și are rostul în lume.

Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om se măsoară prin intensitatea propriilor emoții și trăiri, cărora trebuie să le acorzi o atenție specială dacă vrei să te adaptezi la provocările și vicisitudinile vieții. Toate provocările și vicisitudinile sunt topite într-un creuzet al voinței pe care trebuie să-l folosești pentru a-ți căli caracterul, fiindcă soarta unui om puternic să măsoară prin intensitatea emoțiilor și trăirilor pe care le înfruntă în fiecare zi.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-creuzet-in-care-soarta-il-arunca-pe-om.html

Un dar neprețuit din partea naturii

On Martie 31, 2019

Învață să observi cât mai profund lumea și viața, dar de fiecare dată ca o experiență diferită.

Îmi privesc zilnic grădina cu satisfacție, așa cum își privește un pictor capodopera, ca pe un exemplu de împlinire a unui vis obsedant care niciodată nu se va șterge din memoria vieții. E ca o alinare dulce pentru suflet, la fel ca atunci când asculți marea, valurile, când simți nisipul arzând sub tălpile desculțe, când soarele și vântul își împărtășesc zâmbetul cu tine. În orice clipă te simți ca în paradis. În fața măreției naturii emoția este imensă.

Dar nu tot ce te încântă este menit să reziste în timp, amănuntele pălesc, detaliile se șterg. Uneori îmi simt doar căderea sufletului în abis, o provocare din partea naturii care mă împinge să o consider tot mai mult o gaură neagră. Alteori simt miracolul unei alte lumi, alta decât cea redusă la om și paradis. Tot ce mă încântă și mă fascinează inevitabil, mă face să cad pe gânduri, încât simt că fac parte dintr-un roman de John Fowles unde trebuie să fac o alegere între destin și înțelepciune.

Una din florile din fața ferestrei mele dă semne evidente că se pierde. Culorile frunzelor și-au pierdut mult din intensitate, tulpina pare tot mai uscată, lipsită de vlagă, suficient cât să mă lase mut în fața deznădejdii de care este cuprins un artist atunci când își vede tabloul făcut bucăți, neputând parcă să respire, fără să mai poată schimba nimic.

Nici eu nu sunt nemuritor, și numai simțământul aceasta neliniștitor mă îmbătrânește puțin câte puțin. Încă vreau să sorb din binecuvântarea de a fi fericit în mijlocul unui timp care trece prea repede.

Leadership: Poți să te înscrii pe un parcurs al privirii aruncate spre fragilitatea unei emoții trăită în mod genuin și văzută ca totalitate a unei lumi interconectate?

Pe de altă parte, crinii lalelele, narcisele, trandafirii, rododendronii și hortensiile se află în plin proces de înflorire. Observându-le gingășia, mă apropii vrăjit de ele și le vorbesc tot atât de natural precum un pictor care odată ce întinde culoarea pe șevalet își exprimă sentimentele față de peisajul surprins într-o zi toridă de vară.

Viziunea unui artist este înălțimea maximă a unei flori din grădină care își prelungește durabilitatea cu cât este expusă mai mult la lumina naturală. Dar poate fi și o petală a unei minunate flori pe care o ia vântul dacă nu cuprinde în ea acea plenitudine a adevăratei călduri vitale (spirituale) dată de statornicia unei simțiri cultivată în spirit livresc.

În leadership, totul începe cu privirea aruncată înăuntrul a ceea ce se petrece cu adevărat în fața ochilor tăi, ca atunci când vrei să vezi povestea din spatele tabloului pe care oricum l-ai descrie, el rămâne un obiect pe care timpul îl rănește și îl jefuiește de splendoare.

Nu fi trist pentru că una din florile tale preferate se ofilește, ca și când ai fost o parte din identitatea ei, o transpunere din limbajul naturii. Mai degrabă, încearcă să te simți binecuvântat fiindcă ai parcurs distanța de la admirație la afecțiune, echivalând cu o formă de nediferențiere, o atitudine de apropiere, o puternică legătură între tine și o creație a lui Dumnezeu pe care timpul nu o va transforma nici în nostalgie, nici în elegie, nici în uitare, ci i-a păstrat un loc viu în nemurire.

O floare ofilită este imaginea unei călăuziri printre reflecțiile unei realități care nu poate fi cunoscută pe calea minții, ci doar a sufletului.

Un dar neprețuit din partea naturii poate fi o lecție de viață din care e bine să înțelegem că totul este interrelaționat și interconectat, numai că de multe ori alegem individualismul și separarea de cele spirituale atunci când totul pare pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-dar-nepretuit-din-partea-naturii.html

Un departe care poate deveni tot mai Aproape

On Aprilie 18, 2016

Învață sa faci diferența între ceea ce îți este dat sa iei parte și ceea ce recepționezi, pentru a obține o perspectivă diferită asupra parcursului și evoluției tale.

Cochetam cu ideea de a mă strecura într-o parte neașteptată a dimensiunii mele superioare, de a mă afla permanent în dinamismul sănătos al unui parcurs având ca obiect tocmai pasiunea mea pentru leadership. Era ca și când ar fi trebuit să întâlnesc niște bucăți pierdute din mine, forme care le iau adevărurile unor idei periculoase, în inima unei realități care întrece orice așteptări prin forța care ordonează infinita mișcare a lumii.

Era numai o credință care întrecea experiența interioară, necutezând a o contesta în vreun fel, întovărășind anticipația unui "departe" ce se arăta destul de convingător, dinspre partea unei dovezi că existam prin prezența integratoare a unei conștiințe frământate, aflate în perpetuă căutare de răspunsuri, ce acum se confesează. Eternitatea devenise brusc doar o clipă, iar eu mă preschimbasem într-un înțeles al ei, rămas același până la instaurarea hazardului.

Dar înainte de a dezvolta simptomele asociate unui nou început de lume, trebuia să port cu mine, inexorabil, infernul unui capăt de drum, întrevăzut prin lentila clarificatoare a unui intelect cunoscător, diferit de orice altă producție de percepții a realității în permanentă schimbare. Pe care le consideram trebuincioase în urma experiențelor de viață trăite, în care binele depășise cantitativ răul.

Leadership: Contribui la evaluarea propriei funcționalități din perspectiva unei gândiri care se implică propriu-zis în evenimentul revelării unui nou sens al existențialității, cel al descoperirii lumii unui protagonist pus să înfrunte consecințele unei apropieri de reperele unei identități inalterabile?

Leadershipul era asemănător cu un deșert cu foarte puține oaze, dar nesfârșit de lung, în care naufragiase speranța de a-mi găsi un rost în planul înalt al unei rațiuni care se credea atotputernică. Tot timpul eram înconjurat de un misterios proces numit încurcătură, o imagine a unui parcurs care se extindea progresiv spre cursul unei învârtiri în jurul conceptului de "operă literară".

Minutus Lausus Manilianus, membru al senatului Romei, îl încuraja pe Flavius Vespasian, după ce acesta a fost încoronat împărat într-o perioadă de instabilitate politică (război civil) și criză economică:

- Ai fost ales de zei, Flavius, și fără îndoială că vei fi un împărat bun. Amintește-ți de acel tată care dorea ca fiul lui să învețe să cânte la flaut și l-a trimis la cel mai puțin talentat profesor. Când toată lumea s-a mirat de alegerea lui, el a spus: *"Așa va învăța cum nu trebuie să cânte"* . La fel ai procedat și tu, i-ai urmărit de la distanță pe atâția împărați lipsiți de înzestrări, că acum știi cu siguranță ce nu trebuie să faci.

Când opera literară absoarbe total expresia unei gândiri care se străduiește să dezvăluie totul a priori, menținându-și transparența simbolică, deschiderea spre alteritate, atunci vorbim despre competența autentică de a te proiecta în planul unei realități metafizice. Un nou sens al existențialității devine cuprins între rațiunea de a te pune în valoare și prilejul conținu de te împăca cu tine însuți în ipostaza unui protagonist pus să înfrunte consecințele unei apropieri accentuate de reperele unei identități inalterabile.

Leadership: Întovărășești anticipația convingătoare a unui "departe", dinspre partea unei dovezi că exiști prin prezența integratoare a unei conștiințe aflate în perpetuă căutare de răspunsuri?

Pentru ca forța rezultantă a devenirii tale să nu fie nulă, trebuie să devii un proiectant al evenimentelor în al cărui centru se află detaliile unei experiențe anterioare. Să faci diferența dintre ceea ce ai trăit și ce trăiești în prezent, găsind satisfacție în determinarea a ceea ce trebuie să știi, ce aptitudini trebuie să deprinzi pentru a-ți lămuri rostul în lume, este un proces de dezvoltare calitativă, de adăugare a cunoștințelor noi la cele vechi.

Pentru ca devenirea ta să corespundă imaginii proprii leadershipului, depinzând de anticipația pe care o reprezintă orice proiectare a ta în viitor, fiind altcineva decât ai fost inițial, trebuie să te descoperi dintr-o altă perspectivă de abordare a experienței de sine, într-un context mai larg. Ea trebuie controlată asemenea unei idei periculoase care nu trebuie să circule în lume, dar care totuși trebuie demonstrată pentru a dovedi dezarmarea ei în fața fatalității.

Imaginează-ți un oraș care a suferit pierderi majore, precum Roma incendiată de Nero, oamenii înfometați luptă pentru fiecare casă, pentru fiecare fărâmă de pâine, iar focul și groaza continuă să se răspândească.

Experiența aceasta, amestecându-se într-o încăierare generală de negări și visări, lupte și neputințe, dinspre partea unei lumi rănită de atâtea încercări și dezamăgiri, îți poate asigura o varietate de contexte ale învățării din ceea ce nu-ți place, din ceea ce nu te ajută și n-are ce căuta în povestea ta.

Leadership: Care este amănuntul care definește unicitatea relației tale dintre ceea ce simți că nu ai putut controla și ceea ce ți se întâmplă acum?

Învață sa faci diferența între ceea ce îți este dat sa iei parte și ceea ce recepționezi, pentru a obține o perspectivă diferită asupra propriei realități, asupra parcursului și evoluției tale. Experiența anterioară poate să faciliteze plasarea ta într-un fel de oglindă a realității care întrece orice așteptări prin forța care ordonează infinita mișcare a lumii. A recepționa înseamnă să preiei doar învățătura acelor capitole parcurse din povestea lumii necesare evoluției tale.

Nu este vorba doar de a nu rămâne sclavul unei interiorități solitare, incapabil să-ți mai întărești crezurile, sau să le pui în practică. Ci mai cu seamă de refuzul de a te privi ca simplu accident al unui *Carpe Diem* care nu are niciun fel de valabilitate asupra intenției de a îmbunătăți „întregul" unui mare destin.

Numai omul superficial vrea să atingă o formă de absolut care să dea un sens mai profund vieții, fără să-și încredințeze năzuințele acelei versiuni a sinelui ce se arată destul de interesat să înțeleagă, să folosească lumea și de a trăi în ea, prin acea manevră de a scoate în evidență amănuntul care colorează parcursul evoluției sale.

Care este amănuntul care definește unicitatea relației tale dintre ceea ce simți că nu ai putut controla și ceea ce ți se întâmplă acum?

În cazul împăratului Flavius Vespasian, amănuntul a fost modul în care s-a raportat la evenimente, chiar și atunci când ele erau ambigue, fiind întovărășit de anticipația convingătoare a unui "departe" care a devenit tot mai Aproape, benefic revelării unei fațete noi ale realității în care el urma să ocupe locul central.

Leadershipul, ca expresie a creației literare, este locul central pe care îl ocupi în interiorul unei realități diferite de tot ce cunoșteai despre tine, care devine imprevizibilă pe măsură ce devii protagonistul unei povești adevărate începute cu mult timp în urmă de altcineva.

Un departe care poate deveni tot mai Aproape este ceea ce aștepți să ți se întâmple, hotărât de Ego-ul care îți supra-încarcă mentalul cu o sumedenie de întrebări a căror răspuns, la multe dintre ele, ți-l relevă numai maturitatea și experiența de viață.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-departe-care-poate-deveni-tot-mai-aproape.html

Un ecou viu în sprijinul lui Clarice

On Septembrie 16, 2013

Ajustează-ți automat parametrii de funcționare, printr-o focalizare consecventă pe calitățile necesare condiției de a fi lider.

O clipă întunericul distorsionează realitatea. Tot ceea ce o reprezintă pe Clarice Starling ca om pe harta bine întocmită a forței generatoare de impulsuri și energii pozitive, se cufundă în haosul fatalității. Starea aceea de mulțumire sufletească îmbogățită până atunci cu ecouri de vitalitate, cu nuanțe subtile ce o îndepărtau de marginile trăirilor capabile să o arunce în cele mai adânci abisuri, pentru prima oară se destabilizează.

Se produce un fel de repoziționare sumbră între două oscilații neregulate care compromit parametrii de funcționare a lui Clarice. Una de tensiune maximă, dăunătoare, ce nu poate fi decât temporar potolită, distribuită în spațiu după relația "timp-incertitudine" și care capătă proporții. Şi una de fază inversă, minimală, care amplifică cumva sentimentul de încredere, exercitând un control moderat asupra psihicului, permițând un oarecare echilibru și mobilitate. Prin acțiunea simultană a celor două oscilații se produce o efervescență interioară care generează o alterare a simțurilor.

Şi dintr-o dată se aude. Vocea înspăimântată a lui Catherine Martin, transmisă cu un efect de reacție negativ, declanșând un amestec de groază și nesiguranță. Iar expresia aceasta a sufletului ei, care nu și-a pierdut total validitatea, conținând multă sensibilitate și înverșunare totodată, alungă îndoielile lui Clarice. Deci, este în viață, Catherine trăiește !

Unde ești Catherine? De unde vine glasul tău? Întunericul pare să se reducă din intensitate la auzul fin al vocii tremurânde, dar crește simțământul temător al morții. Cum să acționeze când Buffalo Bill este undeva în preajmă, așteptând s-o înhațe ca un lup flămând?

Leadership: Ești în stare să-ți maximizezi impactul asupra faptelor care urmează unei copleșitoare întâmplări, funcționând sub umbrela unui imperativ de tipul: "Nu-i de-ajuns să vezi omul, trebuie să și trăiești pentru el" ?

Acum, toate simțurile sunt activate la maximum. Clarice se află în situația unei mame care și-a regăsit copilul, dar nu poate să stea lângă el. Ca un ecou viu, îi revin parcă în minte cuvintele domnului Madeleine, din opera lui Victor Hugo, care punea la încercare voința de neînfrânt a bietei Fantine în clipa morții: " *Câtă vreme vei fi în starea asta, nu dau voie să ți se aducă fetița. Nu-i de-ajuns s-o vezi, trebuie să și trăiești pentru ea.* "

Iar aceste cuvinte, însuflețite cu adevărat de elanul credinței, la a căror auz orice ființă s-ar avânta spre noi experiențe, dar pe care numai ea le trăiește acum cu stoicism, răsună ca un stimulator al energiei interne, eliminând într-o anumită măsură confuzia și sentimentul înfrângerii.

O izbucnire vulcanică pornită din adâncurile ființei, când toate necunoscutele din ea ard și se înlănțuie ca niște nebuloase, sfărâmă întreg perimetrul deznădejdii și consolidează întreaga structură a încrederii: " *Catherine, te voi scoate de aici !* "

În acest moment tensionat două ființe se unesc prin emoțiile pe care le transmit reciproc de la distanță. Acum Clarice este una cu Catherine. Două suflete cu multă afecțiune împărtășesc aceleași gânduri și trăsături definitorii, rămânând alături în orice situație.

Leadership: Cum relaționezi cu facultatea predominantă a emoțiilor cele mai profunde prin intermediul unei motivații care stârnește o anumită mirare despre felul cum te simți într-o situație care nu se poate schimba peste noapte?

În leadership, ca punct de referință pentru stabilirea legăturilor calitative, este fundamentală sensibilitatea, facultatea predominantă a emoțiilor cele mai profunde și mai directe atunci când "întunericul", corelat prin incapacitatea de a reduce simptomele căderii morale, a pierderii valorii, îți acaparează întreaga zonă funcțională. Prin lipsa unei perspective reale de depășire a propriului nivel de ambiție se poate ajunge la un rezultat slab în ceea ce privește schimbarea unei situații care te marchează, oricât ai încerca să te detașezi.

Mirarea lui Clarice constă nu atât în faptul că a regăsit-o pe Catherine în viață, ci în faptul că nu știe cum se va schimba viața amândurora atunci când se vor întoarce acasă cu sentimentul că totul este posibil să se întâmple într-o lume nebună. Tendința subtilă de a sesiza permanent în jur trăiri, emoții, sentimente și pasiuni umane, de a le pătrunde forța, de a-ți confrunta cu ele propriile sentimente și emoții, poate reduce bruiajul care intervine între tine și leadership, suplimentând nivelul de conștiință, vitalitate și încredere.

Ele reușesc o evadare plină de emoții, chiar spectaculoasă, din casa criminalului, Buffalo Bill. Ieșirea din "adâncul întunericului" necesită o reevaluare a propriei poziții față de sine și față de ceilalți care intră în raza ta de influență, dar și un răspuns rapid la întrebările: cine sunt, ce vreau și ce anume mă împiedică să acționez.

Această ieșire, soluția minune care asigură o mobilitate fără restricții și o funcționalitate excepțională, trebuie cumva măsurată în funcție de "indicatorii de referință" care îți orientează motivația (caracterul, intelectul și valorile), și în funcție de obiectivele stabilite. Şi trebuie reglată astfel încât să corespundă parametrilor de performanță autoimpuși.

Leadership: Ești în stare să te lupți cu momentul cheie dintr-un eveniment major care îți dă șansa să câștigi experiență profesională, ca soluție la temeiul ființei de a se recunoaște dependentă de o realitate care sabotează construcția oricărui sens al vieții?

Clarice a făcut dovada mai multor calități unice: curajul de a se confrunta cu un rău de neimaginat, curajul de a se afirma ca om liber în pofida prezenței negativităților existenței, afecțiunea față de o altă femeie în afară de ea, capacitatea de a se controla atunci când este pusă în situații limită, capacitatea de a se pune în situația altuia, inovația de a combina două identități într-una singură. Aceste calități i-au îmbogățit experiența profesională.

Poate că în aceeași situație, altcineva ar fi intrat într-un șoc major, fapt atât de grav, încât și-ar fi sabotat construcția oricărui sens al vieții. Fiindcă atunci când ești înconjurat de cel mai groaznic coșmar, când criminalul este lângă tine și nu-l vezi, iar scăparea este aproape imposibilă, realitatea devine o „fată morgana" tremurândă, care te prinde-n țesutul ei invizibil, mortal, și nu-ți mai dă șanse să-ți revii din depresie.

Fără îndoială, însă, că vom găsi și un set de puncte comune prin care se aseamănă cele două subsisteme, integrate în sistemul personalității tale, care pot influența în mod pozitiv atingerea obiectivelor. Un subsistem activ, delimitat doar de marele zid al încrederii, eficient în activitatea de monitorizare și supraveghere a pașilor ce trebuie urmați pentru realizarea unei mai bune coordonări și gestionari a gândurilor și emoțiilor (resursele cele mai de preț), în situații limită.

Şi un subsistem pasiv care sporește într-o anumită măsură confuzia și sentimentul înfrângerii, dezactivând simțurile până la următorul "impuls de comandă", inițiator de acțiune, care îți dictează că trebuie să te revanșezi ca să nu rămâi mai prejos de tine însuți. De așteptările

tale, de performanță, de imaginea puternică pe care ți-ai construit-o și întipărit-o în minte. Şi care îți reamintește mereu să îndrăznești să acționezi în conformitate cu propria-ți conștiință.

Astfel, dacă leadershipul are ca un prim punct de reper, pentru o abordare între limitele acceptate de simțuri și judecăți, imaginea pe care ți-ai format-o despre tine (care nu trebuie să-ți compromită parametrii de funcționare), înseamnă că, pe lângă asumarea responsabilităților de lider în situațiile limită, îți revine sarcina de a veghea și de a lua toate măsurile necesare pentru a-ți proteja latura care asigură controlul gândirii, emoțiilor și acțiunilor.

Leadershipul este efectul sentimentului că acțiunile tale sunt validate de cei din jurul tău cu condiția ca atunci când întâlnești o situație nouă și nu știi cum să acționezi, să nu devii prizonierul temerilor care îți lezează împlinirea sufletească.

Cea mai mare dorință a liderului este să imprime evenimentelor propria sa perspectivă despre cum pot fi acestea schimbate. Iar cea mai mare împlinire a lui este să se alăture emoției pe care o traversează oamenii din jur.

Un ecou viu în sprijinul lui Clarice evidențiază reactivarea acelui sistem intern ce permite repoziționarea punctelor de referință care delimitează scopul inițial, precum și înlăturarea acelor bruiaje generate de influențele cu efect negativ de origine externă sau internă. Adică să revii la răspunsurile inițial date de tine însuți la întrebările: cine sunt, ce vreau și, mai ales, ce anume mă împiedică să acționez.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ecou-viu-in-sprijinul-lui-clarice.html

Un excelsior al căutării divinului în Creație

On Decembrie 29, 2019

Fii la înălțimea creației pe care o proiectezi în atingerea idealului alterității, acordând prioritate valorii enciclopedice a unei imagini față de măiestria ei artistică revelată în natură.

M-am retras în propria mea lume, o lume a reveriei, o lume a închipuirii, o lume a rafinamentului absolut, stând împrejurul altor arbuști din aceeași specie cu mine, Rosa Damascena, ca o sferă de lumină galben-roșiatică din realitatea vizibilă a unei lucrări tainice. Cu răbdare și cu luare aminte, ascult timpul cum își menține ideea de *Prisofindesyum* , prima linie de apărare impotriva efemerului desprins din condensarea experienței totale a unei lumi dominată de interese mercantile, dată uitării de toți aceia care-și reneagă calea, religia, menirea. Aș fi putut oare, prin vreo izbucnire, prin vreo hotărâre supremă, s-o salvez de la uitare?

Mi-ar fi plăcut ca oamenii să comunice liber și nestingherit cu mine, așa cum vorbesc ei între ei, fără intenții ascunse, fără ezitări. Să încerce a se apropia de prietenia mea (Lucrarea lui Phe) prin transferul emoțiilor de la discret la vizibil, prin intermediul atenției acordate fiecărui fior de plăcere - pe care sper că îl simt la vederea mea. Mi-ar fi plăcut să nu fiu văzut doar ca un obiect de admirație, proiecția unei imagini în oglinda unor saloane de frumusețe, ci mai degrabă asemenea unui partener loial de confesiune, în efortul de a sonda interpretativ orice durere, orice bucurie, orice eveniment.

Eu pot să înțeleg orice lacrimă din ochii oamenilor, dar nimeni nu vărsa vreo lacrimă pentru mine. Iar un trandafir care înțelege lacrima vărsată cu umilință de ochii unui muritor de rând, nu poate fi decât opera sufletească a unui creator care știe să așeze împreună imaginea unui om transfigurat de harul lui Dumnezeu și spiritul viu al naturii.

Dacă sunt legat de lumea oamenilor printr-un singur ochi, pentru că celălalt nu poate vedea, atunci acest ochi este secretul aurei de sub pana unui creator plin de sensibilitate, care își substituie cuvintele în conținutul presimțit al unor reprezentări simbolice. Elanul spre transcendență, spre sublim, spre frumos și ideal, prin împletirea de vise și interpretări de poetică sincretică, trebuie considerat primul pas spre definirea unei încărcături de farmec și eleganță, sublimată și spiritualizată prin artă, conectată la șansa înălțării unui destin estetic autentic.

Leadership: Ai în vedere împrejurarea prin care opera ta se oferă drept spațiu plin de aluzii transcendente, prin întreaga sa înfățișare exprimată în termenii unei oglindiri de maximă fidelitate în interiorul unei imagini cu mare putere de evocare?

Mi-am găsit artistul, sau artistul și-a găsit opera în mine. Cu însuflețire, cu determinare, cu mărinimie, am ajuns să fiu preferatul stăpânului meu, nu un trandafir oarecare, ci Double Delight, care știe să înflorească superb în jurul mărturiei artistice și revelatoare presărate cu frumusețea naturii în ocrotirea arcelor de boltă care împlinesc aspectul inedit al *Casei Venerate în Unu* . Nu-i așa că știu să vă surprind mereu cu o altă înfățișare, cu alte culori, cu alte cuvinte?

Aici, în singurul lăcaș creștin rămas ca empirie determinată a altei vieți și caracteristică altei epoci istorice, fără să scape privirii cunoscătoare însăși factorul viu și expresiv al liniilor și culorilor specifice impresionismului din compoziția imaginii oprită discret la limita naturaleței, *além de qualquer tendência passageira* , se poate recunoaște valoarea desăvârșită a unei singure întrupări tainice: a viselor cerești și a clipelor de strălucire în

favoarea lui Ab Aeterno.

Să nu ocolim acest spațiul sacru, *questo spazio che provoca la tua immaginazione* , mărit cu forță de iradiere în exigența estetică a cărților scrise de antici, acceptate firesc în compoziția unei lumi care se deschide mereu mai departe.

Ca să vorbesc în termeni de „Sanctitate A Divinului", trebuie mai întâi să demonstrez că între creator și suflet, între viață, artă și natură există o legătură permanentă. Exemplul artistic al unei flori cu origine divină este ideal în spațialitatea unei imagini vii, colorate, captivante și în deplină relație cu percepția unui artist seducător ce are o stare înaltă de pace interioară și dovedește o vibrație de înaltă trăire sufletească în procesul de contemplare a unei picturi clasice.

Leadership: Poți să concepi o viziune a transcenderii efemerității, trăind sub semnul orizonturilor deschise ale unei identități intangibile care se prelungește la nesfârșit într-o formă de spiritualitate universală?

Trandafirul furnizează forma materiei active, numită suflet, sub forma cea mai subtilă a parcugerii cu sfințenie a "Cufărului lui Newton". Cine mă înțelege cu adevărat, acela care și-a făcut un obicei din a mă privi cu ochi de artist și cu pricepere de alchimist, va utiliza reprezentarea cu totul specială a lui Iov deasupra sferei lui Ain-Soph în spațiul stărilor de spirit subiective, cu o idee: *„perceperea concretului din abundența unei existențe fără finalitate, ce se vrea a fi trăită plenar, absolut, se explică numai prin asemănarea cu o operă de artă".*

Am fost oare proiectat spre scrutarea adâncurilor, în căutarea permanentă a unei alterități consubstanțiale? Efectuând o căutare a ceea ce este etern în suspinul adânc, reținut, al unei identități intangibile care trimite spre lumea misterului divin, am perfectat legătura dintre modelarea sentimentului pur și automodelarea "Ființei Fără Timp". Sau, cum spunea foarte bine scriitorul Cornel A. Ailincăi: *"Nimic nu poate fi mai provocator decât să găsești o permanentă deschidere, în forme nenumărate, spre o relație cu un altul și o impenetrare cu forma acestuia."*

Plin de emoțiile unei realități Benedicte utilizată în practicarea virtuților vitale ale *Ochiului Elenistic* , învăluit de mirosul plăcut al parfumurilor diverse din elixirele afiliate unei minți scormonitoare, drumul vieții mele cred că rezonează tot mai mult cu o realitate exterioară, antică și medievală, corespunzătoare unei arte singulare. Poate că a fost scris să fie așa, sau poate că am adăugat scrisului o nuanță nouă de apartenență la *Lumea Cerului fecundat In Vitro*.

Leadership: Îți poți raporta viziunea artistică la introducerea temporalului în eternitate, încât să-ți acorzi șansa înălțării spiritului și inimii către Marele Creator la nivel de imagine a momentului vivant reflectat în „Corpul Însetat de Perfecțiune și Frumos" ?

Un trandafir văzut printr-un ochi de artist trădează conștiința unei stări sufletești care stăpânește mintea cea mai prețuită, deseori neînțeleasă, investită cu o bună capacitate de sinteză prin prisma unui sistem care creează modele, făcând-o atât de ușoară încât să poată pluti în minunatul univers al alterității.

Nu-ți voi permite nicidecum să mă numești *Aproapele Tău* prin intermediul percepției drumului invers sublimării care stă în fața sensului primitiv al termenului simbol, fără să găsești mai întâi asemănare, o întrupare, o noimă, o lucrare a milostivirii dumnezeiești, o împlinire a profețiilor, sau fără să recunoști „Înfățișarea măsurii lui Unu în manifestarea Totului".

Acest *l'angle de vue suprême,* permițând artistului să cunoască lumea ca pe o sursă bogată de sensuri, traversează sigiliile magice și spiritele lui Mercur printr-o singură adâncire în operațiile codificate alegoric de un maestrul emerit în metodele personificării și ale artei de a transcende vizibilul. Cu ajutorul unui *corpus odemycros,* suspectat de deformările unor nume proprii într-o manieră specifică cabalei străvechi, artistul privește cu ochiul admirației principiul diferenței dintre "Cel de Ieri" și "Cel de Azi", fără a se închide total în universul imaginar al lumii lui Ain Soph.

Bine spunea cineva, că ori de câte ori există o intensificare a evenimentelor haotice, există, de asemenea, o convergență de multiple linii ale timpului. Oare cât de bine mă cunoașteți prin îmblânzirea destinului divin, prin hărțuiala clipei și arderea ființei în durată, încât să vă acordați vouă înșivă, concomitent, șansa înălțării spiritului și inimii către Marele Creator la nivel de imagine a momentului vivant reflectat în „Corpul Însetat de Perfecțiune și Frumos" ?

Existența unei forme de spiritualitate universală în sfera vizualului constă în perceperea concretului din abundența unei existențe fără finalitate, ce se vrea a fi trăită plenar, absolut, numai prin asemănarea cu o operă de artă.

Un excelsior al căutării divinului din creație se leagă de premisa investigării vizualului puternic oferit de o abordare interpretativă deosebită, de o sursă bogată de sensuri atribuite unei lumi imaginare care poate oricând să prindă viață prin încercarea artistului de a ilustra pe pânză întreg depozitarul memoriei sale afective.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-excelsior-al-cautarii-divinului-in-creatie.html

Un exemplu uimitor de leadership

On Martie 22, 2008

Degeaba înțelegi leadershipul, dacă nu știi să te folosești cu înțelepciune de esența lui.

Scriitorii de succes, Napoleon Hill și W. Clement Stone, relatează în cartea "Succesul și atitudinea" o povestioară minunată. Într-o dimineață, un pastor încerca să-și pregătească predica în condiții grele. Soția lui era plecată la cumpărături. Era o zi ploioasă, iar băiețelul lui era neastâmpărat și plictisit, neavând nimic de făcut. În cele din urmă, disperat, pastorul luă o revistă veche și o răsfoi până când dădu peste o poză în culorii vii, reprezentând o hartă a lumii. Rupse foaia din revistă, o făcu bucățele și le împrăștie pe podeaua sufrageriei, spunând:

- Johnny, dacă poți să le pui la un loc, îți dau 25 de cenți.

Pastorul se gândi că asta o să-l țină pe Johnny ocupat aproape toată dimineața. Dar peste zece minute auzi un ciocnit la ușa biroului său. Era băiatul lui, cu jocul de puzzle rezolvat. Pastorul fu uimit când văzu că Johnny reușise să termine atât de repede, aranjând frumos toate bucățelele de hârtie și refăcând harta lumii.

- Băiete, cum ai terminat atât de repede? întreabă pastorul

- A, păi a fost simplu, spuse Johnny. Pe partea cealaltă era poza unui om. Am pus o foaie de hârtie dedesubt, am refăcut poza omului, am așezat deasupra o altă foaie, apoi am întors-o. M-am gândit că dacă pun omul în ordine, și lumea o să fie în ordine.

Leadership: Tu accepți realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoști, considerând că ceea ce vezi este o imagine neplănuită care se construiește treptat?

Tu cât de bine te integrezi în lumea "făcută din bucățele" a celorlalți oameni? Trebuie să insist încă o dată asupra faptului că viziunea din care se compune o imagine constituie esența leadershipului. Iar liderul rămâne integrat întotdeauna, dacă nu în realitatea imediată, în orice caz în matricea internă a imaginii pe care și-a construit-o despre realitate, adică într-o lume interioară în care imaginea nu ar putea exista fără el.

Un lider care începe să clacheze în fața mentalității și atitudinii oamenilor, deci care nu poate să redirecționeze emoțiile oamenilor către el, nu-și va putea ridica niciodată nivelul de influență.

Deci, el trebuie să-și construiască o imagine impozantă din piesele pe care oamenii le strâng și le pun laolaltă, pentru a-și forma o orientare spre un viitor bazat pe expertiză și viziune. Mai mult decât atât, liderul trebuie să-și formeze un cult al personalității concentrat în jurul figurilor centrale, deci să efectueze o căutare combinată a unei imagini cu o anumită realitate pentru a scoate în evidență diferența de abordare a unui demers de cunoaștere.

Johnny și-a jucat excelent rolul de "formator de oameni", transmițându-i tatălui său, cu toată convingerea, faptul că un om poate fi "în ordine" dacă reușește să-l modeleze (tot așa cum un sculptor își modelează operele, după voia sa, dar după propriul lui fel de-a fi). Orice om poate fi schimbat, în funcție de ce ai vrea tu să vezi la el, după propriile tale criterii, cu condiția să

reușești să te integrezi în lumea lui – deci, cu condiția ca el să te accepte ca "modelator" și îndrumător.

Dacă te consideri un expert în domeniul conducerii, dacă vrei să-ți crești performanța și să atingi un nivel înalt de influență, atunci caută să te raportezi cât mai bine la oameni, învață să aranjezi acele "bucățele" din care este constituit fiecare din ei și să le alimentezi cu acea energie definitorie pentru ființa lor, pentru viitorul lor, deci cu un stimulent care să le înviorezi spiritul. Dacă performanța ta nu crește nivelul de performanță al celorlalți, atunci e numai vina ta.

Leadership: Prestigiul tău se reflectă asupra imaginii pe care o construiești treptat despre viziunea ta, acceptând o anumită formă de compromis înainte de a te concentra asupra realității pe care o cunoști?

Imaginea pe care o construiești despre viziunea ta este expresia convingerii tale semnificative despre două realități opuse: o realitate care se schimbă lent, atâta timp cât oamenii continuă să avanseze pe o cale bătătorită, și o realitate care nu se poate manifesta, care este doar în mintea ta, deci este de fapt o fantezie. Iar singura formă de compromis pe care trebuie să o accepți înainte de a te concentra asupra realității pe care o cunoști este de a nu te implica total în căutarea unei viziuni care nu poate ieși la suprafață.

Așa cum oamenii primitivi nu cercetau niciodată boala care îi lovea, ci îl căutau pe Dumnezeu – tot așa și în cazul tău, degeaba cauți să obții succesul dacă nu-ți cercetezi propria ființă, dacă nu gândești ca un lider de nivel înalt care știe exact care sunt punctele tari și cele slabe ale oamenilor pe care îi conduce. Când îți cercetezi și înțelegi propria ființă, propriul Eu, propriul caracter, simți cum ai mai câștigat o dată lupta cu tine însuți, simți că avansezi, că progresezi. Simți că ții lucrurile sub control, că păstrezi o anumită stabilitate, că ai răspuns la orice întrebare. Îți liniștești mintea, conștiința și sufletul știind că principiile pe care ți le-ai impus a le respecta nu sunt încălcate prin îndoială sau nepăsare.

Măsura leadershipului tău e dată de modul în care te concentrezi asupra celorlalți oameni, când îți focalizezi atenția și grija asupra Eu-lui lor. Așa cum un pictor urmărește să sublinieze prin lumină și umbră individualitatea fiecărui obiect aflat în spațiu, tot așa și tu, ca lider, trebuie să sublinezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului deosebit a celorlalți oameni, în virtutea acelui sentiment de noblețe care le pune în valoare frumusețea interioară.

Degeaba te simți confortabil vizavi de ideea că toți ceilalți te ascultă și îți urmează exemplul, oferindu-le responsabilități și autoritatea de care au nevoie, căci e posibil ca leadershipul tău să nu aibă substanță, și să te înșeli în privința a ceea ce ești cu adevărat. S-ar putea să fii doar un șef, nu un lider carismatic și iubit.

Esența leadershipului este să nu-ți conturezi o viziune care te face să nu mai distingi realitatea de simularea "realității îmbogățite".

Un exemplu uimitor de leadership are de-a face cu implicarea ta într-un joc cu două realități opuse: o realitate care îți scapă din vedere, și o realitate care se află în fața ta, care este obiectivă. Ceea ce determină imaginea unui lider este viziunea care izvorăște din aceste două realități, capabilă să inspire genul de angajament și de energie de care el va avea nevoie pentru a-și scoate la iveală potențialul creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-exemplu-uimitor-de-leadership.html

Un fior de gheață în amintirea călătorului pierdut

On Februarie 10, 2012

Fă dovada unei solide capacități de conducere, evaluând evoluția trăirilor oamenilor în elementele care constituie realitatea vieții lor.

Eva de Chazelay fusese parcă blestemată de la naștere să sufere de idioție, și numai un singur om din lume, tânărul doctor Jacques Mérey, reușise s-o vindece complet, rupând blestemul, transformând-o într-o făptură nespus de frumoasă, atât de delicată, cultivându-i cele mai alese însușiri datorită cărora chiar și cei mai puternici conducători ai vremii, cei mai talentați muzicieni și artiști le-au salutat cu cel mai adânc respect, și chiar cu invidie.

Cât de fericită poate să fie o femeie ajunsă atât de frumoasă, atât de înțeleaptă, cu purtări atât de alese - alături de vindecătorul ei, iubitul ei, atât de bun, atât de frumos, atât de iubitor. Şi cât de nefericită poate fi ea atunci când evenimentele haotice, pe care numai Dumnezeu și planurile sale le pot cuprinde, îl despart de iubitul ei, punându-i sufletul, voința, mintea, devotamentul, la grea încercare.

Leadership: Urmezi tendința progresivă de a accepta ceea ce ți se întâmplă mai degrabă decât încercarea de a influența ceea ce simți într-un context care îți oferă ocazia de a te dezvălui lumii întru totul?

Revoluția îi despărțise. Eva intră în cercul celor mai influente persoane din Franța datorită averii ei atât de mari, și a calităților ei deosebite. Dar cu toate că își clădise o reputație de invidiat, cu toate că avea totul, sufletul îi era totuși îndurerat. Numai speranța că îl va reîntâlni pe singurul om pe care sufletul ei îl putea accepta ca și iubit, o mai ținea în viață. Dar asta până la un punct, atunci când se consumă și ultima nădejde.

- Ah, izbucni Eva, tu știi bine, Thérésia, draga mea prietenă, singurul om care putea să-mi dea fericirea a murit. La ce bun să aștept un călător care nu se poate întoarce? L-am pierdut. Mai bine să mă duc să-l întâlnesc acolo unde se află, în mormânt. Vreau să mor !

- Vai, urâte gânduri ! răspunde Thérésia. Cum pot ieși asemenea cuvinte dintr-o gură tânără și proaspătă ca a ta? Mormântul, - peste șaizeci de ani să ne tot gândim la el. Ah ! Trăiește, trăiește, frumoasa mea Eva, vei vedea ce paradis vei trăi !

Inima Evei simți atunci o atingere ușoară, ca și cum aceste cuvinte ar fi venit din partea celui ce-l iubea, ca și cum acestea fuseseră emise și transmise în spațiu, producându-i un nou suflu de viață: *"Ne vom reîntâlni, Eva ! Așteaptă și nădăjduiește ! "*

Leadership: Este nevoie să faci o diferențiere între tendința de a fi prea activ în relații și tendința de a experimenta o bucurie lăuntrică dătătoare de vitalitate autentică?

Tu cât de bine te integrezi în lumea realității oamenilor? Cum evaluezi evoluția trăirilor oamenilor din jurul tău? Care sunt elementele ce compun lumea lor și cum se comportă ele față de altele? Ce anume trebuie să faci pentru ca oamenii să-și păstreze farmecul propriei lor frumuseți morale și emoționale?

Cele mai importante lucruri pe care le înveți în relații sunt la fel de necesare ca tendința de a experimenta o bucurie lăuntrică dătătoare de vitalitate autentică.

Diferența este că în primul caz depinzi de o anumită perioadă de timp, de o anumită conjunctură și de datoria de fi recunoscător celorlalți. În al doilea caz depinzi de speranță, de concesia pe care o faci candorii de a îmbrățișa misterul vieții și esența ei, folosind termenul "motivat", atunci când când tot ceea ce iubești îți este furat, dar știi că îți va fi înapoiat la un moment dat.

Trebuie să insist încă o dată asupra faptului că emoțiile și sentimentele constituie fondul leadershipului. Liderul rămâne, dacă nu în realitatea imediată, în orice caz în matricea internă a tuturor, adică într-o lume interioară în care nu ar putea exista ei fără el, și nici el fără ei. Un lider care nu poate să redirecționeze emoțiile oamenilor către el nu-și va putea ridica niciodată nivelul de influență.

Misterul vieții are ca fundament o emoție numită "recunoștință" care la un moment dat se va transforma într-o nesiguranță ce se va dovedi la fel de benefică pentru spiritul tău cum este credința în cazul unei reîntâlniri speciale.

Thérésia și-a jucat excelent rolul de îndrumător și formator sufletesc de oameni, transmițându-i Evei, cu toată convingerea, certitudinea că iubitul ei este în viață - într-o manieră simplă, originală reușind să scoată în evidență profunzimea realității prin aluzia la "paradisul" pe care Eva îl va trăi, radiind exact acele trăiri profunde, intense și neașteptate, acele senzații spirituale magnifice – controlate – care, lăsându-și amprenta asupra psihicului ei, să-i îndulcească existența.

Dacă ai citit minunatul roman, " *Doctorul Misterios* ", al scriitorului Alexandre Dumas, atunci știi că Eva a trăit, a nădăjduit - la îndemnul Thérésiei, și în cele din urmă s-a reîntâlnit cu Jacques Mérey, s-au căsătorit și au trăit acea viață atât de frumoasă și interesantă pe care numai două suflete calde și iubitoare o pot împărtăși.

Poți să diminuezi sau să faci să dispară acele trăiri negative care dezumanizează, care denaturează esența ființei umane? Ceasul cu alarmă al leadershipului tău funcționează perfect și poate să producă la timp acel declic pozitiv în existența oamenilor?

Această incursiune în viața omului care nu-și mai poate hrăni existența cu nicio speranță este ca un ceas cu alarmă care îl forțează pe acel om să-și trezească toate simțurile, să-și repună în funcțiune propria rețea de sentimente, emoții, valori și convingeri.

Ca lider, ai datoria să te asiguri că acest ceas cu alarmă funcționează perfect și poate să producă la timp acel declic în existența oamenilor, declanșând în ei acele trăiri intense, copleșitor de frumoase, care își lasă amprenta asupra psihicului lor producând transformarea lor radicală spre bine.

Leadershipul este acel "așteaptă și nădăjduiește" pe care îl insufli celor care îți recunosc puterea de a fi prezent într-un moment care oricând poate constitui un nou început de schimbare a vieții.

Un fior de gheață în amintirea călătorului pierdut desemnează acea trăire mistuitoare care se instalează în viața oamenilor deconectați de la realitatea benefică; a acelor oameni care cedează în fața probei de devotament față de credințele și așteptările lor - acea unică trăire care se risipește și trece fără să aducă nimic în bun în sufletul lor.

Așa cum ochiul unui pictor se oprește deseori pe eleganța unui gest, pe avântul unei aripi, pe dramatismul unui atitudini, pe o pată de culoare, pe puritatea unei linii - tot așa și leadershipul tău, ca să capete semnificație, trebuie să simți ce anume contează la oameni,

trebuie să acționezi la timp în virtutea rolului tău reprezentativ, raportându-te la lumea lor.

Trebuie să-ți oprești atenția asupra acelor erori de conștiință, asupra acelor elemente pur personale, iraționale, emoționale care și-au pus amprenta asupra realității vieții lor (precum durerea, tristețea, ura, frica, etc.) și să înlături trăirile care îi pot duce la o "paralizie" emoțională care, odată ce le inundă existența, nu mai pot fi decât foarte greu schimbați.

Concluzie: Susține-i pe oameni, încurajează-i, și prin sugestii pozitive să-i determini să fie alături de tine. Sugestia pozitivă determinată de un pozitivism al gândirii va fi o armă adecvată de anihilare al pesimismului, inactivității și lipsei de inițiativă.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-fior-de-gheata-in-amintirea-calatorului-pierdut.html

Un fond de măreție pentru evoluția ta

On Aprilie 17, 2009

Evaluează-ți retrospectiv leadershipul observând sentimentele celorlalți față de tine și modul în care ei te-au perceput.

Pentru Bill Parrish, directorul general al Parrish Communications, nu exista decât o singură lume: lumea aceasta. Până în momentul când soarta i-a scos în cale un om al cărui suflet i-a fost luat de Prințul Întunericului care vroia cu orice preț să întreprindă o călătorie pe pământ.

Totul în Bill s-a schimbat atunci când l-a întâlnit pe Joe Black. Stăteau unul în fața celuilalt ca doi războinici cu armele ascunse, ca doi potrivnici ce-și ascund gândurile, pentru a și le da în vileag numai când vor porni la atac. Bill nu știa ce anume dorește Joe de la el, dar simțea că acesta dispunea de o mare putere.

O privire fugară, neliniștită și nesigură în direcția lui Joe, în așteptarea a ceea ce va urma, privire care spunea multe despre felul în care funcționa psihicul lui Bill în acel moment. Pentru prima dată marele Bill Parrish simțea o teamă de ceva, de necunoscut, o nesiguranță pentru sine, pentru viața lui, ce izvora din gândul că Moartea, în persoana lui Joe Black, îl va despărți definitiv de această lume.

Bill simțea superioritatea lui Joe, pentru că nu știa ce gândește, ce urmărește, și prin ce mijloace poate obține ceea ce vrea de la el. Putea să-l privească deschis, dar nu putea să-i intuiască intențiile. Nu știa nimic despre Joe, nici despre ceea ce ar putea vorbi cu el. Nu putea să zărească niciun fel de punte de legătură între ei.

Leadership: Poți să-ți formezi imaginea unei stime de sine echilibrată, în funcție de manifestările însușirilor pe care trebuie să le demonstrezi ca fiind o recunoaștere a superiorității tale în fața altora?

Ai văzut filmul „ *Meet Joe Black (1998)* "? Bill îl întreabă pe Joe: "De ce eu? De ce m-ai ales tocmai pe mine?"

Iar Moartea îi răspunde că nu putea să-și găsească, drept ghid, un om mai potrivit decât el. Trăsăturile de caracter ale lui Bill se potriveau perfect nevoilor Sale. L-a ales pe Bill pentru ceea ce era el, pentru însușirile minții sale, ale inimii și temperamentului său, pentru puterea lui de a "mișca" lucrurile. Era un om care nu vedea niciodată lucrurile în negru, ci în culori trandafirii, un om care avea curajul să dea piept cu viitorul. Mai presus de toate era un om a cărui bunăvoință și înțelepciune nu puteau fi contestate.

Pentru a stabili de ce anume ai nevoie ca să-ți definești corect imaginea pe care o au ceilalți despre tine trebuie să-ți privești obiectiv părțile bune și cele slabe. Bill s-a ridicat la nivelul așteptărilor lui Joe datorită calităților lui deosebite. Felul în care a fost abordat, felul în care a interacționat Joe cu el, asigurându-i acea doză constructivă de încredere în potențialul său de lider și de ghid, toate acestea l-au ajutat pe Bill să-și definească în mod clar identitatea proprie.

Calitățile și aptitudinile tale te însoțesc oriunde, ca un martor discret la ceea ce se întâmplă în viața ta, la toate sentimentele tale, ca un martor cheie care îți indică dacă ai vreo ușă deschisă spre evoluția ta personală, o ușă deschisă spre o bună comunicare și colaborare cu ceilalți.

A-ți demonstra însușirile ca fiind recunoașterea superiorității tale în fața altora înseamnă să-ți individualizezi partea lăuntrică, ca într-o minunată panoramă, încât să nu fie atinsă de granițele prejudecăților pe care le ai despre ceilalți, și ceilalți despre tine. Prejudecăți, precum: „este nasol că s-a schimbat planul" sau "niciodată lucrurile nu merg".

Iar pentru a crea și a dezvolta o relație bună și cât mai aproape de ceilalți oameni, mai întâi trebuie să te străduiești să faci ceva extraordinar, să ai niște realizări care să-i uimească pe toți oamenii, care să-ți sublinieze calitățile și aptitudinile. Oamenii trebuie să-ți aprecieze virtutea și înțelepciunea, să te admire pentru ceea ce simți și gândești, să te aprecieze ca persoană care cunoaște semnificația valorii la toate nivelurile.

Stima de sine este asemenea unei cărți: ai ajuns cu citirea la jumătatea ei și îți dai seama că nu-ți place, iar pierderea este mai mare dacă o abandonezi decât dacă ajungi la ultima pagină. La final, poți avea măcar satisfacția de a scrie o recenzie bine documentată, dar totuși să primești pentru ea o singură stea.

Un fond de măreție pentru evoluția ta constituie garanția realizărilor tale. Îți poți acoperi o bună parte din imperfecțiuni și îți poți crea o imagine care să inspire respect și admirație, care să transmită celorlalți un sentiment de încredere în potențialul tău numai dacă investești permanent în tine însuți, în dezvoltarea ta personală și profesională. Ca să devii o persoană unică și valoroasă trebuie să-ți aduni resursele care îți alimentează în mod constant potențialul și să le folosești pentru a-ți maximiza șansele de a fi ales drept partener potențial sau drept model de urmat pentru ceilalți.

Felul în care te aliniezi pretențiilor celorlalți îți determină imaginea de sine. Întâlnirea cu Joe a fost pentru Bill un prilej de a-și evalua, într-o manieră convingătoare, abilitățile și calitățile. Puntea prin care îi poți câștiga pe oameni de partea ta, prin care poți trece peste orice neînțelegeri și orice conflicte, puntea prin care poți realiza o comunicare eficientă cu ceilalți, care să-ți reflecte viziunea și obiectivele, derivă din potențialul tău de a fi în acord atât cu tine însuți, să fii congruent cu propriile valori și convingeri - cât și cu ceilalți, să te ridici la înălțimea pretențiilor lor, și să fii congruent cu valorile și convingerile lor.

Trebuie să simți că ai potențialul de lider și de ghid pe care și-l doresc oamenii. Așa cum unele companii ar trebui să-și îmbunătățească strategia curentă, și abia apoi să caute să dezvolte o strategie mai bună – tot așa și tu, mai întâi trebuie să-ți îmbunătățești calitățile și aptitudinile personale, și abia apoi să încerci să dezvolți relații cu ceilalți oameni.

Concluzie: Se spune că înainte de a părăsi această lume, ți se perindă prin fața ochilor toată viața ta, cu bune și cu rele, cu realizări și eșecuri, când afli de fapt totul despre tine. În momentele cruciale (nu numai înainte de moarte), îți faci bilanțul vieții tale și afli de cele mai multe ori părerea altora despre tine.

Îți poți evalua retrospectiv leadershipul observând sentimentele celorlalți față de tine în momentele cruciale ale vieții tale, sentimente ce rezultă din modul în care ai fost perceput și evaluat.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-fond-de-maretie-pentru-evolutia-ta.html

Un gând negru împotriva propriului tău Eu

On Iunie 16, 2011

Felul în care te raportezi la propriile valori și convingeri scoate în evidență adevărata ta capacitate de conducere.

Ieri am găsit pe Google o știre importantă legată de accidentul nuclear de la centrala Fukushima, provocat de cutremurul urmat de tsunami de la 11 martie.

Pe 20 mai, deci la mai puțin de trei luni de la producerea catastrofei, președintele companiei de electricitate Tokyo Electric Power (TEPCO), Masataka Shimizu, a anunțat că va demisiona și va numi un succesor. Decizia lui a venit după ce TEPCO a anunțat o pagubă netă cifrată la aproximativ 11 miliarde de euro pentru anul fiscal care s-a încheiat la 31 martie, ceea ce reprezintă un record negativ în cadrul unei companii nipone.

Poți să pui un diagnostic pozitiv leadershipului prin investigarea adecvată a realității tale emoționale și psihice?

Ceea ce fundamentează rațiunea de a te opri din a merge mai departe, în măsura limitării propriei identității este tocmai perspectiva de a nu mai putea lua decizii inspirate, pe fondul amenințării de ordin moral. Devine din ce în ce mai frecventă o artă a renunțării, a pierderii protecției de sine, în care frumusețea obligativității de a garanta un randament al eficacității nu mai are atât o însemnătate și o semnificație substanțială, cât una de sens contrar evoluției, ce îndeamnă la cumpătare și chibzuială în ceea ce transmiți ca și sentiment.

Diagnosticul leadershipului se realizează prin investigarea adecvată a unei atari realități emoționale și psihice, cu o accentuată structură responsabilă, desfășurată pe fondul construirii identității, într-un spațiu al idealității în afara căruia nu este posibilă formula *"Mă tentează să continui, dar nu știu dacă am să reușesc."*

În acest caz, procesul maturizării gândirii și cel al emancipării voinței de a te manifesta în conformitate cu sentimentele cele mai ascunse, ne indică o permanentă deplasare a intereselor de dezvoltare. Interesul pentru semnificația a ceea ce a fost stabilit de împrejurări nefaste, cedează locul interesului pentru funcția "zoom" a efectelor constatate în sensul de subaprecierii valorii, la întâlnirea cu ridicolul diverselor ipostaze pe care le traversezi.

Leadershipul, ca rezultat al manifestării spiritului uman, în deplina lui putere de a se releva în orice situație, depinde de existența construcției identitare și a crizelor de conștiință care se pretează, în analiza succeselor și eșecurilor, la sublinierea discontinuităților dintre cele două zone de siguranță, eliberate de constrângerile onestității. Zona extinderii de potențial și zona extinderii de influență.

Leadership: Cum te antrenezi pentru bătăliile care vor avea loc în universul tău lăuntric?

Leadershipul nu este un paradis care poate fi descoperit urmând anumite hărți cu indicii despre pașii ce trebuie urmați. Chiar dacă ai instrumentele de navigare care să te poată conduce în direcția aleasă de tine (o direcție care să-ți fie folositoare și să se potrivească ambiției și potențialului tău), rămâne totuși un singur lucru pe care nu-l poți lăsa în seama nimănui și pe care uneori o să-ți vină greu să-l accepți: structura ta lăuntrică. În special tăria și consistența ta lăuntrică care se reflectă în orice aspect al vieții tale, la trecutul, prezentul și viitorul tău.

Cheia succesului tău personal rămâne, mai degrabă, în tine însuți. Vei putea să faci din leadership locul mult visat numai dacă îl clădești cu propriile tale mâini, și doar dacă – repet – doar dacă te antrenezi pentru bătăliile care vor avea loc în universul tău lăuntric. Așa cum un pictor se impune prin calitatea operelor sale, prin felul în care redă realitatea, prin felul în care reușește să surprindă personalitatea modelului și prin tehnica de culoare - tot așa și tu îți vei putea impune valoarea printr-un caracter puternic și bine orientat, și prin felul în care te raportezi la convingerile tale. Potențialul tău lăuntric te va ridica pe scara valorilor, sau te va coborî în cazul unui eșec.

Așa cum blândețea însoțește întotdeauna adevărata bunătate, tot așa convingerile și valorile tale îți însoțesc întotdeauna pașii spre un viitor mai luminos, sau dimpotrivă, mai sumbru. Felul în care te raportezi la propriile trăiri, valori și convingeri scoate în evidență adevărata ta capacitate de conducere. Oamenii vor vedea ce fel de om ești în funcție de deciziile pe care le iei în situațiile grele și în funcție de modul tău de acțiune. Dacă te consideri slab sau nepotrivit pentru funcția de conducere, atunci vei ceda repede locul tău altuia.

Un gând negru împotriva propriului tău Eu este acel gând care te înfioară și te ține în suspans atunci când te afli la ananghie. Este gândul de care trebuie să-ți faci griji în ceasul marii confruntări cu tine însuți, cu valorile și convingerile tale. Este acel gând nociv care te frământă, care te chinuiește și te determină să renunți la idealurile și năzuințele tale, în ciuda celor mai admirabile eforturi de a face față situației cu mult curaj. Este acel gând care revarsă asupra sufletului tău o imensă tristețe și sentimentul penibil al unui sfârșit. Este gândul care te face să-ți fie rușine de tine însuți și care te determină să te scufunzi în mlaștina vinovăției. Este gândul care te împinge către cumplita etapă a resemnării.

Sunt multe lucruri de asimilat în leadership. Trebuie să pornești de la a învăța cum să-ți asumi anumite riscuri, cum să înfrunți eșecurile și dezaprobările celorlalți, până la a avea încredere în instinctele tale și a nu te abate niciodată de la sarcinile pe care trebuie să le îndeplinești cu un înalt profesionalism și conștiinciozitate.

Începe să reflectezi asupra modului în care vei acționa atunci când te vei afla la ananghie. Acesta este pasul cel mai important către adevărata cunoaștere a liderului din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-gand-negru-impotriva-propriului-tau-eu.html

Un grăunte de nisip în nesfârșitul deșert al lumilor

On Octombrie 19, 2012

Intervino în evoluția celorlalți oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării.

Își supunea rațiunea când bătăilor inimii, când ritmului respirației. Amploarea evenimentelor îl angajaseră într-o continuă și nestăvilită răzvrătire interioară, care avea loc pe fondul aprofundării conflictului determinat de ostilitatea "lumilor paralele". Își conducea existența sub influența unor entități discriminatorii, a unor dușmani invizibili, a unor procese de încețoșare a realității și încrederii în sine. Lucrări și proiecții conturate sub sfera de influență a unor legi aspre. Stranii și confuze.

Llewelyn Moss, din " *No Country for Old Men (2007)* ", trebuia să facă un compromis cu el însuși, să regăsească acea hartă cu puternică încărcătură spirituală la care să se raporteze permanent tot restul vieții. Dar tragica absurditate de a trăi după niște tipare impuse de evenimentele deznădăjduitoare, pe care o simțea în toată cruzimea ei, și necesitatea de a privi în față destinul necruțător, nu făceau casă bună cu speranța în viitorul său.

Ca un om care ispășește o pedeapsă pentru care legea nu prevede nici o limită și a cărei durată nu este determinată odată cu pronunțarea hotărârii, Llewelyn Moss începuse să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, să se odihnească. O închisoare. Cu gratii foarte dese. Era tentat să se complacă în starea de haos spiritual cauzat atât de propria lui persoană, cât mai ales de limitele impuse de lumile care îl înconjurau, insuportabil, ca un gard din sârmă ghimpată.

Leadership: Ştii cum să pătrunzi valoarea regăsirii de sine în cuprinsul unei căutări care returnează rezultate exacte atâta vreme cât nu procedezi la ieșirea din limitele cauzalității?

Llewelyn Moss era străin de știința de a aduce o lumină oportună vieții. De a se adapta unei lumi de care să se poată servi în voie, în care să judece, după echitate, oamenii și faptele lor. Şi să se slujească de ea, ca un joc în care toată lumea are de câștigat. Căci tot ce fusese viața lui de altădată se ștersese, și altceva, mai curând apăsător, inextricabil, căpătase brusc o vibrație aparte.

Exista un fir care-l lega de destinul "lumilor paralele", în pofida tuturor încercărilor de a se impune lor, sau măcar de a le descifra rostul. Mai întâi era lumea celor care îl despărțeau de visuri. Apoi lumea celor care îl obligau să ia parte la jocul lor, prins ca un pește într-o plasă ermetică, lumea asasinilor. Mai era și lumea celor care nu se implicau în derularea evenimentelor, a observatorilor. Şi acea lume orientată de intelect, în opoziție cu alta mânată de instincte. Dar și o lume a necuvântătorilor, cu propriile ei legi, cu o dimensiune bine stabilită și care pentru el trecea neobservată. Lumi care evoluau în paralel.

Hotărâtor, o doză de luciditate îi dicta refuzul de lua parte la un joc în care toată lumea trișa - prin degradarea voinței celor slabi, și prin minimalizarea acelei realități care dădea un înțeles pozitiv vieții. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii și ceea ce vedea din univers era pur și simplu efectul coșmarului din somnul greu care era viața. Un teren arid al suferinței.

Llewelyn Moss mergea către descompunere. Trecuse de partea perdanților datorită neputinței de a domina hazardul. Ajunsese într-un punct critic al transformării profunde. Lumea lui putea

să încapă într-un grăunte de nisip, din nesfârșitul deșert al unor lumi stranii. Lumi care, direct sau indirect, voluntar sau involuntar, se întrepătrundeau parcă cu scopul de a-l localiza și de a-l elimina complet din oricare din ele. Nu era cea dintâi victimă a acestui paralelism absurd, împovărător. Mai fuseseră și alții.

Şi toți sfârșiseră la fel.

Leadership: Ai în vedere constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de o gândire care se prezintă prin reprezentări, fără cuvinte, capabilă să conducă la o schimbare în percepția de sine?

Cele mai importante lecții pe care le înveți ca lider îți sunt împărtășite din ambele părți, cu dublu impact: a conștiinței pe care vrei să o păstrezi curată, și amprenta pe care o lași în conștiința celor cu care interacționezi în orice moment. O conștiință care te apăra, la care te raportezi toată viața, și cea pe care o transmiți celorlalți, care te poate acuza, debranșându-te de la recunoașterea statutului tău de om de mare caracter.

Conștiința este firul care te leagă sau te îndepărtează de "lumile paralele", părți ale acelei realități cu care te identifici în încercarea de a adera la excelență. În timp ce o depărtare de la normele și regulile pe care le creează conștiința curată, echivalează cu uitarea, cu tendința crescândă a tăia rădăcinile propriilor valori și convingeri. Este resortul propriului regres, care vine în contradicție cu termenii și condițiile pe care le impune leadershipul, și care se manifestă prin indiferență, prin îngroparea acelor lucruri care te pot conduce în direcția cea bună.

Leadershipul este o manifestare a condiției umane în contextul unei existențe dificil de traversat, în care triumfă un un singur lucru: frumusețea spiritului uman în fața a tot ce îi stă împotrivă.

Condiția omului, văzută prin focul încercărilor vieții, este o subclasă a cauzalității care angajează atât psihicul, cât și liberul arbitru, din care rezultă interdependența dintre suprimarea autonomiei și intensificarea procesului de creare a unei noi realități.

A te îndepărta de la codul leadershipului, care se subordonează conștiinței, este ca și cum ți-ai conduce existența sub influența unor entități discriminatorii care aparțin unor dușmani invizibili. Pui astfel în mișcare mecanismul de declanșare a unor procese de încețoșare a realității și încrederii în sine. Iar, drept consecință, leadershipul își pierde farmecul, magica-i atracție; ca o casă banală, care se tot micșorează până la zero, până la dispariție.

Leadership: Te dezvolți ca o consecință a cauzalității unei lumi pline de contraste și stringențe, după care toate evenimentele se justifică printr-o motivare intrinsecă?

Impui anumite limite celor din jurul tău? Te lovești de refuzul lor de lua parte la un "jocul" tău? Minimalizezi acea realitate care dă un înțeles pozitiv vieții lor?

Ceea ce contează, prin prisma leadershipului și al caracteristicilor de bază care îl întregesc, este să vezi în ce măsură demersul esențial al gândirii tale regăsește o altă autoritate care să-ți verifice corectitudinea față de principiile majore care îți guvernează elementele de autenticitate. O autoritate care să-ți auditeze propriile performanțe din perspectiva valorilor și a rolului care te leagă de ceilalți din jur.

În procesul transformării tale de la o condiție deznadajduitoare la una de control, ca factor

major de atingere a excelenței, se cere o anumită finisare a reperelor care îți compun caracterul, dând un sens mai adânc vieții și personalității tale. Se cere o continuitate la nivel de conștiință, deci în ordinea morală a valorilor și normelor ei.

Leadershipul tău transformă realitatea celorlalți oameni într-un teren arid al suferinței? Poți să găsești un teren de împăcare între tine și ei? Existența ta se îndreaptă spre descompunere?

Percepția de sine se poate constitui ca un apel la responsabilitate și la o acțiune etică în baza asumării unei situații de viață ce are potențialul de a-ți anula convingerile deținute ulterior și de a-ți întări valorile referitoare la iertare, uitare, generozitate, înduplecare, compasiune, stimă de sine, intenție pozitivă, facerea de bine, acceptarea celorlalți.

Un grăunte de nisip în nesfârșitul deșert al lumilor sugerează acel ceva neînsemnat, acel element individual din arsenalul omului supus unei realități perisabile, care nu mai poate să evolueze și să se transforme într-un alergător de cursă lungă.

După cum "frumusețea ține de geometrie și numai sentimentul îți dă posibilitatea să sesizezi formele ei cele mai delicate", tot astfel leadershipul ține de percepțiile tale asupra celorlalți oameni. Şi numai realitatea pe care o trăiești alături de ei îți dă posibilitatea să apreciezi cele mai fine piese de rezistență din mecanismul care-l pune în mișcare, asigurându-i buna funcționare.

Intervino în evoluția celorlalți oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării tale – spre evoluția conștiinței, care te menține permanent vigilent la orice deviere de la regulile și reperele cele mai importante ale arhitecturii leadershipului; spre găsirea echilibrului necesar pentru a putea merge mai departe pe drumul spre desăvârșire.

Concluzie: Fără a abdica de la morală, deontologie și...propria conștiință, un lider trebuie să găsească soluții adecvate pentru a anihila legal efectele create de situațiile când unul este împotriva tuturor și toți împotriva unuia. Autoanaliza ca și analiza colectivă presupune și chiar impune existența unei comunicări de ambele părți.

Lipsa de comunicare ca și analiza unilaterală, retragerea în propria lume, constrâns sau nu de evenimente, de mediu, de relații, de schimbări, nu înseamnă altceva decât atingerea acelui " *borderline* " dintre normal și patologic, ceea ce de cele mai multe ori echivalează cu prăbușirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-graunte-de-nisip-in-nesfarsitul-desert-al-lumilor.html

Un ideal măreț închinat ființei umane

On Aprilie 15, 2012

Facilitează accesul oamenilor la leadershipul tău, sădind în conștiința lor interesul față de adevăratele tale idealuri, virtuți și calități.

În filmul „ *Lionheart (1990)* ", despre care am discutat și în articolul precedent, personajul principal, Lyon Gaultier dezertează din Legiunea Străină și ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găsește pe fratele său între viață și moarte și pe soția acestuia, fără banii necesari pentru a-și îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale.

Dar pe urmele lui sunt trimiși doi ofițeri straşnici, lipsiți de orice filozofie proprie - niște executanți perfecți, neînsuflețiți de nicio convingere, de nicio formă de bunăvoință și empatie - două caractere dure, create parcă de un creator tehnologic lipsit de orice urmă de sentiment. Oriunde se afla Lyon, își făceau și ei doi apariția, tot mai mânioși, îmboldiți de o voință tot mai acerbă de a-l prinde și de a-l aduce înapoi în legiune.

În finalul filmului, Lyon reușește să câștige cu mare dificultate lupta împotriva lui Attila. Epuizat, clătinându-se pe picioare, șovăitor, încredințat că va simți curând pedeapsa de care au parte toți dezertorii, își privește o clipă „umbrele", apoi se lasă complet în mâinile lor. Își ia rămas bun de la soția și fiica fratelui său, singurele rude care i-au mai rămas, pentru care făcuse toate aceste sacrificii. Apoi este urcat în mașină, flancat între cei doi ofițeri.

Dar ceva se întâmplă. Ceva neașteptat. Dintr-o dată, după câteva sute de metri, mașina se oprește. Cei doi ofițeri își întorc capul spre Lyon cu mândrie. Pentru prima oară pe chipul lor era întipărit sentimentul de înțelegere, alimentat de un dram de admirație - ca și cum un spirit fugar, altruist, s-ar fi strecurat în ființa lor și s-ar fi pierdut în labirintul existenței lor, făcându-i generoși - declanșând în ei, ca niște curente electrice, toate trăirile, toate valorile, toate emoțiile pe care o ființă umană este capabilă să le resimtă.

- Ești liber, Lyon. Întoarce-te la familia ta. Mult noroc !

Leadership: Imaginea a ceea ce ești în realitate prinde contur în momentul în care ți se revelează condiția de a vedea lumea în raport cu ceea ce te face să te simți liber?

În ce situație neașteptată survine momentul în care ți se revelează valoarea de ființă cauzală, despre care toată viața ai crezut că nu te definește? Probabil în acea situație în care reușești o evadare dintr-un context dur cum ar fi stăruința asupra imposibilului sau izolarea totală de lume în mijlocul unui pseudo-univers artificial și lapidar construit.

M-a impresionat încărcătura filozofică a următoarei afirmații, aparținând scriitorului Ştefan Zweig: *"Omul trebuie să fie predispus de a atribui voinței o putere ce se exercită asupra spiritualului, repercutându-se prin el în lumea materială."*

Voința unui om de a se depăși pe sine, consolidată prin extinderea propriilor orizonturi, a propriilor competențe și valori, este însoțită constant de un val de modificări care îi poate îndrepta pașii către o mai bună valorificare a propriilor puncte tari, a propriilor lui puteri interioare. Vindecându-l pe această cale de orice manifestări dușmănoase și extremiste, de orice vicii, de orice firimitură de conținut uman dăunător, de orice stare de spirit malignă.

Eficiența ta în leadership rezidă tocmai din această valorificare a punctelor tari, de îndepărtare a „reziduurilor" lăuntrice emoționale și mentale, prin descoperirea și împărtășirea valorilor, din redirecționarea propriilor tale trăiri, a propriei tale lumi de gânduri, spre acea realitate în care înțelegerea devine posibilă și acceptată unanim de oamenii din jur, și care creează anumite obligații morale de ambele părți.

Ceea ce te face să te simți liber este oportunitatea de a trăi măreția neprevăzutului ca răspuns la activarea nevoii de a schimba sensul unei existențe din care neantul a mușcat adânc.

A încerca să-i aduni pe oameni în jurul tău fără să determini transformarea lor prin întărirea legăturii tale cu ei, prin desăvârșirea și practicarea propriilor tale virtuți, – este ca și cum ai încerca să construiești un turn care se dărâmă continuu. Te vei întoarce mereu și mereu de unde ai plecat, vei cădea în patima cărămidarului, încercând să aranjezi din nou și din nou, aidoma unor piese de puzzle, cu un reînnoit și totuși atât de istovitor elan, cărămizile de bază ale leadershipului - fără de care evoluția ta nu va putea fi posibilă.

Tu cazi în patima cărămidarului?

Abilitatea de a te raporta emoțional și moral la ceilalți oameni este întotdeauna limitată de efortul tău de a descoperi fața ascunsă a suferinței, deznădejdii și neputinței, experimentate datorită unei nedreptăți sau a unei erori de judecată.

Leadership: Poți să dobândești o înțelegere corectă și completă a dimensiunii vieții printr-o asumare a răspunderii față de rezultatul unei experiențe de transformare indusă de ceea ce nu poți controla?

Ca lider, ai datoria să-ți menții constant caracterul nobil, să anulezi orice idealuri, valori și convingeri care nu-ți conferă stabilitate în relațiile cu ceilalți oameni. Deci, trebuie să-ți înzestrezi leadershipul cu însușirea de a respinge orice element de conținut cu caracter defectuos, și de a-ți menține constant echilibrul sufletesc și moral.

Ce anume i-a determinat pe cei doi ofițeri atât de reci în simțire și în fapte să se răzgândească la sfârșit și să-și abandoneze crunta misiune de a-l aduce pe Lyon înapoi în legiune? Şi-au recăpătat așa, dintr-o dată, omenia, nefiind influențați de niciun factor? Şi-au liniștit ei firea ranchiunoasă, sorbind o licoare miraculoasă, tămăduitoare, dotată cu proprietatea de a le curăța întreaga ființă și de a-i face mai buni, forțându-i să găsească calea cea mai adecvată de a se raporta la cei din jur?

Ca să reușești să modelezi materia din care e făcut omul, așa cum un meșteșugar priceput modelează lutul ca un adevărat creator, ca să înfrumusețezi trăsăturile sale, ca să-i modifici trăirile - atribuindu-le o cu totul altă caracteristică, mai întâi trebuie să sădești în conștiința lui interesul față de adevăratele tale idealuri, virtuți și calități.

A accepta un rezultat pe care nu-l poți controla este o virtute care constă în puterea de a îndura greutățile și neplăcerile vieții. A reuși o transformare în pofida acestui rezultat este măsura valorii pe care o aduci în lume.

Un ideal măreț închinat ființei umane indică orientarea ta și a leadershipului tău spre ceea ce este cu adevărat important atât pentru tine cât și pentru cei din jur - care te înțeleg, care adoptă convingerile tale și îți acceptă trecutul, care te sprijină în prezent și te încurajează în viitor.

Leadershipul implică modificări ale comportamentului și gândirii umane, atât în ceea ce privește liderul - prin propria investigare a Eu-lui, prin autocunoaștere și evaluare, cât și a oamenilor în fruntea cărora se află și asupra cărora trebuie să aibă o înrâurire binefăcătoare.

Binecuvântat este leadershipul ce are încorporat acest ideal măreț închinat ființei umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ideal-maret-inchinat-fiintei-umane.html

Un început al timpurilor nesfârșite

On Ianuarie 27, 2021

Încearcă să-ți asiguri o libertate tenace și vizionară, o libertate care se adaptează timpurilor, fără a pierde nimic din vitalitatea momentelor de reflecție asupra vieții interioare.

Ascult o melodie intitulată "In 100 years", și o ascult cu multă plăcere și cu entuziasm, cu simțirea omului simplu care își poartă anii cu atâta noblețe și seninătate. O ascult ori de câte ori simt că nu mă ascultă nimeni, știind că dacă aș fi fost ascultat cu mai multă sinceritate și deschidere, poate aș fi fost înțeles mai bine ca om al timpurilor nesfârșite. Căci nimeni nu înțelege cât de înșelătoare și dezamăgitoare poate fi simțirea pe care o acorzi anilor trecuți, dar prezenți și neosteniți numai pe ritmul muzicii.

Şi în timp ce o ascult cu drag, și în timp ce mă zbânțui prin cameră pe ritmul ei dinamic, intervine un refren care îmi atrage atenția, într-un spațiu al emoției versatile, poetice, pure: *"Outside the gates of Heaven, oh, there lives a unicorn"*. Ce vrea să spună versul acesta altceva decât că, probabil, în spatele a tot ceea ce ai trăit cu multă simțire stă cineva ascuns în anonimat, cineva greu de găsit, greu de accesat într-o realitate care se schimbă de la un punct la altul, într-un spațiu al transcendenței inaccesibile.

Toate imaginile și sunetele din această melodie se întrepătrund într-o geometrie universală a emoției, toți anii pe care i-am trăit cu grabă, dorindu-mi parcă nespus de mult să nu fi trecut cu atâta grabă, încă mă opresc în loc, într-o aparență a separării de restul lumii, la fel cum o notă muzicală se odihnește în pauza dintre ritm și voce. Iar dacă mă simt diferit, puțin nostalgic, dar și foarte energic, este pentru că anii ce au trecut m-au făcut diferit, chiar dacă diferența dintre mine cel de atunci și cel de acum este la fel de mică precum distanța de la o notă muzicală la alta.

Chiar și notele muzicale au în spate o istorie vastă...

Leadership: Ești pregătit să te accepți pe tine însuți în lupta cu timpul care își povestește existența cu multă sinceritate și într-un mod la fel de captivant în pauza dintre două note muzicale?

O melodie este o trecere a anilor peste momente de neuitat, le strângi pe toate în căușul minții de artist și le transformi într-un buchet de trandafiri ce uimește printr-o incomparabilă putere a culorilor vii, pline de emoție. Evident, nu încerc să transform relația cu mine însumi într-o filosofie a emoției față de domeniul artistic sau muzical, ci mai degrabă încerc să creez o apropiere de o temă ce răzbate din versurile lumii mele. Ele anunță multă tăcere pentru o prezență prea subtilă care își trăiește anii prin reamintire, alteori prin uitare, dar mai ales prin odihna liniștitoare a sufletului.

Despre asta este vorba aici, despre muzica vieții trăită pe ritmul unei găsiri de sine. Căci, nimic nu este mai important decât să te accepți pe tine însuți într-o buclă a timpului care se tot repetă, indicând legătura dintre "Memo" și "Domini", dintre Andante și Allegro, dintre Do și Si. Iar pauza dintre notele muzicale care îmi acompaniază trecutul și prezentul, fiind o formă superioară de conștientizare a emoțiilor și gândurilor care știu să spună o poveste, se prelungește la fiecare acord între sentimentul identității și percepția sinelui.

Anumite momente de viață încă mă mai urmăresc printre aceste note, puține urme au mai rămas din ele, acestea fiind proporționale cu somnul minții obiective.

Poate că trebuie să mă întorc la cel care am fost, plin de hotărâre, truditor, energic, ca să înțeleg că anii nu se numără, ci sunt exact ca boala, se răspândesc de la distanță, pretutindeni. Îi simți peste tot în jur, și în cărți, și în locurile de promenadă, și în muzică, dar nu le poți găsi vreo alinare, ci doar o fecundă aspirație spre altceva. Spre ceva mult mai înalt, mai armonios, spre ceva care este generat tocmai prin actul creației și al perseverenței în creație.

Iar dacă aș trăi 100 de ani, atunci emoțiile mele vor anunța încă 100 de ani de reamintire și retrăire a momentelor fugare de bucurie ale vieții. Până la urmă, sunt măsura schimbărilor și transformărilor cu privire la „înainte" și „după", și dacă aș fi putut să fiu altcineva decât cel ce am fost, atunci aș fi dorit să fi fost un vers dintr-un hit al anilor '90, compus tot de Modern Talking: *"We'll take the chance, we will again"*.

Leadership: L-ai îndemnat pe "Tine-Cel Prezent" să acorde o atenție sporită momentelor de reflecție asupra vieții interioare, amintindu-i că ești dispus să identifici perspectivele de interpretare ale unei realități trăite prin rularea aceleiași "muzici" ?

O reevaluare a limitelor timpului pe care mi-l acord mie însumi ca să înțeleg cunoașterea ființei originale, sau mai bine zis nevoia ființei plăsmuite de a reintra în dialog cu Cel care a creat-o, mă pune în acord cu inspiratul punct de vedere al lui Marcus Aurelius:

"Gândește-te că nu peste mult timp nu vei mai fi decât nimeni de nicăieri, că nu va mai exista nici unul dintre lucrurile pe care le vezi acum, nici vreunul dintre oamenii care trăiesc acum. Fiindcă orice lucru este prin natura lui făcut să se transforme, să-și schimbe starea și să dispară pentru ca altele să poată să-i urmeze."

Cred același lucru, dar merg și mai departe de atât. Din dorința de a menține și de a dezvolta contactul direct dintre mine, cel din trecut, și cel ce sunt acum, pe această cale fiind stimulat de capacitățile intelectuale, cu deosebire spiritul analitic și discernământul fin pe care-l dezvoltă și îl întreține studiul filosofiei, voi face o călătorie dus-întors spre acea parte din colțul unei lumi plină de taine omenești.

O lume plină de cuvinte pricepute, sugestive, însuflețitoare, ce se retrăiește printr-o visare care te îmbată și care te face să spui: "Pot mai mult...vreau mai mult".

Voi încerca să mă aflu mereu într-un loc al întâlnirii cu mine însumi și cu celălalt, pentru a simți și învăța că ceea ce este neașteptat la mine, cel de atunci, poate fi găsit numai la mine, cel de acum. Şi ceea ce găsesc că este minunat la mine, cel de acum, se armonizează cu o parte a expresiei unei reacții la sentimentul de libertate pe care ți-l dă melodia: "In 100 years".

Da, sunt liber, fiindcă m-am regăsit pe mine într-un spațiu dedicat exclusiv bucuriei. Am fost, sunt și voi fi suma unor gânduri exprimate prin sunete...

Un creator este o prezență care își poartă anii cu demnitate, este măsura schimbărilor și transformărilor cu privire la „înainte" și „după", exact ca viața dintre două cărți care tratează aceleași subiecte fără să se influențeze într-un fel sau altul.

Un început al timpurilor nesfârșite se caracterizează printr-o trecere necontenită de la o stare la alta, de la o etapă la alta a vieții, pe ritmul unei muzici fabuloase pe care, adesea, o auzi doar tu însuți.

Un creator desăvârșit poate fi perceput ca un acord dintre două note muzicale care se adaugă la o melodie, pentru a-i reliefa conturul, pentru a-i împodobi linia melodică. El poate să reflecte viața trăită de un singur om în momente de timp diferite, cu stări de spirit diferite: el va da judecăți de valoare diferite asupra aceleiași muzici. Sau, după cum bine spunea cineva pe internet:

"Poate ar fi interesant de ascultat chiar două sau mai multe interpretări în paralel ale aceleiași piese muzicale, asta ne-ar dezvălui amprenta personală a celui ce interpretează; ne-ar arăta cât de diferiți suntem în înțelegerea aceleași muzici și totodată cât de frumoși suntem în unicitatea noastră."

*** Notă:** Modern Talking - In 100 Years (New Maxi Version 2K17)

Un indiciu rar al personalității

On Octombrie 21, 2010

Dezvăluie-ți sentimentele cele mai adânci, pentru ca oamenii să descopere adevărul despre cine sunt ei cu adevărat.

În filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ", Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, poartă o ultimă conversație cu Prințul Întunericului, în persoana lui Joe Black. Ea îi mărturisește acestuia cu o adâncă nesiguranță gândurile ei. Îi era teamă. În adâncul sufletului știa că Joe nu spunea adevărul. Căci se simțea o undă de amărăciune în glasul lui, ca o durere fără sfârșit, golit de orice energie, de orice încărcătură spirituală.

Uitându-se la ea cu durere în ochi, simțind frământările ei lăuntrice, Joe își recunoscu pentru prima oară adevărata fire, sub impulsul unei adânci convingeri, adevăratul sine. Îl cuprinseseră brusc cele mai apăsătoare simțăminte: de vinovăție, de îngrijorare, de tristețe și deznădejde, care deveniseră adevărate. Primul lui sentiment dominant a fost compasiunea; al doilea un gol imens, de nimic, ca și cum n-ar mai fi contat ziua de mâine. Voința de a se lupta cu propria lui conștiință, cu tentațiile sale, cu propria lui identitate, cu propriile sale slăbiciuni a fost marea încercare care i-a fost dată, pe care n-o anticipase și de care nu putea trece.

În finalul filmului, Prințul Întunericului, în persoana lui Joe Black, părăsește această lume, dar nu înainte de a-și îndeplini promisiunea: îl readuce la viață pe adevăratul Joe, acel tânăr chipeș cel pe care Susan îl cunoscuse la cafenea și de care se îndrăgostise enorm.

Leadership: Pe ce se bazează convingerea ta că știi adevărul despre ceilalți oameni din jur, indiferent de ceea ce esti dispus să încerci ca să susțiii argumentat niște puncte de vedere absolut incredibile?

Nu prin gândire, ci prin contemplare și simțire (în mijlocul oamenilor) Joe Black – Prințul Întunericului, a fost determinat să înțeleagă, să trăiască sentimente similare și o personalitate apropiată de cea a oamenilor. Susan, prin al ei sufletul curat, prin a ei sensibilitate, prin a ei aplecare către spiritualitate, a trezit în el simțul dreptății, al credinței adevărate, al adevăratelor și înălțătoarelor idei umaniste, declanșând o ruptură în structura lui de rezistență.

Toți oamenii ar trebui treziți și îndemnați să îndrepte ceea ce au stricat în viața altora, sau ceea ce este strâmb în viața lor. Dar cum? Prin sentimente. Prin schimbarea stării lor sufletești. Așa cum Susan, destăinuindu-i lui Joe Black adevăratele ei trăiri, gânduri și temeri, a reușit să trezească în el cele mai umane simțăminte, tot așa și tu, ca să-ți ușurezi conștiința, ca să le arăți oamenilor adevărul despre cine sunt ei cu adevărat, trebuie să-ți dezvălui sentimentele cele mai profunde.

Exprimarea adevăratelor sentimente și trăiri - aceasta este puterea care îl definește pe un om de o noblețe și cu o bogăție sufletească extraordinară. Folosește-ți această putere cu chibzuință, cu un discernământ pozitiv, demn de apreciat. Astfel vei fi mai împăcat cu tine însuți, iar cei din jurul tău vor fi întotdeauna mai câștigați. Ca să-ți pui în relief aspectul pozitiv al personalității tale trebuie să imprimi corect în mintea și în sufletul celorlalți oameni propriile tale convingeri și percepții.

Leadership: Personalitatea ta poate să transmită profunzime în lupta dintre ego și suflet, raportându-te la niște convingeri și puncte de vedere de care trebuie să ții cont dacă vrei

să-ți scoți din minte un adevăr care te obsedează?

Procesul de cunoaștere a celorlalți oameni este ca un ciudat labirint, asemănător cu acel joc pentru copii în al cărui grafic complicat trebuie să găsești calea care duce din centru în afară, spre ieșire. Nu-i vei putea cunoaște mai bine dacă nu-i înțelegi, dacă nu găsești calea care duce în străfundul minții și sufletului lor, și dacă nu îi determini să-și scoată la iveală partea negativă sau pozitivă a personalității lor, cele mai bune calități ale lor, sau, dimpotrivă, cele mai puțin lăudabile.

Așa cum înțelegerea mai bună din partea pacientului a bolii de care suferă crește spectaculos gradul de implicare a acestuia în urmarea tratamentului - tot așa conștientizarea și înțelegerea mai bună din partea oamenilor a celor mai profunde sentimente ale tale va crește spectaculos gradul lor de implicare în procesul de schimbare a personalității lor.

Leadership înseamnă să judeci oamenii și realitatea lor conform crezurilor pe care le ai, nu după niște puncte de vedere care invocă vreun adevăr absolut. De fapt, crezurile pe care le împărtășești te vor ajuta să înțelegi importanța a ceea ce ți se întâmplă, indiferent de voința ta.

Care este crezul pe care îl cuprinde toată învățătura ta? Crezul tău este să relatezi adevărul complet și imparțial? Așa cum spunea cineva, crezul este înfățișarea pe scurt a învățăturii pe care trebuie s-o creezi și s-o mărturisești.

Un indiciu rar al personalității este adevărul de care nu vrei să te dezlipești, dar pe care trebuie să-l accepți, fie că vrei fie că nu. Convingerea lui Joe Black de a se purta sincer cu Susan s-a bazat în exclusivitate pe disprețuirea acelui Alter-Ego care aproape îi substituise întreaga ființă, dar care n-ar avea nimic de-a face cu sine, ci cu tânărul căruia el îi furase identitatea.

Decât să fii un diavol deghizat în om, mai bine să suferi că un om liber care dispune de soarta și de actele sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-indiciu-rar-al-personalitatii.html

Un joc complicat

On Februarie 14, 2009

Extinde-ți granițele influenței, adoptând o poziție fermă față de hotărârea ta de a-ți impune caracterul.

Drumul către o carieră de succes poate fi extrem de alunecos. Într-una din cele mai renumite cărți despre șah, " *Principii și tactici* ", Anton Berger specifica în primul capitol cele trei reguli importante din șah: "Atenție, atenție, atenție ! "

Pe măsură ce înaintezi în carieră, fii convins că te vei confrunta cu numeroase greutăți și te vei lovi de foarte multe obstacole care te vor ține departe de scopul pe care ți l-ai propus, de visele pe care le nutrești. Foarte mulți oameni invidioși sau dornici să avanseze în postul pe care îl urmărești tu, vor încerca să te împiedice să faci un pas înainte. În astfel de momente va trebui să iei o hotărâre: ori înaintezi cu prudență ori te resemnezi.

Leadership: Caracterul care decide rezultanta tuturor forțelor tale este în acord cu asumarea unui ego care nu permite compromisuri?

Margaret Thatcher, premierul Marii Britanii intre anii 1979-1990, a știut mai bine ca oricine cum să acționeze astfel încât să nu fie ținută în șah de către ceilalți aspiranți la scaunul confortabil de premier. Ca și la jocul de șah, Margaret Thatcher a fost foarte chibzuită și extrem de atentă la demersurile pe care urma să le facă, iar odată ce lua o decizie nu se mai răzgândea asupra ei. A spus-o chiar ea: " *Dumneavoastră vă puteți răzgândi, dacă vreți. Doamna nu se răzgândește.* "

Poate că și tu vei dori să ocupi o funcție înaltă de conducere și să-ți mărești puterea de influență. Te previn însă, că nu vei fi singurul care își dorește acest lucru. Cu siguranță vor exista și alte persoane dornice de succes și de ascensiune profesională.

Ca să câștigi în fața oponenților tăi, va trebui să înveți să joci dur, dar cu prudență ca Margaret Thatcher. Cumpănește bine mutările pe care dorești să le faci, apoi acționează decisiv. Amintește-ți că, întocmai ca la șah, mutările o dată făcute nu le mai poți schimba, iar o mutare greșită ar putea însemna sfârșitul partidei prin a fi făcut mat. Așa că, preia controlul asupra jocului înainte ca adversarii tăi să o facă.

Ego-ul poate fi ieșirea ta din starea de inerție auto-impusă numai dacă există o șansă de victorie asupra unei forțe foarte mari, al cărei rezultat te face să crezi că ceva mai presus decât tine veghează asupta ta, te călăuzește și te protejează.

Tu ai abilitatea de a înțelege și utiliza leadershipul ca instrument de asigurare a succesului? Capacitatea ta de a te menține ferm pe poziție este „marca distinctivă" a puterii tale de influență? Care e „piesa" cu cel mai mare potențial pe care o folosești ca să-ți controlezi oponenții? Poți crea puncte tari care să nu poată fi ușor atacate de către adversari? Te diferențiezi de aceștia prin atenția deosebită acordată demersurilor pe care le inițiezi?

Extinde-ți granițele influenței, adoptând o poziție fermă față de hotărârea ta de a-ți impune caracterul.

Poți face o diferențiere între Liderul-comun și Liderul-de-elită, fără să fie nevoie de

cunoașterea în amănunt a proceselor de realizare a obiectivelor planificate?

Leadershipul în ansamblul său are la bază o sumă de principii, practici, convingeri și strategii, ale căror raporturi și interferențe cu omul și circumstanțele în care se află generează, în ultim stadiu, acel elan lăuntric și acel tip de valoare de care liderul are nevoie pentru a se impune în fața celorlalți. Dar mai întâi de toate în fața lui.

Se impune deci crearea unei dihotomii între liderul-comun și liderul-de-elită în care se poate transforma individ ul la un moment dat. Diferența cea mai grăitoare dintre cele două tipuri fiind dată de jocul la care concurează fiecare, în pofida presiunilor, distragerilor, încercărilor de intimidare și comploturilor de orice fel. Dintre cele două tipuri, numai liderul-de-elită reînvie în el acea magie ciudată care îi strânge la un loc energiile cele mai puternice și uneltele spirituale folositoare transformării, benefice unei funcționări sigure și unei evoluții contra curentului.

Luând exemplul lui Margaret Thatcher, știm prea bine cum încearcă să joace liderul-de-elită în întunecatul infern al întorsăturilor de situații și al marilor schimbări, concentrate uneori într-o singură clipă. Încearcă să joace "nepiratat", adică legal, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți oponenți de a strădui să dobândească titlul de maestru. Ci doar păstrându-și poziția fermă, punându-și în prim plan îndrăzneala care se duce către oportunitate, conștientizând valoarea oricărei acțiuni întreprinse.

Cunoașterea în amănunt a proceselor de realizare a obiectivelor planificate nu se poate realiza decât printr-o introducere personală în decorul unei "prestații live" care contribuie la depășirea stării de risc în care se află un întreg ce poartă o realitate diferită de cea a părților care-l compun.

Poziția de titular în leadership se obține când te decizi să lupți pentru o cauză mai presus de tine și să te concentrezi pe ceea ce te face să mergi mai departe într-o direcție imposibilă.

Dar cum percepe acest joc liderul-de-elită? Dacă, de exemplu, i-am ridica liderului-comun această problemă, cu siguranță ne-am lovi de slăbiciunea sa, de neștiința de a gestiona mai multe teritorii străine, de indiferența cu care tratează o serie de factori strategici caracteristici fiecărei poziții, și de ignoranța de a acționa după un plan în acel moment care necesită idei novatoare.

În toate epocile liderul-comun de la baza societății a ignorat aceste mijloace de probare a valorii sale. Deși, paradoxal, el a fost principalul actor pe scena istoriei universale, jucându-și rolul continuu, inconștient de nepotrivirea sa la conducere, motivat doar sub impulsul dorinței de a fi în frunte.

În consecință, se pare că victoria este produsul aproape exclusiv al personalităților bine formate în luptele pentru supremație. Personalități ce totuși nu ar fi putut să își spună cuvântul fără susținerea unui joc complicat, la nivel superior, care constă în tendința de acumulare a unor avantaje poziționale sau materiale, dezvoltate ulterior până la forme cu caracter decisiv.

Obligația pe care ți-o asumi ca lider nu trebuie niciodată interpretată ca o clauză de răzgândire în cazul traversării unui drum anovoios, ci ca o clauză de risc voluntar spre identificarea si dezvoltarea zonelor de favorabilitate înaltă care te țin în formă.

Un joc complicat devine un adevărat spectacol demn de marile personalități ale istoriei

atunci când cele două reprezentații *"caracterul puternic"* și *"un ego care nu face compromisuri"* se prelungesc peste măsură. Dar merită să iei parte la el, fiindcă înveți cum să-ți găsești motivația într-un cadru ce nu permite favoruri, ci doar manifestarea mândriei.

Cred că vorbele scriitoarei de origine română, Irina Binder, exprimă cel mai bine atitudinea unui lider prins într-un joc riscant: *"Dacă vreodată voi ține capul jos,va fi doar ca să-mi admir pantofii."*

Source: https://neculaifantanaru.com/un-joc-complicat.html

Un leadership lipsit de strălucire

On Februarie 20, 2011

Evită să te pierzi in iluzia unei realități care nu corespunde așteptărilor celorlalți.

Am ajuns la o concluzie uimitoare bazată pe fapte. Şi anume, că în ziua de azi oricine știe leadership. Oricine poate fi invitat la o conferință pentru a-și exprima punctele de vedere, propria viziune și filozofie vizavi de leadership. Nu trebuie să deții cunoștințe solide de leadership pentru a sustine o prezentare, ci doar un strop de inspirație pe ultima sută de metri, și norocul de a fi invitat la o conferință.

Sala era învăluită în răceala tăcerilor, acele tăceri resemnate pe care le au spectatorii străbătuți de deziluzii, dezamăgiri și de sentimentul că au fost induși în eroare. Precis în sinea lor mulți dintre ei își ziceau: "mai mult nu ai ce să ceri de la el." Căci susținătorul prelegerii, considerat ca fiind un expert în domeniul conducerii, jongla în permanență cu vorbele, cu ideile și cu interpretările sale, încercând cu mult elan și patos să puncteze câteva elemente legate de impactul leadershipului asupra societății actuale – tot așa cum un fotbalist jongează cu mingea, apoi o pasează mai departe.

Este de admirat efortul prezentatorului de a-si expune punctele de vedere. Însă sensul pe care el l-a atribuit leadershipului nu a fost deloc unul încărcat cu puternice semnificații, nu ascundea lucruri surprinzătoare, nu întrunea cerințele și așteptările celor din public. El nu a reusit să confere prezentării sale acel aer aparte, de lucru bine făcut, pe care doar profesionistii reușesc să-l transmită. Nu e de mirare că impresia celor prezenți în sală a fost aceea de pustiu sterp.

Leadership: Demersurile de a pune la dispoziția oamenilor perspectiva ta de a vedea lucrurile facilitează asimilarea unor indicatori de impact definiți în acord cu posibilitățile lor de a-ți exploata potențialul la maxim?

Era o chestiune de aderență: ce rămâne fixat în mintea oamenilor și ce nu.

Dacă ar fi fost intr-adevar un expert, atunci susținătorul prelegerii ar fi reușit să uimească publicul prin inedit și prin consecvența ideilor susținute, tot așa cum un pictor uimește privirile prin expresivitate și plasticitate. Şi, la fel cum un pictor reușește să-și încarce creația cu simțiri și cu sensuri adânci, susținătorul prelegerii ar fi trebuit să-și încarce prezentarea cu atâta "vrajă" încât să trezeasca în cei din public o sete nemărginită de cunoastere, înviorându-le sentimentele și starea de spirit.

Lipsa de perspectivă, de coerență și de continuitate în idei au fost cateva dintre lucrurile care i-au deranjat pe cei prezenți în sală. Noaptea părea că se înfășoară în jurul lor. Pretutindeni domnea o senzație de suspendare, liniștea uriașă din fiecare coltișor al sălii păstra aparența, doar aparența că prezentatorul este ascultat cu mare băgare de seamă. El trecea de la o idee la alta fără a face vreo legătură între ele, fără să păstreze un anume curs al discursului, fără să dea posibilitatea nimanui să se concentreze mai bine la un anumit lucru. Fiindcă atunci când spui o mie de lucruri fără cap și fără coadă, fără o legătură logică între ele, oamenii doar te ascultă, dar nu te și înțeleg.

Indicatorii de impact care declanșează o serie de așteptări celorlalte persoane sunt măsurați prin intermediul caracterizării pe care o faci transformării tale produse în timpul propriei experiențe de conducere.

Indicatori precum: Energia investită într-o formă de câștig sau în popularitate. Venitul și capacitatea acestuia de a asigura satisfacerea adecvată a tuturor trebuințelor individuale. Volumul tău de obligații cu impact social pozitiv. Riscul asumat pentru libertatea de expresie. Mulțumirea de sine într-un context de viață în care domină regulile unei arte sau a unui curent artistic. Sentimentul puternic de optimism pe care îl dăruiești cu riscul propriei banalizări.

Leadership: Îți permiți să pui accentul pe împărtășirea unei experiențe perceptive particulare care nu e întotdeauna relevantă în contextul unei legi de evoluție care modifică viziunea asupra lumii sau asupra unui anumit domeniu de activitate?

O simplă căutare pe google mi-a confirmat bănuiala. Ei bine, susținătorul acelei prezentări avea intr-adevar o experiență îndelungată în câmpul muncii - asul lui din mânecă. Problema e că nu deținea o funcție importantă de conducere, nu publicase în întreaga lui carieră nici măcar un singur articol referitor la leadership, nu avea o carte scrisă despre leadership. Nimic, nu avea nimic palpabil care să confirme experiența sau cunoștințele sale în domeniul conducerii.

Nu-i de mirare că prezentarea lui a fost un eșec total, rezumată la câteva idei fantastice, precum, citez: "Pentru mine leadershipul înseamnă să fiu fericit, să fiu alături de familia mea, să mă uit la televizor ca să fiu la curent cu noutățile și să-mi ajut colegii de muncă" - idei corelate în cel mai ciudat mod posibil cu leadershipul.

Hai să fim cinstiți și să recunoaștem. Nu trebuie să deții niciun fel de experiență sau cunostințe de leadership ca să spui astfel de lucruri "extraordinare". Nici nu-i de mirare că tot mai mulți indivizi ajung să dea lecții, să emită numeroase judecăți și să ofere cât mai multe opinii legate de leadership. Mai rău e că nu reușesc să scrie niciodata nimic despre ceea ce știu.

Adevărații experți își exprimă leadershipul sub formă de legi sau principii.

Trebuie sa fie înțeles un lucru foarte bine. Simplul fapt că cineva deține o experiență practică îndelungată, nu înseamnă că are aptitudini de lider și cunoștințe de leadership. Clar.

Un adevărat profesionist are sute de articole, numeroase cărți scrise pe această temă. Cum reuseste? Ei bine, el are cunostințe solide. Ai posibilitatea să-ți faci o idee despre ceea ce știe, și dacă merită sau nu să mergi la un curs susținut de el, prin simpla accesare a blogului său personal. Dacă nu-ți plac temele pe care el le abordează acolo, n-o să-ți placă nici prezentările lui, fii sigur de asta.

Iar dacă nu-ți formezi o idee despre ce anume știe el, dacă omul nu are un blog, articole, cărți scrise, etc, te vei risca să scoți din buzunar câteva zeci, sau chiar sute de euro pentru a-l asculta la o conferință? Cineva a remarcat bine pe web: *"O grămadă de specialisti apar ca ciupercile după ploaie..."* . Ţine cont de lucrul acesta.

Valoarea ta, ca lider, rezultă din puterea influenței tale, care la rândul ei rezultă din principiile pe care ți le-ai însușit de-a lungul timpului. Iar aceste principii, la rândul lor, reflectă nivelul leadershipului tău. Cu cât știi mai multe despre leadership, cu atât este mai probabil să susții și o prezentare mai energică și mai plină de inspirație. Pe de altă parte, cu cât ai mai puține cunoștințe, cu atât prezentarea ta va fi mai searbădă, lipsită de acea scânteie capabilă să aprindă în inimile oamenilor flacăra entuziasmului.

Leadershipul este valoarea acordată propriei persoane în prezentarea pe care o realizezi

privind reflectarea corectă a realității care te-a înzestrat cu aptitudinii deosebite.

Un leadership lipsit de strălucire desemnează acea abordare deloc orientată spre calitate, prea puțin creativă sau prea puțin dezvoltată, pe care pun accentul unii lideri în încercarea lor de a se raporta la așteptările și nevoile oamenilor. Desemnează ineficacitatea ansamblului lor de cunoștințe care constituie esența leadershipului lor.

Oamenii te judecă dupa ceea ce ești și după ceea ce știi, după felul în care îți exprimi punctele de vedere vizavi de modul în care înțelegi și abordezi leadershipul. Reflectează mai mult asupra punctului tău de vedere în ceea ce privește calitatea leadershipului tău, înainte să-l promovezi. Şi evită să te pierzi în iluzia unei realități care nu corespunde așteptărilor celorlalți.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-leadership-lipsit-de-stralucire.html

Un lider cu autoritate

On Martie 07, 2009

Felul în care creezi schimbarea determină cât de departe vor ajunge cei ce te urmează.

Dacă ai văzut filmul " *Masca lui Zorro (1998)* ", precis îți aduci aminte de Alejandro, tânărul recalcitrant care dorea cu orice preț să răzbune moartea fratelui său. N-ar fi putut însă niciodată să-și atingă scopul dacă nu l-ar fi întâlnit pe Don Diego de la Vega (Zorro).

Zorro a apărut în viața lui Alejandro exact la momentul potrivit și l-a îndrumat în formarea sa; l-a învățat să lupte și cum să se comporte în societate, cum să își clădească o faimă de invidiat și cum să fie iubit de oameni. În final, Alejandro ajunge să îi ia locul lui Don Diego de la Vega și devine el însuși noul erou al oamenilor, noul Zorro.

Leadership: Atitudinea pe care o ai față de tine însuți, datoria față de lume și răbdarea pe care o ai față de un străin, pot să determine viitorul performanței unui nou mod de gândire?

Ai găsit o persoană pe care s-o instruiești după chipul și asemănarea ta, căreia să-i dezvolți întreaga compunere a devenirii sale într-o formă elegantă, severă, științifică și spirituală, ca temei al filosofiei care tratează "împăcarea antagonismelor"?

Nu cred că mă înșel când afirm că nimeni nu reușește de unul singur să facă față unor provocări serioase. Odată ce ai ajuns într-o funcție de conducere, fără îndoială va trebui să transmiți cunoștințele și experiența acumulate de-a lungul timpului unei alte persoane care are nevoie de ele, pentru ca la rândul ei să-și poată atinge scopurile și să poată ajunge la un nivel la fel de înalt ca tine. Rolul tău este să o aduci pe acea persoană până în punctul în care să-ți poată lua locul atunci când nu vei mai "funcționa" la capacitate maximă.

Într-un cuvânt, va trebui să devii un maestru care să "antreneze" persoană cea mai potrivită și s-o mobilizeze într-o direcție constructivă. Să o aduci până în punctul în care să te poată înlocui, continuându-ți munca. A avea puterea de a-l face pe altul mai bun decât tine, mai priceput într-un domeniu, mai abil în a-și juca rolul de conducător în cadrul companiei, este ceea ce îți conferă valoare și te transformă într-un mentor desăvârșit. Totodată este important să-i recunoști meritele astfel încât el să se simtă valoros și să muncească mai bine.

Leadershipul prin exemplu este o modificare a atitudinii față de tine însuți în fața statorniciei și răbdării față de cineva cu vederi mai înguste, din care răzbate performanța unui mod de gândire original.

Leadership: Ceea ce simți și înveți de la oameni, poate deveni o experiență definitorie pentru judecata și înțelegerea unor explorări asupra extremelor credulității umane?

Cultivi în oameni acel simț aparte care le permite să-și desăvârșească potențialul? Sau îți arăți perfecțiunea în a transmite o anumită credulitate care face apel la tendința oamenilor de a fi conduși și exploatați?

Ai grijă cum conduci, credulitatea are o limită care se numește răzvrătire. Alejandro a fost aproape tot timpul pe punctul de a împotrivi deciziilor lui Don Diego de la Vega.

Așa cum un maestru în arta șahului își pregătește șah-matul cu o iscusință aparte încă de la începerea partidei, tot așa și tu, în relația cu oamenii trebuie să te concentrezi încă de la început în a observa particularitățile lor. Şi în funcție de „pachetul" lor de talent și de calitatea aptitudinilor lor, să le cultivi acel simț aparte care să le permită să-și desăvârșească potențialul.

Un simț al datoriei față de ceva mai presus de ei, față de drumurile pe care pășesc numai cei cu adevărat virtuoși, pregătiți să câștige confruntarea dintre o viață plină de primejdii și binecuvântarea deplină a puterii.

Leadership: Îți analizezi parcursul pe care îl urmezi din ipostaza persoanei care ai devenit într-un punct în care ți se cam închid ușile spre ceea ce visai să atingi?

A avea autoritate înseamnă să te impui, să te faci ascultat, să fii stăpân pe situație. Tu stabilești regulile și iei toate deciziile, de la tine pleacă totul. Dar asta nu înseamnă nicidecum că trebuie să abuzezi de funcția pe care o ai. Trebuie să cauți în permanență căi de a inspira încredere celui care dorești să te urmeze și să-l ajuți să-și șlefuiască talentul.

Ţine minte că atunci când apare o criză el trebuie să fie omul potrivit care să se ocupe de situație, să găsească soluții optime de rezolvare a problemelor în locul tău, de aceea este imperios necesar să-l încurajezi să-și dezvolte aptitudinile de care are nevoie pentru a se putea descurca în orice fel de situații, în orice fel de condiții.

Potențialul tău de lider se reflectă în capacitatea de a căuta cu orice preț o împăcare între punctul de sprijin al unei satisfacții morale și acele alternări ale momentelor dureroase în care aspirația de echitate, justiție, eleganță, fair-play, colaborare vor începe să se exprime profund în schimbările sociale, fiind facilitate uneori de poziția "învins".

Cineva spunea: *"Ceea ce pare la un moment dat greu, devine brusc foarte ușor dacă ai lângă tine o persoană care te îndrumă și care își dă tot interesul să te cizeleze."* Asta este și ceea ce trebuie să faci tu: să-l ajuți pe ucenicul tău să-și dezvolte potențialul, astfel încât lucrurile să i se pară cât mai ușor de realizat. Ajută-l să devină cât mai competent pentru ca el să poată face față cu succes noii funcții de răspundere.

Leadershipul este simțul datoriei pe care îl câștigi atunci când începi să investești din acele resurse pe care nu ai știut niciodată că le ai, sub aspectul contextului general al cauzei pe care o slujești spre îndreptarea unui drum pe care îl vezi fără întoarcere.

Un lider cu autoritate se ghidează dupa formula: felul în care creezi schimbarea determină cât de departe vor ajunge cei ce te urmează.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-lider-cu-autoritate.html

Un loc în care spațiul nu există (II)

On Martie 02, 2015

Încearcă să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negație.

Momentul tainic în care am devenit conștient de puterea mea de despicare a lumii „reale" în „ideale", cu repeziciunea unei scântei întâmplătoare de genialitate, survenise în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant. În jurul unui nucleu de năzuință spre dăinuire.

Cheia întregii șarade era însăși esența de subiectivism care domina experiența de cunoaștere a timpului și spațiului, prinsă de relativismul unei minți care se juca suveran cu adevăruri când grave, când facile, dar păstrând întotdeauna măsura unei credințe în Dumnezeu.

Aparent, trăiam într-o atitudine de suverană detașare față de moartea unei vieți și înlocuirea ei cu o alta, dominat de pulsații pornite din cămările secrete ale ființei mele pline de un gol infinit. Cred că acesta era trofeul umilinței față de așa-zisa mea unitate.

Era ca și cum ar fi trebuit să scot dintr-o fântână seacă 100 de litri de apă, și neavând cum, trebuia să improvizez o rețea de apă curentă dintr-o altă sursă de alimentare care funcționează doar prin puterea credinței. Realitatea nu este un simbol al unității și eternității, ci un semn vizibil al prezenței lui Dumnezeu într-o creație extinsă pe o durată nelimitată.

Leadership: Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realități lipsită de o semnificație profundă, dar care te împlinește din punct de vedere a ceea ce ea poate să devină?

Dar o îndelungată experiență în căutarea Misteriosului Magic îl poate îndepărta pe om de realitate, întorcându-l decisiv – în felul cum o stâncă poate fi dominată cu privirea de dincolo de "tablou", către o sceptică analiză de sine însuși. Stânca maiestuoasă, ce nu poate fi atinsă decât după regulile unei lumi care ar putea fi cea viitoare, urcând mereu spre ciudatele valuri ale irealului, devine începutul unui proces de transformare a gândirii și ființei în mersul ei spre noi creații.

Misteriosul Magic, în clipa când îți închipui o realizare de dincolo de posibil, poate fi de felul unei opere de artă care ascunde detalii pe care pictorul nu a mai vrut să le înfățișeze, sau de felul unui mecanism constrângător care leagă imaginea cuvântului de emoția unei taince destăinuiri făcută departe de ochii lumi.

Realitatea acestei simbolizări speciale, desemnând o realitatea vagă, cu limite neclare și cu un conținut imprecis definit, pare lipsită de o semnificație profundă, dar te împlinește prin faptul că devine începutul unui proces nesfârșit de reflecție.

Leadership: Cu ce trebuie umplut spațiul dintre ceea ce cunoști și ceea ce nu cunoști, punând în paranteză atributul unei realități secunde, astfel încât să acorzi trăsături originale universului care te reprezintă?

Simțeam puternic atracția unei schimbări care se manifesta prin gândire, dar așa cum gândește cineva la ceva mai adânc, într-un crescendo al curiozității măsurate doar de elanul unei aspirații demne de Marion Bradley, trezit ca dintr-un vis revelator de vraja perfecțiunii

creative. Vizibilul era conectat cu invizibilul în multe feluri.

La un moment dat, m-am trezit singur în Casa Viitorului, construită de Robert A. Heinlein. Odată ce intri în ea ajungi literalmente într-un vid infinit. Încerci să privești afară... nimic. Absolut nimic. Ce culoare are nimicul? Ce formă are? Forma este atributul a ceva. Dar aici nu există nici dimensiune, nici formă. Nici măcar negrul ca tenebrele. Este nimic. Un loc în care spațiul nu există.

Realitatea care mă făcea să mă întreb cărei lumi aparțin era un fel de existență pe care nu o percepeam decât cu spiritul, cu Ego-ul care cerea disperat o punte de legătură între simbolurile unei idei abstracte, simbolurile unei vieți interioare și simbolurile unei lumi neterminate.

Spațiul dintre ceea ce cunoșteam și ceea ce nu cunoșteam, punând în paranteză atributul unei realități secunde (acela de identificare a cauzelor și efectelor unor trăiri mai profunde), trebuia umplut cu elemente diferite de reflecție, precum: timpul ireversibil, soarta nestatornică, zădărnicia tuturor acțiunilor omenești, viața ca iluzie, moartea atotstăpânitoare, etc.

Leadership: Poți să-ți schimbi perspectiva asupra realității prin intermediul percepției asupra a ceea ce nu poate fi înțeles și controlat în totalitate, folosind ca mijloc probator știința simbolizării?

Vidul, spațiu în care nu există nimic, nicio formă de materie, nu este cumva o noțiune abstractă care aduce o controversă cu privire la cunoștințele tale? Totuși, vidul poate fi examinat printr-o delimitare de ceea ce constituie o impresie de moment, în condiții determinate de interesul extinderii capacităților de percepție asupra a ceea ce nu poate fi înțeles și controlat în totalitate.

Vidul nu este o realitate fizică sau abstractizată, ci este o resursă inepuizabilă de interpretare a anumitor puncte de vedere dintr-un unghi sensibil. Vidul capătă însemnătate prin diversele interpretări care i se dau, deci nu trebuie localizat doar la nivel material, ci mai cu seamă la nivel de simbolizare. Da, vidul este o lipsă de conținut, dar la nivel de simbol el poate desemna goliciunea spirituală, liniștea uitării peste nesfârșita suferință, dulcea otravă a opiului, etc.

Ceea ce rămâne de definit după ce-ai folosit tot ce-ai învățat de-a lungul timpului, conținând la început doar o negație a ceea ce urmează să fundamentezi, este o aproximație a unei dimensiuni privind un fenomen a cărui excepționalitate și chiar singularitate poate fi exprimat ca un simbol sau ca o referință de neocolit care indică o nouă orientare.

Fantezia se alătură științei în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant, ca un model de gândire dezvoltat în interacțiune cu o abordare asupra a ceea ce nu poate fi exprimat. Dacă o statuie are drept obiect imitarea cât mai îndeaproape a unui subiect uman adevărat, atunci cunoașterea științifică pornește de la premisa că nu există nimic în care să crezi.

Marea știință se găsește în golurile pe care nu le cunoști. Sau, mai bine zis, ea este rezultatul a ceea ce obții după ce-ai înfruntat un spațiul gol, un cadru în care legile pe care se întemeiază convingerea și credibilitatea iau o formă particulară.

A oferi continuitate științei într-un câmp de căutare a răspunsurilor la misterele vieții, ale lumii și universului, înseamnă să evoluezi cu ajutorul unui proces de transformare a

gândirii spre o înțelegere superioară care își găsește posibilitățile de creație în ceea ce nu se poate cerne sau explica.

Un loc în care spațiul nu există este acel „ceva" rămas nelămurit într-un fel sau altul. Dar el devine o forță evaluată prin efectele ei în afara a ceea ce nu poate fi aflat, deci prin efectele ei asupra cunoașterii induse de un anumit grad de incertitudine.

Un om al creației reușește să ridice în fața științei o nouă „Scară a lui Iacob", având două spețe de putere - una prin care încearcă să reconstituie un fenomen aparte și să-l ducă până la o valoare de însemnătate, cealaltă prin care își anulează decizia de validare a ceea ce crede.

Versurile poetului francez Guillaume Apollinaire rămân sută la sută geniale: „ *Acolo-s focuri noi și culori nemaivăzute, mii de vedenii ușoare ca visul care cer întruchipare.* " Vidul nu reprezintă nimic atâta timp cât este perceput ca o entitate existentă prin sine. Dar el capătă valențe extinse atunci când îi este atribuit un înțeles prin interpretare.

Tranzițiile de fază ale vidului semnalează încercările succesive prin care încerci să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negație: „Nu știu".

Dacă vrei ca știința ta să capete valoarea unei surse nesecate de revelație și creație, trebuie să pornești doar cu o anume încredințare fără să știi dinainte unde ai să ajungi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-loc-in-care-spatiul-nu-exista-II.html

Un loc în care spațiul nu există (I)

On Februarie 25, 2015

Dezvoltă-ți puterea de imaginație specifică Creatorului, axându-te pe ideea de a fi complet chiar și în afara spațiului de raționalitate admis de propria ta conștiință.

Inteligența nu-mi mai era legănată decât de înflăcărarea cu care încercam să dau naștere unor noi reprezentări ale realității. Încetul cu încetul, viața se transformase într-un permanent joc de autoapărare în fața grelelor întrebări care se ridicau fără răspuns la fiecare pas. Incitant. Păream să fac parte din romanticul vis al unei spiritualități universale, prin coordonarea progresivă a experienței de migrație spre un stabiliment al ficțiunii - cu invizibilele ei tentacule înfășurate în jurul rațiunii, care s-ar fi putut dovedi de atâtea ori otrăvitoare. Fapt ce îmi permitea să obțin o anumită autonomie față de știință. Dar una relativ limitată.

Un fel de ieșire la adevăr a omului care face un salt plin de avânt spre drumul care-l aduce de la sine înapoi în locul de unde plecase. Ce să fie? Un miraj? Căci o răvășire a spiritului străbătut de înțelesuri care scapă distincției dintre adevăr și simbol se dezvăluie doar prin pătrunderea într-o lume paralelă, printr-o anulare temporară a timpului, alcătuind miezul unui vârtej capabil să-l absoarbă și să-l desființeze.

Ceea ce rămânea dupa investigarea analogiilor între lucruri, fenomene și senzații, între teorii și aplicații practice, era propria mea poveste, trăită nemijlocit într-un cadru diferit - între mori de vânt mișcătoare, una autoindusă de creierul în care zvâcneau toate fibrele și căutau o eliberare, accelerând brutal activitatea neuronilor până aproape de limita imposibilului. Eram țintuit într-un loc în care spațiul nu există.

Leadership: Îți manifești interesul pentru aprofundarea unei realități mai presus de aprecierea ta, spre dobândirea unui nou mijloc de exprimare a unui adevăr interior pe care îl parcurge numai un artist în ascensiunea creației sale?

Tot regăsindu-mă printre înțelesuri în auzitul crescând al înfioratului dor de viață, m-am trezit brusc închis într-un absolut al neantului, cuprins în sufletul unei lumi imateriale - devenită o amintire care se insinua pe oriunde treceam. Asemenea unui căutător de comori care se angajează pe un drum riscant, dar provocator, și ajunge într-un final să se integreze într-un vis care nu prea mai există.

Cumva, eram fascinat de aceeași frumoasă himeră care umplea viziunile lui Cyrano de Bergerac despre celelalte lumi, cum că în afară de suflet și spirit ar mai exista o a treia substanță intelectuală, având funcții și organe proprii. Dar pentru a inhala un gram din această substanță trebuia să mă las călăuzit de natura experienței perceptive. Şi să mă acomodez cu puterea sugestibilității.

Cel mai important adevăr interior pe care îl parcurge un artist în ascensiunea creației sale este următorul: ceea ce trăiești pe parcusul căutării unor răspunsuri referitoare la transformarea lumii pe care vrei s-o înțelegi și în care vrei să fii înțeles, depinde de felul cum reacționezi la eventuala corectare a unei creații șchioape sau neterminate.

Această creație se numește reprezentativ "Obscure Limited", fiindcă în încercarea de a-ți testa limitele minții, ca și cele mai profunde temeri referitoare la adoptarea unor perspective noi asupra realității, punându-ți întrebări asupra rolului imaginarului în conturarea acesteia, ți se pare că străbați un teritoriu restrâns de acțiune unde nu prea ai posibilitatea de a schimba

ceva, o lege sau vreun principiu.

Cel mai ușor, exprimarea adevărurilor interioare se poate realiza prin trăirile de extaz în fața a tot ceea ce există fără să pui nimic în loc, prin intermediul imaginației care filtrează din realitate spectaculosul, ineditul și plasticitatea unor imagini memorabile.

Leadership: Decorul în care trebuie să te integrezi de minune este creat în așa fel încât să poți contura existența unui model unic de expunere a unei teme de reflecție asupra relației dintre "Originalitate și Diversitate"?

Tranziția ta spre o etapă deplină a cunoașterii începe printr-un sacrificiu. Printr-o ieșire din sine și din limitele obișnuitului. Chiar dacă asta poate echivala cu o rătăcire. Comparația cu această rătăcire poate fi întregită prin ipoteze și considerații speciale asupra realității experimentate înscrise într-un cadru de analiză a filosofiei minții, cu posibilitatea de prelungire a înțelegerii lumii sau a anumitor fenomene necunoscute, dar care să nu obstrucționeze fantezia și acțiunea.

În ceea ce privește leadershipul, reprezentat de psihologia și viziunea unei persoane particulare, esențialul nu este de a călca pe urmele altor predecesori care s-au înecat la mal în căutarea răspunsurilor ce ar fi putut să-i ajute la înțelegerea evoluției și cunoașterii lumii. Ci trebuie să mergi pe urmele proprii și să eviți cărările altora. Asta înseamnă să fii original.

Decorul în care trebuie să te integrezi de minune pentru reuși dezvoltarea unei înțelegeri mai nuanțate și mai adânci asupra lumii pe care ți-o creezi și o experimentezi trebuie să fie rezultatul unei acumulări, al unor căutări de informații și răspunsuri. Iar fiecare element adăugat în plus gândului pur trebuie să fie un ideal de adevăr care transcede totul, mergând către absolut.

Leadershipul se pliază perfect pe ceea ce încerci să realizezi în deplina libertate de a fi acolo unde nu a ajuns nimeni, în termenii descoperirii unui adevăr care schimbă ceva din rostul unei lumi.

Puterea ta de creator este notabilă prin faptul că generezi un echilibru între ceea ce vrei și ceea ce poți, dintre real și ideal, fundamentând judecăți de valoare prin care se derivă cunoștințe noi din cunoștințe vechi. Puterea de imaginație specifică Creatorului constă în transformarea unui ideal din realitate în ficțiune, în așa fel încât spațiul creat din această nouă perspectivă să capete proporții și să se extindă, chiar dacă în final pare că ai de-a face doar cu o iluzie.

Omul care are conștiința originalității ideii și a concepției de schimbare, legănându-și inteligența de înflăcărarea cu care încearcă să dea naștere unor noi reprezentări ale lumii, ale realității și ale ipoteticului, înaintează întotdeauna pe o potecă pavată cu noi perspective de interpretare a experiențelor și trăirilor derulate zilnic.

A fi original înseamnă să renunți la a avea dreptate în ceea ce privește limitele care marchează trecerea de la o realitate la alta. Înseamnă să identifici un cadru alternativ de reprezentare a lumii și a realității prin care să te redefinești. Ci nefiind un copist, un imitator orb al unor tipare de gândire, de percepție și de acțiune, vei fi obligat să treci dincolo de cunoscuta potecă pentru a străbate drumuri neexplorate.

Legătura dintre originalitate și diversitate este dată de viziunea pe care ți-o creezi despre o realitate în care adevărurile nu sunt numai îndoielnice, dar provoacă chiar dispute, prin analogie cu o lume care îți impune anumite reguli pe care nu ai voie să le pui sub semnul

întrebării și pe care trebuie să ți le însușești.

Un loc în care spațiul nu există desemnează acea ieșire din cursul natural al dezvoltării, virila asumare a riscului de a te pierde în labirintul misterios al înțelesurilor care pot să sporească rezonanța a ceea ce înseamnă să fii vizionar.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-loc-in-care-spatiul-nu-exista.html

Un Matrix Al Lumii Poetice

On Iunie 25, 2013

Construiește-ți un nou orizont despre ceea ce ești și ceea ce mereu vei fi, reprezentându-ți poziția față de lume ca o persoană obișnuită eliberată din capcana unei existențe marcate de inerție.

Mă gândeam la o întoarcere către un timp pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar pe care mi l-am imaginat întotdeauna grandios, incendiar, plin de inspirație. Într-o oarecare măsură datorită nevoii de a-mi însuși învățătura cea mai folositoare și știința cea mai înaltă, deoarece rămăsesem cu adevărat dator mie însumi să-mi depășesc complexele și neputințele. Dar cheia muncii de schimbare se putea reinițializa numai după o scurtă suspendare a prezentului, contribuind concret la refacerea unei punți peste real.

Însoțit de convingerea electrizantă că scânteia de inspirație închisă în mine poate să aprindă focul cel mai puternic, am început să cred tot mai mult în logica și rațiunea mea. Care însă erau necristalizate într-un sistem de expunere a realității care să poată fi utilizat pentru însușirea, aprofundarea și recapitularea cunoștințelor trebuincioase devenirii mele.

Iar acest foc, puternic, nu avea decât un singur obiectiv: să pătrundă în inima materiei pentru a extrage, realizând o operație dureroasă, măduva substanțială, culoarea noii versiuni a realității, prin deschiderea ferestrei timpului. Focul este o poartă de integrare într-un imaginar recreat, o formă de exprimare prin desen și literatură, cu accent pe scrisul de mână, sugerând intensitatea și culoarea profundă cu care arde combustibilul numit "revelație".

O incursiune într-un imaginar straniu și confuz, structurat după legi de funcționare proprii și aparte, avea să mă scoată din rutina cu care m-am obișnuit, stârnindu-mi dorința de a traversa acel segment temporar al nemulțumirii față de propriile rezultate nesatisfăcătoare. Reintegrând totodată culoarea vie a timpului într-o singură formă, pe o singură suprafață de referință.

Leadership: Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realități cu o largă semnificație profundă, dar care nu te împlinește din punct de vedere a ceea ce ești în stare să concepi ca posibilitate de reprezentare credibilă a vieții lăuntrice?

Dar în loc să descui poarta timpului, am ajuns prizonierul lui. Simțeam că sunt încuiat într-un loop temporar, sufocat de un noian de întrebări dificile, de paradoxuri, ambiguități și decalaje între semnificație și sens. Scăpări de înțelegere a cauzelor și efectelor. Distanțarea tendințelor vechi de cele existente care diferențiau atât de tare cele două regiuni ale zonei transfrontaliere vizate. Ceea ce trezea o teamă nejustificată de tipul " *cine mă poate oare salva?* "

Trăiam cu rezultatele unui experiment de accelerare a neobișnuitului prin absolutizarea unei experiențe de navigare într-un soi de Matrix, într-o lume iluzorie, într-un spațiu fictional. Care în loc să revoluționeze îndată modul în care vedeam lumea, mai mult reducea energia de activare a reacției de orientare. Mai mult îmi avaria posibilitatea de a cuprinde în chip pozitiv misterele lumii între firele unei reprezentări viabile.

Matrix, ca ecou al gândurilor, este o realitate cu o largă semnificație profundă deoarece furnizează coordonatele unei forme de manifestare a Egoului: "mi-e frică de lucrurile firești". Privind lucrurile din acest punct de vedere, al omului care știe că a dat greș în încercarea de a resuscita o gândire avansată și de a duce până la capăt o idee stranie, pot spune că focul a

scăpat de sub control și a mistuit în mare parte Ego-ul încordat de dorință și speranță.

Cumva, personalitatea mea părea să se reflecte ca o tainică îmbrățișare a unei psihologii înșelătoare, asupra condiției de nemuritor într-o lume care funcționează după propriile legi, incompatibile cu cele ale lumii reale. Într-o singură clipă am înțeles totul. Am învățat că pot să mă agăț de iluzii, aproape ca o plutire prin secvențe spațiale, comune scriitorilor și oamenilor de știință. Dar trebuia să evit să se folosească ele de mine.

Leadership: Poți să realizezi o expunere a unei realități de care mulți nu știu prea multe, fără să depinzi de un loc care oricând se poate destrăma?

Rămâi dator ție însuți, cu adevărat, să-ți depășești complexele și neputințele? Cheia muncii de schimbare se poate reinițializa numai după o scurtă suspendare a prezentului? În loc să descui poarta timpului, ai ajuns prizonierul lui? Trăiești cu rezultatele unui experiment de accelerare a neobișnuitului?

A realiza o punte peste realitate înseamnă să-ți fabrici temporar o altă lume, în care totul este posibil și unde orice dorință poate fi îndeplinită. În termeni scriitoricești, asta înseamnă să experimentezi o "furie a cunoașterii transcendentale" și o "febră a inteligenței creatoare".

Oricine se poate transforma într-un bloc de energie de creație concentrată, un super erou al experiențelor de influențare a realului, care sparge cu ușurință îngustele prejudecăți și mecanisme de gândire nefondate pe o bază solidă de autenticitate și adevăr. Însă omul excepțional, creatorul care știe să-și gestioneze propria identitate într-un mod desăvârșit, este acela care recunoaște cât de mult datorează lui însuși, propriei sale gândiri, înțelepciuni și iscusințe (de care este nevoit să țină seama că să-și reconsidere impresia, atitudinea, poziția față de adevărurile naturii și științei).

Ori să pătrunzi în inima materiei pentru a o extrage, lansând o nouă versiune a realității prin deschiderea ferestrei timpului, deci făcând apel la cunoașterea totală, inaccesibilă minților obișnuite, înseamnă uneori să te descalifici în fața obișnuitului și familiarului unei linii de gândire. Înseamnă să părăsești câmpul cunoașterii acceptabile de majoritatea, să te îndepărtezi de standardul încadrat în segmentul cheie al vieții: fericirea de a trăi clipa prezentă.

Felul cum te raportezi la două lumi, cea creată și cea familiară, depinde de metafora cu care descrii realitatea pe care mulți refuză să o accepte sau nu pot să o înțeleagă.

Conform dicționarului, metafora este o figură de stil prin care se înlocuiește o imagine obișnuită cu o alta mai expresivă pe baza unei comparații subînțelese. Prin metaforă se urmărește atât o descriere personală cât și o interpretare unică a unor fapte, credințe, idei. Ea generează o atitudine de așteptare pozitivă, inspiră o abordare nouă a ficțiunii din perspectiva lumilor posibile și intră în numele unui secol destinat marilor provocări și viziuni.

Paulo Coelho a exprimat metaforic foarte bine un adevăr: " *Privește toate minunile lumii, dar nu uita niciodată de cele două picături din linguriță* ." Adică, creează-ți o imagine nouă despre aria de experiență în care trăiești și te scufunzi cu privirea, dar să nu depinzi prea mult de "iluminarea" ei.

Lumea poate reprezenta un loc al gândirii de noi idei și orizonturi, printr-o reconsiderare prealabilă a realității exterioare, dar totodată poate reprezenta un loc care oricând se poate destrăma dacă te pierzi în varietatea infinită a experiențelor de unificare a realului cu imaginarul. Ceea ce garantează unicitatea unui sciitor, dincolo de rândurile în care își exprimă

liber trăirile, este similitudinea dintre "lumea de jos" și "lumea de sus".

Ficțiunea este arma Universului împotriva căreia nicio forță militară mondială nu se poate împotrivi, dar pe care puțini o pot stăpâni pentru a schimba coordonatele acestei lumi.

Scriitorul este servitorul revelației încadrată într-un tablou virtual. Premisele elementare ale profunzimii în relieful acestui tablou, născut din opoziția formă-fond, trăire-visare, sunt următoarele:

Lumea poetică este o lecție scriitoricească de leadership care ne ajută să înțelegem mai bine următoarea constatare:

A privi dincolo de acel orizont pe care îl ai "by default" echivalează cu acceptarea necondiționată a unei noi imagini despre sine cu referire la o ființă supratemporală și supramaterială, investită cu caracteristici ce depășesc orice imaginație.

Un Matrix Al Lumii Poetice este o sumă a viziunilor, miracolelor, a viselor și a poveștilor fără sfârșit, care îndeplinesc funcția de "producător" al unei realități mai vaste, dar greu de acceptat pentru mințile mărginite de prevederile prezentului care „niciodată nu este destul de bun".

Source: https://neculaifantanaru.com/un-matrix-al-lumii-poetice.html

Un memento al omului destinat lui însuși

On Februarie 06, 2021

Fii expresia experienței de a avea propria lume, înainte să poți controla o serie de idei cu curgere liberă, fără limitări.

Am ajuns acasă, mi-am făcut ceva de mâncare. Eram pe punctul de a-mi exersa skillurile de gătit, când deodată am zărit pe o farfurie de alături doi ciorchini de struguri cu boabe din acelea mari, gustoși, suculenți, aromați, fragezi. Propunerea aceasta, venită din partea unui gust mai atrăgător, apetisant, pronunțat, a fost mai convenabilă decât alternativa unui hamburger făcut la repezeală, totuși destul de bogat în carne, deci având un conținut relativ de proteine, binevenit pentru un atlet de cursă lungă.

Priveam strugurii cu nesaț, măsurându-i din priviri cu poftă, după însuririle dorinței atipice de a gusta dintr-o experiență unică, mai dulce, mai suavă, mai liniștitoare, chiar dacă această experiență de a-mi potoli foamea semăna destul de bine cu posibilitatea de a gusta dintr-o sursă semnificativă de fructoză și glucoză, adică zaharuri ușor de asimilat de către organism care pot fi ușor transformate în grăsime.

Așadar, am avut de ales între un hamburger cu cartofi prăjiți și un fruct cu un conținut bogat în vitamine, minerale, antioxidanți polifenolici. De asemenea, nu am încercat să trag concluzii pripite, să atribui cauzalitatea unor lucruri care n-au nicio legătură cu prezența mea într-un spațiu multifuncțional, ci am încercat să simt doar acea rupere de lumea cotidiană, și să o amplific până la a se transforma în fericire, să simt acea libertate pe care nu ți-o dă decât sentimentul de voie bună și libertate absolută.

Am ales strugurii, evident. Nu știu de ce, poate din cauza lenei de a mai găti la ore târzii, sau poate din cauza dorinței de a mă simți mai plin de energie, deoarece zaharurile conținute de fructe, în general, conferă energia necesară organismului în mod natural. Tot atunci, mi-a venit ideea să găsesc, ca fapt justificativ, rețeta unui preparat trecut de mine în lista experimentelor culinare, să slujesc cu folos unui mic artificiu bucătăresc, ba mai mult, să născocesc alte rețete, alte probe de îndemânare cărora să le dau numele meu și, astfel, să-mi simt numele impregnat în gustul unei trufandale descoperite întâmplător.

Leadership: Atitudinea ta poziționată într-o direcție stimulativă este o încercare de a depăși orice limitare a ideii de cauzalitate obiectivă pe toată durata experienței de a exista ca ființă ce-și dorește să afle mai multe despre sine?

Bineînțeles, trebuie să reflectezi la orice mic aspect al cauzei care te provoacă la gândire. La un moment dat, mi-am spus că un gust mai bun decât altele nu mă face să mă simt un altul, mai bun sau mai rău, ori mai diferit de ceilalți oameni. Sunt același eu, doar puțin mai îndulcit de un gust natural.

Şi cred că aici voiam să ajung, în lumina unei taine care și-a creat efectul la prima săvârșire. Orice gust depinde de o simțire pe care o cunoști doar trăind-o personal, pe care o poți umple apoi cu un conținut reprezentativ de gândire, aflat la îndemână, și care te detașează de toate noțiunile referitoare la identitățile tale anterioare, de amintirile pe care ți le procură sentimentul de "acasă".

La urma urmei, poate că actul de a gândi este asemănător cu abilitatea de a gusta dintr-un strugure la ore târzii: se exprimă prin modalitățile extrem de variate de a face posibilă legătura dintre ceea ce se petrece în interiorul tău și ceea te lasă cu un gust dulce (foarte

important pentru calmarea și întărirea Qi-ului și sângelui).

Iar dacă mi-aș dori să fiu mai bine înțeles, să simt acea încredere acordată cuvintelor mele, ca să pătrund mai ușor în spațiul dintre momentele în care îmi pun gândurile în ordine, atunci aș încerca să gândesc mai mult în termeni de cooking: să-mi folosesc măiestria de a îmbina arome, gusturi și texturi, pentru a obține o nouă nuanță de bun gust, o senzație complet nouă de delicatețe și rafinament.

A fi expresia experienței de a avea propria lume înseamnă să recunoști oportunitatea de a reflecta asupra unei situații de viață, în lumina feedbackului primit din partea propriei formațiuni de reprezentare a unei realități percepută printr-o stare de suflet (sau prin imaginea a ceea ce ești dincolo de toate aparențele).

Rămâne ca tu să reflectezi asupra experienței de a savura un moment de profundă satisfacție, printr-un *Remisthesyon* , o conștientizare a nuanțelor și multiplelor laturi ale construcției tale interioare, o aspirație spre sursele augmentate ale realității din care îți sorbi tacit cuvintele, seninătatea, gândirea, energia pozitivă. Iar asta înseamnă să extragi semnificația înțelegerii și a cunoașterii suprasensibile, operante, folositoare, din tot ceea ce ți se întâmplă, din miezul trăirilor tale, din individualitatea ta, atunci când prepari ceva neobișnuit din ceva dulce.

Cu siguranță vei simți nevoia de iluminare a minții în acord cu ideea de a folosi ceva ce nu i-ar da nimănui prin cap să utilizeze într-o astfel de rețetă de ingrediente simple: darul de a transforma o persoană căreia nu îi plăcea să stea în bucătărie într-o persoană pasionată de acel loc.

Un memento al omului destinat lui însuși pune în prim plan consecința unei experiențe pe care a trăit-o prin natura ta într-un cadru îmbietor, într-un moment când nu ai avut resursele necesare să explorezi și alte explicații cu privire la ceea ce ți se întâmplă sau la ce te înconjoară în viața reală.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-memento-al-omului-destinat-lui-insusi.html

Un memento al vremurilor demult apuse

On Decembrie 04, 2014

Integrează în propria ta gândire marile învățături ale științei, stabilind legătura între "credința într-o entitate superioară" și ce se întâmplă în tine însuți.

Reîntors la Chateau D'if, contele de Monte Cristo îngenunche pios înaintea rămășițelor patului din care moartea făcuse pentru el un altar. Abatele Faria fusese pentru el, în timpul detenției, ceea ce știința este pentru Dumnezeu înaintea universului.

- Tu, care mi-ai fost al doilea tată - spuse el - tu care mi-ai dat libertatea, știința, bogăția, tu care, asemeni ființelor superioare nouă, aveai știința binelui și a răului. Dacă în fundul mormântului mai rămâne ceva din noi ca să tresalte la glasul celor rămași pe pământ, dacă în schimbarea suferită de cadavru mai plutește ceva însuflețit prin locurile pe unde am iubit mult și am suferit mult, inimă nobilă, spirit înalt, suflet adânc, te conjur, în numele dragostei părintești pe care mi-ai dăruit-o, și al respectului de fiu pe care ți l-am închinat, înlătură-mi prin vreun semn, prin vreo revelație oarecare, restul acesta de îndoială care, dacă nu se schimbă în convingere, va deveni remușcare.

Paznicul îi întinse fâșiile de pânză pe care abatele Faria își revărsase toată comoara științei lui. Manuscrisul era marea lucrare a abatelui asupra regalității în Italia. Monte Cristo îl luă cu grabă și ochii îi căzură mai întâi asupra inscripției de la început. El citi:

„ *Vei smulge dinții balaurului și vei călca în picioare leii, zis-a Domnul* ".

- Iată răspunsul ! Gândi contele. Îți mulțumesc, tată, îți mulțumesc ! *

Leadership: Îți reglezi sentimentul valorii prin reluarea și recontextualizarea tainelor superioare ale științei, punând în prim planul vieții apropierea față de spirituale care se cer trăite și înțelese prin întoarcerea ta la cele trecute, dar primordiale?

Taina superioară a științei constă în a ști ce să faci cu ce-ai învățat, după ce-ai realizat cine ești. Scriitorul român, Ion Moja, care a înțeles acest lucru, adăuga în acest sens: să fii în stare să învingi întunericul, vizualizând cât se poate de expresiv modul cum fluidul cunoașterii învinge tainele și dezvăluie lucrurile, prin suferință și speranță – două stări de spirit prin ale căror logodnă abia rațiunea ajunge înțelepciune.

Taina științei, aidoma unui organism care funcționează prin contribuția sistemelor sale, își consolidează proprietățile prin trecerea de la imperfecțiune la perfecțiune, de la întuneric la lumină, sau metaforic vorbind, de la moarte la viață. Facem referire aici la conceptul esoteric „Trezirea omului adormit", pe care foarte puține conștiințe au știut să-l înțeleagă și să-l stăpânească pentru a avea acces la o nouă deșteptare și pentru a se regăsi în gândirea „Totului" - prin forțele motivate ale rațiunii care, la momentul oportun, impun facerea binelui și evitarea răului. Ca să nu te cufunzi în mocirla remușcărilor și îndoielii, trebuie să reînvii permanent acea flacără care îți încălzește sufletul.

A-ți regla sentimentul valorii prin reluarea și recontextualizarea tainelor superioare ale științei nu înseamnă să lupți pentru o perfecțiune ce nu poate fi atinsă, ci să-ți reduci cât mai mult posibil imperfecțiunile prin punerea în practică, prin modalități adecvate, a cunoștințelor noi dobândite pe parcursul vieții. Asta te face să vezi lumea dintr-o altă perspectivă.

Leadershipul, impus prin prezența unei entități umane superioare, dobândește semnificația revelării unei nou sens al existențialității, cel al descoperirii lumii văzute diferit, prin prisma cunoașterii mult mai cuprinzătoare. Într-un leadership avansat putem surprinde acea formă de manifestare a rațiunii care poate face posibilă cunoașterea realității de dincolo de ființă, de dincolo de gratiile reci ale întunericului și sentimentului de vulnerabilitate, prin trezirea și expansiunea conștiinței, care poate fi urmată de o mobilizare amplă pentru construcția unei noi identități.

Leadership: Poți să introduci în relația *slujire-virtute* un model de extensiune mentală aflat într-o configurație „multi-link" care să cuprindă și să exprime un "înafară" dinspre interiorul ființei?

Tentativa de ameliorare a statutului de utilizator final al științei, în condițiile de comparare cu un standard relevant de superioritate sau, mai bine zis, cu un etalon de perfecțiune, o constituie viziunea introducerii în relația *slujire-virtute* a unui model de extensiune mentală, aflat într-o configurație „multi-link" - care aduce posibilitatea de accesare a unor resurse de formare continuă, de forță și curaj. Acestea creează mai multe legături spre versiunea full a propriei tale deveniri, care are, ca punct terminus cunoașterea Sinelui, iluminarea.

Este vorba de slujirea unui anumit exemplu de conștiință și rațiune, înaintat prin semnificația pe care o atribuie sensului vieții și, apoi, de acea virtute supranaturală implantată în tine, care dacă nu acționează constant asupra ta prin trăiri pozitive, se anulează prin îndoieli și remușcări.

O configurație „multi-link" care cuprinde și exprimă un "înafară" dinspre interiorul ființei este o totalitate inepuizabilă de știință și înțelepciune care îl include pe Dumnezeu în planul existenței, subordonându-și părțile cu o pronunțată coeziune determinată de un scop comun, cu un limbaj conotativ, cu o funcționalitate și o finalitate relativ autonome. Ea reprezintă atât un scop în sine, cât și o ușurare a conștiinței, un motiv ce te ajută să mergi înainte pe calea către cele "înalte", valoroase și veșnice.

Leadership: Îți îndeplinești menirea cea mai nobilă de a susține o altă făptură în descoperirea de sine și, odată cu aceasta, de a oferi cu generozitate darul vieții unei ființe care să ducă mai departe povestea unei împliniri sufletești și spirituale?

Ştiința spirituală ne arată că între moarte și o nouă naștere omul întâlnește anumite entități - și aș adăuga aici, printr-o accepțiune care trece dincolo de simplul înțeles, că aceste entități odată ce se atașează și se dezvoltă, nu se mai separă niciodată integral. Rămâne întipărită acea voce a sufletului, gândul unei experiențe prea bogate, care deschide noi orizonturi, ale cărei elemente poartă accente puternice de inspirație.

Prima, *entitatea superioară* - te învață și te călăuzește prin genialitatea extrasă din înțelepciune, prin alipirea la spiritul lui Dumnezeu, să-ți sporești acea curiozitate intelectuală înnăscută spre a-ți forma competentele necesare integrării și performării în primul planul unui prezent etern. A doua, *entitatea de rezistență* - te reprezintă atunci când îți cauți calea printre piedicile și constrângerile impuse transformarea ta într-un alt tip de om.

Liderul care știe să privească mai departe, dar care nu-și demonstrează puterea de a privi în urma sa, nu a descoperit și nu este motivat de acea genialitate care are la bază două treimi suflet și o treime inteligență. Ceea ce surprinde măreția spiritului și sensibilitatea sufletului, este tocmai acea trăsătură de personalitate ce conferă posesorului abilitatea de a-și arăta considerația față de contribuabilii la propria lui formare - pentru a se adapta mai ușor la cerințele unui leadership tot mai performant.

Experiența plină de privațiune care suplinește rănile emoționale cu acea forță intelectuală apropiată de cel ce mântuiește cu adevărat, seamănă cu sinceritatea și puritatea unei ființe care va rosti cu bucurie, la sfârșitul unei vieți pline de sens și speranță: "Îți mulțumesc, Dumnezeu".

Un memento al vremurilor demult apuse vizează acea calitate rară de a nu-ți uita „rădăcinile" dezvoltate uneori într-un climat necorespunzător, dar cu toate acestea fertil obținerii superiorității autoimpuse sau impuse de către o autoritate străină.

Consolidează-ți permanent „Trunchiul" cu noi cunoștințe și învățături ale predecesorilor, pentru ca „Coroana" a ceea ce ești să se înalțe spre culmile performanței și ale perfecțiunii. Esența leadershipului poate fi înțeleasă prin cele ce trec, dar nu se uită niciodată, la fel ca învățătura primită din partea unui părinte ce nu se rezumă doar la informație, ci la dreapta credință care te face să le depășești pe toate prin nădejde și dragoste.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului (II)

On Septembrie 14, 2013

Deschide-te în fața autenticității experienței, stimulând capacitatea de a te situa deasupra a ceea ce nu cunoști.

Nimeni n-ar putea spune ce se petrece în ea, dar este îngrozită. Tremură, se clătină, se împiedică. Se află în acel stadiu al incertitudinii care nu permite conștiinței să creeze stăpânirea de sine, ci o determină să experimenteze anevoios trăiri necunoscute, în funcție de cumplita disperare care o încearcă tot mai mult.

"What am I doing here alone?" Este singura suflare pe care o exprimă în mijlocul întunericului de nepătruns. Unde cineva o privește cu atenție și cu suspiciune, ca pe-o victimă a circumstanțelor, neajutorată, scufundată în bezna tăcerii ca un miel rătăcit în orele nopții, în pustietate.

Gândurile îi repetă cu insistență, cerând explicații și răspunsuri: *"Cine ești tu oare, tu care mă privești cu dinții încleștați? La ce te gândești?"*

Clarice pare că experimentează îndeaproape acel sentiment ciudat, acea simțire de neîmblânzit, ca o groaznică lovitură de cuțit în adâncul inimii, ce o apropie de fatalitatea sentinței definitive. Provocându-i o puternică tulburare a zonelor nervoase. Un fel de slăbire a resurselor vitale. Instantaneu intră într-o criză de personalitate. Nu mai este ea însăși, Clarice cea curajoasă. Ci, Clarice cea temătoare.

Leadership: Poți să-ți pui în valoare o puternică trăsătură de caracter, generată de o înțelegere superioară din interiorul cauzei unei izolări și nu din afara ei?

Caracterul omului puternic, în zona liniilor principale ale unei situații periculoase, funcționând după modelul unei conștiințe care îi este propriul obiect de cercetare, se impune ca parte a tendinței de apropiere de factorul cauzal al relației dintre acțiune și inacțiune.

Cauzabilitatea, văzută ca un început al unei noi reguli și nu ca o excepție de la regulă, este conținutul determinării care are nevoie de condiții cu totul specifice pentru a se putea produce, condiții de tipul: *"Dacă nu ești acolo atunci când trebuie… degeaba ești altădată".*

Un asemenea om purcede la încercarea de a contracara efectele negative ale fobiilor sale, mutându-și atenția de la ceea ce nu știe, spre ceea ce știe. Şi invers. Înțelegerea superioară pe care ți-o conferă izolarea într-un spațiu instabil, al tensiunilor, al presiunilor, al riscurilor și amenințărilor, este aceea că ești constrâns să te bazezi doar pe tine însuți, fără să te compari sau să fii în competiție cu alții, fără contradicții și artificialități, fără ca alții să te judece.

Căci, în contextul lipsei de înțelegere corectă a situației de care depinzi, se pune întrebarea: ce poți să devii dacă nu reușești să îți accepți menirea de a te echilibra lăuntric prin deschiderea în fața autenticității experienței?

Leadership: Poți să-ți alimentezi conștiința cu asumarea unei realități covârșitoare, știind că orice tentativă de a te dovedi mai puternic impune o anumită regulă de alegere între diferite reacții emoționale?

O trăsătură puternică de caracter poate lăsa loc de "cale de scăpare" și poate ține locul unei tendințe de autovătămare, dacă știi să îngrijești cum se cuvine propria conștiință și s-o alimentezi cu încercarea de asumare a unei realități care îți demonstrează încă o dată că drumul pe care l-ai parcurs este cel mai bun pentru a face trecerea de la o postură la alta. De la postura de învins, la cea de învingător.

Două reacții emoționale schimbă definitiv caracterul omului: uimirea și frustrarea. Fii atent cum te raportezi la ele în orice situație.

A-ți pune în valoare o puternică trăsătura de caracter, generată de o înțelegere superioară din interiorul cauzei unei izolări și nu din afara ei, presupune mai întâi de toate să probezi o noutate, cu un anumit factor de risc, care provoacă senzația de rătăcire și pierdere de sine. Iar pentru a nu-ți prelungi cât mai mult starea de a fi afectat, creează-ți o nouă capcană, o nouă incertitudine și începi să te miști către ea.

Cel mai mare atu al uei personalități puternice este reacția emoțională pe care o ai cu propria ta viață în contextul unei însingurări care nu trebuie să te descurajeze, căci prin ea nu cauți să fii singur pentru totdeauna, ci doar pentru puțin timp și cu scopul de a te cunoaște drept altcineva, mai dispus să te maturizezi prin provocări, decât să te supui totalmente voinței împrejurărilor.

Proba de caracter este o abordare spontană și nonconvențională a relației de depășire a oricăror fobii, rezumată în felul următor: între starea de pasivitate și starea de determinare se află întotdeauna capacitatea de a te situa deasupra a ceea ce nu cunoști.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului este omul care știe să probeze o situație nesigură, simulând o intrare într-un cadrul plin de suspans, plin de emoții, pentru a fi sigur că este cu adevărat pregătit să facă față provocărilor reale ale transformării sale de la tentație la impulsul de a crea noi modalități de a acționa.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un miel rătăcit în adâncul întunericului (I)

On Septembrie 14, 2013

Stabilește o corespondență între cele două fețe ale tale, fără să-ți lași sugrumată rațiunea de niște coordonate impuse de forțe externe.

Clarice Starling reușește să dea de urma criminalului, cunoscut ca Buffalo Bill. Ajunge chiar în casa acestuia, în blestematul loc al groazei. Simte că viața îi este în pericol, singură în adâncul întunericului care produce spaima cea mai cumplită, înghețându-i elanul de a face ceva constructiv. Necesitatea menținerii compoziției de material dur din care este croită, față de mediul neobișnuit în care se află, impune un curaj peste limitele normalului, furnizând o energie care însă tinde să o epuizeze.

Forța ciudată care o încearcă dintr-un unghi dificil de sesizat, înconjurând-o aproape paralizant în această arie neprotejată, își schimbă sâcâitor poziția mărind astfel coeficientul de variație a tensiunii. Terifiantă, forța aceasta emite vibrații cu intensități diferite și tot mai accentuate, produce fiori și palpitații la inimă, însoțite de o indispoziție puternică.

Brusc, totul capătă o conotație sumbră. Inabilitatea de a tolera sentimentul de inhibare și frustrare o deprimă pe Clarice. Ea pare a fi cuprinsă de un flux abundent de căldură ce tinde să-i deregleze funcțiile vitale. Fluxul acesta sporește transferul energiei de agitație a moleculelor din sânge, provocând o sporire a presiunii arteriale. Creierul intră într-o stare de inerție a gândirii care slăbește capacitatea de reacție. Energia nervoasă atinge maximul de intensitate, determinând o uzură rapidă a simțurilor.

Leadership: Cum îți evaluezi nevoia de a te înțelege pe tine însuți în timpul unei experiențe de pericol iminent, atunci când tot ceea ce se manifestă ca sensibilitate are potențialul unei consecințe de tipul "declinării identității" ?

Nefiind o raritate, probabilitatea de a cădea în mijlocul necunoscutului, negăsind modalitatea optimă de a evita pericolul (echivalent cu incapacitatea propriei tale personalități de a se exprima liber), presupune existența unei incidențe crescute a evenimentului de referință în care ești implicat. Acest fapt îți pune judecata și trăirile în situația de a suferi o înfrângere, uneori catastrofală. Leadershipul devine în anumite circumstanțe destul de anevoios, foarte dificil de tratat.

Leadershipul, ca mijloc favorabil ieșirii din acest necunoscut care nu-ți cere permisiunea de a te sabota dacă nu ești atent, poate dezbina toate convingerie pe care le reprezinți, sensibilitatea sau confortul psihic și emotional. Iar rațiunea necesită o anumită flexibilitate în crearea unei imagini corecte și relevante a cine ești cu adevărat în aceste momente. Asta, prin faptul că rațiunea unei viziuni diferite față de tine însuți este principala componentă a schimbării, asigurând o viziune corectă care nu te cramponează în apărarea unui model neperformant de a fi, și dedicarea necesară pentru materializarea acesteia.

A-ți declina identitatea într-o situație de pericol, când ești ferm convins că nu există decât o singură cale de ieșire (curajul nebănuit), este similară cu a încerca să compari o prună cu un cactus: trebuie să guști dintr-o experiență de savurare a unei plăceri în durere, învecinată cu sentimentul de a fi neputincios într-un mediu ostil.

Leadership: Ce poziție adopți în perceperea unei experiențe de limită între viață și moarte, în legătură cu o cauză evenimențială care anulează orice încercare de a te transforma tu însuți într-o formă semnificativă a realității menită să dea sens traiectoriei individuale?

Îmi amintesc cu drag cuvintele lui Victor Hugo: " *Care dintre noi n-a intrat măcar o singură dată în viață în această peșteră întunecată a necunoscutului? Nici unul din actele conștiinței nu este definitiv.* "

Prin asta el trage un semnal de alarmă care nu poate fi ignorat, asigurând leadershipului o anumită funcțiune, aceea de preîncărcare a imaginii care te reprezintă cu o rezoluție extrem de neclară a unei suferințe care poate fi multiplicată la nesfârșit. Leadershipul este un proces permanent de autocorectare a erorilor de judecată care pot crea un blocaj mental în momentele de teamă și incertitudine. Hugo lasă să se înțeleagă că scăparea din zona care ridică probleme și creează nesiguranță este dincolo de viziunea îngustă despre tine însuți pe care ți-o dă mintea zdruncinată de luptele interioare.

Nimic nu te face mai nesigur decât o formă de luptă, cu un caracter neobișnuit, adoptată fără o analiză prealabilă a impactului produs asupra ta. Ajungi să te zbați într-o inerție a inacțiunii și a propriei neputințe atunci când procesele și etapele fluxului de "căldură", exemplificat prin acele gânduri negative care curg necontenit prin mintea ta, nu sunt evitate. Iar leadershipul se anulează automat dacă te zbați între propriile suspiciuni și propriile forțe.

Ar fi minunat dacă ai urma acest sfat ori de câte ori experimentezi îndeaproape acel sentiment ciudat, acea simțire de neîmblânzit datorată unei identități prost definite: " *Deschide bine ochii pentru ca viziunea care îți este profund împăienjenită să îți fie reîmprospătată. Şi orizontul care îți este învăluit de o ceață groasă să devină din ce în ce mai limpede.* "

Leadership: Îți poți depăși limitele de suportabilitate a durerii în raport cu transformările apărute ulterior desfășurării evenimentelor care te-au marcat prin însăși impactul lor?

Stimulii provenind din mediul străin sunt preluați de organele de simț. Iar cu cât stimulii sunt mai puternici și mai frecvenți, cu atât mai rapid se pot depăși limitele gândirii și rațiunii. Dacă aceste limite nu sunt depășite în raport cu transformările ce au survenit ulterior adoptării unor decizii rapide și nefundamentate, atunci nu vei putea asigura evitarea conflictului cu tine însuți.

Şi astfel, cele două părți adverse, cele două fețe ale tale, cea curajoasă și cea temătoare, se vor amenința direct sau indirect, ducând la distrugerea prin sacrificiu a poziției tale de referință. Această poziție funcționează fără întrerupere, dacă acul indicator al leadershipului care îți validează reacțiile și superioritatea este în raport cu cele două fețe.

Ca să nu atingi limita cantitativă a incertitudinii, stabilește o corespondență între cele două fețe ale tale, fără să-ți lași sugrumată rațiunea de niște coordonate impuse de forțe externe. În orice situație, durerea pe care o simți poate fi depășită prin imperativul unei meniri mai înalte, aceea că tot ceea ce ți se întâmplă negativ este un mijloc de a te păși pe tine însuți.

Liderul este persoana care își gestionează temerile cu calm și încredere, capabilă să trăiască sentimentul de control asupra situației pe care o trăiește.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului scoate în evidență posibilitatea de a cădea în extrema negativă a leadershipului, atunci când nu vrei să-ți depășești propriile limite în condițiile intensificării unor stimuli supraliminali de natură externă, dar și internă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un mister nedeslușit

On Decembrie 15, 2008

Ceea ce facem și cine devenim depinde într-o mare măsură de lucrurile sau evenimentele care ne mențin în priză.

- Se petrec lucruri, domnule, pe care nu le înțeleg.

- Lucruri? Ce fel de lucruri?

- O să mă credeți nebun, domnule… O să spuneți că nu e nimic… Dar trebuie să fie o explicație, domnule. Trebuie ! Pentru că nu are nici un sens…

- Ei, omule, spune-mi despre ce e vorba. Nu mai vorbi în șarade ! spune răspicat detectivul Poirot.

Rogers înghiți iar:

- Este extrem de mult sânge domnule. Peste tot în jur este numai sânge. Şi nicăieri niciun cadavru.

- Da, este surprinzător. Chiar n-am mai întâlnit așa ceva.

- Şi domnule detectiv, mai este un lucru care mă deranjează.

- Ce anume?

- Ușa era încuiată pe dinăuntru. Cum putea cineva să se încuie înăuntru, să săvârșească această crimă oribilă, și să se evaporeze împreună cu cadavrul, așa, pur și simplu? Trebuie să existe o explicație.

Leadership: Viziunea ce se desprinde din încercarea de a percepe un întreg plin de curiozitate este aceea a unui creator ce are datoria de a potența noi valori?

Ţi-ai dat seama cine este făptașul?

Precis nu ți-ai dat seama cine este adevăratul criminal, nu-i așa? Ei bine, nici nu aveai cum să-ți dai seama. Mai întâi pentru că nu ți-am expus toate datele problemei, apoi nu ți-am oferit informații concrete referitoare la toate personajele din acest scenariu. Dar, recunoști că ți-am stârnit curiozitatea, măcar un pic? Nu-i așa că ai fi dorit să afli posibila explicație despre cum a fost înfăptuită crima? Nu-i așa că ai fi vrut să elucidezi acest mister aparent greu de descifrat?

Cu toții avem reguli și standarde diferite care guvernează ceea ce simțim în legătură cu lucrurile care se petrec în viața noastră. Iar în final, ceea ce facem și cine devenim depinde într-o mare măsură de lucrurile sau evenimentele care ne mențin în priză, care ne alocă

timpul, care ne stârnesc interesul și de care nu ne putem despărți. E ca un mister care trebuie deslușit. E ca un roman polițist scris de Agatha Christie pe care dacă începi să-l citești, nu-l mai poți lăsa din mână. Dar ce este acest "ceva"? Ce anume dă forța tuturor acțiunilor noastre, și nu ne putem descotorosi de el până nu ajungem la rezultatul final?

Ceea ce te poate apropia de resorturile cele mai puternice ale motivației, punându-te în situații noi și dându-ți niște senzații tari, este forța motoare a unei gândiri care te inspiră, așezând posibilitatea unui răspuns la o anumită căutare într-o sferă cât de cât îndoielnică.

Prezența unei asemenea gândiri este cheia de boltă a unui întreg care te fascinează teribil și pe care îl consumi altfel, un întreg care îți împlinește existența și de care nu te poți lipsi, un întreg care trebuie menținut. Un întreg care formează mesajul: "Poți aprinde în întuneric lumina adevărului".

Măsura valorii tale de facilitator al unei reflecții noi, neobișnuite în aria științei, recompune neîncetat și certitudinea apartenenței la un mister, imposibil de dezlegat, ca toate misterele, dar a cărei "eternitate" o poți simți într-o clipă. Valoarea omului se generează din ceea ce i se întâmplă când este motivat a fi tot mai curios.

Leadership: Poți ajunge la certitudine din ceea ce deduci din indiciile unei teme de cercetare, altfel încât să progresezi spre acel nivel de performanță de care ai nevoie ca să rulezi toate noutățile în materie de psihologia încălcărilor de reguli?

În mod clar, motivația este ca un „medicament" foarte eficient și folositor, care reduce nivelul de stres pentru cei cu resurse limitate. Motivația te ridică în picioare atunci când simți că îți pierzi echilibrul. Motivația îți poate oferi un pas înainte spre excelență ajutându-te să găsești modelul de leadership cel mai bun pentru tine însuți, netezindu-ți calea spre înțelegerea și dezvoltarea propriului tău potențial.

Gandește-te bine ce fel de lider vrei să devii, fiindcă numai motivația îți poate stabili calea, încurajându-te, creând o temelie solidă, emoțională și profesională pentru potențialul tău. Procesul de cultivare a modelului tău de lider începe printr-o asigurare propriilor tale resurse de rezolvare a enigmelor ce se ascund în fiecare ungher din jurul tău.

Singurele reguli de care trebuie să ții seama sunt doar cele impuse de tine, pe care trebuie să le încalci prin asimilarea unei alte perspective, mai profunde asupra realității. Totodată, pot fi încalcate prin intermediul unui proces de reinterpretare a lucrurilor și prin crearea unei tensiuni în conștiință care crește dorința de a sesiza sensul unei noi înțelegeri a sursei care furnizează informația cea mai cuprinzătoare.

Leadership: Răspunzi pozitiv la orice stimul care poate contribui la propria ta formare, făcând apel la o formă de provocare care te ajută să imortalizezi fiecare moment al unei experiențe pline de învățăminte?

Așa cum creionul este pentru scris, așa cum pantoful este pentru încălțat, așa cum mașina este pentru condus, tot așa motivația este pentru oamenii care își perfecționează mereu abilitățile. Motivația te ajută să răspunzi pozitiv la orice stimul care poate contribui la propria ta formare, îți dă acel imbold puternic de a te concentra mai mult asupra rezultatelor pozitive, aducându-ți un plus de valoare experienței.

Oamenii motivați sunt cei care manifestă o pasiune puternică față de munca pe care o desfășoară. Iubesc atât de mult ceea ce fac, încât sunt dispuși să rămână chiar și după program ca să-și termine treaba. Motivația îi menține tot timpul în priză și nu-i obosește

niciodată. Nimic nu este mai plăcut decât să întâlnești un astfel de om care își iubește meseria cu atâta pasiune, cu atâta poftă de viață. De aceea afirm: binecuvântat este omul care și-a găsit "misterul".

Ca lider, datoria ta este să încurajezi motivația oamenilor prin menținerea unui climat de mister. Să-i motivezi să treacă la acțiune și să-i călăuzești spre obținerea unor rezultate optime. Trebuie, deci, să începi să trezești în rândul oamenilor o puternică conștiință a lucrului bine făcut, a libertății de exprimare, astfel încât aceștia să nu se simtă niciodată amenințați sau intimidați. Dacă vrei să te apropii mai mult de oameni și dacă dorești ca aceștia să obțină rezultate excepționale, nu le minimaliza meritele. Încurajează-i să vină cu propriile soluții, și laudă-i ori de câte ori merită.

Vei putea să atingi cele mai înalte cote ale dezvoltării doar dacă ceilalți din jurul tău vor deveni mai buni și mai productivi. Liantul care unește desăvârșirea ta de a lor este motivația.

Leadershipul este asemenea unei enigme: oricât de mult ai încerca să găsești o rezolvare la apariția unei situații imprevziibile, trebuie să fii capabil să-ți asumi urmările interpretării greșite a realității pe care se sprijină adevărul.

Un mister nedeslușit este o provocare ce nu poate fi ignorată, putând face mintea să se înfioare și să se înalțe deasupra limitarilor de moment ale unei perspective de suprafață asupra lucrurilor. Claritatea de care un lider dă dovadă nu este legată atât de înțelegerea motivului care stă la baza elucidării unor aspecte complexe, cât de explicația pe care o dă punctelor cheie ale gândirii axate pe rezolvarea problemelor, cum ar fi: analiza, sinteza, imaginatia, comparația, anticiparea, concretizarea, generalizarea sau abstractizarea.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-mister-nedeslusit.html

Un nou look pentru o nouă viață

On Ianuarie 18, 2011

Fii pregătit să servești drept îndreptar pentru ceilalți oameni, rezonând cu acea realitate care să le dea acestora impulsul necesar pentru a atinge excelența.

Vreau să vă rețin atenția, în cele ce urmează, asupra unui aspect destul de important. Şi pentru aceasta am să fac încă o dată referire la filmul *"Pretty Woman (1990)"* , pe care personal îl găsesc drept o excelentă demonstrație de leadership.

Controversatul om de afaceri, Edward Lewis, a angajat o prostituată, Vivian Ward, pe post de damă de companie. Timp de o săptămână ei au locuit împreună într-un apartament de lux, au mers împreună la reuniunile lui de afaceri. Mai mult decât atât, datorită lui Edward, ea a pătruns în saloanele cele mai exclusiviste ale înaltei societăți. Tot el a învățat-o să fie o femeie cu stil, a învățat-o cum să intre în restaurante și ce să comande acolo, cât bacșiș să dea și când trebuie, ce trebuie să bea la anumite feluri de mâncare, etc. A învățat-o să se exprime cum se cuvine într-un mediu de elită, într-un mod civilizat și de bun simț.

La multe capitole, prin rafinament și eleganță, și mai ales cu frumusețea ei eclatantă, cu sensibilitatea și temperamentul ei, Vivian Ward a reușit să atragă atenția tuturor dovedind printr-un mod cu totul deosebit că este mai mult decât o prostituată, că este o femeie de înaltă clasă, cu o personalitate puternică, distinsă și plină de viață, cu aspirații înalte și obiective îndrăznețe.

Leadership: Direcția în care îți manifești afecțiunea este forma finală a modului în care alegi să-ți exprimi emoțiile și gândurile în vederea unei afirmări tot mai hotărâte a apartenenței la o conștiință care și-a pierdut cândva și undeva, speranța?

În *"Metamorfozele X"* , poetul roman Ovidiu povestește despre vestitul sculptor grec, Pygmalion, din Cipru. Pe scurt, legenda spune că Pygmalion a sculptat într-un trunchi de fildeș alb ca zăpada o femeie, căreia i-a dat numele de Galathea. Deși nu era interesat de femei în mod special, el i-a dat statuii o frumusețe pe care nici o femeie nu o putea avea de la natură. A fost atras atât de mult de acea statuie încât s-a îndrăgostit de ea și a rugat-o pe zeița Afrodita să-i dea viața. După ce statuia a fost însuflețită, Pygmalion s-a căsătorit cu ea.

Puterea unei mari iubiri s-a exercitat și în viața lui Edward Lewis. Îndrăgostindu-se de Vivian, stimulat de puternice sentimente pentru ea, el a reușit să o "însuflețească" conferindu-i un nou "look" pentru o nouă viață. El a servit drept îndreptar pentru ea, a oglindit o nouă realitate, dându-i impulsul necesar pentru dobândirea unui nou statut, a unui alt viitor.

Leadership: Atitudinea ta în fața imaginii unei realități care se încăpățânează să-ți reziste este determinată de valențele ei reprezentative?

Vă amintiți de colonelul Pickering, din filmul *"My Fair Lady (1964)"* ? El a spus o frază rămasă celebră: *"Orice florăreasă poate fi o lady, și orice lady se poate transforma într-o florăreasă."*

Finalul filmului *"Pretty Woman (1990)"* este unul plin de învățăminte. Vivian, având acea mândrie cât și conștiința că se poate schimba, s-a hotărât să-și continue studiile și să-și construiască o carieră. Ea a ajuns la concluzia că are capacitatea de a merge mai departe și de a se ridica mai presus decât ceea ce era – o prostituată, și să devină o "lady". A ajuns la această concluzie după ce a pășit în acea lume "sofisticată", o lume mai educată, cu o

anumită cultură, cu anumite maniere, mai ales cu cultura banului, care era inaccesibilă ei.

Iată ce poate face farmecul unei lumi noi. Iată ce pot face "mâinile unui artist" care știe să pună în valoare personalitatea unui om.

Sistemul de "creație emoțională" specific leadershipului va rămâne în continuare dominat de principiul originalității și deci al rarității operei, concepute dintr-un act de sinceritate, înaintea a tot și a toate, al valorilor unice sau relativ ridicate. Cel care se interesează de marea operă a liderului, supusă aprecierii, va percepe o anumită simetrie între cele două roluri: de factor determinant în remodelarea umană și de factor întăritor al unității și dragostei reciproce.

Leadership: Valoarea imaginii tale se definește în nemijlocit contact cu ceea ce este semnificativ și viu în tine?

Se cere reținută și observația cu privire la faptul că leadershipul aduce întotdeauna în prim plan un sistem de gândire care nu neagă existența tăriei sufletești. Această știință posedă, în mod autonom, o valoare utilă și, în același timp, o valoare estetică prin încercarea continuă de a prinde realitatea în cristalizări deosebite la lumina unor împrejurări neprevăzute, în care liderul acționează ca înfăptuitor de miracole.

Din acest punct de vedere, ar fi necesar să se opereze o distincție între "moda" de a fi actor pe scena vieții altora și "moda" de a fi artist al remodelării caracterelor, pe care adeseori unii le confundă, percepându-le cumva drept valorificări ale mitului lui Pygmalion ca factor de creștere a calității relațiilor interpersonale, a coeziunii sociale, a imaginii personale.

Cele două tipuri de modă privesc un sistem de investiție solid folosit în armonie cu oportunitățile propriei vieți, a căror valoare se definește numai în raport cu ceea ce resimți, cu emoțiile tale, dar și cu ceea ce pretind ceilalți de la tine. Însă dincolo de posibilitatea de a fi considerat de ceilalți drept o persoană încântătoare, sau, în același timp, un ignorant al sufletului, se profilează la orizont și acea ieșire din sfera a ceea ce se numește modă.

Spre deosebire de ceea ce am putea fi tentați să credem, cele două tipuri de modă ar aduce niște beneficii de ordin mental și emoțional în dezvoltarea leadershipului. Deci, un sistem de stabilizare a imaginii promovate, a cărei valoare se definește în nemijlocit contact cu ceea ce este semnificativ și viu în lider. El este menit a-și desăvârși opera de artă, în condițiile în care, prin intermediul puterii dobândite de conștiința de a se replia asupra lui însuși, luând în posesie un sine care odată redescoperit permite reformularea relației cu ceilalți, i se asigură o configurație identitară inedită, impunându-se ca sursă de inspirație și speranță.

Leadershipul tău aduce în prim plan un sistem de gândire care neagă existența tăriei sufletești?

Tu ai harul lui Edward Lewis, de a intra pe scena vieții oamenilor și de a determina transformarea lor? Ai capacitatea să modifici în bine viitorul celor care au nevoie de sprijin, și apoi să îl faci să devină o realitate? Faci uz de toată influența pe care o ai spre a le netezi celorlalți calea spre afirmare? Poți să le oferi oamenilor un nou "look" pentru o nouă viață?

Dacă nu ai capacitatea să le oferi celorlalți o nouă orientare, înseamnă că leadershipul tău are nevoie de îmbunătățiri. Trebuie să dispui de o adevărată pricepere în dezvoltarea relațiilor umane, trebuie să-i "educi" pe oameni cu răbdare și perseverență dacă vrei ca ei să-și atingă desăvârșirea.

Schimbă în bine viitorul celorlalți din jurul tău, tratează-i cu afecțiune și stimă, dă-le impulsul de care au nevoie pentru a-și dori o schimbare radicală în viața lor. Asta este ceea ce va conferi calitate leadershipului tău, ceea ce te va diferenția de ceilalți aspiranți la statutul de lider.

Valoarea imaginii tale este dată de estetica construirii unui atașament autentic față de impresia pe care ți-o lasă la prima vedere o conștiință căreia nu-i dă nimeni atenție.

Un nou look pentru o nouă viață este acea transformare care produce o mare satisfacție, rezultând în urma unui proces de schimbare simțit de toți acei oameni care au avut capacitatea de a merge mai departe, de a se ridica mai presus decât condiția lor și de a-și construi o carieră.

Este dovada puterii tale dar și a dorinței tale de a schimba lucrurile în bine, este dovada că poți intra cu grație în viața oamenilor și să conferi calitate transformării lor. Oferă-le oamenilor un nou "look" pentru o nouă viață, iar ei vor fi stimulați de puternice sentimente de recunoștință pentru tine. Dacă reușești această performanță, atunci ei vor putea spune despre tine că ești mai mult decât un "pasager" în viața lor, că ești un lider.

Folosește-ți puterea și talentul încât să-i atragi pe oameni spre rezultate pozitive și spre performanță. Fii pregătit să servești drept îndreptar pentru ei, rezonând cu acea realitate care să le dea impulsul necesar pentru a atinge excelența.

P.S. Un lider iscusit poate induce schimbarea pozitivă și să contribuie la construirea unui nou "look" nu atât din punct de vedere fizic, cât mai ales din punct de vedere al gândirii și mentalității oamenilor. Succesul va fi al ambelor părți și toți vor fi câștigați din această transformare pozitivă. Depinde însă și de...oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-nou-look-pentru-o-noua-viata.html

Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă

On Martie 09, 2020

Numai într-un decor discret se întâlnesc şi se completează spiritele asemănătoare, cele de mare subtilitate şi originalitate.

Magicianul mi-a spus cândva un secret despre Dumnezeu, într-o intimitate unde nimeni şi nimic nu se afla la locul lui, pentru că aşa era prevăzut în scenariul derulării spectacolului. Totul trebuia să trădeze un mister sporit în prezenţa unor lumini gata să se stingă. Curiozitatea şi groaza mă ţintuiau într-o neputinţă nemărginită, într-o stare de încordare în care acceptam fără crâcnire condiţiile unei imagini a falsităţii.

Cum că Dumnezeu ar fi fost, la rândul lui, un magician plin de mister, pe care efectele magiei neputându-l substitui într-un termen rezonabil, îl transformaseră într-o ficţiune a percepţiei de tip Kafkian care putea deveni realitate numai într-o formă de artă remarcabilă. Aflând acest lucru, secret bine păzit, deja mă simţeam mai presus de restul lumii.

Şi totuşi, continuam să mă simt claustrat într-un spaţiu întunecos, îndepărtat de orice urmă de sentiment, apropiat de o mistică tenebroasă din care adevărurile cu greu îşi pot găsi rostul. Cu ce ar fi putut lumea să mă îmbie dacă ştie mai puţin decât mine, mai ales că de atâtea ori am mizat, cu răbdare, cu interes, cu cinste faţă de natura lucrurilor simple, pe faptul că totul este aşa cum trebuie să fie, nu aşa cum pare să fie.

Chiar şi privirea cea mai slabă îşi are lăuntricul ei, chiar şi priveliştea cea mai nefamiliară îşi are specificitatea ei.

Adevărul era dincolo de înţelegerea mea. Intrasem într-un gol, o prelungire în exuberanţa pustiului subiectiv, pe marginea abisului fără fund al tăcerii pustii şi încordate. Cumva, mă simţeam de prisos, aidoma unui pictor care nu-şi găseşte inspiraţia atunci când trebuie să amestece culorile cele mai simple. Consolator, cu umilinţă, printr-o intuiţie simplificatoare, mi-l închipuiam pe Dumnezeu ca fiind un glas ţâşnind din nevăzut, ecoul unei creaţii desăvârşite în tensiunea crescândă a unei aşteptări care nu se va încheia niciodată.

Leadership: Poţi să simplifici informația vizuală aflată în fața ta și să o transpui într-o imagine sugestivă, prelungită prin continuitate compozițională în favoarea unei arte originale care nu se supune modelelor obişnuite de receptare a realităţii?

Persista în aer senzaţia unei aşteptări mistice. Dumnezeu se amuza pe furiş, în spatele cortinei înalte şi impunătoare, în timp ce magicianul îmi înşiruia vrute şi nevrute despre îngrămădirea clandestină a tuturor ispitelor la care te supune magia. N-am vrut să privesc în faţă adevărul, nici falsitatea, dar trebuia să mă las condus de opera unei imagini fascinante, ca atunci când pictorul îşi manifestă spiritul de observaţie, puterea de convingere, talentul de transfigurare artistică a etapelor procesului de creaţie - într-o atracţie iremediabilă.

Asta doar pentru imortalizarea momentul plin de încordare. Şi fiindcă n-am vrut să fie astfel, s-a întâmplat să fie tocmai pe dos faţă de cum am vrut eu să fie.

Un loc străin de fiinţa mea, dar apropiat de artă. Aici, un magician şi un Dumnezeu îmi dădeau peste cap toate ideile cu privire la articulaţiile teoriei creaţiei adevărurilor eterne, nefiind în substanţa lor parabolică, perspectivală, decât o simplă circumstanţă naturală a elanului vital atât de omenesc, dar şi atât de imperativ, de a domina realitatea într-un

moment în care cuvintele mele erau constant "nu mai pot, nu înţeleg nimic".

Leadership: Începi să conştientizezi că informaţia vizuală înseamnă a fi cu un pas înaintea experienţei efective a realităţii, ţinând cont de faptul că menirea unei creaţii este de a induce o stare de deplinătate care aparţine alterităţii?

După puţin timp s-a lăsat tăcerea, o suspendare a libertăţii de a înţelege realitatea, o intrigă demnă de un roman cu răsturnări de situaţie. Magicianul s-a făcut nevăzut în dosul cortinei. Iar Dumnezeu a ieşit la iveală, în sfârşit, luând un aer sobru şi distant, ca într-un tablou dinamic al cărui construcţie suferea câteva erori de logică. Ghiceam că totul este o farsă bine jucată, o falsificare a unei credinţe mai vechi prin redarea unei poveşti care are ca efect apariţia bruscă a unei scântei de inspiraţie.

Şi cu toate acestea, simţindu-mă cuprins de un tremur invizibil, am învăţat cum să contribui la construirea memoriei altor personaje fictive cu care m-am identificat adesea. Fiecare construcţie surprinsă de mine, fiind categoric analizată cu ochi de artist, devine reper fundamental pentru deschiderea altor orizonturi artistice. Şi acelaşi reper care poate fi înfăşurat într-o magie nebănuită, atât de iscusit ticluită, îndeplineşte o funcţie universală, şi una particulară, mai ales dacă fac din povestire un act de creaţie ce are în compoziţia lui îndoita tentaţie a secretului şi a accesibilităţii lui Dumnezeu, cât şi persistenţa celui ce se uneşte cu El.

Un magician este un Dumnezeu pentru că ştie să povestească despre Dumnezeu ca despre un magician ascuns după o cortină impenetrabilă, desemnând o metaforă într-un joc de compoziţii, acolo unde numai Dumnezeu îl poate vedea şi înţelege printr-un secret căruia nimeni nu-i poate afla cheia de descifrare. Întregul tablou mistic a fost conturat de un artist spontan, care nu este artist genial decât prin actul de concretizare a realităţii ce va rămâne peste ani şi ani în amintirea pe care a pus-o în cel mai profund loc din sufletul celorlalţi magicieni, care se ambiţionează să fie Dumnezei.

Leadership: Varietatea sensurilor pe care le atribui realităţii trădează o viziune simplificată asupra finalităţii creaţiei tale, fapt ce indică dispoziţia artei spre deschiderea unei perspective de lungă durată?

Luminile s-au stins încet, aşa cum se scurge timpul când îl priveşti într-o pictură de Salvador Dali, dar în întuneric se putea distinge licărirea slabă a unei simultaneități și a unei rezonanțe de tipul sufletului care tânjeşte să fie cu adevărat creator. Am înaintat la voia întâmplării într-un întuneric de necuprins, care devenea din ce în ce mai întunecos pe măsură ce încercam să-mi duc creaţia la nivel de magie, cu eforturi supraomeneşti. Dar mă simţeam mult prea cuprins de magie, pe măsură ce însăşi creaţia, ascunsă sub zeci de măşti, mă apropia de Dumnezeu, invitându-mă la înţelegerea artei într-o lume duală. Totul e imagine. Spectacol. Artă. Magie.

Informaţia vizuală se referă la modalitatea de descriere a unei imagini cu contrast ridicat, ancorată la o anumită realitate, la un anumit reper, la o anumită situaţie. Este ceea ce surprinzi în realitate sub forma unei imagini care se pretinde a fi importantă şi pozitivă pentru realizarea ideii de "miraculos" în spaţiul vital al creaţiei.

Iar dacă mă voi opri aici, pentru a nu înviora prea mult privirile înceţoşate, este pentru că vreau ca finalul romanului "Numele Trandafirului", de Umberto Eco, să vă facă să înţelegeţi magia, chiar dacă puţini dintre voi sunteţi pregătiţi să o înţelegeţi din punct de vedere al informaţiei vizuale:

„Mă voi adânci repede în pustiul acela neţărmurit, perfect de neted şi de necuprins, în care

sufletul se sfârşeşte cu adevărat fericit. Mă voi cufunda în întunecimea lui Dumnezeu, într-o tăcere mută şi într-o contopire inefabilă, şi în cufundarea aceasta se va pierde orice egalitate şi orice neegalitate, şi în hăul acela spiritul meu se va pierde pe sine, şi nu va mai cunoaşte nici egal, nici neegal, şi nimic altceva: şi vor fi uitate toate deosebirile. Voi fi în temelia simplă, în pustiul tăcut unde nicicând nu se văd deosebirile, în intimitatea unde nimeni nu se afla la locul lui anume. Voi cădea în dumnezeirea tăcută şi nelocuită, unde nu există operă şi nici imagine."

Doar magie.

Perspectiva de durată care influenţează leadershipul (de înalt nivel) este produsul contopirii a două entităţi distincte: un magician şi un dumnezeu, o temă care se vrea materializată într-o lume a miraculosului şi o viziune care se vrea atinsă exclusiv prin hrănirea credinţei într-o lume transcendentă.

Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă sunt două entităţi distincte ale unei autorităţi numite „Creator", ale căror imagini se oglindesc reciproc, se suprapun numai prin reflectare într-un plan al evidenţei şi într-un plan al discreţiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ochi-care-sa-vada-si-o-minte-care-sa-inteleaga.html

Un ochi sănătos nu-și uită vederea în urmă

On Martie 04, 2024

Nu încerca să vezi ceea ce pare inaccesibil, atunci când îndoielile îți întunecă perspectiva.

Există lucruri în ochii mei care nu îndrăznesc să-mi mărturisească nimic, dar aș vrea să le rog să mi se dezvăluie. Spun asta fiindcă mi-am pierdut cheile de la intrarea în casă. Deși am mai găsit chei, inclusiv de mașini, niciodată nu m-am gândit că le voi pierde în parc, în timp ce alergam. Conform zicalei "Nu pierzi în viață decât ceea ce trebuie să pierzi", m-am gândit la o întregire a personalității mele fără a mă atașa de lucrurile efemere care, deși par esențiale într-un moment dat, nu sunt decât niște simple trepte pe drumul evoluției mele personale.

Atunci, curios fapt, am experimentat ipostaza în care omul, liber în acțiunile sale, trăiește o aventură pe măsura destinului de căutător de lucruri pierdute, asemenea unui detectiv care încearcă să dezlege misterul unei dispariții. Este acea ipostază privilegiată a omului care trăiește în orizontul căutării și în grija de a gândi pierderea drept "păstrare" mai degrabă decât "uitare". Astfel am ajuns sa ma intreb cum pot menține vie amintirea unui lucru pierdut fără să-l uit. Doar gândindu-mă la el? Scriind despre el? Spunând o poveste care detaliază o lecție de viață? Asta nu-i de ajuns. Poate ar trebui să-i atribui acestei întâmplări care mi-a mișcat spiritul în direcția introspecției un caracter evenimential, un fel de epifanie, așa încât să nu se piardă în neantul uitării.

Așa am ajuns la scenariul înfruntării dintre pierdere și uitare, așa am ajuns să înțeleg că temeiul unei obligații, unei clauze compromisorii cuprinse într-un conflict cu mine însumi, este acela de a-mi folosi experiența și cunoștințele acumulate de pe urma acestei întâmplări, pentru a reusi să-mi ghidez rațiunea practică în procesul de înțelegere a unui nou stadiu de evoluție și maturizare. Și, ajungând la un alt nivel de mă raporta la mine însumi, prin prelungirea ideii pierderii unui obiect care la prima vedere pare banal, am descoperit un punct de plecare pentru o aventură neașteptată și îmbogățitoare

Leadership: Ai conștientizat vreodată că pierzând ceva de valoare din propria voință, te-ai aflat în același loc, confruntându-te cu inevitabilitatea destinului?

Greșeala mea a constat în faptul că mă așteptam să găsesc cheile în același loc, două ore mai târziu. Așa că am pierdut restul timpului încercând, stupid și inutil, să găsesc ceea ce nu era nicidecum vizibil. După aceea a urmat o tăcere ciudată, un disconfort psihic, un intermezzo între nimic și cuvânt, ca și cum aș fi ajuns la un punct final, ca și cum ar fi trebuit să reacționez într-un mod diferit: să mă enervez sau poate să fiu șocat. Era semnul unei lupte interioare, ca și cum trebuia să aleg o altă reacție la situația dată.

Atunci, ceva din mine s-a maturizat. Brusc, m-am dat seama că aveam capacitatea de a mă comporta ca un om scandalizat, ca un școlar de bani gata, sau ca un adult ce nu se autodevalorizează din cauza oricărui fleac. Încerc să înțeleg lucruri pe care până acum nu le-am dat suficientă atenție.

În romanul „Inelul lui Polycrates" de Friedrich Schiller, conducătorul din Grecia Antică, pe nume Polycrates, pierde intenționat un inel de mare valoare, aruncându-l în mare pentru a evita un vechi proverb care spunea că cei prea norocoși vor suferi în cele din urmă o pierdere mare. El credea că pierzând ceva de valoare din propria voință, ar putea păcăli destinul. Cu toate acestea, când inelul i se întoarce, găsit în burta unui pește, Polycrates realizează că nu își poate controla destinul și că pierderea și regăsirea inelului sunt simboluri ale ciclicității norocului și ale inevitabilității destinului.

Prin pierderea și ulterioara regăsire a inelului său, Polycrates este forțat să înfrunte ideea că viața și destinul nu pot fi controlate prin simple gesturi simbolice. Inelul, ca obiect material, devine catalizatorul unei profunde introspecții și al recunoașterii limitelor propriului control asupra vieții.

Leadership: Poți să atingi o revelație care să te facă să înțelegi că sinele și existența ta sunt profund influențate de o reprezentare vizuală care să ilustreze relația dintre cauza-efect?

Mai cred că dacă eu aș gândi precum celebrul conducător, atunci un singur lucru m-ar face mai matur: să conștientizez că toate lucrurile pe care le dețin sunt trecătoare și că adevărata înțelepciune și maturitate provin din capacitatea de a accepta schimbarea și incertitudinea ca parte integrantă a existenței. Numai această acceptare mă poate elibera de iluzia controlului absolut, permițându-mi să trăiesc mai plenar, să apreciem momentul prezent și să valorizez experiențele autentice mai mult decât posesiunile materiale.

După cum s-a observat, m-am recunoscut drept un protagonist în actul pierderii acelui lucru care mi-a deschis ani la rândul intrarea în casă. Iar această întâmplare, folositoare într-un anumit fel mai ales fiindcă nu reprezintă o pierdere majoră, poate fi gândită ca desfășurare a unei acțiuni inițiatice, prilej pentru a mă cunoaște mai bine, chiar și fiind neatent la detalii. Câți oameni nu trec prin întâmplări zilnice, fără să știe să le vadă poveștile, la fel cum nu știu nici să povestească despre ele, nici să le transformeze în ceva semnificativ.

De această dată, dintr-o întâmplare banală am învățat că echilibrul și armonia interioară nu provin din a avea, ci din a fi; nu din a acumula, ci din a înțelege și a aprecia frumusețea și fragilitatea vieții. Obiectul gândit și simțit are importanță, nu posesia lui, nu forma lui de a exista.

Leadership: Ai experimentat vreodată momente când emoția și rațiunea au fost intensificate de reprezentarea mentală a sentimentelor inspirate de un eveniment ce a schimbat profund modul în care percepi o imagine vizuală?

Obiectul a încetat să fie mediu de utilitate devenind simbol al transformării personale, punându-mă în ipostaza de căutător al semnificațiilor ascunse ale vieții. Așadar, obiectul renaște în locul în care s-a instalat uitarea lui, simultan cu un efort de trezire a memoriei. Trebuie să existe o relație de inteligibilitate între receptor și obiectul receptat pentru ca imaginea pierderii să investească obiectul cu sens.

În acel moment nu am putut să mă declar centru și stăpânul lucrurilor mele, fiindcă asta ar cere o conștientizare deplină. Și nu doar atât, ci faptul că am pierdut un lucru înseamnă că nu am control total asupra lui. Semăn într-o oarecare măsură cu un personaj din romanul "Colecționarul" al lui John Fowles care spunea la un moment dat:

Întotdeauna a existat în capul meu ideea că voi înțelege. Ideea în sine nu mă preocupa, dar s-a întâmplat să dau cu ochii de un anunț tocmai când eram pe punctul să întorc pagina: "Departe de ceea ce credeam că este esențial, am găsit o eliberare de constrângeri."

Această eliberare de constrângeri poate fi văzută ca o deschidere către noi posibilități, eliberându-mă de rutina zilnică sau de responsabilitățile care păreau să-mi limiteze experiența de viață. Totodată, noua perspectivă mi-a deschis ochii spre o lume unde obiectele și întâmplările cotidiene nu sunt doar ce par a fi la suprafață, ci poartă în ele povești, lecții și simboluri care așteaptă să fie descifrate. Prin această schimbare de rol, de la un simplu observator al vieții la un interpret al simbolurilor sale, voi începe să trăiesc cu o mai mare conștiință a profunzimilor și a posibilităților infinite pe care le oferă fiecare

moment al vieții.

Înca îmi pun întrebarea: "Cum pot să păstrez un lucru, pierdut, fără să-l uit?"

Transformându-l în poveste, în simbol, în lecție de viață, în punte de legătură între mine și mine însumi.

Leadershipul poate fi văzut ca o deschidere către noi posibilități de înțelegere a experiențelor de viață, prin eliberarea constrângerilor impuse de atașamentele materiale.

Un ochi sănătos nu-și uită vederea în urmă atunci când explorează noi perspective, tot așa cum un actor nu își poate uita rolul atunci când interpretează o nouă scenă pe tot parcursul spectacolului. Iar dacă aș dori să mă reintorc într-un loc în care am pierdut un lucru, vizualizându-l constant ca pe un reper al unei lecții învățate, poate că ar trebui mai întâi să recunosc valoarea experienței prin care am trecut și să îmbrățișez transformarea pe care mi-a adus-o, înainte de a încerca să-l regăsesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ochi-sanatos-nu-si-uita-vederea-in-urma.html

Un om mai puțin cunoscut

On Iulie 24, 2016

Angajează-te într-un proces de revizuire a modului de raportare la situații neașteptate, punându-ți amprenta în mod fast asupra evoluției contextului de apartenență la tine însuți.

Conversațiile cu Chaplin îi dezvăluiră lui Eisenstein un om mai puțin cunoscut. Odată, când Chaplin îl vizitează acasă, se joacă aici un joc de societate: cineva trebuie să iasă din încăpere, iar ceilalți îi dau note, de la 1 la 5, pentru anumite calități ale sale: inteligență, farmec personal, umor, etc. În același timp, cel vizitat își dă singur note la aceleași întrebări. Apoi răspunsurile sunt confruntate și hazul se naște din neconcordanța părerilor celui anchetat cu aprecierile asistenței.

E rândul lui Chaplin. Iese din bucătărie și-și completează formularul. Ceilalți îi pregătesc o farsă: regele umorului primește de la toți nota 4. "O să înțeleagă el oare umorul acestei situații?" se întreabă Eisenstein.

Chaplin nu-l înțelege însă. Se simte jignit ! "Celebrul oaspete nu are destul umor pentru autoironie - constată amuzant Eisenstein - astfel nota 4 se dovedește a fi fost pe deplin meritată." *

Leadership: Ai puterea să-ți asumi apariția trecătoare și înșelătoare a unei note mici după care poți pune „smile", evaluând o imagine despre oameni care cuprinde mesajul unor gânduri exclusiv personale despre ceva ce cunoști vag?

Privilegiul omului de a fi mult mai mult decât știe că este nu aparține aceluia care, dintr-o amplă explozie de reacții și emoții de moment, se ridică de la masă și se rupe de propria lui interioritate. Ci aceluia care reușește să-și reprime impulsul de a se măsura cu percepția asupra lui însuși, îndurând rușinea și vinovăția, sau lipsa prezenței de spirit. De altfel, caracterul omului este în strânsă legătură cu meritul său de a se conforma normelor contradictorii pe care le impune o anumită situație.

Percepția asupra sinelui este uneori ca o floare care se vestejește din pricina lipsei căldurii soarelui. Omul care în mica lui lume se măsoară cu acea neînvinsă stare de spirit apăsătoare, relaționând cu experiența din fiecare moment, făcând judecăți morale, cu alură de predictibilitate asupra performanțelor sale, nu va reuși să se manifeste niciodată ca o forță infinit de puternică și imparabilă.

Dacă este adevărat ceea ce spunea criticul rus de artă Vissarion Belinsky, că numai la om se dezvoltă tendința de a fi așa cum de fapt el nu poate fi, atunci în ceea ce privește leadershipul voi adopta o poziție mai dură, ca principală sursă a unei reflecții scurte, și voi spune că de regulă oamenii de succes își prezintă deseori personalitatea ca fiind marcată de tot soiuri de neajunsuri.

Acest gen de oameni își pun amprenta în mod nefast asupra evoluției contextului de apartenență la ei înșiși, înclinați spre o anumită exigență față de ceea ce scapă experienței și rațiunii lor, surprinzând ca principal izvor al absurdului tot ceea ce este mărunt, ridicol, nefavorabil, josnic în fiecare situație. Mai ales atunci când adevărul este ascuns în spatele unei „note" fictive sau conceput special în defavoarea lor.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine despre tine însuți plecând de la percepția unei situații mai puțin familiară sau confuză, încât să dovedești că ești în stare să te lansezi în provocări mai mari?

Cu cât firea omului este mai sensibilă, cu atât este mai înclinată să-și reprezinte propria natură pe un fond de slăbiciune, insuportabil, răscolitor. Fiind cumva împins să lovească în optimismul altora, în spiritul jocului de-a puterea, din egoism și trufie, din acțiunile sale corelate cu frica de a nu mai fi important, el se reîntregește doar prin întoarcerea opiniei emisă de ceilalți.

Autoironia, la fel ca stima de sine, este un proces de declanșare a orgoliului care trebuie învins. A-ți învinge orgoliul este o putere pe care numai un lider poate s-o stăpânească.

Cunoașterea condițiilor și acceptarea situațiilor care înlesnesc apariția răspunsului la sugestiile celorlalți, constituie de fapt, într-o atare experiență de viață - cu iz de învățare, o pregătire în fața perspectivei de renunțare la așteptările înalte (o perspectivă percepută drept amenințare).

Omul care nu va avea puterea să producă acest ansamblu „cunoaștere-acceptare", nu va putea să facă nici din el însuși un cadru de referință pentru progresul în accesarea Sinelui Superior, deoarece nu-și va asuma apariția trecătoare și înșelătoare a unei note mici după care se poate pune „smile".

În leadership, părerea celorlalți vizavi de tine este asemenea unui măr care se usucă: nimeni nu-l mai dorește, dar fiecăruia îi pare rău că nu i-a simțit savoarea la timpul potrivit.

Un om mai puțin cunoscut este omul de succes al cărui caracter și personalitate se dovedesc a fi, în împrejurări cu totul neașteptate, cu totul diferite față de cele care au captivat atenția întregii lumi. Față de ceea ce cunoșteai la el.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-om-mai-putin-cunoscut.html

Un om se caută pe sine

On Octombrie 21, 2015

Evaluează-ți viziunea asupra vieții, experienței și științei, ridicându-le la cote înalte pe măsură ce acumulezi în tine timpul.

Eisenstein își cercetează în același timp și opera, meditează asupra ei. Dar am temeiuri să presupun că și în operă se caută acum tot pe sine. Face, de pildă, în această perioadă, o asemenea afirmație: "...și tocmai de aceea în geneza operei, așa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci și dinamica procesului de creație".

Se gândește acum mult la moarte. Şi la nemurire. Caută urmele temei morții în propria sa opera. Şi se gândește poate, că, implacabilitatea oarbă, care înaintează fatal în toate operele sale mereu sub altă înfățișare a pătruns acum și în viața lui. Infarctul, cu aceeași oarbă fatalitate implacabilă, l-a asediat de atâtea ori, l-a izbit acum grav și înaintează, înaintează pentru a lovi mortal cine știe cât de curând.

În aceste momente Eisenstein încearcă să rețină fiecare amănunt care "pleacă". Are senzația timpului care se pierde, care s-a pierdut în alunecarea spre trecut. Își amintește de aserțiunea unui anglo-saxon care spunea că trăim de parcă am avea în față un milion de ani. Poți trăi acumulând în tine timpul, sau cheltuindu-l rațional, sau nerațional, sau, în sfârșit, pierzându-l. Este tocmai senzația pe care o încearcă. Își trăiește cu intensitate drama. *

Leadership: Poți să-ți formezi o cultură amplă asupra operei pe care ți-o împlinește viața pentru toate realizările tale, fără să te blochezi în încercarea de a reține fiecare amănunt care "pleacă"?

Manifestarea sentimentului de comuniune cu lărgirea orizonturilor vizavi de anumite proiecte și impactul lor, cu baza temporală, ca stări distructive sau constructive ale sinelui ce emană din sursa creației, își găsesc deseori ecoul în alunecarea spre adâncimile deprimantului. Sau spre extrema unei înălțimi care descalifică acel „a putea" al obligației de a suporta greutățile, prezentându-se ulterior sub formă de lecții de viață cu totul neașteptate.

Faptul că sentimentele, izbucnite din focul ambițiilor și căutărilor de noi modalități de creație, se desfășoară între contraste ca: gravitatea și voioșia, plăcerea de a descoperi și neplăcerea de a-ți face drum printre efectele istovitoare ale gândirii, poate fi recunoscut că una din caracteristicile primordiale ale navigării către nebunia unui joc al vieții. Spre finalul unui joc dominat de la un capăt la altul de temeri și îndoieli, reflecții și meditații.

Opera care împlinește viața unui artist este însăși tema unei filosofii a cărei diversitate atestă și exprimă conștiința unui scop final care aduce valoare unei gândiri de tipul: "Tot ce mi-am dorit a fost să arăt ceea ce sunt."

Leadershipul, conform principiului „ești ceea ce trăiești în jocul propriei tale minți", captează senzația intensă pe care o încerci - ca autor al unei opere-model, atunci când cumulezi în tine timpul, cheltuindu-l rațional, sau nerațional, sau, în sfârșit, pierzându-l. Adică, senzația de gol sau de plin pe care o experimentezi în călătoria meditației în fiecare moment din viață.

Această operă-model nu reprezintă, la un echilibru stabil al elementelor ei componente, doar sinteza indisolubilă a ideii cu forma, nu atât imaginea unei împliniri marcante, ci mai degrabă o cerință absolut necesară a evaluării viziunii asupra vieții, experienței și științei conform

unei acumulări de excese și erori.

Leadershipul este viziunea pe care ți-o dă experiența de model din punct de vedere al determinării, disciplinei, forței și rezistenței pe care ți-o conferă opera numită "observarea de sine" într-o supraproducție semnată "Trăiește ca și cum ai avea un milion de ani".

Un om care se caută pe sine își cercetează în același timp și opera, meditează asupra ei, pentru a se înconjura, la nivel moral și spiritual, cu o bariera de protecție atunci când se simte invadat de proiecțiile negative ale eforturilor sale de a-și finaliza compozițiile artistice.

Nu uita că în geneza operei, așa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci și dinamica procesului de creație. Să încerci să creezi o operă, care ulterior te poate aduce în pragul nebuniei, este o modalitate riscantă de a-ți înțelege rostul, de a te construi și modela, de a evolua și de a te defini conform amănuntelor de ordin determinant care „pleacă".

Poți lăsa în urmă excesele și erorile, dar consecințele lor rămân ca un fel de martor al evoluției spre o cunoaștere de sine mai amplă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine

On Octombrie 16, 2013

Pune-ți la încercare capacitatea de a depăși momentele dificile de îndoială, astfel încât să progresezi în cunoașterea de sine.

Nicio întrebare nu poate fi formulată mai repede și mai ușor decât: " *de ce?* ". Şi ea devine atât de insistentă încât trebuie să-i răspunzi neîndoielnic, dacă poți. Un simbol al conștiinței care demarează începutul frământărilor, al cărui înțeles restrâns nu poate fi pătruns decât de cel ce deține cheia decodificării lui. Numai de omul care scapă din strânsoarea de fier a gândurilor și emoțiilor intense, neoprite din acțiunea lor continuă, întreținută de setea de a se impune.

Şi numai această încleștare a forțelor interne, dintre substanțialitățile fenomenelor produse în starea de haos, numai interacțiunea câmpurilor de tensiuni ce coagulează în niște structuri noi, face diferența dintre un învingător și un învins. Numai zbuciumul unei uluitoare experiențe, testarea capacităților la presiune constantă, oferă omului posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înțelegere a lumii interioare. Numai mijloacele concentrate, coordonate de o singură voință, instinctuală, pot fi semnificative în procesele de stabilire a echilibrului său.

Leadership: Predictibilitatea evoluției tale este de limitată de reperele unei decizii de conjunctură ce are ca efect secundar căderea într-o postură de victimă care te obligă la confruntarea cu tine însuți?

Clarice Starling nu bănuiește implicația profundă a deciziei șefului ei, în misiunea încredințată. Nu cunoaște adevărata față a lucrurilor. Instinctul ei pare îngropat în acel colț al cimitirului de confuzii, plin de erori de judecată, unde nu se plătește taxă de tranzit, care e al nimănui și în care se pierde orice fel de reper.

Practic ea este folosită drept momeală pentru obținerea unor informații de la singurul om care ar putea furniza indicii prețioase în această anchetă delicată, Hannibal Lecter. " *A matter of routine* ", o dezinformare bine plasată, dar care accentuează o trăsătură neglijentă de personalitate, acea slăbiciune de care se poate profita.

Clarice cade forțat în capcana întinsă cu dibăcie de șeful ei și se vede constrânsă, pentru a ieși cu stima de sine curată și neatinsă de vreun orgoliu păcătos, de imensul chin al gândurilor de a se ridica la un nivel înalt de profesionalism, să reia, în pofida turbulențelor resimțite în ultima vreme, cercetarea anchetei. Ceea ce o duce curând la progrese decisive.

Abia în acest moment, când se simte abandonată pe teritoriul plin de capcane al marelui psiholog, Hannibal Lecter, ea începe să se confrunte cu propria minte, cu propriul potențial de analiză specific cunoașterii veritabile. O victimă ușor de manipulat, dar înzestrată cu calități excepționale de detectiv.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine, de adevărul acceptat ca răspuns la frământările sale. Tăinuirea adevărului din partea șefului ei în toată această schemă a căutărilor, a întrebărilor și răspunsurilor, creează cumva sentimentul de lipsă a valorii. În acest caz, scăparea lui Clarice se regăsește într-o formă de evadare din tumultul necunoașterilor și temerilor, dintr-un orizont fără ieșire și reașezarea într-un orizont al înnoirii interioare.

Dar în același timp, o asemenea misiune stârnește interesul pentru explorare, escaladarea

unui pisc abrupt și deosebit de semeț. Reușita ei ar fi însemnat avansarea spre atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare, promovarea ei pe o treaptă superioară în divizia FBI.

Ești pregătit să accepți încercarea de a te abate din calea deznodământului unei intrigi de deducție, fără să diminuezi rezistența leadershipului în condiții de izolare?

O revigorare a puterii de înțelegere a sinelui, aruncând o privire chibzuită asupra ceea ce înseamnă să fii "conectat" la evenimentele externe aflate în desfășurare, oferă leadershipului un anumit puls, un anume fel de a surprinde esențialul omului.

Prin mijloacele specifice leadershipului, utilizate pe cât posibil pentru a surprinde aspectele fragmentare ale existenței care îl preocupă cu adevărat pe om, nu numai raționamentele inovative și motivațiile generatoare de valori morale pe care el pune accent, se urmărește o lămurire a ceea ce înseamnă adevăr personal.

Leadershipul este precum prezența tablourilor în sala de expoziție, nu poți să-l privești și să-l cunoști întru totul pe "artistul" din spatele operelor care-i poartă numele. Ele dezvăluie doar fragmente surprinse de pictor, redate în manierea personală care l-au impresionat. Dar privitorii nu le-au cunoscut niciodată, după cum nu l-au cunoscut niciodată pe omul din spatele lor.

Dacă crezi că tablourile au reușit să-i redea foarte bine trăsăturile aparte, e doar o iluzie, pentru că este posibil ca în mintea lui să domnească haosul. Prezența tablourilor este doar o aparență care în față reproduce ceea ce pare definitiv. Dar în realitate, ceea ce nu se zărește și ascunde o mare doză de adevăr, este caracterul a ceea ce este variabil.

Cine reușește să surprindă omul care acceptă absurdul și izolarea, cine reușește să câștige experiența a ceea ce este dincolo de orizontul existențial al omului supus robiei ego-ului, acela poate face din leadership un amplificator al cunoașterii umane.

Însă, totodată, leadershipul își diminuează rezistența în condițiile în care "accesibilitatea" la natura omului nu se menține în timp sau se reduce doar la măsurarea potențialului său. Şi mai ales dacă nu conduce la favorizarea deschiderii omului spre o configurație stabilă.

Leadership: Ai puterea să te distanțezi de mediocritatea care indirect îți este inoculată de circumstanțele unei forme de răspuns la stimulii unei forme de realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoți în evidență esența?

La partea opusă liderului se află susținătorul, omul obișnuit care stă parcă sub comanda unei forțe implacabile. Să accepte sau nu această realitate? Acest spirit dependent de dorința de a crea valoare, cunoaște deseori neliniștea tocmai datorită implicațiilor profunde ale deciziei liderului.

Setea de a se impune, nevoia intrinsecă de a cunoaște adevărata față a lucrurilor și de a se distanța de mediocritatea care indirect îi este inoculată și pe care o urăște atât de mult, îl prinde și mai mult strânsoarea de fier a gândurilor și emoțiilor intense. Se zbate ca un pește pe nisip în apropierea apei, trăind cu speranța că un val de cunoaștere îi va intensifica din nou elanul spre un întreg ușor de asamblat – spre valorificarea deplină a potențialului.

Omul care dorește să cunoască totul, sperând la un progres decisiv, dar care oscilează între " *a fi* " și " *a nu fi* " la dispoziția liderului, se vede constrâns de stările sufletești și de conștiință, pentru a ieși cu stima de sine curată și neatinsă de vreun orgoliu flămând, să-și

redobândească voința de a se implica într-un joc care de multe ori nu-i aparține.

Acțiunea acestui joc greu de câștigat ține de schema căutărilor, a întrebărilor și răspunsurilor. Dacă el nu produce dezechilibru în abilitatea de a refuza o comandă sau o sarcină de serviciu, deci dacă ai curajul să spui ferm și senin " *Nu* " liderului, atunci îți va oferi posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înțelegere a lumii interioare.

Să treci prin ceață, să nu crezi exclusiv în arta ta de a înscrie goluri în poarta celui mai accesibil adversar, este obligatorie pentru participarea la jocul numit "viață", având ca și coechipier leadershipul. Este momentul când te poți apropia de tine însuți mai mult ca oricând. Sau te poți pierde în rătăciri și să te îndepărtezi definitiv de libertatea pe care ți-o dă atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare.

O realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoți în evidență esența, are ca principal corespondent acea abordare a umanului bazată pe incertitudine pe care tinzi să o neglijezi tocmai datorită subevaluării propriilor capacități de a te descurca singur și de a decide singur cursul unei misiuni.

Esența unei realități greu de acceptat reprezintă adesea o aparență a unei viziuni admirabile asupra propriei tale personalități care depinde de gradul de receptare a unei experiențe dramatice.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine desemnează acea trecere prin nebuloasa cunoașterii de sine. Este un proces mai mult sau mai puțin îndelungat prin care liderul se maturizează și își dezvoltă imunitatea față de deznădejde, frică și îndoieli.

Un vechi proverb italian spune că omul care nu trece prin durere, rămâne veșnic copil. *L'uomo non educato dal dolore rimane sempre bambino.* Sau, altfel spus, un lider care nu ajunge să fie un trecător prin ceața cunoașterii de sine, nu se va maturiza niciodată.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un outsider al lumii încadrate în programul Normal-Mode

On Martie 10, 2014

Declanșează scânteia de inspirație care dă unicitate spațiului tău de excelență intelectuală, anulând "programarea" creată prin interacțiunea dintre sensurile și înțelesurile cunoașterii unanim acceptate.

Ceea ce caracteriza sensul evoluției științei mele, corespunzător diferitor niveluri de acces la *quinta essentia* care stătea la baza construirii Marii Opere, era acea luciditate fervidă ce își propunea să înfrunte inerțiile de sorginte: „ *It Can't Be Done* ". Printr-o reinventare a limbajului pur universal al cunoașterii. A actului creator debarasat de balastul conceptual de tip utopic. A făptuirii. Era acea luciditate care face din incertitudine un creaționismul științific inconturnabil, sub forma unui intelectualism superior care macină ideile la nesfârșit, repunând în valoare instanțele unei judecăți de mult apuse.

Cu orice preț, voiam să profit de știința de a pătrunde înțelesurile de dincolo de înțelesurile din înțelesuri. Care se dezvăluiau printr-o succesiune de operații elementare, efectuate cu ajutorul unor instrucțiuni foarte abstracte, într-un limbaj de programare simplu care viza interacțiunea și cooperarea între simboluri, metafore, sensuri, informații și semnificații.

Prometeu a adus "focul" omenirii, dar din pricina neascultării și încălcării ordinelor, a fost pedepsit cu severitate de Zeus, înlănțuit de o stâncă pe un pământ arid, vizitat zilnic de un vultur uriaș care îi devora ficatul. Din întâmplare însă, pe acolo trecea Heracles, în drum spre Grădina Hesperidelor. El a ucis vulturul cu una din săgețile sale otrăvite, eliberându-l pe Prometeu. Ce splendidă alegorie !

Particular, aveam senzația că mintea-mi era formată dintr-o scoarță elastică, supusă unor mișcări alternative în sus și în jos, care sub acțiunea continuă a unui câmp electric exterior producea un impuls suficient de puternic pentru declanșarea scânteii de inspirație ce dădea unicitate spațiului meu de excelență intelectuală.

În mod cert, factorii care declanșau dispoziția prielnică gândirii de a efectua interceptarea semnalelor de tip " *Encoder* ", transmise total aleator de supraconștient, aveau ca rezultat activarea și proliferarea înțelesurilor și subînțelesurilor necesare în evoluția creației mele științifice.

Leadership: Poți să-ți extinzi înțelegerea despre o realitate în care se ilustrează o circumstanță experimentală de utilizare a efectelor științei constituite ca expresie a însușirii unei noi concepții despre lume?

Chiar dacă progresul tău în ipostaza de "actor" pe scena marii științe, consumatoare de combustibili informaționali și inovaționali, nu este resimțit imediat pe linia preocupărilor de autorealizare, totuși el există în străfundul propriei tale conștiințe care, niciodată adormită, strigă cu mult aplomb: " *Modelează ! Finisează ! Îmbină părțile diferitelor construcții ale cunoașterii ! Du la bun sfârșit opera căreia îți vine să-i dai Like !* "

Una din circumstanțele experimentale de utilizare a efectelor științei constituite ca expresie a însușirii unei noi concepții despre lume este reprezentată de posibilitatea de a crea un eveniment din propria experiență de viață, care ți-a trezit anumite sentimente, prin prisma a ceea ce el poate produce la nivel de schimbare de mentalitate.

Abordările leadershipului, raportate la criteriul de optimizare a științei moderne, care adună și procesează cunoștințele vitale pentru organizații, sunt rezultatul unei „iluminări" născute din miezul ființei. Ca o clarificare a condițiilor unui parteneriat bine definit cu șirul mult mai numeros al observațiilor care atestă manipularea fără precedent a acelor înțelesuri din spatele experiențelor care activează imaginația, acceptabilă ca exercitare a libertății de gândire.

Una din noile concepții despre lume poate fi definită astfel: "O orientare fundamentală a inimii poate fi exprimată sub forma unei narațiuni dacă totalitatea cunoștințelor tale sunt cuprinse în modelul unui erou care triumfă și ia în stăpânire simbolul Vieții."

Leadership: Îți lipsește capacitatea de a plasa bătălia cu știința în spațiul nelimitat al libertății de gândire căreia îi este atribuită o piesă dintr-un puzzle pe care trebuie să-l descifrezi?

Capacitatea de a plasa bătălia cu știința în spațiul nelimitat al libertății de gândire este sinonimă cu conștiința bogăției, căci ea aduce cu sine libertatea de a crea, dând frâu liber imaginației, orice tip de conținut care adaugă un plus de valoare leadershipului.

Întotdeauna în ilustra galerie a acceptabilităților contextelor de utilizare a materiei din care este constituită știința, de dincolo de frontierele unanim acceptate de adepții leadershipului, poate să răzbească un om cu vederi înaintate, un outsider al lumii încadrate în programul ce rulează în "Normal Mode" - program care amplifică rutina în relație cu știința.

Şi numai un astfel de om va putea să releve sau să activeze posibilitățile de transformare a elementelor științei trecute cu vederea chiar și de către cei mai cutezători exploratori de noi țărmuri ale cunoașterii, chiar și de către naturile cele mai imaginative și mai creatoare.

O piesă dintr-un puzzle pe care trebuie să-l descifrezi poate fi o prezentare sensibilă a unei lumi aparte, o năzuință permanentă spre revelația unui adevăr, reflecția unei lecții de viață, o circumstanță experimentală de utilizare a unei creații personalizate, sau folosirea unui scenariu care oferă o imagine inedită a realității care te înconjoară.

Ştiința este ceea ce aduci în plus povestirii tale inspirată din experiența vieții, dar care te nominalizează drept rezultat al un puzzle care compune personalitatea unui personaj nu dintr-odată, ci treptat și în contexte diferite, și de fiecare dată sub altă formă.

Un outsider al lumii încadrate în programul Normal-Mode reprezintă acel lider care are disponibilitatea de a găsi alternative de creație, fără a situa leadershipul în afara unei științe unanim acceptate.

O știință unanim acceptată este precum rezolvarea unui puzzle la care te întorci fără să vrei, încercând să pui de fiecare dată o nouă piesă la locul ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-outsider-al-lumii-incadrate-in-programul-normal-mode.htm

Un paradis pentru Mathilda

On Ianuarie 20, 2012

Pune-ți în valoare resursele pentru a evolua, fără să își pierzi puterea de a fi stăpânul propriilor tale emoții și trăiri.

În filmul " *Leon: The Professional (1994)* ", micuța Mathilda, în vârstă de numai 12 ani, se împrietenește cu Leon, asasinul. La insistențele ei, el o învață arta de a ucide și de a fi "profesionist". Astfel ea intră în acea lume nouă a armelor și a asasinatelor. O apucă pe drumul fără întoarcere spre "sublimul paradis" al lumii interlope - căzând în "plăcerea" veșnică de a ucide și de a face bani grei din asta.

Pentru prima oară începe să se întrevadă adâncul prăpastiei în care era împinsă. Viața pe care o ducea semăna tot mai mult cu a unui proscris. Nu ieșea din casă decât înarmată. Această ființă neliniștită, blajină și prietenoasă, în loc să vegheze fără încetare asupra ei, luase chipul unui asasin îmbrățișând această meserie cu nepăsarea celui care nu cunoaște pericolul sau îl disprețuiește.

La un moment dat Mathilda pornește singură să-și facă dreptate, să-l ucidă pe acel polițist corupt care îi ucisese familia. Dar se lovește de realitate. Cade în capcana întinsă cu abilitate de victima ei, fiind la un pas de moarte. Scapă ca prin minune datorită intervenției de ultim moment al lui Leon.

Leadership: Te supui unei restrictii de caracter care începe cu creșterea nevoii de afirmare, urmată de o repoziționare a sensului vieții?

Duci o viață de prizonier? Mathilda o apucase pe un drum greșit, pe care voia să meargă împreună cu cineva care îi putea asigura un viitor mai bun. Însă ea nu cunoștea cu adevărat lumea crimei în care se învârtea și în care încerca să se integreze. Voia să practice o meserie datorită căreia nu putea învăța să trăiască, ci să moară. Nu știa ce viață de prizonier este o asemenea existență.

Ea nu era stăpâna propriei sale vieți, ci se supunea unei realități conduse de oameni meschini, învinsă la rândul ei de propriile ei gânduri de răzbunare. Fără îndoială cunoștea o felie destul de subțire a umanității și a celor mai înalte idealuri ale ei. Asta din cauză că nimeni nu îi oferise înțelegere, protecție, iubire și bunătate într-un mod necondiționat - nu cunoscuse compasiunea, înțelegerea, iertarea. Toate acestea i-ar fi ridicat moralul. I-ar fi îmbunătățit imaginea despre sine. I-ar fi revigorat mintea, viața. I-ar fi înălțat așteptările.

Mathilda a adăugat semnificație existenței sale abia atunci când s-a izbit de realitate, atunci când a fost la un pas de moarte, abia atunci când Leon a fost ucis. Sensul vieții ei s-a schimbat brusc, fiind ușor de descifrat: dobândirea unei noi stări de conștiință și o intensificare a dorinței de mai bine și mai frumos.

Leadership: Îți simplifici conștiința sau ți-o îngreunezi în momentul aplicării a ceea ce știi despre tine?

Leadershipul de calitate începe să prindă contur odată cu îmbunătățirea imaginii despre tine și despre lumea din jur. Iar îmbunătățirea imaginii personale nu se poate realiza când refuzi să aderi la acele convingeri și preferințe sănătoase pe care credința adevărată și simțămintele tale cele mai profunde ți le dictează neîncetat.

Alături de "ieftinătatea" realității omului, induse de evoluția precară a conștiinței sale, e necesar să avem în vedere și o altă notă specifică proprietăților din sistemul leadershipului - variabilitatea - cu respectarea condițiilor prevăzute de apariția unor noi forme de organizare a vieții, dar și noi forme de putere. Cum ar fi puterea de a-ți lumina propria viață, dând naștere la propria-i fericire și satisfacție.

Variabilitatea este acea capacitate a omului de a se diferenția de tot ceea ce-l înrobește, printr-un ansamblu de procese de prelucrare a realității.

Leadershipul este conceput să servească și să placă pentru orice perioadă a vieții, căreia un rol important îi revine sensul pe care îl dă omul eforturilor sale de a-și produce mai multă bucurie, fără a metamorfoza realul. Dacă într-o bună zi nu va mai plăcea această existență bazată pe sensul atribuit propriului "conținut", omul are libertatea să-și conceapă altă formă de putere, cum ar fi puterea de a accepta ceea ce nu se poate schimba. Îmbunătățind eventual și dimensiunea propriului sine, prin studiul puterilor sale, în contextul activităților ce urmează a fi efectuate.

Sensul pe care îl dai vieții este o reîntoarcere la condiția ta inițială, privind-o cu gândul la o accesare și o coordonare ulterioară a laturii tale sensibile.

Așa cum chimistul simplifică nenumăratele combinații ale naturii scoțând în evidență elementele care o compun - tot așa și tu trebuie să-ți simplifici conștiința și nu să ți-o îngreunezi, scoțând în evidență elementele tale bune care îți compun caracterul.

Pentru ca conștiința ta să se trezească pe deplin, trebuie să-ți obligi psihicul într-un fel sau altul să stea în contact cu stimulii noi o mai lungă perioadă de timp – acești stimuli noi fiind activați prin contactul cu o realitate benefică, care să nu te marcheze în mod negativ – acea realitate a inimii tale, a părților tale bune pe care deseori nu le iei în considerare.

Lasă latura bună din tine să asculte și să judece argumentele relevante și corecte care îți susțin hotărârea de a nu te îndepărta de la valoarea ta morală, și împiedic-o să ia în seamă calificativele negative pe care sentimentele de vină ți le atribuie. Fii întotdeauna mândru de a fi tu însuți, fii conștient de ceea ce știi, de ceea ce ești, de ceea ce simți, de ceea ce gândești, chiar și atunci când ești înconjurat de un mediu străin și negativ.

Cineva spunea că dintre aptitudinile cu care ne-a înzestrat natura, prima este forța rațiunii, care ne înalță deasupra propriilor noastre patimi și slăbiciuni și care ne face să ne cârmuim chiar și calitățile, talentele și virtuțile.

A încerca din răsputeri să te ridici deasupra propriilor "intoxicări" cu gânduri și emoții negative, a încerca să fii mai bun, mai blând, mai corect, mai curajos – ca într-un final să constați adevărul despre propriile tale sentimente – îți va determina atitudinea, comportamentul, și îți va amplifica potențialul pozitiv al conștiinței tale.

Conținutul pe care dorești să-l adaugi vieții este dat de motivația cu care intri în acord cu imaginea pe care o ai despre tine proiectată în exterior.

Un paradis pentru Mathilda scoate în evidență vulnerabilitatea propriei tale ființei, a propriei tale lumi de gânduri, dorințe, sentimente și realități false în care alegi să trăiești.

Ca și lider ești ceea ce ai vrut să fii, adică propria ta "creație". Această creație depinde de educație, cultură, mediul de dezvoltare a conștiinței, de capacitatea de a te încadra și adapta

la realitatea obiectivă de zi cu zi, de voința proprie de a opta și de a te orienta spre un pozitivism constructiv. A-ți crea un fals paradis este ceva periculos – atât pentru tine, cât și pentru societate - care în cele din urmă te va împinge la marginile ei.

Tu știi încotro te îndrepți? Te dai bătut și admiți să te încadrezi în limitele unui mediu defavorizant? Atitudinea te face să nu te descurci cum trebuie când viața îți ridică opreliști? Cât de mare este forța rațiunii tale? Poți să te înalți deasupra propriilor patimi și slăbiciuni? Ai curajul să stai față în față cu adevărul despre tine? Ce oglindește acest adevăr?

Source: https://neculaifantanaru.com/un-paradis-pentru-mathilda.html

Un pas important în domeniul științei

On Martie 03, 2012

Învață să faci din tine însuți amintirea unei invenții care să-ți poarte numele în sferele superioare ale divinului.

Un muncitor din Lyon, pe nume Joseph Jacquard (1752 - 1834) a găsit într-o bună zi piesele care cândva alcătuiseră războiul de țesut mecanizat al lui Vaucanson. Cineva le adusese la muzeul de arte și meserii unde zăceau grămadă într-un colț. Jacquard le-a luat cu el, le-a reparat, le-a montat și a început să-i aducă perfecționări. A introdus cartele perforate, creând astfel "una dintre cele mai frumoase invenții mecanice industriale ale secolului" cum s-a afirmat. Și care-i poartă numele. Numele lui Jacquard. De fapt, erau niște cartoane prevăzute cu găuri, dispuse în așa fel încât se obținea imprimarea mătăsii. Schimbându-se cartonul se imprima alt model, iar pentru imprimarea stambei se foloseau cilindri gravați, puși în mișcare de forța aburului.

În loc de 200 de muncitori, care inițial făceau această muncă manual, nu mai era nevoie decât de unul singur, ajutat de un copil care, cu o mașină scotea 28 de iarzi de stambă imprimată în patru sau șase culori, pe minut. Ideea lui Jacquard însă l-a inspirat pe Herman Hollerith (1860 - 1929), care, în 1871, a construit, pe acest sistem, o mașină de calcul. Când în 1940, Norbert Wiener a ajuns la concluzia că mașina de calcul rapidă pentru rezolvarea ecuațiilor cu derivate parțiale trebuie să fie o mașină electrică cifrică în baza doi - cum ar fi prezența sau absența unei găuri într-o cartelă - și-a amintit de mașinile Hollerith, fabricate de International Business Machines Corporation. A fost un pas important în domeniul calculatoarelor electronice. *

Leadership: Poți să-ți exprimi atitudinea față de conținutul realității în care te dezvolți, cu motivația care stă la baza acțiunilor de creație, prin mijlocirea materiei din care toți și toate sunt făcute?

O soluție tehnică a unei probleme descoperită prin intermediul elementelor tehnice, iată ce îți trebuie ca să devii inovator, încât tu însuți să devii expresia unei voințe creatoare. Pentru a trece la un nivel înalt performanță, încât să apropii esența existenței tale de esența divinului, trebuie mai întâi să dovedești competență, independență și consecvență numai prin modelarea materiei din care orice e constituit, precum și spațiul și timpul, în termenii cărora este descrisă versiunea ta de a fi un adevărat Creator.

Când vorbim despre divin, ne gândim la cele câteva mijloace spirituale absolut trebuincioase pentru evoluția lumii: creație, descoperire, cercetare, experiment, reflecție, explorare, toate acestea pornind de la o atitudine de acceptare obiectivă a realității și continuând cu imitarea realității în folosul împlinirii Marii Opere. Şi pornind de la divin putem să ne definim pe noi înșine ca fiind oameni de știință prin prisma a ceea ce suntem capabil să devenim după ce ne punem la bătaie capacitatea de a gândi, de a ne înălța gândurile, convingerile și acțiunile la rang de "înfăptuiri mărețe".

Încearcă să-ți înțelegi menirea prin sensul pe care îl dai unui singur lucru. Însuși acest lucru trebuie să admită posibilitatea de reevaluare a existenței tale din moment ce divinul din tine rezonează cu introducerea unui pas nou în domeniul științei. Ceea ce adaugi existenței tale trebuie să țină cont de ceea ce adaugi înfăptuirilor tale încât să devii indispensabil pentru realizarea unei invenții brevetabile. Divinul este partea creativă din tine care se ridică peste marginile lumii, în fața căreia nimic nimic nu este ascuns, nimic nu-i poate sta în cale.

Dumnezeirea (sau divinul) se descoperă prin contribuția pe care ți-o aduci la dezvoltarea

disciplinei care te face renumit.

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția științei sale. Cine n-a făcut nimic pentru știință, n-a făcut nimic nici pentru Dumnezeu. Însăși viața este o stea aflată în constelația științei. Fără știință viața nu ar fi putut căpăta strălucirea unei stele.

Ființe ale divinului, vă rog cu stăruință să fiți asemenea Creatorului, cineva care nu se mai satură să-și extindă câmpul științei. Sferele superioare ale divinului sunt acele minuni ale creației, diversificate, care arată puterea adevăratului Dumnezeu.

Un pas important în domeniul științei este realizat doar de către acei oameni deosebiți, dinainte aleși de Dumnezeu pentru a duce lumea la un nivel înalt de spiritualitate. Iar spiritualitatea este acea forță a științei de a interpreta, de a anticipa și prognoza în câmpul de reflecție și de acțiune o nouă înțelegere a conceptului de realitate.

*** Notă:** Catinca Muscan - *Orele lui Prometeu* , Editura Albatros, 1986.

Un pas înainte spre întărirea imunității

On Aprilie 10, 2009

Întărește imunitatea leadershipului tău, asigurând o ordine morală care să-ți pună în lumină valorile bazate pe virtuți înalte.

Vreau să vă relatez în cele ce urmează un moment din viața generalului francez Charles François Dumouriez, din timpul războaielor revoluționare franceze, așa cum îl prezenta celebrul scriitor Alexandre Dumas, in celebrul sau roman „Doctorul Misterios".

Într-o zi sosise un detașament mai mare de voluntari, rebeli, care trebuiau să se alăture armatei lui Dumouriez. Însă printre ei se aflau și foarte mulți răuvoitori – instigatori, criminali, trădători. Dumouriez ordonă soldaților săi să fie pregătiți în poziție de luptă. Când rebelii se apropiară suficient de mult, el le-a adresat următorul mesaj:

– Armata mea nu primește în rândurile ei decât buni patrioți și oameni cinstiți. Armata îi disprețuiește pe fugari și are aversiune față de asasini. În mijlocul vostru sunt mizerabili care vă împing la crimă. Alungați-i singuri dintre voi ! Dacă nu, dau ordin artileriștilor să tragă, și eu cu husarii mei voi trece prin sabie pe toți cei care vor mai rămâne în picioare. Trebuie să înțelegeți: în rândurile voastre, fără asasini, fără călăi. Izgoniți-i ! Deveniți buni, bravi și mari, ca acei printre care aveți cinstea și onoarea să fiți admiși !

Care credeți că a fost rezultatul? Ei bine, cincizeci sau șaizeci de oameni fură izgoniți; se făcură nevăzuți de parcă ar fi intrat în pământ. Restul rămăseseră în rândurile armatei și se conformară spiritului ei.

Leadership: Avansarea ta spre ceea ce te integrează într-un rol mare, poate fi o determinare a unor fenomene externe, sau aparține unei figuri care relaționează cu un fundal neutru?

"Sănătatea" leadershipului tău nu este hărăzită prin firea lucrurilor, ci se cere multă chibzuință și responsabilitate în a ști să-ți definești cu exactitate intențiile, să evaluezi foarte bine motivele care stau la baza acestor intenții, și să acționezi fără să dăunezi cu ceva propriului stil de conducere pe care îl adopți. Virușii împotriva căruia anticorpii tăi trebuie să lupte sunt: superficialitatea, lipsa demnității, lipsa loialității.

Ştiința conducerii rămâne indisolubil legată de poziția avantajoasă pe care o ai în cadrul grupului în momentele cheie, atunci când ești nevoit să inițiezi o schimbare de ansamblu care să aibă ecou în sufletul celorlalți, și care să nu-ți primejduiască ascensiunea. Numai prin prisma unui ansamblu de valori (bazat pe disciplină, nevoie de adevăr, integritate) prin care oamenii să se identifice cu modelul tău, vei putea să-ți păstrezi intactă relația cu ei.

A accepta să te îndepărtezi de la principiile pe care le care le-ai stabilit și pe care le susții în prezența celorlalți e ca și cum, brusc, s-ar năpusti asupra ta o boală pe care n-ai prevenit-o și pe care nu îndrăznești s-o diagnostichezi. Boala nu îți apare fiindcă este cauzată de ceva sau cineva, ci pentru simplul motiv că nu ești îndeajuns de pregătit să te lupți cu propriile tale limite, fiindcă nu ești îndeajuns de analitic ca să observi fisurile ce se produc în leadershipul tău pentru a le acoperi în timp util.

Avansarea ta spre ceea ce te integrează într-un rol mare poate aparține unei figuri care relaționează cu un fundal neutru, atunci când ceea ce te reprezintă poate duce la împlinire

o acțiune care nu este supusă unei constrângeri de subordonare.

Alcătuirea unei echipe de sprijin este un ingredient important pentru activitățile tale. La fel cum este făina pentru o prăjitură de ciocolată pufoasă. Generalul francez Dumouriez și-a întărit imunitatea leadershipului său, asigurând o ordine morală menită să-i pună în lumină codul de valori bazat pe virtuți înalte. El s-a adresat acelor oameni care nu corespundeau propriilor sale criterii și așteptări, idei și aspirații, și le-a spus să se îndepărteze de zona lui de acțiune. Potrivnicii cei mai primejdioși care se abăteau de la principiile sale nu trebuiau să intre în rândurile armatei lui.

Dumouriez știa prea bine că singura cale de a păstra unitatea unui grup, și nu s-o rupă, era să îmbine toate acele elemente necesare pentru ca leadershipul său sa capete o semnificație mai înaltă în ochii celor pe care îi conducea. Cu alte cuvinte, trebuia să prevină "boala" înainte ca ea să evolueze până în punctul de a-i pune în pericol poziția.

Așa cum un medic se preocupă de vindecarea bolilor, tot așa și tu, cu o înțelegere generală, trebuie să cuprinzi într-un tot simptomele răzlețe ale "bolii" ce îți poate afecta relațiile cu ceilalți, să știi care sunt factorii de risc și să acționezi preventiv. Nu poți să întâmpini boala cu mâinile deschise și s-o stăpânești, ci trebuie s-o stârpești de la rădăcină, din faza de debut, să te opui pe toate căile de a se instala și de a se agrava.

Leadershipul este rolul decisiv pe care îl joci într-o acțiune de mare anvergură al cărei curs nu-l poți modifica decât schimbând ceea ce este în exces, cu ceea ce este prioritar pentru obținerea unei structuri echilibrate de energie umană.

Un pas înainte spre întărirea imunității desemnează acea latură din noi înșine care încearcă să ne salveze de la o umilitoare retrogradare. Ca lider, ai datoria, de mare însemnătate, de a localiza orice eventual „focar de infecție" cercetându-i originea și eradicându-l înainte de a se răspândi și a crea complicații ulterioare.

Totodată, un pas înainte spre întărirea imunității o constituie instituirea și adoptarea unor măsuri preventive eficiente, iar în momentul apariției (în ciuda prevenției aplicate) a primelor simptome de boală, este necesară eradicarea focarelor sau a bolii prin mijloace energice.

În leadership, de mare ajutor sunt oamenii cu o „imunitate" naturală solidă. Cu cât ei sunt mai mulți, cu atât mai ușor poți interveni asupra celorlalți care sunt minoritari. Cu alte cuvinte este esențial pentru un leadership de calitate, selecția personalului și intervenția prin măsuri energice împotriva acelora care din diverse motive pun „bețe în roate" și-i împiedică pe ceilalți să urmeze calea spre performanță. După cum toată lumea vrea recompense, tot așa cu toții trebuie să înțelegem că trebuie să ne conformăm unor cerințe și toți trebuie să înțelegem că există și pedepse uneori foarte dure pentru insubordonare, pentru încălcarea principiilor etice și a prevederilor legale.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-pas-inainte-spre-intarirea-imunitatii.html

Un pas uriaș spre orizonturi înguste

On Martie 18, 2009

Pornește în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îți pierzi "coordonatele".

Ieri am primit pe email de la un prieten "bancul zilei":

O vrabie zbura cu viteză la nivelul solului. Din fața ei vine un BMW…Vrabia zboară cu viteză spre BMW, se izbește de mașină și cade complet amețită. Şoferul oprește, o ridică, o ia acasă, o pune în colivie, îi pune niște pâine, îi pune niște apă…

Se trezește vrăbiuța la un moment dat și se uita buimăcită în jurul ei: vede gratii, vede apa, vede pâinea…

– Vai, Doamne ! L-am omorât pe ală cu BMW-ul !

Leadership: Ai tăria de a recunoaște greutatea realității la care te vezi martor, fără să tinzi spre un model îmbunătățit al propriei persoane?

Pentru ca leadershipul tău să obțină un punctaj ridicat trebuie să te concentrezi asupra modalității de abordare a cunoașterii de sine, și asupra unei perspective mai apropiate de realitate. Consider că prioritatea ta trebuie să fie îmbunătățirea performanței în ceea ce privește acele aspecte pe care le ignori, pe care le treci cu vederea, pe care nu le sesizezi.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine nu este nici subaprecierea, nici să te consideri autorul acțiunii realizate, ci este tăria de a recunoaște greutatea realității. Trebuie să știi să te ridici desupra propriilor ambiții rănite sau peste adversitatea firească față de alții. De fapt, din acțiunile tale se recunoaște existența Sinelui Superior și importanța sa în îndeplinirea unui anumit scop, chiar dacă ridici realitatea pe un palier anume, sau în totalitate, chiar dacă te ridici desupra ambiției de a te afirma.

Oricum ar fi, trebuie să-ți ții sub control subaprecierea, adevăratul să nu capete prea mare greutate, și în același timp să-ți menții tăria interioară de a reuși și mai departe în viață.

Vei putea să asiguri elementele de bază ale leadershipului tău – precum claritatea, echilibrul și eficiența doar dacă îți menții la un nivel optim și constant capacitatea de judecată, doar daca reușești să incluzi în propria ta gândire ingrediente precum coerența și obiectivitatea care te ajută să-ți atingi obiectivele, și mai ales dacă nu te deconectezi de la realitate.

Leadership: Poți să te integrezi într-o imagine care se schimbă treptat într-o altă imagine, pe măsură ce realitatea din jurul tău crește și evoluează mai repede decât înțelegerea ta?

Așa cum dezvoltarea unei afaceri necesită o combinație de viziune în ceea ce privește clienții și concurenții, sisteme de afaceri bune și o cultură adecvată, tot astfel dezvoltarea ta personală necesită o combinație de realitate și de adevăr, adică să fii conștient de tine însuți și de lumea ce te înconjoară. Nu vei putea niciodată să-ți dezvolți potențialul dacă idealurile tale nu se regăsesc în valorile tale, sau dacă așteptările tale sunt mult prea mari - și vei ajunge să nu le poți controla. Cu alte cuvinte, valoarea ta se va ridica doar dacă rămâi întotdeauna convins de calitățile tale și dacă nu te vei îndepărta niciodată de la cine ești tu

cu adevărat.

Fii analitic cu tine însuți înainte de a te raporta la ceilalți. Pornește în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îți pierzi "coordonatele". Regândește-ți orientarea și posibilitățile de manifestare, și abia apoi conectează-te la ceilalți oameni. Cel mai bun lider este cel ce știe să distingă acea linie subțire care-l desparte de adevăratul său eu, care știe să distingă acea gamă de tonuri ce reține detaliile cele mai fine ale variantei originale a realității.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine este garanția ta spre performanța. Ca să dai avânt leadershipului tău nu te opri la acel prag în care punctele vulnerabile intervin în dezvoltarea ta.

Supraestimarea este o imagine care se schimbă treptat într-o altă imagine, mai ales atunci când ceea ce vezi la tine într-o anumită împrejurare poate să culmineze prin apariția unei frontiere dure, numită: "Este doar în capul tău ! "

Un pas uriaș spre orizonturi înguste evidențiază acea etapă din progresul tău personal care în loc să-ți maturizeze gândirea și leadershipul, te aruncă cu doi pași înapoi.

Tu îți concentrezi eforturile și viziunea în direcții greșite? Elementele distincte ale leadershipului tău sunt perspectiva clară și atitudinea corectă față de realitate? Reușești să distingi care sunt chestiunile cu adevărat importante din viață ta, din leadershipul tău, atunci când are loc o schimbare? Cum reacționezi când are loc o "schimbare de decor"? Adopți întotdeauna o gândire în concordanță cu cine ești cu adevărat?

Concluzie: Leadershipul se bazează pe o realitate obiectivă iar liderul trebuie să fie bine ancorat în realitate. Analizând trecutul și implicându-se in prezent el va putea să tragă o ocheadă, dând cortina timpului de-o parte, în viitor. Căci viitorul depinde mult de trecut și de prezent. Un lider adevărat nu-și poate crea iluzii, nu poate vinde iluzii, deci este inutil să-și creeze viziuni utopice căci acestea nu-l vor propulsa, ci dimpotrivă, după ce a făcut un pas înainte, va face doi sau mai mulți pași înapoi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-pas-urias-spre-orizonturi-inguste.html

Un pătrat negru în albul orbitor

On Aprilie 01, 2011

Viziunea pe care ți-o formezi despre știință este progresul pe care îl obții prin alăturarea propriului potențial, lângă intenția amplificării imaginii care te întâlnește venind "din față".

La 30 noiembrie 1841, "Philadelphia Public Ledger" anunța pentru prima oară că poliția franceză folosește invenția lui Niepce și a lui Daguerre pentru identificarea criminalilor. În momentul când cineva realizează o invenție științifică (scria ziarul) el nu cunoaște încă toate laturile posibile ale întrebuințării acesteia. Invenția magică a lui Daguerre, care constă în a picta cu ajutorul razelor solare, a fost utilizată de către poliția din Paris în lupta împotriva crimei. În Franța, când se aresteazā un criminal sau un suspect, polițiștii fac imediat un daghereotip și întocmesc un fișier din portretele astfel obținute. Oamenii lumii interlope, pentru a împiedica acest procedeu, fac uneori grimase oribile ca să-și deformeze fața...

Sherlock Holmes nu a fost înzestrat de către creatorul său cu înalte cunoștințe științifice. Dar, din păcate, Connan Doyle nu i-a "permis" să se folosească nici de cele existente pe vremea sa. Iată, de pildă, fotografia, care astăzi ocupa un loc de frunte în cercetarea criminalistică. Prima fotografie, realizată de Nicephore Nieppe în jurul anului 1829, reprezentând o natură moartă, era mai aproape de un desen impresionist decât de ceea ce numim azi fotografie. Totuși, această placă de sticlă anunța nu doar viitoarele radiografii, cinematograful, fotografii ale aștrilor invizibili, ale particulelor cosmice, dar și viitoarele fotografii ale amprentelor digitale, fără de care anchetatorii ar fi rămas la lupa lui Sherlock Holmes.

Leadership: Expunerea cunoștințelor tale în fața unei eventuale descoperiri este recomandată datorită viziunii pe care o oferă imaginea putinței tale de a schimba un mod de a face lucrurile, prin parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură"?

Un singur adevăr poți să extragi de aici: tot ceea ce inventezi este rezultatul unei viziuni care îmbunătățește capacitatea de a gestiona orice resurse ai la îndemână pentru a face o descoperite importantă într-un domeniu. Adevărul acesta este imaginea sensibilității care îmbrățișează nevoile omului de știință de-a unei lungul unei viziuni care este cu atât mai profundă cu cât este extrasă din rezultatele muncii tale. Încearcă să pătrunzi cu ochi de inventator în toate, încearcă să însuflețești și să conduci orice lucru din cuprinsul materiei, asigurând parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură": între teorie și cercetare, între descoperire și valorificare.

Un pătrat negru în albul orbitor poate fi considerat drept o reprezentare a adevărului din jurul viziunii pe care o creezi cu un singur scop: ca să contribui la realizarea unei descoperiri a cărei utilizare se va extinde mulți ani înainte. Pătratul reprezintă viziunea ta, pe când albul orbitor din jur este dat de leadershipul pe care îl cunoști, pe care îl practici și pe care îl reprezinți. Aceste două elemente merg mănă în mâna armonizându-se permanent până la obținerea rezultatului final care se numește "performanță". Poți îmbogăți perspectivele domeniului științific, îți poți mări puterea de influența, dacă "pătratul și albul" sunt menținute la un nivel cât mai înalt de calitate.

Așa cum inteligența și capacitatea noastră de a judeca și de a ne aminti lucrurile ne ridică deasupra celorlalte animale, tot așa "pătratul și albul orbitor" (spun orbitor fiindcă știința conducerii este o piatră de hotar pentru modul în care interacționezi, comunici și aduci valoare în abordarea unui domeniu științific), dacă aceste două elemente sunt concepute din start cu gândul la adevăratele așteptări ale oamenilor. Dacă sunt bine aplicate în mod adecvat și întreținute cu simț de răspundere, atunci ele ne vor ridica deasupra propriilor noastre limite.

Leadership: Cum răspunzi la un context mai larg de construire a viziunii care accelerează expansiunea conștiinței tale într-o zonă a puterii de a accepta condiția unui descoperitor care a pătruns la adevăr după secole de eroare?

Imaginea care te întâlnește venind "din față" este de fapt o ilustrare a ideii de a gândi în afara tiparelor, punând în prim plan acea parte a descoperirilor care va rămâne definitiv o extensie a ariei de creștere a valorii personale. Numaidecât, imaginea aceasta este se situează între concret și abstract, între real și ideal, între sensibil și inteligibil, fiind totodată rezultatul interacțiunii dintre datele obiective ale realității și implicarea creativă a unei subiectivități intermediare din cursul unor evenimente de largă anvergură.

De multe ori, însă, va trebui să accepți condiția unui descoperitor care a pătruns la adevăr după secole de eroare. Spun asta deoarece este greu să dobândești știința necesară identificării unei descoperiri colosale, și este posibil ca tu să fii cel ce începe acțiunea de "excavare" și altcineva o va continua în locul tău (mulți ani după ce tu nu vei mai fi). Important este să ai ceea ce trebuie ca să te numești descoperitor: trebuie să ai curajul și determinarea să te avânți în necunoscut, fără să știi cu adevărat ce vei găsi.

1. Ești atât de prins în activitatea ta de lider încât să nu mai vezi importanța "pătratului și a albului orbitor"?

2. Cum contribui la realizarea și consolidarea relației dintre aceste două elemente? Percepi tabloul întreg, imaginea de ansamblu a lucrurilor cu adevărat importante înainte de a te raporta la practicile și accentele leadershipului tău? Cum te poți folosi de aceste două elemente pentru a oferi adepților tăi un climat de siguranță în care să poată crește și să se poată forma?

3. Poți folosi aceste două elemente ca să te întreci pe tine însuți, să intri pe un teren nou și să reușești o mare transformare?

De modul cum răspunzi la aceste întrebări depinde succesul tău ca lider. Prin urmare: Exprimă-ți viziunea în așa fel încât să-i determini pe oameni să acționeze în spiritul ei.

Leadershipul este viziunea care povestește o descoperire genială din perspectiva unui călător curajos pornit într-o mare aventură a cărei a cărei finalitate va fi păstrată în memoria lumii pentru eternitate.

Un pătrat negru în albul orbitor reflectă darul viziunii de care trebuie să dai dovadă pe parcursul unei călătorii în care șansele de reușită sunt greu de estimat. Dar viziunea trebuie să rămână a ta, a celui care a început călătoria, altfel există riscul ca, după o perioadă, să nu te mai regăsești chiar tu în acea parte a călătoriei care se termină. Învață să călătorești de dragul de a călători. Dar marea aventură este să te pui în mișcare și, la sfârșit, să faci o descoperire uimitoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-patrat-negru-in-albul-orbitor.html

Un plus de valoare

On Ianuarie 28, 2009

Atribuie potențialului tău forță dinamică, creând o pârghie care să-ți amplifice la maximum eficiența.

O fetiță în vârstă de numai șapte ani intră cu încredere pe patinoar. La prima vedere nu pare că se deosebește cu nimic de ceilalți copii de vârsta ei care se prezintă zi de zi la antrenamente. Patinează cu aceeași viteză, repetă aceleași mișcări de brațe încontinuu și, la fel ca și ceilalți copii, învață zilnic noi figuri din patinaj și noi mișcări de dans.

Dar dintre toți copiii, ea este singura care patinează și în timpul pauzelor. Este singura care rămâne pe gheață încă un sfert de oră după terminarea programului. Şi este singura care are cele mai multe vânătăi pe picioare și pe mâini.

Observând dăruirea cu care această fetiță se străduia să execute fiecare mișcare după terminarea orelor de antrenament, un angajat al patinoarului îl întreabă pe antrenor:

- După atâtea căzături și după atâtea vânătăi căpătate în timpul antrenamentelor, de ce oare mai continuă fetița aceasta să patineze chiar și după program?

Cu multă convingere, antrenorul îi răspunde:

- Ambiția ei este să continue să se perfecționeze; visul ei este acela de a deveni cea mai bună patinatoare din lume.

Leadership: Îți actualizezi imaginea implicării tale concrete în dinamica unui proces de tranziție, de la stadiul de *"test al propriei tării lăuntrice"* la stadiul de *"cost al exploatării potențialului maxim"?*

Unicul factor important în clădirea propriului tău caracter ține de felul cum cucerești acel teritoriu vast, limitat de mulți dintre cei din jurul tău, care îți unește forțele psihice de cele fizice. Îl poți cuceri printr-un hotărâtor act de credință și voință. Capacitatea ta de a conta pe tine însuți, pe dăruirea cu care te implici în susținerea propriei atitudini este cea mai înaltă răsplată pe care o aduci progresului tău personal și profesional. Trebuie să crești în tine însuți înainte de a ajunge un alergător de cursă lungă.

Performanța este un proces complex, împletind într-un tot sudat și armonios temperamentele și trăsăturile felurite ale oamenilor. Oricât de diferită ar fi structura interioară a fiecărui individ, performanța nu se poate crea decât prin înmănuncherea acelor părticele din el însuși care, scoțându-le la lumină, șlefuindu-le prin muncă și dedicație, îl aduc mai aproape de excelență, transformându-i potențialul în avantaj.

Performanța este acea nuanță de suferință pe care o trăiești prin dedicarea ta constantă față de împlinirea unei pasiuni autentice.

A încerca să devii un performer, fără să încerci să scoți maximum din potențialul tău e ca și cum ai intra în posesia unui bec ultrasofisticat, dar locuiești într-o zonă care nu e racordată la electricitate. Mai întâi trebuie să faci rost de o sursă de energie, de un generator puternic –

cum ar fi ambiția de a fi cel mai bun, să vădești o preocupare consecventă și adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale concretizării propriilor năzuințe, și abia apoi să-ți racordezi abilitățile la obținerea de rezultate.

Energia, așa cum remarca odată cineva pe web, este forța care face să treacă „ceva" din potențial în dinamică sau invers, deci o forță aplicată, care produce o schimbare de stare.

Poți să atribui potențialului tău forță dinamică, creându-ți o pârghie (acea formă de energie deosebită) care să-ți amplifice la maximum eficiența?

Tu poți să produci o schimbare în starea ta de spirit? Ce este acel „ceva" din potențialul tău pe care doar dacă aplici o anumită forță poate deveni activ și suficient de energic încât să-ți ridice nivelul de competență necesar dezvoltării tale profesionale?

Leadership: Prin experiența, priceperea și dedicarea ta poți să aduci o contribuție personală la atingerea unor valori de referință în cazul atingerii unui prag de exhaustivitate a sferei tale de activitate?

Tăria lăuntrică surprinde acea manifestare a caracterului tradusă prin cultivarea și trăirea sentimentului de superioritate. Iar costul exploatării potențialului maxim, responsabil de producerea fenomenului de rezonanță prin care sufletul, mintea și corpul devin o entitate unică și binecuvântată, ține de ceea ce realizezi în timp ce încerci să îți depășești limitele.

Performerii de elită sunt și ei oameni, la fel ca fiecare dintre noi - au pasiuni, năzuințe, idealuri, gânduri îndrăznețe și temeri. Chiar dacă vei citi multe lucruri formidabile despre ei, tot oameni sunt. Şi, în egală măsură, de-a lungul vieții ei au trecut prin multe încercări și eșecuri, la fel ca și ceilalți oameni.

Însă există un singur lucru care îi diferențiază de toți ceilalți: **un plus de valoare**. Altfel spus, ei continuă să se perfecționeze și după orele de program, atunci când toți ceilalți încetează munca. Valoarea lor crește, în mare măsură, datorită efortului în plus pe care îl depun în vederea perfecționării.

Nu trebuie să fii o persoană extrem de inteligentă pentru a deveni un performer de elită, dar trebuie să fii dispus să îți dezvolți potențialul ca să poți evolua în cariera pe care ți-ai ales-o. Dacă nu continui să te dezvolți, să progresezi, să te perfecționezi mai mult decât restul lumii, vei rămâne blocat în rutina mediocrității, și, deci, nu vei atinge niciodată excelența.

Pragul de exhaustivitate a sferei tale de activitate este atins atunci când munca pe care o faci cu pasiune se identifică cu principiile călăuzitoare asumate, ducând la o încălcare a limitelor de rezistență întâmpinate pe parcursul formării.

În acest caz, valoarea ta de referință este dată de raportul dintre disponibilitatea de a suporta orice sacrificiu și ambiția atingerii unui ideal înalt de performanță.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-plus-de-valoare.html

Un prim-plan al unui fundal plin de simțire

On Martie 29, 2021

Fii pregătit să dai un sens nou modului de a te simți, în baza unei experiențe care produce modificări de durată în relația dintre ceea ce te conține și ceea ce te respinge.

Mă întorc spre casă, chiar dacă sunt încă departe de locul care îmi oferă întotdeauna căldură sufletească. Din fericire, ploaia s-a oprit la timp, altfel m-aș fi întors cam leoarcă acasă, fapt ce ar fi prefigurat o stare emoțională neconfortantă, un soi de frământare în labirinturile unei minți care se îndoiește adesea de trup, nemaigăsindu-și nicăieri impresionare.

Este și asta o normalitate meteorologică, pe care mi-aș dori s-o ignor pe cât posibil. Parcă aș fi al nimănui, în mijlocul pustiului, dar important este că mă am tot timpul pe mine în mijlocul gândurilor mele. Să pot să mă contopesc cu mine, să uit de așteptările celorlalți, încât sistemul de acționare al corpului meu fizic, aflat în mișcare, să capete amplitudinea unui sistem dinamic pulsatoriu aflat la originea unui optimism gnoseologic. Cât de sublim sunt sugerate trăirile mele în vederea exprimării unui punct de vedere personal !

Or în fiecare pas pe care-l fac, oarecum grăbit, apăsat, spornic, se simte acea trăsătură a omului care își permite armonizarea cu natura și cu totul din jur. Dar, mai mult decât atât, se simte acea distincție a omului care știe să fie demn și care își impune respectul prin acea atitudine de deschidere creativă capabilă să exprime noi perspective de observație asupra vieții.

Leadership: Tu poți să redai ce conține interiorul tău prin prisma a ceea ce se întâmplă în exteriorul tău, luând în considerare o acțiune care te face să vrei să trăiești mai intens un moment care nu mai trece?

Observațiile acestea sunt suficiente pentru a mă face înțeles. Încă se simte vântul cum bate dinspre apus, s-a făcut frig, tot mai frig, iar pașii mei nu lasă nicio urmă pe străzile umede. Cred că orice pas nu este cu nimic mai presus decât vântul pe care îl simți cum te pătrunde până la oase, făcându-te să tremuri puțin, dar sigur uiți de el imediat ce intri undeva la căldură.

Iată. Am ajuns acasă. Chiar dacă ploaia mi-a oferit noi perspective de a privi și a înțelege arta stradală, unde liniștea și întunericul se constituie într-un fel de realism spontan, al tratării tematicii sociale printr-o cromatică mai rece, totodată ea mi-a furnizat o lecție adâncă: o stare care este temporară poate dura mai mult decât una care este permanentă.

Starea care te traversează când ești singur cu tine însuți depinde de modul cum îți înțelegi propria persoană în relație cu o acțiune care te face să vrei să trăiești mai intens clipa în care timpul încremenește.

Da, consider că există un fel de profunzime ascunsă în ființa mea, ce nu iese la iveală decât în preajma gândurilor pe care mi le făuresc singur printr-o focalizare eficientă asupra trăirilor care m-au condus acolo unde mă aflu.

Sunt poate un om care a știut să desprindă din încâlcita și varietatea preocupărilor sale de moment, direct și simplu, o trăsătura de profunzime ascunsă: sinceritatea de a fi eu însumi, sinceritatea de a spune exact ce simt chiar și în cele mai discrete momente.

Leadershipul este sinceritatea de a mă vedea așa cum sunt și de a mă accepta cu tot ce însemn eu, rămânând aceeași, în fiecare moment în care nimeni nu este cu ochii pe mine.

Un prim-plan al unui fundal plin de simțire aduce în prim plan înțelegerea pe care și-o oferă omul în momentul când este singur, fără să se auto-suspende într-un prezent care se scurge rapid, ci punându-și toată capacitatea de reflecție în sprijinul nevoii de a se cunoaște mai bine pe sine însuși.

Pe această cale, este bine să nu uităm cuvintele scriitoarei Adela Toplean: *"Va fi mereu o luptă între ceea ce te conține (cu deriva ta interioară cu tot) și ceea ce te respinge (orizontul lumii celorlalți)."*

Source: https://neculaifantanaru.com/un-prim-plan-al-unui-fundal-plin-de-simtire.html

Un prim val care se retrage încetul cu încetul

On Martie 30, 2014

Extinde fondul valabil al ființei tale, fără să te mulțumești cu stăpânirea unui colț îngust din natura a ceea ce este infailibil.

Sosise timpul ca absurdul să se mulțumească cu stăpânirea unui colț îngust din natura a ceea ce era infailibil, majorând veniturile acelor gânduri cauzative zămislite imaginar, care nu izvorau din neant, ci din impulsurile pline de învățăminte pe care mi le dădea viața. Un mesaj găsit întâmplător într-o sticlă plutind pe apele destinului se transformase anormal într-o ezitare prelungită la nesfârșit în fața unor drumuri încrucișate.

Pentru funcționarea unei asemenea înțelegeri de sine, singur în lupta cu suferința sau fericirea, uneori în minciună și alteori în adevăr, singur între aceste două bobine rezistente care prezentau inductanță mutuală, era important ca raportul lor, numit randament, să fie întotdeauna unitar. Inefabilul este ceea ce încercam să reprezint pe fundalul unei realități care se năruia de fiecare dată când încercam să accesez o nouă linie dominantă a viitorului pozibil văzut din prisma înțelegerii vieții.

Nu pentru că ar fi fost ceva în neregulă cu mine, contribuind treptat la formarea unui miez dens de energie concentrată în jurul unei palete de nuanțe expresive și vibrante. Nu pentru că pătrunsesem în spațiul prietenos al ideilor ce meritau răspândite, în care accesul era limitat.

Ci pentru că, asemenea unei făpturi care extrage din propria ființă accentul energic și profund, puteam în sfârșit să mențin în bună stare alianța intimă și creatoare dintre spirit și materie. Înflăcărarea datorată reacției de răspuns la un stimul de intensitate crescută, ardoarea pentru noutatea care trebuia să-mi dea de gândit.

Cauzativă, întâietatea de a arbitra ceea ce se întâmpla cu mine, reconfigurând combinațiile de stări, judecăți, gânduri, zgomote și vibrații care se găseau în armonie sau dizarmonie în natura ființei mele, era doar un prim val care se retrăgea încetul cu încetul.

Trebuia să-mi satisfac nevoia nativă de a emite judecăți pe marginea fenomenelor neînțelese, ca să înțeleg ceea ce-mi transmitea continuu, viața.

Leadership: Ce calități își dispută întâietatea de-a lungul întregii tale evoluții ca să obții victoria regăsirii de sine într-un context de expunere a unor frânturi de gânduri generate de o realitate care nu există decât ca presupunere?

Frânturile de gânduri generate de o realitate care nu există decât ca presupunere te ajuta să înțelegi mai ușor ce se întâmpla în interior și în exterior, să vezi lucrurile dintr-o nouă perspectivă și să descoperi idei în locuri nebănuite, chiar dacă nu ești total verosimil în ceea ce exprimi și în ceea ce transmiți.

S-ar putea că reprezentarea actualei tale realități (timpul ți-o va arăta) în direcția rezultantei unui sistem de forțe care acționează asupra punctului tău de reper – **autoanaliza** – revendicând acele părți din tine care fac posibilă înțelegerea vieții, să fie purtătoarea unui sens atribuit experienței, care poate să-ți motiveze convingerile și deschiderea către nou.

Calitatea de a evidenția existența unei anumite realități, chiar dacă ea încearcă forțarea unor granițe unanim acceptate, este precum reflecția unei lecții de viață: te poate ajuta să clarifici o situație confuză.

Leadershipul se dezvoltă prin înțelegerea de sine, prin conștientizarea acelei realități care te ajută să îți etalezi amalgamul de însușiri acaparate de experiența vieții, odată cu înaintarea în vârstă, din lupta cu suferința sau fericirea (a căror raport trebuie să fie unitar). Mulțumirea de sine, gândirea critică, bucuria sau tristețea, răbdarea sau renunțarea, înțelegerea, cumpătul, obișnuința, curiozitatea, etc.

De aceea întâietatea de a arbitra ceea ce se întâmplă cu tine, reconfigurând combinațiile de stări, judecăți, gânduri care se găsesc în armonie sau dizarmonie în natura ființei tale, este o însușire la fel de prezentă ca Ego-ul. Şi la fel de importantă cum este oxigenul pentru trup, cum este adevărul pentru sistemul de gândire.

Leadership: IP-ul tău poate fi suspendat prin Ping-uri succesive la o distanță apropiată de maniera subiectivă de înțelegere a unei acțiuni sau situații?

Leadershipul se conectează numai la acel IP al omului pe care viața, oricât de grea și de zbuciumată, nu reușește să-l suspende prin Ping-uri succesive care suprasolicită conștiința de sine. În acest caz, IP-ul reprezintă vederea singulară pe care ți-o formezi față de o realitate care te provoacă să o descoperi cu mult entuziasm în contextul încercărilor de a înțelege noi aspecte ale vieții prin prisma focalizării gândurilor asupra universului interior cât și prin prisma trăirilor avute.

De aceea conchid că fundalul solid în leadership se poate asigura numai prin intermediul căutării pe care o trăiești pe parcursul întregii existențe, concretizându-se în regăsirea de sine, prin analiza stărilor cu care te confrunți zilnic. Asta e mai greu decât a scoate aur din pământ. E mult mai greu decât a te impune printr-o comanda internă. Iar pentru aceasta trebuie să-ți satisfaci nevoia nativă de a emite judecăți pe marginea fenomenelor neînțelese, ca să înțelegi ceea ce-ți transmite continuu, viața.

Dar spiritul lucid al omului care pornește în căutarea unui sens ce nu se poate fi cucerit decât prin redundanța unor gânduri, unor scheme ale imaginarului, unor roluri mai multe sau puțin mature, unor clișee vizavi de tipul *Who You Are and Who You Choose to Be,* este mult prea întins pentru a-și putea afla loc în cadrul unei singure etape de viață.

Căci așa cum în artă, atitudinea estetică se naște din capacitatea de a crea și a percepe frumosul, tot astfel demersul tău de a accede la un nivel superior de evoluție se naște din atenția diferită și mereu alta pe care o acorzi vieții.

A te mulțumi cu stăpânirea unui colț îngust din natura a ceea ce este infailibil înseamnă să-ți rezumi implicarea în viață la niște pretenții mici, uneori absurde, sub nume de normalitate și firesc al lucrurilor.

Ping-urile succesive care suprasolicită conștiința de sine sunt date de încercările de a te înțelege pe tine însuți în totalitatea vieții trăită prin identificarea gândurilor care te conduc la emoție, care te animă, care se revărsa asupra unei părți din lumea care te înconjoară.

Un prim val care se retrage încetul cu încetul este semnul unei tendințe de interiorizare conforme cu aspecte vieții care necesită atenție în prezent și solicită o nouă perspectivă. Evidențiază necesitatea unei analize atente al întregului fond al leadershipului, fără a te axa

pe elementele lipsite de importanță ale acestuia.

A stabili " *cine ești* " și " *cine vrei să fii* " este esențial în leadership ca și găsirea căilor de valorificare a potențialului propriu prin extinderea frumosului și adevărului din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-prim-val-care-se-retrage-incetul-cu-incetul.html

Un regizor este obligat să apere cultura

On Ianuarie 04, 2017

Studierea și înțelegerea contribuțiilor anterioare la moștenirea artei ne pregătesc să exprimăm "noul cuvânt" al vieții.

Totodată continuă și munca pentru filmul "Ivan". În aceste zile monstruoase ale războiului, regizorul Serghei Eisenstein socoate ia în calcul lupta armată împotriva fascismului, fiind obligat să apere cultura. Îl îndurerează fiecare nouă barbarie: distrugerea inegalabilelor fresce medievale de la Pskov și Novgorod, a palatelor și a fântânilor arteziene din secolul al XVIII-lea de la Leningrad, a catedralelor de lângă Moscova, a hidrocentralei de pe Nipru... Îl doare cumplit jertfa de vieți omenești care se pierd înfruntând urgia nemțească.

Dar totodată se gândește încă de la început la zilele de după război, la ziua de mâine a culturii și a artei pe care și el este chemat să o asigure făcând orice jertfă pentru grăbirea venirii ei și fiind gata înarmați până în dinți cu experiența trecutului pentru ca făcliile din mâinile noastre, din mâinile celor care așteaptă lumina să fie curate și pregătite pentru acea clipă când arta noastră va trebui să exprime noul cuvânt al vieții.

Sarcina sa principală însă o socoate a fi apărarea, prezervarea culturii. În același august termină studiul său despre El Greco, redactează o versiune engleză a studiului despre Griffith și a istoriei montajului în diferitele arte și pregătește și o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul istoriei artelor.

Leadership: Cum poți să scoți esența sufletului tău și să o dăruiești lumii printr-o capodoperă, în ciuda deplasării imaginilor de la „frumos" la „urât" și a scăderii importanței muncii de creație?

Efectul pe plan mondial al distrugerii artei, este deplasarea clară a unor imagini de la stadiul de "frumos" la stadiu de "urât", fapt ce scade importanța muncii de creație. Numai ecranizările păstrează (și vor păstra în perioada imediat următoare) o bună parte din creații, și fotoreproducerea imaginilor pentru generațiile următoare, sau cărțile care redau adevărul timpurilor, încât beneficiarii ocazionali de artă să asimileze mai mult din aspectele lumii vechi și noi.

Sistemele tehnice de realizare a filmelor, înregistrări, prelucrări, stocări, transmiteri și redări în clar a imaginilor, datorită complexității tehnologiei și a volumului deosebit de mare de stocare a informațiilor, evoluau ceva mai lent pe timpurile lui Eisenstein, decât în prezent. Cu toate astea, evoluția atinsă și tendințele observate stabileau încă de atunci foarte clar modul de prelucrare a imaginilor în vederea pregătirii viitoarei generații de artiști, preluând responsabilitățile tradițional regizorale. Din acest motiv trebuie să înțelegem durerea unui regizor: de a nu putea cuprinde într-o singură filmare toate imaginile care vor face istorie, chiar și după ce realitatea va fi sumbră.

Leadership: În ce mod munca ta reflectă angajamentul tău profund față de cultură și cum poți integra acest angajament în propria ta creație așa încât să transmită un mesaj autentic și puternic?

În timpul acestor zile "monstruoase" ale războiului, Eisenstein considera esențială nu doar lupta armată, ci și apărarea tezaurului cultural, pe care războiul tindea să-l distrugă. Totdeauna munca unui regizor se concentrează pe salvarea și prezervarea elementelor de patrimoniu - fresce medievale, palate, catedrale, chiar și infrastructura tehnică, cum ar fi

hidrocentrale. Aceasta reflectă angajamentul lui profund față de "cultură și artă" și dorința de a asigura că "făcliile" de cunoaștere și inspirație sunt păstrate curate pentru a lumina zilele de după conflict.

Acest angajament este vizibil nu doar în acțiunile sale imediate, ci și în munca pe termen lung, pregătind studii despre figuri marcante cum ar fi El Greco și Griffith, sau despre tehnici semnificative în artă, precum istoria montajului. Astfel, Eisenstein nu doar că protejează patrimoniul cultural existent, dar și contribuie la dezvoltarea continuă a discursului artistic.

De aceea, acest "nou cuvânt al vieții" ar putea fi interpretat ca o dorință de a aduce o perspectivă nouă și mai profundă asupra condiției umane, prin artă. În timpul războiului, Eisenstein simțea nevoia de a proteja cultura și de a exprima adevărul despre ororile la care era martor. Totodată, își punea speranțele în posibilitatea ca, după război, arta și cultura să poată exprima o lume mai bună, mai echitabilă, mai justă și mai umană.

În acest sens, "noul cuvânt al vieții" ar putea simboliza o schimbare în modul în care oamenii se raportează la artă și cultură, și modul în care acestea pot contribui la reconstrucția morală și spirituală a societății după război. Arta ar trebui să devină un instrument puternic pentru promovarea păcii, dreptății și progresului, reflectând astfel valorile și aspirațiile unei noi ere.

Ca să devii un artist adevărat trebuie să integrezi în creația ta tehnici semnificative în artă, precum istoria montajului, pentru a exprima "noul cuvânt al vieții" în ciuda realităților vremurilor.

Nimeni nu știe ce se petrece în sufletul unui regizor, în afară de acei artiști care s-au confruntat cu problemele muncii de creație în timpul vremurilor de criză. Un artist trebuie să își mențină creativitatea și să își urmeze viziunea chiar și în momente dificile, făcând abstracție de obstacolele din jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-regizor-este-obligat-sa-apere-cultura.html

Un scurt ecou pictat pe umbra veșniciei

On Martie 11, 2018

Găsește un sens nou reprezentării tale ca artist prin prisma mentalității unei lumi mici care continuă să se lărgească către ceva mai măreț decât tine însuți.

Ce rost are universul, cu ale lui enigme încă nedescifrate, trecute prin filtrul unui timp ce nu există decât ca noțiune abstractă? Ce motiv are el să se extindă la nesfârșit, asemenea semnificațiilor deduse dintr-o privire aruncată în treacăt înăuntrul unui labirint realizat în stilul unui Dede Eri Supria? De ce oare Dumnezeu, care înseamnă tot și toate, fără de care nimic nu este cu putință, acceptă nebunia de a fi veșnic?

Mi-am început ziua ieșind în grădină, ea însăși primordială prin setea de creație pe care o generează lectura poeziei sale, în care versurile de gingășie, carismă, puritate și răbdare, aparțin unei fragilități existențiale superlative pe care reprezentările naturii, personificată ca o mare ființă, le inserează în universul meu.

Aici îmi regăsesc pacea, o nemaipomenită senzație de confort și libertate, respirând aerul proaspăt al liniștii. Mă simt în largul meu, ca și când tristețea cu ale ei prăpăstii fără sfârșit nu ar ajunge până la mine, în această grădină cu balansoar, cu mult spațiu verde și unde trandafiri de toate felurile îmi reflectă personalitatea plină de ambiguități, totuși fermecătoare.

Revenirile mele în acest loc reprezintă fundalul pe care se desfășoară o extraordinară poveste, ca o sumă a rătăcirilor mele într-un context de tipul: "Există o privire pentru că există ochiul care o cheamă".

Frumusețea nu constă în a-mi admira aranjamentele „ton pe ton", ci în a le dărui mereu o nouă semnificație ce rezonează mai degrabă cu temele favorite ale artiștilor de geniu, asigurând modelarea raporturilor tainice dintre Creator și Marea Operă.

Leadership: Creația ta își găsește o binecuvântată finalitate ca urmare a faptului că ai căutat o viață întreagă echilibrul și armonia într-un loc care pare încremenit în timp?

La fel cum căpitanul Nemo nu se putea îndepărta de obiectul creației sale, la îndemnul misterios al inimii care nu suportă despărțirile, tot așa mă simt eu în vastitatea propriei mele creații transpusă într-un univers al cuvântului descătușat de gravitatea terestră într-un plan fizic, pornită de la necesitatea de a mă destinde și ajunsă apoi la o formă de artă inedită.

După cum se poate bine intui, niciodată nu ajung prea departe să călătoresc, așa cum au îndrăznit Magellan, Amundsen sau Columb, decât cu mintea, dorul fiind infinit mai puternic: nu mă pot despărți de grădina mea.

Ţin atât de mult la ea, încât simt că dacă n-aș mai fi, nici ea nu ar mai continua să existe. E un fel de legătură de rudenie, o reciprocitate în diferite formalisme, o abordare cuprinzătoare a universului care promovează cooperarea centralizată între o autoritate deplină și o fundație cu aceleași inițiale: "Numărul 17", pe care Dumnezeu l-a ales ca un simbol al bunăvoinței sacrului.

Universul, încă atât de nepătruns, continuă să se extindă pentru că grădina mea, prin grija pe

care i-o port zilnic, continuă să se deschidă gradual în fața învățăturii mele. Pot obține oricând o vedere generoasă demnă doar de un tablou fictional al lui Jim Warren, o sensibilitate spectaculară din care se desprind eonii, o minune dintr-un basm al lui Wilhelm Hauff, reprezentând totodată subiectul principal al unei arte care va străbate secolele și continentele, ca o piatră magică cu forță de simbol care prin puterile ei realizează orice dorință a celui care o posedă.

Leadership: Îți evidențiezi calitățile pe care le dobândești în prezența unor opere nemuritoare, conform unei revelații în care doar cei aleși își găsesc mărirea definitivă?

Dumnezeu a ales veșnicia pentru ca toate lucrurile create de El să capete un rost pentru însăși muritorii de rând. El își găsește un sens de a exista etern nu atât prin actul de creație atribuit unui artist care caută mereu să aducă ceva nou în Eden, încercând să scoată mereu altceva din piatră seacă, ci pentru că dacă el n-ar mai fi El, nimic n-ar mai fi, și toată strădania milioanelor de ani ar deveni doar o pură formalitate, determinată de capricii subiective - ceea ce seamănă cu egoismul.

Ştiți de ce 'David' a lui Michelangelo continuă să existe ca un compromis între univers și omenire? Fiindcă sufletul artistului încă se află în opera sa. Tot astfel arta mea va traversa multe secole de acum înainte fiindcă e venită din inima și roadele grădinii mele.

Dacă ar trebui să-mi găsesc un corespondent în istoria secolelor, probabil m-aș identifica cu nimeni altul decât Nicolas Flamel, și el avea o grădină asemănătoare cu a mea, iar marea lui știință mi-a fost revelată numai mie, bineînțeles într-o formă adecvată gândirii prezentului. Probabil sufletul lui s-a condensat ca o „esență divină" în acordurile unice ale naturii și s-a oprit asupra unui singur om.

Sufletul artistului este etern nu fiindcă își caută un loc care să-i hrănească legenda, ci pentru că își găsește un alt suflet care să-i continue munca, împlinind astfel destinul unei generații.

Leadership: Poți face din opera ta o necesitate a viului în misterul îmbrățișării universului care îți deschide ochii prin ceea ce reușești să cuprinzi într-un mic spațiu ce se mărește pe măsură ce înaintezi spre miezul unei alte înțelegeri?

Nikos Kazantzakis a exprimat o idee care se potrivește de minune orizontului artei mele, căreia și Flamel sau Michelangelo i-au conturat un rol permanent:

Doamne, spune-mi până unde să merg?"... iar Dumnezeu i-a răspuns cu glas senin :

- "Mergi până unde poți ! "

- "E prea puțin, Doamne ! Cere-mi mai mult ! ", s-a îndârjit omul. Dumnezeu i-a răspuns cu glas la fel de senin :

- "Mergi până unde nu mai poți "...

Geometria universului este plăsmuită de spiritele supreme care înconjoară planul al optulea, cel al Absolutului Divin, avântându-se acolo unde imaginația umană eșuează.

Ecuația existenței acestor forme de reprezentare a lui Dumnezeu în concept, într-o lume

materială, este cuprinsă în posibilitatea de a te retrage într-un loc al tău și de a descoperi acolo tainele marilor forțe ale creației ce pot modela percepția asupra lumii.

Leadershipul se aseamănă cu misteriosul magnetism al unei creații rare: este nemuritor atâta timp cât își păstrează faima și, în același timp, latent în cercul unui destin care își asumă o istorie a prezenței lui Dumnezeu în lume.

Un scurt ecou pictat pe umbra veșniciei marchează momentul în care creația personală, dezvoltată în jurul unei entități singulare, capătă dimensiunea unei istorii care se repetă în felurite chipuri odată cu fiecare generație, cu fiecare rotire cosmică, spre modelarea destinului unei lumi întregi.

Destinul unei lumi întregi se comprimă în destinul unui singur om care și-a păstrat tăinuit semnificația într-un univers care parcă îi șoptește: "Niciodată nu poți pleca dintr-un loc care continuă să se lărgească".

Source: https://neculaifantanaru.com/un-scurt-ecou-pictat-pe-umbra-vesniciei.html

Un soare aflat pe drumul spre apus

On Septembrie 18, 2010

Găsește căile hotărâtoare pentru a-ți asigura excelența, forțând limitele leadershipului tău de dragul unei chemări mai înalte.

Căpitanul Rhodes către echipa de comando condusă de locotenentul Waters:

- Domnilor, știu că ați avut mult de furcă, dar trebuie să vă trimitem înapoi. Aveți de îndeplinit o misiune foarte importantă. Principalul obiectiv este s-o găsiți și s-o recuperați pe doctorița Lena Fiore Kendricks de la Crucea Rosie Internațională. Obiectivul secundar este să recuperați două călugărițe și un preot care au un adăpost în apropiere de Yolingo, Nigeria. După ce recuperați țintele, mergeți spre zona de retragere Alpha. Mult succes.

Locotenentul Waters și echipa lui de comando, ajung în sătucul în care se aflau cei trei, însă, la insistențele doctoriței, care se atașate de populația din zonă, acceptă să ia cu ei mai mulți localnici. Cele două călugărițe și preotul refuza să plece, căci oamenii de acolo aveau mare nevoie de ajutorul lor.

După aproape două zile de mers prin munți, ajung la zona de retragere Alpha. Atunci locotenentul Waters îi abandonează pe localnici, o urcă pe doctoriță în elicopter și părăsesc zona, fără să-i pese de soarta bieților oameni care au rămas singuri în munți, expuși pericolului. N-avea de ales, trebuia să-și îndeplinească misiunea, nu s-o pericliteze, căci soldații generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor și aveau să-i ucidă fără milă.

Leadership: Depinzi de existența unei abordări a conceptului "suflet" dintr-o perspectivă psihologică asupra puterii de care dispui, cu sensuri mai adânci decât le poate da evenimentul unei alegeri greșite de moment?

Elicopterul în care se aflau locotenentul și doctorița trece la un moment dat deasupra sătucului în care fuseseră cu două zile în urmă. Priveliștea era cutremurătoare. Satul ardea în flăcări, pe câmp zeci de cadavre zăceau la întâmplare. În aer plutea duhoarea morții.

Doctorița era speriată și stăpânită de gânduri negre. Era profund afectată de ce se întâmplase și se temea că oamenii ce fuseseră abandonați vor împărtăși aceeași soartă. O podidise plânsul, de parcă inima i s-ar fi frânt pentru totdeauna.

În ochii locotenentului Waters se putea citi mâhnirea și îngrijorarea. Vederea acelei imagini de coșmar îi strecură în suflet revolta. Rămase un minut pierdut pe gânduri. O privi pe doctoriță ca într-o rugă nesfârșită, nefiind în stare să pronunțe niciun cuvânt. Şocul produs de vederea acelor oameni morți era prea mult pentru el. Îl scârbea cruzimea aceasta neumană. Fu brusc cuprins de remușcări pentru faptul că-i abandonase pe localnicii aceia pe câmp.

Nu putea rămâne indiferent, nu era în stare să comită o asemenea infamie. " *N-aș putea să-i abandonez* ", își spuse în sinea lui. Apoi, în sfârșit, rosti acel cuvânt tainic, al omeniei sale, ce venea din adâncul sufletul său: „ *Întoarce elicopterul !* "

Leadership înseamnă să rămâi fidel principiilor morale chiar și atunci când rămâi captiv în capcana unui sacrificiu pe care nu dorești cu adevărat să-l faci pentru altcineva.

Dacă ați urmărit filmul " *Tears în the sun (2003)* ", vă amintiți că în loc să-și conducă echipa de comando și pe doctorița Kendricks în siguranță spre destinația "Acasă", îndeplinindu-și astfel misiunea, locotenentul Waters a luat hotărârea să se reîntoarcă la zona de retragere Alpha, locul unde îi abandonase pe localnici, și să-i călăuzească pe aceștia pe jos, prin munți, spre Camerun, unde ar fi fost salvați.

Nu a respectat ordinele clare pe care le primise, punându-și întreaga echipă, ca și pe doctoriță, într-un pericol permanent. Căci din momentul când a dat ordinul de întoarcere, totul s-a schimbat, a început adevăratul calvar. Cariera lui se afla în declin.

Misiunea a fost îndeplinită, dar nu în totalitate. Numai patru membri ai echipei de comando au rămas în viață iar ei au fost grav răniți, printre care și Waters, dar cea mai mare parte a localnicilor au supraviețuit. Doctorița a reușit să scape cu răni ușoare. Se poate spune totuși că misiunea a avut un succes deoarece, în schimbul a câtorva vieți, au fost salvate numeroase vieți omenești.

Leadership: Ce anume te restricționează să fii om? Privești empatia ca pe o precondiție a prejudecății, sau ca un substituent al acesteia?

Cât de bogată în surprize neplăcute poate fi viața unui conducător. Decizia luată de locotenentul Waters a fost o uriașă încercare a tăriei sale de caracter, a demonstrat noblețea sentimentelor sale, ale unui om care își asumă riscuri și își forțează limitele de dragul unei chemări mai înalte.

Liderii ca Waters sunt mistuiți de un puternic simț al dreptății și al omeniei. Ei nu radiază o atitudine de genul: " *Fie ce-o fi* ", ci una bazată pe altruism: " *Voi sări în ajutorul tău. Dacă nimeni nu face ceva pentru tine, eu am de gând să fac ceva.* " În străfundul ființei lor zace un dram de smerenie. Ei sunt preocupați de bunăstarea oamenilor, reușesc să construiască o legătură puternică cu ei.

Ceea că faci are întotdeauna consecințe. În leadership totdeauna este loc de noi manevre, mai ales dacă ești forțat de împrejurări să le aplici, dar dacă te îndepărtezi de la scop, fie și din pricina sentimentelor, atunci poți da greș.

Un om este cu adevărat măreț atunci când noblețea sentimentelor sale dă sens unei vieți experimentate cu o conștiință trează.

Concluzie: În viața fiecărui lider pot exista momente de cotitură când este obligat să se abată de la drumul pentru atingerea scopului propus inițial, deoarece apar motivații care impun acest lucru. Deciziile luate în aceste momente de cumpănă, sunt cruciale pentru lider. Dacă rezultatul acestor decizii este benefic și se soldează cu victorii, liderul devine un erou, iar dacă nu, liderul ajunge "un soare aflat pe drumul spre apus".

Tu poți să îmbini fermitatea cu apropierea afectivă?

Găsește căile hotărâtoare pentru a-ți asigura excelența, forțând limitele leadershipului tău de dragul unei chemări mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-soare-aflat-pe-drumul-spre-apus.html

Un spectacol în onoarea vieții

On Septembrie 08, 2010

Pune-ți la încercare tăria de caracter, făcând din leadership un principiu de viață.

De curând, celebrul actor Michael Douglas a fost invitat la cunoscutul talk show de televiziune "Late Show with David Letterman" difuzat pe CBS. Poate cel mai important moment al talk show-ului a fost acela când s-a adus în discuție cancerul la gât în stadiul I cu care a fost diagnosticat Michael. Acesta a menționat, cu mândrie, că, în ciuda bolii, va continua să filmeze în filmul "Haywire".

David Letterman, care nu-l slăbise pe Michael din ochi nicio clipă pe tot parcursul interviului, văzând că acesta nu pălea deloc când vorbea despre starea lui de sănătate, l-a întrebat: " *Arăți foarte bine, nu pari a fi un om care s-a îmbolnăvit de cancer. Cum reușești asta?* "

Cu toată puterea sa de stăpânire bine cunoscută, nelăsând să se vadă nicio urmă de neliniște, Michael a răspuns fără șovăire: " *Deoarece sunt pe scenă !* "

Leadership: Care este Sinele pe care doresti să îl exprimi în plinătatea dinamică a vieții ca urmare a folosirii forțelor actoricești?

Răspunsul celebrului actor hollywoodian sugerează încrederea fermă pe care i-o conferă scena pe care a debutat și unde și-a construit bogata carieră, scena pe care a slujit-o și o va sluji mereu cu credință și devotament, scenă care, deși îl epuizează fizic deseori, îi dă în același timp un suflu și o energie puternică în plan emoțional.

Scena este locul unde se face legătura cu viața. Întreaga lume a unui artist adevărat este scena, și atâta timp cât i-a fost dat să interpreteze un rol, el trebuie să-l joace bine și constant.

A juca un rol este poate cea mai mare bucurie și fericire pe care o simte un artist adevărat. Scena îi dă puterea de a se dărui liniștit muncii sale, abordându-și rolul cu o pasiune vibrantă, cu o profunzime și un aplomb rar întâlnite, deseori în ciuda numeroaselor greutăți pe care le întâmpină în viața reală. Vioi, inteligent și foarte însetat după excelență, dominat, între altele, de un accentuat spirit al încrederii și al speranței, el va păstra pe scenă o consecvență uimitoare în atitudinea cu care apare pe scenă și cu care abordează tema rolurilor.

Sinele pe care dorești să îl exprimi în plinătatea dinamică a vieții, ca urmare a folosirii forțelor actoricești, ascunde o interiorizare a imaginii celorlalți despre tine în cazul unei situații în care nu ai certitudinea că ai făcut totul pentru a fi la nivelul așteptărilor lor. Acest sine este de fapt latura ta cea mai expresivă, mai penetrantă și mai vulnerabilă, mai expusă ochiului critic și vigilent privitorului care este interesat de fapte, și nu de relatarea arbitrară a acestora.

Leadership: Poți să fii strălucit în ambele laturi principale ale terenului tău de evoluție?

Tu ce poți spune despre caracterul fiecărui om pe care îl întâlnești? Înțelegi trăsăturile care îl individualizează? Ce anume stă la baza propriei sale evoluții? Credința în calitățile lui este puternică? Atitudinea lui îl face să se descurce atunci când viața îi ridică opreliști? Acceptă

limitările firești pe care i le impune viața?

Răspunsul celebrului actor, Michael Douglas, vine să desemneze tocmai o asemenea realitate, în care omul se simte esențial angajat în relația "viață-scenă", amândouă puse cumva pe aceeași linie de ordine față de axa fundamentală a leadershipului - care conține în structura lui putere, virtuți și trăsături de caracter.

Pentru realizarea unui leadership trainic, nu unul trecător care va rămâne doar în amintiri, trebuie să creezi o punte de încredere între tine și potențialul tău de a fi strălucit în ambele laturi principale ale terenului de evoluție: viața și cariera.

Asemenea unui surogat de artă care devine astăzi un adevărat pericol estetic, leadershipul poate deveni mai degrabă o corvoadă, o piedică sau o dilemă, decât o desfășurare naturală a aptitudinilor personale în împrejurări care includ răspunderea față de sine. Asta în cazul în care, pentru realizarea de rezultate efective, liderul nu reușește să se înscrie pe o direcție clară de evoluție, axându-se prea puțin pe înțelegerea impactului propriilor performanțe asupra calității prestației sale pe scena vieții.

Se poate ajunge astfel în următoarea situație. Ca în locul leadershipului autentic, bazat pe relația dintre personal și profesional, liderului să i se ofere, prin rețeaua propriilor concepte, idei, filozofii, percepții și puncte de referință, un înlocuitor tentant de leadership, un punct slab în mijlocul evoluției sale, exprimat printr-un amestec concentrat de inferioritate și nesiguranță în ceea ce privește locul lui în structura socială și existențiala.

Tu ce fel de lider ești? Cât de mult te implici în relația scenă-viață?

Leadership: Rămâi ancorat în ceea ce ai plăsmuit drept o imagine a perfecțiunii din miezul căreia se naște îndoiala asupra propriei condiții și valori, în conformitate cu rezultatul interpretării unui rol realizat într-un spectacol public?

Un lider adevărat se ridică la un nivel înalt de gândire și de interpretare artistică. Liderul seamănă mai degrabă cu un actor care-și încropește cu talent un rol important în cadrul organizației din care face parte. Este de datoria lui să se identifice total cu personajul pe care îl interpretează, chiar dacă uneori îi este teamă de intensitatea propriilor lui trăiri atunci când își joacă rolul îndrumător.

Ca lider, preferi să interpretezi roluri tragice, cum e acela al unui părinte care asistă neputincios la chinurile suferite pe nedrept de propriul copil, pe care îl vede murind?

Sau adopți tot timpul aceeași postură pe care a zugrăvit-o actorul Michael Douglas la cunoscutul talk show de televiziune al lui David Letterman - postura omului încrezător, optimist, care, sănătos sau bolnav, își joacă rolul constant cu o energie extraordinară?

Michael are meritul incontestabil de a fi străbătut de un înflăcărat avânt, de o viguroasă încredere în viitorul său. Şi tu trebuie să ai aceeași atitudine. Dar pentru asta trebuie să-ți faci din leadership un principiu de viață.

Rolul tău, ca lider, este să duci organizația înainte. Însă sarcina de a fi conducătorul și călăuzitorul transformărilor necesare nu este atât de ușoară pe cât ar putea părea. Oamenii tind să-și exprime nemulțumirea crescândă față de prestația ta în cazul în care nu-i conduci în direcția cea mai favorabilă.

Liderul un este nicidecum un simplu artist, ci un adevărat interpret care rămâne devotat muncii sale și tăriei lui de caracter. Plin de talent și, căutând necontenit prin intermediul artei sale să se mențină pe locul pe care îl ocupă în organizație, va reuși să realizeze tot ceea ce și-a propus.

Rezultatul interpretării unui rol realizat într-un spectacol public este cuprins în conținutul raportului dintre ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalți și ceea ce se întoarce înapoi la tine prin descoperirea a ceea ce însemni pentru întreaga lume.

Un spectacol în onoarea vieții poate fi numită prestația unui lider care nu depune armele și nu se lasă bătut în circumstanțele dramatice. Viața unui lider este și ea un spectacol, în care el deține rolul principal - rol pe care trebuie să-l interpreteze cu o consecvență uimitoare. Iar felul în care își conduce propria existență, spune multe despre capacitatea lui de a-i conduce pe ceilalți oameni.

Dacă vrei să funcționezi la cel mai bun nivel și să fii o persoană cu realizări mari, pune-ți la încercare tăria de caracter, făcând din leadership un principiu de viață.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-spectacol-in-onoarea-vietii.html

Un spirit care iradiază

On Martie 09, 2009

Călăuzește-i pe oameni spre o viziune comună, făcând apel la valorile lor cele mai profunde.

"Începând de azi, trebuie să ne ridicăm și să ne ștergem de praf. Trebuie să reafirmăm măreția țării noastre. " Asta a declarat președintele american Barack Obama în cadrul discursului său de după investirea sa în funcție.

Dând curs acestui îndemn, Obama a urmărit să câștige încrederea oamenilor și suportul lor. Oamenilor le trebuie tenacitate, unitate de scop și un spirit de cooperare compatibil, asta a încercat el să reliefeze prin discursul său, și a reușit să se facă ascultat. Toți cetățenii americani au înțeles solidaritatea și spiritul acestui indemn, și au avut convingerea că lucrurile se vor îndrepta și vor intra din nou pe un făgaș normal.

Singurul mod în care poți clinti din loc nu un singur om, ci o întreagă națiune, este să faci apel la valorile naționale - eroism, victorie, devotament, iar pentru asta ai nevoie de o forță uriașă de convingere. Trebuie să arăți tuturor că ai foarte multă încredere în tine și în soluțiile pe care le propui, că nu îți este teamă de schimbare și că te vei implica cu seriozitate și profesionalism în rezolvarea tuturor problemelor. Şi mai presus de toate, trebuie să fii capabil să înlături gândurile negative ale oamenilor și să le redai optimismul de care au cu toții nevoie.

Ai identificat valorile morale fundamentale ale oamenilor înainte de a le împărtăși viziunea ta? Ce ramură a personalității tale trebuie să cultivi pentru a reuși să influențezi lucrurile în favoarea ta?

Leadershipul tău își verifică valoarea prin dezvoltarea unor motivații admisibile sau inadmisibile?

Un alt aspect al mentalului general, care caută să atribuie un sens oricărui acțiuni, gând, sentiment insuflat de lider, își încearcă o definire prin termenul de "concret", introdus mai mult ca o instanță menită să hotărască cu privire la temeinicia apelului care îndeamnă la atitudine, implicare și luptă. În mod evident se pot formula numeroase critici la adresa acestui concept, însă el pare a se aplica foarte bine în acele perioade de stagnare sau de involuție, străbătute de oameni pe parcursul desfășurării procesului de schimbare sau de adaptare la nou.

Leadershipul comportă în esența sa o dihotomie între modul în care liderul creionează viitorul și modul în care percep oamenii mesajul său. În perioade tulburi și nesigure, lipsa solidarității se resimte în sufletul oamenilor mai mult ca oricând, fiecare individ trăind pentru "sinele colectiv".

De aceea este presant ca liderul să stabilească un plan de "joc", precum și exprimarea sa în practică, care să fie ușor de înțeles, apoi acceptat și de susținut, prin lansarea unui îndemn concret spre solidaritate în vederea integrării viziunii sale într-un sistem de gândire general valabil, cu slabe tendințe de împotrivire, care să asigure și să urgenteze luarea unor măsuri de redresare.

Leadershipul tău își verifică valoarea prin dezvoltarea unor motivații admisibile, atunci când

reușești să-i convingi pe oameni de un lucru și să-i faci să fie fermi în această convingere. Sau prin dezvoltarea unor motivații inadmisibile care nu susțin o cauză în care se crede, sau care nu se conformează unui model de gândire care actualizează nevoia de unitate între oameni.

Leadership: Care sunt indiciile maximizării aptitudinilor tale pentru arta înțelegerii autenticității trăirii și a descoperirii psihologice care fac obiectul unei convingeri bine întemeiate?

În ce ritm evoluează leadershipul tău? În ritmul cu care puterea unei convingeri, considerată relevantă pentru modificarea intențiilor de demarare a anumitor acțiuni sau decizii, este convertită într-un acord permanent acord cu ceea ce spui?

Un lider are o responsabilitate uriașă: el răspunde în fața oamenilor pentru felul în care alege să rezolve problemele și pentru felul în care îi îndrumă. Un lider în niciun caz nu se poate ascunde în spatele echipei sale în cazul unui eventual eșec. Cu alte cuvinte, el este pe cont propriu în fața riscului și răspunderea finală este doar a lui.

Descoperirea psihologică care te poate contrazice oricând ține de modul în care îți expui convingerile acolo ele unde nu există sau nu sunt cunoscute. Psihologia în leadership face distincție între forma de a te exprima prin diferite forme de comunicare și forma de a te promova cu ajutorul ocaziilor de a te implica efectiv în ceea ce crezi.

A defini psihologia liderului înseamnă să-l caracterizezi, să-i descifrezi semnificațiile gândirii atunci când afirmațiile pe care obișnuiește să le repete frecvent se raportează nu la autoritatea pe care o reprezintă, ci la înțelegerea așteptărilor pe care le au ceilalți oameni față de el.

Indiciile maximizării aptitudinii tale pentru arta înțelegerii autenticității trăirii și a descoperirii psihologice care fac obiectul unei convingeri bine întemeiate sunt procesate prin joncțiunea dintre autoritatea pe care ți-o dă o anumită calitate sau situație și responsabilitatea pe care o ai față de eșec.

Așa cum pașii de dans se fac în anumite direcții, urmăresc anumite ritmuri și sunt influențați foarte mult de starea de spirit a dansatorilor, tot așa drumul tău spre excelență se face prin fiecare pas pe care îl faci tu împreună cu ceilalți oameni, în sensul pe care îl induci tu, un sens care antrenează trăiri, sau cel puțin le potențează. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să perceapă acordurile tale interioare, valorile și convingerile după care te ghidezi tu în viață, ca să se poată atașa de tine. Convingerile pe care le ai și pe care le transmiți celorlalți prin intermediul discursurilor, îți vor netezi drumul sau îți vor pune bariere.

Leadership: Reușești să trasezi un sens al propriei importanțe prin rotirea sau răsturnarea unei imagini care produce un efect hipnotic?

O cale ușoară de a te face iubit și admirat de toți oamenii este să-ți asumi responsabilitatea și-ți respecți cuvântul dat. Nu-i de-ajuns să-i încurajezi pe oameni să se ridice și să meargă înainte cu fruntea sus în situații de criză. Trebuie să te implici personal în rezolvarea problemelor și să devii un model demn de urmat pentru toți. Oamenii te vor urma numai atunci când vor vedea rezultate concrete, palpabile, în urma punerii în practică a soluțiilor pe care le propui și pe care le implementezi. Deci, oferă oamenilor motive serioase să te urmeze.

Deviza oamenilor cu adevărat competenți este: " *Azi, nu mâine.* " Nu vei reuși să atragi simpatia și respectul oamenilor dacă nu ești gata să preiei inițiativa și să-ți pui ideile în

practică imediat. Trebuie să-ți impui să acționezi rapid și eficient, astfel încât rezultatele să nu întârzie să apară și să fie cât mai bune. S-ar putea să nu obții rezultate spectaculoase într-un timp record, dar dacă oamenii nu vor sesiza nicio îmbunătățire a situației lor, niciun progres real cât de mic, atunci riști să-ți pierzi credibilitatea.

Dorești să fii un lider respectat, iubit și admirat? Dacă da, atunci oferă oamenilor soluții ce se pot materializa, nu doar vorbe pline de dulceață.

Efectul hipnotic se produce atunci când convingerile tale năvălesc cu forța în obiectivele pe care ceilalți oameni nu trebuie să le rateze.

Un spirit care iradiază este omul care îi călăuzește pe oameni spre o viziune comună, făcând apel la valorile lor cele mai profunde. El reușește prin aceasta marea performanța de a suprapune convingerile pline de noblețe cu imaginea personală în favoarea rezultatelor care sunt în concordanță cu aspirațiile de moment, sau de perspectivă, ale societății.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-spirit-care-iradiaza.html

Un suflet chinuit în infern

On Iulie 08, 2010

Cel care nu este înzestrat cu talentul conducerii nu va fi în stare să ia asupra lui o mare povară și s-o transforme într-un succes.

Profetul porni spre palatul regelui Israelului, Sedechia. Trebuia cu orice preț să-l avertizeze de pericolul ce-l amenința. Dacă regele nu-l asculta, nu mai era nicio posibilitate de salvare pentru el, pentru copiii săi și pentru poporul său.

- Predă-te, i-a spus profetul. Predă-te și îngenunchează la picioarele lui Nabucodonosor, regele Babilonului. Nu este cale de scăpare. Predă-te și roagă-l să aibă milă de tine. Poate că-ți va cruța familia și poate că va lăsa neatinsă și casa Domnului.

Dar Sedechia, în ciuda avertismentului profetului său, n-a vrut să se predea. Mintea lui clocotea de planuri ambițioase. Era orbit de strălucirea visului său, acela de a-și elibera poporul de sub dominația Babilonului și de a-și lua pământurile înapoi. Era ferm convins că-și poate îndeplini visul.

Profetul însă îl privi pe Sedechia cu tristețe, își dădu seama că era pierdut. Căci îl sfătuise să trăiască in pace, dar el a vrut războiul. Iar un război pornit împotriva unui rege atât de puternic ca Nabucodonosor, însemna sinucidere curată.

Leadership: Îți extinzi posibilitatea de a vizualiza cu adevărat efectele faptelor tale experimentându-le din perspectiva unui joc de rol improvizat din simțul înalt al mândriei de a-ți exprima personalitatea?

Începutul unui nesfârșit infern. Aflând că Nabucodonosor îi nimici o mare parte din armată, regele Sedechia, împreună cu cei trei fii ai lui, părăsiră în cea mai mare grabă palatul și ajunseră în câmpia Hebronului, unde se retrăsese restul armatei israeliene. Dar nici nu apucă să-și tragă bine sufletul că văzu, deasupra platoului care se înălța deasupra orașului, un nor de praf și înăuntrul norului, răspândite pe toată lățimea orizontului, carele de luptă babiloniene.

Imediat Sedechia ordonă armatei sale să ia poziție de luptă și să i se aducă de îndată caii. „Stăpânul va lupta cot la cot cu voi și diseară veți ajunge ca învingători în oaza Be'er Sheva" le-a spus el.

Însă nimeni nu observă că pe chipul lui Sedechia își făcu loc groaza. Niciun soldat nu-și putea închipui că, de fapt, stăpânului lor i se înmuiaseră genunchii atunci când observă sutele de care de luptă coborând într-o viteză amețitoare spre el.

Leadership: Lucrezi la acceptarea propriilor tale fațete pe care nu le poți accepta și a căror vibrație atrage situații pe care le experimentezi în starea de ființă aflată sub semnul fatalității?

Un suflet torturat de teama morții. Celebrul scriitor Valerio Massimo Manfredi nu s-a înșelat când a spus: „ *Atunci când un rege se simte ajuns la mâna inamicului, deznădejdea și spaima lui cresc peste măsură, de mii de ori mai mult decât ar simți cel mai sărman și mai umil dintre supușii săi care știe de când lumea că este gol și lipsit de apărare.* "

Sedechia fu cuprins de panică. Câte simțiri nu-i frământau în acel moment sufletul. Era cuprins de o groază crescândă de fiecare dată când își vedea dușmanii apropiindu-se vertiginos, simțind pericolul iminent. Se gândi la ferocitatea lui Nabucodonosor și simți pe șira spinării fiorul înghețat al spaimei. Ştia că dacă el și copiii lui vor fi prinși, Nabucodonosor ar fi născocit pentru ei pedepse cumplite, poate că ar fi găsit o modalitate de a-i ține în viață săptămâni, poate luni, poate ani creând pentru ei un infern nesfârșit. Cine știe la câte și mai câte suplicii și sacrificii ar fi fost supuși tot restul vieții.

Cu fiecare clipă care se scurgea, Sedechia își dădea tot mai mult seama că se afla într-o situație grea și periculoasă, o situație pe care nu o putea controla. Carele de luptă babiloniene se apropiau tot mai mult, și, ca o furtună, distrugeau și omorau tot ce le ieșea în cale.

Leadership: Te bazezi pe acceptarea unor valori coborâte ale modulului de a proiecta o viziune, îmbrățișând o atitudine din care rezultă clar că ești adversarul unui destin din care se răsfrânge resemnarea?

Nu poți fugi de greșelile tale. Sedechia nu voia să moară. Trebuia să fugă, trebuia să-și salveze propria viață și pe cea a copiilor lui. Cu inima străpunsă de teama morții, luându-și inima în dinți, el își părăsi armata, săvârșind astfel o greșeală de neiertat. Căci nimănui nu-i plac conducătorii lași.

Fără conducător, orice bătălie e pierdută. Întreaga armata a lui Sedechia intră în panică și oamenii o rupseră la fugă în toate direcțiile. Războinicii babilonieni i-au urmărit cu carele prin deșert, ca și cum ar fi fost la vânătoare de animale sălbatice, nimicindu-i pe toți.

Așa cum spuneam și într-un articol precedent, destinul regelui Sedechia și a copiilor săi, a fost tragic. Au fost prinși și încătușați. Copiii săi au fost executați de față cu el, într-un mod barbar, iar lui i-au fost scoși ochii și dus în Babilon, să trăiască veșnic în întuneric, purtând în suflet durerea pierderii copiilor lui. Valorile, cum sunt toleranța și refuzul violenței, nu i-au putut inocula o viziune sănătoasă asupra viitorului.

Mircea Eliade avea dreptate când spunea: **"Celor care n-au îndurat niciodată lupta pentru împlinirea unei absurdități li se pare nebunie orice le depășește slăbiciunea și mediocritatea."**

Deschide bine ochii și vezi cine ești ! Sedechia a fost un conducător cu idealuri înalte, dar un caracter slab, fără spirit de luptător și totodată nerealist. Conștient de faptul că armata sa nu avea nicio șansa împotriva armatei lui Nabucodonosor, care era mult mai bine pregătită, mult mai bine dotată și avea la dispoziție mult mai mulți soldați, el totuși s-a decis să pornească războiul, în ciuda avertismentelor profetului său. Astfel el s-a făcut vinovat de nimicirea întregii sale armate și de uciderea fiilor săi. Iar pedeapsa pe care a primit-o, aceea de a-și petrece restul zilelor bâjbâind în întuneric, în abisul singurătății, batjocorit de toți, a fost pe măsura îndrăznelii și curajului său nemaipomenit.

Puterea, onoarea și sufletul i-au fost puse la grea încercare lui Sedechia, care n-a fost capabil să prevadă viitorul în întregime și să ia măsuri în consecință. El nu s-a dovedit capabil să stăpânească evenimentele pe care el însuși le-a provocat și să fie un conducător adevărat pentru oamenii săi. Numai cele mai înaintate minți omenești, cele cu adevărat dârze și înzestrate cu talentul conducerii sunt în stare să ia asupra lor o mare povară și s-o transforme într-un succes. Nu firele neîncrezătoare, iresponsabile, lașe ca Sedechia, care-și abandonează misiunea și oamenii pentru a-și salva propria viață.

Dar tu? Ești un conducător adevărat? Privește adevărul cu ochii deschiși. Ești un conducător

cu idei mărețe, dar care rătăcește pe cărări greșite pentru îndeplinirea țelurilor propuse, așa cum a fost Sedechia?

Leadershipul este rezultatul avertismentelor care trebuie inscripționate pe suprafața propriei conștiințe ca gând, imagine, dorință, teamă, din care poți trage o învățătură importantă: "Dacă vrei să faci slujba de păstor, să nu uiți niciodată ale cui sunt oile."

Concluzie: A porni un război fără a avea muniție sau o strategie adecvată, este un război pierdut de la început. Un conducător adevărat trebuie să fie în primul rând corect cu sine însuși, să fie în stare să se autoevalueze corect cu privire la ce și cât poate face, nu să se mintă singur punându-și toată nădejdea în iluzii deșarte.

Nesăbuința, lașitatea, deciziile aberante, evaluările incorecte, aroganța vor avea repercusiuni asupra tuturor, dar mai ales asupra liderului. Panica va pune stăpânire pe el în momentele dificile. Iar o dată consecințele negative apărute și imposibil de remediat, regretele nu-i vor mai fi de folos și el nu va rămâne nimic altceva decât... **un suflet chinuit în infern**.

*** Notă:** Valerio Massimo Manfredi - *Faraonul Nisipurilor* , Editura Allfa, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-chinuit-in-infern.html

Un suflet pentru biruință

On Aprilie 26, 2010

Pune-te complet în slujba unui scop nobil, fără să te desprinzi de conștiința ta.

E mare lucru să ai un nume și o înaltă poziție socială. E mare lucru să fii soția devotată a unui om foarte înstărit. Numele tău este vestit și devine aproape la fel de important ca al soțului tău. Dar în același timp, uneori, în anumite circumstanțe, acest lucru poate fi un iad. Şi încă ce iad !

Sunt împrejurări care spulberă orice viziune și depășesc toate prevederile omenești, punând voința umană la grea încercare. Elena de la Vega, mult iubita soție a contelui Alejandro de la Vega, o inimă atât de curată, o floare a nevinovăției, un suflet atât de gingaș, a fost constrânsă de către agenții guvernului Statelor Unite ale Americii, Pike și Harrigan, să joace rolul de spion.

Ca o oaie bună de sacrificat, ca un suflet sortit de la început pieirii, Elena a fost trimisă într-o misiune deosebit de primejdioasă, fără ca celor doi agenți să le pese vreun pic de soarta ei. Ea trebuia să câștige încrederea maleficului conte francez Armand, conducătorul legiunii secrete Orbis Unum, și să afle modalitatea prin care acesta voia să distrugă America. Nu avea voie să acționeze după voința proprie ci numai după voința agenților; nu avea de ales, trebuia să se supună cu strictețe, punându-și astfel viața în pericol.

Dacă ai urmărit filmul „ *The legend of Zorro (2005)*" probabil îți amintești finalul. Elena, împreună cu soțul ei, concentrându-și întreaga pricepere, putere și inteligență, reușesc printr-un plan iscusit să-i deconspire pe organizatorii complotului împotriva Americii și să-și salveze propria lor viață.

Leadership: Prețuiești fiecare viață în mod responsabil în funcție de poziția pe care o ocupi în contextul unei durate mai mari de exploatare a posibilităților de afirmare - pentru care pot fi luate măsuri de constrângere nefavorabile?

Elena de la Vega a fost o victimă a împrejurărilor, obligată să acționeze pe un teren minat. Poate pentru o cauză bună, poate nu, dar cu siguranță pentru biruință. Era doar un suflet nevinovat, dar ce contează un suflet când sunt atâtea sute, mii, sau sute de mii de suflete de salvat, nu-i așa?

Iată o întrebare la care un lider trebuie să cumpănească foarte bine. E aceeași întrebare, mereu aceeași de mii și mii de ani, pe care și-au pus-o aproape toți regii și împărații: ai avea curajul, tăria sufletească, să sacrifici un suflet nevinovat în schimbul a sute de mii de suflete?

Încă ceva. Dacă ai avea de luat o astfel de decizie, de a sacrifica un suflet nevinovat cu scopul de a salva alte mii de suflete, ai fi cuprins de emoții, ai fi măcinat de remușcări? Gândul acesta ți-ar umple sufletul de neliniște? Ai suporta moral să te faci vinovat pentru o singura acuzație, chiar dacă în folosul a sute, mii, sute de mii de oameni? Numai gândul acesta, că ai săvârșit cel mai mare păcat, chiar dacă indirect, nu ți-ar măcina conștiința?

Măsurile de constrângere nefavorabile pe care posibilitățile tale de afirmare le impun, ca atribut și finalitate a modului în care trebuie să gestionezi o criză de identitate, se clasifică în două mari categorii: o intensificare a sensului de vinovăție în prezentul unei conștiințe care se alienează și o declarație emoționantă de responsabilitate împinsă până la sacrificiu.

Tăria virtuților tale, deduse din năzuința spre valori și idealuri sănătoase, stă în atitudinea cu care te raportezi la ceea ce simți că ești într-un anumit mod care nu-ți permite să accepți nici măcar ideea de miracol. Îți pierzi controlul asupra virtuților tale atunci când toate tendințele naturii tale spirituale au sfera de incidență restrânsă la faptele ce intră în sfera noțiunii de "contribuabil la schimbarea în bine a lucrurilor".

Leadershipul tău este reprezentat de un caracter cu valoarea zero în circumstanțele particulare ale unui destin care nu îți stă până la capăt în mâini?

Una din principalele linii de forță ale leadershipului este reprezentată de caracterul complex a ceea ce ești pe cale să devii într-o conjunctură instabilă. Care se definește printr-o corespondență exactă între poziția pe care o adopți în momentele de cumpănă și concepția ta vizavi de superioritate, uneori chiar respingând-o în condițiile unui climat neprielnic înaltei performanțe. Atâta timp cât caracterul este păstrat intact, indiferent de starea conjuncturii și transformarea concepțiilor privind viața, leadershipul va supraviețui și va prospera.

În caz contrar, dacă leadershipul este reprezentat de un caracter cu valoarea zero, deci în care pot fi identificate nuanțe specifice ale unor norme și reguli care nu pot să asigure (pe baza unor principii strict conturate) o protecție suficientă și corectă împotriva influențelor exterioare, se ajunge la o situație ciudată. Când raportarea la Artă se face în lumina unui univers de surogate și substituente, moduri de gândire și acțiune disfuncționale, de mare varietate, apelându-se la criterii de judecată improprii *„ operei de artă* " adevărate. Mă refer la Arta de a te căuta pe tine însuți în sufletul celorlalți oameni.

Te poți considera pierdut din punct de vedere spiritual în măsura în care demnitatea ta se hrănește din năzuința spre niște valori pe care în mod normal nu le ai. Iar dacă realitatea condiției tale de ființă supusă arbitrariului existențial se conturează din neputința de a atinge o formă definitivă de recunoaștere din partea societății, atunci leadershipul pe care ți-l conturezi este unul bazat pe aleatoriu, nu pe principiile conștiinței.

Un studiu asupra propriei tale meniri care propune o analiză a receptării înnoitoare față de continutul unei percepții determinate, oferind o anumită "demnitate" imperativelor categorice ce se deschid odată cu alegerea unui mod de specific de gândire și acțiune, se poate prezenta ca un îndrumar de orientare în hățișurile încurcate ale conștiinței. Gradul tău de dăruire și de întrajutorare îți oferă accesul la nivelele înalte ale înțelegerii propriei ființe.

Leadershipul este arta de a te căuta pe tine însuți în sufletul celorlalți oameni într-un punct de cotitură care potențeaza sensul și scopul existenței tale.

Pot fi întâlniți și astăzi oameni în măsură să susțină schimbări reale în societate, în viața celorlalți semeni, cu ajutorul acelorași doi complici: un Alter-Ego intolerant și un Alter-Ego extremist. Cu ajutorul lor transformând leadershipul într-un surogat, într-un inautentic produs de dezvoltare a performanțelor, consumat. Mai ales dacă e să luăm în calcul faptul că de-a lungul timpului compoziția de elemente definitorii, materiale și spirituale, care se regăsesc în complexitatea realităților pe care le trăim, suferă mutații importante.

Leadershipul nu este o joacă. Ești pregătit pentru dezamăgiri? Cu cât te poziționezi mai sus în ierarhie cu atât ai de luat decizii mai grele, cu atât mai mult trebuie să-ți asumi responsabilitatea morală și sufletească pentru faptele tale.

Un lider, ca un om înțelept ce înțelege urmările oricărei fapte pe care voit o săvârșește, prudent în concluzii, chibzuit în acțiunile sale, trebuie să lucreze pentru binele comun, adică pentru binele tuturor și al fiecăruia în parte, asumându-și responsabilitatea pentru fiecare mică greșeală pe care o face.

Ca să-și simtă conștiința împăcată el trebuie să dea dovadă de o noblețe sufletească fără margini, de echitate, de o cinste aparte, să aibă grijă de siguranța personala a tuturor celor pe care îi conduce, și, cu o hotărâre fermă, cu tăria și perseverența de a se pune pe sine complet în slujba celorlalți, să ia în orice împrejurare deciziile cele mai favorabile care să nu primejduiască viața nimănui.

Un lider adevărat are sfera de autoritate să controleze în ce fel de împrejurări s-a născut hotărârea de tip "efect neașteptat" care de fapt stă la baza unui demers de conștientizare a rolul pe care și-l asumă pe măsura responsabilizării consecințelor faptelor, gâdurilor și sentimentelor, asupra integrității sale.

Concluzie: Un lider poate fi pus în situația de a lua decizii în defavoarea unora, dar nu în defavoarea tuturor, și bineînțeles aceste decizii trebuie să aibă un temei legal. Alteori, din nefericire, e nevoit să sacrifice viața unor oameni pentru a-i salva pe alții, ceea ce constituie o decizie grea, bazată pe multă responsabilitate.

Ideal ar fi ca liderul să se sacrifice pe sine în favoarea tuturor, dar oare există asemenea lider?

Pune-te complet în slujba unui scop nobil, fără să te desprinzi de conștiința ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-pentru-biruinta.html

Un suflet prins în plasa timpului

On Septembrie 27, 2011

Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, administrând corect calitățile pe care ei le așteaptă de la tine.

Sfârșitul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* " este foarte bine realizat. Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, îl privește pe Joe Black cum se îndepărtează în zare alături de tatăl ei. Se grăbește să-i ajungă din urmă. Ajunge la podul care făcea legătura cu proprietatea tatălui ei.

Şi, dintr-o dată, Joe își face apariția. Era singur. Părea că nu știa unde se află, își întorcea privirea în toate părțile.

Susan se apropie de el. Îl privește cu atenție. Ceva nu era în regulă. O îndoială vagă, totuși perceptibilă, își deschisese drum în inima ei, ducând la sporirea sentimentului de neliniște și incertitudine.

- Unde te-ai dus? îl întreabă ea cu o licărire de teamă în suflet.

- Nu știu... M-ai înțelege dacă ți-aș spune că nu cred că voi ști niciodată?

Un alt om, se simțea, incontestabil, în Joe. Lucru care îi provoca lui Susan un fel de nostalgie după vechiul lui fel de-a fi, dorința de a regăsi ceea ce îndrăgise în așa măsură la el, la personalitatea ce o reprezenta el.

Prințul Întunericului își luase rămas bun de la lumea aceasta. În locul lui apăruse adevăratul Joe.

Leadership: Exersezi acceptarea a tot ce ți se întâmplă în cazul în care nu îndeplinești condiția de raportare la un spațiu limitat de explorat?

Trecerea spre o nouă realitate a dus la o serie de modificări de echilibru în universul sufletesc al lui Joe Black. El se afla la granița nesigură dintre realități. Se afla într-un anume loc, fără să știe cum a ajuns acolo. Şi nu era vina lui că nu-și amintea nimic.

Cineva spunea că nimic nu se judecă mai fugitiv decât firea omului. Susan l-a acceptat pe adevăratul Joe în viața ei, datorită calităților lui afective și emoționale - însușiri esențiale ale caracterului său, și fiindcă întreaga lui ființă radia acea căldură sufletească, tainică, acea frumusețe interioară proprie omului care poartă în sine nu doar un farmec aparte, ci și un anume magnetism, dublat de o mare finețe.

Schimbările excepționale prin care treci până la un anumit punct de apropiere sufletească sunt caracteristicile întâmplătoare ale împrejurărilor care te-au dus la acele gânduri și simțuri aparținând condiției de rătăcitor în lumea altora?

Un spațiu limitat de explorat este reprezentat de acel nivel al realității posibil revelabil numai prin acceptarea aparențelor dincolo de experimentarea amăgirilor, nostalgiilor și împlinirilor

eferente. Când te-ai decis că vrei să cunoști pe cineva, el poate să devină centrul lumii pe care tu însuți ai creat-o dacă ai potențialitatea de a deveni o răscruce a două trasee: o călătorie de poveste și un destin de sacrificiu.

Leadership: Cum se realizează orientarea ta în întunericul unei realități care-și caută o țintă sugestivă?

Leadershipul poate fi surprins într-o poveste, în parte ca o succesiune de întrebări fără răspuns, un cumul de plusuri și minusuri care, la finalul a ceea ce cauți, răbufnesc și își dezvăluie o fațetă la care în nici un caz nu te-ai fi gândit. Astfel ești determinat să-ți reconsideri poziția față de ceilalți oameni, față de tine, față de viitor, privind totul dintr-o nouă perspectivă.

Pe scurt, în finaluri imprevizibile se ascunde un amalgam de gânduri, idei și întâmplări, care se cer a fi devorate cu puterea minții și a inimii, punând accentul pe felul în care te pot ajuta posibilitățile lor de a se manifesta ca factor activ în procesul de formare a personalității în viața de zi cu zi.

Poți supraviețui în realitatea pe care n-o înțelegi doar sporindu-ți potențialului de a te adapta la "neașteptat".

Aici luăm în vedere apropierea de o altă lume, diferită, deci potențial ostilă, pentru că nu cuprinde nicio certitudine a întoarcerii la trecut. Ea trebuie explorată și înțeleasă ca exponent al unei deveniri ce judecă pașii clipei ce trebuie să dispară, dar rămâne unică.

Orientarea ta în întunericul unei realități care-și caută o țintă sugestivă, pusă pe seama unei încercări izbutite de a recunoaște valoarea adevăratului potențial al oamenilor din jur, se concretizează într-un produs de existență nefalsificabil potrivit pe de-a întregul structurii tale psihice-emoționale.

Nu poți să descoperi latura nevăzută a omului dacă nu ești pregătit să înțelegi adevărul pe care se susține lumea lui, revelat în feluri diferite.

Leadership: Te conectezi la esența celor de lângă tine judecănd pașii clipei ce trebuie să dispară, dar rămâne unică?

Numai un om care poartă în sine germenii unui caracter bun, care răspândește lumina magică pe care o poartă în el însuși (prin prezența sa, prin atitudinea sa, prin simțămintele sale, numai un om care radiază o aura de credibilitate și un suflu nou, prin dăruirea sinceră și totală de sine), numai acela are și potențialul de se conecta la esența celor de lângă el, dobândind o mare înrâurire asupra lor.

Nu poți să-i amăgești pe oameni cu o aură de om bun și sincer, nu poți să le inoculezi o imagine extraordinară despre tine. Nu poți să legi o mare prietenie cu ei dacă ai o atitudine duplicitară, dacă te îneci în falsitate, dacă îți menții prea multă vreme în umbră adevărata identitate și dacă eziți să-ți exprimi sentimentele. Trebuie să-i învălui cu șuvoiul energiei tale pozitive, să te situezi exact la nivelul așteptărilor lor generând o stare emoțională cât mai intensă.

Care sunt calitățile esențiale ale caracterului tău care îi ajută pe ceilalți să vadă mai clar cum ești tu cu adevărat?

După cum sângele, netratat de niciun chimist, își creează singur antitoxinele – tot așa și caracterul tău, dacă nu este alterat de niciun factor negativ, se desăvârșește și își creează singur șansele de a se ridica la standardele și așteptările celorlalți. Îți creezi singur cele necesare pentru impactul pozitiv pe care îl vei avea în viața celorlalți în funcție de adevăratele sentimente pe care le nutrești față de ei și, respectiv, în funcție de disponibilitatea lor de a se apropia de tine și de a te accepta în mijlocul lor.

Frumusețea și puritatea interioară sunt calitățile esențiale ale caracterului tău, sunt singurele atuuri ale personalității tale care îi ajută pe ceilalți să vadă mai clar cum ești tu cu adevărat, și în urma unei analize atente să decidă dacă meriți, sau nu, un plus de recunoaștere și apreciere. Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, administrând corect calitățile pe care ei le așteaptă de la tine.

Adevăratul Joe și Vechiul Joe sunt două fețe ale aceluiași om, dar în planuri diferite de cunoaștere: una care se întinde dincolo de experiența obișnuită a vieții și una care se dobândește doar prin acceptarea unei clipe trecătoare care îți dă impulsul de a te regăsi în altcineva.

Dacă vrei să înțelegi profund esența fenomenului numit "redescoperire de sine" privește dincolo de experiența acestor doi indivizi.

Un suflet prins în plasa timpului accentuează ideea de transformare a propriei tale persoane în funcție de caracterul tău și de intensitatea sentimentelor pe care le exprimi față de ceilalți. Dă-le oamenilor șansa să-ți cunoască adevărata frumusețe interioară, dă-le timp să se adapteze la propria ta personalitate. Încearcă să petreci mai mult timp cu ei. Învață să-i apreciezi pentru ceea ce sunt, încearcă să ai mai multă încredere în ei.

Fii mai sincer cu tine însuți și îndrăznește să-ți exprimi adevăratele sentimente, nu le ascunde sub o mască a aparențelor, pentru ca ei, la rândul lor, să fie mai îndrăzneți și mai generoși cu tine, și să-ți împărtășească aceleași sentimente. Dacă vrei cu adevărat mai mult de la cineva, învață să dai ceva mai mult de la tine. Curaj !

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-prins-in-plasa-timpului.html

Un trainer adevărat

On Ianuarie 04, 2009

Fă din arta ta un lux care să asigure garanția originalității, fără să oferi prea multă valoare în avans.

Un vechi proverb arab afirmă: " *Omenirea se împarte în trei categorii: cei care pot fi mișcați, cei care nu pot fi mișcați și cei care se mișcă.* " În acest articol mă voi adresa doar acelor persoane care au nevoie de un impuls ca să se „miște" pentru a-și ridica nivelul de performanță.

Dacă vrei să obții rezultate mai bune decât cele pe care le-ai obținut până acum, dacă vrei să atingi un nivel profesional ridicat, atunci trebuie să găsești pe cineva care este mai bun decât tine în domeniu care să te ajute să te miști mai ușor și mai repede în direcția dorită. Procesul de pregătire este însă lent și implică foarte multe ore de studiu, iar găsirea unui mentor înțelept care să te ajute în acest sens nu este tocmai floare la ureche.

Leadership: Îți construiești elementele esențiale ale planului de instruire și formare profesională, punând mai mult accent pe latura artistică a compozițiilor tale?

Cel mai scurt drum spre atingerea performanțelor profesionale este să participi la cursuri periodice de instruire și de perfecționare susținute de traineri serioși și pricepuți. De cele mai multe ori, însă, s-ar putea să descoperi că trainerul nu este deloc un bun profesionist, ci doar un excelent manipulator care nu urmărește altceva decât să-și însușească profituri materiale de pe urma oamenilor creduli și neștiutori care pot fi cu ușurință înșelați.

Am întâlnit persoane care rămân profund impresionate atunci când un trainer le furnizează diverse informații, fără să știe că de fapt acele informații se regăsesc în mai toate cărțile din domeniu apărute pe piață, sau informații preluate și neprelucrate (uneori puțin studiate) de la adevărații profesioniști.

Cum să recunoști un profesionist? Un foarte bun trainer nu reproduce ideile altora. Ci își aduce el însuși contribuția la explicarea unor elemente sau procese din domeniul respectiv. Iar fiecare dintre aceste elemente, rezultând dintr-o tehnică a asocierii expresive, este un spațiu cu o personalitate grăitoare de sine, despre care în decursul existenței îți faci o idee în raport cu perspectiva pe care o ai asupra realității. Aceste elemente trebuie sa se suprapună cu finalizarea imaginației într-un concept.

În artă, ca și în domeniul predării și al coachingului, nu contează doar reprezentarea imaginației, ci mai ales calitățile impregnate imaginației din care emană idei, viziuni și teorii. Aceste calități sunt fluiditatea, plasticitatea și originalitatea.

Leadership: Poți face dovada unicității ideilor tale printr-o reprezentare puternică a imaginației din punct de vedere al sintaxei artistice?

Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea datează o idee ingenioasă: arta este un "lux", pentru că producerea ei era apanajul unor ființe rare, a unor oameni dotați de către natură cu aptitudini aparte - cei ce posedă "geniu" sau cel puțin "talent".

Am întâlnit traineri care au participat la rândul lor la diverse cursuri de specialitate în

străinătate și se reîntorc în țară unde prezintă cap coadă tot ceea ce au predat cei dinaintea lor. La fel ca telefonul fără fir, astfel de indivizi, care la prima vedere ne eclipsează cu totul, nu fac altceva decât să redea la cursurile lor - cuvânt cu cuvânt - tot ceea ce au prezentat alții, mult mai buni decât ei. Iar uneori denaturează realitatea. Ei își oferă în „avans" valoarea printr-o inginerie desăvârșită de a prosti lumea, prezentându-se drept buni cunoscători, axați pe o anumită problematică.

Se pot numi aceștia „curați" profesioniști? Se poate spune despre arta lor de a transmite cunoștințe că este un „lux"? Au acea scânteie de geniu?

Îți atrag atenția să nu cazi în plasa falșilor experți, foarte abili în a fura ideile altora și prezentându-le ca și cum ar fi ei autorul lor. Repet. Faptul că un trainer vorbește mult, frumos și cu intonație nu înseamnă absolut deloc că este și un bun profesionist.

Adevărații profesioniști fac dovada unicității ideilor lor printr-o reprezentare puternică a imaginației din punct de vedere al sintaxei artistice, care presupune a pune în relație după o ordine prestabilită o selecție de elemente, motive, forme de expresie, după o logică a pregnanței maxime care face posibilă o interpretare unică.

Leadership: Poți să folosești și să împărtășești o tehnică simbolică plecând de la faptul că fiecare lucru, oricât de insignifiant sub aparența lui precară, ascunde o alteritate fundamentală?

Un trainer adevărat reușește să-i convingă pe oameni că realmente este un bun profesionist. Iar un bun profesionist își folosește libertatea de gândire, se remarcă prin ideile proprii și originale, nicidecum "împrumutate" de la alții. Un trainer adevărat are mai mult ca sigur un blog și cel mai probabil a scris și câteva cărți.

Este însă foarte greu să depistezi un bun profesionist dacă nu ești foarte bine pregătit și dacă nu ești în temă cu toate noutățile din domeniu. De aceea te sfătuiesc ca înainte să participi la diverse cursuri de pregătire să te informezi cu privire la toate aspectele care te interesează.

Parafrazându-l pe scriitorul Mika Waltari, aș spune că informațiile pe care unii traineri le oferă sunt ca pietrele aruncate în apă. Când arunci o piatră în apă, se aude un zgomot puternic și apa se agită, dar după câteva clipe suprafața apei devine netedă și nu se mai vede nicio urmă pe care piatra s-o fi lăsat.

Dacă informațiile furnizate de trainer nu-ți folosesc la nimic înseamnă că ele au făcut doar un mic „zgomot" , înseamnă că întreaga lui știință nu lasă urme în gândirea ta. În acest caz trainerul nu este deloc un bun profesionist.

Totuși, am întâlnit și traineri extraordinar de buni, care într-adevăr au avut ce spune și participanții au avut ce învăța de la ei; ei nu transmiteau pur și simplu informație, ci știau să o facă interesantă, cât mai provocatoare, cât mai "orange", știau să capteze atenția ascultătorului. De fiecare dată când m-am aflat în preajma lor, am știut că voi afla lucruri noi. Ei sunt însă o raritate, mai ales la noi în țară, în acest moment.

N-aș dori să lungesc prea mult acest articol, de aceea mă voi opri aici. Sper să ai norocul să cunoști traineri care vin cu idei noi și originale și care merită să fie ascultați. **Ferește-te de impostori !**

Leadershipul este arta de a fi profesionist într-o direcție pe care o urmează toată lumea,

dar în care tu ești etichetat drept mintea cea mai strălucită, un reformator al cultului pentru valorile perene precum: "impact", "autenticitate", "inovare".

Un trainer adevărat poate fi un artist care știe că, atunci când talentul este autentic, el nu are nimic de pierdut prin inițierea unor creații și demersuri care, în idealismul lor generos, recurg la o motivație puternică: fecundarea unor idei care merită promovate.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-trainer-adevarat.html

Unde ești

On Decembrie 01, 2019

Un artist veritabil își asumă unicitatea marcată de explorarea unui colț viu din natură, dar cu pecetea pe care providența o pune asupra unei imagini simbolice.

O excelență singulară în viața mea ce îmi vine în ajutor în arta portretului și a peisajului, derivă dintr-un identificator recunoscut internațional „Double Delight", specia unui trandafir hybrid, de talie medie, care emană puritate și frumusețe neobișnuită, culorile sale predominante constând într-un galben aprins ca polenul, împletit într-o coroană roșie care parcă marchează punctul de întâlnire al Apusului cu Răsăritul.

Când încerc să redau în ulei povestea mea, îmi închipuiesc că sunt chemat să răspund provocării de a imortaliza în același timp, veșnicia naturii și efemeritatea omului, aflate doar aparent în opoziție.

Iată că tablourile mi-au umplut atelierul, dar fără prea multă pompozitate. Fiecare atingere a trandafirului alcătuind familia unor culori, chipuri, forme complementare de expresie, de apropiere sau depărtare față de un subiect dezbătut mai puțin, un curcubeu deasupra orizontului de vise: simțirea unei imagini pierdută în adâncul sufletului.

Astfel, viața mea capătă alura unei extinse confesiuni pe care un artist veritabil încearcă s-o articuleze cu elaborarea progresivă a unei viziuni despre forță creatoare, ca un fel de probă a sincerității față de idealul ales, al frumuseții, al cinstei față de științele naturii și al exigenței față de ideea de particular, asociată noțiunii de portret.

Leadership: Poți să atribui creației tale rolul de facilitator al reprezentării perfecțiunii, prin promovarea continuă a unei abordări consensuale bazată pe unitate, coeziune și solidaritate față de anumite forme de expresie umane?

Trandafirul este un temei solid de admirație a vieții mele, făcând parte din imaginea unei consistențe de ansamblu a ideii de pasiune, o alegere conștientă și o acceptare a altcuiva în perimetrul operei de artă.

Ascult tot ce-mi spui, numai mie. În fiecare zi învăț de la tine câte ceva nou. Te privesc cu respect, cu evlavie, cu nostalgie, cu uimire, ca și când aș privi o ființă desprinsă dintr-o gamă de senzații, o ființă cu multe calități ascunse (melancolie, blândețe, dar și vanitate), supusă unor forme subtile de expresie (precum charisma, atracția, magnetismul, simplitatea, ambiția), constituind o capodoperă a creației strălucitoare prin efect, dar armonioasă prin semnificație.

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi, să te privești pe tine pentru o zi? Ai înțelege de ce acum te-ai oprit din drum. Pentru că ascensiunea în artă nu înseamnă doar să știi să pictezi un ideal de frumusețe, să-l surprinzi într-o ipostază de vis, în culorile cele mai vii. Ci, mai degrabă, înseamnă să observi prin ochii altcuiva eterna glorificare a unui act de creație în reprezentarea perfecțiunii divine, întemeiată prin râvna credinței.

Asemănarea dintre mine și această ființă plină de puritate, este modalitatea trandafirului de a exprima, în sensul profund al unei imagini sacre, eleganța figurativă a unei idei de tipul: "începutul unei lumi noi".

Leadership: Toposul creației tale posedă un fir narativ și o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de spirit și de naturalețe ale experienței de mare finețe în interpretarea unei realități duale?

Atenția asupra privirii aruncate în miezul realității obținută prin abordări consensuale, bazată pe unitate, coeziune și solidaritate, este modul prin care Alexandre Dumas exprimă în "Doctorul misterios" apropierea personajelor sale:

"Permanenta relație în care trăiau Jacques și Eva crease (și pe zi ce trecea se strângea mai tare între ei) o simpatie unică și fără limite. Erau, evident, sub totala putere a acelei legi universale pe care savanții o atribuie lumii, iar poeții – indivizilor; pe care primii o numesc atracție și ceilalți dragoste."

Când încerci să ilustrezi existența unei alte realități se întâmplă uneori să te pierzi printre nori, imagini false, iluzii încerci ușor să le atingi. Trandafirul ascunde entuziasmul artistului de a afla mai multe despre imaginea lui în oglindă, sau despre inspirația lui înfățișată într-o ipostază de o naturalețe tulburătoare, prin intermediul unui exercițiu pentru spirit, prin vibrația unei așa zise înfrățiri de gânduri: *"Ştiu ce ascunzi în sufletul tău, știu ce simți, știu ce e rău"*.

Cred că tot ceea ce mă conduce spre un nou izvor de înțelegere a "Mobilului Tresanti" din sfera operei de artă, prin meditația spiritualității pe care o simbolizează numai o experiență de gingășie și puritate, este tocmai impregnarea unei idei despre liniștea sufletească cu o altă semnificație despre Logos și energiile increate. Două ființe asemănătoare prin grija și respectul ce o poartă una față de cealaltă, de unde și termenul de *"emanazione del mondo sensibile"* , sunt ușor de recunoscut în aspectul spiritual al unei creații unde predomină culoarea roșie, dar și acea energie invizibilă pe care o percepem și curge prin mediu înconjurător.

Toposul creației mele este garantul care autorizează trecerea de la argument la concluzie, fiindcă tot ceea ce aduc în prim plan are ca finalitate de ordin spiritual un îndemn la cultivare, cunoaștere, descoperire, privire în perspectivă, experiență artistică.

Ancore de putere și de spiritualitate se fac simțite în vibrația unei lumi menită să inspire, o lume în care trandafirul, posedând în el spiritul artistului ca asociat unic al existenței, își creează o altă identitate (mai complexă) care se distanțează de trecut, uitându-și astfel nevoia firească de a rămâne un mister al naturii: *„Ai vrea să crezi că n-ai pierdut tot ce-ai avut."*

Leadership: Viziunea ta artistică poate să asigure o reprezentare a felului în care te simți împlinit sub bagheta unei sensibilități aparte, printr-un fel de alegorie care te ajută să depășești concretul vizual și să surprinzi chintesența desăvârșirii operei imperfecte a naturii?

Am încercat să te-nțeleg, am încercat să cred . Să cred că tot ceea ce mă face să fiu mai bun, mai subtil în arta portretului și peisajului, căci arta mă obligă să-mi recunosc doza de „iubire necondiționată" și echilibru din mine, este mai bine redat ca formă de exprimare a unui univers nelimitat într-un soi de apropiere de un *Spirito Puro* , dornic de soare și căldură, a cărei identitate devine aproape perceptibilă dacă nu-i acord atenția și grija potrivită.

Așadar, lumea în care mă învârt cu efectul infinitului, cu gândul unei experiențe de mare rafinament, cu pensula, cu primii fiori ai dragostei, cu admirația frumuseții necunoscute și exotice, cu deschidere spre spiritul naturii, este celebrată și cultivată numai de un artist care magnetizează instantaneu orice privire în ființă și în faptă, orice dovadă de prețuire, orice

reverie, orice mișcare alertă, respectând astfel condițiile debitării unei puteri într-un spațiu redus, ușor de stăpânit.

Un spirit ce devine ființă, cu necesitate în a-și recunoaște predispoziția spre imortalizare a concretului în plan artistic, are un impact colosal asupra înțelegerii vieții pe care două entități asemănătoare (care acționează în sens emoționant) le experimentează printr-un soi de alegorie a aventurii umane între Creație și Creator: ***"Dacă Jacques devenise un fel de dumnezeu pentru Eva, o făcuse numai pentru a desăvârși în ea opera imperfectă a naturii."***

În încheierea acestui articol, nu-mi voi asuma doar rolul de artist, ci și unicitatea marcată de explorarea unui colț viu din natură, cu pecetea pe care providența o pune asupra unei imagini simbolice. Trandafirul, cu luminozitatea lui de zi însorită, își încheie monologul printr-o mulțumire adresată cerului, cu aprecierea pe care o ființă frumoasă, atât de naturală și plină de puritate ca Eva de Chazelay, o poartă exploratorului lumii ei sensibile:

"Nu există momente mai plăcute în viața spirituală și în viața fizică, decât atunci când, după o totală disperare, începi să nădăjduiești puțin și când, după vijelie și trăsnete cerul se înseninează și-și reia culorile de azur. Întoarcerea soarelui desăvârșește efectul fizic. Te iubesc, Jacques Merey !

Şi, astfel, ușa căsuței se închidea în urma celor mai fericite ființe din lume.

Latura artistică a pictorului trebuie deslușită prin intermediul unei imagini simbolice, ca formă de încadrare a naturii într-un plan spiritual înalt, cu referire la ajutorul Providenței care știe să conducă „întâmplarea" spre împlinirea unui destin măreț, deoarece scopul Creatorului este totdeauna în favoarea Creației sale.

Unde Ești marchează începutul căutării unui punct de sprijin în realizarea Marii Opere, care începe cu o tușă de rafinament integrată perfect în mijlocului decorului naturii și se încheie cu titlul unui destin spiritual fără seamăn: „Regăsirea a două suflete destinate să fie împreună".

*** Notă:** Direcția 5 - Unde esti

Source: https://neculaifantanaru.com/unde-esti.html

Unde inima nu minte, unde dorul nu înșală

On Februarie 04, 2011

Sporește-ți abilitatea de a deveni un model concludent de urmat, exteriorizându-ți lumea interioară.

În finalul filmului *"Leon – The professional"* , Mathilda urmează sfatul pe care Leon – asasinul, singurul și cel mai bun prieten al ei, i-l dăduse cu puțin timp înainte să moară. Deci, neavând alte opțiuni, ea merge la Tony, "tatăl adoptiv" al lui Leon, care îi promisese acestuia că va avea grijă de Mathilda, în cazul în care va fi ucis.

Luând o atitudine prietenească, Tony îi dă fetei o bancnotă de o sută de dolari – bani de distracție, și îi promite că o va ajuta mereu.

- Nu pot să iau o slujbă pentru asta? îl întreabă Mathilda, în cinstea prețuirii pe care o avea pentru Leon.

- O slujbă? Ce știi să faci? o întreabă de curiozitate Tony.

- Ştiu să ucid.

Doi oameni, aceleași afinități. Crescută de Leon, Mathilda a început să semene din ce în ce mai mult cu el. El a devenit expresia sufletului ei, un exemplu de urmat pentru ea – bun și concludent, chiar dacă era doar o copilă și nu cunoștea îndeajuns viața. El a rămas în inima ei. Ideile și îndrumările pe care i le-a dat, vizavi mai ales de "arta" de a ucide (substanța însăși a leadershipului său) încă mai trăiau, încă mai luminau întreaga ei ființă.

Percepându-și vocea interioară care îi șoptea: *"Fii un asasin, fii ca Leon* ", Mathilda a avut sentimentul că viața ei a căpătat un sens, un scop, o perspectivă.

Leadership: Statutul tău de beneficiar al unui bagaj emoțional consistent facilitează trecerea oamenilor de la stadiul de "experiment" la stadiul de "sistem unitar"?

Leadership înseamnă să intri în armonie în primul rând cu tine însuți și apoi cu ceilalți. Este doar un mijloc de a te ridica mai sus decât ceea ce poți avea și dărui, decât ceea ce ești în spatele unor măști prefabricate, într-un anume sens, încă nedezvăluit.

Vei putea oricât să apelezi la stimularea perspectivelor de abordare a unei noi gândiri în privința a ceea ce consideri a fi cu adevărat valoros pentru transformarea ta, în bine sau în rău, dar și la numeroase alte procedee de evaluarea a constantei tale de a fi. Toate aceste așteptări, previziuni, socoteli, intenții și reglări de direcție, oricât ar fi de condamnabile sau lăudabile, în relație strânsă cu formele de cunoaștere nemijlocită, sunt în măsură să asigure condiții de exploatare, întreținere și valorificare a leadershipului.

Dacă am încerca să investigăm "rădăcinile" omenești, ca esență a unui adevăr valabil numai în plan individual, prelevând un eșantion de referință la nivel de comportament și manifestare a trăirilor, am putea mai ușor să determinăm tipul de relație ce se stabilește între indivizi.

Starea de bine și motivația pe care ți-o insuflă întâlnirea extraordinară cu o gândire și o simțire de sens opus nu se potrivește foarte bine cu mecanismul nevoilor tale decât atunci când te simți dezamăgit de tine.

Să ne imaginăm o mișcare lăuntrică, un simțământ aparte ce izvorăște din dezvoltarea unei noi raționalități care bulversează contextele profesionale, și care începe apoi să contribuie la îmbogățirea experienței de viață. Ceea ce acum se poate numi disponibilitatea de a te adapta la o nouă viață, luând ca model un om mult mai bogat sufletește, dătător de liniște și echilibru în viață, poate fi înlocuit cu disponibilitatea de a te autodepăși prin lărgirea sferei conștiinței și îmbogățirea repertoriului comportamental.

Psihologic vorbind, are loc trecerea individului obișnuit de la stadiul de "experiment" al condițiilor vitrege de viață, la stadiul de "sistem unitar" de gândire și simțire, care comportă o structură asemănătoare cu modelul urmat, creând valoare adăugată și ulterior separată, determinând apariția unui om nou: *Beyond the old darkness*.

Leadership: Adevărul care dă restart principalului tău scop în viață se ghidează după motto-ul: "Mai uman decât mă cunosc eu însumi"?

Fără nicio îndoială, inima nu minte, iar dorul nu înșală atunci când există un raport direct între tine și ceilalți, o întrepătrundere a sentimentelor tale cu ale lor.

Ca să-i poți influența pe cei din jurul tău, ei trebuie să regăsească în tine un model demn de urmat, trebuie să descopere la tine acele calități deosebite pe care le apreciază enorm. Cu alte cuvinte, ei trebuie să fie în concordanță cu ceea ce vrei tu, cu realitatea vieții tale, cu propria ta personalitate - cu ceea ce ești, cu ceea ce simți și cu idealurile tale. Astfel ei vor fi pătrunși de acea dorință puternică de a aspira la a fi neîncetat ca tine.

Exteriorizându-și lumea interioară, Leon a intrat în armonie cu Mathilda. A avut o mare influență asupra ei - iar ea, simțind un sentiment profund de respect, admirație, atracție, a dorit să ajungă ca el, un asasin, poate chiar mai bun decât el. Sentimentele ei s-au dezvoltat deoarece el a fost alături de ea în momentele critice din viața ei, și neavând un alt model de urmat s-a afundat în singura realitate pe care a putut să o cunoască.

Această lumină spirituală care a înconjurat-o pe fată, pozitivă din punctul ei de vedere, i-a impulsionat viața și i-a dat un sens. Lucru care a făcut să păstreze în făptura ei ceva din Leon.

Adevărata bogăție a sufletului este nevoia de a te simți apreciat de lume atunci când capacitățile tale sunt eliberate prin devoțiunea față de ceva mai măreț decât ceea ce gândești despre tine însuți.

Unde inima nu minte, unde dorul nu înșală desemnează apropierea între două personalități care, chiar dacă nu sunt împreună, manifestă aceleași însușiri, aceleași emoții și aceleași extreme.

Ca lider poți influența viața oamenilor în bine sau în rău. Depinde în primul rând de valorile pe care le-ai dezvoltat și le-ai promovat în viața ta și a celorlalți. Depinde de calitatea ta, dar și a celorlalți. Iar dacă ești cu un pas înaintea celorlalți, dar aceștia nu vor să te urmeze, atunci e mai bine să te retragi.

Dimpotrivă, atunci când găsești un lider bun care îți înțelege munca și punctele tale de

vedere, care oferă un mediu prielnic dezvoltării tale, se va găsi motivația de a merge mai departe împreună.

Source: https://neculaifantanaru.com/unde-inima-nu-minte-unde-dorul-nu-insala.html

Under Pressure

On Iulie 25, 2016

Raportează-te la ceea ce ți se întâmplă, ocupând locul exact în centrul efectului general al evenimentelor pe care trebuie să le accepți ca fiind șansa de a-ți îndeplini destinul profetic.

Într-o lume care nu se poate reanima de la sine, exercitând o influență dominantă nefastă asupra impresiei generale, unde înțelegerea sensului unei etici a jertfei se subordonează măreției creației științifice, întotdeauna supraviețuiește un mic Zorro - dar fără mască, ci dotat cu capacitate ridicată de analiză și sinteză, care poate să oprească extinderea răului.

Numele lui este Gerry Lane. Fost angajat al Națiunilor Unite. El se lansează într-o cursă contra cronometru pentru a găsi "The Cure", trecerea spre normalitate, revenirea tuturor acelor *undead being* la viață.

Omul care înțelege durerea lumii pe planul conștiinței se raportează la leadership prin accesarea evenimentelor grave la nivel de comparație cu un campion olimpic care este forțat să se reveleze drept o minune a experienței de sacrificiu.

Acest om de știință, atât de stupefiat de ceea ce se întâmplă, dar în același timp entuziasmat peste măsură, se implică cu toată ființa lui, ca un adevărat chimist, în căutarea formulei revelatoare a compoziției antidotului, substanța binefăcătoare, încercând a înțelege totalitatea cauzei determinante a epidemiei. Practic, el merge pe firul cauzei care generează efectul prin descompunerea ei în elementele constitutive: materiale și umane interconectate.

După panica de la început, când întreaga lume părea a se învârti necontrolat în jurul unei nebunii înăbușite și misterioase, progresând continuu dinspre suferință spre tragic, o curiozitate ciudată îl ia în stăpânire pe Gerry, o atracție irezistibilă față de diverse tipuri de reacții umane și aspecte cantitative ale acestor reacții, precum și clase de compuși organici cauzali, care îi dau posibilitatea de completare a cunoștințelor profesionale. Și, în consecință, este vizibil efortul său de a găsi sens celor ce se întâmplă peste tot în jurul lui.

Leadership: Ești creativ în încercarea de a înțelege „totalitatea" unei cauze determinante prin descompunerea ei în elemente constitutive, astfel încât să generezi o altă atitudine la nivel de ființă care își înfruntă destinul ca un efect conjugat al providenței și al acțiunilor umane?

Întotdeauna liderul ocupă locul exact în centrul efectului general al evenimentelor pe care trebuie să le accepte ca fiind șansa de a-și îndeplini destinul profetic. El nu se poziționează niciodată ca victimă, ci ca unic moderator al evenimentelor incerte, trecând dincolo de tehnici și de tot ceea ce se mișcă în jurul unui rezultat aflat în zona imprevizibilității. Un rezultat ce așteaptă să fie găsit și acceptat de majoritatea celor conectați la dimensiunea lui de propagare.

Dacă impresia pe care o lasă toate aceste „dezordini" lumești este strâns legată de imprecizia găsirii cauzelor ei declanșatoare, datorată noutății cu totul frapante, atunci efortul de a da sens celor ce se întâmplă îi revine numai unui om înzestrat cu toate laturile pozitive pe care un savant ar trebui să le dețină: dorința de a căuta, chiar dacă este străbătut de fiorul tragic dat de conștiința faptului că nu mai are nimic de găsit.

Acel „eu însumi" mai bun din punct de vedere personal și profesional, la care omul aspiră cu un discernământ adecvat situației declanșate de o cauză aparte, este dirijat contrar forței care transformă totul într-un pustiu al resemnării. A fi creativ în încercarea de a înțelege totalitatea cauzei determinante, aflate mai presus de voința ta, prin descompunerea ei în elemente constitutive, este clar modul tipic în care sinele tău atotputernic abordează totul.

Leadershipul reproduce imaginea rezultatului proceselor de găsire a „totalității" unei cauze determinante, derulate la două niveluri:

Pe de o parte, moderatorul evenimentelor incerte percepe informația care nu este la îndemâna oricui, într-un anumit fel, în contextul preferințelor, experienței și informației deținute din alte surse decât cele dinspre cauza pe care o studiază. Pe de altă parte el proiectează și transmite o imagine dorită, favorabilă, ceea ce echivalează cu ieșirea din starea de orbire, adică cu dependența rezultatelor cercetării de posibilitățile de redescoperire de sine.

Liderul se poate considera un profet atunci când reușește să previzualizeze rezultatul posibil al unui efect compensatoriu și benefic, în funcție de evoluția unui eveniment nesigur, făcând posibilă delimitarea dintre protecție și control, dintre lumea prezentă și cea trecută.

Numai într-o stare **Under Pressure** omul își canalizează întreaga atenție pentru a-și surprinde inteligența și reacțiile la acțiunile sale în cadrul evenimentelor dificile.

Un asemenea om învață, în primul rând, să se raporteze la ceea ce i se întâmplă, la ceea ce vede în jur, la ceea ce trebuie să știe. Apoi, învață să se recunoască el însuși în tot ceea ce descoperă, găsindu-și cu ușurință locul în spațiul de producție a unor noi mostre de raționament.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/under-pressure.html

Under suspicion

On Martie 07, 2014

Extinde nivelul de conștientizare a realității pe care o reprezinți, în funcție de nivelul de acceptabilitate a realității percepute de cei din jurul tău.

Mă întrebam dacă era adevărat. Poate să vă pară ciudat dar nu-mi prea venea să cred. Simțeam că există în sufletul Elliei convingerea că Greta, cu toate inițiativele ei practice, nu fusese îndeajuns de apreciată. Ellie, eram convins de asta, ar fi acceptat orice idee pe care și-ar fi dorit-o ea însăși să o aibă. Greta îi insuflase Elliei dorința de rebeliune. Iar Ellie singură dorise să se revolte, numai că nu știa cum s-o facă.

*Însă, acum, când ajunsesem s-o cunosc pe Ellie mai bine, înțelesesem că era una din acele persoane simple care aveau rezerve neașteptate. Aveam convingerea că Ellie ar fi fost în stare să-și manifeste opinia dacă într-adevăr ar fi vrut așa ceva. Problema era că nu dorea prea des să se facă simțit acest lucru și m-am gândit după aceea cât de dificil era pentru cineva să înțeleagă așa ceva. **

Leadership: Aprobi "facsimilul" unei realități care nu a fost întru totul analizată prin prisma aprecierii de care ești strâns legat în încercarea de a deveni altcineva?

Orice lider își micșorează considerabil avantajul indus de factorul "devotament", dacă din planul secund al imaginii pe care și-o construiește despre alții nu face lumină asupra aparențelor. Fără să caute să descopere omul real din spatele acestor aparențe coruptibile, ținând morțiș să aprobe "facsimilul" unei realități care nu a fost întru totul sau deloc analizată, liderul își reduce șansele de a accede la profunzimea cunoașterii umane.

În domeniul conducerii, cheia eficienței în a percepe corect omul stă în capacitatea de a te adapta la realitatea subtilă a acestuia, examinată doar din perspectiva convingerilor personale. Facsimilul realității pe care o aprobă omul doritor de a fi apreciat, vorbind numai despre lucruri care atrag atentia, reprezintă de fapt copia imaginii pe care el și-a format-o despre sine sub influența convingerii că poate obține o poziție fruntașă în fața celorlalți. Dar nimeni nu-l poate recunoaște fruntaș pe omul care caută cu orice preț să fie altcineva decât este cu adevărat.

Dacă nu vrei să te transformi într-un om superficial care pune preț pe aparențe fără conținut, trebuie să-ți creezi o imagine a omului dincolo de zidul gros al presupunerilor, dincolo de pereții pretențioși ai falselor constatări aflate la baza unor judecăți sumare, dincolo de ceea ce poate oferi psihologia, logica, știința recunoașterii intențiilor din spatele comportamentului uman.

Leadership: Accepți ideea de extindere a zonei tale de încredere de la "known" la "unknown", manifestându-ți considerația despre un ideal de "a fi" care nu se justifică prin acceptarea termenului de "acceptare firească a realității" ?

Reciproca e mult mai pregnant resimțită. Conform legii lui Coulumb, modulul forței electrostatice între două sarcini electrice punctiforme este direct proporțional cu produsul celor două sarcini electrice și invers proporțional cu pătratul distanței dintre sarcini. Așa și cu aprecierea pe care ți-o acordă ceilalți oameni, uneori în defavoarea relației tale cu ei, este direct proporțională cu triumful idealului lor, comparativ cu realitatea, și invers proporțională cu încrederea pe care o transmiți.

La rândul tău, devii ținta unor amănunțite și sistematice observații și evaluări. Ajungi să te întrebi dacă este adevărat ceea ce cred alții despre tine, cu toată neliniștea pe care o poate simți un om care se îmbolnăvește peste noapte, sau care e diagnosticat cu o boală transmisibilă pe care nimeni nu și-o dorește. Poate să ți se pară ciudat, dar nu-ți prea vine să crezi, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-ți dă asigurări că nu sunt motive de îngrijorare.

Simți că există în sufletul celorlalți o anumită convingere, aspră, neliniștitoare, dincolo de limita admisibilului, care asemenea unei oștiri înarmate ce se ridică contra împărăției ei, îți pune la încercare tăria de caracter, puterea de a face față presiunilor și de a-ți menține individualitatea și trăsăturile esențiale intacte.

Acceptarea firească a realității înseamnă să-ți păstrezi mintea deschisă în fața oportunității de fi altcineva, dar conformându-te numai naturii raționale de a fi tu însuți într-o continuitate care exclude orice manifestare a contradicției dintre "situația actuală" și "scopul propus".

Ideea de extindere a zonei tale de încredere de la " *known* " la " *unknown* " evidențiază incertitudinea care apare în momentul conștientizării unui efect pe care, în fond, nu-l dorești. Ca o consecință a unei aprecieri formale, bazate pe necunoaștere, dezinformare sau interpretare.

Oamenii se racordează la realitatea pe care tu o transmiți, definită și redefinită după propriile lor criterii, deseori subiective, prin formarea unor tipare comparative, prin disocierea aprecierii calității tale și alterarea acesteia. Această tendință de a te simți cumva neîndreptățit, limitat, exclus din cercul încrederii, se justifică prin acceptarea termenilor și condițiilor de înțelegere și conștientizare a realității percepute de ceilalți.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se transforme într-o conexiune criptată de false supoziții, extinde-ți nivelul de conștientizare a aspectelor mai puțin vizibile pe care le construiesc ceilalți oameni, considerate problematice, din perspectiva accesului lor la propria ta realitate.

Leadershipul este realitatea pe care o transmiți lumii după criteriul că orice te definește se naște din îndemnul inteligenței de a te subordona numai putinței de a te autodepăși prin muncă, prin realizări, prin încrederea în tine însuți.

Under suspicion evidențiază importanța de a te arăta în lumina reală a ceea ce ești și a ceea ce ai devenit, pentru a înlătura orice îndoială legată de tine și acțiunile tale. Doar extinzând nivelul de conștientizare a realității pe care o reprezinți sub îndemnul inteligenței tale unice vei putea identifica corect oamenii și realitățile lor.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Source: https://neculaifantanaru.com/under-suspicion.html

Unealta numărul unu a leadershipului

On August 22, 2019

Învață să iei asupra ta momentele în care celălalt nu este aliniat la sine, și să le metamorfozezi în experiențe de viață care încep cu intensitatea emoției pe care i-o transmiți cuiva într-o împrejurare mai presus de voința sa.

Am găsit ieri pe website-ul www.alinastoicovici.ro această poveste. *Este despre un om de știință din Phoenix, Arizona, care a vrut să testeze o teorie. Avea nevoie de un voluntar care nu avea nimic de pierdut. În cele din urmă l-a găsit, era un condamnat la moarte care urma să fie executat în scaunul electric, în penitenciarul St. Louis din statul Missouri.*

Omul de știință a propus condamnatului următoarele: să participe la un experiment științific ce consta în efectuarea unei mici înțepături, cu scopul ca sângele său să se scurgă încet până la ultima picătură. El a explicat voluntarului că are șanse minime să supraviețuiască, dar oricum, moartea lui ar fi fără suferință sau durere; nici nu ar fi observat.

Omul condamnat a acceptat, pentru că a muri în acest fel era mai bine decât să moară în scaunul electric. L-au pus pe o targă și i-au legat corpul astfel încât să nu se poată mișca. Apoi au făcut o mică tăietură pe încheietura mâinii și au pus sub mâna acestuia un mic borcan de aluminiu.

Tăietura era superficială, doar până la primele straturi de piele, dar era suficientă pentru ca el să creadă că i s-au tăiat efectiv venele. Sub pat, a fost plasată o sticlă de ser cu o mică supapă care regla trecerea lichidului, sub formă de picături în borcanul de sub mâna acestuia. Condamnatul, putea auzi picurarea și număra fiecare picătură din ceea ce credea că este sângele lui.

Omul de știință, fără ca cel condamnat să-l vadă, închidea supapa, astfel încât picurarea să scadă treptat, cu intenția ca acesta să creadă că sângele lui se termină.

Odată cu trecerea minutelor, chipul acestuia își pierdea tot mai mult culoarea. Ritmul cardiac i-a crescut și l-a făcut să-și piardă aerul din plămâni. Când disperarea a ajuns la punctul maxim, omul de știință a închis complet supapa și apoi condamnatul a suferit un atac de cord și a murit.

Omul de știință a reușit să demonstreze că mintea umană respectă cu strictețe tot ceea ce percepe și ceea ce individul acceptă, fie pozitiv, fie negativ, acționând asupra întregii noastre părți psihice și fizice. Totodată această poveste ne lasă o învățătură foarte interesantă. Omul de știință i-a dat omului o posibilitate de viață, dar aparent condamnat, omul a pierdut-o.

Leadership: Intensitatea trăirilor pe care le generează autoritatea ta are un puternic impact asupra tuturor formelor de manifestare ale oamenilor cărora nu le este frică să experimenteze un nou fior ca să se elibereze de orice durere?

Unealta numărul unu a leadershipului este transpunerea ta în trăirile celorlalți, ca mijloc de expunere a unei imagini care deschide orizonturile, dar fără să creezi o lume ireală. Asta nu înseamnă să îți limitezi activitatea științifică la trăirile greu de suportat ale altora, refuzându-le micile "alinări" de moment. Dar ca să te regăsești în trăirile oamenilor, ca să simți trăirile lor în sufletul tău, ca să le ghidezi trăirile în direcția dorită de tine, trebuie să le

înfățișezi o imagine care nu abolește realul, ci îl lărgește și îl adâncește dincolo de întruchipările sale imaginare.

De fapt, leadershipul vizează interacțiunea omului cu o imagine indusă în conștiință și în suflet, având o importanță deosebită în stimularea intelectuală și lărgirea orizontului. Cel mai mare impact îl are liderul, sau omul de știință care reușește să captureze toate detaliile unei povești de viață senzaționale pentru a oferi omului o imagine completă asupra unui personaj excepțional. Iar cea mai senzațională poveste de viață o reprezintă confruntarea omului cu sinele.

Trebuie să mergi până în punctul de maximă tensiune unde abia mai e posibil ca omul să-și trăiască viața, acolo unde se află reflexul pur al spiritului liber, liber de a lumina începutul, și să-i redai omului întregul trăirilor pe care le poate avea în preajma unui om de excepție.

Ceea ce ar trebui să îi liniștească pe oameni (și să îi ghideze în trăirile lor) este extinderea posibilității de viață la nivel de emoție, improvizând o metamorfozare între corpul uman și mediul înconjurător. Fii un regizor, învață să improvizezi o metamorfozare între faptele sociale ce se succed în curgerea vremii și potențialul de maximă de acțiune al oamenilor, astfel încât să contribui la armonizarea trăirilor lor sufletești cu ceea ce ce petrece în mediul înconjurător.

Ceea ce spun acum cu atâta încredere, tu însuți vei fi capabil să transformi în realitate cu autoritatea propriei experiențe. Sunt alții care caută într-o experiență de viață tocmai lucrurile care li se par imposibile în trăirile lor spunând „gata, te-am demascat", în timp ce alții caută provocarea înainte de expirarea timpului de viață.

Leadershipul reprezintă testul la care ești supus atunci când tu însuți îi supui pe ceilalți oameni la același test intermediar care îți trădează slăbiciunea: "nevoia de a crede în ceva până la capăt."

Unealta numărul unu a leadershipului este trăirea căreia încerci să-i grăbești manifestarea într-un moment în care cineva se consideră pierdut, dar care nu trebuie să aibă efect de bumerang asupra conștiinței care îți spune că n-ai făcut bine. Mai bine este să-i oferi omului o oportunitate de a reflecta la trecut, decât să-l supui unui experiment științific care îi pune la grea încercare nervii și emoțiile.

Fii capabil să te transpui în trăirile celor din jur înainte de a fi tu însuți corabia care se scufundă.

Source: https://neculaifantanaru.com/unealta-numarul-unu-a-leadershipului.html

Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală

On Octombrie 30, 2012

Pledează pentru valoarea ta morală în fața "Onoratei Instanțe" a Leadershipului, fără să te faci părtaș la procesul de judecată intentat împotriva omului și a vieții.

Nu putea să definească prea bine ce i se întâmpla. Căzuse ca o frunză la picioarele asasinului ce cutreiera necunoscutul în căutarea unui scop care să dea sens vieții sale. Doar un vis urât? Sau cel mai negru coșmar?

Era doar om simplu, n-avea dușmani, doar un singur prieten loial care-l urma peste tot: bătrânețea. Şi, dintr-o dată, acest suflet atât de mare, atât de temător de Dumnezeu, atât de fragil prin natura lui, se prăbuși în cel mai adânc abis al nenorocirii. Pierdut dincolo de marginile înțelegerii, într-un loc unde nu se mai vedea nimic, dar care releva clar și amenințător ironia sorții.

Asasinul, aflat la volanul unei mașini de poliție furate, îl somase să tragă pe dreapta. Apoi, îl rugase politicos să coboare din mașină.

Bietul om ! Ar fi putut el oare să ridice încă o dată mingea tinereții la fileul spectaculosului, dinamicului, suspansului, să regizeze o fugă ca în filme, și să dispară de sub filajul falsului polițist? O astfel de mutare riscantă se impunea în momentul respectiv. Dar, asemenea unui defavorizat al sorții, el rămase pe loc.

Leadership: Porți semnul unei personalități unitare și consecvente în tendințele sale esențiale, manifestate într-o singură poruncă: a fi anti-alegere în privința dreptului altcuiva de a trăi?

Bătrânul se uită temător la individul necunoscut care-l țintuia cu privirea la doar un singur pas distanță, părând mai degrabă o nălucă care abia așteaptă să se înfrupte din blândețea sa, ca apoi să dispară, *à volatiliser sans laisser des traces.*

Totul era atât de sinistru, de parcă se afundase într-un cerc vicios. Transformat instantaneu de o soartă ostilă în protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi și prejudecăți proprii, ale căror contururi nu le putea defini, din uriașa piramidă a vieții și a realității.

Simțea cum cineva, o forță a răului, îi apăsa pe creștet întreaga povară a lumii temute din societatea omenească. O societate îndreptățită să-i condamne pe membrii ei cei mai bătrâni, la suferință.

Şi deodată năluca, cu chip de Joker, dintr-un impuls de sălbăticie, forma unei dorințe nelămurite, continue și brutale de a face rău oricui nimerea în cale, își armează arma, instrumentul fatal – un tub de oxigen. Apropie încet pistonul de fruntea bătrânului. Şi, "Poc ! ", declanșează jetul de aer comprimat, făcând un mare gol în cutia craniană a acestuia. Lăsându-l fără viață.

Totul în această pățanie se redusese la o rece și tristă convenție. În care se stabilise un fel de raport strict între părțile contractante: între creștinism și totalitarism, între bătrânețe și eternitate, între blândețe și cruzime, între bun și rău, între viață și moarte, între Da și Nu. *

Leadership: Continui să uimești prin întărirea contrastului dintre esența propriilor experiențe de viață și aparența însemnătății tale la stabilirea relațiilor cauzale între acțiuni și evenimente?

Nu trebuie să fii expert pentru a înțelege ceea ce este esențial în leadership și nu trebuie să fii președinte al unei companii pentru a aplica aceste lucruri, aceste învățături definitorii propriei tale personalități.

Primul pas în dezvoltarea științei conducerii constă în a învăța să ocolești capcanele unor mutări riscante, care se impun la un moment dat. Găsirea unui refugiu înaintea unei eventuale decăderii definitive, o asigurare împotriva unor consecințe imprevizibile este obligatorie.

Definește foarte bine ce ți se întâmplă, în raport cu lumea, evenimentele, realitatea din jur. Fără să te ascunzi la umbra unei rătăciri ireparabile, dincolo de marginile înțelegerii realității și a naturii umane. Într-un loc unde nu se mai poate vedea nimic, unde nu se mai poate îndrepta nimic, unde nu-ți poți fortifica imunitatea, în locul în care nu se mai poate trăi decât cu prețul uciderii libertății de a fi mai bun.

Poți conferi leadershipului tău statutul de "judecător" care te împinge să-ți ierți faptele și deciziile nechibzuite, pentru a te elibera de orice legătură cu cerințele unei motivații experimentale ce poate să-ți îngreuneze ascensiunea?

Leadershipul se menține și se înnoiește printr-o continuă reîntoarcere la sine, prin tendința unei aplecări spre virtute, prin găsirea unei căi de a te regăsi pe tine însuți în relație cu responsabilitatea de a te elibera de orice constrângere morală, ascunsă sub învelișul prețios al unei înnoiri totale de personalitate.

Leadershipul are în vedere contrastul dintre esență și aparență a omului din tine, dintre "a fi" și „a nu fi", o analiză a părților tale bune și a celor rele, în favoarea conștiinței (forul tău interior de judecată) căreia nu-i poți ascunde nimic. Te poți însă împiedica de singura cerință a unei motivații experimentale ce poate să-ți îngreuneze ascensiunea: dorința de a-ți împinge limitele spre extremele vieții, ca atunci când ești curios să afli dacă poți comite o nedreptate fără să suporți consecințele.

Noțiunea de leadership reflectă calitatea omului care îmbracă mantia reînnoirii, a omului ca unitate armonioasă și echilibrată. Așa cum doctorul nu tratează durerea pacientului până când nu află sursa ei de proveniență, tot astfel acțiunile tale nu se pot finaliza cu succes până ce cunoașterea, înțelegerea și gândirea matură nu își direcționează "voturile" spre o profundă investigare a aspectelor ființei umane.

Dacă nu devii tu însuți: mai întâi inculpat, apoi avocat, apoi propriul tău judecător care să pronunțe sentința nemiloasă, ireversibilă: " *Coupable ou non coupable"* , te vei prăbuși în adâncul abis al decăderii umane.

Resemnarea este o manifestare de profundă emoție ce apare ca urmare a tendinței omului de a-și accepta soarta hotărâtă de latura sa moralizatoare.

Ca o cerere de revizuire a unei hotărâri preliminare formulată de o instanță subtilă, foarte puternică, leadershipul (vizat de conștiința ta, de tăria caracterului tău, de responsabilitatea ta față de societate și față de om) își poate lua în primire statutul de "judecător" printr-o expertiză temeinică a acelor vulnerabilități sau nereguli care te fac nepotrivit cu calitatea de model uman. Dar, el nu trebuie să se pronunțe înainte ca noua configurație a personalității tale să fie stabilită.

Iar această tentativă de a-ți ridica leadershipul la rang de judecător, despre care se știe cât de dificilă este, nu trebuie să se încline în direcția opusă Eu-lui tău.

Bucuria victoriei fără să umilești, fără să pui frână condiției omului de a-și făuri singur soarta, este o luptă în numele dreptului la viață care necesită o armătură spirituală solidă, desfășurându-se pe planul unei realități din care se poate salva puțin, câte puțin, latura ei cea mai sensibilă: conceptul de non-dualitate.

Ai devenit protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi, prejudecăți, ale căror contururi nu le poți defini? Leadershipul tău se reduce la o rece și tristă convenție care prevede reducerea "omului" la un sclav, un membru pasiv al societății? Cât timp își poate păstra leadershipul tău statutul de "judecător"?

Pledează pentru valoarea ta morală în fața "Onoratei Instanțe" a Leadershipului, fără să te faci părtaș la procesul de judecată intentat împotriva omului și a vieții.

Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală aduce în prim plan acea paralizie a voinței, neputința de a reacționa în fața unor situații de moment. Un salt înspre necunoscut, înspre o nouă stare, înspre un alt fel de "a fi", pe care dacă nu-l faci în baza unui impuls de natură pozitivă sau constructivă, riști să pierzi vagonul rezervat exclusiv celor care și-au întregit leadershipul și și-au asumat menirea de lideri.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Unitatea leadershipului

On Decembrie 26, 2008

Ești creatorul propriului destin atunci când înțelegi că ceea ce poți deveni depinde de ceea ce ești capabil să ceri de la ceilalți.

Steven Spielberg a visat cândva să facă un anumit film. Avea scenariul, dar nu și producătorul care să îl finanțeze. Într-o zi, pe când se plimba pe plajă, el s-a întâlnit "accidental" cu un om bogat dispus să investească într-un regizor tânăr. Cu banii primiți de la acest producător (un străin pe care nu-l văzuse niciodată până atunci), Spielberg a putut filma *Amblin* , o producție cinematografică ce a primit o mențiune de onoare la festivalul de film de la Veneția, atrăgând atenția asupra lui la Hollywood.

Această povestioară pe care am găsit-o în cartea "How to Think Like a Millionaire", scrisă de Mark Fisher, ne arată că cei care devin lideri, mai întâi de toate știu să se facă remarcați. De asemenea, liderii știu să observe puterea unui brand în căutări, care de fapt este rezultatul gândirii lor finalizat printr-un proiect ambițios. Iar tu, ca să devii un lider, trebuie să știi să observi rapid punctul în care se află un om, îndrumându-l către următorul nivel al parcursului său profesional.

Leadershipul are ca nucleu șansa ta de a te face remarcat printr-o idee care, în mod normal, nimeni nu ar lua-o în calcul, dar care în anumite condiții ar putea fi o mină de aur.

Iar totul unitar al leadershipului exprimă cel mai bine rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieții celorlalți oameni. Te legi de oameni prin ceea ce ești, prin ființa ta, prin ceea ce te motivează, prin strădaniile tale de a te raporta la ei căutând să lămurești și să rezolvi problemele comune. Uneori vei izbuti să clatini convingeri, să pui pe gânduri chiar și spiritele cele mai refractare la mesajul pe care încerci să-l transmiți, la ideea că tot ce înseamnă om presupune, mai întâi de toate, omenie.

Leadershipul este un ansamblu de elemente tehnice, strategice, dar și cu o puternică încărcătură de sentimente specific umane. El nu poate fi împărțit sau separat în componentele sale constitutive, ci este un tot unitar.

Leadership: Poți să-ți păstrezi mintea deschisă în fața oportunității de fi altcineva, dar conformându-te numai naturii raționale de a fi tu însuți într-o continuitate care exclude orice manifestare a contradicției dintre "situația actuală" și "scopul propus" ?

Spuneam într-unul din articolele mele de pe blog următoarele: *"Ceea ce constituie unitatea leadershipului nu este compoziția de valori și de virtuți conținută, ci felul magistral în care liderul, destinat să-și ateste coeficientul de noblețe, le gestionează. Așa cum într-un roman, specificul personajelor, caracterul lor, reies din semnele particulare pe care le observă autorul lor - tot astfel trăsăturile particulare de caracter ale liderului, care îl împiedică să se bucure de binele pe care l-ar fi putut oferi celorlalți, recăpătându-ți astfel stima de sine, reies din propria sa auto-observare."*

Iar pentru ca leadershipul tău să aibă un impact mai mare, trebuie să operezi asupra oamenilor și asupra societății. Ca lider, trebuie să fii capabil să le transmiți oamenilor, într-un mod extrem de convingător și mobilizator, un îndemn spre unire, spre mobilizare atunci când situația este gravă. Apelurile la înțelegere au un mare avantaj: îi încurajează pe oameni să se implice mai mult în viața comunității și să se străduiască să acționeze cu mai mult elan în acest scop.

Ce impact are leadershipului tău asupra celorlalți oameni? Ești capabil să le transmiți oamenilor un îndemn spre unire? Cum îi încurajezi pe oameni să se implice în activități de natura profesională? Te concentrezi numai asupra slăbiciunilor supărătoare ale oamenilor? Stimulezi mediocritatea în care "rătăcesc" oamenii, sau stimulezi creșterea lor? Cum anume?

Felul în care te raportezi la oamenii de jur, la nevoile lor, acceptându-ți întotdeauna partea ta de responsabilitate, contează la fel de mult ca și cantitatea de vitamine și minerale pe care trebuie să le asimileze un sportiv de performanță pentru a-și crește masă musculară, sau un bolnav pentru a se însănătoși. Nu te gândi să înzestrezi oamenii din jur, sau să le fii mentor, sau un ajutor de nădejde, fără ca mai înainte de toate, să stabilești o compatibilitate între tine și ei. Niciun fel de instruire din lumea asta, nici un fel de compromis, niciun fel de influență nu va face din tine tipul de lider dorit de ceilalți oameni, dacă nu ai chemare și dorința de a-i sluji.

Leadership: Cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine, așa încât să-ți reprezinți experiența concretă ca pe un interes circumstanțial legat de un efect de oglindire în istorie, care a devenit o parte din tine?

Tendințele de supraevaluare a propriei persoane nu-ți conferă stabilitate în relațiile cu ceilalți oameni. Ceea ce te ridică la nivel de lider, la nivelul unui om cu o importantă influență, este capacitatea și modul în care te raportezi la oameni. Ești gata să selectezi oamenii cei mai de calitate, să-i înzestrezi cu tot ce au nevoie pentru a fi performeri pe termen lung? A fi performer înseamnă să îmbini leadershipul cu caracterul propriu, înseamnă să îmbini cunoștințele cu personalitatea care te definește – în folosul tău, dar și în folosul celorlalți oameni.

Performer este omul care, nesupus influențelor străine, aprinde lumina speranței și bucuriei în sufletul oamenilor, prin puterea lui de a le schimba percepțiile - ajutându-i să obțină rezultate concrete în sfera dezvoltării personale.

Performerul identifică nevoile de înzestrare ale oamenilor din jur, selectează calitățile lor cele mai pregnante care sunt necesare pentru a-și schimba statutul, caracterul, personalitatea.

Performer este liderul care promovează schimbarea celor de lângă el prin însăși natura sa, prin felul său de a fi, prin ideologia sa, izolând sau neutralizând orice element non-integrabil în arhitectura propriei lor ființe.

Liderul este omul care poate face performanță prin șlefuirea materiei din care e compusă ființa umană. Este cel care reușește să elimine petele întunecate ale gândirii, ale înțelegerii și simțirii - nerentabile – din mulțimea de Ego-uri, tratându-le cu decizii înțelepte și noi orientări de cea mai bună calitate.

Leadershipul înseamnă să faci acea schimbare de care te temi cel mai tare, cu acordul direct al ambiției de a nu aparține altcuiva decât propriei tale personalități.

Unitatea leadershipului este formată din două elemente: abilitatea de a te face remarcat și capacitatea ta de a performa la cote maxime. Oamenii pe care îi ajuți reprezintă, de fapt, un efect al oglindirii tale în istorie?

Tu cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine? Care este lucrul care te face să te simți continuu împlinit? Îți petreci 80% din timp făcând lucrul care îți solicită cea mai mare pricepere? Cum îți înzestrezi propria ființă pentru a-ți desăvârși leadershipul? Ce anume poate face din tine liderul dorit de ceilalți oameni? Nu uita ce spunea odată expertul în

materie de conducere, John Maxwell: *"Oricât de grozav este jucătorul, dacă nu poate face un joc de echipă, el nu va ajuta niciodată organizația"*.

Sfat: Reglează-ți știința conducerii astfel încât să ușurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/unitatea-leadershipului.html

Unitatea organică dintre formă și conținut

On Iunie 18, 2014

Eliberează-ți capacitățile constructive de sub imperiul limitărilor impuse de reperele stilistice convenționale, concepând o știință nouă fundamentată pe interpretarea conținutului ei.

Noutatea filmului "Greva" constă atât în ineditul temei, cât și în cel al formei ei de expresie. În același timp, și de atunci adeseori, se practică o separare arbitrară între inovarea de conținut și de formă pe care o reprezenta "Greva".

Se pomenește adeseori separat de faptul că acest film era primul care aducea pe ecran lupta de clasă și care prezenta pentru prima oară poporul ca erou principal al evenimentului, pe de o parte. Şi despre faptul că "Greva" aducea noi soluții în privința expresiei cinematografice, pe de altă parte. Până și polemica din acea vreme, dusă în jurul filmului și continuată de fapt până în zilele noastre, se bazează pe această segmentație arbitrară a unei unități organice dintre formă și conținut.

În intervenția sa la discuție, marele regizor Eisenstein semnala anomalia și adăugă, în ciuda criticilor săi, că de fapt, "forma s-a dovedit mai revoluționară decât conținutul". Pentru Eisenstein forma nouă era exprimarea, concretizarea unei noi concepții, a unui nou mod de abordare a fenomenelor, deci a unei noi ideologii. În timp ce inovarea formală era izvorâtă din noutatea conținutului. Căci așa cum spunea, locomotiva nu a fost creată prin revoluționarea formelor trăsurii, ci prin înțelegerea tehnică a noii descoperiri, aceea a formei de manifestare a energiei cuprinsă în aburi. *

Leadership: Poți să efectuezi un upgrade sau o resetare a științei fără să compromiți stabilitatea formei ei de manifestare?

Trecerea treptată de la problemele de cercetare, enunțate în plan teoretic și soluționate în mod practic prin concretizarea unor noi concepții, la reconstrucția unei opere științifice prin alegerea și perfecționarea unor idei bune, face ca întregul demers de asumare a eforturilor personale de conturare a unei direcții de realizare profesională să se concretizeze într-un edificiu impunător.

Cercetarea este un instrument cu ajutorul căruia se „circulă" pe drumul cunoasterii și al artei. Ea îndeplinește o sarcină concretă în construcția și organizarea experienței, prin excelență una de fond: eliberarea capacităților constructive de sub imperiul limitărilor impuse de reperele stilistice convenționale.

Întrebarea *"Când vei putea să realizezi ce nu mai poți realiza? "* este de fapt rodul observării unei realității care nu a fost încă depășită, o continuare a încercărilor de articulare a unor formule imposibile de realizat, și de punere sub control a fundamentelor științei. Dacă compromiți stabilitatea formei de manifestare a științei, prin asocieri necorespunzătoare de fundamente și elemente noi creație, atunci nu vei putea realiza decât un modest update, care nu modifica valoarea produsului final.

Să cauți să descoperi comorile științei, dar mai presus de toate să înțelegi complicațiile și dificultățile de integrare a unei noi ideologii în cadrul unei expresii cinematografice, fără să schimbi paradigma gândirii de cineast sau a modului în care percepi și interpretezi răspunsul la întrebările ei, este o muncă de concepție care necesită creativitate.

Leadership: Îți reglezi valoarea gândirii în direcția "avansat" spre conceperea unei științe care îndeplinește toate rigorile unei viziuni inspirate?

Întreținerea zonei de performanță în care știința și arta formează un sistem coerent, clar și unitar, reglând valoarea gândirii în direcția "avansat" prin desfășurarea activităților creative și inovative, completează fondul de descoperiri necesar susținerii leadershipului. Întotdeauna "dialogul" între cercetare, practică și producție a noilor perspective științifice, aplicând rezultatele teoretice la nivel de principii și arhetipuri, poate deveni eficient prin prisma raportului formă-conținut.

În timp ce " *conținutul* " păstrează parametrii înalți de calitate ai științei, prin integrarea inovației în leadership, " *forma* " este o expresie a necesității de consum a conținutului, care creează soluția convenabilă pentru o afirmare puternică: unicitatea. Sau, cum spunea marele regizor Eisenstein, forma nouă este exprimarea, concretizarea unei noi concepții, a unui nou mod de abordare a fenomenelor, deci a unei noi ideologii. În timp ce inovarea formală este izvorâtă din noutatea conținutului.

Leadershipul se produce atunci cand "forma" se dovedește mai revoluționară decât conținutul.

Ştiința se manifestă în primul rând ca factor de producție a descoperirilor. Decât să analizezi mai adânc ceva ce în mod evident nu ai putut analiza ca lumea de prima dată, mai bine schimbă-ți viziunea de a modela știința prin introducerea unor forme noi de expresie care să evidențieze și să amplifice esențialul din conținut.

Nu uita că locomotiva nu a fost creată prin revoluționarea formelor trăsurii, ci prin înțelegerea tehnică a noii descoperiri, aceea a formei de manifestare a energiei cuprinsă în aburi.

Unitatea organică dintre forma și conținut desemnează acea unitate de gândire și modalitățile de acțiune, bazate pe legi unanim acceptate, dar în același timp bazate pe o interpretare inedită a conținutului lor. Ascensiunea pe scara valorilor și departajarea de diversitatea non-constructivă existentă simultan, presupune o viziune modernă și deosebită, ca și o manevră de abordare unică și neimitabilă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/unitatea-organica-dintre-forma-si-continut.html

Universul cunoașterii fără nume

On Februarie 02, 2014

Realizează o prospectare de control a științei tale, prin conceperea leadershipului ca instrument de manipulare a cunoașterii.

Mă aflam în fața unui fenomen bizar care sfida regulile științei inovatoare, pe care eu însumi le formulasem. Necontenit, ca urmare a jocului liber al imaginației, urmam calculat un raționament care se regăsea într-un precedent aproape inexplicabil. Trebuia să merg mai mult înapoi, ca să pot vedea înainte.

Ştiința este o lecție a prezentului din care îți fabrici o nouă realitate, fără să ții cont neapărat de ceea ce te afectează prin întâmpinarea acestei realități. Vorba aia „de ceea ce te temi, peste aceea dai". Dezechilibrul conștient al axelor mele de existență progresa spre echilibrul acceptabil al unei traiectorii stabile și predictibile. Influențate de valoarea actualizată a fluxului de perspective în care puteam să mă joc cu posibilitățile de dezvoltare aduse de știință, aproape nelimitate.

Nu poți să înțelegi dedesubturile cunoașterii cu adevărat înalte fără să realizezi o conexiune între două entități conceptuale diferite, de o cu totul altă formă, compoziție și să trăiești într-o realitate cu totul diferită de a ta. Atomii stabili construiți în jurul științei mele, născuți aparent într-un Big-Bang din care se forma noul univers al cunoașterii fără nume, fără egal și fără sfârșit, mișunau continuu în jurul întrebării pe care și-o tot punea biologul olandez Jan Swammerdam: " *Cu ce este mai prejos micul cărăbuș de strălucita pasăre de peste mări?* "

Construcția cunoașterii înseamnă să ții cont de ceea ce te face să te simți împlinit la nivel de intruziune într-o realitate cu care nu ești complet de acord, făcând din existența ta un spectacol de idei care se revelează gradual publicului.

Amănuntul acesta îmi revenea mereu în minte, tot mai pregnant, ca un secret sedimentat parcă pe fundul unui ocean care adăpostea o nouă viață. Pesemne că mergeam tot înainte. Iar ca protector al propriei mele științe, îmi revenea sarcina să descopăr diferențele importante care apăreau între forța de rezistență a unei gândiri planificate și forța motoare a unei gândiri care intra în dialog cu altă gândire.

Amândouă forțele erau rezultate din constatarea următoarei disparități: crearea de forme derivate a conținutului de idei și concepții se substituia unei neîncetate opțiuni pentru interpretarea și reprezentarea unei realități pe care nu o cunoșteam în mod direct. Acesta era pasul înapoi care mă ajuta să îmi pun în valoare tehnica de lucru, potențialul creator și cunoștințele acumulate, punând în aplicare ce îmi vorbea instinctul.

Eram mereu gata să prelungesc, cu un devotament aproape de neînțeles, modul de a concepe raportul dintre experiențele trăite și eforturile susținute de eficientizare a potențialului meu de a genera ordine în haosul numeroaselor mele incursiuni în lumea științei. Întru racordarea la standardele unei cunoașteri intuitive, superioare altor mijloace de cunoaștere, pe care numai adevărul și conținutul ei unic mă făceau liber să înțeleg și să-mi controlez facultățile intelectuale.

Leadership: Poți să-ți activezi capacitatea de a efectua un query de tip "update" folosind funcția "search"?

Ştiința echilibrează forța de care dispune liderul pentru realizarea misiunii cu care a pornit la drum. Asemenea unei făclii care nu știe să se stingă și te face să-ți găsești drumul prin întunericul generat de limitele propriilor percepții și rațiuni, experiențe și capacități, știința își extinde zona de identificare a celor mai bune sau mai importante practici pentru implementarea unor noi invenții și criterii de comparație cu alte modele de realitate.

Dar pentru ca știința să treacă la cârma leadershipului, ea trebuie să fie autentică, să nu poată fi încătușată de prejudecăți care i-ar putea denatura de la bun început menirea. Şi numai urmând calculat un raționament care se regăsește într-un precedent aproape necunoscut, știința ta va putea să țină pasul cu noile tendințe, devenind o putere semnificativă în lume, în centrul unui joc în care duritățile din "teren" trec deseori de limita oricăror regulamente.

Din acest motiv, analizând orice aspect care îți dă de înțeles că e cazul să ridici nivelul de producție al suprafeței de contact cu excelența, trebuie să te supui unui joc în care trebuie să ghicești variantele corecte ale formulelor de continuare a cercetărilor, în sensul perfecționării. Adică să-ți activezi capacitatea de a efectua acel query de tip "update" folosit de funcția "search" pusă la dispoziție de cunoaștere, pentru completarea oricăror lipsuri de natură necunoscută științei actuale.

Liderul ar trebui să încerce să descopere dubla valoare a experienței sale de cunoaștere și simțire în creația pe care o întruchipează.

Un query de tip "update" este o solicitare de informații dintr-o bază de date de tip "relațional" a cărei procesare și întreținere presupune o investiție substanțială în posibilitatea realizării unei comparații între ceea ce vezi diferit la tine și ceea ce este dincolo de ideile tale preconcepute.

Nu degeaba afirma scriitorul Andre Maurois că știința este o lungă și sistematică curiozitate. Trecând de la o evoluție oscilantă, presărată cu greșeli, la una reglată prin precizie și fiabilitate ridicată, leadershipul capătă noi proporții dezvoltate în jurul curiozității de a cerceta tainele cele de nepătruns ale unor noi regiuni de cunoaștere experimentală.

Dincolo de simplismul unor legi care, prin natura lor, supun cunoașterea unei relații determinate pe cale analitică, identificate prin calcul și intuiție, liderul ar trebui să caute să descopere dubla valoare a experienței sale în creația pe care o întruchipează - o valoare de simbol, o valoare de parabolă, o valoare de direcție, o valoare de mit, o valoare de deja-vu. Si mai trebuie ținut cont de valențele estetice în jurul căruia se dezvoltă orice spațiu de compunere a aspectelor ce fac obiectul "revelației privilegiate a realității".

Care este limita maximă pe care știința ta o atribuie fundamentului pe care se sprijină leadershipul, din perspectiva trecerii la un alt context de raportabilitate: inversiunea de rol?

Leadershipul este permis numai în cadrul unor limite ale unor condiții strict definite. Dar atunci când vine vorba de abordări inovative care încurajează orientarea spre un stil nonconformist, care să nu intre în niciun fel de tipare, nu există certitudini sau garanții 100% că nu va sfida regulile și normele existente.

Asta se traduce prin expresia: " *Trebuie să mergi mai mult înapoi, ca să poți vedea înainte.* " Adică, să realizezi o prospectare de control a științei tale prin conceperea leadershipului ca instrument de manipulare a unei cunoașteri tot mai complexe. Care prin experiență și erudiție, poate conduce la un solid sentiment de competență exclusivă. Să mergi înapoi înseamnă să te reîntorci la ceea ce te pricepeau tu mai bine să faci, încât cunoașterea să

devină sursa bucuriei de a te afla față în față cu ceea ce numește "să fii mereu același".

Ca să te întâlnești pe tine însuți în ipostaza de creator trebuie să experimentezi respectul de sine, adică să te afli constant față în față cu ceea ce ai învățat despre tine, nu cu ceea ce nu cunoști sau cu ceea ce cred alții. Acest "tu însuți" este o accentuare a virtuții de a împărtăși ceva din propria obiectivitate, virtutea de a aduna la un loc trăiri și percepții ca un impuls de a acționa, virtutea de a da șanse afirmării unei identități coerente, diferențiate.

Limita maximă pe care știința ta o atribuie fundamentului pe care se sprijină leadershipul este dată de configurația aleasă pentru organizarea teritoriului de exprimare, de găsire a celor mai inteligente metode de update la standardul de gândire adoptat. De aceea, ca protector al propriei tale științe, îți revine sarcina să descoperi diferențele importante care apar între forța de rezistență a unei gândiri planificate și forța motoare a unei gândiri care intră în dialog cu altă gândire.

Inversiunea de rol este o reacție de depășire a rutinei profesionale provenită din condiționarea minții de a percepe o altă persoană în procesul de creație, astfel încât efortul de a construi o viziune să permită ipostazierea unui Alter-Ego.

Universul cunoașterii fără nume vizează analiza retrospectivă a cunoștințelor în domeniul conducerii, care permite o îmbogățire și o reactualizare a acestora în vederea atingerii unor performanțe deosebite. Cunoașterea nu are un nume care să-i acopere întreg teritoriul plin de mister, ci are o întreagă poveste în spate pe care nu vei ajunge niciodată să o isprăvești. Dar căreia îi poți adăuga oricând un nou capitol. Iar dacă îi înțelegi tâlcul, îi poți găsi oricând și un titlu nou.

Ai puterea să înaintezi printre jaloanele fixate de teritoriul unei povești fără sfârșit?

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-cunoasterii-fara-nume.html

Universul imaginativ al Creației fără margini

On Noiembrie 23, 2020

Omul este mai mult decât o minte și un corp, iar prin reunirea cu dimensiunea spirituală ecoul sinelui său se transformă major într-o operă de creație.

Încerc să transpun în pictură cuvintele unui univers lăuntric pe care nu-l pot explica prin viu grai, ci doar prin emoția cu care vreau să reprezint cadrul unei realități mai profunde, mai apropiată de vădita predominanță a unui cer plin de liniște, cu descifrarea logicii unei legi ce reglementează forma pe care trebuie să o îmbrace acordul artistului cu esențialul din rosturile existenței. Sunt pe cale să reușesc.

Tot timpul pensula îmi vorbește prin culori, indicându-mi trăsăturile esențiale ce stau la baza existenței, formând o unitate armonică: spațiul, timpul, ordinea, determinarea, toate acestea variind de la recreere la spiritual. Din anumit punct de vedere, pensula este o eliberare și libertate în același timp, căci îmi lasă spațiu de reflecție, mă ajută să mă relaxez, să mă calmez, în timp ce mânuirea ei cu finețe, cu grație, cu acea libertate care merge de la exprimarea francă a sentimentelor de apartenență la un univers suprapus, este forma mea de comunicare cu ochiul unei forme imaginare de exprimare, de la fantastic la abstract.

Arta scoate în evidență unitatea multiplicității realității în care mă încadrează actul de creație. Nici nu-i de mirare. Condus de o anumită dispoziție metafizică, am ajuns să cred că sunt doar transpunerea în scris a unui univers ce are identitate în mintea și sufletul unui pictor care își îmbracă pânza cu forma imaginară a unei geometrii vizibile doar în modul de vedere mistic, spiritual. Cuvintele exprimă cu greu dimensiunea lucrurilor în care cred, ci mai degrabă arată dimensiunea unei epopei interioare ce nu-și va consuma niciodată posibilitățile ei de interpretare.

Leadership: Creația demiurgică a sinelui tău se orientează spre o nouă variantă și tendință stilistică, abordând în tematica ei o reinterpretare a mesajelor artei care se îngemănează cu religiosul?

S-ar spune că opera pensulei este opera de iluminare a sufletelor și a cugetelor libere, aducându-mi aminte că nu am mai privit de mult o floare a paradisului, cerul în furtună, sau acel "dincolo de stele" care freamătă a zbor deasupra unei vieți întregi. În artă, imaginea redată în scris sau prin stratul pictural al pânzei, poate să reflecte un limbaj exclusiv simbolic, strâns legat de partea religioasă a liricii. Arta face lucruri pe cale senzitivă, plăsmuiește visuri pe calea unui ideal de raportare la univers, acela al purității existenței și al mișcării corpurilor, al pluralității viziunilor, al afișării simultane a tuturor virtualităților existențiale și a micilor frumuseți cotidiene.

Prin virtutea celestă pe care mi-o conferă binecuvântarea unei depline sfințiri alchimice, cu trecere spre microconglomerate și concrețiuni sporadice de metafore active, o sfințire pe cât de solitară pe atât de grăitoare, am reușit să produc un tipar nou de transmitere învățăturilor antice, la alt nivel de expresivitate. Chiar și astrologic privind, atât pensula cât și stiloul, pot să dezvolte niște aspecte pur teoretice, având o dualitate mai extinsă, cea dintre elementul intelectual și cel afectiv, unul fiind exprimat prin ochi, celălalt prin cuvinte.

Creația demiurgică a sinelui meu este o manifestare a instinctului emoțional turnat în forme artistice de liberă exprimare a trăirilor (de o înaltă expresivitate), care indică o prezență imuabilă prin har și prin logos. În acest caz, tendința stilistică care îmi influențează creația coincide cu dorința sinelui meu de a fi recunoscut și apreciat pentru ceea ce este, ca să mă descopăr mai bine, nu să fug de mine, și să folosesc util tot ce am descoperit spre a reface

armonia universului literar-artistic.

Leadership: Poți să explici motivul căutării sinelui în sine prin felul de a fi al artei care se realizată prin opere sau acțiuni cu semnificații estetice bine gândite?

Cine știe, poate că eu însumi sunt opera de înfrumusețare prin cuvinte a unui Ego care se crede mai presus de iluzia unei lumi plină de sens, mai presus de cele pământești și cerești, fără să stau smerit în fața altarului tăcerii, în imperiul semnelor fără sens și al simbolurilor fără corespondent revelator, oricum greu de descifrat.

Iar dacă mă implic într-un joc de îndemânare pentru exersarea scrisului, cu însuflețire, plin de lirism, din instinctul de explorare a sinelui, ca o chemare profetică de-a lungul timpului, este pentru că încerc să scot la iveală, măcar parțial, rodul unui act de creație declanșat spontan de tainele spiritualității.

În această ordine de idei, sunt un artist prin puterea picăturilor de înțelepciune vărsate în memoria timpului, prin alegerea sensurilor cuvintelor pe care le aude cineva ai cărui ochi știu să privească cu multă atenție o creație intelectuală și să recunoască, să recepționeze acea realitate a existenței mele interioare ce rezonează la frecvența conștiinței universale.

Sunt un artist al emoțiilor desfășurate în imperiul unui cer care nu este decât un vis, în imperiul unui fluture umplut cu multe culori, care surprinde o lume lirică prin fragilitate și elan. În zborul său ușor, liber, neatins de patimi neiertătoare, fluturele a reușit cumva să atingă norii, să atingă cerul. Până la urmă, am reușit să ating sublimul zborului său prin simpla atingere a unei pânze cu o pensulă. Stiloul este martorul acestei însuflețiri artistice.

Motivul căutării sinelui în sine poate fi acela de a da sens unei dimensiuni spirituale ce își are originea în actul de creație care începe cu atenția îndreptată spre ascultarea lăuntrului dintr-un preaplin al geografiei ființiale.

Universul imaginativ al Creației fără margini surprinde caracteristica principală a sinelui ce se oglindește în opera veșnică a creației, fiind o transpunere a gândurilor și trăirilor într-o simbioză a spațiului și a timpului în care mi-am însușit datoria de a fi liantul dintre minte și spirit.

Totodată, sunt liantul dintre codurile personale și cele ale textului literar, sunt liantul dintre materie și substanța conceptuală de sorginte simbolică. Sunt vocea universului pentru că am stiut să ma întroduc în universalul unei lumi cuprinsă tocmai într-un incomensurabil model de exprimări și de cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-imaginativ-al-creatiei-fara-margini.html

Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise (II)

On Decembrie 16, 2012

Sporește-ți performanțele de procesare a viziunilor și revelațiilor, realizând saltul în acea conștiință aflată în permanent impact cu realitatea subiectivității și idealității.

Pășeam nesigur într-un necunoscut care se extindea cu cât înaintam mai mult. Şi cu cât înaintam mai mult, cu atât se schimba mai mult peisajul, din color, în alb și negru. O altă lume, un alt timp, un alt tărâm, un alt sistem cognitiv, un alt fel de a fi, în totală discordanță cu aspirațiile mele anterioare.

Totul părea o păcăleală, o amăgire, o tristă ficțiune de minți imature. Mă lansam într-o căutare a răspunsurilor asemeni unei făpturi care, cu un singur creier, cu o singură inimă, printr-o aprigă lovitură a destinului, se întrupează în altcineva și trăiește toate evenimentele timpului și ale vieții. Dar care, reacționând la diverși factori definitorii, se putea deteriora pe durata transformării.

Ca Rașid, califul din opera lui Hauff, supus capriciilor transformării sale, ajunsesem la ușa marilor taine, ce părea întredeschisă. Deslușind îndărătul ei suspine și scâncete. Sunete amplificate ale îndoielii și neliniștii, reperele propriei mele deveniri, un fel de colaj al concretelor care aproximau media expectanțelor mele prin raportare la obiectivele-cadru și la dimensiunile personalității mele. Nu-mi puteam reveni din uimirea, nebunia, curiozitatea care torențial mă cuprinseseră.

Am împins ușa, dar m-am oprit mirat în prag. În spatele ei se ascundea "alteritatea", o lume care se auto-susținea prin exploatarea și susținerea inadecvată a realității, a cunoașterii, a orientării, a înțelegerii, a științei și a efectelor ei dominante. Ca și cum n-aș fi trăit viața mea, ci alte vieți, anterioare, atât de răsucite și confuze, atât de neexplorate și variate, încât aveam impresia că întreaga lume se clătină. Şi odată cu ea răsăreau aspecte necunoscute ale științei mele.

Leadership: Poți să-ți selectezi dimensiunea de explorare a existenței ca mod de înțelegere a trăirii evenimentului dincolo de faptul particular care generează realitatea?

Niciun fan al literaturii fantastice nu ar fi știut să îmbărbăteze culoarea viziunii mele. Cu vădită surprindere, eram transpus într-o altă realitate, a noului, a schimbării, a unei creații existențiale mereu în transformare. Evoluția față în față cu revoluția. O mângâiere, dar una dureroasă. *Un changement de perspective sur les attaques extérieures.* Un nou statut, un alt fel de a fi care se încadra într-un soi de schemă, o hartă abstractă în care erau trecute datoriile importante față de percepții, interpretări și ipostaze, precum și relațiile dintre ele.

Şi, totuși, numai adevărul din spatele ușii, acceptul lui justificat, m-ar fi putut salva de la o absurdă și totală rătăcire. Amplificarea propriei personalități printr-o supunere în fața forțelor vieții, ale timpului, ale extraordinarei alcătuiri a realității. O însușire continuă a științei de a avea acces la adevărurile fundamentale despre Om și esența lui în lume.

Poate chiar știința de a fi mai mult decât Om, de a fi o întreagă lume, un univers. Dimensiunea de explorare a existenței mele se putea măsura prin forța de expresie cu care încercam să redau mesajul unei noi direcții de gândire.

Leadership: Poți să-ți consolidezi forța de răspuns la întâmplările trăite experimental,

printr-o abordare holistică a cunoașteri științifice?

A încerca să înțelegi leadershipul, fără să te supui unui proces de transformare, este ca și cum ai ridica receptorul telefonului și ai forma un număr, dar un număr care nu figurează în cartea de telefon. Vei continua să aderi la o realitate pe care n-o percepi și care nu este conformă sau compatibilă cu sistemul de convingeri care ghidează liderii veritabili pe drumul cel bun. Sau, la o realitate care se lăsă așteptată la nesfârșit.

Un soi de negare a tot ceea ce ai acumulat în prezent, prin forța de răspuns la întâmplările trăite experimental sau chiar aprioric, printr-o abordare holistică a cunoașterii științifice și existențiale. Ceea ce poate conduce la sporirea performanțelor de procesare a viziunilor și revelațiilor, a inspirației și intuiției, trebuincioase satisfacerii intențiilor de a afla, de a ști și de a descoperi lucruri noi, pe tot parcursul vieții. Te poți deosebi de ceea ce este limitat numai prin mijloacele puse la îndemână de conștiința care înlătură neștiința și ignoranța, înștiințându-te asupra pericolului care te paște atunci când refuzi să-ți urmezi imboldurile de înnoire.

Saltul în acea conștiință aflată într-un permanent impact cu realitatea subiectivității și idealității (conștientizarea propriilor gânduri și trăiri). Imboldul de a căuta în momentul imediat următor ceva ce crezi că nu găsești în clipa de față - este una din cheile leadershipului spre a obține acea împlinire de a fi mai presus de prejudecăți, de tine însuți, de a trece peste toate barierele, fie ele reale sau imaginare. Doar astfel poți demonstra bogăția și superioritatea individualității tale.

Vei aștepta ca cineva să răspundă la apelul tău, pledând în acest timp pentru o schimbare, o evoluție graduală, în care rațiunea și creațiunea să se potențeze mereu, și benefic. Dar cine oare să-ți răspundă de acolo de unde nu există orizont, de unde nu există conformare?

Un conflict de sincronizare între realitate și alteritate se produce atunci când nu se pot reconcilia diferențele dintre ceea ce încerci să oferi prin experiența acumulată și exercițiul de testare a puterii de a te reinventa.

John Maxwell, expertul în materie de leadership, mărturisea într-una din cărțile sale că a muncit atât de mult, vreme de mai bine de patruzeci de ani, pentru a învăța despre leadership și pentru a extrage pepitele de aur. El a văzut ce poate face leadershipul bun, care contează cu adevărat. A observat că leadershipul bun poate transforma organizații și poate avea un impact pozitiv asupra vieților a mii de persoane.

John Maxwell a ridicat receptorul și a format numărul potrivit care figura în agenda transformării sale. El a parcurs acel "timp" limitat al schimbării, care nu curgea în zadar, ca o ploaie de scurtă durată. Ci a trecut peste punctul de mijloc al liniei care desparte cele două coloane ale existenței: "a fi" și "a deveni".

O continuă auto-depășire a științei de a avea acces la adevărurile fundamentale despre Om și esența lui în lume. Evoluția fata în față cu revoluția. Adoptând un nou statut, un alt fel de a fi, bazat pe o preocupare intensă, ca pe o continuare a căutării performanței la un nivel superior.

Ca și alți profesioniști din domeniu, el a ajuns la acea "ușă întredeschisă" spre o altă dimensiune a universului uman, a timpului, a evenimentelor vieții, colindând necunoscutul în încercarea de a colecta știința și cunoașterea deplină, de a se plasa pe traiectoria corectă a performanței.

Leadership: Valoarea de conținut a realității pe care o experimentezi este egală cu valoarea de conținut a unei gândiri din care rezultă necesitatea unor alegeri de tipul "în afara propriei conștiințe"?

" Cine sunt? Unde mă aflu? Până când?" Sunt cele trei nestemate care au stat la baza devenirii sale. El a împins ușa, nu a zăbovit în pragul ei ca un om care se lovește de un zid invizibil. Ci a acceptat adevărul din spatele ei, care l-a salvat de la o absurdă și totală rătăcire.

Iar acest adevăr, ca o baterie de artilerie care trage o sută de lovituri de tun pentru a anunța începutul unei schimbări majore, acceptat pe deplin, i-a deblocat orice îndoială cu privire la angajamentul său față de sine în atingerea performanței.

Acest adevăr a fost dat de o siguranță mai mare în gândire, un factor cheie în înțelegerea celor mai delicate aspecte a mecanismelor care guvernează viața, omul, timpul, procesul lor de transformare – cu toate adaosurile lor. A fost punctul de mijloc al desăvârșirii științei sale, înclinația de 180 de grade, de la simplu la complex, de la basic la avansat, un fel de clopoțel al schimbării care i-a reamintit constant cine este și încotro se îndreaptă.

O alegere de tipul "în afara propriei conștiințe" se face atunci când nu ești pe deplin convins de realitatea pe care o experimentezi în direcția opusă a ceea ce te aștepți să crezi despre toate lucrurile care îți vin în minte, schimbându-ți astfel percepția despre ceea ce ești cu adevărat.

Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise vizează acea incursiunea în dimensiunea universului propriu, care interacționează cu realitatea numai într-o manieră direcționată și gândită într-un mod cu totul nou, mai larg și mai cuprinzător. Acest tip de gândire care nu se încapsulează în reguli și norme riguroase, impune întotdeauna congruența sau compatibilitatea cu leadershipul transformațional.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-omului-dezorientat-in-fata-unei-usi-intredeschise-II.h

Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise (I)

On Decembrie 15, 2012

Răspunde întrebărilor impuse de propria ta evoluție, ca să-ți facilitezi accesul la adevărurile fundamentale despre Om și esența lui în lume.

Nu îmi propusesem și nu credeam că mă voi expune atât de mult unei lumi întregi, unui factor de înfruntare. Era o reflexie a legăturii care exista între mine și altă ființă, continuându-se printr-o învăluire intensă, de esență, a ceea ce eram, în contrast cu ceea ce puteam deveni.

Simțeam pământul lunecându-mi de sub picioare. Temerile mele mai mult sau mai puțin vagi de până atunci aveau motive serioase să se preschimbe în spaimă. Inexplicabil, eram prins într-un vârtej existențial, într-un stol de gânduri neliniștitoare, într-un sistem de axe ale îndoielii care îmi blocau cu mult elan optimismul și entuziasmul. Şovăitor, mă clătinam în umbra unei nesiguranțe în gândire, frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare așteptare și înfricoșat de urmările ei.

Fiecare fază a evoluției mele era o parte a științei de pretutindeni, mărturia unei lumi pe care o doream reînviată, în măsura în care știința de pretutindeni venea să rezolve întrebările pregătitoare impuse de propria bătălie cu morile de vânt. Cine eram? Unde mă aflam? Până când? Aveam senzația că fusesem creat să mă potrivesc unei etichete care poate nu mi se potrivea, înlăuntrul unei lumi înconjurătoare care se impunea numai prin constrângere și, preventiv, izbucnea dorința în mine de a face cu totul altceva cu viața mea.

Un moment scurt de tatonare, iute ca un flash, o stare de luciditate forțată în care, asemeni unui Prometeu înlănțuit de o stâncă enormă, îmi erau devorate, fără excepție, toate sursele de inspirație și motivație. Toate firimiturile din energia care mă caracteriza le lăsăm în urmă, nu le strângeam într-un mănunchi nou al strădaniei de validare a propriei persoane, ci le lăsam să se împrăștie singure până la sublimare.

Leadership: Cum tratezi depășirea dualității dintre a fi în sine un obiect al obsesiei față de propria persoană și a fi principala modalitate de a menține o stare-limită specifică unei conștiințe bântuite de tentația neantului?

Simți pământul lunecându-ți de sub picioare? Ești prins într-un vârtej existențial, într-un sistem de axe ale îndoielii care îți blochează optimismul și entuziasmul? Te clatini în umbra unei nesiguranțe în gândire? Ești frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare așteptare și înfricoșat de urmările ei? Cine ești? Unde te afli? Până când?

De ce ar trebui să te chinui atât de mult pentru a răspunde la aceste întrebări? Fiindcă doar astfel poți înțelege leadershipul, această scară spiralată a ascensiunii, dar și a riscurilor, care poate fi parcursă numai prin înțelegerea esenței, ascunsă și imuabilă, a naturii umane. O privire "dinăuntru", acea reflectare a spiritului confuz care experimentează noi ipostaze ale realității, este necesară pentru o mai bună urmărire a modului de îndeplinire a obligației de asigurare a transformării care succede linia măreției incomensurabile.

Singura mea dovadă de măreție a fost că niciodată nu m-am simțit pierdut, abandonat, în toată acea confruntare dintre ceea ce îmi altera realitate și ceea ce mă reprezenta ca stil, viziune și spirit. Purtarea pe umeri a unei asemenea măreții, în opoziție cu orice semn al delăsării care-mi bântuia neîncetat mintea, cugetările și sufletul, este dovada credinței de a respinge orice slăbiciune a rațiunii în fața forțelor de nepătruns ale neantului.

Neantul se reduce la traversarea experienței de viață pe care nu o accepți ca și garanție a intrării tale în acea ordine a spiritului care te poate ajuta să-ți redefinești părerea despre propria persoană, despre sistemul de valori, și limitele din această relație. Se poate spune că ești un obiect al obsesiei față de propria persoană când ajungi să te consideri înfrânt de o realitate care parcă nu-ți mai aparține, care parcă nu mai are niciun sens, fiind incapabil de a-ți găsi direcția și motivația pentru a continua să te dezvolți pe toate planurile.

Leadership: Care este poziția ta față de ceea ce ți se întâmplă într-un cadru de tip "manifestă-te prin forța individualității tale" atunci când trebuie să validezi cauza adevărată a trăirilor tale?

Bunul pe care-l posezi nelimitat, și pe care leadershipul îl admite ca pe un vast teritoriu al răspunderii față de ceea ce te motivează, dobândit ca urmare a eforturilor intense de a face ceva important cu viața ta, este de fapt valoarea pe care ți-o dai tu singur, nu oamenii din jur. Este valoarea pe care ți-o dă legătura dintre ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce poți deveni; este valoarea pe care ți-o dă experiența sinelui câștigată printr-o diversitate apreciabilă a abordărilor de tip realist.

Natura ta se va afla într-o continuă modelare sub influența societății, dar și a propriei tale treceri spre o realitate mereu schimbătoare. O punte a unei înțelegeri tainice a ceea ce te definește ca Om, pe care, traversând-o în condițiile impuse de propria ta cunoaștere, în înțelegerea și cuantificarea procesului de transformare, va crea posibilitatea de a putea răspunde la întrebările care ascund atâtea dubii și presupuneri referitoare la "cine ești", care este rolul tău în lume și încotro te îndrepți.

Cauza adevărată a trăirilor tale poate fi aflată prin mijlocirea altcuiva sau prin autostudierea tendințelor tale. Amândouă modalitățile trebuie să se remarce prin descoperirea viciilor din tine, urmată de eradicarea oricărui defect prin dezvoltarea calității care îl va distruge, nu prin luptă împotriva răului, ci prin biruința spirituală asupra superiorității inteligenței.

Când te simți confuz, înseamnă că dialogul cu tine însuți a fost bruiat de acea tendință a inteligenței de a accesa o nouă formă de manifestare a existenței, străină de propria ta structură de referință.

Cum parcurgi scara spiralată a ascensiunii tale? Privind înapoi spre ceea ce pare lipsit de orice importanță, sau înainte spre ceea ce n-are să mai fie? Dacă vrei să te ridici la nivelul leadershipului care susține potențialul necesar pentru realizarea continuă a schimbării, mai întâi trebuie să identifici noutatea care poate da vieții tale un sens, o anumită direcție, o anumită valoare.

Noutatea este mărturia unei lumi pe care o dorești reînviată, este condiția științei de a explora o realitate care se îmbogățește în permanență cu fascicule de semnificații, conferindu-ți acea unicitate, atât de necesară pentru a deveni un om mare.

Valoarea omului este determinată de volumul adevărului pe care îl poate tolera despre el însuși în acea circumstanță a vieții care îl însingurează.

Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise oglindește acea parte ascunsă a științei și a cunoașterii "Omului" ce iese la iveală câtă vreme ești conectat la o realitate cu semnificație diferită. O experiență voluntară, un salt spre o altă înțelegere, care îți poate permite să progresezi, îmbogățindu-te cu cunoașterea proprie, cu cunoașterea vieții, a timpului și a universului uman.

Așa cum pictorul își pregătește pânza înainte de a pune culorile, tot așa și excelența în leadership, pentru a fi atinsă, trebuie să-i aloci mai întâi resursele proprii care pot determina o schimbare, să-i reînnoiești cunoașterea și știința înțelegerii naturii umane, a Omului din tine, apoi a celorlalți din jur, înainte de a le folosi.

O ușă deschisă este o invitație de a intra într-un spațiu uneori necunoscut, unde nu știi ce te așteaptă și ce vei găsi. Dar odată ce ai trecut de ea înseamnă că ți-ai asumat responsabilitatea de a înfrunta "necunoscutul", cu armele cunoașterii potențialului pe care ți l-ai dezvoltat permanent.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-omului-dezorientat-in-fata-unei-usi-intredeschise.htm

Universul unui artist care se hrănește cu euforia creației

On Iunie 14, 2016

Lărgește-ți orizonturile de percepție a realității existențiale etalându-ți meritul de a pune în discuție subtilitățile unei gândiri sensibile, specifică artiștilor care cunosc modul de funcționare a mecanismelor simbolice.

Mi-a plăcut enorm de mult să-l citesc pe Victor Ieronim Stoichiță nu doar pentru talentul de a prezenta marele capodopere ale artei picturale, ci pentru meritul de a pune în discuție subtilitățile unei gândiri sensibile, specifică artiștilor care cunosc modul de funcționare a mecanismelor simbolice. De exemplu, în cartea lui "Cum se savurează un tablou", suntem mișcați de posibilitatea savurării mai multor tablouri prin inteligența de fond a unei exprimări capabile să eficientizeze, substanțial, comunicarea chiar și cu cei lipsiți de exercițiul practic al artei.

Dar în primul rând, suntem introduși într-un univers al percepțiilor de apartenență și de interconectare la un univers plin de culoare intensă, plin de personalitate și forță expresivă. Să luăm ca exemplu un pasaj din minunata sa lucrare despre artă, cu trimitere spre o pagină de istorie:

"Într-o pagină celebră a Salonului din 1767, Diderot exclamă în fața unui tablou anticipator al viitorului pictor al Luvrului:

În ce enormă profunzime obscură și mută se va rătăci acum ochiul meu? La ce distanță prodigioasă este trimisă bucata de cer pe care o întrezăresc prin această deschidere ! Uimitoarea degradare a luminii ! Cum se diminuează ea coborând din înaltul bolții, de-a lungul coloanelor ! Cum sunt împinse tenebrele de lumina zilei de la intrare și de la ieșire ! Nu te mai saturi să le privești. Timpul se oprește în loc pentru cel plin de admirație. Ideile pe care ruinele le trezesc în mine sunt mărețe. Totul dispare, totul piere, totul trece, doar lumea rămâne, doar timpul durează. Cât de veche e lumea aceasta ! Pășesc între două eternități. Un torent înghesuie națiunile unele peste altele în fundul unei prăpăstii comune. Eu, doar eu vreau să mă opresc la marginea ei și să evit șuvoiul care curge pe lângă mine."

Leadership: Iei în considerare tendința esențială a unui artist care se revealeaza ca o ocheadă aruncată peste timpul istoriei și care pretinde să se realizeze ca atotcunoscător printr-o experiență de viață îndelungată?

Poți să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimți la nivel de cunoaștere, din perspectiva unei libertăți de autodeterminare fără frontiere, atunci când începi să faci o juxtapunere între cele două părți din cuprinsul expresiei: nimic nu se pierde, totul se transformă. Și, în același timp, trebuie să știi să le aplici în cazul explicării anumitor fenomene și procese importante pentru dezvoltarea personală. Cum ar fi fenomenele de interferență între logică, știință și libera imaginație, sau procesele de producere a ideilor și a combinațiilor dintre viziune și negație.

Artistul își măsoară talentul cu un supererou dintr-un univers paralel printr-un act de reflexie devenit nu doar posibil ci necesar, ca într-un joc de oglinzi, având o pensulă în mâna stângă și câteva culori ale paletei în mâna dreaptă, fapt ce prilejuiește introducerea unui alt spațiu și alt timp. El este trecutul și viitorul aceleiași imagini, evocând o atmosferă și o stare de spirit în mintea privitorului căruia parcă îi este sugerată bucuria de a se privi în oglinda unei realități fictive, pășind între două eternități: o eternitate a lui "acum și aici" și eternitatea unei vieți glorioase.

Compatibilitatea cu precizia măsurătorii parametrului "Sunt un Univers" poate fi afectată de ceea ce resimți la nivel de cunoaștere în cazul în care nu reușești să atingi un nivel înalt de gândire, deci atunci când nu poți spune răspicat despre tine însuți că reprezinți o "Totalitate". Ei bine, în cazul lui Diderot, această totalitate reprezintă o cunoaștere aleasă privind modul de funcționare a mecanismelor simbolice care construiesc sensul unei noi atitudini de tipul „omul nou" într-un tablou anticipator al viitorului.

Omul care aspiră la noi culmi de progres este rezultatul amestecului celor două identități, cu deosebită însemnătate, pe care și le asumă în plan existențial și profesional. Numai prin acest amestec devine posibilă modificarea structurii unei relații funcționale, exprimate printr-un "Sunt un univers?", cu sprijinul unui experiment psihologic și revelator care pune în prim plan profunzimea spiritului de a încorpora totul la un loc, oricât de mic și neînsemnat - dar care poate fi oricând transformat.

"Nimic nu se pierde, totul se transformă" - este deviza minților sclipitoare care au înțeles cum funcționează Universul și cum să se integreze ei înșiși în El, încât să producă o extindere necontenită a materiei.

Leadership: Principiile expuse în creația ta corespund modelului de dezvoltare acceptat de o expresie regulată, simplă, de genul: "tot ce te înconjoară devine o extindere a unei singure semnificații?"

Privite ca trepte ale unei piramide pe care poți urca numai în conformitate cu anumite reguli (elaborarea cât mai clară conceptelor de leadership, organizate într-o expunere logică și coerentă, cât mai convingătoare și potrivite cu mesajul pe care îl transmiți), aceste reprezentări trebuie să-ți garanteze valoarea, un tip de pondere, o anumită greutate, asigurându-ți undă verde către zona de interes, de competență și de formare a susținătorilor tăi.

Grecii aveau pentru artă un termen care poate părea ciudat: tehné, însemnând meșteșug. Pentru ca leadershipul încorporat în "creația" ta să poată înfrunta orice critică, orice scut, orice opreliști de natură intelectuală, ideologică, educativ-informativă, este necesar ca mesajele, noțiunile, principiile pe care le transmiți să corespundă modelului de dezvoltare acceptat de ei.

Acest mecanism de monitorizare și evaluare a modului în care îți faci cunoscută creația, este bazat pe raporturi de tip "Tu - Ei" inedite?

Leadershipul are la bază cunoașterea "Artistului" din tine. Iar această cunoaștere, plină de trăiri, plină de adevăr, diferențiată de un orizont de tranziție care îți poate face accesibilă evoluția, devine în concepția vremurilor noastre, singura cale posibilă către atingerea perfecțiunii.

Mesajul unui artist care se privește pe sine cu înțelepciune este reprezentarea reală a unei imagini aleasă dintr-o cunoaștere adâncă a vieții pusă sub semnul unei adânci semnificații: "Totul dispare, totul piere, totul trece, doar lumea rămâne."

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-artist-care-se-hraneste-cu-euforia-creatiei.html

Universul unui artist care și-a găsit expresia plenară

On Mai 01, 2019

Modelează-ți realitatea prin intermediul unei virtuți care să redea într-o imagine cât mai elaborată și artistică personalitatea ta unitară și bine articulată.

Grădina îmi este leacul nemuririi, o inflorescență a spiritualității care impresionează prin puritate și pozitivitate. Îngrijirea ei fiind atât de meticuloasă, încât alții s-ar opri înainte de a începe, se înscrie în aceeași muncă cu a pictorului care știe să aleagă cu finețe și tact elemente din lumea înconjurătoare pentru a oferi stimularea potențialului creativ de care are nevoie privitorul pentru a se transpune într-o lume ideală.

Acest mediu de viață, căruia i se mai adaugă un plus de valențe artistice meritorii, îmi dă responsabilitatea și simțul care mă ajută să disting acea cunoaștere fundamentală a frumuseții de dincolo de estetica tradițională a proporțiilor de forme, tendințe și tonuri, dincolo de rigiditatea cuvintelor așternute cu atâta silință pe hârtie.

În fiecare dimineață și seară, grădina pe care numai un spirit foarte cultivat ar fi putea să o îngrijească ca pe un gardian al inimii, mă întâmpină cu o atmosferă de har, plină de farmec, primitoare și relaxantă, la cea mai mică adiere a vântului înfășurându-mă ca într-o vrajă a fantasticului dispus să poarte amprenta unei înalte înțelepciuni prevăzute în planul Creației divine. Încă mai vreau să cred că ne asemănăm atât de mult, că avem sentimente ce deseori coincid în situații diverse.

Un dialog viu și cald, într-o zonă retrasă a grădinii, trebuie să înceapă cât mai curând. Trebuie să vorbesc cu fiecare floare în parte, ca prin aceasta să mi se împodobească mintea și sufletul cu gândurile lui Dumnezeu de-a lungul unui moment predestinat pentru doi prieteni apropiați.

Dacă ar trebui să mă adresez grădinii, așa cum m-aș adresa unui pictor care ține universul în mâinile sale pline de culoare și energie, mâini care clădesc, mângâie, modelează și luminează, i-aș spune doar atât: "Maestre, mulțumesc pentru Invictus". Vorbă veche, dar special aleasă pentru o minte plină de pace.

Leadership: Poți să evidențiezi caracterul "conceptual" al reprezentării unei realități particulare, adică încercarea de a reda într-o imagine expresivă tot ceea ce știi despre un univers guvernat în totalitatea lui de sistemul sugestiv al corespondențelor cu natura?

Un ciripit discret de rândunică, o frunză galbenă rămasă singură printre firele de iarbă, o albinuță învârtindu-se în jurul primelor crizanteme, totul din jur mă integrează într-un joc magic, ca într-o vrajă a coincidențelor multiple, privind acel ceva nedescifrat de dincolo de realitățile simultane a tuturor elementelor constitutive ale grădinii.

Arta grădinăritului nu este o entitate separată de viață. Mai întâi mă confrunt cu realitatea unei naturi care e supusă unei voințe libere, cum că toate lucrurile vii depind de un Creator și de un stăpân etern al lumii. Apoi este realitatea unei transformări de vis, subordonată unei viziuni de ansamblu și de detaliu a ceea ce oferă peisajul grădinii, care trece prin conștiența relației dintre ceea ce creez cu gândurile și privirea, și efectul unei transfigurări a lumii reale în spiritul miraculosului.

Orice suflu de viață care, iată, se simte în fiecare detaliu al florilor, în orice colț al grădinii și

în orice clipă, ca indice temporal al unei cărți menită parcă să împrăștie de jur împrejur adevărul din gândirea înțelepților lumii, amplifică trăirile unui suflet care încearcă, cu nesfârșită umilință, să descopere cheia cunoașterii lui Dumnezeu.

Caracterul conceptual al reprezentării unei realități particulare ține de formularea unui răspuns la întrebarea: "Ce trebuie să conțină grădina ta pentru a te bucura de frumusețea ei în spiritul unei nestramutate supuneri față de voința lui Dumnezeu?"

Leadership: Cum te îngrijești de imaginea virtuții și a purității care propune un mod de viață exemplar, în contextul unei influențe care se alătură naturii pentru a o întregi cu sensuri mistice?

Grădina este destinul unei stele plină de culoare. Sincer cred că semănăm, rezonăm ca două surâsuri pentru încântare și aș vrea să se creeze o comparație între mine și ea, că între două tablouri mirosind încă a ulei proaspăt, marcând parcursul unui simbol al esenței umane descătușate de orice patimi sau griji. Mai mult decât atât, grădina îmi dă această impresie de forță protectoare și de nestăvilit datorită ideii de a fi dependent de inteligența superioară a materiei care include toate imboldurile spiritului din întreaga Creație, adică de Dumnezeu.

Manifestarea unui sentiment de respect față de viață poartă amprenta unui mod special de organizare a spațiului care îmi prilejuiește calmul și liniștea sufletească. Virtutea care mă caracterizează în totalitate, a cărei dobândire am râvnit-o parcă de secole, este aceea a omului care dă verticalitate sufletului, ferindu-l de regrete și remușcări, sub lumina căruia respir un alt destin, mai împăciuitor. Demnitatea este caracterul iertător al lui Dumnezeu ce strălucește prin fiecare floare și firicel de iarbă.

Umberto Eco, prietenul meu de nădejde în descoperirea semnificațiilor ascunse dincolo de orice element nou și plin de viață, n-a știut atât de bine ca mine să atingă sublimul unei trăiri estetice prin referința imaginii la originalul unui tablou ce dă valoarea unui text plin de savoare și spirit. Cu toate acestea, încă țin cont de felul în care el admira grădinile cele mai bine păzite de chestiunea sugestivității:

"Divinitățile ne vorbesc prin mijlocirea viselor și a enigmelor. Așa sunt și grădinile astea. Fiecare aspect al acestei terase reproduce un mister al artei alchimice, dar, din păcate, nu mai suntem în stare să-l citim, nici măcar gazda noastră nu poate. Întreaga grădină e lizibilă ca o carte, ca un descântec, ceea ce, până la urmă, e același lucru. Ați putea, dacă ați ști, să rostiți cu voce scăzută cuvintele pe care le spune grădina, și ați fi în stare să dirijați una dintre nenumăratele forțe care acționează în lumea sublunară. Grădina e un aparat pentru a domina universul."

Poți să compari leadershipul tău cu o activitate de grădinărit capabilă să atragă atenția prin disputa în jurul "frumosului natural" și a "frumosului artistic", urmând cu entuziasm o viziune pe care ți-ai însușit-o ca pe filosofie de viață?

Cea mai elementară formă de exprimare a unui simbol în planul vieții se realizează prin inserarea unei imagini convenționale în spațiul unei lumi superioare, care poate fi înțeleasă doar prin prisma circumstanțelor în care a apărut, fiind mai degrabă un dialog al ideilor de unitate dintre Călătorie și Paradis, dintre Natură și Dumnezeu.

Din grădinărit se desprinde o anumită filozofie de viață, disponibilă prin expunerea propriilor opinii și sentimente în fața datului de moment, fără a-ți permite excese sau dezechilibre. O astfel de filosofie poate fi exprimată astfel: "Învață să observi cât mai lucid lucrurile din jur, dar de fiecare dată ca o experiență diferită de vizualizare a unei producții artistice care se lasă trădată de senzațional, evoluând în fantastic pentru a-și varia înfățișarea".

Mai mult decât atât, grădinăritul leagă conținutul activității de conducere cu experiența personală de creație artistică prin „invitația" la autoobservație și introspecție, culminând cu expunerea propriilor viziuni asupra binelui și frumosului, în temeiul armoniei dintre corp, minte și spirit, dintre personalitate și suflet, dintre sine și spiritul universal.

Grădinăritul oferă mai multă libertate profunzimii minții, diminuează comportamentele agresive, te provoacă constant la un exercițiu de concentrare, dar mai ales facilitează acea adeziune intimă la sugestivitatea mistică: "sunt una cu natura". Iar a-ți lăsa amprenta asupra frumosului ce caracterizează o lume plină de secrete, *un mondo di meraviglie* , prin munca pe care o depui spre a popula cu imaginație toată suprafața grădinii, este o experiență atât de înălțătoare, încât putem doar să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru acest minunat dar, numit: simț artistic.

A face din grădinărit un reper pentru o analiză a esteticii înseamnă să îmbrățișezi arta de a face dintr-o temă oarecare un concept al Creatorului de Frumos căruia să-i acorzi mental atributele unei întinderi spațiale nelimitate.

Universul unui artist care și-a găsit expresia plenară cuprinde tăcerea unei naturi nebruiată de influențele unei societăți dinamice, complexe și agresive, și apropierea de un Creator care în inteligența și înțelepciunea sa infinită ne-a dăruit și nouă această comoară infailibilă, și anume dragostea față de tot ce este frumos și util pentru formarea noastră ca personalitate unitară și bine articulată.

Am învățat să înțeleg importanța grădinii. Sunt bucuros că ceea ce am învățat aici, în grădina mea, pot pune în aplicare în leadership și în viața de zi cu zi.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-artist-care-si-a-gasit-expresia-plenara.html

Universul unui scriitor pierdut în lumea artei

On Februarie 14, 2019

O pictură frumoasă poate aminti de viața unui om, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment.

Totdeauna când scriu îmi imaginez că port o discuție cu un pictor doritor să revoluționeze formele cele mai autentice de manifestare ale artei, pendulând între "cândva" și fabulosul "odată ca niciodată", ceea ce mă eliberează de obligația unei descrieri sociale a vreunui mod de viață particular.

Perfecțiunea este o asemănare dintre două ființe, o coincidență de nume și poate de destin care s-ar putea dovedi providențială în interiorul unui timp care curge încet, *beyond the narrative borders* . Discuțiile închipuite ajută la exersarea reprezentărilor de la concret la abstract. De aceea, când ilustrez trăirea vieții dintr-o altă perspectivă, dintr-o altă ființă, simt că trăiesc atât de pregnant o senzație de curgere a materiei spre spirit, o desăvârșire determinată de o acumulare de efecte, încât totul începe să vibreze spre dimensiunea sensibilului din adâncul psihologiei unei experiențe existențiale paralele.

Din punct de vedere estetic, destinul meu pare să traverseze liniar chemarea unei gândiri superioare către autenticitatea unei științe experimentale aflată în vecinătatea imediată a unei realități frumos închipuită artistic, în ideea optimizării relației dintre pictor și revelația unei lecturi captivante. Cu migală, din solemnele mărturii ale inspirației pe care singur o produc, închipuindu-mă că exprim acea stare de beatitudine pe care trebuie s-o simtă pictorul la conturarea unui tablou menit să redea specificul unei minții vii, îmi extrag ideile și viziunile în felul cum se amestecă culorile: prin colorarea succesivă a aceleiași zone.

Când încerci să redai un simțământ prin intermediul culorii ești tentat să abordezi o lume "împinsă" către spiritualizare, ca expresivitate a limbajului poetic, ca alternativă a posibilității trecerii ființei într-o altă alcătuire, într-o altă formă, într-o altă unitate spațiu/timp.

Fapt ce nu este lipsit de importanță, fiindcă cine reușește să concentreze într-un singur loc central o întreagă suită de nuanțe, sugerând mai mult decât o simplă psihologie de manipulare vizuală, poate fi demn să se alinieze marilor curente de pictură. Dacă ar fi să născocesc o nouă teorie sau un nou concept despre artă, în care culoarea prinde viață prin emoțiile unui duel extrem de strâns cu un timp care nu moare, aș fi probabil tentat să mă rezum la mine însumi ca la spațiul unei totalități de semnificație a temei numită "alibiul unei exprimări simbolice".

Dintotdeauna arta a integrat spiritualitatea în spațiul de manifestare a creativității prin lansarea apelului la o formă simbolică de iluminare într-ale înțelepciunii și cunoașterii umane care pune la încercare capacitatea pictorului de a reconstrui realitatea, de crea un aspect care devine unul cu celelalte, presupunând unitatea sa cu sursa oricărei creații într-o anumită perioadă de timp.

Argumentele se subțiază in absența unor criterii de apartenență la stilul livresc. Din acest motiv, claritatea compozițiilor mele denotă o combinare parțială a culorilor, asociate unor emoții, senzații, gânduri, toate fructificate prin diferite modalități de a privi lumea cu ajutorul trăsăturilor de pensulă vizibile, chiar cu o notă agresivă de protest la adresa curentelor literare moderne.

În sfârșit, la o asemenea gamă largă de contopiri de semnificații, alternanțe de puncte de vedere, teme, influențe, imagini vizuale, se cere un echilibru estetic: interiorizarea unei vorbiri care curge continuu, iar mai puțin imaginea unei vorbiri care lâncezește într-o apatie condamnabilă. La urma urmei ce m-au învățat conversațiile cu Rafael sau Dürer altceva decât faptul că trebuie să-mi intuiesc limitele talentului propriu înainte să poleiesc cu aură de geniu o realitate greu de justificat.

Leadership: Poți să faci din viața ta o perspectivă de profunzime asupra unui corpus de scrieri formate în baza unor imagini cheie, din punctul de vedere al structurii unui șir de gânduri care se exteriorizează instinctiv într-un tablou de la care nu-ți poți desprinde ochii?

Talentul de a reda o conversație într-o singură îmbinare de cuvinte, sau chiar într-un singur cuvânt gen "Varietate" menit să exprime necesitatea artei de a se recrea, capătă proprietățile unui tablou care prezintă locul permanent de întâlnire a spiritului cu materialul, a revelației de sine cu respingerea elementului de învățătură plină de autoritate.

Gândirea creează premisele pentru o trăire autentică a educației artistice. Poate că intenționez să transform arta într-un joc-exercițiu de alcătuire a unui text în baza imaginilor-cheie ale unei forme de vizionarism cu un titlu gen "Gânduri către mine însumi". Dar chiar și acest lucru cere o anumită corelare între mistic și estetic, între acțiunile personajelor în care mă transpun și expresivitatea chipurilor lor.

Sincer să fiu, nu știu dacă tot ce trăiesc în cuvinte, în splendidele reflexii ale unor personalități marcante, se acordează cu resorturile unei adeziuni la constituirea unui "Art Nouveau" ori cu resortul unor dramatice descătușări din jugul educației intelectuale precoce, deformată de fiecare obiect de modernitate.

Dar, cu siguranță, forma esențială a creației pe care mi-o asum are dimensiunea unei povești scrisă de mai mulți autori, are funcția anticipării unei lumi virtuale, a idealurilor ei de frumusețe și perfecțiune. Iar asta se numește fuziune a conținutului estetizant cu virtutea unui "apriorism livresc".

"Eu nu te voi picta cu un zâmbet afectat pe față sau ținând un evantai care nu are niciun rol, în afara celui decorativ. Nu voi așeza un cățeluș ca o jucărie în poala ta ca să trezească sentimentele privitorului. Nu te voi picta cu ochi morți și cu o perfecțiune nefirească a trăsăturilor și tenului. Ci, te voi picta așa cum m-aș vedea pe mine într-o oglindă magică care îmi îndeplinește cea mai arzătoare dorință."

O pictură frumoasă amintește mai puțin de viața artistului, cât mai mult de acea gingășie rară a modelului de frumusețe care îmbogățește realitatea sa, fără a denatura originalul, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment. Ea poate fi definitivată nu doar prin adăugarea detaliilor mai mult sau mai puțin strălucitoare, ci mai ales prin adăugarea unei oglinzi bine poziționate care mărește probabilitatea producerii unei alterități.

Triumful deplin al artei înseamnă să devii tu însuți personajul zugrăvit într-un tablou care intersectează fapte și evenimente petrecute în timpuri și locuri diferite. Pictorul din mine încă se mai întreabă: până unde pot să lungesc discuția despre artă, astfel încât textul să capete valențe de estetică?

Totodată, o pictură poate să declanșeze un joc de cuvinte (analogii, metafore, personificări, hiperbole) extras dintr-un caleidoscop de culori constituit prin alternarea nuanțelor vibrante cu cele neutre, astfel încât riști să nu mai poți face diferența dintre ceea ce simți și ceea ce exprimi în însăși abordarea actului de creație.

Dacă ar trebui să ofer o definiție despre pictură în fața reprezentării de artă a unui creier ce se remodelează constant, aș spune că ea reprezintă modalitatea sublimă de a da viață unei realități a cărei imagine poate fi reflexia mea într-o oglindă, emoția mea creionată într-un text de mare forță narativă sau gândul unei călduri sufletești înrâurită prin exprimare simbolică.

Improvizația care stimulează creativitatea în slujba artei este oglinda unei experiențe de alteritate care te face să te simți fabulos într-o viziune a scriitorului despre el însuși.

Universul unui scriitor pierdut în lumea artei cuprinde toate modalitățile de investigare și abordare a unei teme de interes artistic prin raportare la elementele de construcție a unui text vizibil în relația dintre inspirația de moment și revelația unei realități ascunse, percepută doar prin prisma imaginației.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-scriitor-pierdut-in-lumea-artei.html

English Updates

On Mai 14, 2022

Mulțumesc celei mai bune echipe de traducători din România !

Source: https://neculaifantanaru.com/updates.html

Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale

On Septembrie 15, 2018

Fii în stare să-ți asiguri vizibilitatea în modul de a-ți pune amprenta asupra lumii, constituindu-te drept rezultat al unui eveniment care se întâmplă chiar acum sau s-a întâmplat deja.

Excursia mea în timp a continuat ca atunci când totul pare desprins dintr-o amintire magică, îndepărtată ca și cea a stelelor, dintr-o imagine a plăsmuirii unui drum aflat în trecutul unei memorii istorice neîmpărtășite, dintr-o șoaptă a luminii peste care s-a lăsat noaptea, sau dintr-o privire a Creatorului cuprins de nostalgia unei lumi apuse.

N-a fost o călătorie obișnuită, o năzuință tainică de a afla rostul unei lumi accesibilă doar unei descrieri narative, așa cum se întâmplă în cazul scriitorilor banali aflați în căutarea unui subiect miraculos. Ci, mai degrabă, a însemnat descoperirea unei aspirații stăruitoare spre clarviziunea gândirii, spre ecoul unei măreții nebănuite, de altădată. Orice clipă trecătoare poate deveni oricând mărturia unei povești nemuritoare.

Nu voi cere nimic de la mine însumi, nimic altceva decât stăruința de a înțelegere promisiunea unei arte de a-și salva artistul din sfera fenomenalului, transformată în bizar, de la singurul lucru care nu este niciodată prezent în visele sale: caracterul finit al lumii în care trăiește. Călătoria mult dorită, cu deschidere de noi porți de percepție a artisticului și proliferării esteticului, se oprește într-un moment din eternitatea destinului ascuns în spatele unui singur nume: Albrecht Dürer.

El constituie biruința care se bizuie pe trăirea profundă și intensă a unei opere de artă, o fărâmă de frumusețe și de armonie neînchipuită în mișcarea axei Pământului, similară cu cea a unui titirez, spre destinația unei simpatii deosebite pe care o port doar aștrilor ce trăiesc doar cu amintirea luminii lor, fără să-i părăsească vreodată.

Leadership: Ai încercat vreodată să ieși din tiparele unei relatări obișnuite despre evenimentele trecute, fără să-ți dorești să arăți o altă fațetă a unei imagini care oglindește întregul univers cuprins într-o singură clipă?

1496. Am ajuns lângă Durer, la fel cum a ajuns poetul persan Abu Nuwas în preajma califului Hārūn al-Rashīd, doar printr-o întâmplare, printr-o schimbare a ordinii cosmice, printr-o nesocotire a împlinirii semnelor timpului. În noaptea aceea cu lună plină m-am întrebat, cu libertatea pe care mi-o dădea depărtarea de lume și apropierea de stele, dacă aș fi în stare să-mi părăsesc atribuțiile de pionier în explorarea spațiului pentru a mă potrivi momentului prezent care trece atât de repede.

La lumina lumânării se oglindea mai acut universul complex, atât de contradictoriu, al artistului care abia schița "Portretul lui Friedrich Cel Înțelept". Atins de suflul Renașterii, Durer încerca să redea cu o eleganță nepăsătoare un chip sobru, dar plin de izvoare de lumină, încât să ofere privirilor imaginea unei personalități condusă nu de convingeri religioase, ci mai degrabă de convingerea sa într-un garant al protejării statului de drept.

Sunt sigur că prezența mea inopinată l-a inspirat să contureze cu tact și măiestrie, din câte o tușă de culoare, un profil psihologic al fermității și vitalității, un promotor al echilibrului și al îngăduinței, aducând totodată o perspectivă spirituală asupra înțelepciunii reincarnată mereu în fiecare generație. Clipa când l-am întâlnit se caracteriza printr-o intensă concentrare introspectivă ce putea fi accesată, de altfel, la oricare din portretele sale.

Portretele deveniseră niște voci ale universului, componente intime ale unui spațiu închipuit fără margini. Datorită mie, Durer a înțeles că singura cale de a determina trăsăturile alese ale unui caracter astral, este să încerci să naști o nouă cosmogonie așezând soarele în spațiul interplanetar, sau să-ți arogi dreptul de a stăpâni universul prin imaginea cu care se confruntă umanitatea într-o necuprinsă întindere de ruini, de lucruri și de lumi.

Leadership: Te poți gândi la tine ca la explorarea unei enigme care a contrariat cele mai luminate minți ale lumii vreme de sute de ani, fără să-ți reduci credibilitatea și imaginea la ceva care se împotrivește oricăror clipe trecătoare?

Totul. În liniile neprecise, în grația mișcărilor cu care amesteca culorile răspândite doar de lumina caldă a lumânărilor, era nădejde, încredere în viață. S-ar zice că voia să croiască inovativ o imagine pentru eternitate, o imagine care-i permitea să înfrunte lumea într-un timp al acumulărilor creatoare, un timp al unor fulmitoare schimbări la față, al unor dezvăluiri șocante, care parcă se repetă o dată la fiecare secol.

Stăteam lângă el, nemișcat, ca un model de înțelepciune care continuă să dăinuie peste veacuri, oglindind clarviziunea unor taine de nimeni dezlegate în afară de el. Cumva, l-am inspirat să trăiască mistuitoarea dorință de unicitate și de autodepășire, prin proiecția portretelor sale în plan spiritual. Durer devenise mai mult decât un pictor, devenise conștiința fermă a individualității artistice în care se oglindește complexitatea tematică a unui univers fără măsură temporo-spațială.

Ceea ce se face din pornire naturală, se face întotdeauna cu drag. Trebuia să-i dau impresia că-i liber în orice gest creativ, cu trimitere în universal. Şi, totuși, nu mă puteam împiedica să-mi pun întrebări despre întrebările pe care, probabil, și le punea el despre mine în timp ce-mi arunca priviri pline de nădejdi înăbușite, rugăminți aruncate cu ardoare despre ceva care nu poate exista decât ca și consecință a unui altceva.

O explorare a unei enigme ce nu poate fi pe deplin elucidată începe cu o imagine a răsturnării firescului. Simțeam că-mi ascunde ceva, o pornire spre revoltă în tot ceea ce face, o lucire a frumoasei structuri a adevărului în locul erorilor dărâmate, pentru a putea cuprinde o realitate pentru care doar ficțiunea sau nonficțiunea sunt insuficiente. Dar nu am insistat să-i deschid ascunsurile, l-am lăsat să se piardă în necunoscutele prezenței mele.

Leadership: Poți să justifici circumstanțele credibilității de a-ți livra arta ca potențiator de expresivitate a unei imagini de mare intensitate, fără să legi destinul tău de împrejurările exterioare ale unui eveniment memorabil?

Când portretul a fost terminat, expus în fața unei ferestre deschise, eu deja nu mai eram acolo. Timpul nu mi-a permis să rup mai mult din solemnitatea momentului meu istoric. Universul avea nevoie de mine în altă parte. Dar a fost suficientă șederea mea, de-o clipă astrală, cât să-i induc maestrului ideea că viața sa și destinul său au ceva divin, că orice gest și faptă a sa vin de la Dumnezeu.

El a continuat să privească spre cer în fiecare noapte. Asta se întâmpla deoarece el continua să știe tot, să vadă tot, să audă tot ce-am vorbit împreună, fiindcă prezența mea a rămas pentru totdeauna întipărită în memoria și în sufletul lui.

Câteva secole mai târziu, într-o noapte plină de stele, am surprins în fața unui șevalet destul de rudimentar, un bărbat care îmi amintea mult de pictorul de care fusesem încântat în Nürnberg. În toate privințele cunoașterii artei semăna cu Durer. Într-o dezordine de casă, el ședea pe un cufăr și vorbea în șoaptă cu cineva care părea mai curând un portret incert, fără contur, colorat într-un stil conservator.

Apoi, dându-și seama de prezența mea, începu să se îngrijoreze. M-a simțit, dar așa cum își face universul cunoscută prezența, printr-un impuls de creație amplificat de apariția unei inspirații de moment. De atunci, talentul lui a luat un avânt considerabil. Lumea își va aminti de el ca fiind autorul a 600 picturi, 300 gravuri și peste 2000 desene. Numele lui e Rembrandt.

Iar eu, încă nu mi-am terminat călătoria. Stelele încă strălucesc în noapte, în fiecare clipă când un artist își caută originalitatea și expresia sinelui. Voi fi întotdeauna prezent lângă cel care cheamă hazardul în ajutorul dezvoltării sale artistice. Voi rămâne fondul secret al memoriei cosmice care se lasă apelată de imaginația și puterea de expresie a celui care încearcă să transfigureze materia istorică în materie de artă, opunându-se amorfului.

Leadershipul este prezența pe care omul și-o asumă într-un cadru de raportare la timp în care el însuși devine împrejurarea și totodată întâmplarea ce marchează momentul decisiv al întâlnirii unui destin cu harul de a așeza cea mai profundă expresie a creativității în zona spiritualității.

Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale evidențiază capacitatea omului de a se constitui el însuși ca parte integrantă a universului atunci când contribuția pe care și-o aduce la extinderea lui este reprezentată de impactul pe care îl are în timp asupra istoriei lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/urma-pierduta-a-unui-drum-unic-printre-intinderile-astrale.htm

Vă voi lăsa libertatea de alegere

On August 23, 2010

Învață să gestionezi cum trebuie o situație în care ești pus într-o poziție dificilă, în încercarea de a găsi adevărul care te împuternicește, sau de a-ți justifica acțiunile fără să-i rănești pe ceilalți.

V-am insultat. Desigur că-mi veți cere o reparație. V-o ofer. La ora șase, chiar astăzi, să fiți pe podul de la Saint-Denis. Traversați-l, îndreptați-vă la stânga și mergeți de-a lungul fluviului timp de vreo zece minute. Când veți ajunge în dreptul unei perdele dese de plopi, dacă nu mă veți vedea, să mă așteptați

Să veniți singur. Şi eu voi veni tot singur. Voi aduce cu mine două pistoale. Unul singur va fi încărcat.

Vă voi lăsa libertatea de alegere. Dacă mă ucideți, scrisoarea însăși vă va sluji ca justificare. Recunosc că v-am provocat și pălmuit, că v-am pus într-o situație de absolută necesitate, sub amenințarea de a fi dezonorat în mod public, și că eu am hotărât și am cerut condițiile duelului. Dacă vă omor, nu trebuie să vă neliniștiți de soarta mea, sunt într-o situație când nu mă mai sperie nimic.

Dar trebuie ca unul dintre noi doi să moară. Măcar unul, poate amândoi. Sunt prea nefericit și dumneavoastră sunteți prea ticălos, Julius von Eberbach.

Scrisoarea aceasta stinse ultima licărire de speranță din inima lui Lothario. Nu spunea nici un cuvânt despre supărarea pe care o avea contele von Eberbach împotriva nepotului său, și solicitând un duel fără martori, îl lipsea pe Lothario de orice șansă de aflare a adevărului. Totuși, el simțea din ce în ce mai mult că la baza cumplitei situații se afla o oribilă confuzie pe care trebuia s-o limpezească cu orice preț. Degeaba își scotocea amintirile, nu făcuse nimic care să îngăduie și nici măcar să justifice minia unchiului său.

Leadership: Poți să-ți formezi o perspectivă obiectivă asupra propriei persoane într-un context de tipul: "Adevărul nu-l pot cunoaște dacă nu cunosc cauza", pentru a indica faptul că nu ar trebui să te supraestimezi sau să te subestimezi?

Greșise, poate, față de unchiul său. Logodit și căsătorit de el cu Frédérique, nu menajase, poate, îndeajuns susceptibilitățile unei situații delicate și cu totul neobișnuite. Nu respectase, poate, gelozia contelui von Eberbach, nu avusese destulă grijă să nu ofere pretexte bănuielilor lui, nu ținuse seama de ordinele lui, revăzând-o pe Frédérique de două sau de trei ori, pe drumul dinspre Enghien.

Dar de la aceste neascultări, scuzabile la vârsta sa, datorită iubirii sale și relațiilor pe care însuși contele le stabilise între el și Frédérique, de la aceste chiuluri ale dragostei, la învinuiri reale, la o insultă serioasă, la o injurie care să justifice represaliile contelui von Eberbach, era o adevărată prăpastie. Cu siguranță nu la astfel de greșeli se referea unchiul său când îi atribuia cuvântul cu care își încheia scrisoarea: un ticălos.

Da! dedesubtul lucrurilor acestora se afla ceva, vreo uneltire, vreo trădare ! Dar cine să-i dezvăluie mobilul acestei enigme?

Leadership: Poți să stabilești o legătură de cauzalitate și de tensiune între eforturile de a-ți scotoci amintirile și șansa de a afla adevărul, fără să te expui în fața pericolului de a fi umilit sau discreditat în public?

Ca să se ducă direct la unchiul său și să-i ceară o explicație, obligându-l să spună tot, Lothario nici nu putea să se gândească. Ar fi însemnat să se expună la noi violențe în fața oamenilor care ar fi fost de față, a servitorilor, a întregii lumi. Şi se făcuse și așa destulă vâlvă în jurul tristei și lugubrei întâmplări.

Şi apoi, oricâte sentimente filiale ar fi avut Lothario și oricât de deznădăjduit se simțea pentru că trebuia să se lupte cu acela care fusese totdeauna atât de bun cu el, tot sângele i se revoltă la gândul că era obligat să ceară explicații unui om care-l pălmuise de două ori într-o singură zi, o dată cu mânușa și acum cu această scrisoare.

Cui să se adreseze? poate că domnului Samuel Gelb ! Da, domnul Samuel Gelb le dăduse dovezi de prietenie sinceră, lui și Fredericăi. El, care o iubise pe Frédérique, care era stăpânul viitorului ei, subjugând-o atât prin trecutul ei cât și prin jurământul pe care ea i-l făcuse, avusese mărinimia să renunțe la ea și să i-o dăruiască lui Lothario. Iar după aceea, generozitatea lui nu se dezmințise nici o singură clipă. Totdeauna lua partea Fredericăi și a lui Lothario, împotriva urzelilor contelui von Eberbach. Era într-adevăr un prieten de nădejde, care nu l-ar fi dezamăgit într-o împrejurare atât de hotărâtoare.

Ca să avansezi în cunoașterea leadershipului trebuie să consideri esențial să ai o perspectivă obiectivă asupra propriei tale persoane în multe contexte "de negare a adevărului cu preluarea puterii", pentru a evita supraestimarea sau subestimarea de sine. Numai astfel vei putea să menții un echilibru realist și sănătos al auto- percepției tale.

Vă voi lăsa libertatea de alegere ori de câte ori vă veți confrunta cu mine, cu adevărul, cu adevărul despre ceea ce încă nu știți despre propria dumneavoastră persoană, lăsând pe seama lui Dumnezeu rezultatul judecații finale. În orice caz, lupta pentru adevăr este importantă atâta vreme cât "oponentul" dumneavoastră nu este orgoliul de a vă simți mai puternic decât sunteți cu adevărat, sau dacă nu cumva este ambiția de a vă satisface capriciile.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței*, Editura Alutus, 1993.

Valențele unei capodopere numită leadership

On Ianuarie 17, 2013

Identifică-te cu imaginea unei depărtări spre care nimeni nu se va îndrepta vreodată, fără să te pierzi într-o euforie a reușitei totale.

Iată un om care, fiind îmboldit de o mare idee, dar indus în eroare de o informație vagă (și care s-a dovedit cu totul inexactă), și-a impus ca țel suprem al vieții sale să descopere locul de trecere din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, și astfel să găsească cel dintâi și calea în jurul lumii. Grație voinței sale demonice, el a înfrânt rezistența materiei, a găsit oameni care să-l ajute în planul său aproape irealizabil, a căpătat prin puterea de sugestie a ideii sale o flotă de la un monarh străin – și cât a avut de luptat pentru aceasta ! Apoi a condus cu bine flota până la coasta americană, coborând spre sud, mai departe decât ajunsese vreodată un navigator înaintea lui. A biruit valurile și furtunile oceanului, a reprimat rebeliunea; nicio piedică, nicio dezamăgire n-a putut frânge până acum fanatica sa credință, că nu mai e departe de acest paso, că trebuie să fie chiar foarte aproape de țelul acesta al visurilor sale.

Şi tocmai înainte de victoria cea mare, privirea ageră, adânc pătrunzătoare a acestui vizionar lucid se întunecă deodată. Se părea că zeii, care nu-l iubeau, l-ar fi legat din rea voință la ochi. Căci în ziua aceasta de 24 august 1520, când Magellan poruncește echipajului său să rămână iarăși pe loc, pierzând astfel încă două luni, el se află de fapt în locul mult căutat. Trebuia să străbată încă două grade de latitudine, numai câteva leghe mai mult, după miile și miile de leghe pe care le-a parcurs până acum; îi mai trebuiau două zile de navigație după cele trei sute de zile de căutare, și sufletul său adânc tulburat ar fi putut tresări cu un strigăt de bucurie.

Dar – batjocură și răutate a destinului – năpăstuitul amiral nu știe și nici nu presimte cât de aproape e de țelul urmărit. Timp de două luni, atât de lungi și de goale, două luni de neîncredere și de griji, el așteaptă și tot așteaptă primăvara la gura acestui mic fluviu, așteaptă la țărmul acesta pustiu și uitat de oameni – asemenea unui biet rătăcit surprins de viscol, dârdâind de frig, ghemuit în fața propriei sale colibe, fără să bănuiască însă că trebuie să mai dibuie puțin, să înainteze doar cu un pas și ar fi atunci la adăpost. Două luni nesfârșite și fără rost șade Magellan în pustietatea aceasta și se frământă și se tot întreabă dacă va ajunge sau nu la paso – și numai la o depărtare de două zile îl așteaptă strâmtoarea care va purta pe veci numele său ! Până în ultima clipă, omul care vrea să smulgă pământului ultima taină trebuie să simtă tortura îndoielii, ca eternul Prometeu sfâșiat de ghearele vulturului.

Leadership: Poți fi tu însuți mărturia unei călătorii fără sfârșit, ca deschizător al unui drum spre regăsirea de sine și spre iluminarea spirituală pe care o poți obține doar atunci când faci ceva care te aduce mai aproape de un scop mult prea îndepărtat?

Ceea ce numesc "geneza interioară a unei călătorii fără sfârșit" (geneza care se definește prin referire la raportul dintre experiența de învățare și chestiunea morală, dintre anticipație și inovație, dintre influență și asimilare creatoare), poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondente intre "limbajul interior" al unei depărtării în care poți să dispari oricând și planul spiritual al unei existențe anonime.

Şi, ca orice călătorie îndelungată, *un largo camino a ninguna parte* , Fernando Magellan a făcut dovada unei triple bucuri: anticiparea, realizarea, rememorarea. Când faci ceva nemaipomenit și te gândești că „așa ești tu", ești făcut pentru a privi în depărtări, pentru a le sonda și pentru a face noi descoperiri, nu ai niciun motiv pentru ca, într-o situație similară viitoare, să alegi diferit. Nu-i așa? De fapt, orice faptă măreață are gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi, și nu doar să ajungi într-o loc nemaivăzut de nimeni, ci să-l faci demn

de a fi perceput de tine ca o acțiune de mare-credință.

Magellan a oferit un exemplu revelator despre cât de departe se poate ajunge când ești liber cutreieri lumea întreagă sub stindardul superiorității în credință, însemnând capacitatea omului de a crede cu tărie într-un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă". Dar fi liber înseamnă, înainte de toate, a fi responsabil față de tine însuți în cadrul unei misiuni fără mari șanse de reușită, ca și când te-ai confrunta cu o situație-limită, sub pretextul unui eveniment revelator care nu s-a mai întâmplat, sau care are legătură cu simbolismul religios din viața ta.

E vorba de controlarea situației în care nu se poate prezice rezultatul final, și totodată este vorba de niște circumstanțe evenimențiale percepute de către tine ca fiind perfecte pentru un viitor lăsat în grija lui Dumnezeu, nu despre niște argumente logice privind prezența ta într-un loc al nimănui. Lumina care nu însoțește pașii nimănui, și visul unei depărtări în care poți dispărea, pot să formeze un orizont neimaginat de vast, dincolo de care sunt posibile diverse încercări de mare credință, încercări de foc la care nimeni nu se gândește vreodată.

Leadershipul este visul unei depărtări în care poți dispărea fără urmă, doar ca să cuprinzi cu ochiul liber un orizont dincolo de care nimeni altcineva nu poate vedea "valoarea unei mâini întinse de Dumnezeu".

Valențele unei capodopere numită leadership pot fi de două feluri: o valență a euforiei sentimentului de putere și intangibilitate obținut din postura unui observator ce se deplasează în zig-zag pe axa timpului. Şi o valență de simbol al existenței, caracterizat de un semn al prezenței divine. Un lider face din aceste două valențe însăși triumful misiunii sale pe pământ.

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/valentele-unei-capodopere-numita-leadership.html

Valoarea unei dimensiuni care își extinde efectele

On August 20, 2014

Descoperă aspectul concret și realist al compoziției leadershipului care face posibilă accesarea unei noi dimensiuni de evoluție, încât elementele sale de valoare să poată atinge scopul propus în proporția dorită.

Serghei Eisenstein urmărea înainte de toate transpunerea cinematografică a montajului de "șocuri". Vorbea chiar despre o știință a șocurilor. Astfel montajul de atracții căpăta o nouă exprimare pe peliculă. Filmul "Greva" este de fapt un film experimental. Eisenstein spera că a descoperit conținutul unui film în seria de șocuri înlănțuite într-o secvență și îndreptate asupra sensibilității spectatorilor. Ordonarea acestui material trebuie făcută în legătură cu principiul care duce la efectul dorit. Iar forma era înțelegerea și realizarea acestor elemente, în limitele materialului specific, astfel ca ele să poată atinge scopul propus în proporția dorită.

Marele regizor vedea în aceasta aspectul concret și realist al compoziției. Era deci preocupat, încă de la primul său film, de problemele compoziției. Şi nu se poate să nu remarcăm totodată această obsesie a preciziei matematice, care l-a însoțit în toată creația sa. *****

Tu influențezi procesul trecerii de la o linie discontinuă la una continuă în leadership prin creșterea opțiunilor valorice ale științei?

Bagajului cultural, la un nivel mai profund, cunoașterea de sine și opțiunile valorice ale științei pe care ți-ai însușit-o, pot atinge multe din formele de manifestare a unei realități de ordin superior în procesul trecerii de la o linie discontinuă la una continuă în leadership. O linie discontinuă este un proces de constituire a unei științe care nu-și găsește finalitatea în nicio creație impresionantă, pe când o linie continuă prezintă o infinitate de posibilități diferite de exprimare, percepție și cunoaștere prin care se poate crea o nouă compoziție artistică.

Această realitate, învăluind conștiința și deschizând noi posibilități de accesare a unui larg fond de cunoaștere, bine structurat, extinde experiența și valoarea liderului spre o dimensiune a reinventării care, în prima secundă pare neexplorată, nepopulată. Dar totuși cu mari valențe de „punct de cotitură" spre o nouă artă.

Se înțelege că o asemenea lărgire a domeniului în practică, pentru dezlegarea misterului artei, creând efecte de tranziție spre o nouă formă de reprezentare și punere în valoare a științei, va face mai puțin dificilă abordarea unor noi stiluri, sprijinite exclusiv pe norme de cercetare și pe rațiune. Leadershipul este, mai întâi de toate, un model experimental de verificare a nivelului de știință la care ai ajuns, și apoi un model de serie care trebuie să depășească granițele gândirii clasice.

Opțiunea valorică a științei ce maximizează rezultatele actului de creație, prezentată în mod inedit într-o versiune compactă a conceptului numit "Flux de prelucrări", se află între o abordare speculativă ori generalizatoare, și experiența concretă a dialogului dintre artă, viață, morală și sentiment. De aceea, aspectul concret și realist al unei compoziții este dat de efectul pe care dorești să-l obții de la protagoniști încât să poți multiplica efectul produs asupra spectatorilor.

Leadership: Cum se reflectă relația dintre valoarea calității tale și descătușarea potențialului de creație în fața științei care își extinde relevanța?

Să descoperi conținutul a ceea ce se numește, mai nou, „ *reinventare* ", apoi să îndrepți o anumită formă de impact asupra sensibilității celor care sunt expuși la procesul de prelucrare și valorificare a științei, făcută în legătură cu principiul care duce la efectul dorit, reflectă de fapt atingerea unei noi dimensiuni de evoluție, a cărui creator ești.

Iar forma pe care o ia leadershipul depinde de înțelegerea și realizarea acestor deziderate, în limitele materialului de construcție a unei noi gândiri, astfel ca ele să poată atinge scopul propus în proporția dorită.

Orice act de creație, presupunând multă concentrare și răbdare, are un început care se realizează prin deducție, rațiune sau inspirație, în urma experienței și observației. Cu cât avansezi mai mult în munca de cercetare, cu atât știința ta își extinde relevanța, adică devine atât un produs destinat satisfacerii nevoilor de afirmare profesională, cât și un prilej de introspecție defensivă. Dar în mod cu totul necesar știința devine un instrument redutabil care atribuie un plus de valoare vieții tale și a celor din jur. Leadershipul este indicatorul efectului semnificativ al acestei valori.

O știință care își extinde relevanța seamănă cu descoperirea conținutului unui film îndreptat asupra sensibilității spectatorilor: înseamnă să vezi ceea ce nu există la oameni, dar care poate să schimbe viața lor într-o nouă versiune a actului de a trăi experiența emoției.

Valoarea unei dimensiuni care își extinde efectele dă măsura a ceea ce realizezi, a ceea de devii prin actul creației și a ceea ce oferi în limitele calității conținutului științei exploatate, astfel încă să poți atinge scopul propus - promovarea leadershipului - în proporția pe care o cer nevoile momentului.

Leadershipul, devenit o veritabilă știință cu dimensiuni nemăsurabile, este recunoscut ca performant atunci când este îmbrățișat și urmat de toți cei implicați în atingerea unui țel comun. Este un domeniu în care „șocurile inovative", bine argumentate, pot aduce un plus de valoare numai atunci când ele au un impact pozitiv asupra motivației și productivității celorlalți.

Punctul terminus când un lider se poate considera împlinit, este momentul în care toți susținătorii progresului au certitudinea împlinirii idealului pe care și l-au propus.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Valorile afective ale artiștilor

On Iulie 27, 2023

Felul cum se exprimă pictorul în utilizarea tehnicii de pensulă servește ca argument pentru a da caracteristicilor sale o anumită profunzime și subtilitate într-o temă care cuprinde emoțiile și trăirile umane cele mai pregnante.

Este emoționant acest fragment din cartea lui Alexandru Vlahuță, fiindcă are ceva magic, o priveliște aparte, un loc de poveste în care te pierzi și te regăsești totodată, un spațiu bine individualizat întreținut cu acea sensibilitate a unui pictor care conturează trăirile cu expresivitate, cu emoție, cu delicatețe și subtilitate.

Nicolae Grigorescu era, de felul lui, foarte friguros. Iarna era pentru el mai albă ca mormântul. Își închirie un atelier la Paris. Avea adunate, din atâtea călătorii, o mulțime de lucruri de artă: mobile vechi din Normandia, goblenuri, stofe orientale, covoare, arme, vase, și, cu darul lui de a însufleți lucrurile prin felul cum știa să le grupeze, să le armonizeze între ele, își făcu un interior artistic, de pace și de vis, unde toate vorbeau încet, cu glas din alte vremi.

Poetul liniștii, bunătății și blândeții, poetul luminii și al cerului albastru e chemat să cânte întunericul și viforul morții, să găsească pe paleta lui colori pentru cea mai îngrozitoare priveliște pe care o poate înfățișa sălbătăcia nedomolită încă a neamului omenesc. Şi n-a fost pictor pe lume care să le fi găsit mai bine ca el. Pare că toată viața lui nu făcuse decât asta. În rând cu soldații, înfruntând moartea, a privit de aproape toate atrocitățile războiului, a înțeles cine sunt adevărații eroi, și lor le-a închinat toată iubirea și toată admirația sufletului lui; pe ei, pe opincarii aceia uscați și vânjoși, care se azvârleau cu frenezie în brațele morții, pe ei, mai ales, i-a nemurit în puternica lui operă - cea mai mișcătoare epopee a vitejiei neamului nostru. Da. Erau frații lui aceia.

Şi cum îi semănau ! Frați buni, punându-și, ca și el, tot sufletul în ceea ce făceau, muncind din greu, luptând din greu, jertfindu-se, fără nici un gând de răsplată, simțind în tot ceasul, asupra destinului lor, o poruncă ce vine mai de departe. Şi poruncește mai strașnic decât cea pe care le-o strigă împrejurările. În fața îngrozitoarei tragedii a războiului, un pictor nou se deștepta în Grigorescu.

Leadership: Creația ta reflectă acele stări date de situații sau circumstanțe care pun în lumină conținutul concret al gândirii tale și care îți imprimă o anumită gravitate, un anumit caracter, o anumită coloratură și semnificație proprie?

Valorile afective, prin intermediul unei teme psihologice, deci caracterizată printr-o conștiință estetică liberă, reprezintă o categorie de valori care arată starea emoțională sau afectivă a unei persoane în acord cu anumite lucruri, idei, comportamente sau circumstanțe. De acestea trebuie să ții cont ca să te poți dărui în întregime, fără piedici, vocației pe care o însuflețești cu talent și imaginație, cu măiestrie artistică, făcând-o vie.

Aceste valori, rare și sincere, pot să varieze în funcție de artist, în funcție de munca alocată actului de creație, reflectând preferințele și evaluările subiective ale artistului pentru compoziție și echilibru. Pozitive sau negative, neobișnuite sau neașteptat de ample, valorile afective de care voi vorbi în continuare pot influența atitudinile și comportamentele artiștilor, mai ales dacă iau în considerare preferințele și evaluările lor subiective pentru profunzimea perspectivelor pe care le oferă.

De exemplu, dacă un pictor atribuie o valoare afectivă pozitivă legăturii lui față de artă, înrudirii dintre pensulă și culoare, el va avea o atitudine favorabilă față de mediul și față de tema abordată, căutând să-și petreacă timpul mai mult în mijlocul naturii, decât alături de prieteni. Pe de altă parte, dacă el atribuie o valoare afectivă negativă kitsch-urilor, falsității cu care este tratată arta, atunci va avea o atitudine negativă față de minciună, precum imaginile "de pe ambalaj", și va evita astfel să fie înconjurat de "reclame".

Într-adevăr, valorile afective cu care este înzestrat artistul pot fi influențate de experiențele de viață, mediul social, educația și cultura în care a crescut și cu care și-a întrepătruns nevoile spirituale, ele putând fi, de asemenea, subiectul schimbării și evoluției pe parcursul vieții (cu care este de acord să facă un pact de mare apropiere sufletească și divină în același timp). Altfel spus, valorile afective reprezintă evaluările subiective și emoționale pe care le artistul le atribuie unor aspecte ale vieții sale, ele având o influență semnificativă asupra comportamentului și asupra alegerilor pe care el le face pentru a deveni mai creativ, mai idealist în ce privește capacitatea artei de a aduce schimbări pozitive în lume.

Leadership: Imaginea pe care o reflectă creația ta poate să fascineze privitorii dacă însăși imaginea ta personală păstrează urmele vieții afective anterioare subiectului transpus pe pânză?

Un pictor adevărat își poate baza munca și creațiile pe o varietate largă de valori afective înclinate spre utilizarea subtilității în pictură, fără de care riscul căderii în caricatura grosieră ar fi fost enorm. Mai jos sunt doar câteva exemple de valori afective pe care un pictor le poate deține, într-un procent majoritar, cu toate că importanța și prioritățile de realizare a lucrărilor pot varia de la un artist la altul, în funcție de experiențele, interesele și perspectivele lor individuale.

Aprecierea estetică: Un pictor de mare finețe apreciază în special armonia și frumusețea izvorâte din actul creației. El caută să producă lucrări unicat care să atragă din punct de vedere estetic și care să ofere plăcere vizuală și emoțională, în special printr-un ambient general dominat de liniște și armonie.

Expresia personală: Capacitatea pictorului de a-și exprima emoțiile, gândurile și viziunile prin utilizarea culorilor, formelor și compoziției, într-un simbolism cu semnificații ascunse, este poate cea mai mare valoare a artei sale. Spun asta fiindcă tot ceea ce are pictorul de împărtășit se compune din experiențele, rătăcirile și pasiunile sale cele mai nemijlocite. Pe această cale, pictorul încearcă să transmită identitatea sa artistică și autenticitatea sa în lucrările realizate ca "noutate".

Comunicarea emoțională: Un pictor iscusit reușește să exprime sentimente intense și să provoace reacții afective la public, numai dacă imaginea personală păstrează urmele vieții afective anterioare subiectului pe care îl abordează. Adesea, el folosește lumina, culorile și alte elemente artistice pentru a transmite bucurie, tristețe, melancolie sau uimire, știind că orice interpretare a tabloului necesită complicitate din partea privitorului.

Explorarea și experimentarea: Un pictor poate să dea dovadă de explorare și experimentare în arta sa, prin aceasta înțelegându-se faptul că el este în stare să abordeze o abordare uimitoare și deschisă în procesul artistic, căutând noi direcții, tehnici, stiluri sau teme. Dorind să-și extindă limitele și să descopere noi modalități de expresie, pictorul trebuie să iasă din zona de confort și să exploreze noi posibilități și idei în lucrările sale artistice, încât să străbată mai ușor linia de demarcație dintre stilul realist, abstract și impresionist.

Impactul social și cultural: Un pictor de mare finețe apreciază capacitatea artei de a transmite mesaje puternice și de a provoca schimbări sociale, mai ales atunci când mesajul este repetat de un număr foarte mare de ori în lucrările sale. Prin munca sa de creație el

caută să abordeze probleme sociale, politice sau culturale și să inspire reflecție și conștientizare în privitorii săi, cu condiția să nu se avânte prea mult în "nebunia" sa, către planete și lumi îndepărtate.

Sensibilitatea și povestea locului: Într-adevăr, importante sunt capacitatea de a observa și de a reprezenta stările de spirit în lucrări care sugerează o anumită perspectivă asupra transformării omului într-o oglindă emotivă, într-o exprimare estetică a sufletului, împletind realitatea chipurilor într-o simfonie de culori. Mai mult decât atât, pictorul cultivă sensibilitatea și capacitatea de a desprinde, cunoaște și înțelege frumosul din natură, nu doar viața secretă a indivizilor, fiindcă omul nu se poate înțelege pe deplin fără conexiunea cu natura, mai ales într-o poveste pictată.

Empatia și promovarea dialogului: Un artist excelent caută să scoată în evidență capacitatea sa de a simți și de a se conecta emoțional cu alții printr-o atitudine afectivă explicită asupra potențialității lui expresive (adică prin posibilitățile de a-și exprima creativitatea, emoțiile, gândurile și viziunea personală în lucrările sale artistice).

Prin intermediul dialogului dintre culori vibrante și subtile, linii expresive și forme fluide, efecte luminoase și umbre misterioase, pictorul caută să transmită emoții profunde și să ofere o experiență emoțională autentică privitorilor săi, exprimându-și înțelegerea și compasiunea față de condiția umană prin arta de a face din amestecul elementelor picturale o armonie vizuală captivantă.

Leadershipul reprezintă acel schimb de valori între tine și creația ta, din care interpretarea operei de artă devine o călătorie captivantă în lumea senzațiilor și emoțiilor, dar și o călăuză către introspecție și auto-descoperire.

Valorile afective au un impact major, fie pozitiv, fie negativ, asupra modului în care pictorul se percepe pe sine, în comparație cu lumea din jur. Deci, aici mă refer la "autopercepere" - felul cum pictorul se percepe pe sine și cum percepe lumea este un aspect foarte complex al psihologiei pictorului. În mare pare, ține de atitudinea și motivația cu care el insistă să scoată în evidență un subiect menit să frământe mințile privitorilor.

La modul general, dacă consideri cu adevărat că prietenia este importantă pentru tine, și că ea trebuie să fie un cerc deschis spre întreaga umanitate pentru a cuprinde ca pe niște frați toți oamenii, atunci vei căuta să-ți petreci timpul cu anumiți prieteni. Şi invers, dacă consideri că minciuna are o valoare afectivă negativă, deci nu poate fi încorporată într-un tablou prin intermediul metaforei, atunci vei dezvolta o atitudine negativă față de minciună și față de oamenii mincinoși, și cu siguranță vei evita să "minți" realitatea în creațiile tale.

Așadar, valorile afective reprezintă o categorie de valori care arată starea emoțională sau afectivă a unei persoane în legătură cu anumite subiecte, lucruri, idei, comportamente sau circumstanțe, toate făcând parte din arsenalul propriei decizii libere de a-și comunica opera publicului într-un mod original. Aceste valori destul de pronunțate, realiste, devotate unei perspective aparte, pot varia în funcție de persoană și reflectă preferințele și evaluările subiective ale pictorului pentru portretistică, ilustrând emoții puternice și conexiuni interioare între el și subiect.

*** Notă:** Alexandru Vlahuță - *Pictorul Nicolae Grigorescu*, Editura Tineretului, 1969

Source: https://neculaifantanaru.com/valorile-afective-ale-artistilor.html

Vârful roșu de sânge al glonțului care pune punct

On Martie 03, 2012

Controlează-ți cu strictețe sistemul de valori, făcându-l imbatabil în fața emoțiilor trecătoare.

Noua lume a lui Kevin Lomax începea să se contureze. Cea veche fusese aproape în totalitate nimicită. Timpul bătea ca o uriașă inimă a lui Dumnezeu, lărgindu-se și contractându-se. Frumoasa Christabella Andreoli, a cărei putere de seducție era atât de grăitoare, renunță la rochia de pe ea. Kevin privea cu voluptate trupul ei gol și înfierbântat care își cerea "drepturile", - în timp ce Diavolul însuși, în persoana multimiliardarului John Milton, savura această etapă de inițiere a fiului său, în lumea păcatului.

- Hei, peste două minute o vei uita pe Mary Ann, îi șopti Christabella privindu-l în ochi cu înflăcărare. Își apropie buzele voluptoase de ale lui, îl sărută cu cea mai desăvârșită pasiune, apoi își undui trupul pe masa de altar, intensificându-și aroma senzualității, motivându-și cu pricepere și cu ardoare dorința de a fi atinsă și supusă în totalitate ființei lui.

Leadership: Partea grea a sensului pe care-l dai vieții este "curajul paradoxal" de a renunța la tine în folosul deznodământului pe care ți-l sugerează credința?

Şi, dintr-o dată, la auzul numelui soției sale, Kevin, în inima lui, a tăinuit următorul gând: "Da, te doresc Christabella când ești doar o fantezie în capul meu. Dar sunt un bărbat care își iubește nespus soția, în afară de asta, încă simt o imensă tandrețe pentru ea, chiar dacă nu mai este."

Era doar o nevoie, o nevoie a trupului, dar care nu putea învinge nevoia sufletului. Aceleași lanțuri, minunatele lanțuri ale dragostei, îi intraseră în carne. Norii dorinței se răriră, dispărură la fel cum au venit. Kevin se cufundă în transa propriei minți. Simți cum totul în jurul său se mișcă într-o ordine inversă, de parcă ar fi explodat ceva în ființa lui.

Finalul filmului „ *The Devil's Advocate (1997)* " este genial prin mesajul pe care îl transmite. Kevin, cuprins de cea mai mare vină, simți o durere îndepărtată, care se manifestă în altă dimensiune și pe care trebuia să o primească. Își scoase pistolul de la brâu. Apăsă pe trăgaci. Glonțul îi penetră capul și ieși iute pe partea cealaltă, evacuând o mare cantitate de sânge din rana deschisă. Vârful roșu de sânge conturând calea spre sfârșitul ființei lui.

O jertfă pentru mântuirea sufletului. Gestul acesta trebuie să fi venit din străfundurile sufletului. Iubirea nu obosește, nu dispare. Ci salvează și osândește sufletul. Glonțul i-a adus mântuirea. Sufletul său se eliberă de păcat, readucându-l înapoi la viața plină de candoare alături de soția lui, Mary Ann.

Leadership: Trebuie să iei atitudine împotriva construirii unui destin sărăcit de conținut, îndreptându-ți atenția spre pierderea pe care o simți când ești inclus într-un plan mai înalt decât nivelul tău de așteptări?

Un lider adevărat își asigură mijloacele de a-și contura calitățile și de a le face cunoscute, orientându-și deciziile în direcția sentimentelor și a trăirilor sale profunde. Poți recunoaște aluatul din care este făcut liderul, urmărind felul în care el își diminuează sau își amplifică strălucirea sufletească. El poate cuceri piscurile cele mai înalte ale leadershipului numai printr-o nouă și deplină înțelegere a esenței sale, redând partea pozitivă a ființei sale în

toată intensitatea ei – ajustând contrastele puternice între aparență și realitate, păstrând o cumpănă dreaptă a judecății, fără să accepte prea multe îngăduințe.

Dezvoltarea ta, ca și lider, trebuie să înceapă cu stabilirea și stăpânirea unei scări de valori și promovarea valorilor proprii, care să stimuleze progresul tău personal și să-ți mențină echilibrul sufletesc.

Așa cum volumul sanguin este indisolubil legat de compoziția sângelui, tot așa "metabolismul" leadershipului tău, care reduce sau accentuează trăsăturile tale negative de personalitate, determinând reacțiile față de acțiuni - este indisolubil legat de nevoile elementare ale sufletului tău. Cu alte cuvinte, stabilitatea ta emoțională poate să fie zdruncinată la impactul cu o oarecare "agresiune" exterioară, dacă ea nu se bazează pe reale valori bine înrădăcinate în tine.

Proba de caracter începe prin a accepta că reprezinți mai mult decât ceea ce îți este scris să devii într-un moment de destin în care ești constrâns să experimentezi sacrificiul de sine.

Ești pregătit să devii un martir sau un sfânt?

Adoptarea unei atitudini care nu iți garantează obținerea unei reacții emoționale pozitive este ca o mică fisură dintr-un dig care se poate transforma într-o breșă mai mare prin care apa țâșnește cu tot mai multă forță.

Aproape în același fel, tranzitul tău spre terțe valori care nu sunt în concordanță cu credința ta și nu-ți motivează existența, va crea o "fisură" în leadershipul tău din care vor țâșni numai judecăți dezaprobatoare și acțiuni neprofitabile și chiar sinucigașe.

Mărturia supremă a credinței este un act instinctiv al sacrificiului de sine din care răzbate mântuirea sufletului.

Vârful roșu de sânge al glonțului care pune punct vizează adoptarea acelei atitudini care trebuie să-ți pună în valoare calitățile cele mai de preț, precum "căldura sufletească" și "datoria morală". Totodată, exprimă momentul în care revii la treptele înalte ale scării tale de valori, demonstrându-ți capacitatea de a fi în primul rând, propriul tău lider.

Controlează-ți cu strictețe sistemul de valori, făcându-l imbatabil în fața emoțiilor trecătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/varful-rosu-de-sange-al-glontului-care-pune-punct.html

Vechiul și Noul din aria extinsă a regiunii științifice

On Iulie 13, 2014

Asigură continuitatea perfectă, armonioasă a creației și gândirii, încât rezultatele științei tale să te califice drept un "high performer" în domeniul conducerii.

Lucrurile par mai complicate la prima vedere, este necesar un efort pentru a le urmări dacă vrem să înțelegem vreodată mersul gândurilor lui Eisenstein. Cu atât mai mult cu cât importanța acestui film este deosebită în creația artistului. Este un moment de răscruce. Pentru prima oară apar căutări în domeniul culorii în preocupările sale creatoare. Montajul armonic conține și culoarea ca "rezonator armonic". În al doilea rând, cu toate nereușitele sale inerente unui experiment, "Vechiul și Noul" este încununarea unei suite de creații și de reducții teoretice, este punctul culminant al filmului mult practicat și cercetat pe plan estetic de Eisenstein.

Continuitatea perfectă, armonioasă a creației și gândirii sale ajunge, prin acest film, la cinematografia sonoră, pasul următor fiind celebrul său montaj vertical, audio-sonor, ale cărei premise există deci de la "Potemkin" încă. De altfel în tipul lucrului la "Vechiul și Noul", în vara lui 1928, Eisenstein scrie celebrul manifest care stă și azi la baza esteticii filmului sonor, în care expune ideea contrapunctului orchestral între imaginea vizuală și auditivă. Şi încă lucrând la "Vechiul și Noul", el proiectează o sonorizare a acestui film, care însă nu a mai fost realizată niciodată. În această epocă Eisenstein vede viitorul cinematografiei numai în filmul sonor. *

Leadership: Poți pătrunde în spațiul cunoașterii avansate, fixându-ți realist limitele de expunere la îmbunătățirea performanțelor științifice?

Leadershipul pătrunde în spațiul cunoașterii avansate, suportând o combinatorică a puterii extrem de incitante a creației și a receptării de noi descoperiri - în care interesul, imaginația, experiența, preferințele teoretice ale cercetătorului, concură la realizarea unei abordări inedite, și de conținut, facilitând coordonarea unor noi sisteme și procese de gândire.

În sensul restrâns al conceptului de leadership, încununarea unei suite de creații, alternative teoretice și practice, nu are doar un efect de valorizare și promovare a unei gândirii generatoare de noi principii și accente. Ci implică și o anumită doză de exagerare a tiparelor de gândire, prin faptul că omul își adjudecă o cotă ridicată de rentabilitate schimbând legile constructivității în știință. De aceea continuitatea perfectă, armonioasă a creației și gândirii, devine o experiență de dominare a științei, care oferă o calitate superioară pregătirii practice.

A pătrunde în spațiul cunoașterii avansate, fixându-ți realist limitele de expunere la îmbunătățirea performanțelor științifice, înseamnă mai întâi să-ți reevaluezi importanța cu care întâmpini și abordezi creația din perspectiva resorturilor ei de transfigurare a lumii și a realității în plan artistic. Mai înseamnă să atribui ideilor tale acea emoție a propriei tale experiențe de creație, imaginându-ți că și ceilalți oameni simt aceeași emoție.

Leadership: Poți să-ți însușești "inaccesibilul" printr-o bună gestionare a calității de autor al inovațiilor științifice, fără să schimbi continuitatea pe care o dă funcționarea creației într-o nouă formă?

Inaccesibilul nu este altceva decât o avuție a științei care este doar a ta și o păstrezi fără a o împărți cu ceilalți. Nu degeaba se spune că inaccesibilul este invariabil seducător, pentru că nu lasă la vedere decât imaginea creației, nu și actul sau raționalitatea acesteia. Calitatea de

autor al inovațiilor științifice poate da dreptul la evidențiere și promovare în grade profesionale, dincolo de înaltă calificare în domeniu, dacă inaccesibilul creează premisele unei extinderi ample a privilegiilor de acces la un nivel superior.

Iar calitatea de autor al inovațiilor științifice nu se înclină niciodată în fața unei autorități de ordin restrictiv care nu promovează o orientare în practică și o anumită direcție de exprimare. Iar ca să asiguri continuitatea perfectă, armonioasă a creației și gândirii, încât rezultatele științei tale să te califice drept un "high performer" în domeniul conducerii, trebuie să te legi de această calitate și să o introduci frecvent în orice context de mobilitate profesională.

Această calitate oscilează între două constante. Prima este dată de beneficiul științific obținut în urma realizării unui proces de distilare a elementelor de structură care deschid continuu noi posibilități de creație, pentru a obține un produs-leadership cu calități superioare. A doua depinde de trebuințele pe care individul le resimte din perspectiva de abordare a unui subiect de cercetare, care se încadrează în aria tematică promovată, dar care este insuficient studiată sub toate aspectele sale datorită vastității sale.

Continuitatea pe care o dă funcționarea creației într-o nouă formă este dată de curiozitatea cu care pătrunzi într-o lume, îi schimbi coordonatele realității și îi asiguri o structură solidă care să caracterizeze în mod direct perspectiva ta asupra unui spectacol captivant numit "viață" - privit ca o abordare alternativă de promovare a artei centrată pe imaginea vizuală.

Vechiul și Noul din aria extinsă a regiunii științifice sunt două poluri opuse care se atrag sau se resping în funcție de calitatea "materialului" utilizat la construcția unor noi sisteme de gândire, pe care știința poate să le accepte ca alternative de reinventare a stilului de leadership.

Știința reprezintă un produs în care creativitatea și originalitatea regizorală se îmbină cu inovația și tehnologia pentru a realiza o operă cu un impact determinant în dezvoltarea artei de a recompune realitatea.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/vechiul-si-noul-din-aria-extinsa-a-regiunii-stiintifice.html

Vederea are atât de multe de spus ochilor

On Aprilie 24, 2023

Ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel.

Am citit aseară povestea italiană "Ce povestesc soarele și vântul". Vederea mea, deschisă, riguroasă, caracterizată de procesul imaginativ, și-a folosit stimulii necesari unei bune munci cognitive ca să descopere ceea ce este de nedescoperit în lumea reală, încât eu însumi să devin parte a unei miraculoase *Asheravceda Uidem*, o ieșire din sine, o pătrundere dincolo de granițele normalului și ale obiectivității.

Nu degeaba vederea îmi este încă asaltată de imaginile unei necontrafăcute experiențe de expansiune a Sinelui spre alteritate, fiindcă dintr-o dată simt că sunt o altă persoană.

La modul sublim, citirea poveștii mi-a asigurat locul în epopeea unui om transfigurat de revelația inconștientului său, rătăcit în destinul amețitor de "zbor înalt" efectuat în urmărirea imaginilor sufletului, vibrând pe aceeași lungime de undă cu opera unui pictor care încearcă să reprezinte „sufletul lucrurilor", rezonanța lor, fără să cadă în exagerare. Timid, curios, cu multe speranțe, un asemenea pictor creează sugestia unei ambianțe peisagistice în reflectarea directă a luminii solare de către oglinda unui imaginar care, îmbrăcând diverse forme, operand o selecție a trăitului convenabil, instaurează prezența unei conștiințe apriorice.

Când Soarele văzu că Vântul este în vârful muntelui, alergă să se ascundă îndărătul unui nor. Dar Vântul îl chemă din nou, zicându-i: "Soare, Soare, vino încoa ! Și verdeții și florilor le este dor de tine. O, să nu-ți fie frică de mine. Știi că sunt bun și blând. Însă Soarele nu voia să iasă dindărătul norului. Atunci Vântul suflă, goni norul și descoperi frumoasa față a luminosului Soare.

Leadership: Viziunea ta păstrează acea măreție dobândită a reducerii la esență, căreia îi dai semnificația revelării unei alte fețe a existenței, mereu refuzate?

Evident, această relatare este înveșmântată în mantia unei imaginații deosebit de bogate. În cazul în care observatorul ar fi obligat să postuleze o formă oarecare de "memorie" în seva unei imaginații aprinse, și dacă memoria aceasta căldută ar fi cuprinsă în câmpul vederii unui pictor strălucit, atunci contactul meu cu arta ar fi o ieșire din timp într-o lume despre care nu mai știu dacă e adevărată sau e vis.

Tot ce știu este că, adesea, ochii mei visează că sunt pictați într-un tablou fantastic în care visul însuși devine vedere. Astfel se nuanțează o altă față a existenței mele, mereu refuzată pe parcursul trecerii de la real la ireal: apare posibilitatea de a experimenta traiectoriile individuale ale artiștilor, de a urmări diversitatea de medii abordate și de a înțelege semnificațiile unei opere nesfârșite.

Presimt că vederea mai are multe de spus ochilor mei, mai ales dacă soarele nu orbește ochiul ce caută visarea, și mai ales dacă vântul tăios din serile de primăvară timpurie nu-mi duce gândurile în depărtări înnorate unde nu există viață, și nici moarte, ci doar un imens haos întunecat și rece. La urma urmelor, mi-aș dori să fiu un strop din lumină, un strop din nemurire, sau doar o picătură din eter, încât să reușesc o pătrundere în spațiul unei viziuni metafizice moderne pe care să o pot împrăștia pe pânză doar cu forța gândului.

Leadership: Urmărești modelul unor reprezentări simbolice a căror imagine se păstrează pe parcursul unei viziuni capabilă să se concretizeze într-o operă de artă?

Când pictezi într-un plan tangibil, atunci dimensiunea și forma pensulei sunt orientate pentru a corespunde perspectivei planului, cu mențiunea că planul acesta reprezintă locul în care lumea "orizontală" își caută rostul adânc în jurul unei lumi verticale constituită din entități de limbaj și viziuni, angrenate în "aventuri" quasi-manipulabile.

Iată de ce, citind povestea Soarelui și a Vântului, am recunoscut în mine talentul pictorului de a scoate în evidență personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, care străbate timpul.

S-o spun mai simplu. Ceea ce ochiul oglindește într-un alt univers, într-un fel plin de savoare și sensibilitate, derivă din expansiunea frontierei care delimitează realitatea de ficțiune, prin intermediul unui personaj simbolic care încearcă să facă din însăși viața lui o operă de artă. Din acest motiv sunt înclinat să iau locul soarelui și să vorbesc cu vântul ca și când aș vorbi cu un vechi prieten, cu multă apreciere, cu acuratețe, cu respect, pe tot parcursul unei viziuni care se concretizează într-o pictură.

Pretutindeni am putut observa această consecvență distinctă în alăturarea părților aflate în relație directă, în măsura în care ele pot fi obținute prin citirea și retrăirea în imaginație a unei povești care devine realitate. De fapt, artistul care își pune la încercare ochii pentru a obține adevăratul "văz" în contururi puternice de peisaje, de personaje sau obiecte, toate acestea aflate într-un fundal neutru, trebuie mai întâi să se considere el însuși model de căpătâi al unei reprezentări simbolice într-un moment de oglindire a realului în imaginar.

Marea putere a artei presupune să pătrunzi în intimitatea unei lumi despre care ai doar o vagă idee, axându-ți vederea pe dualitatea ideal-real, unde aparența unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginație.

Leadershipul modern face apel la asemenea artă pentru a schimba perspectiva asupra lumii.

Vederea are atât de multe de spus ochilor atunci când știe că poate cuprinde, pe fond artistic, o lume fabuloasă din care artistul nu mai poate ieși decât fermecat și schimbat. Iar ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel. Este o lume concentrată, esențializată pe imaginile unei lumi ce merită să înfrunte timpul într-un peisaj dintr-o operă de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-are-atat-de-multe-de-spus-ochilor.html

Vederea Ascunsă își dezvăluie Secretele

On Noiembrie 09, 2023

Cu cât vezi mai adânc, cu atât vezi mai departe.

Marea. Spațiul acesta nemărginit în frământarea sa, plan rotunjit de visare, perceput ca o invitație la căutarea profunzimii subacvatice, se oglindește ca o suprafață de sticlă de nestrăbătut de cel care încearcă să-l pătrundă. Stăpânind orice acces de mișcare a valurilor printr-un fel de magie, ea se predă unui efort de construcție volumetrică așa încât să capteze misterul profundității marine.

În mod evident, imaginea mării față de care trebuie să-mi mărturisesc venerația respectuoasă, *ottenere un'esperienza di espansione della visione*, mă captivează ca o punere în scenă a frumuseții naturii. Iar prin pensula mea abilă, plină de culoare, delicată la atingere, încerc să dezvălui fiecare nuanță a mării și a orizontului, într-o manieră care să-mi atingă sufletul și mă transpună într-o lume a artei, a frumosului și a contemplării.

Astfel, în opera sa, artistul reușește să captureze esența acestei forțe naturale și să o transforme într-o expresie artistică fascinantă și profundă. El introduce în scenă imensa perspectivă a unei picturi renascentiste, de tip abstract, în care imaginea se dezvăluie ca o pânză vastă și nesfârșită, un canvas infinit de nuanțe și stări, înălțându-se într-un dans armonios între culori și forme, aducând în prim-plan frumusețea mării și a litoralului într-un mod plin de sensibilitate artistică.

Leadership: Te poți transforma în subiectul unei imagini care se concentrează aproape exclusiv în jurul unui concept abstract, astfel încât să te desprinzi de ceea ce este tangibil?

Urmărind aceeași fascinație pentru misterul și splendoarea adâncimilor marine, așa cum sunt prezentate în opera "20.000 de leghe sub mări" de Jules Verne, mă voi transforma eu însumi în subiectul tabloului, un subiect care îmbină elemente ale naturii cu esența mea interioară, creând astfel o operă de artă unică și personală, menită să reflecte percepția mea asupra lumii și a frumuseții care mă înconjoară.

"Cu lanterna în mână, am plecat să explorez adâncurile oceanului, iar ceea ce am descoperit acolo a fost ca o adevărată pictură subacvatică. Peștii de forme și culori variate înotau în jurul meu ca niște tablouri vii. Mai mult decât atât, în momentele de liniște de sub apă, am avut ocazia să meditez la frumusețea acestei lumi subacvatice. Privind creaturile marine în mișcare lentă, am simțit cum timpul încetinește, cum încep să mă conectez cu ritmurile naturii. Totodată, într-una din experiențele de sub apă, am întâlnit un recif de corali uimitor de frumos, cu culori vibrante și forme intricate. Am stat lângă el, meditând la frumusețea naturală și la complexitatea acestei vieții întunecate, dar totuși plină de viață, însuflețitoare."

Prin puterea de a asocia percepției frumosului, Jules Verne mi-a dezvăluit adâncimile subacvatice ca un fel de sursă inepuizabilă de inspirație artistică, un *Idemicorale Sulhabatto*, un fel de existență transpusă pe planul eternității. Cu ochii atinși asupra celor ce nu se pot vedea în mod obișnuit, mi-ă arătat un colț al lumii plin de mister și splendoare. Aceste adâncimi ascund secrete și comori, iar prin arta și imaginile create de mine, împărtășite cu un elan înverșunat, pot deschide o fereastră către un univers subacvatic care mă invită să explorez mereu, să visez și să contemplu frumusețea ascunsă a unei lumi ascunse, nevăzută decât de ochiul care își contemplă taina.

Pe bună dreptate, împărtășesc aceeași idee exprimată de autorul cărții "Pictura ca rugăciune". Până la urmă, arta este capacitatea de a mișca omul în străfundurile ființei sale, de a provoca în chip nemijlocit o experiență și un răspuns creator, cu anevoie de exprimat în cuvinte.

Leadership: Îmbinând elementele naturii cu esența ta interioară, poți să creezi o operă de artă unică care să reflecte percepția ta asupra unei lumi ascunse, nevăzute?

Mă simt ca și când pictorul din mine și-ar fi găsit potențialul nelimitat într-un mediu neexplorat de alte entități, un mediu în care pot să explorez și să-mi exprim stările sufletești într-un mod unic și captivant. Adâncimile subacvatice reprezintă un teritoriu vast și neumblat, iar în fiecare colț al acestui univers subacvatic, găsesc mereu noi surse de inspirație și de dezvoltare artistică. Este ca și cum m-aș afla într-o călătorie fără sfârșit, o căutare interioară a sensului atribuit vieții, în care pot să explorez infinitul potențial artistic și să mă conectez cu esența ascunsă, tăcută, nevăzută a ființei mele.

Așa este. O lume nevăzută, precum adâncul mării, este o panoramă imaginară creată de un artist care pătrunde în ea cu sufletul său, focalizându-se asupra contopirii dintre umbră și spectaculozitate.

Fiecare întâlnire cu creaturile marine și peisajele subacvatice devine un tablou în mișcare, iar momentele de liniște sub apă devin o oportunitate de meditație asupra bogăției naturii și a conexiunii noastre cu aceasta. Numai prin puterea de a asocia arta percepției frumosului, în concordanță cu sfera unui orizont tăinuit, pot deschide o fereastră către infinita capacitate de a înțelege și aprecia frumusețea din jurul meu.

Un singur lucru e cert. Masele se echilibrează printr-un dans în timp ce volumele se compensează printr-un joc de straturi de aer subtile care își dobândesc astfel o respirație misterioasă. Pe lângă asta, marea stăpânește o zonă luminată de strălucirea organismelor marine, un fel de poveste, dar și o zonă de întuneric în așa fel încât, suprapunându-se aceste planuri, pot să creez un tablou în care se contopesc armonios lumina și umbra, dezvăluind astfel profunzimea și complexitatea peisajului subacvativ. Prin urmare, voi captura acest joc subtil dintre lumină și întunericul mării, aducând la viață o reprezentare fascinantă a contrastelor și a frumuseții care caracterizează lumea subacvatică.

Locul unde se naște arta este determinat de reprezentarea imaginilor unei lumi care ascunde întuneric și lumină în fiecare colț neatins de pensulele colorate ale experiențelor vieții.

Iar locul unde se naște leadershipul este determinat de fuziunea dintre ceea ce ești când construiești imaginea unei lumi aparte, și ceea ce ești când imaginea devine un instantaneu al realității tale interioare.

Vederea Ascunsă își dezvăluie Secretele prin intermediul sinelui unui artist care, în momentele de creație devine o punte către lumile misterioase și fascinante, ascunse dincolo de aparențele obișnuite. Așa stau lucrurile. Prin arta mea, încerc să explorez aceste secrete ascunse și le transpun în lucrări capabile să dezvăluie profunzimea și înțelepciunea mea, oferindu-le privitorilor o perspectivă nouă și captivantă asupra lumii mele interioare.

De fapt, vederea ascunsă seamănă cu introducerea artistului într-un soi de labirint al gândurilor și percepțiilor, în care acesta trebuie să exploreze și să dezvăluie secretele și frumusețile ascunse ale lumii, străbătând drumuri nebănuite și găsind noi perspective menite să inspire, să transmită acea profunzime și complexitate pe care numai arta o poate dezvălui.

Vederea ca imagine dintr-un vis

On Decembrie 01, 2022

Omul văzut ca parte a Creației este un Sine distinct format din conexiunea ce se stabilește cu o lume infinită, pe fondul unei experiențe subiective.

M-am văzut într-un vis al cărui sens nu reușesc să-l înțeleg. Imaginile apăreau diluate, difuze, neclare, ca și când aș fi intrat într-un soi de transă adâncă în care mintea îmi era focalizată asupra unei părți dintr-o oglindă cu refracție în plan vizual 3D. Faptul acesta părea corelat cu distanța dintre o lentilă și punctul în care este focalizată imaginea unui obiect aflat la infinit.

Visul indică distanțarea de reflectarea realistă, iar eu, fără îndoială, mă aflam în interiorul unei oglinzi care măsura timpul, mărind prin deformare orice reflectare a realității. Inevitabil poziționată, ca o reacție la reacție, ca într-o pictură în care se găsește doar culoarea alb, în genul celei realizate de Kazimir Malevich, reflexia mea stăruia să se reveleze într-o infinitate de forme. A mă constitui sub o anumită formă, nu era de ajuns.

Dintr-o dată, în fața mea, s-au deschis 3 uși egale, paralele, dar fără unghiuri drepte. Fiecare din ele reprezenta un alt vis, o altă tentativa de exprimare a realului prefăcut într-o iluzie suficient de puternică pentru a-mi păcăli reflexiile de imagine. Si tocmai aceste reflexii plurivalente, ireale, dar neașteptat de captivante, triplau efortul impunerii subconștiente a personalității mele în același spectru al luminii care străbate un anumit mediu cu un indice de refracție diferit.

Da, erau 3 uși într-un vis care își caută visătorul în oglindă. Nu știam pe care din ele să intru, incapabil să-mi dau seama cum să înaintez, deoarece fiecare ușă ducea în altă direcție. Așa că le-am închis la loc pe toate, sperând să găsesc altundeva un alt vis, dar unul care să fie activat prin deblocarea unei singure uși.

Leadership: Imaginea care îți ilustrează personalitatea cuprinde varietatea punctelor de vedere care dau importanță gradului de expunere a Sinelui tău într-un context de „incursiune într-o realitate duala" ?

Spațiul în care eram închis cu totul, fără de scăpare, era mărturia unei existențe manifestată printr-un *Infirhaevah aktha Esvaistyhan*, adică "încearcă să vezi fără să crezi". Iar spațiul acesta avea profilul unei fantezii de-a lui Coleridge. Un om visează că străbate paradisul și drept dovadă i se dă o floare. Când se trezește, floarea se află lângă el. Evident că dorința lui Coleridge era de a urmări sufletul vag, invizibil și relativ infinit al artistului în opere de artă concrete, limitate, vizibile, în încercarea fabuloasă de a pătrunde în fenomenele „acoperite cu un văl".

Nu peste mult timp am dat peste o altă oglindă, care la fel ca cea precedentă, deschidea alte 3 uși, deschizătoare de alte 3 perspective. Nu știam care dintre ele este cea bună, ochii mei nu erau siguri de vederea lor, nu se puteau distanța de fantasma unei existențe care scoate la iveală acea iluzie a admirării cerurilor cu ale lor constelații sclipitoare. Iar vederea nu îmi indica nicio oportunitate de a-mi realiza vreo dorință. S-ar spune că exista o corelație cu o îndoială profundă. Părea doar o abundență de incursiuni în trecutul meu, sau în viitorul neașteptat. Poate că oglinda însăși era doar o distanțare față de reflectarea realistă, iar cele 3 uși ilustrau - fiecare din ele - o călătorie în alt spațiu al vieții mele din altă dimensiune?

Din instinct, am ales ușa din mijloc, dar cu aprobarea minții care a lansat ideea de "autonomie a imaginii poetice cvasi independentă de creator", prin raportare la spațiul

intersubiectiv care unifică sufletește emoția cu imaginea. Şi, astfel, am intrat pe ușa din mijloc, într-o oglindă care controlează visele, le dirijează, le forțează să se înmulțească, le reglează pe cele de intrare, asigurând astfel, conexiunea inversă cu o lume nelimitată. Şi am devenit parte din ea, parte dintr-un vis care se recunoaște doar într-o oglindă.

Leadership: Percepția pe care o ai despre tine însuti și tot ceea ce te reprezintă poate să includă unicitatea unei experiențe subiective formată la un moment de timp îndepărtat, dar rememorat prin imagini suprapuse?

Apoi, m-am trezit din vis. Oglinda din camera mea era tot acolo. Şi când m-am privit în ea atent, cu o curiozitate infinită, cu reflexia universului în ochi, mi-am amintit că am intrat prin ea și am pătruns într-un vis al cărui sens îl înțeleg, abia acum, simultan în termeni reali. Nu voi putea separa niciodată ceea ce-am văzut, de ceea ce va rămâne o amintire...

Razele de lumină se propagau într-un plan perpendicular, pe un tărâm imaginar, ca într-o iluzie optică care nedumerește și păcălește creierul. Nu-mi dau seama prea bine dacă ceea ce am văzut, într-un vis care adăpostește alte vise, era parte dintr-o pictură avangardistă reflectată în forma unei trăiri subiective, sau dacă această viziune hipnotică, adunând o întreaga narațiune, era doar o colecție de imagini suprapuse într-un real care emană revelarea vreunui rost.

Însă, prin extrapolare, fiecare noutate poate duce la crearea unui mic univers cuprins între Ego și Alter Ego, un dualism metafizic al cărui divizare în părți egale se face neîntrerupt până la revenirea personalității de bază. Şi, trebuie s-o spun răspicat: într-adevăr, eu trăiam concomitent în două universuri: realitate și vis.

Leadership: Poți să te reprezinți într-un proces de receptare a unei imagini ce transcende timpul și spațiul, ca într-un prezent continuu care te implică în mod misterios într-un dialog virtual cu tine însuți?

Oglinzile se înmulțeau și ele, ușile erau nenumărate, albul predomina peste tot. Pe de o parte exista hazardul și automatismul psihic, de cealaltă parte își făceau loc armoniile unei lumini întețite într-o metafizică latentă, capabile să tălmăcească sublimat stări sufletești. Toate făceau trimitere spre punctul de vedere al lui Brion Marcel:

"Misiunea artei rămâne aceeași: să comunice invizibilul prin reprezentări accesibile simțurilor și minții, dându-ne siguranță că această reprezentare este cu totul asemenea cu ceea ce a fost înfățișat, având aceleași însușiri și aceleași merite ca și imaginea originară, la fel ca și urma pecetii față de pecetea însăși, ca și umbra față de trup".

O voce din off, latentă, imposibil de definit, îmi poruncea cu voce scăzută: "Să nu pomenești de nimic din toate acestea cu voce tare, și să revii în altă vreme". Nu știu cum se face, dar vocea asta necunoscută, profundă, răsunătoare, exprimată printr-un paradoxal "dicteu dialogat", a avut un efect considerabil asupra mea. De parcă ceva sau cineva ar fi vrut să-mi înfățișeze pe ascuns o panoramă strălucitoare a viitorului meu, fără să-mi compromită imaginea cu care îmi împart spațiul construit al visului, al somnului.

Am rămas cu un singur gând: ceea ce am fost interesat să văd la mine însumi, în vis, este o reacție la realitatea pe care doar ochiul de artist o înfățișează.

Leadershipul trebuie reluat în cazul manifestării actului de creație, printr-o infiltrare a construcțiilor visurilor în gândirea dualistă, de unde rezultă o altă imagine a sinelui: „ceea ce crezi cu adevărat despre tine însuți nu este întotdeauna realitatea în sine, ci doar o

memorare a ceea ce nu s-a manifestat încă".

Vederea ca imagine dintr-un vis se manifestă în cazul creatorilor care își amplifică experiența vizionară cu noi incursiuni într-un imaginar pe care și-l asumă, trăindu-l în totalitate cu sufletul și mintea.

Tot ceea ce credeam despre actul creației, este invers proporțional cu viziunea onirică pe care universul mi-a plantat-o în creier. Sinele meu, format în sfera misticului, a dumnezeiescului, a cunoașterii intuitive, mi-a dezvăluit o altă față a creației, opusul a ceea ce credeam inițial. Astfel, mi se va putea imputa vina, mie ca și pictorilor post-impresioniști, de a lansa ideea că - de fapt - creația reprezintă conexiunea pe care am stabilit-o cu o lume infinită, pe fondul unei experiențe subiective.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ca-imagine-dintr-un-vis.html

Vederea care stagnează, nu este acțiunea care schimbă

On Aprlie 13, 2024

Impactul unei persoane în societate nu se măsoară prin pasivitatea evlaviei, ci prin curajul de a interveni în cursul evenimentelor.

Nu poți să crezi fără să vezi, dar poți să vezi fără să crezi. Într-o dimineață însorită, când timpul părea să-și încetinească cursul pentru a asculta mai atent ecoul pașilor pierduți, am întâlnit neașteptat un profesor universitar, corespondent al unei figuri desprinsă parcă din romanele lui Balzac. Drumul său către mitropolie, parcurs cu pași măsurați, orientat către o depășire a temporalului, părea o simplă deplasare fizică, la prima vedere. Dar, poate că era o călătorie simbolică spre descoperirea și recunoașterea unui sine care căuta să se regăsească și să se împlinească.

Discuția noastră, lipsită de înțelesuri profunde, a explorat contrastul dintre valorile atemporale și pulsul accelerat al progresului tehnologic. Acest profesor absolut anonim în lume, având totuși în spate o carieră dedicată slujirii educației, părea să se fi distanțat enorm de "zgomotul asurzitor" al evoluției erei digitale. Bineînțeles, realizările sale (dacă există) nu se pot regăsi nicăieri pe internet, la fel ca în cazul oricărui om modest în ceea ce privește perspectiva asupra științei și tehnologiei.

Mă gândesc că lipsa oricărui talent l-a îndepărtat de nevoia de recunoaștere virtuală. Modestia este luxul celor care nu au nimic de arătat.

"Nu am nimic de arătat lumii pe internet," și-a exprimat el credința, o mărturie a unei simplități nobil de rară. Și chiar dacă ar fi avut ceva de arătat, nimeni nu ar fi văzut, iar ecoul muncii sale nu ar fi avut răspuns. Oricât ar fi de profundă ar fi natura omului, nu se ajunge nicăieri dacă nu prezintă un minim de compasiune pentru a progresa. Până la urmă, omul cu adevărat modest este cel care își păstrează esența ascunsă, nesolicitată de aplauze exterioare.

Leadership: Ai curajul de a interveni în cursul evenimentelor, într-o lume care măsoară valoarea prin vizibilitate, similar cu impactul produs de o rază de lumină în întuneric?

În mijlocul catedralei, cei doi escroci, soț și soție, îl răpesc pe episcop în văzul sutelor de credincioși și enoriași. Uimiți, toți realizează că ceva este în neregulă, se ridică în picioare, dar nu fac nicio mișcare, nu se implică cu nimic, efectiv stau cu gurile căscate în timp ce răpitorii își fac drum afară, lejer, fără ca nimic să-i împiedice. Sedat, apoi luat pe umeri în văzul tuturor, episcopul este escortat încet și fără gălăgie, afară. Vorba aia: *"De-ai luat pe umeri Crucea, Și-ai pornit la drum cu ea, Du-te frate cu răbdare, Și din Cruce nu tăia !"*

Oameni buni, nu stați neclintiți în fața schimbării, precum credincioșii din filmul lui Hitchcock ! Învățați să mișcați lucrurile, sau veți deveni victime ale unei evlavii pasive. Impactul unei persoane în societate nu se măsoară prin pasivitatea evlaviei, prin conformism și politețe, ci prin curajul de a interveni în cursul evenimentelor.

Leadership: Simți că eliberarea prin informație este de fapt o expunere mult mai rapidă a potențialului tău de evoluție, conform unei perspective care valorizează cunoașterea devenită un reper vizual omniprezent?

Actualmente, tehnologia ne provoacă să depășim formalitățile și să contribuim autentic la

binele comun. Spun asta pentru că măreția nu derivă din ritualuri sau formalități, ci din angajamentul autentic și inovativ față de progresul uman. Extrapolând ideea din filmul lui Hitchcock, tăcerea și inacțiunea în fața posibilității de a contribui prin creație și descoperire la progresul zilelor noastre, în care internetul este omniprezent, pot fi echivalente cu complicitatea la stagnare și inerție.

Eliberarea prin cunoaștere este o fărâmă de eternitate prinsă în cleștele prezentului.

Într-o lume a tehnologiei, impactul personal este sculptat de curajul de a explora teritorii neumblate și de a aduce lumina în zone întunecate. Cine face totul pentru știință, face totul pentru Dumnezeu. De fapt, știința este adevărata lumină care ne călăuzește în întuneric. Iar răul în lumea asta îl constituie oamenii care nu se implică, prin creație și descoperire, la schimbare. Ei lasă lucrurile să se petreacă de la sine, fără să intervină în niciun fel, și de aia răul se răspândește tot mai mult în lume. Dacă faceți o statistică, veți vedea ca oamenii, cu cât se consideră mai evlavioși, cu atât sunt împotriviți progresului.

Leadership: Receptarea realității imediate poate transforma percepția vizuală personală într-un background din altă minte, într-un deplin acord cu vastitatea unui început care își susține continuitatea?

Reflectând asupra întâlnirii cu profesorul universitar, un gând încă persistă în mintea mea: în această eră digitală, unde fiecare fragment de existență pare a fi capturat și etalat, ce este cu adevărat de valoare pentru progresul nostru colectiv? Tradițiile, cu apelul lor la contemplație și comuniune spirituală, sau contribuția, oricât de mică, la vastul univers de cunoaștere online?

Ce contează mai mult pentru progresul lumii? Este oare mai valoros să urmăm tradițiile, mergând la biserică și rugându-ne pentru un viitor mai bun, sau să contribuim, chiar și în cea mai mică măsură, la vastul ocean de informații de pe internet? Când e vorba de internet, s-ar putea să-i dați dreptate scriitorului Glenn Bland când spunea: *"Fii receptiv la ideile pe care ți le dau alții, pentru că ceea ce pare umbra nopții într-o minte se transformă în rochița rândunicii în cealaltă minte."*

Omul nu știa să vadă realitatea prezentului, sau vedea fără să creadă. Ei bine, acest profesor universitar, cu o vedere precară, părea să fi rămas în limitele unui trecut nespectaculos, destabilizator. El a argumentat în mod evaziv că dedicarea față de tradiție și rugăciune este mai importantă decât contribuția la avansul societății. Oamenii au mai mare nevoie de Dumnezeu, pace lăuntrică, decât de știință, de internet și de prea multe ore pierdute în fața laptopului.

Într-adevăr, adevăratul progres nu se măsoară în acumularea de like-uri sau în vizibilitatea digitală, dar nici nu te izolează într-un cocon de protecție izvorât din prea multă evlavie. Progresul nu te felicită dacă singurul tău aport este o umbră efemeră pe zidurile virtuale, dar supremația faptelor în realitatea concretă depinde totuși de fundamentarea în știință a aportului tău adus progresului.

Leadership: În ce măsură poți folosi accesul la cunoaștere ca pe un reper călăuzitor care să separe elitele de cei neprivilegiați, în efortul de a construi o viziune incluzivă și deschisă către noi posibilități de afirmare?

Departe de a fi un simplu schimb de replici, dialogul a reprezentat un manifest pentru esența umană în era tehnologiei: adevăratul impact se naște nu din cât de des mergi la biserică, ci din profunzimea și autenticitatea contribuțiilor tale la dezvoltarea științei. Profesorul acesta nu era nicidecum un bastion al dedicării și al înțelepciunii, nu avea darul creatorului de a

inspira, îi lipsea evident spiritul căutătorului de comori în teritorii neexplorate. Cumva, el mi-a reamintit că măreția unui cadru didactic derivă mai mult din ego umflat, decât din angajamentul neclintit față de îmbunătățirea condiției umane.

Întâlnirea mea cu profesorul nu a fost doar o lecție despre prioritățile vieții, ci și o interogație asupra semnificației progresului într-o lume interconectată.

În universitățile din România, dar nu numai, se observă constant o tendință îngrijorătoare de comercializare a educației. Accesul la cunoaștere este în continuare condiționat de plata unor sume adesea substanțiale, de aceea educația a devenit un lux pentru "elite" sau pentru cei dispuși și capabili să plătească. În ultimii 30 de ani, învățământul superior s-a transformat într-un „circuit închis", unde cei săraci sau mai puțin privilegiați au fost lăsați pe dinafară. De fapt, această comercializare a educației a întărit disparitățile sociale și încă limitează progresul societății pe termen lung. Așa că singura scăpare, singurul factor de echilibru, este internetul.

Măreția unui vizionar nu derivă din ritualuri sau formalități, ci din angajamentul autentic și inovativ față de progresul uman. Profunzimea contribuțiilor tale la dezvoltarea științifică definesc cu adevărat amprenta ta în lume.

Vederea care stagnează, nu este acțiunea care schimbă, mai ales dacă te bazezi pe considerentul că totul se va rezolva de la sine. Oamenii care nu se implică sunt acei evlavioși care își găsesc scuza în credință pentru a rămâne pasivi.

Educația, când este tratată ca un bun de lux, limitează progresul societății prin excluderea celor defavorizați. Aș zice că în universități, accesul la cunoaștere ar trebui să fie un drept, nu o marfă vândută la prețuri exorbitante. De vină sunt profesorii, lipsiți de orice capacități inovative în direcțiile științifice. De fapt, ei sunt falșii învățători de care amintește biblia !

În ultimii 30 de ani, comercializarea educației a creat un decalaj între cei privilegiați și cei lipsiți de resurse, subminând egalitatea de șanse. Profesorii nu au un blog, nu au nicio activitate online, totul este pus sub cheie într-un circuit închis universitar. Totul se reduce la bani în aceste instituții !

De aceea internetul, cu ajutorul inteligenței artificiale, a devenit eliberarea din "ghearele diavolului". Internetul oferă șanse tuturor la egalitate în ceea ce privește accesul la informație și procesul de învățare.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-care-stagneaza-nu-este-actiunea-care-schimba.html

Vederea celor tăinuite în adânc

On Decembrie 09, 2014

Realizează transformarea totală a concepției despre cine ești, raportându-te la o experiență mai adâncă.

Amintirile pe care le adunam nu erau lipsite de valoare. Eram capabil să mă inspir din experiența vieții, pe alocuri imprecisă, din lecțiile pline de învățăminte ale trecutului învolburat de așteptări înalte, admise de conștiința dreaptă care își aștepta înțelegător transformarea. Nu m-ar putea înțelege nimeni. Cumva, simțeam că înot prin undele unei ficțiuni transgresive, prin câmpul abandonat al trăirilor misterioase din care se prelingeau înțelesuri și interpretări variate. Cu cât îmi aminteam mai multe, cu atât totul mi se părea mai fascinant.

Experiența aceasta sintetizată sub forma unui indice al orientării mele în timp, îmbrăca forma transparentă a unei lămuriri de cu totul alt gen, relevând o răspundere fundamentată obiectiv pe niște raționamente care mă puteau apropia sau îndepărta de mine însumi. Lămuriri care ar fi putut să încurce acea componentă a concepției despre cine aș fi putut fi, în relație cu cine am devenit.

Era un fenomen aproape inexplicabil, evoluat într-o chimie imprevizibilă cu prezentul, construit ca un set de concluzii pe mai multe coincidențe, într-un câmp al ipoteticului reprogramabil. Tot ceea ce încercam să-mi însușesc din trecut, la nivel de conștiință, părea mai degrabă o extensie a legii lui Kirchoff: *în orice punct în care se întâlnesc mai multe conductoare, suma intensităților curenților care vin spre acel punct fiind egală cu suma intensităților care pleacă din acel punct.*

Prezentul devenea un agent al revelației filtrate prin lentilele aleatorului căreia i se aplica acea tensiune de nepotolit zăcută în adâncul gândurilor ascunse, captive în contextul variat al trecutului. O porțiune neramificată dintr-un circuit al aducerii aminte cu mai multe noduri de *ping* , trimițând mesaje *echo request* către un *host emițător* ce analiza evenimentele și corecta erorile. Trebuia să iau în calcul întârzierea cu care mi se întorceau răspunsurile.

Leadership: Ai nevoie de înțelegerea faptului că în spatele fiecărui scenariu al vieții stau de fapt emoțiile nedigerate din trecut, pe linia trasată de o conștiință care nu mai este captivă în lumea măruntă a Eului?

Care este elementul de care omul nu se poate despărți, purtat mereu în suflet ca pe un secret neprețuit, ca pe o temelie a caracterului, ca pe o cicatrice a timpului în deplina cunoaștere a efectelor impactului cu propria conștiință? Amintirile. Ele prefigurează orice viitoare configurare a unei lumi care te face să uiți tot acel "intuneric" al trăirilor și gândurilor pline de constrângeri care ți-au marcat într-un fel existența.

Amintirile sunt rezultatul unor experiențe de viață pe care le-ai bifat la un moment dat ca default pentru deschiderea unor noi orizonturi de cunoaștere de sine, indiferent care ar fi maniera de a înțelege raportul dintre ceea ce constituie un model de înaltă ținută intelectuală și ceea ce se afirmă ca inovație de excepție specifică interpretării pe care o dai realității.

Cine încearcă să se poziționeze mai bine în câmpul trăirii unei minunate povești personale de descoperire de sine și să-și reinventeze sentimentul de valoare personală trebuie să trăiască la timpul trecut starea numită "minte alertă". Este starea prin care omul încearcă să cunoască ceva nou, să raspundă la întrebările existențiale care l-au frământat mereu, dintre care: "Ce

înseamnă să trăiești?"

La rândul ei, conștiința extrasă din calitatea conținutului și a însușirilor amintirilor, poate fi considerată drept purtătoare a unor valori indirecte, drept suport relevant pentru respectiva combinație dintre caracter și acceptarea de sine care susțin leadershipul. Experiența de viață, fără acest soi de conștiință, nu poate prezenta funcții de corectare a erorilor de personalitate, evidențiindu-se mai mult sau mai puțin pe una din acele trepte de așteptare care nu îmbogățesc funcționalitatea și nu deschid noi orizonturi.

O conștiință care nu mai este captivă în lumea măruntă a Eului este o izbucnire de energii creatoare, precum viziunea și forța intelectuală rebelă, din cuprinsul unei tentative de înțelegere a coordonatelor vieții care rămân constante în diverse variante interpretative.

Leadership: Îți manifești disponibilitatea de a te plasa într-o zonă de tip „poartă" cu un anterior existențial care prefigurează orice viitoare configurare a unei lumi care se vrea autonomă?

Aici se cuvinte să apelăm la un citat aparținând avocatulului specializat în litigii economice, Daniel R. Castro: „ *Omul are o dorință nesfârșită de a înțelege de ce, așa încât să poată atașa o semnificație evenimentelor și a aprecia importanța lor.* "

Acest amalgam de cunoștințe, provenite dintr-un trecut neuitat prin prisma amintirilor, care neîncetat bântuie inima, mintea, cugetările, umplându-ne de regrete sau de mulțumiri, poate crea un focar de instabilitate din punct de vedere al trăirilor, dar totodată unul stabil din punct de vedere al reglajului și preciziei de a trece la etapele de dezvoltare următoare.

Leadershipul, luând ca reper meritul poziționării tale pe axa timpului, prin întoarcerea la ceea ce îți este propriu, subiectiv, influențat de povestea vieții tale, întâmpină o perspectivă care, de fapt, cuprinde mai multe faze de evoluție. O fază de investigare a faptelor, o fază de vibrație cu ceea ce crezi că este bine și corect, și o fază de restart care permite schimbarea convingerilor limitative și dezlănțuirea adevăratului potențial.

Leadershipul poate funcționa cel mai bine numai într-un cadru neviciat de impactul experiențelor anterioare, în care semnificativul nu este sufocat de apăsările sufletești ascunse. În sprijinul completării personalității, analizate în scopul identificării punctelor slabe care pot fi corectate, trebuie să ținem cont de sfatul marelui om de știință, Georges Cuvier: *"Nu vă lăsați furați de exterior. Mai importante sunt cele tăinuite în adânc."*

A te raporta la o experiență mai adâncă presupune să te analizezi din perspectiva acelor trăiri care, nefiind date uitării niciodată, îți transformă realitatea într-un tablou exclusivist care te ajută să privești viața altfel decât este, mai interesantă, mai conformă înțelesului pe care îl atribui noțiunii de "revelație".

Vederea celor tăinuite în adânc desemnează acea lumină a gândului și a aducerii aminte, din sfera înțelegerii aspectelor mai puțin evidente, dar grăitoare pentru complexitatea propriei alcătuiri și pentru îmbunătățirea poziționării tale într-un context al vieții care se împletește cu alte roluri, obligatoriu asumate, menite să-ți maximizeze potențialul de lider.

Dacă vrei să atașezi o semnificație evenimentelor care te asaltează și să apreciezi importanța lor, mai întâi realizează transformarea totală a concepției despre cine ești, raportându-te la o experiență mai adâncă, la un anterior existențial care poate genera noi adevăruri despre tine.

Vederea clară ascultă numai de ochii care știu să vadă

On Noiembrie 17, 2022

Degeaba ai ochi ca să vezi, dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îți extinzi percepția vizuală în afara "tabloului".

Iau loc pe un scaun din aeroport și aștept. Este doar un scaun banal, monoton, mărginit, printre alte scaune libere care totuși au un scop precis: acela de a oferi confort tuturor pasagerilor care urmează să se îmbarce în avion. Într-adevăr, era deja un scaun părăsit când l-am văzut, radiind un soi de tristețe amară și de însingurare, ochii trecătorilor percepându-l ca fiind un spațiu impersonal, un lucru mărginaș, lipsit de istoricitate.

Fără idei, impasibil, netulburat de nimic, scaunul nu pare deloc afectat de percepțiile ochilor străini în situația de "fără reacție" în care el se găsește. El pur și simplu așteaptă ca evenimentele să se desfășoare în ritmul lor.

Ceva îmi scapă? Pentru că scaunul acesta, o fuziune perfectă între artă și știință, sărmanul meu prieten din aeroport, nu este atât de naiv să creadă că pot să manipulez timpul în favoarea lui, încât să păstrez locul cald următorului venit. El simte că trebuie să plec în doar câteva minute, și apoi... apoi va fi din nou rece, nepăsător, apatic. Oriunde mă voi duce, îmi voi aminti de acest scaun - asta ca să nu existe interpretări pentru simpla situație în care mă regăsesc, pentru că orice variantă aș alege sunt găsit în regulă prin raportare la o singură unitate de măsură: necesitatea de a mă simți mare în fața lucrurilor mici.

Toți au ocolit acest scaun, au trecut pe lângă el fără să-i acorde atenția cuvenită, fiind dezinteresați de tematica vederii, nepreocupați de redarea vizibilului, tangibilului și definitului la nivelul experienței sau al emoției, prin urmare neputând să-l vadă așa cum îl vede un artist: printr-un caleidoscop de culori, de gânduri, emoții, teme sau noi posibilități de expresie. Nu-i așa că nu a văzut nimeni scaunul acesta? A conștientizat careva prezența lui? Iar dacă l-a văzut vreun trecător, în afară de mine, cum l-ar fi putut imortaliza într-o imagine accesibilă doar prin intermediul sufletului?

Leadership: Lucrul pe care l-ai ales să se potrivească personalității tale te ajută să-ți utilizezi vederea ca o garanție a faptului că sufletul tău poate să interacționeze cu o imagine formată în oglindă?

Lucrurile pe care nimeni nu le vede sunt cele aflate la vedere, chiar în preajma ta. Vai, și sunt atât de multe lucruri într-o încăpere – cele mai multe din ele fiind trecute cu vederea, la fel de multe câte scaune neocupate se află acum în acest aeroport. Dar, degeaba ai ochi să vezi dacă nu știi să vezi lucrurile cu un ochi de artist, și degeaba ai ochi să vezi dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îți extinzi percepția vizuală în afara "tabloului".

Iar eu m-am așezat pe acest scaun singuratic, așa cum se așează un pictor în fața șevaletului, cu spatele drept, cu ochii îndreptați spre partea opusă sursei de lumină, și mi-am exersat privirea din asamblarea însușirilor acestui obiect vintage autentic, precum: stabilitatea, confortul, flexibilitatea și funcționalitatea.

Sunteți de aceeași părere cu mine? Aș spune că vederii de artist îi este necesară acea calitate a ochilor de a focaliza obiectele apropiate ca și când ar fi niște personaje "din umbră" care funcționează perfect doar într-o serie rară de cărți, prin raportare la un *Alphisinous*

Escheronaria, un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă". Prin urmare, iată ce gândește scaunul cu adevărat despre mine, subliniind că nu i-am mărturisit nimic despre suspiciunile mele vizavi de domnia sa:

- O e un vis, își spune el cu amărăciune, uitându-se în podea fără ca eu să fiu atent la privirea lui, în timp ce murmura: o fi un explorator de legendă sau un nobil de viță veche cu pasiune pentru artă, un bărbat pe cinste, ce mai !

Nici nu-l contrazic, sunt așa cum crede el că sunt. Şi, până la urmă, scaunul mi-a ținut companie minute întregi, a zâmbit întruna, mi-a mângâiat realitatea cu acea atingere de căldură pe care sufletul o prețuiește mult mai bine decât mintea, dar n-a scos niciun cuvânt. Un sentiment copleșitor părea să izvorască din simțirea prezenței lui, relațional cu ideea de robustețe, cu putința de a reda expresivitatea unui profil de design atent elaborat.

Leadership: Locul în care te afli îți permite să stabilești semnificațiile particulare ale unei imagini fixe de fundal, dincolo de ceea ce privirea normală acceptă ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste?

Nici dacă ești premiant la matematică, nici dacă ai trei doctorate în filosofia științei, nici dacă beneficiezi de titlul de doctor, vederea ta tot n-ar fi fost interesată de fascinația acestui obiect care parcă, într-un moment ca acesta, ar fi vrut să câștige lupta cu timpul. Ca și când ar fi fost încuiat într-o lume simbolică, într-o apropiere de realitatea artistică, într-un spațiu impersonal, unde tot ce contează este obținerea unei imagini statice (o imagine optică sau o imagine grafică) care are nevoie de o panoramă ca să producă o idee, un fenomen estetic, un efect mai mare decât suma efectelor, într-un cadru fix.

Evident, scaunul poartă semnificațiile unui sentiment copleșitor izvorât din simțirea prezenței unui pictor care prețuiește acel lucrul capabil să-i confere o imagine unică, autentică. Aici, spațiul artistic se extinde cu ajutorul unei priviri "conceptuale" spre o imagine dilatată a realului, revărsându-se nestingherită ca într-o pictură cubistă spre perspectivele remarcabile și proaspete ale unor lucruri pe care le-aș fi considerat, altminteri, neinteresante. Încă simt că mă aflu sub impresia unui nou univers care se extinde constant folosindu-se de modelele unei asocieri structurale între fragmentele separate de fenomene, nuanțe subtile, reflexii, umbre, emoții nedefinite, toate sub copertina unei explorări subiective de locuri, fapte, procese și concepte definitorii.

Scaunul mi-a cântărit rapid greutatea corporală, mi-a luat pulsul, mi-a simțit vibrația sufletului și nu m-a privit deloc cu suspiciune, dându-și seama că repetă ceva absolut ridicol: sentimentul de a fi expus unui același *Visus Supra Imaginationem* (vederea dincolo de imaginație), la modul că nu trebuie să fie influențat semnificativ de puterea de acomodație a ochiului meu cu realitatea lui, astfel încât prin ochii mei el să-și mențină statutul de idee personificată.

Leadershipul survine în împrejurarea în care lucrul care îți atrage atenția, și pe care vederea ta îl consideră ca fiind purtătorul unei imagini universaliste, devine reflectarea anumitor circumstanțe legate de meritul tău de a pune suflet în tot ceea ce îți oferă inspirație.

Nu uita că orice lucru din jur este o reflectare a lumii tale interioare. Uite, alege chiar acum un lucru din jurul tău, căruia nu i-ai acordat nicio atenție. Ce anume poate să spună el despre tine? Ce anume poți spune tu despre el, așa încât el să devină o reflectare a sufletului tău?

Vederea clară ascultă numai de ochii care știu să vadă, și spun asta gândindu-mă că ceea ce am văzut la un scaun părăsit în aeroport, însuflețit doar de mirajul unei imagini care poate

deveni amintire, dincolo de ceea ce privirea normală ar fi acceptat ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste, reprezintă de fapt explorarea unei lumi necunoscute, dar apropiată de orizontul propriei mele înțelegeri.

Cumva, prezența mea acolo în aeroport, însuflețind toate lucrurile din jur, ar fi putut merge și mai departe de atât: scaunul acesta era cât se poate de plăcut în asemenea momente în care așteptare devenea tot mai confortabilă, făcându-mă să mă simt ca un "decor influencer" care știe să amestece elementele din jur în așa fel încât să obțină o imagine aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-clara-asculta-numai-de-ochii-care-stiu-sa-vada.html

Vederea dublă a ochilor din care provine inspirația

On Octombrie 12, 2022

Încearcă să ilustrezi o imagine a prezentului în care afli, știind că ceea ce vezi depinde numai de ceea ce aștepți să vezi.

Marea m-a învățat să privesc nisipul ca pe o parte din vastitatea de ei. Aplicând acest aspect în cazul științei, prezentată în genere ca o expansiune a infinitului în finit, unde nisipului nu i se pot număra boabele, și unde valurilor nu li se poate reduce numărul, conchid că din punct de vedere ideal părțile care se leagă de eternitate, de ceea ce e cu adevărat întreg, depind de existența simultană, în valoare absolută, a tuturor elementelor de imagine dispuse în intervalul de timp alocat unui cadru de referință absolut: prezentul.

Aici, și numai acum, trebuie să folosesc procedeul FREEZE (înghețarea imaginii), potrivit unghiului de privire ales, ca să disting părțile ce nu se prezintă separat de întreg și, astfel, să evit conflictul pe care-l produce iluzia tridimensională într-o suprafață plană, mult prea întinsă.

Mă surprind și eu, adesea, că mă frapează câte o scenă augmentată 3D, mă străpunge o senzație venită de undeva din altă parte decât de aici, pe care aș vrea să o rețin pe retina memoriei pentru valoarea ei unică și irepetabilă. Căci ori de câte ori privesc suprafața mării, spațiul acesta mistic, sugerând valoarea tăcerii, mă simt ca și când aș intra într-o lume aflată dincolo de sfera mea de experiență, fără să pot face vreo schimbare într-o realitate care oferă mai multe decât un miraj virtual. Da, este o realitate incompletă. Cu toate astea, ea oferă privitorului posibilitatea să își imagineze modalități variate de a completa o narațiune ciclică, plină de vigoare și captivantă, despre vizionarii al căror zel și imaginație concurează cu marile descoperiri ale științei actuale.

Leadership: Poți să formezi un nou model de realitate atunci când reconstitui o singură imagine din percepția a două imagini plane și diferite, provenind din fiecare ochi?

Ochii îmi sunt încă prinși între suprapunerile a două imagini transformatoare: una numită *Syternathis* (manifestarea adorației pentru miracolul realității) și cealaltă numită *Terrsenauthis* (fondul unei amintiri care nu se uită niciodată), fiecare din ele având rolul de a stabili identitatea unei alte dimensiuni a creației care răspunde într-un mod mai profund ideii formulate de scriitorul Mario Vargas Llosa: *„Ficțiunea nu este viața trăită, ci altă viață inventată cu materiale oferite de prima viață și fără de care viața adevărată ar fi mai sordidă și mai sărăcăcioasă decât este."*

Şi încă îmi cunosc ochii atât de bine, și-n suflet îmi scrutează ei orizonturile, ca-n povești, cu intensitatea efectivă a unei lumini intermitente egală cu intensitatea unei lumini fixe, încât reușesc să sprijin menținerea funcției cognitive și a unei vederi optime. Sunt convins de acest lucru, fiindcă astfel pot să explorez ușor, în manieră proprie, adevărurile profunde ale unei lumi care parcă mă absoarbe înăuntrul ei, dar nu se scufundă niciodată.

Cu intensitatea trăirii unui moment de adâncire în ireal, extinzând sfera de lumină din jurul unui câmp cosmic de energie care interacționează cu tot ceea ce există în jur, îmi asum o inspirație brodată pe marginea adevărului suprem: *"ceea ce văd depinde de ceea ce mă aștept să văd."*

Leadership: Poți să creezi o reprezentare vizuală care să comunice acele emoții exprimate prin vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de

reflecție?

Iar când privesc marea, cu visare și cu nostalgie, mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă vântul serii de toamnă târzie ar lua nisipul și l-ar duce în depărtări senine unde, nu există viață, și nici moarte, ci doar un imens haos întunecat și rece. Cum ar mai putea visătorul să fie prins în vraja mării încă de la primele pagini al romanului său neterminat, cum ar putea el să simtă fiecare trăire a protagonistului care parcă îl știe de-o viață, el însuși fiind propria lui creație?

N-am niciun dubiu că ceea ce îmi întărește și mai mult pretenția de autenticitate este tocmai "vederea dublă", adică vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de reflecție, atunci când ar trebui să fie văzută doar una singură. Eu și creatorul, regizorul și personajul-narator al aceluiași roman.

În acest caz, imaginile cu care mă confrunt, cele care mă frapează sau mă emoționează, pot fi alăturate, una deasupra celeilalte sau o combinație a celor două. O imagine în care marea își sparge valurile pe nisipul fin al unei plaje mirifice, valurile mușcând din nisipul plajei, ducându-l spre largul mării. Şi o imagine în care eu sunt strâns legat de natură, unde dorul după o lume nouă, în sublimul unei demonstrații de o clipă, este personificat prin zborul firelor de nisip purtate de vânt odată cu trecerea timpului, amintirile înconjurându-mă ca niște pescăruși ce-și iau zborul spre infinit.

Declararea leadershipului în spațiul creației se realizează prin intermediul unei imagini în care te implici emoțional, cu mențiunea ca ceea ce se vede în imagine, și căreia i se asociază o sursă a amintirilor, este o descriere a ceea ce stă în puterea ta să reinventezi.

Tu poți să reinventezi povestea vieții tale apelând la forța sugestiva a unei imagini?

Vederea dublă a ochilor din care provine inspirația este strâns legată de două imagini surprinse simultan, dar percepute diferit: una care te face să te pierzi pentru minute bune într-un vis frumos, și alta care se realizează „aici și acum", în condițiile acțiunii stimulilor și obiectelor asupra organelor de simț.

În Coran, există un paragraf care mi-a atras atenția de curând: *"Dumnezeu l-a ținut mort pe un om o sută de ani, apoi l-a înviat și l-a întrebat. Cât ai zăcut acolo? Iar omul a răspuns: O zi, sau chiar mai puțin."*

La fel de bine știu și eu cum e cu timpul și cu spațiul în care mi-am petrecut timpul. La un moment dat am visat că alergam pe nisipul pustiu, înconjurat numai de mare, având în față un orizont foarte vast. Nu izbuteam să-mi dau seama dacă se va sfârși marea sau nisipul. Apoi m-am trezit din vis. Şi nici până în ziua de azi n-am încetat să-mi amintesc visul acesta în care am rătăcit cu orele, fără să mă trezesc. Vis pe care uneori îl creează un artist, și de o mie de ori îl plămădește viața...

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-dubla-a-ochilor-din-care-provine-inspiratia.html

Vederea își urmează ochii oriunde există o imagine figurativă

On August 24, 2022

Ochii nu pot să distingă întotdeauna forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai ușor sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziție verticală.

Ochii mei încă n-au uitat să vadă aspectele idealizate ale lumii vizibile, la fel cum n-au uitat să vadă mediul real sau logic în care se dispun lucrurile în spațiu pictural, întrucât vederea se îmbunătățește de la observație la observație, de la generalizare la generalizare, cu ajutorul unei viziuni pătrunzătoare și unificate.

Şi fiindcă ochii artistului sesizează chiar și cea mai mică alterare a strălucirii diamantului, precum și cea mai mică pată de culoare dintr-un tablou abstract, chiar și o fărâmă de lumină închegată, rătăcită pe pământ, sunt de acord întru totul să-mi dedic atenția unei sarcini mult mai dificile: să simt prin văz frumusețea unui fir de iarbă. Doar atât, să simt, să văd, să gust acea tehnică a sugestiei generatoare de emoții vagi, prin observarea acestei imagini pline de sensibilitate.

Fragil, suav și plăcut vederii artistice, firul acesta de iarbă merge pe linia adevărului, nu a imitației, iar spiritul i-a rămas liber. Este mereu surprins în poziție verticală, precum un ac de seringă ce nu trebuie sterilizat cu o privire insistentă ca să se simtă util în observația cuiva. Simpla lui prezență reduce la tăcere orice tumult, orice torent de argumente și trăiri. Privit îndeaproape, decojt de aparență, îndepărtându-se de sfera clarobscurului, el se păstrează numai în sfera unui colorit simplu și banal, fapt ce îmi amintește de privirea scrutătoare asupra unui monument de contemplație când omul redescoperă lumea și se regăsește pe sine, neverosimil modificat în timp.

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești capacitatea de a cuprinde un ansamblu și totodată de a înregistra detaliile semnificative, plasând elementele din planul apropiat în relație perceptivă cu conținutul unei imagini parțial figurative?

Prin linii întortocheate și reflectate de lumina solară, în ceea ce privește activitatea de asigurare a transparenței și uniformității unui ANONIMAT divers, ochii nu pot distinge verosimilul unui efect artistic, forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai ușor sensul cuprinzător al unei figuri cheie aflată într-o corespondență directă cu linia verticală din cadrul geometriei plane.

Şi de această dată, capacitatea de a cuprinde un ansamblu și totodată de a înregistra detaliile semnificative, uneori supraestimând proporția dintre închipuire și scânteia unui dor de frumusețile naturii neaoșe, îmi schimbă în mod repetat vederea și o angajează într-un fel de interogație sau investigație, de la depărtare la apropiere și înapoi.

Într-un fel, mă simt urmărit de datoria artistică de a vedea firul de iarbă ca pe ca un fel de forță eternă, vie, impregnată cu un misticism al cărui început a fost alchimia arabă, un misticism al cărui secret nu îndrăznește nimeni să-l pătrundă. Sunt, nu-i așa, autorul unei picturi care depășește operele omenești prin subtile speculații. Şi, se vede că tot mai mult îmi asum forța de a întrevedea frumusețea acolo unde nu așteaptă nimeni să o găsească în mod natural.

După aceste considerații pot reduce imaginea unui fir de iarbă orientat către simțire, nu către formă, la acea noblețe a calmului, a sănătății, a deschiderii către preocupările impresioniștilor, mai mult prin intermediul luminii decât al umbrei. Posedând o forță superioară de exprimare

a realului, departe de contrastele violente ale altor culori, pripite și stridente, firului de iarbă i se poate atribui nu doar calmul în măreție, ci și acea latură simbolică pe care o dobândește un tablou semnat Pablo Picasso.

Leadership: Poți să pătrunzi prin sensibil în inteligibil cu ajutorul proiecției unui orizont lăsat în voia geometriei, dar și al mirajelor înlănțuite de reverii cromatice?

Cu profunzimea dată de stupoarea admirativă într-un spațiu redus la o reverie a infinitului, plasând elementele din planul apropiat în relație perceptivă cu conținutul unei imagini parțial figurative, voi încerca prin sensibil să pătrund în inteligibil, cu ajutorul proiecției unui orizont lăsat în voia geometriei, dar și al mirajelor înlănțuite de reverii cromatice.

Chiar dacă pentru unii acest tablou pare lipsit de viață, sau neatrăgând atenția nimănui, el totuși este conceput în sensul acela al liniștii, ca un fel de mandală ce acționează cu efect de psihoterapie, autohipnoză, conversație cu sine. Este un fel de *Sondirthimia* , ceva este de natură nobilă, determinat prin forme de natură intelectuală în acest tablou în care o rază de soare răzleață, pogorâtă din cer, din mâna nevăzută dar simțită a marelui Dumnezeu, îți dă o veste bună: "Tot ce este frumos reprezintă de fapt o nouă modalitate vizuală de a organiza idei, de a crea legături și relații între lucruri".

Totodată, pe linia pe care o trasează ochiul de artist datorită stimulării vizuale suficiente, trebuie să văd în câmpul firelor de iarbă principalele elemente ale frumuseții matematicii: ordinea, simetria și determinarea, așa cum sunt ele exprimate de Proclus în *"Comentariile asupra lui Euclid":*

"ORDINEA se constată în geneza secundarului și multiplului din ceea ce este primordial și simplu. Căci întotdeauna următorul depinde de antecedent și unul are valoarea de principiu, celălalt are valoarea de consecință din cele mai înalte supoziții. SIMETRIA" se observă în concordanța reciprocă a demonstrațiilor. Iar DETERMINAREA se observă în ideile invariabile și durabile, căci cunoștințele sale nu sunt în continuă schimbare cum se întâmplă cu simplele opinii și cu percepțiile simțurilor, ci ea se expune totdeauna prin forme de existență intelectuală. Dacă frumusețea se sprijină în special pe aceste puncte, iar matematica își capătă profilul său tocmai prin aceasta, atunci este evident că și matematicii i se poate atribui frumosul."

Când leadershipul provine din sesizarea unor aspecte specifice percepției, concentrând într-un spațiu infim totalitatea universului, abia atunci spațiul artei (în care se adună viața sau crâmpei din aceasta) capătă virtuți autonome de expresie și semnificare.

Acestea fiind spuse, conchid ca ceea ce socotesc a fi pe plac ochiului sensibil al artistului, vrând să stăpânească realitatea, nu s-o modifice sau s-o exploateze, este acea perfectă solidaritate estetică când fiecare punct, fiecare linie și fiecare formă în parte se integrează armonios cu ansamblul, creând impresia de totalitate.

Vederea își urmează ochii oriunde există o imagine figurativă, dovedind că rolul artistului-ilustrator nu este cel de observator neutru al realității, ci de a asimila vizualitatea unui ansamblu nelimitat de forme, culori, elemente plastice, mai ales de a exprima o vizualitate a cărei frumusețe se lasă mai greu descoperită, pentru a o preface în act spiritual.

Sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziție verticală este acesta: oricât de mult mi-aș înălța vibrațiile la frecvențele dimensionale ale Pământului, privirea nu va înceta să penduleze între realitate și ficțiune.

Vederea nu se mulțumește doar cu decorul care place ochiului

On Septembrie 03, 2022

În leadership, la fel ca și în artă, nu este vorba doar de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simți totul cu ajutorul vederii periferice.

Vederea ochilor mei, ca element definitoriu într-o creație artistică a cărei principală trăsătură este autenticitatea, surprinde mereu și mereu, ca o fotografie adusă la viață într-un prezent mult prea grăbit, acea realitate pe care pictorii o abordează printr-o *stato d'animo chiamato grandezza,* încât propria-mi lume pare să sfideze înrudirile posibile cu provocările unei generații aflate între experiment și divertisment. Şi cum s-ar putea stimula creația unei naturi sensibile altfel decât urmărind cu atenție, cu sufletul și mintea, destinul transformărilor minore sau majore din planul evoluției formelor de expresie vizuală.

Chiar acum privesc în zare. O imagine inimaginabilă, plăcută ochiului, cu marea albastră strălucind ca un covor luminos, pe care îmi este greu s-o deosebesc de simbolul împlinirii unui vis neobișnuit: *Serintoyphia Cuseffer* , visul despre eternitate din care nu te mai trezești niciodată pentru a muri. Şi uitați cum îmi apare marea: precum tabloul unei vieți solitare și liniștite aflat departe de forfota de fiecare zi a societății. Pentru alții, ea apare ca simbol al infinitului secular, dar și ca un element multilateral care face legătura abstractă între planul terestru și cel cosmic, prin faptul că atinge linia orizontului care pare a despărți cerul de suprafața Pământului.

La rândul lui, visul plăsmuit din însăși simțul primordial (prin care sunt determinate forma, mărimea, înălțimea și lungimea unui spațiu privat, neocupat de descompunerile profanatoare ale devenirii) tinde să mă închidă într-un triunghi al Bermudelor unde lucrurile dispar fără să le pot găsi o explicație. Se pare că mi-am văzut răpit visul de o altă privire, provenită dintr-o altă lume, aruncată într-o vastă operă a pictorului Jim Warren, și am realizat că ceea ce dispare din fața ochilor mei nu este doar realitatea consumată prin melancolie sau adorație, ci și actul de savantă imitare a naturii. Nu pot să copiez ceva care se face nevăzut în fața unei vederi care judecă totul după formă și culoare...

Leadership: Este posibilă definirea unei imagini cât mai sugestive prin realizarea unui JOIN între o vedere estetică și o vedere asupra sinelui, incluzând clauza GROUP BY "unidirectional interaction"?

Îndărătul valurilor, la capătul celălalt al privirii, stă ascunsă o forță imensă de atracție: bogăția, frumusețea și marea diversitate a formelor de viață pe care le-a creat natura. Peștișori colorați și recifurile uimitoare de corali, toate sunt găzduite într-un spațiu relativ restrâns al ființei mele. Închid ochii și le simt, le simt în centrul inimii. Dar timpul le va șterge pe toate încet și nu va mai rămâne nimic, la fel cum natura senzațiilor și acuitatea vizuală se deteriorează pe măsură ce îmbătrânim și, în cele din urmă, toate dispar din câmpul utilității artistice imediate.

Nu este vorba numai de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simți cu ajutorul vederii periferice care se referă la viziunea laterală a ochiului, permițându-mi să văd obiectele din jur fără a fi nevoie să întorc capul sau să-mi mișc ochii. Încercare, de altfel, mult prea temerară. Cumva, marea însăși, cu ale ei valuri sclipitoare în lumina cerului, îmi eclipsează vederea cu ale ei minuni ce nu pot fi surprinse totdeauna în imagini, provocând o dilatare a lumii mele interioare, a ființei în care se zbate, cu atâta îndoială, profunzimea unei cunoașteri metafizice.

Dacă nu ar exista zborul imaginației, deschizând spațiul profunzimilor unei lumi ce își

orânduiește mersul în adâncul omului, atunci spectatorul ar fi complet dezorientat la vederea lucrurilor care se învârtesc în toate sensurile, aduse de valuri la țărm, în jocurile de lumini și umbre ce sunt încredințate să evidențieze piste proaspăt trasate cu contururi bizare și deconcertate, urmărindu-le cu degetul pentru a afla unde duc și de ce au fost deschise.

Nu-i așa că ochii dispun de suprema validare a profunzimii spiritului? De altfel, gândirea periferică înseamnă să percepi realitatea care ți se relevă în față, doar ceea ce există în prim plan, acest "acum" atât de magic și de plin de posibilități, fără a-ți pierde concentrarea asupra simbiozei dintre formă și culoare în timp ce aderi la o viziune care la început pare să poarte un caracter utopic.

Deci, pot spune că interacțiunea unidirecțională între vederea estetică și cea utilă se poate realiza prin intermediul creării unei imagini duble: o imagine în care tu însuți te oglindești în tot ceea ce te înconjoară și o imagine în care totul arată diferit față de realitate. Ca artist, va trebui să îți formezi din această imagine dublă o altă imagine în care culorile sunt alăturate, dar fără a se combina între ele, exact ca într-un tablou impresionist.

Leadership: Se poate oare sincroniza vederea ta, trecută prin izolarea Sinelui de lume, concomitent cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconștient?

Or așa cum lumina influențează nemijlocit întunericul, tot așa felul cum eu privesc valurile, prin actul replăsmuirii idealului în real, mă îndeamnă să inițiez în mod cu totul independent reprezentarea unei forme de comparație față de efectele naturale și artistice ale culorilor. În special combinația albastru cu verde. Dar se poate oare sincroniza vederea mea, trecută prin izolarea eului de lume, simultan cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconștient?

Uitați cum se manifestă acest univers lăuntric în personajul Miranda, dintr-un celebru roman al lui John Fowles:

"Întuneric, întuneric și iar întuneric. Nu numai că n-am mai avut senzația asta niciodată, dar nici nu mi-am imaginat că e posibilă. E mai mult decât ură, mai mult decât disperare. Nu poți să urăști ceea ce nu poți atinge. Nici măcar nu poți să simți ceea ce majoritatea oamenilor consideră că este disperare. E ceva dincolo de disperare. E ca și când n-aș mai putea simți absolut nimic. Văd, dar nu pot simți. O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu. Urăsc dincolo de ură."

Da, după cum vedeți, îmi place marea. O privesc ca pe un foc lăuntric, o văpaie care-mi mistuie sufletul, dar nu întotdeauna o privesc cu bucurie, cu inspirație și cu dor. Uneori, se întâmplă s-o privesc cu durere și suferință, simțind cum ea se îndepărtează de mine, estompându-se într-o umbră albastră la orizontul îndepărtat, ca un fel de incertitudine a artei picturale. Da, văd marea, dar nu pot întotdeauna să simt dispoziția ei fericită pentru pictură, chiar dacă este imaginea de fundal a modelului meu de univers în plan artistic.

O vedere trecută prin izolarea Sinelui meu de lume se referă la acea zonă de cuprindere a realității care nu a fost încă întrezărită, nu a fost scoasă în evidență datorită faptului că sunt adânc înrădăcinat într-un amestec de "ideal greu de transpus în imagine" și acea zvâcnire a inimii mult mai puternică decât amintirea propriu-zisă.

Vederea nu se mulțumește doar cu decorul care place ochiului, ci trebuie stimulată de acea putere interioară și de asumarea de care e nevoie pentru a recunoaște că nu poți lupta cu umbra lucrurilor care nu se văd într-un tablou plin de culoare.

Ia aminte ! Viața ta găzduiește imaginile cele mai frecvente din visele tale, într-un spațiu relativ restrâns pe care mintea îl poate folosi în ghidarea interioară ca pe un exercițiu artistic, sau ca pe un privilegiu ceresc, sau ca pe un soi de transformator simbolic care schimbă toate informațiile din paradisul amintirilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-nu-se-multumeste-doar-cu-decorul-care-place-ochiulu

Vederea ochilor care își reconsideră privirea

On August 02, 2021

Cea mai mare greșeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Am alergat ieri la cursa de 15 km, de fapt au fost vreo 17 km. Și alergam, uneori mă opream, priveam în jur, admiram peisajele pe care soarele le face întotdeauna pline de căldura unei lumi de basm. Cred că soarele iubește munții, comunică cu natura, dar face deseori cu ochiul mai ales alergătorilor care știu să admire frumusețile unei vieți simple, să îndepărteze perdeaua rutinei și să pătrundă într-o altă realitate.

Spun asta fiindcă am învățat să apreciez o alergare fără viteză, fără rezistență, fără dorința de a fi printre cei mai buni. În acest caz, mi se pare firesc să apreciez bucuria momentului și să dau o valoare imensă bucuriei pe care numai artistul o simte atunci când vederea lui începe să dea strălucire tonurilor pe care se întemeiază cromatica lucrării sale.

Este explicabil cum poate un atlet să vadă totul prin ochii artistului: punându-și la încercare privirea, alunecând în voie de la un element de decor la altul, receptând ceea ce se află dincolo de cuvinte.

Dacă alergi fără să te bucuri de frumusețea peisajului este ca atunci când soarele încearcă să își strecoare razele strălucitoare printr-o pânză deasă de tifon: nu vei cunoaște niciodată pe deplin trecerea de la o culoare la alta. Iată ce înseamnă să alergi doar pentru câștigarea unui loc pe podium: este reflectarea unei frânturi din frumusețile trecătoare ale vieții, este o experiență a rupturii de imaginar, o ezitare în fixarea accentului pe revelarea contrastelor de forme și tonalități, o cruce strălucind ca o flacără silențioasă (întrebuințată ca simbol al unei superiorități evanescente).

Este prea târziu să mai dau timpul înapoi ca să mai privesc o dată la ceea ce ochii mei au pierdut din vedere: obținerea unui loc binemeritat pe podium. Pentru moment, mă mărginesc să notez că un om care privește în jur și nu știe cu ce să își bucure ochii, este prizonierul unui context al performanței care nu va fi niciodată mulțumitoare. Asta înseamnă să fii viu în unitatea ta, dar mort în totalitatea ta.

Leadership: Ești nevoit să pornești de la constatarea unei realități oarecum neașteptate, ca să poți să exprimi într-un mod deosebit ceea ce e dincolo de orizontul vizibil?

Chiar și cel mai îndepărtat ascunziș al locurilor pe lângă care treceam își restituia secretele, tablou după tablou, eveniment după eveniment. Iar dacă voi participa la viitoarele curse de running, voi fi mai atent să nu pierd din vedere frumusețea naturii, priveliștile minunate, aspectele diferite ale locurilor. Sunt sigur că ochii mei limpezi, veseli, inconfundabili, vor rămâne deschiși în fața oricăror imagini de vis cărora numai pictorii știu să le citească fundalul plin de viață, adaptându-l la alcătuirea unei realități alternative, transcendente, simbolice.

Vă rog mult, considerați-mi spusele drept o mărturie a faptului că tot ceea ce ochii mei au observat în jur poate să atragă atenția asupra unei revelații producătoare de sens ultim, *Evedeschantiss* , adică ceea ce a devenit inspirație este tocmai rodul a ceea ce am admirat cu precădere. Căci ochii a căror vedere seamănă a vis sunt ochii a căror vedere nu se închid după miezul nopții, și a căror sclipire se întrezărește de fiecare dată când lumina atinge un model repetat de unghiuri și râuri.

Așadar, se observă tendința care predomină în spațiul artiștilor, afirmând gândirea lor dominantă: ei adună laolaltă tot ce văd, și transformă totul într-o amintire de lungă durată.

În consecință, un ochi clarvăzător nu este niciodată un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape. Am ajuns un pic mai târziu la finnish, dar fondul estetic pe care se desfășoară înțelegerea propriu-zisă a reprezentărilor naturii mi-a deschis un orizont mult mai spectaculos, cărora numai ochii cu adevărat pătrunzători îi pot cuprinde imensitatea.

Leadership: Ce anume a generat în realitatea ta adevărul că dincolo de orizontul pe care îl ai în vedere se afla acea linie vizibilă a evoluției artistice indicată de tendința Eului tău Înalt de a uita anumite conținuturi încărcate afectiv?

Vederea peisajelor splendide m-au făcut să uit de dorințele și acțiunile riscante care m-ar fi putut conduce la ocuparea unui loc pe podium. Frumusețea naturii, egalată de frumusețea sufletului, sunt mult mai importante decât un obiectiv îndepărtat care nu-ți asigură celebritatea, ci doar justificarea unei mândrii eliberată în doze mici și pentru durate reduse.

În timp ce ochii mei priveau măreția naturii, încercam să mă raportez la conținutul romanului "Exuvii" scris de Simona Popescu. Ea putea să vadă cu ochii ei și să înțeleagă mult mai clar lucrurile decât mine, deși se gândea la o sumedenie de minunate aiureli, făcând și desfăcând lumi miraculoase, în care ea însăși era involuntar personajul cel mai interesant:

"Se făcea că derulam înainte și înapoi o bandă imaginară. Priveam secționări, divizări, coagulări. Arabescuri ciudate. Rozete amețitoare ca în caleidoscopul meu vechi de carton. Apoi ceva nedeslușit mi-a îndreptat privirea spre un colț al camerei. Era acolo un tablou negru în care stătea ascunsă o hologramă secretă. Şi o voce distonantă parcă-mi spunea: Ţi-e frică? Şi apoi, nu mai știu...aș fi vrut să mă mișc, dar se făcuse foarte, foarte târziu."

Într-adevăr, este greu să-mi imaginez o realitate de la care ochii mei să nu-și poată lua privirea, cu atât mai mult cu cât ceea ce mi s-a întâmplat a pivotat în jurul unei lumi străine de felul meu de a înțelege lucrurile. Un alergător foarte bun a câștigat de partea sa, prin minunea artei, grația și măreția unui Eden izvorât din admirația pentru înălțimea conștiinței artistice.

Iar dacă vreodată ochii mei se vor concentra la un final de cursă de-a dreptul palpitant, dar fără prea mare prețuire în aria artistică, îmi voi aminti că cea mai mare greșeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Eul Înalt de care un artist trebuie să fie întotdeauna conștient - are ca fundament angajamentul de a descrie o viziune nouă asupra lumii într-un mod realist, printr-o mare subtilitate, în așa fel încât imaginea proiectată de el pe fundalul unei opere de artă să nu se piardă niciodată.

Vederea ochilor care își reconsideră privirea aparține întru totul acelor oameni înzestrați cu spirit de artist care știu să vadă o operă de artă, în toată splendoarea ei, chiar și în spatele unei poze colorate, dar și în jurul unei imagini dinamice.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ochilor-care-isi-reconsidera-privirea.html

Vederea ochilor care se privesc în chip tainic pe ei înșiși

On Iulie 27, 2021

Un artist este totdeauna prins între două lumi diferite, și totuși asemănătoare, atunci când își concentrează eforturile spre afirmarea creației sale.

Nu știu dacă vi s-a întâmplat vreodată să priviți în ochi, preț de o singură clipă, o ființă a cărei privire nu v-o mai puteți scoate din minte și chiar privind-o cu atenție v-ați da seama că este altcineva decât ați crezut vreodată că este. Vă spun asta fiindcă m-am privit pe mine însumi în oglindă, mai schimbat decât de obicei, crezându-mă un fel de Atreyu aflat față în față cu Oglinda Fermecată, mare și tulbure, unde se vedea neclar pe sine, încercând să treacă prin ea (numai dacă ar fi avut îndrăzneala necesară).

Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate !

Într-adevăr, mă lăsam condus de un calcul lucid, de luare în seamă a tuturor lucrurilor pe care le știam și nu le știam despre mine însumi, un calcul matematic și de imagine, comparabil cu menținerea conversației în fața unei oglinzi care străbate timpurile fără să le altereze esența, puțin similară monologului unui artist care se hrănește cu euforia creației sale în încercarea de a găsi acel *Genexyrthus* (punctul referențial spre care converg timpurile, destinele umane).

Privirea este un „instrument" special de lucru al artistului care poate furniza ochilor o viziune nouă despre ceea înseamnă vizualizarea esteticii care se manifestă în toate. Or privindu-se pe sine, artistul se vede centrat în jurul unui sine curios, deschis la nou, uimit de o imagine care pâlpâie în fața adevărurilor lumii.

Această clipă mă surprinde cu totul. Mai ales acum, când oglinda pare să răspândească o lumină tot mai difuză, din toate direcțiile, dar de intensitate mică, imitând lumina unei lumânări.Se vede că nu am ochi decât pentru mine atunci când mă privesc în altă versiune a mea, ca un simbol al cunoașterii de sine și al înțelepciunii, fapt care necesită plasarea unei porți mistice între realitate și iluzie. De ce-aș avea ochi pentru altcineva care nu este ca mine?

Leadership: Imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuți într-o lume care încearcă constant să supraviețuiască prin poveste?

Şi iată de ce m-am privit pe mine însumi cu alți ochi decât mă privesc de obicei, încercând să intru mai amănunțit în labirintul oglinzii fermecate. Fiindcă în fața privirii mele drepte, adânci și sensibilizatoare, se desfășoară intrarea într-un fel de loop al căutării sinelui de dincolo de limitările cotidiene, de dincolo de tumultul inerent al vieții, de dincolo de măștile rolurilor convenționale cu care ajunsesem să mă identific adesea.

Mai interesant este faptul că în fața oglinzii se exteriorizează un suflet atât de curat, sincer, creativ, unic doar prin felul lui de a transmite minții un impuls asociat cu o schimbare de imagine ce este resimțită intens de către psihic. Bineînțeles că lucrurile pe care le văd și le constat privindu-mă în oglindă sunt insesizabile ochiului omului obișnuit, mai ales dacă este vorba despre o oglindă fermecată la fel ca cea din "The NeverEnding Story":

"Despre ea nu-ți pot spune nimic din propria observație, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. De fapt, această oglindă reprezintă o poartă care este atât deschisă, cât și închisă. Pare năstrușnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă și nici

deschisă. Deși lucrul acesta e la fel de năstrușnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare, sau cam așa ceva, deși nu-i nici din sticlă și nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, când te afli în fața ei te vezi pe tine însuți - dar nu ca într-o oglindă obișnuită, se înțelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata ființă lăuntrică, așa cum este ea în realitate. Cel care vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuși - ca să mă exprim așa."

Leadership: Exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane presupune acceptarea unei reflecții care constituie dimensiunea unui spațiu care își pierde atributele materiale?

După cum vedeți, am ajuns să prezint un decor realist într-o ficțiune a reprezentărilor metaforice imanente. Căci dacă consider privitul în oglindă ca fiind o trecere în alt plan de realitate, spiritual și imaterial, este pentru că numai astfel s-ar putea făuri imaginea unei durate anterioare și posterioare a unui film de lungmetraj în care firescul depășește imaginația, și te ține cu sufletul la gură.

La rândul ei, oglinda mă privește ca și când s-ar vedea pe sine reflectată într-un dublu al ei, fapt care o ajută să-mi capteze imaginea și să o transmită către matricea unei transformări liniare, unde imaginea este convertită în tonuri mai calde sau mai gri. Or a aduce în prim plan această privire a oglinzii este o încercare de a deștepta dispoziția afectivă a ochilor care cuprind latura artistică a frumosului numai cu sufletul unui narator aflat în afara universului strict pe care îl evocă cu emoție, cu sinceritate, cu multă căldură, acordându-i înalta sa prețuire.

Vă rog să înțelegeți. Oglinda nu are nici ideea veșniciei, nici pe cea a imensității spațiului, ci numai naratorul îi poate furniza în chip strălucit un alimentator de înțelesuri într-un limbaj metaforic, spiritual și fermecător. Iar operația de transpunere a omului într-o imagine din oglindă este matricea unei amprente stilistice inconfundabile.

Mai spun că o simplă oglindă îți poate influența decisiv starea. Simt anumite senzații de bucurie în clipa de față, amintindu-mi că am încercat să văd prin sticla oglinzii însăși propria-mi dublură prinsă într-un univers paralel, atât pentru a înțelege diferența dintre ceea ce cred că știu deja cu mintea, și adevărata cunoaștere ce vine din coeziunea cu esența unei idei vizuale și a unei viziuni ideale.

Leadershipul conține felul cum te vezi într-o oglindă spațio-temporală, singura în măsură să reflecte natura sinelui tău tratată ca variabilă de ieșire dintr-un exterior care nu admite viața interioară.

Vederea unor ochi care se privesc în chip tainic pe ei înșiși este identică cu vederea unui artist care știe să-și impună viziunea producând expresii vizuale bine integrate realității timpului actual.

Acest artist este totdeauna prins între două lumi diferite, și totuși asemănătoare, între două infinituri transformatoare care se înghesuie unul în altul, sincronizându-se într-o simbioză eonică, tinzând spre un materialism absolut care poate orbi rațiunea omului normal aflat în fața adevărului pe care îl descoperă despre el însuți.

Ţi s-a întâmplat vreodată să fii uimit de propria-ți reacție într-o situație în care imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuți într-o lume care încearcă constant să supraviețuiască prin poveste?

Vederea rămâne clară în întunericul care îți ia ochii

On Aprilie 16, 2023

Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor.

Îmi îndrept privirea în sus, spre cerul nopții calde de primăvară. Întunericul își strânge tăcerile într-un mănunchi de stele care pare să proiecteze asupra întregii mele ființe aura a ceva ce poată fi numit destin, dincolo de acel moment, izbitor realist, rezemat pe spațiul unei potențiale întâlniri între cer și pământ.

Aș vrea să adorm uitându-mă la stele recunoscător, cu o admirație sinceră față de cele nesfârșite, privindu-le într-un mod cu totul aparte, cu un ochi magic de artist care vede eternitatea într-un tablou de vis a cărui armonie de culori slujește un suflet vizionar și generos. Şi în vis, absolut senzațional, să simt că sunt o stea strălucitoare ce luminează în culorile unui peisaj de primăvară.

În același timp țin în mâna dreaptă o carte a cărui personaj extras din "O mie și una de nopți", îmi îmbracă visarea tăcută într-un plan al reveriei, umplând golul din jumătatea unei vieți care nu îmi aparține, dar îmi recunoaște realitatea.

Said din Bassora, tânăr chipeș, cu privirea semeață și dârză, era încredințat că încă de la naștere fusese ocrotit de o stea norocoasă, și drept dovadă, simțea că ceva tainic îl urmărea peste tot. Primise de la tatăl său un fluieraș în dar, ca să cheme la nevoie zâna protectoare, și astfel a scăpat din toate pericolele, devenind mai apoi Stăpânitorul Bagdadului.

Leadership: Poți să-ți exprimi viziunea cât mai vizibil posibil într-un cadru de spirit care stimulează anticiparea evenimentelor, prin împărtășirea unei povești care s-a petrecut deja?

Şi în acest întuneric de o liniște desăvârșită, nu te poți bizui decât pe auzul ascuțit, dar mai ales pe știința prevestirii, drept cunoaștere a viitorului. Normal, cunoașterea aceasta este un pol refuzat al reveriei idealizante, depinzând de capriciile unei variabile aleatoare: puterea de a străbate întinsul unui deșert care stăpânește pământul și unde își dispută întâietatea forțele răului sub comanda lui Mephisto.

Şi pentru ca steaua Sirius să te ocrotească, trebuie să treci (încă de la naștere) testul de a străbate nevătămat un întuneric care îți fură sufletul când nu ești atent.

Așadar, există o presupusă inevitabilitate cu privire la întunericul care cade asupra celor născuți sub o stea norocoasă, un întuneric care-i cuprinde prin toate mijloacele posibile. Din această cauză ochii care știu să privească lumina în întuneric, ochii care se comportă ca niște stele ce luminează întreaga lume, pot da înțelesuri foarte diferite cuvântului *Egohewenahis* care exprimă de regulă "încredințarea celor nădăjduite". În consecință, proprietățile ochiului nu sunt acelea ale unui simplu organ senzorial, ci ale unei "codificări" mai subtile.

Leadership: Viziunea ta poate să completeze repovestirea unui conținut plin de sugestivitate pe care te bazezi ca să crești probabilitatea de producere a unui eveniment însemnat?

După cum observați, corpurile naturale și cele cerești fac parte din câmpul vederii mele. O stea pe cer și o carte în mână, norocul și cunoașterea, două direcții pline de sens spiritual. O parte o purifică și o intensifică pe cealaltă. Amândouă par să-și răsfrângă lumina în cu totul alt mod decât m-am așteptat.

Mai trebuie să remarc faptul că sistemul alcătuit din două asemenea entități simetrice, pozitiv definite, trecute printr-un amestec aproape alchimic dintre real și ireal, este determinist prin lansarea scenariilor futuriste. Prin urmare ochii care se uită din cer la mine se comportă numai cu anumite probabilități de manifestare strălucitoare.

De aici trag concluzia că cu cât un obiect este mai îndepărtat, cu atât vederea pierde din intensitate (la fel ca în cazul culorilor), în timp ce nuanțele neînsemnate ale degradeurilor se estompează la rândul lor, sau apar într-o culoare cu adevărat deschisă. Și pentru că orice clarobscur are la bază o proeminență vizibilă, și pentru că vederea complet ideală se află constant sub efectul luminii, înseamnă că un corp care devine monocrom a fost marcat de o reducere a intensității luminii.

În viziunea lui Eliade, lumea are două planuri: un plan al lumii cauzale, obiective, și un plan al lumii tainelor, iar omul trăiește la intersecția celor două planuri, unde interferează energiile individuale cu energiile cosmice. De fapt, cam toate nuvelele lui Eliade exprimă strădania autorului de cunoaștere a tainelor universului și de accedere în planul sacru.

Şi tocmai din acest motiv încerc să-mi îndrept ochii asupra cerului, stelele fiind călăuzele mele în lumea cărților, la schimbarea zilei în noapte, fiindcă ceea ce văd prin filtrul unei sclipiri care îmi șoptește viitorul - este chiar ceea ce voi primi.

Leadership: Îți evaluezi probabilitatea de manifestare a trăirilor interioare, ghidându-te după coordonatele unui Self Univers?

Ochiul meu privește în această depărtare ghidându-se după coordonatele unui Self Univers: "eu exist într-o singură stare în Lumea Infinității, dar ea este ascunsă de văzul lumii".

Se vede bine că în absoluitatea ochiului de artist nu există un frumos anume, ci doar o multitudine de fețe ale aceluiași frumos, la fel cum nu există doar o unică culoare a ochilor care să atragă privirile. Însă, trebuie evitate iluziile de mărire a realității în care se măsoară criteriul sublimului preconizat de arta oglindirii într-un "celălalt" imaginar, fiindcă ele pot exprima în identitatea lor atât diferența cât și diversitatea a ceea ce poate fi cuprins în conceptul de "spațiu infinit".

Iar dacă vederea imaginativă, concretizată în realizarea unui Self Univers, se autoinserează într-o ontologie generală a infinității materiei în spațiu și timp, deci a unei ontologii generale a finitudinii umane, atunci simpla contemplare a lucrurilor naturale îmi arată doar cum se prezintă o imagine dintr-un anumit punct de vedere, fără a mă preocupa de felul cum se înfățișează lumina cu ajutorul cărților.

Dovadă e faptul că forțele ce luminează stelele noaptea, îmi luminează și mie sufletul atunci când privesc dincolo de aparențe, dincolo de prezent, dincolo de orizont. Trebuie să văd doar ce este scris pentru mine.

De fapt, ceea ce evidențiază în mod nemijlocit imposibilitatea de a explica prezența divinului impenetrabil, *Yimetasenahi*, prin intermediul legilor văzului, legi valabile numai în cadrul opticii geometrice care studiază intensitatea luminii, este tocmai încercarea dispoziției senzitive de a birui o perspectivă bine determinată în sfera infinitului autentic.

Vederea de dincolo de viziune se situează în apropierea unui model de reprezentare a realității care cuprinde toate aspectele unei povești pline cu tâlcuri, în măsura în care povestea devine o modalitate de conectare la un univers mai mare.

Vederea rămâne clară în întunericul care îți ia ochii atunci când ceva te conduce spre dimensiunea unei realități văzute prin ochii unui artist care dorește să transmită imaginea lui într-o temă simbolistă, putând deschide calea către spațiile onirice, către visare.

Scriitorul român Matei Călinescu a spus-o cel mai bine: *"Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor."*

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ramane-clara-in-intunericul-care-iti-ia-ochii.html

Vederea unui bătrân îşi caută dezvăluirea

On Septembrie 16, 2022

Ceea ce vezi într-o imagine care este totdeauna concretă şi individualizată, depinde de ceea ce vezi la tine însuţi într-un mod contrar timpului.

Tot ceea ce văd în jurul meu, marea, valurile, nisipul, scoicile mărunte, plaja scăldată de razele soarelui de vară, nu se întruchipează cu atâta realism decât în înţelepciunea unui bătrân care, simțind în mod clar natura ca un fel de forță eternă, vie şi universală, îşi recunoaşte micimea în faţa măreţiei unui drum care duce către necunoscut. Dincolo de compararea unor influenţe mistice din stilistica unei imagini imprimată în mod deosebit în imaginaţia mea, care parcă ascunde ceva, absenţa şi absentul, eu cu mine şi în mine, se află incertitudinea staţionării într-un timp al neuitării.

Soarele, poate cel mai frumos ca figură staţionară din simbolismul illuminati, ai zice că este un drumeţ care venind de departe, rupt de oboseală, se opreşte în faţa unei oaze pentru a-şi răcori sufletul. Numai marea îndepărtează excesul de căldură al soarelui, în timp ce asupra mea, ca o povară materială, apasă noianul unui timp interiorizat, trăit în universul paralel al nostalgiei, visării şi duioşiei.

Înţelepciunea bătrânului se arată continuu în acest scenariu al nostalgiei, într-o căutare perpetuă de noi forme şi culori menite să completeze cât mai perfect schema de decorare a unei imagini trecută de testul timpului. Şi dacă aş încerca să decorez din nou codul timpului cu amintiri de neuitat, bătrânului nu i-ar mai rămâne decât să pornească în căutarea perfecţiunii tabloului dictat de calitatea imaginii trecută prin testul continuu al culorilor, încât să-şi perpetueze emoțiile generate de acea visare, continuă şi nevinovată, care încă îi îmbogăţeşte realitatea.

Leadership: Imaginea cu care îţi testezi memoria vieţii este vizibilă din exteriorul unei creaţii care îşi iubeşte atât de mult creatorul, încât îl absoarbe în interiorul ei?

Încă nu-mi pot da seama prea bine dacă vederea ageră, deschisă în faţa frumosului, atât de dornică să cuprindă orizontul, îmi este susţinută convenabil de raportul dintre receptarea unei duble feţe a imaginarului şi receptarea unei lucrări de artă într-un spațiu dat. Un singur lucru este cert: acolo sus, în limpezişul cerului, unde timpul curge după alte tipare, niciun norişor nu pare însângerat de metamorfozele realului în care bătrâneţea se apleacă spre vreun lucru al patimilor omeneşti, precum trestiile în bătaia vântului.

În notele sale despre un zugrav, pictorul Henri Matisse, aflat la pragul bătrâneţii, a precizat: *"Compoziția este arta aranjării într-o manieră decorativă a diverselor elemente, la comanda pictorului, pentru ca el să-și exprime sentimentele".*

Îi dau dreptate. Privind peisajul mării, aşa cum este dat de frumuseţea naturii, îmi dezvolt mai uşor arta spre măiestria unui stil care se îndepărtează oarecum de tendinţele universaliste ale abstracţiei moderniste. Chiar şi în ciuda limitărilor pe care le impune limbajul privirii, sau chiar sesizând starea fără de moarte a lucrurilor, bătrânul artist nu se va putea elibera de povara comparaţiei, ce presupune aducerea celor 4 componente ale tabloului (culoarea, tonul, linia, forma) la stadiul de înfăţişări geometrizate, purtătoare de simboluri accentuate. Asta chiar dacă în artă iluzia este o creaţie a unirii celor 4 componente fundamentale care, la rândul lor, pot avea ca şi corespondent neutru cele 4 semne zodiacale: pământul, apa, focul şi aerul.

Leadership: Eşti pregătit să faci saltul de la imaginea vizual-statică pe care o arăţi lumii, la acea etapă realistă din existenţa ta în care întâlneşti contrastul dintre aparenţă şi esenţă?

Tot făcând trimiteri la artă, dincolo de compararea unor influenţe artistice, îmi amintesc de o secvenţă dintr-o frumoasă carte a lui Eric-Emmanuel Schmitt. Bătrânul artist convinge un tânăr disperat, aflat în pragul sinuciderii, să-şi refacă existenţa cu o singură condiţie: să-l transforme într-o operă de artă. La urma urmei, nu are nimic de pierdut, în afară de libertate. Bătrânul s-a întors spre tânăr. I-a întins mâna luminându-se la faţă, iar ridurile i-au dispărut într-un zâmbet, pentru a forma din nou chipul unui tânăr cu trăsături delicate. Nu după mult timp, cu noua sa identitate de statuie vie, Adam a devenit mai celebru decât Gioconda.

Singura cale de a fi altcineva în artă, este să percepi marea ca pe-o fiinţă ce trăieşte din plin, deşi imaginea ei n-o cunoşti decât din vestigii neclare sau cel puţin neconcludente.

Numaidecât, atunci când privesc întinsul mării, învăluit de şoaptele ei suave şi sărate, mai ales când valurile şlefuiesc pietrele făcându-le netede şi mătăsoase la atingere, îmi dau seama că ultimul ciclu al vieţii omului nu se termină cu acea clipă de pace în plină furtună, ci cu o descoperire tristă: aş fi putut fi mai mult decât am fost.

Se simte emoţia aceasta dureroasă pe chipul bătrânului, nu doar privind marea ca pe o posibilitate de relaxare a minţii, ci asociind-o cu sfârșitul tinereții, privind-o ca pe o limită a declinului de responsabilitate, o graniță dincolo de care să nu vrei să treci, o răspântie dincolo de care poţi aştepta fie dezastrul, fie mântuirea.

Leadershipul se racordează la vârsta unor mari trasee simbolice: porneşti din locul în care te simţi tu însuţi, real şi prezent, şi termini luând locul unei imagini de iluzie accentuată de contrastul dintre spaţiul libertăţii absolute şi constrângerile unei memorii care îţi depăşeşte cu mult propria existență.

Marea, locul paşnic al nostalgiei, dar împovărat de amintiri, este un imbold al întoarcerii, al revenirii la tine însuţi măcar pentru o veșnicie provizorie. Ea îşi găseşte uşor corespondenţa cu personalităţi din lumea artei care au vrut să surprindă în creaţia lor spaţiul "tinereții fără bătrânețe". Ca să nu mai zic că întinsul mării din care se înalţă tristețea, surprinsă în pictură prin umbra îndepărtată a unei bărci rătăcite, sau ancorate în larg, deseori surprinde o vârstă dincolo de care viaţa e un pic diferită.

Vederea unui bătrân îşi caută dezvăluirea este o lupă emoţională pe care o foloseşti fără să-ţi dai seama de efectele unei supradoze de realitate, atunci când creezi în sinea ta imaginea celui dorit.

Dacă vrei să fii altcineva, mai întâi trebuie să întâlneşti bătrânul a cărui imagine poate fi percepută ca o metaforă a mării: trebuie să te simţi ca şi când ai fi o insulă pe care se află un castel în ruină. Ca să-i refaci splendoarea trebuie să-l desenezi mai frumos decât a fost vreodată, înfăţişându-l ca un vis, ca o iluzie optică, chiar dacă realitatea este că timpul lui s-a încheiat.

Trebuie să-ţi recunoşti fragilitatea în leadership, privind realitatea în faţă. Bătrâneţea este un castel de nisip care poate fi spulberat doar de o adiere de vânt. Sau, cum spunea Jimi Hendrix: *"Toate castelele construite din nisip se prăbușesc în mare, în cele din urmă."*

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-unui-batran-isi-cauta-dezvaluirea.html

Vederea Vederilor

On Ianuarie 05, 2022

Atunci când privești ceva cu atenție, realitatea acelei imagini se imprimă în tine.

Merg spre casă. Şi ce văd? O coajă de portocală aruncată parcă înadins la picioarele mele. Ştiu că este o coajă de portocală, fiindcă știu cum arată o portocală, de un orange aprins, chiar dacă este ușor acoperită cu zăpadă. Numai să ai ochi s-o observi la timp, căci enorm de multe ai de văzut în jur, enorm de mult adevăr ascuns în fragmente de realitate care, în mod bizar, pare să deschidă o altă lume înainte.

Şi ce este o coajă de portocală? Este o lume a viului tradusă într-o experiență a culorii îndrăznețe, și totuși delicate, dusă într-o zonă vintage – retro, exprimată printr-o siguranță accentuată în privința simțului estetic.

O ridic de jos, o curăț de zăpadă. Forma cojii de portocală, de forma unui cerc asemănat cu o parabolă sau cupolă, și care dacă ar fi transpus în desen s-ar transformat într-un halou de lumină protector, calmant și tonic, dezvăluind o anumită stare de reverie, ne invită în bogata lume imaginară a artiștilor. O anumită semnificație plasează coaja de portocală într-o sferă de relații noi între culoare și percepție, între emoție și aroma unui parfum nostalgic.

O asemenea apropiere de formă și culoare, ar prezenta o curioasă analogie, în concepție și factură, în maniera în care Salvador Dali a redat scurgerea timpului, pe care și eu o simt într-un fel sau altul, mai acut sau mai lent.

Coaja de portocală pare a fi acoperită de un mister, o realitate ascunsă și inaccesibilă, redată automat într-o expunere logică făcută după cele mai firești reguli ale unei clipe de evadare din tabloul unei societăți în schimbare, într-o zonă de tip "open plan" în care difuziunea și puținele accente de lumină se concentrează ici-colo asupra unor figuri geometrice specifice culturii tuarege. Vederea îndreptată spre ea afectează simultan atât spiritul, cât și tehnica de a produce imagini pe o suprafață plană, de obicei hârtie, prin intermediul unor semne grafice care servesc pentru a distinge minimalismul în interiorul esențialismului.

Leadership: Poți să schimbi rezultatul impactului pe care îl ai asupra procesului de creație, printr-un efort al sinelui de a se manifesta ca un efect de "transparență" pe fundalul unei imagini statice?

Simplitatea voluntară este inima picturii, la fel cum este și starea cojii de portocală atunci când o privesc printr-o fereastră manieristă, sau printr-un filtru existențial care unifică totul într-o tonalitate mai caldă, declinată în nenumărate tonuri și nuanțe de galben, oranj și roz. Iar dacă aș privi-o printr-un ochean a cărui lentilă decupează fâșii de realitate și, după ce le-aș mări, apropiindu-le pentru o clipă de alte aspecte ale mediului înconjurător, aș obține o temă plină de sensibilitate și lirism.

Dacă o privesc mai atent, așa cum artistul își privește opera în curs de desăvârșire, îmbinând părțile unui întreg, aș putea să redau strălucirea potolită a unui tablou de sfârșit de iarnă în care s-ar distinge de la distanță sclipirea a ceva auriu. Aici sarcina mea este de a reda un element din natură care, exprimat prin afecțiunea călduroasă a unei figuri plane, sau a unui corp tridimensional în racursi, să poată declanșa un "re-paint" direct sau indirect. Şi nu numai atât. Coaja de portocală trebuie să transmită multă emoție, să poată să anime și să schimbe complet înfățișarea unui decor capabil să inducă o dispoziție melancolică.

Dar oricât de abandonată ar fi în fața noutăților clipei și cotidianului atât de divers, coaja de portocală îmi redă, dincolo de retina ochilor unde mă regăsesc într-un punct temporal, o imagine identică probabil, dar nu identitară, a sinelui coeziv, elevat, înzestrat cu o oglindire empatică suficientă.

Leadership: Poți să crești vitalitatea unei imagini statice încât să dezvolți o viziune mai realistă asupra tranziției de la certitudinile unui prezent ușor de înțeles - la nivelul de dezvoltare al unei experiențe de revelare a sinelui?

Da, aș putea să păstrez în minte mult timp ideea de a folosi o coajă de portocală pentru a-mi hrăni și pentru a-mi exprima sinele autentic într-un soi de falsă taină, prin mijlocul unei algebre de imagini. Dar până ce coaja de portocală nu se conturează într-un desen simplu în care devin vizibile și cele mai mici accente de admirație față de înălțimea expresiei, nu mă voi putea elibera de senzația vie de a fi legat de cineva sau ceva.

Însăși sinele meu este o reflectare a atitudinii creatoare, nu doar o contemplare liberă asupra frumosului, de-a lungul unei priviri care alunecă din adâncul sufletului în direcția unui efect de oglindire (în care planul reflectant este ales arbitrar).

Eu, care știu a prețui orice element al naturii, ca nimeni altcineva, eu care pot să ridic la rang de muză o coajă de portocală prin importanța intrinsecă pe care o emană sinelui meu, în funcție de interpretarea pe care o dau formei și prezenței ei într-un decor hașurat în creion, pot să apreciez tot ce mă înconjoară la adevărata sa valoare. De fapt, unitatea spirituală a unui lucru rezidă în felul cum artistul reușește să îi redea acea vitalitate inepuizabilă pe care doar ființele umane o posedă, fără a fi obligat să apeleze la o "repovestire" prin aranjarea imaginilor din natură într-o ordine nefirească.

Accentul cade pe posibilitatea de a înțelege o imagine care devine dublă, pe de o parte simbol, pe de altă parte personificare. Coaja de portocală, ulterior colorată într-un spațiu tridimensional și privită ca obiect cu fețe plate, două la vedere și două văzute prin transparență sau difuziune, aduce în atenție meritul incontestabil al artistului de a-și sonda Egoul printr-o metamorfoză: "devii rezultatul a ceea ce creezi".

Experiența de dezvoltare a sinelui presupune de fapt o raportare a experienței privirii la elaborarea unei imagini subiective a cărui conținut este definit printr-o interogare: "Ce anume este unic și se găsește în toate?"

Vederea Vederilor reflectă capacitatea artistului de a-și raporta Egoul la sensul atribuit unei imagini în al cărui prim plan se află un lucru aparent neînsemnat. Pe această cale, amintesc de Marcus Aurelius care îndemna fiecare om să-și definească și să descrie obiectul a cărui imagine îi apare la nivelul sufletului:

"Formulează întotdeauna definiția și o descriere a obiectului a cărui origine a operat asupra capacității tale reprezentative, așa încât să-ți dai seama ce este, în substanța sa goală, în întregul sau sub toate aspectele sale, și să-i indici, în sine însuși, propriul său nume și numele elementelor din care este alcătuit și care urmează să se descompună."

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-vederilor.html

Vederea vorbește doar pe limba ochilor

On Ianuarie 01, 2023

Numai un creator de mare sensibilitate vizuală poate să domine haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare și alta care se constituie.

Trebuie doar să observi un fir de iarbă ca să produci o inovație de mari proporții în orice domeniu, mai ales în medicină, fizică, artă, biologie, chimie. Și tocmai cei așa zis "învățați" nu știu să observe un fir de iarbă, la fel cum nu sunt conștienți de principiile sau teoriile de bază ce unifică toate domeniile biologiei: teoria celulară, teoria genelor, homeostazia și teoria evoluției. Cu alte cuvinte, degeaba privești lucrurile din jur, dacă privirea ta nu nu ia în considerare acele date ale științei care explică și condiționează fenomenele din natură.

Eu fac mai mult decât atât. Privesc lucrurile din jur cu mult suflet, ele par dispuse aleator într-o imagine formată din puncte, linii, forme și culori diverse. Iar ceea ce îi dă ochiului o clipă de răgaz, fără a exersa nicio alegere în privința fondului de culoare pe care se instituie forma fiecărui lucru în parte, este libertatea de a compune o poveste detaliată pe baza unei imagini concrete, dar una care are profunzimea corespunzătoare a unui spirit bogat și în același timp independent.

Un artist de mare calibru poate surprinde, de exemplu, bolta unui cer care aproape că se unește cu pământul, sau albastrul unui cer care nu mai este pătat de galben. Sau un cer care, deși este albastru, arată incolor, fără soare. Sau, o strălucire a cerului care poate stinge stelele. Sau un fir de iarbă constituit ca o fărâmă într-un univers nemărginit. Sau un fir de iarbă constituit ca un Alter-Ego prizonier într-un univers paralel, înălțat la rang de simbol prin imaginarul suprarealist.

Leadership: Ești dispus să accepți natura finită a lumii tale când, în aparență, ea acceptă autoritatea unei naturi superioare ce nu poate fi stăpânită decât prin ideea că "întregul este format din frânturi izolate"?

Impresia armonioasă pe care o dau ochii, mai ales cei căprui (poate fiindcă sunt cei mai frumoși ochi din lume), menține sufletul în zona cea mai înaltă a subiectivității. Aici, detaliului trebuie să i se acorde dreptul de a întregi o realitate supusă schimbării, bazată pe dimensiunea decorativă, astfel încât efectul armonios să nu se bazeze deloc pe intensitatea unei imagini fixe, așa cum aș fi tentat să mă bazez, ci pe calitatea compoziției de a se constitui într-un întreg coerent capabil să mă provoace să mă descopăr în timp ce redescopăr spațiul paralel în care toate elementele naturii sunt puse in valoare.

Da. Ca temei etern al oricărei vederi, ochiul artistic își poate dovedi puterea de a cuprinde linia orizontului în triplul raport cu lumina extrasă din realitatea exterioară care face posibilă reprezentarea picturală, chiar dacă îi vine greu să surprindă *Frumusețea Supremă* în "tot ce este muritor". De fapt, ochiul artistic se atașează de particular chiar și în cele mai mici raporturi ale formei pe care o îmbracă fiecare lucru în parte, făcând posibilă ideea că întregul este format din frânturi izolate de frumuseți care, dacă le știm culege, ne încântă ființa.

Nu doar atât. Arta cere permanent noi personaje cu un Ego puternic. Mergând pe această linie, focalizându-mi atenția asupra elementelor din jur, îmi răsună în minte vorbele unui personaj dintr-un roman scris de Alexandre Dumas: *"Voi fi puternic, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare și alta care se constituie."*

Leadership: Scopul creației tale este de a valida imagini izolate ale naturii, ca formă

distinctă de validare a dualității dintre sensibil și inteligibil, pe calea constituirii unui univers autonom?

Dacă ochiul este catalizatorul reprezentării unor lucruri luminate excesiv de discul solar, fără să tindă efectiv spre reprezentarea spațiului din jur (precum este peisajul în pictură) atunci el nu va fi în măsură să evidențieze semnificația a ceea ce poate fi experimentat de realitate. Nu-i așa că mintea, cu cât se străduiește să memoreze mai multe elemente, privindu-le cu ochi de artist, ajunge să se concentreze mai degrabă asupra formelor și culorilor, decât asupra disponibilității lor de a valida dualitatea dintre sensibil și inteligibil, pornind de la premisa că natura este practic imprevizibilă?

Iar dacă menirea ochiului se împlinește prin suprema menire a coloritului în cadrul întregului peisaj, lumina însăși devenind subiect activ în modificarea formei lucrurilor (în acumulări de reverberații ale sugestivității), atunci el va depinde de atâtea lucruri întâmplătoare încât îi va fi greu să surprindă acea intensitate de viață, de emoție, ce se răsfrânge asupra întregului. Şi, doar așa, datorită ochilor care observă totul, eu însumi am reușit să mă privesc ca un univers autonom, situat dincolo de percepția imediată a realului, și să mă consider drept un destăinuitor al vederii totalizatoare care luminează sufletul lumii și al naturii.

Bineinteles că ochiul are nevoie de o vedere bazată pe sensiblitate, compasiune, empatie, nu doar de imaginatie. Din acest motiv, pentru a arăta cât de mare este sensibilitatea vizuală, trebuie să ridici lucrurile din jur (și diverse elemente din natură) la rangul de simboluri cu o importanță mai mare decât cea aparentă la prima vedere. Fiecare din ele trebuie să reprezinte emoții, să exploreze slăbiciunile și sentimentele de fragilitate, având destinația de a reprezenta sau a transmite o informație secretă...

Arta este o explorare a galaxiei de simboluri ce emană din lucrurile aparent banale. Iar leadershipul se inspiră din aceste simboluri ca să creeze niste imagini de fundal care susțin "ceea ce lipsește" dintr-o perspectiva globală și subiectivă.

Vederea vorbește doar pe limba ochilor atunci când ochii sunt copleșiți de sentimentele care însoțesc vederea în procesul imortalizării unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil. Şi dacă ochii mei, dispuși să privească îndelung o asemenea imagine, își vor reconstitui efectele de sens manifestate în planul figurat, poate că voi reuși să îmi creez din nou și din nou o altă realitate, transfigurată artistic, închipuită de energia sufletească.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-vorbeste-doar-pe-limba-ochilor.html

Verdictul final al juraților

On Iulie 03, 2011

Valorifică-ți la maxim calitățile de lider, legându-te de oameni printr-un liant spiritual invizibil care să dea și să păstreze o coeziune continuă între tine și ei.

Ieri am citit un articol interesant despre un om de afaceri care a împrumutat un milion de euro în numele angajaților săi. Mai mult de o sută de salariați au acceptat "afacerea" pentru că șeful lor le-a promis că o să plătească ratele. Însă mare le-a fost mirarea când, zilele trecute, oamenii s-au trezit cu executorul silit la ușă, pentru că șeful lor n-a mai plătit la banca din 2009.

Mai mulți dintre foștii angajați ai omului de afaceri au depus plângere la poliție. Se pare că acesta a plătit acele credite, cu rate eșalonate în fiecare lună, până în 2009, când datorită crizei, firma lui a intrat în incapacitate de plată.

Leadership: Asumarea responsabilității va fi simțită ca o creștere a propriei puteri de a face lucrurile corect sau ca o evadare din constrângerea de a-ți recunoaște limitele conștiinței?

Celebrul scriitor Alexandre Dumas avea o vorba pe care o consider adevărată: *"Nu tulbura oamenii fericiți din fericirea lor."* Nu încape îndoială că omul de afaceri respectiv nu a putut anticipa evenimentele, nu a fost precaut și nici nu și-a estimat corect forțele și responsabilitățile în situații de criză economică.

Degeaba ai o viziune care este îmbrățișată de mulți oameni (fiindcă ia în calcul interesele lor), dacă dezamăgești prin superficialitatea tratării acesteia, prin neluarea în calcul a acțiunilor de prevenire a efectelor negative care pot apărea. Degeaba ai o idee bună, dacă ea nu e dusă la bun sfârșit și, mai mult decât atât, dacă aceasta îi afectează pe toți cei care au susținut-o. În final, în cazul unui eșec, vina va fi doar a ta, fiindcă a fost inițiativa ta.

A conduce înseamnă să te dezvălui drept cunoaștere a unei experiențe de reflectare asupra rezultatelor obținute în condițiile unei creșteri exponențiale a puterii tale de caracter.

Nu știu în ce măsură îți dorești să le fii de folos oamenilor, dar în orice împrejurare, te rog să te asiguri că dispui de toate pârghiile prin care să riști mai puțin. A-ți respecta întotdeauna principiile fondatoare, sănătoase, care stau la baza propriei personalități este esențial pentru tine, ca lider, mai ales când sunt în joc viitorul și bunurile materiale ale oamenilor care te-au susținut și te-au urmat.

Dacă vrei să fii întotdeauna întâmpinat cu respect și bunăvoință trebuie să dispui de toate resursele necesare prin care să le inspiri până la capăt oamenilor un puternic sentiment de solidaritate și încredere. Trebuie să pătrunzi în acea cămăruță a sufletului lor și să te legi de ei printr-un liant spiritual invizibil care să dea și să păstreze o coeziune continuă între voi. Pentru asta ei trebuie să vadă la tine nu doar dovada unei hotărâri de a acționa în favoarea lor, ci și seriozitatea ta, respectarea cuvântului dat și achitarea promisiunilor.

Leadership: Pe unde treci, pașii tăi lasă urme?

Străduiește-te să realizezi un echilibru armonios și consecvent între tine și ei, ca răspuns al chemării lor, fără să încerci nicidecum să maschezi intențiile tale. Așa cum sângele este materia cea mai prețioasă a vieții, tot așa integritatea este „materia" cea mai prețioasă a leadershipului tău. Tot ceea ce faci trebuie considerat ca o faptă bună, ca un accept din partea lor care îți permite să-ți formulezi viziunea și să o duci la bun sfârșit.

Să-ți dai seama de natura omului nu e greu: unde trece, pașii lui lasă urme. Fii sigur că orice acțiune pe care o întreprinzi sau orice obligație pe care ți-o asumi lasă un ecou durabil în urma ta. Vei avea nevoie de ceva timp ca să restabilești pe o temelie solidă imaginea pătată.

Așa cum un pictor dovedește o preocupare susținută pentru zugrăvirea modelului ales - tot așa și tu trebuie să dovedești o preocupare susținută pentru explorarea valorilor și sentimentelor oamenilor care te-au acceptat la conducerea lor.

Caracterul te face om. El are ca element de bază motivul care te face să te întrebi cine ești atunci când te redescoperi consternat de falsitatea imaginii care a devenit adevărul de care te înconjori zi de zi.

Verdictul final al juraților desemnează momentul hotărâtor în care oamenii au decis, în urma evaluării acțiunilor și faptelor tale, să te stigmatizeze sau să nu te stigmatizeze pentru un timp îndelungat. Este momentul în care ești judecat după felul în care ai contribuit la binele lor, după felul în care ți-ai onorat promisiunile și obligațiile. Ei sunt jurații care, conștienți de faptele tale și de urmările lor, vor decide și vor da verdictul final: vinovat sau nevinovat.

Se spune în popor: *"Să te ferească Dumnezeu să fii judecat de oamenii din jurul tău"* . De ei, de verdictul lor final depinde viitorul tău ca lider, mai ales atunci când le-ai înșelat încrederea și speranțele legate de existența lor prezentă și viitoare. În acest moment al verdictului final prin care ești „declarat" vinovat, se rup orice legături între tine – liderul - și ei, iar liantul spiritual, invizibil care a păstrat o coeziune între voi, dispare pentru totdeauna.

Source: https://neculaifantanaru.com/verdictul-final-al-juratilor.html

Versiunea originală a unei creații abracadabrante

On Iulie 08, 2014

Continuă să-ți pui amprenta asupra evoluției leadershipului, introducând un ritm de dezvoltare constructiv în tot ceea ce secondează cursul posibilităților de stimulare a creației.

Viziunea lui Eisenstein este halucinantă și cuceritoare. Ca și gândirea. În filmele sale, folosește deseori imagini vizuale. Informe. Cu sunet. Sincronizat sau nesincronizat. Ori imagini sonore, sunete obiectiv închipuite... Apoi vorbire pasionată discontinuă. Nimic decât substantive. Sau numai verbe. Apoi interjecții. Cu zigzaguri, forme lipsite de sens rotindu-se sincronizat cu acestea. Imagini vizuale în goană, peste o liniște desăvârșită. Apoi înlănțuite cu sunete polifonice. Apoi imagini polifonice. Apoi ambele deodată. Apoi intercalate în desfășurarea exterioară a acțiunii, apoi elementele intercalate ale acțiunii exterioare introduse în monologul interior.

Marele regizor Eisenstein, recunoaște că literatura lui James Joyce pare abracadabrantă pentru "cititorul laic", deoarece scriitorul spărsese tiparele fundamentale ale literaturii. De aceea s-a gândit să facă același lucru în domeniul filmului. Joyce, de asemenea, l-a înțeles. Deși aproape complet orb, dorește să vadă fragmente din filmele "Potemkin" și "Octombrie".

Discuțiile cu Eisenstein îi lasă o asemenea impresie lui Joyce, încât îi va spune unui prieten că dacă vreodată "Ulysses" va fi transpus pe ecran nu vede decât doi oameni capabili să o facă: W. Ruttman sau Eisenstein. *

Leadership: Performanța și puterea de înrâurire a creației tale este dată de o gândire reorganizatoare care își propune să reflecte cât mai fidel prezența unei unicități în materie de subiecte abordate și mijloace de expresie?

Performanța și puterea de înrâurire a creației este dată de ceea ce înțeleg eu prin noțiunea de "gândire reorganizatoare". O cale de creștere a valorii personale prin folosirea unor metode specifice de stimulare a creativității. Respectiv un proces de restructurare a cunoștințelor științifice și a metodologiilor existente, necesare pentru o mai bună înțelegere și cuantificare a relațiilor funcționale dintre proporția combinării unor variabile multiple de creație și posibilitatea lor de a se aranja într-o formă anume de independență în raport cu o autoritate exterioară propriei tale gândiri.

Impactul și efectele acestora asupra materialului propriu de construcție a unei perspective și a unei povești vizuale, fie prin ceea ce ele reprezintă, fie prin intermediul mijloacelor tehnice folosite, sunt principalele atuuri ale rezultatelor creșterii valorifice a creației personale.

Dar aici leadershipul poate suferi o anumită deformație, o "anomalie" de dezvoltare, deoarece creația se manifestă din exterior spre interior, doar în timpul diferențierii identității dobândite în avans. În acest caz, realizarea ta pe plan profesional nu mai urmează acea linie clară, precisă, anterior întocmită. Ci o linie neregulată, șerpuită, cu vârfuri și depresiuni, cu grade variate de densitate.

O gândire reorganizatoare care își propune să reflecte cât mai fidel prezența unei unicități în materie de subiecte abordate și mijloace de expresie este o relație dintre om și ceea ce-l înconjoară, o succesiune de operații care duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realității, o posibilitate de a vedea adevărul și de a aborda obiectiv anumite lucruri. Dar uneori aceatea implică o distragere a atenției, o turbulență în forța de sugestie remarcabilă a

expresiei plasată între realitate și poveste.

Leadershipul tău se poate extinde spre un plus de valoare, folosind proporțiile resurselor din relația cu o autoritate exterioară?

Această linie care se întinde paralel cu modul tău principal de gândire, introducând totuși un ritm de dezvoltare constructiv în tot ceea ce secondează cursul posibilităților de stimulare a creației, se situează la granița dintre unicitate și similitudine, dintre uniformitate și diversitate.

Asta înseamnă să tinzi spre o perfecțiune imperfectă, să înțepenești într-un fals conflict cu impact asupra evoluției și să obții, dacă luăm drept modul dimensiunea valorică a rezultatelor, doar o superficială cosmetizare a zonei de inovație.

Liderul-artist este mai hotărât să-și pună amprenta pe întregul registru al experienței sale de creație, numai dacă traseul liniei este rezultatul unei înțelegeri coordonate de complexitatea de factori care sparg tiparele unei doctrine ce favorizează numai schimbări pozitive în structura științei sale.

Leadershipul nu se poate extinde spre un plus de valoare, folosind proporțiile resurselor puse la dispoziție de relația cu o autoritate exterioară, dacă creația este realizată printr-o deformare excesivă a esențialului pe care l-ai inclus în coordonatele științei tale. Ai grijă de la cine te inspiri, ai grijă ce elemente preiei de la o autoritate de rang superior, încât creația ta să nu se transforme într-un produs de variabile care nu pot fi ținute sub control.

În ceea ce privește regia tehnică, montajul și tematica scenariului, o autoritate superioară reprezintă o etalare plenară a unei gândiri bine articulate în folosirea informației practice, în modalități acceptate un anumit complex de împrejurări care devin ulterior adevărate cadre de poveste.

Versiunea originală a unei creații abracadabrante evidențiază maniera particulară de abordare și de dezvoltare constructivă a leadershipului, veritabilă creație a unei gândiri reorganizatoare cu un impact deosebit asupra celor care sprijină și susțin originalitatea în creație, în stil și în idei.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Vezi, într-adevăr, lucrul acesta?

On Aprilie 08, 2024

Privirea care interoghează tăcerea, găsește deseori răspunsuri în ecoul clipei care trece.

Duminică m-am plimbat prin Parcul Expoziției. Într-un colț al aleii principale, l-am revăzut pe bătrânul cu acordeonul, despre care v-am mai povestit. Dar nu mai era omul cu zâmbet pe chip de săptămâna trecută, ci un om tăcut, singur și reflexiv, cu obrajii brăzdați de urme ale tristeții, abia așteptând să-și găsească alinarea. Contau doar banii pe care trecătorii îi aruncau în cutia milei, dintr-o veche amintire a tinereții, pentru pasiunea care altădată îl însuflețise cu adevărat.

În armonia unei melodii, fiecare suflet își găsește povestea. Cu oarecare nedumerire, dintr-un fel de complezență, îl priveam și îl ascultam în timp ce acordeonul lui interpreta melodia "El Paso". La început punea suflet, edificându-și parcă propria lume sonoră, de unde și varianta unei adânciri în realitatea evadării din cotidian, organizată parcă în perimetrul acțiunii virtuale a unei iluzii. Suspicios, dezaprobator, se uită fugitiv la mine ca și cum ar fi trebuit să fie arestat imediat pentru nu știu ce păcat, ca un reper pentru propria-i dezamăgire, într-o cronologie a contrastelor metro-ritmice *sui generis*.

Omul nu spune nimic, dar sufletul pune pe note tăcerile, iar acordeonul le dă glas, transformându-le în melodii melancolice care plutesc în aerul rece al serii. Cumva, sufletul lui rezonează parcă cu simțirea unui personaj al lui Erich Maria Remarque din romanul "Arcul de triumf":

- Aș vrea să plec departe de toate astea. Departe de locul ăsta, departe de ceea ce fac, departe de ceea ce știu, departe de ceea ce trebuie să arăt, departe de ceea ce mi se întâmplă. Departe ! Departe ! De ce trebuie să duc viața asta? Nu pot trăi ca ceilalți oameni care se iubesc? Nu pot fi împreună cu cineva și să avem în jurul nostru lucruri care să ne aparțină, nu pot avea seri liniștite și sigure, în locul acestui vid fizic particular, în locul acestor zile pustii și al acestui "il momento prima" unde mă simt străin de mine însumi?

Reflecția adâncă deschide porțile înțelegerii, chiar și în absența cuvintelor rostite. Şi iarăși, același ton al personajului din romanul lui Remarque, mi-a trezit parcă un sentiment zguduitor:

- Mă vede cineva acum, acum, pe mine astfel, cântărețul anonim și sărac? Altă lume are toate astea! Căldură, lucruri comune, câteva odăi unde dacă închizi ușa, neliniștea se duce și nu se strecoară în suflet, ca aici. Nimeni nu știe ce este realitatea, toți acceptă doar visul. Schimbarea este singura constantă în viață, iar adaptabilitatea este cheia supraviețuirii emoționale.

Un parc este asemenea unei oaze. Înveți să prețuiești iarăși lucrurile simple. Plimbarea. Respirația. Priveliștea. Iar în fiecare întâmplare pe care ochii o sesizează se ascunde o promisiune de inedit și de neuitat. Şi nu-i așa că experiențele neobișnuite sunt cele care ne modelează și ne definesc existența? Așadar, într-o lume în care toți suntem înconjurați de tehnologie, există încă locuri și momente în care esența umană se manifestă în cea mai pură formă a sa, prin artă, muzică și contemplare. Tot ce vedem este o lecție despre valoarea momentelor autentice și despre puterea artei de a conecta oamenii cu natura, de a ne emoționa și de a ne îmbogăți existența.

După cum ați observat, abilitatea mea constă în surprinderea și alegerea optimă a acelui

"moment banal", când protagonistul și ambianța sunt în realitate directă, unde ambianța este puritatea conținutului pe care îl exprimă muzicianul, captând esența și emoția pură. Fără să compromit în vreun fel înțelegerea sensurilor profunde ale mesajului: "muzica este o reflectare a vieții însăși", cred că muzicianul este OMUL TOTAL, al totalității reprezentării vieții pe scena unei imagini, apropiindu-se de un mediu particular în care realitatea și visul se întrepătrund, creând o punte între lumea interioară și cea exterioară.

Așadar, imaginea surprinsă de ochii mei are darul să îmbrățișeze într-un singur cadru o situație de compromis a realității actuale, între sensibilitate și percepție, cu trimitere la poetica lui Borges: *"surprinderea vieții în însuși actul de a fi trăită"*, încât realitatea să se dezvăluie în straturi complexe de înțeles. De fapt, imaginea și sunetul (la fel ca în cinematografie) reprezintă un topos. Depinde de locul în care este amplasat privitorul, încât el să le perceapă mai mult sau mai puțin divizat, disociat, corespunzând unei experiențe care variază în funcție de perspectivă și interpretarea fiecăruia.

Leadership: Poți să captezi esența unui moment nealterat de prejudecăți sau constrângeri exterioare, într-un mod care să rămână fidel esenței tale?

Fără a persista ca o utopie pozitivă, cum că viața se poate transfera, intactă și neimediată pe ecranul ochilor mei, capturând esența momentului, am încercat să evidențiez modul în care imaginea și sunetul se îmbină pentru a crea o experiență multisenzorială. În acest fel, percepția nu s-a limitat doar la ce am văzut sau am auzit separat, ci la felul cum aceste două simțuri lucrează împreună pentru a-mi oferi o înțelegere mai profundă și mai completă a momentului captat.

Fără a avea nevoie de cuvinte, arta mea vorbește direct din inimă, demonstrând că, într-un prezent adesea dominat de imagini efemere și de o realitate virtuală tot mai invazivă, puterea creației trăite și experimentate direct, "în carne și oase", își păstrează valoarea inestimabilă.

În acest cadru, muzicianul cu acordeonul devine pentru mine un simbol al autenticității și al conexiunii umane autentice, reamintindu-mi de nevoia profund umană de frumos, de adevăr și de artă ce răzbate dincolo de ecranul digital.

Da, este posibil să captezi esența unui moment fără să te limitezi doar la ceea ce ai văzut sau auzit separat. Percepția ta despre un moment poate fi influențată de mai multe aspecte, inclusiv emoțiile, experiențele anterioare și interpretarea personală a contextului. Astfel, poți integra informații din toate experiențele tale anterioare pentru a-ți forma o percepție mai cuprinzătoare și mai autentică a momentului respectiv. Acest lucru îți permite să captezi esența și semnificația unui moment într-un mod mai complet și mai profund.

Ajustează-ți perspectiva asupra vieții urmărind modul în care se articulează esența unui moment trecător, astfel încât percepția ta să alunece înspre introspecție.

Vezi, într-adevăr, lucrul acesta? Întreabă-te dacă ești cu adevărat conștient de ceea ce ochii îți revelează în momentele trecătoare ale vieții, dacă vrei să înțelegi cu adevărat lumea și pe tine însuți, astfel încât tot ceea ce experimentezi să devină o lecție valoroasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/vezi-intr-adevar-lucrul-acesta.html

Viața de dincolo de experiența vieții

On Aprilie 30, 2014

Conferă științei tale calitate, fără să faci din viața ta o imitație.

Pătrundeam treptat într-o lume de valori și semnificații care ajungea mai reală și mai plină de drepturi decât lumea experienței obișnuite, în care totul începea și se termina cu mine. Sau mai degrabă cu dublura mea, imitându-mă în tot și în toate, existând doar pentru a concretiza trecerea mea prin această lume. O lume văzută constrângător printr-un val de metafore, suportând parcă o conexiune cu un satelit artificial aflat în mișcare orbitală apropiat de un astru neidentificat, care creștea, descreștea și dispărea.

În compoziția acestei lumi create cu puterea gândului, o bijuterie cu mai multe perle perfecte se putea mai frumos înlocui cu un lanț de acțiune plin de neprevăzut, susținut de un ritm alert, imaginație și originalitate. Numai pe fondul de experiențe și înțelegeri imaginative. Continuu, păream însuflețit de acea arie a științei subiective care oricât ai încerca să-i conferi calitate, inerent încărcată cu producție de complexitate mică sau medie, rămâne doar o imitație a vieții.

Straniu, simțeam interminabil că mi s-a administrat o doză unică de bogăție intelectuală, ca și cum m-aș fi întors plin de învățăminte valoroase dintr-o expediție plină de neprevăzut care mă purtase prin cele mai încântătoare colțuri ale lumii fantastice, stăpânite de o forță de cunoaștere superioară. Investisem timp într-un proiect inovator, într-o viziune dincolo de "simplu", dincolo de experiența propriei mele vieți, devenind treptat un extinzător al potențialului interior neștiut.

Examinând în forul meu interior viața pe care aveam s-o duc, o puteam oare socoti potrivită pentru acea dezvoltare armonioasă, atât de mult râvnită, spre un necunoscut înalt?

Fenomenul invers: Poți să pui în ajutorul leadershipului dependența ta de a fi conectat la o artă improbabilă, imaginându-te parte a unei lumi anonime care influențează parcursul definirii unui ideal mai înalt de raportare la o nouă versiune a ta?

Liderul are în el, pentru misiunea ce-o are de îndeplinit ca înfăptuitor al unei gândiri care demonstrează mult-râvnita superioritate a omului față de tot ceea ce reprezintă știința, două centre: creierul și inima. Amândouă îi întăresc imunitatea împotriva bolii foarte răspândite numite "dependența de a fi altcineva".

În timp ce preocuparea unui scriitor de ficțiune, esențială dintre artă și viață, este de a se transporta într-un viitor îndepărtat, dialogând cu universul într-un limbaj neștiut de nimeni. În arta scrisului, încercarea de a atinge ineditul printr-o formă de pact imaginar cu altă realitate ajunge să constituie o modă care se reîntoarce, un obicei care nu se mai pierde.

Din punctul meu de vedere, versiunea omului care întrezărește viitorul și care aspiră să-l domine este fix combinația dintre dimensiunea viziunii liderului și dimensiunea creatoare a scriitorului. Primul construiește imaginea ideală a ceea ce își dorește să realizeze în viitor printr-o gândire mai realistă, aprofundată, inovatoare și mai adaptată diverselor situații de viață. Celălalt creează empatie față de personajele sale, față de povestirea sa, provocându-i pe cititori la o aventură intensă și neobișnuită pornită dintr-un punct A stabil și continuată până într-un punct B fără întoarcere.

Aici trebuie avut în vedere considerentul dependenței de sine, având ca și constituent de bază experiențele și înțelegerile imaginative - rezultatul fiind dublura ta într-un spațiu de interferență a realității cu povestea unui intelectual ajuns într-un punct fix al lumii, de unde cercetează semnificațiile frontierei cu o altă lume.

Idealul de raportare la o nouă versiune personală privește acea cunoaștere izvorâtă din amestecul de stăpânire de sine, motivație, empatie, gândire liberă, tact, diplomație, și procesul de transformare a unei plăsmuiri în adevăr, a cărei unică destinație este posibilitatea de a te deschide către alte moduri de a crea o realitate.

Leadership: Poți să creezi o realitate care să existe doar prin prisma a ceea ce spui despre tine într-o formă de poveste, servind la a pune lucrurile în alte perspective sau de evidenția un aspect nerezolvat în ființa ta?

Devii un agent virtual atunci când existența ta devine o poveste inventată doar pentru a justifica trecerea ta prin această lume. În acest caz, dependența de sine înseamnă o reîntoarcere continuă la ceea ce nu se poate schimba, indiferent de timp și circumstanțe. Nu mai trăiești prin altcineva și pentru altcineva, ci trăiești doar prin tine și pentru tine, toate "minunile" lumii fiind văzute doar ca niște factori inerți.

Aceasta este o artă improbabilă, arta de a te pierde înainte de a te regăsi. Rămâne doar o singură paranteză de rezolvat: "Singurul meu regret este singurătatea."

Devii un robot care trebuie să găsească cea mai scurtă cale dintre un punct de pornire, susținându-te și impulsionându-te atunci când vrei să faci schimbări reale pe frontul larg al științei. Sau poți să devii punctul final de destinație din interiorul unui spațiu existențial real populat cu multe clișee și lacune.

Viața de dincolo de existența vieții nu este doar o realitate creată cu scopul de a deveni parte dintr-o lume concurențială, ci evidențiază un aspect nerezolvat în ființa ta: nehotărârea de a alege între impulsul sentimentului de uimire în fața altei realități și impulsul sentimentului de nesiguranță în fața viitorului.

Poți să pui în ajutorul leadershipului dependența dulce de a fi conectat la arta de a funcționa ca un robot? Acest mod improbabil de "a fi", evident câștigă teren în fața progresului, dar numai ca un "bun" de redusă utilitate, în condițiile în care demersurile tale științifice cresc peste normal. Practic ajungi în situația de a nu-ți mai putea onora obligațiile de viață, limitându-le. Sau, altfel spus, viața ta ajunge o imitație care slujește unor scopuri exterioare ei, mai presus de tine însuți.

Aici are loc fenomenul invers. În loc să faci tu din leadership o știință, leadershipul realizează din tine un produs menit să satisfacă toate trebuințele științei existente, în legătură cu obținerea unor noi variabile de diferențiere individuală.

Leadershipul se poate prezenta ca o manifestare a propriului temperament estetic-creativ care rezidă în capacitatea de a surprinde spontan și prompt frumosul unei realități particulare. O realitate construită pe baza aprofundării unui ideal de raportare la o lume de care oricine se poate apropia și începe s-o cunoască până ce ajunge să facă definitiv parte din ea.

Viața de dincolo de experiența vieții scoate în evidență acea abatere de la regulă prin sporirea gradului de cunoaștere, care influențează negativ sensul vieții. Vizează acea apartenență la o lume plină de provocări, dar în același timp plină de întrebări și prejudecăți,

prin care liderul-creator încalcă obligația de a respecta normele privind asigurarea unei contribuții suplimentare la fondul său propriu de strălucire.

Nu poți să "strălucești" dacă rămâi tributar unei concepții dualiste care postulează o distanță între știință și viață, între lumea ireală și sinele tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-de-dincolo-de-experienta-vietii.html

Viața, moartea, nemurirea

On Aprilie 03, 2008

Încearcă să evaluezi ponderea creației tale menită să funcționeze ca o formă de verificare practică a unei imagini vizuale, ținând cont de faptul că lumea obiectivă prezintă un aspect empiric specific dezvoltării spirituale.

Tema de bază a filmului "Que viva Mexico" este: viața, moartea, nemurirea. Gânduri proprii, mai vechi, se amestecă aici cu cele născute din ambianța Mexicului. Artistul își pune problema morții și a nemuririi. Biologic suntem muritori. Nemurirea o putem atinge doar prin contribuția noastră la activitatea socială. Suntem câte unul din cei ce predăm ștafeta evoluției de la generația precedentă la cea următoare. "Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuți prin vulcanul revoluției socialiste – se gândește regizorul Serghei Eisenstein – este libertatea omenirii".

Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forță, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, care transformă învolburarea senzațiilor într-o precisă desfășurare a temei. În gestația operei se oglindește astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăși dinamica procesului de creație.

Drumul acesta înălțător către o viață nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compozițională, ci tema însăși în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivități, întâmplări, în care zeii vieții și ai morții își încrucișează drumurile. Este aici un joc al vieții și al morții, o întrecere între viață și moarte.

Leadership: Ştii să-ți valorifici calitatea de a împărtăși lumii lecții importante de creație în sensul unei valori acordate relației directe dintre "multitudinea de fapte percepute diferit la vârste diferite" și forma unei imagini vii a spiritualizării?

Explicațiile și ideile pe care le aduci domeniului artistic, prin revenirea la "detaliul surprinzător", nu printr-o luptă a gândurilor, ci printr-una a faptelor ce reies din câmpul vieții și din pildele unor oameni care și-au lăsat adânc amprenta în istoria omenirii, ajută la evocarea unei imagini vii a luptei actuale dintre forțele spirituale și cele materiale, dintre lumină și întuneric.

Iar dacă ești un regizor care se bazează pe forțele spirituale, precum sunt creația sau libertatea de exprimare sub toate formele sale, atunci forma imaginii pe care o dai spiritualizării va fi dezvoltată corespunzător temei: "întâlnirii dintre bine și frumos". De fapt, dezvoltarea artei sub aspectul spiritualizării este în strânsă legătură cu forța și expresia unei imagini care redă întâlnirea creativă dintre forma și conținutul "Operei de artă" menită să scoată în evidență frumosul unei lumi care își merită cealaltă jumătate într-o realitate mult visată.

Cea mai importantă lecție de creație este miracolul unei lumi aflată în veșnică schimbare, surprinsă într-o clipă de eternitate.

Dacă ne gândim la faptul că cea mai înaltă aspirație a fiecărui suflet de artist este să dea sens unei vieți capabile să oglindească o lume paralelă, și dacă dinamica procesului de creație trebuie să urmeze forma unei imagini vii a personalității artistice, atunci ceea ce poți împlini la un nivel de subiectivitate este trecerea de la planul apropiat la cel îndepărtat. Aici, totodată, ne putem referi la trecerea de la partea sensibilă a sufletului, la partea "eternă" a

unei minți atotcuprinzătoare.

Chiar și conștiința, hrănindu-se prin cuvântul "schimbare", își face aici loc prin existența eternă a unei minți atotcuprinzătoare care amestecă timpurile și emoțiile, viețile și destinele, în așa fel încât lecția de creație să înceapă cu valoarea acordată relației directe dintre multitudinea de fapte percepute diferit la vârste diferite și forma unei imagini vii a spiritualizării. Asta înseamnă, de fapt, să privești arta prin prisma unei vieți care își continuă cursul într-o manieră compozițională, la nivelul vizualului, ceea ce face ca imaginația spectatorului să treacă dincolo de limitele unei realități directe.

Astfel, forma unei imagini vii a spiritualizării reiese din nemurirea pe care o asiguri prin contribuția ta la activitatea artistică, prin intermediul unei creații care își extinde realitatea spre o ușoară fantezie menită să aducă viziuni noi despre posibilitățile de abordare a lumii care nu încetează să se reflecte permanent în altă lume.

Leadershipul este imaginea schimbarii pe care se contureaza viitorul interacțiunii dintre actul creației și conștiința spirituală asumată prin lucrarea sentimentului de însemnătate pe care ți-l conferă o realitate mult visată.

Viața, moartea, nemurirea sunt cei trei factori care contribuie la realizarea libertății de creației științifice și artistice, din care cauză ea se mai numește și creație continuă, într-o transformare ciclică, și numai oamenii de înaltă valoare le marchează succesiunea printr-o ceremonie cu forme, cromatică, imagini, concept, decor, mesaje idei, senzații, emoții și căutări.

Dezvoltarea spirituală începe prin învățarea artei, așa cum "Facerea" începe prin relatarea creației lumii. Deci, numai prin coerență artistică se poate atinge miracolul unei lumi noi.

Iar lecția cea mai importantă de creație este următoarea, în viziunea lui Rudolf Steiner: *"Orice sentiment față de infinitatea lumii, față de măreția calitativă a lumii și de posibilitatea pe care o avem, ca oameni, de a trăi în această lume sub o infinită varietate de forme, trebuie să fie pus în serviciul frumosului, al armoniei și al miraculosului"*.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Viața unui bătrân pusă în slujba deșertăciunii

On Septembrie 30, 2012

Felul cum abordezi realitatea celorlalți oameni, poate să îți ridice sau să îți dărâme lumea interioară.

O scenă din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ". Anton Chigurh, asasinul cu sânge rece, se oprește la o benzinărie, undeva în mijlocul pustiului. Era tipul de om care nu țintea spre o anumită morală, dar credea într-o orânduire a tuturor lucrurilor de pe această lume; o forță malefică, un rătăcitor care amenința să condamne pe toată lumea la damnare. Avea tendința să trateze lumea cu o autoritate pe care toți o primeau destul de prost.

Politicos, bătrânul de la tejghea, în timp ce calcula prețul benzinei, încearcă să poarte o conversație cu Chigurh, străinul. O greșeală fatală. Asemenea unui personaj al lui Victor Hugo, niciun viitor deosebit nu părea să-l mai aștepte. Niciun mugure al ambiției nu se încumeta să mai înflorească în umbra sa. De bună voie și-a săpat mormântul.

Chigurh scoase din buzunar o monedă de douăzeci și cinci de cenți și o aruncă în sus, făcând-o să se învârtă în lucirea rece și albăstruie a lămpii fluorescente de deasupra. O prinse și-o trânti pe dosul antebrațului.

„Alege, zise el."

Ca un om prins în angrenajul unei sorți inexorabile, bătrânul răspunse neliniștit:

"N-am pus nimic în joc."

"Ba da, ai pus. Ţi-ai pus în joc toată viața. Numai că nu-ți dai seama."

„N-are nici o logică ce spui, domnule."

„Alege ! "

Ce nerăbdătoare-i moartea ! Bătrânul pus în fața unui proces existențial. O confruntare între refuz și acceptare, între moarte și viață, între ghinion și noroc. O reacție decisivă la climatul de insecuritate în care se trezise brusc. Ca și cum toate forțele destinului s-ar fi unit împotriva sa. *Credo in parem ! **

Ce încurcătură de neînțeles, ca o rețea de cabluri încâlcite conectate la un generator propriu. I se cerea parcă să ducă de bună voie în spinare o imensă cruce, o luptă stabilită probabil de mult cu sine însuși, deșertăciunea unei singure aruncări a zarului. Câtă minte îi trebuie unui om ca să-și pună astfel viața în slujba deșertăciunii?

„Atunci, să fie cap."

Leadership: Ţi-ai pus problema distincției între "Liberul arbitru" și "Înfricoșătorul promontoriu al gândirii"?

Felul cum contribui la înțelegerea realității conturează acea buclă de responsabilitate care te înconjoară, te izolează și te trage spre o stare de perfectă liniște sufletească prin detașarea de frământările lumii. Sau, invers, te trage spre o stare de înstrăinare de sine, respectiv de a nu te putea vedea pe tine însuți așa cum credeai că te știi.

În momentul unei experiențe de viață diferite devii mai conștient de acel Eu care experimentează deplinătatea sensibilității, a slăbiciunii și indeciziei, care înseamnă aspirația spiritului uman spre ceea ce este adevărat, bun și frumos.Eu, care la rândul său, îți pune în valoare calitățile, convingerile, structura psihică și emoțională.

Sau, cum spunea cineva, tu ești creatorul propriei tale realități prin gândurile pe care le pui laolaltă pentru a forma imaginea de ansamblu, pe care apoi, prin observare, o materializezi în plan fizic.

Liberul arbitru ne poate îndemna să credem că sfârșitul existenței noastre ca ființe libere, dotate cu conștiință, va veni o dată cu trecerea anilor, o dată cu decizia de a ne separa de convingerile noastre în favoarea acceptării deciziilor altora mai autoritari, mai buni administratori ai campaniei de transformare a realității obiective. Prin tot ceea ce suntem și facem în trecerea spre o etapă mai responsabilă a maturizării, prin rațiunea și emoțiile noastre, devenim mai conștienți de impactul nostru asupra a ceea ce ne înconjoară și de ceea ce primim în schimb de la ceilalți.

Liberul arbitru apare atunci când devenim conștienți de gândurile noastre și le ținem sub control. El este responsabil de ceea ce creăm în realitatea noastră atunci când hotărâm alegerea acțiunii.

Victor Hugo a spus superb în tulburătorul studiu despre Shakespeare: *"Orice om poartă în sine un Pathmos. El e liber să se ducă sau nu pe acest înfricoșător promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele".*

În acest caz, "înfricoșătorul promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele" vizează tocmai îngrădirea liberului arbitru. Este ruptura dintre lumea noastră interioară și exterioară, spre folosul altcuiva. Este neîncrederea care se naște din propriile noastre convingeri, care ne îngrădește libertatea de alegere, ne limitează și ne transformă în sclavii absoluți ai unei realități străine și prea invazive. Este rezultatul unei lupte prestabilite cu noi înșine. Deșertăciunea unei singure aruncări a zarului. O confruntare între refuz și acceptare, între ghinion și noroc.

Câtă minte ne trebuie ca să punem astfel viața în slujba deșertăciunii?

Leadership: Ţi se cere să porți o vină care nu îți aparține?

Singuri ne prindem în propria noastră cursă, induși în eroare de acea stare de a ne simți înfrânți, distruși, pierduți asemenea unui vultur orb în căutarea prăzii. Ca un fel de cedare de suflete, de mentalități, atitudini, la comanda unei autorități supreme. Consecința unei reacții decisive la climatul de insecuritate în care ne trezim brusc. Ca și cum toate forțele destinului s-ar fi unit împotriva noastră, ne îndepărtăm de la drumul bun în favoarea unui altceva, nedrept și nesigur – o îndepărtare de la libertatea de a fi ceea ce suntem de fapt.

A ne conecta la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, armonizându-ne cu ei la nivel psihic și emoțional printr-o atitudine de om înfrânt, este ca și cum cineva ne-ar cere să purtăm o vină care nu ne aparține, și să trăim cu ea pe veci. O vină care ne izolează automat, îngrădindu-ne toate drepturile și libertățile, impunându-ne alte legi,

alte drepturi și alte datorii.

Principala dificultate a omului supus îndoielii este de a ajunge la niște concluzii mai sigure în ceea ce privește susținerea solidarității față de o rațiune mai de puternică care știe cum să se pună în valoare în raport cu însușirile sale de referință și să se folosească de ele în propriul său scop.

A urca pe acel promontoriu al conștiinței pline de regrete și vină înseamnă să te apropii de acea parte din tine care este încă rănită de agresorul numărul unu: acceptarea de a fi o ființă limitată.

Încercarea de a te apropia de un nivel de conștiință mai înalt este o călătorie fără sfârșit în căutarea adevărului interior, a virtuților cele mai înalte care fac din tine un supraviețuitor al fenomenului numit "liberul arbitru" sau un maestru al jocului mental.

Viața unui bătrân pusă în slujba deșertăciunii desemnează partea întunecată a realității care ne călăuzește de-a lungul transformărilor pe care le trăim. Un soi de replică la ceea ce se întâmplă atunci când acceptăm ca lumea exterioară să domine lumea noastră interioară, în matricea hazardului.

Dumnezeu ne-a creat cât mai puțin posibil, spunea cineva. Libertatea, această putere de a fi călăuză, această facultate a meritului, vrea ca omul să se refacă el însuși... prin maximizarea capacității sale de a fi ceea ce este de fapt, sub umbrela liberului arbitru.

Felul cum abordezi realitatea celorlalți oameni, poate să îți ridice sau să îți dărâme lumea interioară.

* **Notă:** *Credo in parem !* (cuvintele cu care începe simbolul credinței)

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-unui-batran-pusa-in-slujba-desertaciunii.html

Viciul sufletelor mărunte

On Martie 06, 2014

Sondează-ți limitele identității, făcând trecerea de la structura superficială a propriei tale ființe la structura profundă a acesteia.

Există anumite secrete pe care un om nu e dispus să le împartă cu nimeni. Nu că aveam prea multe, dar nu-mi plăcea să mă gândesc la ele. De fapt, nu-mi plăcea să mă gândesc la primul din ele. O chestie prostească. Puerilă. Nimic important. Avusesem și eu o dorință de a avea un ceas de mână, pe care un băiat - un coleg de clasă - îl primise de la un naș de-al lui. Tânjeam și eu după așa ceva. Costa o grămadă de bani. Da, voiam ceasul și nu știam dacă aveam vreodată norocul să am ceva asemănător. Şi într-o zi ne-am dus să patinăm împreună.

Gheața nu era destul de groasă ca să ne țină. Iar noi nu ne gândiserăm la așa ceva. Gheața s-a spart. Am patinat spre el. Se apucase cu mâinile de marginea copcii. Gheața îi tăia mâinile. M-am aplecat ca să-l trag afară, desigur, dar în minutul ăla am zărit strălucirea ceasului. Şi mi-am spus: "Să presupunem că se duce la fund și se îneacă. Cât de ușor ar fi fost să..." *****

Leadership: Care este valoarea totală a tranzacțiilor de tip „Read-Only" pe care le generezi ca afiliat al realității materiale?

Nu poate deveni lider omul nemulțumit de propriile limite, impuse de neîmpliniri de ordin material, care se vede nevoit, de personalitatea-i duplicitară, să păstreze acea aparența de realitate ce devine certitudine prin raportarea la fapte. Dorința de a avea un ceas la mână poate reprezenta prilejul săvârșirii unei fapte mai puțin onorabile, prilejul unei uletiri perfide, dar totodată poate fi prilejul unei mereu reînnoite întâlniri cu sinele, pentru că ceea ce naște monștri este chiar frământarea sufletului care nu suportă o limitare a puterii personale, deci o limitare aprecierii pe care o primești din partea oamenilor din jur.

Când omul se atașează de o realitate materială, creând ritmic o atitudine de respingere a tot ce-l poate hrăni spiritual, sub influența unei conștiințe șubrede care nu încearcă să-l oprească de la decizii ticăloase, el pierde contactul cu ceilalți, fiind tras în jos spre spațiul umbros al alterări de sine, al renegării tuturor principiilor morale.

Efectele leadershipul, generate de construcția și reconstrucția realității pe care își lasă amprenta etică individul, sub influența experiențelor, conduitelor și facultăților perceptive nedeformate ale propriei ființe, ca potențialități de care se simte direct responsabil, se pot extinde masiv pe termen lung. Şi se dovedesc greu de calculat din cauza imposibilității determinării "materiei" din care omul este alcătuit, existente în stare neutră până ce este personalizată cu accente și semnificații negative sau pozitive.

O tranzacție de tip „Read-Only" pe care o generezi ca afiliat al realității materiale se referă la influența reciprocă dintre conștiință și dorința de a avea mai mult, încât să fii singurul răspunzător de ceea ce ești pregătit să tăinuiești în tine ani buni.

Ca lider, ca om ce caută folos în cunoașterea de sine pentru a-și lărgi spectrul de referință - căruia îi corespunde un complex de directive ce în esență întăresc practicile curente, primești puncte de integritate și credibilitate doar dacă iei în calcul valoarea totală a tranzacțiilor de tip „ *Read-Only* ".

Acestea nu sunt altceva decât niște proceduri de mentenanță a personalității, pe fondul unor particularități roditoare ale gândirii, asigurând derularea unor acțiuni care nu încalcă normele morale unanim acceptate de societate, sau termenii și condițiile de utilizare a realității îmbogățite cu dorințe și aspirații ancorate la nivel spiritual.

Semnul unei alunecări în panta viciului este rezultatul unui Ego care cere totul din partea celorlalți, dar nu este capabil să-și învingă teama de a nu se fi ridicat la înălțimea așteptărilor lor.

Viciul sufletelor mărunte evidențiază posibilitatea alunecării într-o zonă amorală pentru cei cu o structură superficială a propriului Eu. Liderul este propria lui creație. Şi ceea ce este și îl definește s-a construit în timp, în baza unor jaloane stabilite prin educație și autoeducație, respectate riguros toată viața.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Victoria lui Romulus

On Aprilie 21, 2009

Dozează-ți cu măiestrie leadershipul ca să ajungi la conștiința oamenilor și să-i schimbi.

Pentru prima oară în viața lor, Eliot și Romulus, tatăl și fiul, se află față în față, urându-se de moarte. Romulus își plănuise cu grijă fiecare mișcare. Se așeză la o masă, își întoarse capul spre bătrân și îl privi în plin, ațintindu-și cu încăpățânare ochii asupra profilului zbârcit. Își concentră toată puterea în ochii tatălui său vitreg de parcă focul privirii sale ar fi putut să facă o gaură în țeasta lui.

Tot felul de scenarii îi invadau mintea lui Eliot. În ce măsură este posibil ca toate aceste scenarii la care s-a gândit să se întâmple? Într-o mică măsură? Câteodată este util să ai o imagine clară a adevăratului dezastru, pentru că îți poate da încrederea necesară pentru a-ți asuma riscuri. Adevărul e că îl folosise pe Romulus, care fusese antrenat de mic copil în activitatea de spionaj, în toate acțiunile lui murdare. Dar cel mai rău lucru pe care îl făcuse a fost că l-a omorât pe Remus, fratele lui Romulus, al doilea fiul al său.

Romulus continua să-l aibă în fața ochilor, imitându-i toate gesturile în mod intenționat. În spatele acestei imitări de gesturi, ticuri și tăceri se găsea o coerență, o ordine, o sursă de motivație. Eliot era descurajat, gata să lase totul baltă. La urma urmei era un bătrân nebun care își uitase fiul. Însă încă mai era șeful CIA, destul de dibaci și agil în gândire. Nu vroia să se lase cuprins de panică. Într-un efort de a se stăpâni, încercă să-și imagineze lucrurile în lumina cea mai bună posibilă. Însă nu avea idee cât de viclean putea să fie Romulus. Şi cât de răbdător.

În cele din urmă, învins psihologic de atitudinea lui Romulus, Eliot se ridică de la masă și părăsește încăperea. Prima înfrângere din viața unui om lipsit de orice sentimente, care își controla stările de spirit mai bine ca oricine, care era capabil să stăpânească complexitatea și confuzia.

Leadership: Identificarea nevoii de a fi influencer poate reprezenta un mod de poziționare a minții tale spre angajarea gândirii pe traseul interogației cu privire la sensului omului într-o capcană a iluziei?

Tu ai curajul să intri pe un teren nou? În leadership suișurile și coborâșurile nu sunt întotdeauna unul și același lucru. Cei care contribuie la succesul tău, la îmbunătățirea calităților tale de leadership, pot fi tocmai aceia care te doboară.

În filmul "Brotherhood of the Rose (1989)", Romulus s-a transformat dintr-un simplu executant docil, într-un inițiator de toată isprava. Potențialul său de lider nu ar fi avut forță dinamică dacă nu și-ar fi creat o pârghie care să-i amplifice la maximum eficiența. Cum a reușit? Ca orice lider care se străduiește să facă ceva, el a intrat pe un teren nou, dificil dar mobilizator. Folosind o strategie de persuasiune potrivită a reușit să facă un joc bun, învingându-l psihic pe tatăl său vitreg, cel care era considerat "stâlpul de bază" al CIA.

Dacă ochii sunt oglinda sufletului, atunci omul va fi răspunzător față de exterior în momentul când partea lui lăuntrică va reflecta potențialul unei senzații de recunoștință față de cineva sau ceva. Prin urmare, atitudinea ta superioritate poate deveni o obsesie transformată într-o mască a iluziei propriei gândiri, dacă nu are ca punct de susținere sentimentul de unitate. Este exact ce s-a întâmplat cu Eliot, chiar dacă era șeful CIA lipsa lui de afecțiune l-a dus ușor într-o sferă a iluziei în care își putea domina sentimentele prin detașare de orice lucru,

persoană, sau situație.

Leadership: Ești în stare să-ți propui în conștiință o încercare de refulare a sentimentelor care și-au pus stăpânire pe gândurile tale, prin aruncarea unei priviri acuzatoare asupra unei persoane care este subiect principal al experiențelor tale de viață?

Greșeala, care s-a dovedit a fi o binecuvântare, îi aparține lui Eliot. El a produs modificarea structurii de leadership al lui Romulus prin nerespectarea valorilor pe care chiar el i le inoculase. E ca și cum ai învăța pe cineva regulile de circulație, și tocmai tu nu le-ai respecta. În cazul lui Eliot a fost ca și cum l-ar fi accidentat pe Romulus pe trecerea de pietoni, trezindu-i astfel acestuia conștiința.

Dar pe tine? Trebuie să te trezească cineva la realitate? Trebuie să-ți dea un ghiont, eventual să-ți pună o piedică și să te accidenteze, ca să devii conștient de potențialul tău?

Una din îndatoririle tale ca lider este să faci un inventar al tocmai acestui gen de calități care sunt impregnate în structura ta. Trebuie să înveți să-ți dozezi cu înțelepciune trăirile afective și luciditatea determinată de rațiune. Dacă te lași copleșit de emoții și le manifești tot timpul, înseamnă că ești un om slab, lucru care s-ar putea să-ți dăuneze pe termen lung.

Așa cum jucătorul de fotbal se caracterizează prin agilitate motrică și integrare în jocul echipei, tot așa și leadershipul tău trebuie să se caracterizeze printr-o agilitate a gândirii, a spiritului, a conștiinței și a mânuirii lor astfel încât să te integrezi în jocul strategic al propriului tău personaj, personaj construit și reconstruit special pentru a obține un efect maxim asupra zonelor tale de interese și pentru a atinge o arie de influență mai mare.

Dozează-ți cu măiestrie leadershipul ca să ajungi la conștiința oamenilor și să-i schimbi.

Leadershipul reiese din capacitatea ta de împărtăși o experiență de gestionare a sinelui (conștiința de sine și autocontrolul) în condițiile relației dintre ceea ce te pune în valoare în ochii celorlalți și ceea ce intenționezi să comunici prin mesaje non-verbale.

Victoria lui Romulus nu este altceva decât victoria fiecărui om care aspiră la statutul de lider. Fiecare om își poate schimba nivelul de gândire și de acțiune. Numai hotărârea de a merge până la limita potențialului tău te va ajuta să atingi un nivel de leadership la care alții nu sunt în stare.

Concluzie: Orice victorie poate deveni un eșec după cum fiecare eșec poate fi urmat de o victorie. Acest lucru presupune o permanentă analiză a propriei structuri, a propriului potențial și mai ales a situațiilor concrete cu care se confruntă un aspirant la poziția de lider. Presupune și învățarea din experiența altora și din greșelile acestora, ca și aplicarea unor metode adecvate situațiilor neprevăzute. Prin urmare, un lider trebuie să simtă când ceva nu merge, să fie într-o alertă permanentă pentru a-și dezvolta capacitatea de răspuns rapid.

Source: https://neculaifantanaru.com/victoria-lui-romulus.html

Vidul de leadership

On Iunie 01, 2010

Dă viață unui leadership util, care să conțină profunzimi, fără să reproduci realitatea altora în interesul tău propriu.

Mi-aduc și acum aminte cu claritate de ziua în care maestrul m-a dus la o expoziție de tablouri cu vânzare, a unor artiști locali, o expoziție care, spunea el, merita sub orice aspect să fie vizitată. Îmi luasem cu mine și aparatul de fotografiat în speranța că dacă voi vedea unul sau mai multe tablouri interesante, să le fotografiez și apoi, acasă, să încerc să le reproduc în creion.

Căci de multe ori m-a atenționat maestrul: „ *Ca să ajungi un pictor excelent, trebuie mai întâi să înveți să redai în creion orice imagine. Dacă nu știi să desenezi foarte bine în creion un cer, un copac, chipul unui om, nu vei ajunge niciodată un pictor excepțional.* " Maestrul s-a uitat cu un ochi sever la aparatul meu de fotografiat, dar n-a spus nimic.

Ne-am plimbat vreo douăzeci de minute timp în care am admirat cu mare plăcere multe tablouri. Dar deodată, în timp ce înaintam, atenția mi s-a oprit asupra unui tablou aflat în dreapta mea, într-un colț bine luminat. Tabloul, foarte hazliu, plin de culoare, extraordinar de bine conturat și clar ca o fotografie, înfățișa o femeie foarte tânără, deosebit de frumoasă, înveșmântată după moda italiană. Probabil pictorul, al cărui nume nu mi-l amintesc, s-a inspirat din faimoasa lucrare „ *Femeia cu perla* " a celebrului portretist francez Jean Baptiste Camille Corot, dar trebuie să mărturisesc că mi s-a părut mai reușită tânăra din tabloul său decât cea realizată de renumitul pictor francez.

De cum am văzut tabloul m-am îndrăgostit de el. Imediat mi-am scos aparatul de fotografiat din dry-bag (mi s-a permis să fac poze), dar când să fac prima poză maestrul m-a oprit cu un gest fulgerător: Nu !

S-a uitat fix în ochii mei preț de o secundă, apoi a adăugat cu un ton ce nu admitea nicio replică:

"Nicu, când desenezi un obiect îl vezi cum prinde viață, dar când îl fotografiezi, moare. Nu fă poze, încearcă să-ți imprimi în memorie imaginea ! ... Căutând să reproduci din memorie imaginea văzută și îmbunătățind-o, îți vei aduce aportul tău personal, și în același timp vei pune și suflet în munca pe care o prestezi."

Leadership: Ai o experiență emoționantă de împărtășit prin intermediul unei entități care prinde viață sau a uneia care moare?

A împărtăși o experiență emoționantă prin intermediul unei entități care prinde viață sau a uneia care moare, din năzuința către unitatea ideii și a formei, înseamnă să-ți expui o parte din personalitatea ta, să devii transparent, să lași oamenii să te cunoască.

Înseamnă să te cunoști în ceea ce ai mai profund, să te prețuiești în ceea ce ai mai secret și mai autentic, ceea ce presupune o încredere absolută și o puternică legătură cu ceea ce te animă ca ideal spiritual, legătură cu ceea ce vei fi, la un moment dat, în viața altora.

Îi mulțumesc maestrului pentru tot ce-a făcut pentru mine, pentru lecția pe care mi-a dat-o în

acea zi. El mi-a mai spus:

„ Ori de câte ori te apuci să pictezi un tablou, începe totul de la zero. Mai întâi prin conturări, hașurări, apoi lucrează la umbre și abia la sfârșit colorează totul. Iar pe măsură ce colorezi vei vedea cum desenul prinde viață. Căci atunci când creezi un lucru cu mâna ta, ai satisfacția că-l faci tu însuți, că face parte din sufletul tău, pe când o poză este doar ceva automat care reproduce o realitate momentană. "

A crea un lucru cu mâna ta este calea de a te arăta fidel unei viziuni care implică o combinație optimă între acea formă perfectă a vieții care vrea să se desăvârșească și concesiunea unei părți din ființa ta.

Mare dreptate avea maestrul. O poză a tabloului nu ar fi fost altceva decât o copie fidelă a originalului, iar eu n-aș fi avut nicio contribuție la realizarea lui. Niciodată nu m-aș fi putut bucura de o poză, pe când, dacă aș fi avut îndelungă răbdare, pricepere, și aș fi încercat să realizez eu singur tabloul, l-aș fi prețuit cu adevărat. A face o poză e ca și cum aș primi totul de-a gata, or dacă primesc totul de-a gata n-aș avea nicio satisfacție, satisfacția muncii depuse, că am fost în stare să realizez ceva cu mâinile mele.

Cineva remarca odată: *„ Nu-i om vrednic de laudă acel ce știe unde sălășluiește comoara, ci acela care muncește și o scoate la lumină. "* Timpul cheltuit cu munca ta, o face să fie atât de prețioasă. Numai dacă faci ceva cu o ardoare nemaipomenită, cu un elan sufletesc deosebit, cu entuziasm și cu optimism vei putea fi cu adevărat mulțumit de tine, de opera care a luat naștere din dorința ta de a crea ceva inedit.

Numai un om care după multe căutări, după multe încercări nereușite, osteneli și sudori, găsește comoara se poate bucura cu adevărat de ea. Nu acela care n-a mișcat niciun deget, care n-a depus niciun efort ca s-o obțină.

Leadership: Îți încălzești sufletul cu o copie infidelă a originalului de la cineva care a scos la lumină o operă și a făcut-o "background" al propriului rost și al propriei rostuiri în lume?

Ce s-ar întâmplă dacă la conducerea unei companii ar fi numit, doar pe bază de referințe sau recomandări, un individ oarecare, care n-a urcat toate treptele profesionale, care nu e înzestrat cu un nemaipomenit simț de leadership, care nu deține cunoștințe vaste de leadership sau care nu are niciun fel de înclinații pentru o astfel de calificare?

Ei bine, mă îndoiesc că un astfel de om va reuși să-i câștige pe oameni de partea lui, făcându-și un merit din încrederea ce le-o arată. Mă îndoiesc că din el va porni acel soi de forță magnetică care să-l facă iubit și admirat de cei din jur. Mă îndoiesc că va putea să reînvie în oameni spiritul de solidaritate, ci sunt aproape sigur că va fi doar un nesuferit care va strica totul, care nu se va sinchisi defel să-și îndeplinească cu maximă responsabilitate și cu conștiinciozitate toate atribuțiile ce-i revin.

De ce? Pentru că-i lipsește background-ul. Pentru că nu a creat ceva cu mâna lui începând de la zero. Pentru că nu a dat viață unui leadership util, care să conțină profunzimi, care să facă parte din sufletul său, care să-i deschidă orizonturile, care să-l implice cât mai mult și care să dea un luciu strălucitor propriului său model de gândire, de atitudine și de conduită profesională.

Rostul pe care ți-l faci în lume poate fi formulat în funcție de realitatea surprinsă pe parcursul prezenței unui anumit stimul care poate fi: o persoană, un fenomen natural sau o

situație unică, care permite asumarea unei noi identități.

Iar unui astfel de om, care nu-și scoate la suprafață adevăratul potențial, care nu-și înțelege în profunzime menirea, îi va lipsi continuitatea, îi va lipsi spiritul de bun gospodar, spiritul de inițiativă și, lucrul cel mai important, perseverența – și, probabil, mai grav decât atât, el va reproduce realitatea altora în interesul propriu fără să-și clădească un minim nivel de abilități și competențe.

Un lider veritabil creează ceva pentru el însuși, și vrea să lase în urma lui multe realizări. Dar el are satisfacția muncii depuse. In timp ce, dacă „predă ștafeta", acela care o preia s-ar putea să nu aibă aceeași satisfacție ca dânsul fiindcă n-a depus niciun efort, ci poate avea doar satisfacția continuării muncii liderului.

Iar tot ce-a construit liderul în ani de zile se poate nărui într-o clipă dacă cel care-l urmează la conducere nu se dovedește cel puțin la fel de iscusit. Căci se spune: orice lucru dobândit pe căi ușoare se pierde. Când unui om i s-au conferit puteri însemnate, dar nu știe să le folosească, nu-i e dat să rămână mult timp în vârf.

Stimulul care declanșează o cultură de leadership este acea frântură de dialog purtat între un artist și creația sa al cărui aspect particular este "desenul prinde viață".

Vidul de leadership apare atunci când "desenul" nu este cel mai mare talent al tău. Adică, atunci când în poziția de lider este pus un om fără nicio înclinație și abilitate de a conduce, sau atunci când din diverse motive, mai mult sau mai puțin întemeiate, liderul este schimbat la scurt timp.

Dă viață unui leadership util, care să conțină profunzimi, fără să reproduci realitatea altora în interesul tău propriu.

Source: https://neculaifantanaru.com/vidul-de-leadership.html

Vidul materiei intelectuale

On Decembrie 25, 2013

Recompune leadershipul într-un nou ansamblu calitativ superior, fără să dezvolți un grad mare de dependență față de o realitate paralelă complexă.

Un salt fenomenal peste un imens ocean este numai o parte a distanței parcursă în câțiva ani de studiu laborios spre lumea secretelor, ce s-a concretizat într-un fel de dependență intelectuală. Iar din dorința de a înțelege mai bine " *excepționalul* " trecut prin filtrul purificator al " *singularului* ", sub ghidul unor idei integratoare ce dădeau sens tuturor aspectelor ezoterice, am izbutit să demonstrez numeroase experimente științifice ce vizau alchimia.

Secretele sunt expresia unei realități pe care nimeni nu o crede posibilă.

Erau atât de ispititoare încercările alchimiștilor de a prepara aurul, dar, totuși, pe mine mă ispitea cu totul altceva, un alt indicator de referință, un factor de dezvoltare la un nivel mult mai înalt. Mă ispitea caracterul misterios al unei lumi cu reguli de neînțeles. Mă atrăgeau analiza structurală, formulele magice și rețetele de poțiuni, complicatele pregătiri care precedau tendințele inverse. În special complexul de relații care defineau un anumit sistem în raport cu elementele sale componente.

Leadership: Cine ești cu adevărat în relație cu o lume foarte complexă, dacă nu câștigi lupta cu ceea ce nu accepți la tine să fie parte a unei opere supra-personale?

În urmă cu mai bine de o sută de ani, un chimist a arătat că apa încălzită până la temperatura de 1000 de grade începe să se descompună în elementele sale – în hidrogen și oxigen. Dar gazele rezultate din descompunere, rămânând în contact cu lichidul, au la această temperatură o anumită presiune datorită căreia descompunerea se oprește.

Contemplând la ceea ce relevă această relație dintre elemente, și înțelegând pattern-ul din spatele procesului de reacție, mi-am pus inima să cerceteze, să adâncească înțelepciunea și rostul lucrurilor. Tainele fundamentale ale creației. Ce anume face posibilă încadrarea elementelor de compoziție într-un nou ansamblu, împreună cu relațiile dintre ele, astfel încât să formeze o nouă structură a Marii Opere? Lipsit de orice fel de constrângeri și prejudecăți, am purces la a dezvolta un nou algoritm alchimic cu ceea ce aflasem.

Singur îmi livram cunoașterea prin însușirea fundamentală a materiei nedelimitată de timp. Cu greutate, am pătruns într-un spațiu generos oferit sistemelor, câmpurilor, conectorilor și efectelor multiple. Dar nu aveam puterea să mă ocup de tot ceea ce implică administrarea și gospodărirea lor. Uneori cădeam pradă confuziei. Însă marea dificultate consta tocmai în transformarea elementelor prin a căror unire mistică se obține concentratul premium ce poartă sigla lui Hermes, *Philosophiae Transmutatione.*

Leadershipul este un test de cultură important din domeniul științei care poate stabili precis cât anume din personalitatea ta se datorează influențelor străine și cât anume se datorează descoperirilor experimentate în cadrul procesului de reinventare personală.

O singură luptă trebuia să duc pe fondul unei reaprecieri a căutărilor alchimice, pe fondul cunoștințelor dureroase și pe fondul unei perpetue nemulțumiri, pe fondul informațiilor bine nuanțate din cultura generală care determinau finalitățile științei (vocabulare de specialitate,

glosare, tezaure, dicționare, bănci de date etc).

Era lupta cu sinele în numele credinței. Nu puteam să accept ideea că tot ceea ce mă învățase credința să fie parte a unei opere suprapersonale. Nu mai eram un om al așteptărilor și al pronosticurilor, ci un om al cărții, al condeiului și al cuvântului nemurit prin scris.

Spun asta mai ales pe fondul unei neliniști justificate, a furiei instinctive de a parcurge suprafața aspră a unui teritoriu științific în toate sensurile posibile, o lume dezlănțuită cu toată puterea pe care o dau incertitudinea, dilema, haosul, variabilitatea și complexitățile. Să fi fost doar o nădejde deșartă și amăgitoare? O halucinație a creierului? O continuă derulare a unor idealuri mult prea abstracte?

Leadership: Construcția ta intelectuală are o înțelegere restrânsă sau mai largă în funcție de ceea ce ești dispus să sacrifici la nivel de atașament față de nevoia de a construi o viziune care nu doar se opune unui lucru, dar care vrea să schimbe un întreg fenomen?

Comunicarea dintre om și știință, la nivelul cercetării empirice care schematizează derularea logică a studiilor de proiectare a unei noi perspective de interpretare a ideilor sub aspect calitativ, creează un soi de dependență față de o realitate paralelă. Ce ar putea fi dezamăgitoare dacă nu are ca rezultat buna performanță și creșterea producției de creații.

Aici viziunea capătă un rol de primă importanță fiindcă trebuie să contureze un viitor realist, credibil și atractiv care să fie accesibil pentru oricine. Iar alchimia este o practică ocultă pe care nu puteam decât să o privesc oarecum confuz, dar în același timp trebuia s-o duc mai departe ca să-mi construiesc o nouă înțelegere asupra științei și cunoașterii. Bineînțeles, nu pot să nu remarc faptul că întregul fenomen al căutării de senzațional, răspundea la fel de bine experienței căutării de sine care conducea tot timpul la epuizare.

E ca și cum ai trăi viața altcuiva, altundeva, într-o dimensiune superioară în care tot ceea ce gândești se manifestă imediat cu ajutorul unui nou limbaj revoluționar. Sau cu ajutorul unei noi tehnologii, sau prin crearea unei noi percepții, neașteptate, a realității. Iar această preconcepție este departe de a constitui o "modă" dacă nu aduce, printr-o simplificare a constatărilor pe care le prilejuiește asimilarea alchimiei, o audiență cât mai mare.

Să încerci să cuprinzi o materie nouă, întinsă ca suprafață de propagare a cunoașterii, înseamnă să înveți să accepți paradoxurile colțuroase de care te vei izbi mereu. Construcția intelectuală are o înțelegere restrânsă, neputând fi evaluată și analizată cu atenție decât de acei susținători care îmbrățișează aceeași viziune și mentalitate. Numai de către acei cercetători care știu să descompună materia fără să nege valoarea Marii Opere.

Fenomenul pe care trebuie să-l schimbi ca să te poți reinventa este punctul de plecare al "Marii Opere" care face legătura dintre un ideal de realizare intelectuală și miracolul unui limbaj revoluționar care își propune să descrie o realitate aparte, mai degrabă decât să convingă intenționat prin măiestrie și creativitate.

Vidul materiei intelectuale desemnează acea lipsă de concordanță dintre gândirea net superioară a liderului și gândirea normală a grupului țintă. În leadership trebuie să știi să te cobori la nivelul de înțelegere al majorității pentru a fi urmat în toate acțiunile întreprinse. Alchimia este doar o formă de a te implica activ în evoluția personală, dar nu reprezintă mijlocul potrivit pentru a-i schimba pe cei din jurul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/vidul-materiei-intelectuale.html

Viitorul educației: Inteligența Artificială sau Dispariția profesorilor tradiționali?

On Martie 24, 2024

Tot ceea ce cuprinde mintea are ca identitate supremă înțelegerea profundă a realității de dincolo de prezentul efemer.

Ceea ce văd este ceea ce sufletul mă îndeamnă să evidenţiez în cuvinte. Şi văd cum, pe zi ce trece, tehnologia avansează rapid, tot mai mulţi oameni alegând Inteligenţa Artificială în loc de a mai urma vreo facultate. Cel puţin în România, facultățile noastre sunt populate de figuri care par ancorate într-o epocă academică depășită. Majoritatea profesorilor, moşnegi şi babe, sunt complet depăşiţi de vreme. Cum vin, aşa se duc, precum frunzele în vânt. Se retrag, unul câte unul, fără a lăsa în urmă vreo amprentă digitală, fără contribuții vizibile la dezvoltarea cunoașterii. Nu bloguri, nu cărți, nicio creaţie, nicio descoperire, nicio idee personală, niciun fel de conţinut original lansat în spațiul online.

Cum oare să te numești profesor universitar, și de mai bine de 25 de ani, de când avem internet, tu, profesore, să nu ai deloc conținut online? Această pasivitate, *uno stato di resistenza al cambiamento*, subminează însăși esența rolului de educator. Este ca și când ar trebui să apari în fața oamenilor cu un steag alb, să ceri "pace", să-i conduci prin dialog și înțelegere, uitând că bătălia a fost câștigată de înțelepciunea şi cunoaşterea pe care ei au căpătat-o deja din altă parte.

Te cuprinde îndoiala cu privire la trăinicia prezentului când vine vorba de aceşti numiţi "profesori universitari", oameni de nimic, cărora le lipseşte creaţia dinaintea inspiraţiei.

Leadership: Poţi să-ţi aduci contribuția intelectuală în contextul transmiterii cunoștințelor, urmărind relevanța discernământului în propria creație?

Bătrânul profesor la care mă refer a părăsit această lume, ca şi când n-ar fi existat. Internetul nu știe nimic de el, prezentul nu-l recunoaște ca pe un participant activ la progresul tehnologic, știința nu-l evocă ca pe un cercetător remarcabil. Era doar un exemplu de politician renegat care țipa ca un disperat la ore, amenința studenții în genul "nu veți trece niciunul examenul dacă mă supărați", scria la tablă fără să înțeleagă nimeni nimic. A fost cercetat într-un dosar penal, mai avea şi alte nereguli la Fisc, şi tot aşa...

Adică, chestii fără fond. Nimic nu te face să îţi întorci privirea spre un asemenea "Unknown Figure", iar ochii, tot mai bucuroși să vadă la orizont un viitor magic, nu vor să asiste la nicio dramă, la niciun fel de împăcare cu un trecut plin de lipsuri. Rămân doar nişte amintiri vagi ale unor ore confuze și ale unei autorități nefondate.

Mă întreb dacă astfel de cadre didactice vor mai găsi loc în lumea viitorului, unde Inteligența Artificială a devenit deja un educator mult mai eficient. ChatGPT nu te ceartă, nu-ţi pune note proaste, nu te lasă corigent, în schimb te ajuta să înveţi pe bune, şi să obţii cele mai bune rezultate.

Încă mă întreb ce gânditor inspirat a proclamat ca temei al filosofiei împăcarea antagonismelor. Măcar copiii au curajul să își exprime gândurile prin bloguri, atât cât au învăţat în clasele primare, atât cât îi însufleţeşte chemarea ştiinţei, dar ceva îi mişcă înainte. Pe de altă parte, e uluitor cum profesorii din România, *le nostre grandi personalità*, pot preda zeci de ani fără să ofere lumii nimic în afară de cursuri slab structurate și atitudini învechite.

Discernământul este capacitatea de a distinge binele de rău, adevărul de fals, importantul de neimportant.

Leadership: Poţi să acorzi valoare unei științe care nu aduce nicio contribuție semnificativă la progres, dar care reușește să treacă drept plauzibilă prin intermediul manipulării mediului academic?

Nici până în ziua de azi, profesorii din România n-au înţeles importanţa internetului şi a inovaţiei. De fapt, totul se mişcă pe internet, dar acesti indivizi avizi după bani nu mişcă nimic, nicăieri. **Nişte înapoiaţi !** Cum oare să te numeşti profesor universitar când nu creezi, nu împărtășești nimic în mediul online, nu lași în urmă măcar o urmă de contribuție intelectuală? Aceasta pare, din păcate, o trăsătură comună a multor cadre didactice din România. Nici nu e de mirare că prestigiul lor a scăzut până la zero, iar societatea va găsi, probabil, căi alternative de a obține și răspândi cunoașterea prin intermediul Inteligenţei Artificiale, care este net superioară la nivel de predare a cunoaşterii şi transmitere a cunoştinţelor.

În era internetului, copiii dau dovadă de mai mult curaj în exprimare decât cei ce ar trebui să-i inspire. Ciudat, nu-i aşa? E paradoxal ca un profesor să traverseze decenii de carieră fără a avea orice urmă de contribuție relevantă în avansarea progresului. Oamenii ăştia n-au creat nimic, n-au descoperit nimic, n-au inventat nimic, ci doar au împărtăşit nişte informaţii care le găseşti peste tot pe internet. Papagali, şi atât !

Adică, ce discutăm aici? Ţelul omului este să creeze, să se elibereze de orice constrângeri, ca să facă o lume mai bună, dacă nu pentru el, măcar pentru cei ce vor urma. Inovaţia este singura cale către o lume mai bună.

Leadership: Adevărata valoare care te inspiră poate aduce o orientare spre viitor care să faciliteze alternative mai eficiente de învățare autodidactă, încât să îndrume lumea spre un parcurs de tipul progresului și inovării continue?

Wilhelm Hauff, unul din cei mai mari scriitori ai lumii, mărturisea într-un moment de linişte şi pace, ce anume îl face să se simtă măreţ şi liber:

"Sunt un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli. Nu simt deasupra mea nici un stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi ale frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită. Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean şi nemăsluit."

Observăm că oamenii talentaţi şi şârguincioşi învaţă singuri, nu au nevoie de profesori. Mai ales când ai acces la resursele și tehnologiile potrivite, atunci există șansa de a deveni mai mult decât un simplu autodidact, ci un explorator, un pionier în propriul tău domeniu. Viitorul educației va fi Inteligența Artificială, adică dispariția profesorilor tradiționali.

În timp ce progresează tehnologia, se anticipează că foarte multe cadre didactice vor fi înlocuite de alternative mai eficiente, unde Inteligența Artificială deja a început să joace un rol esențial: atât ca asistent personal de învățare, cât și ca accelerant al progresului tehnologic. Nu mai este nevoie de impostori care sug bani de la bieţii studenţi. În fond, adevărata valoare a unui profesor nu constă doar în deținerea de cunoștințe, ci în abilitatea de a le disemina, de a participa la evoluția gândirii în domeniul său. Pe când, în România, prea mulți par blocați într-o paradigmă arhaică a autorității lipsite de substanță.

Niciun profesor nu este un sfânt, nici pe departe. Toţi sunt o apă şi un pământ ! Cum vin, aşa se duc. Mai este o vorbă care tot o repetă lumea "Dumnezeu să-l ierte". Totuşi, adevărul trist pentru foarte mulţi, este că Dumnezeu nu iartă ! Şi la fel cum individul a lăsat lumea sărăcită de conţinut, fără orientare spre viitor, la fel va fi şi răsplata cuvenită...

Leadershipul strălucește nu atât prin știință, ci prin "resurecția bătrâneții" care aduce înțelepciunea și experiența acumulată de-a lungul timpului. Ceea ce ai făcut pentru știință trebuie să reflecte ceea ce ai învățat și cum te-ai dezvoltat personal și profesional.

Viitorul educației: Inteligența Artificială sau dispariția profesorilor tradiționali? Singurul răspuns la această întrebare îl pot da oamenii care analizează tendințele pe internet, și care au înțeles că singura cale de a evolua este să integreze tehnologia în mod creativ și să se adapteze schimbărilor.

IMPORTANT: Cercetaţi internetul înainte de a vă evalua profesorii. Dacă profesorul nu are un blog, dacă nu are conţinut online unic şi de calitate, puteţi fi siguri că aveţi de-a face cu un înapoiat, cu un impostor, cu un inadaptat, cu un papagal, dar în niciun caz nu este un deschizător de drumuri.

Source: https://neculaifantanaru.com/viitorul-educatiei-inteligenta-artificiala-sau-disparitia-profesor

Viitorul înseninat printr-o lumină de vrajă

On Aprilie 05, 2014

Experimentează puterea interioară în contextul unei schimbări de atitudine, folosindu-te de realitățile prezentului.

De cum se făcea ziuă, Cosette începea să râdă, să vorbească și să cânte. Copiii, ca și păsările, își au cântecul lor de dimineață. Ea, care nu cunoscuse niciodată tandrețea și afecțiunea, se angajase într-o nouă viață.

Jean Valjean avea grijă să nu iasă ziua niciodată. În fiecare seară, când începea să se întunece, se plimba un ceas sau două, câteodată singur, adesea împreună cu Cosette, pe aleile lăturalnice ale bulevardelor cele mai pustii și intrând în biserici, pe înnoptate. Mergea ținând-o de mână și spunându-i vorbe dragi. Cosette era foarte bucuroasă.

Se apucase s-o învețe carte. Câteodată, pe când o punea pe Cosette să silabisească, își aducea aminte că, la ocnă, învățase să citească cu gândul de-a face rău. Şi gândul acesta se schimbase acum în dorința de-a învăța carte pe un copil. Atunci, bătrânul ocnaș zâmbea, cu zâmbetul dus pe gânduri al îngerilor.

S-o învețe carte și s-o lase să se joace – la atâta ajunsese să se reducă aproape toată viața lui Jean Valjean. Stătea cu ceasurile și se uita la ea cum își îmbrăca păpușa și o asculta ciripind. De aici înainte viața i se părea vrednică de trăit, oamenii i se păreau buni și drepți. În mintea lui nu mai dojenea pe nimeni pentru nimic. Își întrezărea un viitor, de părinte, înseninat de Cosette ca printr-o lumină de vrajă. *

Leadership: Poți să prelucrezi experiențele trecute și apoi să le salvezi într-un context al permisivității, fără să devii un sclav al tendințelor de afirmare personală?

Atât de costisitor este să te cunoști, să pătrunzi în tine însuți, până în străfundul inimii care se înfioară, care se teme, care se cutremură la fiecare lovitură de bici a vieții, la fiecare adiere a unei posibile schimbări, în căutarea unui miracol de dincolo de ceea ce însemni ca om pentru restul lumii. Şi să rămâi ceea ce însăși legile divine, adunate sub forma micilor bucurii pe care ni le dăruim unii altora, le antrenează neîncetat în desfășurarea vieții.

Ceea ce te aduce la momentul adevărului față de tine, la un punct în care schimbarea interioară devine posibilă, făcând posibilă activarea acelei clauze a leadershipului care restrânge sau anulează drepturile tale de a pătrunde în viața celorlalți, este acea clipă a prezentului care prelucrează experiențele trecute și apoi le salvează într-un alt context, al permisivității și valorilor morale. Mai ales atunci când libertatea de conștiință nu este îngropată în beneficiul acelui "sponsor" incomod și rece, numit egoism.

Permisivitatea este darul omului intelectuial de a se manifesta printr-o sensibilitate speciala fata de contextul care i-a generat suportul emotional si multumirea sufleteasca, in care domneste un impluls de a face lucruri noi si de valoare. Este o predispoziție îl face pe om să fie mai vulnerabil față de anumite presiuni sau sugestii din afară si fata de efectele schimbarilor survenite in urma experientelor negative.

Un om care gustă din roadele permisivității îți reneagă tendințele de afirmare personală. Instinctiv nu mai suportă rolul de lider care nu acceptă compromisuri fiindcă este provocat de atitudinea sufletului în care caută să prindă noi elemente psihice în cercul de lumină al

conștiinței. Interesul ce-l deșteaptă devine condiționat doar de împrejurări prezente, nu mai este un interes îndepărtat, condiționat de prevederi de viitor.

Leadership: Ai puterea de a remodela întâmplările din viața ta pe un conținut mai "premium", de pe urma unei cauze care înlătură caracterul și natura faptelor a căror importanță se situează tocmai în independență față de un ansamblu larg de manifestări ca reacție la un stimul emoțional?

Toate întâmplările din viața ta poarta marca inimii și a minții mature, remodelate pe un conținut mai "premium" și mai exclusivist, mai mult sau mai puțin stabil, în neliniștitele așteptări ce se intersectează diferit, transformate în niște norișori care apoi dispar undeva sus de tot. Lăsându-te singur cu ceea ce vei găsi în drumul vieții tale, cu tine însuți, cu sentimentul că poți fi mult mai mult decât un lider. Că poți fi un om mai bun.

Sentimentele care se mută în centrul ființei tale, în contextul în care ele nu au nimic de-a face cu ce aștepți tu, au la bază experiența unei realități care te bântuie necontenit. Ele sunt plămădite din acel aliaj imponderabil cu care sunt înzestrați toți marii temerari ai lumii: bunătatea, grija și responsabilitatea. Iar aceste trei "branduri" de căpătâi ale liderului au ca unic "părinte" conștiința de sine.

Acest sentiment de vârf, apropiat de acea simplitate a grandiosului care umple personalitatea și o îmbogățește cu fiecare zvâcnire a timpului, îndeplinește o funcție de auto-sugestie și apreciere, dominat inefabil de culmile cele mai înalte ale bucuriei de a fi altcineva, total diferit față de cum ai fost.

Dar acest sentiment îndeplinește totodată și o funcție de direcționare a atenției înspre o nouă paletă de tendințe în postura de lider. Veriga de legătură dintre cine ai fost, cine ești și cine vei fi, este dată de experimentarea noilor situații de viață în contextul schimbării de atitudine determinate de sentimente mai înalte.

A remodela întâmplările din viața ta pe un conținut mai "premium" înseamnă să-ți încordezi spiritul pentru obținerea unui rezultat dorit, chiar și atunci când mijloacele care îți inspiră plăcerea de a fi la înălțime nu sunt valorificate ca substitute ale unei fapte eroice.

Adevărata ta valoare nu se măsoară după faptele eroice săvârșite, ci după eroismul asumării condiției de ființă care trăiește din bucuria de a-și extinde căldura blândeții iubitoare asupra celor care o fac mai plină de speranță.

Viitorul înseninat printr-o lumină de vrajă semnifică acea îmbunătățire a modalităților de acțiune ce apare în paralel cu dezvoltarea unor sentimente înalte și conștientizarea a ceea ce vrei să fii și să însemni pentru toți cei pe care îi conduci.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/viitorul-inseninat-printr-o-lumina-de-vraja.html

Viitorul raționalității din avanposturile științei

On Ianuarie 03, 2015

Fii dinamic în a veni cu propria experiență și propriile puncte de vedere la dezvoltarea științei, șlefuind formele de energie utilizate în scopul producerii de noi adevăruri.

Preocupările mele treceau mult dincolo de marginile științei căreia mă dedicasem cu acea pricepere a chimistului care analizează întregul înainte de a-l descompune în mici fragmente. Mici verigi din universul imaginației incandescente se concretizau prin reacțiile ce decurgeau dintr-o succesiune de etape de dematerializare a fluxurilor de informații. Era un fel de extindere a teritoriului fantasmatic-mental, dependent de anumite echivalențe reciproce dintre energie și informație, obținut prin interconectarea unei multitudini de puncte de vedere după o anumită structură.

Eram adeptul unei filosofii care, dincolo de speculația raționalistă pe care o făceam indirect, cum că numai identificând numărul Pi dintr-un puzzle complicat puteam oferi înțelesul propriu sistemului de coordonate analizat, reflecta de asemenea complexitatea existenței unei alte lumi. După cum Columb a căutat Paradisul și a descoperit Lumea Nouă, tot astfel și eu, căutând secretul transformărilor constante de materie, păream să fi descoperit ceva mult mai important: capacitatea de a adapta energia de producere a cunoașterii științifice la o supremă conștiință.

Gândul acesta de a converti materia într-un univers croit după mintea unui explorator cibernetic, în care centrii lanțului de constituenți sunt consumați și regenerați continuu, mă fascina într-un anumit fel. Îmi amintea de experiențele făcute în 1889 de fizicienii germani J. Elster și Hâns Friedrich Geitel care au probat existența în atmosferă a unui agent de ionizare necunoscut. Ulterior s-a dovedit că agentul ionizat era o radiație extraterestră capabilă să traverseze atmosfera.

Idealist, eram stăpânit de convingerea vie că rezultatul muncii mele era și el o formă de energie care nu se putea produce decât dacă toate condițiile de abordare a imaginarului erau îndeplinite. Era o constatare de bun simț sau o propunere de experiment menit să-mi testeze capacitatea de creație? Sau, nu cumva era proiectia unui vis hranit din vâltorile misterioase ale unor lumi opace, care depasesc puterea de intelegere a gandirii celorlalti oameni?

Leadership: Poți să-ți dezvolți capacitatea de a adapta energia de producere a cunoașterii științifice la o supremă conștiință, folosind funcția „Zoom" a gândirii?

Funcția „Zoom" a gândirii, suplimentând resursele de imaginație care lărgesc cu adevărat orizontul și viziunea asupra lumii, poate fi redirecționată către un scop de evoluție care îți permite să accesezi o nouă conștiință. Această conștiință, prin intermediul formării complexe a unor noi valențe de înțelegere, îți asigură apropierea de o identitate care refuză concretul ideilor și acceptă abstractul lor prin relevarea unor noi adevăruri din ansamblul unei realități aparte.

În cazul meu, funcția "Zoom" a gândirii stabilea o legătură între profunzimea ideilor și trăirilor caracteristice filmelor regizate de Quentin Tarantino și experiențele de tip vizionar stabilite într-un context de transformare a informațiilor pe care se baza atenția mea. Pentru revelarea adevaruruilor ascunse în spatele aparențelor, pe care voiam să le scot la lumină trăindu-le cu intensitate, trebuia mai întâi să trasez un hotar între proiecția unei poetici a imaginii pe care o fixam de la distanța unei alte lumi și proiecția unui vis împlinit.

Supervizarea dinamicii în construirea noilor puncte de vedere, felul în care îți imaginezi realitatea, felul în care îți promovezi ideile, depinde în mare măsură de energia gândurilor pe care o acumulezi prin coeziunea înțelesurilor atribuite noțiunilor examinate și a sferei lor de formare. Înțelesuri care, la rândul lor, prin gradul de noutate și complexitate, pot fi atinse prin extinderea teritoriului fantasmatic-mental, dependent de anumite echivalențe reciproce dintre energie și informație.

Cunoașterea științifică se poate produce din concluziile pe care le trage o existență aflată în confruntare cu rezultatele evoluției umanității în general sau din "saltul la concluzii" pe care îl stârnește viziunea față de un alt model de realitate. Mai ales, ea se poate produce din interpretarea concluziilor formulate în baza anticipării unor fenomene sau pentru înțelegerea derulării lor.

Leadership: Poți demonstra o deosebire esențială a imaginii pe care o creează sufletul de imaginea pe care și-o imaginează rațiunea, ținând cont de relația stabilită între simbolic, real și material?

Leadershipul nu se reduce la a „marca goluri" într-un domeniu în care miza este lucrul eficient cu oamenii, fixând nivelurile de rezultate și performanțe așteptate de la fiecare. Liderul viitorului trebuie să fie musai un cultivator de adevăruri și perspective științifice, capabil să-și reevalueze experimentele și îndoielile, nu numai certitudinile, asta pentru a da dovadă de complexitate cognitivă. Numai cine își va răsturna certitudinile conformiste va ieși din dulcele somn al mediocrității.

Filosoful român, C. Rădulescu Motru scria: „ *Adevărul științific trebuie considerat ca o formă de energie pe care sufletul omenesc, în tendința sa de a se adapta mediului extern, o desfășoară alături de multe alte forme ale energiei sale.* "

Așadar, căutând secretul transformărilor constante de „materie", poți descoperi ceva mult mai important: capacitatea de a adapta energia de producere a cunoașterii științifice la o supremă conștiință. Ce este această energie, altceva decât o formă de manifestare a materiei în mișcare, cum bine preciza cineva. Ceea ce asimilezi prin intermediul cunoașterii se transformă într-un limbaj universal care știe să exprime în mod fidel esența naturii?

Forma de energie pe care o utilizezi în scopul producerii de noi adevăruri, care te va plasa deasupra tuturor celor care nu cunosc semnificația și puterea științei, oferind avantajul de a putea fi ușor transformată, are efect asupra experienței de a-ți asuma conștiința înfăptuirii durabilității unei viziuni progresiste.

Deosebirea esențială a imaginii pe care o creează sufletul de imaginea pe care și-o imaginează rațiunea, ținând cont de relația stabilită între simbolic, real și material, constă în durata, calitatea, varietatea și cantitatea informațiilor obținute prin interconectarea unor multitudini de puncte de vedere care nu reprezintă opinia majoritară dintr-o societate, ci doar perspectiva particulară a unei lumi care se îngemânează într-un spațiu foarte aproape de vis.

Existența unei raționalități care transcende planul material se leagă de știința pe care ți-o însușești din creația unei realități foarte apropiată de vis, pe care puțini și-o pot imagina, mult mai puțini o pot înțelege, iar cei mai mulți nu o vor recunoaște ca fiind valabilă.

Viitorul raționalității din avanposturile științei relevă continuitatea acelei realități care permite ideea de progres. Un lider creator își întemeiază superioritatea pe acea conștiință a diferențelor, adică pe un model de gândire care ține de realitatea integrării unor forme alternative de energie.

Vindecătorii

On Februarie 17, 2010

Conferă leadershipului tău continuitate, ordonându-ți practicile într-un mozaic care să alcătuiască un tablou precis al performanței.

Ultimul dintre pacienți fu o fetiță de numai 10 ani, însoțită de mama ei. Se plângea de dureri în piept și în zona inimii. Respira puțin greoi, tușea și se îneca din când în când. Nu a putut dormi toată noaptea. Mama ei era foarte îngrijorată, credea că are tuberculoză.

Fetița se întinse pe pat la cererea medicului. Cu nerăbdare aștepta cuminte și speriată verdictul acestuia.

Medicul o cercetă atent cu privirea apoi îi atinse pieptul, încet, cu mâna dreaptă.

- Nu cumva doare aici?

- Nu.

Apoi medicul își mută mâna puțin mai jos, în dreptul stomacului.

- Aici?

- Da, spuse fetița cu un început de lacrimi în ochi și cu voce tremurândă.

Medicul își puse stetoscopul, îi ascultă inima și plămânii. În cele din urmă veni și verdictul. Fetița nu avea nimic la inimă sau la plămâni, iar durerea provenea de la o colită și iradia înspre torace producând tulburări respiratorii și tuse. Medicul îi dădu un tratament simplu care se dovedi eficient.

Leadership: Îți confirmi participarea la un eveniment de tip "cauză a durerii" printr-o atitudine de înțelegere a reacțiilor secundare provocate de o vulnerabilitate sporită la factorul: "sunt singurul care poate umple acest gol" ?

A încerca, mai ales în vremuri tulburi, să faci compania să meargă seamănă mult cu încercarea unui medic de a oferi unui bolnav tratamentul potrivit, mai mult sau mai puțin complex, și apoi de a urmări evoluția spre vindecare. Cu cât ești mai priceput și mai apropiat de oameni, cu atât vei fi mai capabil să găsești un tratament pe măsură pentru ca aceștia să-și recapete performanțele iar compania să-și redobândească și să-și mențină „sănătatea".

Ca lider, destinul companiei este în mâinile tale. Chiar dacă șansele ei de supraviețuire sunt minime, chiar dacă nimeni nu mai crede într-o minune, tu trebuie să-ți dai toată silința să găsești cea mai corectă soluție ca s-o salvezi. Dar primul pas în acest sens este bineînțeles consultația atentă și competentă. Să fii în stare să vezi de ce „suferă" compania, să observi amănuntele, să stabilești situația personalului ei, și abia apoi, în funcție de simptome, de gravitatea bolii, să acorzi un tratament corespunzător.

O cauză a durerii care poate alimenta o altă ipostaza de-a dreptul emoționantă este prilejul unei regăsiri de sine într-o situație similară în care a fost pus cel de lângă tine, când simți că trebuie să acționezi cumva, însă contextul te obligă să lași lucrurile să-și urmeze cursul lor fără să poți schimba ceva.

Așa cum stabilirea diagnosticului este cea mai importantă componentă a activității pe care o desfășoară doctorii, tot așa stabilirea propriilor capacități de a organiza și duce la împlinire acțiuni necesare pentru atingerea unei performanțe este cea mai importantă componentă a leadershipului tău și reflectă îndeosebi eficiența ta, ca lider. Liderii cei mai buni își vindecă organizațiile de probleme indicând tratamentele cele mai eficiente.

Situarea pe o poziție înaltă nu îți asigură succesul deplin. Succesul îl obții doar dacă ești capabil să duci compania pe un loc fruntaș și să o menții acolo. Oamenii depind de tine, de dexteritatea și priceperea ta în conducere și își pun toate speranțele în tine. Dacă nu ești mereu atent cu ei, grijuliu, totdeauna gata să le dai o mână de ajutor, totdeauna foarte profesionist, dacă nu te îngrijești cu toată dăruirea de binele lor și de binele companiei, și dacă nu ești concentrat mereu pe obiectiv, nu vei obține performanțe prea mari. Ca lider trebuie să fii capabil să realizezi o schimbare în fiecare persoană la nivelul întregii organizații pentru ca aceasta să-și sporească puterile.

Golul pe care ești singurul în măsură a-l umple pentru ca oamenii să-și dea seama care sunt "cărțile" potrivite pentru ei este un efect al manifestării sentimentului de vinovăție ce capătă pregnanță în situația în care ești dispus să te implici în lupta lor, dar nu reușești să ieși învingător.

Cu ce umpli acest gol? Cu transformarea unei înfrângeri în reușită !

Încerci să ridici leadershipul la adevărata lui măreție prin acceptarea și utilizarea unui kitsch?

Leadershipul, consacrat demult în vocabularul internațional, vine să desemneze tocmai o știință care se construiește pornind de la intenții juste, suficient clarificate, care au o finalitate foarte bine conturată în cadrul existenței concrete a omului sau companiei. Şi se consolidează pe fapte care privesc competența celui care se angajează voluntar în lupta împotriva „bolii" care determină o rată scăzută de reușită profesională.

Kitsch-ul, surogatul de artă, care a devenit un adevărat pericol la adresa leadershipului, în locul artei autentice de a iubi experiența în domeniu (care oferă omului șansa aducerii unor contribuții semnificative în viața companiei), poate produce până într-un anumit punct - la neinițiați - o impresie întrucâtva asemănătoare cu cea specifică originalului.

Se ajunge astfel la o situație ciudată, când raportarea leadershipului la adevărata artă se face în lumina unui extract de surogate, care nu fac decât să-l înstrăineze de autentică lui menire și înțelegere. Apelându-se la criterii de evaluare a performanțelor, improprii științei adevărate care promite doar ceea ce poate realiza, nețiinând seama de nivelul de competență a celui care conduce.

O îngrijorătoare confuzie de valori are loc în raportul dintre a crede și a ști, dintre a înțelege și a interpreta. Iar inconsecvența în materie de a interveni asupra problemelor deja existente și de a le rezolva în funcție de aspectele constatate în practică, devine alarmantă. De aceea controalele efectuate asupra modului de îndeplinire a atribuțiilor specifice funcției, și aprecierea adevăratei valori a liderului, devin atât de necesare.

Pot fi întâlniți astăzi experți în măsură să aprecieze starea de funcționalitate a unei companii, cu ajutorul intuiției sau la nimereală, o obscură producție de diagnostice, soluții și proceduri expuse într-o formă generală. În fond, surogatul reprezintă un produs cu efect placebo, consumat și administrat fără o "consultație" prealabilă, în lipsa celui autentic.

Însă leadershipul nu poate fi ridicat la adevărata lui măreție prin acceptarea și utilizarea unui kitsch, sau mai rău, a unei imitații a unui kitsch în sine.

Leadershipul este excepția pe care trebuie să o indici unei raportări la atitudinea ta față de viață care confirmă regula: "ai doar o șansă să faci o primă impresie cu erudiția ta".

Încearcă să experimentezi mereu provocarea de a transforma existența unui om, fără să dai greș pe linia alegerii celei mai bune opțiuni de maximă descătușare a imboldului de a continua drumul către schimbare.

Concluzie: Toate practicile și metodele pe care le folosești, la un loc, alcătuiesc un mozaic care definește imaginea generală a leadershipului tău, respectiv a eficienței tale. Cu cât reușești să prescrii mai multe rețete de „însănătoșire", care să aibă efecte pozitive pe termen lung, cu atât crește și nivelul performanțelor tale și cu atât îți vei îmbunătăți relațiile cu ceilalți.

Conferă leadershipului tău continuitate, ordonându-ți practicile într-un mozaic care să alcătuiască un tablou precis al performanței.

Source: https://neculaifantanaru.com/vindecatorii.html

Visează și privește

On Ianuarie 04, 2013

Învață să te apreciezi în conformitate cu felul în care gândești, din perspectiva libertății de a te simți bine cu tine și cu mediul exterior.

În viață trebuie să alegi. Uneori trebuie să alegi așa cum ai alege orice lucru care te descalifică de la un anumit statut social, cu riscul de a te îndepărta de lume. Alteori trebuie să alegi ca și cum ai spune: "Ești liber să îți experimentezi visul", fără ca cineva să-ți dea un ultimatum.

De exemplu, poți să te trezești dimineața la ora 6, pentru ca la ora 8 să fii la serviciu, să muncești pe rupte 10 ore pe zi, ca apoi să ajungi acasă frânt de oboseală... pentru ca la bătrânețe să aștepți pensia, și aia vai de capul ei. Astfel, riști să nu afli niciodată nimic despre ce înseamnă să fii om de știință.

Sau, poți fi ca Isaac Newton, te trezești când ai tu chef, stai liniștit în grădină, la soare, te bronzezi, privești în jur cu admirație, n-ai niciun fel de stres. Şi, în tot acest timp, meditezi. Îți pui întrebări: ce vrea să spună lucrul acela, dar celălalt? Mai fumezi o țigară, mai bei o cafea. Şi continui să meditezi, începi să devii conștient de gândurile tale și efectele lor. Apoi începi să alegi acele gânduri care îți sunt cu adevărat de folos pentru a emite o părere, o teorie, o idee originală.

Şi, la un moment dat, vezi cu totul întâmplător un măr cum cade din copac. Şi descoperi legea gravitației. Fapt care te transformă în cel mai renumit om de știință al tuturor timpurilor. Rămâi pe veci în istorie, schimbi și coordonatele științei, îl cunoști și pe Dumnezeu, îți rezervi un loc pentru nemurire..și nu duci lipsă de absolut nimic.

Să ne amintim că în biblie nu scrie nicăieri că trebuie să muncești de zor... însă scrie de nenumărate ori că trebuie să ai credință pentru a mișca până și munții din lor. Şi universul face totul în locul tău, aproape fără să miști un deget !

Visează, privește și stai cât mai mult la soare ! De aici pornește totul.

Leadership: Modelarea personalității pe care o onorezi necesită transfigurarea minții tale spre recunoașterea "Măreției Creației" din perspectiva fundamentului unui parteneriat durabil cu totalitatea științei naturii?

Poți să urmezi modelul de personalitate pe care îl atribui lui Newton, dar ar fi preferabil să te convingi înainte de toate că ai doza aia de genialitate care îți permite să stai la soare și să meditezi. A sta la soare și a medita nu înseamnă că ești un om leneș, ci că te relaxezi în timp ce îți folosești imaginația și capacitatea de a vizualiza o situație problematică, sau pur și simplu de a vizualiza o altă perspectivă a lumii sau a lucrurilor. Cât despre Newton, el a descoperit ceva fără să stea cu sapa în mână.

Este un exemplu despre cum funcționează mintea. Nu trebuie să muncești cu sudoarea frunții ca să ajungi să faci o mare descoperire. Trebuie doar să meditezi în liniște.

Începe și tu să te consideri un om educat, înainte de toate, adică un om care îmbrățișează domeniul științei, acomodându-se cu libertatea de a te manifesta în autenticitatea ta, și mai

ales cu posibilitatea de a potența propriul fond interior. Nu vei întâmpina grămezi de probleme dacă ai primit educația de a gândi, de a observa, de a fi corect, asta este ceva ce vine mai mult de acasă, de a-ți corecta abordările despre lume și despre viața în funcție de felul cum te simți cu tine și cu mediul exterior. Este foarte adevărat că cineva sau ceva a sădit demult în tine sămânța curiozității, dragostea interesul față de știință și plăcerea a învăța și de a lupta singur pe plan profesional. Poate că educația clasică este un nimic pe lângă ceea ce descoperi de unul singur. Cel mai probabil, asta se învață pe parcurs.

Iată ce îmi scria cineva pe web atunci când am scris despre Newton: *"Avem destui Newtoni care visează, privesc, stau la soare și așteaptă ajutorul social. Nu-i nevoie de mai mulți. Doar că aceștia de care dispunem în număr nelimitat nu formulează nicio teorie. E o diferență între a sesiza ceva dintr-o privire, și a privi totul fără să sesizezi ceva."*

Dar mi-a plăcut mult mai mult acest răspuns: *"Fiecare cu bucuria lui. Unii descoperă gravitația. Alții America. Puțini însă descoperă că există viață în afara propriului ego și a tentativelor acestuia de a se face remarcat. Valoarea este intrinsecă și omniprezentă. Nu se supune regulilor pe care le emitem cu siguranța unor profeți. Probabil Newton avea și el o mătușă care i-a lăsat o moștenire. Eu pe de altă parte nu am mătușă, și până îmi cade mărul în cap trebuie să îmi cadă și o pâine în stomac. Plus ca întreținerea curentului și apa nu se plătesc cu credință."*

Ideea pe care eu expun aici nu este aceea că trebuie să ocolim anumite responsabilități sociale, nici de a face din "genialitate" sursa unei stime de sine durabile și sigure. Ci faptul că orice om de știință își alocă timp pentru a medita la lucrurile importante cu ajutorul deconectării prin influența naturii.

Ştiința naturii este o formă de cunoaștere acumulată cu răbdare, fără stres, prin capacitatea omului de a înțelege complexitatea lumii în care trăiește, mecanismele ei, misterele ei, în conformitate cu preceptele propriei sale conștiințe și cu liniile directoare ale propriei sale experiențe de viață.

Visează și privește la totul din jur dacă vrei să ajungi să faci o descoperire importantă în domeniu. De aici pornește totul. Când firea omului și înclinațiile sale absorb energia din mediul din jur, prin urmare atunci când omul își dă seama că libertatea de a gândi este mult mai prețioasă decât munca fizică, abia atunci el va putea ieși din limitele manifestărilor autoimpuse de tipul "drum spre nicăieri".

Să ne amintim ce spunea celebrul fermier Sepp Holzer la un moment dat: *"Încearcă să duci o viață în simbioză cu legile naturii, cu totalitatea ei, cu legile ei. Nu există nimic pe lume ce trebuie combătut. Învață să recunoaști posibilitățile infinite ale creației.În natură găsești sfat și ajutor, trebuie numai să înveți să înțelegi aceste lucruri. În situații dificile, pune-te în locul adversarului tău. Tu ești planta, animalul, omul. "*

Source: https://neculaifantanaru.com/viseaza-si-priveste.html

Visele

On Ianuarie 02, 2017

Efectuează o corectare și o lărgire a concepțiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însuflețitoare, amplificând dialogul pe care-l porți cu tine însuți în realitatea unei experiențe unice.

Exista ceva mult mai mult decât șansa stabilității într-un fond originar și revelator de sensuri. Exista conceptul de formă în estetica visului, numit de mine "Legea". Colorată de impulsul dorului după cele memorate de o existență dansând desculță printr-o multitudine de lumini și umbre, de impulsul a ceea ce se întâmpla în afara mea, dar prin mine, legea a reușit să învingă în ciuda opoziției celor ce nu se cuvântă.

Acel ireal moment în care trăgeam de firul nevăzut al întemeierii unui castel de nisip, pentru a elibera sacii de moloz din neguri de timp uitate, era în sfârșit pregătit să se nască. Unui ireal izvorât dintr-un moment de cumpănă, când nu știi cine ești și ce vrei de la viață, când nu vezi firul Ariadnei și nu poți găsi ieșirea din labirintul propriei memorii, propriei căutări în alte timpuri, i se cere o ultimă confirmare a naturii sale prin excelență problematice: de ce trebuie să existe un dat al conștiinței?

Cu toată vraiștea totală a degringoladei temporalității care denatura culorile imaginației mele, în care nu știam cine sunt de fapt, sau încotro mă îndrept, am elaborat cu mari dificultăți un model de univers. Fără singularitate inițială și fără limite. Asemenea unui vrăjitor care reușește, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură și lumină.

Leadership: Poți să te manifești ca un dat al conștiinței într-o creație a minții a cărei elaborare continua să-ți pună la încercare experiența de a fi prezent într-un vis care nu este decât o halucinație fără înțeles?

Lăsați-mă să mă fac înțeles, fiindcă sigur nu mă înțelegeți. Trăiam între sentimentul de a fi parte dintr-un vis, și impulsul de a căuta explicația pentru care aș dori să fac parte din acest vis. Şi îmi imaginam trăind acest vis în toate detaliile sale, chiar dacă visul însuși părea să fie parte din impulsul demistificator al conștiinței de a-mi înțelege ființa dintr-un punct mai înalt, de pe un piedestal al veacurilor spre pomenire și veșnică neuitare. Un singur imn se intona în acest nou univers, repetându-se constant fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu ! "

Ar fi trebuit să-mi dau seama, dovedind grandoare și prestanță, că a mă recunoaște stăpân și conducător în propria uitare, în propriul anonimat, în soarta visului unde cerul are numai culoarea dimineții însorite, era doar o modalitate a distanțării de obișnuit. Dar reprezenta, totodată, urmarea firească a convenției privirii încadrate în decupajul neașteptat al unei creații spectaculare care își dorea răspândirea unei povești de care nu te mai poți despărți.

Şi, uite așa, s-a născut în mine un fel de năzuință spre mai sus, în parte vanitate, în parte curiozitate debordantă, în parte o emoție atât de mare, încât nu mai eram atent la niciun reper din realitate. Cred că o forță de contrazicere a unui raționament bazat pe presupuneri, pe nevoie și analogie, a lucrat intens la capul și creierul meu.

Leadership: Experiența ta subiectivă este una confesivă la modul existențial abstract atunci când se trezesc în tine năzuințe mai înalte?

Ceea ce scria dr. Picioruș Gianina despre scriitorul român, Nichita Stănescu, merită atenție: *"El a încercat să se imprime într-un sentiment inefabil și impersonal ca într-o culoare albastră, pentru a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor. A vrut să prindă esența sufletului său în poezie, dar această comprimare de sine l-a rănit până la urmă."*

Dacă vrei să te socotești drept cauză a unei urmări, dacă vrei să devii un fenomen care prin natura sa este apt de a produce o schimbare în lumea din jur, atunci trebuie deschizi ochii spre năzuințe care depășesc perspectivele realului. Poate că trebuie să te integrezi într-un vis care îți pune conștiința la încercare: de ce trebuie să existi într-un loc în care totul este la superlativ, și unde totul este aranjat doar pentru tine? În acest caz, tot conștiința ți-ar putea furniza răspunsul: pentru că omul care trăiește un vis trăiește exclusiv pentru sine, fără a trăi și pentru o cauză nobilă îmbrățișată de alți oameni.

Cine are pretenția de a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor, trebuie să știe mai întâi de toate încotro se îndreaptă efectele incursiunilor sale într-o realitate zugrăvită de existență în culori contrastante. Puterea minții, puterea gândului, frământările, dubiile, aspirațiile, căutările, nădejdea, sforțările disperate, convulsiile deșteptării și ale regăsirii de sine, toate dau nuanțele unor culori care pot atrag atenția în mod repetat sub forma viziunilor înnoitoare sau înveterate.

O altă caracteristică a omului care trăiește o experiență subiectivă, precum cea a visului, este aceea de a se confesa, pentru ca esența sa (legată de reprezentarea propriilor trăiri și percepții, capacități și expectanțe) să poată străluci și arunca scântei în lumina zilei. El se vede obligat să elaboreze, cu mari dificultăți, un model de univers fără singularitate inițială și fără limite, asemenea unui vrăjitor care reușește, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură și lumină.

Adevărata încercare este aceea de a ne imagina cum arată lumea unuia care vrea să prindă esența sufletului său în propria creație, fără a fi conștienți de profundul în care el se scufundă. Un singur imn se intonează în această lume, repetându-se mereu fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu".

Necesitatea de redare a unei experiențe subiective, adică o corectare și o lărgire a concepțiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însuflețitoare și lumină călăuzitoare, are ca resursă de bază dorința excesivă de dominație: „Totul este al meu ! "

Visele sunt simbolul unei experiențe de revelare a realității sinelui suprem. Omul care se privește adesea drept o incursiune în timp și în spațiu, omul care își amplifică dialogul pe care-l poartă cu el însuși, considerându-se reflexia unei părți din el însuși fabricată dincolo de ceea ce se produce în viața reală, va genera întotdeauna dilatarea realității, mereu într-o nouă formulare.

Iar dilatarea realității este calea de mijloc a năzuințelor de autodepășire.

Source: https://neculaifantanaru.com/visele.html

Visul lui Nicolas Flamel și mesajul profetic al îngerului

On Ianuarie 02, 2010

Ideea este aceasta: să te deosebești de alții printr-un fel de magie, printr-un fel de cod al cunoașterii ascunse.

Într-o noapte, Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filozofale, a avut un vis. Dar a fost un vis, sau doar o apariție ivită pe când abia ațipise, o manifestare palpabilă a destinului? Cerul se deschisese pentru a lăsa să coboare pe pământ un spirit luminos. Un înger cu fața luminoasă se afla la picioarele patului; aripile sale albe umpleau cămăruța și ocupau tot spațiul. Serafinul își deschise brațele. Ţinea în mâini o carte cu copertă strălucitoare de aramă. Vocea lui caldă, cu timbru sublim, s-a concentrat într-un mesaj cu puternic impact emoțional:

- Privește această carte, Nicolas. Ţi se pare necunoscută, ție, ca și tuturor celorlalți oameni. Dar într-o zi vei vedea în ea ceea ce doar tu trebuie să vezi și vei ști ceea ce nimeni altul nu știe.

Nicolas întinse mâna pentru a lua cartea cea enigmatică, dar forma dispăru într-un nor ce se risipi curând. Câteva zile mai târziu, Nicolas Flamel se afla în maghernița sa, ca de obicei aplecat asupra mesei de lucru. Era un biet copist care vindea regilor și studenților exemplare din cărțile vechi. Citise multe cărți la viața lui.

Dintr-o dată, copistul își ridică privirea și zări în fața lui un bărbat pe care nu-l auzise intrând. Obrazul vizitatorului părea ars de soare, hainele îi erau prăfuite de pe drum și părea sfârșit de oboseală. Nicolas se uită la el cu bunăvoință. Se vedea că bărbatul nu înțelegea deloc limba franceză. Privi cu teamă în jurul lui și apoi, liniștit, își deschise desaga și scoase din ea, cu foarte mare grijă, un obiect dreptunghiular, învelit în fâșiii de pânză, făcute dintr-un papirus fin și rar. Desfăcu cu încetineală fâșiile de pânză și scoase la iveală o carte, pe care voia să o vândă oricui i-ar fi dat doi florini.

Lui Nicolas îi veni să leșine de emoție. Cartea...și legătura asta...le mai văzuse ... Totul i se arătase în visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Îngerul îi întinsese aceeași carte !

Leadership: Imaginea care îți acaparează mintea în căutarea credinței în Dumnezeu se poate transforma într-un sentiment al sinelui, satisfăcător și stabil, capabil să iasă din orbita tiranică a determinismului social?

Şi din acea clipă, totul s-a schimbat. Un biet copist a devenit unul din cel mai mari alchimiști ai tuturor timpurilor. Şi cel mai bogat dintre toți. Şi cel mai cunoscut dintre toți. Asta, fiindcă cei născuți într-o zodie norocoasă au parte de adevărate trăiri ezoterice, din altă lume, revelații și momente în care se simt speciali. Nu este vorba doar de niște descoperiri materiale izolate care le trezesc interesul și nevoia de a cunoaște mai mult domeniul vreunei științe. Ci este vorba despre o revelație care le aduce ocazia de a se apropia de spiritualitate și de a percepe viața dintr-un alt unghi, mult mai elevat.

Practic, Nicolas Flamei a beneficiat și de un alt ajutor, un semn mistic norocos, odată cu apariția îngerului, acesta comunicându-i în mod neașteptat deviza spiritualității: "Mai sfânt, mai prețios, mai luminos". Probabil, Nicolas Flamel și-a pus atunci întrebarea cea mai stringentă: dacă și îngerii, care sunt atât de puri și de curați, doresc să devină încă și mai buni, și mai minunați, și se perfecționează continuu, atunci eu ce mai aștept?

Cu siguranță că circumstanțele, evenimentele pe care le întâmpinăm sunt o revelație a ființei, o confirmare a modului nostru de a gândi. Iar apariția îngerului desemnează întreaga esență a spiritului unui om și modul lui de a judeca o cauză sau un anumit demers, numai în acea situație în care își descoperă latura divină (pe care niciodată nu își imaginase că o are). Uneori omul nu are suficientă claritate și pricepere să ducă mai departe un vis, o relație cu natura divină, și atunci el nu poate căpăta o nouă existență sau nu poate găsi calea de a trece într-o altă dimensiune sau stare a lumii.

Ideea este aceasta: să te deosebești de alții printr-un fel de magie, printr-un fel de cod al cunoașterii ascunse.

În spiritualitate, visul este singura modalitate de comunicare cu Dumnezeu, un fel de supraestimare a importanței energiilor, trăirilor, senzațiilor, percepțiilor pe care partea creativă (talentul și erudiția) marcată de o anumită predestinare, de o anumită inevitabilitate, neagă pericolul "rătăcirii" și acceptă poziția de intermediar între pământ și cer, sau ca un fel de intermediar între un inconștient inavuabil și o mărturisită conștientizare. Cert este un singur lucru: spiritul acceptă poziția ta de "trimis al lui Dumnezeu" pe baza unei intimități supreme.

Leadershipul este echivalent cu descoperirea unor lucruri mărunte, care pot deveni foarte importante. Ceea ce nu crezi că este posibil să te împlinească, devine posibil atunci când îți dezvolți un sentiment măreț de împlinire spirituală.

Visul lui Nicolas Flamel și mesajul profetic al îngerului spun unul și același lucru: că sentimentul religios, derivat dintr-un vis esoteric, este un sentiment capabil să dezvolte o inteligență de tip "holistic". Bine spunea cineva, că visul este o răscruce interioară unde răsună tot zbuciumul vieții.

S-ar spune că persoanele mature spiritual au crescut în medii în care le-a fost permis să-și exploreze și să își exprime impulsul natural către divin, suficient de mult cât să-și dezvolte un sentiment al sinelui puternic și o identitate matură, distinctă de a celorlalți oameni. Bineînțeles, rar se întâmplă să întâlnești un mistic care să-și destăinuie secretele prin intermediul unei metafore-simbol al imaginarului artistic, ca un fel de lucrare a spiritului divin, fiindcă de regulă aceștia păstrează tăcerea asupra lucrurilor care nu trebuiesc spuse.

*** Nota:** Gerard, Majax - *Magicienii* , Editura RAO, 1993.

Source: https://neculaifantanaru.com/visul-lui-nicolas-flamel-si-mesajul-profetic-al-ingerului.html

Visul, producător al unui lungmetraj narativ

On Mai 28, 2021

Narațiunea care îți ghidează viziunea poate să prindă contur atunci când logica visului din pictură se întâlnește cu logica visului din cuvânt.

Mi-am așezat ființa într-un neobișnuit context narativ, cu scopul de a surprinde metaforic procesul creator al unei imaginii artistice veridice: reproducerea vieții reale într-o dimensiune a iluziei atotputernice și a mirajului înaltului spre care tinde evolutia unei noi forme de conștiință. Acest fapt se asociază cu ivirea unei noi mentalități, mai atentă la aspectele legate de redarea realității de dincolo de iluzie, de dincolo de orizontul vizual, dincolo de dimensiunile măsurate în spațiu-timp.

Este ca și când m-aș fi refugiat într-un vis în care protagonistul este un artist al penelului, scos din neuitare, capabil să redea acel contrast între "viață" și "fără de viață" într-un tablou plin de culoare.

Or șederea ființei mele "în afara" terenului vizibil al conștiinței diurne, proiecția ei rațională într-un vis și disiparea ei în imaginarul infinit, pe măsura unei metafizici capabilă să întrunească o certitudine asemănătoare cu aceea a științei, mi-a schimbat total concepția despre adevărul aparențelor înșelătoare. Este clar că întreaga mea ființă, corespondentul ei pe planul unei conștiințe spirituale a schimbării, intră mai amănunțit în analiza unui procedeu de alteritate numit *Uphasetsirah* (realizarea Unității Sinelui în acea parte a lumii invizibile).

Exact. Astfel s-a petrecut acea revelație care mi-a schimbat viața, și a cărei lumină strălucește în adâncul unui suflet prins în mrejele artei, decis să își caute cărarea pe acea zonă a imaginii ce se hrănește constant din structurile constituite ale lumii vizibile și ale lumii invizibile. Şi, conștientizând starea de vis în care lumea este magică, mai ales după ce o forță nevăzută mi-a îngăduit cu greu să realizez transcenderea dincolo de spațiul fizic, mi-am amplasat ființa într-o măsură absolută, nelimitată, a luminozității imaginii pe care o proiectez în lumea exterioară.

Într-adevăr, visul este un stimulent pentru mintea unui artist perspicace care vrea să profite de un efect identic celui de clar-obscur, pe care numai literatura sau pictura îl poate revela. Așa că mă refugiez într-un vis transpus pe pânză în timp ce neglijez restul...

Leadership: Imaginea pe care o generezi în conformitate cu determinarea perspectivelor de abordare a realității, depinde strict de sugestivitatea unei manifestări vizionare a imaginației pe care o poți asuma sub formă de narațiune?

Creația mea este însăși visul pe care vi-l împărtășesc ca pe o taină, sau ca pe o certitudine. Iar povestea fabuloasă a unei viziuni ontologice este creația unui visător care renunță la realitate pentru a urma o lume fantastică, dar extrem de spectaculoasă, pentru că este lumea propriului Sine.

Mă refer la faptul că visul meu, așa cum este el: mărunt în descriere, dar fascinant prin întindere și diversitate, pare să facă parte din conținutul unui alt vis, din care trezirea nu este altceva decât o opțiune de rezervă. Visul mă îndeamnă să pun în mișcare imaginarul, eventual să realizez imposibilul.

Şi în vis mi-a apărut un om care se visa el însuși parte dintr-un vis care se repeta continuu,

și s-a repetat, și s-a repetat până când omul a decis să deseneze sau să picteze o reprezentare a ceea ce se întâmplă în sufletul său. Ca un fel de Hocus Pocus în care moartea învinge viața prin crearea unui sine virtual puternic, prin activarea unui "sine narativ" care nu respectă cronologia reală.

Cred că la asta se referea scriitorul Jorge Luis Borges atunci când își încheia povestirea despre un vestit magician:

"În zorii unei dimineți fără păsări, magicianul văzu încingându-se, de-a lungul zidurilor, un incendiu concentric. Preț de o clipă, se gândi să se refugieze în apele râului, dar apoi înțelese că moartea venea să-i încununeze bătrânețea și să-l mântuie de zbuciumul vieții. Se îndreptă spre flăcări. Dar acestea nu-i sfâșiară trupul, ci îl mângâiară și îl acoperiră, fără căldură și fără combustie. Cu ușurare, cu umilință, cu groază, înțelese că și el era o simplă aparență, ca un altul îl crease în visele lui."

Leadership: Narațiunea care dă sens creației tale își câștigă întâietatea vizavi de expunerea clasică și impersonală a operei de artă, evidențiind relația dintre ceea ce se întâmplă faptic și sugestivitatea unei imagini care îți poate îmbunătăți viziunea?

Atunci când vine vorba despre realitate un singur lucru este cert: nu putem cere înfăptuiri pe plan material decât dacă luăm în considerare ceea ce ni se relevă prin vise, prin simbol, prin sincronicități și coincidențe. Iar ceea ce se arată ca o simplă aparență în lumea realității, poate să fie de fapt scânteia magică a unui vis din care nu te mai poți trezi niciodată.

Evident. Aș putea cu ușurință să-mi continui monologul într-un vis capabil să se prelungească la nesfârșit. și nu mai puțin să mă îmi asum un anumit tip de cunoaștere și inițiere în aventura căutării Sinelui. La fel cum artistul reușește prin intermediul picturii abstracte să transmită anumite mesaje privitorilor, pentru a le crea diferite stări emoționale. la fel aș putea să dau și eu formă unui conținut narativ splendid într-un cadru al amintirii, deci activând în mod aproape incomparabil niște conținuturi uitate de viață.

Ați observat că narațiunea mea poate să prindă contur atunci când logica visului din pictură se întâlnește cu logica visului din cuvânt?

Într-un spațiu unde anumite anxietăți se exteriorizează, aici artistul reușește să sugereze densitatea materiei fără a recurge la încărcări păstoase, la zgârieturi agresive sau acumulări excesive de opoziție ale realității, ci îmbinând cu succes tonurile delicate ale acuarelei cu adevărate explozii de culoare. Așadar, visul atrage atenția lumii prin modul în care îmi reflectez dinamica intelectuală în oglinda unor spații care induc acel touch de artă și cultură în cadrul intim al unui flux de imagini simbolice.

Încă ceva. Visul în care îmi cufund sufletul, gândurile și emoțiile, nu este un set fără sens de imagini fantastice care apar în legătură cu slăbirea rolului conștiinței, ci mai degrabă este un mijloc de transcendere a limitelor gândirii mele raționale, apreciat ca act intelectual care surprinde relațiă dintre ceea ce se vede și ceea ce este ascuns privirii necunoscătoare de artă.

Din perspectiva unui creator, narațiunea este o modalitate temporalo-spațială de expunere a unei lucrări de artă pe un teren privat: al unui vis care este ascuns de către conținutul manifest al acestuia. Sau, mai bine zis, narațiunea este expunerea unei imagini artistice în interiorul unei realități care depășește aria cunoscută a timpului și spațiului.

Visul producător al unui lungmetraj narativ este mijlocul unui artist de a pune în evidență pe pânză vibrațiile sentimentului de "Deja-Vu" ce reflectă combinația dintre ceea ce el

trăiește ca experiență și cele simțite de el ca amintiri durabile.

Nu uita că imaginea fabuloasă care îți îmbunătățește viziunea este chiar imaginea unui artist care își poate însuși zeci de personalități în planul mai multor realități care se suprapun.

Source: https://neculaifantanaru.com/visul-producator-al-unui-lungmetraj-narativ.html

Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul

On Septembrie 24, 2012

Învață să adopți acea atitudine de tipul "M-am trezit" bazată pe o responsabilitate majoră față de efectele produse de stările pe care le resimți în fața destinului implacabil.

Ed Tom Bell. Voia să se elibereze de acel simțământ apăsător, obscur și fără nume din străfundul său, să dea la o parte negura densă, fără sfârșit a deznădejdii datorate evenimentelor din ultima perioadă, ce-l împresura ca un cocon ce întârzia să se mai deschidă.

Se simțea închis într-un spațiu strâns și pustiu, centrul dramatic al unei vieți trăite parcă într-o neîmplinire totală. Iar pustiul acela complet străin, atât de negru, atât de autoritar, dăunător în confruntarea cu viața, caracteristic numai omului ce se aruncă cu tot elanul în fața necunoscutului așteptându-și deznodământul, îl reținea tot mai puternic.

Părea să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, unde să se odihnească... pentru totdeauna.

Cineva spunea că bătrânețea este o expresie a destinului deoarece atunci când ești bătrân îți dai seama dacă până acum ai avut sau nu vreo menire.

Leadership: Poți să-ți duci menirea până la împlinire contracarând efectele unui destin care strigă neîncetat "Mai repede"?

În finalul filmului " *No Country for Old Men (2007)* ", personajul principal, șeriful Ed Tom Bell, (interpretat de Tommy Lee Jones), poartă o scurtă conversație cu soția lui, Loretta.

I se părea că intrase din plin în delirul nedeslușit care preceda celălalt necunoscut, numit moartea. Întreaga lui ființă părea, pentru prima oară, o umbră. Nu mai semăna deloc cu omul ce întruchipa idealul cuprins în cuvântul "curajos". Devenise vulnerabil în fața vieții, în fața condiției umane, ca o ultimă redută de luptă cu el însuși. O luptă corp la corp cu destinul, încăierarea lui Iacob cu îngerul, primul contact al unui om de rând cu o altă dimensiune.

" *Am avut două vise, îi spuse Lorettei. Amândouă cu tatăl meu. Ciudat. Sunt mai vârstnic decât a fost el cu douăzeci de ani. Într-un fel, el este tânărul.*

Primul nu mi-l amintesc prea bine, dar m-am întâlnit cu tata undeva, nu stiu exact unde, mi-a dat niște bani. Cred că i-am pierdut.

În al doilea, parcă eram pe vremuri... Eram călare și mergeam prin munți, noaptea. Treceam printr-o trecătoare. Era frig, era zăpadă. El m-a depășit și s-a tot dus... Nu a spus nimic, a trecut pe lângă mine. Avea o pătură înfășurată pe el, ținea capul plecat. Când m-a depășit, am văzut că ducea jar într-un corn de bizon, așa cum făceau oamenii pe vremuri, și am izbutit să văd cornul după lumina dinăuntrul lui. Cam de culoarea lunii. În visul meu știam că mi-o va lua înainte. Voia să facă un foc undeva, în întuneric și în frig. Ştiam că, atunci când îl voi ajunge, el va fi acolo.

Apoi m-am trezit. "

Leadership: Ești pregătit să experimentezi efectele asumării deciziilor de adaptare la schimbările vieții produse pe un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil?

Este firesc și absolut necesar să privim cu interes și curiozitate fiecare interpretare dată leadershipului, să avem o viziune de perspectivă asupra lui și să ne drămăluim forțele cu care ne implicăm în "jocul" lui, deoarece viitorul este incert și uneori de neconturat.

Un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil produce depărtarea de propria persoană, neacceptând ca premiză de reușită niciun fel de compromis între ceea ce te împinge caracterul să faci și ceea ce trebuie să faci pentru a nu avea de suportat o înfrângere totală. Un "DA" pe care trebuie să-l plătești destinului reprezintă un "Nu" pe care îl spui vieții fără nicio pretenție de exhaustivitate.

Leadershipul trebuie să izvorască din noi, să fie convingător, impunând o formă de întoarcere la virtute, și să se consolideze din convingeri proprii. Iar noi trebuie să ne păstrăm luciditatea critică asupra noastră în raport cu acceptarea (transformată în convingeri) a modelului propriu de evaluare și dezvoltare.

Tu cum îți gestionezi posibilitățile de percepție a leadershipului? Prin voia destinului vulnerabil sau prin prisma idealului de sine cuprins în cuvântul "curajos"? Prin analiza unui vis cu tentă de prevestire neplăcută în care afli că altcineva ți-o va lua înainte? Sau printr-o formă specială de sensibilitate pe care o poți asimila unei treziri spirituale?

Menirea pe care ți-o predestinează evoluția în angrenajul unui complicat determinism psihologic este o manifestare a atitudinii cuprinse între momentul trăirii unei situații limită și atmosfera înfrigurată a visării.

Pentru a te feri de sindromul Ed Tom Bel trebuie să adopți acea atitudine de tipul *"M-am trezit"* bazată pe o responsabilitate majoră față de efectele produse de stările pe care le resimți în fața destinului implacabil.

Aceasta este atitudinea individuală ce stă la baza alcătuirii leadershipului, față de tot ceea ce ni se întâmplă, față de ceea ce privim ca pe o mare provocare, lanțul de evenimente cărora noi înșine le suntem protagoniști.

Leadership: Scopul principal al existenței tale este de a deveni conștient de cum îți folosești timpul ca resursa de supraviețuire, încât menirea ta să capete acea definire și persistență a caracterului care exclude influențele exterioare?

Puțini lideri, trecuți de vârsta tinereții, reușesc să se mențină pe linia de plutire atunci când nava propriului lor Eu, a aliatului lor sau a adversarului lor tăcut, se leagănă în largul imens, nesigur și nețărmurit al unei noi identități.

Cei mai mulți înaintează tot mai mult înspre apus. Iar când această "navă a constantei de a fi" se scufundă, nimeni nu-i mai vrea, nimeni nu-i mai acceptă. Ei înșiși se resping. Refuză să-și mai îmbrace costumul de scafandru, să se pregătească pentru o aventură de neuitat, pledând în favoarea unei solidarități autentice față de niște valori mai stabile. Nu se mai preocupă de propria lor dezvoltare, modelând materialul brut rămas în ei, așa cum artistul își modelează pictura cu ajutorul culorii pentru ca aceasta să capete volum.

Ci își anihilează menirea de lideri îngroșând legătura între "bătrânețe" și "depresie", acesta fiind singurul factor care îi poate apropia de realitatea viselor rămasă oarecum departe.

Leadership: Cum răspunzi de o ființă pe care nu trebuie s-o rănești, în situația în care destinul îți închide ușa în față și nu ai la îndemână tăria sufletească pentru a o deschide?

Un lider poate ridica oricând ștacheta, dacă ține piept evenimentelor. Dacă își protejează vulnerabilitatea în fața vieții, în fața condiției lui de "a fi", ca o ultimă redută de luptă cu el însuși. A continua să înoți, să înoți, să înoți chiar și pe timp de furtună este o condiție sine qua non pentru a atinge măreția în leadership și de a-ți proteja imaginea de om de caracter.

A-ți menține „constanta de a fi" este ca și cum ai răspunde de o ființă pe care nu trebuie s-o rănești, de un bătrân aflat la momentul în care trebuie să-și pună ordine în viață, în gânduri, în temeri și să-și facă curaj, să-și continue parcursul bun, să se îndrepte spre alte orizonturi, spre niște ținte bine definite.

Ai voința de a te elibera de acel simțământ obscur și fără nume din străfundul tău? Cum îți învingi sentimentul de culpabilitate, apăsător, ce te înconjoară din toate părțile? Te arunci cu tot elanul în fața necunoscutului luptând pentru a avea un statut demn? Te vezi în postura omului ce întruchipează idealul cuprins în cuvântul "curajos"? Te lași bătut în fața vieții, în fata condiției umane, ca o ultimă redută de luptă cu tine însuși?

Leadershipul este răspunsul pe care îl dai vieții atunci când destinul îți oferă mai puțin decât îi poți oferi.

Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul semnifică rezultatul unei abordări minuțioase și realiste a naturii umane a liderului pus în situații de viață bulversante. Trăiește-ți viața mergând înainte și vei începe mai bine să-l înțelegi privind în urmă. Ia în piept până în ultima clipă valurile create prin puterile tale.

Reala performanță și adevăratul performer se nasc din izbânzile obținute în vremuri de cumpănă, atunci când ieși învingător în ciuda opreliștilor apărute sau ridicate de alții în calea ta, atunci când poți spune, aidoma unui țintaș dibaci: " *punct ochit, punct lovit.* "

Iar atunci când ajungi la apusul - inerent pentru fiecare, îți poți spune ție și celorlalți: "misiune îndeplinită"

Source: https://neculaifantanaru.com/visurile-unui-batran-prins-in-lupta-cu-destinul.html

Vizionarul Ineditului

On Februarie 07, 2016

Redefinește-te din perspectiva capacității de a-ți explora limitele, diminuând contradicțiile dintre ceea ce surprinzi „pe fugă" și ceea ce se pierde „în așteptare".

Pe măsură ce călătoream de-a lungul vieții, imaginea necunoscutului, sub aparența unui amănunt dintr-un întreg al ordinii atotcuprinzătoare, mă urmărea peste tot. Fără voia mea, între atâtea peisaje nemaipomenite, la ea îmi fugea primul gând, pentru că tot ceea ce observam era doar o oglindire a ceea ce nu vedeam. Iar o vedere asupra a ceea ce este interpretabil în direcția unei abordări de ansamblu facilitează o varietate de răspunsuri din care nu se înțelege mai nimic.

Ineditul este tema unui artist care caută o ieșire din fața unei realități neînțelese, or din acest punct de vedere mă situam la limita dintre utopie și adevărul absolut. Dacă voiam să introduc tot ce vedeam într-o formă nouă de cunoaștere, ar fi însemnat să mă leg de un fel de ghidaj deductiv, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat, subliniind importanța propriei mele schimbări în acord cu o lume care se schimbă și ea la un alt nivel.

Ineditul este creat de faptul că a ta concepție despre viață este poziționată în centrul unei gândiri care pune pe primul loc acea parte a vederii care se află în afara privirii centrale, focalizată nu atât pe ceea ce ți se întâmplă, ci pe înțelegerea a ceea ce contituie o întâmplare. Este ceea ce îl caracterizează pe un artist care redă lumea nu după felul cum arată într-o clipă trecătoare, ci în funcție de cum se îmbină elementele de cunoaștere ale unei realități dincolo de cea vizibilă imediat, care întrece orice așteptări.

Leadership: Care e poziția ta față de toate experiențele vieții într-o realitate subminată de iluzie, dacă nu chiar înlocuită de aceasta, pe fundalul căutării unei surse de inspirație care să dea sens reprezentărilor tale despre cunoaștere?

Într-o călătorie dintr-un oraș în altul, trenul circulă cu opriri, dar chiar și așa călătorului îi ia puțin timp să prindă regulile unei excepții impuse de acordarea priorității în a desluși tainele unei vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare.

Poziția mea față de experiențele trăite într-un asemenea moment grăbit de logica mentală era aceea de spectator al unei lumi într-o continuă dezagregare. Şi asta, deoarece fiecare fenomen pe care îl surprindeam în mers înregistra tendințe de variație total diferite, de multe ori contradictorii. Peisajul era când mohorât, sărăcuț în elemente, umbrit de nori, când complex și interesant, dar chiar în aceste împrejurări părea cât se poate de trist fiindcă îmi lipsea capacitatea de a schimba ceva.

Vederea se șterge odată cu începutul de altceva nou, nu pentru că nu a fost imortalizată, bine întipărită pe retina memoriei, unde există puțin potențial reducător de contradicții și întrebări, ci pentru că întotdeauna este mai ușor să începi ceva decât să termini ceva, tot așa cum este mai ușor să construiești de la temelie o clădire nouă decât să refaci una veche.

Nu îmi rămânea decât să aștept să ajung cât mai departe cu gândul la obținerea unor noi vederi, nu are importanță încotro și nici de unde, esențială rămânea curiozitatea de a afla cât mai multe. Dar teama de păcatul de a prins în mrejele prezentului mă făcea să uit tot ce vedeam, tot ce aflam pe parcursul călătoriei. Singura mărturie că nu surprindeam doar lucruri de fond cuprindea posibilitatea de-a fi un exemplar unic de vizionar al ineditului.

Numai că dorința de a vedea cât mai multe fugea mai repede decât credeam, spre peronul unei alte stații, iar ciudata curiozitate de a coborî acolo rămânea mereu în urma mea. Din această cauză, probabil, mă simțeam bântuit de câte o imagine mișcătoare în orice loc static. Însă și pe acestea le respingeam odată cu pornirea trenului.

Leadership: Poți să schimbi regulile unei excepții impuse de acordarea priorității în a desluși tainele unor vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare?

Tot ceea ce vedem este de fapt o sumă a convingerilor, percepțiilor noastre asupra realității. Excepțiile sunt acele cazuri în care nu reușim să distingem acele lucruri bătătoare la ochi, în schimb vedem ceea ce nu sunt pregătiți să credem. Sau distingem doar ceea ce putem imortaliza, ceea ce nu știm, dar nu neapărat ceea ce ne lipsește sau ni se potrivește.

În artă, prin excepție se constată absența viziunii din care creația își are punctul de plecare. Oamenii care nu reușesc să asimileze o cunoaștere prin revelație, în urma acelor experiențe personale de surprindere a ineditului, prin combinații de imagini și momente trecătoare, nu vor putea niciodată să înțeleagă leadershipul din perspectiva capacității de a-și explora limitele.

Prioritatea în a desluși tainele unor vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare constă în a conferi importanță acelui "moment trecător" care nu se mai poate repeta și care trebuie să fie apreciat acum, înainte să zboare și să dispară pentru totdeauna. În acest sens, o analogie cu o călătorie printre diferite orașe cu este binevenită pentru a pregăti următoarea revelație: „orice lucru la care ții, este un lucru la care poți să renunți în fața evenimentelor la care iei parte pe neprevăzute".

Cunoașterea deținută de un artist are ca specific puterea de a schimba o realitate care i se dezvăluie puțin câte puțin, într-o trecere de la un set de criterii, vagi, interpretabile și netransparente, spre un set de criterii clare, măsurabile, palpabile.

În romanul "Numele Trandafirului" scris de Umberto Eco, există acest fragment la care deseori m-am întors, fiindcă îmi furnizează o anumită înțelegere asupra conceptului de prioritate:

„Dar tot atunci, știu bine, am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele."

Ineditul este începutul unui ceva în aparență banal, dar care se continuă către ceva mult mai complex, pe măsură ce se intensifică contradicțiile între ceea ce surprinzi *„ pe fugă* " și ceea ce se pierde *„ în așteptare* ".

Iar un om care explorează abordarea realității din perspectiva capacității de a-și înțelege propriile experiențe și propria călătorie, ar trebui să încerce să compare percepțiile deformate ale imaginilor îndepărtate sau apropiate cu mesajele ce pot să apară din cele două contradicții.

Imaginile pe care le prelucrezi „în trecerea" prin lume, obligând uneori la un soi de ghidaj deductiv - o formă de a te îndepărta de puncte de vedere fixe, sunt de fapt absorbții de amănunte diverse care pot să servească drept corecție a unor evaluări de situații sau ca descifrări ale sensurilor existenței.

Leadershipul este imaginea pe care ți-o formezi despre o realitate în care ești constrâns să accepți doar extrema unei viziuni, iar pe cealaltă să o renegi.

Vizionarul Ineditului este dependent de curiozitatea de a afla cât mai multe, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat.

Dacă vrei să ajungi cât mai departe cu eforturile de a-ți extinde orizonturile și viziunea asupra existenței, făcând din orice călătorie un fel de concluzie la observația unor fenomene de tip aparte, învață să înclini balanța identificărilor de noi imagini spre predominarea unei esențialități care să constituie conținutul unei logici în modul de construcție a propriei tale lumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/vizionarul-ineditului.html

Viziunea inefabilă, sau Revelația adevărului si a realității supreme

On Ianuarie 13, 2010

Iluminarea interioară este un ecou al unității universale, reflectând conexiunea dintre divin și sine.

– Această iluminare interioară, care ar trebui să facă din mine un akh, îmi va fi dăruită neapărat sau depinde de voinţa zeului? întrebă Neferu.

– Voința zeului este voinţa ta. Căci eşti o parte din tot, din acel tot care este formă perfectă a zeului, în aspectele sale vizibile şi invizibile. Zeul este ceea ce vezi în jurul tău, ceea ce percep simţurile tale, este Egiptul şi alte națiuni, este lumea cu tot ceea ce trăieşte, este cerul stelelor fixe și al aştrilor rătăcitori, dar este şi invizibil, spațiul pe care nu-l poţi vedea cu ochii tăi și care totuşi există și desparte lumea noastră de toate acele lumi ce sunt, fiecare, stele percepute de ochii noștri şi stele pe care nu le poţi vedea, fie pentru că sunt prea departe de noi, fie pentru că vederea noastră nu reuşeşte să le capteze lumina.

Şi mai este ceea ce era înainte de creație, mai înainte de a fi existat Ta-tenen, precum şi ceea ce va fi după, când universul vizibil se va transforma, va dispărea în spaţiu şi în timp, căci spațiul este mai vast decât lumile pe care le conţine și timpul depăşeşte universul în momentul în care îl vezi atât în trecut – care, pentru el, încă mai există –, cât şi în viitor, care, pentru el, există deja. Trebuie să ştii că timpul și spațiul formează un tot, că unul nu poate exista fără celălalt, căci fără spaţiu lumea nu s-ar putea răspândi, iar fără timp, nu ar putea să se miște. Căci orice mișcare cere un moment şi orice moment este o părticică de timp.

Leadership: Distingi contrastul vibrant dintre lumină și umbră, ca o oglindire a vieții și a morții, ce te provoacă la introspecție?

– Tot ce-mi spui mi se pare foarte greu de înţeles, zise Neferu, oftând, uimit de asemenea vorbe.

– Numai prin meditaţie vei putea începe să înţelegi sensul profund al vorbelor mele. Căci eu însumi înţelegeam doar puţine lucruri înainte de a practica îndelung meditaţia asupra tuturor elementelor de gândire propuse de învățătorii mei. Apoi, într-o zi, după multe asceze, multă muncă, multe zile şi luni, şi ani petrecuţi în căutarea a ceea ce este în mine şi în afara mea, am primit viziunea inefabilă, am văzut lumina fără foc, lumina fără soare, lumina eternă, am ieşit din mine însumi, mi-am părăsit învelișul corporal şi am luat un corp nemuritor de lumină, apoi m-am întors în mine, după ce am avut revelația adevărului, a realității supreme, cea pe care oamenii nu o cunosc, în general, decât după ce au fost purificați de o serie de morți multiple şi de vieți repetate.

– Aş putea să primesc şi eu viziunea inefabilă?

– S-ar putea, dar nimeni nu poate cunoaşte căile interioare ale celuilalt, nici el însuși, căci doar în urma unei căutări neobosite de sine şi a propriului spirit ajungi să te cunoşti suficient ca să începi să speri că vei putea primi iluminarea interioară. Prin vieţi succesive sau într-o singură viață, prin asceză şi efortul meditaţiei, putem reuşi, totuşi, să scăpăm de duşmanii noştri din lăuntrul nostru, să ne alungăm călăi.

Leadership: Reflectând asupra propriilor experiențe revelatoare, ai reușit să stabilești un

echilibrul între simțirile inspirate din viața repetată și percepția actuală, într-o reprezentare vizuală și imaginativă a sinelui?

Meditaţia, aşadar, este o compoziţie de forţe care conduc fie la împlinire, fie la desființare, fie la un soi de blocare într-o existenţă de tip "altă realitate". Forţa înființătoare şi cea desființătoare a Sinelui tău, pe care o numesc autocunoaştere, se află în echilibru dacă reuşeşti să te sustragi rutinei zilnice, astfel încât realitatea nu este pur şi simplu un "lucru de mijloc între două abisuri", ci este chiar locul acelui echilibru universal, înţelegerea lumii tale dincolo de înţelegerea lumii întregi.

Este vorba despre tendinţa spre a pune ecuaţie toate vibraţiile tale şi a le constitui într-o viziune unică, printr-un soi de "căutare a adevărului din tine". Deci, cumpănind între limitat şi nelimitat vei putea să experimentezi o liniște interioară profundă, care te ajută să te cunoști mai bine.

Cu această viziune a realului - cumpănă intre claritate şi viziune - marea ta devenire va primi acceptare printr-un soi de conştientizare a naturii evolutive a egoului tău şi a structurii acestuia. Astfel vei putea să înțelegi mai bine legătura dintre ceea ce te face să fii special şi ceea ce te face să înțelegi mai bine legătura dintre corp și minte. Deci, este o cumpănă ontologică între două impresii diferite, şi totuşi apropiate, şi, ca atare, ipostaza ta nu mai este aia de "rătăcitor", ci de "regasitor al puterii interioare", adică ţi-ai regăsit echilibrul, motivaţia şi puterea de a merge mai departe.

Leadership: În drumul tău către iluminarea interioară, cum valorifici răbdarea, dedicarea și meditația ca instrumente esențiale în descoperirea sinelui?

Întrebarea despre viziunea inefabilă este profundă și îndreaptă reflectorul către o călătorie care îți este unică și extrem de personală. Această explorare a sinelui, a dorinței de a primi iluminarea interioară, este o aventură pe care o întreprinzi nu doar cu mintea, ci și cu sufletul. Ești gata să te avânți pe această cale?

Gândește-te la căutarea neobosită de sine ca la o expediție în necunoscut, unde fiecare pas te aduce mai aproape de adevărul tău interior. Este un proces care necesită răbdare, dedicare și, mai ales, o dorință arzătoare de autodepășire. Nu este o călătorie ușoară, dar frumusețea ei stă în provocările pe care le întâmpini și în modul în care acestea te transformă.

Înțelegerea că nimeni nu poate cunoaște cu adevărat căile interioare ale altuia, nici chiar ale propriului eu, fără o introspecție profundă, este esențială. Aceasta subliniază unicitatea călătoriei tale spirituale. Fiecare experiență de viață, fie că este vorba despre vieți succesive sau despre călătoria din această viață, adaugă straturi la complexitatea ființei tale. Asceza și meditația sunt instrumente puternice în această căutare, oferindu-ți posibilitatea să te conectezi la nivele mai profunde ale conștiinței tale.

Leadership: Te-ai gândit vreodată că fiecare moment de revelație este, de fapt, o reconectare cu sinele tău, într-o căutare constantă a înțelegerii realității desprinse dintr-o călătorie spirituală?

Confruntarea cu "dușmanii" interiori, cu temerile și cu îndoielile tale, este parte integrantă a acestui proces. Învingându-i, îți deschizi drum spre libertatea spirituală. Dar amintește-ți, această bătălie nu este una care se încheie rapid. Este o luptă constantă pentru înțelegere și acceptare, în care fiecare victorie te apropie de iluminare.

Iluminarea interioară este, astfel, un ideal măreț, o stare de grație spre care aspiri neîncetat.

Este viziunea inefabilă pe care o cauți, dar și calea spre a o atinge este, în sine, o revelație. Pe măsură ce te adâncești în explorarea propriei ființe, descoperi nu doar limitele, ci și posibilitățile nesfârșite ale spiritului tău.

Te încurajez să privești fiecare moment de introspecție ca pe o oportunitate de creștere. Fiecare gând, fiecare emoție pe care o explorezi, te construiește și te definește. În această căutare, nu ești niciodată singur. Chiar dacă călătoria este a ta și numai a ta, universul își țese firul alături de tine, ghidându-te subtil spre iluminarea la care aspiri.

Așadar, îndrăznește să continui pe acest drum, cu inima deschisă și cu mintea curioasă. Ceea ce vei descoperi despre tine poate fi mai miraculos decât orice viziune inefabilă promisă.

Revelația care te motivează să devii altcineva acceptă ca și criteriu de validitate posibilitatea neînfrânată a sinelui de a atinge o iluminare spirituală.

Viziunea inefabilă, sau revelația adevărului și a realității supreme, desemnează acea etapă de înțelegere și acceptare de sine prin care dobândești curajul de a fi altcineva. Aşadar, o înțelegere profundă a sinelui și acceptarea propriei realități sunt esențiale în călătoria spre atingerea unei iluminări spirituale, oferind curajul necesar transformării personale.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Viziunea îți înalță așteptările

On Ianuarie 03, 2013

Fii capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă, încât viziunea ta să capete statutul de "monument istoric".

Eroul bătăliei de la Verdun, mareșalul Foch, spunea: *"Nu există situații fără speranță, ci există doar oameni care și-au pierdut speranța în legătură cu acele situații."*

Tu ai capacitatea de a te proiecta în viitor și de a vizualiza ceea ce îți pregătește acesta? Îți conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanță să aibă particularitatea de a fi excelent? Viziunea ta îți înalță așteptările, sau te trage în jos? Adaugi semnificație vieții tale acționând în virtutea viziunii tale? Simți că datorită viziunii, faci ceva folositor, ceva care contează cu adevărat?

Punerea în practică a unei viziuni nu este întotdeauna o sarcina ușoară. Așa cum în fotbal, fundașul central urmărește un atacant advers când acesta se retrage, dar numai până la linia de centru, - tot astfel un lider, prin conturarea unei imagini de sine pozitive, prin întărirea propriei identități, trebuie să urmărească să completeze acele spații libere din conștiința sa care nu vădesc nicio calitate excepțională, până în momentul când orizonturile sale se schimbă și se lărgesc.

Ca să descifrezi sensul evoluției leadershipului de mare impact, exprimă-ți viziunea, în așa fel încât să-i determini pe oameni să acționeze în spiritul ei.

Leadership: Viziunea ta poate să adopte un statut care să îndeplinească condițiile legate de prezicerea celui mai prost rezultat posibil al unei situații, fără existența unor date sigure asupra acelei situații?

Viziunea ta se bazează pe elemente concrete? Viziunea trebuie să se bazeze pe elemente concrete, și deci să fie realistă căci altfel vei fi catalogat ca nebun sau cel puțin unul care "prinde fluturi".

A acționa în virtutea viziunii, fără să faci aprecieri în privința șanselor acesteia de a se materializa, este ca și cum ai fi un scriitor notoriu dar care nu apare în anuarul scriitorilor, care nu dă interviuri, nu iese în public la nicio prezentare de carte, nu dă autografe. Dar, cu toate acestea, prin nu știu ce împrejurări, prin nu știu ce minune, primești zilnic scrisori de la fanii tăi. Cum îți explici treaba asta? Un scriitor notoriu, pe care nimeni nu-l vede, pe care nimeni nu-l cunoaște, dar cu toate acestea primește mii de scrisori de la fanii săi. Este sau nu o aberație?

Viziunea este acea calitate care apare și se dezvoltă în paralel cu relația ta cu oamenii. Viziunea stabilește o apropiere între tine și ceilalți, chiar dacă prezența ta în mijlocul oamenilor este mai rară. Paulo Coelho este cel mai iubit scriitor al momentului, Paulo Coelho. Mesajul celebrei sale cărți, "Alchimistul", acela că fiecare om trebuie să-și împlinească misiunea pe pământ, Legenda Personală, a ajuns la inima și la mintea multor multor oameni, fără ca aceștia să fi citit cartea, fără să-l fi văzut pe scriitor, fără să știe cine este el măcar.

Leadership: Ţii seama de imprtanța viziunii tale în reglementarea unei situații de mare vulnerabilitate, fără a fi luat în calcul impactul produs în cazul în care aceasta va fi adoptată în forma propusă de o conștiință acuzatoare?

1. Tu ești capabil să inspiri o viziune, sau o idee revoluționară în evoluția gândirii celorlalți oameni?

Căci numai viziunea îi poate face să-și vadă așteptările împlinite, să-și îmbogățească viața și să-și schimbe atitudinea față de ea. Altfel spus, viziunea constituie un impuls care se transmite de la om la altul. E de-ajuns că viziunea ta să schimbe un singur om, pentru ca acesta, la rândul lui să o transmită mai departe.

Pentru ilustrarea leadershipului impus de viziune, liderul nu este chemat să aplice rețele de mult știute și utilizate. El trebuie să integreze în conținutul propriei sale viziuni acel mesaj dominant a cărui ritm de propagare să trezească, să stârnească niște emoții puternice pe baza procesului unic și complex de intuiție pe care îl coordonează, comunicându-și sentimentele într-un fel propriu, - adică trebuie să fie capabil să sintetizeze într-un mod creativ impresiile transmise de propria lui realitate și de glasul conștiinței sale.

Pornind de la acest proces de schimbare spontană, dar și indusă, datorată viziunii liderului - acelei viziuni clare, ambițioase, remarcabile, poate complexe, poate simple, pe termen scurt său lung, care nu deformează realitatea, oamenii vor începe să simtă încet încet nevoia unei ieșiri de sub autoritatea tradiționalismului, a felului de a vedea lucrurile, și de a acționa. Ei vor trece într-un alt stadiu de dezvoltare și de maturizare, la început de observație a procesului de schimbare și de conștientizare a noii situații în care sunt puși, a efectelor pozitive sau a riscului la care sunt supuși, aplecându-se atent și liber asupra realității din jur.

Viziunea în leadership se referă la atitudinea pe care o adopți în acele situații limită în care oamenii reacționează conform indicațiilor tale, cu nădejdea că sunt însoțiți de o chemare sfântă și înaltă spre a vesti puterea "Aceluia" care vrea să fie temut, și fragilitatea "Aceluia" care cere să fie iubit.

Viziunea îți înalță așteptările dacă începi să o percepi drept o binecuvântare fiindcă tu însuți ești o parte din răsplata ei, fiindcă datorită ei poți ajunge la nivelul om prevăzător care știe că viața poate lua oricând o turnură neprevăzută. Ca lider, trebuie să-ți dezvolți abilitatea de a-ți păstra viziunea neclintită în situații complexe, și să crezi cu tărie în inima ta că nimic nu te poate opri să-ți atingi scopul.

Source: https://neculaifantanaru.com/viziunea-iti-inalta-asteptarile.html

Vizualizarea artei este esența viziunii

On Februarie 07, 2024

Pentru a aplica corect evaluarea vizuală, trebuie să fii conștient de interpretările subiective ale elementelor vizuale din jur.

Privirea este centrul universului pentru un pictor, acționând ca un fel de liant între suflet și lumină, ori ca un catalizator în reacția chimiei subtile dintre vizualizarea interioară a trăirilor ascunse și a lumilor imaginare. Iar marea mea pasiune pentru artă, tensiunea creatoare, manifestarea ferventă a unei stări sufletești intense, denotă o forță mentală uluitoare care îmi permite să rămân dedicat și să mă simt binevenit în lumea pe care mi-o creez cu ajutorul vederii, o fereastră deschisă către universul artistic, menită parcă să absoarbă culorile și formele dincolo de limitele pânzei.

Cu greu va putea afirma cineva că tot ce poate fi numit frumos în artă, și având mare forță estetică, se găsește în mecanismul văzului. Căci, pentru a desfăta și a fermeca un suflet receptiv la frumos, eventual privind marea lucind în bătaia soarelui, omul are nevoie de emoțiile regulate din spatele privirii. Mai ales când ești pe litoralul grecesc, unde marea se împlinește cu dealurile, aici arta devine un soi de spectacol infinit al vederii devenite unicate, suficient pentru a purta sufletul într-un soi de zbor mistic care pornește din interior.

Ceea ce simt, emoția păcii și a liniștii existențiale, este ca o curgere neîntreruptă a sunetului produs de valuri, în bătaia soarelui. Asta în măsura în care sunetul valurilor reprezintă întregul dătător de emoții, subordonat dimensiunii estetice, deci fără să separ privirea de auz, arta poate fi concepută în simplitatea supremă. Mai ales când în această simplitate, *Adoschoul Tkhirhas Iisras Ielaesert*, spațiul în care se manifestă creația divină, răsună concomitent mai multe sunete diferite, dar care sunt atât de bine unite, încât crezi că auzi doar unul singur.

Leadership: Te-ai gândit vreodată să explorezi mai multe aspecte ale unei compoziții artistice, astfel încât ceea ce vezi să capete amprenta unei excelențe inconfundabile?

Implicația vederii din plinul litoralului este evidentă în arta mea, și chiar deținătoare de un adevăr absolut: *"Ceea ce văd este un spectacol, doar dacă ochii privesc cu inima"*. Tocmai din acest motiv, privind cu un soi de înțelegere profundă în cuget, mi se ivesc cuvintele pline de har din povestea "Palatul Norocului":

„Sunt Zâna Norocului, răspunse frumoasa fecioară, iar palatul ce se zărește în vârful muntelui este locuința mea. Dacă vrei, poți și tu să vii astăzi la palatul meu. Îți spun numai că n-ai timp de gândit și de odihnit. Să mai știi că dacă intri pe poarta palatului mai înainte ca ceasornicul să bată cea din urmă lovitură de miezul nopții, te voi primi și voi fi prietena și ocrotitoarea ta. Dar o să fie prea târziu, dacă vii chiar o clipă după ce a bătut miezul nopții."

Aici, în locul în care marea se întâlnește cu pământul, deja ceva de ține de câmpul privirii, este ca o invitație într-un castel magic, în care odată intrat, timpul își pierde semnificația. Ceasornicul care îmi măsoară timpul petrecut pe plajă, instrumentul spațial care măsoară distanțele, își înțelepțește ticăitul, făcând asociația cu razele soarelui traversând cerul senin. Deci, ceva în mine, într-o vie conversație cu estetica, m-a făcut să determin unul din criteriile văzului: *"Pentru a aplica corect evaluarea vizuală, trebuie să fii conștient de interpretările subiective ale elementelor vizuale din jur."*

Leadership: Ai luat în considerare vreodată să analizezi mai detaliat interpretările

subiective ale elementelor vizuale dintr-o lucrare de artă, astfel încât să poți să-ți dezvolți propria viziune într-un mod nou și captivant?

Un artist vede perfecțiunea acolo unde alții văd doar imperfecțiune. Spun asta pentru că acolo unde este nisip este și creație în devenire pe un șevalet, acolo unde este mare, pictorul poate să dea un farmec aparte unui tablou. Iar acolo unde este pământ, poate să înflorească abilitatea în trasarea liniilor drepte și subțiri. Se vede, deci, că sunt ocrotit de simțământul ispititor al detaliilor când vine vorba de reprezentarea în desen a unei viziuni atipice, corelată strâns cu geometria și cu abilitățile de vizualizare.

Iar marea tot acolo este, strălucitoare și plină de mister, chiar și după lăsarea întunericului. Chiar și când nu sunt prezent pe litoral. În acest sens, oricare ar fi fost lucrul care ne apropie sau care ne desparte, din clipa în care existențele noastre au fost modelate de același destin artistic, am avut acea bănuială puternică că ideile și idealurile mele sunt în contradicție cu realitatea, mai ales când vine vorba de reprezentarea pe șevalet a unor concepte abstracte.

Are să fie al naibii de greu de dezvoltat un asemenea concept, de genul echilibrul între lumină și întuneric, pentru că, pe măsură ce mi se dezvăluie mai multe despre orizont, cu atât el are să mă învăluie la loc cu misterul său, pentru că artiștilor le plac lucrurile ordonate, chiar și în condiții de haos. Până la urmă, dacă trebuie să însoțesc marea cu privirea, cu emoția regăsirii peste ani și ani, până la apogeul pe care ea îl atinge prin reprezentarea simbolică a unui orizont vast, ea însăși urmând să îmi apară ca un simbol al despărțirii și al regăsirii, atunci sufletul meu va naviga mereu pe pânza șevaletului...

Viziunea implică abilitatea de a cuprinde un orizont larg cu privirea, astfel încât să poți resimți emoția regăsirii peste ani și ani. Este ca și cum ai naviga pe apele trecutului, întâlnindu-te cu amintiri și sentimente care se contopesc într-un peisaj vast al sufletului.

Vizualizarea artei este esența viziunii, înțelegând că fiecare detaliu reprezintă o fereastră către lumea interioară a artistului, un fragment din povestea ascunsă în adâncurile sufletului său, un soi de *Yllaraihah Enmimella Nyusasha*, un moment al spiritului uman care tinde spre absolut.

Source: https://neculaifantanaru.com/vizualizarea-artei-este-esenta-viziunii.html

Vizualul unei producții semnate "Ti aspetto qui"

On Iulie 04, 2019

Construiește-ți o identitate care satisface nevoia unicității, adăugând profunzime creației tale din perspectiva unei surse inepuizabile de încântare vizuală.

Am fost dintotdeauna adeptul formării unei atitudini de prețuire a frumosului, ce se vrea a fi o măsură a puterii de concentrare, a forței de sugestie asupra văzului și spiritului de observație. În fond, este și aceasta o calitate a omului de mare talent și educat, fin în tot ceea ce ține de vizualul unui tablou plin de încărcătură sentimentală care însoțește veselia cea mai zâmbitoare a unei grădini multicolore, plină îndeosebi cu trandafiri.

Trandafirul denotă încrederea în trăirile unui artist singular care are acces la o lume expusă interpretării și înțeleasă printr-o sesizare artistică, printr-o metaforă: "Tema vieții, ca într-un vis ce se repetă". Nimic nu poate schimba o gândire bazată pe energiile și geometriile florii vieții, prin asemănarea cu astrul unei lumi deosebite, filtrată critic prin formă, culoare, imagine, transparență, compoziție și un context bun. Drumul artei coboară în anonimatul pământului pentru a scoate la suprafață, mai apoi, un sentiment ceresc care nu poate decât înfrumuseța o figură omenească.

Din acest motiv, mi-am educat gustul pentru frumos să caute senzaționalul, asemenea unui căutător de comori, acolo unde lumea nu privește niciodată cu atenție: în sufletul florilor, acolo unde doar foarte puțini artiști au libertatea să se exprime: în îngrijirea trandafirilor. Fii tu însuți cea mai bună parte din comoara pe care ai descoperit-o spre locul de întâlnire cu natura, în căutarea clipei eterne.

Da. Este o calitate a liderului să știe să se poziționeze, cu multă răbdare, într-o ramură a activității pe care nimeni nu o prestează la nivel de artist, știindu-se ca făcând parte dintr-o categorie estetică a sublimului, cu darul lui de a însufleți lucrurile, prin felul cum știe să le grupeze, să le armonizeze între ele, unde toate vorbesc încet, cu glas din alte vremuri.

Leadership: Imaginea pe care o construiești despre tine însuți poate să personalizeze un mesaj concentrat pe generarea unei experiențe de viață sau a unui sentiment din care să se nască vizualul unei mărci personale?

Nu degeaba mi-am permis de atâtea ori să traversez *una creazione dell'immaginario* . Mă urmărea însemnătatea colosală a unei gândiri bazată, într-o îngemănare simbolică, pe maximizarea impactului pe care îl au culorile din perspectiva unui "ca și cum" bine ascuns în pictura unei epoci dominată de ideea autonomiei individuale, trăită și împărtășită ca o experiență de intrare într-un alt univers. Fiindcă am vrut dintotdeauna să fiu vectorul unei expresii frumoase, cizelate, metaforice, aluzive și, în ultimă instanță, plină de spirit în alegerea unei teme de studiu, de tipul "Identitate personală".

Așadar, nu mi-am îngrădit nicio clipă libertatea de a comunica o idee, o atitudine, o convingere, un concept, prin comparație și diferențiere. Cât de târziu mi-am dat seama, însă, că nu voi putea trăi fără să mă știu al altcuiva, fără să mă înconjur continuu de misterul unei picturi care se poate dezlega numai prin *la corrispondenza tra memoria e dimenticanza* . Poate că uimirea în fața splendorii pe care o produce arta natura lasă urme în graba acestui "drumeț întârziat", care mereu se uită cu grijă la câtă cale e înaintea lui.

Când îngrijești o grădină mare, plină cu trandafiri, inevitabil îți vin în minte cuvintele pe care Alexandru Vlahuță i le adresa pictorului Nicolae Grigorescu: *"Toate clipele de veghere le trăia*

în arta lui. De aici ușurința, libertatea, verva extraordinară a facturii lui. În arderea neîntreruptă a focului sacru e taina puterii unui artist. El n-a lăsat o clipă să se treacă focul pe care i l-a încredințat lui Dumnezeu. Și de aceea, tot ce-a vrut a făcut. Toate tainele i s-au deschis. Priviți peisajele lui. Nu mai e pictură. E o fereastră deschisă larg în lumina de afară. "

Vizualul unei mărci personale se transpune și la gama de culori pe care trandafirii o împrăștie cu dărnicie, cu parfumul lor, spre a fi imortalizați într-o serie de imagini surprinzătoare, ce sugerează o relație apropiată între sentiment și formă, între subiectul cunoscător și obiectul cunoscut, între artist și public. Iar de aici, pot spune că leadershipul este naturalețea și simplitatea cu care exprim vizual conceptele artistice și le transform în comunicare.

Leadership: Ești în stare să aduci o contribuție importantă artei de a surprinde o existență autentică prin promovarea ideii de a crea un sentiment de similaritate între *"o parte selectată din peisaj"* și *"totalitatea peisajului"*?

Unii ar spune despre mine că fac parte dintr-o idee care își deschide cu generozitate aripile spre iluzia unei intruziuni în altă zonă de popularitate, ca obiect al unei manifestări de grandoare, timpul măsurat în atingeri tremurânde înfășurându-se în jurul unei îmbrățișări catifelate făcută din spirit și admirație. Alții, ar trece cu vederea existența mea, la fel de ușor cum se închide televizorul. Doar unora le este dat să audă și să pătrundă puterea mea de a revărsa compasiune în relațiile cu totul din jur, cu însăși glasul naturii.

Cea mai importantă latură a creației mele vizează modul de observare a unui trandafir în ipostaza de artist al unei poetici viguros definite, al unei opere de artă totale.

Cu toate astea, eroarea percepției privitorului poate fi legată de incapacitatea de a elimina din desenul acestei construcții narative însăși culoarea dominantă, ce se vrea a fi o glorificare a frumuseții trăită la intensitatea unei corelații între fapte și evenimente, fiindcă este destul de greu de surprins viforul marilor emoții pe care le dă arta.

O floare văzută prin ochiul artistului este proiecția intelectuală asupra unei existențe autentice. Iar simpla prezență a unui trandafir, care mereu își deschide sufletul în fața noutății unei personalități artistice complexe, sub puterea unei vrăji care te atrage în lumea cărții, îți dăruiește o altă viziune asupra a ceea ce trăiești între nevoia de a te destăinui și tăria amintirilor, jumătate vis, jumătate realitate.

Totalitatea unui peisaj care merită pictat concentrează însăși caracterul intim, partea de poezie a fiecărui lucru ce trece prin sufletul artistului la fiecare efort depus pentru a surprinde impresia de unitate estetică.

Am fost mereu o parte din sentimentul "de acasă" al unei sacre uniuni cu frumusețea trăită la intensitatea unei experiențe de viață înfiripată și înflorită în arta de înțelegere a unor abordări estetice subiective, a exigențelor unei activități de creație care cere, în primul rând, iubire de natură, dusă până la evlavie. Ochii mei au fost și vor rămâne însetați de lumină, încărcați de visuri, ca la vederea unei capodopere inspirată din adâncimile necunoscute ale unei vieți ce parcă nu este a mea, ce de ce bună seamă aparține unui purtător de înțelepciune și frumos care și-a găsit, în sfârșit, locul de concentrare simbolică.

Cea mai importantă parte din peisajul acestui loc minunat, numit "my garden", este simțul armoniei între ceea ce simt și ceea ce văd, așa încât să nu denaturez sau să exagerez formele unei figuri care transfigurează și unifică creația, o delicatețe a execuției care face accesibilă măsura unei inteligențe artistice aflate la maturitate.

Virtuțile expresive ale liniei și formei în amploarea relațiilor simbolice pe care le poate exprima trandafirul, ca mijloc de limbaj al picturii, sunt înzestrate cu atașamentul spiritului meu de a trăi experiența unei vieți petrecute printre opere de artă, printre culorile vii ale naturii surprinse în toată splendoarea și generozitatea ei.

Arta este un pretext de a descifra viața naturii și de a o face eternă într-o creație originală.

Până la urmă, ajungi să înțelegi vizualul unei producții semnate "Ti aspetto qui" atunci când, dimineață de dimineață, trandafirii plin de atâtea culori îți oferă darurile lor, sub formă de inspirație, vestind înrudirea lor modelată spiritual cu lumea artei.

Gândește-te la tine ca la abordarea unui tablou din perspectiva unui grădinar care nu-și părăsește niciodată grădina și care, din dorința de a le da florilor un înțeles omenesc, o trăire spirituală înaltă, se preface într-un simbol al repaosului și liniștii, într-un soi de personaj fabulos adaptat la o tematică particulară intitulată "Cuvintele sufletului".

Impresia de unitate estetică se câștigă numai în ambianța solemnă a unui loc de rafinată cultură și simțire, dincolo de timp, unde fiecare senzație și chestiune de bun gust face dovada de netăgăduit a unui Creator care a adus în existență un univers plin de personalitate și forța expresivă, plin de energie, contrast, lumină și culoare.

Leadershipul îndreptat spre fuziunea artei cu sensibilul are ca bază de susținere relația dintre natură și interiorul ființei.

Aici se intrevede măreția gândurilor și sentimentelor transmise prin imaginea unei grădini înfloritoare în care trăiești experiența necesității de a te deschide în fața a ceea ce este bun, frumos și nobil.

Vizualul unei producții semnate "Ti aspetto qui" încântă prin caracterul intim al unei experiențe estetice prealabile, surprinsă într-un sentiment de mulțumire, liniște sufletească, exaltare emoțională, concentrat de puterea unei relații înfiripată între două imagini asemănătoare, care uneori se confundă până la identificare cu expresia naturii lui Dumnezeu: artistul și opera lui.

Şi, acum, ultima dorință a trandafirului, mi-o asum ca pe o rugăminte adresată unui spirit eclectic, de rară pătrundere:

Te aștept, privitorule, să pășești în "desenul" poveștii mele despre pământ și cer, despre uitare și redescoperire, despre vise, speranță și puterea imaginației, pentru a vedea cât de departe poate ajunge un pasionat al artei, încât să redea o altă dimensiune a vieții, trăită până la intensitatea unei șoapte de dor, de admirație, de suflet, clipind parcă pe aripile versurilor semnate Ricchi e Poveri:

Source: https://neculaifantanaru.com/vizualul-unei-productii-semnate-ti-aspetto-qui.html

Voi continua să fiu mereu propria mea creație

On Februarie 26, 2022

Încearcă să îndeplinești o sarcină artistică specială, în așa fel încât știința cu adevărat superioară de care faci dovadă să fie mărturia artisticului pe care îl conține semnătura propriei personalități și a unui stil autentic.

În scrierile mele ermetice despre știință, în care deseori știința este văzută ca o întâlnire neașteptată cu un astru al cărui ciclu de formare a devenit esențial în evidența timpului mitic, am încercat să mă situez la orizontală: între secretul unei mari Opere de Artă și acea epopee a materiei și spiritului integrată într-o vastă și puternică "Trilogie A Stelelor" care nu cunoaște nicio programare a imprevizibilului.

Mai cu seamă, totul pare a fi altceva decât ceea ce este cu adevărat. Nimic nu este mai înșelător, la fel cum nimic nu este mai tentant într-o conjunctură tranzitorie decât să-mi aflu refugiul în miezul unui prezent încurajator, dar ambiguu, care poate determina formarea unui orizont nemărginit, numit Univers. Aici se situează artistul genial, sculptorul în lumină, imitatorul aparențelor lumii reale, care se poate transforma în orice personaj, fără să se oprească din trăit atunci când se izbește de un "Eternal Darkness".

Mai trebuie să recunosc un singur lucru: în timpul demersului de a reorienta știința spre o reprezentare inovatoare a realității, regăsindu-mă în toate cele șapte părți sau genuri ale coloritului armonios și semantic consistent, am fost pregătit să experimentez matricea tuturor personajele principale aflate într-o trilogie fantastică a căutării de sine și de sens universal. Nici n-aș fi putut să fiu un imitator al aparențelor lumii reale, fără să surprind esența unui "unexpected" sau "unusual".

Leadership: Ești în stare să te percepi drept un rezultat al expresiei "Sunt un erou al altui timp", care poate fi aplicat și unei forme de artă menită să descrie originile unei creații durabile?

Într-o operă literară sau picturală, comparația este un mijloc de expresie artistică care ajută la îmbunătățirea semnificației unei acțiuni, a unui obiect sau a unui eveniment. Trebuie să fii un artist pentru a face ca părțile unui tablou sau ale unei alte opere de artă să atârne împreună - ca un întreg - prin relații vizuale inedite în sfera științei, la diferite niveluri de complexitate, cum se întâmplă spre exemplu în cazul epopeii lui Ghilgameș.

În Epopeea lui Ghilgameș, în acest poem epic din Mesopotamia antică, se înscrie relatarea unei călătorii într-o altă lume, pusă pe seama unui muritor deosebit de înzestrat. Altfel spus, în povestea arhicunoscută a lui Ghilgameș - considerat "cel care a văzut totul" (Sha Naqba Imuru) se urmărește relatarea istorică a eșecului primului muritor ce a năzuit spre obținerea nemuririi. Chiar dacă nu s-au descoperit dovezi despre aceasta, și nici asemenea cazuri anterioare, un lucru rămâne cert: opera de creație se poate impune deopotrivă ca abstract-geometrică și emoțional-fascinantă doar prin cucerirea unei mai mari reputații de înțelepciune.

Mai cu seamă artistul, ca să poată să-și semneze scrierile cu pseudonimul "The King of Heroes", deci fiind în mod evident orientat sub o asemenea mentalitate, trebuie să-și demonstreze capacitatea de a folosi cu succes știința și conștiința în același timp, sub același cer și într-un cadru constant, bidimensional. El se raportează la realitatea spirituală datorită unor conjuncturi neimaginate ce pot dărâma tot eșafodajul ideologic și artistic construit în secole. Şi tot el, artistul consacrat prin mozaicurile bizantine, poate atinge perenitatea doar dacă este intermediat de zei și numai după trecerea prin diferite stadii inițiatice.

Leadership: Creația ta poate să-și urmeze traseul firesc în continuitatea unei viziuni al cărei suport ideatic este îndreptat spre însușirea unei imagini veridice ce se perpetuează între planuri paralele?

Un artist care se metamorfozează în substanțiale compoziții picturale, cucerind epidemic tot universul prin ideile sale, devine un simbol al Creației. Același lucru este valabil și pentru un artist al cuvintelor care se metamorfozează în imagini ale unor forme de existență superioare, sau ale completării unor opțiuni nerealiste prin realizarea unor întâlniri neașteptate cu niște ființe profund spirituale.

În ambele cazuri, artistul nu-și face o lege din a ascunde nici unul dintre scopurile reale în care își efectuează experiențele de traversare a timpului prin raportare la o alegorie sau la o istorisire ficțională care poate să capete proporțiile unei metafore arhetipale, sau proporțiile unei lupte între Bine și Rău în sensul „cel mai ontologic".

Ci, fără îndoială, artistul urmează o maximă contrară, bine integrată în rezultatul unui realism prudent care susține ideea călăuzitoare a întregii sale opere într-o lume în care nimic nu reprezintă o certitudine. Aceasta maximă spune că: *"cine urmărește niște licăriri false poate descoperi adevăruri importante și că, deseori, poți întâlni un lucru în timp ce, de fapt, căutai altul."*

Aici intervine măsura creației mele, cu enunțarea ipotezei conform căreia existența unui orizont spațial al Sinelui trebuie implicat în constituirea unui dublu pozitiv, ca efect al unei alterități care trebuie să fie, la rândul ei, exterioară subiectului care a generat arta. Şi, iată, fără s-o spun în gura mare, mărturisesc în secret că aceasta este măsura creației mele: să-mi fac accesibilă oglindirea vieții în moduri fabuloase despre o identitate care se bazează pe simboluri unice și irepetabile.

Înțelegerea unei opere de artă implică atât recunoașterea asemănării dintre creator și personajul în care se metamorfozează, cât și înțelegerea convenției dintre ceea ce știi că ești în realitate și ceea ce intuiești că văd ceilalți în tine.

Voi continua să fiu mereu propria mea creație ori de câte ori voi construi un personaj după propria-mi asemănare, știind că ceea ce mă definește în totalitate este o permanentă asimilare a realității prin cunoaștere. Lucrul acesta nu se întâmplă pentru că ceea ce numesc creație reprezintă de fapt o întâlnire a intelectului cu imaginația, ci pentru că reflectând asupra modului de a crea un singur întreg din elemente disparate, îmi perfecționez funcțiile de gândire sintetică și analitică.

Source: https://neculaifantanaru.com/voi-continua-sa-fiu-mereu-propria-mea-creatie.html

Vrăjitoria unui creator de capodopere

On Octombrie 26, 2014

Îmbunătățește-ți capacitatea de a pătrunde în dimensiunea creației avansate, combinând ceea ce convine unei tendințe care pornește de la intuirea subiectului și merge până la semnificație.

Cum arată opera care este în fond secretul forței filmului „Alexandr Nevski"? Regizorul Serghei Eisenstein scria într-o notație inedită că este vorba de vrăjitorie, de faptul că, asemenea tobei vrăjitorului, răsună una și aceeași idee. Totul se învârte în jurul unei singure idei. Niciun cuvânt, nicio replică, niciun episod în care să nu fie vorba de dușman și de necesitatea de a-l învinge: în planuri, în proiecție, în amintiri, în acțiuni înseși.

Nicăieri nu poți întâlni o asemenea unitate de idei într-o astfel de varietate de întâmplări, într-o formă atât de vădită. Aceasta captivează hipnotic. Iar în ceea ce privește compoziția aceasta înseamnă că avem de a face cu o fugă de o amploare cum, poate, nici la mine însumi nu se poate întâlni nicăieri. Nu există nicio replică, nicio situație care să nu redea „under a new angle the same theme", iar metoda montajului este metoda fugii. *

Leadership: Îți extragi cunoașterea superioară din structurile experienței de redare a unor noi forme de expresie?

Tipul uman care vrea să se autodepășească trebuie căutat în lumea creațiilor de mare profunzime, ele însele o combinație de trimiteri spre niște analogii complicate, care implică o participare intelectuală intensă. Iar încercările necontenite de a pătrunde în dimensiunea creației avansate, de la substanță la structură, de la simpla alternativă la necesitate, prin folosirea unor mijloace amplificare a ineditului, utilizate corect, contribuie la satisfacerea pretenției omului de a-și atribui largi competențe.

Punctul de referință al științei practicate - ideea, care se cere a fi urmată cu strictețe, îmbogățită cu noi reprezentări de noțiuni, nu mai este determinată doar ca element dominant al unei creații „ *under the angle of inclination of your Being* ". Ci constă într-o modalitate specifică a cunoașterii de ansamblu, din anumite structuri ale experienței de redare a unor noi sensuri și forme de expresie (folosite pentru a defini ideile și valorile, în prezența unor concepte inspirate).

Acestea din urmă capătă importanță prin proiecțiile vectorilor de impact, de tip „Get Shared Key" care, aducând noi opțiuni de personalizare a creației, pot efectua diverse actualizări ale finalității ei.

Totul se învârte în jurul unei singure idei atunci când mesajul verbal și cel nonverbal se susțin reciproc până la inițierea formării unei noi versiuni de accesibilitate a valorii de unicat atribuite actului de creație.

Câștigarea experienței necesare pentru redarea aceleiași teme, sub noi forme de expresie, are o influență binefăcătoare asupra creației intelectuale, spre gasirea unor noi variante de producere de a impactului de ansamblu și a tendințelor de performanță. În timp ce vectorii de impact, de tip „Get Shared Key" se sprijină pe înțelesurile care ar trebui să te pună pe gânduri, mult mai complexe și mai numeroase, întrucât propun alte alternative de raționament, bazate pe probe și concluzii logice, combinând ceea ce convine unei tendințe care pornește de la intuirea subiectului și merge spre semnificație.

Leadershipul nu mai poate fi privit doar sub forma unui conținut bine determinat de idei și idealuri puse în slujba cunoașterii avansate, ca o calitate a învățăturii pe care o transmiți. Obiectul analizei fiind acum o suită discontinuă de aspecte pro și contra, prefigurând imperativul constituirii unei științe interpretative, care urmează condițiile și particularitățile unei modelari a percepției despre ce ar trebui să comunici, introducând mentalitatea lucrului bine făcut.

Ceea ce comunici trebuie să aibă un sens mai profund de unitate, surprinzând necesitatea de a învinge o rezistență exterioară și tendința de renunțare : în planuri, în proiecție, în amintiri, în acțiuni înseși.

Vrăjitoria unui creator de capodopere surprinde acele elemente, nuanțe și caracteristici ale creației oglindite în propria ta conștiință, dar mai ales în dimensionarea bine controlată a ideilor care se învârt în jurul viziunii și valorilor pe care reușești să le transmiți susținătorilor. Este apanajul marilor maeștri în arta conducerii, capabili sa modeleze si sa dea noi forme de expresie creației lor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitoria-unui-creator-de-capodopere.html

Vrăjitorul care desface orice fel de lanțuri

On Aprilie 22, 2012

Îmbunătățește calitatea leadershipului tău, insuflând oamenilor puternice sentimente care ating și fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor.

Încă o dată mă văd nevoit să fac referire la filmul „ *Lionheart (1990)* ". Așa cum spuneam și în articolul precedent, personajul principal, Lyon Gaultier, dezertează din Legiunea Străină și ajunge în Statele Unite ale Americii. Însă ajunge prea târziu, fratele său murise deja, iar soția acestuia rămase fără banii necesari pentru a-și îngriji copilul. Simțindu-se întrucâtva responsabil de soarta celor două ființe rămase fără sprijin, el hotărăște să le ajute.

Însă biata femeie care abia își îndura chinul, biata făptură atinsă grav de aripa singurătății, îngrijorată de neplata interminabilelor facturi - ea care făcea parte din clasa aceea nevoiașă, care începe cu ultimul om strâmtorat și se întinde din mizerie în mizerie, până la cele din urmă trepte ale societății; ea a cărei singură rațiune de existență, singură apărare împotriva vicisitudinilor vieții o constituia doar fetița ei, Nicole, îngerul coborât parcă din rai special pentru a-i întreține existența, o ființă atât de gingașă, atât de iubitoare și de veselă, - nu-și poate răni orgoliul și îl renegă pe Lyon, singura ei rudă, singura ei speranță, refuzând cu îndârjire orice ajutor din partea lui.

Leadership: Azvârli o privire mai ascuțită în tenebrele care ascund adevărul unei persoane, încât să te faci părtaș la trăirile și gândurile care îi guvernează viața?

Dar omul, omul făcut de Dumnezeu după chipul său, omul căruia Dumnezeu i-a impus ca primă lege, unică și supremă, dragostea pentru aproapele său, omul care își cunoaște inima și n-o trădează prin ignoranță sau lașitate - nu poate abdica de la principiile morale care îl definește.

Lyon era un astfel de om - o ființă plină de dragoste, nu doar un luptător strașnic, iar această dragoste plină de spirit, plină de grijă, plină de înțelepciune, care nu-și găsise niciodată locul în inima nimănui, pentru prima oară iese la iveală. Ca un medic care ia în serios boala de care suferă pacientul și caută să o trateze cu cea mai mare atenție, el știe prea bine că îndărătul perdelelor trase de la fereastra micii ei garsoniere, șede o inimă însingurată, împovărată de lipsuri, care se zbate zilnic luptând cu toate aspectele existenței - zădărnicindu-i credința și încrederea în viitor.

Așa că se apropie cu însuflețire, cu multă finețe, cu mult spirit de observație de ea. Mai întâi își închiriază o locuință aproape de a ei. O privește în drum spre serviciu și înapoi, o analizează din perspectiva finanțatorului care trebuie să-și respecte termenii contractuali. Cunoaște de aproape rănile care o dor, știe problemele cu care se confruntă, fără ca ea să bănuiască nici cel mai mic lucru. Aparent nepăsător, o lasă să se consume în existența ei searbădă, să-și poarte singură propria povară. Dar apoi, treptat, ca un vrăjitor care face farmece și minuni, care desface în mod magic orice fel de lanțuri, înlăturând orice fel de chin, el aranjează în așa fel încât ea să primească mici sume de bani, care se transformă în sume tot mai mari, pe care el le câștigă din luptele ilegale, foarte bănoase.

Şi nu fără de folos. Căci în final ea realizează cine este binefăcătorul ei. Îl iartă totul, ajunge să-l prețuiască și să se atașeze de el.

Leadership: Rezultatul consolidării unei poziții de apropiere este în concordanță cu impactul ecuației de stare a unui sistem închis sau a unui sistem deschis?

Raționalismul omului care vrea să-și depășească valoarea de referință (data de concentrația de sentimente și de forță morală) nu se limitează la principiile cunoașterii întemeiate pe viziune, ci mai degrabă pornește de la natura acelei cunoașteri care percepe contextul cauzal al producerii impactului pozitiv.

Iar rezultatul consolidării unei poziții de apropiere prin care arăți cine ești cu adevărat se poate instala printr-o sensibilitate a deschiderii sufletești, adică prin remodelarea percepției asupra unei "lumi" aparent pierdute (lumea ființei lipsită de apărare, care se vede smulsă și risipită din realitatea unei existențe fericite).

Modul concret și individual prin care identifici încercările de apropiere față de ceilalți oameni, puse sub semnul unor noi începuturi, depinde de cele două sisteme de stare gestionate: închis sau deschis.

Sistemul închis operează absolut singur și calcă în picioare drepturi și libertăți, relaționând doar cu cei care susțin funcționarea lui. În timp ce sistemul deschis captează acea imagine pe care vrei să o arăți tuturor în forma unei individualizări care rezultă din starea ta emoțională.

Ca și lider, nu te poți pune singur în fruntea oamenilor, spunându-le: „ *Urmați-mă"* , fără ca mai întâi să-ți setezi sau să-ți personalizezi o întreagă listă de factori favorabili care să declanșeze mecanica specifică unei cunoașteri profunde în relațiile cu ceilalți oameni - tot așa cum un scriitor, înainte de a scrie un roman, conturează personalitatea fiecăruia dintre personajele sale.

Adevărata revelație a manifestărilor tale de afecțiune și admirație își găsește expresia în sensul pe care îl dai însemnătății unei părți din întregul vieții cuiva care a fost catalogată ca fiind nedemnă de luat în seamă.

Nu poți produce o schimbare în ceilalți oameni dacă nu reușești să modifici corespunzător simțămintele lor, ceea ce presupune înțelegerea idealurilor și aspirațiilor lor, a naturii lor morale și emoționale.

E necesar, deci, ca mai întâi să te cufunzi cumva în existența lor, în căutarea acelor aspecte care le pot ușura transformarea - ca un vrăjitor, ca un om superior prin calitățile sale, înzestrat cu darul de a empatiza, de a le susține interesul viu pentru schimbare – dotându-ți leadershipul cu puterea de a privi mai adânc în sufletul omului, de a recunoaște realitățile sale interioare după aspectul exterior.

Liderul este „vrăjitorul" ce desface lanțurile necunoașterii, ale ignoranței, ale nepăsării. Este cel care are o înrâurire pozitivă asupra oamenilor, asupra evoluției lor – și pentru a avea acest efect el trebuie să cunoască bine natura umană și modalitățile de influențare a sentimentelor și gândirii lor.

Leadership: Cum faci dovada evoluției Eu-lui tău?

În cazul leadershipului, unde sunt acumulate toate valorile, trăirile, principiile, convingerile (care trebuie să fie vii, capabile să influențeze, să impulsioneze, să însuflețească spiritele) se adaugă și problema unei analize obiective, a evaluării sistematice a omului.

Tocmai pentru ca liderul să facă dovada deplină a evoluției propriului său Eu, dovada de continuator nu doar al cunoașterii, ci mai ales al principiilor, spiritului și valorilor sănătoase, adoptate și promovate, el trebuie să-și dezvolte spiritul analitic care îi va permite să se

autoevalueze și să-și evalueze corect oamenii și situațiile cu care se confruntă.

Așa cum un scriitor pasionat de natura umană cercetează și cunoaște îndeaproape rănile societății în care trăiește, tot astfel un lider care își dă toată iscusința de a fi performant, își canalizează eforturile de întregire a leadershipului său prin cercetarea amănunțită a unității, a esenței, a particularităților din care se constituie natura umană: prin descoperirea valorii propriu-zisă a omului, cu rigorile, cu întunecimile, cu strălucirea lui, prin examinarea multor aspecte ale trăirilor și simțămintelor sale, ocrotindu-l de înțelegerea falsă a unei realități concrete.

Eul este partea tainică a puterii tale de a da dovadă de mulțumire în vederea ridicării unui paradis acolo unde este doar durere.

Puterea liderului stă tocmai în înțelegerea aspectelor fundamentale legate de dimensiunea umană, așa cum puterea medicului stă în cunoștințele sale teoretice și practice. El își găsește un aliat de nădejde în procesul prealabil de cunoaștere, de descoperire a celor mai înălțătoare trăiri, aspirații, idealuri pe care le degajă, le abordează, le emite ființa umană în ansamblul ei, pusă în fața unor hotărâri dificile - întru desăvârșirea ei.

Numai cunoașterea elementelor constitutive ale ființei umane, prin înțelegerea complexității sale, numai manipularea inteligentă și în scop benefic a minții și a spiritului care îi alimentează acesteia permanent credința, existența, puterea de a merge înainte, își poate liderul dovedi adevărata valoare.

Numai insuflând oamenilor puternice sentimente care ating și fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor, el poate face dovada evoluției propriului său Eu. Căci leadershipul depinde de funcționarea celorlalți oameni, tot așa cum viața unui pilot de curse depinde de funcționarea perfectă a motorului mașinii pe care o conduce.

Ca să faci din viată omului un paradis trebuie mai întâi să descoperi fața ascunsă a ceea ce omul are mai grav ascuns într-însul, fără să-i testezi tăria caracterului. De unde anume vine suferința omului, care este sursa ei adevărată și în ce fel se manifestă ea?

Vrăjitorul care desface orice fel de lanțuri este omul care se dedică chemării sale lăuntrice, fiind dirijat de o forță intuitivă ce contribuie la crearea unei imagini pozitive și a unei personalități magnetice. El reușește să aibă o înrâurire hotărâtoare și pozitivă asupra celorlalți oameni, contribuind la îmbunătățirea evoluției și performanțelor lor.

Leadershipul este oare magie? O vrajă? sau o știință?

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-care-desface-orice-fel-de-lanturi.html

Vrăjitorul (I)

On August 16, 2010

În ziua când te vei simți în stare să-ți subordonezi cât mai mulți oameni, în ziua aceea vei deveni un vrăjitor.

Edmond Dantes cântări cu multă grijă însemnătatea evadării sale neașteptate din castelul d'If. Iar faptul că i se oferise faimoasa avere a lui Spada îl convinsese de avantajul ce-l deținea în favoarea sa. Voia să se răzbune, iar ca răzbunarea lui să fie deplină trebuia să pună în mișcare un întreg angrenaj, dar fără să lase nicio urmă, niciun dubiu, niciun semn, doar un adânc aer de mister, un aer rece și plin de îndoială.

V de la Vendetta. Gândul răzbunării i se conturase în minte ca o imagine vie a unui joc magic, primejdios, încâlcit, un joc de intrigi și trădări, care reflecta în mod direct, ca o oglindă, propriul său caracter mult schimbat de vitregiile vieții. Mintea îi era năpădită mereu de acest gând necurmat și stăruitor – răzbunarea.

Dar ca să atingă coarda dureros de sensibilă a dușmanilor săi – aceia care au conspirat împotriva lui și l-au trimis la închisoare pe nedrept – și să-i pedepsească, trebuia mai întâi să-i înspăimânte, să le deformeze realitatea tulburându-le mințile prin năluciri și apariții înfricoșătoare, prin glasuri fără înțeles, prin priviri pătrunzătoare, printr-un lung șir de suspiciuni și răsturnări de situație – totul printr-o prefăcătorie ieșită din comun.

Leadership: Îți propui să încerci o experiență de revelare a sinelui de la înălțimea unui vârf ce se calculează în raport cu o situație de tip "capcană"?

Regatele regilor sunt mărginite fie de munți, fie de râuri, fie de schimbări ale moravurilor, fie de schimbări ale limbii vorbite. Dar regatul unui vrăjitor e mare cât lumea, nu e îngrădit de absolut nimic, doar de propria-i conștiință.

Edmond Dantes se preschimbă dintr-o dată într-un vrăjitor cu puteri depline – Contele de Monte Cristo, care, manipulând "globul său de cristal" putea să identifice cu o precizie nemaipomenită toate mișcările dușmanilor săi.

Şi era atât de iscusit în a-și înțelege dușmanii, încât, aruncând în inimile lor acea teamă groaznică, de moarte, putea simți bătăile inimii lor, respirația fiecăruia, tremurul de emoție și spaimă. Numai el era în stare să deslușească ce se petrecea cu adevărat în adâncul ființei lor, căci numai el s-a putut strecura ca o umbră abia perceptibilă în viața fiecăruia dintre ei.

Capcana este însăși structura caracterului tău pe care o dai poveștii unei vieții care își ascunde tainele de ochii lumii. Fiindcă te poți trezi prins între propriile-i ipostaze contradictorii și o datorie pe care o ai de împlinit.

Leadership: Ai puterea să deblochezi acele zone de impact din evoluția ta, pe care se întemeiază modurile de manifestare ale virtuților?

Un lider știe să facă din primejdiile vieții și urmările lor o capodoperă a iscusinței, a șiretlicurilor, a uneltirilor, a intrigilor, puse în slujba unei cauze, a unei idei, a unei viziuni sau a unui plan pe care îl consideră trebuincios unei interpretări de excepție. Luăm astfel la cunoștință de existența unei reproduceri conforme cu un model uman de chibzuință și

înțelepciune, favorizat de pretențiile unei însufleţiri înspăimântătoare, dar echilibrate și evoluate, promovate îndeosebi de normele rațiunii luminate de credință și de razele multicolore ale tuturor virtuților.

Succesul unui astfel de plan stă în capacitatea de a disimula foarte bine o situație, folosind drept considerente natura cauzei și obiectivele la care se solicită nu doar un răspuns, ci mai degrabă o prestație care completează resursele de orice natură.

Iar a știi cum să faci ca în orice situație, oricât de imposibilă ar părea, să te pui într-o lumină favorabilă prin interpretarea unui rol mare și prin însuflețirea pe care o da o nouă identitat, necesită cunoașterea multor poziții optime de exercitare a unor presiuni asupra sectorului advers, în care se poate pătrunde prin inversare de mutări, fără a împiedica mobilitatea propriilor forțe.

Leadershipul, fundamentat pe modurile de manifestare ale virtuților puse în slujba propriei valorizări, va reproduce, astfel, structura raporturilor dintre inferior și superior, dintre interpret și situația lui de monopol - conform orientării sale, permanentizând și justificând ierarhia însușirilor sale existențe.

Dar înainte de a trece la deschideri de perspective sau la efectuarea mutărilor cheie, liderul - maestrul în planul creației - trebuie să-și găsească puterea de a debloca acele zone de impact din evoluția sa, pe care se întemeiază modurile de manifestare ale virtuților. Căci virtuțile tind să se înalțe înainte de a naște fapte, și ele nu se manifestă decât în relație cu ceea ce percepi a fi "căderile" și "urcările", cu ceea ce-ți lipsește, cu ceea ce simți cu adevărat în fiecare zi, cu ceea ce creezi și ceea ce oferi ca reacție spontană la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Leadership: Folosești descrierea fundalului pe care se petrec întâmplările ca modificare radicală a manierei unice de a interacționa cu imprevizibilul?

Numai un vrăjitor poate înfăptui ceea ce nimeni nu poate înfăptui. Contele de Monte Cristo s-a condus în acțiunile sale după un vechi secret al magiei: „ *Nimic nu trebuie să fie ceea ce este, ci ceea ce nu este. Şi, contradictoriu, ceea ce este, trebuie să fie ceea ce nu ar putea fi.* "

Vrăjitorul avea un fel aparte de a-și etala puterile, cu o subtilitate și o gradare a emoției greu de atins de orice actor, cu un joc de scenă nemaipomenit care făcea ca iluziile sale să pară adevărate. Totul depindea de imaginația lui și de neatenția dușmanilor săi, dar și de delicatețea cu care își alegea și aplica scenariile. Uneori depindea de căldura vocii sale, de seninul privirii, de cuvintele pline de duh care te făceau să i te încredințezi complet și să i te supui.

Când apărea vrăjitorul era ori noapte, ori îți dădea el senzația de întuneric total. Era terifiant, umbrit de propriul său mister, de propria sa identitate neștiută de nimeni, iar jocul de scenă pe care-l făcea era plin de suspans, cutremurător. Chiar dacă era ziuă, noaptea părea că se înfășoară în jurul dușmanilor săi, care se simțeau ca prinși în vârtejul unei cascade: puteau să-și spargă capul în cădere, sau să scape nevătămați.

Calm și neclintit, vrăjitorul prezenta o priveliște înfricoșătoare pentru toți aceia care au fost însemnați cu roșu în calendarul său, calendarul judecății, el fiind prototipul cel mai pur al judecătorului corect și aspru.

Leadership: Tu ai capacitatea să vezi limpede în toate, ca într-un glob de cristal?

Ciudată și nepătrunsă e voința celui convins că puterile sale sunt nebănuite și nelimitate. Contele de Monte Cristo a dat dovadă de un leadership autentic, solid, prin dibăcia și răbdarea cu care și-a construit strategiile și le-a transformat în realitate. În inefabilul său joc totul a depins de voința sa, lăsând deseori senzația că este un vrăjitor, cu puteri nelimitate, pe care nu-l țintuiește și nu-l oprește nimeni, nicio mustrare de cuget dintre cele care îi opresc pe puternici și nicio piedică dintre cele ce-i țintuiesc locului pe cei slabi.

Unul din punctele forte ale unui lider este capacitatea de a adânci toate lucrurile și de a vedea limpede în toate, ca într-un glob de cristal. Contele de Monte Cristo a reușit să-și deruteze dușmanii, înspăimântându-i adeseori, pentru că a fost întotdeauna cu o secundă înaintea lor. O măsurătoare greșită, o singură prevedere eronată, l-ar fi putut face să dea greș.

Dar nu i-a fost dat lui să greșească, nu omului, sau mai bine zis vrăjitorului care are puterea să-și însușească cugetările celorlalți oameni, deslușind cu o tainică privire calitatea sufletelor lor – nu lui, a cărui minte deosebește bine înțelesurile gândurilor tuturor, tâlcuind orice mișcare nevăzută.

Magia unei realități care se refuză etern comprehensiunii umane este expresia triumfală a unei atitutini de intervenție hotărâtoare în destinul unor vieți care se separă și se întrepătrund în moduri neașteptate.

Concluzie: Un vrăjitor, dacă ar exista în realitate, ar putea avea lumea la picioare. Dar un lider nu dispune de "puterile" și "instrumentele" unui vrăjitor. El poate însă să aibă lumea la picioarele sale folosindu-se de analiză, sinteză, persuasiune, inducție psihologică pozitivă, etc., dar niciodată la baza acțiunilor sale nu trebuie să stea gândurile de răzbunare. După cum nu trebuie să se considere niciodată un judecător suprem, imbatabil.

Liderul trebuie să știe cum să conlucreze cu oamenii și, mai ales, trebuie să fie călăuzit de adevăr și de realitate.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Vrăjitorul (II)

On August 17, 2010

Demonstrează-ți încrederea în însușirile care avantajează modelul tău de perfecțiune, adoptând o poziție ofensivă pe tot parcursul schimbării.

Pentru a-și putea duce la bun sfârșit planurile de răzbunare, Edmond Dantes era nevoit să-și arunce în luptă toate armele, să facă uz de toate puterile sale, îndrăzneala fiindu-i cea mai prețioasă călăuză. Niciunul din dușmanii săi nu trebuia să se pună de-a curmezișul în fața implacabilului, iar pentru asta era necesar să le distragă atenția, să-i înspăimânte, să-i lase pradă disperării.

Lumea s-a deschis la picioarele sale. Dantes nu mai era cocârjit de povara anilor petrecuți în închisoare, ci falnic și puternic, înțelept și bogat. Își refăcuse și forța trupului, și pe cea a spiritului. Şi cu fiecare zi ce trecea, simțea că devine din ce în ce mai puternic. Iar cu fiecare zi ce trecea, chemarea era din ce în ce mai puternică. Nu trebuia s-o înăbușe.

Toată puterea unui vrăjitor depinde de neștiința celorlalți oameni. Nimeni nu trebuia să fie în măsură să pună întrebări sau să zădărnicească vreuna din hotărârile pe care Dantes le luase deja. Nu a avut de ales, trebuia să se facă uitat. Așa că a falsificat realitatea luându-și o altă identitate. Şi-a asumat identitatea unui conte foarte bogat și a fost suficient de priceput să-și ascundă adevărata natură, astfel amăgindu-i pe toți. Puterea lui de a se ascunde și de a se disimula a fost atât de mare și de convingătoare, încât absolut nimeni nu a trecut de acest zid indestructibil, gros ca al unei cetăți impunătoare.

Regatul său era nemărginit. Era când lord, când preot, când doctor, când filantrop, când chimist, când fizician. Nu era nici francez, nici indian, nici arab, nici spaniol – era cosmopolit, își însușise obiceiurile fiecărei țări în parte, vorbea toate limbile. Dar nicio țară nu se putea lăuda că l-a văzut născându-se.

Şi-a câștigat o faimă de om superior, ca și cum o forță superioară l-ar fi înălțat în vârful celui mai înalt munte. Era desăvârșit, de nepătruns. Toți oamenii, dar în special dușmanii săi, aveau conștiința puterii și a voinței sale. Era văzut că un om ale cărui cunoștințe și inteligență depășesc cu mult cunoștințele și inteligența obișnuită a celorlalți oameni. Contele cunoștea pe toată lumea, dar nimeni nu-l cunoștea pe el.

Leadership: Procesul de construire a identității tale stă sub semnul întrebării, deși îți scoate la iveală finețea intelectuală?

Liderul este deseori supus unei riguroase forme de asociere dintre puterea de judecată, pe de o parte, stârnind admirația, și puterea de a ierta, pe de alta, fixând sentimentele și emoțiile într-un context care nu întotdeauna este avantajos, cerând o enormă responsabilitate. Aici primează capacitatea de a se descurca ușor în situații dificile. Deci, asigurarea unei anumite echilibristici riscante pe creanga subțire a vieții și experiențelor personale. O întemeiere interioară dată de un fundament spiritual puternic, ce-și găsește justificarea în încrederea de sine, ce se vede tot mai pregnant la exterior, reînnoită în posibilitățile rațiunii de a cunoaște adevărul, susținută de o purtare fără cusur în privința dreptății provenite din legea propriei conștiințe.

Conform unui citat de pe internet, foarte potrivit aici, *"un lider trebuie să asculte de legea propriei deveniri care-l îndeamnă spre căi noi, adică să se ridice deasupra identificării cu masele și să-și urmeze calea propriei chemări care-l ajută să-și construiască o*

individualitate unică în felul ei".

Latura emoțională a liderului cade deseori pe un al doilea plan, ca și în cazul artei războiului, care dezvoltă capacități intelectuale și forța fizică. Pentru sistemul de leadership greu de diagnosticat de ceilalți oameni, capacitatea de a-ți asigura o resursă umană fără "afecțiuni" profunde, devine primordială. Importantă se dovedește utilitatea a ceea ce dorești să acumulezi, să îți însușești ori să gestionezi în urma transformării..

A asigura artei tale o anumită adaptabilitate la ceea ce ai devenit, în măsura asigurării stăpânirii de sine, dar și o anticipare directă a metodelor de integrare a unei ecuații de evoluție în contextul unei viziuni strategice, înseamnă să accentuezi acea dimensiune a acțiunii evaluative care oferă suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce rezulta în urma retușării imperfecțiunilor tale. Fie luate singular sau prin amestecare.

Leadership: Menirea ta de reprezentant al unei providențe tainice se cere a fi probată sub raportul dintre imaginea intuitivă pe care o ai despre ceea ce se întâmplă în afara voinței tale și imaginea pe care teoria unui fenomen de dobândire a puterii este capabilă să o dea despre tine?

Omul nu-i decât un om și nimic altceva, pe când un vrăjitor e mai mult decât un om, e o ființă supraomenească înzestrată cu puteri, cu haruri nebănuite – dacă vrea poate porunci vântului, poate schimba chiar și legile existenței.

Acesta este imaginea pe care Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, și-a construit-o în fața oamenilor cu multă dibăcie și cu o stăruința deosebită – imaginea unui vrăjitor, care își avea căile lui, sumbre, tainice și greu de pătruns. Într-adevăr, numai o minte înțeleaptă, o fire inteligentă ca a unui vrăjitor putea să-și exercite într-o asemenea măsură influența/dominația asupra tuturor.

Contele avusese grijă să se îmbrace întotdeauna în negru și să-și ia un aer solemn că să dea senzația unei falnice umbre nesigure, unui om al întunericului, foarte primejdios, sporindu-și tot mereu aerul de mister. Apariția lui părea întotdeauna miraculoasă. De fapt, el deținea această putere uluitoare de a transforma totul, oriunde se afla, într-o atmosferă plină de incertitudine și neprevăzut, o atmosferă sumbră și apărătoare, amenințătoare pentru toți dușmanii săi. Toți aceștia simțeau instinctiv că o primejdie plutea deasupra capetelor lor.

Leadership: Poți să dezvolți o viziune a unei ordini superioare, prin trecerea ta la un nivel considerat o cale de a te deschide în fața unei perspective de finalizare a unui scop de tipul "nothing is impossible"?

Nu poți să fii cineva, dacă nu te strădui să ajungi cineva. Sau, cu alte cuvinte, dacă nu te faci cunoscut, atunci nimeni nu te va urma. Fără umbră de îndoială, acesta este principiul după care s-a ghidat Edmond Dantes în atingerea scopului său principal - răzbunarea. El a știut că singura cale de a reuși în acest sens era să-și mărească puterea de influență, să ajungă cineva – o persoană specială, superioară care poate să pătrundă în înalta societate din acele vremuri. Şi a reușit, luându-și o altă identitate, folosindu-se de vastele sale cunoștințe și abilități psihologice să se situeze deasupra tuturor.

Edmond Dantes a reușit în leadership, fiindcă a avut o strategie foarte bună pe toate planurile. Dar a avut un atu pe care a știut să-l folosească în favoarea sa: a avut puterea să se transforme dintr-un simplu marinar cu cunoștințe limitate într-un personaj manierat cu cunoștințe deosebite, având o capacitate de deducție deasupra mediei. A avut puterea să schimbe vieți, a avut o putere de decizie în viața oamenilor, și-a pus amprenta asupra tuturor celor care l-au cunoscut și nu numai.

Concluzie: Pentru a triumfa în leadership trebuie să te faci cunoscut, să fii în centrul atenției generale și uneori să te metamorfozezi într-un alt om, un om superior. La baza acestei metamorfoze nu stă averea, ci o comoară mai de preț: învățătura, dobândirea de noi cunoștințe în domenii diferite, comportamentul, limbajul, caracterul, atitudinea și chiar... look-ul adecvat în societate.

Tu ți-ai creat din leadership un model de perfecțiune? Cum îți demonstrezi încrederea în însușirile care avantajează acest model? Ce poziție adopți pe tot parcursul călătoriei tale către excelență? Poți să identifici pașii de bază ai procesului schimbării? Este îndrăzneala cea mai prețioasă călăuză a ta?

Cum îți mărești puterea de influență? Te folosești de vastele tale cunoștințe și abilități psihologice ca să te situezi deasupra tuturor? Poți să te metamorfozezi într-un om superior? Cum îți folosești puterea uluitoare pentru a-i schimba pe oamenii din jurul tău?

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-II.html

Vrăjitorul (III)

On August 18, 2010

Incubă în leadershipul tău preocuparea consecventă și adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol, pentru ca influența ta asupra convingerilor celorlalți să fie maximă.

Contele de Monte Cristo le-a abătut cu multă iscusință atenția dușmanilor săi de la esențial. A avut grijă ca aceștia să nu presimtă nicio nenorocire, să n-aibă nicio premoniție despre prăpădul ce avea să se abată asupra lor. Le-a sădit în suflet teama și nesiguranța, i-a derutat jucându-se cu puterea lor de judecată, mânuindu-i ca pe niște jucării. Presărând doar capcane și tentații în calea lor, a reușit să le inoculeze neîncrederea și îndoială, groaza pătrunzând adânc în sufletul lor.

Vrăjitorul avea puteri pe care nimeni nu le avea, pe care nimeni nu și le putea imagina. Şi-a țesut un văl după care și-a ascuns cu grijă toate mișcările. S-a ascuns îndărătul unei cortine de după care a putut să observe mișcările adversarilor, s-a înarmat cu dovezi zdrobitoare împotriva lor, dovezi pe care ei nu credeau că pot fi descoperite, construindu-și o strategie prin care le-a amplificat panica și i-a dezarmat total.

Leadership: Poţi să deschizi o perspectivă nouă asupra fundalului pe care se constituie puterea ta de mijlocire înaintea lui Dumnezeu, la limita dintre ceea ce este adevărat și ce nu este?

Cu aproape 20 de ani în urmă, dușmanii săi, care complotaseră împotriva lui și-l trimiseseră pe nedrept în închisoare, fuseseră foarte uniți în demersurile lor. Dar acum fiecare o luase pe propriul său drum. Aceasta este una din slăbiciunile răufăcătorilor – după ce comit fapta, se despart. Iar când drumurile li se înfundă, încep să simtă că totul se datorează providenței.

Iată mâna lui Dumnezeu ! Cu această idee bine întipărită în minte, vrăjitorul s-a jucat cu ei așa cum se joacă vântul toamnei cu frunzele uscate. I-a dezbinat de-a binelea, definitiv, toți i s-au supus de bunăvoie. Dacă ei și-ar fi unit forțele ar fi putut să-l țină la distanță, ba chiar să-i pună la încercare aparenta lui putere de nezdruncinat, aparenta lui imortalitate. Dar ei n-au înțeles care sunt puterile cu care se confruntă. Oriunde se aflau simțeau prezența înfiorătoare a ursitei.

Simțeau cum îi încearcă o slăbiciune, simțeau că sunt bântuiți de niște porniri ciudate, nefirești, neconsimțite. Au început să-și piardă controlul asupra puterii de judecată și asupra rațiunii. Simțeau că se îneacă în propria lui neputință. Afectați de coșmarul prin care treceau, au încercat să-și dea seama cine e în spatele tuturor întâmplărilor misterioase care puteau fi puse pe seama unor duhuri rele. Dar lucrurile care se petreceau depășeau cu mult puterea lor de înțelegere. Practic luptau cu un adversar invizibil. Căci cum poți să te aperi împotriva mâinii severe a lui Dumnezeu?

Leadership: Reușești să te impui și să dai un sens puterii tale, recunoscându-te ca individ separat de lume și, în același timp, deasupra ei?

Ca să triumfi într-o bătălie trebuie să descoperi slăbiciunea dușmanului tău și să-l lovești exact în punctele slabe, dar fără să te expui vreunui risc. La fel ca și celebrul Papa Pius al VI-lea (conte Braschi), Contele de Monte Cristo și-a ascuns ura nutrită împotriva dușmanilor, pentru a se apăra de forțele lor. Ca nu cumva căutând în străfundul sufletului său, aceștia să simtă pericolul ce-i păștea. În orice circumstanță, contele se comporta atât de natural și de

calm, de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat, de parcă n-ar fi fost el în spatele tuturor lucrurilor.

Vrăjitorului i-a fost ușor să-și canalizeze puterile spre fiecare dintre dușmanii săi, fiindcă a reușit să le slăbească vigilența. A avut grijă să-i determine să comită greșeli din neatenție. Toți s-au trezit implicați într-un păienjeniș de evenimente pe care nu le puteau interpreta deoarece modestele lor cunoștințe și capacitatea de înțelegere erau blocate de rapiditatea cu care se desfășurau evenimentele, precum și de convingerea că faptele reprobabile ale trecutului lor au fost adânc îngropate. Practic toate convingerile lor erau întoarse la 180 de grade.

Leadership: Poți să declanșezi o întrerupere la o valoare mică a distanței față de o putere imensă, arătând că poți înlătura diferențele de statut dintre oameni?

Contele de Monte Cristo a făcut uz de toată forța de care dispunea pentru a-și ascunde atât identitatea cât și scopurile, înarmându-se cu dovezi zdrobitoare împotriva dușmanilor săi. A fost suficient de consecvent și de șiret în încercarea lui de a pătrunde în mintea lor. Complexitatea jocului său a depășit de multe ori capacitatea acestora de înțelegere. Gândurile le erau confuze și contradictorii, ca și cum ar fi fost atacați de forțe oculte – nu aveau nicio putere asupra lor. Mai mult decar atât, ei ar fi trebuit să rămână uniți, un singur trup, ca atunci când au conspirat împotriva lui, însă le-a lipsit puterea și hotărârea de a se uni, ceea ce a făcut posibilă dezbinarea lor.

Singura cale ca să-l învingi pe cel măcinat de gândul aprig răzbunării, sau măcar să-i domolești ura, este să-l înfrunți cu mult curaj și cu inimă bună. Dușmanii săi ar fi putut să-i anihileze sentimentul dulce la răzbunării sau chiar să-l rănească cu propria magie, dacă s-ar fi căit cu adevărat. Dar vrăjitorul a acționat iute, atacându-i năprasnic și anihilându-le capacitatea de a se apăra sau de a-i răspunde cu aceeași monedă.

Cât de mare este influența ta asupra convingerilor celorlalți? Care este liantul care te unește sau te desparte de ei? Care sunt calitățile care îți alcătuiesc caracterul? Ştii să ți le pui în valoare? Contezi pe ele? Ştii să te folosești de ele ca să-i convingi pe ceilalți să te urmeze? Cum se poate măsura influența ta? Manifești o preocupare consecventă și adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol?

Leadershipul se află în relație directă cu poziția pe care o adopți pe tot parcursul unei incidențe a evenimentelor din care reiese conținutul esențial al unei lucrări de mare amploare, numită: Providență !

Concluzie: În leadership este nevoie întotdeauna de o tactică, care pe de o parte constă în a te înconjura de oameni loiali, de încredere, care să te sprijine în demersurile tale, iar pe de altă parte să-ți anihilezi rivalii, descoperindu-le și atacându-le punctele slabe. Dar întotdeauna trebuie să te folosești de dovezi și argumente reale ca să-ți asiguri avantajele în fața lor. Cu cât tactica este mai bine pusă la punct, cu cât dispui de dovezi și argumente solide, cu atât mai repede ți se va ușura drumul spre victorie.

Demn de reținut este și modul de acțiune (care să-ți asigure acel "văl de protecție"), care trebuie să fie cel legal, căci fără a fi mâna providenței, "păcatele trecutului" totdeauna vor ieși la iveală și te vor face să eșuezi rapid.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Vrăjitorul (IV)

On August 21, 2010

Învață să conduci „întâmplarea", ca să poți adăuga o valoare considerabilă rolului pe care ți-l asumi.

Contele de Monte Cristo a fost foarte abil în a-și construi strategia. A fost capabil să scruteze sufletul și caracterul dușmanilor săi, citindu-le intențiile la fel de ușor cum un general poate citi un plan de război. I-a ademenit pe aceștia în magicul său plan plin de capcane, strecurându-se în viața lor ca o fantomă, bântuindu-le mereu conștiința, semănând confuzie și furie în sufletele lor, secătuindu-i astfel de toate puterile înainte de a-i distruge.

Vrăjitorul era o ființă umană, însă puterile lui formidabile l-au transformat aproape într-un Dumnezeu. Era un personaj învăluit în mister, protejându-se astfel foarte bine împotriva oricăror încercări de subminare a puterii sale. El s-a folosit cu dibăcie de un nume fals că să-și ascundă adevărata identitate, păstrându-și aparența nevinovată. Dar vrăjile sale erau la fel de eficiente ca săgețile, suficient de puternice să le străpungă scutul dușmanilor săi. Toți aceștia au fost neputincioși și incapabili să pătrundă în zona mocirloasă a magiei sale și să înlăture suferințele pe care le abătea cu multă abilitate asupra lor.

Leadership: Efectul de creștere al performanțelor tale este pus în valoare de o compoziție perfect simetrică a destinului, justificând poziția ta de a adăuga noi măsuri la datoria față de promovarea puterii?

Vrăjitorul avea puterea de a-și controla dușmanii, stârnind în ei frica dar și fascinația cu acțiunile și comportamentul său enigmatic. Toți s-au simțit prinși în capcană, incapabili de a se elibera indiferent cât de mult s-ar fi zbătut. Totul în jurul lor s-a prăbușit complet, atitudinea lor fiind destul de sceptică în ceea ce privea viitorul lor. La fiecare pas pe care-l făceau simțeau în adâncul sufletului teama puternică că li se apropie sfârșitul, asemenea unor șoareci speriați prinși în capcană. Nu au putut întrezări pânza de falsuri și minciuni pe care vrăjitorul o țesuse în jurul lor, iar asta i-a pus într-un pericol de moarte.

Totul s-a potrivit, într-adevăr, foarte bine. Vrăjitorul era un diversionist foarte priceput. A reușit să strângă lațul în jurul dușmanilor săi, care nu au mai găsit puterea să-i țină piept. Toată stăruința lui a dat roade. Totul s-a întâmplat exact după cum prevăzuse, după strategia pe care și-a construit-o cu multă abilitate și măiestrie, cu delicatețe și răbdare. Era un șir nesfârșit de întâmplări și fapte, de evenimente, de simboluri, de măști, de apariții misterioase, de schimbări de situații, toate dând impresia că duceau spre un drum greșit. Însă, ciudat, între toate acestea a existat o legătură misterioasă, care a servit la atingerea scopurilor sale.

Compoziția perfect simetrică a destinului, pentru a putea fi completă, trebuie să aibă un sens mai larg de organizare a lucrării Divine, prin ieșirea în lume la misiune. Contele a devenit un soi de angajat al unei misiuni în care cerințele de evadare sunt ceva mai greu de îndeplinit, fiindcă mai întâi a trebuit să joace un joc numit: "Party for Your Rights", care i-a pus mintea la contribuție și l-a făcut să fie mereu atent unde pune piesele într-un decor plin de mister, emoție și suspans.

Leadership: Îți modelezi identitatea după criteriile propriilor orientări, într-o manieră distorsionată sau transparentă?

Omul care evoluează în medii aspre va beneficia de un capital dominant apropiat de cultura "reglărilor de conturi", care îi va asigura succesul intimidant, dependent de virtuțile autorității

care se opun viciilor ascunse pe care falsa moralitate i le poate induce. Cultura reglărilor de conturi intră cumva în conflict cu stilul pozitiv de conducere, dar pune mai bine în aplicare normele vehiculate de gândirea care se autoanalizează. Modul de reacție în fața diferitelor provocări devenind, prin aceasta, mult mai puternic și mai complex.

Cel care acordă valoare leadershipului, răspunzând mai bine la solicitările și provocările exterioare, poate genera atitudini de refuz când vine vorba de a se prezenta în fața lumii drept un apărător al valorilor. Ceea ce reflectă, de fapt, diviziunea lui în două laturi: una distorsionată (când realitatea nu corespunde cu idealul sau imaginea ta) și cealaltă transparentă (în măsura în care îți faci cunoscute acțiunile și planurile). Dar totodată reflectă opoziția între ceea ce este mai valoros la el și ceea ce este total lipsit de valoare.

Un fel de superioritate rațională pe jumătate construită, puțin vulnerabilă, care exclude aproape total elementele inferioare ale identității personale, datorată unei orientări care permite accesul falsificat la o posibilă înțelegere veritabilă a vieții, dar care întărește abilitatea de a face lucrurile să se întâmple după voia sa.

Orientările pe care le adopți în materie de control a accesului la superioritate spun ceva despre propria ta atitudine, oferind criterii de ordonare a elementelor de valoare disparate, plasându-le într-o configurație mai cuprinzătoare. În sensul acesta, orientările personale nu se raportează cu adevărat doar la viitorul plămădit din prea mult sine, ci la prezentul plămădit din neputința de a te opune unei reformări negative, din neputința de a te opune dorințelor orgolioase de autodepășire.

Iar leadershipul moral nu se pune bine în acord cu intențiile întortocheate de a trata cu ostilitate orice ți se întâmplă sau cu încercările a cultiva confuzii în jurul noțiunii de „Self". Totuși, leadershipul nu exclude niciodată din ecuația de succes strategia și capacitatea de a pune în mișcare evenimentele în favoarea ascensiunii personale.

Leadership: Ştii să pui în mișcare evenimentele în favoarea ta, rămânând fidel unor acțiuni care nu-și optimizează câștigul decât prin multiplicarea mizei pusă în joc?

Evenimentele ciudate care s-au succedat au fost numai rodul unui vrăjitor. Lucrurile s-au schimbat în viața dușmanilor săi cât ai clipi, înainte ca ei să se poată obișnui cu ideea. Deși zilele n-au fost niciodată la fel una cu cealaltă, vrăjitorul a reușit însă, printr-una din acele taine de nepătruns, să facă în așa fel încât dușmanii săi să se obișnuiască cu ideea că totul se repetă – așa le-a distras atenția de la ceea ce se întâmplă cu adevărat în jurul lor - iar totul se întâmpla cu un anumit motiv.

Voința nemărginită a Contelui de Monte Cristo, combinată cu infailibilul său fler, au pus în mișcare forțe misterioase - modalități prin care să-i amăgească și să-i deruteze pe dușmani, urzind împotriva lor o vrajă atât de puternică încât aceștia, neputând să-i ghicească intențiile, siliți de împrejurări și încremeniți de uimire, n-au opus nicio rezistenta. El a fost stăpânul acelui lanț de evenimente care s-au succedat cu repeziciune zi și noapte, iar procedurile lui de lucru au fost nedetectabile.

Pentru că succesul tău în leadership să fie deplin, trebuie să devii un vrăjitor, asemenea Contelui de Monte Cristo. Trebuie să știi să conduci întâmplarea, să știi să conduci firul evenimentelor în favoarea ta, după strategia pe care ți-a construit-o cu multă abilitate și măiestrie, cu delicatețe și răbdare. Trebuie să pui în mișcare acele forțe misterioase care să facă posibile toate "minunile" tale.

Dar pentru asta este necesar să fii cât se poate de meticulos în alegerea căilor de acțiune pe care le urmezi și să nu acționezi niciodată întâmplător, chiar dacă poți da senzația asta. De

asemenea, trebuie să te bazezi numai pe date concrete și cuantificabile, nu doar pe flerul tău. Ţine cont de faptul că cel mai mic accident, cea mai mică nepricepere, poate distruge rapid orice strategie oricât de bine ar fi ea pusă a punct.

Miza pusă în jocul de-a vrăjitorul este să deții controlul prin prefacerea materialului intuitiv complex „de semne ale unui mister deschis" într-un construct psihologic lateral cu trăsături naturale.

Concluzie: Un lider excelent știe să conducă întâmplarea (aceasta este adevărata artă în leadership) dar atenție, el nu conduce niciodată la întâmplare.

Strategia sa este totdeauna pusă la punct și ceea ce pare întâmplător nu este niciodată întâmplător, acest lucru însemnând că are capacitate de a intui, respectiv de a prevedea rezultatele acțiunilor sale cât și abilitatea de a se orienta rapid luând măsurile adecvate în situații care modifică planul său inițial.

Analiza atentă a cauzelor și efectelor acestora, intervenția promptă ori de câte ori există o abatere de la planul inițial, sunt esențiale.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-IV.html

Vrăjitorul (V)

On August 28, 2010

Generează un procent cât mai mare de credibilitate, pentru ca leadershipul tău să capete relevanță datorită direcției deosebite dată de centrul propriei tale realități.

Prin improvizațiile și acțiunile sale deosebite și neașteptate, Contele de Monte Cristo și-a atins țelul. Ca un magician cu puteri depline, a controlat prin mijloace numai de el știute rațiunea dușmanilor săi care, spre disperarea lor, nu au putut desluși cine este acel cineva sau ce este acea forță superioară, misterioasă, care le punea în mod deliberat piedici în cale, care le dicta pe toate și-i ținea sub influența sa.

Toții dușmanii săi au căzut într-o capcană a conspirației țesută cu multă minuțiozitate și, ca niște pești prinși în năvod, au fost incapabil să se elibereze. Ar fi trebuit să-i țină piept contelui cu puterile lor. Ar fi trebuit să-l înfrunte și să-i desfacă vrăjile, căutând semne și mijloace pe care să le poată întoarce în avantajul lor. Ar fi trebuit să se apere, să se despartă cu totul de el, printr-o punte peste care el să nu poată trece. Dacă ar fi reușit acest lucru, l-ar fi putut distruge. Dar nu au reușit.

Leadership: Prefacerea ta într-un personaj aflat la o distanță mică de momentul săvârșirii acțiunii dă imensă ușurință transformării de ordin personal cât și însușirii atributelor de preț ale caracterului tău?

Vrăjitorul și-a conceput strategia cu priceperea extraordinară a unui general. Secretos, dând lumii un caracter foarte enigmatic, el a reușit să-și facă nevăzute intențiile și acțiunile, câștigând respectul și admirația dușmanilor săi. Aceștia au ajuns să se bazeze în întregime pe el în ceea ce privește reușita lor atât în viața profesională, cât și în cea particulară. Altfel spus, vrăjitorul a ajuns în centrul universului lor.

Când faci parte din viața oamenilor, și mai ales a dușmanilor tăi, nu poți decât să fii plin de energie și rapid în mișcări. Trebuie să fii sigur pe tine, să poți conduce evenimentele după propria ta voință. Vrăjitorul era neobosit în pânda lui, iar hotărârea lui era de nezdruncinat. Ura lui era prea intensă, iar impetuoasa lui voința îl incita și mai mult la acțiune, pricinuind tot multe frământări dușmanilor săi.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în viața lor, în sufletul lor plin de păcate, hain și lacom, cu atât le perturba cursul vieții adâncindu-le starea de suferință și de neliniște. Cufundați într-o nesiguranță continuă privind soarta lor, dușmanii săi, buimăciți, înspăimântați, cu nervii încinși, trebuiau să-și încordeze la extrem capacitatea de rezistență spre a nu fi covârșiți de sentimentul de teamă.

Deși toate evenimentele care se produceau începuseră de când și-a făcut apariția în peisaj contele, nimeni nu a putut pune pe seama lui toate acele întâmplări uimitoare, nebunești, confuze, care predispuneau la îngrijorări și neliniștiri. Contele arăta foarte inteligent și capabil, avea o atitudine calmă și sigură de sine, și o minte deschisă, dând mereu dovadă de o bunăvoință extraordinară aidoma unui om cu inima curată.

Leadershipul tău dispune de o "îmbrăcăminte" expresivă sau inexpresivă?

Una din principalele preocupări ale leadershipului este *"îmbrăcămintea inexpresivă"* , asortată oricăror schimbări, ce se potrivește acelui mod de a fi prin care omul își poate revendica

anumite teritorii de influență, cu deosebirea că nu urmărește dimensiunea generatoare de "spectacol" în raport cu percepția lumii. Ci explorează dimensiunea utilă și eficientă a acestei îmbrăcăminți în procesul devenirii și al asumării unei identități valorizatoare, care uneori capătă o formă riscantă, dar profitabilă.

Niciodată creatorii de leadership nu-și vor proiecta o imagine profesională puternică, asigurându-și imboldul de promovare a unei identități diferențiatoare față de identitatea de grup, dar interesante în primul rând din punct de vedere practic al rolului ei, dacă mai întâi de toate nu anticipează acel moment de obținere a foloaselor, de ordin material, dar și sufletesc.

Este un fel de răzbunare care învinge timpul, creând premizele unei transformări de sine radicale, supusă unui proces riguros de selecție a cunoștințelor teoretice și practice asimilate pe parcursul etapei formative, urmând legi nescrise, producând reacții de continuă susținere.

Dar adevărul este că, tot mai mult în prezent, leadershipul, ca rezultat al unor evenimente mai degrabă predictibile sau programate, cunoaște un amplu proces de democratizare, trecând tot mai mult de la ceea ce numim "încleștarea orgoliilor", apropiate de ambițiile de supremație, la ceea ce se așteaptă de ani buni, la nevoia de luciditate, de trezire spirituală. Iar aici putem vorbi de un tip de *"îmbrăcăminte expresivă"* , realizată la scară industrială, în condițiile cărora practicitatea ei se află pe plan de egalitate cu siguranța, multifuncționalitatea și durabilitatea.

Leadership: Poți să-i schimbi pe oameni chiar dacă nu ești credibil în fața lor, astfel încât să funcționezi cât mai bine într-un prezent care este simultan un viitor continuu și un trecut îndepărtat?

Contele de Monte Cristo s-a priceput că nimeni altul să evite cu îndemânare toate primejdiile ce l-ar fi putut paște. S-a priceput ca în fiecare moment să apară într-o lumină favorabilă față de toți dușmanii lui. Dacă n-ar fi avut suficientă prezență de spirit, un pronunțat simț al creativității și o putere de convingere foarte mare, n-ar fi știut cum să acționeze pentru a-și atinge țelurile. Şi-a asigurat prezentul răzbunându-și trecutul, în timp ce era obsedat de ideea unui viitor al său și al nimănui altcuiva.

Dar un vrăjitor se gândește întotdeauna la toate. Învăluit de mantia unui om mărinimos și prietenos, impresionând prin jocurile de cuvinte, găsind mereu alte modalități de a le ține mintea ocupată dușmanii săi, aceștia nu au întrevăzut adevărul din spatele aparențelor.

Indiferent care e scopul pe care îl urmărești, nu poți să-l atingi fără ajutorul oamenilor, chiar și a dușmanilor tăi. Însă pentru ca oamenii să te susțină în demersurile pe care le întreprinzi, trebuie să devii credibil în ochii lor. Dacă nu te apropii de ei, dacă nu-i cultivi cu simpatie, dacă nu le arăți respect, ei nu te vor răsplăti niciodată prin încredere, și ca urmare nu vei putea obține adevăratul succes. Atunci când oamenii cred în tine, își eliberează potențialul și sunt mai motivați să te urmeze.

Dar, la fel ca un vrăjitor, trebuie să-ți joci bine rolul, căci oamenii simt instinctiv dacă cineva e de încredere sau nu. Trebuie să le câștigi inima, crezând în ei, pentru a-i face să lucreze cu adevărat pentru tine. Dacă nu creezi o realitate conform așteptărilor lor, nu vei fi niciodată acceptat la conducerea lor.

Singura posibilitatea de a jongla cu orice fel de minge într-un joc de-a Dumnezeu este să te ascunzi în spatele unei identități noi, care creează o grămadă de calități, pe care în realitate nu le ai, dându-ți astfel poate curajul care îți lipsește, să te exprimi în orice situație degajat și sigur pe tine.

Concluzie: Lipsa de credibilitate duce în cele din urmă la izolarea ta ca lider și astfel planurile tale nu vor avea nicio finalizare. Pentru a fi susținut în toate demersurile tale, strategia, metoda și căile de realizare nu trebuie să fie fanteziste, ci realizabile și fără cusur. Căci este suficientă o umbră de îndoială și vei pierde toți susținătorii.

Care este amănuntul pe care trebuie să-l schimbi la tine ca să-ți ridici nivelul de influență? Ce relevanță are această schimbare pentru tine și pentru ceilalți din jurul tău? Ce scoate în evidență noul tău stil de leadership? Reflectă el o realitate care îți armonizează și protejează personalitatea, sau care o inhibă și îi diminuează valoarea?

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Vrăjitorul (VI)

On Septembrie 06, 2010

Învață să înfăptuiești minuni cu toate mijloacele puse la dispoziție de inteligență, pentru ca impactul tău cu excelența în leadership să fie maxim.

Contele privea cu atenție prin mulțimea ce asista la înmormântarea Valentinei. Reușise cu o dibăcie numai de el știută, demnă numai de un magician cu puteri ascunse, nebănuite, să facă în așa fel încât toată lumea să creadă că fata murise cu adevărat. Crease cu o nemaipomenită măiestrie această "iluzie". Numai el știa că, de fapt, fata trăia.

Continuă să privească în jur. Neliniștea îl măcina tot mai tare, căci iubitul Valentinei, Maximilien, care nutrea o dragoste adevărată față de ea, se strecură afară din mulțime și se făcu nevăzut. Contele, care citise dinainte ce se petrecea în adâncul inimii tânărului, părăsi la rândul său mulțimea, pentru a da de urma lui.

Ultima luptă cu durerea. Contele merse acasă la Maximilien, și, tocmai când acesta, cuprins de o amărăciune fără margini, era pe punctul de a-și curma viața, el își făcu apariția fulgerător în odaia lui, oprindu-l de la un asemenea gest necugetat.

- Prietene, făcu contele cu un glas nespuse de blând, nu lua hotărâri pripite.

Maximilien:

- Cine m-ar putea împiedica? Căci toate nădejdile îmi sunt zdrobite, inima mi-e frântă, viața mi s-a stins, în jurul meu nu-i decât doliu și dezgust; pământul s-a schimbat în cenușă; orice glas omenesc mă sfâșie. Mai bine mor, căci altfel mi-aș pierde mințile, aș înnebuni... Dumneavoastră, care spuneați că aveți toate mijloacele puse la îndemână de inteligență, toate puterile materiei, dumneavoastră care jucați sau mai bine zis care vă faceți că jucați rolul Ursitei, n-ați avut nici măcar puterea să-i dați o contraotravă unei tinere otrăvite. Pretinsul meu binefăcător, salvator al tuturor, fiți mulțumit, o să vă vedeți prietenul murind. Apoi, cu râsul nebuniei pe buze, se repezi pentru a doua oară la pistoale.

Leadership: Felul în care ansamblul tău de privilegii răspunde la solicitările forțelor destinului și ale întâmplării, oferă un mod intuitiv și natural pentru conformarea unei structuri de control cu funcțiuni de transmitere a unor stări de motivație?

Un vrăjitor care are puteri supranaturale, are și drepturi depline asupra vieții și morții. În mâinile lui stau destinele celor ce-l înconjoară.

O văpaie arzătoare îi izbucni din gâtlej în ochii contelui. Simțind cum i se topește inima în piept, hotărî pentru prima dată să-și dea la o parte masca de fier, rece, neclintită, de neatins, pe care o afișa mereu din prudență, pentru ca nimeni să nu-i poată descoperi adevărata identitate, pentru ca nimeni să nu-i ghicească și zădărnicească planurile de răzbunare. Se transfigură sublim într-o ființă divină.

- Ascultă, prietene – căci pot să-ți spun așa, fiindcă, fără să știi, îmi ești prieten de unsprezece ani. Dumnezeu mi-e martor că aș fi vrut să ascund toată viața taina din fundul inimii mele. Dar, acum, îmi dau seama că nu pot. Vezi tu, eu sunt acela care a salvat viața tatălui tău, într-o zi când voia să-și ia viața, așa cum tu vrei să ți-o iei astăzi; eu sunt omul

care a trimis punga surioarei tale și Faraonul tatălui tău; eu sunt Edmond Dantes care, când erai copil, te jucai pe genunchii mei, și pe care l-ați crezut cu toții mort.

Dintr-o dată firea minunată a lui Maximilien își reveni pe neașteptate și pe deplin.

- Trăiește, Maximilien ! Nădăjduiește. Nu-ți pune capăt vieții, căci va veni o zi când vei fi fericit și vei binecuvânta viața. Te rog să ai încredere în mine. Îți făgăduiesc, îți jur, că dacă peste o lună de zile nu vei fi cea mai fericită ființă din lume, te voi așeza eu însumi în fața pistoalelor încărcate și a unei cupe cea mai sigură otravă. Dar făgăduiește-mi, în schimb, să aștepți până atunci și să trăiești.

Leadership: Abordezi oamenii din perspectiva conceptului de "diversitate a circumstanțelor schimbătoare ale vieții", prin analiza importanței luării în considerare a consecințelor de personalizare a unei puteri exterioare?

Dă-ți măștile la o parte și arată-ți adevărata identitate pentru ca oamenii să știe ce se ascunde cu adevărat în inima ta. Căci nu poți scăpa de ceea ce numim, cu un termen foarte nesigur, "conștiință", în cazul în care, din pricina măștilor tale, cei din jur voi avea de suferit. Ca lider, datoria ta este să menții entuziasmul și speranța în oameni cât și optimismul atât de necesar în tot ceea ce fac, în toate demersurile pe care doresc a le întreprinde.

Pentru aceasta, trebuie să fii capabil, ca și Contele de Monte Cristo, care i-a salvat de la moarte și pe Maximilien și pe iubita lui Valentine redându-le fericirea, să-ți iei în primire rolul de binefăcător.

Însă trebuie să fii înzestrat cu acea minte pătrunzătoare ca a contelui, capabilă să cerceteze totul cu de-a-mănuntul. Să intuiești când oameni par a fi lipsiți de orice perspectivă și nu mai au puterea să creadă în ei înșiși, și să le umpli acea goliciune lăuntrică ce se repercutează asupra muncii lor, asupra spiritului lor creativ, întreprinzător, asupra propriei lor voințe, transformându-i în făpturi fără apărare.

O putere exterioară care îți hrănește mintea și îți conduce viața este o putință efectivă, o capacitate de a-ți exprima și realiza voința ca o condiție obligatorie pentru accesul la o conștiință a realității lui Dumnezeu.

Leadership: Ai puterea să înfăptuiești minuni cu toate mijloacele puse la dispoziție de inteligență?

Ca lider trebuie să înveți un fel cu totul special de a privi lucrurile, și anume să nu observi doar comportamentul specific al oamenilor, ci să diseci cu atenție trăirile lor, înainte de toate. Poți recunoaște totul într-un om după felul cum se comportă, cum așteaptă, cum ezită, prin gesturile, prin afirmațiile sale. Să-l privești cu atenție pe om, poate o oră întreagă, poate o zi întreagă, să privești mimica sa, ochii dacă-i scânteiază, dacă nu și-a pierdut entuziasmul și siguranța de sine, și în sfârșit, dacă e purtat de sentimentul triumfului.

Sarcina ta ca lider nu e să le prelungești suferințele oamenilor, ci, cu bucuria pe care o arată un tată pentru fiecare membru al familiei sale, să-i ajuți să-și adune toate puterile și să facă un pas înainte spre viitor. Nu uita că prin poziția ta, și având toate mijloacele puse la dispoziție de inteligență, ai puterea să înfăptuiești minuni.

Leadershipul este ceea ce înfăptuiești prin intermediul angajamentului personal de a schimba lucrurile și conjunctura de evenimente care configurează o lume a marginilor, a

„mai puținului", a aproximativului.

Concluzie: Ca lider trebuie să fii un fin observator al manifestărilor și chiar al trăirilor omenești și să sesizezi modificările care fac ca ființa lor să stagneze; să fii capabil să aduci măcar un pic de seninătate în sufletul oamenilor în vremuri de restriște prezentând lucrurile într-o formă optimistă dar fără să fii un... vânzător de iluzii.

Invață să înfăptuiești minuni cu toate mijloacele puse la dispoziție de acea inteligență patrunzătoare obținută prin antrenarea resurselor umane, pentru ca impactul tău cu excelența în leadership să fie maxim.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-VI.html

What Is Love (II)

On August 23, 2017

Învață să îți recunoști individualitatea și să ți-o apreciezi la adevărata ta valoare în felul în care artistul se raportează la acel ideal de frumusețe din sfera muzicii încununat cu succes in the feel of a moment without no end.

Mi se pare puțin deplasată manifestarea acestei voințe personale de a învinge o rezistență incertă, de a intui ce trebuie trecut cu vederea și de a urma alegerea unei forțe de contrast între aparență și esență. Dar trebuie remarcată această tendință de expansiune spre cele încă nevăzute, dar nădăjduite, dacă vrem să înțelegem atât modalitatea de ascultare a „strigătului" creației, ca sublim al unei priveliști de pe vârf de munte, cât și pe artistul maturității depline în arta cântului, aflat într-o perpetuă mișcare de revoltă față de kitsch-ul vulgar.

Ultima dintre coincidențele care mă urmăresc în procesul de extindere a mijloacelor de expresie este apropierea de acea stare a minții în care pot să experimentez creativitatea intensă însoțită de euforie, suspendarea noțiunii timpului și implicarea profundă, până la identificare cu activitatea pe care o fac. Cineva numea acest fenomen "starea de flux".

Credeam că marile talente, dincolo de sublimul unei demonstrații a virtuții de a înțelege și a practica estetica unui anumit stil, estetica unui anumit timp „atunci" și a unui anumit loc într-un spațiu de gândire dedus din perspectiva năzuinței de a onora un destin, își întemeiază arta exclusiv pe ideea de frumos.

Sau, mai bine zis, frumosul constând din armonia suavă între rimă și ritm, o contopire a cuvântului cu nota, constituie conținutul artei acestor artiști niciodată dezlipiți de mirajul iubirii periculoase pentru care ar risca tot: *"I give you my love, but you don't care ! "*

Există oameni și întâmplări pe care involuntar le uiți, tot așa cum artistul își uită ego-ul, narcisismul, și decide să cerceteze ceea ce se află dincolo de fenomenul complexității pe care îl implică abordarea unei diversități de forme de creație. Și bineînțeles că nimeni niciodată nu a regretat acest lucru firesc, așa cum se regretă multe altele. Dar întotdeauna alchimistul paletei de culori rămâne fidel acelei nuanțe de toleranță, între plăcere și suferință, pe care o cere din partea intuiției. Acea nuanță de violet care se găsește rar în natură: *"I want no other, no other lover".*

Leadership: Atitudinea ta față de ceea ce ai de înfăptuit se remarcă printr-o apropiere de idealul de frumusețe care nu va fi atins niciodată?

Rațiunea de a mă apropia de Marele Creator este similară aspirației abstracte spre frumos, din care se alimentează putința de a domina o lume, sentimentul apartenenței la o formă mai înaltă de loialitate în relația cu Vocea Universală. Ajung până la recrearea întregii spiritualități a omenirii și ridicarea ei pe o treaptă superioară a sublimului. Iată esența artei !

Chiar dacă opera mea nu atinge idealul de frumusețe sperat, ea reușește în schimb ceva mult mai important: să construiască o teorie neconformă cu realitatea. De aceea ea nu trebuie să fie produsă de o aspirație abstractă spre frumos, ci de activitatea conjugată a tuturor forțelor și capacităților omului de a se raporta la ceea ce este superior în profunzimea ființei sale. Ce poate fi superior la mine, altceva decât ideea de infinit? *„What else can I say?"*

Uneori încerc să mă strecor într-un decor privat, poate reușesc să controlez tendința către

unitatea dintre idee și imagine, principiu formal al oricărei tehnici. Ochii mei, la fel că ai bătrânului Rembrandt dintr-un roman al lui John Fowles, privesc etern înainte, dincolo de pânză, de la înălțimea geniului care este conștient de măreția sa, dar rămâne neputincios în fața realității umane.

Pictura, sublima operă de artă, nu pare la locul ei în acel salon al secolului al XVIII-lea, dar proclamă un adevăr pe care o astfel de ambianță are scopul de a-l înăbuși: *"I know we're one / Just me and you".*

Leadershipul reprezintă trecerea artistului de la stadiul de „a percepe" la stadiul de „a înțelege" cea mai înaltă idee a artei ce are ca determinant principal transformarea unui destin într-un dialog al valorilor autentice.

Întotdeauna omul care nu crede în întâmplător, același om care merge neîncetat pe calea artei în ciuda abaterilor de la convențiile ei uzuale, se dovedește însuflețit de gânduri mari și înnoitoare, tot așa cum Pygmalion se simțea însuflețit de o afecțiune crescândă față de sculptura lui. Dar când ajunge la punctul de vârf al potențialului său, în fața ultimei încercări de a da un contur cât mai realist artei sale, el ia aminte la cuvintele lui John Fowles:

"În cele din urmă, ce contează nu este numai priceperea, cunoașterea, inteligența, norocul sau lipsa norocului, ci să știi să alegi și să înveți să simți."

Este exact același lucru pe care artistul îl pregătește prin intermediul artei, încercând să surprindă prin chinurile și durerile facerii cele mai emoționante momente din viața sa, fără să le impună, cu ajutorul mijloacelor de expresie, întrerupte uneori de rostiri clare și apăsate: *"When we are together, I need you forever".*

Leadershipul care corespunde cel mai bine artei are ca scop compunerea și promovarea dialogului dintre *"să știi să alegi"* și *"să înveți să simți"*.

Să știi să alegi rima potrivită și să înveți să simți ritmul înainte de a compune o piesă, iată adevărata clasă a unui artist care se raportează la acel ideal de frumusețe din sfera muzicii, încununat ulterior cu succes in the feel of a moment without no end: **What Is Love**.

*** Notă:** Haddaway - What is love

What Is Love (I)

On August 20, 2017

Fii liber să te exprimi nu prin impunerea unei dominări care permite continuarea și reimaginarea unei „capodopere", ci prin identificarea acelei modalități de interpretare a trăirii pure care permite declanșarea senzației de autentic.

Trăiesc la granița dintre două lumi, a gândurilor și a amintirilor acestora, din care pare să răzbată substanța plină de tâlcuri a imaginației interpretative bazată pe dorințe și frici. Tot ce mă înconjoară este supus privirii scrutătoare a criticii împinsă până la analizarea diferenței dintre ceea ce pot schimba și ceea ce mi se întâmplă.

Fapt ce asigură un sprijin în înțelegerea complexității ființei mele, a gândirii și a manifestărilor ei, ca o perpetuă expansiune a Battleground-ului între forța ce declanșează anumite procese mentale (atenția, percepția, intuiția, conștiința) și răspunsul subconștientului la consecințele unui neajuns al puterii creatoare.

"What Is Love" reprezintă un perpetuu motiv de activare a ieșirii dintr-un sens giratoriu, un exercițiu de justificare a fugii mele din calea unei rațiuni care asemenea neajunsurilor unei plaje fără nisip se bazează pe nostalgia vremurilor trecute. Ştiți voi ce puteri nebănuite se ascund într-o melodie, în splendida artă a sunetelor și a tonurilor, într-o inspirată alegere de cuvinte, într-un ritm energic pe care greu reușești să ți-l scoți din cap, și cum te poate ea ajuta să-ți fie mai bine și mai ușor în viață?

Toate capătă coerență, înțelegere neforțată, intensitate crescută, cauzând o stare de conectare la ceva incomensurabil și indestructibil. Ca atunci când reușești să-ți aprinzi imaginația cu enigma adâncurilor unei sensibilități ce parcă reînvăță să se exprime, a unei fierbințeli aproape livrești, viața născând câte o literă și câte un punct, o valoare a unei note muzicale, însoțind rolul de moderator într-o capodoperă: "Just me and you".

Leadership: Ce sprijin găsești în înțelegerea tentației de a merge dincolo de limitele unei dominări raționale asupra fenomenului numit îndeobște „viață"?

Trăiesc cu impresia că dacă mă implic cu toată intensitatea gândurilor într-un context emoțional, ca atunci când întâlnești prima dată pe cineva special, completând un dublu ecran, în care o jumătate devine ecoul celeilalte, voi putea să-mi delectez privirile, simțurile, imaginația, mintea și sufletul, cu noi episoade dintr-un spațiu semnificativ, de mare trecere spre un nou început, autentic și poate chiar veșnic. Un spațiu plin de provocări și împliniri, plin de viață și culoare, unde totul este relativ, avându-și ca temelie chinul emoțional dintre "What is right?" and "What is wrong?"

Sunt unii care nu au învățat în viața lor o notă muzicală, nici să trateze abordarea inteligentă a unei partituri, nici să se miște în stil mare pe ritmul unei piese nebune, nici să înțeleagă adevărata valoare a refrenului: "Baby, don't hurt me / Don't hurt me no more". Dar cântă după ureche extraordinar. Dansează ca și când nimeni nu-i privește. Astfel se simt în largul lor.

Sprijinul lor este avântul spre un tărâm pe care nu-l stăpânesc prea bine, dar îl experimentează în mod conștient ca un fel de ruptură resimțită între poet și geniu din care se naște o filosofie a eliberării individuale din acea dependență a complexității care transmite ideea perfecțiunii. O filosofie alăturată mișcării artistice care constă în reprezentarea gândurilor și sentimentelor în actul creației, într-o manieră spontană.

Este un fel de egoism situat deasupra stării de complicare, de multiplicare și fragmentare a particularului, pe care o provoacă încordarea pentru o plăcere mai mare, pentru o reușită mai grabnică, care te îndepărtează de rivalitatea dintre ce e bine și ce-i rău, ce-i perfect sau imperfect.

În artă trebuie să vedem atât năzuința omului către desăvârșire, unde începutul imposibil face uneori cât jumătate din întreaga reușită, dar în special trebuie să observăm neajunsul unui creator față de izvorul de fericire pe care îl contemplă și care ulterior se înscrie pe o altă linie a preocupărilor sale.

Leadershipul este o combinație de potențialitate și exprimare în baza căreia funcționează acele „extended moments" de interacțiune între năzuința omului spre performanță și eliberarea lui din dependența complexității care transmite ideea perfecțiunii.

Severa fidelitate a gândirii mele față de conținutul unui single care mă reprezintă profund, la modul că reușește să umple orice gol din mine, chiar de neînțeles în această desfășurare a vieții plină de fantezie și mister, pregătește marea trecere dincolo de limitele și sensul reprezentării perspectivale în artă.

Schimbarea pe care o inițiază arta mea, ultima frază cu care se încheie un roman pe care nu-l voi scrie niciodată, este un preview al unui cadru dintr-un peisaj imaginar racordat la vocea unui om care vrea să fie auzit interpretând o îmbinare de mai multe stiluri muzicale, legate printr-un numitor comun: "This is our life, our time."

What Is Love este acel act de înțelegere a vieții trecut intens prin filtrul artei, cauzând o stare de conectare la ceva incomensurabil și indestructibil care susține însuflețirea și energia de care trebuie să dai dovadă pentru a deveni liber.

Fii liber să te exprimi nu prin impunerea unei dominări care permite continuarea și reimaginarea unei „capodopere", ci prin identificarea acelei modalități de interpretare a trăirii pure care permite declanșarea senzației de autentic.

Este o plăcere să cauți perfecțiunea raportându-te la descifrarea înțelesului unei capodopere, dar este oare această îndeletnicire pe măsura gustului și a felului tău de a fi?

*** Notă:** Haddaway - What is love

Who wants to live forever (II)

On Octombrie 27, 2015

Dezvoltă-ți capacitatea de a înțelege ceva superior existenței însăși, încadrându-te în planul trăirilor raportate la un spațiu fără limite.

Mă ridic din neputința de a înțelege ceva superior existenței însăși, în sfera de influență a puterii de a percepe un loc ascuns dintr-un timp noologic. Concomitent, visez în taină că într-o zi timpul acesta străpungător, prefăcut într-o amintire neträită, o să mă ia cu el, cât mai departe de tot ceea ce mă întregește ca ființă vie.

Viitorul este o nostalgie a prezentului, un dar al inimii de a se extinde spre piscul sentimentului de "nelimitat", în care imaginația alternativului și posibilului cuprinde admirația față de opera unui artist care a surprins decisiv întregul mapamond. Avântul de a mă preface într-un călător al minții, îndurând furtuna excluderii din existența iscată din seninul vibrant al imaginarului, se poate împiedica oricând de sensul profund al unei rezonanțe constante cu lumea. *„Can you touch my world with your fingertips?"*

"Who wants to live forever" trebuie să se încadreze în planul trăirilor raportate la un soi de infinit care îl încearcă neîncetat, ca o durere vie care vine și dispare, procurând experiența propriilor limite: crima de a se respinge de omenesc și extazul de a se simți rece, ca un Luceafăr strălucind în întuneric, manevrând vederea de dincolo de stele. Ceea ce nu aș putea contesta niciodată ca fiind un contrast între iluzoria așteptare a unor efecte la superlativ și realitatea crudă a întoarcerii în concret, când orice lucru tinde spre o finalitate transcendentă. "This world has only one sweet moment set aside for us."

Numai o perfecțiune a viziunii izvorâte din măreția universului poate să conducă la o lectură univocă a imaginii despre cel ce mișcă munții din loc printr-o regie a sunetelor care descrie trăirile sufletești ale poetului, experiențele de viață ale exilului său în climatul aspru al unei tonice și necesare competitivități dintre zei și oameni.

Leadership: Poți să te autentifici ca o îndreptare a lumii în planul cosmic universal, fără să-ți reduci imaginea la o realitate care se află pe plan secundar față de un rol principal?

Încet-încet, străbătut de efluvii ascensionale, intru ca un străin naufragiat pe meleagurile unui infinit care își caută rostul, în moartea care împlinește glorios viața. Și așteptând nerăbdător chemarea timpului - îndrăznesc să sper că te voi cunoaște bine ! - să reînvii într-un trecut demult uitat. Un simplu punct lipsit de orice accent, dar apărând ca un absolut al trăirii. Amintind de Faust: *"Nimicul tău sper să-mi ofere totul".*

Dar este oare posibil ca cel deghizat într-un cuplu de senzori de mișcare conectați la bornele unei surse de tensiune ce duce la rezistorul de comandă "Forever is our today" să transmită pe o anumită frecvență semnalul renașterii sale din nimic?

O realitate care se află pe plan secundar față de un rol principal este un cumul de informații, crezuri, valori, sentimente, acumulate prin experiența personală, pe care le-ai trăit doar în planul lumesc, relevând o latură a omului care acordă importanță lucrurilor trecătoare. Dar ceea ce stârnește cu adevărat curiozitatea este rolul principal pe care toate bucuriile și întâmplările vieții ți-l impun în relație cu viteza de expansiune a spațiului, materie fizică și energie, o totalitate infinită de sisteme cuprinse una în alta, care prezintă un grad tot mai înalt de complexitate.

Leadership: Poți să transmiți pe o anumită frecvență semnalul renașterii tale din nimic, încât să vezi dincolo de tine acea ocazie de creare progresivă a unui spațiu nesfârșit?

Omul integrat într-o structură de existență convergentă spre realitatea momentului trecut sau viitor, cu prilejul menținerii raportului optim dintre posibil și imaginar, în caruselul informațiilor de multe ori contradictorii ce fac trecerea spre o dimensiune încărcată de simboluri și semnificații, reușește să capete prestanța unui „Luceafăr strălucind în întuneric".

În ceea ce privește leadershipul, acest om reprezintă un produs necesar al raportului dintre puterea de reinventare și obligația de a se supune unei ordini a creației superioare, care deschide porțile în fața lumii de dincolo de zidurile momentului și al vizibilului.

Considerând reflectarea într-un alt timp ca pe un rod ce aparține devenirii, în care se constituie conceptul de a fi „altcineva", făcând o apropiere între formarea experiențială și noutatea imaginativă, se creează viziunea unei lumi independente de legile realității. Această privire aruncată lumii de dincolo de timp poate schimba pentru totdeauna înțelegerea lumii de dincolo de a noastră.

Leadership: Ești menit să conturezi un posibil scenariu științific în care universul reprezintă o proiecție onirică a ființei tale primordiale într-un scop suprem, prin comparație cu Zeu singur care este adulat de muritori până la limita imaginației?

Vizionarii marilor transformări nu uită de reflectarea în conștiință a unei existențe care aparține unei lumi exterioare. Se vede acest lucru din atenția puternică acordată reflectării denumite „exterioară", din rolul rezervat acesteia în mersul cunoașterii care să fie în același timp o formă de reprezentare a unor noi perspective de înțelegere asupra unei realități superioare. Şi totodată care să însumeze eforturile progresive ale omului de a-și organiza propriul conținut și de a se cunoaște prin reflectarea imaginii sale într-un spațiu nelimitat.

„Forever is our today" este o metaforă care exprimă acea stare de concordanță relativă între ceea ce crezi și realitatea independentă, în diferite perioade ale timpului, ambele opuse ca tendință ducând la inovație și originalitate în configurarea identității proprii.

Iar a renaște din nimic este sinonim cu a te conduce, a găsi orientare în contextul unui spațiu nealterat științific, un spațiu luminat de prezența unei anumite distanțe de ceea ce enunță logica obișnuită a gândirii.

Leadershipul, în ecuația universului, poate fi descris ca o reîntoarcere a omului în elementele naturii veșnice din care a izvorât numai dacă misterul profund al operei sale rămâne de nepătruns sau imposibil de atins pentru muritorii de rând.

Dacă vrei să câștigi o întreagă lume, ca pe un dar universal, atunci încearcă să te apropiii de cele veșnice găsind orientare doar în misterul profund al existenței tale înscrisă în inimile celorlalți oameni.

Who wants to live forever evidențiază semnalul intrării omului vizionar într-o dimensiune nouă a creației, arătând mai apoi adevărul mistic: cine nu reușește să se transforme într-o picătură din oceanul timpului, nu va reuși niciodată să lase urme în nisipul fin al clepsidrei universului.

*** Notă:** Queen - Who Wants To Live Forever

Source: https://neculaifantanaru.com/who-wants-to-live-forever-II.html

Who wants to live forever (I)

On Octombrie 25, 2015

Experimentează-te ca sumă a posibilităților de cuprindere a nesfârșitului, definindu-te ca ființă care cunoaște totul.

Mi se părea că ceva îmi scapă ca amintire difuză a celor neștiute încă, în fața celor luate drept câmpuri de luptă în timpuri care se înmulțesc și se bifurcă, vizibile doar ochiului spiritual. Eu însumi existând doar într-o învârtire interminabilă a fluxului de energie dispersată în univers în diferite momente "stare". Eram o lume stranie alcătuită din orizontul devenit lege universală a unei cauzalități răsturnate, ce elimina posibilitatea unui răspuns logic constructiv.

În fond, era vorba nu doar de un continuu schimb de viziuni și reprezentări ale lumii dispuse într-un mod particular: "Forever is our today", ci despre identitatea mea dusă la un nivel ce nu putea fi contrafăcut cu aparențe și manevre de tip intervențional. De o împietrire în nemurire, în alte forme de materie, convergente într-un pol de stabilitate ridicat.

Intens, ivit dintr-un cuget plin de frământare, Mefisto mă atenționa: *„ Nici în eoni nu poate să dispară urma șederii tale pământești.* "

Marele Ştiutor al celor neștiute, opus și totuși convergent Universului pe care îl oglindește în sine atât de admirabil cu precizia unei superputeri situată departe de conștiința umană, putând chiar să învingă gravitația și să salte în înaltul unui altfel de viu decât cel biologic, al unui viu distilat și curățat de o anumită presiune atmosferică, acest splendid transformator al timpului preia sarcinile apărute prin influența a două categorii de factori. Şi anume: creșterea complexității științifice și îmbunătățirea flexibilității ca forță a dinamismului în interacțiune cu un "Dincolo de rațiune".

Exilatul de lumea reală aspiră, cu durere, cu încântare, cu revoltă, spre un altfel de grandoare, aceea a lucrurilor care s-au împotrivit trecerii timpului. Şi care au rămas la fel de frumoase. Ce-i drept cu o anumită probabilitate de dispariție. „What is this thing that builds our dreams, yet slips away from us?"

Leadership: Poți să descoperi sensurile profunde ale unui act de cunoaștere absolută, contribuind la dobândirea unei identități care conține variabila „Forever"?

„De acum încolo…" sunt cuvintele asupra cărora se concentrează un om al viitorului, încercând să descopere sensurile încurcate ale unei căutări ce vizează cele neștiute și nevăzute. El poate fi identificat cu un ID singular care se întâmplă să fie valid pentru toate versiunile presupunerilor privind probabilitatea găsirii unor repere noi de orientare, sau mai bine zis unor repere de legătură între două lumi. Una accesibilă și una inaccesibilă, una a realității și alta a suprarealității.

Nu vei putea niciodată să experimentezi acea împlinire a cuceririi desăvârșirii, orientată spre posibilitatea de a te mișca într-un loc sau altul cu puterea minții, încât să faci față provocărilor de ordin creativ de care ai nevoie pentru a te autodepăși, dacă nu reușești să te integrezi într-un nou tipar de evoluție - al omului ce se vrea a fi definit ca ființă care cunoaște totul.

Fără o minimală premeditare privind cheia simbolică a unei opere artistice care evocă

imagini dintr-o lume văzută parcă prin lentila distorsionantă a unui iluzionist și fără zestrea transcedentală a noțiunii de univers, văzut ca spațiu al unui joc mecanic în care Egoul poartă în permanență masca celui jucat, nu se poate elabora o temă simbolică axată stilistic pe punerea în scenă a unui excelent spectacol de poveste.

Un artist poate fi definit ca "o ființă care cunoaște totul" numai dacă reușește să exprime o comunicare privilegiată între ceea ce se consideră a fi revelat într-o realitate alternativă și ceea ce se consideră a fi "fapte" în spatele unui scenariu de viață fictional.

Leadershipul, măsurat în dimensiunea rationalității care surmontează limitele aparent imposibilului, conturând forma ideii cunoașterii nemărginite, întotdeauna interpretabilă în sensurile adânci ale unei creații individuale ce figurează ca un întreg al lumii noi, prezintă avantajul că trebuie să te înțelegi din punct de vedere al unei alte persoane.

Al unei persoane definite în lumina unei identități care conține o singură variabilă: „Forever", vulnerabilă din punct de vedere al concretului în fața dependenței de a se conecta mai profund la un sine multidimensional - care este identificat și întemeiat prin intermediul unei ipostaze de călător, proiectându-se în trecut, în viitor, sau în altă ființă. Forever nu reprezintă experiența omului de dincolo de moarte, ci orientarea cunoașterii spre o dezvoltare mult mai avansată.

O identitate care conține variabila „Forever", fundamentată pe libertatea inepuizabilă de interpretare a realității dintr-o poziție asumat subiectivă, este reprezentată de efortul de integrare a unui scenarist într-un context spațio-temporal în care misterul se construiește din asocieri bizare ce propun o estetică bazată pe concepte inovative de superioritate.

Who wants to live forever este mărturia unui incognoscibil care devine idealul înfăptuirii unei trainice dezvoltări științifice. Cineva spunea că știința este un fel de oglindă ideală, în care se poate citi în fiecare moment motivele activității viitoare a omului. Dar oare această activitate creativă, imaginativă, progresivă, nu are ca principală funcție, în conformitate cu un statut privilegiat de asociere cu niște presupuneri legate de realitate, aceea de a detecta un nou început de perspective de viitor, care aparent nu sunt posibile?

*** Notă:** Queen - Who Wants To Live Forever

Source: https://neculaifantanaru.com/who-wants-to-live-forever.html

Wonderful Life

On Noiembrie 08, 2017

Încearcă să-ți demonstrezi atașamentul față de timpul universal, printr-o săritură plină de grație în "înaltul cerului" de unde să vezi totul.

Nu știu sigur de ce mi-a plăcut îndeosebi melodia aceasta, dintotdeauna împlinită prin apropierea de tot ce constituie esența vieții, anunțând posibilitatea de a vedea o nouă frumusețe în ceva ce dispare, cu intenția parcă de a crea o lume sau de a slăvi excepționalele realizări ale unui Dumnezeu umanizat. Dar și posibilitatea de a defini o atitudine în cazul unui om uitat în pliul memoriei unei vârste fără griji, care se împotrivește eroic ambiției universale de a-și depăși starea de vulnerabilitate, condiția de muritor, asemenea unui zar aruncat la întâmplare într-un joc de noroc al destinului.

În ritmul ei, blând și mângâietor, ca expresie a unei existențe vagante, mă pierd, mă rog, mă încarc cu voie bună dintr-un suflu divin și mă regăsesc cu adevărat. Pare un act de adorație față de acel lucru minunat prin care încep să mă cunosc mai bine. Aici trăiesc punctul maxim al relaxării și al detașării de tot ce seamănă cu o povară, de tot ceea ce încerc să ascund de mine însumi, în speranța personală și deloc fantezistă a regăsirii unei trăiri depline, asemenea aceleia pe care o ai când răzbați teafăr dintr-o boală grea și redescoperi cerul. Pentru că te ajută să aprinzi o scânteie magică din dragostea dumnezeiască.

Examinarea melodiei în termenii neutri ai unei descrieri limitate empiric de o dreaptă puternică numită "deplinătate", asemenea unui vârf de stâncă ce se pierde în peisaj, îndeaproape pe o serie de subiecte legate între altele, organizate pe axa unor reprezentări simbolice, are ca echivalent abordarea filozofică a unei experiențe măsurabile tocmai datorită vizibilității sale în contextul unui con de lumină ce are în vârf Cutezanța: *„Look at me standing ! "*

Te apropii de cele sfinte când simți gustul subtil al valorilor picturale, instantaneelor fotografice, cu arhive istorice trecute prin filtre pline de contrast, instaurate de cel mai înalt grad al sublimului trecător care îi face pe majoritatea ascultătorilor să dezlege o mereu altă vrajă la fiecare apăsare pe butonul "replay".

Leadership: Noblețea firii tale este modelată de o curiozitate plină de avânt față de ceea ce se câștigă prin evidențierea relației dintre idea de „deplinătate" și mijloacele artistice care o susțin?

Aflăm aici temeri și speranțe, sensuri și imbolduri ale unei căutări de sine înflăcărată de visuri, un strigăt interior către nevoia de *wonderful life* , ca o bilă de energie rostogolită spre generațiile viitoare. Care dau liniile esențiale unei identități profund îndatorată ascensiunii fulminante spre dorința de a trăi veșnic, menită să caute răspunsuri de care ea însăși s-ar teme. *„No need to laugh and cry."*

Slowly, încerc să mă regăsesc pe versurile unui timp care se scurge asemenea sângelui din urechiușele inimii, numai ca să întrezăresc o frântură din măreția autentică a universului, o unică construcție interpretativă a unui plus de farmec etern, dar nostalgic. Ca și când aș pune accentul pe imaginea unui paradis închipuit cu disperarea unei regăsiri: de parcă ne-am fi căutat toată viața.

Deplinătatea este tot ceea ce te înconjoară care capătă sens doar în lumina unor evenimente ulterioare care dezvăluie ceva din lumea ta interioară.

They seem to hate you Because you're there , în mijlocul unei realități care se derulează cu mare viteză, acționând la nivel subtil pentru a produce principiul schimbării la nivel de răsturnare a logicii obișnuite, a previzibilului care contrariază și tulbură, continua să neliniștească prin însăși senzația de singurătate. Acea tristețe metafizică a izolării, adesea înnobilată prin corelarea cu conceptul etic de dragoste: *"Oh, I need a friend To make me happy".*

Atât de mult m-a atras și videoclipul, scenele plină de un clarobscur în care visez cu ochii deschiși, încât aș crede că se apropie transformarea mea într-un fir de nisip din Univers, realizarea efectivă a unei experiențe inedite, de a descoperi o scurtătură în spațiu și timp, *up straight in the sunshine* , sub influența modelatoare a unei călătorii și a unui imperativ categoric: *„No need to run and hide ! "*

Ca o ființă supusă unei experimentări a imposibilului, mult mai profundă decât cerul senin care leagă începutul de sfârșit ! Atât de mult te răscolesc imaginile, alb-negrul conturând cenușiul unor vieți normale, încât pur și simplu, închizi ochii, așa cum se topesc razele soarelui în fața Domnului, și te vezi purtat în triumful unui timp „regăsit", deci negat. *„You know it feels unfair / There's magic everywhere"*

Leadership: Îți demonstrezi atașamentul față de timpul universal imitând atracția frumosului unei lumi care își conștientizează relația cu Creatorul?

Vreau să simt magia unei stele pe care o numim "Soare", încărcătura electrică a unui nor de furtună, creșterea spontană a temperaturii unui gram dintr-un corp ce exercită aceleași funcțiuni ca și aripile unui înger. Sau doar o picătură de eter. *Not so alone* . Să nu cunosc durerea, să nu știu nimic, doar că exist, să nu simt decât eternitatea clipei și perfecțiunea gustului prezent într-o călătorie pe bicicletă. O săritură plină de grație în înaltul cerului, o plimbare cu umbrela prin istoria unui dans intens și provocator. Pe ritmul unei muzicuțe acordate în gama Do.

Vreau să beau apă din izvor fără cană, vreau să alerg fără să obosesc, cu toate că mă simt țintuit într-un scaun ce mi-l împrumută Dumnezeirea: petala unei amintiri care nu se uită niciodată, frumosului etern așternut în prospețimea și gingășia unei flori de câmp. Şi să mă opresc doar la începuturi de drum. *„Look at me here / Here on my own again."*

Relația mea cu Creatorul este aceeași precum relația cu sensul vieții: trebuie să explic de ce există totul mai degrabă decât nimic. De ce trebuie să privesc mereu doar partea din dreapta a imaginii, când aș putea la fel de bine să încerc să îmbunătățesc compoziția și calitatea ei?

Ca să înțelegi sensul vieții trebuie să urmărești derularea unor imagini alb-negru ilustrate în timpul unor povești aleatorii în care se prezintă în mod sugestiv și plastic trăsăturile caracteristice ale unui colț din natură, ale unui obiect, ale unei ființe, ale unui fenomen, așa cum sunt văzute ele din perspectiva unui Creator care își exprimă atitudinea față de acestea printr-o exprimare surprinzătoare: *„Până la urmă, sunt un om obișnuit de lângă fiecare dintre voi, dar care a văzut totul și a trecut prin toate."*

Să înțelegi sensul vieții înseamnă să încerci să-ți demonstrezi atașamentul față de timpul universal printr-o săritură plină de grație în "înaltul cerului" de unde să vezi totul. Iar la revenire să-ți alegi doar imaginile care ți-au plăcut cel mai mult.

Wonderful Life este o abordare a momentului prezent pe care artiștii o numesc „saltul în creație".

*** Notă:** Black - Wonderful Life

Source: https://neculaifantanaru.com/wonderful-life.html

You Can Be My Lucky Star Tonight

On Iunie 28, 2018

Învață să crezi cu îndrăzneală în profunzimile din care poate răsări o măreție nebănuită.

Ca să vă dați seama ce se petrece în mintea mea, mai întâi trebuie să înțelegeți ce se întâmplă în sufletul meu, și să trăiți aceeași poveste. Dacă nu sunteți familiarizați cu tăcerea atât de subtilă și de totală, încât să simțiți că vi se taie respirația, atunci încercați să pătrundeți în biroul meu, ca într-o casă închisă, lăsându-vă cuprinși de acea lipsă de inspirație, disperare soră cu moartea, judecată tulbure, ca alternativă a unei lumi apuse care, încet-încet, face loc alteia, atât de diferită și nu întotdeauna mai bună.

Numele meu probabil nu vă spune nimic, Walter Elias Disney, fiindcă abia m-am întors din New York și mai am doar 40 de dolari în buzunar. Din ce în ce mai pregnant am nevoie de repere spirituale care să mă ajute să nu mă las înghițit de rătăcirea cea mai dureroasă, abandonarea cea mai tristă într-un labirint al deșertăciunii unde singurele repere sunt uitarea de sine și de ceilalți, urmate în final de sacrificiul suprem.

Oare voi muri aici, în acest spațiu plin de electricitate statică, plin de promisiuni și vise care nu prind contur, în acest vid absolut, loc imens, nemăsurat, redat de-o culoare fără calități specifice?

S-ar părea că încerc să scot cu caznă, la lumină, un început de inspirație, un cuvânt, unul singur, apăsător, grav, îndepărtat, indispensabil. O linie fără mlădiere, neînduplecată. Dar sunt legat de un fel de greutate ascunsă sub o umbră imensă de îndoială, o nesiguranță amețitoare izvorâtă dintr-o modestie pauperă, o ancoră ruginită, prinsă de o funie neagră în subteranul unei lumi neinteresante și inerte.

Leadership: Poți să inițiezi un select în stadiul de faliment al vieții tale care să returneze valoarea TRUE în situația unei modificări a contextului în care sunt amplasate coordonatele unei noi "înălțimi"?

Cu certitudine, atitudinea mea este cea a pictorului care își caută într-un deplin anonimat vocația și determinarea, uitarea deziluziei suferite, în intenția de a sugera că arta se fundamentează pe un act al pătrunderii dincolo de realitatea vizibilă, într-un spațiu al ideilor ce merită răspândite. Dar cu ce?

Nimicul e mai întâi un gol al vieții, apoi o stare de confuzie, culminând cu o pierdere de sine temporară în clipele în care eram locuit de puterea pătrunzătoare a muzei. Un soi de rădăcină adâncă, pierdută în zona inefabilului. Iar durerea de a fi umilit, trădat, neajutorat în fața acestui pluton de execuție numit deznădejde, se pierde într-un sens incomplet și nelămurit, într-un imposibil de prevăzut.

Viziunea nu se mai concentrează spre ceva palpabil înainte de a fi pusă în întinderea unei foi de desenat ci, asemenea vechilor cărți de învățătură, ea se îndreaptă spre îndemnurile la calmă așteptare. Şi nimic altceva în plus.

Golul spațiului, vrăjmașul cel mai cumplit al artistului, acel univers intim unde se pare că nu se întâmplă nimic, poate fi umplut doar printr-un vicleșug al credinței pe care îl regăsim ca stimul de mare intensitate în scrisoarea lui Paul Gauguin din 1888 adresată lui Émile Schuffenecker: *"Arta este o abstracție - extrageți-o din natură în timp ce o visați și*

gândiți-vă mai mult la actul de creație decât la rezultat. Aceasta este singura cale de a vă ridică spre înălțimi și de a face ceea ce face meșterul nostru Divin: a crea."

Leadership: Viziunea si chemarea artistică te pune în situația unei noi forme de expresie a carei amprentă se regăsește în imaginea pe care o creezi din fidelitatea față de ceea ce se petrece chiar în preajma ta?

Şi dintr-o dată, în tot acest spațiu redus, în acest aer cenușiu care mă determină să-mi fie teamă de însăși masca vieții și de natura puterii mele de cugetare, apare o mică atracție, o mică șansă de a-mi salva mintea, o flacără de speranță, o mică imagine a întregului meu suflet sensibil, o jucărie veselă, o sursă bogată de inspirație - foarte ieftină, un organism plin de viață, născocitor și intrigant în același timp.

Personajul micuț și șmecher, dar cu nuanțe grave, simbol al căminului și al prosperității, pare să caute ca într-un joc palpitant de logică răspunsul la o singură întrebare: unde pot găsi cașcavalul fără să intru într-o capcană?

You can be my lucky star tonight ! În sfârșit o lumină în bezna unei lumi confuze, o sclipire mai blândă dincolo de o mască comică, într-un dincolo nelămurit de lumea fenomenologică. O alternativă a unei lumi aflate în cumpănă, o mutație în genele care controlează sinteza fanteziei, un spațiu al unei construcții imaginare providențiale, toate sunt fabricate într-o singură matriță, transpuse într-un singur personaj. Mickey Mouse. Un sistem de motivație patentat de o gândire unică prin sensibilitatea care o emană un suflet de care te atașezi definitiv și irevocabil.

"În mijlocul necazurilor și confuziei stătea o figură mică, voioasă și șugubeață. Vagă și nedefinită la început. Dar a crescut și a crescut, iar în final s-a constituit într-un șoricel zburdalnic, exuberant. Ideea m-a prins cu totul."

Leadership: Ţii cont intotdeauna de gradul de toleranță și modul în care îți exprimi afectivitatea față de un factor "întâmplător" care își umple eternitatea din multiple corespondențe artistice, simbolice și providențiale?

Din prima clipă este atins esențialul. Mă simt îndesat într-un spațiu dintre două respirații ale iluziei vieții, de parcă aș căuta cuvinte și gesturi deja trăite și coapte pe îndelete, dar care șovăie să se arate într-o anumită lumină, din umilința de a fi depășit tocmai de calitățile unui personaj excepțional, de basm.

E vorba de un luptător pentru libertatea de expresie, întâmplător decis chiar în miezul compoziției, în care trebuie să pulseze forma și culoarea. Dar mai ales povestea. Marea vrăjitorie în artă este să te pui în locul personajului tău pentru a crea un nou model de abordare personalistă, un nou model de poeticitate.

Acel „touch" al artistului este vital nu numai în opera pe care o zămislește prin suferință și singurătate, prin culoare sau prin cuvinte, ci mai ales în conștiința înfăptuirii durabilității unui concept, unui simbol, unui Brand personal. El captează viziunea unui psiholog care atinge și cea mai ascunsă cută a celui căruia-i face portretul: o viață, un ideal, o legendă. Dar mai ales sensibilitatea rafinată a unui pictor care din câteva linii de creion conturează mai întâi un portret, apoi evoluția captivantă a unui personaj transformat dintr-o situație artificială într-o existență reală.

O profundă și misterioasă solidaritate pare să-mi făgăduiască un destin de-a dreptul fabulos, desprins dintr-un vis atât de frumos că mi-aș dori să adorm la loc și să-l continui, la fel cum

se derulează evenimentele într-un film de Oscar bine regizat. Astfel, încep să mă regăsesc într-un motto al lumii care pretinde a fi guvernat de o mică eternitate, o mică intervenție divină în sufletul unui artist care părea că nu-și va mai găsi vreodată inspirația. Dar a trebuit să fiu pe cont propriu ca să ajung să-mi trăiesc legenda.

Din magnificul laborator sufletesc al artistului unde iau naștere bazele unor noi forme de expresie, o parte imensă se alocă în memoria unei ființe dragi care uimește prin simplitatea care o face accesibilă lumii.

Iar cealaltă parte, călăuzită de lumina divină spre o intensă experiență mistică în care visul devine realitate, are ca singură constantă schimbarea care dă sens vieții, exprimată prin următoarea formulă care alunecă doar prin lumea ideilor și a creativității, din a cărei scânteiere artistul își face debutul în panteonul gloriei:

"Floarea ce înflorește în condiții vitrege e cea mai rară și mai frumoasă dintre toate ! "

You Can Be My Lucky Star Tonight aduce in prim plan norocul de care au parte numai aceia care au ajuns la constatarea că orice idee este bună doar dacă o duci până la capăt. În ceea ce privește creativitatea, totul pornește de la nimic, mai bine zis de la o frustrare, dar pe parcurs ea se transformă într-un diamant dacă cauți un răspuns cu toată inima și dacă te uiți în direcția care trebuie.

"O parte importantă din mine a rămas copil, fiindcă am avut curajul să visez." (Walt Disney)

Source: https://neculaifantanaru.com/you-can-be-my-lucky-star-tonight.html

Your Mirror

On Septembrie 05, 2017

Adevăratul izvor al creației este viața din care trebuie să extragi o concluzie corectă cu aceeași atitudine de asumare a realității cu care încerci să-ți accepți reflexia în oglindă.

Culoarea vieții mele corespundea întregului căruia îi lipsea o parte, asemenea unei premise fără concluzie, constituind o diminuare a posibilității de modelare a materiei realității pe care o înarmasem preventiv cu forța fenomenului substanțial al creației. I've got to be strong / Even if I know that this feeling is wrong !

Împovărător, îmi impuneam transformarea într-un om diferit printr-o confirmare a faptului că însăși efectul realității prin acțiunea creației era o formă modificată a aspirației spre transcendența potrivită „oglinzii sufletului" căreia, însă, nu-i puteam găsi întrebuințări estetice.

Studiind cu atenție fiecare *"right or wrong"* al naturii mele, învățând să cântăresc și să măsor frumusețea sau urâțenia gândurilor și emoțiilor - întreținute de impulsurile instinctive cărora le dădeam curs la fiecare "dincolo" de unda idealității absolute, am început să mă transpun tot mai mult în peisajul straniu al unui tablou cu subiect de roman.

Un roman apăsător care te ține prins în atmosfera sa greoaie la fiecare schimbare de pagină, din care artistul din mine, lăsându-se afectat de experiența confruntărilor celor două omniprezențe, plămădește conceptul: "Look in the mirror".

Neîndoios, deplina formare a personalității mele era marcată de o transformare a modului în care mă raportam la viața trăită prin artă, înainte de a ajunge la acea înălțime a manifestării artistice la care se urcă de obicei artiștii plini de vanități.

La temelia ei contribuia, într-o perpetuă mișcare de revoltă, acea scânteie reală a visului nedomesticit de atingerea unei viziuni a beatitudinii asupra lumi, acel activ de credință focalizat pe instrucțiunile unei funcții de pragmatism: "I've got to stand up for myself". Arta era o sursă de însuflețire, nu o dovadă de slăbiciune.

Leadership: Modelul gândirii tale conține totalitatea caracteristicilor esențiale ale obiectului supus reflecției?

Bineînțeles, în felul meu de a fi și a plăsmui după modelul gândirii ce conține totalitatea caracteristicilor esențiale ale obiectului supus reflecției, eram deosebit de ambiguu, având întotdeauna două sensuri atașate caracterului perspectivist al existenței, ca pe un test de autocontrol:

O excentricitate bazată pe existența unei prejudecăți: "I've got to not care" și o formă subtilă de a smulge vieții plăcerile extreme, de a insista, de a căuta și mai asiduu minunea unei renașteri în veșnicie. Şi, dacă aș fi găsit-o, să îndrăznesc un răspuns la marea întrebare a spiritelor iluministe, sondând legile bipolarității: "Îmi sunt mie însumi dușman sau prieten?"

Artistul este întotdeauna nebănuit de complex în timpul consacrării activității imaginative, în tot ce face, gândește, simte, proiectează, din care evadarea o constituie uneori accesul la o dimensiune a vieții scăpată de limitele spațiului și timpului.

Arta de a te explora în oglindă pentru a te revela presupune să recunoști acel „what is wrong" care te împiedică să fii încoronarea creației.

Sensul „încoronării creației" este acela de a crea o legătura puternică între intensitatea sensibilității care te poartă spre forme cu impact emoțional și vocea conștiinței care propune abordarea unor teme cu timbru moral.

În timp ce valoarea variabilei de tip pointer: *"We've got to be strong / Even if our reasons seem wrong"* , are ca unitate de măsură ironia unei înfruntări neobosite, a luptei Îngerului cu Iacob, constituind conformarea la regulile unui joc al ficțiunilor prin care artistul se apără pe sine de singurul dușman al condiției sale de geniu: viziunea unei lumi lipsite de calitate.

Lorenzo Bernini, printre cei mai mari artiști ai barocului, cunoscut mai ales ca sculptor, s-a decis să judece la un moment dat *"Ghicitoarea"* lui Caravaggio prin evidențierea exacerbării fanteziei și a adevărului natural:

"Adesea în natură găsești părți care ies în evidență, când n-ar trebui să fie așa, sau altele care ar trebui să iasă, fără ca acest lucru să se întâmple. Cel ce știe să deseneze bine lasă deoparte ceea ce apare în realitate și n-ar trebui să fie așa, și desenează ceea ce ar trebui să fie și nu apare..."

Leadershipul artistic înseamnă să găsesti perfecțiunea în ceea ce lipsește dintr-o imagine pentru ca ea să fie autentică.

Destinul meu și cel al creației mele, în exercițiul temei pentru care o reflecție de tip heideggerian ar fi putut reprezenta un suport de excepție, căpătau astfel o nuanță subiectivă indicată în comuna excludere din rândul lumii, din care lipseau extrem de multe elemente de personalizare. Din construcția acestui tandem s-ar fi putut cu ușurință omite elementul central al unei vieții reușite, esențialul expunerii unei imagini artistice, un verset fundamental al sublimului.

Se vede că mai aveam multe de învățat până să ajung la cunoștința adevărului pe care îl exprimase demult criticul literar Vissarion Belinski: *„Lucrările autentic artistice nu au nici frumuseți, nici lipsuri, dar cel căruia îi este accesibilă integralitatea, va remarca numai frumusețea."*

Your beauty lies within you.

Adevăratul izvor al creației este viața din care trebuie să extragi o concluzie corectă cu aceeași atitudine de asumare a realității cu care încerci să-ți accepți reflexia în oglindă.

Your Mirror este cartea de vizită pentru imaginea de sine construită după modelul unei experiențe de viață, pe fondul fineții cu care pictorul stăpânește tehnica pensulației, din care poți învăța să vezi dincolo de chestiile de suprafață.

*** Notă:** Simply Red - Your Mirror

Source: https://neculaifantanaru.com/your-mirror.html

Your Painted Smile

On Octombrie 12, 2018

Învață să te examinezi în oglinda mărturisirilor prezente în raționamentele artiștilor, încât să atingi în mod constant o superlativă intensitate a vieții lor interioare.

Privirea ei s-a oprit asupra mea înduioșată, înțelegătoare și blândă, ca un mesaj de promovare a lecturii unei poezii plină de rimă, în care autorul pune în scenă un "ego" plin de finețe care crește impulsul de a-și procura plăcerea la vederea lucrurilor pe care le posedă. Înflăcărarea este puterea unui zâmbet care te înseninează.

Se vede că ea n-a suferit influența proeminentă a literaturii mele, totuși părea să fi fost atinsă de mirajul unei libertăți dobândite în baza comparațiilor dintre strălucirea unui vis care se repetă și culoarea unui thriller reușit despre curaj și izbândă. Privirea ei, la fel ca fiecare bătaie din aripi a unui fluture de mai, exercita o anumită presiune asupra gândurilor mele, o redirecționare a sentimentului de efemeritate, făcându-mă să rătăcesc tot mai departe, înspre înalt, asemenea păsărilor într-un zbor deasupra norilor, prin universul unei voioșii fără seamăn.

Încă mai analizez efectele și variațiunile cromatice ale unei expresii faciale cu impact semnificativ asupra psihicului uman. Printr-un efect de contrast simultan, atmosfera de profundă vibrație sufletească servește drept fundal al unui tablou însuflețit de nesfârșitul gând al unei călătorii în timp, când totul rămâne complementar culorii din lumină, acel roz-pal al unei clipe păstrată într-o scânteie de eternitate.

Nu-mi este teamă de nimic. Nu vreau să mă las înșelat de oglinda sufletului, de ceva care mă mistuiește prin încărcătură emoțională, prin expresivitate și sugestie. Arma secretă a unei femei este o realitate care nu se supune nici spațiului nici timpului. Cât de mult ar suferi un artist dacă ar ceda tentației de a se lega sufletește de cineva fără să îmbrățișeze un loc al transcenderii realului, al multiplicării luminilor și al dilatării misterului.

Leadership: Îți percepi sinele prin lentila unei reprezentativități de categorie ideologic-literară, altfel decât privitorul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil?

Don't talk to me. Lasă-mă să te privesc prin lentila unei reprezentativități de categorie ideologic-literară, a unei logici a diferențelor de nuanțe, cu plăcerea cu care pictorul își plăsmuiește o viziune din care scoate miza unui destin avangardist, dând la iveală printr-o coincidență bizară de culori o lume secretă, plină de magie, încărcată cu credință și har dumnezeiesc.

Îți urmăresc atent strălucirea ochilor, culoarea lor este reală, dar în același timp par pierduți într-o poveste cu tușă suprarealistă. Totul dispărând într-o clipă, ca atunci când încerci să confiști sclipirea unei stele, lăsându-te orbit de lumina unui spațiu care se lărgește pe măsură ce te afunzi în el.

Văzută ca dublu al unui personaj de Cella Serghi, acestei ființe îi pot fixa corespondențele doar în nomenclatura culorilor alb și roz folosite de pictorii care vor să demonstreze frumusețea unui tablou în interacțiunea cu o stare de fantezie care este însăși esența unui gen artistic autonom, reglementat printr-un profund caracter literar.

Ai avut puterea să deschizi o altă ușă, o altă carte, printr-o asociere între curiozitate și dorință, îndemnându-mă să continui încercările de "iscodire" a semnificațiilor pe care le poartă culorile într-un adaos de profunzime atribuit contrastelor dintre delicat și energic. Tăria unei femei se recunoaște în intensitatea culorii pe care artistul o alege predominantă în tabloul său.

Roșul semnifică imaginația. Mândria este camuflată ușor într-un alb-gălbui în colțul buzelor. Nu m-am hotărât încă în ce mod ar trebui să te înțeleg, fără a ceda tentației de a mă lega de vreun compromis fără compromitere în pasiunea pe care o pun în slujba ideilor artistice, între a exista prin clar-obscur și a mă afunda în paginile inspirate de o înaltă ținută poetică.

Leadership: Poți să creezi avantajul unei zone vizuale confortabile pentru vederea de aproape și de la distanță, printr-o abordare care solicită un model de implicare ridicată dedicată experienței de a fi reazem pentru altcineva?

M-ai cântărit într-o clipă și parcă nu în avantajul meu. Dar ca să te înțeleg din priviri, ca să folosesc acea substanță care dizolvată într-o anumită cantitate de solvent, la o anumită temperatură, dă culorii o intensitate luminoasă, trebuia să te las să te pierzi în amintirea pe care o trezește gestul unei atingeri cu totul accidentale.

Mi-ai citit cartea despre calitățile liderului și erai atât de entuziasmată, prea mult atinsă de colajul pictat integral cu sigla raționamentului în care se folosește inventiv experiența de inginerie umană numită metamorfozare, într-un crescendo al disperării de a fi dorit să faci parte dintr-o poveste cu grad estetic vizibil.

Plimbându-mă prin cameră, ți-am arătat tablourile care mi-au bucurat dintotdeauna sufletul. Picturi originale imaginate de mama mea, privind bogăția sufletească a omului, menite să reflecte un mod de expresie a creativității dusă la alt nivel. Un simplu exercițiu de eliminare a tensiunii dintre realitate și ficțiune. Se simțea peste tot în jur acea specială stare de energie pe care o degajă munca în care pui suflet și rămâi plăcut surprins de rezultatul final.

Privirea ta se întorcea mereu spre mine, zâmbetul ți se îmbina armonios cu trăsăturile unui personaj mistic dintr-o operă literară care se transpune în alte lumi și te face să reflectezi la întâmplările care se petrec într-o tăcere stranie. Atâta duioșie emana prezența ta, simțind-o ca o mână pe umăr, ca o strângere în zona inimii. Semn că m-ai acceptat ca și confident al tău, ardeai de nerăbdare să-mi cuprinzi emoția cu cea mai intensă pasiune a minții de a controla o altă minte.

Leadership: Contribui la crearea unui model de redare a experienței izvorâtă din detaliile unei ființe care își trăiește sentimentele în interiorul unei oglinzi ce reflectă o realitate niciodată de două ori la fel?

Dar oare ce gândești tu despre mine când mă privești atât de adorabil? Încerc să intru pentru o clipă în mintea ta, să-ți deschid ascunsurile prin intermediul unui personaj de Cella Serghi care iubea capacitatea de a fi pasionat, preocupat de frumos.

"Tu mă privești ca de pe alt tărâm, alteori gata să mă îmbrățișezi. Nu-ți este teamă, nu te aperi. Ești atât de sigur de tine, ușor ironic, puțin trist. Ca un om aflat în fața unei vitrine, admirând o bijuterie care-l fascinează. Ar vrea s-o aibă, dar știe bine ca asta nu se poate. Îl desparte o vitrină, adică o lume. E durere și furie în privirea ta, dar totodată ceva îmbietor și bun. Vei pleca din fața vitrinei cu o ușoară nostalgie. Ai alte treburi, alte socoteli. Lumea e mare. Nu-i cât o vitrină. Dar pentru mine pământul s-a micșorat. E atât cât îl înconjuri tu. Lumea toată ești tu. Iar eu sunt disperata iubitoare a acestei lumi."

Am rămas până seara târziu împreună, ca două statui ce așteaptă să prindă viață prin atingerea colorată a unui pictor suprarealist. Îmi imaginam privirea ei, solemnă și demnă, cum ai înfățișa un înger coborând din cer care va sparge acoperișul închisorii și îl va elibera pe deținutul ei.

Ea încerca să-mi surprindă privirea fără ca nimeni să știe, ca pe o instanță invizibilă ce analizează gesturile și reacțiile personajelor dintr-o operă literară care nu va fi terminată niciodată. Eu eram „ochiul" străin ce domină imaginea creată în panorama conștiinței sensibilă la frumos. Ea era acea parte a oglinzii care reflectă atenția ochiului îndreptată spre absolut, spre infinit și mister. În mine persista dorința ei de a sorbi sărutul unei iubiri nesfârșite.

Amândoi constituiam fondul unui tablou *"I lost you inside my mind"* în care predomina lirismul culorilor, ambivalența simbolică a unui microcosmos temporar, inspirația de înaltă ținută poetică. De fapt, păream a fi ieșit amândoi de sub penelul unui artist care nu cunoaște adversitatea în artă.

Omul privit prin lentila artei se constituie ca reflectare a unor sentimente elevate și intense într-o dublă oglindă: în oglinda experimentală a unei opere literare și în oglinda unei realități fictive care pretinde că este mai reală decât este cu adevărat.

Your Painted Smile este creația unui artist care pornește în studierea culorii de la înțelegerea mecanismului percepției vizuale ca moment fundamental al experienței de a exista ca ființă care își dorește cu pasiune să atingă în mod constant o superlativă intensitate a vieții interioare.

*** Notă:** Bryan Ferry - Your Painted Smile

Source: https://neculaifantanaru.com/your-painted-smile.html

Zborul artistului în universul său propriu

On Octombrie 22, 2014

Pune-ți nestingherit în valoare talentul, inspirația și imaginația creatoare, fără să te simți limitat de cerințele bazate pe fundamente incoerente sau împovărătoare.

Regizorul Serghei Eisenstein nu este deloc încântat la început de subiectul ce i se acordă pentru filmul ce i-a fost încredințat, „Alexandr Nevski". Tema nu intră în preocupările sale, care sunt, după cum o știm, îndreptate spre alte direcții. Cerințele precise pe care i le impune tema sunt tot atâtea canoane tiranice pentru acest artist obișnuit să zboare liber în universul său propriu.

„Grea situație. Cea mai grea situație în munca noastră, pentru imaginația creatoare. Să inventezi o figură pentru ecran care să corespundă strict cerințelor tematice exprimate teoretic cu o rigoare matematică, într-o formulă ! Asta e formula – creează după ea imaginea ! Dar sunt situații când n-ai încotro. Şi a fost tocmai cazul nostru."

Cu ironia-i caracteristică se gândește Eisenstein la „sfântul" Alexandr Nevski din care a trebui să facă un erou de film, după ce țara făcuse din el un erou național. *****

Leadership: Îți desăvârșești creația mutând știința pe „o linie de fond" sau pe „o linie de apel", convins că poți îndeplini cerințele precise pe care le impune tema propriei contribuții la efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil?

Dacă încerci să îți sporești valoarea prin ceea ce gândești, prin ceea ce creezi, prin ceea ce transmiți, acceptând fuziunea dintre exigențele care îți sunt impuse și producțiile de inovații care îți aparțin în mod autentic, înseamnă că te-ai angajat deja într-o luptă a cărei natură reală poate fi dovedită prin determinarea efectelor cu repercusiuni asupra nivelului de performanță.

Tranziției spre un nou model de personaj, posibilă oricând pe spirala nevoii de a te simți împlinit prin impunerea propriului subiectivism, îi revine rolul de a aduce nivelul tău de automotivare la cote extrem de bune. Un fel de du-te-vino, fără frontiere, între postura analizatului și cea a analistului, între două spații disjuncte căutând aria intermediară: un zbor liber într-un univers plin de abundență.

Grea situație. Cea mai grea situație în munca ta, pentru imaginația creatoare. Căci o nouă renaștere a spiritului de creație exercitat asupra expresivității artei nu este posibilă în condiții de îndeplinire a cerințelor care nu corespund capacităților, resurselor sau nevoilor personale. Așadar, "linia de fond" a științei pe care o consideri necesară exercitării artei are ca și corespondent preocuparea ta pentru crearea unei imagini menite să aducă în prim-plan impunătoarea ta personalitate, prezența ta în mijlocul unei teme care anunță găsirea unor răspunsuri la cele mai actuale enigme ale omului contemporan aflat în raport cu uimitoarea evoluție a unui personaj controversat, cum este personajul istoric.

Efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil presupune continuarea inventării unui nou personaj care corespunde strict cu promovarea propriei povești despre cum ai acționa dacă ți-ai atinge maximul personal într-o altă ipostază.

Leadershipul se transformă continuu nu prin izolarea creatorului într-un univers static, în care totul este învăluit într-o exprimare prevenitoare, ci prin transpunerea lui într-un univers plin,

complet, atotcuprinzător, învăluit într-o rețea densă de trasee de investigare a acestei arte.

Cine oare ar putea nega rolul pe care îl are propriul Eu, ca instrument ajutător al artistului creator, ca amplificator de funcționalitate, în cazul unor viitoare sarcini aprobate de eventuale intervenții de natură proactivă? Oare accesul tău la un nou stadiu de maturitate, de orientare, superior celor precedente, nu-ți modelează percepția vizavi de sensul artei în contextul propriul tău univers?

Un lider își desăvârșește creația mutând știința pe „o linie de fond", atunci când se raportează la propriul său Eu creator, la ansamblu de prejudecăți, opinii și credințe, dar în context comparativ cu ceea ce are de oferit. Dar, totodată, el își poate îngusta orizontul creativ dacă își mută știința pe „o linie de apel", raportându-se la cerințele și exigențele stricte ale căutătorilor de excepțional, angajându-se în anumite limite care nu pot fi depășite.

A muta știința pe "o linie de apel" înseamnă să folosești o figură de stil, precum analogia, parabola sau hiperbola, pentru a scoate în evidență imaginea unui posibil univers ciclic, prin care "treci" ca artist ca să întărești credibilitatea poveștii tale sub chipul unui alt personaj.

Zborul artistului în universul său propriu admite existența originalității și a potențialului creator bazat pe talent, inspirație, imaginație, dezvoltate în timp pentru a da o formă inedită unui subiect impus – dar care pot fi limitate de cerințe împovărătoare, fără nici un fundament coerent. Iar așa cum preciza cineva, în acest caz poți ajunge în fața unor paradoxuri bizare și, în timp ce-ți forțezi mintea să le dezlegi sau să le înțelegi, ești imediat bombardat de altele.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/zborul-artistului-in-universul-sau-propriu.html

Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte

On Ianuarie 01, 2013

Urcă spre zona dominantă a "Omului" din tine, ca să poți deține în întregime controlul asupra celorlalți din jur.

N-avea nimic mai de preț pe lume decât un soț, iar soțul acesta nu avea nimic mai de preț pe lume decât pe ea, femeia visurilor lui. Dar între aceste două ființe asemănătoare, pentru care orice poet de geniu și-ar închina toate odele, între aceste două ființe iubitoare, devotate, care s-ar căuta, aștepta, merita una pe cealaltă până la sfârșitul lumii, a intervenit necruțător năpasta. Ca de obicei, sursa necazurilor, scânteia care stârnește focul nimicitor în viața oamenilor, banii.

Şi numai pentru acest preț nefericit - consecința unei alegeri greșite, Llewelyn Moss trebuia să dea socoteală în fața posesorilor lor de drept, din lumea mafiotă. Să ne mărginim a spune că viața lui era în mare pericol.

Într-o cafenea. Ochii Carlei Moss se opriră dinaintea acestei imagini a speranței: șeriful Ed Tom Bell, un bătrân curajos. Există vrăji, miracole care pot trezi credința, chiar și când Dumnezeu este de neînțeles. Tom Bell părea să fie miracolul mult așteptat. Iar prezența acestui înger singuratic vestea raiul, eliberarea grijilor, calmarea oricăror neliniști.

Ore în șir, zile întregi, poate săptămâni de-a rândul domnise în sufletul ei - atât de bun, atât de blând și iubitor, acea stare de tensiune, apăsătoare ca o negură de toamnă, aproape de neîndurat, care nu se poate compara decât cu neînfrânata cădere liberă a unei păsări cu aripile frânte, înainte de impactul fatal cu solul.

Ca sărmana Lusa, transformată de vrăjitorul Kașnur într-o bufniță și condamnată pe viață la singurătate, biata Carla Moss trebuia să depașească limitele impuse de propriile-i sumbre gânduri și trăiri, de propria-i transformare care nu mai dădea sens, nu mai unifica armonios întreaga ei ființă. Avea nevoie doar de un singur cuvânt care să rupă blestemul dureroasei sorți și să-și recapete libertatea sufletească. Dar tocmai acel cuvânt fermecat îi pierise din minte și din suflet.

Leadership: Starea în care judeci un anumit moment din viața ta, izolându-te de realitatea din jur, stă sub constrângerea necesității implacabile de a trăi într-o reprezentare a negării oricăror distincții de valoare între rolul și delirul background-ului tău?

Singurul lucru care trebuia să fie adevărat și statornic, cu neputință de schimbat, era *voința* - acest Sesam al transformării, magicul cuvânt care-i putea deschide ei, neajutoratei, stâncile îndărătul cărora se întrevedea, prietenoasă, perspectiva unei schimbări.

"Eu sunt singurul care te poate ajuta, care îți poate salva soțul. " îi spusese Tom Bell femeii cu o hotărâre sinceră care-i aduse acesteia un soi de ușurare, atingerea vântului sfânt al schimbării.

Iar acest cuvânt magic al voinței, căzut ca un tunet prevestitor din înaltul cerului, " *Pot* ", semnul izbăvirii, acest cuvânt simplu, dar valoros, înzestrat parcă cu puterea neobișnuită de a insufla viață până și unei statui din marmură, a fost de-ajuns pentru ca înfățișarea Carlei Moss, sărăcăcioasă și tristă, înspăimântată de cel mai negru coșmar, să capete un aspect sănătos, strălucitor și plin de viață.

O evadare din iad, *un voyage dans la lumière* , o transpunere într-o altă realitate, o ușurare a suferințelor și o întărire sufletească, avură miraculoasa putere de a alunga din nefericita femeie, cel puțin pentru moment, orice furtună interioară. Background-ul acestei femei consta într-un manifest pro-viață pașnic, mulat pe libertatea de a alege, pe entuziamul cu care acceptase noțiunea de "iubire", în niciun caz nu includea durerea unui eveniment care necesită atenția imediată.

Leadership: Tratezi totul în termenii unui singur parametru din care rezultă semnificația unui anumit moment de inversare de trend în imaginea de ansamblu?

Dezvoltarea leadershipului are la bază în primul rând un proces de schimbare și de orientare dinspre interior spre exterioe. Orice poți face pentru a întări ceea ce te unește de ceilalți oameni din jur, te ajută să te cunoști mai bine și să fii permanent în contact cu tine însuți. Odată ce această prioritate devine prima natură pentru tine, în viața ta se va întâmpla un lucru uimitor: vei recăpăta controlul.

Singur te acuzi de mentalitate retrogradă dacă te arăți dur și intransigent față de ceilalți precum acel personaj dintr-un roman al lui Jown Fowles, căruia conștiința i-a comandat să-i spună fostei sale partenere: " *Te-am studiat, te-am examinat, te-am testat, m-am folosit de tine și am învățat de la tine, a fost plăcut și interesant, dar acum aș vrea să plec.* "

Posezi simțul relativității lucrurilor, al pierderii, al aventurii? Tratezi totul în termenii unui singur parametru - prezentul animat de diversitate? Căci o astfel de abordare nu este în conformitate cu cerințele esențiale ale leadershipului, ci doar cu termenii unui prezent funcțional, contorsionat și miop.

Să deții controlul asupra a ceea ce ești, asupra a ceea simți și asupra reacțiilor în momentele următoare, înseamnă mai întâi de toate să dispui de cea mai importantă premisă pentru valorificarea propriilor calități. Şi numai aceste calități, bine finisate și trecute prin sita judecății și emoțiilor, pot conferi o aură de umanism leadershipului - acele calități încorporate în structură interioară a șerifului Ed Tom Bell: coeziunea, coerența, omogenitatea în sentimente.

Singurul lucru care trebuie să fie adevărat și statornic, cu neputință de schimbat, este voința de a fi altcineva, un nucleu de mobilizare și impulsionare care să gestioneze situația: *"Pot"* - acest Sesam al transformării, care poate îndepărta stâncile îndărătul cărora se ascunde, prietenos, conturul luminos al personalității tale.

Ești o persoană care are harul de a transmite speranță și nădejde în sufletele oamenilor din jurul său, ești un simbol al valorilor umane? Nu uita că tu ești miracolul mult așteptat al transformării tale, care se adeverește numai dacă va schimba lumea din jur.

Leadership: Ești ceea ce ești datorită a ceea ce poți să fii într-o situație în care noțiunea de "realitate" are conotația de degradare socială și de revenire în anonimatul neputinței de a te reinventa?

Rolul pe care ți-l asumi, ca lider, implică o referință esențială la acea entitate numită propriul tău Eu, sau mai bine zis la posibilitatea de a fi cineva puternic - care nu poate fi gestionat decât prin rațiune și realism, dar și printr-o cooperare strânsă a calităților și abilităților tale de "Om", care pot schimba stările emoționale a celorlalți din jur.

Ești un om mare, cu o înclinație profundă pentru a face bine, sau unul care își protejează centrul universului său interior prin nerecunoașterea evenimentelor care te pot purta în

pragul fatalității?

Un prelungit sprint spre marea performanță, spre linia de sosire. O luptă continuă bine dozată în eforturi și reacții pozitive, ingredientele de bază ale propriei deveniri, care au însușirea de a scoate la iveală un alt orizont, o altă valoare reală spre care să aspiri, ca un prim cadru necesar existenței tale – a naturii tale reale, a ființei tale autentice.

În acest sens merită atenție afirmația făcută de poetul și prozatorul german Heinrich Heine: " *Fiecare om în parte este o lume care se naște și moare o dată cu dânsul.* "

Această "lume", nu reprezintă altceva decât produsul unei schimbări de profunzime, esența proprii tale deveniri, rezultatul tentativei de a te ridica deasupra propriei tale mediocrități. Nu ca un om care își cataloghează semenii, ci ca un om care caută să scoată tot cei mai bun din ei - acel diamant neșlefuit care face parte din însăși natura lor, și care se poate traduce prin: " *eu sunt ceea ce sunt, datorită a ceea ce pot să fiu* ."

Acolo unde însă meandrele faptelor sunt cu deosebire întortocheate, acolo unde valorile sunt ascunse adânc și dificil de îndepărtat, unde aparențele sunt incerte, oglinda stărilor tale sufletești trebuie să fie de cei mai pur cristal, strălucind foarte puternic, ajutându-te la depășirea limitelor sau blocajelor de orice natură.

Leadershipul vizează necesitatea de a te împăca cu tine însuți în toate dimensiunile vieții și realității care există simultan, se condiționează reciproc, permițându-ți a recunoaște diferența dintre ceea ce simți față de cineva și ceea ce te motivează să înduri experiențele slăbiciunilor tale și libertatea de a alege.

Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte prefigurează o tentativă de a te ridica deasupra durerii, deasupra gândurilor și emoțiilor tale, o recâștigare a libertății numai printr-o deplină alipire, cu toată ființa ta, de șansa schimbării indusă cu ajutorul altora. Desemnează lupta continuă, în ciuda impasurilor și evenimentelor nefavorabile, spre piscul performanței dorite.

Ca să poți deține în întregime controlul asupra celorlalți din jur, trebuie să urci spre zona dominantă a "Omului" din tine. Dă la o parte învelișul tare care îți înconjoară perimetrul ființei, și vezi cine ești de fapt. Scoate miezul din tine.

Poți fi un " *înger descins din rai* ", sau " *o pasăre cu aripi frânte în cădere liberă* ". Sau, cel mai rău, poți fi un personaj invizibil care îi observă pe toți cum își pun în scenă spectacolul numit " *existență* ", fără a lua parte la desfășurarea lui, și fără a se implica, fără a depune niciun efort – un om pasiv care, ca o stea care își pierde strălucirea, își duce existența într-un deplin anonimat.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

*** Notă:** *Lusa* - personajul din opera lui Wilhelm Hauff, fiica maharajahului Indiei. Transformată de vrăjitorul Kașnur într-o bufniță. Blestemul se putea rupe doar dacă se găsea cineva, nesilit de nimeni, s-o ia de soție. Și numai califul Rașid din Bagdad, transformat la rândul lui în bufniță, a rupt blestemul:: *"Da"* vreau să fii soția mea.

Zbuciumata călătorie spre iad a ființei simțitoare

On Septembrie 22, 2013

Demontează condiționarea majoră între suferință și evoluție, activând câmpul de forțe motivaționale necesare influențării procesul de schimbare.

Clarice simte cu groază că face parte dintr-un scenariu sumbru, demn de un Stephen Jones. Dar nu știe să smulgă această fatală imagine din minte, nu poate să oprească excesul de substanță sensibilă la presiune, transferată moleculelor aproape epuizate cu rol de reglator al activității nervoase. Cum să supraviețuiască unei călătorii spre adâncul lipsit de ieșire, spre iad? Toată energia vitală i se concentrează pentru o clipă într-o singură direcție, descurajantă. A totalei autodistrugeri.

Şi cum nu se poate elibera din iad, se instalează starea de inerție care domină câmpul de forțe motivaționale necesare influențării procesul de schimbare. Nefaste bombardamente lăuntrice, dătătoare de fiori aspri, o aduc în starea de neoperativitate. Practic, este singură în casa criminalului, un loc întunecat și înfiorător, și simte că cineva o urmărește de aproape, gata oricând să o surprindă cu o lovitură mortală.

Un act de credință, o singură manifestare de voință ar putea oare s-o scape de gândul morții, din menghina aceasta solidă ce pare că-i strânge cu putere cortexul cerebral? Şi doar pentru gândul acesta neliniștitor se duc cu stoicism atâtea lupte interioare, reacții nepotolite de panică înlănțuite într-un ritm tulburător.

Leadership: Încercarea ta de a da o semnificație aparte întâmplărilor din viața ta se constituie într-un crescendo al voinței de a găsi ceva cu care să te identifici în totalitate și care să contribuie în același timp la dezvoltarea a ceea ce s-ar putea numi "Revelația unei realități ireversibile"?

Crește valoarea tensiunii necesară stopării complexului de izolare. Faptul că nu poate ieși din cercul slăbiciunii o preocupă peste măsură, și pe bună dreptate. Cu toate acestea, Clarice se ține tare. I se pare că, într-un fel, este în joc onoarea ei. Abia schițează o mișcare, nu rostește nicio vorbă. Acum îi este mai mult ca oricând necesară imaginația vulcanică. Să facă ceea ce n-a mai făcut, să își riște viața. Să mizeze totul pe un singur zar norocos, salvator. Iar acest gând asumat, ca un fulger căzut din cer cu voia Domnului, purtător de noi forțe, îi luminează conștiința și o investește cu putere de inițiativă.

Numai speranța îi susține funcțiile de siguranță și energia pozitivă transportată prin canalele fine de distribuție a încordărilor alternative. Ea capătă dintr-o dată energia și inspirația de a se avânta într-o acțiune riscantă, cu elanul și spontaneitatea unui copil care îmbracă costumul lui Superman și pornește la salvarea lumii. Evident că s-a lăsat cu ceva adrenalină, fiindcă totul părea o așteptare a inevitabilului. Ca să prindă un curaj salvator, ea începe să se identifice cu un erou care încearcă să-și învingă destinul.

Mai rămâne un anumit unghi nedescoperit, o dublare a unei linii de acțiune aplicate pieziș pe o linie străină din planul conștiinței. Numai astfel psihicul ei mai poate să suporte o greutate în plus. Trebuie să-l ucidă cu orice preț pe Buffalo Bill. Cu simțurile ascuțite să pătrundă întunericul, să depășească cu mult marginile conștiinței. Să tragă ! Acum ! Acum ! Poc ! Poc ! Poc !

Clarice răsuflă ușurată. Furtuna s-a potolit. Norii cenușii ai groazei, care s-au adunat și au produs trăsnetul salvator, în sfârșit s-au dispersat. Buffalo Bill este mort ! Abia acum ea are

revelația unei realități ireversibile: "Odată ce te-ai angajat într-o acțiune, trebuie să te asiguri că ai dus treaba până la capăt".

Leadership: Constrângerea de a te supune unei realități aparte poate să armonizeze toate fațetele personalității tale și astfel să devii mai tolerant față de convingerile care provoacă rezultate nedorite?

Dificultățile de adaptare la noi contexte și situații pot oferi spectacolul inedit al unei expresii dramatice de profundă neliniște sufletească. Aceste dificultăți, care îl determină pe individul supus unei dedublări periculoase să abordeze mai greu procesele de „ *stimul-reacție*" , pot să apară din erori de autoevaluare. Care, la rândul lor, produc o anumită dezorientare și o canalizare ineficientă a energiei într-o singură direcție, descurajantă. A totalei autodistrugeri. Generând acele dificultăți de înțelegere a propriilor capacități și limite.

Aceste dificultăți pot să apară și în demersul investigativ de evaluare a situației în care se regăsește individul, în special atunci când are loc o creștere a "costurilor" induse de noile probabilități, calculate prin condiționările externe ce pun în evidență acele contraste pronunțate dintre emoțiile care pun stăpânire asupra minții sale. Iar adaosurile continue de stimuli negativi care acționează asupra subconștientului, amenințând integritatea personalității sale, conduc uneori la șocul emoțional.

Cum te evaluezi într-o situație fără ieșire: drept un cost relativ al erorii de predicție sau drept un element pozitiv care atestă importanța anumitor alegeri?

În raport cu obligațiile impuse de leadership, ce nu pot fi practic ignorate în procesul de percepție a realității și de dezvoltare pe plan psihic și emoțional, în pofida influențelor de natură perturbătoare, individul trebuie să fie categoric în avantaj. Să nu recurgă la cea mai puțin constrângătoare alegere. Iar inconveniențele cauzate de o gestionare greșită a emoțiilor nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate. Mai simplu spus, echilibrul individului nu trebuie să fie afectat de reacțiile nepotolite de panică, înlănțuite într-un ritm tulburător în situații de criză.

Poți să dai leadershipului tău o medalie pentru câștigarea războiului psihologic la care te supun gândurile, fără să măsori adevărată valoare a ceea ce reprezintă esența fenomenului uman?

Fiecare individ dovedește o anumită slăbiciune la un moment dat, un mod prea puțin sofisticat de a se lupta cu el însuși, cu emoțiile și sentimentele cele mai puternice, încât nu mai este în stare să stabilească un contact mai amănunțit cu punctele sale forțe și motivații. Are loc o condiționare majoră între suferință și evoluție, care împiedică activarea câmpului de forțe motivaționale necesare influențării procesul de schimbare.

Şi astfel este neglijat leadershipul care, raportat la gândirea și simțirile omului, nu mai servește la nimic. Nu mai poate înlesni acea aventură a cunoașterii, nu mai poate permite pătrunderea în acel univers al "dinăuntrului", plăsmuit dintr-un aluat mai dur și mai curajos.

Tocmai din acest motiv liderii sunt animați tot mai des de pasiunea de a recurge la evaluarea dimensiunii interne a leadershipului. Iar după părerea expertei Anne Deering, autoarea cărții "Alpha Leadership", această dimensiune se referă la modul în care te organizezi din punct de vedere psihologic pentru a reacționa rapid față de mediu, pentru a avea abilitățile de gândire necesare ca să-ți dai seama ce este important de evaluat la tine însuți, încât capacitățile tale să nu se atrofieze.

Ești capabil să joci o partidă tare de șah cu tine însuți? Cum te organizezi din punct de vedere psihologic pentru a reacționa față de mediu? Dai leadershipului tău o medalie pentru câștigarea războiului psihologic la care te supun gândurile? Testează-ți capacitățile de a face față jocului nemilos al "supraviețuirii" în condițiile unui mediu uneori ostil în care transformarea ta este mai dificil de realizat.

Un lider ar trebui să învețe, în primul rând, să-și retușeze gândirea și să redea strălucirea lăuntrică a ființei sale. Pentru aceasta el trebuie să facă distincția dintre aceste două tipuri de reprezentare a personalității sale. Prima, din punctul de vedere al prudenței, al posibilității de a utiliza capacitățile de distanțare față de orice control de natură externă. A doua, din punct de vedere al instabilității și vulnerabilității psihice, care duce la gânduri extreme în situațiile limită, transformându-l, supus luptelor interioare, într-o țintă sigură pentru eșec.

Esența fenomenului uman este de a înțelege rostul lui în societate și de a contribui masiv la punerea în valoare a experiențelor care îi definesc caracterul. Aceste două considerente pot fi justificate prin următoarea concluzie imperativă:

"Dinainte de a începe ceva, trebuie să știi dacă poți duce până la capăt acțiunea".

Zbuciumata călătorie spre iad a ființei simțitoare aduce în prim plan necesitatea liderului de a-și dezvolta o gândire imparțială cu un "status" stabil și neinfluențabil în condițiile ostile de intervenție a unor forțe externe, destabilizatoare. Care pot declanșa frica de acțiune, anxietatea, instabilitatea și inerția.

Crearea unui blindaj de protecție impenetrabil care să ne ferească de intervenții externe perturbatoare și destabilizante, dar uneori și de forțele interne ce pot apărea din instinctul nostru de apărare, este utilă pentru noi toți. Dar absolut necesară pentru un lider.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Zbuciumul sufletelor tenace (II)

On Aprilie 27, 2013

Dezleagă adevăratul înțeles din spatele acelor vagi derute care îi despart pe oameni de cele două constante: "a fi" și "a nu fi", fără să te pierzi tu însuți într-o mare de îndoială.

Cantitatea de energie negativă radiată de inspectorul Finch dă naștere unei reacții chimice adverse. Starea de surescitare a suspectului principal, Laura Quinn, fierbe la maximum, ea are nevoie de un inhibitor care să stopeze reacția. Tăria ei de caracter se descompune în elemente inofensive, toate celelalte însușiri implicate în procesul de restructurare se separă brusc în unități de sine stătătoare, cu funcționare independentă, lentă și nesigură. Numai ea știe ce se petrece în adâncul ei.

La formarea covalențelor este posibil ca perechea de electroni participanți să provină de la un singur atom. Un zbucium straniu îl încearcă chiar și pe cel mai de temut vânător. Finch nu se mulțumește când Laura îi răspunde cu nonșalanță, cu aceeași monedă, dar mult mai derutant. Căci el, omul plămădit din fildeș, disprețuiește această dulce și blândă ecuație, cuprinsă între calm, inteligență și subtilitate. Extazul succesului nu mai vibrează într-însul. Nu-și mai poate monitoriza pulsul. Nervii se neliniștesc. Crește concentrația de oxigen din sânge, totul în el se înfierbântă.

Zbuciumul condiționat de bilanțul evenimentelor, meteoritul acesta ce trece peste *Terra incognita* a simțurilor lui Finch, se intensifică numai în momentele biciuitoare trăite de Laura Quinn - tot mai electrizată, tot mai limitată, lipsită spontan de forță vitală atunci când câmpul lui de energie negativă îi invadează ființa, devenind atotstăpânitor.

Abia în acest moment de înaltă încărcătură, energie și vibrație, densitatea propriului său orgoliu îi maximizează plusurile. Toată concentrația de substanțe reactante se agită, apoi se dublează. Totul în el capătă amploare, ca și cum ar fi străbătut de un curent electric de mare intensitate.

Leadership: Ești capabil să-ți construiești o stăpânire de sine mai puternică în avalul lanțului de evenimente care îți marchează existența, într-un context de tipul: "Nu fi prea blând cu ceea ce ți se întâmplă"?

Urmează un nou atac. Lansând un adevărat vârtej de curenți cu voltaj crescut asupra Laurei, el încearcă să înlăture instantaneu toate particulele însuflețitoare din sistemul imunitar al ființei ei. Dar ea scapă de șocurile de curent la care este supusă, cu un singur preț: dilema morală. Bine spunea Aldous Huxley: *"Ceea ce trăiești nu este ceea ce ți se întâmplă, este ceea ce faci cu ceea ce ți se întâmplă."*

Fundamentul Laurei este imprecis. A cerceta substraturile ființei ei este aproape imposibil. Pentru că peste impulsurile și gesturile ei inițiale se suprapune voința electrizantă a lui Finch care-i scurtcircuitează aproape toți stimulii, toți parametrii de funcționare. Îi modifică tiparul de gândire, inhibă activitatea conexiunilor existente în spațiul ei de manifestare, până ce o aduce la pragul apropierii de adevăr.

O adevărată revoltă se stârnește în Laura, în timp ce la polul opus, în Finch, un zbucium sinistru se zbate între îndoială și asumare. Două suflete zbuciumate se află față în față ca doi spadasini întărâtați. Dintre care unul atacă, celălalt se apără. Care va mânui mai bine sabia voinței? Care stăpânire de sine va fi mai puternică?

Până la urmă, vinovăția este un caz de stimă de sine scăzută, o creștere a vulnerabilității de natură emoțională și psihică. Laura nu trebuie să fie blândă cu ceea ce i se întâmplă, ci să înfrunte cu multă încredere și iscusință o situație greu de suportat. Trebuie să găsească o modalitate de a se echilibra energetic, de a-și curăța conștiința de păcatele săvârșite cu voie, fără voie, deci să facă față provocării: *"Nu o să prezint niciodată constatări și dovezi amiabile, chiar dacă sunt vinovată."*

Evoluția leadershipului tău poate fi redusă la o alternanță cumulativă de cauze și efecte referitoare la diferențele dintre "acceptarea de sine" și "cerințele impuse de natura evenimentelor", încât să-ți pui în valoare schimbarea caracterului?

Îndrepți totul către un fundal întunecat? Firea ta suscită numeroase îndoieli, trezește neliniști, reacții de îngrijorare? Disprețuiești acea dulce și blândă ecuație, cuprinsă între calm, inteligență și subtilitate? Încerci să înlături toate particulele însuflețitoare din sistemul imunitar al celorlalți? Felul tău de a fi stârnește în ceilalți o adevărată revoltă, un zbucium sinistru?

Sistemul de funcționare al omului este pus sub semnul întrebării atunci când el se află în fața vicisitudinilor unei conjuncturi temporare adverse. Rezultatul interferenței celor două unde " *a fi* " și " *a nu fi* ", care se exclud una pe cealaltă, se potrivește vibrației lui interioare. Vibrație care, la rândul ei, acționând cu intensitate, îi deschide mintea și sufletul. Sau îi activează acea stare anormală de uzură psihică și emoțională.

O bombardare constantă cu stimuli de natură să lanseze "iremediabilul", înfășurând omul într-o spirală a incertitudinii și instabilității, aruncându-l pe niște serpentine amețitoare, obositoare, greu de suportat, îndreptând totul din el către un fundal întunecat. Va avea ca rezultat înfrângerea rezistenței, capitularea în fața unui adversar mai puternic și etalarea tuturor aspectelor personalității sale.

Leadership: Te dovedești vrednic de însemnătatea evenimentelor trăite prin recurgerea la o abordare de tip "Nu pot să mă abat de la schimbare", cu scopul de a cunoaște adevărul asupra propriei tale naturi?

Fundamentul omului este imprecis. A cerceta substraturile sale este aproape imposibil. Pentru că întotdeauna tiparul său de gândire, care își creează o reflexie amplificată sub forma emoției, nu este predominant, nu este bătut în cuie. Fundamentul poate fi oricând reactualizat, alterat, îngustat, extins, destabilizat, poate fi oricând scurtcircuitat de o voință mai puternică, de o gândire mai abstractă, mai tenace.

Aflat sub imperiul unei astfel de entități potrivnice care te constrânge să renunți, ai puterea să mai lupți? Plin de îndoială, nesiguranță, tulburat de multe rătăciri, alegi să crezi că lucrurile pot și vor fi schimbate în bine? Caracterul tău este la fel de puternic ca al Laurei Quinn?

Te lași electrizat de voința superioară a celorlalți, sau ripostezi cu o intensitate mai mare? Care sunt cauzele și împrejurările care pot constitui circumstanțe atenuante? Pot ele duce la insolvența ta morală? Dai celorlalți motiv să recurgă la judecăți intransigente?

Adevărata natură a omului este de a prețui ceea ce nu poate schimba la el însuși, prin faptul că tot ceea ce îl face deosebit se rezumă la acceptare, iertare, eliberare de trecut.

Liderul-artizan produce creație la comandă, doar ca să se cumpere, indiferent de calitățile formei. Opera lui nu e gândită și realizată în așa fel încât să înfrunte criza, austeritatea,

rutina, și să dureze. El apelează, din această cauză, la unelte pentru finisări ușoare și materiale perisabile și ușor de prelucrat, la un curaj radical și la un tip de persuasiune extrem de speculativ, obținut prin modificări minore ale situației, pentru a-și satisface dependența de a deține controlul. Cel puțin o perioadă.

Liderul-artist întotdeauna creează pentru a ne oferi spre contemplare forma originală a operei sale. Iar liderul-amator vrea să învețe totul, dar este mereu lipsit de vlagă în imposibilitatea de a se ridica deasupra lui însuși.

Numai liderul-veritabil participă activ la competiția cu sine însuși. El explorează zonele cele mai sensibile ale existenței sale, mai ales în sezoanele secetoase - singura cale de a înlesni o legătură puternică cu sinele.

Leadershipul se află în dezechilibru atunci când esența împlinită a omului este supusă unei mari încercări: rătăcirea. Atunci când constantele de frumusețe și bunătate morală se pierd în negura neputinței de a schimba în bine viața, atunci când omul nu poate recunoaște ferm adevărul din dualitate, se produce acea îndoială nesfârșită, acea tulburare a liniștii interioare, care îl desprinde complet de sine însuți, de real și de credibil.

Iar lideri veritabili sunt oameni capabili să-și gestioneze efectele propriilor rătăciri, suportând cu stoicism efectele propriei crize structurale. Abia în momentele de înaltă încărcătură, energie și vibrație, își maximizează ei plusurile.

Învață să reacționezi corect și cu discernământ în fața unei crize de personalitate, când ai de ales între a rămâne prizonier al evenimentelor în care ești implicat cu sau fără voia ta, și a descoperi în tine un alt om în mijlocul acestor evenimente. Leadershipul înseamnă să optezi pentru a doua variantă.

Zbuciumul sufletelor tenace evidențiază tendința de a transforma evoluția în involuție, atunci când zbuciumul tău existențial pare că începe să se înăsprească. Astfel se creează o adevărată degringoladă în careul trăirilor și gândurilor sale, o adevărată luptă între tine și propriul tău Ego.

Dacă vrei să știi care este nivelul de leadership la care te afli, dacă vrei să știi în ce categorie de lideri te încadrezi, atunci dezleagă adevăratul înțeles din spatele acelor vagi derute care îi despart pe oameni de cele două constante: " *a fi* " și " *a nu fi* ", fără să te pierzi tu însuți într-o mare de îndoială.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/zbuciumul-sufletelor-tenace-II.html

Zbuciumul sufletelor tenace (III)

On Aprilie 28, 2013

Estimează-ți riguros valoarea de ordin personal și profesional, luând seama la înțelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuți.

Îndreptând totul către un fundal întunecat, prin inducerea unui flux de o anumită frecvență, Gavin Finch răzbate dincolo de simplitatea concluziei. Dincolo de aparențe, dincolo de stratul impenetrabil al imensului zgârie-nori unde suspecții săi își țin la adăpost gândurile și simțirile. Apoi el clasează aceste pulsiuni într-un top al celor mai terifiante temeri, împingându-și suspecții în zona în care rezistența lor este înfrântă. Cufundați parcă într-o transă profundă aceștia sunt nevoiți să scoată la iveală tot adevărul.

Laura Quinn este suspectul principal în cazul furtului de diamante. Încăpățânat, urmând chemarea voinței sale spintecătoare, Finch face legătura între Laura și elementul invizibil. Identifică lucrul desprins din ansamblu prin nesfârșite variații întortocheate și complicate, pe care singur le construiește cu dibăcia unui pescar care încearcă să descopere noi modalități de a prinde rechini. Şi chiar atunci când fenomenul izolat răzbate din întuneric, imediat când simte o dedublare a personalității celui interogat, îl învăluie pe acesta cu un fior de gheață, de umilă resemnare.

Expert în materie de condiționare la nivele profunde, Finch cercetează zidul dintre necunoscut și existent, zidul despărțitor de orice fel de teritoriu. În el totul anunță Renașterea, în timp ce toți suspecții săi resimt Sfârșitul. Așa cum alchimiștii recurg la un limbaj codat și cifrat, la imagini misterioase și hieroglifice, firea enigmatică a lui Finch suscită numeroase îndoieli, trezește neliniști, reacții de îngrijorare în rândul celor supuși nemilosului interogatoriu.

Siguranța lui Finch se află tocmai acolo, în momentele tulburi, de suspans, la care își supune în mod lucid suspecții. Extazul prin care trece în toată această misiune tensionantă, guvernat de niște „legi" care par să protesteze, îl împinge spre zona medie a anchetei. Ordonă atacul, cu artileria grea, obuze și grenade, combinate subtil, până își obosește ținta, până o lasă fără vlagă. Laura cedează presiunii la care o supune Finch și, încet, încet, își dezvăluie caracterul uman slab.

Leadership: Limitele pe care le experimentezi prin căutarea unei relații între natura influenței tale și asumarea constrângerilor pe care ceilalți trebuie să le accepte, provoacă în tine spărtura care înlesnește plonjarea ta în sfera unei conștiințe așezată deasupra realității?

Modelul de ofensivă adoptat în scopul îmbunătățirii accesului la o zonă nouă de influență, prin cablul invizibil al controlului de sensibilitate, prin reglajul presiunii care operează cu precădere la nivel moral și emoțional, producând o adevărată transformare la nivel funcțional, are acea însemnătate a unei resituări a întregii tale persoane în deschiderea către suferința altuia.

Această rară finețe psihologică dezvoltată în scopul revelării unei imense realități, în expunerea sistematică a unor adevăruri vitale, însușite abuziv în propriul folos, se poate transforma într-o compromitere a echilibrului puterii de care trebuie să dai dovadă. Cu alte cuvinte, influența pe care o produci la nivel de conștiință în raport cu oamenii din jur, trebuie acceptată ca o asumare a constrângerii de a fi etichetat drept "Ridicol" sau "Valabil".

Valoarea ta de "atac" la adresa unei conștiințe vinovate de modificări ale adevărului,

acționată prin intermediul voinței de a-ți împlini datoria până la capăt, își exercită întreaga responsabilitate până la ultima fază de implementare a constrângerilor care îți permit să decizi tu singur asupra cursului vieții individului. Dacă te așezi deasupra celorlalți prin însăși modalitatea ta de a deveni o persoană care transmite agresivitate, chiar dacă nu în mod direct, ci la nivel de rațiune, înseamnă să-ți testezi limitele de a te auto-valida drept un individ care nu capitulează de la reguli închistate și nevolnice, dar nici nu demonstrează vreo virtute în "moderație".

Ar fi bine să te gândești dacă nu cumva, lăsându-te purtat de valul puterniciei, leadershipul tău nu alunecă în panta involuției, sau chiar mai rău, spre un blocaj total - acela al incapacității de a te distanța de ceea ce nu poți ierta. Însușirea de a ierta este o caracteristică umană la mare preț în toate, dar nu și atunci când te împiedică în atingerea scopurilor tale.

Nu uita că realitatea este bariera pe care trebuie s-o treci în cazul în care conștiința îți cere să fii de partea adevărului, dar în același timp este un spin plin de venin dacă încalci dreptul celorlalți de a-și susține nevinovăția.

Leadership: Îți măsori eficiența influenței tale din perspectiva unei conștiințe care se vede pe sine ca „aparținătoare" unei categorii de persoane invulnerabile în fața greșelilor, contribuind la înțelegerea virtuții de a-ți realiza cu măiestrie o nouă perspectivă asupra puterii adevărului?

Încearcă să ieși din realitate, fără să te rupi de tot de ea. Dacă alegi iertarea, înseamnă că preferi să fugi de acea formă a experienței de a judeca totul la rece și de a pune degetul pe rană - aceasta este realitatea pe care o confirmă toți liderii care pun accentul pe asumarea responsabilității, asigurând balansul necesar, normal între drepturi și obligații.

Iar dacă alegi ignoranța sau uitarea, puse pe seama fragilității emoțiilor de tip "apropiere-deschidere", acționând mai mult ca facilitator al unei relații profesionale transparente, făcând abstracție de obiectivitatea a ceea ce este în esență o judecată nepărtinitoare, atunci tendința ta va fi cu atât mai mult să crezi că te poți transforma într-un om bun, așa cum se aruncă înainte orbul care vrea să salveze planeta.

Asta ar înseamnă să fugi din realitatea cea mai dură și să te pierzi într-o lume a idealității și moralității pe care ți-a făurit-o din prea multă bunăvoință.

Ca lider ar de ales între două opțiuni tangibile, cărora le poți estima suficient de riguros valoarea în momentul în care îți evidențiezi calitățile: o luptă de răsturnare a dezordinii pentru a se reveni la ordine, sau o prelungire a trăirii spre un deznodământ departe de regrete, dar compromițător. Ia seama la înțelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuți !

Când experimentezi limitele tale extreme, fizice și psihice, poți răspunde cu o atitudine de tip laissez-faire, adică să te implici formal în cursul evenimentelor. Sau cu o atitudine de tip sacrificial, astfel nu vei mai fi un om de temut, ci unul amiabil, dar cu riscul de a fi perceput drept slab. Sau poți să răspunzi cu o atitudine de tip pragmatic-agresiv, ceea ce face din tine o persoană pretențioasă și intransigentă.

Puterea adevărului are ca fundament principal întâlnirea cu tine însuți atunci când ești dispus să-ți regăsești conștiința de sine în coordonatele unui fapt obiectiv care îți sporește virtutea de a trăi în lumea interioară a celorlalți oameni, fără să te simți superior lor.

Zbuciumul sufletelor tenace poate fi înțeles ca o greutate ce atârnă de gâtul suferinței pentru a o scufunda și mai tare, datorându-se atitudinii ferme a liderului care încearcă să ia partea adevărului, și, prin aceasta, fapt ce ajută la redimensionarea optimă a valorii sale. Este de fapt trecerea unui amestec de însușiri prin pânza experiențelor care dau consistență înțelesurilor de "constrângere", „intimidare" și „inhibiție", care numai prin oxidarea cantității lor devin benefice pentru definirea potențialului personal.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Zbuciumul sufletelor tenace (I)

On Aprilie 24, 2013

Urmărește raportul dintre oameni și încearcă să descoperi elementul primordial care-i orientează în sens negativ, pentru ca leadershipul tău să facă față unor experiențe nedorite.

Într-un colț întunecos al barului se deslușesc două siluete, asemănătoare prin experiența dobândită în timp și prin însăși natura lor pretențioasă de a fi. Gavin Finch și Laura Quinn. Gavin intuiește că Laura este omul din spatele jafului, în timp ce Laura este convinsă că Finch nu are nicio probă clară împotriva ei.

Dacă urmărim firul conversației și încercăm să scoatem la iveală elementul primordial care-i domină pe cei doi, ademeniți de tentația de a experimenta o nouă dimensiune umană, simțim acel fior care parcă strigă din fiecare celulă a lor, emițând un anumit tip de unde cu intensități și vibrații înalte, în funcție de specificul personalității fiecăruia.

Imprevizibil, Finch trăiește parcă numai pentru ceea ce este nelimitat, dincolo de măsura interioară a sentimentelor. Numai prin efectuarea unei investigații exhaustive, pe alocuri dusă până la absurd, își înnobilează profesionalismul, numai astfel garanția singulară a evoluției sale spre excelență își poate menține valabilitatea. Aceasta este suprema lui fericire, de a-și satisface pe de-a-ntregul armonia lăuntrică, pansându-și rana veșnic deschisă a vanității, resimțită numai în momentele de slăbiciune a suspecților, cu pansamentul mistificării și inducerii în eroare.

Stând față în față cu suspectul, singuri, fără martori sau ascultători, Finch își ascute mai tare mecanismele de control, își împinge mai departe forțele polițienești, dominând prin suspans și tensiune, prin inducerea voluntară a spaimei, prin sondări ale trecutului în cele mai teribile și apăsătoare moduri posibile. Nu se lasă până ce suspectul nu ridică steagul alb al capitulării, nu-și găsește liniștea decât atunci când biletul acestuia spre libertate își pierde valabilitatea.

Leadership: Poți să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimți la nivel de conștiință de sine, din perspectiva libertății de a-ți etala superioritatea prin prezența privilegiilor și exagerărilor de tipul "experiența de posesiune a unei doze de tensiune este totul" ?

Să-și vadă suspecții plini de fiori, cum se chinuiesc în remușcări să iasă la liman, cum caută răspunsuri, cum încearcă să se eschiveze mințind, cum își tulbură liniștea sufletească, cum se sustrag de la răspunderea penală, asta și doar asta îi accentuează lui Finch senzația de siguranță, asigurându-i reușita deplină.

Această stare de mulțumire lăuntrică, aproape diabolică, ajunsă până la paroxism, este ca o sală de consiliu unde consfătuirile, ținute alternativ, se focalizează asupra necesității de a lupta pentru excluderea socială. Un fel de bătălie pentru cucerirea fără precedent a supremației pe scena umanului. Se țes intrigi, se fabrică dovezi, se modifică întreaga structură funcțională a omului, se caută informații ce pot conduce la extenuarea și demascarea lui, transformând totul într-o dramă neobișnuită.

După cum bătrânul Peyrade din opera lui Balzac astupă hornul camerei și se slujește de o sobă al cărei burlan iese prin zidul din afară deasupra străzii, domnul Finch astupă orice gol din inima suspectului slujindu-se ici și colo de toate mijloacele de persuasiune posibile, care ies împovărător din tiparul normalului. Practic îi suplimentează omului bagajul sufletesc cu o încărcătură negativă consistentă, alterându-i întreaga structură de control.

Dar suspectul acesta bine închegat, Laura Quinn, calculatorul acesta rezistent la suprasolicitare, dotat cu protecție adițională la tensiuni prea mari, nu se lasă cu una cu două. Şireată ca o vulpe, ea ripostează fără menajamente. Dar cu tact, cu inteligență și delicatețe. Sub mantia de nevinovăție ascunzându-și toate sentimentele, fricile, ura.

În timpul interogatoriului tensiunea alternativă, care trece atât prin valori pozitive cât și prin valori negative, este convertită într-una care are valori de o singură polaritate. Laura nu trebuie să ajungă până acolo încât să cerșească de la Finch iertarea, să implore mila, ci să-l determine chiar pe el însuși să cadă cu mâinile întinse la picioarele ei.

Chiar și sub imensul focar al neliniștii, sub acea îndârjire a pumnilor încleștați, când toate necunoscutele din ea ard și se înlănțuie ca niște nebuloase, Laura își păstrează cu străşnicie nervii calmi.

Leadership: Trăiești numai pentru ceea ce este nelimitat, dincolo de măsura interioară a sentimentelor, în termeni de "cauza care îți asigură evoluția profesională corespunde unei staționări într-o poziție autoritară" ?

Ce anume îți satisface pe de-a-ntregul armonia lăuntrică? Care este factorul care îți accentuează senzația de siguranță, asigurându-ți reușita deplină în leadership? Domini oamenii doar prin suspans și tensiune? Astupi orice gol din inima celorlalți slujindu-te ici și colo de toate mijloacele de persuasiune posibile?

În ansamblul reprezentării sale, omul cu trăsăturile și manifestările sale întrunite pe fondul unei cauze care îi solicită intens psihicul și emoționalul, sau pe fondul unei solicitări excesive a asumării de responsabilități certe, el exploatează unele efecte de profunzime specifice leadershipului, care însă împiedică atingerea nivelului de performanță dorit. Efectele în cascadă, directe, indirecte și cumulative se transmit progresiv asupra propriei sale existențe.

În asemenea cazuri, deloc excepționale, chiar destul de frecvente, omul se simte depășit de responsabilitățile greu de gestionat. Retrăgându-se într-o lume a lui, ambiguă și incompletă, leadershipul său scade în zona în care trebuie să-și amplaseze scutul de apărare ce-i poate garanta eficiența. Efectul fiind vizibil cu precădere atunci când se află în imposibilitatea analizării sale pe fondul pretențiilor îndreptățite pe care le are de la el însuși. El ajunge să-și suplimenteze bagajul sufletesc cu o încărcătură negativă consistentă care îi alterează întreaga structură de control.

Trăsăturile pozitive ale omului înfloresc mai cu seamă în jurul ecuației funcționale elementare, de forma: *stimuli + valori + plasarea conștientă într-un mediu de corectitudine* , decât în vecinătatea unui leadership scormonitor, care își propune demonstrarea cauzelor care îi înfrânează dezvoltarea sau îi scade nivelul de eficiență. În acest sens este valabil ceea ce spunea expertul în programe de instruire John Euhrman, că unii oameni oscilează și se zbat între diverse variabile, torturându-se cu întrebări de genul " *Şi dacă?* "

Dacă ajungi în acest punct primejdios, în care îți pui tot felul de întrebări, calculezi tot felul de scenarii, pui răul în față, scăzându-ți șansele de a vedea viitorul în roz, înseamnă că deja te afli la "bariera în care aștepți să treacă trenul".

Armonia dintre mental și emoțional, cât și la nivel exterior - armonia în relațiile de viață, începe să "staționeze", nu mai poate parcurge traseul uzual al tranziției spre deplinătate. Aceasta este starea pe care o resimți în momentele de tensiune, când ești constrâns să ridici steagul alb al renunțării.

Liderii cei mai buni își descoperă adevăratul Eu abia în momentele tensionate ale evenimentelor de mare impact, dincolo de limitele impuse de însăși natura situațiilor pe care le generează prezența lor într-un altfel de curs al vieții.

Ca și Laura Quinn, orice lider trece pe parcursul vieții prin asemenea momente extrem de tensionate, copleșitoare, neașteptat de profunde, chiar umilitoare, când se modifică întreaga lui structură funcțională, transformându-l într-un inculpat care la fel ca orice infractor înainte de finalizarea unui proces trebuie mai întâi să-și verifice conștiința și să fie atent să nu aibă vreo pată neagră pe ea.

Numai un astfel de moment cheie poate să scoată la iveală negativul, viciul din om. Un prag de semnificație ordonator, care face ca materialul din care e constituit omul să fie parcurs și corectat, supus unei operații de prelucrare prin formare, la o anumită presiune, apoi testarea lui indiferent de corecturile anterioare, până ce sunt neutralizate toate aspectele negative.

Expertul în materie de leadership, John Maxwell, spunea la un moment dat: " *Unul din cele mai valoroase lucruri pe care le-am făcut în viața mea a fost să iau hotărârile importante înaintea momentelor de criză. Acest lucru mi-a permis să gestionez aceste decizii în momentele critice ale vieții mele.* "

Totuși eu sunt de părere că cei mai buni lideri abia în momentele tensionate ale vieții își descoperă adevăratul Eu, dincolo de limitele impuse de însăși natura lor, de reacțiile lăuntrice care le înmoaie starea de spirit, dar le limpezește gândurile și le testează conștiința.

Sub imensul focar al neliniștii, sub acea îndârjire a pumnilor încleștați, când toate necunoscutele din tine ard și se înlănțuie ca niște nebuloase, poți să-ți păstrezi cu străşnicie nervii calmi? Ce-ți strigă vocea conștiinței? Îți trimite un mesaj pentru a te avertiza în privința sentimentul tău de vinovăție? Cât este de grav acest sentiment? Îți provoacă o teamă atât de puternică, încât să fii tentat să cedezi cu ușurință?

Cursul vieții unui lider este dat de facultatea sa de a discerne, de a distinge lucrurile unele de altele, de a judeca limpede, cu pătrundere, lăsându-se în voia unei lumi care, chiar dacă o ia razna, se cere a fi îndreptată prin apelul la emoțiile care îi determină acțiunile.

Zbuciumul sufletelor tenace evidențiază raportul care se stabilește între oameni și momentele tensionate prin care trec, și felul în care ei reacționează la diverși factori interni sau externi.

Dacă vrei ca leadershipul tău să facă față unor experiențe nedorite, încearcă să descoperi elementul primordial care-i orientează pe oameni în sens negativ.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"